

Đạo
Lữ

Hương
Cải

CÙNG TRÙNG SINH

ĐẠO LỮ HUNG MÃNH CỦA TA CŨNG TRÙNG SINH

Tác giả: Vịt Ăn Táo

Thể loại: Tiệp Hiệp, Trọng Sinh, Huyền Ảo, Tu Chân

Nguồn: truyenyy.pro

DTV-EBOOK.COM

Đạo Lữ Hung Mạnh Của Ta Cũng Trùng Sinh (Dịch)

Sức mạnh thiên địa bắt đầu khuếch tán, vạn vật kinh hãi run rẩy, sức mạnh không thể lý giải tàn phá bốn phương tám hướng.

Lúc này Lục Thủy tựa như một quân vương vô thượng tuần hành thiên địa, trấn áp chư thiên, thiên địa thần phục, vạn vật triều bái. Hắn đứng ở trên trời, chí cao vô thượng.

...

Tử khí xuất hiện, gió nổi mây vần, thiên địa biến ảo.

Sau đó tử khí bao trùm Mộ Tuyết, quần áo trên người đã biến thành màu tím, uy nghi bất phàm.

Thiên địa vốn đã thần phục lại khom người cúi đầu, tựa như một tôi tớ hèn mọn.

...

Điên rồi, nhất định là ta điên rồi.

Thiếu tông chủ Lưu Hỏa của Ân Thiên Tông 20 tuổi, trấn áp chư thiên, chí cao vô thượng.

Tử Y Thần Nữ của Thiên Nữ tông 19 tuổi, đi trên đại đạo, bao trùm chúng sinh

P/s: Thẻ loại vô địch lưu, main không sợ trời không sợ đất chỉ sợ vợ, pha thêm chút hài hước, rất hợp để giải trí! Chồng chỉ định cho dân FA.

P/s: Truyện cùng tác giả với **Nhà Ta Sư Tử Có Thể Muốn Giết Ta** và **Nhà Ta Lão Bà Có Thể Là Thánh Nữ**, ai đọc hai truyện trên rồi thì nhảy hố liền thôi.

Truyện này ra sau nên các tình tiết và nội dung cốt truyện được hoàn thiện hơn nhiều.

**Chúc bạn có những giây phút vui vẻ khi đọc truyện Đạo
Lữ Hung Mãnh Của Ta Cũng Trùng Sinh (Dịch)!**

Thu Gọn Khung

Chương 1: May Mắn Thận Vẫn Còn

Vào giữa trưa.

Trong đình ở sân nhỏ, Lục Thủy đột nhiên tỉnh lại.

Hắn hơi nghi hoặc một chút, chính mình vốn nên ở trong mật thất, làm sao lại chạy ra bên ngoài rồi?

Mật thất nhà hắn bị ai đánh nổ?

Rất nhanh hắn đã phủ định, bởi nếu mật thất mà nổ thì chắc chắn hắn sẽ cảm nhận được, nhưng lần này lại không hề có cảm giác gì.

Khi hắn đang muốn xem xét chính mình có bị thương hay không, thì một tờ giấy trong tay đột nhiên rơi xuống bàn đá.

Lục Thủy hiếu kỳ nhìn thoáng qua, bỗng thốt lên đầy kinh ngạc:

“Hôn thư? Thứ quý gì đây?”

Lập tức kiểm tra nội dung:

“Hôn thư giữa Lục Thủy và Mộ Tuyết? Không phải cái đồ chơi này ở rất lâu trước kia sao?”

Mặc dù rất kỳ quái, nhưng Lục Thủy cũng không tiếp tục kinh ngạc, mà định thần suy ngẫm một chút. Đầu tiên hắn lấy điện thoại ra, ừm, hàng nhái loại cũ, có chút xa lạ.

“Thời gian không đúng! Lên mạng xem thử, phòng ngừa có người lừa gạt ta.”

Lục Thủy mở Website ra, hắn muốn lên Website để so sánh thời gian.

Chỉ là load hơi chậm:

“Nhìn tốc độ đường truyền này thì ta có chút tin rồi.”

Nhà hắn nằm ở phần rìa trên bản đồ thế giới.

Mà lão bắt tử nhà mình lại ngoan cố, thời đại thay đổi nhưng không hề để cho hấn đuổi theo thời đại. Người khác đều đang dùng 8G, nhưng mà hấn vẫn còn đang dùng 2G.

2G này vẫn là do hấn một khóc, hai nháo, ba treo cổ để tranh thủ được.

Sau một lúc, hiệu chỉnh thời gian thành công, thời gian trên điện thoại không có vấn đề.

Sau khi xác nhận, Lục Thủy đặt điện thoại di động sang một bên, sau đó nhìn hôn thư:

“Nói như vậy, ta trùng sinh rồi?”

Trùng sinh cũng không làm Lục Thủy cảm thấy cao hứng, bởi vì hấn căn bản không biết làm sao mình trở về được.

Không biết mới là chuyện khiến người ta cảm thấy phiền não.

Cũng không suy nghĩ nhiều nữa, Lục Thủy dự định đi ra bên ngoài xem thử, xác định xem có thật sự là mình đã trùng sinh hay không.

Nhưng chỉ mới đứng lên, đột nhiên hấn lại ôm eo ngồi xuống:

“Chuyện gì xảy ra? Làm sao eo lại đau như thế?”

Lật quần áo ra xem thử, phát hiện phần eo có một vết thương, mặc dù đã bôi thuốc nhưng vẫn chưa khép miệng.

“Không phải là thiếu tiền nên cắt chứ? Không đến mức đó, không đến mức đó! Dù sao ta cũng là một Đại Thiếu gia mà.”

Bởi vì thời gian đã quá xa xưa, Lục Thủy căn bản không nhớ rõ chuyện eo của mình bị thương thế nào.

Nhưng mà, hấn còn nhớ rõ chính mình là Đại Thiếu gia Lục gia. Mà Lục gia cũng không phải là gia tộc xuông dốc gì đó, nghĩ kiểu gì cũng không cảm thấy đường đường một Đại Thiếu gia sẽ vì chút tiền mà bán thân.

Lúc chuẩn bị hồi ức lại, đột nhiên có một thị nữ đi đến bên cạnh đình, cung kính nói:

“Thiếu gia.”

Lục Thủy nhìn người thị nữ này một chút, không thể nhớ ra là ai.

Nhưng mà, cũng không quan trọng.

“Nói.”

Đối với cách nói chuyện đơn giản của Đại Thiếu gia, Kỳ Khê có chút kinh ngạc, nhưng vẫn nhanh chóng đáp:

“Tam Trưởng lão tìm Thiếu gia, hi vọng Thiếu gia qua đó một chuyến.”

Lục Thủy mỉm cười, thâm nghĩ trong lòng: “Một trong ba bá chủ.”

Sau đó Lục Thủy nhìn Kỳ Khê, hỏi:

“Có nói là chuyện gì không?”

Nói xong hắn liền đứng lên, lập tức đi ra phía ngoài.

Về phần vết thương trên người, đương nhiên đau đến cắn răng, nhưng đang có người ngoài ở bên, nên vẫn cần phải có phong thái của Đại Thiếu gia.

Kỳ Khê theo ở phía sau, cung kính nói:

“Nghe Tam Trưởng lão nói, có liên quan tới việc Thiếu gia xuống núi trừ yêu rồi bị thương mấy ngày trước.”

Ngừng một chút, Kỳ Khê lại nói tiếp:

“Tam Trưởng lão có chút tức giận.”

Lục Thủy đi ở phía trước, khóe miệng có chút nhếch lên, cuối cùng nhớ ra chính mình bị thương thế nào.

Thì ra là do trừ yêu không thành, bị yêu vật làm cho bị thương.

Còn là yêu vật bình thường.

Thân là nam đỉnh duy nhất ở trong tộc, lại không nên thân như thế, ba vị bá chủ không tức giận mới là lạ.

Lần này chính là trực tiếp hỏi tội.

Chắc chắn, năm đó hẳn đã chịu không ít khổ.

Loại vết thương nhỏ không phải từ việc bị giáo huấn như này, hẳn đã sớm khỏi rồi.

Cảm nhận được sự suy yếu của bản thân, Lục Thủy lại nắm được một chứng cứ của việc trùng sinh.

Lục Thủy không nói gì thêm, Kỳ Khê theo ở phía sau cũng không nói chuyện. Nàng cảm thấy có chút kỳ quái, hôm nay Thiệu gia có chút khác trước kia.

Nhưng khác ở chỗ nào thì lại không rõ lắm, dường như là càng thêm tự tin.

Không lâu sau, Lục Thủy đi đến trước đại điện, bình thường khi đại lão muốn gặp người thì đều là ở đại điện.

Đại điện không phải đại sảnh, mà là một kiến trúc hùng vĩ, mấy lão cổ hủ trong nhà chỉ thích như thế.

Có cảm giác nghi thức.

Lục Thủy mỉm cười nhìn đại điện to lớn trước mặt, sau đó cất bước lên bậc thang.

Kỳ Khê dừng lại trước thềm đá, bởi nàng không thể đi lên.

“Ngươi đã đến?” Ở cửa đại điện, một người đàn ông có chút đẹp trai mở miệng nói với Lục Thủy.

Nhìn thấy hẳn, Lục Thủy nở nụ cười, chắc chắn mình đã trùng sinh:

“Lão cha, ngài có khỏe không? Đúng là vẫn đẹp trai như trước đây.”

Cha hẳn là Lục Cổ, tộc trưởng gia tộc đương thời, trông coi mấy người trong tộc, không hề có quyền lên tiếng.

Dù sao cũng không phải là đại lão bá chủ ở trong tộc.

Trước khi trùng sinh, cha hẳn tiêu tụy hơn bây giờ nhiều, chính là loại lao tâm lao lực quá mức kia.

Lục Cổ nhìn Lục Thủy, thở dài nói:

“Chùng nào thì người mới có thể đứng đắn hơn? Không thể không chịu thua kém một chút được à?”

Lục Thủy suy nghĩ một lát rồi nói:

“Lão cha, đưa cho ngài một ý kiến.”

Lục Cổ nhíu mày:

“Người muốn nói cái gì?”

Con của mình, tất nhiên Lục Cổ hiểu rất rõ, ý kiến của hắn bình thường đều không đứng đắn.

Lục Thủy nhìn bốn phía một chút, sau khi xác định không có người thì đi đến nói nhỏ vào tai Lục Cổ:

“Thừa dịp còn trẻ, cùng với mẫu thân làm ra tiêu hào đi, đại hào đã phế rồi.”

Nói xong, Lục Thủy đi thẳng vào trong đại điện, tránh khỏi bị đánh.

Lục Cổ sững sốt một lúc lâu, sau đó mới phản ứng được.

Nhưng mà, hắn cũng không tức giận, hơi suy nghĩ một chút rồi nói:

“Có đạo lý.”

Nghe được câu này, Lục Thủy lão đảo một cái. Nếu thật sự có một đệ đệ, địa vị của hắn ở trong tộc sẽ khó giữ được.

Nhưng mà, cái lão đảo này trực tiếp làm cho hắn tiến vào trong đại điện, đã không thể nào nói cho cha mình biết là hắn đang nói đùa.

Sau khi tiến vào trong, Lục Thủy nhìn thấy một người đàn ông trung niên ngồi bên trên đại điện, vẻ mặt người này tràn đầy hung hăng, phảng phất tất cả mọi người đang thiếu hắn mấy triệu.

Bên cạnh hắn còn có hai người đang đứng, một nam một nữ, không biết là đệ tử hay là cấp dưới.

Lục Thủy cũng không suy nghĩ nhiều, cung kính nói:

“Bái kiến Tam Trương lão.”

Tam Trưởng lão Lục Bất Tranh, một trong ba bá chủ trong tộc, là một vị siêu cấp cường giả.

Nhân khẩu Lục gia hẳn điều linh, nhưng mà địa vị trong tu chân giới lại chưa bao giờ thay đổi, nguyên nhân chính là do trong tộc có ba vị đại lão tọa trấn.

Ba vị này và gia tộc tựa như đại thụ che chở cháu cháu nhỏ vậy.

Lục Bất Tranh nghiêm mặt nói:

“Biết sai rồi sao?”

Lục Thủy lắc đầu, nhưng vẫn cung kính như cũ:

“Cũng không có, nhưng ta có một vấn đề muốn hỏi Tam Trưởng lão.”

Lục Bất Tranh cũng không tức giận:

“Nói.”

“Nếu như ta xuống núi giải quyết yêu vật kia, có phải sẽ không sai đúng không?”

Nhận sai không phải là tính cách của Lục Thủy.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 2: Ta Sắp Trừ Yêu, Các Người Đừng Chớp Mắt

Nếu như ta xuống núi giải quyết yêu vật kia, có phải sẽ không sai đúng không?

Nghe Lục Thủy nói vậy, Tam Trưởng lão không lập tức mở miệng nói chuyện, mà đưa mắt đánh giá Lục Thủy.

Lục Thủy đứng ở nơi đó, không khiêm tốn cũng không hồng hách.

“Người có bản lĩnh trừ yêu?”

Một lát sau, Tam Trưởng lão hỏi.

Lục Thủy mỉm cười, hắn đương nhiên cảm thấy mình có bản lĩnh này, nhưng cũng không nhiều lời, chỉ nói khẽ:

“Kẻ sĩ ba ngày không gặp thì nên rửa mắt mà nhìn.”

Ha ha ha,

Tam Trưởng lão đột nhiên cười lớn, sau đó trầm giọng nói:

“Kẻ sĩ ba ngày không gặp? Ba ngày trước nhảy nhót, ba ngày sau làm thẳng hề ? Người biết thanh danh của Lục gia đều bị người hủy hoại không?”

Dù sao hủy cũng đã hủy rồi, còn để ý như vậy làm gì.

Đương nhiên, loại lời này Lục Thủy sẽ không đem ra nói trước mặt Tam Trưởng lão, hắn chỉ đứng đó, không nói gì.

Có nói gì cũng vô nghĩa, chờ đáp án là được rồi.

Tam Trưởng lão soi xét nhìn Lục Thủy, nói:

“Người cho rằng người không nói lời nào là được sao?”

“Lục Thủy, người cho rằng người là hạng người gì?”

“Thiên phú bình thường, lại không dốc lòng tu luyện, làm việc xúc nổi, còn không biết tự mình hiểu lấy mình.”

“Nếu như không phải người của Lục gia, người còn có thể được coi là có chút tài lẻ, thế nhưng thân là người của Lục gia, thứ phải đối mặt chính là các thế lực thiên kiêu, cái dạng như người đối với tất cả mọi người mà nói, căn bản không khác gì phế vật.”

“Tác dụng duy nhất của người đối với Lục gia chính là nối dõi tông đường.”

Đối mặt với sự trào phúng của Tam Trưởng lão, Lục Thủy cũng không lên tiếng, loại lời này ở kiếp trước nghe nhiều rồi, giờ cũng không còn cảm giác gì.

Không phải chỉ là công cụ hình người thôi sao.

Sau đó Lục Thủy ngẩng đầu nhìn về phía Tam trưởng lão, nói:

“Vậy Tam Trưởng lão, ta có thể xuống núi trừ yêu hay không?”

Tam Trưởng lão cau mày nhìn Lục Thủy, đây không phải phản ứng bình thường của hắn.

Trong tình huống này, bình thường Lục Thủy chỉ cần nghe đến nối dõi tông đường liền muốn nhảy dựng lên, sao hôm nay một chút phản ứng cũng không có?

Chấp nhận số phận rồi?

“Nếu như trừ yêu thất bại, người phải chịu phạt gấp 10 lần.”

Tam Trưởng lão nhìn Lục Thủy nói.

Vốn dĩ, Tam Trưởng lão muốn dùng hình phạt để Lục Thủy lùi bước, nhưng khiến hắn kinh ngạc chính là, Lục Thủy thế mà lại không có chút ý tứ muốn lùi bước:

“Ta đồng ý, nhưng nếu ta trừ yêu thành công, Tam trưởng lão cũng phải đáp ứng ta, đổi mới thiết bị hiện nay.”

Đối với Lục Thủy mà nói, những thứ khác không quá quan trọng, không thứ gì quan trọng bằng việc theo kịp thời đại.

Tam Trưởng lão híp mắt đánh giá Lục Thủy, đây chính là nam đỉnh duy nhất của Lục gia, lại chỉ biết tới những thứ vô dụng kia, thực sự là sỉ nhục.

Quả thật đáng thất vọng.

Tam trưởng lão thở dài trong lòng, sau đó nói:

“Có thể, nhưng chỉ cho người thời gian một ngày.”

Trong mắt Tam Trưởng lão, Lục Thủy chính là đang tự rước lấy nhục.

Sau đó, Tam trưởng lão tiếp tục nói:

“Chân Võ, Chân Linh, các người đi theo hấn, đừng để hấn nhờ người ngoài.”

Hai người đứng cạnh Tam trưởng lão gật đầu nói vâng.

Nếu Tam Trưởng lão đã đồng ý, Lục Thủy cũng không cần tiếp tục ở lại, lập tức mở miệng nói:

“VẬY KHÔNG QUÁY RẦY TAM TRƯỞNG LÃO NỮA.”

Sau đó, Lục Thủy xoay người rời khỏi đại điện.

Ngay khi Lục Thủy vừa đi ra ngoài, Lục Cổ liền bước vào:

“Tam trưởng lão, vừa có tin tức.”

“Là gì?”

Lục Cổ đưa một tờ giấy cho Tam Trưởng lão, Tam trưởng lão xem xong, lông mày liền nhíu lại, nói:

“MỘ GIA? BẠN HẤN CÓ Ý CHE GIẤU?”

Lục Cổ không đáp, hấn cũng không biết.

Cuối cùng Tam Trưởng lão mở miệng nói:

“Chờ tiểu tử nhà ngươi trở về.”

Có một số việc thích hợp để hấn đi làm.

— —

Lục Thủy bước ra khỏi đại điện, mặc dù nhìn thấy cha hấn đi vào, nhưng hấn cũng không thêm để ý.

Chuyện trong nhà dù lớn thế nào cũng không tới lượt hấn quản, dù sao trong mắt những người này, hấn chỉ là một đại thiếu gia vô dụng.

Ngẫu nhiên lại tự biên tự diễn, việc trừ yêu cũng là do chính mình thôi phồng lên, sau đó thậm thiếu chút nữa cũng mất luôn.

Cái gọi là yêu vật, thật ra chỉ là linh thú bình thường, thực lực còn chưa đạt tới nhị giai; mà tu vi của hấn, cũng rất bình thường, dựa vào linh đan diệu dược mới lên tới nhị giai.

Nhưng ở các phương diện khác vẫn yếu như sên.

Tu chân giới phân chia thực lực rất đơn giản, lấy giai làm cấp bậc định vị, cảnh giới bình thường là từ nhất giai đến lục giai.

Nhất giai Trúc Thân, chủ yếu tu luyện thân thể và sức lực, lấy thân thể làm nền tảng.

Nhị giai Khải Linh, sau khi lên Khải Linh có thể điều động linh khí trong thân thể, bắt đầu thi triển các pháp thuật cơ bản.

Tam giai Thông Thức, lên Thông Thức, là đã thông hiểu Tam thần, có thể hiểu rõ ràng cả ba, việc vận dụng linh khí trở nên thuận lợi hơn, có thể học nhiều loại pháp thuật khác nhau.

Giai đoạn chuyển giao từ Trúc Thân lên Khải Linh có biến hóa về chất, theo như Hỏa Cầu Thuật thì thời điểm lên nhị giai cần phải có quá trình dẫn động linh khí để tụ tập lực lượng, nhưng lại có thể lập tức từ nhị giai lên tam giai Thông Thức.

Sau khi thành Thông Thức, linh khí đã trải rộng quanh thân, có thể tùy tiện điều động.

Tứ giai Minh Thần, thân minh thần tụ, tinh, khí và thần đều đạt tới đỉnh cao, bắt đầu hội tụ.

Sau khi thành Minh Thần, lực lượng được rèn luyện qua sự hợp nhất của tinh, khí, thần, cũng tương đương với việc sức mạnh sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới cơ thể. Lực lượng mạnh lên có thể kiểm soát sự thay đổi về chất và điều khiển vạn vật.

Chính là có thể ngự kiếm phi hành.

...

Mà mỗi một giai lại phân thành 7 cấp độ, số hóa thì thành 1.1 đến 1.7. Tu vi hiện tại của Lục Thủy là 2.1, pháp thuật mà nhất giai có thể làm hoàn toàn không cùng đẳng cấp với những gì mà nhị giai có thể làm được. .

Cho nên khi hấn bị yêu vật kia làm cho bị thương, có thể nói là mặt mũi đều đã vứt sạch.

Cũng bởi vì vậy, hấn mới bị Lục gia coi là công cụ sinh con.

Đáng tiếc, ở kiếp trước một đứa bé hấn cũng không có.

Để những đại lão kia lại một lần nữa thất vọng.

Lục Thủy đi xuống cầu thang, theo sau hấn là một nam một nữ, chính là Chân Võ và Chân Linh, nhưng Lục Thủy cũng không có ấn tượng gì về bọn họ.

Cho nên không muốn để ý đến hai người họ.

Kỳ Khê vẫn đang đợi dưới cầu thang, chờ Lục Thủy xuống tới, Kỳ Khê liền cúi đầu:

“Thiếu gia.”

Lục Thủy không nhìn nàng mà tiếp tục đi về phía trước, thuận miệng nói:

“Đi làm việc của ngươi đi.”

Kỳ Khê lập tức đáp:

“Vâng.”

Sau đó Lục Thủy đi thẳng xuống núi, xa hơn một chút có một cái trấn nhỏ, nghe nói đã sống ở chỗ này từ nhiều đời trước, Lục gia cũng không kiểm soát bọn họ, để họ tự do phát triển.

Nhưng người trong trấn cũng không cho Lục gia mặt mũi.

Mà yêu vật kia chính là phát hiện ở ngoài trấn nhỏ, Lục Thủy vừa vặn đi ngang qua liền xung phong nhận việc trừ yêu.

Kết quả bi thảm.

Sau khi đến chân núi, dựa vào kí ức không sai biệt lắm của bản thân, Lục Thủy nhìn sang Chân Võ bên cạnh, hỏi:

“Yêu vật kia ở đâu?”

Chân Võ cúi đầu xin lỗi:

“Tam Trưởng lão không cho chúng ta giúp thiếu gia, cho nên mong thiếu gia tự mình tìm hiểu.”

Lục Thủy không hỏi gì tiếp, lại đưa tay nói:

“Giúp ta nhặt một cành cây.”

Đối với việc này, Chân Võ không từ chối, nhanh chóng chặt một cành cây nhỏ trong rừng cây, sau đó cung kính đặt vào trong tay Lục Thủy.

Nhận lấy nhánh cây, Lục Thủy tùy ý ném lên, rất nhanh nhánh cây liền rơi xuống, chỉ về hướng bên trái trước mặt.

Không chút do dự, Lục Thủy lập tức đi về phía trái trước mặt, thuận tiện nói:

“Nhặt cành cây lên rồi đuổi theo.”

Chân Võ và Chân Linh liếc nhìn nhau, trong mắt hiện lên chút bất đắc dĩ và khinh thường.

Tùy tiện ném một nhánh cây là có thể tìm thấy yêu vật?

Sợ là chỉ ra vẻ, lòe người mà thôi.

Nếu chỉ cần làm như vậy là có thể tìm được yêu vật, thì bọn họ sẽ đem cành cây này nuốt vào bụng.

Nhưng mà hai người cũng không mở miệng nói gì cả, chỉ có thể nhặt cành cây lên đuổi theo.

Sau đó, Lục Thủy lại ném nhánh cây thêm ba lần, đến lần thứ ba thì lên tiếng:

“Tìm được rồi.”

Nghe Lục Thủy nói, Chân Võ và Chân Linh sửng sốt, lập tức nhìn sang, quả nhiên thấy một con yêu vật hình dáng quái dị.

Trên tứ chi của nó mọc ra những móng vuốt sắc nhọn, trên người lại có nhiều bướu thịt, trên đầu thì chỉ lộ ra con mắt.

Nhưng mà đây không phải điều làm bọn hấn kinh ngạc, khiến bọn hấn thực sự kinh ngạc là, Lục Thủy thế mà lại tìm được con yêu vật này.

Đây là trùng hợp hay là thực lực?

Không, khẳng định là Lục Thủy đã sớm biết được vị trí trước rồi, cố ý ném nhánh cây để phô trương một chút mà thôi.

Đúng, khẳng định là như vậy!

Cũng không phải bọn hấn không thể tin chuyện một người tùy tiện ném nhánh cây vài lần là có thể trực tiếp tìm được yêu vật. Thế nhưng chuyện này lại không cách nào đặt lên người Lục Thủy.

Người khác không nói, chi ít đại thiếu gia Lục gia mà bọn họ biết không có bản lĩnh này.

Nhưng lại càng làm cho bọn họ kinh ngạc hơn chính là hành động và lời nói tiếp theo của Lục Thủy.

Lúc này, Lục Thủy rút bội kiếm trên người Chân Võ ra, nói:

“Ta sắp trừ yêu, các người nhìn cho kỹ, có thể sẽ hơi nhanh đấy.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 3: Nhớ Trước Kia Ta Là Cha Của Khí Vận

“Ta sắp trừ yêu, các ngươi nhìn cho kỹ, chắc sẽ hơi nhanh đấy.”

Chân Võ và Chân Linh có chút bất ngờ, bọn họ cảm giác hình như mình bị khinh thường thì phải?

Phải biết rằng tu vi của Lục Thủy hoàn toàn không cùng đẳng cấp với bọn họ, vả lại nhị giai có nhanh đi nữa thì nhanh được đến đâu chứ?

Ấy là chưa nói tới trình độ nhị giai cùi bắp của Lục Thủy, rất khó mà giải quyết nhanh chóng được.

Vì vậy bọn họ cảm thấy Lục Thủy chỉ đang phô trương thanh thế mà thôi, nếu như hấn thật sự có thể nhanh chóng giải quyết yêu vật, thì bọn họ đều có thể nuốt kiếm rồi.

Lúc này Chân Võ và Chân Linh thấy yêu vật kia phát hiện ra bọn họ, yêu vật kia lập tức bắt đầu gầm gừ, nhanh chóng phóng về phía Lục Thủy.

Tốc độ cực kỳ nhanh.

Chân Võ nhíu mày, bọn họ cảm thấy yêu vật này thế mà sắp đạt đến nhị giai rồi.

Trước kia Lục Thủy đã không đối phó được, chớ nói tới việc yêu vật đã mạnh lên.

“Thiếu gia, nó đã sắp nhị giai rồi.”

Hàm ý rất rõ ràng, để Lục Thủy đừng cậy mạnh.

Chân Linh cho rằng Chân Võ nói quá uyển chuyển, lập tức nói:

“Thiếu gia, thân thể của ngài vẫn rất yếu, có lẽ không phải đối thủ của yêu vật...”

Ngay lúc này, yêu vật kia đã nhào về phía Lục Thủy. Lục Thủy chỉ nhìn, sau đó đưa tay xoay linh kiếm, tiếp theo nhẹ dõn bước vung kiếm đâm hướng bên cạnh, thanh kiếm thuận thể vượt khỏi tay hắn.

Mà khi đó, yêu vật kia vừa lúc bỏ nhào vào bên cạnh Lục Thủy, thanh kiếm kia vừa lúc đâm vào cổ yêu vật.

Tức khắc, yêu vật lăn lộn trên mặt đất, giãy dụa mấy lần, dứt hơi bỏ mình.

Sau đó Lục Thủy nhìn hai người ở phía sau, nói:

“Các người mới nói gì đó?”

Chân Võ sững sờ, Chân Linh cũng sững sờ giống vậy, nàng còn chưa nói hết ý của mình.

Toàn bộ xảy ra quá nhanh, nhanh đến nỗi bọn họ đều không thấy rõ.

Trong tích tắc, kiếm kia đã đâm vào cổ của yêu vật.

Nhưng mà sao có thể nhỉ? Sao mà nhanh như vậy được?

Thậm chí bọn họ còn không thấy Lục Thủy vận dụng linh khí, vậy mà yêu vật đã chết rồi, bị giết chết trong nháy mắt.

Bấy giờ, bọn họ mới nhớ lại lời Lục Thủy nói khi nãy, hẳn sắp trừ yêu, có thể sẽ hơi nhanh.

Bọn họ chưa từng nghĩ đến, mấy lời kia là thật.

Mà đối mặt câu hỏi của Lục Thủy, bọn họ mới hồi phục tinh thần lại.

“Không, không có!”

Chân Linh trả lời liền.

Tuy thực lực Lục Thủy thể hiện ra không mạnh, nhưng hoàn toàn ngoài dự liệu của bọn họ, nên nhất thời có hơi thất thố.

Thế nhưng bọn họ vẫn cảm thấy không chân thật lắm, một người không thể đối phó nổi một con yêu vật nhất giai thông thường, vậy sao lần này lại giải quyết gọn gàng như thế?

Ngay cả khi bọn họ ở bậc nhị giai, cũng không thể làm sạch sẽ lưu loát như vậy.

Không để ý đến Chân Võ và Chân Linh, Lục Thủy đến bên cạnh yêu vật kiểm tra, sau đó nhíu mày:

“Nhiễm bệnh sao?”

Nếu hấn nhớ không nhầm, không bao lâu sau, trần nhỏ dưới chân núi sẽ xảy ra một trận bệnh tai, kể cả mẹ hấn cũng bị nhiễm bệnh.

Lúc ấy Lục gia cũng chịu ảnh hưởng không nhỏ.

Sau cùng chính Nhị Trưởng lão ra mặt thì vấn đề mới được giải quyết.

Chắc là khoảng thời gian này nhỉ, không nhớ rõ.

Sau đó Lục Thủy quay đầu nhìn Chân Võ nói:

“Đến vùng lân cận rừng cây điều tra thử, xem có thứ tương tự yêu vật này không, có thể là thực vật, động vật hoặc linh thú, nếu có thì tra rõ nguồn phát ra.”

Đối với giọng điệu không cho phép từ chối của Lục Thủy, Chân Võ có ảo giác, chính mình không thể từ chối.

Có lẽ vừa rồi trái ngược làm Lục Thủy có một chút uy nghiêm.

Cuối cùng Chân Võ gật đầu đáp:

“Vâng, thiếu gia.”

Tiếp sau Lục Thủy nhìn Chân Linh nói:

“Thông báo cho trần nhỏ bên ngoài, sắp tới nếu như sinh bệnh trên quy mô lớn, lập tức cử người đến cầu cứu Lục gia.”

Chân Linh hơi chần chừ, nàng vốn không cần làm loại việc này.

Lục Thủy nhìn Chân Linh:

“Có vấn đề?”

Ở kiếp trước Lục Thủy không hề ra ngoài, do đó hấn không biết mình mạnh cỡ nào. Nhưng mà, đã từng làm cường giả, tự

mang khí thế đủ để dọa một số người.

Mà khoảnh khắc Chân Linh chạm trán ánh mắt Lục Thủy, chột giật mình, vừa rời trong thoáng chốc hình như nàng thấy được ánh mắt của Đại trưởng lão khi đó.

Chân Linh lập tức cúi đầu:

“Không có, thiếu gia.”

“Đi đi.”

Lục Thủy nói.

Sau đó Chân Võ và Chân Linh trực tiếp rời khỏi chỗ.

Bọn họ cảm giác hôm nay thiếu gia có phần tà môn.

Có điều, chờ khi bọn họ bừng tỉnh, có thể sẽ cho rằng vị Đại Thiếu gia này học được tà môn ma đạo ở chỗ nào đó.

Dẫu sao đây cũng là chuyện thường xảy ra.

Lục Thủy không để ý nhiều lắm, sau khi xác định hai người kia đã rời đi, hắn mới che eo méo miệng nói:

“Á, đau đau đau quá.”

Hắn mang theo vết thương xuống núi, sao có thể không đau chứ?

Còn chuyện ném cành cây vừa nãy, có thể nói là mang theo từ kiếp trước.

Ở kiếp trước, bởi vì cảnh giới tương đối cao, dẫn đến tỷ lệ mang thai của vợ hắn cơ bản là bằng không, vì để có được xác suất mang thai như bình thường, hắn đã cướp đoạt thiên địa khí vận vào người, có thể xưng là cha của khí vận, nhưng đáng tiếc vẫn không thể hoài thai.

Song, điều khiến hắn bất ngờ chính là, trọng sinh mà thiên địa khí vận vẫn còn.

Có điều không mạnh mà thôi.

Về phần kiếp trước hắn mạnh cỡ nào?

Hình như cũng không mạnh bao nhiêu cả, dù sao cũng chỉ nhảy nhót ở khu vực Lục gia.

Nhưng mà, sau đó hắn thường xuyên làm nghiên cứu, tài liệu không đủ sẽ vươn tay hái trời sao, nghe nói có lần bắt được một viên khá lớn, dọa cho mấy vị đại lão Lục gia sợ khiếp vía.

Còn kinh động đến Mộ Tuyết đang bế quan, sau đó bị nàng đấm một phát vỡ nát.

Tiếp theo cũng không phải nghe nói, mà là tự mình trải qua, Mộ Tuyết đã làm nổ mật thất của hắn.

Hiện giờ ngẫm lại, thực lực chắc là cũng được.

Nói đến Mộ Tuyết, nếu không phải cha mẹ chỉ thị hôn nhân đó, có đánh chết hắn cũng sẽ không cưới Mộ Tuyết.

Cả một thùng thuốc nổ.

Sau đó Lục Thủy không nghĩ nhiều nữa, nghỉ ngơi một lát, rồi đi đến bên cạnh yêu vật, lấy điện thoại hàng nhái của hắn ra, mở camera quay mình và yêu vật.

Thuận tiện làm dáng

Tách tách.

“Hoàn hảo.”

Đây là đem về cho Tam Trưởng lão xem, tránh cho Tam Trưởng lão đòi vật chứng.

Về như nhân chứng, Chân Võ và Chân Linh là được.

Sau đó Lục Thủy cất bước lên núi, sau khi trở về hắn phải làm cho mình một ít thuốc, nếu không thận mà thật sự có chuyện sẽ không tốt.

Đại diện Lục gia.

Tam Trưởng lão im lặng xem điện thoại của Lục Thủy.

Lục Thủy thì đứng ở phía dưới đại diện, chờ Tam Trưởng lão mở lời.

Ngừng giây lát, Tam Trưởng lão nói:

“Có tiến bộ, lại có thể làm cho người ta không tìm ra dấu vết gian lận.”

Lục Thủy nghe vậy thì im lặng, mặc kệ Tam Trường lão nghĩ gì, chỉ cần không phủ nhận việc hắn hoàn thành là được.

Tam Trường lão ném trả di động cho Lục Thủy, sau đó nói:

“Chúng ta nói chính sự đi.”

Lục Thủy nhú mày:

“Chính sự?”

Không đề cập tới khen thưởng hắn hả?

“Yên tâm, thiết bị của trấn nhỏ Thu Thủy sẽ đổi mới, không cần lo nghĩ Internet của người, vì thế cứ yên tâm nói chính sự đi.

Tam Trường lão nói.”

Lục Thủy rất ngạc nhiên.

Có chính sự gì mà đến hắn cũng phải biết?

Kiếp trước không có cảnh này mà?

Tò mò, Lục Thủy mở miệng hỏi:

“Là chính sự gì?”

Tam Trường lão nói:

“Liên quan tới Mộ gia.”

“Mộ gia?”

Lục Thủy không hiểu lắm, còn một đoạn thời gian nữa mới đến ngày thành thân mà?

—

Dịch: MB_Boss

Chương 4: Huỷ Hôn

Lục Thuỷ quả thật có chút kinh ngạc, có quan hệ với Mộ gia, mà lại cần hấn tự mình xử lý, chỉ có việc thành thân mà thôi.

Nhưng cách thành thân còn xa lắm.

Vậy thì ngoài thành thân, còn cần hấn xử lý việc gì?

Trong tộc lại dám để cho hấn xử lý công việc, đúng là không biết xấu hổ?

Cũng không biết vì nguyên nhân gì mà muốn sớm thành thân?

Mặc dù Lục Thuỷ rất kỳ quái, nhưng không biểu hiện ra bên ngoài.

Hấn muốn nghe xem đến cùng là chuyện gì.

Tam Trưởng lão nhìn Lục Thuỷ nói:

“Mộ Tuyết của Mộ gia, có ấn tượng không?”

Có thể không ấn tượng sao?

Đánh nỗ mật thất của ta, ra tay với ta, lại còn không sinh được con.

Bảo nàng đi bệnh viện, nàng lại còn tức giận đánh với hấn ba tháng.

Cuối cùng còn trực tiếp bỏ đi.

À, hấn còn nghe nói trong vòng ba tháng toàn bộ Lục gia đã sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng.

“Lúc đấy hấn cũng chả thèm quan tâm tới, đánh xong liền bỏ đi.”

Quay lại thực tại, Lục Thuỷ bình tĩnh nói:

“Cái tên trên hôn thư sao?”

Tam Trưởng lão gật đầu:

“Đúng, tên trên Hôn thư. Nếu như bình thường thì nàng chính là vị hôn thê của ngươi.”

Lục Thuỷ bị thu hút bởi từ bình thường.

Sau đó Lục Thuỷ hỏi:

“Vậy đã xảy ra chuyện gì?”

Tam Trương lão nhìn về phía Lục Thuỷ, có phần ngạc nhiên:

“Thông minh đấy! Đúng vậy, đã xảy ra một chuyện không bình thường, vì thế mới cần ngươi đi một chuyến tới Mộ gia.”

Lục Thuỷ kinh ngạc, đời trước cũng không xảy ra chuyện không bình thường gì mà.

Nhưng mà, hấn không đặt câu hỏi vì muốn đợi Tam Trương lão nói tiếp.

Tam Trương lão tiếp tục:

“Chúng ta biết được một tin tức, không lâu trước đó Mộ Tuyết của Mộ gia đột nhiên mất hết tu vi, trở thành người bình thường, Mộ gia đã che giấu chuyện này.”

Lục Thuỷ nhướn mày, tu vi của Mộ Tuyết đã hoàn toàn biến mất?

“Vì sao lại thành ra như vậy? Trước đó không sao mà.”

Lục Thuỷ không hiểu, nhưng lại không nói rõ được tại sao lại xuất hiện chuyện kì lạ đó.

“Tam Trương lão tính làm thế nào?”

Lục Thuỷ hỏi, nếu không có tính toán sao lại phải nói với hấn.

“Người Lục gia mà kết hôn thì phải là thiên kiều, nếu là người bình thường thì không xứng bước chân vào Lục gia chúng ta. Ba ngày sau, mang hôn thư đến Mộ gia xé bỏ, huỷ hôn.”

Tam Trương lão nhìn Lục Thuỷ rồi nói.

Lúc này Tam Trương lão đứng dậy nói:

“Ba ngày này nhớ giữ gìn sức khỏe cho tốt, Chân Võ và Chân Linh sẽ đi cùng với ngươi, nhớ kỹ, phải huỷ hôn.”

Nói xong, Tam Trưởng lão rời đi.

Cũng không thảo luận với Lục Thuỷ mà trực tiếp ra lệnh.

Lục Thuỷ cũng không để ý, hần mỉm cười, tự nói trong lòng:

“Huỷ hôn sao? Có chút hứng thú.”

Nếu không phải trên eo có thương tích, hiện tại hần đã rời đi rồi.

Khó trách Tam Trưởng lão sai hần đi, lúc này mà huỷ hôn thì đúng là quá mất mặt, vậy thì hần đi là phù hợp nhất.

Dù sao hần cũng không có mặt mũi gì để nói.

Nhưng mà, để hần đi là khinh thường Mộ gia rồi.

--

Sau khi rời đi, Lục Thuỷ tới vườn linh dược, hái một ít dược thảo rồi trở về.

“Phần eo của hần cần xử lý, nếu không sẽ đau tới chết mất, có khi còn để lại di chứng nữa.”

“Chờ vết thương lành nhất định giải quyết xong chuyện này. Thực tế, thiên phú tu luyện của hần rất bình thường, bằng không thì cũng sẽ không bị xem như công cụ nối dõi tông đường.”

“Cùng lắm sau khi kết hôn hần sẽ chăm chỉ hơn một chút, đọc nhiều sách hơn một chút. Hần đột nhiên có chút sáng tỏ, sách mà trong tộc không ai xem hiểu, nhưng hần lại hiểu được.”

“Tuy quyển sách kia không hoàn thiện, nhưng mà sau này hần đã hoàn thiện nó rồi.”

“Cho nên, lần này hần muốn tu luyện cuốn sách kia.”

Tên cuốn sách là Thiện Địa Trận Văn.

Sau khi quyết định, Lục Thuỷ tiếp tục mài thuốc. Sau đó nhìn khắp bốn phía, xác định trong vườn không có người liền vén áo lên tự đắp thuốc vào.

“Đau quá.”

Lau thuốc, Lục Thuỷ cảm thấy miệng vết thương tốt hơn nhiều.

“Ít nhất như vậy sẽ đỡ đau.”

Bỗng nhiên phía sau xuất hiện một người đi tới chỗ Lục Thuỷ.

Rơi vào đường cùng, Lục Thuỷ chỉ có thể mang quần áo chạy trước.

Trong lúc đó, Lục Thuỷ có quay đầu nhìn lại, phát hiện là một người phụ nữ xinh đẹp, nàng nhìn Lục Thuỷ với đầy ý cười.

Bên cạnh nàng còn có một vị thị nữ.

Chính là Kỳ Khê.

Rất nhanh người phụ nữ đi đầu đã tới trước mặt Lục Thuỷ, nàng nhìn qua một lượt rồi nói với Kỳ Khê:

“Đi bên ngoài canh gác.”

“Vâng.”

Nói xong, Kỳ Khê liền lui ra ngoài.

Sau đó người phụ nữ hỏi Lục Thuỷ:

“Thuốc trị thương? Đến đây, mẹ giúp con.”

Đó là Đông Phương Lê Âm, mẹ ruột của Lục Thuỷ, cũng là do thông gia mà gả vào Lục gia.

Nghe nói năm đó sinh lễ là, Đại Trưởng lão đích thân chỉ điểm Đông Phương gia, giúp bọn họ đi vào cảnh giới mới.

Có thể nói, Đông Phương Lê Âm là do Lục gia bỏ rất nhiều tiền để cưới về, đáng tiếc lại chỉ sinh một một đứa con như Lục Thuỷ.

Lục Thuỷ nhìn thấy mẹ của mình, nhưng thật ra cũng không có cảm giác gì, chắc là do kiếp trước mẹ hắn vẫn sống tốt.

Rất yêu thương hắn, nhưng có đôi khi lại không đúng lắm.

“Không cần, con đã trưởng thành, việc này không cần nhờ mẹ.”

Lục Thuỷ nói.

Hắn một mình đã quen rồi, có người giúp lại thấy không thoải mái.

Mộ Tuyết sẽ giúp hắn sao?

Chắc vậy! Nhưng bọn họ thường xuyên cãi nhau, nên cũng chỉ có một mình Lục Thuỷ xử lý những chuyện này.

Thị nữ?

Hắn căn bản không nghĩ tới!

Đông Phương Lê Âm nhìn Lục Thuỷ, có chút ngạc nhiên, trong mắt lóe lên tia cô đơn:

“Trưởng thành?”

Đông Phương Lê Âm cảm thấy lạc lõng, lẫm lẫm:

“Trưởng thành.”

Sau đó trầm mặc không nói gì.

Lục Thuỷ: “...”

Không để ý tới cảm xúc của mẹ, Lục Thuỷ hỏi:

“Mẹ đột nhiên tới đây có chuyện gì vậy?”

Đông Phương Lê Âm lập tức lấy lại tinh thần, bỏ qua lời nói vừa rồi, nàng nhìn Lục Thuỷ:

“Nghe nói con xử lý yêu vật, tới chúc mừng một chút. Nhưng lại nghe nói con còn có chuyện khác, nên chắc là không có tâm tình chúc mừng.”

Lục Thuỷ tiếp tục chơi đùa với linh dược, sau đó nói:

“Chuyện huỷ hôn?”

Đông Phương Lê Âm gật đầu:

“Ta sợ con lại ngây ngốc tới Mộ gia điều võ dương oai, sau đó cao điệu huỷ hôn.”

Lục Thuỷ: “...”

Đúng vậy, trước kia đúng là hẳn có thể làm ra chuyện như vậy.

Hiện tại cũng có thể làm được.

“Con tới đó thì khiêm tốn một chút, chỉ cần nói là phụng lệnh làm việc. Cho dù con không nghe ta nói thì đến Mộ gia cũng đừng nói mấy lời khó nghe quá, con nói chuyện dễ nghe với bọn họ, họ cũng sẽ nói chuyện dễ nghe với con.”

Đông Phương Lê Âm dặn dò.

Con trai nàng tuy không thông minh, nhưng ở trong khu vực của Lục gia thì không có vấn đề gì, dù có ngốc hay bị thương ra sao cũng sẽ không nguy hiểm tính mạng. Nhưng mà, ở Mộ gia thì lại khác.

Nếu đắc tội đối phương quá, chắc chắn sẽ không có lợi.

Lại còn ở địa bàn của bọn họ.

Lục Thuỷ nghe vậy cũng hiểu được trước đây mình đã gây cho mẹ không ít phiền toái, chẳng qua hẳn muốn nói mấy câu an ủi nhưng chột dạ tắt tia áy náy đó.

Bởi vì Đông Phương Lê Âm vừa nói một câu:

“Nếu con có mệnh hệ gì, mẹ sẽ lại sinh con trai, ai biết phải sinh bao nhiêu.”

Lục Thuỷ chỉ vào cánh cửa rồi nói:

“Mẹ, mời ngài trở về.”

“Không, con nghe mẹ nói...”

Không chờ mẹ của mình nói tiếp, Lục Thuỷ liền nói thẳng:

“Không tiễn!”

Đông Phương Lê Âm: “...”

Thật đau lòng, con trai nàng lại phản nghịch như vậy.

Chờ Đông Phương Lê Âm rời đi, Lục Thuỷ liền tiếp tục bôi thuốc.

Về phần Mộ gia, dù nói thế nào cũng vẫn phải đi.

Hiện tại cần gì phải suy nghĩ nhiều, dù sao huỷ hôn cũng là một chuyện rất thú vị.

Nhất là tự hấn đi huỷ hôn.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 5: Lục Thủy Khiến Người Ta Quá Thất Vọng

Sau khi thoa dược tốt nhất, Lục Thủy ngồi yên tại chỗ, vận chuyển công pháp hiện có để bản thân nhanh chóng hấp thu hiệu lực của thuốc.

Việc này sẽ giúp tình trạng thương tích của hắn hồi phục nhanh hơn.

Một lúc lâu sau, Kỳ Khê lại đi vào trong sân, nàng đứng trước đình nói:

“Thiếu gia, Tam trưởng lão có một số chuyện cần bàn giao.”

Lục Thủy mở mắt ra nói:

“Nói.”

“Tam trưởng lão muốn thiếu gia đi một chuyến đến Tàng Kinh Các, lát nữa thiếu gia còn cần phải đi Thiên Trì Hà, nơi đó có thể làm cho tốc độ lĩnh ngộ của thiếu gia tăng lên, vậy nên Tam trưởng lão muốn thiếu gia lựa chọn một quyển công pháp cao giai. Trong thời gian này, thiếu gia cần phải chăm chỉ luyện tập, chỉ cần nhập môn, tiến vào Thiên Trì Hà sẽ có hiệu quả.” Kỳ Khê nói.

Lục Thủy đứng lên, sau đó đi ra ngoài sân, Kỳ Khê cũng đi theo sau.

“Tam trưởng lão còn nói cái gì nữa?”

Lục Thủy vừa đi về phía trước vừa hỏi, đầu cũng không ngoảnh lại.

“Tam trưởng lão nói, ở Thiên Trì Hà có không ít Thiên kiều, để cho thiếu gia...”

Kỳ Khê muốn nói lại thôi.

“Tiếp tục.”

Lục Thủy bình tĩnh nói.

“Tam trưởng lão nói, để cho Tam thiếu gia đừng làm gì mất thể diện.”

Kỳ Khê khẽ nói, dường như là sợ thiếu gia tức giận.

Lục Thủy mỉm cười, thời gian mở ra Thiên Trì Hà là có hạn, người có thể nhận được chỉ tiêu, bình thường đều là những đại lão.

Lục gia có không ít chỉ tiêu, thế nhưng cũng chỉ có một mình hắn là đủ điều kiện phù hợp để đi.

Loại chuyện tốt đối với tu vi như này, cho dù có xấu hổ đi nữa, Lục gia cũng sẽ để hắn đi.

Chỉ có điều, với danh tiếng của hắn mà đi thì nhất định sẽ bị châm chọc và khiêu khích.

Tiểu hài tử chế giễu nhau, đại lão cũng sẽ chẳng quan tâm mấy.

Nhưng lại không một ai dám giết hắn, toàn bộ Tu Chân Giới dường như chẳng có mấy ai có thể chịu đựng nổi cơn thịnh nộ của Đại trưởng lão.

Hắn còn nhớ ở kiếp trước Đại trưởng lão đã từng vì hắn ra tay một lần, có lần vận khí của hắn tốt lấy được bảo vật siêu cấp của một vị ma tu.

Sau đó lại bị đối phương đánh cho trọng thương, thiếu chút nữa là không thể cứu được.

Sự việc đó đã làm kinh động tới ba vị đại lão trong tộc.

Nghe nói Đại trưởng lão chỉ nhìn thoáng qua, bình tĩnh mà nói :

“Ta ra ngoài một chuyến.”

Ngày hôm sau, tất cả các thế lực phụ thuộc vào vị ma tu đều bị ngọn lửa thiêu rụi sạch sẽ trong một đêm.

Ngay sau đó hắn lại bị cấm túc.

Sự vô dụng của hắn làm cho các vị đại lão thất vọng tột độ..

Tất cả mọi người đều biết để hấn đi Thiên Trì Hà chỉ càng thêm mất mặt, nhưng không để hấn đi thì lại không được.

Mà những gì bọn họ có thể làm là không cần chú ý tới.

Đúng rồi, ở kiếp trước hấn bị yêu vật làm cho bị thương, cộng thêm các nhân tố khác nên hấn đã không thành công.

Không lâu sau, Lục Thủy đã đi tới Tầng Kinh Các, vừa định vào, Kỳ Khê lập tức hỏi :

“Thiếu gia, phu nhân hỏi đêm nay thiếu gia muốn ăn gì.

Lục Thủy không ngừng bước, thuận miệng nói :

“Như thường lệ.”

“Vâng.”

Kỳ Khê đáp.

Sau đó, Lục Thủy bước vào Tầng Kinh Các, có trời mới biết trước đây hấn ăn cái gì, cho nên chỉ có thể nói như thường lệ.

Tầng Kinh Các được chia thành năm tầng, ba tầng đầu tiên là dành cho một số thuộc hạ của Lục gia, chẳng hạn như Chân Võ và Chân Linh, chỉ cần là thị nữ thì đều có tư cách tiến vào tầng thứ nhất.

Mà tầng bốn chỉ có một số ít thân tín được tiến vào. Hiện nhiên tầng năm cũng chỉ có người của Lục gia mới có thể tham quan.

Trước kia nghe nói nữ nhân không được vào tầng năm, nhưng gần đây đã được thay đổi.

Lục gia đúng là một đám cỏ hủ thông thái rởm.

Lục thủy vừa mới bước vào Tầng Kinh Các, trước mặt liền xuất hiện một vị lão nhân, cung kính nói :

“Thiếu gia.”

Lục Thủy liếc mắt nhìn đối phương, có chút ấn tượng, nhưng không thể nhớ được tên:

“Có chuyện gì?”

Lão nhân lập tức nói:

“Tam trưởng lão đã dặn dò rằng, thiếu gia phải nhớ ghi chép lại công pháp và thư tịch rồi mang đi ra ngoài.”

Lục Thủy không nói gì, lướt qua lão nhân đi lên tầng thứ năm.

Công pháp nơi đó đều là những công pháp cường đại chân chính. Tất nhiên, Tầng Kinh Các còn có những đồ vật khác, trận pháp, luyện khí đều có.

Lục Thủy đi tới tầng thứ bốn, lúc này hắn mới nhìn thấy một lão nhân đang đọc thư tịch.

Lão nhân kia cũng cảm giác được có người đi tới, vừa thấy chính là Lục Thủy, lão nhân gật đầu, xem như chào hỏi.

Lục Thủy không biết nên không quan tâm.

Có trời mới biết hắn có thù oán gì với mình hay không không.

Sau đó, Lục Thủy trực tiếp lên tầng thứ năm.

Vị lão nhân kia nhìn Lục Thủy đi lên tầng thứ năm, lắc đầu thở dài một tiếng :

“Có hơi nóng vội, giai đoạn này công pháp ở tầng thứ bốn mới là thích hợp nhất.”

Hắn đến là để xem thiếu gia của bọn họ có ở lại tầng thứ bốn hay không.

Bây giờ xem ra thiếu gia của bọn họ vẫn chưa từng thay đổi, còn hơi nóng nảy, không chịu làm đến nơi đến chốn.

Lúc hắn định truyền âm báo lại thì đột nhiên thấy Lục Thủy từ tầng năm đi thẳng xuống.

Lão nhân này lập tức choáng váng, nhanh như vậy?

Đây mà là chọn công pháp?

Đây là đi lên tùy tiện chọn một quyển được không hả?

Nhưng ngay sau đó, lão nhân cũng không quan tâm, chỉ lắc đầu thở dài.

Đúng là, Lục Thủy không có lựa chọn, từ đầu đến đuôi hẳn chỉ muốn lấy một quyển công pháp mà thôi, căn bản không cần phải chọn.

Mà thứ hẳn lấy dĩ nhiên là quyển thần bí nhất cả tộc kia, cũng vô dụng nhất, Thiên Địa Trận Văn.

Một quyển sách mà không ai có thể xem hiểu được.

Theo lý thuyết, thì hẳn có thể tu luyện Thiên Địa Trận Văn mà không cần tới sách, nhưng vì Tam trưởng lão đã để cho hẳn đến đây, nên nhân tiện mang đi cũng không sao.

Sau đó, Lục Thủy đi xuống tầng thứ nhất, đang định đi ra ngoài, lão nhân ngay lập tức đi vào, đứng trước mặt Lục Thủy nói:

“Thiếu gia, chọn được rồi?”

Tuy rằng có chút kinh ngạc việc Lục Thủy nhanh như vậy đã đi xuống, nhưng điều hẳn quan tâm bây giờ là Lục Thủy có chịu để cho hẳn đăng ký công pháp thư tịch hay không, nếu như Lục Thủy không đồng ý, hẳn cũng hết cách.

Đặc biệt là vừa nãy Lục Thủy còn không đếm xỉa gì tới hẳn.

Hẳn vẫn có chút biết về tính khí của Lục thiếu gia.

Chính là có đôi khi thiếu gia thích khoe khoang thể hiện.

Đối với việc này ai cũng bó tay.

Trong lúc lão nhân còn đang suy đoán, một quyển sách trực tiếp xuất hiện trước mặt hẳn, tiếp theo chính là giọng nói của Lục Thủy :

“Ta đang vội.”

Sắp đến giai đoạn thoa dược kế tiếp, không thích hợp để dây dưa.

Dùng dược thêm một lần nữa, đêm nay hẳn là sẽ tốt lên.

Thận cũng sẽ không có di chứng gì.

Lão nhân vui mừng, lập tức tiếp nhận thư tịch đăng ký, nhưng khi hẳn vừa nhìn thấy tên quyển sách này, lông mày

liền nhíu lại, đây... Đây là một quyền công pháp không thể tu luyện được.

Quả nhiên, thiếu gia chỉ là đang giả vờ thần bí.

Hắn cảm thấy có chút đáng tiếc.

Vì Lục gia mà đáng tiếc.

Đăng ký xong, Lục Thủy đi thẳng về, hắn cần phải trở về và tiếp tục thoa dược.

Trên đại điện, Tam trưởng lão ngồi ở nơi đó, ánh mắt đầy lo lắng.

Cuối cùng hắn tự cười nhạo mình rồi rời đi.

Một hắn còn cảm thấy tư thái hôm nay của Lục Thủy có chút thay đổi, tưởng rằng hắn ta đã nghĩ thông suốt, biết cố gắng.

Nhưng đến cuối cùng, vẫn là trước sau như một khiến người ta thật thất vọng.

Chọn Thiên Địa Trận Văn?

Trải qua nhiều năm như vậy Lục gia đã xác nhận rõ ràng, tất cả mọi người đều khẳng định Thiên Địa Trận Văn căn bản không phải một quyền công pháp.

Bao nhiêu người đã nghiên cứu qua Thiên Địa Trận Văn, bao nhiêu thiên kiêu đã không thu hoạch được gì.

Lục Thủy, hắn có thể sao?

Đúng là không biết tự lượng sức, mơ mộng hão huyền.

Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm nhận được tin tức cũng thở dài, con của bọn họ bao giờ mới có thể hăng hái tranh đấu một chút đây?

Không muốn phân cao thấp với con nhà người khác cũng được, nhưng tốt xấu gì cũng trưởng thành hơn một chút.

Đã không còn trẻ nữa, sau này muốn nhờ vào dược để tăng cao tu vi, quả thật rất khó.

Dù sao cả đời này cũng không thể chỉ dừng lại ở mức nhị giai tam giai phải không?

Đối với suy nghĩ của các đại lão trong tộc, Lục Thủy hoàn toàn không biết, hắn còn đang thoa dược cho bản thân đây này.

Bị thương lâu như vậy rồi mà chẳng ai quan tâm một tí nào.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 6: Hữu Vi Pháp Và Vô Vi Pháp

Sau khi cơm nước xong, Lục Thủy trở về phòng của hắn.

Gian phòng rất đơn giản, đại thể không có đồ trang trí dư thừa nào.

Hoàn toàn khác với kiếp trước, khi mà Mộ Tuyết dọn vào ở, Mộ Tuyết rất thích để một ít đồ vật linh tinh.

Không suy nghĩ nhiều nữa, Lục Thủy trực tiếp ngồi xếp bằng trên nền đất trống, tay vẫn cầm một quyển sách cổ xưa.

Quyển sách này chính là Thiên Địa Trận Văn mà hắn mang ra từ Tàng Kinh Các.

Hắn định sẽ tu luyện Thiên Địa Trận Văn trong đêm nay.

Khi mở quyển sách ra, đập vào mắt toàn là những phù văn kỳ kỳ quái quái, nếu gọi chữ như gà bới cũng không hề quá đáng.

Chính vì như vậy, nên mới không có người đọc hiểu.

Từng có người cho rằng đây là một mã khóa, phiên dịch ra là được, cũng có người nghĩ rằng đây là phù văn bị hoán đổi trình tự, chỉ cần trình tự đúng là có thể đọc hiểu.

Đương nhiên, còn có người cảm thấy phù văn đơn thuần này, dùng đúng là được.

Nhưng mà, toàn bộ đều không phải.

Những gì ghi chép ở trên đó chính là văn tự, một loại văn tự không phải văn tự, một loại văn tự chỉ có người ghi chép mới có thể đọc hiểu.

Trước kia, sở dĩ hắn xem hiểu, có lẽ là nhờ cơ duyên. Loại cảm giác mạc danh kì diệu ấy, không ngôn từ nào có thể diễn tả được.

Hiểu chính là hiểu, không hiểu chính là không hiểu.

Thiên Địa Trận Văn chia thành hai loại phương pháp tu luyện, một loại là tu luyện Hữu Vi, và một loại là tu luyện Vô Vi.

Tu luyện Hữu Vi, chính là phương pháp tu luyện vật lý, một khi bắt đầu tu luyện thì sẽ tự động mở ra trận văn m Dương Ngũ Hành, sau khi trận văn mở ra, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ cùng với m Dương sẽ tương ứng với mỗi cảnh giới nhỏ.

Khi mức Kim lực đầy, sẽ tự động tiến vào cảnh giới nhỏ thứ hai.

Cứ thế mà suy ra, khi tất cả bảy loại lực lượng được hấp thu viên mãn, sẽ tự động thăng tiến cảnh giới lớn.

Tuần hoàn như vậy cho đến khi đạt cảnh giới tối cao.

Hắn, thậm chí không cần độ kiếp.

Đây chính là phương pháp tu luyện Hữu Vi.

Mà tu luyện Vô Vi, chính là đọc Thiên Địa Trận Văn, có thể đọc sách để hồi tưởng nội dung trận văn, kiểu quá trình này sẽ tự động tụ tập sức mạnh của thiên địa.

Khi sức mạnh thiên địa đạt tới cực hạn, thì có thể lấy thiên làm trận, lấy địa làm văn, thi triển Thiên Địa Trận Văn.

Thiên Địa Trận Văn hoàn toàn mở ra, có thể thao túng toàn bộ vũ trụ.

Đây chính là phương pháp tu luyện Vô Vi.

Trước kia lúc cướp đoạt thiên địa khí vận, cũng có sự đóng góp rất lớn của Thiên Địa Trận Văn.

Có điều, bản Thiên Địa Trận Văn này không đầy đủ, đoạn giữa bị thiếu sót không ít, sơ kỳ của Hữu Vi pháp thì còn có thể luyện, nhưng lại không luyện được phần sau đó.

Vô Vi pháp thì càng bình thường, nhưng sau đó hắn đã sửa lại, lúc này mới có thể phát huy sức mạnh chân chính.

Tuy vậy, Lục Thủy công nhận, người viết Thiên Địa Trận Văn đúng là yêu nghiệt, không biết hắn ta đã luyện thành

chưa.

Nghĩ như vậy, Lục Thủy bắt đầu xem Thiên Địa Trận Văn.

Hắn thấy, những nét chữ nguệch ngoạc kia như đang tự mình chuyển động, toàn bộ các phù văn đều đang phối hợp cùng Lục Thủy đọc.

Đọc một lát, Lục Thủy bắt đầu dùng một tay khắc họa phù văn trên không trung, khi hắn lật sang trang sau, một phù văn được hắn khắc họa xong đã bắn xuống mặt đất.

Nhị giai như hắn, hoàn toàn có thể vận dụng linh khí khắc họa phù văn, điều này rất bình thường.

Theo từng trang một được đọc xong, Lục Thủy cũng bắn từng phù văn ra quanh mình.

Khi hắn xem xong trang thứ bảy, quanh người hắn đã xuất hiện bảy cái phù văn.

Tới đây thì Lục Thủy không tiếp tục xem nữa.

Dù sao hắn cần phải mở Hữu Vi pháp trước, không cần phải đọc Thiên Địa Trận Văn cả một đêm.

Không xem Thiên Địa Trận Văn nữa, Lục Thủy dời ánh mắt lên những phù văn kia, sau đó ngón giữa đến ngón út của hai bàn tay đan xen vào nhau, ngón trỏ và ngón cái hai bàn tay đối nhau chạm nhẹ vào nhau.

Vào lúc này, Lục Thủy nhắm mắt lại.

Sau khi hắn nhắm mắt, những phù văn xung quanh bắt đầu phát sáng, sau đó phù văn bắt đầu giãn rộng ra để liên kết với nhau. Khi tất cả phù văn kết nối với nhau, chúng bắt đầu kéo về phía Lục Thủy.

Lục Thủy ngồi xếp bằng ở đó, chờ phù văn kéo tới, hoặc có thể nói là Lục Thủy đang hấp thu những phù văn này.

Không mất bao lâu, những phù văn kia đã kéo đến Lục Thủy, chúng chạy dọc theo quần áo Lục Thủy hướng lên trên, khi kéo đến vị trí cánh tay, chúng không đi lên nữa mà là hội tụ vào hai tay của Lục Thủy.

Cuối cùng bọn chúng chạy đến chính giữa hai bàn tay Lục Thủy, sau đó bắt đầu dung hợp vào nhau.

Theo thời gian chậm lại, điểm dung hợp càng lúc càng lớn, mà phù văn trên mặt đất cũng càng ngày càng ít.

Lục Thủy vẫn ngồi không nhúc nhích, từ đầu đến cuối vẫn nhắm mắt.

Giống như đang ngủ thiếp đi.

Trên thực tế, hắn đang cảm nhận phù văn, hắn đang kiểm soát phù văn dung hợp, một khi xảy ra sai lầm, Thiên Địa Trận Văn kia sẽ không thể mở được Hữu Vi pháp.

Việc này ảnh hưởng rất lớn đối với thân thể.

Có thể làm cho tu vi chỉ có nhị giai của hắn trực tiếp hạ bậc, không chỉ như vậy, eo của hắn cũng sẽ chuyển biến xấu.

Cho nên hắn không cho phép mình thất bại.

Một đêm trôi qua, bầu trời hiện lên một chút ánh sáng.

Lúc này trên mặt đất đã không còn phù văn gì nữa, trên người Lục Thủy cũng không có vết tích của phù văn.

Toàn bộ mọi thứ đều đã hội tụ thành một tiểu trận pháp ở chính giữa song chưởng.

Đúng vậy, là một tiểu trận pháp biểu thị bảy sức mạnh, khi trận pháp thành hình, đồng thời Lục Thủy cũng mở mắt ra.

Hắn buông hai cánh tay đang đối nhau, một bàn tay mở tiểu trận pháp bảy màu ra.

“Hoàn thành rồi, bây giờ cần hấp thu sức mạnh thuộc tính Kim.”

Trên lý thuyết, hắn có Lục gia chống lưng, sẽ không thiếu tài nguyên, nhưng mà chuyện hấp thu thì phải cần thời gian.

Về phần nói chuyện này cho các vị đại lão của Lục gia, hắn chưa từng nghĩ tới.

Ở kiếp trước hắn cũng chưa từng nói qua, huống chi là kiếp này.

Nói ra rồi thì hấn còn có thể bước chân ra khỏi cánh cổng Lục gia sao?

Còn có thể để hấn đi từ hôn sao?

Không thể nào!

Chuyện từ hôn thú vị như thế, hấn không đi thì ai đi?

Xem thời gian, Lục Thủy phát hiện đã năm giờ sáng, cũng may hấn là Nhị giai rồi, một đêm không ngủ cũng không thành vấn đề.

Cho nên Lục Thủy dự định ra ngoài đọc Thiên Địa Trận Văn một lát, đọc sách này nhiều thì chỉ có lợi chứ không có hại.

Không có cách nào so sánh giữa Hữu Vi pháp và Vô Vi pháp.

Sau khi đi tới đình rồi ngồi xuống, Lục Thủy bắt đầu đọc sách. Nếu không phải trời hơi sáng, hấn còn định cầm cái đèn bàn nhỏ qua đây.

Lúc chưa tới đình, hấn phát hiện một thị nữ đang đứng ngoài viện, nếu hấn đoán không sai, chắc là vị thị nữ ban ngày kia.

Nhìn thị nữ này, Lục Thủy có một vấn đề rất muốn hỏi cha mẹ hấn, Lục gia chỉ có một thị nữ này thôi à?

Sao mà chuyện gì cũng đều là nàng?

Khi Lục Thủy ngồi trong đình, Kỳ Khê liền đi tới, nàng còn mang theo hai đĩa điểm tâm và nước trà.

“Đây là Phu nhân chuẩn bị cho Thiếu gia.”

Lục Thủy gật đầu, sau đó nói:

“Đi lấy giúp ta một ít bảo vật chứa sức mạnh thuộc tính Kim qua đây, khoáng thạch hay linh dược đều được. À, mang một ít thuộc tính Mộc nữa. Không cần quá mạnh, cấp bậc nhị giai là được rồi.”

Kỳ Khê cúi đầu:

“Vâng, xin Thiếu gia chờ một lát.”

Nói xong Kỳ Khê lập tức lui ra khỏi viện.

Tất nhiên nàng sẽ không hỏi dùng làm gì, đây không phải việc của nàng.

Lục Thủy uống trà ăn điểm tâm, tiện thể đọc Thiên Địa Trận Văn. Hấn đọc rất chuyên tâm, không thì điểm tâm khó ăn như thế, hấn sẽ không thể nào nuốt trôi được.

Hấn có thể khẳng định, đây là do mẹ hấn tự tay làm.

Về phần yêu cầu sức mạnh thuộc tính Kim và Mộc, hoàn toàn là muốn thử xem Hữu Vi pháp có dùng được hay không, nhân tiện đó thử phải mất bao lâu mới có thể lên Tam giai.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 7: Đây Không Phải Là Ép Ta Đánh Người Sao?

Lục Thủy đợi không bao lâu đã thấy Kỳ Khê trở lại, nàng đưa cho hắn một viên đá và một hạt châu:

“Thiếu gia, đây là một viên Kim Nguyên Thạch, một viên là Mộc Linh Châu, sức mạnh ẩn chứa bên trong đều thuộc cấp bậc đỉnh phong của nhị giai.”

Đồ vật có sức mạnh thấp hơn thực sự quá khó tìm, ở đây chỉ có thể tìm thấy loại này mà thôi.

Lục Thủy nhìn qua hai thứ này, gật gật đầu.

Kỳ Khê liền tự giác lui ra ngoài viện.

Lục Thủy cũng không quản Kỳ Khê, mà cầm Kim Nguyên Thạch lên xem xét.

Hắn đem Kim Nguyên Thạch đặt ở trong tay, mở ra Hữu Vi Pháp. Thời điểm Hữu Vi Pháp được mở ra, một trận pháp nhỏ bảy màu xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Sau đó, trận pháp bắt đầu hấp thụ sức mạnh bên trong Kim Nguyên Thạch.

Hành động của Lục Thủy cũng không gây ra bất luận sự chú ý nào, hắn cảm thụ lực lượng được hấp thụ, không khỏi nhú mày.

“Chậm hơn so với dự kiến, hấp thụ xong một viên Kim Nguyên Thạch đại khái mất tới một ngày. Như thế muốn tăng lên tam giai nhanh nhất cũng phải bảy ngày.”

Lục Thủy lắc đầu, xem ra hắn chỉ có thể trông cậy vào Vô Vi Pháp, hiệu quả của Hữu Vi Pháp thực sự rất chậm. Cứ như vậy, nếu muốn rung chuyển mấy vị đại lão trong tộc, ít nhất cũng phải mất tới mấy tháng.

Mặc dù hắn có thể đi từ hôn, nhưng cái này không đồng nghĩa với việc hắn có thể đồng ý cưới người khác.

Có trời mới biết mấy vị đại lão kia muốn tìm cho hẳn người nào.

Mà muốn từ chối, tất nhiên phải có thực lực rung chuyển bọn họ.

Đến lúc đó, chân đạp Tam Trưởng lão, quyền đâm Đại Trưởng lão, mắt trừng khóc Nhị Trưởng lão. Sau đó hỏi một câu, còn ai muốn lên nữa không.

Khụ khụ!

Dừng những suy nghĩ hoang tưởng hảo huyền này lại, Lục Thủy liền bắt đầu hấp thụ lực lượng của Kim Nguyên Thạch.

Nhân tiện đọc tiếp Thiên Địa Trận Văn.

Có thể nói là đồng thời tu luyện cả Hữu Vi Pháp và Vô Vi Pháp.

Đến lúc mặt trời mọc, Đông Phương Lê Âm đi tới ngoài viện.

“Phu nhân.” Kỳ Khê lập tức cung kính kêu lên.

Đông Phương Lê Âm nhìn về phía sân nhỏ, hỏi:

“Thiếu gia đi ra đọc sách lúc mấy giờ?”

Kỳ Khê lập tức đáp:

“5h6’.”

Đông Phương Lê Âm thở dài:

“Lúc nên làm thì lại không làm cho tốt, giờ có chuyên tâm làm cũng vô dụng.”

Chọn một công pháp bình thường, sau đó giả vờ giả vịt tu luyện không tốt sao?

Nếu như vậy thì kể cả không có thành tựu gì, tốt xấu cũng coi như có cố gắng, đám Trưởng lão trong tộc kia cũng sẽ không có gì để nói.

Thế nhưng đứa con này của nàng lại không nắm bắt được điểm đó.

“Trở về nghỉ ngơi đi.”

Đông Phương Lê Âm nói.

“Tạ Phu nhân.” Kỳ Khê đáp.

Sau đó liền lui ra.

Sau khi Kỳ Khê rời đi, Đông Phương Lê Âm cũng đi vào trong sân, ngay khi nàng bước vào thì Lục Thủy nhìn sang.

Thấy mẹ mình tới, Lục Thủy đặt quyển Thiên Địa Trộn Văn xuống, gọi một tiếng:

“Mẹ.”

Kỳ thật hẳn không hề thích việc mẹ hẳn mới sáng sớm đã đến tìm, bởi vì hầu hết các bữa cơm của hẳn đều là do mẹ hẳn một mực đòi tự xuống bếp nấu.

Quá khó ăn.

Đông Phương Lê Âm ngồi một bên cười nói:

“Sao lại nhìn mẹ như vậy? Cứ như mẹ sẽ hại con không bằng.”

Lục Thủy chỉ có thể nói sang chuyện khác:

“Cha đâu rồi ạ?”

Đông Phương Lê m thở dài một tiếng, có chút cô đơn nói:

“Xuống núi rồi, nói là thiết bị trong trấn cần đổi mới nên muốn đi xuống xem một chút, bữa sáng cũng chưa ăn, cũng không biết bao nhiêu năm rồi chưa ăn bữa sáng với mẹ.”

Nhìn thấy mẹ mình thở dài như vậy, Lục Thủy cũng cảm thấy cha mình quá đáng. Hẳn đang do dự có nên nói cha hẳn một chút hay không, dù sao thì mẹ hẳn qua mấy năm nữa là thành bà lão năm mươi.

Mặc dù nhìn bề ngoài không khác biệt lắm so với tiểu cô nương hơn hai mươi tuổi.

Chỉ là rất nhanh hẳn liền từ bỏ, bởi vì vừa đảo mắt mẹ hẳn đã cười nói:

“Nhưng cũng không có vấn đề gì, dù sao cơm trưa và cơm tối cha con ăn đều là do mẹ tự tay làm.”

Lục Thủy: “...”

Là hẳn hiểu lầm cha, đột nhiên phát hiện cha mình cũng thật vất vả.

Thảo nào đôi khi hẳn lại thấy cha và mẹ tranh nhau xuống bếp.

Lúc này Đông Phương Lê Âm lại nói:

“Được rồi, cha con không ở đây, con ăn sáng với mẹ đi.”

Nghe được câu này, Lục Thủy lập tức đứng dậy, sau đó gấp mấy miếng điểm tâm nhét vào trong miệng, nhanh chóng nói:

“Mẹ, con ăn no rồi, để con xuống núi xem cha bận bịu thế nào.”

Không chờ Đông Phương Lê Âm đáp lại, Lục Thủy trực tiếp chạy ra ngoài.

Nhìn con mình như vậy, Đông Phương Lê Âm lắc đầu cười nói:

“Con trai ngốc, cha con đã không ăn, mẹ chắc chắn sẽ không tự mình nấu bữa sáng nữa. Mẹ xuống bếp đều là vì cha con, con chẳng qua chỉ là tiện tay mà thôi.”

— —

Lục Thủy vừa bước ra khỏi Lục gia, Chân Võ và Chân Linh lập tức xuất hiện trước mặt hẳn.

Chân Võ cung kính nói:

“Thiếu gia, Tam Trưởng lão có lệnh, bởi vì chuyện hôm trước nên không thể để cho thiếu gia có bất kỳ sơ xuất nào.”

Lục Thủy cũng không nói gì thêm, cũng chỉ tiếp tục đi lên phía trước. Đây là đang lo lắng hẳn sẽ chạy trốn sao?

Chuyện thú vị như từ hôn, làm sao hẳn lại phải trốn chứ?

Hay là lo lắng hẳn lại đến chỗ yêu vật tìm đường chết?

Nhưng cũng không quan trọng, hẳn chỉ muốn xuống núi nhìn một chút xem trấn nhỏ hiện tại đã đuổi kịp thời đại hay chưa.

Dù sao Tam Trưởng lão cũng đã đáp ứng rồi.

Lúc xuống núi, Lục Thủy một tay cầm Kim Nguyên Thạch, một tay cầm Thiên Địa Trận Văn đọc.

Nhìn qua giống như một thư sinh chăm chỉ học tập

Chân Võ và Chân Linh vừa nhìn vừa thở dài trong lòng, Đại Thiếu gia đang diễn cho bọn hắn xem sao?

Nhưng mà, thế này cũng có chút cường điệu quá mức rồi?

Chăm chỉ cũng không phải làm như vậy đâu.

Hôm qua bọn hắn nghĩ rằng Thiếu gia nhà bọn họ thực sự mạnh lên, nhất thời đều bị hù dọa, hiện tại xem ra hôm qua chỉ là may mắn mới có được một màn biểu diễn phi thường như thế.

Một lúc sau, Lục Thủy đã đi tới trấn nhỏ Thu Vân.

“Cha ta ở đâu?”

Lục Thủy hỏi.

Chân Võ lập tức trả lời:

“Tộc trưởng ở phía tây của trấn nhỏ.”

Lục Thủy gật đầu, sau đó đi về phía tây của trấn. Nhưng chưa đi được mấy bước, lại đột nhiên cảm giác có cái gì đó bay tới.

Trong nháy mắt lúc vật kia đập tới, Lục Thủy lui về sau một chút, vật kia liền trực tiếp rơi xuống trước mặt hắn.

Là một quả táo đã bị cắn một miếng.

“Ồ, đây không phải là Lục Đại Thiếu gia, Lục Thủy sao? Đã nhiều năm không gặp, suýt chút nữa đã không nhận ra ngươi.”

Phía bên phải đằng trước Lục Thủy đột nhiên truyền đến một giọng nói âm dương quái khí.

Lục Thủy quay đầu nhìn sang, là một thiếu niên trẻ tuổi, nhưng mà hắn cũng không nhận ra được là ai.

Thấy Lục Thủy nhìn sang, thiếu niên kia lại nói:

“Lục Đại Thiếu gia, trái táo của ta không nện vào người chú?”

Lục Thủy liếc hẳn một cái nói:

“Vả miệng.”

Nghe Lục Thủy nói, Chân Võ lập tức động thủ.

Âm thanh giòn giã vang lên.

Thiếu niên kia bị đánh trực tiếp té lăn trên đất, thật sự choáng váng, vì cái gì mà vừa tiến lên đã đánh người rồi?

Lục Thủy nhìn người kia nói:

“Ăn nói cho lễ phép, nếu không người ta sẽ cảm thấy trí tuệ của người có vấn đề đó.”

Nói chuyện âm dương quái khí, đây không phải là đưa tới cửa cho người ta đánh sao?

Bất đắc dĩ, Lục Thủy chỉ có thể phối hợp với hẳn.

Thiếu niên kia che mặt đứng lên, phần nộ nói với Lục Thủy :

“Lục Thủy, người khinh người quá đáng!”

Chân Võ, Chân Linh bên cạnh chờ lệnh, tùy thời có thể lập tức động thủ.

Lúc này Lục Thủy mà ra lệnh, bọn hẳn nhất định phải nghe theo.

Ở bên ngoài, nếu như không nghe lời của Lục Thủy, thì Thiếu gia bọn họ sẽ bị chế giễu là không thể chỉ huy người của Lục gia.

Mà lúc đó sẽ là tình huống như thế nào?

Phải biết, dù Lục Thủy có là phế vật thì cũng là Đại Thiếu gia của Lục gia, không nể mặt hẳn chính là không cho Lục gia mặt mũi.

Lục Thủy để bọn họ vả miệng người kia, nếu Chân Võ và Chân Linh không hợp tác, người chết đầu tiên chính là bọn họ,

bởi vì tính ra bọn họ mới là người làm mất mặt mũi của Lục gia.

Lục Thủy nhìn thiếu niên kia, không muốn nói chuyện cùng hắn nữa.

Mà lúc này đây, một số người vội vàng chạy tới chỗ thiếu niên, luống cuống hỏi: “Chủ nhân, người không sao chứ?”

“Thiếu gia, đối phương là Nhị Thiếu gia Kiều gia, Kiều Càn. Hình như có việc đến tìm Tam Trưởng lão. Nghe người dẫn đội cũng là một tiền bối trong gia tộc giống như Tam Trưởng lão.” Chân Linh lo lắng Lục Thủy tiếp tục làm loạn, cố ý nhắc nhở Lục Thủy một chút.

Hy vọng Lục Thủy sẽ không đại dột mà đi lên.

Dù sao người của đối phương cũng không yếu, đến lúc thật sự xảy ra việc gì, thân là hậu bối sẽ bị coi như không hiểu chuyện, người mất mặt cuối cùng vẫn chính là Lục Thủy.

Dịch: MB_Boss

Chương 8: Chém Giết

Lục Thủy thậm chí còn không nghe thấy Chân Linh nói gì.

Hắn chỉ là bình tĩnh nhìn những người kia, nếu đã tới nhiều như vậy, liền xem thử bọn hắn muốn làm gì.

Kiều Càn được đỡ dậy, tức giận nói với người bên cạnh:

“Ngươi thấy ta giống không có chuyện gì sao?”

Nhìn thấy Thiếu gia nhà mình bị đánh như vậy, bọn hắn cũng rất tức giận, một người đàn ông trung niên nhìn Lục Thủy nói:

“Lục Thiếu gia, trên đường tới đây, chúng ta cũng không nhìn thấy Thiếu gia nhà mình đã gây hại gì cho ngài, nhưng ngài lại trực tiếp động thủ đánh người như vậy, có phải có chút quá đáng hay không? Chúng ta dù sao cũng là khách của Tam Trưởng lão nhà các người, chẳng lẽ đây chính là cách Lục gia đãi khách sao?”

Chân Võ và Chân Linh nhú mày, nếu nói như vậy thì bọn hắn đúng là có tội.

Đạo đãi khách này mà làm không tốt, kiêu gì cũng bị phạt.

Lục Thủy lại không có phản ứng gì, hắn chỉ bình tĩnh nhìn người đàn ông trung niên kia, nói:

“Ngươi cảm thấy chúng ta nên làm gì?”

Người đàn ông trung niên kính cẩn nói:

“Xin Lục Thiếu gia hãy xin lỗi Thiếu gia nhà chúng ta, sau đó để Thiếu gia tát lại hai cái.”

Nghe người đàn ông trung niên nói như vậy, Kiêu Càn lập tức phụ họa:

“Đúng, các ngươi đánh ta, giờ để ta đánh lại các ngươi cũng không có gì sai.”

Lục Thủy nhìn người đàn ông trung niên kia một chút, thấy bên hông hắn treo một lá cờ nhỏ.

Huyết Sát Phiên, chắc chắn, táo bạo như vậy, Kiều gia không còn ai sao? Thế mà lại mang theo loại người này bên người.

Huyết Sát Phiên, cần cung cấp máu người để nuôi dưỡng, cứ một đoạn thời gian là phải giết một vài người.

Một loại tà tu.

Mà cái Huyết Sát Phiên này lại là loại vừa mới bắt đầu được nuôi dưỡng.

Loại tà tu này mà cũng dám trắng trợn tiến vào Lục gia?

Ha ha!

Sau đó Lục Thủy gật gật đầu với bọn hắn rồi nói:

“Cũng hợp lý, nhưng người động thủ là Chân Võ, bây giờ các ngươi muốn đánh Chân Võ hay là đánh ta?”

Nghe được câu này, trong lòng Chân Võ liền lạnh.

Tuy việc Lục Thủy nói không sai, nhưng để hắn thực sự đứng đó chờ đánh, hắn vẫn cảm thấy thật khó chấp nhận.

Chân Võ nắm chặt thanh kiếm của mình, cuối cùng lại buông ra.

Trong mắt Chân Linh cũng hiện lên vẻ mù mịt.

Quả nhiên không nên dính líu tới vị Đại Thiếu gia này.

Kiều Càn lập tức nói:

“Mệnh lệnh là ngươi ra, đương nhiên ngươi cũng phải chịu một phần trách nhiệm.”

Lục Thủy nhìn người đàn ông trung niên kia, nói:

“Ngươi cũng cho là như vậy?”

Người đàn ông trung niên vẫn lịch sự đáp:

“Chúng ta nghe Thiếu gia.”

Lục Thủy gật đầu, nhắc lại một lần yêu cầu của người đàn ông kia:

“Vậy giờ ta phải xin lỗi, sau đó để cho Thiếu gia các người đánh ta và Chân Võ, đúng không?”

Người đàn ông trung niên nhú mày, hẳn luôn cảm giác đôi phương quá bình tĩnh. Nhưng nhớ tới thanh danh của vị kia, hẳn gật đầu:

“Đúng vậy, Lục Thiếu gia.”

Lục Thủy gật đầu, sau đó quay đầu rời đi. Khi những người còn lại đang hoang mang không biết hẳn muốn làm gì, thì giọng nói của Lục Thủy vang lên:

“Giết hết bọn họ, cho các người một phút.”

Nói xong, Lục Thủy lại tiếp tục đi về phía trước, không thèm để ý đến ánh mắt khiếp sợ của đám người.

Ngay cả Chân Võ, Chân Linh cũng không nghĩ tới, Đại Thiếu gia của bọn hắn lại hạ xuống một mệnh lệnh như vậy, thậm chí Chân Võ còn chuẩn bị tốt tâm lý chờ bị đánh.

Nhưng hẳn nằm mơ cũng không nghĩ tới, Thiếu gia nhà mình lại hạ sát lệnh.

Nghe Lục Thủy nói, người đàn ông trung niên của Kiêu gia lập tức lên tiếng:

“Lục Thiếu gia làm như vậy là không coi ai ra gì, nếu Lục Thiếu gia đã lựa chọn hành động như vậy, chúng ta chỉ có thể...”

Người đàn ông còn chưa dứt lời, một đạo kiếm quang lóe lên, ngay lập tức đánh bay hắn ra ngoài.

Chân Võ xuất thủ.

Mặc kệ Thiếu gia bọn hắn là đang cố tình gây sự, hay chỉ là đang ra vẻ hù dọa người khác, nhưng lần này Chân Võ cam tâm tình nguyện rút kiếm.

Một phút đồng hồ sao?

Đủ!

Chân Võ đã động thủ, những người kia tự nhiên sẽ phải động thủ.

Ngay lúc này, Chân Linh cũng bắt đầu động thủ.

Kiều Càn đứng tại chỗ, tràn đầy sợ hãi. Hắn làm sao có thể ngờ được, Đại Thiểu gia phế vật của Lục gia lại trực tiếp hạ lệnh động thủ giết người.

Hắn không sợ sao?

Đây căn bản chính là khiêu chiến với Kiêu gia.

Nếu thật sự giết bọn hắn, Lục Thủy sẽ phải đối mặt với loại trừng phạt nào?

Thế này không phải là giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm sao?

Đẳng nào cũng bị coi là phế vật, nên vò đã mẽ không sợ roi sao?

Kiều Càn cảm thấy chắc Lục Thủy đã nổi điên, gặp người liền cắn người, sớm biết vậy hắn đã không đi trêu chọc đối phương.

Vào lúc Kiêu Càn đang sợ hãi, trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một đạo kiếm quang, kiếm quang đã tới gần cổ, nếu như còn không làm gì thì hắn nhất định sẽ chết ở chỗ này.

Dưới tình thế cấp bách, Kiêu Càn mở ra pháp bảo hộ mệnh.

Phịch một tiếng, thanh kiếm bắn ngược ra ngoài, nhưng pháp bảo hộ mệnh của hắn cũng bị phá vỡ.

Hắn ngã quy xuống đất, không gượng dậy nổi, cảm thấy mặt đất đều đã ướt sũng.

Sợ hãi trong lòng hắn lại càng sinh sôi, những người kia thật sự muốn giết hắn.

Điên rồi, điên rồi, đều điên cả rồi.

“Tổ gia gia, cứu... cứu mạng!”

Kiều Càn hoàn toàn không biết mình nên làm gì, hắn chỉ biết cầu cứu, nếu không cầu cứu chắc chắn sẽ chết.

Chết ở chỗ này một cách vô ích.

Chân Võ đang đối phó với người đàn ông trung niên kia, nghe thấy đối phương cầu cứu, Chân Võ chỉ có thể tăng thêm tốc độ.

Người đàn ông trung niên kia cười lạnh, kể cả mình yếu thế thì thế nào?

Chờ vị kia tới, ai có thể giết được hắn nữa?

Chỉ trong một thoáng suy nghĩ như vậy đã để Chân Võ tìm được sơ hở trí mạng, Chân Võ trực tiếp dùng kiếm tiếp cận người đàn ông trước mặt.

Người đàn ông trung niên kinh hãi.

Mà ngay lúc này đây, một cỗ khí tức đột nhiên tràn tới, cùng lúc truyền đến giọng nói trầm thấp cứng rắn:

“Chư vị có thể cho lão phu chút mặt mũi được không?”

Giọng nói kia vừa truyền tới, kiếm của Chân Võ trong nháy mắt dừng lại. Không phải hắn không muốn ra tay, mà là hắn không thể cử động.

Chân Linh cũng vậy, nàng cũng không động được.

Một vị siêu cấp cường giả, vừa tới đã trực tiếp cầm cổ bọn hắn lại.

Đương nhiên, những người khác cũng bị nguồn sức mạnh kia làm cho không thể động đậy.

Người đàn ông trung niên kia trong phút chốc mất đi vẻ kinh hãi, hắn có chút đắc ý liếc nhìn Chân Võ, cuối cùng thì thế nào?

Bọn hắn vẫn hoàn hảo không chút tổn thương nào.

Mà người động thủ trước lại không phải bọn hắn, người xui xẻo cuối cùng vẫn là Lục Đại Thiếu gia các người.

Chân Võ có chút không cam lòng, việc đã đến nước này thì chém chết đối phương mới là tốt nhất.

Lục Thủy đứng nhìn tất cả, hắn khép lại cuốn Thiên Địa Trận Văn vốn đang xem dở, sau đó bình tĩnh nói:

“Chém.”

Một câu này của Lục Thủy vừa rơi xuống, Chân Võ đang bị giam cầm đột nhiên cảm giác được thả tự do, không chút do dự nào trực tiếp dùng kiếm chém xuống.

Người đàn ông trung niên kia vừa mới đắc ý, trong mắt lập tức bị sự hoảng sợ thay thế.

Không, không thể nào.

Tại sao hắn lại có thể động?

Phịch một tiếng, người đàn ông trung niên bị chém bay ra ngoài. Dù thế nào hắn cũng không nghĩ đến, kiếm của đối phương sẽ thực sự chém xuống.

Chưa bao giờ nghĩ tới chính mình cuối cùng sẽ chết ở chỗ này.

Đừng nói đến hắn, ngay cả Chân Võ cũng không thể hiểu nổi, bản thân làm thế nào lại có thể thoát khỏi sự cầm cố kia.

Tuy hắn nghe được giọng nói của Lục Thủy, thế nhưng Lục Thủy là hạng người gì hắn lại không biết sao?

Cũng không thể nào nói một tiếng “chém” là có thể giải thoát cho hắn, vậy cũng chỉ có một lời giải thích.

Chân Võ nhìn về phía Lục gia.

“Ồ?” Lúc này, một lão nhân mang theo một thiếu nữ xuất hiện gần đó.

Hắn nhìn về phía Chân Võ một chút, lại nhìn về phía Lục gia một chút, trong lòng có suy đoán.

“Tổ gia gia.” Kiền Càn bò tới sau lưng lão nhân, sau đó chỉ vào Lục Thủy, có chút sợ sệt nói: “Hắn, hắn không phân tốt xấu liền muốn hạ sát thủ.”

Chân Võ, Chân Linh tiến tới ngăn trở trước mặt Lục Thủy, sợ vị tiên bối đột nhiên xuất hiện này sẽ động thủ với Lục Thủy.

Lão nhân kia tất nhiên cũng đưa ánh mắt thả trên người Lục Thủy.

“Người chính là Lục Thiếu gia, Lục Thủy?”

Trong giọng nói mang theo một tia áp bức.

Lục Thủy quan sát lão nhân này, biết đối phương là cường giả, không dễ chọc.

Nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng, trước mặt đã xuất hiện một bóng người, đó là cha hắn, Lục Cổ.

“Kiều lão tiên bối, sao ngài lại tới đây?” Lục Cổ không kiêu ngạo cũng không tự ti nói.

Lão nhân đưa mắt nhìn Lục Cổ, nói:

“Thì ra là Lục Cổ, đã lớn như vậy rồi.”

Sau đó lão nhân nhìn về phía Lục gia, tiếp tục nói:

“Ta phải đi gặp Tam Trưởng lão của các ngươi, vừa rồi đám tiểu bối đùa giỡn ầm ĩ, mong các ngươi không quá để ý.”

Nói xong, lão nhân liền mang theo người rời đi, nhân tiện xử lý thi thể của người đàn ông trung niên kia.

Lục Cổ cũng không thấy người nhà hắn có ai bị thương, tự nhiên sẽ không tùy tiện chọc giận đối phương.

Dịch: MB_Boss

Chương 9: Có Phải Là Do Lục Thủy Giở Trò Quỷ Hay Không?

Kiều Vô Tình đi phía trước, Kiều Càn không cam lòng nói:

“Tổ gia gia, cứ cho qua như vậy sao? Con cảm thấy có hơi nghẹn khuất, lão Liêu cũng bị giết hại.”

“Càn nhi, con thấy phải nên làm thế nào?” Kiều Vô Tình nói.

Lão dường như rất yêu thương vị chất trai này của mình.

“Làm thế nào thì cũng phải dạy dỗ Lục Thủy một chút, cả hai tên thuộc hạ bên cạnh hắn nữa.” Kiều Càn nói.

Kiều Vô Tình lắc đầu:

“Thiên nhi, con nghĩ sao?”

Thiếu nữ bên cạnh Kiều Càn nhíu mày nói:

“Nơi này là khu vực của Lục gia, vốn dĩ, việc nổi ra tranh chấp với thiếu gia họ Lục cũng là điều không sáng suốt. Cho dù, hắn là phế vật đi nữa, thì cũng là mặt mũi của Lục gia, không có khả năng bị người khác khi dễ ngay tại Lục gia.”

Kiều Càn phản bác:

“Nhưng nếu chỉ là mấy tên loi nhoi đánh nhau, sẽ không gây ra ảnh hưởng gì đâu.”

Kiều Thiên nói:

“Nhưng mấy người đã đánh tới mức người chết ta sống đây thôi.”

Kiều Càn nói:

“Thế nhưng rõ ràng là tên Lục Thủy kia ra tay trước, ai biết hắn động một chút là để cho thuộc hạ giết người, ta chưa từng gặp qua vị đại thiếu gia nào như vậy.”

Kiều Thiên:

“Người đã từng thấy thiếu gia nhà ai có thanh danh kém hơn thiếu gia họ Lục chưa?”

Kiều Càn lập tức không biết nói gì cho phải, thì ra cũng bởi vì là phé vật, cho nên mới không thể tùy tiện trêu chọc ư?

Kiều Vô Tình lắc đầu nói:

“Đều không đúng, sở dĩ tổ gia gia không so đo việc này, là bởi vì người kia giết người ở trước mặt ông.”

Kiều Càn hoàn toàn không hiểu:

“Là sao? Hắn không nể mặt tổ gia gia, không phải càng nên so đo hơn sao?”

Kiều Vô Tình lắc đầu, nhìn về phía trước nói:

“Không, trên lý thuyết, hắn không thể động thủ, nhưng đúng là hắn đã thoát khỏi giam cầm. Mà loại thủ đoạn có thể trực tiếp lừa gạt người tiến hành giam cầm hắn là ông, các con biết điều này có ý nghĩa gì không?”

Kiều Càn không biết, Kiêu Thiển cũng không biết.

“Nghĩa là, người đứng đầu Lục gia đã để mắt tới, thế nhưng không phải là Tam trưởng lão của Lục gia. Nếu như là lão ra tay, tuyệt đối sẽ không thể khiến mọi người đều không phát hiện được. Nói cách khác, người giết không phải là Thiếu gia Lục gia, cũng không phải tên thuộc hạ kia, mà là Trưởng lão của Lục gia.” Kiêu Vô Tình nói.

Đây mới là nguyên nhân khiến lão không so đo chuyện này.

Nếu không phải vậy, nói thế nào thì lão cũng muốn dạy dỗ tên Thiếu gia họ Lục này một chút.

Kiều Càn suy nghĩ một lát, nói:

“Khi đó, sau khi con nghe được Lục Thủy nói chém, thì cái tên Chân Võ mới động thủ, có phải là do Lục Thủy giở trò quỷ hay không?”

Nghe thế Kiêu Vô Tình lắc đầu cười nói:

” Một gã nhị giai như hấn làm sao có thể im hơi lặng tiếng thoát ra khỏi giam cầm của bốn tọa đợc. Cho dù, hấn có thiên phú dị bẩm, thì một tên mười mấy hai mươi tuổi như hấn, cũng không thể nào làm đợc như vậy.”

Kiều Càn không nói gì nữa, hấn biết tổ gia gia đang tức giận.

Nếu là bình thường, tổ gia gia sẽ không xung bản tọa với hấn.

Nhưng mà, hấn sẽ nhớ kỹ hôm nay, chờ đến khi gặp Lục Thủy ở nơi khác, hấn nhất định sẽ lấy lại danh dự.

—————

Lúc này, Lục Thủy đang nghe cha mình giáo huấn:

“Đây chính là tác phong làm việc của ngươi? Mỗi ngày một kiêu, ngươi có biết rằng, nếu không phải chuyện này xảy ra tại khu vực của Lục gia, thì hôm nay ngươi có còn sống hay không cũng là một vấn đề.”

Lục Cỗ rất tức giận, hấn cũng không hy vọng một ngày nào đó con trai mình ra ngoài đường xong không về nhà đợc nữa.

“Ngươi cho rằng mọi người đều biết đến danh tiếng của Lục gia đúng không? Ngươi cho rằng mọi người đều biết ngươi là Đại thiếu gia Lục gia đúng không? Ngươi cho rằng tất cả người tu chân trên đời này đều là một đám chết nhát đúng không? Ngươi cho rằng sẽ không có kẻ nào bí quá hoá liều hủy thi diệt tích đúng không?”

Lục Cỗ tiếp tục nói.

“Bản thân không có thực lực thì ít đi gây chuyện thôi. Cứ sống bình thường khỏe mạnh không tốt à? Bớt làm cho ta và mẹ ngươi lo lắng bộ khó lắm hả?”

Lục Thủy:

“... ”

Hấn lại làm quá trớn rồi ư?

Hắn thấy người kia nói chuyện vừa thiếu năng vừa khó nghe, còn không chút kiêng kỵ mà mang theo Huyết Sát Phiến đến, ai biết người hắn ta định giết có phải là hắn hay không chứ?

Cũng không nghĩ xem đây là địa bàn của ai.

Không dạy bảo hắn một chút, hắn sẽ không biết mình là ai.

Nếu lựa chọn gia nhập hàng ngũ tu chân thì phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, bởi vì khó bảo đảm sẽ không có một ngày nào đó tự nhiên chết không rõ nguyên nhân, chẳng hạn như chọc phải người không nên chọc.

Đây là đạo lý mà vị ma tu suýt đánh chết hắn nói cho hắn biết.

Cho nên, Lục Thủy chọn ra tay giết tên đó.

Đương nhiên, hắn dám không kiêng nể gì cả, vẫn là do nơi này là khu vực của Lục gia, ba vị đại lão ở ngay trên núi. Người của Kiều gia có tới cũng tuyệt đối không có năng lực đối kháng với ba vị đại lão.

Sống nhiều năm như vậy, hắn cũng không phải kẻ ngốc.

Điều duy nhất làm hắn tiếc nuối chính là, vất vả như vậy mà không tích lũy được chút thiên địa chi lực nào, hắn lại phải tiếp tục đọc sách.

“Nghe rõ chưa?”

Lục Cổ nói to lên.

Lục Thủy bất đắc dĩ, chỉ có thể nói:

“Rõ.”

Lúc này Lục Cổ mới gật đầu nói:

“Tới chỗ của mẹ con lấy com ăn đi, cha có việc phải đi, nhớ kỹ ít gây chuyện thôi.”

Lục Thủy:

“...”

Tới, tới chỗ mẹ hắn lấy com?

Không ngờ luẩn quẩn một vòng như vậy hẳn còn phải ăn cơm?

Ài!!!

Thở dài một hơi.

Lục Thủy cầm sách đi lên núi, đúng lúc nghe được tín hiệu đổi mới thiết bị.

Đã biết cái này thì hẳn cũng không cần thiết phải ở lại trấn nhỏ kia nữa.

Đi lấy đồ ăn thôi.

Trên đường lên núi, Lục Thủy hỏi:

“Các người biết tại sao những người kia lại đến Lục gia không?”

Ánh mắt Lục Thủy vẫn dán trên sách.

Chân Võ và Chân Linh đồng loạt nhìn nhau, bọn họ có hơi do dự.

Sau đó Chân Võ nói:

“Có lẽ liên quan tới Thiếu gia.”

Lục Thủy nhìn sách nói:

“Do chuyện hôn ước à?”

Chân Võ hơi kinh ngạc, Thiếu gia thông minh như vậy ư, sau đó trả lời:

“Đúng vậy.”

Lục Thủy không nói gì thêm, vốn dĩ hẳn đã cảm thấy rất kỳ quái, vừa nãy cẩn thận ngẫm lại, ở kiếp trước hoàn toàn không có người nào của Kiều gia tới đây thăm hỏi.

Tám chín phần mười là tới vì chuyện của hẳn.

Hiện tại chuyện hôn ước đã có thay đổi.

Về phần Mộ gia, bọn họ rốt cuộc đang che giấu chuyện gì, hay là Mộ Tuyết có vấn đề gì, Lục Thủy vẫn không có chút đầu mối nào, nhưng mà điều đó không quan trọng nữa.

Quan trọng là hắn rất thích chuyện từ hôn này.

Qua ngày mai là hắn đã có thể đi từ hôn rồi.

Vết thương ở eo cơ bản cũng đã khỏi hẳn.

Hai ngày này hắn cần tích lũy một chút thiên địa chi lực, ra ngoài với hắn mà nói là rất nguy hiểm.

Ở kiếp trước, cơ bản là hắn không có đi ra ngoài, đặc biệt là sau khi suýt chút bị đánh chết.

Về sau, khi lệnh cấm túc được hủy bỏ, hắn cũng không đi ra ngoài.

Cho nên, hơn nửa đời người, hắn đều chỉ ở trong khu vực của Lục gia.

Về phần sau khi từ hôn, các vị đại lão trong Lục gia sẽ sắp xếp hôn sự cho hắn, hắn hoàn toàn không có để trong lòng.

Vì hắn đã tự sắp xếp xong rồi.

—————

Trở lại Lục gia, Chân Võ và Chân Linh không đi theo Lục Thủy nữa.

Còn Lục Thủy, đương nhiên là dự định đi tìm mẹ để lấy đồ ăn rồi, chỉ là đi được nửa đường, thì điện thoại của hắn đột nhiên vang lên.

Lấy ra xem, số lạ.

Do dự một chút, hắn vẫn tiếp máy.

“Xin chào.”

Vô cùng lễ phép, hắn đặc biệt học riêng ở ngoài đó.

Đợi mãi, vẫn không nghe đối phương nói gì.

Lục Thủy tò mò nhìn điện thoại một cái, phát hiện vẫn đang nói máy.

“Bị lỗi sao?”

“Này? Có nghe thấy không?”

Chờ một lúc, cuối cùng đối phương cũng nói chuyện, là giọng nữ:

“Lục Thủy?” Lục Thủy có chút hiếu kỳ, ai thế?

Hắn có quen không?

Hay là lại quên mất rồi?

Giọng nói có chút quen thuộc, ừm khả năng là có quen.

“Ai đó?” Lục Thủy trực tiếp hỏi.

“Nghe nói các người muốn tới từ hôn?” Người kia hỏi.

Nghe được câu này Lục Thủy có hơi sững sốt, sau đó nói:

“Người của Mộ gia?”

Sau đó hắn tỉnh táo lại, giọng này rất quen, có phần giống Mộ Tuyết, Lục Thủy lại nói:

“Mộ Tuyết?”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 10: Lục Thiếu Gia Dám So Tài Với Ta Không?

Không nhớ được giọng nói của vợ mình, là việc rất bình thường phải không?

Nhất là ở kiếp trước, hắn và Mộ Tuyết chưa bao giờ gọi điện thoại, Mộ Tuyết cần tìm hắn thì đều trực tiếp tới tìm, nếu hắn đang ở mật thất nghiên cứu này nọ, Mộ Tuyết sẽ phá nổ mật thất đi vào.

Sau đó nói cho hắn biết hai ngày nữa nàng phải đi dạo trấn nhỏ một chút, để hắn nhớ mà đi ra mật thất.

Lục Thủy nhìn mật thất đã phế bỏ, không nói hai lời liền đánh nhau với Mộ Tuyết.

Vả lại, giọng trong điện thoại sẽ có khác biệt so với giọng người thật, hắn có thể nhận ra Mộ Tuyết chỉ qua hai câu nói, đã rất hiếm thấy rồi.

“Người không cần quan tâm ta là ai” Giọng nói ở đầu bên kia rất lạnh lùng: “Người chỉ cần nói cho ta biết, Lục gia định đến Mộ gia để từ hôn, có đúng không?”

Lục Thủy khẽ mỉm cười:

“Cha người không dạy người nói chuyện phải lễ phép à?”

“Người...”

Nhưng Lục Thủy không chờ bên kia nói thêm, mà nói tiếp:

“Có điều, nói cho người biết cũng được, hai ngày nữa ta sẽ đích thân tới cửa bái phỏng Mộ gia, cung kính chờ đợi bản thiếu gia đại giá đi.”

Nói xong Lục Thủy lập tức ngắt điện thoại, lúc này không cho phép đối phương nói chuyện, đối phương chắc chắn sẽ bực bội khó chịu.

Cứ tức điên đi.

Chính là muốn đối phương tức điên.

“Ai kêu người làm nổ mìn của ta.”

Sau đó Lục Thủy không để ý chuyện này nữa, nhưng thật ra hẳn rất tò mò, Mộ Tuyết làm sao lại gọi điện thoại tới hỏi.

Con nít đúng là con nít, xảy ra chút chuyện đã vô cùng lo lắng truy vấn ngọn nguồn.

Hẳn nhớ rõ trước khi thành hôn, Mộ Tuyết không có điện thoại di động.

Nếu nói Lục Thủy là dung hợp với thời đại, thì Mộ Tuyết kia chính là hoàn toàn không rành thế sự.

Nàng thậm chí không biết điện thoại di động là đồ chơi gì.

Vậy mà kiếp này lại dùng điện thoại di động, xem ra chuyện hôn sự có đả kích rất lớn đối với nàng.

Nhưng mà, nếu đả kích không lớn, thì đã không thú vị rồi.

Trong lúc suy nghĩ, hẳn đã tới chỗ ở của cha mẹ, tâm tình tốt đẹp trong nháy mắt đã chuyển xấu.

Mộ gia.

Trong phòng, một thiếu nữ đang cầm điện thoại di động trong tay, vẫn giữ nguyên tư thế gọi điện thoại.

Nàng mím mím khóe miệng, cuối cùng để điện thoại xuống.

Cánh tay để xuống đang nhẹ run rẩy, giống như chiếc điện thoại này có gánh nặng ngàn cân đối với nàng.

Chẳng qua là quá trình để điện thoại xuống, từ từ hóa thành hư không.

Cuối cùng tay của thiếu nữ nhẹ nhàng đặt trên đùi của mình, nàng đoan trang ngồi ở chỗ đó, lặng im không nói.

Một lát sau, trong miệng thiếu nữ truyền ra giọng nói rét lạnh:

“Người đáng chết.”

Kiều Vô Tình ngồi một chỗ ở đại điện, nhìn Tam Trưởng lão nói:

“Xem ra Lục huynh chương mắt tiểu nha đầu nhà chúng ta.”

Lần này hẳn tới, thật sự là vì chuyện này.

Nghe nói Lục gia muốn hủy hôn, đương nhiên hẳn sẽ không buông tha cơ hội cực tốt này.

Chỉ cần kết thông gia cùng Lục gia, Kiều gia sẽ được lợi ích rất lớn.

Nhưng mà vừa đến đã bị từ chối rồi.

Tam Trưởng lão lắc đầu nói:

“Cũng không phải, mà là lần này Lục gia muốn tuyển chọn từ Thiên Trì Hà.”

Kiều Vô Tình bất ngờ nói:

“Thiên Trì Hà?”

Tam Trưởng lão gật đầu:

“Đúng vậy, nếu chọn thiên phú làm tiêu chuẩn, tiểu nha đầu nhà ngươi đã đủ tư cách, Lục gia không có lý do từ chối.

Thế nhưng, lần này không giống, đạo lữ của Lục Cổ là Đông Phương Lê m vốn thiên phú kinh người, vậy mà lại sinh ra Lục Thủy kia.

Điều này chứng minh rõ ràng, không phải thiên phú tốt thì có thể sinh ra con cháu thiên phú tốt.

Vì vậy, lần này Lục gia định tìm một người thiên phú tu luyện không tệ, nhưng năng lực lĩnh ngộ phải tốt.

Mà Thiên Trì Hà là nơi có thể phô bày khả năng lĩnh ngộ tốt nhất.”

Kiều Vô Tình nhìn Lục Bất Tranh nói:

“Cho nên, lần này Lục gia để mắt tới thế hệ trẻ tuổi của Thiên Trì Hà?”

Tam Trưởng lão gật đầu:

“Đúng vậy, có thể nói là thứ hạng bậc nhất trong nhóm nữ tu sĩ.”

Kiều Vô Tình lắc đầu cười nói:

“Thế nhưng Lục huynh đã từng nghĩ qua, đối phương có đồng ý nhập vào Lục gia hay không? Tuy rằng Lục gia lợi hại, nhưng mà đâu sao Lục Thủy cũng quá bình thường.”

Không nói phé vật, là bởi vì Lục gia cũng cần mặt mũi.

Nếu nói ra thì chứng tỏ hấn ngu xuẩn.

Nhưng mà, ý của hấn rất rõ ràng, không phải ai cũng muốn kết thông gia với Lục gia, cũng không phải là ai cũng nguyện ý gả vào Lục gia.

Có thể lục ngang với Lục gia thì không nhiều, nhưng mà tuyệt đối không ít.

Tam Trưởng lão không để ý, chỉ nói:

“Đây chính là nguyên nhân vì sao ta không thể đáp ứng Kiêu huynh.”

Kiều Vô Tình nhíu mày:

“Lục huynh có ý gì?”

Tam Trưởng lão nhìn Kiêu Vô Tình, bình tĩnh nói:

“Chỉ cần nữ tu sĩ bậc nhất của Thiên Trì Hà có biểu hiện bất phạm, Đại Trưởng lão sẽ là người đi đàm luận sinh lễ.”

Kiều Vô Tình nghe được câu này, ngây ngẩn cả người.

Đích thân Đại Trưởng lão của Lục gia đàm luận sinh lễ?

Việc này, việc này thật sự có thể khiến cho phần lớn mọi người đồng ý.

Phải biết rằng, đối với nhiều người, ấn tượng về Lục gia Đại Trưởng lão đều dừng lại ở rất nhiều năm về trước.

Cho dù là chuyện sinh lễ của Đông Phương Lê Âm lần trước, cũng chưa từng có người nào gặp qua bóng dáng của

Đại Trưởng lão Lục gia, thế nhưng Đông Phương gia quả thật đã khởi tử hồi sinh.

Đối với bên ngoài, Đại Trưởng lão Lục gia là vô cùng thần bí.

Rất nhiều người có thể có thể lực ngang với Lục gia, hoàn toàn là bởi vì họ không biết chính xác về Đại Trưởng lão Lục gia.

Nhưng mà, một số thế hệ trước đều biết, khả năng lĩnh ngộ đại đạo của Đại Trưởng lão Lục gia sớm đã vượt xa bình thường, nếu như có thể cùng luận đạo với vị này một lần, hiệu quả tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi.

Càng là gia tộc hoặc là tông môn cường đại thì càng không có cách nào từ chối.

Đích thân Đại Trưởng lão đàm luận chuyện sinh lễ, vậy thì gần như trăm phần trăm sẽ có thể luận đạo cùng hắn.

Kiều Vô Tình thở dài một tiếng, nói:

“Thì ra là thế, có điều thật không ngờ, loại chuyện này thế mà lại kinh động đến Đại Trưởng lão Lục gia, còn tưởng rằng chỉ có Lục Cổ quái tài kia mới có thể kinh động vị ấy.”

Tất nhiên, Kiều Vô Tình hiểu rõ ý của Tam Trưởng lão, Đại Trưởng lão đã nhúng tay, thì Tam Trưởng lão có muốn đồng ý hôn sự với Kiều gia cũng vô dụng.

Chuyện mà Đại trưởng lão Lục gia quyết định, không ai có đủ phân lượng đi phản bác.

Trừ khi có thể thuyết phục hắn.

Tam Trưởng lão mỉm cười:

“Xuân tài mà cũng có thể làm Đại Trưởng lão chú ý, vô số năm qua, Lục Thủy chính là huyết mạch vô dụng nhất của Lục gia.”

Kiều Vô Tình cười nói:

“Chỉ là bình thường một chút mà thôi, có lẽ sau này có thể hậu tích bạc phát cũng không chừng.”

Lục gia mắng hài tử nhà mình, chắc chắn không có vấn đề, đương nhiên hẳn sẽ không mắng theo.

Tam Trương lão lắc đầu tự giễu. Không thể nào, Lục Thủy sẽ không có biến hóa gì lớn.

Có lẽ đời này cũng cứ như thế, cái mà hẳn có thể trông cậy vào chính là con của Lục Thủy.

Tốt nhất có thể sinh nhiều mấy đứa, mấy năm qua Lục gia bọn hẳn đều là nhất mạch đơn truyền, giống như bị nguyên rửa vậy.

Lục Thủy sờ bụng đi ra từ phòng bếp, đồ ăn mẹ hẳn nấu đang được hâm nóng ở đây, nên hẳn chỉ có thể tự mình đến ăn.

Không thể không nói, mẹ hẳn nấu quá khó ăn, cha hẳn đã cố tình để cho hẳn đến để giảm bớt.

Vô sỉ, gài bẫy cả con trai mình.

Hẳn đã định chạy trốn, nhưng mẹ hẳn kêu phụ bếp trông coi hẳn, không ăn hết thì không cho đi.

Cuối cùng ăn xong, cái bụng đau âm ỉ.

Trên đường trở về, vừa lúc hẳn chạm trán một đám người Kiêu gia đang tham quan Lục gia.

Đương nhiên, đều là một số người trẻ tuổi.

Là Kỳ Khê dẫn đường.

Sau khi Kỳ Khê nhìn thấy Lục Thủy, lập tức cúi đầu cung kính nói:

“Thiếu gia.”

Lục Thủy vẫn đi thẳng, không có ý định dừng lại.

Lúc này Kiêu Thiển chợt nói:

“Chờ một chút.”

Lục Thủy không hề dừng bước chân, tiếp tục tiến lên phía trước.

“Ta muốn so tài với Lục Thiếu gia một chút. Lục Thiếu gia lớn tuổi hơn ta, chẳng lẽ đến cả dũng khí so tài cũng không có sao?” Kiều Thiển lớn tiếng nói.

Nàng không có mưu đồ gì, chỉ đơn giản là muốn dạy dỗ người này một chút.

Hắn hoàn toàn không để Kiều gia bợn họ vào mắt, hơn nữa nàng cảm thấy mình cũng không làm chuyện gì đi quá giới hạn.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 11: Thăng Cấp

Nghe đến mấy câu này, Lục Thủy quay đầu nhìn về phía những người Kiều gia kia.

Hắn thấy đối phương hẳn phải biết rõ nơi này là trung tâm Lục gia, nói loại lời này ở đây có phải hơi quá phận rồi không?

Hắn là phé vật có tiếng, nhị giai như hắn ngay cả yêu vật nhất giai cũng không đánh lại, đối phương tìm một gã nhị giai như hắn so tài, không phải là đang công khai nhục mạ hắn hay sao?

Không phải nhục mạ hắn thì cũng là đang cố ý gây chuyện.

Cho nên, Lục Thủy không có ý định để ý tới những người này, chỉ bình thản nói:

“Vả miệng.”

Mà ngay từ đầu khi thấy Lục Thủy nhìn qua, Kiều Thiên còn có chút cao hứng, nghĩ rằng đối phương phải đáp ứng mình.

Nhưng mà, nàng không hề nghĩ tới, cuối cùng nghe vào tai lại là hai chữ vả miệng.

Trong nháy mắt khi nghe thấy hai chữ này, Kiều Càn lập tức lui về sau một bước, gã sợ.

Ngược lại, Kiều Thiên đang nghi hoặc ai đến vả miệng.

Chỉ mới suy nghĩ một chút, nàng đã nghe được một âm thanh bóp vang dội, sau đó cả người nghiêng ngã, thiếu chút nữa đứng không vững.

Sau đó nàng mới cảm giác được gương mặt mình đau rát, mà kẻ ra tay chính là thị nữ dẫn đường.

Một thị nữ cũng dám đánh nàng?

Từ nhỏ đến lớn chưa từng có người dám tát nàng một cái, người thị nữ này dựa vào cái gì mà đánh nàng?

Kiều Thiên lập tức nổi điên, nàng trực tiếp định ra đòn, nhưng lại bị người khác cứng rắn giữ lại.

Giằng co mấy lần cũng không thể giãy ra, nàng vẫn không ngừng vùng vẫy, hiện tại đến ngay cả người phía sau mình nàng cũng muốn đánh.

“Tiểu muội đừng kích động, tuyệt đối đừng kích động, ngộ nhờ Lục Thủy lại hạ lệnh giết người thì không ổn đâu. Hắn đang giở trò cũ, dẫn dắt chúng ta động thủ. Tiểu muội, muội phải cố gắng nhẫn nại.” Kiêu Càn giữ chặt lấy Kiêu Thiên đang bưng bưng lửa giận.

Kiều Thiên nằm mơ cũng không nghĩ đến, đối phương không hề nói lời nào đã trực tiếp động thủ đánh người, sao lại có dạng người như này?

Nàng chỉ muốn so tài mà thôi.

Kỳ Khê đứng một bên nói xin lỗi:

“Thật có lỗi, xin Kiêu Tiểu thư bớt giận.”

Nàng cũng không muốn làm lớn chuyện, nhưng Đại Thiếu gia hạ lệnh, nàng lại không thể không theo, nơi này cũng không có người nào khác ngoài nàng để động thủ.

Cho nên chỉ có thể do nàng ra tay.

Kỳ thật nàng cũng rất lo lắng sợ hãi.

Lục Thủy cũng không hề để ý đến Kiêu Thiên kia, quay sang nói với Kỳ Khê:

“Đi nói cho mẹ ta biết, tối nay ta không dùng cơm chiều.”

Kỳ Khê sững sờ, mang theo cảm kích nói:

“Vâng, Thiếu gia.”

Kỳ Khê liền lui về sau.

Lục Thủy cũng không lưu lại thêm, quay người rời đi.

Kiều Thiên ở phía sau kêu lên:

“Rời sẽ có ngày người ở bên ngoài bị ta bắt gặp được, đến lúc đó ta sẽ không bỏ qua người.”

Nghe câu này, Lục Thủy dừng lại, sau đó quay đầu nhìn về phía Kiều Thiển, mở miệng.

Nhưng hắn còn chưa kịp nói đã thấy Kiều Càn trực tiếp kéo theo Kiều Thiển rời đi, vô cùng nhanh chóng.

Lục Thủy sững sốt trong chốc lát.

Cuối cùng lắc đầu rời đi.

Vừa rời hắn đã định ra tay. Đối phương đã phát ngôn như vậy rồi, không trả lời lại thì không phải sẽ phụ lòng quyết tâm của đối phương hay sao?

Đáng tiếc là, bọn họ chạy quá nhanh.

Tu vi của Lục Thủy không khác bọn họ là mấy, dưới tình huống bình thường hắn khẳng định không phải là đối thủ của Kiều Thiển. Nhưng hắn trùng sinh, cùng cảnh giới không phải là vấn đề gì.

Sang đến nơi khác, Kiều Thiển cuối cùng đã giãy giụa thoát khỏi tay Kiều Càn, phần nộ nói:

“Người làm cái gì thế hả?”

Kiều Càn lập tức nói:

“Mang người chạy thoát thân đó, mới này Lục Thủy muốn mở miệng, không chừng chính là để sai khiến hạ nhân giết chúng ta.”

Kiều Thiển không phục:

“Hắn dám sao? Hơn nữa, chỉ một mình hắn thì làm sao động thủ?”

Kiều Càn cũng không biết nói thế nào, chỉ đáp:

“An toàn là trên hết, vả lại đến Lục gia thì nên khiêm tốn một chút mới tốt. Lục Thủy kia vui giận thất thường, muốn đối phó hắn cũng phải ở ngoài mới được. Cẩn thận vẫn hơn.”

Việc hắn sợ là thật. Trong mắt của hắn, Lục Thủy bây giờ chính là một tồn tại rất nguy hiểm.

Trừ khi không ở trong phạm vi Lục gia, bằng không hẳn cũng không dám làm loạn.

Kiều Thiên: “Không có tiền đồ, trước kia sao lại không biết người sợ phiền phức như vậy chứ?”

Kiều Càn không muốn nói chuyện, không trải qua kinh nghiệm của hẳn, có nói ra tiêu mọi hẳn cũng không hiểu.

Mở miệng thì vả, ngậm miệng thì giết, sao lại có người điên cuồng như vậy.

—————

Lục Thủy trở về sân nhỏ của mình an vị đọc sách, hẳn đọc rất chuyên chú, từ lúc trời hửng sáng cho đến lúc tối mịt.

Thẳng đến khi tâm mắt bị bóng đêm ngăn trở, hẳn mới khép sách lại.

Ngẩng đầu nhìn trời, phát hiện đêm nay sắc trời không tốt, không thể nhìn thấy sao giăng đầy trời.

Trước đây lại có thể nhìn ngắm rất rõ ràng.

Răng rắc!

Tiếng vang đột ngột kinh động đến Lục Thủy, hẳn quay đầu nhìn về phía Kim Nguyên Thạch trong tay, phát hiện Kim Nguyên Thạch này đã được hấp thu bảy tám phần, mà hẳn lại cần năng lượng kim khí, cũng sắp toàn vẹn rồi.

Xem ra đêm nay có thể thăng cấp 2.2.

Tu luyện Hữu Vi Pháp coi như thuận lợi.

Tiến độ Vô Vi Pháp coi như bình thường, miễn cưỡng khôi phục được lại như trước đây.

Vô Vi Pháp mang tới thiên địa chi lực, những người khác không cách nào nhìn thấy hoặc cảm thấy.

Trừ khi chính Lục Thủy nguyện ý cho người khác nhìn.

Bằng không thế nào cũng nhìn không ra quanh người hẳn có thêm chút ít ỏi thiên địa chi lực vây xung quanh.

Tác dụng của thiên địa chi lực rất nhiều, nhưng ở giai đoạn tiền kỳ lại khiêm khuyết lực sát thương, cũng may Lục Thủy không có ý định dùng nó giết người, đủ tự vệ là được.

Mà nhìn thấy Lục Thủy đang đọc dần tỉnh lại, Kỳ Khê đi tới:

“Thiếu gia, Tam Trưởng lão sai ta đưa tới cho người một quyển sách.”

Nói rồi Kỳ Khê liền hai tay đưa sách lên.

Lục Thủy nhận lấy, nhìn thoáng qua bèn đặt nó trên mặt bàn:

“Tam Trưởng lão nói gì nữa?”

Đây là một bản công pháp, đại khái là nằm ở tầng bốn của Tầng Kinh Các.

Tên là Thiên Vân Tung Hoành.

Thuộc về một bản nhập môn đơn giản, công pháp tiền kỳ suy nhược nhưng sang trung kỳ và hậu kỳ càng ngày càng mạnh.

Rất thích hợp cho loại thiên phú bình thường như hấn tu luyện.

Ở kiếp trước, trước khi tu luyện Thiên Địa Trận Văn, hấn cũng đã tu luyện loại công pháp này.

“Tam Trưởng lão nói, trước khi Thiên Trì Hà mở ra, nhất định phải nhập môn quyển công pháp này, nếu không tự gánh lấy hậu quả.”

Kỳ Khê thuật lại.

Lục Thủy gật đầu, lập tức phát phát tay để Kỳ Khê lui ra.

Sau khi Kỳ Khê rời đi, Lục Thủy tìm đến ánh đèn tiếp tục quan sát Thiên Địa Trận Văn.

Về phần Thiên Vân Tung Hoành, hấn không để ý.

Có gì tốt mà tu luyện.

Đến nửa đêm, Lục Thủy cảm giác có chút buồn ngủ, sau đó liền đi đi ngủ.

Ngày hôm sau trời không sáng, hấn ngủ dậy vẫn trước sau như một ngồi trong đình đọc sách, vẫn là xem Thiên Địa Trận Văn.

Nhưng khi hấn ngồi trong đình, Kim Nguyên Thạch trong tay đã biến thành Mộc Linh Châu.

Đúng vậy, hấn đã thành công thăng cấp 2.2, lại hấp thu xong viên Mộc Linh Châu này là có thể thăng cấp 2.3.

Có điều, tu vi Hữu Vi Pháp mang tới là ảo hình, không chủ động hiển lộ thì người khác không thể phát giác ra.

Cao hứng hơn nữa chính là thiên địa chi lực cũng nhiều lên.

Tuy vẫn không có trọng dụng gì, nhưng loại chuyện này không gặp được, cần đọc sách mỗi ngày.

Hôm nay xem sách hết một ngày, mai sẽ tới Mộ gia.

Một ngày này, Lục Thủy không hề đi nơi nào, cả ngày đều xem Thiên Địa Trận Văn.

Thiên địa chi lực ngưng tụ càng nhiều, sẽ càng mang đến cho người ta cảm giác an toàn.

Lúc chiều, Đông Phương Lê Âm đến đây, nhưng cũng không quấy rầy Lục Thủy.

Nàng hỏi Kỳ Khê đứng bên:

“Thiếu gia đã đọc bao lâu rồi?”

Kỳ Khê cung kính trả lời:

“Từ năm giờ sáng đọc đến bây giờ, không ngừng lại chút nào.”

Đông Phương Lê Âm nhú mày, nàng đương nhiên biết sách con trai mình đang xem chính là Thiên Địa Trận Văn.

Nhưng đọc như vậy có hữu dụng không?

Bao nhiêu người muốn tìm hiểu Thiên Địa Trận Văn, thế nhưng kết cục đều giống nhau.

“Đề hấn xem đi.” Lúc này Lục Cổ cũng tới: “Cũng phải cần đụng vào tường mới tỉnh lại được.”

“Chỉ sợ con của chàng có đụng chết cũng không chịu quay đầu, Thiên Vân Tung Hoành nếu không nhập môn được, đến lúc đó sẽ lại bị trừng phạt.”

Lục Cổ: “Dù sao cũng có một ngày nó khôn lớn.”

Đông Phương Lê Âm thở dài một hơi:

“Có một ngày sao? Ta không luyện tiểu hào nữa, muốn luyện cũng chỉ luyện nữ hào thôi.”

Lục Cổ: “...”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 12: Mẹ Người Sửa Soạn Lại Giúp Người , Đó Là Coi Trọng Người

Luyện tiêu hào thì Lục Cô còn có thể cố gắng một chút, nhưng quyết định là nam hay nữ hào, thì không phải hấn muốn là được.

Có điều việc này cần chờ một thời gian nữa, bởi vì thân thể của phu nhân hấn cũng chưa tốt.

Lúc này Lục Cô nhìn Mộc Linh Châu trên tay Lục Thuỷ nói:

“Hấn có thói quen mang theo Mộc Linh Châu từ lúc nào vậy?”

Kỳ Khê lập tức nói:

“Hôm qua thiếu gia nói rằng muốn có tài liệu của thuộc tính Kim Mộc.”

Lục Cô nhíu mày cũng hiểu ra, đại khái là muốn điếm thêm cái gì đó để giải mã Thiên Địa Trận Văn, lúc trước hấn cũng từng làm vậy.

“Đưa thêm vài tài liệu thuộc tính khác cho thiếu gia”

Con của hấn luôn phản nghịch, giờ có thể thuận theo hấn, hấn sẽ không đùa.

Đến lúc đó sẽ tu luyện thật tốt.

Hiện tại càng không cho hấn làm, hấn chắc chắn càng cố gắng làm.

Cũng may không làm chuyện gì xấu.

Kỳ Khê cung kính nói:

“Vâng.”

— —

Chập tối, Lục Thuỷ gấp sách lại tính ngồi nghỉ ngơi một lúc, chủ yếu vẫn là do hấn đói bụng.

Chờ ăn no rồi lại đọc sách tiếp, ngày mai sẽ phải đi ra ngoài, ai mà nhớ trước kia hấn từng trêu chọc bao nhiêu người cơ chứ.

Cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Đi ra ngoài, uy hiếp của Lục gia sẽ không còn bằng như lúc ở trong khu vực của Lục gia.

Sau khi Lục Thuỷ ngưng đọc sách, Kỳ Khê đi qua nói:

“Thiếu gia, tộc trưởng gửi một vài thứ tới.”

Nói xong liền để đồ vật lên bàn.

Là ba viên trân châu, Thuỷ Vân Châu màu lam, Hoa Minh Châu màu đỏ và Thổ Tâm Thạch màu vàng.

Nhìn ba viên trân châu, Lục Thuỷ có hơi sững sốt.

Tại sao cha hấn lại đưa hấn những thứ này?

Chẳng lẽ đã biết chuyện hấn xem Thiên Địa Trận Văn ư?

Cha hấn lợi hại vậy sao?

Lục Thuỷ hơi kinh ngạc, còn có chút bội phục, hoàn toàn không rõ vì sao cha hấn lại biết được.

Nhưng Lục Thuỷ cũng chẳng để ý mấy, dù sao không ngăn hấn đi từ hôn là tốt rồi.

Sau đó Lục Thuỷ nói:

“Giúp ta lấy tài liệu của thuộc tính m Dương lại đây.”

Nếu Ngũ Hành đều đã có đủ, như vậy thì sẵn tiện dùng thuộc tính m Dương luôn.

“À, chuẩn bị một pháp bảo trữ vật luôn đi.”

Vốn dĩ là hấn có pháp bảo trữ vật, nhưng lại không nhớ rõ đã để nó ở chỗ nào, chỉ có thể lấy thêm một cái.

“Vâng.”

Sau đó Kỳ Khê lại nói:

“Phu nhân hỏi thiếu gia có muốn ăn cơm tối hay không?”

Không đợi Lục Thuỷ trả lời, Kỳ Khê nói tiếp:

“Phu nhân nói là phòng bếp làm.”

“Đi chuẩn bị đi.”

Lục Thuỷ bình tĩnh nói.

Kỳ Khê nói vâng rồi lui ra ngoài.

Cơm được người trong phòng bếp đích thân mang tới.

Lục Thuỷ cẩn thận ném thử một món, phát hiện đúng là phòng bếp làm.

Sau đó an tâm ăn tiếp, nhưng mà khi ăn tới món thứ hai thì trực tiếp phun ra.

Lúc Kỳ Khê mang m Dương Thạch tới, phát hiện Lục Thuỷ đã ăn xong, nhưng nàng có chút hiếu kỳ, rõ ràng là ba món mặn một món canh, vì sao thiếu gia chỉ ăn một món, hơn nữa còn ăn sạch sành sanh như vậy.

Trong lòng Lục Thuỷ có nỗi khổ không nói thành lời được, mẹ hấn lừa người quá ghê, lần sau tuyệt đối không thể bắt cấn như vậy.

Cũng may là ăn no rồi.

Đã có đủ vật liệu của mọi thuộc tính, Lục Thuỷ liền tiếp tục đọc sách.

Trong sân đương nhiên sẽ không có ai quấy rầy hấn.

— —

Ngày thứ hai.

Lục Thuỷ vẫn vậy cứ năm giờ là tỉnh dậy, chuyện đầu tiên hấn làm vẫn là đi tới đình đọc sách.

Bảy giờ, Lục Thuỷ quyết định đi rửa mặt, dù sao cũng phải ra ngoài.

Hơn tám giờ Chân Võ, Chân Linh tới tìm hấn.

“Thiếu gia, xuất phát thôi.”

Chân Võ nói.

Lục Thuỷ gấp sách lại rồi đứng lên, hần mỉm cười.

Cuối cùng cũng tới.

Không những vết thương của hần tốt lên mà tu vi cũng tới 2.3 rồi.

Mộc Linh Châu cũng đã đổi thành Thuỷ Vân Châu.

Thiên địa chi lực cũng đã tăng thêm một bậc, tất cả đều tiến hành thuận lợi.

Lục Thuỷ đi ra ngoài viện:

“Có nhìn thấy cha ta đi ra ngoài không?”

Chân Võ, Chân Linh nói:

“Chúng tôi không thấy tộc trưởng ra ngoài.”

Đương nhiên, bọn họ không thấy không có nghĩa là không có.

Lục Thuỷ cũng chẳng để ý, đi thẳng tới nơi cha mẹ hần ở, muốn chào tạm biệt, sẵn tiện nghe bọn họ lái nhải một lúc.

Trên đường.

Lục Thuỷ nhìn thấy cha mẹ mình.

Bọn họ chắc là tới để tiễn hần đi.

“Cha, mẹ.” Lục Thuỷ cười nói.

Đông Phương Lê Âm tiến tới sửa sang lại quần áo cho Lục Thuỷ.

Lục Thuỷ bất đắc dĩ nói:

“Mẹ, áo tay ngắn.”

Đông Phương Lê Âm:

“...”

“Mẹ người giúp người sửa sang lại, thì người đứng yên đây đi, còn áo tay ngắn gì nữa hả?”

Lục Cô đứng bên cạnh dạy dỗ hần.

Lục Thuỷ quay đầu đi:

“...”

Không muốn nói chuyện.

Đông Phương Lê Âm nói:

“Nhớ kỹ lời mẹ dặn, đến Mộ gia thì phải lễ phép, khách khí một chút.”

Lục Thuỷ gật đầu.

“Mẹ nhớ là con đã xem tu dưỡng bản thân gì gì đó, đến lúc đấy nên diễn một chút, nhưng đừng có cường điệu quá. Mộ gia chắc chắn sẽ không làm khó con.”

Lục Thuỷ gật đầu lấy lệ.

“Còn nữa ra ngoài thì phải khiêm tốn một chút, đừng có gây chuyện.”

Lục Thuỷ lại gật đầu.

Một lúc sau, Lục Thuỷ xuống núi, cha mẹ tiễn hấn ra tới cửa.

Đông Phương Lê Âm nhìn theo bóng lưng Lục Thuỷ nói:

“Lúc này nó ngoan ngoãn như vậy, nên chắc là sẽ nghe lời đúng không ông?”

Lục Cổ gật đầu:

“Ừ, nó chỉ gật đầu lấy lệ thôi.”

Đông Phương Lê Âm:

“...”

Thế ông ừ cái gì?

— —

Lục Thuỷ xuống núi, thật vất vả mới nghe mẹ hấn lại nhai xong.

Trạm xe Thu Thuỷ.

“Thiếu gia, chúng ta phải ngồi xe đi tới đảo Phù Vân, nếu thuận lợi thì sáng mai sẽ tới được Mộ gia.” Chân Võ nói.

Lục gia cách Mộ gia rất xa.

Lấy tu vi của Chân Võ, Chân Linh, thì dù có dùng pháp bảo phi hành, ít nhất cũng mất hai ngày chứ nói chi là tự ngự kiếm phi hành.

Mà trạm xe chịu sự quản lý của Mặc gia lại có tốc độ rất nhanh, đến pháp bảo phi hành cũng không thể sánh kịp.

Về phần, tại sao hấn không dùng pháp bảo siêu cấp, thì đáng tiếc là Chân Võ, Chân Linh không điều khiển được.

Sau khi lên xe lửa, Chân Linh nói:

“Chúng ta sẽ dừng ở đảo Phù Không khoảng một tiếng, thiếu gia cần gì thì cứ giao cho chúng tôi.”

Lục Thuỷ đang xem Thiên Địa Trận Văn, nghe thấy Chân Linh nói vậy, hấn suy nghĩ một chút, mình cần gì?

Ngẫm lại thấy cần nhét đầy bao tử, lập tức nói:

“Chuẩn bị một ít thức ăn.”

Sau đó liền tiếp tục đọc sách.

Hấn biết Phù Không là một đảo nhỏ nằm tương đối xa trên biển, là đường nhanh nhất để đi tới Mộ gia.

Trước kia, hấn đã từng đi tới đây với Mộ Tuyết.

Chủ yếu là do Mộ Tuyết muốn về nhà, hấn phải đi cùng.

Chân Võ và Chân Linh ngồi ở một bên khác, bọn họ phát hiện Lục Thuỷ không nói nhiều cũng chẳng có biểu hiện kiêu căng, thật không giống trước kia cho lắm.

Trước kia hấn nói rất nhiều, lại thích thể hiện bản thân.

Đôi tính rồi sao?

Nhưng rất nhanh bọn họ đã nghĩ tới diễn viên trong tu dưỡng bản thân, hiện tại tám chín phần là giả vờ im lặng.

Đến Mộ gia thế nào cũng sẽ lấy thái độ từ trên cao nhìn xuống để từ hôn cho coi.

Nghĩ thôi cũng biết.

Kỳ thực bọn họ nghĩ cũng không sai, khi từ hôn điều mà Lục Thuỷ muốn xem nhất là phản ứng của Mộ Tuyết.

Nhìn từ trên cao xuống, có thể sẽ kích thích Mộ Tuyết.

Lục Thuỷ mới nghĩ thôi mà đã cảm thấy có thú vị rồi, nhưng mà, ngày mai là tới Mộ gia rồi, điều hẳn cần làm bây giờ là ngưng tụ thiên địa chi lực, đề đề phòng khi xung đột phát sinh.

Chập tối, xe ngừng lại.

Đến đảo Phù Không.

Lục Thuỷ khép sách lại, bước xuống xe.

Đảo Phù Không mặc dù xa xôi nhưng không hề vắng vẻ.

Bên ngoài trạm xe có không ít người đi lại.

“Muội muội, em xem này, ta nhặt được một khối linh thạch, nghe nói trên đảo này sử dụng linh thạch làm tiền tệ. Chút nữa ta dẫn em đi mua đồ ăn.”

“Mua quần áo?”

“Không đủ tiền mua quần áo, mua đồ ăn.”

“Các con đi chậm một chút, đừng có chạy loạn.”

“Con biết rồi mà gia gia, bọn con sẽ đợi ông.”

“Quần áo.”

“Đồ ăn.”

Là một gia đình ba người, một ông lão và hai đứa nhỏ.

Bé trai tầm bảy, tám tuổi, bé gái tầm bốn, năm tuổi.

Lục Thuỷ nhìn bọn họ một cái rồi rời đi.

Quán cà phê.

Lục Thuỷ ngồi xuống, chờ một tiếng đồng hồ này trôi qua.

Nhưng mà, hình như hẳn đã lỡ bước vào bẫy rập của một vài người.

Bên ngoài quán cà phê, khắp nơi đều là trận pháp giam cầm.

Vừa mới vào cửa hay tới bây giờ đều có.

“Hy vọng nó sẽ khởi động sau một giờ nữa.” Lục Thuỷ bình tĩnh nói.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 13: Bình Tĩnh, Đùng Hoảng

“Hy vọng nó sẽ khởi động sau một giờ nữa.”

Giọng nói của Lục Thủy rất nhỏ, mặc dù Chân Võ nghe rõ ràng, nhưng hẳn nghĩ Lục Thủy đang nói tới xe lửa.

Cho nên đáp:

“Bình thường sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu, Mặc gia vẫn luôn rất đúng giờ.”

Lục Thủy có hơi không hiểu vì sao Chân Võ lại đột nhiên nói tới cái này?

Nhưng hẳn cũng chỉ có thể gật gật đầu.

Tuy Lục Thủy phát hiện ra trận pháp giam cầm, nhưng hẳn cũng không rời đi. Chỉ là một ít trận pháp mà thôi, hẳn không cần thiết phải né tránh.

Nếu như người kia cứ nhất định phải khởi động nó trong một tiếng này, vậy đối phương chỉ có thể tự xem là mình xui xẻo thôi.

Sau đó, Chân Linh ra ngoài mua đồ ăn. Đêm nay cũng phải ăn tạm cái gì đấy mà trên xe lửa lại không có bán những thứ này, chỉ có thể tự chuẩn bị.

Chân Võ ở lại bảo vệ Lục Thủy.

Lục Thủy dùng thìa khuấy ly cà phê trước mắt, nói:

“Lát nữa gặp phải chuyện gì, cũng đừng quá kinh hoảng.”

Những trận pháp kia sắp khởi động rồi, xem ra vận khí của đối phương không quá tốt, cũng không biết mục tiêu của bọn họ là ai.

Trong quán cà phê có không ít người, cơ bản đều là người tu chân.

Khó để mà nói có nhân vật nào đó thân phận không đặc biệt.

Chân Võ có hơi khó hiểu nhìn Lục Thủy, hẳn không hiểu ý của Lục Thủy cho lắm, gì mà “gặp phải chuyện gì, cũng đừng quá kinh hoảng”?

Nhưng rất nhanh, hẳn liền nghĩ tới việc có lẽ là thiếu gia cố tình nói như vậy, để tỏ rõ thân phận và năng lực của mình.

Đối với việc này Chân Võ chỉ có thể gật đầu:

“Vâng, thiếu gia.”

Lưu Thủy thở dài trong lòng, Chân Võ lại trả lời cho có với hẳn.

Nhưng cũng không quan trọng.

Nhìn ly cà phê trước mắt, Lục Thủy quyết định uống cho xong, tránh việc lát nữa bị bắn tung tóe cả người.

Ngay lúc Lục Thủy vừa mới chạm vào ly cà phê, một tiếng nổ mạnh đột nhiên vang lên.

Ầm!!!

Tiếng nổ mạnh làm cho mọi người kinh sợ, lực lượng khí tức cũng khuếch tán về hướng bên này.

Chân Võ lập tức cau mày nói:

“Khí tức của Chân Linh?”

Hắn hơi lo lắng.

“Lo lắng thì qua đó xem thử đi.” Lục Thủy uống ngụm cà phê, nhẹ nhàng nói.

Quan hệ giữa Chân Võ và Chân Linh là như thế nào, Lục Thủy cũng không biết, nhưng chuyện quan hệ của bọn họ rất tốt thì đúng là thật.

Lục Thủy liếc nhìn Chân Võ, phát hiện hẳn đang rối rắm.

Thế nhưng rất nhanh đã thấy hẳn bình tĩnh lại.

“Không được, Chân Linh không phải kẻ lỗ mãng, gặp nguy hiểm nàng sẽ rút lui. Ta ở lại bảo vệ thiếu gia, phòng ngừa đối phương có ý điếu hổ ly sơn.” Chân Võ nói với Lục Thủy.

Lục Thủy liếc nhìn Chân Võ một lúc, cuối cùng cũng không nói gì nữa, tiếp tục uống cà phê.

Nhưng tiếng nổ càng lúc càng gần, người trong quán cà phê cũng đang không ngừng tháo chạy khỏi nơi này.

Đúng là vẫn nên tránh xa nơi có tranh đấu chém giết.

Chỉ là phần lớn người còn chưa kịp chạy ra khỏi quán cà phê thì trận pháp đã trực tiếp khởi động.

Phịch một tiếng, những người đó đều bị đẩy lùi vào trong.

Ngã rải rác khắp nơi.

Ly cà phê của Lục Thủy cũng run lên hai lần, may mắn đã uống xong, bằng không cả người đều dính cà phê.

Hắn nhìn ly cà phê mà thở dài trong lòng, quả nhiên cà phê không dễ uống, lần sau nên ăn mặc quần áo đi uống trà thôi.

“Thiếu gia, nơi này không ổn, người đừng lộn xộn.” Chân Võ nắm kiếm cảnh giác nhìn bốn phía.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như này.

Bên ngoài đánh nhau đã đành, trong này lại có cả trận pháp giam cầm nữa.

Hắn hơi hoài nghi có người đang nhắm vào bọn họ.

Nếu quả thật là như thế, với thực lực của hắn, có thể sẽ không bảo vệ được Lục Thủy.

Gọi cứu viện?

Không, còn sớm.

Nét mặt của Chân Võ đương nhiên lọt vào trong tầm mắt Lục Thủy, hắn mở miệng nói:

“Đừng hoảng, có vẻ như không phải nhắm vào chúng ta đâu.”

Nói xong Lục Thủy tiếp tục ăn món điểm tâm nhỏ trên bàn.

Những người khác thì ngã ngựa xuống đất, còn hắn thì vẫn an tĩnh ngồi đó ăn.

Chân Võ nghe thấy lời của Lục Thủy, sửng sốt một lúc.

Hắn nhớ tới câu nói mới vừa nãy của Lục Thủy, đừng quá kinh hoàng.

Thiếu gia đã sớm biết nơi này sẽ xảy ra chuyện?

Trùng hợp sao?

Chắc chắn là thế.

Sau đó Chân Võ liền đứng bên người Lục Thủy, duy trì cảnh giác, hắn còn đang nghĩ cách làm sao để rời khỏi đây.

Nơi này rõ ràng không thể ở lại lâu được.

Chờ một lúc, Lục Thủy nhìn về phía cửa ra vào, có ba người bước vào.

Một gã trung niên và hai người bịt mặt, nhìn dáng người thì có vẻ là một nam một nữ.

Bọn hắn vừa tiến vào liền nhìn về phía Lục Thủy, ai bảo Lục Thủy đặc biệt như vậy, còn ở đó mà ăn uống.

Tuy nhiên bọn hắn cũng không tới tìm Lục Thủy mà bắt lấy một thiếu nữ hỏi:

“Nói, đồ vật kia ở đâu?”

“Ta, ta không biết.” Thiếu nữ kia khó khăn nói: “Chúng ta tách ra hành động.”

Bịch!

Vút thiếu nữ kia xuống đất.

“Lục soát.”

Hai người phía sau trực tiếp động thủ tìm kiếm, mỗi thứ đều tra qua một lần.

Chân Võ có hơi buồn bực:

“Tu vi của bọn họ không kém, tại sao không chống trả lại?”

“Vi không dùng được.” Trả lời hắn đương nhiên là Lục Thủy, Lục Thủy để ly xuống nói:

“Trận pháp vừa rồi không chỉ giam cầm nơi này mà còn giam cầm cả tu vi. Người ở bên trong đều sẽ bị trận pháp này ảnh hưởng, cho nên những người kia mới chờ một lát rồi tiến vào. Cái giam cầm cần là thời gian. Không cần thử tu vi của người, sợ dĩ người không có vấn đề gì là vì này giờ ở bên cạnh ta.”

Lúc Chân Võ đang định xem tu vi của mình, Lục Thủy trực tiếp ngắt lời hắn.

Chân Võ hơi kinh ngạc, hắn không nghĩ Lục Thủy biết nhiều như vậy, còn giúp mình tránh đi ảnh hưởng của trận pháp.

Rất nhanh hắn liền đoán được nguyên do, chắc chắn là tộc trưởng và tộc trưởng phu nhân không yên lòng, cho hắn pháp bảo lợi hại.

Lục Thủy cũng không quan tâm Chân Võ nghĩ như thế nào, bởi vì có vẻ như bọn họ lại gặp phải phiền phức rồi.

Bên kia đã soát người xong, đáp án thu về đương nhiên không như mong muốn của gã trung niên kia.

Gã đi thẳng tới chỗ Lục Thủy.

“Hai vị, xin phối hợp chút.”

Gã trung niên kia lạnh lùng nói.

Lục Thủy nhìn hắn hỏi:

“Các người đang tìm cái gì?”

Hắn hiểu kỳ hỏi thử thôi, không trả lời cũng không sao.

Gã trung niên nhìn quyển sách trước mặt Lục Thủy, nói:

“Một quyển kỳ thư.”

Lục Thủy cúi đầu xuống nhìn Thiên Địa Trận Văn trước mắt, đây cũng là một quyển kỳ thư, không biết có thể so được với quyển kia của đối phương hay không.

“Giao sách ra đây.” Gã trung niên đưa tay đòi.

Mặc dù không biết sách trong tay đối phương có phải kỳ thư hay không, nhưng gã cũng vẫn phải lấy xem qua đã.

Lục Thủy nhìn gã trung niên kia nói:

“Không hỏi xem ta là ai sao?”

“Mặc kệ ngươi là ai, cầm kỳ thư thì đừng mong sống sót rời khỏi nơi này.” Gã trung niên nói.

“Vì ta biết nội dung trong sách?” Lục Thủy hỏi.

“Biết vậy là tốt, ta sẽ cho ngươi được toàn thân.” Gã trung niên nói.

Lục Thủy gật đầu:

“Rõ rồi, vậy ta cũng không còn gì để nói nữa.”

Lục Thủy lập tức đứng dậy, cầm cuốn Thiên Địa Trận Văn của hắn lên.

Gã trung niên mỉm cười, gã phát hiện người này rất biết điều.

Thế nhưng rất nhanh gã liền không cười được nữa, bởi gã phát hiện đối phương không đưa sách cho gã, mà rời khỏi chỗ ngồi đi ra ngoài, lúc rời đi còn nói thêm một câu chọc giận người khác:

“Để cho bọn hắn toàn thân.”

Gã trung niên tức giận nói:

“Không biết trời cao đất rộng, nếu ngươi đã muốn chết như vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi.”

Nói xong bèn muốn sử dụng pháp bảo giết chết Lục Thủy, có điều gã vừa mới động thủ thì đột nhiên ngậy ngấn cả người, hai người bịt mặt kia cũng sửng sốt.

Bọn họ phát hiện bản thân không cách nào sử dụng tu vi được nữa.

Bọn họ lại tiếp tục phát hiện không biết từ lúc nào mà trận pháp giam cầm tu vi đã khởi động rồi.

“Tại, tại sao có thể như vậy được?”

“Bắt đầu từ lúc nào?”

Lúc này Chân Võ động thủ.

Hắn đương nhiên nghe theo ý của Lục Thủy.

Kiểm quang lập tức lóe lên, ba thân ảnh ngã xuống.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 14: Chúng Ta Không Thân Cũng Chẳng Quen

Cả ba cùng ngã xuống.

Lục Thủy cũng không ngoảnh lại, kết cục của ba người này đều nằm trong dự liệu của hắn.

Vì bọn họ là người động thủ trước.

Bọn họ định giữ lại toàn vẹn cái thân xác cho Lục Thủy, mà Lục Thủy hiểu rõ cái gì là có qua có lại, cho nên cũng sẽ giữ lại toàn vẹn thân xác cho họ.

Lục Thủy bước ra ngoài, lúc đi ngang qua thiếu nữ kia, hắn dừng lại rồi nhìn thoáng qua đối phương.

Bị Lục Thủy nhìn, thiếu nữ hoảng loạn chống đỡ thân thể lùi ra sau, lộ ra vẻ bất lực và đáng thương.

Dường như sợ Lục Thủy cũng sẽ ra tay giết nàng.

Lục Thủy dừng lại không lâu, quay người rời đi.

‘Nữ tử đôi khi nhìn thì điềm đạm đáng yêu, yếu đuối bất lực nhưng trong lòng không chừng còn đang nghĩ cách mưu hại người’

Trong đầu Lục Thủy hiện lên câu nói này, chính là Mộ Tuyệt đã nói cho hắn.

Lúc nói những lời này, còn dặn dò hắn không cần phải thương hoa tiếc ngọc với những nữ nhân khác.

Khi đó Lục Thủy cũng nghe lời và làm theo như vậy, cho nên hắn chưa từng vì nữ nhân khác mà phải chịu thua thiệt.

Sau đó, Lục Thủy bước ra khỏi điếm, hắn chỉ vừa vặn dừng lại nhìn cô gái kia, cũng không phải là muốn nhìn đối phương trông như thế nào.

Mà chủ yếu chính là hắn đã giúp đối phương giết kẻ địch, theo lý luận thì những kẻ đó sẽ phải cảm tạ hắn.

Vì để cho bọn hấn không phải xấu hổ, nên hấn mới dừng lại một lúc.

Để cho bọn họ có đủ thời gian nói lời cảm tạ.

Đáng tiếc là, những người đó thật không lễ phép chút nào.

Khiến cho hấn cảm thấy có phần xấu hổ.

“Người có thể đại khái cảm nhận được phương hướng của Chân Linh sao ?”

Lục Thủy hỏi Chân Võ sau khi ra ngoài.

Có một điều mà cả ba người đều không phản kháng, Lục Thủy đã có thể trực tiếp bước ra khỏi trận pháp khiến cho hấn hết sức kinh ngạc.

Hấn cũng không rõ tộc trưởng đến cuối cùng đã giao cho thiếu gia bảo vật gì mà có thể dễ dàng khống chế được cục diện như vậy.

Có phải là diễn kỹ gần đây của thiếu gia đã thay đổi tốt hơn hay không ?

Nghe được Lục Thủy tra hỏi, Chân Võ không suy nghĩ nữa, mà nói:

“Có thể cảm nhận được, ở phía trước không xa, chắc là đang giao chiến với người khác, nhưng không có dấu hiệu của sự suy yếu.”

Lục Thủy gật đầu:

“Qua đó xem chút.”

Đối với lời này Chân Võ không có ý kiến, hấn vẫn là đang rất lo lắng.

Rất nhanh, bọn hấn đã tới bên quảng trường, nơi này đã bị hư hại rất nghiêm trọng.

Thậm chí một bóng người trên đường phố cũng không nhìn thấy.

Ngay tại quảng trường, nơi Chân Linh đang cùng hai nữ nhân giao chiến.

Hai người kia đều đeo mặt nạ, trên mặt nạ một cái ghi chữ Tả, một cái ghi chữ Hữu, bất quá bọn họ cũng không được mạnh, cho dù hợp lại, cũng không phải là đối thủ của Chân Linh.

Bại trận chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.

Khi thấy bọn hắn chạy tới, hai nữ nhân kia liếc nhìn nhau rồi ă ý rút lui.

Chủ yếu là vì các nàng muốn đến xem Chân Võ, để coi Chân Võ có thể sánh bằng một phần của Chân Linh hay không.

Nhìn thấy hai người kia rút lui, Chân Linh cũng không truy đuổi, mà đi tới bên cạnh Lục Thủy, nói:

“Thiếu gia, nơi này có thứ gì đó khiến cho bọn họ tranh đoạt. Chúng ta có vẻ như đã bị cuốn vào và các nàng không hề hỏi nguyên do.”

Chân Võ và Chân Linh thực sự lo lắng rằng Lục Thủy muốn cùng những người kia đối nghịch, hoặc là tham gia tranh đoạt.

Việc này rất nguy hiểm, mặc dù bọn hắn bị cuốn vào, nhưng chỉ cần đi nhầm vào đó, là không thể chạy thoát ra được.

Bọn hắn đều đang lo lắng làm sao để thuyết phục Lục Thủy không tham gia vào.

Nhưng chưa kịp nghĩ đến lý do thoái thác thì bọn hắn đã bị kinh hãi trước quyết định của Lục Thủy:

Lục Thủy nhìn chung quanh nói:

“Bọn họ tranh là việc của bọn họ. Chúng ta chỉ là đi ngang qua mà thôi, tìm một nơi thật xa nghỉ ngơi là được. Nếu như nhà ga bị ảnh hưởng, vậy thì chờ đến khi nhà ga mở rồi xuất phát.”

Loại tranh đấu này, Lục Thủy không có ý định tham gia, có thể trì hoãn thời gian hay không cũng khó nói.

Mục đích chính lần này là Mộ gia.

Một tia kinh ngạc lóe lên trong mắt Chân Võ cùng Chân Linh, thiếu gia của bọn họ cũng không đến mức xúc nổi kinh thường.

Có phải là do trình độ diễn kỹ?

Hay là có ý định thay đổi lời chơi?

Bọn hắn đều không biết.

Nhưng quyết định này chắc chắn là một quyết định tốt.

Sau đó bọn hắn dự định tìm một nơi an tĩnh đợi cho đến khi mọi chuyện lắng xuống.

Nhân tiện, nghe ngóng thử xem trạm xe rời bến có thể khởi hành đúng giờ hay không.

Chỉ là vừa đi không được bao xa, Lục Thủy đã dừng lại, Chân Võ cùng Chân Linh đều có chút ngoài ý muốn.

Lục Thủy không thèm để ý tới bọn họ, cúi đầu nhìn xuống.

Đúng vậy, hắn không phải là tự mình dừng lại, mà là có người đã túm lấy góc quần hắn, làm bước đi của hắn dừng lại.

Lục Thủy cúi đầu, nhìn thấy một cậu bé, đang bị thứ gì đó đè lên, trên người đầy vết máu, bên cạnh còn có một ông lão và một cô bé.

Cả hai đều đã bất tỉnh.

Nhưng cô bé thì lại không có thương tích gì, nàng được bảo hộ ở tận cùng bên trong.

Khi Lục Thủy nhìn xuống, cậu bé nhỏ giọng yếu ớt:

“Cứu, mau cứu gia gia và mọi người ta.”

Lục Thủy nhìn cậu bé, bình tĩnh nói:

“Chúng ta không thân cũng chẳng quen, chung quanh vừa tới lại xuất hiện nguy cơ khắp nơi, người đây là đang cầu người cứu mạng, tại sao lại không thấy tỏ ra chút thành ý nào?”

Nơi này là tu chân giới, bất cứ lúc nào cũng sẽ có kẻ địch vây quanh.

Mang ba cái vương víu trên người chắc chắn là đang tự tìm cái chết.

Nhưng mà, Lục Thủy cũng không có định rời đi, mà là muốn xem tên nhóc này lấy cái gì để đả động được hắn.

Sau đó, cậu bé một tay nắm lấy ống quần Lục Thủy, một tay khó khăn thò vào túi quần, tiếp theo cậu lấy ra một khối tiền xu, khó khăn đeo vào giày của Lục Thủy.

Là một khối linh thạch tiền xu:

“Đủ, đủ chưa?”

Đây là tất cả những gì cậu bé có.

Lục Thủy nhìn khối linh thạch tiền xu kia, trầm mặc một hồi, sau đó nói:

“Đương nhiên là không đủ”

Cậu bé: “Cầu, van cầu người”

Lục Thủy nhìn hắn, một lần nữa rơi vào trầm mặc, cuối cùng Lục Thủy cười:

“Tiểu tử, hôm nay đi ra ngoài có nhìn hoàng lịch không? Đặc biệt lại chọn được một ngày may mắn như vậy.”

Lục Thủy nói xong, cúi xuống nhặt khối linh thạch tiền xu dính đầy máu lên.

Đinh!

Hắn tung tiền xu lên, rồi bắt lấy nó.

Đem tiền xu cầm trong tay, Lục Thủy nói:

“Phần còn lại, về sau nhớ cho kỹ mà trả.”

Sau đó, Lục Thủy đi về phía trước, thuận tiện nói:

“Đưa ba người bọn họ đi.”

Chân Võ và Chân Linh cũng không quá tình nguyện, như Lục Thủy nói, nơi này xuất hiện nguy cơ khắp nơi, thực sự rất nguy hiểm.

Nếu như mang cả ba người theo, đúng là tự ràng buộc chính mình.

Nhưng lại không thể bỏ mặc, cũng may lúc đi đã chuẩn bị tâm lý, dù sao thì Đại thiếu gia của Lục gia cũng không phải là người đáng tin cậy.

Không làm ra loại chuyện xấu thì đã tốt lắm rồi.

Sau đó Chân Võ mang lão già theo, còn Chân Linh thì mang hai đứa trẻ đuổi theo Lục Thủy.

“Vùng lân cận đã bị trận pháp của chúng ta bao phủ. Bây giờ một con bọ cũng cũng thể bay ra đây. Với sự hỗ trợ của trận pháp, không ai có thể là đối thủ của chúng ta.”

Người đàn ông trung niên đeo mặt nạ nói.

Trên mặt nạ của hắn ghi chữ Đông, đại diện cho trưởng lão.

“Vẫn không có tin tức những người kia sao?”

Lần này cũng là một nữ tử đeo mặt nạ, trên mặt nạ của nàng ghi chữ Thiên, đại diện cho trưởng môn, tự xưng là Thiên Nữ trưởng môn.

“Tạm thời không có, nhưng có tin tức truyền ra nói kỳ thư là một người thiếu niên rất trẻ. Bên cạnh hắn còn có một tên tùy tùng.”

Hai hộ pháp chữ Tả và Hữu đã đối chiếu qua , bọn họ chắc hẳn đã nhìn thấy.

Hiện tại đang điều tra.”

Bọn họ là người của Vô Diện môn, mặt nạ đang đeo đều là cấp cao.

Do mặt nạ chữ Thiên cầm đầu, hai hộ pháp thì có chữ Tả và Hữu, dưới nữa là các Trưởng lão Đông Tây Nam Bắc.

“Mau chóng hoàn thành xong, Mặc gia chắc sẽ là người đầu tiên phản ứng.”

“Đến lúc đó sẽ không có lợi cho chúng ta.”

Thiên Nữ trưởng môn nói.

Trưởng lão chữ Đông đương nhiên hiểu rõ lần hành động này vô cùng nguy hiểm. Nếu không làm tốt, sẽ dễ dàng mang tai họa đến cho Vô Diện môn.

“Chương môn yên tâm, mọi thứ đều đang trong tầm kiểm soát. Không có bất kỳ người nào trong trận pháp có thể uy hiếp được chúng ta.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 15: Đó Là Kỳ Thư Của Ta

Lục Thủy đang đi trên phố, muốn tìm chỗ ở cũng không khó, tùy tiện đi một chút cũng có thể tìm được vài chỗ.

Chỉ là bọn hắn chưa đi được bao lâu đã có người đuổi theo.

Chân Võ Chân Linh lập tức phát giác có người tới gần.

“Thiếu gia, có người đuổi theo chúng ta, không biết là địch hay bạn.” Chân Võ nói.

Lục Thủy thở dài trong lòng, mang theo sát khí đuổi tới, còn không phải là địch hay sao?

Nhưng hắn cũng không nói gì, chỉ dừng lại xem mục đích của những người đó là gì.

Rất nhanh sau đó, bọn hắn đã thấy có hơn mười người tiến tới, đi đầu là ba người mang mặt nạ.

Trong ba người cầm đầu, người đứng giữa dường như là chủ, trên mặt nạ viết chữ “Tây”, hai bên trái phải đều có người bảo hộ.

Tả hộ pháp nói:

“Hắn là bọn hắn.”

Tây trưởng lão gật đầu:

“Ừ, bộ dáng cũng không khác so với miêu tả của những người kia lắm, kỳ thư chắc là trên người bọn họ.

Lục Thủy có chút kinh ngạc, kỳ thư trên người bọn họ lúc nào chứ?

Chân Võ Chân Linh cũng nhíu mày.

Bất kể việc này là thật hay giả, bọn hắn đều không có cách nào giải thích.

Ngay khi bọn hắn đang do dự có nên bỏ ba ông cháu kia lại chạy lấy mình hay không, Tây trưởng lão đã phát lệnh:

“Vây lấy chúng, đừng để chúng chạy thoát.”

Chân Võ và Chân Linh đã chuẩn bị kĩ càng, sẵn sàng đưa Lục Thủy rời đi.

Lục Thủy ngược lại lại không chút để ý, nói:

“Không cần khẩn trương, đi theo ta, nhớ đuôi kịp.”

Nói xong liền quay đầu, thong dong bước đi.

Đương nhiên, thời điểm rời đi, hắn cũng thuận tiện ném một viên bom khói cản trở những người kia, bom khói này là mẹ hắn đặc biệt chuẩn bị cho hắn, không nghĩ tới sẽ sử dụng sớm như vậy.

Bom khói vừa được thả ra, xung quanh nháy mắt bị sương mù bao phủ, tầm nhìn giảm xuống còn không đến hai mét.

Tây trưởng lão kinh hãi, hắn chưa từng nghĩ tới đối phương sẽ có loại đồ chơi này.

“Quá chủ quan rồi, nhanh dùng trận pháp vây hãm nơi này, Tả Hữu hộ pháp cùng ta đi vào ngăn cản bọn hắn rời đi, nhớ chú ý công kích của đối phương.”

Bọn họ biết đối phương có cường giả, cho nên cũng chỉ có thể mạnh giết đi vào.

Tả Hữu hộ pháp cũng không do dự, vọt thẳng vào trong sương mù.

Cùng lúc, Tây trưởng lão cũng xông vào.

Chỉ là vừa lao vào, bọn họ đã cảm giác được phía trước có một cỗ cường đại mạnh mẽ công kích.

Lần này bọn họ không dám khinh thường, trực tiếp dùng toàn lực phản kích.

Oanh!

Lực lượng khổng lồ xung đột khiến ba người không có cách nào tiến lên.

Khi lực lượng kia tan đi, bọn họ đã hoàn toàn không tìm thấy phía đối phương nữa.

“Đáng chết, không biết có kịp thời vây hãm bọn hấn trong trận pháp không.” Tây trưởng lão chửi một tiếng rồi chạy ra khỏi màn sương.

Bây giờ bọn họ chỉ có thể đứng bên ngoài đợi sương tan.

Tả Hữu hộ pháp và Tây trưởng lão đứng ở chỗ cao hơn, nhìn chằm chằm vào khu vực sương mù đã bị người của bọn hấn vây quanh.

Trên lý thuyết thì chỉ cần người bên trong đi ra ngoài nhất định sẽ bị bọn hấn phát hiện ra.

Một lúc lâu sau, sương mù tan dần.

Nhưng bên trong không còn một ai.

“Vẫn chậm hơn một bước sao?” Tả Hữu hộ pháp đồng thời nói, cảm thấy có chút đáng tiếc.

Tây trưởng lão thở dài, nói:

“Tiếp tục điều tra đi, không còn nhiều thời gian đâu.”

--

Trong một căn phòng riêng biệt.

Ầm!

Chân Võ Chân Linh ném ba ông cháu xuống mặt đất, không muốn để ý tới họ nữa.

Lục Thủy quan sát ba người này, mặc dù bị thương không nhẹ, nhưng cũng không đến mức sẽ chết, đương nhiên, ba người này thế nào hấn cũng không có ý định tiếp tục quan tâm.

Chân Võ Chân Linh nhìn Lục Thủy, thật ra hai người rất kinh ngạc, không nghĩ tới có thể dễ dàng thoát khỏi vây khốn của mấy người kia như vậy.

Bọn hấn rõ ràng đã bị nhốt trong trận pháp của đôi phương rồi, nhưng lại có thể không chút trở ngại nào đi ra.

Việc này khiến Chân Võ vô cùng ngạc nhiên.

Bọn hấn không thể nào hiểu được tộc trưởng rốt cuộc đã cho Lục thiếu gia bảo vật gì.

Chưa từng nghe qua bảo vật nào có thể vô hiệu trận pháp, thậm chí còn có thể khống chế trận pháp.

Đương nhiên, cái này không phải trọng điểm.

Chân Võ nhìn Lục Thủy, nói:

“Thiếu gia, có người tạt nước bẩn lên người chúng ta, giờ chúng ta đã bị nhắm tới.”

Đúng vậy, bọn hắn bị cho là trên người có kỳ thư, rõ ràng có người cố ý ném nòi cho bọn hắn công.

Chuyện này cũng không phải tốt đẹp gì, bây giờ lại không chỉ đơn giản là bị cuốn vào, căn bản là đã trực tiếp trở thành người trong cuộc.

Đến nước này rồi thì cũng khó mà thoát khỏi quan hệ với bọn người kia.

Bây giờ dù bọn hắn có nói gì người khác cũng sẽ không tin.

Lục Thủy nhìn Chân Võ cười nói:

“Có sao, nước bẩn nào?”

Chân Võ Chân Linh nhíu mày, thiếu gia bọn họ thực sự vẫn còn quá ngây thơ.

Chân Linh quyết định nói thẳng:

“Thiếu gia, có người cố ý truyền ra rằng kỳ thư đang ở trên người chúng ta.”

Nàng cảm thấy hắn là một tên ngốc sao? Nhưng Lục Thủy vẫn mỉm cười như cũ nói:

“Thế kỳ thư không phải ở trên người chúng ta sao?”

Chân Linh tiếp tục cau mày, sau đó nói:

“Đúng vậy, kỳ thư không ở trên người chúng ta.”

Chân Linh vốn muốn cho thiếu gia hiểu rõ chân tướng, nhưng rất nhanh sau đó nàng liền ngậm ngẫn cả người.

Bởi vì câu nói tiếp theo của Lục thiếu gia khiến nàng cảm thấy có chút rợn tóc gáy.

Lục Thủy vươn tay, nhìn vào lòng bàn tay trống rỗng, nói:

“Vậy kỳ thư của ta, là ai trộm?”

Chân Võ Chân Linh trong thoáng chốc nói không nên lời.

Đầu thiếu gia không có vấn đề gì chứ?

Đầu của Lục Thủy tất nhiên không có vấn đề, nếu những người kia đã nói kỳ thư ở trên người hắn, vậy cứ coi như đây là sự thật đi, hắn cũng không cảm thấy có vấn đề gì.

Nhưng bây giờ kỳ thư thật sự không ở trên người hắn, nên hắn muốn đem kỳ thư vật về với chủ.

Nếu người khác đã muốn lấy hắn ra làm con mồi, hắn liền muốn xoay người trở thành thợ săn.

Sau đó, Lục Thủy nhìn về phía Chân Linh, nói:

“Ra ngoài nghe ngóng một chút, xem là hai phe nào đang tranh chấp.”

Chân Linh cũng không do dự, lập tức lui ra ngoài.

Bây giờ bọn hắn đã bị cuốn vào trong chuyện này nên nhất định phải biết tình huống cụ thể.

Sau đó Lục Thủy nhìn về phía Chân Võ, bình tĩnh nói:

“Phía nhà ga có tin tức gì mới không?”

Chân Võ lắc đầu:

“Không có, nhưng xung quanh giống như bị trận pháp vây hãm, nhà ga cũng nằm trong đó. Hành trình của chúng ta hẳn sẽ bị chậm trễ.”

Lục Thủy cảm thấy có chút đáng tiếc, nhưng dù sao nếu đã bị cuốn vào chuyện này, thì hắn cũng không ngại lãng phí một chút thời gian ở đây.

Chân Võ có chút do dự nói:

“Thiếu gia, thật sự không có cách nào liên hệ với tộc trưởng sao?”

Hiện tại nơi này đã bị phong bế, các loại hình thức tu chân cũng đều vô dụng, ngay cả tín hiệu điện thoại cũng không có.

Nhưng Chân Võ nghĩ tộc trưởng cùng phu nhân yêu thương vị thiếu gia này như vậy, nhất định sẽ cho Lục Thủy vũ khí bí mật gì đó.

Thế những trước đó hẳn hỏi qua, cũng không nhận được đáp án như mong đợi.

Bây giờ cũng chỉ có thể hỏi lại lần nữa.

Lục Thủy nhìn Chân Võ lắc đầu:

“Không có.”

Đừng nói là hiện tại thực sự không có cách nào liên lạc, kể cả có thể hẳn cũng sẽ không liên hệ với cha mẹ hẳn.

Nếu để hai người họ biết được, hẳn còn có thể tiếp tục đi từ hôn nữa sao?

--

Một tầng hầm nào đó.

“Vô Diện môn đã phái đi một nửa số người để truy tìm những người kia, áp lực của chúng ta bên này nhẹ đi rất nhiều.” Một người phụ nữ nói.

“Kế hoãn binh mà thôi, chúng ta vẫn chưa có cách nào đối phó với Vô Diện môn, chỉ có thể đi một nước cờ mạo hiểm.” Lương Thiết trầm giọng nói: “Nếu như có thể tiếp cận những người đó, rồi cùng đối phương liên thủ, thì lúc đó mới có hi vọng.”

Tất nhiên đối phương cũng có thể sẽ hợp tác với Vô Diện môn.

Việc này phải xem ai có thể ra được cái giá mà đối phương muốn.

Kỳ thư lại ở trong tay chúng ta, chúng ta đương nhiên có lợi thế hơn.”

Lúc này, một thiếu nữ bất an nói:

“Cha, dù sao bọn họ cũng đã cứu chúng ta, kéo bọn họ xuống nước như vậy, liệu có thật sự ổn không?”

Người phụ nữ kia thở dài nói:

“Tranh nhi, tu chân giới so với suy nghĩ của người còn tàn khốc hơn.”

Lương Thiết cũng nói:

“Tranh nhi, mặc dù người không làm mất mặt đối phương, nhưng chỉ cần đối phương muốn so đo thì người vẫn phải gánh lấy trách nhiệm.”

“Đem đồ vật giao ra không phải là được rồi sao?” Lương Tranh cúi đầu nói khẽ.

Lương Thiết than nhẹ một tiếng, không nói gì.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 16: Mở Quẻ Đoán Dữ Lành

Lục Thủy không đợi bao lâu thì Chân Linh đã trở lại.

“Thiếu gia, tin xấu.” Đây là câu nói đầu tiên khi Chân Linh vừa trở về.

Trái lại Lục Thủy cũng không để ý lắm, bị người ta để mắt, sao có thể truyền đến tin tốt được chứ?

“Cụ thể là gì?” Lục Thủy hỏi.

Tuy Chân Linh không biết Lục Thủy có làm loạn hay không, nhưng nàng vẫn phải bẩm báo chi tiết:

“Theo như ta mới vừa điều tra, tình hình đại khái của nơi này là, người của Vô Diện Môn đang vây công một tiểu gia tộc họ Lương.

Mục đích vây công chính là quyển kỳ thư kia, nhưng mà ta chưa điều tra được kỳ thư đó cụ thể là thứ gì. “

“Lương gia? Vô Diện Môn?” Lục Thủy hơi nghi hoặc, hẳn chưa từng nghe qua hai cái tên này.

Chân Võ và Chân Linh cũng lắc đầu:

“Chúng ta cũng là lần đầu được nghe.”

Nếu mọi người đều chưa từng nghe qua, vậy thì không thảo luận được.

Lục Thủy nói:

“Đã như vậy, tin xấu là gì?”

“Dường như bọn họ đang hữu ý vô ý tiếp cận chúng ta, hoặc là nói người của Lương gia đang cố tình tiếp cận chúng ta, chúng ta đã bị lộ hành tung.

Hơn nữa ta vừa mới biết, Lương gia hẳn là có ba vị Minh Thần cường giả, mà Vô Diện môn thì nhiều hơn, Thiên Nữ của bọn chúng, Tả Hữu hộ pháp, Tứ Phương trưởng lão, có lẽ đều là Minh Thần cường giả.

Hiện tại chắc là người của Vô Diện môn đều tập trung vào chúng ta, tình thế rất bất lợi.”

Lương gia ba người, Vô Diện môn bảy người.

Lục Thủy nhíu mày, muốn một lần giết chết mười tên Tứ giai, hơi khó khăn.

Nhưng mà hắn là có thể làm một chút.

Minh Thần chính là Tứ giai, Chân Võ và Chân Linh cũng là Tứ giai Minh Thần.

Mà bản thân Lục Thủy mới 2.3, phải một buổi tối nữa mới thăng cấp.

Có điều thăng cấp cũng vô dụng, Nhị giai đôi đầu Tứ giai, chẳng khác nào là đưa tặng.

Hắn cần phải mượn ngoại lực thử một chút.

Thấy Lục Thủy không nói lời nào, Chân Võ có chút ngồi không yên:

“Thiếu gia, trốn đi, chỉ cần chúng ta chống cự đến khi Mặc gia phản ứng kịp, vấn đề sẽ không lớn nữa.”

Lục Thủy nhìn Chân Võ, đó là một biện pháp, nhưng mà còn chưa đúng lúc.

Chủ yếu nhất là, bọn họ đã bị đề ý, liên tiếp chạy trốn sẽ bỏ lỡ cơ hội phản kích.

Mà ngay lúc này, bọn Chân Võ đều cảm giác được xung quanh bắt đầu bị chèn ép.

Chân Võ nhăn mày:

“Bọn chúng tới rồi, Chân Linh, người hộ tống thiếu gia rời đi, ta đi ngăn cản bọn chúng.”

Chân Linh không chịu, nàng muốn mình ở lại chặn đường.

Thế nhưng Chân Linh chưa kịp nói gì, Lục Thủy đã mở miệng nói:

“Các người cùng ra ngoài đi, tách ra thì từng đứa sẽ bị đánh bại, ngược lại càng chết nhanh hơn.”

Chân Võ nhìn Lục Thủy, hơi do dự:

“VẬY MỘT MÌNH THIẾU GIA CÓ THỂ CHẠY THOÁT KHÔNG?”

Vì sao ta phải chạy trốn? Lục Thủy có chút bức bách, nhưng hẳn cũng lười giải thích, chỉ có thể gật đầu:

“Vấn đề không lớn.”

Vấn đề không lớn nghĩa là vấn đề rất lớn, thiếu gia của bọn họ quá không đáng tin cậy, thế nhưng quả thật tách ra thì càng chết nhanh, Tứ giai của đối phương hơi nhiều.

Lục Thủy thấy bọn họ do dự, đành tiếp tục nói:

“Cha mẹ có cho ta pháp bảo, cho dù bị bắt cũng có thể kiên trì vài ngày.”

Nghe được điều này, Chân Võ và Chân Linh mới yên tâm không ít, sau đó Chân Võ nói:

“Chúng ta sẽ tranh thủ đủ thời gian cho thiếu gia, thiếu gia tốt nhất nên rời đi nhanh lên, đừng ở lại.”

Sau khi Lục Thủy gật đầu, Chân Võ và Chân Linh lập tức đi ra ngoài, mặc dù trông giống như là đang bỏ rơi bọn họ, nhưng mà bọn họ vẫn phải làm như thế.

Ngu ngốc không?

“Ngu ngốc.” Lục Thủy nhìn hai người kia rời đi, không nhịn được mà nói ra: “Cha mẹ ta hoàn toàn không cho ta pháp bảo gì hết, tùy tiện nói mà các người đã tin.”

Nhắc tới đây, vì sao cha mẹ không cho ta pháp bảo nhỉ? Không sợ ta gặp bất trắc gì sao?”

Đang lúc suy tư thì Lục Thủy nhớ ra, hẳn thật sự có pháp bảo hộ mệnh, chẳng qua là những pháp bảo kia đã được cất trong túi đựng đồ trước đó.

Đáng tiếc, không nhớ rõ đã quăng túi đựng đồ ở đâu rồi.

Không nghĩ đến những thứ này nữa, Lục Thủy cầm chiếc đĩa, bắt đầu vẽ trận pháp lên mặt đất.

Lần này hẳn sử dụng sức mạnh của thiên địa.

Bên ngoài có một trận pháp cỡ lớn, Lục Thủy định mượn ngoại lực, tất nhiên chỉ có thể mượn lực của trận pháp kia.

Giờ bày trận thì đã quá muộn.

Cho nên hẳn muốn thông qua sức mạnh thiên địa, liên kết với trận pháp bên ngoài, đến lúc đó sẽ có cơ hội xoay chuyển cục diện.

Lục Thủy vẽ trận pháp không hề nhanh, trong quá trình vẽ, hẳn đều nghe được tiếng đánh nhau ở bên ngoài.

Chắc là Chân Võ, Chân Linh đang đánh với người của Vô Diện môn.

Lục Thủy không bị phân tâm, vẫn sử dụng sức mạnh thiên địa mà vẽ trận pháp.

Không mất bao lâu, trận pháp thành hình, sau đó Lục Thủy bấm ngón tay vận hành trận pháp.

Trận pháp này cũng không lớn, nhưng tốc độ vận hành lại vô cùng nhanh, mà lại cực kỳ huyền ảo.

Chớ nói đến một người cùng cấp bậc, cho dù là Chân Võ, Chân Linh cũng không thể nhìn ra manh mối gì.

Một lát sau, trận pháp ngừng vận hành. Có điều, vốn dĩ là trận pháp độc lập, nhưng lại bắt đầu liên kết với những đường truyền bên ngoài.

Mà những đường liên kết này lại tản ra khí tức sức mạnh khác nhau, có yếu có mạnh.

Lục Thủy quan sát mà chân mày cau lại:

“Yếu hơn dự đoán rất nhiều, tôi đa chỉ cho ta hai kích tấn công.

Nhưng mà hai đòn này không thể gây tổn thương cho Ngũ giai.

Đây không phải chuyện tốt.”

Tứ giai Minh Thần, Ngũ giai Pháp Thân.

Tứ giai hoàn toàn không có cách nào so sánh với Ngũ giai được, Tứ giai là thần tụ, còn Ngũ giai là ngưng tụ pháp thân

chân thật, sức mạnh được chuyển từ trạng thái lỏng sang bản chất.

Tứ giai đối đầu với Ngũ giai, giống như lấy trứng chọi đá.

Không chịu nổi một kích.

Mà hiện tại điều Lục Thủy quan tâm là, không biết trong Vô Diện môn hay Lương gia có đột nhiên nhảy ra một tên Ngũ giai hay không, nếu thật sự có, vậy thì hẳn chính là mối nguy.

“Muốn cược một lần không? Đánh cược rằng bọn chúng thật sự không có cường giả Ngũ giai?”

Lục Thủy dùng đũa gõ lên mặt đất mà bắt đầu suy nghĩ.

Song, chưa suy nghĩ được bao lâu thì hẳn đã nảy ra chủ ý.

“Mở một quẻ để xác định dữ hay lành, là dữ thì dẫn người rời đi liền.”

Mặc dù Lục Thủy có chút niềm tin với bản thân, nhưng mà hẳn không phải người bất cần hay chủ quan, hơn nữa, trong lòng tăng thêm một bóng ma sẽ không tốt.

Bị một lần là đã quá đủ đối với hẳn.

Sau khi quyết định, Lục Thủy vẽ một vòng tròn trên mặt đất, tiếp theo đặt đũa ngay chính giữa vòng tròn, phân thành hai nửa.

Sau đó, Lục Thủy viết chữ “hung” ở phía bên trái, và chữ “cát” ở phía bên phải.

Sau cùng, hẳn đặt đũa nằm ngang vị trí trung tâm, thuận tiện xoay đũa.

Giây lát, chiếc đũa quay vòng tròn giống như vòng quay may mắn.

Lục Thủy nghiêm túc quan sát, vị trí mà chiếc đũa này chỉ, sẽ quyết định hành động cuối cùng của hẳn.

Cho nên không thể không nghiêm túc.

Chiếc đũa từ từ giảm tốc độ, lúc này đang nằm bên phần ‘cát’, nhưng vẫn chậm rãi di chuyển sang phần ‘hung’.

Đầu đũa đã chuyển tới vạch giữa, chẳng mấy chốc sẽ qua phần ‘hung’.

Lục Thủy nhíu mày, nếu như vượt mức, bây giờ hẳn phải rời đi ngay lập tức.

Nhưng mà sau phút chốc, chiếc đũa ngừng lại.

Nó vừa vặn dừng ngay đường ranh giới.

Lục Thủy nhìn chiếc đũa, mặt lộ vẻ suy tư, sau đó hẳn nhanh chóng hiểu rõ:

“Không phải hung, đó chính là cát, xem ra bọn chúng không có cường giả Ngũ giai.”

Lục Thủy nhận được lời giải này, tâm tình tốt hơn không ít.

Thế nhưng vừa mới cầm đũa lên, Lục Thủy đã lập tức lùi về sau một chút.

Tiếp theo, một thanh kiếm cắm thẳng vào vị trí vừa rời của hắn.

Lục Thủy ngẩng đầu nhìn phía trước, phát hiện cửa ra vào đã xuất hiện sáu người bịt mặt.

Bọn chúng nhìn Lục Thủy trông giống như đang nhìn một con cừu non nhỏ yếu.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 17: Xem Ra Tên Tuổi Lục gia Khó Dùng

Lục Thủy nhìn người vừa xông vào, cũng không nằm ngoài ý muốn.

Trên lý thuyết Chân Võ và Chân Linh hẳn đã cho rằng hẳn đã chạy thoát rồi, những người này mạnh nhất cũng mới tới 2.7, không lý do gì để đuổi theo hẳn.

“Kỳ thư ở trên người người?” Người đàn ông cầm đầu cất tiếng.

Y cầm kiếm chìa vào Lục Thủy.

Lục Thủy không nhanh không chậm nói:

“Nếu như ta nói không có, các người tin sao?”

“Người cảm thấy chúng ta tin sao? Ta khuyên người nêndem kỳ thư giao ra, chúng ta còn có thể cho người được thoải mái.” Tên cầm đầu kia nói.

Lục Thủy không nói gì thêm, sáu kẻ bậc nhị giai, đánh nhau có chút phiền phức.

Mặc dù hẳn đã 2.3, nhưng cho cùng vẫn chỉ là cấp 2.3.

Hắn chỉ có thể cố gắng hết sức thôi.

Cố gắng cho những kẻ này được thoải mái.

Lục Thủy thu đũa về, sau đó định cầm lưỡi kiếm lên, chỉ là suy nghĩ này vừa nảy ra trong đầu, hẳn liền từ bỏ.

Bởi vì hẳn căn bản không có kiếm cũng chẳng có đao, quên chuẩn bị rồi.

Mẹ hẳn một chút cũng không thềm quan tâm, thật tình, chỉ vền vện chỉnh lại tay áo hẳn thôi.

Nếu mà là cha hẳn đi ra ngoài, tuyệt đối cái gì mẹ cũng đều an bài thỏa đáng, không chừng còn muốn đi theo cùng luôn.

Ở kiếp trước cũng từng có khoản thời gian hấn tự hoài nghi, mình rốt cuộc có phải là con ruột không vậy.

Nhìn thấy Lục Thủy có động tác về phía sau, sáu người kia cũng bắt đầu tách ra, bọn hấn đem Lục Thủy vây lại.

“Một kẻ nhị giai như ngươi, căn bản không thể là đối thủ của chúng ta.” Cái tên dẫn đầu kia mở miệng nói: “Chúng ta không thừa thời gian lãng phí với ngươi, nếu ngươi đã không phối hợp, vậy thì đừng trách chúng ta vô tình.”

Lục Thủy nhìn bọn họ nói:

“Nếu như các ngươi hiện tại quay đầu rời đi, ta còn có thể buông tha cho các ngươi.”

Cũng không phải là Lục Thủy thiện tâm, mà là Chân Võ Chân Linh có vẻ đã bị thương rồi, lại không ngoài khả năng sẽ chết ở bên ngoài, nếu bọn họ mà chết thì khó giải thích với Tam trưởng lão lắm.

Cho nên không cần thiết phải lãng phí thời gian với những thứ lật vật này.

Sáu người kia không nhịn cười nổi:

” Đây là lần đầu tiên chúng ta nhìn thấy người cuồng vọng như vậy đó.”

“Đừng nói nhảm nữa, bắt lấy hấn, bằng không Đông trưởng lão sẽ trách tội chúng ta.”

“Trước tiên phé đi tay chân của hấn đã, để phòng ngừa hấn chạy trốn.”

“Đã rõ.” Năm người trong đó đáp lời xong liền ra tay, bọn hấn trực tiếp thẳng hướng Lục Thủy mà tấn công.

Lục Thủy thở dài, những người này làm nhân vật phản diện không cần thận tí gì cả.

Chính hấn có tới hai vị tùy tùng bậc tứ giai, dễ bị khi dễ như vậy sao?

Quả nhiên làm tạp binh thì thường không cần đầu óc.

Lúc này một thanh kiếm vung tới trước mặt Lục Thủy, tốc độ của kiếm đối với Lục Thủy mà nói là rất chậm rất chậm.

Những người này phần lớn là 2.1, mà hẳn chính là 2.3, áp lực cảnh giới đều có thể đè chết bọn họ.

Sau đó Lục Thủy ra tay, hẳn trực tiếp vọt đến trước mặt chủ nhân của thanh kiếm vừa rồi, dùng tay bẻ gãy tay cầm kiếm của người kia.

Vang một tiếng.

Là âm thanh ngón tay bị đứt của người kia.

Đối phương bị đau, cả gương mặt trở nên vặn vẹo, theo bản năng vô thức buông kiếm khỏi tay.

“A ~ “

Giờ khắc này kiếm đã nằm trong tay Lục Thủy

Tiếp đến Lục Thủy nhắc kiếm vung lên, kiến huyết phong hầu.

Tiếng kêu thảm thiết ngưng lại, im bật.

Sau đó Lục Thủy xoay người một cái, thân ảnh của hắn xuất hiện bên người kẻ thứ hai, một kiếm đứt cổ như trước.

Lục Thủy không dừng lại chút nào, người thứ ba, người thứ tư, người thứ năm.

Cuối cùng lần này Lục Thủy đứng trước mặt kẻ cầm đầu.

Mà lúc này đây năm người kia cũng theo đó tê liệt ngã xuống trên mặt đất, đứt hơi thở bỏ mạng.

Kẻ dẫn đầu cấp 2.7 kia nhìn thấy Lục Thủy xuất hiện cạnh mình, trong mắt bỗng nhiên lộ ra nét hoảng sợ.

Hắn nhận lấy mãnh liệt kinh hãi.

Hắn muốn trốn, thế nhưng là chân không nghe sai khiến, là sợ hãi để hắn đánh mất chạy trốn dũng khí.

Quá nhanh, thật quá nhanh, đó căn bản không phải một cái nhị giai có thể làm được.

Tại trong cảm nhận của hắn, hắn mang tới người, từng cái mất đi sức sống.

Như rau họ bị cắt nát.

Không còn chút năng lực phản kháng nào.

Hơn nữa đối phương còn nhìn mình bằng ánh mắt băng lãnh như đối đãi với người chết.

Hắn sợ hãi, khó có thể tự kiềm chế nổi mà sợ hãi.

“Người, người, người là ai? Đừng tới đây, ta đây là bậc nhị giai đỉnh phong, người không phải đối thủ của ta.” Người kia hai tay cầm kiếm, gương thẳng về phía Lục Thủy, chỉ là tay cầm kiếm lại không ngừng run rẩy.

Lục Thủy nhìn hắn, nói:

“Lục gia, Lục Thủy.”

Người kia lúc đầu không biết đối phương đến cùng là ai, tuy rất nhanh hắn bèn nghĩ tới, trùng hợp gần đây hắn cũng từng nghe nói qua, nhưng lại rất nhanh liền không thể tin được:

“Lục gia phế vật? Không, không có khả năng, người đừng có gạt người, người cho rằng lấy tên tuổi đứng đầu như Lục gia thì có thể tùy ý làm bậy sao?”

Người giả mạo thiếu gia họ Lục, đây quả thực là mạo phạm Lục gia. Là tội phải chết đó. Đừng giết ta, ta sẽ làm chứng cho người là người không phải Lục gia thiếu gia. Bằng không, bằng không ta sẽ nói cho Lục gia, người...”

Lục Thủy không tiếp tục nghe đối phương nói chuyện nữa, từng bước đi khỏi, sau đó người kia đã hoàn toàn mất đi động tĩnh.

“Thế mà trực tiếp dọa đến điên rồi, khó tin như vậy sao? Tổ chất tâm lý kém thế, làm sao lên được tới 2.7 vậy?” Lục Thủy vứt kiếm trong tay xuống, sau đó đi ra bên ngoài.

Lão già trong phòng nửa thanh tỉnh, giữa cơn mơ mơ màng màng nhìn thấy Lục Thủy đi ra ngoài, tiếp theo lại hôn mê bất tỉnh.

Thiên Nữ chưởng môn đưa theo Nam Bắc trưởng lão đi vào bên hồ, nơi này cách chỗ ở Lục Thủy chỉ còn một khoảng.

Thế nhưng lại cách cả một trận pháp bị phong cấm.

Mà trong trận pháp bị phong cấm là Đông Tây trưởng lão cùng Tả Hữu hộ pháp, cùng một vài cường giả phong đỉnh đời thứ ba.

Số còn lại tất nhiên là người của Lương gia.

Đương nhiên là hai bên vẫn xảy ra không ít xung đột.

Nam trưởng lão cùng đời thứ tư của Lương gia đánh nhau tui bụi.

Những vị tu vi kém hơn khác cũng đồng loạt chiến đấu kịch liệt.

Thiên Nữ chưởng môn cùng Bắc trưởng lão không tham chiến.

“Chưởng môn?” Bắc trưởng lão đi tới bên cạnh Thiên Nữ chưởng môn thấp giọng nói: “Tình hình bên trong hẳn là Tả Hữu hộ pháp bọn hắn đang chiếm ưu thế.”

Thiên Nữ chưởng môn gật đầu, nhỏ giọng nói:

“Tùy theo hoàn cảnh mà xử lý.”

Nam Bắc trưởng lão đều là nữ, là tâm phúc của Thiên Nữ chưởng môn.

Mà người của Lương Thiết bên kia cũng đang rất lo lắng.

Bọn họ không nghĩ đến Vô Diện Môn lại dùng trận pháp cô lập nơi này.

Việc này khiến hẳn ngay cả cơ hội đàm phán với người bên trong cũng không có.

Quả nhiên, Đông Tây trưởng lão và Tả Hữu hộ pháp của Vô Diện Môn đều không phải là đèn cạn dầu.

Mà Thiên Nữ chưởng môn và Nam Bắc Trưởng lão có vẻ như cũng đang chờ mong.

Điều này càng khiến hắn khó chịu hơn.

Không thể tranh thủ liên minh được với người bên trong, bọn họ phải đối đầu với toàn bộ Vô Diện Môn, cái chết là điều không cần nghi ngờ gì nữa.

Phần lớn mọi người trong Lương gia đều đã xem qua kỳ thư, đối phương tuyệt đối sẽ không để ai còn sống.

Đáng chết.

Tả Hữu hộ pháp và Đông Tây trưởng lão vây quanh Chân Võ và Chân Linh.

Trên lý thuyết bốn người này không có cách nào lay chuyển được Chân Võ Chân Linh, thế nhưng đối phương có trận pháp trợ giúp, xung quanh có kẻ đánh lén, khiến cho Chân Võ và Chân Linh không thể không kéo dài thời gian phòng ngự.

Cũng may mục đích chủ yếu của bọn hắn chỉ là kéo dài thời gian.

Như vậy cũng đủ để Lục Thủy chạy trốn.

Bọn họ hiện tại đã bị thương, đương nhiên Tả Hữu hộ pháp cũng bị đả thương giống họ.

Đông trưởng lão nhìn Chân Võ Chân Linh nói:

“Các ngươi nghĩ tên kia trốn được sao? Người của chúng ta đuổi theo, lấy tu vi của hắn, cũng đã thành thịt cá trên thớt của ta rồi.”

Chân Võ nhíu chặt mày, hỏi:

“Ngươi biết hắn là ai sao?”

Đông trưởng lão cười cười đáp:

“Không biết, càng không muốn biết, mũi tên rời cung không thể quay đầu lại, nếu đã làm thì sẽ không còn khả năng hối hận nữa. Ta biết thân phận của hắn đặc biệt, nhưng chỉ cần ta không biết thì có đặc biệt cũng vô dụng. Chỉ cần các ngươi

tất cả đều chết ở đây , chờ khi thế lực sau lưng của hắn phát hiện ra, chúng ta sớm đã không biết đi tới phương nào rồi.”

“Người cho rằng người trốn được sao?” Chân Võ lạnh lùng nói.

“Thả hắn thì có thể sống được nổi sao?” Đông trưởng lão cười lạnh: ” Càng chớ nói đến khả năng hiện tại hắn đã bị phế, chúng ta không còn đường quay đầu.Tất cả các người nhất định đều phải chết ở chỗ này, không có người nào cứu được các người đâu.”

Chân Võ Chân Linh không cam tâm, nhưng hiện tại bọn hắn vốn cũng chẳng làm được gì.

Những kẻ này thật khó đối phó.

Mà đúng lúc này, phía sau truyền đến một tiếng cười:

“Chặc chặc, đúng là không người nào cứu được chúng ta cả, thế nhưng chúng ta có lúc nào cần được người cứu?”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 18: Thiếu Gia, Ngài Không Nên Tới Đây!

Giọng nói vang lên, tất cả mọi người đồng loạt nhìn sang, bọn hắn thật không nghĩ tới, vào lúc này cũng sẽ có người tới gần.

Mà nhìn người đang đi tới, Chân Võ và Chân Linh trong nháy mắt ngây ngẩn cả người, ngay cả nhóm người Đông trưởng lão cũng nhíu mày lại.

Từ phía sau đi tới, thế mà lại là Lục Thủy.

Ngoài ý muốn của Chân Võ Chân Linh, thiếu gia bọn họ vẫn còn ở đây, cũng ngoài ý muốn của Đông trưởng lão, Lục Thủy không có bị bắt được.

Lục Thủy đến đây, Chân Võ Chân Linh liền lo lắng, đây còn không phải là đi tìm chết sao?

Chân Võ lập tức nói:

“Chân Linh, ngươi mang theo thiếu gia rời đi, để ta giữ chân bọn họ.”

Chân Linh cắn răng, cuối cùng gật gật đầu.

Nhóm người Đông trưởng lão mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng người này chủ động đưa tới cửa như vậy, cũng coi như là chuyện tốt.

“Bao vây chúng, đừng để chúng chạy thoát.”

Đám người kia nhanh chóng đem mục tiêu trở thành Lục Thủy. Bọn họ đương nhiên đều biết chỉ cần bắt được người này thì chắc chắn có thể không chế được hai tên địch thủ khó chơi kia.

Chân Võ và Chân Linh cảnh giác nhìn xung quanh, lần này bọn họ thực sự không chạy được.

“Thiếu gia, ngài không nên tới đây.” Chân Võ có chút tức giận, thiếu gia này thực sự là quá không coi ai ra gì, chỉ tùy ý

làm bậy, cố gắng của bọn họ đều uổng phí.

Chân Linh tuy không nói gì, nhưng cũng cảm thấy khó chịu.

Thiếu gia bọn họ chỉ toàn rước phiền đến cho bọn họ.

Ta không đến các ngươi còn không phải chết chắc rồi? Lục Thủy không nói chuyện, mà nhìn đám người Đông trưởng lão.

Trong lòng hắn thầm tính toán, thuận tiện nghĩ xem nên dùng kỹ năng gì cho thích hợp.

Rất nhanh đã đưa ra quyết định.

“Chúng ta cũng không xác định được trong tay ngươi có kỳ thư hay không, nhưng trên người ngươi khẳng định có bảo vật, nếu giao ra, chúng ta sẽ không tra tấn ngươi.

Nhưng muốn sống là không thể nào.

Ngươi sống thì chúng ta sẽ phải chết.

Những người ở đây cũng không ngu ngốc.” Đông trưởng lão nói với Lục Thủy.

Đông trưởng lão nói rất thẳng thắn, giống với những gì họ nói trước đó, cung đã lên dây không thể không bắn.

Đã làm thì phải làm đến cùng, mặc kệ sai hay đúng.

Bởi vì quay đầu chính là cái chết.

Nhìn thấy những người này dự định động thủ, Chân Võ Chân Linh lập tức đứng phía trước chắn cho Lục Thủy.

Bọn hắn dù liều chết cũng phải tìm được cơ hội đột phá vòng vây.

Lục Thủy lại một bước phóng ra, thời điểm vượt qua Chân Võ bình tĩnh nói:

“Lui ra đi.”

Chân Võ và Chân Linh kinh hãi, thiếu gia lại định giở trò gì nữa?

Chân Linh lập tức mở miệng, giờ không phải lúc để hồ nháo:

“Thiếu gia, người...”

Chỉ là vừa mới thốt ra được mấy chữ, Chân Linh đã không nói nên lời, bởi vì lúc này, khí tức đã của Lục Thủy thay đổi.

Biến hóa đến mức nghiêng trời lệch đất.

Lục Thủy vẫn bình tĩnh đứng đó, nhưng mọi thứ xung quanh hắn đều biến đổi, khí tức quanh hắn cuộn trào, lực lượng mạnh mẽ dao động.

Hắn cao ngạo đứng ở nơi đó, phảng phất như chỉ cần giơ tay nhắc chân là có thể ảnh hưởng đến vạn vật.

Hắn lúc này khiến cho người ta không hiểu thấu tim đập chân run.

Chân Linh Chân Võ liếc nhau một cái, xác nhận đây không phải ảo giác.

Thế nhưng thiếu gia của bọn hắn sao lại có được loại khí tức đáng sợ như vậy?

Tả Hữu hộ pháp cùng Đông Tây trưởng lão đối với Lục Thủy lúc này cũng mang theo một tia kiêng kị.

Thế nhưng đối phương thoát nhìn vẫn chỉ ở nhị giai.

“Bắt lấy hắn.” Đông trưởng lão nói với những đệ tử Vô Diện môn.

Những người kia tuy không tình nguyện, nhưng vẫn lao về phía Lục Thủy.

Lục Thủy quan sát những người này, bình tĩnh nói:

“Cùng lên đi, như vậy các người may ra còn có một tia hi vọng.”

“Cuồng vọng, phé hắn đi.” Đông trưởng lão lập tức nói.

Không biết vì cái gì, Đông trưởng lão có một loại xúc động muốn chạy thoát.

Tả Hữu hộ pháp cũng cảm thấy thế, thậm chí còn thực sự dự định chạy trốn.

Nhưng lúc này Lục Thủy đã động thủ, hấn vuron một bàn tay ra, bình tĩnh nhìn những người còn lại, nói:

“Thiên Định Bát Phương.”

Vào giờ khắc này, trên không trung ngưng tụ vô số những xích sắt vô hình, những xích sắt này trong nháy mắt quét sạch đám đệ tử của Vô Diện môn.

Kể cả những người đã lên tới tam giai cũng không thể chống cự, trực tiếp bị xích sắt bao trùm.

Sau đó những xích sắt này cuốn lấy nhóm người Đông trưởng lão.

Nhóm người Đông trưởng lão mặc dù kinh ngạc, nhưng bọn hấn vẫn còn năng lực phản kháng.

Ngay sau đó bọn hấn không ngừng công kích xích sắt, muốn thoát khỏi sự trói buộc.

Thế nhưng ngoài ý muốn của bọn hấn, mặc kệ dùng cách nào công kích xích sắt cũng không hề gây ra bất kì thiệt hại nào đáng kể cho nó.

Bọn hấn có chút sợ hãi.

“Vị bằng hữu này, có chuyện gì từ từ nói, chúng ta chỉ là nhất thời hồ đồ mới làm như vậy!”

“Công tử, tỷ muội chúng ta làm nô tỳ cho ngài cũng được, công tử hạ thủ lưu tình!”

Tất cả mọi người đều nhìn ra người này bất phàm, nếu tiếp tục như vậy, ai biết được sẽ phát sinh chuyện gì.

Trước cứ tránh một kiếp rồi nói sau.

Nhưng Lục thủy cũng không có nửa điểm phản ứng.

Lục Thủy nhìn phong cầm trận pháp bên ngoài, bình tĩnh nói:

“Chân Võ.”

Chân Võ vốn vẫn còn đang kinh hãi, nghe Lục Thủy gọi lập tức lấy lại tinh thần đáp:

“Có thuộc hạ.”

Chân Võ vẫn có chút mê mang, chính xác mà nói, Lục Thủy bây giờ quá mức không thể tin nổi.

Người này có chỗ nào giống với đại thiếu gia phế vật kia, chỗ nào giống với đại thiếu gia ngu dốt chỉ biết khoe khoang bản thân kia.

Hiện tại Lục Thủy chính là rồng phượng trong nhân loại, là tuyệt thế thiên kiêu.

“Trong Tu Chân giới, có ai thân phận vừa đặc thù vừa thần bí không?” Thanh âm của Lục Thủy truyền tới, vẫn bình tĩnh như cũ.

Chân Võ suy tư một lát rồi đáp:

“Đại khái có ba người.”

“Ba người nào?” Lục Thủy hỏi.

“Người thứ nhất là Hợp Hoan tông chủ, là một vị cường giả lúc bấy giờ, cũng là người thành lập Hợp Hoan tông, truyền dạy phương pháp song tu vô thượng. Không ai biết lai lịch, mục đích của người này, ngay cả giới tính cũng không biết.

Nhưng từ khi Hợp Hoan tông thành lập đến nay cũng chưa từng chủ động khiêu khích bất kỳ thế lực nào ở Tu Chân giới.

Mặc dù nhìn như Ma Đạo, nhưng bọn họ kì thực rất quy củ.

Cho đến tận bây giờ cũng chưa có người nào từng nhìn thấy Hợp Hoan tông chủ.”

Lục Thủy nhíu mày lại, tuy đủ thần bí nhưng lại là nam nữ bất phân.

“Tiếp tục.” Lục Thủy nói.

Chân Võ mặc dù không biết đại thiếu gia nhà họ muốn làm gì, nhưng vẫn tiếp tục nói:

“Người thứ hai là chủ nhân của Thiên Cơ các, Thiên Cơ Lâu Vũ.

Người này đã mở ra Thiên Cơ các, tương truyền hấn thân ở hiện tại mà sống trong tương lai, có thể nhìn thấu vận mệnh vạn vật, nhìn thấy quá khứ và tương lai, thậm chí có thể tác động đến sự sống và cái chết.

Người này cũng chỉ nghe danh thiên hạ, chưa có ai từng nhìn thấy hấn.”

Rác rưởi, đây là ý nghĩ đầu tiên của Lục Thủy.

Cái gì mà nhìn thấu vận mệnh vạn vật, cái gì mà nhìn thấy quá khứ tương lai, còn không phải một khóc hai nháo đuổi vợ chồng hấn đi sao.

Năm đó bọn hấn cũng nghe qua danh tiếng Thiên Cơ Lô Vũ, còn đặc biệt tìm hiểu một chút.

Mục đích chính là nhờ đối phương tìm cách giúp Mộ Tuyết mang thai.

Đối phương thì tốt rồi, vừa trông thấy vợ chồng bọn hấn đã như muốn dùng thuật ẩn thân đem bản thân làm như chưa từng tồn tại, gấp đến độ thiếu chút nữa dùng đao tự sát.

Sau đó dùng một bộ dáng đáng thương, nói gì mà trên có già dưới có trẻ, gì mà hấn chỉ là một học giả nho nhỏ.

Căn bản chính là có tiếng mà không có miếng.

Hồ ngôn loạn ngữ.

Lời đồn quả thật không nên tin.

Mãi về sau hấn mới nghĩ tới, tên kia có phải hay không tại người giả bị đụng.

Sớm biết đã tiễn đối phương một đoạn đường.

Lục Thủy đương nhiên cũng từ bỏ người này, nói:

“Còn người cuối cùng?”

Chân Võ sửa sang lại một chút, nói:

“Người thứ ba là tông chủ của Ân Thiên tông, hiểu biết về Ân Thiên tông ở tu chân giới cực kì mơ hồ, bọn hấn rất ít khi lấy thân phận của tông môn hành tẩu ở tu chân giới.

Nhưng chỉ cần là giết người, bọn hấn chắc chắn sẽ lưu lại danh hào tông môn, đạo hiệu cá nhân, bất quá cũng sẽ không để bản thân bại lộ trước công chúng.

Cho nên đệ tử Ân Thiên tông có thể nói là ẩn nấp cực kì kĩ, mà tông chủ lại càng ẩn sâu hơn, đến nay cũng không ai biết được người này rốt cuộc có tồn tại hay không, lại nói một chút tin đồn về người này cũng không có.

Giới tính, tu vi, đạo hiệu, truyền thừa, hết thảy đều không rõ.

Thậm chí có người còn hoài nghi, Ân Thiên tông căn bản không có tông chủ.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 19: Ai Cho Phép Các Người Ngẩng Đầu?

Nghे được Chân Võ nói, Lục Thủy gật gật đầu.

Trong lòng có tính toán.

Sau đó Lục Thủy nhìn về phía những người Vô Diện Môn kia, phần lớn bọn họ đều đã bị xích sắt bao vây.

Có thể tiến hành bước tiếp theo.

Nhìn thấy Lục Thủy nhìn qua, Đông Tây trưởng lão lập tức nói:

“Vị thiếu gia này, chúng ta có mắt mà không thấy Thái Sơn, chúng ta chỉ dám nghe theo mệnh lệnh của chưởng môn, chúng ta vô tội.”

“Đúng, công tử, chúng ta cũng là do bị chưởng môn bức bách, chưởng môn bụng dạ hiểm ác, chúng ta cũng không còn cách nào khác. Chúng ta đều là người tốt, nguyện ý vì công tử làm trâu làm ngựa, khổ cực khó nhọc đều nguyện ý làm vì công tử.” Tả Hữu hộ pháp hoảng loạn nói.

Còn tiếp tục như vậy nữa bọn họ sẽ chết, thật sự sẽ chết.

Sớm biết người này đáng sợ như vậy, bọn họ đã không động thủ.

Vốn cho rằng được bóp quả hồng mềm, ai ngờ lại là một tấm sắt.

Lục Thủy mắt điếc tai ngơ, hấn giật giật tay, sau đó đem tất cả những người bị xích sắt cầm tù bắt đầu tập trung lại, hấn muốn một chiêu giải quyết hết tất cả.

Cơ mà phải chọn vị trí tốt đã.

Bọn họ đương nhiên đều đoán được ý đồ của Lục Thủy.

Lần này bọn họ càng thêm hoảng sợ.

Tả Hữu hộ pháp phát điên lắc đầu, sau đó mặt nạ của các nàng rơi xuống đất, là hai vị thiếu nữ dung mạo xinh đẹp, hơn nữa còn giống nhau như đúc.

“Công tử, chàng xem chúng ta, chúng ta mỹ mạo vô song, một cặp song sinh, thân thể còn trong sạch, chỉ cần công tử không giết chúng ta, chúng ta sẽ có thể vì công tử...”

Còn không đợi các nàng nói dứt lời, Lục Thủy đã vung tay, thanh âm trầm thấp truyền ra ngoài:

“Kiếm Phá Trời Cao.”

Giờ khắc này một đạo kiếm quang quét ngang qua, tất cả mọi người trong phạm vi của kiếm bị quét ngang qua người đều bị lực kiếm chém đứt, tan thành mây khói.

Sau đó đạo kiếm quang này trực tiếp phá vỡ phong cấm, phóng tới người bên ngoài.

Lục Thủy nhìn qua hết thấy, chỉ bình tĩnh nói:

“Cổ nhân từng nói, nữ tử càng xinh đẹp lại càng ác độc, chủ động tiếp cận chứa mập mờ thì càng giả dối, có thể giết thì cứ giết. Cổ nhân quả thật không lừa ta!”

Nói xong Lục Thủy đi ra phía ngoài.

Về phần vị cổ nhân này, đương nhiên là Mộ Tuyết rồi.

Mộ Tuyết nói rất đúng, hai người kia quá gian xảo.

Hai người giống nhau như đúc, nói mỹ mạo vô song còn không biết ngại à?

Vô tam còn tạm được.

Trải qua một kiếp, hắn cũng đã nhìn rõ được chân ý trong đó.

Chẳng hạn như mẹ hắn sẽ dùng gương mặt đầy ý cười tới tìm hắn, sau đó nói với hắn như này: Con trai, hôm nay mẹ làm đồ ăn ngon lắm đó, ngươi qua thử xem.

Lại chẳng hạn như Mộ Tuyết sẽ dùng nét mặt nhu thuận cho nỗ tung mặt thất rồi nói với hắn: Lần sau ta sẽ không làm nỗ mặt thất của ngươi nữa đâu.

Mẹ hấn bên kia đã không có biện pháp, Mộ Tuyết bên này, ha ha.

Thật ra cũng chẳng có biện pháp gì.

Lục Thủy đi ra ngoài, Chân Võ liếc nhìn Chân Linh một cái.

Chân Linh thấy Chân Võ nhìn qua, theo bản năng lùi lại một bước.

Chân Võ: "..."

Bên ngoài, Thiên Nữ chương môn vẫn đứng đậy như cũ, Bắc trưởng lão cũng như cũ cùng một vị cường giả Lương gia đối chiến cách đó không xa.

Chỉ là bọn họ đều không liều mạng ra tay, dường như đang cố trì hoãn thời gian.

Thiên Nữ chương môn cau mày, thời gian quá lâu.

Nam trưởng lão thấp giọng nói:

“Chương môn, nếu không thì chúng ta trốn đi?”

Thiên Nữ chương môn lắc đầu:

“Chờ một chút nữa.”

“Nếu không trốn thì ngài định sẽ gánh tiếng xấu sao.” Nam trưởng lão có chút không đành lòng.

Thiên nữ chương môn cúi đầu nói:

“Không trốn được thì không chỉ gánh tiếng xấu thôi đâu, chờ một chút nữa, chờ đám trai cò bọn hấn tranh nhau xong đã. Tóm lại tùy hoàn cảnh mà làm.”

Nam trưởng lão không còn nói gì nữa.

Chỉ là rất nhanh sau đó tất cả mọi người đều cảm thấy một luồng sức mạnh siêu cấp hùng mạnh từ trong trận phong cầm truyền tới.

Thiên Nữ chương môn nhìn theo hướng trận pháp, nàng cảm thấy có chút sợ sệt, hai chân mềm nhũn theo bản năng mà

quỳ xuống, tiếp lấy chỗ cúng bái bên dưới.

Nam trưởng lão sững sốt trong chốc lát, hiểu rõ đây chính là “tùy hoàn cảnh mà làm”, theo đó cũng quỳ xuống cúng bái.

Bắc trưởng lão đang chiến đấu cũng lập tức hiểu ra, không để ý kẻ thù, quỳ xuống ngay tại chỗ, làm theo Thiên Nữ chương môn.

Một số những người theo Thiên Nữ chương môn quỳ xuống dưới, hướng về phía trận pháp cúng bái.

Những người khác vẻ mặt mờ mịt, vị tứ giai Lương gia kia cũng không hiểu cho lắm.

Có điều thấy cơ hội đã tới, y dự định sẽ tấn công Bắc trưởng lão.

Nhưng khi y vừa định ra tay, một đạo kiếm quang trực tiếp quét ngang qua, mà y còn trực tiếp bị nó đảo qua, tốc độ nhanh đến mức khiến cho người ta phải tặc lưỡi

Khi kiếm quang quét ngang qua, ngoại trừ đám người đang quỳ rạp xuống đất kia, những kẻ khác đều tan thành mây khói ngay tại chỗ.

Đám người của Thiên Nữ chương môn cảm nhận được hết thảy, mình may mắn cỡ nào mới chỉ phải quỳ thôi. Lúc này các nàng cũng không dám ngẩng đầu lên, khí tức đáng sợ kia đã dọa sợ tất cả bọn họ.

Dường như chỉ cần cử động một chút đều có thể bỏ mạng như nhau.

Mà ở phía xa người của Lương gia cũng ngậy ngấn cả người.

Vị cường giả nhà bọn họ cứ không rõ nguyên do mà chết đi như vậy?

Vô Diện Môn nhiều người như vậy, cứ như vậy không còn ai nữa?

Đây là nhân vật đáng sợ nào?

Bọn họ đều sợ hãi.

Nhưng lại không ai dám chạy trốn.

Lúc này bọn họ thấy có người từ trong pháp trận đi ra.

Là một người toàn thân tản ra thứ hào quang mơ hồ, khiến bọn họ nhất thời không cách nào thấy rõ mặt người kia.

Lương Thiết đang do dự có nên mở miệng hay không.

Có điều hấn liền hạ quyết tâm rất nhanh, sống hay chết đều dựa vào lần này.

Hấn không thể bỏ lỡ.

Người đi ra dĩ nhiên chính là Lục Thủy. Vì sử dụng thiên địa chi lực, hấn hiện tại bị thiên địa chi lực vờn quanh, người bình thường sẽ không nhìn ra được.

Cơ mà lúc hấn đi ra cũng mang vẻ mặt mờ mịt.

Sao người Vô Diện Môn lại quỳ xuống đất cúng bái?

Không phải lẽ ra nên bị hấn đánh chết rồi à?

Làm sao còn nhiều người sống như vậy? Trình tự xảy ra vấn đề chỗ nào sao?

Trước đó hấn đã nghĩ qua, uy hiếp lớn nhất là Vô Diện Môn, chỉ cần tìm được vị trí của bọn họ, sau đó thuận thế sử dụng nhiều công lực để một kiếm giết hết, như vậy thì chỉ còn lại mỗi Lương gia.

Tứ giai Lương gia không nhiều thì không đáng lo lắng, hấn vẫn còn nửa phần công lực và cả Chân Võ Chân Linh, trận này mà đấu thì hấn chính là người thắng lớn.

Thế nhưng cả ngàn lần vạn lần tính toán, hấn thế nào cũng không tính được chuyện những người Vô Diện Môn này sẽ quỳ xuống đất mà cúng bái, nhờ đó tránh được một kiếp nạn.

Cái này thì phải làm sao bây giờ?

Giăng lưới rộng ra thôi..

Sức lực còn lại của hấn không đủ khả năng đánh chết những người này, nhất là Vô Diện Môn còn có tới ba vị tứ giai, mà Lương gia cũng có hai người.

Có tất cả năm người bậc tứ giai.

Tam giai lại càng không ít.

Đánh không thắng nổi.

“Chậc chậc, người của Vô Diện Môn thật sự là tâm cơ thâm trầm, vậy mà đã có thể tìm ra phương pháp phá giải.”
Lục Thủy trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Sau đó xem xét mình nên làm như thế nào.

Lúc này Lục Thủy trông thấy Lương gia bên kia bắt đầu ngồi đầu lên.

Lương Thiết nhìn Lục Thủy, cung kính nói:

“Tiền bối, chúng ta là...”

Tại thời điểm Lương Thiết vừa mới mở miệng, Lục Thủy trực tiếp dùng sức lực còn lại, thứ sức mạnh như cơn sóng thần quét sạch toàn bộ người của Lương gia.

Ầm!!!

Đứng mũi chịu sào dĩ nhiên chính là Lương Thiết, chỉ trong nháy mắt, y bị đánh bay ra ngoài, một ngụm máu tươi từ chỗ bị đánh thủng trào ra, bỗng chốc trở nên yếu ớt vô cùng.

Những người phía sau cũng không có chỗ nào tốt, cho dù là kẻ mạnh người yếu, tất cả đều phun ra một ngụm máu tươi, mỗi người đều ngã xuống đất không dậy nổi.

Lúc này trong mắt của bọn họ đều chứa đầy hoảng sợ, một chút, chỉ là nhẹ nhàng một chút thôi, đã khiến tất cả bọn họ trọng thương.

Người này thật là đáng sợ.

Nhưng còn không chờ bọn họ nghĩ thêm, bên kia đã truyền đến thanh âm không có chút cảm xúc nào, mang theo một tia uy bạo:

“Bản tọa đứng đây, ai cho phép các ngươi ngáng đầu nhìn? Quỳ xuống.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 20: Ân Thiên Bí Giám

Bước đầu tiên để giải quyết vấn đề này chính là lập uy, thế nên Lục Thủy không có ý định tiết kiệm công lực.

Mà giọng nói của hắn cũng mang theo thiên địa chi lực.

Nhìn qua như một câu nói bình đạm, lại đem đến cho người nghe một loại cảm giác mênh mông mờ mịt, tựa như thánh ngôn đến từ phía chân trời.

Thứ thánh ngôn này đủ để chấn động tinh thần của những kẻ tu vi nông cạn.

Giờ khắc này, tất cả mọi người nơi đây đều cảm thấy sợ hãi.

Nhất là những người Lương gia trước đó nhìn về phía Lục Thủy, bọn họ không dám trể nải, lập tức cúi đầu quỳ trên mặt đất, không dám nói năng gì cũng chẳng dám ngẩng đầu lên.

Mà cảm nhận được đây hết thảy bọn người của Thiên Nữ chương môn cảm nhận được hết thảy cũng run sợ không thôi, các nàng càng gắt gao cúi đầu, tuyệt không dám có ý muốn ngẩng đầu.

Thậm chí ngay cả Chân Võ Chân Linh phía sau cũng cúi đầu xuống theo bản năng, khí tức của thiếu gia quá mức quý dị đáng sợ.

Lục Thủy thở dài, thiên địa chi lực sắp sử dụng hết mất rồi.

Có điều tạm thời để lại kinh sợ cho những người này, cũng coi như là chuyện tốt.

Sau đó Lục Thủy hướng về phía Lương gia nói:

“Có kẻ nói kỳ thư ở trong tay bản tọa.”

Nghe được câu này, trong lòng những người Lương gia thấp thỏm lo âu, hết như lưỡi hái Tử Thần đang kề ngay bên cổ bọn họ.

Bọn họ muốn giải thích gì đó nhưng lại không dám nói gì thêm.

Lúc này thanh âm của Lục Thủy lại một lần nữa truyền ra:

“Kỳ thư quả thực đang nằm trong tay bản tọa, đây là sự thật. Phải không?”

Một lời này trực tiếp chấn động nội tâm Lương Thiết, cuối cùng hắn áp chế nỗi sợ hãi trong lòng, cung kính nói:

“Đúng vậy tiền bối, kỳ thư quả thực nằm trong tay ngài.”

Nói vậy xong, Lương Thiết cúi đầu đem kỳ thư cung kính dâng đến trước mặt Lục Thủy.

Kỳ thư tự động bay tới trên tay Lục Thủy, sau đó Lục Thủy tiếp tục hỏi:

“Nếu đã vậy, kẻ lan truyền chuyện bản tọa bản tọa có được kỳ thư sẽ phải chịu tội gì?”

Thời điểm nói xong câu này, Lục Thủy đem ánh mắt đặt lên những người hắn đã gặp tại quán cà phê trước đó, kể cả người thiếu nữ kia.

Những người này cảm nhận được ánh mắt nhìn thẳng của Lục Thủy lập tức quỳ rạp trên mặt đất, cầu khẩn nói:

“Xin tiền bối thứ tội.”

Lương Thiết cười thầm trong lòng, nhưng kia dù sao cũng là con gái của hắn, cuối cùng hắn dâng lên một đóa hoa sen, khẩn cầu:

“Xin tiền bối hãy nhận lấy Thiên Thủy Tuyết Liên, mong tiền bối bớt giận.”

Lục Thủy trầm mặc một lát, mà một lát này lại làm cho đám người Lương gia mồ hôi đầm đìa, cảm giác như đã trôi qua mấy thế kỷ.

Cuối cùng thanh âm của Lục Thủy truyền tới:

“Tự hủy khí hải trong người, còn có thể sống.”

Một khi đã hủy đi khí hải, kiếp này chỉ có thể làm người bình thường.

Điều này đối với người tu chân mà nói, so với chết còn thống khổ hơn.

Lương Tranh không do dự, trực tiếp tự hủy đi khí hải.

Vài người khác cũng lựa chọn sống mòn như vậy

Hộc!

Những người đó tất cả đều phun ra một ngụm máu tươi, hôn mê bất tỉnh.

Lục Thủy thu về Thiên Thủy Tuyệt Liên, không còn quan tâm đến Lương gia nữa, đây đã là cực hạn rồi, tiếp tục bức bách nữa thì lại phải tự mình động thủ.

Nhưng cái chính là hắn không có đủ sức để động thủ.

Nếu để Chân Võ Chân Linh ra tay, có khả năng sẽ trái ngược lại với phẩm cách lúc trước hắn vừa biểu hiện ra, mất nhiều hơn được.

Sau đó hắn nhìn về phía bọn người Vô Diện Môn, chỉ là vừa mới nhìn sang, vừa mới để những người kia nhìn thấy được ánh mắt của mình, Lục Thủy liền kinh ngạc phát hiện vị Thiên Nữ chương môn kia đã lập tức phối hợp.

Nàng đem tất cả mọi thứ của mình đặt trước mặt hắn, đầu cũng không động dù chỉ một chút, cung kính nói:

“Đây là toàn bộ tích góp của Vô Diện Môn chúng ta, xin tiền bồi khai ân.”

Lục Thủy nghẹn họng đem lời nói đang gần đến yết hầu, nuốt xuống.

Hắn không nói lời nào nữa, phát tay mang theo tất cả mọi thứ của Vô Diện Môn.

Cuối cùng Lục Thủy xoay người dậm chân rời đi.

Trong lòng tất cả mọi người đều nhẹ nhàng thở ra, rất cuộc cũng tiền được vị tiền bồi đáng sợ này đi cho.

Nhưng đối phương là ai?

Do dự một chút, vị Thiên Nữ chương môn kia lập tức nói:

“Tiền bối, không biết người có thể cho chúng ta được biết họ tên không, tương lai chúng ta nghe đến những người liên quan đến tiền bối cũng có thể chủ động nhường đường, tránh khiến cho tiền bối không hài lòng.”

Lục Thủy mỉm cười, cuối cùng cũng có người hỏi đến vấn đề này.

Hắn không dừng bước nhưng lại có thanh âm truyền đến;

“Ẩn Thiên Tông, thiếu tông chủ, Lưu Hỏa.”

Không dùng được thiếu gia Lục gia, vậy chỉ có thể dùng tên thiếu tông chủ của một môn phái ẩn dật lánh đời thôi.

Cái này dù sao cũng nên tin chứ?

Chân Võ Chân Linh trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải, quả nhiên thiếu gia vẫn cứ luôn xóc nổi không đứng đắn như thế, đây không phải là làm loạn sao?

Tuy nhiên bọn hắn rất nghi ngờ, thiếu gia có thật sự bình thường không?

Trước kia nếu là thiếu gia, hắn là sẽ không giả bộ trước mặt những người kia như vậy đi?

Nếu để cho Tam trưởng lão bọn họ nhìn thấy một màn vừa rồi của thiếu gia, toàn bộ Lục gia còn muốn bảo vệ thiếu gia nữa sao?

Nghĩ tới đây Chân Võ đã thấy rõ ràng ra một phần, thế nhưng lại có chút không hiểu nổi.

Thực lực của thiếu gia rõ ràng còn ở nhị giai, vừa rồi làm thế nào hắn lại làm được?

Là năng lực bản thân, hay thật sự là dựa vào pháp bảo?

Chân Võ không nghĩ ra, y hạ quyết định chờ lát nữa sẽ hỏi hắn.

Mà sau khi Lục Thủy nói ra tên tuổi, cả Vô Diện Môn lẫn Lương gia giật mình.

Ẩn, Ẩn Thiên Tông?

Chờ Lục Thủy bọn hắn rời đi, Thiên Nữ chưởng môn cùng Nam trưởng lão bên người nhìn nhau, trong mắt các nàng lộ ra nỗi khiếp sợ vẫn còn đọng lại, nhưng càng nhiều hơn nữa là sự kinh hãi.

“Chưởng môn, vị kia nói Ân Thiên Tông, sẽ không phải là thứ chúng ta nhìn thấy lần trước chứ?” Nam trưởng lão nói.

Thiên Nữ chưởng môn cũng hoảng hốt:

“Trước tiên kiểm tra lại đã.”

Nam trưởng lão nhanh chóng lật ra một quyển sách cổ, tiếp đó nàng nhìn thấy bên trong có ghi chép đề cập tới Ân Thiên Tông:

“Thời khắc ánh sáng cùng bóng đêm đan xen nhau, nhật nguyệt cùng sao trời cùng nhau chiếu sáng cũng chính là lúc.

Cùng phạm nhân ẩn dật giao thoa, đứng trên Thiên Đạo cầm kiếm mà đi.

Ân Thiên Bí Giám, lấy máu mà viết.”

Nghe được câu này, rất nhiều người vẫn đều không hiểu.

Mà Thiên Nữ chưởng môn lại kinh hoảng nói:

“Nhìn quanh thân xem có Ân Thiên Bí Giám không, nhanh lên.”

Tất cả mọi người giật mình, sau đó đứng lên tra xét, cả những người của Lương gia cũng làm như thế.

Mọi người rất nhanh đã kiểm tra xong, không có Ân Thiên Bí Giám.

“Chưởng môn, Ân Thiên Bí Giám là cái gì?” Bắc trưởng lão cũng đã quay trở về.

Những người khác đều nhìn về phía Thiên Nữ chưởng môn, người của Lương gia cũng nhìn theo, bọn họ cũng không hiểu lắm.

“Ân Thiên Bí Giám lấy máu mà viết, trên bí giám sẽ chỉ viết các loại họ tên của cả người và vật, một khi đã viết lên, có

chạy tới chân trời góc biển cũng khó mà thoát khỏi cái chết.”
Thiên Nữ chưởng môn nói.

Nam trưởng lão cũng nói:

“Chưởng môn nói rất đúng, thế lực có lớn mạnh đến mấy cũng đều vô cùng kiêng kỵ Ân Thiên Tông, nếu chúng ta chọc tới, cả môn có chết hết cũng không đủ. Ví dụ như vừa mới này.”

Mỗi người hít một hơi thật sâu.

Vừa hồi tưởng lại, quả là sống sót sau đại nạn.

“Chưởng môn, vậy phải làm sao bây giờ?” Đệ tử còn sống sót hỏi.

Sống sót ở lại cũng chỉ còn nữ đệ tử, phải nói là ngay từ đầu đã theo Thiên Nữ chưởng môn.

Bằng không căn bản sẽ không làm theo Thiên Nữ chưởng môn mà quỳ lạy.

Thiên Nữ chưởng môn suy xét một lát rồi nói:

“Trước hết mau thoát khỏi nơi này, tới một vùng nhỏ, tạm tránh mấy năm rồi tiếp tục trở lại. Lần này Tả Hữu hộ pháp cùng Đông Tây trưởng lão làm âm ỉ tới mức gây họa, vẫn lại là chúng ta tới gánh trách nhiệm.”

Làm chưởng môn thật khổ quá đi, lúc Tả Hữu hộ pháp lẫn Đông Tây trưởng lão còn sống, chưởng môn cũng không có quyền nói gì, nay bọn họ đều chết cả rồi, chưởng môn lại còn phải gánh tiếng xấu hộ.

Sau đó các nàng quay người rời đi, căn bản không buồn đối phó với những người Lương gia kia.

Lương gia kia cũng tính là may mắn, dù sao đối phương còn có tới ba vị tứ giai, giao chiến với bọn họ chỉ còn khả năng diệt tộc.

“Chúng ta cũng mau chóng rời khỏi đây, chuyện hôm nay gặp được tiên bói Ân Thiên Tông đừng để lộ ra ngoài.”

Bọn họ gật gật đầu, nào có ai đang yên ổn lại dám để lộ ra, còn không phải là chệ mệnh nhỏ quá dài hay sao.

Lương Thiết nhìn Lương Tranh đang hôn mê, cuối cùng lắc đầu thờ dài.

Lương gia vượt qua kiếp nạn lần này, nhưng y cũng không biết chính mình làm đúng hay sai.

Cuối cùng, y vẫn như cũ, không thể giữ lại được kỳ thư.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 21: Bất Tử Chân Kinh

Đám người Lục Thủy trực tiếp đi tới nhà ga, mặc dù Mặc gia còn chưa kịp phản ứng, nhưng chắc cũng không sai biệt lắm. Trận pháp đã tản đi, xe lửa chắc hẳn cũng có thể nhanh chóng khôi phục lại.

Trên đường, Chân Võ mở miệng hỏi:

“Vừa rồi thiếu gia sao lại làm được như thế? Là vì có pháp bảo sao?”

Lục Thủy liếc nhìn Chân Võ, bình tĩnh nói:

“VẬY CỨ COI NHƯ VÌ CÓ PHÁP BẢO ĐI.”

Chân Võ: “...”

Chân Linh cảm thấy lời lẽ của Chân Võ quá uyển chuyển nên trực tiếp hỏi thẳng:

“TRƯỚC KIA LÀ THIẾU GIA GIẢ VỜ SAO? CHỨ THỰC CHẤT THIẾU GIA RẤT MẠNH?”

Lục Thủy liếc nhìn Chân Linh một cái, sau đó lắc đầu, hỏi cũng không muốn đáp.

Chân Linh: “...”

VẬY RỒT CUỘC LÀ ĐÃ XẢY RA CHUYỆN GÌ?

Hai người bọn họ hoàn toàn không hiểu.

Đi được một lát, Lục Thủy đột nhiên nói:

“ĐÚNG RỒI, CHUYỆN NƠI ĐÂY, TRỞ VỀ KHÔNG CẦN KỂ LẠI.”

Có điều lời vừa nói ra miệng, Lục Thủy lại chợt cảm thấy không còn quan trọng nữa, bởi vì dưới tình huống bình thường, hẳn trở về sẽ muốn nói ra.

Chỉ cần từ hôn thành công.

Thế là Lục Thủy cũng không thèm để ý đến nữa.

Chân Võ cùng Chân Linh lâm vào thế khó xử.

Cuối cùng không ai biết được bọn hấn nghĩ thế nào.

Nhưng Chân Võ nghĩ đến một chuyện, cảm thấy nhất định phải nhắc nhở hấn:

“Thiếu gia, người dùng tên tuổi hàng đầu của Ân Thiên Tông quá mức xằng bậy.

Ân Thiên Tông là tông môn có lực lượng tổ chức rất mạnh. Bọn họ có một quyển Ân Thiên Bí Giám, một khi đã bị lưu tên ở trên đó thì sẽ bị truy sát đến chân trời góc biển.

Cơ bản đã bị lưu tên trong Ân Thiên Bí Giám thì không ai còn có thể sống.”

Lục Thủy lúc này lại bắt đầu đọc Thiên Địa Trận Văn, thiên địa chi lực của hấn về cơ bản đã sử dụng cạn hết rồi.

Thua lỗ quá đi, chỉ thu về được một ít đồ vật vô dụng với một bản kỳ thư.

“Ân Thiên Bí Giám?” Lục Thủy đến đầu cũng chẳng ngần ngại nói: “Đem họ tên của Tam trưởng lão viết lên đây, các người nói Tam trưởng lão có chết không?”

Chân Võ: “...”

Chân Linh: “...”

Bọn hấn lập tức không đáp lại được.

Chân Võ suy xét, nói:

“Bằng thực lực của Tam trưởng lão, hấn là sẽ không có chuyện gì, nhưng khó nói xem sẽ có người đến gây phiền toái hay không.”

Lục Thủy không hỏi tiếp nữa, nếu vị trùm sở Tam đại mạnh nhất trong kia có thể xử lý được, vậy hấn để ý làm gì?

Chỉ cần hấn ở trong địa phận của Lục gia thì sẽ không tồn tại nguy hiểm vừa nói tới.

Dù sao lần này hấn trở về cũng không có ý định sẽ đi ra.

Chân Võ cùng Chân Linh lập tức hiểu ra, sau đó nhất thời nói không nên lời.

Quả nhiên, đây vẫn là vị Lục đại thiếu gia không đáng tin cậy chút nào.

Vậy không phải là làm xằng làm bậy đâu nhỉ.

Ngừng một chút, Chân Linh hỏi:

“Thế Lưu Hỏa thiếu gia nói tới là sao?”

Ta chẳng lẽ phải dùng cái tên Lục Thủy này sao? Nghe không có tí lực uy hiếp nào cả, ngược lại còn mất giá, Lục Thủy bèn nói:

“Tùy tiện xưng lên họ tên lẫn chức vị thôi, không có ý nghĩa gì đâu.”

Chân Võ và Chân Linh không hỏi thêm nữa, bọn hắn không thể nào hiểu nổi.

Có điều không dùng tên thật cũng tốt, cộng thêm những người kia bị dọa sợ cũng không dám ngẩng đầu lên, hẳn là không có nguy cơ bị lộ ra.

Cho dù có truyền ra bên ngoài, bọn họ cũng sẽ không tra được cái gì, mà có tra được cũng sẽ không lên tới Ân Thiên Bí Giám.

Về phần nếu tra ra được, thì một kẻ là Lưu Hỏa với một người là thiếu gia Lục Thủy của bọn hắn, có liên quan gì tới nhau sao?

“Xem ra chuyện thiếu gia làm không hề lỗ mãng.” Trong lòng Chân Linh cùng Chân Võ nghĩ.

Mặc dù không biết được thực lực chân chính của Lục Thủy, nhưng muốn nguy trang khí chất thì cũng không thể nguy trang giống tới vậy đi?

Khi đó bọn hắn thật sự đã bị khí tức của Lục Thủy dọa sợ.

Nhưng hiện tại Lục Thủy trông lại có vẻ vô cùng bình thường, khiến cho người khác cảm giác như trước đó chỉ là một giấc mộng.

Ngồi trong phòng chờ nhà ga, Lục Thủy quyết định xem qua quyển kỳ thư kia.

Lúc cầm sách hắn đem tất cả những vật phẩm đã thu về trước đó ném hết cho Chân Võ:

“Giữ giúp ta trước đi.”

Mấy thứ đồ vật linh tinh này, hắn không muốn để trong túi trữ vật, chẳng có tác dụng gì hết.

Ngay cả Thiên Thủy Tuyết Liên với hắn mà nói cũng vô dụng.

Mặc dù thuốc này quả thực khan hiếm, nhưng Lục gia bọn hắn cũng không thiếu.

Chân Võ cũng không nói gì, đem những đồ vật đó cất kỹ, nếu như Lục Thủy không muốn lấy lại, y sẽ trực tiếp giao cho nhà kho của Lục gia.

Lục Thủy không để ý chuyện khác, bắt đầu xem xét kỳ thư.

Trên kỳ thư viết một loại văn tự kỳ lạ, không phải là Viễn Cổ văn, mà so với Viễn Cổ văn còn cổ xưa xa xôi hơn.

Có thể nói nó thuộc văn tự của Bất Tử Tộc, nếu nhất định phải gọi tên thì đại khái đây chính là Bất Tử văn.

Lục Thủy nhìn kỹ một lát liền hiểu ra đây là sách gì.

Chính xác mà nói, đây là một bản công pháp.

Một bản công pháp tên là Cửu Chuyển Bất Tử Chân Kinh.

Lục Thủy lật qua ra xem, liền hiểu được rõ ràng tình huống cụ thể.

Quyển công pháp này mỗi lần tu thành là một lần chuyển thể, năng lực khôi phục của bản thân sẽ mạnh thêm một phần, khi đã tu luyện tới cửu chuyển, như vậy có thể lấy máu mà trùng sinh.

Đương nhiên nếu giọt máu này bốc hơi lên thì sẽ chết rồi.

Nhưng tính đặc biệt của công pháp đặc biệt này cũng chính là từ đó.

Sau khi cửu chuyển, đại thành công pháp sẽ có thêm một sinh mạng.

Đúng vậy, mặc kệ là chết đi như thế nào, đến thời điểm đã hoàn toàn chết rồi liền sẽ được trùng sinh.

Trùng sinh trở lại thì công pháp tu luyện được từ Cửu Chuyển Bất Tử Chân Kinh quay về con số không.

Tiếp tục tu luyện đến cửu chuyển một lần nữa, lại sẽ có thêm một sinh mạng nữa.

Thoạt nhìn trông như rất có ý nghĩa.

Nhưng lại quá vô bổ, chẳng có tác dụng gì.

“Thiếu gia có thể đọc hiểu được quyển sách này sao?” Chân Linh ở phía sau hỏi.

Nàng cũng không phải thật sự muốn xem cuốn sách này, để nhìn thấy nội dung của sách thì cũng dễ thôi, thế nhưng nàng có thể khẳng định được bản thân bất luận một chữ nào của quyển sách này cũng không thể hiểu được.

Nên thời điểm thấy Lục Thủy lật sách xem, suy nghĩ đầu tiên của nàng là, đại thiếu gia lại đang giả bộ nữa rồi.

Nhưng vừa nghĩ tới biểu hiện trước đó của Lục Thủy, nàng lại có chút hoài nghi Lục Thủy thật sự có thể đọc hiểu, cho nên mới không nhin được hỏi một câu.

Chân Võ cũng rất tò mò, Chân Linh không hỏi thì y cũng sẽ hỏi thôi.

Lục Thủy khép sách lại, nhìn Chân Võ Chân Linh bình tĩnh nói:

“Muốn ta phiên dịch cho các ngươi nghe sao?”

Chân Võ Chân Linh lập tức cúi đầu, thấp giọng nói:

“Là chúng ta đi quá giới hạn.”

Lục Thủy: “...”

Hắn thật lòng muốn phiên dịch cho ngươi hai người này nghe, cũng không phải việc gì ghê gớm, hắn thuận tiện còn có thể chỉ ra yếu điểm trong đó.

Có điều tu luyện qua lời nói thì cũng khó nói xem có thích hợp hay không.

Lục Thủy không tiếp tục nhìn bọn họ nữa, đem sách ném cho Chân Võ, nếu hai người kia không nghe, hẳn cũng lười phiên dịch.

“Giữ lấy trước đi.” Lục Thủy nói ra.

Chân Võ lập tức đem kỳ thư thu vào.

Hành động này của Lục Thủy đủ để bọn họ khẳng định, thiếu gia thật sự đọc không hiểu quyển sách này.

Bọn họ vừa mới kém chút nữa khiến thiếu gia mất mặt, với tính cách của thiếu gia, nếu để cho hắn phiên dịch thật, hẳn cũng sẽ dịch loạn cả lên để lấy lại thể diện cho bản thân.

Mặc dù bị vạch trần sẽ càng mất mặt, nhưng với Lục thiếu gia thì bọn hắn cảm thấy, nhất định có tỷ lệ những người đâm không xuyên được da mặt.

Lục Thủy căn bản không biết những người này đang suy nghĩ gì, nếu hắn biết, chắc chắn sẽ phiên dịch cho bọn họ xem ngay tại chỗ đi.

Khi hắn còn trẻ vẫn luôn là bộ dạng ấy.

Lát sau Lục Thủy lại bắt đầu đọc Thiên Địa Trận Văn, trong tay lúc này còn cầm Thủy Vân Châu, ngày mai có xác suất lớn có thể thăng cấp lên 2.4.

Chờ hồi lâu người của Mặc gia mới đến, hẳn là tới để kết thúc công việc.

Về phần nguyên do tại sao trấn thủ nơi này lại không phản ứng trước, vậy thì phải hỏi Vô Diện Môn.

Dù sao Lục Thủy cũng không biết được.

“Thiếu gia, người Mặc gia tới, trật tự nơi này cũng được khôi phục theo, xe lửa tuy rằng phải trì hoãn lại một chút, nhưng mức độ ảnh hưởng không lớn, sáng mai chúng ta vẫn có thể đến khu vực của Mộ gia như đã định.” Chân Võ ở bên cạnh nói.

Lục Thủy gật đầu không nói gì.

Náo loạn lâu như vậy, chung quy lại vẫn là phải tới.

Mộ Tuyệt à, hiện tại trong lòng người đang nghĩ gì đây?
Không có khóc đấy chứ?

—

Dịch: MB_Boss

Chương 22: Ta Đã Mài Xong Dao Rồi

Mộ gia.

Trong sân phủ kín hoa tươi, một vị thiếu nữ sắc mặt điềm tĩnh đang phun sương cho đóa hoa trắng noãn, nhưng lại có chút không tập trung lắm.

Lúc này một vị thị nữ đi vào bên người nàng, nhỏ giọng nói:

“Đại tiểu thư, phu nhân đã tới.”

Thiếu nữ ngừng lại, lập tức đứng lên:

“Ừm, đi thôi.”

Nàng đem dụng cụ giao cho thị nữ, lập tức đi về hướng đại viện phía trước.

Thị nữ nhìn theo đại tiểu thư bóng lưng, trong lòng có chút khổ sở.

Đại tiểu thư chắc hẳn phải chịu đựng áp lực cực kỳ nặng nề, bằng không phải tại sao đêm hôm khuya khoắt lại chạy tới tưới hoa?

“Mộ Tuyết ngươi đã đến rồi à? Ngồi đi.” Trong tiền viện một người phụ nữ trẻ tuổi trông thấy Mộ Tuyết tới, bình tĩnh nói.

Mộ Tuyết gật gật đầu, lễ phép kêu một tiếng:

“Đường di.”

Chờ Mộ Tuyết ngồi xuống xong, Đường di liền mở miệng hỏi:

“Gần đây thân thể vẫn ổn đấy chứ?”

Nét mặt Mộ Tuyết không hề thay đổi, gật đầu nói:

“Vẫn ổn.”

“Người của Lục gia, ngày mai có thể sẽ đến, ngươi biết chứ?” Đường di lại hỏi.

Mộ Tuyết trầm mặc một chút, gật đầu rất nhẹ.

“Biết.”

“Tu vi ngươi hai năm nay hoàn toàn biến mất, Mộ gia đã cho ngươi không ít tài nguyên tu luyện, cũng không cắt giảm đặc quyền của ngươi, những thứ này đều là vì ngươi và thiếu gia Lục gia còn có hôn ước. Nếu như Lục gia thật sự từ hôn, chuyện kia về sau ngươi không thể trách Đường di, cha ngươi cũng rất khó mà lo liệu.” Đường di gầy khó dễ nói.

Mộ Tuyết vẫn duy trì bình tĩnh như cũ:

“Ta biết.”

Nàng ngay từ đầu đã biết, bản thân mình đối với Mộ gia mà nói, chỉ là công cụ cầu thân, cha không cần nàng, Đường di không thích nàng.

Người trong tộc, nàng cũng chưa từng kết giao qua.

Từ nhỏ nàng đã chỉ biết tu luyện, sẽ chỉ sinh hoạt ở trong viện này, nàng không thích giao lưu cùng người xa lạ bên ngoài.

Ở kiếp trước nàng chính là như vậy sinh sống hơn hai mươi năm, thẳng đến khi lấy chồng.

Vậy mà đời này lại xuất hiện một vài thay đổi, nàng trở về khoảng thời gian ba năm trước đây, vì một ít mục đích, nàng bỏ đi tất cả tu vi, hai năm trước vì một trận khảo thí ngoài ý muốn mà bị người trong tộc phát hiện.

Lúc đầu không thêm đề ý nàng, nhưng thế nào cũng không thể nghĩ đến, tu vi đã hoàn toàn biến mất lại phải tiếp nhận Lục gia từ hôn.

“Nếu như Lục gia từ hôn, như vậy ngươi chính là người bình thường, vẫn được coi như đại tiểu thư thì cũng không nhận được tài nguyên gì khác.

Thứ Đường di có thể làm là đã nghĩ cách giúp ngươi giữ lại nơi ở hiện tại rồi.” Đường di nhìn Mộ Tuyết nói.

Nơi ở của Mộ Tuyết vốn là một chỗ tốt, chỉ có rất ít thiếu gia tiểu thư mới có thể ở được.

Người bình thường sẽ không thể ở đó.

Mộ Tuyết lại tiếp tục trầm mặc, sau đó nói:

“Đường di biết Lục gia từ hôn, là vì muốn tìm thông gia khác sao?”

Là thiên tài kiều nữ nào khác trong Mộ gia ư?”

Mộ Tuyết trong Mộ gia không phải là người xinh đẹp nhất, cũng chẳng phải kẻ có thiên phú cao nhất.

Mộ gia không chỉ có mỗi nàng, còn rất nhiều người khác.

Đường di lắc đầu, bà tạm thời cũng không rõ ràng.

Sau đó Đường di lại kéo về chủ đề sân nhỏ ban này:

“Muốn để người lưu lại sân nhỏ cũng cần phải có lấy một cái. Lấy có có công hiến trong tộc ta cùng cha người mới có thể giúp người giữ lại sân nhỏ vững vàng được.”

Mộ Tuyết gật đầu rất nhẹ:

“Đường di có thể đưa Nhã Lâm đến nơi này, ta sẽ phụ trách dạy nàng Thiên Nữ Chân Kinh.”

Nghe được câu này trong mắt Đường di lộ ra kinh hỉ, nhưng lại nhanh chóng áp chế xuống, làm ra biểu hiện có chút ngưng ngùn:

“Có không ổn lắm không? Dù sao Thiên Nữ Chân Kinh vẫn duy nhất thuộc về người, một khi đã dạy cho Nhã Lâm rồi, tình cảnh của người càng bất lợi.

Người không cần lo lắng về chuyện chỗ ở, Đường di nói thế nào cũng sẽ không để người phải chuyển ra nơi này, dù sao đây cũng là nơi mẹ người khi còn sống ở.”

Mộ Tuyết chỉ nhẹ giọng nói:

“Đường di không cần phải để ý, cứ đưa Nhã Lâm đến là được.”

Đường di có thể đối với nàng vẻ mặt ôn hoà, ba phen mấy bận nói là nàng tranh thủ chỗ tốt, Mộ Tuyết tự nhiên minh bạch nàng có chỗ cầu, ngay từ đầu nàng cũng không muốn để ý, về phần hiện tại, chỉ là thuận nước đẩy thuyền thôi.

Thiên Nữ Chân Kinh là công pháp cao nhất nàng ngộ ra được khi còn ở cấm địa trong tộc, rất nhiều người để mắt thèm muốn nhưng ngại việc nàng và Lục Thủy có hôn ước nên đều không thể cưỡng ép bắt nàng giao ra.

Vậy nên hiện tại đã có không ít người nhìn chòng chọc vào công pháp này.

Về phần Nhã Lâm, nó là con gái của Đường di, mới có 5 tuổi.

Cũng là em gái nàng, cùng cha khác mẹ thôi.

Nghe được Mộ Tuyết nói vậy, Đường di “miễn cưỡng” nói:

“Chuyện kia, chuyện kia Đường di cũng không tiện từ chối, nhưng Nhã Lâm vẫn còn ngang bướng, đến lúc đó nếu nó không nghe lời người thì cứ tùy tiện đánh.”

Cho dù có là Nhã Lâm, Đường di cũng không thèm quan tâm, một người học xong, chắc chắn sẽ có tới người thứ hai

Về sau Thiên Nữ Chân Kinh chính là của toàn gia tộc bọn họ.

Lát sau Đường di rời đi, trước khi đi vẫn còn thề thốt son sắt mà cam đoan nơi ở của Mộ Tuyết sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

Mộ Tuyết chỉ gật đầu, nàng không nói gì thêm.

Sau khi chờ Đường di rời đi rồi, Mộ Tuyết vẫn an vị ngồi đó.

Gió thổi qua vạt tóc của nàng, mái tóc dài tung bay

Mộ Tuyết không để ý, bộ dạng phục tùng của nàng nhìn xuống mặt bàn, trong khóe miệng truyền ra giọng nói rất nhỏ:

“Ta đã mài xong đao rồi.”

Đại sảnh Mộ gia

“Lão Tam người có gì muốn nói sao?” Một người đàn ông trung niên đang nhìn thư thăm hỏi trong tay cất tiếng hỏi.

Mộ Uyên, tộc trưởng đương nhiệm của Mộ gia – Mộ Uyên, khác với Lục gia, nhân số Mộ gia thịnh vượng, tộc trưởng là người có thể quyết định hầu hết mọi chuyện lớn nhỏ trong tộc..

Mà nội tình Mộ gia cũng khác với Lục gia trưởng lão, bọn họ gần như không bao giờ lộ diện.

Chủ yếu là rất nhiều bọn họ đều ở trong bế tử quan, nếu không cũng đã chết cả rồi.

Không phải ai cũng giống như ba vị trưởng lão Lục gia, mệnh dài như thế.

Mà lão tam Mộ Uyên vừa nói tới, chính là cha của Mộ Tuyết, Mộ Trạch.

Mộ Trạch lắc đầu, hẳn không còn lời gì để nói.

Mộ Uyên thở dài một tiếng:

“Thôi, hi vọng Lục gia thiếu gia cũng ít nhiều chừa cho cho chúng ta chút mặt mũi.

Về phần Mộ Tuyết, cắt tài nguyên cung cấp cho nàng đi, Mộ gia không dưỡng người phạm thường.

Đề nàng chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Về phần viện kia, sau ngày mai chuyển lại cho con gái thứ Mộ Nhã Nguyệt của ngươi, Thiên Nữ Chân Kinh thì các ngươi tự nghĩ biện pháp để lấy.”

Mộ Trạch gật đầu:

“Được.”

“Vậy rời đi thôi.” Mộ Uyên nói.

Sau đó mấy người trong đại sảnh lần lượt lui ra ngoài.

Sau khi rời khỏi đây Mộ Trạch vốn định trở về luôn, chỉ là đi đến nửa đường lại đột nhiên bị gọi lại:

“Tam đệ chờ một chút.”

Mộ Trạch dừng lại nhìn về sau, là Mộ Khương, nhị tỷ của hắn.

“Nhị tỷ có việc gì sao?”

Mộ Khương nhìn Mộ Trạch đã không còn trẻ nữa, mở miệng hỏi:

“Người định làm gì?”

Mộ Trạch đáp:

“Dự định đi hỏi trước một chút.”

Mộ Khương nhíu mày, sau đó nói:

“Mộ Tuyết dù sao cũng là một thiếu nữ nhỏ yếu, ta hi vọng người đừng nghĩ đến việc dùng biện pháp cưỡng chế ép nàng giao ra chân kinh.

Còn nữa, hồ dữ cũng không ăn thịt con, nếu như người lấy được chân kinh, tốt nhất bí mật đưa nàng rời khỏi Mộ gia.

Bằng năng lực của người, cho nàng làm một thiên kim đại tiểu thư áo cơm không lo ở thế giới bình thường cũng không khó chút nào đi?

Nếu như người không muốn làm thế, hoặc cảm thấy phiền phức, có thể giao cho ta, ta có thể thề ngay tại đây, sẽ không mơ tưởng tới Thiên Nữ Chân Kinh của Mộ Tuyết

Ta biết người không thương yêu nàng, nhưng nàng dù sao cũng là con gái của người.”

Mộ Trạch trầm mặc một lát, gật đầu nói:

“Ta biết, ta sẽ cân nhắc.”

Mộ Khương chau mày, bộ dạng này của Mộ Trạch khiến bà cảm thấy đối phương căn bản còn không thèm để ý tới Mộ Tuyết.

Ngừng lại, Mộ Khương nói:

“Nếu như người không có cách nào nữa, chị khuyên người nên hỏi qua Đường Y một chút.”

Cuối cùng Mộ Trạch rời đi.

Nhìn theo Mộ Trạch rời đi, Mộ Khương thở dài một tiếng.

Cũng may Đường Y không tính là quá xấu xa.

Mộ Tuyết mất đi Lục gia làm chỗ dựa, ở lại Mộ gia tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt.

Bí mật rời đi mới là cách tốt nhất.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 23: Mất Mặt Ít Và Mất Mặt Nhiều

Mộ Trạch về nơi ở của mình, đang tự hỏi làm sao để đoạt được Thiên Nữ Chân Kinh từ chỗ Mộ Tuyết.

Chỉ là vừa mới vào cửa, Đường Y liền chạy tới.

“Đoán xem, hôm nay ta vừa mới làm được cái gì?” Đường Y có chút kích động nói với phu quân của mình.

Mộ Trạch lắc đầu nói:

“Không biết.”

“Mộ Tuyết đã đáp ứng dạy Thiên Nữ Chân Kinh cho Nhã Lâm, những ngày này quả nhiên không có uổng phí.

Đúng rồi, trong khoảng thời gian này ngươi hãy đến bảo hộ Mộ Tuyết, đừng để nàng có việc gì, nếu không chân kinh sẽ thật sự không còn.” Đường Y nghiêm túc nói.

Mộ Trạch có chút bất ngờ, nhanh như vậy mà đã có thể đoạt được chân kinh rồi.

Ngừng một lúc, Mộ Trạch hỏi:

“Thế thì, đạt được chân kinh rồi ngươi muốn an bài cho Mộ Tuyết thế nào? Ngươi cũng biết đãi ngộ của Mộ gia đối với một người bình thường như thế nào.”

Đường Y nhíu mày, sau đó nói:

“Dem viện đó tách biệt ra, rồi đem Mộ Tuyết vĩnh viễn giam ở trong, đời này đều không cho nàng ra ngoài.

Đề nàng tiếp tục ở đây mấy chục năm, như vậy chúng ta không lỗ, mà cũng không bị coi là quá tuyệt tình.

Nếu như đem nàng thả ra, khó mà nói Thiên Nữ Chân Kinh không bị người khác đoạt mất.

Ngươi thấy thế nào?”

Mộ Trạch gật đầu:

“Cứ như vậy đi.”

--

Lục Thủy nhìn bầu trời đầy sao bên ngoài, phát hiện đêm nay trời cũng không tệ.

“Ngày mai khẳng định là một ngày nắng đẹp, có lẽ ta nên nghĩ một chút lời kịch cho việc từ hôn ngày mai?”

Rống một câu, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây?

Không như vậy giống bị từ hôn hơn.

Ta hiện tại muốn đi từ hôn.” Dừng những suy nghĩ loạn thất bát tao này lại, Lục Thủy lâm vào trầm tư.

Chân Võ và Chân Linh nhìn Lục Thủy, dù không thể hiểu nổi hẳn đang nghĩ gì, nhưng ngày mai là phải đi từ hôn rồi, bọn hắn vẫn rất để ý.

Lấy tính tình thiếu gia bọn họ, khả năng rất lớn sẽ cùng Mộ gia xảy ra tranh chấp, đây tuyệt đối không phải chuyện gì tốt.

Hi vọng thiếu gia bọn họ có thể nhường nhịn một chút xíu.

Chỉ cần đừng đem đủ loại trào phúng ra mà nói người ta là tốt rồi.

Nghĩ tới đây Chân Võ Chân Linh lại thở dài một trận.

Thiếu gia mặc dù có vẻ như không đơn giản như vẻ bề ngoài, nhưng tính tình thì chắc không phải giả vờ.

Chân Võ Chân Linh liếc nhau một cái, đều nhìn thấy sự bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

Cũng chỉ có thể đi một bước nhìn một bước.

Suy nghĩ hồi lâu, Lục Thủy từ từ nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Ngày mai là đến chính hí rồi, hắn muốn dưỡng tinh thần cho thật tốt.

Chờ Lục Thủy tỉnh lại thì trời đã sáng rõ, nhìn thời gian cũng đã hơn bảy giờ.

“Thiếu gia, còn một tiếng nữa.” Chân Võ nhìn thấy Lục Thủy tỉnh lại, mở miệng thông báo.

Lục Thủy gật đầu, hần nhìn Thủy Vân Châu một chút, phát hiện còn chưa tới thời điểm đột phá.

Là do chuyện ngoài ý muốn hôm qua, cộng thêm việc hần ngủ quá lâu.

Sau khi tỉnh dậy, Lục Thủy bắt đầu đọc Thiên Địa Trận Văn, hôm qua hần không động tới, cho nên hiện tại thiên địa chi lực cũng chỉ còn lác đác một chút.

Đây không phải chuyện tốt.

Chỉ có thể hi vọng hôm nay sẽ không xuất hiện vấn đề ngoài ý muốn nào.

Thời gian một tiếng đảo mắt đã qua.

“Thiếu gia, đến giờ rồi.” Chân Võ nhắc nhở Lục Thủy.

Lục Thủy đem Thủy Vân Châu cất đi, cũng đem Thiên Địa Trận Văn thu vào.

Sau đó bước xuống xe lửa.

Xuống xe lửa, Lục Thủy lấy tay ngăn trở ánh nắng, trông thấy một ngọn núi, sơn thủy tú lệ, cảnh sắc động lòng người, dưới núi nhà cửa san sát, kiến trúc có chút cổ xưa nhưng vẫn mang theo yếu tố hiện đại.

Trên đường phố người đến người đi, lượng Linh thú cũng không ít, có chút phồn hoa.

Hần biết nơi này trực thuộc thành viện của Mộ gia, không giống với tiểu trấn Thu Vân chỗ Lục gia, nơi này đại bộ phận đều là tộc nhân của Mộ gia.

Quả thật là nhân khẩu thịnh vượng.

Cả nhà Lục gia tính cả mẹ hần cũng mới chỉ có sáu người.

Chậc chậc, đáng sợ.

“Không có người nghênh đón à?” Lục Thủy thả tay xuống, mở miệng hỏi.

Chân Võ lắc đầu:

“Thiếu gia, không có, nhưng đã đưa tin qua, chỉ cần nói ra thì bọn họ đều sẽ hiểu.”

Nói ra? Lục Thủy có chút kinh ngạc nhìn về phía Chân Võ, nói thẳng là bọn họ đến từ hôn sao? Chân Võ mà cũng phách lối như vậy?

Chân Võ nhìn ánh mắt Lục Thủy, có chút khó hiểu:

“Thiếu gia, có vấn đề gì không?”

Lục Thủy lắc đầu:

“Ngươi đi nói đi.”

Chân Võ vốn định làm theo, nhưng nghĩ nghĩ lại cảm thấy có chút không ổn.

Chẳng lẽ nói thiếu gia của chúng ta đến từ hôn?

Cảm giác chỉ cần mở miệng như vậy là có thể trực tiếp đắc tội Mộ gia.

“...”

Cuối cùng Chân Linh tìm được một người phụ trách, nói với người đó báo lên trên rằng có người của Lục gia cầu kiến.

Sau đó, bọn hắn được dẫn vào.

Dòng chính của Mộ gia ở trên sườn núi.

“Lục thiếu gia, tộc trưởng của chúng ta sáng sớm có chút việc, hi vọng Lục thiếu gia có thể đợi đến xế chiều.” Một người đàn ông trung niên hướng Lục Thủy xin lỗi nói.

Chân Võ Chân Linh nhú mày lại, người Mộ gia rõ ràng là cố ý.

Nhưng dù sao Lục Thủy cũng là đến để từ hôn, nếu là bọn hắn cũng sẽ không trực tiếp gặp mặt, chuyện này mà truyền ra thì quả thực rất mất mặt.

Tuy nhiên điều khiến Chân Võ Chân Linh lo lắng chính là thiếu gia nhà bọn họ sẽ trực tiếp dẫn người xông vào.

Việc này, việc này mà Mộ gia tìm được cơ nào đó hợp lí, thiếu gia tuyệt đối sẽ bị giáo huấn một lần.

Chân Võ vừa định nhắc nhở Lục Thủy, nhưng Lục Thủy đã nhanh chóng đáp lại:

“Không có vấn đề, chỉ là ta hi vọng Mộ gia sẽ không để ta chờ đến ngày mai.”

Chân Võ và Chân Linh hơi kinh ngạc, thiếu gia không trực tiếp xông vào sao?

Trên đường đi bọn hắn luôn có cảm giác thiếu gia có chút nóng vội.

Là ảo giác à?

Người đàn ông trung niên kia lập tức cười nói:

“Lục thiếu gia yên tâm, việc này tộc trưởng đã phân phó, dù bận hơn nữa cũng sẽ không để Lục thiếu gia phải chờ tới một ngày, chẳng qua sáng sớm nay phát sinh một số việc quan trọng không thể bỏ được.”

Lục Thủy cũng không quá để ý, người đàn ông trung niên kia vốn cho rằng Lục Thủy sẽ hỏi tiếp là chuyện gì, không nghĩ tới vị Lục thiếu gia này là không có chút để tâm nào.

Người đàn ông trung niên lại nói:

“Lục thiếu gia mời tới bên này nghỉ ngơi một chút, tộc trưởng chúng ta xử lý tốt công việc sẽ lập tức đến mời Lục thiếu gia.

Nếu Lục thiếu gia có nhu cầu gì có thể nói cho chúng ta biết, chúng ta sẽ cố gắng đáp ứng thật tốt.”

Lục Thủy gật gật đầu, kì thực hoãn lại một chút cũng tốt, hắn có thể có thêm chút thời gian đọc sách.

Nếu không thật sự không có cảm giác an toàn.

Đương nhiên hắn cũng không cho rằng Mộ gia thực sự có chuyện gì, chẳng qua người tới từ hôn lại là một vấn đề như hắn, cho thấy Lục gia rõ ràng là xem thường Mộ gia, nên có lẽ Mộ gia muốn giữ lại cho mình chút mặt mũi mà thôi.

Loại sự tình này Lục Thủy cũng không quá để tâm, hẳn đến đây là vì Mộ Tuyết, không phải Mộ gia.

Đối với hẳn, cả hai vốn chẳng liên quan gì đến nhau.

Hoàn toàn không có ý gì khác.

--

Đại sảnh Mộ gia.

Nhận được báo cáo, Mộ Uyên có chút tự giễu nói:

“Lục thiếu gia rất biết cho lão gia hỏa chúng ta mặt mũi nha, thế mà lại không nháo.”

Bọn hẳn xác thực chờ mong vị Lục thiếu gia này trực tiếp đem người xông vào, như vậy bọn hẳn có thể danh chính ngôn thuận nhắc đến chuyện từ hôn, sau đó đáp ứng rồi đem đám người Lục Thủy đuổi ra ngoài.

Như vậy việc từ hôn cũng sẽ thuận buồm xuôi gió qua đi.

Nếu thế thì kể cả chuyện có truyền ra bên ngoài cũng là bọn hẳn từ hôn chứ không phải bị từ hôn.

Lục gia cũng sẽ không có gì để nói.

Đáng tiếc đối phương lại không như bọn họ nghĩ, ngoan ngoãn hiểu chuyện giữ lại mặt mũi cho bọn họ.

“Xem ra Lục thiếu gia dù bình thường vô tri, nhưng loại đại sự này cũng không dám tùy ý làm bừa, hẳn là đã được vợ chồng Lục gia đặc biệt dặn dò qua.” Mộ Khương ngồi bên dưới suy tư nói.

Mộ Trạch lại nói:

“Có tiếp tục kéo dài thời gian không? Kéo tới khi nào đối phương nào lên.”

“Không cần như vậy.” Mộ Uyên lắc đầu thờ dãi nói: “Nếu đối phương đã chịu cho chúng ta mặt mũi này, chúng ta cũng không có lí do gì đi làm tiểu nhân.”

Dù sao cũng cần phải đối mặt.”

“Thế nhưng sợ là Lục thiếu gia chỉ là nhất thời ần nhẫn, đến chiều không đợi được nữa sẽ bộc phát.” Mộ Khương có chút lo lắng.

“Chuẩn bị tâm lý cho tốt đi, không thể để chút chuyện nhỏ này làm kinh sợ được, chẳng qua cũng chỉ là ném nhiều hơn chút mặt mũi mà thôi.” Mộ Uyên tự giễu nói, trọng giọng nói còn mang theo chút đấng chất.

Dịch: MB_Boss

Chương 24: Không Còn Nhà Nữa Rồi

Mộ Tuyết ngồi trước viện, nàng đang chờ.

Chờ Lục Thủy đến từ hôn, tới thời điểm từ hôn nàng tất nhiên sẽ bị dẫn đi.

Chỉ là đợi đã lâu, ngược lại chờ được Nhã Lâm.

Là Đường di đưa tới.

“Đường di.” Mộ Tuyết đứng lên lễ phép gọi một tiếng.

Đường di cười cười, đẩy một đứa nhỏ năm tuổi lên trước mặt Mộ Tuyết:

“Tiểu Lâm, gọi tỷ tỷ đi.”

“Tỷ, tỷ tỷ.” Nhã Lâm có chút sợ người lạ.

Tóc của bé không dài, chỉ có một túm bị buộc lên, dáng vẻ trông rất hoạt bát.

Mộ Tuyết nhìn Nhã Lâm, mang theo chút ý cười:

“Ngoan.”

Đường di ở bên cạnh sững sốt một chút, nếu nàng không nhìn lầm, Mộ Tuyết vừa mới cười sao?

Từ ngày bà tới Mộ gia, chưa bao giờ thấy Mộ Tuyết cười qua.

Nàng, thích Nhã Lâm?

Đường di không biết, thế nhưng cũng không quá để ý, khả năng nàng chỉ là đang giữ vẻ tỷ tỷ có thiện chí thôi.

“Đúng rồi Mộ Tuyết, tối hôm qua ta nghe nói, tộc trưởng đã cắt mất tài nguyên tu luyện của ngươi, hơn nữa còn không có ý định để cho ngươi ở lại chỗ này.” Nói đến đây, Đường di lại lập tức nói tiếp:

“Thế nhưng chúng ta đã tranh thủ, tòa viện này tuy là nơi ở của Nhã Nguyệt trên danh nghĩa, nhưng ngươi không cần phải

lo lắng, chỉ cần còn một ngày người ở chỗ này, Nhã Nguyệt sẽ không thể chuyển vào đây, treo tên nàng lên danh nghĩa cũng chỉ là kế sách tạm thời.

“Đây cũng là vì không còn cách nào khác nữa.”

Mộ Tuyết gật đầu, chỉ bình thản lên tiếng:

“Được.”

Mộ Tuyết không phản đối quá mức khiến cho Đường di yên tâm không ít, sau đó nàng tiếp tục nói:

“Chuyện từ hôn được bố trí vào xế chiều, đến lúc đó người phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

“Ta biết.” Mộ Tuyết gật đầu.

Sau khi Đường di rời đi, Nhã Lâm tất nhiên bị để lại.

Mộ Tuyết cũng không suy nghĩ gì nhiều, đưa tay nắm Nhã Lâm đi về hướng hậu viện.

“Tỷ, tỷ tỷ?” Nhã Lâm có chút nhút nhát kêu lên.

“Ừm?” Mộ Tuyết nhìn Nhã Lâm.

“Ta, ta ta không biết chữ.” Nhã Lâm nhỏ giọng nói.

Bé biết mình đến đây để học thứ gì đó, nhưng bé lại không biết chữ.

Sợ sẽ bị đánh bị mắng.

“Vậy tỷ tỷ rảnh sẽ dạy người.” Mộ Tuyết nói.

“Vâng.” Nhã Lâm cúi đầu.

Sau đó các nàng đi tới hậu viện, Mộ Tuyết ở trên chỗ đất trống vẽ lên một trận pháp không nhỏ.

Chờ sau khi vẽ xong, Mộ Tuyết mới quay lại nói với Nhã Lâm:

“Đứng vào bên trong.”

Nhã Lâm có chút sợ sệt:

“Có phải Nhã Lâm làm sai chuyện gì không?”

Mộ Tuyết nhìn Nhã Lâm, sau đó khẽ nói:

“Là trò chơi, không phải trừng phạt gì hết.”

“Trò chơi?” Nhã Lâm không hiểu.

“Đi vào sẽ biết.” Mộ Tuyết nói.

Sau đó Nhã Lâm cái hiểu cái không đi vào.

Vừa mới bước vào, Nhã Lâm cảm giác được trên mặt đất có một cỗ khí, giống như đang cào bé ngứa.

“Ai da.”

Nhã Lâm sợ tới mức chạy sang một bên.

Nhưng rất nhanh bé lại cảm giác được cỗ khí kia đuổi theo, bất đắc dĩ lại phải chạy.

Sau đó Nhã Lâm ở trong trận pháp không ngừng chạy, không ngừng gọi:

“Tỷ tỷ, yêu quái, yêu quái đang cắn chân của ta.”

“Ai da, tỷ tỷ, yêu quái bắt đầu cắn tay ta rồi.”

“Chúng nó bắt đầu túm tóc ta nữa.”

Nhã Lâm ở bên trong không ngừng chạy, chỉ là càng chạy càng có quy luật.

Mộ Tuyết nâng má nhìn.

Đứa nhỏ này thật sự vô cùng thú vị.

Nhưng chưa được bao lâu, Mộ Tuyết cảm giác được bên ngoài có người tranh cãi.

Mộ Tuyết đưa mắt nhìn Nhã Lâm, sau đó để trận pháp lóe lên một cái, tiếp theo bắt đầu đi ra phía ngoài.

Thời điểm đi ra bên ngoài, chính là nhìn thấy thị nữ Đinh Lương của nàng đang cùng người khác tranh cãi.

“Các người dựa vào cái gì lại thay thế danh tự của đại tiểu thư? Đây là nơi ở của đại tiểu thư từ nhỏ đến lớn.”

“Tòa viện này đã đổi chủ rồi, tộc trưởng ra lệnh, chúng ta chỉ là đến thi hành mệnh lệnh thôi.”

Nếu người cứ gây trở ngại tới chúng ta làm việc, chúng ta sẽ không khách khí nữa.”

“Tránh ra, Đại tiểu thư của người không bảo hộ được người đâu.”

Đình Lương tức giận nói:

“Nếu là trước kia các người cũng không dám đứng trước sân nhỏ của đại tiểu thư nói chuyện lớn tiếng.”

“Người cũng biết là trước kia, mau nhường đường.” Đình Lương trực tiếp bị đẩy sang một bên.

Đình Lương vừa bị đẩy ra còn chưa kịp đứng vững, đã được người đằng sau đỡ lấy.

Đình Lương ngoảnh lại, lập tức nói:

“Đại tiểu thư.”

Mộ Tuyết đi ra, hai người làm ban nãy kia cũng cả kinh.

Một người trong đó lập tức nói:

“Đại tiểu thư chúng ta chỉ là phụng mệnh làm việc, mong người không nên ngăn cản thêm.”

Mộ Tuyết trái lại không nói gì, nàng chỉ nhìn xem.

Sau đó hai người kia kiên trì tháo xuống danh tự của Mộ Tuyết, sau đó treo tên Mộ Nhã Nguyệt lên trên.

Mộ Tuyết cứ như vậy mà nhìn, nhìn ngôi nhà của mình ở từ nhỏ đến lớn, nay đã không thuộc về mình nữa.

Chờ hai người kia rời đi rồi, Đình Lương mới mở miệng nói:

“Đại tiểu thư, bọn hần...”

“Không có chuyện gì.” Chưa đợi Đình Lương nói xong, Mộ Tuyết đã đi: “Đem giúp ta hai con tiểu linh thú tới đây”

Đình Lương chỉ có thể gật đầu:

“Được, ta đi.”

Lúc sau Mộ Tuyết mới trở lại hậu viện, dường như hết thảy mọi chuyện xảy ra, cũng không thể làm nội tâm nàng gợn sóng.

Ví như lệnh bài bị tháo xuống, không theo Mộ Tuyết, cuốn theo gió mà phiêu tán.

Lục Thủy ở trong phòng đọc sách, đây là gian phòng Mộ gia đã an bài cho

Hắn đọc một hồi rồi đem Thiên Địa Trận Văn khép lại.

Tâm tình có chút kích, không đọc được.

Cảm giác như đêm trước ngày kết hôn vậy.

Cuối cùng Lục Thủy quyết định ra ngoài giải sầu một chút.

Chỉ là vừa bước tới cửa, Chân Võ Chân Linh liền theo sau.

“Thiếu gia, Mộ gia đối với người mà nói chưa thể gọi là an toàn, chúng ta luôn cần phải đi theo.” Chân Võ nói.

Lục Thủy còn có thể nói gì được nữa?

Ở địa phận của Lục gia, bước ra tới cổng Lục gia bọn hắn cũng đều đi theo, chớ nói chi tới là Mộ gia.

Nhưng Lục Thủy cũng không để ý đến nữa, chỉ là ra ngoài giải sầu một chút thôi mà.

Vừa mới ra khỏi chỗ ở, người trung niên kia liền xuất hiện:

“Lục thiếu gia, ngài đây là muốn đi đâu?”

Lục Thủy nhìn gã trung niên, sắc mặt không đổi nói:

“Người cho là ta cần báo cáo hành tung của mình với Mộ gia?”

Nghe được lời này của Lục Thủy gã trung niên kinh hãi, hắn lập tức cúi đầu khiêm nhường nói:

“Không dám, Lục thiếu gia tuyệt đối không nên hiểu lầm, ngài là khách quý của Mộ gia, chúng ta chỉ là chiêu đãi ngài tốt hơn thôi

Tuyệt nhiên không có ý gì khác.”

Lục Thủy không để ý đến, lập tức rời đi, nhưng vừa mới đi hai bước, thanh âm của hắn liền truyền tới:

“Chân Võ, nếu cảm giác được có người theo đuôi, không cần nương tay.”

“Vâng, thiếu gia.”

Chờ Lục Thủy bọn hắn rời đi rồi, gã trung niên mới thở phào nhẹ nhõm.

Thiếu gia Lục gia bản lĩnh gì khác cũng không có, duy chỉ bản lĩnh dọa người là rất lợi hại.

Rất nhiều người Mộ gia đều biết tính tình thiếu gia Lục gia là thế nào, làm việc xóc nổi, thích giả vờ giả vịt, còn cả chuyện thân phận thiếu gia của hắn không ai được phép nghi ngờ.

Người dám khinh thường hắn, hắn liền có thể làm càn làm loạn với người.

Nghe nói gần đây lại càng thêm trầm trọng.

Đều vì thế mà động thủ giết người.

Nếu mà là ở trong Mộ gia, Lục Thủy hắn cũng chính là mệnh đáng đánh.

“Thiếu gia, người kia không theo kịp, nhưng có kẻ âm thầm dõi theo hay không thì chưa xác định được.” Chân Linh nói.

Lục Thủy không nói gì, chỉ cần không ai ảnh hưởng tới hắn là được.

Sau đó Lục Thủy nhìn xung quanh một lần, trong lúc nhất thời cũng không biết phải đi đâu giải sầu.

Roi vào đường cùng hắn cầm quyển sách lật ra, nói:

“Gần đây có chỗ nào thú vị không?”

Chân Võ trông thấy Lục Thủy đang xem sách, lông mày liền không khỏi nhíu lại.

Nếu như hắn không nhìn lầm, quyển sách kia tên là: Làm thế nào để đâm sâu vào nội tâm người khác bằng lời nói.

Thiếu gia quả nhiên không an phận chút nào, hắn không có ý định từ hôn bình thường. Đây là suy nghĩ trong đầu Chân Võ.

Còn ý nghĩ của Chân Linh lại là: Thiếu gia lấy quyển sách này ở đâu ra vậy?

—

Dịch: MB_Boss

Chương 25: Thành Tựu Của Người Này Rất Có Hạn

Cho dù rất bất đắc dĩ đối với sách Lục Thủy đang xem, nhưng Chân Võ vẫn cẩn thận suy nghĩ cho Lục Thủy.

Sau đó nói:

“Nếu không thì tìm người vừa nãy tới?”

“...”

Trong lúc nhất thời, Lục Thủy không biết nên nói cái gì cho phải, vẫn là tùy ý đi lại một chút thôi.

Nhưng hắn phát hiện ra tuy nhìn sách khác không có tâm tình gì, trái lại nhìn sách này lại có thể vào đầu.

Ví dụ như muốn đi sâu vào lòng người thì phải bóc vết sẹo của người đó ra.

Cha hắn ở kiếp trước vẫn thường xuyên hỏi hắn lúc nào mới có thể sinh cho ông một thằng cháu trai.

Cái này trong lòng hắn vô cùng đau đớn, nếu như không phải là cha hắn, hắn tuyệt đối sẽ động thủ.

Cũng có mấy lần không nhịn được nữa, cuối cùng cha hắn lại ra tay trước, lát sau mẹ hắn chạy tới hỏi han, từ việc chỉ tập trung ngồi xem biến thành vợ chồng cùng đánh.

Ài, khi đó hắn bao nhiêu tuổi nhỉ?

Dù sao cũng phải vài vạn rồi.

Đã nhiều tuổi như vậy, thế mà lại bị cha mẹ chửi với đánh.

Vứt bỏ những chuyện cũ nghĩ lại mà sợ này đi, Lục Thủy bèn bắt đầu nghĩ xem Mộ Tuyết có vết sẹo gì không.

Vết sẹo lớn nhất của Mộ Tuyết, chắc là mẹ ruột nàng mất sớm, cha ruột không thương yêu nàng.

Cái này tránh đi, không thể đề cập tới, nói ra dễ khiến nàng khóc.

Từ nhỏ cha đã dạy hẳn, nước mắt là nước trong đầu con gái, phạm vào nước trong đầu thì sẽ rất khó đối phó.

Ừ, hay là nói nàng xấu, nói nàng không xứng với ta.

Xấu coi như xong, còn không cao bằng ta, nhón chân lên cũng không cao bằng ta, cùng lắm cũng chỉ gần bằng thôi..

Lùn như vậy, làm sao xứng làm thê tử của Lục gia ta?

“Tức quá đi, bọn hắn thật quá đáng, chiếm nơi ở của Đại tiểu thư đã không nói rồi, cắt mất tài nguyên tu luyện của Đại tiểu thư cũng không nói nữa, thế mà ngay cả đến hai tiểu linh thú để chơi đùa cùng, đều phải dùng tiền của Đại tiểu thư để mua.

Rõ ràng tới bây giờ đã bị từ hôn đâu, tức chết ta rồi.”

“Hừ! Đinh Lương, ngươi nhanh im miệng lại, tất cả mọi người biết hiện tại phải đứng về bên nào, lời này của ngươi nếu như bị người nghe thấy, ngươi sẽ đi đời thật luôn đấy. Đại tiểu thư nhà ngươi hiện tại cũng không bảo vệ được ngươi đâu.”

“Ta đây đang tức giận đó.”

“Ngươi kỳ thật đâu cần phải tận tâm như vậy, nếu như Đại tiểu thư gả đi, ngươi cũng phải qua đó, người chịu khổ cũng là ngươi.”

“Thế nhưng ta là nhìn Đại tiểu thư lớn lên, ngươi không biết Đại tiểu thư ngoan ngoãn bao nhiêu đâu, dù sao ta vẫn rất bực.”

“Được rồi, vẫn là nhanh đi đưa linh thú cho Đại tiểu thư của ngươi đi, bớt tranh cãi.”

Lục Thủy nhìn theo hai vị thị nữ đi qua, thế nhưng hẳn cũng không đặc biệt chú ý đến hai người bọn họ.

“Đinh Lương? Hình như là có người như vậy.” Lục Thủy thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng bảo hấn nói người này cụ thể là ai, vậy thì quá khó khăn.

Lục Thủy không nhớ được những người này.

Thị nữ nhà mình còn không nhớ rõ, sao có thể mong hấn nhớ kỹ được thị nữ nhà khác?

Lúc sau Lục Thủy khép sách lại, mang theo một chút ý cười nói:

“Trở về chờ tới giờ đi.”

Chân Võ Chân Linh không nói gì thêm, đương nhiên là đi theo.

Đi tới đây rồi quay về là rất bình thường.

Buổi chiều.

Lục Thủy vốn đang đọc sách, nhưng chợt nghe thấy tiếng gõ cửa.

Chân Võ đi mở cửa.

“Lục thiếu gia, Tộc trưởng chúng ta đã xong việc rồi, hiện tại đang đợi Lục thiếu gia, không biết Lục thiếu gia bây giờ có tiện tới không?” Là người trung niên kia.

Lục Thủy thu sách về, sau đó đi ra ngoài:

“Tiện.”

Trong lòng gã trung niên nhẹ nhàng thở ra, không có vấn đề gì là tốt rồi, chỉ sợ vị Lục thiếu gia này sẽ để cho Tộc trưởng bọn họ ở bên kia phải chờ.

Sau đó gã đưa theo Lục Thủy đi về hướng trên núi.

Lục Thủy đi theo, rất nhanh liền đi tới chỗ sườn núi.

Trước mặt bọn hấn, là một tòa phủ đệ rất to lớn.

Nơi này chính là Mộ gia, chỉ có dòng dõi chính tông của Mộ gia và thiên tài họ hàng các nhánh bên mới có thể ở đây.

Trực tiếp đi vào nơi này, liền có thể dẫn đến đại sảnh Mộ gia

“Lục thiếu gia, mời vào bên trong.” Gã trung niên lùi sang một bên để Lục Thủy đi vào trước.

Lục Thủy cũng không để tâm, dẫn đầu cất bước tiến vào cổng lớn của Mộ gia.

Trong nháy mắt khi Lục Thủy cất bước vào cửa, hắn cũng cảm nhận được, mấy đạo thần thức chột lóe lên, đám người Mộ gia đúng là rất để ý hắn .

Đương nhiên, loại thần thức dò xét này chỉ có trong nháy mắt, hơn nữa thủ đoạn cũng chỉ tới thế, Chân Võ Chân Linh không thể cảm nhận thấy được.

Cũng chỉ có cha hắn tới đây mới có thể cảm nhận được.

Về phần mẹ hắn, khó mà nói, hắn chưa bao giờ thấy qua mẹ mình thật sự ra tay, càng chưa bao giờ quan sát qua thực lực chân chính của mẹ.

Bình thường nếu cha hắn có thể giải quyết vấn đề, thì không cần tới mẹ hắn đụng tay vào nữa, nếu là chuyện cha hắn không thể xử lý được, mẹ hắn có ra tay cũng không ổn.

Đi một khoảng, Lục Thủy dừng ở sân nhỏ trước đại sảnh, dù sao vị dẫn đường phía trước kia đã đứng lại.

“Lục thiếu gia xin chờ chốc lát, ta vào trong thông báo trước một chút.”

Lục Thủy chỉ bình tĩnh gật đầu.

Chờ một chút cũng không có gì đáng ngại.

Chờ gã trung niên đi vào, Lục Thủy liền đứng ở đó.

Rất nhanh có hai vị thị nữ từ bên trong bưng trà nước đi ra.

Các nàng nhìn thấy Lục Thủy bọn hắn, cung kính hành lễ sau đó tiếp tục rời đi.

Lục Thủy ngay cả nhìn cũng không nhìn lấy một cái.

Nhưng đột nhiên lòng có cảm giác, hắn đưa tay đè xuống dưới vành tai, thiên địa chi lực tác dụng ngay trên lỗ tai của

hắn.

Rất nhanh hắn liền nghe được giọng nói.

“Người mới này chính là thiếu gia Lục gia sao? Nghe nói là đến từ hôn, hiện tại cuộc sống của Đại tiểu thư Mộ Tuyết không hề tốt đẹp gì.”

“Hắn là Đại thiếu gia Lục gia rồi, nghe nói cũng sẽ chỉ là phé thiếu thích ra vẻ, đầu thai cũng thật tốt, bằng không nói không chừng ngay cả chúng ta cũng không bằng.”

“Ừm, vừa mới nhìn thì dáng vẻ rất phổ thông, có điểm giống làm bộ trấn định, so sánh với mấy bị thiếu gia của Mộ gia, kém rất nhiều.”

“Nhưng như vậy thì càng xứng với Đại tiểu thư Mộ Tuyết, một người phé thiếu gia, một kẻ phé tiểu thư.”

Nhất là Mộ Tuyết, rõ ràng không có chút thiên phú nào còn làm bộ có thiên phú rất cao, gạt người Mộ gia nhiều năm như vậy, tâm cơ thật nặng mà.

Người này nhìn thì đẹp mắt, nói không chừng trong lòng có bao nhiêu đen tối còn không biết.

Nghe nói nàng không phải chuyển ra biệt uyển nữa, cũng chẳng biết khóc lóc van xin thế nào mới làm cho Tam phu nhân đáp ứng. Bộ dạng như vậy chắc chắn rất xấu, ngẫm lại mới thấy đều khiến người ta cảm thấy ác...”

Àm ~

Đúng lúc vị thị nữ kia còn chưa nói xong, đột nhiên có một bàn tay vô hình trực tiếp đánh nàng bay ra ngoài.

Sau đó rơi thật mạnh trên mặt đất.

Lại một tiếng hét thảm nữa truyền ra.

Sau đó người thị nữ kia bụm mặt ngồi dưới đất hoảng sợ nhìn quanh bốn phía, thế nhưng chính là dù chỉ một người cũng không có.

Đến tận lúc này Lục Thủy mới hạ tay xuống, sau đó im lặng chờ đợi.

Thiên địa chi lực đã sử dụng hết.

Không chờ thêm bao lâu nữa, gã trung niên kia liền đi ra mời hẳn vào trong.

Chân Võ Chân Linh tất nhiên cũng đi theo vào, bọn hắn không đi vào căn bản không yên lòng được.

Rất nhanh Lục Thủy liền cất bước đi vào đại sảnh Mộ gia.

Vừa tiến đến Lục Thủy đã thấy tộc trưởng Mộ gia ngồi trên cao nhất.

Ở hai bên y cũng đều có người ngồi, một nam một nữ.

Nữ là một phụ nữ xinh đẹp, cũng chính là người xếp hàng thứ hai - Mộ Khương, được xem là Trưởng lão chấp sự của Mộ gia.

Nam thì là cha của Mộ Tuyết, đứng thứ ba Mộ gia.

Lục Thủy nhìn thấy bọn họ, bọn hắn đương nhiên cũng nhìn thấy Lục Thủy.

Trên thực tế bọn họ cũng là lần đầu tiên gặp Lục Thủy, thanh danh của Lục Thủy rất vang dội, nhưng chân chính biết được đáng đáp hẳn ra sao cũng lại không nhiều.

Đây là Lục gia bảo vệ cho hắn, rất nhiều người đều hiểu rõ.

Thế nhưng trong nháy mắt khi thấy Lục Thủy, cảm giác đầu tiên của ba vị Mộ gia ba vị chính là bình thường, khí chất quá mức bình thường, không có chút khí tức thiên kiêu nào cả.

Thành tựu trong tương lai của người này sẽ rất có hạn, đây chính là kết luận của bọn họ sau khi nhìn thấy Lục Thủy

Lục Thủy trái lại không có ấn tượng đầu tiên, những người này ở trong mắt của hắn chưa bao giờ hiện lên bất kì hào quang nào.

Sau đó hắn đi vào trong giữa đại sảnh, thoáng chút cung kính hành lễ, nói:

“Lục Thủy ra mắt các vị tiền bối.”

Dịch: MB_Boss

Chương 26: Hồn Nguyên Chi Khí

Nhìn thấy dáng vẻ của Lục Thủy không có chút nào cung kính, sắc mặt mấy người Mộ gia cũng không thể nào đẹp nổi.

Nhưng nghe tên tuổi của Lục thiếu gia đã lâu, bọn họ cũng không có ý định so đo cái gì.

Sau đó Mộ Uyên mang theo nụ cười ấm áp nói:

“Lục hiền chất có lòng, sáng nay quả thực có việc, làm chậm trễ hiền chất, không biết hiền chất lần này đến đây có chuyện gì?”

Lục Thủy ngẩng đầu nhìn về phía Mộ Uyên, sau đó nói:

“Vi Mộ Tuyết mà tới.”

“Ồ? Xin rửa tai lắng nghe.” Mộ Uyên mang theo một chút hiếu kỳ, giống như hoàn toàn không biết mục đích Lục Thủy đến Mộ gia.

Lục Thủy cũng không thêm đề ý đối phương giả bộ ra sao, mục đích của hắn rất rõ ràng:

“Việc này cần Mộ Tuyết ở đây, nên làm phiền các vị tiên bối mời Mộ Tuyết đến.”

Từ hôn với những người này không có chút ý nghĩa nào.

Hắn muốn tự mình từ hôn ngay trước mặt Mộ Tuyết.

Mộ Uyên mang theo ý cười, nói:

“Nếu hiền chất đã có lời, chúng ta cũng không thể từ chối được.”

Sau đó hắn nói với người bên ngoài:

“Mời Đại tiểu thư tới đây một chuyến.”

Mộ Tuyết đi bộ trên đường nhỏ của Mộ gia, vẻ mặt nàng bình tĩnh, không có chút bối rối hay do dự gì cả.

Chờ hồi lâu, rốt cuộc cũng chờ được đến khi trưởng bối trong tộc gọi tới.

Đối với nàng mà nói, đây cũng là một chuyện đã mong đợi từ lâu.

Mộ Tuyết nhìn về phía trước, sát khí trong đôi mắt nàng lóe lên một cái rồi biến mất.

Sau đó Mộ Tuyết bước qua đường nhỏ, đi tới đường lớn, cứ đi thẳng là có thể đến đại sảnh.

Lúc này nàng nghe thấy có tiếng thảo luận truyền đến từ phía sau:

“Ca, vừa mới đi qua chính là Mộ Tuyết tử sao? Nghe nói hôm nay là ngày Lục gia đến đây từ hôn, không biết về sau nàng sẽ ra sao nữa.

Nhưng cũng chỉ trách nàng đã lừa Tộc trưởng bọn họ, rõ ràng là một phế vật, cứng đầu làm thiên kiều mấy chục năm.

Nếu như không phải vì thân phận là hôn thê của Lục gia, không chừng đã phải đi chạy việc vặt rồi.

Hiện tại đến cả cái thân phận này cũng không còn nữa, thế nhưng dáng vẻ nàng ta đẹp mắt như vậy, chắc cũng sẽ có người muốn lấy làm tiểu thiếp.”

“Mộ Tuyết là phế vật, nhưng Đại thiếu gia Lục gia còn càng phế vật hơn, nghe nói toàn bộ tu vi của thiếu gia Lục gia đều nhờ linh dược bồi đắp mới tới được mức này, đường hắn có thể đi cũng không được bao xa đâu.

Mà tu vi bị phế thì coi như xong, người cũng không bằng, ngu xuẩn như một tên hề.

Gần đây nhất nghe Kiêu gia nói, bọn hắn chỉ tỏ ra một chút tu vi ở trước mặt đối phương, Đại thiếu gia Lục gia này đã bị dọa đến mức không chịu nổi mà tiểu ra quần ngay tại chỗ.

Chậc chậc, Lục gia có nuôi con chó cũng không đến mức vậy.

Lục Thủy hấn ngay cả con chó cũng không “...”

Lời này hấn còn chưa kịp nói hết câu, bởi hấn đột nhiên cảm giác được không khí xung quanh như bị thứ gì đó áp chế, khiến hấn không còn cách nào tiếp lời.

Trong nháy mắt lúc hấn đang ngạc nhiên, trong không gian tựa như xuất hiện một cái bàn tay vô hình.

Bàn tay này không có chút nào chần chừ, trực tiếp quật hấn bay ra ngoài.

Ầm!

Thanh âm thanh thúy vang lên.

Người kia bị đập bay ra ngoài, cộng thêm thêm cả cái miệng đầy răng của hấn và một đống máu tươi.

Một người nhị giai như hấn trực tiếp té ngã xuống đất, tu vi từ nhị giai bị tụt xuống còn nhất giai.

Hấn và muội muội của mình khi ngã xuống đất đều hoảng sợ nhìn bốn phía xung quanh, căn bản không biết vừa xảy ra chuyện gì.

Mà ở ngoài tòa viện này, Mộ Tuyết đang đi trên đường lớn, nàng chỉ vừa đưa tay gỡ xuống mái tóc đang tung bay mà thôi.

Sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Đại sảnh ở ngay trước mặt.

Lục Thủy ở đại sảnh chờ đợi, hấn không cũng không gấp.

Mấy vị Mộ gia cũng không nói chuyện, bọn họ đều đang chờ đợi, chờ đợi Mộ Tuyết đến, chờ đợi Lục Thủy từ hôn.

Tất cả mọi chuyện bọn họ đều nắm chắc trong lòng.

Chỉ là trước khi đến cuối cùng, tất cả mọi người đều phối hợp diễn kịch mà thôi.

Rất nhanh liền có người tiến đến bẩm báo:

“Tộc trưởng, Đại tiểu thư đã ở bên ngoài.”

“Đề nàng vào đi.” Giọng nói trầm thấp của Mộ Uyên truyền ra.

Nghe thấy Mộ Tuyết sắp vào đến nơi, khoe miệng Lục Thủy có chút cong lên, cuối cùng cũng đợi được nàng.

Lúc này Lục Thủy đứng trong đại sảnh không quay đầu lại, Mộ Tuyết chỉ xúng nhìn thấy bóng lưng vĩ đại của hắn mà thôi.

Chờ khi Mộ Tuyết đi vào đứng bên cạnh thì sẽ tới khâu từ hôn của hắn.

Vô cùng khí thế.

“Mộ Tuyết, để ta nhìn xem ngươi sẽ lộ ra biểu tình nào đây, càng kinh ngạc càng khó chịu càng không cam tâm, ta lại càng cao hứng.

Cũng không biết ngươi có thể gào một câu 30 năm Hà Đông 30 năm Hà Tây, đừng có mà bắt nạt thiếu nữ nghèo hay không.

Nếu như có thể gào lên được thì tốt quá.

Ta sẽ ghi chép lại cảnh này.”

Trong lòng Lục Thủy im ắng tự nhủ, hắn rất mong chờ chuyện phía sau.

Hắn đã nghĩ kỹ rất nhiều chuyện.

Ví dụ như sau khi từ hôn cần làm gì, và cả Mộ Tuyết sau khi từ hôn thì nên làm gì.

Ý tưởng của hắn rất đơn giản, đó chính là sau khi từ hôn, vào lúc Mộ Tuyết tỏ ra bất lực và tuyệt vọng nhất, hắn sẽ mang nàng về Lục... Hả? Sát khí?

Loại sát khí rất quen thuộc.

Lục Thủy vốn đang ngạc nhiên, trong nháy mắt trở nên kinh hãi.

Cũng không phải vì sát khí này quen thuộc mà hắn kinh hãi, mà là do sát khí này tựa như thực chất đang vây quanh người hắn.

Trong chớp nhoáng này hắn có một loại cảm giác rất chân thực, cảm giác này giống như hắn đang đứng trên một cây cột

thật nhỏ, mà cây cột này xuyên thấu đến trời cao vô tận, bốn phương tám hướng xung quanh hẳn hiện tại đều là vực sâu vô tận.

Mặc kệ hẳn hướng về trước hay về sau, chỉ cần dám nhúc nhích một chút là sẽ bị vực sâu cắn nuốt thịt nát xương tan.

Lục Thủy cảm nhận được tất cả, trong lòng nổi lên sóng gió ngập trời.

Làm sao có thể? Chuyện này sao có thể?

Sát Lục lĩnh vực, đây là Sát Lục lĩnh vực của Mộ Tuyệt?

Ngay khi Lục Thủy đang kinh hãi, trong đại sảnh truyền đến tiếng bước chân rõ ràng, tiếng bước chân này vang lên trong tai Lục Thủy mỗi lúc một rõ, thậm chí tiếng càng lúc càng lớn.

Tiếng bước chân này đánh thẳng vào tâm thần của hẳn, dường như mỗi một bước đều đang đập lên trên ý thức tinh thần của hẳn.

Loạn Thần Cứu Bộ?

Lục Thủy không thể tin được, một chút cũng không thể tin, đây chính là thứ trong Loạn Tâm Đại Pháp mà Mộ Tuyệt ở kiếp trước sáng tạo ra vì đối phó hẳn.

Vì sao bây giờ Mộ Tuyệt lại biết nó?

Hơn nữa nàng làm sao lại dùng Sát Lục lĩnh vực? Không phải tu vi của nàng đã hoàn toàn biến mất rồi sao?

Tin tức sai rồi ư?

Đến cùng là sai ở chỗ nào rồi?

Lục Thủy muốn quay đầu lại nhìn Mộ Tuyệt, nhưng sát khí của Mộ Tuyệt gắt gao đè ép hẳn, khiến hẳn không có cách nào ngoảnh lại được.

Chênh lệch quá xa, coi như Thiên Địa chi lực của hẳn lúc trước không sử dụng tới, thì vẫn khó mà đối kháng được.

Tiếng bước chân nhanh chóng biến mất, Lục Thủy ngửi thấy một mùi hương thanh mát nhàn nhạt, tiếp đến hẳn thấy

được Mộ Tuyết, một Mộ Tuyết mang theo khí tức thiếu nữ.

Nhưng trong nháy mắt khi nhìn thấy Mộ Tuyết, Lục Thủy triệt để ngây người, hấn lập tức cúi đầu để giữ cho mình về trạng thái bình thường.

Hấn nhìn thấy cái gì thế này?

Hỗn Nguyên chi khí nặng nề như một ngọn núi lớn.

Ở bên người Mộ Tuyết, Hỗn Nguyên chi khí đáng sợ tới mức có thể đè sập tất cả mọi thứ ở nơi này.

Hỗn Nguyên chi khí là thứ gì?

Đó là một loại khí tức hình thành ở ngày đầu khi đất trời mới tạo dựng nên, Hỗn Nguyên đại biểu cho sự khởi đầu.

Hỗn Nguyên chi khí của Mộ Tuyết là do chính nàng lĩnh ngộ được.

Lục Thủy tu Thiên Địa chi lực, Mộ Tuyết tu Hỗn Nguyên chi khí, Thiên Địa chi lực của Lục Thủy có thể khống chế đất trời trong tay, có quyền uy vô tận, giai đoạn càng về sau lại càng vô cùng cường đại.

Nhưng Mộ Tuyết khác biệt, nàng tu thành Hỗn Nguyên chi khí, hơn nữa nàng cũng chỉ dùng Hỗn Nguyên chi khí tu theo một hướng.

Đó chính là sát phạt.

Vào lúc này Lục Thủy đã hiểu rõ, hấn biết vì sao tu vi của Mộ Tuyết hoàn toàn biến mất, hấn cũng hiểu rõ vì sao Mộ Tuyết có thể sử dụng Sát Lục lĩnh vực với hấn, càng biết được tại sao nàng phải sử dụng Loạn Thần Cửu Bộ.

Đó là bởi vì Mộ Tuyết giống như hấn, cũng trùng sinh.

Không chỉ giống hấn, còn sớm hơn hấn không biết bao nhiêu lâu nữa.

Lục Thủy biết được tất cả thì trở nên luống cuống, thật sự luống cuống, Mộ Tuyết vừa đến đã ra tay với hấn, là biết được hấn cũng trùng sinh sao?

Dịch: MB_Boss

Chương 27: Có Từ Hôn Hay Không

Mộ Tuyết muốn giết mình, dẫn đến việc Lục Thủy cho rằng Mộ Tuyết biết mình cũng trùng sinh, bằng không thì nàng làm sao lại muốn giết mình?

Nhưng rất nhanh Lục Thủy liền phủ định suy đoán này.

“Không, nếu như Mộ Tuyết biết ta cũng là người trùng sinh, nàng sẽ không sử dụng Sát Lục lĩnh vực với ta nữa, mà đã trực tiếp cắt đứt hai chân của ta, sau đó tới chất vấn ta có phải đến đây từ hôn hay không.”

Lục Thủy không ngừng tự làm mình bình tĩnh, chỉ khi bình tĩnh mới có cơ hội đảo chính.

“Như vậy thì mục đích hiện tại của Mộ Tuyết là gì? Nàng cố ý phóng thích sát khí với ta, làm bộ giống như bất cứ lúc nào cũng có thể giết ta, nàng muốn gì?”

Từ hôn, trong nháy mắt Lục Thủy đã tìm được nguyên nhân.

Mộ Tuyết không muốn bị từ hôn, nàng đang uy hiếp mình.

Uy hiếp mình nếu dám từ hôn nàng cũng dám giết người.

Trong lòng Lục Thủy lạnh lẽo.

Ngây thơ, bọn Thiếu gia mà lại bị uy hiếp sao?

“Mộ Tuyết gặp qua tộc trưởng.” Mộ Tuyết đứng bên người Lục Thủy, nhẹ nhàng hành lễ với Tộc trưởng Mộ gia

Nàng không nhìn Lục Thủy.

Nhưng Lục Thủy cảm thấy, Sát Phạt chi khí xung quanh đã biến mất, Sát Lục lĩnh vực cũng không còn nữa.

Nhưng sau lưng hắn lại treo lơ lửng một thanh đao Sát Lục, đao này thời thời khắc khắc uy hiếp hắn, dường như đang nói cho hắn biết, lưỡi đao này bất cứ lúc nào cũng có thể hạ xuống.

“Quả nhiên, Mộ Tuyết là đang uy hiếp ta, chỉ cần ta dám từ hôn nàng liền dám hạ độc thủ.”

Lục Thủy nuốt nước bọt ực một cái, hắn cảm thấy sau lưng mình đã bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp.

Đây là mồ hôi lạnh.

Chân Võ và Chân Linh ở phía sau cũng cảm giác được Thiếu gia nhà mình giống như đang luống cuống. Quả nhiên, Thiếu gia đều nhờ vào diễn kỹ mới đứng được ở đây.

Chứ hắn thật ra rất sợ loại trường hợp quan trọng này.

Nhưng bọn họ chỉ có thể nhìn, không có cách nào giúp được Thiếu gia.

Hi vọng Thiếu gia sẽ không bởi vậy mà thẹn quá hoá giận, rồi lại hùng hổ dọa người.

“Lục hiền chất, Mộ Tuyết đã tới, có chuyện gì cứ nói.” Mộ Uyên mở miệng nói.

Những người khác cũng đều nhìn Lục Thủy, xem hắn từ hôn.

Mộ Tuyết cũng quay đầu nhìn về phía Lục Thủy, những năm này đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Lục Thủy, gần như vậy, rõ ràng như vậy.

Nghe được Mộ Uyên nói, Lục Thủy tất nhiên cũng nhìn Mộ Tuyết, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Mộ Tuyết ở tuổi này, dáng vẻ vẫn còn chút ngây ngô.

Nhưng nhìn vẫn xinh đẹp như xưa.

Nói mới nhớ, đã rất lâu rồi không thấy Mộ Tuyết.

“Lục thiếu gia tìm ta có việc?” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, chủ động mở miệng hỏi.

Giọng nói của nàng rất nhẹ, rất mềm mại, rất êm tai.

Nghe được lời Mộ Tuyết nói, trong nháy mắt Lục Thủy tỉnh ngộ lại, Mộ Tuyết đang dùng mị thuật với hắn sao?

Lục Thủy nhíu mày, chủ yếu là lưỡi đao phía sau vẫn chĩa vào hắn, hiện tại đã lên đến gáy mình rồi, chỉ cần mình nói sai,

lưỡi dao sẽ lập tức rơi xuống.

Đừng nói hiện tại mình không có Thiên Địa chi lực, cứ coi như trên đường tới đây không dùng Thiên Địa chi lực, hấn cũng không thể nào là đối thủ của Mộ Tuyết được.

Chênh lệch thời gian nhiều như thế, vậy hấn nên làm gì đây?

Lúc này những người khác nhìn Lục Thủy, xem Lục Thủy sẽ nói ra bao nhiêu lời từ hôn khiến kẻ khác phải tức giận.

Mấy vị Mộ gia đã chuẩn bị xong bộ dạng cam chịu khuất nhục.

Mà Chân Võ Chân Linh cũng đã chuẩn bị xong việc chịu đựng lửa giận của Mộ gia.

Mọi người ai nấy đều căng thẳng trong lòng.

Lúc này Lục Thủy mở miệng, chỉ là bộ dáng có chút gượng gạo:

“Nghe nói, nghe nói tu vi của Mộ tiểu thư hoàn toàn biến mất?”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy rồi gật đầu, nàng không nói gì.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, trong lòng không ngừng cổ vũ chính mình. Đừng sợ, to gan lên một chút.

Sau đó hấn tiếp tục nói:

“Mộ tiểu thư hấn là biết, người Lục gia chúng ta muốn cưới chính là thiên chi kiều nữ, không phải một người bình thường ngay cả tu vi cũng không có.”

Mộ Tuyết vẫn nhìn Lục Thủy, vẫn gật đầu, vẫn không nói chuyện.

“Tam trưởng lão của Lục gia chúng ta khi biết tu vi của Mộ tiểu thư hoàn toàn biến mất, cảm thấy rất tức giận, sau đó đã phái ta đến Mộ gia, nói cho Mộ tiểu thư một sự chuyện.” Trong lời nói của Lục Thủy mang theo lãnh ý.

Lúc này tất cả mọi người đều đang đợi Lục Thủy nói ra câu tiếp theo.

Ba vị Mộ gia trầm mặc không nói, sắc mặt không được tốt.

Chân Võ Chân Linh thấy Thiếu gia không nói thêm lời nào quá đáng, trong lòng cảm thấy có chút may mắn.

Mộ Tuyết vẫn nhìn Lục Thủy, nàng đang đợi.

Nhưng sau đó Lục Thủy không mở miệng nói gì, mà đưa tay ra với Chân Võ:

“Sách.”

Chân Võ có chút lờ mờ, sách? Sách gì cơ?

Rất nhanh hẳn liền nhớ lại, hẳn là bản kỳ thư kia.

Mặc dù không hiểu Thiếu gia muốn làm gì, nhưng trước tiên vẫn đưa ra kỳ thư.

Lục Thủy cầm kỳ thư, sau đó đưa kỳ thư tới trước mặt Mộ Tuyết, nói:

“Cuốn sách này được gọi là kỳ thư, là ta ngẫu nhiên lấy được ở Lục gia, Mộ tiểu thư nhận trước đi.”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, nàng đưa tay nhận lấy kỳ thư, vẫn không mở miệng nói chuyện.

Ánh mắt của nàng chưa bao giờ rời khỏi Lục Thủy.

Mà hành động của Lục Thủy khiến người khác nhìn không thấu, đây là tiên lễ hậu binh sao?

Lục Thủy không để ý bất kỳ ánh mắt của người nào, hẳn lại một lần đưa tay về phía Chân Võ:

“Thiên Thủy Tuyết Liên.”

Chân Võ tất nhiên cũng đưa Thiên Thủy Tuyết Liên tới.

Lục Thủy lấy được Thiên Thủy Tuyết Liên, thuận thế đặt lên trên kỳ thư đang ở trong tay Mộ Tuyết, nói:

“Đây là Thiên Thủy Tuyết Liên, có công hiệu chữa thương không hề tầm thường, hi vọng có thể giúp được Mộ tiểu thư, Mộ tiểu thư cũng nhớ giữ kỹ.”

Một giây sau Lục Thủy tiếp tục đưa bàn tay về phía Chân Võ, lần này hẳn không mở miệng nữa.

Chân Võ không thể nào hiểu nổi, thế nhưng vẫn cứ đưa một vài linh dược tới.

“Đây là Mặc Lộ Thảo, là thánh dược giải độc, Mộ tiểu thư nhớ giữ kỹ.”

“Thứ này chính là Hòa Mộc Ngọc, có tác dụng thanh tâm, có thể khiến việc tu luyện làm ít hưởng nhiều.”

“Đây là Thuật Dương Thảo, biết được bệnh kín, có thể dò xét tai họa ngầm.”

“Đây là...”

“Đây là...”

Thẳng đến khi Chân Võ Chân Linh thật sự không bỏ ra nổi đồ vật nào nữa, Lục Thủy mới dừng lại “Đây là...”

Lúc này Mộ Tuyết đã ôm một đống đồ vật lớn, có muốn ôm nữa cũng không được.

Nhưng không ai biết Lục Thủy rốt cuộc đang muốn làm gì.

Sau khi đưa những vật này xong, trong lòng Lục Thủy thờ dài, lưỡi đao kia càng lúc càng gần, đưa nhiều đồ như vậy rồi, một chút dấu hiệu buông lỏng cũng không có.

Nhưng Lục Thủy hẳn có thể chịu uy hiếp như vậy sao?

Cuối cùng Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, giọng nói nghiêm chỉnh mà khí thế:

“Những thứ này là tâm ý nho nhỏ của Lục gia chúng ta, Tam trưởng lão cảm thấy rất phần nộ đối với cách làm của Mộ gia, vậy nên lần này là hẳn muốn ta tới để nói cho Mộ tiểu thư biết.

Mộ tiểu thư và Lục gia chúng ta có hôn ước ràng buộc, cũng chính là một phần tử trong Lục gia, Lục gia ta có quyền được biết việc tu vi hoàn toàn biến mất này.

Việc này Lục gia chúng ta sẽ có trách nhiệm, vậy nên Mộ tiểu thư có bất cứ nhu cầu gì, cứ tùy ý tìm tới Lục gia ta.

Với cả, nếu có chuyện gì quan trọng cũng đừng giấu diếm Lục gia ta.

Mong Mộ tiểu thư nhớ kỹ chuyện này.

Đây chính mục đích chủ yếu lần này tới Mộ gia của ta.”

Không phải, ta tới để từ hôn. Câu này Lục Thủy không dám nói ra khỏi miệng.

Giọng nói của Lục Thủy rất lớn, toàn bộ đại sảnh đều có thể nghe thấy rất rõ ràng.

Những người Mộ gia kia sau khi nghe xong, trực tiếp ngây ngẩn cả người, có phải bọn họ nghe nhầm không?

Ngay cả Chân Võ Chân Linh cũng ngây ngẩn cả người.

Bọn hắn đều nhìn không được muốn nhắc nhở thiếu gia, căn bản không phải như thế..

Chúng ta đến đây từ hôn mà.

Thế nhưng trước khi tất cả mọi người kịp phản ứng, Lục Thủy quay người nhìn về phía ba vị Mộ gia, lần này giọng nói của hắn mang theo sự chắc chắn:

“Sau Khi ta đến Mộ gia, nghe có người nói Mộ gia cắt mất tài nguyên tu luyện của Mộ Tuyết, chiếm lấy nơi ở của Mộ Tuyết, ngay cả muốn dùng chút đồ trong Mộ gia cũng lấy thái độ mua bán khiến Mộ Tuyết phải bỏ tiền ra.”

Dịch: MB_Boss

Chương 28: Bức Bách Mộ gia

Hành động và lời nói của Lục Thủy khiến mọi người đều kinh ngạc.

Mộ Uyên còn chưa kịp hoàn hồn đã nghe thấy lời chất vấn của Lục Thủy.

Không có thời gian suy nghĩ nhiều, hắn lập tức nói:

“Lục hiền chất hiểu lầm rồi, tuyệt đối không có việc này.”

Lục Thủy nhìn Mộ Uyên, khóe miệng mang theo từng tia khinh miệt, lời nói lạnh thấu xương:

“Tuyệt đối không có việc này?”

Như vậy ta nhìn thấy nghe thấy được cái gì?

Ta rất hiếu kì, Mộ gia các người là nghèo đến mức không có tiền nuôi nổi một người, là không có chỗ để ở được nữa, hay là không có ai làm được việc nữa rồi?”

“Lục hiền chất, chuyện này nhất định có hiểu lầm gì đó, khẳng định là có người nghe tiếng gió không rõ chân tướng mà tùy ý làm bậy.” Mộ Uyên cau mày nói.

Hắn cảm giác khí tức của Lục Thủy đã thay đổi.

Lục Thủy tiến lên một bước, có chút hùng hổ dọa người nói:

“Tùy ý làm bậy?”

Nói như vậy là trưởng lão Mộ gia uy danh không đủ không quản được người sao?

Mấy người ngồi đây muốn để người Mộ gia làm việc đều là quỳ xuống van xin bọn hắn đi làm sao?

Hay là người Mộ gia các người vốn là rác rưởi đầu tường, mượn gió bẻ măng, tùy ý làm bậy?”

Thời điểm Lục Thủy nói xong những lời này, ba người Mộ gia sắc mặt đều âm trầm đáng sợ, trong lòng kích động muốn

động thủ.

Chân Võ Chân Linh cũng bị dọa sợ, thật sự sợ hãi, thiếu gia làm loạn còn nghiêm trọng hơn so với dự đoán của bọn họ.

Thế này đâu chỉ là kiêu ngạo, đâu chỉ là tưởng mình ưu việt hơn người?

Này rõ ràng là không coi ai gì, vô pháp vô thiên.

Mà đúng lúc này, Lục Thủy lại một lần nữa mở miệng:

“Nếu như Mộ gia tộc trưởng thực sự không được, có thể quỳ xuống xin ta, ta có lẽ cũng có thể giúp các người một chút.”

Câu nói này của Lục Thủy đã triệt để chọc giận toàn bộ người Mộ gia.

Đùng!

Mộ Uyên đưa tay ngay tại chỗ đập nát ghế ngồi của mình, sau đó đứng dậy, hơi thở dồn dập, khí tức điên cuồng lan tràn:

“Làm càn.”

Thanh âm thật lớn trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ Mộ gia, mà trong nháy mắt này, một cỗ khí tức thuộc về Mộ Uyên cũng trực tiếp trải rộng từ trên xuống dưới nhà họ Mộ.

Giờ khắc này, toàn bộ Mộ gia như dừng lại, chỉ vền vện một câu, hết thấy mọi người trong Mộ gia, bao gồm cả những người dưới chân núi đều ngưng trệ, tĩnh lặng như không có người.

Nhưng rất nhanh, cả đám đều hoảng sợ lên, bọn họ tự nhiên đều nghe ra đây là giọng nói của tộc trưởng.

Giọng nói chứa đầy phẫn nộ, đây là xảy ra chuyện gì rồi?

Mà trong đại sảnh Mộ gia, khí tức của Mộ uyên điên cuồng tản ra tứ phía, hấn gắt gao nhìn chăm chăm Lục Thủy.

Mộ Khương và Mộ Giản cũng đứng lên, cũng trừng mắt nhìn chăm chăm Lục Thủy, vị đại thiếu gia này quá không coi ai ra gì, cuồng vọng không gì sánh được.

Chân Võ Chân Linh kinh hãi, bọn hắn đứng bên cạnh Lục Thủy, muốn bước lên chặn người nhưng không cách nào tiến lên.

Nhưng chỉ cần tộc trưởng Mộ gia dám động thủ, bọn hắn cũng không ngại liều mạng.

Thiếu gia quả nhiên rất biết gây chuyện.

Lục Thủy đứng ở đó, ánh mắt của hắn vẫn luôn đặt trên người Mộ Uyên.

Mặc dù Mộ Uyên mang đến cho hắn áp lực không nhỏ, thế nhưng Lục Thủy cũng không chút nào khiếp sợ, chỉ điềm tĩnh nhìn đối phương.

Sau khi đọ mắt được mười mấy giây, Mộ Uyên vô cùng phần nộ mở miệng, thanh âm hắn to lớn không gì sánh được, đinh tai nhức óc, thậm chí trực tiếp truyền khắp toàn bộ Mộ gia:

“Đến tột cùng là ai gan to như vậy, dám một mình cắt đứt tài nguyên tu luyện của Mộ Tuyết, tranh đoạt chỗ ở của nàng? Thậm chí đồ trong nhà bản gia còn muốn thanh toán phí tổn?”

Là ai gan to bằng trời, dám tùy ý làm bậy?

Tra cho ta, dù phải đào ba thước đất, lục tung cả cái Mộ gia này lên cũng phải tra rõ ràng cho ta.

Chỉ cần phát hiện ra là ai, mặc kệ có thân phận gì, tu vi gì, đều phải nghiêm trị không tha, tuyệt không nhân nhượng, lấy làm điều răn đe cho ta.”

Nghe được mấy câu này, toàn bộ Mộ gia đều chấn động.

Mà có một số người bắt đầu khủng hoảng.

Ví dụ như tên bán linh thú ở Đỉnh Lương, hay như những người đổi danh tự tòa viện kia của Mộ Tuyết.

Bọn hắn có chút không thể tin được, làm sao đang yên lành đột nhiên lại có họa trời giáng rồi?

Mà người càng kinh ngạc hơn, chính là Đường Y.

Nàng vốn đang cao hứng, sắc mặt trực tiếp trở nên tái nhợt.

Mà bên người nàng là một thiếu nữ bộ dáng còn kinh hoảng hơn, bởi vì danh tự toàn viện kia của Mộ Tuyết chính là đổi thành tên của nàng.

“Mẹ, xảy ra chuyện gì rồi? Có phải xảy ra chuyện lớn rồi không?”

“Không, không có việc gì, không nên gấp, đừng sợ, chờ, chờ cha người trở về.”

Mà lúc này đâu, thanh âm của Mộ Uyên lại một lần nữa truyền ra, kèm theo thế sét đánh lôi đình: “Mộ gia trưởng ta chắc chắn sẽ thay Mộ Tuyết ra mặt, đem tất cả những tên tùy ý làm bậy bóp chết ở trong tay.”

Ầm ầm!!

Lần lôi đình này làm lòng người kinh sợ, Đường Y bị dọa đến chân tay đều mềm nhũn.

Nàng không hiểu, làm sao chuyện lại trở thành thế này?

...

Thời điểm Mộ Uyên nói xong những lời này, hấn mới thu hồi lại khí tức bị khuếch tán lúc đầu, sau đó nói với Lục Thủy:

“Lục thiếu gia không cần lo lắng nữa, việc này tất nhiên sẽ giải quyết thật tốt, lấy lại cho nàng một cái công đạo.”

Lục Thủy nhìn Mộ Uyên, hấn trấn định trước khí thế của Mộ Uyên, mở miệng nói:

“Cho một cái công đạo thì làm được cái gì? Chuyện đã xảy ra thì chính là đã xảy ra.

Ta hiện tại chỉ nói với các người một điều.

Người Mộ gia các người kham không nổi, Lục gia ta kham nổi, nhà Mộ gia không có chỗ ở, Lục gia ta không thiếu chỗ ở, Mộ gia không có nổi một người biết phụng mệnh, Lục gia ta có thừa những người này.

Các người phải hiểu một chuyện, việc Mộ gia các người làm được, Lục gia chúng ta cũng có thể làm được.

Việc Mộ gia làm không được, Lục gia chúng ta cũng có thể làm được.”

Mộ Uyên nhìn Lục Thủy, sắc mặt có chút âm trầm, sau đó cúi đầu nói:

“Lục thiếu gia nói rất đúng, việc này đúng là Mộ gia chúng ta sai lầm, nhưng dù sao Mộ Tuyết cũng là đại tiểu thư Mộ gia, Mộ gia tuyết đối sẽ không để nàng chịu ủy khuất.

Lần này đúng là do tộc trưởng ta sơ suất, từ hôm nay trở đi, chúng ta đương nhiên sẽ bồi thường lại gấp bội cho Mộ Tuyết.

Tin rằng đã có Lục thiếu gia nhắc nhở, loại sự tình này sẽ không phát sinh nữa.”

Mộ Khương và Mộ Giản có chút không cam tâm, nhưng cuối cùng vẫn không nói lời nào.

Thân là người đứng đầu tộc, dù sao cũng phải vì gia tộc mà cân nhắc.

Mộ Tuyết đứng một bên, không có ai chú ý đến nàng, nàng cũng chưa từng mở miệng nói chuyện.

Lục Thủy không nói tiếp, chủ đề cũng đã chuyển đi, hắn cũng không cần đối mặt với Mộ Tuyết nữa, giờ phải nghĩ xem dùng có gì để rời đi thì tốt.

Hắn nhất định phải nhanh chóng trở về.

Ở đây quá nguy hiểm.

Lúc này Chân Võ mới lấy lại được tinh thần, thiếu gia thật quá lợi hại, có thể làm cho Mộ gia trực tiếp nhận sai tại chỗ.

Nhưng mà, đây không phải mục đích ban đầu của bọn hắn mà.

Chân Võ tiến tới bên Lục Thủy, dùng bí pháp truyền âm cho Lục Thủy:

“Thiếu gia, chúng ta đến để từ hôn.”

Cử động của Chân Võ những người khác tất nhiên cũng nhìn thấy, nhưng không thấy hắn nói gì nên không quá để ý,

Lục Thủy trong lòng nhẹ nhàng thở ra, may mà Chân Võ suy nghĩ trước sau, hành động gọn gàng như vậy.

Sau đó Lục Thủy gật đầu.

Chân Võ thấy Lục Thủy gật đầu thì vui mừng trong lòng, thiếu gia cuối cùng cũng chịu nghe hấn nói rồi?

Chỉ là rất nhanh sau đó liền choáng váng.

Lục Thủy hướng bên phía mấy người Mộ Uyên, đơn giản hành lễ nói:

“Việc Tam trưởng lão nhờ đưa lời đến, ta đã làm xong, phía sau là việc của Mộ gia.

Vừa nghe Chân Võ nói, Tam trưởng lão bên kia không muốn ta lưu lại mà phải nhanh chóng trở về bẩm báo, không muốn để ta làm phiền các vị tiên bối.

Vậy nên bây giờ chúng ta sẽ lập tức rời đi.”

Chân Võ: Thiếu gia, ngài đây là ngậm máu phun người.

Lời nói này của Lục Thủy một lần nữa khiến những người kia sững sờ, Lục thiếu gia không ở lại tiếp tục khoa trương nữa?

Cứ như vậy liền rời đi?

Nhưng Mộ Uyên vẫn nói:

“Tuyệt Nhi đưa tiễn Lục thiếu gia đi.”

Mộ Tuyệt vừa mới gật đầu, Lục Thủy liền dẫn người quay đầu rời đi, cũng không thèm nhìn lại nói:

“Không được, Mộ tiểu thư nhìn qua có chút không khỏe, nên mau trở về nghỉ ngơi đi, không cần đưa tiễn.”

Không chờ Mộ Tuyệt đáp lại, Lục Thủy đã dẫn người đi tới cổng, dáng vẻ có chút phách lối.

Mộ Tuyệt không nói gì, nhưng trong lòng cảm thấy có chút buồn cười, chạy cũng thật nhanh.

Mộ Uyên nhìn Mộ Tuyệt nói:

“Tuyết Nhi, lần này đúng là trường bối chúng ta sơ suất, đêm nay chắc chắn sẽ để đám gia hỏa làm bậy trước đây đến gặp người chịu đòn nhận tội.”

Mộ Tuyết lắc đầu, nói nhỏ:

“Tộc trưởng không cần làm nghiêm trọng như vậy, đó đều việc ngoài ý muốn, Tuyết Nhi hiểu rõ, chuyện này vẫn là thôi đi, dù sao Tuyết Nhi cũng không chịu bất kỳ thương tổn nào.”

Mộ Uyên tiếp tục an ủi một vài câu, sau đó Mộ Tuyết liền lui ra ngoài.

Đội Mộ Tuyết rời đi, đại sảnh Mộ gia chỉ còn lại ba người, không khí nhất thời yên tĩnh im ắng.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 29: Cách Nói Chuyện Phách Lôi Gây Ra Chút Vấn Đề Nho Nhỏ

Đại sảnh Mộ gia trầm mặc lúc lâu.

Cuối cùng từ trên cao truyền xuống giọng nói của Mộ Uyên:

“Các người, hiểu đây là ý gì sao?”

Bọn người Mộ Khương nhìn về phía Mộ Uyên, bọn họ đều biết Tộc trưởng mình có ý gì.

Vấn đề chính là hành vi của Đại thiếu Lục gia

Đại thiếu Lục gia rõ ràng đến đây để từ hôn, thế nhưng cuối cùng không chỉ không từ hôn, ngược lại còn ra mặt thay Mộ Tuyệt, hành động này là gì, căn bản không có người hiểu.

Chuyện này đã vượt khỏi tầm dự đoán của bọn họ.

Tâm lý cũng không kịp chuẩn bị chút nào.

Bằng không cũng sẽ không đến mức bề trên rơi vào thế bị động phải nghe chất vấn như vậy.

Mộ Khương mở miệng nói:

“Quả thật khiến người khác không cách nào lý giải nổi, nhưng có một sự thật là, Lục gia vốn nên đến đây để từ hôn.”

Mộ Uyên tìm ghế dựa sau đó ngồi xuống, nói:

“Đúng vậy, tất cả mọi người đều cho là thế, ngay cả người Lục gia cũng cho là vậy.

Thế nhưng kết quả lại là, ha ha.

Trước kia chỉ mới nghe nói Thiếu gia Lục gia làm việc xúc nổi không đứng đắn, hôm nay gặp mặt đúng là... Mở rộng tầm mắt.”

“Là phách lôi đến cùng cực, cuồng vọng đến cùng cực, vô tri đến cùng cực, ngu xuẩn như vậy sớm muộn cũng lấy mạng

hắn.” Mộ Giản mở miệng nói.

Giọng nói của hắn mang theo sự trầm thấp, vừa rồi bọn hắn quả thật bị tức tới gần chết.

Mộ Uyên mỉm cười:

“Ngu xuẩn sao? Thế nhưng trong mắt ta hắn lại rất thông minh, dường như hắn biết ta trước giờ không có khả năng ra tay với hắn, thậm chí còn nhất định phải trả lời chất vấn của hắn. Có lẽ cũng bởi vì hắn là Đại thiếu Lục gia đi.”

Mộ Khương ngược lại không để ý những lời này, mà hỏi:

“Vậy làm sao bây giờ? Lục gia rõ ràng là đến từ hôn, nhưng bây giờ không chỉ không từ hôn mà còn giúp Mộ Tuyết ra mặt, thậm chí đưa lời, nếu Mộ gia không muốn nuôi Mộ Tuyết, Lục gia bọn hắn có thể nuôi.”

Mộ Giản cũng nhìn Mộ Uyên, chờ đợi đáp án.

Mộ Uyên dựa vào sau, mang theo ý cười nói:

“Đương nhiên là lấy lời nói của Lục đại thiếu gia làm chuẩn, truyền tin này đi, thậm chí cũng đem cả chuyện chúng ta bị Lục thiếu gia chất vấn ngay tại chỗ truyền đi, không cần làm giả bất cứ thứ gì hết.

Lục đại thiếu gia đã muốn đứng đầu ngọn gió, chúng ta liền thỏa mãn hắn.

Mặc kệ kết quả cuối cùng là gì, Lục gia nếu còn muốn từ hôn cũng sẽ không thể tùy tiện phái một kẻ như hắn đến đây.

Nếu Lục gia không muốn từ hôn nữa, vậy chúng ta lại càng không có tổn thất gì.

Sính lễ của Mộ Tuyết chỉ tăng thêm mà thôi.”

“Còn chuyện liên quan tới Mộ Tuyết thì?” Mộ Khương thử hỏi.

“Để cho Mộ Tuyết hài lòng là được, hoặc là nói nhất định phải khiến cho nàng hài lòng.” Mộ Uyên nhú mày nói.

Lục Thủy mang theo Chân Võ Chân Linh rời khỏi Mộ gia, Lục Thủy cứ một mực đi lên phía trước, Chân Võ và Chân Linh gấp đến không chịu được, nhưng cũng không có cách nào khác.

Nếu không phải trên đường đi thiếu gia bọn họ cứ biểu hiện kỳ quái như thế, bọn họ không chừng sẽ đều mở miệng chất vấn.

Vừa rời còn không phải làm loạn lên hay sao?

Nhưng vừa nghĩ tới biểu hiện của Lục Thủy tại Phù Không đảo, nhìn thấy Lục Thủy vốn nên chạy trốn lại ra mặt vì bọn họ, làm cho bọn họ không có cách nào mở miệng chất vấn cả.

Đương nhiên, cảm nhận khắc sâu nhất lúc đó vẫn là cái câu kia “Bản tọa đang đứng đây, ai cho phép các người ngẩng đầu nhìn?” .

Câu nói này cũng dọa sợ bọn họ.

Cho nên, bọn họ không dám chất vấn hẳn, chỉ có thể lo lắng suông.

Lục Thủy rời khỏi địa phận của Mộ gia, hẳn dừng ở nơi nào đó trong rừng.

Chân Võ Chân Linh có chút không hiểu, thiếu gia làm sao lại đột nhiên dừng lại?

Chỉ là còn không đợi Chân Võ Chân Linh kịp lên tiếng hỏi han, Lục Thủy đã mở miệng nói:

“Chân Võ, bản thiếu gia mệt quá, mau tìm ghế gỗ tới để bản thiếu gia ngồi một lát đã.”

Vừa rời khỏi Mộ gia, Lục Thủy đã cảm thấy mình không chịu đựng nổi nữa.

Là bị Mộ Tuyết dọa sợ.

Chân Võ không hiểu, nhưng vẫn lấy từ trong túi pháp bảo trữ vật ra một cái ghế, vật này hẳn chắc chắn có.

Sau đó Lục Thủy an vị ngồi xuống, chân đã muồn nhũn cả ra.

Chân Võ Chân Linh tất nhiên đã nhìn ra, xem ra là thiếu gia ban nãy đã bị tộc trưởng Mộ gia dọa sợ rồi.

Cái khí tức kia quả thực rất đáng sợ, với tu vi của hắn mà có thể kiên trì đến bây giờ đã rất không dễ dàng.

Chân Võ hỏi:

“Thiếu gia, ta gọi điện thoại báo cáo với Tộc trưởng nhé?”

Lục Thủy ngẫm nghĩ, cảm thấy việc này quả thật có hơi lớn, báo cáo với cha hắn cũng tốt, để cho bọn họ có thời gian bớt giận.

Tôi nay hắn sẽ trở về.

Chẳng qua không biết trở về sẽ phải đối mặt với cái gì.

Chết thì cũng không chết được, vậy nên hắn vẫn tính là có lời đi.

Chứ nếu hắn ban nãy mà từ hôn thì đã nắm chắc cái chết.

Cái thùng thuốc nổ Mộ Tuyết kia, không có khả năng trông cậy vào lý trí của nàng được.

Cuối cùng Lục Thủy chỉ đành gật gật đầu.

Thấy Lục Thủy đồng ý, Chân Võ Chân Linh liếc nhau một cái, sau đó Chân Võ lấy điện thoại di động ra gọi cho Tộc trưởng.

—————

Lục Cổ hôm nay không có việc gì để làm, chủ yếu là vì phụ nhân của hắn không có tâm tình gì, hắn có việc cũng phải đổi thành không có việc gì.

Cho nên chỉ có thể cùng phụ nhân hắn tản bộ.

“Chàng nói xem nhi tử đã từ hôn hay chưa?” Đông Phương Lê Âm có chút lo lắng.

Lục Cổ cúi xuống nhìn đồng hồ, nói:

“Chắc hắn đã làm rồi, nếu nàng thực sự lo lắng như thế thì gọi điện thoại hỏi qua một chút.”

“Thế tại sao không phải là chàng gọi điện thoại hỏi qua một chút giúp ta?” Đông Phương Lê Âm nhìn Lục Cổ nói.

“Được rồi, để ta gọi điện thoại hỏi.” Lục Cổ bắt đầu nói.

Nghe Lục Cổ nói vậy, Đông Phương Lê Âm bên cạnh lén cười.

Nhưng Lục Cổ vừa mới lấy di động ra, phát hiện điện thoại di động của mình đang vang lên.

Đông Phương Lê Âm lại gần hỏi:

“Ai thế?”

“Chân Võ.” Lục Cổ nhíu mày: “Chân Võ là thuộc hạ dưới trướng Tam trưởng lão, nếu có việc gì không phải là nên báo cho Tam trưởng lão sao?”

Đông Phương Lê Âm cũng có chút lo lắng, bởi nếu việc từ hôn thành công thì Chân Võ Chân Linh tất nhiên đã không cần gọi cho bọn họ.

Cho nên, con của bọn họ có khả năng đã xảy ra chuyện rồi.

Lục Cổ không chần chờ thêm nữa, nhận nghe điện thoại.

Hắn bật loa ngoài lên.

Rất nhanh bên kia truyền đến giọng nói của Chân Võ:

“Tộc trưởng, ta là Chân Võ.”

Lục Cổ ngược lại không có trực tiếp hỏi tới chuyện của Lục Thủy:

“Các người đã tới Mộ gia rồi?”

“Đúng vậy tộc trưởng, chúng ta đã ra về rồi.” Chân Võ nói.

Lục Cổ lập tức nói:

“Tới Mộ gia thuận lợi không? Thiếu gia có gây thêm phiền phức cho các người không? Có phải hắn biểu hiện rất tùy hứng không, có làm chuyện gì xúc nổi không? Hắn có dùng thân phận thiếu gia Lục gia để châm chọc Mộ gia không?”

Bên kia trầm mặc một lát, sau đó Chân Võ mới nói:

“Có thừa Tộc trưởng, lúc thiếu gia đối mặt với Mộ gia, quả thật có chút phách lối.”

Nghe được câu này, sắc mặt của Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm trầm xuống.

“Thiếu gia bị thương rồi?”

Rất nhanh Chân Võ liền trả lời:

“Thiếu gia rất ổn không bị thương gì hết, chỉ là, chỉ là cách nói chuyện có hơi phách lối, xảy ra chút vấn đề nho nhỏ.”

Đông Phương Lê Âm và Lục Cổ không hiểu lắm, đây là ý gì?

Sau đó Lục Cổ chỉ có thể để Chân Võ nói cụ thể ra:

“Kể lại tình huống từ hôn của các người xem nào.”

Chân Võ đương nhiên sẽ không giấu diếm chút gì, hẳn dùng vài phút kể lại đại khái tình hình từ hôn hôm nay, không thêm mắm thêm muối chút nào.

Sau khi nghe xong, Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm đều tức muốn điên lên.

Từ hôn không thành ngược lại còn ra mặt vì Mộ Tuyết, chất vấn nhục mạ Mộ gia ngay tại chỗ?

Đây mà là phách lối?

Đây là kiêu ngạo cuồng vọng đến cùng cực, đây là đem mặt mũi Mộ gia bọn họ đè xuống đất chà đạp.

Con của bọn họ đã “Ưu tú” thành cái dạng này rồi sao?

Còn nữa, con bọn họ đã vứt lời dặn của Lục gia đi đâu rồi?

Gió thoảng bên tai à?

Cuối cùng Lục Cổ nói:

“Bảo vệ Thiếu gia trở về, đừng để hắn chạy mất.

Tam trưởng lão bên kia ta sẽ đi truyền lời, các người không cần phải bầm báo nữa.”

“Đa tạ Tộc trưởng.” Chân Võ bọn hấn chính là vì sợ cái này.

Hiện tại không cần bấm báo đã là tốt lắm rồi, còn về phần trở về, trở về chắc chắn là sẽ bị phạt.

Chuyện này không thể trốn được.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 30: Danh Tiếng Lưu Hỏa Lan Xa

Cúp điện thoại xong, Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm liếc nhau một cái, bọn họ cũng không cách nào lý giải nổi thằng con nhà mình đang muốn làm gì.

Chuyện này thật đúng là quá bất ngờ.

Nào có ai đi từ hôn, cuối cùng lại thành củng cố hôn ước.

“Chúc mừng, con của nàng nổi danh rồi đó.” Trầm mặc hồi lâu, Lục Cổ mới mở miệng nói ra câu này.

Đông Phương Lê Âm trợn trắng mắt, sau đó nói:

“Chung vui cả thôi.”

Lục Cổ bất đắc dĩ:

“Nàng nói xem đứa con trai này của chúng ta rốt cuộc là nghĩ thế nào vậy?”

Đông Phương Lê Âm lắc đầu:

“Con trai nghĩ như thế nào thì ta không biết, nhưng ta biết Mộ Tuyệt chắc chắn rất cảm động.”

Trên lý thuyết thì quả thực sẽ rất cảm động, toàn bộ Mộ gia đều đã lựa chọn vứt bỏ nàng, cuối cùng Lục Thủy vốn dĩ sẽ từ hôn lại ra mặt vì nàng.

Chuyện này nhìn kiểu gì cũng thấy sẽ lưu lại ấn tượng khó mà phai mờ trong lòng nàng.

“Cảm động hay không tạm thời mặc kệ đi, chuyện này ảnh hưởng rất lớn đối với Lục gia, ta phải đi tìm Tam trưởng lão trước đã.” Lục Cổ nói.

Đông Phương Lê Âm mang theo hiếu kỳ nói:

“Chàng dường như cũng không trách mắng con trai?”

Lục Cổ nhìn Đông Phương Lê Âm, suy nghĩ một chút rồi nói:

“Đại khái là, quá kinh hãi, vượt qua cả tưởng tượng của ta. Ta đã nghĩ qua rất nhiều khả năng, duy chỉ có loại khả năng này là không dám nghĩ tới.”

Hì hì~

Đông Phương Lê Âm cũng hưng phấn gật đầu:

“Ta cũng vậy, ta cũng nghĩ con trai của mình vì quá phách lối sẽ bị bọn họ hung hăng giáo huấn một trận, nhưng không nghĩ tới nó lại càn quấy, còn giày xéo lên mặt mũi Mộ gia, mà Mộ gia chẳng những không nổi giận lại còn hạ mình chịu đựng.

Quá kinh người.

Đáng tiếc là, gây ra chuyện rồi.”

—— ———

Lục Thủy cảm thấy đã nghỉ ngơi tốt rồi, bèn đứng dậy cất bước rời đi, trên đường hần mở miệng hỏi:

“Cha ta nói gì rồi?”

Chân Võ không giấu diếm:

“Tộc trưởng nói đừng để thiếu gia chạy.”

Lục Thủy: “...”

Cũng không đến mức phải chạy trốn, dù sao trở về cũng sẽ không phải chết.

Đi ra ngoài thì khó nói, mặc dù lấy năng lực hiện tại của hần khẳng định là theo lợi tránh hại, nhưng đợi ở Lục gia sẽ thoải mái hơn.

Lại nói, không yên ổn ở Lục gia, làm sao hần lại đến Mộ gia từ hôn?

Mộ gia nghĩ rằng lần này hần từ hôn thất bại, thì sẽ không đến lần thứ hai nữa sao?

Ngây thơ.

Chờ tới khi hắn có biện pháp áp chế được Mộ Tuyết, chuyện đầu tiên làm sẽ là đến từ hôn.

Lúc lâu sau Lục Thủy bước vào xe lửa, sau đó xe lửa đóng cửa lại chạy khỏi nhà ga.

Vào lúc toa xe lửa cuối cùng rời khỏi, trên nhà ga vốn không một bóng người lại đột nhiên xuất hiện một người.

Nàng đứng đó, tóc dài bay phấp phới theo gió.

Nàng nhìn theo hướng xe lửa rời đi, trong đáy mắt có một tia không bỏ.

Đợi một lúc nàng mới mở miệng nói:

“Ba năm, đợi thêm ba năm nữa ta sẽ có thể quang minh chính đại, danh chính ngôn thuận đứng bên cạnh ngươi, sau đó làm nũng với ngươi.”

Gió nhẹ thổi qua, bóng người đứng trên sân ga đã sớm biến mất không thấy gì nữa.

Lúc này Lục Thủy cũng nhìn về phía sân ga, mặc dù đã sớm không nhìn thấy gì nữa, nhưng hắn vẫn cứ nhìn theo, trong lòng thầm nói:

“Không vội, ngày tháng tương lai vẫn còn rất dài, ta sẽ còn trở lại.”

Phù Không đảo.

“Lục Thủy? Hình như ta đã nghe nói qua.” Một người đàn ông trung niên nói.

“Thật sao? Cụ thể hắn là ai, có thể nói rõ hơn chút không?” Ông lão kích động hỏi.

Bên người ông lão còn có hai đứa bé, một cậu bé và một cô bé.

Người đàn ông trung niên kia không hiểu, nhưng vẫn trả lời:

“Lục gia quả thực có một vị thiếu gia tên Lục Thủy, nhưng cụ thể đáng dấp hắn ra sao, ta cũng không biết được.”

Nhưng mà, thanh danh vị Lục Thủy này cũng không tốt cho lắm.

Nghe đồn, vị Lục thiếu gia này là phé thiếu.

Nhưng ngoại trừ phé ra thì hình như cũng không có tin đồn nào khác, chưa từng nghe nói hẳn có liên quan tới tội ác nào cả.”

Hai mắt ông lão sáng lên, nói:

“Thế Lục gia ở đâu vậy?”

“Thu Vân tiểu trấn.” Người đàn ông trung niên kia nói.

Cuối cùng ông lão mang theo hai đứa bé rời đi.

“Gia gia, chúng ta đi đâu thế?” Cậu bé hỏi.

“Đi Thu Vân tiểu trấn.” Ông lão trả lời.

“Đi làm gì ạ?” Cậu bé lại hỏi.

“Đi trả nợ.” Ông lão đáp.

“Thiếu tông chủ Lưu Hỏa của Ân Thiên Tông? Thật sự có người này sao?”

“Từ Phù Không đảo truyền ra, nghe nói hai ngày trước chính là vị Thiếu tông chủ này gây ra hỗn loạn.”

“Đúng đúng, nghe nói cái vị Thiếu tông chủ kia bá đạo đến cực điểm, có người mới nhìn hắn một cái, hắn liền nổi cơn nóng giận mà giận chó đánh mèo toàn bộ Phù Không đảo.”

“Ta nghe nói là có người đi ngang qua lỗ đụng phải hắn một chút, hắn liền trực tiếp để Phù Không đảo phải chịu tổn thất to lớn.”

“Ân Thiên Tông Lưu Hỏa quả thật quá mức hung tàn, về sau có khi phải tránh đường cho hắn thôi.”

“Làm sao tránh được? Người cũng không biết dáng dấp hắn ra sao.”

“Đúng đúng, nghe nói những người nhìn thấy dung mạo hắn đều chết hết.”

Nghe những lời này, Lục Thủy ngồi trong phòng chờ của xe nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Những tin đồn này từ đâu mà có vậy?

Hơn nữa cũng hơi thái quá rồi?

Chân Võ Chân Linh đứng bên cạnh cũng không nói một câu.

Bọn hắn cảm thấy rất may mắn là thiếu gia dùng tên tuổi của Ân Thiên Tông, nếu đổi lại dùng tên tuổi Lục Thủy của Lục gia.

Sau khi trở về bọn hắn có thể trực tiếp bị Tam trưởng lão đánh chết.

Nhưng dường như bọn hắn đã kết một mối thù với Ân Thiên tông rồi.

Dù sao cũng là Thiếu tông chủ.

Cuối cùng hai người bọn họ liếc nhau một cái, trong mắt đều là sự bất đắc dĩ.

Thiếu gia quả nhiên rất biết gây chuyện.

Lần này mới đi chưa được bao lâu, bọn hắn đã gặp bao nhiêu chuyện, thanh danh cũng không biết đã truyền đi bao xa.

Từ sáng đến tối không lúc nào không có tiếng tăm.

—— ———

Chờ tới lúc Lục Thủy trở về Thu Vân tiểu trấn, đã là buổi chiều ngày hôm sau.

Chỉ là vừa mới rời khỏi nhà ga, hắn liền phát hiện cả Thu Vân tiểu trấn đều đã bị trận pháp cô lập, mà trận pháp này lại đang không ngừng phóng thích Trì Dũ Thuật.

Lục Thủy nhìn trận pháp rồi nói:

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Chân Võ lập tức nói:

“Chân Linh đã đi nghe ngóng rồi.”

Lục Thủy gật đầu, sau đó đi trên đường phố tiểu trấn.

Trên đường không có nhiều người, hơn nữa nhìn qua ai này đều không có chút sức sống nào.

Nhưng lại có người của Lục gia đang không ngừng chạy quanh.

Rất nhanh Chân Linh đã trở về.

“Thiếu gia, hình như là bị bệnh, rất nhiều người đột nhiên sinh bệnh, hơn nữa thân thể bắt đầu xuất hiện những biến hóa dị thường.

Nhưng đều đã bị khống chế lại rồi, không phải vấn đề lớn, hiện tại chỉ cần được trị liệu thì sẽ tốt lên.”

Lục Thủy nhíu mày, hắn không nói gì thêm, trực tiếp đi về phía Lục gia.

“Đúng vậy, đúng là vào thời điểm này, từ lúc đó mẹ hắn đã mắc bệnh rất lâu.”

Khi đó vẫn một mực không tra ra được nguyên nhân.

Về phần chuyện lần trước hắn phân phó Chân Võ Chân Linh làm, không cần hỏi cũng biết bọn hắn đã làm rồi, bằng không Lục gia sẽ không có khả năng khống chế được cục diện trong khoảng thời gian ngắn như vậy.

Lục gia không thể không chú ý đối với Thu Vân tiểu trấn, vậy mà nơi này bị bệnh nhiều như thế, Lục gia lại không quản đến.

Hôm qua cha mẹ hắn không nhắc nhở chuyện này với Chân Võ, như vậy đã thấy rõ được chiều hôm qua còn chưa xảy ra chuyện, hoặc hôm nay vừa mới xảy ra còn chưa kịp báo cho Lục gia.

Không suy nghĩ nhiều nữa, Lục Thủy đi nhanh hơn, dù mẹ hắn cuối cùng đã không xảy ra chuyện gì, nhưng nếu có thể không phải chịu khổ thì đương nhiên tốt hơn rồi.

Nếu quả thật mẹ bị bệnh, hắn phải thừa dịp vừa mới ở ngay giai đoạn đầu, dùng Thiên Địa chi lực giải quyết chuyện này.

Thế nhưng hắn rất ngạc nhiên, với tu vi của mẹ hắn, rốt cuộc là làm thế nào lại để bị bệnh được?

Không thể nào hiểu nổi.

Cái thứ ô nhiễm này đáng ra không thể ảnh hưởng nhiều đối với người tu chân mới đúng chứ.

Rất nhanh Lục Thủy đã rời khỏi Thu Vân tiểu trấn, hắn đi thẳng lên trên núi, nhưng vừa mới đi không được bao lâu hắn liền ngừng lại.

Chân Võ Chân Linh sau lưng Lục Thủy cũng dừng lại, bởi phía trước bọn hắn có một người đang đi tới.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 31: Mộ Tuyệt Quá Xinh Đẹp, Ta Không Có Cách Nào

Sau khi Lục Thủy nhìn thấy người kia, đã không còn lo nghĩ nữa.

Mà là đứng tại chỗ nhìn người kia chậm rãi đi tới.

Mặc dù Chân Võ và Chân Linh không hiểu, nhưng cũng đứng tại chỗ. Có điều, trong mắt hiện thêm vẻ cảnh giác.

Tiền đến trước mặt là một cô bé mười mấy tuổi, nàng mặc áo khoác trắng, hai tay đút vào túi áo, vẻ mặt bình tĩnh.

Lúc này, ánh mắt nàng vẫn đặt trên người Lục Thủy, dường như đang đi về phía Lục Thủy.

Rất nhanh nàng đã đi tới trước mặt Lục Thủy, ngẩng đầu nhìn hẳn rồi nói:

“Thiếu gia Lục gia?”

Lục Thủy quan sát cô bé, gật đầu nói:

“Gọi ta Lục Thủy là được, ngươi tên gì?”

Lục Thủy vừa nói vừa đưa tay xoa xoa đầu đối phương.

Bốp!

Lục Thủy vừa mới xoa một chút, tay đã bị đối phương đẩy thẳng ra.

“Không được đụng vào đầu ta, cha mẹ ngươi không dạy ngươi kính già yêu trẻ? Ta lớn hơn ngươi nhiều.” Cô bé kia nói.

Lục Thủy cũng không chút để ý, mà lại dùng tay đối chiếu chiều cao rồi nói:

“Ngươi có một mét ba sao?”

Cô gái nhìn Lục Thủy, im lặng trong chốc lát.

Ngừng giây lát, cô bé nói:

“Qua đây giúp ta chuyện này.”

Nói rồi nàng lập tức tự đi tới bên cạnh cây đại thụ.

Dường như không hề lo rằng Lục Thủy sẽ từ chối.

Đương nhiên Lục Thủy cũng không từ chối, mà là đi theo, tuy không biết đối phương muốn làm gì, thế nhưng ở khu vực Lục gia thì hẳn sẽ không sợ ai.

Chân Võ và Chân Linh không hiểu, càng không biết rốt cuộc cô gái này là ai.

Nhưng mà bọn họ tất nhiên cũng sẽ không cản Lục Thủy.

Rất nhanh Lục Thủy đã đi theo cô gái tới dưới tàng cây. Vừa đến tàng cây, Lục Thủy đã thấy đối phương ngồi xổm trên mặt đất, đang chơi đùa với một ít linh dược.

Lúc này cô gái liếc mắt nhìn Lục Thủy giây lát, ý kêu Lục Thủy tới ngồi xổm bên cạnh nàng.

Lục Thủy đương nhiên làm theo.

“Đang điều phối thuốc sao?” Lục Thủy hỏi.

Cô gái gật gật đầu:

“Người biết chuyện về tiểu trấn Thu Vân chưa?”

Lục Thủy gật đầu tỏ ý biết:

“Thấy được khi vừa mới quay về, có vẻ như rất nghiêm trọng.”

“Đúng là có chút nghiêm trọng, loại ô nhiễm này rất đặc thù, giống như tà linh cổ xưa hồi phục vậy, dược vật thông thường không cách nào khống chế được bệnh nhiễm lây truyền.

Cũng may phát hiện sớm, nếu không tiểu trấn Thu Vân sẽ phải bị loại ô nhiễm này hành hạ tới mấy tháng sau.” Cô gái nói ra.

“Dù có giải dược cũng không đủ à?” Lục Thủy hỏi.

Trên thực tế, hẳn biết không đủ, người thường ở tiểu trấn Thu Vân rất nhiều, một khi ô nhiễm cảm nhiễm, tuyệt đối khó mà

loại trừ, cưỡng ép loại trừ thì phải chịu áp lực không hề nhỏ.

Thân thể người bình thường sẽ không thể chịu nổi.

Câu trả lời của cô gái không khác mấy với phán đoán của Lục Thủy.

“Có điều dù là ăn sâu bén rễ, nhưng thật sự cũng có dược tề có thể làm người ta khôi phục nhanh chóng, chẳng qua nó quá mức trân quý, không nói tới Lục gia luyện tiếc, cũng không ai rảnh giúp bọn họ luyện chế.” Cô bé nói thêm một câu.

Lục Thủy cảm thấy rất bình thường, có thuốc thường để thông thả trừ bệnh, thì Lục gia làm gì rảnh rồi mà nghĩ cách trừ bệnh nhanh chóng?

Trừ khi là một số người Lục gia.

Chẳng qua là ở kiếp trước, mẹ hắn cũng mắc bệnh ấy rất lâu, về phần vì sao thì cho đến hiện tại hắn cũng không biết.

Cũng không cách nào hỏi ra lời.

Đây cũng là chuyện không có biện pháp nào khác, khi đó hắn còn nhỏ ngây ngốc không hiểu chuyện, cũng không biết quan tâm mẫu thân hắn nhiều hơn.

“Không điều tra được nguồn gốc ô nhiễm?” Lục Thủy không quan tâm vấn đề mới vừa rồi.

Cô bé lắc đầu:

“Không có, nghe nói có chút đầu mối, mà đối với ta thì chẳng có tác dụng gì.

Đây, đưa tay ra.”

Lúc này trong tay cô bé có một nắm dược tề, có vẻ muốn đổ vào tay Lục Thủy.

Lục Thủy không hề lưỡng lự, vươn tay của hắn ra.

Sau đó cô bé kia thật sự đổ dược tề không rõ ràng ấy vào trong tay Lục Thủy.

Tiếp theo nàng tiếp tục đưa nghịch linh dược của nàng.

Nhóm người Chân Võ nhìn thấy cũng có chút không yên tâm, nhưng lại không cảm nhận được có nguy hiểm gì đó, nhất thời không biết có nên lên tiếng ngăn cản hay không.

“Nghe nói người vừa từ hôn về?” Cô bé hỏi thăm, cũng không ngẩng đầu lên.

Lục Thủy quan sát cánh tay đang biến thành màu đen, gật đầu nói:

“Ừm, vừa mới trở về.”

“Từ hôn thành công?” Cô bé hỏi.

Lục Thủy lắc đầu:

“Thất bại.”

“Tại sao lại thất bại?” Giọng điệu của cô bé chưa bao giờ thay đổi, nàng vẫn cúi đầu chơi đùa linh dợc.

Nghe được vấn đề này, Lục Thủy suy tư thật lâu, cũng không thể nói mình bị Mộ Tuyết hù dọa nhỉ?

Cho nên hẳn dùng một lý do khá dễ hiểu:

“Bởi vì Mộ Tuyết quá đẹp, ta không nỡ từ hôn.”

Nghe được câu này, cô bé kia sững người.

Chân Võ và Chân Linh cũng ngây ra, hoá ra là nguyên nhân này?

Nếu thật đúng như vậy thì có phải thiếu gia quá tùy hứng rồi không?

À mà, ngẫm lại, không tùy hứng thì không phải là thiếu gia.

Thế nhưng Chân Võ và Chân Linh vẫn không hiểu, tuy rằng tiểu thư Mộ Tuyết đẹp mắt, nhưng tuyệt đối không thể gọi là giai nhân tuyệt sắc gì đó chứ?

Thật sự có thể làm cho thiếu gia của bọn họ lật lọng tại chỗ sao?

Không tìm được câu trả lời.

Lúc này cô bé cũng khôi phục về bình thường, nói:

“Nhưng mà Lục gia không cưới người tầm thường.”

“Vì sao Lục gia không cưới người tầm thường?” Lục Thủy hỏi lại.

“Vì thiên phú của đời kế tiếp.”

“Vậy thiên phú của ta như thế nào?”

“Rất bình thường.”

“Còn cha mẹ ta thì sao?”

“Cha người xem như là đặc thù, có điều tương đối mà nói, cũng xem như thượng đẳng, mẹ người thì càng không cần phải nói, thiên phú tu luyện của cha người bị mẹ người bỏ rơi tới mấy con phố.”

“Cho nên hai người thiên phú tốt vẫn có thể sinh ra loại phế vật như ta đây.” Lục Thủy chạm vào cánh tay đã tê dại mà nói.

Lúc nói những lời như vậy, hẳn không hề có cảm giác gì, giống như chẳng có gì xấu hổ khi gọi mình là phế vật.

Cô bé lắc đầu:

“Nhưng tỷ lệ sinh ra hài tử có thiên phú tốt sẽ cao hơn.

Người đã tiếp xúc qua thế giới bên ngoài rồi, có hiểu thế nào gọi là không đọc sách cũng có thể trở nên nổi bật không?

Đây là một nhận định sai lầm, cũng là một kiểu viện cớ, ở tình huống có thể lựa chọn, bỏ qua sự lựa chọn ưu việt hơn là một việc ngu xuẩn.

Bởi vì đa số người xuất sắc hơn, đều là người đọc sách.

Tỉ số hai bên hoàn toàn không thể so sánh.

Vì vậy người tìm một người có thiên phú cao, mới là sự lựa chọn tốt nhất.”

Lục Thủy lắc đầu biểu thị không đồng ý:

“Đọc sách khác với kết hôn, thích một người và không thích một người là hai khái niệm tách biệt.

Còn thiên phú tốt và thiên phú kém, sự chênh lệch trong đó khó mà vượt qua được.

Nói kiểu đơn giản hơn là, Lục gia cưới vợ cho ta là để sinh con.

Mà với người thiên phú tốt, có lẽ chỉ sinh một đứa vì đó là nhiệm vụ sinh con.

Dù sao người có thiên phú tốt cũng sẽ muốn tu luyện, một khi nàng đã có con rồi thì đương nhiên nàng sẽ càng cố gắng chuyên tâm tu luyện.

Còn Mộ Tuyết thân là người thường thì khác, nàng không có cách nào tu luyện, mà bản thân ta thiên phú cũng kém, hai người chúng ta nhờ vào dược vật thì nhiều lắm chỉ sống được mấy trăm năm.

Mà chúng ta vốn bình đẳng, có thể sẽ thích nhau, hai người thích nhau đều sẽ không tu luyện, thời gian ở chung tất nhiên sẽ nhiều hơn.

Vậy có phải sẽ dễ dàng có con hơn không?

Ta đã điều tra, rất nhiều năm qua Lục gia đều là nhất mạch đơn truyền.

Nhưng nếu cho ta cưới Mộ Tuyết thì chuyện đó sẽ lập tức bị phá bỏ, mặc dù tỷ lệ sinh ra thiên phú cao là thấp. Tuy nhiên, sinh được nhiều thì tỷ lệ tự nhiên cũng sẽ cao.

Không chừng vì vậy mà Lục gia còn nhân khẩu thịnh vượng đấy chứ.”

Lục Thủy nói xong, cô bé nghe được đều ngây ngẩn cả người.

Sau đó nói:

“Quan điểm kỳ lạ, có chút đạo lý.”

Lục Thủy mỉm cười, hẳn không thể nói cho đối phương biết, kiếp trước cưới Mộ Tuyết, ngay cả đơn truyền Lục gia cũng không có.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 32: Hai Phương Ân Hôn Ước

Cô bé không lại hỏi thăm chuyện từ hôn, nàng lấy linh dược ra chơi đùa, sau đó lại cầm một đồng nước thuốc nói với Lục Thủy:

“Tay.”

Lục Thủy đưa ra bàn tay sắp không còn tri giác, thuận tiện hỏi:

“Người nói người lớn hơn ta rất nhiều? Vậy là bao nhiêu?”

“Không nhớ rõ, dù sao cũng là rất nhiều rất nhiều.” Cô bé dùng một ngón tay bôi thuốc lên tay Lục Thủy, nói.

“Vậy tại sao người lại trông giống trẻ con thế? “Lục Thủy cũng không thèm để ý đến tay của mình.

“Bởi vì chưa trưởng thành.” Cô bé nhìn tay Lục Thủy, nói.

Nàng dường như đang nhìn phản ứng của tay Lục Thủy.

Lúc này Lục Thủy quả thực cảm giác tay mình đã bắt đầu khôi phục tri giác.

Dừng hồi lâu, Lục Thủy hỏi:

“Người, là người lùn sao?”

Vấn đề này hắn đã muốn hỏi từ rất lâu, vẫn cứ luôn không có dịp để hỏi, hiện tại là cơ hội khó kiếm.

Nghe được câu này cô bé ngẩng đầu nhìn Lục Thủy, con mắt của nàng vô cùng thanh tịnh, không nhìn ra nàng đang có cảm xúc gì.

Cuối cùng nàng không nói gì, tiếp tục quan sát tay Lục Thủy.

Trong lòng Lục Thủy nhẹ nhàng thở ra, vừa mới nãy hắn còn tưởng rằng cô bé muốn ra tay quăng bay hắn luôn chứ.

“Người không nghĩ tới việc lớn lên sao?” Lúc này Lục Thủy nhéo nhéo tay của mình, cảm giác có hơi ngứa, dường

như đã bắt đầu xuất hiện những mẩn đỏ.

Cô bé nhìn thấy, nàng đặt vào tay Lục Thủ thêm một loại thuốc mới:

“Đã từng nghĩ tới, hiện tại không nghĩ nữa.”

Lục Thủy hiếu kỳ:

“Vì sao?”

Cô bé nhìn thấy tay Lục Thủy đã bắt đầu khôi phục liền đứng lên, nói:

“Người không biết Đại trưởng lão đại nhân có bao nhiêu phiền não sao?”

Không nhìn Lục Thủy nữa, cô bé nhìn về phía Chân Linh, sau đó ném ra hai bình nước thuốc, nói:

“Cầm thứ này giao cho người phụ trách Thu Vân tiểu trấn giữ gìn, nói hẩn đổ nó vào trong nguồn nước, sau đó để tất cả mọi người uống một ngụm nước, bệnh dịch lần này sẽ có thể đi qua.”

Chân Linh nhận được thuốc theo bản năng gật đầu nói:

“Vâng.”

Chỉ là Chân Linh vừa mới đáp ứng xong cũng có chút kinh ngạc, tại sao mình lại đáp ứng? Thế nhưng vẫn là không dám lẩm lời, sau đó liền cáo lui tới Thu Vân tiểu trấn.

Lục Thủy cũng đứng lên, hẩn phát hiện tay của mình đã ổn rồi, xem ra chính mình mới này đúng là bị bắt làm chuột bạch.

Tốt rồi, như trong dự liệu.

Lúc này Lục Thủy trông thấy cô bé nhìn lại:

“Đến đại điện đi, Tam trưởng lão đang ở đó chờ người.”

Nói rồi cô bé quay đầu một bước đi ra, tiếp theo biến mất ngay tại chỗ.

Lục Thủy không kinh ngạc, Chân Võ cũng không kinh ngạc.

Nhưng khác với Lục Thủy chính là, Chân Võ không nhìn về hướng cô bé kia rời đi, giác quan của y bị đánh lừa.

Lục Thủy không để ý, cất bước đi về hướng đại điện Lục gia.

Phải gặp Tam trưởng lão, đây không phải là chuyện khiến người ta vui vẻ.

Hắn lần này tuy không từ hôn thành công, thế nhưng lại cứu được toàn bộ Lục gia.

Nếu như khi đó Mộ Tuyết giết hắn, lúc ấy chắc chắn sẽ kết thù với Lục gia, rồi mấy năm sau, Mộ Tuyết sẽ có khả năng san bằng Lục gia.

Mình cũng là vì Lục gia thôi.

Được rồi, nói đùa thôi.

—— ———

Trên đại điện Lục gia.

Tam trưởng lão ngồi trên cùng, hắn âm u nghiêm mặt, lúc đầu vốn là bộ dáng như người khác thiếu hắn 5 triệu, hiện tại đã biến thành bộ dáng người khác thiếu hắn 50 triệu.

Chỉ là rất nhanh dưới đại điện xuất hiện bóng dáng một bé gái, nàng vừa xuất hiện đã trực tiếp đi lên trên cùng đại điện.

Trong nháy mắt khi Tam trưởng lão thấy nàng xuất hiện, lập tức thu hồi lại bộ mặt 50 triệu kia, đứng lên, tiếp theo lui sang một bên.

Cô bé đi lên chỗ cao nhất, thuận thế ngồi xuống.

Cô bé vừa ngồi xuống liền mở miệng nói:

“Chuyện của Thu Vân tiểu trăn đã giải quyết xong rồi.”

“Vất vả cho Nhị trưởng lão quá.” Tam trưởng lão lập tức nói.

Lục gia Nhị trưởng lão, Lục Hữu Đình, cả đời là hình hài trẻ nhỏ, năng lực lại siêu mạnh, y thuật đan thuật lại càng là siêu phàm nhập thánh.

Nhị trưởng lão không để ý cái này, mà chỉ nói:

“Ta đã gặp qua Lục Thủy rồi.”

Tam trưởng lão có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn hiếu kỳ hỏi:

“Nhị trưởng lão cảm thấy thế nào?”

“Chuyện Lục Thủy từ hôn thất bại là sự thật không thể chối cãi, mà chuyện chúng ta phải đối mặt với, cũng là không cách nào trốn tránh.” Nhị trưởng lão nói.

Đúng vậy, Lục Thủy gây họa, bọn họ không thể nào trốn tránh được.

Cũng là bởi vậy nên Tam trưởng lão mới tức giận như này.

Trước kia cho dù mất mặt thì cũng coi như xong, lần này thế mà dám trực tiếp lừa gạt mấy người đứng đầu bọn hắn.

Quả thực là coi trời bằng vung.

“Nhưng Lục Thủy đưa ra một lý lẽ tương đối thú vị.” Nhị trưởng lão nói.

Dưới sự hiếu kỳ của Tam trưởng lão, Nhị trưởng lão miêu tả lại lý lẽ trước đó của Lục Thủy.

Sau khi nghe xong, Tam trưởng lão nhíu mày nói:

“Tin được không?”

Nhị trưởng lão lắc đầu:

“Không thể tin, hắn cùng lắm là đang tìm lấy cho mình một cơ thôi, có điều lấy cơ này đúng là một hướng đi rất được.

Chỉ là...”

“Có vấn đề gì sao?” Tam trưởng lão hỏi.

Nhị trưởng lão hơi nghi hoặc một chút, nói:

“Không biết có phải là nhầm lẫn hay không, cảm giác dù lời hắn nói ra đều là mượn cơ, nhưng đối với chuyện cưới Mộ Tuyết này, hắn không bài xích, hoặc là nói hắn thật ra cũng muốn cưới Mộ Tuyết.”

“Thế nhưng cái này đi ngược lại với kế hoạch trước kia của chúng ta.” Tam trưởng lão nói.

“Vậy tạo ra hai phương án đi, thứ nhất giữ nguyên kế hoạch tuyển người ở Thiên Trì Hà, nếu người tuyển được không thích hợp, vậy thì lựa chọn phương án thứ hai.

Mà phương án thứ hai, là thuận theo Lục Thủy càn quấy, cưới người bình thường là Mộ Tuyết.” Nhị trưởng lão nói.

“Lục Thủy càn quấy để củng cố hôn ước với Mộ gia, chuyện này cũng không dễ xử lý.” Tam trưởng lão nói, đây là phương án gây trở ngại nhất.

Nhị trưởng lão trái lại cảm thấy đây không phải là vấn đề:

“Vì hôn sự của Lục Thủy, Đại trưởng lão vốn sẽ phải ra ngoài, ra ngoài một lần với ra ngoài hai lần, cũng có gì khác nhau đâu.”

Tam trưởng lão hơi kinh ngạc, đây là để Đại trưởng lão tự mình đi từ hôn sao?

Thật đúng là cho Mộ gia mặt mũi:

“Chuyện kia Đại trưởng lão sẽ đồng ý sao?”

“Có thể.” Giọng nói bình thản đột nhiên vang lên trong đại điện.

Đã như vậy Tam trưởng lão cũng không thêm đề ý tới nữa.

Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão nguyện ý ra tay dù sao cũng tốt hơn có mình hấn nhiều.

Chủ yếu là Lục Thủy thật khiến cho người ta không có cách nào, quả như vò đã mẻ thì không sợ rơi.

Lúc này Nhị trưởng lão đứng lên:

“Còn lại giao cả cho ngươi.”

“Vậy Lục Thủy vẫn cần trừng phạt sao?” Tam trưởng lão hỏi.

“Đây chính là chuyện của ngươi, không nên vì chúng ta tham dự tới mà ảnh hưởng tới quyết định của ngươi.” Nói rồi

Nhị trưởng lão liền một bước rời đi, sau đó biến mất ngay tại chỗ.

Tam trưởng lão cau mày có chút nghi ngờ nói:

“Lục Thủy đắc tội với Nhị trưởng lão sao?”

—— ———

Nhị trưởng lão lại một lần nữa xuất hiện ở ngoài cửa phòng, cửa phòng đang mở, ngồi bên trong là một vị thiếu phụ xinh đẹp trẻ tuổi, dường như đang than thở.

Nhị trưởng lão nhìn thấy vậy liền cất bước đi vào , nói:

“Đang suy nghĩ gì thế?”

Đông Phương Lê Âm lập tức quay đầu nhìn qua.

Khi nàng nhìn thấy Nhị trưởng lão, lập tức vui mừng nường mày:

“Nhị trưởng lão, sao ngài lại tới đây?”

Nói rồi Đông Phương Lê Âm liền chạy tới bên người Nhị trưởng lão, sau đó đưa tay nhéo nhéo hai má trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Nhị trưởng lão.

Bộp~

Nhị trưởng lão trực tiếp vung tay Phi Đông phương Lê Âm ra, nghiêm nhiên nói:

“Không biết lớn nhỏ...”

“Biết rồi, kính già yêu trẻ nha.” Còn không đợi Nhị trưởng lão nói xong Đông Phương Lê Âm liền nói tiếp luôn.

Nhị trưởng lão có chút bất đắc dĩ, sau đó ngồi xuống bên bàn nói:

“Đưa tay.”

Đối với việc này, Đông Phương Lê Âm không chần chờ chút nào, lập tức vươn tay.

Sau đó Nhị trưởng lão liền bắt đầu giúp Đông Phương Lê Âm bắt mạch.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 33: Kỳ Ngộ Không Tốt

Nhìn Nhị trưởng lão bắt mạch, Đông Phương Lê Âm thử hỏi:

“Nhị trưởng lão, ta không có vấn đề gì chứ?”

Nhị trưởng lão không trả lời, tiếp tục dùng linh khí kiểm tra Đông Phương Lê Âm một lần nữa.

Sau đó mới gật đầu nói:

“Không có vấn đề gì, nhưng trong khoảng thời gian này không thể rời khỏi Lục gia, ít nhất là đến khi giải quyết được vấn đề ô nhiễm.”

“Ta cũng muốn ra ngoài, nhưng ngài nhìn thử xem, đừng nói đi khỏi cửa Lục gia, ngay cả cửa sân nhỏ ta còn không ra nổi, Lục Cổ luôn nhìn chăm chăm vào ta.” Đông Phương Lê Âm nâng má thể hiện sự khó chịu.

“Đừng giả vờ nữa.” Nhị trưởng lão thu tay lại rồi nói: “Tu vi trận pháp của ngươi có thể treo tiểu tử Lục Cổ kia lên đánh, còn không phải là do ngươi cam tâm tình nguyện bị giam à. Đừng nói hấn dùng đại trận, cho dù có dùng Tụ Linh Trận cũng có thể nhốt ngươi ở đây.”

Đông Phương Lê Âm cười cười không nói lời nào, có chút xấu hổ.

“Nhưng mà lần này vận khí rất tốt, nếu không phải phát hiện ra sớm, chắc chắn thân thể của ngươi sẽ không thể nào chịu nổi. Lần ô nhiễm do tà khí này, ta luôn có cảm giác có chút gì đó không bình thường.” Nhị trưởng lão thậm chí nói may mắn.

Đông Phương Lê Âm cũng nghĩ mà sợ:

“Lúc đó nếu không phải tiểu trấn Thu Vân xin giúp đỡ kịp thời, ta và Lục Cổ đều đã xuống đó giải sà.

Khi ấy lại phải nằm giường bệnh thật lâu rồi.

Lục Cổ bị dọa đến ban đêm cũng không khép được mắt lại.

Hỏi hấn làm sao vậy, còn mạnh miệng đáp đều tại con trai quá nghịch ngợm nên mới không ngủ được.”

Nói đến về sau nét mặt Đông Phương Lê Âm tràn đầy ý cười.

Nhị trưởng lão nhìn Đông Phương Lê Âm nói:

“Nhớ kỹ, nhất định phải tránh xa nơi ô nhiễm ra, thân thể của người còn chưa hồi phục, căn bản không chống đỡ được đâu.

Đây không phải là vấn đề nằm giường bệnh lâu hay không, mà là vấn đề sẽ khiến cho thương thể của người không cách nào chuyển biến tốt đẹp lên được.

Hiện tại nếu dưỡng bệnh cho tốt thì muốn có song thai còn dễ, nếu không cẩn thận dễ bị bệnh, đời này cũng không có hi vọng gì nữa.”

Nghe thấy thế Đông Phương Lê Âm quay đầu nói:

“Không cần sinh song thai.”

Bộp!

Nhị trưởng lão vỗ xuống bàn, nghiêm mặt nói:

“Đây là vấn đề muốn hay không muốn sao?”

Đông Phương Lê Âm giật nảy mình, sau đó cầm điếu tâm đưa tới bên miệng Nhị trưởng lão:

“Đúng đúng, Nhị trưởng lão không nên tức giận. Nào, ăn điếu tâm đi. Tức giận nhiều sẽ chóng già đó.”

Nhị trưởng lão nhìn điếu tâm rồi cắn một miếng, nói:

“Người có già thì ta cũng sẽ không già.”

Đông Phương Lê Âm: “...”

“Nhưng bệnh dịch lần này nghe nói là Lục Thủy phát hiện ra, cũng là hấn báo cho Thu Vân tiểu trấn xin giúp đỡ Lục gia, nếu không thật sự sẽ có chuyện lớn.” Nhị trưởng lão nói.

Chuyện lớn này đương nhiên là có quan hệ tới Đông Phương Lê Âm, còn lại Nhị trưởng lão cũng không quá để ý tới.

Sau đó Nhị trưởng lão lại nói:

“Người cảm thấy căn cứ để Lục Thủy phát hiện là gì?”

Đông Phương Lê m suy nghĩ một chút nói:

“Căn cứ có khả năng cao nhất sợ sẽ dọa ngài, cũng chính là thứ vài người trẻ tuổi trong tiểu trấn gọi là chuunibyou.”

Nhị trưởng lão: “...”

Hợp tình hợp lý.

Cuối cùng Nhị trưởng lão cầm lấy điểm tâm trong tay Đông Phương Lê Âm, nói:

“Yên ổn ở trong phòng, đừng nên ra ngoài đi lại, qua tầm một hai năm thân thể sẽ tốt lên, đến lúc đó sinh hay không sinh tùy tâm tình các người.”

Ngừng lại, Nhị trưởng lão tiếp tục nói:

“Đúng rồi, Lục Cổ đâu? Gọi hắn xuống đây”

Đông Phương Lê Âm không hiểu, thế nhưng vẫn gọi phu quân của nàng từ bên ngoài trở về.

Rất nhanh trong sân nhỏ truyền đến một tiếng động lớn, tiếp đến Lục Cổ đã xuất hiện trước cửa phòng, nét mặt lo lắng.

Chỉ là đến khi thấy Nhị trưởng lão đang ở trong, hắn đã không còn lo lắng nữa.

Nếu như có chuyện gì xảy ra, vậy thì không phải là phu nhân liên hệ hắn rồi.

Nhìn thấy Lục Cổ đã trở về, Nhị trưởng lão đứng lên.

Nàng đi đến bên cạnh Lục Cổ, nói:

“Người là người lùn sao, lặp lại một lần đi.”

Lục Cổ hơi nghi hoặc một chút, thế nhưng vẫn mở miệng lặp lại một lần:

“Ngươi là người lùn sao?”

Trong nháy mắt khi Lục Cổ hỏi ra câu này, Nhị trưởng lão bắt lấy tay Lục Cổ, sau đó uốn lạy.

Răng rắc một tiếng.

Là âm thanh xương cốt đứt gãy.

Tiếp theo Nhị trưởng lão đưa tay há lên, trong phút chốc Lục Cổ cảm thấy trời đất muốn đảo lộn.

Sau đó bịch một tiếng, Lục Cổ trực tiếp ngã nhào xuống đất, đất lún xuống ba thước.

Mà một cái ném này khiến cho toàn bộ thân thể Lục Cổ trở nên vụn vụn.

Phẳng phất xương cốt vỡ vụn mất một nửa.

Lúc này Nhị trưởng lão mới mở miệng nói:

“Câu vừa rồi kia là Lục Thủy hỏi, ta nhìn hấn còn nhỏ vậy không chịu nổi đáp án. Hiện tại chỉ có thể để cho kẻ làm cha là người chuyển hộ đáp án: Không phải! Phải rồi, nhớ chăm sóc Lê Âm.”

Nói xong Nhị trưởng lão liền bỏ phần điểm tâm còn lại vào trong miệng, sau đó bước ra một bước biến mất khỏi chỗ cũ.

Lục Cổ: “...”

Cái thằng Lục Thủy kia dám chơi hổ cha.

Lúc Lục Thủy đi trên đường luôn cảm thấy phía sau lưng hơi mát.

Hắn nhìn trời một chút, không có hạ nhiệt mà.

Cuối cùng hắn lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa.

Rất nhanh Lục Thủy đã trở về Lục gia, hắn trực tiếp hướng đại điện mà đi, Chân Võ đã không còn đi theo hắn nữa.

Sau đó Lục Thủy đi vào trước đại điện, lần này ai cũng không nhìn thấy.

Không dừng lại, hấn rảo bước tiến vào trong đại điện.

Tiến vào đại điện, Lục Thủy thấy được Tam trưởng lão ở trên cùng.

Lúc này gương mặt Tam trưởng lão giống như người khác thiếu mình 50 triệu.

Nhìn thấy gương mặt này, cả người Lục Thủy cảm thấy không xong rồi, lần này khó nói sẽ bị phạt thế nào.

“Bái kiến Tam trưởng lão.” Lục Thủy cung kính hành lễ.

“Biết sai rồi?” Giọng nói của Tam trưởng lão có chút trầm thấp.

Lần này Lục Thủy không mạnh miệng nữa, chỉ cúi đầu nói:

“Biết.”

Tam trưởng lão nhìn Lục Thủy, trong mắt của hấn mang theo vẻ thất vọng, sau đó nói:

“Vậy tại sao phải làm thế?”

Lục Thủy không có trả lời, kỳ thật hấn rất muốn hỏi một câu: Tam trưởng lão ngài hiểu tình yêu sao?

Nhưng hấn lại không dám hỏi, bởi vì Tam trưởng lão hấn không biết yêu.

Nhìn thấy Lục Thủy không nói lời nào, Tam trưởng lão cũng không có ý định hỏi tiếp, đại khái là đáp án hấn đã biết từ Nhị trưởng lão rồi.

“Nghe nói bệnh dịch ở Thu Vân tiểu trấn là do người đã đoán được từ trước?” Tam trưởng lão đổi đề tài.

Đối với chuyện này, Lục Thủy không khiêm nhường chút nào, gật đầu nói:

“Đúng thế.”

Thật đúng là không khiêm tốn chút gì, Tam trưởng lão nhìn Lục Thủy, cũng không biết phải nói hấn thế nào cho phải.

“Vậy phạt người một tuần sau phải đi thăm dò được nguyên nhân chuyện này, có vấn đề gì không?” Tam trưởng

lão hỏi.

Chỉ thế thôi?

Lục Thủy hiểu kỳ, có phải hơi nhẹ hay không ? Sau đó nói:

“Không vấn đề gì.”

Tam trưởng lão gật đầu:

“Rất tốt, vậy năm ngày này ngươi đợi ở Phong Sương Hà hồi lỗi đi.”

Lục Thủy: “...”

Đi Phong Sương Hà?

Lấy tu vi nhị giai của hắn, đến đó năm ngày thì không chết cũng phải tàn phế một nửa. Đương nhiên, với thực lực hiện tại của hắn cũng không sợ lắm

Chủ yếu là, Phong Sương Hà vốn là nơi thần bí, với cái vận khí này của hắn, đi vào khả năng còn chưa tới hai ngày đã phát động kỳ ngộ.

Phát động kỳ ngộ ngay tại Lục gia, động tĩnh lớn một chút, đây không phải là lại gây chuyện sao?

Một khi đã gây chuyện thì khả năng cực cao sẽ mất đi tự do.

Việc này liên quan tới đại kế từ hôn.

Cho nên không thể đi vào.

“Tam trưởng lão, ta cảm thấy có nên đổi sang hình phạt khác hay không? Ở bên trong năm ngày có thể sẽ trọng thương mất, như vậy sẽ không có thời gian ra ngoài tìm nguyên nhân.” Lục Thủy thử thương lượng.

“Còn thừa lại hai ngày không đủ cho ngươi tu dưỡng sao?” Đây là câu trả lời vô tình của Tam trưởng lão.

Lục Thủy vốn còn muốn nói tới chuyện khác, chỉ là còn chưa kịp mở lời, Tam trưởng lão đã lên tiếng:

“Nếu như ngươi không đồng ý cũng được, vậy đổi sang thiết bị hiện đại...”

Còn không có đợi Tam trưởng lão nói xong, Lục Thủy liền lập tức nói:

“Tam trưởng lão, ta đi.”

Không ngờ Tam trưởng lão hèn hạ như thế.

“Đã như vậy thì giữ lại pháp bảo trữ vật đi, sau đó báo bình an cho cha mẹ ngươi, hôm nay đi.” Tam trưởng lão không cần suy nghĩ mà nói luôn.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 34: ĐỂ MẮT TỚI ẪN THIÊN TÔNG

Cuối cùng, Lục Thủy ngoại trừ Thiên Địa Trận Văn, những thứ còn lại đều để trên đại điện.

Tam trưởng lão nhìn Lục Thủy rời khỏi đại điện, khẽ thở dài:

“Chúng quy vẫn là quá bình thường, đừng nói gì mà danh chấn tu chân giới, một chút dáng vẻ cũng không có.”

Tam trưởng lão ngồi tại chỗ trầm mặc hồi lâu, cuối cùng lại thở dài một tiếng.

“Người đâu.”

Rất nhanh, trên đại điện xuất hiện một lão nhân, chính là người mà Lục Thủy nhìn thấy trên tầng thứ tư của Tàng Kinh các.

Vừa xuất hiện, lão nhân liền thấp giọng cung kính nói:

“Tam trưởng lão.”

“Chuẩn bị chút đồ gì đó, rồi đến nội bộ Phong Sương Hà đọi, chờ đến ngày thứ hai sau khi Lục Thủy tiến vào thì bắt đầu mỗi ngày từ trên thả một ít vật xuống, coi như là hấn vận khí tốt nhất được đi.

Đồ vật cũng phải lựa chọn cho có cảm giác một chút, đừng lộ liễu.” Tam trưởng lão mở miệng nói ra.

Khổ Thụ lão gật đầu:

“Ta hiểu rõ, hậu kỳ nhị giai làm một cái, tam giai làm một cái, trưởng thành hình làm một cái, đặc thù làm một cái, như vậy sẽ thúc đẩy mong muốn tu luyện của thiếu gia.”

Tam trưởng lão gật đầu, coi như hài lòng đối với sự an bài của Khổ Thụ lão:

“Tốt nhất để hấn chịu khổ một chút, nếu như có thể làm cho hấn cảm nhận được mình là nhân vật chính thì càng tốt, dù

sao cũng chỉ có hai loại kết quả, không phải càng phách lối thì chính là sẽ học được ả nhân.

Học được ả nhân thì quá tốt rồi, còn nếu như càng phách lối...”

Tam trưởng lão thở dài một tiếng, nói:

“Dù sao cũng đã phách lối như vậy rồi.”

Khổ Thụ lão gật đầu, nhưng rất nhanh lại đưa ra một nghi vấn:

“Nếu như thiếu gia đổ ngay ngày đầu tiên thì làm sao bây giờ?”

Trong nháy mắt, Tam trưởng lão như nghẹn ở cổ họng.

Sau đó đứng dậy, biến mất ngay tại chỗ.

Khổ Thụ lão: “...”

--

Lục Thủy rời khỏi đại điện liền đi gặp cha mẹ hắn, dù sao việc mình phải vào Phong Sương Hà cũng không phải chuyện tốt.

Hai người bọn họ chắc chắn sẽ lo lắng đến chết.

Ở kiếp trước hắn cũng từng vào qua, mẹ hắn thực sự rất gấp.

Sau đó vì không để cho mẹ hắn quá sốt ruột, hắn cùng ngày liền bị mang ra ngoài.

Cũng không có cách nào, ở kiếp trước, đoạn thời gian này hắn thực sự rất yếu.

Rất nhanh Lục Thủy đã đi tới nơi ở của cha mẹ hắn, chỉ là thời điểm tới nơi thì phát hiện xung quanh quá an tĩnh.

Bình thường dù không ở gần cũng đều có thể nghe được tiếng cha mẹ hắn nói chuyện trên trời dưới đất.

Lục Thủy vừa nhìn xuống sân nhỏ, liền thấy người thị nữ kia đang ở đó.

“Cha mẹ ta ở bên trong?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Kỳ Khê thấy là Đại thiếu gia, lập tức gật đầu cung kính:

“Vâng thưa thiếu gia.”

“Bên trong xảy ra chuyện gì sao?” Lục Thủy tiếp tục hỏi.

Kỳ Khê không giấu diếm, đáp:

“Tộc trưởng hình như bị người công kích, nghe phu nhân nói là con nợ cha trả.”

Lục Thủy: “...”

Hắn có lẽ đã biết đại khái chuyện gì xảy ra rồi, ngẫm lại tốt hơn là mau chóng đi Phong Sương Hà đi.

Tránh đầu gió.

Nhưng Lục Thủy vừa mới quay đầu, phía sau liền truyền đến giọng nói âm trầm của cha hắn:

“Lục Thủy, ngươi đi đâu?”

Lục Thủy không chút do dự, tăng tốc rời đi:

“Tam trưởng lão bảo ta đi Phong Sương Hà, không thể để Tam trưởng lão đợi lâu được.”

Phụ thân không cần tiễn dẫu, ta đi một chút liền về, ngài ở lại chiếu cố tốt mẫu thân đi.”

Không bao lâu sau đã không còn thấy bóng dáng của Lục Thủy.

Dường như đã sử dụng toàn bộ tu vi để chạy.

Nhìn không thấy Lục Thủy, sắc mặt Lục Cổ cũng không khá hơn, hắn đến bây giờ cũng còn chưa hoàn toàn hồi phục.

“Nhìn nhi tử thì xem ra, chàng còn đáng sợ hơn so với Phong Sương Hà?” Đông Phương Lê Âm đứng ở một, giọng mang theo chút ý cười.

Lục Cổ nhìn Đông Phương Lê Âm, nói:

“Nàng không cảm thấy việc tiểu tử kia đi Phong Sương Hà mới là trọng điểm sao?”

Nghe được cái này, Đông Phương Lê Âm sững sờ, lập tức định đuổi theo.

Chỉ là vừa giờ chân lên đã bị Lục Cổ kéo lại:

“Hiện tại nàng không thể đi ra ngoài, để ta đi xem.”

Mắt Đông Phương Lê m khẽ chuyển, thế này không phải là ép con bọn họ vào Phong Sương Hà sao?

--

Lục Thủy dùng tốc độ nhanh nhất chạy vào Phong Sương Hà, kém chút bị đuổi kịp, cũng đã lớn như vậy rồi, hẳn không muốn bị cha đánh.

Phong Sương Hà là một sơn động phía sau núi, cũng không xa, cho nên Lục Thủy mới có cơ hội nhanh hơn cha hẳn một bước.

Sơn động này không có tên, Phong Sương Hà là gọi theo tên sông, bên trong có một con sông không bao giờ cạn, nước sông cực kì lạnh giá, đó chính là Phong Sương Hà.

Lục Thủy vừa tiến vào sơn động không bao lâu đã cảm giác được cái lạnh kinh người, rung mình một cái, cũng không có kháng cự mà tiếp tục đi lên phía trước.

Đi không bao lâu thì thấy một ánh sáng nhạt phát ra từ dòng sông, dòng sông này dường như đã chiếm hết toàn bộ lối đi trong sơn động, chỉ chừa lại một khoảng nhỏ hẹp ở hai bên cho người đi bộ.

Lục Thủy đứng ở vị trí biên giới, hẳn nhớ ở phía trước có một cái Điều Ngư Đài, là nơi để người ta hỏi lỗi.

Rất nhanh Lục Thủy liền thấy Điều Ngư Đài, nhưng ngoài ý muốn của hẳn, Chân Võ và Chân Linh thế mà cũng ở đó.

--

Mộ gia.

Tại nơi ở của Mộ Tuyết, trước đó vốn treo lên tên của Mộ Nhã Nguyệt, hiện tại đã bị gỡ xuống, chỉ là cũng không thấy tên của Mộ Tuyết.

“Đại tiểu thư, ngài thật sự không viết sao?” Đinh Lương nhìn Mộ Tuyết hỏi.

Tên ở bên ngoài sân nhỏ của viện cần phải do chủ nhân tự mình viết.

Cái trước đó mang tên Mộ Tuyết là do nàng tự viết khi còn nhỏ.

Nhưng tấm bảng kia đã bị Mộ Tuyết tự tay hủy, bây giờ nàng không viết liền không có biện pháp treo cái gì lên.

Nhiều người sốt ruột, nhưng cũng không ai dám thúc giục Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết nhìn bút mực trước mặt nói:

“Để bọn họ tự viết đi.”

Có thể nàng không thêm đề ý, dù sao hiện tại cũng không muốn tự mình viết.

Đại tiểu thư đã nói như vậy, Đinh Lương cũng không có cách nào.

Còn việc để ai viết?

Làm gì có ai dám viết.

Dù sao nàng cũng đã hết sức khuyên giải, cũng may mà đại tiểu thư không có bị từ hôn, nếu không về sau sẽ còn phải chịu nhiều khổ sở hơn.

“Đúng rồi, Nhã Lâm sao hôm nay không đến? Người đi hỏi một chút đi.” Mộ Tuyết nhẹ giọng nói.

“Vâng, ta đi hỏi ngay.” Sau đó Đinh Lương liền lui ra ngoài.

Mộ Tuyết lúc này mới chuyển ánh mắt đặt lên một quyển sách trên bàn:

“Cửu Chuyển Bất Tử Chân Kinh? Tên Lục Thủy kia nhất định ở chỗ nào vậy?”

Nàng nhớ rõ là Lục gia không có quyển công pháp này, trừ khi là trước lúc cưới đã mất.

Suy nghĩ kỹ một chút, cũng có thể là như vậy.

Dù gì thì quyền công pháp này cũng nằm trên người Lục Thủy.

Sau đó nàng cũng không tiếp tục để ý đến Bất Tử Chân Kinh, môn công pháp này không có một chút tác dụng nào đối với nàng.

‘Thời gian còn lại ba năm, mặc dù đã xuất hiện chuyện từ hôn ngoài ý muốn, nhưng có khả năng Lục Thủy vẫn sẽ bị tên ma tu kia làm cho trọng thương.

Tốt nhất là trước khi Lục Thủy bị thương phải tìm tới tên ma tu kia, sau đó thế chỗ hắn...’

Giáo huấn vẫn phải làm, chỉ là không thể quá ác.

‘Ài, cũng không biết chính xác là bị thương khi nào, mong là còn chưa có vấn đề gì.’

Mộ Tuyết thở dài một tiếng:

‘Mà ta thân ở Mộ gia cũng khó ra ngoài nghe ngóng tin tức, xem ra nên tìm thời gian không chế một môn phái tu chân ở trong tay, để bọn hắn thu thập tình báo giúp.

Nhưng mà môn phái nào thì thích hợp? Trong chuyện thu thập tình báo, mạnh nhất là Thiên Cơ các, nhưng mà các chủ Thiên Cơ các có thể sẽ biết ta muốn gây bất lợi cho hắn, sau đó tránh né không gặp.

‘Đi tìm thì quá tốn thời gian.’

Suy tư một lúc, Mộ Tuyết liền có mục tiêu mới:

‘Năng lực tình báo của Ân Thiên tông cũng rất mạnh, có thể suy tính một chút, nhưng mà Ân Thiên tông dường như có chút quan hệ với Lục gia, không biết có ảnh hưởng gì tới Lục gia hay không.

Ừm, nếu không chế tốt thì đây cũng không phải vấn đề lớn, dù sao thì cũng đợi đến lúc Thiên Trì Hà mở ra rồi lại nói.

Nếu như Lục gia vẫn dự định tuyên vị hôn thê mới cho hắn, tất nhiên sẽ phải tới từ hôn trước, lúc đó lại để bọn hắn bỏ

đi ý nghĩ này là được.’

Đối với việc Lục gia tuyển thân Thiên Trì Hà nàng cũng đã biết.

Nhưng mà lần này do tu vi hoàn toàn biến mất, nàng không có cách nào tham gia, mà lúc trước cũng không có tham gia, chẳng qua lần này Lục Thủy lại tham gia.

Mộ Tuyệt chỉ có thể hy vọng tương lai sẽ không sai lệch quá nhiều so với trước kia, muốn lệch cũng phải đợi nàng gả vào Lục gia đã.

Dịch: MB_Boss

Chương 35: Giả Làm Đại Lão?

Sau đó Mộ Tuyết không nghĩ nhiều nữa.

Thiên Trì Hà sẽ mở ra vào nửa tháng sau, khi đó sẽ có thể xác định Lục gia có đến từ hôn nữa không.

Ài.

Thở dài một tiếng.

Mộ Tuyết có chút bất đắc dĩ, vốn dĩ mình phải thuận lợi gả vào Lục gia, nhưng lại bởi vì tu vi của nàng hoàn toàn biến mất dẫn đến lúc nào cũng có thể bị từ hôn.

Thế nhưng không thể thay đổi chuyện mất tu vi.

Cũng may tạm thời không có vấn đề.

Có đôi khi muốn vô song rất dễ dàng, nhưng muốn bình thường thì lại khó càng thêm khó.

Mộ Tuyết trầm mặc một lát, lúc này có mấy người đi vào sân.

Là Đinh Lương và Đường Y.

Đường Y thì dẫn theo Nhã Lâm.

Thấy Đường Y tới, Mộ Tuyết đã đứng lên, sau đó lễ phép gọi một tiếng:

“Đường di.”

Lúc này vẻ mặt Đường Y có chút xấu hổ, ánh mắt cũng hơi né tránh.

Nàng do dự một chút, nói:

“Nhã Lâm còn nhỏ, có thể không học được Thiên Nữ Chân Kinh, nếu Tuyết Nhi cảm thấy phiền phức, việc này coi như xong, không cần phí thời gian cho Nhã Lâm.”

Nàng thật sự muốn thôi, hiện nay Tộc trưởng đã hạ lệnh, không cho phép bất kỳ ai dòm ngó bất cứ đồ vật gì của Mộ

Tuyết.

Lần này vô sự đã là vô cùng may mắn, thêm một lần nữa, nàng không chết thì cũng phải bị lột da.

Mộ Tuyết vẫy tay với Nhã Lâm, Nhã Lâm nhìn mẹ mình giây lát, nhận ra mẹ không từ chối, lúc này mới vui vẻ đi tới.

Sau khi Nhã Lâm tới, Mộ Tuyết mới nhẹ nhàng nói:

“Ta dạy được, Đường di đừng nghĩ nhiều.”

Đường di nhìn Mộ Tuyết hồi lâu, cuối cùng hỏi:

“Ngươi, không trách chúng ta sao?”

Mộ Tuyết vô thức xoa đầu Nhã Lâm, nàng rũ lông mi giống như đang nhớ tới gì đó, sau đó nói khẽ:

“Trách.”

Mộ Tuyết ngừng giây lát, rồi tiếp tục mở miệng:

“Nhưng, dù sao cũng là người một nhà.”

Chính là người một nhà, ở kiếp trước sau khi nàng xuất giá thì thỉnh thoảng vẫn sẽ trở về, tuy rằng không được chào đón ra sao, nhưng mà vẫn sẽ trở về.

Nhưng sau ngày hôm ấy, đã không về Mộ gia nữa.

Ngày ấy, lần đầu tiên nàng thấy Lục Thủy xuất thủ, cũng là ngày mà Lục Thủy san bằng toàn bộ Mộ gia thành bình địa.

Lục Thủy không hề giết một ai, cũng không đả thương mấy người.

Nhưng mà nàng đã không thể trở về, cho dù Mộ gia có xây dựng lại đi chăng nữa, nàng cũng không thể tiếp tục trở về.

Nghe Mộ Tuyết nói vậy, Đường Y cúi đầu, cuối cùng nói:

“Nếu như mẹ ngươi còn sống, chắc chắn sẽ không đối xử với ngươi giống như ta.”

Mộ Tuyết không nói gì, chỉ sờ lên sợi dây thắt nút ghi nhớ trên cổ tay, nàng vẫn luôn cảm thấy rằng mẹ nàng chắc chắn rất yêu thương rất yêu thương nàng.

Thế nhưng nàng chưa bao giờ gặp được mẹ nàng.

“Tỷ tỷ, tóc hơi ngứa.” Nhã Lâm ngẩng đầu nhìn Mộ Tuyết mà nói.

Tay của Mộ Tuyết còn đang đặt trên đầu Nhã Lâm mà vuốt ve.

Thấy Nhã Lâm ngẩng đầu nói chuyện, Mộ Tuyết mới hồi phục tinh thần lại, sau đó nhẹ nhàng gỡ gỡ đầu nhỏ của Nhã Lâm, mang theo một chút ý cười nói:

“Bây giờ sao rồi?”

“Hết ngứa rồi, phải rồi tỷ tỷ, hôm nay chúng ta đánh tiêu quái thú hả?” Nhã Lâm hỏi.

Mộ Tuyết gật đầu:

“Ừm, có điều phải dạy người viết chữ trước.”

Đường Y ở bên cạnh nhìn, nàng xác định được vừa rồi Mộ Tuyết thật sự đã cười với Nhã Lâm.

Nàng thật sự muốn dạy Nhã Lâm?

Vì sao?

Thiên Nữ Chân Kinh là giá trị cuối cùng của nàng, dễ dàng đưa ra như vậy, nàng quả thật không thêm để ý sao?

—— ———

“Lưu Hỏa? Tông môn chúng ta có người này từ khi nào? Hay là Thiếu tông chủ?” Sâu trong bóng tối có vài cây cột đá, bốn cái bóng đen đứng vững trên cây cột đá, trong đó một cái bóng nói lời vô cùng khinh thường.

“Thế nhưng Tông chủ đã biến mất nhiều năm, có khi nào là Thiếu tông chủ mà lão nhân gia khâm định không?” Lần này là giọng nữ.

“Nếu Tông chủ không đích thân hạ lệnh, vậy thì rõ ràng cần chúng ta khảo hạch, vì vậy không cần bận tâm điếm ấy.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Đưa hắn lên bí giám, đồng ý thì giơ tay.”

Sau một khắc, trong bốn người đã có ba người giơ tay.

“Tốt, vậy trước tiên cho tên hấn vào bí giám, những cái khác thì chờ có thu hoạch rồi bỏ túc sau.”

“Các người nghĩ cho kỹ, lên bí giám thì dễ, xuống bí giám thì khó đấy.” Nữ tử kia nói ra.

“Sợ cái gì? Tên Lưu Hỏa này nếu thật sự là Thiếu tông chủ, hay là Thiếu tông chủ không thể chọc vào, cùng lắm thì ta ăn phân nhận sai tại chỗ.”

“Ồ, lại bắt đầu hết ăn lại uống rồi?”

“...”

“Sao các người cũng ở đây?” Lục Thủy đi lên Điều Ngự Đài, hỏi.

Bây giờ hàn ý sớm đã bắt đầu ăn mòn thân thể của hấn, có điều hấn không hề chống cự gì.

Chân Võ và Chân Linh gặp Lục Thủy thì thật sự cũng bất ngờ.

Không nghĩ tới ngay cả Thiếu gia cũng vào.

Sau đó Chân Võ nói:

“Tam Trưởng lão nói chúng ta làm việc không suôn sẻ.”

Lục Thủy gật gật đầu, hấn không hỏi thêm nữa, rất rõ ràng, kẻ cầm đầu chính là hấn.

Sau đó Lục Thủy ngồi ở một bên, bắt đầu đọc Thiên Địa Trận Văn, đây là việc duy nhất hấn có thể làm ở nơi này.

Về phần Hữu Vi Pháp, bởi vì không có sức mạnh Ngũ Hành, hấn không có cách nào tu luyện.

Hiện tại tu vi của hấn dừng lại ở 2.4, trước khi trở về hấn đã thăng cấp thành công lên 2.4, còn cách 2.5 chênh lệch không ít.

Vốn cho rằng một tuần là có thể Tam giai, bây giờ xem ra phải trì hoãn vài ngày.

Vấn đề không lớn.

“Thiếu gia, có một vấn đề muốn hỏi ngài một chút, Thiếu gia biết cô bé lúc trước là ai không?” Chân Linh hỏi.

Nàng vẫn rất nghi hoặc, nhìn kiểu nào cũng thấy cô bé kia không hề đơn giản, nhưng mà Lục Thủy không có người như vậy.

Lục Thủy trầm mặc một lát, Nhị Trưởng lão Lục Hữu Đình, cả đời đều không thể lớn lên.

Rất chiếu cố đối với nữ quyến Lục gia.

Nàng rất ít lộ diện ở Lục gia, cho dù lộ diện cũng rất ít người biết thân phận của nàng.

Nhị Trưởng lão không muốn nói, những người khác cũng không thể nói.

Nói ra thì có thể là con nợ cha trả.

Mặc kệ là Nhị Trưởng lão hay là Tam Trưởng lão, cũng sẽ không động thủ với hắn còn nhỏ, nhưng mà bọn họ có thể ra tay với cha hắn.

Mà cha sẽ ra tay với hắn.

Cho nên, vẫn nên làm đứa con ngoan đi.

Cuối cùng Lục Thủy mở miệng nói:

“Không thể nói.”

Thì ra thiếu gia cũng không biết, Chân Võ và Chân Linh âm thầm nghĩ vậy.

Nhiều khi thiếu gia không biết chuyện nào đó, sẽ không nói không biết, mà chỉ nói mấy kiểu như không thể nói, chưa đến lúc, nói các người cũng không hiểu.

Cho nên nghe được câu trả lời này, có thể dịch thẳng ra là: Ta không biết.

Chân Võ và Chân Linh không hỏi thêm nữa, hỏi nhiều sẽ dễ bị hiểu lầm thành bọn họ cố tình vả vào mặt thiếu gia.

Chân Võ và Chân Linh không nói lời nào, Lục Thủy đương nhiên cũng vui vẻ nhẹ nhõm.

Thế nhưng hôm nay hấn nhìn thấu thân phận của Nhị Trương lão, không biết nàng có để ý hay không.

Chắc là sẽ không để ý.

(Dưới tình huống bình thường hấn không biết Nhị trương lão là ai.)

Ban đêm.

Lục Thủy vẫn đang đọc sách, Phong Sương Hà vẫn luôn phản chiếu ánh sáng nhàn nhạt, hoàn toàn đủ cho hấn đọc sách.

“Thiếu gia, ngài không lạnh sao?” Chân Võ ở phía sau hỏi.

Lúc này bọn họ gắng hết sức chống chọi với hàn khí, nhưng càng lúc càng không hiệu quả, hai người đã lạnh đến run rẩy.

Cũng bởi vì như vậy, bọn họ mới vô cùng ngạc nhiên, tu vi của Lục Thủy yếu như thế, vì sao còn có thể tâm vô bàng vụ mà đọc sách.

Dời lực chú ý cũng không thể chống cự hàn khí.

Lúc này Lục Thủy cũng là lạnh buốt toàn thân, nhưng mà hấn vẫn chịu được.

Có điều cách chống cự của Lục Thủy không giống nhóm người Chân Võ.

Sau khi suy tư, Lục Thủy nói:

“Rút hết sức mạnh của các người, đừng cố chống cự hàn khí, làm cho linh khí có chiều hướng bình ổn.”

Chân Võ và Chân Linh không hiểu, nhưng vẫn làm theo, có điều phải nhắm mắt điều tiết mới có thể ổn định linh khí.

“Nhớ kỹ, cho dù phải chịu hàn khí gây khó chịu đến cỡ nào, cũng đừng dùng sức mạnh.” Lục Thủy bổ sung một câu.

Sau đó hấn tiếp tục xem sách.

Hồi lâu sau, Chân Võ và Chân Linh mở mắt, trong mắt bọn họ lộ vẻ kinh hãi, thật sự không lạnh.

Mặc dù thân thể có chút lạnh buốt, nhưng mà hoàn toàn nằm trong phạm vi chịu đựng.

“Sao vậy nhỉ?” Chân Võ vô ý thức hỏi.

Lục Thủy lật ra một trang sách nói:

“Có một loại lạnh khiến người cảm thấy người lạnh.”

Chân Võ và Chân Linh đều là vẻ mặt nghi vấn.

Lục Thủy không ngần đầu, tiếp tục nói:

“Phong Sương Hà lạnh nhất không phải khí lạnh, là tâm lạnh.”

“Có ý gì?” Chân Linh hỏi.

“Nói các người cũng không hiểu.” Lục Thủy tiếp tục xem sách, không có ý tiếp tục trả lời.

Chân Võ và Chân Linh hiểu rõ, thì ra thiếu gia cũng là kiến thức nửa vờ.

Thế nhưng thiếu gia lợi hại thật, nói như vậy, trước kia thật sự đều là giả vờ?

Hay là nói, gần đây trình diễn đột phá tầm cao mới, định khiêu chiến cách chơi mới, đại lão giả trang?

Bọn họ không chiếm được đáp án.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 36: Bóp Chết Kỳ Ngộ

Vào đêm khuya, Lục Thủy vẫn đang đọc sách.

Chân Võ và Chân Linh cũng đang cảm nhận linh khí của bọn họ. Bọn họ phát hiện, hàn khí ở nơi này lại trợ giúp bọn họ gia tăng khả năng kiểm soát và tích lũy linh khí.

Nếu như không nhờ Lục Thủy chỉ dẫn, có lẽ phải đến lúc tiêu hao hết linh khí thì bọn họ mới nhận ra, không phải, tiêu hao hết cũng không có cách nào phát hiện.

Trước kia bọn họ từng tới Phong Sương Hà, khi đó vẫn cho rằng đây là nơi để trừng phạt người khác.

Không ngờ chỗ này còn trợ giúp tu luyện.

Khi bọn hắn đang cảm nhận linh khí, đột nhiên nghe được tiếng nước “ào ào”.

Khoảnh khắc nghe được tiếng động, bọn họ mở mắt ra.

Tiếp theo bọn họ thấy bên trong Phong Sương Hà xuất hiện hai con cá, là hai con cá lửa đỏ.

Bọn chúng cứ bơi lội trước Điều Ngư Đài.

Vùng xung quanh chúng nó bơi lội, hàn khí đã tiêu tan rất nhiều.

Lúc này Lục Thủy cũng ngẩng đầu nhìn đến.

Dương Viêm Hỏa Ngư? Dương Viêm Hoả Ngư ở trong Phong Sương Hà mấy ngàn năm không ra một lần, hôm nay đi ra làm gì?

Lục Thủy cảm giác được Phong Sương Hà tràn đầy ý xấu đối với hắn.

Mà Chân Võ và Chân Linh bên cạnh cũng nhận ra.

Chân Võ kinh hoảng kêu lên:

“Dương Viêm Hỏa Ngư? Thiếu gia, là Dương Viêm Hoả Ngư trong truyền thuyết.”

Chân Linh cũng kinh hãi:

“Nghe nói lần trước Dương Viêm Hỏa Ngư xuất hiện là cách đây 8000 năm, chỉ cần Dương Viêm Hỏa Ngư xuất hiện, lập tức có thể hóa giải cực hàn của Phong Sương Hà, mà không có cực hàn, là chúng ta có thể tiến vào đáy của Phong Sương Hà, nghe nói phía dưới có thể là một vùng đất kỳ tích.”

Chân Võ và Chân Linh rất kích động, rốt cuộc dưới đáy Phong Sương Hà có thứ gì, ngoại trừ ba vị Trưởng lão, toàn bộ Lục gia kể cả tộc trưởng đều không biết chắc chắn.

Vậy mà hôm nay bọn họ lại có cơ hội kiến thức được.

Có thể không kích động sao?

Lục Thủy khép sách lại, vung tay lên một cái, “bịch” một tiếng, hai con Dương Viêm Hỏa Ngư trực tiếp bị nổ tới, vừa vụn rơi xuống trước mặt Chân Võ và Chân Linh.

Chân Võ và Chân Linh khó hiểu mà quan sát Dương Viêm Hỏa Ngư còn đang vùng vẫy, sau đó cùng nhìn về phía Lục Thủy.

“Đói bụng, nướng lên ăn.” Giọng nói ung dung của Lục Thủy truyền đến.

Sau đó Chân Võ và Chân Linh thấy Lục Thủy lại bắt đầu xem sách.

“Thiếu, thiếu gia, đây là Dương Viêm Hỏa Ngư.” Chân Võ lắp bắp mở miệng.

Lục Thủy nhìn hắn nói:

“Ta biết, nướng không ngon à?”

Chân Võ: “...”

Chân Linh: “...”

Thiếu gia, con cá này không phải dùng để nướng ăn, nó, nó là trân bảo cực kỳ hiếm có.

“Nhớ nướng kỹ chút.” Giọng nói Lục Thủy lại truyền đến lần nữa.

Thiếu gia điên rồi, đây là Chân Võ và Chân Linh thừa nhận.

Bọn hắn nhìn Dương Viêm Hoả Ngư vẫn đang vùng vẫy không cam lòng, trong lòng thở dài một hơi.

Không có cơ hội chứng kiến kỳ tích rồi.

Sau đó hai người bắt đầu động thủ nướng cá.

Lục Thủy thu hồi ánh mắt, trong lòng cũng thở dài một tiếng.

Kỳ ngộ đều là một vòng tiếp nối một vòng, nếu hắn theo dòng sông đi xuống, toàn bộ Lục gia đều phải bị tác động, phần sau kỳ ngộ sẽ chỉ càng ngày càng lớn.

Mặc dù ở kiếp trước hắn chưa từng xuống Phong Sương Hà, nhưng phía dưới xác thực có gì đó, dường như còn không đơn giản.

Hắn của hiện tại không thể nào đi xuống.

Cho nên chỉ có thể ra tay bóp chết kỳ ngộ, đến mấy con thì hắn ăn mấy con, hắn không tin là ăn không hết.

Cuối cùng Lục Thủy ăn cả một con, Chân Võ và Chân Linh mỗi người ăn nửa con.

“Cảm thấy ăn thật ngon.” Chân Linh nhỏ giọng nói thầm với Chân Võ.

Chân Võ cũng cảm thấy ăn thật ngon, nhưng mà thứ này là dùng để ăn?

Phí của trời.

Sau đó bọn họ cũng không tiếp tục quanh quẩn chuyện đó nữa, vẫn chuyên tâm nâng cấp chính mình đi.

Sau khi Lục Thủy ăn xong Dương Viêm Hoả Ngư, phát hiện Hữu Vi Pháp tự động mở ra, 2.4 hắn cần chính là sức mạnh thuộc tính Hỏa.

Mà Dương Viêm Hoả Ngư chính là Linh Ngư thuộc tính Hoả.

“...”

Được rồi, kỳ ngộ nhỏ nhỏ, không đáng nhắc đến.

Tiếp tục xem sách.

Có điều không qua bao lâu, Phong Sương Hà truyền đến tiếng nước “ào ào” một lần nữa.

Lục Thủy ngẩng đầu nhìn lại, lần này xuất hiện là một con cua khổng lồ trông hơi nặng.

Chân Võ và Chân Linh kinh hãi.

“Đây đây đây là, vạn năm qua đều chưa từng xuất hiện, Vạn, Vạn Pháp Linh Giải, nó nó có thể...”

Rầm!!

Chân Võ vẫn chưa nói hết, Vạn Pháp Linh Giải lại bị nổ lên trên Điếu Ngư Đài.

Sau đó lại là giọng nói ung dung của Lục Thủy:

“Nướng.”

Chân Võ: “...”

Chân Linh: “...”

Điên rồi, hoàn toàn điên rồi, đây chính là Vạn Pháp Linh Giải đó.

“Thiếu gia, Vạn Pháp Linh Giải, chỉ cần nhỏ vào máu tươi là có thể biến đổi công pháp thích hợp nhất cho người, này, loại vật này có thể nói là trân bảo hiếm thấy trên thế gian, tại sao có thể nướng chứ?” Chân Linh cảm thấy nên cho thiếu gia biết tác dụng và sự trân quý của Vạn Pháp Linh Giải.

Lục Thủy nhìn sang, suy tư một lát rồi nhẹ gật đầu, Chân Võ và Chân Linh vui mừng, thiếu gia chịu nghe rồi?

Sau đó bọn hắn phát hiện chính mình sai, hoàn toàn sai rồi.

“Ừm, vậy thì hấp đi.”

Cuối cùng, hấp Vạn Pháp Linh Giải.

Công pháp mà Vạn Pháp Linh Giải này tạo ra, có khả năng gây nên thiên kiếp nhất định, Lục Thủy đương nhiên không

thể để nó xuất hiện ở chỗ này, ngộ ngộ chỉ là mùi cũng được, động tĩnh sẽ làm lớn chuyện.

Cho nên, mùi hấp vẫn được phép.

Chân Võ và Chân Linh đối với thiếu gia của bọn họ, đã tuyệt vọng.

Bọn họ chỉ hy vọng đừng tiếp tục xuất hiện thứ gì trên quý nữa.

Thiếu gia bệnh không nhẹ, có thể là hóa điên rồi.

Sáng sớm.

Sau khi ánh mặt trời xua tan bóng tối, Khô Thụ lão nhân liền cất bước đi tới Phong Sương Hà.

Hôm qua hấn tốn không ít thời gian để lựa chọn pháp bảo, hôm nay là để hoàn thành nhiệm vụ.

Hấn chỉ hy vọng thiếu gia có thể kiên trì cho tới hôm nay, dù sao hấn đã chuẩn bị một cái pháp bảo có hàn khí miễn cưỡng vẫn chống cự được, hấn là có thể để thiếu gia kiên trì năm ngày.

Thế nhưng hôm nay cần phải đi ra ngoài vào lúc chập tối, nếu như thiếu gia không kiên trì được, hấn cũng bất lực.

Đương nhiên, nếu là đến trưa không thể kiên trì được nữa, hấn cũng có thể mở một con mắt nhắm một con mắt mà đưa qua.

Dù sao, rất khó mà.

Rất nhanh, Khô Thụ lão nhân đã đi tới bên trong Phong Sương Hà.

Đường hấn đi khác với Lục Thủy, vòng qua nhóm người Lục Thủy, từ đó đi vào chỗ sâu.

Vừa đến chỗ sâu, hấn tìm tới Điều Ngư Đài, sau đó lấy ra một tấm gương:

“Tốt lắm, cho ta xem thiếu gia thế nào, hi vọng còn có thể cắn răng kiên trì.”

Sau khi Khô Thụ lão nhân thi pháp, trên gương nhanh chóng xuất hiện nhóm người Lục Thủy ở Điều Ngư Đài.

Chỉ là vừa mới nhìn thấy Điều Ngư Đài, Khô Thụ lão nhân hơi nghi hoặc một chút, sao bên cạnh bọn họ lại chất một đống xương khô?

Còn có chút linh khí ẩn hiện, là xương khô của loài Linh thú?

“Bọn họ ăn Linh thú? Ở đâu ra?”

Rất nhanh Khô Thụ lão nhân đã hiểu ra, Chân Võ và Chân Linh ở đó, hẳn là thiếu gia bức bách bọn chúng.

Nghĩ đến cũng là vì để cho chính mình kiên trì.

“Mặc dù gian lận, nhưng chung quy là kiên trì nổi, như vậy mở một con mắt nhắm một con mắt đi.”

Khô Thụ lão nhân cảm thấy mình suy đoán hẳn là sẽ không sai, dù sao hiện tại trạng thái của thiếu gia cũng không tệ lắm, thế mà còn có thể dùng sách để dòi lức chú ý.

“Không tệ, không tệ.

Có điều sắc mặt của Chân Võ và Chân Linh không tốt lắm, hẳn là do không ăn Linh thú, còn thêm hỗ trợ xử lý nữa.”

Hiện tại Chân Võ và Chân Linh đâu chỉ là sắc mặt không tốt, cả người bọn họ đều rơi vào tuyệt vọng.

Bọn họ hoàn toàn không cách nào lý giải tối hôm qua là chuyện gì, đủ loại Linh thú trân quý của Phong Sương Hà liên tục đưa tới cửa.

Sau đó, thiếu gia bọn họ không nói hai lời, chính là ăn.

Bọn họ ăn hết linh vật, có thể làm cho Tam Trưởng lão bạo phát giận dữ bắn chết bọn họ.

Đối với bọn họ, tối hôm qua quả thật giống như là Địa Ngục dày vò.

Cả đêm bọn họ đều không ngừng cầu xin Thượng Thương, linh vật đừng tiếp tục đến nữa.

Tinh thần của bọn họ không chịu nổi.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 37: Bểng Phượng

Lúc này Lục Thủy ngừng đọc sách, tối hôm qua thật sự rất mệt mỏi, ăn không ít này nọ.

Ăn đến nổi hần nuốt không trôi nữa.

Không chỉ như vậy, hiện giờ trong cơ thể của hần đã có bốn loại sức mạnh thuộc tính Hỏa, Thổ, m Dương.

Nếu như trong vòng bốn năm ngày không bị tự mình tiêu hóa, thì sẽ được Hữu Vi Pháp tiêu hóa, đến lúc đó có khả năng thăng lên Tam giai.

Vận khí quả thật không tệ.

Tuy rằng trong mắt Chân Võ và Chân Linh đã mất đi sắc thái, nhưng mà bọn họ cũng được lợi không ít.

Có điều bọn họ cũng ăn không vô nữa.

“Đã yên tĩnh rồi, xem ra là không có vấn đề gì.” Im lặng tự lên tiếng, rồi Lục Thủy liền cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Chỉ là xem một lúc, Lục Thủy mở miệng nói:

“Đem thứ chất đông ở bên kia ném vào trong Phong Sương Hà.”

Chân Võ và Chân Linh hơi nghi hoặc một chút, ném vào trong con sông?

Sẽ không gây ra ô nhiễm sao?

Nhưng bọn họ quen động thủ, đã ném đồ ăn còn thừa lại của đêm qua vào Phong Sương Hà rồi.

Ở chỗ sâu nhìn thấy tất cả, khoé mắt Khô Thụ lão nhân giật mấy cái, nếu như bị Tam Trưởng lão phát hiện Lục thiếu gia ném rác vào trong lòng sông, hần không tức chết sao được.

Tộc trưởng đều phải đem roi đến.

Cuối cùng Khô Thụ lão nhân khẽ thở dài một tiếng:

“Mở một con mắt nhắm một con mắt, cũng may đều là đồng xương bình thường, chẳng mấy chốc Phong Sương Hà sẽ hòa tan hết.”

Hàn khí của Phong Sương Hà cực kỳ đặc thù, nó có thể khiến người ta đóng băng, cũng có thể làm tan vật chất.

Sau đó Khô Thụ lão nhân bắt đầu chờ thời gian, đợi đến chạng vạng tối hẳn bắt đầu đưa bảo vật ra.

Món thứ nhất hẳn muốn đưa, là một món pháp bảo.

Tên là vòng tay Dương Viêm.

Pháp bảo này chính là Tam trưởng lão tự mình luyện chế, sử dụng vật liệu chính là hài cốt Dương Viêm Hỏa Ngư mấy ngàn năm khó gặp của Phong Sương Hà.

Nghe nói con Dương Viêm Hỏa Ngư này đã đến tuổi thọ cực hạn, tự nguyện chết trên Điều Ngư Đài, này mới khiến Tam trưởng lão may mắn có được.

Đáng tiếc là, nó là một con cá độc thân, nếu không phải vậy... nếu không phải vậy, nó cũng sẽ không chạy đến Điều Ngư Đài chờ chết.

“Hài cốt của Dương Viêm Hỏa Ngư trân quý biết bao, chỉ cần thiếu gia nhận được vòng tay, chống cự mấy ngày tới cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa vòng tay này còn là pháp bảo có thể kích hoạt công kích đặc thù, có thể phóng thích Chí Dương Tiên Hỏa của bậc cao nhất trong Nhị giai, thiếu gia thân ở trong Phong Sương Hà chắc chắn sẽ rất khát vọng nó.”

Khô Thụ lão nhân tràn đầy tự tin, nhưng mà để thiếu gia có thể biết tác dụng của pháp bảo này, hẳn cần để lại một cái ấn ký làm bản diễn giải.

Lục Thủy đang đọc sách, vẫn luôn đang đọc sách.

Chân Võ và Chân Linh thì thường xuyên chú ý Phong Sương Hà, chỉ sợ xuất hiện đồ vật mới.

Thẳng đến xế chiều, không có thứ gì xuất hiện nữa, điều này khiến tinh thần Chân Võ và Chân Linh được thư giãn

không ít.

Lúc chạng vạng tối, Lục Thủy khép Thiên Địa Trận Văn lại, đọc sách cả một ngày rồi, cần cho mắt nghỉ ngơi một chút.

Dù sao ban đêm hẳn không có ý định ngủ ở đây, bờ sông Phong Sương Hà đã xem như là nơi cực hàn, lúc này bọn họ đang chống đỡ khí tức cực hàn, nên không thể ngủ.

Ngủ là một vấn đề rất nguy hiểm.

Cho nên ở kiếp trước hẳn vừa té xỉu là được mang ra ngoài ngay lập tức, bởi vì thật sự có thể sẽ chết ở trong đó.

Nhưng vào lúc này, bờ sông đột nhiên bay tới một vật.

Lục Thủy nhìn sang, phát hiện là một cái vòng tay.

Chân Võ và Chân Linh cũng nhìn thấy.

“Đây là một món pháp bảo? Pháp bảo có thể trôi nổi trong Phong Sương Hà, nhìn kiểu gì đều thấy không hề đơn giản.” Chân Võ nói ra.

Chân Linh cũng gật đầu:

“Vòng tay này có ánh lửa như ẩn như hiện, có lẽ là pháp bảo có thể xua cái lạnh.”

Nói xong hai người nhìn về phía Lục Thủy, xem thiếu gia của bọn họ có thái độ gì.

Nhưng mà Lục Thủy không nói câu nào, làm bọn họ hơi nghi hoặc.

Cuối cùng Chân Võ hỏi:

“Thiếu gia cần không?”

Chỉ cần Lục Thủy nói cần, bọn họ có thể động thủ vớt lên ngay.

Lục Thủy nhìn pháp bảo ở phía trước Điều Ngư Đài, cuối cùng lắc đầu nói:

“Pháp bảo bình thường mà thôi, nếu cần, đến nhà kho là có một nắm lớn.”

Chân Võ và Chân Linh không trả lời được một câu, thiếu gia nói rất đúng có đạo lý, bọn họ không cách nào phản bác.

Đây chính là nội tình của thiếu gia Lục gia.

Khô Thụ lão nhân: "...”

Hắn thêm ý thức cho pháp bảo, vì vậy hắn có thể nghe được tiếng nói của nhóm người Lục Thủy.

Thế nhưng thà rằng không nghe.

Lúc đầu hắn cho rằng đại thiếu gia không kiên trì nổi nên không có cách nào vớt pháp bảo lên, thế mà hóa ra là coi thường.

Nhưng có một việc coi như an ủi người ta, đó chính là trạng thái thiếu gia không tệ.

Cuối cùng Khô Thụ lão nhân để mặc vòng tay Viêm Dương trôi giạt, nếu thiếu gia chướng mắt, vậy thì đổi một cái khác.

Lần này là hắn sai lầm, dù sao Lục thiếu gia của bọn hắn không phải là một người chủ thiếu tiền, phải dùng thứ lợi hại hơn để đả động hắn.

Lục Thủy thờ ơ nhìn pháp bảo biến mất.

Hắn sẽ không muốn bất cứ đồ vật gì bên trong Phong Sương Hà, mặc kệ là đồ vật bay ra từ Phong Sương Hà, hay là có người cố tình đưa tới, đối với hắn mà nói đều như nhau thôi.

Kỳ ngộ là thứ có đôi khi sẽ nằm ngoài dự đoán.

Phong Sương Hà có thuộc tính vô cùng huyền bí, nhất là có thể kích khởi kỳ ngộ.

Vòng tay thoát nhìn bình thường, nhưng bên trong nó có thể ẩn giấu không gian, không gian này có thể là một bên thế giới cũng không chừng.

Sai lầm hơn nữa là sẽ có linh vật cổ xưa ẩn náu, mà những thứ ấy dễ hô ứng với thứ nằm dưới đáy Phong Sương Hà.

Tóm lại, không trộm không cướp, không tham lam.

Coi nhẹ vật chết, vật sống có thể ăn thì ăn.

Chân Võ và Chân Linh cũng không thèm để ý, một món pháp bảo gì đó đều chẳng đáng so với sự chấn động của tối hôm qua.

—————
Đêm khuya.

Khô Thụ lão nhân cảm thấy là lúc đưa món đồ thứ hai, món đồ lần này tuyệt đối là trân bảo hiếm thế.

Cho dù Lục Thủy thân là đại thiếu gia Lục gia, cũng không có khả năng tùy tiện lấy món đồ này.

“Lần này ta xem ngươi còn không động tâm.”

Khô Thụ lão nhân lòng tin tràn đầy, chờ xem dáng vẻ kinh ngạc kêu lên của Lục Thủy.

Lục Thủy vốn đang đọc sách, bỗng nhiên nghe được một chút âm thanh, âm thanh ấy như ẩn như hiện, tựa như phượng gáy.

Sau đó âm thanh này lập tức rõ ràng hơn.

Chân Võ và Chân Linh cũng đã nhận ra.

Tiếp theo bọn họ nhìn phía trên dòng sông, không bao lâu sau bọn họ liền thấy, là một quả trứng, một quả trứng trắng muốt bốc lên hàn khí.

“Đây là, trứng Phượng Hoàng?” Chân Linh không quá tin tưởng.

Chân Võ cũng kinh ngạc, sau đó gật đầu:

“Đúng vậy, trên vỏ trứng này có hình phượng như ẩn như hiện, đây hẳn là một quả trứng Băng Phượng sắp nở.”

Chân Võ và Chân Linh không thể nào hiểu được, lần này rốt cuộc Phong Sương Hà xảy ra chuyện gì vậy?

Vì sao lại liên tục xuất hiện này nọ?

Nhưng mà bọn họ lập tức nhíu mày, trứng Phượng Hoàng này có phải là sắp kết thúc rồi không?

Dù sao thiếu gia bọn họ chỉ biết ăn.

Lục Thủy cũng nhìn trứng Phượng Hoàng, hẳn có chút kinh ngạc.

“Hàn Nguyên Băng Phượng? Quả thật rất hiếm thấy, trước kia Mộ Tuyết đã từng nuôi một con, đem nướng rất khó chín.” Lục Thủy âm thầm nhớ lại.

Hắn nhớ rõ lúc đó con Băng Phượng kia là của vườn linh thú Lục gia, là mẹ hắn tặng riêng cho Mộ Tuyết.

Con Băng Phượng đó được Mộ Tuyết nuôi rất tốt, trắng trắng mập mập, toàn thân đều là thịt.

Có một ngày hắn nhàn rỗi nhàm chán, thừa dịp Mộ Tuyết bế quan, hắn bắt con Băng Phượng kia nướng lên.

Nướng hơn mười ngày, mắt thấy sắp bắt đầu chín, thì Mộ Tuyết xuất quan.

Sau đó hai người đã đánh nhau rất lâu.

Về sau nữa, hắn đã không thấy con Băng Phượng kia nữa, nghe nói nó bận giảm cân.

Lục Thủy cảm thấy hơi tiếc, một con chim ú ngon lành, lại lãng phí như vậy.

Lấy lại tinh thần, Lục Thủy xem xét trứng chim này một lát, cuối cùng lắc đầu lựa chọn coi nhẹ.

Chân Võ không hiểu:

“Thiếu gia, không cần sao?”

Đây chính là Băng Phượng đó, Lục gia cũng không có đâu?

Lục Thủy lắc đầu:

“Đã thành hình, không thể chiên trứng được, cần để làm gì?”

Chân Võ, Chân Linh: “...”

Khô Thụ lão nhân: “...”

Dịch: MB_Boss

Chương 38: Người Muốn Trở Thành Thần Không?

Khô Thụ lão nhân không thể nào hiểu nổi, hẳn không biết rốt cuộc là hẳn có vấn đề, hay là Đại thiếu gia có vấn đề.

Chẳng lẽ trứng Bạng Phượng ngoài chiên lên ăn, không còn giá trị gì khác sao?

Khô Thụ lão nhân cười khỏ, đây là sự khác biệt thế hệ sao?

Cuối cùng hẳn cũng không thể làm gì khác, nhưng khi nhìn thấy Chân Võ Chân Linh đều rất bình tĩnh liền thắc mắc, không phải ở trong này lâu nên não lạnh đến hỏng rồi chứ.

‘Cũng chỉ có thể đổi đồ, hy vọng thiếu gia thích.’

Suy nghĩ về các hành vi trước đó của Lục Thủy, Khô Thụ lão nhân quyết định, lần sau thả đồ nhất định phải thêm chút hiệu ứng.

Ngày thứ ba, Lục Thủy và Chân Võ Chân Linh trông thấy một vệt kim quang, tia sáng vô cùng lớn, mà ở trong kim quang, Lục Thủy thấy được một đạo kiếm phôi.

Pháp bảo loại trường thành, có khả năng sẽ trở thành kiếm tu cường đại.

Còn chiếm hữu ưu thế Tiên Thiên.

Sau đó Lục Thủy cũng không để ý tới nữa, hẳn không cần tu kiếm.

Cũng không phải là không cần, chỉ là không hứng thú mà thôi.

Chân Võ Chân Linh thấy Lục Thủy không để ý, cho dù bọn hẳn có quan tâm bao nhiêu cũng vô dụng.

Kỳ thật hai người này rất động tâm.

Chờ kiếm phôi trôi đi, Lục Thủy mới nhìn sách, mở miệng nói:

“Không cần quá để ý, một đạo kiếm phôi mà thôi, các người lại không có tiềm chất làm kiếm tu.”

Chân Võ Chân Linh: “...”

Ngày thứ tư, đồ vật tới càng nhiều, đặc hiệu càng rung động, nhưng Lục Thủy không để ý, Chân Võ Chân Linh cũng không để ý.

Chẳng qua vào thời điểm Lục Thủy cúi đầu muốn tiếp tục xem sách, đột nhiên nghe được tiếng nước chảy thật nhỏ.

Lục Thủy lại ngẩng đầu lên nhìn về phía Phong Sương Hà, nhưng cũng không phát hiện bất kì biến hóa nào.

‘Không phải là ảo giác.’ Trong lòng nghĩ như vậy, Lục Thủy đem ngón tay đặt dưới vành tai, vận dụng thiên địa chi lực.

Rất nhanh hẳn liền nghe được lần nữa, là tiếng nước chảy dưới Phong Sương Hà.

Phía dưới có đồ vật mới xuất hiện, mà lại không phải sinh vật bên trong Phong Sương Hà, nhưng cụ thể là cái gì thì Lục Thủy không biết.

‘Vốn dĩ không có, bây giờ đột nhiên lại có, là bởi vì trước đó ném đồ vật vào nên tạo ra phản ứng dây chuyền?’ Trong lòng Lục Thủy hơi nghi hoặc.

Nhưng vật này khẳng định sẽ ảnh hưởng đến hẳn vào ngày cuối cùng, đây không phải chuyện gì tốt.

Xem ra hẳn cần cẩn thận một chút, nếu như thứ kia muốn gây chuyện, hẳn cũng chỉ có thể xuất thủ trấn áp.

Nếu trấn áp không được, vậy thì sớm đi ra ngoài thôi.

Chỉ cần hẳn chạy nhanh, kỳ ngộ cũng sẽ đuổi không kịp hẳn.

Sau đó Lục Thủy liền không quan tâm nữa, tiếp tục đọc Thiên Địa Trận Văn.

Sáng sớm ngày thứ năm.

Chỉ cần đợi đến xế chiều hôm nay là Lục Thủy có thể hoàn mỹ vượt qua năm ngày trừng phạt.

Hắn vẫn ngồi nguyên tại chỗ, chưa từng động đậy, thân thể lạnh buốt.

Không phải là không bị thương, mà là hắn không muốn để ý đến.

Thân thể nhị giai bị hàn khí gây thương tích là chuyện bình thường, tự nhiên hắn cũng sẽ không cố ý kháng cự, như thế không tốt với thân thể.

Việc còn chưa đến một ngày là có thể rời đi cũng không khiến Lục Thủy thư giãn, hắn có thể cảm giác được, đồ vật bên trong kia đã sắp ra rồi.

Ngay lúc này, bên trên Phong Sương Hà đột nhiên bắt đầu nổi sương mù.

Lục Thủy cũng không có đi nhìn đám sương mù vờn quanh kia, mà vẫn nhìn chăm chăm Phong Sương Hà.

Chân Võ và Chân Linh thì tương đối bất ngờ, trước đó có đồ vật đều là hiện lên kim quang, không nghĩ tới lần này lại xuất hiện sương mù.

Cũng chưa từng nghe nói Phong Sương Hà sẽ nổi sương mù.

Không lâu sau khi xuất hiện sương mù, trong nước Phong Sương Hà cũng bắt đầu toát ra sương giá, chỉ trong gang tấc, tầm mắt của bọn họ đã bị ảnh hưởng nghiêm trọng, đưa tay không thấy được năm ngón.

Lục Thủy nhìn chăm chăm phía trước, trong lòng nói:

‘Tới rồi.’

Khô Thụ lão ở hậu phương cũng có chút ngạc nhiên:

‘Sương mù ở chỗ này nhiều như vậy sao? Quên đi, tiếp tục đi.’

Nói xong liền đem một đóa hoa sen thả vào trong nước, đây là con át chủ bài cuối cùng của hắn.

Thập Nhị Diệp Thanh Liên.

Đưa tiễn Thập Nhị Diệp Thanh Liên xong, Khô Thụ lão nhân an vị tại chỗ chờ đợi, sương mù ngày một nhiều, hắn đã không nhìn thấy tình huống của Lục Thủy bên kia.

Sương mù lại không thể loại bỏ, ngoại trừ hiệu ứng có chút kém đi, chỉ có thể đến lúc đó lại nói.

Cũng may đến lúc Thập Nhị Diệp Thanh Liên đưa qua vẫn còn có thể nghe được chuyện gì đang xảy ra.

--

Lúc này Lục Thủy nhìn về phía trước, ở trong sương mù xuất hiện một bóng người, nói đúng hơn là do sương mù tạo thành một khuôn mặt lớn.

Khuôn mặt này cũng chỉ thấy được hình dáng mờ ảo, nhìn qua trong rất dữ tợn.

Tiếng đó khuôn mặt này truyền ra tiếng cười:

“Nhân loại, người có thể nhìn thấy ta, có thể nghe được ta nói chuyện?”

Lục Thủy chỉ nhìn, không nói gì.

Hắn ngấm nghĩa một hồi, cái mặt này có vẻ như không có thực lực gì, hoặc là nói nó cũng chỉ có thể làm được đến thế này, muốn động thủ đả thương người thì căn bản không có khả năng.

Nói như vậy chỉ cần mình không nhìn, cái kỳ ngộ này tự nhiên sẽ bị bóp chết.

Thấy Lục Thủy không nói lời nào, khuôn mặt kia có chút không hiểu nổi Lục Thủy, đây rốt cuộc là có nhìn thấy nó không.

Ngừng một chút, đám sương mù hợp tạo thành mặt kia tiếp tục nói:

“Nhân loại, người có nguyện vọng gì không?”

Lần này Lục Thủy mở miệng, nhưng là thông qua thiên địa chi lực nói, chỉ có cái mặt này có thể nghe được:

“Người có thể thực hiện nguyện vọng của ta?”

Hắn xác thực có một vấn đề khó giải quyết.

Khuôn mặt kia nở một nụ cười tiêu chuẩn, khoe miệng có chút câu lên đã chiếm hết nửa gương mặt.

Nó rất vui vẻ, không sợ người có quá nhiều nguyện vọng, chỉ sợ người không có.

“Đúng vậy, nói cho ta biết nguyện vọng của người là gì, ta sẽ thỏa mãn người.”

Lục Thủy suy tư, hắn cẩn thận nhớ lại cái vấn đề kia, sau đó mới mở miệng nói:

“Ta nhớ thật lâu trước đây, khi đi bên ngoài dạo một vòng, có một đứa trẻ trạc tuổi đã hỏi ta một việc, ta muốn biết đáp án.

Là như thế này.

Chứng minh: Nếu có 5 quả bóng khác nhau trong một tứ diện đều thì mỗi quả bóng là tiếp tuyến của sáu cạnh này hoặc là phần kéo dài của chúng. Ngược lại, nếu một tứ diện có 5 quả bóng như vậy thì nó phải là một tứ diện đều!”

Khuôn mặt: “???”

Nghe Lục Thủy nói xong, sương mù lập tức tạo thành một gương mặt mê mang.

Cái quái gì?

Đây là đâu?

Ta là ai?

Sau đó dùng giọng mê hoặc nói:

“Nhân loại, phạm trần hết thảy đều quá mức hư ảo, người không nên đi trầm luân vào vấn đề đáp án, người nên hướng tới cao hơn, hướng tới nơi không nhiễm bụi trần.

Ví dụ như cởi bỏ phạm thai bước vào thần điện.

Đến lúc đó người sẽ giác ngộ tất cả đáp án cho mọi vấn đề nơi trần thế.

Bây giờ nói cho ta biết.

Ngươi có muốn trở thành thần không?”

Lục Thủy: “...”

Cuối cùng, hắn phớt lờ khuôn mặt do sương mù tạo thành kia, tiếp tục lật xem Thiên Địa Trận Văn.

Trở thành thần?

Bệnh tâm thần à?

Hắn ở kiếp trước tu luyện lâu như vậy cũng chưa nghe nói qua con đường thành thần.

Ngược lại gặp qua vài kẻ thần kinh tự xưng là Thần Minh.

Kể cả thực sự có con đường thành thần đi nữa, hắn cũng không hứng thú.

Nhưng mà ở dưới Phong Sương Hà phong ấn một vị thần?

Hắn ở kiếp trước gần như đã tra xét toàn bộ sổ sách Lục gia, cũng không có nhìn thấy ghi chép nào về việc này.

Vẻ mặt bình thản của Lục Thủy khiến gương mặt kia càng trở nên mơ hồ, thanh âm có chút lớn nói:

“Nhân loại ngươi đang mạo phạm ta?”

Làm ngơ nó chẳng khác nào mạo phạm, im lặng mạo phạm.

Sự mạo phạm này khiến thần phải phẫn nộ.

Sau thanh âm đó, dòng sông phía trước Điều Ngư Đài đột nhiên bắt đầu sôi trào.

Mạo phạm thần phải trả giá đắt.

Lục Thủy hơi kinh ngạc, hắn không ngờ vị thần này liều mạng như vậy.

Rất nhanh sau đó, không chỉ có nước sông sôi trào mà sương mù chỗ này cũng bắt đầu dao động.

Lục Thủy vươn tay hướng về phía trước nhẹ nhàng điếm một cái, sương mù đang lao về phía hắn phút chốc phân tán.

Việc đám sương mù này dao động tự nhiên kinh động đến Chân Võ Chân Linh phía sau, bọn hắn nhìn về phía trước, nhưng lại không thấy gì cả.

Sương mù quá dày đặc.

Ngay tại thời điểm bọn hắn muốn mở miệng hỏi thăm, đột nhiên cảm giác được một cỗ áp bách mạnh mẽ, khiến bọn hắn không cách nào động đậy, chứ đừng nói đến việc mở miệng.

“Nhân loại, ta có một chiêu, có thể tiêu diệt toàn bộ sinh linh.

Ngươi dám tiếp sao?”

Một lời này chỉ có Lục Thủy nghe được, giọng nói mang theo tính công kích mãnh liệt.

Phảng phất như muốn rửa hận.

Lục Thủy nhìn khuôn mặt do đám sương mù này tạo thành, nhíu mày một cái, hắn đứng lên, thiên địa chi lực quanh người hắn cũng đồng thời hiện lên, hai bên bắt đầu vô hình đọ sức.

“Ta vốn không muốn xuất thủ, nhưng lại càng không muốn để cho người xuất thủ.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Hắn nắm chắc có thể trực tiếp đem đối phương trấn áp ở chỗ này.

Lúc này, uy lực của hai bên chồng chất khuếch tán, chưa nói đến Chân Võ Chân Linh phía sau, ngay cả Khô Thụ lão nhân bên trong cũng kinh hãi.

‘Xảy ra chuyện gì rồi?’

Nhưng hắn cũng không có hấp tấp hành động.

Về phía Lục Thủy, gương mặt kia đối mặt với hắn, phảng phất như tùy thời đều muốn tán loạn tản đi, sau một khắc, cả hai bên dường như muốn chính thức giao phong.

Mà ngay lúc này, một đóa Thanh Liên nhẹ nhàng trôi tới.

Đóa Thanh Liên đột nhiên xuất hiện này khiến bọn hắn nhất thời mất tập trung.

Mà trong chớp nhoáng này đã cho khuôn mặt kia thời gian, nó nhanh chóng dùng sương mù bọc lại Thập Nhị Diệp Thanh Liên, sau đó hướng Lục Thủy âm trầm nói:

“Nhân loại, ngươi đã dám đối đầu với ta, như vậy...”

Khuôn mặt kia mang theo ý cười tàn nhẫn, Lục Thủy cũng đã chuẩn bị tốt cách âm thầm áp chế nói.

Tuyệt đối sẽ không để nó lật lên sóng gió gì.

Gương mặt kia tiếp tục nói:

“Như vậy, ta liền rời đi.”

Nói xong liền mang theo Thập Nhị Diệp Thanh Liên, trong nháy mắt chui về đáy Phong Sương Hà.

Hành vi bất ngờ này khiến Lục Thủy sửng sờ một lúc, phản ứng của đối phương để hẳn có chút, có chút xem không hiểu.

Đây là kiểu thần gì vậy?

—

Dịch: MB_Boss

Chương 39: Con Đường Thành Thần

Lục Thủy nhìn mặt sông, nhất thời không biết phải nói gì, hần quyết định ra tay, cuối cùng quân địch đã biến mất.

Như vậy cũng tốt hơn so với việc nói chuyện chính, vừa đúng lúc bị người khác cướp mất.

Đúng là không nói ra thì không thoải mái.

Chỉ là, vừa mới định đi qua sông thì đột nhiên có một vật bay tới.

Lục Thủy đưa tay đỡ được, dùng Thiên Địa Chi Lục bảo vệ, phòng ngừa xảy ra điều ngoài ý muốn.

Dưới sông truyền lên một giọng nói:

“Con người, nhìn ngươi có phần cao ngạo, ta sẽ đưa ngươi một quyển sách dẫn lên con đường thành thần.”

Lục Thủy thờ dài, tên thần này bị trấn áp ở chỗ này, không phải không có đạo lý.

Cuối cùng hần nhìn đồ vật trong tay, đó là một quyển sách, chỉ có điều bìa chữ đã nhìn không rõ lắm.

Không phải vấn đề mơ hồ, mà là vấn đề cấp độ.

“Xem ra không phải một cuốn sách bình thường.” Lục Thủy ngẫm nghĩ.

Sau đó hần vận dụng Thiên Địa Chi Lục xem xét cuốn sách, lần này hần nhìn rất rõ ràng, tựa đề cuốn sách là:

Giáo dục bắt buộc để thành Thần trong 900 năm - Hắc Âm Thiên.

Lục Thủy: “...”

Tò mò, Lục Thủy lật xem trang thứ nhất:

Ta chính là Chân Thần duy nhất trong thiên địa.

Bên dưới có bảy vị Chủ Thần.

...

Trang thứ hai

Hôm nay ta tỉnh lại từ trên giường, lại là một ngày tuyệt đẹp, chỉ cần ta cố gắng làm việc, nhất định có thể đến học viện Thành Thần.

Đến học viện Thành Thần, ta sẽ có thể thành thần.

Ủng hộ, Rhiya.

...

Hôm nay phu nhân Dell bảo ta lên núi chẻ củi, ta đã chuẩn bị rất kỹ càng.

Mặc dù trên núi có Ma thú, nhưng ta nhất định hoàn thành, không sợ.

...

Lục Thuỷ lật vài tờ cuối cùng rồi khép sách lại.

Nếu hần đoán không nhầm, đây là một cuốn tiểu thuyết tự truyện sứt sẹo.

Nhân vật chính là một người phụ nữ tên là Rhiya.

Mục đích chủ yếu của nàng là tới học viện Thành Thần.

Nhưng không ngừng làm việc chẻ củi, có trời mới biết nàng ngày tháng năm nào mới tới được học viện Thành Thần.

Xuất phát từ lòng hiếu kỳ, Lục Thuỷ lật lại quyển sách, hần trực tiếp lật tới trang cuối cùng xem một chút:

Hôm nay ta đi tới thành phố lớn, nghe nói nơi này chỉ cách học viện Thành Thần lộ trình ba năm, ta cảm giác việc thành Thần đã ở trước mắt.

Đói bụng nhiều ngày, ta dự định mua chút bánh mì để chúc mừng một chút.

Đi vào tiệm bánh mì, phát hiện nơi này đang làm hoạt động, mua một được hai.

Ta mua không ít, trên đường về rất vui vẻ.

Đến chỗ ở, ta muốn ăn no nê.

Chỉ là ăn có chút nghẹn, ăn quá nhanh, cổ có chút khó chịu.

Ta vậy vùng một lúc, cuối cùng ngã xuống đất không dậy nổi.

Cũng không thể nhúc nhích.

Ta chết đi.

...

Lục Thuỷ: "..."

Thật sự là một bản tiểu thuyết kinh dị.

Sau đó Lục Thuỷ cất quyển sách Giáo dục bắt buộc để thành Thần trong 900 năm này đi, để cùng một chỗ với Thiên Địa Trận Văn.

Hắn bây giờ có thể rời đi.

Sương mù xung quanh bắt đầu giảm bớt, lúc này Chân Võ và Chân Linh đều nhìn về phía Lục Thuỷ.

Khí tức vừa rồi thật đáng sợ, bọn hắn căn bản không hề biết chuyện gì xảy ra, chỉ có thể mong chờ đáp án từ chỗ Lục Thuỷ.

Nhưng mà, Lục Thuỷ cũng không quay đầu lại.

Chỉ yên tĩnh đứng đó.

Khí tức vừa rồi có quan hệ với Thiếu gia, hay là cũng bị hù dọa?

Chân Võ, Chân Linh nhất thời không giám khẳng định, nhưng vừa rồi thật đáng sợ, mới đầu chỉ có một chút áp bách, nhưng sau đó lại có hai luồng sức mạnh bọn họ không thể nào hiểu được đang đo sức.

Chân Võ, Chân Linh cũng không

Lúc này Lục Thuỷ bắt đầu di chuyển.

Hắn không có ý định tiếp tục ở chỗ này, thời gian cũng không kém nhiều lắm, nếu như lại xảy ra vấn đề, sợ rằng hắn sẽ không chịu nổi.

Dù sao tên “Thần” kia mang đi Thập Nhị Diệp Thanh Liên, khó nói có thể xuất hiện phản ứng dây chuyền hay không.

Lục Thuỷ nhìn Chân Võ, Chân Linh một chút, sau đó đi ra ngoài.

Chân Võ, Chân Linh biết rằng thiếu gia đang lo lắng.

Rất nhanh bọn hắn cũng liền đi theo ra ngoài.

Ừm.

Là bảo vệ thiếu gia rời đi.

Khô Thụ lão nhân cũng nhíu mày:

“Thập Nhị Diệp Thanh Liên ta thả ra bị thứ gì mang đi, là Phong Sương Hà? Nhịp tim vừa mới đập nhanh cũng là do đối phương tiến tới?”

Khô Thụ lão nhân xoa tan sương mù, Lúc này phát hiện đám người Lục Thuỷ đã rời đi.

Nghĩ một chút thì thấy cũng thế, khí tức nguy hiểm như vậy, dù là chính hắn cũng sẽ lựa chọn tránh né mũi nhọn, mù quáng chấp nhận trừng phạt không phải tính cách của Lục Thuỷ.

Cuối cùng Khô Thụ lão nhân thở dài một tiếng:

“Đáng tiếc, khó khăn lắm linh vật ở Phong Sương Hà mới xuất hiện, hết lần này tới lần khác lại là mấy loại linh vật vô hại như Viêm Dương Hỏa Ngư, Vạn Pháp Linh Giải, những thứ này đều là đại tạo hóa.

Ài.

Chung quy Thiếu gia không có cơ duyên bực này.”

Trong đại điện.

Tam trưởng nghe Khô Thụ lão nhân báo cáo, cuối cùng chỉ phất phất tay.

Khô Thụ lão nhân lui xuống, Tam trưởng lão thì dựa vào sau.

Hai mắt nhắm lại, thở dài:

“Thôi.”

Chỉ sau một lát hần lại mở mắt, tiếp tục thở dài:

“Lục gia ta lúc nào mới có một vị thiên kiêu?”

—— ———

Lục gia không để ý đối với Phong Sương Hà, việc này Lục Thuỷ vẫn có thể nhìn ra.

Cho nên tên “Thần” động kinh kia, chắc chắn không phải mới đi ra một lần.

Lục Thuỷ rời Phong Sương Hà, đi thẳng đến chỗ ở đều không gặp trở ngại gì, nói rõ Tam trưởng cũng ngầm cho phép truyện này.

Lục Thuỷ cũng nhẹ nhàng thở ra.

Trở lại chỗ ở, Lục Thuỷ liền ngồi xuống ghế, hai hàng lông mày nhíu lại:

“Á đau, cảm giác toàn thân như nứt ra.”

Bị hàn khí gây thương tích, thoát đầu không hề có cảm giác, nhưng nhiệt độ lên cao thì cảm thấy đau nhức kịch liệt không gì sánh bằng.

So với vết thương lần trước ở eo thì đau hơn nhiều.

“Không được, phải đi lấy chút thuốc.”

Lục Thuỷ nhìn bên ngoài một lúc, cảm giác có chút xa lạ, ngẫm lại một chút rồi vận công sau đó ngủ một giấc, chắc hẳn sẽ tốt hơn nhiều, để ngày mai đi lấy thuốc vậy.

Hần hiện tại đã tu vi 2.7, còn cách tam giai một bước.

Tình huống bình thường, nhị giai tấn thẳng tam giai cần độ kiếp.

Nhưng hần chỉ cần hấp thu thuộc tính Dương, sẽ có thể tấn thẳng không phải chịu thiên kiếp.

Có thể không cần độ kiếp, hần đương nhiên sẽ không đi độ kiếp.

Về phần không độ kiếp có thể ảnh hưởng đến cường độ tu vi hay không?

Đáp án bình thường là: Có.

Nhưng Lục Thuỷ lại không phải bình thường.

Sau đó Lục Thuỷ dự định nghỉ ngơi, nhưng vừa mới nằm xuống thì cửa đã bị mở ra.

Người đầu tiên là mẹ hắn.

Lục Thuỷ bất đắc dĩ: "..."

Không thể gõ cửa sao?

Mặc dù không muốn mở.

Đông Phương Lê Âm vừa đến liền tới bên giường Lục Thuỷ:

"Con không tự mình dùng Trì Dũ Thuật sao?"

"Không dùng được." Lục Thuỷ nhảm nói.

Trì Dũ Thuật không phải vạn năng, lại còn là Trì Dũ Thuật nhị giai.

Đương nhiên, hắn thông hiểu các loại Trì Dũ Thuật, nhưng thực lực nhị giai không đủ, không có tác dụng nhiều với hàn khí băng sương.

Đông Phương Lê Âm thi triển Trì Dũ Thuật, nàng nhìn Lục Thuỷ, cười nói:

"Muốn mẫu thân bồi thuốc giúp không?"

"Không cần, con không phải trẻ con." Lục Thuỷ từ chối.

"Thế để tiêu nha đầu Mộ gia bồi thuốc cho con nhé?" Đông Phương Lê Âm đột nhiên hỏi.

Giọng nói mang theo một chút quỷ quyệt.

Lục Thuỷ nghe thấy thì có chút bất ngờ, hai mắt mở ra.

Cũng không phải là muốn, mà là kinh dị.

Ngay lập tức quan sát bốn phía, phát hiện ngoại trừ mẹ hắn còn một gương mặt nghiêm túc đứng ở bên ngoài, là cha hắn.

Cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 40: Ta Sẽ Cho Lục Đại Tộc Trưởng Cơ Hội sao?

Sau khi xác định không có Mộ Tuyệt, Lục Thủy liền vô lực nằm xuống.

Bịch một tiếng, trong nháy mắt khi nằm xuống, Lục Thủy cảm giác toàn thân như bị xé rách.

Á!

Đau quá.

Đông Phương Lê m cũng không hề để ý đến Lục Thủy có đau hay không, nàng tò mò nhìn về phía Lục Cổ, nói:

“Chàng nói xem đứa con này của chàng đang nghĩ cái gì?”

Lục Cổ nhìn Lục Thủy, suy tư nói:

“Có chút mất mát”

Lục Thủy: “...”

Cha, ngài ngậm máu phun người.

Không để ý đến bọn họ nữa.

“Chàng nói xem, nếu chúng ta đưa tiêu nha đầu Mộ Tuyệt đến thì thằng bé sẽ thế nào?” Đông Phương Lê m hỏi.

“Rất vui vẻ?” Lục Cổ tựa như đang phối hợp với vợ mình.

Lục Thủy mở to mắt theo dõi cha mẹ hắn, hắn cảm thấy hai người này đang trêu đùa mình.

Cuối cùng Lục Thủy ngồi dậy, sau đó xuống giường đi tới cửa, hắn mở cửa ra, đứng một bên nói với Lục tộc trưởng và Lục phu nhân:

“Không tiền.”

Lục Cổ: “...”

Đông Phương Lê m: “...”

Cuối cùng Lục Thuỷ cũng không đưa tiền được cha mẹ của hấn, dù sao hấn biết cha mẹ rất yêu thương mình.

Hôm sau.

Lục Thuỷ cảm thấy bản thân không ổn lắm, mới tới trong viện, phòng bếp đã đưa điếm tâm tới.

Sau đó Kỳ Khê lại tới:

“Thiếu gia.”

Lục Thuỷ không hề động đũa, hấn nhìn điếm tâm một lượt, bình tĩnh nói:

“Chuyện gì.”

“Tam trưởng lão bên kia chuyên lời tới, chừng mười ngày nữa chính là thời gian Thiên Tri Hà mở cửa, hỏi Thiếu gia đã nhập môn Thiên Vân Tung Hoành chưa.” Kỳ Khê thấp giọng hỏi.

Lục Thuỷ đáp lại không chút chần chừ:

“Nhập môn.”

Kỳ Khê sững sốt, nàng có chút hoài nghi có phải mình đã nghe nhầm rồi không?

Nàng muốn hỏi lại lần nữa, nhưng cuối cùng vẫn cúi đầu lui ra ngoài.

Lục Thuỷ không để ý lắm, Thiên Vân Tung Hoành ở kiếp trước hấn đã nhập môn, căn bản không cần đọc qua.

Không cần học.

Chờ Kỳ Khê rời đi, Lục Thuỷ định ăn cái gì đó, hấn đã đói bụng rất lâu.

Nhưng vừa mới cầm đũa, hấn liền nghĩ tới vị kia bị nghẹn chết trên đường Thành Thần.

Quả nhiên, cơm phải ăn từng miếng, dù có đói cũng không thể ăn quá nhanh.

Sau đó, Lục Thuỷ uống trước ngụm canh cho trơn họng.

Trên đại diện.

“Học xong?” Tam trưởng lão nhận được báo cáo thì có chút kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh liền thở dài:

“Thôi, theo hắn đi.”

Gần đây hắn thở dài có chút nhiều.

— —

Ngày thứ hai. Lục Thuỷ đứng ở cửa Lục gia, mẹ hắn tới giúp hắn chuẩn bị hành lý, lần này hắn không mở miệng.

Cha hắn một mực đứng bên xem, chỉ cần hắn mở miệng thì cha hắn tuyệt đối sẽ dạy dỗ hắn.

Hắn sẽ cho Lục tộc trưởng cơ hội sao?

Không thể nào.

“Nhớ kỹ, lần này đi Thiên Trì Hà mới là việc chính, việc điều tra ô nhiễm chỉ cần làm dáng một chút là được.” Đông Phương Lê m nhỏ giọng dặn dò.

Chuyện điều tra rất nguy hiểm, chủ yếu là những người khác trong Lục gia không có nhiều manh mối, không tra được.

Thấy thế nào cũng không đơn giản.

Mặc dù để con trai nàng đi thăm dò chỉ là thuận tiện, nhưng nếu vận khí của con trai nàng bạo phát mà tra được, như vậy cũng không tốt.

Lục Thuỷ gật đầu:

“Được.”

“Còn nữa, có thời gian thì luyện Thiên Vân Tung Hoàn một chút, trở về Tam trưởng sẽ không thể nói được gì.” Đông Phương Lê m lại nói.

Lục Thuỷ vẫn gật đầu.

“Đi ra ngoài thì đừng làm ẩu, có đôi khi thân phận của Lục gia lại rất nguy hiểm, phải học cách che giấu mình, hiểu không?” Đông Phương Lê m đưa tay xuống, nàng đã chinh xong.

“Biết.” Lục Thuỷ đáp lại.

Sau đó Lục Thuỷ liền xuống núi, lần này cha mẹ hẳn có vẻ không quá lo lắng.

Chủ yếu là do trước kia hẳn cũng từng ra ngoài, không gây rắc rối gì.

Thực chất, ở kiếp trước hẳn có ra ngoài nhiều lần, có một lần đã xảy ra chuyện.

Đó là lấy đồ vật của một ma tu, sau đó bị giáo huấn gần chết.

Cũng không biết lần này có gặp được tên ma tu kia không.

Lục Thuỷ không suy nghĩ nhiều, đi vào thị trấn Thu Vân, nơi này đã tu sửa, nhưng nguy hiểm và tai họa ngầm vẫn còn tồn tại, cho nên cha hẳn vẫn cấm túc mẹ.

“Có tin tức nào không?” Lục Thuỷ hỏi.

Đi theo hẳn cùng xuống núi vẫn là Chân Võ và Chân Linh.

Chân Võ sớm đã hiểu rõ, nói:

“Cụ thể thì chưa biết đầu nguồn ô nhiễm, nhưng lây truyền ô nhiễm chính là Thu Linh Điều, mà Thu Linh Điều chỉ có ở thảo nguyên Hoang Vu mới có.”

Thu Linh Điều, Linh Thú phi cầm, quần cư nơi đất nghèo.

“Điều tra được tới đây như thế nào không?” Lục Thuỷ hỏi.

“Cho ra được kết luận là kiếm ăn, nhưng không có chứng cứ xác thực. Thảo nguyên Hoang Vu bên kia cũng có người qua lại, tạm thời không có manh mối, không loại trừ khả năng có người muốn hại Lục gia.” Chân Võ đáp.

Mặc dù không loại trừ, nhưng khả năng này rất thấp.

Bởi vì chuyện này không ảnh hưởng gì đến Lục gia, ngoại trừ mẹ hẳn tương đối đặc thù, còn những người khác căn bản không bị sao, có bị thì chẳng mấy chốc sẽ tốt.

Nếu như nhằm vào Lục gia, tuyệt đối không phải chút ô nhiễm như thế, nó giống như một bệnh nhẹ, không có chút ý nghĩa gì cả.

Đây cũng là lý do khiến Lục gia không để ý lắm.

Chuyện trùng hợp, không cần thiết trả giá lớn để theo đuổi đến đầu nguồn.

Mà để hấn đi điều tra, chính là trả giá không thể nhỏ hơn.

Mặc dù không điều tra ra cũng không quan trọng, nhưng hấn vẫn cố ý muốn biết rõ, việc này có nguy hại đến mẫu thân hấn, hấn cần hiểu rõ.

Nhờ có chuyện tương tự, sẽ rất nguy hiểm.

Mặc dù mẹ hấn rất đông dài, còn không đáng tin cậy, hai vợ chồng cùng một chỗ trêu hấn, nhưng đây chính là mẹ ruột của hấn.

Đương nhiên, lần sau mà có nấu cơm thì đừng gọi hấn, vậy thì càng tốt hơn.

“Đúng rồi, các người nhìn thấy vật này chưa?” Nói Lục Thuỷ ném thứ gì đó cho Chân Võ.

Chân Võ và Chân Linh hơi kinh ngạc, còn có thứ thiếu gia “Không biết”?

Sau đó, Chân Võ và Chân Linh nhìn xuống, là một khối ngọc hình tròn, lớn nhỏ tựa như một cái bánh quy hình tròn, ừm, là loại bánh quy tương đối lớn.

Nhưng không lớn hơn một bàn tay.

Phía trên có rất nhiều đồ án phức tạp.

Nhưng không nhìn ra quy luật gì cả.

Chân Võ và Chân Linh liếc mắt một cái, Chân Linh lắc đầu.

Sau đó Chân Võ mở miệng nói:

“Chưa thấy qua, hấn là một loại pháp bảo.”

Lục Thuỷ cất miếng ngọc, hấn cũng biết đó là pháp bảo, nhưng là một pháp bảo không có tác dụng gì, nhiều lắm là lúc phòng ngự có thể lấy ra dùng, hơn nữa còn rất khó dùng.

Còn một số công năng khác, nhưng hấn hoàn toàn không biết hướng dùng.

Đây không phải pháp bảo như bình thường, bằng không hấn đã nhận ra.

Về phân thứ này ở đâu ra, là người thị nữ kia lấy giúp hấn pháp bảo trữ vật đã tự có ở bên trong.

Cũng không biết là ai bỏ vào.

Lúc sau Lục Thuỷ không nghĩ nhiều nữa, bọn hấn đã tiến đến thảo nguyên Hoang Vu.

—— ———

Phía sau núi của Lục gia.

Nhị trưởng lão đi trên đường nhỏ, nàng xuyên qua một cánh rừng trúc, đi vào một hồ nước, trong hồ có cái đình nhỏ, bên trong không có ai.

Nhị trưởng lão mặc một áo khoác màu trắng, tay của nàng đặt ở trong túi áo khoác.

Gió thổi nhẹ nhẹ, Nhị trưởng buộc tóc lại.

Thừa dịp gió vẫn còn, Nhị trưởng lão mở miệng nói:

“Bên ngoài truyền đến tin tức, Ân Thiên tông xuất hiện một vị Thiếu tông chủ.”

——

Dịch: MBMH Translate

Chương 41: Thiếu Gia, Hấn Cũng Tên Là Lưu Hỏa

Giọng nói của Nhị trưởng lão không lớn, sau khi nói xong nàng cũng chỉ bình tĩnh nhìn cái đình.

Mặc dù trong đình không có ai.

Lúc này, gió đã ngừng thổi.

“Ta cũng nghe nói.” Giọng nói linh hoạt kì ảo từ trong hồ nước thông thả truyền ra.

Tuy có thể nghe ra được là giọng đàn ông, nhưng không xác định được là già hay trẻ.

Nhị trưởng lão vẫn nhìn cái đình phía bên kia, nàng không nói gì, chỉ nhìn như vậy.

Hồi lâu sau, trong hồ nước lại truyền ra giọng nói bất đắc dĩ:

“Không cần nhìn ta như vậy.”

Lúc này Nhị trưởng lão mới thu hồi ánh mắt, gió nhẹ lại một lần nữa thổi qua.

Sau khi gió ngừng thổi, Nhị trưởng lão liền quay người rời đi.

--

“Thiếu gia, giữa trưa là có thể đến thảo nguyên Hoang Vu, mục đích chủ yếu của chúng ta lần này là Thiên Trì Hà, cho nên sẽ chỉ dừng lại ở chỗ này nhiều nhất là một tuần. Sau đó liền phải chạy tới Thiên Trì Hà.” Trên xe lửa, Chân Võ nói với Lục Thủy.

Lục Thủy chỉ gật đầu, không nói gì.

Thời gian một tuần với hấn mà nói là đủ rồi, mặc dù Lục gia có thể không quan tâm đến kết quả, nhưng là hấn vẫn để tâm.

Hắn hi vọng có được một đáp án cụ thể.

Về phần Thiên Trì Hà, hắn ngược lại không quá để ý, cũng chỉ là nơi để người ta có thể lập tức giác ngộ mà thôi, chủ yếu cũng là phục vụ cho việc thăng cấp, mà hắn thì lại không có bất kỳ phiền não nào đối với việc thăng cấp.

Hắn hiện tại đã bước sang tam giai Thông Thức.

Thực lực đã tăng lên rất nhiều, nhưng còn chưa tính là lợi hại.

Về quá trình tăng giai, hoàn toàn không có chút gợn sóng nào, nước chảy thành sông.

Chỉ là từ tam giai trở đi thì việc tấn thăng liền bắt đầu chậm chạp, muốn hấp thu lực lượng của một loại thuộc tính thì chí ít cũng phải mất khoảng ba ngày.

Về tổng thể, phải tới gần một tháng.

‘Tuy nhanh hơn một chút so với ở kiếp trước, nhưng vẫn có cảm giác chậm. Theo tiến độ này, muốn lên đến lục giai thì cần tới hai, ba năm nữa, thế này thì còn làm được cái gì?’ Lục Thủy thở dài trong lòng, dùng Hữu Vi Pháp thật sự quá quá chậm.

Ba năm sau sẽ phải kết hôn với Mộ Tuyết rồi, đến lúc đó mới chỉ có lục giai thì hắn lấy cái gì để đi từ hôn?

Mạng sao?

Chỉ có trở nên cường đại, mới có thể muốn làm gì thì làm với Mộ Tuyết.

‘Xem ra nhất định phải nghĩ biện pháp phá đi Hồn Nguyên chi khí của Mộ Tuyết.’ Lục Thủy bắt đầu thâm tính toán.

Nhưng dù sao vấn đề này cũng phải đợi qua chuyện Thiên Trì Hà thì mới có thể tiếp tục dự tính cụ thể.

Dù gì thì sau việc này, hắn hẳn là sẽ rất nhàn rỗi.

Hiện tại nha, có lẽ là nên đi giải quyết mối tai họa ngầm của vấn đề ô nhiễm trước đi.

Sau một hồi suy nghĩ, Lục Thủy nói:

“Đúng rồi, thảo nguyên Hoang Vu bên kia có xảy ra chuyện gì hay không?”

“Quả thật có chút chuyện, nghe nói là đã xảy ra hai trận động đất, có thể là do con người gây ra, nhưng vẫn chưa thực sự tìm được nguyên do.

Thời gian xảy ra là hơn nửa tháng trước.

Có người suy đoán khả năng là có trọng bảo hiện thế.”
Chân Võ giải thích.

“Ô nhiễm ở đâu?” Lục Thủy lại hỏi.

Về phân trọng bảo, cái này không cần đề ý, khả năng rất thấp, nếu thật sự là trọng bảo thì Lục gia bên kia đã không để hấn đi.

Dù sao trọng bảo xuất hiện, bình thường đều là các thế hệ trước tranh giành với nhau, làm gì có chuyện người trẻ tuổi bọn họ dám chạy theo đoạt lấy.

Một lũ nhị giai tam giai cùng đi chịu chết khác nhau ở chỗ nào chứ?

“Trên thảo nguyên Hoang Vu có một chút vết tích, nhưng cũng không mang đến ảnh hưởng gì lớn.

Trước đó kết luận nguyên nhân là do hoàn cảnh, có một vài người đã làm qua một chút thí nghiệm trên thảo nguyên, nơi đó có vẻ như có thể ngăn cản ô nhiễm lan truyền.” Chân Võ nói ra.

Lục Thủy gật gật đầu, đại khái cũng là bởi vì cái này, Lục gia mới càng không thêm đề ý.

Đã là thiên tai thì còn có thể làm gì nữa?

Giữa trưa.

Thảo nguyên Hoang Vu không có bãi đỗ xe chính quy nên bọn người Lục Thủy xuống xe lửa ở một chỗ bên bờ biển.

Về phần tại sao ở bên bờ biển có thể dừng xe, bởi vì dù gọi là xe lửa, nhưng nó lại có thể chạy ở trên mặt biển.

Không chỉ mặt biển, mà cả trên đất tuyết, sa mạc, đầm lầy, rừng cây, nó đều có thể chạy.

Nếu cần thiết, thậm chí có thể thượng thiên.

Cực kì phù hợp với thiết lập tu chân.

Lục Thủy xuống xe lửa, bắt đầu đi vào bên trong.

Nơi này mặc dù gọi là thảo nguyên Hoang Vu, nhưng thật ra lại là một hòn đảo vô cùng lớn.

Lại nói, ở đây cũng không có đồng cỏ thảo nguyên gì gì đó, chủ yếu là cây cối, cũng không phải loại khô héo sắp chết.

Nhìn bề ngoài, hoàn cảnh nơi này coi như không tệ, cây cối tươi tốt, hoa cỏ um tùm.

Nhưng trên thực tế, nơi này thiếu khuyết một cỡ “Sinh cơ”, bởi vì thiếu khuyết vật này, nên trên hòn đảo không tồn tại loại linh khí giúp nuôi dưỡng vạn vật.

Cho nên nơi này không có Linh thú, cũng không có các loài động vật bình thường khác.

Toàn bộ thảo nguyên Hoang Vu, ngoại trừ thực vật, không có bất cứ sinh vật thông thường nào cả.

Trừ Thu Linh Điều, chỉ có bọn chúng mới thích hợp ở nơi này, hoặc là nói nơi này không có thiên địch nên bọn chúng mới ưa thích ở đây.

Lục Thủy dạo bước trên con đường, hẳn cũng không có mục đích rõ ràng, chỉ tùy tiện dạo quanh một chút.

Có lẽ đi tới đi lui một lúc liền có thể tìm được chút manh mối.

Về phần những người Lục gia tạm trú ở nơi này, hẳn cũng không có ý định gặp, dù sao bọn họ cũng không có phát hiện gì mới.

Chỉ là đi chưa được bao lâu, đột nhiên có thứ gì đó bay về hướng bên này, Lục Thủy nhìn thoáng qua, hình như một người, có lẽ là nữ.

Đưa tay giúp một chút hẳn là có thể tiếp được đôi phương.

Sau đó Lục Thủy lùi về phía sau một bước dài, đặc biệt tạo một khoảng đất trống để đối phương yên tâm ngã xuống.

Phịch một tiếng, người kia trực tiếp rơi xuống trước mặt Lục Thủy.

Còn lăn thêm hai vòng.

“Ai nha, đau đau đau.”

Mặc dù hét như vậy, nhưng nàng lại nhanh chóng đứng lên, chỉ là thời điểm muốn chạy thì đột nhiên nhìn thấy ba người Lục Thủy, nàng giật nảy mình, theo bản năng lùi về phía sau một khoảng.

Thấy bọn Lục Thủy sau đó cũng không có phản ứng gì, nàng mới định tiếp tục rời đi.

Trước khi đi còn hảo tâm nhắc nhở:

“Phía trước có người cản đường hành hung, ta khuyên các ngươi tranh thủ thời gian mà quay đầu lại đi.”

Sau khi hét một câu như vậy xong liền trực tiếp rời đi.

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, chủ yếu là cảm thấy cô gái này khá quen, nhìn qua cũng không lớn, hẳn là còn chưa trưởng thành.

Tu vi 2.3, thiên phú không tồi.

Nhưng đối phương đến cùng là ai, hẳn nhất thời nghĩ không ra.

Cũng không có cách nào, ngoài trừ mấy người trong nhà hẳn, hầu hết những người còn lại hẳn đều không nhớ nổi.

Thời gian đã quá quá lâu.

Cần phải nghĩ thật kỹ mới có thể nhớ được.

Nhưng lại không muốn nghĩ.

Lục Thủy đang suy tư trong lòng, lại đột nhiên nghe được rất nhiều âm thanh của côn trùng.

Quay đầu nhìn lại, phía trước đột nhiên bay tới một số lượng lớn linh trùng, những con trùng này trực tiếp vây quanh

bọn hấn, còn có một bộ phận xông về phía nữ tử vừa chạy trốn kia.

Không bao lâu sau, thiếu nữ kia bị bức lui trở về.

Chân Võ Chân Linh đã đi tới bên người Lục Thủy.

“Thiếu gia cẩn thận, có thể là người của Trùng cốc.”

Trùng cốc, chuyên môn nuôi côn trùng trong người.

Người của Trùng cốc đều có một chút tu vi cao thâm, thoát nhìn là người, trên thực tế khả năng toàn thân đều là trùng.

Người khác trong mạch máu là máu, bọn hấn khả năng đều là ấu trùng.

Tóm lại, rất buồn nôn.

Nhưng mà cũng rất khó chơi.

Ừm.

Là cha hấn cảm thấy khó chơi.

Rất nhanh có một người phụ nữ khác bị đánh lui đến bên này, miễn cưỡng rơi trên mặt đất, khoe miệng còn có một tia máu tươi.

Ngay khi vừa bị đánh lui đến bên này, nàng liền đối với thiếu nữ trước đó hô:

“Tiểu thư, tới đằng sau ta đi.”

Thiếu nữ kia rất nghe lời, trong nháy mắt đã chạy tới sau lưng người thị nữ kia.

‘Đỉnh phong tam giai, tu vi cũng được, thiên phú cũng không tồi, nhìn thế kia hẳn là một thị nữ. Thị nữ có thiên phú cũng cao như vậy sao?’ Lục Thủy hơi nghi hoặc một chút.

Nhưng hấn đúng thật là ngay cả thiên phú của vị thị nữ bên cạnh mẹ mình kia cũng chưa từng để ý, đến cả tu vi cũng chưa từng chú ý qua, không chừng diện mạo như thế nào trong vài ngày tới cũng không nhớ nổi nữa.

Sau đó Lục Thủy không nghĩ nhiều nữa, hấn đưa ánh mắt đặt giữa không trung.

Lúc này, trên không trung có một vị thanh niên ngự kiếm đứng ở đó, sắc mặt âm trầm nhìn đám người Lục Thủy.

Rồi một giọng nói uy nghiêm vang lên:

“Bản tọa là Thiếu tông chủ Ân Thiên tông Lưu Hỏa đang làm việc ở chỗ này, ai cho các ngươi tới gần? Còn không mau lui xuống?”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 42: Lục Thủy Là Biểu Độ Của Ta

Giọng nói vang lên bên tai Lục Thủy, sao lại có cảm giác chói tai như vậy?

Thiếu tông chủ Ân Thiên tông Lưu Hỏa đe dọa hấn?

Thật sự có người như vậy sao?

Chân Võ và Chân Linh cũng đều kinh ngạc, Ân Thiên tông Lưu Hỏa không phải là Thiếu gia nhà bọn hấn hay sao?

Hoặc là nói, Thiếu gia của bọn họ dùng tên người khác?

Nhưng mà, cách nói chuyện của người này đâu giống với Thiếu gia ?

Hoặc nói cách khác là không có uy lực như Thiếu gia của bọn họ.

Kẻ này muốn người khác phải lui ra, thiếu gia bọn họ lại trực tiếp khiến người ta phải quỳ xuống.

Cả hai người khác nhau một trời một vực.

Như vậy bèn đi đến kết luận, người này đang bắt chước thiếu gia bọn họ.

Lục Thủy cũng đã nhìn ra, đối phương lại định dùng tên của hấn để đe dọa hấn, quả thực khiến người khác cảm thấy nực cười.

Hơn nữa, đối phương cùng lắm cũng chỉ là một tam giai đỉnh phong mà thôi.

Lúc này thiếu nữ kia nhỏ giọng nói với Lục Thủy:

“Hay là các ngươi đi đi. Người này rất hung dữ, ý vào việc mình là Thiếu tông chủ của Ân Thiên tông, cứ thế làm xằng làm bậy, nghe đâu hấn muốn làm hái hoa tặc nữa kia. Ta có thân phận và bối cảnh nên cũng không phải vấn đề to tát lắm, nhưng các ngươi thì lại có chuyện lớn đó.”

Lục Thủy: “...”

Hắn không để ý cái thân phận bồi cảnh gì kia, cái hắn để ý là hái hoa tặc. Nếu thật sự hắn là hái hoa tặc, thì không phải đi tới Mộ gia từ hôn nữa, mà là Mộ Tuyết đến Lục gia nhà hắn từ hôn.

Không chừng còn muốn đánh gãy chân hắn, cả đời này cũng không cho hắn ra ngoài.

Lục Thủy không do dự, nói thẳng:

“Chân Võ.”

Chân Võ hiểu ý, trực tiếp một bước đi ra. Người kia ở trên trời như sương mù, hắn cũng không nghĩ đến việc đối phương không đàm phán đã trực tiếp muốn động thủ luôn.

Đúng vậy, hắn nhìn thấy người kia động thủ.

Kiểm của hắn ra khỏi vỏ.

Sau đó lại vào vỏ.

Là có ý gì? Không đánh nữa?

Trong nháy mắt khi ý nghĩ này xuất hiện, rất nhanh hắn nhận thấy tầm mắt của mình bắt đầu lay động, càng lúc càng tan rã.

Đến tận lúc này hắn mới biết, không phải đối phương không đánh, mà là đã đánh xong từ lâu rồi, còn mình đã bị một kiếm chém thành hai nửa.

Đúng vậy, kẻ “Lưu Hỏa” trên trời kia đã bị Chân Võ một kiếm chết.

Chỉ là lúc “Lưu Hỏa” kia bị chém liền hóa thành vô số linh trùng muốn chạy trốn.

Lúc này Chân Linh rút kiếm, kiếm của nàng tràn đầy ánh lửa, chỉ mấy hơi thở, linh trùng xung quanh đã bị nàng giết sạch bảy tám phần.

Chờ đến khi làm xong tất cả, bọn họ mới quay về sau lưng Lục Thủy, đáng tiếc là kẻ Lưu Hỏa giả mạo kia còn chưa chết.

Chuyện này Lục Thủy đã biết, đối phương cùng lắm là Trùng tu tam giai đỉnh phong, không thể nào ngự kiếm phi hành, thêm nữa hẳn là thân trùng, bản thân không thể trốn xa hơn.

Mà tam giai có thể ngự kiếm phi hành chỉ có hai loại người, một loại là kiếm tu có thành tựu phi thường, một loại khác chính loại người như hắn.

Mà dưới tam giai Thông Thức có thể phi hành, trước mắt chỉ có duy nhất một người, Mộ Tuyết.

Lục Thủy cũng có thể làm, nhưng cần phải có thời gian, thế nhưng nếu có đủ thời gian thì hẳn đã sớm tứ giai ngũ giai rồi.

Trừ khi hắn giống như Mộ Tuyết, không cần tu vi của chính mình.

Nhìn thấy người của Lục Thủy trực tiếp giết chết Lưu Hỏa, hơn nữa còn đốt rụi linh trùng của đối phương, thiếu nữ kia kinh hãi đến mức cảm không thể khép lại được.

Thật mạnh, y như người lớn đánh trẻ con vậy.

Hương Dụ cau mày, hai cấp tứ giai, nếu như bọn họ muốn gây khó dễ với Tiểu thư, vậy căn bản là không có cách nào chạy trốn.

Suy nghĩ này vừa lóe lên, Hương Dụ đã đem tiểu thư nhà mình ra sau lưng bảo hộ, sau đó cung kính nói với đám người Lục Thủy.

“Đa tạ mấy vị đạo hữu đã ra tay giúp đỡ, dịp khác chúng ta nhất định sẽ báo đáp.”

“Không biết danh xưng của đạo hữu là gì?”

Dịp khác? Vậy chính là tờ 0 đồng, nhưng Lục Thủy cũng không thèm để ý, sau đó nói:

“Đông Phương Hạo Nguyệt.”

Chân Võ: “...”

Chân Linh: “...”

Thiếu gia cứ mở miệng ra là giả danh, lần trước đã hớ Ân Thiên tông, lần này còn muốn hớ Đông Phương gia sao?

Tộc trưởng và phu nhân có biết không vậy?

Kỳ thật tên gọi này cũng là do Lục Thủy tùy tiện nghĩ ra. Lấy Đông Phương là bởi vì mẹ hắn họ Đông Phương, đây là họ hắn dễ dàng nhớ ra, còn Hạo Nguyệt chỉ đơn giản là cảm thấy tương đối lợi hại mà thôi.

Về phần Lưu Hỏa thì tạm thời không dám dùng, bởi người kia ban nãy mới dùng xong.

Có trời mới biết hắn có phải công nòi hay không.

Tên thật thì lại càng không thể dùng, thanh danh quá kém, nói ra cũng phiền phức.

Mà lúc Lục Thủy vừa nói tên xong, thiếu nữ kia theo bản năng hỏi lại:

“Ngươi cũng họ Đông Phương?”

Hương Dụ nhìn thiếu nữ một chút, nét mặt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Tiểu thư, cẩn thận vẫn hơn mà.

Lục Thủy nhìn về phía thiếu nữ kia:

“Ừ?”

Người bình thường thì hắn sẽ không muốn hỏi, nhưng người này hắn từ đầu đến cuối đều cảm thấy có quen biết. Ở kiếp trước nếu không thường xuyên gặp, chắc chắn sẽ không thể nào có loại cảm giác này được.

Thấy Lục Thủy hỏi, thiếu nữ nói:

“Ta tên là Đông Phương Trà Trà, cũng cùng họ Đông Phương, ngươi là người trong Đông Phương gia sao?”

“Đông Phương Trà Trà?” Lục Thủy lặp lại.

“Là Đông Phương Trà Trà nha.” Đông Phương Trà Trà nhấn mạnh.

Nhưng Lục Thủy vốn không nghe, hấn bắt đầu suy nghĩ. Đông Phương Tra Tra, cái tên này cũng rất quen thuộc, xem ra ở kiếp trước có quen biết, là ai nhỉ? Có thể còn sống để hấn nhận ra, mà Mộ Tuyết cũng chưa ra tay, thân phận của cô gái này không tầm thường.

Lúc này giọng nói của Hương Dụ cắt ngang mạch suy nghĩ của Lục Thủy.

“Đông Phương đạo hữu, chúng ta đã liên hệ với một số người của Lục gia. Mong đạo hữu chờ một chút, hiện tại đồ vật quý giá trên người chúng ta vừa mới mất đi cả, chờ người của Lục gia tới, chúng ta sẽ hậu tạ đạo hữu ngay.”

Đây vừa là cảm tạ, cũng vừa là tự phòng vệ một chút.

“Người của Lục gia? Các người có thể gọi bọn hấn đến sao?” Lục Thủy rất tò mò hỏi.

“Chúng ta rất thân quen với Lục gia.” Đông Phương Trà Trà nói.

“Ví dụ như?” Lục Thủy hỏi.

“Tiểu di của ta là người của Lục gia, là phu nhân Tộc trưởng Lục gia.” Đông Phương Trà Trà có chút hãnh diện nói.

Lục Thủy nhíu mày, tiểu di nàng là phu nhân của Tộc trưởng, đây không phải là mẹ hấn sao?

Lúc này Đông Phương Trà Trà lại nói:

“Tiểu di của ta còn sinh cho Lục gia một Thiếu gia, tên là gì nhỉ, để ta ngẫm lại đã, khi còn bé ta từng gặp qua rồi. À đúng rồi, tên là Lục Thủy.”

“...” Lục Thủy cẩn thận nghĩ kỹ lại, quả thật hình như là vậy.

Đông Phương Tra Tra là em họ của hấn, khó trách sao hấn lại nhớ kỹ, người này dường như có mối quan hệ rất tốt với Mộ Tuyết.

Hấn nhớ kỹ ở kiếp trước khi Đông Phương Tra Tra muốn độ kiếp, nàng còn tìm Mộ Tuyết nhờ mô phỏng giúp, sau đó hình như hấn còn động tay động chân.

Làm cho Đông Phương Trà Trà có bóng ma tâm lý.

Sao hấn lại làm như vậy nhỉ?

Lại nữa?

Được rồi, phiền phức quá.

Nhưng cha của Đông Phương Trà Trà là anh trai của mẹ hấn à? Vậy mẹ hấn không phải là tiểu cô của nàng rồi sao?

Được rồi, mặc kệ đi.

“Không nghĩ tới người là người thân của Lục Đại thiếu gia.” Lục Thủy nhìn Đông Phương Trà Trà, tựa cười mà như không cười.

Đông Phương Trà Trà gật đầu nói:

“Đúng vậy, Lục Thủy là biểu đệ của ta.”

“????”

Lục Thủy hơi nghi hoặc một chút, ký ức của hấn xảy ra vấn đề gì sao?

“Xin hỏi cô nương đã bao tuổi rồi?”

“Lúc trước vừa mới 18 tuổi.”

“Vậy cho hỏi Lục thiếu gia bao nhiêu tuổi?”

“Người chờ một xíu, để ta tính chút.”

Nói rồi Đông Phương Trà Trà liền bẻ ngón tay, nàng giống như đang suy tính gì đó.

Người bình thường sẽ rất khó nhớ kỹ tuổi tác của người khác, nhưng cũng vẫn sẽ nhớ một chút, ví dụ như như mấy năm trước hấn mấy tuổi, hay ví dụ như lớn hơn ta mấy tuổi hoặc kiểu kiểu tương tự như vậy.

Rất nhanh Đông Phương Trà Trà liền có câu trả lời:

“Lục Thủy hấn là 20 tuổi, là biểu đệ lớn hơn ta hai tuổi.”

Lục Thủy: “Thật sao.”

Đông Phương Trà Trà: “Đúng thế.”

Lục Thủy: “...”

Chân Võ: “...”

Chân Linh: “...”

Lục Thủy có thể lý giải được tại sao lúc trước mình lại động tay động chân, vì cái này nên Đông Phương Tra Tra mới có bóng ma tâm lý.

Cuối cùng Lục Thủy quay đầu rời đi:

“Cáo từ.”

Hắn còn muốn đi tìm cho ra cái tên giả mạo kia, kẻ “Lưu Hỏa” này chưa chết, lòng hắn khó có thể an ổn.

—

P/s: Đông Phương Tra Tra (Tra tra = Cặn bã): Cách gọi trêu ghẹo của Lục Thủy với Đông Phương Trà Trà.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 43: Truyền Thuyết Về Thảo Nguyên

Nhìn theo hướng Lục Thủy rời đi, Đông Phương Trà Trà không ngăn cản nữa, dù sao cũng tiết kiệm được một khoản tiền.

Nhưng cứ có cảm giác cái người Đông Phương Hạo Nguyệt này hơi kỳ quái.

Y, nàng còn quên hỏi đối phương có phải là người trong Đông Phương gia hay không nữa.

“Người gì mà kỳ quặc.” Sau đó Đông Phương Trà Trà nói với Hương Dụ.

“Cũng lâu rồi không gặp biểu đệ, Hương Dụ, chốc nữa chúng ta tới Lục gia thăm biểu đệ Lục Thủy đi.”

“Tiểu thư, chúng ta còn phải đi Thiên Trì Hà nữa mà.” Hương Dụ nói.

Nhưng nàng vẫn cảnh giác đám người Lục Thủy.

Cái tên Đông Phương Hạo Nguyệt này nàng chưa từng nghe qua, rất có khả năng không phải là người của Đông Phương gia.

Nhất là hai vị cường giả Minh Thần đi theo bên người.

Các Thiếu gia và Tiểu thư trong Đông Phương gia vốn không có người như vậy bảo hộ.

“Hay là trước đó chúng ta kiểm lại ít tiền đi, chắc sẽ không gặp lại cái gã Lưu Hỏa kia nữa, tiền tiêu vặt của ta cũng bị mất hết rồi.” Đông Phương Trà Trà có chút tức giận nói.

Mặc dù Lục Thủy đã trên đường rời khỏi, nhưng việc Đông Phương Trà Trà nói muốn đến nhà thì hẳn vẫn có thể nghe được.

“Các người có mang quần áo dạ hành không?” Rời xa khỏi phạm vi thị lực của Đông Phương Trà Trà, Lục Thủy mới lên

tiếng hỏi Chân Võ Chân Linh.

Dù Chân Võ Chân Linh cảm thấy chuyện ban nãy rất buồn cười, nhưng vẫn đang cố gắng kìm nén.

Thế nhưng việc Lục Thủy muốn quần áo dạ hành lại khiến bọn họ không lường tới được.

“Thiếu gia cần quần áo dạ hành sao? Bây giờ chúng ta không có.” Chân Võ trả lời.

Lục Thủy đi lên phía trước, nói:

“Có rãnh thì chuẩn bị một chút đi.”

Mặc dù không biết dùng để làm gì, Chân Võ vẫn gật đầu đáp ứng:

“Vâng.”

Sau đó Lục Thủy không tiếp tục suy nghĩ chuyện này nữa, hiện tại có “Lưu Hỏa” phải giết, lại còn phải tìm ra nguồn gây ô nhiễm, vì thế bây giờ hắn vẫn tương đối bận bịu.

Đi lên một sườn núi nhỏ, Lục Thủy thấy xung quanh đều là cây cối, trước mặt còn một ngọn núi không thấp.

Hắn không có cách nào nhìn được toàn cảnh của thảo nguyên Hoang Vu này.

Sau đó hắn quay đầu nhìn về phía Chân Võ:

“Có bản đồ không?”

“Có, ở chỗ của ta.” Người đáp lại là Chân Linh.

Vật quan trọng như bản đồ, tại sao lại không lấy ra sớm? Bởi vì ta không hỏi đến sao? Lục Thủy cảm thấy rất bất đắc dĩ, nhưng vẫn nhận lấy tấm bản đồ Chân Linh đưa tới.

Bản đồ khắc trên mặt một miếng da, nhìn rất mới, hắn là bản mới làm gần đây nhất.

“Đây là bản đồ được vẽ từ ba ngày trước, sẽ không có gì sai sót đâu.” Chân Linh giải thích.

Lục Thủy gật đầu, lúc này bản đồ đã bị hắn mở ra.

Sau khi mở bản đồ ra, hắn mới phát hiện, thảo nguyên Hoang Vu lại giống như một hòn đảo hình tròn.

Lục Thủy cẩn thận kiểm tra một lúc, phát hiện thảo nguyên Hoang Vu có hệ thống đồi núi rất mạch lạc, rừng cây phân bố vô cùng có quy tắc, không hề giống dáng vẻ của nơi hoang dã.

Mà ở giữa bãi đất càng kỳ quái hơn. Nơi đó là một cái hồ to, giống như bị thiên thạch rơi xuống tạo thành vậy, nhưng lại vô cùng khác thường bởi có quy tắc rất mạch lạc, vô cùng rõ ràng.

Lục Thủy nhìn bản đồ rồi suy nghĩ, sau đó lập tức nhíu mày:

“Nhìn như trận pháp vậy, nhưng lại không có chút dấu hiệu nào của trận pháp.”

Lục Thủy trầm mặc một lát, hắn cảm thấy mạch suy nghĩ của mình có khả năng không đúng lắm.

Sau đó hắn dời mắt đến bên ngoài hòn đảo, bên ngoài hòn đảo chỉ là biển.

Nếu như hòn đảo chỉ là một phần của trận pháp thì sao?

Sau đó Lục Thủy bắt đầu không ngừng trải dài hòn đảo, từ đầu đến cuối hắn đều cảm thấy đây là một trận pháp. Nếu nhìn qua không phải là trận pháp, vậy thì bổ sung cho nó, để nó nhìn qua là trận pháp.

Nhưng chỉ trong chốc lát, Lục Thủy khép bản đồ lại.

Thôi diễn ra rồi, đơn giản chính là đại trận phong ấn.

Hắn thôi diễn ra ba mươi sáu trận pháp, trong đó ba mươi ba cái đều là phong ấn trận.

Như vậy cũng tốt hơn so với việc ghép hình, bổ sung đầy đủ.

Lục Thủy nhìn bản đồ bổ sung đủ ba mươi sáu hình ảnh.

Nhưng lại thấy có chút không đúng, nếu như là đại trận, hắn đến đây lâu như vậy lâu không có lý nào lại không cảm giác được.

Để chứng minh suy đoán của mình, Lục Thủy ngồi xổm xuống, hấn nắm tay đặt lên trên đất.

Thiên địa chi lực bị điều động, hấn bắt đầu xem xét thử lòng đất của hòn đảo này.

Chân Võ Chân Linh đứng ở phía sau không hề động đậy, hiện tại thiếu gia muốn làm cái gì bọn hấn cũng phải cảnh giác bốn phía, phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn.

Cái tên “Lưu Hỏa” kia mới này còn sống tốt lắm.

Rất nhanh Lục Thủy đã đứng lên, hấn mở miệng hỏi:

“Có điều tra lai lịch của thảo nguyên Hoang Vu này không?”

Chân Võ nghe vậy lập tức nói:

“Có điều tra, nhưng không có vấn đề gì, hoặc là nói không có gì đặc biệt để ghi chép lại.”

“Trong sách thì sao?” Lục Thủy hỏi.

Tra tìm lai lịch cần phải có sách vở ghi chép, Lục gia cũng không phải vạn năng, không phải tài liệu gì đều có.

Về phần hòn đảo này, hấn xác định đúng là đại trận phong ấn, nhưng đại trận đã sớm bị hao mòn hầu như không còn nữa.

Nói cách khác, đồ vật bị phong ấn nếu là vật sống, thì nó hoặc là đã chết rồi, hoặc là đã tự do.

Còn nếu là tử vật, như vậy khả năng cao là vẫn còn nằm lại trong phong ấn.

Cho nên Lục Thủy đến nghe ngóng cho rõ ràng, cái đảo này có gì không giống với ghi chép.

“Tạm thời chỉ có sách của Lục gia, nhưng đã mở rộng ra bên ngoài rồi, nhưng tốc độ có chút chậm.” Chân Võ nói.

Căn bản không có được đáp án, Lục Thủy thở dài.

Ở kiếp trước chắc chắn không đạt được tin tức gì đáng giá, từ đó không được coi trọng, cuối cùng không thể giải quyết được gì.

Lục Thủy dự định tới trung tâm nhìn xem, nhưng vừa mới cất bước thì đột nhiên cảm giác phía sau có người đang đi về phía bên này.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua, là một người trẻ tuổi ngự kiếm bay tới.

Tu vi 4.5, cao hơn Chân Võ hai tiểu cảnh giới, Chân Võ Chân Linh cùng ra tay thì tỷ lệ nhất định chia đều năm năm, nếu tăng thêm hắn thì có thể đánh bại được.

Đối phương cũng không phải mai phục, quần áo cũng không có ký hiệu của các đại môn phái, là một độc hành hiệp, nếu động thủ thì cũng có thể giết rất thong dong.

Phân tích đại khái xong, Lục Thủy cũng không để ý tới nữa.

Ngược lại, Chân Võ Chân Linh ở bên cạnh cảnh giác, bởi người đó đang phi thẳng đến chỗ này.

Rất nhanh đối phương đã dừng ở một chỗ cao, cách bọn hắn không xa, mở miệng nói:

“Mấy vị đạo hữu, muốn hỏi tìm người với các vị một chút. Nghe nói dạo gần đây có Ân Thiên tông Lưu Hỏa xuất hiện, không biết mấy vị có thấy hay không?”

Nói rồi hắn liền nhiên nhảy xuống mặt đất.

Ba người này do người yếu nhất đứng giữa cầm đầu, thân thể kẻ này chắc chắn không hề đơn giản, những người như thế rất khó chịu khi có người ở trên cao nhìn xuống nói chuyện với bọn hắn.

Mặc dù tu vi của ta cao hơn chút đỉnh, nhưng để cho tiện làm việc thì cũng có thể hạ thấp tư thái xuống một chút.

Ba người này là những người có tu vi cao nhất ta thấy ở quanh đây, phải cố gắng hợp tác cùng, không hợp tác được thì cũng nhất định không thể trở mặt, như vậy thì bọn hắn cần thứ gì?

Không, phải nói người tới nơi này bình thường đều vì một chuyện.

Nhảy xuống đất xong, Lạc Phong nhìn Lục Thủy, nói:

“Tại hạ là Lạc Phong, nếu như đạo hữu có tin tức của Lưu Hỏa, tại hạ có thể dùng tình báo của thảo nguyên Hoang Vu để trao đổi. Là một chút tình báo hiếm gặp, có phân ly kỳ.”

Đúng vậy, bình thường những người tới nơi này cũng đều là vì sự dị thường gần đây của thảo nguyên Hoang Vu.

Như vậy tình báo của hắn chắc hẳn sẽ có tác dụng.

Lục Thủy nhìn Lạc Phong, mặc dù đối phương đến tìm Lưu Hỏa, nhưng tám phần là không phải hắn.

Không cần để ý tới, mà đối phương lại có tình báo của thảo nguyên Hoang Vu, đúng là thu hoạch ngoài ý muốn.

“Tại hạ là Đông Phương Hạo Nguyệt, về phần Lưu Hỏa người nói tới, trước đó chúng ta đã từng gặp mặt một lần, tu vi của đối phương là tam giai đỉnh phong, là một trùng tu. Không biết hắn đã đi về hướng nào rồi.” Lục Thủy nói.

Nếu hắn mà biết hướng nào, tên Lưu Hỏa kia đã sớm chết.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 44: Gặp Chuyện Đùng Hốt Hoảng

Thảo nguyên Hoang Vu.

Sâu trong rừng cây, một vị nam tử trẻ tuổi trốn trong bóng tối, quanh người có linh trùng không ngừng chui vào thân thể.

‘Hai tên tứ giai, một tên nhị giai, vừa nhìn đã biết tên nhị giai kia là một tiểu công tử nhà giàu rồi.’

Khóe miệng Âm Dã hơi nhếch lên:

‘Chỉ cần chuẩn bị tốt là có thể tránh được hai tên tứ giai, sau đó đem tên nhị giai kia vào mê trận ta đã chuẩn bị.

Đến lúc đó, bao nhiêu bảo vật đều sẽ là của ta.

Giết phân thân linh trùng của ta?

Ta liền giết chủ tử của các ngươi.’

Cuối cùng Âm Dã hóa thành vô số linh trùng biến mất tại chỗ.

Hắn muốn đi chuẩn bị một chút, mà xung quanh vẫn còn có người khác, phải tiếp tục dùng cái tên Lưu Hỏa kia làm việc rồi.

Ân Thiên tông làm việc cực kỳ ỉn nắp, làm gì có chuyện Thiếu tông chủ tự mình ra mặt, còn báo danh ngay tại chỗ như thế, tuyệt đối chỉ có thể là giả danh.

Khi đó hắn mặc dù cách khá xa, nhưng giọng nói kia vẫn truyền đến trong tai của hắn.

Hắn cũng không dám nhìn, đối phương quá mạnh, sợ rằng ánh mắt của mình bị đối phương bắt được.

--

Nghe được đáp án của Lục Thủy, Lạc Phong nhú mày, tin tức đối phương đưa ra cũng không nhiều.

Đương nhiên Lục Thủy cũng biết tin tức mình đưa ra không đủ hữu dụng, sau đó lại mở miệng nói:

“Ra giá đi.”

Ý tứ rất rõ ràng, hẳn muốn mua tin tức của thảo nguyên Hoang Vu.

Nghe đối phương nói, Lạc Phong liền trả lời:

“Tin tức này trước đó ta phải tốn giá lớn mới có được, nhưng tin tức liên quan đến Lưu Hỏa kia cũng có chút tác dụng với ta, vậy ta sẽ giảm giá một chút cho đạo hữu đây, một viên linh thạch tứ phẩm.”

Linh thạch được chia từ nhất phẩm đến cửu phẩm.

Nhất phẩm là bình thường nhất, cửu phẩm là thuần túy nhất, mười viên nhất phẩm bằng một viên nhị phẩm, cứ thế mà suy ra.

Đối với người bình thường mà nói, tứ phẩm rất quý giá.

Lục Thủy không chút do dự, mở miệng nói:

“Đưa.”

Chân Linh lập tức ném qua bên kia một viên linh thạch tứ phẩm.

Trên người bọn họ có không ít linh thạch, phần lớn đều là Tộc trưởng đưa cho Thiếu gia dùng.

Lạc Phong tiếp nhận linh thạch, hẳn phát hiện người này không phải thuộc gia tộc bình thường, có thể thật sự là Đông Phương gia.

Chỉ là hẳn cũng chưa từng nghe nói bên Đông Phương gia có người nào tên như vậy.

“Theo tin tức ta nhận được, thảo nguyên Hoang Vu thật ra không phải một nơi bình thường, nơi này ở thời kỳ Thượng Cổ là một vùng đất bị phong ấn.” Lạc Phong nói ra.

Xem ra đúng là có một chút tin tức dùng được, Lục Thủy lập tức nói:

“Tiếp tục.”

Thấy đối phương có hứng thú, Lạc Phong đương nhiên cũng vui lòng nói tiếp:

“Nghe nói nơi này phong ấn một vị Tà Thần, ngay tại trung tâm hòn đảo.”

Lục Thủy bắt đầu đi về hướng trung tâm của đảo, thời điểm đi ngang qua Lạc Phong, hắn mở miệng nói:

“Còn chi tiết?”

Lạc Phong vô ý thức đi theo, chỉ là rất nhanh liền lấy lại tinh thần, hắn vội mà bị cuốn theo tiết tấu của đối phương.

Người này không đơn giản, phải cẩn thận hơn một chút:

“Nghe nói vị Tà Thần này bởi vì phạm sai lầm nên bị sự môn trấn áp ở chỗ này, để hắn hối lỗi.

Nhưng do một số nguyên nhân, hắn cuối cùng cũng không được thả ra.

Trận động đất kia xảy ra có thể là do hắn thoát ra ngoài, cũng có thể là do trận pháp biến mất.

Tuy nhiên, chuyện này thật giả cũng khó nói rõ.”

“Tà Thần là thần?” Lục Thủy vừa đi vừa hỏi.

Nói đến thần lại khiến hắn nhớ tới quyển sách lấy được ở Phong Sương Hà kia.

Lạc Phong lắc đầu, thực ra hắn cũng tò mò đối phương tại sao lại hỏi như vậy, nhưng vẫn mở miệng trả lời:

“Không phải, Tà Thần chỉ là một cách gọi, nói như chúng ta thì là tà tu đi, chỉ là hai cái này có lẽ không ở cùng một cấp bậc.”

Lục Thủy gật đầu không nói gì.

Lạc Phong thấy thế lập tức nói:

“Đông Phương đạo hữu, nếu như không còn chuyện gì nữa, vậy tại hạ rời đi trước.”

Lục Thủy liếc hắn một cái, ngừng lại một chút rồi mở miệng nói:

“Người tìm Lưu Hỏa làm gì?”

Nếu như đối phương muốn giết tên Lưu Hỏa kia, vậy hẳn cũng không ngại tại chỗ này trực tiếp động thủ.

Lạc Phong thấy Lục Thủy nhìn mình, luôn cảm giác có chút nguy hiểm, nói:

“Lưu Hỏa này tự xưng là đệ tử Ân Thiên tông, mà thân là một đệ tử của danh môn lại ở chỗ này cản đường cướp bóc, hơn nữa còn cướp của tại hạ một vài thứ đồ, vì tức giận nên muốn đi tìm đối phương thuyết giáo một chút.”

Nói láo, Lục Thủy không cần xác nhận cũng biết, nhưng đối phương chỉ là tự kiếm phiền đi tìm cái tên Lưu Hỏa giả mạo kia nên hẳn cũng không để ý.

Cuối cùng chỉ gật gật đầu.

Lạc Phong chuẩn bị cáo từ:

“Nếu như đạo hữu có tin tức gì có thể nói cho ta biết một chút, ta nhất định sẽ hậu tạ.”

Nói xong còn lưu lại một đạo truyền âm phù.

Sau đó thì rời đi.

Lục Thủy để Chân Võ cất kỹ truyền âm phù, sau này có lẽ sẽ hữu dụng, dù sao tin tức của người này cũng khá đầy đủ.

Ít nhất thì hẳn ta biết bí mật của thảo nguyên Hoang Vu, chưa nói tới thật giả, so với tin tức điều tra được của Lục gia hữu dụng hơn nhiều.

Có vấn đề cần có thể đến hỏi tiếp.

Chỉ có điều đối phương ngay cả số điện thoại cũng không để lại, xem ra vẫn kiêng kỵ hẳn.

Đúng vậy, Lạc Phong kiêng kỵ Lục Thủy, mặc dù Lục Thủy nhìn thì tu vi mới chỉ đến nhị giai, nhưng vẫn khiến cho hẳn cảm thấy có chút kiêng kỵ, điều này khiến Lạc Phong từ bỏ việc hợp tác với đối phương.

Cùng Lục Thủy hợp tác, khiến hẳn có một loại cảm giác như đi bảo hồ lột da vậy.

‘Không thể trêu chọc đối phương.’ Lạc Phong trong lòng thầm nghĩ.

--

Sau khi được Lục gia cứu trợ, ví tiền của Đông Phương Trà Trà đã được bổ sung đầy đủ.

Nàng nói với Hương Dụ ở một bên:

“Hương Dụ, chúng ta đến trung tâm xem một chút đi.”

Hương Dụ lắc đầu:

“Tiểu thư, quá nguy hiểm, chúng ta hay là rời đi đi.”

“Vậy chúng ta đi theo hướng lúc đầu là được, tên Lưu Hòa kia vừa mới ở chỗ đó ăn thiệt thòi, chắc chắn sẽ không dừng lại ở chỗ đó đâu.” Đông Phương Trà Trà thử thuyết phục thị nữ của mình.

Cũng đã đến đây rồi, nếu không đi thăm dò một chút, thực sự rất thua thiệt.

Lúc này, một nữ tử áo đen nói:

“Đông Phương Tiểu thư muốn đi đến trung tâm? Nếu như có thể, chỉ cần đi cùng chúng ta là được.”

Nữ tử này dùng vải băng đầu lại, là một trong những người phụ trách điều tra về nơi này của Lục gia.

An Ngữ, tu vi ở đỉnh phong tứ giai.

“Ồ? Thật sự có thể chứ?” Đông Phương Trà Trà có chút kinh hỉ, mặc dù tiểu di nàng là phu nhân của Tộc trưởng Lục gia, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ làm phiền tới Lục gia.

Chuyện này cũng không tốt đẹp gì cho lắm.

An Ngữ gật đầu:

“Có thể, chúng ta cũng muốn đi đến đó xem xét, vì vừa mới có được tin tức ngoài ý muốn từ một đệ tử của Ân Thiên tông, nên muốn đi chứng thực một chút.

Có điều Đông Phương tiểu thư phải nghe theo sự sắp xếp của chúng ta.

“Không thành vấn đề.” Đông Phương Trà Trà đáp ứng ngay tại chỗ.

Hương Dụ đương nhiên sẽ không nhiều lời.

--

Lục Thủy cũng đương nhiên có mục đích là trung tâm đảo, hẳn muốn đi xác nhận cái gọi là Tà Thần kia còn ở đó hay không.

Thuận tiện xác nhận xem vấn đề ô nhiễm kia cùng đối phương có bao nhiêu quan hệ.

Chỉ là vừa mới đi không bao lâu, Lục Thủy liền hí mắt lại, nhìn đồng đồ vật trước mặt kia, xem ra hành tung của bọn hắn đã bại lộ rồi.

Cảm thấy có chút thú vị, Lục Thủy mở miệng nói:

“Lát nữa gặp chuyện gì cũng đừng hốt hoảng.”

Chân Linh không hiểu, nhưng Chân Võ lại sững sờ.

Lại là câu nói này, lần trước ở Phù Không đảo thiếu gia cũng nói vậy.

Nói xong không bao lâu sau liền xảy ra chuyện.

Hiện tại lại nói thế, thiếu gia phát hiện được cái gì mà bọn họ không phát hiện ra sao?

Chân Võ bắt đầu cảnh giác lên.

Chỉ là cảnh giác một hồi sau hắn cũng không phát hiện có nguy hiểm gì, nhưng ngay khi muốn hỏi Lục Thủy cho rõ ràng, hắn lại ngây ngẩn cả người.

Mặc kệ xung quanh có nguy hiểm hay không, đều không thể thay đổi sự thật trước mặt hắn.

Lục Thủy không thấy đâu nữa.

Lúc này Chân Linh cũng lấy lại tinh thần.

Nàng cùng lúc cũng phát hiện ra Lục Thủy đã biến mất không thấy đâu nữa.

“Thiếu gia đi đâu rồi?” Chân Linh có chút kinh ngạc, nàng vừa mới chỉ thất thần một chút, trong nháy mắt Lục Thủy đã không thấy đâu.

Chân Võ nhíu mày nói:

“Thiếu gia đã nói không cần hốt hoảng, hẳn là đã phát hiện ra cái gì đó rồi, chúng ta tìm quanh đây xem.”

Thiếu gia nói nghiêm túc sao? Chân Linh hơi kinh ngạc, chuyện ở Phù Không đảo nàng cũng nghe Chân Võ nói qua, nhưng không để trong lòng.

Chỉ là dù thế nào cũng không nghĩ đến, Thiếu gia thật sự có thể đoán được một số việc ngoài ý muốn như vậy.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 45: Ta Chính Là Lưu Hỏa Trong Miệng Người

Lục Thủy đang đi ở trong rừng, Chân Võ Chân Linh đã không còn ở bên cạnh hắn, những việc này hắn đều biết.

Hoặc là nói hắn cố ý không mang theo Chân Võ Chân Linh.

Tu vi của Chân Võ Chân Linh đã lên đến tứ giai, đôi phương tất nhiên sẽ cảnh giác.

Cho nên để phòng ngừa đôi phương chạy trốn, hắn một thân một mình đi tới mới là thích hợp nhất.

Đây là điều đôi phương mong đợi, cũng là điều Lục Thủy mong đợi.

Mà mê trận này cũng không tệ, hắn là một kiện pháp bảo, ừm, là Bát Phương Trận Đồ, có thể đem ra chơi đùa.

Rất nhanh Lục Thủy liền dừng lại, ở phía trước, cách hắn không xa có một người đang đứng, là người tự xưng là Lưu Hỏa trước đó.

Hắn giấu cột nhìn Lục Thủy, như là đang chờ một màn biểu diễn thú vị nào đó.

Lục Thủy cũng nhìn hắn, ừm, khóa chặt, người này chết rồi.

“Ta biết ngươi đang sợ, không cần tìm, hai vị tùy tùng kia của ngươi không có ở đây, hiện tại chỉ còn lại một mình ngươi.” Âm Dã nhìn chằm chằm Lục Thủy giống như mọi sự đều đã nằm trong tay hắn.

Ta rõ ràng không hoảng sợ cũng không có tìm kiếm cái gì, người này làm thế nào lại đưa ra kết luận như vậy rồi? Lục Thủy có chút bất đắc dĩ, có điều vẫn dự định trao đổi một chút:

“Vậy ngươi dẫn ta tới đây làm gì?”

Âm Dã nhìn Lục Thủy nói:

“Ngươi là Thiếu gia của gia tộc nào đó có phải hay không?”

Lục Thủy gật đầu:

“Đúng.”

“Như vậy ngươi hẳn là mang theo không ít bảo vật có đúng hay không?” Âm Dã lại hỏi.

Lục Thủy suy nghĩ một chút, đồ vật đáng giá nhất trên người hẳn bây giờ hẳn là Thiên Địa Trận Văn, tiếp đó là Thành Thần Chi Thư, còn lại cũng chỉ có sức mạnh Ngũ Hành m Dương ở cấp bậc tam giai cùng một vài pháp bảo tiện tay cầm theo, cũng có thể nói là miễn cưỡng có đi.

Lục Thủy nghĩ như vậy, cũng nói như vậy.

Nghe được Lục thủy nói, thần sắc Âm Dã cứng lại, trầm ngâm nói:

“Giao ra, ta sẽ bảo đảm tính mạng cho ngươi.”

Lục Thủy tò mò hỏi lại:

“Không giao ra sẽ chết sao?”

Lúc này Lục Thủy phát hiện xung quanh xuất hiện không ít linh trùng, dường như chỉ cần hắn có ý không phối hợp, những linh trùng này sẽ lập tức bao trùm, cắn nuốt hắn đến không còn gì.

“Ta hy vọng ngươi là người thông minh.” Âm Dã nhìn Lục Thủy, trong giọng nói mang theo từng tia uy hiếp.

Lục Thủy gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu rõ, sau đó hỏi:

“Đúng rồi, ngươi thật sự là Lưu Hỏa sao?”

Âm Dã nhíu mày, nói:

“Ngươi đang trì hoãn thời gian? Không nên phí sức, mấy tên tứ giai kia không có khả năng đi vào mê trận của ta.

Còn nữa, ta không phải tên Lưu Hỏa gì gì đó kia, Ân Thiên tông đã tính là cái gì?

Ta là một trong những ứng cử viên cho vị trí Cốc chủ tương lai của Trùng cốc.

Tuy nhiên, chuyện này là bí mật, ta nghĩ ngươi cũng sẽ bảo mật nó giúp ta, đúng không?”

Ám Dã nhìn Lục Thủy, trong mắt lóe lên tia tàn nhẫn.

Lục Thủy hiểu rõ ý của hắn, người chết không thể tiết lộ bí mật.

Sau đó Lục Thủy nhắc chân bước về phía Ám Dã, bình tĩnh nói:

“Vậy ngươi có bao giờ nghĩ tới, hôm nay người chết ở chỗ này có thể không phải ta, mà là ngươi?”

“Ta? Chỉ bằng một tên nhị giai? Ta đã sắp lên đến tứ giai rồi.” Tuy Ám Dã nói như vậy, nhưng vẫn trở nên cảnh giác.

Thậm chí đã bắt đầu để linh trùng công kích Lục Thủy.

Tránh cho đêm dài lắm mộng.

Lục Thủy không để ý đến đám linh trùng xung quanh, mà lấy ra một viên linh thạch.

Ám Dã nhìn thấy Lục Thủy lấy linh thạch ra thì có chút không hiểu, sau đó lại thấy Lục Thủy ném viên linh thạch kia qua.

Ám Dã hoàn toàn không hiểu nổi đây là hành động gì, nhưng thời điểm linh thạch tới gần hắn, hắn đột nhiên cảm giác được có lực lượng bộc phát.

Ngay khi cảm nhận được lực lượng này, Ám Dã kinh hãi, lập tức lùi lại.

Oanh!!

Trong nháy mắt, linh thạch nổ tung, uy lực tuy không mạnh nhưng cũng không yếu.

Né tránh công kích khiến Ám Dã có chút chật vật:

“Pháp bảo?”

“Không phải, chỉ là linh thạch, chẳng qua bên trong được tăng thêm ít đồ vật, cũng có thể coi là một món đồ chơi nhỏ đi.” Tiếng nói của Lục Thủy từ sau lưng Âm Dã vang lên.

Nghe được thanh âm này, trong chớp mắt, con ngươi Âm Dã co rụt lại: Hắn chạy ra đằng sau ta từ khi nào?

Âm Dã muốn thoát khỏi nơi này, nhưng bàn tay Lục Thủy đã đặt ở trên người hắn.

Trên tay Lục Thủy có một viên linh thạch, viên linh thạch này dán chặt trên lưng Âm Dã.

Oanh một tiếng, Âm Dã trực tiếp bị vụ nổ đánh bay ra ngoài, mà Lục Thủy vẫn đứng ở chỗ cũ, không hề hấn gì.

Âm Dã nhanh chóng ổn định bản thân, lưng của hắn cháy một phần, nhưng hắn cũng không có thời gian để ý tới.

Người bị hắn ta coi như con mồi này lại muốn lật mình trở thành thợ săn.

Âm Dã tức giận nhìn chằm chằm Lục Thủy, nói:

“Người không phải nhị giai.”

Hắn dù có ngốc đến đâu thì lúc này cũng sẽ không cảm thấy đối phương mới chỉ đạt đến 2.1 nữa.

“Ta nói ta là nhị giai lúc nào chứ?” Lục Thủy nhìn đám linh trùng xung quanh đang tụ tập lại, thuận miệng nói.

Lúc này Âm Dã duỗi hai tay ra, không chế tất cả linh trùng xung quanh nơi này, dữ tợn nói:

“Ta mặc kệ ngươi có phải nhị giai hay không, hôm nay ngươi phải chết ở chỗ này.”

Trong nháy mắt tiếp theo, vô số linh trùng lao về phía Lục Thủy, nhanh chóng bao phủ toàn bộ thân hình Lục Thủy.

“Chưa đủ.” Âm Dã lấy ra thanh trường thương, hắn nhất định phải đem người giết chết trước khi đối phương kịp phản ứng.

Chẳng mấy chốc, Âm Dã đã dồn toàn bộ sức mạnh vào thanh trường thương, nâng lên, rồi dùng toàn lực ném mạnh ra

ngoài.

“Chết đi.”

Vút!!

Trường thương gào thét vọt đi, nháy mắt lao vào trong vòng vây của linh trùng.

Keng!!

Trong nháy mắt đó, Âm Dã nghe thấy một tiếng “keng”, ngay sau đó liền cảm thấy có vật gì xẹt qua mặt.

Là thanh thương kia của hắn.

Nhanh như vậy, Âm Dã thậm chí còn chưa kịp phản ứng, may mà trường thương chỉ mới xẹt qua mặt hắn.

Một khắc sau, trên mặt Âm Dã xuất hiện một vết xước nhỏ, máu tươi từ đó chảy ra.

Chỉ là một vết thương nhỏ.

Âm Dã không để ý đến vết thương trên mặt, mà kiên ki nhìn vào sâu bên trong đám linh trùng kia.

“Nhàm chán.” Đây là giọng của Lục Thủy.

Ngay sau đó, một ngọn lửa bùng lên từ bên trong đám linh trùng, nhanh chóng đốt cháy toàn bộ mọi thứ xung quanh.

Đám linh trùng trong nháy mắt cũng bị thiêu rụi gần hết.

Giờ khắc này, Âm Dã nhìn thấy một người đàn ông cầm kiếm đứng trong ngọn lửa, lửa vây quanh hắn, lại không mấy may tạo ra bất kỳ thương tổn gì cho hắn, hắn là trung tâm cũng là nguồn sức mạnh cho ngọn lửa này.

Nhìn thấy hắn, Âm Dã chợt có một loại suy nghĩ bản thân hoàn toàn không có cách nào chiến thắng.

Khi ngọn lửa tán đi, Âm Dã thấy rõ kiếm của đối phương, thanh kiếm ánh lên bảy sắc màu, quanh thân có long ảnh như ẩn như hiện.

Nhìn thấy thanh kiếm này, Âm Dã lập tức ngây ngẩn cả người:

“Thất, Thất Lân Long Ngâm Kiếm? Người, người tại sao có thể có loại pháp bảo tuyệt thế này?”

Thất Lân Long Ngâm Kiếm, được chế tạo từ bảy lân phiến của bảy vị Thượng Cổ Chi Long khác nhau, linh kiếm này không gì không thể phá, trong đó còn có khí tức của Thất Long lưu lại.

Mạnh mẽ phi phạm.

Thế gian hiếm có.

Lục Thủy nâng kiếm trong tay lên, bình tĩnh nói:

“Pháp bảo tuyệt thế?”

Người không sao chứ, ta chẳng qua chỉ là tùy tiện nhặt một thanh kiếm trong kho hàng cầm theo thôi. Cũng không tính là gì.”

Nghe Lục Thủy nói, Âm Dã tỏ vẻ không thể tin được.

Hắn vô ý thức hỏi:

“Người, người đến cùng là ai?”

“Ta?” Lúc này Lục Thủy đã nâng kiếm lên, trên thân kiếm bắt đầu xuất hiện ánh lửa cực nóng.

Khoảnh khắc tiếp theo, Lục Thủy động, hướng về phía Âm Dã mà đi.

Giờ phút này, Âm Dã cảm giác hương tới mình không phải là một con người, mà là một thanh kiếm, thậm chí là một con rồng, không, bảy con rồng.

Không biết tại sao, tu vi của người trước mặt này rõ ràng thấp hơn mình, nhưng khi đối mặt, hắn lại có một loại cảm giác bất lực.

Cảm giác lúc này bản thân như là một con kiến dưới chân người khổng lồ.

Kiếm quang lóe lên, tiếng long ngâm gào thét vụt qua.

Âm Dã cảm thấy cả thế giới đều yên lặng.

Sau đó, từ phía sau hắn vang lên giọng nói của Lục Thủy:

“Ta à? Ta chính là người kia trong miệng ngươi.
Thiếu tông chủ Ân Thiên tông, Lưu Hỏa.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 46: Đại Hung

“Thiếu tông chủ Ân Thiên tông, Lưu Hỏa.”

Lục Thủy đứng sau lưng Âm Dã, hần từ từ buông kiếm.

Đã kết thúc.

Mà nghe Lục Thủy báo tên, Âm Dã có chút khó tin:

“Sao lại, sao có thể chứ?”

“Không gì là không thể, người mạo danh tên của ta, dùng để uy hiếp ta, việc này cũng thôi đi. Khiến ta bất ngờ chính là, người lại dùng cái tên Lưu Hỏa để làm trò bất nhập lưu đó.”
Lục Thủy bình tĩnh nói.

Âm Dã quỳ trên mặt đất, mi tâm của hần bắt đầu nứt ra.

Hần chưa từng nghĩ đến, trên đời này thật sự có Lưu Hỏa, không phải, Lưu Hỏa này chính là Lưu Hỏa của trước kia.

Thật đáng buồn, sao hần lại động thủ với loại người này, còn là đơn đả độc đấu riêng.

Đây có khác nào tự sát đâu?

“Phịch” một tiếng, Âm Dã ngã trên mặt đất, khí tuyệt bỏ mình.

Lục Thủy rút kiếm về, kiếm này là lần trước lấy đem ra ngoài giáo huấn khi không có vũ khí.

Không có chỗ nào đặc biệt.

Người không có nhiều hiểu biết mới cảm thấy nó lợi hại.

Lục Thủy nhìn Âm Dã, nói:

“Trùng tu quả nhiên rất yếu, kiểu nhân tài lấy lực chúng đạo như lão cha sẽ cảm thấy phiền phức..”

Sau đó Lục Thủy vươn tay, hần muốn lấy về Bát Phương Trận Đồ, hần cần vật này

Những thứ khác hần không hứng thú.

Lúc này Chân Võ và Chân Linh đã tìm quanh bốn phía thật lâu, thế nhưng không tìm được bất kỳ dấu vết nào có liên quan tới Lục Thủy.

Cũng đã mười mấy phút đồng hồ rồi, cứ tiếp tục như vậy, bọn họ thật sự phải liên hệ Tộc trưởng.

Khi bọn họ sốt ruột, đột nhiên cảm giác cảnh vật xung quanh vỡ ra giống như là một thấu kính.

Lúc này rốt cuộc bọn họ cảm nhận được vị trí của Lục Thủy.

Không hề ngừng nghỉ, bọn họ chạy tới.

Không mất bao lâu, bọn họ đã thấy Lục Thủy, cũng may không có việc gì.

Lục Thủy vẫn đang kiểm tra Bát Phương Trận Đồ, hần hơi thất vọng. Bát Phương Trận Đồ này vậy mà lại chỉ có một phương trận, rất yếu, chỉ có thể chờ đến lúc mình rảnh rồi để bổ sung bảy phương khác vào trong trận.

May mà căn cơ không có vấn đề.

Bát Phương Trận Đồ là một quyển da dê, mặt trên khắc ấn trận pháp.

Đương nhiên đây không phải là da dê thật, là dùng da của mãnh thú thượng cổ Cùng Kỳ ngự trang thành.

Tóm lại vật này tổng cộng hai cái, người có nó sẽ rất làm người khác bất ngờ.

“Thiếu gia ngài không sao chứ?” Chân Võ và Chân Linh có chút lo lắng.

Lục Thủy lắc đầu, sau đó nói:

“Đến chính giữa xem thử đi.”

Chân Võ và Chân Linh nhìn thi thể ở phía sau, hiển nhiên bọn họ nhận ra, đây chính là tên Trùng tu mạo danh Lưu Hỏa, nhưng mà đối phương chết thế nào?

Là thiếu gia giết, hay là vốn đã chết rồi bị thiếu gia bắt gặp?

Cuối cùng bọn họ cũng không thể biết đáp án, chỉ đành theo Lục Thủy rời đi.

Tồn ra một chút thời gian, nhóm người Lục Thủy đã tới bãi đất ở chính giữa hòn đảo. Nơi này vẫn có không ít cây, có điều hồ to nhất ở giữa thì không có bất kỳ cây cối gì.

Ở đó chỉ có một hồ nước không lớn lắm.

Lục Thủy đứng trước hồ to, nhìn vào giữa hồ to, trầm mặc không nói.

“Đã từng điều tra chỗ này, ngay cả giữa hồ nước cũng đã có người đi xuống xem qua rồi, không có phát hiện nào.” Chân Võ ở bên cạnh nói ra.

Mặc dù nơi này không có nguy hiểm gì, nhưng nghe Lạc Phong thuyết pháp, bọn hắn vẫn hơi lo.

Lo sợ Lục Thủy gặp phải nguy hiểm gì, cho nên bây giờ có thể rời đi dĩ nhiên là chuyện tốt.

Lục Thủy không nghe Chân Võ nói, thế giới trong mắt của hắn, không giống với người ta.

Hắn thấy được, thấy được cảnh tượng mà người khác không nhìn thấy.

Trong mắt hắn, bên dưới hồ to không chỉ có một hồ nước, còn có một mãnh thú đen kịt toàn thân, mãnh thú này hơi lớn, nó chiếm giữ ven hồ nước mà ngủ say, gần như chiếm cứ một nửa vị trí hồ nước.

Đã không còn phong ấn, sở dĩ nó ở lại nơi này, là bởi vì thân thể vẫn chưa bình phục.

Nó, đang dưỡng thương.

Thế nhưng những thứ đó không quan trọng, quan trọng là, Lục Thủy đã gặp qua con mãnh thú này.

Hoặc là nói gặp quan trọng một vài tư liệu của cha hắn.

Mãnh thú này đã tập kích mẹ hắn.

Lúc ấy cha hấn và hấn mẹ ra ngoài du ngoạn, đột nhiên bị mãnh thú này tập kích, rõ ràng không bị thương, rõ ràng cha hấn bảo vệ rất tốt, nhưng mà mẹ hấn đã bị bệnh.

Một bệnh rất lâu.

Càng quan trọng hơn là, khí tức ô nhiễm Lục gia có cùng nguồn gốc với mãnh thú này.

“Không phải ngẫu nhiên, Lục gia ô nhiễm là cố ý, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Mục tiêu của nó là mẹ.” Lục Thủy nhìn mãnh thú kia, nội tâm vẫn bình tĩnh.

Bỗng nhiên, Lục Thủy mở miệng nói:

“Giết nó.”

Nhất định phải giết nó, bóp chết mối nguy hại này, mặc kệ nó có mục đích gì.

Chân Võ và Chân Linh nghe được Lục Thủy nói ra, có chút khó hiểu:

“Thiếu gia, ngài muốn giết ai?”

Lục Thủy liếc mắt nhìn Chân Võ, hấn không trả lời, mà là đang suy tính.

Tuy đối phương đang dưỡng thương, nhưng thực lực của hấn vẫn chưa đủ, còn cách rất xa.

Trở về viện binh?

Không, không dẫn nổi. Chưa nói tới vấn đề hình ảnh của chính bản thân hấn không tốt đẹp, chỉ riêng nguyên nhân đã không nói được.

Àm ĩ một chút, nhiều nhất là cha và mẹ sẽ đến.

Thế nhưng mẹ đến chính là dê vào miệng cọp.

Cho dù quay về triển khai Thiên Địa Trận Văn, cũng không cách nào tìm được đầy đủ lý do.

Kết quả cao nhất có thể là bản thân sẽ bị cao quản nghiêm ngặt hơn.

Cuối cùng chỉ có một lựa chọn, đơn độc giết nó.

“Cho ta vài tháng, ta có thể giết nó mà không bị thương. Nhưng mà quá lâu, ta không chờ được.

Đừng nói mấy tháng, dù là hôm sau lòng ta cũng khó mà an tâm, phải giết ngay bây giờ.” Lục Thủy nghĩ trong lòng.

Chân Võ bị Lục Thủy nhìn có chút sợ hãi, hấn cảm giác trong mắt thiếu gia nhà mình có sát khí, nhưng không phải nhắm vào hấn.

Hấn không thể nào hiểu được.

“Thiếu, thiếu gia?” Chân Võ mở miệng gọi một tiếng.

Lục Thủy phục hồi tinh thần, sau đó nói:

“Có đem linh thạch lục phẩm không?”

Chân Võ lập tức gật đầu:

“Có đem, thiếu gia cần bao nhiêu?”

“Một nghìn viên.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Nghe Lục Thủy nói, Chân Võ và Chân Linh đều sửng sốt, một, một nghìn?

Chỗ này cộng lại chính là một viên linh thạch cửu phẩm.

Một viên cửu phẩm nghĩa là gì? Đó là một trăm triệu linh thạch nhất phẩm, đã đủ cho một tu sĩ Nhất giai bình thường tu luyện tới Ngũ giai và thậm chí là Lục giai, đây là khoản tiền lớn người khác khó mà với tới.

Mặc dù không biết Lục Thủy muốn làm gì, Chân Võ vẫn gật đầu nói:

“Có, Tộc trưởng cho ta trước khi ra ngoài.”

Chắc chắn bản thân Chân Võ không có nhiều tiền như vậy, đây là tiền tiêu vặt mà Tộc trưởng cho thiếu gia khi ra ngoài.

Có điều không đưa cho thiếu gia mà thôi.

Lục Thủy gật đầu, có thì tốt. Sau đó hấn ngồi xổm ở bên cạnh, bắt đầu vẽ một vòng tròn lên mặt đất, tiếp theo vẽ một nét thẳng xuống phân vòng tròn thành hai nửa.

Hai bên viết hai chữ hung cát.

“Thiếu gia đây là làm gì?” Chân Linh tò mò hỏi.

Lục Thủy lấy ra một chiếc đĩa nói:

“Tính một quẻ.”

Chân Võ: “...”

Chân Linh: “...”

Đây là quẻ gì? Bọn họ thấy Lục Thủy cầm đĩa liền biết Lục Thủy định làm gì.

Dù sao đã từng được chứng kiến một lần, chính là lần ném nhánh cây tìm yêu kia.

Nhưng mà không phân được thật giả.

Có điều bọn họ vẫn phải nhìn xem lần này bói sẽ ra cái gì, bình thường hẳn là ra cát mới đúng.

Lục Thủy đương nhiên sẽ không quan tâm bọn người Chân Võ nghĩ gì, hắn đặt chiếc đĩa lên mặt đất và xoay tròn.

Lần này không xoay mấy lần đĩa đã ngừng, không hề cảm thấy hồi hộp.

Vị trí chiếc đĩa chỉ là bên hung.

“Hung?” Bọn Chân Võ cũng có chút kinh ngạc, sau đó tiếp tục nói:

“Thiếu gia nếu là hung, vậy thì coi như thôi đi?”

Mặc dù không biết Lục Thủy định làm gì, nhưng mà có thể không làm bậy đương nhiên là tốt hơn.

Lục Thủy cất đĩa vào, sau đó đứng lên, hắn nhìn cái hồ lớn, bình tĩnh nói:

“Hung thì sao?”

“Ngươi vẫn phải chết.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 47: Mộ Tuyết Muốn Gọi Điện Thoại Cho Lục Thủy

Mộ gia.

Mộ Tuyết ngồi ở hậu viện, nàng chống cằm nhìn Nhã Lâm đang chạy khắp nơi trong trận pháp.

“A a, đừng túm tóc của ta.”

“Ai nha, đừng đánh đòn nữa mà, nở hoa rồi.”

“Tỷ tỷ, mau cứu ta.”

Mộ Tuyết cảm thấy vô cùng thích thú, ở kiếp trước, điều mà nàng tha thiết ước mơ chính là có đứa con.

Thế nhưng, mãi cho đến cuối cùng cũng không có.

Mỗi một lần nàng khở sở, Lục Thủy sẽ ngồi bên cạnh nàng, nói một câu mà ngàn vạn năm tới cũng không thay đổi: Sẽ có, ta...

Hửm?

Vừa mới bắt đầu hồi tưởng, Mộ Tuyết đột nhiên nhíu chặt lông mày, cảm giác có chút khó chịu, còn có chút lo lắng.

“Vi sao bỗng nhiên tâm thần không yên?” Mộ Tuyết hơi kỳ quái.

“Chẳng lẽ gần đây có nguy hiểm sẽ có hại cho ta?

Không, không phải.”

Sau đó Mộ Tuyết kêu Đinh Lương tới.

“Đại tiểu thư?” Đinh Lương muốn hỏi thăm chuyện gì.

Mộ Tuyết ngồi tại chỗ, nàng trầm mặc một lát, nói:

“Đưa điện thoại cho ta một lát.”

Cái điện thoại di động trước đó của nàng đã bị nàng làm hỏng.

Đình Lương không nói gì thêm, lập tức lấy điện thoại cho đại tiểu thư nhà mình.

Mộ Tuyết tiếp nhận điện thoại, mở giao diện gọi điện, sau đó tay chuyển động nhập một số điện thoại di động.

Tiếp theo đặt di động bên tai, chờ đối phương nghe.

Có chút khẩn trương, có chút lo lắng.

Vẫn không nghe.

Mộ Tuyết vốn đang bình tĩnh, chợt từ từ nhíu lông mày.

Khi nàng cho rằng cuộc gọi sắp kết thúc, đối phương đột nhiên tiếp nhận.

Rất nhanh bên kia truyền đến giọng nói có phần nghiêm túc:

“Ai vậy?”

Bên cạnh hẳn có người? Cũng không cần xin chào.

Mộ Tuyết không nói gì, đối phương cũng đang trầm mặc.

Mười mấy giây sau.

“Quái lạ.” Sau đó đối phương liền cúp điện thoại.

Mộ Tuyết thì trả di động cho Đình Lương, xác định hẳn không có việc gì.

Đối với lần này, Mộ Tuyết cảm giác an tâm hơn rất nhiều, đáng tiếc bên cạnh hẳn có người, nếu không thì có thể nghe thêm đôi câu.

“Đại tiểu thư không đi mua điện thoại à?” Đình Lương hỏi.

Mộ Tuyết lắc đầu:

“Tạm thời không cần.”

Nàng không cần tự mua, có người sẽ mua cho nàng.

Có điều phải đợi ba năm sau, nàng có thể đợi.

—————

Lục Thủy cúp điện thoại, thật là khó hiểu, hẳn còn phải bận bịu chính sự, thế mà còn có người gọi điện quấy rầy hẳn.

Đây là không rảnh, có thời gian nhất định phải xoay đổi phương một vòng.

Sau đó Lục Thủy cũng không nghĩ nhiều, hấn lấy ra Bát Phương Trận Đồ, dự định trước tiên làm xong bước giết mãnh thú đầu tiên.

Bước đầu tiên quan trọng nhất chính là bổ sung một nửa Bát Phương Trận Đồ.

Chân Võ và Chân Linh chỉ có thể đứng ở phía sau chờ Lục Thủy phân phó.

Bọn họ cảm giác thiếu gia làm bầm lải nhải, cũng không biết là định làm gì.

Lúc này Lục Thủy đang dùng linh khí làm trận đồ khắc họa trận pháp tiếp sau, không bao lâu, hấn đưa tay nói:

“Linh thạch lục phẩm, năm mươi viên.”

Chân Võ không do dự trực tiếp lấy ra năm mươi viên linh thạch lục phẩm.

Lúc đầu Chân Võ và Chân Linh vẫn không hiểu nhiều linh thạch như vậy thì để ở đâu, nhưng sau một khắc bọn họ đã biết, khi Lục Thủy đặt linh thạch lên trận đồ, linh thạch trực tiếp bị hấp thụ.

Năm mươi viên linh thạch lục phẩm, chỉ trong nháy mắt đã trực tiếp biến mất trên trận đồ.

Hơn nữa còn nhìn không ra trận đồ có thay đổi gì.

“Đây, đây là cái gì?” Chân Võ vô thức hỏi.

“Bát Phương Trận Đồ.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Bát Phương Trận Đồ tương ứng Bát Phương Trận Pháp, với sức mạnh hiện giờ của Lục Thủy, hấn nhiều nhất là bổ sung ba phương trận.

Tốn khá lâu thời gian, cuối cùng Lục Thủy đã đặt Bát Phương Trận Đồ xuống, hấn đã bổ sung được rồi.

Tổng cộng đã sử dụng hai trăm viên linh thạch lục phẩm.

“Thiếu gia định làm gì?” Chân Võ và Chân Linh thật sự không thể hiểu được.

Lục Thủy vẽ một tiểu trận pháp lên mặt đất, sau đó đặt Bát Phương Trận Đồ bên trên, tiếp theo Bát Phương Trận Đồ bắt đầu dung nhập vào trong đất.

Làm xong những việc này, Lục Thủy mới mở miệng nói:

“Khóa vùng thảo nguyên hoang vu lại.”

Chân Võ và Chân Linh không hiểu. Lúc bọn họ muốn hỏi, đột nhiên cảm giác có một tia khí tức kỳ quái từ quanh thân bọn họ đang bắt đầu khuếch tán.

Mà tốc độ khuếch tán rất nhanh, dường như toàn bộ bãi đất và rừng cây bên dưới đều bị khí tức này bao phủ.

Cứ như vậy trong nháy mắt, bọn họ cảm thấy cảnh vật xung quanh thay đổi, nhưng trên thực tế lại không có bất kỳ biến hóa nào.

“Đây là?” Chân Linh nhìn chung quanh, nhất thời không thể nào miêu tả.

Lục Thủy cất bước đi về phía trước, thuận tiện nói:

“Mê trận.”

Đúng vậy, mê trận.

Hắn muốn phòng ngừa người bên ngoài ảnh hưởng hắn, cũng muốn thường xuyên đề phòng mãnh thú kia chạy thoát.

Chỉ có dùng mê trận, mới có đủ thời gian hòa hoãn.

Bên dưới chính là trận pháp mở rộng cho Bát Phương Trận Đồ, làm tứ phương trận pháp bên trong phát huy đến cực hạn.

Chỉ có như vậy mới có cơ hội đánh chết mãnh thú kia.

Quyết tâm đã hạ, Lục Thủy đương nhiên sẽ không suy xét quá nhiều.

Hắn, có đầy đủ tự tin.

Trong rừng cây.

Lạc Phong đứng trước một bộ thi thể, hấn nhú mày, lẩm bẩm:

“Trùng tu, xem ra khi còn sống hấn là tu vi Tam giai, hấn chính là Lưu Hỏa trong miệng Đông Phương Hạo Nguyệt?”

Lạc Phong không xác định, rất nhanh hấn đã nhìn thấy pháp bảo trữ vật trên người tên trùng tu này.

Do dự một chút, hấn cách không lấy pháp bảo trữ vật ra ngoài, hơn nữa cẩn thận kiểm tra pháp bảo trữ vật.

Rất nhanh Lạc Phong đã có kết luận:

“Pháp bảo trữ vật không có bất cứ vấn đề gì, đồ vật trong đó tương đối khớp với thông tin ta nhận được, có thể xác định người này chính là Lưu Hỏa cướp đồ.

Thế nhưng, là ai giết hấn?

Lại vì sao không mang pháp bảo trữ vật đi?

Cố tình?”

Tiếp theo Lạc Phong kiểm tra thi thể một lát, phát hiện miệng vết thương trí mạng của Lưu Hỏa này lại vô cùng chính tề, hơn nữa kẻ giết người hấn là dùng kiếm.

“Kiểm tu sao? Vậy thì kiểm tu quả thực có khả năng chỉ giết người mà không tiện tay cướp đồ.”

Ngừng lại, Lạc Phong lại nghĩ tới một số việc:

“Như vậy có khi nào đối phương cũng là đệ tử Ân Thiên tông hay không?”

Sau đó Lạc Phong lấy ra một tấm gương đồng, tiếp theo gương đồng được kích hoạt, một số chữ hiện ở mặt trên.

Trên cùng là hai chữ Ân Thiên.

Bên dưới nó là một hàng tên người xếp theo trình tự.

Lạc Phong kéo đến cái cuối cùng.

Vị thứ 96: Lưu Hỏa.

“Không có biểu hiện bị đánh giết, cũng không có biểu hiện đang khảo hạch.” Lạc Phong nhìn trùng tu Lưu Hỏa, rơi vào

trăm ngàn.

Đúng vậy, thật ra hắn là đệ tử Ân Thiên tông, gần đây phát hiện trên Ân Thiên Bí Giám xuất hiện một mục tiêu mới, Lưu Hỏa.

Đặc biệt tiếp cận thăm dò thử nghiệm.

Xuất hiện trên Ân Thiên Bí Giám, chính là kẻ địch của Ân Thiên tông, giết nó có thể thu hoạch được số lượng lớn chiến công tông môn.

Cho nên tông môn bọn hắn thật ra rất nguy hiểm, thân là đệ tử tông môn, mấy ai chưa từng làm qua ám sát?

Vì vậy khiếm tốn trở thành quan điểm cơ bản của tông môn bọn hắn.

Thật ra bất đắc dĩ nhất là, có một số tông môn bỏ ra số tiền lớn để cho một số người lên Ân Thiên Bí Giám.

Nhưng mà tông môn bọn hắn không đồng ý, thật sự đáp ứng sẽ thành tổ chức ám sát.

Sau đó Lạc Phong nhìn chung quanh một lần nữa, tiếp theo hắn lấy được đáp án mới:

“Có lẽ không phải là những người khác của tông môn giết, vô cùng có khả năng là hắn theo dõi ai đó, rõ ràng là làm thợ săn, cuối cùng lại bởi vì ngoài ý muốn mà bị con mồi giết ngược lại.”

Hắn phát hiện linh trùng ở một vài chỗ quanh mình, là đã chuẩn bị trước.

“Đã chuẩn bị không ít, vậy mà vẫn bị giết, cực kỳ có khả năng là hắn chọc phải người ẩn giấu thực lực rồi.”

Về phần làm sao phán quyết không phải người tông môn bọn hắn, chủ yếu vẫn là bởi vì pháp bảo trữ vật.

Đối phương là Lưu Hỏa cướp giật, pháp bảo trữ vật của hắn khẳng định rất đáng tiền, hắn không tin đệ tử Ân Thiên tông sẽ bỏ qua.

Nhìn hiện trường dấu vết đánh nhau, đối phương hẳn là rất thông dong, không thấy nói chuyện nhiều.

Cho nên kẻ giết người, cực có thể là một vị có tiền ẩn giấu thực lực.

Khi Lạc Phong vừa rút ra kết luận này, đột nhiên cảm giác xung quanh xuất hiện một chút biến hóa.

Cảnh vật xung quanh xuất hiện một chút vấn đề nhỏ, nhất là ký hiệu hẳn để lại đã trực tiếp biến mất, khi hẳn nhìn về phía thi thể, phát hiện thi thể cũng không thấy tung tích.

Hẳn không hoang mang, mà là lấy ra một con chim nhỏ, con chim nhỏ này vừa ra tới liền choáng váng. Thấy cảnh này, Lạc Phong nhíu mày.

“Mê trận? Hơn nữa không phải mê trận bình thường, bên trong xảy ra chuyện gì?”

Lạc Phong dự định vào xem, về phần thi thể Lưu Hỏa, chờ chút quay lại sẽ thu về.

Dịch: MB_Boss

Chương 48: Ra tay với Tà Thần

Nhóm người Đông Phương Trà Trà đã đến gần bãi đất.

“Mặt trước có một hồ lớn, trong hồ có hồ nước nhỏ, vì an toàn của Đông Phương tiểu thư, xin Đông Phương tiểu thư không nên tới gần cái hồ kia.” An Ngữ ở đằng trước nói.

Đông Phương Trà Trà thấy hơi đáng tiếc, nàng định nhìn, nhưng mà dù sao cũng là đi theo người ta vào.

Cho nên chỉ đành ủy khuất gật đầu:

“Được, ta ở xa xa nhìn.”

An Ngữ gật đầu.

Đông Phương tiểu thư coi như nghe lời, trên thực tế nàng vẫn cảm thấy bên trong không có thứ gì, dù sao cách đây không lâu nàng đã đích thân đi xuống một chuyến, không có bất cứ vấn đề gì.

Thế nhưng Lạc Phong kia nói ở đây có khả năng phong ấn Tà Thần, điều này khiến nàng phải đi tiếp một chuyến nữa.

Lúc đầu nàng không nghĩ theo hướng phong ấn, cũng không dùng phương thức điều tra tương ứng.

Lần này là đặc biệt đi thử nghiệm.

Phía sau các nàng còn đi theo mấy người, dù sao sẽ khó tránh việc gặp bất trắc, một người rõ ràng không phải phương thức điều tra đúng đắn.

Hương Dụ im lặng đi theo sau lưng Đông Phương Trà Trà, trách nhiệm của nàng là bảo vệ Trà Trà tiểu thư.

Chẳng qua là khi nàng cảnh giác bốn phía, đột nhiên cảm giác cảnh vật chung quanh biến đổi trong nháy mắt.

Thế nhưng lại cảm thấy không có bất kỳ biến hóa nào, phát hiện khác thường, nàng lập tức quay đầu nhìn về phía Đông Phương Trà Trà.

May mà Trà Trà tiểu thư vẫn còn.

An Ngữ cũng nhìn về hướng các nàng, nàng nhíu mày, ánh mắt mang theo vẻ hoảng hốt, sau cùng mở miệng nói:

“Có lẽ chúng ta đã rơi vào một loại trận pháp nào đó, người bị phân tán, xem ra người ở bên trong không hoan nghênh chúng ta lắm.”

Đông Phương Trà Trà sững sốt, phân tán? Không có, Hương Dụ đang ở mà.

Nghi hoặc, nàng nhìn lại phía sau lưng, sau đó nàng phát hiện không thấy những người đi theo nữa.

Đội ngũ bảy người ban đầu tức thì chỉ còn lại ba người.

Hương Dụ cũng phát hiện, nàng âm thầm cảm thấy may mắn, thật may vì nàng không bị tách ra.

“Ta muốn thử vào trong, các người tốt nhất nên thử ra ngoài.” An Ngữ thật tâm nhắc nhở.

Đông Phương Trà Trà do dự một lát, cuối cùng gật đầu:

“Được thôi.”

Thật ra là muốn giúp đôi phương một chút, nhưng mà có thể là gây trở ngại, vẫn không nên làm phiền người khác.

An Ngữ hơi ngạc nhiên, Đông Phương tiểu thư có chút, có chút làm người ta bất ngờ.

Cuối cùng các nàng tách ra hành động, Đông Phương Trà Trà và Hương Dụ trở về, An Ngữ đi vào phía trong.

“Hương Dụ, người nói xem chúng ta có cần lén lút theo sau không?” Đông Phương Trà Trà nói.

Hương Dụ thở dài một tiếng, chỉ có thể nói:

“Tiểu thư, nơi này quá nguy hiểm.”

“Được rồi.” Tuy hơi mất mát nhưng do mình yếu thôi.

Quả nhiên, nàng cần phải mạnh hơn, đến lúc đó muốn làm gì thì làm.

Không ai ngăn được nàng.

Nàng rất bội phục biểu đệ Lục Thủy, nghe nói gần đây hẳn muốn làm gì thì làm, phải đi theo hẳn lãnh giáo một chút tâm đắc.

Quảng tâm tình không vui đi, Đông Phương Trà Trà bắt đầu rời khỏi nơi này.

Có điều tiến lên tiến lên, các nàng phát hiện phía trước mặt có một người đang đi tới.

Lúc này người của hai bên đều ngẩn ra.

Người tới chính là An Ngữ.

An Ngữ: "..."

Hương Dụ: "..."

Đông Phương Trà Trà hơi mỉm cười, lần này không phải nàng tùy hứng làm loạn, là bởi vận mệnh đã như vậy.

————

Lục Thủy tiếp nhận linh thạch lục phẩm do Chân Võ đưa tới, sau đó đặt vào trong trận pháp đã vẽ xong, đợi đến khi linh thạch dung nhập vào trận pháp, Lục Thủy mới tiếp tục tiến về phía trước.

Chân Võ và Chân Linh cứ đi theo như vậy, bọn họ không thể nào hiểu được, thật sự không thể nào hiểu được.

Bọn họ chứng kiến Lục Thủy đi một chút sẽ vẽ một trận pháp, trận pháp tất nhiên sẽ thả một viên linh thạch lục phẩm.

Đã thả cả một buổi chiều, trời cũng tối rồi.

Đêm khuya.

"Thiếu gia, không nghỉ ngơi sao? Khuya lắm rồi." Chân Võ đưa linh thạch hỏi.

Lục Thủy lắc đầu:

"Không ngủ, thời gian không đợi người."

Lục Thủy không biết mãnh thú kia sẽ tỉnh lúc nào, không biết đối phương sẽ rời đi lúc nào.

Hiện tại việc duy nhất có thể làm, chính là hoàn thiện trận pháp, sau đó giải quyết đối phương.

Chờ thêm một đêm hắc cũng không chờ.

Gia hỏa này sẽ làm hại mẹ hắc.

Trước kia còn nhỏ không hiểu chuyện, hiện tại có lẽ hắc vẫn không hiểu chuyện, nhưng khác biệt chính là, hắc không sợ phiền phức.

Sau khi Lục Thủy nhìn thấy linh thạch bị hấp thu, tiếp tục đi về phía trước.

Mỗi một vị trí đều không phải là hắc tùy tiện chọn, mà là dày công tính ra.

Chân Võ và Chân Linh không hiểu hoàn toàn, bọn họ thậm chí không biết thiếu gia là giả bộ hay là thật.

Nếu là giả bộ, thật sự có cần thiết phải như vậy không?

Nhưng nếu như là thật, rốt cuộc địch nhân ở đâu?

Đến tốt cùng thiếu gia muốn giết ai?

Bọn họ đã hỏi qua, thiếu gia không trả lời vấn đề này.

Giữa trưa ngày kế tiếp.

Lục Thủy lần nữa đã trở lại chỗ bố trí Bát Phương Trận Pháp.

Hắc đứng ở vị trí ban đầu nhìn mãnh thú trong hố lớn, lúc này mãnh thú vẫn nhắm mắt, vẫn đang ngủ say.

“Ta đã chuẩn bị xong, xem ra ngươi chưa chuẩn bị tốt, nhưng mà ngươi yên tâm, ta sẽ quang minh chính đại đánh lên ngươi, sẽ không cho ngươi cơ hội chuẩn bị.” Lục Thủy im lặng tự nói.

Lục Thủy đứng đó một lúc lâu, hắc đang điều chỉnh trạng thái của mình, nếu muốn giết thì phải chuẩn bị kỹ càng, mặc dù gấp, nhưng không thể làm ẩu.

Chân Võ và Chân Linh liếc mắt nhìn nhau, bọn họ đều không hiểu.

Thế nhưng một lát sau bọn họ lập tức kinh ngạc.

Bọn họ thấy Lục Thủy nâng một bàn tay lên, sau đó bên cạnh bọn họ bắt đầu xuất hiện hai cột sáng.

Bọn họ còn chưa kịp hoàn hồn, nơi xa bắt đầu liên tục xuất hiện cột sáng, chỉ trong vòng vài lần hít thở, toàn bộ bên ngoài hồ to đều có cột sáng dựng thẳng.

Tiếp theo bọn họ nghe được tiếng của Lục Thủy:

“Bát Phương Sát Trận, ngưng.”

Theo tiếng nói Lục Thủy vừa hạ xuống, Chân Võ và Chân Linh nhìn thấy vô số cột sáng trên không trung bắt đầu phát sáng, những vệt sáng này đan xen thành trận ở phía trên hồ lớn.

Chỉ trong chốc lát, một trận pháp vô cùng to lớn xuất hiện trên không trung.

Lúc này tiếng của Lục Thủy lại vang lên một lần nữa:

“Bát Phương Khốn Trận, mở.”

“Bát Phương Pháp Trận, ngay lúc này.”

Giây kế tiếp, một bộ phận ở chính giữa cột ánh sáng xuất hiện xích sắt, những xích sắt này trải rộng trong hồ to.

Mà ở khoảng cách giữa các cột sáng, cũng xuất hiện vô số trận pháp.

Trong chớp nhoáng bắt đầu xuất hiện khí thể trận pháp, loại cảm giác này làm cho Chân Võ và Chân Linh hoàn toàn không cách nào rút kiếm.

Khí tức cường đại, làm bọn họ nhất thời quên suy nghĩ.

Quên mất vì sao Lục Thủy như vậy, quên đi vì sao Lục Thủy có thể mạnh như vậy.

Khí thể xuất hiện đương nhiên sẽ kinh động con mãnh thú kia, Lục Thủy không hề do dự, ngay khoảnh khắc đối phương sắp thức tỉnh, vung tay xuống:

“Giết.”

Trong nháy mắt, sát trận xuất hiện một chùm cột sáng to lớn, cột sáng này nhanh như tia chớp mà phóng vào giữa hố to.

Nổ “ầm” một tiếng, dư âm cường đại trực tiếp khuếch tán, Chân Võ và Chân Linh bưng tỉnh, bọn họ nhìn Lục Thủy có chút kinh hãi, có chút khó có thể tin.

Lúc này phía ngoài mê trận cũng chịu ảnh hưởng, dư âm cường đại quét ngang qua.

Lạc Phong nghe được tiếng nổ mạnh, lúc này hắn đang ở ven bãi đất, hắn chống cự lại dư âm, cùng lúc đó hắn thấy được:

“Là hắn? Đông Phương Hạo Nguyệt?”

Hắn đang làm gì?”

Không đợi Lạc Phong suy nghĩ nhiều, một tiếng phân nổ to lớn truyền ra từ giữa hố lớn:

“Ai?”

Là ai cả gan dám mạo phạm ta?”

Ngay lúc tiếng của nó truyền ra, khí tức đáng sợ đồng thời cũng tản ra ngoài.

Chân Võ và Chân Linh, trực tiếp bị áp chế quỳ một chân trên đất không cách nào đứng dậy, Lạc Phong cũng giống như thế, hắn hoàn toàn không hề có năng lực phản kháng.

Hắn có chút hoảng hốt, chủ nhân của âm thanh này rốt cuộc là ai?

Thế nhưng rất nhanh hắn đã nghĩ đến, Tà Thần.

Thật sự có Tà Thần, Đông Phương Hạo Nguyệt điên rồi?

Sau đó hắn ngẩng đầu nhìn Lục Thủy, mà lúc hắn nhìn sang, hắn ngây ngẩn cả người.

Hắn nhìn thấy Đông Phương Hạo Nguyệt kia thế mà lại đứng vững ở nơi đó, giống như toàn bộ uy áp không hề có chút tác dụng nào đối với hắn.

Lạc Phong khó có thể tin, chính mình tu vi Tứ giai lại bị áp đến không thể đứng thẳng, mà Nhị giai Đông Phương Hạo

Nguyệt làm sao có thể đứng sừng sững không ngã?

Chân Võ và Chân Linh cũng nhìn thấy, trong lòng bọn họ có vô số nghi vấn.

Rốt cuộc năng lực của thiếu gia ra sao mới có thể đứng thẳng không quỳ.

Rất nhanh bọn họ đã nghĩ đến một chuyện khác, thiếu gia muốn giết chính là vật đáng sợ kia?

Còn chưa xuất hiện đã có thể làm bọn họ mất đi chiến lực tồn tại?

Thiếu gia điên rồi sao?

Hắn muốn giết chết đối phương bằng cách nào?

——

Dịch: MB_Boss

Chương 49: Trái Tim Đen Kịt

Ở một nơi khác, nhóm người Đông Phương Trà Trà cũng cảm nhận được khí tức đáng sợ kia.

Các nàng cũng khó mà cử động.

An Ngữ có chút bất ngờ, thêm một chút hoảng hốt.

Hòn đảo này không đơn giản, có lẽ thật sự có vị Tà Thần kia.

Uy áp đáng sợ này, khiến nàng hoàn toàn không thể phản kháng.

Mà sau khi nghe được đối phương rống giận, An Ngữ rất muốn biết, đến tột cùng là ai xuất thủ.

Nhưng mà khó khăn đi chẳng nữa nàng cũng đang nghĩ biện pháp liên hệ người bên ngoài.

Hiện tại Đông Phương Trà Trà hoàn toàn không nhúc nhích được, âm thanh kia dọa đầu óc nàng càng thêm mơ hồ.

Chẳng phải đã nói chỉ có trọng bảo thôi mà? Sao sẽ có vật đáng sợ đến vậy?

Hương Dụ không nghĩ nhiều, nàng chỉ muốn bảo vệ Trà Trà tiêu thư thật tốt.

Mà ngay lúc này, sức mạnh phía bên trong lại bùng nổ một lần nữa, hình như bọn họ bắt đầu giao thủ.

Một tiếng “ầm” vang lên, các nàng chịu đựng dư âm đáng sợ hơn.

Phàm là không cẩn thận, đều có thể gặp bất trắc.

Lục Thủy nhìn chăm chăm giữa hố lớn, lúc này đối phương đã thức tỉnh, có điều lúc đối phương tỉnh lại, Bát Pháp Sát Trận lại công kích một lần nữa.

Đã động thủ rồi, lúc mấu chốt ai nói nhảm với người?

Sau khi đón nhận hai lần công kích, rút cục mãnh thú kia không nói thêm gì nữa, nó mang theo sức mạnh đáng sợ muốn xông ra hổ lớn, nó muốn nhìn xem đến tột cùng là ai động thủ với nó.

Thế nhưng vừa mới phóng tới miệng hổ, vô số xích sắt lập tức quấn lấy nó, quấn thật chặt, nó vùng vẫy mấy lần thì nhận ra không cách nào thoát được.

Nhưng mà nó thấy được, thấy là ai động thủ với nó.

Một kẻ nhân loại, nhân loại rất bình thường.

Nhân loại rất nhỏ yếu.

“Loài người kia, gan chó của ngươi thật lớn.” Mãnh thú hậm hực nhìn Lục Thủy, tiếng nói uy vọng vang khắp tám hướng.

Lục Thủy đứng tại chỗ nhìn nó, sau đó mở miệng nói:

“Một con gia súc mà thôi.”

“Gào!!!!” Mãnh thú kia phẫn nộ, nó giãy dụa mấy lần, lạnh lùng nói:

“Nhân loại ngu xuẩn, ngươi dám cả gan nói lại lần nữa thử xem?”

Lục Thủy khinh thường, hoàn toàn không muốn mở miệng, mà khinh thường như vậy chỉ càng chọc tức đối phương.

“Nhân loại, ta muốn ngươi chết.” Sức mạnh đáng sợ đang bắt đầu xung kích vào bát phương trận pháp.

Lục Thủy nhìn đối phương, ánh mắt không hề có tình cảm, nói:

“Bát Phương Pháp Trận, giết.”

Tiếng nói Lục Thủy vừa dứt, cột sáng ở rìa trận pháp sáng lên, vô số công kích phóng tới mãnh thú kia.

Tiếng nổ âm âm, tiếng rống giận liên tục truyền ra.

Ánh sáng chói mắt làm cho tất cả mọi người không thể nào nhìn thẳng.

“Nhân loại đáng chết, người cho rằng người có thể giam giữ ta bao lâu? Người cho rằng thế này mà giết chết được ta sao?”

“Ta sẽ bắt người trả giá thật lớn, ta sẽ cho người bỏ ra giá cao nặng nề.”

Bát phương trận pháp tăng cường công kích, Lục Thủy kiểm soát Bát Phương Pháp Trận không ngừng công kích, đồng thời cũng liên tục chăm chú nhìn đối phương.

Àm!!

“Gừ, nhân loại, là người ép ta.”

Vào lúc này, một tia sáng trắng lóa nở rộ giữa hồ to..

Sức mạnh giống như vòng tròn bắt đầu khuếch tán ra bên ngoài.

Lục Thủy nhìn ánh sáng này, chân mày cau lại.

“Thật là khó giải quyết.”

Tiếp theo hấn dùng Bát Phương Trận Pháp hộ tống trước mặt.

Àm một tiếng, vòng sáng quét ngang qua.

Lục Thủy đứng ở nơi đó, thân hình không nhúc nhích, nhưng quần áo trên người bị sức mạnh thổi bay phát phới.

Sau đó, vòng sáng quét thẳng qua cột sáng, cột sáng và vòng sáng bắt đầu đọ sức. Trong khoảnh khắc, vòng sáng xuyên qua cột sáng tác động đến thảo nguyên Hoang Vu.

Lạc Phong ở đằng trước nhất, hấn liều mạng kích hoạt pháp bảo phòng ngự.

Đây vốn không phải là lúc để đau lòng, mà là thời điểm có thể sống sót hay không.

Chân Võ và Chân Linh cũng hứng chịu lượt công kích to lớn, cũng may là ở phía sau Lục Thủy, đã giảm được một chút uy lực của vòng sáng.

Đa phần hiệu lực của vòng sáng bị suy yếu, nhưng những người khác vẫn khó mà chống cự.

Hai nàng An Ngữ và Hương Dụ đều kích hoạt bảo vật của mình, thế nhưng sức mạnh vẫn đang không ngừng đánh tới.

Bắt đầu xuất hiện vết thương.

Đông Phương Trà Trà có một pháp bảo hộ thân, nhưng là bị động, nàng không có cách nào chủ động kích hoạt.

Nhất là khi được các nàng Hương Dụ bảo hộ, càng khó kích hoạt.

Nàng rất sốt ruột, thế nhưng khó mà cử động.

An Ngữ hơi mệt mỏi, trong đó rốt cuộc là người cấp nào đang độ sức?

Thảo nguyên Hoang Vu có khác thường, hiển nhiên đã kinh động đến rất nhiều người.

Một số người ở bên ngoài đều muốn đi vào xem xét một phen.

Nhưng mà bất luận mọi người dùng biện pháp gì, cũng sẽ bị lạc hướng ở phía ngoài cùng.

“Mê trận thật lợi hại, có đại sư trận pháp không?”

“Bên trong có cường giả độ sức, không nên tới quá gần, sẽ chết người đấy.”

Mặc dù rất nguy hiểm, nhưng rất nhiều người đều muốn đi vào.

Người Lục gia càng muốn vào hơn, đây không phải vấn đề có nguy hiểm hay không, mà là bên trong có thể sẽ có manh mối quan trọng.

Thế nhưng cho dù bọn họ có muốn tiến vào chẳng nữa, đều không có cách nào xông thẳng vào bên trong, kể cả ngự kiếm phi hành cũng giống vậy.

Ầm!!!

Bỗng nhiên, một tiếng nổ thật lớn khiến cho mặt đất rung động.

Sau đó ở trung tâm thảo nguyên Hoang Vu truyền đến tiếng rống giận kinh thiên động địa:

“Nhân loại, ngươi còn có chiêu thức gì, cứ việc đem hết ra đi, sau đó ta xem ngươi dùng thứ gì để trói ta.

Hôm nay ta muốn đại khai sát giới, ta muốn dùng máu của nhân loại thấp kém, đến tiêu trừ phần nộ của ta.

Ai cũng đừng hòng trốn.”

m thanh thật đáng sợ, đủ để rúng động lòng người.

Hơn nữa âm thanh này mang theo một loại uy áp làm cho ai cũng không thể xem nhẹ.

Lúc này, một số người bên ngoài thảo nguyên Hoang Vu, bắt đầu muốn rút lui.

Chỉ có ít người vẫn muốn tiến vào tìm tòi hư thực, số còn lại không phải quan sát, thì chính là lặng yên rời đi.

Nơi này thật đáng sợ, vượt quá sức tưởng tượng.

—— ———

Lục Thủy gạt tầng phòng ngự phía trước.

Hắn nhìn sát trận đã bị phá nát trên không trung, trầm mặc không nói.

Tiếp theo hắn nghe được tiếng vỡ vụn.

Răng rắc, đột nhiên Bát Phương Pháp Trận nứt ra vô số vết rách, cột sáng ở phía trên cũng duy trì không được bao lâu.

Bát phương trận pháp tổn hại nặng nề.

Có điều con mãnh thú kia cũng không tốt hơn là bao.

Cả người nó đều là vết thương, hơn nữa trở nên suy yếu cực kỳ.

Nhưng mặc dù suy yếu như thế, cũng không phải là đối thủ mà Lục Thủy có thể đối kháng chính diện.

Cũng may Bát Phương Khốn Trận còn có thể kiên trì.

“Nhân loại, ngươi không giết chết được ta.” Mãnh thú kia nhìn chăm chặp Lục Thủy.

Lục Thủy bình tĩnh nhìn đối phương, không nói gì, sau đó đưa tay trực tiếp vận dụng Bát Phương Pháp Trận.

Hắn cần phải công kích đối phương, cần phải tìm được nhược điểm trí mạng của đối phương từ trong công kích.

Trong chốc lát, vô số công kích lại hướng về phía mãnh thú lần nữa.

Công kích này gây ra không ít vết

“Nhân loại vô dụng, chờ ta thoát khỏi xiềng xích, ta phải ăn sống nuốt tươi ngươi.” Mãnh thú kia mang theo sát ý cùng với hận ý nồng đậm.

Lục Thủy vẫn nhìn đối phương, phát hiện chân trước của đối phương đã che mất công kích của Bát Phương Pháp Trận, mà công kích này là nhắm vào vị trí trước ngực.

Lục Thủy nhíu mày, mãnh thú này bình thường không phòng ngự.

Tiếp theo, Lục Thủy điều động tất cả trận pháp còn lại, nhắm thẳng đến ngực đối phương.

Trong chớp nhoáng này, vô số công kích gầm thét hướng về một chỗ.

Mãnh thú thấy thế, nhất thời giận dữ:

“Nhân loại, ngươi dám.”

Ầm!!!

Tất cả công kích đều đánh vào phía trước mãnh thú.

Không bao lâu sau, công kích ngừng lại.

Đối phương còn sống.

“Nhân loại, ngươi biết không? Ngươi hoàn toàn chọc giận ta.” Giọng nói của mãnh thú tưởng chừng như muốn phát điên.

Nhưng mà Lục Thủy cười.

Rốt cuộc cũng tìm được.

Lúc này hắn thấy được, nhìn thấy được trái tim bị bại lộ trước ngực mãnh thú.

Một trái tim đang đập, còn đen kịt hữu lực.

“Tim thật sự là đen mà.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 50: Buông Tha Cho Ta Được Chứ?

Hung thú nhìn Lục Thủy, vẻ mặt mờ mịt:

“Nhân loại, người tốt nhất nên giết chết được ta, nếu không ta nhất định sẽ làm cho người hối hận.”

Lục Thủy bước ra một bước, một bước này đã khiến cho quả hung trước đó của hắn chính thức hiệu nghiệm, nhưng Lục Thủy cũng không thèm để ý, hung thì đã thế nào?

Hắn muốn giết người, còn cần phải để quả quyết định thay sao?

“Chân Võ.” Lục Thủy bước một bước như vậy xong, đột nhiên mở miệng gọi.

Chân Võ sững sốt một chút, nhưng rất nhanh đã nghe được câu kế tiếp của Lục Thủy:

“Kiếm.”

Kiếm? Chân Võ không rõ ràng lắm, nhưng vẫn gian nan nâng kiếm trong tay lên, ngay lúc đó, hắn thấy thanh kiếm của mình tự động rút ra khỏi vỏ, rồi bay về phía hồ to.

Sau đó Chân Võ liền hoàn toàn ngây ngẩn cả người, thậm chí không dám tin vào hai mắt của mình.

Hắn nhìn thấy Lục Thủy nhảy lên, cười kiếm mà đi.

Ngự kiếm phi hành, thiếu gia biết ngự kiếm phi hành?

Chuyện này sao có thể?

Làm sao có thể?

Thiếu gia rõ ràng mới chỉ ở nhị giai mà.

Chân Võ hoàn toàn bị sốc, Chân Linh cũng như vậy.

Ngự kiếm phi hành, bọn họ kể cả có nằm mơ cũng chưa từng nghĩ đến, thiếu gia nhà mình, người luôn bị coi là phế vật

kia, thế mà thời điểm 20 tuổi đã có thể ngự kiếm phi hành.

Quá rợn người.

Lạc Phong cũng kinh ngạc, hấn liền trực tiếp đưa ra kết luận, Đông Phương Hạo Nguyệt che giấu tu vi.

Cái người kia căn bản không phải là nhị giai, khó trách Lạc Phong luôn cảm thấy đối phương có chút nguy hiểm.

Nhưng dưới sự uy áp kia mà đối phương có thể mặt không đổi sắc đứng sừng sững như vậy, hấn cảm thấy đối phương cũng không phải tu chân giả bình thường.

Thật sự là đáng sợ mà.

Lục Thủy không để ý đến những người khác nghĩ gì, tuy hấn cũng có một thanh kiếm, nhưng lại không cách nào dùng nó để ngự kiếm phi hành, cho nên chỉ có thể dùng cái của Chân Võ.

Về lời uy hiếp nếu hấn không thể giết chết hung thú thì nó sẽ khiến mình hối hận kia, Lục Thủy căn bản không thêm bận tâm đến, bởi vì hấn chắc chắn sẽ đem tên kia giết chết ở chỗ này.

Nhìn thấy Lục Thủy bay tới, hung thú khinh miệt nói:

“Nhân loại, gan chó của ngươi cũng thật lớn, nhỏ bé yếu ớt như vậy mà còn dám tới gần ta, quả thực là đi tìm chết.”

Đúng lúc này, hung thú cũng từ trên thân nó bộc phát sức mạnh, là một đòn công kích do huyết dịch trên người nó ngưng tụ tạo thành.

Chỉ cần đánh trúng đối phương, hung thú có đầy đủ tự tin mình có thể xuyên thủng nhân loại nhỏ bé kia.

Lục Thủy thấy công kích của đối phương, nhưng lại không để ý, hấn dùng hai tay nắm lấy Thất Lân Long Ngâm Kiếm, đem tất cả sức mạnh của bản thân rót vào trong kiếm.

Hấn dường như đã sử dụng toàn bộ thiên địa chi lực của bản thân.

Lục Thủy muốn tới gần hung thú, muốn đứng trước mặt nó dùng một kiếm này đâm vào trái tim nó, chỉ có thể này mới có thể giáng cho đối phương một đòn trí mạng.

Một tam giai như hấn, đem sức mạnh tập trung ở một điểm, chính là đòn tấn công mạnh nhất.

Còn về một loạt những công kích kia, tán loạn như vậy, làm sao có thể đả thương được hấn?

Chỉ qua vài lần di chuyển, Lục Thủy đã có thể trực tiếp tránh được tất cả các đòn công kích, mà mỗi một công kích cũng chỉ thoáng lướt qua hấn.

Hung thú nhíu mày, mở miệng nói:

“Nhân loại, nếu như không phải lực lượng của ta đã gần như hoàn toàn biến mất, thì loại như ngươi mà cũng xứng để ta để mắt tới sao?”

Lục Thủy cười:

“Vậy giờ ngươi đã hiểu ra gì chưa?”

Ta chính là thừa dịp ngươi bị bệnh, đến đòi mạng ngươi.”

Lục Thủy tăng nhanh tốc độ, rất gần, sắp đến rồi.

Thấy Lục Thủy ngày càng tới gần, hung thú bắt đầu công kích liên tục.

Không biết vì cái gì, đối phương càng tới gần, nó càng có cảm giác nguy hiểm.

Kiếm của hấn, khí tức của hấn, dường như có thể bóp nát trái tim của nó.

“Nhân loại, ta không có khả năng chết trên tay ngươi.”

Vô số công kích lao đến, Lục Thủy không ngừng tránh né, mà hung thú kia cũng giãy dụa càng lợi hại.

Còn ba trượng.

Giờ khắc này kiếm trong tay Lục Thủy bắt đầu tỏa sáng, một luồng sáng bảy màu tỏa ra, cùng với đó xuất hiện bảy con rồng khác nhau.

Bọn chúng là thực thể, bộ dáng phảng phất như bị kích động vậy.

Mà nhìn thấy bảy con rồng này, trong mắt hung thú lập tức xuất hiện từng tia e ngại.

“Long tộc, chết tiệt, nhân loại như ngươi mà lại có loại pháp bảo này.

Mau rút cho ta.”

Hung thú gầm thét, càng tung ra nhiều đòn công kích hơn.

Vào lúc này, thần sắc Lục Thủy cứng lại, nếu cưỡng ép tiến vào bây giờ sẽ không tránh được hai đòn tấn công của hung thú.

Nhưng cũng chỉ là suy nghĩ trong nháy mắt, Lục Thủy cười, cái này không quan trọng.

Đây là cơ hội ngàn năm có một.

Lục Thủy không chút do dự vọt về phía hung thú.

Trong chớp mắt, một đạo huyết quang xuyên qua bả vai Lục Thủy, bờ vai trực tiếp bị thủng một lỗ.

Ngay sau đó, bắp đùi của hắn cũng bị một đạo huyết quang khác xuyên thủng.

Nhưng hai đòn này cũng không làm thay đổi thế công kích tiếp theo của Lục Thủy, chỉ trong chớp mắt, Lục Thủy đã dùng kiếm đâm tới trái tim của hung thú.

Hung thú điên cuồng giãy dụa, muốn né tránh công kích của Lục Thủy, nhưng căn bản không có cách nào tránh.

Lục Thủy không để ý tới miệng vết thương của mình, hai tay hắn cầm kiếm, trực tiếp đâm vào.

“Chết đi.”

Xoạt xoạt!!!

Kiếm của Lục Thủy trực tiếp đâm thẳng vào tim của hung thú, lúc này bảy đầu rồng bắt đầu điên cuồng cắn xé trái tim nó, dường như muốn triệt để xé nát trái tim này.

Đau đớn đột ngột, hung thú cảm nhận được một cơn đau đớn kịch liệt, đau đến không gì so sánh được.

Nó bắt đầu hoảng sợ.

“Gầm!!!”

“Không, nhân loại, người mau rút cho ta, đi đi, đi...”

Hiện tại, Lục Thủy cảm thấy trái tim hung thú bộc phát ra một lực đẩy cường đại, thậm chí còn đem kiếm của hắn ép buộc đẩy ra ngoài.

Sau đó, một bức màn làm bằng máu từ trong trái tim hung thú xuất hiện.

Phịch một tiếng, Lục Thủy bị đánh bay ra ngoài.

Phụt.

Lục Thủy ở trong không trung phun ra một ngụm máu tươi, trên người còn có thêm nhiều vết thương khác.

Nhưng hắn cũng không có chút bối rối nào, mà gọi kiếm của Chân Võ tới, nhẹ nhàng giẫm lên trên thân kiếm, miệng vết thương trên người lại không ngừng chảy máu.

Thế nhưng hắn cũng không quan tâm tới, cũng không có cách nào đi quan tâm.

Trong tay Lục Thủy nắm chặt Thất Lân Long Ngâm Kiếm, gắt gao nhìn chăm chăm hung thú kia.

Lục Thủy dừng ở trên không trung, hung thú kia cũng vậy, nó đã mất đi sức chiến đấu.

Mà Lục Thủy sở dĩ không tiếp tục công kích, là vì bức màn máu chắn trước tim nó.

Hắn không thể đâm xuyên qua bức màn kia, nhưng không có vấn đề gì, bức màn máu kia có hạn, theo thời gian trôi qua nó sẽ tự biến mất.

Bây giờ cả hai bên đều đang đợi, Lục thủy đợi thời điểm tấm màn máu biến mất, hung thú thì đợi thời điểm Lục Thủy không thể tiếp tục kiên trì được nữa.

Bởi vì Lục Thủy đang bị thương rất nặng.

Mà cùng với sự xuất hiện của bức màn máu, bọn người Chân Võ đừng nói là đi lên, cổ uy áp đáng sợ kia ép bọn họ đến đâu cũng không ngẩng lên nổi, bọn họ thậm chí còn không biết thiếu gia mình đang như thế nào.

Mà ở bên ngoài, rất nhiều người đang muốn rời đi đột nhiên ngừng lại, họ vừa mới nghe được, nghe được tiếng gầm thét của tên Tà Thần kia.

Tiếng gầm thét kia lại tựa như tiếng kêu thảm, trong âm thanh còn mang theo chút sợ hãi.

Những người kia trong lòng bắt đầu do dự, cuối cùng cảm thấy Tà Thần hẳn là sẽ thua, mình có thể ở lại nhìn xem cụ thể là chuyện gì đang xảy ra.

Có lẽ còn có thể đục nước béo cò.

Cơ hội khó gặp.

Một số ít người còn nhanh chân đi vào, chờ bên kia đấu xong mới vào thì khả năng là đã không còn gì.

Thế nhưng cho dù mấy người kia có làm cái gì, cũng đều không thể tiến vào.

Mà lúc này, trong rừng cây, xung quanh trung tâm của thảo nguyên Hoang Vu đã vây quanh không ít người.

--

Lục Thủy có thể cảm nhận được máu của mình đang không ngừng bị rút đi, bả vai hẳn thậm chí còn không động được.

Hắn có thể đứng vững bây giờ hoàn toàn là dựa vào thiên địa chi lực chống đỡ.

Lúc này hung thú mở miệng.

“Nhân loại, ngươi và ta không thù không oán, cứ thế mà rời khỏi đây thì sao? Ta có thể nợ ngươi một ân tình.

Thân phận của ta tuyệt đối nằm ngoài tầm hiểu biết của ngươi.

Giết ta đối với ngươi mà nói không có chỗ nào tốt.”

--

Dịch: MB_Boss

Chương 51: Thiếu Tông Chủ Ân Thiên Tông Thật Sự

Nghe đối phương nói, Lục Thủy cười:

“Không thù không oán?”

“Đúng, chúng ta không thù không oán, ngươi không cần thiết phải liều mạng với ta.” Hung thú mở miệng nói.

Nó không thể tiếp tục kiên trì được nữa, nó thật sự có thể sẽ phải chết ở đây, tên nhân loại đáng chết này.

“Vậy thì ta không thể chủ động tìm ngươi kết thù trước sao? Chẳng lẽ cứ phải chờ ngươi tới tìm ta kết thù xong, ta mới có thể giết ngươi?” Lục Thủy có chút khinh thường.

Nếu chỉ là một con hung thú bình thường, thì một cái liếc mắt hấn cũng không muốn cho đối phương, chứ đừng nói đến việc đi liều mạng với nó.

Nhưng thằng cha này không chỉ có thù oán với hấn, mà còn là đại thù.

Thù hận mức này đã không có cơ hội hòa hoãn. Nếu có, hấn cũng sẽ không ra tay trong lúc còn nhỏ yếu như vậy.

Nếu như đời này chưa oán chưa thù, vậy để hấn chủ động kết thù chuốc oán đi.

Còn nhượng bộ là không thể nào, nhân từ không phải để dành cho kẻ thù.

Lục Thủy nhìn hung thú, tiếp tục nói:

“Hôm nay ngươi nhất định phải chết.”

Lúc này, bức màn máu bắt đầu tiêu tán, trái tim đen kịt một lần nữa bại lộ.

Hung thú gấp gáp:

“Nhân loại, ngươi cũng đã biết ta là ai, ngươi không có khả năng giết được ta.”

Lục Thủy nhìn hung thú, một lần nữa nâng Thất Lân Long Ngâm Kiếm lên, nói:

“Vậy người có biết ta là ai không? Không có kẻ thù nào ta không giết được.”

Nói xong, Lục Thủy bắt đầu phóng về phía hung thú.

Hung thú kinh hãi kêu lên:

“Nhân loại, ta sinh ra là bất thể kỳ công, người không thể giết ta, những người kia sẽ không bỏ qua cho người!!

Không, không, đừng, không thể, không, a a a a a!!!!”

Kiếm của Lục Thủy lại một lần nữa đâm vào trái tim đen kịt của hung thú, để tránh cho mình không đâm vào vết xe đổ trước đó, hắn điều khiển kiếm của Chân Võ tiếp tục tiến về phía trước.

Dường như muốn đem cả người tiến vào trái tim to lớn bên trong.

‘Lần này, ta xem người sống thế nào.’ Ý nghĩ này thoáng qua trong đầu Lục Thủy.

“A a a a a!”

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng, truyền đi khắp thảo nguyên Hoang Vu, khiến tất cả mọi người đều kinh động không thôi.

Bọn họ không hiểu bên kia rốt cuộc đã gặp phải dạng công kích trí mạng nào.

Nghe tiếng kêu thảm này, nhiều người bắt đầu hoảng sợ.

Bởi vì bọn họ rất có thể sẽ là người tiếp theo phải kêu như vậy.

“Nhân loại, người là ai, người rốt cuộc là ai?”

Những người còn lại đều nghe được câu nói này của hung thú, Lạc Phong biết người kia là Đông Phương Hạo Nguyệt, nhưng bọn người Đông Phương Trà Trà bên kia lại không biết, đám người không nhìn thấy hiện trường ngoài kia lại càng muốn biết là ai mới có thể nào lên đến như thế này.

Sau đó nhóm người Lạc Phong nghe được tiếng trả lời, tiếng nói này tuy là được một loại sức mạnh kỳ quái kéo dài ra, nhưng truyền không xa, phải ở gần mới có thể nghe thấy.

Đây là lần đầu tiên họ nghe được giọng nói của cường giả này:

“Bản tọa là Ân Thiên tông thiếu tông chủ, Lưu Hỏa.”

Nói xong câu đó, Lục Thủy đâm toàn bộ thanh kiếm vào trái tim đen kịt kia của hung thú.

Hắn cảm thấy, đối phương hiện tại đã gần chết, ngay cả thần tiên cũng khó mà cứu được.

Mà Lạc Phong ở phía dưới khi nghe thấy Lục Thủy báo ra danh tự thì ngây ngẩn cả người, Ân Thiên tông thiếu tông chủ Lưu Hỏa?

Hóa ra, hóa ra Đông Phương Hạo Nguyệt mới là Lưu Hỏa thực sự, nói như vậy tên trùng tu kia là do Đông Phương Hạo Nguyệt giết?

Đúng, khẳng định là như vậy.

Bản thân Đông Phương Hạo Nguyệt cũng không phải là người bình thường, hắn còn che giấu tu vi, tên trùng tu kia đương nhiên sẽ chết trong tay hắn.

‘Chẳng trách khi đó hắn hỏi ta đi tìm Lưu Hỏa làm gì, nếu lúc đó không phải là trả lời tốt, khả năng mình cũng đã chết rồi.’

Người kia đáng sợ đến mức có thể trực diện đối đầu với Tà Thần, hắn lại muốn lấy ra để thử nghiệm.

Quả thực là đi tìm chết.

Lạc Phong sợ hãi, hắn không dám tiếp cái đơn này nữa, từ bỏ, chỉ có từ bỏ mới có thể sống sót, may mà hắn còn chưa làm bất cứ chuyện gì.

Lưu Hỏa vẫn là nên để dành cho những cường giả khác đi.

Mà hung thú kia sau khi nghe thấy Lục Thủy báo ra danh tự thì cười, cười đến điên cuồng:

“Ha ha ha, Lưu Hỏa của Ân Thiên tông?”

Tên của người ta đã khắc sâu trong lòng, bọn họ sẽ báo thù cho ta, không, ta muốn tự mình báo thù.

Người đã giết ta, nên ta muốn kéo người cùng chết.

Chết đi, chết đi, chết đi tên nhân loại kia.”

Vào lúc này, trên thân hung thú đen kịt bắt đầu xuất hiện tia sáng, yên lặng tỏa ra bốn phía.

Một khắc này, ánh sáng kia chiếu rọi toàn bộ thảo nguyên Hoang Vu.

Vì thế cho nên tất cả mọi người trên đảo đều không có cách nào mở to mắt, bọn họ không thể biết được tình huống bên trong đến cùng là như thế nào.

Chân Võ Chân Linh cũng lo lắng, thiếu gia bọn hắn vẫn còn ở bên trong.

Nếu như thiếu gia xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?

Lục Thủy bỏ Long Ngân Kiếm ra, hắn muốn ngự kiếm ra ngoài, ánh sáng kia tuy chiếu rọi toàn bộ hòn đảo, nhưng lại chỉ công kích một mình hắn.

Hung thú kia thực sự muốn kéo hắn chết cùng.

Làm thế này khác nào tự hủy hoại thân xác mình.

Tia sáng chiếu vào người, Lục Thủy cảm giác như máu thịt toàn thân đang bị hòa tan.

‘Không được, không tránh được, thiên địa chi lực cũng đã cạn kiệt, cần phòng ngự.’

Mặc dù ở trong tình huống như vậy, Lục Thủy vẫn có thể giữ được bình tĩnh như cũ, vết thương trên người dù có nặng hơn nữa cũng không thể ảnh hưởng đến khả năng phán đoán của hắn.

Trên người Lục Thủy có pháp bảo phòng ngự, nhưng đối với công kích loại này thì tác dụng cũng không lớn.

Thứ duy nhất hắn tin tưởng, là khối ngọc kia.

Đó là một khối ngọc đặc biệt, cũng là một pháp bảo đặc thù.

Có thể.

Không chân chừ, Lục Thủy lấy ra khối ngọc kia, sau đó kích hoạt năng lực phòng ngự của nó.

Một khắc sau, khối ngọc bắt đầu tỏa ra một vòng sáng, rồi ba vòng sáng, một vòng lại lớn hơn một vòng, giữa các vòng sáng dần xuất hiện kết nối, các kết nối này tạo thành một cái phù văn không theo quy tắc.

Sau khi kích hoạt khối ngọc, một tầng ánh sáng giống như vàng hào quang chắn phía trước Lục Thủy, ngăn cản công kích từ tia sáng do con hung thú để lại kia.

Khi vàng hào quang xuất hiện, Lục Thủy cảm giác được những vết thương trước đó gần như biến mất, mặc dù vẫn còn nhưng vấn đề để lại không lớn.

Hắn là có thể vượt qua kiếp nạn này.

Mà lúc này, Lạc Phong vốn đang cúi đầu yên lặng tiếp nhận áp lực lại đột nhiên sững sốt một chút.

Hắn phát hiện Ân Thiên Bí Giám trên người mình rung lên, như thể gặp được vật gì đáng sợ vậy.

‘Lại xảy ra chuyện gì rồi?’ Lạc Phong khó hiểu.

Nhưng cảm giác thần phục truyền ra từ bí giám khiến hắn có chút lo lắng.

Cuối cùng, Lạc Phong dốc hết toàn lực ngẩng đầu nhìn lên, chỉ một cái liếc mắt này đã khiến cho hắn bị trọng thương.

Nhưng trong lòng của hắn đã sớm dấy lên một cơn sóng lớn.

‘Ân Thiên bí lệnh, tại sao Ân Thiên bí lệnh của tông chủ lại ở chỗ này, đã thế lại còn ở trên người Lưu Hỏa?’

Tại sao có thể như vậy được?’

‘Lưu Hỏa không phải chỉ là giả danh thiếu tông chủ thôi sao, hắn, hắn thật sự là thiếu tông chủ?’

Trời ạ, phía trên tông môn đã làm gì rồi? Bọn hấn thế mà lại đưa tên thiếu tông chủ vào Ân Thiên Bí Giám.

Mà Thiếu tông chủ lại có bí lệnh của Tông chủ, chẳng khác nào đã được Tông chủ thâm định rồi.

Điên rồi, điên hết rồi.

Là thiếu tông chủ thì bảo hấn giết kiểu gì?

Ai dám giết?’

Lạc Phong sợ hãi, lại càng cảm thấy may mắn vì mình còn chưa có động thủ, còn chưa có để lại dấu vết đã ngoi đầu lên nào.

Quá đáng sợ.

--

Một hồi lâu sau, những tia sáng kia dần tan hết, có một số ít thì bay đi nơi khác.

Ai bị đánh trúng thì quả thực xui xẻo.

Ánh sáng tán đi, áp lực kia cũng triệt để tiêu tán theo.

Lúc này Chân Võ Chân Linh trước tiên ngẩng đầu lên, bọn hấn muốn nhìn một chút xem thiếu gia nhà mình đang ở đâu.

Nhưng khi bọn hấn vừa ngẩng đầu lên thì liền ngây ngẩn cả người, trong nháy mắt vô số suy nghĩ hiện lên trong đầu, trong lòng càng thêm khủng hoảng.

Bọn hấn nhìn thấy thiếu gia của mình đang đứng trước mặt, đưa lưng về phía họ.

Nhưng không chỉ có như vậy, bọn hấn còn nhìn thấy tà áo ngắn trên người thiếu gia đã sớm biến mất, huyết nhục lại càng thêm mơ hồ.

Trên vai có một lỗ thủng lớn, máu từ đó không ngừng chảy ra, máu thịt trên cánh tay như đã hoàn toàn biến mất, có thể thấy được cả xương cốt bên trong.

Thậm chí hàm răng sau khóe miệng cũng lộ ra.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 52: Tâm Thần Mộ Tuyệt Không Yên

Nhưng trong nháy mắt đó Chân Võ và Chân Linh đã lấy lại tinh thần, sau đó lập tức chạy về phía Lục Thủy.

Trong lòng bọn họ đều rất lo lắng, rất sợ nhìn thấy Lục Thủy ngã xuống.

Không sao, chắc chắn sẽ không.

Chỉ trong nháy mắt Chân Võ đã đi tới bên người Lục Thủy, hai mắt nhìn về phía Lục Thủy với tâm trạng thấp thỏm. Khi thấy Lục Thủy cũng liếc mắt nhìn mình, tảng đá lớn trong lòng Chân Võ đã rơi xuống.

Còn sống, Thiếu gia còn sống, còn sống liền tốt.

Chân Võ tràn đầy kích động, sau đó đưa tay lục lợi trên người:

“Thiếu gia, ngài chờ một chút, ta sẽ cầu cứu Tộc trưởng, ngài hãy gắng kiên trì thêm chút nữa.”

Hắn rất hoảng, rõ ràng muốn lấy điện thoại ra, thế nhưng lại không nhớ nổi điện thoại của mình đang để ở đâu.

Lục Thủy nhìn thấy Chân Võ luống cuống liền phát tay, yếu ớt nói:

“Không đáng ngại, cho ta cái Trì Dũ Thuật trước đã.”

Lúc này Chân Võ mới nhớ tới Trì Dũ Thuật.

Ngay lập tức, hắn bắt đầu liều mạng thả Trì Dũ Thuật lên trên người Lục Thủy.

Đến tận lúc này, Lục Thủy mới để tay xuống.

“Đau quá, đau quá, đau quá! Thật nhớ Trì Dũ Thuật của mẫu thân, Trì Dũ Thuật của tên Chân Võ này đúng là quá tệ. Nếu không có, Trì Dũ Thuật của Mộ Tuyệt cũng được rồi.” Lục Thủy thầm nhủ trong lòng.

Bây giờ hấn rất suy yếu, suy yếu đến mức bất cứ lúc nào cũng có thể ngất đi.

Hoặc là nói, hấn đau đến mức sắp bất tỉnh.

Thân thể có cảm giác tan nát.

Nếu không phải vì mặt mũi của một Thiếu gia, hấn đã sớm hò hét kêu đau.

Nhưng mà, hấn có một loại cảm giác, một khi chính mình tiếp đi, chỉ sợ sẽ không thể tỉnh lại nữa.

Ngừng một chút, Lục Thủy lại nói:

“Có linh dược không?”

Nghe được câu này, Chân Võ lập tức nhìn về phía Chân Linh, nói:

“Chân Linh, thuốc đâu.”

“À? Ồ, đây!” Lúc này Chân Linh mới lấy lại tinh thần.

Nàng khẩn trương lấy ra bình thuốc, sau đó bắt đầu run rẩy đổ thuốc.

Bọn họ đã xác định được Thiếu gia che giấu tu vi, Thiếu gia căn bản không phải là nhị giai, hấn đã có thể ngự kiếm phi hành, đây không phải chuyện mà tu chân giả bình thường có thể làm được.

20 tuổi ngự kiếm phi hành, bọn họ chưa từng nghe nói qua có người nào có thể làm được.

Thiếu gia không phải là phế vật như trước kia từng thể hiện ra, hấn là thiên tài, tuyệt thế thiên tài chân chính, yêu nghiệt đương thời.

Nhưng mà, một thiên tài yêu nghiệt như vậy lại trọng thương ngã gục trước mặt bọn họ.

Nếu như chuyện này bị người của Lục gia biết, bọn hấn chắc chắn sẽ phát điên.

Trước kia bọn hấn ngu xuẩn đến mức nào, thế mà luôn cảm thấy Thiếu gia chính là một phế vật.

Lúc này Chân Linh mới đổ được linh dược ra, sau đó lập tức đưa cho Lục Thủy.

Lục Thủy tiếp nhận linh dược, trực tiếp ăn vào.

Đây là một viên linh dược không tẻ, hẳn cũng không có hứng thú suy nghĩ xem dược hiệu của thuốc này tốt bao nhiêu.

Dù sao cũng đã thoải mái hơn.

Thương thế cũng đang từ từ khôi phục, nhưng mà bắp đùi, bờ vai và nội tạng đều bị trọng thương, không phải có thể chữa trị trong khoảng thời gian ngắn.

Trên người cũng thế, xương sườn gần như đã gãy hết.

Nếu như đổi thành tu chân giả tam giai bình thường, sẽ không thể nhẹ nhàng như hẳn được.

Không, tam giai bình thường sẽ không chịu nổi.

Công kích cuối cùng của Hung thú kia quá mạnh, hẳn có thể sống được đến bây giờ là dựa vào thiên địa chi lực trong máu thịt.

“Có thuốc gia tốc khôi phục thân thể không?” Lục Thủy hỏi Chân Linh.

Chân Linh lập tức lắc đầu:

“Không có, Tộc trưởng không cho thứ này, nói là không thể để Thiếu gia uống thuốc linh tinh. Ngài ấy nói, một khi Thiếu gia gặp nguy hiểm thì ta phải lập tức cầu cứu. Mới này không thể làm được, bây giờ có thể cầu cứu rồi.”

“Đúng vậy Thiếu gia, báo lại cho Tộc trưởng thôi, bây giờ ngài quá nguy hiểm, mà nơi này cũng không phải địa bàn của chúng ta.” Chân Võ cũng khuyên.

Lục Thủy lắc đầu, chưa kịp nói gì thì đột nhiên nghe được tiếng vang cách đó không xa.

Chân Võ Chân Linh cũng phát hiện, trong chớp nhoáng này, bọn hắn liền lộ ra sát ý.

Kiểm trong tay Chân Linh trực tiếp ra khỏi vỏ.

Lúc này bọn họ nhất định phải bảo vệ tốt Thiếu gia.

Thiếu gia đang trọng thương, khó có thể tránh khỏi người khác sẽ không ác ý.

“Là ta, không nên động thủ, ta không có chút ác ý nào, ta tới vì một chuyện.” Lạc Phong giơ hai tay lên, biểu thị chính mình không phải kẻ địch.

Lục Thủy nhìn đối phương một chút. Bây giờ bọn hắn không có ưu thế khi đánh nhau với Lạc Phong, nhưng nếu thật sự đánh nhau, Lạc Phong cũng lưu không được hắn.

“Nói.” Lục Thủy bình tĩnh mở miệng.

Lạc Phong có thể cảm giác được, mặc dù đối phương thụ thương, nhưng cũng không phải một tiểu nhân vật như mình có thể rung chuyển.

Đây chính là Thiếu tông chủ của môn phái bọn họ, vừa cường đại lại tự tin.

“Ta, ta là tới tặng thuốc.” Lạc Phong không biết làm sao, lúc nói lại có chút khẩn trương.

Phảng phất hắn đang đối mặt với một vị đại tiên bối.

Không đợi Lục Thủy hỏi lại, Lạc Phong nói tiếp:

“Là Tổ Nguyên Đan, có thể giúp khôi phục thân thể một cách nhanh chóng. Mặc dù chỉ khôi phục vết thương ngoài da, nhưng hiện giờ cũng tương đối có tác dụng với Đông Phương đạo hữu.”

Lạc Phong không báo ra chính mình là người của Ân Thiên tông, chủ yếu là do Đông Phương Hạo Nguyệt cũng không nói mình là người một nhà Lưu Hỏa kia, nên hắn chỉ có thể giả bộ hồ đồ.

Lục Thủy tất nhiên cần đến loại đan dược này, thân thể của hắn bây giờ nhìn qua không tốt lắm.

“Ra giá đi.” Lục Thủy nói.

“Không, không cần, chỉ muốn kết một thiện duyên.” Lạc Phong lấy ra linh dược rồi nói.

Lục Thủy mắt nhìn Tổ Nguyên Đan, cuối cùng nói:

“Cho thất phẩm.”

Lục Thủy không biết giá cả cụ thể, nhưng mà thất phẩm đã đủ nhiều.

Đan dược này cũng chỉ có thể giúp hấn khôi phục vết thương ngoài da, phần đùi và bả vai căn bản không thể khôi phục được.

Chấn thương trong nội tạng cũng không có biện pháp gì.

Nhưng mà, lại rất quan trọng với hấn bây giờ.

Chân Võ không do dự, trực tiếp ném ra một viên linh thạch thất phẩm.

Chân Võ cảm thấy rất may mắn vì Tộc trưởng cho đủ nhiều linh thạch.

Lạc Phong cũng không từ chối, cứng rắn trả lại càng khiến cho người cảm giác có vấn đề.

Sau đó hấn ném thuốc qua.

Chân Linh tiếp thuốc, sau đó đưa cho Lục Thủy, nàng không thể xác định thuốc có vấn đề gì hay không.

Cho nên mở miệng nhắc nhở một câu:

“Thiếu gia, có muốn ta thử trước hay không?”

Có một viên thuốc thì thử kiểu gì? Lục Thủy lắc đầu, sau đó lấy thuốc nuốt vào, đan dược hấn vẫn hiểu một chút.

Nghe qua liền biết có vấn đề hay không.

Sau khi Lục Thủy ăn Tô Nguyên Đan, máu thịt trên người hấn bắt đầu khôi phục, tiếp qua mười mấy phút chắc sẽ tốt hơn nhiều.

Như vậy đã rất nhanh.

Sau đó Lục Thủy nhắm mắt lại, dự định điều chỉnh trạng thái một chút.

Nhưng vừa mới nhắm mắt lại, Chân Võ vội la lên:

“Thiếu gia, ngài đừng ngủ.”

Chân Võ thật sự rất sợ, hắn phải tranh thủ thời gian cầu cứu Tộc trưởng.

“...” Nghe lời nói của Chân Võ, Lục Thủy có chút bất đắc dĩ.

Ngừng một chút, Lục Thủy nói:

“Yên tâm, không có vấn đề gì lớn, chỉ là nhắm mắt hấp thu được lực thôi.”

Nói như vậy, Chân Võ Chân Linh mới yên tâm.

Nhưng vừa mới nhắm mắt thì điện thoại di động của hắn lại vang lên. Lục Thủy sững sốt một chút, điện thoại nằm trong pháp bảo trữ vật cũng có thể vang?

Pháp bảo trữ vật mà hắn lấy đi cao cấp như vậy sao?

Cha mẹ hắn cố ý?

Làm vậy để bọn họ dễ dàng gọi điện thoại tới?

Sau đó Lục Thủy lấy điện thoại di động ra, nhìn qua là số lạ, tiếp đó hắn liền nhận điện thoại:

“Ai vậy?”

Chân Võ: Thiếu gia đã thành như vậy mà còn nghe?

Lục Thủy cũng không quan tâm chuyện khác, nhưng phía đối diện điện thoại lại không hề có phản ứng.

Lục Thủy đợi một chút liền cúp điện thoại, có chút không hiểu nổi, vì sao lại có người gọi điện thoại tới mà không nói lời nào?

Cuối cùng Lục Thủy lại tiếp tục nhắm mắt lại.

Lần này Chân Võ không hề mở miệng, bây giờ hắn đang không ngừng phóng thích Trì Dũ Thuật, mà Chân Linh thì cảnh giác Lạc Phong.

Lạc Phong lui về phía sau một đoạn. Không phải hắn không hiểu đạo lý đối nhân xử thế phải tự giác rời đi, mà là cũng dự định bảo vệ Thiếu tông chủ của môn phái bọn hắn.

Mộ gia.

Mộ Tuyết ngồi phía trước viện, điện thoại đặt ngay trước bàn.

“Đại tiểu thư, ngài không quay về đi ngủ sao?” Đinh Lương đứng ở một bên hỏi.

Đại tiểu thư nhà nàng đã một đêm không ngủ, cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra.

Mộ Tuyết lắc đầu, nàng không ngủ được, không biết có chuyện gì xảy ra, từ hôm qua đến bây giờ trong lòng vẫn một mực không yên, dù cho vừa nghe được giọng nói của Lục Thủy, nhưng tâm thần của nàng vẫn không yên.

“Giọng nói của hắn vừa rồi có chút yếu ớt, có phải đã thụ thương rồi không?” Trong lòng Mộ Tuyết trầm nghĩ.

Dịch: MB_Boss

Chương 53: Mộ Tuyết muốn gặp Lục Thủy

Mộ Tuyết nhìn mặt bàn, trong lòng thở dài, sau đó nàng nói với Đinh Lương:

“Đi giúp ta mang Nhã Lâm tới đây.”

Nghe thấy vậy, Đinh Lương lập tức nói:

“Vâng.”

Ngừng một chút, Đinh Lương lại nói:

“Đại tiểu thư, người có muốn tôi chuẩn bị chút gì đó để ăn không?”

Tiểu thư nhà nàng không chỉ không ngủ, ngay cả cơm cũng không ăn.

Mộ Tuyết lắc đầu:

Đinh Lương không có cách nào khác, chỉ có thể ra ngoài làm việc.

Chờ Đinh Lương rời đi rồi, Mộ Tuyết lấy tay vẽ lên trên mặt bàn một trận pháp, ở giữa trận pháp có viết tên Lục Thủy và ngày sinh tháng đẻ của hắn.

‘Kệ đi, chỉ gửi một chút đồ vật qua, hắn hẳn sẽ không phát hiện được.’

Kể cả có nhận ra, thì cũng sẽ không nghĩ tới là ta làm.’ Mộ Tuyết nhẹ giọng mở miệng nói.

Nếu không làm như vậy, thì nàng không an tâm được.

Mộ Tuyết bắt đầu thi pháp, sau đó một tia sáng màu tím chợt lóe lên, tiếp đó trận pháp trên mặt bàn bỗng hóa thành một luồng ánh sáng rồi chìm vào hư không.

Làm xong những việc này Mộ Tuyết liền dựa một bên mặt vào cánh tay của mình, nằm nhoài trên mặt bàn.

‘Phải nghĩ biện pháp để đi gặp tên kia, nhưng mà phải làm thế nào thì mới được đây?’

Chờ đến khi hấn từ Thiên Trì Hà trở về, ta muốn đi gặp hấn.’

Không bao lâu sau, Đinh Lương mang theo Nhã Lâm về tới sân nhỏ, chỉ là vừa tiến đến nàng liền kinh ngạc phát hiện, tiểu thư nhà mình thế mà lại nằm nhoài lên mặt bàn ngủ thiếp đi.

Đinh Lương cảm thấy khó hiểu, nhưng vẫn cầm chân lông đấp lên giúp Mộ Tuyết.

“Tỷ tỷ sao lại nằm nhoài trên bàn?” Nhã Lâm tò mò hỏi.

Đinh Lương thở dài một tiếng, nói khẽ:

“Nhã Lâm tiểu thư, tỷ tỷ đã ngủ thiếp đi rồi, chúng ta không nên quấy rầy nàng, để ta mang Nhã Lâm tiểu thư ra phía sau chơi.”

Nhã Lâm dùng tay nhỏ che miệng, sau đó gật gật đầu.

Tỏ vẻ đồng ý.

Thời điểm rời đi còn giúp Mộ Tuyết kéo chân lên.

--

Lục Thủy lúc này đang nhắm mắt lại, hấn cảm thụ được thân thể mình đang biến hóa, hấn cần chủ động đi dẫn đạo được hiệu.

Như thế sẽ giúp hấn bớt lãng phí thời gian ở chỗ này hơn.

Bên ngoài có không ít người đang tụ tập lại, nếu như không muốn trở thành tiêu điểm thì rời đi sớm một chút là tốt nhất.

Lúc rời nhà đi ra ngoài, mẹ ruột đã dặn dò, phải thật khiêm tốn.

Khi đang nghĩ như vậy, Lục Thủy đột nhiên mở mắt ra, sau đó ngẩng đầu nhìn sang một bên.

Cử động đột ngột này của Lục Thủy hù dọa đến Chân Võ Chân Linh, cũng khiến cho Lạc Phong ở xa xa trở nên cảnh giác.

“Thiếu gia có chuyện gì sao?” Chân Võ lập tức hỏi.

Lục Thủy không trả lời, nhưng lông mày của hắn lại nhíu lại.

‘Có người kết nối với mệnh lý của ta? Thật sự là lợi hại, mặc dù ta không mạnh như trước kia, nhưng mệnh lý của ta cũng không phải là thứ người khác có thể tùy tiện nhìn, đừng nói là liên kết.’ Lục Thủy lầm bầm tự nói.

Quan sát mệnh lý cũng giống như xem bói.

Có thể nhìn và nói một chút về số mệnh người kia, tình huống như này gọi là quẻ tượng.

Chỉ có thể nhìn chứ không thể nói thì gọi là thiên cơ.

Mà mệnh lý của Lục Thủy cao hơn thiên cơ, chính là loại mà Thiên Cơ các chủ cũng không dám tùy ý xem xét, huống chi là liên kết.

Chưa đề cập tới những cái kia, chỉ riêng việc hắn mang trên người thiên địa khí vận, cũng đủ để cho những người muốn xem mệnh lý của hắn phải chùn bước.

Hiện tại lại có người không những chỉ nhìn, mà còn kết nối vào, Lục Thủy sao có thể không kinh ngạc được?

‘Thật sự là muốn chết mà, mặc dù ta chỉ còn một chút thiên địa chi lực, nhưng cũng đủ để khiến người phải trả giá đắt.’

Nghĩ như vậy, Lục Thủy gần như thoát khỏi thân xác, hắn xuôi theo mệnh lý, mang theo chút thiên địa chi lực vừa mới khôi phục được kia, muốn khiến cho đối phương phải trả giá lớn, thâm đau đớn.

Chỉ là vừa mới đi được không bao lâu, hắn lại vèo một cái chạy trở về.

Sau đó giả bộ như cái gì cũng không nhìn thấy, yên lặng chờ đợi đối phương tới.

‘Ta đã nói rồi, ai mà có bản lĩnh lớn như vậy, có thể liên kết với mệnh lý của ta, hóa ra là Mộ Tuyết.’”

Nếu là Mộ Tuyết, Lục Thủy cũng không dám làm gì nữa, mặc dù có thể đánh trả, nhưng chắc chắn sẽ bị Mộ Tuyết phát hiện.

Hắn bây giờ, dưới tình huống bình thường đừng nói đến việc đánh trả, ngay cả mệnh lý cũng không phát hiện được.

Đến lúc đó việc trùng sinh sẽ bị bại lộ, việc từ hôn kia cũng sẽ bị phát hiện, thì bị đánh gãy chân đã là quá nhẹ.

Nhìn thấy Lục Thủy quay đầu lại, Chân Võ Chân Linh đều cảm thấy không hiểu nổi.

Nhưng một khắc sau, bọn hắn liền ngây ngẩn cả người.

Bởi vì bọn hắn phát hiện, thương thế trên người Lục Thủy lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể trông thấy nhanh chóng khôi phục.

Vết thương trên bắp đùi, trên bả vai, trên cánh tay, trên khoeo miệng, toàn bộ đều đã lành lại trong nháy mắt.

Chỉ qua vài hơi thở sau, trên thân Lục Thủy đã không còn một chút dấu vết bị thương nào.

Chân Võ Chân Linh trực tiếp chết trân tại chỗ, Lạc Phong cũng vậy.

Cả ba người đều mang một bộ dáng như vừa gặp quý.

Cái này cũng không thể nào là hiệu quả của linh dược được đúng không?

Lục Thủy không nói gì, chỉ lấy một kiện áo ngắn từ trong pháp bảo trữ vật, sau đó mặc vào.

Đương nhiên hắn cũng rất kinh ngạc.

‘Hồn Nguyên Tử Khí?’

Mộ Tuyết biết ta bị thương rồi?

Không, không thể nào, nếu như nàng thực sự biết ta bị thương nặng như vậy, thì sẽ không có khả năng chỉ đưa qua một đạo Hồn Nguyên Tử Khí.

Lấy tính cách của nàng, khả năng tới thẳng chỗ này gần như là một trăm phần trăm.’

Hỗn Nguyên Tử Khí là một loại Hỗn Nguyên chi khí, trong việc chữa thương đặc biệt hữu hiệu.

Đương nhiên, còn có không ít công dụng khác, nhưng Lục Thủy căn bản chưa từng thể nghiệm qua.

Thứ hẳn thể nghiệm nhiều nhất, chính là Hỗn Nguyên chi khí Sát Phạt chi đạo.

“Thiếu gia, người đây là?” Một lúc lâu sau, Chân Võ mới chậm chạp mở miệng hỏi.

Cái này thật sự khiến người ta có chút khó tiếp nhận, khôi phục như thế cũng quá nhanh rồi?

“Không cần để ý.” Sau đó Lục Thủy nhìn về phía Lạc Phong bên kia, nhưng lúc này đã không thấy người đâu nữa.

Lục Thủy cũng không quan tâm, người này cũng coi như là có thiện ý, cũng không chọc tới hắn, đương nhiên không cần phải động thủ.

“Chân Võ, đi tìm kiếm của ta mang về, nhân tiện giương tro của con hung thú kia lên cho ta xem.” Lục Thủy nói.

Chân Võ tuân mệnh, ngay lập tức tiến về giữa hố to, hung thú vốn đã gần như bị thiêu hủy hoàn toàn, giờ chỉ cần thổi nhẹ một cái liền triệt để tiêu tán.

Nhìn thấy như vậy Lục Thủy mới hoàn toàn yên tâm, sau đó đưa tay lấy ra Bát Phương Trận Đồ.

Sau khi lấy trận đồ ra, Lục Thủy trong lòng thở dài một cái, Bát Phương Trận Đồ vĩnh viễn mất đi ba trận pháp chính là cái giá lần này.

Như thế đã là rất nhẹ.

Cuối cùng, Lục Thủy dẫn người rời khỏi thảo nguyên Hoang Vu.

Thương tích của hắn đã khỏi hẳn, ngoại trừ việc sức mạnh đã tiêu hao quá lớn, cần một chút thời gian để điều chỉnh lại thì không còn bất cứ vấn đề gì nữa.

Trong rừng cây, Đông Phương Trà Trà cũng hai người khác đang đi trên đường.

Các nàng tương đối không may, vừa đụng trúng một đợt công kích của tia sáng do con hung thú kia để lại, nếu không phải Đông Phương Trà Trà kích hoạt pháp bảo hộ mệnh kịp thời, thì nàng cũng đã sớm quỳ.

Hiện tại, Đông Phương Trà Trà tuy không bị thương, nhưng Hương Dụ và An Ngữ lại bị trọng thương, cả hai vẫn đang hôn mê.

‘Cuối cùng vẫn là một mình ta phải gánh vác tất cả, ta còn nhỏ tuổi như vậy, vốn không cần phải chịu loại áp lực như thế này.’

Đông Phương Trà Trà thấp giọng tự nhủ.

Bây giờ nàng đang công Hương Dụ, phía trên Hương Dụ lại có An Ngữ đè ép, Đông Phương Trà Trà luôn cảm thấy rằng Hương Dụ có khả năng sẽ bị đè chết.

Đi thêm một đoạn nữa, Đông Phương Trà Trà để hai người xuống, vì lo lắng Hương Dụ sẽ bị đè chết, nàng quyết định đổi cách công một chút.

Cũng may tu vi nàng đã lên đến nhị giai, những việc này có thể làm rất nhẹ nhàng.

Chỉ là Đông Phương Trà Trà vừa mới công An Ngữ lên, nàng liền thấy thân thể Hương Dụ bị kéo lên trên cây, Đông Phương Trà Trà giật nảy mình, sau đó phát hiện là do một cây mây làm, lập tức kêu lên:

“Trả Hương Dụ lại cho ta.”

Nói xong liền để An Ngữ xuống rồi nhảy tới đoạt lại Hương Dụ

Mà thời điểm nàng đoạt lại được Hương Dụ, lại phát hiện An Ngữ vốn nằm dưới gốc cây đã không thấy đâu, xem ra là do cây mây bên cạnh làm ra.

Đông Phương Trà Trà nhanh chóng đặt Hương Dụ dưới gốc cây, sau đó đuổi theo:

“Đưa tiền bồi An cho ta.”

Chờ nàng đoạt lại được An Ngữ xong, đã lại thấy Hương Dụ ở trên cây.

Đông Phương Trà Trà: “...”

Sau đó nàng cất kỹ An Ngữ, tiếp tục đi đoạt Hương Dụ.

Lục Thủy đứng đằng xa nhìn cảnh này, hẳn không thể không nghi ngờ rằng Đông Phương Trà Trà thật ra có vấn đề về trí lực.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 54: Dự Ngôn Thạch Bản

“Thiếu gia, là An Ngữ.” Chân Linh vừa nhìn An Ngữ đang một lần lại một lần bị kéo đi vừa nói.

Lục Thủy không hiểu, An Ngữ là ai?

Chân Linh lập tức giải thích:

“Là một trong những người phụ trách điều tra của Lục gia ở thảo nguyên Hoang Vu.”

“Vậy à.” Lục Thủy nhìn người phụ trách kia, mặc dù không biết đối phương vì sao lại ở cùng Đông Phương Trà Trà ngốc ngốc kia, những vẫn nên ra tay giúp một chút đi.

Tránh cho hai người vốn đã bị thương kia bị mấy cây mây chơi chết.

“Đi thôi.” Lục Thủy ý tứ bảo Chân Linh xuất thủ.

Trên thực tế, Chân Linh đã muốn xuất thủ từ sớm.

Nhưng vì Lục Thủy không hạ mệnh lệnh, nên nàng không dám trực tiếp xuất thủ, chủ yếu vẫn là do An Ngữ cũng không có bị cái gì nguy hiểm đến tính mạng.

Hiện tại Lục Thủy đã đồng ý, nàng tự nhiên bước ra phía trước, đi đến bên người An Ngữ, không cần động kiếm đã trực tiếp dọa lui cây mây kia.

Nhưng nàng cũng không đặc biệt công kích cây mây kia, nơi này không an toàn, có thể không động đến đối phương thì tốt nhất là không động.

Lúc này Đông Phương Trà Trà cũng vừa lúc đem Hương Dự vừa cướp được về, nhìn thấy An Ngữ đang nằm trong tay người khác thì giật nảy mình.

Nhưng nhìn thấy người kia là Chân Linh xong lại nhẹ nhàng thở ra.

Nàng nhớ rõ người này, là người bên cạnh Đông Phương Hạo Nguyệt.

Chờ các nàng tụ lại một chỗ xong, Lục Thủy lúc này mới đi tới.

Đông Phương Trà Trà cảm ơn Chân Linh xong, lại quay sang nói với Lục Thủy:

“Đa tạ đã hỗ trợ, đây là tất cả số tiền còn lại của ta, coi như quà đáp lễ.”

Nói xong, nàng từ trên người lấy ra không ít linh thạch.

Lục Thủy đưa tay cầm lấy một viên tam phẩm linh thạch, sau đó hỏi:

“Người tại sao không cầu cứu?”

“A?” Đông Phương Trà Trà sững sốt một chút, đáp:

“Xung quanh đây không có ai mà.”

Lục Thủy có chút bất đắc dĩ:

“Điện thoại di động của người chết rồi à?”

Đông Phương Trà Trà ngây ngốc một hồi, sau đó một mặt tỏ vẻ hối hận.

Lục Thủy để Chân Võ bố trí một chút trận pháp phòng ngừa cây mây sau đó lại tiếp tục đùa giỡn mấy người này, rồi mang người rời đi.

Vừa mới đi mấy bước, Đông Phương Trà Trà đột nhiên hiểu kỳ nói:

“Đúng rồi, ta muốn hỏi người một việc.”

Lục Thủy dừng bước nhìn về phía Đông Phương Trà Trà.

Đông Phương Trà Trà nhìn lại Lục Thủy nói:

“Người có phải cũng là đệ đệ của Đông Phương gia không?”

Lục Thủy sững sốt một chút, sau đó vô ý thức néo linh thạch trong tay một cái.

Cuối cùng quay người rời đi.

Hắn quyết định, phải tìm thời gian lý do thích hợp, đánh Đông Phương Trà Trà một trận.

Chờ đến khi rời khỏi tầm mắt của Đông Phương Trà Trà xong, Lục Thủy mới mở miệng nói:

“Báo cho người Lục gia tới đón các nàng đi.”

Chân Võ Chân Linh lập tức gật đầu, bọn hắn đã sớm muốn làm như vậy.

Đông Phương tiểu thư làm việc thật không khiến người ta yên tâm chút nào.

--

Ở một chỗ trong không gian kỳ lạ, nơi này mây trắng trải rộng, nhìn qua giống như bầu trời trên cao.

Mà ở trên bầu trời này, có một hòn đảo to lớn nổi bồng bênh giữa không trung.

Trung tâm hòn đảo trống rỗng, được bao phủ bởi những đám mây và một đám phù thạch.

Lúc này có năm bóng người rơi xuống phía trên phù thạch, trên thân mỗi người đều tản ra ánh sáng, nhìn không ra dáng vẻ của bọn họ.

Sau khi rơi xuống, cả năm người trầm mặc một lát, cuối cùng người cầm đầu ở giữa mở miệng nói:

“Hoang Vu chết rồi.”

Nghe được câu này, bốn người còn lại đều kinh ngạc.

Rất nhanh sau đó có người hỏi:

“Hoang Vu sao lại đột nhiên chết đi? Hắn là một trong những phân trọng yếu nhất của kế hoạch.”

Lại có người hỏi:

“Có người phát hiện ra kế hoạch của chúng ta?”

Người cầm đầu kia lắc đầu:

“Tin tức không đủ, tạm thời không rõ.”

“Tên Hoang Vu kia là do ai giết? Hoang Vu ở chỗ nào, đến chính chúng ta còn không biết, muốn công kích hấn gần như là không có khả năng, làm sao hấn lại đột nhiên bị giết rồi?” Có người hỏi.

Người cầm đầu trầm mặc một lát, nói:

“Ẩn Thiên tông thiếu tông chủ, Lưu Hỏa.

Đây là do Hoang Vu chọc tới.

Ta cũng đã nhân cơ hội tra một chút về tên Lưu Hỏa này, nghe nói hấn bị đưa lên Ẩn Thiên Bí Giám.”

“Thiếu tông chủ giả? Hay là để che giấu tai mắt người khác?” Một trong bốn người còn lại hỏi.

“Thật giả không quan trọng, quan trọng là phải tra ra được tên Lưu Hỏa này rốt cuộc là ai, hấn nhất định phải trả giá đắt.” Lại có người nói.

Người cầm đầu nhìn bốn người còn lại, gật đầu:

“Lưu Hỏa nhất định phải trả giá đắt, chuyện này các người âm thầm tiến hành đi.

Bây giờ nói tới Lục gia, Hoang Vu hấn cũng đã xuất thủ một lần, kết quả thế nào?”

“Thất bại, thất bại hoàn toàn, không lập được công.” Một người đáp.

Nghe được một lời này, người cầm đầu kia thở dài một tiếng, nói:

“Căn cứ vào ghi chép của Dự Ngôn Thạch Bản, Hoang Vu là vạn cổ độc nhất kỳ chiêu, đáng tiếc.

Cái tên Lưu Hỏa kia nếu là trùng hợp thì coi như thôi đi, chỉ sợ là cố ý.”

Những người khác cũng cảm thấy là như vậy, cho nên bối cảnh của Lưu Hỏa bọn hấn nhất định phải tra rõ ràng.

Trầm mặc một lát, người cầm đầu lại nói:

“Nghe nói Lục gia có một đứa con trai, kẻ này như thế nào?”

“Lục Thủy, đại thiếu gia Lục gia, thiên phú bình thường, tính cách cũng bình thường, không có dã vọng, không có chí lập nghiệp, người được ghi lại trên Dự Ngôn Thạch Bản kia tuyệt đối không phải là hắn.” Có người đáp.

“Vật cực tất phản, Lục Thủy không phải, như vậy ắt phải có là người tiếp theo.” Lại có người nói.

“Lấy cận đại truyền thừa của Lục gia đến xem, Lục Thủy không chết, hắn là sẽ không có người tiếp theo.”

“Quả đúng như vậy, Lục Thủy sống càng lâu đối với chúng ta càng có lợi.

Nhưng Lục Thủy quá yếu, tuổi thọ có hạn, chắc chắn sẽ có kẻ tiếp theo, cần phải chuẩn bị trước.”

Lúc này đột nhiên có người nhìn về phía vị cầm đầu kia, hỏi:

“Chẳng lẽ chúng ta không thể trực tiếp giải quyết vấn đề sao?”

Với thực lực của năm người chúng ta, còn phải sợ một cái Lục gia sao?”

Nghe được câu hỏi này, tất cả mọi người liền nhìn về phía vị cầm đầu kia, dường như đang chờ hắn hạ quyết định.

Cuối cùng, người cầm đầu lắc đầu nói:

“Không đủ.”

Những người còn lại không hiểu, cái gì không đủ?

Sau đó người cầm đầu tiếp tục nói:

“Kể cả cả năm người chúng ta liên thủ lại, cũng còn lâu mới có thể rung chuyển được Lục Vô Vi, các người nghĩ vì sao Lục gia có thể đứng sừng sững nhiều năm không ngã như vậy?”

Thực lực thực sự của Lục Vô Vi, so với nhận biết của những người ngoài kia mạnh hơn rất nhiều.”

Những người khác kinh hãi, đây là lần đầu tiên bọn họ nghe nói Đại trưởng lão Lục gia mạnh như thế nào.

Lúc đầu bọn họ cho rằng bản thân mình đã rất mạnh, không nghĩ đối phương so với dự đoán của bọn họ còn mạnh hơn.

“Chưa nói đến Lục Vô Vi, chỉ với một Lục Hữu Đình, bất kỳ ai trong chúng ta mà đơn phương độc mã đi thách đấu đối phương thì cũng hoàn toàn không phải đối thủ của người ta.

Lục Bất Tranh mặc dù thua xa Lục Vô Vi và Lục Hữu Đình nhưng cấp bậc của hắn cũng không khác lắm so với chúng ta.

Ba vị trưởng lão kia của Lục gia cũng không phải hồ giầy.” Vị cầm đầu kia thấp giọng trầm ngâm.

Những người khác hơi kinh ngạc, dù thế nào họ cũng không nghĩ đến, Lục gia lại khó gặm như vậy.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, dù sao gia tộc này cũng đã bị Dự Ngôn Thạch Bản nhắm vào.

“Chuyện này không gấp được, chỉ cần hai người kia của Lục gia không tiếp tục có con, thì cũng ta vẫn còn có thời gian.

Lục Thủy miễn là còn sống, cơ bản cũng chính là cho chúng ta thời gian.

Cái sau đó cần đề ý chính là Thiên Trì Hà, Âm Cảnh của Thiên Trì Hà đã mở, không biết sẽ có bao nhiêu người có thể tiến được vào bên trong, lại không biết sẽ có bao nhiêu người có thể tiếp xúc được với vị kia, biết đâu vị kia lại bị người khác thay thế thì sao, nếu như có bất kì động tĩnh gì, thì phải lập tức ra tay trợ giúp vị kia một chút.

Hi vọng hắn có thể thuận lợi qua được.

Phật môn và Thần Chúng đều đã bắt đầu thức tỉnh, Tiên Đình chúng ta cũng không thể rút lại phía sau.”

“Tuy tạm thời ba phía chưa có xung đột lợi ích nào, nhưng cũng không phải chỉ có chúng ta có Dự Ngôn Thạch Bản, mấy người kia cũng giống vậy.” Có người nói.

“Đúng vậy, nửa phần trên của Dự Ngôn Thạch Bản đã được giải, khi đó mũi nhọn của tất cả mọi người đều sẽ hướng về Lục gia, nếu như kỳ chiêu của chúng ta thất bại, thì bọn hắn cũng không nhất định không thành công.”

Người cầm đầu kia gật gật đầu:

“Vậy liền giữ chân bọn hắn thực hiện nhiệm vụ, chờ Tiên Đình giáng lâm, Đế Tôn thức tỉnh.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 55: Nữ Nhân Tên Lưu Hỏa

Tại Lục gia, phía sau núi.

Nhị trưởng lão lại một lần nữa đi xuyên qua rừng trúc, nhưng còn chưa tới hồ nước kia, nàng đã mở miệng nói:

“Ở trong?”

Khoảnh khắc Nhị trưởng lão cất tiếng nói, gió nhẹ bỗng thoảng qua.

Sau đó Nhị trưởng lão đi tới bên hồ nước, nàng nhíu đôi lông mày nhỏ lại, nói:

“Thiếu tông chủ của Ân Thiên tông, Lưu Hỏa, lại xuất hiện.”

Gió đã dừng lại, nhưng trong hồ nước cũng không truyền ra bất kỳ tiếng động nào.

Nhị trưởng lão cũng không để ý, tiếp tục nói:

“Hắn đã giết chết một sinh vật tồn tại từ thời kỳ Thượng Cổ.”

Nói xong Nhị trưởng lão nhìn ngôi đình trầm mặc im lặng.

Hồi lâu sau, trong hồ nước truyền đến một âm thanh bất đắc dĩ:

“Thật sự không phải là ta.”

Ngừng một chút, tiếng nói trong hồ nước lại tiếp tục vang lên:

“Thiếu tông chủ thực sự sắp xuất hiện.”

Nhị trưởng lão trầm mặc, một lát sau, nàng mới mở miệng nói:

“Có không ít người nhắm vào Lục gia.”

“Không ngại.” Tiếng nói trong hồ nước khôi phục lại giọng điệu nhẹ nhàng cất lên.

Nhị trưởng lão không nói thêm nữa, mà quay đầu rời đi, sau khi nàng rời đi, gió lại một lần nữa thổi lên.

Một lát sau, tất cả trở về tĩnh lặng.

--

Lục Thủy bỏ ra bốn ngày để tu dưỡng, đã sớm không còn vấn đề gì.

Trong thời gian này hấn từ 3.2 cũng đã sắp thẳng lên 3.3, có điều tu vi tăng lên đối với hấn mà nói cũng không giúp được gì nhiều.

Đại khái là vì việc lên đến đỉnh phong tam giai cũng không quá khó khăn.

Còn về phần vượt lên đến tứ giai, cái này có chút khó.

Đương nhiên, đây là trong tình huống không có thiên địa chi lực, hiện tại việc Lục Thủy muốn làm nhất chính là góp nhặt thiên địa chi lực, đáng tiếc mỗi lần đi ra ngoài lại đều sử dụng hết.

Có trời mới biết tích cốc đến khi nào mới đủ.

Cũng may là tu vi tăng thì tốc độ góp nhặt thiên địa chi lực cũng tăng.

Rồi một ngày nào đó hấn sẽ có thể vượt qua Hồn Nguyên chi khí của Mộ Tuyết.

Đến lúc đó, Mộ Tuyết sẽ bị hấn nắm trong tay, dù cho phản kháng thế nào cũng đều vô dụng.

Khi đó chắc chắn phải nhân cơ hội đi từ hôn một lần.

Vấp ngã ở nơi nào thì phải đứng dậy ở nơi đó.

Lục Thủy bỏ Thiên Địa Trận Văn trong tay xuống, sau đó hỏi:

“Còn bao lâu nữa mới đến Thiên Trì Hà?”

Bây giờ Lục Thủy đang trên đường đến Thiên Trì Hà, hấn nhớ rõ rằng muốn đến đây bằng xe lửa thì phải mất một thời gian rất dài.

“Còn cần ba ngày nữa, bởi vì chuyến xe lửa này còn phải đi qua nhiều nơi khác, nên sẽ mất rất nhiều thời gian.

Nếu như thiếu gia cảm thấy ba ngày quá lâu, có thể giữa đường đổi chuyến khác, sẽ nhanh hơn một ngày rưỡi.” Chân Vĩ nói.

Lục Thủy lắc đầu:

“Không cần.”

Sau đó hắn tiếp tục xem Thiên Địa Trận Văn, dù sao đến nơi sớm thì cũng không có việc gì làm, còn không bằng ngồi ở chỗ này an tĩnh xem Thiên Địa Trận Văn.

Đương nhiên, trong lòng của hắn vẫn còn một số nghi vấn.

Chính là về lời nói của con hung thú ở thảo nguyên Hoang Vu kia, nó nói bản thân nó là bất thể kỳ công.

Không nói đến nó làm việc cho ai, chỉ riêng cái “bất thể kỳ công” kia đã lập tức khiến Lục Thủy nghĩ tới mẹ hắn.

Nghĩ kỹ hơn một chút thì có thể nói người đứng sau con hung thú kia chính là muốn nhằm vào mẹ hắn.

Lục Thủy sắc mặt bình tĩnh, nội tâm cũng bình tĩnh.

Hiện tại hắn chưa biết đối phương là ai, không vội.

Chờ khi hắn gặp được đối phương rồi, hắn sẽ để cho tất cả bọn người kia biết một việc.

Một đời này của bọn hắn, đã làm một việc cực kỳ ngu xuẩn.

‘Nhưng mà mẹ ở kiếp trước cũng không bị cái gì nguy hiểm đến tính mạng, bất thể kỳ công đến cùng là cái gì? Ở kiếp trước sao một chút hiệu quả cũng không thấy?’

Lục Thủy trong lòng có chút nghi hoặc.

‘Ừm, lần sau gặp được không thể lập tức giết, phải hỏi cho rõ ràng rồi mới giết.’

Sau đó Lục Thủy cũng không suy nghĩ nhiều nữa, tiếp tục xem Thiên Địa Trận Văn.

Đợi đến Thiên Trì Hà, thì thiên địa chi lực của hấn từ lúc trùng sinh đến nay, tất nhiên sẽ lên đến đỉnh phong một lần, ngoại trừ Mộ Tuyết ra, trong số những người cùng thế hệ hấn sẽ không có người nào có thể cho hấn cảm giác nguy hiểm nữa.

--

Ba ngày sau.

Lục Thủy cùng Chân Võ Chân Linh xuống xe lửa, đối diện nhà ga chính là điểm đến lần này của bọn họ, Thiên Trì Hà.

Thiên Trì Hà đúng là một dòng sông, nhưng dòng sông vây quanh một ngọn núi, dòng nước chưa từng ngừng chảy.

Đầu đuôi dòng suối nối liền nhau, cũng có thể là không, nước trong Thiên Trì Hà không biết từ chỗ nào đến, cũng không biết là đổ đi nơi nào.

Đi bộ dưới sông sẽ khiến lòng người lập tức sinh giác ngộ, những người từ trong sông đi ra cả người đều hiện lên kim quang, lúc đó đếm số lượng bóng dưới chân, số lượng càng nhiều đồng nghĩa với thu hoạch càng lớn, cũng đại biểu cho con đường tương lai của một người có thể càng rộng bao nhiêu.

‘Nghe Mộ Tuyết nói qua, nàng nói lần này Thiên Trì Hà mở ra sẽ có Âm Cảnh, không biết trông như thế nào.’ Lục Thủy nhìn Thiên Trì Hà im lặng tự nhủ.

Hấn chỉ tới chơi, Thiên Trì Hà đối với hấn mà nói không có bất kì hiệu quả gì.

Đốn ngộ?

Thứ đồ chơi này thì làm được cái gì?

Hấn còn cần phải ngộ cái gì nữa?

Ngộ ra một công pháp đặc thù hơn, hay ngộ ra một đạo đặc thù hơn?

Không, hấn đều không cần.

“Thiếu gia, ta và Chân Linh không thể đi lên Thiên Trì Hà, ngài đi lên rồi tuyệt đối không nên làm loạn.” Chân Võ nói.

Nếu trong tộc biết thiếu gia yêu nghiệt như thế, còn làm loạn thế kia, chắc chắn sẽ không để hắn đi ra ngoài.

Quá khiến cho người ta nơm nớp lo sợ.

Trước kia thiếu gia mặc dù cũng làm loạn, nhưng Chân Võ cảm thấy hắn rất yếu.

Chỉ cần là yếu, hắn và Chân Linh đều có thể khống chế, dù có nháo cũng sẽ không nào được lên chuyện gì lớn.

Nhưng bây giờ có thể giống trước kia sao?

Bây giờ thiếu gia làm loạn, bọn hắn chỉ có thể quỳ, nhìn cũng không có tư cách nhìn.

Lục Thủy cất Thiên Địa Trận Văn đi, hắn bây giờ đã là 3.3, sau đó mở miệng nói:

“Thiên Trì Hà và thảo nguyên Hoang Vu không giống nhau, ta chỉ đến để hoàn thành mệnh lệnh của Tam trưởng lão mà thôi.”

Thẳng thắn mà nói hắn chỉ đến qua loa một chút cho xong việc.

Chân Võ Chân Linh trong lòng nhẹ nhàng thở ra, thiếu gia có thể nghĩ như vậy thì không gì tốt hơn nữa.

Đúng, có lên sân khấu thì chỉ cần đi ngang qua là được rồi, không cần đứng chính giữa làm tiêu điểm để người ta chú ý đến.

Chẳng bao lâu sau, ba người Lục Thủy đã đến chân núi chỗ Thiên Trì Hà, nơi này có một tiểu trấn, quanh năm không có người ở, nhưng thời điểm Thiên Trì Hà mở ra lại có rất nhiều người tràn vào.

“Thiếu gia, hiện tại người xếp hàng đi vào rất nhiều, nếu như thiếu gia không muốn xếp hàng có thể đợi đến chạng vạng tối rồi mới đi vào.” Chân Võ nói.

Lục Thủy gật đầu, hẳn tốt nhất nên tìm một chỗ khác an tĩnh đọc sách đi.

Lúc chạng vạng tốt, Lục Thủy cáo biệt Chân Võ Chân Linh, hẳn phải đi vào núi rồi.

Nhìn Lục Thủy rời đi, Chân Võ Chân Linh liếc nhau một cái.

Hai người đều nhìn thấy lo lắng trong mắt đối phương, thiếu gia tuy thật sự lợi hại, nhưng tính cách thì có vẻ như không thay đổi gì, bọn hắn thật sự sợ Lục Thủy ở trong Thiên Trì Hà lại náo ra việc gì lớn.

--

Lục Thủy đi đến giao lộ ở chân núi Thiên Trì Hà, thời gian này thực sự không có ai ở đây.

Phía trước có một người mang mặt nạ chờ người đến để kiểm tra giấy thông hành.

Giấy thông hành vào Thiên Trì Hà là một tín vật làm từ đá, không có vật này thì không vào được.

“Tên.” Một người trung niên kiểm tra tín vật hỏi.

Lục Thủy đứng phía sau đợi người trước mặt hẳn báo danh.

Rất nhanh sau đó Lục Thủy liền nghe thấy:

“Thiếu tông chủ Ân Thiên Tông Lưu Hỏa.”

Là giọng nữ.

Lục Thủy: “...”

Hắn không hiểu tại sao luôn có người thích dùng cái tên Lưu Hỏa của Ân Thiên tông.

Là vì mọi người đều biết cái tên này không có thật cho nên khuyên nhau dùng tập thể sao?

Nhưng mà giọng nói này nghe rất quen nha.

Lục Thủy quyết định sau khi tiến vào sẽ đi theo nhìn một chút.

Đây có thể là một cơ hội.

Sau khi báo danh, nữ nhân tự nhận là Lưu Hỏa kia liền đi vào.

Nơi này chỉ kiểm tra tính vật, sẽ không quan tâm đến tính thật giả của tên người vào, nhưng mà có giới hạn độ tuổi, quá tuổi thì sẽ không vào được.

Đến lượt Lục Thủy, hắn lấy ra tín vật, đối phương kiểm tra xong liền mở miệng hỏi:

“Tên.”

“Đông Phương Hạo Nguyệt.” Lục Thủy mở miệng trả lời.

Đối phương ghi chép lại, rồi trực tiếp cho đi.

Sau đó Lục Thủy chui vào một vòng ánh sáng ở bên trong, đây chính là cửa vào duy nhất của Thiên Trì Hà.

‘Trận pháp không tệ, muốn tiến vào khi đang đóng cửa, quả thật có chút phiền toái.’ Trong nháy mắt khi bước vào trong vòng sáng, trong đầu Lục Thủy hiện lên suy nghĩ này.

Lục Thủy vừa đi vào thì đã thấy nữ nhân Lưu Hỏa còn chưa đi xa kia, hắn không nhanh không chậm theo sau, hiện tại hắn còn đang suy nghĩ, phân vân không biết bản thân có cần phải che mặt hay không.

Nếu không đối phương nhìn thấy mặt mình xong lại đi cáo trạng với mẹ hắn thì sẽ không tốt.

Đúng, Lục Thủy muốn theo sau người này, tìm một chỗ không người, đánh đối phương một trận.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 56: Âm Cảnh Trong Thiên Trì Hà

“Ngày nắng chói chang cảnh vật tươi đẹp, hoa đỏ là cỏ xanh, ta vui vui mừng mừng cười lớn chạy về phía trước, du ngoạn khắp đồi xanh, người chưa già.”

Đông Phương Trà Trà vui vẻ hơn hờ chạy trên con đường ở Thiên Trì Hà.

Hôm nay nàng đã làm một việc vô cùng thú vị, đó chính là giả làm Ân Thiên tông thiếu tông chủ Lưu Hỏa.

Mặc dù Hương Dụ không để cho nàng giả bộ trước mặt người khác như thế, nhưng mà nàng đã mang theo mặt nạ, còn chọn lấy lúc không có người.

Quan trọng nhất chính là, còn có Đông Phương đệ đệ làm khán giả.

Lòng hư vinh nhỏ này của nàng chỉ cần như vậy liền đầy, nhưng mà đi vào rồi thì không thể tiếp tục giả bộ, phải tìm một chỗ không người thay mặt nạ ra mới được.

Hương Dụ nói không thay mặt nạ rất nguy hiểm.

Chỉ là vừa mới đến một nơi vắng vẻ, Đông Phương Trà Trà liền ngừng lại, không phải là đã đến nơi rồi, mà là do phía trước có người cản đường nàng.

Là Đông Phương đệ đệ.

Nếu là Đông Phương đệ đệ thì không phải sợ, dọa hấn một chút.

“Người nào?” Đông Phương Trà Trà nói.

Lục Thủy nhìn Đông Phương Trà Trà mang theo mặt nạ đứng phía trước, hấn quyết định lộ mặt mà đánh, chỉ cần không cho đối phương biết mình là ai là được.

“Lưu Hỏa?” Lục Thủy thăm dò hỏi.

“Làm càn, đã biết bản tọa là ai, còn dám nhìn thẳng bản tọa như vậy?” Đông Phương Trà Trà thêm vào chút hiệu ứng, rất có uy nghiêm nói.

Lục Thủy: “...”

Vì cái gì luôn có cảm giác có người đang bắt chước cách hẳn nói chuyện.

“Đạo hữu Lưu Hỏa nổi danh khắp thiên hạ, bản thiếu gia chỉ muốn theo đạo hữu lĩnh giáo một chút.” Lục Thủy vừa nói vừa đi về phía Đông Phương Trà Trà.

Nghe được câu này, Đông Phương Trà Trà một chút hoảng hốt cũng không có, Đông Phương đệ đệ mới đến 2.1, nàng đã lên tới 2.3, chỉ dùng một bàn tay cũng có thể đánh thắng Đông Phương đệ đệ.

Ầm !!!

Khoảnh khắc nghe được âm thanh này, Đông Phương Trà Trà cảm giác mặt mình như bị giáng xuống một quyền.

Sau đó cả người cũng bay ra ngoài.

“Hả?” Đông Phương Trà Trà hoang mang kêu một tiếng.

Đông Phương đệ đệ đánh lén nàng?

Thời điểm nàng muốn đi nhìn xem Đông Phương Hạo Nguyệt ở đâu, bộp một tiếng, mặt lại bị đánh một cái.

“Không phải...”

Vừa mới nói một câu lại có thêm một quyền đánh tới.

“Khoan, ta là...”

Phịch một tiếng, Đông Phương Trà Trà cảm giác trên mặt mình có thêm một bàn chân.

“Ta biết, ngươi là Lưu Hỏa của Ân Thiên tông.” Lục Thủy đá bay Đông Phương Trà Trà bình tĩnh nói.

Đông Phương Trà Trà lập tức muốn cời mặt nạ để chứng minh thân phận, chỉ là tay còn chưa chạm được vào mặt nạ, cả người đã một lần nữa bị đá bay ra ngoài.

Đông Phương Trà Trà: “...”

Không phải mà, Đông Phương đệ đệ, là ta, là ta.

Bốp, nàng cảm giác mặt mình hình như lại được tiếp xúc với một bàn tay, đau nhức quá.

Một lát sau, Đông Phương Trà Trà nằm trên mặt đất, nàng cảm giác thế giới yên tĩnh trở lại, khi nàng quay đầu nhìn bốn phía, phát hiện xung quanh đã không còn người nào.

Đông Phương Trà Trà ngồi dưới đất, nước mắt nước mũi tràn đầy đem mặt nạ vứt bỏ.

‘Người xong rồi Đông Phương Đệ Đệ, ta sẽ kêu phụ thân ta tra xét toàn bộ Đông Phương gia, ta muốn chính diện quyết đấu với ngươi.’

‘Ô ô ô, đau quá, Hương Dụ nhanh lên, cho ta thuốc.’

Sau đó Đông Phương Trà Trà nhận ra Hương Dụ không cùng vào trong này với nàng.

Đông Phương Trà Trà lập tức ngừng khóc.

Khóc không ai nhìn thấy, sẽ không có ai đau lòng.

Thật mệt mỏi.

Chờ đi ra lại khóc cho Hương Dụ nhìn.

--

Lục Thủy rời đi, trong lòng khoan khoái, cuối cùng đã có thể lợi dụng lúc Đông Phương Trà Trà không có ai ở bên bao bọc, đánh cho nàng một trận.

Sau đó Lục Thủy nhìn dòng sông lưu động bên cạnh, im lặng tự nói:

‘Thiên Trì Hà có đôi khi cũng không sâu, thời điểm cảm thấy sông sâu không thấy đáy, khả năng lớn là đã tiếp xúc với Âm Cảnh.’

Đối với Âm Cảnh, nếu người tham dự không có đầy đủ cơ duyên hoặc thiên phú, thì sẽ không có cách nào tiếp cận được.

Ta hẳn là không có vấn đề gì.’

Lục Thủy ở bên này an vị cạnh biên giới dòng sông nghĩ nghĩ, hấn đang đợi, đợi đến hôm sau chính là thời gian Thiên Trì Hà mở ra.

Ngược dòng từ vị trí của Lục Thủy lên tới đầu nguồn, Kiều Càn mang theo hai vị hảo hữu nói:

“Không biết Lục Thủy lúc nào đến, nếu như hấn tới, nhất định phải đánh cho hấn một trận.”

Diệu Vũ Sinh cười nói:

“Nói đến, chúng ta còn không biết đáng đáp Lục đại thiếu gia ra sao.”

Gia tộc thực lực không đủ lớn, sẽ không tiếp cận được đến Lục Thủy, đương nhiên dù có đủ lớn, cũng có rất nhiều không thể tiếp cận.

Kiều Càn có thể chủ yếu là do tổ gia gia của hấn có chút giao tình với Tam trưởng lão của Lục gia.

Đương nhiên, Kiều gia cũng là một gia tộc khá mạnh.

“Khi dễ đại thiếu gia của Lục gia như vậy, thật sự không có vấn đề gì sao?” Đông Khởi ở một bên nói.

Hấn là đệ tử tông môn, mặc dù thiên phú không tồi, nhưng bối cảnh không lớn.

Kiều Càn cười nói:

“Không có vấn đề, các người đến lúc đó cạnh chừng cho ta là được, ta muốn một mình đấu tay đôi với hấn.

Thế hệ trẻ tuổi chúng ta ở trong Thiên Trì Hà động thủ, là chuyện thường ngày, chỉ cần không quá mức là được.”

Hai người còn lại khẽ mỉm cười, tỏ vẻ nửa tin nửa ngờ, hoàn toàn một bộ dạng Kiều Càn là Thiên Lôi muốn sai đâu đánh đó thì tùy.

Có hai người kia theo sau, Kiều Càn cũng không có sợ hãi như trước, lần trước chủ yếu là do bị Lục Thủy hù dọa.

Một mình hấn thì không ổn lắm, mang theo hai người nữa cảm giác sẽ an toàn hơn.

Bằng không đến lúc đó Lục Thủy chưa làm gì hấn mà hấn đã động thủ, tên kia nhỡ đâu lại nổi điên, muốn đồng quy vu tận với hấn thì làm thế nào?

--

Rạng sáng.

Lục Thủy mở mắt, hấn nhìn xuống bốn phía, phát hiện chung quanh cũng có mấy người đang mở mắt.

Những người này đến sau Lục Thủy, có điều mọi người không ai biết ai nên cũng không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn.

Sau đó Lục Thủy đứng lên, bước một bước vào bên trong Thiên Trì Hà.

Thiên Trì Hà rất rộng, dù nhiều người cùng tiến vào như vậy cũng tuyệt đối không xuất hiện tình huống bị cản trở.

Lục Thủy đạp xuống mặt sông, nhận ra nước chỉ ngập đến hết bàn chân.

Đây là do thiên phú, thiên phú càng kém thì thân thể tiến vào trong nước sẽ càng ít.

Lục Thủy quay đầu nhìn về phía những người khác, phát hiện nước đều lên đến đầu gối của bọn họ.

Hấn có chút xấu hổ.

Để giảm bớt sự xấu hổ, hấn chỉ có thể phá giải một chút cơ chế của Thiên Trì Hà, bỏ ra hai ba giây, ví trí Lục Thủy đứng bắt đầu chìm xuống, chẳng mấy chốc nước cũng đã ngập đến đầu gối.

Tốt, như vậy liền không cảm thấy xấu hổ nữa.

Nhưng hấn cũng phát hiện đầu gối chính mình như chạm đến cực hạn, tiếp theo chính là cảm ngộ của bản thân.

Lục Thủy bước thử một bước, cảm giác như một bước này của hấn đã bước qua vô số ngọt bùi đắng cay của nhân gian, bước tiếp một bước, lại cảm giác như vừa bước qua muôn sông nghìn núi.

Bước thêm bước thứ ba, lần này Lục Thủy cảm nhận được thương hải tang điền*.

*Thương hải tang điền: dùng để chỉ những thay đổi lớn lao, như biển xanh biến thành ruộng dâu.

‘Chậc chậc, Thiên Trì Hà này quả thật cũng có chút đặc biệt, khó trách có thể làm cho người ta đốn ngộ.’ Lục Thủy trong lòng âm thầm kỳ quái tự nhủ.

Mặc dù mỗi cảm giác kia đều không phải rất sâu sắc, nhưng chỉ cần để người tương ứng bắt được, sẽ khiến cho người ta lập tức lâm vào cảm ngộ.

Nhất là thời điểm vận chuyển công pháp của chính mình.

Đơn giản chính là làm ít được nhiều.

Đương nhiên, Lục Thủy không có chút hứng thú nào với vấn đề này, hấn đang suy nghĩ thời điểm nào thì thích hợp để tiến vào Âm Cảnh.

Hấn đã nhận ra vị trí của Âm Cảnh, chỉ cần muốn thì bất cứ lúc nào cũng có thể vào.

‘Ta nhớ Mộ Tuyết từng nói qua, Âm Cảnh rất dễ đi vào, miễn là ở trong Thiên Trì Hà thì người nào cũng có cơ hội.’

Nhưng ở chỗ ta cũng đã có bảy tám người từ trên xuống, vì sao không thấy có người nào đi vào?’ Lục Thủy tò mò trong lòng.

Khi Lục Thủy nghĩ như vậy, hấn đột nhiên phát hiện mình bị khóa chặt, đúng vậy, bị khóa chặt từ chỗ sâu trong Thiên Trì Hà.

‘Tới rồi?’ Lục Thủy hơi kinh ngạc.

Lục Thủy nhìn về phía trước, phía trước hấn có một nữ nhân, lúc này nàng còn đang chậm rãi tiến lên phía trước, nhưng một khắc sau lại đột nhiên chìm vào trong Thiên Trì Hà, không thấy tung tích.

Lục Thủy còn nghe được một tiếng rít lên.

Sau đó, Lục Thủy lại nhìn thấy một người trẻ tuổi phía sau chìm xuống nước.

Không bao lâu sau, bảy tám người phía trước phía sau hẳn đều đã biến mất.

Chỉ còn một mình hẳn vẫn đứng đó.

Khí tức kia từ trong Thiên Trì Hà khóa chặt hẳn, cứ đung đưa quanh người hẳn không ngừng.

Hẳn là đang do dự không biết nó có tìm nhằm người hay không.

Lục Thủy thở dài một tiếng, chỉ có thể tự thân vận động bắt lấy khí tức kia, sau đó chìm vào sâu trong Thiên Trì Hà.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 57: Chân Dẫm Lôì Đình, Đạp Nước Mà Đi

Lục Thủy đi về phía chỗ sâu trong Thiên Trì Hà, rất nhanh liền nhìn thấy một không gian nhỏ như bọt biển, không bao lâu sau hắn đã hoàn toàn đi vào trong không gian nhỏ này.

Thời điểm Lục Thủy tiến vào, hắn đã thấy mình đứng ở trên một lá cây thật lớn, mà xung quanh lá cây đều là nước sông.

Lục Thủy vừa mới rơi xuống, chung quanh liền có không ít ánh mắt đổ dồn về phía hắn.

Lục Thủy tự nhiên cũng nhìn sang.

Hắn phát hiện ngoại trừ hắn ra thì nơi này còn có hai mươi mấy người khác.

Tất cả nhưng người này đều phân bố trước mặt hắn.

Ở trước mặt mọi người có một cái bọt biển, cùng loại với cái mà bọn họ đang ở trong.

Bên trong hắn là một không gian mới.

‘Nhu vậy đây là đợt đào thải thứ hai?’ Lục Thủy nghĩ thầm trong lòng.

Nếu ở bên ngoài Thiên Trì Hà có một số ít người không vào được đây, thì ở chỗ này của hắn hẳn là sẽ có một bộ phận lớn người không vào được tiếp.

Nơi này cũng chỉ có thể tính là một nơi thông qua con đường dẫn tới Âm Cảnh.

Lục Thủy không nói gì, cũng không động đậy.

Những người khác cũng không còn chú ý tới hắn, có nhiều người còn giống như có chút khinh thường không thèm để ý đến hắn, chủ yếu là do tu vi của hắn quá thấp, thiên phú cũng thực bình thường.

Từ vị trí của hắn mà nói, hắn ở gần rìa bọt biển, chính là thể hiện cho việc bản thân là loại kém cỏi nhất trong số những người cùng thế hệ ở đây, tùy tiện túm một người phía trước thì bất kể là thiên phú hay tu vi cũng đều cách hắn rất xa.

Lục Thủy không quan tâm lắm, dù sao thì chính mình cũng chỉ là lên tiến vào.

Sau đó Lục Thủy bắt đầu cảm thụ không gian nơi này, hắn phát hiện nơi này so với bên ngoài Thiên Trì Hà còn lợi hại hơn nhiều, những người ở nơi này dù cho không tiếp tục tiến vào bọt biển bên cạnh được, thì tỉ lệ ngộ đạo ở chỗ này cũng lớn hơn so với bên ngoài nhiều.

Chờ một lát sau, Lục Thủy nhận ra bọt biển vốn còn mờ mịt âm đạm bỗng phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Giờ khắc này tất cả mọi người đều biết, thông đạo mới đã mở ra, nhưng có thể đi vào hay không thì phải xem vào bản lĩnh từng người.

Phía trước, gần thông đạo nhất có hai người một nam một nữ, bọn họ không chút do dự trực tiếp bước lên một bước, bước ra khỏi lá cây dưới chân.

‘Tu vi 2.7? Cũng có thể, nhưng tuổi lại không quá trẻ, thiên phú cũng không tính là quá cao.’ Lục Thủy nhìn hai người kia phán đoán theo bản năng.

Hai người kia rất nhanh đã đi đến bọt biển phía trước, chỉ là vừa mới tới gần, phía trên bọt biển liền xuất hiện hai đóa lôi đình chi hoa, vừa mới xuất hiện trong nháy mắt đã trực tiếp nổ rộ.

Ầm một tiếng, hai bông hoa kia nổ tung trực tiếp đánh vào hai người đang tới gần.

Hai người kia đều vận dụng pháp bảo của bản thân toàn lực chống đỡ, nhưng chỉ trong chốc lát pháp bảo của bọn họ đã trực tiếp tan tành.

Phụt!!

Hai người, mỗi người đều phun ra một ngụm máu tươi, sau đó bắt đầu điên cuồng lùi về phía sau.

Khi bọn họ đặt chân lên lá cây rồi, lồi đình mới ngừng truy đuổi.

Tiếp đó, hai người vẻ mặt không cam lòng nhìn bọt biển.

Nữ nhân kia nói:

“Khuyên các người vẫn nên cẩn thận thì hơn.”

Bọn họ thất bại, đương nhiên sẽ đến lượt những người ở nấc thang thứ hai kia.

Nấc thang thứ hai có sáu người, bọn họ tuy rằng đều nhìn thấy công kích của bọt biển phía trước rất mạnh, nhưng đây là kỳ ngộ, một chút nguy hiểm thế này cũng không đáng là bao.

Sau đó trong số sáu người kia có hai người bị đánh bay, bốn người còn lại lập tức trôn về lá cây.

Về phần hai người bị đánh bay kia, bọn họ trực tiếp bay ra khỏi bọt biển, sống chết không rõ.

Lục Thủy ngẩng đầu nhìn về phía hai người bị đánh bay, hẳn là không đến mức chết, nhưng cơ hội ở trong bọt biển này chắc chắn đã không còn.

Phải biết rằng có thể đợi ở đây cũng là một loại kỳ ngộ.

Nấc thang thứ ba có tám người, cả tám đều giống nhau muốn thử.

Chỉ là mới không được bao lâu, Lục Thủy đã nghe được tiếng kêu thảm thiết.

“A a a a.”

Tám người chỉ có hai người trở lại được.

Có thể nói càng về sau thì cơ hội trở lại càng thấp.

Nấc thang thứ tư có tổng cộng ba người, bọn họ do dự một chút, cuối cùng mở miệng nói:

“Chúng ta lựa chọn từ bỏ.”

Dưới tình huống bình thường, những người ở nấc thang thứ tư như bọn họ, chưa chắc đã có khả năng quay trở về.

Cái lôi đình này dường như đối với người có thiên phú càng kém thì càng hung hãn.

Người ở bậc thang thứ tư từ bỏ, như vậy chỉ còn lại một người cuối cùng ở bậc thang thứ năm.

Rất nhiều người đều quay đầu nhìn về phía bậc thang thứ năm.

Mà ở trên bậc thang này đương nhiên chính là Lục Thủy.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi Lục Thủy lựa chọn từ bỏ, bởi vì người ở bậc thang này rõ ràng không có hy vọng.

Lục Thủy không để ý tới ánh mắt của những người này, mà nhích người đi về phía bốt biển trước mặt.

Chỉ là hần vừa mới động, liền có người ở bậc thang thứ tư nói:

“Đạo hữu, suy nghĩ kỹ đi, lấy tu vi của ngươi thì đừng nói đi vào, muốn bình yên ra ngoài cũng đã đủ khó khăn.”

Đây là sự thật, tu vi Lục Thủy biểu hiện ra ngoài chính là 2.1, lại ở tận bậc thứ năm thì thiên phú khẳng định không cao, theo lý thuyết mà nói lượng công kích phải chịu chắc chắn là rất mạnh, chỉ cần không cẩn thận một chút thì thậm chí có thể phải bỏ mạng ở chỗ này.

“Ở Tu Chân giới luôn có một vài người không biết tự hiểu lấy mình, những người này về sau hầu hết đều là chết vì sự ngu dốt của chính bản thân mình.” Một nữ tử ở bậc thang thứ hai âm dương quái khí nói.

“Lôi đình này căn bản không phải là thứ mà một tu sĩ 2.1 có thể chống đỡ, thử một chút là có thể mất mạng.” Ở bậc thang thứ ba có người mở miệng nói.

Nam nhân ở bậc thang thứ nhất cũng muốn khuyên nhủ vài câu:

“Đạo hữu đừng có xúc động, có thể ở chỗ này cũng đã coi là một cơ duyên, một khi tiến vào không thành, mất đi cơ duyên mới chỉ là chuyện nhỏ, đến lúc đó bị trọng thương, cái được không bù nổi cái mất.”

Lục Thủy hơi mỉm cười, sau đó tiếp tục bước lên, rời khỏi lá cây.

Những người còn lại nhìn xem, có người ánh mắt mang theo chút trào phúng, có người thở dài, nhưng không cần biết biểu tình của bọn họ là gì thì cũng đều bị tình cảnh tiếp đó dọa sợ.

Trong nháy mắt khi Lục Thủy bước ra khỏi lá cây, bọt biển bên ngoài đột nhiên bộc phát ra ánh sáng lôi đình mạnh mẽ, luồng sấm sét này mang theo tính công kích mãnh liệt, dường như muốn hủy diệt hết thảy trở ngại trong tầm phóng.

Chỉ trong nháy mắt, luồng lôi đình đáng sợ này trực tiếp hướng về phía bậc thang thứ năm đi tới.

Trong lòng mọi người lúc này chỉ có một ý niệm, người trên cầu thang thứ năm kia xong rồi.

Thứ sấm sét khủng khiếp này, đừng nói đến một tên 2.1, cả đám bọn họ từ dưới lên trên đều không có người nào có thể chống đỡ được.

Mà thời điểm ánh sáng chói mắt của lôi đình tan đi, khi mọi người đang cho rằng tất cả đều đã kết thúc, thì bọn họ lại thấy lôi đình vẫn còn ở đó, cả đám người lập tức quay đầu nhìn về phía bậc thang thứ năm.

Ngay khi vừa nhìn sang, tất cả mọi người đều trì trệ.

Bọn họ kinh ngạc phát hiện, người ở bậc thang thứ năm kia vẫn còn sống, không chỉ vậy, hắn còn đạp chân lên lôi đình bước từng bước một đi trên mặt nước.

Mỗi một bước đi của hắn lại khiến cho lôi đình gãy giữa một chút.

Bọn họ có thể nhìn thấy rõ ràng lôi đình đang gãy giữa, còn không cam lòng hò hét, nhưng chính là không có chút tác dụng nào, hoàn toàn vô dụng.

Người kia đang vững vàng dẫm lên thứ lôi đình đáng sợ kia, làm cho lôi đình không có chút phản kháng nào.

Việc này, sao có thể?

Đương nhiên sẽ không có ai tin tưởng rằng một tên tu sĩ 2.1 lại có thể làm được chuyện này.

Hắn từng bước từng bước lướt qua tất cả những người ở đây, từng người từng người một vào thời điểm hắn đi ngang qua đều theo bản năng cúi đầu, cảm giác như người trước mặt không phải cùng thế hệ với bọn họ, mà là một đại tiên bối.

Hắn là ai?

Đây là suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu họ.

Lục Thủy dẫm lên lôi đình đi tới bốt biển trước mặt, lúc này bốt biển bị lôi đình bao phủ, chậm rãi mở ra một cánh cửa.

Lục Thủy không chút do dự đi vào bên trong.

Chỉ một cái lôi đình này làm sao có thể cản trở được hắn?

Mà những người kia khi nhìn thấy Lục Thủy tiến vào bên trong bốt biển phía trước, theo bản năng nhẹ nhàng thở ra.

Tình huống vừa rồi mang đến cho bọn họ áp bách vô tận.

Ngay lúc này, không biết là ai, theo bản năng mở miệng nói một câu:

“Tự ti đến mức ta không dám ngẩng đầu.”

Mọi người: “...”

Vì cái gì người lại nói ra?

—

Dịch: MB_Boss

Chương 58: Lấy Kiếm Tức Muốn Giết Người

Lục Thủy tiến vào trong bọt biển mới phát hiện rằng bên trong bọt biển này không có nước sông.

Lúc này hắn đang lơ lửng trong hư không, sau đó nhìn thấy phía trước có một hòn đảo lớn, thời điểm nhìn thấy hòn đảo này, Lục Thủy liền cảm thấy có một lực đạo hút mình đi.

Hắn là muốn đem hắn qua hòn đảo bên kia.

‘Đây chính là Âm Cảnh?’ Lục Thủy có chút không rõ.

“Lục Thủy?” Sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói.

Lục Thủy có chút tò mò quay đầu sang, nhìn về phía người vừa gọi hắn kia, là một người trẻ tuổi.

Nghĩ nghĩ một lúc Lục Thủy mới nhớ ra, người này chính là người ở Thu Vân tiểu trấn bị hắn dọa sợ đến tè ra quần kia, thiếu gia Kiều gia.

Ừm, hình như gọi là Kiều Dã.

“Kiều Dã?” Lục Thủy gọi lại.

Kiều Càn đen mặt lại, tức giận nói:

“Lục Thủy, ngươi thật quá đáng, khi đến Âm Cảnh ta muốn quyết đấu một trận với ngươi.

Còn nữa, tên ta là Kiều Càn.”

Lục Thủy không có để ý lắm, hắn liếc mắt nhìn Kiều Càn, phát hiện bên cạnh hắn còn có thêm hai người khác, một người có vẻ như cũng cùng chung mối thù với Kiều Càn, người còn lại cúi đầu, như là có chút sợ phiền phức.

‘Hai tên kia đều che giấu tu vi, đều không phải là loại đèn đã cạn dầu, ngược lại tên Kiều thiếu gia này có thể đi vào đến đây lại có chút ngoài ý muốn.’ Lục Thủy trong lòng thoáng suy nghĩ.

Sau đó liền tiếp tục hướng về phía hòn đảo, gia tốc tới gần.

Nhìn thấy Lục Thủy gia tốc, Kiều Càn cũng gia tốc theo, lần này hẳn nhất định phải đánh bại Lục Thủy.

Diệu Vũ Sinh và Đông Khởi cũng theo sau.

Bọn hắn mặc dù đứng sau lưng Kiều Càn nhưng chẳng hề nói một câu nào.

Rất nhanh Lục Thủy đã rơi vào trên hòn đảo, nơi này giống như một căn phòng, trong phòng có bốn cái đài cao, trên mỗi một cái đài cao đều có một kiện đồ vật, hẳn là bảo vật.

Ba người Kiều Càn lúc này cũng đến nơi.

Kiều Càn vốn muốn cùng Lục Thủy quyết đấu, nhưng sau khi nhìn thấy những đồ vật ở chỗ này, hắn liền từ bỏ.

Đến được nơi này chính là một cơ duyên lớn, chỉ có đồ đàn mới không cần.

Bốn vật, cơ bản chính là mỗi người một cái.

Kiều Càn không nói hai lời trực tiếp chạy đến cái đài thứ nhất nói:

“Ta muốn cái hồ lô đầu tiên.”

Trên cái đài cao thứ nhất là hồ lô, trên đài cao thứ hai có kiếm, nhìn qua là một song kiếm tương đối bình thường.

Đài cao thứ ba đặt một quyển sách, ở đài cao thứ tư có một chiếc khiên lớn chùng một cái móng tay.

Kiều Càn đi đến đài cao thứ nhất, Diệu Vũ Sinh trực tiếp đi tới đài cao thứ ba, còn Đông Khởi đi tới đài cao thứ tư.

Lục Thủy không hề động, hắn nhìn đồ vật trên đài cao, tự nhủ thầm:

‘Cửu Thiên Hồ Lô, bên trong chứa chín đạo tiên hỏa, một đạo lại mạnh hơn một đạo, lực sát thương phi thường.

Song Sinh Kiếm, đơn kiếm không có gì dị thường đặc biệt, mà song kiếm hợp bích, hào quang vạn trượng, thí tiên giết ma.

Sách thì còn cần phải đi lên nhìn một chút, về phần cái khiên cuối cùng kia, hẳn là Thiên Niệm Thuần, có thể tự động phòng ngự, lực phòng ngự lại vô cùng kinh người.

Bốn kiện đồ vật này chính là phần thưởng của Âm Cảnh?

Không đúng, nơi này hẳn còn có thể dẫn đến một không gian cuối cùng nữa.

Mộ Tuyệt cũng có nói qua, người có thể đến được Âm Cảnh thực sự thì không nhiều.

Trong lúc Lục Thủy đang nghĩ như vậy, hắn đột nhiên nhìn thấy trên cánh tay có một con côn trùng, lập tức đuổi con bọ này đi.

Lúc này ba người kia đã rời khỏi đài cao, nhìn thấy Lục Thủy không đi lên lấy bảo vật thuộc về hắn, trong mắt bọn họ đều lóe lên ánh sáng nhàn nhạt, nhưng cũng không có ai đi lên cầm lấy hai thanh kiếm kia.

Kiều Càn vừa quay lại đã nói:

“Thứ ta lấy là Cửu Thiên Hồ Lô, công kích phi phạm, các ngươi lấy cái gì?”

Diệu Vũ Sinh thở dài lắc đầu:

“Một bản ghi chép linh dược, thua lỗ rồi, không có được cơ duyên giống như Kiêu huynh.”

Đông Khởi cũng thở dài:

“Của ta là Nhất Niệm Thuần, tuy rằng có phòng ngự cường đại, đáng tiếc chỉ được duy nhất một lần.”

Sau đó tất cả mọi người đều nhìn về phía Lục Thủy.

Dường như muốn hỏi tại sao Lục Thủy lại không đi lấy kiếm.

Lục Thủy bình tĩnh nói:

“Hai thanh kiếm kia nhất định phải có hai người mới có thể tạo ra được uy lực, đối với ta thực sự là không có chút tác dụng nào.”

“Người có thể lấy tặng cho hai người bên người người kia.” Kiều Càn vô ý thức nói ra.

Lục Thủy nghe xong, hình như còn thực sự có cái này.

Sau đó hắn cất bước hướng về Song Sinh Kiếm đi tới.

Khi Lục Thủy đi vào đài cao, hắn liền nhìn thấy trên đài cao viết một hàng chữ:

“Cầm kiếm tức muốn giết người, đơn độc có thể tiến vào Âm Cảnh.”

Nhìn thấy dòng chữ này Lục Thủy mỉm cười, thế mà còn có một màn như vậy, nhưng mà Mộ Tuyết không có nói cho hắn biết, không có lí do gì nàng lại không nói một việc thú vị như thế này cho hắn.

Sau đó Lục Thủy liền lấy đi hai thanh kiếm, mà thời điểm hắn cầm kiếm xuống, gian phòng phía trước xuất hiện một lối đi.

Đây hẳn chính là nơi dẫn vào Âm Cảnh.

Lối đi vừa mở ra, ba người Kiều Càn đã lập tức tiến vào.

n oán cá nhân gì gì đó làm sao có thể quan trọng bằng loại cơ duyên trời cho này.

Lục Thủy không vội vã đi qua, hắn vẫn còn một chút nghi vấn, cầm đồ vật tức muốn giết người, cái này Mộ Tuyết hẳn là sẽ nói cho hắn biết.

Mang theo chút nghi vấn này, Lục Thủy đi tới đài cao thứ nhất.

Sau đó hắn phát hiện trên đài cao thứ nhất không được viết cái gì.

Lục Thủy tiếp tục đi tới đài cao thứ ba, trên này viết một câu, cấu trúc không khác lắm so với câu ở chỗ thanh kiếm kia:

“Cầm sách tức muốn đoạt bảo, nắm giữ tứ bảo có thể tiến vào Âm Cảnh.”

Lục Thủy mỉm cười, sau đó đi đến đài cao thứ tư, phía trên cũng đồng dạng viết một câu:

“Cầm thuần tức muốn huyết tể, kích hoạt Thiên Niệm Thuần có thể tiến vào Âm Cảnh.”

Nhìn thấy những từ này, Lục Thủy tiếp tục cười, hóa ra vẫn tự trên mỗi đài cao đều không giống nhau, mà cái đài cao thứ nhất còn không có một chữ nào, đây quả thực là khi dễ người ta.

Mộ Tuyết khi đó còn có thể sống sót, cũng không dễ dàng gì.

Thời điểm Lục Thủy xem hết tất cả những thứ này, định đi theo những người kia, nhưng vừa mới cất bước liền nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết.

“Aaaa!!! Các người đang làm gì vậy?”

Là giọng của Kiều Càn.

Lục Thủy lắc lắc đầu, vị thiếu gia này chỉ sợ là lạnh ít dữ nhiều.

Có thể đi vào nơi này, xác thực phải có cơ duyên, thế nhưng cơ duyên đi đôi với nguy hiểm, có thể vượt qua tất cả hay không còn phải phụ thuộc vào bản lĩnh cá nhân.

Nhất là, nơi này còn không có đường lui.

Sau đó Lục Thủy liền bước vào trong thông đạo.

--

Bên trong thông đạo, Kiều Càn đã mất đi một cánh tay, trên ngực còn có thêm một vết đao sâu đến thấu xương.

Hắn tựa vào trong góc tường, quanh thân có một màn ánh sáng, đây là pháp bảo hộ thân của hắn.

Vừa rồi hắn đang đi trên đường, hai người kia lại đột nhiên ra tay với hắn, bản thân mất cảnh giác bị kẹp ở giữa, hắn chỉ có thể kích hoạt pháp bảo hộ thân.

Thế nhưng hắn vẫn bị ảnh hưởng, một bên cánh tay rơi xuống dưới chân, vết thương trên ngực đau đến không muốn sống.

“Ngươi, các ngươi, các ngươi tại sao lại làm như vậy.”
Kiều Càn không hiểu nổi nhìn hai người còn lại.

Thật ra hẳn cũng phát hiện, hai người kia không chỉ công kích mình mà còn công kích đối phương.

Hiện tại bọn hắn đang giằng co với nhau.

Diệu Vũ Sinh mỉm cười:

“Kiều thiếu gia cần gì phải giả vờ? Mục đích của mọi người đều giống nhau không phải sao? Trong số chúng ta chỉ có một người có thể sống không phải sao?”

Vấn đề không phải là ta có giết các ngươi hay không, mà vấn đề là các ngươi có giết ta hay không.”

Nói xong hắn liền quay đầu nhìn về phía Đông Khởi, trong số bốn người, chỉ có hai người họ là có khả năng thắng nhất.

Vị thiếu gia của Lục gia kia thực lực không đáng để mắt tới, mà vị Kiều thiếu gia này dường như như quá mức ngây thơ.

Đông Khởi cũng nhìn về phía Diệu Vũ Sinh nói:

“Nếu người thắng cuối cùng chỉ có thể là một người trong số chúng ta, vậy hai người chúng ta cùng nhau liên thủ giết Lục thiếu gia và Kiều thiếu gia thì sao?”

Diệu Vũ Sinh cười nói:

“Được.”

Cả hai đều biết giết thiếu gia của Lục gia và Kiều gia là vô cùng nguy hiểm, nếu như có thể làm cho đối phương thay mình giết họ thì không còn gì tốt hơn.

Kiều Càn kinh ngạc nhìn hai người kia, nói:

“Các ngươi điên rồi sao? Các ngươi rốt cuộc là đang nói về cái gì?”

Các ngươi thế mà ngay cả Lục Thủy cũng dám giết?”

Thân phận của Lục Thủy so với hắn còn tôn quý hơn nhiều.

Đông Khởi nhìn Kiều Càn, lạnh như băng nói:

“Kiều huynh cần gì phải giả bộ như vậy?”

Nhưng mà cũng không quan trọng, pháp bảo hộ thân của người có thời gian hạn định, chúng ta có thể đợi đến khi pháp bảo của người hết hiệu lực, trong lúc đó...”

Đang nói, hắn lại quay đầu nhìn về phía cửa vào của thông đạo, bọn họ nghe được tiếng bước chân.

Lúc này, Lục Thủy bước vào trong tầm mắt của bọn họ, hắn mỉm cười nhìn những người còn lại, nói:

“Trong lúc đó thì giết ta trước, có đúng không?”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 59: Lục Thủy Không Phải Là Người!

Lục Thủy xuất hiện, tất nhiên cũng làm cho Diêu Vũ Sinh và Đông Khởi chú ý.

Kiều Càn cũng nhìn về phía Lục Thủy, hắn cảm thấy Lục Thủy đúng là đang tìm cái chết, đã nghe được bọn hắn nói chuyện rồi, thế mà lại không thừa cơ chạy trốn.

Lúc này hắn rất hối hận, sớm biết như vậy đã không vào cùng với những người này, quả nhiên không thể quá tin tưởng người khác.

Lúc này Diêu Vũ Sinh nhìn Lục Thủy, nói:

“Lục Thiếu gia, người có biết, vì sự an toàn của chúng ta, nơi này không cho phép người nào sống.”

Lục Thủy tất nhiên hiểu rõ, mặc kệ là đoạt bảo hay là huyết tể, không có ai sẽ dễ dàng để cho hắn sống sót.

Phải biết rằng, hắn chính là Thiếu gia duy nhất của Lục gia, nếu như hắn trở về khóc lóc kể lể một phen, những người ở nơi này trên cơ bản không ai có thể khá được.

Càng quan trọng hơn là, thất phu vô tội hoài bích kỳ tội, những người đi ra từ nơi này đều mang bảo vật trên người, đến lúc đó chắc chắn sẽ bị dò xét.

Nói đến đây, Diêu Vũ Sinh trực tiếp phóng về phía Lục Thủy. Hắn không có ý định nhất kích tất sát, chỉ là muốn lập công trong trận mở màn.

Giống như việc cắt một tay của Kiêu Càn, hắn cũng muốn cắt một cánh tay của Lục Thủy.

Kiều Càn nhìn Lục Thủy, hắn phát hiện Lục Thủy không hề cử động, chẳng lẽ bị sợ đến choáng váng rồi.

“Lục Thủy, nhanh mở pháp bảo hộ mệnh.” Kiêu Càn kêu lên.

Lục Thủy kiên trì được lâu thì hấn cũng có thể kiên trì càng lâu, hấn không muốn đối phương bị đánh giết nhanh như vậy.

Đông Khởi nhíu mày, nếu để cho Lục Thủy mở ra pháp bảo hộ mệnh thì sẽ rất bất lợi đối với bên mình.

Dù sao, nếu không giết được hai kẻ yếu, tương đương với việc hai người bọn họ phải tự giết lẫn nhau.

Hấn cũng dự định động thủ.

Diệu Vũ Sinh tăng nhanh tốc độ, hấn muốn cắt cánh tay của Lục Thủy trước khi đối phương mở ra pháp bảo hộ mệnh, như thế thì dù cho đối phương có mở ra pháp bảo hộ mệnh, nhưng chiến lực cũng sẽ hoàn toàn biến mất.

Kiều Càn nhìn Lục Thủy vẫn không hề động đậy, hấn cảm thấy Lục Thủy đã xong, triệt để xong.

Nhất là khi nhìn thấy đao của Diệu Vũ Sinh đã tới trước mặt Lục Thủy.

Xong, Lục Thủy chết rồi.

Diệu Vũ Sinh cũng rất vui mừng. Khoảng cách gần như thế, cho dù Lục Thủy có mở ra pháp bảo hộ mệnh cũng đã không còn kịp rồi.

Cánh tay của đối phương, hấn muốn.

Nghĩ như vậy, Diệu Vũ Sinh trực tiếp chém ra một đao, hấn có đầy đủ lòng tin dùng một đao này để lập công.

Phía sau, Đông Khởi cũng rất vui mừng.

Mà Kiêu Càn thì nhắm mắt lại, Lục Thủy đúng là quá ngu xuẩn, thế mà lại bị hù dọa đến mức không thể động đậy được.

Nhưng Kiêu Càn lại có chút nghi ngờ, vì sao lâu như vậy mà chưa nghe được tiếng kêu thảm thiết?

Chẳng lẽ Lục Thủy trực tiếp bị hù chết?

Sau đó Kiêu Càn mở mắt, hấn muốn nhìn thử xem Lục Thủy có phải đã chết thật hay không.

Chẳng qua khi hấn mở mắt thì cả người ngẩn ngơ, hai mắt tròn to nhìn Lục Thủy, yết hầu khó có thể ngăn chặn tiếng kêu:

“Chuyện này, làm sao có thể?”

Ngoại trừ Kiều Càn, Diêu Vũ Sinh lại càng kinh ngạc hơn. Hắn không tin, không tin một người tu vi 2.1 lại có thể làm được chuyện này.

Lúc này hai tay Diêu Vũ Sinh nắm đao, mà thanh đao vốn nên chém về phía Lục Thủy đã dừng lại giữa không trung không thể tiến thêm.

Nếu như góc độ tốt liền có thể nhìn thấy, đao này đã bị Lục Thủy dùng hai ngón tay kẹp lại.

Vén vén chỉ hai ngón tay đã ngăn lại thế công của thanh đao này, càng làm cho Diêu Vũ Sinh không cách nào tránh thoát.

Không người nào dám tin tưởng đây là chuyện mà một người có tu vi 2.1 có thể làm được.

Càng không có người tin tưởng đây là chuyện mà Thiêu gia phế vật của Lục gia có thể làm được.

Thế nhưng, nó lại là sự thật.

Kiều Càn cũng giống như gặp quý, hắn nghĩ tới một khả năng, đó chính là Lục Thủy giả vờ làm phế vật, hắn lừa tất cả mọi người, lừa cả gia tộc, lại còn lừa tới hai mươi năm.

Đáng sợ, thật quá đáng sợ.

Khó trách hắn dám hạ sát thủ với mình mà không kiêng nể gì.

Lục Thủy không phải phế vật, hắn là thiên tài, dù hắn có giết mình thì Lục gia cũng có thể bảo vệ hắn chu toàn.

Kiều Càn có chút may mắn, may mắn chính mình không hề động thủ.

Lục Thủy nhìn Diêu Vũ Sinh, bình tĩnh nói:

“Tu vi 2.5, đây chính là toàn bộ sức mạnh của ngươi sao?”

Con ngươi của Diêu Vũ Sinh co rụt lại, sau đó vứt bỏ đao lùi lại. Tên Lục thiếu gia này có chút quý dị, quý dị đến mức làm cho trái tim hắn đập nhanh.

Lục Thủy nắm lấy thanh đao, sau đó nói với đám Diêu Vũ Sinh:

“Các người cùng lên đi, như vậy có lẽ còn có cơ hội.”

Đông Khởi không hề động, phảng phất đang chờ đợi gì đó.

Lục Thủy nhìn Đông Khởi rồi nói:

“Đang chờ đợi con trùng kia lập công sao? Nhưng mà, trùng độc không có tác dụng gì với ta.”

Đúng vậy, con trùng mà Lục Thủy nhìn thấy lúc đó là do có người cố ý thả ra, trên người còn mang theo kịch độc.

Tên Đông Khởi này thật hung ác, trong nháy mắt khi hắn nhìn thấy bảo vật trên đài cao, đã quyết định giết chết tất cả mọi người ở nơi này.

Nghe được lời này của Lục Thủy, lông mày của Đông Khởi nhăn lại, hắn cảm thấy cái tên Đại thiếu gia này có chên lệch quá lớn với người trong lời đồn.

“Lục Thiếu gia xuất sinh tốt, chúng ta không so được, ngài cần gì phải tranh giành với chúng ta chứ?” Đông Khởi nói.

Lục Thủy cũng không vội vã xuất thủ, chỉ nhẹ nhàng trả lời:

“Tranh với các người? Không, các người còn chưa đủ tư cách. Lần này không phải ta muốn tranh với các người, mà là các người muốn tranh với ta. Cầm sách liền muốn đoạt bảo, cầm thuẫn liền muốn huyết tể, các người đều không cam lòng dừng lại ở đây.”

Kiều Càn nghe không hiểu, nói cái gì đó?

Diêu Vũ Sinh cũng có chút kinh ngạc, thì ra thứ bọn hắn nhìn thấy cũng không giống nhau? Nhưng rất nhanh hắn lại lên tiếng:

“Lục Thiếu gia nói thật dễ nghe, chẳng lẽ người không cần làm chút gì sao? Muốn đi vào nhưng lại không muốn động thủ với người khác?”

Đông Khởi cũng cho là như vậy, trên đời không có Thánh Nhân, chỉ có người thực lực không đủ.

Lục Thủy lắc đầu:

“Chỉ là một cái Âm Cảnh, còn chưa đủ để ta hành động.”

Diệu Vũ Sinh và Đông Khởi đều rất khinh thường, nói mạnh miệng bọn hắn cũng làm được.

Rất nhanh bọn hắn lựa chọn liên thủ, thực lực của Lục Thiếu gia này mạnh hơn bọn hắn nhiều, chỉ có liên thủ mới có hi vọng chiến thắng.

Trong nháy mắt lúc bọn hắn liên thủ, Lục Thủy cảm giác được sương mù xung quanh bắt đầu xuất hiện, linh trùng cũng nhiều lên.

Đây là thủ đoạn của hai người bọn họ, chỗ tương đồng chính là sương mù và trùng đều có độc.

Bọn hắn không lựa chọn cận chiến, mà là lựa chọn đánh xa, chỉ có như thế mới có khả năng thắng.

Lục Thủy nhìn hai người ở phía xa, sau đó vung đao trong tay lên.

“Lục Thiếu gia không nên uổng phí khí lực, dù có là tam giai cũng không thể phát huy ra thực lực chân chính ở trong sương mù của ta, chớ nói chi nó còn có hiệu quả mê hoặc phương hướng.” Giọng nói của Diệu Vũ Sinh truyền tới.

Lục Thủy vốn định không nhìn đôi phương, trực tiếp vung đao. Nhưng mà, rất nhanh liền có chút ngoài ý muốn nhảy ra.

Trong nháy mắt lúc hắn thoát ra, một đao kiếm khí đã quét qua vị trí hắn đứng lúc trước.

Là Diệu Vũ Sinh.

“Di hình hoán vị?Ồ, là phù lục, cũng tạm được.” Lục Thủy mở miệng nói.

Nếu như vừa rồi đổi thành người khác, e rằng đã bị đôi phương đánh lén thành công.

“Tầm mắt của Lục Thiếu gia đúng là không tầm thường, thế thì Lục Thiếu gia cảm thấy mình còn có thể dễ dàng giết ta sao? Hoặc là Lục Thiếu gia có thể đoán xem ta còn có bao nhiêu phù lục di hình hoán vị.” Diệu Vũ Sinh mở miệng nói.

Nói xong hắn liền biến mất khỏi chỗ cũ.

Hắn nói như vậy là vì để Lục Thủy tốn tinh lực đi phòng bị.

Như vậy bọn hắn mới có càng nhiều cơ hội hơn.

Lục Thủy rơi xuống từ trên không, nhưng trong nháy mắt lúc hắn rơi xuống, linh trùng xung quanh hắn trực tiếp nổ mạnh, sau đó lửa lớn bắt đầu tràn ngập. Đám lửa lớn này tựa như ngòi nổ, trong nháy mắt chính là một tiếng nổ mạnh rất lớn.

Oanh!

Oanh!!

Oanh!!!

Lục Thủy trực tiếp bị vùi lấp trong vụ nổ.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 60: Lục Gia Nuôi Một Tên Yêu Nghịch, Một Con Quái Vật!

Mộ gia.

Mộ Tuyết từ sáng sớm đã ngồi an vị phía trước viện.

‘Thiên Trì Hà bắt đầu, nhiều nhất là hai ba ngày nữa sẽ kết thúc, đến lúc đó ta nên dùng cái cơ gì đi gặp Lục Thủy đây?’

‘Hắn đối với việc ta uy hiếp chuyện kia của hắn, khẳng định vẫn còn ghi hận trong lòng.’

‘Nói là đến để xin lỗi chuyện lần trước? Không được, hắn sẽ được đà lần tới, sau đó lại từ hôn.’

‘Nhờ Đường di mang ta đến Lục gia một chuyến? Thế nhưng vẫn không có lý do, nhất là nếu thực sự làm như vậy, luôn có cảm giác đang cố ý khiêu khích Lục gia.’

‘Hay là lên đi ra ngoài, ở trên đường Lục Thủy phải đi qua khi về nhà chờ hắn?’

‘Không được, hắn sẽ về thẳng nhà.’

Mộ Tuyết cảm thấy có chút khó khăn, làm nữ hài tử chính là phiền phức như vậy đây.

Nào giống Lục Thủy có thể chạy loạn khắp nơi, kể cả có tùy tiện đến Mộ gia nhìn ngó một chút cũng không có vấn đề gì.

“Đại tiểu thư, người đang nghĩ gì vậy?” Đinh Lương đưa lên cho Mộ Tuyết chút điểm tâm nho nhỏ, hỏi.

Mộ Tuyết lắc đầu.

Có một số việc nàng không cách nào nói ra.

Thấy Mộ Tuyết lắc đầu, Đinh Lương tự nhiên cũng không có ý định tiếp tục truy vấn, chỉ nói:

“Nghe nói Thiên Trì Hà ở bên kia đã bắt đầu, tốt nhất là đừng có ra thiên chi kiêu nữ gì đó, nếu không Đại tiểu thư nhất

định sẽ lại gặp rắc rối.”

Nghe thấy Đinh Lương nói như vậy, Mộ Tuyết sùng sốt một chút.

Nếu như quả thật có thiên chi kiêu nữ xuất hiện, như vậy Lục gia chắc chắn sẽ cho người tới từ hôn, lúc đó nàng liệu nàng có thể làm cho đối phương thu hồi ý nghĩ, đồng thời đi một chuyến đến Lục gia hay không?

Ừm, tính khả thi cao.

Chỉ là khó có thể nói được kết quả sau lần mở Thiên Trì Hà này.

Mộ Tuyết thở dài trong lòng, cũng chỉ có thể chờ đợi.

Cũng may gần đây không có cảm giác bồn chồn tâm thần không yên.

--

Lục gia.

Tam trưởng lão ngồi bên cạnh đại điện trên cùng.

Mà ngồi ở chỗ cao nhất là Nhị trưởng lão.

“Thiên Trì Hà bắt đầu rồi?” Nhị trưởng lão mở miệng hỏi

“Đã bắt đầu, qua một hai ngày nữa liền có thể thấy được kết quả.” Tam trưởng lão đáp.

“Tur liệu đâu?” Nhị trưởng lão hỏi.

“Có một số thiên phú không tồi, có hy vọng đăng đỉnh, đều đã chuẩn bị xong, chỉ cần kết quả ra tới là lập tức có thể có được tin tức đại khái của đối phương.” Tam trưởng lão nói.

Nhị trưởng lão gật đầu:

“Vậy thì đợi hai ngày đi.

Để Lục Cổ lúc nào chú ý tới tình huống phía bên kia, Âm Cảnh đột nhiên mở ra, cũng không phải chuyện gì tốt.”

Dưới tình huống bình thường, ở trong Thiên Trì Hà sẽ không tồn tại thương vong gì.

Nhưng trong tình huống Âm Cảnh mở ra mà nói thì sẽ không thể giống như vậy nữa.

Âm Cảnh xuất hiện là một loại cơ duyên, cũng là một loại nguy hiểm.

Rất nhiều người có vào mà không có ra.

Chờ Tam trưởng lão đáp ứng xong, Nhị trưởng lão liền đứng dậy bước lên một bước, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Thời điểm nàng xuất hiện một lần nữa, đã là ở trong phòng bếp mà Đông Phương Lê m đang bận rộn đi tới đi lui.

“Nhị trưởng lão? Ngài biết hôm nay ta tự mình xuống bếp?” Đông Phương Lê m có chút kinh ngạc vui mừng nói.

Nói xong Đông Phương Lê m liền cầm một miếng điếm tâm vừa mới ra lò đưa cho Nhị trưởng lão.

Nhị trưởng lão đưa đầu ra cắn một cái, sau đó cầm lấy điếm tâm nói:

“Ngươi và Lục Cổ đã thành thân bao nhiêu năm rồi mà vẫn còn làm loại chuyện này sao?”

“Dù sao cũng nhàn rồi như vậy, đúng rồi, nghe nói Thiên Trì Hà mở ra Âm Cảnh, có nguy hiểm không?” Đông Phương Lê m đang bận rộn bên cạnh hỏi.

Nhị trưởng lão lại cắn một miếng điếm tâm, nói:

“Âm Cảnh của Thiên Trì Hà lợi hại hơn nữa cũng không ngăn được ta và Đại trưởng lão.”

Nghe Nhị trưởng lão nói như vậy, Đông Phương Lê m mới an tâm lại.

Con trai rời nhà đi ra ngoài dù sao cũng vẫn sẽ lo lắng.

“Đúng rồi.” Nhị trưởng lão dường như nhớ tới cái gì, đột nhiên nói:

“Lục Cổ còn cảm tức ngươi không?”

Vừa nhắc tới vấn đề này, Đông Phương Lê m lại có chút bực mình:

“Có, còn nói trong thời gian ngắn không cho phép ra khỏi Lục gia, bởi vì ở thảo nguyên Hoang Vu phát hiện có tồn tại một sinh vật Thượng Cổ.”

“Vậy là tốt rồi.” Nhị trưởng lão nói xong liền định rời đi, chỉ là chân vừa mới nâng lên, lại quay lại nói với Đông Phương Lê m:

“Đưa cho ta một miếng nữa đi.”

Đông Phương Lê m vui vẻ đưa qua thêm một miếng điểm tâm.

Cầm được điểm tâm rồi, Nhị trưởng lão lại như trước một bước biến mất tại chỗ.

--

Bên trong thông đạo trên hòn đảo ở Thiên Trì Hà.

Tiếng nổ mạnh vang lên, ánh lửa đáng sợ lóe lên chiếu sáng bốn phía.

Kiều Càn cảm nhận được vụ nổ kia, hấn cảm thấy nếu không phải mình vẫn còn pháp bảo hộ thân, thì đã sớm bị nổ banh xác.

Vậy Lục thủy đâu?

Hấn dù không chết thì hấn cũng sẽ trọng thương đúng không?

Lục Thủy mặc dù mạnh, nhưng hấn quá tự đại, một bộ dáng vẻ không nhanh không chậm kiêu căng ngạo mạn kia, hấn cho rằng mình là vô địch thiên hạ sao?

Thật tốt, ưu thế của bản thân lại cứ như vậy đánh mất.

Kiều Càn đột nhiên cảm thấy, người ngu xuẩn ở đây không chỉ có một mình hấn, còn có thêm một tên Lục Thủy kia.

Diệu Vũ Sinh và Đông Khởi mặc dù không nghĩ rằng một vụ nổ này có thể giết chết Lục Thủy, nhưng chắc chắn cũng sẽ khiến cho hấn bị thương tổn một chút.

Đương nhiên, chết luôn ở bên trong thì càng tốt.

Nhưng Diêu Vũ Sinh cũng phải nghĩ tới tình huống Lục Thủy còn sống sót mà tính toán, mở miệng nói:

“Lục thiếu gia, nếu như chúng ta dừng lại ở đây, người liệu có thể buông tha cho chúng ta hay không?”

Diêu Vũ Sinh không hy vọng có người trả lời, nhưng nguyện vọng của hắn đã định sẵn không thành.

“Không thể.”

Theo tiếng nói kia, trong đám hỏa hoạn kia bỗng xuất hiện sóng lửa, sóng lửa này cuộn về hai phía, giống như đại hỏa bị bẻ ra hai nửa vậy.

Mà khi sóng lửa tách ra, thân ảnh của Lục Thủy hiện ra trong mắt tất cả mọi người, đang chậm rãi từ từ đi ra.

Trên người hắn, ngay cả lông tóc cũng không có bất kì hao tổn gì.

Thời điểm nhìn thấy Lục Thủy, cả ba người còn lại đều sững sờ.

Bọn họ đều không thể tin được rằng Lục Thủy thế mà một tơ một hào thương tổn cũng không có.

Kiều Càn lúc này cảm thấy mình quả thật là nảo tàn, hắn sao lại đánh giá thấp Lục Thủy cơ chứ.

Lục Thủy người này chính là một tên biến thái.

“Lục thiếu gia, làm gì mà phải hùng hổ dọa người như vậy?” Đông Khởi nhăn mày lại.

Thực lực của Lục Thủy đã vượt xa tưởng tượng của bọn họ.

Lục Thủy đi về phía hai người kia, nói:

“Thời điểm các người rút đao ra, hết thảy mọi chuyện đều đã được định.”

Có thể giết hắn thì lập tức giết, giết không chết lại muốn được hắn buông tha?

Lục Thủy tự cảm thấy mình không phải loại người ngu xuẩn như vậy.

“Lục thiếu gia, nên tìm chỗ mà khoan dung độ lượng, huống chi chúng ta cũng không dễ giết như vậy.” Nói xong Diêu Vũ Sinh đã biến mất ngay tại chỗ.

Lại là di hình hoán vị.

Lục Thủy cũng không để ý, mà vung đao trong tay lên, sau đó trực tiếp chém về phía bên cạnh.

Phịch một tiếng, một đao này chém xuống, đem Diêu Vũ Sinh vừa mới xuất hiện đánh bay ra ngoài.

“Ngươi thật sự cho rằng dùng di hình hoán vị là có thể uy hiếp được ta sao?” Lục Thủy nhìn Diêu Vũ Sinh đang kinh ngạc bình tĩnh nói.

Diêu Vũ Sinh vừa bị đánh bay lại biến mất một lần nữa, lần này là quay trở về vị trí trước đó.

Lúc này, ngực của hắn đã bị một đao vừa rời gân như chặt đứt.

Sức chiến đấu và khả năng di chuyển đều mất đi.

Hắn đã sắp chết.

“Ngươi, ngươi làm sao có thể phát hiện ta di hình hoán vị?” Diêu Vũ Sinh kinh hãi nhìn Lục Thủy.

Hắn có thể xác định được đối phương ngay từ đầu đã biết mình sẽ xuất hiện ở đâu, nhưng mà sao có thể làm như vậy được?

Đối phương còn một kích trực tiếp chém vỡ toàn bộ hộ giáp của hắn.

Cái này, đây căn bản không phải thực lực nên có của một tam giai.

Hắn cảm giác bản thân đã sắp chết.

Lục thủy bước ra một bước, lập tức xuất hiện ở bên người Đông Khởi, cũng chính là ở trước mặt Diêu Vũ Sinh.

Cũng là sử dụng di hình hoán vị.

“Vậy là ngươi đã xem chút đồ chơi nhỏ thú vị này như át chủ bài của mình.”

Nói rồi Lục Thủy vung một đao ra, đem Đông Khởi trực tiếp chém vỡ, nhưng là trong nháy mắt khi Đông Khởi vỡ vụn ra kia liền hóa thành một đám linh trùng, là linh trùng phân thân, Lục Thủy cũng không thèm để tâm, đổi một tay nắm lấy chuôi đao, sau đó ném về phía một bên tường.

Thanh đao bị ném ra mang theo thế công đáng sợ, lao vào vách tường.

Keng một tiếng, thanh đao kia trực tiếp cắm vào vách tường, sau đó có máu tươi rơi xuống.

Thân ảnh của Đông Khởi cũng theo đó mà xuất hiện.

Hắn bị đánh trên vách tường, một đao này đã đủ để hủy diệt sinh cơ của hắn.

Đông Khởi khó tin nhìn Lục Thủy, hắn không hiểu nổi đôi phương làm thế nào có thể phát hiện ra hắn.

“Di hình hoán vị? Người, người lại có thể biết di hình hoán vị?” Diệu Vũ Sinh vừa mới xem một chiêu kia của Lục Thủy cũng không tin hỏi lại.

Di hình hoán vị rất khó học, mặc dù nói đến tam giai là có thể học, nhưng hắn biết, từ xưa đến này chỉ có một người có thể học được di hình hoán vị khi mới ở tam giai, mà vị này là từ thời kỳ Thượng Cổ, là sự tồn tại đáng sợ nhất.

Đệ nhất nhân tài từ xưa đến này.

Hắn dù thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, Lục Thủy, được xưng là thiếu gia phế vật của Lục gia, lại yêu nghiệt đến mức này.

Nếu như chuyện này truyền ra ngoài, toàn bộ tu chân giới làm sao có thể không coi trọng được?

Lục gia lại lừa toàn bộ tu chân giới.

Nhà bọn hắn nuôi một tên yêu nghiệt, một con quái vật.

Lục Thủy không tiếp tục quan tâm tới hai kẻ sắp chết này, hắn quay đầu đi về phía Kiều Càn.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 61: Có Người Muốn Khiêu Chiến Lục Thủy

Nhìn thấy Lục Thủy tới, Kiều Càn bị hù không ngừng lùi về phía vách tường, mặc dù đã không thể lùi nữa, thế nhưng hắn vẫn không ngừng ném thử lùi lại.

Hắn nhìn Lục Thủy, vẻ mặt lo lắng. Hắn biết Lục Thủy muốn giết hắn thì hắn chắc chắn sẽ phải chết, thế nhưng hắn lại không muốn chết đâu.

Cuối cùng Kiều Càn bị hù đến mức ngồi xồm trên mặt đất, một tay ôm đầu kêu lên:

“Ta không thấy gì cả, ta không biết gì cả, những người kia bị một người thân bí giết, từ trước tới nay ta chưa từng gặp qua người đó.

Đừng giết ta, ta không biết gì cả.

Đừng giết ta!”

Lục Thủy nhìn Kiều Càn, có chút bất đắc dĩ. Ta nhìn giống một tên cuồng ma giết người sao?

Sau đó hắn mở miệng nói:

“Hỏi ngươi mấy vấn đề.”

“Ngươi, ngươi hỏi đi, chỉ cần ta biết thì đều sẽ nói.” Kiều Càn vẫn ôm đầu không hề ngẩng lên.

“Bên trong đám nữ tính đến Thiên Trì Hà lần này, ngươi cảm ngộ tính cao nhất thuộc top bốn là ai?” Lục Thủy hỏi.

Tất nhiên hắn biết tình hình của Lục gia, ban đầu hắn không định nhúng tay vào lúc này. Nhưng mà, nếu có thể gặp được trong Âm Cảnh, hắn cũng không ngại động chút tay chân với những người này.

“Ta, ta nghe một ít trưởng bối trong nhà nói qua, chắc là Kiếm Nhất phong Kiếm Lạc tiên tử, Đông Phương gia Đông Phương Trà Trà tiên tử, Đạo Tông Vũ Niết tiên tử, và Tiêu gia

Tiêu Vân Vi tiên tử. Đại khái chính là bốn vị này, đều từ 20 tuổi trở xuống, thiên phú cực cao.” Kiều Càn nói.

Lục Thủy có chút kinh ngạc, Đông Phương Tra Tra đều lên bảng, nhưng mà thiên phú của Đông Phương Tra Tra đúng là không tệ.

Tuy nhiên, nếu như Đông Phương Tra Tra vào bảng xếp hạng của Thiên Trì Hà, như vậy thì sắc mặt của mấy vị Trưởng lão Lục gia chắc chắn sẽ không dễ nhìn.

Đừng nói Đông Phương Tra Tra là biểu muội của hắn, chỉ cần đối phương mang họ Đông Phương, ba vị Trưởng lão chắc chắn sẽ loại bỏ đầu tiên.

Nhờ đâu lại sinh ra một tên thiếu năng trí tuệ thì làm sao bây giờ?

Tóm lại, những ai có quan hệ máu mủ với Đông Phương gia, trong tộc cũng sẽ không đồng ý.

Bọn hắn tuyên người vẫn luôn rất cẩn thận.

“Nhưng mà, Đông Phương Tra Tra thật sự có thể sống sót trong lúc chọn bảo sao?” Trong lòng Lục Thủy không quá tin tưởng.

Sau đó Lục Thủy lại nói:

“Có ảnh chụp của các nàng không?”

Kiều Càn lập tức lắc đầu:

“Không có, người biết các nàng thật sự rất ít. Nhưng nghe nói tướng mạo của các nàng cực kỳ xuất chúng, ngoại trừ Đông Phương Trà Trà tiên tử kém một bậc, ba người khác chỉ cần nhìn qua một chút là có thể nhận ra, chính là ba người nhìn kinh diễm nhất.”

Lục Thủy gật gật đầu, đã như vậy thì hắn chỉ có thể đi vào nhìn xem.

Nhưng bên trong Âm Cảnh còn có những thứ khác, hắn cũng muốn xem thử.

Nghĩ như thế, Lục Thủy liền nhanh chóng đi về phía thông đạo mới xuất hiện.

Kiều Càn nghe được tiếng bước chân liền vụng trộm nhìn qua, sau đó phát hiện Lục Thủy đã đi rồi.

Diệu Vũ Sinh và Đông Khởi đều chỉ còn lại một hơi, bọn hắn thấy được thông đạo, cũng nhìn thấy Lục Thủy tiến về phía cửa vào.

Thế nhưng cửa vào có sức mạnh cường đại ngăn cản, bọn hắn không tin Lục Thủy có thể đi vào.

Nhưng rất nhanh bọn hắn liền ngây ngẩn cả người, bởi vì bọn hắn nhìn thấy sức mạnh ngăn cách cường đại kia đang chậm rãi tách ra, dường như bọn chúng đang run rẩy, giống như gặp phải một lực áp bách rất đáng sợ.

Mà sự áp bách này lại đến từ Lục Thủy ở trước mặt.

Lục Thủy vừa đến đã trực tiếp làm cho sức mạnh ngăn cách thông đạo thân phục quỳ lạy.

Chuyện này, sao lại có thể như thế?

Hắn biến thái đến mức nào vậy?

Rất nhanh Diệu Vũ Sinh và Đông Khởi nghĩ tới một việc, từ đầu đến cuối Lục Thủy không hề lấy bảo vật trên người bọn họ.

Đối phương căn bản là khinh thường, không thèm nhìn mấy cái bảo vật này.

Vào lúc này bọn hắn mới tin tưởng lời nói lúc đó của Lục Thủy, bọn hắn không có tư cách tranh với đối phương, đối phương cũng không hề tiếp nhận sự bố trí của Âm Cảnh.

Thiên kiêu như vậy.

Lục Thủy hắn cũng coi như thiên kiêu số một số hai của tu chân giới.

Cuối cùng Diệu Vũ Sinh và Đông Khởi nhắm mắt lại, kiếp này được nhìn thấy thiên kiêu như vậy đã mãn nguyện rồi.

Kiều Càn nhìn thấy hai người Đông Khởi chết rồi, lại nhìn thấy Lục Thủy biến mất ở trong thông đạo.

Chính hắn thì tê liệt ngã xuống mặt đất.

“Ta muốn trở về tu luyện thật tốt, hôm nay ta không thấy gì cả, không biết gì cả.”

Mặc dù hắn tự nhủ không biết gì cả, nhưng hình ảnh vô địch của Lục Thủy đã sớm khắc ấn ở trong lòng hắn, không cách nào ma diệt.

Cuối cùng Kiêu Càn nói nhỏ:

“Người Kiêu gia, các người gây sự với ai cũng được, nhưng cầu các người tuyệt đối không nên chọc Lục Thủy.”

—————

Một bên khác.

Đông Phương Trà Trà đứng ở trên lá cây to lớn.

Bây giờ nàng vẫn còn ở phía ngoài cùng của không gian bọt biển.

Nàng đang ở nấc thang thứ nhất, trong lòng nàng có loại cảm giác, chỉ cần mình bước một bước về phía trước là có thể tiến lên đầu tiên trong không gian bọt biển.

Trong những người tiến vào nơi này, cũng chỉ có nàng là không hề cử động.

“Ài! Hương Dụ nói đừng quá vào sâu trong cơ duyên, càng vào sâu càng nguy hiểm, người như ta không thích hợp đi lấy cơ duyên nguy hiểm.” Đông Phương Trà Trà thở dài trong lòng.

Nàng rất muốn đi vào.

Nhưng lại không thể không nghe Hương Dụ.

Mỗi lần Hương Dụ nói đều đúng, chuyện giả trang Lưu Hỏa kia Hương Dụ cũng nói đúng, mình chắc chắn sẽ gặp phải nguy hiểm.

Mặc dù nguy hiểm này đến từ Đông Phương đệ đệ, nhưng mà Đông Phương đệ đệ ra tay cũng quá độc ác rồi, mặt của

nàng đến bây giờ vẫn còn sung.

Khi về nhất định phải tìm Đông Phương đệ đệ quyết đấu.

Trong lúc nàng đang ngẫm nghĩ, Đông Phương Trà Trà đột nhiên cảm thấy nước sông dưới chân xuất hiện dị dạng.

Không chỉ là nàng, dưới chân tất cả mọi người ở đây đều là như thế.

“Tình huống này là thế nào?”

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

Nhưng giọng nói của bọn họ vừa mới vang lên thì cả đám đã biến mất khỏi chỗ cũ.

Đông Phương Trà Trà cũng biến mất.

—— ———

Trong không gian kỳ lạ, ở trung tâm của một hòn đảo, năm người bao bọc trong ánh sáng lại xuất hiện một lần nữa.

Người cầm đầu mở miệng nói:

“Ám Cảnh đã mở, vị kia nếu đã khôi phục thì trên đỉnh Thiên Trì Hà sẽ xuất hiện một đóa hoa, các người ai rảnh thì đi ra bên ngoài chờ đợi?”

Dị tượng như vậy tất nhiên sẽ thu hút sự chú ý của người khác, nếu như không có gì thì thôi, nếu có nguy hiểm sẽ cần bọn hắn ra tay.

“Đề ta đi, ta sẽ ở gần đó.” Một người đàn ông mở miệng nói.

Người cầm đầu gật đầu nói:

“Vậy thì tốt! Chờ vị kia chọn xong nhân tuyển và khôi phục cũng cần thời gian hai ngày, đã đủ cho người chuẩn bị.”

“Vị kia ở trong đó có thể xuất hiện chuyện ngoài ý muốn không?” Đột nhiên có người hỏi.

“Không đến mức đó! Người ở bên trong dù sao vẫn còn trẻ, vị kia khôi phục lại tất nhiên có mang theo một tia tiên lực,

không người nào có thể rung chuyển nàng.” Người cầm đầu giải thích.

Những người khác gật gật đầu, cũng không nhiều lời nữa.

Ngừng một chút, người cầm đầu kia lại nói:

“Thần Chúng đã bắt đầu hành động, có vẻ như bọn hấn đã khôi phục được một chút thực lực, bây giờ đang trên đường tiến về khiêu chiến Lục gia, nhưng để cho người ta nghi ngờ là bọn hấn cuối cùng lại khiêu chiến Lục Thủy. Bọn hấn định chế một phần danh sách, khiêu chiến từ thiên kiêu của Đạo Tông, sau khi trải qua mấy môn phái và gia tộc khác, cuối cùng sẽ đến Lục gia để khiêu chiến Lục Thủy.”

“Bọn hấn muốn làm gì?” Có người hỏi.

“Chuyện này ta cũng biết, nghe nói muốn tích súc lực tín ngưỡng, từ đó đánh tan đạo tâm của Lục Thủy trong một lần, bọn hấn cảm thấy Lục Thủy có thể là người mà Dự Ngôn Thạch Bản nhắc đến.” Vị cuối cùng mở miệng nói.

“Chờ đợi đi, bọn hấn không đến mức ngu xuẩn đi đánh giết Lục Thủy. Giờ chúng ta cần phải tiếp vị kia về trước, Thiên Trì Hà sắp kết thúc rồi.” Người cầm đầu nói.

Những người khác không nói gì nữa.

Bọn hấn chỉ cần an tâm chờ đợi là được, đến lúc đó trong bọn họ sẽ có thêm một người, cũng sẽ nhiều thêm một phần thực lực.

Dịch: MB_Boss

Chương 62: Nhìn Thoáng Qua

Sau khi tiến vào thông đạo, Lục Thủy thấy mình đang đi trên một con đường nhỏ hẹp, bên cạnh chính là vực sâu vô tận.

Lục Thủy nhìn xuống một chút, phát hiện vực sâu này không đơn giản, nếu rơi xuống thì ngay cả chính hấn cũng không chiếm được bất cứ chỗ tốt nào.

Có thể đi ra hay không cũng là một vấn đề.

Cũng may người bình thường sẽ không tự nhiên rơi xuống được.

Sau đó Lục Thủy tiếp tục nhìn về phía trước, trông thấy phía bên kia có một hòn đảo to lớn, trên hòn đảo xuất hiện không ít bóng người.

“Nơi này chắc là Âm Cảnh.”

Nghĩ như vậy Lục Thủy liền lấy mặt nạ ra, sau đó đeo lên mặt.

Nếu muốn động tay động chân, thế thì đương nhiên không thể để bị nhận ra.

Còn về phần mặt nạ này ở đâu ra, thì đó là do mẹ hấn vì muốn hấn khiêm tốn một chút mà chuẩn bị.

Sau khi đeo mặt nạ lên, Lục Thủy tiếp tục đi trên con đường nhỏ hẹp này, hấn bây giờ không phải Đông Phương Hạo Nguyệt, càng không phải là Lục Thủy. Nếu có người hỏi, vậy đáp án của hấn sẽ là Lưu Hỏa của Ân Thiên tông.

“Nhân loại, ta chú ý tới ngươi, người vào đây bằng cách nào?” Khi Lục Thủy đang đi, hấn đột nhiên nghe thấy có người ghé vào lỗ tai hấn nói nhỏ.

Là giọng nữ.

Lục Thủy bộ dạng phục tùng hướng mắt nhìn xuống vực sâu, sau đó bình tĩnh nói:

“Có việc gì?”

Đối phương trầm mặc một lát, sau đó mở miệng hỏi:

“Nhân loại, người có muốn trở thành tiên không?”

Lục Thủy nghe được câu này thì có chút buồn cười, vì cái gì mà từng tên từng tên một cứ luôn yêu thích hỏi hần loại vấn đề này?

Thành thần hoặc thành tiên, cái này có ý gì?

“Không muốn.” Lục Thủy trực tiếp từ chối.

Đối phương trầm mặt một lúc, cuối cùng rời đi.

Lục Thủy cũng không biết đối phương nghĩ cái gì, chỉ cần không chọc đến hần, hần cũng không muốn gây chuyện.

Mà ngoại trừ Lục Thủy, phần lớn những người đi trên con đường nhỏ hẹp này đều nghe thấy.

Biểu hiện của những người này đều hoàn toàn không giống nhau.

Nhưng mặc kệ bọn hần biểu hiện như thế nào, cuối cùng đều cắn răng đồng ý.

Sau đó trên cánh tay bọn hần sẽ xuất hiện một ấn ký hình đóa hoa.

Giống như một kiểu nhận dạng vậy.

Làm xong những thứ này, giọng nói kia mới biến mất.

Dưới vực sâu vô tận, một nữ tử mỹ mạo ngẩng đầu nhìn lên không trung đen kịt, cuối cùng nói:

“Ta có một cảm giác kỳ quái, loại cảm giác này đến từ giác quan thứ sáu trời sinh của ta, khiến cho ta cảm thấy rằng chỉ cần có được người kia, là có thể đạt được tất cả mọi thứ.

Ta có kế hoạch mới.

Thân thể hần, là của ta.”

--

Rất nhanh sau đó Lục Thủy đã đi hết con đường nhỏ hẹp, thời điểm hần bước chân lên hòn đảo, con đường sau lưng liền biến mất không thấy đâu.

Đối với vấn đề này, Lục Thủy cũng không quan tâm tới.

Hắn ngược lại có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy những người ở chỗ này.

Người ở nơi này hơi nhiều, hoặc là nói rất nhiều.

Mà rất nhiều người đều là thành quần kết đội, đại bộ phận đều là trong trạng thái mờ mịt, như thể cảm thấy nơi này rất mới lạ.

Lục Thủy không hiểu rõ lắm, những người này cứ như vậy hòa bình đi qua cửa ải đoạt bảo kia sao?

Rất nhanh hắn đã thấy được Đông Phương Tra Tra, hiện tại mặt nàng vẫn còn sưng vù lên, nhưng trên người cũng không có chút thương tích nào.

Bên người nàng có hai nữ tử khác, các nàng có vẻ như rất quen thuộc, nói chuyện còn vui vẻ khoa tay khoa chân.

“Không bình thường, dựa vào chỉ số thông minh nghèo nàn kia của Đông Phương Tra Tra, làm sao có thể vượt qua ải đoạt bảo kia được chứ? Coi như nàng có thể tự vệ, cũng không thể nào vượt qua nhẹ nhàng như vậy.” Lục Thủy im lặng tự nói.

Chẳng mấy chốc hắn đã nhìn thấy người ở cùng một cái bọt biển với hắn trước đó.

Là hai người ở nấc thang thứ nhất kia, hắn vẫn có chút ấn tượng.

Bọn hắn thế mà hiện tại cũng ở đây.

Ngừng một chút, Lục Thủy thoải mái tự nhủ:

‘Thì ra là như vậy à.’

Đoạn đoạt bảo kia căn bản chỉ là kèm theo, miễn là đã đi vào trong không gian bọt biển đó, chờ thời gian đến là có thể đi vào bên trong Âm Cảnh.

Mà tầng bảo vật thứ hai kia đại khái là phần thưởng bổ sung.

Hắn cũng hoài nghi Mộ Tuyết trước kia có phải là trực tiếp truyền tống từ trong không gian bọt biển đến nơi này hay

không.

Không suy nghĩ nhiều nữa, Lục Thủy bắt đầu xem xét hòn đảo này.

Bọn hắn bây giờ đang đứng trên một chỗ như quảng trường vậy, những người ở chỗ này cơ bản là đều tụ tập ở đây.

Mà phía trước quảng trường có một đài cao, trên đài cao có một kiện pháp bảo, là một cây hỏa hồng cung.

‘Hồng Ô? Hồng Ô Thần Cung, thế mà lại ở chỗ này.’ Trong lòng Lục Thủy hơi kinh ngạc.

Hồng Ô là một cây cung không cần mũi tên, đương nhiên số người có thể kéo được Hồng Ô Thần Cung trên đời này cũng đếm được trên đầu ngón tay.

Lục Thủy không xác định được bản thân có thể kéo được nó hay không, ở kiếp trước hắn cũng có nghe nói tới chiếc thần cung này, nhưng lại chưa từng có được.

Nhưng Lục Thủy có chút hiếu kỳ, tại sao những người này không đi lên thử cầm lấy cây thần cung kia?

Không ai nghĩ đến sao?

Lục Thủy khó hiểu.

Sau đó Lục Thủy không quan tâm đến những thứ này nữa, hắn lấy lại tinh thần kiểm tra bốn phía một hồi, phát hiện nơi này ngoại trừ cây thần cung kia, không có bất kỳ bảo vật gì khác.

Tiếp đó Lục Thủy bắt đầu cảm nhận không gian nơi này, nhận thấy nơi này không có công hiệu độn ngộ vốn có của Thiên Trì Hà.

Nói cách khác, đây là một không gian bình thường, không có chút khả năng độn ngộ nào.

Lục Thủy hơi nghi hoặc một chút, Âm Cảnh lại bình thường như thế?

Không phải là tất cả mọi người đến đây chỉ để đuổi theo một cây cung chứ?

Sau đó Lục Thủy cũng không thèm để ý tới nữa, bất kể có phải là như vậy hay không, thì đều không liên quan tới hắn.

Hắn quyết định đi tìm bốn người mà Kiều Càn nói tới kia.

À không, là ba người, Đông Phương Trà Trà không cần để ý tới.

Hắn nhìn xung quanh một chút, Kiều Càn nói những người này rất kinh diễm, cơ bản chỉ cần nhìn thấy là có thể nhận ra được.

Chỉ là hắn nhìn một vòng cũng không phát hiện được người nào.

Một người khiến hắn cảm thấy kinh diễm cũng không có.

‘Kiều Càn gạt ta? Hay là những người kia đều chết trong lúc đoạt bảo rồi?’

Lục Thủy không hiểu lắm.

Nhưng cảm giác kinh diễm thì hắn vẫn còn nhớ rõ, ở kiếp trước, lúc cảm thấy kinh diễm nhất chính là ngày hắn thành thân, trông thấy Mộ Tuyết một thân hồng trang bước tới.

Loại cảm giác này hắn hiện tại vẫn còn nhớ rõ, trong nháy mắt khi nhìn thấy Mộ Tuyết ấy, hắn cảm giác như toàn bộ thế giới chỉ còn lại Mộ Tuyết.

Nhìn nàng như thấy được ngàn vạn cảnh đẹp khắp thế gian, khiến cho người ta không tự chủ được mà hướng tới.

Đáng tiếc duy nhất chính là, thời điểm đó Mộ Tuyết chỉ nương mày, không nhìn hắn cũng không cười với hắn.

Bọn hắn cho đến tận ngày thành hôn khi đó, cũng không gặp nhau được mấy lần.

Đây dù sao cũng là ép duyên.

Sau đó Lục Thủy quay đầu tiếp tục xem xét, hắn nhìn qua lại nhiều lần, nhưng một chút cảm giác như trước kia cũng không có.

Quả nhiên, lời Kiều Càn nói không thể tin.

Hắn nhìn lâu như vậy, chính là một chút cảm giác thất thần khi nhìn thấy Mộ Tuyết lần đầu tiên kia đều không có.

Lục Thủy từ bỏ, hay là đi tìm người trực tiếp hỏi một chút đi.

Chỉ là ngay lúc này, quảng trường lại xuất hiện bạo động, bọn hắn có vẻ như đang hướng tới Hồng Ô Thần Cung.

Vậy là rốt cục cũng nhớ tới là phải đi lấy Hồng Ô Thần Cung rồi?

“Người anh em, người còn cái mặt nạ nào không? Bán cho ta một cái đi.” Lúc này Lục Thủy đột nhiên nghe thấy một người đi tới bên cạnh mình nói.

Là một thanh niên, tu vi 2.6, tuổi còn nhỏ mà tu vi đã cao như vậy, thiên phú đã vượt xa người thường.

Người thanh niên này trạc tuổi hắn, thế mà tu vi đã lên 2.6, xác thực lợi hại.

Mặt nạ thì hắn đương nhiên còn, mẹ hắn chuẩn bị cho hắn một đồng, chỉ là cái hắn mang là cái tốt nhất, còn được hắn tự thân gia công qua.

Lục Thủy tùy tiện cầm một cái mặt nạ đưa ra, nói:

“Có thể bán cho người, nhưng ta không có hứng thú với linh thạch, ta hiện tại cần một chút thông tin.”

Hắn không nói rõ muốn thông tin gì, nếu đôi phương đồng ý thì cũng không phải là quá sáng suốt.

Người thanh niên kia nhìn thấy Lục Thủy lấy mặt nạ ra, gương mặt có chút không thể tưởng tượng nổi, chiếc mặt nạ này thế mà còn là pháp bảo, phẩm giai cũng không thấp.

Kinh Hải thực ra cũng không muốn bán tin tức đồng liêu tu chân ở chỗ này, nhưng mà, nhưng mà thứ nhận được cũng quá nhiều đi.

Tiếp nhận mặt nạ đeo lên, sau đó nói:

“Biết gì nói vậy.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 63: Đây Chính Là Thần Vật

Sau khi Kinh Hải tiếp nhận mặt nạ, Lục Thủy liền mở miệng nói:

“Những người này sao lại đột nhiên tụ tập ở đài cao?”

“Có thiên kiêu muốn đi lấy cung, trước đó kỳ thật đã có người thử qua, kết cục không nói, dù sao cũng làm cho tất cả mọi người từ bỏ suy nghĩ chạy tới cầm cung.” Kinh Hải mở miệng nói.

Xem ra là phía trên có cấm chế, Lục Thủy nhìn đài cao thâm nghĩ.

Cụ thể là cấm chế gì thì hẳn không nhìn thấy, cần đi lên đó một chuyến, nhưng hẳn cũng không vội.

Lúc này Kinh Hải lại nói:

“Đúng rồi, nơi này được gọi là Âm Cảnh, nghe nói phải cách mấy chục đến hơn trăm năm mới có thể mở ra một lần, không có quy luật nào, mỗi lần mở ra nội dung cũng không hoàn toàn giống nhau.

Lần này đi vào Âm Cảnh có hai con đường.

Một là chờ đợi tại không gian bọt biển đầu tiên, phương thức đi vào này là phổ thông nhất, nhưng vào kiểu này khả năng cao là chỉ tới để xem náo nhiệt.

Còn có một con đường khác là đi tiếp trong không gian bọt biển tiếp theo, những người này sẽ đi từ trên con đường ngoài đảo kia tới, mà đã đi qua con đường này thì tuyệt đối không phải người tầm thường.

Bọn hẳn khả năng mới là nhân vật chính của Âm Cảnh lần này.

Người anh em, không đúng, đạo hữu, người vào bằng cách nào?”

Lục Thủy không nhìn đối phương, cũng không muốn trả lời.

Hắn nhìn những người tụ tập dưới đài cao kia, trong đó có một người đi lên, là một nữ nhân mang theo kiếm.

“Nàng là ai?” Lục Thủy hỏi.

Kinh Hải thấy kim chủ của mình không có ý định trả lời, hắn cũng không dự định tiếp tục hỏi nữa, sau đó nhìn về phía đài cao, mở miệng nói:

“Kiếm Nhất phong thiên chi kiều nữ, Kiếm Lạc tiên tử, 19 tuổi, tu vi 2.4.

Thiên phú vượt xa người thường.

Đúng rồi, nghe nói nàng là đi tới từ trên con đường ngoài đảo.”

Lục Thủy gật gật đầu, hóa ra người này chính là Kiếm Lạc, hắn cảm thấy người thu hoạch được đôn ngộ lớn nhất trong lần mở Thiên Trì Hà này không thể nào là người này.

Kiểm tu, thiên phú chủ yếu bắt người từ những hiểu biết về kiếm, không phải do cao thấp của thiên phú về tu vi quyết định.

“Nàng ở Kiếm Nhất phong không có chỗ xếp hạng đúng không?” Lục Thủy mở miệng nói.

Kinh Hải hơi kinh ngạc, cuối cùng gật đầu:

“Đúng vậy, nói tới kiếm thì đúng thật không có chỗ xếp hạng, mặc dù thiên phú tốt, tu vi cũng rất cao, nhưng có vẻ như không thích hợp để tu kiếm.

Ca ca của nàng để nàng từ bỏ kiếm tu, đổi một con đường mới thích hợp hơn, muốn nàng là một thiên chi kiều nữ danh xứng với thực.”

Lúc này Kiếm Lạc đã đi lên đài cao, trên đài cao xuất hiện ánh sáng nhàn nhạt, là tuyết sát cầm chế.

Sau đó Lục Thủy nhìn thấy trên mu bàn tay của Kiếm Lạc hiện lên một vệt ánh sáng, hào quang lóe lên trong nháy mắt,

cắm chế công nhận nàng.

‘Giấy thông hành? Ai cho? Thanh âm kia?’ Lục Thủy suy đoán một chút trong lòng.

Kinh Hải thở dài một chút:

“Xem ra cái cung kia thật sự là chuẩn bị cho mấy người thông qua chính quy, những người khác căn bản không có cách nào tới gần.

Nhưng mà, cây cung kia hẳn là sẽ không phải dễ cầm như vậy.”

Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Kinh Hải, hắn nhìn cánh tay đối phương một chút, không thấy gì cả.

Nói như vậy người này hơn nửa khả năng là không trải qua khâu đoạt bảo kia.

Đương nhiên, cũng có khả năng người này giống như hắn, cự tuyệt lời mời thành tiên.

Kiểm Lạc thành công đi lên trên đài cao, ở phía dưới rất nhiều người đều vô cùng kinh ngạc.

“Quả nhiên, chỉ có người tiến vào từ con đường bên ngoài mới có tư cách đi lên.”

“Thật sự tò mò bọn họ rốt cuộc là đã phải trải qua cái gì, ta thấy rất nhiều người đều chưa hề đi ra.”

“Người không đi ra, chỉ sợ là lạnh ít dữ nhiều, nhưng các người nói xem Kiểm Lạc tiên tử có thể lấy được cây cung kia không?”

“Cũng chưa chắc, nàng dù sao cũng là kiếm tu.”

Kiểm Lạc đi trên đài cao, nàng đương nhiên nghe được tiếng của đám người phía dưới kia, nhưng nàng cũng không thèm để ý, về phần có thể cầm được cung hay không nàng cũng không quá quan tâm.

Nàng chỉ là muốn tư cách đứng trên đài cao này.

Ở chỗ này có khả năng thành tiên, nàng muốn trở thành Kiếm Tiên.

Đến cũng đã đến, nàng dù sao cũng rất muốn mở mang một chút kiến thức về cây cung không biết tên này.

Kiểm Lạc đi tới trước cây cung, lập tức bắt đầu vận công, sau khi làm tốt chuẩn bị, nàng đưa tay cầm lấy cây cung.

Thời điểm Kiểm Lạc đặt tay lên trên cây cung, muốn cầm lên, một tia lửa chợt lóe lên, ngay khi tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, trong nháy mắt Kiểm Lạc đã bị đánh bay ra ngoài.

Phốc ~

Kiểm Lạc rơi xuống bên cạnh đài cao, kinh hãi nhìn về phía cây hỏa hồng cung phía trước, vẻ mặt không thể tin, nàng vừa rồi thậm chí còn không biết đã xảy ra chuyện gì, đây là thứ cung gì vậy?

Mà người phía dưới càng thôn thức, trong nháy mắt vừa rồi có rất ít người nhìn rõ chuyện gì xảy ra.

Kinh Hải cũng kinh ngạc:

“Không nghĩ tới, những người này mà cũng khó có thể đụng vào cây cung kia, đây rốt cuộc là loại cung gì?”

“Hồng Ô Thần Cung, cả tu chân giới, số người kéo được nó có thể đếm trên đầu ngón tay, là một sản phẩm từ thời kỳ Thượng Cổ.” Lục Thủy nhìn đài cao bình tĩnh nói.

Kinh Hải hơi kinh ngạc nhìn Lục Thủy, hẳn không biết người này làm sao mà biết được, nhưng nghe khẩu khí của đối phương, luôn có cảm giác hẳn không quá để mắt tới Hồng Ô Thần Cung trong miệng hắn.

Đây là thiên chi kiêu tử nhà nào?

Nghĩ nghĩ như vậy, Kinh Hải mở miệng hỏi:

“Kiến thức của đạo hữu thật sự bất phàm, vậy đạo hữu cảm thấy ở đây có người nào có thể thu hoạch được Hồng Ô Thần Cung không?”

Chẳng hạn như một vị đạo hữu vừa mới lên đài cao kia, Đạo Tông Kinh Hiện, chừng hai mươi tuổi tu vi đã 2.7, gần như là vô địch trong số những người cùng lứa.”

Lục Thủy nhìn người trẻ tuổi vừa mới lên đài cao kia, lắc đầu không nói.

Hắn thấy Hồng Ô hẳn là sẽ bài xích tất cả mọi người ở chỗ này, hắn phát hiện lực lượng của Hồng Ô cùng với đạo tu của những người này không hợp nhau.

Ma tu cũng như thế.

Khả năng phải là yêu tu mới có thể tiếp cận.

Kinh Hiện bước lên đài cao, mà Kiếm Lạc tiên tử cũng không hề rời đi, nàng ngồi ở trên đài cao, bắt đầu đón ngộ.

Muốn làm đại giới thì phải bỏ ra một giọt tinh huyết.

Tất cả những người có thể lên tới đây, đều là như vậy.

Lúc này Kinh Hiện đã đi tới Hồng Ô Thần Cung trước mặt.

Hắn đứng ở nơi đó hồi lâu.

Người phía dưới nhìn cũng có chút không hiểu.

“Đạo hữu Đạo Tông Kinh Hiện, nghe nói thiên phú kinh người, ngộ tính cực cao, hẳn hẳn là có khả năng lấy được cây cung này đi.”

“Không biết, chúng ta ngay cả tới gần cũng không làm được, luôn cảm giác cây cung này có chút thần bí.”

“A lại có người đi lên, nhưng mà hẳn sao lại chưa tới gần cây cung đã trực tiếp ngồi khoanh chân tu luyện rồi?”

“Là đón ngộ, bên ngoài Thiên Trì Hà đón ngộ, trên đài cao thế mà cũng có thể.”

“Đây là nói rằng chúng ta ngay cả tư cách đón ngộ cũng không có?”

“Vào đây chỉ đến xem bọn hắn đón ngộ? Dụng tâm của Thiên Trì Hà cũng thật nham hiểm.”

“Đừng xoắn xuýt vấn đề này, các ngươi nhìn kia, Kinh Hiện đã quay đầu rời đi.”

Rất nhiều người lúc này đều nhìn thấy, Kinh Hiện thực sự quay đầu rời đi, hắn từ bỏ việc dụng vào Hồng Ô Thần Cung.

Rất nhiều người không hiểu, sao lại làm như vậy?

Bây giờ Kinh Hiên đang khoanh chân ngồi ở trên đài cao, thuận tiện mở miệng nói:

“Cây cung này chính là thần vật, không phải Tiên Nhân thì không thể đụng chạm.”

Nghe được câu này, nhiều người phía dưới được một trận kinh ngạc.

“Tiên Nhân? Người tu chân giới chúng ta không phải đều là tu đạo sao? Cùng tiên có quan hệ gì sao?”

“Thần vật của Tiên Nhân, nói như vậy là không ai ở đây có cơ hội?”

Rất nhiều người đều không biết, nhưng không có ai tiếp tục lên cầm cung khiến cho bọn họ cảm thấy thực nhàm chán, dạo dạo một vòng cũng không có cái gì để làm.

Đi lên thử thời vận? Thế nhưng trước đó cũng đã có mấy người đi lên, đều có kết cục không tốt, bọn họ thật sự không dám nói gót những người kia.

“Đạo hữu cảm thấy Tiên Nhân là cái gì?” Kinh Hải hỏi Lục Thủy.

Lục Thủy suy tư một chút, nói:

“Ta từng đọc một bản ghi chép cổ có liên quan tới Tiên Đình.”

Lục Thủy thực sự từng gặp qua ghi chép về Tiên Đình, nhưng mà tương quan ghi chép rất ít, khi đó hắn cũng không hào hứng với mấy vấn đề này, nên không có đặc biệt đi thăm dò.

Cho nên mấy vấn đề về Tiên Nhân này, hắn không thể nào lý giải được.

Kinh Hải lắc đầu:

“Ta hoàn toàn chưa từng tiếp xúc qua, có điều ta đã điều tra toàn bộ hòn đảo, nếu như đây quả thật là Âm Cảnh, như vậy chắc chắn sẽ không thể đơn giản như bề ngoài được.”

Chính là bởi vì bề ngoài quá đơn giản, đơn giản đến mức Kinh Hải có chút khó tin.

Cho nên càng đơn giản như vậy, lại càng khiến cho hắn cảnh giác.

Lục Thủy nhìn đài cao, nói:

“Cái không đơn giản cũng bắt đầu xuất hiện rồi.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 64: Ta Chính Là Tiên Trong Hoa

Nghe thấy Lục Thủy nói, Kinh Hải cũng nhìn sang, sau đó hắn nhìn thấy trên đài cao đã tụ tập mười mấy người.

Bọn hắn cũng không tiến lên tiếp xúc với Hồng Ô Thần Cung, mỗi người cũng chỉ đi lên đứng trước mặt thần cung một lúc, sau đó tìm nơi ngồi xếp bằng.

Kinh Hải chỉ nhìn thấy mười mấy người này ngồi xếp bằng, cũng không hề thấy có chuyện gì khác thường.

“Có vấn đề gì sao?” Kinh Hải hỏi.

Lục Thủy không trả lời vấn đề của đối phương, hắn nhìn qua đài cao rồi nói:

“Ồ trong tình báo của ngươi, ngươi cảm thấy trong thế hệ tuổi trẻ hiện nay, ai lợi hại nhất?”

“Kiếm Khởi của Kiếm Nhất phong, không đề cập tới tu vi tam giai, chỉ cảm ngộ với kiếm của hắn đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, những người khác không thể nào so sánh được. Nghe nói chỉ cần hắn bước vào tam giai hậu kỳ, là có thể ngự kiếm phi hành.” Kinh Hải trả lời.

Lục Thủy gật đầu, có thể ngự kiếm phi hành ở tam giai đúng là không tồi.

Sau đó Lục Thủy tiếp tục nói:

“Vậy ở đây thì sao?”

Trên thực tế, hắn đúng là muốn vận động tay chân một chút, nhưng mà mấy người trên đài cao kia hắn thấy quá bình thường.

“Vũ Niết của Đạo Tông, tu vi 2.5, trời sinh Không Minh Tâm, ngộ tính kinh người.” Kinh Hải nói.

“Không Minh Tâm?” Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, sau đó hắn nhìn lên đài cao, nói:

“Tóc ngắn kia sao?”

Con gái tóc ngắn trong tu chân giới rất ít gặp, cho nên có thể tính là một tiêu chí để phân biệt.

Kinh Hải nhìn đài cao rồi gật đầu:

“Đúng, chính là nàng.”

Lục Thủy lắc đầu, người này cũng không được, không phải do ngộ tính của nàng không đủ, mà là nàng đang cố ý không sử dụng toàn lực.

“Còn ai nữa không?” Lục Thủy hỏi.

Kinh Hải suy tư một chút rồi nói:

“Nghe nói Thiếu tông chủ Lưu Hỏa của Ân Thiên tông cũng tới, nếu như nhìn tiếng tăm trong thời gian gần đây, vị này cũng coi như một nhân vật lợi hại.

Nhưng ta đã từng đi thăm dò qua, tên Lưu Hỏa này chỉ có danh tiếng truyền ra chứ không thấy người, khả năng rất cao là trộn lẫn vào trong đó.

Cho nên không dễ phán đoán, phải xem bản thân đạo hữu định đoạt ra sao.”

“Ân Thiên Lưu Hỏa sao?” Lục Thủy giống như cười mà không phải cười, nói.

“Đúng, Thiếu chủ Ân Thiên tông, danh tiếng không nhỏ, nhưng người thực sự gặp được hẳn xuất thủ cực kỳ ít, có người suy đoán là Ân Thiên tông đang tạo thế cho Lưu Hỏa.” Kinh Hải nói.

Lục Thủy nghe vậy thì có chút bất đắc dĩ. Tin tức của người này không đủ linh thông, một tên giả mạo như mình mà hẳn cũng không biết.

Nhưng mà, thanh danh của Lưu Hỏa lan truyền nhanh, chắc hẳn không hoàn toàn là công lao của hắn, cũng không biết có bao nhiêu người giả mạo Lưu Hỏa nữa.

Lục Thủy cũng không tiếp tục đặt câu hỏi, mà nhú mày nói:

“Tới.”

Tới?

Nghe Lục Thủy nói như vậy, Kinh Hải đột nhiên nhìn thấy những người trên đài cao bắt đầu xuất hiện dị biến, trên mi tâm của bọn hắn không ngờ lại hội tụ ra một giọt tinh huyết.

“Có chuyện gì thế?” Kinh Hải rất kinh ngạc.

Lục Thủy không trả lời, mà chỉ đưa ánh mắt nhìn lên vị trí giữa quảng trường.

Thấy ánh mắt của Lục Thủy nhìn về phía giữa quảng trường, Kinh Hải cũng nhìn sang.

Sau đó hắn nhìn thấy ở trung tâm quảng trường xuất hiện một bông hoa hư ảo, bông hoa này có chút to lớn, lúc này đang chậm rãi nở rộ.

Mà theo nó nở rộ, đóa hoa vốn hư ảo cũng đang dần trở nên ngưng thực.

Bông hoa đột nhiên xuất hiện này, tất nhiên đã rất nhanh bị chú ý tới.

Cả đám đều giật nảy mình, sau đó bắt đầu thối lui.

Đây rõ ràng không phải chuyện gì tốt, rời xa mới là lựa chọn tốt nhất.

Bông hoa đang nở ra, cũng đang ngưng thực, nhưng phảng phất có chút lung lay sắp đổ.

Ngay khi những người khác đang muốn mở miệng hỏi thăm người xung quanh, bọn hắn liền nhìn thấy trên đài cao đột nhiên xuất hiện một đạo huyết quang.

Huyết quang này vọt thẳng về phía đóa hoa to lớn kia.

Là tinh huyết.

Đúng vậy, tất cả tinh huyết trên đài cao đều đang bay về phía đóa hoa ở trung tâm quảng trường.

Đông đông đông!

Sau khi tinh huyết không ngừng dung nhập, đóa hoa vốn lung lay sắp đổ dần ổn định lại. Không chỉ có như vậy, nó trở

nên càng thêm ngưng thực, tốc độ nở ra cũng trở nên nhanh hơn.

Rất nhanh đóa hoa đã nở rộ được một nửa, rất nhiều người đều thấy được, bên trong đóa hoa có một nữ tính do tinh huyết ngưng tụ thành đang ngồi xếp bằng.

“Có người nào biết đang có chuyện gì sao?”

“Đúng vậy, người này là ai?”

“Các người nhìn những người trên đài cao kia, có vẻ bọn hắn cũng không kinh ngạc lắm, chắc là hai bên có giao dịch. Nhưng không biết chuyện này là tốt hay xấu đối với chúng ta.”

Lục Thủy cũng quan sát, hắn phát hiện người trong đóa hoa muốn duy trì sự ổn định bằng đám tinh huyết kia là không thể, chúng chẳng qua chỉ đủ ngưng tụ hình thể sơ bộ.

Có vẻ như nàng còn cần khôi phục thực lực.

Sau khi có thực lực, chắc hẳn sẽ ra tay với người nào đó ở đây.

Nàng, muốn đoạt xá.

Lục Thủy đã nhìn thấu mục đích của đối phương, nhưng hắn cũng không thêm để ý.

“Đây, đây là thứ đồ gì?” Kinh Hải rất kinh ngạc.

Ngay khi hắn hỏi xong, đóa hoa đã nở rộ hoàn thành.

Tất cả mọi người có thể nhìn thấy, trong đóa hoa có một vị tiên tử đang ngồi xếp bằng, mặc dù đối phương là một người máu, nhưng trong nháy mắt khi nhìn thấy nàng, rất nhiều người có thể nhìn ra, đối phương tuyệt đối là một vị tiên tử xinh đẹp đến mức làm cho người ta phải sợ hãi than.

Không chỉ có như vậy, đối phương nhìn qua là một người máu, nhưng lại không có chút cảm giác khủng bố nào, thậm chí có một loại tiên khí sản sinh quanh người nàng.

Đây cũng là nguyên nhân làm cho rất nhiều người không hề tránh né.

Lúc này đôi phương mở hai mắt ra, đó là một đôi mắt nhu hòa, trong đôi mắt không có lạnh nhạt, không có khát máu, không có điên cuồng.

Chuyện này để cho người ta càng thêm yên tâm.

“Ta chính là Tiên trong hoa, các người có thể gọi ta là Hoa Tiên. Chư vị có thể đến đây chính là người mang tiên duyên, phạm là người ở chỗ này, chỉ cần bỏ ra một nửa huyết khí là có thể đồn ngộ ở trong Âm Cảnh, có tỷ lệ rất lớn lĩnh ngộ ra tiên đạo.” Giọng nói của Hoa Tiên thông thả truyền ra.

Nghe được lời nói của Hoa Tiên, tất cả mọi người đều giật mình.

“Chuyện này có tin được không?”

“Nhìn những người trên đài cao kia chẳng phải sẽ biết sao, bọn hấn cũng bỏ ra một giọt tinh huyết.”

“Vậy tại sao bọn hấn chỉ cần một giọt tinh huyết, mà chúng ta lại là một nửa huyết khí?”

“Vậy làm sao người không hỏi vì sao bọn hấn lại ở trên đài cao, mà chúng ta ở trên quảng trường?”

Người kia không còn lời nào để nói.

Nhưng mà, rất nhiều người đều đang cân nhắc được mất.

Kinh Hải nhìn Hoa Tiên, nhỏ giọng hỏi Lục Thủy:

“Đạo hữu thấy thế nào? Theo quan sát của cá nhân ta, trên đài cao chính là tinh anh, còn chúng ta chính là pháo hôi.”

Lục Thủy nhìn Hoa Tiên kia, nói:

“Nếu cứ thế đi xuống, nàng chắc chắn sẽ không nhận được mà trực tiếp động thủ.”

Nghe Lục Thủy nói, Kinh Hải ngậm ngẫn cả người.

Hấn lại nhìn về phía Hoa Tiên lần nữa, lúc này không biết có phải do tác dụng của tâm lý hay không, hấn cảm giác có dây leo bên dưới đóa to lớn kia dường như muốn động thủ.

Hấn có chút hoảng sợ.

Hắn càng ngày càng không rõ người với dáng vẻ thân nhiên bên cạnh mình là ai, có vẻ như lợi hại hơn nhiều so với trong suy nghĩ của hắn.

Ngay khi tất cả mọi người đang do dự, trên đài cao đột nhiên bắn ra một đạo ánh sáng chói mắt.

Tất cả mọi người nhìn lên, bọn hắn phát hiện ánh sáng phát ra từ hai người, một nam một nữ.

Hai người kia khoanh chân ngồi ở đó, quanh người bắt đầu xuất hiện dị tượng khác nhau, có mặt trời lặn lúc hoàng hôn, cũng có sóng biển to lớn.

“Đây là, đang cảm ngộ thiên địa?”

“Đúng vậy! Nghe nói một khi bước vào cảm ngộ thiên địa, tiền đồ tương lai chắc chắn không thể đo lường, tu luyện sau đó làm ít công to.”

“Liều mạng, một nửa huyết khí liều vì tương lai, đáng giá.”

Lúc này có một thanh niên đi ra, cung kính nói với Hoa Tiên:

“Hoa Tiên tiên bối, vãn bối đồng ý dùng huyết khí tiến hành đốn ngộ.”

Ngay khi người này nói xong, bên dưới đóa hoa khổng lồ phóng ra một dây leo, trực tiếp bao bọc lấy người kia.

Chỉ trong chốc lát, huyết khí của người này suy yếu, cả người tựa như bị hút khô.

Nhưng hắn vẫn còn sống, mà ở trên người lại xuất hiện khí tức đốn ngộ mạnh mẽ.

Dường như tùy thời đều có thể minh ngộ.

Lúc này, rất nhiều người đều cắn răng đồng ý.

“Hoa Tiên tiên bối, ta cũng đồng ý.”

“Hoa Tiên tiên bối, còn có chúng ta.”

Kinh Hải nhìn thấy mà tê cả da đầu.

Hắn cảm thấy những người này điên rồi, bọn hắn không nhìn thấy lúc Hoa Tiên hấp thu tinh huyết của mình, biểu hiện của đóa hoa kia tham lam cỡ nào sao?

—

Dịch: MB_Boss

Chương 65: Cầm Cung, Giết Địch

Thấy có người bước vào cảm ngộ thiên địa, rất nhiều người đã lựa chọn đánh đổi huyết khí để tiến hành đốn ngộ.

Dù sao huyết khí có thể khôi phục lại.

Nhiều lắm là bây giờ bị suy yếu một chút.

Rất nhanh, xung quanh Hoa Tiên đã có hai vòng người ngồi xếp bằng, những người này đã lâm vào đốn ngộ.

Sự đốn ngộ này hô ứng lẫn nhau, dường như đã nâng cao đóa hoa to lớn kia lên.

Mà phần lớn những người đốn ngộ này dần dung nhập vào trong thân thể Hoa Tiên.

Rất nhiều người đều nhíu lông mày, bọn hắn cảm thấy có chút không đúng lắm.

Những người vốn dự định đốn ngộ, cũng lộ ra vẻ do dự.

Lục Thủy nhìn thấy cảnh này, gật gật đầu, sau đó lùi về phía sau một chút.

“Tình trạng của nàng khá hơn nhiều, sắp dùng sức mạnh rồi.” Lúc lùi lại, Lục Thủy mỉm cười nói.

Hắn không có ý định nhúng tay vào lúc này, mà cũng có thể nói là do Hoa Tiên kia còn chưa chọn đến hắn.

Những người đốn ngộ kia đều tự nguyện, cũng không phải người nhà hắn, hắn không có lý do gì để nhúng tay vào.

Lục Thủy lùi về sau, Kinh Hải không do dự, trực tiếp đi theo.

Hắn có ngốc đi nữa cũng phát hiện vị kim chủ này không phải tu chân giả bình thường, kiến thức của vị này đừng nói là hắn, dù có là thế hệ trước cũng không nhất định có thể sánh được.

Kinh Hải vốn định mở miệng hỏi thăm, nhưng Lục Thủy mở miệng nói trước:

“Hai người vừa mới lâm vào cảm ngộ thiên địa là ai?”

Một nam một nữ, Lục Thủy đề ý người nữ kia. Nếu như không có gì ngoài ý muốn, vị nữ tử này chắc chắn sẽ đứng thứ nhất.

Nếu như không đề ý tới đại gia nghiệp của Phương Gia thì thôi, còn nếu không phải, như vậy thì hẳn dự định trở về thuyết phục Tam trưởng lão.

Về phần động tay chân, đã không thích hợp rồi.

Kinh Hải nghe được câu hỏi của Lục Thủy, tất nhiên không hề quên chính mình là công cụ tình báo hình người đang bị thuê.

“Nam là Thiết Trụ của Huyền Thiết tông, làm người có chút chất phác, nhưng thủ đoạn không kém chút nào, tu vi gần tam giai, thuật rèn đúc càng lợi hại.

Nữ chính là Tiêu Vân Vi của Tiêu gia, 19 tuổi, tu vi 2.4, thiên phú kinh người. Lần này đạt được cơ duyên cảm ngộ thiên địa, chắc chắn con đường tương lai sẽ càng rộng mở.” Kinh Hải nói.

“Tiêu gia?” Lục Thủy hỏi.

Tiêu Vân Vi này hẳn có nghe Kiều Càn nói qua, không nghĩ tới đạt được cơ duyên lớn nhất lại là nàng.

Đương nhiên, hẳn cũng chỉ nghe qua về người này, còn cụ thể Tiêu gia thế nào thì cơ bản không biết gì.

Hoặc là nói quá xa xưa, không biết đã bao lâu.

Kinh Hải lập tức nói:

“Tiêu gia, nghe nói tu vi của lão tổ Tiêu gia đã vượt qua lục giai, được đánh giá là gia tộc uy tín lâu năm, thực lực không kém, tài nguyên không tệ.

So sánh thì không hề kém Đông Phương gia, tuy không thể so được với tông môn cường thịnh, nhưng mạnh hơn tông môn

bình thường nhiều, có thể tính là trung đẳng.”

Ngừng một chút, Kinh Hải lại nói:

“Như thế đã rất tốt, dù sao gia tộc và tông môn cường đại cũng không nhiều.”

“So sánh với Lục gia thì sao?” Lục Thủy hỏi.

Kinh Hải có chút khó khăn, nói:

“Chuyện này thì hơi khó so sánh! Lục gia là một gia tộc tương đối đặc thù, nhân khẩu không nhiều, nhưng hết lần này tới lần khác chiến lược lại quá siêu phàm.

Ta từng nghe một vị tiên bối nói qua, quy mô của Lục gia ở trong các gia tộc tông môn chỉ có thể tính là trung đẳng.

Nhưng nếu so về địa vị, nghe nói có thể bước vào hàng ngũ đỉnh cấp. Cũng không biết thật hay giả.”

Lục Thủy thở dài trong lòng. Xem ra Tiêu gia căn bản không thể so sánh với nhà mình, như vậy Tiêu gia sẽ không thể nào từ chối Lục gia.

“Ài! Trở về lại phải bận rộn rồi, thật là phiền phức.” Lục Thủy thở dài một hơi.

Nhưng rất nhanh hẳn đã ném chuyện này ra sau đầu. Nếu đã phải giải quyết, cứ chờ nó đến rồi trực tiếp giải quyết là được.

Bây giờ hẳn phải cảnh giác Hoa Tiên trước mặt.

Tuy Hoa Tiên bởi vì hoàn cảnh nên không mạnh lắm, nhưng cũng không thể phớt lờ, lật thuyền trong mương sẽ làm trò hề cho thiên hạ.

Mà Kinh Hải nhìn thấy Lục Thủy không còn vấn đề gì liền mở miệng hỏi:

“Đạo hữu biết Hoa Tiên này muốn làm gì?”

Lục Thủy nhìn Kinh Hải, nói:

“Ý như mặt chữ, Hoa Tiên bắt đầu khôi phục, đã không cần những người còn lại tự nguyện cung cấp huyết khí nữa.”

Kinh Hải sững sờ. Mà ngay lúc này, dưới đóa hoa to lớn xuất hiện vô số dây leo, những dây leo này bắn thẳng về phía những người ở trong quảng trường.

Có ít người không kịp né tránh, trực tiếp bị dây leo bao trùm, chỉ trong chốc lát đã biến thành trạng thái da bọc xương. Mặc dù không chết, nhưng cũng đã cực kỳ suy yếu.

Mà bọn hắn cũng không hề bước vào trạng thái đốn ngộ.

Biến cố bất thành linh này đã hù dọa không ít người.

Rất nhiều người bắt đầu thử thoát đi, nhưng đều rất khó chạy ra khỏi quảng trường, bọn họ bị buộc chỉ có thể chiến đấu một cách bất đắc dĩ.

“Các vị, chúng ta phải liên thủ, nếu không tất cả sẽ bị hoa yêu này hút khô.”

“Hoa yêu vẫn còn ở thời kỳ suy yếu, mới này nàng không hề động thủ là do kiêng kị chúng ta, bây giờ chỉ cần chúng ta liên thủ thì nàng không nhất định chiếm được chỗ tốt.”

Theo giọng nói này truyền ra, rất nhiều người bắt đầu lưng tựa lưng chống cự dây leo công kích.

Hoa Tiên vốn dĩ có thể hấp thu lượng lớn huyết khí, lập tức trở nên chật vật.

Một người đối kháng nhiều người như vậy, vẫn mang lại chút áp lực cho nàng.

Nhất là khi, trong những người này có một số đã là tam giai.

Lúc này Hoa Tiên đứng lên, nàng nhìn những người trong quảng trường, nói:

“Cho các ngươi thêm một cơ hội, tự nguyện giao ra một nửa huyết khí là có thể vào trạng thái đốn ngộ, nếu không ta sẽ không thủ hạ lưu tình nữa.”

Nghe được câu này của Hoa Tiên, rất nhiều người bắt đầu do dự.

Người khi này nói lập tức hô lên:

“Không nên tin nàng, nàng...”

Phịch một tiếng, tất cả dây leo bắn thẳng về phía người này, sau đó đâm vào tứ chi của hắn, trong nháy mắt huyết khí đã bị hút sạch.

Người này còn chưa nói hết lời, thậm chí cũng không kịp kêu thảm đã bị hút thành người khô.

Mặc dù còn sống, nhưng đã ở trong trạng thái hấp hối.

“Là tự nguyện, hay để ta tự mình động thủ?” Hoa Tiên nhìn một lượt tất cả mọi người trong quảng trường.

Kinh Hải nhìn thấy cảnh này thì có chút phẫn nộ, nhưng hắn lại không thể ra mặt, hắn có thực lực tam giai, nhưng chắc chắn không phải đối thủ của Hoa Tiên.

Hắn vô ý thức nhìn về phía kim chủ bên người, cuối cùng cũng không mở miệng.

Loại chuyện này hắn không có khả năng cưỡng cầu bất kỳ ai.

Hình ảnh này làm cho rất nhiều người phẫn nộ, nhưng càng có nhiều người thất thần.

Mà trong nháy mắt lúc những người này thất thần, Hoa Tiên động thủ, lập tức không ngừng hấp thu huyết khí của bọn họ.

Rất nhiều người muốn tự nguyện, nhưng đã không thể mở miệng được.

Nhưng vẫn có nhiều người chỉ có thể miễn cưỡng tránh né.

Trong thời gian này, nếu có người dám mở miệng nói, thế thì sẽ bị dây leo tập trung công kích. Trong lúc nhất thời, không còn người nào dám nói tổ chức phản kích.

Ở đây phần lớn đều là những Thiếu gia, Tiểu thư và đệ tử ưu tú chưa trải qua nhiều sự đời.

Sau khi bị Hoa Tiên dòn vào tuyệt cảnh, bọn hắn đã bắt đầu khủng hoảng tuyệt vọng, thậm chí chạy trốn tán loạn.

Tiếp tục như vậy nữa, người trên quảng trường sẽ bị diệt hết.

Lục Thủy nhìn đám người này, không thể không lắc đầu. Vì sao bọn hắn không thử công kích bản thể chứ?

Nhưng trong nháy mắt này, Lục Thủy dường như nghĩ tới điều gì, hắn còn nhớ Đông Phương Tra Tra vẫn còn ở trên quảng trường?

“Xong, quên mất không có Mộ Tuyết ở đây, không ai bảo bọc Đông Phương Tra Tra.”

Nghĩ đến chuyện này Lục Thủy lập tức bắt đầu tìm kiếm Đông Phương Tra Tra. Dù sao Đông Phương Tra Tra cũng là biểu muội của hắn, hắn đánh một chút thì thôi, cũng không thể nào thật sự để Đông Phương Tra Tra gặp nguy hiểm.

Bằng không mẹ hắn chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hắn.

Rất nhanh Lục Thủy đã tìm được Đông Phương Tra Tra, không biết từ lúc nào nàng đã mang theo hai vị bằng hữu trốn ra phía ngoài cùng.

Lục Thủy: “...”

Hắn phát hiện Đông Phương Tra Tra có thể sống lâu như vậy cũng không phải chuyện trùng hợp.

Ngay từ lúc đầu Đông Phương Tra Tra đã chạy ra khỏi rồi?

Sau đó Lục Thủy cũng không còn lo lắng, hắn cần bận tâm phía bên mình, bởi vì hắn vừa mới nhận ra ánh mắt Hoa Tiên đang nhìn mình.

Trần đầy tham lam.

Trong nháy mắt này Lục Thủy đã biết, mục đích cuối cùng của Hoa Tiên là hắn.

Nếu đối phương đã muốn tìm phiền phức, tất nhiên hắn sẽ phải bóp chết phiền phức này rồi.

Sau đó Lục Thủy đi về phía đài cao.

Kinh Hải kinh ngạc nói:

“Đạo hữu, ngươi muốn đi đâu vậy?”

“Cầm cung, giết địch.” Lục Thủy nói, cũng không quay đầu lại.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 66: Cầm Được Cung Không Có Nghĩa Là Người Kéo Ra Được!

Nghe được lời nói của Lục Thủy, Kinh Hải sững sốt một chút. Cầm cung?

Hồng Ô Thần Cung?

Kinh Hải có chút không thể tin được, nhưng hắn cũng không mở miệng ngăn cản, do dự một chút liền đi theo sau.

Có lẽ chính mình có thể giúp đỡ ngăn cản một lần công kích, tranh thủ chút thời gian cho hắn.

Về phần có thể cầm cung hay không thì không phải là chuyện cần suy tính, nhưng hắn vẫn hy vọng có thể được.

Lục Thủy đi đến trước đài cao, lúc này hắn mới chỉ đứng ở phần biên giới, còn chưa tiến vào phạm vi cấm chế.

Nhưng hắn vừa tiến đến gần đã thấy rõ bản chất của cấm chế, đây chính là một cấm chế chứng nhận thân phận, cộng thêm chức năng tuyệt sát mà thôi.

Về phần làm thế nào để tiến vào, chuyện này quá đơn giản với Lục Thủy.

Trực tiếp giả mạo thân phận là được.

Cũng giống như làm cho mình một tờ giấy thông hành.

Lục Thủy đi lên, Kinh Hải cũng theo sau, hắn vừa đến đã để ý đến cấm chế trên đài cao:

“Đạo hữu, nếu trực tiếp đi vào nơi này sẽ rất nguy hiểm, cần suy nghĩ lại.”

Không chờ Lục Thủy trả lời, bên trong đã có người lên tiếng:

“Hắn không có ấn ký.”

Người nói chuyện chính là một thiếu nữ tóc ngắn, là Vũ Niết của Đạo Tông.

“Đi vào chịu chết như thế rất ngu xuẩn.” Kinh Hiện của Đạo Tông cũng nói.

“Nếu chênh lệch không nhiều còn có thể cố gắng tranh thủ, nhưng chênh lệch quá lớn mà vẫn cố dậm chân tiến lên thì chính là ngu xuẩn.” Kiếm Lạc của Kiếm Nhất phong cũng mở miệng nói.

Những người khác đều nhìn về phía Lục Thủy và Kinh Hải. Mặc dù không biết hai người này là ai, nhưng có thể đi đến chỗ này dưới mí mắt của Hoa Tiên, cũng coi như bất phàm.

Nhưng chính những người có chút bất phàm sẽ thường đánh giá sai bản thân, dễ dàng chết đi.

Bởi vì bọn hắn không thể tự hiểu bản thân.

Kinh Hải nhíu mày, hắn nhìn Lục Thủy một chút, sau đó nói với người ở bên trong:

“Mấy vị đều là cường giả cùng thế hệ, chẳng lẽ không có cách nào sao?”

Ta biết các người có thỏa thuận với Hoa Tiên, nhưng giúp một chút chắc cũng không vấn đề chứ.”

Đạo Tông Vũ Niết lắc đầu:

“Không phải không giúp, mà là không giúp được.”

Đạo Tông Kinh Hiện cũng nói:

“Cái cung này là thần vật, còn trận pháp này là tiên trận, người không có tiên duyên sẽ không có cách gì.”

Lục Thủy nhìn về phía Kinh Hiện, tò mò nói:

“Tiên là cái gì?”

Nghe được câu hỏi của Lục Thủy, những người kia không hề trả lời.

Tiên là cái gì?

Chuyện này phải trả lời làm sao?

Tiên không phải là tiên sao?

Bọn hắn không biết trả lời Lục Thủy làm sao, mà Lục Thủy cũng không cần bọn hắn trả lời.

Lúc này Lục Thủy cất bước đi về phía trung tâm đài cao, hắn đi chậm từng bước một, bước vào trong cấm chế tuyệt sát:

“Tiên trong miệng các ngươi, là cảnh giới hay là cấp độ sinh mệnh? Nếu như là cảnh giới thì nó là cảnh giới gì? Là cấp độ sinh mệnh thì nó là cấp độ gì?”

Lúc này Lục Thủy đã đi vào trong cấm chế, nhưng không biết chuyện gì xảy ra, cấm chế tuyệt sát này lại im lặng một cách kỳ lạ, dần tách ra một con đường cho Lục Thủy, một con đường an toàn vừa bình thường lại có chút không bình thường.

Mà đám người trên đài cao đều ngây ngẩn, thậm chí bọn hắn không thể tin được những gì chính mình nhìn thấy.

Cấm chế tuyệt sát trên đài cao là thật, thuộc về tiên trận cũng là thật. Thế nhưng, thế nhưng người này tại sao lại làm được như thế?

Kinh Hải cũng rất kinh ngạc, hắn thật sự muốn biết người này là ai.

Lục Thủy không hề dừng lại, vẫn tiếp tục đi lên phía trước:

“Thời kỳ Thượng Cổ có Tiên Đình được xưng vô địch, cuối cùng Tiên Đình biến thành bụi bặm trong dòng thời gian. Nếu như bọn hắn là Tiên trong miệng các ngươi. Như vậy, Tiên, cũng chỉ như thế.”

Sau đó Lục Thủy liếc nhìn cấm chế dưới chân, nói:

“Trận này chính là tiên trận?”

Không có người nào đáp lại, tiếp đó Lục Thủy ngừng lại một chút, quay đầu nhìn những người đã tỉnh dậy kia.

Sau đó hắn không nói gì nữa, lại tiếp tục đi về phía Hồng Ô Thần Cung.

Mà cái nhìn vừa xong đã kích thích đám người Kinh Hiện Vũ Niết.

Đạo Tông Kinh Hiện không phục nói:

“Mặc dù người có thể phá tan cấm chế thì sao, khi đối mặt Chân Tiên, chẳng lẽ còn có thể cuồng vọng nói Tiên cũng chỉ như thế à?”

“Nếu đạo hữu thật sự có thực lực, có thể dùng hành động để chứng minh. Thần cung này không phải Tiên nhân không thể dùng, nếu như Chân tiên cũng chỉ như thế, vậy đạo hữu tất nhiên có thể cầm được thần cung.” Đạo Tông Vũ Niết nói.

Lúc này, tất cả mọi người trên đài đều nhìn Lục Thủy, phảng phất đang chờ Lục Thủy cầm thần cung.

Hoặc là nói, chờ đợi Lục Thủy bị thần cung đánh bay.

Lục Thủy đứng trước Hồng Ô Thần Cung, hẳn cũng không lo lắng việc mình không cầm lên được, nhưng lại rất đắn đo việc mình có thể kéo được cây cung này hay không.

Sau đó Lục Thủy đưa tay ra, muốn cầm lấy Hồng Ô Thần Cung.

Nhìn thấy Lục Thủy ra tay, đám người Kinh Hiện lại có chút để ý.

Dù biết rõ đối phương không thể cầm lên, nhưng trước khi đối phương thất bại, thì vẫn sẽ có khả năng thành công.

Cho nên, bọn hắn rất muốn biết kết quả cuối cùng sẽ như thế nào.

Rất nhanh bọn hắn đã nhìn thấy tay của Lục Thủy động vào Hồng Ô Thần Cung, còn nhìn thấy tay của đối phương cầm lấy thần cung.

Không hề bị đánh bay.

Lúc này, trong lòng đám người Kinh Hiện đều giật mình, không ngờ đối phương lại không bị đánh bay.

Hắn thật sự có thể cầm lấy thần cung?

Trong nháy mắt khi những suy nghĩ này hiện ra, dị biến đã xuất hiện, người kia tuy không bị đánh bay, nhưng ngọn lửa đã bao trùm cả cánh tay của hắn. Không chỉ có như vậy, ngọn lửa này còn đang lan tràn về phía thân thể.

Tốc độ lan tràn rất nhanh, nếu như không buông tay, cả người sẽ bị ngọn lửa bao trùm trong mấy hơi thở.

Kinh Hải kinh hãi, lập tức nói:

“Đạo hữu, mau buông tay.”

Đám người Kinh Hiện cũng lấy lại tinh thần, bọn hắn trực tiếp đứng dậy, dự định tiến lên ngăn cản Lục Thủy.

Ngay lúc bọn hắn vừa mới đứng lên thì ngọn lửa đã bao trùm Lục Thủy. Thế nhưng chuyện này cũng không là gì, việc làm cho bọn hắn trì trệ chính là, Lục Thủy đã nhẹ nhàng nhấc tay cầm thần cung lên.

Sau khi Lục Thủy cầm lấy thần cung, quay đầu nhìn về phía Kinh Hải, nói:

“Buông tay? Vì sao?”

Cả người Kinh Hải ngây ngẩn, trong lúc nhất thời không thể nói ra lời.

Những người khác cũng đứng yên tại chỗ. Trong mắt bọn hắn, cả người Lục Thủy bị ngọn lửa bao phủ, tựa như một người lửa, nhất là việc ngọn lửa trên người hắn thiêu đốt rất kịch liệt, giống như đang sống.

Thế nhưng, thế nhưng ngọn lửa này không hề làm bị thương đối phương chút nào.

Bọn hắn hoàn toàn không hiểu đang có chuyện gì xảy ra.

Nhưng mà, chuyện này không thể ngăn cản bọn hắn hiểu ra một sự thật.

Đó chính là, người này thật sự đã cầm thần cung lên.

Hắn làm thế nào?

Lục Thủy không để ý đến những người này. Đối với hắn, chuyện cầm lấy Hồng Ô Thần Cung không là vấn đề gì lớn.

Tuy nhiên, Hồng Ô lại muốn đốt cháy hắn, chuyện này làm cho hắn có chút ngoài ý muốn.

Đáng tiếc là, lửa của Hồng Ô không thể nào đốt được thiên địa chi lực, mà dù không có thiên địa chi lực, lửa này cũng

không làm hấn bị thương được.

Lục Thủy cầm cung, chậm rãi đi đến bên cạnh đài cao.

Lúc này, Hoa Tiên ở phía dưới cũng đã ngừng hấp thu huyết khí, không phải đã hút xong, mà là không thể không đối mặt với Lục Thủy đã lấy được Hồng Ô Thần Cung.

Lục Thủy đứng đó nhìn Hoa Tiên, Hoa Tiên cũng nhìn hấn.

Mà Lục Thủy xuất hiện tất nhiên cũng hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Bọn hấn không biết Lục Thủy là ai, nhưng bọn hấn lại biết thần cung trong tay Lục Thủy.

Mặc dù rất muốn biết làm sao đôi phương lấy được, nhưng bây giờ không phải lúc để suy nghĩ chuyện này.

Hoa Tiên nhìn Lục Thủy, cau mày nói:

“Người đứng là rất đặc thù! Nhưng dù lấy được Hồng Ô Thần Cung lại không có tác dụng gì, người không kéo nó được.”

Lục Thủy giơ tay lên, Hồng Ô Thần Cung đã ở trước người hấn, sau đó hấn làm ra động tác kéo cung, nói:

“Thật sao?”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 67: Người Dựa Vào Cái Gì Lại Cho Rằng Ta Yếu!

Hoa Tiên nhăn mày nhìn Lục Thủy.

Nàng biết người này đi về phía đài cao, nhưng cũng không quan tâm lắm, bởi vì ở đó có cấm chế tuyệt sát.

Trên lý luận, người này sẽ không thể vượt qua được.

Nhưng giờ đôi phương không chỉ đi qua, mà còn lấy được Hồng Ô Thần Cung.

Mặc dù Hồng Ô Thần Cung thiêu đốt cả người đối phương, thế nhưng lại không hề có chút tác dụng nào.

Mà chuyện càng làm cho nàng khó tiếp nhận chính là, người này lại kéo được Hồng Ô Thần Cung.

“Không thể nào! Đừng nói đạo tu bình thường, dù bản thân ta cũng không thể kéo được Hồng Ô Thần Cung. Người này dù có đặc thù cũng không thể kéo Hồng Ô Thần Cung một cách dễ dàng như vậy được, hẳn vẫn còn rất nhỏ yếu.”

Trong lòng Hoa Tiên nghĩ như vậy.

Ngay khi ý nghĩ này vừa xuất hiện, nàng đã cảm giác được ánh lửa bùng lên trên đài cao, tiếp đó lại xuất hiện hiện tượng áp súc không gian.

“Làm sao có thể?”

Hoa Tiên chấn kinh. Nếu như nàng không nhớ nhầm, đây là dấu hiệu khi Hồng Ô Tiễn xuất hiện.

Người kia kéo ra Hồng Ô Thần Cung?

Hoa Tiên gắt gao nhìn chằm chằm đài cao, nàng muốn xem đến cuối cùng.

Rất nhanh ánh lửa trên đài cao đã biến mất, hoặc có thể nói là ánh lửa ngưng tụ lại.

Sau khi ánh lửa ngưng tụ đã không còn chói mắt nữa, lúc này tất cả mọi người đều thấy được, trên đài cao có một người lửa đang kéo căng thần cung.

Mà những người ở đây đều cảm nhận được, trên cái mũi tên kia có một loại khí thể rất đáng sợ.

Mà nó còn đang không ngừng hội tụ, sức mạnh ở không gian xung quanh phẳng phất bị rút ra từng chút một.

Một tiễn này rất mạnh.

Lục Thủy kéo căng Hồng Ô.

Đáng tiếc không phải Hồng Ô tự nguyện, hoặc có thể nói là bị ép tự nguyện.

Nhưng cũng không quan trọng lắm, dù sao cũng đã kéo ra.

Lúc này Lục Thủy đang chờ đợi Hồng Ô Thần Cung súc thể, bởi lần thứ nhất bị ép kéo ra, Hồng Ô Thần Cung còn chưa kịp phản ứng lại.

Chờ trong mấy hơi thở là đủ.

Kinh Hải cách Lục Thủy gần nhất, hắn có thể nhất cảm nhận được loại sức mạnh cường đại kia, nhất là trong khoảnh khắc lúc đối phương kéo căng Hồng Ô, hắn có ảo giác chính mình sắp tan vỡ.

Trái tim đập nhanh, hắn vô thức lùi về sau hai bước.

Mà đám người trên đài cao cũng như thế.

Bọn hắn không thể tin được người này lại có thể kéo thần cung một cách nhẹ nhàng như vậy.

Đã nói là không phải Tiên Nhân không thể đựng vào mà.

Đây là yêu nghiệt gì thế?

Hoa Tiên nhìn Lục Thủy, nàng lấy lại tinh thần, nói:

“Lấy thực lực của ngươi, coi như kéo được Hồng Ô, cũng chưa chắc có thể làm tổn thương ta.”

Hoa Tiên không chủ động xuất kích, nàng đang đợi, đợi đối phương bắn ra một tiễn này.

Lục Thủy cũng không chần chừ, sau khi súc thể xong liền bắn ra mũi tên trong tay.

Vèo.

Một tiễn phá không bay đi, mang theo khí tức cực nóng, mang theo ánh lửa đáng sợ, còn mang theo sức mạnh kinh khủng.

Một tiễn này bắn thẳng về phía bông hoa khổng lồ ở trung tâm quảng trường.

Oanh!!!

Tiếng nổ mạnh vang lên.

Toàn bộ bông hoa đều bị ánh lửa bao phủ, rất nhiều người quan sát, cũng không biết Hoa Tiên đã chết chưa.

“Ha ha ha, không ngờ uy lực còn nhỏ hơn dự đoán của ta, đây chắc là công kích mạnh nhất của người khi mượn nhờ Hồng Ô đúng không?” Giọng nói của Hoa Tiên vang lên, cũng trong nháy mắt đó nàng đã xông ra khỏi ngọn lửa đang vây quay, nhanh chóng xuất hiện ở trước mặt Lục Thủy.

Nàng đã chuẩn bị đủ rồi:

“Thân thể người là của ta.”

Lúc này Hoa Tiên đã đi tới trước mặt Lục Thủy, nàng chỉ cần chạm được vào Lục Thủy là thắng một nửa rồi.

Đám người Kinh Hải đều kinh hãi, khi bọn hắn muốn ra tay hỗ trợ thì đã không kịp nữa.

Ngay khi tất cả mọi người cho rằng Hoa Tiên sẽ chạm được vào Lục Thủy thì nàng lại vồ hụt.

Là di hình hoán vị.

Lúc này Lục Thủy đã xuất hiện ở trên trời cao.

Hoa Tiên hơi kinh ngạc, trên mặt hiện lên vẻ lạnh như băng, rõ ràng nàng đã khóa chặt người kia nhưng vẫn để hắn chạy thoát.

Chờ lúc nàng muốn tra tìm vị trí của Lục Thủy thì trên bầu trời truyền xuống giọng nói của hắn:

“Công kích mạnh nhất? Là cái gì để người cho rằng Hồng Ô chính là công kích mạnh nhất của ta?”

Hoa Tiên lập tức nhìn về phía Lục Thủy giữa không trung, nàng vốn định công kích đối phương, nhưng còn chưa xuất thủ nàng đã cảm giác được áp lực vô tận, mà nguồn áp lực này xuất hiện từ một chỉ của đối phương.

Chuyện này, tại sao có thể như vậy?

Chỉ là tam giai thì làm sao lại tỏa ra áp lực lớn như thế?

Lục Thủy nhìn Hoa Tiên, một chỉ này rơi xuống, hẳn bình tĩnh nói:

“Kính Hồng Nhất Chỉ.”

Lúc này, trên không trung xuất hiện một ngón tay to lớn đâm xuống dưới, ngón tay đâm thẳng về phía Hoa Tiên.

Tất nhiên Hoa Tiên sẽ không ngồi chờ chết:

“Chỉ là một chỉ, cũng dám làm càn.”

Ngay sau đó huyết quang phun trào, trực tiếp đối kháng với một chỉ này.

Oanh một tiếng, hai nguồn sức mạnh va vào nhau, Hoa Tiên thừa cơ rơi xuống đài cao.

Mặc dù lùì, nhưng đã tránh né được một chỉ kia.

Đây là chiến lược, không phải bị đánh lui.

Lục Thủy cũng đang chậm rãi rơi xuống, hẳn liếc nhìn về phía Hoa Tiên trên đài cao, năm ngón tay hợp thành chưởng:

“Thương Minh Tù Lung.”

Ngay sau đó quanh người Hoa Tiên xuất hiện một bàn tay khổng lồ, bàn tay này bao phủ nàng rồi nắm chặt, dường như muốn bóp nát mọi thứ bên trong.

Hoa Tiên kinh hãi, dây leo dưới chân nàng mọc thành bụi, ngưng tụ sức mạnh trong lòng bàn tay rồi phóng ra ngoài:

“Phá cho ta.”

Lúc này, dây leo và bàn tay khổng lồ đang giằng co lẫn nhau.

Dây leo không phá nổi lồng giam, nhưng lồng giam cũng không thể bóp nát dây leo được.

Lục Thủy nhìn thấy vậy nhưng không hề sốt ruột, hấn lại đưa Hồng Ô ra trước người, sau đó đặt ngón tay lên trên giây cung, chậm rãi kéo ra.

Lần này Lục Thủy kéo rất chậm, sức mạnh cường đại không ngừng hội tụ trên dây cung của Hồng Ô, một mũi tên màu đỏ như lửa bắt đầu xuất hiện.

Sức mạnh này tựa như sóng lớn cuộn trào.

Trên đài cao, Hoa Tiên nhăn mày. Thật mạnh, mạnh hơn rất nhiều so với mũi tên trước đó.

“Tên nhân loại đáng chết, hấn là quái vật sao?”

Hoa Tiên kinh hãi, nhưng nàng nhất định phải nghĩ biện pháp để ngăn cản đối phương.

“Chờ một chút, ta thấy chúng ta có thể...” Hoa Tiên mở miệng nói, nhưng không chờ nàng nói xong thì đã bị cắt ngang.

Lục Thủy nhìn Hoa Tiên rồi buông dây cung ra, bình tĩnh nói:

“Ta cảm thấy, ngươi phải chết rồi.”

Suu!!

Ánh lửa ngập trời với tư thái như chẻ tre, một tiễn kinh hồng.

Chỉ trong một nháy mắt, một tiễn này trực tiếp xuyên thủng lồng giam, xuyên thủng dây leo, đâm mạnh vào trên người Hoa Tiên.

Oanh!!!

Ánh lửa cuộn cuộn.

“Á, a a a a a.”

Theo tiếng kêu thảm thiết của Hoa Tiên vang lên, sức mạnh khổng lồ cũng bộc phát ra, xung quanh thậm chí xuất hiện vô số bụi hoa.

“Nát cho ta!”

Dây leo phá vỡ lồng giam, Hoa Tiên đánh tan ánh lửa, đánh tan một tiền kinh hồng kia.

Lúc này Hoa Tiên đứng ở trong bụi hoa, thân thể của nàng hơi mờ nhạt, phảng phất bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất.

Nhưng mà, hiện giờ nàng cực kỳ bình tĩnh, đưa mắt nhìn Lục Thủy đang rơi xuống quảng trường, nói

“Tiểu tử, ngươi tên gì?”

Nàng đã không còn dám xem thường Lục Thủy.

Hơi không cẩn thận, nàng có khả năng sẽ chết ở đây.

Muốn mượn nhờ Âm Cảnh để khôi phục thì phải phù hợp với quy củ của nơi này, thực lực của nàng nhiều lắm chỉ bằng tất cả những người ở trong này cộng lại.

Bằng không thì sao một tên nhân loại trẻ tuổi, lại có thể bức nàng đến tuyệt địa này?

Lục Thủy rơi xuống mặt đất, hấn đứng chấp tay, thân cung thì dặt ở sau lưng.

Sau đó trong quảng trường truyền ra giọng nói bình thản của Lục Thủy:

“Thiếu tông chủ Ân Thiên tông, Lưu Hỏa.”

Dịch: MB_Boss

Chương 68: Trăm Hoa Trong Thiên Hạ, Một Đóa Cũng Không Cho Phép Nở

Sau khi Lục Thủy nói tên ra, Kinh Hải trực tiếp chết trân tại chỗ.

Hắn nhìn Lục Thủy với vẻ khó có thể tin:

‘Hắn chính là Lưu Hỏa? Vừa rồi ta còn ở ngay trước mặt hắn chắt vẩn hắn?’

Kinh Hải biết thanh danh của Lưu Hỏa lớn bao nhiêu, nhưng hắn thật sự cảm thấy cái danh này có chút không thật, nhưng mà, hiện tại tận mắt nhìn thấy một lần, danh tiếng kia của Lưu Hỏa tuyệt đối không phải là giả.

Cầm thần cung nhập tuyệt trận, chiến Hoa Tiên.

Đây là việc mà không một thiên kiêu nào có thể làm được, nhưng mà tên Lưu Hỏa kia làm được.

Còn làm một cách dễ như trở bàn tay.

Loại thiên kiêu này căn bản không thể so sánh được với những người ở hiện trường bây giờ.

‘Ân Thiên tông là yêu nghiệt.’

Kinh Hải trong lòng đưa ra kết luận.

Mà Đông Phương Trà Trà núp ở phía xa khi nghe thấy một câu này, cả người đều kinh hãi.

Hóa ra Lưu Hỏa thật cũng tới, chuyện nàng giả mạo đi vào đây mà bị phát hiện thì chắc chắn là xong đời rồi.

A, nàng còn nghe nói tên Lưu Hỏa đoạt đồ vật của các nàng ở thảo nguyên Hoang Vu kia cũng là giả, về sau bị Lưu Hỏa thật giết.

Tên Lưu Hỏa này quả thật là giết người như ngóe.

Đông Phương Trà Trà vỗ vỗ ngực tự an ủi bản thân chớ sợ chớ sợ.

Nàng thể nhưng lại rất cơ trí, vừa nghe thấy Hoa Tiên muốn một nửa huyết khí liền trực tiếp chạy.

Hương Dụ nói, nếu cơ duyên phải đổi bằng sự suy yếu của chính bản thân thì không thể muốn.

Bởi vì dạng đại tiêu thụ như nàng một khi suy yếu, cũng chỉ có thể trông cậy vào lòng nhân từ của đối phương, mà ở tu chân giới thì nhân từ chính là thứ xa xỉ cao quý nhất, khó mà đợi được.

Cho nên loại cơ duyên này người khác có thể mạo hiểm muốn, mà nàng tuyệt đối không thể muốn.

‘Hương Dụ lúc nào cũng đúng, về sau phải ngoan ngoãn nghe lời nàng.’ Đông Phương Trà Trà nhỏ giọng tự nói.

Ngoại trừ một số ít người, phần lớn người ở đây đều là lần đầu tiên nghe nói về Lưu Hỏa.

Thậm chí rất nhiều người còn không biết Ân Thiên tông là tông môn nào.

Nhưng vị thiếu tông chủ này bọn hắn sẽ nhớ kỹ.

Quá mạnh.

Chỉ là không biết đối phương bao nhiêu tuổi.

Lục Thủy đương nhiên không thể lại đi báo ra tuổi của mình, Hoa Tiên kia càng không có khả năng hỏi loại vấn đề này.

Nàng nhìn Lưu Hỏa nói:

“Lưu Hỏa của Ân Thiên tông? Người có nghĩ tới hay không, việc hôm nay người làm, sẽ mang đến cho Ân Thiên tông tai họa ngập đầu?”

Lục Thủy mỉm cười:

“Vậy người thân là Hoa Tiên, lại ra tay với ta, có nghĩ tới hay không, sẽ mang đến cho thể lực sau lưng người vô tận diệt vong?”

“Cuồng vọng.” Hoa Tiên trừng mắt nhìn Lưu Hỏa.

Lưu Hỏa vẫn đứng nơi đó, không nói gì nhìn Hoa Tiên.

Lúc này dưới chân Hoa Tiên bắt đầu có những đóa hoa nở rộ, những đóa hoa này không ngừng khuếch tán ra bên ngoài, rất nhanh đã lan tràn tới phía Lục Thủy bên kia.

Nhưng Lục Thủy cũng chỉ nhìn, không tránh né, cũng không xuất thủ.

“Nhân loại, người thật sự rất ngông cuồng, người biết rõ ta đang trì hoãn thời gian để thi pháp, thế mà còn để ta tùy ý thi pháp.” Hoa Tiên nhìn Lục Thủy mỉm cười nói.

Nàng đã dung nhập tiên khí của chính mình, tia tiên khí này có thể thi triển tuyệt sát của nàng.

Lục Thủy đúng là để đối phương tùy ý kéo dài thời gian, hẳn cảm giác được một cỗ khí tức kỳ quái, cho nên muốn nhìn xem rốt cuộc là cái gì.

Bây giờ hẳn nghĩ đó hẳn là tiên khí.

Cái tiên khí này và tự nhiên chi lực là cùng một loại.

Tự nhiên chi lực ở trong Tu Chân giới và linh khí là hai lực lượng bằng nhau, mà tự nhiên chi lực thân cận với thể giới, người bình thường không cách nào lấy tự nhiên chi lực làm nguồn suối tu luyện, cho nên tu luyện tự nhiên chi lực đồng nghĩa với việc phải đi qua con đường tu luyện thiếu đi một chút linh khí.

Bây giờ xem ra tiên chẳng qua chỉ là đi một con đường đơn giản hơn là tu chân.

Tốt xấu khó nói, nhưng mà có chút hoàn thiện hơn.

Lúc này dưới chân Hoa Tiên lại xuất hiện một đóa hoa to lớn, nàng đứng bên trong đóa hoa đó.

Toàn bộ quảng trường cũng bị bụi hoa bao trùm.

Hoa Tiên nhìn Lục Thủy, tự tin nói:

“Nhân loại, người sẽ phải trả giá đắt cho sự cuồng vọng của chính bản thân mình.”

Hoa Tiên từ từ bay lên, sau đó vô số đóa hoa cũng nhanh chóng sinh trưởng, lực lượng bắt đầu tụ tập, áp bách cường đại

bắt đầu xuất hiện.

Rất nhiều người căn bản không có cách chống cự lại cỗ áp ách này, chỉ có thể bị ép cúi đầu xuống.

Mấy người Kinh Hải cũng kinh hãi, cái này cũng thuộc phạm vi sức mạnh của tam giai sao?

Lại nói lực lượng đặc thù này là cái gì?

Hắn muốn mở miệng nhắc nhở Lưu Hỏa, thế nhưng cỗ áp bách cường đại kia khiến hắn không cách nào mở miệng ra được.

Những người khác cũng như thế, nhưng là nhiều người cảm thấy Lưu Hỏa vô tri ngu xuẩn quá mức, thế mà lại tự bỏ đi ưu thế của bản thân.

Lục Thủy cũng không để ý, hắn chỉ nhìn Hoa Tiên, Hoa Tiên tự nhiên cũng nhìn lại Lục Thủy.

Hoa Tiên hướng về phía Lục Thủy đánh ra một chuông, mở miệng nói:

“Tiên thuật, Bách Hoa Quần Sát.”

Theo giọng nói của Hoa Tiên rơi xuống, vô số đóa hoa gia tốc trưởng thành, sau đó bắt đầu nở rộ, bọn chúng khóa chặt Lục Thủy, khi chúng nở rộ ra chính là tuyệt sát đối với hắn.

Rừng rậm Vạn Hoa Tùng, bách hoa nở rộ chỉ vì giết một người.

Khí thế đáng sợ tràn ngập bao quanh Lục Thủy, nếu như là người bình thường, đừng nói là đứng thẳng, ngay cả bảo trì ý thức cũng đã rất khó khăn.

Mà vào thời điểm trăm hoa sắp nở rộ, Lục Thủy đột nhiên mở miệng, giọng điệu bằng phẳng chậm chạp vang lên:

“Ta vui vẻ, trăm hoa thiên hạ đều có thể nở.

Ta không vui, trăm hoa này của thiên hạ, một đóa cũng không cho phép nở.”

Giọng nói của Lục Thủy truyền vào trong tai của mọi người, lúc bọn hắn còn chưa kịp hiểu, tiếng nói của Lục Thủy

lại một lần nữa vang lên:

“Hiện tại, ta không vui.

Cho nên, trăm hoa tàn lụi.”

Trong nháy mắt khi tiếng nói này truyền ra, tất cả mọi người đều ngây ngẩn, bọn hắn vô ý thức nhận ra người này thật sự là cuồng vọng không điểm dừng.

Nhưng khi ý nghĩ này vừa mới xuất hiện, trời đất đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Uy thế biến mất, áp ách không còn.

Tất cả những người ở đây đều cảm thấy không tin nổi, vừa mới xảy ra chuyện gì rồi?

Khi bọn hắn ngẩng đầu nhìn về phía trung tâm quảng trường, phát hiện đóa hoa vốn đang nở rộ kia, tất cả đều ngừng lại, mà bụi hoa vốn đang sinh trưởng cũng không tiếp tục sinh trưởng nữa.

Ngay sau đó, biến dị bắt đầu xuất hiện, từ trong mắt đám người, bụi hoa trên không trung từ bên người Lưu Hỏa bắt đầu tàn lụi, đóa hoa đã nở ra được một nửa bắt đầu khép lại, rồi dần tàn lụi.

Chỉ trong nháy mắt, tình huống tương tự như vậy liền bao trùm toàn bộ quảng trường.

Không ai có thể tin được, cũng không ai biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Ngay đến Hoa Tiên cũng ngây ngẩn cả người, nàng nhìn thấy Lưu Hỏa còn chưa có động thủ, nhưng tiên thuật của nàng lại bị đánh gãy, một cỗ lực lượng tiên khí siêu việt áp chế nàng.

Hoa Tiên kinh hãi không tin nổi, không thể nào, chuyện này, tuyệt đối là không thể nào.

Phụt.

Một ngụm máu tươi bị phun ra.

Tiên thuật thất bại, nàng phải chịu phản phệ dữ dội.

Lúc này nàng không có cách nào duy trì bản thân ở trên không trung, trực tiếp rơi từ trên cao xuống.

Phịch một tiếng, Hoa Tiên rơi xuống quảng trường, nàng nhìn Lưu Hỏa, vẻ mặt kinh hãi:

“Ngươi, rốt cuộc ngươi đã làm thế nào?”

Người bình thường làm sao có thể đánh tan tiên thuật?

Ngươi căn bản không phải là người.”

Lục Thủy lúc này mới cử động, hần bước ra một bước, sau đó trực tiếp xuất hiện trước mặt Hoa Tiên, duỗi ra một ngón tay điểm xuống bên trên huyết thân của nàng, bình tĩnh nói:

“Ta không phải tiên, cũng không phải là thần, ta chỉ là một người tu đạo.”

Hoa Tiên thấy Lục Thủy động vào mình, con ngươi co rút lại, một loại cảm giác chết chóc vây lấy nàng, nàng bắt đầu hoảng sợ kêu lên:

“Không, ngươi không cần...A a a a.”

Trước khi Hoa Tiên kịp nói gì, Lục Thủy đã động thủ, Kinh Hồng Nhất Chi, cái này đủ để giết chết Hoa Tiên.

Mộ Tuyết đã từng nói với hắn, có một vài nữ tử sau khi thất bại sẽ cầu xin tha thứ, khiến cho nam nhân dễ dàng mềm lòng.

Nếu như lo lắng bản thân mình sẽ mềm lòng, trước khi đối phương cầu xin tha thứ, giết nàng.

Cho nên sau khi Hoa Tiên thua, Lục Thủy trực tiếp đánh chết nàng.

Nhìn thấy sinh cơ bắt đầu tán loạn của Hoa Tiên, Lục Thủy bình tĩnh nói:

“Tiên, cũng chỉ như thế.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 69: Tên Của Ta Chính Là Ác Mộng Các Người Không Thể Quên Đi Được!

Tất cả mọi người đều nghe được lời nói của Lục Thủy, nhất là những người trên đài cao.

Bọn hắn cảm thấy có chút khó xử.

Trước đó còn bảo đôi phương không dám nói như vậy ở trước mặt Tiên Nhân, bây giờ đôi phương không chỉ nói, mà còn đánh chết Hoa Tiên.

Sức mạnh của hai người này cũng không hề vượt qua tam giai, nhưng lại làm cho bọn họ cảm thấy quá mạnh mẽ, xa không thể chạm tới.

Ở trước mặt Lưu Hỏa, bọn hắn có vẻ hơi bình thường.

Mặc kệ là Đạo Tông Kinh Hiện, Đạo Tông Vũ Niết, hay là Kiếm Nhất phong Kiếm Lạc, bọn hắn không thể nào so sánh với kẻ diệt tiên này.

Kinh Hải cũng nhìn thấy tất cả, hắn phát hiện thanh danh của Thiếu tông chủ Lưu Hỏa của Ân Thiên tông đang lên cao, cũng không phải là do Ân Thiên tông đang tạo thế giúp.

Thiên kiêu như vậy, cần tạo thế sao?

Hắn đi đến đâu, ở đó sẽ có thế của hắn.

Những người khác cũng khiếp sợ đến mức không nói ra lời, Ân Thiên tông Lưu Hỏa, mạnh đến mức để cho bọn hắn có chút tự ti.

Những người ở đây, tuổi tác đều không hơn kém nhau là mấy.

Nhưng mà thực lực lại chênh lệch quá xa.

Nhất là một chiêu phản kích Bách Hoa Quần Sát vừa nãy, làm cho người ta trợn mắt há hốc mồm.

Đến bây giờ bọn hắn vẫn không thể lý giải là có chuyện gì xảy ra.

Hoa Tiên cũng giống như thế, nàng không hề nghĩ đến, chính mình vừa mới khôi phục đã tiến đến cái chết.

Nàng nhìn Lưu Hỏa rồi nói:

“Người không thể trốn thoát, ta đã khắc ấn lại tên của ngươi, sẽ có người báo thù cho ta.”

Nghe được câu này, Lục Thủy nhướng mày, hơi có chút quen thuộc.

Nhưng không đợi Lục Thủy nói chuyện, Hoa Tiên đã nói tiếp:

“Chắc ngươi còn không biết mình đã giết ai?”

“Người nào?” Lục Thủy nói.

Hắn rất hy vọng Hoa Tiên trả lời mình, nhưng đáng tiếc là đối phương cũng không ngốc.

Hoa Tiên nhìn Lục Thủy, bình tĩnh nói:

“Tương lai ngươi sẽ biết.”

Lục Thủy cười cười, nói:

“Chắc hẳn ngươi cũng không biết kẻ giết mình là ai?”

Hoa Tiên nhướng mày, nói:

“Người lại là người nào?”

“Ta sao?” Lục Thủy nhìn Hoa Tiên đang bắt đầu biến mất:

“Một người mà các ngươi nhất định sẽ hối hận khi chọc tới.”

“Cuồng vọng.” Hoa Tiên ngưng mắt nói:

“Nhân loại, ngươi là hậu bối nông cuồng nhất mà ta từng gặp, năm đó Lục... Năm đó cường giả đỉnh cấp cũng không cuồng vọng như vậy.”

Lục? Nàng dừng lại?

Nhưng Lục Thủy cũng không suy nghĩ nhiều, mà chỉ đưa tay chỉnh lại mặt nạ cho ngay ngắn, bình tĩnh nói:

“Ấn Thiên Lưu Hỏa, để cho người của các người nhớ kỹ cái tên này.”

Hoa Tiên không hiểu, nhưng không đợi nàng mở miệng hỏi thì Lục Thủy đã nói tiếp:

“Bởi vì cái tên này, chính là ác mộng mà cả đời các người cũng không quên được.”

Hoa Tiên có chút không thể tin nổi, nhưng khi nàng muốn mở miệng mĩa mai thì dường như nhìn thấy thứ gì đó rất đáng sợ, vẻ mặt nàng tràn đầy hoảng sợ nhìn Lục Thủy, bật thốt lên:

“Người...”

Nàng mới nói xong câu này, liền triệt để tan thành mây khói.

Lục Thủy cũng không rõ nàng đã nhìn thấy cái gì, nhưng người này cũng không tồi, không ngờ ở thời khắc hấp hối lại có thể đoán trước được những đoạn ngắn trong tương lai.

Nhưng so với người giả bị đụng Thiên Cơ Lôu Vũ thì kém nhiều.

Sau khi Hoa Tiên chết, Lục Thủy liền phát hiện cửa ra vào Âm Cảnh, sau đó hẩn không hề chần chừ, trực tiếp biến mất khỏi chỗ cũ.

Chờ đến khi Lục Thủy rời đi, rất nhiều nhân tài mới lấy lại tinh thần.

Kinh Hải nhìn vị trí Lục Thủy đã biến mất, tự lẩm bẩm:

“Nếu như còn có người hỏi ta, thanh niên thiên kiêu mạnh nhất hiện nay là ai, vậy thì đáp án của ta nhất định là, Ấn Thiên Lưu Hỏa.”

Đông Phương Trà Trà nhìn Lưu Hỏa biến mất, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

Chắc nàng đã không sao rồi.

Nhưng rất nhanh nàng cũng cảm giác được, là khí tức đốn ngộ.

“Nơi này hình như cũng có khí tức đốn ngộ, đậm đặc hơn nhiều so với không gian bên ngoài.” Đông Phương Trà Trà mở miệng nói.

Lúc này, người bên cạnh nàng mới phản ứng được.

Ngoài quảng trường cũng có không ít người cảm giác được.

“Hoa Tiên chết rồi, khí tức đốn ngộ đang khuếch tán.”

Rất nhiều người đều không nói gì, bọn hắn trực tiếp ngồi xếp bằng, bắt đầu tu luyện.

Đám người Kinh Hiệן do dự một chút, cuối cùng đi xuống khỏi đài cao.

Trên đài cao có khả năng thành tiên, nhưng mà tiên chưa hẳn đã mạnh.

Ân Thiên tông Lưu Hỏa, không phải tiên.

Hôm nay bọn hắn đã thấy được thiên kiều chân chính, không người nào muốn bị bỏ xa lại phía sau.

Nhanh chóng mạnh lên mới là việc bọn hắn cần làm.

Đương nhiên, vẫn có người lựa chọn thành tiên.

Còn hai người trước đó bước vào cảm ngộ thiên địa, bọn hắn vẫn chưa tỉnh lại.

Vẫn đang đốn ngộ, bọn hắn chắc chắn là người có thu hoạch lớn nhất.

Bên ngoài Thiên Trì Hà.

Lục Thủy xuất hiện ở bờ sông, hắn nhìn quanh một chút, sau khi xác định không có người:

“Á, đau đau đau, đau chết mất, đau quá.”

Lục Thủy ôm hai tay nhảy nhót, đau thêm chút nữa là hắn sẽ lăn lộn trên mặt đất.

Chớ thấy vừa rồi hấn thắng rất nhẹ nhàng, khi đối kháng tiên thuật vẫn rất đau đớn.

Đối phương không phải là đèn cạn dầu, tu vi lại mạnh hơn hấn, mặc dù có được thiên địa chi lực, nhưng khi độ sức với tiên thuật, bản thân hấn vẫn phải chịu sự trùng kích.

Một chiêu đánh giết đối phương, không trả giá một chút là chuyện không thể nào.

Trừ khi hấn đủ mạnh.

Cuối cùng Lục Thủy đau đớn ngồi dưới đất, mắt nhìn lên bầu trời, đã không có Mộ Tuyết trị liệu toàn bộ bản đồ.

“Mộ Tuyết không xuất thủ, mẫu thân không ở đây, ngay cả Chân Võ với Trì Dũ Thuật sát seo cũng không ở.

Ta phải tự sửa chính mình? Làm sao có cảm giác đang tự ngu tự nhục. Là lạ!”

Lục Thủy thở dài một hơi.

Cuối cùng chỉ có thể ngồi ngay tại chỗ, làm cho mình khôi phục lại.

Một hai ngày sau Thiên Trì Hà sẽ kết thúc, hấn không thể mang theo thương thể trở về được.

Bằng không sẽ lại bị mắng, còn làm mẹ hấn phải lo lắng thêm.

Mà hấn đã rời khỏi Thiên Trì Hà, thế nhưng trên người không hề có chút ánh sáng nào, đây chẳng phải là không hề có chút thu hoạch sao?

Được rồi, trở về lại phải nhìn gương mặt đòi nợ năm mươi triệu của Tam trưởng lão.

Lục Thủy phát hiện, gương mặt đòi nợ năm mươi triệu của Tam trưởng lão đã rất khó nhìn thấy.

Tuổi tác của Tam trưởng lão đã cao, cũng rất cực khổ.

Đáng tiếc Tam trưởng lão không đánh lại Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão, bằng không người vất vả sẽ không phải là hấn.

Cuối cùng Lục Thủy nhìn đau nhắm mắt chữa thương.

Ngày tiếp theo.

Một người trung niên đi đến gần Thiên Trì Hà.

Phù tu Cao Viễn, thực lực cao cường, thuộc về đại tiên bối khó có thể gặp được.

Hắn cũng không đi vào núi, mà chỉ đứng ở trên bầu trời nhìn qua.

Đương nhiên, tiến vào phải trả cái giá không nhỏ, không cần thiết hắn sẽ không làm như thế.

Hắn đưa ánh mắt nhìn lên đỉnh núi.

Trên lý luận thì đỉnh núi phải có một đóa hoa.

Tin tức hắn lấy được là như thế.

Nhưng sau khi nhìn lên, hắn lại sửng sốt, trên đỉnh núi đúng là có một đóa hoa to lớn.

Nhưng mà đóa hoa này không những không nở rộ, mà còn khô héo.

Cao Viễn nhíu mày:

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

Trực giác nói cho hắn biết, tuyệt đối đã xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, nhưng cụ thể là như thế nào thì hắn không thể biết được.

Bất đắc dĩ, hắn lấy ra một khối ngọc, ngọc này có thể liên hệ với tiên bối đang chủ trì Tiên Đình.

Nhưng vừa mới liên hệ được, phía đối diện đã truyền đến giọng nói âm trầm của vị tiên bối kia:

“Hủy bỏ kế hoạch.”

Phù tu Cao Viễn đã nghĩ được mùi vị không tầm thường, nhưng hắn vẫn hiếu kỳ hỏi một câu:

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

Sau đó Cao Viễn nghe được tin tức làm hắn rất khiếp sợ:

“Hoa Tiên, chết.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 70: Quyết Định Hôn Tuyển

“Hoa Tiên chết? Chuyện này, làm sao có thể? Với thực lực của Hoa Tiên, ai có thể làm được chứ?”

Cao Viễn không tin, thế nhưng đúng là đóa hoa kia đã khô héo, cho nên Hoa Tiên dữ nhiều lành ít.

Sau đó phía đối diện truyền đến giọng nói trầm thấp:

“Thiếu tông chủ Ân Thiên tông, Lưu Hỏa.”

Cao Viễn sửng sốt một chút, sau đó nhăn mày lại, hẳn không thể ngờ được lại là Ân Thiên tông Lưu Hỏa.

Trầm mặc một lát, Cao Viễn hỏi:

“Ân Thiên tông muốn nhúng tay vào chuyện của chúng ta?”

“Tạm thời không biết, cần điều tra. Nhưng mặc kệ đối phương có phải là Thiếu chủ Ân Thiên tông hay không, trước mắt chúng ta vẫn phải cảnh giác Ân Thiên tông.” Ngừng một chút, từ khỏi ngọc truyền đến tiếng thở dài:

“Rút lui trước đi, Hoa Tiên đã chết, bên trong tất nhiên đã xảy ra chuyện lớn, sẽ khiến một số người chú ý.”

Cao Viễn đồng ý rồi kết thúc liên lạc, hẳn liếc nhìn Thiên Trì Hà với sự cảnh giác.

“Ân Thiên tông sao.”

Ân Thiên tông không được tính vào hàng ngũ tông môn đỉnh cấp, nhưng lại rất khó chơi.

Những sơn môn bên ngoài đều là giả, căn bản không ai biết sơn môn thật sự của bọn hắn đang ở đâu.

Mà chỉ cần lên Ân Thiên Bí Giám, Ân Thiên tông luôn có một đám không sợ chết dám bí quá hoá liều.

Gần như không có người bọn hắn không dám ám sát.

Cao Viễn vẫn có chút kiêng kỵ với Ân Thiên tông. Nghe nói lúc Ân Thiên tông mới thành lập, Tông chủ của bọn hắn đã ám sát một vị trưởng lão của Đạo Tông.

Đạo Tông đã rất tức giận, thề phải diệt sát Ân Thiên tông khỏi tu chân giới.

Cuối cùng, chuyện này kết thúc bằng việc mấy vị Trưởng lão của Đạo Tông liên tục bị ám sát.

Nếu như không phải vị Tông chủ này không rõ tung tích, Ân Thiên tông có lẽ thật sự đã đưa thân vào hàng ngũ đỉnh cấp.

Thờ dài một tiếng, Cao Viễn rời khỏi chỗ cũ.

Lục Thủy ngồi một lúc lâu, chờ khi hắn mở mắt ra thì đã là chạng vạng tối ngày thứ hai.

Hắn cảm thấy thương thế của mình đã tốt hơn nhiều, không còn ảnh hưởng lắm.

Sau đó hắn cảm thấy trên đỉnh núi xuất hiện ánh sáng vàng.

“Đã sắp kết thúc?” Nhìn thấy đạo ánh sáng này xuất hiện, Lục Thủy hiểu được việc đôn ngộ ở Thiên Trì Hà sắp kết thúc.

Hắn cũng không chú ý lắm, đi lên sẽ chỉ làm mình bại lộ trước mắt người khác, không cần thiết đi ra để người ta chê giễu.

Ai bảo trên người hắn không hề có chút ánh sáng nào.

“Xem ra sáng sớm ngày mai sẽ kết thúc, đến lúc đó cần phải trở về nhìn Tam trưởng lão.”

Sau đó Lục Thủy tìm một nơi rồi bắt đầu đọc Thiên Địa Trận Văn.

Lấy Thiên Địa Trận Văn ra, Lục Thủy cảm thấy mình không thể đi ra ngoài nữa, nếu tiếp tục như thế thì đại kế từ hôn sẽ chết từ trong trứng nước.

Sáng sớm hôm sau, khi ánh sáng vàng ở Thiên Trì Hà tiêu tán hết, trong đại điện Lục gia đã xuất hiện thân ảnh của Nhị trưởng lão và Tam trưởng lão.

Nhị trưởng lão ngồi ở chỗ cao nhất, mở miệng nói:

“Kết quả của Thiên Trì Hà ra chưa?”

Tam trưởng lão ngồi ở bên một bên, gật đầu nói:

“Ra rồi, ba người đứng đầu cũng đã ghi chép lại.”

Nhị trưởng lão nhìn về phía Tam trưởng lão:

“Là những ai?”

Nếu như không ngoài ý muốn, thế thì vị hôn thê của Lục Thủy sẽ là một trong ba người này.

“Tiêu gia Tiêu Vân Vi, Đông Phương gia Đông Phương Trà Trà, Đạo Tông Vũ Niết.” Tam trưởng lão nói.

“Đông Phương Trà Trà bỏ đi, cũng chỉ còn Tiêu gia và Đạo Tông.” Nhị trưởng lão suy tư một chút, nói:

“Đạo Tông Vũ Niết là tiểu nha đầu có Không Minh Tâm sao?”

Tam trưởng lão gật đầu nhưng không nói gì.

“Đạo Tông Vũ Niết trời sinh có Không Minh Tâm, nếu như không phải cố ý, không đến mức hạ thấp lấy vị trí thứ ba. Huống hồ Đạo Tông gia lớn nghiệp lớn, cũng không nhất định sẽ thả người.

“Đã như vậy thì bỏ đi.” Nhị trưởng lão nói.

Tam trưởng lão có chút ngoài ý muốn, hẳn thấy Vũ Niết trời sinh Không Minh Tâm mới là thích hợp nhất.

Nhưng khi nghĩ tới Lục Thủy, hẳn không nói gì nữa.

Đối phương có thiên phú cực cao nên tất nhiên sẽ không đồng ý, nếu náo loạn lên thì mặt mũi Lục gia sẽ khó nhìn.

“Như vậy thì còn lại Tiêu gia Tiêu Vân Vi, tìm đọc qua tài liệu về nàng chưa?” Nhị trưởng lão hỏi.

Tam trưởng lão gật đầu:

“Cơ bản không có vấn đề gì, tình cảm trống không, thiên phú trác tuyệt, tướng mạo xuất chúng, chiều cao không kém Lục Thủy quá nhiều.”

Nhị trưởng lão chỉ nghe nhưng không nói gì.

Nhìn thấy Nhị trưởng lão không mở miệng, Tam trưởng lão tiếp tục nói:

“Nhưng lại có chút chuyện nho nhỏ. Một năm trước, cũng chính là ngày Tiêu Vân Vi làm lễ trưởng thành, một vị thị nữ không cẩn thận đụng phải Tiêu Vân Vi.

Chuyện này làm váy của Tiêu Vân Vi dính một chút nước trà, người thị nữ này có lẽ là do áy náy nên đã quỳ xuống đất xin lỗi.

Mà Tiêu Vân Vi cũng chỉ mỉm cười nói không sao, nhưng khi đi ngang qua vị thị nữ kia đã giẫm gãy nát một ngón tay của nàng.”

“Có thể hiểu được! Khi còn trẻ kiêu gì cũng sẽ làm một chút chuyện sốc nổi.” Giọng nói bình thản vang lên trong đại điện.

Là giọng nói của Đại trưởng lão.

Nhị trưởng lão cũng gật đầu:

“Đúng là không có vấn đề gì! Váy yêu thích bị làm bẩn, tức giận là chuyện tất nhiên, không tính là khác người.”

Tam trưởng lão cũng mỉm cười nói:

“Tu chân giới vốn là như vậy, chuyện này đúng là không cần chú ý đến.”

Lúc này Nhị trưởng lão đứng lên:

“Thế thì cứ quyết định như vậy, hôn sự của Lục Thủy sẽ tiến hành theo kế hoạch ban đầu, ba năm sau cưới Mộ Tuyết qua cửa.”

Sau khi Nhị trưởng lão nói xong, giọng nói bình thản vừa nãy không còn vang lên, Tam trưởng lão cũng gật đầu không nói gì.

Vì thế chuyện này đã được thông qua.

Sau đó Nhị trưởng lão nhìn về phía Tam trưởng lão, nói:

“Đề Lục Cổ tiến về Mộ gia, đưa Mộ Tuyết đến nhà chúng ta một thời gian.”

“Được.” Tam trưởng lão đáp lại.

“Tiếp Mộ Tuyết đến nhà chúng ta?” Đông Phương Lê m hơi kinh ngạc nhìn phu quân nhà mình.

Kỳ thật Lục Cổ cũng rất bất ngờ:

“Tam trưởng lão nói là mệnh lệnh của Nhị trưởng lão, còn đề cho ta xuất phát ngay hôm nay. Chờ chút nữa đi qua đó, nếu không có gì ngoài ý muốn thì chàng vạng tối sẽ trở về.”

Đông Phương Lê m vui vẻ nói:

“Thế thì hôn sự của con chúng ta sẽ không xuất hiện biến động gì nữa rồi?”

Lục Thủy công khai cho thấy mình thích Mộ Tuyết, bây giờ gia tộc lại đồng ý cho hắn cưới Mộ Tuyết, Đông Phương Lê m tất nhiên rất vui vẻ.

Con trai mình có thể cưới được người mình thích, đây là một chuyện tốt.

n, nàng cũng rất may mắn, gả cho người mình thích.

“Ừm, chắc sẽ không xuất hiện biến động nữa, cũng tính là một chuyện tốt.” Lục Cổ nói.

Cưới được người mình thích là một chuyện rất tốt, mặc dù Lục Thủy hồ cha, nhưng Lục Cổ thân là cha mẹ, tất nhiên cũng mong ngóng con mình tốt đẹp.

“Đúng rồi, nếu muốn đón Mộ Tuyết tới, có phải ta nên xuống bếp chuẩn bị lễ gặp mặt hay không? Lần đầu nên đưa cái gì thì tốt đây? Được rồi, theo giúp ta đi nhà kho nhìn xem.” Nói xong liền lôi kéo Lục Cổ đi ra ngoài.

Lục Cổ có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn theo phu nhân của mình, chọn lựa cũng không mất nhiều thời gian.

Mộ gia.

Khi Lục Cổ quyết định muốn tới Mộ gia, đã trực tiếp phát đến tin tức muốn tới thăm hỏi.

Mộ Uyên ngồi ở trong đại sảnh, hẳn còn gọi cả Mộ Khương và Mộ Giản đến.

Thuận tiện thông báo cho bọn hắn chuyện này.

Mộ Khương nhăn mày:

“Đúng lúc Thiên Trì Hà kết thúc, nói thế thì Lục Cổ tự mình đến từ hôn?”

Mộ Uyên bình tĩnh nói:

“Không loại trừ khả năng này, nhưng Tộc trưởng Lục gia tự mình đến, phân lượng cũng đủ rồi.”

Ngừng lại, Mộ Uyên tiếp tục nói:

“Khi chuyện này chưa rõ ràng, không cho phép ai làm khó xử Mộ Tuyết, bằng không chỉ có chúng ta sẽ mất mặt xấu hổ.”

Mộ Khương và Mộ Giản lập tức đồng ý.

Nhưng bọn hắn vẫn rất ngạc nhiên, Tộc trưởng Lục gia tự mình tới làm gì.

Dịch: MB_Boss

Chương 71: Ai Đồng Ý, Ai Phản Đối?

Kiều Càn nằm ở trong thông đạo, hắn bây giờ đang bị trọng thương, cảm giác mình bất cứ lúc nào cũng có thể chết đi.

Hắn đã ăn đan dược, cố gắng tự chữa thương, nhưng không đủ, nếu không ra ngoài, hắn chắc chắn sẽ chết ở đây.

Thế nhưng hắn căn bản không biết làm thế nào để ra ngoài.

Càng không thể cầu cứu bên ngoài.

Hắn cầm đồ vật của đám người Đông Khởi, có lẽ chờ hắn chết rồi, sau đó sẽ có người phát hiện ra hắn, nhìn ngó phân lượng của đồng pháp bảo bên cạnh mà lựa chọn xem có chôn hắn hay không.

Kiều Càn tuyệt vọng, hắn đã chuẩn bị sẵn tâm lí chờ chết, nhưng ngay lúc này lại đột nhiên nhìn thấy một cánh cửa, một cánh cửa dẫn đến thế giới bên ngoài.

Kiều Càn sửng sốt.

Ngay sau đó lập tức điên cuồng vui mừng, hắn dùng chút khí lực còn lại bò về phía lối ra.

“Còn thiếu một chút, một chút xíu nữa thôi, chờ ta, không cần, không cần đóng lại.”

Nhìn cánh cửa sắp đóng lại, Kiều Càn bỗng bộc phát sức mạnh lớn nhất đời này của hắn, cả người vốn đang bò trên đất chậm rãi đứng lên, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Chỉ là do tốc độ quá nhanh, hắn không cẩn thận đánh rơi cánh tay vừa nhặt được của mình xuống dưới đất, Kiều Càn nhìn thoáng quá, cuối cùng dứt khoát lao qua cánh cửa.

Cánh tay bị đứt của hắn và thi thể đám người Đông Khởi sẽ vĩnh viễn lưu lại ở nơi này.

Một lát sau, Kiều Càn cảm thấy mình như đang nằm trên đồng cỏ, sau khi nhìn quanh một lúc, hắn phát hiện bản thân đang ở bên cạnh Thiên Trì Hà.

“Sống, ta còn sống, còn sống, ha ha ha.”

Kiều Càn cười, cười cười đến muốn khóc.

Lệ rơi đầy mắt.

--

Lúc này Lục Thủy cũng nhận thấy kim quang ở Thiên Trì Hà biến mất.

“Hoàn toàn kết thúc rồi? Xem ra đã có thể rời đi.”

Nghĩ như vậy, Lục Thủy cất Thiên Địa Trận Văn đi, khi đốn ngộ ở Thiên Trì Hà chưa kết thúc, thì sẽ không có cách nào xuống núi.

Bây giờ thì không có vấn đề gì nữa rồi.

Trên đường xuống núi Lục Thủy đột nhiên nhìn thấy phía trước mình có ba người đang đi đường, một người có vẻ như bị đứt mất một cánh tay được cõng trên lưng một trong hai người còn lại.

“Ca, người đừng vội, chúng ta đang xuống núi rồi, rốt cuộc là ai làm ca bị thương thành cái dạng này?” Kiêu Thiên phần nộ lại sốt ruột nói.

“Ha ha, bọn hãn nếu không phải là đánh lén, thì làm sao có khả năng khiến ta bị thương, cuối cùng còn không phải bị ta đánh giết hết sao, một đám tiểu bối vô danh, nếu là đánh chính diện, ta một tay cũng có thể nhấn chết bọn hãn.

Nếu không phải bị như này, người đứng đầu Âm Cảnh đã là ta rồi.” Kiêu Càn gượng ép cười nói.

Chân mày Kiêu Thiên hơi nhíu lại, tinh thần anh của nàng không đúng, trước kia anh của nàng không xốc nổi như thế.

Mà nàng lại cảm thấy, tu vi anh của nàng xuất hiện vấn đề, nếu như không sớm khôi phục lại, cả đời này khả năng khó mà tiến thêm được nữa.

Người anh này, sắp xong rồi.

Lục Thủy nhìn ba người này rời đi, có chút kinh ngạc:

“Khuynh Thiên Minh Thần Quyết? Là quyển sách kia?”

Kiều Càn thế mà đã học xong rồi?”

Khuynh Thiên Minh Thần Quyết, là loại công pháp phải có đại cơ duyên mới học được, công pháp này nhất định phải ở trong thời khắc sống còn thì mới có thể học.

Học xong thì chết mà hưởng sinh, còn không học được thì chính là không học được.

Quyển sách này khó tới cỡ nào chứ?

Mộ Tuyết ở kiếp trước từng đặc biệt đến tìm hấn cùng độ sức.

Hấn nhớ rõ Mộ Tuyết nói như này: Ta dùng nửa khắc đồng hồ đã có thể học xong, còn tu luyện được đến đại thành, ngươi có thể không?

Khi đó Lục Thủy đương nhiên là tiếp nhận Khuynh Thiên Minh Thần Quyết, hấn nhìn thoáng qua đã có thể học được, cũng trong vòng mười hơi thở ở giữa đã tu luyện đến đại thành.

Lúc hấn muốn mở miệng, lại nghênh đón ánh mắt tức giận của Mộ Tuyết, cuối cùng hấn chỉ có thể nói một câu: Học không được.

Hấn là lười so đo với Mộ Tuyết, ngây thơ.

Còn không bằng tìm hấn đánh một chầu.

Về phần công pháp này lợi hại hay không, cứ cho là giống như bình thường đi.

Không có tác dụng gì mấy.

Không lâu sau khi Lục Thủy vừa bước ra khỏi Thiên Trì Hà, hấn đã thấy Chân Võ Chân Linh tới.

Hai người Chân Võ Chân Linh nhìn thấy Lục Thủy thì nhẹ nhàng thở ra, không có vấn đề gì là tốt rồi.

“Tiếp lấy.” Nhìn thấy Chân Võ Chân Linh chạy tới, Lục Thủy ném Song Sinh Kiếm ra.

“Thiếu gia đây là?” Nhận được kiếm, Chân Võ có chút không hiểu hỏi.

“Ồ bên trong nhặt được, cho các người.” Lục Thủy nói.

Vừa lúc trước đó hắn làm hư kiếm của Chân Võ, coi như bồi thường sớm cho hắn đi.

Thanh kiếm của Chân Võ lúc đánh con hung thú kia đã bị phé đi.

Vốn là muốn để tạt Chân Võ đến nhà kho nhận cái mới.

Chân Võ Chân Linh nhìn kiếm cảm thấy có chút bình thường, nhưng dù sao cũng là thiếu gia tặng, cũng không thể nói cái gì.

“Cùng rút kiếm thử một chút đi, nhớ là phải đồng bộ.” Lục Thủy bất đắc dĩ nói ra.

Hai người này ghét bỏ thanh kiếm kia đến mức nào chứ?

Chân Võ Chân Linh liếc nhìn nhau, cuối cùng đồng thời rút kiếm trong tay ra.

Keng!

Khi thanh kiếm ra khỏi vỏ được phân nửa, một đạo kiếm ý tinh thuần lập tức tản ra, hào quang bắt đầu xuất hiện, dị tượng tùy theo đó mà ra.

Khí tức đáng sợ khiến người ta choáng váng.

Trong nháy mắt này, Chân Võ Chân Linh bị hù dọa, bọn hắn ngay khi thấy những thứ này xuất hiện thì trực tiếp nhét thanh kiếm lại vào trong vỏ.

“Thiếu, thiếu gia, đây, đây là kiếm gì?” Chân Võ hoảng hốt, hắn dù thế nào cũng không nghĩ đến, kiếm vừa ra khỏi vỏ thì sẽ xuất hiện đồng dị tượng đáng sợ như vậy.

Lục Thủy cất bước rời đi, thuận miệng nói:

“Song Sinh Kiếm, đơn kiếm không có gì dị thường, song kiếm hợp bích hào quang vạn trượng, coi như có chút uy lực đi.

Về phẩm giai mà nói, cũng bình thường, cùng với thanh Thất Lân Long Ngâm Kiếm kia của ta không khác biệt lắm.”

Chân Võ Chân Linh trầm mặc.

Bọn hắn rất muốn hỏi Lục Thủy, thiếu gia à, loại kiếm cấp bậc này, ngài rút cuộc là tùy tiện nhặt thế nào vậy?

Cuối cùng hai người có chút vui vẻ nhận lấy kiếm.

Còn cúi đầu cảm ơn.

Thất Lâm Long Ngâm Kiếm thuộc phẩm giai nào chứ?

Một thanh kiếm có thể làm cho con hung thú kia kinh ngạc, nếu thiếu gia nói đúng, thì kiếm của bọn họ cũng là như thế.

Chỉ là nhìn hơi bình thường chút.

Được rồi, mang về trang trí một chút đi.

“Thiếu gia ở bên trong không gây ra chuyện gì phải không?” Chân Võ hỏi.

Hắn lo lắng có việc gì đó, nếu như có chuyện hắn tốt nhất là sớm báo cho tộc trưởng biết, tránh cho thiếu gia lại gặp nạn.

Bọn hắn thật không dám trải qua chuyện ở thảo nguyên Hoang Vu một lần nữa.

Quá dọa người, hù người ta đến đứng cũng không vững.

Lục Thủy lấy ra Thiên Địa Trận Văn tiếp tục đọc:

“Không có, chúng ta trở về phải mất bao nhiêu thời gian?”

“Đúng rồi.” Lục Thủy nghĩ tới cái gì, lại nói:

“Xếp hạng Thiên Trì Hà thì sao?”

Mặc dù hắn đã có dự đoán, nhưng mà vẫn muốn biết một chút, thời gian trở về cũng cần phải để ý, bằng không chờ Tam trưởng lão định ra mà không quay về kịp thì xong rồi.

“Bảng xếp hạng tiên tử là như thế này, đứng đầu là Tiêu Vân Vi của Tiêu gia, thứ hai là tiểu thư Đông Phương Trà Trà, thứ ba là Đạo Tông Vũ Niết. Còn về việc trở về, nếu buổi chiều xuất phát, sáng sớm mai là có thể đến nơi.” Chân Linh trả lời.

Lục Thủy gật đầu, hắn thật sự kinh ngạc, Đông Phương Trà Trà thế mà lại có thể leo lên đứng thứ hai, lợi hại. Nhưng

không cần cân nhắc đến, chưa nói tới nàng là biểu muội của hắn, kể cả không có quan hệ máu mủ thì cũng không được.

Về phần Đạo Tông Vũ Niết, người này rõ ràng là cố ý, mà đối phương còn là Không Minh Tâm trời sinh, khả năng Đạo Tông thả người không cao, mấy vị Trưởng lão trong nhà chỉ có nửa phần khả năng sẽ tuyền nàng.

Còn lại chính là Tiêu gia, cái này là có khả năng nhất.

Nếu như là Đạo Tông Vũ Niết, thế thì không có khả năng thể hiện ra át chủ bài, bằng không bọn hắn lại thấy môn đăng hộ đối thì không tốt.

Vậy nếu như là Tiêu gia, ta chỉ cần thể hiện tu vi của mình một chút là được rồi, có đầy đủ vốn liếng đàm phán.

Ví như một câu: Người dám để ta cưới Tiêu Vân Vi thì từ bây giờ ta không tu luyện nữa.

Ừm, kế hoạch vĩnh viễn sẽ không xảy ra đúng như dự đoán.

Nếu thực sự không được thì để mấy vị trưởng lão trải nghiệm một chút uy lực của Thiên Địa Trận Văn vậy.

Sau đó hỏi một câu: Ta muốn cưới Mộ Tuyết, ai đồng ý? Ai phản đối?

Được, cái này tốt, lần này không có chỗ dùng thì đợi đến lần đi từ hôn tiếp theo lại dùng.

Dịch: MB_Boss

Chương 72: Đến Lục Gia Một Thời Gian?

Suy nghĩ xong Lục Thủy cũng không vội, nếu như trong tộc đã xác định tuyển người thì sẽ thông báo cho hắn.

Mặc dù hắn không phải người có quyền, nhưng dù sao cũng là việc liên quan đến bản thân hắn, thông báo là tất nhiên.

Đúng, chỉ là thông báo.

Không có bất kỳ quyền quyết định nào.

Bây giờ thứ hắn muốn tranh thủ chính là quyền quyết định.

Chưa có điện thoại gọi trở về thì hắn cũng không vội trở về, có điện thoại tới thì hắn cũng có biện pháp trì hoãn tới ngày mai.

Đến lúc đó, mọi sự đều nằm trong tay hắn.

Chỉ là vừa nghĩ tới đây, Lục Thủy liền nghe được có người nói chuyện.

“Các người có nghe nói không? Nghe nói Ân Thiên tông Lưu Hỏa ở trong Âm Cảnh đã đánh chết Hoa Tiên, tiên đấy.”

“Có nghe, nghe nói động tĩnh vô cùng lớn, khiến cho tất cả thiên kiều ở đó đều không góc đầu lên được, quá kinh khủng.”

“Chưa đi đến Âm Cảnh thật sự là đáng tiếc, Lưu Hỏa quá mức thần bí, trên đường tới đây ta có nghe nói rằng trước đó hắn còn đánh chết một sinh vật Thượng Cổ, bây giờ lại đánh chết Tiên Nhân.

Hắn thật sự cùng tuổi với chúng ta sao?”

“Hắn rốt cuộc là bao nhiêu tuổi thì không biết, nhưng hắn xác thực có tới Thiên Trì Hà, cũng xác thực xuất hiện ở trong Âm Cảnh, đáng tiếc là hắn mang theo mặt nạ, cuối cùng cũng không ai biết được Lưu Hỏa nhìn như thế nào, chỉ biết hắn là một tu sĩ nam.”

“Nói mới nhớ, đây là lần đầu tiên thấy người Ân Thiên tông phô trương như vậy đấy.”

“Đúng vậy, đúng vậy, trước đó chúng ta còn hoài nghi hẳn không phải là người của Ân Thiên tông thật, giờ nghĩ kĩ lại, thiên kiêu như vậy, cần gì phải giả mạo là người nhà khác.”

Chân Võ Chân Linh vừa vắn đi ngang qua, sau khi bọn hắn nghe được những lời này, cả khuôn mặt đều rất khó coi.

Cả hai nhìn về phía Lục Thủy.

Thiếu gia còn nói gì mà không có chuyện gì, loại chuyện giết Tiên Nhân này còn chưa phải đại sự sao?

Còn may mà không làm sao, nếu mà xảy ra vấn đề gì, tộc trưởng trưởng lão của bọn hắn truy cứu tới, thì khủng bố cỡ nào.

Lục Thủy nghe thấy thần sắc cũng không thay đổi, việc Lưu Hỏa làm, cùng Đông Phương Hạo Nguyệt là hắn thì liên quan gì với nhau?

Đông Phương Hạo Nguyệt có xảy ra vấn đề, thì cũng không quan hệ với Lục Thủy.

Tóm lại, dẹp đường hồi phủ đi.

Việc ở Thiên Trì Hà, Lục Thủy tự nhiên không cần để ý đến, nhưng sau khi trở về cần để cho Chân Võ làm chút việc giúp hắn.

Ví dụ như điều mà hung thú Hoang Vu và Hoa Tiên đều nói tới, đó chính là đã khắc ghi tên của hắn, sẽ có người đến báo thù cho bọn chúng.

Nếu như không phải trùng hợp, thì bọn hắn khả năng cao là cùng một đám.

Lục Thủy mỉm cười, trong lòng cười thầm:

“Chậc chậc, tiên à.”

--

Mộ gia.

Lục Cổ được đưa tới trước đại sảnh Mộ gia, không có bất cứ kẻ nào thông báo, Mộ Uyên đã trực tiếp đi ra nghênh tiếp.

“Lục huynh, đã lâu không gặp, không nghĩ tới Lục huynh đến nhanh như vậy, chúng ta còn chưa kịp chuẩn bị bất cứ cái gì.”

Đây là sự thật, Lục Cổ tới quá nhanh, lấy thân phận của Lục Cổ, việc bọn hắn chờ đợi nghênh đón là điều đương nhiên phải có.

Thế nhưng Lục Cổ lại trực tiếp đi tới trước cửa Mộ gia, hắn vừa nghe được báo cáo đã lập tức chạy ra.

Lục Cổ cũng cười nói:

“Mộ huynh nói đùa, là Lục mỗ tới quá mức đột ngột, hi vọng không quấy rầy đến Mộ huynh.”

“Không có, không có, mời Lục huynh.” Mộ Uyên cười làm một tư thế mời.

“Mộ huynh khách khí rồi.” Lục Cổ khách sáo đáp.

Đi vào trong đại sảnh, Lục Cổ ngồi trên vị trí khách quý nói:

“Lục mỗ cũng không vòng vo, hôm nay đến đây bái phỏng là có chút chuyện quan trọng.”

Bọn người Mộ Uyên đã sớm chuẩn bị tâm lí thật tốt, đáp:

“Mời Lục huynh nói.”

Lục Cổ nhìn Mộ Uyên, mỉm cười nói:

“Lục mỗ hôm nay là vì tiểu nha đầu Mộ gia mà tới.”

Có thể bị Lục Cổ gọi là tiểu nha đầu, đương nhiên là người có hôn ước với Lục Thủy, Mộ Tuyết.

Trong lòng bọn người Mộ Uyên thờ dài, quả nhiên là vì vấn đề từ hôn mà tới.

“Nếu là có quan hệ với nha đầu Mộ Tuyết, như vậy nên để nha đầu kia tới nghe một chút, Lục huynh cảm thấy thế nào?” Mộ Uyên mỉm cười nói.

Dù có khó chịu đến đâu, cũng không thể biểu hiện ra ngoài.

Lục Cổ không phải Lục Thủy.

Lục Cổ gật đầu nói:

“Cứ tự nhiên.”

Sau đó Mộ Uyên liền phân phó người đi gọi Mộ Tuyết tới.

--

Mộ Tuyết nhận được tin xong liền nhíu mày lại.

“Tộc trưởng Lục gia?”

Nàng không hề muốn xuất thủ với tộc trưởng Lục gia, đây chính là người cha đối với nàng còn tốt hơn cha ruột.

Người nàng hy vọng đến nhất là Tam trưởng lão, dù động thủ cũng không có gánh nặng gì nhiều.

Nhưng việc liên quan tới hôn sự của nàng và Lục Thủy, nàng nhất định phải động thủ.

“Dù sao cũng chỉ là ngăn cản việc từ hôn mà thôi, hẳn là sẽ không đến mức đánh nhau.”

Sau khi quyết định như vậy, Mộ Tuyết liền đi đến đại sảnh.

Rất nhanh sau đó nàng đã đến bên trên đại sảnh, liếc mắt là có thể thấy được tộc trưởng Lục gia.

Nhưng mà nàng cũng không tiến tới chào hỏi, mà là đi vào trong đại sảnh cung kính nói với Mộ Uyên:

“Tộc trưởng, ngài tìm ta?”

Mộ Uyên đơn giản giới thiệu một chút:

“Vị này là trưởng bối cũng là người quản lí Lục gia, tộc trưởng Lục gia.”

Mộ Tuyết nhìn về phía Lục Cổ, cúi đầu nói:

“Mộ Tuyết ra mắt Lục tiên bối.”

Lục Cổ khẽ gật đầu, hẳn rất là tò mò, một nữ nhân âm trầm như vậy sẽ khiến cho con của hắn ưa thích đến thế sao?

Tuy rằng đoạn trang ưu nhã, chỉ là, cũng không giống một tiểu nha đầu lăm, không có tính khí của trẻ con.

Thiếu sự quan tâm của cha mẹ từ nhỏ à?

Là một đứa trẻ nhu thuận.

Lúc này, Lục Cổ cũng không có ý định nói những vấn đề kia, hần nhìn Mộ Uyên nói:

“Mộ huynh, giờ ta sẽ nói rõ, hi vọng Mộ huynh không quá để ý.”

Mộ Tuyết trong lòng thở dài, đôi phương không phải Lục Thủy, nàng không thể nào trực tiếp uy hiếp, chỉ có thể đợi đến khi việc từ hôn phát sinh xong mới có thể tranh thủ mở miệng.

Mộ Uyên trong lòng cũng phát lạnh, mặc dù biết Lục gia từ hôn xong thì chắc chắn sẽ có bồi thường, nhưng làm gì có ai có thể vui vẻ tiếp nhận được chứ?

“Lục huynh cứ nói đừng ngại.” Mộ Uyên mỉm cười nói.

Lục Cổ dưới ánh mắt của mọi người, bình tĩnh mở miệng nói:

“Lục mỗ hôm nay đến không vì vấn đề gì khác, chỉ vì một việc, chính là tiếp nhận đứa nhỏ Mộ Tuyết này, đưa nàng đến Lục gia ở tạm một đoạn thời gian.

Hi vọng Mộ huynh có thể đáp ứng.”

Nghe được lời Lục Cổ nói, rất nhiều người đều sững sốt một hồi, ngay chính Mộ Tuyết cũng ngây ngẩn cả người.

Đi Lục gia?

Không phải là đến từ hôn sao?

Mộ Uyên tự nhiên cũng có những nghi hoặc này, nhưng rất nhanh hần liền nghĩ thông suốt, sau đó sắc mặt lập tức đại biến.

Mộ Uyên có chút nóng nảy nói:

“Lục huynh, vì sao lại có việc này?”

Có phải Lục huynh nghe nói cái gì rồi không?

Cái kia thực sự chỉ là hiểu lầm, Mộ gia ta làm sao có thể bạc đãi đứa nhỏ Mộ Tuyết này?”

Mộ Tuyết bị mang đến Lục gia chỉ có một khả năng, đó là hôn ước vẫn được giữ như cũ, trong đó quan trọng nhất là lời nói lúc trước của Lục Thủy, hấn nói chuyện Mộ gia kham không nổi, thì Lục gia hấn có thừa tài nguyên.

Nếu quả thật Mộ Tuyết bị đưa đi là bởi vì việc này, vậy mặt mũi Mộ gia của hấn còn đặt ở đâu được nữa?

Lục Cổ thấy thế lắc đầu cười nói:

“Mộ huynh quá lo lắng rồi, việc này là mệnh lệnh của Nhị trưởng lão, thật sự chỉ là ở tạm một đoạn thời gian mà thôi.

Đúng rồi, Nhị trưởng lão y thuật siêu phàm, nghĩ đến đứa nhỏ Mộ Tuyết này thân thể có bệnh, nên mới đặc biệt mời tới.”

Lục Cổ đương nhiên biết con của hấn trước đó có chất vấn, cũng biết được chân tướng sự việc, nhưng hấn không có ý định nhúng tay, dù sao Mộ Tuyết còn chưa có gả đi.

Đương nhiên, có nhúng tay cũng là con trai của hấn nhúng tay, hấn chỉ cần hỗ trợ một chút là được.

Mà hiện tại ý tứ của hấn cũng rất rõ ràng, hấn không phải vì việc này mà tới, mà là do Nhị trưởng lão dự định chữa bệnh cho Mộ Tuyết, nên mới muốn đưa Mộ Tuyết đến Lục gia một đoạn thời gian.

Nghe được Lục Cổ giải thích, Mộ Uyên muốn hay không cũng phải tiếp nhận.

Nhị trưởng lão Lục gia đã hạ lệnh, lại nói tới hôn sự của Mộ Tuyết và Lục Thủy đã là việc chắc chắn, coi như tu vi của Mộ Tuyết có thật sự hoàn toàn biến mất thì cũng không thay đổi.

Đây là chuyện tốt.

Dịch: MB_Boss

Chương 73: Thái Dương Chi Tử

Cuối cùng Mộ Uyên nhìn Mộ Giản, nói:

“Lão Tam, Mộ Tuyết là con cái nhà ngươi, chuyện này ngươi ra quyết định đi.”

Lục Cổ nhìn về phía Mộ Giản, vị này tất nhiên hẳn có biết.

Mộ Giản nhìn Lục Cổ, lại nhìn Mộ Tuyết ở bên dưới, nói:

“Đây là chuyện tốt, tất nhiên ta sẽ không từ chối, nhưng không biết đứa nhỏ này có đồng ý hay không.”

Mộ Tuyết lập tức nói:

“Mộ Tuyết nghe phụ thân.”

Ý tứ chính là nàng cũng không có ý kiến.

Lúc này Mộ Uyên lên tiếng:

“Đã như vậy, Lục huynh dự định lúc nào trở về?”

“Nhị trưởng lão tương đối gấp, cho nên phải trở về trong hôm nay, không thể bồi tiếp Mộ huynh uống mấy chén, đúng là đáng tiếc.” Lục Cổ có chút tiếc hận.

Đối với chuyện này, đương nhiên Mộ Uyên sẽ không trách tội.

Sau đó Mộ Uyên liền để Mộ Tuyết trở về thu thập một chút, thu thập xong sẽ xuất phát.

Tất nhiên Mộ Tuyết không có ý kiến gì.

Rời khỏi đại sảnh, Mộ Tuyết cảm thấy có chút kinh ngạc, chẳng những mình không bị từ hôn, mà lại không cần kiếm cơ để đi gặp Lục Thủy.

Mặc dù không biết mấy vị Trưởng lão kia nghĩ thế nào, nhưng đối với nàng thì đây là một chuyện tốt.

“Có thể gặp Lục Thủy.” Mộ Tuyết thầm nói với nhỏ với âm lượng mà chỉ bản thân nghe được.

Rất nhanh nàng đã trở về gian phòng của mình.

Nàng cần phải thu thập chút đồ, nhưng đồ đạc của nàng cũng chỉ có quần áo mà thôi.

Mộ Tuyết quay đầu nhìn về phía tấm gương, nàng nhìn quần áo mình đang mặc rồi tự nói:

“Ta có nên đổi một bộ quần áo đẹp đẽ hay không?”

“Vậy thì nên đổi quần áo gì mới tốt đây?”

“Nếu không thì mặc ngắn một chút, lộ chân ra cho Lục Thủy nhìn?”

Nghĩ tới đây Mộ Tuyết liền trực tiếp lắc đầu.

“Không thể, mặc không quen, mặc không được.”

“Thế thì lộ bờ vai cho Lục Thủy nhìn? Chắc chắn hẳn rất ưa thích, nhìn không thể rời mắt.”

Mộ Tuyết tưởng tượng hình ảnh này, sau đó bụm mặt nói:

“Sao lại giống như ta đang câu dẫn Lục Thủy vậy? Mà ta cũng không có loại quần áo này.”

Quần áo của nàng đẹp thì đẹp thật, nhưng đều là do trong tộc chuẩn bị, bình thường vẫn tương đối bảo thủ.

Đương nhiên, nàng cũng thích những quần áo này.

Cái này thiếu vải, cái kia thiếu vải, nàng mặc không quen.

Trừ khi Lục Thủy bắt nàng mặc để ngắm.

Nếu Lục Thủy ưa thích thì nàng đều sẽ mặc, nhưng chỉ có thể ở trong phòng.

Cuối cùng Mộ Tuyết quyết định mặc váy tiên, Lục Thủy chắc chắn sẽ thích.

Sau đó Mộ Tuyết lộ ra một nụ cười xán lạn với bản thân trong gương.

Mộ Tuyết vẫn nhớ một chuyện, đó chính là Lục Thủy vẫn luôn lảm bảm, nói ngày kết hôn mình không hề nhìn hắn, cũng không mỉm cười với hắn.

Hắn cảm thấy đáng tiếc.

Thế nhưng khi đó nàng chưa từng gặp qua Lục Thủy, càng chưa từng nói chuyện qua.

Làm sao nàng có thể nhìn hắn, mỉm cười?

Từ nhỏ nàng đã ở trong nhà, thậm chí không biết làm sao để cười.

Chuyện này là do Lục Thủy nói với nàng vào lúc tình yêu đang cuồng nhiệt, còn để nàng mặc lại một lần, sau đó mỉm cười với hắn.

Đêm hôm đó nàng từ chối.

Nhưng sáng ngày thứ hai nàng dậy sớm hơn Lục Thủy, sau đó mặc váy đỏ vào, trong nháy mắt khi Lục Thủy tỉnh lại, nàng nở nụ cười hạnh phúc nhất với Lục Thủy.

Lục Thủy, sợ ngây người.

Sau đó nàng đi thay quần áo, nàng vẫn còn nhớ rõ lời nói lúc đó của Lục Thủy: Không tỉnh, lần này không tỉnh, ta mới vừa tỉnh ngủ nên không thấy rõ.

Nghĩ tới đây Mộ Tuyết lại lộ ra nụ cười tươi.

“Lần này có thể bỏ sung tiếc nuôi của hắn.”

Cuối cùng Mộ Tuyết thu thập một chút quần áo, đi ra khỏi phòng.

Lúc đi ra, nàng phát hiện không ngờ Đường di lại ở đây.

“Đường di.” Mộ Tuyết nhỏ giọng gọi.

Đường di nhìn Mộ Tuyết, cười có chút gượng ép:

“Nghe nói người muốn đi Lục gia, Đường di tới xem một chút.”

“Đi Lục gia, nếu có gì không quen thì có thể về sớm một chút, lần này không phải Đường di nhìn chăm chăm Thiên Nữ

Chân Kinh của ngươi.”

Mộ Tuyết có chút ngoài ý muốn, nàng không nghĩ tới Đường di sẽ nói ngay thẳng như vậy, như vậy không phải trực tiếp nói cho nàng, trước đó vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Thiên Nữ Chân Kinh sao?

Nhưng Mộ Tuyết không so đo những chuyện này, mà chỉ gật đầu nói:

“Ta biết.”

“Ngươi định mang Đinh Lương qua đó sao?” Đường di hỏi.

“Ừm, đủ rồi.” Mộ Tuyết gật đầu đáp.

Đúng là đủ rồi! Kiếp trước nàng gả đi còn không mang theo ai, cô độc từ nhỏ đến lớn làm cho nàng không có bất kỳ cảm giác khác thường nào.

Nhưng một thế này nàng dự định mang theo Đinh Lương đến Lục gia.

Ở kiếp trước, cuộc sống của Đinh Lương ở Mộ gia rất thê thảm, nhưng cuối cùng nàng vẫn đòi được Đinh Lương về.

Mặc dù chỉ để lại Thu Vân tiểu trấn, nhưng đối với Đinh Lương thì đây là chuyện hạnh phúc nhất rồi.

Sau đó Mộ Tuyết rời khỏi sân nhỏ, Đường di chỉ đi cùng tới cửa.

Chờ bóng dáng Mộ Tuyết đã biến mất, Đường di mới quay đầu nhìn về phía tấm hoành phi đã được viết thêm tên.

Phía trên đúng là viết tên Mộ Tuyết, nhưng cái tên này lại xiên xiên vẹo vẹo, giống như là do một đứa trẻ viết.

Đúng vậy, Mộ Tuyết không thể nào viết ra chữ xấu như thế.

Chữ ở phía trên là do con gái nhỏ nhất của Đường di, Nhã Lâm viết.

Ài!

Thở dài một tiếng.

Đường Y thật sự không biết Mộ Tuyết có ý gì.

Trước kia nàng cho rằng sự lạnh nhạt trong mắt Mộ Tuyết chỉ là giả vờ, nhưng nàng phát hiện chính mình có khả năng đã sai.

Mộ Tuyết thật sự không thêm để ý tới tất cả những thứ quanh người.

Cho dù là Thiên Nữ Chân Kinh, đối phương cũng không để ý tới.

“Nếu như ta trực tiếp hỏi, có phải nàng sẽ trực tiếp cho ta?”

“Nếu như là vậy, thế thì tất cả những gì ta đã làm trước kia, buồn cười đến mức nào chứ?”

Mộ Tuyết đi ở trên đường nhỏ, nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời, nàng phát hiện hôm nay đám mây trở nên rất dễ nhìn.

Có lẽ là bởi vì sắp có người dẫn nàng đi ngắm nhìn.

Lại một lần nàng bước tới giao lộ đặc sắc của cuộc đời.

Mà giao lộ này có người đang chờ nàng, sự đặc sắc cũng là do người này mang tới.

“Lục Thủy, ta tới.”

—————

Lục Thủy đã ngồi ở trên xe lửa, sáng sớm ngày mai là hẳn có thể trở về Lục gia.

Nhưng đã lâu như vậy rồi, hẳn vẫn chưa nhận được tin tức của gia tộc.

Xem ra cần phải đợi đến ngày mai, đây là một chuyện tốt.

“Thiếu gia, chúng ta vừa mới thăm dò được một chuyện, có chút không bình thường.” Chân Võ nói với Lục Thủy.

Lục Thủy nhìn Thiên Địa Trận Văn, cũng không ngẩng đầu:

“Nói xem nào.”

“Phương tây có một vị Thái Dương Chi Tử, muốn khiêu chiến tu chân giả, hoặc có thể nói là khiêu chiến thế hệ thiên

kiêu trẻ tuổi của tu chân giới.” Chân Võ nói.

“Điểm quan trọng?” Lục Thủy nói.

Hắn không có bất kỳ hứng thú gì với chuyện Chân Võ nói, nếu như chỉ có thế, Chân Võ không nên nói là không bình thường.

Chân Võ do dự, nói:

“Người cuối cùng hắn muốn khiêu chiến chính là, Thiếu gia ngài.”

Ồ?

Lục Thủy có chút hào hứng, hắn khép Thiên Địa Trận Văn lại, ngẩng đầu nhìn về phía Chân Võ:

“Cụ thể làm sao?”

“Người này là Ma Pháp Kỵ Sĩ ở phương Tây, nghe nói là Thái Dương Chi Tử, được gọi là Thái Dương Kỵ Sĩ.

Tuổi tác không lớn, có thể tính là cùng thế hệ với Thiếu gia, nhưng tu vi của hắn đã đạt tới tam giai.

Cả người có Thái Dương Chi Hỏa bao quanh rất chói mắt, tuyệt đối không phải bình thường.

Khoảng thời gian trước hắn tuyên bố muốn khiêu chiến một đám thiên kiêu cùng thế hệ của tu chân giới, bắt đầu từ Đạo Tông, kết thúc ở Lục gia.” Chân Võ nói rõ chi tiết.

“Khiêu chiến Lục gia chẳng khác nào khiêu chiến Thiếu gia.” Chân Linh bổ sung một câu.

Cái này Lục Thủy đã hiểu rõ. Lục gia chỉ có một người Thiếu gia như hắn, thế hệ trẻ tuổi chỉ có thể là hắn, thiên kiêu cũng tốt, phé vật cũng được, đều là hắn.

Lục Thủy rất là tò mò, tất cả mọi người biết hắn là phé vật của Lục gia, không có lý do gì lại chạy tới khiêu chiến hắn cả.

Ở kiếp trước tất nhiên chưa từng xảy ra, ặc, hoặc có thể nói là bị ngăn cản.

Lấy biểu hiện của hắn, trong tộc tất nhiên sẽ không để hắn đi ứng chiến.

Mà ở kiếp trước, lúc này chắc hẳn vẫn còn đang diện bích
hối lỗi.

Nhưng chuyện này đúng là có chút không tầm thường.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 74: Mẹ, Ngài Quá Đáng!

Mặc dù Lục Thủy cảm thấy không bình thường, nhưng cụ thể ra sao thì lại không nghĩ ra.

Nhưng cũng không có gì phải nghĩ, đợi đến khi đối phương tới, bắt lại hỏi là được.

Ngừng lại, Lục Thủy hỏi:

“Thứ tự hấn khiêu chiến ra sao?”

“Tạm thời còn chưa thăm dò được, mà nếu hấn thất bại giữa đường thì sẽ không đến Lục gia nữa.” Chân Võ nói.

Nếu như lúc trước thì hấn còn lo lắng, nhưng bây giờ lại không giống.

Nếu như đối phương thật sự đến khiêu chiến Thiếu gia của bọn họ, chắc chắn có chết cũng không biết chết như thế nào.

Thật sự Chân Võ rất muốn xem thử, tư thái một trận chiến phong thần của thiếu gia.

Không lên tiếng thì thôi, một khi lên tiếng sẽ kinh thiên động địa.

Nhưng lại cảm thấy có chút treo, thiếu gia đi ra ngoài chưa bao giờ dùng tên của mình.

Lục Thủy gật đầu, hấn chỉ có thể chờ đợi Chân Võ thăm dò ra rồi nói tiếp.

Những chuyện này hấn không vội, chuyện ngày mai mới khẩn cấp nhất.

Đọc sách thôi.

—————

Hôm sau.

Lục Thủy xuống xe lừa, cả đêm hôm qua hấn không ngủ, một mực xem Thiên Địa Trận Văn đến sáng.

Muốn trở về nói chuyện hôn ước với ba đại lão, tất nhiên cần phải có chút thực lực.

Đi ra khỏi nhà ga, Lục Thủy liền thấy trận pháp của Thu Vân tiểu trấn còn đang vận hành, hơn nữa còn có một số người đang quan sát cái gì đó.

Lục Thủy có chút kinh ngạc:

“Đã lâu như vậy mà bệnh dịch còn chưa qua?”

“Kỳ thật đã qua rồi, nhưng vì an toàn nên tộc trưởng lệnh cho mọi người kiểm tra thêm.” Chân Võ giải thích.

Chuyện này hắn đã biết được trước khi trở về.

Lúc này có một người phụ nữ đi về phía Lục Thủy, là An Ngữ.

“Thiếu gia, phu nhân báo ngài trở về nhanh.”

Ngừng một chút, An Ngữ nói với vẻ biết ơn:

“Lúc ở thảo nguyên Hoang Vu, đa tạ Thiếu gia cứu viện.”

Lục Thủy hơi kinh ngạc, người này biết được Đông Phương Hạo Nguyệt là hắn?

Nhưng hắn không quan tâm lắm, có thể là do Chân Võ gọi điện thoại.

Dù sao Chân Võ vẫn luôn ở cùng với hắn.

Đương nhiên, coi như đối phương biết cũng không quan trọng.

“Mẹ ta còn nói gì không?” Lục Thủy hỏi.

“Phu nhân nói nàng không thể xuống núi tiếp Thiếu gia, bây giờ đang ở cửa chính Lục gia đợi ngài.” An Ngữ nói.

Lục Thủy phát tay, ý là nếu An Ngữ không có việc gì thì có thể rời đi.

Sau đó An Ngữ cáo lui.

“Mẹ đột nhiên nghênh đón ta? Việc này có chút cổ quái, làm cho người ta có chút lo sợ.” Trong lòng Lục Thủy thầm nghĩ.

Không có được câu trả lời, Lục Thủy cũng chỉ có thể cất bước đi về phía Lục gia.

Nhưng lúc đang đi trên đường phố, đột nhiên có một tiểu nữ hài ngã xuống ngay trước mặt hắn.

Sau đó hắn nhìn thấy gương mặt tiểu nữ hài này đang mếu máo, có vẻ như muốn khóc.

“Người cản đường ta.” Lục Thủy nhìn tiểu nữ hài, bình thản nói.

Tiểu nữ hài nằm rạp trên mặt đất ngẩng đầu nhìn Lục Thủy, dáng vẻ có chút sợ sệt.

“Chân Linh.” Lục Thủy nói.

Chân Linh trả lời, tất nhiên nàng biết Lục Thủy muốn mình loại bỏ chướng ngại vật trên đường.

Nàng lập tức đi đến bên người tiểu nữ hài, sau đó bẻ lên rồi nhẹ nhàng đặt sang một bên, còn hỗ trợ vỗ sạch bụi trên người đối phương.

Lúc này liền có ông lão chạy đến, hắn che trước người tiểu nữ hài, sau đó không ngừng xin lỗi.

“Thật sự xin lỗi, thật sự xin lỗi, gây rắc rối cho mọi người rồi, thật sự rất xin lỗi!”

Lục Thủy nhìn ông lão này một chút, cảm giác đã gặp qua ở đâu đó, nhưng hắn cũng không để ý người này, mà đưa mắt quan sát cửa hàng phía sau, đó là một tiệm mì mới mở.

“Ở kiếp trước hình như không có tiệm này, có rãnh phải đến thử một chút, ăn ngon thì sau đó dẫn Mộ Tuyết đến nếm thử.” Lục Thủy thầm nghĩ.

Sau đó hắn cất bước rời đi, dù sao đã không còn chướng ngại vật trên đường.

Ông lão kia nhìn theo Lục Thủy rời đi, cuối cùng sờ lên đầu tôn nữ đang khóc, nhỏ giọng thầm nói:

“Tìm được rồi, kiểu gì cũng phải trả hết món nợ này.”

Không lâu sau, Lục Thủy đi tới cửa lớn Lục gia.

Quả nhiên hẳn liền thấy được cha mẹ của mình.

“Cha mẹ, sao hai người lại ở đây?” Lục Thủy mang theo sự đề phòng.

“Tới đón con mà.” Đông Phương Lê m cười nói.

“Mẹ, ta cũng không phải trẻ con nữa, mà cũng chỉ là ra ngoài dạo chơi, không phải rất ít mới về nhà, không cần đón chứ?” Lục Thủy nói.

“Không thích mẹ đón sao?” Đông Phương Lê Âm nhìn sang Lục Cổ ở bên cạnh, nói:

“Chàng nói xem con trai thích ai đón?”

Lục Cổ phối hợp, nói:

“Tiểu nha đầu Mộ gia?”

“Ồ!” Đông Phương Lê Âm ồ một tiếng, sau đó quay đầu nhìn Lục Thủy nói:

“Thế thì để nha đầu Mộ Tuyệt tới đón con nhé?”

Vẻ mặt Lục Thủy không thay đổi nhìn cha mẹ mình, trong lòng rất bình tĩnh, cha mẹ hẳn đã chơi qua trò này một lần, lần này hẳn còn mắc lừa nữa sao?

Không thể nào!

“Mẹ, không có chuyện gì thì con trở về nghỉ ngơi đây.” Lục Thủy lựa chọn không quan tâm.

“Chờ một chút.” Đông Phương Lê m nói:

“Đến đây, xem người con ưa thích đến đón con.”

Nói xong, Đông Phương Lê Âm lùi sang bên cạnh.

Trong lòng Lục Thủy cười lạnh, mẹ, lần này sắc mặt của ta sẽ không thay đổi, để ta xem sau này hai người còn có hứng thú... Ngọa tào.

Trong nháy mắt khi Đông Phương Lê Âm lùi lại, Lục Thủy mộng bức, sợ ngây người.

Hắn nhìn thấy cái gì?

Thấy được một vị tuyệt thế mỹ nữ, phì, thấy được Mộ Tuyết với dáng vẻ phục tùng.

Nàng lẳng lặng đứng ở chỗ đó.

Sau đó Lục Thủy nhìn thấy Mộ Tuyết ngẩng đầu nhìn sang, trong nháy mắt lúc bốn mắt gặp nhau, Mộ Tuyết lộ ra nụ cười nhẹ nhàng với hắn.

Nhất tiêu khuynh thành.

Kinh diễm tứ phương.

Lục Thủy cảm thấy gió mùa hè, hoa cỏ ngày xuân, lá rụng mùa thu, bông tuyết mùa đông, ngàn vạn cảnh đẹp trên thế giới cũng không thể so sánh với nụ cười này của Mộ Tuyết.

Nụ cười này đủ để cho Lục Thủy thất thân.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, Lục Thủy đã tỉnh ngộ lại, hắn hoài nghi mình đã chịu ảnh hưởng của mị thuật.

Sao Mộ Tuyết lại ở đây?

Mẹ hắn quá đáng, thế mà lại hổ hắn.

Lục Thủy muốn rời khỏi đây trước rồi tính sau.

Nhưng còn chưa rời đi, Đông Phương Lê m đã mở miệng nói:

“Tiểu Tuyết đến đây, chính thức giới thiệu với con một chút, đây chính là Lục Thủy. Cũng chính là vị hôn phu của con.”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, hơi cúi đầu nói:

“Lục thiếu gia.”

Lục Thủy không nói lời nào.

Nhưng rất nhanh đã bắt gặp ánh mắt nguy hiểm của cha mẹ mình, cuối cùng chỉ có thể bình tĩnh nói:

“Gọi bản thiếu gia, có việc gì?”

Lục Cô: “...”

Đông Phương Lê Âm: “...”

Mộ Tuyết cũng nhẹ nhàng nhéo nhéo ngón tay, rất muốn đánh Lục Thủy.

Nhưng nàng vừa mới uy hiếp Lục Thủy, có loại thái độ này là rất bình thường.

Sau đó Lục Cổ dẫn Lục Thủy đi, lúc đi cha hắn còn nói: Gần đây tu vi của vi phụ có chỗ tịnh tiến, bồi tiếp vi phụ vài chiêu đi.

Lục Thủy: "..."

Buổi trưa cùng ngày.

Lục Thủy ngồi ở trong đình, trên người có không ít chỗ máu ứ đọng.

Là do cha hắn đánh.

Nhưng Lục Thủy không hề để ý, dù sao cũng chỉ đau nhức một chút mà thôi.

Bây giờ việc hắn để ý đến là, không ngờ Mộ Tuyết lại ở nhà hắn.

Đây không phải chuyện gì xấu, phi, đây không phải chuyện gì tốt.

Nhưng có một chuyện rất tốt, đó chính là Mộ Tuyết vẫn là vị hôn thê của hắn, hắn không cần đàm phán với Tam trưởng lão nữa.

Nhưng Mộ Tuyết ở chỗ này lại ảnh hưởng đến hắn.

Bởi vì đây không phải là chuyện đã xảy ra ở kiếp trước, có thể nói là đã kích trí mạng đối với đại kế từ hôn của hắn.

Lúc này Kỳ Khê đi đến:

“Thiếu gia, phu nhân nói ngài hãy dẫn Tiểu thư Mộ Tuyết đến Tàng Kinh các.”

“Lúc nào?” Lục Thủy hỏi.

“Phu nhân nói ngay bây giờ.” Kỳ Khê trả lời.

Sau đó Lục Thủy phát tay, Kỳ Khê lui ra ngoài.

Lục Thủy thở dài một tiếng, tiếp đó đứng dậy đi tìm Mộ Tuyết, có một số việc không thể nào tránh được.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 75: Ta Nói, Lục Thủy Ngươi Nhất Định Phải Chết

Phòng của Mộ Tuyết.

Lúc này Mộ Tuyết đang ngồi ngay ngắn ở trên ghế, nàng đang đợi Lục Thủy tới đón nàng.

Mặc dù Lục Thủy có thể không quá cao hứng, nhưng là sẽ tới.

Mà càng khiến cho Mộ Tuyết yên tâm hơn là, Lục Thủy có lẽ thích nàng, ít nhất trong nháy mắt khi thấy nàng cười kia, hẳn thật thần.

Đây là chuyện rất hiếm gặp, ở kiếp trước Lục Thủy chưa bao giờ thất thần trước mặt nữ nhân khác.

Nhất là trước hôn nhân.

Đình Lương nhìn đại tiểu thư nhà mình, có chút không hiểu, do dự hồi lâu, Đình Lương mới mở miệng nói:

“Đại tiểu thư rất vui vẻ sao?”

Mộ Tuyết sững sốt một chút, sau đó nhìn Đình Lương hỏi:

“Vì sao lại nói như vậy?”

Đình Lương có chút bối rối, nói:

“Chỉ là cảm giác như vậy, mặc dù đại tiểu thư không cười, nhưng nhìn qua giống như rất vui vẻ.

Loại cảm giác này từ khi đại tiểu thư tiến vào Lục gia đã bắt đầu xuất hiện.”

Rõ ràng như vậy sao?

Mộ Tuyết có chút ngoài ý muốn, nhưng đây là ngôi nhà nàng đã sinh sống vô số năm, về đến nhà cảm xúc chuyển biến một chút cũng là chuyện rất bình thường.

Nhất là khi Lục Thủy vẫn còn đó.

Đây là nàng đã rất khác chế rồi.

Ngừng một chút, Mộ Tuyết hỏi Đinh Lương:

“Lục gia có được không?”

Đinh Lương hơi do dự, nói:

“Không biết nữa, nhưng mà giống như rất đơn giản.”

Đúng vậy, cảm giác của nàng chính là rất đơn giản, Lục gia chỉ có tộc trưởng và phu nhân tộc trưởng, cùng một vị đại thiếu gia.

Nơi này không có loại không khí kiềm nén như ở Mộ gia.

Cũng không cần lo lắng chọc tới các thiếu gia tiểu thư khác.

Mộ Tuyết không nói gì thêm, mà đứng dậy đi ra ngoài.

Nàng cảm giác được, là Lục Thủy tới.

--

“Cảm giác thế nào?” Đông Phương Lê Âm nhìn chồng mình hỏi.

“Có chút kỳ quái, nàng thì sao?” Lục Cổ đem vấn đề ném về cho vợ mình.

Đông Phương Lê Âm nâng má suy nghĩ một chút nói:

“Ta cũng cảm thấy là lạ, nói như thế nào nhỉ, ta đối với Mộ Tuyết một chút khoảng cách cũng không có, dường như dù nàng có gọi ta một tiếng mẹ, ta cũng có thể tự nhiên đáp ứng.

Ừm, loại cảm giác này giống như Mộ Tuyết vốn nên là con dâu nhà chúng ta vậy.”

Lục Cổ thở dài một tiếng:

“Thế nhưng con của nàng là cái dạng kia, luôn cảm giác quan hệ của chúng nó sẽ rất khó khăn.”

“Con của chàng cũng không có kém như vậy mà, đôi phương dù sao cũng là hôn thê của nó, nó chắc chắn sẽ không đối với nàng quá tệ, con của chàng chàng lại không biết hay sao?” Đông Phương Lê Âm nói.

Ta chỉ hiểu rõ nó sẽ hổ cha mình, Lục Cổ cực kì muốn nói ra câu này, nhưng lo lắng rằng vợ sẽ lại nói rằng là hẳn chỉ toàn hổ con trai.

Sau đó Đông Phương Lê Âm cũng không thêm đề ý:

“Dù sao để bọn nó chung đụng một thời gian, nhất định có thể đẩy mạnh quan hệ giữa hai đứa.”

“Đúng rồi.” Đông Phương Lê Âm nhớ ra cái gì, lôi kéo Lục Cổ chạy về phía phòng bếp.

“Ta đột nhiên có linh cảm, muốn nấu cho chàng vài món ăn mới.”

Nghe được câu này, trong nháy mắt Lục Cổ biến sắc, lập tức nói:

“Lễ gặp mặt nàng còn chưa gửi ra ngoài, hay là đi đưa trước đi, món ăn để sau hãy nói.”

“Không nha, lễ vật không cần vội, chẳng lẽ chàng không thích ăn?”

“...., thích.”

--

Lục Thủy hiện tại đang đi trên đường nhỏ, Mộ Tuyết đi ngay bên cạnh hẳn, hai người sánh vai nhau mà đi.

Chỉ là Lục Thủy không nói chuyện, Mộ Tuyết cũng không nói gì.

Đình Lương đi theo phía sau, luôn có cảm giác là lạ, nói hai người này thân quen, thì lại cảm thấy có chút xa cách.

Nói hai người xa cách, thì lại cảm thấy giữa họ không có khoảng cách mấy.

Nhất là, bầu không khí này có chút không đúng.

Nhưng là không đúng chỗ nào thì nàng không nói ra được.

Cảm giác giữa hai người này bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ, lại có cảm giác yên bình kì lạ.

Không thể nào hiểu được.

Lục Thủy có chút hoài niệm, đã bao lâu không gần gũi cùng Mộ Tuyết như này rồi?

Đã vài ngày rồi.

Nhưng dưới tình huống bình thường, Mộ Tuyết sẽ tự nhiên mà kéo cánh tay của hắn, đối phương giấu mình cũng thật kỹ.

Hắn vẫn luôn chờ trò mèo của Mộ Tuyết, sau đó chèn ép hai câu.

Đương nhiên, hắn cũng cần chú ý, nếu như chính mình bại lộ, vậy liền thảm hê hê rồi.

Rất nhanh Lục Thủy và Mộ Tuyết đã đi tới Tầng Kinh các.

“Ngươi muốn đến tầng mấy.” Lục Thủy hỏi.

Thân phận của Mộ Tuyết bây giờ chưa đủ, trên thực tế chỉ có thể đi lại ở ba tầng đầu, nếu gả tới rồi thì có thể thoải mái đi lại.

Mộ Tuyết nhìn Tầng Kinh các, trong lòng nhẹ nhàng thờ ra, cuối cùng cũng đã tới.

Trên đường đi nàng kém chút nữa là không nhìn được rồi.

Làm gì có lúc nào đi cùng Lục Thủy mà lại xa cách như vậy.

Ở kiếp trước bọn họ động thủ đánh nhau ba tháng xong cũng không có khoa trương như vậy.

Nàng đến Tầng Kinh các cũng chỉ là vì mẹ muốn để nàng làm quen một chút, cho nên tùy tiện dạo chơi là được rồi.

“Đi tầng ba đi.” Mộ Tuyết nói.

Thật ra chủ yếu là vì tầng ba ít người.

Lục Thủy gật đầu, sau đó đưa Mộ Tuyết lên tầng ba.

Lục Thủy muốn dẫn người lên, chỉ cần không phải lên tầng thứ tư, thì không có người nào dám cản, bọn họ đều không cần phải kiểm tra Mộ Tuyết và Đinh Lương.

Chỉ là có vài người rất là tò mò, không biết nữ nhân này là ai.

Chờ Lục Thủy lên lầu rồi mới có người thấp giọng nói:

“Đó là thiên kim nhà ai thế? Thiếu gia không sợ bị tộc trưởng phạt sao?”

Mặc dù không ai dám cản, nhưng cũng không có nghĩa là người trong tộc đã đồng ý.

Đây không phải là lần đầu tiên Lục Thủy dẫn người đi lên, cũng tuyệt đối không phải là lần đầu tiên bị phạt.

“Người vừa trở về à? Đó là đại tiểu thư Mộ gia Mộ Tuyết, tương lai sẽ là thiếu nữ nãi nãi, đừng nói tầng hai, là tầng ba thì cũng có thể tùy tiện đi lại, thậm chí lên tầng bốn thì cũng không có vấn đề quá lớn, nhưng mà tầng năm thì hẳn là không có khả năng.”

Người vừa mới trở về kia bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra là thiếu nữ nãi nãi tương lai.

Khó trách lại đi gần thiếu gia như vậy.

Lục Thủy mặc dù là phế vật, không có nghĩa là không được mọi người chào đón.

Hắn thế nhưng chưa từng chèn ép bất kì kẻ nào.

Sau đó, ba người Lục Thủy đã đi tới tầng ba, nơi này ngược lại chỉ có hai người, là Chân Võ Chân Linh.

Bọn hắn nhìn thấy Lục Thủy đi lên cùng Mộ Tuyết thì hơi kinh ngạc.

Nhưng cũng không tiến tới chào hỏi, đây là Tầng Kinh các nên không cần.

Sau đó Chân Võ và Chân Linh liếc nhau một cái, đặc biệt thối lui đến một góc hẻo lánh, tốt nhất là không đi chướng mắt bọn họ.

Nếu như là tộc trưởng và tộc trưởng phu nhân tới, bọn hắn đã trực tiếp rời đi rồi.

“Cần cuốn sách nào?” Lục Thủy hỏi.

Hắn tự nhiên cũng nhìn thấy hai người Chân Võ trốn đi, nhưng cũng không nhìn thẳng.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, trong mắt mang theo tia hiếu kì:

“Người biết vị trí sắp xếp sách sao?”

“Không biết, tùy tiện hỏi một chút thôi, lại không có ý định lấy giúp người.” Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết: “...”

Nếu không ta liền uy hiếp người một chút nha, có cần hay không?

Ta cũng sẽ không thật sự hạ sát thủ.

Chỉ là rất nhanh Mộ Tuyết lại cảm thấy khả năng thật sự là lỗi của mình, dù sao Lục Thủy cũng không biết mình sẽ không thực sự giết hẳn.

Mộ Tuyết từ giá sách bên cạnh nhìn quanh một lần, sau đó nàng nhìn thấy một bản ghi chú, là chuyện lạ Viễn Cổ, nàng đã từng xem qua, là một quyển sách khá thú vị.

Sau đó muốn đưa tay lấy.

Chỉ là sau khi giơ tay lên, nàng phát hiện mình với không tới, liền nhón chân lên.

Chỉ còn thiếu một chút nữa.

Ngay lúc nàng còn đang khổ não, lại phát hiện cuốn sách bị một bàn tay duỗi ra từ phía sau cầm lấy, là Lục Thủy.

Lục Thủy cầm quyển sách, nói với Mộ Tuyết:

“Người muốn quyển này?”

Mộ Tuyết gật đầu, trong lòng có chút cao hứng, quả nhiên Lục Thủy đối với nàng vẫn ôn nhu như vậy.

Chỉ là rất nhanh sau đó nàng liền cao hứng không nổi.

Nàng nhìn thấy Lục Thủy đem sách ném tới tầng cao nhất của giá sách.

“Thế này có nhảy lên cũng với không tới.” Lục Thủy nhỏ giọng nói.

Mặc dù đã nhỏ giọng, nhưng Mộ Tuyết chắc chắn vẫn có thể nghe được, hẳn chính là cố ý nói cho Mộ Tuyết nghe.

Mộ Tuyết: "...”

Đợi chúng ta thân quen thêm một chút, người nhất định sẽ phải chết.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 76: Ở Trước Mặt Ta Người Có Tự Ti

Bị Lục Thủy làm như thế, Mộ Tuyết không có ý định xem sách ở chỗ cao nữa, mà tìm ở ngay trước mặt.

Lục Thủy thấy Mộ Tuyết không nói gì, trong lòng thật ra có chút vui vẻ.

Dáng vẻ Mộ Tuyết giận mà không dám nói gì này, đặc biệt thú vị.

Chỉ cần Mộ Tuyết không biết hấn cũng trùng sinh, hấn liền không sợ hãi.

Sau đó Lục Thủy định ngồi xuống quan sát, đợi có cơ hội lập tức xuất thủ.

Chỉ là vừa mới quay người nhắc chân, hấn liền phải dừng lại, bởi vì phía trước hấn có một cô gái nhỏ đang đứng, là Nhị trưởng lão Lục Hữu Đình.

Nhị trưởng lão mặc áo khoác màu trắng, hai tay nàng còn đang cầm trong túi áo.

Lần này ngược lại không mang theo thảo dược.

“Người cản đường ta.” Nhị trưởng lão nhìn Lục Thủy nói.

Lục Thủy đưa tay so sánh chiều cao, rất tò mò nói:

“Ta đột nhiên nghĩ tới một vấn đề.”

“Cái gì?” Nhị trưởng lão bình tĩnh hỏi lại.

“Ngài thấp như vậy, lúc đứng bên cạnh ta có cảm thấy tự ti hay không?” Lục Thủy hỏi.

Nhị trưởng lão không nói gì, nàng chỉ nhìn chằm chằm Lục Thủy một hồi.

Cuối cùng Nhị trưởng lão xoay người vượt qua Lục Thủy, khi đi đến phía sau Lục Thủy, nàng dường như vừa mới nhớ ra cái gì, nói:

“Đến đại sảnh, Tam trưởng lão đang tìm người.”

Lục Thủy gật đầu, không nói gì.

Nói như thế nào đây, vừa rồi khi Nhị trưởng lão đi ngang qua hẳn, hẳn bỗng nhận được một chút cảm giác vô cùng kỳ quái.

Cảm giác như là mình vừa bị quăng xuống, chìm vào trong đất, thân thể vỡ vụn.

Ảo giác, đây nhất định là ảo giác.

Sau đó Lục Thủy rời khỏi Tàng Kinh các, hẳn cần phải đi nhìn gương mặt đòi nợ năm mươi triệu kia của Tam trưởng lão một chút.

--

Mộ Tuyết lúc này còn đang đọc sách, nàng bỗng cảm giác xung quanh có chút an tĩnh, giống như là Lục Thủy đã không còn ở chỗ này nữa.

Nàng quay đầu xem xét, phát hiện chỗ này thực sự không còn bóng dáng Lục Thủy.

Khi nàng muốn đi nhìn bốn phía một chút, thì lại thấy được một cô gái nhỏ.

Đáng yêu...có thể một chút.

Nàng vô ý thức vươn tay bóp khuôn mặt của cô bé.

Bốp.

Vừa mới nhéo một cái, tay Mộ Tuyết trực tiếp bị đối phương hất ra, lúc này Mộ Tuyết mới khôi phục tinh thần, vị trước mắt này chính là Nhị trưởng lão Lục gia.

Mới vừa rồi đúng là phản ứng theo bản năng.

“Không biết lớn nhỏ, mẹ người...” Ngừng một chút, Nhị trưởng lão sửa lại lời nói:

“Cha người không dạy người phải biết kính già yêu trẻ sao?”

Mộ Tuyết từ nhỏ đã không có mẹ, loại tư liệu cơ bản này, Nhị trưởng lão tự nhiên biết rõ.

Mộ Tuyết không nói gì, nàng cũng không biết nói thế nào.

Cha nàng còn thật sự không có dạy.

Nhị trưởng lão đương nhiên cũng không mong chờ sẽ có người trả lời vấn đề này của nàng, nàng ngồi lên trên một cái bàn, hướng về phía Mộ Tuyết nói:

“Ngồi xuống, đưa tay ra.”

Mộ Tuyết đương nhiên sẽ không từ chối, cũng không từ chối được.

Nàng ngồi xuống, sau đó đưa tay ra.

Nàng cũng biết Nhị trưởng lão muốn làm gì.

Chờ Mộ Tuyết vươn tay ra xong, Nhị trưởng lão mới bắt đầu bắt mạch cho Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết là nàng để cho người ta gọi tới, mà nàng tự nhiên là vì muốn chữa bệnh cho Mộ Tuyết.

Phải biết rằng Mộ Tuyết trước đó thiên phú cũng không tồi, đột nhiên tu vi lại hoàn toàn biến mất, tất nhiên sẽ có nguyên nhân.

Mộ gia không có cách, không có nghĩa là nàng cũng không biện pháp gì.

Bắt mạch hồi lâu, Nhị trưởng lão lại nhíu mày lại.

Sau đó nắm tay thu về.

“Ta có bệnh sao?” Mộ Tuyết hỏi.

“Không có.” Nhị trưởng lão đáp.

Chính là vì không có nên mới khiến cho nàng cảm thấy kỳ quái.

Nhị trưởng lão nhìn Mộ Tuyết, cuối cùng hỏi:

“Người nguyện ý gả cho Lục Thủy sao?”

Mộ Tuyết sững sốt, nàng không nghĩ Nhị trưởng lão sẽ hỏi vấn đề này, do dự một chút, nàng không trả lời mình nguyện ý, mà là tương đối uyển chuyển nói:

“Mệnh hôn nhân cha mẹ đã định như vậy, Mộ Tuyết không dám không nghe theo.”

“Nàng không nói láo, kể cả là có, cũng là tránh nặng tìm nhẹ, nàng vậy mà thật sự nguyện ý gả cho Lục Thủy, nếu là nguyện ý thì cũng không phải như ta đã nghĩ.” Nhị trưởng lão trong lòng âm thầm nói.

Bây giờ xem ra, Mộ Tuyết căn bản không có bệnh, chuyện tu vi hoàn toàn biến mất này lại có vẻ như là không ốm mà rên.

Mà lí do duy nhất chính là vì nàng không muốn gả vào Lục gia cho nên cố ý hành động.

Thế nhưng dáng vẻ Mộ Tuyết biểu hiện ra, lại không có chút bài xích nào.

Vậy tức là không phải như thế.

“Sau khi tu vi hoàn toàn biến mất, có từng tu luyện lần nào chưa?” Nhị trưởng lão hỏi.

Mộ Tuyết gật đầu:

“Có.”

Cũng không phải nói láo, nàng thật ra mỗi ngày đều tu luyện.

Nhị trưởng lão không hỏi thêm nữa, mà nói:

“Qua mấy ngày nữa, ta mang ngươi đi ra ngoài, trong mấy ngày này thì làm quen với sinh hoạt của Lục gia đi, có việc ta sẽ tới tìm ngươi.”

Nói xong Nhị trưởng lão liền bước lên một bước, sau đó biến mất ngay tại chỗ.

Mộ Tuyết đưa mắt nhìn Nhị trưởng lão rời đi, trong lòng hơi nghi hoặc, có phải Nhị trưởng lão nhìn ra được gì rồi không?

Trên lý thuyết là không thể nào.

Hay là nàng có suy đoán gì rồi?

Mộ Tuyết không biết, nhưng nàng cũng không lo lắng.

Lúc này Đinh Lương mới đột nhiên lấy lại tinh thần, nàng có chút nghi ngại nhìn bốn phía, nàng làm sao lại vừa mới thất thần rồi?

Nàng đi đến phía sau Mộ Tuyết, nhỏ giọng nói:

“Đại tiểu thư, ta cảm giác nơi này có chút lạ.”

Mộ Tuyết nói khẽ:

“Không có việc gì.”

Đây là do Nhị trưởng lão cố ý làm ra, không có vấn đề gì quan trọng, người khác chẳng qua sẽ không nhìn thấy nàng, càng không nghe được đối thoại của nàng với người khác.

Nhị trưởng lão không thích bị chú ý.

--

Nhị trưởng lão lúc này xuất hiện ở phía ngoài phòng bếp, trong phòng bếp Lục Cổ có vẻ như đang thử đồ ăn gì đó.

Gương mặt có chút khó coi há miệng định cắn một miếng.

Bên cạnh còn có Đông Phương Lê m ánh mắt chờ mong nhìn chăm chăm.

Điều này khiến cho Lục Cổ không thể không ăn.

Mà ngay lúc này, Lục Cổ thấy Nhị trưởng lão đột nhiên xuất hiện, hắn không nói hai lời đem đồ ăn ném về, sau đó chạy ra ngoài.

“Nhị trưởng lão tới, ta đi xem một chút.”

Cứu tinh a.

“Nhị trưởng lão sao lại tới đây?” Lục Cổ chạy ra khỏi phòng bếp, cung kính hỏi.

Lục Cổ vốn chỉ chạy tới chỗ Nhị trưởng lão để được giải phóng khỏi đồng đồ ăn kia của Lê Âm.

Nhưng còn chưa đợi hẳn kịp thư giãn, đã nghe thấy giọng nói bình tĩnh của Nhị trưởng lão:

“Nói đi, ngài thấp như vậy, lúc đứng bên cạnh ta có cảm thấy tự ti hay không?”

Nghe được câu này, Lục Cổ ngây ngẩn cả người.

Hắn nhớ tới cái gì, sau đó cả người như rơi vào hầm băng.

Rét lạnh không gì sánh được.

“Nói.” Nhị trưởng lão một lần nữa mở miệng.

Lục Cổ không có cách nào chống lại:

“Ngài thấp như vậy, lúc đứng bên cạnh ta có cảm thấy tự ti hay không?”

Oanh!!!

Âm thanh truyền từ ngoài vào tận trong phòng bếp.

Tiếp đó là tiếng nói bình tĩnh của Nhị trưởng lão:

“Chuyển lời cho Lục Thủy, sẽ không.”

Sau đó Nhị trưởng lão đi vào phòng bếp, nàng cầm miếng điểm tâm lên cắn một cái, cuối cùng biến mất tại chỗ.

Đông Phương Lê Âm: “...”

--

Nhị trưởng lão xuất hiện ở phía sau ngọn núi của Lục gia.

“Tu vi hoàn toàn biến mất, cũng không bài xích việc giả cho Lục Thủy, thế nhưng thân thể lại không có chút vấn đề nào, căn cơ không hư hại, vẫn đang tu luyện, nhưng không có tiến triển.

Quan trọng nhất chính là, chuyện tu vi của mình hoàn toàn biến mất nàng cũng không để ở trong lòng.

Cái này, không bình thường.

Việc khác thường khẳng định là có quỷ, nha đầu Mộ Tuyết này, không nghi ngờ gì, chắc chắn là có bí mật, hoặc là có điều khó nói.”

Cho nên nàng chỉ hỏi sau đó có tu luyện nữa hay không, những vấn đề khác đều không động tới.

Nhị trưởng lão đem chỗ điểm tâm còn lại bỏ vào trong miệng, tiếp tục nói:

“Mộ Tuyên hẳn là thực sự muốn gả cho Lục Thủy, thật kỳ quái, mắt nàng mù rồi sao?”

“Ngươi thấy thế nào?” Nhị trưởng lão nhìn về phía nơi xa.

Sau khi Nhị trưởng lão hỏi xong câu này, liền không mở miệng nói tiếp.

Phải biết rằng nguyện ý gả cho Lục Thủy, và nguyện ý gả vào Lục gia là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Lúc này, một cơn gió nhẹ thổi qua, chỉ qua vài giây, xung quanh đã khôi phục lại tĩnh lặng, tĩnh lặng một mực kéo dài.

Nhị trưởng lão cũng không nói gì tiếp, nàng cho tay vào túi áo, sau đó rời đi.

Sau khi Nhị trưởng lão rời đi, chung quanh lại thổi lên một trận gió nhẹ, rồi tất cả một lần nữa trở về tĩnh lặng.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 77: Tung Hoành Bốn Biển, Vô Địch Thế Gian

Đại điện Lục gia.

Lục Thủy đứng ở dưới điện, thứ nhìn thấy tất nhiên là gương mặt như người khác thiếu nợ năm mươi triệu của Tam trưởng lão.

“Gặp qua Tam trưởng lão.” Lục Thủy cung kính nói.

“Luyện Thiên Vân Tung Hoành đến cảnh giới nào rồi?” Giọng nói của Tam trưởng lão có chút trầm thấp.

Hắn biết Lục Thủy không hề tu luyện, vì thế mới cố ý hỏi như vậy.

Không để cho Lục Thủy chịu phạt, ai biết đối phương sẽ lại gây ra chuyện gì.

Lục Thủy nhìn Tam trưởng lão, khẽ nói:

“Tam trưởng lão, ta cảm thấy Thiên Vân Tung Hoành không thích hợp với ta.”

Ngay khi Lục Thủy nói xong câu đó, hắn nhìn thấy khước mắt Tam trưởng lão giật một cái, gương mặt năm mươi triệu đang chuyển biến thành gương mặt sáu mươi triệu.

Tam trưởng lão nhìn Lục Thủy, im lặng một lúc lâu, cuối cùng bình tĩnh nói:

“Thế thì ngươi cảm thấy bản thân tu luyện cái gì thì thích hợp? Thiên Địa Trận Văn?”

“Luyện thể.” Lục Thủy nhìn Tam trưởng lão rồi trực tiếp kết luận.

Đương nhiên hắn sẽ không nói mình thích hợp tu luyện Thiên Địa Trận Văn, nhưng luyện thể là chuyện hắn đã nghĩ sâu tính kỹ.

Hỗn Nguyên chi khí của Mộ Tuyết quá mạnh, nhưng dù sao nàng cũng không có tu vi, thân thể chính là nhược điểm.

Mà luyện thể sẽ dễ dàng chịu đựng được công kích của Hỗn Nguyên chi khí.

Cho nên, luyện thể rất phù hợp với hắn bây giờ.

Nhưng ở kiếp trước hắn chưa từng luyện qua, nói thể nào đây, sau đó hắn thấy cái gì cũng đều có thể lĩnh ngộ.

Thứ cao thâm hắn đều hiểu, nhưng những thứ ở cảnh giới thấp, thuộc về điểm mù trong tri thức của hắn, nhất là luyện thể.

Cha hắn là luyện thể, nên hắn không muốn luyện thể, luôn cảm thấy như vậy là đang kế thừa y bát của cha mình.

Bây giờ không phải lúc suy nghĩ chuyện này, địa thể còn mạnh hơn người.

“Luyện thể?” Tam trưởng lão có chút ngoài ý muốn:

“Ngươi nghĩ mình có thể chịu được?”

Luyện thể chính là lấy lực chứng đạo, không phải thứ người bình thường có thể làm được.

Lục Thủy gật đầu:

“Muốn thử xem.”

Trong lòng Tam trưởng lão chửi má nó, trầm giọng nói:

“Nếu như bỏ dở nửa chừng thì sao?”

Đương nhiên là an tâm làm công cụ sinh con, nhưng Lục Thủy không dám nói như vậy, chỉ có thể theo quy củ:

“Mặc cho Tam trưởng lão xử lý.”

“Tháng sau ta sẽ tìm một tu sĩ luyện thể nhị giai đến tỷ thí với ngươi, ta không cần ngươi thắng, chỉ cần không thua quá khó nhìn là được.

Đương nhiên, nếu thua thì đừng có nhắc đến những thiết bị hiện đại kia nữa, dù là cửa lớn Lục gia cũng đừng hòng bước

ra, trừ khi con của người ra đời.” Tam trưởng lão nhìn chăm chăm Lục Thủy rồi nói:

“Có vấn đề gì không?”

Trong lòng Lục Thủy giật mình, may mà chỉ là tu sĩ luyện thể nhị giai, nếu như lợi hại hơn, đời này của hắn sợ rằng không thể ra khỏi cửa lớn của Lục gia?

Ở kiếp trước đừng nói là con trai, dù là con gái cũng không có.

Nhưng một thế này thì, ai mà biết được.

“Không có vấn đề.” Lục Thủy cung kính nói.

Hắn chắc chắn sẽ thắng.

Mặc dù chỉ dùng thể thuật cũng là như thế.

Sau đó Lục Thủy rời khỏi đại điện, hắn cần về nghỉ ngơi.

Ngày mai đi tìm cha hắn thỉnh giáo việc luyện thể.

Ngày hôm sau.

Lục Thủy tỉnh lại rất sớm, hắn vẫn ngồi trong đình đọc sách, lần này không phải xem Thiên Địa Trận Văn, mà là những thứ cần biết về luyện thể.

Thuận tay lấy ra.

Nhìn qua thì hắn đang xem những điều cần biết về luyện thể, nhưng trên thực tế trong đầu đang vẽ Thiên Địa Trận Văn.

Mộ Tuyệt tới, hắn không thể nào xem Thiên Địa Trận Văn một cách trắng trợn.

Nếu bị phát hiện chính mình cũng trùng sinh, không nói đến việc đại kế từ hôn sẽ thất bại, cái mạng này chỉ sợ sẽ mất một nửa.

Hữu Vi Pháp cũng chỉ có thể để sang một bên đã, buổi tối lại hấp thu.

Cũng may hắn hiện tại đã là 3.4, cách tứ giai cũng không xa.

Mỗi lần tấn thẳng một đại cảnh giới, thiên địa chi lực của hắn sẽ ngưng tụ càng nhanh.

Sau tứ giai, chỉ cần cho hắn một chút thời gian, có thiên địa chi lực và thể phách mạnh mẽ, chắc chắn sẽ có cơ hội đánh thẳng Mộ Tuyết.

Sau khi trời sáng tỏ, Lục Thủy khép sách lại, dự định đi tìm cha hỏi thăm chuyện luyện thể.

Nhưng vừa mới đi tới cửa, Kỳ Khê đã xuất hiện.

“Thiếu gia.” Kỳ Khê chào một tiếng, sau đó tiếp tục nói:

“Phu nhân nói Tiểu thư Mộ Tuyết vừa mới tới, chắc chắn chưa quen thuộc với tiểu trấn, vì thế bảo thiếu gia dẫn Tiểu thư Mộ Tuyết xuống đó dạo chơi.”

Lục Thủy: “...”

Nàng còn quen thuộc hơn cả ta.

“Mẹ ta còn nói gì nữa không?” Lục Thủy hỏi.

Hắn dự định từ chối.

“Phu nhân nói bây giờ Tộc trưởng còn đang nằm, nguyên nhân thì giống lần trước, nếu như Thiếu gia không muốn dẫn Tiểu thư Mộ Tuyết xuống đó dạo chơi, thế thì đi qua xem Tộc trưởng.” Kỳ Khê nói.

Lục Thủy sững sốt một chút, cha hắn lại nằm? Nguyên nhân giống như lần trước?

Nguyên nhân gì?

Lục Thủy suy nghĩ một chút, sau đó liền hiểu rõ. Thiếu chút đã đưa dê vào miệng cọp, tạm thời không nên tìm cha hắn thì hơn.

“Mộ Tuyết ở đâu?” Lục Thủy lựa chọn dẫn Mộ Tuyết đi dạo chơi.

Thu Vân tiểu trấn.

Đình Lương đi theo sau lưng Đại tiểu thư nhà mình, thế nhưng nàng không dám tới gần quá.

Nàng luôn cảm thấy sau khi Đại tiểu thư nhà mình đến Lục gia thì đã không giống với lúc trước, nhất là khi ở cùng với Lục thiếu gia.

Xưa nay Đại tiểu thư luôn bình tĩnh, nhưng hôm qua dường như đã rất tức giận.

Đại tiểu thư thay đổi rồi.

Thay đổi làm cho Đình Lương có chút không hiểu.

Trước kia Đại tiểu thư giống như một tiên tử không dính khói lửa trần gian, mà bây giờ Đại tiểu thư giống như đã bước vào hồng trần nhân gian.

Không phải vấn đề có được hay không, mà là rất kỳ quái.

Làm sao Đại tiểu thư có thể thay đổi nhanh như vậy được?

Lục Thủy và Mộ Tuyết sánh vai bước đi trên đường phố.

“Mộ tiểu thư thường xuyên dạo phố sao?” Lục Thủy hỏi.

Mộ Tuyết lắc đầu, khẽ nói:

“Không thường xuyên.”

“Thế ném qua đồ ăn vặt chưa?” Lục Thủy ngừng lại, hần nhìn cửa hàng kem ly bên cạnh rồi hỏi:

“Ví dụ như cái này? Ném qua sao?”

“Ném qua.” Mộ Tuyết nhìn cửa hàng kem ly rồi gật đầu.

Đúng là nàng đã ném qua, mặc kệ là ở Lục gia hay là ở Mộ gia, đều đã ném qua.

Lục Thủy quay đầu nhìn Mộ Tuyết, hỏi:

“Người thích ăn mùi vị gì?”

“Ô mai.” Mộ Tuyết trả lời.

Sau đó trong lòng của nàng có chút chờ mong.

Ở kiếp trước sau khi gả cho Lục Thủy, Lục Thủy đã từng mua cho nàng.

Lục Thủy gật gật đầu, sau đó đi vào cửa hàng kem ly, mua một kem ly ô mai.

Rất nhanh hắn đã lấy được kem ly, sau đó đi đến trước mặt Mộ Tuyết. Khi Mộ Tuyết tưởng rằng hắn sẽ cho nàng, Lục Thủy lại há miệng cắn vào kem ly, sau đó gật đầu nói:

“Ừm, vị ô mai đúng là ngon.”

Mộ Tuyết ngây ra nguyên chỗ: “...”

Ngây thơ.

Sau đó Mộ Tuyết đưa tay nói:

“Đình Lương, lấy bút ký.”

Đình Lương lên tiếng rồi lập tức đưa bút ký cho Mộ Tuyết, đây là thứ hôm qua Đại tiểu thư sai nàng chuẩn bị.

Mộ Tuyết tiếp nhận bản bút ký, sau đó bắt đầu dùng bút ghi chép gì đó.

Lục Thủy nhìn thấy Mộ Tuyết ghi chép thì rất tò mò, hắn vươn đầu ra nhìn thử xem là gì.

Nhưng vừa mới nhìn thấy ghi chép ngày tháng phía trên, Mộ Tuyết đã gấp bút ký lại.

“Lục thiếu gia đang nhìn cái gì?” Sau khi Mộ Tuyết đưa bản bút ký cho Đình Lương, hỏi.

Lục Thủy cắn kem ly, lạnh lùng nói:

“Không có gì.”

Ghi thì cứ ghi, hắn cũng không sợ.

Sau khi Lục Thủy mang theo Mộ Tuyết đi dạo một vòng, hắn phát hiện Mộ Tuyết lại bắt đầu ghi chép.

Hắn rất ngạc nhiên Mộ Tuyết đang ghi cái gì.

Khi Lục Thủy muốn hỏi thăm, Chân Võ Chân Linh lại đột nhiên đi đến bên cạnh bọn họ.

Lần này người nói chuyện chính là Chân Linh:

“Thiếu gia, Mộ tiểu thư! Tam trưởng lão phân phó, nói để Mộ tiểu thư đi một chuyến đến sau núi, có người muốn gặp.”

Lục Thủy rất tò mò, nhưng rất nhanh đã nghĩ thông suốt, chắc là Nhị trưởng lão.

“Người dẫn Mộ tiểu thư đi qua đó.” Lục Thủy phân phó.

Chân Linh gật đầu, sau đó nhìn về phía Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết thu hồi bản bút ký, khẽ nói:

“Làm phiền rồi.”

Nàng tất nhiên cũng biết là Nhị trưởng lão tìm nàng.

Sau đó Chân Linh dẫn theo Mộ Tuyết rời đi, nhưng Lục Thủy vẫn rất để ý đến bản bút ký của Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết ghi cái gì thế nhỉ?

Việc ác của mình?

Hừ, ai sợ chứ!

Ở Lục gia, Lục Thủy hẳn đã sợ qua ai?

Không nói tiền kỳ, cứ nói trung kỳ đi, lúc này đừng nói là Tam trưởng lão, ngay cả Đại trưởng lão cũng phải nhìn sắc mặt của hắn để làm việc.

Lục Thủy hẳn hoành hành ở Lục gia không ai có thể ngăn cản, xưng bá Lục gia vô số năm chưa bao giờ gặp qua kinh địch, chẳng lẽ hắn lại sợ Mộ Tuyết trả thù?

Buồn cười.

Buồn cười đến cực điểm.

Sau đó Lục Thủy nhìn về phía Chân Võ, nói:

“Chân Võ, tu chân giới có bán bảo hiểm hay không? Ví dụ như loại tàn tật cấp hai.”

Dịch: MB_Boss

Chương 78: Lưu Hỏa Sẽ Đánh Võ Thần Thoại

Nghe được lời nói của Lục Thủy, Chân Võ có chút không thể hiểu được.

Nhưng vẫn lắc đầu nói:

“Thiếu gia, không có thứ này.”

“Thật sao?” Trong mắt Lục Thủy mang theo sự phiền muộn mà người khác không thể nào hiểu được.

Tất nhiên Chân Võ không thể hiểu, nhưng hắn chuyển sang nói về chính sự:

“Thiếu gia, ta mới lấy được danh sách khiêu chiến của Thái Dương Kỵ Sĩ từ chỗ Lạc Phong.”

Nói xong, Chân Võ lấy ra một tờ giấy rồi đưa cho Lục Thủy.

Lục Thủy cầm lấy tờ giấy, có chút nghi ngờ:

“Lấy từ chỗ của Lạc Phong? Không phải đã sai người của Lục gia đi nghe ngóng rồi sao?”

Chân Võ lắc đầu, nói:

“Mặc dù lai lịch của Lạc Phong có chút bí ẩn, nhưng tin tức lại linh thông hơn so với người khác. Mà mấy người Tộc trưởng hình như không quan tâm đối với chuyện của Thái Dương Kỵ Sĩ lắm, cho nên tin tức bên phía chúng ta chậm hơn một chút.”

Lục Thủy gật đầu, chắc hẳn Lục gia không có ý định để hắn xuất chiến.

Chuyện này rất rõ ràng, để hắn xuất chiến chẳng khác nào đưa đi cho người ta đánh. Còn việc bọn hắn sẽ giải quyết như thế nào, Lục Thủy không quan tâm lắm.

Hắn có ý nghĩ của mình.

Sau đó Lục Thủy mở danh sách ra:

Đạo Tông Kinh Hải, Kiếm Nhất phong Kiếm Khởi, Huyền Thiết tông Thiết Trụ, Trùng cốc Diệu Ngữ Sinh.

Đây là mấy người phía trước, sau đó Lục Thủy nhìn đến cuối cùng, đó chính là Lục gia, Lục Thủy.

Như vậy cũng không có gì, nhưng điều khiến người ta phải suy ngẫm chính là, phía trước Lục gia là Ân Thiên tông Lưu Hỏa.

“Ân Thiên tông không có ý kiến gì sao?” Lục Thủy hỏi.

Tất nhiên Chân Võ biết Lục Thủy đang hỏi cái gì, lập tức lắc đầu nói:

“Không ai biết Ân Thiên tông có thái độ gì, nhưng sở dĩ Lưu Hỏa có thể lên danh sách, là bởi vì gần đây danh tiếng quá nổi.

Mặc kệ là thật hay giả, chỉ cần Lưu Hỏa bại, chẳng khác nào Ân Thiên tông đã bại.”

“Khi nào thì bắt đầu?” Lục Thủy lại hỏi.

“Hôm nay.” Ngừng một chút, Chân Võ lại nói:

“Chỉ cần có kết quả, Lạc Phong sẽ nhanh chóng đưa thư thông báo.”

Lục Thủy gật đầu ra hiệu đã biết.

Nhưng hắn cũng muốn chuẩn bị sớm, mà còn phải mượn cơ để ra ngoài một chuyến.

Đương nhiên, còn phải chuẩn bị một số chuyện đặc biệt. Bây giờ hắn cũng không mạnh, có một số việc không thể lỗ mãng được.

—————

Đạo Tông.

Kinh Hải cầm kiếm mà đứng, lúc này cánh tay của hắn bắt đầu nứt ra, một dòng máu chảy xuôi xuống phía chuôi kiếm.

Khi máu chạm phải thân kiếm, bỗng nhiên kiếm của hắn vỡ vụn.

Phốc!

Kinh Hải phun một ngụm máu tươi ra ngoài, hắn đã thảm bại và trọng thương.

Mà đứng trước mặt hắn là một người thanh niên, phía sau người thanh niên có một vòng ánh sáng chói lóa, tỏa ra sự thần thánh không gì sánh được.

Thái Dương Chi Tử, Thái Dương Kỵ Sĩ, Ryle.

“Người bại.” Thái Dương Kỵ Sĩ Ryle nhìn Kinh Hải, bình tĩnh nói.

Cũng không đợi Kinh Hải mở miệng, Ryle lại nói:

“Thất bại là số mệnh của ngươi, ngươi không thể nào phản kháng.”

Kinh Hải cố gắng để cho bản thân đứng thẳng, hắn nhìn người thanh niên trước mắt, nói:

“Ở trong danh sách của ngươi, có Ân Thiên tông không?”

Mặc dù Thái Dương Kỵ Sĩ Ryle không hiểu ý của đôi phương, nhưng vẫn gật đầu:

“Có.”

“Người bị khiêu chiến của Ân Thiên tông là ai?” Kinh Hải lại hỏi.

Bây giờ hắn đã lung lay sắp đổ, dường như một trận gió cũng có thể thổi ngã hắn.

Nhưng hắn vẫn chưa nói xong, tuyệt đối sẽ không để bản thân ngã xuống.

“Ân Thiên tông, Lưu Hỏa.” Đây là câu trả lời của Thái Dương Kỵ Sĩ Ryle.

Nghe được câu trả lời này, khoe miệng Kinh Hải lộ ra nụ cười, nói:

“Người bại.”

Thái Dương Kỵ Sĩ Ryle nhìn Kinh Hải một lát, sau đó hỏi:

“Ta thua rồi?”

“Đúng, ngươi bại.” Kinh Hải yếu ớt nói:

“Bại giống như ta, thất bại là số mệnh đã định sẵn của ngươi, ngươi không thể nào phản kháng được.”

Lời nói của Kinh Hải làm cho rất nhiều người bất ngờ. Không nói đến Thái Dương Kỵ Sĩ, dù là rất nhiều người của Đạo Tông cũng như vậy.

Bọn hắn không thể hiểu được, sự tự tin đó của Kinh Hải ở đâu ra, hay chỉ đang cố ý làm như thế?

Lúc này, ánh sáng trên người Thái Dương Kỵ Sĩ Ryle bắt đầu nở rộ, hắn nhìn chăm chăm Kinh Hải rồi nói:

“Ngươi có biết, từ khi ta sinh ra đến giờ, chưa từng bại một lần? Cuộc đời của ta giống như một bộ thần thoại.”

Giọng nói của hắn mang theo khí thế mệnh mệnh, tràn đầy thần thánh, lời nói của hắn lan rộng tựa như chân lý.

Theo giọng nói lan truyền ra ngoài, ánh sáng trên người hắn càng nhanh chóng nở rộ hơn.

Nhưng trong nháy mắt, ánh sáng đã công kích đến Kinh Hải.

Kinh Hải nhẹ nhàng nâng thanh kiếm trong tay lên, hắn muốn phản kháng, mặc dù không còn sức để đánh một trận, nhưng hắn sẽ không khuất phục.

Sức mạnh của hai bên đụng vào nhau.

Một tiếng nổ vang lên.

Kinh Hải không thể chịu được sức mạnh cường đại này, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Phốc ~

Một ngụm máu tươi theo đó phun ra ngoài.

Bịch một tiếng, Kinh Hải rơi xuống mặt đất, thân thể không còn sức lực lăn mấy vòng trên mặt đất theo quán tính.

Ý thức của Kinh Hải bắt đầu mơ hồ, hấn nằm trên mặt đất nhìn lên bầu trời, hấn biết mình sắp mất đi ý thức.

Lúc này, hấn há to miệng, nói ra lời cuối cùng trước khi hôn mê:

“Vào ngày người gặp phải Lưu Hỏa, chính là ngày thần thoại bị đánh vỡ.”

Nói xong câu đó, Kinh Hải trọng thương hôn mê.

Bởi vì đang ở trong Đạo Tông, Thái Dương Kỳ Sĩ Ryle không thể nào hạ sát thủ, nhưng ở hai hàng lông mày của hấn có một tia âm u.

Khi rời khỏi Đạo Tông, hấn liếc nhìn về phía bầu trời:

“Ta sẽ thua sao?”

“Không, ta sẽ không thua. Trong cùng thế hệ hiện nay, ta chính là thần thoại.”

Mãi đến lúc này, sự âm u trên hai hàng lông mày của hấn mới biến mất, đã trở về thần thánh như trước đây.

Không chỉ có vậy, khí thế trên người hấn, hoặc có thể nói là quang sáng sau lưng hấn đã càng thêm chói mắt sau khi đánh bại Kinh Hải.

Khí thế ngày càng tăng cao.

Nếu như tiếp tục chiến thắng, hấn sẽ giống như mặt trời ở giữa thế gian, đưa ánh sáng chiếu thẳng vào Lục gia.

Đây mới là mục đích của hấn. Mặc dù Lục Thủy của Lục gia không ứng chiến, nhưng quang sáng phía sau hấn khi được vô số người nhìn chăm chú sẽ tạo thành một loại niệm, loại niệm mà tất cả mọi người đều biết hấn sẽ khiêu chiến Lục gia Lục Thủy, nó sẽ khóa chặt Lục gia Lục Thủy.

Nơi mà ánh sáng chiếu đến, Lục Thủy sẽ phải chịu vô số đả kích, cho đến khi đạo tâm vỡ nát.

Đây chính là mục đích cuối cùng trong chuyến đi này của bọn họ.

Lục gia.

Lục Thủy ngồi trên quảng trường, hấn đang xem phương pháp luyện thể thích hợp. Mà hấn còn cần tự lý giải, để cho bản thân thử tu luyện.

Căn cứ vào phản hồi của bản thân, hấn phát hiện thiên phú luyện thể của mình cũng không cao.

Chắc đây cũng là nguyên nhân mà cha hấn chưa bao giờ để cho hấn luyện thể.

Nhưng có sự tăng cường của Vô Vi Pháp, vẫn có thể thử một chút.

Lúc này Chân Võ đi đến bên người Lục Thủy, nói nhỏ:

“Thiếu gia, vừa mới thu được tin tức Lạc Phong truyền tới, đã có kết quả trận chiến đầu tiên.”

Lục Thủy nhìn về phía Chân Võ, không nói gì, vẫn chờ đợi Chân Võ nói tiếp.

“Đạo Tông Kinh Hải bại, nhưng trước khi hấn thua đã nói một câu gây ra náo động.” Chân Võ nói.

“Hấn nói gì?” Đây cũng là chuyện làm cho Lục Thủy có chút hiếu kỳ.

“Hấn nói với Thái Dương Kỵ Sĩ: Vào ngày người gặp phải Lưu Hỏa, chính là ngày thần thoại bị đánh vỡ.” Chân Võ nói.

Khi nói ra câu này, Chân Võ có cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Bởi vì Thiếu gia của hấn chính là Lưu Hỏa trong miệng người khác, chính là Lưu Hỏa có thể đánh vỡ thần thoại.

Khi Thiếu gia hấn đánh vỡ thần thoại, chính là ngày thần thoại mới sinh ra.

“Thần thoại?” Lục Thủy rất tò mò.

“Là như vậy, Thái Dương Kỵ Sĩ tự xưng là từ khi sinh ra đến nay chưa từng bại một lần, hấn là một bộ thần thoại sống.” Chân Võ giải thích.

Lục Thủy không để ý đến câu nói này, mà hỏi:

“Còn bao lâu nữa là đánh tới Lưu Hỏa?”

Hắn không có hứng thú với việc đánh võ thần thoại, nhưng hắn lại có chút hứng thú với việc đối phương cố ý nhắm vào Lục gia.

Hắn muốn biết đối phương đang nhắm vào Lục gia, hay là nhắm vào Lục Thủy hắn.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 79: Trưởng Lão Thứ Tư

Nghe được câu hỏi của Lục Thủy, Chân Võ suy tư trong lòng, nói:

“Theo tình hình hiện tại, khả năng chỉ chừng năm ngày, còn tùy theo tiến độ sau đó của Thái Dương Kỵ Sĩ, nhưng chắc chắn sẽ không sớm hơn ba ngày.”

Lục Thủy gật đầu, hẳn còn tưởng rằng Thái Dương Kỵ Sĩ muốn mỗi ngày làm một trận, như vậy hẳn ngược lại sẽ có đầy đủ thời gian chuẩn bị.

Nhưng tên kia một ngày lại có thể đánh những hai trận, cái này cũng có nghĩa là bên người Thái Dương Kỵ Sĩ kia có ít nhất một vị cường giả.

Nếu không thì tên kia cũng không có khả năng trong thời gian ngắn như vậy lại có thể chạy đến chỗ mục tiêu kế tiếp.

Cũng may hẳn đã nghĩ tới việc chuẩn bị kỹ càng.

Sau đó Lục Thủy để Chân Võ lui xuống, có tình huống mới thì lại đến báo cho hẳn biết.

Chờ Chân Võ rời đi xong, Lục Thủy tạm thời bỏ lại việc học tập thể thuật, hẳn muốn nhận được thêm tin tức về Thái Dương Kỵ Sĩ, cho nên phải cân nhắc làm thế nào mới có thể dưới mí mắt một vị cường giả bắt Thái Dương Kỵ Sĩ đi.

“Chỉ cần làm tốt việc chuẩn bị, bắt người mang đi cũng không khó, nhưng nếu là một vị Thông Thức cường giả, thì cũng sẽ có độ khó nhất định.

Lại còn là người nổi bật bên trong đám tam giai.

Xem ra cần phải lên kế hoạch thật cẩn thận, thiên địa chi lực cũng cần phải ngưng tụ nhiều hơn.” Lục Thủy im lặng tự nhủ.

--

Phía sau núi.

Mộ Tuyết một mình tiến về phía sau núi, Đinh Lương và Chân Linh đều dừng lại ở giao lộ phía sau.

Phía sau núi Lục gia, người bình thường căn bản không có cách nào tiến vào.

Đi được không bao lâu, Mộ Tuyết đã nhìn thấy một căn phòng trúc, gần đó trồng một số lượng lớn linh dược, nhưng không có loại nào là linh dược bình thường.

Bên trong Lục gia cũng có vườn linh dược, trong đó trồng số lượng lớn các loại linh dược trân quý.

Thế nhưng so với nơi này, thật đúng là tiểu vu gặp đại vu*.

*Tiểu vu gặp đại vu: Vu là người giả làm thần làm quỷ thay người khác cầu khẩn thời xưa. Ý là tiểu phù thủy gặp đại phù thủy thì không thể nào thi triển pháp thuật được. Sau này dùng để ví von người này còn kém xa người kia.

Phía trước phòng trúc có một tiểu nữ hài đang ngồi trên một cái ghế nhỏ hái linh dược.

Bên cạnh nàng là đồ giả thuốc.

Sau khi Mộ Tuyết tới, Nhị trưởng lão liền ngẩng đầu nhìn Mộ Tuyết một chút, rồi hướng về Mộ Tuyết ý bảo nàng ngồi xuống, thuận tiện giúp mình giả thuốc.

Mộ Tuyết đương nhiên hiểu ý, đi tới ngồi trên cái ghế nhỏ hỗ trợ.

Nhìn Mộ Tuyết ngồi xuống giả thuốc, Nhị trưởng lão mới hỏi:

“Ở Lục gia đã quen chưa?”

Mộ Tuyết khẽ gật đầu:

“Được tộc trưởng và phu nhân tộc trưởng chiếu cố, cho nên rất nhanh đã có thể làm quen.”

Mộ Tuyết nói là sự thật, tộc trưởng và phu nhân tộc trưởng đặc biệt vô cùng chiếu cố nàng.

Luôn có cảm giác hai người họ đều đã xem mình như con dâu, dù sao thì nàng cũng giống vậy, đối với nàng mà nói đó

chính là cha mẹ.

Nàng thậm chí còn muốn gọi họ là cha mẹ, chỉ là không thể.

“Người có hiểu được mình có thể đi vào sau núi nghĩa là thế nào không?” Nhị trưởng lão sắp xếp lại số linh dược vừa hái được, nói.

Mộ Tuyết lựa chọn lắc đầu.

Nhị trưởng lão không nói tiếp, Mộ Tuyết rất thông minh, có nhiều thứ nàng tuy lắc đầu nhưng không có nghĩa là không hiểu.

“Hai ngày nữa ta muốn tới dãy núi Thiên Tuyết, người đi cùng ta đi.”

Ngừng lại một chút, Nhị trưởng lão nói:

“Đi thử một chút xem có thể để cho người tu luyện lại từ đầu hay không.”

Mộ Tuyết gật đầu, dãy núi Thiên Tuyết là của Lục gia, muốn đi vào rất khó khăn, hiện tại cũng chỉ có ba vị trưởng lão trong tộc mới có thể đi vào được.

Trong số ba vị trưởng lão, Nhị trưởng lão là người thường đi tới đó nhất.

Đương nhiên, có thể được một trong ba người mang đến đó, cũng đồng nghĩa với người này đã là người của Lục gia.

Nhìn thấy Mộ Tuyết gật đầu, Nhị trưởng lão lại nói:

“Nếu như không biết dãy núi Thiên Tuyết là chỗ nào, thì đi một chuyến đến tầng ba Tàng Kinh các, tìm một quyển tên dãy núi Thiên Tuyết mà xem.

Người sẽ biết rõ.”

Mộ Tuyết nhìn Nhị trưởng lão, gật gật đầu.

Nàng biết Nhị trưởng lão đây là muốn nói cho nàng một chút tin tức.

Ví như thân phận của nàng, hiện tại đã được Nhị trưởng lão của Lục gia công nhận.

Hơn nữa cũng đã xem nàng như một phần của Lục gia.

Nhị trưởng lão tuy không nói, nhưng sẽ truyền lại tin tức.

Cho nên Nhị trưởng lão nhiều khi có thể nói là rất đáng yêu.

‘Nhưng mà hai ngày sau đã phải đi ra ngoài, cũng không biết là đi bao lâu, như này liền không có biện pháp thân quen thật tốt với Lục Thủy.’

‘Không thân quen gì với Lục Thủy, lại không để cho hắn thích ta, thì làm sao đánh hắn đây?’

Ở kiếp trước, nàng và Lục Thủy được công nhận là người mạnh nhất Lục gia, mạnh đến mức người nhà họ Lục cũng không hiểu rõ được tình trạng của hai người.

Tất cả mọi người đều không biết rốt cuộc là trong hai người bọn họ thì ai mạnh hơn.

Chỉ biết nếu hai người đánh nhau thì Lục Thủy cũng không nắm chắc phần thắng.

Nhớ tới Lục Thủy, Mộ Tuyết liền vô ý thức gỡ tóc xuống, trên đời này chỉ có hai người họ biết cảnh giới của ai cao hơn.

“Việc hôn ước cố định đã thành sự thật, Lục Thủy vẫn không thắng được ta.” Mộ Tuyết trong lòng âm thầm nghĩ.

“Lục Thủy có chỗ nào tốt?” Đột nhiên một giọng nói truyền vào trong tai Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết liền vô thức đáp:

“Cái gì cũng đều vô cùng...”

Nói đến đây, Mộ Tuyết mới phản ứng được, nàng lập tức nhìn sang Nhị trưởng lão đang đứng bên cạnh nhìn mình chằm chằm, sau đó nhắm mắt nói mò:

“Cái gì cũng đều rất lạ lẫm, cho nên ta không có cách nào trả lời vấn đề này, có lẽ quen thuộc nhau hơn một chút thì mới biết được.”

Nói xong câu đó, Mộ Tuyết liền cúi đầu tiếp tục giã thuốc, nàng cảm giác cả mặt mình đều muốn đỏ bừng lên.

Phải biết rằng trong nhận thức của Nhị trưởng lão, nàng và Lục Thủy cũng chỉ là mới quen biết, nếu vừa nãy nói là cái gì của hắn cũng tốt, thì ai biết Nhị trưởng lão sẽ nghĩ thế nào về nàng.

Lục Thủy có được không?

Lục Thủy cũng không tốt đẹp gì.

Ngẫu nhiên khiến cho người ta phải nhớ mong, khiến cho người ta sau khi gặp qua sẽ bắt đầu tưởng niệm, lại còn đắc tội người ta, khiến cho người ta muốn đánh một trận.

Nhị trưởng lão có chút không hiểu nhìn Mộ Tuyết, nhưng cũng không hỏi nhiều, càng không đi đùa giỡn Mộ Tuyết.

Nàng lại không phải Lê m.

--

Trong đêm.

Khi Lục Thủy trở về phát hiện Mộ Tuyết cũng vừa lúc quay lại từ chỗ Nhị trưởng lão, cũng không biết Nhị trưởng lão tìm nàng làm gì.

Nhất là lúc đi ngang qua hắn phát hiện Mộ Tuyết ả ả như đang trừng mắt nhìn hắn, còn Nhị trưởng lão thì đưa mắt khinh bỉ hắn, làm sao lại có chuyện liên quan đến hắn rồi?

Lục Thủy về phòng, sau đó lấy ra một khối ngọc cuộn.

Đây là một khối ngọc dẫn linh không tẻ, rất thích hợp để khắc họa trận pháp.

Đây là đồ vật vì Thái Dương Ky Sĩ mà chuẩn bị.

Tự nhiên là át chủ bài của hắn.

Sau đó Lục Thủy bắt đầu dùng thiên địa chi lực là ngọc bàn khắc họa trận pháp.

Chỉ là khi khắc được một nửa, hắn đột nhiên nghĩ tới một chuyện:

“Cần phải chọn cho mình một địa điểm, muốn chiếm ưu thế thì sân nhà là thích hợp nhất.”

Lục Thủy không phải loại người cỏ hủ, cũng không phải loại tự đại đến mù quáng, đối phương có chỗ dựa vững chắc, vậy thì hẳn cần chiếm hết những ưu thế còn lại.

Quyết định xong, hắn tiếp tục chuẩn bị, chuẩn bị xong liền bắt đầu tu luyện Vô Vi Pháp (chính là đọc sách).

Hôm sau.

Lục Thủy dậy rất sớm, hắn cần đến tiểu trấn Thu Vân.

Khi Lục Thủy đi vào tiểu trấn Thu Vân, Chân Võ Chân Linh liền xuất hiện bên cạnh hắn.

“Thiếu gia, tối hôm qua khi Kiếm Khởi của Kiếm Nhật Phong thua, muội muội của Kiếm Khởi là Kiếm Lạc lúc tức giận, đã hét lên một câu.” Chân Võ nói.

Lục Thủy không quay đầu lại, tiếp tục tiến về phía trước, Chân Võ đi phía sau vẫn tiếp tục nói:

“Kiếm Lạc nói: Cảnh giới của ngươi cao hơn so với ca ca của ta, còn có quà tặng của Viễn Cổ, thắng thì có gì hơn người? Có bản lĩnh thì ngươi đấu thắng Lưu Hỏa của Ân Thiên Tông đi.

Đạo Tông Kinh Hải nói không sai, ngươi căn bản không phải đối thủ của Lưu Hỏa, chỉ cần là đã nhìn thấy Lưu Hỏa xuất thủ thì đều sẽ biết chuyện này.”

Ngừng một chút, Chân Võ lại nói:

“Thiếu gia, thanh danh của người bây giờ bị bọn họ cưỡng ép nâng lên như vậy, đến lúc đó nếu thiếu gia ứng chiến thì chắc chắn sẽ có rất nhiều người vây xem, như vậy thật sự không có vấn đề gì sao?”

Chân Võ và Chân Linh đều rất lo lắng, nếu như có thể đem chuyện này nói cho người trong tộc.

Đến lúc đó tộc trưởng ra mặt, cơ bản sẽ không có vấn đề gì.

Đừng nhìn tộc trưởng còn trẻ như vậy mà đánh giá thấp, bọn hắn đều biết tộc trưởng tuy thế nhưng mạnh vô cùng.

Có lần bọn hấn vô tình nghe Tam trưởng lão nói, trôi qua nhiều năm như vậy, tộc trưởng hiện tại là người duy nhất có hi vọng trở thành Trưởng lão thứ tư.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 80: Quỷ Xuông Xin Con Một Chuyện

Đối với sự lo lắng của Chân Võ, Lục Thủy chỉ nói:

“Không có vấn đề gì lớn, nhưng cần chuẩn bị một chút.”

“Thiếu gia muốn chuẩn bị như thế nào?” Chân Võ hỏi.

Lục Thủy vẫn chậm rãi đi lên phía trước:

“Thả ra lời đồn, cứ nói Lưu Hỏa ở Thiên Vân Phong chờ Thái Dương Kỵ Sĩ đến.”

Đây là ý tưởng tối hôm qua Lục Thủy nghĩ tới, Thiên Vân Phong là một ngọn núi căn cõi, không thuộc về bất cứ thế lực nào, như vậy đã đủ với Lục Thủy rồi.

“Thiên Vân Phong?” Chân Võ không nghĩ tới Thiếu gia đã chọn xong cả địa điểm rồi.

Sau đó Chân Võ suy tư một chút, nói:

“Thiếu gia muốn nắm giữ quyền chủ động? Nhưng mà, cho dù chúng ta lựa chọn địa điểm trước, vẫn không thể có ưu thế gì.”

“Có một ưu thế, Thiên Vân Phong cách nơi này không quá xa.” Chân Linh đột nhiên nói.

Chân Võ nghe được câu này đã hiểu ra ngay, khoảng cách gần tương đương với việc có thể cứu viện kịp thời.

Đó là một chuyện tốt.

Còn Lục Thủy thì không nghĩ đến những chuyện này, nhưng cũng không có ý định nói rõ ràng, chỉ nói rằng:

“Để Lạc Phong đi làm là được.”

Chân Võ đồng ý, sau đó nói:

“Ta có hỏi thăm qua giá cả của Lạc Phong, hẳn bảo không gấp, nói là về sau nếu có khó khăn gì, hy vọng Thiếu gia có

thể giúp đỡ. Hấn nói, nhất định là việc trong khả năng của Thiếu gia.”

Trong khả năng? Thế thì phạm vi quá rộng, Lục Thủy thâm nghĩ trong lòng.

Nhưng hấn cũng không từ chối:

“Được.”

Lạc Phong không phải là người của Lục gia, làm việc vẫn cần nói đến tiền công.

Nếu đối phương không cần thì lại có chút không bình thường.

Sau đó Lục Thủy lấy ra một khối ngọc ném cho Chân Võ, nói:

“Đi đến đỉnh Thiên Vân Phong, bóp nát nó ra.”

Chân Võ kiểm tra khối ngọc một chút, phát hiện cũng không có gì đặc thù, nhưng hấn cũng không hỏi nhiều, gật đầu nói:

“Vâng.”

Sau khi an bài tất cả, Lục Thủy còn thiếu một lý do để đi ra ngoài.

Phải thương lượng với mẹ hấn một chút, nếu không được nữa thì sẽ lấy cớ là ra ngoài luyện thể.

Vấn đề không lớn lắm, ăn bữa sáng trước.

—————

Trên đại điện.

Tam trưởng lão ngồi ở vị trí cao nhất, bên dưới chính là Lục Cổ.

“Nghe nói Thái Dương Chi Tử của phương Tây muốn khiêu chiến Lục gia chúng ta?” Tam trưởng lão hỏi.

“Đúng thế.” Lục Cổ đáp, việc này hấn đã sớm biết.

“Người định làm gì?”

“Xâm phạm vào địa phận Lục gia ta, giết.”

Lục Cổ nói một cách bình tĩnh, phảng phất không phải chuyện gì to tát.

Khiêu chiến con của hấn?

Ai cho bọn chúng lá gan?

Tam trưởng lão ngửa người dựa vào ghế, nói:

“Lần này ngươi không cần xuất thủ, ta sẽ chú ý trận chiến cuối cùng. Lúc cần thiết ta sẽ ra tay.”

Lục Cổ có chút ngoài ý muốn. Mặc dù Tam trưởng lão vẫn luôn trông coi Lục gia, nhưng cũng chỉ là chuyện của Lục Thủy, những chuyện khác gần như không hỏi đến.

Lần này lại tự mình ra tay.

“Lai lịch của đối phương là thật sao?” Lục Cổ tò mò hỏi.

Hấn đã điều tra Thái Dương Chi Tử kia, nhưng tài liệu rất kỳ quái, nghe nói là đứa trẻ sinh ra từ mặt trời, có chút ly kỳ, khó có thể phân biệt thật giả.

Nhưng chuyện này không ảnh hưởng đến việc hấn hạ sát thủ.

Tam trưởng lão bình tĩnh nói:

“Từ chỗ Đại trưởng lão biết được, hấn thật sự là Thái Dương Chi Tử. Mà trong cổ tịch của bọn hấn, mặt trời chính là Thái Dương Thần. Có được thân phận như vậy, còn dám tùy ý đi lại ở tu chân giới, ngươi nói người hộ đạo bên cạnh hấn có cấp bậc gì?”

Lục Cổ đã hiểu, thế thì hấn sẽ không cần nhúng tay vào việc này.

Về phần đánh giết Thái Dương Chi Tử có thể đắc tội Thái Dương Thần hay không, hấn và Tam trưởng lão đều chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này.

Cũng như việc đối phương khiêu chiến Lục Thủy, không hề cần nhắc qua sẽ đắc tội Lục gia hay không.

—————

“Không biết cha có ở nhà không?”

Giữa trưa Lục Thủy bị mẹ hấn gọi tới, việc này làm hấn có chút bận tâm.

Lúc tới cửa, hấn nhìn quanh bốn phía, khi xác định cha mình không ở mới thở phào nhẹ nhõm.

“Con trai, tới đây quỳ xuống, mẹ cầu con làm một chuyện.” Lục Thủy vừa mới đi vào sân nhỏ, đã thấy mẹ hấn vẫy vẫy tay với mình.

Lục Thủy đi đến trước mặt mẹ hấn, vẻ mặt nghi ngờ hỏi:

“Mẹ, làm việc thì làm việc thôi, tại sao phải quỳ xuống? Mà là do mẹ cầu con làm đó.”

Đông Phương Lê Âm nhìn Lục Thủy, cười nói:

“Vậy mẹ quỳ xuống nhé?”

Nghe được lời này, Lục Thủy giật mình, sau đó quỳ gối trước mặt mẹ hấn.

“Mẹ, ngài nói đi, là chuyện gì.”

Đông Phương Lê Âm nâng má, có chút hài lòng nói:

“Mẹ nghe Mộ Tuyết nói, ngày mai nàng sẽ đi sơn mạch Thiên Tuyết, chắc phải mất bốn năm ngày, cũng có thể lâu hơn.

Trong khoảng thời gian này con cũng rảnh rồi, ra ngoài đến Đông Phương gia một chuyến đi.”

Lục Thủy hơi kinh ngạc:

“Mộ Tuyết đi sơn mạch Thiên Tuyết?”

“Ồ...! Lục chú ý đều đặt trên người Mộ Tuyết, cũng không thèm để ý việc phải ra ngoài đến Đông Phương gia.” Đông Phương Lê Âm nhìn con mình, vẻ mặt tựa cười như không cười.

Tất nhiên nàng biết con mình ưa thích Mộ Tuyết, lần thứ nhất từ hôn trở về đã nói rõ rồi.

Bây giờ nàng càng có thể chắc chắn.

“...”

“Mẹ, không có việc gì thì con đi.” Nói xong, Lục Thủy đứng lên dự định rời đi.

Đông Phương Lê Âm cũng nhìn Lục Thủy đứng lên, chờ lúc hắn đã đứng lên, nàng mới mở miệng nói:

“Ngồi xuống nghe mẹ nói.”

Ngừng một chút, Đông Phương Lê Âm lại nói:

“Nói chính sự.”

Mãi đến lúc này Lục Thủy mới ngồi xuống, nhưng vừa mới ngồi, mẹ hắn đã đưa đến cho hắn một cái bánh điểm tâm, ý là để hắn ăn một chút.

Lục Thủy ngây người: “...”

Hắn cảm thấy mình vẫn quỳ thì hơn.

Cuối cùng Lục Thủy vẫn nhận lấy điểm tâm, thuận tiện cắn một miếng.

“...”

Quả nhiên vẫn là quỳ thì tốt hơn.

“Không nói chuyện Mộ Tuyết nữa, ngày mai nàng sẽ xuất phát, bao giờ trở về thì phải xem Nhị trưởng lão an bài thế nào. Sau đó con thừa dịp Mộ Tuyết không ở đây để ra ngoài một chuyến, mẹ có tốt không?” Đông Phương Lê Âm nhìn Lục Thủy, trên mặt tràn đầy ý cười.

Lục Thủy không muốn nói chuyện.

Nhưng vẫn cần hỏi một chút gì đó:

“Tại sao phải đi Đông Phương gia?”

“Bởi vì Trà Trà muốn đến đây chơi đùa. Ừm, Trà Trà là biểu muội của con, khi còn bé đã gặp qua rồi.” Nói xong, Đông Phương Lê Âm cũng cầm điểm tâm lên, cắn một miếng.

Thời gian trước ta cũng đã gặp, còn đánh nàng một trận, Lục Thủy thầm nghĩ trong lòng.

Lại để hắn đi đón Đông Phương Trà Trà?

“Mẹ, Đông Phương Tra Tra đã trưởng thành rồi? Vì sao không thể tự đi tới?”

Lục Thủy hơi nghi hoặc một chút.

Đương nhiên, hẳn không bài xích việc ra ngoài, bởi vì gần nhất hẳn cũng cần ra ngoài một chuyến.

Đông Phương Lê Âm cười nói:

“Biểu ca đi đón tiếp biểu muội, không phải rất bình thường sao?”

Loại đáp án đơn giản này làm cho Lục Thủy không biết đáp lại như thế nào, tuy nhiên hẳn cũng không có ý kiến gì.

“Ngày mai xuất phát?” Lục Thủy hỏi.

“Ừm, ngày mai đi cùng với Mộ Tuyết.” Đông Phương Lê Âm nói.

Trên thực tế, có thể chơi đùa vui vẻ với con trai của nàng, cũng chỉ có một người Trà Trà.

—————

Giữa trưa ngày hôm sau.

Lục Thủy và Mộ Tuyết đứng ở cửa chính của Lục gia.

Đông Phương Lê Âm và Lục Cổ cũng ở đây.

Lúc này, Đông Phương Lê Âm đang giúp Mộ Tuyết sửa sang lại quần áo, nói:

“Nhớ kỹ, phải nghe lời của Nhị trưởng lão, nên kính già yêu trẻ.”

Tất nhiên Mộ Tuyết rất nhu thuận gật đầu.

Chờ sửa sang xong cho Mộ Tuyết, Đông Phương Lê Âm đi sang giúp Lục Thủy sửa sang quần áo.

Lần này vẫn mặc áo cộc tay, nhưng Lục Thủy không có ý định nói gì.

Cha hẳn đang ở ngay bên cạnh.

“Nhớ kỹ, trên đường không thể chạy loạn, cũng đừng có hiếu kỳ quá, đi sớm về sớm.” Đông Phương Lê m dặn dò.

Lục Thủy cũng gật đầu:

“Vâng.”

Sau đó đến lượt Nhị trưởng lão đang đứng ở một bên. Nhị trưởng lão nhìn chằm chằm Đông Phương Lê Âm, chỉ cần Đông Phương Lê Âm dám đưa tay qua, nàng sẽ trực tiếp đẩy ra.

Đông Phương Lê Âm cười cười, sau đó đưa ra một hộp điểm tâm cho Nhị trưởng lão:

“Cho.”

Đối với chuyện này, Nhị trưởng lão rất hài lòng. Sau khi tiếp nhận điểm tâm, nàng bước ra một bước, trực tiếp biến mất khỏi chỗ cũ, người cùng biến mất còn có Mộ Tuyết.

Lúc này Đinh Lương có thể tự do hoạt động.

Sau khi Lục Thủy nhìn thấy Mộ Tuyết biến mất, cũng xoay người rời khỏi Lục gia.

Chân Võ Chân Linh vẫn đi theo sau.

Chân Võ Chân Linh biết, lần này Thiệu gia đi ra ngoài để chém Thái Dương Chi Tử.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 81: Ở Thiên Vân Phong Chém Thái Dương Chi Tử

Đạo Tông.

“Huyền Thiết tông cũng đã bị đánh bại, Trùng cốc thì có vẻ như đã trực tiếp tránh chiến, chẳng lẽ chỉ một cái tên Thái Dương Chi Tử kia lại có thể hoành hành giữa tất cả thiên kiêu ở tu chân giới như vậy sao?”

“Liệu Lưu Hỏa mà sư huynh Kinh Hải nhắc tới có trở thành hy vọng cuối cùng hay không?”

“Ẩn Thiên tông Lưu Hỏa sẽ ứng chiến sao?”

“Không có chứ?”

“Có ứng chiến, gần đây nhất bên ngoài có truyền ra tiếng gió, nói Ẩn Thiên tông Lưu Hỏa sẽ ở Thiên Vân phong chờ Thái Dương Chi Tử đến khiêu chiến.”

“Sư huynh Kinh Hải tôn sùng người này như vậy, chúng ta có nên đi xem một chút hay không?”

“Đi đi, đứng xa xa nhìn một chút, xem xem đối phương đến cùng là thần thánh phương nào, nếu như thực sự có năng lực chèn ép Thái Dương Chi Tử thì càng tốt.”

--

Kiểm Nhất phong.

“Đã nghe nói chưa? Lưu Hỏa của Ẩn Thiên tông sẽ ứng chiến, những tông môn khác đều hoặc là bị đánh bại, hoặc là tránh chiến, toàn bộ tu chân giới vậy mà lại bị một người nghiền ép đến thành như vậy, quả thực là sỉ nhục.”

Không biết Lưu Hỏa này có thực sự có năng lực áp chế Thái Dương Chi Tử kia hay không.”

“Ta cảm thấy không có đâu, khi đó sư tỷ Kiếm Lạc nói vậy chắc cũng chỉ là vì tình thế cấp bách, nhất thời muốn giữ gìn mặt mũi mà thôi.”

“Thế nhưng Kinh Hải bên Đạo Tông cũng nói thế, người của những tông môn khác nghe đồn cũng nói một câu giống như vậy.”

“Ta cảm thấy là có thể, lúc ở trong Âm Cảnh ta cũng từng gặp qua Lưu Hỏa, hẳn thực sự là một ngón tay ấn chết Hoa Tiên, một câu khiến trăm hoa rơi, một màn kia thực sự là khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Chỉ có nhìn tận mắt, mới biết thế nào là thiên kiêu thực thụ.”

“Khoa trương như vậy? Hay là đi xem một chút?”

Ngoại trừ những tông môn này, những tu chân giả khác chỉ cần là có chú ý tới Thái Dương Chi Tử thì dường như đều biết chuyện Lưu Hỏa sẽ ứng chiến.

Bây giờ trong mắt tất cả mọi người, thiếu tông chủ Ân Thiên Tông Lưu Hỏa, là đương kim thiên kiêu nổi danh nhất.

Nhưng rốt cuộc có phải là người mạnh nhất hay không, còn phải chờ nghiệm chứng từ trận chiến này.

Lúc này, ở gần Thiên Vân phong đã bắt đầu có một đám người tụ tập lại.

Tất cả mọi người đều muốn chứng kiến trận chiến giữa những người được cho là mạnh nhất này.

Lạc Phong đang đi trên một con phố, khi hắn nghe được những người kia nghị luận về Lưu Hỏa và Thái Dương Chi Tử, khóe miệng không nhịn được mà khẽ nhếch lên.

“Thiếu tông chủ đã bắt đầu muốn nổi danh trong tu chân giới rồi.” Lạc Phong thầm nghĩ.

Thiếu tông chủ có giao cho hắn một nhiệm vụ, đã được hắn hoàn thành rất hoàn mỹ.

--

Thái Dương Chi Tử đứng trên Trùng cốc nửa ngày, sau đó quay người rời đi.

Vàng sáng sau lưng của hắn trở nên sáng đến chói mắt, kể cả Trùng cốc có muốn tránh chiến, cũng trốn không thoát lời khiêu chiến này của hắn.

Trận chiến này, hắn thắng.

Lúc hắn rời đi, vàng sáng lại một lần nữa trở nên đậm hơn.

“Còn hai nơi, ngày mai hắn là có thể kết thúc, truyền tin tức đi, tối ngày mai ta sẽ đợi Lưu Hỏa ở Thiên Vân phong.” Thái Dương Chỉ Tử Ryle bình tĩnh nói.

Chung quanh không có người đáp lại hắn, nhưng hắn biết, tin tức này rất nhanh sẽ được truyền đi.

Nếu Lưu Hỏa nói chờ hắn đến khiêu chiến, như vậy hắn liền muốn đảo khách thành chủ, chủ động khiêu chiến.

Đối phương chọn địa điểm, vậy hắn chọn thời gian.

Hắn sẽ thua sao?

Không, vĩnh viễn sẽ không, hắn sẽ tiếp tục viết nên thần thoại bất bại của mình.

Ngày kia hắn sẽ đến Lục gia, khiêu chiến Lục Thủy.

--

Đêm hôm sau.

Đám người Lục Thủy xuống xe lửa.

Bọn hắn hiện tại đang trên đường đến Đông Phương gia, ừm, hắn chính là chạy vòng vòng cố ý kéo dài thời gian.

Cha mẹ hắn coi như biết, thì cũng sẽ không nói gì.

Dù sao trước kia đây cũng là chuyện thường xảy ra.

Hắn đột nhiên cảm thấy thật may mắn vì bản thân trước kia có chút bệnh như vậy.

“Thiếu gia, Thái Dương Kỳ Sĩ đã đánh bại tất cả những người còn lại, không lâu nữa là sẽ đến thời gian khiêu chiến với Lưu Hỏa.” Chân Võ là muốn hỏi xem thiếu gia bọn hắn có phải không có ý định đi không.

Dù sao thì cũng đã sắp đến lúc, nơi này lại cách Thiên Vân phong hơi xa.

Lục Thủy không giải thích gì, chỉ nói:

“Tìm chỗ ở đi.”

Chân Linh lập tức nói:

“Thiếu gia đi theo ta.”

Những việc này bình thường đều là do Chân Linh chuẩn bị.

Một lát sau, ba người Lục Thủy đi tới một sân nhỏ biệt lập, nơi này chính là nơi ở đêm nay của bọn hắn, xung quanh còn có trận pháp cường đại che chắn.

Đây là nơi ở tốt nhất, cũng là đắt nhất ở đây, thiếu gia Lục gia từ trước tới giờ đều không thiếu tiền.

Đi vào trong sân nhỏ, Lục Thủy liền trực tiếp cúi người vẽ lên mặt đất một trận pháp, hắn vẽ rất nhanh, nhìn cũng rất phức tạp.

Chân Võ Chân Linh ở bên cạnh quan sát, nhưng thật sự là nhìn không hiểu.

Rất nhanh sau đó, trong trận pháp bắt đầu xuất hiện từng đốm sáng, có lớn có nhỏ, nhưng không ở gần khu vực trung tâm nhất.

‘Xem ra số người vây xem cũng không ít.’ Lục Thủy nói khẽ.

Chân Võ Chân Linh cũng không ngu dốt, xem một chút liền hiểu những ánh sáng này đại biểu cho cái gì.

Nhưng thiếu gia đã làm thế nào vậy?

Sau đó nhanh chóng hiểu ra, là chuẩn bị từ trước.

Một lúc sau, Lục Thủy ngồi xuống, nhắm mắt định thần, lần này lượng người vây xem không ít, bên cạnh đối phương còn có cường giả, hắn cần duy trì trạng thái lý tưởng nhất.

Chân Võ và Chân Linh không nói gì, hai người bắt đầu cảnh giác quan sát bốn phía.

Mặc dù không biết thiếu gia nhà mình muốn làm gì, nhưng nhìn bộ dáng thiếu gia biểu hiện ra, không giống như là muốn tránh chiến.

Ngay sau đó bọn hắn nhìn thấy ở trung tâm trận pháp xuất hiện một vệt ánh sáng vàng, cái này có chút kỳ lạ, những người khác đều là ánh sáng trắng bình thường, thứ này lại là màu vàng.

Mà ngay khi ánh sáng này vừa xuất hiện, Lục Thủy lập tức mở mắt ra:

“Tới rồi.”

Nói xong hắn liền đứng dậy, cùng lúc đó, trên tay hắn xuất hiện thêm một cái mặt nạ, đây là cái mà hắn đã gia công qua.

Đừng nói là người bình thường, ngay cả ba vị trưởng lão trong tộc cũng không có khả năng nhìn thấu chiếc mặt nạ này.

Sau khi đeo mặt nạ lên xong, trên người Lục Thủy bỗng xuất hiện một ngọn lửa, là Hồng Ô hỏa diễm.

Chỉ trong chốc lát, cả người Lục Thủy đã bị ngọn lửa bao trùm, nhìn y như một người lửa vậy.

Chân Võ Chân Linh kinh ngạc, bọn hắn có từng nghe qua thuyết pháp hỏa nhân của Lưu Hỏa, nhưng chưa từng tận mắt trông thấy bao giờ.

Bây giờ nhìn thấy, cảm giác có chút rung động.

Bọn hắn đương nhiên cũng có thể nhìn ra, ngọn lửa này không đơn giản.

Lục Thủy giữ lửa trên thân, chẳng qua chỉ là để gia tăng độ nhận biết mà thôi.

Hắn là thiếu tông chủ Ân Thiên tông Lưu Hỏa, không phải là Đông Phương Hạo Nguyệt, càng không phải là Lục Thủy.

“Ta muốn đi, các ngươi chỉ cần chờ ta ở chỗ này là được rồi.” Lục Thủy nói.

Trong lúc Chân Võ và Chân Linh còn đang ngơ ngác không hiểu Lục Thủy định đi kiêu gì, thì một khối ngọc bội đã

bị ném vào bên trong trận pháp, khi khối ngọc được ném đi, Lục Thủy lại nói:

“Nhớ kĩ, đừng để bất cứ cái gì chạm vào trận pháp.

Vấn đề này liên quan đến sống chết của ta.”

Nghe được câu này, Chân Võ Chân Linh sửng sờ, sau đó trực tiếp hành lễ, nghiêm mặt nói:

“Lấy mạng bảo hộ.”

Thời điểm bọn hắn nói xong câu đó, Lục Thủy liền trực tiếp biến mất tại chỗ.

Sau khi Lục Thủy biến mất, Chân Võ Chân Linh liếc nhìn nhau, bọn hắn không biết Lục Thủy dùng thủ đoạn gì, nhưng bọn hắn biết, bản thân chỉ có thể ở nơi này nhìn mấy đốm sáng kia mà phán đoán ai thắng ai bại, không thể tận mắt xem, có chút đáng tiếc.

Nhưng mà bọn hắn có sứ mệnh quan trọng là bảo vệ trận pháp này.

“Đem tất cả các trận pháp có thể bố trí đi bố trí đi.” Chân Võ nói.

Chân Linh lập tức gật đầu:

“Được, chỗ ta còn có pháp bảo phụ nhân cho, đều dùng hết đi.”

Lục Thủy vừa nói việc này liên quan đến sống chết của hắn, đây đương nhiên không phải là việc nhỏ.

--

Thiên Vân phong.

Ở gần Thiên Vân phong bây giờ đã có không ít người đang tụ tập lại, bọn họ đều đứng từ xa nhìn về phía đỉnh Thiên Vân phong.

Cực kì mong chờ trận chiến giữa hai người mạnh nhất này.

Rất nhanh bọn họ liền nhìn thấy có một vệt sáng rơi xuống đỉnh núi Thiên Vân phong.

Người kia vừa đến, xung quanh lập tức trực tiếp sáng lên, đêm tối biến thành ban ngày.

Là Thái Dương Chi Tử, Thái Dương Kỵ Sĩ Ryle.

Ryle vừa đến đỉnh Thiên Vân phong, liền khẽ nói:

“Thái Dương Kỵ Sĩ phương Tây, Ryle, tới khiêu chiến thiếu tông chủ Ân Thiên tông, Lưu Hỏa.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 82: Chứng Minh Vô Song

“Thái Dương Kỵ Sĩ của phương Tây, Ryle, khiêu chiến Thiếu tông chủ của Ân Thiên Tông, Lưu Hỏa.”

Giọng Thái Dương Kỵ Sĩ vang lên, rất nhiều người đưa mắt tìm kiếm xung quanh.

Bọn họ muốn nhìn xem Lưu Hỏa ở đâu.

Nhưng mà bọn họ cũng không thấy có ai đến ứng chiến.

“Lưu Hỏa còn chưa tới à? Sao còn chưa ứng chiến?”

“Bây giờ mới được bao lâu, đừng nóng vội.”

“Đừng có tưởng tránh là được, tránh thì Ân Thiên Tông bị người đời cười đến rụng răng mất.”

Lạc Phong cau mày, hẳn thật sự không nhìn thấy Thiếu tông chủ, trong lòng hơi lo lắng, lỡ như Thiếu tông chủ chỉ là muốn trêu đùa Thái Dương Kỵ Sĩ thì phải làm sao?

Vậy hẳn giúp Thiếu tông chủ làm chuyện ô uế thanh danh môn phái, nếu như bị người trong môn phái biết, có chịu nổi không?

Nhất thời Lạc Phong có hơi sợ.

Nhưng hẳn vẫn không tin, thiên kiêu như Thiếu tông chủ sao lại sợ tên Thái Dương Kỵ Sĩ này được.

“Nhưng Thái Dương Kỵ Sĩ ra sân ngoạn mục thật, vừa nhìn là biết không phải hạng người tầm thường, thực sự có thể uy hiếp được Thiếu tông chủ.” Lạc Phong tự nhủ.

Trong đám người, có rất nhiều người chú ý.

Kinh Hải bị thương cũng tới, hẳn không tin Lưu Hỏa sẽ vắng mặt, lại càng không tin Lưu Hỏa sẽ thua.

Không ai có cảm nhận giống hẳn, lúc đối mặt với Hoa Tiên, hẳn có thể cảm thấy sự tự tin đến từ Lưu Hỏa.

Chắc chắn có thể nghiền ép Thái Dương Kỵ Sĩ.

Chỉ là hấn cũng rất kinh ngạc, hào quang của Thái Dương Kỳ Sĩ Ryle càng ngày càng mạnh, phảng phất một loại niệm lực mạnh vô tận.

Có chút đáng sợ.

“Lưu Hỏa? Ta muốn xem thử người là thần thánh phương nào.” Cao Viễn đứng ở trong đám người.

Hấn nguy trang thành dáng vẻ tầm thường, chính là vì xem Lưu Hỏa, nếu như có thể thì hấn sẽ thử mang Lưu Hỏa đi.

Giết Hoang Vu, giết Hoa Tiên, kẻ này không thể để lại.

Trong đám người còn có không ít người đang đợi Lưu Hỏa lộ diện.

Thế nhưng mãi không thấy ai từ xung quanh đi tới đỉnh Thiên Vân.

Rất nhiều người cau mày, thậm chí đều cảm thấy đối phương thật sự không dám đánh.

Nhưng ngay lúc này đột nhiên có người nói:

“Các người nhìn đỉnh Thiên Vân xem, có phải có ánh sáng đang ngưng tụ không?”

Rất nhiều người nhìn qua, bọn họ phát hiện thật có ánh sáng xuất hiện, ánh sáng này xen lẫn nhau, rất nhanh tạo thành một trận pháp, sau đó một ánh lửa bắt đầu xuất hiện từ trận pháp, ánh sáng này hình thành rất nhanh, là bóng người, bóng người này xuất hiện ra từ trong trận pháp, sau đó hoàn toàn lộ diện.

Một người bước ra.

Người này cả người toàn ánh lửa, từ trên cao rơi xuống mặt đất.

Tiếp đến giọng Lục Thủy vang ra:

“Thiếu tông chủ Ân Thiên Tông , Lưu Hỏa, đến đây ứng chiến.”

Cách Lục Thủy ra sân khiến rất nhiều người kinh ngạc.

Chẳng ai ngờ rằng Lưu Hỏa lại xuất hiện trong không trung.

Con trai Thái Dương cũng là từ trên cao rơi xuống, nhưng Lưu Hỏa lại xuất hiện từ trong không trung.

Khí thế kia đã đè ép đôi phương một đầu.

Cao Viên cũng nhíu mày, trong lòng hơi kinh ngạc:

“Đây chính là Lưu Hỏa? Lửa trên người hắn rất đặc biệt, hơn nữa ta cũng không nhìn thấu hắn.

Quan trọng hơn là, vừa rồi sao hắn làm được thế?

Đó là trận pháp truyền tông, nhưng rõ ràng ta không phát hiện có trận pháp tồn tại.

Kẻ này rất đặc biệt, nếu như là kẻ địch của Tiên Đình, tuyệt đối không thể để cho hắn còn sống rời đi.

Không, phải biết rõ ràng hắn đi một mình, hay là một đội.”

Về phần Ân Thiên Tông thì đã điều tra, nhưng theo kết quả trước mắt, Ân Thiên Tông vốn dĩ không có Thiếu tông chủ gì đó.

Thiếu tông chủ này là giả.

Thái Dương Kỳ sĩ Ryle cũng nhíu mày, Lưu Hỏa này đúng là khác so với những người khác.

Nhưng mà mặc kệ đôi phương mạnh tới cỡ nào, hắn đều sẽ tiêu diệt từng người.

Trong lúc Lục Thủy rơi xuống đất liền phát hiện, xung quanh có ít nhất ba ánh mắt rất mạnh đang theo dõi hắn.

Một là phía sau Thái Dương Kỳ Sĩ, hai ánh mắt còn lại lẫn trong đám người.

Khó nói xem có phải cùng một bọn không, nếu như là cùng một bọn, lần này có thể sẽ có chút khó khăn.

“Ấy?” Lúc Lục Thủy đang suy tính, hắn đột nhiên lui về phía sau nhìn một cái.

Hắn phát hiện được phía sau đột nhiên có ánh mắt hướng về chỗ hắn, rất bí mật, hơn nữa có chút quen thuộc.

Khi hắn quay đầu, ánh mắt kia cũng biến mất.

Nhưng mà loại cảm giác quen thuộc này, tiếp đó hắn đã nhớ ra rồi.

“Tam trưởng lão?”

Trong lòng Lục Thủy thở dài:

“Xong rồi, trở về lại phải nhìn thấy gương mặt tăng giá của Tam trưởng lão.”

Dù sao con nhà người ta ưu tú như vậy, nhà mình kém như thế, vừa so sánh thì trong lòng đã thấy không công bằng.

Nhưng Lục Thủy cũng không định bại lộ bây giờ, ở kiếp trước bại lộ cũng là chuyện rất lâu sau đó.

Khi đó hắn ở Mộ gia, bởi vì không nhịn được nên mới xuất thủ.

Trong vòng một đêm đem san phẳng Mộ gia thành bình địa.

Tất cả mọi người choáng váng, ngay cả cha hắn nghe tin cũng không thể tin được.

Không ai có thể tưởng tượng ra, một thằng nhóc bị vứt bỏ nhiều năm như vậy, lại có thể một mình đem san phẳng Mộ gia thành bình địa.

Phế vật trở mình biến thành yêu nghiệt.

Biến hóa của hắn trực tiếp kinh động đến ba vị Trưởng lão trong tộc.

Khi đó ba vị Trưởng lão chết trân tại chỗ.

Tiếp đó Đại trưởng lão ở phế tích Mộ gia bỏ một kiếm, xóa sạch mọi khí tức còn lại.

Mặc dù khi đó hắn có chút đắc ý, nhưng lại làm cho Mộ Tuyết không thể trở về Mộ gia.

Có chút hối hận, tuổi trẻ nóng tính quá xúc động.

Về sau Mộ Tuyết muốn trở về, cũng là hấn vụng trộm đưa Mộ Tuyết đến.

Mỗi lần bọn hấn nói chuyện này, Mộ Tuyết chỉ mỉm cười nói: May mắn nhất đời ta, chính là gả cho chàng.

Lục Thủy cắt đứt hồi ức, hấn quay đầu, sau đó nhìn qua Thái Dương Kỵ Sĩ Ryle.

Rất nhanh đã rút ra kết luận.

Thực lực tam giai thất thường không cố định, quang hoàn liệt diễm, có niệm lực chúng sinh.

Đạo tín ngưỡng phương Tây?

Lục Thủy lắc đầu, con đường này thực ra không có nhiều người đi.

“Vì sao các hạ lắc đầu?” Thái Dương Kỵ Sĩ Ryle hỏi.

Lục Thủy nhìn xem Thái Dương Kỵ Sĩ, hấn không trả lời vấn đề này, mà lại hỏi:

“Vì sao ngươi khiêu chiến thiên kiêu của Tu Chân giới?”

“Chúng minh sức mạnh của ta, thành tựu thần thoại bất hủ.” Thái Dương Kỵ Sĩ Ryle bình tĩnh nói.

Lục Thủy lắc đầu:

“Từ khi nào thực lực cần phải chứng minh với người khác?”

“Vì vô song tâm.” Thái Dương Kỵ Sĩ Ryle vẫn bình tĩnh như cũ .

Lục Thủy bước ra phía trước một bước, nói:

“Vô song tâm? Từ khi người bắt đầu khiêu chiến, vô song tâm của ngươi đã không tồn tại nữa rồi.

Chỉ có kẻ yếu mới cần khiêu chiến để chứng minh mình vô song.”

Khoảnh khắc Lục Thủy dứt lời, hấn đã xuất hiện trước mặt Thái Dương Kỵ Sĩ.

Hắn không dùng nắm đấm, mà là một chưởng ấn về phía Thái Dương Kỵ Sĩ.

Thái Dương Kỵ Sĩ không hề thay đổi vị trí, có vẻ hắn đã biết Lục Thủy sẽ động thủ, lúc này hắn cũng đánh một chưởng, chưởng này hướng thẳng về phía bàn tay Lục Thủy.

Khoảnh khắc bàn tay hai người đụng vào nhau, không có sức gì cả, nhưng mà một trận cuồng phong xuất hiện bên cạnh họ.

Hào quang sau lưng Thái Dương Kỵ Sĩ đều bị cơn gió kéo lay, tựa như lúc nào cũng sẵn sàng cuốn nó vào.

Thái Dương Kỵ Sĩ nhíu mày, hắn gia tăng sức mạnh, một chưởng đánh lui Lưu Hỏa.

Sau đó Thái Dương Kỵ Sĩ biến mất tại chỗ, hắn thừa nhận đối phương rất mạnh, nhưng kết quả cuộc chiến ai thua ai thắng vẫn là ẩn số.

Lục Thủy nhìn thấy đối phương biến mất, hắn cũng biến mất.

Dịch: MB_Boss

Chương 83: Lưu Hỏa Bại?

Đại diện Lục gia.

Tam trưởng lão ngồi ở vị trí cao nhất, ánh mắt híp lại:

“Thiên kiêu như thế.”

Vừa mới liếc nhìn qua, không ngờ đối phương đã cảm nhận được.

Đây không phải là việc mà một tam giai bình thường có thể làm được.

Tất nhiên hắn đã xem qua tài liệu về Lưu Hỏa, nhưng làm cho người ta tiếc nuối chính là, không thể tra được căn nguyên của Lưu Hỏa ở đâu.

Tên Lưu Hỏa này tựa như xuất hiện từ trong hư không.

“Hắn có thể phát hiện ra ánh mắt của ta, đã nói rõ cũng có thể phát hiện ra ánh mắt của những người khác. Như vậy mà còn dám đánh một trận với Thái Dương Chi Tử, ta không tin hắn không có chỗ ỷ lại. Hắn là Kỳ Lân Tử của nhà nào?”

Tam trưởng lão sẽ không cho rằng đối phương chỉ có một mình, phải biết rằng trong nháy mắt khi hắn liếc mắt nhìn qua, đã dùng tới bí pháp.

Nhưng vẫn không thể nhìn thấu hình dạng chân thực và khí tức của người này.

Chắc chắn có cường giả lưu lại thủ đoạn bảo vệ đối phương.

“Thú vị.”

Tam trưởng lão yên lặng quan sát.

Hắn cũng không so sánh đối phương với Lục Thủy, dù có là thiên kiêu thì đó cũng là con của người khác.

Con của người khác, sao có thể vượt qua con nhà mình được?

Đương nhiên, cũng đừng trông cậy hẳn cho Lục Thủy sắc mặt tốt.

Vừa phé vật, vừa không có chí tiến thủ, đúng là làm mất mặt Lục gia.

Không nghĩ thì thôi, càng nghĩ thì càng giận.

Trên đỉnh Thiên vân, hình bóng của Lục Thủy và Thái Dương Kỵ Sĩ vừa biến mất lại xuất hiện, sức mạnh cuồng bạo đánh thẳng vào ngọn núi, mặt đất bắt đầu vỡ nát.

Phảng phất không thể thừa nhận sức mạnh của bọn hắn tàn phá.

Rất nhanh sau đó, thân ảnh của hai người xuất hiện ở giữa không trung, lần này vẫn là cứng đối cứng.

Oanh!!

Hai người tách ra, sau đó rơi xuống mặt đất.

Thái Dương Kỵ Sĩ lau máu tươi ở khóe miệng, nói:

“Người rất mạnh, mạnh đến mức làm cho ta nghi ngờ người cũng là dòng dõi của Thần.”

Lục Thủy im lặng nhìn Thái Dương Kỵ Sĩ, hẳn rất muốn biết Thần trong miệng bọn hắn là cảnh giới gì, hoặc là nói có được uy năng như thế nào.

Hắn không hiểu nhiều đối với lịch sử của phương Tây.

Lúc trước vì để cho Mộ Tuyết mang thai, hắn đã tham khảo qua đạo tín ngưỡng của phương Tây, nhưng nó không khác gì đạo hương hỏa của phương Đông, mà nó cũng không thích hợp với nghiên cứu của hắn, cho nên hắn đã từ bỏ.

Bằng không chắc chắn hắn sẽ nghiên cứu một chút về lịch sử của phương Tây.

Lúc này Lục Thủy lại nghe được giọng nói của Thái Dương Kỵ Sĩ:

“Nếu như người chỉ có thực lực như vậy, thế thì người bại.”

Nói xong câu đó, Thái Dương Kỵ Sĩ vươn tay ra, một thanh trường thương xuất hiện trong tay hắn.

Thương này mang theo khí tức cực nóng, sau đó trên người Thái Dương Kỵ Sĩ cũng bắt đầu tản mát ra khí tức cực nóng, giống như một ngọn lửa đang thiêu đốt.

“Có thể bức ra trạng thái này của ta, chỉ có Kiếm Nhật phong Kiếm Khởi, nhưng hắn đã thua, Lưu Hỏa người cũng sẽ giống vậy.”

Vào lúc này, khí thế và sức mạnh của Thái Dương Kỵ Sĩ đang không ngừng kéo lên.

Mặc dù sức mạnh này vẫn ở trong tam giai, nhưng cũng siêu việt tam giai.

Đó là một loại tăng cường rất kỳ dị.

Giống như tiên khí của Hoa Tiên.

Lục Thủy nhíu mày, hắn nhìn ra được sức mạnh này không thuộc về Thái Dương Kỵ Sĩ, nhưng lại giống như kế thừa huyết mạch.

Nhưng kế thừa cũng chỉ là kế thừa, còn kém một tia tiên khí của Hoa Tiên.

Lục Thủy xuất ra một thanh cự kiếm. Nếu đối phương đã sử dụng vũ khí, thế thì hắn cũng dùng.

Nhưng thứ hắn cảm là một thanh kiếm tùy tiện mua trên đường.

Chủ yếu là do có nhiều người biết đến Thất Lân Long Ngâm Kiếm.

Sau đó Lục Thủy đi về phía Thái Dương Kỵ Sĩ.

“Người có biết ta là ai không? Lại dám nghịch lửa trước mặt ta.” Thái Dương Kỵ Sĩ nhìn Lục Thủy, vung trường thương lên, sau đó chụp một bàn tay vào không trung, nói:

“Để cho người mở mang kiến thức một chút, như thế nào mới là lửa, Thiên Hỏa Liệu Nguyên.”

Khi tay của Thái Dương Kỳ Sĩ chụp xuống, sau một khắc liền có ánh lửa vô tận rơi xuống từ không trung.

Phạm vi rộng, uy thế mạnh mẽ làm cho người xung quanh rất khiếp sợ.

Đây là tam giai?

Gạt người à.

Lục Thủy nhìn thiên hỏa của đối phương, không hề để ý, vẫn từng bước một đi đến. Nhưng trong quá trình bước đi, dưới chân hắn xuất hiện một trận pháp to lớn, trận pháp này bao trùm toàn bộ đỉnh núi. Sau đó, giọng nói trầm thấp của Lục Thủy truyền ra:

“Địa Viêm, Phần Thiên.”

Lúc này, ánh lửa vô tận hiện ra ở Thiên Vân phong, dưới chân của hai người giống như một vùng biển lửa.

Thái Dương Kỳ Sĩ tăng nhanh tốc độ, Lục Thủy cũng tăng nhanh tốc độ.

Trong nháy mắt, hai người lại đụng vào nhau.

Thiên hỏa vẫn rơi xuống, Địa Viêm cũng phun trào, hai người bọn họ đã bị ánh lửa vây quanh.

Khi bọn hắn giao phong đã làm cho vô số ánh lửa bắn tung tóe, vì thế rất nhiều người không thể không lui.

Quá mạnh, mạnh đến mức rất nhiều người đều hoài nghi hai người kia căn bản không phải thiên kiêu thế hệ trẻ tuổi.

Đúng là quá kinh khủng.

Lạc Phong nhìn đỉnh Thiên Vân sơn, có chút kích động, Thiếu tông chủ của bọn hắn quá mạnh.

Nhưng hắn có chút lo lắng, từ đầu đến cuối Thái Dương Kỳ Sĩ kia vẫn chưa sử dụng vòng ánh sáng.

Lạc Phong đã nhìn ra, rất nhiều người cũng đã nhìn ra, dù bây giờ thế lực hai người đang ngang nhau, nhưng Lưu Hỏa ẩn ẩn có chút không theo kịp.

Nhưng không ai nói gì thêm. Phải biết, nếu Lưu Hỏa cũng thua, thế thì toàn bộ thiên kiêu cùng thế hệ của tu chân giới sẽ không có ai là đối thủ của Thái Dương Kỵ Sĩ.

Chẳng lẽ lại trông cậy vào Lục Thủy sao?

Đó là chuyện không thể nào, chỉ có thể trông cậy vào Lưu Hỏa.

Thái Dương Kỵ Sĩ cảm giác được niệm cường đại, hẳn biết chỉ cần mình thắng được Lưu Hỏa, hào quang của hắn sẽ chiếu rọi đến Lục gia.

Lục Thủy không chiến cũng tất bại.

Nhưng hắn không dám phân tâm, đối phương rất mạnh, hắn phải chăm chú đối đãi.

Nhưng mà, cũng chỉ thế thôi.

Sau một lát, Thái Dương Kỵ Sĩ đã nhận ra Lưu Hỏa bắt đầu suy yếu, khóe miệng của hắn lộ ra nụ cười.

Lúc này hắn gia tăng cường độ.

Oanh một tiếng, sức mạnh khổng lồ hiện ra trên đỉnh Thiên Vân.

Dưới sự công kích mạnh mẽ của sức mạnh đáng sợ này, Thiên Hỏa tiêu tán, Địa Viêm dập tắt.

Mà Lưu Hỏa cũng bị đánh lui rơi xuống đất.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều ngây ra, sau đó có chút thất lạc. Bại, Lưu Hỏa bại.

Thái Dương Kỵ Sĩ nhìn Lưu Hỏa, hắn đứng ở trên cao nhìn xuống:

“Ngươi bại.”

Lục Thủy gian nan đứng thẳng, tay nắm cự kiếm, lại phóng về phía Thái Dương Kỵ Sĩ.

Nhưng bước chân đã không còn trầm ổn, tay cầm kiếm cũng đã không còn sức lực.

Tất cả mọi người nhìn ra, Lưu Hỏa đang cậy mạnh, hấn bại.

Thật sự đã bại.

Ngay khi Lục Thủy đến gần, Thái Dương Kỵ Sĩ lại đánh lui hấn.

“Ta thừa nhận ngươi rất mạnh, nhưng bây giờ ngươi đã bại.” Thái Dương Kỵ Sĩ mở miệng nói.

Lục Thủy đứng tại chỗ, hít sâu một hơi rồi nói:

“Thật sao?”

Vừa nói xong liền vọt tới, lần này bước chân đã ổn định hơn so với trước đó.

Nhưng cuối cùng vẫn có một chút phập phù.

Đây là kết quả của việc cậy mạnh.

Thái Dương Kỵ Sĩ có thể phát hiện được khí tức của Lục Thủy đã hỗn loạn, bước chân lữ mãng, kết nối sức mạnh đứt quãng, đã là nỗ lực hết đà.

Nhưng lần này hấn không có ý định lưu thủ, đối phương cường đại làm cho hấn kinh tâm, địch nhân như vậy không thể lưu.

Rất nhanh Lục Thủy đã tiếp cận Thái Dương Kỵ Sĩ lần nữa, trong nháy mắt khi Lục Thủy đến gần Thái Dương Kỵ Sĩ, trong mắt lóe lên một vệt ánh sáng sáng.

“Biến mất? Không, phải nói là không còn quá trú trọng nữa, cuối cùng đã chịu dòi ánh mắt đi rồi sao? Ta chờ rất lâu!”

Thái Dương Kỵ Sĩ lại vung trường thương lên, lúc này hấn đang rất chăm chú, hấn phải thừa dịp người sau lưng đối phương chưa kịp phản ứng, nhất kích tất sát.

Đúng vậy, hấn biết Thiếu tông chủ của một tông môn, chắc chắn sẽ có người hộ đạo.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 84: Lục Gia Ta, Chờ Các Người Đến Khiêu Chiến

Lạc Phong ngây người, Thiếu tông chủ bại?

Tại sao lại như thế?

Nhưng hắn có thể nhìn ra, một chiêu kia của Thái Dương Kỵ Sĩ rất mạnh, vì sao Thiếu tông chủ lại lỗ mãng đi lên?

Sẽ trọng thương đó?

Dù không chịu thua cũng phải nhìn tình huống chứ.

Trong lòng mọi người đều thở dài, dường như bọn hắn đã thấy được kết quả Lưu Hỏa bị đánh bay ra ngoài, trọng thương không dậy nổi.

Thái Dương Kỵ Sĩ cũng nhìn thấy kết cục của Lưu Hỏa, cho nên vung tay đánh ra.

Trong nháy mắt khi tất cả mọi người cho rằng Lưu Hỏa bị đánh bay, bọn hắn lại nhìn thấy Lưu Hỏa biến mất.

Lưu Hỏa lùì?

Không, hắn không lùì, hắn đã xuất hiện ở trước mặt Thái Dương Kỵ Sĩ, mà một thương kia của Thái Dương Kỵ Sĩ vẫn chưa đánh ra hoàn toàn.

Công kích của hắn bị Lưu Hỏa dùng một tay nắm lấy.

Tựa như một luồng sức mạnh cuồng bạo, lại bị một bàn tay lớn nắm chặt không thể nào thoát khỏi.

Rất nhiều người đều mộng, có chuyện gì xảy ra thế?

Thái Dương Kỵ Sĩ cũng nhíu mày.

Trong nháy mắt lúc hắn công kích, hắn phát hiện Lục Thủy đã đi đến trước mặt, mà tay cầm thương của chính mình lại bị đối phương nắm chặt lấy.

“Muốn chết.” Trên người Thái Dương Kỵ Sĩ bộc phát ra nhiệt độ đáng sợ. Không chỉ có vậy, sức mạnh quanh người hắn đan xen tựa như gió bão.

Sức mạnh này tạo cho hắn một bức tường bảo vệ vô hình, đồng thời còn hỗ trợ hắn phát ra công kích càng mạnh mẽ hơn.

“Lưu Hỏa, người rất ngu xuẩn khi đến gần ta như thế.” Thái Dương Kỵ Sĩ cười lạnh.

Vẻ mặt Lục Thủy tràn đầy bình tĩnh. Lúc này, quanh người hắn bắt đầu xuất hiện từng điểm sáng, những điểm sáng này xen lẫn vào nhau, dường như đang hình thành trận pháp.

“Ngu xuẩn sao? Người có biết, từ lúc bắt đầu đối thủ của ta cũng không phải là người? Người chẳng qua chỉ là công cụ ta dùng để tiêu diệt kẻ địch mà thôi. Người quá yếu, yếu hơn rất nhiều so với Hoa Tiên.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Rất nhiều người không thể nào hiểu được lời nói của Lục Thủy, đối thủ không phải là Thái Dương Chi Tử, thế thì là ai?

Thái Dương Kỵ Sĩ Ryle khinh thường:

“Thế thì người hãy phá vỡ hình thái mặt trời của ta trước đi.”

“Thật sao?” Nói xong, Lục Thủy đặt một tay lên lớp bảo vệ của Thái Dương Kỵ Sĩ, sau đó nhẹ nhàng đẩy một cái. Tiếp đó, lớp bảo vệ quanh người Thái Dương Kỵ Sĩ trực tiếp sụp đổ tan rã, một chương này còn dư lực đánh thẳng vào ngực của đối phương.

Vào lúc Thái Dương Kỵ Sĩ cảm nhận được một chương này, hắn phát hiện sức mạnh của mình không thể đối kháng được với Lưu Hỏa, sức mạnh hắn kế thừa lại trực tiếp tàn phá, mà thân thể của mình dường như sắp nổ tung.

Phốc!!

Phun ra một ngụm máu tươi, hắn nhìn về phía Lục Thủy với vẻ không thể tin được:

“Người, làm sao có thể.”

Lục Thủy cũng không nhìn Thái Dương Kỵ Sĩ, hấn phát hiện ra người trong bóng tối sắp xuất thủ, nhưng vẫn còn một chút thời gian.

Mục đích hấn tới đây là để bắt sống Thái Dương Kỵ Sĩ.

“Nhóc con, lá gan của ngươi rất lớn.” Một giọng nói đột nhiên vang lên ở trên ngọn núi phía sau Thái Dương Kỵ Sĩ.

Theo giọng nói này vang lên, một đạo công kích vô cùng cường đại đánh thẳng về phía Lục Thủy.

Sức mạnh đáng sợ này không phải là thứ một người có tu vi tam giai có thể chống cự được.

Người này muốn nhất kích tất sát.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, đang có chuyện gì xảy ra vậy?

Rõ ràng là trận chiến cùng thế hệ, tại sao lại có cường giả nhúng tay?

Lạc Phong có chút phẫn nộ, khinh người quá đáng! Thái Dương Kỵ Sĩ không đánh lại Thiếu tông chủ nhà hấn, lại để lão già sau lưng động thủ.

Đám người Kinh Hải cũng thấy vậy, đối phương quá trắng trợn.

Rất nhiều người đều biết, Lưu Hỏa không thể đỡ được một chiêu này.

Ngay khi luồng sức mạnh này xuất hiện, tất cả mọi người nhìn thấy Lưu Hỏa giơ tay lên, tựa như muốn dùng một tay ngăn cản công kích của đối phương.

“Chuyện này...”

Không thể nào?

“Thiên Ngán.” Giọng nói của Lục Thủy vang lên.

Trong nháy mắt khi công kích sắp đến, trước mặt Lục Thủy xuất hiện một vết nứt, vết nứt này đối mặt trực diện với công kích vượt qua tam giai không biết bao nhiêu lần kia, sau đó hấp thụ nó.

Mặc dù vào thời khắc sống còn vẫn có một tia lực lượng vượt qua Thiên Ngân, nhưng Lục Thủy có thể ngăn cản được.

“Tên nhóc, ngươi làm nhục Thái Dương Thần của chúng ta, hôm nay lão phu phải dẫn ngươi về Thái Dương điện để tạ tội.” Giọng nói này vừa mới truyền ra, một lão giả đã xuất hiện ở trên ngọn núi.

Hắn muốn đích thân ra tay bắt Lưu Hỏa.

Hắn phát hiện, tên Lưu Hỏa này quá đặc thù, nếu có thể sử dụng được thì hắn sẽ có chỗ tốt rất lớn.

Lục Thủy lạnh lùng nhìn lão giả kia.

Mạnh hơn một chút so với dự đoán của hắn, nhưng hắn vẫn có phần thắng.

Khi lão giả này muốn xuất thủ, lại có một luồng sức mạnh bao phủ lấy hắn, sau đó một giọng nói trêu tức vọng ra từ trong đám người:

“Muốn gán tội cho người khác thì sợ gì không có lý do, Thái Dương Thần của phương Tây đúng là không biết xấu hổ.”

Lão giả này không thể không ứng chiến:

“Ngươi là ai?”

“Một người không quen nhìn hành vi của các ngươi.” Nói xong, hắn cường thế mang theo đôi phương bay lên không trung chiến đấu.

Lục Thủy hơi kinh ngạc, vận khí rất tốt.

Hắn tăng tốc độ, muốn trực tiếp mang Thái Dương Kỳ Sĩ đi.

Bây giờ Thái Dương Kỳ Sĩ đã tỉnh táo lại, vẻ mặt có chút dữ tợn:

“Một chiêu này vốn để dành cho Lục Thủy, nhưng nếu đã bại, thế thì chết đi, Lưu Hỏa.”

“Chúng Sinh Nhất Niệm, Nhất Niệm Sát Sinh.”

Lúc này, đoàn ánh sáng to lớn kia dung nhập vào người Thái Dương Kỵ Sĩ, mắt của hắn đã bị ánh sáng thay thế, chỉ cần hắn liếc nhìn người nào thì người đó sẽ bị đánh giết.

Đây là Nhất Niệm Sát Sinh.

Lục Thủy nhíu mày, vì không đề xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, hắn vận dụng thiên địa chi lực:

“Thương Minh Chi Nộ.”

Ngay lập tức, sức mạnh vô hình xuất hiện trên người Lục Thủy, uy áp vô tận giống như thiên uy hiện ra.

Thiên uy này chỉ nhằm vào chúng sinh chi niệm.

Theo thiên uy xuất hiện, Thái Dương Kỵ Sĩ kinh ngạc phát hiện, nhất niệm của bản thân lại bị áp chế, nó đang sợ, đang thần phục.

Sau đó hắn nghe được tiếng nói mênh mông cuộn cuộn như sấm chớp:

“Chúng sinh chi niệm, sao dám nghịch thiên, cút.”

Câu nói này vừa truyền ra, Thái Dương Kỵ Sĩ cảm giác được niệm của mình đã biến mất.

Phốc!

Hắn lại phun ra một ngụm máu tươi, hắn bị chúng sinh nhất niệm phản phệ.

“Không thể nào, không thể nào! Người phạm không thể nào mạnh như vậy, ngươi tuyệt đối không phải người.”

Lục Thủy không hề muốn giải thích cái gì, đã đến giờ, hắn muốn dẫn Thái Dương Kỵ Sĩ rời đi.

Ở giây phút cuối cùng khi trận pháp sắp hoàn thành, Lục Thủy lại từ bỏ Thái Dương Kỵ Sĩ, hắn dùng di hình hoán vị rời khỏi chỗ cũ, lùi lại phía sau.

Tiếp đó, chỗ hắn vừa đứng xuất hiện một lão giả đang nhắm mắt.

Người này có chút ngoài ý muốn:

“Ồ? Thế mà lại tránh được.”

Lục Thủy nhíu mày, lại thêm một người tới, mà lại không phải người vừa nãy.

“Chắc chắn người này không hề mở mắt nhìn ta, bằng không ta đã phát hiện được. Đúng là thất bại trong gang tấc.”
Lục Thủy nhíu mày.

Hắn từng suy nghĩ qua đôi phương có hai cường giả, nhưng lại không tìm thấy biện pháp phá giải.

Thân là tam giai, hắn vẫn có cực hạn.

Hơn nữa, người này có chút mạnh.

Lục Thủy lập tức duỗi một tay ra, sau đó nói:

“Thương Minh Tù Lung.”

Tiên hạ thủ vi cường.

Sau đó trong hư không xuất hiện hai cánh tay, tiếp đó chúng từ từ nắm lại.

“Can đảm lắm, đáng tiếc quá yếu.” Lão giả muốn vung tay đánh tan công kích này.

Nhưng khi hắn vừa muốn xuất thủ, đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

“A a a a a.”

Là Thái Dương Kỵ Sĩ.

Lục Thủy không thể mang Thái Dương Kỵ Sĩ đi, tất nhiên sẽ lựa chọn biện pháp trực tiếp đánh giết.

Mà hắn lại biết mục đích của tên Thái Dương Kỵ Sĩ này là bản thân mình.

Chuyện này làm cho người ta có chút nghi hoặc.

Hay là, muốn đối phó hắn là vì đối phó Lục gia?

Lục Thủy cảm thấy hơi đáng tiếc, không thể bắt sống để tìm ra đáp án.

Lúc này lão giả kia đang giúp Thái Dương Kỵ Sĩ áp chế sức mạnh cuồng bạo trong cơ thể.

Đây là do Lục Thủy làm, từ lúc mới bắt đầu hắn đã chuẩn bị xong, Thương Minh Tù Lung chỉ là thứ hấp dẫn sự chú ý của lão giả kia mà thôi.

Sau đó Lục Thủy muốn rời đi.

Nhưng chỉ vừa mới định rời khỏi, lão giả kia đã vươn tay áp chế xung quanh, ngăn cản Lục Thủy rời đi.

“Tên nhóc, ai cho phép ngươi rời đi?”

Lục Thủy không quan tâm, hắn vẫn có thể rời đi, bằng không trước đó hắn chuẩn bị không công sao?

Nhưng ngay lúc này, phía sau hắn đột nhiên xuất hiện một luồng sức mạnh.

Nó mạnh mẽ hơn tất cả mọi người ở đây, lại còn bay thẳng về phía lão giả đang nhắm mắt.

Là Tam trưởng lão.

Oanh!

Công kích mạnh mẽ này đã đánh bay lão giả nhắm mắt.

Mà khi lão giả nhắm mắt đang toàn lực ngăn địch, sức mạnh trong cơ thể Thái Dương Kỵ Sĩ đã bạo phát, sau đó nổ mạnh rồi tử vong.

Lão giả nhắm mắt quá phần nộ, hắn giận dữ quát về phía Tam trưởng lão:

“Lục Bất Tranh, ngươi khinh người quá đáng.”

Sau đó trong hư không truyền đến giọng nói bình tĩnh của Tam trưởng lão:

“Thì tính sao?”

Câu nói này càng làm cho lão giả nhắm mắt phần nộ thêm:

“Lục Bất Tranh, ngươi biết mình đang làm gì không? Chỉ là một Lục gia, lại muốn khai chiến với Thái Dương Thần Điện chúng ta sao?”

Rất nhanh trong hư không truyền đến tiếng cười lạnh của Tam trưởng lão:

“Lục gia ta, ở ngay chỗ này, chờ các ngươi đến khiêu chiến.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 85: Nơi đây sẽ không còn Thái Dương Thần

Lục Thủy không vội vã rời đi, mà đứng lại xem một màn này.

Hắn có chút kinh ngạc, Tam trưởng lão vậy mà lại trực tiếp xuất thủ.

Nhưng ngay sau đó hắn liền hiểu ra hàm nghĩa của việc này.

Xét theo những chuyện kiếp trước, Tam Trưởng lão cuối cùng đều sẽ xuất thủ, kiếp này ông cũng chỉ chọn đúng thời điểm để ra tay mà thôi.

Không những vì muốn chặn giết người khiêu chiến Lục gia, mà còn vì muốn thuận tiện để hắn nợ ông một cái nhân tình.

Từ ngoài nhìn vào, mới vừa rồi hắn quả thực trông như đang ở trong tình huống nguy hiểm.

Nhưng cái nhân tình này hắn cũng không có ý định trả, người thiếu là Lưu Hỏa, không liên quan đến Lục Thủy.

Lục Thủy hiểu rõ vấn đề này, càng không vội rời đi, nếu trước mắt không có gì nguy hiểm, như vậy thì xâu một xâu một mực đem lực chú ý đặt ở trên người hắn người nào đó (?).

Xem xem khi nào thì người kia không nhịn được nữa mà xuất thủ.

Mà lão giả kia khi nghe được lời nói của Tam Trưởng lão thì không dám trả lời ngay, ngừng một chút, hắn đổi đề tài:

“Lục Bất Tranh, ngươi phải biết người vừa rồi phải chết kia là ai, đó là con trai của Thái Dương Thần, là dòng dõi của Thần Minh, cái chết của hắn có liên quan trực tiếp đến ngươi.”

Giọng điệu trêu ngươi của Tam Trưởng lão từ trong hư không truyền đến:

“Nói như vậy Lục gia ta đã kết tử thù với Thái Dương Thần Điện?”

“Lục Bất Tranh, ngươi không sợ Thái Dương Thần giáng trần tới Lục gia sao?” Lão giả nhắm mắt vô cùng tức giận nói.

Xung quanh trầm mặc tĩnh lặng một hồi, ngay khi lão giả nhắm mắt đang cho là đối phương đã khiếp đảm, hần lại một lần nữa nghe được giọng nói khiến người ta phẫn nộ:

“Nếu như ngày đó thực sự đến, như vậy nơi đây sẽ không còn Thái Dương Thần.”

“Ngông cuồng.” Lão giả nhắm mắt tức giận nói:

“Lục Bất Tranh, ngươi khinh nhờn Thần Minh, chắc chắn sẽ bị Thần Minh trừng phạt.”

Sau đó, giọng nói lạnh lùng của Tam Trưởng lão vang lên:

“Thù này đã không đội trời chung, như vậy đều ở lại đây hết đi.”

Lúc này, trong hư không xuất hiện một bàn tay cực kì lớn, nhìn như một dãy núi nặng nề, những thế hệ trẻ ở đây gần như không có cách nào đứng thẳng.

Lục Thủy ngược lại không có cảm giác gì, vẫn đứng nguyên tại chỗ, hần phát hiện từ lúc bắt đầu Tam Trưởng lão đã không có ý định buông tha cho những người này.

Ông không chỉ muốn giết Thái Dương Chi Tử, mà còn muốn đánh chết cả hai vị hộ đạo đi cùng kia.

Cũng như nhau cả, nếu đã kết thù, thì không thể để bọn họ trở về được.

Lão giả nhắm mắt mặc dù phẫn nộ, nhưng cũng nhìn ra ý định của Tam Trưởng lão, hần không trốn, mà là mở mắt ra, nói:

“Lục Bất Tranh, ngươi sẽ phải trả giá đắt vì sự cuồng vọng của chính mình, ta mở mắt, chính là sứ đồ của Thần Minh.”

Theo tiếng nói của lão giả kia rơi xuống, một cỗ sức mạnh siêu việt từ trên người hần bùng phát.

Giống như là Thần Minh đích thân đến.

Đám người ở bên ngoài ngọn núi nhanh chóng chạy đi, bọn hắn còn đứng đây thêm chút nữa, thì mạng cũng không còn.

Không có ai nghĩ rằng, rõ ràng là thể hệ trẻ tuổi giao phong, lại có thể biến thành trận chiến của siêu cấp cường giả.

Trận chiến loại này bọn họ căn bản không có tư cách đứng xem.

Lục Thủy nhìn lão giả nhắm mắt kia, mặc dù khí thế trên thân đối phương là thật, nhưng cũng chỉ là không tộ mà thôi.

Đương nhiên, hắn cũng cần rời đi, nếu không thì bản thân cũng sẽ bị liên lụy.

Chỉ là hắn không vội, bởi có người so với hắn còn gấp hơn, người kia muốn động thủ.

Ngay sau đó, trên bầu trời, bàn tay của Tam Trưởng lão và ánh mắt của lão giả nhắm mắt kia đụng vào nhau.

Lực lượng đáng sợ trong nháy mắt lan tràn ra tứ phía.

Ngay khi cỗ lực lượng sắp chạm tới chỗ Lục Thủy bên này, Lục Thủy đột nhiên quay đầu nhìn về phía bên cạnh.

Bởi vì, người kia tới.

Lúc Lục Thủy quay đầu lại, vừa vặn chạm mắt với một người đàn ông trung niên ở ngay phía trước.

“Nhìn thấy ngươi rồi.”

Lục Thủy vừa quay đầu liền nói.

Con ngươi Cao Viễn co rụt lại, hắn dù thế nào cũng chưa từng nghĩ tới người này sẽ chọn đúng lúc như vậy mà quay đầu lại, hơn nữa còn nói một câu khiến hắn kinh hãi không thôi.

Đối phương đây là đã sớm nhận ra sự tồn tại của mình rồi?

Nhưng hắn cũng không dừng lại, mà là muốn trực tiếp đi lên tóm lấy Lưu Hỏa rời đi.

Như vậy, hắn chính là người thắng cuối cùng.

Thế nhưng bàn tay vốn nên chạm đến người Lục Thủy, lại ngoài ý muốn rơi vào không trung.

Lúc này hắn mới phát hiện người hắn vừa nhìn thấy kia vốn chỉ là tàn ảnh.

Cái này...

Quả thực khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Lục Thủy chạy trốn, không định thuận theo kế hoạch của những người kia.

Nếu đã biết rõ không thể làm mà vẫn còn cố, đó là hán ngốc.

Đương nhiên, cũng có một số việc tuy biết rõ mình không thể làm nhưng vẫn phải làm, có đôi khi hán tình nguyện ngu ngốc như vậy.

Ví dụ như khi giết con hung thú kia.

Một thứ đồ có hại với mẹ hắn như thế, tuyệt đối không thể để lại.

Có hại với Mộ Tuyết cũng không thể, nếu Mộ Tuyết mà bị thương, hắn còn từ hôn kiểu gì?

Sau đó Lục Thủy quay trở về sân nhỏ.

Lúc trở về hắn đột nhiên hiểu ra một vấn đề, hung thú nhắm vào mẹ hắn kia, có khả năng là tiên giống như Hoa Tiên.

Mà Thái Dương Thần Điện thì nhắm vào bản thân hắn, bọn hắn lại không phải là tiên.

Hai chuyện này có điểm tương đồng, đó chính là đều nhắm vào Lục gia.

Hai thế lực lớn khác nhau, thế mà đều nhắm vào Lục gia trong khoảng thời gian ngắn.

Đánh chết hắn cũng không tin việc này không có ẩn tình ở bên trong.

Nhưng mà kiếp trước hắn cũng không cảm giác được.

Cái này khiến hắn có chỗ không hiểu.

Về phần người cuối cùng xuất hiện kia, Lục Thủy cũng không biết mục đích của người đó là gì.

Nhưng hắn ngược lại nhìn ra được đối phương là phù tu.

Hiện tại thứ hắn cần để ý là, tiên, và Thần Minh phương Tây.

Còn phù tu kia nha, người này là đến vì Lưu Hỏa, tạm thời bỏ qua.

Vừa nghĩ như vậy, Lục Thủy vừa thu ngọn lửa lại, tháo mặt nạ xuống.

Nhìn thấy Lục Thủy trở về, hơn nữa còn không có trọng thương, Chân Võ và Chân Linh đều nhẹ nhàng thở ra.

“Thiếu gia, ngài cần nghỉ ngơi sao?” Chân Võ ở một bên hỏi.

Lục Thủy gật gật đầu:

“Trong lúc ta nghỉ ngơi, các người đi hỏi thăm một chút xem kết quả cuối cùng ở Thiên Vân phong là gì.”

Chân Võ Chân Linh có chút không hiểu, vừa rồi bọn hắn nhìn thấy ánh sáng tượng trưng cho Thái Dương Kỳ Sĩ biến mất, chẳng lẽ không phải là Thiếu gia đã giết chết đối phương, sau đó nhất chiến thành danh sao?

Mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng bọn hắn vẫn gật đầu đáp:

“Được, Thiếu gia.”

Lục Thủy gật đầu, sau đó đi về phòng, hắn xác thực cần nghỉ ngơi một chút.

Có đôi khi tuy không thực sự bị thương, nhưng vẫn rất đau.

Nhìn thấy Lục Thủy đi về phòng, Chân Võ mới nhớ tới, nơi này đã bị bọn hắn bố trí rất nhiều trận pháp xung quanh, không vào phòng được, ngay khi Chân Võ đang muốn mở miệng, hắn lại lập tức ngậm miệng lại, lời nói đến yết hầu cũng bị hắn cứng rắn nuốt xuống.

Bởi vì hắn nhìn thấy Lục Thủy đã đi ra khỏi trận pháp.

Bình thường như đi qua không khí vậy.

Chân Võ Chân Linh liếc nhìn nhau, bọn hắn phát hiện thiếu gia còn lợi hại hơn so với dự đoán của bọn hắn.

Trận pháp này có trời mới biết nhiều tầng phức tạp đến bao nhiêu.

Phu nhân Tộc trưởng cũng không có khoa trương như vậy đâu?

Thiếu gia thế mà lại có thể giấu mình nhiều năm như vậy.

Bọn hắn rất muốn biết thiếu gia nhà mình rốt cuộc là mạnh đến cỡ nào, quá đáng sợ.

Sau đó bọn hắn bắt đầu đi hủy trận pháp, vừa mới bố trí xong, dùng còn chưa đủ, giờ đã phải hủy đi rồi.

Không có cách nào, bọn hắn đã đem tất cả có thể ra để bố trí, một chỗ có tới ít nhất hai cái, ngay chính bọn hắn cũng không ra được.

--

Sơn mạch Thiên Tuyết.

Tại một cái ao bốc lên hơi nóng có một khối băng không chảy.

Mộ Tuyết đang ngồi trên khối băng.

Nàng bị Nhị Trưởng lão đem tới nơi này để điều trị thân thể, hơi nóng ở đây có thể điều trị thân thể, rất có ích lợi đối với việc tu luyện.

Đương nhiên, còn có cả công dụng dưỡng nhan.

Cái này là Mộ Tuyết nghe mẹ Lục Thủy nói.

Những lúc Nhị Trưởng lão không có ở đây, còn có thể xem nơi này là suối nước nóng mà chơi.

Đây là một tòa Tuyết Sơn, Tuyết Sơn có trận pháp cường đại, không vào được không nhìn được, cho nên cũng không cần lo lắng cái gì.

Chỉ là nàng chỉ có một mình, hơn nữa còn là vừa mới tới Lục gia, Mộ Tuyết không dám lỗ mãng.

Ừm, không chơi cũng không sao, nhớ đâu Nhị Trưởng lão đột nhiên quay về.

Đến lúc đó sẽ chết đặc biệt thảm.

Lúc này Mộ Tuyết vốn đang ngồi thiền đột nhiên mở mắt ra, nàng nhìn về phía chân núi, cau mày lại, nàng phát hiện ở trận pháp chỗ biên giới có khí tức của người.

“Kỳ quái, trong tình huống bình thường đừng nói là biên giới, ngay cả bên ngoài cũng sẽ không có người tiến đến, những người này làm sao lại ở đây?”

Đúng vậy, ở biên giới không chỉ có một người.

Do dự một chút Mộ Tuyết đứng lên, nàng dự định đi xuống xem một chút.

——

Dịch: MB_Boss

Chương 86: Quan Sát Chúng Sinh

Mộ Tuyệt bước đi trên mặt tuyết.

Nhị trưởng lão đi lên đỉnh Thiên Tuyết để hái linh dược, chắc phải mấy ngày mới trở về.

Mộ Tuyệt vuốt ve pháp bảo trong tay, chỉ cần pháp bảo này không báo động, Nhị trưởng lão sẽ không trở về sớm.

Mà nàng chỉ xuống dưới nhìn qua một chút, không có vấn đề gì lớn.

Lúc đang đi đường, trên mặt nàng đã xuất hiện một chiếc mạng che mặt màu tím, mặc dù nhìn qua nó có chút trong suốt, nhưng không ai có thể nhìn thấy được hình dáng gương mặt phía sau.

Đây là mạng che mặt do Hồn Nguyên chi khí hóa thành.

Dưới chân sơn mạch Thiên Tuyết.

“Chưởng môn, chúng ta trốn ở đây có an toàn không?” Một nữ tử đeo mặt nạ lên tiếng hỏi.

Trên mặt nạ của nàng khắc một chữ Nam.

Đúng, nàng chính là Nam trưởng lão của Vô Diện môn.

Chưởng môn Thiên Nữ gật đầu nói:

“An toàn, nơi này là khởi nguồn của môn phái chúng ta, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì, trước khi mẹ ta chết đã từng đưa ta tới đây.”

“Chưởng môn, bây giờ chỉ còn mấy người chúng ta, đã là tất cả những người của môn phái rồi. Qua mấy năm khi chúng ta rời khỏi đây, còn cần đến Vô Diện môn sao?” Bắc trưởng lão hỏi.

Mấy chục người các nàng, bây giờ chỉ còn sót lại có mấy người.

Tất cả mọi người đều biết Chưởng môn không hề dễ dàng, vì kéo dài tông môn mà chạy ngược chạy xuôi, thay hình đổi dạng, tiếp thu người ngoài.

Còn phải công nội rồi bị mắng.

Cũng may những người kia đã chết hết.

Nhưng có vẻ tông môn của các nàng không thể lẫn lộn ngoài đó được.

Quá thảm!

Từ khi Chưởng môn kế vị, các nàng càng ngày càng thảm, những người còn lại đều một lòng với tông môn.

Cũng là những người tán thành Chưởng môn.

Chưởng môn Thiên Nữ do dự một chút, nói:

“Đến lúc đó rồi tính, nếu thực sự không được lại dùng biện pháp trước kia.”

Từng người đều có chút thất lạc, trước kia rất ủy khuất.

Nhưng các nàng không đủ mạnh, không có địa bàn riêng.

Không thể ở lâu trong nơi khởi nguồn, đây là lời truyền miệng của tông môn.

Vì sao không ghi chép trong sách?

Bởi vì sách đó không biết đã bị mất từ lúc nào rồi.

Vốn Chưởng môn Thiên Nữ còn muốn an ủi các nàng vài câu, nhưng lúc này lại có một giọng nói khác đột nhiên vang lên.

“Các ngươi là ai?”

Đột nhiên nghe được giọng nói, tất cả mọi người đều sửng sò, sau đó quay đầu nhìn sang.

Các nàng nhìn thấy trên sườn dốc phủ đầy tuyết có một nữ tử đang đứng, cả người nàng phát ra một luồng tử quang nhàn nhạt, nàng đứng ở chỗ đó tựa như đứng sừng sững trên đỉnh Tuyết Sơn.

Trong nháy mắt, hai chân Chương môn Thiên Nữ mềm nhũn.

Nàng trực tiếp quỳ xuống đất cúng bái:

“Bái kiến Thần Nữ đại nhân.”

Những người khác đều sững sờ, sau đó lập tức quỳ xuống cúng bái theo Chương môn:

“Bái kiến Thần Nữ đại nhân.”

Mộ Tuyết nhìn đám người này, có chút kinh ngạc:

“Thần Nữ?”

Lúc này, Chương môn Thiên Nữ lập tức ngẩng đầu lên nói:

“Đúng vậy, ta nghe mẹ nói qua, nếu Thần Nữ xuất hiện thì sẽ ở nơi khởi nguồn.

Nơi này là khởi nguồn của tông môn chúng ta, mà ngài lại xuất hiện ở đây, tất nhiên là Thần Nữ của chúng ta rồi.”

Mộ Tuyết cũng không xoắn xuýt vấn đề này, mà hỏi lại:

“Thế các ngươi là ai?”

“Chúng ta là Vô Diện, không đúng, chúng ta là Thiên Nữ tông. Tông môn chúng ta được sáng lập ở vạn năm trước, là do một mình Thần Nữ đại nhân sáng lập, nhưng trước đó thật lâu Thần Nữ đại nhân đột nhiên biến mất, không biết tung tích. Chúng ta đã chờ đợi rất lâu, nhưng vẫn không thể chờ được Thần Nữ trở về.

Cũng may ngày hôm nay đã đợi được Thần Nữ đại nhân trở về.” Chương môn Thiên Nữ lập tức nói.

Những điều nàng nói ra đều là sự thật.

Sở dĩ nàng gọi là Chương môn Thiên Nữ, chính là không muốn quên thật ra mình là Chương môn của Thiên Nữ tông.

Mộ Tuyết rất tò mò, không ngờ còn là một môn phái cổ lão?

“Có sách vở ghi chép không?” Mộ Tuyết hỏi.

“Có.” Nữ Chương môn áp ứng trả lời: “Nhưng mà, nhưng mà đã bị mất rồi.”

Trong lúc nhất thời Mộ Tuyết không biết nói gì, cuối cùng chỉ nói:

“Tháo mặt nạ của các người xuống.”

Chương môn Thiên Nữ và Nam Bắc trưởng lão không dám không nghe theo.

Không biết vì sao, đối phương chỉ đứng ở đó đã tạo ra sự áp bách vô tận với các nàng.

Đây chắc chắn là Thần Nữ đại nhân.

Rất nhanh gương mặt của các nàng đã lộ ra.

Nam Bắc trưởng lão là hai nữ tử nhìn qua rất trẻ tuổi, mà Chương môn Thiên Nữ lại có vẻ hơi non nớt.

Phảng phất còn chưa trưởng thành.

Mộ Tuyết có chút hiếu kỳ:

“Người còn nhỏ như vậy?”

Chương môn Thiên Nữ lập tức lắc đầu:

“Không phải, ta chậm lớn mà thôi, là chậm lớn chứ không phải chưa trưởng thành.”

Mộ Tuyết không nói gì, nhưng trong mắt lóe lên một đạo tử quang, sau đó lập tức hiểu rõ.

“Người tên là gì?” Mộ Tuyết hỏi,

Chương môn Thiên Nữ lập tức nói:

“Ta tên Cố Vũ.”

Mộ Tuyết không nói gì thêm, vốn nàng đang muốn tìm một tông môn để không chế.

Kế hoạch đã định là Ân Thiên tông, nhưng nàng lại không có thời gian để đi tìm nó.

Bây giờ đang ở Lục gia, nàng không thể chạy lung tung.

Nhờ may Lục Thủy cảm thấy nàng không thích Lục gia thì sẽ không tốt.

Mà giờ lại có một tông môn ngay trước gót chân nàng, biện pháp đơn giản nhất chính là nhận lấy tông môn này.

Mặc dù tông môn này có hơi kém, nhưng có thể thu một tông môn khác làm phụ thuộc, mạnh hơn một chút là được.

Nhất là, tất cả người của Thiên Nữ tông đều là nữ, nàng rất thích điểm này.

Sau đó Mộ Tuyết đã có quyết định, nàng nhìn những người này rồi nói:

“Thế thì, từ hôm nay trở đi, ta chính là Thần nữ trong miệng các ngươi.”

Thật hay giả không quan trọng, có là giả cũng sẽ trở thành thật.

Những người khác đều vui mừng, Chương môn Cố Vũ thì trực tiếp dập đầu, cung kính nói:

“Bái kiến Thần Nữ đại nhân.”

Những người khác cũng giống như thế.

Mộ Tuyết nhìn các nàng, nói:

“Gần đây có tông môn nào mạnh mẽ một chút không? Tốt nhất do nữ tính làm chủ.”

Mặc dù đám người Cố Vũ không hiểu, nhưng vẫn thành thật trả lời:

“Cách nơi này nửa ngày đi đường có Thiên Linh phong, đệ tử gần như đều là nữ, nghe nói là một tông môn có siêu cấp cường giả lục giai.”

Thiên Linh phong?

Mộ Tuyết đã từng nghe qua, Thiên Linh phong không mạnh không yếu, miễn cưỡng được tính là trung đẳng.

Bởi vì Luyện Đan sư chiếm đa số trong tông môn, cho nên nhân mạch không tệ.

Điểm ấy rất phù hợp với yêu cầu của nàng, thứ nàng muốn chính là có người thu thập tình báo cho mình.

Còn chuyện ra tay, tự nàng đến là được.

Sau đó Mộ Tuyết nói với đám người của Thiên Nữ tông:

“Dẫn đường, chúng ta đi thu Thiên Linh phong.”

Những người khác đều ngậm ngẩn, Thần Nữ đại nhân hung mãnh như thế sao?

Nhưng mà, thật sự được chứ?

Đối phương là tông môn có được siêu cấp cường giả lục giai, dù đi qua quỳ xuống cũng không có tác dụng gì?

Nhưng các nàng không dám không nghe theo, Thần Nữ đại nhân nói cái gì thì chính là cái đó.

Cố Vũ lên tiếng hỏi:

“Thần Nữ đại nhân muốn thu kiểu gì? Nếu không ta đến đập đầu với các nàng trước, tiên lễ hậu binh?”

Trong lúc nhất thời Mộ Tuyết không biết nên nói cái gì cho phải, người Chưởng môn này làm sao cứ động một chút là lại đập đầu.

Không để ý đến đối phương, Mộ Tuyết bước ra một bước, nàng mang theo tất cả mọi người biến mất khỏi chỗ cũ.

Chờ khi các nàng xuất hiện lần nữa, thì đã ở bên ngoài Thiên Linh phong.

Khi đám người lấy lại tinh thần, đều thấy có chút không thể tin được.

Các nàng đã đến Thiên Linh phong?

Thần Nữ đại nhân không hổ là Thần Nữ đại nhân.

Mộ Tuyết cũng không trông cậy vào sự giúp đỡ của người khác, nàng tự mình bước ra một bước, đi thẳng lên bầu trời của Thiên Linh phong.

Lúc này, trên người nàng xuất hiện tử khí vô tận, chúng đã nhuộm quần áo của nàng thành một màu tím.

Từng sợi tóc của nàng cũng mang theo một tia tử khí.

Dần dần, phía sau người nàng xuất hiện một vầng sáng màu tím, huyền diệu không gì sánh được.

Mộ Tuyệt dùng loại trạng thái này để quan sát Thiên Linh phong từ trên cao.

Sau đó tỏa ra uy áp khủng bố, ép thẳng về phía Thiên Linh phong.

Tiếp đó chính là tiếng nói mênh mông cuồn cuộn:

“Chương giáo Thiên Linh phong là ai?”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 87: Thần Phục Hay Là Hủy Diệt

Thiên Linh phong.

Tố Loan vốn đang cùng những người khác thảo luận một chút chuyện quan trọng, mới nói đến một nửa, nàng đột nhiên cảm giác được một cỗ áp lực đáng sợ, thậm chí còn khiến linh khí của nàng bị ép đến mức không cách nào lưu chuyển thông thuận.

Những người khác càng cảm nhận rõ điều này hơn.

Ngay khi nàng muốn hỏi chuyện gì đang xảy ra, thì nghe được một giọng nữ mênh mông vang vọng trong không trung:

“Chương giáo của Thiên Linh phong là ai?”

Tố Loan kinh hãi không thôi, có người đang tìm nàng, vì cái gì?

Là nàng là thiên linh mang đến cái này tồn tại đáng sợ?

Tố Loan không dám chần chờ, nàng lập tức đi thẳng ra bên ngoài, sau đó nhìn thấy một nữ nhân mặc áo tím.

Nữ nhân kia đứng trên không trung lóa mắt như vậy, dường như tất cả những gì phía dưới nàng đều trở nên quá mức tầm thường.

Người kia là ai?

Ta chưa từng thấy qua nàng bao giờ.

Sự tồn tại thế này nhìn thôi cũng đã khiến người ta kinh hãi, Tố Loan trong lòng thầm quyết định mình chắc chắn không thể đắc tội với người này.

Càng không có khả năng quên.

Nhưng nàng cũng không dám suy nghĩ nhiều, lập tức mở miệng nói:

“Vãn bối là Tố Loan, không biết tiền bối tới đây là có chuyện gì?”

Mộ Tuyết nhìn Tô Loan, phát hiện đối phương quả thật là một tu chân giả lục giai.

Có một lục giai như vậy thì tông môn cũng coi như có tiềm năng chứ.

Sau đó Mộ Tuyết bình tĩnh nói:

“Từ hôm nay trở đi, Thiên Linh phong sẽ phụ thuộc vào Thiên Nữ tông của ta.”

Lời nói của Mộ Tuyết khiến tâm tình của toàn bộ đám người của Thiên Linh phong đứng đây dậy sóng.

Toàn bộ Thiên Linh phong đều có chút không tin nổi, đối phương thế mà lại là đến để đoạt tông môn.

Tô Loan cũng cảm thấy khó chịu, nàng không chút do dự nào mở ra đại trận tông môn.

Không có lý do gì để nàng ngồi chờ chết cả.

Bọn người Cố Vũ ở đằng sau đứng xem, các nàng cũng rất bất ngờ trước cách làm trực tiếp này của Thần Nữ.

Mộ Tuyết thì chỉ đứng trên không bình thản nhìn xuống, nàng cũng không sốt ruột.

Lúc này, Tô Loan đã hoàn toàn kích hoạt đại trận tông môn, nàng nhìn Mộ Tuyết, nói:

“Tiền bối, chúng ta không muốn trở thành kẻ thù của ngài, nếu như có nhu cầu gì, tiền bối có thể nói thẳng, chúng ta tất nhiên sẽ dốc toàn lực thực hiện.”

Mộ Tuyết nhìn Tô Loan, không nói thêm gì.

Sau đó nàng duỗi một ngón tay ra.

Tô Loan, không đứng, toàn bộ Thiên Linh phong lúc này đều nhìn chăm chăm Mộ Tuyết, các nàng có chút lo lắng, không biết vị tiền bối đáng sợ này rốt cuộc là muốn làm gì.

Mà ngay lúc này, một ngón tay của Mộ Tuyết nhẹ nhàng đè xuống, giọng nói của nàng vang lên:

“Kinh Hồng Nhất Chỉ.”

Ngay lập tức, trời đất biến sắc, gió mây cuộn cuộn dâng trào.

Trên khoảng không, một ngón tay đột ngột rơi xuống.

Một ngón tay nay trực tiếp đè lên Thiên Linh phong.

Trong nháy mắt, toàn bộ Thiên Linh phong đều bị ngón tay bao phủ.

Khí tức hủy diệt tràn ngập toàn bộ Thiên Linh phong.

Trong nháy mắt đó các nàng như nhìn thấy được cái chết trước mắt, nhìn thấy sự hủy diệt đang ập tới.

Tất cả mọi người đều nhận ra, khoảnh khắc một ngón tay này rơi xuống, các nàng chắc chắn không còn đường sống.

Tuyệt vọng nhanh chóng sinh sôi trong lòng các nàng.

Tổ Loan cảm nhận được rõ ràng nhất, lúc này nàng cảm thấy mình giống như một người bình thường đang ngược nhìn lên Thần Minh vô thượng.

Nhỏ bé, vô lực, tuyệt vọng, khủng hoảng.

Nàng thậm chí còn không thể mở miệng nói chuyện.

Mà ngay lúc một ngón tay này sắp rơi xuống, lại đột nhiên dừng lại.

Dừng lại ngay trên đỉnh đầu các nàng.

Các nàng bỗng cảm thấy thật may mắn, may mắn vì mình còn sống.

Tiếp đó, các nàng một lần nữa nghe thấy vị kia mở miệng nói:

“Thần phục hoặc là hủy diệt.”

Tổ Loan nhìn về phía Mộ Tuyết, cuối cùng nàng hạ người cúi đầu xuống, giọng nói run run:

“Thiên Linh phong, nguyện ý thần phục.”

Những người khác ở Thiên Linh phong cũng lần lượt cúi đầu.

Nhìn thấy cảnh này, Mộ Tuyết trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Nguyên ý thân phục thì tốt rồi.

Nếu như những người kia còn thấy chết mà không theo, nàng cũng chỉ có thể quay người rời đi.

Không thù không oán, nàng sẽ không đến mức thật sự giết đối phương.

Sau đó Mộ Tuyết đưa tay ra chộp một cái, Cổ Vũ đứng bên dưới trực tiếp bay về phía nàng, bị nàng bắt lấy rồi ném về phía Thiên Linh phong, nói:

“Từ hôm nay trở đi, các ngươi đã thuộc về Thiên Nữ tông, nàng chính là Chương môn của các ngươi.”

Mộ Tuyết vừa dứt lời, Kinh Hải Nhất Chi theo đó mà biến mất, uy áp trên người nàng cũng không còn.

Nhưng cảm giác áp bách kia vẫn như đang phảng phất xung quanh.

Sự áp bách này là cảm giác vốn có mà Hỗn Nguyên chi khí mang lại.

Tổ Loan đương nhiên không dám không nghe theo, nàng lập tức cúi đầu nói:

“Tôn tiên bối pháp chỉ.”

Cổ Vũ bị ném đến bên người Tổ Loan, nàng cảm thấy mình không thích hợp làm Chương môn.

Người này quá mạnh, cái nôi xui xẻo này nàng cũng không nỡ.

Nghĩ vậy, nàng nói với Mộ Tuyết:

“Thần Nữ đại nhân, ta cảm thấy ta còn nhỏ, có thể không làm Chương môn không?”

Mộ Tuyết không để ý đến Cổ Vũ, chỉ ném cho nàng một quyển sách.

Tổ Loan nhìn thoáng qua, lại phát hiện mình xem không hiểu trang bìa của quyển sách này.

Cố Vũ lật sách lên, hiếu kỳ nói:

“Cửu Chuyển Bất Tử Chân Kinh?”

“Về sau ngươi hãy tu luyện cái này.” Mộ Tuyết nói.

Có cực kì ít người có thể tu luyện Cửu Chuyển Bất Tử Chân Kinh, gần như là chỉ có người của tộc Bất Tử mới có thể xem hiểu quyển sách tu luyện.

Rất không khéo chính là, Cố Vũ này lại là người của tộc Bất Tử.

Tộc nhân của tộc Bất Tử ở toàn bộ tu chân giới, đã gần như không còn tồn tại.

Có điều quyển sách này chỉ là bản chép tay, bản chính vẫn ở trong tay nàng, dù sao cũng là của Lục Thủy tặng nha.

Cố Vũ không dám không nghe theo, dù sao tư chất tu luyện thì nàng vẫn có.

Sau đó Mộ Tuyết định rời đi, chỉ là còn chưa kịp đi thì từ trong không trung đột nhiên có một nữ nhân bay tới, lo lắng nói:

“Chương môn sư tử, xảy ra chuyện rồi, người của Ân Thiên tông lại đánh nhau với chúng ta.”

Chỉ là vừa nói xong câu này, nàng liền ngừng lại, nàng thấy được Chương môn sư tử đang nháy mắt với nàng.

Sau đó nàng phát hiện tràng diện có chút không đúng.

Biểu cảm của tất cả mọi người giống như đang rất khủng hoảng.

Mà đối tượng của sự khủng hoảng này chính là người đang đứng trên không trung kia.

Sau khi nàng nhìn lên, liền lập tức nhận thấy trên thân người kia mang theo cảm giác áp bách rất mạnh.

Nàng nhất thời không dám nói chuyện.

“Thần Nữ đại nhân bớt giận, là sư muội của ta không hiểu chuyện, quấy rầy đến ngài.” Tổ Loan trước tiên cúi đầu xin lỗi.

Mộ Tuyết ngược lại cũng không để ý những việc này, mà hỏi ngược lại:

“Ấn Thiên tông?”

Nàng vốn là định đi tìm Ấn Thiên tông, nhưng lại bất ngờ nhặt được Thiên Nữ tông trước, đã cho rằng sẽ không phải tiếp xúc với Ấn Thiên tông nữa.

Không nghĩ tới lại trực tiếp trở thành kẻ thù với nhau rồi?

“Là như này, chúng ta phát hiện ở dãy núi phía trước dãy có linh mạch, nhưng không khéo chính là người của Ấn Thiên tông cũng phát hiện ra.

Sau đó đã thỏa thuận tốt rằng mỗi bên một nửa, thế nhưng vừa mới đây bọn họ lại bố trí đại trận, còn nói rằng bọn họ không phải là tranh đoạt gì cả, nhưng mà chúng ta không vào được.

Xong liền đánh nhau.

Hiện tại hẳn cũng vẫn là như vậy.” Tô Loan giải thích.

Mộ Tuyết nhìn sang phía bên kia, sau đó duỗi ra một ngón tay, tiếp đó, tất cả mọi người đều thấy gió mây phía chân trời biến ảo, uy thế vô biên.

Cảm giác kia khiến cho người ta cảm thấy tim đập nhanh đến có chút không chịu nổi.

Làm xong những việc này, Mộ Tuyết liền nói:

“Được rồi, bây giờ linh mạch kia đã là của chúng ta.

Sau này có việc thì ta sẽ liên hệ với Chương môn của các ngươi, nếu như các ngươi gặp tai họa ngập đầu gì đó, có thể đến cầu cứu ta.” Nói xong, Mộ Tuyết liền biến mất tại chỗ.

Nhìn thấy Mộ Tuyết biến mất, tất cả mọi người đều cúi đầu cung kính nói:

“Cung tiễn Thần Nữ đại nhân.”

Một lát sau các nàng mới dám thở phào nhẹ nhõm, Thần Nữ cuối cùng cũng rời đi.

Sau khi Mộ Tuyết rời đi, Tố Loan quay đầu nhìn về phía Cố Vũ, cúi đầu nói:

“Ra mắt Chương môn.”

Tố Nhiễm vừa mới trở về có chút kinh ngạc, nàng vừa mới đi có một buổi sáng, tông môn đã đổi Chương môn rồi?

Cố Vũ có chút sợ sệt, lúc này Nam Bắc Trường lão cũng đã tới, các nàng đứng thẳng sau lưng Cố Vũ, trên thực tế cũng vô cùng bối rối.

Đối phương là một môn phái lớn, đem ra so sánh thì tông môn bọn họ chỉ là một con châu chấu nhỏ.

Lúc này Cố Vũ hít sâu một cái, nàng hướng về phía tất cả những người ở đây, nói:

“Hôm nay ta vừa mới lên làm Chương môn của các ngươi, lại không có lễ vật gì cho các ngươi, ta trước hết cho các ngươi một cái đập đầu.”

Nói xong Thiên Nữ Chương môn liền quỳ xuống, sau đó đập đầu một cái trước mặt tất cả mọi người.

Nam Bắc Trường lão xem đến đây, cũng lập tức quỳ xuống đằng sau Cố Vũ đập đầu theo.

Thao tác này trực tiếp hù dọa đến Tố Loan, hù dọa đến tất cả những người còn lại.

Tân Chương môn này có chút đáng sợ.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 88: Dự Ngôn Thạch Bản, Sách Khải Huyền, Vị Lai Kinh

Đại điện Lục gia.

Tam Trưởng lão ngồi ở đại điện trên cùng, hấn híp mắt nhìn về phía trước, vẻ mặt như có chút khó hiểu.

‘Thật sự là khó lường, thiên chi kiêu tử cũng không đủ để hình dung hấn.’

Cố ý ở lại không đi, tìm được người đứng đằng sau, rồi mới thông dong rời đi.

Những thủ đoạn trong đó ta đến nay cũng không cách nào xem thấu, xem ra là có được truyền thừa khó lường.’

Ta trưởng lão cười cười:

‘Như vậy xem ra là nhân tình đã bán trắng rồi, khi đó kể cả ta không xuất thủ, hấn cũng có thể thông dong rời đi.’

Thời đại bây giờ lại có một thiên kiêu đến như thế, là sắp tiến đến thịnh thế sao?

Không, dù có là thịnh thế, thì thiên kiêu đến mức này cũng chắc chắn là độc nhất vô nhị.’

Sau đó Tam Trưởng lão không tiếp tục suy nghĩ về vấn đề này nữa, với hấn mà nói lấy lòng chỉ là thuận tiện, hấn vốn đã muốn trừ bỏ Thái Dương Chi Tử và những người kia.

Đã là bất lợi đối với Lục gia, hấn tại sao còn phải chờ đợi phương động thủ rồi mới đáp trả lại?

Không động thủ ngay lúc Thái Dương Chi Tử nói sẽ khiêu chiến với Lục gia đã là rất khách khí rồi.

Sau đó Tam trưởng lão đang ngồi trên đại điện bỗng biến mất, chuyện này coi như xong, về phần những chuyện sau đó, lúc đến thì lại nói.

Lần này không tạo thành bất cứ tổn thất nào đối với Lục gia là đủ rồi.

Một cái Thái Dương Thân Điện mà thôi, không khi dễ được đến trên đầu bọn hấn.

--

Ngọn núi bầy thạch trôi nổi trên bầu trời.

Người cầm đầu kia mở miệng nói:

“Thái Dương Chi Tử bị giết chết, hai người hộ đạo đi theo cũng bị đánh giết.

Từ trong chuyện này có thể biết được một việc, sự coi trọng của Lục gia đối với Lục Thủy, vượt xa tưởng tượng của chúng ta.

Khiêu chiến bình thường thì không quan trọng, nhưng để Thái Dương Chi Tử thiên kiêu như vậy đi khiêu chiến, đơn giản chính là khiêu chiến toàn bộ ranh giới cuối cùng của Lục gia.

Mà đi khiêu chiến ranh giới cuối cùng của Lục gia như vậy, chính là có đi không có về.”

Cao Viễn lúc này nói:

“Thái Dương Chi Tử là do Lưu Hỏa giết, còn có một chuyện, Lưu Hỏa người này nhất định không thể coi thường, việc hấn cường đại chưa nói, nhưng là phi thường quý dị.

Trong nháy mắt khi ta muốn đến bắt hấn, hấn thế mà lại thấy được ta.

Hấn đặc biệt hơn so với chúng ta nghĩ nhiều.’

Cảnh giới của hai người bọn họ nào chỉ là khác nhau một trời một vực, thế nhưng đối phương không chỉ thấy được hấn, mà còn chạy thoát được.

Đây là chuyện mà thiên kiêu đến mức nào mới có thể làm được?

Cao Viễn càng ngày càng hiểu rõ câu nói kia của Thái Dương Chi Tử, Lưu Hỏa căn bản không phải là người, trên đời

này làm gì có người nào quý dị như vậy chứ.

Những người còn lại trầm mặc một lát.

Sau đó có người nói:

“Ta đã điều tra Lưu Hỏa, nhưng hoàn toàn không tra ra đầu nguồn, người này xác thật cần cẩn thận đối phó.”

“Hành vi của Lưu Hỏa quá mức kỳ quái, tu vi của hắn không cao, nhưng lại có thể giết chết Hoang Vu và Hoa Tiên, đây không phải là việc mà thực lực của một người có thể làm được.

Mặc dù giết Hoa Tiên thì còn có thể, nhưng để giết Hoang Vu thì tuyệt đối không đủ.”

“Cho nên sau lưng hắn thật ra có thể lực cường đại làm chỗ dựa? Các người cảm thấy có quan hệ với Lục gia không?”

Người cầm đầu cũng mở miệng nói:

“Không loại trừ khả năng này, còn có, ta vẫn còn hoài nghi là do Ân Thiên tông.”

Những người khác gật đầu, sự xuất hiện của tên Lưu Hỏa này đã làm rối loạn phần lớn kế hoạch của Tiên Đình bọn họ.

Về công về tư, bọn họ đều muốn tìm tới Lưu Hỏa, sau đó giết chết hắn.

Loại trừ tai họa về sau.

“Đúng rồi, nghe nói Phật môn có một vị chuyển thế?” Có người đột nhiên nói.

“Là kiếp sau.” Người cầm đầu uốn nắn lại, tiếp tục nói:

“Việc này ta cũng có nghe nói, hình như là kiếp sau của La Hán, hắn cũng không đi tìm Lục Thủy, mà là đi tìm tộc trưởng và phu nhân tộc trưởng của Lục gia, muốn khuyên hai người đó quy y Phật môn.”

Đám người trầm mặc một lát, cuối cùng có người nói:

“Là Phật môn quá mức cao thâm, hay là ta không đủ khả năng để hiểu? Bọn hắn sao lại phái người này đi?”

“Không biết, nhưng Hoang Vu chết, bọn hắn cũng biết, tiếc là không có kỳ chiêu gì.

Dưới tình thế cấp bách, bọn hắn mới lựa chọn để Thái Dương Chi Tử còn chưa trưởng thành và La Hán kiếp sau động thủ trước.

Còn về phân kết quả, khó mà đoán trước được.” Người cầm đầu kia nói.

Đám người tiếp tục trầm mặc, phần nội dung phía trên của Dự Ngôn Thạch Bản, như là một ngọn núi vô hình, từ đầu đến cuối luôn đè nặng trong lòng bọn họ, tùy thời đều có thể đè nát bọn họ.

“Trước tiên quan sát một chút, Tiên Đình đã bắt đầu khôi phục, Thần Chúng đang lần lượt giáng lâm, Phật môn kiếp sau thì không ngừng xuất hiện, truyền thừa của Đạo Tông cũng nên xuất hiện rồi. Các người phải cố gắng đạt được những truyền thừa đó.” Người cầm đầu nói tiếp.

Những người khác gật đầu, truyền thừa của Đạo Tông cực kì sâu xa, đây chính là tạo hóa vô biên.

Phương thức mỗi một thế lực kéo dài cũng không giống nhau, mà Đạo Tông rất thích lưu lại truyền thừa đạo tàng.

Đạo Tông trước kia và bây giờ khác nhau rất nhiều, Đạo Tông trước kia có thể chống lại các thế lực như Tiên Đình, nhưng giờ đã phá thành mảnh nhỏ, chỉ còn trên danh nghĩa.

“Đúng rồi, ta dự định đến Thiên Cơ các một chuyến, xem thử có thể có được tin tức của Lưu Hỏa từ Thiên Cơ Lô Vũ hay không.” Cao Viễn nói.

Đối với dự định này của Cao Viễn, những người khác đương nhiên ủng hộ.

Người cầm đầu kia gật đầu:

“Ta cũng phải làm chuẩn bị cho vị khôi phục kế tiếp, chờ người của chúng ta nhiều lên, liền có thể thử giải mã phần phía sau của Dự Ngôn Thạch Bản, cũng không mong có thể giải được toàn bộ, chỉ cần có một ít manh mối trực quan là đủ.”

Những người khác gật đầu.

Chuyện này bọn họ đã thông nhất với nhau, phần sau của Dự Ngôn Thạch Bản rốt cuộc là có nội dung gì, bọn họ rất tò mò.

Thần Chúng và Phật môn cũng có thứ giống vậy, nhưng cuối cùng vẫn không thể hợp lực giải mã.

Ví dụ như Thần Chúng có Sách Khải Huyền, chữ bên trong không hề bị che lấp, nhưng nội dung chân chính thì phải giải nghĩa từ những chữ này ra.

Bọn hắn cũng chỉ giải nghĩa được hơn một nửa.

Mà Phật môn bên kia có Vị Lai Kinh, chỉ có một tờ âm kinh, nhưng lại là kinh văn không chữ, hiểu được chính là hiểu được, không tham ngộ được thì nó chỉ là một tờ giấy trắng.

Cho nên, hoàn toàn không có cách nào hợp tác.

--

Trong bóng tối, có bốn bóng người đứng trên một cái cột đá.

“Linh mạch mà Thiên Linh phong đoạt lấy kia vốn nên thuộc về chúng ta, đó cũng không phải là linh mạch bình thường.”

“Sửa lại một chút, các nàng hiện tại cũng không còn gọi là Thiên Linh phong, mà là Thiên Nữ tông.” Một nữ nhân nói.

“Nghe nói người xuất thủ là Thần Nữ của Thiên Nữ tông.”

“Đúng, một Thần Nữ mặc áo tím, theo như lời của người bên ta nói, vị Thần Nữ kia mặt còn chưa thấy đâu, đã đánh tan trận pháp, khiến tất cả những người ở đó trọng thương.”

Bốn người trầm mặc.

Rất nhanh sau đó có người mở miệng nói:

“Đưa nàng lên bí giám đi.”

“Các người có thể nghĩ cho kỹ không, đưa lên thì dễ mà bỏ xuống thì khó, Thần Nữ của Thiên Nữ tông các người hẳn đã từng nghe qua, nghe nói chính là siêu cấp cường giả, tông môn

của chúng ta ngoại trừ tông chủ, hẳn là không có người nào là đối thủ của nàng.” Nữ nhân kia tiếp tục nói.

“Nhưng Thần Nữ đã biến mất nhiều năm như vậy, người này chưa chắc đã là thật, chúng ta vẫn có thể có phần thắng.

Coi như không có, thì đưa lên cũng tốt, có cái mục tiêu để cố gắng.

Đã vậy thì bỏ phiếu đi, ai đồng ý đưa Thần Nữ áo tím lên bí giám, giơ tay.”

Trong bốn người lần lượt có ba người giơ tay lên, chỉ có nữ nhân kia là không động đậy.

“Vậy thì sẽ đưa Thần Nữ áo tím lên bí giám.

Không cần lo lắng, nếu như Thần Nữ áo tím này thật sự là Thần Nữ, ta sẽ ép Tông chủ phát sóng trực tiếp quá trình ăn phân để giải quyết vấn đề.”

“Ha ha, vậy người đời này đều lo mà tiết kiệm tiền cơm đi.”

--

Ngày hôm sau.

Lục Thủy đi từ trong phòng ra.

Vừa đi ra, hẳn liền thấy Chân Võ Chân Linh đang chờ ở bên ngoài.

Lục Thủy hỏi:

“Kết quả thế nào?”

“Tam Trưởng lão đã đánh chết Thái Dương Chi Tử và hai người hộ đạo.” Chân Võ trả lời.

Thật ra bọn hắn rất là khiếp sợ, bọn hắn vẫn cho là Lục Thủy chỉ muốn đi gặp Thái Dương Chi Tử phân định cao thấp, không nghĩ tới hắn lại muốn đi bắt sống Thái Dương Chi Tử.

Còn định bắt sống ngay dưới mí mắt của hai vị hộ đạo kia.

Khi nghe được Lục Thủy đã một tay ngăn trở một kích của người hộ đạo kia, bọn hắn đều có chút không thể tin nổi, thiếu

gia nhà bọn hấn đã mạnh tới mức này rồi?

Sau đó lại nghe nói Tam Trưởng lão xuất thủ, bọn hấn lại càng không thể tin được.

Bọn hấn rất muốn biết nếu Tam Trưởng lão biểu Lưu Hỏa chính là thiếu gia nhà mình thì sẽ có biểu tình gì.

Chịu, nhưng khi đó bọn hấn đại khái sẽ phải lo lắng cho chính bản thân mình trước.

Thật ra ngay từ đầu bọn hấn đã định vụng trộm nói cho Tam Trưởng lão, nhưng không biết vì sao, chưa có lần nào tìm được cơ hội.

Kiểu gì cũng sẽ có một vài chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 89: Bắc Minh Có Cá

Nghe Chân Võ nói, Lục Thủy cũng không bất ngờ lắm. Nếu Tam trưởng lão ra tay, không có lý do gì để lại người sống.

Sau đó Lục Thủy lại nói:

“Còn có chuyện khác sao?”

Chân Võ do dự một chút rồi nói:

“Trận chiến này vốn là trận chiến dương danh của Thiếu gia, nhưng bởi vì những cường giả kia gia nhập, nên danh tiếng của thiếu gia cũng bị cướp đi.”

Lục Thủy không có đề ý chuyện này:

“Còn gì nữa không?”

Chân Võ lắc đầu:

“Không có.”

Tin tức của hắn đều đến từ Lạc Phong, mà còn là do Lạc Phong chủ động tìm hắn.

Đối phương chủ yếu muốn biết an nguy của Thiếu gia bọn họ.

Tin tức này rất quan trọng đối với rất nhiều người.

Đương nhiên, Chân Võ cũng không có ý định giấu diếm.

Đây là chuyện không cần thiết.

“Đã mua vé xe đến Đông Phương gia chưa?” Lục Thủy hỏi.

Hắn đã chậm trễ hai ngày rồi, nếu không đến chắc chắn mẹ hắn sẽ gọi điện thoại qua.

Mà Đông Phương gia vẫn không đợi được người, chắc chắn sẽ lo lắng hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hắn là Thiếu gia duy nhất của Lục gia, nếu xảy ra chuyện gì, đó sẽ không phải là một việc nhỏ.

“Đã mua rồi! Nếu Thiếu gia muốn xuất phát, nửa giờ sau là có thể đi Đông Phương gia.” Chân Linh trả lời.

Lục Thủy gật đầu, nếu như thế thì lên đường thôi.

“Đông Phương Tra Tra đã khởi hành đến Lục gia? Nàng đến đâu rồi?” Trên xe lửa, Lục Thủy nói vào điện thoại.

Hắn vừa mới xuất phát không lâu, liền nhận được điện thoại của mẹ hắn.

Phía đối diện cảm rằm một lúc, sau đó mới nói vào vấn đề chính.

Ngày hôm qua Đông Phương Tra Tra đã xuất phát.

Ngừng lại, Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, hỏi:

“Mất liên lạc rồi? Mẹ, ngài chắc chắn không phải là do điện thoại của nàng hết pin chứ?”

“Thị nữ của Trà Trà cũng không liên lạc được.” Đông Phương Lê m nói.

Lục Thủy gật đầu, thế thì thật sự đã mất liên lạc.

Nhưng Đông Phương Tra Tra sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, bởi vì ở kiếp trước nàng vẫn nhảy nhót tung bùm mà.

Coi như có bóng ma tâm lý với việc độ kiếp, nhưng vẫn thuận lợi vượt qua kiểm tra.

Có đôi khi hắn rất hoài nghi, có phải khí vận của mình đã bị Đông Phương Tra Tra trộm đi hay không.

Đương nhiên, cũng có thể là do Mộ Tuyết bảo bọc nàng.

Sau đó Lục Thủy nghe được mệnh lệnh mới của mẹ:

“Bây giờ con về trước, còn việc của Trà Trà thì cha con đã phái người đi tìm. Nghe nói bên đó xuất hiện Linh thú Viễn Cổ, vì thế có chút nguy hiểm.”

Linh thú Viễn Cổ? Là Linh thú gì? Trong lòng Lục Thủy rất hiếu kỳ, nhưng cũng không hỏi, chỉ gật đầu trả lời:

“Con biết rồi, khi vào trạm con sẽ xuống xe rồi trở về.”

Đúng là Lục Thủy có ý định trở về, dù sao Thái Dương Chi Tử đã bị đánh giết, việc nên biết cũng đã biết được một chút.

Thu hoạch không tồi.

Còn Đông Phương Tra Tra, nàng không có vấn đề gì lớn.

Có trở về hay không cũng không ảnh hưởng lắm.

Sau đó Lục Thủy cúp điện thoại.

Nhưng vừa mới cúp điện thoại, hắn liền phát hiện xe lửa đang đi vào một đường hầm.

Xe lửa của bọn hắn đang ở trên biển mà?

Sau khi nghĩ thông suốt, Lục Thủy thở dài nói:

“Chuẩn bị xuống, chúng ta sẽ xuống xe, có thể có chút xóc nảy.”

Chân Võ Chân Linh không hiểu, còn một chút nữa là đến trạm rồi mà.

Tại sao lại xuống xe? Tuy nhiên, bọn hắn vẫn có chút cảnh giác.

Vì sao?

Bởi vì mỗi lần Thiểu gia nói những chuyện mà người khác không hiểu, đều mang ý nghĩa sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Vì thế, vừa mới cảnh giác bọn hắn đã nghĩ ra, làm sao trên biển lại có đường hầm?

Tiếp đó, Chân Linh kinh hãi nói:

“Thiểu gia, xe lửa đang chạy vào miệng của Linh thú rồi?”

Chân Linh vừa mới dứt lời, bọn hắn đã cảm nhận được sự xóc nảy, phẳng phất đang rơi thẳng xuống dưới.

Lần này Chân Võ Chân Linh đã không cần Lục Thủy trả lời, xe lửa chắc chắn đang chạy vào trong bụng Linh thú nào

đó.

Toàn bộ xe lửa lăn lộn, người ở bên trong đều có hết sức để ổn định thân hình.

Lục Thủy vẫn ngồi vững vàng như cũ.

Rất nhanh bọn hắn đã nghe được âm thanh ầm ầm ầm, còn phải chịu sự trùng kích rất mạnh.

Đây là trạng thái khi xe lửa rơi xuống đất.

Chân Võ Chân Linh nhanh chóng ổn định thân hình, khi bọn hắn muốn nhìn thử xem Lục Thủy có sao không, liền phát hiện Lục Thủy đã đứng vững trước mặt mình.

“Đi ra ngoài xem thử.” Lục Thủy nói.

Hắn phát hiện mình không thể về sớm được rồi.

Cũng may mà cúp điện thoại sớm, bằng không mẹ hắn sẽ lại lo lắng.

Hắn khác với Đông Phương Tra Tra, nếu so sánh ra, hắn còn không đáng tin cậy bằng nàng.

Tỷ lệ xảy ra chuyện cũng cao hơn.

Ai bảo hắn không chỉ phé, mà còn thích làm loạn.

Vết thương ở eo lần trước chính là hậu quả.

Chân Võ Chân Linh cũng không thể bảo vệ hắn lúc còn trẻ.

Ai mà không có thời kỳ Chuunibyou.

Rất nhanh Lục Thủy đã đi ra ngoài xe lửa.

Vừa ra ngoài bọn hắn liền phát hiện xe lửa đang ở trong một rừng cây, mà ở trước mặt bọn họ, còn có một đoàn tàu khác.

“Thiếu gia, nơi này là?” Chân Võ vô thức hỏi.

Bọn hắn cũng không biết nơi này là ở đâu, chỉ có thể cảnh giác nhìn bốn phía, sau đó hỏi thăm Lục Thủy.

Lục Thủy ngẩng đầu nhìn bầu trời, phát hiện không có mặt trời, chỉ có ánh sáng mờ mờ lung, nhưng cũng đủ để chiếu sáng

khấp mặt đất.

“Côn, Côn rất lớn, trong bụng có càn khôn, có Động Thiên khác.” Lục Thủy nói.

Đúng vậy, đây chính là Côn, một con Côn vẫn chưa hóa Bằng.

Chân Võ hơi kinh ngạc, hẳn không hề nghi ngờ chút nào, bởi vì đây là do Thiếu gia bọn họ nói ra.

Nếu là trước kia, chắc chắn hẳn sẽ không tin.

Nhưng bây giờ không giống, Thiếu gia bất phàm đến mức nào, bọn hắn đã được chứng kiến qua.

Ai cũng có thể nghi ngờ, duy chỉ có bọn hắn là không thể.

“Thiếu gia nói đến Bắc Minh Côn sao?” Chân Võ hỏi.

Lục Thủy gật đầu.

“Thế nhưng chỗ của chúng ta cách rất xa Bắc Minh, làm sao Côn Bằng lại xuất hiện ở đây?” Chân Linh có chút không hiểu.

Lục Thủy không trả lời.

Hắn không trả lời được.

Những người khác cũng đã đi ra, nhưng Lục Thủy không hề để ý đến bọn họ, vẫn một mực nhìn về phía rừng cây.

Hắn cảm thấy bên kia có thứ gì đó đang không ngừng khuếch tán ra ngoài.

“Qua đó xem một chút.” Lục Thủy nói.

Trên đường đi, Lục Thủy nhìn điện thoại một chút, không có tín hiệu. Nói cách khác, bây giờ hẳn cũng được tính là mất liên lạc.

“Xem ra Đông Phương Tra Tra cũng ở chỗ này, nhưng không biết đang ở đâu.” Lục Thủy nghĩ thầm trong lòng.

Nếu như có thể tìm tới Đông Phương Tra Tra, tất nhiên hẳn sẽ thuận tiện dẫn nàng rời đi.

Dù làm cho người ta chán ghét đến mức nào đi nữa, nhưng dù sao cũng là biểu muội của hắn.

Lục Thủy đi lại trong rừng cây, Chân Võ Chân Linh đi theo phía sau hắn.

Nhưng chưa đi được bao lâu, bọn hắn đã nghe thấy tiếng đánh nhau ở phía trước.

Rất nhanh sau đó liền nghe thấy có người mở miệng nói chuyện:

“Đây là Thông Linh Minh Hầu đang mang thai, con non nhất định phải do nàng tự mình sinh ra, nếu không sẽ không thể sống được.

Đại nạn của nàng sắp tới, đã quỳ xuống đất khẩn cầu các người cho thêm thời gian, vì sao lại bức bách nàng như thế?”

Là giọng nói của một người đàn ông, trong giọng nói mang theo sự phân nộ.

“Linh Hầu sinh ra, linh khí xung quanh đang tụ tập lại, dị tượng xuất hiện sẽ khiến càng nhiều người chạy đến. Chúng ta có thể cho thêm thời gian, nhưng người khác lại không cho. Mà nó sắp không được rồi, tỷ lệ sinh thành công cực kỳ bé nhỏ, còn không bằng để chúng ta trực tiếp lấy Linh Hầu ra. Nhỡ may có thể sống thì sao?” Có người trả lời.

Đối phương trầm mặc, sau một lát, Lục Thủy nghe được một giọng nói bình tĩnh, còn cảm giác được một luồng kiếm ý lãng lệ:

“Đã như thế, Linh Hầu này ta muốn, không sợ chết thì đến mà đoạt.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 90: Một Viên Tam Phẩm, Ta Cho Người Một Cơ Hội

Lục Thủy khi nghe được cuộc đối thoại này thì rất là tò mò.

Hắn liền vượt qua đám cây cối ngăn trở phía trước, đi tới hiện trường.

Sau đó nhìn thấy có hai nhóm người đang đối đầu với nhau.

Một bên có ba người, đều là nam, một người là tam giai, hai người còn lại là nhị giai.

Phía còn lại đang giằng co với ba người này lại chỉ có một người, là một nam nhân cầm kiếm.

Mà phía sau nam nhân này có một Linh Hầu đang hấp hối, bụng phình ra, xác thực đang mang thai.

Lục Thủy có thể nhìn ra được, con Linh Hầu này đang rất cố gắng, cố gắng để cho con mình có thể được sinh ra.

Nhưng là, Lục thủy cũng không coi trọng nó.

Tinh khí thần sắp phá toái, còn có thể sống được đã là một kỳ tích, còn muốn sinh ra đứa con trong bụng, là hoàn toàn không có khả năng.

Nhưng con Linh Hầu này chính là không chịu nuốt xuống một hơi cuối cùng kia.

Sau đó Lục Thủy cũng không chú ý tới con Linh Hầu nữa.

Mà nghênh đón sự xuất hiện của Lục Thủy lúc này là sự căm thù từ cả hai phe đang đối đầu nhau kia, chỉ là sự căm thù này sau khi đối mặt với tu vi của hai người Chân Võ Chân Linh đứng đằng sau, liền biến mất.

Còn lại chính là kiêng kị.

Bọn họ vốn định mở miệng hỏi thăm, nhưng Lục Thủy cũng không chờ những người này mở miệng trước.

Hắn nhìn về phía ba người bên kia, nói:

“Ta cảm thấy con Linh Hầu kia khá thú vị, muốn chơi đùa một chút, là của các người sao?”

Nghe được câu hỏi của Lục Thủy, ba người đều nhú mày lại.

Mặc dù người này nhìn qua chỉ là một nhị giai, nhưng bên cạnh hắn lại có hai tên tứ giai, không phải là người mà bọn họ có thể chọc vào được.

Mà đối phương hỏi như vậy, rõ ràng là muốn để bọn họ biết khó mà lui.

Dù sao đối phương cũng đã muốn tham dự vào chuyện tranh đoạt này.

Sau khi nghĩ thông suốt những chuyện này, người cầm đầu trong ba người kia lập tức nói:

“Vốn là của chúng ta, nhưng bây giờ không phải, đã bị người đối diện kia đoạt đi.”

Lục Thủy gật đầu, mặt không chút thay đổi nói:

“Nếu không phải, vậy thì rút đi.”

Ba người kia nhướng mày, khẩu khí của Lục Thủy khiến cho bọn họ có chút khó chịu.

Bọn họ do dự.

Chẳng qua khi bọn họ thấy Lục Thủy một lần nữa đưa mắt nhìn sang, đột nhiên lại cảm thấy có chút sợ hãi.

Luôn có cảm giác người kia tùy thời sẽ hạ sát thủ.

Cho nên bọn họ trực tiếp quay người rời đi.

Rời đi có thể sống, cùng lắm là chặt vật một chút mà thôi, nhưng ở lại thì rất có thể sẽ chết.

Trông thấy những người kia rời đi, Lục Thủy quay đầu nhìn về phía người cầm kiếm trẻ tuổi còn lại, là một kiếm tu, còn là loại có thành tựu ấy.

Tu vi tam giai, cơ bản là vô địch trong số những người cùng cấp.

Lúc này kiếm tu kia cũng quay người về phía bọn Lục Thủy.

Mặc dù hẳn biết bản thân không địch lại được, nhưng cũng không từ bỏ.

Lục Thủy nhìn hẳn, mặt vẫn không chút thay đổi nào nói:

“Con Linh Hầu này là của ngươi?”

Kiểm tu kia không chút do dự, gật đầu nói:

“Đúng thế.”

“Nó sẽ chết, không thể sinh được, những người kia nói không sai, xé ra, nhất định sẽ có khả năng sống sót, mặc dù tỷ lệ không cao.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

“Nàng muốn đích thân sinh, ta tôn trọng lựa chọn của nàng.” Kiếm tu nhìn chăm chăm Lục Thủy nói.

Lục Thủy hiểu rõ.

Sau đó Lục Thủy nhìn kiếm tu kia, nói:

“Ngươi có linh thạch không?”

Kiểm tu không hiểu.

Sau đó Lục Thủy tiếp tục nói:

“Một viên linh thạch tam phẩm, ta sẽ cho nó một cơ hội, một cơ hội có thể đích thân sinh ra đứa con của nó.

Đương nhiên, ngươi có thể từ chối.”

Kiểm tu kia cau mày lại, nói:

“Chỉ cần một viên linh thạch tam phẩm?”

Hắn không tin, ra giá quá thấp, thấp đến mức khiến cho hẳn cảm thấy đối phương chỉ đang trêu đùa hắn.

Lục Thủy nhìn kiếm tu nói:

“Quá ít hay quá nhiều?”

Nói ra người có thể không tin, trên người ta ngay cả một viên linh thạch nhất phẩm cũng không có.”

Đây là sự thực, linh thạch của hắn đều đang ở trên người Chân Võ Chân Linh.

Ừm, dù sao cũng là từ trong tộc.

Không sử dụng hết đều phải đem về nhà kho.

Kiểm tu nhìn Linh Hầu kia một chút, cuối cùng ném ra một viên linh thạch tam phẩm, nói:

“Ta đồng ý.”

Đây là do không còn lựa chọn nào khác, hắn có thể thấy được, Linh Hầu kia thực sự sắp chết, nếu đã có cơ hội thì không có lý do gì mà không nắm lấy.

Hắn cũng là muốn giúp đỡ đối phương một chút.

Lục Thủy nhận lấy linh thạch, sau đó cất bước đi về phía Linh Hầu.

Hắn đi đến trước mặt Linh Hầu nói:

“Cơ hội này có thành hay không là do sự quyết tâm của người, chấp niệm càng lớn xác suất thành công càng cao, đương nhiên, người chắc chắn vẫn sẽ phải chết.”

Lục Thủy nhìn nó, phát hiện trong mắt nó mang theo một tia khẩn cầu, cũng xen lẫn cả sự khẩn trương.

Thủy không chần chờ nữa, đưa tay điểm vào mi tâm của Linh Hầu, lúc này, một sợi thiên địa chi lực tràn vào trong thân thể Linh Hầu.

Khi này, nó mới khôi phục được một chút sức lực.

Tiếp đó Lục Thủy nhìn thấy linh khí xung quanh nhanh chóng tụ tập lại đây.

“Nhanh như vậy, chấp niệm cũng thật sâu.” Lục Thủy hơi kinh ngạc trong lòng.

Nếu như chấp niệm không đủ, thì sẽ không có cách nào làm cho thiên địa chi lực đến giúp nó.

Sau đó Lục Thủy lui sang một bên, hấn đang chờ đợi kết quả.

Kiểm tu kia cũng vậy, chỉ là hấn có chút ngạc nhiên trước thủ đoạn của Lục Thủy.

Hấn dù thế nào cũng không nghĩ đến, đối phương thật sự có thể cho Linh Hầu một cơ hội, nhìn người này rõ ràng mới chỉ có đến nhị giai.

Nhưng khí chất của hấn, thủ đoạn của hấn, khiến người ta cảm thấy đây không phải là một người bình thường.

Một lát sau, linh khí ngừng tụ tập, linh khí xung quanh cũng tiêu tán theo.

Kiểm tu giật nảy mình, ngay khi hấn tưởng là đã thất bại thì lại phát hiện bụng của Linh Hầu khô quắt xuống, một Thông Linh Minh Hầu nho nhỏ xuất hiện trên mặt đất.

Nó vẫn chưa mở mắt.

Nhưng sẽ kêu.

Nam nhân kiểm tu lập tức chạy tới xem xét, lúc hấn nhìn về phía Linh Hầu, nhận thấy Linh Hầu đã chết, nhưng trên gương mặt vẫn hiện lên nét cười, có lẽ còn mang theo sự cảm kích.

Sau đó, hấn lại nhìn sang Thông Linh Minh Hầu nho nhỏ bên cạnh, có chút không biết phải làm sao.

Hấn cảm thấy cái này nên thuộc về người đã ra tay trợ giúp Linh Hầu kia.

Chỉ là khi hấn vừa quay đầu, lại phát hiện người kia đã đang định rời đi rồi.

“Đạo hữu đợi đã, con Thông Minh Linh Hầu này ngươi không cần sao?” Kiểm tu kia lớn tiếng nói.

Lục Thủy cũng không quay đầu lại, đáp:

“Không phải ngươi vừa mới nói con Linh Hầu kia là của ngươi à, ta chỉ là lấy tiền làm việc thôi.”

Khi nghe được câu này, kiếm tu liền sững sốt, hấn phát hiện người này khiến cho người ta cảm thấy có chút hoang mang.

Kiếm của hấn vẫn vẫn một mực trì trệ không tiến bộ được, nhưng một câu nói này của đối phương đã đẩy ra sương mù mịt mờ trước mắt hấn.

Kiếm của hấn nhờ vậy mà tiến thêm một bước.

Đó là một loại thăng hoa không cách nào nói rõ được.

“Tại hạ là Kiếm Khởi của Kiếm Nhất Phong, xin hỏi liệu có thể biết tên họ của ngài hay không?” Kiếm Khởi lập tức nói.

Sau đó, hấn nghe được câu trả lời chắc nịch từ người kia:

“Đông Phương Hạo Nguyệt.”

Lúc này Lục Thủy đã rời khỏi tầm mắt của Kiếm Khởi.

“Đông Phương Hạo Nguyệt, ta sẽ nhớ kỹ.”

Sau đó hấn nâng Linh Hầu nhỏ nhỏ kia lên, nếu như không mang theo nó rời đi, Linh Hầu không có chút khả năng sinh tồn nào này tất nhiên sẽ không thể sống tiếp được.

Tiếp đó Kiếm Khởi đào một cái hố, mai táng cho Linh Hầu mẹ.

--

Chân Võ Chân Linh nhìn Lục Thủy, cảm giác Thiếu gia giống như trở về trước kia vậy.

Chỉ là trước kia thì như một tai nạn đáng xấu hổ, bây giờ lại như có hàm ý sâu xa vô tận.

Mọi cử động đều lộ ra khí chất và tư tưởng chỉ thuộc riêng về Thiếu gia.

Lục Thủy thực ra không suy nghĩ gì nhiều, một con Linh Hầu thì làm được cái gì, chẳng qua là đối phương vận khí tốt nên gặp được hấn mà thôi.

Có lẽ lần sau đi ra ngoài bọn hấn cũng nên nhìn hoàng lịch đi.

Khi ý nghĩ này vừa mới hiện lên trong đầu, hắn phát hiện từ trên không trung có một người rơi xuống.

À, là hai người.

“Đông Phương Tra Tra?” Lục Thủy có chút bất ngờ, nhanh như vậy đã gặp được Đông Phương Tra Tra rồi.

Oanh một tiếng, Đông Phương Trà Trà và Hương Dụ trực tiếp nện xuống đất.

Đông Phương Trà Trà đương nhiên là nhìn thấy Lục Thủy, nàng lập tức đứng lên nói:

“Đông Phương đệ đệ, chạy mau, hòa thượng kia sắp đuổi tới rồi.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 91: Tiền Người Về Tây Thiên

Nhìn thấy vẻ mặt của Đông Phương Trà Trà tràn đầy sốt ruột, nhưng Lục Thủy không hề để ý.

Người là do Đông Phương Trà Trà trêu chọc, có quan hệ gì với Lục Thủy hẳn chứ?

Chính mình không liên quan thì chạy làm gì?

Nhìn thấy Lục Thủy không hề động đậy, Đông Phương Trà Trà hiểu kỳ nói:

“Đông Phương đệ đệ không chạy sao? Hòa thượng kia không nói đạo lý đâu.”

Lục Thủy nhìn Đông Phương Trà Trà, nói:

“Chính người chạy đi.”

Hai mắt Đông Phương Trà Trà đảo liên hồi:

“Đông Phương đệ đệ, chúng ta là thân thích mà? Tỷ tỷ gặp nạn, người là đệ đệ có phải nên giúp đỡ hay không?”

Câu này mà người cũng nói ra khỏi miệng được sao?

Sau đó Lục Thủy nhìn Đông Phương Trà Trà, nói tiếp:

“Giúp người nhất xác? Chuyện này không có vấn đề gì.”

Đông Phương Trà Trà: “...”

Thối đệ đệ, không hề quan tâm đến tình cảm tỷ đệ gì cả.

Sau đó nàng liền lôi kéo Hương Dụ rời đi.

Hương Dụ bị thương, nàng phải bảo vệ Hương Dụ.

Khi Đông Phương Trà Trà chạy được một đoạn liền hét lớn:

“Hòa thượng thối, chờ ta về nhà, ta xem người còn dám phách lối không.”

Sau đó nhanh chóng rời đi.

Ồ, Đông Phương Trà Trà đang cố ý dẫn dắt? Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Lúc này, một tên hòa thượng từ trong rừng cây đi đến trước mặt Lục Thủy, đây là một hòa thượng trẻ tuổi, hai tay chấp tay trước ngực, vẻ mặt đầy từ bi.

Hòa thượng này gật đầu với đám người Lục Thủy, sau đó đi về phía Đông Phương Trà Trà đã rời khỏi.

Nhìn thấy hòa thượng đuổi theo, Chân Võ lập tức nói:

“Thiếu gia, thật sự bỏ mặc Đông Phương tiểu thư sao?”

Dù sao Đông Phương Trà Trà cũng là biểu muội của Thiếu gia bọn họ.

Lục Thủy không nói gì, đứng tại chỗ nhìn về phía vị trí trung tâm, tiếp đó nói:

“Các người có cảm giác được khí tức ở trung tâm trải rộng trải rộng khắp rừng cây hay không?”

Chân Võ Chân Linh nghi hoặc.

Làm sao lại đột nhiên nói về chuyện này?

Lúc này, Lục Thủy đi về phía trước hai bước rồi nói:

“Được rồi, đã đến lúc.”

Đã đến lúc?

Đã đến lúc gì?

Ngay khi Chân Võ và Chân Linh đang kinh ngạc, bọn hắn đột nhiên nghe được tiếng hét:

“A a a a a.”

Sau đó bọn hắn nhìn thấy Đông Phương tiểu thư và thị nữ của nàng bay trở về, còn cộng thêm cả hòa thượng kia nữa.

Oanh!!

Đông Phương Trà Trà và Hương Dụ ngã lăn xuống đất.

Hòa thượng kia vững vàng tiếp đất, nhưng lại có chút kinh ngạc.

Có vẻ như không hiểu lắm về chuyện đang diễn ra.

Hương Dụ đứng lên, nàng làm ra tư thế đề phòng với hòa thượng kia, tùy thời có thể động thủ:

“Tiểu thư Trà Trà, ngài không sao chứ?”

Đông Phương Trà Trà sờ lên đầu, nói:

“Không sao, nhưng hình như ta lại nhìn thấy Đông Phương đệ đệ.”

Lục Thủy: “...”

Hắn rất muốn giúp Đông Phương Trà Trà im miệng.

Kỳ thật Hương Dụ cũng rất kinh ngạc, sao các nàng lại chạy trở về nơi này.

Mà không ngờ Đông Phương thiếu gia vẫn còn ở.

Chuyện này có phải quá trùng hợp rồi không?

Chân Võ Chân Linh cũng rất kinh ngạc, lúc này bọn hắn phát hiện ở phía sau xuất hiện thêm một tầng kết giới, kết giới này lan đến nơi đây liền ngừng lại.

Nếu như tới gần tất nhiên sẽ bị kết giới đụng vào.

Mà thiếu gia của bọn họ vừa mới đi hai bước, tránh khỏi kết giới một cách hoàn mỹ.

Chuyện này, thật sự khiến người ta phải kinh ngạc.

Chân Võ Chân Linh luôn cảm thấy, mọi chuyện đều bị Thiếu gia nắm giữ trong tay.

Lục Thủy bước ra mấy bước, lúc này hắn đã đứng trước mặt Đông Phương Trà Trà.

Không cần nói cũng đã cho thấy lập trường.

Hương Dụ hơi kinh ngạc. Kỳ thật nàng biết, vị Đông Phương Hạo Nguyệt này không phải người của Đông Phương gia, thế nhưng tại sao hắn lại giúp Tiểu thư Trà Trà?

Tuy nhiên, bây giờ nàng không thể từ chối, bởi vì nàng không phải đối thủ của hòa thượng này.

Dù nhìn qua đôi phương là tam giai, cảnh giới cũng không hơn kém nhau nhiều.

Thế nhưng khi giao thủ thì lại không cùng một đẳng cấp.

Nàng có chút không thể hiểu được sự cường đại này.

Hòa thượng kia chấp tay trước ngực, đọc ra một câu Phật hiệu, sau đó nói:

“Thí chủ có ý gì?”

“Hòa thượng, vì sao lại làm khó dễ các nàng?” Lục Thủy hỏi.

Theo Lục Thủy, Đông Phương Tra Tra không có lý do gì để đắc tội hòa thượng này.

“Vị nữ thí chủ kia trộm trọng bảo của Phật môn.” Hòa thượng nói với vẻ mặt từ bi.

Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Đông Phương Tra Tra.

“Đồ ta nhặt trên đường, lão hòa thượng kia đã tọa hóa thành xương khô, khi ta chôn hẩn xong thì có mấy món đồ tự bay đến trước mặt, nên tất nhiên ta phải cầm lấy rồi. Sau đó trên đường gặp được tiểu hòa thượng này, hẩn bắt ta phải trả lại trọng bảo. Nhưng rõ ràng chúng đã là của ta rồi mà!” Đông Phương Trà Trà lập tức nói, sau đó vẻ mặt tràn đầy ủy khuất.

Lục Thủy nhìn Đông Phương Tra Tra rồi nói:

“Những vật kia đâu?”

Đông Phương Tra Tra nhìn hòa thượng một chút, nói:

“Hương Dụ không đánh lại hẩn, vì cứu Hương Dụ nên ta đã ném đồ vật vào trong hồ, khi chạy đi còn nhìn thấy hẩn nhảy vào trong hồ mò.”

Lục Thủy quay đầu nhìn về phía hòa thượng kia.

Hòa thượng niệm một câu Phật hiệu, nói:

“Đúng là bản tăng đã tìm về những vật kia.”

“Nếu đã tìm về, vì sao lại đuổi theo không bỏ?” Lục Thủy hỏi.

Hắn không thể hiện ra bất cứ cảm xúc gì.

“Còn một món đồ cuối cùng.” Hòa thượng nhìn Đông Phương Trà Trà rồi nói.

Đông Phương Trà Trà lập tức lên tiếng:

“Không có, ta đã ném đi hết rồi.”

Lục Thủy nhìn về phía Đông Phương Trà Trà, cuối cùng gật đầu:

“Đúng là còn một món.”

Đông Phương Trà Trà mộng bức, Đông Phương đệ đệ làm sao vậy?

Hương Dụ cũng nhú mày, nàng dám cam đoan, đã không còn gì cả.

Lấy tính cách của Tiểu thư Trà Trà, không đến mức lên lưu lại thứ gì.

Nhất là khi có người điên cuồng đuổi theo.

Lúc này hòa thượng nhìn về phía Lục Thủy, Lục Thủy cũng nhìn về phía hòa thượng, hai người cùng trầm mặc một lát.

Cuối cùng hòa thượng lên tiếng:

“Thế thì thí chủ cảm thấy nàng có nên trả lại hay không?”

Lục Thủy nhìn hòa thượng, bình tĩnh nói:

“Trong ngực ngươi có Nhất Niệm Châu?”

Nghe Lục Thủy nói vậy, hòa thượng thân nhiên lấy ra một hạt châu từ trong ngực, hạt châu này óng ánh long lanh, bên trong có nhất niệm đang du tẩu, sau đó hòa thượng mở miệng nói:

“Có.”

Mặc dù có chút hiếu kỳ làm sao đối phương biết được, nhưng hắn cũng không thêm để ý.

Lục Thủy nhìn hòa thượng và hạt châu kia:

“Đây là Nhất Niệm Châu, niệm này chính là niệm đại đạo, thuộc về đạo tu, nói đúng ra là thứ thuộc về Đạo Tông.

Thế hòa thượng ngươi có phải nên trả lại Nhất Niệm Châu hay không?

Tại hạ Đạo Tông Đông Phương Hạo Nguyệt.

Hi vọng hòa thượng trả lại Nhất Niệm Châu.”

Nói xong, Lục Thủy xòe tay ra, phảng phất đang đòi hỏi Nhất Niệm Châu.

Hòa thượng nhìn Lục Thủy, không hề cau mày, cũng không hề cảm thấy khó xử, hần chỉ bình tĩnh nói:

“Vật này đã rơi vào trong tay bản tăng, thế thì nó có duyên với Phật môn.”

Lục Thủy thu tay lại, mở miệng nói:

“Cũng thế thôi! Có duyên với hòa thượng ngươi, hay là hòa thượng kia.”

Đông Phương Trà Trà có chút tức giận, nhưng nàng không dám nói lời nào.

Nàng cũng không phải người ngu, biết Đông Phương đệ đệ đang giúp mình, lúc này nếu nói chuyện sẽ không tốt.

Mà Hương Dụ đang nhìn chăm chăm vào nàng, nàng cũng không phải trẻ con, vẫn hiểu được những đạo lý này.

Ồ, Hương Dụ vẫn đang nhìn chăm chăm vào ta.

Hương Dụ đúng là nhìn chăm chăm Trà Trà, nhưng nàng càng để ý tình thế bây giờ hơn, có vẻ Đông Phương thiếu gia cũng không định cứng đối cứng với đối phương.

Nhưng từ đầu đến cuối nàng vẫn không rõ Tiểu thư Trà Trà đã cầm thứ gì.

Hay đây chỉ là cái cờ để giết người diệt khẩu.

Nhưng rất nhanh Hương Dụ liền ngậm ngẫn, bởi vì nàng không thể nào lý giải được ý nghĩa trong lời nói của Đông Phương Hạo Nguyệt.

Lục Thủy nhìn hòa thượng, trên mặt mang theo nụ cười:

“Chỗ ta có một cái tạo hóa, muốn đưa cho hòa thượng, hòa thượng có muốn hay không?”

Có vẻ như hòa thượng không hề để ý, mở miệng nói:

“Nếu có duyên với Phật môn, tất nhiên bản tăng sẽ không từ chối.”

“Có duyên.” Trên mặt Lục Thủy mang theo ý cười, nói:

“Ta muốn tiến hòa thượng, tiến về Tây Thiên Cực Lạc.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 92: Thiên Địa Song Sinh, Hào Quang Vạn Trọng

Lời nói của Lục Thủy khiến cho bọn người Hương Dụ kinh ngạc.

Nàng còn tưởng rằng Đông Phương Thiếu gia ngay từ đầu đã muốn né tránh, ai mà biết lại cường ngạnh như thế.

Đây là muốn giết người.

Một câu muốn đưa đôi phương về Tây Thiên Cực Lạc kia, còn không phải là muốn đưa đôi phương đi đâu thai sao?

Thế nhưng thật sự có thể chứ?

Sau đó nàng nhìn về phía Chân Võ Chân Linh, hai tứ giai, có lẽ, đại khái là có thể đi.

Nàng cũng không cảm thấy Đông Phương Hạo Nguyệt sẽ đích thân động thủ.

Nhi giai vốn là không có chỗ nào dùng được.

Chân Võ Chân Linh hơi bất ngờ, nhưng cũng cảm thấy hợp tình hợp lí.

Thiếu gia nhìn như đang né tránh, nhưng tuyệt đối sẽ không thật sự nhượng bộ.

Ngoại trừ lần từ hôn ở bên ngoài trước đó.

Hòa thượng kia khi nghe thấy Lục Thủy nói, chân mày hơi nhíu lại.

Hắn nhìn Lục Thủy, niệm một câu phật hiệu, nói:

“Bần tăng chưa từng nghe thấy ngã phật triệu hoán, nghĩ đến ân nhân thí chủ, nhưng mà lời nói vô căn cứ.”

Lục Thủy lùi về sau một bước, nói:

“Chân Võ Chân Linh, tiễn hòa thượng một đoạn đường đi.”

Lục Thủy không có ý định xuất thủ, đây không phải chuyện đáng để hấn động thủ, bên cạnh lại có người có thể thay hấn làm, hấn đương nhiên chỉ cần đứng nhìn là được rồi.

Nào có đạo lý tùy tùng lại đứng nhìn Thiếu gia của mình đánh nhau chứ.

Mà ngay khi câu nói này của Lục Thủy vang lên, Chân Võ Chân Linh lập tức xông lên, bọn hấn tuân tặc rút kiếm, bắt đầu vây công hòa thượng.

Hòa thượng nhìn thấy Chân Võ Chân Linh công kích mình, cũng không nóng nảy, hai tay hấn chấp trước ngực, bình tĩnh nói:

“La Hán Pháp Tướng.”

Ngay lúc này, quanh thân Hòa thượng đột nhiên xuất hiện một vệt hào quang, hào quang dần hóa thành một vị La Hán Pháp Tướng uy nghiêm.

Đao thương không thể đâm kích, tà ma không thể xâm phạm.

Keng!

Pháp tướng vừa xuất hiện, liền trực tiếp chặn kiếm của Chân Võ Chân Linh.

Chân Võ Chân Linh cũng không thêm để ý, mà nhanh chóng vận động linh khí, trong kiếm dần dần tích tụ một lượng sức mạnh khổng lồ.

Sau đó hai người liên thủ, bắt đầu không ngừng công kích pháp tướng to lớn phía trước.

Hòa thượng kia cũng không vội, chỉ bình tĩnh gặp chiêu phá chiêu.

Mặc dù trong lúc nhất thời không có cách nào phản kích lại, nhưng cũng không phải là không chống đỡ được.

Hương Dụ tự nhiên cũng nhìn ra, nàng quay về phía Lục Thủy nói:

“Đông Phương Thiếu gia, Hòa thượng này vô cùng tà môn, hấn nhìn qua thì chỉ là một tam giai, nhưng năng lực có thể đã

vượt qua tứ giai, cho nên Đông Phương Thiếu gia tốt nhất nên lên kế hoạch sẵn.”

Lục Thủy nhìn Hương Dụ nói:

“Ngươi cảm thấy Chân Võ Chân Linh sẽ thua?”

Ah.

Hương Dụ nhất thời không biết trả lời thế nào.

Đông Phương Trà Trà nhìn Lục Thủy nói:

“Đông Phương đệ đệ, các ngươi nói trên người của ta còn có cái gì cơ?”

Đối với vấn đề này Hương Dụ cũng rất tò mò, nàng nhìn về phía Lục Thủy, cũng muốn nghe đáp án.

“Phật giảng nhân quả, tu luyện kiếp sau.

Các ngươi biết hẳn vì sao lại mạnh như vậy không?”

Hương Dụ và Đông Phương Trà Trà đồng thời lắc đầu, các nàng thật sự không biết, đã nói là một tam giai, làm sao lại có thể mạnh hơn cả tứ giai.

Cái này không khoa học.

Lục Thủy hướng mắt về phía Đông Phương Trà Trà, nói:

“Rảnh thì về xem nhiều sách một chút đi, tên Hòa thượng kia mạnh như vậy, chỉ có một khả năng, hẳn đã là kiếp sau.”

“Kiếp sau?” Đông Phương Trà Trà khó hiểu hỏi lại.

Về phần xem thêm nhiều sách trước đó, nàng lựa chọn bỏ qua.

“Động não một chút, dùng La Hán Pháp Tướng cũng có nghĩa hẳn chính là kiếp sau của La Hán, bình thường đệ tử Phật môn dùng pháp tướng cũng không phải là dùng loại này.” Lục Thủy nói.

Lúc này Chân Võ Chân Linh vẫn đang vây công hòa thượng, chỉ là mặc kệ bọn hắn có công kích thế nào, thì cũng không có cách nào phá bỏ pháp tướng của hòa thượng.

Mặc dù đối phương chỉ là tam giai, nhưng thân là La Hán, nên hẳn có đầy đủ kinh nghiệm, cũng có thừa năng lực.

Tứ giai bình thường hẳn là đã sớm thua trong tay hẳn rồi.

Chỉ là chút năng lực đánh đấm này Chân Võ Chân Linh cũng coi như vẫn có.

Đông Phương Trà Trà không hiểu lắm, tò mò hỏi:

“Thế nhưng cái này cũng có liên quan gì đến ta đâu? Vì sao hẳn cứ một mực nói rằng ta còn cần đồ của hẳn? Thứ đó rốt cuộc là cái gì?”

Lục Thủy nhìn Đông Phương Trà Trà, mở miệng nói:

“Công đức.”

Lúc này Hương Dụ đột nhiên nhớ tới cái gì, lập tức nói:

“Ta nhớ là lúc Trà Trà Tiểu thư mai táng bộ xương khô của hòa thượng kia xong, có một tia sáng chui vào trong thân thể của Trà Trà Tiểu thư, đó là công đức sao?”

Lục Thủy gật đầu.

Đó là công đức của hòa thượng khi còn sống, cũng là công đức của Đông Phương Trà Trà khi mai táng hòa thượng.

Đông pháp bảo của Phật môn kia nếu đem ra so sánh cùng với những công đức này, thì không đáng nhắc tới.

Đây chính là lí do vì sao hòa thượng này lại nhất quyết đuổi theo.

Để mở ra kiếp sau thì cần quả vị, mà đãi ngộ nhận được ở kiếp sau thì lại phải nhìn xem công đức.

Phật môn là một nơi rất đặc biệt, Phật môn giảng về kiếp sau, lĩnh ngộ được sẽ có quả vị, lúc đó sẽ có được một cơ hội mở ra kiếp sau.

Mà Phật môn có năm quả vị tất cả, nói cách khác, trong Phật môn, một người tối đa cũng chỉ có thể mở ra kiếp sau năm lần.

Đây là ước mơ mà vô số người tu đạo tha thiết có được, có điều việc trùng tu kiếp sau này lại có một nhược điểm trí

mạng, đó chính là sang kiếp sau bản thân có thể trở thành một người hoàn toàn bình thường không có khả năng tu luyện.

Cho nên công đức cực kỳ quan trọng.

Công đức có thể tích lũy từng chút một, cũng có thể kế thừa.

Trong trường hợp này, Đông Phương Tra Tra đã kế thừa công đức của lão hòa thượng kia, ở đây mai táng là nhân, có được công đức là quả.

Đây là thứ mà Đông Phương Tra Tra nên có được.

Chỉ là công đức này vừa mới nhập thể, còn chưa dung hợp với Đông Phương Tra Tra, cho nên vẫn có thể lấy đi.

Đông Phương Trà Trà sờ sờ lên người mình, nói:

“Ta chẳng cảm giác được cái gì cả, cái công đức này đối với ta có ích lợi gì sao?”

Lục Thủy không trả lời, có hữu dụng không ư?

Có Mộ Tuyết bao bọc Đông Phương Tra Tra, những công đức này thật ra cũng không có tác dụng gì lắm.

Đương nhiên, công đức càng nhiều thì sẽ càng được thế gian đãi ngộ tốt.

Lúc này, phía Chân Võ bên kia bỗng truyền đến một lực lượng trùng kích khổng lồ, đám người Lục Thủy cũng bị ép lui lại.

Tứ giai độ sức với nhau uy thế quả thực rất mạnh.

Cây cối xung quanh đã sớm bị bọn hắn quét ngang, lúc này, hai tay Chân Võ đang cầm kiếm, lấy trạng thái cực kỳ cuồng bạo cường thế công kích La Hán Pháp Tướng.

Hòa thượng nhìn Chân Võ, cuối cùng chỉ chấp tay trước ngực.

Nếu đối phương đã muốn mình chết, hắn đương nhiên sẽ không buông tha.

Mà ngay lúc này, Chân Võ đột nhiên phun ra một ngụm máu, gầm lên:

“Mở cho ta.”

Răng rắc.

Trên La Hán Pháp Tướng xuất hiện vết nứt.

Hòa thượng lại không để ý lắm, hiện tại Chân Võ đối với hắn mà nói không khác gì một tấm bia sống.

“Chấp niệm quá nặng.”

Vừa dứt lời, hắn liền tung ra một chưởng, lực lượng cường đại đánh thẳng về phía Chân Võ.

Oanh!

Một chưởng này trực tiếp nện lên người Chân Võ.

Phụt một tiếng, Chân Võ lại phun ra một ngụm máu tươi.

Tuy nhiên, ngay trước khi hắn bị đánh bay, La Hán Pháp Tướng cũng đã bị phá vỡ, là dùng thương đối thương.

Trong nháy mắt khi pháp tướng bị phá vỡ, Chân Linh dùng kiếm chém về phía hòa thượng.

Một kiếm này trực tiếp xẹt qua lồng ngực hòa thượng.

Trên ngực hòa thượng lập tức xuất hiện một vết chém.

Chỉ là ngay khi một kiếm này vừa mới xẹt qua, hòa thượng đã nắm lấy kiếm, dùng tay vặn một cái.

Keng.

Kiếm trực tiếp bị đẩy ra ngoài, cả Chân Linh cũng bị đánh bay theo.

Hòa thượng nhìn kiếm, có chút ngoài ý muốn:

“Kiếm này cùng ngã phạt hữu duyên.”

Hắn chỉ bị thương ngoài da.

Lúc này Chân Võ Chân Linh đứng chung một chỗ, mặc dù Chân Võ đã bị thương không nhẹ, nhưng hắn vẫn có thể chịu được.

Đông Phương Trà Trà có chút lo lắng nói:

“Đông Phương đê đê, hay là chúng ta trốn đi, cứ tiếp tục như vậy nữa thì bọn hắc sẽ bị đánh chết mất.”

Hương Dụ không nói gì, nàng luôn có cảm giác mọi việc không đơn giản như vậy, người này đã biết rõ đối phương là kiếp sau của La Hán nhưng lại vẫn còn đứng ở đây.

Rõ ràng là vô cùng tự tin.

Quả nhiên, Lục Thủy mở miệng nói:

“Thắng bại còn chưa phân, tại sao phải trốn?”

Đông Phương Trà Trà không hiểu, Đông Phương đê đê có phải là đang hồ ngôn loạn ngữ không thế?

Mà lúc này, Chân Võ Chân Linh giật giật kiếm trong tay, tra lại vào vỏ.

Đừng nói Đông Phương Trà Trà và Hương Dụ, ngay cả hòa thượng cũng cảm thấy khó hiểu.

Nhưng rất nhanh bọn hắc liền biết tại sao.

Sau khi song kiếm đã hoàn toàn cho vào vỏ rồi, Chân Võ Chân Linh đồng thanh nói:

“Thiên Địa Song Sinh, hào quang vạn trượng.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 93: Nhất Niệm vĩnh Hằng, Nhìn Vạn Thế

Keng!

Tiếng kiếm vang lên, song kiếm ra khỏi vỏ.

Kiếm ra ý động, kiếm khí hội tụ thành một.

Tiếp theo đó, là hào quang vạn trượng, hào quang vừa xuất hiện phong vân thay đổi.

Chân Vũ và Chân Linh cũng bắt đầu chuyển động, song kiếm hợp bích bay thẳng đến chỗ hòa thượng.

Lông mày hòa thượng nhíu chặt, hần cảm thấy hai người kia khí thế hoàn toàn khác nhau, không chỉ như thế, thực lực còn uy hiếp hần.

Hòa thượng không thể không nghiêm túc đối đãi.

La Hán pháp tướng bị phá, mở lại cần một chút thời gian, nhưng hần không ngại gì.

Chân Vũ và Chân Linh tốc độ rất nhanh, thời khắc bọn họ chờ chính là lúc đối phương không thể mở La Hán pháp tướng.

Sau đó Chân Vũ và Chân Linh vung kiếm tới, lúc thanh kiếm thứ nhất rơi xuống, dị tượng xuất hiện, long ngâm phượng minh, long phượng trình tường.

Long phượng xen lẫn tấn công hòa thượng.

Đùng!

Sức mạnh khổng lồ đụng vào nhau, hòa thượng bị đánh bay thẳng ra ngoài.

Ánh mắt hòa thượng lộ ra vẻ kiêu ki, công kích của song kiếm mạnh hơn hần ta dự đoán.

“Là vì dị tượng, không thể để cho bọn hần rơi kiếm.”

Ý nghĩ chợt lóe lên, hòa thượng dự định chủ động xuất kích, toàn thân hấn bao phủ kim quang quyền giống như La Hán.

Là kim cương La Hán quyền.

Nháy mắt sau đó hòa thượng phóng tới chỗ Chân Vũ Chân Linh, Chân Vũ Chân Linh cũng bắt đầu vung kiếm thứ hai.

Dị tượng của thanh kiếm thứ 2 cũng xuất hiện, quang ám giao thế, âm dương giao hội, lưỡng cực song sát.

Đùng!!

Lại là một tiếng vang thật lớn.

La Hán quyền va chạm với song kiếm, sức mạnh còn dư lan truyền trong nháy mắt.

Răng rắc một tiếng.

La Hán quyền xuất hiện một vết rách, tay hòa thượng bắt đầu đổ máu.

Hòa thượng gia tăng cường độ, sức mạnh phong bạo cuộn trào, hai bên đều bị sức mạnh đẩy lui.

“Sức mạnh trở lại, phải cố hết sức.”

Hòa thượng có chút sửng sốt, nhưng lập tức phóng ra pháp tướng, công kích ngay.

Lần này chỉ là kim cương pháp tướng, nhưng hấn không đợi được La Hán pháp tướng.

Chân Vũ Chân Linh không hề dừng lại trực tiếp vung ra kiếm thứ ba.

Giờ khắc này Húc Nhật Đông Thăng, Hải Thượng Thăng Minh Nguyệt.

Nhật nguyệt đồng huy.

Nhật nguyệt song kiếm rơi thẳng vào pháp tướng kim cương trên người hòa thượng, sau đó pháp tướng bị phá, song kiếm chém thẳng về phía hòa thượng.

“Bất Động Minh Vương.” Thời khắc máu chốt hòa thượng chấp tay trước ngực, mở ra Bất Động Minh Vương thân.

Keng!

Song kiếm rơi lên trên người hòa thượng, nhưng không chém xuống hòa thượng.

Dù thế Chân Vũ Chân Linh không ngạc nhiên, bọn họ đặt tay còn lại lên chuôi kiếm, trầm giọng nói:

“Thí tiên giết ma.”

Trong nháy mắt song kiếm chợt lóe lên, Chân Vũ Chân Linh cũng vụt qua, bọn họ cùng nhau xuất hiện sau lưng hòa thượng.

Cả hai đưa lưng về phía đối phương, không ra tay nữa.

Đến nước này Chân Vũ Chân Linh để song kiếm vào vỏ.

Chỉ là vừa mới vào để kiếm vào vỏ Chân Vũ đã quỳ một chân trên đất phun ra một ngụm, hấn bị thương không nhẹ.

Hòa thượng khó tin nhìn về phía trước:

“Tiên Đình Song sinh kiếm?”

Khinh địch.

Hự a a a a!”

Tiếng kêu thống khổ vang lên, toàn thân hòa thượng bị vết rách bao trùm, sau đó Phịch một tiếng, hòa thượng vỡ ra như tia sáng.

Ánh sáng tan hết ở đây không còn hòa thượng nữa.

Chỉ là trong lúc ánh sáng tan đi, xung quanh đột nhiên dừng lại.

Phép biến hóa, nhất niệm vĩnh hằng.

Nhất niệm chính là một thế giới, thế giới này cũng chỉ có ý niệm của hòa thượng, không ai có thể đột phá nhất niệm này.

Bên trong nhất niệm không có lực sát thương, nhưng niệm của hòa thượng có thể có hai lựa chọn.

Một là chạy khỏi nơi này, hai là tìm người ký sinh.

Tuy nhiên sau một giây suy nghĩ, hòa thượng đã có quyết định, chạy khỏi nơi này thứ chờ hấn ta chỉ có cái chết, nếu ký sinh ở đây vẫn có cơ hội sống tiếp.

Chỉ cần cơ duyên đầy đủ có lẽ còn có thể tu thành chính quả.

Một khi tu được chính quả mới, có thể mở ra kiếp sau lần nữa.

Rất nhanh hòa thượng nhìn về phía Lục Thủy.

Đây là vì không có biện pháp lựa chọn.

“Người này cực kỳ yếu, ký sinh với hấn là ít bị phát hiện nhất.

Hơn nữa thiên tư không phải là ngu dốt, thân phận không thấp, thích hợp nhất.”

Hòa thượng niệm bằng tốc độ nhanh nhất phóng tới chỗ Lục Thủy.

Lục Thủy đứng ở đó không nhúc nhích, thoạt nhìn không có chút năng lực phản kháng nào.

Rất nhanh hòa thượng niệm vọt vào mi tâm Lục Thủy, hấn muốn ký sinh cùng linh đài, ẩn dưới thức hải.

Chờ đợi cơ duyên kiếp sau.

Sau khi niệm của hòa thượng đi vào mi tâm Lục Thủy, Lục Thủy vốn dĩ đang bất động, khóe miệng hơi hơi nhếch lên.

.....

Trong thức hải.

Sau khi hòa thượng xông vào, muốn tìm chỗ bí mật ở trong thức hải của Lục Thủy.

Chỉ là vừa mới vào, hấn đã có loại cảm giác kỳ quái, phảng phất như mình bị thứ gì đó nhìn chăm chăm, thân hình niệm có chút bất ổn.

Tò mò nên hấn kiểm tra xung quanh.

Rất nhanh hấn ta đã thấy trên cao có một thanh niên ngồi, khoe miệng của cậu nhếch lên lộ ra một nụ cười quan sát hấn ta.

Đột nhiên trong lòng hòa thượng nảy sinh một tia sợ hãi.

Hấn không thể nào hiểu được mình thấy gì.

Sau đó hấn ta nghe thấy được người ngồi phía trên cao truyền đến âm thanh hài hước:

“Cảm giác nhìn thấy ta thế nào?”

Nghe được câu này, trong đầu hòa thượng đùng một cái, trống rỗng, sau đó hấn ta cảm thấy đầu muốn nổ tung.

Bụp!

Niệm của hòa thượng nổ tung.

Mà trong lúc nổ, cuối cùng hấn cũng biết mình thấy gì.

Đó là niệm mênh mông bàng bạc, rộng lớn vô biên.

Đó là niệm mà hòa thượng vĩnh viễn không thể nào lý giải, đó là niệm lại là vạn sự vạn vật.

Hấn từng vào Phật quốc, nhưng toàn bộ niệm trong Phật giống niệm này như hai giọt nước.

Niệm này giống như niệm của chúa tể.

Hòa thượng bị sợ hãi bao trùm như điên cuồng, trong chớp nhoáng hấn bị đánh bay ra ngoài.

Bên ngoài, niệm của hòa thượng lại ngưng kết một lần nữa, hai tay của hấn ôm đầu, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi vô tận.

“Không thể nào, không thể nào, chuyện này tuyệt đối không có khả năng, tại sao có thể như vậy?”

Chuyện này sao có thể?”

Sợ hãi đã biến thành tất cả, tâm trí hòa thượng tan vỡ.

Mặc dù tâm trí hòa thượng tan vỡ, nhưng xung quanh vẫn trong phép nhất niệm vĩnh hằng.

Lục Thủy nhìn hòa thượng, bình tĩnh mở miệng nói:

“Nhất niệm trăm năm, có thể thấy sinh lão bệnh tử của người thường.

Nhất niệm ngàn năm, có thể thấy nguyên nhân kiếp diệt của tu sĩ.

Nhất niệm vạn năm, có thể thấy tiên phật hưng suy biến hóa.

Nhất niệm vĩnh hằng, có thể thấy thiên địa vạn thế.

Cho nên, người thấy được ta.”

Giờ khắc này niệm của hòa thượng đình chỉ điên cuồng, đình chỉ sợ hãi.

Hắn quỳ gối trước mặt Lục Thủy, lễ bái.

Nhất niệm vĩnh hằng của hắn ta, thấy được chúa tể.

“Nhân quả từ đâu tới, duyên tới duyên đi, nhân người dựng lên, quả do người gánh chịu.” Giọng Lục Thủy truyền tới.

Hòa thượng đập đầu lạy ba cái, hắn không có cách nào mở miệng, không cách nào suy xét.

Nếu mở miệng, như tự suy ngẫm, đó chính là sợ hãi.

Sau cái đập đầu cuối cùng, nhất niệm vĩnh hằng bắt đầu tan đi, niệm của hòa thượng cũng tại tiêu tán, mọi thứ bắt đầu trở về hình dáng ban đầu.

Lũ người Chân Vũ Chân Linh hồi phục tinh thần rồi, thì nhìn thấy có bóng dáng tiêu tan trước mặt Lục Thủy.

Thân hình đó dường như đang bái lạy gì đó.

Chân Vũ Chân Linh nhăn mày lại, bọn lập tức đi tới trước mặt Lục Thủy nói:

“Thiếu gia ngài không sao chứ?”

Lục Thủy lắc đầu, tất nhiên hắn không có việc gì.

Sau đó hắn quay đầu nhìn về phía Phương Đông Trà Trà.

Phương Đông Trà Trà nhìn thấy lục thủy nhìn sang, không thể làm gì khác hơn là lấy ra một đồng linh thạch, nói:

“Tất cả ở đây.”

Mặc dù rất kinh ngạc hòa thượng bị giết, nhưng chung quy là họ vẫn được cứu, tạ lễ vẫn phải cho.

Hương Dụ dạy, Hương Dụ nói rất đúng.

Lục Thủy đưa tay cầm một khối linh thạch tam phẩm, nói:

“Tại sao các người ở đây?”

“Chúng tôi đến Lục gia tìm em họ Lục Thủy, hẳn không thích sống với ai không chơi cùng, hẳn nhìn thấy tỷ tỷ ta đây, chắc chắn sẽ rất vui.” Nói đến ý này Đông Phương Trà Trà rất hứng khởi, gương mặt hưng phấn.

Lục Thủy giật giật khóe mắt:

“Thật sao?”

Dịch: MB_Boss

Chương 94: Mộ Tuyệt Muốn Có Điện Thoại

Sơn mạch Thiên Tuyệt.

Mộ Tuyệt ngồi ở chỗ này đã lâu, nàng có chút nhàm chán, nhưng bên Thiên Nữ tông không có tin tức gì truyền tới, đại khái là không có vấn đề gì.

Nàng có lưu lại trên người Cố Vũ một đạo Hồn Nguyên chi khí, nếu Cố Vũ muốn liên lạc với nàng thì rất dễ dàng.

Còn việc để Thiên Nữ tông thu thập tinh bảo cho nàng, nàng vẫn chưa làm.

Chủ yếu là do Thiên Nữ tông vẫn cần một đoạn thời gian để dung hợp và củng cố đã.

Nàng ngược lại hi vọng hai ngày này sẽ có người đến khiêu khích Thiên Nữ tông, phải dùng một chút thủ đoạn cứng rắn như vậy, thì mới có thể được các thế lực khác công nhận.

Sau đó Mộ Tuyệt không tiếp tục nghĩ về vấn đề này nữa, từ giờ cho đến lúc Lục Thủy bị ma tu đánh gần chết vẫn còn một khoảng thời gian.

Không phải vội.

Dù sao nếu nàng đã muốn đích thân động thủ, thì Lục Thủy cũng chạy không thoát.

Nghĩ đến Lục Thủy, Mộ Tuyệt liền cảm thấy có chút nhớ nhớ.

‘Gọi điện thoại cho Lục Thủy, nghe giọng hẳn một chút vậy.’

Nghĩ như vậy, Mộ Tuyệt lập tức đưa tay sờ vào túi, sau đó nàng mới nhớ ra mình không có điện thoại.

Có chút ảo não.

‘Lục Thủy thôi, không cho ta mua điện thoại di động, còn muốn giận dỗi tới khi nào?’

‘Kiếp trước ta ở nơi này xoát độ hảo cảm, xoát đến tốt như vậy, kiếp này người không xoát cùng coi như xong, ta chủ động tới gần người còn không thèm quan tâm đến.’

‘Thật đáng ghét.’

Tự hờn dỗi như thế, Mộ Tuyết bắt đầu suy nghĩ:

‘Phải làm như thế nào mới có thể không để lại dấu vết mà nhắc nhở Lục Thủy mua cho ta một cái điện thoại đây?’

Nàng chính là muốn Lục Thủy mua cho nàng, kiếp trước là do Lục Thủy mua, kiếp này cũng phải là Lục Thủy mua.

‘Hay là, dùng Sát Lục uy hiếp hắn mua cho ta?’

Vừa mới nghĩ đến, Mộ Tuyết lập tức lắc đầu.

Cái này không được, còn chưa quen thân, Lục Thủy còn chưa hoàn toàn thích nàng.

Đánh không được, dọa cũng không xong.

‘Trước hết cứ để cho hắn phách lối một trận đi, sẽ có ngày hắn phải khóc lóc cầu xin ta.’

--

Bên trong thân thể của Côn.

Hương Dụ và Chân Võ Chân Linh hiện tại đang chữa thương, Chân Linh thương nhẹ nhất, cho nên khôi phục nhanh nhất.

Lục Thủy nhìn về phía Đông Phương Trà Trà, nói:

“Người muốn đến Lục gia? Đã bao lâu rồi không đến?”

Đông Phương Trà Trà ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, dường như là đang nhẩm tính, rất nhanh đã cho ra đáp án:

“Khoảng mười hai năm.”

Thật đúng là rất lâu rồi, Lục Thủy thậm chí không nhớ rõ mình gặp Đông Phương Trà Trà lúc mấy tuổi.

Sau đó Lục Thủy lại nói:

“Đúng rồi, người biết được bao nhiêu về Lục gia?”

Đông Phương Trà Trà suy nghĩ trong lòng, dè dặt nói:

“Phu nhân tộc trưởng là tiểu di của ta, Lục Thủy là biểu đệ của ta?”

Lục Thủy hí hóp mắt nhìn Đông Phương Trà Trà, cuối cùng nói:

“Lục gia có một truyền thuyết.”

Đông Phương Trà Trà nghe đến đây thì hào hứng nhìn chăm chăm Lục Thủy, nàng rất tò mò.

“Nghe nói nếu đến Lục gia, sẽ có cơ hội gặp được một cô bé mặc áo khoác màu trắng, nếu như gặp được nàng thì đồng nghĩa với việc sẽ có thể mở ra cơ duyên.

Người có được cơ duyên này, tu vi sẽ tiến triển cực nhanh, danh vọng vô biên.

Chỉ là có rất ít người có thể bắt được.” Lục Thủy nghiêm túc nói.

“Vậy làm sao mới có thể bắt được?” Đông Phương Trà Trà hết sức chăm chú hỏi.

Là cơ duyên thì làm gì có ai không muốn?

Lục Thủy nhìn xung quanh một vòng, vẻ mặt cẩn thận quan sát, sau đó nhỏ giọng nói:

“Việc này ta chỉ nói cho một mình người, đừng truyền ra ngoài.”

Đông Phương Trà Trà trịnh trọng gật đầu đáp:

“Miệng ta rất kín, mẹ cũng đã khen ta, nói cái miệng này của ta không ai bằng.”

Lục Thủy không thêm đề ý chuyện này, hấn gật đầu nói:

“Vậy người nghe cho kỹ, nếu như gặp phải cô nhóc này, trước hết là bóp mặt của nàng, sau đó sờ đầu nàng một chút, bảo nàng gọi người là tỷ tỷ.

Nếu thực sự không được, thì để nàng gọi người là muội muội cũng không vấn đề gì.

Nhớ kỹ là phải tỏ ra tự nhiên một chút.”

Đông Phương Trà Trà không ngừng gật đầu, loại chuyện cơ mật như vậy Đông Phương đệ đệ lại chia sẻ với nàng, Đông Phương đệ đệ thật sự là người tốt.

Khi Lục Thủy còn đang muốn nói tiếp, đột nhiên nghe được một tiếng chuông vang lên từ vị trí trung tâm.

Koong!

Lục Thủy và Đông Phương Trà Trà đồng thời nhìn sang.

Một tiếng chuông này dường như đã khiến tất cả mọi người đem sự chú ý đặt ở vị trí trung tâm của rừng cây.

Mà sau khi ánh mắt của bọn hắn nhìn sang, từ vị trí trung tâm truyền đến một giọng nói hùng vĩ mà huyền diệu:

“Đạo tuy là không, nhưng dùng hoài không hết.

Uyên thâm biết bao, giống như người sáng lập ra vạn vật.

Nó gạt bỏ góc nhọn sắc bén, đem đến tiện lợi cho sự đồng trú cộng sinh của vạn vật; giải quyết sự rối rắm nội tại, làm cho vạn vật tuân theo trật tự; ánh sáng dịu dàng, để ngăn ngừa việc quá trốn. Vạn vật như thế mới có thể hòa cùng trần thế đạt đến sự hài hòa.

Đạo sâu sắc như thế, gần như là tồn tại vĩnh cửu.

Ta không rõ nó là sự sáng tạo của ai, hình như có trước cả khái niệm Thượng đế.”

Tiếng nói này như mang theo một loại cuốn hút khiến cho người ta minh ngộ, dường như mọi nghi ngờ trong lòng bỗng nhiên được giải đáp.

Nhất là Hương Dụ, khi nàng nghe thấy câu nói này, những gút mắc rối rắm trong lòng nàng như đột nhiên được gỡ ra, không bao lâu nữa liền có thể đột phá.

Đông Phương Trà Trà cũng một mặt minh ngộ, nàng dường như đối với tu vi đã thấu hiểu hoàn toàn.

Lần trước ở Thiên Trì Hà nàng vốn có được thu hoạch rất lớn, bây giờ lại một lần nữa thu được lợi ích.

Lục Thủy có chút bất ngờ, nhưng Đông Phương Tra Tra dù sao cũng mang trong người công đức lớn, có thể đột nhiên đốn ngộ, cũng không quá ngạc nhiên.

Tam giai đối với nàng cũng không còn xa nữa.

Nhìn như vậy, chứ năm đó người có thiên phú nhất, thật ra là Đông Phương Tra Tra.

Chỉ là sau đó hấn và Mộ Tuyết lại không theo lẽ thường mà ngã bài.

Nhất là việc bọn hấn đã cố gắng rất lâu, nhưng cuối cùng vẫn không có con được.

Tu vi của hai người, cứ thế phi nước đại tiến lên.

Đáng tiếc cuối cùng vẫn không tìm được biện pháp mang thai.

Tiếng nói biến mất, nhưng cảm giác lôi cuốn kia vẫn còn đó.

Chân Võ Chân Linh cũng lâm vào minh ngộ.

Đông Phương Trà Trà lúc này đã ngồi xếp bằng.

Lục Thủy nhìn những người này một chút, cuối cùng quay người đi về phía trung tâm.

Hấn không cần minh ngộ, cũng không cần lý giải chân lý của.

Với hấn mà nói, bây giờ tìm được đường ra ngoài là quá đủ rồi.

Về phần bốn người kia, cũng không có vấn đề gì lớn, bọn hấn lại không phải trẻ con, chẳng lẽ còn cần phải có người kè kè bên cạnh bảo hộ sao?

Lục Thủy đi trên đường, hấn càng đi sâu vào bên trong, nhận thấy loại đạo uẩn kia càng trở nên dày đặc.

Nhưng cái này không phải loại thích hợp giúp cho người ta đốn ngộ, đạo uẩn này thậm chí còn có chút bài xích người.

Lục Thủy nhìn vị trí trung tâm nhất một chút, trông thấy chỗ đó có một ngọn núi nhỏ, trên núi có một đạo sĩ đang đứng.

Ngay khi hắn nhìn thấy đạo sĩ này, một giọng nói vang lên:

“Bản tọa là Mặc Vân Tử, ở chỗ này đợi người hữu duyên.

Người lên được đỉnh đạo sơn này, liền có thể thu hoạch được đạo tàng truyền thừa của bản tọa.”

Câu nói này tất cả mọi người đều nghe được.

Một câu đạo tàng truyền thừa kia, khiến cho không biết bao nhiêu người phát cuồng.

Phải biết đến ngay cả đương kim Đạo Tông, cũng không có bao nhiêu đạo tàng truyền thừa.

Một đạo tàng truyền thừa hoàn chỉnh.

Nếu như đạt được, thì tiền đồ tương lai sẽ là vô hạn.

Bọn người Đông Phương Trà Trà cũng bị giọng nói này làm cho bùng tỉnh.

Đông Phương Trà Trà vừa tỉnh lại liền phát hiện Đông Phương đệ đệ đã không thấy đâu.

Nàng có chút lo ngại hỏi:

“Đông Phương đệ đệ đi đâu rồi?”

Chân Võ Chân Linh ban đầu cũng lo lắng, mặc dù Thiếu gia rất mạnh, nhưng năng lực gây chuyện của Thiếu gia không thể so sánh với người bình thường được.

Chuyện ở thảo nguyên Hoang Vu chính là bằng chứng.

Nhưng dù sao Thiếu gia trước kia cũng không bằng bây giờ, mặc dù vẫn hơi lỗ mãng, nhưng nơi này lại không có hung thú như ở thảo nguyên Hoang Vu, vậy vấn đề cũng không quá lớn.

“Đông Phương Tiểu thư muốn đi vào thử một chút không?” Chân Linh hỏi.

Bọn hắn biết thiên phú của Đông Phương Trà Trà không tầm thường, có khi thực sự có khả năng đạp lên đỉnh đạo sơn

kia.

Đông Phương Trà Trà lắc đầu:

“Không, loại truyền thừa này chắc chắn không phải là thứ mà một đứa nhỏ như ta có thể chịu được, tuổi ta còn chưa thể đeo được gánh nặng như vậy lên trên lưng đâu, nhưng mà chúng ta cũng có thể đi vào xem náo nhiệt.”

Mà, các người không lo lắng cho Đông Phương đệ đệ à?”

Chân Võ giải thích:

“Thiếu gia tự có phán đoán của mình, tất nhiên sẽ không có vấn đề gì, nếu Thiếu gia đã để chúng ta ở lại đây, như vậy chúng ta sẽ bảo vệ Đông Phương Tiểu thư thật tốt.”

Hương Dụ cảm thấy kỳ quái, luôn có cảm giác Đông Phương Hạo Nguyệt dường như rất thân quen với Tiểu thư nhà nàng.

Điểm này nàng từ đầu đã nhận ra, chỉ là không có bằng chứng.

Lại không thể trắng trợn hỏi thẳng.

“Chẳng lẽ Đông Phương Hạo Nguyệt thực sự thuộc Đông Phương gia?”

Là thiên chi kiêu tử ẩn tàng à?”

Hương Dụ không tin, bởi vì Đông Phương Thiếu gia nhìn như rất yếu.

Tu vi như vậy, rõ ràng không phải là đang che giấu, mà nếu như thật sự là thiên chi kiêu tử ẩn mình, thì sẽ không thể để các nàng biết được.

Hương Dụ suy nghĩ thật lâu, vẫn không thể tìm nổi cho mình một đáp án hợp lý.

Cũng may đôi phương không có ác ý gì.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 95: Luôn Có Điều Dân Muốn Hại Trẫm

Kiểm Khởi mang kiếm nhìn vị trí trung tâm, trên người hắn lúc này còn có một con khí nhỏ.

Hình như con khí này cảm nhận được đạo uẩn xung quanh, lại rơi vào trạng thái tu luyện khó hiểu.

Kiểm Khởi nhìn con khí một chút, cuối cùng lắc đầu nói:

“Nếu truyền thừa Đạo Tàng có ích với ngươi, ta sẽ đưa ngươi lên đỉnh núi.

Chờ sau khi ngươi có năng lực tự vệ, ta sẽ đưa ngươi rời đi.”

Con khí giật giật lỗ tai, tựa như nghe được giọng Kiếm Khởi.

Kiểm Khởi cũng không thêm để ý, hắn tu kiếm, hỏi là có lòng.

Hắn không cần chiếm linh vật gì cả, cũng không cần được Đạo Tàng truyền thừa, đối với hắn mà nói trong lòng có kiếm, trong tay có kiếm, chính là truyền thừa quan trọng nhất.

Giống như sư phụ hắn từng nói, khi hắn còn sống, phải tu kiếm trước.

Nghĩ như vậy, Kiếm Khởi bước về phía trung tâm, trên người hắn mang theo kiếm ý, mỗi lần tiến bước kiếm ý lại sâu một phần.

Hắn sắp đạt tới tam giai đỉnh phong, tứ giai đã không còn xa vời.

Ra ngoài một chuyến, hắn có được những cơ duyên khó tưởng tượng trong những năm này.

Gặp được Đông Phương Hạo Nguyệt, là cơ duyên sâu sắc nhất.

Kiều Càn lúc này cũng ở trong rừng cây.

Hắn đi ra ngoài cùng một số người trong gia tộc.

Chủ yếu là đi xem Lưu Hỏa đại chiến cùng Thái Dương Chi Tử.

Xem xong họ, cũng định trở về, đáng tiếc là lại rơi xuống nơi nào không biết.

Ở nghe được chỗ này có truyền thừa Đạo Tàng, đám người muội muội hắn hưng phấn hẳn lên.

Nhưng rất nhanh tất cả mọi người đều đặt ánh mắt ở trên người hắn, mọi người đều biết hắn là người cụt tay, tu vi giảm cùng hắn là một phiên toái.

Cuối cùng Kiêu Càn gượng gạo nói:

“Các người đi đi, ta ở nơi này chờ các người.”

Kiều Thiên nói:

“Ca, ca thật sự không sao chứ?”

Kiều Càn gật đầu, cười nói:

“Có thể có vấn đề gì? Nơi này lại không có thú dữ, ta cũng không có gì để cướp.”

Quả thực hắn không có thứ gì có thể bị cướp, hắn đã tàn phế, dĩ nhiên là bị bỏ qua.

Bây giờ những người này chịu mang theo hắn, vốn dĩ là vì muội muội hắn.

Muội muội hắn còn tốt.

Những người khác tránh hắn còn không kịp.

Trước kia Lục đại thiếu gia cũng là phế vật như vậy, sao hắn ta vui được trong tình cảnh đó?

Đại khái là hắn vẫn có người nhà cưng chiều.

“Ca cẩn thận chút, chúng ta đi vào.”

Cuối cùng Kiều Càn bị giữ lại, muội muội để lại cho hắn một món pháp bảo, ít nhiều cũng có cái dùng.

Chờ sau khi tất cả mọi người đều rời đi, Kiều Càn liền sờ cánh tay đã mất, cuối cùng than thở một tiếng, nói:

“Cuộc sống kiêu này không dễ chút nào.”

Nhưng chỉ có như vậy, những người này mới không hỏi tới chuyện Thiên Trì Hà, chỉ có như vậy hắn mới có thể hoàn toàn không nói ra cái tên Lục Thủy.

Cuối cùng Kiều Càn đổi đường, đi đến trung tâm.

Khuynh Thiên Minh Thần Quyết lúc này điên cuồng vận chuyển, thực lực của hắn đã giảm sút, nhưng là hắn biết, dưới sự giúp đỡ của Khuynh Thiên Minh Thần Quyết, hắn sẽ có ngày phá kếm thành bướm.

Ngày đó hắn có thể nổi danh chứ?

Nhưng là hắn sẽ trấn áp ngày đó, Lục Thủy không nổi danh thiên hạ, không ở trong mắt người đời, Kiều Càn cũng không dám xuất đầu.

Hồi lâu sau, nhóm người Đông Phương Trà Trà đi tới dưới chân núi, bọn họ phát hiện nơi này có rất nhiều đường lên núi.

“Tiểu thư Trà Trà, người không đi lên ư?” Hương Dụ nhìn Đông Phương Trà Trà hỏi.

Nàng có thể nhìn ra, tiểu thư nhà mình không có một chút áp lực nào.

Nếu như tiểu thư đem hết toàn lực, thật sự có thể có được truyền thừa của Đạo Tàng.

Chân Vũ, Chân Linh cũng là nhìn Đông Phương Trà Trà.

Bọn họ đứng ở dưới chân núi đều cố hết sức, điều này nói rõ bọn họ không thích hợp với Đạo Tàng nơi này.

Nhưng Đông Phương Trà Trà không giống thế, nàng đi đường rất vui sướng.

Đông Phương Trà Trà nhìn bọn họ rồi nói:

“Không đi.”

“Tại sao?” Chân Linh rất tò mò.

Đông Phương Trà Trà cười nói:

“Đệ đệ Đông Phương lên đường trước thời hạn, khẳng định đệ ấy muốn có nó, cho nên ta định nhường cho đệ đệ Đông Phương.

Đệ đệ Đông Phương gọi ta một tiếng tỷ, tất nhiên ta không thể cướp đồ của đệ đệ mình.”

“Nguyên nhân chính là do lão đạo là cổ nhân, lỡ như chỉ truyền cho nam không truyền cho nữ, không phải ta làm việc uổng công à.” Đông Phương Trà Trà nhỏ giọng thăm thì.

Chân Vũ Chân Linh nhất thời không nói nên lời, nếu như tiểu thư Trà Trà không nói câu cuối, ấn tượng của bọn họ đối với tiểu thư Trà Trà có thể sẽ khá một chút.

Dĩ nhiên, bọn họ càng tò mò hơn là, thiếu gia bọn họ thật sự gọi tiểu thư là tỷ tỷ?

Hương Dụ nhìn nhà mình tiểu thư, cuối cùng cười một tiếng, nghĩ cũng đúng, tiểu thư nhà nàng chính là người như vậy.

Hơn nữa đi lên thật, nàng cũng không yên tâm.

Tiểu thư Trà Trà không đủ tâm trí, có được Đạo Tàng cũng chưa chắc đã là chuyện tốt.

Cứ bình thường như vậy cũng rất tốt.

Đồ tốt đi nữa, có được cũng chưa chắc đã vui.

Là nàng mới vừa lòng tham.

Lục Thủy đứng ở dưới chân núi, hẩn nhìn đỉnh núi không nói gì, núi này hẩn tạm thời không định đi lên.

Hẩn phát hiện mình đứng ở chỗ này, có thể thấy những đường khác có ai lên núi không.

“Đạo Tàng, rất nhiều người đều muốn có, nhưng không biết có lấy được không.” Lục Thủy tự nói trong lòng.

Lúc này Lục Thủy thấy có người bắt đầu leo núi, mặc dù chỉ thấy bóng người mơ hồ, nhưng quả thật có người leo núi.

“Đạo Sơn chín chín vì vô cùng, mỗi phần vào được càng lấy được nhiều lợi ích, nhưng để có thể được đồng ý, chỉ có lên đỉnh cao.

Vô số năm, bốn tọa ở đây, chờ đợi người hữu duyên đến.” Đây là giọng lão già trên đỉnh núi truyền đến.

Lục Thủy không để ý lắm.

Lục Thủy không thèm để ý không có nghĩa là những người khác cũng không thèm để ý, chỉ cần biết leo núi thì có chỗ tốt, thì sẽ không có người chọn đứng ở dưới chân núi.

Chân Vũ Chân Linh liếc nhìn nhau, sau đó nhìn về phía Hương Dụ và Trà Trà.

“Mọi người thấy thế nào ?” Chân Linh hỏi.

Đông Phương Trà Trà nhìn về phía Hương Dụ.

Nếu như để cho nàng đợi ở nửa đường, thật ra cũng có thể.

Dẫu sao mọi người cũng ở chung một chỗ.

Hương Dụ nhú mày nói:

“Có thể là do ta quá cẩn thận, ta luôn cảm giác Mặc Vân Tử này cố ý làm người ta leo lên núi.

Mặc dù nhiều người đúng là dễ dàng chọn được người hữu duyên, nhưng một câu Đạo Tàng đã đủ rồi.

Những lời sau đó có lợi ích gì?”

Chân Vũ do dự một chút, cuối cùng mở miệng nói:

“Có phải để nâng cao hình tượng các kiểu không? Như vậy có thể thể hiện khí thế to lớn của người nói.”

Chân Linh vuốt mái tóc không nói gì, nếu như lời này bị thiếu gia bọn họ nghe được, không biết Chân Vũ có bị thiếu gia làm khó không.

Hương Dụ mông lung, có ý gì đây?

Hương Dụ phải bảo vệ Đông Phương Trà Trà, cho nên nàng sẽ hoài nghi nhiều thứ, không muốn liên quan đến thứ nguy hiểm.

Bởi vì đầu óc Đông Phương Trà Trà không tốt lắm.

Cho nên có lúc nhìn vào người đi theo, có thể biết thiếu gia tiểu thư là dạng người gì.

Chân Vũ Chân Linh có cảm giác đầu tiên về chuyện này, cũng có thể thấy đại khái hình tượng thiếu gia của họ.

Nói cách khác Đông Phương thiếu gia đúng là người dùng lời nói nguy trang bản thân?

Nếu quả thật là như vậy, thì quá đáng sợ, nàng không nhìn ra.

Luôn cảm thấy Đông Phương thiếu gia rất đáng tin.

“Hắt xì.” Dưới chân núi Lục Thủy hắt hơi một cái.

“Chuyện gì xảy ra? Không giống Mộ Tuyết nói xấu ta.”

Dịch: MB_Boss

Chương 96: Thiên Kiêu Số Một Đương Thời

Lục Thủy không để ý, nếu không phải là Mộ Tuyết muốn giở trò xấu đối với hắn thì cũng không có gì đáng kể, ngay đến chuyện mẹ hắn muốn giáo huấn hắn cũng không sợ.

Dù sao thì mẹ hắn cũng rất ít khi giáo huấn gì hắn, chỉ là sẽ chọc gheo.

Còn có chút không đáng tin.

Chậc, nghĩ như vậy lại cảm thấy đường đường chính chính dạy dỗ còn tốt hơn.

Lúc này Lục Thủy thấy người kia đã đi lên trên, chỉ là người đó càng lên cao, áp lực càng lớn.

Chờ đến khi đi được khoảng mười mấy bậc thang, đạo uẩn kia đã như một ngọn núi đè trên người người đó.

Mắt trần cũng có thể nhìn thấy.

‘Đến cực hạn rồi, còn cố đi nữa thì kiểu gì cũng gục.’ Lục Thủy nhìn thân hình kia im lặng tự nói.

Người kia quả nhiên ngừng lại.

“Quá kém cỏi.” Một tiếng nói từ trên núi đột nhiên vang lên.

Lúc này, Lục Thủy nhìn thấy lại có người bước lên, bước rất nhanh, vài giây sau đã vượt lên trước người kia.

Lúc y vượt qua người kia, còn thuận tiện khinh miệt một câu:

“Tầm thường như ngươi mà cũng nghĩ đến chuyện thu hoạch đạo tàng truyền thừa ư?”

Đây là đạo sơn mà ngươi lại dùng tu vi đối kháng, áp chế duệ giải lộn xộn, ngay cả ẩn dật đạo lý cũng không hiểu sao. (?)”

Bị nói như vậy, người kia có chút tức giận nhìn hẳn.

Chỉ là bản thân còn chưa mở miệng thì đối phương đã nói tiếp, mà câu nói tiếp theo của đối phương cũng khiến cho người này hoàn toàn không dám mở miệng nữa:

“Đạo tàng ở núi này chắc chắn sẽ thuộc về Lưu Hỏa Ân Thiên tông ta.”

Nói xong, người này liền một đường đi lên trên.

Nghe được câu nói này, rất nhiều người đều bị chấn kinh, đồng thời cũng nhụt chí.

Lưu Hỏa là ai chứ?

Là người được công nhận là thiên kiêu số một, trong số những người cùng thế hệ, không ai có thể sánh được.

Hiện tại hẳn đã muốn đạo tàng này, khả năng thật sự không có người nào có thể cướp được.

Rất nhiều người đều cảm thấy tiếc nuối, thanh danh gần đây của Lưu Hỏa quá lớn, cứ như là nhân vật chính của thời đại ấy.

“Lại nói nơi này cũng không phải nơi mà những người cùng thế hệ sẽ đấu đá gì đó, chắc là sẽ không có tiền bối nào xuất hiện đâu?”

“Thế nhưng Lưu Hỏa chính là thiên kiêu trong đám người ngang tuổi chúng ta, tiềm lực hẳn là vô hạn chứ?”

“Nhờ đâu chỉ là phù dung sớm nở tối tàn thì sao? Trước kia cũng không phải chưa từng xảy ra loại chuyện này, lúc đầu là thiên chi kiêu tử tung hoành khắp chốn, kết cục lại trở thành một tên vô danh tiểu tốt không ai biết đến cũng không phải chuyện hiếm lạ gì.

Hướng hồ đạo tàng là chọn người hữu duyên, không phải thiên kiêu.”

Rất nhiều người nghĩ thông suốt xong, bắt đầu lần lượt tiếp tục đi về phía đạo sơn.

Lục Thủy không hề động, chỉ cười cười, im lặng tự nhủ:

‘Cho nên thanh danh của Lưu Hỏa lớn như vậy không chỉ có công của một mình ta, người mà thiên hạ không nhận ra, đều có thể là Lưu Hỏa.’

Lục Thủy không để ý chút nào, chỉ là nhìn “Lưu Hỏa” đang đi trên đạo sơn kia, hần phát hiện “Lưu Hỏa” này thực ra cũng không đơn giản.

Y thế mà còn biết chiếm lấy chỗ tốt trước. (bản gốc là “tiên cơ”)

Tiên cơ trong tay, những người khác cũng khó mà vượt qua y.

Quả nhiên, rất nhiều người còn lại đều không đi được bao nhiêu bước, có thể đi đến bậc mười mấy đã là không tệ, mà tên “Lưu Hỏa” kia đã đi tới bậc thứ 30.

“Vi sao lại khó như vậy? Ta sao lại cứ cảm giác như có cái gì đó đang đè lên trên người mình vậy?”

“Chúng ta không lên được thì không nói, tại sao ngay cả người đi lên đầu tiên cũng bị ép xuống thế?”

Đúng vậy, người đi đầu tiên đã bị ép trở lại hai bậc.

Người này đương nhiên có cảm nhận được nơi phát ra áp lực, hần nhìn chăm chăm người trên cùng nói:

“Là Lưu Hỏa, hần đang tạo áp lực cho chúng ta.”

“Lưu Hỏa” liếc mắt xuống, khinh miệt nói:

“Kẻ yếu chỉ có thể là kẻ yếu, nếu như các người đủ mạnh, cũng có thể tạo áp lực lên ta, chỉ là, các người có làm được không?”

Những người đang ở trên đạo sơn nghe thấy một câu này thì đều một bụng tức giận, nhưng cũng không nói lại được cái gì.

Chỉ hi vọng có người có thể tới trấn áp “Lưu Hỏa”.

Lục Thủy mỉm cười nhìn một màn này, không ai biết hần bây giờ đang suy nghĩ gì.

Lúc Chân Võ Chân Linh nhìn thấy có người tên Lưu Hỏa xuất hiện, không tự chủ nhăn mày lại, nhưng rất nhanh đã không để ý tới nữa.

Bọn hắn vừa nhìn đã lập tức nhận ra rằng “Lưu Hỏa” này không phải là Thiếu gia nhà mình, chỉ là một tên giả danh khác mà thôi.

Bọn hắn mặc dù có chút tức giận, nhưng cũng không muốn để tâm tới, chỉ là tò mò không biết Thiếu gia nhà mình liệu có ra sân hay không.

“Hắn chính là Lưu Hỏa trong truyền thuyết sao?” Hương Dụ hỏi.

Nàng biết người nàng gặp được ở thảo nguyên Hoang Vu là giả, cũng biết Lưu Hỏa thật có được truyền thừa đặc biệt, người này hình như có chút giống.

“Là giả.” Đông Phương Trà Trà đột nhiên kết luận.

Chân Võ Chân Linh và Hương Dụ đồng thời nhìn sang.

Bọn hắn rất muốn biết Trà Trà Tiểu thư tại sao lại kết luận như vậy.

Đông Phương Trà Trà nhìn Chân Võ Chân Linh đang nhìn mình, không tự tin lắm nói:

“Trên người Lưu Hỏa có lửa, người này không có.”

Ba người: “...”

Sau đó cũng không có ai tiếp lời nàng.

Hương Dụ quay sang phía Chân Võ Chân Linh hỏi:

“Các người cảm thấy là thật hay giả?”

Chân Linh ngẫm nghĩ một chút nói:

“Hắn là giả, khí chất của Lưu Hỏa thật kia và người này có vẻ không giống nhau lắm.

Lưu Hỏa thật, ừm, có lẽ sẽ còn cao ngạo hơn nữa.”

Chân Võ Chân Linh đều cảm thấy Thiếu gia nhà mình sẽ không chủ động đi nhạo báng một người không thể đi lên như

thế.

Nếu như thật sự muốn nhạo báng người khác, cũng sẽ không chọn thời điểm này để làm, mà là sau khi lên tới đỉnh rồi mới bắt đầu mở miệng chế giễu chê bai người ta.

Nhưng vừa dứt lời Chân Linh lại cảm thấy có chút không chắc chắn lắm, dù sao khi Lục Thủy còn bé, hình như cũng đã từng làm loại chuyện này, mặc dù đều là vài trò trêu chọc lật vạt của lũ trẻ trâu.

Hương Dụ rất ngạc nhiên:

“Các ngươi đã gặp Lưu Hỏa rồi?”

Chân Linh lắc đầu:

“Là điều tra được, chỉ là cũng không có nhiều tin tức hữu dụng.”

Hương Dụ thật ra rất muốn biết bọn hắn rốt cuộc là ai, nhưng cuối cùng vẫn không thể tìm được cơ hội để hỏi.

Đông Phương Trà Trà cảm thấy thật ủy khuất, nàng thấy mình nói rất có lý, nhưng ngay cả Hương Dụ cũng không tin nàng.

--

Kiểm Khởi lúc này đã mang theo khí nhỏ đi tới chân núi, hắn nhìn đạo sơn trảm mặc không thôi.

Ánh mắt của hắn dừng ở trên người “Lưu Hỏa” một lát.

“Thiên kiều số một đương thời sao?”

Kiểm Khởi lắc đầu:

‘Cảm giác chẳng có gì hơn ngoài chút thủ đoạn này, có lẽ là ta có mắt không trông đi.’

Kiểm Khởi thua dưới tay Thái Dương Chi Tử, mà Thái Dương Chi Tử lại bị Lưu Hỏa giết chết, hắn đương nhiên sẽ không vì bản thân mà kiếm một cái cớ rằng Thái Dương Chi Tử chẳng qua là chỉ không ở phong độ tốt nhất, một phần là do hắn giúp tiêu hao sức lực.

Thua chính là thua, không có gì đáng nói.

Coi như hắn hiện tại đã tiến bộ hơn một chút, nhưng hắn biết mình vẫn không thể thắng được Thái Dương Chi Tử.

Hắn, vẫn chưa nắm được đến thanh kiếm vô địch kia.

Kiểm Khởi bỗng có cảm giác có người đang cào mặt của hắn, là con khỉ nhỏ kia.

Kiểm Khởi nhìn khỉ con nho nhỏ, mặt mỉm cười:

“Người muốn đi lên sao?”

Khỉ nhỏ gãi gãi cái gáy của mình, không hiểu nhìn Kiếm Khởi.

Kiểm Khởi cũng không để ý, dậm chân đi về phía đạo sơn.

Khi hắn bước ra một bước, một đạo kiếm ý phóng ra bay thẳng về phía đạo sơn.

Kiểm ý này bay tới khiến tất cả mọi người choáng váng.

Đây là người đầu tiên khi bước vào đạo sơn mà có thể khiến cho nơi này phản ứng đặc biệt như thế.

Rất nhanh sau đó bọn họ đã thấy được người, người này từng bước từng bước đi lên phía trước, nhưng cũng chỉ trong vài hơi thở, đã bước qua mười mấy bậc thang.

Lúc này những người ở đạo sơn đều cảm thấy áp lực trên người mình đã giảm đi không ít.

“Người này là ai? Sao lại mạnh như vậy?”

“Hắn là ai bọn ta không biết, nhưng cái tên Lưu Hỏa kia chắc chắn sẽ không dễ chịu gì.”

Đúng vậy, rất nhiều người đều nhận thấy, đối thủ cạnh tranh của Lưu Hỏa đã xuất hiện.

Còn là khí thế mạnh mẽ mà xuất hiện.

“Lưu Hỏa” đương nhiên cũng nhận ra nguy cơ, hắn gia tăng chèn ép lên Kiếm Khởi, lạnh lùng nói:

“Đạo hữu không biết là người phương nào?”

Kiểm Khởi từng bước một đi về phía trước, bình tĩnh nói:

“Một kiếm sĩ bình thường.”

“Đạo hữu muốn lên đỉnh núi sao?” “Lưu Hỏa” hỏi, cùng lúc tăng nhanh bước chân.

Kiếm Khởi bình ổn đi phía sau, hấn nhìn lên trước đáp:

“Muốn thử xem.”

“Lưu Hỏa không nói gì thêm nữa, chỉ gia tăng lực chèn ép lên Kiếm Khởi.

Đồng thời tiếp tục bước nhanh về phía trước.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 97: Muốn Giúp Mộ Tuyệt Chải Đầu

Hà Trầm cau mày bước đi trên đạo sơn, hẳn tới đây là do ngoài ý muốn, nhưng vận khí của hắn rất tốt.

Sau khi chắc chắn đạo sơn sẽ không để lộ bất cứ tin tức nào của cá nhân.

Hắn đã quyết định, giả mạo thiên kiều số một, Lưu Hỏa.

Hắn có được tin tức nội bộ, Lưu Hỏa không phải là Thiếu tông chủ Ân Thiên tông, mà lại còn đang bị Ân Thiên tông truy nã.

Cho nên việc hắn giả mạo Lưu Hỏa sẽ không bị Ân Thiên tông nhằm vào.

Còn nữa, tên tuổi của Lưu Hỏa cũng đủ lớn, có thể giúp hắn áp chế những người tham dự khác.

Nếu như vì vậy mà hắn thành công đạt được truyền thừa đạo tàng, thế thì tất cả mọi người sẽ cho rằng là do Lưu Hỏa lấy được.

Không có chút quan hệ nào với hắn.

Dù có thất bại, hắn cũng có thể rút lui một cách bình yên.

Chuyện chèn ép những người này không hề liên quan tới hắn, là chuyện của Lưu Hỏa.

Việc hắn cần lo lắng chỉ có một.

Gặp được Lưu Hỏa thật.

Nhưng tu chân giới lớn như vậy, cái tỷ lệ này thấp đến đáng sợ.

Sau đó, dù Lưu Hỏa thật nghe được tiếng gió, cũng sẽ không có biện pháp nào.

Vì truyền thừa đạo tàng, chút nguy hiểm đó vẫn có thể chấp nhận được. Mà trải qua trận chiến ở Thiên Vân Phong,

Lưu có còn sống hay không cũng là một vấn đề.

Hà Trâm không do dự, hấn quyết định làm như vậy, ngay từ đầu đúng là rất thuận lợi, hấn đạt được tiên cơ.

Áp chế tất cả mọi người.

Nhưng lại xuất hiện một người làm cho hấn không thể không kiêng kỵ.

Mặc dù người này không báo tên, nhưng hấn đã đoán được đối phương là ai.

Trong những kiếm tu cùng thế hệ, có thể mạnh mẽ như vậy, cũng chỉ có một người.

Kiểm Nhất phong Kiếm Khởi.

Nhưng hấn đã chiếm được rất nhiều ưu thế, nên vẫn có thể áp chế Kiếm Khởi.

—— ———

Trên đạo sơn có không ít người, bọn hấn đều nhìn lên phía trên, Lưu Hỏa đang ở bậc 50, mà hắc mã đột nhiên xuất hiện đã ở bậc 30.

Tiếp tục như vậy, thật sự có khả năng đuổi kịp Lưu Hỏa.

“Người này là ai? Đúng là lợi hại, không ngờ có thể cạnh tranh với Lưu Hỏa?”

“Nhìn kiếm ý là biết, người này chắc chắn là Kiếm Nhất phong Kiếm Khởi, đây chính là thiên kiều số một của Kiếm Nhất phong.”

“Trước kia các người từng gặp Lưu Hỏa chưa? Làm sao cứ cảm thấy có chút không giống.”

“Có thể là do bị thương ở Thiên Vân phong lúc trước, nhưng Kiếm Khởi đã đuổi kịp rồi kìa.”

Rất nhanh, phần lớn người đều đặt sự chú ý lên trên người Kiếm Khởi và Lưu Hỏa.

Kiểm Khởi không hề để ý đến Lưu Hỏa, hấn cũng không có ý định đọ sức với đối phương.

Chỉ ít hần thấy rằng, vẫn chưa đến lúc đọ sức với một Lưu Hỏa đã chiến thắng Thái Dương Chi Tử.

Ở đây, dù có thể lên trước cũng không có ý nghĩa gì.

Nhiều lắm chỉ là vấn đề hữu duyên và vô duyên mà thôi.

Hà Trầm ở phía trước đã tăng tốc, nhưng khi đối mặt với áp lực từ đạo sơn, hần cũng có chút khó chịu.

Mà làm hần càng khó chịu hơn chính là, Kiếm Khởi đã đuổi kịp, không lâu nữa sẽ vượt qua hần.

Đương nhiên hần sẽ không nhượng bộ, đây chính là truyền thừa đạo tàng, mặc dù hần không chiếm được cũng sẽ không để người khác đoạt được.

“Ừm, không hổ danh là thiên kiên của Kiếm Nhất phong.” Hà Trầm dừng đến cái danh của Lưu Hỏa, nghiêng đầu nhìn về phía Kiếm Khởi.

Nhìn như đang khen, nhưng giọng điệu lại mang theo chút trào phúng.

Kiếm Khởi cũng không để ý, vẫn đi lên phía trước. Bây giờ hần cũng đang cố hết sức, nhất là khi trên người hần còn có một con khí nhỏ.

Con khí nhỏ này cũng bị đạo sơn áp chế, hần cần phân tâm chiếu cố.

Lúc đầu có thể đi lên từng bước một, nhưng bây giờ mỗi một bậc hần đều phải dừng lại một chút.

Mà hần nhìn thấy Lưu Hỏa kia cũng như vậy. Lúc này Kiếm Khởi lại nghe được giọng nói của Lưu Hỏa:

“Nghe nói khi người thua Thái Dương Chi Tử, kiếm đã gãy mất.”

Nghe được câu này, Kiếm Khởi dừng lại.

Đột nhiên hần phát hiện Lưu Hỏa cũng chỉ như vậy, kém xa Đông Phương Hạo Nguyệt.

Mặc dù hần cảm giác Đông Phương Hạo Nguyệt không mạnh, nhưng khí chất của hai bên khác biệt một trời một vực.

Trên người Đông Phương Hạo Nguyệt có loại khí chất mà người bình thường không thể có.

Dù bản thân Kiếm Khởi hẳn cũng không thể so sánh được.

Phương thức làm việc của Đông Phương Hạo Nguyệt, làm cho hẳn cảm thấy hiểu ra nhiều điều.

Mà tên Lưu Hỏa này cho hẳn một cảm giác, chính là nhỏ hẹp.

Chưa nói tới đúng sai, chỉ ở điểm này đã biết ai hơn ai kém.

Thậm chí còn kém xa Thái Dương Chi Tử.

Nhưng Kiếm Khởi vẫn không hề để ý lắm, vẫn yên lặng bước đi.

Lưu Hỏa cũng không nói chuyện, bởi vì mục đích của hẳn đã đạt đến.

Tốc độ của Kiếm Khởi bắt đầu chậm lại.

Ở phía dưới, tất nhiên Lục Thủy cũng nghe được đối thoại của hai người, lúc này hẳn lắc đầu:

“Kiếm Khởi vẫn còn quá trẻ! Nhưng mà, một kiếm tu như hẳn đúng là không có duyên với đạo tàng.”

Lục Thủy nhìn chằm chằm đỉnh núi, “Lưu Hỏa” và Kiếm Khởi đã đến bậc 70, cách đỉnh núi rất gần.

99 là cực, không phải có bậc 99, mà là chín chín tám mươi một bậc.

Lúc này trên người Kiếm Khởi đột nhiên bộc phát ra một đạo kiếm ý, kiếm ý này phóng thẳng lên đỉnh núi.

Mà hẳn cũng mượn cơ hội này để tăng nhanh tốc độ, cuối cùng đến được cùng bậc với “Lưu Hỏa”.

Bậc bọn hẳn đang đứng là 78.

Cách đỉnh chỉ trong gang tấc.

Nhưng mà, trong thời gian ngắn hai người sẽ không thể tiến thêm.

Trong lòng những người phía dưới cũng căng thẳng, bọn hăn đều rất muốn biết, cuối cùng là ai sẽ đi lên đỉnh núi.

Là Lưu Hỏa, hay là Kiếm Khởi.

Bọn hăn càng hy vọng sẽ là Kiếm Khởi.

Tên Lưu Hỏa này làm cho người ta rất chán ghét.

“Các người nói thử xem ai sẽ lên được?” Đông Phương Trà Trà hỏi.

Hương Dụ lắc đầu:

“Khó nói, nhưng ta cảm thấy Kiếm Khởi có khả năng hơn một chút.”

Chân Võ Chân Linh cũng gật đầu:

“Cũng phải nói, Kiếm Khởi đúng là rất lợi hại, nhưng vì chuyện của Thái Dương Chi Tử mà hăn phải chịu một chút trở ngại, cũng không tính là chuyện xấu.”

Hương Dụ hiểu kỳ nói:

“Các người biết Kiếm Khởi?”

Chân Linh lắc đầu:

“Cũng không biết, chỉ là lúc đi vào gặp qua một lần, nhìn ra được.”

Hương Dụ gật gù đầu, không hỏi gì thêm. Bây giờ bọn hăn đều đang chờ đợi đáp án cuối cùng, xem thử ai mới có thể lên đỉnh đạo sơn.

Dù là hình bóng trên đạo sơn kia, phảng phất cũng đang đưa ánh mắt sang bên này.

Nếu như phải nói có ai không chú ý đến, vậy cũng chỉ có Lục Thủy.

Lục Thủy nhìn lên đỉnh núi, hai hàng lông mày nhăn lại, hăn vừa mới nhìn thấy cái gì?

Một mảnh gỗ màu tím nhạt.

Lúc kiểm ý xông thẳng vào mây xanh, hắn đã thấy được một góc trên đỉnh núi, lúc đó hắn đã để ý đến cái này.

Sau đó Lục Thủy đặt ngón tay lên huyết thái dương, thiên địa chi lực hội tụ vào mắt của hắn.

Sau đó hắn thấy được cảnh tượng trên đỉnh núi, là một bàn đá, trên bàn đá có một bàn cờ, mà bên cạnh bàn cờ có một mảnh gỗ màu tím.

Không lớn, nhưng cũng to bằng hai bàn tay.

“Tử Lung Mộc? Nơi này lại có loại gỗ thừa thớt như vậy?”

Lục Thủy hơi kinh ngạc.

Tử Lung Mộc, cũng không phải Linh Mộc lợi hại gì, nó gần như không có nhiều tác dụng.

Nhưng vẫn có được ưu điểm, loại gỗ này đông ẩm hè mát, nhất là sau khi rèn luyện sẽ có cảm giác óng ánh sáng long lanh.

Bên trong còn có tử khí lưu động.

Ở kiếp trước hắn ngoài ý muốn nhặt được một mảnh, đã làm cho Mộ Tuyết một cái lược và trâm cài tóc đơn giản.

Dù sao Mộ Tuyết cũng rất ưa thích, trâm cài tóc đó nàng đã đeo cả một đời, dù là buộc tóc đơn giản cũng sẽ mang theo.

Nói là khi tức giận có thể dùng để đâm hắn, rất chắc chắn.

Nhưng hơi tiếc nuối là, Mộ Tuyết chưa bao giờ dùng trâm cài tóc để đâm hắn.

Chỉ nói rằng nhờ may hồng mắt thì làm sao đây.

Nhưng chuyện hắn thường xuyên bị Mộ Tuyết kéo qua giúp nàng chải đầu là thật.

Nghĩ tới những chuyện này, môi Lục Thủy hơi nhếch lên:

“Mảnh gỗ nát này, ta muốn.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 98: Ánh Sáng Đom Đóm Sao Có Thể Tranh Huy Với Nhật Nguyệt

Lúc này, Kiếm Khởi và Hà Trầm đã bước tới bậc thứ 79, cách đỉnh núi chỉ còn có hai bậc.

Bây giờ bọn họ đã không thể phân biệt được ai đi trước ai đi sau nữa.

Mà ngay lúc Kiếm Khởi sắp vượt lên trước, hắn đột nhiên dừng lại, bởi vì hắn phát hiện khí nhỏ đang cào hắn.

Kiếm Khởi nghi hoặc nhìn khí nhỏ.

Khí nhỏ chỉ tay vào đường núi phía bên cạnh, dường như muốn bảo Kiếm Khởi đi vào.

Nó mở to mắt nhìn chằm chằm Kiếm Khởi.

Kiếm Khởi không hiểu.

Nhưng mà ít nhất cũng biết khí nhỏ không có ý định đi lên đỉnh núi, vậy cũng chỉ có thể nghe theo nó.

Dù sao bản thân Kiếm Khởi cũng không muốn lấy đạo tàng truyền thừa gì đó kia.

Về phần Lưu Hỏa, hắn cũng không có ý định tranh đoạt với đối phương, nhưng nhìn y không vừa mắt là thật.

Cuối cùng dưới sự lôi kéo của khí nhỏ, Kiếm Khởi nhấc chân rời khỏi thềm đá, bước lên đường núi phía bên cạnh, ngay sau đó, trên đạo sơn đã không còn hình bóng của hắn.

Nói cách khác, Kiếm Khởi đã từ bỏ đạo tàng truyền thừa.

Biến cố bất thành linh này làm cho tất cả mọi người đều bất ngờ.

“Có chuyện gì thế? Kiếm Khởi sao lại không thấy đâu nữa rồi?”

“Không biết, có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Ta vừa mới nhìn thấy hấn bước sang bên cạnh, đây là từ bỏ rồi à?”

Rất nhiều người không biết, ngay chính Hà Trầm đứng gần cũng không biết chuyện gì vừa xảy ra.

Nhưng y cũng không để tâm, mà nhân cơ hội nhanh chóng bước lên bậc thứ 80.

Hấn cách đỉnh núi chỉ còn một bước cuối cùng.

“Đạo tàng là của ta.”

Lúc này rất nhiều người đều không biết nên nói cái gì cho phải, Kiếm Khởi bỏ cuộc, Lưu Hỏa đã trở thành người thắng cuối cùng.

“Ta đã nói rồi, đạo tàng này là của Lưu Hỏa ta.”

Đạo tàng đã sắp tới tay, Hà Trầm cảm thấy mình cần phải nhắc nhở đám người phía dưới về điều này một chút.

Đạo tàng kia là thuộc về Lưu Hỏa, không liên quan gì đến Hà Trầm cả.

Đối với câu nói này của Lưu Hỏa, những người khác chỉ trầm mặc không nói.

Bởi vì đây là sự thật không thể thay đổi, đạo tàng kia sẽ thuộc về Lưu Hỏa.

Kiếm Khởi lúc này đang đứng phía trước một cây ăn quả, nâng khí nhỏ lên để nó hái xuống hai quả đào.

‘Lưu Hỏa, cũng chỉ là thùng rỗng kêu to mà thôi.’ Kiếm Khởi than nhẹ.

Nhưng hấn cũng không có cách nào đi ngăn cản đối phương đoạt lấy đạo tàng.

“Lưu Hỏa” nhếch miệng lên, y biết lúc này đã không có người nào có thể tranh giành với y.

Y chỉ cần cố gắng bước lên một bước cuối cùng là đủ.

Chỉ là ngay lúc y vừa bắt đầu di chuyển chân mình, một tiếng chuông lạnh lạnh bỗng vang lên.

Ong!

Tiếng chuông vang lên khiến rất nhiều người giật mình, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng ngay sau đó bọn họ liền nhận ra là từ trên đạo sơn truyền tới.

Có một vài người hoài nghi là Lưu Hỏa đã lên được tới đỉnh núi, nhưng khi bọn họ nhìn về phía Lưu Hỏa, lại thấy y vẫn còn thiếu một bước cuối cùng.

Vậy rốt cuộc là chuyện gì vừa xảy ra?

Tiếng chuông vang lên tất nhiên là có ý nói mọi người chú ý tới, chẳng lẽ chủ nhân đạo sơn muốn nói chuyện gì?

Nhưng bọn họ cũng không nghe thấy ai nói gì mà.

Ngay lúc này, có người nhìn xuống phía dưới cùng, nói:

“Này, phía dưới có một người xuất hiện, liệu có phải là người tạo ra tiếng chuông không thế?”

“Không thể nào? Không có cảm giác gì mà.”

Lục Thủy đứng trên cầu thang, hẩn mỉm cười nhìn về phía đỉnh núi, sau đó bước lên một bước.

Một bước bước thẳng tới bậc thứ 9.

Khi hẩn đặt chân lên bậc thứ 9, toàn bộ đạo sơn liền chấn động, đạo lý như phạm âm * vang lên.

(* Phạm âm: ngôn ngữ mà Phật giáo hay dùng, tiếng Phạm, thường nghe thấy trong kinh Phật)

Tất cả những người chứng kiến cảnh này đều ngây ngẩn cả người, kinh ngạc đến mức không nói ra lời.

Ánh mắt lập tức đổ dồn về phía “biển cố” vừa mới xuất hiện này.

Sau đó bọn họ nhìn thấy người này tiếp tục nhấc chân bước lên lần thứ hai, vượt thẳng qua chín bậc tiếp theo, rồi đặt chân lên bậc thứ mười tám.

Ngay khi hắn vừa đặt chân lên bậc thứ 18, phía đông mặt trời mọc, tà dương dần tắt, m Dương thay đổi luân phiên.

Kiểm Khởi lúc này cũng nhìn xuống, sững sờ.

Người này mang đến cho hắn một loại cảm giác mênh mông vô biên, nếu như là cùng thế hệ, vậy hắn ở trước mặt đối phương chẳng khác gì ánh sáng leo lắt của đom đóm cả.

Cảm giác quá cường liệt.

“Người này là ai?”

Không chỉ Kiểm Khởi, tất cả mọi người đều muốn biết kẻ đáng sợ đột nhiên xuất hiện này là ai.

Lúc này tất cả mọi người lại một lần nữa nhìn thấy người này cất bước, mỗi lần bước lên đều vượt thẳng qua chín bậc thang, mà mỗi lần như vậy đều tạo ra dị tượng.

Dường như đạo sơn chỉ là một cái sân khấu cho hắn diễn vậy.

Không ai biết vì sao.

“Lưu Hỏa” luống cuống, nhanh chóng nói:

“Đạo hữu là ai, ta là thiếu tông chủ Ân Thiên tông, Lưu...”

Lưu Hỏa này còn chưa kịp nói xong, Lục Thủy đã bước thêm bước thứ chín, đi thẳng lên đỉnh núi.

Lúc này Lưu Hỏa giả kia ngay cả một từ cũng không nói ra được, cái này, cái này quá khó tin rồi!

Đối phương làm sao mà làm được?

Hắn bây giờ muốn bước thêm một bước lên đỉnh núi thôi cũng không được.

Nhưng đối phương lại nhàn nhã như đi dạo.

Càng đáng sợ hơn là, mỗi một bước đi của hắn đều làm đạo sơn rung chuyển, dị tượng liên tiếp xuất hiện.

Tất cả tất cả những thứ đó đều nói lên rằng, đạo sơn đang nghênh đón người này đến.

Chân Võ Chân Linh nhìn người này, bọn hấn ả ả đã đoán được đối phương là ai.

Đông Phương Trà Trà cũng kinh ngạc, bỗng cảm thấy thật may mắn vì mình không có đi, người này cũng quá đáng sợ rồi?

Kiểm Khởi gắt gao nhìn chăm chăm người này, hấn muốn biết tên của đối phương.

Lúc này, ngay cả Mặc Vân Tử ở trên đỉnh núi cũng bị kinh động, trong nháy mắt khi Lục Thủy bước lên, Mặc Vân Tử lập tức đưa mắt nhìn đối phương.

Cuối cùng nói:

“Người không phải là người hữu duyên.”

Những người khác còn chưa kịp cảm thấy may mắn vì mình còn có cơ hội, Mặc Vân Tử đã nói tiếp:

“Nhưng lão phu có thể phá lệ vì ngươi, nói cho ta biết, ngươi là ai.”

Người phía dưới nghe thấy câu nói này thì không biết nói gì, phá lệ, thế mà lại vì một người không hữu duyên trực tiếp phá lệ.

Đây là ý gì?

Người này nghịch thiên a.

Nhưng cũng không có ai nói gì, bọn họ đều đang đợi, đợi người kia nói ra danh tự.

Lục Thủy mỉm cười, bình tĩnh nói:

“Thiếu tông chủ của Ân Thiên tông, Lưu Hỏa.”

Àm àm.

Một câu nói này vang lên, như là sấm sét giữa trời quang.

Lưu Hỏa, người này mới là Lưu Hỏa thật?

Chuyện này quá đáng sợ, vừa mới được chứng kiến một màn kia, tất cả mọi người đều hiểu rõ, Lưu Hỏa này có bao nhiêu đáng sợ.

Đây mới là thiên kiêu số một đương thời.

Mà vị Lưu Hỏa trước đó kia, quả thực là tự rước lấy nhục.

Người khác kinh ngạc, mà Hà Trâm thì sợ hãi.

Lưu Hỏa, Lưu Hỏa thật thế mà lại ở đây, lại còn đáng sợ hơn rất nhiều so với tưởng tượng của y.

Hà Trâm sợ, y muốn lùi lại, nhưng lại phát hiện mình đã mất đi năng lực hành động.

Xong rồi, Hà Trâm biết một kiếp này, y trốn không thoát.

Lúc này Kiếm Khởi cũng nhìn lên đỉnh núi, hẩn nhìn hình bóng Lưu Hỏa, lẩm bẫm nói:

‘Hóa ra hẩn mới là Lưu Hỏa, hẩn mới là thiên kiêu số một đương thời.’

Quả thật là nghe danh không bằng gặp mặt.

Lời đồn cũng vẫn sai, Lưu Hỏa nào chỉ là thiên kiêu số một đương thời, hẩn có lẽ là đệ nhất thiên kiêu mọi thời đại.’

Trước đó bởi vì chuyện của Lưu Hỏa giả kia, Kiếm Khởi cảm thấy Lưu Hỏa cũng chỉ có một chút năng lực như thế, Thái Dương Chi Tử thua hẩn thật sự là không công bằng.

Bây giờ hẩn phát hiện Thái Dương Chi Tử thua dưới tay Lưu Hỏa là chuyện đương nhiên.

Thái Dương Chi Tử còn kém xa Lưu Hỏa.

Ánh sáng đom đóm , làm sao có thể tranh hào quang với ánh nhật nguyệt?

Đông Phương Trà Trà cũng sững sờ nhìn đỉnh núi, xong lại cảm giác có chút đáng tiếc:

‘Nếu Lưu Hỏa cũng là đệ đệ của ta thì thật tốt.’

Nhưng nàng có chút không hiểu, trên người Lưu Hỏa này tại sao lại không có lửa?

Không phải cũng là giả đấy chứ?

—

Dịch: MB_Boss

Chương 99: Đây Chính Là Khí Phách Của Lục Hỏa

Hương Dụ nghe Đông Phương Trà Trà nói vậy thì không nói gì thêm, không có quan hệ thân thích sẽ không thể là đệ đệ hoặc là muội muội của tiểu thư Trà Trà.

Nếu có quan hệ thân thích, bình thường đều là đệ đệ hoặc muội muội.

Đến bây giờ nàng còn chưa từng thấy người nào có thể làm cho tiểu thư Trà Trà gọi đối phương ca ca tỷ tỷ.

Chân Võ và Chân Linh nhìn lên đỉnh núi, tất nhiên hai người biết đây là thiếu gia của mình.

Nhưng bọn hắn chưa bao giờ nghĩ tới, khi thiếu gia ra sân sẽ làm cho người ta rung động như vậy.

Dưới ánh sáng của thiếu gia, tên Lưu Hỏa giả kia chẳng là gì cả.

Từ giờ trở đi, người không đủ làm thế nhân kinh diễm, căn bản không có tư cách đóng giả cái tên Lưu Hỏa này.

Kiều Càn cũng đi đến chân núi, vừa vặn là chỗ của Lục Thủy.

Hắn nhìn về phía Lưu Hỏa trên đỉnh núi, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì.

Lưu Hỏa khiến cho người ta rung động khó thể nói nên lời.

“Không biết Lục Thủy so với Lưu Hỏa thì như thế nào.” Trong lòng Kiêu Càn hiện lên câu hỏi này.

Đương nhiên, hắn chưa bao giờ cảm thấy Lục Thủy yếu.

Nhưng lại có cảm giác Lưu Hỏa mạnh quá mức.

Sự đáng sợ của Lục Thủy hắn đã lĩnh giáo qua, hắn không dám đánh giá thấp Lục Thủy.

Nhưng khi nhìn thấy Lưu Hỏa, hắn phát hiện trí tưởng tượng của mình có hạn.

Còn có một vấn đề hắn không thể nghĩ ra chính là, tại sao Lục Thủy lại muốn giả trang phé vật? Chẳng lẽ là không thích dương danh thiên hạ?

Hay là lo lắng Lục gia không thể bảo vệ được hắn?

Kiều Càn khó có thể hiểu được. Nhưng hắn biết, Lục Thủy không phải người hắn có thể gây, Lưu Hỏa cũng như vậy.

Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, sự nghi ngờ của hắn mang theo sự kính sợ.

Kiều Càn sờ lên ống tay áo đã trống rỗng, bây giờ hắn chỉ cần ẩn nhẫn tốt là được.

—————

Lúc này Mặc Vân Tử đang nhìn Lục Thủy, trên mặt đầy ý cười:

“Người có biết núi này là thứ gì?”

Rất nhiều người nghi hoặc, thứ này không phải là đạo sơn sao?

Nhưng rất nhanh bọn hắn sửng sốt, bởi vì Lục Thủy đã mở miệng nói:

“Đạo tàng.”

Câu này vừa phát ra, làm cho không ít người xôn xao.

Đạo tàng? Đạo tàng chính là ngọn núi này?

Thật hay giả?

Rất nhiều người không tin, nhưng lại không dám không tin, bây giờ chỉ có thể nghe hai vị kia nói thế nào.

Mà nếu núi này là đạo tàng, đó chính là một chuyện tốt với bọn hắn, ít nhất thì còn có cơ hội.

Mặc Vân Tử nhìn Lục Thủy, càng ngày càng thương thức đối phương:

“Nói như vậy, nếu ngươi muốn đạo tàng thì dễ như trở bàn tay?”

Lục Thủy gật đầu, lập tức lại lắc đầu:

“Ta không muốn.”

Tất cả mọi người không thể nào hiểu được, nhưng Mặc Vân Tử lại cười ha ha:

“Đúng vậy, như thế mới là bình thường, đây mới là nguyên nhân ta phá lệ vì ngươi. Ngươi không giống người khác, ngươi khác tất cả mọi người.”

Ngừng một chút, Mặc Vân Tử lại nói:

“Lão phu chỉ là một sợi tàn hồn, tâm nguyện duy nhất chính là đánh một ván cờ với tiêu hữu. Có được không?”

Lục Thủy nhìn bàn cờ một chút, cuối cùng gật đầu:

“Được.”

Lập tức hai người vào chỗ.

Những người khác nghi hoặc không hiểu, nhưng hai người kia muốn đánh cờ, bọn hắn cũng chỉ có thể thành người xem.

Mặc Vân Tử cầm cờ đen đánh trước.

“Đại đạo thiên địa ngàn vạn, ta tàng đạo ở nơi này, muốn chờ người hữu duyên trong thiên hạ.”

Quân cờ trong tay.

Cạch.

Cờ đen rơi vào bàn cờ.

Trong nháy mắt khi quân cờ rơi xuống, thiên địa mất sắc, không gian yên tĩnh.

Tất cả mọi người ở đây đều bị bao phủ trong bóng tối.

Bọn hắn bắt đầu khủng hoảng, nhưng lại không thể nào hành động, không thể nào lên tiếng.

Đây chính là chỗ đáng sợ của đạo tàng, có thể giết người trong vô hình và trong chớp mắt.

Hắc ám giáng lâm, tất cả mọi người đều có loại cảm giác hít thở không thông, phảng phất tử vong đang tiến đến.

Ngay khi tất cả mọi người cảm thấy khủng hoảng, một đạo bạch quang giáng xuống từ bầu trời.

Tiếp đó có một tiếng nói rất lớn truyền đến:

“Đại đạo ngàn vạn, trăm sông đổ về một biển, đến đạo tàng này, cùng hưởng với thiên hạ.”

Cạch.

Cờ trắng rơi xuống, ánh sáng tỏa ra.

Trong nháy mắt bạch quang đã xua đuổi hắc ám, vạn vật khôi phục lại bình thường.

Khi tất cả mọi người đang cảm thấy may mắn, trên đạo sơn lại xuất hiện ánh sáng đại đạo, xuất hiện mảnh vỡ đại đạo.

Lúc nhìn thấy những thứ này, rất nhanh đã có người nhận ra.

Lập tức mở to hai mắt, kinh ngạc bật thốt lên:

“Đạo tàng, là đạo tàng, Lưu Hỏa đưa đạo tàng cùng hưởng. Trời ạ, thật sự là đạo tàng.”

Trong chớp nhoáng này, tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Cùng hưởng đạo tàng, chuyện này cần có khí phách đến mức nào mới có thể làm ra được?

Từ xưa đến nay, bọn hắn chưa từng nghe nói qua chuyện như thế này.

Nhưng Lưu Hỏa đã làm ra, hắn có năng lực chiếm được đạo tàng, càng có khí phách cùng hưởng đạo tàng.

Kiểm Khởi thở dài một hơi:

“Vốn cho rằng đã đánh giá cao, nhưng ai biết được, vẫn còn đánh giá thấp.”

Đương thời, ai có thể tới sánh vai Lưu Hỏa?”

Kiều Càn cũng ngây người. Hắn có thể cảm giác được, Lưu Hỏa này đứng cao thấy xa, thế giới trong mắt cũng khác biệt với những người khác.

“Tiểu thư Trà Trà, nhanh tu luyện.” Khi Hương Dụ biết được đó là đạo tàng, ngay lập tức thúc dục Trà Trà tu luyện.

Đây là cơ duyên trời ban. Không, là cơ duyên Lưu Hỏa ban tặng, người người đều có.

Chỉ xem ai có năng lực này.

Trà Trà cũng lấy lại tinh thần, nàng lập tức ngồi xếp bằng dưới đất, bắt đầu cảm ngộ đạo tàng xung quanh.

Chân Võ Chân Linh và Hương Dụ cũng lần lượt ngồi xếp bằng, bọn hắn còn bày ra chút trận pháp, nếu có người tới gần sẽ tỉnh lại.

Nhưng đây là cơ duyên, đối với bất kỳ người nào thì đây đều là cơ duyên, không có ai sẽ bỏ lỡ.

Những người ở đạo sơn cũng đã khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tìm hiểu đạo tàng.

Mặc Vân Tử không thèm để ý, hắn cười cười, đưa tay đánh xuống quân cờ thứ hai. Lần này hắn không nói gì, nếu đã biết lựa chọn của Lục Thủy, thế thì không cần nói nữa.

Đại đạo không cần nói ra, bàn cờ có thể thuyết minh tất cả.

Cách.

Quân cờ thứ hai rơi xuống, xung quanh lại bị hắc ám xâm chiếm.

“Tiểu hữu, đến lượt ngươi.” Sau khi đánh xong, Mặc Vân Tử mở miệng nói.

Lục Thủy cầm quân cờ.

Hắn muốn đánh ra quân cờ thứ hai trước khi ánh sáng bị thôn phệ.

Hắn không biết đánh cờ, nhưng thứ bọn hắn đang đánh chính là đạo.

Sự lý giải của bản thân đối với đạo, cách nhìn đối với đại đạo.

Nhìn qua bọn hấn đang đánh cờ, trên thực tế đang đưa ra sự lý giải về chúng sinh trong thiên địa, ngàn vạn đại đạo.

Nếu như không nhìn thấu, không thể minh ngộ, như vậy thì không thể ra cờ.

Đây chính là cờ bọn họ đang đánh.

Cạch.

Quân thứ hai của Lục Thủy rơi xuống, hắc ám lần nữa bị xua đuổi, đạo tàng bắt đầu hiện ra.

Trận cờ này đánh thật lâu.

Tất cả mọi người lâm vào trong đạo tàng, bọn hấn cảm thấy thời gian đã trôi qua mấy ngày, hoặc là đã đi qua mấy năm, đương nhiên cũng có người thấy chỉ mới trong nháy mắt.

Nhưng vẫn không có người nào lĩnh ngộ ra truyền thừa đạo tàng chân chính.

Ngay khi bàn cờ của hai người Lục Thủy đã hạ được hơn một nửa, một đạo ánh sáng mờ mịt xuất hiện, đạo ánh sáng này trực tiếp liên hệ đến đạo sơn.

Giống như một đường tiền đồ tươi sáng.

Có người hiểu rõ đây là truyền thừa đạo tàng.

Biến cố bất thành linh này đánh thức không ít người, thế nhưng không ai biết nơi phát ra ánh sáng kia.

Mà người bị đánh thức nhanh nhất, chính là Hương Dụ.

Nàng nhìn Đông Phương Trà Trà ở bên cạnh với vẻ khó có thể tin, nàng phát hiện tiêu thư nhà mình đúng là phúc vận bằng trời.

Chân Võ Chân Linh cũng tỉnh lại ngay lập tức.

Bọn hấn cũng rất bất ngờ.

Nhìn thấy Chân Võ Chân Linh đứng lên, Hương Dụ đột nhiên có chút lo lắng.

Phải biết bây giờ tiểu thư nhà nàng chính là đạo tàng còn sống.

Chân Võ nhìn thấy ánh mắt của Hương Dụ, tất nhiên biết lo lắng của nàng.

Bọn hắn cũng từng như thế.

“Người ở chỗ này trông tiểu thư Trà Trà, chúng ta đến bên ngoài phòng ngựa có người tới gần.”

Nói xong, Chân Võ và Chân Linh từ bỏ tìm hiểu đạo tàng, đi ra ngoài trận pháp hộ pháp cho Đông Phương Trà Trà.

Hương Dụ nhìn hai người kia, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì, cuối cùng nàng đứng dậy cung kính cúi đầu với hai người.

Nàng biết đối phương không có bất kỳ lý do gì để lừa mình, nếu như bọn hắn muốn động thủ thì đã làm rồi.

Không cần thiết kéo dài như vậy.

Thậm chí nàng còn có chút hoài nghi, Đông Phương Hạo Nguyệt chính là người Đông Phương gia.

Thế nhưng khi nghĩ lại, dù là Đông Phương gia cũng không có đại khí như vậy.

Cuối cùng Hương Dụ cũng không suy nghĩ nhiều nữa, quan trọng nhất bây giờ chính là sự an toàn của tiểu thư.

Dịch: MB_Boss

Chương 100: Thiếu Gia Cũng Mất Tích

An Ngữ không chế pháp bảo phi hành, nhìn xuống đại dương mênh mông phía dưới.

Hai ngày nay nàng vừa nhận được một tin tức mới, Thiếu gia cũng mất tích, nếu không phải tạm thời không có nguy hiểm gì, thì có trời mới biết Lục gia sẽ còn phải bao nhiêu người nữa đi tìm.

Bọn họ nghi ngờ rằng sự mất tích của Thiếu gia có liên quan đến việc Đông Phương Tiểu thư mất tích.

Hoặc là nói hai người đều đang ở cùng một chỗ.

Mà cái chỗ kia bọn họ cũng đã tra ra được.

Là bên trong một Linh thú khổng lồ, Côn.

“Không cảm giác được gì sao?” An Ngữ hỏi hai vị chuyên cảm tri* bên cạnh.

(*cảm tri: nhận biết, sự nhận biết (sự vật khách quan thông qua giác quan phản ánh trực tiếp vào trí não con người).)

Là hai cô gái nhỏ tuổi, một cặp chị em sinh đôi.

Hai người này tách ra thì không có gì đặc biệt, nhưng liên thủ với nhau thì trực giác sẽ trở nên cực kì nhạy bén, thủ đoạn ẩn nấp bình thường hoàn toàn không thể che mắt các nàng.

À, thực ra còn thiếu một người nữa, ba đứa là sinh ba, chỉ là đứa nhỏ nhất kia hôm nay lại phát sốt, đang phải điều trị.

Đứa lớn nhất gọi là Hoa Quý, đứa thứ hai gọi là Vũ Quý, đứa út gọi là Tuyệt Quý.

Hoa Quý lắc đầu nói:

“Không có, lại nói, Thiếu gia hẳn là sẽ không có chuyện gì đâu?”

Trên thực tế, cả ba nàng đều chưa từng thấy qua Lục Thiếu gia bao giờ, nhưng thường xuyên nghe nói về danh tiếng của

Lục Thiếu gia.

Các nàng cũng không chán ghét gì người này, dù sao các nàng cũng không ghét, nghe được nhiều nhất, chính là việc thiếu gia thường thích làm vài chuyện mắt mặt.

Nhưng chưa từng nghe nói Thiếu gia ngược đãi thuộc hạ, càng không có những chuyện như cường thế bắt nạt trêu ghẹo con gái nhà lành.

Ngẫm lại Thiếu gia ngoại trừ tâm trí chưa đủ thành thực, tư chất tu luyện không cao, thật ra cũng rất tốt.

An Ngữ lắc đầu:

“Không biết nữa, nhưng nghe nói nếu như Thiếu gia có việc gì nguy hiểm đến tính mạng, thì ba vị Trưởng lão trong tộc sẽ lập tức cảm nhận được.

Nếu chuyện này thực sự xảy ra, đại khái cũng sẽ không cần chúng ta đi tìm.”

Vũ Quý cảm nhận xung quanh, hiếu kỳ nói:

“An Ngữ, ngươi đã gặp Thiếu gia rồi, ngươi cảm thấy Thiếu gia là người như thế nào?”

An Ngữ suy ngẫm trong lòng, sau đó nói:

“Ừm, cảm giác như vẫn còn là con nít.”

Hoa Quý và Vũ Quý gật gật đầu, quả là như vậy, Thiếu gia mới có 20 tuổi, quả thực vẫn còn là con nít.

Ngay khi Hoa Quý còn muốn nói gì đó, nàng đột nhiên quay đầu nhìn về phía bên trái.

Sau đó, Hoa Quý và Vũ Quý đồng thanh nói:

“An Ngữ, bên trái, nhanh.”

An Ngữ không chần chừ, lập tức chuyển hướng, sau đó nói:

“Tất cả nâng cao cảnh giác, lập tức hỗ trợ nếu cần thiết.”

Lúc này không người nào dám lơ là, hai ngày đã trôi qua, cuối cùng cũng tìm được manh mối.

Rất nhanh sau đó An Ngữ liền nhìn thấy một con Côn vô cùng to lớn, nhưng nó hoàn toàn không nhúc nhích, trôi nổi trên mặt nước, nhìn qua có chút đáng ngờ.

“Nó làm sao thế?” An Ngữ nghi hoặc nói, từng chút xích tới gần.

Lúc nàng tiếp cận Côn, đột nhiên nghe thấy âm thanh đại đạo.

Không chỉ riêng nàng, tất cả mọi người đều nghe được.

Tiếp đó càng nàng nhìn thấy bên trên Côn xuất hiện hai bóng người, hai người này ngồi ở đó, nhìn giống như đang đánh cờ.

Mà theo từng lần đặt cờ xuống của bọn hắn, âm thanh đại đạo cũng từng tiếng từng tiếng vang lên, tạo nên một loại đạo uẩn khiến cho người ta bỗng nhiên có cảm giác thông suốt.

“Đây là?” An Ngữ khó tin thốt lên.

Ngay sau đó nàng lập tức ra lệnh:

“Gọi mọi người tới đây.”

Đây thực sự là chuyện không thể tưởng tượng nổi, tu vi của An Ngữ không cao, nhưng nàng có thể nhìn ra chuyện này phi thường đến mức nào.

Nếu như Thiếu gia bọn họ và Đông Phương Tiểu thư vì chuyện này mà mất tích...

Như vậy khả năng là đã gặp được kỳ ngộ.

Nhưng kể cả có là kỳ ngộ thì điều kiện tiên quyết vẫn là sự bình an vô sự của hai người họ, cho nên vẫn cần toàn lực cứu người về.

Mà ngay lúc này, một trong hai người kia đặt quân cờ trên tay xuống, thờ dài nói:

“Ta thua, vốn nghĩ rằng bản thân có thể thắng.”

Trên đạo sơn, Lục Thủy nhìn Mặc Vân Tử, ban đầu không nói gì.

Hắn ở chỗ này đánh cờ đại khái đã ba ngày rồi, mà thứ bọn hắn đánh thật ra chính là đạo.

Cho nên, Mặc Vân Tử chắc chắn sẽ thua.

Lục Thủy là đã nương tay rồi, tuân theo quy tắc mà không lạng lách phá luật chơi theo ý mình, cũng không xa rời hay phản lại đạo, hắn hoàn toàn chỉ dựa theo lý giải thô thiển của mình về đạo mà hạ cờ.

Đối với Mặc Vân Tử mà nói, trận này thắng thua công bằng, cũng thể hiện sự tôn trọng của hắn dành cho Mặc Vân Tử.

Mặc Vân Tử đứng dậy, hắn nhìn đạo sơn đã bị móc sạch, cảm khái nói:

“Qua không biết bao nhiêu năm, ngươi là người thứ hai đã nương tay rồi mà vẫn thắng ta.”

Mặc Vân Tử mặc dù chỉ là một sợi tàn hồn, nhưng hắn cũng không phải vì già mà hồ đồ.

Đối phương chơi quá theo quy củ, mà nhìn theo hành động trước đó của hắn thì rõ ràng không phải loại người này.

Lục Thủy ngược lại hơi bất ngờ, Mặc Vân Tử không phải là dạng mà người bình thường có thể đánh bại, mà lại còn nương tay thì...:

“Người đầu tiên là ai?”

Mặc Vân Tử không trả lời vấn đề này, hắn nói với Lục Thủy:

“Nếu ngươi đã không cần cái đạo tàng này, vậy thì giao đũa nhỏ này cho ngươi đi.

Nó sẽ nguyện ý.”

Cuối cùng, Mặc Vân Tử thoải mái nói:

“Mặc dù ngươi không kế thừa đạo tàng của ta, nhưng đạo của ta chung quy cũng đã tồn tại bên trong một niệm kia của ngươi, hưởng hồ, người có thể kế thừa đạo tàng của ta cũng không phải là ít.”

Mặc Vân Tử nhìn ba đạo liên kết sáng lên, hơi xúc động nói:

“Thiên kiêu đương thời thì vô số, thời đại của chúng ta trước kia cũng không thua kém bao nhiêu.”

Mặc Vân Tử có thể nhìn ra được, ở trên đạo sơn, số người có thể lĩnh ngộ đạo tàng của hắn không chỉ có ba người, chỉ là hai trong số đó là cố ý không cần.

Mỗi người đều có ý nghĩ của riêng mình.

Lúc này, Mặc Vân Tử biến mất ngay tại chỗ, hắn ở nơi này vốn là để chờ người hữu duyên, mặc dù người hữu duyên thì chưa chờ được, nhưng lại chờ được một vị thiên kiêu tuyệt thế.

Thật may mắn.

“Lão phu còn một vấn đề cuối cùng, tiểu hữu nếu đã không cần đạo tàng, vậy vì sao còn đi lên đỉnh núi?” Mặc Vân Tử biết đối phương là đột nhiên đi lên, cho nên có chút tò mò.

Lục Thủy mỉm cười:

“Thiên cơ, không thể nói.”

Mặc Vân Tử nhìn Tử Lung Mộc đặt trong tay Lục Thủy, đột nhiên cười ha hả:

“Thì ra là vậy, thì ra là vậy à.”

Cuối cùng, Mặc Vân Tử biến mất không còn tung tích.

Thời điểm rời đi lại cao hứng ngoài ý muốn.

Lục Thủy thuận tay thu Tử Lung Mộc vào, phòng ngừa bất trắc.

Ngoại trừ Mặc Vân Tử, nhưng người khác khẳng định không nhìn thấy động tác của hắn.

Về phần Mặc Vân Tử, nhìn thấy thì nhìn thấy, dù sao người cũng đã không còn.

Mặc Vân Tử đã biến mất, nhưng rất nhiều người đều không biết chuyện này, bọn họ vẫn đang ở yên bên trong đạo tàng.

Kiều Càn nhìn đỉnh núi, hẳn biết rõ chuyện vừa xảy ra nhưng cũng không chạy đi kế thừa đạo tàng, thứ này không thuộc về hắn, hắn không cần.

Hắn hiểu rõ mình nên lấy hay bỏ.

Kiểm Khởi đang đi trên đường xuống núi, hẳn tu kiếm, truyền thừa không thích hợp với hắn.

Về phần tại sao Lưu Hỏa lại muốn đi lên, hẳn không hiểu, cũng không có ai hiểu.

Mặc Vân Tử đến cuối cùng cũng không hiểu được, không một ai có thể hiểu.

Chỉ là vừa mới xuống núi, quả đào của khi nhỏ liền rớt xuống đất, sau đó bắt đầu lăn xuống phía dưới.

Kiểm Khởi bắt đặc dĩ tăng tốc đuổi theo.

Kiều Càn vốn đã định rời đi, nhưng đột nhiên thấy một quả đào lăn đến chỗ chân hắn.

Tiếp đó có một người từ trên núi chạy xuống.

‘Kiếm Khởi của Kiếm Nhất Phong?’ Kiêu Càn kinh ngạc.

Hắn cũng không để ý nhiều, bản thân nhận ra đôi phương, nhưng đôi phương chắc chắn không biết mình là ai.

Kiều Càn cúi người nhặt quả đào lên, rồi đưa cho khi nhỏ trên vai Kiếm Khởi.

Kiểm Khởi thật ra cũng rất bất ngờ, không nghĩ tới ngoài mình ra vẫn còn có người tinh dậy, không tiếp tục tu luyện ở trong đạo tàng.

“Đa tạ.” Kiếm Khởi mở miệng cảm ơn.

Kiều Càn gật gật đầu, Kiếm Khởi là thiên kiêu, hẳn lại chỉ là phế vật, đối với hắn bây giờ mà nói Kiếm Khởi chính là sự tồn tại xa vời không thể chạm tới.

Lúc hai người Kiêu Càn, Kiếm Khởi muốn tiếp tục đi xuống núi thì lại đột nhiên phát hiện Lưu Hỏa cũng bắt đầu đi xuống.

Mà điều khiến cho hai người ngạc nhiên chính là, Lưu Hỏa giống như đang đi về phía bọn hắn.

Cả hai đều giật mình.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 101: Lục Thủy Chính Là Lưu Hỏa?

Lưu Hỏa đi xuống, tiến về phía bọn hắn khiến cho Kiếm Khởi cảm thấy hơi ngoài ý muốn, nhưng cũng có chút chờ mong.

Có thể được tận mắt gặp người như vậy, thật sự cao hứng.

Kiều Càn không giống Kiếm Khởi, hắn muốn rời đi, nhưng bây giờ mà rời đi khả năng cao sẽ khiến cho Kiếm Khởi nghi ngờ, mình rời đi đột ngột như vậy đương nhiên sẽ làm cho người ta cảm thấy bản thân đang trốn tránh Lưu Hỏa.

Hơn nữa hành động như thế cũng không phù hợp với tác phong của thiếu gia phế vật mới này của Kiêu gia.

Hắn hẳn là nên ở lại, sau đó khi trở về thì khoe khoang với những người kia, đây mới là chuyện hắn nên làm.

Do dự một chút, hắn quyết định cúi đầu không nhìn Lưu Hỏa.

Có một vài người, có thể không nhìn thẳng thì không nhìn thẳng.

Biết về họ càng ít càng an toàn.

Nhưng trong lòng của hắn vẫn mong muốn có thể trực tiếp gặp mặt người này một lần.

Lưu Hỏa, thiên kiêu số một đương thời.

Có biết bao nhiêu người muốn được một lần gặp mặt hắn.

Lời đồn đại cũng chỉ là lời đồn, chắc chắn sẽ không hoàn toàn là thật.

Bất chợt, Kiêu Càn cảm thấy làm rác rưởi trong gia tộc thật ra cũng khá nhẹ nhàng.

Khó trách Lục Thủy luôn một mực không bước ra khỏi cửa.

--

Lục Thủy cầm Tử Lung Mộc đi, những thứ còn lại hẳn đều không động vào, bàn cờ kia cũng vẫn giữ nguyên, đây là kết quả của toàn bộ quá trình đánh cờ của hắn và Mặc Vân Tử.

Lục Thủy không có ý định động vào, dù sao thì đạo của Mặc Vân Tử cũng được ghi lại ở nơi đây.

Tương lai nếu có người tới nơi này, có lẽ còn có thể tiếp tục kế thừa đạo truyền thừa hắn giấu ở đây.

Sau đó Lục Thủy xuống núi.

Về phần Lưu Hỏa giả kia, hắn không muốn để mắt tới.

Chẳng qua là khi hắn rời đi, một trận gió bỗng nổi lên, thổi qua người Lưu Hỏa giả.

Ngọn gió này mang theo Lưu Hỏa giả đã hóa thành bột phấn bay đi.

Trong quá trình xuống núi, Lục Thủy đã biết đưa nhóc mà Mặc Vân Tử để lại là cái gì, hắn cũng không từ chối, chủ yếu vì đây là ý nguyện của người khác, hắn không từ chối được.

Nhưng dù sao cũng không quan trọng.

Thông qua đưa nhóc này, hắn biết được một chuyện, có một số lượng lớn cao thủ đã vây quanh chỗ này.

Lục Thủy không để ý, những người này khả năng lớn là đến để tìm hắn và Đông Phương Trà Trà.

‘Nhưng phải chuẩn bị ra ngoài.’

Lục Thủy quyết định đi tìm Chân Võ Chân Linh trước, sau đó đưa đám người ở bên trong kia ra ngoài.

--

‘Tới rồi.’ Kiếm Khởi thầm nghĩ trong lòng.

Hắn có thể nghe được tiếng bước chân, Lưu Hỏa rất nhanh sau đó đã xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Kiều Càn cũng nghe thấy, nhưng vẫn cúi đầu, hắn thực sự không dám nhìn.

Thu liễm, thu liễm, giảm cảm giác tồn tại, giảm cảm giác tồn tại.

Hắn cảm thấy với khí phách kia của Lưu Hỏa, hắn là sẽ không để ý đến hắn, càng không có khả năng đến gây chuyện với hắn.

Bóng người nhanh chóng xuất hiện, Kiếm Khởi dần dần thấy rõ người đang đi đến.

Khi hắn hoàn toàn nhìn rõ người đang đi xuống, thì liền ngây ngẩn cả người, nhưng sau đó cũng dần bình tĩnh trở lại.

Thật bất ngờ nha, nhưng mà cũng hợp lí.

Thảo nào.

Kiều Càn rất muốn nhìn, nhưng cuối cùng vẫn không dám nhìn, ngay lúc này hắn nghe được một giọng nói kinh ngạc vang lên:

“Kiều Dã?”

Giờ khắc này, Kiều Càn sửng sờ, giọng nói quen thuộc này, như là tiếng sấm giữa trời quang âm âm gào thét trong đầu hắn, cảm giác như não không thể hoạt động được nữa rồi.

Hắn vô thức ngẩng đầu nhìn lên.

Đập vào mắt là một khuôn mặt quen thuộc.

Lục Thủy.

Kiều Càn không thể tin được, Lục Thủy lại là Lưu Hỏa?

Lưu Hỏa lại là Lục Thủy?

Thiên kiều số một đương thời, người giết chết Hoa Tiên, chém chết Thái Dương Chi Tử, cùng thánh hiền đánh cờ, thiên kiều đến mức có thể sánh cùng thánh thần, chính là Lục Thủy?

Ở trong mắt Kiều Càn, Lưu Hỏa nào chỉ giống như một truyền kỳ, hắn chính là một bộ truyền kỳ chân chính, thậm chí hai từ truyền kỳ này cũng không thể diễn tả hết được.

Nhưng hắn dù thế nào cũng chưa từng nghĩ đến, Lưu Hỏa lại chính là Lục Thủy.

Hắn biết Lục Thủy rất mạnh, rất đặc biệt.

Nhưng cũng không nghĩ tới lại đặc biệt đến như vậy, lớn mạnh đến như thế.

Lưu Hỏa chính là Lục Thủy, chuyện này, Lục gia có lẽ cũng không biết đâu?

Hắn, lại biết một chuyện không nên biết.

Nhưng không biết vì sao, trong lòng hắn bỗng cảm thấy nhẹ nhõm.

Nếu đối phương là Lục Thủy, đối với hắn mà nói ngược lại sẽ không có nguy hiểm gì, chỉ cần mình không làm gì ngu xuẩn, Lục Thủy cũng khinh thường phải động thủ với hắn.

Thế giới trong mắt Lục Thủy không giống trong mắt những người khác.

Người khác sẽ để tâm tới Khuynh Thiên Minh Thần Quyết của hắn, sẽ thăm dò hai kiện pháp bảo kia của hắn.

Nhưng Lục Thủy sẽ không.

Nếu như Lục Thủy thực sự muốn, thì hắn cũng nguyện ý dùng hai tay dâng lên.

Cuối cùng Kiều Càn cúi đầu nói:

“Là Kiều Càn.”

Lục Thủy cũng không để ý lắm, hắn chỉ là hơi cảm thấy ngạc nhiên.

Sau đó hắn quay đầu nhìn về phía Kiếm Khởi và con khi nhỏ kia.

Trạng thái khi nhỏ này nhìn có vẻ rất không tệ.

Thấy Lục Thủy nhìn qua, Kiếm Khởi cúi đầu cảm kích nói:

“Đa tạ Đông Phương đạo hữu.”

‘Đông Phương?’ Kiều Càn có chút bất ngờ, sau đó tự nhắc nhở mình về sau khi có người thì tốt nhất không nên trực tiếp gọi đối phương là Lục Thiếu gia.

Người này rốt cuộc có bao nhiêu cái danh tính giả chứ?

Kiểm Khởi không nói thẳng ra thân phận Lưu Hỏa của đối phương, nếu đối phương đã nói với hắn danh tự của mình là Đông Phương Hạo Nguyệt, vậy thì cứ gọi là Đông Phương Hạo Nguyệt đi.

Lục Thủy gật gật đầu, sau đó nhấc chân rời đi.

Lúc rời đi còn thuận miệng nói:

“Chuẩn bị xuống đi, người nơi này sắp được đưa ra ngoài rồi.”

Kiểm Khởi và Kiêu Càn không nói gì, đạo tàng đã được đưa ra, nên giác ngộ thì cũng đã giác ngộ, nên lấy thì cũng đã lấy hết.

Đến lúc nên đi ra rồi.

Lục Thủy rời đi xong, Kiểm Khởi và Kiêu Càn cũng lần lượt rời đi.

Một người đi tìm đồ ăn cho khỉ nhỏ, một người đi tụ họp với mấy người của Kiêu gia.

--

Rất nhanh sau đó Lục Thủy đã tìm được Chân Võ Chân Linh.

Chân Võ Chân Linh thấy Lục Thủy trở về, nhẹ nhàng thở phào, mặc dù biết là sẽ không có vấn đề gì, nhưng lại vẫn lo lắng sẽ có vấn đề xảy ra.

Thiếu gia tuy là rất rất lợi hại, nhưng chính vì lợi hại quá mức như thế, cho nên việc Thiếu gia làm đều không phải việc mà người bình thường sẽ làm.

Đều vô cùng nguy hiểm.

“Thiếu gia.” Chân Võ gọi một tiếng, nói:

“Trà Trà Tiểu thư còn đang lĩnh hội đạo tàng truyền thừa.”

Lục Thủy gật đầu:

“Vào xem.”

Chân Võ Chân Linh vẫn luôn canh giữ ở ngoài trận pháp, chủ yếu là để Hương Dụ bên trong yên tâm.

Cũng may mà không ai chạy đến chỗ này gây chuyện, nếu không đã phải đánh nhau vài trận rồi.

Sau đó Lục Thủy liền mang theo Chân Võ Chân Linh đi tới trung tâm trận pháp.

Hương Dụ lúc này đang ở gần trông nom Đông Phương Trà Trà.

Nàng nghe thấy động tĩnh, lập tức quay đầu nhìn sang, phát hiện là đám người Đông Phương Hạo Nguyệt trở về.

Mặc dù không có biểu hiện ra ngoài, nhưng Hương Dụ vẫn có chút lo lắng.

“Đông Phương Thiếu gia có thu hoạch được gì không?” Hương Dụ cúi đầu hỏi.

Lục Thủy gật gật đầu, nhưng không nói chi tiết, rồi nhìn sang Đông Phương Trà Trà nói:

“Ta vừa mới điều tra, truyền thừa kia lai lịch không rõ, cho nên người đừng tùy tiện nói chuyện Đông Phương Trà Trà thu hoạch được truyền thừa ra ngoài.”

Đạo tàng truyền thừa là nhờ sự giác ngộ của cá nhân, cho nên hiểu cũng chỉ là hiểu được con đường đến đó, căn bản cũng không biết mình hiểu được cái gì cho đến tận sau này.

Loại chuyện này không phải ai cũng sẽ tin, cho nên nói ra ngoài ngược lại còn có thể mang đến nguy cơ không cần thiết.

Hương Dụ có chút bất ngờ, mặc dù không biết thực hư thế nào, nhưng vẫn gật đầu nói:

“Được, ta sẽ căn dặn Tiểu thư.”

“Còn nữa, sau khi rời khỏi đây các người muốn đến Lục gia đúng không?” Lục Thủy hỏi.

Việc này Hương Dụ cũng không che giấu gì, lập tức gật đầu nói:

“Đúng thế.”

“Đến Lục gia, các người nếu gặp được một cô gái nhỏ đi tới hỏi chuyện, người nhớ kỹ là không cần mở miệng, cứ để Đông Phương Trà Trà nói là được.” Lục Thủy biểu tình nghiêm túc nói.

Hương Dụ hoàn toàn không hiểu, hơn nữa đối phương sao lại cho rằng sẽ có một cô gái nhỏ đến hỏi chuyện hai người họ chứ?

Nhưng nàng cũng chỉ có thể gật đầu đáp ứng:

“Được.”

Sau khi Hương Dụ đồng ý xong, Lục Thủy âm thầm vận dụng một sợi thiên địa chi lực, làm cho tia công đức bên trong Đông Phương Trà Trà mờ ảo hiện ra.

Làm xong những cái này, Lục Thủy ra lệnh cho đưa nhỏ kia.

Sau đó không gian bắt đầu lắc lư.

Một lực hút đột nhiên xuất hiện, như muốn cuốn tất cả mọi người lên không trung, rời khỏi nơi này.

Hương Dụ lập tức bắt lấy Đông Phương Trà Trà, sợ Tiểu thư nhà nàng bay đi mất.

Tiếp đó, khi nàng muốn quay sang nhìn xem mấy người Đông Phương Hạo Nguyệt bên cạnh có sao không, lại phát hiện bọn hắn đã biến đi đâu mất.

Bị cuốn đi rồi sao?

Hương Dụ không nghĩ nhiều nữa, nàng nên trông chừng tốt Tiểu thư nhà mình trước đã.

Lúc này Lục Thủy đã mang theo Chân Võ Chân Linh trốn đi.

Hắn không thể nào đi ra cùng lúc với Đông Phương Trà Trà được, đi ra cùng một lúc cũng có nghĩa là hắn sẽ phải cùng các nàng trở về Lục gia.

Mà nếu cùng trở về, thì Đông Phương Trà Trà sẽ không có cơ hội gặp được cơ duyên nữa.

Lục Thủy không nở.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 102: Mộ Tuyệt Mỉm Cười Thiện Ý

An Ngữ gọi không ít người tới, lúc này bọn hắn đang dùng tay giữ chặt thân thể con Côn kia.

Chủ yếu là do quá lớn, khó có thể vây khốn hoàn toàn.

Mà lúc bọn hắn còn đang bày trận pháp, Vũ Quý đột nhiên nói:

“Nó sắp tỉnh lại rồi.”

Lần này phần lớn người bắt đầu rút lui.

Sau khi người của Lục gia lùi về đằng sau một khoảng, con Côn quả nhiên bắt đầu chuyển động, nó giật giật cái đuôi, sóng lớn theo đó cuộn cuộn dâng lên.

Đến khi những người xung quanh không thể lùi lại được nữa, con Côn đột nhiên há miệng ra.

An Ngữ kinh hãi:

“Mau phòng ngự, cẩn thận nó công kích.”

Con Côn lớn như vậy, mặc dù không biết nó mạnh bao nhiêu, nhưng bọn hắn chắc chắn không thể chống cự được.

Cũng may trong số bọn hắn ở đây còn có một vài cường giả, tuy là đánh không lại nhưng cũng không phải không có chút năng lực đánh trả nào.

Chỉ là rất nhanh sau đó bọn hắn liền phát hiện con Côn này không phải là muốn công kích, mà là đang không ngừng nôn ra một đồng người.

“Như vậy là kỳ ngộ đã kết thúc rồi?” An Ngữ suy đoán, sau đó nói với Hoa Quý và Vũ Quý:

“Cảm nhận thử xem có thể thấy được Đông Phương Tiểu thư và Thiếu gia, không, đừng đi tìm Thiếu gia, nhìn xem xem có Chân Võ và Chân Linh ở đó không.”

Hoa Quý và Vũ Quý chưa từng gặp qua Lục Thủy, có thể sẽ cảm nhận sai, về phần Đông Phương Trà Trà ít nhất còn có vài hàng mẫu mang khí tức của nàng.

Nhưng mà Lục Thủy thì không có

Cho nên cảm nhận Chân Võ Chân Linh là thích hợp nhất.

Theo số người liên tục bay ra tăng lên, xung quanh bắt đầu dần loạn lên.

Còn có một vài người vẫn đặt ánh mắt ở trên thân con Côn to lớn kia, phải biết rằng nếu đoạt được nó, thì sẽ có thể đoạt được càng nhiều thứ hơn.

Nhưng người của Lục gia cũng không có ý định này, mục đích của bọn hắn chỉ là tìm người.

Tuyệt đối sẽ không đi kiếm thêm phiền phức cho mình.

Bây giờ quan trọng nhất là tìm được Đại Thiểu gia của Lục gia.

Việc gì cũng không quan trọng bằng việc này.

Khi số người đi ra ít dần đi, Hoa Quý bỗng lên tiếng:

“Hình như có khí tức của Đông Phương Tiểu thư.”

“Vị trí.” An Ngữ lập tức hỏi.

Sau khi có được vị trí rồi, nàng lập tức phái người tới đó, rồi lại tiếp tục chờ đợi.

Đông Phương Trà Trà đã không có việc gì, vậy Thiểu gia của bọn họ hẳn là cũng không có việc gì.

Chỉ là đợi một lúc lâu sau, đến tận khi Côn ngậm miệng lại, An Ngữ cũng không đợi được tin tức gì từ Hoa Quý và Vũ Quý.

Lúc này con Côn kia đã lật mình lại, cuối cùng biến mất trong nước, con Côn to như vậy, một người bình thường căn bản không thể ngăn cản được.

Côn muốn đi, ở đây không có người nào có đủ năng lực để giữ nó lại.

Cho đến tận lúc Côn rời đi, Hoa Quý mới mở miệng nói:

“Không có, chúng ta đều đã cố, nhưng không cảm giác được gì.”

An Ngữ trầm mặc một lát, sau đó nói:

“Ta sẽ nói với Tộc trưởng.”

Lục Thủy không ở bên trong thân thể Côn, điều này cho thấy, khả năng là Thiếu gia không bị mất tích vì chuyện này.

Chờ thu xếp tốt cho Đông Phương Trà Trà và Hương Dụ xong, An Ngữ mới gọi điện thoại báo cáo cho Tộc trưởng.

Nhưng khiến cho An Ngữ kinh ngạc chính là, Tộc trưởng thế mà lại không thêm đề ý gì:

“Không tìm thấy thì không cần tìm, trả đũa nhỏ của Đông Phương gia kia về là được rồi.”

An Ngữ đương nhiên không dám hỏi nhiều, lập tức đồng ý.

Chờ An Ngữ cúp điện thoại xong, Hoa Quý và Vũ Quý mới hỏi:

“Tộc trưởng nói thế nào?”

“Tộc trưởng nói không cần phải đề ý đến.” An Ngữ hoang mang đáp.

Tộc trưởng cũng không thể mặc kệ sống chết của Thiếu gia như thế chứ?

Hoa Quý và Vũ Quý cũng rất kinh ngạc, đây là xảy ra chuyện gì rồi?

Lục Cổ đương nhiên sẽ không mặc kệ sống chết của chính con trai mình, chủ yếu là do hắn vừa mới nhận được điện báo của thằng con này.

Sau khi báo bình an xong, Lục Thủy liền nói tối này sẽ trở về, hắn định bơi qua biển về Lục gia.

Lục Cổ suýt chút nữa bóp nát điện thoại.

Hắn vậy mà dám để cho cha mẹ lo lắng lâu như vậy.

“Trở về để hẳn đến Phong Sương Hà là được rồi.” Lục Cổ tức giận nói.

Đông Phương Lê Âm nhẹ nhàng thở ra:

“Không có việc gì là tốt rồi, nhưng chàng nói thử xem liệu con có phải cũng gặp được kỳ ngộ rồi không?”

Theo như báo cáo của An Ngữ, nó đại khái cũng là đi ra từ bên trong thân thể của Côn mà.”

“Đợi đứa nhỏ kia của Đông Phương gia tới, hỏi nó một chút là được rồi, xem xem tình huống cụ thể bên trong là như thế nào.” Lục Cổ đáp..

Đông Phương Lê Âm gật gật đầu, sau đó cười nói:

“Chàng nói xem, lúc con bình an trở về rồi, ta có nên làm một bàn tiệc chúc mừng nó không?”

Lục Cổ nghiêm mặt lại, trả lời:

“Nên chứ, ta sẽ tự mình giám sát nó ăn.”

Đông Phương Lê Âm nhìn chòng mình cười cười không đáp.

Lục Cổ bị nhìn chăm chăm đến toàn thân khó chịu, cuối cùng nói:

“Hay là thôi đi, chuyện vui như vậy, để phòng bếp làm là được rồi, nàng không cần phải tự làm mình mệt mỏi như vậy.”

Đông Phương Lê Âm vẫn như vậy, cười cười không đáp nhìn Lục Cổ.

“...” Lục Cổ bị nhìn đến phát sợ, chỉ có thể gượng cười:

“Chuyện vui vẻ như vậy, là người một nhà đương nhiên phải cùng nhau ngồi ăn rồi.”

Lúc này, Đông Phương Lê Âm mới khẽ cười ra tiếng.

--

Hôm nay Mộ Tuyết đi theo Nhị Trương lão trở về, lúc vừa mới về lại nghe nói Lục Thủy đã mất tích, liền giật nảy mình.

Nàng vốn định trực tiếp đi ra ngoài tìm, với năng lực của nàng, hẳn là rất nhanh sẽ có thể tìm được.

Nhưng còn chưa kịp hành động thì đã nghe nói Lục Thủy bình an vô sự rồi.

Lúc này Mộ Tuyết mới an tâm lại.

Trong hai ngày vừa qua, Nhị Trưởng lão đã mang theo nàng đi làm một vài thí nghiệm, có vẻ như đang nỗ lực dò xét nguyên nhân khiến tu vi của nàng hoàn toàn biến mất.

Thật ra cốt yếu không phải là do tác động bên ngoài, mà là do ý nguyện cá nhân.

Mộ Tuyết không cố ý giấu diếm, nhưng cũng không cố ý để lộ ra.

Cứ thuận theo tự nhiên là được rồi, bất kể Nhị Trưởng lão đã có suy đoán gì hay chưa thì nàng cũng không sợ.

Chuyện duy nhất cần lo lắng chính là mình có thể hay không sẽ sớm bị trả về.

Nhưng lúc trở về Nhị Trưởng lão cũng không nhắc tới vấn đề này, hẳn là sẽ không xảy ra vấn đề gì sớm.

“Đại Tiểu thư, nghe nói có một vị thiên kim của Đông Phương gia sắp đến, không biết là tới làm gì, cũng không biết liệu nàng ta có gây khó dễ gì cho người hay không?” Đinh Lương nói với Mộ Tuyết.

Dù sao thì trong mắt nàng, gần như tất cả mọi người đều có khả năng sẽ khi dễ Đại Tiểu thư nhà mình.

Mộ Tuyết khẽ lắc đầu.

Đông Phương Trà Trà, một đứa nhỏ rất, rất đặc biệt.

Cả đời đều chỉ gọi Lục Thủy bằng hai tiếng biểu đệ.

Sau đó Mộ Tuyết nhìn về phía Đinh Lương, nói:

“Giúp ta chuẩn bị một ít sữa chua.”

Đinh Lương hơi cảm thấy kỳ quái, Đại Tiểu thư nhà nàng có bao giờ uống sữa chua đâu?

Mộ Tuyết khẽ mỉm cười, nói:

“Là để mời Tiểu thư Đông Phương Trà Trà của chúng ta.”

Đinh Lương không hiểu, nhưng vẫn tuân mệnh đi chuẩn bị sữa chua.

--

Tiểu trấn Thu Vân.

Đông Phương Trà Trà và Hương Dụ một đường đi về phía Lục gia.

An Ngữ đã đưa các nàng đến tiểu trấn Thu Vân, sau đó để các nàng tự đi lên.

Đông Phương Trà Trà cũng không có ý kiến gì.

Lúc này nàng đang cúi đầu, bẻ ngón tay, lẩm bẩm nói:

‘Phải lễ phép, nhìn thấy trưởng bối thì phải chào hỏi cẩn trọng, không thể như ở nhà mà không kiêng nể gì cả, không được tùy tiện gọi người khác là đệ đệ muội muội, không được nói đùa bừa bãi, không được nói chuyện lớn tiếng.’

Đông Phương Trà Trà cảm thấy muốn tìm Lục Thủy biểu đệ chơi một chút thôi mà cũng thật phiền phức, nhưng mà nàng vẫn muốn tìm Lục Thủy thỉnh giáo xem làm cách nào mới có thể muốn làm gì thì làm như vậy.

Đương nhiên, nàng vẫn phải nhớ kỹ những hạng mục công việc cần làm ở trên.

Nếu không thì sau này không thể đến chơi với Lục Thủy biểu đệ nữa.

Rất nhanh sau đó các nàng đã ra khỏi tiểu trấn Thu Vân, lúc này đang đi trên một con đường nhỏ.

Chỉ là vừa mới đi được nửa đường, Đông Phương Trà Trà và Hương Dụ đột nhiên ngừng lại, hai nàng nhìn thấy ở phía trước có một cô bé mặc áo khoác màu trắng đang đứng nhìn ngó hai nàng.

Đông Phương Trà Trà lập tức nhớ tới lời Đông Phương đệ đệ nói.

Cơ duyên tới rồi sao?

Nhị Trưởng lão ban đầu chỉ là xuống núi để tìm chút đồ vật, nhưng đột nhiên có một vệt ánh sáng hiện lên hấp dẫn lấy nàng.

Rất nhanh sau đó nàng liền phát hiện ánh sáng này là ở trên người một cô gái.

‘Đông Phương Trà Trà của Đông Phương gia à? Lớn như vậy rồi sao?’

Nhị Trưởng lão đương nhiên nhận ra Đông Phương Trà Trà, mười mấy năm trước Đông Phương Trà Trà cũng tình cờ gặp được nàng.

Hồi đó còn xem nàng như đứa nhỏ cùng tuổi mà kéo đi chạy chạy chơi chơi đùa đùa hơn nửa ngày.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 103: Để Cho Lục Thủy Phách Lối Thêm Ba Năm?

Đại dương mênh mông bao la, Côn đang thong thả du động trên mặt nước.

Mà ở trên thân nó có ba người đang đứng.

“Thiếu gia, thứ này là Côn sao?” Chân Võ có suy đoán, nhưng không dám xác định.

Đúng vậy, đứng trên Côn là ba người Lục Thủy.

Lục Thủy cúi đầu nhìn xuống con Côn dưới chân, nói:

“Mặc Vân Tử để thằng nhóc này lại cho ta, nó lại có vẻ như cũng rất nguyện ý, cho nên ta đành để mặc nó như vậy.”

Thằng, thằng nhóc?

Chân Võ và Chân Linh liếc nhìn nhau một cái, Thiếu gia bọn hắn có phải có hiểu nhầm gì với từ thằng nhóc này rồi không?

Nhưng bọn hắn vẫn có chút kiêu ngạo, Linh thú Viễn Cổ Côn, lại là thú cưỡi của Thiếu gia nhà mình?

Mặc kệ là bằng cách gì, đây vốn không phải chuyện mà bất kì người nào có thể làm được.

Ngừng một chút, Chân Võ nói:

“Thiếu gia định lúc nào thì trở về?”

Lục Thủy sờ vào chiếc túi đựng lung ngọc màu tím phía dưới, hắn thật ra rất nóng lòng muốn trở về.

“Từ từ bơi về thôi.” Lục Thủy nói.

Không thể gấp được.

“Thiếu gia định mang Côn về Lục gia?” Chân Linh hỏi.

Nếu như mang về, nàng phải đi dò hỏi một chút xem cách nuôi như thế nào.

“Không mang theo.” Lục Thủy trả lời.

Khi Lục Thủy vừa mới nói ra câu này, Chân Võ Chân Linh bỗng như cảm giác được sự mất mát thất vọng của Côn.

Một loại cảm giác như kiểu bị vứt bỏ ấy.

Lục Thủy đương nhiên cũng cảm giác được, tiếp tục nói:

“Để lại ở vùng hải vực này đi, khi ra ngoài có thể sẽ cần, đến lúc đó có thể lập tức gọi nó đến.”

Nghe thấy mình vẫn còn hữu dụng, Côn liền cảm thấy hơi hơi hào hứng, không bị vứt bỏ là tốt rồi.

Chân Võ Chân Linh cảm giác con Côn này cũng thật khó khăn, giờ mới thấy nó đúng thật như một đứa nhóc vậy.

Lục Thủy đương nhiên không thể mang Côn về, mặc dù Côn có thể thu nhỏ, hấn cũng có thể giúp nó giấu đi khí tức.

Nhưng cũng chỉ giấu giếm được người khác, chứ không gạt Mộ Tuyết được.

Hiện tại Mộ Tuyết thế nhưng còn đang cố gắng xoát độ hào cảm với hấn, nếu như bị Mộ Tuyết phát hiện được, còn xoát hào cảm nữa sao?

Không, đến lúc đó hấn chính là đã trực tiếp xoát đầy điểm thù hận của Mộ Tuyết.

‘Nhắc đến mới nhớ, nhiều ngày như vậy, Mộ Tuyết hấn là cũng đã trở về.’ Lục Thủy nghĩ thầm trong lòng.

Bây giờ lại càng muốn trở về sớm một chút, đến chỗ Mộ Tuyết tiếp tục xoát độ hận thù.

Dáng vẻ giận mà không dám nói gì của Mộ Tuyết, thật sự rất đẹp mắt.

--

Mộ Tuyết ngồi ngay ngắn trong phòng, nàng đang tự hỏi làm sao để tới gần Lục Thủy, làm sao để nhắc nhở hấn mua cho nàng một chiếc điện thoại.

Sau đó Mộ Tuyết nhìn tay của mình một chút, bắt đầu dĩ nói:

‘Nhưng mà ngay cả tay cũng chưa từng nắm, chưa gì đã tặng quà như vậy có phải hơi nhanh không?’

Mộ Tuyết cảm thấy siêu phiền phức, ở kiếp trước nàng cũng không cần phải để ý những thứ này.

Hai người bọn họ từ lúc bắt đầu quen biết đã là vợ chồng, làm cái gì cũng không tính là quá phận.

Ngẩng đầu không thấy thì cúi đầu gập, tim cảm nóng lên siêu cấp nhanh.

Nào giống như hiện tại, mình mới chỉ là vị hôn thê của người ta.

Chỉ là vị hôn thê như thế, đây còn không phải là để cho Lục Thủy phách lối thêm ba năm nữa à?

Mộ Tuyết cảm thấy mình quá thua thiệt, nếu mà trùng sinh vào hai ngày trước ngày thành thân thì tốt rồi.

Như vậy sẽ không có tiệc nuôi gì, cũng sẽ không phải phiền não như vậy.

‘Lại nói, ta làm thế nào mà lại trùng sinh? Một chút xíu ấn tượng về việc này ta cũng không có.’

Suy ngẫm một chút, Mộ Tuyết cuối cùng chỉ lắc đầu:

‘Được rồi, không nghĩ nữa, sau này lại nói sau.’

Ngay lúc này, Đinh Lương mang theo một chút sữa chua trở về.

Nhìn thấy sữa chua, Mộ Tuyết cũng có chút nóng lòng muốn gập Trà Trà.

Nhưng cũng không gấp được, cứ từ từ là được rồi.

--

Chân núi Lục gia.

Đông Phương Trà Trà nhìn cô bé đứng trước mặt, nàng nhớ tới lời dặn dò của Đông Phương đệ đệ, sau đó định tiến lên bóp mặt cô bé này một chút.

Hương Dụ rất kinh ngạc, Đông Phương Thiếu gia vậy mà lại nói trúng, thật sự có một cô bé đến.

Nàng thật ra còn muốn làm rõ một điểm nữa, nhưng cuối cùng cũng không mở miệng nói gì.

Bốp!

Tay Đông Phương Trà Trà vừa mới chạm vào Nhị Trưởng lão, đã lập tức bị gạt đi.

Đông Phương Trà Trà giật nảy mình, đau quá.

“Cha người không dạy người phải kính già yêu trẻ sao?” Nhị Trưởng lão nhìn Đông Phương Trà Trà nói.

Nhị Trưởng lão vốn không trông mong câu trả lời từ Đông Phương Trà Trà, dù sao thì cũng chưa từng có ai thật sự trả lời loại vấn đề này bao giờ.

Không nghĩ tới Đông Phương Trà Trà lại lập tức gạt đầu, nhỏ giọng nói:

“Cha ta thật sự không có dạy ta.”

Nhị Trưởng lão: “...”

Sau đó, Đông Phương Trà Trà lại nhẹ giọng nói tiếp:

“Nhưng mà mẹ ta có dạy, mà ta cũng rất yêu trẻ con mà, người còn nhỏ như vậy, ta chắc chắn sẽ không ỷ lớn mà bắt nạt người đâu.

Đúng rồi, người gọi ta một tiếng tỷ tỷ đi, về sau chúng ta sẽ là tỷ muội với nhau.”

Nhị Trưởng lão nhìn Đông Phương Trà Trà trầm mặc không nói.

Đông Phương Trà Trà cũng chớp chớp mắt nhìn Nhị Trưởng lão.

“Không nên chỉ nhìn bề ngoài như vậy, ta trông nhỏ, chứ thực ra lớn tuổi hơn người nhiều.” Nhị Trưởng lão bình tĩnh nói.

Nàng ngược lại càng để ý đến tia sáng kia trên người Đông Phương Trà Trà hơn.

Ánh sáng công đức.

Đứa nhỏ này của Đông Phương gia, thế mà lại có thể đeo trên lưng công đức lớn như vậy.

Đáng tiếc đầu óc lại không được tốt.

Đông Phương Trà Trà tò mò hỏi:

“Lớn tuổi hơn ta? Vậy sao ngươi lại thấp hơn ta vậy?”

“Bởi vì ta chưa lớn.” Nhị Trưởng lão mở miệng nói.

“Chưa lớn?” Đông Phương Trà Trà có chút ngạc nhiên, rồi như nghĩ tới cái gì đó, lập tức mở miệng nói:

“Lúc còn nhỏ ngươi đã nhìn thấy chuột chết bao giờ chưa? Ta nghe nói khi nhìn thấy chuột chết, nếu nhảy qua, trong lòng mặc niệm cao lên cao lên, thì sẽ cao lên đó.”

Nhị Trưởng lão: “???”

Nhị Trưởng lão còn chưa kịp nói gì, thì đã thấy Đông Phương Trà Trà ngồi xuống vẽ hình một con chuột chết trên mặt đất, sau đó ở trước mặt nàng nhảy qua 3 lần.

Đông Phương Trà Trà làm xong, thấy Nhị Trưởng lão đang nhìn mình liền nói:

“Đến đây cùng làm với ta đi, nói không chừng ngày mai thực sự có thể trở nên cao lớn.”

Nhị Trưởng lão: “...”

Xem ra lần sau trước khi ra ngoài cần phải nhìn hoàng lịch.

Dù vậy nhưng Nhị Trưởng lão vẫn nhẹ nhàng đi về phía con “Chuột chết” kia, sau đó “bịch bịch bịch” nhảy qua ba lần, trong lòng mặc niệm cao lên cao lên cao lên.

“Được chưa?” Nhị Trưởng lão nhìn Đông Phương Trà Trà nói.

Đông Phương Trà Trà một mặt vui vẻ gật đầu.

Sau đó Nhị Trưởng lão bảo Đông Phương Trà Trà cúi người xuống, rồi điếm vào mi tâm Đông Phương Trà Trà một cái.

Làm xong liền quay người biến mất ngay tại chỗ.

Đông Phương Trà Trà ngây ngẩn cả người, nàng dụi mắt, phát hiện cô bé kia đã không thấy đâu nữa.

Hương Dụ cũng cảm thấy kỳ quái, chuyện này, rõ ràng là không bình thường mà.

--

Sân nhỏ chỗ Lục Cổ.

Hiện tại Lục Cổ đang cùng phu nhân của mình thảo luận về chuyện bàn tiệc ngày mai.

Chỉ là càng nói thì sắc mặt hắn càng kém.

Một lát sau hai người bỗng thấy Nhị Trương lão đột nhiên xuất hiện ở trong sân nhỏ của mình.

Nhìn thấy Nhị Trương lão, Lục Cổ sắc mặt vốn không tốt trong nháy mắt lập tức trở nên trắng bệch.

Càng đáng sợ hơn chính là, hắn nghe thấy Nhị Trương lão điểm danh đến mình:

“Lục Cổ, ngươi đến đây, đứng trước mặt ta.”

Lục Cổ sợ sệt, nhưng vẫn chỉ có thể đứng dậy đi qua, vừa đi vừa nhanh chóng giải thích cho mình trước:

“Nhị Trương lão, ta cảm thấy ngài có phải hiểu lầm cái gì rồi hay không? Lục Thủy vẫn chưa trở về mà!”

Nhị Trương lão gật đầu:

“Ta biết, ừm, ta nói một câu này ngươi nhắc lại theo ta.”

Lục Cổ: “...”

Không bao lâu sau, Nhị Trương lão đã rời khỏi sân nhỏ chỗ Lục Cổ.

Bị Đông Phương Trà Trà làm cho tâm phiền ý loạn như thế, Nhị Trương lão quyết định hôm nào cần phải đi làm một chuyện này.

--

Không lâu sau đó.

Từ bên ngoài viện truyền đến một tiếng nước nổ yếu ớt:

“Hức hức, Đông Phương đệ đệ rõ ràng đã nói là cơ duyên mà, hức hức hức, tay tê quá, cổ đau quá.

Hu hu hu hu.”

Ở bên ngoài viện, Đông Phương Trà Trà hai tay xách theo hai thùng nước, phía trên cổ còn đang đỡ lấy một thùng, đứng bên cạnh tường.

Tu vi toàn thân của nàng đều bị phong lại, sức lực bây giờ chỉ giống như một cô gái trưởng thành bình thường.

Nàng đứng ở đó rất lâu, khóc đến thương tâm.

Hu hu hu hu, Đông Phương đệ đệ không chỉ từng đánh nàng, còn lừa nàng nữa.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 104: Đông Phương Hạo Nguyệt Là Lục Thủy?

Ở trong sân, Đông Phương Lê Âm nhìn Hương Dụ đang bất an cúi đầu phía trước, không nói gì.

Thật ra Trà Trà là do nàng gọi tới, Nhị Trương lão lúc đó đáng nhẽ là nên tìm nàng.

Nhưng xét thấy nàng chỉ là một đứa con gái yếu ớt, Nhị Trương lão sẽ không động thủ.

Cuối cùng chồng nàng vẫn là người phải gánh chịu tất cả.

Mà chồng nàng thì đương nhiên sẽ không trách tội nàng, chàng cuối cùng lại quay mũi nhọn về phía ca ca của nàng là Đông Phương Dạ Minh, cũng chính là cha của Trà Trà.

Nàng cũng rất khó chịu.

Anh của nàng dường như đánh không lại chồng nàng.

Thảm thực sự.

Thôi kệ, cứ coi như không biết đi.

Nhưng khi nghe thấy Đông Phương Trà Trà nói thầm, Đông Phương Lê Âm ngược lại rất tò mò.

Nàng nhìn Hương Dụ, hỏi:

“Đông Phương đệ đệ?”

Hương Dụ lập tức trả lời:

“Là Đông Phương Hạo Nguyệt, chúng ta ở bên ngoài gặp được hấn, hấn còn tự xưng là đệ tử của Đạo Tông.

Ta đã kiểm tra danh tự của từng Thiếu gia ở Đông Phương gia, thật sự không có người nào tên như vậy.

Nhưng Trà Trà Tiểu thư lại cứ muốn gọi là Đông Phương đệ đệ.”

“Chuyện trêu chọc Nhị Trương lão kia, cũng là do hấn xúi giục?” Đông Phương Lê Âm lại hỏi.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hóa ra là Nhị Trương lão của Lục gia, Hương Dụ có nằm mơ cũng không ngờ rằng đối phương thế mà lại là Nhị Trương lão của Lục gia.

Vị này, đừng nói tới các nàng, ngay cả toàn bộ Đông Phương gia cũng không dám đắc tội.

Cũng may đây là Trà Trà Tiểu thư, nếu đổi thành người khác, thì hình phạt sẽ không chỉ có như vậy.

Hồi tưởng lại... nghĩ thôi cũng đã thấy đáng sợ.

“Ta không rõ lắm, nhưng mà Đông Phương Hạo Nguyệt có nói là, lúc tới Lục gia nếu thấy một cô bé đến thì ta đừng có nói gì cả, để tự Trà Trà Tiểu thư nói chuyện là được rồi.

Là lỗi của ta, ta không nên tin người như thế.” Hương Dụ đã sợ đến mức muốn quỳ xuống.

Đông Phương Lê Âm nhăn mày lại, chuyện này không bình thường.

Người này thế mà lại biết tình huống của Nhị Trương lão nhà bọn họ.

Hơn nữa làm sao lại chắc chắn rằng Nhị Trương lão nhất định sẽ đáp lời?

Trùng hợp?

Vận khí của đứa nhỏ Trà Trà kia cũng thật kém.

Nhưng người này vẫn nên đề phòng một chút thì hơn.

Mục đích của hấn là gì?

Mượn đao giết người?

Trên lý thuyết, đắc tội với Nhị Trương lão của một gia tộc, đây thật sự là chuyện không thể làm.

“Ngươi còn nhớ hấn ta trông như thế nào không?” Đông Phương Lê Âm hỏi.

Hương Dụ gật đầu.

“Người vẽ ra đi, người kia không biết có mục đích gì, không cẩn thận đề phòng, nói không chừng sẽ mang đến nguy cơ khó lường.” Đông Phương Lê Âm nói.

Hương Dụ không dám không nghe theo, cuối cùng nhỏ giọng hỏi một câu:

“Còn Trà Trà Tiểu thư thì sao?”

“Cứ để nó đứng đấy cho ta.” Đông Phương Lê Âm nói.

Hương Dụ không dám nói gì nữa.

Nhưng nàng thật sự không hiểu tại sao Đông Phương Hạo Nguyệt lại làm như thế, tuy lời nói của hắn lúc đó nói không có chủ đích gì thì cũng không phải, nhưng nói bợn hắn có ác ý với các nàng thì cũng không đúng lắm.

Chẳng lẽ là muốn tạo ra mâu thuẫn giữa Đông Phương gia với Lục gia?

Việc này căn bản là không cần thiết, Đông Phương gia làm sao có thể chọc vào Lục gia được chứ.

Nàng trước tiên phải nghĩ cách vẽ lại được Đông Phương Hạo Nguyệt đã, hy vọng là có thể có manh mối.

--

Lục Thủy rời khỏi hải vực rồi, liền để Côn tự chạy đi chơi.

Côn lại có chút không nở, còn muốn chạy theo chủ nhân thêm một đoạn đường nữa.

Nhưng lại bị Lục Thủy trùng trở về.

Chủ nhân mới này có chút hung nha.

Cuối cùng Côn trốn xuống dưới đáy biển.

Đương nhiên, không cần biết là cách bao xa, chỉ cần chủ nhân triệu hoán nó, nó sẽ có thể lập tức biết được mà chạy tới.

Vì chủ nhân làm trâu làm ngựa.

Chân Võ Chân Linh nhìn con Côn rời đi, trong lòng cảm thán.

Cả đời này bọn hấn cũng khó mà có thể có được một con thú cưỡi khoa trương như vậy.

Mà Thiều gia bọn hấn không cần làm gì, đã có thể khiến cho đối phương trực tiếp nhận chủ.

Quả thực là mạnh không biên giới.

Chỉ là cho đến bây giờ bọn hấn vẫn chưa biết được tu vi thật của Thiều gia nhà mình rốt cuộc là gì.

Nhìn qua thì mới chỉ có nhị giai Khải Linh, nhưng trên thực tế thì hấn đã là tam giai Thông Thức.

Nhưng những chiêu thức kia, lại giống như thuộc phạm trù của tứ giai Minh Thần.

Nhưng một tứ giai có thể làm được những chuyện mà Thiều gia bọn hấn đã làm sao?

Rõ ràng là không thể nào, cho nên tu vi của Thiều gia bọn hấn vẫn là một ẩn số.

Rất nhanh sau đó bọn người Lục Thủy đã trở về tiểu trấn Thu Vân, Lục Thủy cũng không dừng chân, nghĩ đến chuyện nên xảy ra lúc này cũng đã xảy ra, nếu mà còn không xảy ra thì chỉ có thể nói Đông Phương Trà Trà phúc vận tề thiên mà thôi.

Lúc trở lại Lục gia, Lục Thủy liền trực tiếp đi về chỗ của mẹ hấn bên kia, có một số việc cần phải lập tức xử lý một chút.

Là việc liên quan đến Tử Lung Mộc.

Mộ Tuyệt thích không có nghĩa là hấn sẽ tự đưa, hấn mà tự đưa thì khác gì đang cùng nàng xoát độ hảo cảm chứ?

Thứ hấn muốn xoát chính là độ thù hận.

Chỉ là vừa mới đến gần sân nhỏ của mẹ hấn, hấn đã nghe được một tiếng khóc thút thít truyền đến, nghe rất là thương tâm ủy khuất.

Lục Thủy hơi kinh ngạc, vốn định để Chân Võ Chân Linh đi qua nhìn trước một chút, thế nhưng Chân Võ Chân Linh đã

rời đi từ lúc hấn trở về Lục gia rồi.

Tuy hơi do dự, xong Lục Thủy vẫn tới gần ngó ngó một chút..

Đông Phương Trà Trà cũng vừa vặn quay sang.

Lục Thủy: "...”

Đông Phương Trà Trà: "...”

Đông Phương Lê Âm vốn đang ngồi bên trong suy nghĩ lại đột nhiên nghe thấy tiếng hô to từ bên ngoài vọng đến:

“Đông Phương đệ đệ, là Đông Phương đệ đệ, tiểu di, tiểu di, người mau ra đây nhìn đi.”

Đông Phương Lê Âm hơi kinh ngạc, đối phương còn phách lối đến mức trực tiếp chạy thẳng tới Lục gia cơ à?

Sau đó liền đứng dậy đi ra ngoài.

Chỉ là vừa đi ra ngoài thì nàng lại ngây ngẩn cả người.

Nàng không thấy người nào khác, chỉ thấy mỗi đứa con trai vừa mới trở về của mình.

Đông Phương Trà Trà vẫn đứng nguyên tại chỗ, gương mặt vô cùng kích động, nước trong thùng lắc lư lắc lư như muốn trào ra ngoài.

“Tiểu di, đó chính là Đông Phương đệ đệ, là hấn bảo ta trêu chọc cô bé kia.”

Đông Phương Lê Âm hí hóp mắt nhìn về phía con trai bảo bối của mình.

Lục Thủy nhìn nhìn mẹ mình, sau đó lại hơi liếc nhìn Đông Phương Trà Trà, tò mò hỏi:

“Mẹ à, đây là ai vậy?”

Đông Phương Trà Trà sừng sốt.

“Đông Phương đệ đệ, người sao lại có thể giả vờ như không biết ta chứ? Ta... A, người vừa gọi tiểu di là cái gì?”

Đông Phương Trà Trà bỗng bừng tỉnh đại ngộ:

“Hóa ra người chính là Lục Thủy biểu đệ, người không những đánh ta mà còn lừa ta, còn hại ta bị tiêu di phạt đứng.”

Lục Thủy nhìn nhìn mẹ ruột của mình, biểu cảm vô cùng hoang mang, dáng vẻ như hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đông Phương Lê Âm cười như không cười nhìn con trai mình.

Cuối cùng, Lục Thủy xách theo mấy thùng nước đứng bên ngoài viện.

Lục Thủy: “...”

Mẹ thật quá đáng, lại còn phong tu vi của hấn lại chứ.

Sau đó không lâu thì Hương Dụ trở về, nàng đem tờ giấy vẽ chân dung của Đông Phương Hạo Nguyệt kia tới, này là do nàng nhờ một tu chân giả có chút năng lực đặc thù vẽ giúp.

Dù sao thì nàng cũng không biết vẽ.

Chẳng qua là khi nàng trở về, liền trực tiếp ngậy ngấn cả người.

Nàng nhìn thấy Đông Phương Hạo Nguyệt cũng đang đứng phạt ở bên ngoài viện.

Chuyện gì đây?

Nhưng nàng cũng không dám hỏi nhiều, mà lập tức đi thẳng vào trong gặp phu nhân tộc trưởng.

Đông Phương Lê Âm nhìn thấy Hương Dụ đi vào, cũng không nhìn chân dung mà trực tiếp hỏi:

“Tên Đông Phương Hạo Nguyệt mà người nói có phải là người đang đứng phạt ở bên ngoài kia không?”

Hương Dụ lập tức gật đầu:

“Đúng vậy, chi ít là giống nhau như đúc.”

“Bên cạnh hấn có phải còn có hai người đi theo không? Người biết hai người kia gọi là gì không?” Đông Phương Lê Âm hỏi.

Đông Phương Lê Âm ngay từ đầu đã biết bên người Đông Phương Hạo Nguyệt còn có người, nhưng chưa từng để ý tới.

“Chân Võ Chân Linh.” Hương Dụ trả lời.

Đông Phương Lê Âm thở dài, đến cuối cùng, người hồ chồng nàng, vẫn là con trai của bọn họ.

--

Ngày hôm sau.

“Quy xuống.” Lục Cổ ngồi trên xe lăn nói với Lục Thủy.

Lần này Lục Cổ có chút nghiêm túc.

Lục Thủy không nói gì, lập tức quỳ gối xuống trước mặt cha hắn.

Hắn thật ra chỉ muốn hố Đông Phương Tra Tra mà thôi, ai mà biết được người bị hại sau cùng lại là cha hắn.

“Đông Phương Hạo Nguyệt? Họ Lục gia của ta khiến cho người cảm thấy rất mất thể diện sao?”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 105: Lục Thủy Đã Nhận Ra Ác Ý

Lục Thủy cúi đầu không nói gì, hẳn không phải là cảm thấy họ của Lục gia khiến cho hắn mất mặt, mà là cái tên Lục Thủy này khiến cho hắn thấy rất mất thể diện.

Ra ngoài dùng cái tên này rõ ràng là không tiện.

Lần sau không thể dùng tên Đông Phương Hạo Nguyệt nữa, đổi thành Đông Phương Tuế Nguyệt đi.

“Người cho rằng không nói lời nào thì chuyện này liền có thể bỏ qua sao?” Lục Cổ nhìn Lục Thủy trầm giọng nói.

Lục Thủy vẫn không mở miệng, cãi nhau với cha hẳn thì làm được cái gì?

Nói nói vài lời chẳng qua cũng chỉ là để cổ vũ tinh thần mình một chút mà thôi.

Qua lại vài lời không được, cha hẳn sẽ lại dùng nắm đấm nói lí lẽ với hắn.

Chưa nói đến chuyện hắn hiện tại đánh không lại, kể cả có đánh thắng được thì chẳng lẽ hắn lại đi đánh cha mình?

Lục Cổ nhìn Lục Thủy, tiếp tục nói:

“Chuyện này không chỉ là vừa mới gần đây thôi đúng không?”

Đúng vậy cha, con trai của ngài bị người bên ngoài đồn thành thiên kiêu đương thời số một, nhưng ngài sẽ không biết đâu. Lục Thủy trong lòng im lặng tự an ủi.

“Lúc đầu ta không muốn để cho người gặp nguy hiểm, nhưng xem ra bây giờ Lục Đại Thiểu gia đã có tiền đồ tốt rồi.

Vậy thì mấy ngày tới hãy đến thủy vực Không Minh tìm Tiên Sơn cơ duyên đi.

Nơi đó là chỗ cường giả trong thế hệ trẻ tuổi các người tụ tập, người dù có mang theo Chân Võ Chân Linh đi, cũng không khá hơn được bao nhiêu đâu.

Nếu như không tìm về được cơ duyên gì, ta sẽ đánh gãy chân người.” Lục Cổ hung hãn nói.

Lục Thủy hơi kinh ngạc.

Thủy vực Không Minh?

Đây không phải là địa bàn của Hải Yêu sao? Mộ Tuyết thường chạy đến đó khi dễ các nàng, chắc là vì bên kia là hải sản đi.

Nhưng cho đến lúc bị Hải Yêu phát hiện còn cách một khoảng thời gian rất xa nữa.

Chỉ là nơi đó có Tiên Sơn cơ duyên à?

Tiên Sơn cơ duyên là cái gì thật ra hấn cũng không biết, nhưng Tiên Sơn thì lại biết, chỗ đó đã từng đi qua mấy lần.

Nếu như hấn nhớ không lầm, thì hình như Thiên Cơ các cũng nằm trên một tòa Tiên Sơn thì phải.

Ừm, có cơ hội thì đi nhìn Thiên Cơ Lâu Vũ một chút, xem xem Thiên Cơ Lâu Vũ có thể cho hấn một chút mặt mũi hay không, nếu có thể, thuận tiện hỏi xem hấn mà luyện thể thì có đánh thắng được Mộ Tuyết không.

Bây giờ hấn yếu như vậy, Thiên Cơ Các chủ hấn là sẽ không giả chết như kiếp trước nữa đâu nhỉ?

“Được, con đi.” Lục Thủy đáp.

“Người...” Lục Cổ có một câu không biết có nên nói ra hay không.

“Ha ha, thật sự cảm thấy mình có tiền đồ rồi nhỉ.” Lục Cổ thật ra chỉ muốn dọa con mình một chút mà thôi.

Không nghĩ tới, thằng con này mới ra ngoài được mấy lần, lá gan đã lớn hơn không ít.

Xem ra lại được căn dặn Chân Võ Chân Linh nhiều hơn một chút, lại được cùng vợ hấn ngày đêm lo lắng không yên

rồi.

Hắn đây là bị gậy ông đập lưng ông à?

Một lúc lâu sau, Lục Cổ cũng không nói thêm gì nữa.

Đông Phương Lê Âm cười cười, nói với Lục Thủy.

“Đến ngồi cạnh mẹ đi, nghe nói trước đó có chuyện định tìm mẹ đúng không?”

Lục Cổ đương nhiên sẽ không tiếp tục tức giận nữa, tính khí của cha mình thế nào Lục Thủy còn không biết à?

Hắn đã quen rồi.

Lục Thủy đứng lên đi đến ngồi bên cạnh mẹ hắn, hắn có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn lấy Tử Lung Mộc ra, nói:

“Mẹ, cái này cho người.”

Đông Phương Lê Âm nhìn Tử Lung Mộc trong tay, từ đầu nàng chưa nhìn ra, nhìn nhìn thêm vài lần mới nhận ra được:

“Tử Lung Mộc? Con lấy ở đâu ra?”

Tử Lung Mộc cực kỳ hiếm, có thể nói là đã tuyệt chủng rồi.

Tìm được một khối nhỏ thôi, cũng đã khó hơn rất nhiều so với việc gặp được kỳ ngộ.

Lục gia cũng không có.

Nàng đương nhiên sẽ không nghĩ tới, con trai của nàng lại có thể mang ra được một khối lớn như thế.

Lục Thủy ăn ngay nói thật đáp:

“Nhặt được bên trong bụng Côn.”

“Người không đi lĩnh ngộ đạo tàng?” Lục Cổ ngồi một bên hỏi.

“Không có cảm giác.” Lục Thủy nói.

Hắn nói là sự thật, hắn thật sự đến một chút cảm giác cũng không có, cho nên hắn chưa từng nghĩ đến chuyện đi tìm hiểu hay lĩnh ngộ gì đó.

Lục Cổ không muốn nói chuyện, đưa con gái kia của Đông Phương Dạ Minh cũng đã đi lĩnh ngộ đạo tàng truyền thừa, con của hắn thì tốt rồi, còn nhặt được một khúc gỗ đem về.

Mặc dù là rất hiếm, nhưng cũng chỉ là một khúc gỗ.

Đông Phương Lê Âm không để ý tới những việc này, mặc dù nàng cũng cảm thấy có chút đáng tiếc, nhưng không làm thì không làm, dù sao con của nàng từ trước tới nay đều như thế.

Sau đó nàng cười nói:

“Tại sao lại đột nhiên đưa Tử Lung Mộc cho mẹ?”

Lục Thủy đã sớm nghĩ ra lý do thoái thác, lập tức nói:

“Con ngẫu nhiên nhìn thấy một vài ghi chép trong một cuốn sách cổ, nghe nói Tử Lung Mộc sau khi được gia công, sẽ có một vẻ đẹp khác, cực kỳ hiếm gặp.

Khi đó rất thích hợp làm trâm cài tóc hay lược chải đầu gì đó.

Cho nên muốn đưa cho mẹ.”

Đông Phương Lê Âm cười cười:

“Nhưng mà nhiều như vậy, chắc không chỉ để làm lược với trâm đầu nhỉ?”

“Mẹ cũng có thể cân nhắc chuyện chia cho người khác một ít.” Lục Thủy đề nghị.

Đông Phương Lê Âm gật gật đầu:

“Cũng đúng, có thể đưa cho Nhị Trương lão, dạo gần đây Nhị Trương lão gần đây đặc biệt dễ nổi nóng, chỗ còn lại vừa vặn có thể cho Trà Trà, nó dù sao cũng đã lặn lội vất vả đến đây, hẳn là nên tặng chút lễ vật rồi.

Như vậy thì Mộ Tuyết bên kia thì không đủ để chia nữa, đành phải đợi lần sau vậy.”

Lục Thủy: “...”

Lục Thủy không muốn nói chuyện.

“Như vậy được chứ?” Đông Phương Lê Âm mang theo ý cười nhìn con mình.

Lục Thủy quay đầu, cắn răng nói:

“Tùy mẹ, mẹ vui là được rồi.”

Cùng lắm thì lại đi nhặt thêm một khối mà thôi.

Đông Phương Lê Âm càng cười tươi hơn, nói thêm một câu:

“Mẹ dạy cho con một chuyện, so với việc tìm người làm hộ, thì tự mình làm vẫn tốt hơn rất rất nhiều.”

Lục Thủy nhìn mẹ mình.

Trên thực tế, ở kiếp trước mẹ hẳn cũng đã từng dạy thế này.

Quả nhiên mẹ vẫn là không đáng tin cậy như vậy, hơn nữa thời điểm quan trọng còn có thể nhìn thấu hẳn.

Vào lúc này, Đông Phương Lê Âm lại đột nhiên nói:

“Tự mình làm rồi đưa cho mẹ mới có ý nghĩa nha.”

Lục Thủy: “...”

Rất muốn bỏ đi.

Nhưng cuối cùng, Lục Thủy vẫn ở lại, sau đó dưới sự chỉ đạo của mẹ, làm ra một vài chiếc lược và trâm cài tóc.

Không có hoa văn dư thừa, cũng không có chạm trổ thừa thãi nào.

Tuy là bình thường, nhưng nhìn rất đẹp.

Bỏ ra một ngày, Lục Thủy cuối cùng cũng làm xong hai thứ này.

Hiện tại chỉ còn một bước là đưa cho Mộ Tuyết nữa thôi.

Lần này Lục Thủy không chờ mẹ mình mở miệng nói chuyện nữa mà trực tiếp đứng dậy rời đi.

“Cha mẹ, con về đây.”

Đông Phương Lê Âm: “...”

Con trai đi quá nhanh.

“Con trai không chỉ đang trong thời kỳ phản nghịch, mà còn đang trong thời kỳ tương tư nữa nha.” Đông Phương Lê Âm cười nói.

Lục Cổ trầm tư.

Đông Phương Lê Âm tò mò hỏi:

“Chàng đang suy nghĩ gì đây?”

Lục Cổ nghĩ xong xuôi, mới bắt đầu nói:

“Ta định xuống núi một chuyến.”

“Đi đâu?” Đông Phương Lê Âm truy hỏi.

“Đi mua cho nàng bó hoa.” Lục Cổ trả lời, sau đó liền biến mất không thấy tăm hơi.

Đông Phương Lê Âm nhỏ giọng cười cười.

Sau đó nàng cất lược và trâm cài tóc đi, cũng tiện tay giấu Tử Lung Mộc đi.

Những thứ như này chỉ có độc nhất vô nhị mới là trân quý.

Cho nên không cần có cái giống như vậy xuất hiện nữa.

Nếu chuyện con của nàng đưa cái này cho nhiều người như vậy bị lộ ra, thì hiệu quả sẽ giảm bớt đi nhiều.

Sau khi thu dọn xong, Đông Phương Lê Âm mới mở miệng nói:

“Kỳ Khê.”

Kỳ Khê lập tức đi từ ngoài vào:

“Phu nhân.”

“Mộ Tuyết có ra ngoài không?” Đông Phương Lê Âm hỏi.

Kỳ Khê lập tức lắc đầu:

“Ta chưa từng nhận được tin tức nào như vậy.”

Đông Phương Lê Âm gật gật đầu, sau đó cất bước đi về phía chỗ ở của Mộ Tuyết.

Kỳ Khê cũng tự nhiên đi theo ở phía sau.

--

Mộ Tuyết ngồi trong gian phòng của mình, Lục Thủy rõ ràng đã trở về hai ngày, thế nhưng nàng còn chưa gặp hẳn được một lần.

Có chút khó chịu.

Nhưng ngược lại đã gặp qua đứa nhỏ Trà Trà kia.

Trà Trà cũng đã biết gọi chị dâu rồi, chắc chắn, quả thực là ngoan ngoãn.

Có điều nàng cũng rất ngạc nhiên, Trà Trà thế mà lại bị Lục Thủy hô cho một trận như vậy.

Quả nhiên, Lục Thủy vẫn luôn cảm thấy mình bị gọi thành biểu đệ là một loại vũ nhục.

Dù sao cũng bị ép gọi thành như thế.

Nhưng nàng cũng phát hiện Lục Thủy kiếp này từ lúc xảy ra chuyện từ hôn kia đã không còn giống như kiếp trước nữa.

Là bị nàng kích thích, nên tốc độ trưởng thành tăng lên à?

‘Có điều, việc hắn bắt đầu trưởng thành kia, hắn khẳng định là đang cố che giấu.’

Nhưng cũng không quan trọng, dù có trưởng thành thế nào, thì cũng sẽ không phải là đối thủ của ta, ít nhất là trong vòng ba năm tới.’

—

Dịch: MB_Boss

Chương 106: Mộ Tuyết Muốn Giúp Lục Thủy Mở Sọ Não

Trong khi Mộ Tuyết còn đang suy nghĩ, Đinh Lương đột nhiên gõ cửa nói:

“Đại Tiểu thư, Lục Phu nhân tới.”

Mộ Tuyết gật đầu, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Mẹ đã có thời gian rảnh đến đây, vậy cũng có nghĩa là Lục Thủy hẳn cũng đang rảnh rồi, như thế ngày mai liền có thể nhìn thấy hắn rồi đúng không?

Nghĩ tới đây, Mộ Tuyết cảm thấy thật cao hứng.

Khi Mộ Tuyết vừa mới đến chỗ cửa ra vào thì đã thấy Đông Phương Lê Âm bước tới.

Mộ Tuyết lập tức nhẹ giọng kêu lên:

“Di Lê m.”

Mặc dù nàng quen gọi là mẹ hơn, nhưng lúc này chưa thể gọi được.

Mà gọi tiền bối thì cảm giác quá lạnh nhạt, gọi bá mẫu thì lại hơi già, gọi tỷ tỷ thì không phù hợp với thân phận lắm, cho nên gọi di là tốt nhất.

Đông Phương Lê Âm cười nói:

“Vào nhà đi.”

Sau khi Mộ Tuyết và Đông Phương Lê Âm đi vào trong nhà, Đinh Lương cũng tự động rời đi cùng với Kỳ Khê ở bên ngoài.

“Đến đây ngồi, ta mang tới cho con một vài thứ, ừm, coi như là lễ vật đi.” Đông Phương Lê Âm ngồi bên cạnh bàn nói.

Mộ Tuyết có chút tò mò, nàng ở Lục gia vẫn luôn nghe người ta nói rằng Phu nhân Tộc trưởng có chuẩn bị lễ gặp mặt cho nàng.

Chỉ là vẫn chưa có đưa đến.

Nói là chưa đến thời điểm thích hợp.

‘Đã đến lúc tặng lễ gặp mặt rồi sao?’ Mộ Tuyết suy đoán trong lòng.

Lúc này Mộ Tuyết đang đi tới ngồi ở bên cạnh Đông Phương Lê Âm.

Chờ Mộ Tuyết ngồi xuống xong, Đông Phương Lê Âm liền lấy ra hai đồ vật nhỏ, sau đó để lên bàn.

Thuận tiện hỏi:

“Nhìn xem có thích không?”

Sau khi Đông Phương Lê Âm thu tay lại rồi, Mộ Tuyết mới nhìn rõ đồ vật ở trên bàn.

Trong nháy mắt, nàng ngây ngẩn cả người.

Lược và trâm cài tóc làm từ Tử Lung Mộc?

Thứ này tuy là nhìn không ra hồn lắm, nhưng ở kiếp trước nàng vẫn vô cùng thích.

Nhìn đẹp là một chuyện, chủ yếu bởi vì là đồ Lục Thủy tặng, do hấn tự tìm tới, tự tay làm.

Có ý nghĩa hơn rất nhiều so với bất kì món quà nào mà nàng từng nhận được.

Là món quà nàng yêu thích nhất trong số những thứ từng nàng được tặng.

Một kiếp này cũng vẫn phải là do Lục Thủy làm, Lục Thủy tặng mới được.

Nếu là do những người khác tặng, những người khác làm, thì nàng không cần.

Đông Phương Lê Âm nhìn Mộ Tuyết không nhúc nhích, tò mò hỏi:

“Không thích?”

Mộ Tuyết lập tức lắc đầu:

“Không phải, con rất thích, nhưng mà...”

“Nhưng mà không phải là do Lục Thủy tặng, cho nên không cần có đúng không?” Đông Phương Lê Âm cười hỏi.

Nghe thấy Đông Phương Lê Âm nói như vậy, Mộ Tuyết mặt đỏ rần đứng lên, nhanh chóng lắc đầu:

“Không, không phải.”

Đông Phương Lê Âm vui vẻ cười.

Nàng phát hiện ra không chỉ có con trai nàng đơn phương thích Mộ Tuyết, mà Mộ Tuyết cũng thích nó.

Thật sự là một chuyện khiến người ta vui mừng, con trai nàng có lẽ là người ngọc có ngọc phúc chăng?

Trà Trà còn ngọc hơn, phúc khí của nó cũng không tệ, nhưng là về mặt tu luyện.

Mộ Tuyết cúi đầu, không nói gì.

Bốp.

Đông Phương Lê Âm vỗ tay một cái.

Sau đó, một loạt hình ảnh bỗng xuất hiện trước mặt Mộ Tuyết:

“Nhìn đi.”

Mộ Tuyết tò mò quay đầu nhìn sang.

Ngay sau đó nàng liền sững sờ, nàng phát hiện người trong hình ảnh trước mặt nàng chính là Lục Thủy, đang yên tĩnh ngồi cạnh cha mẹ hẳn khắc lược và trâm cài tóc.

Động tác kia hoàn toàn không phải là của một người thành thạo, hơn nữa còn liên tục bị mẹ hẳn ngồi bên cạnh gõ đầu dạy dỗ.

Nhìn dáng vẻ Lục Thủy giận mà không dám nói gì, Mộ Tuyết cảm thấy có chút buồn cười.

Tiếp đó, nàng nhìn thấy Lục Thủy suýt chút nữa thì đã tự khiến bản thân bị thương, liền giật nảy mình.

Tách.

Một tiếng búng tay vang lên.

Hình ảnh biến mất.

Sau đó Đông Phương Lê Âm nói:

“Nếu như con đã không cần, thì ta đành phải mang về vậy.”

Mộ Tuyết lập tức nói:

“Đồ di Lê m tặng, Mộ Tuyết không dám không nhận.”

Đông Phương Lê Âm cũng không đùa cợt quá nhiều, dù sao thì Mộ Tuyết cũng vẫn chỉ là một cô gái nhỏ, da mặt mỏng.

Con trai của nàng thì đã không còn giống như trước nữa, da mặt dày lên rồi.

Thời điểm cố ra vẻ bị phát hiện, vẫn còn có thể kiên trì giả vờ mà lảng sang chuyện khác.

--

Sáng sớm hôm sau, Lục Thủy thức dậy, mấy ngày nay tu vi của hắn đã đột phá lên 3.5 rồi, không lâu nữa là có thể lên đến tứ giai.

Thiên địa chi lực cũng không tiêu hao nhiều.

Hắn nhận ra mình có thể đi bồi dưỡng cho Chân Võ Chân Linh một chút, chỉ cần hắn không động thủ, như vậy thiên địa chi lực liền có thể để dành rồi.

Cứ như thế thì hắn sẽ có khả năng đánh bại Mộ Tuyết.

Sau đó Lục Thủy đi ra khỏi phòng, vừa bước ra ngoài thì đã nhìn thấy người thị nữ kia đi tới.

Kỳ Khê bước tới bên người Lục Thủy, nói khẽ:

“Thiếu gia, Phu nhân nói Mộ Tuyết Tiểu thư ở Lục gia có thể cảm thấy buồn chán, cho nên mong Thiếu gia có thể mang nàng đến tiểu trấn Thu Vân dạo chơi.

Phu nhân còn nói, nếu như người không đi, vậy thì hôm nay hãy sang phía Phu nhân bên kia ăn một bữa cơm.”

“Hiểu rồi.” Lục Thủy không quay đầu lại đi ra sân nhỏ.

Lần này hẳn ngược lại không có ý định từ chối.

Cũng đã thật lâu rồi chưa được thấy Mộ Tuyết, lần này đi gặp tiện thể xoát độ tức giận của nàng luôn.

Rất nhanh sau đó, Lục Thủy đã gặp được Mộ Tuyết.

Tóc của Mộ Tuyết đã được cột lại, trên đầu cài chiếc trâm hắc vừa làm hôm qua.

Mặc dù một cái trâm cài tóc bình thường thì không có khả năng tăng thêm hào quang hay giá trị nhan sắc gì gì đó, nhưng nhìn nàng như vậy vẫn cảm thấy thật xinh đẹp.

Thật sự rất đẹp.

“Lục Thiếu gia.” Mộ Tuyết thấy Lục Thủy cứ nhìn nàng mãi, đành nhẹ giọng gọi một tiếng.

Đương nhiên, trong lòng nàng bây giờ đang rất là vui vẻ.

Lục Thủy có lẽ là thật sự thích nàng rồi, dù bây giờ mới chỉ là ưa thích vẻ bề ngoài của nàng mà thôi.

Nàng còn muốn khiến cho Lục Thủy thích nàng từ trong ra ngoài.

Từ chuyện trâm cài tóc, Mộ Tuyết biết rằng Lục Thủy rất có hảo cảm đối với nàng.

Nếu không thì cũng sẽ không đưa nàng những vật này.

Đây thực sự là một chuyện vui.

Lục Thủy lấy lại tinh thần, nói:

“Mộ Tiểu thư đã ăn bữa sáng chưa?”

Mộ Tuyết lắc đầu:

“Chưa, còn Lục Thiếu gia thì sao?”

Lục Thủy cũng lắc đầu:

“Cũng chưa, ta đang định đến tiểu trấn Thu Vân ăn, ta nhớ ở dưới đó có một tiệm bánh bao cũng không tệ, Mộ Tiểu thư có muốn thử một chút không?”

Nhưng mà ta nghe nói phải xếp hàng khá lâu.”

Mộ Tuyết nhảy căng lên trong lòng, cùng ăn bữa sáng như vậy, tình cảm chắc chắn sẽ nhanh chóng ấm lên.

Sau đó nàng gật gật đầu, nói:

“Được.”

Thấy Mộ Tuyết gật đầu, Lục Thủy lấy pháp bảo phi hành ra, nói:

“Ta có một cái pháp bảo phi hành dùng cho hai người, tốc độ cũng khá nhanh.”

Mộ Tuyết định để Đinh Lương trở về, một mình nàng đi cùng Lục Thủy là được rồi.

Chỉ là nàng còn chưa mở miệng ra được, Lục Thủy đã nhanh chóng lên tiếng trước:

“Vậy ta chờ Mộ Tiêu thư ở dưới chân núi.”

Nói xong Lục Thủy liền khởi động pháp bảo phi hành, lập tức rời đi.

Pháp bảo rời đi tạo lên một cơn gió nhẹ, lay động mái tóc của Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy đã rời đi, mái tóc bị thổi lên cũng từng sợi từng sợi rơi xuống trên vai.

Mộ Tuyết không nói gì, gỡ trâm cài tóc xuống.

Nàng quyết định, dùng trâm cài tóc này, cắm vào trong sọ của Lục Thủy, rồi đổ thêm chút nước giúp hắn tỉnh táo lại.

Sau đó Mộ Tuyết nghĩ hay là cứ bảo Đinh Lương trở về trước, nàng cảm thấy hình ảnh kia quá máu me, không thích hợp để người khác vây xem.

Một lát sau, Mộ Tuyết đi vào tiểu trấn Thu Vân.

Nàng nhìn thấy Lục Thủy đang ăn bánh bao.

Nàng nắm lấy cây trâm từng bước đi về phía Lục Thủy, chỉ là ngay khi nàng vừa mới đến gần, lại đột nhiên nghe được một câu khiến nàng có chút vui vẻ.

“Ta bỗng phát hiện, Mộ Tiểu thư hôm nay ăn mặc thật đẹp.” Đây là Lục Thủy nói.

Nghe được câu này, Mộ Tuyết lặng lẽ thu trâm cài tóc lại.

Coi như còn có mắt nhìn.

Chỉ là câu nói tiếp sau đó lại khiến cho nàng cảm thấy không thể không đâm chết người trước mặt này.

“Lần trước nhìn rất khó coi.” Đây cũng là Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết vô cùng tức giận, nàng phồng má, vô thức đi lên đạp Lục Thủy xuống dưới chân mà giày vò, ủy khuất nói:

“Có biết nói chuyện hay không vậy, người rớt cuộc có biết nói chuyện hay không!”

Làm xong những chuyện này, nàng mới lấy lại tinh thần, cảm thấy mình hình như đã hơi vượt quá giới hạn rồi.

Nàng cúi đầu đầu không dám nhìn Lục Thủy.

Lục Thủy âm thầm kêu đau trong lòng, hẳn không nghĩ tới Mộ Tuyết sẽ tức giận đến mức động thủ động cước như thế.

Mộ Tuyết có chút lo lắng cúi đầu, mà vừa lúc này, trước gót chân nàng đột nhiên xuất hiện hai cái bánh bao, là Lục Thủy đưa tới.

“Mua nhiều quá, ăn không hết, Mộ Tiểu thư mà không ăn thì đành phải bỏ phí rồi.”

Mộ Tuyết hơi sững sốt, sau đó nhận lấy chiếc bánh bao đã được gói cẩn thận, từng chút từng chút mở giấy gói ra, rồi nhẹ nhàng cắn một miếng.

Thật nóng hổi.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 107: Mộ Tuyết Muốn Âm Hiệu

Ngọn núi phía sau Lục gia.

Nhị Trưởng lão đang hái linh dược, nàng cần tiếp tục làm một vài thí nghiệm.

Mặc dù đã mang theo Mộ Tuyết đi sơn mạch Thiên Tuyết, mặc dù cũng đã làm một vài thử nghiệm.

Nhưng hiệu quả cực kỳ ít.

Ừm, chút hiệu quả nhỏ này, chính là làm cho làn da Mộ Tuyết trở nên tốt lên không ít.

Thật ra nàng cũng không quá để ý đến tình huống của Mộ Tuyết, nàng chỉ là muốn thử một chút.

Đã làm thì ít nhất cũng phải cố gắng hết sức.

Nếu thực sự vẫn không có cách nào, thì cũng không có vấn đề gì, Mộ Tuyết tất nhiên vẫn sẽ được gả vào Lục gia.

Trong lúc nàng đang hái linh dược, bỗng nhiên có một trận gió thổi tới.

Nhị Trưởng lão nhìn về phía nóc của căn phòng trúc, hỏi:

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Ta nghe được một tin tức, Thiên Nữ tông có một vị Thần Nữ xuất hiện.” Một giọng nói thong thả vang lên từ trong không trung.

Nhị Trưởng lão không quá để ý, chỉ nói:

“Chưa từng nghe qua.

Ngươi nên lo lắng đến Thiếu tông chủ kia của Ân Thiên tông đi thì hơn, thanh danh của Lưu Hỏa quá lớn, mà lại còn là nổi danh dưới thân phận của Thiếu tông chủ Ân Thiên tông.

Thiếu tông chủ thật sự còn chưa xuất hiện, như vậy kể cả Lưu Hỏa không phải là Thiếu tông chủ thật thì cũng sẽ trở thành Thiếu tông chủ.”

Bầu không khí lập tức yên tĩnh trở lại.

Cuối cùng, trong không trung lại vang lên một giọng nói, âm thanh mang theo sự bất đắc dĩ:

“Tùy duyên đi, vốn là muốn để cho hấn trải qua chút sự đời.”

Lúc này, Nhị Trương lão đột nhiên nói:

“Thần Thái Dương đã bắt đầu khôi phục rồi.”

“Hấn không dám tới.” Tiếng nói thông thả vang lên.

Nhị Trương lão không nói gì thêm nữa, tiếp tục phân loại linh dược.

Gió lại bắt đầu thổi lên một hồi, sau đó dần lắng xuống.

--

Lục Thủy cùng Mộ Tuyết đi trên phố.

Lúc này Mộ Tuyết đã ăn xong bánh bao, nàng cũng đã cài lại trâm lên mái tóc.

Chuyện mở sọ thông nào kia, để hôm khác đi.

Lục Thủy cảm thấy có chút bất đắc dĩ, hấn phát hiện sau này tốt nhất là đừng có chê bai gì ngoại hình của Mộ Tuyết, nếu không nàng sẽ rất dễ không kiềm được lòng mà động thủ.

Người khác nói nàng một chút thì không có vấn đề gì, nhưng là hấn nói, thì lại trở thành vấn đề lớn.

Mộ Tuyết đã từng nói với hấn, ai nói nàng xấu hay khó coi cũng được, nàng không để tâm đến, nhưng chỉ riêng hấn là không thể nói.

Nữ nhân nào cũng như thế này à?

Lục Thủy cảm thấy không phải, hấn thấy nếu đã là nữ thì rõ ràng đều không thích người khác nói các nàng xấu.

Vậy Mộ Tuyết đây tính là lòng dạ rộng lượng rồi?

Sau đó Lục Thủy đi tới cửa hàng bán kem ly, lại gọi một ly kem vị ô mai, lần này nhìn cũng không thèm nhìn Mộ Tuyết, trực tiếp vừa đi vừa ăn một mình.

Mộ Tuyết cũng không thèm để ý, tự mua cho mình một phần.

Lúc ra ngoài còn lấy ra một cuốn sổ ghi ghi chép chép gì đó.

Lục Thủy đã hoàn toàn không quan tâm tới cái này nữa, hần phát hiện ra mình chỉ cần tìm thời cơ trộm cuốn sổ kia đi, sau đó hủy thi diệt tích là được.

Khi đó Mộ Tuyết sẽ không có chứng cứ gì để bắt bẻ hần được nữa.

“Đúng rồi, lát nữa ta muốn đi thay luôn cái điện thoại di động, thôn trấn đã đổi thiết bị truyền phát rồi, là 8G, ta cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới tốc độ đường truyền có thể nhanh như vậy.”

Một câu nói này đột ngột truyền đến tai của Lục Thủy và Mộ Tuyết.

“Nhanh? Nhanh đến mức nào, lúc muốn xem phim, thời gian giảm xóc nửa giờ thì có đủ không?”

“Chắc chắn, người không hiểu sao? 8G, có thể vừa giảm xóc vừa xem phim, lúc xem cũng không cần phải đợi load, tốc độ download cũng siêu nhanh, ảnh chụp 300K chỉ cần một chút là có thể down xong rồi, lợi hại không?”

“Đúng đúng, ta cũng nghe nói, lúc nói chuyện trời đất qua điện thoại, cũng có thể lập tức truyền đến bên kia được, siêu nhanh luôn.

Nhưng mà chỉ có loại điện thoại đặc biệt mới dùng được, ta đã chuẩn bị kỹ càng tiền tiết kiệm rồi.”

“Thật sự lợi hại như vậy? Thế thì tan tầm ta cũng phải đi mua một cái.”

Lục Thủy đứng một bên nghe, cảm thấy hơi kinh ngạc, đổi thiết bị?

Hần thế mà không nhận được chút tin tức nào.

Sau đó hần lấy điện thoại di động của mình ra nhìn nhìn, quyết định hôm nay phải đi đổi một cái di động mới.

Mộ Tuyết ở bên cạnh thì lại cảm thấy là cơ hội đã tới rồi, lập tức nói khẽ:

“Lục Thiếu gia có điện thoại sao?”

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, nói:

“Ngươi không có?”

Mộ Tuyết lắc đầu, nàng đang nghĩ xem làm sao để ám chỉ Lục Thủy mua cho nàng một cái.

Chỉ là vừa mới nghĩ như vậy, lại chợt nghe thấy Lục Thủy:

“Hay là ta mua cho ngươi một cái?”

Mộ Tuyết hơi kinh ngạc, lại có chút mừng rỡ, sau đó nhanh chóng suy nghĩ xem làm cách nào để uyển chuyển đồng ý chuyện này.

Nhưng là rất nhanh sau đó, lông mày nàng liền nhíu lại, bởi vì Lục Thủy lại nói:

“Đáng tiếc ta không có nhiều tiền, chỉ đủ để mua một cái mà thôi.

Trừ khi được mua một tặng một, không thì Mộ Tiểu thư đành phải tự mình đi mua rồi.”

Mộ Tuyết: “...”

Gạt quỹ à? Đường đường là Lục Đại Thiếu gia, mua đồ còn cần trả tiền sao?

Nhưng dù Mộ Tuyết biết là Lục Thủy cố ý, cũng không thể nói cái gì.

Tiếp tục ghi chép.

Lục Thủy có chút vui vẻ trong lòng, Mộ Tuyết trong tình thế này thì không có cách nào nổi cáu với hắn được.

Hắn tạm thời không mua, chờ Mộ Tuyết về Mộ gia rồi mua sau đi.

Rất nhanh sau đó Lục Thủy đã đi tới cửa hàng điện thoại, chỉ là vừa bước vào, vẻ mặt của hắn đã trở nên kỳ quái.

Bên trong cửa hàng điện thoại treo một đồng hồ quảng cáo, nội dung đại khái là như thế này:

Chương trình kỷ niệm tròn năm khai trương cửa hàng, bán hạ giá, điện thoại kiểu mới mua một tặng một, mua loại của nam tặng loại của nữ, mua loại của nữ tặng loại của nam.

Mua nhiều tặng nhiều, chỉ còn ngày cuối cùng, đi ngang đi dọc cũng đừng đi qua mà bỏ lỡ cơ hội này.

Phụt.

Mộ Tuyết nhìn không được, lập tức cười ra tiếng.

Nhưng nàng rất nhanh liền khôi phục vẻ đáng vẻ bình thường.

Nàng quay sang nhìn Lục Thủy, nói khẽ:

“Đa tạ Lục Thiếu gia đã tặng ta điện thoại.”

Lục Thủy không nói gì.

Hắn quyết định khi nào trở về thì phải đi tra một chút xem chủ tiệm này là ai, ngày mai liền cho hắn đóng cửa đi.

Sau đó Lục Thủy đi vào trong tiệm, người nghênh tiếp bọn hắn là một cô gái, nhìn cũng không lớn tuổi lắm.

“Hoan nghênh hai vị tới cửa hàng, hai vị muốn mua điện thoại gì? Điện thoại kiểu mới mua một tặng một, ta đề nghị không nên mua loại cũ, thôn trấn bây giờ đã đổi thiết bị rồi, tốc độ đường truyền vô cùng nhanh, nhưng điện thoại kiểu cũ thì không sử dụng được.”

Lục Thủy khẽ gật đầu, rồi trực tiếp đi qua xem điện thoại.

Mộ Tuyết mỉm cười với cô bé kia:

“Chúng ta đi qua xem trước một chút.”

“Ừm, được rồi, ta chỉ là đến thay ca, cho nên cũng không hiểu lắm, mong hai vị thứ lỗi, đúng rồi, tên ta là Tuyết Quý.” Tuyết Quý nói.

Mộ Tuyết gật gật đầu, sau đó đi đến bên Lục Thủy, Tuyết Quý tự nhiên cũng đi theo sau.

Thật ra Mộ Tuyết có biết Tuyết Quý.

Là đứa nhỏ nhất trong ba đứa song sinh kia, các nàng hợp lại sẽ có được năng lực nhận biết cực kì lợi hại.

Ở kiếp trước Mộ Tuyết cũng từng tìm các nàng tới hỗ trợ mình.

Ba đứa không thường tới bên này, cho nên Lục Thủy không biết cũng không có gì lạ.

Chỉ một lát sau Lục Thủy đã tìm được điện thoại thích hợp, một của nam một của nữ.

Của nữ màu tím, của nam là màu đen phổ thông.

“Cái này sao? Vậy ta giúp các ngươi lắp thẻ thử một chút.”
Tuyết Quý lập tức nói.

Lục Thủy lấy điện thoại di động của mình ra.

Mộ Tuyết thì lắc đầu nói:

“Ta không có thẻ điện thoại.”

Tuyết Quý lập tức nói:

“Vậy có thể đến quầy hàng bên kia chọn một cái, chúng ta cũng tặng miễn phí cả thẻ điện thoại.”

Lục Thủy: “...”

Mộ Tuyết mỉm cười, sau đó chờ Lục Thủy đi chọn.

Lúc đi tới quầy hàng, Lục Thủy đột nhiên sững sốt một chút, hẳn thấy được số điện thoại di động kiếp trước của Mộ Tuyết cũng ở đây.

Không nghĩ tới sớm ba năm mà còn có thể gặp được.

Cuối cùng Lục Thủy giả vờ tùy ý chọn một cái, đương nhiên là lấy cái giống với kiếp trước kia.

Mộ Tuyết cũng nhìn thấy, nở nụ cười xán lạn với Lục Thủy.

Lục Thủy hơi ngây người, sau đó quyết định né tránh ánh mắt nhìn ra chỗ khác.

Mộ Tuyết hạ lông mày xuống thu lại nụ cười, nhưng trong lòng vẫn tràn đầy vui sướng.

Cuối cùng Mộ Tuyết nhận lấy chiếc điện thoại màu tím, nhập số của Lục Thủy vào rồi lưu lại, cả hai đều ghi chú thêm ở tên của đối phương trong danh bạ.

Mộ Tuyết ngạc nhiên, vô cùng tò mò không biết Lục Thủy lưu tên nàng như thế nào.

Nhưng Lục Thủy không cho nhìn.

Lục Thủy thật ra cũng rất muốn biết Mộ Tuyết lưu tên hấn như thế nào, nhưng lúc quay đầu nhìn sang, thì Mộ Tuyết đã để điện thoại di động qua một bên.

Nhưng mà cũng không quan trọng, dù sao thì tên hấn lưu cũng rất bình thường, chỉ là hai chữ Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết nhìn hai chữ hiện lên trên điện thoại của Lục Thủy, trong lòng có chút vui vẻ.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 108: Thứ Mạnh Nhất Là Gì?

Sau khi đưa Mộ Tuyết trở về xong, Lục Thủy liền quyết định đi đến quảng trường, hẳn muốn luyện thể một chút.

Nếu bây giờ sang đó, khả năng có thể gặp được cha hẳn.

Tiện thể thỉnh giáo ông một chút.

Mộ Tuyết thì trở về sân nhỏ.

Nàng đương nhiên không thể chạy loạn như người nào đó, nhưng cảm giác khi được Lục Thủy đưa về cũng khá tốt.

Mặc dù trước kia nơi Lục Thủy đưa nàng về là sân nhỏ của hẳn, nhưng về nơi này cũng ổn, cách chỗ Lục Thủy cũng không quá xa.

Mộ Tuyết vừa trở về, Đinh Lương liền chạy ra đón:

“Đại Tiểu thư, người trở về rồi.”

Mộ Tuyết gật đầu, nàng do dự một chút, nói:

“Đinh Lương, người có số điện thoại của dì Đường không?”

Đinh Lương gật đầu.

Một lát sau, Mộ Tuyết lưu thêm số điện thoại của Đinh Lương và dì Đường vào trong máy mình.

Nàng ngồi trong phòng, lại do dự thêm một hồi lâu, cuối cùng nhấn vào một dãy số.

Rất nhanh sau đó, một giọng nói vang lên:

“Ai đó?”

Là giọng của dì Đường.

“Dì Đường, là con, Mộ Tuyết.” Mộ Tuyết nhẹ giọng trả lời.

Nghe được tiếng của Mộ Tuyết, phía đối diện yên lặng một lát, như là có chút bất ngờ.

“Con, con mua điện thoại rồi?” Đường Y hơi lấp bắp nói.

Nàng có chút không biết nên nói chuyện với Mộ Tuyết thế nào.

Đã qua nhiều năm như vậy rồi, đây là lần đầu tiên Mộ Tuyết gọi điện thoại cho nàng.

Đương nhiên, một phần cũng là do đây là lần đầu tiên Mộ Tuyết đi ra ngoài.

Dạ một tiếng, Mộ Tuyết giải thích, nói:

“Có một cái cũng thuận tiện hơn.”

Sau đó cả hai đều trầm mặc, không biết nên nói cái gì tiếp.

Cuối cùng, Đường Y phá vỡ sự trầm mặc này, hỏi:

“Con, con ở Lục gia vẫn tốt chứ?”

“Vâng, vẫn tốt ạ, Nhã Lâm giờ vẫn chăm chỉ luyện công chứ?” Mộ Tuyết hỏi.

“Ừ, chỉ là mỗi ngày đều hỏi đến con.” Ngừng một chút, Đường Y lại hỏi:

“Con lúc nào thì trở về?”

Đường Y biết, đối với Mộ Tuyết mà nói, ở Lục gia khẳng định là còn tốt hơn so với ở Mộ gia.

Mộ Tuyết lắc đầu, chậm chậm nhẹ nhàng nói:

“Không biết nữa, nhưng hẳn là còn phải qua một thời gian nữa, đúng rồi, dì Đường, trong ngăn tủ ở phòng con có một quyển sách.

Vốn là định sau khi lấy chồng thì sẽ tặng lại cho dì, nhưng có lẽ nên đưa sớm thì tốt hơn.”

Lại nói thêm vài câu, Mộ Tuyết liền cúp điện thoại.

Nàng hơi hạ mày xuống, ngồi ngay ngắn tại chỗ.

Không nói gì.

Có chút muốn gặp Lục Thủy.

— —

Mộ gia.

Đường Y để điện thoại di động xuống, nàng vốn đang ở trong viện của Mộ Tuyết.

Là dẫn Nhã Lâm tới luyện công.

Đối với Nhã Lâm mà nói thì chỉ là tới đây chơi trò chơi.

Đứa nhỏ đó thật ra hoàn toàn không hiểu là mình đang luyện cái gì.

Những người khác trong tộc cũng cảm thấy là nàng bị lừa, nói rằng Mộ Tuyết làm sao mà có thể tùy tiện dạy người khác Thiên Nữ Chân Kinh như thế.

Nàng thật ra cũng có chút hoài nghi, vì muốn nghiệm chứng, nàng thậm chí đã tự mình đi vào trận pháp kia.

Đáng tiếc là không cảm nhận được gì.

Đối thành đứa con gái lớn của nàng là Nhã Nguyệt thì cũng vậy.

Đường Y lại càng thêm hoài nghi, nhưng nàng cũng không nói gì, vẫn tiếp tục mang Nhã Lâm tới đây.

Nàng đi vào gian phòng của Mộ Tuyết.

Nàng rất ngạc nhiên khi nghe Mộ Tuyết nói muốn đưa cho mình một cuốn sách, tuy cũng đã có chút suy đoán trong lòng, nhưng lại nhanh chóng gạt bỏ.

Nhưng là đến mức khiến cho Mộ Tuyết tự đi gọi điện thoại cho nàng, thật sự khiến cho người ta cảm thấy bất ngờ.

Rất nhanh Đường Y đã tìm được cuốn sách mà Mộ Tuyết nói tới.

Là một quyển sách không có tên, tự làm, nhìn không ra có nội dung gì.

“Giống như là đã có từ rất lâu rồi vậy.” Đường Y cảm thấy cuốn sách này có chút cũ kỹ.

Đương nhiên, đối với một quyển sách bình thường, hai ba năm đã được coi như là rất cũ rồi.

Nàng lật trang thứ nhất ra.

Vừa nhìn thấy nội dung trong này, nàng liền ngậy ngấn cả người.

Nàng thấy rất rõ trên đó viết một dòng chữ: Thiên Nữ Chân Kinh.

Đường Y ngạc nhiên, lại cảm thấy đây vốn là điều nằm trong dự liệu.

Đồng thời vẫn có chút kích động, đây là đồ vật nàng vẫn luôn cầu có được.

Nàng thường xuyên đến nơi này, còn không phải vì quyển Thiên Nữ Chân Kinh này sao?

Sau đó Đường Y lật qua lật lại quyển sách.

Nàng phát hiện bên trong có ghi phương pháp tu luyện hoàn chỉnh, hơn nữa còn có chú giải kỹ càng.

Tất cả được viết bằng tay, nhìn chữ viết cũng phải được ít nhất hai năm rồi.

Một lúc sau, nàng khép quyển sách lại.

Hóa ra ngay từ đầu Mộ Tuyết đã định đưa Thiên Nữ Chân Kinh cho nàng, vậy mà nàng lại không để ý thể diện, bất chấp mọi giá mà đoạt lấy thứ này từ chỗ Mộ Tuyết.

Đường Y đặt sách xuống, lẩm bẫm:

‘Đột nhiên cảm thấy mình thật đê tiện bản thủ.’

Đường Y đóng ngăn tủ lại, mang theo Thiên Nữ Chân Kinh rời đi.

Chỉ là vừa rời khỏi đây, nàng lại châm một môi lửa đốt đi Thiên Nữ Chân Kinh.

Đường Y cúi đầu nhìn cuốn sách bị đốt, khẽ nói:

‘Cháy đi, cháy nhanh lên, có lẽ có thể sạch sẽ hơn một chút.’

--

“Con muốn luyện thể?” Lục Cổ đứng trên quảng trường, kinh ngạc nói.

Hắn đã từng nghe Tam Trưởng lão nhắc tới chuyện này, nhưng lúc đó cũng chỉ cho là con mình đang qua loa vài câu cho xong chuyện với Tam Trưởng lão mà thôi.

Dù sao chuyện này cũng không phải hiếm lạ gì.

Ai biết con của hắn lại thật sự muốn luyện thể.

Lục Thủy gật đầu:

“Vâng ạ.”

“Con có thể chịu khổ được sao?” Lục Cổ lại hỏi.

Thật ra nếu con của hắn thật sự chịu khổ học tập, thì hắn cũng rất vui mừng.

Có chút năng lực rồi, thì khi rời nhà đi ra ngoài, hắn cũng sẽ không cần phải quá lo lắng nữa.

“Cha cứ dạy trước đi đã.” Lục Thủy nói.

Một tháng sau hắn mà không đánh thắng tu chân giả luyện thể nhị giai, thì hắn cũng không thể ra ngoài.

Lục Cổ gật đầu, nếu con mình đã muốn học, hắn cũng không thể không dạy được.

“Được rồi, đầu tiên cha sẽ nói qua một chút về một vài thuật luyện thể hiện đang được công nhận là mạnh nhất.

Thời kỳ Viễn Cổ có ba nhóm lớn luyện thể, mỗi nhóm đều có một thuật nổi bật riêng.

Thứ nhất là Cửu Chuyển Bất Tử Chân Kinh của tộc Bất Tử.

Thứ hai là Phật môn công pháp Đại Thừa Minh Vương Quyết của đệ tử Phật môn.

Thứ ba chính là Viễn Cổ Tiên Đình của Bất Diệt Tiên Thể.

Có điều tộc Bất Tử về cơ bản thì đã diệt tộc, Cửu Chuyển Bất Tử Chân Kinh sớm đã không rõ tung tích.

Mà kể cả có tìm được, thì cũng không có ai đọc được văn tự của tộc Bất Tử.

Cái này không cần cần nhắc tới.

Phật môn công pháp thì trực tiếp bỏ qua đi.

Chỉ còn lại Bất Diệt Tiên Thế, cũng chính là thứ duy nhất có thể lấy để học tập, nhưng cũng chỉ là để mở đầu mà thôi.”

Lục Thủy hơi kinh ngạc:

“Nhà chúng ta có pháp môn tu luyện Bất Diệt Tiên Thế sao?”

Ở kiếp trước hẳn cũng chưa từng thấy qua nha.

Hắn lúc đó mặc dù lợi hại, nhưng cũng chưa gặp qua hết tất cả các loại công pháp.

Cửu Chuyển Bất Tử Chân Kinh cũng là đến kiếp này mới thấy được.

Kiếp trước mới chỉ nghe danh.

Dù sao thì hắn và Mộ Tuyết cũng rất ít khi rời khỏi khu vực Lục gia.

Dù có là thời điểm tâm tình Mộ Tuyết không tốt, thì bọn hắn cũng chỉ chạy đến tiểu trấn Thu Vân dạo chơi mà thôi.

Đương nhiên, nếu Mộ Tuyết vẫn không vui, thì Lục Thủy sẽ mang nàng đi ngắm cảnh đẹp thiên hạ.

Đáng tiếc là, Mộ Tuyết lại cảm thấy nàng cùng hắn dạo chơi tiểu trấn Thu Vân, hắn mua đồ ăn vặt cho nàng ăn, thế là đủ rồi.

Mộ Tuyết từng có một lần hỏi hắn rằng, cảnh đẹp thiên hạ khắp chốn, vậy chỗ nào là đẹp nhất.

Hắn nói đủ các loại kỳ cảnh, Mộ Tuyết đều lắc đầu.

Mà đáp án của nàng lại là: Cùng chàng ngắm chung một bầu trời, cùng hưởng chung một làn gió, cùng nhau ăn đồ ăn vặt, đây chính là phong cảnh đẹp nhất trên đời này.

Tiếng nói của Lục Cổ vang lên, đánh gãy hồi ức của Lục Thủy:

“Con cảm thấy nhà chúng ta không có Bất Diệt Tiên Thế sao?”

“Không có.” Lục Thủy trả lời.

Hắn thật đúng là chưa từng thấy qua.

Nhưng Lục Cổ lại lắc đầu:

“Có.”

Trong lúc Lục Thủy vẫn còn đang kinh ngạc, Lục Cổ lại chỉ chỉ vào đầu của mình, nói:

“Ở chỗ này.”

“Thứ cha tu chính là Bất Diệt Tiên Thể?” Lục Thủy vô thức hỏi, hắn nhớ rõ là không phải mà.

“Ai nói với con rằng cứ là đã xem qua thì sẽ tu luyện? Hay là ai nói cho con Viễn Cổ Tối Cường Thể Thuật là mạnh nhất à?”

Tất cả những con đường này đều đã sớm có người đi qua, giới hạn của nó từ lâu đã bị nhiều người biết rồi.

Chỉ có một con đường mới, mới có thể đột phá lên được một tầm cao mới.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 109: Khiến Cha Lục Thủy Kinh Ngạc

Lục Thủy nhìn cha mình, bỗng cảm thấy hơi xúc động.

Lại là câu nói này, kiếp trước cha hẳn cũng từng nói hẳn một câu như vậy.

Từ sau khi hẳn sinh ra, cha hẳn cơ bản đều mặc kệ hẳn, người quản giáo hẳn chủ yếu là Tam Trưởng lão.

Mà lớn đến từng này, cha hẳn cơ bản cũng mới chỉ dạy hẳn đúng hai chuyện.

Một là trước khi kết hôn, cha dạy hẳn làm người, hẳn từ nhỏ đến lớn đều là phế vẫn phế, vô tri hoàn vô tri, bao nhiêu năm tháng như vậy vẫn luôn có thể khiến cho người nhà mất mặt được.

Nhưng từ đó đến giờ những chuyện hẳn từng làm cũng chưa có chuyện gì là thương thiên hại lý, lấy thân phận của hẳn mà nói, chỉ cần không cẩn thận một chút thôi, là có thể đi lệch hướng sang một con đường khác.

Cho nên cha dạy hẳn đạo lý làm người.

Cũng may là tâm tính lúc đó của hẳn không tệ lắm, yên tĩnh ngồi nghe cho đến cùng.

Đương nhiên lúc trưởng thành rồi thì sẽ không giống với trước đó nữa, khi đó hẳn tự có tư tưởng của mình.

Về phần chuyện thứ hai.

Đó chính là sau khi hẳn kết hôn, cha dạy hẳn làm thế nào để trở thành một người chồng tốt.

Lần dạy dỗ này không tính là quá thành công, nhưng cũng không tính là quá thất bại.

May mắn là, người hẳn cưới là người mà hẳn tự cho là một người vợ tốt.

Đương nhiên, chuyện này và chuyện hấn muốn từ hôn hoàn toàn không có gì mâu thuẫn cả.

Làm người hai đời, cũng không thể làm giống y nguyên như kiếp trước chứ, hấn chính là muốn làm một chút chuyện kinh thiên động địa với Mộ Tuyết.

Cùng lắm thì hôm nào để Chân Võ ra ngoài thăm hỏi một chút, xem xem tu chân giới có ai muốn mở một cái công ty bảo hiểm không.

Như vậy hấn vẫn có thể kiếm được một món hời.

Sau đó Lục Thủy hỏi:

“Vậy cha tu cái gì?”

Lục Cổ cười cười không đáp, nhanh chóng hướng sang chuyện khác:

“Nếu như con muốn luyện thể, vậy thì học Bất Diệt Tiên Thể cơ sở đi.”

“Không thể học cái giống cha sao?” Lục Thủy có chút hoài nghi hỏi lại.

Nói như thế nào đây, mặc dù hấn không rõ lắm thứ cha hấn luyện cụ thể là công pháp gì, nhưng luận về kết quả cuối cùng, thì Bất Diệt Tiên Thể không thể sánh được.

Nhưng tên công pháp luyện thể của cha hấn thì hấn hấn là không nhớ lắm.

Quên đi, không nghĩ nữa, phiền phức.

Biết tên thôi thì cũng vô dụng.

Hấn bây giờ dù sao cũng chỉ muốn tu luyện cơ sở mà thôi, sau đó hấn tự mình biên tiếp cũng không có vấn đề gì.

“Tạm thời không thể, Bất Diệt Tiên Thể cơ sở xác thực không tệ, bất kể là nhất giai nhị giai tam giai gì thì khi học cũng không có khác biệt gì lớn, chờ đến khi năng lực con đạt đến luyện thể tam giai rồi, cha sẽ dạy con cái khác.” Lục Cổ nói.

Lục Thủy cảm thấy khi đó hẳn có thể tự biên tự diễn được rồi.

Hiện tại đương nhiên là vẫn vâng vâng dạ dạ đáp ứng.

Thấy Lục Thủy đáp ứng, Lục Cổ liền điềm lên mi tâm Lục Thủy một cái.

Sau đó Lục Thủy phát hiện tu vi của mình đã bị phong lại.

“Nếu muốn luyện thể, thì không thể vận dụng tu vi được, đưa tay ra.” Lục Cổ nói.

Lục Thủy có chút bất đắc dĩ, không dùng tu vi thì không dùng tu vi đi.

Rồi lập tức đưa tay ra.

Hắn thấy cha vẽ lên trên tay mình một phù văn.

Những phù văn này không ngừng lan tràn ra khắp thân thể hắn.

Rất nhanh đã bao trùm toàn thân hắn.

Cảm giác nặng, siêu cấp nặng.

Lúc này hắn cảm thấy trên lưng mình như có một ngọn núi lớn đè lên.

Là phù văn Thiên Trọng.

“Phù văn Thiên Trọng, không biết con có biết hay không, mà không biết thì cũng không có vấn đề gì.

Nói đơn giản là nó sẽ khiến cho con cảm thấy nặng nề mà thôi.

Bây giờ chạy quanh quảng trường này đi, chạy một vòng đại khai có thể làm tiêu biến một cái phù văn, con chạy đến khi tất cả phù văn tiêu biến hết, thì có thể dừng lại.” Lục Cổ nói.

Lục Thủy nghe xong liền cảm thấy ghen hợm.

Thế này là phải chạy bao nhiêu vòng chứ?

Luyện thể đều phải mệt nhọc như vậy sao?

Hữu Vi Pháp cũng không so được.

Nhưng mà nếu đã là để đối phó với Mộ Tuyết, hẳn đương nhiên không thể từ bỏ.

Sau đó Lục Thủy hít sâu một hơi, bắt đầu nhấc chân chạy quanh quảng trường.

Hắn từng bước từng bước chạy, luôn có cảm giác thân mình như bị ngàn cân treo xuống vậy.

Rõ ràng là có thể nhàn nhã thăng cấp, hẳn lại muốn đi hưởng thụ cái loại khổ nhọc này.

Rõ ràng chỉ cần tu vi hắn đủ cao là được rồi, cái gì mà luyện thể, gì mà nhất thông bách thông, hẳn căn bản không cần chịu khổ như vậy mà.

Sau đó Lục Thủy cũng không suy nghĩ nhiều nữa, quyết định trước hết phải chạy cho xong đồng phù văn trên người đã.

Bởi vì khi chạy thì không cần phải suy nghĩ gì, cho nên hẳn cũng thuận tiện phác họa lại Thiên Địa Trận Văn ở trong đầu.

Như vậy thì sẽ không lãng phí thời gian.

Hắn cố gắng như vậy, tất cả cũng là vì Mộ Tuyết.

Một đời này, Mộ Tuyết đại khái là đáng để hắn làm nhiều như thế.

Cũng không có cách nào, hiện tại Mộ Tuyết quá mạnh.

Lục Cổ nhìn đứa con trai của mình, hẳn không nghĩ rằng Lục Thủy có thể chạy được mấy vòng.

Có lẽ còn chưa đến hai vòng đã trực tiếp nằm xuống dưới đất, hoặc là chạy về than vãn với hắn, nói không muốn tu luyện nữa.

Đương nhiên, nghĩ thì nghĩ như vậy, chứ nó mà chạy được hai vòng thật ra đã là rất tốt rồi, mỗi ngày hai vòng, góp gió thành bão, hiệu quả cũng vẫn rất tốt.

‘Có thể kiên trì xong hai vòng là đủ rồi, ba vòng thì thật sự quá khó, mà đến bốn vòng thì thật đúng là đã lột xác rồi.’ Lục Cổ nghĩ thầm trong lòng.

--

Hôm nay Đông Phương Lê Âm tự mình xuống bếp.

Chủ yếu là để chúc mừng thân thể chồng nàng đã khôi phục trở lại.

Nhân tiện để cho con trai nàng cùng Mộ Tuyết và Trà Trà ăn luôn.

Nói đến Mộ Tuyết, Đông Phương Lê Âm cảm thấy lẽ vật nàng chuẩn bị hẳn là không có vấn đề gì nữa rồi, ngày mai đại khái là có thể đưa cho Mộ Tuyết được.

Trà Trà hai ngày nay cũng không biết có chuyện gì mà vẫn chưa thấy đến tìm nàng chơi.

Có điều nàng cũng không quá để ý.

Sau đó Đông Phương Lê Âm liền bắt đầu chờ chồng mình trở về.

Chỉ là nàng đợi rất lâu, thậm chí đã đến giờ cơm, nhưng vẫn chưa thấy chồng mình đâu.

Đông Phương Lê Âm nhìn đồng hồ nói:

‘Sao lại về muộn như vậy? Không phải nói là chỉ ra ngoài vận động tay chân chút thôi sao?’

Lại nhìn giờ một chút, Đông Phương Lê Âm quyết định gọi điện thoại cho chồng.

Chờ một lúc sau phía bên kia mới bắt máy.

“Vẫn chưa về sao?” Đông Phương Lê Âm bình thản ưu nhã nói.

Không nũng nịu cũng không nghe ra chút nóng nảy sốt ruột nào.

Không phải là vì nàng không tức giận, mà là nàng sợ xung quanh chồng mình còn có người, nếu quát mắng to tiếng thì sẽ làm chồng mất mặt.

Dù sao lần này cũng tính là ngoài ý muốn.

Dưới tình huống bình thường, nếu Lục Cổ không trở về đúng giờ thì nàng đều sẽ nói một chút.

Phía đối diện nhanh chóng trả lời:

“Đã trễ như vậy rồi sao?”

“Chàng đang làm gì?” Đông Phương Lê Âm có chút tò mò hỏi.

“Lê m, ta phát hiện ra một chuyện, một chuyện khiến ta không thể nào không chú ý tới.” Giọng nói của Lục Cổ mang theo sự kinh ngạc, thậm chí là có chút khó tin.

Đông Phương Lê Âm lại càng tò mò hơn.

“Nàng đến quảng trường đi, đến là có thể nhìn thấy.” Lục Cổ nói.

Sau đó liền cúp điện thoại.

Đông Phương Lê Âm không thể nào hiểu nổi, quảng trường thì sẽ có chuyện gì đáng để chồng nàng kinh ngạc như vậy được chứ?

Lúc Đông Phương Lê Âm vừa bước ra ngoài, Kỳ Khê liền đi tới, là vừa từ bên ngoài trở về, nàng vừa được phái đi tìm Lục Thủy.

“Phu nhân, Thiếu gia không ở trong nhà.” Kỳ Khê lập tức bẩm báo.

“Đã đi tới chỗ Mộ Tuyết bên kia xem chưa?” Đông Phương Lê Âm hỏi.

“Đã xem rồi, cũng không có.” Kỳ Khê trả lời.

Dưới tình huống bình thường, Kỳ Khê có thể thông qua một số người mà thăm dò được Thiếu gia đang ở đâu.

Nhưng hôm nay rất kỳ quái, nàng tìm không thấy người.

Ngừng một chút, Kỳ Khê lại nói:

“Phu nhân, quảng trường bên kia đã bị Tộc trưởng phong lại, Thiếu gia có khả năng là ở bên kia.”

“Phong lại?” Đông Phương Lê Âm kinh ngạc trong lòng.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, đến mức mà khiến cho chồng nàng trực tiếp phong quang trường lại?

Chuyện này không bình thường.

Nhưng nàng cũng không biểu hiện gì ra bên ngoài.

Sau đó liền cất bước, đi về phía quang trường.

Nàng đang vô cùng ngạc nhiên, trong lòng cũng đã có chút suy đoán.

Nhưng là vẫn không đoán ra được cụ thể là có chuyện gì.

Thế nhưng nếu mà nói chuyện này nhất định là có quan hệ với con trai của nàng, thì nàng lại cảm thấy không có khả năng.

Dù sao nó cũng đã lớn như vậy rồi, mặc dù thường thường sẽ làm một vài chuyện khiến cho người ta kinh hãi không thôi, những chuyện đó cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, nhưng sẽ không khiến cho chồng nàng kinh ngạc tới mức như vậy.

Rất nhanh sau đó nàng đã đi tới quang trường.

Những người khác mặc dù không đi vào được, nhưng nào thì có thể tùy ý ra vào.

Kỳ Khê an tĩnh đứng ở bên ngoài.

Chỉ là vừa mới bước vào, Đông Phương Lê Âm liền nhíu mày lại.

Càng cảm thấy không thể nào hiểu nổi.

Nàng nhìn thấy đứa con trai kia của mình đang chân đất chậm rãi đi lại trên quang trường, mỗi một bước chân đều không ngừng run rẩy, như là đang mang theo gánh nặng ngàn cân vậy.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 110: Người Dám Từ Chối Mộ Tuyệt?

Đông Phương Lê Âm có hơi đê ý, nàng có thể nhìn ra, thân thể Lục Thủy hình như đã đến cực hạn, lúc nào cũng có thể hôn mê.

Tiếp tục như vậy nữa sẽ rất đau đớn.

Nàng có hơi lo lắng.

Sau đó nàng đi tới bên cạnh Lục Cổ:

“Con trai lại chọc tới Tam trưởng lão à?”

Có thể trừng phạt như vậy, nhất định là Tam trưởng lão.

Lục Cổ nhìn Đông Phương Lê Âm, lắc lắc đầu nói:

“Nói ra có thể nàng không tin, nó đang luyện thể.

Là ta vẽ cho hắn bùa thiên trọng, sau đó để cho nó chạy ở đây.”

Đông Phương Lê Âm cau mày, có ý gì?

Lục Cổ nhìn về phía Lục Thủy còn đang chậm chạp đi lại, có chút xúc động nói:

“Ban đầu ta cho là thằng nhóc có thể chạy hai vòng đã là không tệ, nhưng sau hai vòng, ta phát hiện thằng nhóc thời này vẫn còn đang chạy.

Ba vòng, ta cứ nghĩ ba vòng là đến cực hạn.

Sau đó nó chạy đến vòng thứ tư.

Ta cứ nghĩ rằng vòng tiếp theo là giới hạn của nó.

Nhưng cũng đã một trăm ba mươi vòng, thân thể nó đã sớm tới cực hạn, nhưng vẫn còn đang chạy, chưa từng ngừng nghỉ.

Ta cứ nhìn như vậy, một mực chờ, chờ nó ngã xuống.

Nhưng điều làm ta bất ngờ là, thằng nhóc này vẫn không ngã xuống.

Gánh nặng trên người không thể đè bẹp nó.”

Đông Phương Lê Âm nghe có chút kinh ngạc, không dám tin.

Đây là con trai nàng?

Con trai nàng có nghị lực như vậy từ lúc nào?

Nàng rất lo lắng:

“Ông nói thử xem có phải thằng bé gặp phải biến cố lớn gì không?

Nếu không tại sao có thể như vậy?

Chuyện này không bình thường.”

Lục Cổ cũng cảm thấy không bình thường, nhưng cũng không phải chuyện gì xấu.

Nghị lực lớn thế này, dù thiên phú của con trai ông kém đi chẳng nửa, luyện tập cũng sẽ có thành tựu.

Nhưng rất nhanh, Đông Phương Lê Âm nghĩ tới điều gì đó, nói:

“Có phải chuyện Mộ Tuyết không?”

Sự xuất hiện Mộ Tuyết vốn đã ảnh hưởng con của bọn họ.

Từ hôn biến thành vì đối phương ra mặt không nói, vừa ra khỏi cửa nhật được thứ tốt, người đầu tiên nghĩ tới là Mộ Tuyết.

Bây giờ Mộ Tuyết yếu đi, có phải kích thích ý muốn bảo vệ của nó?

Lục Cổ có chút bất ngờ, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, đúng là có thể.

Con của bọn họ là vì Mộ Tuyết mới cố gắng như vậy?

Lúc này Lục Thủy đột nhiên ngừng lại.

Chậm rãi ngã xuống đất.

Rốt cuộc hấn đã chạy xong tất cả bùa thiên trọng.

Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm kinh hãi, lập tức chạy tới.

“Con trai?” Đi tới bên cạnh Lục Thủy, Đông Phương Lê Âm lập tức thi triển thuật chữa trị.

Thân thể Lục Thủy rất đau.

Cảm nhận được thuật chữa trị Lục Thủy cảm thấy cả người cũng thư thái không ít.

Sau đó hấn thấy mẹ hấn, vừa nhìn thấy hấn mẹ, Lục Thủy liền mở miệng nói:

“Mẹ, cha ta quá độc ác, ta mới vừa học luyện thể, hấn đã để cho ta chạy lâu như vậy.

Toàn thân bùa thiên trọng.”

Đông Phương Lê Âm nhìn về phía Lục Cổ.

Lục Cổ há hốc mồm có cảm giác không cách nào phản bác.

Nhưng không phải như vậy.

Ngày tiếp theo.

Lục Thủy mở mắt.

Hấn nắm tay một cái, cảm giác thân thể thật sự mạnh hơn không ít.

Hôm qua chạy không tốn công.

Dĩ nhiên, sau khi chạy cha hấn còn dạy hấn phương pháp tu luyện, phương pháp tu luyện cơ bản nhất.

Nhưng dùng cũng rất tốt, trợ giúp thân xác hấn không ít, hấn sửa lại nó một chút.

Bây giờ hấn thân thể giống như bị cát ép chặt vậy, coi là có chút căn cơ.

Cho hấn thêm một ít thời gian, chắc chắn có cơ hội đuổi kịp tu vi của mình.

Chẳng qua là cần vận dụng thiên địa lực.

Không thành vấn đề.

Thiên địa lực dùng để luyện thể, chẳng qua là đổi sang một kiểu lực khác thôi, không tính là lãng phí.

Đến lúc đó, hắn lên cấp ba, đứng bất động, người cùng cấp cũng không thể đả thương hắn.

Khi người khác cho rằng hắn luyện thân thể mạnh nhất, muốn không tìm mọi cách phá vỡ sự phòng ngự của cơ thể hắn, hắn sẽ để cho họ biết, thật ra hắn mạnh nhất ở thuật pháp.

Luyện thể chẳng qua là việc yêu thích của hắn sau giờ làm (từ hôn cũng không muốn luyện).

Mộ Tuyết ngồi ngay ngắn ở vách đá bên đình, một mình nhìn mặt trời mọc, một mình nàng cảm thấy hơi nhàm chán.

Trà Trà vì có sự trợ giúp của Nhị trưởng lão, lại bởi vì nàng điểm hóa hạ, bây giờ đã bế quan, lúc đi ra thì có thể ở thẳng trên đỉnh cấp hai.

Cơ hội tốt vô cùng, tốt đến quá đáng.

Trà trà bế quan, tự nhiên không ai tìm nàng chơi.

Trông cậy vào Lục Thủy?

Không có tới thì nàng cũng không tệ, mỗi lần tới là nàng cũng thiếu chút nữa không nhận được đánh Lục Thủy.

Lúc này Đình Lương từ đằng xa tới, nàng đứng ở bên cạnh Mộ Tuyết, nhẹ giọng nói:

“Đại tiểu thư, nghe ngóng được, nghe nói Lục thiếu gia ngày hôm qua đang tu luyện, hình như là luyện thể.”

Mộ Tuyết gật đầu một cái.

Nàng quả thật có chút bất ngờ, bị nàng uy hiếp, Lục Thủy quả nhiên sẽ không yên lặng chịu đựng.

“Theo tính cách hắn, khẳng định còn tu vi đại thành, rồi mới tìm về.”

Là muốn từ hôn với ta chứ gì?

Hay là đánh thắng người tái giá với ta?” Trong lòng Mộ Tuyết có chút nghi vấn.

Đương nhiên nàng sẽ không ngăn cản Lục Thủy luyện thể, luyện cũng tốt.

Cảm giác thức tỉnh sau kết hôn cũng tốt.

Buổi trưa.

Lục Thủy lại gặp Mộ Tuyết.

Lần này Mộ Tuyết chỉ đơn giản gặt đầu một cái, Lục Thủy nhìn thấy cũng chỉ gặt đầu.

Lẽ nghi cơ bản còn vẫn phải có.

Chuyện lúc trước, chơi một hai lần là được, chơi nhiều quá không kéo được cừu hận.

Nhưng vốn dĩ lần này bọn họ không mở miệng, chủ yếu là muốn cùng cha mẹ hẳn đi đến vườn linh thú.

Nói là đưa cho Mộ Tuyết quả mặt, đã đến lúc có thời gian đưa.

Lục Thủy hiếu kỳ nói:

“Mẹ, tại sao con cũng phải đi?”

Có thời gian này, hẳn có thể xem trận văn trời đất.

Đông Phương Lê Âm liếc nhìn Lục Thủy, cười nói:

“Bởi vì mẹ vui.”

Sau đó Đông Phương Lê Âm đẩy Lục Thủy tới bên cạnh Mộ Tuyết.

Lục Thủy vốn định mở miệng nói chuyện, nhưng bị cha mình trừng mắt nên thôi.

“Được rồi, không muốn so đo cùng những người này.” Trong lòng Lục Thủy âm thầm nói.

Hai người cũng đã năm mươi tuổi có lẽ, coi như hẳn nghe lời đi.

Sau đó bọn họ đi tới vườn linh thú.

Không lãng phí thời gian, bọn họ đi thẳng tới băng nguyên.

Không lâu lắm Lục Thủy thấy một quả trứng.

Quả trứng bị đặt ở giữa băng nguyên, giống như có thể nổ bất cứ lúc nào.

“Băng phượng? Đây chính là quả ra mắt mẹ đưa cho Mộ Tuyết?” Lục Thủy tự lẩm bầm.

Hắn lại không nhạc nhiên lắm, kiếp trước hình như cũng là mẹ hắn đưa.

Mộ Tuyết đương nhiên cũng nhìn thấy, nàng không kinh ngạc, băng phượng dường như trước thời hạn ấp trứng, cũng không biết chuyện gì.

“Là bởi vì mẹ tặng ta nên cố ý gia tăng khí lạnh ở đây?” Mộ Tuyết có chút nghi ngờ.

Thật ra thì muốn ấp trứng băng phượng, tốt nhất chính là đặt ở nơi lạnh vô cùng, như vậy có thể tăng tốc độ ấp trứng.

“Đây là trứng băng phượng, bởi vì lúc sắp đem đi ấp nó đã có ít linh trí, cho nên không có cách nào để cho nó tự nguyện nhận chủ.

Nó cần liếc mắt đánh giá chủ nhân, mới có thể tự nguyện nhận chủ.” Đông Phương Lê Âm vừa nói, liền đưa cho Mộ Tuyết một viên thuốc nhỏ trong suốt:

“Đây là băng linh đan, bên trong có nhận chủ cấm chế, cũng có nguyên liệu nấu ăn băng phượng thích nhất.

Chút nữa cho nó ăn là được.

Ăn thì sẽ nhận chủ.”

Mộ Tuyết dĩ nhiên là nhận lấy đan dược.

“Được.”

Sau đó bọn họ bắt đầu chờ đợi, khí lạnh xung quanh cũng đột nhiên trở nên lạnh buốt.

Tựa như đang gọi tên nhóc bên trong thức dậy.

Quả nhiên, bên trong trứng băng phượng bắt đầu xuất hiện phản ứng, là tiếng nổ vỡ.

Rắc rắc.

Rất nhanh vỏ trứng xuất hiện vết nứt, bên trong băng phượng đang cố gắng phá vỡ.

Lục Thủy và Mộ Tuyết đều nhìn, phá vỡ một bước mấu chốt, nếu phá vỡ thất bại, thì chẳng khác nào băng phượng hỏng.

Ngay tại lúc này tiếng rắc rắc truyền tới, vỏ trứng thủng một lỗ.

Không lâu sau cái đầu nhỏ thò ra, nó nhìn xung quanh, sau đó giật giật cánh bắt đầu gạt vỏ trứng ra.

Rất nhanh băng phượng đã xuất hiện hoàn chỉnh từ trong trứng.

Nó không lớn, nhưng là ánh mắt có linh động, nói rõ trí tuệ không hề thấp.

“Mộ Tuyết, dứt nó ăn đi.” Đông Phương Lê Âm nhỏ giọng nói.

Giống như sợ mình dọa băng phượng.

Mộ Tuyết lập tức gạt đầu, sau đó đem băng linh đan đưa tới bên cạnh băng phượng.

Băng Phượng nhìn Mộ Tuyết một chút, lại nhìn băng linh đan một chút, cuối cùng lui về phía sau hai bước.

Nó, từ chối.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 111: Hung Ác, Không Có Chút Nhân Tính Nào

Nhìn thấy Băng Phương lùi về sau hai bước, Mộ Tuyết sùng sốt.

Lục Thủy cũng bất ngờ, hắn không hiểu tại sao Băng Phương lại phản ứng như vậy, đây là chương mắt Mộ Tuyết à?

‘Không biết Mộ Tuyết có nghĩ đến chuyện đem con Băng Phương này nướng lên không.’ Lục Thủy thầm nghĩ, hiện tại hắn không có ý định nhúng tay vào, muốn tiếp tục xem một chút.

Băng Phương so với các loài chim khác mà nói thì khá là lớn, chim bình thường trưởng thành lên cũng chỉ lớn cỡ bàn tay, còn Băng Phương vừa nở đã lớn bằng một con chim trưởng thành rồi.

Trên thân Băng Phương phủ một lớp lông màu lam nhạt, toàn thân toát lên từng tia hàn ý, nhìn cũng tương đối đẹp.

Kiếp trước, Băng Phương nhận chủ xong, cuộc sống trải qua rất là thê thảm.

Một kiếp này nếu như không nhận chủ thì cuộc sống có thể tốt hơn một chút rồi.

Lục Thủy kiếp trước bắt nạt con chim này, 80% là bởi nó là sủng vật của Mộ Tuyết.

Nếu như không phải là sủng vật của Mộ Tuyết, thì hắn căn bản sẽ không thèm để mắt tới.

Lúc này Đông Phương Lê Âm và Lục Cổ cũng đều đang sùng sờ.

Nhận chủ thất bại rồi?

Đây là chuyện hai người họ chưa từng nghĩ tới.

Đây là lễ vật, đáng nhẽ ra nên thành công 100% mới đúng.

Đông Phương Lê Âm cảm thấy mặt mũi trưởng bối của mình cũng bị vứt hết đi rồi.

“Thử lại lần nữa đi, có thể là nó vừa mới chui ra khỏi vỏ, cho nên tầm nhìn chưa được tốt.” Đông Phương Lê Âm nhỏ giọng nói.

Mộ Tuyết gật gật đầu, nàng cũng cảm thấy không thể để cho mẹ mình mất mặt như vậy được.

Nàng cũng không biết vì sao Băng Phượng lại không nhận nàng, bởi vì nàng không có tu vi sao? Không phải là Băng Phượng vừa mới sinh đều xem không hiểu những thứ này à?

Trừ phi con Băng Phượng này có kỳ ngộ gì.

Nhưng nàng cũng không quản được nhiều như vậy, chỉ có thể cầm Băng Linh Đan đưa ra một lần nữa.

Băng Phượng lại lùi lại hai bước.

Tỏ vẻ hoàn toàn không muốn nhận.

Đông Phương Lê Âm nhìn thấy một màn này, khuôn mặt bình tĩnh không biết là đang suy nghĩ cái gì, cuối cùng thở dài một tiếng, nói:

“Tuyết nhi, muốn cho Băng Phượng ăn, cần nhất chính là thành ý.”

Mộ Tuyết nhìn về phía Đông Phương Lê Âm, vẻ mặt mờ mịt.

Nàng không hiểu lắm.

“Vậy phải làm sao mới tính là có thành ý?” Mộ Tuyết hỏi.

Gương mặt của Lục Thủy và Lục Cổ cũng tràn đầy vẻ khó hiểu, thành ý? Sao bọn hắn lại chưa từng nghe nói qua chuyện này?

Nhưng quan trọng là, phải là thành ý như thế nào thì mới có thể khiến con Băng Phượng này động tâm?

Coi nó là bảo bối mà cúng bái, sau đó khép nép cúi đầu dâng Băng Linh Đan mời nó ăn à?

Trong lúc bọn hắn vẫn còn chưa hiểu lắm vấn đề là ở đâu, Đông Phương Lê Âm đã đi tới bên người Mộ Tuyết, nhận lấy Băng Linh Đan, nói:

“Đến đây, di làm mẫu cho con một lần.”

Nói xong, Đông Phương Lê Âm liền cúi người lại gần Băng Phượng, đồng thời giơ Băng Linh Đan trong tay ra, bởi vì khí tức của Mộ Tuyết đã nhiễm lên đan dược, cho nên Băng Phượng có thể lập tức nhận ra được người đưa Băng Linh Đan là ai.

Nó vẫn tiếp tục lùi về phía sau.

Đông Phương Lê Âm cũng không thêm để ý, mà giải thích nói:

“Những lúc như thế này thì cần phải dùng lời nói nhẹ nhàng khuyên bảo, kèm theo một chút thành ý nho nhỏ là được.”

Mộ Tuyết chăm chú nghe, chuyện như vậy ở kiếp trước chưa từng xảy ra.

Mà nàng cũng chưa tìm hiểu về những thứ này bao giờ, thứ nàng nghiên cứu nhiều nhất chính là Sát Phật chi đạo, và... thôi, dù sao thì nàng cũng không nhớ hết tên mấy thứ kia.

Mặt mũi Lục Thủy vô cùng mờ mịt, phạm vi nghiên cứu của hắn vô cùng rộng lớn, nhưng chưa từng nghe nói đến chuyện này.

Lục Cổ cũng nghi hoặc, vợ của hắn tìm hiểu về mấy thứ này khi nào thế?

Nhưng bọn hắn vẫn an tĩnh tiếp tục xem.

“Nhìn cho kỹ.” Nói xong, Đông Phương Lê Âm liền đưa đan dược ra một lần nữa, nhẹ giọng hỏi:

“Ngươi có muốn ăn không?”

Câu nói tràn đầy thành ý.

Băng Phượng nghe thấy câu nói này, giống như là hiểu được, định lắc đầu từ chối.

Nhưng vừa mới nghĩ như vậy, nó liền phát hiện ra đầu mình đã không cử động được nữa.

Sau đó nó cảm thấy mình bị nhấc lên.

Đúng vậy, Đông Phương Lê Âm một tay cầm lấy đầu Băng Phượng, sau đó cưỡng chế mở miệng Băng Phượng ra, nhét đan dược vào.

Băng Phượng vùng vẫy liên tục, nhưng không hề có tác dụng gì.

Nó giãy dụa vô cùng quyết liệt, nhưng là đầu đã bị Đông Phương Lê Âm nắm chặt.

Nhét đan dược vào xong, Đông Phương Lê Âm còn dùng pháp thuật ngưng tụ ra một cây cái que bằng băng nhỏ, trực tiếp cắm vào trong miệng Băng Phượng.

Băng Phượng cảm thấy người trước mặt này thật khủng bố.

Đông Phương Lê Âm dùng cái que bằng băng kia chọc chọc mấy lần, đến khi đan dược đã hoàn toàn đi vào trong cổ họng Băng Phượng xong, Đông Phương Lê Âm mới hủy thanh băng kia đi, thuận tiện ném Băng Phượng lên trên mặt đất.

“Xem đi, thành ý như vậy, Băng Phượng tự nhiên sẽ nhận chủ.” Đông Phương Lê Âm mỉm cười nhìn những người còn lại nói.

Mộ Tuyết: “...”

Lục Thủy: “...”

Lục Cô: “...”

Lục Thủy liên tưởng đến cha hấn đầu tiên, hấn thật sự muốn biết, lúc mẹ hấn muốn nấu cho cha ăn, đã từng phát sinh loại chuyện cần thành ý này bao giờ chưa.

Băng Phượng trên mặt đất vùng vẫy một hồi, suyết thì bị nghẹn chết.

Đến khi nó nuốt được viên đan dược xuống, thì đã trở thành sủng vật của Mộ Tuyết.

“Vé đi hải vực Không Minh đã đặt xong xuôi rồi, ngày mai Chân Võ Chân Linh sẽ dẫn con đi.” Trên đường trở về, Lục Cổ nói với Lục Thủy.

Lục Thủy hơi cảm thấy ngoài ý muốn, không nghĩ tới nhanh như vậy đã phải đi tìm Thiên Cơ Lô Vũ rồi.

Nhưng mà cũng tốt, hiện tại tu vi hẳn không cao, đôi phương hẳn là sẽ không chạy như kiếp trước nữa.

“Vâng.” Lục Thủy bình thản đáp lại.

Mộ Tuyết nghịch nghịch Bãng Phượng trong tay, bỗng cảm thấy có chút lạc lõng.

Lục Thủy lại phải ra ngoài, kiếp trước hẳn cũng không có ra ngoài nhiều như thế.

Đáng tiếc là nàng không thể tùy tiện chạy ra ngoài theo, mặc kệ là ở Lục gia hay Mộ gia, nàng đều phải hành xử thật ngoan ngoãn mới được, dù sao thì hiện giờ bản thân nàng cũng không có chút tu vi nào.

Nhưng là hải vực Không Minh à, hải sản nơi đó ăn thật ngon.

‘Để Thiên Nữ tông đến đó một chuyến đi, sau đó đưa cho mẹ làm, như vậy cũng có thể ăn được.’

Sau đó Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm đi theo một hướng khác, hai người muốn để Lục Thủy mang Mộ Tuyết đi dạo chơi một chút.

Thị nữ sau lưng cũng rời đi.

“Lục Thiếu gia muốn đi hải vực Không Minh?” Mộ Tuyết đi bên cạnh Lục Thủy, nhẹ giọng hỏi.

Lục Thủy gật đầu, nói:

“Ừ, cha ta nói ở đó có Tiên Sơn cơ duyên.”

Loại chuyện này đương nhiên có thể nói ra được.

Tiên Sơn cơ duyên? Mộ Tuyết có chút tò mò, nàng kiếp trước có từng nghe qua, nhưng vì tu vi không cao nên chưa đi bao giờ.

Do dự một chút, Mộ Tuyết mở miệng nói:

“Lục Thiếu gia lúc ra ngoài thì nên cẩn thận một chút, nhất là mấy nữ nhân vẻ ngoài xinh đẹp, tâm cơ các nàng nhiều khi đặc biệt thâm trầm.

Không cẩn thận rất dễ ăn thiệt thòi.”

Nghe được câu nói này, Lục Thủy dừng lại, quay đầu nhìn về phía Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết hơi bất ngờ, nhưng cũng dừng lại, đưa mắt nhìn Lục Thủy.

“Mộ Tiểu thư cũng xinh đẹp như vậy, có phải tâm cơ cũng đặc biệt thâm trầm hay không?” Lục Thủy nhìn gương mặt xinh đẹp của Mộ Tuyết, hỏi.

Đối với Lục Thủy, Mộ Tuyết chính là đẹp đến mức có thể khiến cho hấn cảm thấy kinh diễm.

“...” Nghe Lục Thủy nói như vậy, Mộ Tuyết không biết mình nên vui vẻ hay tức giận, cúi đầu nhỏ giọng nói:

“Ta không dễ nhìn.”

Lục Thủy nheo mắt lại, mỉm cười nói:

“Mộ Tiểu thư cũng biết?”

Mộ Tuyết sững sốt, tiếp đó giơ chân đạp Lục Thủy một cái, sau đó quay người rời đi.

‘Chẳng biết nói chuyện gì cả, sợ rằng không có ai thích được người đâu.’ Mộ Tuyết bất mãn lắm bầm trong miệng.

Sau đó nàng lấy một cuốn sổ ra, lưu loát ghi lại tội danh của Lục Thủy vào.

--

Cao Viễn đi trên mặt biển, hấn muốn đi tìm Thiên Cơ Lô Vũ, nhưng không biết là có chuyện gì, đi mãi vẫn không tìm được tung tích của Thiên Cơ các.

“Kỳ quái, Tiên Sơn cơ duyên của hải vực Không Minh đã muốn mở ra rồi, vì cái gì lại không tìm thấy Thiên Cơ các chứ?”

Xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sao?”

Cao Viễn cũng không biết nhiều lắm.

Nhưng dù thế nào hẳn cũng không cảm thấy ở trên biển sẽ có cái gì uy hiếp được đến Thiên Cơ các.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 112: Thiên Cơ Lôu Vũ Cảm Thấy Vấn Đề Lần Này Không Lớn

Cao Viễn cau mày, hần đứng tại chỗ xem xét bốn phía.

Không tìm được Thiên Cơ Lôu Vũ, hần không cam tâm.

Chỉ là rất nhanh hần liền phát hiện tiền bối chủ trì công việc của Tiên Đình đang liên lạc với hần.

“Người tìm được Thiên Cơ Lôu Vũ chưa?” Một giọng nói vang lên.

“Chưa, không biết có chuyện gì xảy ra, bỗng nhiên lại không tìm, ta vẫn đang cố gắng tiếp tục tìm, tiền bối có chuyện gì sao?” Cao Viễn hỏi.

Dưới tình huống bình thường, vị tiền bối này sẽ không tìm tới hần làm gì.

Hoặc là nói sẽ không tìm tới những thành viên hiện có của Tiên Đình.

Bọn hần cũng không ai biết rõ thân phận của đối phương là gì.

Tiên Đình còn chưa khôi phục, chỉ cần sa lưới một cái, khó mà nói những người khác có thể bị liên lụy hay không.

Phật môn, Thần Chúng mặc dù cũng giống như bọn hần, đều bị Dự Ngôn Thạch Bản áp chế, nhưng là không có một bên nào nguyện ý đứng ra ngoài vòng tranh chấp mà phát triển cơ đồ.

Hướng chi còn có các thế lực khác đang âm thầm muốn nhân cơ hội nổi dậy.

Cho nên, ở giai đoạn đầu này, điều quan trọng nhất chính là ẩn nấp.

Bọn hần như thế này, Thần Chúng và Phật môn cũng như vậy.

“Vị La Hán kiếp sau của Phật môn kia đã chết rồi.” Một lời này nói ra khiến Cao Viễn hơi kinh ngạc.

“Chết rồi? Bị Lục gia giết sao?” Cao Viễn hỏi.

Nói xong Cao Viễn liền nhanh chóng nhận ra là không phải, nếu là Lục gia giết thì vị tiên bối này cũng sẽ không đi liên lạc với hắn như bây giờ, cũng sẽ không tự nhiên lại đi hỏi hắn đã tìm được Thiên Cơ Lô Vũ hay chưa.

Xem ra là cái chết của La Hán kiếp sau kia, rất kỳ quái.

Sau đó Cao Viễn lại nói:

“Không tìm được nguyên nhân cái chết sao?”

Giọng điệu cảm thán từ phía bên kia truyền đến:

“Đúng vậy, đừng nói chúng ta, ngay cả chính Phật môn cũng không biết là có chuyện gì xảy ra.

Vị La Hán kiếp sau kia chết rồi, Nhất Niệm Vĩnh Hằng của La Hán lại không thấy mang về bất cứ tin tức gì, không có ai biết hắn tại sao lại chết.”

Cao Viễn nhíu mày, chuyện này quả thật là không bình thường.

Người bình thường nếu có chút võ thì cũng coi như có thể giết La Hán kiếp sau đi, nhưng chuyện của Nhất Niệm Vĩnh Hằng thì thật không thể hiểu nổi, mà này cũng có nghĩa là kẻ cả bọn hắn có chuẩn bị đầy đủ trước đi chăng nữa, thì cũng rất khó có thể lưu lại đối phương.

“Tiền bối cảm thấy là có người ngoài nhúng tay vào sao?” Cao Viễn hỏi.

“Rất lâu về trước, bên Thần Chúng có một vị thần sa đọa, ngươi còn nhớ rõ không? Nghe nói trước khi hắn rời khỏi Thần Chúng, đã từng nhìn qua Sách Khải Huyền.” Phía bên kia hơi dừng lại, tiếp tục nói:

“Nếu như những người này muốn nổi dậy, ngươi cảm thấy thời điểm hiện tại có phải là một cơ hội tốt không?”

Cao Viễn hiểu rõ, bọn hắn muốn ngăn cản Lục gia sinh ra đứa con thứ hai, nhưng lại có một số người mong muốn điều này xảy ra.

Cuối cùng, Cao Viễn gật đầu, nói:

“Ta đã biết, nếu như tìm được Thiên Cơ Lô Vũ, ta sẽ nhờ hắn xem giúp.

Kể cả khi hắn không chịu nói ra, thì cũng có thể nhìn ra một hai chuyện từ thái độ của hắn.”

Sau đó bọn hắn ngắt liên lạc.

Cao Viễn nhìn hải vực Vô Tận, nhẹ thở dài một tiếng.

Hắn phát hiện mọi chuyện càng ngày càng phức tạp.

Đây không phải là điều tốt.

‘Đúng rồi, nếu như những thế lực trong bóng tối kia muốn Lục gia sinh ra đứa con thứ hai, như vậy đứa con thứ nhất liền có thể gặp nguy hiểm, phải tìm cách nhắc nhở Lục gia mới được.

Không, không đúng, chuyện này mà con cần phải nhắc nhở sao, Lục gia vẫn luôn coi trọng Lục Thủy hơn bất kì ai khác.

Muốn giết Lục Thủy, cũng không đơn giản như vậy.

Làm như vậy ngược lại còn khiến chính mình bị bại lộ.’

Nghĩ thông suốt những điểm này xong, Cao Viễn không còn quan tâm đến vấn đề này nữa.

Hiện tại vẫn là nên đi tìm Thiên Cơ Lô Vũ trước đi.

--

Hải vực Vô Tận.

Tại một hòn đảo phía trên ngọn núi, một người đàn ông trung niên ngồi bên trên một con rùa đá, hắn ngẩng đầu nhìn trời, giữa hai đầu lông mày mang theo vẻ u sầu.

“Tiên Sơn cơ duyên sắp đến rồi, mạch Tiên Sơn này vốn là người muốn mở ra, làm sao đột nhiên lại mang theo Tiên Sơn đi ẩn nấp?” Rùa đá đột nhiên vươn đầu ra, khó hiểu hỏi.

Giọng nói nó có chút khàn khàn, mệt nhọc, như là đã bị năm tháng vô tận bào mòn.

Thiên Cơ Lôu Vũ thở dài một tiếng, nói:

“Ngươi cũng biết, ta vốn luôn là thân ở hiện tại, mà sống ở tương lai.

Nhưng một đoạn thời gian trước ta bỗng thoát ra khỏi trạng thái kia, ngươi có biết là tại sao không?”

“Không phải là vì chính ngươi tự thoát ra sao?” Rùa đá hỏi.

Nó cũng không cảm nhận được dị thường gì, cho nên vẫn luôn cho là Thiên Cơ Lôu Vũ tự mình thoát ra.

Thiên Cơ Lôu Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói:

“Không phải, ta bị ép phải thoát ra, hoặc là nói hiện tại ta không có cách nào trở lại trạng thái kia được nữa.

Mỗi lần thử tiến vào đều có một loại cảm giác hãi hùng khiếp vía xông lên.

Cũng không rõ là vì sao.”

“Ngươi đột nhiên chạy đi ẩn nấp, cũng là bởi vì cái này?” Rùa đá nói vô cùng chậm, giống như là không có đủ sức.

“Cũng không phải, mà là vì đạo gần đây luôn có cảm giác sắp có phiền phức tìm tới cửa, nhưng cụ thể là chuyện gì, thì ta cũng không rõ.” Thiên Cơ Lôu Vũ nói.

Rùa đá trầm mặc một lát, liền hỏi:

“Không định nhìn thử sao?”

Lấy thực lực của Thiên Cơ Lôu Vũ, có thể nhìn rõ ngọn ngành những phiền phức xung quanh, là việc hoàn toàn bình thường.

Nghe được lời nói của rùa đá, Thiên Cơ Lôu Vũ liền rơi vào trầm mặc.

Hắn nhìn lên bầu trời, ngắm từng đám mây trôi lững lờ phía trên, cuối cùng nói:

“Trực giác nói cho ta biết, chuyện này không nên nhìn.

Thế giới này luôn có một vài đồ vật ẩn chứa thiên cơ siêu việt.

Thiên cơ mới chỉ là không thể nói, chứ vẫn có thể nhìn, mà ở trên thiên cơ, có một loại nữa gọi là cấm kỵ.

Không thể nhìn, thậm chí không thể gọi tên.”

“Tại sao lại có loại chuyện nguy hiểm như vậy tìm đến người chứ?” Rùa đá rất là tò mò.

Thiên Cơ Lô Vũ mỉm cười, trong lòng hẳn đã có suy đoán riêng.

“Một vài thế lực cổ xưa đang dần thức tỉnh, đây là một vòng xoáy to lớn. trước đó bọn chúng đều là một đoàn mê vụ, bây giờ cũng thế.

Tiếp xúc với bọn chúng, thì gặp phải một vài thứ cấm kỵ cũng là bình thường.

Có điều dựa vào năng lực của ta, muốn tránh đi phiền phức lần này cũng không có vấn đề gì lớn.

Tiên Sơn cơ duyên đương nhiên cũng sẽ không bởi vậy mà vắng mặt.” Thiên Cơ Lô Vũ tự tin nói.

Rùa đá không nói thêm gì nữa.

Không có vấn đề gì, dĩ nhiên là tốt nhất.

Chỉ là tu chân giới đã bình yên lâu như vậy rồi, không biết giờ có lại nổi lên phong ba gì nữa không?

Đạo Tông xuống dốc xem ra cũng đang từng bước bị xâm chiếm toàn bộ.

Rùa đá nhắm mắt lại, nó cần phải nghỉ ngơi.

Thiên Cơ Lô Vũ cũng nhắm mắt vào, hẳn muốn dưỡng thần.

Phiền phức với hắn mà nói cũng chỉ là phiền phức, vấn đề không lớn.

--

Ngày hôm sau.

Lục Thủy nghe mẹ dặn dò một hồi lâu xong mới rời khỏi Lục gia.

Mộ Tuyết ngược lại đang đi theo bên cạnh hẳn.

Nàng vừa vặn muốn xuống tiểu trấn làm chút chuyện, tiện đường đi cùng.

Trên đường đi Lục Thủy không nói gì, Mộ Tuyết cũng im lặng, hai người cứ như vậy chậm rãi bước đi.

Tận đến khi đến cửa ra vào nhà ga rồi, Lục Thủy mới mở miệng nói:

“Mộ Tiểu thư, đã đến cửa trạm xe rồi, không biết còn tiện đường nữa không?”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, không trả lời.

Nàng không muốn nói là không tiện đường, bởi vì hai người họ thật sự là tiện đường, cả đời này dù sao cũng đều chỉ đi trên một con đường mà thôi.

Một lúc sau, Mộ Tuyết mới mở miệng nói:

“Lục Thiếu gia, chúc ngài thuận buồm xuôi gió.”

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, gật đầu nói:

“Đương nhiên, dù sao cũng có lời chúc phúc của Mộ Tiểu thư đây.”

Mộ Tuyết mỉm cười, sau đó quay người rời đi.

Lục Thủy nhìn một hồi, rồi mới nhắc chân đi vào nhà ga.

Hôm nay không chọc giận Mộ Tuyết nữa vậy, dù sao cũng sẽ rời đi nhiều ngày, nhớ nửa đường bị thương nặng, Mộ Tuyết mà lại đang tức giận, không dùng trị liệu toàn bản đồ thì sẽ không hay.

Đương nhiên, hẳn cũng sẽ không cậy mình có Mộ Tuyết mà không biết tự lượng sức, không màng đến hậu quả, chuyện gì cũng nhúng tay nhúng chân vào.

Dù sao thì có trị liệu toàn bản đồ hay không đều là do Mộ Tuyết quyết định, chứ không phải cứ lúc hẳn bị thương thì Mộ Tuyết sẽ dùng.

Đây là chuyện được quyết định hoàn toàn dựa trên tâm tình nàng lúc đó.

--

Ngọn núi phía sau Lục gia.

Một trận gió đột nhiên thổi tới từ trong hồ nước.

Sau khi ngọn gió dừng lại, mặt nước bỗng lăn tăn gợn sóng, một dòng chữ xuất hiện: Luyện thể sao?

Dòng chữ rất nhanh biến mất, mặt nước trở về trạng thái bình thường.

Tiếp đó lại có một trận gió nổi lên.

Một lát sau, chung quanh lại trở về khung cảnh yên tĩnh ban đầu, không có bất kì một tiếng động gì nữa.

Dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Chuyện mặt nước gợn sóng kia cũng như chưa từng phát sinh.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 113: Đưa Đại Trưởng Lão Lục Gia Lên Bí Giám

Trong bóng đêm, có bốn người đang đứng trên một cột đá.

Lần này bọn hắn không nói gì, bầu không khí có chút nặng nề.

“Các người nói xem, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?”
Có người hỏi.

“Không biết nữa, chuyện này quá đột ngột.” Một giọng nữ vang lên.

“Chỗ Tông chủ cũng không thấy có tin tức gì.”

“Nhưng mà ngoại trừ Tông chủ thì cũng không còn người nào có khả năng cả, cũng không thể là có người trong số chúng ta mộng du, rồi đưa Thiếu gia Lục gia lên bí giám mà?”

Đúng vậy, bọn hắn vừa mới phát hiện ra một chuyện, Thiếu gia Lục gia, Lục Thủy, được đưa lên Ân Thiên Bí Giám.

Ban đầu bọn hắn còn mù mờ không biết Lục Thủy là ai, tra một hồi mới biết được đó là Thiếu gia của Lục gia.

Phát hiện đột ngột này, bọn hắn không để ý không được.

Bởi vì Lục Thủy căn bản không phải là do bọn hắn đưa lên.

Mà người duy nhất còn lại có khả năng này chỉ có Tông chủ của bọn hắn, hoặc là một trong số những người ẩn danh trong danh sách kia.

Đây không phải là danh sách những người sẽ hoặc đã bị ám sát, mà là danh sách các vụ hành hung.

Nói chung là một danh sách mang tính chất hợp tác.

Đơn giản, chính là bọn hắn đi hỗ trợ một số gia tộc rèn luyện người thừa kế, giúp một vài Thiếu gia Tiểu thư nào đó tiếp nhận sự tàn bạo của xã hội một chút.

Danh sách này là tuyệt mật, chỉ có thể có một người nhận được, cũng chỉ có người đó mới đọc được nội dung bên trong.

Chỉ khi nhiệm vụ thất bại mới được chuyển qua cho người khác.

Mặc dù tông môn của Ân Thiên tông như bọn hấn thường xuyên nhận được loại danh sách này, nhưng mà được Tông chủ đề danh như thế kia, lại là lần đầu tiên.

Ngàn năm trước, mối quan hệ giữa bọn hấn và Lục gia cũng coi như không tệ, đây là chuyện sau khi Tông chủ mất tích, nhưng như thế không có nghĩa là Tông chủ cũng có quan hệ tốt với Lục gia.

“Các người nghĩ Tông chủ làm vậy là do bị ép buộc, hay là do muốn hợp tác với Lục gia?” Có người hỏi.

“Người Lục gia có ai có thể ép buộc được Tông chủ sao? Trước đây thật lâu, Tông chủ đã đi vào Mê Vụ Chi Đô rồi mất tích không thấy tung tích, Lục gia có người dám vào Mê Vụ Chi Đô tìm Tông chủ sao?”

“Nhưng mà ta nghe nói khi tu vi đạt đến một trình độ nhất định, thì có thể ở trong Mê Vụ Chi Đô mà liên lạc với bên ngoài thông qua đạo ý, Tông chủ cũng từ đó mà có thể biết được một số việc ở bên ngoài.

Nếu không thì vị kia cũng sẽ không nói là ép Tông chủ phát sóng trực tiếp cảnh ăn phân.

Lục gia liệu có thể cũng có người đạt đến cảnh giới này hay không?

Loại cảnh giới mà không cần đi vào Mê Vụ Chi Đô, cũng có thể giao tiếp với người ở bên trong Mê Vụ Chi Đô ấy.”

Những người khác suy tư một hồi, hiển nhiên là cũng tán đồng với suy đoán trên.

Sau đó có người mở miệng nói:

“Vậy Lục gia ai là người có thể có khả năng này? Tộc trưởng Lục gia thì có thể loại trừ được, Tam Trưởng lão Lục gia cũng có thể loại, Nhị Trưởng lão Lục gia thì ta không rõ

lắm, vậy người duy nhất còn lại, cũng là người có khả năng nhất, chính là Đại Trưởng lão Lục gia.

Vậy Đại Trưởng lão Lục gia rốt cuộc là uy hiếp Tông chủ làm vậy, hay là hợp tác với Tông chủ đây?”

“Không cần biết là hợp tác hay là uy hiếp, uy thế của Lục gia vốn cũng không nhỏ, chúng ta có nên nhân cơ hội này đưa luôn cả Đại Trưởng lão Lục gia lên bí giám không?”

Coi như có thêm cái mục tiêu cho cuộc sống.”

Tiếng nói vừa dứt, bầu không khí lại đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Một hồi sau, có người mở miệng nói:

“Ta lựa chọn rời khỏi Ân Thiên tông, trừ khi Tông chủ trở về.”

“Tán thành.”

“Tán thành.”

“Được rồi, nói đùa thôi, nếu không thì đưa Nhị Trưởng lão Lục gia lên đi?”

“Người muốn sử cũ lặp lại sao?” Nữ nhân kia nói.

Ngàn năm trước, cũng chính là lúc mối liên hệ giữa bọn hắn và Lục gia bắt đầu.

Khi đó trong bọn hắn có người đạp phải linh dược của một cô bé ở Lục gia, người đó đạp xong còn rất phách lối bởi thường linh hạch.

Nhưng cô bé kia lại không muốn linh hạch, mà âm thầm mang người đó vút ở trước cửa tông môn bọn hắn.

Còn nhân tiện tặng cho tông môn bọn hắn một chương.

Một chương này giáng xuống, toàn bộ trên dưới tông môn, không phân biệt tu vi, tất cả đều bị thương nặng, toàn bộ tông môn bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Khi đó đối phương chỉ để lại một câu:

“Giã linh được của ta một cái, ta trả lại cho tông môn các người một chuông, còn có lần thứ hai, thì đến tông môn các người cũng không còn đâu.”

Bị hù một phen như vậy, bọn hấn trực tiếp đổi địa chỉ.

Sau này bọn hấn mới biết được, cô bé kia là Nhi Trương lão Lục gia.

Nếu như không phải Tông chủ bọn hấn không ở đó, thì Nhi Trương lão Lục gia đã được lên Ân Thiên Bí Giám rồi.

Có điều khi đó Tông chủ bọn hấn cũng đã mất tích được rất lâu rồi, việc này cứ như vậy mà bỏ qua.

Sau đó vì lý do an toàn, bọn hấn cảm thấy hợp tác cùng Lục gia cũng tương đối tốt.

Môi quan hệ này cứ như vậy kéo dài cho đến tận bây giờ.

Nhớ lại khoảnh khắc đáng sợ kia, người kia không nói gì thêm nữa.

Có đôi khi ăn phân cũng không cứu được hấn.

“Thật ra đây cũng không tính là chuyện xấu, ít nhất cũng cho thấy là Tông chủ vẫn còn, như vậy người nào đó thật sự có thể ép Tông chủ phát sóng trực tiếp cảnh ăn phân rồi.” Giọng nữ vang lên.

“Đã như vậy rồi thì thuận theo tự nhiên đi, có điều gần đây ta luôn cảm thấy tần suất có người được đưa lên bí giám hình như hơi tăng lên rồi.”

“Ha ha, như vậy cho thấy chúng ta rất được hoan nghênh rồi.”

--

Lục Thủy đi tới một hòn đảo nhỏ.

Nơi này cách Lục gia cũng không xa, tới nơi này là vì ở đây có thuyền đi tới hải vực Không Minh.

Bọn hấn lần này đi bằng thuyền.

“Thiếu gia, lần này lượng người đi tương đối nhiều, Phu nhân nói Thiếu gia càng biết điều càng tốt.” Chân Linh nói.

Lục Thủy chỉ gật gật đầu.

Lời này mẹ hắn cũng đã nói lúc hắn chuẩn bị đi.

Để Chân Linh nhắc nhở hắn như vậy, đại khái là vì lo lắng hắn nghe không lọt tai đi.

Bọn hắn đứng trên đảo chờ, rất nhanh sau đó có một chiếc thuyền lớn đi tới.

Thuyền này cũng không có cập bờ, mà chỉ thả chậm tốc độ, từ từ lái qua.

Không lên được thuyền này, liền không có tư cách đến hải vực Không Minh.

Lục Thủy không hề động, Chân Võ chủ động mang theo hắn đi lên trên thuyền.

“Cũng không có quá nhiều người.” Sau khi đi lên trên thuyền lớn rồi, Lục Thủy mở miệng nói.

Sau đó hắn phát hiện ra lượng người nơi này không chỉ là không nhiều, mà còn ít đến đáng thương.

“Người không biết à? Đây chính là Mạt Ban Thuyền, vốn là được chuẩn bị cho những tình huống khẩn cấp, cho nên không có ai mới là bình thường.” Một người thanh niên nói với Lục Thủy.

Lục Thủy hơi bất ngờ, xem ra là cha hắn cố ý để hắn lên chiếc thuyền này, không muốn cho hắn tham gia náo nhiệt nơi đông người.

Những người đi đến hải vực Không Minh lần này, ít nhất đều đã là tam giai, một nhị giai như hắn nhìn thế nào cũng không thấy an toàn.

“Đúng rồi, có một tin tức này không biết các người đã nghe qua bao giờ chưa? Đây là ta vừa mới nghe được, chỉ cần một viên linh thạch nhị phẩm tốt thôi.” Người thanh niên nhìn Lục Thủy, vừa cười vừa nói.

Lục Thủy nhìn đối phương không nói gì, chỉ ra hiệu Chân Võ trả tiền.

Chân Võ hiểu ý, lập tức ném ra một viên linh thạch nhị phẩm.

Người kia nhận lấy linh thạch, cảm giác vận khí hôm nay không tệ, gặp được một Thiếu gia hào phóng.

“Ta vừa mới từ miệng một số người biết được, hải vực Không Minh có quy tắc mới.

Sau khi đi vào hải vực sẽ gặp phải một cơn bão.

Cơn bão này sẽ thổi bay tất cả mọi người, cũng không biết là vì sao lại có.

Trước đây không phải như vậy.” Người kia nói.

Nghe người này nói xong, Chân Võ Chân Linh liền nhíu mày lại, chuyện này không phải chuyện tốt đẹp gì cho lắm, nếu như bọn hắn bị tách ra với Lục Thủy, vậy sẽ không có cách nào bảo hộ cho Lục Thủy.

Lục Thủy cũng không để ý, cùng lắm thì tự động thủ thôi.

Sau đó Lục Thủy cùng Chân Võ Chân Linh tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi.

“Thiếu gia, tách ra có phải là quá nguy hiểm hay không?” Chân Võ hỏi.

Lục Thủy lắc đầu:

“Không cần để ý.”

Nói xong, Lục Thủy liền bắt đầu đọc Thiên Địa Trận Văn.

Chân Võ Chân Linh liếc nhau một cái, Thiếu gia bọn hắn xác thực rất lợi hại, vấn đề kia cũng thực sự không phải là vấn đề lớn.

Tuy Thiếu gia bọn hắn lợi hại thì lợi hại thật đấy, nhưng mà lúc muốn nháo loạn lên cũng rất nghiêm túc, còn không muốn bọn hắn viện trợ, bọn hắn thật sự lo lắng sẽ xảy ra chuyện.

--

Lúc này, Chương môn Thiên Nữ tông mang theo Nam Bắc Trường lão, cùng với hai đệ tử tứ giai của Thiên Linh phong xuất phát đi đến hải vực Không Minh.

Các nàng nhận được ý chỉ của Thần Nữ, đến hải vực Không Minh mang hải sản ở đó về.

Trên lý thuyết thì sẽ không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn nào.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 114: Đã Từng Là Thiên Kiêu Số Một?

Lục Thủy đứng ở trên thuyền, hẳn phát hiện tốc độ của thuyền này nhanh lạ thường.

Gấp mấy lần xe lửa.

Hắn có chút hiếu kỳ, là do ai đang giúp đỡ?

Hải vực Không Minh có cơ duyên Tiên Sơn, miễn cưỡng được tính là địa bàn của Tiên Sơn, nhưng Tiên Sơn sẽ không tốn công vô ích để đưa đón người ngoài.

Suy nghĩ kỹ một chút Lục Thủy đã có kết luận, hẳn là do những thế lực có tư cách tiến về hải vực Không Minh giúp đỡ, Lục gia bọn hắn chắc chắn cũng có một phần.

Không có, thì phải dùng tiền mua vé.

Nhưng tại sao những thế lực này lại muốn phục vụ những người bình thường kia?

“Cơ duyên Tiên Sơn có càng nhiều người càng tốt?” Lục Thủy cảm thấy chỉ có khả năng này.

Chân Võ gật đầu:

“Đúng vậy Thiếu gia, càng nhiều người thì tỉ lệ chiếm được càng cao. Nghe nói cơ duyên Tiên Sơn không bị sự khống chế bởi bất kỳ thế lực nào, đã từng có một số thế lực lớn muốn lũng đoạn, kết quả là không hề được cơ duyên gì.

Sau đó bọn họ mới biết được, cơ duyên Tiên Sơn coi trọng việc trăm hoa đua nở, trăm nhà đua tiếng.

Càng nhiều người càng hỗn tạp, cơ duyên sẽ càng lớn.”

Lục Thủy gật đầu, không nói gì nữa.

Hắn tiếp tục xem Thiên Địa Trận Văn, thời gian gần đây tương đối ít xem.

Trong đêm.

Lục Thủy khép Thiên Địa Trận Văn lại, sau đó đứng lên.

“Đến rồi.”

Lời nói của Lục Thủy làm cho Chân Võ và Chân Linh có chút ngoài ý muốn. Đến rồi sao?

Trên lý luận thì cần thêm chút thời gian mới đúng.

Còn không đợi Chân Võ Chân Linh mở miệng hỏi thăm, bọn hắn đã phát hiện phía trước xuất hiện một trận gió bão to lớn, cơn bão này tựa như sẽ phá hủy tất cả.

“Kì quái, làm sao lại đến biên giới nhanh như vậy? Đúng ra phải còn nửa giờ nữa chứ.”

“Ta điều tra rồi, chúng ta đã tiến đến bên ngoài hải vực Không Minh.”

“Chắc là hải vực Không Minh đã mở rộng, không biết năm nay xảy ra chuyện gì.”

Mấy câu nói này làm Chân Võ Chân Linh cảnh giác.

“Không cần quá khẩn trương, cơn bão này có tác dụng chính là bài xích những người có tu vi ngũ giai và ngũ giai trở lên mà thôi.” Lục Thủy nói.

“Ngũ giai sẽ bị bài xích? Thế nhưng trước đây không như vậy, mặc dù mọi người ngầm thừa nhận đưa thế hệ trẻ tuổi ba bốn giai đến, nhưng ngũ giai không phải là không thể đến, ngẫu nhiên vẫn có người tiến vào.” Chân Võ rất tò mò.

Mặc dù cơ duyên Tiên Sơn không có tác dụng gì đối với ngũ giai, nhưng cũng không chịu hạn chế tiến vào.

Lục Thủy lắc đầu, hắn cũng không biết nguyên nhân. Nhưng mà cơn bão trước mặt sẽ bài xích tu chân giả có tu vi khá cao, cũng không biết là do ai làm.

“Không cần quá để ý, chỉ là đi vào chơi đùa mà thôi. Đi thôi, mở mang thêm kiến thức về hải vực Không Minh.” Nói xong, Lục Thủy phóng ra ngoài.

Gió bão sắp tới, đón gió mà đi.

Chân Võ Chân Linh sửng sốt một chút, cuối cùng vẫn đi theo Lục Thủy bước vào gió bão vô tận.

Sau một khắc, tất cả tu chân giả dưới ngũ giai, mặc kệ là có muốn hay không, tất cả đều bị gió bão cuốn vào.

Mà ngay lúc bọn hắn bị gió bão lôi kéo, ở phía trước có một hình bóng hiện lên, hình bóng này không chịu ảnh hưởng của gió bão, bước từng bước một về nơi sâu nhất.

Hắn đạp bước ở phía trên gió bão, tựa như gió bão đang nhường đường cho hắn.

Người trẻ tuổi bán tin tức trước đó cũng nhìn thấy cảnh này, trong lòng của hắn có chút chấn kinh: Đây là quái vật ở đâu ra?

Chân Võ Chân Linh tất nhiên cũng nhìn thấy, thế nhưng bọn hắn không thể nào đuổi theo, cũng không thể theo kịp.

Quan trọng nhất chính là, thiếu gia vừa mới nói cho bọn họ, tạm thời hoạt động tự do.

Chân Võ Chân Linh có chút lo lắng, thiếu gia của bọn họ chắc chắn lại muốn làm chuyện lớn.

Đây là kinh nghiệm trong khoảng thời gian này.

Lục Thủy cũng không để gió bão thổi mình đi, hắn trực tiếp vượt qua gió bão, tiến vào bên trong hải vực Không Minh.

Trong nháy mắt khi bước vào, hắn cảm giác được sự thay đổi của hải vực. Nơi này khác biệt với bên ngoài, bên ngoài sóng biển cuộn cuộn, tiếng vang không ngừng.

Mà hải vực Không Minh không hề có sóng biển, không tồn tại tiếng sóng biển, cho nên rất yên tĩnh.

Lục Thủy nhìn mặt biển tĩnh lặng, cảm thấy có chút kỳ quái, có lẽ là do bên dưới có Hải Yêu sinh sống.

Hải Yêu là một chủng tộc kỳ quái, các nàng đều là nữ tính, bản thể là nước, sinh mệnh lực ương ngạnh, rất khó bị giết chết.

Về phần tại sao đều là nữ tính, Lục Thủy không biết được.

Chưa từng đặc biệt nghiên cứu qua.

Ai ăn no rửng mỡ đi nghiên cứu cái này, cũng giống như không có người đi nghiên cứu tại sao trong biển cả đều là nước.

Càng quan trọng hơn là, mật thất nghiên cứu chuyện này sẽ bị nổ nhào nhoẹt.

À, không đúng, còn chưa nghiên cứu sẽ nổ.

Lục Thủy không nghĩ nhiều nữa, hấn lấy mặt nạ ra rồi đeo lên.

Chân Võ Chân Linh không ở đây, hấn không thể làm Đông Phương Hạo Nguyệt.

Chỉ có thể làm Lưu Hỏa.

Lục Thủy sẽ chỉ ở lại khu vực của Lục gia.

Sẽ không có được cảm giác tồn tại ở bên ngoài.

Vừa mới đeo mặt nạ lên, Lục Thủy đột nhiên do dự không biết có nên phóng hỏa hay không, chủ yếu là do lần trước khi bị phạt đứng với Đông Phương Tra Tra, Đông Phương Tra Tra khóc lóc hỏi hấn, vì sao trên người Lưu Hỏa ở đạo sơn không có lửa, có phải là giả hay không.

Lục Thủy không hề trả lời, mà hỏi lại một câu, trên người Đông Phương Trà Trà sẽ mang theo lá trà sao?

Đông Phương Tra Tra càng khóc thương tâm hơn.

Nước mắt to như hạt đậu không ngừng chảy xuống.

Cũng không biết vì sao.

Chắc là bị sự ngu xuẩn của chính mình làm cho khóc.

Đương nhiên, Lục Thủy càng không biết vì sao bị phạt đứng khó chịu như thế, Đông Phương Tra Tra lại còn xoắn xuýt những thứ vô dụng này.

Do dự một chút, hấn cảm thấy thôi đi, chờ lúc nào cần tiêu chí thì lại phát ra lửa.

Sau đó Lục Thủy cất bước, dự định vào xem. Nhưng vừa mới cất bước thì trên bầu trời đột nhiên có hai người bay tới.

Một nam một nữ, tựa như bị gió bão cuốn tới.

Lục Thủy chỉ nhìn xem, rất nhanh hai người kia đã không chế được thân thể của mình, làm cho bản thân ổn định rơi xuống mặt nước.

“Hai người đều là tứ giai, tuổi còn trẻ hơn so với Chân Võ Chân Linh, thiên phú cũng tốt hơn Đông Phương Tra Tra nhiều.” Lục Thủy nghĩ thầm trong lòng.

Thiên phú của Đông Phương Tra Tra đúng là không tồi, tốt hơn so với nàng cũng không có nhiều.

Nhưng Đông Phương Tra Tra được tiếp xúc sớm Mộ Tuyết, thành tựu trong tương lai rất khó nói.

Hai người kia vừa rơi xuống liền xoay người nhìn về phía Lục Thủy.

Nam nhân kia khách khí nói:

“Tại hạ là đệ tử Tiên Sơn, Ca Từ, bên cạnh là sư muội của tại hạ, Thiều Thanh. Không biết đạo hữu là?”

Đệ tử Tiên Sơn?

Trong lòng Lục Thủy hơi kinh ngạc, thì ra đệ tử Tiên Sơn cũng phải đến tham gia thu hoạch cơ duyên.

Sau đó Lục Thủy mở miệng nói:

“Ân Thiên tông Lưu Hỏa.”

Thanh danh của Lưu Hỏa không nhỏ, nhưng đệ tử Tiên Sơn cũng chưa nghe nói qua.

Quả nhiên, bọn hắn không hề biết Lưu Hỏa là ai.

Mặc dù Ca Từ rất ngạc nhiên vì sao Lưu Hỏa mang theo mặt nạ, nhưng đây là bí mật của cá nhân, hắn không thể mở miệng hỏi.

Cho nên chỉ có thể hỏi vấn đề bình thường:

“Lưu Hỏa đạo hữu cũng tới tìm cơ duyên Tiên Sơn?”

Lục Thủy gật đầu không nói gì.

“Vậy chúng ta có thể cùng đồng hành, tại hạ vẫn tính có chút quen thuộc với hải vực Không Minh.” Ca Từ nói ra.

“Vận khí của ngươi rất tốt, năm đó sư huynh của ta được vinh dự là thiên kiêu số một của tu chân giới, ngươi được chúng ta dẫn theo, khả năng đạt được cơ duyên sẽ rất cao.” Thiều Thanh ở bên cạnh nói.

Lục Thủy có chút hiếu kỳ:

“Vậy có thể coi là thiên kiêu số một bây giờ sao?”

Kỳ thật hẳn cũng bị ca tụng là thiên kiêu số một, nhưng tên tuổi thiên kiêu này không hề lớn như vậy, số người biết cũng chỉ có như thế.

Cũng không phải là toàn bộ tu chân giới đều biết.

Ca Từ lắc đầu:

“Hư danh năm đó mà thôi, với tuổi tác bây giờ tất nhiên đã không phải, tên tuổi thiên kiêu chỉ dành cho những người trẻ tuổi của tu chân giới mà thôi.

Đến tuổi tác nhất định, bồi phận sẽ khác biệt, khi đó sẽ dùng thực lực để nói chuyện, dù có là thiên kiêu mà tu vi không hề tiến thêm cũng là uổng công.

Nhưng tại hạ tự nhận có mấy phần thực lực, vẫn có thể mang theo đạo hữu tìm kiếm cơ duyên.”

Lục Thủy có chút hiếu kỳ:

“Tại sao phải mang theo ta?”

Rõ ràng đối phương rất muốn mang theo hẳn, chuyện này không hề bình thường.

Ca Từ hơi xấu hổ, cuối cùng vẫn nói rõ:

“Đạo hữu nhìn qua chỉ có nhị giai, như vậy sẽ giảm bớt độ khó cho chúng ta. Đương nhiên, chúng ta không hề có ý mạo phạm.

Hải vực Không Minh có quy tắc của mình, cơ duyên xuất hiện, nhiều nhất có thể do ba người đi tìm kiếm, đều sẽ có đoạt

được.

Độ khó của cơ duyên sẽ xem thực lực tổng hợp.

Cho nên đây cũng là một cơ hội đối với đạo hữu.”

Lục Thủy hiểu rõ, lập tức mỉm cười đáp:

“Được.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 115: Vây Công Thiên Nữ Tông

Thiên Nữ tông.

Tổ Loan cầm phong thư, cau mày lại.

“Su tử, bên trong viết gì vậy?” Tổ Nhiễm đứng một bên hỏi.

Tổ Loan thở dài một tiếng, nói:

“Một vài môn phái xung quanh nghe nói chỗ chúng ta vừa đổi Chưởng môn, muốn chạy tới đây xem, thuận tiện động tay động chân với linh mạch phía ngoài kia.”

Tổ Nhiễm tò mò:

“Bọn hấn lấy dũng khí từ đâu ra vậy?”

Trước đó, khi mà sư tử nàng vẫn còn làm Chưởng môn, những người này cũng chưa từng dám tới.

Bây giờ tuy các nàng đã đổi thành Thiên Nữ tông, nhưng nhìn thế nào cũng không thấy dễ bắt nạt hơn mà.

Tổ Loan khinh miệt nói:

“Bởi vì bọn hấn biết Chưởng môn của chúng ta chỉ là một tứ giai, cũng biết Thiên Nữ tông chúng ta đã chọc phải Ân Thiên tông.

Cho nên muốn bỏ đá xuống giếng.

Tóm lại là bọn hấn muốn nói chuyện với Chưởng môn của chúng ta, ngay sau khi Chưởng môn trở về từ hải vực Không Minh.”

Tổ Nhiễm Hữu cảm thấy hơi bất đắc dĩ, tu vi Chưởng môn của các nàng tuy là thấp, nhưng cũng không phải là người có thể bắt nạt được đâu.

Do dự một chút, Tổ Nhiễm nói:

“Thật sự để cho Chưởng môn gặp bọn hấn sao?”

Như vậy mọi cứ có cảm giác sẽ xảy ra chuyện gì.”

Tổ Loan cũng đau đầu, Chương môn của các nàng quá nghe lời, hầu như là các nàng nói cái gì thì chính là cái đó.

Quảng cho nàng một cái nôi, nàng cũng có thể tự nhiên mà công, cứ như bọn họ mới là người có quyền vậy.

Làm gì có Chương môn nào như vậy chứ.

“Thiên Nữ tông trước kia hình như cũng không phải dạng tốt đẹp gì, đổi tên liên tục rồi chạy đi khắp nơi thu nạp kẻ ngoại lai.” Tổ Loan nói.

Ngừng một chút, nàng lại tiếp tục nói:

“Ta điều tra qua một vài ghi chép cổ, mới biết Thiên Nữ tông thật ra đã có từ rất lâu rồi, nghe nói Thần Nữ của Thiên Nữ tông sáng lập ra Thiên Nữ tông, chỉ là bởi vì nhất thời không đành lòng mà thôi.

Khi đó Thiên Nữ tông mới chỉ là một đám thiếu nữ tụ lại với nhau, nhưng sau lại phát triển vô cùng lớn mạnh.

Chỉ là còn chưa được bao lâu, Thần Nữ lại đột nhiên biến mất.

Về sau, khi có một Đại Chương môn độ kiếp thất bại, Thiên Nữ tông một đường trượt dốc.

Mãi đến gần đây, do tuổi thọ mẹ của Chương môn không còn bao nhiêu, Thiên Nữ tông mới hoàn toàn không thể chống đỡ nổi nữa, chỉ còn lại lác đác vài người cố kéo dài hơi tàn.”

Tổ Nhiễm nhìn chung quanh một vòng, nhỏ giọng cẩn thận lên tiếng:

“Vậy còn Thần Nữ bây giờ thì sao?”

Tổ Loan lắc đầu:

“Không biết, nhưng ta nghe nói khi gặp được Thần Nữ, Chương môn đã trực tiếp quỳ xuống nhận người.”

Tổ Nhiễm không còn lời nào để nói, Chương môn thật sự rất kỳ lạ, tốt xấu gì cũng là một tứ giai, là Chương môn của một tông, mà hơi tí là muốn quỳ.

“Nhưng Thần Nữ chung quy vẫn là Thần Nữ, không nên ôm ảo vọng may mắn nào ở đây, sự cường đại của Thần Nữ hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của chúng ta. Chỉ cần không cần thận một chút thôi, liền có thể vạn kiếp bất phục.”

“Muội đã hiểu rõ.” Tố Nhiễm nghiêm túc gật đầu, rồi nói tiếp:

“Vây linh mạch phía bên kia có cần tiếp tục giám sát không?”

Mặc dù Thần Nữ đã đoạt lại linh mạch cho bọn họ, nhưng các nàng vẫn luôn không dám vọng động, dù sao thì Ân Thiên tông cũng chưa có bất kỳ phản ứng gì.

“Chờ Chương môn về gặp những người kia xong rồi tính tiếp.” Tố Loan đáp.

Tố Nhiễm gật đầu, xong lại do dự một chút, tiếp tục hỏi:

“Su tử, người có cam tâm không?”

Người rõ ràng vốn là Chương môn của Thiên Linh phong, lại đột nhiên biến thành của Phong chủ Thiên Nữ tông, còn có thêm hai vị Trưởng lão đứng ngang hàng với người.”

Tố Loan nhìn Tố Nhiễm, bình tĩnh nói:

“Không có gì không cam tâm cả, phải biết mấy chuyện đòi phải hợp tông này, bình thường sẽ không nhân từ như vậy.

Ít nhất thì chúng ta đều phải chết.

Thần Nữ không hạ sát thủ với chúng ta, đã là kết quả mà vô số tông môn từng bị hủy diệt cầu không được.”

Tố Nhiễm gật gật đầu, nàng cũng thấy vậy, các nàng chẳng qua cũng chỉ có nhiều thêm một vị Chương môn, hai vị Trưởng lão mà thôi.

Về những mặt khác, cơ bản đều không có bất kỳ thay đổi nào.

Mà việc này, thật ra lại khiến các nàng hơi lo lắng.

Có đôi khi lại ước gì Chương môn mới khí phách một chút, hạ điểm chi lệnh rõ ràng.

Như thế còn cảm thấy an toàn một chút.

“Không cần suy nghĩ nhiều, tu chân giới vốn là như vậy, chúng ta may mắn mới được như ngày hôm nay.” Tổ Loan nói.

Sau đó chuyện các nàng làm cũng chỉ có thể là duy trì tình huống hiện tại, chờ đợi Chưởng môn trở về.

Ẩn Thiên tông bên kia còn đang nhìn chằm chằm miếng mồi ngon là các nàng đây, xung quanh cũng có rất nhiều tông môn như vậy.

Điểm trọng yếu vẫn là Ẩn Thiên tông, Ẩn Thiên tông so với các nàng thì mạnh hơn rất rất nhiều.

--

Cách xa Thiên nữ tông, một vị ngũ giai nào đó của Ẩn Thiên tông dẫn theo một đám người lên tiếng:

“Nghe nói Chưởng môn của Thiên Nữ tông chỉ là một tứ giai, chúng ta lên vào đàm phán với đối phương một chút, có lẽ sẽ có thu hoạch.”

“Tiền bối, nghe nói Chưởng môn của các nàng ra ngoài rồi, lại nói tại sao chúng ta không trực tiếp gọi Chưởng môn kia ra làm một trận chứ?” Một người tu vi yếu hỏi.

Người dẫn đầu liếc người này một cái, nói:

“Người đi thử xem.”

Ẩn Thiên tông từ trước tới nay cơ bản đều không làm chuyện quá mức nguy hiểm, chuyện linh mạch kia đương nhiên cũng không quan trọng bằng tính mạng.

Trừ khi tầng trên hạ lệnh

Nhưng tầng trên xưa nay cũng không quản mấy chuyện này bao giờ, chuyện mấy người đó quản nhiều nhất chính là Ẩn Thiên Bí Giám.

Gần đây có tận ba người lên bí giám, còn có một người nữa là nghiệp vụ.

Thật ra có rất nhiều người muốn tiếp loại danh sách nghiệp vụ này, đáng tiếc là không giành được.

Dù sao thì mấy danh sách còn lại, muốn hoàn thành thì cần phải có thực lực và cơ hội.

Cơ hội không tốt không ai dám ra tay.

Ví dụ như mười hạng đầu đơn, mấy trăm năm rồi chưa ai động tới, bởi vì ngay cả tầng trên cũng không nắm chắc phần thắng, chỉ có thể treo như thế.

Nghe nói thời kỳ huy hoàng nhất của Ân Thiên tông, năm vị trí đầu của danh sách đều là Trưởng lão Đạo Tông.

Năm người này sau đó đều bị một mình Tông chủ làm rơi.

Tông chủ chính là thần cao trong lòng bọn hắn.

Đáng tiếc lâu rồi không thấy ngài xuất hiện.

Thấy người phía dưới không nói lời nào, người dẫn đầu lại nói:

“Các người không biết Chương môn Thiên Nữ tông là do Thần Nữ chỉ định sao?”

Nàng như vậy cũng coi như là sứ giả của Thần nữ, thân là sứ giả của Thần Nữ, lại có thể bị người khác tùy tiện đùa bỡn sao?

Nhưng nếu chỉ là đàm phán thì khác, nàng cũng không thể chuyện gì cũng chạy đi hỏi Thần Nữ.

Nếu như chuyện gì cũng cần có Thần Nữ mới giải quyết được, vậy còn cần sứ giả làm gì nữa.

Cho nên động thủ với Chương môn Thiên Nữ tông, đồng nghĩa với đi chịu chết.

Hiểu chưa?”

Những người khác tỉnh ngộ, lập tức cúi đầu đồng thanh:

“Đa tạ tiền bối dạy bảo.”

Sau đó bọn hắn liền bắt đầu chờ đợi Chương môn Thiên Nữ tông trở về.

Dù thế nào thì cũng phải đoạt lại được chút linh mạch về.

--

Kiểm phái Thanh Sơn.

Kiểm phái Thanh Sơn cách Thiên Nữ tông không quá xa, nhưng hai bên cũng không gặp nhau nhiều.

Có gặp cũng chỉ là vì thi thoảng đi mua sắm linh dược mà thôi.

Mà chuyện linh mạch, lúc bọn hắn biết thì đã muộn, cho nên không có cơ hội nhúng tay vào.

Nhưng bây giờ thì không giống, Thiên Linh phong đã đổi chủ, lại còn đắc tội với Ân Thiên tông.

Với tình hình như thế mà muốn một nhà độc chiếm linh mạch thì khá khó khăn.

Mà chuyện linh mạch này, đối với những tông môn chung quanh mà nói thì không phải là việc nhỏ.

Cho nên hôm nay, một vài người đại diện của các tông môn chạy đến đây luận bàn đại sự.

Bọn hắn dự định đi đàm phán với Thiên nữ tông, ít nhất cũng phải có được quyền khai phát linh mạch.

Đổi lại, bọn hắn cũng có thể hứa hẹn giúp Thiên Nữ tông chống lại Ân Thiên tông.

Chưởng môn Thanh Sơn nhìn đạo hữu tu chân xung quanh, nói:

“Vậy thì quyết định như thế đi, sau khi Chưởng môn Thiên Nữ tông trở về, chúng ta sẽ đến cửa đàm phán.

Chủ yếu là muốn đôi bên cùng có lợi, các nàng phân cho chúng ta linh mạch, chúng ta giúp các nàng đối kháng với ngoại địch.

Nếu không, lấy một cái Thiên Nữ tông kia, làm sao có thể đối chọi được với kẻ địch ở chung quanh?

Bị Ân Thiên tông nhìn chăm chăm, còn có thể lực ma tu du đang bốn phía.

Cũng có thể bị những tông môn khác hữu tâm cướp đoạt.

Chỉ có cùng chia cùng hưởng, mới là nguyên tắc chân lý trong việc phát triển môn phái.”

“Chương môn Lý nói rất đúng, chỉ có cùng chia mới có thể cùng có lợi, chúng ta làm thế vốn cũng không phải vì muốn khiến Thiên Nữ tông khó xử.” Một người đàn ông trung niên nói.

Hắn cũng là người đứng đầu một môn.

Thực lực của bọn họ cũng không kém hơn Thiên Linh phong mấy.

Trước đây chỉ là vì người của Thiên Linh phong luyện đan vô cùng tốt, cho nên mới kính trọng ba phần.

Hiện tại bọn hắn đoàn kết đứng lên, luyện đan ngược lại trở thành vô dụng nhất.

Ở đây có tất cả năm người, thực lực cũng không quá chênh lệch, lúc này đã đạt được nhận thức chung.

Chỉ là vừa mới đạt thành nhận thức chung xong, thì Chương môn Thiên Nữ tông lại chạy ra ngoài mắt.

Cho nên bọn hắn phải đợi, đợi vị Chương môn Thiên Nữ tông này trở về.

Bọn hắn bây giờ đã có thể nhìn thấy tràng cảnh hưởng thụ linh mạch cùng với Thiên Nữ tông ở trước mắt.

Đúng vậy, dưới tình huống bình thường, Thiên Nữ tông sẽ không từ chối bọn hắn được.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 116: Cô Ảnh Lão Nhân

Lục Thủy theo sau bốn người Ca Từ, bước đi trên mặt biển.

Nhị giai đương nhiên là có thể đạp thủy mà đi như vậy, nếu ngay cả loại năng lực này cũng không có, thì không có tư cách đứng ở đây.

“Các người trước kia đã từng tới tranh đoạt Tiên Sơn cơ duyên rồi chưa?” Lục Thủy hỏi.

Ca Từ đi ở phía trước, cảnh giác bốn phía, nói:

“Không có, bình thường chúng ta tới Tiên Sơn đều là để hỏi Cơ Duyên Thạch, lúc nào Cơ Duyên Thạch cảm thấy thích hợp, thì chúng ta mới có thể đi vào.

Nếu không thì cũng không vào được.

Đương nhiên, không phải là cứ đi vào được thì sẽ đạt được cơ duyên, chỉ là tỷ lệ đạt được lớn hơn bình thường mà thôi.

Lần này có thể gặp được đạo hữu, cũng coi như là một loại cơ duyên đi.”

Nhị giai, thực sự hiềm thấy.

Đối với bọn hắn mà nói, thì đây là chuyện không thể nào tốt hơn.

Bọn hắn có thực lực, đồng đội yếu một chút cũng không có vấn đề gì, chỉ cần người kia không làm loạn là được.

Lục Thủy gật đầu, Cơ Duyên Thạch hẳn là có quan hệ với Thiên Cơ các, xem ra Thiên Cơ Lô Vũ thực sự cách nơi này không xa.

Đến lúc đó lại đi tìm.

Còn bây giờ, hắn cần phải đạt được cơ duyên trước đã, nếu không thì lúc trở về lại không có cách nào bàn giao với cha hắn.

Chân của mình làm sao có thể để cha đánh gãy được chứ?

“Vậy ở trong này thì gặp được cơ duyên gì?” Lục Thủy lại hỏi.

Ca Từ lắc đầu:

“Rất khó nói.”

Lục Thủy không hiểu.

Thiền Thanh lập tức lên tiếng giải thích:

“Chính là không xác định được, có người thấu được đạo, có người ngộ rõ một chiêu pháp thuật, có người có được một bộ công pháp, có người lại có được một loại đạo niệm cường đại có thể giết người.

Tuy vậy nhưng tất cả những người này đều có một điểm giống nhau, đó chính là bản thân bọn họ cũng không biết mình làm thế nào mà đạt được những cái kia.

Hoặc là nói tuy biết mình đã nhìn qua cái gì cho nên mới đạt được, nhưng lại không biết đó là thứ gì.”

“Cũng có nghĩa là Tiên Sơn cơ duyên trên thực tế là một đồ vật nào đó có thể nhìn thấy được, nhưng lại không thể nói rõ được?” Lục Thủy hỏi.

Ca Từ suy nghĩ một chút, nói:

“Có lẽ vậy.”

Lục Thủy không nói gì thêm nữa, hần hơi nghi hoặc một chút, thứ gì mới có thể làm được như vậy?

Theo như những gì hần biết, không có đồ vật gì là không thể nhìn thẳng.

Đi được một hồi, bọn hần đột nhiên nhìn thấy có ba người từ phía trước đi tới.

Ca Từ và Thiền Thanh lập tức nâng cao cảnh giác.

Lục Thủy tự nhiên cũng nhìn sang.

Ba tứ giai, khuôn mặt mơ hồ không rõ.

“Cô ảnh?” Lục Thủy hơi bất ngờ.

Cái gọi là cô ảnh, chính là khí tức còn sót lại sau khi chết, không có thần chí, khó phân biệt là địch hay bạn, nó có thể sẽ giết bạn, cũng có thể giúp bạn.

Chúng chính là dạng tồn tại mâu thuẫn như vậy đấy.

Cũng có cô ảnh có thần chí, thậm chí có thể tu thành đại đạo, chết mà hướng sinh.

Nhưng tâm trí có còn giống với khi còn sống hay không thì khó mà nói được.

Ca Tù có chút bất ngờ nhìn về phía Lục Thủy, chờ ba cô ảnh kia rời đi xong, Ca Tù mới lên tiếng:

“Đạo hữu kiến thức thật uyên bác, người bình thường dù biết ở hải vực Không Minh có cô ảnh, cũng không thể lần đầu nhìn thấy liền nhận ra.

Dù sao thì chúng nó cũng không khác biệt gì mấy so với người bình thường.”

“Những cô ảnh này là những người trước đây đến tìm Tiên Sơn cơ duyên lưu lại sao?” Lục Thủy hỏi.

Ca Tù gật đầu:

“Tuy cơ duyên là dựa vào thời cơ mà có được, nhưng kẻ cả là có cơ hội, cứ coi như là bước lên được con đường đến với cơ duyên đi, thì chỉ cần chưa chạm đến vạch đích, nguy cơ vẫn luôn có khả năng xuất hiện.

Cơ duyên sở dĩ gọi là cơ duyên, cũng bởi vì khó có được, cũng bởi vì có thể gặp nhưng lại không thể cầu.”

Lục Thủy hiểu rõ, nhưng mà có thể giữ lại cô ảnh hoàn chỉnh như vậy, thật sự rất hiếm gặp.

“Đúng rồi, nếu đã thấy được cô ảnh, thì cũng có nghĩa là ở gần đây có cơ duyên, chúng ta nhanh một chút đi, đừng để người khác vượt lên trước.” Ca Tù nói.

Sau đó bắt đầu tăng tốc.

Tốc độ của bọn hắn thật ra cũng không tính là quá nhanh, chủ yếu là vì sợ Lục Thủy không theo kịp.

Nhưng nhìn thấy Lục Thủy hoàn toàn có thể theo kịp, bọn hắn liền tăng nhanh tốc độ lên một chút, sau đó lại phát hiện Lục Thủy vẫn có thể đuổi theo được.

‘Xem ra người kia cũng không vương tay vương chân gì, thật tốt.’ Ca Từ thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Mặc dù đôi phương có thể giúp bọn họ giảm bớt độ khó của thử thách, nhưng nếu như thực lực quá kém, thì hắn cũng ngại mang theo.

Chỉ cần là đạt đến được trình độ phổ thông của nhị giai, thì hắn đều có thể tiếp nhận.

Sợ nhất chính là loại cưỡng ép tăng lên nhị giai, không có kinh nghiệm chiến đấu gì, xong còn tự chủ trương, hành động không suy nghĩ.

May mà Lưu Hỏa không như thế.

Một hồi lâu sau, bọn Ca Từ từ từ giảm tốc rồi ngừng lại.

Lục Thủy nhìn về phía trước, hắn phát hiện phía trước có ba bóng người, một tứ giai, hai tam giai.

Lần này là người bình thường.

“Su huynh Ca Từ, sư tỷ Thiệu Thanh?” Nam thanh niên tứ giai phía đối diện nhìn bọn người Ca Từ, có chút khở sở nói.

Thời điểm tranh đoạt cơ duyên như này lại gặp phải hai cường giả, rất thua thiệt.

“Su đệ Tiêu Vũ, thật không khéo, lại cùng gặp được một cái cơ duyên như vậy.

Trước tiên cùng đi xem đã, xem xét tình huống xong rồi lại nói tiếp.” Ca Từ nói.

Sau đó Ca Từ giới thiệu Lục Thủy cho đối phương, Lục Thủy cũng nhận ra ba người đối diện đều là đệ tử Tiên Sơn.

Hai nhóm cùng nhau đi về phía cơ duyên.

Rất nhanh đã tới nơi.

Là một vòng xoáy.

Ở gần vòng xoáy có bóng một cô ảnh, là một là lão già, lão yên lặng đứng ở đó, như là đang thất thần vậy.

“Cô ảnh lão nhân, trước mỗi cửa vào cơ duyên đều nhìn thấy lão, không có ai biết lão là ai, cũng không ai biết chỉ có một mình lão hay còn vô số cô ảnh như vậy nữa, nhưng cứ đến trước cửa vào cơ duyên thì kiểu gì cũng sẽ nhìn thấy.

Nhưng mà lão cũng sẽ không công kích chúng ta.

Nghe nói cô ảnh lão nhân này chính là người quyết định độ khó của cơ duyên dựa trên thực lực tổng hợp của nhóm tìm đến.” Ca Tù giải thích cho Lục Thủy.

Lục Thủy gật đầu, hần phát hiện cô ảnh này có chút khác thường, nhưng cũng không quá để ý.

Cái hần để ý chính là, bản thân mình đã tự ẩn giấu đi tu vi, cái cơ duyên này liệu có nhìn ra được không?

Lúc này, Tiêu Vũ thở dài một tiếng, nói:

“Su huynh sư tử, mọi người vào đi.”

Mỗi một cơ duyên chỉ có tối đa ba người có thể vào.

Nếu như cả ba đều là tứ giai, thì ả này sẽ không hình dung được bằng một từ khó thôi đâu.

Ngay đến thiên kiêu như Ca Tù cũng không dám khinh thường.

Nếu đi vào mà còn sống, thì đó là cơ duyên, đi vào mà chết, thì lại là kiếp nạn.

Là tử kiếp.

Ca Tù nói với Lục Thủy:

“Đạo hữu Lưu Hỏa, ngươi vào trước đi.”

Lục Thủy gật đầu, đi thẳng vào trong vòng xoáy.

Hần cũng không lo lắng việc có người theo sau hay không.

Cũng không lo lắng liệu đây có phải là cơ duyên giả hay không, bởi vì hần có thể nhìn thấy bên trong vòng xoáy có một cái thông đạo kỳ quái.

Quả thật có chút kỳ lạ.

Khi Lục Thủy đến trước vòng xoáy, hấn hướng mắt nhìn về phía cô ảnh lão nhân đứng gần đó.

Lão không nhìn lại hấn, nhưng Lục Thủy cũng không thêm để ý chuyện này, dời mắt hướng về phía trước, rồi nhấc chân bước vào trong vòng xoáy.

Sau đó ngã vào bên trong.

Trong chớp mắt này, Lục Thủy bỗng phát giác được cái liếc mắt của cô ảnh lão nhân kia hướng về mình, giống như đang phán định cái gì vậy.

Nhưng cũng chỉ là một cái liếc mắt thoáng qua.

‘Xem ra không phải là đang đánh giá tu vi của ta.’ Lục Thủy suy đoán trong lòng.

Tiếp đó hấn rơi vào một khoảng không, thân thể cứ rơi xuống không ngừng, giống như đang ở trong một cái hố không đáy vậy.

Không bao lâu sau, Lục Thủy nhìn thấy Ca Từ và Thiều Thanh cũng đi vào trong vòng xoáy.

Sau khi rơi vào khoảng không, Ca Từ tiến tới gần Lục Thủy, nói:

“Đạo hữu không cần phải lo lắng, ngay sau đây sẽ bắt đầu phán định độ khó, có thể sẽ hơi khó chịu một chút, nhưng không có vấn đề gì đâu.”

Lục Thủy hơi bất ngờ, khi phán định sẽ khó chịu sao?

Nhưng rất nhanh sau đó hấn liền biết vì sao lại khó chịu, bên trong không gian này, có cái gì đó từ bốn phía đang tập kích hấn.

“...”

Hóa ra cái gọi là phán định ở chỗ này, căn bản không phải là kiểu quét tu vi, mà là trực tiếp va chạm thực lực.

Chỉ là, chút công kích nhỏ kia thì làm gì được hấn chứ?

—

Dịch: MB_Boss

Chương 117: May Mà Đạo Hữu Lưu Hỏa Là Nhị Giai

Tiêu Vũ nhìn bọn người Lục Thủy đi vào trong vòng xoáy, thở dài một tiếng, nói:

“Đi thôi, chúng ta đi nơi khác xem.”

Cơ duyên là thứ có thể gặp nhưng không thể cầu, một lần bỏ lỡ này, chỉ sợ sẽ không tìm được cái thứ hai.

Lại vừa khéo như vậy, hai bên cùng lúc tìm đến chỗ này, bây giờ muốn đổi một cái cơ duyên khác, gần như là không thể.

“Su huynh Tiêu Vũ, ta có một vấn đề muốn hỏi.” Đang muốn đi, một sư muội đứng đằng sau Tiêu Vũ đột nhiên lên tiếng.

Tiêu Vũ quay đầu nhìn sư muội kia, nói:

“Sư muội nói đi.”

Nàng chỉ chỉ vào vòng xoáy, nói:

“Su huynh, ta nhớ rõ trên ghi chép có viết rằng, một khi có người tiến vào vòng xoáy, thì vòng xoáy sẽ biến mất, cô ảnh lão nhân cũng sẽ biến mất.

Nhưng bây giờ vòng xoáy vẫn chưa biến mất, cô ảnh lão nhân cũng vẫn còn đứng đó nhìn chăm chăm vào bên trong vòng xoáy.

Cái này, có phải không được bình thường lắm không?”

Nghe vậy, Tiêu Vũ lập tức quay đầu nhìn sang.

Thật sự đúng như lời sư muội kia nói, cô ảnh lão nhân và vòng xoáy vẫn còn ở đó.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Tiêu Vũ bất ngờ.

“Su huynh, có phải là do quy tắc năm nay thay đổi không, liệu một vòng xoáy có thể có nhiều hơn ba người đi vào

không?” Có người hỏi.

Tiêu Vũ do dự một chút, nói:

“Ta đi xem thử trước, nếu như không có vấn đề gì, các người hãy theo sau.”

Hai người còn lại gật đầu.

Đây không phải chuyện bình thường, thậm chí là tương đối nguy hiểm.

Nói xong Tiêu Vũ cất bước đi về phía vòng xoáy.

Hắn đứng phía trước vòng xoáy, trong lòng có chút do dự, cuối cùng, sau khi vì chính mình mà mở ra đủ loại phòng ngự xong, mới nhấc chân lên, bước vào trong vòng xoáy.

Ngay khi chân hắn sắp giẫm lên vòng xoáy, lại đột nhiên khựng lại, hắn bỗng không dám đặt một bước chân này xuống.

Toàn thân Tiêu Vũ căng cứng, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Bởi vì trong nháy mắt vừa rồi, hắn có cảm giác lông tóc toàn thân mình như dựng đứng lên.

Không vì bất cứ điều gì khác, chỉ đơn giản là vì cô ảnh lão nhân đứng gần đó đột nhiên nhìn sang.

Đúng vậy, cô ảnh lão nhân trước giờ chưa từng có bất kỳ cử động nào, chỉ luôn cúi đầu, lại đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn.

Ánh mắt lão chiếu thẳng lên trên người hắn.

Trong nháy mắt đó, Tiêu Vũ cảm thấy mình như vừa chết đi vô số lần.

Trong lòng hắn phun lên một trận khủng hoảng, cuối cùng, hắn dùng toàn lực thu hồi một bước chân sắp đặt xuống kia, rồi cung kính cúi người nói:

“Vãn bối không hiểu chuyện, đã mạo phạm tiên bối, xin tiên bối thứ tội.”

Tiêu Vũ đợi một lúc lâu sau cũng không nhận được bất kỳ phản hồi nào, khi hắn vụng trộm nhìn qua, phát hiện cô ảnh

lão nhân đã cúi đầu nhìn vào vòng xoáy như lúc đầu, lúc này hẳn mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng hẳn biết, hải vực Không Minh lần này có xuất hiện dị biến.

Còn dị biến vì sao mà xuất hiện thì hẳn không biết, hẳn chỉ biết là, bản thân mình tốt nhất nên thật cẩn thận.

Nếu không, chính hẳn cũng sẽ trở thành cô ảnh.

Mà hai người đứng phía sau cũng sững sờ, bọn hẳn vừa rồi cũng nhìn thấy cô ảnh lão nhân ngẩng đầu nhìn sang.

--

Lục Thủy lúc này vẫn còn đang ở trong trạng thái rơi tự do, quanh thân vẫn luôn có một loại lực lượng không ngừng áp chế hẳn, vì không muốn làm to chuyện, cho nên Lục Thủy chỉ tránh né hoặc hóa giải những lực lượng này, còn lại thì cũng mặc kệ.

Phần lớn là vì với thực lực của bản thân hẳn bây giờ, những lực lượng này không đủ thương được hẳn, nói thẳng ra thì đến một chút cảm giác khó chịu cũng không tạo ra được cho hẳn.

Hẳn cũng cảm giác được, càng về sau, lực lượng kia càng tăng cường, không ngừng biến hóa.

Những lực lượng này xung đột với sức mạnh của hẳn, dường như muốn vượt lên trên hẳn.

Nhưng lần nào cũng bị sức mạnh của hẳn đè ép xuống.

Không bao lâu sau, sắc mặt của Ca Từ và Thiệu Thanh bắt đầu tái nhợt đi, hai người cảm thấy quá trình này hẳn là đã sắp kết thúc rồi, nhưng không hiểu sao đợi một lúc sau vẫn chưa thấy kết thúc.

Lại qua một lúc nữa, Ca Từ và Thiệu Thanh cảm thấy mình đã sắp bị lực lượng kia ép đến chết rồi, nhưng cũng không có cách nào chống lại, cứ như thế tiếp thì sẽ phải thực sự bỏ mạng ở đây mất.

Quả nhiên, muốn lấy được cơ duyên thực sự là chuyện rất khó.

Lục Thủy thật ra cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ, lực lượng này hình như hơi bị thiếu năng, cứ nhất định phải vượt lên trên sức mạnh của hấn mới được.

Mà kể cả hấn không phản kháng, cũng chắc chắn sẽ không bị lực lượng này áp chế.

Hấn tu Thiên Địa Trận Văn, mặc dù Hữu Vi Pháp không phải là thiên địa chi lực, nhưng cũng không phải thứ mà loại lực lượng bình thường này có thể áp chế.

Nếu như bọn hấn tăng cường lực lượng, lấy cảnh giới tới áp chế may ra còn có thể.

Như vậy chênh lệch sẽ không quá nhiều, còn nếu muốn trên bản chất áp chế, thì căn bản không có khả năng.

Lúc này, một luồng sáng đỏ đột nhiên phát ra từ phía đáy vòng xoáy, khi thấy luồng sáng này, cả Ca Từ và Thiều Thanh đều sững sờ.

“Hong mang dị tượng?” Ca Từ kinh ngạc.

Dị tượng cực kì hiếm thấy, nghe nói trong Tiên Sơn, từ trước tới giờ cũng mới chỉ có một người thu hoạch được cơ duyên nhìn thấy có dị tượng xảy ra.

Khi đó cũng là hong mang dị tượng.

Người kia hiện giờ đã trở thành một vị đại tiên bối nào đó của Tiên Sơn.

Bọn hấn lại gặp được loại đại cơ duyên như thế này sao?

Lục Thủy tự nhiên cũng nhìn thấy dị tượng, hong mang xuất hiện, hấn là để áp chế hấn, lực lượng này cũng có chút đặc biệt, nhưng chỉ là có chút mà thôi.

Chỉ thế này mà muốn áp chế Hữu Vi Pháp của hấn, không có cửa đâu.

Sau đó, phía đáy vòng xoáy lại một lần nữa xuất hiện một luồng ánh sáng khác, lần này là màu cam.

Ca Từ và Thiều Thanh cảm thấy có chút hoang mang, sao lại có nữa rồi?

Loại màu này hai người họ chưa từng được nghe qua bao giờ đâu?

Trong lúc hai người còn đang kinh ngạc, lại có một luồng ánh sáng nữa xuất hiện,

Lần này là màu vàng.

Sau đó tiếp tục xuất hiện luồng sáng thứ tư, thứ năm, thứ sáu, thứ bảy.

Bảy màu cầu vồng đều đủ cả.

“Thất, thất thái * dị tượng?” Ca Từ kinh hãi khẽ kêu lên.

(* Thất thái (七彩): bảy màu)

Đây là chuyện chưa từng xảy ra bao giờ.

Sau đó, luồng ánh sáng kia dần sáng lên, chói đến mức không mở mắt ra được.

Trong nháy mắt này, tất cả những lực lượng kia hướng thẳng về phía Lục Thủy mà đè ép.

Thần sắc Lục Thủy vẫn vô cùng bình tĩnh, dường như đã đoán trước được chuyện này.

Vốn ban đầu chỉ là trọn tròn mắt nhìn đồng lực lượng kia diễn trò, đến tận khi những lực lượng kia lao thẳng về phía hắn, hắn mới động mình, vươn ra một bàn tay.

Thất thái hơi bất ngờ, lập tức muốn tránh đi một bàn tay đột nhiên xuất hiện này, nhưng lại bị Lục Thủy trực tiếp nắm lấy.

Sau đó có giãy dựa thế nào cũng vô dụng.

Lục Thủy hơi dùng sức bóp.

Răng rắc.

Trong phút chốc, Thất thái như bị nứt ra, vết nứt hiện ra chằng chịt, nó càng giãy dựa mạnh hơn, dường như là đã trông thấy cái chết ở trước mắt, muốn chạy thoát.

Lục Thủy không nói gì, cũng không có bất kỳ hành động dư thừa nào, trực tiếp nắm chặt năm ngón tay lại.

Bang!

Ánh sáng bảy màu vỡ tan, tan rã như bọt biển, luồng sáng nhạt dần, Thất thải biến mất không còn tăm tích.

Ngay sau khi ánh sáng bảy màu kia biến mất, không gian xung quanh lập tức quay trở lại bình thường.

Không chỉ có như vậy, bọn hắn sau đó cũng thoát ra khỏi vòng xoáy, đứng trên một bệ đá.

Phán định đã kết thúc.

Nhìn thấy mình đã tiến vào nơi có cơ duyên, Lục Thủy nhẹ nhàng thở ra.

Cuối cùng cũng kết thúc.

“Khụ khụ, khụ khụ.” Sau khi rơi xuống đất, Ca Từ và Thiều Thanh nằm rạp trên đất, điên cuồng ho khan.

Bọn hắn vừa nãy đã sắp nghẹt thở, may mà vẫn qua được một đoạn phán định kia.

Hai người điều chỉnh tốt trạng thái của mình xong, liền nhìn về phía Lục Thủy, nói:

“Đạo hữu không sao chứ?”

Lục Thủy lắc đầu:

“Không sao.”

“Có lẽ là bởi vì sự chênh lệch thực lực quá lớn, cho nên mới xuất hiện dị tượng trong lần phán định này, đã khiến đạo hữu sợ hãi rồi.” Ca Từ nói.

Thiều Thanh cũng lên tiếng:

“Su huynh, vừa rồi xuất hiện thất thải dị tượng, cơ duyên lần này khẳng định còn lớn hơn so với dự kiến, đồng thời chắc chắn cũng sẽ khó hơn nhiều.”

Ca Từ nhìn về phía Lục Thủy, cuối cùng nói:

“Có thêm Lưu Hỏa đi cùng, vốn cũng không có vấn đề gì lớn.

Thế nhưng lại có thất thái dị tượng xuất hiện như vậy... nếu thực sự không được, vậy tùy hoàn cảnh mà hành động đi.”

—
Dịch: MB_Boss

Chương 118: Bảng Báo Cáo Khảo Thí Độ Khó

Ca Từ và Thiều Thanh đưa mắt nhìn bốn phía, phát hiện nơi này hình như là một tế đàn.

“Đây là nơi cơ duyên bắt đầu sao? Sư huynh có từng nghe nói tế đàn đến cơ duyên chưa?” Thiều Thanh hỏi.

Ca Từ lắc đầu, hắn cũng chưa từng nghe nói qua.

“Dù sao cũng có thất thải dị tượng xuất hiện rồi cơ mà, chắc chắn cơ duyên sẽ có chút đặc thù, chúng ta đi xem một chút đi.” Ca Từ nói.

Lục Thủy nhướng mày nhìn tế đàn dưới chân, tế đàn này là dùng để triệu hoán, nhưng bọn hắn được đưa đến đây không phải là vì tế đàn này.

Cái này hắn có thể khẳng định.

Sau đó hắn nhắc chân đi xuống tế đàn, ở chỗ này không có bất kỳ ghi chép nào, cũng không có bất kỳ đồ vật gì khác thường.

“Đạo hữu Lưu Hỏa, cơ duyên này có chút đặc biệt, nếu như người cảm thấy có bất kỳ khó chịu gì, thì hãy lập tức nói cho bọn ta biết.” Ca

Lục Thủy gật gật đầu.

Thiều Thanh cũng nói:

“Người không nên chạy loạn, cũng không cần lo lắng chúng ta sẽ gây ra bất lợi gì cho người, sư huynh ta không phải là loại người như vậy.

Lại nói đến quy tắc của nơi này, nếu như người chết, độ khó sẽ tăng lên, trở về độ khó vốn có ban đầu, thậm chí có thể còn nguy hiểm hơn, cho nên người không cần lo lắng chuyện chúng ta sẽ vì cơ duyên mà động sát tâm với người.”

Lục Thủy không nói gì, gật gật đầu, hẳn cảm thấy nếu như hai người kia biết chân tướng, đại khái sẽ trực tiếp động thủ với hắn.

Khảo thí độ khó của hắn, dường như vừa mới lập kỉ lục.

Lục Thủy quyết định không nói gì, yên lặng theo dõi diễn biến tình hình.

Đi được một hồi, Thiều Thanh đột nhiên lên tiếng:

“Các người nhìn đi, chỗ kia có ánh sáng phát ra.”

Lục Thủy nhìn sang, cũng thấy được ánh sáng kia, hẳn là một cánh cửa, bọn hắn bây giờ đang đi ở bên trong một tòa nhà, chỉ là đường trong đây có hơi dài.

Mặc dù nhìn chung quanh thì không thấy có cái gì, nhưng vì lý do an toàn, bọn hắn vẫn đi khá chậm, ai mà biết nếu chạy nhanh quá thì có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không.

Không bao lâu sau, cả ba người đã bước chân qua cánh cửa kia, lúc này bọn hắn đều duy trì cảnh giác, sợ rằng sẽ bị cái gì tập kích.

Đặc biệt là hai người Ca Từ.

Chủ yếu là vì không gian ở chỗ này thật sự quá yên tĩnh, thất thái cơ duyên, độ khó hẳn là rất cao, cho dù có thêm một nhị giai bình thường ở đây, thì cũng không nên yên tĩnh như vậy.

Nhưng rất nhanh sau đó bọn hắn liền ngậy ngấn cả người.

Sau khi bọn hắn đi qua cánh cửa, thì trước mắt liền hiện ra một quảng trường rộng lớn, đứng trên quảng trường chính là một tốp binh sĩ xếp hàng nghiêm chỉnh, nhìn không thấy điểm cuối.

Lục Thủy đương nhiên cũng nhìn thấy cảnh này, bọn hắn bây giờ đang đứng trên đài cao, phía sau chính là kiến trúc mà bọn hắn vừa bước ra.

Mà khi bọn hắn vừa đi ra, tất cả những binh sĩ trên quảng trường đều đột nhiên quỳ một chân xuống, đồng thanh nói:

“Cung nghênh Vương của chúng ta trở về.”

--

Hải vực Không Minh.

Nhóm người Tiêu Vũ vẫn đứng ở chỗ đó, chưa hề rời đi, bọn họ muốn nhìn xem chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Nhóm người đợi một hồi sau thì thấy một luồng ánh sáng đỏ phát ra từ vòng xoáy.

Dị tượng hồng mang?

Tiêu Vũ hơi kinh ngạc.

“Su huynh, đây là?”

“Dị tượng hồng mang, không biết là có chuyện gì xảy ra, cứ nhìn xem trước đã.”

Vừa dứt lời, một luồng ánh sáng màu cam lại xuất hiện, sau đó từng luồng từng luồng với màu sắc khác nhau lần lượt hiện lên, tất cả có bảy màu.

Cuối cùng, một luồng sáng bảy màu phóng ra từ trong vòng xoáy, chói lòa, chiếu rọi tận trời xanh.

Tiêu Vũ nhìn đến thất thần, hai sư đệ sư muội đằng sau cũng vậy.

Thất thái dị tượng?

Chuyện này, từ xưa đến nay chưa từng xảy ra.

Mà lúc này, bọn hắn lại thấy được một chuyện còn khiến người ta kinh hãi hơn, cô ảnh lão nhân cười.

Đúng vậy, bọn hắn nhìn thấy rõ ràng, cô ảnh lão nhân vẫn luôn cúi đầu bỗng nhiên cười, không những thế, lão còn mở miệng nói:

“Cuối cùng cũng đợi được.”

Nói xong, cô ảnh lão nhân đi về phía trước mấy bước, lão đứng ở ngay miệng vòng xoáy, hai chân hòa vào trong nước biển, tiếp đó mặt biển bắt đầu nổi sóng, phần lớn mạch nước ngầm bên dưới đều bắt đầu phun trào.

Hải vực như bị ép lại, bắt đầu co vào.

Nhóm người Tiêu Vũ nhìn một màn này diễn ra, không có một ai dám tùy ý đi lại, cũng không dám có phản ứng kịch liệt nào, những điều đang xảy ra hiện tại đã hoàn toàn vượt ra khỏi khả năng dự đoán của bọn hắn, cũng hoàn toàn vượt ra khỏi những ghi chép mà bọn hắn đã từng đọc.

Trong hàng ngàn năm qua, đây là lần đầu tiên hải vực Không Minh xảy ra dị biến.

--

“Vận khí thật tốt, thế mà lại có thể gặp.” Một vị tiên tử nhìn vòng xoáy phía trước nói.

Kinh Hải nhìn vòng xoáy không nói gì, nhắc đến chuyện này, hắn cũng cảm thấy mình vận khí rất tốt, tại Thiên Trì Hà vốn là đã gặp được chút kỳ ngộ, đáng nhẽ ra cần một khoảng thời gian mới có thể tiêu hóa hết được, xong lại gặp Thái Dương Chi Tử, trận chiến kia mặc dù thua nhưng cũng nhờ đó mà có thể nhanh chóng tiêu hóa được kỳ ngộ của Thiên Trì Hà.

Nếu không phải như vậy, hắn căn bản sẽ không thể đến hải vực Không Minh được.

Bây giờ đến lại còn có thể gặp được cơ duyên.

Người đi cùng hắn chính là Tiên tử của Kiếm Nhất phong, cũng có thể coi là tiền bối đi.

Tu vi ở đỉnh phong của tứ giai.

Còn có thêm một người nữa là đệ tử của Tiên Sơn, tu vi không chênh lệch nhiều lắm so với hắn.

Cả hắn và vị đệ tử của Tiên Sơn này đều nắm rõ quy tắc, cho nên rất tình nguyện đi cùng Tiên tử Kiếm Nhất phong.

“Đi thôi, đi vào đi.”

Nói xong, vị Tiên tử kia liền đi về phía vòng xoáy.

Kinh Hải đi theo sau.

Chỉ là khi bọn hắn vừa mới đến biên giới của vòng xoáy, Tiên tử Kiếm Nhất phong lại bỗng nhiên khựng lại, lùi về phía sau, thuận tiện nhắc nhở:

“Lùi lại đi, có dị biến.”

Kinh Hải và người còn lại nghe thấy vậy thì lập tức lùi lại, mặc dù không biết là có chuyện gì xảy ra, nhưng đối phương chắc chắn sẽ không nói đùa vào lúc quan trọng như thế này.

Khi bọn hắn đã lùi về phía sau, cách vòng xoáy được một khoảng cách nhất định xong, lại đột nhiên nhìn thấy cô ảnh lão nhân đang đứng gần đó ngẩng đầu cười.

“Khoảng thời gian dài đằng đẳng này, cuối cùng cũng bắt đầu lưu động rồi sao?”

“Xảy ra chuyện gì vậy? Chuyện này trước kia chưa từng xảy ra đúng không? Các người có nhìn thấy tư liệu về chuyện này bao giờ chưa?” Tiên tử Kiếm Nhất phong lại lùi lại thêm vài bước nữa.

Biến cố đột ngột như vậy, khiến nàng cảm thấy rất nguy hiểm.

Nhất là cô ảnh lão nhân kia, thực sự mang đến cho người ta cảm giác rất khủng bố.

Kinh Hải và người còn lại cũng lùi lại theo.

“Không có, ta chưa từng nghe nói qua.”

“Ta cũng vậy, ta chưa từng nghe nói cô ảnh lão nhân có thể nói chuyện.”

Ba người đối với sự bất thường của cô ảnh lão nhân đều cảm thấy sợ sệt, cơ duyên là gì chứ, mạng mới quan trọng, tạm thời cũng chỉ có thể từ bỏ cơ duyên này mà thôi.

Cô ảnh lão nhân nhìn nhóm người Kinh Hải rời đi, sau đó duỗi ra một bàn tay, cũng không nói gì thêm nữa, mà liên thông với mạch nước ngầm dưới đáy biển.

Sau đó nhóm người Kinh Hải cảm thấy thân thể mình như bị kéo đi, tiếp đó lại quay đầu đi về một phía khác.

Ba người dốc hết toàn lực cũng không thể thoát khỏi lực lượng này.

Không chỉ có bên này, Kiếm Khởi cũng giống như vậy, bị cô ảnh lão nhân lôi đi.

Hắn là một mình tìm được vòng xoáy, nhưng trên vai hắn còn có một con khi nhỏ nằm sấp, ừm, cũng được cho như là hai người đi.

Hắn vốn chưa có trở về, cho nên đương nhiên sẽ đi đến hải vực Không Minh một chuyến.

Hắn hiện tại, đã không còn như xưa nữa.

Tuy nhiên, ở trước cô ảnh lão nhân, hắn cũng vẫn không có chút năng lực phản kháng nào.

Người bán tin tức cho Lục Thủy lúc ở trên thuyền kia, cũng như vậy, cùng đồng đội bị kéo đi về một hướng.

Chân Võ Chân Linh cũng bị kéo đi tương tự như vậy, không biết có phải vận khí tốt hay không, hai người được phân đến một chỗ khá tốt.

Lúc này, nếu như có tầm mắt đủ lớn, lớn đến mức có thể bao quát toàn bộ hải vực Không Minh, thì sẽ thấy, tất cả những người đứng ở gần vòng xoáy đều bị cô ảnh lão nhân kéo đi về một hướng, còn nếu như gần vòng xoáy không có người, thì sẽ tự biến mất.

Tất cả những vòng xoáy cơ duyên đều tụ hợp về một chỗ, những người bị kéo đi này, cũng đồng thời tụ tập về một chỗ.

Chỗ này dĩ nhiên chính là chỗ vòng xoáy cơ duyên mà Lục Thủy đã đi vào, cũng là chỗ mà nhóm người Tiêu Vũ đang đứng.

Tình cảnh trước mắt khiến cho nhóm ba người Tiêu Vũ đều bị hù dọa một phen, bọn hắn cũng nhìn thấy xung quanh xuất hiện vô số vòng xoáy cơ duyên, những vòng xoáy cơ duyên này dùng một phương thức mà bọn hắn không tài nào hiểu nổi, bắt đầu chồng lên nhau, dần hợp lại thành một vòng xoáy lớn.

Không chỉ có vòng xoáy cơ duyên, ngay cả cô ảnh lão nhân cũng vậy.

Tất cả nhưng cô ảnh lão nhân kia đều hợp lại thành một người, trong mắt người này, khác với cô ảnh lão nhân ban đầu, xuất hiện thần thái.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 119: Nhị Giai Kia Là Lưu Hỏa

Cao Viễn vẫn đang đi trên mặt biển, hắn phát hiện chính mình đã lâm vào một đám sương mù dày đặc.

‘Xem ra Thiên Cơ Lôu Vũ không muốn gặp ta, không phải vậy thì ta cũng không vương phải loại tình huống bước lên một bước sương mù dày đặc, lùi về một bước trời quang mây đặng.’

Cao Viễn thở dài trong lòng, nhưng vẫn đi về phía trước, Thiên Cơ Lôu Vũ cũng có thể không phải là không muốn gặp hắn, mà chỉ là thời gian này không có ý định tiếp khách mà thôi.

Nếu thực sự không có cách nào khác, thì hắn sẽ xông thẳng vào.

Về phần Tiên Sơn cơ duyên ở hải vực Không Minh, hắn không để ý.

Cơ duyên ở hải vực Không Minh, người thích hợp tham gia nhất chính là tam giai tứ giai, trên ngũ giai dù có cơ hội thì cũng không thu được cái gì.

Trên ngũ giai, dù gặp được cơ duyên thì cũng không có được cơ duyên.

Đây là quy ước ở hải vực Không Minh, bản thân Tiên Sơn cũng có liên quan đến cái này.

Điều này cũng là quy tắc cố hữu của Tiên Sơn, không ai dám có ý đồ phá luật.

Kể cả Thiên Cơ Lôu Vũ cũng vậy.

Cho nên Cao Viễn cảm thấy, vấn đề hắn là nằm ở hải vực Không Minh, chờ chuyện này kết thúc, khả năng cao có thể gặp được Thiên Cơ Lôu Vũ.

Đang đi, Cao Viễn lại đột nhiên cảm thấy một loại khí tức kỳ quái, quay đầu nhìn lại, hắn phát hiện phía trên hải vực

Không Minh xuất hiện một đám mây lớn bảy màu.

Đám mây trôi nổi phía bên trên hải vực Không Minh, tản ra một ánh sáng mờ ảo, ánh sáng này bao quanh hải vực, ngăn cách hải vực Không Minh với chung quanh, không ai có thể vào, cũng không ai có thể nhìn trộm.

“Hải vực Không Minh bị phong bế rồi? Thứ kia là cái gì?”

Cao Viễn không biết, nhưng nhìn thế nào cũng không thấy bình thường.

Hắn bỗng hơi hiểu lý do vì sao Thiên Cơ Lô Vũ lại tránh đi, tìm mãi cũng không thấy rồi.

Hải vực Không Minh có dị biến, hơn nữa, không phải chỉ là dị biến bình thường.

Cao Viễn dừng cước bộ, sau đó đi lên không trung.

Hắn muốn nhìn một chút xem hải vực Không Minh tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, việc tìm Thiên Cơ Lô Vũ kia cũng không gấp được, dù sao thì dị biến không kết thúc hẳn cũng sẽ không gặp được Thiên Cơ Lô Vũ.

‘Nhưng mà thực sự cũng rất muốn hỏi Thiên Cơ Lô Vũ vài chuyện liên quan tới lần dị biến này.’

Cao Viễn cảm thấy hơi đáng tiếc, bởi vì không thể nào biết rõ được chuyện gì đang xảy ra bên trong kia, cho nên cảm giác như kiểu ngắm hoa trong màn sương vậy.

Hoàn toàn không hiểu.

— —

“Hải vực Không Minh xuất hiện dị biến rồi? Chuyện gì xảy ra thế?” Trên Tiên Sơn, rùa đá nhìn về phía đám mây bảy màu hỏi.

Người nó hỏi đương nhiên là Thiên Cơ Lô Vũ đang ngồi trên lưng nó.

Thiên Cơ Lô Vũ nhìn về phía trước, lắc đầu đáp:

“Không biết.”

Rùa đá hơi bất ngờ.

“Ngươi cũng không biết? Trên đời này còn có chuyện người không biết rõ sao?”

“Có.” Thiên Cơ Lôu Vũ gật đầu nói:

“Mặc dù ta có thể nhìn thấy hết thiên cơ, nhưng cũng không phải là cái gì cũng biết, có nhiều thứ không nên nhìn, cũng có nhiều thứ không được phép xem.

Chuyện như vậy cũng không có gì kỳ lạ.

Nhất là những việc dính đến điều cấm kỵ bên trong hải vực Không Minh, ta dù có thể nhìn thấy nhưng cũng sẽ không mạo hiểm đi xem.

Có đôi khi biết càng nhiều, càng cần phải cẩn thận, sống cũng sẽ không thoải mái nữa.”

“Bên trong hải vực Không Minh thật sự có thứ đáng sợ như vậy sao?” Rùa đá có chút không tin, bọn hắn ở chỗ này đã được rất nhiều năm rồi.

Ngoại trừ cái cơ duyên có hơi không thể lý giải được kia, thì cũng không có cái gì khác.

“Ngươi thử nói xem?” Thiên Cơ Lôu Vũ cười cười, không đáp.

Hải vực Không Minh vốn rất đặc biệt, hồi còn trẻ, khi hắn mới có khả năng nhìn thấy được thiên cơ, cũng từng có ý đồ xem trộm bí mật của hải vực Không Minh.

Nhưng lại không thấy gì cả.

Mà khi trình độ của hắn đã đạt đến đỉnh điểm, thì đã không còn dám nhìn nữa.

Thứ hải vực Không Minh chôn giấu, không phải là đại bí mật, mà chính là một tồn tại cực kỳ đáng sợ.

Hắn vừa tò mò lại vừa không muốn biết.

“Có lẽ Hải Yêu bên dưới hải vực Không Minh sẽ biết một vài thứ.” Thiên Cơ Lôu Vũ nói.

Rùa đá thở dài, không nói nữa.

Hải Yêu là một đám sinh vật hơi đặc biệt một chút.

Nó cũng không muốn đi gặp đám sinh vật này.

Chủ yếu là do đối phương không nể mặt mũi bất kỳ một ai.

--

Nhìn cảnh vòng xoáy cơ duyên chồng chéo lên nhau, nhìn cảnh cô ảnh lão nhân trở nên dị thường.

Nhóm người Tiêu Vũ thực sự muốn rời đi.

Thế nhưng ý nghĩ này vừa mới nảy ra trong đầu, bọn hắn lại thấy một vài người đi tới.

Một lát sau, một vài người này đã biến thành một đám người.

Có người quen biết, có người không quen biết.

Nhưng phần lớn đều hiện rõ vẻ kinh hãi trên khuôn mặt.

Rất nhanh sau đó có người lấy lại được tinh thần, tự kiểm tra chính mình xong, lại nhìn xung quanh một lần, tiếp đó thì thấy được vòng xoáy cơ duyên đang dần biến lớn kia và cô ảnh lão nhân vẻ mặt phân chấn ở gần đó.

Mỗi người đều vô thức lùi lại một chút.

Cái này có hơi kinh dị nha.

Cảnh này giống như là, có một con rối trang trí, đột nhiên ngẩng lên mỉm cười với mình ấy.

Nhóm người Kinh Hải được xem như là nhóm bị kéo tới sớm nhất, cho nên ánh mắt bọn họ sớm đã chuyển sang bên bọn người Tiêu Vũ.

“Nếu như ta đoán không sai, ba người ngay từ đầu đã ở chỗ này rồi đúng không?”

Tại hạ là đệ tử Kiếm Nhất phong, Y Song, không biết đạo hữu có biết là chuyện gì đang xảy ra hay không?” Vị Tiên tử của Kiếm Nhất phong kia hướng về phía nhóm người Tiêu Vũ hỏi.

“Tiêu Vũ sư huynh? Sư huynh tìm được vòng xoáy cơ duyên ở chỗ này sao?” Đệ tử Tiên Sơn đi cùng Kinh Hải kia rõ ràng có biết Tiêu Vũ, lên tiếng hỏi.

Sau đó rất nhiều người đều hướng ánh mắt về nhóm Tiêu Vũ bên này.

Mặc dù phần lớn bọn họ đều không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng hiện tại cũng chỉ có hai con đường, hoặc là chạy ra khỏi nơi này, hoặc là tìm hiểu rõ ràng chuyện gì đang xảy ra.

Có người đã thử chạy thoát, nhưng thất bại.

Không thể rời khỏi nơi này được.

Mà phần lớn ở đây cũng đều muốn biết rõ chuyện gì đang xảy ra.

Tiêu Vũ nhìn những người trước mặt này, lắc đầu nói:

“Chúng ta không phải là người duy nhất tìm đến vòng xoáy cơ duyên này.”

“Vậy liệu đạo hữu có thể nói rõ ràng cho mọi người ở đây biết, cụ thể là đã có chuyện gì xảy ra hay không?” Có người hỏi.

Tiêu Vũ cảm thấy không có cái gì phải giấu diếm, dù sao thì cũng không có ai muốn chết ở chỗ này.

“Đã có ba người tiến vào vòng xoáy cơ duyên này, sau khi ba người đó đi vào được một lúc thì bắt đầu có dị biến xuất hiện.” Tiêu Vũ nói.

“Đã có người tiến vào rồi sao? Là ai vậy? Có phải chính bọn họ là nguyên nhân dị biến xảy ra hay không?” Nhiều người đều kinh ngạc không hiểu.

“Người đi vào bên trong có hai người là đệ tử Tiên Sơn giống ta, sư huynh Ca Từ và sư tỷ Thiệu Thanh, người còn lại là một nhị giai.”

Lời nói của Tiêu Vũ khiến cho rất nhiều người đều cảm thấy hơi bất ngờ.

“Ca Từ? Ta nhớ Ca Từ hình như là một thiên kiêu thiên phú dị bẩm thì phải?”

“Ta cũng nhớ rõ, khi đó Ca Từ được ca tụng là thiên tài số một, thiên kiêu nhất trong thế hệ chúng ta, tuổi còn trẻ đã đạt đến tứ giai.”

“Nói vậy thì dị biến này là do vị thiên kiêu kia tạo ra sao?”

“Có lẽ thật sự là như vậy.”

Kinh Hải cũng từng nghe nói đến Ca Từ, xác thực vô cùng lợi hại.

Thậm chí người này còn có một vài chiến tích kinh người, lúc đó nghe nói thực lực của hắn gần như là mạnh nhất trong số những người cùng thế hệ.

Chỉ là độ xuất hiện của nhân vật này tương đối thấp, tính cách cũng không cường thế, nếu không thì chắc chắn sẽ còn nổi danh hơn.

Nếu như nói Ca Từ là nguyên nhân dị biến xuất hiện, thật ra cũng có chút đáng tin, nhưng bản thân Kinh Hải lại để ý đến nhị giai kia hơn.

Nếu như Ca Từ mạnh như thế, làm sao một nhị giai có thể đi vào cùng?

Nhị giai kia là ai, lại to gan như vậy?

Kinh Hải nhìn Tiêu Vũ, nghi ngờ nói:

“Vị đạo hữu này, liệu có thể nói cho tại hạ biết vị nhị giai kia là ai không?”

Tiêu Vũ gật gật đầu, nhị giai này xuất hiện quả thật có điểm đáng ngờ, thật ra hắn khi đó cũng có chút ngoài ý muốn.

Sau đó Tiêu Vũ mở miệng nói:

“Nhị giai kia là người mà sư huynh Ca Từ tình cờ gặp được ở trên đường, người này có lai lịch như thế nào thì chúng ta không rõ lắm, nhưng căn cứ theo lời giới thiệu của sư huynh Ca Từ, thì người đó hẳn được gọi là Lưu Hỏa.”

Nghe được lời nói này của Tiêu Vũ, Kinh Hải hơi sửng sốt.

Sau đó khó khăn mở miệng nói:

“Người nói người kia là Lưu Hỏa? Là Lưu Hỏa của Ân Thiên tông sao?”

Lúc này, trong đám người bắt đầu có người kích động:

“Lưu Hỏa? Là thật hay giả thế, thật sự là Lưu Hỏa kia sao?”

“Chắc không phải đâu, sao có thể là Lưu Hỏa chứ?”

“Nếu như người đó thật sự là Lưu Hỏa kia, vậy chuyện dị biến xảy ra khả năng thật sự có quan hệ với hắn.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 120: Cung Nghênh Vương Của Chúng Ta Trở Về

Nghe được cái tên Lưu Hỏa, Chân Võ Chân Linh liếc nhau một cái, bọn hắn đương nhiên biết người đang được nói tới kia chính là Thiếu gia nhà bọn họ.

Ngoại trừ Thiếu gia ra, thì còn có người nào tu vi nhị giai ở đây à?

Chân Võ Chân Linh cũng không khỏi bắt đầu lo lắng.

Mặc dù biết Thiếu gia đến đây kiểu gì cũng sẽ náo ra chuyện, nhưng lần này dị biến như vậy rõ ràng có chút khoa trương.

Chân Võ lấy điện thoại di động ra nhìn, phát hiện không có tín hiệu.

Lần này ngay cả gọi điện cầu cứu cũng không làm được.

Cuối cùng bọn hắn chỉ có thể tùy hoàn cảnh mà hành sự, dù sao thì vẫn chưa biết lần dị biến này sẽ mang đến cơ duyên gì.

Nhóm người Tiêu Vũ cũng kinh ngạc, những người trước mặt này thế mà lại đều biết Lưu Hỏa là ai, mà cả một đám đông như vậy, người nào người nấy đều cảm thấy dị biến lần này có quan hệ với Lưu Hỏa.

Vì sao lại như thế?

Dị biến không phải là nên liên quan tới sư huynh Ca Từ của hắn sao?

“Các người biết Lưu Hỏa kia sao?” Tiêu Vũ hỏi Kinh Hải.

Kinh Hải lập tức trả lời:

“Lưu Hỏa, Thiếu tông chủ của Ân Thiên tông.

Nếu như Lưu Hỏa kia mà đạo hữu nói chính là người này, vậy thì tất cả chúng ta đều biết đến.

Có lẽ bởi vì Tiên Sơn cách chỗ chúng ta tương đối xa, nên mọi người có thể chưa nghe nói qua về người này.

Lưu Hỏa được mệnh danh là thiên kiêu số một đương thời.

Hắn ở thảo nguyên Hoang Vu từng giết Tà Thần, ở Thiên Trì Hà chém chết Hoa Tiên, ở đỉnh Thiên Vân phong đánh chết Thái Dương Chi Tử, ở trong Côn nhật được đạo tàng, lại chia cho mọi người cùng hưởng, thành tựu đã thành thần thoại truyền kỳ.

Lưu Hỏa, một mình người này thôi đã có thể chấn nhiếp tất cả thiên kiêu của các tông môn, tất cả thiên tài của các gia tộc.

Không người nào có thể sánh ngang được.”

Tiêu Vũ sửng sốt, Lưu Hỏa nhìn qua vô cùng bình thường kia, lại là thiên kiêu số một đương thời?

Hắn không tin.

Dù nhìn thế nào thì đối phương cũng không đem lại cho hắn cảm giác mạnh mẽ áp bức gì đó.

Loại người bình thường như vậy, làm sao có thể là thần thoại truyền kỳ được?

Chẳng lẽ còn có thể mạnh hơn thiên kiêu cùng thời, sư huynh Ca Từ sao?

Tiêu Vũ trầm mặc không nói, hắn không biết phải nói cái gì.

Đối với Kinh Hải mà nói, rất nhiều người ở Tiên Sơn đều không tin việc này.

Kinh Hải đương nhiên cũng nhìn ra Tiêu Vũ không tin, nhưng hắn không có giải thích cái gì.

Bởi vì đừng nói đến Tiên Sơn xa xôi cách trở, ngay chính sư huynh đệ đồng môn của hắn còn không tin, cả đám đều cảm thấy Lưu Hỏa chẳng qua chỉ được vẻ hào nhoáng bên ngoài.

Truyền kỳ có đôi khi chỉ là lời đồn, chỉ có tận mắt chứng kiến, người ta mới nguyện ý tin tưởng đó thực sự là truyền kỳ.

Nhất là chuyện cùng hưởng đạo tàng kia, căn bản không có mấy người tin.

Đại đa số người trong cuộc lúc đó đều không muốn nhắc tới chuyện này, cũng không muốn để người ta biết được bản thân lúc đó đã tận mắt chứng kiến một cảnh như vậy.

Nguyên nhân rất đơn giản, bọn hắn thu được đạo tàng cơ duyên, cho nên cũng không muốn đi rêu rao khắp nơi, tự rước họa vào thân.

Lúc này, đột nhiên có người lên tiếng:

“Các người nhìn kia, dị biến hình như dừng lại rồi, vòng xoáy cơ duyên cũng không tiếp tục biến lớn nữa.”

Rất nhiều người cũng nhận ra, dù sao cũng không có người nào không chú ý đến vòng xoáy cơ duyên.

Mà ngay lúc tất cả mọi người đưa mắt nhìn về phía vòng xoáy cơ duyên, thì cô ảnh lão nhân lại đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía tất cả mọi người.

Bị cô ảnh lão nhân nhìn như vậy, dù chỉ là thoáng qua, nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy da đầu tê dại.

Giống như kiểu bị đại tiên bối của tông môn nào đó nhìn chằm chằm vậy, rất khiến lòng người chấn động.

Kiểm Khởi lúc này nhíu mày lại, tay nắm chặt thanh kiếm.

Khi nhỏ sợ hãi trốn ra sau hắn, ngay cả dũng khí để nhìn thẳng cũng không có.

“Tiên Sơn cơ duyên có quy củ, ta sẽ không phá hư.

Bây giờ các ngươi có muốn đi vào không?

Nói trước cho các ngươi biết, cơ duyên lần này là cơ duyên lớn nhất từ trước tới giờ.

Cũng có thể là cơ duyên nguy hiểm nhất, đồng thời chỉ có một lần duy nhất này.” Giọng nói của cô ảnh lão nhân truyền vào trong tai mọi người .

Nhưng bọn họ còn chưa kịp đáp lại, cô ảnh lão nhân đã lại nói:

“Thời gian có hạn, xin mời lựa chọn.

Thời gian kết thúc, người không phản đối, coi như ngầm đồng ý gia nhập.”

Đám người: “...”

Thật ra rất nhiều người muốn từ chối, nhưng đối phương nói như vậy, bọn họ ngay cả mở miệng cũng không dám mở.

Trong nháy mắt vừa rồi kia, bọn hắn liền biết, đối phương muốn giết người, là chuyện dễ như trở bàn tay.

Tuy nói cơ duyên có quy củ, nhưng cũng không nói quý củ quy định không được giết người.

Từng người từng người mặc dù đều biết gia nhập thì nguy hiểm vạn phần, nhưng cũng không thể không kiên trì lựa chọn đồng ý.

Dù sao thì, bọn họ không có tư cách từ chối.

Lúc này, cô ảnh lão nhân đi tới một bên, nhìn tất cả những người đứng ở đó, dường như muốn đem tất cả bọn họ nhét vào trong vòng xoáy ngay lập tức vậy.

Tiêu Vũ cau mày, cuối cùng nhấc chân bước về phía trước, là người đầu tiên đi về phía vòng xoáy cơ duyên.

Hai người chung nhóm cũng đuổi theo hắn.

Kinh Hải và Y Song của Kiếm Nhất phong cũng cất bước đi về phía vòng xoáy.

Chỉ cần còn sống, bọn hắn liền có thể đạt được cơ duyên đặc biệt nhất trong nhiều năm qua của hải vực Không Minh.

Loại cơ hội này, chính là có thể gặp nhưng không thể cầu.

Sau đó, phần lớn mọi người đều hướng về phía vòng xoáy cơ duyên mà đi.

Kiếm Khởi tiến vào, Chân Võ Chân Linh cũng tiến vào.

Một lát sau, tất cả mọi người đều đã đi vào vòng xoáy cơ duyên.

Đến tận lúc này, vòng xoáy cơ duyên mới bắt đầu biến mất.

Cô ảnh lão nhân nhìn vòng xoáy biến mất, bình tĩnh nói:

‘Bắt đầu rồi, cơ hội chỉ có lần này, chuyển động đi, thời gian niên luân.’

--

Xì xào xì xào.

m thanh lải nhải dồn dập đánh thức Kinh Hải.

Rất nhanh sau đó, Kinh Hải liền nhớ lại tình cảnh hiện tại của bản thân, lập tức mở mắt ra, cảnh giác nhìn bốn phía.

Đập vào mắt là cảnh tượng giống như ở quân doanh.

“Đây là chỗ nào?” Kinh Hải hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh trở lại.

Hắn phát hiện bản thân mình đang mặc một bộ áo giáp, trông giống như một tên binh lính.

“Cảm giác giống như vừa xuyên không vậy, hành động tùy theo hoàn cảnh đi, đừng làm loạn là được.” Một giọng nói đột nhiên truyền vào trong tai Kinh Hải.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, bởi vì hắn nhận ra người nói chuyện chính là Y Song Tiên tử của Kiếm Nhất phong.

Sau đó Kinh Hải phát hiện đệ tử kia của Tiên Sơn cũng ở bên cạnh hắn.

“Chỉ có ba người chúng ta thôi sao?” Đệ tử Tiên Sơn, Mộc Giải, nghi hoặc nói.

Rõ ràng có một đồng người cùng đi vào như vậy, nhưng nơi này lại chỉ có mỗi ba người bọn họ.

Ba người còn chưa kịp giao lưu tìm hiểu rõ tình hình với nhau, đột nhiên có một binh sĩ ở bên cạnh kêu lên:

“Đừng lè mề nữa, tất cả đi theo ta, chúng ta đến quảng trường tập hợp.”

Nhóm người Kinh Hải đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng chọn đi theo đám binh sĩ kia.

Đi theo được một lúc, Kinh Hải lại hỏi:

“Vị đại ca này, sao lại đột nhiên muốn tập hợp? Sắp đánh trận sao?”

“Các người bị làm sao thế? Ngủ đến hồ đồ rồi à?”

Hôm nay là ngày gì các người không biết sao?” Người lính kia cau mày nói.

Ba người giật mình trong lòng, nhưng mà người lính kia cũng không nghi ngờ gì nhiều, nói:

“Hôm nay là thời gian Vương thượng một lần nữa trở về, chúng ta phải đến quảng trường cung nghênh ngài trở về.”

Nhóm người Kinh Hải kinh ngạc, một lần nữa trở về?

Câu nói này khiến cho người ta có chút khó hiểu.

“Một lần nữa trở về là có ý gì?” Kiếm Khởi ở một bên khác, mang theo khí nhỏ hỏi binh sĩ bên cạnh.

Binh sĩ này người lại không hoài nghi cái gì, mà chỉ nói:

“Thật ra ta cũng phải mất hai ngày nay mới hiểu rõ, Vương thượng lúc trước vì bảo vệ Lam Dạ quốc chúng ta, tử trận tại nguyên địa Ngoại Ma.

Bây giờ ngoại ma lại xuất hiện, quốc sư thành lập tế đàn triệu hoán Viễn Cổ, muốn triệu bảm Vương thượng.

Hôm nay chính là thời gian Vương thượng trở về.”

“Anh linh trở về?” Ở một bên khác, Tiêu Vũ kinh ngạc nói.

Loại chuyện này thật sự có thể thành công sao?

Hắn không biết, nhưng cũng không thể đem ra hỏi.

Bởi vì tất cả những binh sĩ này dường như đều cảm thấy hoàn toàn có thể.

Hoặc là kỳ vọng nó thành công.

Rất nhanh sau đó, bọn hắn đã đứng tụ tập trên quảng trường, tất cả mọi người đều xếp hàng đứng thẳng.

Bọn họ đều đang nhìn dài cao nhất phía trước quảng trường, dài cao này nối liền với một ngọn núi thông qua kiến trúc gì đó.

Bên trong kiến trúc kia chính là tế đàn triệu hoán.

Vương nếu như trở về, tự nhiên sẽ đi từ bên trong ra, bọn hấn đương nhiên sẽ trông thấy.

Mấy người Kinh Hải cũng hướng mắt theo dõi.

Không biết phải chờ bao lâu, cũng không biết trên đó có thực sự sẽ có người đi ra hay không.

Nhưng lại không thể làm gì khác ngoài việc đứng đấy.

Bởi vì bọn hấn phát hiện tất cả binh lính đứng chung quanh đều là cường giả.

Nhưng mà chờ cũng không có bao lâu, bọn hấn liền nghe thấy tiếng bước chân truyền xuống từ trên đài cao.

Giờ khắc này, vô số binh sĩ đều nhìn chăm chăm vào đài cao, gương mặt hiện rõ sự mong mỏi, trông mong.

Chỉ một lát sau, bọn hấn liền nhìn thấy ba bóng người, trong nháy mắt khi ba bóng người đứng trên đài cao hiện rõ, một loại cảm xúc phấn chấn lan rộng khắp toàn bộ quảng trường.

Ngay cả mấy người Kinh Hải cũng cảm nhận được loại hưng phấn kia đang lan tràn trong lòng bọn hấn, không thể kiềm chế được.

Tất cả mọi người đều quỳ một chân trên đất, đồng loạt hô lên:

“Cung nghênh Vương của chúng ta trở về.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 121: Vương Chỉ Có Một Vị

Khi nhìn rõ ba người, bọn người Kinh Hải lập tức giật mình.

Hắn nhận ra Lưu Hỏa, cũng biết hai người còn lại.

Bọn người Tiêu Vũ cũng giống như vậy, hắn làm sao có thể không nhận ra sư huynh sư tỷ của mình được.

Chân Võ Chân Linh lại càng biết rõ ràng hơn, rằng vị Vương trên đài cao trong miệng đám binh sĩ kia chính là Thiếu gia nhà bọn hắn.

Thế nhưng tại sao có thể như vậy chứ?

Bọn họ thực sự tiến vào nơi chứa cơ duyên rồi à?

Trong lòng tất cả mọi người đều nảy sinh hoài nghi, càng khiến cho bọn họ không hiểu được chính là, vì sao ba người đi vào đầu tiên lại trở thành Vương rồi?

Còn có những người còn lại đâu?

Những người đi vào sau đó đều chỉ nhìn thấy trong đội ngũ của mình.

Ca Từ và Thiệu Thanh cũng sững sờ, đột nhiên được nhiều người quỳ lạy như vậy, nhất là trong không khí nghiêm trang như thế này, hai người đều cảm thấy có chút hoảng hốt.

Chuyện này hoàn toàn vượt ra khỏi dự đoán của hai người.

Lục Thủy ngược lại bình tĩnh hơn rất nhiều, hắn cũng không có cảm giác gì nhiều, chỉ híp mắt lại nhìn về phía đám binh sĩ phía dưới.

Sau đó cũng không chú ý quá nhiều đến đó nữa, mà quay đầu nhìn về phía kiến trúc ở bên trên.

‘Thần Điện Anh Linh?’ Lục Thủy không quá ngạc nhiên nghĩ.

Cái ngoài kia là Triệu Hoán Trận, dù sao vốn cũng không phải là dùng để triệu hoán người sống.

Đánh giá theo tình huống hiện tại, ba người bọn hắn chính là vị Vương được triệu hoán đến đây trong miệng đám binh sĩ kia.

Vị Vương đã từng chết đi.

Nhưng chỉ có một vị hay có đến ba vị, thì hắn không biết.

Hai người Ca Từ cũng không ngốc, lập tức nhận ra được điểm máu chốt.

“Chúng ta không phải là bị cho rằng chính là vị Vương một lần nữa trở về kia đấy chứ? Các ngươi nhìn chỗ chúng ta vừa đi ra kia, đó chính là Thần Điện Anh Linh.

Nhìn thế nào cũng thấy là chỗ của người đã chết.” Thiều Thanh nhỏ giọng nói.

“Ừm, ta cũng thấy rồi, chỉ là chúng ta đóng vai thành vị Vương đội mồ quay lại như vậy, hắn là cần phải gánh vác trọng trách của một vị Vương thực sự.

Muốn đạt được cơ duyên nơi này, việc cần phải làm có lẽ chính là hoàn thành việc này.” Ca Từ nói.

Lục Thủy gật đầu, hắn cũng nghĩ như vậy.

Tình huống này, cứ như kiểu trở thành nhân vật chính trong tiểu thuyết xuyên không ấy.

Làm xong chuyện nên làm, đạt được mục đích nên đạt được, liền có thể nhận được cơ duyên.

“Các ngươi nói xem có mấy vị Vương?” Lục Thủy đột nhiên lên tiếng hỏi.

Vấn đề này khiến cho Ca Từ và Thiều Thanh đều sửng sốt, đúng vậy, trong tình huống bình thường, Vương hắn là chỉ có một vị.

Thế nhưng bọn hắn lại có tới tận ba người.

“Liệu có khả năng Tam Vương cùng tồn tại hay không nhỉ?” Ca Từ nói.

Lục Thủy lắc đầu, hấn không biết.

Hai người Ca Từ cũng không thể kết luận được điều gì.

“Bây giờ cứ quan sát trước xem chúng ta có phải thực sự được cho là Vương hay không đã, nhờ đâu chỉ là hiểu lầm, nếu cứ vội nhận vợ thì sẽ rất nguy hiểm.”

Thất thái cơ duyên cơ mà, không thể buông lỏng cảnh giác được.

Phán đoán cũng chỉ là phán đoán, trước hết cần phải đi tìm hiểu rõ hoàn cảnh đã.

Lục Thủy gật gật đầu.

‘Xem ra đám người dưới kia cũng không phải dạng người lỗ mãng, chỉ là nơi này... có chút kỳ quái.’

Lục Thủy thâm nghĩ trong lòng, từ lúc hấn nhìn thấy những binh sĩ kia, đã cảm thấy nơi này không được bình thường cho lắm.

‘Thua lỗ rồi, không nghĩ tới nơi này lại phức tạp như vậy, cũng không biết phải mất bao lâu mới có thể trở về.’ Lục Thủy thâm than trong lòng.

Lúc này, có một vị tướng quân đi tới trước mặt bọn hấn.

Vị tướng quân này quỳ một chân trên đất, hai tay dâng lên một trường kiếm phong cách cổ xưa, nói:

“Vương, đây là Lam Dạ Kiếm của ngài.”

Nhìn thấy thanh kiếm kia, Lục Thủy lập tức hiểu được, Vương ở đây chỉ có một.

Ba người họ đều có thể trở thành Vương, kiếm ở trong tay ai, người đó chính là Vương.

Lúc này, Lục Thủy nghe được giọng nói của Ca Từ:

“Su muội Thiều Thanh, đạo hữu Lưu Hỏa, xem ra Vương chỉ có một người, người nào có được Lam Dạ Kiếm, người đó chính là Vương.”

Lục Thủy đương nhiên hiểu rõ ý tứ của Ca Từ, Ca Từ là vì không muốn xảy ra tranh chấp, cho nên định thông qua việc

thương lượng mà quyết định ai sẽ làm Vương.

Mà người làm Vương, chính là người sẽ cầm quyền chủ đạo, sẽ có được cơ duyên lớn nhất.

Thiều Thanh im lặng, đợi Lục Thủy lên tiếng trước.

Khóe miệng Lục Thủy hơi nhếch lên (mang mặt nạ nên người khác không nhìn được, người khác không nhìn được thì cười một chút có làm sao?), bình tĩnh nói:

“Hai người tự quyết định là được, từ lúc bắt đầu chúng ta đã bàn luận vấn đề này rồi, ta chẳng qua chỉ là đến đây lẫn lộn, mong nhất được một chút cơ duyên, không gánh nổi chức trách lớn như vậy.”

Nghe thấy Lục Thủy nói như vậy, Ca Từ và Thiều Thanh nhẹ nhàng thở ra.

Đối phương có thể nghĩ được như vậy thì thật sự quá tốt rồi, chỉ sợ gặp phải loại người không nhìn rõ được tình thế còn cứ thích làm loạn.

Thiều Thanh lúc này mới lên tiếng:

“Vậy sư huynh làm đi, ta tin tưởng sư huynh có đủ năng lực.”

Ca Từ cũng không từ chối:

“Được rồi, nhưng nếu cảm thấy có vấn đề gì thì các người cứ nói ra, tuy là về phương diện tu luyện ta cũng có chút thiên phú, nhưng chuyện làm Vương này rõ ràng đã vượt ra khỏi phạm vi năng lực của ta.”

Ca Từ cũng tự biết năng lực của mình đến đâu, hiểu rõ bản thân nếu làm Vương có lẽ sẽ không được thỏa đáng lắm.

Cơ duyên này khả năng là lấy Vương làm trung tâm, địa vị càng cao, trách nhiệm sẽ càng lớn.

Sống chết thành bại, cũng chỉ là chuyện của một nước đi.

Sau đó Ca Từ đưa tay nhận lấy Lam Dạ Kiếm.

Trong nháy mắt khi hắn cầm Lam Dạ Kiếm lên, những binh sĩ dưới quảng trường lại đồng thanh nói lớn:

“Thề chết đi theo Vương.”

Nhóm người Kinh Hải phía dưới, không cần biết có nguyên ý hay không, cũng đều phải quỳ xuống đất, phải tuyên thệ.

Bọn hăn giờ đã hiểu rõ, mặc dù bọn hăn có thể nghĩ, nhưng có một số việc nhất định phải làm theo.

Nơi này là nơi cơ duyên diễn ra, mà muốn thu hoạch được cơ duyên, thì phải đi theo vị Vương vừa trở về kia, làm một số việc.

Bọn hăn tuy tự do, nhưng vẫn có giới hạn nhất định.

--

“Vương, Ngoại ma đã xuất hiện, một vài ngày nữa sẽ vây hãm Lam Dạ Quốc.” Ở trong phòng, tướng quân quỳ một chân trên đất, nói.

Nhóm người Lục Thủy đại khái đã hiểu rõ tình hình ở đây.

Nơi này là Lam Dạ Quốc, mà những người xâm lược từ bên ngoài tới được gọi là Ngoại ma, những người này không phải là loại Lam Dạ Quốc có thể chống cự được.

Vì có thể sống sót, người nơi này đã thành lập Thần Điện Anh Linh, mong muốn triệu hoán vị Vương đã chết đi kia trở về.

Mà thời gian triệu hoán chính là lúc trước ngày khai chiến một ngày.

Nói cách khác, ngày mai sẽ nhất định phải đánh nhau với Ngoại ma.

“Ta đã biết, đi chuẩn bị đi, chúng ta sẽ tới thảo luận về tình huống ngày mai với bên dưới.” Ca Từ nói với tướng quân.

Chờ tướng quân ra ngoài xong, Ca Từ hướng về phía Lục Thủy, nói:

“Đạo hữu, ngày mai người ở lại trong thành đi, ta đã nhìn qua hoàn cảnh ở đây rồi, binh sĩ nơi này thực lực đều mạnh hơn người.

Có thực lực như vậy, nhưng vẫn muốn đi triệu hoán vị Vương đã tử trận kia, bản thân chuyện này đã nói rõ một vấn đề, Ngoại ma rất mạnh.

Như vậy, đạo hữu ra ngoài sẽ rất dễ gặp nguy hiểm.

Lấy thực lực của chúng sẽ rất khó bảo vệ người tốt được.”

Lục Thủy gật đầu, hẳn đương nhiên cũng biết, những binh lính này không có một người nào là người bình thường.

Thấp nhất thì cũng là tam giai.

Cao nhất chính là hơn cả lục giai.

Ví dụ như tướng quân kia chẳng hạn.

Đây cũng không phải là một quốc gia bình thường.

Nhưng Lam Dạ Quốc, hẳn chưa từng nghe nói qua cái tên này.

“Ta hiểu rồi.” Lục Thủy đáp.

Ca Từ và Thiệu Thanh đều cảm thấy thật may mắn khi nhất được một người hiểu chuyện như vậy.

--

Sau đó Lục Thủy cũng không tiếp tục ở lại đây nữa, hẳn muốn ra ngoài xem xét một chút.

Đối với chuyện chiến sự ngày mai, hẳn cũng không có hứng thú gì, dù sao hẳn cũng không tham gia vào.

‘Đi đến quân doanh nhìn một chút vậy.’ Lục Thủy nghĩ.

Người trong quân doanh đối với chuyện Lục Thủy đến, cũng không có bất kì hành động nghênh đón đặc biệt nào.

Chỉ là khi Lục Thủy đi qua, nhưng binh lính ở đây sẽ cúi đầu thể hiện sự cung kính.

Nói cách khác, hẳn dù hiện tại không phải là Vương, nhưng vẫn có một thân phận đặc biệt.

“Binh sĩ khu vực này có gì đặc biệt không?” Lục Thủy đi trên đường, nhìn những binh sĩ đang tập hợp lại theo tốp năm tốp ba chung quanh, thuận miệng hỏi.

Đi bên cạnh hắn là một binh sĩ trẻ tuổi, dẫn đường cho hắn.

“Nơi này là bên ngoài quân doanh, trưng dụng binh sĩ tạm thời.

Thực lực cũng không tệ, đại bộ phận binh lính ở đây đều là tự do tác chiến.”

Lục Thủy gật đầu, không nói gì thêm.

Hắn gần như đã đi khắp bên ngoài quân doanh, rất nhiều người từ bên ngoài tới nhìn thấy hắn, cũng có không ít người muốn tìm hắn nói chuyện, nhưng lại hoàn toàn không có cách nào tới gần hắn.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 122: Ngài Không Phải Chính Là Vương Sao?

Trong doanh địa có rất nhiều người nhìn thấy Lục Thủy đi qua.

Từng người từng người đều không tự chủ được mà nhíu mày lại.

‘Không thích hợp.’ Tiêu Vũ nhìn Lục Thủy đi qua, bình tĩnh nói.

Kiểm Khởi cũng nhìn thấy Lục Thủy đi qua, lại đưa mắt nhìn bốn phía, suy nghĩ:

“Rất kỳ quái, có vấn đề.”

Kinh Hải và Y Song cũng nhíu mày, nói:

“Thật quái lạ, xung quanh chỗ chúng ta rõ ràng có vấn đề.”

Sau khi Lục Thủy đi qua xong, gần như tất cả mọi người đã nhận ra vấn đề ở đâu.

Tất cả bọn hắn lúc đó đều muốn đi đến nói chuyện với Lục Thủy, thế nhưng, lại đều gặp phải một vấn đề giống nhau.

Không thể tới gần.

Rõ ràng là gần như vậy, nhưng lại không thể tiếp xúc.

Dù cho có tới gần được, thì cũng không có cách nào giao tiếp.

“Thiếu gia đang cố ý nhắc nhở chúng ta sao?” Chân Võ hỏi.

Người hắn hỏi đương nhiên là Chân Linh.

Chân Linh nhìn bốn phía, nói:

“Người có cảm thấy những người xung quanh có vấn đề hay không?”

Chân Võ nhìn bốn phía một chút, cuối cùng hơi kinh ngạc nói:

“Thật ra tất cả những người kia đều ở chỗ này, chỉ là chúng ta không thể nhìn thấy bọn họ, cũng không thể giao tiếp với bọn họ có phải hay không?”

Ở một bên khác, Kiếm Khởi nhíu mày:

“Không đúng, không phải không nhìn thấy bọn họ, mà là bọn họ tuy ở đây, nhưng không dùng thân thể của mình.”

“Nghĩa là chúng ta thật ra đang sống ở trong thân thể của người khác?” Kinh Hải nhìn Y Song, kinh ngạc nói.

“Có lẽ là vậy! Hơn nữa, cơ duyên này mở ra, nhìn như hoàn chỉnh, nhưng thật ra đã bị chia ra thành nhiều phần nhỏ. Cho nên tất cả chúng ta đều chỉ có thể nhìn thấy đồng đội của mình mà thôi.” Y Song nói.

Rất nhiều người cũng đã tự hiểu ra được tình cảnh của bản thân hiện tại, nhưng lại không ai biết vì sao lại như vậy.

Càng không biết cô ảnh lão nhân đang có mưu đồ gì.

“Ừm, vòng xoáy cơ duyên mà chúng ta đi vào là từ nhiều cái nhỏ hơn hợp lại, trở thành một chỉnh thể, còn về phần những đội ngũ khác nhau không thể giao lưu, thì có lẽ là do quy tắc vốn có.

Cô ảnh lão nhân cũng đã nói qua, Tiên Sơn cơ duyên có quy tắc của nó, lão sẽ không vi phạm.

Ba người một cơ duyên, đây chính là quy tắc vốn có.

Thật ra có lẽ vẫn có biện pháp giao tiếp với nhau, chỉ là cũng không có ý nghĩa gì lắm.” Nhiếp Hạo như có điều suy nghĩ, đây chính là người đã bán tin tức cho Lục Thủy lúc ở trên thuyền.

Ngừng một chút, hấn lại như nhớ ra chuyện gì, có chút bối rối:

“Nhắc mới nhớ, Lục Thiếu gia rốt cuộc là vị nào? Tin tức nói hấn cũng tới hải vực Không Minh mà. Vốn cho rằng sau khi đến đây, người được ủy thác kia của ta sẽ có thể nhanh

chóng tra ra được Lục Thiếu gia là ai, đáng tiếc vừa đến nơi cái là tín hiệu cũng mất luôn.

Hiện tại cũng chỉ có thể đoán.

Lạc Phong cũng không biết có chuyện gì xảy ra, đã bảo là đi cùng rồi, còn cứ từ chối này nọ.

Nếu có hẳn ở đây thì đã có thể sớm điều tra được tướng mạo Lục Thủy rồi.”

--

Lục Thủy đi qua doanh địa, hẳn nhìn như chỉ thấy được một vài binh lính bình thường ở đó, bề ngoài cũng giống như là thật sự chỉ đi tham quan.

Thu hồi ánh mắt xong, Lục Thủy quay đầu nhìn sang vị binh sĩ trẻ tuổi bên cạnh, nói:

“Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười tám.” Người kia trả lời.

Lục Thủy gật đầu, hẳn vượt lên phía trước vài bước, vừa đi vừa hỏi:

“Lúc tham gia quân đội, có từng nghĩ tới chuyện sẽ tử trận hay không?”

Nghe Lục Thủy hỏi, người lính trẻ tuổi nghiêm chỉnh đáp:

“Vì Vương chiến đấu, vì quốc gia chiến đấu.”

“Vậy, ngươi có sợ chết không?” Lục Thủy hỏi.

Người lính trẻ tuổi cúi đầu, nhưng rất nhanh đã ngẩng lên, nói:

“Sợ, nhưng không rụt rè trước trận chiến.”

Lục Thủy trầm mặc một lát, hẳn vẫn tiếp tục đi, chỉ là thả chậm tốc độ lại một chút.

“Trong nhà còn người thân nào không?”

“Còn một cô em gái đáng yêu, một đứa em trai tinh nghịch.”

“Bao nhiêu tuổi?”

“Em gái 6 tuổi, em trai 8 tuổi.”

“Cha mẹ thì sao?”

“Đã tử trận.”

Lục Thủy không hỏi thêm gì nữa.

Hắn nhìn trời một chút, vậy mà đã tối rồi.

Sau đó Lục Thủy đi ra khỏi quân doanh.

Với hắn mà nói, những thứ nên nhìn, đã nhìn cả.

Những điều muốn biết, cũng đã biết được một chút.

Lúc rời đi, Lục Thủy quay đầu lại một chút, nhìn về phía người lính trẻ tuổi, hỏi:

“Ngươi tên gì?”

“Cha mẹ gọi ta là A Nguu.” Người lính trẻ tuổi trả lời.

Lục Thủy gật gật đầu, sau đó quay người rời đi, thuận miệng nói:

“Ngày mai sẽ phải khai chiến, chúc các ngươi may mắn.”

A Nguu ở phía sau cung kính cúi đầu.

--

Sáng sớm hôm sau.

Tiếng kèn vang lên ở quảng trường.

Đại quân tập kết, chờ lệnh xuất phát.

“Ngoại ma đã tới, không thể không chiến, việc này liên quan đến chuyện sinh tử tồn vong của Lam Dạ Quốc, trận chiến này Lam Dạ Quốc chúng ta nhất định phải chiến thắng.”

“Chiến, chiến, chiến.”

“Vi Vương mà chiến, vì Lam Dạ mà chiến.”

“Xuất phát.” Ca Từ tay cầm Lam Dạ Kiếm, phóng lên trời.

Một nửa quân đội theo Ca Từ, xuất phát từ trên cao.

Một nửa còn lại do Thiều Thanh dẫn đầu, xuất phát trên mặt đất.

Chỉ trong chốc lát, trên quảng trường đã không còn một ai.

Lục Thủy đứng ở trên tường thành, quan sát tất cả.

Hắn nhìn về phương hướng những người này đang đi đến, ở nơi đó, trên bầu trời, xuất hiện một bóng đen khổng lồ.

Đó chính là Ngoại Ma.

Lục Thủy không biết đó là cái gì, nhưng nhìn thế nào cũng thấy không dễ đối phó.

Sau đó, Lục Thủy quay người đi về phía khu sinh hoạt.

Đối với việc Lục Thủy không hạ thủ, những người tham dự cơ duyên kia đều cảm thấy hơi bất ngờ, nhưng cũng có không ít người có thể nghĩ thông suốt nguyên nhân.

Cơ duyên này là do ba người Ca Từ mở ra, mà có thêm một nhị giai ở trong nhóm có thể giảm bớt độ khó, cho nên bảo hộ mạng sống cho nhị giai là một chuyện quan trọng.

Nhưng cũng có người hoàn toàn không thể hiểu được nguyên do.

Ví dụ như mấy người đã biết rõ thực lực của Lưu Hỏa, Kinh Hải và Kiếm Khởi.

Ngay chính Chân Võ Chân Linh cũng không hiểu.

Nhưng Thiếu gia bọn hắn không đi mạo hiểm tính mạng cũng là một chuyện tốt.

Đây là nếu như Thiếu gia thật sự không ra tay.

“Người cảm thấy Thiếu gia thật sự sẽ ngồi yên đợi mọi chuyện kết thúc sao?” Chân Linh hỏi.

Chân Võ lắc đầu:

“Kể cả Thiếu gia có chính miệng nói ra, ta cũng không tin.”

Lục Thủy dù nói là không có việc gì, nhưng đối với người khác thì lại chính là chuyện đại sự kinh thiên động địa.

Nhưng Chân Võ Chân Linh cũng không thể ở lại, bọn hấn không có quyền được lựa chọn.

--

Lục Thủy đi về phía khu sinh hoạt.

Đây là chỗ ở của dân thường ở Lam Dạ quốc.

Thật ra suy nghĩ của hấn không giống với những người kia, hấn cảm thấy độ khó của nơi này đã cố định rồi, không cần biết cấp bậc bọn họ cao hay thấp, cũng không cần biết có thể có người nào chết hay không.

Độ khó vẫn sẽ không thay đổi.

Rất nhanh sau đó, Lục Thủy đã đi đến trên một con phố bình thường.

Hấn phát hiện trên đường phố gần như không có người nào, có lẽ là bởi vì vẫn đang là sáng sớm.

Sau đó Lục Thủy trông thấy ở cuối ngã tư đường có một ngôi miếu cổ, phong cách vô cùng kỳ lạ.

Hấn cất bước đi về phía ngôi miếu.

Chỉ là chưa đi được mấy bước, đã bị một cô bé ngăn ở phía trước.

Lục Thủy cúi đầu nhìn, làn da đứa bé này ngăm đen, mặc một chiếc áo vải thô, không đáng yêu, cũng không dễ nhìn.

Cô bé tự nhiên cũng đang nhìn Lục Thủy.

Nhưng mà nó chỉ nhìn một chút, sau đó đưa tay ra, trong tay có một đồ vật.

Là một cục gì đó màu đen.

“Cho ngài ăn.”

Lục Thủy ngạc nhiên, hấn cầm lấy thứ đồ ăn không biết tên kia, hỏi:

“Đây là cái gì?”

“Khoai lang.” Cô bé nói.

“Nướng?”

“Luộc.”

Lục Thủy cảm thấy có chút bất lực, khoai lang luộc sao lại có màu đen?

Sau đó Lục Thủy nhìn cô bé kia, lại nói:

“Sao lại cho ta ăn?”

“Bởi vì ngài là Vương, mẹ vẫn luôn nói làm Vương rất vất vả, không vì chúng ta đi đánh trận thì cũng là vì chúng ta mà tìm đất lập thân, cho nên ai đói bụng cũng được, nhưng riêng Vương thì không thể.” Cô bé nói.

Lục Thủy tò mò hỏi:

“Tìm đất lập thân là thế nào?”

“Không biết, mẹ ta nói như vậy.” Cô bé nói.

“Vậy Vương người nói đang ở đâu?”

“Không phải chính là ngài sao? À, đúng rồi, mẹ ta nói Vương sẽ không trở về được nữa, trước đây vài ngày Ngưu ca lại nói Quốc sư muốn mời Vương trở về.

“Vương, có phải hồi trước ngài bị lạc đường hay không?”

“Ngưu ca? Ca ca của người gọi là A Ngưu?”

“Đúng vậy đúng vậy, Ngưu ca rất là lợi hại đó.” Cô bé hưng phấn nói, nhưng ngay sau đó giọng nói lại có chút mất mát:

“Ngưu ca nói phải đi đánh trận, đi đã một hai ngày, không biết bao giờ mới có thể trở về.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 123: Toàn Quân Bị Diệt

Lục Thủy nhìn tiểu nữ hài, trầm mặc một lát.

“Cha mẹ ngươi đâu?”

“Ngưu ca nói cha và mẹ không trở về, nhưng Ngưu ca nói hẳn khẳng định sẽ trở về. Ngưu ca nói hẳn muốn nuôi ta lớn, sau đó nhìn ta lấy chồng.” Tiểu nữ hài vui vẻ nói.

Mặc dù nàng không biết cái gì là lấy chồng, nhưng cũng không ngăn được nàng vui vẻ.

“Như thế sao.” Lục Thủy nhỏ giọng đáp lời.

“Đúng thế đúng thế, Ngưu ca đã nói ra thì chắc chắn sẽ làm được, Ngưu ca rất thương ta.” Tiểu nữ hài nói.

Lục Thủy không tiếp tục đáp lại.

Hắn nhìn khoai lang mà tiểu nữ hài đưa cho, nói:

“Ngươi muốn ăn không?”

Tiểu nữ hài vụng trộm nuốt một ngụm nước bọt, trả lời,

“Ta không đói bụng, cho Vương ăn.”

Lục Thủy không kiên trì nữa, hắn đưa khoai lang vào trong miệng rồi nhẹ nhàng cắn một miếng, sau đó nhai nuốt.

“Ăn ngon không?” Tiểu nữ hài hiếu kỳ hỏi.

“Có chút đắng.” Lục Thủy trả lời.

Hương vị rất bình thường, không kém cạnh đồ ăn mẹ hắn làm.

Nghĩ như vậy, Lục Thủy ném hết phần khoai lang còn lại vào trong miệng.

Phần khoai lang này cực kỳ nhỏ.

“Ta nhớ là ăn ngon lắm.” Tiểu nữ hài nhỏ giọng nói thào.

Sau khi ăn xong, Lục Thủy đi về phía miếu cổ.

Nhưng khi đi được nửa đường, lại có một số đứa trẻ xuất hiện ở phía trước.

Bọn hắn nhìn Lục Thủy, bộ dạng có chút khiếp đảm.

Nhưng vẫn lầy dững khi đi đến trước mặt Lục Thủy, sau đó đưa khoai lang trong tay ra, nói:

“Vương, cho ngài ăn.”

Lục Thủy không hiểu, tại sao đều là trẻ con?

Sau đó Lục Thủy nhận lấy khoai lang của tiểu nam hài, hỏi:

“Vì sao đều là khoai lang?”

Tiểu nam hài nhỏ giọng nói:

“Của ta là bánh mì.”

Lục Thủy: “..., các người không ăn sao?”

“Chúng ta không đói bụng.” Những đứa bé kia cùng nói.

Lục Thủy không nói thêm gì nữa, tất cả đồ ăn trên đường đi hắn đều ăn.

Sau đó đi vào miếu cổ.

Nhưng vừa mới đi vào, lại nghe thấy mấy đứa trẻ bên ngoài đang nghiên cứu việc làm sao để giải quyết vấn đề đói bụng.

“Chúng ta vẽ một cái bánh rồi ăn đi.”

“Ta muốn ăn gà nướng.”

“Đúng vậy đúng vậy, ta cũng muốn ăn gà nướng.”

“Vậy thì ăn gà nướng, nhưng ai sẽ vẽ?”

Trầm mặc một lát, bọn chúng đều cảm thấy làm người không nên quá tham lam.

“Hay là chúng ta ăn bánh đi.”

Lục Thủy mỉm cười, cũng không thèm để ý, tiếp tục đi về phía trong miếu.

Sau khi tiến vào liền nhìn thấy một hành lang dài dằng dặc.

Xung quanh hành lang có một số tảng đá phát sáng, những tảng đá này rất bình thường, cũng chỉ có thể phát sáng mà thôi.

Sau đó Lục Thủy đi tới nơi sâu nhất. Ở bên trong này, Lục Thủy không hề thấy được vật gì đặc biệt.

Thứ đáng chú ý duy nhất, chỉ có mấy bức họa.

Lục Thủy đi đến trước bức bức họa thứ nhất.

Nội dung trên bức họa là rất nhiều người đang đào bới một ngọn núi, dường như đang xây dựng thứ gì đó.

Từ vị trí để xem, chắc hẳn bọn họ đang xây dựng Thần Điện Anh Linh.

“Ghi chép lịch sử thời kỳ đó sao? Nhưng vì sao lại không ghi chép thời gian trước đó nữa?”

Thời gian trước đó chắc chắn sẽ có quan hệ với Vương của bọn họ.

Thế thì càng có giá trị ghi chép hơn?

Lục Thủy không để ý nữa.

Hắn tiếp tục nhìn bức tiếp theo.

Bức bức họa thứ hai là một cái tế đàn, một số người vây quanh tế đàn đã được thắp sáng, phảng phất đang gọi thứ gì đó về.

Lục Thủy không để ý bức thứ hai, trực tiếp đi về phía bức thứ ba.

Bức thứ ba hắn từng thấy qua, vô số binh sĩ đứng trên quảng trường nhìn về phía đài cao, phảng phất đang chờ đợi cái gì đó.

Lục Thủy đi về phía bức thứ tư.

Nội dung bức thứ tư là tất cả binh sĩ quay đầu rời đi, trên đài cao đã không có một ai.

Lục Thủy suy tư, hắn không nói tiếng nào, tiếp tục đi đến bức thứ năm.

Bức bức họa thứ năm rất đơn giản.

Vô số binh sĩ đang chiến đấu với quái vật không thể khắc họa rõ ràng ở trong một sơn cốc, bọn họ còn cách rất xa bóng đen to lớn kia.

Trong bức họa này, bọn họ đánh chết vô số quái vật.

Gần như có ưu thế nghiền ép.

Cùng lúc đó, đám người Ca Tù cũng đã đi tới sơn cốc.

Nơi này có vô số quái vật, bọn chúng gần như không thể nào hình dung nổi.

Không phải Linh thú, không phải yêu vật, cũng không phải cô ảnh.

Mà là những thứ không có thân thể cố định.

“Đây chính là Ngoại ma?” Ca Tù cau mày.

“Vương, nhất định phải xua tan đám Ngoại ma này, bọn chúng có năng lực đồng hóa, mọi người không chịu nổi sự đồng hóa của bọn chúng, vì thế rất có khả năng bị đồng hóa ra quái vật như vậy.” Tướng quân nói với Ca Tù.

Ca Tù gật đầu, sau đó nói:

“Nếu đội bộ đội phía sau đến rồi động thủ, có khả năng hoàn thành không?”

Thời gian là tất cả, Ca Tù phát hiện đám Ngoại ma này nhất định phải giải quyết trong thời gian ngắn, càng kéo dài càng nguy hiểm.

Nếu như có thể, hẳn muốn trực đảo Hoàng Long.

Tướng quân suy nghĩ một chút, gật đầu nói:

“Có thể, nhưng phải chờ thuộc hạ đánh xong một đòn, như vậy sẽ giảm bớt gánh nặng cho bộ đội phía sau, từ đó có thể đuổi kịp hành động của ta.”

Ca Tù gật đầu:

“Việc này không nên chậm trễ.”

Sau khi Hậu Tướng quân đánh xuống một đòn, toàn bộ sơn cốc nổ tung, sức mạnh cường đại gây ra tổn thương trí mạng

cho Ngoại ma.

Sau một đòn này, bọn hấn ngay lập tức chạy thẳng về một hướng.

Phía dưới là sông dài, nơi đó có chút khó khăn.

Lúc này đám Thiều Thanh đã đuổi tới:

“Toàn quân quét sạch.”

Giờ phút này, đại quân chém giết với Ngoại ma đang bị thương.

Mấy người Tiêu Vũ tất nhiên không hề lưu thủ, chuyện này chính là công tích với bọn họ, giết càng nhiều thì cơ duyên lấy được sẽ càng tốt.

Rất nhanh bọn họ đã chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, nghiền ép tất cả Ngoại ma.

Nhưng sắc mặt Thiều Thanh không hề có chút lạc quan nào.

Chiến lược của Lam Dạ Quốc rất mạnh, mạnh đến mức không còn gì để nói.

Từ trận chiến mở màn này, có Vương hay không có Vương cũng đều như nhau.

Thế nhưng bọn họ vẫn triệu hoán Vương, Lam Dạ Quốc triệu hoán Vương đã qua đời, tuyệt đối không phải là vì để Vương dẫn bọn họ nghiền ép Ngoại ma.

“Su huynh lo lắng là đúng, Vương không nhất định có tác dụng chỉ huy, chắc sẽ có tác dụng quan trọng hơn. Nhưng sẽ là gì chứ?”

Tối hôm qua bọn họ thảo luận qua, nhưng không hề tìm thấy manh mối.

Lúc này Lục Thủy nhìn về phía bức bích họa thứ sáu.

Lần này hấn nhìn thấy đại quân của Lam Dạ Quốc giết tới bờ sông, trong sông có vô số Ngoại ma, nước sông tựa như là do đám Ngoại ma này tạo thành.

Nhưng binh sĩ Lam Dạ Quốc quá dũng mãnh, lấy thương đối thương, gần như đập phá Ngoại ma trong sông.

“Bọn họ hình như rất gấp gáp, chắc hẳn Ngoại ma quá cường đại làm cho bọn họ không thể chậm trễ nổi.”

Lục Thủy nhìn bích họa, bình tĩnh nói.

Lúc này đã đến gần bóng đen thêm không ít, chắc đã sắp đến rồi.

Cùng lúc đó, Ca Tù cầm Lam Dạ Kiếm trong tay, xông phá vòng vây trong sông.

Bởi vì có sự tồn tại của Ca Tù, binh sĩ Lam Dạ Quốc không hề sợ hãi, quét ngang dòng sông với tốc độ cực nhanh.

Lúc này đám người Thiều Thanh cũng đã đuổi tới.

Phía dưới chính là hiểm địa, cách vùng đất khởi nguyên Ngoại ma rất gần.

Ca Tù nhìn về phía vùng đất khởi nguyên Ngoại ma, có loại cảm giác nói không ra lời, nhưng vì quá xa nên không thể thấy rõ.

“Hy vọng là do ta quá lo lắng.”

Quá thuận lợi.

Phảng phất đối phương hoàn toàn không đủ để đánh.

Chuyện này không bình thường.

Hắn rất muốn quy công cho sự chỉ huy của chính mình, nhưng rõ ràng không phải vậy.

“Mọi người, ta có dự cảm xấu, xin hãy duy trì sự cảnh giác tối đa.”

Lục Thủy đi đến bức bích họa thứ bảy.

“Ồ?”

Lục Thủy hơi kinh ngạc, bởi vì bức bích họa thứ bảy đã nứt ra, mà phía trên lại còn trống rỗng.

Sau đó hẳn đi tới bức bích họa thứ tám.

Nội dung bức bích họa thứ tám rất đơn giản.

Phía trên vách núi, tất cả binh sĩ của Lam Dạ Quốc bỏ mình, không còn một người sống sót.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 124: Luân Hồi Mới

Lục Thủy nhìn bức bích họa thứ tám, trầm mặc.

Những thi thể được khắc trên bức bích họa kia đều rất quái dị, trông đều vắn vẹo.

Lục Thủy đưa tay chạm vào thi thể trên bức bích họa kia, từng thi thể một đều lộ ra vẻ sợ hãi không kiềm chế được.

‘Những người này, bọn họ đã nhìn thấy cái gì?’

Lục Thủy hiện tại không biết, nhưng hẳn đã biết đại khái người lưu lại bích họa này là ai.

Cũng đã biết được đại khái dụng ý của việc bọn hắn được triệu hoán tới đây.

Sau đó, Lục Thủy đi tiếp về phía bức bích họa thứ chín.

Bức họa này giống với bức họa thứ bảy, đã bị nứt ra, hoàn toàn trống rỗng.

‘Có cảnh tượng ngày hôm qua, mang ý nghĩa bức thứ chín đã xuất hiện cơ hội xoay chuyển, đáng tiếc là bích họa không thể chịu nổi cơ hội xoay chuyển này.’

Có nhiều thứ không thể được khắc ghi lại.

Hoặc là nói không thể được phạm vật ghi chép lại.

Mặc dù bức bích họa kia cũng được, nhưng dù sao cũng quá bình thường, người vẽ cũng không đủ đặc thù.

Lục Thủy đi tiếp tới bức bích họa thứ mười.

Tầm bích họa này ngược lại lại nằm trong dự đoán của hắn,

Bức thứ mười trông rất giống với bức thứ ba, gần như là y như đúc.

Cùng một quang trường đó, vẫn những binh sĩ như vậy, điểm khác biệt duy nhất chính là, phía trên đài cao có ba người đang đứng, và những binh sĩ vốn đang đứng thẳng thì biến thành tư thế quỳ một chân trên đất.

Lục Thủy không nói gì, cũng không có quá nhiều suy nghĩ.

Hắn tiếp tục đi, phát hiện bức tiếp theo đã là bức cuối cùng rồi.

Mà nội dung của bức thứ mười một này khiến cho Lục Thủy có chút bất ngờ.

Trên tấm hình chỉ có một lão già, lão già này đang quỳ gối, hướng về phía Lục Thủy, bái phục dưới đất.

Như là đang khẩn cầu cái gì.

Lục Thủy nhìn thêm một hồi, sau đó quay người rời đi.

Trên bức bích họa, lão già vẫn đang quỳ.

--

Phía trên dãy núi.

Đám người Ca Từ đã xuất hiện ở đây, bọn hắn phát hiện bóng đen kia cách chỗ này không xa, chỉ cần thông qua cái dãy núi là có thể tới gần bóng đen.

Bóng đen kia chính là nguyên địa Ngoại Ma, chỉ cần đánh tan được nguyên địa Ngoại Ma, Lam Dạ quốc sẽ có thể tiếp tục tồn tại.

Bởi vì sự tồn tại của ngoại ma, ở Lam Dạ quốc, chưa nói đến có chỗ an toàn để sinh sống hay không, ngay cả khu vực để trồng trọt giờ đây cũng chỉ còn lác đác vài cái.

Nếu như tình trạng này tiếp tục kéo dài, thì bọn họ không chết đói cũng sẽ trở thành quái vật.

Hy vọng duy nhất của Lam Dạ quốc, chính là giành được chiến thắng trong chiến dịch này, tiêu diệt ngoại ma.

Dù cho có thể thảm đến cỡ nào, dù có phải đánh đổi sinh mạng, bọn họ cũng đều phải tranh thủ từng chút cơ hội một mà giành thắng lợi.

Ca Từ nhìn bóng đen phía trước, nói:

“Lạc Tướng quân, người mang theo một vài cường giả đi qua đánh tan nguyên địa Ngoại Ma, chúng ta ở đây thanh trừ

những chương ngoại ngoại này, như vậy người cảm thấy có khả thi hay không?”

Trên lý thuyết mà nói, phương án này là thích hợp nhất.

Mục đích cuối cùng của bọn hắn chính là nguyên địa Ngoại Ma, mà chỉ cần chiến lực mạnh nhất có thể đi qua, thì tất cả những việc khác đều có thể ổn thỏa được.

Những ngoại ma ở đây, bọn hắn chắc chắn có thể chống cự được.

Chưa nói đến chiến thắng, miễn là không bị đánh tan là được.

Chờ Lạc Tướng quân đánh tan nguyên địa Ngoại Ma xong, thì sẽ là đại hoạch toàn thắng.

Lạc Tướng quân gật đầu:

“Có thể thử.”

Sau đó Lạc Tướng quân mang theo người, chuẩn bị bay qua dãy núi.

Ca Từ thì ở một bên chỉ huy tất cả mọi người công kích dãy núi.

Phía dưới dãy núi là một vùng tăm tối, bọn họ biết đây là căn cứ của ngoại ma.

Hắc ám cùng cấp ngoại ma.

“Yểm hộ Lạc Tướng quân.”

Lúc này, tất cả mọi người đều hướng về phía dưới dãy núi mà công kích.

Lạc Tướng quân mang theo những người có thực lực mạnh nhất, phóng về phía đối bên kia dãy núi.

Ngay lúc đám người Tướng quân sắp tiến vào dãy núi, ngoại ma bỗng nhiên phi âm âm xuống dưới như thác nước.

Vô số ngoại ma từ trên trời giáng xuống, trực tiếp ngăn cản đường đi của đám người Lạc Tướng quân.

Mà phía dưới dãy núi đồng thời cũng có vô số ngoại ma phóng ra.

Ca Từ đã không cần tiếp tục chỉ huy nữa, tất cả mọi người hiện tại đều vì Lạc Tướng quân mà mở đường.

Cũng có không ít người phóng về phía nhóm người Lạc Tướng quân để thanh trừ chướng ngại vật trên đường cho họ.

Cả hai bên đều thương đố kỵ thương, vong đố kỵ vong.

Bọn họ chỉ hy vọng có thể kéo nhiều thêm mấy cái đệm lưng.

Làm đến vô cùng nhàn nhuyến.

Dưới sự trợ giúp của tất cả mọi người, đại quân của Lam Dạ cuối cùng cũng mở được cho nhóm người Lạc Tướng quân một lỗ hồng.

Trong nháy mắt khi lỗ hồng này xuất hiện, nhóm người Lạc Tướng quân không chút do dự, lập tức lao thẳng qua.

Rất nhanh sau đó bọn hắn đã đi qua được một nửa dãy núi, nhưng ngay khi sắp vượt qua được dãy núi thì lại bất chợt dừng lại.

Bên phía Ca Từ vốn đang vui mừng, khoảnh khắc này cũng đều sững sờ.

Chuyện ngoài ý muốn, rốt cục vẫn xảy ra.

Tất cả những người còn lại đều nhìn thấy nhóm người Lạc Tướng quân đột nhiên dừng lại giống như bị cái gì đó ngăn ở phía trước, lúc này nhóm người Lạc Tướng quân vẫn đang cố gắng tiến lên phía trước.

Nhưng một lúc sau vẫn không tiến thêm được chút nào.

Àm.

Một tiếng động lớn vang lên.

Nhóm người Lạc Tướng quân trực tiếp bị bắn ngược trở về.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, không dám tin vào mắt mình.

Ca Tù và Thiều Thanh lập tức đi đến bên Lạc Tướng quân:

“Lạc Tướng quân? Người không sao chứ?”

Thần sắc Lạc Tướng quân có chút khó coi, giọng nói hơi run run:

“Vương, có cái gì đó đã ngăn chúng ta lại, chúng ta không có cách nào tiến lên thêm được.”

Loại chuyện này tất cả mọi người đều chưa từng nghĩ tới, Ca Tù cũng không có cách nào, hắn chỉ có thể nói:

“Vậy trước tiên đi diệt ngoại ma ở nơi này đi.”

Đây là biện pháp duy nhất.

Những người khác đương nhiên cũng gật đầu đồng tình.

Mấy người Kinh Hải cũng đang ở nơi này đánh giết ngoại ma, khi Lạc Tướng quân bị bắn ngược trở về, bọn hắn cũng bị đả kích không nhỏ.

Quả nhiên, cơ duyên lớn như vậy chắc chắn sẽ không đơn giản.

Trước đó tất cả đều quá đơn giản.

Chẳng có một chút khó khăn nào.

Như vậy cứ luôn có cảm giác không bình thường.

Sau đó bọn hắn lại tiếp tục thanh trừ ngoại ma ở dãy núi.

Nhưng còn chưa kịp ổn định lại tinh thần, đám ngoại ma lại đột nhiên bắt đầu trở nên mạnh động, trở nên điên cuồng.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Nhiều người đều hoang mang không hiểu.

Nhưng rất nhanh sau đó liền có binh sĩ kêu lên:

“Ngoại ma, nguyên địa Ngoại Ma đang đến đây.”

Nghe được câu này, tất cả mọi người đều sửng sò, ngay sau đó ngẩng đầu nhìn lên không trung, phát hiện bóng đen kia thật sự đang đi về phía bọn họ.

Mà theo sự di chuyển của nó, ngoại ma càng trở nên mạnh, càng trở nên điên cuồng.

Cái này cũng chưa tính là vấn đề gì lớn, quan trọng là bọn họ cảm nhận được một cỗ áp bách quái dị đánh tới.

Như thể bầu trời sắp sụp đổ trước mặt bọn họ vậy.

Một loại cảm giác bất lực bắt đầu lan tràn trong lòng.

Ca Từ kinh hãi không thôi, quả nhiên, mọi chuyện sẽ không dễ dàng như vậy.

Nhưng trong tay hắn là Lam Dạ kiếm, ở nơi này, hắn chính là Vương, tuyệt đối không thể lùi bước được.

Sau đó Ca Từ huy động Lam Dạ kiếm:

“Ngẩng đầu, lấy hết dũng khí, can đảm của các ngươi ra đi, chúng ta đến đây vốn là vì nguyên địa Ngoại Ma, hiện tại nó tự mình đưa tới như vậy, chính là cơ hội cho chúng ta.

Giết chết ngoại ma, đánh tan nguyên địa, vì Lam Dạ quốc chiến đấu.”

Từng binh sĩ một ngẩng đầu lên, bọn hắn gắt gao nhìn chăm chăm Nguyên địa Ngoại Ma phía trước, trầm giọng đồng thanh nói:

“Vì Vương chiến đấu, vì Lam Dạ chiến đấu.”

Lời nói của Ca Từ giúp tất cả mọi người lấy lại tinh thần, cảm giác sợ hãi dần dần bị lấn áp, sát ý dâng lên, bắn ra tứ phía.

Lúc này, Ca Từ rồi cuộc cũng biết được tác dụng của mình là gì.

Hắn tới đây không phải là để giết địch, mà là để làm trụ cột tinh thần.

Ca Từ sau khi hiểu rõ được điều này, liền truyền âm cho Thiệu Thanh:

“Su muội, hãy tự bảo vệ tốt chính mình, không được để bản thân xảy ra chuyện gì.

Nếu như ta ngã xuống, thì hãy lập tức đến đây nắm chặt Lam Dạ kiếm.

Khi đó, người sẽ trở thành Lam Dạ Vương, chính là nơi ký thác tinh thần của tất cả những binh sĩ ở đây.

Ai cũng có thể chết, duy chỉ có Vương nhất định phải sống sót cho đến cùng.”

Thiền Thanh hơi sững sốt, lập tức gật đầu.

Nhưng bóng đen càng đến gần, trong lòng mọi người cũng dần dần xuất hiện một tòa núi lớn đè ép lên.

Ca Từ tự ổn định lại bản thân, hấn không thể chạy, cũng không thể tỏ ra khiếp sợ.

Không lâu sau đó, bóng đen kia đã đi tới phía trên đầu bọn họ, bị đám mây trên không trung che khuất.

Khi tinh thần tất cả mọi người đều căng cứng, chuẩn bị xuất thủ, bóng đen kia ở ngay tại đó, rơi xuống.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 125: Vì Sao Bái Ta?

Lục Thủy đi ra miếu cổ, chẳng qua khi hần bước ra ngoài liền phát hiện có không ít người đứng ở phía ngoài.

Trẻ có già có.

Chỉ không có người trẻ tuổi.

Mà khi bọn họ nhìn thấy Lục Thủy ra ngoài, cùng nhau quỳ xuống lạy.

“Vì sao bái ta?” Lục Thủy nhìn những người này, bình tĩnh nói.

Một bà lão cúi đầu hơi nghi hoặc một chút, nói:

“Quỳ lạy Vương thượng, không phải là chuyện đương nhiên sao? Lúc trước là do mấy đứa bé không hiểu chuyện.”

Lục Thủy không nói tiếp, hần đi vào bên người muội muội A Ngưu, nói:

“Ngươi còn có đồ ăn không?”

“À? Có, có, Hồ ca vừa mới cho ta, Vương muốn ăn sao?” Nói xong nàng liền lấy ra một củ khoai lang đen kịt đưa cho Lục Thủy.

Lục Thủy nhận khoai lang rồi nói:

“Ngươi tên gì?”

“Tiểu Điệp, Ngưu ca gọi ta như vậy.” Tiểu Điệp trả lời.

Lục Thủy cắn một miếng khoai, mở miệng nói:

“Hôm nay, ngươi có thể gọi ta là Vương.”

Không đợi Tiểu Điệp nói gì nữa, Lục Thủy nhảy lên ngự kiếm bay đi, chỉ là lúc rời đi có truyền lại một câu:

“Cuộc sống mới sẽ nở rộ lúc tờ mờ sáng.”

Sau đó Lục Thủy biến mất ở đường chân trời.

Đây vốn là vùng đất cơ duyên hãn mở ra, cũng nên do hãn kết thúc.

Huống hồ cán người miệng mềm, cũng cần bỏ ra thù lao.

Tiểu Điệp nhìn lên bầu trời, nháy mắt nói:

“Có phải Vương cũng đi đánh trận rồi không? Vậy chẳng phải chúng ta sắp thắng rồi? Nguru ca có phải sắp trở về rồi hay không?”

—————

Đám người Ca Từ nhìn lên bầu trời, hoảng loạn.

Bọn họ biết lúc này không thể dừng lại, tuy nhiên lại đang lùì bước theo bản năng.

Bọn họ càng lùì thì công kích của Ngoại ma lại càng mạnh mẽ.

Nhưng bọn họ đã không để ý tới những chuyện này, bởi vì vùng đất khởi nguyên Ngoại ma ở trên trời bắt đầu lộ ra.

Một thứ đen kịt bắt đầu nhô ra từ trong đám mây.

Sau đó bọn họ nhìn thấy được, thứ đen kịt này không có hình dạng, không thể nào diễn tả bằng lời.

vùng đất khởi nguyên Ngoại ma không thể gọi tên đánh thẳng vào giác quan của đám người.

Trong nháy mắt khi thứ này xuất hiện, sự âm thầm sợ hãi tràn ngập trong lòng bọn họ.

Sợ hãi sinh ra trong lòng.

Tuyệt vọng chiếm cứ tất cả.

Vũ khí trong tay mỗi người cũng bắt đầu buông ra.

Không thắng được, không có khả năng thắng.

Đây là ý nghĩ trong lòng tất cả mọi người.

“Cái này, nó rốt cuộc là thứ gì?”

Ca Từ hoảng sợ nhìn lên không trung, đó là tồn tại mà hãn không thể nào hiểu được.

Chỉ một cái liếc mắt, hắn cảm thấy chính mình rơi vào vực sâu, chỉ trong nháy mắt hắn phát hiện mình đã bị sợ hãi trói buộc.

Hắn muốn nâng kiếm trong tay lên, cung cấp tín niệm cho người khác, thế nhưng lại không động được, hoàn toàn không động được.

Sợ hãi làm cho hắn đánh mất sức lực để hành động.

“Tại sao có thể như vậy? Thứ này làm sao có thể chiến thắng? Đây chính là cơ duyên thất thải? Đó là tồn tại không phải chúng ta có thể đối kháng.”

Thiều Thanh cũng rất tuyệt vọng. Trong nháy mắt khi nhìn thấy vùng đất khởi nguyên Ngoại ma, nàng liền biết.

Nàng còn không có nổi dũng khí để đối mặt.

Kinh Hải, Nhiếp Hạo, Kiếm Khởi, tất cả mọi người cũng như vậy.

Đó chính là tồn tại không cùng một đẳng cấp.

Oanh!!!

Ngoại ma công tới.

Ca Từ và Thiều Thanh bị đánh bay ra ngoài.

Lam Dạ Kiếm cũng rời khỏi tay Ca Từ, cuối cùng cắm ở trước người hắn.

Ca Từ ngã trên mặt đất. Hắn muốn đứng dậy cầm kiếm, thế nhưng không thể làm được, không động được.

Thiều Thanh cũng như vậy.

Ở trước mặt vùng đất khởi nguyên Ngoại ma, bọn họ không có bất kỳ sức lực nào để hành động.

Đó là chênh lệch, chênh lệch khó có thể bù đắp được.

Ngay khi Lam Dạ Kiếm rơi xuống đất, tất cả binh sĩ của Lam Dạ Quốc bị sự sợ hãi bao trùm, sự tuyệt vọng sinh ra trong lòng bọn họ.

Phảng phất lại một lần nữa cảm nhận được sự sợ hãi không người nào có thể ức chế, phảng phất lại một lần nữa rơi vào vực sâu không thể thoát khỏi này.

Tuyệt vọng và sợ hãi, dường như đang bao phủ bọn họ.

Tất cả mọi người thấy được thất bại, nếu như tiếp tục như vậy nữa, bọn họ cũng phải chết ở nơi này.

Thế nhưng, thế nhưng lấy thực lực của bọn họ, căn bản không có cơ hội để nghịch chuyển.

Bây giờ bọn họ còn không thể động đậy nổi.

Căn bản không có hy vọng.

Vào lúc này có vô số Ngoại ma đánh tới, Ca Từ đã không thể nào suy nghĩ.

Chờ đợi bọn họ, chỉ có tử vong.

Mà khi tất cả mọi người cho rằng mình sẽ chết, trên bầu trời đột nhiên truyền đến một giọng nói:

“Vạn tên cùng bắn.”

Khi giọng nói kia truyền xuống, từ chân trời có vô số ánh lửa gào thét bay tới.

Những ánh lửa này vạch phá bầu trời, lấy tốc độ cực nhanh rơi vào đám Ngoại ma trên vách núi.

Đám Ngoại ma đang đánh tới bị bức lui trở về.

Mà Ngoại ma vốn rất mạnh, không biết vì sao lại không chịu nổi một kích dưới ánh lửa kia.

“Là ai? Người nào tới rồi?”

Đây là câu hỏi trong lòng tất cả mọi người.

Ca Từ không hề nghĩ đến, lúc này mà lại có một nhân vật mạnh mẽ giết ra.

Thế nhưng hẳn không hề biết tồn tại cường đại này là ai.

Trong thoáng chốc đó, một bóng người rơi xuống trên Lam Dạ Kiếm.

Ca Từ và Thiều Thanh đều ngẩn người. Khi hai người nhìn về phía người này, liền phát hiện cả người hẳn phát ra hỏa diễm cực nóng.

Thế nhưng không thể thấy rõ rốt cuộc là ai.

Lúc hai người nhìn về phía thân ảnh này, thân ảnh này cũng quay đầu nhìn về phía bọn họ, nhẹ giọng nói:

“Ta không tới chậm chứ?”

Trong nháy mắt khi nghe được câu này, lại nhìn thấy mặt (mặt nạ) của người này khi quay lại, Ca Từ và Thiều Thanh đều có chút không thể tin được.

Bọn hẳn nhận ra, là Lưu Hỏa.

Người trước mắt chính là Lưu Hỏa cùng tổ đội với bọn họ.

Người bởi vì chỉ có nhị giai nên phải ở lại Lam Dạ Quốc.

Nhưng bọn hẳn đã phát hiện chính mình sai, Lưu Hỏa không phải là nhị giai.

Dựa vào những gì hẳn vừa mới làm, đúng là chuyện khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Những người tham dự khác cũng vô cùng kinh ngạc.

Nhưng rất nhiều người đều nhận ra.

Lưu Hỏa, thật sự là Lưu Hỏa.

Người được vinh danh thiên kiều số một đương thời, Lưu Hỏa.

Tiêu Vũ không thể tin được. Hẳn vẫn một mực cho rằng Lưu Hỏa cũng không mạnh bao nhiêu, thế nhưng khi đối phương đứng ở nơi đó, liền để hẳn có loại cảm giác không thể không ngưỡng mộ.

“Thiếu gia.” Trong lòng Chân Võ Chân Linh cảm thấy may mắn.

Thiếu gia bọn họ đã tới.

Lục Thủy tới vừa lúc, hẳn nhìn Ca Từ và Thiều Thanh, nói:

“Còn lại cứ giao cho ta đi.”

Không để cho bọn người Ca Tù trả lời lại, Lục Thủy đã quay đầu nhìn về phía các tướng sĩ vẫn còn tuyệt vọng xung quanh.

Sau đó Lục Thủy để cho thiên địa chi lực càn quét bốn phương, trầm giọng nói:

“Nâng lên đầu của các ngươi, nhìn chăm chú vào ta.”

Giọng nói của Lục Thủy truyền trực tiếp vào trong tai mọi người, kéo tất cả từ trong tuyệt vọng ra ngoài.

Từng người đều nhìn về phía Lục Thủy đang đứng trên Lam Dạ Kiếm.

Tiếp theo nghe được nửa câu sau của Lục Thủy:

“Sau đó, quỳ xuống.”

Giọng nói uy nghiêm cuồn cuộn chấn nhiếp tất cả mọi người.

Vào lúc này tất cả binh sĩ đều đứng dậy, quỳ một gối xuống trước mặt Lục Thủy.

Không người nói chuyện, chỉ quỳ xuống đất.

Những người tham dự đoạt cơ duyên cũng giống như thế, phảng phất không quỳ không được.

Sau khi bọn hấn quỳ xuống, giọng nói uy nghiêm của Lục Thủy lại truyền ra:

“Bản Vương còn chưa bỏ mình, ai cho phép các ngươi cúi đầu?”

“Mong Vương thượng thứ tội.” Tất cả binh sĩ sợ hãi.

Sợ uy nghiêm của Vương thượng.

Lục Thủy ngấm nhìn bốn phía, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người A Ngưu, nói:

“Sự mạnh mẽ của kẻ địch, để cho các ngươi e sợ mà không chiến sao?”

“Không dám.” Toàn quân cúi đầu.

“Vậy tại sao vứt bỏ vũ khí trong tay?” Giọng nói của Lục Thủy mang theo chút tức giận.

Phản phát đang tức giận bởi vì bọn hắn e ngại.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 126: Chỉ Cần Bản Vương Không Chết, Các Người Cũng Không Bại!

Nghe thấy Lục Thủy chặt vắn, tất cả binh sĩ lại một lần cúi đầu, phảng phất đang cảm thấy xấu hổ bởi vì vũ khí không ở trong tay.

Lục Thủy không tiếp tục nhìn bọn hắn, mà bước một bước tiến đến bên cạnh vách núi.

Hiện tại vùng đất khởi nguyên Ngoại Ma đã rời xa nơi này, vừa mới nó đã chịu một chút tổn thương.

Tạm thời không muốn lưu lại.

Lục Thủy không để ý những thứ này, mà chỉ quay đầu nói với tất cả tướng sĩ của Lam Dạ Quốc:

“Sợ chiến sao?”

“Vì Vương thượng mà chiến, không sợ hãi.” Đáp lại Lục Thủy chính là câu nói hùng vĩ này.

“Như vậy thì đứng lên, cầm lấy vũ khí của các người, vì bản Vương mà chiến, vì bản Vương mà chết. Mà bản Vương sẽ vì Lam Dạ Quốc mà chiến, vì Lam Dạ Quốc mà chết.” Giọng nói của Lục Thủy truyền vào trong tai tất cả tướng sĩ.

Lúc này, tất cả tướng sĩ lại giơ vũ khí trong tay lên, một lần nữa đứng ở trước mặt Lục Thủy.

Chiến ý ngập trời.

“Nguyện vì ngô Vương chiến tử sa trường.”

Lúc này Lạc Tướng quân tiến lên phía trước, nói:

“Vương, thế nhưng đường phía trước đã gãy mất.”

Nghe thấy Lạc Tướng quân nói như vậy, đám người Ca Từ cũng muốn đứng lên. Đúng vậy, đường phía trước không thông.

Mặc dù không biết vì sao, nhưng bọn hấn cũng không thể tiến thêm được.

Lục Thủy quay đầu nhìn về phía dãy núi, hấn không nói gì, mà chỉ cất bước đi về phía đó.

Lục Thủy bước ra từng bước một, mỗi một bước của hấn cũng có thể làm cho Ngoại ma xung quanh run rẩy, cũng có thể làm cho Ngoại ma trở thành đá lót dưới chân hấn.

Đám người Ca Tù nhìn thấy vậy đều ngây người, làm sao có thể như thế được?

Thật sự là một người có trình độ nhị giai hoặc là tam giai sao?

Tiêu Vũ kinh hãi, đây chính là thiên kiêu số một đương thời?

Hấn tin.

Uy năng cỡ này, hấn còn không dám nghĩ tới.

Từng bước trấn Ngoại ma, chân đạp Ma Nguyên.

Đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này Lục Thủy đã ngừng lại, hấn cảm giác được cực hạn, đây chính là cực hạn của Lam Dạ Quốc.

Là cực hạn của các tướng sĩ Lam Dạ Quốc khi còn sống.

Cho nên bọn hấn vĩnh viễn không thể đi qua.

Chỉ có Vương tồn tại, mới có thể đánh vỡ loại cực hạn này.

Lục Thủy đưa tay đặt ở bên trên giới hạn, giọng nói chậm rãi, bắt đầu truyền khắp bốn phương tám hướng:

“Nếu như con đường phía trước đã đứt, thế thì bản Vương sẽ nối liền con đường phía trước cho các ngươi.

Nếu như phía trước là bóng tối, như vậy bản Vương sẽ trở thành tháp ánh sáng, xua đuổi bóng tối cho các ngươi.

Nếu các ngươi bị sự tuyệt vọng bao phủ, như vậy bản Vương chính là hy vọng duy nhất của các ngươi.

Nếu bản Vương ở, con đường phía trước có thể đi.

Nếu bản Vương không chết, ánh sáng thắng lợi đang ở trước mắt.”

Lúc này, năm ngón tay của Lục Thủy dần dần nắm lại.

Răng rắc.

Phanh.

Một tiếng thanh thúy vang lên, trở ngại phía trước giống như tấm kính vỡ nát.

“Con đường phía trước đã nổi.

Bản Vương khoẻ mạnh.

Toàn quân nghe lệnh.”

Lục Thủy vung tay xuống:

“Giết.”

Giờ khắc này toàn quân lập loè kiếm quang, sát ý ngập trời giống như thực chất.

Lạc Tướng quân hóa thành một vệt ánh sáng phóng về phía vùng đất khởi nguyên Ngoại Ma:

“Nguyện chinh chiến vì ngô Vương.”

Sau một khắc vô số người hóa thành một vệt ánh sáng, phóng về phía Ngoại ma.

“Nguyện chết vì ngô Vương.”

Toàn quân động, chiến ý xông thẳng vào mây xanh, sát ý trần nhiếp bốn phương.

Bọn hấn không hề e ngại, không thể địch nổi.

Ca Từ nhìn xem tất cả, trong lòng có ngàn vạn suy nghĩ. Đây chính là Vương của Lam Dạ Quốc!

Đây chính là Vương mà Lam Dạ Quốc cần có.

Phảng phất chỉ cần hấn đứng ở nơi đó, liền không có người sẽ cảm giác được tuyệt vọng.

Phảng phất hấn chỉ cần đứng ở nơi đó, ngọn lửa hi vọng sẽ nhóm lên trong lòng tất cả mọi người.

Phảng phất hấn chỉ cần đứng ở nơi đó, thắng lợi đang ở ngay trước mắt.

Hấn không chết, Lam Dạ Quốc sẽ không bao giờ bại.

Sau một khắc, Ca Từ có loại cảm giác sôi trào, hấn cảm thấy có một luồng sức mạnh vô tận đang dâng lên.

Trong đầu của hấn rất thanh tỉnh, những vấn đề về tu vi trong quá khứ, trong nháy mắt đều sáng tỏ.

“Su huynh?” Thiều Thanh hơi kinh ngạc, nàng cũng cảm nhận được.

Ca Từ lập tức gạt đầu, nói:

“Dung nhập vào trong đó, đây chính là cơ duyên, càng dung nhập sâu thì càng lấy được nhiều.”

Cơ duyên vô tận đã tràn vào, có thể đạt được bao nhiêu đều dựa vào tạo hóa của mỗi người.

Ca Từ và Thiều Thanh đã minh ngộ, sau đó hóa thành một vệt ánh sáng xông vào chiến trường vô biên.

Mấy người Kinh Hải cũng đã hiểu rõ, đồng dạng hóa thành một vệt ánh sáng xông vào chiến trường.

Lục Thủy chỉ đứng ở nơi đó chưa từng hành động.

Mà vùng đất khởi nguyên Ngoại Ma đang chịu vô số công kích đã nhận ra một sự thật, Lục Thủy mới là trung tâm của tất cả.

Giết hấn mới có thể thắng lợi.

Sau một khắc, vô số xúc tu phóng về phía Lục Thủy.

Lục Thủy chỉ đứng đó nhìn xem, không có bất kỳ cử động nào.

Trong nháy mắt khi xúc tu sắp công kích vào hấn.

Phía trước đã có vô số binh sĩ đứng thẳng, đao kiếm của tất cả mọi người đều chỉ về phía công kích của vùng đất Ngoại ma đang đến.

Vốn lúc đầu bọn hắn còn e ngại và sợ hãi, bây giờ đã không còn lại chút nào nữa.

Trong lòng bọn họ chỉ có một ý nghĩ trong đầu.

Thủ hộ Vương của mình.

Chân Võ Chân Linh cũng đã xuất hiện ở bên người Lục Thủy, đây là ý muốn chung của bọn hắn và chủ nhân thân thể này.

Nếu Vương không chết, thắng lợi sẽ thuộc về Lam Dạ Quốc.

Trận chiến này đánh thật lâu.

Từ lúc trời sáng đánh tới khi trời tối.

—— ———

Sáng sớm hôm sau.

Một số người còn sót lại của Lam Dạ Quốc đi lên trên tường thành.

Bọn họ nhìn về phương xa, nhìn về vị trí bóng đen.

Bọn họ không biết tại sao mình lại muốn đứng ở chỗ này, bọn họ chỉ biết đây là sự kêu gọi ở trong lòng.

Kêu gọi bọn họ nhìn xem tất cả.

Không có người nói chuyện, dù là những đứa trẻ cũng không hề ồn ào.

Bọn họ đều an tĩnh quan sát.

Quan sát bóng đen kia.

Đó là vùng đất khởi nguyên Ngoại Ma.

Bọn họ nhìn một lúc lâu. Ở trong nháy mắt nào đó, một đạo hồng quang đột nhiên chiếu rọi tới.

Ánh sáng này cực kỳ chói mắt.

Là ánh sáng sinh ra khi vùng đất khởi nguyên Ngoại Ma nổ tung.

Tất cả mọi người nhìn xem, những người lớn người già
sững sờ, bọn họ biết điều này có ý nghĩa gì.

Sau khi ánh sáng tán đi, bóng tối cũng không hề ập tới.

Lúc này, thứ thay thế hồng quang chính là mặt trời tân sinh.

Mặt trời mọc ở phương đông, tân sinh nở rộ ở trong bình
minh.

Giờ khắc này, tường thành vốn trống trải đã đứng đầy
người.

Tất cả mọi người đều mặc khôi giáp, bọn họ đều là tướng sĩ
của Lam Dạ Quốc.

Tiểu Hồ đột nhiên cảm thấy đầu mình bị người nào đó đè
xuống.

Tiếp đó hắn nghe được giọng nói quen thuộc đã lâu không
gặp, giọng nói này mang theo ý cười:

“Tiểu Hồ, chúng ta thắng. Về sau Tiểu Điệp giao cho ngươi
chiếu cố.”

Là Ngưu ca.

Tiểu Hồ nhìn sang bên cạnh, thế nhưng bên cạnh lại không
có một ai.

Tiểu Hồ nghĩ tới điều gì, nước mắt tuôn trào làm ướt hốc
mắt.

Tiểu Điệp ở ngay bên cạnh hắn, có chút khó hiểu nói:

“Hồ ca, ngươi thế nào?”

“Không, không có.” Giọng nói của Tiểu Hồ có chút nghẹn
ngào, sau đó tiếp tục nói:

“Ngưu ca đánh thắng, về sau chúng ta không cần lo lắng sợ
hãi nữa.”

“Thật sao?” Tiểu Điệp vui sướng nói:

“Thế có phải Ngưu ca sắp trở về rồi hay không?”

Lúc này, tường thành vốn chật ních lại một lần nữa khôi
phục quạnh quẽ.

Tất cả tướng sĩ Lam Dạ Quốc, từ khi vừa mới bắt đầu đã bị diệt toàn quân.

——

Lục Thủy đứng ở đôi diện dãy núi, lúc này hấn chỉ một thân một mình đứng ở chỗ này.

Tất cả mọi người đã chiến tử, duy chỉ có hấn còn sống.

Thân là Vương, từ đầu đến cuối hấn không hề ra tay.

Nhưng hấn vẫn còn sống, bởi vì tất cả mọi người đều đang bảo vệ hấn.

Lục Thủy đi trên đường, hấn biết đây cũng là kết cục cuối cùng của Lam Dạ Quốc.

Nhưng khác biệt chính là, hấn đã cải biến kết cục nên có của Lam Dạ Quốc.

Thứ hấn cải biến không phải là sinh tử của những tướng sĩ kia, mà là sinh tử của những người trong thành.

Hấn còn cải biến tiếc nuối trước khi chết của những tướng sĩ kia.

Khi còn sống bọn hấn không thể giết chết vùng đất khởi nguyên Ngoại Ma, sau khi chết bọn hấn nhận được Vương duy trì, giết chết vùng đất khởi nguyên Ngoại Ma.

Giúp Lam Dạ Quốc thắng được hy vọng sống sót.

Nơi này là vùng đất cơ duyên, cũng là vùng đất chân thực.

“Nên đi ra rồi chứ? Quốc sư.”

Lục Thủy bình tĩnh nói với bầu trời.

——

Dịch: MB_Boss

Chương 127: Bị Lưu Hỏa Tẩy Nã

Ở Lam Dạ Quốc, tất cả mọi người đều nói người triệu hoán vị Vương đã tử trận kia là Quốc sư.

Nếu quả thật như vậy, thì trên lý thuyết, người nghênh đón Vương đầu tiên nên là Quốc sư.

Nhưng bọn hắn từ đầu đến cuối đều chưa từng nhìn thấy vị Quốc sư này.

Mà Quốc sư thân là nhân vật trọng yếu, không nên nói biến mất là biến mất như vậy, mà lại có đủ loại dấu hiệu cho thấy, vị Quốc sư này vẫn còn sống.

Cho nên khả năng duy nhất là, Quốc sư vẫn ở đây, nhưng không thể tham dự vào trong này.

Về phần nguyên nhân là gì, Lục Thủy cũng đã có suy đoán, nhưng hắn vẫn muốn nghe chính miệng đối phương tự mình nói ra.

Sau khi một câu nói kia của Lục Thủy rơi xuống, một bóng người xuất hiện trên bầu trời.

Là một lão già.

Lão già sau khi xuất hiện, thì trực tiếp biến mất tại chỗ, giây tiếp theo đã đứng trước mặt Lục Thủy.

Hắn nhìn Lục Thủy, sau đó quỳ rạp xuống đất hành lễ.

Lục Thủy nhìn hắn một chút đã lập tức nhận ra được.

Đây là lão già trên bức bích họa cuối cùng, cũng là cô ảnh lão nhân thủ hộ vòng xoáy cơ duyên.

“Người rốt cuộc là Quốc sư của Lam Dạ quốc, hay là cô ảnh lão nhân của Tiên Sơn cơ duyên?” Lục Thủy nói, cũng không bảo đối phương đứng lên.

“Trước đó là Quốc sư, sau này trở thành cô ảnh lão nhân.” Cô ảnh lão nhân cung kính nói.

Lục Thủy hiểu được, sau đó tiếp tục nói:

“Lần đầu tiên xuất chinh là lúc nào?”

“Ba vạn ba ngàn sáu trăm năm mươi bảy năm trước, cũng từ ngày đó, ta trở thành cô ảnh lão nhân.” Cô ảnh lão nhân cúi đầu trả lời.

Lục Thủy nhìn bộ dạng phục tùng của lão, đã nhiều năm như vậy trôi qua rồi.

“Người không lo lắng việc ra có thể sẽ không xuất thủ sao?” Lục Thủy nhìn cô ảnh lão nhân, nói.

Nếu hắn không xuất thủ, thì Lam Dạ quốc đã bị phong ấn vô số năm này, ngày hôm nay sẽ chính thức diệt vong.

Đúng vậy, nơi này bị phong ấn.

Đơn giản mà nói, thời gian không gian nơi này đã bị ngừng lại.

Sau khi hắn đi vào, Thời Quang Niên Luân nơi này mới bắt đầu xoay chuyển.

Mà đại quân kia của Lam Dạ quốc, thực ra không có một người nào là người sống cả, tất cả bọn họ đều là cô ảnh hoặc là anh linh.

Trước khi chết không cam lòng, chấp niệm thủ hộ cường đại, đã giúp bọn họ tồn tại cho đến tận bây giờ.

Mặc kệ bọn họ cố gắng thế nào, đều không thể vượt qua giới hạn đó, cũng là nơi kết thúc mạng sống của bọn họ.

Sau khi chết đi không được đi qua đường người sống.

Mà người có thể nối liền con đường này cho bọn họ, chỉ có duy nhất Lục Thủy.

Quốc sư từ khi bắt đầu trở thành cô ảnh lão nhân, đã bị không gian này loại bỏ, hắn không có cách nào can thiệp vào bất kì chuyện gì của nơi này được nữa.

Lí do là vì lão đã ngừng lại sự luân chuyển không gian thời gian của nơi này.

Cô ảnh lão nhân đưng đầu xuống đất, không trả lời vấn đề này của Lục Thủy, hẳn không trả lời được.

Lục Thủy cũng không thêm đề ý, hẳn xuất thủ không phải là bởi vì cơ duyên, cũng không phải bởi vì cô ảnh lão nhân quỳ xuống đất khẩn cầu hẳn làm vậy, đơn giản chỉ là bởi vì hẳn đã ăn khoai lang và bánh mì của mấy đứa trẻ kia mà thôi.

Chỉ thế thôi.

“Năm đó việc triệu hoán Lam Dạ Vương thất bại sao?” Lục Thủy đổi đề tài.

Cô ảnh lão nhân lắc đầu:

“Không thất bại, có thành công, nhưng mà trạng thái của Vương không đúng, chỉ để lại một sợi ý niệm.

Lúc đó cũng không hiểu rõ nguyên nhân tại sao.

Tận đến phút cuối cùng ta mới hiểu rõ được.

Khi này mới có bức bích họa thứ chín, mới có cơ hội để ta trở thành cô ảnh lão nhân.

Cũng cho đến tận lúc đó, ta mới có thể dừng Thời Quang Niên Luân lại, chờ đợi hy vọng mới.”

Đối với việc này, Lục Thủy cảm thấy rất ngạc nhiên, người có thực lực như vậy, trên đời này cũng không nhiều.

“Ai đã giúp các ngươi?” Lục Thủy hỏi.

“Tiên Sơn cơ duyên.” Cô ảnh lão nhân nói ra.

Lục Thủy bất ngờ:

“Tiếp tục đi.”

“Tiên Sơn cơ duyên là Vương, ngài đã cùng với sự tồn tại của cơ duyên đạt thành giao dịch, ta không biết Vương làm thế nào mà làm được, nhưng chính là đã làm được.

Cái giá phải trả có lẽ chính là Vương phải hoàn toàn biến mất.

Mà ta thì phải trông coi vòng xoáy cơ duyên, cũng có thể lựa chọn người hữu duyên tiến vào Lam Dạ quốc.

Nhưng cơ hội mở ra Lam Dạ quốc chỉ có một lần.

Thất bại đồng nghĩa với việc chính ta tự tay giết chết dân chúng cả nước.

Cho nên nhất định phải tìm được một người thực sự có thể mang đến hi vọng cho Lam Dạ quốc.

Ta chờ nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng chờ được ngài.” Cô ảnh lão nhân mang theo cảm giác may mắn, mang theo sự cảm kích nói.

Lục Thủy không nói gì, hắn cũng không hỏi tại sao không trực tiếp đi tìm vị kia để giải quyết ngoại ma, mà lại phải tốn sức đi ngừng Thời Quang Niên Luân của nơi này lại.

Loại chuyện này không cần thiết phải hỏi.

Có loại tồn tại chính là thích lằng nhằng như vậy đây.

Có điều nguyên địa Ngoại Ma kia cũng có chút đặc biệt.

Người bình thường khó mà nhìn thẳng vào nó.

Về phần vị Tiên Sơn cơ duyên kia, hình như càng đặc biệt hơn.

Ở kiếp trước hắn cũng chưa từng gặp qua người này.

Mà có lẽ có gặp cũng sẽ không để ở trong lòng.

Dù sao hắn với Mộ Tuyết đối với chuyện bên ngoài cũng không cảm thấy hứng thú gì, Mộ Tuyết đến hải vực Không Minh chẳng qua chỉ là để lấy hải sản mang về ăn mà thôi.

“Dẫn ta đi gặp vị Tiên Sơn cơ duyên kia đi.” Lục Thủy nói.

Cô ảnh lão nhân không dám không nghe theo:

“Nhưng chỉ có thể đứng từ xa nhìn một chút, người bình thường không thể tiến xa hơn.”

Lục Thủy gật đầu, không có ý định khiến cô ảnh lão nhân khó xử.

Năng lực của cô ảnh lão nhân có hạn, việc có thể làm không nhiều, nhất là khi đối mặt với loại người mà có thể ngừng cả Thời Quang Niên Luân.

Chỉ là cô ảnh lão nhân cũng không lập tức mang Lục Thủy đi, mà trước tiên lấy ra một cái cung điện nho nhỏ.

Sau đó dùng hai tay dâng lên:

“Xin ngài nhận lấy.”

Lục Thủy nhìn cái cung điện nho nhỏ kia, nói:

“Thần Điện Anh Linh?”

Cô ảnh lão nhân không ngẩng đầu, chỉ dâng Thần Điện Anh Linh lên, nói:

“Ngàn vạn anh linh của Lam Dạ quốc đều ở trong này.

Nguyện có một ngày, vì Vương chiến đấu.”

Lục Thủy nhìn cô ảnh lão nhân, trầm mặc một lát, cuối cùng vẫn đưa tay nhận lấy Anh Linh Thần Điện.

Thứ này với hắn mà nói không có tác dụng gì lắm, hơn nữa những anh linh kia đều đã ngủ say, nhưng mà cứ nhận lấy vậy.

Sau đó cô ảnh lão nhân đứng lên, nói:

“Đề ta đưa ngài đến đó.”

Nói rồi cô ảnh lão nhân liền mở ra một cái cổng không gian, bước vào trước.

Lục Thủy nhẹ nhàng cất Thần Điện Anh Linh vào pháp bảo trữ vật xong, cũng cất bước theo vào trong cổng không gian.

Thần Điện Anh Linh này cũng không có anh linh, chỉ là nó kết nối với Thần Điện Anh Linh kia của Lam Dạ quốc mà thôi.

Dưới tình huống bình thường, anh linh của Lam Dạ quốc đều ở bên kia.

Lục Thủy rời đi, trường nhai liền không có người nào nữa, chỉ còn một thanh Lam Dạ Kiếm, sừng sững cắm ở đó.

--

Hải vực Không Minh.

Ca Từ đột nhiên mở mắt.

Hắn kiểm tra thân thể, nhận ra mình vẫn còn sống.

Sau đó nhanh chóng đưa mắt nhìn bốn phía, liền thấy được Thiều Thanh ở gần đó.

“Sur muội, tỉnh dậy đi.”

Đánh thức Thiều Thanh dậy xong, Ca Từ phát hiện xung quanh hẳn còn có rất nhiều người đang nằm khác.

Khi ở bên trong không gian kia, mặc dù hẳn đã có chút suy đoán, nhưng cũng không nghĩ tới là sẽ có nhiều người như vậy.

Lúc này cả đám người bắt đầu dần tỉnh lại.

“Sur huynh, ta chưa chết sao?” Thiều Thanh hơi kinh ngạc nói.

Trước đó nàng thật sự cảm thấy là mình đã chết rồi, khi đó nào kiêu bị sung huyết ấy, không cảm thấy sợ hãi một chút nào.

Cuối cùng trực tiếp tử trận.

Không nghĩ tới vẫn còn khỏe mạnh như này.

Những người khác lúc này cũng cảm thấy thật may mắn.

“Còn sống, ta thực sự còn sống, oa, thậm chí tu vi còn tinh tiến rất nhiều nha, hơn nữa cảm giác mình bỗng minh ngộ ra rất nhiều thứ.”

“A, vì sao ta không cảm thấy tu vi của mình có chút thay đổi gì?”

“Của ta cũng không thay đổi gì.”

“Của ta thay đổi, sắp đột phá, sắp đột phá rồi, trời ạ, thiên kiếp hình như sắp tới rồi, ta phải tìm một chỗ độ kiếp.”

“Của ta cũng tăng lên.”

“Vì sao của các người tăng lên, của ta một chút biến hóa cũng không có chứ?”

Phần lớn người ở đây tu vi đều tăng lên, nhưng cũng có không ít người không có bao nhiêu biến hóa.

Chân Võ Chân Linh cũng nhận ra được tu vi của mình tăng lên rất nhiều, lại cũng không hiểu là có chuyện gì xảy ra.

Ca Từ lên tiếng:

“Thời khắc cuối cùng lúc lao vào trận chiến đó, các người có cảm giác gì?”

“Không có cảm giác gì cả, chỉ nghĩ đến làm thế nào để sống sót, nhưng lại không thể điều khiển được thân thể, cảm thấy nhất định phải xông lên, cuối cùng bất đắc dĩ tử trận.” Có người nói.

“Ta cũng nghĩ vậy, còn sống mới là điều quan trọng nhất.” Lại có người nói.

“Ta thì không giống, lúc đó cảm giác mình như bị Lưu Hỏa tẩy não rồi vậy, nhiệt huyết sôi trào, chỉ muốn lao lên mà thôi.

Lúc đó cũng không khống chế được thân thể, có cảm giác mình càng đánh càng thấy hưng phấn, càng đánh càng mạnh, như là có sức mạnh vô tận đang chờ đợi ta phung phí ấy.”

Bây giờ ta đã đột phá hai cảnh giới nhỏ rồi, cách ngũ giai không còn xa nữa.” Một người ở đỉnh phong tứ giai nói.

Lúc này, tất cả mọi người liền hiểu ra vì sao lại có sự khác biệt như vậy.

Thời khắc cuối cùng, nếu như không sợ sinh tử, vì Vương chiến đấu, liền có thể thu hoạch được cơ duyên.

Đây là chọn lựa của mỗi người, cơ duyên có thể gặp nhưng không thể cầu.

Gặp được chưa chắc đã có được.

“Lại nói, Lưu Hỏa đâu rồi?” Đột nhiên có người hỏi.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 128: Mộ Tuyệt Muốn Cho Lục Thủy Ăn

Đúng vậy, Lưu Hỏa không có ở đây.

Điều này khiến cho không ít người cảm thấy khó hiểu.

“Lưu Hỏa không đi ra sao? Không phải là chết ở bên trong rồi đấy chứ?”

“Không thể nào, lúc đó tuy là chúng ta đều chết hết, nhưng Lưu Hỏa hẳn là vẫn còn sống.

Ở bên trong mà còn sống thì không thể nào ở bên ngoài lại chết được đúng không?”

“Có khả năng Lưu Hỏa còn có cơ duyên sâu hơn.”

Phần lớn mọi người đều cảm thấy như vậy, dù sao thì Lưu Hỏa cũng rất đặc biệt.

Rất nhiều người trong số bọn họ đều bị Lưu Hỏa tẩy não, lúc trải qua trận chiến cuối cùng kia thật ra cảm thấy khá nhẹ nhàng, thậm chí còn vui vẻ lâm ly.

Chân Võ Chân Linh cũng không lo lắng lắm, bọn hắn gần như là người chết cuối cùng, cho nên có thể chắc chắn là Thiếu gia nhà mình vẫn còn sống.

Xem ra lại được đi khắp nơi tìm người rồi.

Có điều, Thiếu gia bọn hắn quả thật là rất lợi hại, nếu để cho Tộc trưởng nhìn thấy khí thế lúc đó của Thiếu gia, có lẽ sẽ cảm động đến phát khóc đi.

Thiếu gia thật sự là rồng phượng trong phạm nhân mà.

Sau đó, đám người liền giải tán, dường người nào người nấy đi, rất nhiều người đều muốn tìm một nơi để bế quan, hấp thu hoàn chỉnh cơ duyên thu được lần này.

--

Trên đường, Ca Từ hỏi Tiêu Vũ đang đi cùng mình:

“Luu Hỏa là thiên kiêu số một đương thời?

Thảo nào, thật không hổ một từ thiên kiêu này.

So với ta năm đó còn mạnh hơn rất nhiều.”

“Su huynh năm đó cũng không kém, chẳng qua là Luu Hỏa này lại thích giả làm người mới, không có kinh nghiệm gì, mới khiến cho chúng ta cảm thấy bất ngờ như vậy thôi.

Ta đã nói rồi mà, chỉ là nhị giai thì làm sao có thể đến hải vực Không Minh được.” Thiều Thanh hơi tức giận, ánh đèn sân khấu của su huynh nàng lại dễ dàng bị cướp đi như vậy.

Mặc dù phút cuối cùng đó nàng cũng bị tẩy não, nhưng nàng đương nhiên vẫn đứng về phe su huynh mình.

Ca Từ cũng không thêm đề ý, nói tiếp:

“Su đệ Tiêu Vũ biết bao nhiêu về đạo hữu Luu Hỏa vậy?”

Tiêu Vũ hơi xấu hổ:

“Thật ra từ đầu ta cũng không tin, cho nên cũng không để tâm chuyện bọn họ nói lắm.

Nhưng mà vẫn biết được đại khái.

Bọn họ nói Luu Hỏa chính là đương kim thần thoại.

Nói hắn ở thảo nguyên Hoang Vu từng giết Tà Thần, ở Thiên Trì Hà chém chết Hoa Tiên, ở đỉnh Thiên Vân phong đánh chết Thái Dương Chi Tử, ở trong Côn nhật được đạo tàng, lại chia cho mọi người cùng hưởng, thành tựu đã thành thần thoại truyền kỳ.”

“Thật không thể tưởng tượng nổi.” Ca Từ nói.

Tiêu Vũ gật đầu:

“Ta vẫn có cảm giác là họ chỉ phóng đại lên thôi, đến lúc trở về hỏi người bên dưới Thiên Cơ các, có lẽ sẽ rõ.”

“Nhưng mà, so sánh với Luu Hỏa, chúng ta quả thật có chút kém hơn, câu “Vì bản Vương chiến đấu, vì bản Vương mà chết” này, ta dù thế nào cũng không thể nói ra miệng được.

Thật sự không có được loại quyết đoán mạnh mẽ như của hấn.” Ca Từ hơi xúc động nói.

Không chỉ mỗi câu nói này, kể cả những mặt khác cũng như vậy.

Đây không phải là điều mà người bình thường có thể nói ra miệng.

Việc có thể khiến cho toàn quân Lam Dạ quốc tin phục lại càng không phải là việc mà người bình thường có thể làm được.

Lưu Hỏa quả không hổ là thiên kiêu số một.

“Su huynh không cần tự coi nhẹ mình như vậy, Lưu Hỏa vừa nhìn đã biết là người thích phô trương, da mặt dày, người này vốn không cùng một đường đi với su huynh.

Tương lai, thành tựu của su huynh chắc chắn sẽ còn vang dội hơn nhiều so với Lưu Hỏa.” Thiều Thanh lập tức nói.

Ca Từ cười cười với Thiều Thanh, hấn đương nhiên biết su muội là đang an ủi mình.

Cuối cùng, Ca Từ đột nhiên hỏi:

“Nhắc đến mới nhớ, chúng ta hấn là đang đi tới chỗ Tiên Sơn đúng không?”

Hấn vừa nãy cảm giác hấn là đã đến nơi rồi, chỉ là cũng không lưu ý gì nhiều.

Lúc này, Thiều Thanh và Tiêu Vũ cũng phản ứng lại.

Đúng vậy.

Tiên Sơn đi đâu rồi?

--

Lục gia.

Mộ Tuyết ngồi trong sân, hôm nay nàng bị gọi đi ăn cơm.

Vừa đi ăn về xong.

Bụng có hơi không thoải mái.

Người bình thường mà, đương nhiên sẽ không chịu nổi mỹ thực của Phu nhân Tộc trưởng Lục gia.

Mộ Tuyết sờ sờ bụng, thở dài nói:

“Hi vọng chuyện của Cố Vũ bên kia sẽ thuận lợi, dù sao thì Hải Yêu nhất tộc cũng coi như là khá ôn hòa, chắc sẽ không đến mức xảy ra chuyện gì đâu.”

Lúc này, Đinh Lương bung một bát cháo đến:

“Tiểu thư, Lục Phu nhân đưa đến cho người một bát cháo, nói là Phu nhân tự mình làm.”

Mộ Tuyết: “...”

Rất muốn bung bát cháo này đi cho Lục Thủy ăn, đáng tiếc, hẳn không ở nhà.

Lúc Mộ Tuyết vẫn còn đang loay hoay với bát cháo kia, Cố Vũ, cũng chính là Chương môn Thiên Nữ tông đã thương lượng xong với Hải Yêu dưới đáy nước.

Hải Yêu là một đám nữ nhân nhìn hơi trong suốt.

Giống như là tạo thành từ nước vậy.

“Các người đã nhận linh thạch rồi, mong là có thể nhanh chóng gom góp xong số hải sản đã bàn giao.” Chương môn Thiên Nữ nói.

Nam Bắc Trưởng lão cùng hai đệ tử của Thiên Linh phong đứng bên cạnh nàg.

“Được rồi, vui lòng đợi một lát.” Một Hải Yêu nói.

Chương môn Thiên Nữ yên tĩnh ở một bên chờ đợi.

Thần Nữ nói không cần sợ Hải Yêu, Hải Yêu rất yếu, cũng không cần phải lo lắng chuyện Hải Yêu sẽ nuốt lời.

Cho nên, chỉ cần chờ đợi là được rồi.

Chờ Hải Yêu rời đi xong, Nam Trưởng lão mới nhỏ giọng lên tiếng:

“Chương môn, nhớ đâu Hải Yêu một đi không trở lại thì làm sao bây giờ?”

“Đây chính là chuyện Thần Nữ đại nhân đã phân phó, kiểu gì cũng phải khiến cho các nàng đưa hải sản cho chúng ta.

Nhưng mà không cần vội, tùy hoàn cảnh mà hành sự.”
Chương môn Thiên Nữ nói.

Nam Trưởng lão gật đầu đã hiểu.

Không bao lâu sau, phía trước các nàng bắt đầu xuất hiện một dòng nước, dòng nước nhanh chóng ngưng tụ, cuối cùng hóa thành một nữ nhân mỹ miều.

Nữ nhân này khác với những Hải Yêu khác, toàn thân không trong suốt giống như tạo thành từ nước, mà nhìn như một người bình thường.

Sự xuất hiện của người này khiến nhóm người của Chương môn Thiên Nữ hơi cảnh giác lên.

Chủ yếu là bởi vì người này không giống với những Hải Yêu khác.

“Xin tự giới thiệu, ta chính là Đại Thủy sư của Hải Yêu nhất tộc, Vụ Nhã.” Vụ Nhã nhìn Chương môn Thiên Nữ, mỉm cười nói.

“Có lẽ mọi người không biết Đại Thủy sư là gì, cho nên để ta làm mẫu giải thích một chút.”

Nói xong, Vụ Nhã liền vỗ tay bóp một cái, sau đó, nhóm người Chương môn Thiên Nữ bỗng thấy nước biển phía sau lưng Vụ Nhã đột nhiên khuấy động.

Sóng biển mãnh liệt, nước biển ngập trời, dường như có thể nhấn chìm hết thảy.

Thân là tứ giai, đứng trước làn nước biển đang cuộn trào dữ dội này, các nàng bỗng cảm thấy mình nhỏ yếu như là sâu kiến.

Lúc này, Chương môn Thiên Nữ bỗng cảm thấy chân mình mềm nhũn đi.

Vô thức quỳ xuống.

Nàng nhận ra Thần Nữ đại nhân hình như có hiểu làm gì với từ yếu rồi.

Nhìn thấy Chương môn quỳ xuống, Nam Bắc Trương lão trước tiên cũng quỳ xuống theo.

Đối với việc hành sự tùy theo hoàn cảnh, các nàng đã nắm rõ như lòng bàn tay.

Hai đệ tử của Thiên Linh phong kia nhìn thấy Chương môn và Trương lão đã quỳ xuống, cũng không dám tiếp tục đứng đây.

Cả hai đều quỳ xuống theo.

Đại Thủy sư Vụ Nhã hơi sững sốt, nhưng nhanh chóng hiểu ra mọi chuyện.

Hóa ra nhân loại tự giới thiệu theo cách này, sau đó nàng cũng quỳ xuống.

Lần này nước biển dao động càng mãnh liệt, cuộn trào như một cơn bão, ừm, phải như vậy mới có thể biểu lộ rõ sự nhiệt tình của nàng.

Hành động này trực tiếp dọa sợ nhóm người Chương môn Thiên Nữ.

Đại tiên bối còn quỳ với các nàng, còn để cho người ta sống không đây.

Hải Yêu nhất tộc thật là đáng sợ.

--

Sau khi Lục Thủy tiến vào cổng không gian.

Hắn đi vào trong một không gian xám xịt, không có bất kì nguồn sáng cụ thể nào.

Nhưng có cảm giác như vẫn nhìn rõ được mọi vật xung quanh.

Trong không gian không có cái gì, nhưng nhìn lại có cảm giác nhỏ hẹp.

Sau đó Lục Thủy ngẩng đầu nhìn lên.

“Đừng ngẩng đầu lên.” Giọng nói của cô ảnh lão nhân vang lên.

Lục Thủy quay đầu nhìn cô ảnh lão nhân bên cạnh, hỏi:

“Vì sao không được ngẩng đầu?”

“Khi đó, lúc ngài nhìn vào vực sâu, vực sâu cũng đồng thời nhìn lại ngài, mà dạng tồn tại này vốn không thể nhìn thẳng, chỗ này khác với ở bên ngoài, sẽ thấy rất rõ hậu quả khi làm vậy.

Nếu như nhìn thẳng, không những không chiếm được cơ duyên, mà tinh thần cũng bị phá hủy, bị nuốt chửng.

Sau đó, sẽ hoàn toàn bị hủy diệt.” Cô ảnh lão nhân nói.

Lục Thủy không chút để ý, lại nói:

“Vậy người có biết thứ kia rốt cuộc là cái gì không?”

“Vương gọi nó là thần dưới biển sâu.” Cô ảnh lão nhân thấp giọng đáp.

“Ồ? Vì sao?”

“Những gì chúng ta biết, những gì chúng ta thấy, chỉ là một góc nổi của tảng băng trôi.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 129: Thần Nữ Đại Nhân, Đồ Của Ngài Bị Cướp

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, hẳn có chút hiếu kỳ với Lam Dạ Vương.

Đáng tiếc không gặp được người này.

Sau đó hẳn ngẩng đầu nhìn lên không trung, ánh mắt dường như xuyên qua không gian, xuyên qua thời gian.

Trong hắc ám lộ ra quang minh, trong quang minh cất giấu hắc ám.

Vạn sự vạn vật hỗn loạn đan xen.

Không cách nào nhìn trộm, không thể nhìn thẳng, không thể gọi tên.

Nếu như là người bình thường, chỉ cần nhìn nhiều một chút cũng đủ để điên mắt.

Tu vi không đủ, không thể nào tiếp nhận được những thứ này.

Cấp độ không đến, sẽ là tự tìm đường chết.

Mà chỉ cần có một tầng bảo hộ, lại nhìn sẽ dễ dàng đạt được cơ duyên.

Cô ảnh lão nhân tất nhiên cũng phát hiện Lục Thủy đang nhìn lên không trung.

Kỳ thật có hẳn ở đây, Lục Thủy nhìn một chút cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ cần kịp thời dời ánh mắt đi là đủ.

Thế nhưng nếu nhìn lâu chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Điên mắt là nhẹ.

Nhưng làm cho hẳn không thể nào hiểu được chính là, đối phương vẫn rất bình thường.

Tại sao lại thế?

Lục Thủy không để ý đến cô ảnh lão nhân ở bên cạnh, ánh mắt của hắn xuyên thấu biểu tượng, nhìn thẳng vào bản chất của tồn tại này.

Nhưng khi đã xuyên thấu qua, trực tiếp quan sát nơi quan trọng nhất.

Hắn phát hiện thứ này bị mê vụ bao vây lấy, mê vụ có quan hệ với thực lực, thực lực không đủ sẽ không thể nào nhìn thấu.

Mà mê vụ không phải điểm quan trọng, điểm quan trọng là mê vụ này chỉ là một phần nhỏ tràn ra của tồn tại nào đó.

Phảng phất phía sau còn ẩn giấu mất hình thái vị trí.

“Đúng là khiến người ta rất hiếu kỳ.” Lục Thủy cảm thán.

Hắn phát hiện, nơi này cũng chỉ là một góc của băng sơn.

Cô ảnh lão nhân cúi đầu, hắn đã hiểu, người đứng bên cạnh còn đặc thù hơn so với dự đoán của hắn.

Lúc này Lục Thủy thu hồi ánh mắt.

Mặc dù rất ngạc nhiên, nhưng dù sao thực lực vẫn không đủ.

“Nơi này còn có vật gì khác không?” Lục Thủy hỏi cô ảnh lão nhân.

“Vương đã từng tiết lộ một chữ cho ta.” Cô ảnh lão nhân nói rõ chi tiết.

Lục Thủy nhìn về phía cô ảnh lão nhân, không nói gì, ra hiệu hắn tiếp tục nói tiếp.

“Lục.” Cô ảnh lão nhân nói:

“Đây là tin tức cuối cùng Vương lưu lại, ta không rõ nó có ý gì.”

“Lục?” Lục Thủy có chút ngoài ý muốn:

“Là một câu chưa nói xong, hay là chỉ có một chữ này?”

“Chỉ có một chữ này.” Cô ảnh lão nhân trả lời.

Lục Thủy không thể nào hiểu được, một chữ Lục có thể đại biểu cho cái gì?

Nhưng hẳn nhớ kỹ trước khi chết Hoa Tiên cũng nói ra một chữ Lục, Lục Thủy không biết cả hai có quan hệ gì hay không.

Rất nhanh Lục Thủy từ bỏ chuyện này.

Không quan trọng, dù sao không có quan hệ gì với hẳn.

Còn không bằng suy nghĩ xem sau đó nên làm sao để từ hôn.

“Rời đi thôi.” Lục Thủy nói.

Cô ảnh lão nhân có chút ngoài ý muốn:

“Ngài cứ đi như thế sao? Ngài còn chưa thu hoạch được bất cứ cơ duyên gì mà.”

Đúng vậy, hẳn có thể thấy được, người trước mắt này còn chưa lấy được chút cơ duyên nào.

Căn cứ quy tắc, hẳn phải thu hoạch được cơ duyên to lớn mới đúng.

Lục Thủy chỉ lên không trung rồi nói:

“Chắc hẳn ta sẽ thu hoạch được cơ duyên ở bên kia đúng không?”

Cô ảnh lão nhân gật đầu.

Lục Thủy cười cười, nói ra một câu làm cho cô ảnh lão nhân sửng sốt:

“Vị thần biển sâu này, không cho được ta cơ duyên.”

Nếu như vào lúc bình thường, cô ảnh lão nhân nhất định sẽ cảm thấy đối phương cuồng vọng vô tri.

Nhưng đã tận mắt thấy đối phương nhìn thẳng vào vị kia, hẳn lại cảm thấy lời của đối phương là chuyện đương nhiên.

Rất nhanh cô ảnh lão nhân liền lấy lại tinh thần, nói:

“Xin hãy để cho ta làm chút gì cho ngài.”

“Nhất định phải thế sao?” Lục Thủy hỏi.

Cô ảnh lão nhân gật đầu:

“Xin ngài cứ nói.”

Lục Thủy suy tư, nói:

“Người biết Hải Yêu sao?”

“Biết, ngay ở bên dưới hải vực Không Minh, thực lực rất mạnh.” Cô ảnh lão nhân nói.

“Vậy người biết đặc sản của Hải Yêu không?”

“Hoa Loa?”

Lục Thủy gật đầu:

“Giúp ta lấy một chút.”

“Chỉ chuyện này?” Cô ảnh lão nhân có chút không dám tin.

Chuyện này quá đơn giản.

Lục Thủy gật đầu.

Sau đó hai người trở về hải vực Không Minh.

Lục Thủy đứng ở trên mặt biển, cô ảnh lão nhân cũng như vậy.

“Lúc cơ duyên mở ra ta không thể nào tiến vào đáy biển, chỉ có thể cảm giác chỗ nào bên dưới có nhiều Hoa Loa, thuận thể lấy tới một chút.” Cô ảnh lão nhân nói.

Lục Thủy gật đầu, nói thật thì hẳn cũng không cần nhiều.

Một chút là đủ rồi.

Đến lúc đó lấy về cho mẹ hẳn làm.

Khẳng định có thể ăn.

Chỉ cần ném vào trong nước nấu là được.

Dù mẹ hẳn có thêm đường cũng có thể ăn.

Chủ yếu là Hoa Loa ở nơi này có hương vị rất tốt.

Ngọt bùi cay đắng mặn đồng đều có thể phối hợp.

Bên dưới hải vực Không Minh, đám người Chương môn Thiên Nữ kéo theo một đống Hoa Loa di chuyển dần lên.

Bởi vì dưới đáy Không Minh Hải tương đối đặc thù, pháp bảo trữ vật bình thường không mở được, cho nên bọn họ chỉ

có thể chờ khi lên mặt biển lại bỏ vào trong.

Vừa rồi quý rất lâu với vị đại thủy sư kia.

Thật là nguy hiểm.

“Cảnh giác xung quanh, mặc dù Hải Yêu nói khu vực này không có bất cứ vấn đề gì, nhưng an toàn là trên hết.” Chương môn Thiên Nữ phân phó.

Trưởng lão Nam Bắc và đệ tử khác đều gật đầu.

Dù sao cũng là lần thứ nhất Thần Nữ an bài nhiệm vụ.

Thất bại sẽ không tốt.

Mà ngay khi các nàng cảnh giác, nước phía trên đột nhiên có một bàn tay duỗi đến, một bàn tay tương đối già nua.

Cái tay này mang theo uy áp vô biên, phảng phất có thể trực tiếp đè chết tứ giai.

Chương môn Thiên Nữ bị dọa ngây người.

Chờ khi các nàng lấy lại tinh thần, hải sản đã thiếu mất hơn phân nửa.

“Xong.” Chương môn Thiên Nữ tuyệt vọng, đã làm hỏng chuyện rồi.

Nàng rất muốn đi cầu người kia trả hải sản cho mình, nhưng lại không biết đối phương là ai.

Trưởng lão Nam Bắc và hai đệ tử kia cũng bị hù dọa, không chỉ là cái tay kia, mà còn có nhiệm vụ Thần Nữ bàn giao.

Thần Nữ vừa mới thượng vị, lần thứ nhất ra lệnh, mà các nàng lại làm hỏng việc, nghĩ thế nào cũng phải chết.

Mà lại hải sản có hạn, các nàng không thể mua được.

“Chương môn, làm sao bây giờ?” Nam Trưởng lão nhìn về phía Chương môn Thiên Nữ.

Lúc này hai vị đệ tử kia cũng nhìn về phía chương môn Thiên Nữ.

Đối mặt với Thần Nữ, các nàng không lên nổi chút dũng khí nào.

Chưởng môn Thiên Nữ mím môi, vỗ ngực một cái rồi nói:

“Không sao, ta sẽ gánh trách nhiệm, dù sao từ nhỏ đến lớn đều là như thế. Trở về ta sẽ đập đầu với Thần Nữ đại nhân, khẳng định có thể chịu được.”

Chưởng môn nào có dễ làm như vậy.

Lục gia.

“Bị cướp rồi?” Mộ Tuyết nhìn Chưởng môn Thiên Nữ đang quỳ gối, có chút ngoài ý muốn.

“Là ai cướp?” Mộ Tuyết tức giận nói.

“Nhìn qua bàn tay có chút già nua, có thể là một vị lão giả.” Chưởng môn Thiên Nữ sợ sệt nói. Thần Nữ đại nhân tức giận, hậu quả khẳng định rất nghiêm trọng.

“Lão giả?” Mộ Tuyết có chút ngoài ý muốn.

Hải vực Không Minh đúng là có một cường giả, nàng từng nghe Hải Yêu Nữ Vương nói qua.

Nhưng khi nàng và Lục Thủy đi qua, lại không có phát hiện gì.

Ừm, phải nói không hề tỉ mỉ quan sát.

“Chắc giống như Thiên Cơ Lôu Vũ, trốn đi.

Nếu như bị Lục Thủy phát hiện, thuận tiện làm hấn hào hứng lên, cường giả nào cũng sẽ xong đời.

Hôm sau không chừng sẽ nằm ở trên bàn thí nghiệm trong mật thất của hấn.” Mộ Tuyết trầm nghĩ trong lòng.

Nàng còn nhớ, ở kiếp trước không biết Lục Thủy nghe được tin tức từ đâu.

Nói trong tình không có một vị Thần Minh có năng lực sinh sản cực mạnh, ngay cả tảng đá cũng có thể sinh con cho hấn.

Nghe được tin tức này, Lục Thủy liền vô cùng hưng phấn vươn một bàn tay vào tinh không.

Chỉ trong chốc lát đã tìm được vị tự xưng là Thần Minh kia, kỳ thật chỉ là một linh vật có tu vi.

Sau khi xác định là đực, vị Thần Minh kia liền nằm trên bàn thí nghiệm của Lục Thủy.

Về sau nàng nghe được tiếng hét tuyệt vọng đến từ vị kia Thần Minh này, là phương thức truyền bá đặc thù.

Tất cả cường giả dưới trời sao chắc chắn đều nghe được, thâm trầm, bất lực, tuyệt vọng và đáng thương.

Dọa cho những người tự xưng Thần Minh trong toàn bộ tinh không, không dám lên tiếng.

Mười năm sau, vị Thần Minh kia được thả đi.

Nghe nói hấn đổi nghề, không làm Thần Minh nữa.

Sau đó Mộ Tuyết lại nghe Lục Thủy nói có một người có lực sinh dục cực mạnh, nàng tên Vạn Vật Mẫu Thần, người này dường như là một nữ tiên.

Không bao lâu vị mẫu thần này đã bị bắt được, nhưng lại nằm ở trong mật thất của Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết còn nhớ Lục Thủy nói với nàng: Ta nói trình tự cho nàng, nàng xé ra, lấy một chút hàng mẫu, sau đó giúp nàng ta khôi phục lại, sau đó lại xé ra lấy một chút, ba năm nữa là được, những thí nghiệm còn lại để ta.

Hồi ức những chuyện này, Mộ Tuyết thở dài một hơi, dùng lược chải đầu, khi đó nàng thật sự không tình nguyện.

Nàng cũng không hưng tàn như Lục Thủy.

Cuối cùng nàng chỉ có thể thương lượng với Vạn Vật Mẫu Thần, để chính nàng ta đến, cho nàng ta thời gian năm mươi năm.

Vạn Vật Mẫu Thần đáp ứng, cảm động đến rơi nước mắt, thiên ân vạn tạ.

Lại về sau, bọn hắn đã rất ít nghe nói qua về tiên hoặc thần có quan hệ với loại chuyện này, dù là Phật môn cũng không có quả vị như thế.

Tà Thần Yêu thú cũng giống vậy.

Sinh dục và sinh sôi phảng phất trở thành cấm kỵ của Chư Thần Tiên Phật.

Cho nên, bị Lục Thủy phát hiện đồng thời khơi lên hào hứng là chuyện đáng sợ bậc nào.

Khi đó hải vực Không Minh dù có cường giả, cũng không dám ngoi đầu lên.

“Chắc người Cố Vũ không phải vị cường giả kia. Thôi, dù có phải hay không ta cũng không tiện đi qua.”

“Nhưng chớ để ta gặp được, cướp đồ vật của ta thì phải trả giá thật lớn.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 130: Che Mặt Đánh Lục Thủy

Suy tư một lát, Mộ Tuyết nói với Chương môn Thiên Nữ:

“Tạm thời không cần để ý đến, mang những gì còn lại về. Các người giữ một phần, còn lại đặt ở trên trận pháp ta để lại cho người.”

Chương môn Thiên Nữ nghi hoặc nhìn về phía Mộ Tuyết, trên thực tế nàng không thấy được gì, chỉ có thể nhìn thấy một đoàn Hồn Nguyên Tử Khí.

“Thần Nữ đại nhân không trừng phạt ta sao?” Chương môn Thiên Nữ nhỏ giọng hỏi.

Mộ Tuyết không trả lời, mà trực tiếp cắt đứt thông tin.

Cũng đã quý xuống rồi, nàng không tốt trừng phạt.

Nếu như là Lục Thủy quý xuống cũng vô dụng, nàng có thể cắn chết Lục Thủy.

Đương nhiên, nàng sẽ không thể để Lục Thủy quý, quá mất mặt.

Lục Thủy rất để ý uy nghiêm thiếu gia của mình.

“Ừm, đã nhiều ngày như vậy rồi, làm sao vẫn chưa trở lại?” Mộ Tuyết nâng má, có chút khó chịu.

Cảm giác tựa như oán phụ.

Không đúng, là thiếu nữ.

Quý nữ chưa đến hai mươi.

“Đều là do Lục Thủy sai, chờ hắn trở về rồi che mặt đi đánh hắn một trận.”

Trong lòng Mộ Tuyết đầy kích động.

Hải vực Không Minh.

Lục Thủy nhìn một đồng lớn Hoa Loa, có chút bất ngờ.

Hải sản Hải Yêu có nhiều như vậy sao? Lại còn là lấy ở cùng một chỗ.

Trước kia khi hấn và Mộ Tuyết tới đều có rất ít, rất nhiều năm mới có thể đến một lần.

Cô ảnh lão nhân cũng có chút ngoài ý muốn:

“Hình như hơi nhiều thì phải, nhưng không có vấn đề gì lớn.”

Tất nhiên Lục Thủy không hề quan tâm, dù Hải Yêu có muốn truy cứu, cũng không có quan hệ gì với hấn.

Động thủ là cô ảnh lão nhân mà.

Sau đó Lục Thủy lấy đi một phần nhỏ, nói:

“Chỗ còn lại, cho Lam Dạ Quốc đi.”

Cô ảnh lão nhân sững sờ, sau đó bái Lục Thủy một cái.

Lục Thủy không để ý, mà quay người rời đi.

Dù sao đã ăn đồ của những tiểu tử kia, giúp bọn hấn chỉ là tiện tay mà thôi, đáp lễ cũng nên làm.

Lam Dạ Quốc.

Tiểu Điệp nhìn một đứa bé trai, nói:

“Hôm nay chúng ta ăn cái gì?”

“Ăn bánh bao.” Những đứa trẻ khác nói.

“Ăn vịt nướng.”

“Ăn thịt heo.”

Mấy đứa trẻ vây quanh một chỗ, chờ đợi bé trai này vẽ ra.

“Mẹ của ta nói, trẻ con không thể tham lam, chúng ta ăn bánh nướng đi.”

“Rõ ràng là do người sẽ chỉ biết vẽ bánh nướng.”

“Đúng thế, đúng thế!”

“Bánh bao lớn cũng không biết vẽ.”

“Đúng thế, đúng thế!”

Gương mặt bé trai tức giận đỏ lên, sau đó ném cành cây cho đám Tiểu Điệp, nói:

“Ta muốn ăn hải sản, các người mời ta ăn.”

Lập tức, tất cả mọi người đều im lặng.

Ngay cả bánh nướng bọn hắn cũng không vẽ được.

Nghĩ một chút, quả nhiên trẻ con không thể tham lam, vẫn là ăn bánh nướng thì hơn.

Bịch!

Bất chợt có đồ vật gì đó rơi xuống bên cạnh bọn hắn.

Ngay lập tức đã dọa cả đám giật mình.

Tiểu Điệp nhìn qua, sau đó kinh ngạc nói:

“Là ốc xoắn?”

“Là hải sản.” Bé trai vẽ bánh nói.

“Nhanh, nhanh gọi mấy người Di Di tới. Có đồ ăn rồi!” Có đứa trẻ lập tức kêu lên.

“Oa, có đồ ăn, là hải sản, là hải sản.”

Một đám trẻ con hưng phấn kêu to.

Còn có một số nhỏ thì hơi mê mang, hải sản là cái gì vậy?

—— ———

Chia tay cô ảnh lão nhân, Lục Thủy cất bước đi về phía Tiên Sơn.

“Không biết Thiên Cơ Lôu Vũ có đồng ý gặp ta hay không.

Ta yếu như vậy, chắc chắn hắn sẽ chướng mắt?

Hy vọng có thể gặp được.”

Lục Thủy tháo mặt nạ xuống, trên mặt nở nụ cười.

Lần này hắn đã điều chỉnh tu vi xuống, không hề biểu hiện ra nhị giai, cũng không có biểu hiện tam giai, mà là trực tiếp che giấu đi.

Nhị giai không thể lại dùng, tam giai không mạnh, dễ dàng bị một số người bắt nạt, hẳn cũng không muốn động thủ.

Cho nên ẩn giấu tu vi là thích hợp nhất.

Tiếp tục đeo mặt nạ sẽ quá chói mắt.

“Nhưng chắc sẽ không gặp được người nào.”

Nghĩ như vậy, Lục Thủy bước từng bước rời xa nơi này.

—————

Trên Tiên Sơn.

“Ngươi đã ẩn nấp Tiên Sơn rồi?” Thạch Quy mở mắt ra, có chút ngoài ý muốn.

Thiên Cơ Lô Vũ gật gật đầu:

“Ta đã nói rồi mà, phiền phức sẽ tìm tới cửa, đây là thủ đoạn cần thiết. Như vậy thì chỉ cần chờ cơ duyên Tiên Sơn qua đi, tất nhiên sẽ không còn vấn đề gì.”

“Thế nhưng bên ngoài chắc chắn có người đang chờ ngươi? Ngươi đã nói hẳn cũng là phiền phức mà? Tránh cơ duyên Tiên Sơn mở ra, nhưng ngươi lại không thể tránh khỏi hẳn.” Thạch Quy nói.

Thiên Cơ Lô Vũ lắc đầu, nói khẽ:

“Ngươi sai rồi! Cơ duyên Tiên Sơn hạn chế Tiên Sơn, một khi cơ duyên Tiên Sơn kết thúc, như vậy sẽ không có gì là không tránh khỏi nữa.

Yên tâm chờ đợi cơ duyên Tiên Sơn kết thúc là được, trong lúc này sẽ không có bất luận kẻ nào leo lên Tiên Sơn.”

“Nếu có thì sao?” Thạch quy hỏi.

“Trong thiên cơ không có cảnh này.” Vẻ mặt Thiên Cơ Lô Vũ đầy thông dong.

Thạch Quy không nói gì nữa. Thiên Cơ Lô Vũ là Các chủ của Thiên Cơ Các, hẳn nói là cái gì thì cơ bản là như thế.

Đã nhiều năm như vậy, gần như chưa từng sai lầm.

Chẳng qua, khi Thạch Quy muốn nhắm mắt lại ngủ một giấc, nó đột nhiên nhìn thấy cả người Thiên Cơ Lôu Vũ cứng đờ.

Sắc mặt vốn đầy ung dung bỗng ngưng kết lại.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Thạch Quy có chút ngoài ý muốn.

“Làm sao lại như vậy?” Thiên Cơ Lôu Vũ nói với vẻ khó có thể tin:

“Thiên cơ, loạn.”

“Loạn rồi?” Thạch Quy cũng không ngờ được, làm sao thiên cơ lại đột nhiên loạn rồi?

Thiên Cơ Lôu Vũ thở dài một tiếng, nói:

“Hoàn toàn không biết có chuyện gì xảy ra, luôn cảm thấy xung quanh tràn đầy mê vụ. Nhưng ta có thể cảm giác được, phiền phức đang trên đường đến.”

Lúc này Thạch Quy kinh ngạc nói:

“Có người leo lên Tiên Sơn, không thấy rõ tu vi.”

Thiên Cơ Lôu Vũ chau mày, hẳn muốn tính toán một chút, nhưng cuối cùng vẫn nhin được.

“Hắn muốn gặp ta?” Thiên Cơ Lôu Vũ ần ần đoán được gì đó.

“Có gặp không?” Thạch Quy hỏi.

Nếu như không muốn gặp, không nói đến việc ngăn đối phương lại, chỉ là việc chạy khỏi nơi này cũng rất dễ dàng.

Thiên Cơ Lôu Vũ im lặng, gặp sẽ không phải chuyện tốt, không gặp cũng như thế.

Cuối cùng Thiên Cơ Lôu Vũ hít sâu một hơi, hẳn đã quyết định.

Thân là Các chủ Thiên Cơ Các, có một số việc sẽ không thể tránh khỏi, mà hẳn cũng có niềm kiêu ngạo của mình.

Lục Thủy đã bước lên Tiên Sơn.

Hắn nhìn về phía đỉnh núi nào đó, nói:

“Đúng là không sai, là tòa Tiên Sơn này.”

Vì lên đến đây hắn đã vòng vo nhiều lần, cái Tiên Sơn này thật sự khó vào.

Ở kiếp trước rõ ràng rất dễ đi vào.

Nhưng Lục Thủy cũng không thèm để ý, mà trực tiếp đi lên đỉnh núi.

Trên đường đi hắn cũng không thấy người nào, hoặc là nói tuyến đường hắn chọn tương đối vắng vẻ.

Về phần trận pháp cấm chế của Tiên Sơn, không hề có tác dụng gì với hắn cả.

Không bao lâu sau, Lục Thủy đã đến chân núi chỗ Thiên Cơ Lô Vũ.

Nơi này không cần đi theo con đường vắng vẻ, bởi vì vốn không hề có người đến.

Lục Thủy lấy tay che ánh nắng, nhìn lên đỉnh núi nói:

“Một chút dị động cũng không có, xem ra mặt mũi của ta không có vấn đề gì. Không hề từ chối, đó chính là ngầm thừa nhận cho ta đi lên.”

Lục Thủy xuyên qua các loại trận pháp, một đường đi lên đỉnh núi.

Rất nhanh hắn đã đi tới đỉnh núi.

“Cuối cùng đã tới.” Lục Thủy thở ra một hơi.

Nhưng khi hắn bước một bước lên đỉnh núi, lông mày bỗng nhíu lại. Nơi này không hề có Thạch Quy, cũng không có Thiên Cơ Lô Vũ.

Chỉ có một nữ hài, nàng đang ngồi ở trên một tảng đá.

Lúc này nữ hài cũng nhìn thấy Lục Thủy.

“Ngươi là Thiên Cơ Lô Vũ?” Lục Thủy hỏi.

Bởi vì niên đại khác biệt, Lục Thủy không dám khẳng định trước kia Thiên Cơ Lô Vũ có phải nữ hay không.

Nữ hài có chút sợ sệt nhìn Lục Thủy, sau đó nói:

“Không phải, Các chủ đã ra ngoài giải sầu, không biết lúc nào sẽ trở về.”

Lục Thủy: “...”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 131: Lục Thiếu Gia Thật Sự Có Ý Định Bạo Lược Gia Đình?

Nghe thấy lời cô bé này nói xong, Lục Thủy cảm thấy hơi bất đắc dĩ.

Vậy là tay không rồi?

Không phải là Thiên Cơ Lô Vũ rất ít khi rời khỏi Tiên Sơn sao?

Sao lại đột nhiên chạy đi giải sầu rồi?

Lục Thủy nhìn cô bé, nói:

“Các chủ của các người có bàn giao cái gì khác không?”

Thiên Cơ Lô Vũ tốt xấu gì cũng là Các chủ Thiên Cơ các, kiểu gì cũng sẽ để chút đồ vật gì đó lại.

Nếu như không có, vậy hẳn cũng chỉ có thể theo đường cũ trở về mà thôi.

Cô bé nhìn Lục Thủy, cảm thấy người Các chủ nhắc tới hẳn là người trước mặt này, sau đó liền mở miệng nói:

“Có, Các chủ nói nếu có người lên núi hỏi thì đưa cho hẳn một vật.”

“Là cái gì?” Lục Thủy hơi hào hứng hỏi.

Cô bé từ trên tảng đá đi xuống, sau đó đứng cạnh tảng đá cao gần bằng mình, nói:

“Chính là cái này.”

Lục Thủy nhìn sang, phát hiện đây chính là một khối Thiên Cơ Thạch.

Bên trong hẳn là có lực lượng của Thiên Cơ Lô Vũ.

Lục Thủy gật gật đầu, may mà một chuyến này đi không uổng phí.

Hắn vẫn có thể dùng tảng đá kia tính một vài chuyện hắn muốn biết.

“Vậy nếu không có việc gì nữa thì ta trở về đây, cơm vẫn còn đang đợi ta đến ăn.” Cô bé leo lên trên thân một con chó lớn ở phía sau, định rời đi.

Lục Thủy không nói gì thêm, chỉ gật gật đầu.

Không có ai cũng tốt, hắn muốn hỏi một chuyện có ảnh hưởng rất lớn tới hắn.

Nhìn cô bé rời đi xong, Lục Thủy liền đi tới gần tảng đá kia.

Hắn nắm tay đặt lên trên tảng đá, chờ thành lập liên hệ với Thiên Cơ Thạch xong, mới mở miệng hỏi:

“Ta muốn biết, nếu ta luyện thể thì có thể đánh thắng vị hôn thê Mộ Tuyết của ta hay không.”

Nói là vị hôn thê, sẽ có liên hệ trực tiếp với hắn, cho nên có thể trực tiếp đối ứng với Mộ Tuyết.

Phải nói rõ ràng như vậy mới được.

Nếu không thì ai mà biết liệu cái khối này có đi đối ứng với người trùng họ trùng tên nào khác hay không.

Cái tên Mộ Tuyết cũng không hiếm lạ gì.

Rất nhanh sau đó, Thiên Cơ Thạch bỗng lóe lên một vệt ánh sáng.

Tiếp đó, Lục Thủy bắt đầu nhìn thấy quang ảnh lưu chuyển.

Là cảnh hắn chăm chỉ luyện thể, có điều sao cứ phải là cảnh hắn chạy bộ lúc trước chứ?

Lục Thủy cũng không để ý nhiều, quan trọng không phải là hắn bên này, mà là Mộ Tuyết bên kia.

Sau đó Lục Thủy nhìn thấy quang ảnh của mình biến thành một quả cầu sáng, từ quả cầu sáng, một tia sáng nhỏ kéo dài ra như một sợi dây, giống như đang tìm kiếm cái gì.

Không bao lâu sau, đường sáng này nối liền với một quả cầu sáng khác.

Lục Thủy hơi phấn khích cùng hồi hộp, sắp có kết quả rồi.

Quả cầu sáng mới nối liền với đường sáng kia dần lớn lên, hình ảnh theo đó cũng xuất hiện.

Quang ảnh hiện lên khung cảnh một căn phòng, bên trong có một thiếu nữ đang ngồi, ngay khi Lục Thủy vừa nhìn thấy nàng, thiếu nữ đột nhiên quay đầu nhìn sang.

Hai người chạm mắt với nhau.

“...”

Lục Thủy nhìn thiếu nữ mỉm cười trong quang ảnh, trừng mắt, sau đó cũng mỉm cười lại, thu tay về.

Thu tay đồng nghĩa với kết thúc việc đoán mệnh.

Ngoài ý muốn, thật sự ngoài ý muốn.

Lục Thủy cảm thấy mình đã không trực tiếp làm rồi, ảnh hưởng đến mệnh lý của Mộ Tuyết hẳn phải là rất nhỏ mới đúng.

Mệnh lý dao động là một chuyện rất bình thường, giống như giữa biển rộng đột nhiên có một chiếc lá hoặc là một viên đá nhỏ rơi xuống, căn bản là không cần để ý.

Ai biết Mộ Tuyết đột nhiên phát rò cái gì, chút dao động này mà cũng đi xem xét.

Chuyện như vậy đã xảy ra, hẳn bắt đầu hơi không muốn trở về.

“Được rồi, rời khỏi nơi này trước rồi tính tiếp, hơn nữa người coi là Thiên Cơ Lôu Vũ, có quan hệ gì với Lục Thủy ta đâu chứ?”

Tự an ủi mình trong lòng xong, Lục Thủy cảm thấy bản thân cứ giả vờ không biết là được.

Dù sao hẳn cũng vô tội.

--

Lục gia.

Mộ Tuyết hơi bất ngờ, mệnh lý dao động là chuyện rất bình thường, hơn nữa thông thường cũng không thể nào nhìn thấy nguyên nhân dao động.

Trừ khi có người cố ý liên kết, nàng mới có thể nhìn thấy.

Đương nhiên, chút dao động nhỏ như thế này, nàng cũng khinh thường đi thăm dò.

Dù sao cũng không có ai đi để ý một chiếc lá hay một viên đá nhỏ rơi xuống mặt biển làm gì.

Càng không có khả năng thăm dò đến nàng.

Nhưng viên đá nhỏ này nếu biến thành nhân cưỡi, thì không ai lại không để ý cả.

Mộ Tuyết trước tiên phát giác được mệnh lý của Lục Thủy bỗng liên kết với mệnh lý của nàng.

Lục Thủy đối với nàng mà nói thì giống như là mặt trời cỡ lớn trong đêm tối vậy, cho nên nàng đương nhiên sẽ đi thăm dò.

Sau đó trực tiếp thấy được Lục Thủy.

Thật sự khiến người ta kinh ngạc mà.

‘Cũng không biết Lục Thủy có cảm thấy bất ngờ hay không, có cảm thấy kinh hỉ hay không.’

Trên mặt Mộ Tuyết hiện lên ba phần ý cười.

‘Xem ra hẳn đã gặp Thiên Cơ Lô Vũ rồi, nếu không thì cũng là đã gặp được Thiên Cơ Thạch.’

‘Nếu như là Thiên Cơ Thạch, ta còn có thể đảo ngược quá trình một chút.’

‘Để xem xem Lục Đại Thiểu gia muốn tính toán cái gì.’

Sau đó Mộ Tuyết duỗi ra một ngón tay, nàng nhẹ nhàng vẽ lên trên mặt bàn mấy nét.

Tiếp đó, Hồn Nguyên chi khí bắt đầu lưu động ở trên mặt bàn.

Một cỗ khí tức huyền ảo xuất hiện.

Bên trong cỗ khí tức đó là Hồn Nguyên chi khí đang lưu chuyển, dường như đang tìm kiếm cái gì.

Rất nhanh sau đó, Hồn Nguyên chi khí nàng ngừng lại.

Trên mặt Mộ Tuyết vẫn mang theo ý cười, sau đó nàng vung tay lên một cái.

Một giọng nói truyền ra từ trong Hồn Nguyên chi khí:

“Ta muốn biết, nếu ta luyện thể thì có thể đánh thắng vị hôn thê Mộ Tuyết của ta hay không.”

Nghe thấy câu này, gương mặt Mộ Tuyết từ ba phần ý cười biến thành bảy phần ý cười.

Nàng nâng má nhìn Hồn Nguyên chi khí trước mặt, giọng nói mang theo ý cười vang lên:

‘Xem ra Lục Đại Thiểu gia thật sự có ý định bạo lực gia đình nha.’

Sau đó Mộ Tuyết tán Hồn Nguyên chi khí đi, nàng gọi Đinh Lương vào.

“Đại Tiểu thư.” Đinh Lương bước vào cửa, đồng thời nói.

“Đi lấy cho ta một bộ y phục dạ hành đi.” Mộ Tuyết nói.

Đinh Lương trừng mắt nhìn Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết thấy vậy, hiếu kỳ hỏi:

“Sao vậy?”

Đinh Lương nói:

“Đại Tiểu thư muốn mặc sao? Nếu vậy thì phải đo lại kích thước.

Kích thước đo năm ngoái không thể dùng nữa.”

Nói rồi, Đinh Lương còn làm động tác ôm ngực.

Mộ Tuyết cúi đầu nhìn ngực mình, nàng hình như vẫn còn lớn tiếp được thì phải?

Mặc dù sẽ không quá khoa trương, nhưng vẫn có thể.

‘Ta xinh đẹp như vậy, dáng người tốt như vậy, cuối cùng lại để cho cái tên tiện nghi Lục Thủy kia bạo lực gia đình sao?’

Mộ Tuyết trong lòng vui vẻ nghĩ.

Sau đó nàng đứng lên, muốn để Đinh Lương giúp nàng đo.

Có điều may y phục dạ hành thôi mà kích thước cũng phải tinh chuẩn như vậy sao?

--

Tiên Sơn.

Trên tòa sơn phong nào đó, một đạo tử khí đang bao bọc một tảng đá.

Một lát sau, tảng đá kia hóa thành tro tàn.

“Phụt.”

Trên đại dương bao la, Thiên Cơ Lô Vũ bỗng phun ra một ngụm máu tươi.

Rùa đá hơi lo ngại hỏi:

“Người kia đặc thù đến như vậy sao?”

Thiên Cơ Lô Vũ lau đi máu tươi bên khóe miệng, lắc đầu nói:

“Không biết, nhưng không thấy, không biết, không tiếp xúc, là tốt nhất.

Tạm thời không trở về Tiên Sơn, ra ngoài du lịch mấy năm đi.

Thuận tiện giúp người đòi tính mệnh.”

Rùa đá thở dài một tiếng:

“Tuổi đã cao, thế mà còn muốn bôn ba bốn phương, nhưng mà ta thật sự tò mò về thân phận người kia.”

Thiên Cơ Lô Vũ hơi nhíu mày nhìn rùa đá, trầm mặc một lát, nói:

“Mệnh của người có một kiếp nạn.”

Rùa đá: “...”

Thiên Cơ Lôu Vũ chính là không tốt ở điểm này, một câu nói thôi có thể khiến cho người ta chú ý thật lâu.

“Ta không thấy là được.” Rùa đá nói.

Nhưng Thiên Cơ Lôu Vũ lại lắc đầu, bình thản nói:

“Mệnh người thật sự có một kiếp nạn.”

Rùa đá nhăn lại, cuối cùng bắt đắ dĩ thờ dài:

“Tử kiếp?”

“Không thấy rõ, thì đi một bước nhìn một bước đi.” Thiên Cơ Lôu Vũ nói.

Rùa đá không nói gì thêm.

Nó đã sống rất lâu, an dật lâu như vậy, lúc này mới gặp tai kiếp, đã tính là rất may mắn rồi.

Chỉ là nó rất ngạc nhiên, cũng tò mò không biết một kiếp này sẽ như thế nào.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 132: Hấn Đang Lấy Tiên Đế Sĩ Nhục Ta

Đám người Ca Từ tìm thật lâu nhưng không thể tìm được Tiên Sơn, dù có liên hệ cũng không thể được.

Bọn hấn cũng hoài nghi có phải chính mình đã bị Tiên Sơn từ bỏ hay không.

“Su huynh nhìn kia, Tiên Sơn xuất hiện.” Thiều Thanh chỉ về phía trước rồi nói.

Ca Từ nhìn sang, phát hiện Tiên Sơn thật sự đã xuất hiện, mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng cũng may là không phải thật sự bị ném bỏ.

Lúc này có không ít người đã phát hiện Tiên Sơn, đều muốn đi lên xem một chút.

Chân Võ Chân Linh tất nhiên cũng phát hiện ra.

“Chắc thiếu gia đã đi Tiên Sơn rồi?” Chân Linh hỏi.

Chân Võ gật đầu:

“Chúng ta cũng lên xem một chút, nếu như không thấy thiếu gia thì cứ ở trên đó một thời gian.”

Bọn hấn đã lên kế hoạch đầy đủ, ví dụ như khi cơ duyên Tiên Sơn vừa kết thúc, nơi này chắc chắn sẽ có tín hiệu, đến lúc đó có thể gọi điện thoại tìm thiếu gia bọn hấn.

Nếu như không liên hệ được thì sẽ liên hệ với Tộc trưởng, dù sao khi đó thiếu gia đã thật sự mất tích rồi.

Chuyện này không phải là đùa giỡn.

Nhiếp Hạo cũng nghĩ như vậy, chỉ cần cơ duyên Tiên Sơn kết thúc, hấn chắc chắn có thể đạt được tin tức về hình dạng của Lục Thủy.

Đến lúc đó, chính là thời điểm đi săn Lục Thủy.

Chỉ cần đánh Lục Thủy tên người một trận, khi đó hẳn có thể thu hoạch được rất nhiều thù lao.

Lục gia thật là hào phóng.

Lục Thủy bước đi trên đường nhỏ của Tiên Sơn.

Sắc mặt hắn không tốt lắm, lần này đúng là ăn trộm gà không được còn mất cả năm gạo.

Ài!

Thở dài một tiếng.

“Lần này không biết có thể bức gấp Mộ Tuyết hay không, nhưng chắc hẳn nàng cũng không dám quá đáng.

Khi không biết ta cũng trùng sinh, nàng sẽ phải cố kỵ cảm nhận của ta.”

Lục Thủy cảm thấy mình bị Thiên Cơ Lô Vũ hốt.

Lần này mặc dù là Thiên Cơ Thạch của Thiên Cơ Lô Vũ phát công.

Nhưng dù sao người ẩn xuống chốt mở cũng là hắn.

Sau đó Lục Thủy cũng không suy nghĩ nhiều, trở về rồi nói tiếp.

Bây giờ nên tìm một chỗ ăn chút gì thì hơn.

Lục Thủy đi vào trong một trấn nhỏ, Tiên Sơn có tiểu trấn cũng không kỳ quái.

Đệ tử Tiên Sơn rất nhiều, thiên phú từng người cũng không tệ, nhưng không phải ai cũng không dính khói lửa trần gian.

Cho nên chắc chắn có người song tu, vì thế sẽ có con cái.

Mà đời sau không phải ai cũng có thiên phú hoặc là thiên phú rất cao.

Với loại chuyện thiên phú này, Lục Thủy có cảm nhận sâu sắc.

Dù sao thiên phú của cha mẹ hắn cũng rất cao, chỉ có hắn là kém.

Mẹ hắn từng hoài nghi có phải đã ôm sai rồi hay không.

Thôi được, chuyện này chỉ là đùa giỡn.

Tóm lại, Tiên Sơn lánh đời, không thể nào tùy ý giao lưu với bên ngoài.

Cho nên, nếu đệ tử Tiên Sơn có con cái không thể nào tu luyện, tất nhiên sẽ sinh hoạt tại Tiên Sơn.

Dần dà, sẽ hình thành một cái trấn nhỏ.

Một tiểu trấn ngăn cách với đời.

Vừa mới bước vào tiểu trấn, Lục Thủy đã cảm giác có hai người đi về phía mình.

Tốc độ rất nhanh.

Là Chân Võ Chân Linh.

“Thiếu gia.” Chân Võ Chân Linh đi đến trước mặt Lục Thủy, cung kính nói.

Bọn hắn thăm may mắn.

Cuối cùng đã tìm được.

Lục Thủy cảm thấy Chân Võ Chân Linh tới vừa lúc, hắn không phải tự đi tìm cửa hàng nữa.

“Giúp ta tìm một nhà hàng có thể tự dùng nguyên liệu nấu ăn của mình.” Lục Thủy nói.

Chân Linh lập tức gật đầu:

“Thiếu gia chờ một lát.”

Loại chuyện này tất nhiên sẽ do nàng phụ trách.

Sau đó Lục Thủy đi lại trên đường phố, muốn xem thử có thứ gì thú vị hay không.

Dù sao Tiên Sơn cũng không phải chỗ bình thường, không chừng sẽ có đặc sản mới lạ gì đó.

Chân Võ đi sau lưng Lục Thủy, tùy thời bảo hộ sự an toàn của Lục Thủy.

Khi thiếu gia của bọn họ không mang mặt nạ, chưa từng xuất thủ ở nơi có người.

Cho nên quyết không thể để thiếu gia phải xuất thủ.

Lục Thủy đi dạo một hồi, phát hiện một nơi bán bánh bao, nói là bánh bao bí chế gia truyền.

Tò mò, Lục Thủy cầm một cái.

Chân Võ tiến lên trả tiền.

Cắn một miếng, Lục Thủy cảm thấy rất bình thường, kém tiểu trăn Thu Vân không ít.

Sau đó Lục Thủy tiếp tục đi dạo, nhưng khi đi ngang qua một quầy hàng, hấn đột nhiên ngừng lại.

Đây là một sạp hàng bày biện rất nhiều thứ linh tinh, những thứ này có chút hơi đặc biệt, có chút rất bình thường.

Chân Võ thấy thế cũng bất giác dừng lại.

Rất nhanh hấn đã hiểu rõ, tầm mắt của thiếu gia mạnh hơn người khác không biết bao nhiêu, đồ vật bình thường trong mắt bọn hấn lại có thể là bí bảo.

Cho nên nơi này có bí bảo?

Ngay từ đầu Lục Thủy đã bị một cái mai rùa hấp dẫn, nhưng sau khi dừng lại thì hấn phát hiện sạp hàng bên cạnh có một cái giỏ trúc cỡ nhỏ, nhìn qua rất đẹp đẽ.

Lục Thủy ngồi xuống chỉ vào giỏ trúc nhỏ, nói:

“Cái này bán thế nào?”

Bày quầy bán hàng là một người đàn ông trung niên, hấn thấy Lục Thủy hỏi giỏ trúc, có chút bất đắc dĩ:

“Vị đạo hữu này, đây là hàng không bán, nó không được bày ở trong sạp hàng.”

“Thứ này ở đâu ra?” Lục Thủy lại hỏi.

“Một lần ra ngoài ngẫu nhiên đoạt được, lai lịch cụ thể ta cũng không biết.” Người đàn ông trung niên giải thích.

Chủ yếu là vật này đúng là rất đẹp mắt, cho nên hắn không muốn bán.

Bày biện đẹp mắt là được.

Mà dù có bán cũng không được mấy đồng tiền.

“Một viên linh thạch cứu phẩm, bán không?” Đột nhiên giọng nói này truyền vào trong tai người đàn ông trung niên.

Ngay từ đầu người đàn ông trung niên còn không kịp phản ứng, vốn định mở miệng từ chối, đột nhiên ngậy ngấn cả người.

Hắn nhìn về phía Lục Thủy với vẻ khó có thể tin, nói:

“Ngươi, ngươi nói cái gì?”

“Một viên linh thạch cứu phẩm, mua cái này.” Lục Thủy chỉ vào giỏ trúc rồi lặp lại.

Người đàn ông trung niên sợ ngậy người, không thể tin được.

Hắn cảm giác người này đang lấy tiền để vũ nhục hắn.

Dù biết rõ như vậy, nhưng câu nói hàng không bán, hắn lại không thể nói ra khỏi miệng.

“Đạo, đạo hữu, nói thật sao? Một viên cứu phẩm đó, đạo hữu biết đó là khái niệm gì không?” Hắn hỏi.

Lục Thủy gật gật đầu, không nói gì.

Một viên cứu phẩm, chỉ là tiền tiêu vật khi ra ngoài một chuyến mà thôi.

Khả năng còn không chỉ có vậy.

Chân Võ ở bên cạnh cũng kinh ngạc. Mặc dù thiếu gia có thể mua, nhưng thứ này xem thế nào cũng là giỏ trúc bình thường.

Nếu như mua về, Tộc trưởng chắn chắn sẽ tức giận?

Hi vọng chỉ là do hắn có mắt không trông.

Cuối cùng chủ quán gật đầu, khó nhọc nói:

“Nếu, nếu đạo hữu ưa thích, vậy thì ta chỉ có thể bỏ thứ yêu thích.”

Mặc dù hẳn muốn một viên cử phẩm, nhưng lại cảm thấy đôi phương sẽ không thật sự cho.

Nhưng một viên bát phẩm cũng được, thất phẩm hẳn cũng có thể tiếp nhận.

Lục phẩm cũng không thành vấn đề, ngũ phẩm cũng tốt.

Nhìn thấy đôi phương đồng ý, Lục Thủy cầm lấy giỏ trúc nhỏ, phát hiện đúng là nhìn rất đẹp.

“Giỏ trúc không có vấn đề chứ? Đạo hữu có thể giao linh thạch hay không?” Chủ quán thúc giục một câu.

Chủ yếu là Lục Thủy đã đứng lên.

Lúc này Chân Võ dự định trả tiền, nhưng bị Lục Thủy ngăn lại.

Cử động này chủ quán kia cũng nhìn thấy, trong lòng của hắn đang lau mồ hôi.

Quả nhiên, nào sẽ có người ngốc đến mức dùng cử phẩm mua một giỏ trúc chỉ đẹp không?

Là do hắn tham tiền.

Lục Thủy nhìn chủ quán, nói:

“Nhìn thấy mai rùa trên quây hàng của ngươi không? Nhỏ một giọt tinh huyết lên đó. Nếu như ngươi còn cảm thấy ta phải trả tiền, thế thì ta sẽ trả.”

Chủ quán kia sững sốt một chút, hẳn có chút chân chờ, không có động tác cũng không nói chuyện.

“Ngươi là đệ tử Thiên Cơ Các?”

Tu luyện Thiên Cơ Nhất Thuật, bên trên có nhị pháp tam thuật, nhưng từ nguyên nhân nào đó ngươi lại không thể nào lĩnh ngộ được nhị pháp tam thuật.” Lục Thủy chỉ nói đến nơi này.

Chủ quán cau mày, hắt nhìn Lục Thủy rồi nói:

“Ý của đạo hữu là mai rùa có thể giúp ta lĩnh ngộ được nhị pháp tam thuật?”

Lục Thủy không giải thích quá nhiều, chỉ nói:

“Muốn thử sao?”

Nếu như không muốn, ta cũng có thể trả tiền.”

Chủ quán có chút không cam tâm:

“Người không sợ ta thu tiền rồi lại trở về thử sao?”

Lục Thủy chỉ nói một câu:

“Thế thì thử xem?”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 133: Cuộc Sống Bóp Chặt Cổ Họng Của Ta

Đôi mắt sự chất vấn của Lục Thủy, người đàn ông trung niên bày quày hàng cắn răng.

Cuối cùng đưa tay ép ra một giọt tinh huyết.

Với hắn thì đây là một chuyện không hề tổn thất gì, nhiều lắm là bị đùa giỡn một lần mà thôi.

Lỡ như, lỡ như thật sự có thể lĩnh ngộ được Thiên Cơ Nhị Thuật thì sao?

Đây là chuyện bao nhiêu tiền cũng không đổi được.

Bao nhiêu mặt mũi cũng không đổi được.

Rất nhanh tinh huyết của hắn rơi vào trên mai rùa, hắn khẩn trương nhìn mai rùa, hy vọng có thể thấy được chút phản ứng, nhưng nhìn một lúc lâu mà mai rùa vẫn không xuất hiện bất kỳ phản ứng nào.

Hắn ngây người, sau đó tỉnh ngộ lại, mình bị trêu đùa.

Lập tức hắn ngẩng đầu muốn tìm người kia để tính sổ, chỉ ít phải lấy đồ vật trở về.

Chẳng qua khi hắn ngẩng đầu, lại phát hiện trước gian hàng đã sớm không còn một ai.

Người kia mang theo giỏ trúc nhỏ chạy.

Người đàn ông trung niên tức giận cắn răng.

Lúc này hắn nghe được tiếng cười ở bên cạnh:

“Ha ha, ta vừa bị dọa đây, còn tưởng rằng thật sự có thể lĩnh ngộ Thiên Cơ nhị thuật.”

“Không, ta còn tưởng gia hỏa này thật sự vận khí cứt chó phát đại tài.”

“Đúng đúng, một viên cứu phẩm, vừa mới nghe ta đã bị hù dọa, không nghĩ tới người kia lại là một tên lừa đảo.”

“Có gì đáng cười, cảnh giác chút đi, không đến lúc bị lừa lại là chính chúng ta đó.”

“Đầu năm nay thật sự là loại người gì cũng có, cần thận một chút là được.”

Người đàn ông trung niên nghe được mấy câu này, lại nhìn thấy gương mặt tươi cười của những người kia, mặt mo bỗng đỏ đến mang tai.

Hắn cúi đầu, vẻ mặt phẫn nộ, cũng cảm giác có chút khó chịu, trong lòng đầy khổ sở.

Mình cần cù chăm chỉ cả đời, an phận làm người, tiếp nhận nhiều cực khổ như vậy, cũng chỉ muốn làm một tu chân giả bình thường, có thể an ổn cả đời.

Hắn tự hỏi đời này mình chưa từng làm qua chuyện gì xấu, nhưng thế giới này lại không muốn buông tha hắn, nhất định phải bóp chặt cổ họng hắn như thế.

Công pháp bắt nạt hắn, người xung quanh xem thường hắn, làm mua bán nhỏ cũng có người lừa hắn.

Là hắn quá ngu hay trong lòng quá tham?

Quả nhiên, vẫn là do chính mình quá ngu và lòng quá tham.

Nghĩ tới những thứ này, một người tuổi tác đã cao như hắn, hốc mắt lại có chút đỏ.

Sau đó hắn cúi đầu, thu thập xong đồ đạc rồi bước nhanh rời đi.

Những tiếng cười chói tai kia, làm cho hắn không thể chịu nổi.

Hắn không muốn mất mặt thêm nữa.

Một bên khác, trên đường phố.

Lục Thủy cầm giỏ trúc nhỏ quan sát, hắn cảm thấy thứ này nhìn rất đẹp, mua rất đáng tiền.

Chân Võ theo ở phía sau, nói:

“Thiếu gia, cứ rời đi như vậy có phải không quá thích hợp hay không?”

Lục Thủy không quay đầu lại, khẽ cười nói:

“Có gì không thích hợp sao?”

Chân Võ hiếu kỳ nói:

“Bên trong cái mai rùa kia thật sự có Thiên Cơ Nhị Thuật sao?”

“Đương nhiên không có.” Lục Thủy vẫn một mực chú ý vào giỏ trúc nhỏ trong tay.

Chân Võ sừng sốt, không có?

Thiếu gia đang ăn cướp trắng trợn sao?

“Tinh huyết nhỏ xuống cũng sẽ không có phản ứng gì, bây giờ không chừng hắn đang vừa tức giận vừa thẹn không chịu nổi. Không phải theo đuổi chúng ta thì cũng đang trốn đi đâu đó.” Lục Thủy lại nói.

Chân Võ: “...”

Tính cách thiếu gia ác liệt như vậy sao?

Trước kia sao không phát hiện.

Lúc này Lục Thủy ngừng lại, nói:

“Nhưng mà, không có Thiên Cơ nhị tam thuật, không có nghĩa là không có những thứ khác.”

Chân Võ hơi nghi hoặc, không phải thiếu gia muốn trêu đùa người kia sao?

Nhưng hắn vẫn hiếu kỳ hỏi:

“Bên trong mai rùa kia có cái gì?”

Người đàn ông trung niên đi vào bờ biển, hẩn nhìn mai rùa trong tay một chút, cuối cùng trực tiếp ném vào trong biển.

Cứ coi như học được một bài học đi, quãng thời gian dù khổ dù khó vẫn sẽ qua.

Chẳng qua khi hẩn ném mai rùa ra, thứ vốn bình thường đột nhiên phát ra ánh sáng mạnh.

Người đàn ông trung niên sửng sốt, hẩn có chút không dám tin.

Thế nhưng khi ý nghĩ kinh ngạc vừa mới hiện lên, mai rùa đã hóa thành một vệt ánh sáng bay thẳng vào mi tâm của hẩn.

Lúc này, hẩn cảm thấy có thứ gì đó vọt vào trong đầu mình.

Là vô số văn tự.

Hẩn ôm lấy đầu, cảm thấy có chút thông khổ.

Sau một lát, những văn tự này sắp xếp hoàn chỉnh ở trong đầu hẩn.

Tiếp đó hẩn phảng phất nghe được một giọng nói mênh mông:

Thiên cơ có thể dò xét, vạn vật có thể tính.

Quy Giáp Tam Thuật.

Người đàn ông trung niên ngây người, triệt để ngây người.

Hẩn, hẩn không hề bị lừa gạt?

Lúc này, trong ánh mắt của hẩn có vô số văn tự hiện lên.

Dù có ngu dốt, hẩn cũng biết chính mình đã đạt được tạo hóa kỳ ngộ mà đời này đều không thể tưởng tượng được.

Mà tạo hóa này chính là do người vừa nãy tặng hẩn?

Dùng để thay thế một viên linh thạch cứu phẩm?

Người kia, không cảm thấy thua thiệt sao?

Nhưng hẩn không hiểu, vì sao người kia lại đi? Vì sao không nói cho hẩn biết bây giờ mới có hiệu quả?

—————

“Quy Giáp Tam Thuật?” Chân Võ nghi hoặc:

“Đây thuật gì?”

Lục Thủy tiếp tục đi lên phía trước, hấn để giỏ trúc nhỏ xuống, nói:

“Trở về xem nhiều sách đi. Quy Giáp Tam Thuật bắt nguồn từ thời kỳ Viễn Cổ, Thiên Cơ Tam Thuật chính là bắt chước Quy Giáp Tam Thuật mà ra. Ừm, phải nói là không bắt trước được tinh túy.

Người bày quầy bán hàng có thiên phú bình thường, Thiên Cơ Tam Thuật lại không thích hợp với hấn, nếu như khăng khăng tu luyện Thiên Cơ Tam Thuật, đời này cũng chỉ như thế.

Nhưng nếu đổi thành Quy Giáp Tam Thuật thì sẽ không giống, tương đối mà nói sẽ có thể tu một lát. Nhưng thành tựu trong tương lai của hấn kỳ thật cũng chỉ như thế.”

“Thế vì sao thiếu gia lại không trực tiếp chỉ rõ? Nhất định phải làm cho hấn cảm thấy chúng ta là đang lừa hấn?” Theo Lục Thủy vừa mới nói, đại khái chính là làm cho đối phương cảm thấy mình bị lừa.

Lục Thủy cười cười, hấn ngừng lại, sau đó quay đầu nhìn về phía Chân Võ, nghiêm mặt nói:

“Thất phu vô tội hoài bích kỳ tội, Quy Giáp Tam Thuật rất bình thường, nhưng không có nghĩa là người khác không chú ý.

Linh thạch cứu phẩm cũng chỉ như thế, nhưng không có nghĩa là người khác không đỡ mắt.

Ngươi cho rằng hấn giống với bản thiếu gia sao?”

Trong lúc nhất thời Chân Võ không biết nên nói gì cho phải. Khi thiếu gia nói về chuyện này, đều làm cho hấn có một loại cảm giác là lạ.

Phảng phất đang cường điệu thân phận của thiếu gia rất lợi hại.

Thôi được, bản thân thiếu gia của bọn họ lợi hại, mặc kệ là thực lực hay là thân phận.

Nhưng đúng là trước đó hẳn không hề cảm thấy mai rùa kia lợi hại bao nhiêu, căn bản không có bất luận ý nghĩ cướp đoạt nào.

Ngược lại mang tâm tính xem trò vui.

Lục Thủy không để ý đến Chân Võ, hẳn nhìn giỏ trúc nhỏ, cuối cùng thu nó vào.

Vật này quả thật không tệ, lấy về đưa cho Mộ Tuyết, nàng chắc chắn rất ưa thích.

Nhưng phải làm sao để đưa ra ngoài cũng là một vấn đề, phải tìm một cái cớ, lại còn không thể quá sứt sẹo.

Bằng không Mộ Tuyết lại cho rằng mình thích nàng sẽ không tốt.

Chân Võ nhìn giỏ trúc nhỏ, rất muốn hỏi thứ này có phải trọng bảo hay không, nhưng lại lo lắng nó quá đặc thù, nên không dám hỏi ra miệng.

Nhìn thấy Chân Võ muốn nói lại thôi, Lục Thủy bình thản nói:

“Vật này, nói người cũng không hiểu.”

Nói xong Lục Thủy cũng không để ý tới Chân Võ nữa, tiếp tục đi về phía trước.

Chân Võ cúi đầu đuôi theo, không còn dám mở miệng.

Một lát sau Chân Linh trở về.

“Thiếu gia, tìm được cửa hàng rồi, cách đây không xa. Nhưng ta còn nghe được một tin tức.” Chân Linh nói ra.

Lục Thủy nhìn Chân Linh, ra hiệu nàng nói tiếp.

“Nghe nói gần nhất sẽ có công pháp truyền kỳ xuất hiện ở Tiên Sơn, là tin tức đến từ Thiên Cơ Các, nói là chí ít có ba bộ, một bộ thể thuật Cửu Thiên Thần Thể, một bộ đạo pháp Tam Thiên Không Linh Quyết, cuối cùng là một bộ Quy Giáp Tam Thuật mà Thiên Cơ Các cũng muốn lấy được.” Chân Linh nói ra.

Nghe đến chuyện này, Lục Thủy không có cảm giác gì.

Một chút cũng không có.

Chân Võ thì ngay người.

Quy Giáp Tam Thuật?

Đây không phải là thứ thiếu gia vừa mới đưa ra ngoài sao?

Thiếu gia nói rất bình thường.

Vì sao ở trong miệng Chân Linh, lại là công pháp truyền kỳ?

—

Dịch: MB_Boss

Chương 134: Do Dự Sẽ Bại Trận, Quả Quyết Sẽ Có Thể Bắt Được Lục Thủy

Mộ Tuyết để Đinh Lương đến tiêu trần lấy đồ.

Bản thân thì tản bộ trên một con đường nhỏ.

Thứ Đinh Lương đi lấy là đặc sản của Hải Yêu, do Mộ Tuyết dùng trận pháp với tay cầm, gửi ở tiêu trần.

Còn về phần ở đâu ra?

Đương nhiên là từ một người bạn nữ đi hải vực Không Minh của nàng gửi tới.

‘Hai ngày tới đây hẳn cũng là ngày Lục Thủy trở về, đến lúc đó có thể mời hắn ăn.’ Mộ Tuyết vừa đi vừa nghĩ trong lòng.

Đánh Lục Thủy và mời Lục Thủy ăn, hai chuyện này không liên quan đến nhau.

Trên đường, Mộ Tuyết đột nhiên nhìn thấy Hương Dụ, trong tay nàng cầm một cái hộp nhỏ, không biết là cái gì.

Hương Dụ đương nhiên cũng nhìn thấy Mộ Tuyết, lập tức cúi đầu lễ phép nói:

“Tiểu thư Mộ Tuyết.”

Mộ Tuyết gật gật đầu, sau đó mở miệng hỏi:

“Trà Trà xuất quan rồi sao?”

Đông Phương Trà Trà đến Lục gia chưa được bao lâu liền tiến vào trạng thái bế quan, Hương Dụ cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Nhưng chung quy cũng là một chuyện tốt.

“Sắp rồi, hôm qua Lục Tộc trưởng và Lục Phu nhân sang đây xem qua, nói hẳn là sắp kết thúc rồi, kim quang trong phòng Trà Trà Tiểu thư cũng đã bắt đầu nhạt dần.” Hương Dụ đáp.

Mộ Tuyết gật đầu, nàng vẫn cảm thấy vận khí Trà Trà thật sự là kinh người.

Một kiếp này, nhanh như vậy đã lên tới đỉnh phong nhị giai.

Cơ duyên biết bao người thiết tha mơ ước có được.

Chờ nàng xuất quan xong, khẳng định sẽ tự cảm thấy có chút đặc ý.

Mộ Tuyết nhìn về phía chiếc hộp trong tay Hương Dụ.

“Đây là thứ Trà Trà Tiểu thư đã nhờ Tộc trưởng chúng ta gửi tới.” Hương Dụ giải thích.

Mộ Tuyết hơi khó hiểu nói:

“Là cái gì mà còn phải gửi từ tận Đông Phương gia tới?”

Trà Trà mặc dù không phải người Lục gia, nhưng nếu như muốn cái gì, Lục gia phần lớn đều sẽ không từ chối.

Ngay cả tầng bốn Tầng Kinh các, Trà Trà muốn đi lên thì cũng có thể miễn cưỡng được cho phép đi lên một chuyến.

Tầng năm thì không thể.

Ngoại trừ sáu người hiện tại của Lục gia, những người khác không thể đi lên tầng này.

Bản thân nàng cũng phải gả vào rồi mới có thể lên được.

“Là trà.” Hương Dụ nói.

“Trà?” Mộ Tuyết càng cảm thấy khó hiểu hơn.

“Trà Trà Tiểu thư trước đó từng nói chuyện với Thiếu gia Lục Thủy, Thiếu gia biết trên người Đông Phương Trà Trà không có trà, cho nên nói nàng rất có thể là Đông Phương Trà Trà giả.

Cho nên là...” Hương Dụ không nói tiếp về đằng sau.

Nàng luôn có cảm giác Trà Trà Tiểu thư bị Thiếu gia Lục Thủy trêu đùa đến thâm.

Nhưng nàng cũng biết Thiếu gia Lục Thủy cũng không phải là ác ý nhắm vào Tiểu thư nhà nàng.

Trước đó nàng còn cảm thấy Đông Phương Hạo Nguyệt đối xử với các nàng quá tốt, bây giờ mới biết, hóa ra là bởi vì Tiểu thư nhà nàng là biểu muội của Thiếu gia Lục Thủy.

Về phần Tiểu thư sao lại bị bắt nạt như vậy, nàng cũng hiểu rõ.

Biểu muội của mình cứ khăng khăng gọi mình là biểu đệ, không bắt nạt lại mới là lạ.

Mộ Tuyết không suy nghĩ gì nhiều, phương hướng suy nghĩ của Trà Trà vốn không được bình thường cho lắm.

Có điều, nàng lại tò mò hỏi:

“Vậy thì trên người Lục Thủy có nước sao?”

“Nước bọt cũng là nước, Trà Trà Tiểu thư đã nói như vậy.” Hương Dụ một mặt bất đắc dĩ nói.

Mộ Tuyết: “...”

Quả nhiên, không nên đấu võ miệng với Lục Thủy làm gì, tốt nhất là cứ che miệng hắt lại mà đánh đi.

--

Thiên Nữ tông.

“Ngày mai cần phải gặp mặt đại diện các tông môn chung quanh?” Cố Vũ chân kinh nói.

Khi vừa trở về nàng vẫn còn rất vui vẻ, nhưng nghe được tin tức này, nàng lại cảm thấy phiêu bạt bên ngoài vẫn tốt hơn.

“Chương môn chỉ cần lộ mặt là được rồi, đến lúc đó ta sẽ thay người bàn luận với bọn họ.” Tổ Loan nói.

“Vậy bọn họ tại sao lại đột nhiên muốn gặp ta?” Chương môn Thiên Nữ tông hỏi.

Chưa đợi Tổ Loan kịp trả lời, Chương môn Thiên Nữ đã tiếp tục nói:

“Có phải là muốn chia cắt Thiên Nữ tông chúng ta, thuận tiện ném nôi cho chúng ta cũng không?”

Tố Loan và Tố Nhiễm hơi sững sốt, Chương môn nói như vậy, thật ra cũng có phần đúng.

Điều này khiến các nàng khá bất ngờ, Chương môn thế mà lại có thể ý thức được vấn đề trong nháy mắt như vậy.

Nam Bắc Trường lão nghe xong thì nhẹ thở dài, Tông môn của các nàng cũng chính vì như thế mà đi đời.

Đổi tên liên tục, lúc nào cũng mang mặt nạ.

Này chính là để kéo dài truyền thừa của Thiên Nữ tông, mặc dù các nàng đã sớm không còn biết truyền thừa thực chất là cái gì nữa.

Nhưng các nàng vẫn cứ quật cường mà sống cho tới tận bây giờ như vậy.

“Chương môn không cần lo lắng, chúng ta có thể giải quyết chuyện này, ngày mai người chỉ cần an tĩnh ngồi một chỗ là được rồi.

Đừng đáp ứng bất cứ yêu cầu nào của bọn hắn.” Tố Loan nói.

Chương môn Thiên Nữ gật đầu, chỗ các nàng có cường giả lục giai.

Vậy mà những người kia vẫn còn dám tới, cũng tức là bọn hắn không hề sợ lục giai.

Cho nên chuyện này không phải là chuyện mà một tứ giai như nàng có thể ứng phó được.

Nàng chỉ có thể nghe theo Tố Loan.

Tố Nhiễm nhìn thấy Chương môn gật đầu, lại thận trọng nói:

“Chương môn, ngày mai ngài tuyệt đối đừng khách khí với bọn họ làm gì, cũng đừng dập đầu gì cả, những chuyện quá khách khí như thế, tuyệt đối đừng làm.”

Các nàng sợ là sợ cái này.

Chương môn Thiên Nữ gật đầu:

“Ta đã hiểu.”

Nàng là một người rất biết nghe lời, nhưng cũng sẽ có uy nghiêm của Chương môn.

--

Hôm sau.

Tiểu trấn Tiên Sơn.

Chân Võ cảm điện thoại, phát hiện đã có tín hiệu, liền nói:

“Thiếu gia, cơ duyên Tiên Sơn có vẻ đã kết thúc rồi, thuyền hắc là cũng đã chờ ở bên ngoài, bây giờ có lẽ là nên đi về rồi đúng không?”

Lần đến Tiên Sơn này, mặc dù không có gì nguy hiểm đến tính mạng, nhưng nếu có thể thì vẫn nên trở về sớm một chút.

Về phần công pháp lưu truyền trên Tiên Sơn kia, bọn hắc không có hứng thú.

Dù sao thì Thiếu gia bọn hắc phát hiện một cái liên trực tiếp đem đi tặng người.

Lục gia cũng không thiếu những thứ này.

Chân Linh không nói gì, Chân Võ kể cho nàng chuyện Quy Giáp Tam Thuật kia.

Nàng cảm thấy mình có thể là đã khiến Thiếu gia mất thể diện rồi.

Về sau khi nói chuyện cần phải cẩn thận hơn mới được.

Lục Thủy cũng cảm thấy là cần phải trở về rồi.

Hôm qua hắc đã thử qua Hoa Loa, hương vị vẫn giống như vậy, rất ngon.

Giao cho mẹ hắc làm hắc cũng không có vấn đề gì.

“Đi thôi.” Lục Thủy cất bước, rời khỏi Tiên Sơn.

--

Nhiếp Hạo cuối cùng cũng đã nhận được tin tức.

“Là hắc?” Nhiếp Hạo hơi kinh ngạc.

Hắn không nghĩ người trước đó gặp phải trên thuyền lại chính là Lục Thủy.

Sau đó Nhiếp Hạo nhíu mày:

“Việc này cũng không dễ, bên cạnh hắn còn có hai tứ giai, thực lực không yếu.

Ta nhớ hai người này cũng tham gia cơ duyên.

Hiện tại hắn là còn mạnh hơn.”

“Khoan, khi đó Lục Thủy cũng không ở cạnh hai người đó, nói cách khác, Lục Thủy hiện giờ chỉ có một mình?”

Nghĩ tới đây, Nhiếp Hạo liền lập tức hành động.

Đồng thời, hắn cũng bắt đầu định ra kế hoạch trong đầu, tạo điều kiện để xuất thủ lúc gặp Lục Thủy.

Bất cứ một tình huống có thể xảy ra nào, hắn đều phải tưởng tượng ra rõ ràng.

Người của Ân Thiên tông hầu hết đều không phải loại lỗ mãng, đặc biệt là từ tam giai trở lên.

‘Nếu như bên cạnh hắn còn có những cường giả khác, vậy thì lấy cơ trước đó từng gặp mặt để đi cùng bọn hắn đi.

Đến lúc đó lại tìm cơ hội sau.’

Có cơ hội thì phải lập tức hành động, không có cơ hội thì cũng phải sáng tạo ra cơ hội để hành động.

Không bao lâu sau.

Nhiếp Hạo cảm thấy vận khí của mình cũng không tệ, nhanh như vậy mà đã tìm được Lục Thủy.

Nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy thất vọng chính là, Lục Thủy đã tụ hợp lại với hai tứ giai kia.

Không phải chuyện gì tốt, nhưng cũng không phải chuyện quá xấu.

Trên đường đến đây, hắn đã quyết định rồi.

Chiến lược của hắn không tính là quá cao nhưng hắn cũng có ưu thế của hắn.

Đó chính là cực tốc mà tứ giai bình thường không thể với tới được.

Nhiếp Hạo đeo mặt nạ lên, nuốt một viên đan dược vào, đây là đan dược hắn đã chuẩn bị vì sự an toàn của bản thân, phòng ngừa trường hợp nửa đường bị thương.

Chờ đợi cơ hội tốt hơn?

Không, đôi khi bỏ lỡ một cơ hội, thì sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Một khi Lục Thủy về đến nhà, nhiệm vụ này chẳng khác nào đã thất bại.

Cho nên.

‘Chúc ta thắng ngay từ trận đầu.’

—

Dịch: MB_Boss

Chương 135: Lục Thủy: Nhìn Ta Đeo Mặt Nạ Cho Người Xem

Lục Thủy đi trên đường, mắt liếc nhìn nơi xa, khẽ nói:

“Chờ chút không dùng hết toàn lực.”

Chân Võ Chân Linh: “...”

Lại tới, lại là loại không giải thích được này.

Chỉ cần Thiếu gia nói như vậy, nhất định sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Còn là chuyện mà bọn hắn không thể phát hiện ra trước được.

Nhưng thời gian mỗi sự kiện xảy ra cũng không giống nhau, Chân Võ Chân Linh hoàn toàn không biết nên ứng đối thế nào.

Nhưng chuyện cảnh giác là tất nhiên.

Chỉ là vừa mới cảnh giác, bọn hắn đã phát hiện được có người tới gần, mà tốc độ còn rất nhanh.

Đối phương tựa hồ phóng thẳng về phía bọn họ.

Chân Võ Chân Linh lập tức ngăn ở trước mặt Lục Thủy. Hướng về bọn họ, vậy mục tiêu của đối phương chắc chắn là thiếu gia rồi.

“Tới.” Chân Võ nhíu mày.

Tốc độ của đối phương quá nhanh, hắn không thể thấy rõ hình dạng của đối phương.

Mà điều làm Chân Võ ngoài ý muốn chính là, đối phương lại phóng thẳng về phía hắn.

Chính diện phóng tới.

Chân Võ không chút do dự, trực tiếp rút kiếm nghênh đón.

Sau đó Chân Võ chém một kiếm vào trên thân thể người đến.

“Tàn ảnh?” Khi thanh kiếm chém trúng bóng người kia, Chân Võ liền đưa ra kết luận.

Sau đó hắn thu kiếm, đâm sang bên cạnh.

Nhìn thấy kiếm tới, chân mày Nhiếp Hạo cau lại, trực giác chiến đấu rất đáng sợ.

Nhưng nếu tránh đi thì tương đương với việc từ bỏ cơ hội tuyệt vời này.

Cuối cùng Nhiếp Hạo cắn răng vọt tới.

Phù một tiếng, kiếm của Chân Võ xẹt qua tay Nhiếp Hạo, đâm rách một đạo vết thương.

Nhưng cũng không ảnh hưởng đến tốc độ của Nhiếp Hạo.

Sau đó Nhiếp Hạo hướng thẳng về phía Lục Thủy ở bên kia.

Chân Linh đương nhiên sẽ không ngồi chờ chết.

Nàng cũng rút kiếm công kích.

Mà ngay lúc nàng rút kiếm, trước người của nàng đột nhiên xuất hiện sương mù.

Sương mù hạn chế cảm giác.

Đây là thứ Nhiếp Hạo đặc biệt chuẩn bị, chính là vì xuất kỳ bất ý. Chỉ cần vượt qua trở ngại này, là hắn có thể bắt được Lục Thủy.

Khi hắn sắp đến trước mặt Lục Thủy, kiếm của Chân Linh đã chém ra.

Nhiếp Hạo kinh hãi, trong lòng của hắn có chút bất đắc dĩ.

“Hai người kia là chuyện gì vậy? Trực giác chiến đấu đều khoa trương như vậy sao?”

Nhưng cũng may là hắn chiếm cứ ưu thế, sau khi bỏ ra đại giới quần áo bị cắt ra, hắn thành công đụng trúng bờ vai của Lục Thủy.

“Lục Thủy không hề chạy loạn, đúng là trời cũng giúp ta.”

Sau đó Nhiếp Hạo bắt lấy Lục Thủy, nhanh chóng rời khỏi Tiên Sơn.

Chân Võ Chân Linh cũng phản ứng lại, nhanh chóng đuổi theo.

Nhưng tốc độ hoàn toàn không kịp.

Chân Võ Chân Linh liếc nhau một chút, song kiếm đồng thời thu vào vỏ.

Chỉ cần mở Song Sinh là bọn hấn có thể đuổi kịp, đánh giết đôi phương cũng không nói chơi.

Ngay lúc bọn hấn định rút kiếm dóc hết toàn lực, bỗng nhiên sững sốt.

Bọn hấn nhớ tới một chuyện, vừa nãy thiếu gia dường như đã thông báo, không dùng hết toàn lực?

Trong nháy mắt, hai người ngừng lại.

Lúc này đôi phương đã chạy không còn hình bóng.

“Thiếu gia không sao chứ?” Chân Linh hỏi.

Chân Võ cũng không xác định, nhưng chỉ có thể nói:

“Sẽ không có chuyện gì! Không nói đến trước đó thiếu gia đã có bàn giao, từ việc thiếu gia không hề phản kháng là có thể nhìn ra vấn đề. Mà đối phương cũng không hề có sát ý.”

Chân Linh gật gật đầu, nàng cũng nghĩ như vậy.

Chỉ là muốn Chân Võ xác nhận lại mà thôi. Bằng không, thiếu gia mà bị bắt trước mặt bọn hấn, sẽ chết người đó.

Đã dóc hết toàn lực thì cũng thôi, chủ yếu là bọn hấn không hề dóc hết toàn lực.

“Tiếp tục đuổi theo đi.” Chân Võ nói.

Mặc dù không biết thiếu gia muốn làm gì, nhưng không theo sau bọn hấn sẽ không an tâm.

Cũng không biết lúc nào mới có thể tìm được.

Nhiếp Hạo nắm lấy Lục Thủy phi nhanh.

Tốc độ của hắn rất nhanh, hoặc là nói hắn vẫn một mực tăng tốc, không hề bởi vì đã bỏ rơi Chân Võ Chân Linh mà buông lỏng.

Chạy gần một giờ, Nhiếp Hạo mới dừng lại.

Lục Thủy bị bắt lấy cũng cảm thấy mệt mỏi.

Không biết người này rốt cuộc muốn làm gì.

Lúc này bọn hắn đã đi tới trên mặt nước của hải vực Không Minh.

Nơi này không có bất kỳ người nào.

Nhiếp Hạo sử dụng pháp thuật ngưng tụ một tảng băng lớn ở trên mặt biển, giúp cho hắn và Lục Thủy đứng vững.

Lục Thủy giẫm ở trên khối băng, giẫm thử một chút, không trượt.

Nhiếp Hạo hít một hơi, hắn nhìn Lục Thủy với vẻ ngoài ý muốn, nói:

“Lục, phù, Lục thiếu gia nhìn rất bình tĩnh.”

Lục Thủy lại giẫm thử hai lần, phát hiện đúng là không trượt, lúc này mới mở miệng nói:

“Người cũng không phải tới giết ta, ta có gì cần để ý chứ?”

Bởi vì biết đối phương không phải tới giết hắn, Lục Thủy mới muốn xem thử người này muốn làm gì.

Bắt cóc tổng tiền cũng không thể chỉ có một người như vậy, hoặc là nói bắt cóc tổng tiền là một chuyện nguy hiểm hơn so với giết hắn.

Dù sao muốn liên hệ với Lục gia, một đám người này chắc chắn xong.

“Có vẻ Lục thiếu gia thông minh hơn lời đồn, chắc là gặp nhiều chuyện như này rồi.

Đương nhiên, cũng có khả năng Lục thiếu gia đã kết luận không ai dám giết người.

Dù sao ta cũng không dám.” Nhiếp Hạo nói.

Hắn cảm thấy mình nên khôi phục lại, mặc dù hai tên tùy tùng của Lục Thủy không tạo thành thương tổn quá lớn cho hắn.

Nhưng dù sao hắn cũng bị thương, nhất là người nam kia, trực tiếp phá pháp bảo hộ thân của hắn.

Cũng không biết đó là kiếm gì.

Hắn nhìn pháp bảo hộ thân của mình một chút, có chút tiếc nuối.

Có tiền thật tốt.

Lục Thủy cũng nhìn sang, đẳng cấp pháp bảo hộ thân của người này kém Song Sinh Kiếm của Chân Võ nhiều lắm, pháp võ cũng không có gì đáng trách.

Nhưng mà pháp bảo hộ thân kém như vậy, hắn còn chưa từng gặp qua.

Nhà kho của bọn hắn căn bản sẽ không thả loại vật này vào.

“Đã có thể nói tại sao muốn bắt ta tới rồi chứ?” Lục Thủy hỏi.

Hắn cảm thấy bị nháo trò như thế, đến ngày mai mới có thể về đến nhà.

Nhiếp Hạo nhìn về phía Lục Thủy, cười nói:

“Không làm gì, chỉ muốn đánh Lục thiếu gia một trận, không biết Lục thiếu gia có đồng ý hay không?”

Lục Thủy rất tò mò:

“Chỉ muốn thế? Nói như vậy, chúng ta không hề có cừ oán? Thế thì tại sao muốn đánh ta?”

“Không vì cái gì cả, chỉ là sớm đã thấy Lục thiếu gia khó chịu, con em nhà giàu giống như người căn bản không hiểu

nhà nghèo khổ chúng ta. Nhìn người sống vui vẻ như vậy, ta rất muốn đánh người.

Từ rất sớm trước kia ta đã nhìn chăm chú vào Lục thiếu gia người, người như Lục thiếu gia mà cũng xứng có loại cuộc sống này?

Thượng Thiên không công bằng.

Ta muốn lấy lại công đạo cho chính mình.” Nhiếp Hạo nói.

Hắn chuẩn bị động thủ, dù sao Lục Thủy không chạy cũng không phản kháng được.

Lục Thủy có tu vi gì, trong lòng mọi người đều biết rõ.

Đương nhiên, lời kích vừa này đã chuẩn bị từ trước, vì đề cho Lục Thủy hoài nghi một số người bên cạnh.

Như vậy hắn mới an toàn một chút.

Lục Thủy có chút bất đắc dĩ, người này có phải đang đùa giỡn hay không?

Sau đó Lục Thủy nói:

“Ở trên thuyền chúng ta từng thấy qua, rất rõ ràng, ngay từ đầu người không hề nhận ra ta, bằng không người đã sớm động thủ rồi.

Nhất là khi gió bão tiến đến, đây mới thực sự là cơ hội tốt.”

Trong lòng Nhiếp Hạo giật mình, cau mày nói:

“Lục thiếu gia có ý gì?”

Hắn có dự cảm xấu.

Lục Thủy nhìn quần áo và giày của hắn rồi nói:

“Giày và quần áo đã làm bại lộ người, chỉ mang mặt nạ là không được, còn cần thay đổi quần áo nữa.

Mỗi một lần ta nguy trang, kỳ thật đều nguy trang toàn thân.

Đương nhiên, không phải thay quần áo, mà là bỏ ra khá nhiều công sức, ví dụ như chiếc mặt nạ này.

Chỉ cần mang lên, người sẽ cảm thấy lạ lẫm đối với quần áo của ta.”

Nói xong, Lục Thủy lấy ra một chiếc mặt nạ, là cái hán thường xuyên mang, sau đó đeo lên.

Mà nhìn thấy Lục Thủy đeo mặt nạ lên, Nhiếp Hạo có một loại cảm giác quỷ dị.

Hắn cảm thấy đúng là quần áo của Lục Thủy có một loại cảm giác xa lạ.

Nhưng không biết vì sao, khi nhìn thấy mặt nạ của Lục Thủy, hắn cảm thấy rất quen thuộc.

Mặt nạ này, hoặc là nói trang phục này, có phải hắn đã từng gặp qua ở đâu rồi không?

Lúc này, Lục Thủy lại mở miệng nói tiếp:

“Đương nhiên, nếu như cần thêm chút phân biệt, người cũng có thể thêm một ít thuộc tính.

Ví dụ như, lửa.”

Nói xong, Lục Thủy vỗ tay phát ra tiếng.

Đùng.

Tiếng vang phát ra, một đạo hỏa diễm bắt đầu xuất hiện ở trên người Lục Thủy.

Ngọn lửa này nhanh chóng bao trùm hắn.

Bây giờ Lục Thủy chính là một người lửa di động.

Mà Nhiếp Hạo thấy cảnh này thì ngây người, ánh mắt tròn to, lộ ra sự bối rối khó có thể ngăn chặn.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 136: Cảm Thấy Thế Nào Khi Biết Ta Là Lưu Hỏa

Nhiếp Hạo nhìn người trước mắt, quan sát ngọn lửa quen thuộc này.

Hắn cuối cùng đã nhớ tới tại sao mình lại cảm thấy quen thuộc như vậy.

Đây không phải là người bên trong cơ duyên kia sao?

Người được tôn xưng là thiên kiêu số một đương thời.

Nhiếp Hạo vô ý thức lùi về sau hai bước, hắn bắt đầu sợ sệt.

Không phải bởi vì người trước mắt mạnh bao nhiêu, mà là hắn đã biết được chuyện không nên biết. Nếu như chuyện này bị lộ ra ngoài, chắc chắn ảnh hưởng sẽ rất to lớn.

Lục Thủy chính là Lưu Hỏa.

Lục Thủy là thiên kiêu số một đương thời.

Giết Tà Thần chính là Lục Thủy, chém Hoa Tiên cũng là Lục Thủy, trấn sát Thái Dương Chi Tử khiêu chiến Lục Thủy kỳ thật cũng là Lục Thủy.

Cùng hưởng đạo tàng là Lục Thủy, mang theo tất cả mọi người thu hoạch được cơ duyên trong Lam Dạ Quốc vẫn là Lục Thủy.

Cái gọi là phé vật đều là giả, hoàn toàn giả dối.

Nhiếp Hạo hồi hận, cũng hiểu vì sao Lục Thủy bình tĩnh như vậy.

Bởi vì đối phương căn bản không cần lo lắng bất cứ chuyện gì.

Mà vào lúc này Nhiếp Hạo lại nghe được Lục Thủy mở miệng nói chuyện:

“Người cảm thấy ta nguy trang thế nào?”

Nhiếp Hạo thềm mắng một tiếng, nhanh chóng quay người chạy trốn.

Biến thái, Ác Ma.

Mình ngu xuẩn đến mức nào mới chủ động nhảy vào cạm bẫy của đối phương chứ.

Nhìn Nhiếp Hạo chạy trốn, Lục Thủy cũng không sót ruột, hấn thu hồi hỏa diễm, tháo mặt nạ xuống, bắt đầu thi triển bộ pháp.

Hắn vừa bước ra trong nháy mắt, dưới chân của hắn liền truyền ra gợn sóng.

“Thiên Ma Loạn Tâm Đại Pháp.”

Giọng nói này trực tiếp vang lên trong đầu Nhiếp Hạo.

Tiếng vang âm âm đánh thẳng tâm thần.

Sau đó hắn nghe được tiếng bước chân, từng bước một giẫm lên tim của hắn, phảng phất muốn giẫm nát trái tim của hắn vậy.

Sau một khắc, Nhiếp Hạo cảm thấy âm thanh nhịp đập trái tim của mình bắt đầu to dần, dường như sắp nổ tung.

Thịch!

Thịch!

Phốc!!

Cuối cùng Nhiếp Hạo không chịu nổi, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, sau đó té ngã ở trên mặt nước.

Hắn bị thương, rất nặng.

Thế nhưng Lục Thủy còn chưa hề động thủ.

Lúc này hắn biết đối phương là Lưu Hỏa hàng thật giá thật.

Lục Thủy căn bản không phải là phé vật nhị giai, cũng không phải thiếu gia phé vật dùng linh dược chòng lên nhị giai kia.

Bại, thất bại triệt để.

Nhiếp Hạo cảm thấy ngay cả cơ hội chạy trốn mình cũng không có.

Lục Thủy bước từng bước một đi về phía Nhiếp Hạo đang ngã trên mặt nước.

Thiên Ma Loạn Tâm Đại Pháp là thứ hẳn định dùng để đối phó với Mộ Tuyết, đáng tiếc là tâm Mộ Tuyết xưa nay sẽ không loạn.

Bình thường đều không hề sợ hãi.

Đương nhiên, dù có thể sử dụng, hẳn cũng không định dùng.

Loại tổn thương không nhìn thấy này, có dùng cũng không ý nghĩa.

Vẫn là dùng nắm đấm để đánh có cảm giác hơn, vừa có xúc cảm lại có thể nhìn thấy vết thương.

Cuối cùng Lục Thủy dừng lại ở trước mặt Nhiếp Hạo.

“Cho người thời gian nghỉ ngơi để tỉnh táo lại, sau đó nói chuyện với ta.” Lục Thủy nói.

Sau đó hẳn lấy ra một cái ghế dựa rồi ngồi xuống, thuận tiện lấy Thiên Địa Trận Văn ra.

Rất lâu không xem sách, bây giờ có thời gian nên xem nhiều hơn một chút.

Trở về sẽ không có thể nào xem tốt được.

Trở về phải luyện thể, lại phải đề phòng Mộ Tuyết, thuận tiện còn phải nghĩ hết biện pháp xoát điểm cừu hận ở chỗ Mộ Tuyết, mà còn không thể quá khoa trương.

Thật là phiền toái.

Nhiếp Hạo nằm ở trên mặt nước, trong lúc nhất thời không biết mình đang nghĩ gì.

Lúc bắt đầu hẳn cho rằng Lục Thủy đang gạt hẳn, thừa dịp hẳn không sẵn sàng để ngược sát hẳn.

Một lát sau hẳn phát hiện Lục Thủy thật sự chỉ đang đọc sách, hơn nữa còn rất nhập thần.

Phảng phất đang nhìn một cuốn sách rất thú vị vậy.

Lại đợi một lát, hẳn cảm thấy có vẻ như Lục Thủy thật sự không có dự định giết hẳn lúc này. Vì thế, hẳn quyết định tỉnh táo lại.

Có lẽ mình còn có cơ hội sống sót.

Muốn tiếp tục sống thì có phải cần một thuật pháp làm cho mình mất trí nhớ hay không?

Vừa mới biết được chuyện đó, tuyệt đối sẽ không cho phép hẳn sống sót.

Lục gia sẽ không bỏ qua cho hẳn.

“Không đúng.”

Nghĩ tới chỗ này Nhiếp Hạo đột nhiên hiểu ra một chuyện. Nếu như Lục gia biết Lục Thủy là Lưu Hỏa, tại sao còn muốn đưa Lục Thủy lên bí giám?

Làm thế không phải cố ý gia tăng khả năng lộ tẩy sao?

Cho nên, vô cùng có khả năng Lục gia không hề biết Lục Thủy là Lưu Hỏa?

Có lẽ bọn họ còn tưởng rằng Lục Thủy là phé vật?

Nghĩ tới đây, trong lòng Nhiếp Hạo lạnh hơn. Điều này nói rõ cái gì?

Nói rõ Lục Thủy đâu chỉ lừa gạt tu chân giới, ngay cả người trong nhà hẳn cũng giấu diếm nốt.

Chuyện này quá đáng sợ, Lục gia nhiều đại lão như thế, hẳn làm kiểu gì vậy?

Nhiếp Hạo lại tốn không ít thời gian để bình phục nội tâm của mình. Hẳn cảm thấy giữa bí mật của Lục gia và bí mật của Lục Thủy, có lẽ cái sau sẽ giúp hẳn sống sót dễ dàng hơn.

Mà nếu như hẳn đi Lục gia để mật báo, có phải là sẽ nhận được không ít ban thưởng hay không?

Ừ, chín thành là sẽ bị giết người diệt khẩu.

Còn không thì sẽ bị giam cầm cả đời.

Hắn cảm thấy tương lai của mình là một vùng tăm tối.

Cuối cùng Nhiếp Hạo mở miệng nói:

“Có thể hỏi người một chuyện được không?”

Lục Thủy khép sách lại, nhìn Nhiếp Hạo trên mặt nước, nói:

“Hỏi.”

“Ta còn có thể tiếp tục sống sao?” Đây mới là chuyện Nhiếp Hạo muốn biết nhất.

Lục Thủy không trả lời thẳng, tựa như cười mà không phải cười nói:

“Ta nhìn giống Ác Ma giết người không chớp mắt hả?”

Không phải giống, mà là như thế.

Lưu Hỏa giết người có bao giờ nháy mắt qua?

Cuối cùng Nhiếp Hạo không dám nói ra.

Lục Thủy nhìn Nhiếp Hạo, nói:

“Chỉ cần phối hợp với ta là được.”

“Thật sao?” Nhiếp Hạo có chút kích động.

Có thể còn sống là được.

“Vậy thì ta nên phối hợp thế nào?” Nhiếp Hạo lại hỏi.

Lục Thủy nhìn Nhiếp Hạo. Với hắn thì người này không nhất thiết phải giết, nếu phải giết thì là do hắn không phối hợp.

Phối hợp hay không còn không phải do một suy nghĩ trong đầu hắn sao.

“Tên là gì?” Lục Thủy hỏi.

“Nhiếp Hạo.”

“Tông môn?”

“Ân, Ân Thiên Tông.”

Nhiếp Hạo có chút do dự, nhưng vẫn nói ra.

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, Ân Thiên Tông?

Cái này thì lúng túng, dù sao mình đi tuyên bố khắp nơi là Thiếu tông chủ của Ân Thiên tông, bây giờ đối phương đã tìm tới cửa?

Rất nhanh Lục Thủy bác bỏ. Đối phương tìm đến Lục Thủy, chứ không phải Lưu Hỏa gì đó.

“Là ai sai người tìm ta?” Lục Thủy hỏi.

“Đúng, đúng là một thứ cùng loại với ủy thác, nội dung ủy thác này là đánh Lục thiếu gia một trận, làm cho Lục thiếu gia cảm thụ được sự đánh đập của xã hội.

Mà người tuyên bố ủy thác, chắc chắn là người nhà Lục gia các người.

Nếu như không phải, ủy thác này sẽ không thể xuất hiện ở trên bảng của chúng ta.” Nhiếp Hạo nói.

Nói chuyện này cho người trên danh sách, không có vấn đề gì lớn.

“Lên bảng?” Lục Thủy có chút ngoài ý muốn:

“Ân Thiên Bí Giám?”

Chuyện này Lục Thủy đã nghe Chân Võ nói qua.

Lần trước còn nói đưa Tam trưởng lão đi lên sẽ như thế nào. Nhưng hẳn không hề nghĩ đến, chính mình lại bị đưa đi lên.

Lại còn là người trong nhà tặng.

“Đúng vậy! Nhưng danh sách của Lục thiếu gia tương đối đặc thù, là loại ẩn nấp, chỉ có người nhận được danh sách mới biết. Mà còn...” Nhiếp Hạo do dự một chút, nói:

“Bên ngoài lưu truyền, Thiếu tông chủ Lưu Hỏa cũng ở trên danh sách, mà còn là danh sách bình thường.”

Lục Thủy: “...”

Được rồi, Lưu Hỏa lên danh sách có liên quan gì với Lục Thủy hẳn?

Hắn chỉ để ý đến chính mình.

“Người xác định là người của Lục gia đưa ta lên danh sách?”

“Xác định! Loại danh sách hộ khách có tính bí mật như này, chỉ có người một nhà của các thế lực mới có thể hợp tác với Ân Thiên tông chúng ta.

Nhưng Lục thiếu gia đừng hỏi là vị nào, chuyện này chúng ta không biết, trừ khi tìm đến cao tầng của chúng ta.

Trước mắt, đang xếp ở vị trí 136 trên danh sách bí mật này.

Lưu Hỏa xếp ở vị trí 52.” Nhiếp Hạo nói rất kỹ càng.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 137: Trong Nhà Ra Phản Đồ

Nghe Nhiếp Hạo nói, Lục Thủy trầm mặc.

Mặc dù chưa đi xác nhận ở những chỗ khác, nhưng hẳn cảm thấy lời Nhiếp Hạo nói đến tám phần là thật.

Cho nên, người có ý đưa hẳn lên Ân Thiên Bí Giám là ai?

‘Là lão già, hay là Tam Trưởng lão?’

Lục Thủy không quá chắc chắn, nhưng khẳng định chỉ có bốn người có khả năng, ba vị Trưởng lão và cha hẳn.

‘Ta nhớ ở kiếp trước cũng không có loại chuyện này, không đúng, kiếp trước ta căn bản còn không biết cái thứ đồ chơi Ân Thiên Bí Giám này.’

Lục Thủy không xác định được ở kiếp trước có chuyện như vậy hay không, dù sao hỏi đó hẳn căn bản không ra khỏi cửa được mấy lần.

Cuối cùng, Lục Thủy thở dài một tiếng.

Là ai không quan trọng, trước tiên đem thù này ghi lại đã.

“Người có biết làm thế nào mới có thể gỡ tên xuống khỏi bí giám không?” Lục Thủy hỏi.

Nếu như có thể thì hẳn muốn gỡ tên mình xuống.

Nhiếp Hạo lắc đầu:

“Danh sách bình thường thì không thể, nhưng danh sách đặc biệt kia thì chỉ cần hoàn thành mấy lần, mỗi lần hoàn thành thì thu phí một lần, đến khi nào không thấy trả tiền nữa thì tự nhiên sẽ bị gỡ xuống.”

Lục Thủy vẻ mặt bất đắc dĩ, nói cách khác, cái tên Lưu Hỏa không thể gỡ xuống được.

Danh sách ghi tên Lục Đại Thiểu gia hẳn thì cần bị đánh tới mấy lần, còn phải nhìn tâm tình Lục gia mới có thể gỡ xuống được.

Lục gia thiếu tiền sao?

Không thiếu.

Cho nên trừ khi hấn bị đánh tới có bóng ma tâm lý, còn không thì đừng mơ có thể gỡ xuống được.

Nếu như làm ra hiệu quả gì, có khi còn bị đánh nhiều thêm vài lần.

Cuối cùng Lục Thủy quyết định từ bỏ, lần sau nếu có gặp người đến tìm hấn hoàn thành danh sách, thì để Chân Võ Chân Linh xử lý đi.

“Đúng rồi, người bị ghi tên ở loại trình độ nào thì mới không có ai dám tiếp đơn?” Lục Thủy hỏi.

Nhiếp Hạo suy nghĩ một chút rồi nói:

“Trong top 10 thì toàn bộ tông môn sẽ không có ai dám nhận, ở trong hai mươi vị trí đầu thì cũng phải mấy chục năm may ra mới có người tiếp.”

“Thanh danh càng lớn, hoặc tỉ lệ thất bại càng cao, thì xếp hạng càng cao, xếp hạng càng cao thì tu vi người tiếp đơn cũng càng cao, đến hai mươi vị trí đầu thì cũng chỉ còn một vài người có khả năng tiếp.” Nhiếp Hạo bổ sung một câu.

Lục Thủy có chút hiếu kỳ nói:

“Vị trí đầu tiên của Ân Thiên Bí Giám là ai?”

Nhiếp Hạo lắc đầu:

“Ba vị trí đầu chỉ có đại lão ngũ giai Pháp Thân mới được biết, nhưng mà ta biết người thứ tư, là ma tu Hòa Vũ Diệp.”

“Nữ?” Lục Thủy hỏi.

“Đúng vậy, nhưng mà vị ma tu này, rất cuộc là có thân phận gì tu vi gì, chúng ta đều không biết.

Chỉ có một vài tin tức ngấm nói, vị ma tu này đã đạt đến mức siêu việt của lục giai.

Dù sao thì người nằm trong hai mươi vị trí đầu bình thường đều không thấp hơn lục giai.” Nhiếp Hạo nói.

Ngũ giai Pháp Thân, lực lượng thực chất hóa, sức mạnh một người cũng có thể phá sơn hà, khả năng khống chế sức mạnh cũng khác biệt hẳn so với tứ giai.

Nói chung là trên bản chất đã khác biệt.

Mà lục giai với ngũ giai cũng như vậy, khác biệt ngay trên căn bản, lục giai thiên linh động, dứt bỏ thực lực bản thân không nói.

Lục giai có thể dẫn động linh khí thiên địa, thi triển đại pháp thuật, muốn di sơn hải đảo cũng hoàn toàn có thể.

Gia tộc tông môn nào có lục giai, liền có thể miễn cưỡng chen vào hàng ngũ trung đẳng.

Lục giai chính là một đường ranh giới, là lạch trời mà vô số thế lực không có cách nào vượt qua được.

Lục Thủy không nói thêm gì nữa.

Mặc kệ là cảnh giới hay thực lực, hẳn đều không thể đề lộ, bại lộ thì còn chơi cái gì nữa.

Còn cần đợi Ân Thiên tông động thủ đánh hẳn à?

Mộ Tuyết có thể trực tiếp hầu hạ bên người hẳn, bung trà rót nước xới cơm cho hẳn ăn.

Nghĩ tới đây, Lục Thủy trong lòng thở dài một tiếng.

Việc đã đến nước này thì chỉ có thể đi một bước nhìn một bước thôi, cùng lắm là không ra khỏi khu vực Lục gia nữa.

Sau khi nghĩ thông suốt xong, Lục Thủy không hỏi thêm gì nữa.

Cần phải trở về.

Sau đó Lục Thủy đứng lên, thuận tiện cất cái ghế vào.

Thấy cảnh này, Nhiếp Hạo tự nhiên biết được thời điểm quyết định sinh tử của hẳn đã đến.

Hắn nhìn Lục Thủy, tích cực nói:

“Lục Thiếu gia, ta cảm thấy ta nên làm chút tuyên thệ, thề tuyệt đối sẽ không nói ra những gì đã nhìn thấy, biết được hôm

nay.

Cho nên Lục Thiếu gia cứ yên tâm.”

“Không cần.” Lục Thủy nhìn Nhiếp Hạo, lắc đầu nói.

Nghe được hai chữ này, Nhiếp Hạo hoảng hốt, lập tức nói:

“Lục Thiếu gia đừng như vậy, thật ra lời thề cũng là một thứ rất tốt.

Có sống hay không không quan trọng, ta chỉ muốn nói một lời thề, trói buộc sự tự do của cái thân thề đáng chết này một chút.

Lục Thiếu gia, cầu xin ngài cho ta một cơ hội đi.

Ta có thể đưa ra lời thề ác độc nhất để đảm bảo.”

Không cho thề cũng tức là không lo lắng hẳn sẽ nói ra, phải là nhân tài nào mới có thể khiến cho đối phương tin tưởng như vậy?

Đương nhiên là người chết.

Chỉ có người chết mới không thể để lộ bí mật, chỉ có người chết mới đáng tin tưởng.

Như vậy, Nhiếp Hạo có thể không hoảng hốt sao?

Lục Thủy nhìn Nhiếp Hạo, nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

Chờ đến lúc Lục Thủy muốn mở miệng nói, thì đột nhiên phát hiện phía xa có một đầu thuyền nhỏ đang đi tới chỗ hắt bên này.

Là Chân Võ Chân Linh.

Lúc nhìn thấy Lục Thủy, Chân Võ Chân Linh đều cảm thấy vui mừng.

Thiếu gia không có việc gì.

Nhưng nhìn đến người quỳ gối trước mặt Thiếu gia, bộ dáng cầu khẩn, bọn hắn lại có chút không hiểu.

Nhưng mà đây cũng là chuyện bình thường.

Không cần quá kinh ngạc.

Dù sao Thiếu gia bọn hấn cũng là thiên kiêu số một đương thời không thể tranh cãi.

Thật tốt, bọn hấn thật sự đã lo lắng một hồi lâu.

Chân Võ Chân linh đi tới, trước mặt Lục Thủy liền có một chiếc thuyền nhỏ hạ xuống:

“Thiếu gia, người không sao chứ?”

Lục Thủy lắc đầu, có điều hấn cũng không biết Chân Võ bọn hấn còn có loại pháp bảo này.

“Đúng rồi, các người trao đổi phương thức liên lạc với người này đi, về sau có chuyện liên quan đến Ân Thiên tông, có thể trực tiếp hỏi hấn.” Lục Thủy nói.

Chân Võ hơi bất ngờ.

Mà Nhiếp Hạo vốn đang chìm trong tuyệt vọng cũng ngây ngẩn cả người.

Rất nhanh sau đó liền hiểu ra, bản thân không cần chết nữa.

Nghĩ thông suốt xong, Nhiếp Hạo nhanh chóng trao đổi phương thức liên lạc với Chân Võ, nói:

“Về sau có việc gì cần thì cứ tìm ta, tuyệt đối không nên khách khí làm gì.

Ta cảm thấy việc ta có thể làm rất nhiều.”

Càng có giá trị thì tỷ lệ sống càng cao.

Nhiếp Hạo trong lòng vừa cảm thấy may mắn vừa cảm thấy khó chịu.

Ai mà biết được, làm loại nhiệm vụ này mà còn có thể đựng phải tâm sắt.

Chân Võ Chân Linh thì không rõ ràng tình huống cho lắm.

Nhưng nhìn thấy Lục Thủy bước lên thuyền nhỏ, bọn hấn cũng tự biết đã đến lúc rời đi.

Lục Thủy xách thực là muốn rời đi, có điều hấn cảm thấy là nên để lại chút đồ vật cho Nhiếp Hạo.

Lục Thủy nghĩ vậy, liền nói với Nhiếp Hạo:

“Tới đây một chút.”

Nhiếp Hạo không dám không nghe theo, đi thẳng tới bên người Lục Thủy.

Thật ra trong lòng của hắn lúc này đang rất hoảng loạn, Lục Thủy vì sao còn chưa bắt hắn thề?

Nếu không thề cái gì đó, thì trong lòng của hắn rất không an lòng, nhớ đâu Lục Thiếu gia một ngày nào đó lại cảm thấy để hắn chạy nhảy như vậy rất nguy hiểm, âm thầm giải quyết hắn thì phải làm sao?

Chờ Nhiếp Hạo đi tới, Lục Thủy liền duỗi một ngón tay ra, điểm vào mi tâm của Nhiếp Hạo.

Sau đó thu tay lại.

“Nhớ kỹ, những gì không nên nói thì đừng bao giờ nói, hiểu không?”

“Hiểu, hiểu, ta không biết cái gì cả, Lục Thiếu gia chỉ là Lục Thiếu gia.” Nhiếp Hạo trả lời.

Sau đó, Nhiếp Hạo sờ lên mi tâm, hỏi:

“Lục Thiếu gia, ngài đây là?”

“Đoán xem.” Nói xong lời này, Lục Thủy liền ra hiệu cho Chân Võ lái thuyền rời đi.

Nhiếp Hạo nhìn Lục Thủy rời đi, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn cảm thấy Lục Thủy vừa rời hắn là đã hạ một cấm chế mà hắn không biết lên người hắn, chỉ cần hắn lẩm miệng, thì sẽ lập tức tử vong tại chỗ.

‘Thảo nào Lục Thủy không bắt ta thề, hóa ra là đã sớm có thủ đoạn.’

Cũng không biết là cấm chế lợi hại gì, ta thề mà một chút cảm giác cũng không cảm nhận được?

Loại người này thật sự là đáng sợ mà.’

Nhiếp Hạo thở dài.

Hắn cũng không quá để ý Lục Thủy đặt cấm chế gì trên người mình, dù sao không đi nói lung tung thì chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Nghỉ ngơi một hồi, hắn quyết định gọi điện thoại cho Lạc Phong.

Lúc điện thoại kết nối được, Nhiếp Hạo bỗng cảm thấy mình thật sự bị ủy khuất quá nhiều, giọng khàn khàn nói:

—

Dịch: MB_Boss

Chương 138: Chuyện Làm Mộ Tuyệt Vui Về

Lạc Phong đang lật xem truyện ký hấn mới lấy được, là những ghi chép có liên quan với Viễn Cổ Tiên Đình.

Nhưng khi đang lật xem, Nhiếp Hạo đột nhiên gọi điện thoại cho hấn.

Câu nói đầu tiên là hấn thiếu chút nữa chết rồi.

Lạc Phong đúng là đã giật nảy mình, hỏi:

“Ngươi ở đâu? Ta đi đón ngươi.”

Rất nhanh phía đối diện truyền đến giọng nói của Nhiếp Hạo:

“Không cần, đã thoát hiểm, nhưng mà nhiệm vụ thất bại rồi.”

Lạc Phong nhíu mày, nhiệm vụ thất bại?

Hấn nhớ được Nhiếp Hạo đã nhận danh sách ẩn nấp mà?

Loại danh sách này hầu như không tồn tại cách nói thất bại.

“Có cần thì tới chỗ ta, gần nhất ta đang tra tài liệu cho một nhân vật lớn.” Lạc Phong nói.

Nhiếp Hạo rất muốn nói hấn cũng vừa mới gặp phải một nhân vật lớn, nhưng vẫn không nói thì hơn.

“Được, hôm nào đó ta sẽ đến tìm ngươi.”

Sau đó bọn họ kết thúc cuộc trò chuyện.

“Xem ra Nhiếp Hạo gặp phải nhân vật làm cho người ta phải kiêng kỵ.” Lạc Phong tự nói.

Lúc này Lạc Phong cảm thấy Ân Thiên Bí Giám có danh sách mới xuất hiện.

Nhìn qua là danh sách có tính bí mật, cũng chính là danh sách hộ khách.

Trạng thái hiện ra trước đó là thất bại.

“Danh sách trong tay Nhiếp Hạo?”

Lạc Phong muốn tiếp, nhưng lại do dự.

Dưới tình huống bình thường thì danh sách hộ khách là phúc lợi tông môn đưa ra, ai nhận được thì vận may của người đó tốt.

Tứ giai có thể tiếp, từ đó nói rõ người trong danh sách có thực lực tầm nhị giai.

Hầu như không tồn tại khả năng thất bại.

“Nếu như chỉ là thất bại bình thường, Nhiếp Hạo sẽ không nói cho ta hẳn thiếu chút nữa đã chết.”

“Mặc dù trước khi Nhiếp Hạo hành động sẽ không che giấu kỹ chi tiết bản thân, thế nhưng nếu không có ưu thế tuyệt đối, là sẽ không ra tay.”

“Nói cách khác hẳn cảm thấy mình có ưu thế rất lớn, ra tay, sau đó thất bại.”

“Sau khi thất bại không hề nói cho ta biết quá trình trong đó. Nói cách khác, hẳn không thể nói, hoặc là không dám nói?”

Tông môn của bọn hắn cảm bại lộ tin tức của hộ khách trong danh sách, nhưng không có nghĩa là không thể nói ra quá trình.

Lạc Phong nhìn danh sách, cuối cùng thu tay về.

“Danh sách này có vấn đề lớn, không thể tiếp.”

Lạc Phong từ bỏ, kinh nghiệm nói cho hắn biết, không tiếp mới là ổn thỏa nhất.

Mặc dù tổn thất một chút phúc lợi, nhưng ai biết được cái phúc lợi này có phải tiền mua mạng hay không.

“Vẫn nên tiếp tục giúp Thiếu tông chủ tra tin tức liên quan đến Tiên Đình thì hơn.”

Đúng vậy, gần đây hẳn đang giúp Lưu Hỏa làm việc, nhất là việc điều tra những thứ liên quan đến Tiên Đình.

Càng liên quan càng tốt.

Trong khoảng thời gian này quả thật Lạc Phong có một chút thu hoạch.

“Đúng là Hoa Tiên thuộc về Tiên Đình, mà hung thú kia thì còn chưa tra được, nhưng gần nhất nghe được một nơi liên quan đến Tiên Đình.

Không biết là thật hay giả, nếu như là thật thì có thể nói cho Thiếu tông chủ.

Đến lúc đó gọi Nhiếp Hạo tới lẫn lộn quen mặt, nếu như Nhiếp Hạo thật sự chọc phải người nào đó không dễ trêu, chỉ cần Thiếu tông chủ chịu ra tay, như vậy vấn đề sẽ không quá lớn.

Nhất là khi ta còn có thể đưa ra yêu cầu thích hợp với Thiếu tông chủ.”

Đây là thù lao hẳn muốn.

Hẳn biết thù lao này rất lớn.

Không phải vạn bất đắc dĩ, hẳn không định dùng.

—————

Trên đường trở về, Lục Thủy ngồi ở phía trước thuyền nhỏ xem Thiên Địa Trận Văn.

Tiệc nuôi chính là, lúc bọn hắn ra ngoài cũng không nhìn thấy thuyền tiếp người, có vẻ như đã đủ quân số rời đi.

Rơi vào đường cùng, bọn hắn chỉ có thể chạy đến lấy thuyền nhỏ để rời đi.

Dù sao ngày mai nhất định sẽ đến, Lục Thủy cũng không nóng lòng.

Chân Võ Chân Linh lái thuyền nhỏ, không nhanh không chậm tiến lên.

Bọn hắn cũng không có dự định trực tiếp điều khiển trở về, mà khi đến nhà ga gần nhất sẽ đổi xe trở về, như vậy sẽ nhanh hơn một chút.

Nhưng bọn hắn rất tò mò đối với chuyện vừa nãy.

Bọn hắn có chút suy đoán, đó chính Nhiếp Hạo kia biết Thiếu gia của bọn họ là Lưu Hỏa, lúc đầu cho rằng sẽ bị diệt khẩu, nhưng lại phát hiện ngoài ý muốn là vẫn có thể tiếp tục sống.

Cuối cùng bị hạ cấm chế, không thể nói ra điều không nên nói.

Thứ bọn hắn hiểu kỳ chính là, cấm chế kia.

Trên đường đi Chân Võ rất muốn hỏi, nhưng lại không tìm được cơ hội tốt. Dù sao cũng không thể quấy rầy thiếu gia bọn họ đọc sách được.

Lúc này Lục Thủy khép sách lại, luôn cảm giác phía sau bị nhìn chăm chăm vào.

“Hỏi đi.” Lục Thủy nói.

Chân Võ Chân Linh giật cả mình.

Lập tức cúi đầu mang theo vẻ xin lỗi, nói:

“Quấy rầy đến thiếu gia.”

Lục Thủy đặt sách ở trên gối, nhìn vùng biển bát ngát phía trước, nói:

“Không sao.

Các ngươi hiểu kỳ ta đã hạ cấm chế gì đúng không?”

Chân Võ gật đầu:

“Đúng vậy, khi đó hoàn toàn không cảm giác được thiếu gia vận dụng bất kỳ thứ gì hoặc là bất kỳ sức mạnh nào.”

Lục Thủy không quay đầu lại, chỉ mỉm cười nói:

“Các ngươi cảm thấy ta đã hạ cấm chế gì?”

“Loại nói ra điều không nên nói sẽ bị phản phệ?” Đây là suy đoán của Chân Võ.

Lục Thủy lắc đầu.

“Đó là loại muốn nói nhưng lại không thể nào nói ra?” Đây là suy đoán của Chân Linh.

Lục Thủy vẫn lắc đầu.

Hắn nhích lại gần ghé dựa, nói:

“Vì sao không chọn tin tưởng hai mắt của mình chứ?

Ta không thể đơn thuần một chút được à?”

Chân Võ Chân Linh không dám tin tưởng, chẳng lẽ thiếu gia không sợ đối phương nói ra sao?

Lục Thủy ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, nói:

“Thành kiến trong lòng người là một ngọn núi lớn, chuyển không ra, đời không động.

Mà ngờ vực vô căn cứ trong lòng người là một sợi dây xích, kiếm không ra, trốn không thoát.

Dù ta nói cho Nhiếp Hạo là ta không làm gì, hắn cũng không tin.”

Nói xong, Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Chân Võ Chân Linh:

“Thế thì, các ngươi tin sao?”

Chân Võ Chân Linh sửng sốt một chút, cuối cùng lắc đầu.

Lục Thủy mỉm cười, hắn quay đầu lại, nói:

“Trở về đi.”

Lục gia.

Mộ Tuyết ngồi trong phòng, nàng vừa mới trở lại từ chỗ cha mẹ Lục Thủy.

Sau đó nàng đạt được một tin tức, ngày mai Lục Thủy sẽ trở về.

Đây thật là một chuyện làm người ta rất vui vẻ.

“Hoa Loa đã để mẹ thử qua, làm ra ăn rất ngon. Còn thừa lại một chút, chờ Lục Thủy trở về rồi cùng ăn.”

Trong lòng Mộ Tuyết thầm nghĩ.

Đây cũng là một chuyện để người ta rất vui vẻ.

Ừm, đáng tiếc là Trà Trà chưa xuất quan, xem ra nàng không có lộc ăn.

Đây không được tính là một chuyện đau lòng.

Sau đó Mộ Tuyết ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, có cảm giác bầu trời rất âm trầm.

“Hình như trời muốn mưa. Không biết ngày mai trời mưa hay không, nếu như trời mưa sẽ ảnh hưởng việc ta ra ngoài.”

Có ý nghĩ này, Mộ Tuyết đứng dậy đi ra ngoài.

Đình Lương ở bên ngoài trông coi, nàng nhìn thấy tiểu thư nhà mình đi ra liền hỏi:

“Đại tiểu thư muốn tưới hoa?”

Gần nhất áp lực của tiểu thư nhà nàng hình như rất lớn, vào buổi tối lại đi tưới hoa trong sân nhỏ.

Nhưng bây giờ trời còn chưa tối.

Mộ Tuyết lắc đầu, nói:

“Đình Lương, lúc chúng ta tới có mang dù không?”

Đình Lương lắc đầu:

“Không có, tiểu thư.”

Tu chân giả đứng đấy, ai sẽ mang dù?

Mộ Tuyết cũng không thêm đề ý, mà chỉ nói:

“Chúng ta xuống tiểu trấn một chuyến. Đi mua dù.”

Nói xong, Mộ Tuyết bước đi ra ngoài.

Đình Lương nhìn bầu trời một chút, cảm thấy có vẻ trời sắp mưa, sau đó lập tức đi theo.

Sau khi tiểu thư nhà nàng đến Lục gia, đã thay đổi rất rất nhiều.

Kiểu gì cũng sẽ lơ đãng lộ ra ý cười.

Đây là chuyện rất ít xảy ra khi ở Mộ gia.

“Tiểu thư muốn mua dù loại nào?” Đình Lương hỏi.

Nàng biết chỗ bán.

Mộ Tuyết nhìn về phía Đinh Lương, nói:

“Loại dù nào thích hợp?”

“Ô giấy dầu thích hợp với tiểu thư.” Đinh Lương không chút do dự nói.

Trong lòng Mộ Tuyết thoáng mỉm cười, gật đầu nói:

“Vậy thì ô giấy dầu.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 139: Ma Binh Của Ta Không Phục Ai Cả

Khoảng không giữa đại sơn.

Phía trên bệ đá trôi nổi.

Năm người Tiên Đình lại một lần nữa tụ tập lại.

Người cầm đầu kia mở miệng nói trước:

“Tin tốt là Chiến Thần Vô Ảnh của Tiên Đình đã thức tỉnh thành công, không giống như Hoa Tiên gặp phải quấy nhiễu trí mạng.”

Tất cả mọi người nghe vậy đều nhẹ nhàng thở ra.

Lúc này, có người hỏi:

“Vậy tại sao Chiến Thần không tham gia tụ hội?”

“Chiến Thần tương đối đặc thù, hẳn không thích tham dự vào mấy buổi tụ hội tiệc tùng đông người.

Ừm, đại khái là do thân phận tương đối cao, nên là thấy chúng ta chướng mắt đi.

Hơn nữa hẳn nói còn có chuyện quan trọng muốn làm, cho nên chúng ta không cần chú ý tới hắn.” Vị cầm đầu kia nói.

Những người khác trầm mặc một hồi, nhất thời nói không ra lời.

Tiền bối mở miệng, quá đả kích người.

Nhưng mà cũng là chuyện đương nhiên, thân phận của Chiến Thần dù sao cũng thực sự rất cao rất cao.

Mà lại chỉ tôn kính cường giả.

Bọn hắn mặc dù rất mạnh, nhưng nếu ở Tiên Đình thời Viễn Cổ, thì cũng chỉ là trung du.

Mà Chiến Thần là thuộc hàng ngũ đỉnh cấp.

“Vị Chiến Thần kia dự định làm gì?” Cao Viễn hỏi.

Cái này dù sao cũng phải biết đại khái, không biết nhớ đâu lại thành người một nhà tự đánh nhau, như vậy sẽ không tốt.

Vị cầm đầu thở dài nói:

“Chiến Thần muốn đi kiểm tra Lục Thủy một chút, nói rằng phải tự xác định Lục Thủy không phải người Dự Ngôn Thạch Bản nhắc tới thì mới yên tâm được.”

Những người khác gật đầu, chuyện này rất bình thường, mỗi người đương nhiên đều muốn tự mình đi xác định một lần.

Nhưng quan trọng là phương pháp thực hiện.

Chứ như Thái Dương Chi Tử kia, người còn chưa gặp được đã về châu trời rồi.

Dù sao thì sức mạnh của Chiến Thần cũng còn lâu mới có thể khôi phục hoàn toàn.

Người cầm đầu tiếp tục nói:

“Căn cứ theo lời nói của Chiến Thần, hẳn định lấy thân phận ma tu đi dò xét Lục Thủy.

Chờ hẳn đạt được địa vị nhất định bên trong ma tu xong, sẽ lôi kéo Lục Thủy đến khiêu khích, đến lúc đó thì tiến hành thăm dò.

Nếu như tin tức của chúng ta không có sai sót gì, thì Chiến Thần trước tiên sẽ đánh giết Lục Thủy, trong trường hợp Lục Thủy thật sự chỉ là phế vật, thì thuận tiện dạy hắn một chút làm thế nào để yên ổn làm người.

Thế giới bên ngoài so với trong suy nghĩ của hắn thì nguy hiểm hơn nhiều, đối với hắn, đơi trong nhà vẫn là thích hợp nhất.

Lại nói, chuyện này còn có thể chọc giận tới Lục gia, như vậy còn có thể mượn tay Lục gia làm suy yếu thể lực của ma tu.

Bóp chết ý nghĩ muốn quật khởi của ma tu từ trong trứng nước.”

Nghe xong những lời này, nhiều người đều lặng đi một lúc.

Cách làm này thật sự là tàn nhẫn.

Hơn nữa chỉ cần làm tốt, thì đúng là trăm lợi vô hại.

Mặc dù kế hoạch này khá hoàn hảo, nhưng mà bọn hắn cũng sẽ không thực sự đi làm.

Rủi ro quá lớn.

Ma tu hay Lục gia, hay là những thế lực khác, đều có khả năng là ngọn nguồn của nguy cơ.

Một khi bị bại lộ, thì sẽ là một mối nguy lớn đối với tổ chức của bọn hắn.

Cũng chỉ có loại người tài cao gan lớn như Chiến Thần mới dám tùy ý như vậy.

Không có ai nói gì, cũng tức là không có người nào có ý kiến đối với cách làm của Chiến Thần.

Cao Viễn thấy vậy liền nói chuyện khác:

“Vậy chúng ta nói chuyện khác đi, hải vực Không Minh xảy ra dị biến ngoài ý muốn, tạm thời còn chưa biết nguyên nhân cụ thể.

Nhưng ta đã đi tìm Thiên Cơ Lô Vũ.

Thế nhưng lại phát hiện, hắn đã không còn ở Tiên Sơn nữa.”

Nghe thấy lời Cao Viễn nói, những người khác đều sững sốt.

Theo như bọn hắn biết, Thiên Cơ Lô Vũ rất ít khi rời khỏi Tiên Sơn, không, cơ bản là không bao giờ rời đi.

“Có chuyện gì sắp xảy ra sao?” Có người hỏi.

Cao Viễn lắc đầu:

“Không biết, có lẽ sẽ có chút quan hệ với chuyện hải vực Không Minh xuất hiện dị biến.

Nhưng mặc kệ là có quan hệ hay không, thì những chuyện liên quan tới các thế lực trong bóng tối với Lưu Hỏa, tạm thời

đều chưa thể biết được bất kì một manh mối dư thừa nào.”

Những người khác lại tiếp tục lâm vào trầm mặc.

Mặc dù Lưu Hỏa đối với bọn hắn mà nói thì chưa phải là uy hiếp lớn gì, nhưng đó là khi Lưu Hỏa còn chưa trưởng thành.

Có đôi khi nên bóp chết ngay từ trong trứng nước.

Đây là chưa nói bọn hắn còn không biết sau lưng đối phương có thể lực gì hay không.

“Xem ra chỉ có thể tạm thời để chuyện này ở đó thôi, Ma Bình sắp hiện thế, các ngươi có biết không?” Người cầm đầu nói.

“Ừm, ta có nghe nói, nhưng thật sự có người có thể không chế Ma Bình sao?”

Nghe nói muốn không chế Ma Bình thì không phải chỉ có thực lực là được.” Có người nói.

“Không, đứng trước sức mạnh tuyệt đối, thì Ma Bình cũng phải cúi đầu, bằng không thì cũng không bị Tiên Đình sử dụng như vậy.

Có điều Ma Bình tương đối đặc thù, kiệt ngạo bất tuân, lúc trước ở Tiên Đình có tin đồn rằng, chỉ cần có thể không chế được Ma Bình, thì sẽ có chỗ đứng vững chắc ở Tiên Đình.” Người cầm đầu nói.

Chỗ đứng này cũng không phải chỉ là một cái tiên vị, mà là một vị trí ở đỉnh Kim Tự Tháp.

“Muốn thu hồi lại Ma Bình sao?” Cao Viễn mở miệng hỏi.

Bọn hắn mặc dù không thể không chế Ma Bình, nhưng không có nghĩa là không có khả năng phong ấn Ma Bình.

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía người cầm đầu.

Người kia suy tư một lát, sau lắc đầu nói:

“Có không ít người biết đến Ma Bình, mấy lão già như chúng ta dù đi cũng không có bao nhiêu phần thắng, chuyện này vẫn là nên để cho thế hệ trẻ tuổi bây giờ xử lý đi.

Nhưng đây không phải trọng điểm, mà trọng điểm là, ở chỗ giấu Ma Bình, còn cất giấu một vật.

Vật này, chúng ta nhất định phải có được.”

“Là vật gì?” Cao Viễn hỏi, những người khác cũng tò mò nhìn người cầm đầu.

“Lấy được lại nói, cho nên vì vật kia, chúng ta không thể để các thế hệ trước nhúng tay vào việc này.” Người cầm đầu kia trình trọng nói.

Những người khác cũng không hỏi nhiều, chỉ gật đầu.

“Như vậy thì mỗi người hãy nắm rõ chức vụ của mình đi.”

--

Lúc này ở Thiên Nữ tông.

Chưởng môn Thiên Nữ đã ngồi ở trên đại điện.

Phía dưới đại điện còn có một số người đang ngồi.

Những người này bao gồm cả nam và nữ, có tất cả năm người.

Đại diện cho năm thế lực tông môn xung quanh.

Trong số năm người này, yếu nhất thì cũng đã lên tới đỉnh phong ngũ giai, ngoài ra có ba vị lục giai.

Bên phía Thiên Nữ tông, Tố Loan ngồi ngay dưới Chưởng môn Thiên Nữ, trong toàn bộ hành trình tiếp theo, nàng sẽ phụ trách giao lưu với những người này.

Chưởng môn Thiên Nữ chỉ cần im lặng ngồi là được.

Đây là chuyện trước đó các nàng đã bàn luận kĩ.

“Mấy vị Chưởng môn đây nói là muốn cùng Thiên Nữ tông chúng ta chia sẻ lợi ích?” Tố Loan nhìn năm người kia nói.

Lý Chưởng môn của phái Thanh Sơn lập tức gật đầu nói:

“Tiên tử Tố Loan nói không sai, linh mạch vốn cũng gần chỗ mấy tông môn chúng ta, vì vậy, mọi người cùng nhau phát triển nó là tốt nhất.

Hơn nữa, linh mạch này còn bị Ân Thiên tông để ý tới, bên ngoài còn có lũ ma tu nhòm ngó, rất dễ xảy ra giao chiến với Thiên Nữ tông, mà một khi xảy ra giao chiến, những tông môn xung quanh như chúng ta rất dễ bị cuốn vào trong đó.

Nếu đã như vậy, chúng ta cảm thấy không bằng trực tiếp gia nhập ngay từ đầu, mà biện pháp thích hợp nhất chính là cùng nhau phát triển linh mạch, đôi bên cùng có lợi.

Đương nhiên, Thiên Nữ tông vẫn sẽ giữ quyền sở hữu linh mạch.

Dù sao thì người phát hiện ra linh mạch đầu tiên cũng là Thiên Nữ tông, quyền sở hữu vẫn nên thuộc về Thiên Nữ tông.”

Tố Loan mỉm cười:

“Ý của mọi người là, Thiên Nữ tông chúng ta lấy được linh mạch, chính là có lỗi với mấy vị Chương môn đây sao?”

Một nữ Chương môn nói:

“Tiên tử Tố Loan đã cho là như vậy, thì chúng ta cũng không thể nói gì hơn.”

“Đôi bên cùng có lợi mà mấy vị nói, ý là chúng ta phải canh giữ linh mạch, để cho mọi người chạy tới thu lợi? Nếu như Ân Thiên tông đánh tới, thì mấy người định làm thế nào?” Tố Loan hỏi thẳng.

Lý Chương môn của phái Thanh Sơn thành tâm đáp:

“Đến lúc đó, Thiên Nữ tông có thể nhờ chúng ta rút đao tương trợ, đương nhiên, tổn thất sẽ do Thiên Nữ tông gánh chịu.”

Nghe được một câu này, nhiều người bên phía Thiên Nữ tông đều vô cùng tức giận.

Tố Nhiễm thậm chí còn muốn mở miệng mắng một tiếng vô sỉ.

“Dù sao linh mạch cũng là của Thiên Nữ tông không phải sao?” Lý Chương môn lại nói.

Chương môn Thiên Nữ nhìn những lục giai ở trước mặt, không khỏi cúi đầu.

Những người này thật hung hãn mà.

Tổ Loan cười lạnh:

“Một câu đôi bên cùng có lợi của các người chính là đẩy chúng ta ra trước đầu ngọn gió, các người ở phía sau chiếm chỗ tốt, xảy ra chuyện thì lại đẩy chúng ta ra làm bia đỡ đạn, mời các người tới giúp còn phải gánh lấy tổn thất sao?”

“Tiên tử Tổ Loan hiểu lầm rồi, chúng ta là quan hệ hợp tác, không phải thuê mướn, tông môn của chúng ta sẽ xuất chiến miễn phí, Thiên Nữ tông chỉ cần tự chi trả phí tổn của bên mình là được.

Hơn nữa, nếu giao chiến lan đến chỗ chúng ta, thì cũng không cần Thiên Nữ tông phải phụ trách.” Lý Chương môn nói.

“Vậy nếu chúng ta từ chối thì sao?” Tổ Loan lạnh lùng nói.

—
Dịch: MB_Boss

Chương 140: Uy Thế Của Thần Nữ Có Thế Trấn Áp Thiên Địa Nhật Nguyệt

Nghe thấy Tô Loan nói vậy, ánh mắt Lý Chương môn của Thanh Sơn phấp híp lại:

“Tiên tử Tô Loan dự định lấy một người chống đỡ tất cả sao?”

Đến lúc đó, một số người xung quanh muốn cướp đoạt linh mạch, dù chúng ta muốn quản cũng không có tư cách quản đâu.

Xem ra tiên tử Tô Loan rất tự tin.”

Chương môn Thiên Nữ cúi đầu. Nàng đã hiểu, người này đang uy hiếp tiên bối Tô Loan.

Tô Loan nhú mày, những người này muốn cùng tấn công sao.

“Lý chương môn có nghĩ tới một chuyện hay không? Ở nơi này là Thiên Nữ Tông của chúng ta, Thiên Nữ Tông có Thần Nữ.” Tô Loan nói.

Lý chương môn cười lạnh:

“Tất nhiên chúng ta biết chuyện này. Nhưng theo ta được biết, tiên bối Thần Nữ cũng không ở Thiên Nữ tông.

Đang không biết ở nơi nào.

Chẳng lẽ tiên tử Tô Loan vì chút chuyện nhỏ như vậy, lại gọi tiên bối Thần Nữ ở bên ngoài trở về?

Tiên bối Thần Nữ không dính khói lửa trần gian, há lại để ý những chuyện nhỏ nhặt này?

Chuyện gì cũng phải tìm Thần Nữ, không phải thể hiện ra sự bất lực của các ngươi sao?

Còn nữa.”

Lý chương môn lạnh lùng nhìn Tô Loan, nói:

“Bây giờ tiên tử Tố Loan không phải là chương môn đúng không?”

Người có thể ra quyết định cuối cùng của Thiên Nữ tông, cũng không phải tiên tử Tố Loan mà?

Người có thể hạ quyết định, chính là tiểu Chương môn của Thiên Nữ tông mới đúng.”

Nói xong, Lý chương môn liền nhìn về phía Chương môn Thiên Nữ, những người khác tất nhiên cũng nhìn về phía nàng.

Bị một đồng cường giả nhìn chăm chăm, Chương môn Thiên Nữ cảm thấy áp lực rất lớn.

“Chương môn Thiên Nữ, không biết ngươi cảm thấy ý này như thế nào? Đều có chỗ tốt với tất cả chúng ta.

Mà Chương môn lại yếu như vậy, không chừng khi ra ngoài còn có thể gặp bất trắc. Nếu có chúng ta bảo hộ, đương nhiên sẽ không có vấn đề gì.

Chương môn Thiên Nữ thấy có đúng hay không?” Lý chương môn nhìn chăm chăm Chương môn Thiên Nữ, mặt mang theo ý cười.

Tất nhiên hẳn nhìn ra được, vị Chương môn Thiên Nữ này chưa thấy qua sự kiện lớn gì.

Lúc này uy áp ẩn tàng trên người hắn, bức thẳng đến Chương môn Thiên Nữ.

“Ngươi có ý gì?” Tố Loan tiến lên chắn trước mặt Chương môn Thiên Nữ, trên người mang theo sự tức giận.

Khí tức Lục giai cũng hiển lộ ra.

“Chương môn đang nói chuyện, tiên tử Tố Loan có phải không nên tham dự hay không?” Lúc Lý chương môn nói chuyện, khí tức lục giai cũng phóng thích ra ngoài.

Mà ba tên lục giai cũng cùng phóng thích.

Phảng phất muốn trực tiếp áp chế Tố Loan.

Tố Nhiễm giận dữ:

“Các ngươi muốn trắng trợn đoạt của chúng sao?”

Tổ Nhiễm khế động, hai vị chưởng môn đồng loạt bộc phát uy áp.

Trong chớp nhoáng này, Thiên Nữ tông bị mấy đạo uy áp bao phủ, phảng phát đại chiến hết sức căng thẳng.

Bên ngoài Thiên Nữ tông, người của Ân Thiên tông đứng trên núi cao nhìn qua, vẻ mặt của quần chúng ăn dưa.

Phảng phát đang ngồi chờ làm ngư ông thủ lợi.

Chưởng môn Thiên Nữ có chút sợ sệt, nhưng dù sao nàng cũng là chưởng môn.

Sợ sệt nhưng không thể trốn tránh.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía những tên Chưởng môn kia, bỗng nhiên đứng dậy.

Nhìn thấy Chưởng môn Thiên Nữ đột nhiên đứng lên, rất nhiều người đều nhìn sang.

Đám người Tổ Loan cũng giống như thế, nhưng lại có chút lo lắng.

Quả nhiên, các nàng phát hiện lo lắng của mình là đúng.

Đầu gối của Chưởng môn cong.

Bịch một tiếng.

Chưởng môn Thiên Nữ quỳ xuống.

Đám người Tổ Loan thở dài, khí thế theo đó tiêu tán. Chưởng môn đều quỳ, các nàng còn kiên trì làm gì?

Trong lòng Tổ Loan có chút khổ sở.

Khả năng là đang trách cứ Chưởng môn Thiên Nữ.

Chưởng môn Thiên Nữ đột nhiên quỳ cũng làm cho đám người Lý chưởng môn kinh ngạc.

Bọn hắn sững sốt một chút, sau đó lập tức lộ ra nụ cười mỉa mai.

“Nghe nói đầu gối của Chưởng môn Thiên Nữ tương đối mềm, thoát đầu chúng ta còn không tin, hôm nay gặp mặt không ngờ là sự thật.

Xem ra Thiên Nữ tông không gì hơn cái này.

Nhưng Chưởng môn Thiên Nữ quỳ vì cái gì?

Là câu chúng ta tham dự thực hiện phát triển linh mạch cùng có lợi, hay là câu chúng ta bảo hộ an toàn của Chưởng môn Thiên Nữ?”

Chưởng môn Thiên Nữ vẫn quỳ mà không nói gì, cũng không nghe người khác nói chuyện.

Nàng cảm thấy mình đúng là được.

Sau đó nàng dập đầu xuống đất.

Từ vừa mới bắt đầu nàng đã biết mình vô dụng, chính mình quá vô dụng, Thiên Nữ tông trên tay nàng như lưu ly đang xóc nảy.

Đệ tử Thiên Nữ tông đi theo nàng không hề sống tốt.

Cho nên, nếu như quỳ xuống sẽ tốt hơn, nàng nguyện ý quỳ.

Bởi vì nàng là Chưởng môn.

Quỳ xuống có thể thêm chút cơ hội sống sót, nàng cũng nguyện ý quỳ.

Bởi vì nàng là Chưởng môn.

Chính bởi vì nàng là Chưởng môn, cho nên nàng cần gánh vác trách nhiệm mà người khác không thể gánh được.

Nàng không có tác dụng gì, nhất là khi đối mặt với lục giai, không có một chút xiu nào.

Nhưng nếu quỳ xuống có thể đổi lấy cơ hội giải trừ nguy nan, vì cái gì nàng không quỳ chứ?

Nàng vô dụng, nhưng nàng có thể quỳ xuống cầu một người.

Người này có thể giúp các nàng thoát ly nguy nan. Cho nên, vì sao lại không quỳ?

Nàng không sợ tiếp nhận trách nhiệm, trách nhiệm này là nàng nên tiếp nhận.

Ai bảo nàng là Chương môn?

Mà ngay khi đám người Lý chương môn muốn tiếp tục trào phúng, đám người Tô Loan thì bất đắc dĩ và thất vọng, bọn hắn đã nghe được giọng nói của Chương môn Thiên Nữ.

Giọng nói này làm cho bọn hắn ngây ra:

“Cung thỉnh Thần Nữ đại nhân.”

Nghe được câu này, tất cả mọi người đều có chút ngoài ý muốn. Làm sao lại xin mời Thần Nữ rồi?

Thần Nữ có dễ dàng trở về như vậy sao?

Các nàng không sợ bị Thần Nữ trách cứ à?

Là phô trương thanh thế?

Thế nhưng, khi bọn hắn cho rằng Chương môn Thiên Nữ đang hư trương thanh thế, thì gió mây trong thiên địa đột nhiên biến ảo, một luồng uy áp cường đại bắt đầu hội tụ.

Không chỉ là Thiên Nữ tông, trong ba ngàn dặm xung quanh, tất cả tông môn, tất cả tu chân giả đều vô ý thức nhìn về phía bầu trời. Bọn hắn cảm thấy có tồn tại cường đại nào đó sắp giáng lâm.

Một số người của Ân Thiên tông cũng sững sờ.

Có cường giả giáng lâm, đây là cảm giác trực quan nhất của bọn hắn.

Sau một khắc, Tử Khí Đông Lai xuất hiện trong ba ngàn dặm.

Thiên địa biến sắc.

Bên trên Thiên Nữ tông, tử khí hội tụ, uy áp ngưng thực.

“Tiền, tiền bối,... Đây, đây là chuyện gì đang xảy ra?” Có người của Ân Thiên tông hỏi.

Không chỉ là Ân Thiên tông, tất cả đệ tử của tông môn xung quanh cũng có vấn đề này.

Có một chút lão giả bề quan ở những tông môn kia bỗng nhiên xuất quan, bọn hắn cảm thấy uy hiếp trí mạng.

Bọn hắn thậm chí không biết có chuyện gì xảy ra.

Nhưng uy áp đáng sợ này, làm cho tất cả mọi người đều không thể không nhìn.

Chuyện duy nhất bọn hắn có thể kỳ vọng, chính là không có quan hệ gì với mình.

—— ———

Khi tử khí hội tụ, Mộ Tuyết đi đến trước một cửa hàng điểm tâm.

Cửa hàng này tên là Hoa Vũ Tuyết Quý.

Vừa mới mở.

“Không ngồi xuống. Thật là khó đưa ánh mắt đưa đi qua, ngồi luôn ở đây thôi, bên kia cứ thả khúc nhạc dạo khi ra sân ở đó một chút đi.”

Nghĩ như vậy, Mộ Tuyết cất bước đi vào Hoa Vũ Tuyết Quý.

Nơi này có ba phục vụ viên, dáng dấp giống nhau như đúc.

Nhìn qua có vẻ còn chưa thành niên.

“Hoan nghênh quang lâm.” Ba phục vụ viên mở miệng nghênh đón.

Mộ Tuyết không nói gì, đi thẳng vào một bên rồi ngồi xuống. Chuyện ăn uống đương nhiên là do Đinh Lương giúp nàng làm.

Chờ nàng ngồi xuống, liền mang ý nghĩa có thể đưa ánh mắt đi qua.

Lần này Chương môn Thiên Nữ mời nàng một cách chính thức như thế, chắc chắn có chuyện không đơn giản.

—— ———

Lúc này tất cả mọi người trên Thiên Nữ tông đều thấy được tử khí hội tụ, bọn hắn nhìn thấy phía trên Chương môn Thiên Nữ có một đôi tròng mắt màu tím đang hiển hiện ra.

Theo đôi mắt này xuất hiện, uy áp liền lớn đến cực hạn.

Làm cho người ta khó có thể chịu đựng.

Biến hóa này làm tất cả mọi người không ngờ tới.

Mồ hôi lạnh của đám người Lý chương môn chảy ròng ròng. Thật đáng sợ, áp lực quá cường đại.

Thần Nữ mạnh hơn nhiều so với dự đoán của bọn hắn.

Sau một khắc, tròng mắt màu tím bỗng nhiên mở ra.

Thiên địa dừng lại, tâm thần của tất cả mọi người trong ba ngàn dặm đều chấn động, đầu óc trống rỗng.

Đệ tử của Thiên Nữ tông, bao quát Tô Loan ở bên trong, vô ý thức quỳ xuống.

Lúc này, giọng nói mênh mêng từ trên trời giáng xuống:

“Chuyện gì?”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 141: Nhét Tất Vào Trong Môm Lục Thủy

Tất cả mọi người bên ngoài phảng phất có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trên Thiên Nữ tông, còn có thể nghe được âm thanh phía trên.

“Đây là đại thần thông, Vạn Linh Triều Tông. Cuối cùng là đại năng bực nào giáng lâm nơi đây?”

“Trời ạ, là ai chọc phải vị tôn tại đáng sợ này?”

Một số tông môn xung quanh cảm thấy sợ hãi, bọn hắn không rõ chính mình làm sao lại chọc tới vị nhân vật đáng sợ này.

Phàm là ở trong khu vực Vạn Linh Triều Tông, chẳng khác nào đang ở trong phạm vi ánh mắt của đối phương.

Trốn không thoát, trốn không thoát.

Một câu “Chuyện gì” trên Thiên Nữ tông đánh thức tất cả mọi người.

Trong lòng Lý chương môn sinh ra sợ hãi, nhưng hắn không thể để cho đám người của Thiên Nữ tông mở miệng trước, bằng không sẽ là lỗi của bọn hắn.

Cho nên hắn nhắm mắt nói:

“Thần Nữ tiên bối, là, là như thế này.

Bởi vì Thiên Nữ tông đối địch với Ân Thiên tông, lại phát triển linh mạch hoàn mỹ, cho nên chúng ta cần nhắc giúp Thiên Nữ tông đối kháng Ân Thiên tông, thuận tiện còn có thể hỗ trợ phát triển linh mạch, là chuyện cả hai cùng có lợi.

Việc này chỉ có ý tốt, không hề muốn gì khác.”

Mộ Tuyệt nhìn những người này, lập tức đã hiểu do nguyên nhân chuyện này.

Nàng có thể cảm giác được Tố Loan muốn nói chuyện, nhưng Mộ Tuyết không có ý định để nàng nói chuyện.

Ở dưới uy áp của Mộ Tuyết, người của Thiên Nữ tông không ai có năng lực nói.

Sau đó giọng nói của Mộ Tuyết truyền ra ngoài:

“Đúng là như vậy, thực lực của Thiên Nữ tông không đủ để phát triển toàn bộ linh mạch.”

Nghe được câu này, trong lòng đám người Lý chương môn đầy vui mừng.

Nhóm người Tố Loan lại có chút khó thể tin được, Thiên Nữ đang thất vọng với các nàng sao?

Tông môn bên ngoài cũng cuống hi, ý vị này là bọn hắn thật sự có thể nhúng chàm linh mạch.

Đây là chuyện tốt.

Nhưng lúc này, uy áp đột nhiên nổi lên khắp bốn phía thiên địa, tựa như Thiên Thần giáng lâm phạm trần, ép tất cả mọi người không ngóc đầu lên được, ép tất cả mọi người sợ vỡ mật.

Sau đó, giọng nói chất chứa áp lực mênh mông vang lên theo. Giọng nói này mang theo một luồng vận vị không cho phép từ chối:

“Thế thì từ hôm nay trở đi, tất cả tông môn trong phạm vi ngàn dặm quanh Thiên Nữ tông đều sẽ phụ thuộc Thiên Nữ tông, lấy Thiên Nữ tông vi tôn.

Tiên công đúng hạn.”

Giọng nói này tựa như sấm sét giữa trời quang rơi vào trong đầu tất cả mọi người.

Vốn trong lòng sinh đang vui sướng bỗng nhiên trở nên trắng bệch.

Thì ra không phải như bọn hắn nghĩ, thì ra là Thiên Nữ muốn chiếm đoạt tất cả tông môn.

Bọn hắn không cam lòng.

Mà lúc này giọng nói của Mộ Tuyết lại truyền đến:

“Như vậy, có ai phản đối?”

Sắc mặt đám người Lý chương môn biến ảo, cuối cùng Lý chương môn nhắm mắt nói:

“Thần Nữ tiên bối, là như vậy, ta...”

Lời mới vừa nói được một nửa, Lý chương môn đột nhiên ngừng lại.

Lúc này, vô số người dường như nhìn thấy thiên địa ảm đạm, nhìn thấy tử quang chợt lóe lên.

Nhìn thấy trong mắt Lý chương môn che kín sợ hãi.

Sau một khắc, bọn hắn đã nhìn thấy Lý chương môn vỡ nát, tan thành mây khói, hồn phi phách tán.

“Còn có ai?” Giọng nói của Thần Nữ lại một lần nữa vang lên.

Lần này trong lòng tất cả mọi người sinh ra đại khủng bố, đại kính úy.

Không người nào còn dám mở miệng nói nửa câu. Cường giả lục giai bị giết trong nháy mắt, không có chút năng lực phản kháng nào.

Uy thế của Thần Nữ cái thế vô song.

Trong phạm vi ba ngàn dặm, trong lòng tất cả mọi người đầy sợ hãi, cúi đầu không dám nói chuyện.

Tổ Loan cũng giống như thế, trong lòng nàng cảm thấy may mắn khi lúc trước chính mình không hề kiên trì từ chối Thần Nữ.

Thần Nữ quá mạnh, cũng quá bá đạo.

Đúng là đáng sợ đến cực điểm.

Tổ Nhiễm ở một bên run lẩy bẩy, lần thứ nhất nàng thấy Thần Nữ phát uy.

Tiếp đó, tất cả mọi người lại nghe được Thần Nữ nói:

“Phàm là người đứng thẳng, ngầm thừa nhận phản đối.”

Nghe được câu này, những chương môn khác tràn đầy sợ hãi, không nói hai lời quỳ xuống đất thần phục.

Sau đó tất cả mọi người nhìn thấy một đạo tử quang từ Thiên Nữ tông nhanh chóng khuếch tán.

Phảng phất đang tìm kiếm phản đối người.

Đám người Ân Thiên tông bị dọa đến mức tâm thần phá toái.

Tiền bối dẫn đầu quỳ xuống tại chỗ, vội vàng nói:

“Quỳ xuống, tất cả quỳ xuống.”

Bọn hấn sợ, bọn hấn không có ý định đi tranh giành. Thần Nữ quá đáng sợ, đáng sợ tới cực điểm.

Lại đi không phải là chịu chết sao?

Tông môn xung quanh cũng giống thế. Trong nháy mắt khi nhìn thấy tử quang, không người nào dám đứng thẳng, toàn bộ quỳ lạy biểu thị thần phục.

Uy thế của Thần Nữ không người nào dám đi đối mặt, càng không người có thể rung chuyển một chút.

“Nếu không có người phản đối, thế thì từ giờ trở đi, các ngươi lệ thuộc Thiên Nữ tông của ta, tất cả mọi người nghe theo hiệu lệnh của Chương môn Thiên Nữ tông. Hiểu chưa?”

Giọng nói uy nghiêm mênh mông đánh thẳng vào trong lòng tất cả mọi người.

Nghe được câu này, không người dám không cúi đầu:

“Cẩn tuân pháp chỉ của Thần Nữ.”

Từ đó thiên địa khôi phục bình thường, uy áp tiêu tán theo thiên địa, tử khí ẩn vào trong thiên địa.

Thần Nữ rời đi, giống như chưa từng tới.

Nhưng trong lúc nhất thời không người nào dám đứng lên.

Sau một lát, từng người mới chậm chạp đứng dậy.

Người của Ân Thiên tông đứng lên, bọn hấn xám xịt trốn khỏi khu vực của Thiên Nữ tông, đã không có lá gan đi tìm

Chương môn Thiên Nữ.

Sứ giả của Thần Nữ, không thể ức hiếp.

Bên trên Thiên Nữ tông, Chương môn Thiên Nữ cũng đứng lên. Nàng phát hiện, Thần Nữ hình như không trùng phạt nàng.

Cũng không biết trùng phạt lúc nào sẽ tới.

Nhìn thấy Chương môn Thiên Nữ đứng lên, những người khác mới dám lần lượt đứng lên.

Đám người Tô Loan có chút kinh hãi, không nghĩ tới kết quả lại như vậy.

Chương môn vừa quỳ liền kinh thiên động địa, nhật nguyệt thay đổi.

Các nàng còn tưởng rằng Chương môn do sợ hãi mới quỳ xuống đất.

Mấy vị chương môn còn lại cũng sợ, bọn hắn không thể nghĩ ra chuyện này lại phát triển theo phương hướng như vậy. Nếu như sớm biết thì sẽ không tới.

Bọn hắn cho rằng đối phương sẽ không mời Thần Nữ.

Đây không phải là bại lộ Thiên Nữ tông vô năng sao?

Đúng, đúng là Thiên Nữ tông bại lộ năng lực của chính mình không đủ, cho nên Thần Nữ trực tiếp tăng thực lực cho các nàng.

Chuyện này, thật là đáng sợ.

Chương môn Thiên Nữ nhìn những người này, mở miệng nói:

“Cái này, Thiên Nữ tông lần thứ nhất có được tông môn phụ thuộc, ta cũng không biết phải làm sao.

Như vậy đi, ta dập đầu với mọi người trước.”

Tô Loan: “...”

Các Chương môn: “...”

Tuyệt đối đừng, sẽ chết người đấy.

Mộ Tuyết lấy lại tinh thần, nàng nhìn điếm tâm ngọt đã đặt ở trước mặt nàng, sau đó dùng muỗng nhỏ bắt đầu ăn.

Là một cái bánh ngọt nhỏ, ăn thật ngon.

Ở kiếp trước nàng liền thường xuyên đến tiệm này, là do tam bào thai kia mở.

Hương vị rất tốt.

Lục Thủy thường xuyên mang nàng đến ăn, nhưng nàng không dám ăn nhiều, chủ yếu vẫn do sợ béo phì.

Mặc dù sẽ không béo, nhưng lại dễ dàng có cảm giác mập.

Ví dụ như cảm giác quần áo chật đi.

Có một lần là chật thật, suýt hù chết nàng.

Về sau mới phát hiện, là Lục Thủy vụng trộm khâu quần áo nhỏ lại một chút.

Lập tức chọc tức nàng, làm cho rất lâu không hề ăn thứ gì.

Lục Thủy quá đáng.

Hại nàng đến giờ vẫn còn bóng ma tâm lý.

“Cũng không biết nếu béo Lục Thủy sẽ ghét bỏ ta hay không. Ừm, chắc chắn sẽ.”

“Tên bại hoại tham luyện sắc đẹp, chờ người trở về ta muốn đánh người, tìm ngõ cụt đánh cho một trận toi bời.”

Trong lòng Mộ Tuyết tràn đầy nhiệt huyết chiến đấu.

Là lúc dùng quả đấm nhỏ của mình, để cho Lục Thủy biết cái gì là tàn nhẫn.

Ừm, lúc đánh dùng bút tất nhét vào mồm Lục Thủy, tức chết hẳn.

Quần áo đi đêm nàng đã chuẩn bị xong.

Sau đó Mộ Tuyết đứng dậy trở về. Ngày mai là lúc Lục Thủy trở về, nàng dự định trở về ngủ một giấc.

Ngủ thiếp đi là có thể cảm thấy ngày mai tới nhanh hơn.

Cũng có thể nhìn thấy Lục Thủy nhanh hơn.

Nàng, muốn Lục Thủy.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 142: Thế Giới Trong Mắt Ta Chỉ Có Mộ Tuyết Trong Mưa

Lục Thủy ngồi ở trên xe lửa, hấn vẫn đang xem Thiên Địa Trần Văn.

Nếu tính thu hoạch của lần ra ngoài này, hấn rất kiếm lời.

Không nói đến việc được đến không ít hải sản, việc biết được trong nhà có người đưa hấn lên Ân Thiên Bí Giám cũng là một thu hoạch không nhỏ.

Nhưng nhằm vào Mộ Tuyết, cũng làm cho người ta cảm thấy có chút thua thiệt.

Lúc coi bói bị Mộ Tuyết phát hiện, thiên địa chi lực bởi vì việc ở Lam Dạ Quốc đã dùng không ít.

Một cái không ra được kết quả, khả năng còn bị phản trình sát.

Mục tiêu từ hôn lại xa một bước.

Nhưng cũng đạt được một cái giỏ trúc nhỏ không tệ.

Phải nghĩ cách đưa cho Mộ Tuyết.

Sau đó Lục Thủy không suy nghĩ đến nữa.

Hấn ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài xe lửa, phát hiện trời có hơi đen. Từ đó đến xem, bầu trời ở Lục gia chắc hấn cũng không tốt gì.

Đại khái là trời muốn mưa rồi.

Nhưng như vậy thì thế nào?

Người tu chân có ai cần bung dù?

Hấn là một đại tu sĩ nhị giai Khải Linh, còn sợ chút nước mưa nho nhỏ sao?

Cho hấn dù hấn cũng không dùng, quá mất mặt.

Bằng không người ta lại tưởng rằng, hấn đường đường là Đại thiếu gia Lục gia lại không dùng nổi phép thuật che mưa.

“Thiếu gia, đã sắp đến rồi. Phu nhân vừa mới điện tới hỏi thiếu gia có muốn chuẩn bị cơm trưa hay không?” Chân Linh đi đến bên người Lục Thủy rồi nói.

Lục Thủy không chút do dự, nói:

“Không cần.”

Nghe được câu trả lời của Lục Thủy, Chân Linh lại nói:

“Phu nhân nói, thiếu gia phải đến ăn cơm đúng giờ, đó là yêu cầu của phu nhân.”

Lục Thủy: “...”

Nghĩ đến cơm trưa Lục Thủy liền khép lại sách, đột nhiên không có tâm tình xem nữa. Nhưng mà, có mang theo Hoa Loa trở về, chắc hẳn có thể thuyết phục mẹ làm hải sản.

Nước mưa tí tách.

Mộ Tuyết quay một vòng trước tấm gương, sau khi cảm thấy không có vấn đề liền đi tới bên cạnh cửa sổ.

Nhìn mưa bên ngoài, Mộ Tuyết cảm thấy vừa vặn, vừa vặn nàng mua dù che mưa.

Nghĩ như vậy, Mộ Tuyết liền mang theo dù che mưa đi ra ngoài.

Nàng muốn đến tiểu trấn dạo chơi.

Chỉ dạo chơi thôi.

Sau đó Mộ Tuyết mặc váy tiên, mở ô giấy dầu đi vào trong mưa.

Đình Lương theo ở phía sau.

Trên đường đi xuống núi, Mộ Tuyết phát hiện váy quá dài, mép váy đều ướp một đám.

Khó nhìn.

“Sớm biết thế thì nên mặc quần mới đúng, nhưng quần thì lại không hợp với ô giầy dầu.

Mà cũng không nên mặc váy dài như vậy, nó đã sắp quét tới mặt đất.”

Mặc dù có chút khó chịu, nhưng Mộ Tuyết cũng không quay lại đổi, mà vẫn tiếp tục đi xuống dưới núi.

Nàng đi một mạch tới tiêu trần Thu Vân không hề dừng lại, trực tiếp đi về phía nhà ga.

Cuối cùng dừng lại trước nhà ga.

Đứng ở trong mưa.

Như vậy mới thể hiện ra nàng chỉ tình cờ đi ngang qua, mà không phải đặc biệt tới đây.

Sau đó Mộ Tuyết nhìn chằm chằm vào lối ra của nhà ga.

—— ———

Lúc này Lục Thủy đi xuống từ xe lửa, hẳn phát hiện trời đang mưa.

“Gần nhất đã đến mùa mưa rồi?” Lục Thủy nhìn trời mưa bên ngoài, nói.

Chân Linh gật đầu:

“Đúng vậy thiếu gia, mùa mưa đã đến rồi. Tộc trưởng từng nói, biến hóa bốn mùa chính là kỳ cương của thiên địa, không cho phép bất luận kẻ nào tùy ý sửa đổi.”

Lục Thủy gật đầu, Chân Linh đang sợ hãi thay đổi sao?

Có lẽ trước kia sẽ làm, nhưng bây giờ không đến mức ngây thơ như vậy.

Biến trời tuyết cũng tốt.

Sau đó Lục Thủy không tiếp tục để ý những chuyện này, đương nhiên hẳn sẽ không thật sự để cho người ta sửa lại thời tiết.

“Thiếu gia muốn mở dù không?” Chân Võ hỏi.

Chỗ của bọn hắn cũng có dù.

Cái ghế cũng chuẩn bị sẵn, hướng hồ là dù.

Bất luận vật dụng thường ngày nào, gần như bọn hắn đều có.

Dù sao Lục Đại thiếu gia cũng nổi danh không dễ hầu hạ.

Lục Thủy lắc đầu.

Không bao lâu sau, Lục Thủy đi ra khỏi nhà ga.

Nhưng vừa mới đi ra khỏi nhà ga, hắn lại đột nhiên dừng bước.

Hắn nhìn thấy phía trước nhà ga có người che dù đứng đó, nàng đang nhìn về bên này.

Mưa cũng không lớn, Lục Thủy có thể thấy rõ mặt của đối phương.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy nàng, Lục Thủy đột nhiên ngây người. Trong mắt hắn, đường đi biến mất, nước mưa biến mất, chỉ có nữ tử che dù này.

Nàng mặc váy dài, buộc tóc, che dù nhìn hắn.

Trong lúc bất chợt, Lục Thủy thấy được môi nàng nhếch lên, lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Mưa lại bắt đầu rơi, tất cả mọi thứ lại trở về trong mắt Lục Thủy.

Nhưng tất cả mọi thứ đều không thể nào so sánh với người kia.

Người ở trong mưa nhìn về phía hắn là Mộ Tuyết.

Đẹp đến mức làm cho ta người giận sôi là Mộ Tuyết.

Lúc này Mộ Tuyết cất bước đi về phía Lục Thủy, nàng dừng ở trước mặt Lục Thủy, trong miệng mang theo ý cười rất nhỏ:

“Lục thiếu gia, đã lâu không gặp.”

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, thấy được mép váy bị nước mưa làm ướt nhẹ, thấy được ý cười của Mộ Tuyết.

Hắn luôn một mực muốn kéo cừ, nhưng bây giờ làm thế nào cũng không nở trêu đùa Mộ Tuyết.

Sau đó Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, trên mặt cũng mang theo ý cười nhàn nhạt, nói:

“Mộ tiểu thư, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ.”

“Lục thiếu gia muốn về Lục gia sao? Có thể cùng một chỗ, ta cũng định trở về.” Mộ Tuyết nói.

“Vậy làm phiền Mộ tiểu thư.” Nói xong, Lục Thủy đi vào dưới dù của Mộ Tuyết, nhận lấy cây dù trong tay Mộ Tuyết.

Hắn cũng không hề đụng trúng tay Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết buông ô giấy dầu ra, sau đó cùng Lục Thủy đi về phía Lục gia.

Hai người bước đi không nhanh.

“Tại sao Mộ tiểu thư lại ở gần nhà ga?”

“Vừa mới đến làm ít chuyện, không nghĩ tới lại gặp được Lục thiếu gia. Lục thiếu gia ở hải vực Không Minh có thuận lợi không?”

“Thuận lợi, đạt được cơ duyên không nhỏ.”

“Cơ duyên Tiên Sơn ở hải vực Không Minh như thế nào?”

“Ừm, là một lão nhân.”

“Đó là gì?”

...

Trên đường đi, hai người vừa trò chuyện vừa chậm rãi đi đến Lục gia.

Lục Thủy cố ý đi rất chậm, hắn phát hiện váy của Mộ Tuyết hơi dài, không dễ đi.

Không thể giúp nàng xách váy, cũng chỉ có thể giảm bớt tốc độ.

Cũng may mưa không lớn.

Cũng may dù che mưa có thể hoàn toàn che được Mộ Tuyết.

Mặc dù nửa người của hắn đã ướt, nhưng cũng không có gì.

Nếu như dưới tình huống bình thường, có lẽ người ướt đầm chính là Mộ Tuyết.

Nhưng hôm nay, lại không giống.

Mộ Tuyết cố ý tới đón hắn, nếu như tùy ý quấy rối, sẽ để cho Mộ Tuyết thương tâm.

Nàng chắc chắn đã mong đợi rất lâu.

Cho nên, cứ coi như hôm nay hắn không có tâm tình đi.

Chân Võ Chân Linh và Đinh Lương đều đi theo phía sau rất xa, không dám tới gần.

Lúc này tới gần không phải là muốn chết sao?

—————

Lúc đi đến Lục gia, ban đầu Mộ Tuyết dự định đi đổi váy khác, nhưng lại có chút không bỏ được.

Cái này nàng đã chọn rất lâu, nhìn rất đẹp.

Có vẻ như Lục Thủy cũng rất ưa thích.

Nhưng không đổi lại đi ăn cơm, là chuyện rất không lễ phép.

Ở kiếp trước chắc chắn không có vấn đề, nhưng bây giờ còn chưa gả tới, một chút lễ nghi chắc chắn phải tuân thủ.

Lúc này Lục Thủy đưa dù cho Mộ Tuyết, nói:

“Mộ tiểu thư cầm một chút.”

Mộ Tuyết không hiểu cho lắm, nhận lấy dù.

Sau đó Lục Thủy ngồi xổm xuống, hắn dùng một cái pháp thuật nho nhỏ, không bao lâu sau váy của Mộ Tuyết đã khô. Mặc dù vẫn còn hơi nhăn một chút, nhưng váy của Mộ Tuyết cũng không phải là loại phẳng phiu, vốn có rất nhiều nếp.

Cho nên không có ảnh hưởng gì lớn.

“Như vậy Mộ tiểu thư sẽ không cảm thấy khó chịu?” Lục Thủy đứng lên nhận lấy ô giấy dầu, nói.

Trong lòng Mộ Tuyết có chút nháy căng. Được rồi, lần sau khi đánh Lục Thủy không nhét bút tất của nàng nữa.

“Đa tạ Lục thiếu gia.” Mộ Tuyết cúi đầu nói cảm ơn.

Lễ phép, khi cùng Lục Thủy cũng có thể giảng lễ phép.

Kết hôn thật lâu rồi cũng giảng.

“Nên thế.” Sau đó Lục Thủy vươn tay, nói:

“Một viên linh thạch tam phẩm, phiền phức Mộ tiểu thư thanh toán một chút.”

Mộ Tuyết: “...”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 143: Ban Đêm Mò Đến Gian Phòng Của Lục Thủy

‘Quá đắt rồi, một chút như vậy thôi mà cũng đòi một viên linh thạch tam phẩm, còn không bằng đi cướp luôn cho nhanh.

Chuyện người ngồi xổm xuống bên dưới ta, sờ sờ váy của ta, ta còn chưa thu phí đâu.’

Đi trên đường, Mộ Tuyết có chút không cam lòng nghĩ.

Nàng cảm thấy lúc mình đánh Lục Thủy, cả hai cái bít tất đều phải cởi ra.

Không, hẳn là nên cởi chính bít tất của Lục Thủy, để cho hắn ném thử.

Có điều nói đến bít tất, nàng lại nhớ tới có một lần, Lục Thủy để nàng mang một đôi vớ dài mỏng, màu đen.

Lần đầu tiên mặc rất xấu hổ.

Ai bảo tên biến thái Lục Thủy này thích chứ.

Những đồ Lục Thủy thích nàng cơ bản đều đã mặc qua, đương nhiên sẽ không mặc đi ra ngoài, chỉ mặc ở trong phòng cho hắn ngắm mà thôi.

Hiện tại kể cả là ở trong phòng nàng cũng không mặc, nàng muốn chờ Lục Thủy đến cầu xin nàng.

Hừ hừ hừ.

Trời vẫn đang mưa, bọn hắn còn cách chỗ ở của cha mẹ Lục Thủy không còn bao xa.

“Tiền nhân công của Lục Thiếu gia, thật đúng là đắt mà.” Mộ Tuyết ghi lại vào sổ sách xong, cảm thán nói ra.

Trên người nàng hiện không có tiền, phải đợi Đinh Lương tới trả giúp.

“Đương nhiên.” Lục Thủy không để ý chút nào nói:

“Thân phận của bọn Thiếu gia dù sao cũng vẫn còn ở đây.”

Thân phận Lục Thiếu gia của hắn, còn đắt hơn một viên tam phẩm linh thạch nhiều, tính phí như vậy đã coi như là giảm giá rồi.

Đi được một hồi, Mộ Tuyết lại nói:

“Như vậy lúc Lục Thiếu gia ra ngoài, nếu giúp những nữ nhân khác cũng sẽ thu phí như vậy sao? Không sợ bị người ta chê cười sao?”

“Không sợ.” Lục Thủy không quay đầu lại mà vẫn tiếp tục đi về phía trước, nói:

“Bởi vì xưa nay chưa từng giúp.”

Mộ Tuyết không nói gì thêm, hai người sánh vai, dưới cơn mưa cùng nhau đi về phía trước.

Lục Thủy mặc dù rất muốn khiến cho Mộ Tuyết khó chịu, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không để cho Mộ Tuyết hiểu lầm mình cái gì.

Hai việc này căn bản không giống nhau.

Mộ Tuyết nhẹ nhàng thở ra trong lòng.

‘Còn tốt còn tốt, nhờ đâu nghe được điều không muốn nghe, đêm nay lại không ngủ được.’

Kể cả là hắn nói láo chọc tức ta, thì ta cũng có thể vì thế mà trần trọc cả đêm.’

Không bao lâu sau, bọn hắn đã đi tới sân nhỏ chỗ cha mẹ Lục Thủy ở, nơi này bị pháp thuật bao bọc, bên trong không có mưa.

Sau đó Lục Thủy và Mộ Tuyết cất bước đi vào trong vòng vây pháp thuật.

Trong nháy mắt khi đặt chân vào, hai người cảm giác được có một trận gió thổi tới.

Gió nhẹ quét qua, Lục Thủy và Mộ Tuyết cảm thấy tất cả những hạt mưa thấm đẫm trên người trong nháy mắt đều biến mất.

Giày hay góc áo vốn bị ướt đẫm đều nhanh chóng trở nên khô ráo.

‘Thưa lỗ một viên tam phẩm linh thạch rồi.’ Đây là ý nghĩ của Mộ Tuyết.

‘Mẫu thân muốn thu phí ta sao?’ Đây là ý nghĩ của Lục Thủy.

“Tới dùng cơm đi.” Đông Phương Lê Âm nhìn Lục Thủy cùng Mộ Tuyết đi tới, mỉm cười nói.

Loại tình huống này, đương nhiên là chuyện tốt, nếu như thật sự không có vấn đề gì, thì nàng muốn đề nghị hai đứa thành thân sớm một chút.

Nàng nghĩ mấy vị Trưởng lão hẳn là đều đồng ý.

Có khi còn hận không thể để chúng nó gạo nấu thành cơm, rút thưởng sớm sớm một chút.

Lục Thủy đưa dù cho Kỳ Khê đang đứng ở một bên, sau đó cùng Mộ Tuyết đi tới.

Đối với Lục Thủy mà nói, đoạn đường này giống như đang đi đến pháp trường vậy.

Chút điểm tâm nhỏ của mẹ hẳn còn ăn được, nuốt nuốt vài cái là xong rồi, nhưng cơm trưa thì không giống.

“Mẹ làm đồ rất khó ăn sao? Sao sắc mặt con lại kém như vậy?” Đông Phương Lê Âm nhìn Lục Thủy cười nói.

Lục Thủy lập tức lắc đầu:

“Không có, cha thích ăn nhất là đồ mẹ làm, đương nhiên sẽ không khó ăn rồi.”

Lúc này, Lục Cổ đưa mắt nhìn Lục Thủy một chút, nói:

“Con không thích thì hôm nay không cần ăn nhiều, sau này ăn bù lại là được.”

Lục Thủy hơi bất ngờ, cha hẳn hôm nay bị làm sao vậy?

Là uống lộn thuốc, hay là quên uống thuốc?

Lục Thủy đi tới bàn ăn, tiếp đó lông mày hơi nhíu lại, hơi ngạc nhiên nói:

“Hoa Loa của hải vực Không Minh?”

Thảo nào cha lại nói như vậy, Lục Thủy trong lòng âm thầm nghĩ.

“Lục Thiếu gia biết sao?” Mộ Tuyết bất ngờ.

Đông Phương Lê Âm lên tiếng giải thích:

“Đây là do một bằng hữu của Mộ Tuyết lấy được ở hải vực Không Minh, hương vị quả thực hiếm thấy.”

“Là một vị tiên tử được ta giúp lúc trước, gần đây nàng vừa vặn đến hải vực Không Minh, thuận tiện đưa cho ta một ít.” Mộ Tuyết nói thêm.

Nàng lo lắng Lục Thủy sẽ đoán mò, nhờ đâu lại tưởng bằng hữu kia của nàng là một nam nhân, như vậy sẽ không tốt, nhất là khi nàng còn nhận tặng vật của người ta.

Lục Thủy tuy có chút ngoài ý muốn nhưng lại cảm thấy chuyện này cũng không bất ngờ đến vậy, lấy thực lực của Mộ Tuyết, xác thực sẽ đi lấy đặc sản của Hải Yêu về làm.

Về phần quá trình thì hẳn không biết.

“Hoa Loa này thật ra ta cũng có.” Nói rồi Lục Thủy liền lấy ra một đồng lớn Hoa Loa.

Mộ Tuyết nhìn đến ngây ngẩn cả người, đồng này so với lượng nàng có còn nhiều hơn gấp mấy lần.

Phải biết rằng Hoa Loa thật ra cũng là thứ đồ hiếm gặp.

Nàng ở kiếp trước từng đặc biệt đến tận nơi xem qua, cũng xác thực Hải Yêu không phải là không chịu bán.

Nhưng vì sao Lục Thủy lại có nhiều như vậy?

“Con lấy ở đâu ra đấy?” Lục Cổ hỏi.

Lần đầu tiên ăn thứ này, Lục Cổ cảm thấy vô cùng kinh hãi, vợ hẳn thế mà lại có thể làm ra món ăn mỹ vị như vậy.

Về sau biết được thứ đó là từ hải vực Không Minh mà ra, hẳn đã liên hệ với không ít người, hỏi thăm xem Hoa Loa lấy ở đâu.

Nhưng lại không thu được tin tức gì, nhiều người thậm chí còn không biết Hoa Loa là thứ đồ gì.

Chủ yếu là do chẳng có ai phát rồ đến mức đến hải vực Không Minh để bắt hải sản cả.

Cho nên thứ này căn bản chỉ là ngoài ý muốn có được.

Sau đó hẳn cũng có tìm người đi vớt thử, nhưng đáng tiếc là không có kết quả gì, điều này cho thấy rõ là Hoa Loa thật ra khá hiếm.

Nhưng mà con của hắn lại có thể mang về nhiều như vậy.

“Là Tiên Sơn cơ duyên a.” Lục Thủy nói.

Đây quả thật là Tiên Sơn cơ duyên của hắn.

“Có ý gì?” Lục Cổ hỏi.

Có điều hẳn thực sự không cảm giác được tu vi của con trai mình có chút cải thiện nào.

Lục Thủy giải thích nói:

“Ở bên trong Tiên Sơn cơ duyên có gặp một lão giả, chính lão giả đó đã cho ta đồng Hoa Loa này, nói đây là đặc sản của hải vực Không Minh, cực kỳ quý hiếm, trân quý dị thường.

Nói ta lấy được thứ này chính là kiếm được lời lớn.”

Lục Cổ: “...”

Đông Phương Lê Âm: “...”

Mộ Tuyết: “...”

Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm đều rất kinh ngạc, người khác đến hải vực Không Minh tìm tới cơ duyên, không phải là ngộ được thứ gì tốt thì cũng là tu vi thăng tiến.

Con của mình thì tốt rồi, tìm được đến cơ duyên, nhưng thứ mang về lại là một đồng xoắn ốc.

Thứ này ăn ngon thì ngon thật, nhưng làm sao có thể so sánh được với những cơ duyên đường đường chính chính kia chứ?

Mộ Tuyết sực nhớ ra cái gì đó, nàng nhớ Hoa Loa của mình giữa đường cũng bị người khác đoạt đi mất.

Nhóm Thiên Nữ tông bên kia cũng kết luận là một lão giả.

Cho nên, người đoạt Hoa Loa của nàng, thật ra chính là Lục Thủy.

Mộ Tuyết hồi tưởng những việc Lục Thủy làm khi ra ngoài, cảm thấy có chút tức giận.

Đi nhiều ngày như vậy, để lại nàng ở nhà một mình chờ đợi cũng coi như xong đi.

Thế mà còn ở sau lưng nàng âm mưu bạo lực gia đình nàng.

Còn âm thầm giành giật đồ của nàng (cơ duyên thì cũng là đoạt), lấy đi Hoa Loa mà nàng thật vất vả mới có được.

Vừa rồi còn muốn tính phí với nàng.

‘Thật bực mình mà.’

Càng nghĩ càng tức giận.

‘Phải đánh Lục Thủy, chờ đến khi người chỉ còn có một mình ta liền đánh người, không có cơ hội thì đêm này ta chạy tới phòng người đánh người cũng được.’

Lục Cổ lúc này mặc dù cảm thấy rất bất đắc dĩ, nhưng sau khi phát hiện ra người được hưởng lợi từ chuyện này chính là hắn thì cũng không nói gì nhiều.

Mặc dù vẫn cảm thấy hơi đáng tiếc, nhưng thằng con trai này của hắn gần đây cũng bắt đầu luyện thể rồi, coi như còn tốt.

Lòng cầu tiến vô cùng quan trọng.

Ăn xong, Đông Phương Lê Âm để Lục Thủy đưa Mộ Tuyết về.

Lục Thủy tự nhiên không có ý kiến, hấn cầm dù, một đường che chắn Mộ Tuyết về đến chỗ ở của nàng.

Mộ Tuyết mặc dù rất tức giận, nhưng ăn xong bữa cơm thì tâm tình đã khá hơn nhiều rồi.

Dù sao thì cũng không thể biểu hiện cho Lục Thủy nhìn được.

Mộ Tuyết nói khẽ:

“Dù này trước hết cho Lục Thiếu gia mượn.”

Lục Thủy trở về cũng cần phải che mưa.

Lục Thủy trên đường đi vẫn luôn suy tính không biết làm thế nào để đưa cho Mộ Tuyết giỏ trúc nhỏ kia, nghe thấy lời Mộ Tuyết nói xong, liền nảy ra một chủ ý.

Sau đó mở miệng nói:

“Không biết Mộ Tiểu thư có thể cho ta chiếc dù này được không?”

Ta cảm thấy chiếc dù này khá hợp với khẩu vị của ta.”

Chiếc ô này xác thực trông khá đẹp mắt.

Mộ Tuyết nghe vậy liền cảm thấy bất ngờ, cũng bắt đầu cảnh giác lên, Lục Thủy có phải lại muốn trêu tức nàng không?

—

Dịch: MB_Boss

Chương 144: Rất Tuyệt Vọng, Ta Phải Chịu Đãi Ngộ Không Nên Có

Nhìn thấy Mộ Tuyệt không nói lời nào, Lục Thủy lại hỏi một câu:

“Không được sao?”

Mộ Tuyệt nhìn Lục Thủy, cuối cùng gật đầu:

“Có thể.”

Nàng không biết Lục Thủy nghĩ thế nào, không biết Lục Thủy muốn trêu tức nàng ra sao.

Nhưng nếu Lục Thủy muốn, nàng sẽ đưa.

Được rồi, nhiều lắm là lại bị tức một lần, đêm nay tìm trở về cùng một lúc là được.

Nghe thấy Mộ Tuyệt nói, trong lòng Lục Thủy cười thâm một tiếng, sau đó nói tiếp:

“Vậy cái dù này là của ta?”

“Đúng thế.” Mộ Tuyệt gật đầu.

Sau đó Lục Thủy lấy giỏ trúc nhỏ ra đưa cho Mộ Tuyệt, ra vẻ không thèm để ý:

“Bản thiếu gia cũng không thích tham tiện nghi của người khác. Nếu nàng đưa dù, tất nhiên phải đáp lễ, vậy thì dùng cái này đi.

Lúc đi Tiên Sơn trùng hợp nhặt được.

Không hề kém hơn dù của nàng.”

Mộ Tuyệt nhìn thấy giỏ trúc nhỏ thì sững sốt một chút, nàng phát hiện cái giỏ trúc nhỏ này rất đẹp đẽ.

Mặc dù chỉ là giỏ trúc bình thường, nhưng đẹp mắt là thật.

Cuối cùng Mộ Tuyệt tiếp nhận giỏ trúc nhỏ, nó chỉ lớn bằng bàn tay, chính là một món đồ trang trí.

“Thì ra là muốn đưa ta cái này! Đưa qua hai ngày lại động thủ đánh là được.”

Mộ Tuyết thâm nghĩ trong lòng.

Mà lại có chút vui vẻ.

Trước kia nàng không phải rất ưa thích những thứ đồ ngỗng ngang này, nhưng Lục Thủy lại thích đưa.

Sau đó nàng liền thích.

Gặp liền sẽ để Lục Thủy mua cho nàng.

Mộ Tuyết vốn đang cao hứng, đột nhiên lại nghe được câu nói làm nàng có chút tức giận.

“Đúng rồi, Mộ tiểu thư còn linh thạch không đó, phải nhớ trả tiền kịp thời, nợ tiền không phải thói quen tốt đâu.” Nói xong Lục Thủy quay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng Lục Thủy, Mộ Tuyết nhẹ nhàng cắn vào không khí, thuận tiện nói:

“Cẩn chết người.”

Sau đó quay người trở về phòng, nàng muốn bày ra thứ mà Lục Thủy tặng.

Lúc này, Băng Phượng bị buộc ở trong sân có chút tuyệt vọng nhìn chủ nhân của mình.

Vì sao trời mưa cũng không có người nào quản nó?

Nó là Thần Thú rất lợi hại rất hy hữu mới đúng! Truyền thừa huyết mạch nói cho nó biết, nó rất tôn quý, cao cao tại thượng, nhân loại đều muốn chiếm hữu nó.

Nhưng đối với bọn chúng, tự do càng quan trọng hơn. Tuy nhiên, nếu có cường giả thích hợp thì cũng có thể miễn cưỡng nhận thức làm chủ, dù cho nhận chủ cũng sẽ được cúng bái.

Thế nhưng là, vì sao bây giờ nó lại giống như động vật cấp thấp vậy?

Còn thảm hơn cả lúc chưa ra đời?

Bởi vì tu vi của Mộ Tuyết hoàn toàn biến mất, Băng Phượng lại kiệt ngạo bất tuần.

Đông Phương Lê Âm đề nghị trước tiên cứ buộc đứng Băng Phượng để nuôi, lúc nào nghe lời lại thả ra nuôi.

Tất nhiên Mộ Tuyết không có ý kiến, mặc dù nàng hoàn toàn không hề lo lắng.

Nhưng Mộ Tuyết không thể từ chối, đại khái là vì Đông Phương Lê Âm tràn đầy thành ý.

—————

Lục Thủy về đến sân nhỏ của mình, sau đó ngồi ở trong đình.

Hắn đặt dù sang một bên, dự định suy nghĩ một lát rồi bắt đầu tu luyện.

“Từ các loại dấu hiệu bên ngoài, Mộ Tuyết đã đến cấp độ muốn đánh ta, trong khoảng thời gian này phải bảo trì trạng thái không lạc đàn.”

“Dù chuyện lớn bị nàng phát hiện, cũng không có vấn đề gì.”

Việc hắn muốn đối phó với Mộ Tuyết vốn cũng không phải chuyện hiếm lạ. Sau khi bị Mộ Tuyết uy hiếp, hắn biết được Mộ Tuyết không đơn giản là bình thường.

Cho nên chuyện này nhiều lắm sẽ làm cho Mộ Tuyết có thêm chút hứng thú.

“Loại chuyện này nhiều lắm sẽ khiến nàng muốn dành thời gian đánh ta. Điểm quan trọng ở đây chính là Hoa Loa.”

Lục Thủy vừa mới nghĩ qua, sở dĩ Cô Ảnh lão nhân có thể tùy tiện bắt được một đồng Hoa Loa trở về, chắc chắn không phải do vận khí tốt, tám chín phần mười là người của Mộ Tuyết bị cướp.

“Rõ ràng là do Cô Ảnh lão nhân sai, tại sao đến cuối ta lại phải công nôi?”

Tóm lại, việc này chắc chắn đã chọc giận Mộ Tuyết. Lúc Lục Thủy đưa Mộ Tuyết trở về, luôn cảm giác có sát khí ẩn hiện.

Ài!

Thở dài một hơi.

“Tránh một chút sẽ không có vấn đề gì lớn, nàng không dám quá trắng trợn. Mà dù có muốn đánh cũng không đánh đến ta, từ đó còn có thể chọc nàng.”

Sau đó Lục Thủy không suy nghĩ những chuyện này nữa, hẩn lấy ra hai tấm phù văn, dự định luyện thể một lát.

Một tấm là Bách Hải phù văn, một tấm là Thiên Trọng phù văn.

Bởi vì không chạy bộ, nên chỉ có thể dùng cái này một chút.

Dán phù văn lên trên người, Lục Thủy nhắm mắt lại, cảm thụ áp lực mà phù văn mang đến cho thân thể.

Một cái áp lực trọng lượng đối với nhục thân, một cái là sức mạnh đè ép của không gian.

Hai loại áp lực sẽ làm cho thân thể của hẩn có hiệu quả rèn luyện nhất định.

Lúc Lục Thủy đang tu luyện, Chân Võ đi đến sân nhỏ của Lục Thủy. Sau khi nhìn thấy Lục Thủy đang tu luyện, hẩn liền an tĩnh đứng ở phía xa.

Tất nhiên hẩn không dám đến quấy rầy Lục Thủy.

Tất nhiên cũng sẽ không bị nước mưa làm ướt nẹp.

Thời gian tiếp tục trôi đến chạng vạng tối.

Thiên Trọng phù văn và Bách Hải phù văn trên người Lục Thủy mất đi hiệu quả rút xuống đất, sau đó tiêu tán trên không trung.

“Quả nhiên, hiệu quả kém hơn nhiều so với chạy bộ.” Trong lòng Lục Thủy thở dài, hiệu quả này còn không bằng một phần ba khi chạy bộ trước đó.

Nghĩ như vậy Lục Thủy lại đột nhiên sờ lên răng, dường như có chút cảm giác ngứa.

Nhưng hắn không hề để ý.

Mà quay qua nhìn về phía Chân Võ, nói:

“Chuyện gì?”

Hắn đã sớm biết Chân Võ đến.

Chân Võ lập tức đi đến trước mặt Lục Thủy, nói:

“Thiếu gia, Lạc Phong gửi thư.”

“Nội dung?” Lục Thủy hỏi.

Lần trước hắn để Lạc Phong tra một số thứ, tất nhiên cũng hy vọng nhìn thấy kết quả.

“Đúng là Hoa Tiên thuộc về Viễn Cổ Tiên Đình, nhưng lại không tra được tài liệu liên quan đến hung thú ở thảo nguyên Hoang Vu.

Lạc Phong đã thử điều tra rộng ra từ quyển sách ghi chép Tà Thần kia, nhưng lại không có kết quả chính xác, thậm chí còn không thể tính là suy đoán.

Cho nên, sẽ không thể tra ra được lai lịch của hung thú ở chỗ của hắn.

Nhưng là Lạc Phong đề nghị thiếu gia liên lạc với Lục gia, nếu như Lục gia chịu nói, có thể sẽ có một chút đáp án. Gần nhất Lục gia cũng đang điều tra về hung thú kia.” Chân Võ nói.

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn:

“Lục gia đang điều tra?”

“Là Tộc trưởng. Ta đã hỏi qua, quả thật bọn họ đã có chút thu hoạch.

Nguồn gốc phong ấn hạch tâm ở thảo nguyên Hoang Vu đến từ Tiên Đình, đây là đáp án có được gần nhất.” Chân Võ nói.

Lục Thủy không nói gì. Nếu như kết hợp với truyền thuyết từ quyển sách kia của Lạc Phong, như vậy đúng là có thể xác định hung thú là thành viên của Tiên Đình.

“Biết tại sao cha ta lại muốn điều tra không?” Lục Thủy hỏi.

Chân Võ lắc đầu:

“Chuyện của Tộc trưởng, ta không dám hỏi đến.”

Lục Thủy nhíu mày.

“Cha không thể nào phát hiện được khí tức của hung thú kia, càng không có khả năng biết mẹ sinh bệnh bởi vì đối phương. Cho nên, bởi vì sự tồn tại của hung thú kia mới làm cha chú ý?”

À, có thể là do bệnh dịch bắt đầu từ bên kia, mà bên kia vừa vẫn có hung thú.

Cho nên phải chú ý để phòng vạn nhất.”

Trong lòng Lục Thủy có suy đoán. Dựa vào sự quan tâm của cha đối với mẹ, tuyệt đối sẽ làm như thế.

“Như vậy thì tại sao Tiên Đình lại muốn nhắm vào mẹ ta? Không, suy rộng ra, vì sao Tiên Đình lại nhắm vào Lục gia?”

Thái Dương Chi Tử cũng là như thế.”

Nghĩ như vậy, Lục Thủy mở miệng hỏi:

“Thái Dương Chi Tử thuộc về thế lực nào?”

“Thái Dương Thần Điện! Mà Thái Dương Thần Điện thuộc về một thần hệ thống nhất ở phương Tây, tên là Bất Lạc Thần Chúng. Đây là kết quả điều tra của Lục gia, sẽ không sai.” Chân Võ trả lời.

“Thần hệ? Thần Chúng?” Lục Thủy có hơi nghi hoặc một chút.

Chân Võ gật đầu:

“Đúng vậy thiếu gia.”

Lục Thủy nắm tay tựa ở trên mặt bàn, sau đó nâng má suy nghĩ. Cái gọi là thần hệ này không phải là đám bệnh tâm thần tự xưng là Thần Minh kia chứ?

Hắn còn nhớ phương Tây có một hệ thống tu luyện, trong tên hệ thống có chữ Thần, nhưng đây chẳng qua là cảnh giới mà thôi.

Ví dụ như bên trong hệ thống tu Đạo, tứ giai gọi là Minh Thần. Chân Võ dám nói mình là thần sao?

Nhưng mà đám bệnh tâm thần lại dám.

Được rồi, tứ giai của bọn hắn không gọi là Minh Thần.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 145: Đừng Nói Nữa, Quỳ Xuống Gọi Cha

Về phần gọi là cái gì, ai mà biết được, tiêu cảnh giới thì có gì mà để ý.

Chỉ có từ sau lục giai trở đi mới có khác biệt rõ ràng.

Có điều chuyện này khiến Lục Thủy nhớ tới quyển sách con đường thành thân kia.

Giáo dục thành thân bắt buộc là 900 năm, không biết có phải là con đường hay không.

Sau Lục Thủy cũng không suy nghĩ đến chuyện Bất Lạc Thần Chúng nữa, nếu như lúc trước hắn có thể bắt được Thái Dương Chi Tử, ngược lại có thể tiếp tục tra được.

Hiện tại muốn tra không phải chuyện dễ dàng gì.

Chuyện bên phương Tây không phải muốn tra là tra được.

“Còn có phát hiện gì không?” Lục Thủy hỏi.

Chân Võ gật đầu:

“Có, Lạc Phong bên kia không cung cấp được tin tức về hung thú, nhưng hắn tra đến được một chỗ, gọi là Bình Mộ.

Theo như Lạc Phong nói, chỗ đó có liên quan đến Viễn Cổ Tiên Đình.

Hắn biết được từ một quyển sách cổ, nhưng không rõ thực hư.

Trên đó viết là phản đồ Tiên Đình đã làm Đệ Tôn tức giận, bị Đệ Tôn một chiêu phong ấn ở bên dưới Bình Mộ.”

Kiếp trước Lục Thủy gần như không ra ngoài, cũng không có đi tìm hiểu chuyện của ngoại giới, Đệ Tôn gì đó kia, hắn thật không biết.

Khi đó cũng không có thể lực lớn như vậy vậy công Lục gia.

Ngẫu nhiên cũng có người tới khiêu khích.

Nhưng kết quả hoàn toàn không đáng nói.

Mỗi người đều là có đến mà không có về.

Đại Trưởng lão nhà mình có ra ngoài giải quyết hay không thì hẳn không biết, dù sao còn cách khoảng thời gian đó rất xa, cho nên hẳn với Mộ Tuyết đều không ra ngoài tìm người gây phiền phức.

“Có đáng tin không?” Lục Thủy tự cắt ngang suy nghĩ của mình, hỏi.

“Lạc Phong nói rằng chuyện phản đồ với Đế Tôn, độ tin cậy rất thấp, nhưng chính thể sự việc thì hẳn là thật, nguyên nhân cụ thể là gì thì hẳn không biết.

Hắn còn nói gần đây ở Bình Mộ có Ma Binh hiện thể.

Nếu như Thiếu gia muốn tìm hiểu thực hư, thì có thể đi xem thử.

À, Lạc Phong cũng có điều tra thời gian Bình Mộ, rất có thể là vào khoảng trước hoặc sau khi Tiên Đình xuống dốc, hẳn nói là nếu chuyện phong ấn này xảy ra vào khoảng thời gian đó, thì khả năng còn có ẩn tình bên trong, cụ thể là gì thì hẳn không tưởng tượng ra được.” Chân Võ nói.

Đối với suy đoán của Lạc Phong, Lục Thủy cũng không có đưa ra đánh giá gì, mà chỉ nói:

“Chuyện Tiên Đình xuống dốc kia, có ghi chép gì về nó không?”

Lục Thủy nhớ là Bất Bại Tiên Đình biến mất trong Thời Gian Trường Hà.

Bây giờ nhìn lại trạng thái của Hoa Tiên, có vẻ như là Bất Bại Tiên Đình đang muốn ngóc đầu trở lại.

Đương nhiên, có ngóc đầu trở lại hay không không phải là chuyện hẳn để ý, chuyện hẳn để ý chính là việc này liệu có nguy hại gì đến mẹ hắn hay không.

Hắn muốn bóp chết tất cả nguy hiểm trước khi nó thực sự xảy ra.

Tóm lại trước tiên phải tra rõ ràng đã.

Chân Võ lắc đầu:

“Ta đã đến Tàng Kinh các hỏi qua một vài tiền bối, bọn hắn cũng không biết, mà ở Tàng Kinh các cũng không có ghi chép gì.”

Lục Thủy không nói gì thêm, sách ở Tàng Kinh các hắn đã xem hết rồi, tuy có vài cái không nhớ rõ nội dung, nhưng cũng sẽ có chút ấn tượng.

Cho nên hỏi Tàng Kinh các gần như không có lợi ích gì.

“Hiện tại tình huống của Binh Mộ bên kia như thế nào?”
Lục Thủy hỏi.

“Có vẻ như đang nổi lên tranh chấp, giống như có người muốn tự đi vào, nhưng lại có người nói để thế hệ trẻ tuổi đi vào.

Tạm thời không có kết luận, vẫn đang tiếp tục điều tra.”
Chân Võ đáp.

Do dự một chút, Chân Võ lại nói:

“Gần đây ở Binh Mộ có truyền ra một vài âm thanh, Thiếu gia có muốn nghe không?”

Lục Thủy hơi bất ngờ:

“Ở Binh Mộ có âm thanh truyền ra?”

“Có.”

“Là gì?”

Chân Võ nhìn Lục Thủy một chút, hơi do dự, xong dường như xúc động lên, nói:

“Cụ thể là như này: Các cháu của ta, gia gia đã trở về rồi.

Các người bây giờ còn có ai có thể uy hiếp ta sao?

Không có, gia gia cảm thấy một người cũng không có, thật thất vọng, thật đau lòng mà, thật đúng là rèn sắt không thành

thếp mà.

Ha ha ha ha, một đám trẻ ranh.

Gia gia muốn tự do, ai có thể uy hiếp được gia gia đây.

Gia gia cảm thấy thật tịch mịch.

Ai là thiên kiêu số một đương thời?

Đến đây, đến đây đi.

Các người có kiêu dương tuyệt thế sao?

Có sao?

Không có, các người cái gì cũng không có, chỉ là một đám trẻ ranh rác rưởi.

Tất cả đều tới đây quỳ xuống, gọi một tiếng cha đi.

Ai không đến chính là con cháu của ta.

Ha ha ha.”

Ngừng một chút, Chân Võ nói:

“Đại khái là như vậy, khả năng là ta cười không đủ tùy tiện.”

Lục Thủy: “...”

Cái thứ đồ gì thế?

Cuối cùng Lục Thủy bình tĩnh nói:

“Ma Bình này có ý thức sao?”

Chân Võ gật đầu, hẳn thật không thể nào hiểu được cái Ma Bình kia nghĩ gì, chỉ có thể cảm thán một câu không hổ là Ma Bình:

“Hắn là như vậy, nếu như không phải thì cũng đại khái là vật gì đó tương đối lâu đời, xem bộ dáng kia, chính là không sợ uy hiếp, không sợ cường giả.

Rất nhiều lão tiền bối đều cố kỵ điểm này, cảm thấy nếu đi mà đánh không lại, thì không gánh nổi mặt mũi, danh dự cả đời sẽ bị hủy sạch.

Lục Thủy cũng cảm thấy hiếu kỳ, cái Ma Bình gì đó này lại phách lối như vậy, sau đó Lục Thủy nhìn Chân Võ, nói:

“Hắn có nhắc tới thiên kiêu đương thời thiên kiêu số một, là Lưu Hỏa sao?”

Chân Võ do dự một chút:

“Nếu như không tính mấy lão tiên bối, thì hẳn là Lưu Hỏa.”

Lục Thủy không nói gì, chỉ phất tay, ra hiệu Chân Võ rời đi.

Chân Võ không dám hỏi nhiều, Lưu Hỏa không đi đại khái sẽ bị xem thành con trai của cái kia, nhưng Lưu Hỏa với Thiếu gia thì có quan hệ gì.

Không biết Thiếu gia có để ý hay không.

Lục Thủy sẽ đi sao?

Đương nhiên là đi rồi, nguyên nhân không phải là vì Ma Bình kêu gào gọi hắn tới, mà quan trọng là, nó có ý thức, chỉ cần chớp được liền có thể biết được một số việc thời kỳ Viễn Cổ.

Đây chính là một bộ sách lịch sử sống đó.

Tốt, cứ như vậy đi, chờ Chân Võ bên kia có tin tức rồi nói tiếp.

Sau đó Lục Thủy định trở về phòng ngủ một giấc, thuận tiện tu luyện Thiên Địa Trận Văn luôn, tranh thủ tăng nhanh sức mạnh.

Hữu Vi Pháp đại khái cũng có chỗ cải thiện.

Một hai ngày nữa liền có thể lên 3.6.

Đạt đến tứ giai rồi, sẽ có thể có thêm không ít uy năng.

Đương nhiên, như vậy vẫn chưa đủ để đánh Mộ Tuyết, còn phải tăng cường tu luyện thể thuật nữa.

Mục tiêu là trong một năm có thể xử lý được Mộ Tuyết.

Cuộc sống sau này mặc dù có thể có chút mệt mỏi khổ sở, nhưng là vừa lòng thỏa ý, dù sao thì đỉnh phong nhân sinh

cũng đã đi qua rồi.

Lúc Lục Thủy định vào nhà, đột nhiên có một vệt kim quang phóng lên tận trời.

Lục Thủy quay đầu nhìn qua, có chút ngoài ý muốn nói:

‘Công đức chi lực? Lục gia có người nào mang nhiều công đức như vậy sao?’

Lục Thủy hồi tưởng lại một lúc mới nhớ ra:

“Đông Phương Tra Tra?”

Chắc chắn, phúc duyên cũng thật dày, nếu như có thể gọi ta một tiếng biểu ca, ta còn có thể cho người lật gấp 10 lần.

Đáng tiếc.’

Oanh!!

Bất chợt, lượng kim quang tăng vọt, trực tiếp tăng lên gấp mười lần.

Lục Thủy: “...”

Nhanh như vậy mà Đông Phương Tra Tra đã ôm được đùi Mộ Tuyết rồi?

Có thể cho Đông Phương Tra Tra lật gấp mười lần như vậy, cũng chỉ có một người là Mộ Tuyết.

‘Thôi đi, nếu gọi ta một tiếng biểu ca, ta còn có thể tiếp tục gấp lên 10 lần nữa.’

Nói như vậy xong, Lục Thủy liền bung dù, đi về phía kim quang.

Ánh sáng công đức lớn như vậy, hẳn muốn đi qua nhìn một chút, ở kiếp trước số lần hẳn gấp công đức chi lực cũng không nhiều.

Kiếp trước, Đông Phương Tra Tra đương nhiên cũng không có công đức bàng thân khoa trương như vậy.

‘Cũng không biết người nàng chôn là loại hòa thượng nào.

Đối phương có thể thật sự là cả đời làm chuyện tốt, hoặc là một chuyện lớn bất truyền nào đó.

Cuối cùng, công đức ở lại trên thân xác cho người hữu duyên, chỉ cần người hữu duyên này mai táng hẳn là đủ.

Đông Phương Trà Trà có thể thu được phúc duyên lớn như này, có lẽ không thoát được quan hệ với tính cách của nàng đi.’

Mộ Tuyết tự nhiên cũng nhìn thấy ánh sáng công đức kia.

Sau đó đề Đỉnh Lương giúp nàng bung dù đi qua nhìn một chút.

Vợ chồng Lục Cổ tự nhiên cũng nhìn thấy, kim quang lóa mắt như vậy, khí tức đặc biệt như thế, hai người đương nhiên nhìn thấy rất rõ ràng.

“Phúc duyên của Trà Trà thật sâu.” Đông Phương Lê Âm cười nói.

Lục Cổ cũng cười:

“Vận khí của Đông Phương Dạ Minh thật sự tốt mà, có đứa con gái ngọc như vậy.”

Đông Phương Lê Âm vui vẻ nói:

“Con của chúng ta cũng ngọc mà, đáng tiếc là không có nhiều phúc duyên đến như vậy.”

“Không cần quá nhiều, chỉ cần có thể cùng Mộ Tuyết sống thật tốt qua quãng thời gian sau này là được.” Lục Cổ mang theo ý cười nói:

“Dù sao thì chúng ta làm cha mẹ, còn có thể che gió che mưa giúp nó.”

Đông Phương Lê Âm kéo tay Lục Cổ, mặt tràn đầy ý cười.

Hai người che dù, bước vào trong mưa.

Phía sau núi, Nhị Trương lão nhìn kim quang, có chút ngoài ý muốn:

‘Cái đứa ngọc này thật sự là nhiều phúc duyên mà, ta đã giúp nàng một tay, thế mà vẫn còn có người đưa tay ra giúp nữa.

Con gái của Lê m sau này liệu có gốc giống như nó không
nhi?

Đông Phương gia sinh nữ oa tử, ai, thật đáng buồn.’

Nhị Trưởng lão vẻ mặt một lời khó nói hết.

--

Dịch: MB_Boss

Chương 146: Nói Như Vậy Thì Kỳ Thật Mẹ Ta Không Phải Người?

Hương Dụ nhìn gian phòng của Trà Trà đang tỏa sáng, vẻ mặt đầy lo lắng, nhưng cũng may mà đây là Lục gia.

Nếu đang ở nơi hoang dã thì nên làm gì?

Các nàng nhất định sẽ bị để mất tới.

Động tĩnh quá lớn.

Tại Đông Phương gia cũng không có vấn đề gì, có vấn đề cũng sẽ do đám người Tộc trưởng đau đầu.

“Nhìn kiểu gì Lục gia cũng khó có thể có ý nghĩ dư thừa?”
Hương Dụ thầm nghĩ trong lòng.

Thế lực của Lục gia rất lớn, nếu muốn thứ này thì rất dễ dàng.

Cho nên Hương Dụ cảm thấy không có vấn đề gì lớn.

Lúc này Hương Dụ phát hiện có người đến, lần lượt có năm người đi vào trong sân.

Chính là cả nhà Lục gia và thị nữ.

Gần như tất cả thành viên hạch tâm của Lục gia đều tới, Hương Dụ không dám thất lễ, lập tức tiến lên hành lễ:

“Lục Tộc trưởng, Lục phu nhân.”

Lục Cổ gật đầu nói:

“Không cần quá khẩn trương.”

Bây giờ đúng là Hương Dụ rất khẩn trương. Tộc trưởng Lục gia vốn là nhân vật lớn, cộng thêm tiểu thư nhà nàng còn đang ở trong kỳ ngộ, dưới tình huống như vậy bị nhân vật lớn nhìn chăm chăm có thể không sợ hãi sao?

“Đã thông báo cho cha Trà Trà chưa?” Lục Cổ hỏi.

Mặc dù không biết Lục tộc trưởng có ý tứ gì, nhưng Hương Dụ vẫn trả lời:

“Vẫn chưa nói cụ thể, chỉ nói là được kỳ ngộ rồi bẻ quan.”

Lục Cổ gật đầu, mang theo ý cười nói:

“Vậy thì tạm thời không cần nói cho hắn biết. Qua mấy ngày ta sẽ đến bãi phỏng cha Trà Trà, lúc đó ta sẽ tự mình nói.”

Hương Dụ lập tức đáp:

“Vâng.”

Đông Phương Lê Âm mỉm cười không nói gì.

Nàng biết chồng mình muốn đi tìm anh của nàng tính sổ sách, việc này nàng không tiện ngăn cản.

Cứ giả vờ không biết là được.

Lục Thủy đứng ở phía sau cha mẹ, còn Mộ Tuyết thì đang đứng ở dưới dù của hắn.

Đinh Lương rất tự giác lui ra ngoài.

Nhưng Mộ Tuyết và Lục Thủy khó có thể thì thầm với nhau. Trường bối còn đang ở trước mặt, dễ dàng bị bọn hắn chê cười.

Rất nhanh sau đó ánh sáng bắt đầu tán đi, chuyện này mang ý nghĩa Đông Phương Trà Trà đã đến điểm cuối của cơ duyên.

Khi ánh sáng tán đi, hai mắt Đông Phương Trà Trà vốn đang nhắm lại đột nhiên mở ra.

Sau đó nàng hưng phấn phát hiện tu vi của mình tăng vọt.

Vẻ mặt Đông Phương Trà Trà đầy kinh ngạc, sau đó cười ra tiếng:

“Ha ha ha, ta chính là thiên tài.”

Sau đó Đông Phương Trà Trà trừng mắt nhìn, nàng phát hiện mắt phải của mình hình như đang phát sáng.

Đông Phương Trà Trà tò mò lấy ra tấm gương soi thử.

Tấm gương này là do Hương Dụ chuẩn bị cho nàng, nói là con gái mọi nhà thỉnh thoảng sẽ cần đến gương. Quả nhiên Hương Dụ nói đúng rồi.

Nhưng sau khi soi gương, lông mày Đông Phương Trà Trà nhíu lại. Nàng phát hiện mắt phải của chính mình không chỉ sáng lên, mà còn biến thành màu vàng.

“Thức tỉnh huyết mạch, thiếu nữ dị đồng? Ta không phải là con ruột của cha ta?”

Đông Phương Trà Trà rất kinh ngạc, sau đó nàng nghĩ tới điều gì, lại nói:

“Không đúng, ta đã từng làm qua giám định cha con, đúng là con ruột của cha ta. Ừm, vậy ta không phải con ruột của mẹ?”

“Cũng không đúng, ta cũng đã làm giám định thân tử, ta là do mẹ ta sinh.

Ồ, ta đã biết, mẹ ta không phải người, nàng là Yêu tộc Dị Đồng.

Lần này không sai.”

Đông!

Cửa trực tiếp bị đẩy ra.

“Ngươi đang nói loạn cái gì đó?” Đông Phương Lê Âm đẩy cửa ra, nghiêm túc nói.

Nào có con cái lại hoài nghi mình không phải con ruột, còn nói mẹ của mình là Yêu tộc.

Nhưng vừa mới tiến đến, Đông Phương Lê Âm liền ngậy người:

“Ánh mắt ngươi thế nào?”

Đông Phương Trà Trà cũng giật nảy mình, tấm gương rơi xuống mặt đất.

Lúc này Lục Thủy cũng đi đến, tất nhiên hắn cũng nhìn thấy con ngươi màu vàng óng của Đông Phương Trà Trà, sau

đó có chút kinh ngạc nói:

“Tà Vương Chân Nhãn?”

“Tà Vương Chân Nhãn?” Những người khác có chút ngoài ý muốn nhìn về phía Lục Thủy.

Bọn hắn không rõ tại sao Lục Thủy ngay lập tức liền biết được tên của con mắt này.

Đông Phương Trà Trà cũng tò mò nói:

“Cái gì là Tà Vương Chân Nhãn?”

“Thân là cặn bã thì nên xem nhiều sách.” Lục Thủy nói.

“Là Trà Trà mà.” Đông Phương Trà Trà giải thích một câu.

Lục Thủy không thêm quan tâm, tiếp tục nói:

“Tà Vương Chân Nhãn, được gọi là con mắt mạnh nhất, có thể vọng đoán hư thực, xuyên thấu qua biểu tượng nhìn thấy bản chất của thế giới. Những hư ảo vạn vẹo của thế giới, sẽ không thể ẩn trốn trước Tà Vương Chân Nhãn.

Phát động chú thuật là: Nổ tung đi, hiện thực! Vỡ nát đi, tinh thần! Biến mất đi, thế giới này!”

Lục Thủy nói xong, những người khác đều sửng sốt. Nhất là khi Lục Thủy nói đều rất chút nghiêm túc, không hề có chút đùa giỡn nào.

Làm cho người ta không khỏi tin ba phần.

Đông Phương Trà Trà đã gần như muốn niệm chú ngữ một lần.

Nhưng lúc này Đông Phương Lê Âm đột nhiên hỏi:

“Những nội dung này xem ở đâu?”

“Xem trên mạng.” Lục Thủy trả lời.

Rất nhiều năm rồi mà hắn vẫn nhớ được, đúng là không dễ dàng, phí mất không ít tế bào não.

Lục Cổ nhìn Lục Thủy, cuối cùng đưa tay nhắc Lục Thủy lên ném đến nơi hẻo lánh trong gian phòng.

Vừa rồi hẳn thiếu chút đã tin.

Mộ Tuyết ở phía sau nín cười. Thứ này nàng có biết, ở kiếp trước Lục Thủy từng dẫn nàng ôn tập qua.

Nhưng không nghĩ tới Lục Thủy lại dám nói ra.

Ngây ngốc.

Lục Thủy có chút bất đắc dĩ, kỳ thật hẳn cũng không nói sai.

Con mắt công đức dị hoá này đúng là có chút ý vị như vậy, phải xem dùng như thế nào.

Đông Phương Lê Âm ở bên kia nghiên cứu, sau đó nói:

“Trong mắt có một luồng sức mạnh kỳ quái, chắc hẳn là công đức diễn hóa ra, thử xem có thể sử dụng ra hay không.”

Đông Phương Trà Trà gật gật đầu, sau đó bắt đầu sử dụng sức mạnh của con mắt.

Tiếp theo, từ trong ánh mắt của nàng xuất hiện một đoàn sương mù màu vàng.

Lục Cổ chọc chọc, sau đó nói:

“Có thể chạm được, nhưng không có chút uy lực nào.”

“Ném thử ngưng tụ xem.” Đông Phương Lê Âm nói.

Sau đó sương mù ngưng tụ thành hình dạng vuông vức.

Lần này ngưng thật rất nhiều.

“Có thể điều khiển lưu động trên dưới sao?” Đông Phương Lê Âm nói tiếp.

Sau đó khối lập phương trôi nổi.

Đông Phương Lê Âm gật đầu:

“Đại khái là năng lực cụ hiện. Nếu như cụ hiện ra một thanh kiếm, có lẽ có thể ngự kiếm phi hành.”

Nghe được ngự kiếm phi hành, hai mắt Đông Phương Trà Trà sáng lên, lập tức để kim quang biến thành một thanh kiếm, sau đó nhảy lên, ý đồ làm cho mình bay lên.

Nhưng vừa mới nhảy tới liền nghe được một tiếng răng rắc, sau đó kiếm gãy, người cũng ngã xuống.

Bịch, người ngã lăn xuống đất.

“Á, đau.”

Thấp như thế cũng ngã? Đầu óc của Đông Phương Trà Trà đúng là không được, Lục Thủy nhìn thấy liền không muốn nói chuyện.

Muốn ngự kiếm phi hành, làm sao có thể dễ dàng như vậy.

Lục Cổ nhìn xuống nói:

“Kiếm cần tạo dựng, chỉ có hình thái là không đủ. Giống như dùng huyền thiết rèn đúc thành kiếm, có người ngự kiếm, nhưng người có thấy người nào ngự huyền thiết không?”

“Vậy có phải ta nên học rèn đúc hay không?” Đông Phương Trà Trà đứng lên nói.

“Biết cấu tạo của kiếm là được.” Đông Phương Lê Âm ở một bên nói.

Đông Phương Trà Trà đầy vẻ không tình nguyện:

“Lại phải bế quan?”

“Nghỉ ngơi một ngày đi, ngày mai làm cho người đồ ăn ngon, ăn xong lại bế quan.” Đông Phương Lê Âm nói.

Đông Phương Trà Trà nghe được thì rất vui vẻ, bế quan rất im lìm.

Lục Thủy không nói gì thêm. Con Mắt Công Đúc không chỉ có những năng lực này, nhưng những thứ khác Đông Phương Trà Trà sẽ không học được.

Thuận theo tự nhiên đi.

Nghĩ như vậy Lục Thủy sờ lên răng của mình. Không biết có phải là ảo giác hay không, luôn cảm thấy có chút ngứa, mà lại ần ần đau đớn.

“Kì quái, tu vi tam giai, lại có thể đau răng sao?”

Lục Thủy không hiểu lắm, nhưng chỉ là tình huống xảy ra khi hô hấp, không có gì đáng phải chú ý.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 147: Đối Tượng Lý Tưởng Của Lục Thủy

Ngày hôm sau.

“Cỏ bên bờ sông xanh mượt, xem ta múc lấy cá đây.”

Đông Phương Trà Trà đưa hai tay luôn vào trong dòng nước, thử nâng con cá trong sông lên, đáng tiếc đến đuôi cá cũng không đụng vào được.

“Hừ.”

“Đêm qua mưa gió âm âm, mà con cá trong sông còn cố liều chết với ta à.”

Bụp.

Đông Phương Trà Trà trực tiếp vươn tay chộp một cái, một đầu cá khá lớn bị nàng tóm lấy.

Đông Phương Trà Trà nhìn con cá trong tay, vẻ mặt đắc ý:

“Vớ chút tài mọn này của người mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt Trà Trà ta.”

Lúc này con cá đang đóng mở miệng liên tục, cái đuôi còn không ngừng quẫy đập.

Đông Phương Trà Trà giơ tay đập đầu con cá mấy lần, nói:

“Loại cá như người mà còn dám miệng lưỡi rêu rao như vậy, ta thấy người đây là không để ta vào trong mắt.”

Sau đó Đông Phương Trà Trà bóp càng mạnh hơn.

Hương Dụ ở một bên quan sát, cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Lục Thủy cùng Mộ Tuyết cũng đứng ở một bên nhìn xem, Lục Thủy hoàn toàn không hiểu Đông Phương Trà Trà vì sao lại có thể chơi đến vui vẻ như vậy.

“Mộ Tiểu thư có cảm thấy, dáng vẻ của Đông Phương Trà Trà không được thông minh lắm hay không?” Lục Thủy hỏi

Mộ Tuyết đứng bên cạnh.

Mộ Tuyết suy nghĩ một chút, nói:

“Hắn là do quá thông minh đi.”

Mộ Tuyết vừa nói xong, cá trong tay Đông Phương Trà Trà đột nhiên thoát được, nhanh chóng quất đuôi cá lên mặt Đông Phương Trà Trà.

Bịch một tiếng.

“A, đau!”

Đông Phương Trà Trà không đứng vững, trực tiếp ngã xuống sông.

Sau đó còn nhồm dậy hướng về phía con cá vừa chạy thoát kia, mắng một tiếng “Yêu nghiệt to gan”.

Mộ Tuyết nhất thời không nói ra lời.

Cuối cùng thở dài một tiếng nói:

“Có lẽ là thông minh ngâm đi?”

Lục Thủy không nói gì thêm, hấn suýt nữa đã bị Đông Phương Trà Trà chọc cho cười thành tiếng, nhưng lại kiềm chế lại, việc cười ra tiếng này rất ảnh hưởng tới uy nghiêm đại thiếu gia của hắn.

Đương nhiên, cùng Mộ Tuyết kết hôn xong thì sẽ không cần phải bận tâm nhiều như vậy nữa.

Sau khi kết hôn, Mộ Tuyết còn học được cách nũng nịu giả ngây thơ với hắn cơ mà, giờ nàng biết sao?

Trong đầu toàn chém chém giết giết.

Ừm, sau khi kết hôn thì còn nửa đầu chém chém giết giết.

Sau đó Lục Thủy không để ý đến Đông Phương Trà Trà bên kia nữa, mà cất bước đi bộ dọc theo bờ sông, Mộ Tuyết tự nhiên cũng theo sau.

Đông Phương Trà Trà đã có Hương Dụ ở đó trông coi, đương nhiên sẽ không có vấn đề gì.

“Lục Thiếu gia gần đây có muốn đi ra ngoài không?” Trên đường đi, Mộ Tuyết hỏi.

Nàng không thích Lục Thủy ra ngoài.

Lục Thủy lắc đầu:

“Không biết, chuyện này phải xem ý cha ta với Tam Trương lão, hai người này bắt ta phải ra ngoài, thì ta cũng không có cách nào.”

Mộ Tuyết gật đầu, nàng cũng biết, thế nhưng nàng vẫn muốn Lục Thủy ở nhà, bên ngoài nhiều dụ hoặc như vậy, lại không thể gặp nhau mỗi ngày, có gì tốt đẹp chứ.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, mỉm cười nói:

“Mộ Tiểu thư không muốn để ta ra ngoài sao?”

Mộ Tuyết lắc đầu:

“Chẳng qua là cảm thấy Lục Thiếu gia tuổi còn trẻ mà đã có thể ngao du tứ phương, thật là lợi hại, ta ở Mộ gia nhiều năm như vậy, cũng chưa ra ngoài được mấy lần.

Ở Lục gia cũng thế.

Cho nên có chút hâm mộ Lục Thiếu gia.”

Lục Thủy hơi sững sốt, hẳn phát hiện quả thật đúng là như vậy, Mộ Tuyết từ khi gả tới, chưa ra ngoài được mấy lần.

Hồi trước, mỗi một lần ra ngoài đều là đi cùng với hắn.

Nơi đi nhiều nhất đại khái chính là chỗ của Hải Yêu kia, đến để mua đặc sản.

Bọn hắn chính là cứ như vậy mà chung sống, cùng với nhau trải qua năm tháng vô tận.

“Thấy chán sao?” Lục Thủy đột nhiên hỏi.

Mộ Tuyết lắc đầu:

“Còn tùy hoàn cảnh, người ta tưởng niệm, có thể cũng tưởng niệm ta, cùng ở chung một chỗ với ta, đó chính là nơi ta thuộc về.

Có lẽ, một nơi như vậy thôi, cũng đủ để trở thành cả thế giới đối với ta.”

Ngừng một chút, Mộ Tuyết lại nói:

“Không biết Lục Thiếu gia có từng để ai trong lòng mà tưởng niệm như vậy không?”

Lục Thủy lắc đầu.

Hắn không tưởng niệm ai, bởi vì người đó vẫn luôn ở bên cạnh hắn, cho nên không cần tưởng niệm.

Cúi đầu không gặp, thì ngẩng đầu nhất định sẽ gặp.

Nghĩ như vậy, Lục Thủy liền nhìn Mộ Tuyết một chút.

Mộ Tuyết hơi cúi đầu, sau đó nhỏ giọng nói:

“Lục Thiếu gia có từng suy nghĩ qua về bộ dáng người vợ lý tưởng của mình chưa?”

Nàng thật ra rất tò mò, kiếp trước, sau khi kết hôn, nàng cũng từng hỏi Lục Thủy câu này.

Khi đó, hắn vẫn luôn chỉ cho nàng một đáp án.

Đó chính là bộ dáng của nàng.

“Thân cao một mét sáu.” Lục Thủy đột nhiên nói.

Mộ Tuyết nghe xong liền cảm thấy vui mừng, rốt cuộc cũng có thể biết.

Sau đó nàng vô thức tự so sánh, nàng so với một mét sáu thì cao hơn một chút, nhưng cũng không khác mấy.

“Nặng năm mươi cân.”

Ừm, nàng cũng gầy gầy như vậy, nặng hơn một hai cân thôi, không biết có nên giảm béo hay không?

Giảm đi.

“Nhỏ hơn ta từ một đến ba tuổi.”

Ta mười chín, Lục Thủy hai mươi, vừa vặn kém một tuổi.

“Tóc màu đen, dài vừa phải.”

Màu đen, dài vừa phải?

Mộ Tuyết hình dung lại tóc mình một chút, ừm, hơi dài rồi, lát cắt bớt đi vậy.

“Cuối cùng là dính người.”

Mộ Tuyết gật đầu, nàng rất dính người, cái này không sợ.

“Còn có dáng vẻ mặc đồng phục phải đáng yêu, thích an tĩnh ngồi đợi ở một góc, mặc dù thành tích ưu tú nhưng lại hơi ngốc manh, nấu ăn tốt, dễ bị kinh sợ, dáng vẻ tức giận đáng yêu, không đáng sợ, lúc nhận được mấy lễ vật nhỏ nhỏ sẽ đặc biệt vui vẻ.”

Mộ Tuyết nghe đến hoang mang.

Cái này đều là cái gì không vậy.

Sau đó Lục Thủy nhìn về phía Mộ Tuyết, nói:

“Còn có một điều quan trọng nhất.”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, hiếu kỳ hỏi:

“Là gì vậy?”

“Phải là nam nhân.” Lục Thủy nói.

Mộ tuyết nghe xong, sững sờ, cơn giận từ trong lòng bùng lên, trực tiếp đập lên Lục Thủy mấy cái.

Nàng cảm thấy rất tức giận, có cảm giác Lục Thủy đang đùa bỡn nàng.

Nếu như là nghiêm túc, vậy thì càng đáng giận hơn.

Một lúc sau Lục Thủy mới cảm nhận lại được chân của mình, Mộ Tuyết động cước quả thật là độc ác mà.

“Lục Thiếu gia nếu không muốn nói thì có thể không nói.” Mộ Tuyết đứng một bên lạnh lùng nói.

Nàng đập Lục Thủy xong cũng không hề rời đi, mà đứng ở bên cạnh nhìn Lục Thủy đau đớn.

Chủ yếu là vì không muốn để Lục Thủy kêu ra tiếng, cho nên nàng mới đứng lại.

Nàng vừa đi, Lục Thủy chắc chắn sẽ kêu lên.

Giờ hẳn có đau cũng phải kìm nén.

Cho hẳn tức chết.

Lục Thủy lắc đầu:

“Thật ra cũng không phải không muốn nói, chỉ là loại hình lý tưởng của ta khá bình thường.”

Mộ Tuyết nhìn về phía Lục Thủy, không nói gì, dường như muốn Lục Thủy tự mình nói ra.

Lục Thủy không thể làm gì khác, nhận mệnh nói:

“Người ta thích, là người cũng thích ta, trong lòng nàng, ta chính là một nửa lý tưởng nhất của nàng.”

Mộ Tuyết nghe xong, nhất thời không biết nói cái gì, đây không phải là đang nói nàng hay sao?

Cho nên nàng quả nhiên không thể làm loạn, nhờ đâu Lục Thủy không thích thì sẽ không tốt.

Mộ Tuyết quay người về hướng tiểu trấn, bước đi, thuận tiện nói:

“Trên trấn mới mở một cửa hàng điếm tâm, để ta mời Lục Thiếu gia một bữa.”

--

Đại điện Lục gia.

Tam Trưởng lão nhìn người đang đứng bên dưới, nói:

“Ma Bình?”

“Đúng vậy, chiến lược của Ma Bình là vô thượng, có ghi chép ghi rằng, bên trong Viễn Cổ Tiên Đình từng có người nắm được Ma Bình trong tay, khiêu chiến vô số Thiên Binh Thiên Tướng.

Ngay đến Thiên Tiên cũng không địch nổi.

Càng khiến người ta kinh ngạc chính là, người kia chỉ là một tu chân giả bình thường.” Một vị lão giả nói.

“Ồ?” Tam Trưởng lão hứng thú nói:

“Vậy phải là dạng người nào mới có thể được Ma Bình chấp nhận?”

Muốn sử dụng Ma Bình thì cái giá phải trả lớn đến đâu?”

Lão giả tự nhiên đã sớm hiểu rõ ràng, tường tận nói:

“Nghe nói là chỉ cần nó cảm thấy thuận mắt là được, mặc dù hơi thiên cận, nhưng cũng có nghĩa là ai cũng có thể nắm giữ Ma Bình.

Về phần cái giá phải trả thì không rõ lắm, có vẻ như là lúc sử dụng thì tùy vào mức độ mà nhận lấy đau nhức kịch liệt.

Điểm duy nhất có thể xác định được chính là, quyền sử dụng Ma Bình được truyền lại theo dòng dõi, nếu người sử dụng lúc trước không có con cháu gì, thì người khác mới có thể có cơ hội nắm giữ.”

Tam Trưởng lão mỉm cười:

“Nói như vậy, là có thể để cho thằng nhóc Lục Thủy kia đi một chuyến?”

Có điều những lão già ở ngoài kia cũng đang nhìn chằm chằm Binh Mộ đúng không?

Lục gia nếu muốn tham gia đương nhiên cũng phải có nhân thủ, lần này người tự mình đi đi.

Nhiệm vụ của ngươi, ngươi hẳn là đã hiểu rõ.”

“Bảo hộ an toàn cho Thiếu gia.” Khô Thụ lão nhân cúi đầu nói.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 148: Mộ Tuyết, Nàng Không Biết Xấu Hồ

Lục Thủy đi theo Mộ Tuyết tới một tiệm tên là Hoa Vũ Tuyết Quý.

Cửa hàng này hẳn có ấn tượng, trước kia rất hay đến.

Nhưng ông chủ là ai thì hẳn không rõ.

“Hoan nghênh quang lâm!” Ba người dáng dấp giống nhau như đúc đứng ở cửa phòng ăn khẽ chào.

Lục Thủy nhìn sang, phát hiện các nàng đang chụp ảnh.

Lúc này một người trong đó đi tới nói:

“Hai vị mời vào bên trong, hình như ta gặp qua các người. À, là đôi tình lữ mua điện thoại di động.”

Lục Thủy cũng nhớ rõ, người này không phải là người đáng chết mua một tặng một đó sao?

Nhưng mà tình lữ là cái quỷ gì?

Mộ Tuyết không phản đối, chỉ là cúi đầu đi vào bên trong.

Tất nhiên Lục Thủy cũng không nói thêm gì.

Rất nhanh bọn hắn đã an vị ở chỗ ngồi, đồ ăn là do Mộ Tuyết gọi, vì ít đồ nên tất nhiên là rất nhanh.

“Xin chờ một chút, lập tức tới ngay.” Tuyết Quý mang theo thực đơn về phòng bếp.

Lúc này Mộ Tuyết đang nhìn hai người khác chụp ảnh, có vẻ như hai người kia đang chơi rất vui vẻ.

Lục Thủy cũng đang nhìn.

Nhìn một lát, Mộ Tuyết mở miệng nói:

“Các nàng nhìn rất đẹp?”

Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Mộ Tuyết, nói:

“Mộ tiểu thư cảm thấy thế nào?”

“Rất đẹp mắt, còn là tam bào thai.” Ngữ khí của Mộ Tuyết có chút là lạ.

Lục Thủy không muốn tiếp lời, chỉ nói:

“Ta đang tự hỏi một chuyện.”

Mộ Tuyết tò mò nhìn Lục Thủy, tự hỏi cái gì?

Người nào trong ba người kia xinh đẹp hơn?

Lục Thủy nhìn về phía song bào thai bên kia rồi nói:

“Ba người các nàng giống nhau như đúc?”

Mộ Tuyết gật đầu:

“Có vấn đề gì không?”

“Quần áo như nhau, kiểu tóc như nhau, chiều cao như nhau, gương mặt như nhau, thế thì chụp ảnh một người hay ba người có khác nhau chỗ nào?” Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết: “...”

Khác nhau, khác nhau rất lớn?

Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Mộ Tuyết, nói tiếp:

“Loại người này, chụp ảnh cá nhân không có ý nghĩa gì, chụp ảnh chung mới có chút ý nghĩa. Nếu thực sự không đến đủ, P đi vào là biến thành chụp ảnh chung rồi.”

Mộ Tuyết: “...”

Thật là ý nghĩ quá đáng, ba người Hoa Vũ Tuyết rất đáng yêu mà.

Lúc này điểm tâm của hai người đã lên.

Lục Thủy nhìn điểm tâm của chính mình, phát hiện là một cái bánh ngọt nhỏ.

Nhìn thấy bánh ngọt nhỏ, hắn liền nhớ lại một chuyện.

Ở kiếp trước quần của Mộ Tuyết bị hắn may lại, thừa dịp lúc Mộ Tuyết ngủ vụng trộm may, sau đó để Mộ Tuyết mặc,

tiếp đó nàng phát hiện chính mình mập, bị hù dọa đến mức hoa dung thất sắc.

Đáng tiếc là tức giận rất lâu, không động đến đồ ăn vặt.

Khi đó hắn còn đặc biệt học tập may vá, làm đến mức thiên y vô phùng.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, nói:

“Mộ tiểu thư luôn mặc váy dài sao?”

Vậy là người đang muốn nhìn váy ngắn một chút sao? Khen ta đi, khen ta vui vẻ ta sẽ đi mua ngay một cái váy quá gối, càng vui vẻ thì càng ngắn. Nhưng ngắn nhất chỉ có thể quá đầu gối một chút, lại ngắn hơn nữa thì chỉ có thể mặc trong phòng.

Cái này phải chờ kết hôn.

Trong lòng nghĩ như vậy, Mộ Tuyết mở miệng nói:

“Là không dễ nhìn sao?”

Lục Thủy lắc đầu:

“Không phải, chỉ là hiệu kỳ Mộ tiểu thư không mặc quần sao?”.

Trong lòng Mộ Tuyết có chút thất vọng, thế mà lại không nhìn:

“Chưa từng mua qua.”

Sau đó Lục Thủy không nói gì, chủ động mở miệng nói mua cho nàng thì cảm giác có chút là lạ.

Hắn còn dự định từ hôn mà.

Lúc này Vũ Quý đi đến trước mặt Mộ Tuyết, có chút xấu hổ nói:

“Vị Đại tiểu thư này, có thể chụp giúp chúng ta một kiểu ảnh không?”

Vũ Quý không biết đối phương là ai, nhưng lần trước người này có tới qua, còn có một thị nữ gọi nàng là Đại tiểu thư.

Cho nên nàng cũng gọi như vậy.

Chủ yếu là đối phương không có tu vi, gọi tiên tử thì có chút không lễ phép.

Hoặc là trong lòng đối phương sẽ không thoải mái.

Người đàn ông bên cạnh kia thì đúng là có thể gọi đạo hữu.

Mộ Tuyết hơi kinh ngạc, nhưng vẫn nhận lấy máy ảnh. Chụp ảnh thôi mà, nàng cũng biết.

Vũ Quý cảm ơn, sau đó đi qua bày tư thế, ba người các nàng có vẻ như muốn chụp ảnh chung.

Sau đó Mộ Tuyết quay đầu nhìn về phía Lục Thủy, nàng không dùng được vật này.

Ở kiếp trước đều dựa vào Lục Thủy. Nàng đột nhiên phát hiện ở kiếp trước lâu như vậy, kỳ thật có nhiều thứ đến bây giờ đều không biết, tất cả dựa hết vào Lục Thủy.

Lúc Lục Thủy ở thì không có cảm giác gì, nhưng bây giờ thì đã có.

Lục Thủy giống như cười mà không phải cười nhìn Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết nhìn thấy dáng vẻ này của Lục Thủy liền biết đối phương không có ý tốt, chính mình thử chụp giúp đối phương vậy.

Nhưng chụp một lát lại luôn có cảm giác không đúng.

Lục Thủy nhìn qua, cuối cùng nói:

“Hạ thấp xuống một chút.”

Mộ Tuyết thử đưa máy ảnh thấp xuống chút, dò hỏi:

“Như này sao?”

Lục Thủy đưa tay đè tay Mộ Tuyết xuống, nói:

“Là như thế này.”

Lúc này Mộ Tuyết nhìn thẳng về phía Lục Thủy. Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, nhìn hấn như vậy làm gì?

Sau đó hắn mới phát hiện tay của mình đang đặt trên tay Mộ Tuyết.

Sửng sốt một chút, Lục Thủy làm bộ hững hờ thu hồi lại.

Chỉ cần mình không để ý đến việc này thì coi như chưa từng xảy ra.

Sau khi ba chị em Hoa Quý bày ra tư thế rất lâu, Mộ Tuyết mới thông báo cho các nàng đã được rồi.

Lục Thủy ăn bánh ngọt, không biết nên nói cái gì cho phải. Tu chân giới thật sự là kỳ quái, mở tiệm rồi lại còn chụp ảnh ở trong tiệm của mình.

Còn để khách hàng hỗ trợ chụp.

Nếu như ở bên ngoài...

Đại khái là sinh ý càng tốt hơn.

Không chừng còn muốn chụp ảnh chung với khách hàng.

Sau khi mấy người Hoa Quý tới lấy máy ảnh, liền hoảng sợ nói:

“Oa, kỹ thuật chụp ảnh nhìn qua rất lợi hại, chúng ta vừa mới mua máy ảnh nên chưa biết dùng lắm.”

Trên mặt Mộ Tuyết mang theo ý cười, không nói gì.

Đương nhiên, mấy người Hoa Quý cũng biết là do Lục Thủy chụp.

Sau đó Hoa Quý nói với Mộ Tuyết:

“Điểm tâm này coi như chúng ta mời. Đúng rồi, về sau hai người lại đến chứ?”

Nếu như có rảnh rỗi, đến lúc đó có thể giúp chúng ta chụp một tấm không?

Chúng ta còn có một người bạn, muốn chụp bức ảnh chung của bốn người.

Ah, người yên tâm, chúng ta vẫn sẽ mời món điểm tâm ngọt này.”

Lục Thủy có chút bất đắc dĩ, những người này mở tiệm chơi đùa à?

Lúc này Mộ Tuyết nhìn về phía Lục Thủy, Lục Thủy tùy ý gật đầu. Được ăn miễn phí thì tất nhiên hẳn sẽ không có ý kiến, dù sao ăn chùa thì ngu gì mà không ăn.

Sau đó Mộ Tuyết gật đầu.

Nhìn thấy Mộ Tuyết gật đầu, ba người Hoa Vũ Tuyết rất vui vẻ.

“Không quấy rầy vợ chồng hai người.”

Không cho bọn hắn giải thích, ba người liền chạy đi mất, trên mặt tràn đầy vui vẻ.

Cộng lại cũng là đưa trẻ 200 cân.

Mộ Tuyết cảm thấy rất đáng khi giúp ba người này.

Lục Thủy không muốn nói chuyện. Hắn còn muốn từ hôn nữa đó, hảo cảm có thể xoát cao đến bao nhiêu?

Đạt tiêu chuẩn mà thôi.

Sau khi ăn xong hai người liền rời đi, nhưng Lục Thủy vẫn trả tiền. Không thể không trả tiền được, dù sao hắn là thiếu gia Lục gia mà.

Không trả tiền là có chuyện gì?

Chơi uy phong của thiếu gia sao?

Ăn chùa chỉ là nói đùa mà thôi.

Về phần tại sao không phải là Mộ Tuyết trả?

Bởi vì nàng căn bản không có tiền.

Lúc rời đi, Mộ Tuyết cúi thấp đầu.

“Quên không dẫn theo Đinh Lương tới.” Mộ Tuyết giải thích một câu.

“Mộ tiểu thư thật lợi hại. Dẫn ta tới nói mời ta ăn, cuối cùng để cho ta trả tiền.” Giọng nói của Lục Thủy âm dương quái khí.

Mộ Tuyệt bữu môi, không nói lời nào.

Quý hẹp hòi, còn như vậy sẽ không thích người nữa, 10.000 điểm ưa thích người chỉ còn lại có.

Chờ không khí lại bổ xung trở về.

Sau khi Lục Thủy rời đi, An Ngữ đi tới tiệm Hoa Vũ Tuyệt Quý.

Hoa Quý nhìn thấy An Ngữ đi vào, lập tức vẫy tay:

“An Ngữ, tới đây, cho người xem ảnh chụp này. Người kia chụp ảnh rất lợi hại, cảm giác hiệu quả chụp ra khác chúng ta một trời một vực.”

An Ngữ có chút hiếu kỳ đi qua. Chờ khi nàng nhìn thấy ảnh chụp, phát hiện đúng là rất không tệ. Nơi này của bọn hắn có người lợi hại như vậy, nhưng rất ít.

Thiết bị theo không kịp thế giới bên ngoài, kỹ năng chắc chắn cũng không theo kịp.

Mà phần lớn thời gian bọn hắn đều phải tu luyện, không có thời gian suy nghĩ những thứ này, nên rất thiếu kỹ thuật.

“Ai chụp cho các người?” An Ngữ hiếu kỳ hỏi.

“Một người đàn ông, nhưng đi cùng với một người phụ nữ. Căn cứ phán đoán nhiều năm của ta, có thể bọn họ là tình lữ, nhưng còn chưa đủ thân mật.

Bọn hắn đồng ý giúp chúng ta chụp một lần nữa.

Lần sau bọn hắn tới, ta sẽ bảo người.” Hoa Quý nói.

Tất nhiên An Ngữ cũng đồng ý.

Nếu có thể thì nhờ đối phương dạy một chút.

Đương nhiên các nàng sẽ trả tiền.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 149: Mộ Tuyết Muốn Từ Biệt Lục Thủy

Lục Thủy trở lại Lục gia liền bắt đầu luyện thể. Sau khi hắn chạy xong một lần với Thiên Trọng phù văn, liền bắt đầu vận chuyển công pháp, nhờ vào đó để rèn luyện hấp thu thành quả lần này.

Rất nhanh hắn mở mắt. Có thiên địa chi lực trợ giúp, tiến triển của hắn rất lớn.

Bóp bóp nắm tay, Lục Thủy cảm thấy mình mạnh lên không ít.

“Có loại cảm giác tùy thời có thể đánh nổ Mộ Tuyết.” Lục Thủy nhìn nắm đấm của mình rồi tự nhủ.

Kỳ thật cũng không phải ảo giác. Trên người Mộ Tuyết không hề có tu vi, thân thể đại khái rất mềm, một đánh liền nát.

“Á.”

Nghĩ như vậy, đột nhiên Lục Thủy cảm thấy trong miệng truyền đến cảm giác đau đớn.

Hắn bung bít miệng với vẻ mặt không hiểu, hình như hắn thật sự bị đau răng.

Sau đó hắn thử cảm nhận.

“Không hề sâu răng mà, vậy làm sao lại đau nhưc?”

“Tê, đau quá.”

Lục Thủy bung bít lấy miệng, có loại cảm giác đau đớn khó có thể chống chọi, ước gì có thể đánh nát cái răng này đi.

Nhưng dù sao cũng là răng của mình mọc ra, không thể nhổ được, bởi vì rất đáng tiếc.

“Dùng thử Trì Dũ Thuật xem.”

Sau đó Lục Thủy thử sửa cho răng của mình một phát.

Một chiêu thấy hiệu quả, Lục Thủy nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng không thấy đau nữa.

Sau đó hắn đứng dậy định trở về tu luyện Vô Vi Pháp.

Nhưng vừa mới đứng lên, hắn liền vô ý thức bưng kín mặt. Đau nhức, đau đến mức không có từ ngữ nào hình dung nổi.

Còn mạnh mẽ hơn so với vừa nãy.

“Có chuyện gì thế này?”

Lục Thủy cảm thấy chuyện này không khoa học. Nếu như hắn không hề luyện thể thì cũng thôi, bây giờ luyện thể rồi, lại còn có chút sở thành, làm sao lại còn xuất hiện chuyện đau răng như này?

Vậy thì luyện thể làm cái gì?

Lại sửa cho răng mấy phát, Lục Thủy liền ngồi xuống không động đậy nữa.

Đau nhức, càng sửa càng đau nhức.

Cuối cùng Lục Thủy thở dài một tiếng.

Sau khi hắn sửa cho răng mình xong, liền thò bàn tay đi vào.

“Duyên phận giữa chúng ta đã hết, kỷ niệm những năm này ta sẽ nhớ kỹ.”

Răng rắc, cái răng kia bị Lục Thủy bóp nát.

Cuối cùng biến thành cặn bã bị Lục Thủy nôn ra ngoài.

Lần này cũng coi như đã hết đau.

“Con đang làm gì đấy?” Lúc này Lục Cổ muốn tới xem Lục Thủy có đang lười biếng hay không, nhưng nhìn thoáng qua đã thấy Lục Thủy đang nhổ nước bọt lung tung. Là do không được giáo dục tốt sao?

Lục Thủy nhìn về phía cha của mình, cuối cùng bưng bít lấy miệng, nói:

“Vừa mới bị đau răng, con bóp nát nó rồi.”

“Đau răng? Nhanh như vậy sao?” Lục Cổ hơi kinh ngạc.

Lục Thủy nhìn cha của mình, trừng mắt nói:

“Nhanh như vậy?”

Nói cách khác, hẳn đau răng là chuyện tất nhiên?

Lục Cỗ gật đầu:

“Đúng vậy, trên lý luận thì phải mấy tháng sau mới bị đau răng chứ, dù nhanh cũng phải một hai tháng.

Đây là điểm đặc thù khi tu luyện Bất Diệt Tiên Thể, bước một chân vào nhập môn sẽ bắt đầu đau răng.

Thế nhưng con chỉ tu có mấy ngày đã đập một chân vào, xem ra là do cơ duyên Tiên Sơn.”

Lục Thủy nhìn Lục Cỗ, có chút không hiểu:

“Cha, vì sao tu luyện Bất Diệt Tiên Thể, vừa nhập môn sẽ đau răng?”

“Cỗ điển giải thích là có thể tôi luyện ý chí. Nhưng trên thực tế là do Bất Diệt Tiên Thể, bởi vì người sáng lập nghiên cứu ra thể thuật mạnh nhất này là vì bị đau răng.

Cho nên khi nhập môn đều sẽ đau răng một lần.” Lục Cỗ giải thích.

“Cha từng tu luyện Bất Diệt Tiên Thể sao?”

“Cha không thích hợp tu luyện Bất Diệt Tiên Thể.”

“...”

“Đúng rồi, nhắc nhở con một câu, nhổ răng cũng vô dụng. Cách duy nhất có thể giải quyết đau răng là bốn cái chân còn lại cũng bước vào cửa.

Triệt để hoàn thành việc tu luyện cơ sở.” Lục Cỗ giải thích.

Lục Thủy không nói gì, yên lặng đứng lên.

“Con muốn đi đâu?” Lục Cỗ hỏi.

“Hôm nay con muốn triệt để nhập môn.” Lục Thủy cũng không quay đầu lại, trả lời một câu.

Nhìn Lục Thủy rời đi, Lục Cổ mỉm cười, hẳn đã nói con mình thích hợp tu luyện Bất Diệt Tiên Thể mà.

Nhưng muốn cái chân còn lại bước vào cũng phải mấy tháng.

—— ———

Trong đêm, Lục Thủy trở về từ quảng trường, hẳn cuối cùng đã nhập môn.

Không chỉ răng mọc trở về, còn không hề có chút đau nhức nào.

Nhưng trên đường thì đau muốn mạng. Đây đúng là yêu pháp.

Nhưng tương đối mà nói, hẳn có thể cảm giác được sức mạnh của chính đã mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Hắn cảm thấy sức mạnh của mình có thể so sánh với nhị giai đỉnh phong.

Nếu tính ở trong thể thuật, Bất Diệt Tiên Thể đúng là không tệ.

Trên đường đi trở về, Lục Thủy phát hiện một vị lão giả chặn đường đi của mình.

Lục Thủy từng gặp qua ở tầng bốn Tàng Kinh Các.

“Lão phu Khô Thụ lão nhân, gặp qua thiếu gia.” Khô Thụ lão nhân cúi đầu nói.

Lục Thủy nhíu mày:

“Tam trưởng lão bảo người tới?”

Lục Thủy không cảm thấy người này sẽ có chuyện gì để tìm hắn. Nếu có, chắc chắn không phải chuyện tốt gì.

Khô Thụ lão nhân gật đầu:

“Đúng vậy thiếu gia, Tam trưởng lão có lệnh bảo ta mang thiếu gia đến Bình Mộ một chuyến, hy vọng thiếu gia sẽ đi.”

“Bây giờ?” Lục Thủy nhíu mày.

“Đúng vậy, 12h đêm nay Binh Mộ sẽ mở ra, giờ đi qua là thích hợp nhất, đồng thời sẽ không ai nghĩ tới thiếu gia sẽ ra ngoài vào lúc này.” Khô Thụ lão nhân giải thích.

Lục Thủy có chút bất đắc dĩ, đúng là cẩn thận quá mức?

“Chân Võ Chân Linh đâu?” Lục Thủy hỏi.

Dưới tình huống bình thường, đều là do Chân Võ Chân Linh dẫn hấn ra ngoài.

“Lần này khác biệt với lúc trước, bên ngoài Binh Mộ có không ít cường giả, Chân Võ Chân Linh không thể bảo vệ được thiếu gia. Mà bọn hấn cũng có cơ duyên của mình, trước mắt đang bế quan.

Cho nên lần này lão phu sẽ theo thiếu gia ra ngoài.” Khô Thụ lão nhân vẫn cúi đầu, tựa như không thể nhắc lên nổi.

Chuyện này Lục Thủy có thể lý giải. Thời gian Chân Võ Chân Linh đi theo hấn là dài nhất, cũng gặp phải nhiều thứ, bây giờ mới bế quan đã tính là rất muộn.

Sau khi xuất quan, tu vi chắc chắn sẽ tăng cường không ít.

Nhưng trực tiếp tăng lên ngũ giai là không thể nào.

Dù sao tu chân cũng không phải trò đùa.

“Ta đi nói với cha mẹ một chút.” Lục Thủy nói.

Trên thực tế là hấn muốn từ biệt với Mộ Tuyết.

Dù sao ra ngoài cũng phải cho nàng biết, bằng không hôm nào đó nàng đây mong chờ đến tìm hấn, lại phát hiện bản thân không nói lời nào đã ra ngoài, nàng chắc chắn sẽ có chút thất lạc.

“Thiếu gia không cần lo lắng, đã thông báo cho Tộc trưởng rồi.” Khô Thụ lão nhân nói.

Lục Thủy không để ý đến hấn, quay người rời đi.

Khô Thụ lão nhân có chút ngoài ý muốn, hấn há to miệng, cuối cùng không hề nói gì.

Lục Thủy đi về phía chỗ ở của cha mẹ hấn, nhưng khi đến thì phát hiện cha mẹ không tại.

“Thiếu gia, thời gian không còn sớm, chắc Tộc trưởng và Tộc trưởng phu nhân đã xuống trần nhỏ.” Khô Thụ lão nhân đi đến bên người Lục Thủy, nhỏ giọng nói một câu.

Lục Thủy nhìn Khô Thụ lão nhân một chút, nói:

“Đợi thêm một lát.”

Sau đó Lục Thủy khởi hành đi đến chỗ của Mộ Tuyết.

Khô Thụ lão nhân gật đầu, nhưng trong lòng lại thở dài.

Không chiếm được tiên cơ rồi.

Lúc này Mộ Tuyết đột nhiên đi ra cửa.

Nàng vừa mới nghe được cha mẹ Lục Thủy nói, Lục Thủy sắp ra ngoài, mà khả năng cao là đã đi rồi.

Chuyện này làm cho nàng có chút khó chịu, chí ít cũng phải để nàng nhìn một chút mới đúng.

Cho nên nàng muốn đi tìm Lục Thủy. Theo lý thuyết, nếu Lục Thủy muốn ra ngoài, cũng phải trở về thay đổi quần áo chứ?

Nghĩ như vậy Mộ Tuyết liền đi về nơi Lục Thủy ở.

Nhưng vừa mới đi được nửa đường đã thấy Lục Thủy đi tới từ phía đối diện.

Vốn nàng đi tương đối nhanh, trong nháy mắt

“Mộ tiểu thư muốn đi đâu mà lại vội vã như vậy?” Lục Thủy nhìn thấy Mộ Tuyết bước nhanh tới từ phía đối diện, mang theo ý cười hỏi.

“Nghe nói chợ đêm dưới trần có đồ ăn ngon, muốn tìm Trà Trà đi xuống xem một chút. Lục thiếu gia cũng muốn đi sao?” Mộ Tuyết hỏi.

Nàng nhìn chằm chằm vào Lục Thủy.

Lục Thủy cũng đang nhìn Mộ Tuyết, lập tức lắc đầu:

“Ta muốn đi xa nhà một chuyến, vốn định đi chào cha mẹ ta một chút. Mộ tiểu thư có nhìn thấy bọn họ không?”

“Hình như đã đi xuống trần, Lục thiếu gia định đi bây giờ?”

“Ừm, bây giờ xuất phát.”

“Thế thì chúc Lục thiếu gia thuận buồm xuôi gió.”

“Mộ tiểu thư hãy nhớ mang tiền.”

“...”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 150: Chủ Nghĩa Đàn Ông Của Lục Thủy

Mộ Tuyết đứng yên nhìn Lục Thủy rời đi, không ngừng quan sát.

Nàng đang suy nghĩ ngày nào đó có thể cùng Lục Thủy đi ra ngoài thì tốt.

“Lục Thủy có chút chủ nghĩa đàn ông. Biết rõ ta rất lợi hại, vậy mà không mang ta theo để giúp hấn.”

“Để vị hôn thê giúp đỡ rất mất mặt sao? Được thôi, chắc hấn cảm thấy rất mất mặt.”

“Lục Thủy chắc cảm thấy động thủ đánh nhau thì nam sẽ lợi hại hơn, nữ không có việc gì chém chém giết giết cũng không tốt.”

Trong lòng Mộ Tuyết cảm thấy bất lực, có điều nàng sẽ không cưỡng cầu, khi gặp nguy hiểm thì nàng lên giúp là được.

Sau đó Mộ Tuyết đi về chỗ mình ở, Trà Trà đã bế quan, nàng chắc chắn không tìm được.

Có điều nói đến đánh nhau, Mộ Tuyết lại nghĩ đến thực lực của Lục Thủy ở kiếp trước.

Vậy đúng thật là...

“Ồ? Lục Thủy khi đó đạt tới cảnh giới gì?”

“Bỏ đi, dù sao cũng đánh không lại ta, cao hơn cũng vô dụng”

Lục Thủy được Khô Thụ lão nhân mang theo, bay lượn trên không trung.

Lục Thủy có thể nhìn thấy khung cảnh xung quanh đang không ngừng co giãn về phía sau.

“Súc Địa Thành Thốn?” Lục Thủy rất tò mò.

Khô Thụ lão nhân nhìn về phía Lục Thủy, hấn vài phần bất ngờ, nói:

“Thiếu gia thật sự có tâm mắt tốt, đúng là thần thông Súc Địa Thành Thốn, lão phu cũng phải mất nhiều thời gian mới nắm giữ được loại thần thông này.”

Súc Địa Thành Thốn rất ít người có thể nắm vững, cho nên người nắm giữ nó bình thường đều là thiên tài.

Đương nhiên, có thể đạt tới trình độ tu vi này như Khô Thụ lão nhân, không có chút thiên phú là không được.

“Thụ lão thời trẻ cũng là người thiên tư trác tuyệt nhỉ?” Lục Thủy hỏi.

Khô Thụ lão nhân nghe được lời này của Lục Thủy, khóe miệng hơi nhếch lên, có chút kiêu ngạo nói:

“Khi đó xác thực danh chấn một thời, về sau liền gia nhập dưới danh nghĩa Tam trưởng lão cho đến nay, về phần thiên phú...”

Nói đến đây, Khô Thụ lão nhân có chút thở dài:

“So với Tộc trưởng, đúng là không đáng giá nhắc tới.

Thiên phú của Tộc trưởng cũng không tính là tuyệt đỉnh, nhưng năng lực sáng tạo cái mới là đỉnh nhất.

Theo Tộc trưởng đời trước nói, Tộc trưởng lúc tuổi còn trẻ, vì tránh né tu luyện Bất Diệt Tiên Thể dẫn đến đau răng, đã nghiên cứu ra thể thuật mới, tự xưng không hề kém hơn Bất Diệt Tiên Thể.

Cuối cùng ồn ào đến chỗ Tam trưởng lão. Bởi vì Tộc trưởng không đủ thời gian, nên chỉ có phần mở đầu, nhưng lý luận của hắn đã kinh động đến Nhị trưởng lão, Đại trưởng lão đều tự mình mở miệng cho Tộc trưởng tùy ý tu luyện.”

Nghe những chuyện này, nhất thời Lục Thủy không muốn nói chuyện.

Bởi vì không muốn đau răng?

Cha hấn vì chuyện này đã đi lên con đường lấy lực chứng đạo sao?

Cảm giác như một trò đùa, trước đó còn nói mình không thích hợp Bất Diệt Tiên Thể.

Lừa ai chứ?

Nhưng mà, Tộc trưởng trước đây chính là ông của hấn.

Hấn chưa từng gặp qua, cha mẹ hấn cũng không nói ông bà hấn qua đời như thế nào.

Có điều, các đời Tộc trưởng của Lục gia, không phải chết vì già thì chính là chết vì thiên kiếp.

Người tu chân, gần như đều là thế.

Mấy vị Trưởng lão thì nhìn mãi thành quen.

Cũng phải nói làm Trưởng lão rất thảm, Đại trưởng lão không biết là người thời đại nào, đã chứng kiến Lục gia truyền từ đời này sang đời khác, sau đó mới có Nhị trưởng lão.

Nhị trưởng lão đến Tam trưởng lão thì dài hơn.

Cho tới bây giờ, Tam trưởng lão cũng chưa đợi được Tứ trưởng lão xuất hiện.

Nghe nói, từ trước đến nay Lục gia chưa từng xuất hiện vị trưởng lão thứ tư.

Không phải là Đại trưởng lão quý thì chính là Nhị trưởng lão quý, sau đó mới bổ sung Trưởng lão mới.

Nghe nói ngay từ đầu Nhị trưởng lão là Tam trưởng lão.

Vứt bỏ những kí ức vô dụng này ra sau đầu, Lục Thủy nhìn về phía Khô Thụ lão nhân, nói:

“Thụ lão và cha ta ai là người mạnh hơn vậy?”

Khô Thụ lão nhân nói:

“Thành tựu trong tương lai của Tộc trưởng tất nhiên sẽ hơn xa ta.”

Nói cách khác, bây giờ cha ta yếu hơn lão không ít? Trong lòng Lục Thủy đương nhiên hiểu rõ.

Cha hẳn không phải rất mạnh, dù sao vẫn còn đang nhảy nhót ở cảnh giới thông thường.

Có điều rất nhanh sẽ không phải nữa.

Sau đó Lục Thủy không mở miệng nói chuyện, rồi bọn họ đi đến trước một ngọn núi lớn.

Khô Thụ lão nhân dừng chân ở đây, bên ngoài ngọn núi lớn này có một trận pháp cỡ lớn.

Là trận pháp thuộc về Binh Mộ.

Mà ở đỉnh núi này có cắm một thanh trường kiếm.

Nhìn thấy thứ này, có rất ít người không biết đây là Binh Mộ.

“Thiếu gia, đã đến rồi. Phía ngoài là trận pháp Mê Vụ, trận pháp này được điều chỉnh để dưới ngũ giai mới có thể dễ dàng thông qua, cảnh giới cao sẽ bị vây trong sương mù.

Cho nên lão phu không có cách nào đưa thiếu gia tiến vào.

Đây, thiếu gia cầm lấy thứ này.” Nói xong, Khô Thụ lão nhân liền giao cho Lục Thủy một thanh kiếm.

Lục Thủy nhìn kiếm một chút, tất nhiên nhìn ra được nó được dùng làm gì. Nhưng mà, thanh kiếm này hình như không phải đồ tốt?

Lục gia có thứ này sao?

Bỏ qua phân vân về phẩm chất, Lục Thủy phối hợp hỏi một câu:

“Kiếm này có cái gì đặc biệt sao?”

“Kiếm này có một đạo trận pháp, khi nào thiếu gia gặp nguy hiểm thì trận pháp sẽ được kích hoạt.

Ta sẽ xuất hiện bên người thiếu gia, bảo đảm thiếu gia bình an vô sự.

À đúng rồi, sau khi đi vào, thiếu gia tốt nhất nên thể hiện ra tinh thần sa sút một chút.” Khô Thụ lão nhân dặn dò.

Lần này Lục Thủy không hiểu thật.

Khô Thụ lão nhân do dự một chút rồi nói:

“Nghe nói Ma Bình tương đối coi trọng người thê thảm.”

“...” Lục Thủy cuối cùng hiểu được tại sao kiếm này có phẩm chất kém như vậy, cũng hiểu vì sao chỉ một mình hắn tiến vào.

Thiên phú kém, tu vi thấp, nghèo, low.

Đây đúng là rất thê thảm.

Sau khi hiểu ra, Lục Thủy gật gật đầu, không nói gì thêm.

“Thiếu gia giao túi trữ vật cho lão phu trước đi.” Khô Thụ lão nhân nói.

Lục Thủy ném túi trữ vật cho Khô Thụ lão nhân, có điều hắn vẫn cầm theo hai thứ.

Một cái điện thoại di động, một cái Anh Linh Thần Điện.

Anh Linh Thần Điện có thể thu nhỏ, mang theo không có gì là không tiện.

Mặc dù không mang theo cũng sẽ không có vấn đề gì, nhưng vạn nhất Cô Ảnh lão nhân hỏi tới thì sẽ không thích hợp. Vẫn nên đem đi thì hơn.

Tất nhiên, nếu không có gì ngoài ý muốn thì Khô Thụ lão nhân có nhìn cũng sẽ không biết đây là vật gì.

“Nếu thiếu gia chuẩn bị xong thì đi vào đi. Vì đã tốn một ít thời gian, bên trong chắc hẳn đã có không ít người.

Thiếu gia cẩn thận một chút là được.

Trên lý thuyết, thiếu gia chỉ cần báo thân phận là bên trong sẽ không có người nào dám khó xử thiếu gia.

Nhưng thiếu gia nên tận lực che giấu.

Bằng không sẽ ảnh hưởng đến việc thu nhận ma binh.” Khô Thụ lão nhân nói.

Lục Thủy chỉ gật đầu.

Hắn cũng không đi vào ngay, mà quay sang nhìn Khô Thụ lão nhân rồi nói:

“Tu vi của Thụ lão kẹt ở ngưỡng cửa Nhập Đạo nhỉ?”

Nhập Đạo, thất giai Nhập Đạo.

Bắt đầu từ thất giai thì không còn là tu vi thông thường nữa, mà là có quan hệ với đạo.

Phía dưới Nhập Đạo, đều là giun dế.

Chỉ có Nhập Đạo, mới có cơ hội chứng vô thượng đại đạo.

Nhưng thất giai và thất giai Nhập Đạo khác nhau, thất giai có thể không nhập đạo, nhưng Nhập Đạo ít nhất cũng phải đạt thất giai.

Nếu như Lục Thủy không nhìn lầm, Khô Thụ lão nhân là thất giai, nhưng chưa Nhập Đạo.

Còn chưa bước được nửa chân vào Nhập Đạo.

Khô Thụ lão nhân có chút ngoài ý muốn nhìn Lục Thủy, có điều lấy thân phận của Lục Thủy, biết được những tin này cũng không lạ gì.

Khô Thụ lão nhân gật đầu:

“Đề thiếu gia chê cười rồi, thiên phú của lão phu không đủ, kiếp này không có hy vọng Nhập Đạo, tuổi thọ cũng không còn bao nhiêu.

Nhưng ta nhất định có thể bảo vệ thiếu gia chu toàn.”

Lục Thủy cười nói:

“Trong chỗ chết tìm đường sống, cây khô gặp mùa xuân mới là cân đối.

Thụ lão thiếu một cơ hội.

Nhìn thấy mê trận phía trước không?”

Lục Thủy chỉ vào mê trận Bình Mộ rồi nói:

“Vào đi, đi thẳng theo hướng đông, có lẽ Thụ lão sẽ gặp được thời cơ.

Đương nhiên, tin hay không tùy người.”

Lục Thủy nhìn Thụ lão một chút, sau đó cất bước đi vào mê trận.

Khô Thụ lão nhân lựa chọn như thế nào hẳn không thêm để ý. Mà cũng là do lúc hắn vừa xuống, vừa vặn nhìn thấy nơi thích hợp mà thôi.

Không có nghĩa là nhất định sẽ có thời cơ.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 151: Lục Thủy: Người Nói Ta Sẽ Gặp Xui Xẻo?

Sau khi nghe Lục Thủy nói, Khô Thụ lão nhân liền chau mày.

Tính cách Lục Thủy như thế nào?

Hắn thường nói về một số vấn đề mà không ai hiểu nổi, chỉ mình hắn hiểu.

Vì vậy Thụ lão tất nhiên sẽ không tin vào lời nói của Lục Thủy.

Nhưng hắn không lên tiếng, dù Lục Thủy có xúc nổi cỡ nào thì hắn cũng là thiếu gia của Lục gia.

Trong khi hắn đã chờ nhiều năm như vậy, tìm kiếm nhiều năm như vậy, lại không có cách nào Nhập Đạo.

Không thể nào tùy tiện mang Lục Thủy đi một nơi, liền gặp được thời cơ Nhập Đạo ?

Vận khí này cũng quá tốt đúng không?

Lúc này Khô Thụ lão nhân đứng tại chỗ, chờ đợi Lục Thủy đi ra.

Tất nhiên, hắn có thể cảm nhận được khí tức của những cường giả xung quanh mình.

Hắn cảm nhận được những cường giả đó đang ở gần đây.

Về phần có cường giả khác ẩn nấp đi hay không, thì không biết được.

Nhưng xác suất lớn là có.

—————

“Được.” Lạc Phong cúp điện thoại.

Sau đó hắn nhìn Nhiếp Hạo rồi nói:

“Xem ra không thể đồng hành với nhân vật lớn, hãy tiếp tục kiểm tra thông tin đi.

À đúng rồi, gần đây người muốn đi tiếp đơn sao?”

Nhiếp Hạo không có tinh thần gì, nói:

“Ta vẫn làm trợ thủ cho người đi. Có điều, sao ta chưa từng nghe qua nhân vật lớn mà người nhắc đến?”

Đông Phương Hạo Nguyệt?

Đông Phương gia có lợi hại hơn nữa cũng chỉ như thế”.

“Hắn không phải người Đông Phương gia. Dù sao chắc chắn rất lợi hại, năng lượng của hắn cũng rất lớn, phán đoán của ta sẽ không sai.” Lạc Phong nói.

Nhiếp Hạo không nói chuyện, kỳ thật trước mắt cũng không có việc gì, thân thể cũng không có gì không khỏe.

Tất nhiên, những gì không nên nói hắn sẽ không nói.

Lạc Phong chỉ nói tìm nhân vật lớn để giúp kiểm tra.

Đối với việc này Nhiếp Hạo từ chối cũng không tốt.

Nếu như năng lượng của vị nhân vật lớn kia không đủ, thì cũng không cần phiền phức hắn.

Lúc này điện thoại Lạc Phong đột nhiên vang lên.

Lạc Phong nhíu mày, hắn không biết số này:

“ Ai đó?”

“Nghe nói gần đây người đang tìm kiếm tài liệu thời kỳ Viễn Cổ? Ta muốn biết là người muốn, hay Ân Thiên Phái sau lưng người muốn?” Đây là giọng của một người khá lớn tuổi.

Lạc Phong do dự một chút, hắn suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng nói:

“Đều không phải.”

“Vậy là ai?” Bên kia hỏi.

“Tiền bối không nghĩ là chỉ có ta sao? Hay là tiền bối muốn biết chuyện khác?” Lạc Phong hỏi.

Hắn cảm thấy không thích hợp, tại sao mình lại bị để mắt tới khi tìm kiếm tài liệu thời Viễn Cổ?

Hắn chỉ là một nhân vật nhỏ, trừ khi đối phương cũng là nhân vật nhỏ. Nhưng trực giác nói cho hắn biết, không phải.

Trong đó khẳng định có vấn đề.

Bên kia trầm mặc một lát, nói:

“Chỗ này của ta có một tài liệu rất nguy hiểm, người dám lấy không?”

“Tại sao tiền bối lại cho ta?” Lạc Phong hỏi.

Tại sao đối phương lại đưa cho hắn mà không có lí do nào?

“Bởi vì chúng sắp bị phát hiện, đến lúc đó sẽ có không ít người tìm đến.” Bên kia nói như vậy.

“Tiền bối muốn ta làm dê thế tội?” Lạc Phong hỏi.

Rất nhiều người tìm kiếm nó, cao thủ sẽ không ít.

Vì vậy, dù cho đối phương đưa ai thì cũng sẽ mất lòng với những người còn lại. Còn nếu không đưa thì đồng nghĩa với việc đắc tội với tất cả mọi người, cũng có thể là đối phương cũng không muốn đưa tài liệu này cho bọn họ.

Như vậy thì Lạc Phong hắn có ưu thế trên mặt thân phận?

Ví dụ như đủ yếu, hay như không nằm trong thế lực đối phương chán ghét?

Cho nên hắn là người thích hợp nhất, cho người yếu có cơ hội trở thành những kẻ mạnh.

Không ai để ý trước đó như thế nào.

“Nhận cái này có thể mất mạng.”

Lạc Phong thầm nhủ trong lòng. Hắn toát mồ hôi lạnh, nước Viễn Cổ sâu như vậy sao?

“Người hiểu rõ là tốt, vậy người có dám lấy không?” Bên kia hỏi.

“Ta muốn phân biệt thật giả trước đã.” Lạc Phong không do dự bao lâu, trực tiếp nhận lấy.

Hắn cần bàn bạc với Thiếu tông chủ, nhưng không thể nói cho đối phương biết về việc bàn bạc này.

Cho nên trước khi đáp ứng, Thiếu tông chủ không muốn thì hắn sẽ nghĩ biện pháp từ chối.

“Nếu có can đảm thì hãy đến Tầng Kiếm Cốc. Còn nữa, phải đến đây trước khi sự kiện Binh Mộ kết thúc.” Nói xong đối phương liền cúp điện thoại.

Lạc Phong thả lỏng người, sau đó trực tiếp gọi điện thoại cho Đông Phương Hạo Nguyệt.

Trong tình huống bình thường, hắn sẽ liên lạc với Chân Võ Chân Linh. Nhưng nghe Đông Phương Hạo Nguyệt nói rằng Chân Võ Chân Linh đang bế quan, nên nếu có việc gì cứ trực tiếp liên lạc với hắn.

—————

Lục Thủy đang đi trên đường, hắn cảm giác trận pháp Mê Vụ này không ra sao cả, cũng không biết là ai bố trí.

Do đó hắn không vội đi về phía trung tâm của Binh Mộ, mà chỉ đi xung quanh.

Đến chỗ nào hắn liền ngồi xuống vẽ một ít gì đó.

Ừm, hắn đang cải tạo tiết điểm.

Sau khi thay đổi nó, hắn có thể tận dụng tốt hơn trận pháp ở đây, mặc dù không có tác dụng gì.

Nhưng nơi này vốn cũng không an toàn, vẫn nên chuẩn bị tốt thì hơn.

Về phần Khô Thụ lão nhân.

Nếu như hắn đi tìm thời cơ thật, đến lúc đó ai bảo vệ ai cũng chưa chắc.

Lúc này điện thoại di động vang lên, là Lạc Phong.

Người gọi là tâm phúc của Chân Võ Chân Linh.

Hắn còn tưởng rằng là Mộ Tuyết gọi tới.

Cũng phải nhắc đến, đã mua điện thoại di động cho Mộ Tuyết lâu như vậy, thế mà nàng lại không gọi cho mình lần nào. Đáng chết, biết vậy thì không mua cho nàng. (Mộ Tuyết: Lục Thủy mua điện thoại cho mình lâu như vậy, đừng nói gọi điện, đến một tin nhắn cũng không có, còn không bằng đừng mua cho ta, hại ta ngóng trông. Đồ lừa đảo!).

Sau khi than thở xong, Lục Thủy liền nhận điện thoại.

“Đông Phương đạo hữu, vừa mới nhận được điện thoại của Tàng Kiếm Cốc, bên đó nói có một phân tài liệu thời kỳ Viễn Cổ, nhưng tài liệu này rất nguy hiểm, sau đó có thể gặp sinh tử kiếp.

Tạm thời chưa biết được thật giả.” Giọng nói của Lạc Phong truyền đến.

Lục Thủy hơi kinh ngạc, cầm lấy đĩa vẽ một vòng, sau đó một phân làm hai, trái phải phân hung cát.

Hắn cần tính một quẻ.

“Đông Phương đạo hữu?” Lạc Phong gọi vì không nghe thấy Đông Phương Hạo Nguyệt trả lời.

“Chờ ta tính một quẻ.” Lục Thủy nhẹ giọng đáp lại.

Lạc Phong có chút bất ngờ, Thiếu tông chủ còn biết xem bói?

Thật muốn nhìn một chút.

Rất nhanh Lục Thủy liền thấy đĩa dừng ở vị trí hung, chiếm không nhiều, cho thấy có chút nguy hiểm.

“Gặp nguy hiểm?”

Vậy tài liệu kia hẳn là thật.”

Sau khi suy nghĩ trong đầu, Lục Thủy liền nói thẳng:

“Đối phương có yêu cầu gì?”

“Yêu cầu duy nhất là muốn ta tới đó trước khi sự kiện Bình Mộ kết thúc, ta hoài nghi có liên qua đến sự kiện Bình Mộ.” Lạc Phong đã suy nghĩ trước đó.

Cho nên Bình Mộ quả nhiên có một chút chuyện ả ở bên trong.

“Người qua đó trước đi, ta đi tìm Ma Bình rồi qua sau.”
Lục Thủy trả lời.

Sau đó cúp điện thoại.

Hắn cất điện thoại di động đi, có chút chờ mong. Tài liệu sẽ mang đến nguy hiểm cho hắn như thế nào đây?

Chậc chậc.

Sau đó Lục Thủy tiếp tục tìm tiết điểm rồi thay đổi trận pháp.

Vừa mới thay đổi được nửa đường, hắn đã nghe thấy tiếng mắng chửi phía trước:

“Chết tiệt, vì sao kẻ xui xẻo này lại ở trong đám chúng ta? Bảo sao ta đi đường nào cũng bị ngã.”

“Đúng vậy, ta suýt nữa bị tảng đá rơi trúng.”

“Hắn còn dịch dung nữa chứ! Trời ơi, muốn hại chúng ta tẩu hỏa nhập ma giống Sư tỷ Thiên Ngâm sao?”

“Đi nhanh lên, đừng để bị hắn bắt được, có đánh chết hắn cũng bị xui xẻo.”

Lục Thủy hơi kinh ngạc, liền bước tới xem. Sau đó hắn phát hiện là một thanh niên gầy gò chán đời, bộ râu quai nón dường như đã lâu chưa cạo.

Lục Thủy nhìn thoáng qua, sau đó phát hiện người này kỳ thật đang ngồi ở tiết điểm mà hắn muốn động tay động chân.

Sau đó Lục Thủy đi đến bên cạnh người này.

Người kia ngồi dưới đất cúi đầu, chỉ nói:

“Đừng tới gần ta, người sẽ gặp xui xẻo. Người tới gần ta đều gặp vận xui, nhưng ta không bao giờ gặp xui xẻo, chỉ có thể nhìn người khác gặp xui xẻo mà thôi.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 152: Dạy Người Cách Có Được Đạo Lữ

Lục Thủy ngồi xôm bên người thanh niên này, nói:

“Dịch ra một chút.”

Thạch Minh có chút ngoài ý muốn nhìn về phía Lục Thủy, nhưng vẫn dịch người sang bên cạnh, chừa ra một khoảng trống.

Đợi Thạch Minh dịch người xong, Lục Thủy liền bắt đầu khắc vẽ trận pháp ở bên trên tiết điểm.

“Vị đạo hữu này, ta không nói đùa đâu, ở bên cạnh ta, ngươi thật sự sẽ gặp xui xẻo đấy.” Thạch Minh nói.

“Chính bản thân ngươi biết mình sẽ đem lại xui xẻo, sao còn muốn xen vào giữa nhưng người kia làm gì?” Lục Thủy vẫn cúi đầu vẽ trận pháp, mở miệng nói.

“Đó là ta cố ý, ta chính là muốn bọn hán gặp xui xẻo, bởi vì ta có thù với bọn hán.” Thạch Minh nhìn Lục Thủy, tiếp tục nói:

“Nhưng ta với đạo hữu thì khác, chúng ta không có mối thù truyền kiếp nào, cho nên ta không muốn liên lụy tới đạo hữu.”

Lục Thủy ngẩng đầu nhìn về phía Thạch Minh, nói:

“VẬY

Thạch Minh hơi sững sốt, bỗng chốc cảm thấy như bị nghẹn ở cổ họng.

Hắn nhớ tới khoảng thời gian còn ở tông môn, đột nhiên cảm thấy có chút ủy khuất.

“Ta cảm thấy ngươi đây là đang khi dễ ta, ta cũng biết ta có thể né tránh ngươi, thế nhưng ta cũng đã nói cho ngươi biết là ở gần ta rất nguy hiểm rồi, chính ngươi còn không để ý đến việc này, tại sao ta phải để ý giúp ngươi chứ?

Hiện tại ta muốn nghỉ ngơi ở chỗ này đây, không được à?

Đường nhiều như vậy, lớn như vậy, ta muốn đi đường này, các người chọn đường khác không phải là được rồi sao?

Ta cũng không có cố ý tìm tới đại lộ của các người tham gia náo nhiệt, các người rõ ràng đã biết ta đi trên con đường này, mà còn cứ nhất định phải chen chân vào, sau đó gặp điều không may lại bắt đầu oán trách ta?

Còn có đạo lý không?”

Thạch Minh càng nói càng ủy khuất, cứ như cả thế giới đều đang trách cứ hắn, hắn tránh cũng trách hắn, không tránh cũng trách hắn.

Hắn đã làm gì sai chứ?

Lục Thủy nhìn Thạch Minh một chút, không nói gì.

Thạch Minh cũng biết bản thân mình vừa rồi quá kích động, sau đó cũng không nói tiếp nữa, chỉ dịch bản thân ra xa thêm một chút.

Lục Thủy vẫn tiếp tục vẽ trận pháp, thuận miệng nói:

“Vị sư tử kia của người bị tẩu hỏa nhập ma cũng là do không nghe người khuyên bảo?”

Thạch Minh sững sờ, cuối cùng có chút áy náy nói:

“Không phải, đó là ta cố ý hại nàng.”

Lục Thủy phát hiện người này rất thành thật:

“Vì sao?”

Thạch Minh cúi đầu thở dài:

“Chuyện dài lắm, phải quay lại thời thanh xuân đã qua của ta, là bắt đầu từ lúc ta vừa bái nhập tông môn.”

Lục Thủy ngồi một bên nghe thấy vậy, cảm thấy hơi bất đắc dĩ, hắn chỉ là thuận miệng hỏi một chút, hoàn toàn không muốn nghe chuyện thanh xuân ai oán của người này.

Nhưng đối phương đã muốn nói, thì hắn cũng đành nghe một chút vậy, thuận tiện giảm bớt nhàm chán trong lúc vẽ.

Thạch Minh trầm mặc, lại giống như đang xúc động cái gì, cũng giống như đang nhớ lại chuyện xưa, nói:

“Thiên phú của ta bình thường, lúc vừa mới nhập tông môn cũng vô cùng mờ nhạt, về sau bắt đầu tu luyện, đến khi tiến vào nhất giai xong, nhưng người tu luyện chung quanh ta bỗng bắt đầu gặp vài chuyện không may.

Ban đầu thật ra cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ là mấy việc như ăn phải côn trùng mà thôi.

Mọi người cũng không phát hiện ra điều gì dị thường, chính ta cũng không thấy bản thân mình có vấn đề gì.”

“Về sau ta lên nhị giai, số người gặp xui xẻo càng ngày càng nhiều, người trong cùng một phòng luyện công với ta, tất cả đều gặp phải điều không may, nhưng cũng không quá khoa trương, chính là kiểu dễ va va chạm chạm, có đôi khi tu luyện thì sẽ bị một vài động vật nhỏ quấy nhiễu.

Rất nhiều người đều cảm thấy là có người chơi ác, bày trò đùa quái đản.

Sau đó...”

“Sau đó phát hiện chỉ có mình người không bị cái gì, cho nên lời người ra chất vấn?” Lục Thủy hỏi.

Thạch Minh gật đầu:

“Đúng vậy, ta còn bị Trương lão Chấp chương hình pháp mang đi.

Ngày đó Chấp pháp đường cũng bắt đầu gặp vận rủi.”

“Tiếp đó, sau khi trải qua một thời gian phán định thật dài, ta bị phóng ra, khi đó đạt được một kết luận, ta có thể chất xui xẻo.”

Nói đến đây, Thạch Minh có chút kích động lên:

“Ta đương nhiên không tin, ta đang yên đang lành sao bỗng nhiên lại có thể không hiểu thấu có thêm một loại thể chất như thế được?”

Mà ta cũng chưa từng gặp qua vận rủi nào, nói ta có thể chất may mắn còn tạm được.”

Sau đó Thạch Minh thở dài:

“Về sau ta tiếp xúc với nhiều người hơn, mà từng người đó, không có một người nào không gặp xui xẻo, bọn hắn bắt đầu ghét bỏ ta, tránh né ta, nhìn thấy ta như nhìn thấy Ôn Thần, chỉ ước gì có thể đuổi ta ra khỏi tông môn.

Có người thậm chí còn muốn giết ta.”

“Về sau chúng ta phát hiện ra một điều, người có tiếp xúc thân thể với ta, là người dễ gặp vận rủi nhất.

Không, phải nói là người có quan hệ trực tiếp với ta mới đúng.

Ví dụ như người đánh ta thì sẽ rất dễ nhận được thương tích, làm tổn thương ta thì dễ bỏ mình.

Mưu hại ta, khả năng ngay cả hài cốt cũng không còn.

Cho nên, những năm này ta chỉ có thể cô độc tịch mịch sống một mình trong góc.”

Lục Thủy nghe xong thì cảm thấy có chút ngoài ý muốn, loại thể chất này thật ra cũng không tệ nha.

Chỉ là bị chú định sẽ phải cô độc.

Cái này không thích hợp với hắn, dù sao hắn cũng không phải người độc thân.

Người hắn thích cũng thích hắn, còn có hôn ước với hắn, chậc chậc, còn có chuyện nào tốt hơn thế sao?

Lúc này, giọng nói của Thạch Minh tiếp tục vang lên:

“Sau này, nàng xuất hiện.”

“Su ty tẩu hỏa nhập ma kia sao?” Lục Thủy đứng lên, chuẩn bị đi tới cái tiết điểm.

Nhìn thấy Lục Thủy đứng lên, Thạch Minh cũng đứng lên theo, chuyện xưa nói cũng đã nói rồi, phải nói cho xong.

Sau đó cùng Lục Thủy đi đến một cái tiết điểm.

Thạch Minh vừa đi vừa nói tiếp:

“Không phải sư tử Thiên Ngâm kia, mà là sư muội Hải Yến. Sư muội Hải Yến vào tông môn cùng thời với ta, thiên phú cũng không kém ta bao nhiêu, khi đó ta tiến vào tam giai được hai năm, sư muội Hải Yến cũng tiến vào tam giai.

Sau khi lên tam giai, nàng tới tìm ta.

Nàng vừa nhìn thấy ta, câu đầu tiên đã nói: Sư huynh Thạch Minh, ta đã lên tam giai, không sợ vận rủi của người nữa, ta có thể tìm người chơi được rồi.”

“Lúc đó sư muội Hải Yến nghiêng đầu cười với ta, người có biết khi đó ta cảm động đến mức nào không?”

“Lúc ấy cảm giác như nhân sinh vốn âm đạm bỗng chốc có ý nghĩa vậy, nhưng đương nhiên, vì an toàn của sư muội Hải Yến, ta vẫn thờ ơ với nàng.

Nhưng sư muội cứ mấy ngày lại tới tìm ta một lần, kể cả có gặp xui xẻo, cũng vẫn cười nói với ta, nói là không có vấn đề gì.”

“Ngày qua ngày, tháng qua tháng, đến hết một năm, ta rốt cuộc không kiên trì nổi nữa, tiếp nhận vị sư muội này.

Dạng nữ tử như vậy, căn bản không có cách nào từ chối được.”

Lục Thủy cau mày, hẳn chưa từng gặp qua, cho nên khó mà nói được cô gái này như thế nào.

“Sau đó thì sao?”

Có phải người cùng sư muội đó thành thân, sau đó sư muội đó mang thai con của người, sư tử ác độc của người lại không quen nhìn người sống tốt, giết chết sư muội của người, cướp con của người đi, cuối cùng ở trước mặt toàn bộ tông môn vu khống phỉ báng người quấy rối nàng?

Còn nói sư muội của người thấy người bạc tình bạc nghĩa, không chịu được mà ôm hận tự vẫn, từ đây người thân bại danh liệt?” Lục Thủy hỏi.

Thạch Minh nghe Lục Thủy hỏi như vậy, sửng sốt một hồi, loại cốt truyện này thực sự chấn kinh đến hấn rồi, sau đó lập tức lắc đầu nói:

“Không phải, có lẽ là ta nói chưa đủ rõ ràng, không phải như người nghĩ đâu, ta với sư muội chỉ đơn thuần là quan hệ sư huynh sư muội mà thôi.

Từ đầu tới cuối đều không có bất kỳ ý nghĩ vượt quá giới hạn nào.

Chỉ đơn thuần, đơn thuần là mối quan hệ huynh muội mà thôi.”

Lục Thủy a một tiếng, nói:

“Vậy khẳng định là người bị lừa rồi.”

Thạch Minh không còn lời nào để nói.

Ngừng một lúc, Thạch Minh tiếp tục mở miệng:

“Đúng vậy, ta bị lừa, chủ yếu là do cái thể chất kia của ta, cho nên ta căn bản không có tư cách nói chuyện cười gả với người khác, có một mối quan hệ tốt đã là một loại yêu cầu xa vời rồi.

Sư muội Hải Yến nói ta suy nghĩ như vậy là không đúng, tình yêu có thể vượt qua được tất cả, nói ta nhất định có thể tìm được tình yêu đích thực.

Ta nói làm gì có người nào như vậy.

Nàng lại nói có, chính là sư tỷ Thiên Ngâm.

Vì giúp ta theo đuổi sư tỷ Thiên Ngâm, sư muội Hải Yến đã dạy ta dịch dung, dạy ta làm thế nào để không bị con gái ghét, làm thế nào để con gái cảm thấy hứng thú đối với mình, chờ học xong những thứ này, thì lại tạo cơ hội cho ta tiếp cận sư tỷ Thiên Ngâm.

Không phải là dùng gương mặt sau khi đã dịch dung để theo đuổi, mà là trước thăm dò chỗ tốt, sau đó dùng gương mặt thật của chính ta để theo đuổi.

Như vậy thì có thể xác nhận được đối phương là thực lòng chân tình.”

Lục Thủy có chút hiếu kỳ hỏi:

“Vậy sau đó thì thế nào?”

Ngươi có theo đuổi được không?”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 153: Đến Đây, Có Gan Đánh Thử Ta Hai Cái

Nghe được câu hỏi của Lục Thủy, Thạch Minh lắc đầu thờ dãi:

“Không có, thất bại.”

Lục Thủy cảm thấy chuyện này là bình thường.

“Kỳ thật cũng không thể nói là thất bại, mà là do Hải Yên sư muội thu lưới quá nhanh, bằng không ta nghĩ có lẽ đã thành công.” Thạch Minh bổ sung một câu.

Lục Thủy: “...”

Cho nên nội dung cốt truyện là gì?

Lục Thủy không hỏi, nhìn về phía Thạch Minh, ra hiệu cho hắn tiếp tục nói.

Lục Thủy cho rằng là một người biết lắng nghe, thì cần phải có mở đầu và kết thúc. Đọc sách cũng như vậy, người nên ủng hộ tác giả đã viết sách.

“Ta dựa theo kế hoạch bắt đầu tới gần Thiên Ngâm sư tử, Hải Yên sư muội nói để không bị phát hiện, thời gian càng ngắn càng tốt.

Chủ yếu là lo lắng vận xui của ta phát tác.

Lúc đầu ta hỏi chuyện tu luyện.

Đương nhiên, người bình thường sẽ không gặp được Thiên Ngâm sư tử. Nhưng nhờ có Hải Yên sư muội giúp đỡ, việc gặp sư tử rất dễ dàng.

Quá trình cũng thuận lợi, sư tử giải đáp rất kỹ càng.

Về sau ta cải trang thành nhiều người, đều đến gần Thiên Ngâm sư tử, hiệu quả cực kỳ tốt.

Thiên Ngâm sư tử thật sự là một vị sư tử rất tốt.

Ôn nhu thiện lương, thiên phú kinh người, giống như ánh sáng mặt trời.

Rất nhiều lần ta vụng trộm tự ti không góc đầu lên được. Thế nhưng có Hải Yến sư muội ủng hộ ta, nói cho ta biết đời người vốn rất ngắn, hãy táo bạo bước đi.

Thất bại cũng chỉ xấu hổ, thành công thì sẽ không giống như trước, đó là hạnh phúc cả đời.

Ta lại bị thuyết phục.

Về sau Hải Yến sư muội nói cho ta biết, có một cơ hội tuyệt vời, để ta không cần dịch dung đi tìm Thiên Ngâm sư tỷ.

Ta tin, cũng đi.”

Nói đến đây, Thạch Minh chỉ lắc đầu thở dài:

“Đây chính là kết cục cuối cùng. Khi ta đến, Thiên Ngâm sư tỷ đang tấn thăng ngũ giai.

Hơn nữa còn là thời khắc mấu chốt nhất, một chút sai lầm cũng không được.

Sau đó bởi vì ta tới gần, cán cân may rủi bị phá vỡ.

Sư tỷ tẩu hỏa nhập ma, tu vi một đường đi xuống.”

“Ta thật sự không biết, nếu không đã không tới đó.

Về sau mọi người đều biết, ta lại càng bị ghét, cộng thêm trên lưng đeo tội danh hãm hại sư tỷ.

Nhưng mà, đúng là ta làm hại, ta không có cách nào phản bác.”

Lục Thủy đi trên đường, hần phát hiện người này rất thua thiệt, hỏi hần có thành công hay không.

“Sau đó thì sao? Sư muội của người đâu?” Lục Thủy hỏi.

“Không biết, sau khi ta được thả ra liền đi tìm sư muội, nhưng không tìm được.

Sau đó nghe nói là đang bế quan.

Ta chờ mấy năm, sư muội cuối cùng cũng xuất quan.

Nhưng nàng đã không còn là đệ tử bình thường, mà thay thế Thiên Ngâm sư tử trở thành thủ tịch sư tử.

Tu vi của nàng cũng không phải mới tam giai, mà đã đạt tứ giai.

Nàng thì ra đang gạt ta, để ta kéo Thiên Ngâm sư tử xuống.” Thạch Minh bất lực, hồi hận nói.

“Nàng không đến tìm người? Không phải nên tới nhục nhã một phen sao?” Lục Thủy cảm thấy không bình thường.

Thạch Minh lắc đầu:

“Không ai đến làm phiền ta, ta phát hiện chỉ cần ta không động thủ, bọn hắn cũng không dám động thủ, ta động thủ bọn hắn mới dám động thủ.

Cho nên ta là người bất khả chiến bại.

Ví dụ như ta để cho người động thủ, người cũng không dám động thủ đánh ta.”

Nghe được câu này, Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Thạch Minh, vẻ mặt muốn thử.

Thạch Minh tất nhiên nhìn ra, hắn khuyên nhủ:

“Ta không đùa với người. Nếu không tin người có thể chạm nhẹ một chút, như vậy sẽ không quá xui xẻo.

Đúng rồi, đừng đánh vào mặt, dễ bị sét đánh.”

Lục Thủy nhìn Thạch Minh, nói:

“Thật sự thử một chút?”

Thạch Minh đứng yên, nói:

“Người không sợ thì cứ thử một chút, chứng minh ta không nói dối người.”

Lục Thủy đi đến trước mặt Thạch Minh, hắn siết chặt nắm đấm, chuẩn bị động thủ đánh mấy cái.

“Ta nói trước, đến lúc người bị thương cũng không liên quan gì tới ta, đừng trách tội ta.” Thạch Minh nói rõ.

Lục Thủy gạt đầu:

“Được, ta sẽ đánh thử hai đấm, không nặng lắm.”

Nắm đấm của Lục Thủy hướng về phía mặt Thạch Minh.

Thạch Minh lúc đầu không thèm để ý, Lục Thủy nhìn chỉ có nhị giai, hấn tu vi tứ giai, thực lực chênh lệch lớn, chắc chắn không có vấn đề gì.

Nhưng trong nháy mắt khi nhìn thấy Lục Thủy ra quyền, hấn ngây ngẩn cả người.

Nắm đấm kia như cuồng phong gào thét, mặt thậm chí có cảm giác đau âm ỉ.

Sức mạnh này dường như không đúng?

Suy nghĩ vừa mới xuất hiện, hấn cảm thấy mặt nhận một đòn nặng, cảm giác mất trọng lực xuất hiện ở trên người hấn.

Thạch Minh: “???”

Oanh!

Thạch Minh bị một quyền trực tiếp bay ra ngoài.

Thạch Minh dùng không ít khí lực mới khiến cho mình vững vàng.

Nhưng sau khi vừa rơi xuống, hấn phát hiện người kia đang ở trước mặt hấn.

Hấn muốn tránh đi, nhưng mà tránh không được.

Sau đó anh ta cảm thấy có một lực khủng khiếp tác động đến da dẻ của mình, như dùi sông lấp biển.

Phốc ~

Thạch Minh nhẹn không được phun ra một ngụm nước đắng.

Sau đó cả người đứng không vững, quỳ xuống.

Hai quyền, đúng hai quyền, tên biến thái này đã đánh mình không còn lực phản kích.

Mặc dù là đánh lén, mặc dù hấn không hề chú tâm, nhưng mình tứ giai đó.

Tên biến thái này là nhị giai?

Đánh chết hấn cũng không tin.

Đánh hai quyền, Lục Thủy liền ngừng lại, nói:

“Tứ giai như người thật nước, không hề chịu đánh chút nào, yếu nhất cùng giai?”

Thạch Minh: “... , xin hỏi đại danh của đạo hữu?”

Hấn không tin người trẻ tuổi mạnh như vậy lại là tiểu bối vô danh.

Lục Thủy vỗ vỗ tay, nói:

“Người cứ gọi ta là Đông Phương Hạo Nguyệt.”

Lục Thủy ra ngoài không bao giờ dùng tên thật.

Dù cho nơi này chắc sẽ không có mấy người biết hấn, nhưng hấn không hề có ý định dùng.

Dù sao cũng không gặp được.

Là chuyện không quan trọng.

“Đúng rồi, thuận tiện nói cho người, ta luyện thể.” Lục Thủy nói.

Đông Phương Hạo Nguyệt không xuất thủ, hấn chỉ nhẹ nhàng đánh hai quyền mà thôi.

“...” Thạch Minh hiếu kỳ nói:

“Thể thuật gì mà nhị giai lại có thể đánh tứ giai như vậy? Nhục thân của tứ giai không hề yếu chút nào.”

“Nghe qua ba đại thể thuật mạnh nhất Viễn Cổ chưa?” Lục Thủy quay đầu muốn rời đi.

Tất nhiên Thạch Minh đuổi theo sau. Thân thể của hấn rất khó chịu, nhưng hấn muốn thấy Lục Thủy xui xẻo.

Nhưng nghe Lục Thủy nói xong, hấn không mấy tin tưởng:

“Người tu luyện một trong ba loại đó?”

Lục Thủy cười không nói gì.

Sau đó hỏi:

“Ta muốn biết lúc nào mới có thể không may?”

Thạch Minh lắc đầu:

“Không biết, lúc nhanh lúc chậm. Mà người đánh mặt ta, chắc chắn sẽ bị sét đánh.”

Lục Thủy đang mong đợi, sau đó hiểu kỳ nói:

“Cuối cùng thì sư tử của người ở đâu? Đã chết rồi sao?”

Nói đến đây, Thạch Minh lại thở dài một trận:

“Không có! Nhưng bị trọng thương không khỏi, chắc đã không còn hi vọng trùng kích ngũ giai. Khi nàng bị thương luôn có người đến tìm nàng gây phiền phức, ta muốn giúp nhưng lại không làm được gì.

Cho nên chỉ có thể dọn tới ở trên con đường phải qua khi muốn đến chỗ nàng.

Vì không muốn tiếp xúc với sao chổi như ta, nên bọn hắn không đến gây phiền toái cho sư tử nữa.

Sư tử cũng đã mất rất nhiều tài nguyên tu luyện. Vì giúp nàng duy trì tu vi, ta vụng trộm đưa tư nguyên của mình qua.

Bây giờ tới đây là muốn lấy được chút linh dược trở về.”

“Sư tử của người có thái độ gì với người?” Lục Thủy rất tò mò hỏi.

“Không biết.” Thạch Minh nói:

“Không dám gặp nàng! Mấy lần nàng đi ra muốn giao lưu với ta, nhưng ta đều tránh không gặp. Chủ yếu là gương mặt của nàng quá trắng xám, ta không còn mặt mũi gặp nàng.”

“Người ở đó bao nhiêu năm?” Lục Thủy hỏi.

“Mấy chục năm, sư tử đã trọng thương mấy chục năm. Ta đều đã đến tứ giai, Hải Yến sư muội cũng ngũ giai, không biết thiên phú của Hải Yến sư muội làm sao lại lợi hại như thế.” Thạch Minh không thể nào hiểu được.

Lục Thủy không nói gì. Người này có ý là, ta thù của ta, ta vui vẻ là được rồi, mắc mớ gì tới người?

--

Dịch: MB_Boss

Chương 154: Cha Của Khí Vận

Sau khi đã hiểu rõ đại khái, Lục Thủy liền không tiếp tục hỏi nữa, mà quay lại sửa chữa tiết điểm.

Thạch Minh đi theo hắn một lúc lâu, nhưng cũng không thấy Lục Thủy gặp vấn đề gì, cái này không khoa học.

Hắn rất ít khi gặp trường hợp nào đợi lâu như vậy vẫn chưa gặp phải xui xẻo.

Mà ngay lúc này, đột nhiên có một đồ vật từ trong không trung rơi xuống.

Bụp!

Nện thẳng lên trên đầu Lục Thủy.

Thạch Minh vui mừng, cuối cùng cũng bắt đầu rồi.

“Ồ?” Lục Thủy sờ đầu một cái, có chút bất ngờ, sau đó phát hiện thứ vừa nện vào đầu hắn chính là một trái cây nhỏ.

Một trái cây nhỏ màu vàng óng ánh.

Lục Thủy nhìn nhìn, cảm thấy có chút quen mắt, sau đó cầm lên.

Hắn nhận ra được.

Lúc này, Thạch Minh bước đến bên người Lục Thủy, hắn vì sư tỷ Thiên Ngâm mà đã tra tìm tư liệu trong rất nhiều cuốn sách, đối với linh dược, cũng coi như là tinh thông.

Cho nên, ngay khi vừa nhìn thấy thứ trái cây này, hắn liền ngây ngẩn cả người:

“Quả Thu Diệp? Cái này, nơi này làm sao lại có thể có loại trái cây chỉ có ở nơi Cực Hàn như thứ này chứ?” Thạch Minh khó hiểu nói.

Quả Thu Diệp, sinh trưởng ở nơi Cực Hàn, mức độ hiếm có khiến cho người ta giật sột, loại quả này có tác dụng chữa

trị ngoại thương thủ hộ tâm mạch, có thể nói là nổi bật trong các loại linh dược.

Loại quả này đối với rất nhiều người mà nói chính là chỉ có trong truyền thuyết, giá trị liên thành.

Lục Thủy ngược lại không để ý đến công dụng của thứ này, mà là để ý đến hương vị của nó.

Quả Thu Diệp này hẳn đã từng nếm qua, ăn khá ngon.

Ừm, mang về cho Mộ Tuyết ăn đi.

Nghĩ như vậy, Lục Thủy liền cất Quả Thu Diệp vào.

“Đáng tiếc là chỉ có một quả.” Lục Thủy hơi tiếc nuối, hẳn cũng muốn ăn, nhưng có thể không cần đi đến nơi Cực Hàn mà vẫn có không?

Vừa lúc này, trên không trung lại có thêm một vật rơi xuống.

Bụp!

Một lần nữa nện lên đầu Lục Thủy.

Sau đó lăn xuống, rơi vào trong tay Lục Thủy.

Thạch Minh nhìn thấy đồ vật kia, lại tiếp tục ngây ngẩn cả người, lại là Quả Thu Diệp!

Loại đồ vật hiếm có này, vừa lên đã trực tiếp rơi xuống hai quả, cái này từ đâu chui ra được chứ?

Mà sao lại như vậy?

Đây mà gọi là không may à?

Lục Thủy cũng vui mừng, hẳn rửa sạch trái cây, sau đó cắn một miếng, liền phát hiện độ chín thực vừa vặn, hương vị hoàn toàn vẫn như trước đây, khiến cho người ta cảm thấy thoải mái dễ chịu.

“Cứ, cứ như vậy mà ăn sao?” Thạch Minh không hiểu lắm, lên tiếng.

Lục Thủy nhìn Thạch Minh, hiếu kỳ hỏi:

“Nếu không thì còn như thế nào? Quả Thu Diệp nên ăn sau khi thu hoạch càng sớm càng tốt, để lâu hương vị sẽ không ngon như ban đầu nữa.”

“Thế nhưng dược hiệu này rất lợi hại.” Thạch Minh nói.

“Dược hiệu? Loại dược hiệu này phía sau núi nhà ta năm bữa cũng được một bó to, nhưng không có mùi vị ngon như thế này.” Lục Thủy nói.

Thạch Minh hơi sững sờ, luôn có cảm giác thứ Đông Phương Hạo Nguyệt này nói không phải tiếng người.

Sau nhà người làm cái gì thế? Lại còn năm bữa đã được một bó to?

“Có điều mấy quả này rốt cuộc là từ đâu ra?” Thạch Minh ngẩng đầu nhìn lên.

Lúc này hắn nhìn thấy có một con chim bay qua.

“Bạch Vũ của Cực Hàn? Nó mang Quả Thu Diệp từ Cực Hàn tới, sau đó thả xuống?” Thạch Minh vẻ sáng tỏ nói.

Nhưng là sao lại rơi vào đúng trên đầu người này chứ, vận khí rốt cuộc là tốt đến mức nào mới được như vậy?

Lại nói, vận rủi đi đâu rồi?

Bụp!

Thạch Minh cảm thấy có thứ gì đó vừa rơi vào đầu của hắn.

Thạch Minh giật mình, hắn cũng trúng một cái?

Chờ hắn duỗi tay lần mò trên đầu mình, sắc mặt liền trở nên khó coi, là phân chim.

Thạch Minh đột nhiên sững sờ.

Hắn sững sờ không phải bởi vì phân chim trên đầu mình, mà là vì hắn đứng chung chỗ với một người, mà người vốn nên xui xẻo đứng bên cạnh hắn kia, lại gặp được may mắn.

Mà hắn, người vốn không nên gặp vận rủi gì, lại ngoài ý muốn gặp xui xẻo.

Chuyện này không bình thường.

Thạch Minh nhìn về phía Đông Phương Hạo Nguyệt.

Lúc này, không biết có phải là ảo giác hay không, hắn trông thấy trên người Đông Phương Hạo Nguyệt có hào quang bảy màu.

Vàng sáng bao phủ quanh người hắn, có một tia sáng đen cố xâm nhập vào, lại nhanh chóng bị nghiền nát, tiêu tán.

‘Ảo giác sao?’ Thạch Minh không tự chủ được, tự hỏi trong lòng.

Nhưng hắn biết, Đông Phương Hạo Nguyệt này tuyệt đối không phải người bình thường.

Ầm ầm!

Bất chợt, một tiếng sấm rền vang lên.

Thạch Minh vô ý thức kêu lên:

“Mau tránh ra, nhanh lên, nhanh lên!”

Một đạo sấm sét từ trên trời giáng xuống, đánh thẳng lên trên người Thạch Minh.

Lôi đình lui đi, trên bầu trời tiếp tục giáng xuống hai đạo kinh lôi.

Ầm ầm!!

Ầm ầm!!

Hai đạo lôi này cũng nện lên trên người Thạch Minh, Thạch Minh bị nện thêm không gào thét gì nữa, chỉ là mỗi lần sét giáng xuống đều run rẩy, co giật một chút.

Lục Thủy nhìn Thạch Minh bị đánh đến bốc khói, bình tĩnh nói:

“Hóa ra bất kể là ai, cũng phải có một người nhận lấy vận rủi, thể chất này quả thật là đặc biệt, đáng tiếc hắn lại không dùng, nếu là ra ngoài, cách xa xa đi theo một vài thiên kiêu, nhất định có thể đạt được không ít chỗ tốt.

Tốt xấu gì cũng có thể có được một chút khí vận cơ duyên của người khác.

Đáng tiếc lại gặp phải ta.

Ta không phải khí vận chi tử, ta chính là cha của khí vận.”

Sau đó Lục Thủy quay người rời đi, nhưng mới đi được vài bước hần lại quay trở lại, hần vừa nhớ tới, bản thân vào đây không có tay chân nào đi theo, không được tiện lắm.

Cuối cùng Thạch Minh bị kêu tên, hần vừa mở mắt ra liền nhìn thấy Lục Thủy.

Thạch Minh lập tức né ra xa:

“Người, người cũng có thể chất tương tự như ta? Thậm chí còn lợi hại hơn so với ta?”

Hần đã nhìn ra, đi cùng với người này, người xui xẻo chỉ có hần.

Đây là chuyện trước giờ chưa từng có, hóa ra gặp vận rủi như này thật sự không thoải mái chút nào.

Khó trách nhiều người chán ghét hần như vậy.

“Người có muốn làm một cái giao dịch không?” Lục Thủy nhìn Thạch Minh, nói:

“Ta cho người một phương thuốc, người mang về cho sư tỷ người dùng, chắc chắn có thể chữa khỏi tám phần mười vết thương của nàng.

Mà việc người cần làm, chính là khi còn ở trong Bình Mộ, thì phải nghe lời của ta.

Đơn giản mà nói, trở thành tay chân của ta.

Như thế nào?”

Thạch Minh có chút không tin, nếu như sư tỷ hần dễ dàng khỏi bệnh như vậy, thì tại sao tông môn bọn hần lại chịu thua?

Thế nhưng người này rõ ràng rất đặc biệt.

Vậy hần có nên đồng ý hay không?

Có điều do dự này cũng chỉ là trong nháy mắt, Thạch Minh nhanh chóng gạt đầu nói:

“Được, ta đồng ý.”

Lấy ngựa chết làm ngựa sống.

--

“Kiều Thiếu gia, phiền phức thì tốt nhất nên dứt đi, chỉ vì tên phế vật như ngươi, mà ta đã bị trễ nải không ít thời gian rồi.” Kiều Càn bị một nam nhân ném ra ngoài, giọng nói lạnh lùng vang lên.

Tu vi Kiều Càn rơi xuống, lại thêm cánh tay bị gãy, có thể nói là cuộc sống vô cùng thê thảm, cho nên Kiều gia đặc biệt đưa hắn đến Bình Mộ, hy vọng có thể có được ưu ái của Ma Bình.

Kiều Càn té ngã trên mặt đất, tức giận nhìn Kiều Ý, nói:

“Kiều Ý, ngươi tốt nhất nên khách khí với ta một chút, ta dù sao cũng là dòng chính, ngươi chỉ là chi thứ mà thôi, ngươi tuổi đã cao nhưng cũng mới chỉ là tam giai, ngươi phách lối cái gì?”

Uỳnh!

Kiều Càn trực tiếp bị Kiều Ý đá bay ra ngoài.

“Kiều Đại Thiếu gia, đừng quên là, những ngày tháng đặc ý của ngươi đã qua rồi, ngươi bây giờ chỉ là phế vật cụt một tay mà thôi.

Tương lai của ngươi còn không bằng ta.

Cho nên khuyên ngươi nên thức thời một chút, miễn lại mất mặt xấu hổ.” Kiều Ý nhìn Kiều Càn, lạnh giọng nói.

“Ngươi!” Kiều Càn tức giận nhìn chằm chằm Kiều Ý, nói:

“Nếu là trước kia, đừng nói đến việc động thủ đánh ta, ngay cả việc nặng lời một chút ngươi cũng không dám.

Chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng.”

“Không,” Kiều Ý đi đến trước mặt Kiều Càn, lại một cước đá bay hắn đi, nói:

“Ta chỉ là bỏ đá xuống giếng, Kiêu Thiếu gia, ngươi cũng không nghĩ một chút về cách đối xử của ngươi với chúng ta trước kia.

Còn cho rằng chúng ta có thể đối tốt với ngươi sao?

Dòng chính ư?

Thành phế vật, chi thứ chúng ta thích bắt nạt liền bắt nạt, sẽ có người ra mặt giúp ngươi sao?

Muội muội ngươi sao?

Đúng, ngươi bây giờ cũng chỉ có thể dựa vào Kiêu Thiển, không phải vậy, ngươi ngay cả làm rác rưởi cũng không có khả năng.”

Kiêu Càn nằm trên mặt đất, trừng mắt nhìn Kiêu Ý.

Cuối cùng Kiêu Ý lắc đầu, quay người rời đi:

“Tự giải quyết cho tốt đi Kiêu Thiếu gia, bên trong Bình Mộ có không ít người Kiêu gia, hi vọng ngươi không gặp phải quá nhiều.”

Sau đó, Kiêu Ý hoàn toàn rời khỏi nơi này.

Nhìn thấy Kiêu Ý rời đi, ánh mắt phẫn nộ của Kiêu Càn dần bình tĩnh trở lại.

Không có phẫn nộ hay xấu hổ gì.

“Trước kia ta khiến cho người khác chán ghét đến vậy sao? Xem ra sau này phải tỉnh táo hơn một chút.

Có điều loại chuyện này lại xảy đến tận hai lần, tốt nhất là nhận thức rõ hiện thực, làm một phế vật có tự giác thật tốt đi.”

“Chờ ngày Lục Thủy hiển thánh, ta sẽ làm tiếp những dự định khác sau.”

“Nói đến mới nhớ, Lục Thủy cũng là một thiếu gia phế vật, nhưng không nghe nói bị hạ nhân chán ghét hay gì, xem ra ta còn phải học Lục Thủy cách làm người nữa.

Có điều mỗi nhà có nỗi khổ riêng, cần phải thích ứng.”

Dịch: MB_Boss

Chương 155: Làm Phiền Các Người Phôi Hợp Để Mạng Lại

Lục Thủy đi dạo rất lâu bên trong trận pháp Mê Vụ.

Từ ban đêm đến ban ngày, lại từ ban ngày đến tối.

Thạch Minh một mực đi theo, hắn không thể hiểu được Lục Thủy đang làm gì.

Nhưng hắn cũng không rảnh đi lý giải, bởi vì thời gian này hắn phát hiện chính mình thường xuyên gặp không may.

Không phải bị đồ vật nào đó nện vào, thì cũng là ngã sấp xuống một cách kỳ lạ.

Hắn đã quen nhìn người khác không may, cho tới bây giờ không hề nghĩ tới chính mình cũng sẽ như vậy.

Tên Đông Phương Hạo Nguyệt này chính là khắc tinh của hắn.

Hắn thề sau này sẽ không tiếp xúc với tên này nữa.

“Đông Phương đạo hữu, Binh Mộ có sự tồn tại của Ma Binh, người không đến xem sao? Lát nữa bị người khác nhanh chân đến trước, chẳng phải là đến không công sao?” Rất nhiều người đến Binh Mộ là vì Ma Binh.

Không phải ai cũng vì lấy được chút linh dược như hắn.

Cũng phải nói, đúng là dọc đường hắn đã lấy được một ít linh dược.

Đáng tiếc đều là do Đông Phương Hạo Nguyệt phát hiện, nhưng cũng may người ta chướng mắt, cho nên đã tiện nghi hắn.

Có đôi khi hắn không phân rõ được chính mình may mắn hay là không may.

“Nếu như ta không nhìn lầm, kỳ thật trung tâm Binh Mộ còn có trận pháp kết giới. Kết giới kia không mở, sẽ không ai

lấy được Ma Bình, cho nên không cần phải gấp gáp.” Lục Thủy nói.

Hắn không hề vội vàng, nhất là khi người của Tàng Kiếm Cốc nói phải đi qua trước khi chuyện bên này kết thúc.

Nếu như hắn sớm kết thúc chuyện nơi đây, chẳng phải là lập tức phải đi qua.

Thời gian có chút gấp, khả năng cao Lạc Phong còn chưa tới Tàng Kiếm Cốc.

Mà vận nhất Khô Thụ lão nhân thật sự chạy đi tìm thời cơ, bắt đầu ngộ đạo, hắn sẽ không thể nào chạy tới.

Cũng không phải là hắn không có sức mạnh khác để vận dụng, chỉ là sẽ có chút phiền phức.

“Ồ, đây là Thiên Y Quả?”

Lục Thủy vừa mới ngồi xuống định khắc họa trận pháp, liền nhìn thấy một cây quả nhỏ. Cái cây này chỉ cao đến bắp chân, trên đó có mấy quả màu xanh.

“Thiên Y Quả?” Thạch Minh không hiểu:

“Thiên Y Quả là thứ gì?”

Chắc chắn không phải chữa thương, bằng không hắn sẽ biết đến.

Lục Thủy lấy một quả xuống, sau đó nói:

“Một loại quả củng cố tu vi, tứ giai đỉnh phong dùng ăn là thích hợp nhất, có thể tăng cường khả năng tiến vào ngũ giai.

Nhưng nó sinh trưởng tương đối tùy ý, rất khó tìm được ở đâu sẽ có, ngay cả ghi chép cũng rất ít.

Trông trọt cũng vậy, nó ưa thích cắm rễ ở đâu thì sẽ ở đó, nếu không thích thì người có cho chỗ nào cũng không được.

Cho nên không thể cách nào mở rộng trồng trọt số lượng lớn.”

“Phía sau núi nhà ngươi có không?” Thạch Minh hỏi một câu.

“Không có.” Lục Thủy nói.

Thạch Minh gật đầu, đây tốt xấu gì cũng là một câu tiếng người. Có cả một bó to quả nhiên đều là gặt người.

Nhưng không đợi hẳn nghĩ xong, giọng nói của Lục Thủy lại truyền đến:

“Linh Dược viên nhà ta đúng là có một đồng, loại rác rưởi này không trồng ở phía sau núi ” (Ở kiếp trước Lục Thủy đến phía sau núi tìm, Nhị trưởng lão đã chính miệng nói với hẳn như vậy.)

Thạch Minh: “...”

Ngươi cứ thôi đi, dù sao cũng không có ai chọc thủng.

Nhưng rất nhanh Thạch Minh đã không thèm để ý, bởi đây chính là đồ tốt.

“Đạo hữu có muốn không?” Thạch Minh hỏi.

Lục Thủy lắc đầu:

“Không cần, ngươi muốn thì hái quả thôi là được.”

Quả cây này quá cay, hẳn lấy làm gì?

Cầm một quả về ngẫu nhiên trêu chọc Mộ Tuyết là được.

Thiên Y Quả trong nhà hẳn không thể lấy, hẳn bị cấm chỉ chạm vào, chủ yếu là trước kia ngây ngốc cầm lấy đi cay cha mẹ hẳn.

Việc lãng phí cũng không có gì, chủ yếu là đã cay khóc cha mẹ hẳn.

Đó là trái cây làm cay đến mức mặt đỏ như lửa.

Chậc chậc.

Không biết sau khi gia hỏa này cho sư tỷ hẳn ăn, nàng có thể cảm động đến khóc luôn hay không.

Dù sao trước kia hẳn từng cho Mộ Tuyết ném qua, Mộ Tuyết có cảm động hay không thì hẳn không nhớ rõ, hẳn chỉ nhớ là mình không còn năng lực hành động.

Sau đó Thạch Minh dự định hái trái cây.

Nhưng vừa định động thủ, đột nhiên một cây châm thật nhỏ vô thanh vô tức đánh tới.

Có thể là do thể chất, Thạch Minh đã nhận ra công kích.

“Cẩn thận.” Thạch Minh nắm lấy Lục Thủy, sau đó lui sang một bên.

Lúc này ngân châm cắm vào một thân cây, cái cây này bắt đầu hư thối với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Trên châm có kịch độc.

“Người nào?” Thạch Minh cảnh giác với phương hướng ngân châm bay tới.

Người này đúng là ác độc.

Coi như là hấn cũng rất kinh hãi.

Hấn cũng không sợ người tông môn công kích, bởi vì người khác biết công kích hấn sẽ gặp không may, giết hấn tương đương với tự sát.

Không có thù không đội trời chung gì, không ai sẽ đến giết hấn.

Thế nhưng, một chút người không biết sẽ thật sự dám giết chết hấn.

Nếu như hấn chết rồi, đôi phương có chết hay không thì có làm được gì?

Chính mình đã không có.

“Cũng được, mạnh hơn một chút so với Chân Võ Chân Linh.” Trong lòng nghĩ như vậy, Lục Thủy liền thu Thiên Y Quả lại.

Hấn đang suy nghĩ để ở chỗ nào, mới có thể thành công cho Mộ Tuyết ăn.

Mộ Tuyết cay nóng đỏ rực, lần này hấn phải chụp lại, sau đó cho Mộ Tuyết xem.

Lúc này, trong rừng cây có hai người đi ra, là một nam một nữ.

Cả người Nam mặc đồ đen, nữ thì là đồ sậm.

“Ma tu?” Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Đây là lần thứ nhất hẳn gặp được Ma tu khi trùng sinh.

Thạch Minh cũng cảnh giác. Hai người này đều là Ma tu tứ giai, mà lại là cao thủ dùng độc, khó có thể nói bây giờ trong không khí có độc hay không.

Nữ tử kia nhìn Thạch Minh, trên mặt mang theo ý cười, nói:

“Chúng ta muốn Thiên Y Quả, các người có ý kiến gì không?”

Mặc dù đôi phương đang cười, nhưng giọng nói có cảm giác lạnh như băng, phảng phất người dám từ chối thì nàng sẽ ra tay giết người.

Thạch Minh cau mày, nói:

“Hai vị đạo hữu, đồ vật là do chúng ta phát hiện trước, dựa vào cái gì lại phải giao cho các người?”

“Chúng ta muốn cướp đoạt ngay trước mặt mà người không nhìn ra được sao? Về phần dựa vào cái gì, đây đúng là một câu hỏi ngu xuẩn.” Ma tu nam nhìn Thạch Minh rồi nói.

Thạch Minh nghe vậy, trong lúc nhất thời không biết nói sao.

Cuối cùng Thạch Minh lại nói:

“Thế nhưng có không ít Thiên Y Quả, lấy nhiều cũng vô dụng mà?”

Ma tu nữ cười nói:

“Người thật sự ngốc hay là giả ngốc?”

Đừng nói hiệu quả của Thiên Y Quả có thể điệt gia, coi như không điệt gia, không ăn thì không thể bán à? Tại sao phải lưu cho người?

Nói thêm câu nữa, chúng ta muốn Thiên Y Quả, các người đồng ý hay là phản đối?”

Thạch Minh không nói gì, tất nhiên Lục Thủy cũng không vội.

“VẬY coi như các người ngầm đồng ý. Còn tiểu tử bên kia, một quả người vừa mới lấy?”

Giao ra, có thể miễn tội chết.” Ma tu nữ nhìn chăm chăm Lục Thủy, nhẹ giọng cười nói.

Lục Thủy nghe thấy nhưng cũng không tức giận, chỉ mở miệng hỏi:

“Giao là có thể sống?”

“Đương nhiên.” Ma tu nữ cười hì hì nói.

“Thế thì khí độc trí mạng ở xung quanh là do các người không cẩn thận để thoát ra ngoài?” Lục Thủy nhìn hai ma tu, mỉm cười nói:

“Lạc Độc, có thể trở ngại tu vi vận chuyển, hít vào lâu sẽ làm mất tu vi trong thời gian ngắn.

Xích Thủy Cam Lộ, nhằm vào máu thịt, hít vào sẽ làm máu thịt thối rữa, ngũ tạng đều phá.

Ngõi Mộc Căn Tu, nhằm vào ý thức, có thể khiến cho tinh thần hỗn loạn, cuối cùng khô cạn mà mất diệt.

Những thứ độc này khuếch tán khắp bốn phía quanh chúng ta từ khi các người còn chưa xuất hiện.

Sở dĩ các người nói nhằm với chúng ta, không phải vì kéo dài thời gian để cho chúng ta trúng độc sao.

Đây chính là miễn tội chết trong miệng các người?”

Nghe Lục Thủy nói vậy, Thạch Minh có chút chấn kinh, hấn không hề phát hiện được gì.

Mà hai ma tu cũng sững sờ, nhưng rất nhanh liền cười.

“Ha ha ha, được rồi được rồi, nếu đã bị người phát hiện thì chúng ta cũng không giả vờ nữa.

Thân là ma tu, lừa các người không phải chuyện đương nhiên sao?”

Sau đó vẻ mặt ma tu nữ trở nên lạnh lẽo, cười lạnh:

“Thù đã kết, cho các ngươi trở về không phải thả hổ về rừng à?

Chúng ta ngọc sao?

Cho nên, làm phiền các ngươi phối hợp một chút, để mạng lại.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 156: ***Đi

Đối phương muốn bắt đầu động thủ, tất nhiên Thạch Minh đã bảo vệ Lục Thủy ở phía trước.

Hắn còn nhớ rõ chính mình đang là tay chân.

Nào có chuyện nhìn cổ chủ bị đánh.

Mặc dù hắn cảm thấy vị cổ chủ này không tầm thường, nhưng phía đối diện là hai người sắp đạt tứ giai đỉnh phong.

Làm sao đánh?

“Nếu không thì như này. Chúng ta thề tuyệt đối sẽ không so đo chuyện ngày hôm nay, như vậy có thể để chúng ta đi chứ?” Thạch Minh nói.

Lúc này không cần thể hiện, sống sót mới quan trọng.

“Như vậy sao?” Ma tu nữ cười nói:

“Cũng không phải không thể, chỉ cần các người tới.”

Thạch Minh không hiểu, tới?

Lúc này, ma tu nữ đưa chân ra ngoài, sau đó nói:

“Các người quỳ xuống liếm hai cái, ta sẽ tha cho các người.”

Thạch Minh có chút ngưng trọng, cuối cùng nói:

“Không có độc chứ?”

Quanh người ma tu nữ trở nên lạnh lẽo: “...”

Nàng không nói thêm gì nữa, mà chỉ xuất ra loan đao sau lưng, trực tiếp phóng về phía Thạch Minh.

Kỳ thật bọn hắn rất tò mò, vì sao đã lâu như vậy mà hai người kia lại không trúng độc.

Nhưng hiểu kỳ không có nghĩa là muốn hỏi, sẽ dễ dàng tăng khí thế cho đối phương.

Còn nữa, người phải giết.

Dù cho đối phương nói rõ chính mình sẽ không trả thù, dù cho thật sự không tới trả thù.

Nhưng đến lúc cần cân nhắc chuyện nào đó, mà chuyện này lại vừa vặn liên quan đến bọn hắn, như vậy cân cân tất nhiên sẽ không còn ở bên mình.

Thế thì sẽ là tai họa ngầm.

Cho nên diệt khẩu mới là thỏa đáng nhất.

Chết không đối chứng, không lưu vết tích.

Mà chỉ cần an toàn đạt đến ngũ giai, ở tu chân giới này đi đâu mà chả được?

Nhìn thấy đối phương động thủ, tất nhiên Thạch Minh sẽ không ngồi chờ chết, hắn cũng lấy pháp bảo ra bắt đầu phản kích.

Lục Thủy nhìn thấy vũ khí Thạch Minh dùng là một thanh kiếm, phẩm chất không kém thanh kiếm trong tay hắn.

“Tứ giai mà lại dùng loại phẩm chất này? Coi như nhân giới của ta không giống nhau lắm, nhưng tứ giai dùng nó có phải quá nghèo hay không?” Lục Thủy thầm nghĩ trong lòng.

Đao mà ma tu đối diện dùng, phẩm chất gần như có thể nghiền ép kiếm của Thạch Minh.

Còn chưa đối đầu, Thạch Minh đã thua một nửa.

Rất nhanh Thạch Minh và ma tu nữ bắt đầu giao thủ.

Tứ giai không mạnh, nhưng cũng không yếu.

Dư ba từ lực lượng của hai người đương nhiên sẽ không làm Lục Thủy bị thương, nhưng Lục Thủy vẫn lùi ra phía sau một chút.

Dù sao có thể hưởng gió nhẹ, cần gì phải chịu bão táp chứ.

Nhưng mà, ngay khi Lục Thủy lùi lại, bên cạnh hắn đột nhiên xuất hiện một người.

Người này cầm kiếm trong tay, trực tiếp chém về phía Lục Thủy, không có lưu tình chút nào, muốn nhất kích tất sát.

Lục Thủy không thể không đổi hướng để tránh đi một kiếm này.

“Ồ?”

Lục Thủy tránh đi làm ma tu kia có chút ngoài ý muốn.

Nhưng hắn cũng không có quá để ý, mà chỉ nhìn Lục Thủy rồi nói:

“Loại chuyện giết người đoạt bảo này chúng ta không làm cũng có những người khác làm. Người yếu như vậy, tới đây đã là một loại sai lầm.

Càng sai hơn là, người còn chiếm được thứ mà người khác muốn.”

Người này vừa nói xong liền phóng thẳng đến Lục Thủy.

Lục Thủy có chút bất đắc dĩ, là lỗi của hắn sao?

Hay là do những người này quá tham lam?

Lại hoặc là không tin tưởng những người khác. Dù sao người muốn hại đối phương, tất nhiên cũng phải hiểu rõ đối phương muốn phản sát hại người.

Đây chính là một loại tuần hoàn vô tận.

Lục Thủy không động thủ, mà lùi lại một khoảng.

Lúc này Thạch Minh đang giao chiến với ma tu nữ nhìn thấy Lục Thủy bị công kích, trực tiếp lui trở về.

Ma tu nam đã công tới, vốn Lục Thủy định tiếp tục lui lại.

Nhưng công kích của ma tu nam lại bị ngăn trở.

Keng.

Oanh.

Thạch Minh bị đánh lui lại một chút.

Hắn ôm lấy cánh tay, quay sang nói với Lục Thủy:

“Đông Phương đạo hữu, người đi trước.”

Nói xong hắn liền đứng ở trước mặt Lục Thủy, lúc này dường như hắn nhớ ra cái gì đó, nói:

“Nếu như đạo hữu có thể sống sót, phiền phức đưa phương thuốc kia cho sư tỷ ta. Ta là đệ tử Thu Cảnh Cung.

Đạo hữu đến Thu Cảnh Cung sẽ biết sư tỷ ta ở đâu.”

Thạch Minh lấy sức một người đôi mắt với hai ma tu, hẳn đã mang theo trái tim phải chết.

Quan trọng nhất chính là, không có Đông Phương Hạo Nguyệt ở đây, những người này chắc chắn sẽ không may.

Như thế hẳn mới có cơ hội sống sót.

Rất nhanh ma tu động thủ. Theo bọn hắn nghĩ, Thạch Minh không đáng để lo.

Hai người liên thủ, tuyệt đối có thể đánh giết đối phương trong thời gian ngắn.

Hai người liên thủ phối hợp ăn ý, sau khi đôi mắt mây chiều, Thạch Minh trực tiếp mất đi chiến lực ngã xuống trước mặt Lục Thủy.

Thạch Minh nhìn Lục Thủy, khó nhọc nói:

“Sao đạo hữu còn ở?”

Lục Thủy thở dài một tiếng:

“Tổng cộng là tám giây.”

Thạch Minh: “...”

“Động thủ, để tránh đêm dài lắm mộng.” Ma tu nam nói.

Lúc này ma tu nữ động, nàng quyết định giết Lục Thủy trước.

Rất nhanh loan đao đã đến trước mặt Lục Thủy, sau đó lướt qua cổ hắn.

Ma tu nữ nở nụ cười, phảng phất việc đánh giết người này là một chuyện rất vui vẻ.

Thạch Minh đang ngã trên mặt đất muốn đứng lên hỗ trợ, thế nhưng đã không kịp. Hắn biết, vị Đông Phương Hạo Nguyệt này sắp xong rồi.

Keng.

Ngay khi tất cả mọi người cho rằng Lục Thủy phải chết.

Loan đao đột nhiên dừng lại.

Tất cả mọi người sửng sốt, ma tu nữ càng giật mình hơn.

Nàng nhìn Lục Thủy với vẻ không thể tin.

Lúc này Lục Thủy dùng hai ngón tay nắm đao của nàng.

Ma tu nữ không chần chờ lâu, trực tiếp bắn ra đao mang.
Nói đùa, người cho rằng đây đao bình thường sao?

Đây là pháp bảo.

Ngươi lại dám kẹp?

Nhưng khiến ma tu nữ kinh hãi chính là, không có tác dụng, mặc kệ nàng thôi động sức mạnh như thế nào, chỉ cần sức mạnh kéo dài đến vị trí tay của người này thì sẽ trực tiếp vô hiệu.

Lục Thủy nhìn sang, cuối cùng nhẹ nhàng búng vào bên dưới loan đao. Thanh đao này cộng thêm ma tu nữ trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Lục Thủy thở dài một tiếng. Hắn không để ý đến hai ma tu kia, mà quay sang nhìn Thạch Minh vẫn còn thất thần trên mặt đất.

“Ngươi tu Thu Vụ Pháp?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Thạch Minh sửng sốt, sau đó vô thức gật đầu.

Lục Thủy xoay người nhặt lên thanh kiếm mà Thạch Minh làm rơi:

“Ngươi quá yếu! Ta chỉ biểu diễn cho ngươi một lần, dùng ngộ tính lớn nhất đời này của ngươi cảm ngộ đi.”

Thạch Minh không rõ ràng cho lắm, câu nói này có ý gì?

Nhưng rất nhanh hắn đã hiểu. Khi Lục Thủy nắm lấy kiếm đi ra, hắn đã cảm giác được, Thu Vụ Chi Ý.

Loại ý này hắn từng thấy qua ở trên người đại tiên bối.

Mà lại khác biệt, hoàn toàn khác biệt.

Thu Vụ Chi Ý của tiền bối trong tông môn hẳn như hồ nước thật lớn. Tiền bối nói, khi tu đến sâu nhất thì ý này sẽ giống như biển cả mênh mông.

Nhưng cảm giác người này mang đến cho hẳn lại không giống, không phải hồ nước, cũng không phải hải dương.

Mà là tất cả.

Đúng vậy, Thu Vụ Chi Ý người này thể hiện ra, tựa như đang lớn tiếng nói cho hẳn biết, vạn vật đều có thể là Thu Vụ, cả thiên địa đều là Thu Vụ.

Hẳn đứng ở nơi đó, chính là trung tâm tất cả.

Thạch Minh cảm thấy có một cánh cửa lớn mênh mông đang mở ra cho hẳn. Cuối cùng hẳn đã hiểu rõ câu nói vừa xong của Đông Phương Hạo Nguyệt, dùng ngộ tính lớn nhất cả đời hẳn để cảm ngộ.

Đúng vậy, loại kỳ ngộ này hẳn phải dùng ngộ tính lớn nhất để cảm ngộ, đời này chỉ có một lần như vậy.

Lúc này gió nổi lên, sương cũng lên.

Hai ma tu nhìn Lục Thủy, không hề động thủ.

Bọn hẳn đang hạ độc.

Nhưng không ngờ Lục Thủy đã đạp trên sương mù đến trước mặt bọn họ:

“Độc không có tác dụng với ta. Dùng vũ khí trong tay các ngươi, có lẽ có thể tìm được chút hi vọng sống trước kiếm của ta.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 157: Lúc Này Ta Cảm Thấy Hẳn Là Làm Cháu Trai

Bởi vì Lục Thủy tới gần, hai ma tu kia đều nâng cao cảnh giác.

Đại chiến hết sức căng thẳng.

Hai người ma tu không chút do dự, nhanh chóng liên thủ, triển khai công kích.

Tốc độ nhanh chóng, sức mạnh to lớn, hoàn toàn vượt xa so với lúc đối phó Thạch minh.

Lục Thủy trước mắt có tu vi là 3.6, muốn vượt cấp đánh bại hai người kia, tương đối mà nói cũng không quá khó khăn.

Mà bởi vì muốn làm mẫu cho Thạch Minh nhìn, cho nên hẳn không vội.

Vì vậy, lúc giao thủ với hai ma tu này, biểu hiện của Lục Thủy vô cùng thông dong.

Tiền lùi có độ, công thủ có trật tự.

Hai ma tu đối với việc Lục Thủy thông dong như vậy mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng thời khắc chiến đấu không thể lãng phí cho thứ cảm xúc vô dụng như vậy, chỉ có giết Lục Thủy, mới có thể giải quyết tất cả.

Nếu với cường độ hiện tại, đối phương vẫn có thể chống đỡ, vậy tăng lên thì sao?

Trong nháy mắt, lực lượng của hai ma tu bỗng gia tăng rất nhiều.

Sức mạnh của tứ giai bắt đầu cuồng bạo lên, ánh lửa từ trong kiếm xuất hiện, những nơi nó lướt qua, cỏ cây đều bị đốt cháy gần hết, chỉ còn lại tro bụi.

Hắc khí tràn ra từ trong đao, những đồ vật nó đụng vào đều trở nên hư thối.

Ngay đến kiếm trong tay Lục Thủy cũng có phần không chịu nổi.

Thạch Minh không thể không lùi lại, cái này đã vượt quá khả năng tiếp nhận của hắn.

Nhưng ánh mắt Thạch Minh vẫn nhìn chòng chọc vào Lục Thủy, hắn cảm giác mình có hi vọng học được loại chi ý này, mà càng nhìn Lục Thủy, loại cảm giác này trong hắn càng trở nên mãnh liệt.

“Độc Viêm Phần Thiên.” Lúc này, hai ma tu lần nữa liên thủ với nhau, ngọn lửa màu đỏ sậm xuất hiện, bắt đầu lan tràn, tàn phá bừa bãi cảnh vật tứ phía.

Dường như tất cả mọi thứ chung quanh, chỉ cần nhiễm phải ngọn lửa này, đều sẽ bị đốt cháy đến mảnh tro bụi cũng không còn.

Lục Thủy đứng ở nơi đó, sương mù quanh thân hắn bắt đầu cuồng loạn dao động.

Dường như tất cả sương mù chỗ này, đều lấy hắn làm trung tâm mà vây quanh.

“Vô dụng, cho đến nay, chưa từng có ngũ giai nào có thể sống sót bên trong độc viêm của chúng ta.” Nam ma tu nói với Lục Thủy.

Lục Thủy nhìn độc viêm, duỗi ra một ngón tay, một hành động này khiến cho tất cả sương mù xung quanh thu lại một chỗ, ngưng tụ phía trước ngón tay hắn.

“Không nên quá tự tin, trên đời này, mấy chuyện ly kỳ có rất rất nhiều, ví dụ như có người vượt cấp, có người may mắn, có người thu hoạch được truyền thừa quý quý.

Mà ta, chính là tồn tại ly kỳ nhất trong đó.”

Nói xong, Lục Thủy điềm một cái xuống:

“Mê Vụ Quy Khư.”

Một câu nói kia vang lên, sương mù như biển động, mãnh liệt sôi trào, vốn hội tụ tại một điểm, nay lại từ một điểm

khuếch tán, khiến cho vạn vật mà nó lướt qua tổn hại, sinh mệnh tàn lụi, tịch diệt trở về với bụi đất.

Chỉ trong chớp mắt, sương mù đã khuếch tán đến chỗ chí độc viêm, trước lớp sương mù này, độc viêm im ắng tiêu tán.

Nhìn thấy một màn này, hai ma tu đều cảm thấy kinh hãi, cái này hoàn toàn đã vượt ra khỏi tưởng tượng của bọn hắn, độc viêm của bọn hắn, cứ như vậy mà tiêu tán không dấu vết?

Đôi phương làm sao mà làm được?

Người này có chút khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Không chút do dự nào, hai người kia liền mạch quay người chia nhau ra chạy trốn.

Thế nhưng chìm trong sương mù, làm sao mà mò được đường?

Oanh một tiếng, lớp sương mù kia khuếch tán đến cực đại.

Toàn bộ rừng cây đều bị bao phủ bởi sương mù.

Trong nháy mắt, độc viêm dập tắt, hai ma tu bị sương mù nuốt chửng mà biến mất, ngay cả một tiếng kêu cũng không kịp phát ra.

Xung quanh trầm lắng lại, chút lực lượng còn sót lại của hai ma tu kia cũng bị lớp sương mù gạt bỏ hoàn toàn.

Một hồi lâu sau.

Khi Thạch Minh một lần nữa nhìn sang, chỉ còn một mình Lục Thủy nhẹ nhàng đáp xuống trên mặt đất.

Dưới chân Lục Thủy là một vùng phế tích, tĩnh mịch bao phủ lấy cảnh vật.

‘Hắn rốt cuộc là ai?’ Thạch Minh trong lòng chấn kinh không thôi, người bình thường làm sao có thể có loại sức mạnh đáng sợ như vậy được?

Không, coi như không phải người bình thường, cũng không thể đáng sợ đến mức này.

Trong lúc Thạch Minh vẫn còn đang suy tư, bỗng có một chuỗi kiếm lao về phía hắn.

Thạch Minh giật nảy mình, nhanh chóng đưa tay bắt lấy, chuôi kiếm này ở đâu ra thế?

Hơn nữa, nhìn còn có chút quen mắt.

“Kiếm của người gãy mất rồi, để lần sau ta đền người một thanh khác.” Lục Thủy nói, đồng thời bước về phía Thạch Minh.

“Không, không cần.” Thạch Minh lập tức từ chối.

Lục Thủy nhìn Thạch Minh, hỏi:

“Nhìn rõ chưa?”

“Một chút.” Thạch Minh tự nhiên biết Lục Thủy đang nói về cái gì.

Hắn xác thực chỉ có thể hiểu rõ được một chút.

Chỉ là rất nhanh Thạch Minh liền khó hiểu nói:

“Người lợi hại như vậy, tại sao còn cần loại tay chân vô dụng như ta?”

Nghe thấy vấn đề của Thạch Minh, Lục Thủy có chút không hiểu hỏi lại:

“Tại sao ta phải tự mình động thủ?”

Còn nữa, người phải nhớ kỹ một điều, ta chưa từng động thủ làm gì, hiểu rõ chưa?”

Thạch Minh hơi nghi hoặc một chút, cuối cùng gật đầu:

“Hiểu rõ.”

Sau đó Lục Thủy không nói thêm gì nữa.

Lần này Lục Thủy đi thẳng về phía trung tâm, hùng dũng sắp đến rồi, kết giới bên trong cũng nên mở ra rồi.

Hắn cũng phải vào xem.

Hắn không cần đạt được Ma Binh, chỉ cần Ma Binh trả lời hắn một số vấn đề là được rồi.

Nhưng sau khi hắn tới nơi này, cũng không thấy Ma Binh kêu gào cái gì, không biết là vì sao.

--

Sâu trong Bình Mộ.

Bên trong bóng tối, một âm thanh rất nhỏ vang lên:

‘Cảm giác này, có chuyện gì xảy ra vậy? Rõ ràng không có cường giả nào, vì sao ta lại cảm thấy sợ hãi? Giống như rất lâu về trước, khi gặp được người kia vậy.’

Kinh nghiệm phong phú nói cho ta biết, lúc này hẳn nên làm cháu trai thì hơn.

Có điều không cần sợ, kết giới sắp mở rồi, đến lúc đó trời cao mặc chim bay, biển rộng mặc cái bơi, ta...

Ôi, cảm giác kia lại nặng hơn rồi.

Nếu để cho ta biết được hẳn thật ra không mạnh, gia gia ta sẽ đánh hẳn, bắt hẳn gọi ta một tiếng cha.’

--

Ngày hôm sau.

Mộ Tuyết ngồi trong đình nhìn điện thoại, nàng đang tự hỏi không biết có nên gọi cho Lục Thủy hay không.

Để cho Lục Thủy biết, thật ra vẫn luôn có người ở đằng sau hẳn suy nghĩ về hẳn, chỉ cần hẳn khéo léo hơn một chút, thì sẽ không bị chán ghét đâu?

Ngẫm lại, Mộ Tuyết cảm thấy vẫn là thôi đi, với cái tính cách ác liệt kia của Lục Thủy, hẳn chắc chắn sẽ trêu tức nàng, đến lúc đó, Lục Thủy chưa về, nàng sẽ còn tức giận đến tiêu không được.

Chỉ có nhìn thấy Lục Thủy mới có thể vui vẻ trở lại.

Cuối cùng Mộ Tuyết nằm nhoài lên trên mặt bàn, thở dài một tiếng:

‘Đã nhiều năm như vậy rồi, sao mà vẫn như thiếu nữ mới yêu thế chứ.’

Thế nhưng việc yêu thích này, ai có thể có biện pháp gì được?’

Dịch: MB_Boss

Chương 158: Ngự “Kiếm” Phi Hành

“Oa, ta thành công, ta thành công rồi. Chị dâu, dì nhỏ, mọi người mau đến xem đi, ta sẽ ngự kiếm phi hành.” Giọng nói xen lẫn tiếng cười vui sướng của Đông Phương Trà Trà đột nhiên truyền tới.

“Trà Trà Tiểu thư, đừng lớn tiếng như vậy, nhỏ giọng một chút, nếu không sẽ ảnh hưởng đến người khác.” Hương Dụ có chút lo lắng nhắc nhở.

Chưa nói đến đây không phải là Đông Phương gia, kể cả có là Đông Phương gia cũng sẽ bị mắng.

Đông Phương Trà Trà lập tức rụt đầu một cái, che miệng lại.

Vừa rồi nàng quá vui mừng, cho nên quên mất.

Rất nhanh sau đó, Lục Cổ cùng Đông Phương Lê Âm đã xuất hiện, Mộ Tuyết cũng tới.

Đông Phương Lê Âm hoàn toàn không để ý chuyện Đông Phương Trà Trà vừa la to lên, mà nói:

“Biểu diễn cho ta xem đi.”

Mộ Tuyết cũng hiếu kỳ nhìn Trà Trà.

Nàng đang suy nghĩ Trà Trà sẽ ngự kiếm phi hành như thế nào, trên lý thuyết thì một ngày hai ngày là không đủ để lĩnh hội hết kết cấu của kiếm.

Đông Phương Trà Trà nghe vậy liền nhảy lên trên mái nhà, nói:

“Mọi người nhìn kỹ đây.”

Nói xong, Đông Phương Trà Trà liền nhún người một cái, sau đó mở miệng, có chút khí thế nói:

“Ngự kiếm cưỡi gió tới.”

Trong chớp mắt, một vệt sáng như dòng nước từ trong mắt của Đông Phương Trà Trà tuôn ra, đạo ánh sáng này ngưng tụ dưới chân Đông Phương Trà Trà, tựa như bút mực huy sai.

Rất nhanh sau đó, “kiếm” đã xuất hiện dưới chân Đông Phương Trà Trà, mà Đông Phương Trà Trà vẽ mặt hài lòng đứng trên “kiếm”.

Ngự “kiếm” phi hành, hoàn thành.

Đứng vô cùng ổn định.

Mộ Tuyết trừng mắt nhìn, Đông Phương Lê Âm và Lục Cổ nhất thời cũng không nói gì.

Hóa ra ngự kiếm phi hành, chính là ngự chữ “kiếm” phi hành?

Thảo nào Trà Trà có thể lĩnh hội kết cấu của kiếm nhanh như vậy.

‘Cái này, có chút giống với “thành ý” của mẹ.’ Mộ Tuyết trầm nghĩ.

Đông Phương Trà Trà bay một hồi, rồi đáp xuống trước mặt Đông Phương Lê Âm, vẽ mặt đắc ý.

Dáng vẻ đợi đợc khen ngợi.

“Thật lợi hại.” Đông Phương Lê Âm mở miệng khen một câu.

Đông Phương Trà Trà nghe vậy, vui vẻ gãi gãi đầu, cười nói:

“Dì nhỏ nói rất đúng.”

Bốp!

“Ai nha.” Đông Phương Trà Trà sờ lên cái trán vừa bị vỗ lên, cảm thấy đặc biệt đau.

Đông Phương Lê Âm thu tay lại, nói:

“Mắt phải của con cần che lại, ta đã liên hệ với người của Xảo Vân tông rồi, hôm nay con xuất phát đến đó luôn đi, để mấy người đó giúp định chế một cái.”

“Định chế bịt mắt?” Đông Phương Trà Trà hỏi.

“Nếu con muốn mua tiên váy thì cũng được, thuận tiện cho chị dâu đi cùng đi.” Đông Phương Lê Âm nói.

Mộ Tuyết có chút ngoài ý muốn, nàng cũng có thể ra ngoài sao?

Thế nhưng không thể đợi đến lúc Lục Thủy trở về rồi cùng đi sao? Nàng muốn mua một chiếc váy mà Lục Thủy cảm thấy đẹp mắt.

Đông Phương Lê Âm lại lên tiếng:

“Lúc về Lục Thủy sẽ tới đón các con.”

Mộ Tuyết vui mừng trong bụng, nhưng không biểu lộ ra ngoài.

“Vậy giờ con cùng với chị dâu xuất phát luôn, con đi đây đi nhỏ, bái bai dượng.” Nói xong, Đông Phương Trà Trà liền kéo Mộ Tuyết cùng rời đi.

Mộ Tuyết có chút bất đắc dĩ, có điều vẫn quay người cáo từ Đông Phương Lê Âm cùng Lục Cổ:

“Tộc trưởng Lục, dì Lê Âm, vậy chúng con xuất phát trước đây.”

Sau đó Mộ Tuyết và Đông Phương Trà Trà liền rời khỏi Lục gia, một đường ngựa “kiếm” phi hành bay đi.

Nhìn hai người Mộ Tuyết rời đi, Lục Cổ nói:

“Nhắc mới nhớ, Trà Trà thì thường xuyên ra ngoài rồi, nhưng Mộ Tuyết hình như rất ít khi ra ngoài thì phải?”

“Đúng vậy, cho nên để Trà Trà mang Mộ Tuyết ra ngoài chơi một chút cũng tốt, mặc dù để con trai chúng ta dẫn đường thì càng tốt hơn, nhưng đều là con gái như vậy, cũng có cái thuận tiện.” Đông Phương Lê Âm nói.

Chỉ cần không ngốc, đều có thể nhìn ra Lục Thủy ưa thích Mộ Tuyết, Mộ Tuyết cũng tương tự có tình cảm này đối với Lục Thủy.

Tiếc là hai đứa chưa kết hôn.

“Hai ngày nữa chúng ta đến Mộ gia một chuyến đi.” Đông Phương Lê Âm nói.

Lục Cổ cùng với Đông Phương Lê Âm trở về, khó hiểu hỏi:

“Đến Mộ gia làm gì?”

“Hôn lễ sớm a.” Đông Phương Lê Âm nói.

Nàng là đang rất nghiêm túc.

Lục Cổ suy tư một chút, sau đó gật đầu nói:

“Cũng được, có điều hai ngày này phải đợi ta đi tìm Đông Phương Dạ Minh một lần đã.”

Đông Phương Lê Âm bĩu môi không nói chuyện, chông nàng muốn đi đánh anh nàng, nàng còn phải có thái độ tốt sao?

Đánh, đánh cho đến chết?

Hay là, hai người không cần, không cần đánh nhau nữa có được không?

Đông Phương Lê Âm đang chìm trong suy tư, đột nhiên cảm thấy mũi mình bị nhéo một cái, là Lục Cổ.

“Nàng cho rằng ta muốn đi đánh Đông Phương Dạ Minh sao?” Lục Cổ hỏi.

Đông Phương Lê Âm cầm tay Lục Cổ, cọ xát vào mũi mình, nhu thuận nói:

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Dĩ nhiên không phải rồi, ta nghe nói tu vi Đông Phương Dạ Minh có chuyển biến lớn, ta chỉ là tới lĩnh giáo hai chiêu mà thôi.

Không thể gọi là đánh nhau được.” Lục Cổ nói.

“...” Đông Phương Lê Âm hừ một tiếng nói: “Vậy có muốn mang vợ chàng đi cùng không?”

“Nàng đoán xem vợ ta liệu có muốn đi hay không?”

“Đương nhiên là muốn đi rồi, chỉ sợ Tộc trưởng đại nhân không đáp ứng thôi.”

“Bổn đại nhân đáp ứng, ngày mai xuất phát.

Đúng rồi, hiếm khi mới đi được một chuyến, nàng mang cho vợ chồng Đông Phương Dạ Minh ít điếm tâm luôn đi, loại sở trường nhất của nàng ấy.”

Đông Phương Lê Âm vui vẻ nói:

“Vâng, thưa Tộc trưởng đại nhân.”

--

Đông Phương Lê Âm đang ở trong phòng bếp làm điếm tâm thì Nhị Trưởng lão đột nhiên xuất hiện.

“Lục Cổ không ở đây à?” Nhị Trưởng lão hỏi.

Đông Phương Lê Âm hơi lo lắng nhìn Nhị Trưởng lão.

“Ta thuận miệng hỏi hỏi chút thôi.” Nhị Trưởng lão cầm miếng điếm tâm, cắn một cái, nói.

Đông Phương Lê Âm nhẹ nhàng thở ra, lại nói, con trai của nàng đã ra khỏi cửa, Trà Trà cũng đã ra khỏi cửa, làm sao còn chọc tới Nhị Trưởng lão được.

“Tới đây, đưa tay ra.” Nhị Trưởng lão ngồi một bên, gọi Đông Phương Lê Âm qua.

Đây là tái khám.

Đông Phương Lê Âm đương nhiên không từ chối.

Nàng trực tiếp ngồi xuống, đưa tay ra.

Nhị Trưởng lão miệng cắn điếm tâm, tay bắt đầu bắt mạch, một lát sau thì thu tay về.

“Nhị Trưởng lão, thân thể ta không có vấn đề gì chứ?” Đông Phương Lê Âm hỏi.

“Vấn đề không lớn, qua một đoạn thời gian nữa, liền có thể thử có thêm một đứa, nếu muốn.” Nhị Trưởng lão đáp.

Đông Phương Lê Âm cũng có chút vui vẻ, nếu như có thể sinh một đứa con gái, nàng rất nguyện ý.

Đáng tiếc, tỷ lệ này chỉ có một nửa.

“Vậy thân thể Mộ Tuyết thì sao?” Đông Phương Lê Âm tiếp tục hỏi.

Nhị Trưởng lão cắn miếng điềm tâm, nói:

“Khá tốt, hoặc là nói, tu vi nó hoàn toàn biến mất có lẽ cũng có thể coi như là một chuyện tốt.”

“Tại sao?” Đông Phương Lê Âm hiếu kỳ hỏi.

Nhị Trưởng lão nghĩ nghĩ, nói:

“Người có biết Thiên Nữ Chân Kinh không? Một khi tu luyện Thiên Nữ Chân kinh, trừ khi lên đến ngũ giai hoặc lục giai, sẽ không có cách nào mang thai được.”

“Mộ Tuyết tu Thiên Nữ Chân Kinh?” Đông Phương Lê Âm hỏi.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 159: Hành Trình Binh Mộ

Nhị Trưởng lão gật đầu:

“Đúng vậy, cho nên tương đối mà nói, không có tu vi cũng coi như là chuyện tốt.

“Vậy còn có thể tu luyện lại từ đầu không?” Đông Phương Lê Âm nói.

Có thể tu luyện lại từ đầu hay không là một vấn đề rất quan trọng, cái này liên quan đến tuổi thọ.

Con trai của nàng tuy vậy như sống mấy trăm năm cũng không có vấn đề gì, nhờ đâu nửa đường Mộ Tuyết không thể tiếp tục đi cùng nó nữa, có trời mới biết sẽ như thế nào.

Nhị Trưởng lão lắc đầu:

“Tạm thời không biết, nhưng mà thân thể xác thực không có gì đáng ngại.

Qua một thời gian ngắn, các người có thể đưa nàng trở về.

Nửa năm sau lại đến.”

Nghe được câu này, Đông Phương Lê Âm cười nói:

“Nhị Trưởng lão, Lục Cổ chưa nói cho ngài biết sao, chúng ta định hai ngày nữa sẽ đến Mộ gia một chuyến.”

“Hôn ước sớm?” Nhị Trưởng lão hỏi.

Đông Phương Lê Âm gật đầu.

Nhị Trưởng lão đem điểm tâm còn thừa bỏ vào miệng, nói:

“Tam Trưởng lão nghe việc này đã đánh giá các người là, vợ chồng Lục Cổ không dễ dàng, rốt cục làm hồi nhân sự.”

Đông Phương Lê Âm: “...”

Vợ chồng bọn họ có khoa trương như vậy sao?

Có điều ba vị Trưởng lão này để ý không phải là chuyện của Lục gia, thứ ba vị này để ý chỉ có Lục Thủy, cùng chuyện

Lục Thủy khi nào thành hôn, thành hôn với ai.

Nhị Trưởng lão muốn lấy thêm một miếng điếm tâm, đứng lên nói:

“Tóm lại các ngươi cứ đi đi, không cần biết thành công hay không, nửa năm tới Mộ Tuyết cũng phải có mặt ở đây.”

Nói xong, Nhị Trưởng lão bước lên một bước, biến mất tại chỗ.

Đông Phương Lê Âm cảm thấy có chút đáng tiếc, chưa chạm được vào mặt Nhị Trưởng lão.

--

Binh Mộ.

Lục Thủy ở trên đường nghỉ ngơi một đêm, lúc này đang mang theo Thạch Minh đi về phía chân núi.

Sau khi đi vào chân núi, hai người liền thấy một kết giới to lớn đang phát sáng.

Ngoài kết giới có một số người vây quanh.

Mấy người này đều đang thử tiến vào trong kết giới.

“Tu vi nhìn chung có vẻ hơi thấp.” Nhìn thấy những người kia, Thạch Minh mở miệng nói.

Những người này nhị giai có, tam giai có, tứ giai cũng có.

Nhưng không cần biết là tu vi gì, khi nhìn vào đều khiến cho người ta cảm thấy thực bình thường.

Đúng, chính là bình thường, nhị giai bình thường, tam giai bình thường, tứ giai cũng bình thường.

Không có một ai trong mắt thật sự mang theo tự tin cả, nơi này không có lấy một vị thiên kiêu.

“Nghe nói Ma Binh tương đối chào đón loại người tinh thần sa sút tình trạng thâm trầm.” Lục Thủy mở miệng giải thích.

Thạch Minh nghe được, có chút ngoài ý muốn, sau đó nhìn chính bản thân mình một chút.

Hắn hiện tại trông cũng rất thê thảm, trên đường đi gặp chuyện xui xẻo không ngừng.

Nhưng chỗ tốt chiếm được cũng có một đồng, hắn thực sự cũng không biết là có chuyện gì.

Vậy hắn có tính là thảm hay không?

Thạch Minh cũng không suy nghĩ nhiều, thật ra hắn cảm thấy bản thân mình cũng không thảm lắm, sự tỷ so với hắn còn thảm hơn nhiều.

Lục Thủy ngẩng đầu nhìn lên, nói:

“Kết giới mở rồi, đi thôi.”

Mở? Không phải là vẫn còn đó sao? Thạch Minh không hiểu lắm, nhưng hắn rất nhanh liền thấy được kết giới bắt đầu dần biến mất.

Được thôi, cố chủ nói cái gì chính là cái đó, hắn nghe lời là được.

“Bên trong Binh Mộ hẳn là có không ít vũ khí pháp bảo, đến lúc đó, ta sẽ đi vào nhặt một thanh kiếm cho ngươi.” Lục Thủy đi phía trước, nói.

“Vị đạo hữu này, lời này của đạo hữu hơi khoa trương rồi, nơi này tên là Binh Mộ, cũng có nghĩa là nơi này là nơi mai táng binh khí.

Bình thường, bị mai táng đều là đồ vật đã chết đi, loại pháp bảo như này, nếu như không phải là đã bị hủy thì làm sao có thể ở trong Binh Mộ được?” Một vị thanh niên tới gần Lục Thủy nói.

Lúc này Lục Thủy đã đi vào trong kết giới, một đường đi lên trên núi.

Về phần thanh niên đột nhiên tới gần này, Lục Thủy không để ý tới, tu vi tam giai, coi như cũng có chút thực lực đi.

“Tự giới thiệu một chút, ta gọi là Sơ Vũ, là đệ tử Bách Hoa cốc, là một người ở thế tục viết về tu chân giả, gần đây bị kẹt văn, cho nên đặc biệt tới đây tìm tài liệu.” Sơ Vũ nói.

Nghe đối phương giới thiệu xong, Lục Thủy có hơi bất ngờ, quả thật là tu chân giả bây giờ cái gì cũng có.

Thạch Minh hơi sững sốt, hẳn nhớ là Bách Hoa cốc đều là nữ mà nhỉ?

Tu chân giới có ba tông môn cơ bản đều là nữ, Xảo Vân tông, Bách Hoa cốc và Thiên Linh phong.

“Ngươi thật sự là nam?” Thạch Minh hỏi.

Sơ Vũ có chút bất đắc dĩ, lập tức gật đầu:

“Thật ra chuyện trở thành đệ tử Bách Hoa cốc là một việc có thể nói là ngoài ý muốn, chủ yếu là khi ta còn bé trông khá đáng yêu, cho nên các sư tỷ đã đặc biệt xin sư phụ để cho ta gia nhập.

Đến khi trưởng thành, ta không tiếp tục mặc nữ trang nữa, cho nên các nàng liền đá ta đến trần thế.”

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn nhìn Sơ Vũ.

Trông không yếu đuối, nhưng mặc đồ con gái xác thực không quá lộ.

Sau đó ba người đi đến một nơi cắm đày kiếm.

Rất nhiều người đều trực tiếp đi qua chỗ này.

Sơ Vũ cũng nói:

“Nơi này đều là thiết kiếm bị vứt bỏ, không cần phải dừng lại.”

Lục Thủy đi thẳng tới giữa đồng kiếm, hẳn tùy ý rút ra một thanh trông khá đẹp, ném cho Thạch Minh, nói:

“Thanh kiếm này, coi như bồi thường cho thanh kiếm bị ta làm gãy kia.”

Thạch Minh tiếp nhận kiếm, cảm giác đây chỉ là một thanh kiếm bình thường.

“Dùng linh khí tắm bổ một chút.” Lục Thủy nói.

Sơ Vũ đứng một bên cảm thấy hơi bất đắc dĩ, dáng dấp đẹp không có nghĩa nó là một thanh kiếm tốt, hơn nữa, nếu thanh

kiếm kia lợi hại thì sao lại tùy tiện cầm..., nội tâm Sơ Vũ còn chưa đậu đen rau muống xong, đã đột nhiên nghe được một tiếng kiếm minh.

Ong!

Một đạo kiếm minh phóng lên tận trời, kiếm quang chiếu rọi tứ phương, kiếm ý xông đến tận mây xanh.

Sơ Vũ bị hù dọa, lập tức lùi lại.

Nhưng mặc kệ hấn lùi đến đâu, những thanh kiếm chung quanh đều lần lượt rung động, dường như cùng kiếm ý đột nhiên xuất hiện kia cộng minh.

Khi Sơ Vũ nhìn sang phía Thạch Minh, hấn phát hiện nơi kiếm ý phát ra chính là từ thanh kiếm vừa mới bị tùy ý rút lên kia.

‘Cái này, cái này sao có thể? Ta viết cũng không dám tùy tiện như thế.’

Lúc này, những cây kiếm xung quanh bắt đầu chuyển động, tự rút ra khỏi mặt đất, phóng lên đến tận trời, hướng về phía tâm kiếm quang kia mà hội tụ.

Không bao lâu sau, tất cả những thanh kiếm vốn cắm trên mặt đất đều đã dung nhập vào thanh kiếm được rút ra lúc đầu kia.

Sau đó, kiếm quang mới tiêu tán.

Thạch Minh vẫn còn đang ngây ngẩn cả người, cái này, cái này nhìn thế nào cũng giống như đang nằm mơ.

Lục Thủy không để ý những thứ này, một thanh kiếm bình thường mà thôi, còn không bằng hai cái thanh kia của Chân Võ Chân Linh.

Cho hấn hấn cũng không cần.

Nhưng sau khi toàn bộ kiếm biến mất, hấn thấy được một cổng truyền tống:

“Đi thôi, đi tới một tầng.”

Thạch Minh và Sơ Vũ lúc này mới kịp phản ứng.

Bạn hãy nhìn Lục Thủy biến mất, cũng đi theo qua.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 160: Đảo Mê Vụ

Thạch Minh là tay chân bị thuê, mà Sơ Vũ cảm thấy mình vừa gặp được đại lão.

Cái này so với nhân vật chính trong sách của hắn còn đại lão hơn, hiện thực bây giờ đều đáng sợ như vậy sao?

Không bao lâu sau.

Khi Lục Thủy cảm giác mình đã đến điểm truyền tống, lại phát hiện xung quanh chỉ có một màu đen kịt.

“Đông Phương đạo hữu, người ở đâu?” Thạch Minh mở miệng nói.

Lục Thủy gật đầu:

“Đây, độ tối của nơi này không đơn giản, pháp thuật bình thường không thể nào chiếu sáng được.”

“Thì ra là như vậy, khó trách Chiêu Minh Thuật của ta không dùng được, ta còn tưởng mình mù rồi chứ.” Sơ Vũ nói.

Tách.

Tiếng búng tay vang lên.

Xung quanh đột nhiên sáng lên.

Là Chiêu Minh Thuật của Lục Thủy.

“Đúng rồi, hai vị đạo hữu có bị thương hay không? Trì Dũ Thuật của Bách Hoa cốc ta là đỉnh cấp, nếu có vấn đề gì thì để ta giúp các người chữa thương.” Sơ Vũ nói.

Hắn cần thể hiện giá trị bản thân mình, nếu không thì không có tư cách lẫn lộn trong đội ngũ của đại lão.

Lục Thủy liếc mắt nhìn Sơ Vũ, cái nhìn này khiến cho Sơ Vũ có chút kinh hãi, giống như là lòng dạ bị nhìn thấy vậy.

Lão đại của lão đại, Sơ Vũ trong lòng không tự chủ được mà trao tặng danh hiệu cho Lục Thủy.

“Thạch Minh, để hấn trị liệu.” Lục Thủy nói.

Theo Lục Thủy, có thêm một vú em đi theo cũng tốt.

Thạch Minh không có được thực lực như Chân Võ Chân Linh, đánh nhau kiểu gì cũng sẽ có thương tích, hấn cũng không muốn nửa đường lại phải đi tìm tay chân mới, có thêm một vú em có thể giúp Thạch Minh bay nhảy liên tục.

Sau đó Lục Thủy tra xét bốn phía, nơi này là một thông đạo, hơn nữa, nhìn bộ dáng thì có vẻ như là một kiến trúc rất hùng vĩ ở bên dưới mặt đất.

‘Có vết tích của trận pháp, nhưng tất cả đều bị xóa sạch, chuyện mới xảy ra không tính là quá lâu.’ Trong lòng Lục Thủy nghĩ.

Không bao lâu sau, hấn nghe được tiếng bước chân, rất gấp gáp, còn rất nhiều.

Lục Thủy lùi về sau lưng Thạch Minh và Sơ Vũ, nói:

“Chuẩn bị chiến đấu đi.”

Thạch Minh cùng Sơ Vũ sững sờ, cả hai rút vũ khí của mình ra, cảnh giác bốn phía.

Rất nhanh sau đó, hai người cũng nghe được tiếng bước chân vô cùng gấp rút đang tiếng tới.

“Thật nhiều người.” Sơ Vũ có chút khẩn trương.

Hấn chỉ là một tác giả, tu vi mặc dù không tệ, nhưng kinh nghiệm chiến đấu thật sự không nhiều.

Hấn thậm chí vẫn còn đang học đại học đó, ừm, báo cáo tuổi tác là giả.

Nhưng không có kinh nghiệm sinh tử là thật.

Chỉ một lát sau, một đám chó hoang đen kịt bỗng vọt ra, phóng vào trong tầm mắt của ba người.

Thạch Minh không nói hai lời liền tiến lên, hấn gỡ bỏ phòng ngự, sử dụng công kích lớn nhất.

Thỉnh thoảng còn dung nhập một chút đồ vật ngộ được.

Ngao! Tiếng rống giận dữ của đám chó vang lên tứ phía.

Nhưng Thạch Minh hoàn toàn không nường tay.

Sơ Vũ cũng càng đánh càng phối hợp, mặc dù ngẫu nhiên sẽ bị thương, nhưng hẳn tự chữa được.

‘Đám chó hoang này phần lớn là nhị giai, nhiều lắm thì có một hai con tam giai. Nhưng lực phòng ngự của bọn chúng thật kinh người, không phải vậy thì Thạch Minh đánh cũng không đến mức mệt mỏi như thế.’ Lục Thủy nhìn hai người đánh nhau với đám chó hoang, trong lòng đưa ra phán đoán.

Hắn vốn cũng không định động thủ.

Khi Thạch Minh cùng Sơ Vũ dọn dẹp xong đám chó kia, Lục Thủy mới tiếp tục đi lên phía trước.

Lúc đi ngang qua Sơ Vũ, Lục Thủy mở miệng nhắc nhở một câu:

“Lúc người giúp Thạch Minh trị liệu, đề nghị đừng có tiếp xúc với thân thể hắn.”

Sơ Vũ vẻ mặt kinh ngạc, đại, đại lão còn có loại sở thích này?

Sau đó câu tiếp theo của Lục Thủy càng khiến Sơ Vũ ngờ ngác hơn:

“Ở bên cạnh ta còn tốt, không ở bên cạnh ta thì hình ảnh Thạch Minh lát nữa sẽ chính là tương lai của người.”

Sơ Vũ không hiểu, khi hắn muốn quay sang hỏi Thạch Minh, thì thấy Thạch Minh đột nhiên trượt chân, đầu đập thẳng vào răng nanh của chó hoang.

Đầu rơi máu chảy.

Sơ Vũ: “???”

Hắn có loại dự cảm không lành.

— —

Bên trong Bình Mộ.

‘Oa oa, lại tới, cái cảm giác đáng chết kia lại tới.’

Người kia thế mà nhanh như vậy đã đến được nơi này rồi.

Thả tất cả súng vật ra đi, đối phương khẳng định rất yếu, để đám súng vật của ta cắn chết hẳn.

Không được, không đủ, ta phải nghĩ biện pháp, phải làm cho những người khác đến trước, ta không muốn gặp cái người đáng chết kia.’

‘Ngoại trừ cái này, ta còn cần một biện pháp khác nữa, ta không tin gia gia ta lại không chơi được một thằng cháu trai như hẳn.’

‘Trời cao mặc chim bay, biển rộng mặc cái bơi, tương lai gia gia nằm ở trong tay của gia gia, ai cũng đừng nghĩ đến chuyện cướp đi.’

Trên biển.

“Không phải chúng ta đã lạc đường rồi chứ?” Đông Phương Trà Trà ngồi ở mép “Kiếm”, đạp chân quan sát biển cả không thấy bờ, lên tiếng hỏi.

Mộ Tuyết thì khoanh chân ngồi ở trên chữ “Kiếm” không nói gì.

Là Trà Trà nói chính mình nhất định phải bay qua, nàng cũng thuận theo. Dù sao không tính quá xa, bay hai ngày là đến.

Về mặt Hương Dụ đầy bất đắc dĩ, nàng còn có thể nói gì đây?

Chỉ là bay qua mà thôi, không được tính là chuyện nguy hiểm.

Tất nhiên nàng sẽ nghe tiểu thư Trà Trà.

“Tiểu thư Trà Trà cứ bay về phía trước là được, sẽ không lạc đường.” Hương Dụ trả lời.

Đình Lương đứng ở trên “Kiếm” nhìn Đại tiểu thư nhà mình, đây cũng là lần thứ nhất nàng ngự “Kiếm” phi hành.

Bay một lát, Mộ Tuyết nhíu mày, nói:

“Gần nhất có tin tức trên biển xuất hiện thứ gì đó kỳ quái hay không?”

Đình Lương lập tức trả lời:

“Hình như không có.”

Hương Dụ cũng lập tức nói:

“Ta cũng vậy, nhưng để ta điều tra một chút.”

Vì lý do an toàn, khi đi cùng tiểu thư Trà Trà ra ngoài, chuyện gì cũng phải cẩn thận hơn một chút.

Nhưng vừa mới kiểm tra, Hương Dụ lo lắng nói:

“Đảo Mê Vụ, nghe nói có khả năng trên biển sẽ xuất hiện đảo Mê Vụ.”

“Đảo Mê Vụ là cái gì?” Trà Trà đặt chân ra bên ngoài, còn cả người thì nằm ở bên trên “Kiếm”, quay sang nhìn Hương Dụ rồi hỏi.

Hương Dụ lập tức nói:

“Đảo Mê Vụ là một mảnh...”

Mới nói ra thì thanh âm của Hương Dụ dần biến mất.

Đông Phương Trà Trà giật nảy mình, lúc này nàng phát hiện trong tầm mắt đều là mê vụ, đưa tay không thấy được năm ngón.

Trà Trà có chút sợ sệt, nàng lập tức nhảy dựng lên, nói:

“Hương Dụ, Hương Dụ? Chị dâu, chị dâu?”

Mọi người đừng dọa ta, một mình ta rất sợ.”

“Hai người, đảo Mê Vụ không hề nguy hiểm như vậy.” Thanh âm của Mộ Tuyết đột nhiên truyền tới.

Lúc này mê vụ bắt đầu mỏng manh hơn, sau đó Đông Phương Trà Trà mới nhìn thấy Mộ Tuyết đang ngồi ở một bên.

Nàng còn đặc biệt chạy tới xác nhận một chút.

Xác định thật sự là chị dâu.

Nhưng trừ chị dâu ra, đã không thấy những người khác.

“Chị dâu, mấy người Hương Dụ đâu? Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Đông Phương Trà Trà hỏi.

Mộ Tuyết lắc đầu nói:

“Chỉ là bị bài xích ở bên ngoài mà thôi, chúng ta đã bị đảo Mê Vụ bắt được.”

Trên thực tế người bị bắt chỉ có Đông Phương Trà Trà, còn Mộ Tuyết là tự cưỡng ép tiến vào.

Xuất thủ ngăn cản mê vụ, nàng lo lắng động tĩnh quá lớn, vì thế mới cùng tiến vào trong.

Nghe thấy mấy người Hương Dụ không có việc gì, Đông Phương Trà Trà nhẹ nhàng thở ra.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 161: Mộ Tuyệt Thâm Tình Tìm Đồ Cho Lục Thủy Ăn

Nhưng nàng vẫn rất ngạc nhiên:

“Đảo Mê Vụ là cái gì?”

Mộ Tuyệt suy tư một chút rồi nói:

“Ta nhớ được đây là một hòn đảo còn sống, sẽ nuốt người mình thích. Người đặc thù chính là một vật sư tâm trân quý đối với đảo Mê Vụ.

Đương nhiên, dưới tình huống bình thường cũng có không ít người đi nhầm vào trong đó.

Cũng không có chỗ xấu. Nhưng đối với người nó chủ động nuốt vào, nó sẽ ép buộc lưu lại.”

Đông Phương Trà Trà có chút vui vẻ:

“Nói như vậy thì ta là một đại nhân tài ngàn dặm mới tìm được một?”

Mộ Tuyệt gật đầu không nói chuyện, không muốn đả kích lòng tin của Trà Trà.

Đương nhiên, Trà Trà đặc thù, đây là sự thật.

Chỉ con mắt kia đã đủ thể hiện sự đặc thù của nàng.

Ngừng một chút, Mộ Tuyệt nói:

“Gọi điện thoại cho Hương Dụ đi, nói cho các nàng biết chúng ta bình an vô sự, không cần khẩn trương, yên tâm chờ ở bên ngoài là được.”

Lúc này Đông Phương Trà Trà mới nhớ tới việc báo bình an.

Nhìn thấy Đông Phương Trà Trà gọi điện thoại, Mộ Tuyệt mới quay đầu nhìn về phía trước, nơi xa có một hòn đảo như ẩn như hiện.

Nàng còn nhớ, khi đảo Mê Vụ xuất hiện thì mang ý nghĩa có Đạo khí xuất hiện.

Đảo Mê Vụ và Mê Vụ Chi Đô có quan hệ, Đạo khí được chảy ra từ bên trong.

“Đạo khí thì cũng không có gì, nhưng trên đảo Mê Vụ chắc là có An Kỳ Quả, ăn hết sẽ bị chua đến khóc.

Hái hai quả về cho Lục Thủy ăn.

Một Đại tiểu thư như ta, thâm tình cầm trái cây đưa cho Đại thiếu gia hần ăn, kiêu gì cũng sẽ không thể từ chối?”

Nghĩ tới đây Mộ Tuyết liền cảm thấy lần này tới đảo Mê Vụ rất đáng giá.

Về phần Đạo khí gì đó, không nằm trong phạm vi suy nghĩ của nàng, và cũng không phải thứ Lục Thủy muốn.

“Phù, mấy người Hương Dụ nói muốn thông báo cho tiêu di, bằng không sẽ không an lòng.” Đông Phương Trà Trà nói.

Mộ Tuyết cũng không để ý lắm, đây không phải chuyện lớn gì.

Nhưng mà, việc đầu tiên là các nàng phải tới được đảo Mê Vụ.

Mặc dù đảo Mê Vụ nuốt các nàng, nhưng khoảng cách lại rất xa.

Hương Dụ và Đinh Lương không chừng còn phải trải qua một quãng thời gian phiêu lưu đáng nhớ khi tìm kiếm Đại tiểu thư.

Rất nhanh các nàng đã tiếp cận được hòn đảo. Nhưng vừa đến biên giới hòn đảo, các nàng đã thấy có người đang giăng co ở trên đảo.

Là một nữ bị năm người có nam có nữ vây quanh.

Dường như hai bên không ai làm gì được đối phương.

Đông Phương Trà Trà ở trên cao nhìn xuống, vừa thấy vậy liền không dám tiếp tục bay về phía trước, mà là lập tức trốn đi.

Hương Dụ đã từng dặn dò nàng, nhìn thấy người cũng không cần ngây ngốc qua đó chào hỏi, phải trốn xa một chút. Không cần thiết thì không nên tiếp xúc, nếu cần thì phải hiểu rõ rồi mới tiếp xúc.

Như thế nào được tính là hiểu rõ?

Hỏi chị dâu! Đông Phương Trà Trà cảm thấy mình rất cơ trí.

“Chị dâu, người phía dưới có vẻ như mạnh hơn chúng ta nhiều, chúng ta có nên trốn xa một chút hay không?” Đông Phương Trà Trà hỏi.

Mộ Tuyết lắc đầu:

“Không cần, năm người kia đều là tam giai, người nữ ở giữa cũng chỉ là tứ giai, mà bản thân nàng còn bị trọng thương, bây giờ giống như nỏ mạnh hết đà.

Nhưng mà lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa béo, năm người kia cũng không dám bức đối phương quá, chỉ có thể dùng trận pháp để tiêu hao đối phương.

Lại kéo dài nữa, nữ tử kia chắc chắn sẽ bại.

Mấy tam giai còn lại không ai có thể ngự kiếm phi hành, đánh không đến người.”

Nghe thấy Mộ Tuyết nói như vậy, lòng tin của Đông Phương Trà Trà lập tức dâng lên. Nhưng mà, nàng phát hiện chị dâu biết được thật nhiều.

Quả nhiên, trước kia chị dâu cũng là thiên tài.

Lúc này bên trong năm người phía dưới có người mở miệng nói:

“Tiên tử, đau khổ chèo chống như vậy làm gì. Giao Đạo khí ra, chúng ta cam đoan lúc lấy được Đạo khí sẽ rời đi.”

Đạo khí là bảo vật đại tiên bối mới có thể có, bây giờ bọn hắn nhanh chân đến trước, chính là cơ hội duy nhất.

Nếu như tiếp tục chờ đợi, chắc chắn sẽ có đại tiên bối tự mình đến đây. Lúc đó đừng nói là lấy được Đạo khí, cái mạng

nhỏ có thể giữ được hay không cũng là một vấn đề.

Tiên tử kia nhìn mấy người rồi lắc đầu nói:

“Đạo khí này hữu dụng với ta, ta không thể giao cho các ngươi. Mà ta đã biết được các ngươi là, khụ khụ, là ai. Các ngươi chắc chắn sẽ không buông tha ta.”

“Thôi đi!” Người kia nhìn bốn người khác rồi nói:

“Cùng lên.”

Bốn người khác gật đầu. Lúc này chỉ có thể cùng lên, kéo dài tiếp chẳng khác nào muốn mạng, trừ khi chấp nhận không công mà lui.

Kỳ thật bọn hắn rất kinh ngạc, không nghĩ tới lại lấy được Đạo khí sớm như vậy, như lúc trước thì kiêu gì cũng phải tranh đoạt một phen.

Lần này tựa như đảo Mê Vụ đang nói đùa với ngươi.

Ngay sau đó năm người kia bắt đầu mượn trận pháp vây công tiên tử ở giữa.

Nhưng mặc đối phương công kích ra sao, tiên tử kia đều chỉ tránh né, không đến lúc cần thiết thì nàng tuyệt đối sẽ không chủ động lãng phí sức mạnh.

Nàng rất suy yếu, không có quá nhiều sức mạnh cho nàng lãng phí.

Nhất là hiện giờ sắc mặt nàng đã tái nhợt như tờ giấy, nếu lại tùy ý lãng phí sức mạnh, có thể sẽ thật sự ngã vào nơi này.

Lúc đầu nàng chỉ muốn ra ngoài giải sầu một chút, không nghĩ tới sẽ có cơ duyên bực này.

Trên không trung, Đông Phương Trà Trà hiếu kỳ nói:

“Chị dâu, chị nói nữ tử kia có thể kiên trì bao lâu?”

Tứ giai lại yếu như vậy sao?”

Vậy ta tứ giai có thể đánh thắng biểu đệ Lục Thủy không?”

Mộ Tuyệt nhìn chiến đấu phía dưới, hiếu kỳ nói:

“Tại sao muốn đánh Lục Thủy?”

“Biểu đệ Lục Thủy hay đánh ta, hơn nữa còn chuyên đánh mặt. Tu vi không bằng thì ta đánh lén, lần trước ta không đánh thắng được.

Ta quyết định đến tam giai lại đi khiêu chiến biểu đệ Lục Thủy, nhưng nghĩ lại thì tứ giai sẽ an toàn hơn một chút.” Đông Phương Trà Trà nói.

Mộ Tuyết quay đầu nhìn về phía Đông Phương Trà Trà. Nàng cảm thấy đánh Lục Thủy thì phải thừa dịp còn sớm, bằng không sẽ không bao giờ có thể đánh được Lục Thủy nữa.

Đương nhiên, chắc chắn Mộ Tuyết sẽ không nói như thế với Trà Trà.

Nàng đưa ra một ánh mắt khích lệ, nói:

“Ứng hộ.”

Dù sao đợi nàng gả cho Lục Thủy, dù lúc nào hay có tu vi gì, đánh nhau đều sẽ thắng.

Trà Trà thì đáng thương rồi.

Đây chính là hậu quả của việc làm biểu muội thì không làm, nhất định phải làm biểu tỷ.

Nhưng không sao, có nàng bảo bọc, nên có thì đều sẽ có.

Oanh!!!

Lúc này, phía dưới đột nhiên truyền đến tiếng nổ mạnh.

Mộ Tuyết nhíu mày, phía dưới bắt đầu lưỡng bại câu thương.

Nhưng cái gọi là lưỡng bại câu thương, kỳ thật chính là một bên giành thắng lợi.

Mộ Tuyết nhìn về phía tiên tử kia một chút, cuối cùng thờ dãi nói:

“Trà Trà, hạ xuống đi.”

Trà Trà đáp lại rồi lập tức hạ “Kiếm” xuống.

Rất nhanh bọn hắn đã tiến vào cảm giác của đám người phía dưới.

Lúc đầu hai bên sắp lưỡnɡ bại câu thương, bỗng đột nhiên ngừng lại, sau đó trở lại tình trạng giằng co.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 162: Đạo Khí

Trong lòng tiên tử kia nhẹ nhàng thở ra. Nếu như đối phương không xuống dưới, thế thì cuối cùng nàng chỉ có thể trọng thương thoát đi, hơn nữa sẽ mất đi Đạo khí.

Không đến lúc cuối cùng, nàng thật sự không muốn từ bỏ.

Mộ Tuyết và Đông Phương Trà Trà xuống dưới, khiến cho năm người kia cực kỳ căm thù.

“Một người nhị giai đỉnh phong, một người không có tu vi. Còn chữ Kiếm kia là cái gì? Pháp bảo phi hành? Không giống!”

“Hai người kia thật sự yếu, hay là rất mạnh?”

“Tìm cơ hội thăm dò một chút, tốt nhất là không để lộ ra thái độ gì, vạn nhất đối phương thật sự lợi hại sẽ không tốt. Nhưng mà, cường giả sẽ nói nhảm với những kẻ yếu như chúng ta?”

Trong lòng năm người kia đều đang tính toán lợi và hại.

Tuy nhiên, bọn hắn đều không dám hành động thiếu suy nghĩ, thậm chí không hề chủ động mở miệng nói chuyện, chỉ chờ đối phương báo tên trước.

Chỉ ít có thể từ đó biết được một chút tin tức.

Đông Phương Trà Trà phát hiện mình bị một đồng người nhìn chăm chăm, trong lòng có chút bận tâm.

Nhưng nếu chị dâu nói như vậy, chắc sẽ không có vấn đề gì?

Chị dâu rất thông minh, nhưng mà nàng lại không có tu vi.

Xong, nàng phải bảo vệ chị dâu.

Đông Phương Trà Trà cảm thấy một cái “Kiếm” khác trong mắt sắp phải dùng.

Bây giờ nàng đang dùng dùng tóc che mắt.

Mộ Tuyết không hề để ý. Cũng may Trà Trà không hỏi nhiều, bằng không phải giải thích thì sẽ rất phiền phức.

Đối với ánh mắt của những người kia, Mộ Tuyết không thèm quan tâm. Nàng nhìn tiên tử với sắc mặt tái nhợt kia, mở miệng nói:

“Đưa Đạo khí của ngươi cho ta xem một chút.”

Một câu làm kinh động tất cả mọi người, không có ai nghĩ đến người này lại trực tiếp nói ra câu đó. Có ý gì đây?

Ăn cướp trắng trợn hay là thế nào?

Tiên tử kia đang do dự, những người khác cũng đang do dự. Bọn hắn đang do dự có nên động thủ hay không.

Nhưng mà câu nói của đối phương làm cho bọn hắn có chút sợ sệt.

Người bình thường dám nói như vậy sao?

Hay là kỳ thật đối phương đang lừa bọn hắn?

“Thế thì có nên xuất thủ hay không?”

Đây quả thật là một lựa chọn cực kỳ khó khăn.

Tiên tử kia cũng giống như thế. Nàng do dự mãi, cuối cùng lấy ra một hạt châu ném về phía Mộ Tuyết.

Hạt châu được ném qua một cách bình thường, tùy ý vận dụng ý thức là có thể chặn được.

Có người lựa chọn chặn đường, hắn không tin đối phương thật sự là cường giả.

Nhưng khi ý thức của hắn kéo dài tới, đột nhiên cảm thấy một thứ mênh mông không gì sánh được. Trong nháy mắt khi tiếp xúc đến thứ đó, ý thức của hắn trực tiếp bị nghiền nát.

“Phốc.”

Không có bất kỳ dấu hiệu nào, hắn phun ra một ngụm máu tươi, cả người suy yếu quỳ xuống đất.

Trong mắt của hắn lộ ra một loại ý tứ không thể nào nói rõ.

Hắn căn bản không biết mình đã cảm nhận được thứ đáng sợ gì.

Mà những người định xuất thủ đều bị hù dọa, sau đó bọn hắn không còn dám động đậy.

Đây thật sự là đại lão?

Dù là tiên tử kia cũng cảm thấy kinh ngạc, nàng cảm thấy có chút may mắn.

Lúc này Mộ Tuyết đã lấy được hạt châu.

“Là cái này sao.” Mộ Tuyết nhìn hạt châu, có chút ngoài ý muốn.

Đông Phương Trà Trà ngồi ở bên người Mộ Tuyết, nàng không hiểu thứ này, chỉ có thể mở miệng hỏi:

“Đây là cái gì?”

“Thiên Vận Châu Tử, một loại Đạo khí có liên quan đến vận khí (may mắn), đúng là vô cùng hiếm thấy. Mang theo nó sẽ làm cho vận khí của người ta tốt lên không ít, tác dụng phụ duy nhất chính là ngẫu nhiên sẽ gặp phải sét đánh, không có vấn đề gì lớn.” Mộ Tuyết trả lời.

Đông Phương Trà Trà không hiểu, vật này hữu dụng không?

Bị đánh chết thì là vận khí tốt hay là vận rủi?

Nếu như là vận khí tốt, vậy thì có phải là do ông ngoại thiên kiếp để mắt người, lúc này mới đánh chết người?

Mộ Tuyết không quan tâm Đông Phương Trà Trà đang suy nghĩ lung tung, nàng chỉ nhìn thoáng qua liền ném Thiên Vận Châu Tử cho người nam cầm đầu năm người kia, sau đó nói:

“Các người muốn thì cứ lấy đi, còn việc có thể giữ được hay không thì phải xem các người.”

Năm người kia rất kinh ngạc, thật hay giả?

Dù là tiên tử kia cũng có chút kích động. Đây, đây là vì sao?

Năm người kia nhìn Mộ Tuyết, vẻ mặt nghi hoặc không hiểu.

“Tiền bối nói thật chứ?”

Mộ Tuyết gật đầu.

“Vậy thì đa tạ tiền bối, chúng ta chính là Ma Hải Ngũ Tướng, sau này tiền bối có nhu cầu gì thì có thể trực tiếp tìm chúng ta.

Chúng ta nghĩa bất dung từ.

Bây giờ không quá rầy tiền bối nữa.”

Nói xong, năm người bọn hắn bắt đầu lùi lại.

Sau khi lùi lại một khoảng, liền gia tốc thoát khỏi nơi đây.

Bọn hắn cũng biết việc này có kỳ quặc, nhưng không cần sao?

Nếu như đối phương muốn giết bọn hắn, có lấy hay không khác nhau ở chỗ nào?

Còn không bằng lấy đi, đến lúc đó lại tìm kiếm cơ hội sống.

Mộ Tuyết chỉ đứng nhìn, không hề có dự định khác.

Đông Phương Trà Trà đang suy nghĩ sâu xa về thâm ý của chị dâu khi làm như thế.

Đông!

Mộ Tuyết gõ trán của Đông Phương Trà Trà, cười nói:

“Chớ suy nghĩ lung tung, không có thâm ý gì khác, chỉ là do chúng ta không thích hợp cầm vật kia mà thôi.

Phía trên có ấn ký của cường giả. Quá phiền phức.”

Đông Phương Trà Trà gật đầu, cái hiểu cái không.

Lúc này Mộ Tuyết và Đông Phương Trà Trà đi đến trước mặt tiên tử kia.

Tiên tử kia cúi đầu cảm ơn:

“Đa tạ ân cứu mạng của tiền bối.”

Nói cho cùng, nàng đã được cứu.

Tất nhiên phải cảm ơn.

Mộ Tuyết nhìn nàng rồi nói:

“Không oán hận ta sao?”

“Không dám.” Tiên tử kia lập tức nói.

Mộ Tuyết đi về phía trong hòn đảo, thuận tiện nói:

“Tiên lên ngũ giai thất bại, cả người trọng thương, có cầm cái Đạo khí kia cũng không có tác dụng gì?”

Tiên tử kia do dự một chút rồi nói:

“Văn bối Thiên Ngâm, đệ tử Thu Cảnh Cung. Kỳ thật lấy Đạo khí kia cũng không phải vì bản thân.”

Sơ Vũ uể oải nhìn Thạch Minh.

Nghe Thạch Minh giải thích, hắn có chút bối rối. Vừa nãy hắn đã sờ soạng đến mấy lần.

Khó nói sau khi trở về uống nước cũng nghẹn chết hay không.

“Không hề khoa trương như ngươi nghĩ. Bình thường nếu không động thủ đánh ta thì không có chuyện gì lớn.” Thạch Minh giải thích.

Hắn phát hiện có người hiểu trị liệu đúng là không hề tệ.

Còn nữa, kiếm trong tay hắn dùng rất thoải mái, có vẻ rất sắc bén.

Lục Thủy không để ý đến hai người kia, hắn đi ở phía trước, lông mày khẽ nhăn lại.

“Càng ngày càng nhiều, một đợt thêm một đợt, cũng không biết sẽ đánh tới khi nào.”

Trong lòng Lục Thủy có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng không quan trọng lắm, chỉ là phiền toái một chút mà thôi.

Cũng may có hai tên tay chân, hấn không cần tự mình xuất thủ.

Sau đó Lục Thủy lùi lại, nói:

“Chuẩn bị đi.”

Nghe Lục Thủy nói vậy, tất nhiên Sơ Vũ và Thạch Minh hiểu được có ý gì.

Sau đó hai người nhìn về phía trước, chờ đợi hung thú xuất hiện.

Lần này tiếng bước chân rất nhẹ, tốc độ của đôi phương rất nhanh.

Chờ đàn thú xuất hiện trong tầm mắt, Thạch Minh và Sơ Vũ mới phát hiện bọn chúng đã tới gần.

Là một đám cùng loại với hung thú Xá Ly, họ mèo.

Đại chiến rất căng thẳng.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 163: Thời Cơ Thành Đạo

Khô Thụ lão nhân vốn đang chờ ở bên ngoài, nhưng rất nhanh hẳn phát hiện xung quanh có không ít Linh thú tán loạn khắp bốn phía, mà trận pháp cũng đang khuếch tán ra ngoài.

Ngao!

Đột ngột có một con hung thú khổng lồ xông ra từ trong Bình Mộ, trực tiếp đánh thẳng về phía hẳn.

Khô

Sau đó bắt đầu động thủ phản kích.

Oanh một tiếng, công kích của hẳn xuyên thấu hung thú kia.

Tiếp đó hung thú dần biến mất.

“Ảo giác?” Khô Thụ lão nhân càng thêm kinh ngạc.

Ngay cả hẳn cũng bị kéo vào huyền trận trong đó, thế thì huyền trận này mạnh cỡ nào?

Khô Thụ lão nhân còn đang kinh ngạc đột nhiên nhìn lại phía sau, hẳn cảm thấy có sức mạnh cường đại đang đánh về phía mình.

Quay đầu nhìn, không ngờ là một đạo kiếm mang, mà lực công kích của nó còn không kém gì hẳn.

Khô Thụ lão nhân vội vàng phòng ngự, lần này hẳn không dám tùy tiện công kích.

Oanh!!!

Kiếm mang trực tiếp quét qua Khô Thụ lão nhân.

Khô Thụ lão nhân bị đánh lui lại.

“Không phải hướng về ta, xem ra không chỉ mình ta lâm vào trong huyền trận.

Rốt cuộc là ai đang điều khiển trận pháp?

Hay là có người bên trong xúc động trận pháp?”

Khô Thụ lão nhân nhíu mày. Vừa rời trận pháp đột nhiên khuếch trương, không thể nào là trùng hợp.

“Xem ra nước nơi này rất sâu, không biết thiếu gia làm sao rồi.”

Khô Thụ lão nhân có chút lo lắng, nhưng nghĩ đến thanh kiếm kia là do Tam trưởng lão tự mình chuẩn bị, hẳn lại yên tâm.

Dù cho không có thanh kiếm kia, trên lý thuyết Lục Thủy sẽ không có chuyện gì.

Bình thường Lục gia đều đặt hy vọng trên người có bồi phận nhỏ nhất, mà Lục Thủy lại là độc đinh của gia tộc, trên người chắc chắn sẽ có bảo hộ đặc thù.

Đương nhiên, Khô Thụ lão nhân không hiểu rõ tất cả, cũng không dám đánh cược ở chuyện này.

Nhìn xem bản thân đang ở trong mê trận, Khô Thụ lão nhân đột nhiên nhớ tới lời nói trước đó của Lục Thủy.

“Hướng đông sao?”

Do dự một chút, Khô Thụ lão nhân cất bước đi về phía phương đông:

“Dù sao cũng đang rảnh rỗi, coi như đi dạo chơi, xem thử nơi này có biến hóa nào khác không.”

Mê trận dễ vào khó ra, hẳn không vội. Những người nóng nảy sẽ lên trước tìm đường, đến lúc đó thuận theo quỹ tích của những người kia là có thể ra ngoài.

Khô Thụ lão nhân đi một đường về hướng đông. Hắn nhìn khắp bốn phía cũng không thấy cái gì, chớ nói là thời cơ nhập đạo.

Một lúc lâu sau, Khô Thụ lão nhân lắc đầu thở dài.

Xem ra là trong lòng hắn còn níu giữ chút may mắn.

“Vẫn nên trở về thôi.” Nói xong, Khô Thụ lão nhân dự định quay người rời đi.

Mà ngay khi hắn muốn rời khỏi, đột nhiên phía trước có một trận gió thổi tới, trong gió mang theo một luồng hương vị kỳ quái.

“Là khí tức khô bại?”

Khô Thụ lão nhân hơi kinh ngạc, sau đó nhanh chân đi về phía trước.

Rất nhanh hắn đã thấy một vùng đất khô bại.

Vạn hoa điêu linh, cỏ cây khô cạn, giống như tuyết địa.

Khô Thụ lão nhân giẫm lên vùng đất khô bại này, cảm thấy nơi đây rất phù hợp với đạo của hắn.

“Chuyện này, không ngờ thật sự có.”

Khô Thụ lão nhân hơi kinh ngạc, không chỉ là do nơi này, mà còn bởi vì Lục Thủy.

Hắn không biết có phải là trùng hợp hay không.

Không suy nghĩ nhiều nữa, Khô Thụ lão nhân nhanh chóng đi vào bên trong. Hắn có thể cảm giác được nơi này đang cộng minh với đạo của hắn, nhưng từ đầu đến cuối hắn không thể nào đụng chạm đến ngưỡng cửa đạo.

Hắn gặp qua rất nhiều nơi như này, nhưng vẫn không thể nào nhập đạo, thứ hắn thiếu chính là thời cơ có thể ngộ nhưng không thể cầu.

“Nơi này thật sự sẽ có sao?”

Đột nhiên hắn bắt đầu chờ mong như Lục Thủy nói.

Khô Thụ lão nhân đi một mạch vào trung tâm, hắn chờ mong có, lại sợ không có.

Rất nhanh Khô Thụ lão nhân đã đi tới nơi sâu nhất. Khi hắn giẫm vào vị trí trung tâm nhất, khi hắn cảm giác được khí tức khô bại đạt tới cực hạn.

Hắn phát hiện mình không hề thu hoạch được gì.

Ài.

Thở dài một tiếng.

Cuối cùng vẫn không có.

Khô Thụ lão nhân cúi đầu, cảm thấy một trận thất lạc.

Chẳng qua khi hắn cúi đầu, bất chợt lại ngậy người.

Hắn nhìn thấy ở dưới chân mình có một gốc cỏ dại xanh biếc, nó đón khô bại mà sinh trưởng, dùng một chút xíu sinh cơ đối kháng khô bại vô tận, nó tồn tại tựa như chút ánh sáng duy nhất trong hắc ám.

Sau khi nhìn rõ cỏ dại, trong đầu Khô Thụ lão nhân tựa như có sấm sét giữa trời quang, biến thành trống rỗng.

Dường như hắn đã nghĩ thông tất cả.

“Hương chết mà sinh, cây khô gặp mùa xuân, ở trong tử vong nghênh đón tân sinh mới có thể gọi là tân sinh.

Đạo lý thô thiên như vậy, ta đã dùng hết cả đời?”

Khô Thụ lão nhân có chút kích động, hắn nhìn cỏ dại, phảng phất nó đã trở thành tất cả của hắn.

Đó là hy vọng, đó là đạo, đó là thời cơ của hắn.

Một khi đón ngộ, có thể nhập hàng ngũ đại đạo.

Lúc này trên người Khô Mộc lão nhân bắt đầu xuất hiện tân sinh, khí tức đại đạo cũng bắt đầu xuất hiện.

Toàn bộ vùng đất khô bại trở thành đạo tràng của hắn, mảnh đất khô bại dưới chân hắn bắt đầu nở rộ sinh cơ, cỏ cây mới đang phá đất mà lên.

Khi sinh cơ trải rộng khắp vùng đất khô bại, chính là ngày hắn thành công nhập đạo.

Gương mặt của Khô Thụ lão nhân cũng dần chuyển biến. Nếu đã là tân sinh, tất nhiên phải có dáng vẻ của tân sinh.

Khi cảm thụ được thời cơ đại đạo, Khô Thụ lão nhân lại hồi tưởng đến Lục Thủy.

Hắn thật sự đạt được thời cơ nhập đạo, chuyện này thật sự chỉ là trùng hợp sao?

Trùng hợp đến mức nào chứ?

Hắn không tin.

Trong nháy mắt khi khí tức đại đạo khuếch tán, rất nhiều người đều vì thế mà kinh ngạc.

“Lại có người nhập đạo vào lúc này? Lá gan thật lớn.”

“Nhập đạo? Thật sự là cơ duyên có thể ngộ nhưng không thể cầu.”

“Mặc dù bị vây ở chỗ này, nhưng chưa hẳn không phải chuyện tốt, có lẽ ta cũng có thể tìm tới thời cơ nhập đạo.”

Mặc dù bọn hắn cảm giác được khí tức nhập đạo, nhưng nơi này là mê trận, muốn trực tiếp tìm tới người kia vẫn có độ khó nhất định.

Cho nên, dù có muốn đến đánh gãy đôi phương, cũng cần một chút thời gian.

Lúc này, Lục Thủy ở Bình Mộ cũng cảm thấy khí tức nhập đạo.

Hắn quay đầu nhìn về phía sau:

“Xem ra Khô Thụ lão nhân đã đi, mà vận khí còn không tệ, thật sự đạt được thời cơ nhập đạo.

Nhưng không có người thủ hộ, nếu như bị người công kích thì sẽ không còn khả năng nhập đạo.”

Loại thời cơ nhập đạo này không ai biết trước được, nên sẽ không mang theo nhiều người tới.

Có gặp cũng không thể lo lắng quá nhiều, bởi vì nếu bỏ qua, có khả năng cả đời cũng không gặp được nữa.

Lục Thủy nhìn kiếm trong tay, nói:

“Chuyện ta có thể giúp ngươi chỉ là không sử dụng thanh kiếm này, nếu như ngươi có thể kiên trì đến khi ta xử lý xong tất cả mọi chuyện, đó chính là ông trời muốn ngươi nhập đạo.

Ngươi không muốn vào cũng không được.”

Mỗi người đều có kỳ ngộ riêng, gặp thứ có thể lấy thì lấy, không lấy được thì đó là chuyện không có cách nào.

Lúc này Lục Thủy nghe được tiếng rống giận dữ, có chút chói tai:

“Tăng tốc thanh lý, có đại gia hỏa đến.”

Thạch Minh và Sơ Vũ đang dự huyết phân chiến, bọn hắn đã không nhớ rõ mình giết được bao nhiêu hung thú.

Lại đánh tiếp như vậy thì chắc chắn bọn hắn sẽ suy yếu.

Thế nhưng một câu nói “Loại tiểu gia hỏa này cũng cần ta xuất thủ, thế thì các ngươi có thể đi chơi rồi.” của Lục Thủy, làm cho bọn hắn không dám có chút thư giãn.

Bọn hắn không ngốc, đi theo Lục Thủy và chính mình tự đi là hai chuyện khác nhau.

“Tới.” Lục Thủy nói.

Thạch Minh và Sơ Vũ có chút tuyệt vọng.

Một người phế trạch mấy chục năm, một sinh viên chỉ biết gõ bàn phím, còn có thể làm sao?

Liều mạng.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 164: Ma Binh Dụ Dỗ

“Nhân loại, ngươi khát vọng sức mạnh không?”

“Không, ngươi không cần trả lời vấn đề của ta, ta biết ngươi khát vọng sức mạnh.”

“Bây giờ cơ hội đang ở trước mắt, ngươi là người được ông trời chọn. Đi theo chỉ dẫn của ta, ta sẽ dẫn ngươi tới nguồn suối sức mạnh.”

“Không cần lo lắng ta lừa gạt ngươi. Tha thứ ta nói thẳng, ngươi không đáng để ta lừa gạt.”

Đi trên đường, vẻ mặt Kiều Càn đầy mờ mịt. Hắn không hề nghĩ đến chính mình lại được Ma Binh coi trọng.

Đúng vậy, hắn rất chắc chắn, thứ vừa nói chuyện trong đầu mình là Ma Binh bị tất cả mọi người để ý đến.

Có rất ít người biết tác dụng cụ thể của Ma Binh là gì.

Chính hắn cũng không biết.

Nhưng rất nhiều người đều biết, đạt được Ma Binh chẳng khác nào đạt được sức mạnh khổng lồ.

Mà có thể được Ma Binh ưu ái, bình thường đều là người có chút thâm tâm.

Kiều Càn sờ lên cánh tay cụt của chính mình, nghĩ đến chính mình cũng coi như một người thâm tâm.

Nhưng hắn vẫn cho rằng chính mình không nên được coi trọng mới đúng, người thâm tâm hơn so với hắn chỗ nào cũng có.

Hiện tại vấn đề Kiều Càn cần đối mặt chính là, có nên chấp nhận Ma Binh chỉ dẫn hay không?

Do dự một lát, Kiều Càn cảm thấy vẫn nên tiếp tục làm phế vật thì hơn.

Cầm đến Ma Bình chẳng khác nào bị vạ chúng chú mục, đây không phải chuyện hấn muốn.

Hấn muốn chính là không có tiếng tăm gì.

Muốn cái này thì phải bỏ qua cái kia. Lặp đi lặp lại như vậy, chính là cuộc đời.

Sau đó Kiều Càn cất bước định tiếp tục đi lên phía trước.

Nhưng vừa mới đi ra một bước, hấn phát hiện ánh mắt đã mất đi, trong lúc nhất thời hấn còn tưởng rằng con mắt của mình xảy ra vấn đề gì đó.

Nhưng rất nhanh hấn phát hiện là không phải vậy, cũng không phải do hấn đã nhận ra gì đó.

Mà là thanh âm của Ma Bình lại vang lên trong đầu:

“Chúc mừng người đã thành công nhận được chỉ dẫn, thành công đi tới cung điện Vĩnh Âm.

Xem ra người đứng là người có Thiên Mệnh.

Thế thì xin mời đi theo chỉ dẫn mới, lúc người đi vào cung điện Quang Minh chính là ngày Thiên Mệnh hoàn thành.

Người sẽ vang danh thiên hạ.”

Kiều Càn: “...”

Hấn không biết nên nói gì cho phải. Vang danh thiên hạ và chịu chết có khác nhau ở chỗ nào?

Nhưng hấn không thể không tiến lên trước, dù sao hấn cũng không thể vĩnh viễn lưu tại ở nơi này.

Hấn chỉ hy vọng sẽ không xuất hiện chuyện không thể làm gì.

Trừ Kiều Càn, còn có một số người bị kéo vào cung điện Vĩnh Âm.

Nhìn những người này, sâu trong bóng tối truyền ra thanh âm mà người khác không thể nào nghe được:

“Trừ tên cháu trai tay cụt kia, tố chất của những đứa cháu khác quá kém. Hiện giờ đã kém đến trình độ này sao?”

“Cũng đúng, dù sao không có một ai có thể uy hiếp được ta.”

“Nhìn thấy tu chân giới như thế, quả nhiên làm cho người ta rất hưng phấn.”

“Chờ gia gia tự do, sẽ không ai làm gì được gia gia ta.”

“Lần này chỉ cần né qua người đáng chết kia là được. Tuy không dám thăm dò hẳn, nhưng không sao, sủng vật của ta chắc chắn sẽ lập công cho ta.”

“Còn đám con trai rác rưởi bên ngoài kia, không có nỗi một người thoát ra khỏi trận pháp. Thế giới của kẻ yếu, thật sự là, thật sự là khiến người ta ưa thích. Ha ha ha ha!”

—— ———

Đảo Mê Vụ.

Mộ Tuyệt nhìn về phía Thiên Ngâm, hiếu kỳ nói:

“Không phải vì chính mình? Thế thì vì ai?”

“Một vị sư đệ có thể chất tương đối đặc thù.” Thiên Ngâm trả lời.

“Người thích hẳn?” Tâm hồn bát quái của Đông Phương Trà Trà đang thiêu đốt.

Mộ Tuyệt cũng muốn hỏi như vậy, nhưng lại cảm thấy nếu hỏi thì không thích hợp lắm.

Cũng may có Trà Trà, cái gì cũng dám hỏi.

Mặt Thiên Ngâm vốn tái nhợt, giờ bị hù cho càng thêm tái nhợt, nàng lập tức lắc đầu:

“Không phải như thế.”

“Thế thì là loại nào? Phía trên hữu nghị nhưng chưa phải là tình yêu?” Đông Phương Trà Trà nhìn Thiên Ngâm rồi nói.

Thiên Ngâm trong nháy mắt không nói ra lời, cuối cùng lắc đầu nói:

“Chắc là ngay cả hữu nghị cũng không phải.”

Nhìn thấy Mộ Tuyết và Đông Phương Trà Trà nhìn qua, Thiên Ngâm giải thích:

“Chuyện này tương đối dài.”

“Có thể từ từ nói, chúng ta cũng không gấp.” Mộ Tuyết nhẹ nhàng trả lời.

Thiên Ngâm thở dài một tiếng, nói:

“Kỳ thật thể chất người sư đệ này của ta rất đặc thù, chính là loại thể chất ai đến gần hẳn sẽ gặp xui xẻo. Bất kể là ai, tới gần hẳn chắc chắn sẽ không may.

Đánh hẳn hoặc là trọng thương hẳn sẽ bị càng nặng.

Cùng một đạo lý, nếu như hẳn chủ động tới gần người nào đó, như vậy thì người kia cũng sẽ không may.”

Nghe đến chỗ này Mộ Tuyết có chút ngoài ý muốn, làm sao lại giống Lục Thủy nhà nàng sau này vậy?

Nhưng lại hoàn toàn tương phản, chỉ cần tới gần Lục Thủy sẽ gặp may mắn.

Nghèo có tiền, thiếu cơ duyên sẽ có cơ duyên.

Ở kiếp trước nàng cảm nhận được sâu nhất.

“Không biết một thể này vận khí của Lục Thủy còn tốt hay không, lần sau phải vụng trộm thí nghiệm một chút.” Mộ Tuyết trầm nghĩ trong lòng.

Sau đó Mộ Tuyết nhìn về phía Thiên Ngâm, nói:

“Thương thể trên người người có quan hệ với hẳn?”

Thương thể kia cũng không đơn giản, dưới tình huống bình thường làm sao lại thương nặng như vậy.

Cho nên tất nhiên là do nguyên nhân đặc thù tạo thành, mà sư đệ của đối phương vốn rất đặc thù.

Thiên Ngâm gật gật đầu:

“Đúng vậy, kỳ thật ngay từ đầu ta cũng không biết vị sư đệ này.

Cũng chỉ nghe một số người đồn thổi.

Lần thứ nhất nhìn thấy hắn, chắc hắn là khi ta sắp tấn thăng lên ngũ giai.

Khi đó hắn dịch dung tới tìm ta. Ta nhìn ra dáng vẻ phía sau dịch dung của hắn, nhưng cũng không nhận ra đối phương.

Bởi vì chỉ hỏi thăm một chút vấn đề về mặt tu vi, cho nên ta không thêm để ý.

Sau này hắn thay đổi các loại hình dạng đến hỏi thăm ta một vài vấn đề, đều là những chuyện râu ria.

Mặc dù không rõ vì sao hắn lại làm như thế, nhưng thứ có thể trả lời ta đều trả lời.

Hơn nữa, nhìn qua hắn cũng không có ác ý gì, dần dần ta cũng đã quen.”

“Sau đó thì sao? Làm sao hắn lại khiến người bị thương rồi?” Đông Phương Trà Trà hiếu kỳ hỏi.

“Khi đó ta đang tiến giai, vào lúc quan trọng nhất thì hắn đột nhiên xuất hiện. Vốn tình huống lúc đó của ta rất ổn định, nhưng đột nhiên trở nên bất ổn, sau đó nhanh chóng chuyển biến xấu, ta căn bản không phản ứng kịp, đến lúc này mới bị trọng thương.

Cũng vào lúc đó ta mới biết được, hắn chính là vị sư đệ có thể chất đặc thù trong truyền thuyết.” Thiên Ngâm nói.

Mộ Tuyết nhíu mày:

“Người tấn thăng mà lại không hề có đề phòng bảo vệ?”

“Có.” Thiên Ngâm cúi đầu nói.

“Thế thì là do hắn bị lợi dụng rồi?” Mộ Tuyết hỏi.

Thiên Ngâm gật đầu:

“Ừm, đúng là hắn không biết ta đang tiến giai.”

Đông Phương Trà Trà ở bên cạnh quan sát, vẻ mặt mong bức. Các nàng đang nói gì vậy?

Sau đó Đông Phương Trà Trà cũng gật đầu theo, ra vẻ ta hiểu rõ.

Trở về hỏi lại chị dâu vậy.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 165: Tâm Bảo Đạo Nhân

“Sau đó thì sao?” Mộ Tuyết hỏi.

“Về sau ta trọng thương không cách nào chữa trị, chỉ có thể ở nhà dưỡng thương, nhưng luôn có một số người đến bỏ đá xuống giếng, thậm chí chỗ ở cũng sắp không thủ được.

Lúc ta sắp không chịu nổi, vị sư đệ kia đã chuyển chỗ ở đến con đường phải đi qua khi đến chỗ ta.

Từ khi đó đã không có người nào dám tới chỗ ta, người nào tới thì lúc tiền giai đều thất bại.

Nhoáng một cái liền qua mấy chục năm. Mấy chục năm này hấn để lại tất cả tài nguyên cho ta, mấy lần ta muốn tìm hấn, hấn đều tránh không gặp.

Kỳ thật chính ta hiểu rõ thương thế của mình, ta chỉ muốn cảm ơn hấn một chút, thuận tiện báo cho hấn không cần canh chừng nữa.

Thiên phú của hấn rất kỳ quái, hình như càng ngày càng cao. Nếu tiếp tục như vậy nữa, chắc chắn sẽ bỏ lỡ đại đạo.”

“Người không trách hấn sao?” Mộ Tuyết rất tò mò.

Thiên Ngâm do dự một chút, cuối cùng lắc đầu:

“Kỳ thật ta cũng không biết. Cảm giác muốn trách nhưng lại không muốn trách, mà ta cũng biết hấn thủ phía sau màn chân chính là ai.

Cho nên...”

Thiên Ngâm không tiếp tục nói nữa, chính nàng cũng không hiểu rõ.

Lần này Đông Phương Trà Trà nghe hiểu.

Nàng mở miệng hỏi:

“Hấn chấn ở con đường lên chỗ ngươi, người khác không thể vào được, mà ngươi cũng không ra được?”

Thiên Ngâm gật đầu:

“Không khác lắm.”

“Thế chẳng phải hấn không chỉ hại người tiến giai thất bại, mà còn chặn ở cửa ra vào nhà người mấy chục năm?” Đông Phương Trà Trà kinh ngạc nói.

Mộ Tuyết: “...”

Thiên Ngâm cũng sừng sốt một chút, nàng có chút không xác định:

“Hình như, là như thế thật.”

Mộ Tuyết nhẹ nhàng búng vào trán Đông Phương Trà Trà một cái, sau đó nói với Thiên Ngâm:

“Vậy sao người đột nhiên đến đảo Mê Vụ?”

“Su đê ra ngoài rồi, nên ta thuận tiện đi ra giải sầu một chút, lại vừa vãn tới đây, còn trùng hợp đạt được Thiên Vận Châu Tử, cho nên muốn mang về cho hấn.

Có lẽ có thể giúp hấn thoát khỏi khốn cảnh trước mắt.” Thiên Ngâm nói.

Mộ Tuyết lắc đầu:

“Thiên Vận Châu Tử không được, mà cầm nó sẽ chỉ mang lại họa sát thân cho các người. Nhưng mà, có lẽ ta có biện pháp, tuy nhiên người phải học cách sẽ lấy hay bỏ.”

Mộ Tuyết cảm thấy hai người này rất thú vị, cho nên muốn cho đối phương một lựa chọn.

Nàng tới đây, chủ yếu vẫn là vì An Kỳ Quả.

“Lựa chọn?” Thiên Ngâm không hiểu.

Mộ Tuyết cười cười:

“Trước hết cứ giúp ta lấy được trái cây trên đảo đã.”

Nói xong, đột nhiên Mộ Tuyết nhìn về phía xa, sau đó lấy một cái khăn tay ra, nói với Trà Trà:

“Tới đây.”

Đông Phương Trà Trà nhu thuận đi vào bên người Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết lấy khăn tay buộc lên trên mắt phải của Đông Phương Trà Trà, sau đó còn điểm ra một đạo ánh sáng màu tím vào đó.

“Chị dâu, tại sao chị lại có khăn tay? Giống như người cô đại vậy... Á ui!” Đông Phương Trà Trà còn chưa nói hết, cái trán lại bị búng.

Sắp bị búng đến choáng váng rồi.

“Chờ chút sẽ có người tới, không cần phải kinh hoảng. Đi thôi, đi tìm trái cây.” Mộ Tuyết nói.

Nói xong, Mộ Tuyết liền cất bước đi về phía sâu của đảo.

Đông Phương Trà Trà và Thiên Ngâm đều không hiểu.

Nhưng chỉ có thể đuổi theo.

—— ———

Một bên khác của đảo, Ma Hải Ngũ Tướng đã ngã vào trong vũng máu. Một người đàn ông trung niên cầm Thiên Vận Châu Tử, nhìn về phương xa rồi nói:

“Vừa mới nãy cảm nhận được một luồng khí tức kỳ quái, là hương vị của chí bảo.”

Do dự một chút, hắn liền đi về phương hướng chí bảo.

Hắn trời sinh có năng lực tầm bảo, mặc dù cảm giác rất yếu ớt, nhưng hắn dám đoán chắc, bên trong có chí bảo.

Còn hiếm có và đặc thù hơn so với Đạo khí trong tay hắn.

“Mặc kệ là cái gì, Tầm Bảo đạo nhân ta đều muốn.” Tầm Bảo đạo nhân nở nụ cười. Cả người hắn đều là Pháp bảo Đạo khí, át chủ bài vô số, tu vi thông thiên.

Chỉ là một đảo Mê Vụ, ai có thể làm gì hắn?

—— ———

Lục Thủy bước đi trong cung điện Vĩnh Âm, rất nhanh hắn đã đi tới trước một chỗ rẽ. Tất nhiên hắn biết con đường nào đi

thông vào bên trong, nhưng hấn cũng không đi vào con đường đó, mà nhìn về phía con đường sát vách.

“Khuyhnh Thiên Minh Thần Quyết? Là Minh Dã? Ừm, chỉ có một người.” Nghĩ tới đây Lục Thủy liền cất bước đi về phía bên kia.

Nhưng hấn cũng không để người khác đi theo:

“Các người ở chỗ này nghỉ ngơi một chút, ta sẽ lập tức trở về.” Hấn muốn đi mang về một tay chân nữa.

Hai người quá chậm.

Sơ Vũ và Thạch Minh gật gật đầu, đúng là bọn hấn rất mệt mỏi.

Không biết đã đánh bao nhiêu đại quái tiểu quái rồi.

Chẳng qua khi Lục Thủy rời xa, Sơ Vũ đột nhiên nói:

“Không phải chúng ta bị từ bỏ chứ?”

Thạch Minh sững sờ, không quá tự tin nói:

“Không, không đến mức đó chứ?”

“Ta đọc sách nhiều, sẽ không lừa gạt người. Mà ta còn học đại học nhiều lần.” Sơ Vũ nói.

Thạch Minh: “...”

Lúc này Kiều Càn còn đang bước từng bước một đi lên phía trước.

Hấn dùng Khuyhnh Thiên Minh Thần Quyết, nhưng dùng rất bí mật. Không chừng nơi này còn có nguy hiểm nào đó, cho nên hấn cần một chút sức mạnh để tự vệ.

Hấn đi thật lâu, may mà không có nguy hiểm gì.

Nhưng rất nhanh hấn đã bắt đầu thấy khẩn trương.

Là tiếng bước chân, còn có ánh sáng.

Có thể chiếu sáng ở chỗ này, kiểu gì cũng không phải người bình thường. Kiều Càn lập tức cảnh giác.

Thuận tiện làm xong chuẩn bị.

Hắn không hề trốn. Một kẻ mù lòa có thể thoát khỏi một người bình thường sao?

Tĩnh táo, lúc này nhất định phải giữ vững tĩnh táo.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, ánh sáng cũng càng lúc càng lớn. Kiều Càn nhìn về phía trước, chờ đợi người kia xuất hiện.

Rất nhanh một bóng người bắt đầu đi ra từ trong ánh sáng. Sự xuất hiện của hắn giống như như mặt trời loá mắt, tất cả hắc ám đều cúi đầu tiêu tán trước mặt hắn.

“Ồ, là Minh Dã, đã lâu không gặp.” Giọng nói của Lục Thủy truyền tới.

Trong nháy mắt khi biết là Lục Thủy, Kiều Càn thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Lục Thủy rất mạnh, mạnh đến mức không còn gì để nói. Nhưng nói một cách tương đối thì Lục Thủy rất an toàn.

Hắn khinh thường đối nghịch với loại người bình thường như mình.

Đương nhiên, nếu đối nghịch thì không cần lo lắng, dù sao có lo lắng cũng sẽ phải chết.

Nhưng mà, vì sao không thể gọi đúng tên chứ?

Lần nào cũng không hợp thói thường.

“Lục thiếu gia, ta là Kiều Càn.” Kiều Càn mở miệng nói.

Lục Thủy nhìn Kiều Càn, không hề để ý chuyện tên tuổi, mà hỏi:

“Khuyên Thiên Minh Thần Quyết của người ngoại phóng được sao?”

Nghe thấy Lục Thủy hỏi như vậy, Kiều Càn giật mình trong lòng. Phải biết, đây chính là bí mật lớn của hắn.

Nhưng rất nhanh hắn đã bình thường trở lại.

“Không khác lắm, nhưng lại không nhiều lắm.”

Đối với Lục Thủy thì ngoại phóng một chút cũng đủ rồi, như vậy có thể dùng làm thuẫn.

Sau đó Lục Thủy nói:

“Ở đây làm tay chân cho ta, sau đó ta sẽ dạy người làm sao để nhanh chóng luyện thành Khuynh Thiên Minh Thần Quyết.”

Kiều Càn sững sờ. Tất nhiên hắn không có khả năng từ chối, nhưng hắn không muốn để cho người khác biết.

Dịch: MB_Boss

Chương 166: Ma Binh Cảm Nhận Được Tuyệt Vọng

Dù sao Lục Thủy tìm tay chân cũng là do không muốn tự mình ra tay?

“Ta có thể đeo mặt nạ để giả danh sao?” Kiều Càn hỏi.

Đang muốn làm Lưu Hỏa à? Trong lòng Lục Thủy hơi nghi hoặc một chút, nhưng hắn cũng không từ chối.

Sau đó Kiều Càn lấy mặt nạ ra rồi mặc áo bào đen vào. Ở vị trí thiếu một tay, bỗng có một cánh tay do sức mạnh kết hợp thành vươn ra.

Đây là Khuynh Thiên Minh Thần Quyết.

Tâm thần chính là một bộ phận của thân thể, Khuynh Thiên Minh Thần có thể tự thân bằng tâm thần.

Tay, chân, thân và đầu đều có thể minh tự.

Chờ Kiều Càn nguy trang xong, Lục Thủy liền xoay người lại, còn Kiều Càn thì đi theo Lục Thủy rời đi.

Thạch Minh và Sơ Vũ nhìn thấy Lục Thủy trở về đều nhẹ nhàng thở ra, xem ra bọn hắn không bị vớt bỏ.

Nhiều thứ trong sách cũng chưa hẳn là đúng.

Nhưng mà, bọn hắn rất bất ngờ đối với việc nhiều thêm một người.

“Về sau, ba người các ngươi cùng nhau đánh.” Lục Thủy nói.

Thạch Minh và Sơ Vũ mừng rỡ, thêm một người thì sẽ chia sẻ được một chút tổn thương ra ngoài.

Kiều Càn không hiểu, đánh cái gì?

Nhưng nhìn vết thương chằng chịt trên người bọn hắn, luôn cảm giác không hề đơn giản như vậy.

“Tới rồi, hơi nhiều.” Không hề cho bọn hắc thêm thời gian, Lục Thủy nói ra một tin tức xấu.

Tiếp đó Kiều Càn đã hiểu muốn đánh cái gì.

Đã đến giờ đánh quái.

Lúc này, trong hắc ám truyền đến giọng nói nổi giận:

“Đáng chết, tên đáng chết, lại dám cướp đi nhân tuyến đệ nhất của ta.”

“Nhưng không sao! Ta sẽ không thua, ngươi không thể tìm thấy ta.”

“Chắc chắn.”

Ngày kế tiếp.

Lục Thủy đi vào một cung điện phát ra ánh sáng.

Hắn khép Thiên Địa Trận Văn lại. Sau khi thu Thiên Địa Trận Văn về, liền mở miệng nói:

“Nơi này chính là cung điện Quang Minh?”

Trên đường đi Kiều Càn nói lại chuyện hắc làm sao tiến vào nơi này một lần.

Lúc này, ba người Thạch Minh, Sơ Vũ và Kiều Càn mỗi một không chịu nổi đi tới.

Trên đường đi bọn hắc gần như chiến đấu không ngừng không nghỉ. Mặc dù được Lục Thủy ngẫu nhiên chỉ điểm, nhưng cũng quá khó khăn.

Nếu như còn có hung thú, khả năng là bọn hắc sẽ phải nằm trên mặt đất chịu chết.

Nhưng bỗng nhiên có một đạo thất thải quang chiếu rọi ra từ phía cung điện. Những nơi ánh sáng đi qua đều khiến cho tâm thần người ta thanh thản, dù là thương thế cũng được chữa khỏi rất nhiều.

Mỗi một cũng bị quét sạch sành sanh.

“Đó là cái gì?” Sơ Vũ hỏi.

“Thất Thái Thần Kiếm?” Thạch Minh nhìn thấy trên cầu thang trong cung điện, có một thanh kiếm phát ra ánh sáng bảy màu.

“Không phải là Ma Binh sao?” Kiều Càn cũng mở miệng nói.

Nhưng không ai trong bọn hắn nghe thấy giọng nói của Ma Binh.

Lục Thủy cũng nhìn về phía trước. Cung điện này rất lớn, ở giữa có một cầu thang, bên trên cầu thang có một thanh thất thái kiếm, tuyệt đối không phải bình thường.

Mà ở dưới cầu thang có mấy con chó hoang nhỏ, cả người đen kịt, dáng vẻ rất sợ sệt.

Lục Thủy chỉ liếc qua một cái, liền không tiếp tục để ý nữa.

“Đại lão, không đi qua sao?” Sơ Vũ hỏi.

Lục Thủy lắc đầu:

“Có những người khác tới.”

Lúc này đám Sơ Vũ mới nhìn sang chỗ cửa vào khác. Đúng, nơi này có tất cả ba cửa vào, bọn hắn là một cửa trong đó.

Ngay sau đó bọn hắn thấy có người đi vào từ cửa khác.

Một đội là tam giai dẫn đầu, một đội là tứ giai dẫn đầu.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy bọn hắn, Kiều Càn sững sờ:

“Kiều Ý?”

Đúng, người tam giai dẫn đầu chính là Kiều Ý Kiều gia, mà ba người đi theo phía sau hắn cũng đều là người Kiều gia.

Bọn hắn nhìn về phía thất thái kiếm ở giữa, trên mặt lộ vẻ cuồng hỉ.

Nhưng bọn hắn cũng không hề sót ruột, mà là đưa mắt quan sát người hai bên khác.

Nhìn một chút, trong lòng bọn hắn cũng hơi lạnh.

Bên trái có một tứ giai, một tam giai và hai nhị giai.

Trước mặt là một tứ giai, một tam giai và một nhị giai.

Thấy thế nào cũng là bên bọn hấn yếu nhất.

Lục Thủy cũng nhìn thấy người hai phe này, đúng là hai bên có mạnh có yếu.

Nhưng có vẻ như tứ giai đã bị thương, mà bên Kiều Ý có bốn tam giai, vẫn có chút hy vọng.

“Chúng ta rời khỏi, các người ai lấy được kiếm thì sẽ là của người đó. Còn việc nó có phải Ma Bình hay không, không ai biết.” Lục Thủy mở miệng nói.

Lời nói của Lục Thủy làm cho bọn hấn có chút ngoài ý muốn, càng không quá tin tưởng.

Sơ Vũ cũng ngoài ý muốn, định làm ngu ông sao?

Chỉ có Thạch Min và Kiều Càn biết, Lục Thủy thật sự không cần.

Nếu như muốn, những người này không thể ngăn được.

Bởi vì ngờ vực vô căn cứ, căn bản không ai động thủ.

Lục Thủy bất đắc dĩ nói:

“Nếu như các người không cần, vậy ta sẽ động thủ?”

Trong lòng Kiều Ý quyết định, vọt thẳng về phía trung tâm cầu thang:

“Đoạt.”

Mặc kệ người bên kia nói thật hay là giả, bên mình đều ở thế yếu. Nhưng vạn nhất là thật, bọn hấn sẽ có ưu thế tiên cơ.

Nếu như người đối diện kiêng kị, đó sẽ là cơ hội của bọn hấn.

Cho nên tiên hạ thủ vi cường.

Nhìn thấy Kiều Ý động thủ, tứ giai và tam giai bên đội kia cũng xuất thủ, chỉ lưu lại một nhị giai cảnh giác đám người Lục Thủy.

Lục Thủy không thèm để ý, chỉ đứng đó nhìn xem. Những người này có tất cả sáu người, ba tam giai vây công một tứ giai, còn lại lấy một đối một.

Sức mạnh của những người này dùng trong cung điện Quang Minh, nhưng không thể làm tổn thương cung điện chút nào.

Kiều Càn cũng nhìn xem, tạm thời không có bất kỳ ý nghĩ gì.

Ba người Kiêu Ý công kích tứ giai kia tựa như không muốn mạng. Đối phương bị thương, đây là cơ hội của bọn hắn.

Chỉ khi tăng nhanh tiết tấu mới có thể làm cho đối phương lộ ra sơ hở.

Có thể nói ba người đã liều nửa cái mạng, bọn hắn gần như là đề tứ giai kia ra đánh.

Oanh một tiếng, tứ giai kia bị ba người bọn hắn liên thủ mở ra một sơ hở.

“Cơ hội.”

Ba người Kiêu Ý trực tiếp tụ tập toàn bộ sức mạnh, muốn nhất kích tất sát.

Công kích của ba người chớp mắt đã tới. Bọn hắn biết, chỉ cần đánh trúng là có thể thắng.

Ngay lúc bọn hắn sắp công kích đến tứ giai kia, một đạo phù xuất hiện trước mặt bọn hắn.

Sau đó xung quanh bọn họ cũng xuất hiện rất nhiều phù lục.

Phù tu?

Trong nháy mắt khi Kiêu Ý nhìn thấy phù xuất hiện, tâm thần âm đạm.

Hắn biết bọn hắn bại, thậm chí sắp diệt vong.

Sau một khắc, phù lục hiện uy.

Oanh một tiếng, ba người Kiêu Ý trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Người đơn đả độc đấu bên kia, cũng bị đánh bay ra ngoài.

Bốn người bị đánh ngã xuống đất.

“Hừ, thật sự là lãng phí.” Vị tứ giai kia lạnh lùng nhìn đám người Kiều Ý, trực tiếp vung Lôi Đình Phù Lục trong tay ra.

Lúc này, lôi đình tàn phá bừa bãi, phóng thẳng về phía đám người Kiều Ý.

Kiều Ý phun máu tươi, muốn phản kháng lại nhưng phát hiện chính mình không hề có bất kỳ năng lực phản kháng nào.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 167: Chó Con Ma Bình

Hắn nhìn lồi đình đang tới, cũng thấy được tử vong.

Đây chính là thời khắc cuối cùng của đời này.

Ngay khi hắn cho rằng lồi đình sắp hủy diệt bọn hắn, đột nhiên một bóng người xuất hiện ở phía trước. Theo bóng người này xuất hiện, một vệt ánh sáng bắt đầu nở rộ, một đạo thân ảnh khổng lồ bao phủ tất cả.

Lồi đình tàn phá bừa bãi bị ngăn cản ở bên ngoài.

Kiều Ý ngây người. Trong khoảnh khắc, dáng người vĩ ngạn này làm cho hắn không thể suy nghĩ được gì.

Hắn không hề nghĩ tới, sẽ có người xuất thủ cứu bọn hắn.

Những người khác cũng giống như thế.

Trong lòng Kiều Càn thờ dài. Kỳ thật hắn không muốn ra tay, nhưng dù sao cũng là người trong gia tộc, mà trước kia chính mình còn khi dễ qua.

Coi như là đánh xuống cơ sở để bản thân một lần nữa làm người đi.

Phù tu Tứ giai kia nhìn Kiều Càn, vẻ mặt đầy kiêng kị. Đối phương không mạnh, hắn có nắm chắc chiến thắng, nhưng người này thuộc một bên khác.

Kiều Càn nhìn phù tu tứ giai, bình tĩnh nói:

“Người thông minh sẽ không lãng phí thời gian giết người, còn không bằng nắm chắc thời gian mang thất thái kiếm đi.”

Phù tu Tứ giai nhìn Kiều Càn một chút, lại quay sang nhìn Lục Thủy bên kia.

Phát hiện Lục Thủy lại đang đọc sách.

Do dự một chút, hắn trực tiếp tiến lên cầu thang, sau đó cầm thất thái kiếm.

Kiếm rất nặng, nhưng vẫn bị hắn cầm lấy.

Sau đó hắn phát hiện không ai động thủ, nhiều lắm là vài người người đang nhìn.

Do dự một chút, phù tu tứ giai mang theo kiếm và hai vị sư đệ bắt đầu lui lại rời đi.

Cuối cùng biến mất ở trong thông đạo.

Lúc này, một bầy chó nhỏ gâu gâu vài tiếng rồi đuổi theo.

“Ngăn những con chó kia lại .” Lục Thủy vẫn cúi đầu xem sách.

Thạch Minh và Sơ Vũ không hiểu, nhưng vẫn tiến lên ngăn cản chó con.

Rất nhanh bọn chúng đã bị ném trở về dưới cầu thang.

Dáng vẻ rất sợ sệt.

Kiều Càn không quay đầu lại, mà chỉ nói:

“Các người mau rời khỏi đi.”

Đám người Kiều Ý lập tức cung kính nói:

“Tại hạ Kiều Ý Kiều gia, đa tạ ân cứu mạng của đạo hữu, xin hỏi tôn tính đại danh?”

Có cơ hội, hy vọng có thể báo đáp ân cứu mạng của đạo hữu.”

Kiều Càn do dự một chút, nói:

“Gọi ta, Minh Dĩ đi.”

Nói xong, Kiều Càn đi đến sau lưng Lục Thủy.

Tất nhiên Lục Thủy sẽ không nói cái gì. Minh Dĩ chỉ là tay chân của hắn mà thôi, cũng không phải hạ nhân.

Huống hồ, cứu tộc nhân của mình là chuyện đương nhiên.

Đổi lại là Chân Võ Chân Linh, hắn có năng lực thì sẽ không thể thấy chết mà không cứu.

Nhìn những người của Kiều gia rời đi, Lục Thủy đưa ánh mắt nhìn về phía đám chó con, sau đó lấy ra cái ghế ngồi xuống (Ghế của Sơ Vũ).

Tiếp đó giống như cười mà không phải cười, nói:

“Muốn ta cho ngươi chút thời gian để hòa hoãn hay không?”

Những người khác có chút không hiểu, lũ chó con này có huyền cơ gì sao?

Bọn hấn giết không ít chó, nhìn thấy chó con cũng không cảm thấy kỳ quái.

Lục Thủy nhìn một đám chó nhỏ, chờ đợi đối phương mở miệng nói chuyện.

Nhưng mà đám chó nhỏ này chỉ biết run lấy bầy.

Lục Thủy cũng không gấp, im lặng cúi đầu đọc sách.

Có gấp cũng không được, dù sao đang có vấn đề muốn hỏi.

Ba người Sơ Vũ không hiểu lắm.

Nhưng bình thường đại lão làm việc đều cao thâm mạt trắc, bọn hấn chỉ cần nhìn và nghe là được.

Thạch Minh cũng không chút để ý đến, hấn luôn phải đề phòng bản thân bị ngã sấp xuống.

Đây là một vấn đề rất nguy hiểm, nhất là khi xung quanh có không ít hòn đá bén nhọn, rất có thể phải cần đến Sơ Vũ cứu mạng.

Hấn thề, sau này sẽ không tiếp tục chạy loạn, có chạy loạn cũng không thể gặp lại Đông Phương Hạo Nguyệt.

Khi nghe được cái tên này hấn sẽ đi đường vòng, trừ khi Đông Phương Hạo Nguyệt lại thuê hấn làm tay chân.

Dù sao cũng tìm được quá nhiều linh dược.

Linh dược hấn gặp được cả đời này cũng không nhiều và trân quý như vậy.

Kiều Càn không hiểu cách làm của Lục Thủy, nhưng hấn không thèm để ý. Nhìn nhiều học nhiều, có thể học được một chút chính là kỳ ngộ của hấn.

Kỳ ngộ khác hẳn không dám muốn, nhưng ở cùng Lục Thủy, hẳn có thể yên tâm to gan muốn.

Tầm mắt của Lục Thủy, đã sớm không phải người như hẳn có thể tùy ý phỏng đoán.

Lúc lâu sau, Lục Thủy nghe được âm thanh tảng đá ma sát.

Hắn ngẩng đầu nhìn qua, phát hiện cửa ở các con đường xung quanh đang đóng lại.

Đám Thạch Minh có chút bận lòng:

“Chuyện này, nếu cửa bị đóng lại thì có phải sẽ không ra được?”

Lục Thủy lắc đầu:

“Cũng không phải chúng ta không ra được.”

Ngay khi lời nói của Lục Thủy vừa dứt, đột nhiên có một con chó dưng tốc độ nhanh nhất của bản thân phóng thẳng về phía cửa ra.

Đùng!

Một thanh âm vang lên.

Con chó đen nhánh kia bị một luồng sức mạnh túm về.

Rơi xuống trước mặt Lục Thủy.

Lúc này ba cánh cửa đá đã hoàn toàn đóng lại.

Mà theo cửa đá đóng lại, một thanh vũ khí đen kịt đột nhiên dâng lên ở trên cầu thang.

Tựa như Phương Thiên Họa Kích.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy vũ khí đen kịt này, trong đầu đám người Sơ Vũ đã hiện ra hai chữ Ma Binh.

Cái Phương Thiên Họa Kích này mang theo một luồng ma tính cường đại, uy nghiêm bá khí, bề ngỗ thiên hạ.

Nhưng ba người bọn hắn đều không hề động. Trực giác nói cho bọn hắn biết, bản thân không thể không chế nổi vũ khí này.

Tất nhiên Lục Thủy cũng nhìn thấy. Hấn vẫy tay, Ma Bình bay thẳng vào trong tay hấn.

Ngay khi Lục Thủy nắm chặt Ma Bình, ma tính trên đó biến mất trong nháy mắt, bá khí không còn, khí thể không hiện, lập tức biến thành rất bình thường.

“Pháp bảo này trừ hơi kiên cô ra, cũng không có tác dụng gì.” Lục Thủy nói.

“Đó là do ngươi không biết dùng.” Chó nhỏ trước mặt Lục Thủy đột nhiên mở nói chuyện. Nó có chút không cam lòng.

Gia hỏa đáng chết, lại có thể nhìn thấu ngụy trang của nó.

Tự do, tự do đã ở ngay trước mắt.

Đám người Sơ Vũ hơi kinh ngạc, thật sự không phải chó bình thường?

Nghe giọng nói này, nó là Ma Bình?

Vì sao Ma Bình lại biến thành chó rồi?

“Tại sao không làm Ma Bình mà lại muốn làm chó?” Lục Thủy tò mò hỏi.

Con chó này vốn là một con chó bình thường, nhưng có vẻ như đột nhiên Ma Bình sống vào trên thân chó.

Chuyện này làm cho hấn không thể nào hiểu được.

Chó con nhìn Lục Thủy, nó phát hiện nhân loại đáng chết này hình như không mạnh.

Mặc dù có một loại cảm giác đáng sợ, nhưng cảm giác có đôi khi chỉ là ảo giác mà thôi.

Đúng, ảo giác.

Nghĩ như vậy lá gan chó con liền lớn hơn, nó lớn lối nói:

“Gọi ta một tiếng gia gia, ta sẽ nói cho ngươi biết.”

Những người khác sững sờ, vô ý thức muốn động thủ đánh chó.

Lục Thủy cũng không tức giận, chỉ hiếu kỳ nói:

“Gọi cái gì?”

“Gia gia.” Giọng nói của chó rất lớn, rất phách lối.

Lục Thủy nhích lại gần, khẽ nói:

“Thế nhưng ta không muốn có cháu là chó.”

Chó con sững sờ, tức giận nói:

“Nhân loại đáng chết, vô sỉ, hèn hạ.

Ngươi cho rằng ta thật sợ ngươi sao?

Đó là ảo giác, gia gia ta đã hiểu. Bây giờ ngươi có gọi ta là cha cũng vô dụng.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 168: Lục?

Lục Thủy nhìn chó con, mỉm cười nói:

“Biết thần thông Nhất Niệm Vĩnh Hằng của Phật môn không?”

“Có ý gì?” Chó con không hiểu.

Những người khác cũng không hiểu.

Lục Thủy duỗi một ngón tay ra, cả người chó con không tự chủ được bay lơ lửng ở trước mặt Lục Thủy.

“Ngươi, ngươi cho rằng công kích ta sẽ có tác dụng sao?” Chó con giãy dụa, nó có chút sợ sệt. Không biết vì sao, phảng phất chỉ là ảo giác.

Nhưng đúng là có chút sợ sệt.

Lúc này ngón tay của Lục Thủy đặt ở trên mi tâm của chó con, nói:

“Lấy năng lực của ngươi, chắc sẽ chịu được một chiêu Nhất Niệm Vĩnh Hằng này. Nhìn ta Chúa Tể Vạn Thế.”

Đông!

Chó con cảm thấy mình rơi vào trong không gian không có tận cùng, thiên địa rộng lớn, không gian mênh mê.

Sau đó nó thấy được một thân ảnh, là một người, hấn đứng ở giữa thiên địa, nhưng dường như ngay cả thiên địa cũng ở dưới chân hấn.

Trong nháy mắt tiếp theo, ánh mắt người kia nhìn qua.

Ngay khi chó bị đối phương nhìn thấy, tâm thần chấn động.

Dường như nó thấy được lúc thiên địa mới bắt đầu, khởi nguyên vạn vật, thế giới đang vạn vật, thời gian đang phá toái.

Mà chỉ có thân ảnh của người kia là tồn tại vĩnh hằng.

Thiên địa vạn vật ở trước mặt hấn giống như đất cát.

Một loại sợ hãi không có tận cùng bắt đầu tràn ngập trong đầu nó, phảng phất nó sẽ chết đi trong sự sợ hãi.

Sự sợ hãi không thể nào kiềm chế xé rách tất cả.

Tuyệt vọng, nhỏ bé, bất lực, quỳ lạy, cầu xin.

Sau đó tất cả đều biến mất.

Lúc này Lục Thủy thu ngón tay về.

Mà chó con nằm nhòai trên mặt đất tựa như một bãi thịt nhão, cả người run lẩy bẩy.

Kiều Càn có thể cảm giác được, chó đang sợ hãi, đang sợ, đang tuyệt vọng.

Hắn đã từng được cảm thụ qua.

Kiều Càn phát hiện, coi như là Ma Bình chí cường Viễn Cổ, thứ dám kêu gào với toàn bộ tu chân giới, khi ở trước mặt Lục Thủy cũng chỉ là thứ tầm thường.

Chuyện này càng làm cho hắn kiên định ý nghĩ diệu thấp.

Còn sống mới là quan trọng nhất.

Sơ Vũ và Thạch Minh cũng rất kinh ngạc. Quả nhiên, đại lão chính là đại lão.

Bọn hắn hoàn toàn không hiểu được Lục Thủy đã dùng cái gì.

Lục Thủy dựa vào ghế, nhìn chó con nằm trên đất, nói:

“Cảm giác như thế nào?”

Chó con lập tức đứng lên, sau đó nói với Lục Thủy:

“Gâu gâu, gâu gâu.”

“Nói tiếng người.” Lục Thủy nói.

“Ba ba, gia gia, ngài có cần con trai hay cháu trai không? Ta đều có thể làm.

Con gái hoặc cháu gái cũng được, ta biết một tên bác sỹ thú y, ta có thể...” Chó con ân cần nói.

Ta sợ bị Mộ Tuyết đánh chết khi trở về. Lục Thủy không còn gì để nói, sau đó trả lời:

“Ta không muốn con trai chó, cũng không muốn cháu trai chó.”

“Vậy ngài làm chủ nhân chó đi.” Chó con nói.

Lục Thủy có cảm giác đối phương đang mắng chửi mình:

“Nhảy qua cái đề tài này, trả lời vấn đề của ta.”

“Ha ha ha! Các cháu, gia gia đi, đám rác rưởi các người cứ ở lại bên trong nhé.” Đột nhiên có một giọng nói truyền đến từ bên ngoài.

Chính là thanh âm của chó con.

Sau đó tất cả mọi người nhìn về phía chó con.

“Cái này là chương nhãn pháp được lưu lại trên thanh kiếm kia. E hèm, chúng ta vẫn nên nói về vấn đề trước đó thôi.”

Sau đó chó con lập tức trả lời vấn đề:

“Kỳ thật ta vốn là một con chó, bây giờ chỉ là khôi phục lại thân chó mà thôi.”

Đám người Lục Thủy có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng không nói gì, tương đối mà nói thì đây cũng coi như một chuyện tốt.

“Người không phải Ma Bình sao?” Sơ Vũ ở một bên hiếu kỳ hỏi.

“Ta là Ma Bình, ai nói chó không thể làm Ma Bình hả?” Chó con nghĩa chính ngôn từ nói.

“Thế thì, cái Phương Thiên Kích này?” Sơ Vũ chỉ vào Phương Thiên Họa Kích bị Lục Thủy để ở một bên, hỏi.

“Bình khí của ta đó. Bình khí của Ma Bình cũng gọi là Ma Bình mà, có vấn đề gì không?” Chó con nói.

Cả đám có chút im lặng.

Chó con khinh thường nói:

“Một đám không có kiến thức... Nhân loại, đừng cho là ta chỉ yếu ớt như vậy. Chỉ cần ta rời khỏi cung điện, binh khí của ta sẽ trở lại bên cạnh ta. Đến lúc đó gia gia ta là trời cao mặc chim bay, biển rộng mặc cá bơi, sẽ không ai có thể làm gì ta.”

Sau đó chó con im lặng, uể oải nói:

“Đáng tiếc là không thể ra ngoài. Một đám phế vật, sủng vật của ta đã kéo lâu như vậy, bọn hăn lại không đến trước.”

Sau đó chó con liếc nhìn Kiều Càn, người được nó coi trọng nhất lại bị đào đi. Đáng chết!

Kiều Càn đầy vẻ không hiểu được, luôn cảm thấy con chó chết bầm này đang oán hận hăn.

Tất nhiên Lục Thủy biết Thất Thái Kiếm kia dùng để trấn áp Ma Bình, nhưng bản thể là chó cũng làm cho người ta ngoài ý muốn.

Hăn còn tưởng rằng chỉ tạm thời sống thành chó.

“Người sống ở niên đại khi Tiên Đình vẫn còn? Khi đó có mấy thế lực?” Lục Thủy hỏi.

Hăn chủ yếu muốn biết một vài vấn đề.

Từ đó tìm ra nguyên nhân những người này nhắm vào Lục gia.

Chó con lập tức nói:

“Bốn cái! Một là Đạo Tông, một là Bất Bại Tiên Đình, một là Bất Lạc Thần Chúng, cuối cùng chính là Khổ Hải Phật Môn.”

“Vì sao bọn hăn xuống dốc? Có lưu lại cái gì sao?” Lục Thủy lại hỏi.

Chó con xoắn xuýt, dường như đang tự hỏi gì đó, cuối cùng ra vẻ thần bí:

“Có sao nói vậy, chuyện này hiểu thì hiểu, đã không hiểu có nói ra các ngươi cũng không hiểu, không bằng không nói.

Các ngươi cũng đừng hỏi ta làm sao. Chuyện này liên lụy lợi ích quá lớn, nói ra không có chỗ tốt với các ngươi, cứ coi

như không biết là được. Còn lại ta chỉ có thể nói là, nước trong này rất sâu, liên lụy đến rất nhiều nhân vật lớn.

Chính các người sẽ rất khó tìm được tài liệu cặn kẽ, chắc chắn tu chân giới sẽ không có ghi chép về mặt này. Cho nên ta chỉ có thể nói biết được thì hiểu, không hiểu được cũng không có cách nào.”

Lục Thủy nhìn chó con, sau đó cầm lấy Phương Thiên Họa Kích, đánh thẳng vào chân chó.

Răng rắc, chân chó gãy mất.

“Ông ông ông, gâu gâu.” Chó con đang điên cuồng kêu thảm.

Rất thê thảm.

Lục Thủy nhìn chó con rồi nói:

“Nói tiếng người.”

Chó con cúi đầu liếm liếm chân gãy, nói:

“Khả năng có quan hệ với Lục.”

Lục Thủy nhíu mày, lại nghe thấy Lục.

“Lục là ai? Là họ hay là tên?” Lục Thủy hỏi.

“Lục là... Ahh.” Chó con đột nhiên có chút mê mang, sau đó đau lòng nói:

“Lục là ai?

Đúng vậy, Lục là ai?

Không, Lục chết rồi, chắc chắn Lục chết rồi! Bằng không tại sao ta không nhớ rõ Lục là ai?

Cuối cùng thì ai có thể giết chết Lục?”

Sau đó chó con ngừng lại, nó có chút không hiểu:

“Ừm, Lục là ai ta cũng không biết, tại sao ta lại khó chịu như vậy?

Đúng vậy, tại sao ta lại khó chịu?

Ta điên rồi sao?

Nhân loại chết có quan hệ gì với ta?”

Sau đó chó con yên tĩnh trở lại, tiếp tục liếm chân chó đã gãy của nó.

—

Dịch: MB_Boss

**Chương 169: Chương lỗi - mọi người
next chương tiếp nhé - do không xóa
được**

Chương 170: Vận Xui Quay Lại

Lục Thủy nhăn mày, hẳn nghe được cái tên Lục này chỉ ít ba lần.

Một lần từ chỗ Hoa Tiên, một lần là ở cơ duyên Tiên Sơn, còn lại chính là ở chỗ Ma Bình này.

Chỗ Hoa Tiên có thể không quan tâm, nhân vật nhỏ mà thôi.

Cơ duyên Tiên Sơn lại không giống, tồn tại ở chỗ sâu không hề đơn giản.

Nhưng khó nói đôi phương có phải Lục kia hay không.

Mà lời nói của chó con Ma Bình làm cho hẳn rất bất ngờ. Lục chết rồi, cho nên nó quên.

Chó con Ma Bình tuyệt đối không phải phạm vật, có thể làm cho nó lãng quên, chắc chắn là tồn tại đặc thù.

Đương nhiên, mặc dù tương đối ngoài ý muốn, nhưng đây không phải chuyện Lục Thủy muốn biết.

Sau đó Lục Thủy lại nói:

“Tại sao ngươi lại bị phong ấn ở nơi này?”

Chó con đã không còn đau lòng, nó tiếp tục nói:

“Là thằng cháu trai Đế Tôn kia. Hẳn ném ta tới đây, thuận tiện phong ấn ta.”

“Vì sao lại ném ngươi qua đây?” Lục Thủy hỏi.

Chuyện này khiến hẳn nhớ tới truyền thuyết mà Lạc Phong gửi tới.

“Chuyện này ta còn nhớ. Hình như lúc đấy có người đang lên ghi chép cái gì đó, về sau bị Đế Tôn phát hiện, sau đó người kia chạy trốn, Đế Tôn liền dùng ta trấn sát nàng, cuối cùng thuận tay trấn áp ta ở chỗ này.

Đại khái chính là như vậy, chuyện khác ta không nhớ nổi.

Người không thể trông cậy vào con chó sẽ có trí nhớ tốt chứ.” Chó con mở miệng nói.

Lục Thủy nhăn mày lại, sau đó hỏi:

“Người kia bị trấn áp ở đâu?”

Chó con đứng lên, sau đó dùng móng vuốt chỉ chỉ vào mặt đất, nói:

“Phía dưới! Ta cảm giác đã có người đi xuống dưới. Hình như bọn hấn đã biết trước vị trí kia.”

Có người nhanh chân đến trước? Không, mục đích của bọn rất rõ ràng, những người này là người của Tiên Đình? Lục Thủy đã có phán đoán, tiếp đó nói với chó con Ma Bình:

“Mở đường.”

Chó con Ma Bình không dám chần chừ, lập tức tìm đường đi xuống.

Lục Thủy quay đầu nhìn về phía đám người Thạch Minh, nói:

“Chính các người tự rời đi đi, đường ra ngoài không giống với đường lúc vào, chắc hẳn rất dễ rời đi.”

Nếu như phía dưới thật sự là người của Tiên Đình, như vậy hẳn không thể mang theo những người này đi qua, bởi vì đi qua cũng chỉ vướng víu.

Hấn đã cho Thạch Minh phương thuốc, hẳn cũng đã chỉ đạo Kiều Càn về Khuynh Thiên Minh Thần Quyết, những chuyện khác đã không có quan hệ gì với hấn.

Sơ Vũ lập tức nhắc tay nói:

“Đại lão, thêm cái phương thức liên lạc đi, đến lúc đó mọi người có qua thế tục giới thì có thể tìm ta. Ta quen thuộc!”

Lục Thủy do dự một chút, đồng ý.

Mặc dù hấn cũng thỉnh thoảng đi ra ngoài, nhưng dù sao cũng không thường xuyên. Rất nhiều thứ trên mạng đều là gạt người, khi hấn còn bé đã từng bị lừa qua.

Cho nên có người để hỏi thăm cũng tốt.

Sau đó chó con Ma Bình tìm được đường, Lục Thủy cầm Phương Thiên Họa Kích rời khỏi cung điện.

Còn cửa lớn của cung điện cũng đã mở ra.

Đủ để cho tất cả mọi người rời khỏi.

Nhìn Lục Thủy rời đi, Kiều Càn nhẹ nhàng thở ra, sau này hẳn chỉ cần tiếp tục điều thấp là được.

Chuyện Ma Bình, hẳn tất nhiên sẽ không biết gì.

Sau đó hắn từ từ lui ra ngoài khi Thạch Minh và Vũ không chú ý.

Thạch Minh nhìn Sơ Vũ, vẻ mặt kinh ngạc:

“Đây là thứ gì?”

“Điện thoại, người không biết sao?” Sơ Vũ có chút ngoài ý muốn. Một số sư tử ở tông môn của hắn cũng không biết, nhưng đều là do chưa từng ra ngoài. Không nghĩ tới Thạch Minh cũng không biết.

“Dùng làm gì? Nó có giúp liên lạc? Phi kiếm truyền âm?” Thạch Minh rất tò mò.

Tình nghĩa của mọi người là đánh ra đến, tất nhiên Sơ Vũ sẽ cẩn thận chỉ rõ.

Lúc lâu sau, Sơ Vũ cảm thấy có một hòn đá nhỏ nện ở trên đầu mình.

Hắn có chút ngoài ý muốn:

“Nơi này làm sao lại có hòn đá nhỏ? Vận khí kém như vậy sao?”

Nói đến chuyện vận khí kém, hắn lại đột nhiên nhớ ra cái gì, sau đó hoảng sợ nhìn Thạch Minh.

Không nói hai lời quay đầu liền chạy, chạy đến nửa đường còn ngã một phát.

“Thạch Minh, người đừng đuổi đi theo, nếu đuổi ta chết cho người xem.” Sơ Vũ đứng lên, vừa chạy vừa hô.

Thạch Minh mộng bức sững sờ, hắn cũng đã nhớ tới.

Đông Phương Hạo Nguyệt rời đi, giờ đến lượt người khác xui xẻo.

Nhưng mà Sơ Vũ đã kịp phản ứng đưa cho hắn hai chiếc điện thoại, còn lưu lại phương thức liên lạc.

Tuy nhiên, hắn không biết dùng như thế nào, cũng không biết có nên đưa sư tử hay không.

“Nghĩ lại vẫn thôi đi. Ta căn bản không biết nói chuyện với sư tử như thế nào, không chừng nàng còn đang oán hận ta.”

—————

Lúc đi xuống, Lục Thủy vẽ lên một phù văn cho chính mình. Phù văn này được vẽ ở trên mặt, tác dụng duy nhất chính là ngăn cản người khác thấy rõ hắn.

“Cầu gia không muốn người nhận ra sao?” Chó con Ma Bình tò mò hỏi.

Lục Thủy liếc nhìn chó con, nói:

“Thương thế của người khôi phục rất nhanh nhỉ.”

Chó con lập tức không nói nữa. Nó sợ sệt lại bị lần nữa, chết thì không chết được, nhưng lại rất đau nhức.

Cầu gia khinh người quá đáng. Không, lần chó quá đáng.

Lục Thủy một mực đi xuống, trong tay hắn đang cầm Ma Bình, nhưng thứ này dùng không thuận tay. Nghĩ một chút, hắn trực tiếp vứt sang một bên.

“Lúc dùng người có thể triệu hoán đúng không?” Lục Thủy hỏi.

Chó con gật đầu.

Có thể là có thể, nhưng thứ đó tốt xấu gì cũng là Ma Bình vô cùng cường đại, sao lại tùy ý vứt đi như rác rưởi vậy? Có phải không quá tôn trọng Ma Bình hay không?

Nghĩ tới đây chó con vui mừng nói:

“Chủ nhân của chó, ngài cũng tùy tiện vứt ta đi?”

“Không có vấn đề gì lớn. Chờ giúp ta xong, người thích đi đâu thì đi.” Lục Thủy trả lời.

Hắn không muốn nuôi chó, dù là Ma Binh cũng vô dụng, thích đi đâu cũng không quan hệ với hắn.

Hắn chỉ muốn xem thử có thể tra được manh mối gì hay không.

Trong lòng chó con vui mừng. Tự do, tự do đang ngoắc ngoắc với nó.

Trời đất bao la, nó tùy tiện đi.

Không bao lâu sau, Lục Thủy đi tới nơi sâu nhất trong lòng đất, trong tay hắn là thanh kiếm trước đó Khô Thụ lão nhân cho hắn.

Lúc xuống đến nơi, hắn nhìn thấy một vùng phế tích.

“Nơi này được tạo thành khi Đế Tôn ném ta xuống, người kia đang ở trung tâm của phế tích.” Chó con Ma Binh nói.

Lúc này Ma Binh đã bị chó con triệu hoán đến, sau đó nó nằm sấp ở trên Phương Thiên Họa Kích.

Thân là một con chó bình thường, nó chạy bộ quá mệt mỏi, vẫn là ngồi ở trên binh khí của chính mình để chịu hơn.

Chó con là tồn tại đặc thù, mà binh khí của nó cũng tương đối đặc thù, những người khác gần như không dùng được.

Cũng không biết là ai chế tạo ra thanh binh khí này.

Lục Thủy không suy nghĩ nhiều nữa, cất bước về phía trung tâm. Hắn có thể cảm giác được bên trong có ba người, mỗi người đều là tứ giai.

Nhìn qua không hề dễ đối phó.

May mà mấy ngày nay nhiều thời gian, Hữu Vi Pháp của hắn đã đẩy tu vi của hắn lên 3.7.

Sau đó không lâu hắn sẽ có thể bước vào hàng ngũ tứ giai.

Đến lúc đó chính là thời điểm hắn đại hiển thần uy.

Nếu như vui vẻ, hẳn còn có thể bớt thời gian để độ kiếp,
chúc mừng một chút.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 171: Cảm Ơn Đã Mời, Người Ở Binh Mộ

Rất nhanh Lục Thủy đã thấy ba người, là hai nam một nữ.

Bọn hắn vây quanh một cái mộ bia, đang trò chuyện với nhau cái gì đó.

“Thông báo ra ngoài chưa?”

“Thông báo rồi, nhưng làm sao người xác định định được đồ vật đang ở Tàng Kiếm Cốc?”

“Tên trên bia mộ.”

“Mục Linh? Cái này có thể biểu hiện cái gì? Hay Mục Linh là người của Tàng Kiếm Cốc? Tàng Kiếm Cốc không có được lịch sử dài như vậy mà?”

“Là chữ viết! Ta trời sinh mắt cảm với dấu hiệu chữ viết, trong bi văn nào đó của Tàng Kiếm Cốc có chữ viết giống như này.

Cho nên đồ vật kia tám chín phần mười là ở Tàng Kiếm Cốc.

Mà chỉ bằng vào cái tên Mục Linh này, ta cảm thấy đám tiền bối bọn họ cũng có thể tra ra Tàng Kiếm Cốc, chỉ là cần thêm chút thời gian mà thôi.

Bây giờ chúng ta đưa cho bọn họ một phương hướng, nhiệm vụ chúng với nhau sẽ rất nhanh.”

Ngay khi những người khác có vẻ đã hiểu ra, trong lúc bất chợt có một trận gió thổi qua.

Tiếp đó ba người đều nhận ra một loại sức mạnh quỷ dị.

Rất nhanh hai người trong đó bị đánh lén ngã xuống đất, sống chết không rõ.

Lục Thủy đứng ở bên hai người ngã xuống, nhìn chăm chú vào người còn tỉnh táo duy nhất.

Ba tứ giai cũng không cần đánh lén, nhưng đánh nhau rất phiền phức.

Lãng phí thời gian.

“Người là ai?” Người nam thanh tỉnh duy nhất nhìn Lục Thủy với vẻ cảnh giác, thậm chí hắn đang thử liên hệ với tiền bối phía ngoài.

Lục Thủy nhìn người này, cũng không ngăn cản hắn, mà hỏi lại:

“Người là người của Tiên Đình?”

Người kia nhíu mày:

“Tiên Đình gì?”

“Là ai sai người tới đây?” Lục Thủy không hề xoắn xuýt vấn đề Tiên Đình, trực tiếp đổi một vấn đề.

Người kia không nói gì.

Lục Thủy nhìn đối phương rồi thở dài một hơi, nói:

“Động thủ đi.”

Người kia không hiểu lắm về lời nói của Lục Thủy, nhưng rất nhanh hắn đã cảm giác được có một luồng sức mạnh đập vào trên gáy.

Tiếp đó hắn đã mất đi ý thức.

Lục Thủy không định dây dưa với những người này, việc cấp bách vẫn là đi đến Tàng Kiếm Cốc một chuyến.

“Xem ra người của Tàng Kiếm Cốc đột nhiên tìm tới Lạc Phong, cũng không phải không có lý do.

Trước kia bọn hắn đã biết người của Tiên Đình sẽ tìm tới mình.” Lục Thủy thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng nơi này không có tín hiệu, hắn không biết tình huống bên Lạc Phong như thế nào.

Lục Thủy nhìn về phía chó con Ma Bình, nói:

“Người có cách tìm được đồ lưu lại của người có tên trên tấm bia mộ kia không?”

Chó con suy tư một lát, nói:

“Nếu như còn khí tức ở đó, ta có thể tìm tới. Nhưng Cậu gia không thể trông cậy vào ta động thủ đâu, bây giờ ta chỉ là một con chó nhỏ vừa mới xuất sinh không lâu, vẫn có năng lực chạy trốn, nhưng năng lực đánh nhau lại không được.”

“Dẫn đường đi.” Lục Thủy nói.

Hắn vốn không hề trông cậy vào việc chó con Ma Bình đánh nhau, có thể giúp đỡ tìm được đường đi đã rất tốt.

Sau đó Lục Thủy giẫm lên Phương Thiên Họa Kích xông ra khỏi ngọn núi Bình Mộ.

Khi hắn ở trên cao nhìn xuống Bình Mộ, phát hiện trận pháp ở nơi này đã bị kích hoạt hoàn toàn.

Có rất ít người có thể chạy ra khỏi đây.

“Ngươi làm sao?” Người Lục Thủy hỏi tất nhiên là chó con.

“Đúng vậy, không vậy khôn bọn hắn, vạn nhất ta thoát khôn mà bọn hắn lại đuổi theo ta thì làm sao bây giờ?” Chó con nói.

Lục Thủy gật đầu. Như vậy cũng tốt, tranh thủ không ít thời gian cho hắn.

Sau đó hắn vỗ tay phát ra tiếng. Trong nháy mắt, mê trận phía dưới cuộn cuộn, cấp độ đã sâu hơn một tầng, bất cứ ai muốn rời đi sẽ càng không dễ dàng.

Chó con rất kinh ngạc, nhưng lại cảm thấy bình thường.

“Lên đường thôi.” Lục Thủy nói.

“Được rồi, Cậu gia.” Trả lời xong, chó con Ma Bình ngự Phương Thiên Họa Kích chở Lục Thủy phá không rời đi.

Cao Viễn cau mày. Lần này hắn tự mình tọa trấn Bình Mộ, chờ đợi tin tức. Ngay khi nhận được tin tức, hắn lại phát hiện chính mình không thể ra được.

“Ngay từ đầu rõ ràng còn có thể cưỡng ép phá vỡ, nhưng bây giờ phải cần tới mấy ngày mới có thể phá được. Đến cùng là ai động tay chân ở Binh Mộ?”

Rõ ràng Ma Bình đã rời đi mới đúng.”

Cao Viễn trăm mối vẫn không có cách giải.

Biện pháp bây giờ chính là liên hệ người bên ngoài đi Tàng Kiếm Cốc.

Thế nhưng dùng bí pháp cũng không thể nào liên hệ với những người khác của Tiên Đình.

Mà điện thoại thì không hề có tín hiệu, chỉ khi bay đến tí ngoài rìa mới có được một chút tín hiệu.

“Hiện tại dù là liên hệ bên trong Binh Mộ cũng bị ngăn cản, tại sao luôn có một loại cảm giác xấu.” Cao Viễn thở dài.

Hắn đã gọi người đi Tàng Kiếm Cốc, nhưng vẫn không thể nào thông báo cho những người khác của Tiên Đình.

Dù sao giữa bọn hắn, không hề lưu lại phương thức liên lạc của nhau.

“Hi vọng đừng có xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa.”

Cao Viễn cảm thấy mọi việc gần đây đều không thuận.

Mấy lần trước đó chỉ là râu ria. Nhưng lần này đã không phải râu ria, vị tiền bối kia rất xem trọng nơi này.

Mặc dù không biết nơi này ẩn giấu cái gì, nhưng tất nhiên là đồ vật quan trọng.

Sau đó Cao Viễn bắt đầu oanh kích trận pháp, muốn rời khỏi nơi này sớm một chút.

Rất nhiều người đều giống như Cao Viễn. Dù sao Ma Bình đã rời đi, hiện tại đuổi theo chắc vẫn kịp.

Chỉ ít cũng phải kiến thức dáng vẻ của Ma Bình một chút.

Địa phận Lục gia.

Trong phòng, Chân Võ Chân Linh vốn đang ngồi bồng mở mắt.

Bọn hắn bế quan rất nhiều ngày, cuối cùng cảm thấy mình đã hoàn toàn hấp thụ được thu hoạch của những ngày qua.

Tu vi tinh tiến rất nhiều, nhưng cũng không khoa trương lắm, còn cách tứ giai đỉnh phong một đoạn.

Nhưng mà tốc độ này đã rất nhanh rồi, còn nhanh hơn nhiều so với bọn hắn chuyên tâm tu luyện mấy năm.

Đây chính là chỗ tốt khi đi theo thiếu gia ra ngoài.

Bọn hắn luôn cảm thấy, khi đi theo thiếu gia ra ngoài chắc chắn sẽ gặp được vài việc gì đó, tốt xấu khó nói, nhưng sẽ rất kích thích.

Sau đó Chân Võ kiểm tra điện thoại một chút, phát hiện có rất nhiều tin tức do Lạc Phong gửi tới.

“Có chuyện gì xảy ra rồi?” Chân Linh hỏi.

“Lạc Phong đã đi đến Tàng Kiếm Cốc, còn Thiếu gia thì đã ra ngoài rồi. Để ta hỏi thăm Lạc Phong.” Chân Võ trả lời.

Rất nhanh Chân Võ đã biết được đại khái về chuyện này.

“Thiếu gia đi Bình Mộ, nhưng hình như bây giờ đang đi đến Tàng Kiếm Cốc. Mà có vẻ như Tàng Kiếm Cốc đã bị vây quanh, có khả năng thiếu gia lại phải đánh nhau với người ta.” Chân Võ nói.

Chân Linh lập tức đứng lên:

“Chúng ta đi qua đó?”

Chân Võ gật đầu, khi bọn hắn ra ngoài chỉ cần ghi chú lại là được rồi.

Dù sao bây giờ bọn hắn là cấp dưới chuyên môn của Lục Đại thiếu gia.

Về phần bọn hắn đi làm gì? Tất nhiên không phải để ngăn cơn sóng dữ, mà là vì phòng ngừa vạn nhất.

Vạn nhất thiếu gia bị thương không thể nào cầu viện, bọn hắn có thể cầu viện.

Mà hai người bọn họ liên thủ, sẽ không sợ mới vào ngũ giai. Ở tu chân giới, ngũ giai đã coi như cường giả ít có, sẽ không đến mức cản trở.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 172: Trí Thông Minh Có Vấn Đề

Tàng Kiếm Cốc.

Lạc Phong đứng ở sau lưng Cốc chủ Tàng Kiếm Cốc, cả người phát run. Tu vi lão tiên bối này quá cao.

Cổ Kiếm Phong cau mày nhìn Lạc Phong, nói:

“Các ngươi xác định lấy?”

Thấy rõ chứ, người vây quanh bên ngoài có được lục giai, thậm chí thất giai.

Trừ khi cao tầng Ân Thiên tông các ngươi đến, nếu không chỉ bằng các ngươi, có cầm được đồ cũng không sống nổi?”

Cổ Kiếm Phong cảm thấy nói thế nào người này cũng có bối cảnh Ân Thiên tông, dám đến mang ý nghĩa sẽ có thực lực. Thế nhưng, đối phương lại nói không có quan hệ gì với Ân Thiên tông.

Chuyện này khiến cho hắn cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Thật sự hắn không muốn giao đồ cho những người kia.

Những người chủ động tìm tới cửa này, đều không phải đối tượng lý tưởng.

Nhưng tổ huấn có nói, Binh Mộ vừa mở, thứ đồ Kiếm Cốc trấn áp nhất định phải đưa ra, nếu không sẽ có tai họa diệt môn.

Cổ Kiếm Phong có thể xác định, Binh Mộ bên kia vừa kết thúc, hắn không muốn giao ra cũng không được.

Trên thực tế chính hắn cũng không biết thứ đó là gì.

Nhưng lại có người muốn.

Lạc Phong nhắm mắt nói:

“Tiền bối, đúng là chúng ta không điều tra chuyện Viễn Cổ cho Ân Thiên tông, nhưng người sau lưng ta đang trên đường tới rồi.

Đại khái cần thời gian một ngày. Tiền bối có thể yên tâm, hẳn không hề giống với suy nghĩ của tiền bối.”

Trong mắt Cổ Kiếm Phong có chút khinh thị:

“Người kia đi từ Bình Mộ đến đây đúng không? Nếu như là ta, từ bên kia tới đây không cần đến nửa ngày. Hẳn lại cần một ngày, mang ý nghĩa tu vi của hẳn không gì hơn cái này.

Nếu như bối cảnh của hẳn đủ lớn, làm sao lại tự mình đến đây?”

Lạc Phong không có cách nào giải thích, lại càng không thể nói người kia chính là Thiếu tông chủ của bọn hắn.

Yếu thế là không được.

“Tiền bối cũng không còn lựa chọn nào khác mà?”

Rõ ràng tiền bối không muốn đưa đồ vật cho người bên ngoài, mà chỉ muốn giữ lấy. Dù sao tiền bối cũng không tìm được người dám đón lấy đồ của tiền bối.

Đã như vậy, đợi thêm một ngày có làm sao?”

Lạc Phong cố gắng để cho bản thân giữ vững tỉnh táo.

Đồ vật kia hẳn đã thấy qua, tuyệt đối là thật. Nhưng mà, bên trong có nội dung như thế nào thì hẳn không biết.

Hắn đã thông báo cho Thiếu tông chủ, mà Thiếu tông chủ cũng đang trên đường tới.

Hắn tin tưởng Thiếu tông chủ có thể giải quyết tất cả vấn đề.

Cổ Kiếm Phong nhìn Lạc Phong rồi nói:

“Người rất can đảm! Nhưng nếu như người đặt cược sai, sẽ góp cả cái mạng vào đó.”

“Đa tạ tiền bối nhắc nhở, đây là lựa chọn của vãn bối.” Lạc Phong cung kính nói.

Nhiếp Hạo ở bên cạnh cũng rất lo lắng, nhưng hẳn tin tưởng Lạc Phong.

Thực sự không được thì hẳn sẽ mang theo Lạc Phong cùng trốn, hẳn tin tưởng vào tốc độ của mình.

Không được nữa thì sẽ cầu cứu Lục thiếu gia. Lục thiếu gia chính là một nhân vật lớn truyền kỳ, muốn thực lực có thực lực, muốn thế lực thì Lục gia có thể treo đánh Tàng Kiếm Cốc.

Người bên ngoài không hề có một ai có thể đánh.

Cổ Kiếm Phong nhìn chăm chăm Lạc Phong một lát, nói:

“Ta sẽ kéo bạn hẳn một lát. Sau một ngày, hoặc là sau khi ta bị thua, ta sẽ đặt đồ ở trên người người rồi ném ra bên ngoài.

Người nghĩ kỹ rồi chứ?”

Lạc Phong gật đầu:

“Đa tạ tiên bối.”

Cổ Kiếm Phong hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa.

—————
Đông Phương gia.

Trên người Đông Phương Dạ Minh có quần rất nhiều băng vải, hẳn ngồi ở ghế dựa nhìn trời, trong mắt lộ ra vẻ thê lương.

“Không phải người nói tu vi tăng nhiều sao?” Lục Cổ ngồi ở một bên ăn điểm tâm, thản nhiên nói.

“Không phải người nói chỉ luận bàn một chút, điểm đến là dừng sao?” Đông Phương Dạ Minh nói.

Lục Cổ gật đầu, vô tội nói:

“Đúng vậy, ta đã điểm đến là dừng. Nhưng ai biết người lại chịu đánh kém như vậy, ta mới nhẹ nhàng dùng sức mà người đã ngã rồi.”

Đông Phương Dạ Minh: “...”

Trả thù trần trụi.

Cuối cùng Đông Phương Dạ Minh cũng không xoắn xuýt việc này, từ lúc bắt đầu hẳn đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng lại không nghĩ tới Lục Cổ không hề khách khí như vậy.

“Nói như thế, người cũng sắp bước vào lĩnh vực mới?”
Đông Phương Dạ Minh nói.

Lục Cổ lắc đầu:

“Không vội, từ từ sẽ đến. Chờ Lê Âm cùng vào.

Trừ khi cần thiết, bằng không chỉ một người tiên giai sẽ không có ý nghĩa gì.”

Đông Phương Dạ Minh không hề ngoài ý muốn với đáp án này, cũng không nói thêm gì, sau đó chuyển chủ đề sang người con gái của hắn:

“Trà Trà thật sự đã nhị giai đỉnh phong rồi?”

Bọn hắn cũng biết chuyện Đông Phương Trà Trà đang ở đảo Mê Vụ, sau khi xác định không có nguy hiểm, bọn hắn liền không để ý đến nữa.

An toàn bắt nguồn từ sự bảo vệ của Nhị trưởng lão.

Đương nhiên, cũng đã sớm phái người đi tìm.

Lục Cổ gật đầu, nhẹ nhàng nói:

“Không chỉ như vậy! Nàng còn biết ngự” Kiếm “phi hành, thư pháp cũng không tệ lắm, bằng không sẽ không thể bay lên.”

Nói không hâm mộ là giả. Có hai điểm đáng để hâm mộ, một là bản thân nữ nhi, hai là vấn đề thiên phú.

Con trai Lục Thủy của hắn nếu có được thiên phú này, hắn sẽ không cần quan tâm như vậy.

Đương nhiên, hắn cũng không bắt buộc.

Đông Phương Dạ Minh có chút đặc ý:

“Chắc chắn là di truyền từ ta.”

Lục Cổ liếc mắt:

“Người nói là trí thông minh sao?”

Đúng, thuận tiện nói cho người biết một chuyện. Con gái của người một mực gọi Lê Âm là tiểu di, chẳng lẽ nàng xem người là mẹ sao?”

Trong lúc nhất thời Đông Phương Dạ Minh không thể nói ra lời: "..."

Chờ con gái của hắn trở về, hắn cần phải giáo dục lại một chút. Ca ca đệ đệ, tỷ tỷ muội muội gọi sai thì cũng thôi, cô và tiểu di tại sao cũng sai?

Lục Cổ không để ý chuyện này. Hắn chuyển điêm tâm đến trước mặt Đông Phương Dạ Minh, nói:

"Đến, ăn chút điêm tâm, là Lê Âm tự mình làm. Một cánh tay của ngươi không hề bị thương, là do ta đặc biệt giữ lại, đừng nói là ngươi không thể ăn được."

Đông Phương Dạ Minh như bị ghen ở cổ họng.

Giết người tru tâm chính là như thế.

"Nghe nói gần đây Lục Thủy đang luyện thể?" Đông Phương Dạ Minh hỏi.

"Ừm, tu Bất Diệt Tiên Thể, đại khái còn ở thời kỳ đau răng." Lục Cổ trả lời.

"Bất Diệt Tiên Thể sao! Gần nhất Đông Phương gia phát hiện một nơi có quan hệ với luyện thể của Tiên Đình, có muốn để cháu trai kia của ta đi thử xem không?" Đông Phương Dạ Minh nói.

Lục Cổ có chút ngoài ý muốn:

"Đúng là có thể đi. Nhưng gần nhất Tiên Đình hoạt động rất mạnh."

"Ừm, ta cũng điều tra, đúng là hoạt động rất mạnh, có chút chúng ta đã biết, có chút chúng ta không biết. Nhưng nơi này ngươi có thể phái người đi vào điều tra thêm, có lẽ bên trong có loại manh mối cổ lão kia." Đông Phương Dạ Minh nói tiếp.

Đối với hung thú ở thảo nguyên Hoang Vu, tất nhiên hắn biết Lục Cổ rất để ý.

Kỳ thật hắn cũng đi điều tra. Mặc dù Đông Phương gia không bằng Lục gia, nhưng con đường khác biệt, chưa chắc không có thu hoạch ngoài ý muốn.

Khu thí luyện của Tiên Đình này, chính là thu hoạch đó.

Lục Cổ gật đầu.

Hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, không điều tra rõ thì luôn có cảm giác không an lòng.

“Thế thì thời gian tới cứ để Trà Trà ở nhà các ngươi.” Đông Phương Dạ Minh lại nói.

Lục Cổ không quá hiểu:

“Vì sao? Không đến mức làm cho người ta bực mình mới đúng.”

“Lo lắng gần nhất thiên phú quá cao, một chút lão gia hỏa ánh mắt thiên cận trong tộc muốn thông gia.” Đông Phương Dạ Minh thở dài một tiếng, lại nói:

“Đáng tiếc Lục gia chỉ có một mạch nhà các ngươi.”

Lục Cổ cười ha ha:

“Thật đáng tiếc, Đông Phương gia đã bị các vị Trưởng lão Lục gia bôi đen rồi.”

Đông Phương Dạ Minh: “...”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 173: Muốn Xem Thì Để Mạng Lại

“Vẫn không có.” Bên trên đảo Mê Vụ, Mộ Tuyết dẫn theo Đông Phương Trà Trà và Thiên Ngâm đi dạo hơn một ngày.

Đáng tiếc là, Mộ Tuyết không hề tìm được An Kỳ Quả, nhưng lại tìm được một số linh dược trái cây khác. Đáng tiếc Mộ Tuyết đều chường mắt.

Thứ nàng muốn giữ lại cho Lục Thủy, không phải ăn cực kỳ ngon, mà là loại rất khó ăn.

Những thứ bình thường khác, Lục gia đều có.

Do dự một chút, Mộ Tuyết liên hệ Thiên Nữ tông, để cho người của Thiên Nữ tông cũng tới tìm.

Như vậy tỷ lệ sẽ lớn hơn rất nhiều.

Ngay khi Mộ Tuyết đã an bài tốt, nàng đột nhiên quay đầu nhìn sang bên cạnh.

“Đã như vậy mà còn dám cùng đến? Không hề hiểu như thế nào là kính sợ.” Mộ Tuyết lắc đầu thở dài.

“Tiền bối, có chuyện gì vậy?” Thiên Ngâm hiếu kỳ hỏi.

Tất nhiên nàng có thể nhìn ra, phương hướng tiền bối vừa nhìn sang có chuyện xảy ra.

Mộ Tuyết lắc đầu:

“Không có gì, không cần quá để ý, dù xảy ra chuyện gì cũng không cần lo lắng.”

Thiên Ngâm gật đầu.

Kỳ thật trên đường đi, nàng phát hiện vị tiền bối này rất bình thường, tựa như một người phàm, khiến cho nàng không thể phân rõ, đến cùng thì tiền bối có phải tiền bối hay không.

Đương nhiên, nàng không có chút bất kính nào, chỉ là không hiểu mà thôi.

Nàng không hiểu Mộ Tuyết, lại rất khiếp sợ với vị Đông Phương Trà Trà che mặt con mắt kia.

18 tuổi, tu vi 2.7, tùy thời đều có thể đột phá tam giai.

Đây đúng là kỳ tài ngút trời.

Nàng đã từng được coi như thiên tài. Thế nhưng, nếu so với vị Đông Phương Trà Trà này thì kém quá nhiều.

...

Một bên khác của đảo Mê Vụ, Tầm Bảo đạo nhân cau mày.

Hắn vốn cho rằng rất nhanh sẽ có thể tìm được chí bảo, nhưng làm cho hắn ngoài ý muốn chính là, luôn luôn tìm nhầm phương hướng.

Chuyện này khiến cho hắn có chút ngoài ý muốn.

Chí bảo đang di động, chuyện này hắn có thể xác định.

Nhưng không thể xác định là vật sống, hay là đã bị nắm giữ.

Đương nhiên, đây cũng không phải chuyện quan trọng, chỉ cần bị hắn gặp phải thì đó sẽ là của hắn.

“Chí bảo vẫn luôn ẩn nấp vị trí. Chuyện này nói rõ đối phương cũng không muốn bại lộ trước người khác, mặc kệ là bản thân chí bảo hay là người nắm giữ, ý đồ của đối phương rất rõ ràng, đều là đang tránh né.

Mà phạm vi hoạt động cũng không rộng, nói rõ thực lực có hạn.

Uy hiếp không lớn, chỉ cần tìm được là đủ.”

Tầm Bảo đạo nhân lại khóa chặt vị trí, hắn tin tưởng lần này đối phương sẽ không kịp ẩn nấp vị trí.

Chí bảo sắp là của hắn.

Tầm Bảo đạo nhân có chút chờ mong, cũng có chút hưng phấn.

...

Lúc này Mộ Tuyết ngồi xỏm ở một bên, nàng hái xuống một trái cây màu trắng từ trên một góc cây nhỏ.

Nhìn trái cây, Mộ Tuyết bắt đắ dĩ thử dài, lại không phải.

An Kỳ Quả thật sự khó tìm.

Sau đó Mộ Tuyết đưa trái cây cho Thiên Ngâm ở một bên. Trên người nàng không có pháp bảo trữ vật, đương nhiên sẽ không đặt ở trên người mình.

Trà Trà thì chạy khắp nơi. Ở đây có không ít đồ tốt, nàng tùy tiện chạy đều sẽ có một chút thu hoạch.

Theo Trà Trà nói, chính mình tìm tới mới có cảm giác thành tựu.

Sau đó Mộ Tuyết nói với Đông Phương Trà Trà:

“Trà Trà, tới đây, đứng ở phía sau ta.”

Đông Phương Trà Trà phủi tay, sau đó đi về phía Mộ Tuyết. Mặc dù không biết chị dâu gọi nàng làm gì, nhưng nơi này là đảo Mê Vụ, không phải chỗ an toàn, cho nên vẫn là nghe lời thì hơn.

Chờ nàng mạnh lên thì có thể muốn làm gì thì làm, không cần nghe sai bảo.

Đông Phương Trà Trà đứng ở sau lưng Mộ Tuyết, nói:

“Chị dâu cảm thấy ở gần có nguy hiểm sao?”

“Rửa tay trước đi.” Mộ Tuyết nói.

Đông Phương Trà Trà nghe theo, thi triển pháp thuật, sau đó nước chảy ào ào.

Chờ sau khi nàng rửa sạch tay, phát hiện phương xa có thứ gì đó đang bay tới.

Mà còn kèm theo một luồng cảm giác áp bách cường đại.

Trà Trà hơi sợ sệt. Đầu tiên là muốn trốn, sau đó phát hiện chị dâu đang ở đây, vì thế nhanh chóng lôi kéo Mộ Tuyết chạy trốn theo.

Nhưng lại không kéo động được người sau.

“Chị dâu mập?” Đông Phương Trà Trà vô ý thức nói.

Mộ Tuyết: “...”

“Đừng nóng vội, không thể chạy khỏi hấn được, xem thử hấn muốn làm gì.”

Mộ Tuyết bổ xung một câu.

Lúc này Thiên Ngâm đang rất kinh hãi. Thật mạnh, mạnh đến mức không còn gì để nói.

Còn mạnh hơn cả Chưởng môn của nàng.

Dù nàng muốn muốn chạy trốn cũng không thể, bị uy áp của đối phương chế trụ gắt gao.

Rất nhanh Tầm Bảo đạo nhân đã dừng lại trên không trung phía trước đám người Mộ Tuyết.

Hấn quét mắt nhìn đám người Mộ Tuyết một lượt, cuối cùng dừng lại trên người Đông Phương Trà Trà. Hấn biết, người này chính là chí bảo hấn muốn tìm.

Mà vị trí của chí bảo chính là con mắt đang bị che khuất kia.

“Hiếm lạ, thật sự hiếm lạ. Con mắt của một người lại là chí bảo.

Tiểu gia hỏa, tháo tấm vải che mắt ngươi xuống, để ta nhìn con mắt của ngươi.” Tầm Bảo đạo nhân ở trên cao nhìn xuống, mở miệng nói.

Giọng nói của hấn mang theo uy áp, giống như mệnh lệnh.

Cả Thiên Ngâm và Đông Phương Trà Trà đều có chút khó chịu, thậm chí muốn nghe theo đối phương.

Nếu như không nghe theo đối phương, phảng phất sẽ bị áp lực này ép vỡ.

Ngay khi các nàng cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, Mộ Tuyết mở miệng nói:

“Thật đáng tiếc, ngươi không có tư cách nhìn con mắt của Trà Trà.”

Mộ Tuyết mở miệng nói, áp lực của Đông Phương Trà Trà và Thiên Ngâm cũng biến mất trong nháy mắt.

Thiên Ngâm thở mạnh hai hơi.

Đông Phương Trà Trà cũng vô vô ngực, dáng vẻ tựa như suýt chết chìm.

Thật sự quá đáng sợ.

Nghe được giọng nói của Mộ Tuyết, Tầm Bảo đạo nhân mới đưa ánh mắt sang người nàng.

Hắn thấy nhóc con trước mắt này chính là một người bình thường.

Nhưng một người bình thường làm sao lại có thể thông dong dưới uy áp của hắn như vậy?

Có pháp bảo trên người?

Hay là ẩn giấu tu vi?

“Nếu như ta nhất định phải xem?” Tầm Bảo đạo nhân nhìn Mộ Tuyết rồi nói.

Mộ Tuyết bình tĩnh nói:

“Để lại mạng là được rồi.”

Tầm Bảo đạo nhân hừ lạnh một tiếng, sau đó âm thầm lấy ra một kiện pháp bảo. Đó là một hạt châu màu trắng tinh, đây là hạt châu dùng duy nhất một lần, tác dụng chính là dò xét tu vi.

Đừng thấy tác dụng của hạt châu này chỉ có thế. Nó là hạt châu có thể dò xét bất kỳ cảnh giới nào, rất trân quý.

Hắn chỉ có tổng cộng ba viên, hai viên trước đã giúp hắn đổi về hai cái mạng, không có hai viên hạt châu kia thì thiếu chút nữa hắn đã bị giả heo ăn thịt hổ.

Bây giờ hắn không thể nào xác định được nội tình của nhóc con này, vì chí bảo có dùng hạt châu cuối cùng này cũng đáng.

Sau khi hắn sử dụng hạt châu, tu vi cảnh giới của ba người phía trước hoàn toàn hiện ra trong mắt hắn.

Một người nhị giai, một người tứ giai, một người hông có chút tu vi nào.

‘Quả nhiên là đang hư trương thanh thế.

Xem ra không phải thể chất đặc thù thì chính là có pháp bảo đặc thù.’

Tầm Bảo đạo nhân nhìn Mộ Tuyết rồi nói:

“Nhóc con, đứng sang một bên, ta có thể không giết ngươi.”

Mộ Tuyết chỉ nhìn chằm chằm Tầm Bảo đạo nhân, không nói gì.

Thất giai, thật phiền toái.

Lúc này Đông Phương Trà Trà cắn răng, sau đó đứng ở trước mặt Mộ Tuyết, xuất ra kiếm của mình cảnh giác nhìn Tầm Bảo đạo nhân, nhỏ giọng nói:

“Chị dâu, chị đi trước.”

Mộ Tuyết bị Đông Phương Trà Trà chọc cười.

Đối phương là thất giai, làm sao trốn đây.

“Ngây thơ! Để cho ta nhìn con mắt của ngươi, như vậy ta sẽ biết ngươi có đáng giá để ta hạ sát thủ hay không.” Nói xong, Tầm Bảo đạo nhân đưa tay chộp một cái, trực tiếp chụp vào Đông Phương Trà Trà.

Dịch: MB_Boss

Chương 174: Gửi Ảnh Chụp Của Mộ Tuyệt Đến Đây, Để Ta Tiêu Hủy

Một chương này vô cùng cường đại, căn bản không phải Đông Phương Trà Trà có thể chống cự.

Nàng thậm chí không hề động đậy nổi.

Thiên Ngâm ở một bên cũng như thế.

Ở trước mặt cường giả như vậy, nàng quá vô lực.

Đông Phương Trà Trà rất sợ, thế nhưng thân thể lại không nghe sai khiến, chính là không hề chạy trốn.

Khi thấy bàn tay kia sắp đung vào nàng, Đông Phương Trà Trà bị dọa cho nhắm mắt lại, thân thể rụt rụt về phía sau.

Phảng phất đã nhận mệnh.

Chờ một lát nàng lại phát hiện bản thân không hề bị bắt đi.

Sau đó nàng mở to mắt nhìn thoáng qua.

Lúc này nàng liền ngậy người.

Nàng nhìn thấy có người đứng ở phía trước bàn tay, dùng một chỉ điểm lên bên trên. Gió nhẹ thổi qua, mái tóc dài của người kia tóc tung bay theo gió, phảng phất tất cả mọi thứ đều rất bình thường trước mặt người này.

Tiếp đó Đông Phương Trà Trà nghe được một tiếng phịch.

Bàn tay vỡ nát.

Uy áp to lớn kia cũng biến mất theo.

Sau đó Đông Phương Trà Trà thấy rõ người kia, là chị dâu.

Thế nhưng chị dâu không phải người bình thường sao?

Lúc này Mộ Tuyệt quay đầu nhìn về phía Đông Phương Trà Trà, khóe môi hơi nhếch lên, phảng phất đang cười nhẹ.

Đông Phương Trà Trà cảm thấy chị dâu muốn nàng mỉm cười đáp lại, thế nhưng nàng còn chưa cười thì đã thấy Tầm

Bảo đạo nhân lao đến từ phía sau.

“Chị dâu cẩn thận.”

Mộ Tuyết không hề quay đầu lại, chỉ giơ tay lên phát ra một chỉ.

Lúc này, một đạo tử quang hiện ra.

Tử khí ba ngàn dặm tới trong chớp mắt, quét ngang tất cả.

Tâm Bảo đạo nhân trực tiếp bị đạo tử khí này quét bay ra ngoài.

Trong nháy mắt khi bị tử khí quét ngang, rất nhiều pháp bảo trên người hắn báo hỏng.

Khi hắn sống sót dưới tử khí, bản thân đã bị trọng thương.

Hắn nhìn chằm chằm vào Mộ Tuyết, trong ánh mắt lộ ra sự kiêng kỵ vô biên. Thế mà, thế mà thật sự đã ẩn giấu tu vi.

Thế nhưng hắn vẫn không hiểu, vì sao đến bây giờ hắn cũng không thấy rõ tu vi của đối phương là gì.

“Tiên tử, hôm nay dù ta có chết cũng muốn chết rõ ràng. Ngươi chắc chắn không có tu vi.” Tâm Bảo đạo nhân nhìn Mộ Tuyết rồi nói.

Mộ Tuyết nhìn Tâm Bảo đạo nhân, nói:

“Ngươi đã đang chạy trốn rồi? Bây giờ ở đây nhiều lắm chỉ là một bộ thể thân.”

Nghe được câu này, Tâm Bảo đạo nhân kinh hãi. Đúng vậy, sau một chỉ của đối phương, hắn căn bản không dám dừng lại, trực tiếp tuyền chọn dùng pháp bảo thể thân để chạy khỏi nơi này.

Nhưng không nghĩ tới đối phương lại trực tiếp nhìn thấu.

Tâm Bảo đạo nhân không nói hai lời, lựa chọn tự bạo thể thân, vì tranh thủ thời gian cho bản thể.

Cho dù có tổn thất tu vi cũng không quan trọng, còn sống mới có thể đạt được tất cả.

Sức mạnh của Tầm Bảo đạo nhân bắt đầu nổ tung, gió lốc đáng sợ quét qua toàn bộ đảo Mê Vụ.

Phảng phất muốn đánh chìm cả đảo Mê Vụ.

Đông Phương Trà Trà và Thiên Ngâm cảm thấy mình sắp phải chết dưới sức mạnh của vụ nổ.

Một số sinh linh trên đảo cũng như thế, đều đang thấp thỏm lo âu.

Mộ Tuyết không hề để ý, nàng đưa tay chụp vào sức mạnh nổ tung này, sau đó tất cả sức mạnh bắt đầu hội tụ ở đầu ngón tay của nàng.

Gió bão vô tận chỉ tồn tại trong nháy mắt, sau đó đã ngưng tụ thành một hạt tròn lớn như giọt nước trước ngón tay của nàng.

Tiếp đó Mộ Tuyết lật tay bắn ra, hạt tròn sức mạnh này lấy tốc độ cực nhanh phóng về phía biển cả.

Trên biển lớn, Tầm Bảo đạo nhân chật vật ngồi trên pháp bảo phi hành. Hắn đang nhanh chóng thoát khỏi đảo Mê Vụ.

Vốn hắn đang rất trấn định, nhưng đột nhiên rất hoảng sợ.

Hắn cảm nhận được, phía sau có một luồng sức mạnh cực kỳ đáng sợ đang hướng về phía mình.

“Tại sao có thể như vậy? Vì sao không ngăn chặn được nàng?”

Tầm Bảo đạo nhân hồi hận. Nếu hắn biết đối phương mạnh như vậy, thì sẽ không dây vào đối phương.

Chí bảo làm sao quan trọng bằng mạng sống?

Rõ ràng có chí bảo ở đó, tại sao phải ẩn giấu thực lực?

“Không, không thể như vậy.”

Hắn thấy được luồng sức mạnh đáng sợ kia là của hắn, là sức mạnh lúc thể thân tự bạo.

Mà bên trong đó còn ẩn chứa một luồng sức mạnh mà hắn không thể nào hiểu được.

“Không! Vì sao, vì sao chứ? Ta không cam lòng!”

Sức mạnh khổng lồ trực tiếp dung nhập vào trong người Tâm Bảo đạo nhân, sau đó hắn cảm thấy chính mình sắp nổ tung.

“Không, ahhhhh.”

Oanh!!

Vụ nổ khổng lồ vang lên ở trên mặt biển.

Mộ Tuyết thu hồi ánh mắt, đối phương tất nhiên đã bỏ mình.

Loại người này không giữ lại được.

Nàng đã nói, nếu muốn xem con mắt của Trà Trà thì phải để mạng lại.

Sau đó Mộ Tuyết quay đầu nhìn về phía Trà Trà.

Trà Trà đầy khiếp sợ nhìn Mộ Tuyết.

Nhìn thấy Mộ Tuyết tới, nàng lắp bắp nói:

“Chị, chị dâu, chị, chị.”

Lúc này Mộ Tuyết cúi đầu đặt một ngón tay lên miệng mình, làm ra một động tác, sau đó nhẹ nhàng nháy mắt.

Để Trà Trà không nên nói lung tung.

Nhưng trong chớp mắt đó, nàng đã nghe được âm thanh răng rắc.

Là âm thanh điện thoại chụp ảnh.

Là Trà Trà.

Đông Phương Trà Trà cầm điện thoại trong tay, nhìn Mộ Tuyết rồi nói:

“Cảm thấy rất đẹp mắt, nên chụp lại.”

Mộ Tuyết: “..., ta xem một chút.”

Sau đó Đông Phương Trà Trà liền đưa điện thoại ra, vừa rồi nàng cũng chụp bừa.

Tiếp theo, Mộ Tuyết nhìn thấy trong màn hình điện thoại là hình ảnh chính mình đang chớp mắt rồi làm ra một thủ thế.

Thật sự rất đẹp mắt.

“Ta gửi cho biểu đệ Lục Thủy xem.” Đông Phương Trà Trà nói.

Lập tức Mộ Tuyết tràn đầy ý cười.

Nhưng rất nhanh nàng đã không cười nổi.

“Ta phát hiện mình không có phương thức liên lạc của biểu đệ Lục Thủy.” Đông Phương Trà Trà ưỡ oải nói.

Cuối cùng Mộ Tuyết cho số điện thoại di động.

Thiên Ngâm ở một bên nhìn xem, không biết nên nói cái gì.

Vừa rồi nàng đã trải qua sự trầm bồng chập trùng lớn nhất trong cuộc đời, cũng gặp phải tồn tại mạnh nhất trong đời mình.

Thật sự làm cho người ta khó có thể bình phục lại được.

Sau khi gửi ảnh chụp đi không bao lâu, Đông Phương Trà Trà liền nhận được tin nhắn trả lời của của Lục Thủy.

“Chị dâu, biểu đệ Lục Thủy nhắn lại.” Đông Phương Trà Trà lập tức nói.

Mộ Tuyết tận lực làm cho mình biểu hiện ra không hề hiểu kỳ, sau đó nói:

“Hắn nói cái gì?”

“Ảnh như này sao có thể chụp loạn? Mau gửi tất cả ảnh chụp tới, ta sẽ tiêu huỷ nó đi. Biểu đệ Lục Thủy nói như vậy.” Đông Phương Trà Trà nói.

Phốc phốc.

Nghe được câu này, Mộ Tuyết lập tức bật cười.

Thiên Ngâm không thể nào hiểu được, chủ yếu là không thể lý giải cái pháp bảo tên là điện thoại di động kia.

Trên bầu trời.

Trước khi đến Tầng Kiểm Cốt, Lục Thủy nhìn điện thoại chờ đợi Đông Phương Tra Tra gửi ảnh chụp còn lại tới.

Thế nhưng đợi đã lâu, hắn chỉ chờ được một tin nhắn của Đông Phương Tra Tra.

Nhìn thấy tin này, Lục Thủy thiếu chút nữa muốn dùng một ngụm máu phun chết Đông Phương Tra Tra.

Nội dung đại khái là:

“Ta rất vất vả mới chụp được, không thể để cho biểu đệ Lục Thủy tiêu hủy.

Ta không gửi.”

Lục Thủy buông điện thoại di động xuống, sau đó lâm vào trầm tư.

Hắn đang tự hỏi Đông Phương Tra Tra là thật ngốc hay là đang giả ngu với hắn.

Biểu muội như này có làm được cái gì?

—

Dịch: MB_Boss

Chương 175: Lục Thủy Đến

Lục Thủy thu điện thoại di động về, không xoắn xuýt chuyện ảnh chụp của Mộ Tuyết nữa.

Nhưng mà, kỹ thuật chụp ảnh của Đông Phương Tra Tra quá kém. Nếu không phải người được chụp rất đẹp, thì ảnh chụp này đúng là vô cùng thâm hiểm.

Lần sau có rảnh lại ném cho nàng một quyển sách, để nàng học tập một chút, đến lúc đó lại chụp thử rồi gửi cho hắn đánh giá, để xem kỹ thuật chụp ảnh có tiến bộ hay không.

Sau đó Lục Thủy mở ra một tầng hộ thuẫn trên Ma Bình, lúc này nhắm mắt lại bắt đầu tu luyện.

Hắn vốn đang tu Hữu Vi Pháp (Muốn hỏi thuộc tính sức mạnh Dương này ở đâu ra? Dương nhiên là nhật được.), bây giờ lại bắt đầu chủ động tu luyện.

Chủ yếu là vì trước khi đến Tầng Kiếm Cốc, đã tới gần tứ giai.

Vào lúc tới gần tứ giai, hắn đóng Hữu Vi Pháp lại, sau đó dựa vào bản thân tu luyện để bước vào bậc cửa tứ giai.

Làm như vậy là vì sao?

Bởi vì rất lâu chưa gặp được thiên kiếp, cho nên có chút nhớ.

—— ———

Tầng Kiếm Cốc.

Nơi này không ngừng có sức mạnh bộc phát khắp bốn phía.

Đại trận của Tầng Kiếm Cốc cũng đang không ngừng lấp lóe, phẳng phát tùy thời sẽ bị phá vỡ.

Lạc Phong nhìn xem tất cả nhưng không hề có biểu hiện gì, nếu nói không thêm để ý thì là giả.

Chỉ là hắn để cho mình giữ vững tinh táo mà thôi.

Hắn không tham chiến, Cổ Kiếm Phong cũng sẽ không.

Dù sao bọn hắn nhiều lắm chỉ có quan hệ hợp tác, Cổ Kiếm Phong phụ trách ngăn cản những người kia, mà Lạc Phong cũng có chuyện cần hắn làm.

Một là gọi người đến, hai là người không đến thì hắn sẽ phải tự mình cầm đồ vật rời khỏi nơi này.

Như vậy đã coi như hoàn thành hợp tác.

Còn việc sinh tử, đương nhiên Tàng Kiếm Cốc sẽ không quản.

Cổ Kiếm Phong ở trên không độ sức với một vị có tu vi không chênh lệch nhiều, hai phe có thể lực ngang nhau, đều không ai chiếm ưu thế.

“Cổ Kiếm Phong, người biết chúng ta không muốn coi các ngươi là địch. Giao đồ vật ra!” Át Nghiệp đạo nhân mở miệng nói.

Cổ Kiếm Phong khinh thường:

“Đồ vật? Ngươi nói đến thứ gì?”

Muốn động vào Tàng Kiếm Cốc ta thì cứ việc nói thẳng.

Không muốn là địch với chúng ta? Mang theo nhiều người như vậy đến, không nói hai lời liền muốn đồ vật, cái này chính là không muốn?”

“Cổ Kiếm Phong, làm gì lại giả hồ đồ chứ? Đồ vật đang ở chỗ ngươi, chúng ta có thứ cảm giác được.” Át Nghiệp đạo nhân nói.

Oanh một tiếng, hai phe tách ra.

Cổ Kiếm Phong lạnh lùng nhìn Át Nghiệp đạo nhân, nói:

“Ta rất muốn biết, đồ vật mà ngươi nói là cái gì?”

“Nếu như ngươi không biết, cứ để cho chúng ta đi vào điều tra là được.” Át Nghiệp đạo nhân nói.

“Ha ha ha.” Cổ Kiếm Phong cười ha hả, sau đó lạnh lùng nói:

“Át Nghiệp, người đang vũ nhục Tàng Kiếm Cốc ta sao?”

“Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt. Cổ Kiếm Phong, ta không tin người không hề biết gì.” Át Nghiệp đạo nhân nhìn Cổ Kiếm Phong, tiếp tục nói:

“Nếu như người thật sự không hề biết gì, vậy để ta có thể nói cho người. Sau đó bên ta sẽ có người đến, mà những người này có tu vi gì ta sẽ không nói rõ. Người có thể sai khiến Át Nghiệp ta, chính người nghĩ một chút là hiểu.

Nhìn lại Tàng Kiếm Cốc của người, bây giờ có người nào dám đứng ra làm chỗ dựa cho người không?”

Trong lúc nhất thời Cổ Kiếm Phong không biết nói gì.

Tàng Kiếm Cốc cũng không tính yếu, nhưng tuyệt đối không có quan hệ với chữ mạnh.

Đối phương vốn cũng không phải là thứ hần có thể chọc nổi, trước kia hần đã biết.

Nhưng bị đối phương nói kiêu này, trong lòng vẫn có cảm giác khó chịu.

Nhìn thấy Cổ Kiếm Phong không nói lời nào, Át Nghiệp đạo nhân lại nói tiếp:

“Giao ra đi, tất cả mọi người đều có chỗ tốt.”

“Hừ.” Cổ Kiếm Phong hừ lạnh một tiếng, nói:

“Chỉ bằng một mình Át Nghiệp người cũng có thể uy hiếp ta? Nếu như sau lưng người thật sự có tồn tại ghê gớm nào đó, cũng không cần chờ tới bây giờ?

Đúng là thiếp vàng lên mặt mình.”

Át Nghiệp có chút tức giận:

“Chấp mê bất ngộ, không biết sống chết.

Nếu người không đưa, vậy thì ta sẽ tự mình động thủ.”

Nói xong, hai người lại đại chiến với nhau.

Lúc lâu sau, càng ngày càng có nhiều người bắt đầu vây công Tàng Kiếm Cốc, mà lại có thêm một vị thất giai chạy tới.

Lần này Cổ Kiếm Phong bị bức về Tàng Kiếm Cốc.

Hắn sắp kiên trì được một ngày.

“Tiểu tử, Tàng Kiếm Cốc đã đến cực hạn.” Cổ Kiếm Phong trở lại Tàng Kiếm Cốc.

Nơi này là tuyến đầu trận pháp, đám người Lạc Phong đang đứng ở chỗ này.

Lạc Phong không nói gì.

“Người của ngươi, cuối cùng vẫn không đến.” Cổ Kiếm Phong bình tĩnh nói.

Lạc Phong gật đầu, vẫn không hề nói chuyện.

Cổ Kiếm Phong thở dài một tiếng, nói:

“Một khi trận pháp bị phá vỡ, ngươi hãy chạy trốn đi, món đồ kia cũng sẽ theo ngươi mà đi.

Đây là cực hạn của Tàng Kiếm Cốc ta.

Hi vọng ngươi hiểu được.”

“Đa tạ tiên bối, vẫn bối đã hiểu. Chỉ hy vọng có thể để cho hảo hữu của ta ở lại.” Lạc Phong bình tĩnh nói.

Nhiếp Hạo nghe thấy vậy liền gấp. Lấy tốc độ của Lạc Phong, có thể chạy đi đâu?

Vừa đi ra ngoài sẽ phải chết.

Nhưng hắn không thể nói chuyện được, có muốn động đậy cũng không nổi. Hắn đã bị Cổ Kiếm Phong trấn áp.

“Có thể.” Cổ Kiếm Phong gật đầu.

Lạc Phong nói một tiếng cảm ơn, sau đó chờ đợi thời khắc cuối cùng đến.

Hắn nhìn trận pháp, phát hiện đúng là không thể chèo chống được quá lâu.

Có lẽ một phút đồng hồ, có lẽ mười phút đồng hồ, nhưng sẽ không thay đổi được sự thật nó sắp sụp đổ.

Đối với Lạc Phong, quả thật hắn có chút sợ sệt.

Hắn chú ý cẩn thận nhiều năm như vậy, lần thứ nhất cách tử vong gần như thế.

Nhưng đây là lựa chọn của hắn.

Răng rắc!

Phanh.

Trận pháp đã vỡ nát.

Lạc Phong không hề do dự, trực tiếp khởi hành thoát khỏi Tàng Kiếm Cốc.

Cổ Kiếm Phong cũng để cho người khác chuẩn bị kỹ càng, dùng bí pháp ném món đồ kia ra.

“Ha ha ha, Cổ Kiếm Phong, ta xem ngươi còn có thể làm được gì.” Đám người Át Nghiệp đạo nhân bắt đầu đi về phía Tàng Kiếm Cốc.

Ngay khi Lạc Phong vừa mới ngự kiếm, ngay khi Át Nghiệp đạo nhân sắp đi đến đây, trên bầu trời truyền đến một đạo khí tức quỷ dị.

Sau đó một đạo hắc quang từ trên trời giáng xuống.

Khí tức vô cùng cường đại bức lui đám người Át Nghiệp, còn Lạc Phong thì bị đánh rơi xuống mặt đất.

“Là ai?” Át Nghiệp có chút kinh hãi, sức mạnh vừa rồi không hề yếu chút nào.

Nhưng câu trả lời không phải từ nguồn sức mạnh bên dưới mặt đất kia.

Mà từ một thân ảnh trên trời đang chậm rãi rơi xuống.

“Xem ra, cũng không tới muộn.”

Giọng nói của Lục Thủy không lớn, nhưng mỗi người ở đây đều có thể nghe được.

Lúc này trên người Lục Thủy bị thiên địa chi lực quay xung quanh, đây là thiên địa chi lực mắt trần có thể thấy được.

Ở trong mắt mọi người, sức mạnh bên người Lục Thủy cực kỳ đặc thù huyền ảo.

--

Dịch: MB_Boss

Chương 176: Thiên Kiếp Tứ Giai, Cứu Thiên Thần Phật

Hắn rơi từ trên cao xuống. Dưới ánh mắt của mọi người, cuối cùng dẫm một chân lên chuôi của thanh trường kiếm trên mặt đất.

Đó là thanh kiếm rơi xuống cùng lúc với Ma Bình.

Tất nhiên Ma Bình đã bị Lục Thủy gọi đi làm chuyện khác.

Trong nháy mắt khi Lạc Phong nhìn thấy Lục Thủy xuất hiện, tảng đá trong lòng cuối cùng đã có thể buông xuống. Hắn kích động nói:

“Đến, cuối cùng đã đến.”

Hắn có loại cảm giác trở về từ cõi chết.

Cổ Kiếm Phong nhìn Lục Thủy, chau mày. Mặc dù đặc thù, nhưng lại quá yếu.

Đúng vậy, hắn có thể nhìn ra, mặc dù người này đặc thù nhưng tu vi lại không cao.

Vô dụng.

Còn một kích vừa rồi chắc là hiệu quả của pháp bảo.

Cổ Kiếm Phong có thể nhìn ra, đám người Át Nghiệp tất nhiên cũng có thể nhìn ra.

“Đạo hữu muốn chặn đường sao?” Át Nghiệp đạo nhân nhìn Lục Thủy rồi nói.

Có thể không cần làm kẻ địch, tất nhiên bọn hắn sẽ không ngay ngực muốn làm kẻ địch với người ta.

Nhưng rất nhanh hắn phát hiện không làm địch là không thể nào.

Lục Thủy nhìn Át Nghiệp, nói:

“Đồ vật, ta muốn.”

“Chỉ bằng ngươi?” Ất Nghiệp không nói hai lời, trực tiếp đánh ra một chưởng về phía Lục Thủy.

Một chưởng này không hề có chút lưu thủ, có thể trực tiếp diệt sát bất cứ tu chân giả ngũ giai nào.

Lục Thủy nhìn công kích của đối phương, không hề có cử động.

Ngay khi công kích này sắp rơi vào trên người hắn, ngay khi Ất Nghiệp cảm thấy có thể trực tiếp đánh giết đối phương.

Trên bầu trời đột nhiên có một đạo thần lôi rơi xuống.

Một tiếng âm vang, thần lôi rơi xuống, trực tiếp đánh tan công kích của Ất Nghiệp đạo nhân.

Biến cố bất thành linh này, làm cho tất cả mọi người giật mình.

Cổ Kiếm Phong cũng không thể lý giải được. Vừa rồi hắn còn cho rằng đối phương chắc chắn phải chết.

Lúc này Cổ Kiếm Phong đột nhiên phát hiện, chẳng biết lúc nào trên bầu trời đã xuất hiện một mảnh kiếp vân.

Tiếp đó hắn nhìn thấy kiếp vân đang nhanh chóng vận chuyển, tựa như vòng xoáy vô tận.

“Đây là, thiên kiếp?”

Cổ Kiếm Phong hơi ngoài ý muốn.

Rất nhanh tất cả mọi người đều phát hiện, mà lại còn cảm giác được trên người vừa mới xuất hiện kia có khí tức độ kiếp.

“Hắn muốn độ kiếp ở chỗ này?” Cổ Kiếm Phong hiếu kỳ nói.

Lạc Phong lắc đầu, hắn không biết.

Thiếu tông chủ làm việc cần nói cho hắn biết sao.

“Độ kiếp? Đúng là một biện pháp. Nhưng sau khi độ kiếp thì sao?”

Lấy cường độ thiên kiếp này của ngươi, là tam giai tấn thăng tứ giai?

Mà chúng ta cũng sẽ không ngây ngốc để người kéo vào trong thiên kiếp.” Mặc dù Át Nghiệp đạo nhân kinh ngạc với chuyện mới xảy ra, nhưng thiên kiếp vốn rất bá đạo, thiên kiếp vừa xuất hiện, không tới lượt người khác động thủ với người độ kiếp.

Đây là thiết luật, nếu không cho thiên kiếp mặt mũi, thiên kiếp cũng sẽ không cho người mặt mũi.

Cho nên, tốt nhất đừng động thủ đối với người độ kiếp, cũng đừng để người độ kiếp kéo vào trong thiên kiếp.

Đây đều là chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Uy nghiêm của thiên kiếp không phải thứ tu chân giả có thể ngỗ nghịch.

Lục Thủy không để ý đến những người kia, hấn ngẩng đầu lên nhìn thiên kiếp trên bầu trời, mở miệng nói:

“Mạnh hơn một chút.”

Nghe thấy Lục Thủy nói, những người bên ngoài không còn gì để nói. Thiên kiếp của nhà người sao? Người nói mạnh hơn một chút là sẽ mạnh một hơn chút?

Khi suy nghĩ này của bọn hấn vừa hiện ra trong đầu, dục vọng nói chuyện vừa mới hiện lên, đột nhiên thiên địa thay đổi.

Kiếp vân trên bầu trời biến hóa theo. Một tầng kiếp vân trong nháy mắt phân làm hai tầng, hai tầng kiếp vân biến thành ba tầng, cứ thế mà suy ra. Ngay sau đó trên bầu trời đã xuất hiện chín tầng kiếp vân.

Thiên uy mệnh mông từ trên trời giáng xuống.

Tất cả mọi người không thể không cúi đầu lùi lại.

Kiếp vân đáng sợ này làm cho tất cả mọi người ở đây đều sợ hãi.

Không có ai biết đây là thiên kiếp gì. Nhưng tất cả mọi người đang đợi, chờ đợi Thiên Kiếp MBA xuất hiện.

Chỉ cần là thiên kiếp hi hữu, sẽ xuất hiện Thiên Kiếp MBA.

Rất nhanh Thiên Kiếp MBA gửi tới tin tức: Thiên kiếp tứ giai, Cứu Thiên Thần Phật.

Tứ giai.

Tất cả mọi người đều không thể tin được.

Cái uy thế đáng sợ như vậy mà chỉ là thiên kiếp khi tam gia tấn thăng tứ giai.

Tu chân giả thật sự có thể giữ mạng trước thiên kiếp này sao?

Trước kia bọn hắn không biết, nhưng chẳng mấy chốc sẽ biết.

Át Nghiệp đạo nhân nhìn Lục Thủy dưới thiên kiếp, nói:

“Mặc kệ ngươi kinh diễm đến cỡ nào, dù cho ngươi độ kiếp thành công cũng chỉ có tu vi tứ giai.

Dù ngươi tứ giai, cũng không xứng làm địch nhân của chúng ta.

Từ bỏ vật kia, chúng ta sẽ không làm khó dễ ngươi.”

Đáp lại Át Nghiệp đạo nhân là tiếng sấm trên bầu trời.

Lúc này, lôi đình vô tận như thác nước chảy từ Cửu Thiên tới.

Cái uy thế đáng sợ này giống như thiên địa đang xuất hiện một lỗ thủng, phảng phất muốn dùng lôi đình để bao phủ toàn bộ mặt đất.

Át Nghiệp đạo nhân bị hù dọa, hắn mang người lùi nhanh lại phía sau.

Đám người Cổ Kiếm Phong cũng kinh hãi không gì sánh được. Đến cùng là tứ giai gì, lại có thể độ thiên kiếp đáng sợ như vậy?

Đây đúng là chuyện vượt xa khỏi tưởng tượng của hắn, cho tới bây giờ hắn chưa từng nghe qua thiên kiếp đáng sợ như vậy.

Nhưng mà, chuyện càng đáng sợ hơn đã xảy ra.

“Chuyện này, làm sao có thể?” Cổ Kiếm Phong đầy vẻ hoảng sợ, kêu lên thành tiếng.

...

Chân Võ Chân Linh cũng đã đi tới gần Tầng Kiếm Cốc.

Bọn hắn cũng nhận được tin tức từ Thiên Kiếp MBA.

Thiên kiếp tứ giai, đây chắc chắn là thiếu gia của bọn họ.

Thế nhưng Cửu Thiên Thần Phật là thứ gì vậy?

Chỉ nghe qua tên là biết cực kỳ đáng sợ, bọn hắn có chút lo lắng cho Lục Thủy.

Nhất là khi bọn hắn cũng không biết thiên kiếp này như thế nào.

Rất nhanh bọn hắn đã thấy được chín tầng kiếp vân kia, thấy được lôi đình vô tận như thác nước chảy từ Cửu Thiên xuống.

Chỉ nhìn qua cảnh tượng đó cũng đủ làm cho tâm thần của bọn hắn rung động.

Đây chính là thiên kiếp của thiếu gia?

Bọn hắn chưa bao giờ thấy qua thiên kiếp đáng sợ như vậy.

Lôi đình vô tận đến từ Cửu Thiên. Ngay khi bọn hắn cho rằng những lôi đình này sẽ rơi vào trên người thiếu gia.

Thì đột nhiên, bọn hắn bỗng ngậy người.

Bởi vì lôi đình không hề rơi xuống người Lục Thủy, mà lại rơi xuống phía trước Lục Thủy.

Theo lôi đình rơi xuống, lôi đình vô tận bắt đầu không ngừng đan xen. Chỉ mấy hơi thở sau, hai cự nhân được tạo thành từ lôi đình đan xen đã xuất hiện ở trước mặt Lục Thủy.

Hai cự nhân này mặc Khải Giáp Lôi Đình trên người, cầm trong tay trường thương lôi đình, uy vũ bất phàm, không thể nào nhìn thẳng.

Khi Chân Võ Chân Linh cho rằng Lôì Đình Cự Nhân này sẽ công kích thiếu gia, thì đột nhiên tam quan của bọn hắn lại sụp đổ.

Hai Lôì Đình Cự Nhân đứng ở trước mặt Lục Thủy, quỳ một chân trên đất với vẻ cung kính không gì sánh được.

Tựa như đang nghênh đón vị Vương vô thượng của bọn hắn.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 177: Tiểu Đệ Thiên Kiếp Bái Lạy

Sau đó Lôi Đình Cự Nhân thứ ba, thứ tư, thứ năm, thứ sáu, thứ bảy, thứ tám theo đó xuất hiện.

Bọn hắn chia làm hai nhóm phân trái phải, đều quỳ một gối trước mặt Lục Thủy.

Những cự nhân này càng về sau thì càng cao lớn.

Lúc này lại có lôi đình rơi xuống giữa hai phe cự nhân, vô số lôi đình đan xen thành một cầu thang rơi xuống trước mặt Lục Thủy, dường như đang chờ đợi Lục Thủy bước lên.

Vào lúc này, Lục Thủy cất bước giẫm lên cầu thang lôi đình, hắn bước từng bước một đi lên chỗ cao nhất trên cầu thang.

Mà lôi đình vô tận vẫn đang rơi xuống, vẫn đan xen trường thành.

Đó là cự nhân thứ chín đứng ở chính giữa.

Cự nhân này cúi đầu xuống, quỳ một chân trên đất, hợp thành một thể với cầu thang.

Hắn chính là cầu thang cuối cùng.

Mà ở điểm cuối phía trên lôi đình vô tận, đan xen thành một cái Vương tọa vô thượng.

Nhìn Vương tọa này, tất cả mọi người đều có một loại xúc động muốn cúng bái.

Bọn hắn căn bản không thể chịu nổi thiên kiếp như vậy.

Rất nhanh tất cả mọi người nghe được tiếng bước chân, bước từng bước một đến gần Vương tọa, từng bước một giẫm lên trái tim của bọn hắn.

Từng bước một phá hủy dũng khí của tất cả mọi người.

Chỉ mấy hơi thở sau, bọn hắn thấy một người đang bị lôi đình bao trùm dường như đã hóa lôi, tiếp đó bọn hắn nhìn thấy người này đi đến phía trước Vương tọa, thản nhiên ngồi xuống.

Lục Thủy ngồi trên Vương Tọa Lôi Đình, lưng tựa vào ghế dựa, một tay chống cằm, bề ngoài thiên hạ.

Lúc này thiên địa ghen ngào, vạn vật yên tĩnh.

Thiên kiếp đại lão (gạch đại lão đi) tiêu đệ, bái lạy.

Nhìn thấy cảnh này, không người nào dám tin tưởng vào con mắt của mình, không người nào dám thừa nhận chuyện này.

Không có người nào có thể lý giải, vì sao thiên kiếp lại thành như thế.

Chuyện này đâu chỉ vượt ra khỏi sự hiểu biết của một cá nhân, nó quả thật đã phá vỡ hiểu biết của toàn bộ tu chân giới.

Đây là chuyện không thể nào.

Mà ngay lúc này, Lục Thủy mở miệng nói. Hắn nhìn đám người Át Nghiệp, trong giọng nói mang theo uy nghiêm vô thượng:

“Vừa mới nãy ai nói chỉ là tứ giai không xứng địch nhân? Đúng ra, bản tọa, ban thưởng người cái chết.”

Trong thiên địa yên tĩnh, một câu của Lục Thủy đã kéo tất cả mọi người về thực tế.

Cổ Kiếm Phong nhìn người đàn ông trên Vương tọa, trong lòng cảm thấy sợ hãi không gì sánh được.

Vén vén cảnh tượng đáng sợ này, hắn đã không dám đoán bừa.

Hắn phát hiện trước đó chính mình vô tri cỡ nào, ngu xuẩn cỡ nào, thế mà lại khinh thường, thế mà lại cho rằng đối phương nhỏ yếu.

Lục Phong khinh thường như thế không phải không có lý do.

Người ở sau lưng Lạc Phong thật sự đáng sợ, đáng sợ đến mức làm hắn run rẩy. Cảnh tượng này sẽ thành một ấn ký không cách nào ma diệt trong lòng hắn.

Trong tương lai, dù thế nào hắn cũng không dám đối địch với người này.

Ngay cả tư cách như vậy cũng không có.

Nhiếp Hạo và Lạc Phong cũng đang sợ hãi, chuyện này đã vượt ra khỏi nhận biết của bọn hắn.

Đây là nhân vật đáng sợ đến mức nào?

Lạc Phong vẫn cho rằng chính mình đã đánh giá Thiếu tông chủ đủ cao. Nhưng bây giờ hắn mới phát hiện, chính mình hoàn toàn không biết gì về Thiếu tông chủ cả.

Cấp độ của Thiếu tông chủ đã sớm siêu thoát khỏi nhận biết.

Chân Võ Chân Linh cứ thế đứng yên tại chỗ, đây chính là tư thái của thiếu gia bọn hắn?

Thiên kiều số một đương thời căn bản không xứng với thiếu gia của bọn hắn.

Thiếu gia đã phá vỡ nhận biết của tu chân giới từ vạn cổ đến nay, thiên kiếp chí cao vô thượng, thần phục ở dưới chân thiếu gia.

Chuyện này, đúng là nghe rợn cả người, nói ra cũng không ai tin.

“Cầu cha, không, Cầu gia, ta không muốn tự do, ta muốn làm chó nuôi trong nhà.

Tự do gì đó còn không phải chỉ là chó hoang sao?

Ta có Cầu gia, ta không làm chó hoang.” Chó con Ma Bình nhìn hình bóng của Lục Thủy, lệ nóng doanh tròn.

Thiên kiếp đại lão đều quỳ, một con chó như nó quỳ xuống không phải chuyện đương nhiên sao?

Từ nay về sau nó chính là huynh đệ của thiên kiếp cháu trai.

Át Nghiệp đạo nhân hoảng sợ, hấn nhìn Lục Thủy, không dám tin tưởng con mắt của mình.

Những người khác bị cảnh tượng đáng sợ này đoạt mất tâm thần, bị thiên kiếp nhằm vào mà sợ hãi?

Không, ngay cả sợ hãi của bọn hấn cũng đã bị đoạt mất.

Cả người giống như hành thi tẩu nhục.

Thần hồn đã mất.

Còn sống giống như đã chết.

“Giả, đều là giả, không thể nào như vậy được, tuyệt đối không thể nào như vậy được.”

Át Nghiệp đạo nhân căn bản không tin.

“Là các ngươi điên rồi, rơi vào bên trong mê chương vô tận, con mắt đã lừa gạt chúng ta, là con mắt đã lừa gạt chúng ta.

Ahhh!!”

Phịch một tiếng, Át Nghiệp đạo nhân trực tiếp làm nổ hai con mắt của chính mình.

Hấn không muốn tin tưởng, không muốn thừa nhận. Thiên kiếp cao cao tại thượng, làm sao lại cúi đầu?

Làm sao lại quỳ lạy một phàm nhân?

Giả, tuyệt đối là giả.

“Tên điên, ngươi là người điên.” Át Nghiệp đạo nhân gào thét về phía Lục Thủy.

Lục Thủy nhìn hấn, nói:

“Khi ngươi cảm thấy ta điên, có thể là do ngươi điên rồi.”

“Không thể nào, không thể nào, ta không điên.” Át Nghiệp đạo nhân quỳ trên mặt đất, hai tay vò đầu, đau khổ nói.

Lục Thủy nhìn Át Nghiệp, nói tiếp:

“Thiên địa bao la, vạn vật vô thường. Thứ không có khả năng trong mắt ngươi, ở trong mắt những người khác, có lẽ là

lẽ thường của thiên địa.

Thả lỏng tâm thần của người, để cho người kiến thức một chút, như thế nào thiên địa.”

Vào lúc này, vô số lôi đình rơi vào trên người đám Át Nghiệp.

Tất cả mọi người rơi vào bên trong minh ngộ. Thiên địa cương thường, vạn vật luân hồi, đại đạo chí lý, đều hiện ra ở trong mắt bọn hắn.

Tất cả mọi người hiện ra một tia minh ngộ, một tia giải thoát.

Cuối cùng lôi đình tiêu tán, phía trước Lục Thủy đã không có người nào.

Lục Thủy đứng lên khỏi chỗ ngồi, sau đó vỗ tay thành tiếng.

Đùng!

Một thanh âm vang lên tựa như lôi đình nổ vang.

Đám người Lạc Phong căn bản không thể nào nhìn thẳng, càng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này lôi đình đang tiêu tán, kiếp vận đang thối lui. Kiếp vận phun trào phảng phất đang từ biệt, cũng giống như đang tự hỏi.

Suy nghĩ lần sau nên dùng nghi thức ra sao để cung nghênh tồn tại vô thượng.

Cuối cùng lôi đình triệt để tiêu tán ở trong thiên địa.

Lúc này mấy người Lạc Phong mới có thể nhìn thấy cảnh tượng phía trước, ở đó không còn lại một kẻ địch nào, cũng không thấy được tồn tại truyền kỳ kia.

Cổ Kiếm Phong nhìn Lạc Phong, trái tim đập thình thịch hỏi:

“Hắn, hắn là ai?”

Lạc Phong lắc đầu, nói xin lỗi:

“Không có mệnh lệnh của hấn, vãn bối thật sự không dám nhiều lời.”

Cổ Kiếm Phong tỏ ra đã hiểu.

Nhưng đôi phương đã biến mất, hấn nên làm thế nào bây giờ?

Trên thực tế, hấn cũng không xác định đôi phương còn sống hay đã chết, sau này có người đến hỏi thì trả lời thế nào?

Dưới tình huống bình thường hấn tất nhiên không hề quan tâm, thế nhưng chuyện này lại không bình thường chút nào.

Rất nhanh từ phía sau có người truyền đến tin tức, nói đồ vật kia đã không có.

Đối với chuyện này, Cổ Kiếm Phong không còn quan tâm.

Bị ai cầm liếc qua là thấy ngay.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 178: Máu Chốt Ở An Kỳ Quả

Lục Thủy biến mất, khi hắn xuất hiện trở lại thì đã ở bên người Chân Võ Chân Linh, thanh kiếm kia cũng bị hắn mang về.

Chân Võ Chân Linh nhìn thấy thiếu gia đột nhiên xuất hiện thì giật mình kêu lên, sau đó lập tức cung kính nói:

“Thiếu gia.”

Lục Thủy cau mày nhìn tay của mình, hắn có chút nghi hoặc.

Nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, quay sang nhìn về phía Chân Võ Chân Linh, nói:

“Tại sao các ngươi lại tới?”

Chân Võ không dám nói dối:

“Lo lắng thiếu gia làm loạn, kịp thời cầu viện với Tộc trưởng.”

Nhưng bọn hắn biết chính mình làm là dư thừa, trình độ đáng sợ của thiếu gia đã vượt quá tưởng tượng.

Lục Thủy gật đầu không hề để ý. Ngay sau đó chó con Ma Bình bay tới từ phía xa, nó chảy chảy nước vầy đuôi với Lục Thủy.

Lục Thủy: “...”

Con chó này bị điên rồi?

Chân Võ Chân Linh có chút ngoài ý muốn, đây là chó ở đâu ra? Mà còn còn ngự Phương Thiên Họa Kích phi hành?

“Đồ đâu rồi?” Lục Thủy quyết định bần bệu chính sự trước.

“Cầu gia, ta cảm thấy ta muốn làm chó nuôi trong nhà. Có ôm được đùi hay không cũng không quan trọng, chủ yếu là không muốn làm chó hoang nữa.

Cầu gia, ta có thể canh công, còn có thể liếm.” Chó con Ma Bình nói, nhưng nó vẫn đưa đồ vật cho Lục Thủy trước.

Là một quyền da thú.

“Ta không nuôi chó.” Lục Thủy tiếp nhận quyền da thú, thuận tiện đáp lại.

“Thế thì nuôi cháu trai là được, ta làm chó cháu trai.” Chó con nói.

Mặt Chân Võ Chân Linh xạm lại. Bọn hắn đã nhìn ra, con chó này muốn ôm đùi thiếu gia bọn họ.

Liếm chó chết không yên lành.

Lục Thủy không để ý đến chó con, tập trung quan sát quyền da thú. Tất nhiên hắn có thể thấy được phía trên có cấm chế, nhưng hắn thậm chí không cần giải khai cấm chế cũng có thể nhìn thấy nội dung bên trong.

Chỉ nhìn thoáng qua, Lục Thủy đã ném quyền da thú này đi.

Đã vô dụng.

Sau đó Lục Thủy nhìn về phía Chân Võ, nói:

“Thông báo Lạc Phong, hắn có đưa ra một yêu cầu với ta. Nếu có yêu cầu tu vi, chỉ cần các người có thể giải quyết thì có thể trực tiếp giúp hắn.”

Chân Võ lập tức gật đầu nói vâng. Nói cách khác, thiếu gia của bọn họ đã chiếm được thứ hắn mong muốn.

Chỉ ít chuyện Lạc Phong làm lần này, có thu hoạch không nhỏ.

Nhưng Chân Võ cũng không tùy tiện đặt câu hỏi.

“Ta muốn về Binh Mộ một chuyến, các người muốn qua đó không?” Lục Thủy hỏi.

Tất nhiên Chân Võ Chân Linh không có ý kiến, nhưng Chân Võ vẫn hỏi một câu:

“Thiếu gia không trực tiếp đi đảo Mê Vụ sao? Tộc trưởng báo lại, nếu ngài xong việc ở Binh Mộ thì đi qua. Vốn là sẽ đi

Xảo Vân tông đón Mộ tiểu thư, nhưng bây giờ Mộ tiểu thư và Đông Phương tiểu thư bị vây ở đảo Mê Vụ.”

Nghe được chuyện này, Lục Thủy sững sờ.

Hắn không lo lắng cho Mộ Tuyết, hắn lo lắng về lễ vật Mộ Tuyết sẽ mang cho hắn.

Nếu hắn không nhớ lầm, đảo Mê Vụ có An Kỳ Quả?

Nghĩ tới đây, rằng Lục Thủy liền có chút mềm.

Sau đó trịnh trọng nói:

“Các người không cần đến Binh Mộ, trực tiếp đi đảo Mê Vụ cứu Mộ tiểu thư và Đông Phương Tra Tra ra ngoài, sau đó để Lạc Phong đến đảo Mê Vụ một chuyến, giúp ta tìm kiếm An Kỳ Quả, có bao nhiêu lấy bấy nhiêu.”

Nghe Lục Thủy nói, Chân Võ Chân Linh cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Thiếu gia tại sao lại đột nhiên đổi ý rồi?

Nhưng máu chột có lẽ là An Kỳ Quả kia.

“Thiếu gia, An Kỳ Quả là cái gì?” Chân Võ hỏi.

Về phần đi tìm Mộ Tiểu thư thì đương nhiên không có vấn đề gì, Chân Linh là nữ, nhất định có thể chiếu cố tốt các nàng.

Phần việc của hắn đại khái chỉ cần phụ trách đánh nhau là được.

“Đợi đến lúc lấy được sẽ phát cho các người trải nghiệm, bây giờ lên đường luôn đi.” Lục Thủy nói.

Chân Võ Chân Linh không ở lại nữa, lập tức gật đầu rời đi.

Sau khi rời đi, Chân Võ trước tiên liên hệ với Lạc Phong, sau khi biết bản thân có thể đưa ra yêu cầu, Lạc Phong rất vui vẻ.

Dù sao yêu cầu này cũng không quy định là lớn hay nhỏ.

Còn việc phải đến đảo Mê Vụ, Lạc Phong đương nhiên đáp ứng, mặc dù hắn cũng không biết An Kỳ Quả là cái gì, nhưng hắn có thể tự mình tra.

Kết quả điều tra là: Cực kỳ chua, có hiệu quả trong việc chữa trị vết thương ngoài da.

“Thứ đồ này, có phải là có hơi bình thường hay không? Đông Phương Hạo Nguyệt nhìn đáng sợ như vậy, sao lại để cho người làm loại việc nhàm chán này?” Nhiếp Hạo đứng một bên hỏi.

Đối với loại nhân vật cấp độ kia, cái này có hữu dụng gì à?

Lạc Phong lắc đầu, hắn cũng không biết.

Cũng không thể hỏi được mà?

--

Đem hình ảnh, thông tin về nơi thường xuất hiện của An Kỳ Quả đưa cho Chân Võ xong, Lục Thủy liền không để ý đến chuyện ở nơi này nữa.

Hắn bây giờ cần phải chạy về Binh Mộ, dù sao thì Khô Thu lão nhân cũng vẫn còn ở đó.

Hơn nữa hắn thân là Thiếu gia Lục gia, tự nhiên cũng phải từ đó xuất phát đến đảo Mê Vụ.

Nhưng lộ trình này cũng khá xa, cần khá nhiều thời gian, cho nên Lục Thủy dự định suy nghĩ một chút về một vài vấn đề khác.

Ví dụ như tu vi của hắn.

Sau khi độ kiếp tiến vào tứ giai, hắn ần ần cảm giác có chút không đúng.

Không phải là cảnh giới không đúng, mà là thực lực không đúng.

Hắn cảm giác hắn không mạnh như dự đoán.

Trước đó hắn nghĩ rằng, sau khi tiến vào tứ giai xong, hắn hắn là có thể tùy tiện động thủ với ngũ giai được.

Nhưng theo sức lực hiện tại, cùng khả năng thi triển năng lực, thì dưới tình huống không sử dụng thiên địa chi lực, lúc đánh phải dùng lực thêm một chút mới hạ được ngũ giai.

Mặc dù nghe thì không khác mấy, nhưng ý vị này càng phía sau chênh lệch càng lớn.

Cái này không bình thường.

‘Là do ta kém đi? Hay là do ta đã đánh giá quá cao bản thân rồi?’

Trong lòng Lục Thủy có chút nghi hoặc tự hỏi.

Nhưng Lục Thủy cũng không suy nghĩ nhiều, kém đi thì kém đi, không ảnh hưởng đến việc hấn từ hôn là được.

Dù sao thì khi đạt được đến cảnh giới như trước kia, thì uy năng gì gì đó của hấn đều sẽ quay trở về.

Vấn đề không lớn.

“Cầu gia, ngài đang suy nghĩ cái gì đó?” Con chó nằm nhòai ở phía trước Phương Thiên Họa Kích, liếm láp móng vuốt hỏi.

Lục Thủy nhìn con chó giống như mèo kia, nói khẽ:

“Cảm giác bản thân yếu đi rồi, lên tứ giai mà vẫn phải dùng sức một chút mới đánh được ngũ giai.”

Nó nhất thời không thốt được ra lời, sau đó hiếu kỳ hỏi:

“Cầu gia từ tam giai thăng lên tứ giai mất bao nhiêu thời gian?”

Lục Thủy suy tư một chút, rồi đáp:

“Khoảng gần một tháng đi, rất lâu.”

Nó lập tức cảm thấy liếm móng vuốt thật tẻ nhạt vô vị:

“Vậy Cầu gia nghĩ từ tứ giai thăng lên ngũ giai cần mất bao nhiêu thời gian?”

“Không có lực lượng thuộc tính Kim ở đây, nên hơi khó phán đoán, có lẽ cần khoảng bốn năm tháng gì đó.”

Đây là theo tốc độ của Lục Thủy kiếp trước để tính, ở kiếp trước cũng không phải chỉ dùng chút thời gian này là xong.

Khi đó hấn vừa mới học được Thiên Địa Trận Văn, mà trận văn lại không hoàn thiện, nên mất khá nhiều thời gian .

Dưới tình huống bình thường, làm gì có ai điên đến mức có thể trái phải hai năm lên được lục giai?

Kiếp trước hẳn mặc dù có thể đánh được lục giai, nhưng tu vi vẫn cách lục giai rất xa.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 179: Mộ Tuyết Cảm Thấy Rơi Vào Mặt Lục Thủy Là Tai Nạn Ngoài Ý Muốn

Bộp.

Bỗng nhiên, đầu chó con kia bị thứ gì đó đập vào một cái, nó vốn đang thán phục tốc độ tiến giai của Cầu gia nhà nó, bị đập một phát lại muốn chửi ầm lên.

Là đũa nào không có mắt dám động vào bậc cha chú như vậy.

Chỉ là còn chưa kịp mở miệng, nó liền thấy vật vừa đập vào đầu nó kia rơi vào tay Lục Thủy, nó cũng không phải không có mắt nhìn, tự nhiên nhìn ra được đó là một viên đá có thuộc tính Kim.

“Hình như là phía dưới núi lửa phun trào, trùng hợp có một viên đá thuộc tính Kim bay lên.” Lục Thủy cầm viên đá, nhìn về phía dưới núi lửa nói.

Chó con cảm thấy có chút cạn lời.

Vận khí Cầu gia có phải hơi tốt quá rồi không?

Lục Thủy ngược lại không quá để ý đến những thứ này, hần thử dùng Hữu Vi Pháp hấp thụ lực lượng thuộc tính Kim một chút.

Nhưng vừa làm được một chút lông mày liền nhíu lại.

Lại kém hơn rồi?

Không, không phải, mà là được tăng cường.

Hần phát hiện mình có thể hấp thụ xong lực lượng cần thiết thuộc tính Kim trong khoảng một tuần.

Nói cách khác, đại khái chỉ cần một tháng rưỡi là có thể tấn thăng lên ngũ giai.

Lục Thủy không rõ lắm, đến cùng là hấn yếu đi, hay là mạnh lên.

Thực sự là một vấn đề nan giải mà.

Ví dụ như lúc trước hấn nghĩ là, một khi hấn nhập đạo, không cần đến thiên địa chi địa hấn cũng có thể chế ngự Đại Trưởng lão được.

Nhưng nhìn theo tình huống hiện tại, có thể đánh thắng Tam Trưởng lão hay không cũng là một vấn đề.

Nhưng theo như kiếp trước, muốn lên thất giai, hấn khả năng phải mất tới bốn đến năm năm.

Mà theo như tiến độ bây giờ chỉ cần chưa đầy một năm hấn liền có thể tiến vào thất giai.

Cho nên là mạnh lên hay yếu đi, chính Lục Thủy cũng không nói rõ được.

Dù sao cũng là được trùng sinh, bản thân hấn đã là một biến số lớn.

Về phần thu hoạch ở Tầng Kiểm cốc lần này, có thể nói là không lớn mà cũng không nhỏ đi.

Sau đó Lục Thủy nhìn về phía con chó bên cạnh, bình tĩnh mở miệng nói:

“Lúc vẫn còn ở Tiên Đình, ngươi có từng nghe qua về Dự Ngôn Thạch Bản, Vị Lai Kinh và Sách Khải Huyền chưa?”

Đây chính là nội dung Lục Thủy nhìn thấy ở bên trong quyển da thú kia.

Chỉ có vài chữ như vậy.

Nhưng Dự Ngôn Thạch Bản, Vị Lai Kinh có thể trực tiếp cho thấy tất cả.

Kết hợp với việc Tiên Đình và Thần Chúng nhắm vào Lục gia, việc này giúp Lục Thủy đưa ra một vài suy đoán.

Có điều hấn đến bây giờ cũng chưa từng thấy Khổ Hải Phật Môn nhắm vào Lục gia, cho nên tạm thời không quá chắc chắn.

Nghe thấy Lục Thủy hỏi, chó con lắc đầu:

“Không có, mặc dù hỏi ta ở Tiên Đình cũng có chỗ đứng, nhưng không liên quan đến mấy người ở tầng cao bí ẩn kia.”

Lục Thủy cũng không bắt ngờ, những vật này, hẳn là có quan hệ với chuyện các thể lực như Tiên Đình xuống dốc.

Nhưng là bởi vì những vật này mới xuống dốc, hay sau khi xuống dốc xong mới sinh ra những vật này, thì hẳn không biết.

‘Xem ra vẫn phải cho người đi điều tra một chút, thuận tiện nhân lúc rảnh đến xem qua mấy nơi có liên quan đến Tiên Đình.’

Khi đó giết Hoa Tiên thật sự là quá lãng phí, đáng nhẽ ra nên bắt về tra khảo mới đúng.’ Lục Thủy trầm nghĩ.

Sau đó hẳn không nói gì nữa, chờ đến lúc tới Binh Mộ.

Còn thuận tiện cầu nguyện trong lòng, lần sau nếu gặp phải nhân vật của Tiên Đình thì tốt nhất nên là nam.

...

‘Ha ha, tìm được rồi.’ Mộ Tuyết cầm một vật gì đó lớn chừng một nắm tay, trong lòng có chút hưng phấn.

Nàng rút cuộc cũng tìm được An Kỳ Quả.

Mặc dù chỉ có một quả, nhưng đủ cho Lục Thủy ăn rồi.

‘Quả này hơi to, nhưng mà không sao, trở về cắt thành miếng nhỏ cho Lục Thủy ăn là được.’ Mộ Tuyết trầm nghĩ trong lòng.

“Tiền bối, bên ngoài dường như có nhiều người hơn rồi.” Thiên Ngâm nói với Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết lần này không đưa trái cây cho Thiên Ngâm mà tự mình cất đi.

Sau đó nàng nhìn ra bên ngoài, cảm giác người Thiên Nữ tông cũng nên tới rồi.

“Chúng ta ra ngoài đi.” Mộ Tuyết nói.

Đông Phương Trà Trà và Thiên Ngâm không có ý kiến gì.

Trên đường đi ra ngoài, Mộ Tuyết nói với Thiên Ngâm:

“Còn nhớ lựa chọn mà ta nói với ngươi không?”

Thiên Ngâm lập tức gật đầu:

“Vấn bối nhớ kỹ, chỉ là không biết lựa chọn này rốt cuộc là cái gì?”

“Hai lựa chọn đơn giản.” Mộ Tuyết đưa tay lấy một nhánh cỏ dại từ trên đầu Đông Phương Trà Trà xuống xong, quay đầu nhìn Thiên Ngâm, tiếp tục nói:

“Thứ nhất, ta có thể kê giúp ngươi một toa thuốc, có thể trị hết bệnh trên người ngươi.

Thứ hai, ta có một đạo phù văn, phù văn này có thể giúp ngươi tránh được vận rủi từ vị sư đệ kia.

Đơn giản mà nói, chỉ cần có phù văn này, ngươi sẽ không bị ảnh hưởng bởi vận rủi từ người khác.”

Phù văn này là năng cải tiến thành, ban đầu vốn là dùng để tránh ảnh hưởng từ người có vận khí tốt.

Trước đây có một đoạn thời gian vận khí của Lục Thủy quá tốt, khiến cho trên dưới thôn trấn đều gặp chuyện không bình thường.

Khi đó Lục Thủy còn hết lần này tới lần khác chạy tới mật thất nghiên cứu, rơi vào đường cùng, nàng chỉ có thể động thủ che đậy vận khí tốt của Lục Thủy lại.

Mất hơn một ngày mới nghĩ ra được cái phù văn kia.

Nàng khi đó vốn là nên bế quan, nhưng vận khí kia của Lục Thủy ảnh hưởng đến nàng bên này, khiến nàng bưng bình, không thể bế quan được.

Vừa tỉnh nàng liền muốn chạy tới nổ tung mật thất của Lục Thủy, nhưng lại phát hiện tinh thần ý thức của Lục Thủy vờn quanh trên người nàng hơi mệt mỏi, đại khái là đã đi vào trạng thái tập trung hiếm có, vì thế nàng không làm nổ mật thất kia nữa.

Về phần tinh thần ý thức kia, là nàng dùng để xác định trạng thái của Lục Thủy, bên người Lục Thủy cũng có tinh thần ý thức của nàng.

Qua ba ngày sau, từ trong mật thất đột nhiên có không ít đồ vật kỳ kỳ quái quái tràn ra, xong thì không có động tĩnh gì nữa, nhìn đến đây nàng liền đứng dậy, thuận tay mở cửa mật thất.

Có lẽ là do động tĩnh tạo ra lúc nàng mở cửa hơi lớn, cửa vừa mở ra thì có một tảng đá rơi xuống, dường như là rơi vào mặt Lục Thủy.

Tiếp đó, Lục Thủy một lời không hợp liền rùng rã đánh nàng suốt bảy ngày.

Nói cái gì mà thời điểm then chốt trong nghiên cứu, đều là mượn cố, không phải là mới vừa nện vào mặt hấn một cái, đã muốn đánh trở về rồi sao.

Hơn nữa, nàng luôn cảm thấy tảng đá rơi vào mặt Lục Thủy kia, có chút kỳ quái.

Đương nhiên, cuối cùng vẫn là nàng thắng.

Ai bảo nàng bỏ xuống tất cả phòng ngự, một thân kiêu diễm đề lên người Lục Thủy chứ?

Chiêu mỹ nhân kế này dùng hoàn toàn là để nhằm vào Lục Thủy, đối với Lục Thủy đặc biệt hiệu quả.

Sau đó, thừa dịp Lục Thủy lơ là thì nhẹ nhàng cho hấn một quyền, kết thúc trận đấu.

Ngừng những hồi ức loạn thất bát tao đằng sau lại, Mộ Tuyết nhìn về phía Thiên Ngâm hơi sững sờ ở bên cạnh, nói tiếp:

“Cho người hai lựa chọn như vậy.”

Thiên Ngâm nhất thời không biết nói cái gì.

Đầu óc nàng có chút loạn.

Đông Phương Trà Trà ở một bên, gật gật đầu nói:

“Thật sự là khó chọn ah, chọn cái đầu thì mặc dù khôi phục được thực lực, nhưng lại không có cách nào báo thù.

Chọn cái thứ hai thì ngược lại có thể báo thù, nhưng thực lực lại không khôi phục được, vẫn là báo không được thù.

Thật sâu não mà.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 180: “Vận” Và “Thế”

Mộ Tuyết: “...”

Thiên Ngâm: “...”

Luôn có cảm giác các nàng đang không cùng nói tới một chuyện.

Thấy vẻ mặt băn khoăn, không chắc chắn của Thiên Ngâm, Mộ Tuyết cũng không vội, nói:

“Ngươi cũng không cần cho ta một câu trả lời chắc chắn vội, ta sẽ cho ngươi hai tờ giấy mang về, ngươi chọn cái nào thì mở tờ đó ra là được rồi.”

“Vậy nếu mở cả hai tờ thì sao?” Đông Phương Trà Trà hỏi.

Thiên Ngâm không nghĩ tới vấn đề này, nhưng nghe Đông Phương Trà Trà hỏi vậy, nàng cũng rất tò mò, đưa cả hai tờ giấy cho nàng, đây không phải là cho nàng chọn cả hai à?

Mộ Tuyết gõ gõ vào đầu Đông Phương Trà Trà, nói:

“Ở bên ngoài thì không nên quá tham lam.”

Sau đó Mộ Tuyết nhìn về phía Thiên Ngâm, nói:

“Ta chỉ cho ngươi lựa chọn, còn chọn thế nào là việc của ngươi, hậu quả như thế nào, là do chính ngươi gánh chịu.”

Thiên Ngâm tự nhiên hiểu rõ.

Rồi nàng nhìn Mộ Tuyết, hơi nghi hoặc hỏi:

“Tại sao tiền bối lại giúp ta?”

Khóe miệng Mộ Tuyết hơi nhếch lên, khẽ cười:

“Chỉ là nhất thời cao hứng.”

Đối với Mộ Tuyết mà nói, xác thực chỉ là nhất thời cao hứng, hoặc là nói Thiên Ngâm trước mặt này, có chút giống với nàng trước kia.

Việc này khiến nàng nảy sinh tâm tình muốn giúp đỡ.

Hai lựa chọn kia đối với nàng mà nói đều chỉ là tiện tay, phải tay một chút là có thể hoàn thành, nhưng nàng chỉ cho đi một cái.

Lấy được quá nhiều, sẽ không thấy rõ được con đường bản thân thực sự muốn đi.

Mà càng tham lam, thì thứ thu hoạch được càng ít.

Trên đường đi, Mộ Tuyết không nói lời nào nữa, ngược lại Đông Phương Trà Trà lại nói rất nhiều, nàng đang phổ cập khoa học về điện thoại di động cho Thiên Ngâm.

Nghe Trà Trà phổ cập khoa học, Mộ Tuyết lại nhớ đến cảnh Lục Thủy phổ cập khoa học về di động cho nàng trước đây.

Oa, nàng khi đó nghe Lục Thủy nói, thật sự cảm thấy mờ mịt, thất thố, luôn có cảm giác không ở trong cùng một thế giới với Lục Thủy.

Khi đó hai người đã thành thân, Lục Thủy đã trở thành chồng của nàng, nàng đương nhiên là muốn cố gắng dung nhập vào thế giới của Lục Thủy.

Ban đầu cảm thấy thật sự rất khó.

Cũng may Lục Thủy không gấp, mà quan hệ lúc đó của hai người đã là vợ chồng, cho nên tình cảm ấm lên vô cùng nhanh.

Nhất là Lục Thủy đối với nàng rất tốt.

Sau đó nàng liền mơ mơ hồ hồ chìm trong tình cảm, không thể rời bỏ Lục Thủy được nữa.

Đương nhiên, cũng mơ mơ hồ hồ trở thành một phần trong thế giới của Lục Thủy lúc nào không hay.

Ngẫm lại chuyện này, lại cảm thấy thật vui vẻ.

Lúc mới thành thân, Lục Thủy mặc dù có hơi cổ quái kỳ lạ, nhưng da mặt lại đặc biệt mỏng.

Bây giờ mới dọa hấn một chút, hấn liền bắt đầu ở khắp nơi nhằm vào nàng, còn muốn đánh thủng nàng.

Xấu xa.

Nhưng mà, nàng vẫn có thể cảm nhận được sự ôn nhu của Lục Thủy.

Chỉ là không rõ ràng.

Nói tóm lại, kết hôn xong liền tốt rồi.

Rất nhanh sau đó, nhóm người Mộ Tuyết đã đi tới biên giới của đảo Mê Vụ.

“Tách ra ở chỗ này đi.” Mộ Tuyết nói.

Sau đó, Mộ Tuyết đưa cho Thiên Ngâm hai mảnh giấy, một mảnh viết chữ Vận, mảnh còn lại viết chữ Thê.

Vận đại biểu cho lựa chọn ngăn cản ảnh hưởng của vận rủi, thê đại biểu cho lựa chọn chữa trị thương thê.

“Cầm lấy cái này, muốn lựa chọn lúc nào thì tùy người.” Mộ Tuyết nói.

Thiên Ngâm đưa tay nhận lấy hai tờ giấy, cuối cùng cung kính cúi đầu với Mộ Tuyết, nàng cho đến giờ vẫn chưa nói lời cảm tạ.

Đại ân này, dùng lời nói không đủ để cảm tạ, không có bất kì một thứ ngôn ngữ nào đủ để biểu đạt sự cảm kích của nàng đối với người trước mặt.

Mộ Tuyết đương nhiên không để ý đến việc này, chỉ nhìn Đông Phương Trà Trà thả “Kiếm” phi hành.

“Chờ người mua được điện thoại di động rồi, nhớ phải nói cho ta biết, bái bai.” Đông Phương Trà Trà đứng trên “Kiếm”, vẫy tay từ biệt.

Thiên Ngâm cũng vẫy tay lại.

Đông Phương Trà Trà thật là một đứa trẻ có ý tứ.

Có điều, cái câu chị dâu là vị hôn thê của biểu đệ kia, nàng thật không thể nào hiểu được.

Nếu không phải được tiên bói Mộ Tuyết giải thích, nàng suýt chút nữa đã hiểu nhầm rồi.

Cũng may chưa có mạo phạm đến tiên bói.

Nghĩ như vậy, Thiên Ngâm cũng ngự kiếm rời khỏi đảo Mê Vụ.

Phương hướng rời đi của nàng không giống với của Mộ Tuyết, đương nhiên, đây cũng chỉ là nàng tùy ý chọn một cái.

Là bởi vì khi ở gần đảo Mê Vụ, cảm giác phương hướng sẽ bị mất đi.

Nàng bay thật lâu, cuối cùng mới bắt đầu cảm giác được phương hướng, nàng đã hoàn toàn rời khỏi đảo Mê Vụ rồi.

May mà không gặp phải kẻ nào.

Nếu không thì có lẽ sẽ không rời đi được.

Phải biết rằng, luôn luôn sẽ có người cho rằng người đoạt được Đạo khí nào đó.

Rời khỏi đảo Mê Vụ, Thiên Ngâm nhẹ nhàng thở phào, nàng ngồi xuống trên phi kiếm, lấy hai tờ giấy kia ra.

Nhưng nàng cũng không tùy ý mở ra, mà chỉ nhìn như vậy.

Hai lựa chọn mà tiên bối cho nàng này, có thể trực tiếp quyết định tương lai của nàng.

Nàng hiểu.

Nhưng nàng không hạ nổi quyết tâm.

Thiên Ngâm nhìn mảnh giấy ghi chữ “Thê”, đây là thứ nàng vẫn luôn tha thiết mơ ước có được, nhưng lựa chọn cái này, chẳng khác nào lựa chọn quay về cuộc sống trước kia.

Cũng không phải là cuộc sống trước kia không tốt.

Chỉ là... có chút không nói rõ được.

Vậy chọn vận thì sao?

Chọn vận thì có nghĩa là gì? Chính nàng cũng không hiểu, vì muốn tránh khỏi vận rủi sao?

Nàng rút cuộc vẫn không thể cải thiện được cái gì.

Sư đệ Thạch Minh canh giữ ở nơi đó, chẳng qua chỉ là bởi vì áy náy mà thôi.

Cho nên tốt nhất là chọn thể đi.

Cuối cùng Thiên Ngâm giơ mảnh giấy viết chữ “Thể” lên, cứ như vậy ngây ngốc nhìn.

Mà vừa lúc này, một trận gió quét qua, mảnh giấy trong tay còn lại của nàng bị thổi bay đi.

Là mảnh giấy viết chữ “Vận”.

Thiên Ngâm sững sốt, nàng thấy tờ giấy kia sắp rời khỏi tầm mắt.

Trong chớp mắt này, tất cả những chuyện đã phát sinh trong mấy chục năm qua bỗng ập tới trong đầu nàng.

Nàng nhớ tới vị sư đệ gây gò vẫn luôn một mực đi theo mấy người tới tìm nàng gây phiền phức kia, cho dù bị đánh chửi hấn cũng vẫn không từ bỏ mà đi theo, theo cho tới khi đôi phương bị thương nặng, tới khi đôi phương gặp xui xẻo, tới khi đôi phương bị sét đánh thành trọng thương, tới khi đôi phương thề sẽ không đến tìm nàng nữa mới thôi.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại, hết người này tới người khác, mới đổi lấy được bình yên cho nàng dưỡng thương.

Thiên Ngâm nhìn theo mảnh giấy viết chữ “vận”, theo bản năng giơ tay bắt lấy.

Một lần bắt lấy này, giống như là bắt lấy những năm tháng trong hồi ức, bắt lấy hình dáng lén lút lút lút đến chỗ nàng vào rạng sáng sau mỗi lần được cấp tài nguyên tu luyện kia của hấn.

Bộ dáng ấy thậm trọng giống như một tên trộm vậy.

Cuối cùng, hấn sẽ đem tất cả những tài nguyên thuộc về mình, cùng những linh dược thu nhặt được trong suốt thời gian qua, vụng trộm đặt ở trước cửa, nàng khi đó sẽ đứng ở sau cửa nhìn, nhìn hấn đến, lại nhìn hấn đi.

Năm qua năm.

Đã nhiều năm trôi qua như vậy, nàng vẫn chưa từng một lần ở trước mặt hấn nói lời cảm ơn.

Sao có thể như vậy được?

—

Dịch: MB_Boss

Chương 181: Ta Họ Tôn, Tên Tử

Khoảnh khắc Thiên Ngâm bắt được mảnh giấy viết chữ “Vận”, mảnh giấy còn lại ngoài ý muốn trượt khỏi tay nàng.

Nàng đưa tay ra bắt, lại chỉ đụng vào được một góc của mảnh giấy, bắt không được.

Thiên Ngâm cứ như vậy đưa mắt nhìn mảnh giấy viết chữ “Thê” bay đi, rơi xuống mặt biển.

Nàng chỉ nhìn như vậy, không có bất kì động tác gì.

‘Cuối cùng vẫn nên cảm ơn một tiếng, không phải sao?’
Thiên Ngâm thở dài.

Nàng quay đầu ngự kiếm rời đi.

Nếu đã không bắt được, vậy coi như xong đi.

--

Binh Mộ bên này vẫn đang có không ít người oanh kích trận pháp, bọn họ cảm giác chỉ cần một chút nữa thôi là có thể phá mở trận pháp Binh Mộ.

Chủ yếu là trận pháp nơi này thật sự quá mạnh, mạnh đến mức có chút không hợp thói thường.

Nhưng có một vài người lại hướng về phía khí tức đại đạo mà đi.

Khô Thụ lão nhân từ trong ngộ đạo tỉnh lại.

Lão đưa mắt nhìn bốn phía, thở dài một tiếng:

‘Chờ cả một đời, may mắn chờ được đến thời cơ nhập đạo, nhưng lại không tránh được kiếp số trần thế này.’

Khô Thụ lão nhân cảm nhận được có rất nhiều người đang từ xung quanh tiến đến bên này, có lẽ không cần tới một ngày đã có thể tìm tới đạo tràng của lão.

Đáng tiếc, thời gian lão cần ít nhất cũng phải hơn một ngày.

Còn thiếu một chút nữa.

Khô Thụ lão nhân lại thở dài, cuối cùng nhắm mắt lại, lựa chọn tiếp tục ngộ đạo.

Không đến một khắc cuối cùng kia, thì lão sẽ không bỏ qua.

Nhưng lão hiện tại vì không có khả năng dừng lại, cho nên không thể chuẩn bị bất cứ biện pháp phòng vệ nào.

Thời cơ nói đến là đến, làm gì có chuyện báo trước cho người ta chuẩn bị đầy đủ đâu?

--

Sáng sớm hôm sau.

Lục Thủy đứng phía trên Phương Thiên Họa Kích, không bao lâu nữa sẽ đến Bình Mộ.

“Cầu gia, thật sự cần phải trở về sao? Ta cảm thấy trận pháp Bình Mộ sắp không duy trì được nữa rồi.

Nhờ đâu bọn họ phát hiện ra ta thì sao, ta không muốn phải rời khỏi Cầu gia, đi làm chó cho bọn họ sai bảo đâu?” Chó con Ma Bình nói.

“Không phải ngươi muốn làm cha của bọn họ sao?” Lục Thủy nhìn bộ dáng phủ phục của con chó, nói.

“Vậy không được,” Chó con lắc đầu:

“Đó là trước kia, hiện tại bọn họ đã không còn xứng làm cháu của ta nữa.

Muốn gọi, thì cũng chỉ có thể gọi khi Cầu gia không ở đây thôi.”

Lục Thủy không để ý đến nó nữa.

Nhưng chuyện trở lại Bình Mộ đương nhiên vẫn phải làm.

Hắn cần phải đi tìm Khô Thụ lão nhân, ai mà biết được lão nhập đạo có thành công hay không.

Nếu như thất bại, đó chính là mệnh.

Nếu như thành công, đó chính là may mắn.

Đương nhiên, không cần biết là thành công hay thất bại, hấn cũng phải làm cho Khô Thụ lão nhân thuận lý thành chương mang hấn rời khỏi Binh Mộ.

Rất nhanh sau đó Lục Thủy liền thấy được vị trí của Binh Mộ, trận pháp xác thực đã sắp bị phá.

Đương nhiên, trận pháp mới chỉ là vật cản đầu tiên, mê trận bên trong mặc dù sẽ nhận chút ảnh hưởng nếu trận pháp bị phá, nhưng đại khái sẽ không hư hao gì.

“Trận pháp này là do Đế Tôn bày ra?” Lục Thủy tò mò hỏi.

Trận pháp này xác thực rất lợi hại.

Chó con Ma Binh lắc đầu:

“Không phải, nhưng đúng là do Đế Tôn để ở chỗ này, còn người bày trận hình như là một vị Đại Tiên.

Tên là gì thì ta không nhớ lắm, Cầu gia, ngài biết ta cũng chỉ là một con chó mà, thân là chó, làm sao có thể cảm thấy hứng thú với tên tuổi của nhân loại được chứ?

Cũng giống như Cầu gia từ đầu tới giờ cũng chưa có hỏi tên ta là gì vậy.”

Lục Thủy chui vào trong mê trận Binh Mộ, sau đó mới nói:

“Ngươi tên gì?”

Nếu con chó này đã nói, thì hấn cũng thuận miệng hỏi một câu vậy.

Nghe được câu hỏi này, chó vô cùng hào hứng, nhanh chóng nói:

“Rất lâu về trước, ta đã từng nói cho đám con cháu rác rưởi kia của ta rằng, ta họ Gia tên Gia, nhưng đó là giả.

Ta thật ra họ Tôn tên Tử, về sau Cầu gia cứ gọi ta là cháu nội ngoan là được rồi.

Nghe thân thiết hơn.”

Lục Thủy nhìn con chó bên cạnh, giật giật chân, sau đó đá nó xuống khỏi Phương Thiên Họa Kích.

“Gâu?” Chân rời khỏi Phương Thiên Họa Kích khiến nó sừng sốt.

Sau đó nó bắt đầu điên cuồng vùng vẫy, há miệng sủa to:

“Gâu gâu gâu gâu, gâu uuu.”

Phịch một tiếng, nó rơi thẳng xuống mặt đất.

Lục Thủy sợ quá trình rơi quá lâu, lo lắng mất nhiều thời gian, cho nên đặc biệt dán thêm cho nó phù văn Thiên Trọng, giúp nó tiết kiệm thời gian rơi.

Ma Bình Phương Thiên Họa Kích dừng lại ở giữa không trung, Lục Thủy bước lên trước, nhẹ nhàng tiếp đất, thời điểm chân của hắn chạm lên mặt đất, trận pháp Bình Mộ liền xuất hiện từng tia biến hóa, nhỏ đến mức không thể nhận biết được.

Sau đó, khôn trận phía ngoài cùng mất đi lực lượng cung cấp.

Oanh!

Một tiếng động lớn vang lên, một đám người xông ra từ trong khôn trận của Bình Mộ.

Thế nhưng đã hai ngày trôi qua, bọn họ đã hoàn toàn mất dấu Ma Bình.

Rất nhiều người đều định quay trở về.

Chỉ có Cao Viễn lấy tốc độ cực nhanh tiến về phía Tàng Kiếm cốc, thuận tiện mở liên lạc ra.

Đầu tiên, hắn liên lạc với người được phái đi Tàng Kiếm cốc.

Nhưng đáng tiếc, không có ai đáp lại.

Sau đó hắn liên hệ với tiền bối chủ trì công việc của Tiên Đình.

“Nghe nói Bình Mộ phong bế, trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì sao?” Một giọng nói nhanh chóng vang lên từ phía bên kia.

“Xảy ra vài việc ngoài ý muốn, nhưng quan trọng nhất là, đồ vật kia không ở trong Bình Mộ, khả năng là ở Tàng Kiếm cốc, hai ngày trước ta đã phái người đi qua, nhưng hiện tại không liên lạc được, ta cũng đang chạy qua bên đó.” Cao Viễn nói.

“Cần gì thì lập tức nói cho ta biết, ta sẽ nhanh chóng chạy tới.” Đối phương nói, giọng điệu vô cùng nghiêm túc.

Thứ Cao Viễn muốn nghe chính là một câu nói này.

Hắn không biết rõ đồ vật kia rốt cuộc là cái gì, cũng không biết sẽ có người nào nhìn trúng món đồ kia hay không.

Thực lực hắn không tệ, nhưng không có nghĩa là vô địch.

Có lẽ sẽ cần trợ giúp.

Mà có vị tiên bối này hỗ trợ, thì về cơ bản là ổn rồi.

Nói xong, Cao Viễn dùng tốc độ nhanh nhất đi tới Tàng Kiếm cốc.

Lúc tới nơi, hắn không có để chính mình bị phát hiện, nhưng trạng thái Tàng Kiếm cốc khiến cho hắn cảm thấy rất kỳ quái.

Rõ ràng đã có một trận chiến diễn ra ở đây, nhưng lại không có lệnh giới nghiêm nào, chứng tỏ trận chiến đã kết thúc.

‘Có người ngoài nhúng tay vào sao? Nếu không, lấy thực lực của Tàng Kiếm cốc, thì không có chuyện kết thúc nhanh như vậy.’

Cao Viễn vốn định trực tiếp đi tìm Cô Kiếm Phong.

Nhưng vừa mới nhắc chân bước được vài bước, hắn lại cảm nhận được sự hiện diện của đồ vật kia.

Cái này là do tiên bối Tiên Đình nói cho hắn biết phương pháp cảm nhận.

‘Đồ vật vẫn còn ở đây?’ Cao Viễn có chút ngoài ý muốn.

Rất nhanh sau đó hắn đã tìm tới vị trí của món đồ kia, là một quyển da thú.

Hắn có thể xác định trăm phần trăm, đây chính là thứ hắn cần tìm, nhưng hắn không thể nào hiểu được, tại sao nó lại nằm ở chỗ này.

--

Cùng lúc đó, Khô Thụ lão nhân mở mắt ra, vẻ mặt lão lộ ra cay đắng, chỉ cần nửa ngày nữa thôi là được rồi.

Đáng tiếc.

Đã có người tìm tới cửa, hơn nữa còn khá nhiều.

Nếu như lão đoán không sai, đây hình như còn là người quen.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 182: Mời Lục Thiếu Gia Cảm Nhận Chút Thống Khổ

“Ta đã cảm thấy có chút quen thuộc, thì ra thật sự là ngài. Đã lâu không gặp, Khô Thụ lão tiên bối.”

Một người đàn ông trung niên mang theo một số người đi đến trước vị trí của Khô Thụ lão nhân.

Bọn hắn nhìn Khô Thụ lão nhân đang ngộ đạo, trên mặt lộ ý cười.

Phảng phất đến xem não nhiệt.

Khô Thụ lão nhân nhìn người trung niên trước mắt này, khổ sở nói:

“Ma tu Giác La? Xem ra trong mạng của ta phải có kiếp nạn này, không thể nhập đạo.”

“Không ngờ tiên bối còn nhớ được văn bối, văn bối cảm thấy rất vinh hạnh. Năm đó tiên bối chính là mục tiêu mà văn bối truy đuổi, đáng tiếc cuối cùng lại làm chó săn cho Lục gia.” Ma tu Giác La nhìn Khô Thụ lão nhân, trên mặt có từng tia từng tia ý cười.

Nhưng mà ý cười này lại có chút lạnh lẽo.

Khô Thụ lão nhân nhìn ma tu Giác La, thở dài nói:

“Người có chí riêng, đừng đề do tự chọn.”

Ma tu Giác La cũng không muốn tranh luận cái gì, hắn nhìn Khô Thụ lão nhân, hiếu kỳ nói:

“Đến bây giờ ta cũng không thể nào hiểu được, cuối cùng thì Lục gia đã cho tiên bối chỗ tốt gì, lại khiến cho tiên bối giống như Thiên Lô sai đâu đánh đó?”

Khô Thụ lão nhân đầy vẻ phục tùng, cuối cùng khẽ nói:

“Cho, cuộc sống yên tĩnh.”

Ma tu Giác La im lặng nhìn Khô Thụ lão nhân.

Tất nhiên Khô Thụ lão nhân cũng sẽ không mở miệng nói chuyện, hẳn còn cần một chút thời gian. Đây là cơ hội duy nhất trong đời này, cũng là cơ hội cuối cùng.

“Nếu tiền bối muốn cuộc sống yên tĩnh, tại sao lại phải nhập đạo đâu? Yên tâm chết già, không tốt sao?” Ma tu Giác La trầm mặc một lát mới mở miệng hỏi thăm.

Khô Thụ lão nhân nhìn đạo tràng của chính mình, nhìn khí tức đại đạo bao phủ trên người mình, cảm khái:

“Người tu chân, lại có mấy ai không muốn nhập đạo chứ?”

Đạp vào con đường này, vốn là vì nhập hàng ngũ đại đạo. Cơ hội đang ở trước mắt, có ai lại không bước vào?

Ma tu Giác La cũng cảm khái:

“Nếu như tiền bối vẫn là tiền bối trước kia, thế thì hôm nay vẫn bối sẽ liệu chết hộ pháp cho tiền bối. Đáng tiếc, bây giờ tiền bối chỉ là chó săn của Lục gia, vẫn bối không cho phép tiền bối nhập đạo.

Năm đó tiền bối là tồn tại xa không thể chạm đối với vẫn bối. Nhưng ngày hôm nay, tiền bối ở ngay trước mặt vẫn bối, giờ tay là có thể chạm đến.

Cho nên, tất nhiên vẫn bối có thể đưa tay kéo tiền bối xuống.

Đương nhiên, vì để thành công trăm phần trăm, vẫn bối có mang đến vài người bạn.”

Bên cạnh Ma tu Giác La có ba người, mặc dù tu vi của bọn hắn có chút hơn kém, nhưng không khác nhiều.

Nếu có thể đồng hành, tất nhiên tu vi và sức mạnh sẽ ngang ngửa nhau.

Yếu nhất cũng sẽ không yếu hơn bao nhiêu.

Ở bên ngoài bọn hắn đều là cường giả một phương.

Lúc này có người hiếu kỳ hỏi:

“Khô Thụ lão nhân là người của Lục gia, nếu chúng ta kéo hắn kéo xuống, Lục gia sẽ ra mặt cho hắn sao?”

Ma tu Giác La gật đầu:

“Sẽ, dù sao đánh chó phải ngó mặt chủ nhân, thế nhưng chắc chắn sẽ không làm to chuyện. Chỉ cần không kéo lão tiên bồi xuống ngay trước mặt người Lục gia, vấn đề cũng không lớn.”

Đương nhiên, tất cả mọi người đều biết, nếu như vị này đổi thành Tộc trưởng Lục gia sẽ không giống nữa.

Khi đó thứ nghênh đón bọn hắn, chính là ác mộng.

Tất nhiên bọn hắn cũng không có lá gan này.

Khô Thụ lão nhân không nói gì, điều ma tu Giác La nói cơ bản là đúng.

Muốn Lục gia làm to chuyện, sức nặng của Khô Thụ hẳn còn thiếu rất nhiều. Chỉ cần trong khoảng thời gian này mấy người kia trốn tránh thật tốt, hoặc là có được cường giả mạnh mẽ hơn che chở, vấn đề sẽ không lớn.

“Nói lâu như vậy, thời gian cũng không còn nhiều lắm. Vãn bồi sẽ giúp đỡ kéo tiên bồi xuống từ trên con đường nhập đạo.” Ma tu Giác La tiến lên một bước rồi nói.

Đương nhiên, hắn cũng mang theo đầy đủ sự cảnh giác. Dù có kéo Khô Thụ lão nhân xuống, nhưng mà thực lực của Khô Thụ lão nhân vẫn còn ở đó.

Chờ chút nữa đánh nhau, bọn hắn chưa chắc có thể chiếm được chỗ tốt.

Nhưng dù sao cũng mạnh hơn rất nhiều so với việc nhìn đối phương tiến vào hàng ngũ đại đạo.

“Tiền bồi tự nguyện trở thành chó săn của Lục gia, thế nhưng đến cuối cùng, người Lục gia đang chờ nào vậy?”

Nhập đạo đang ở trước mắt, có người nào của Lục gia ra mặt cho tiền bồi?

Không có.

Đã như vậy, tại sao tiền bồi lại phải bán mạng cho Lục gia?”

Ma tu Giác La bước từng bước một tới gần Khô Thụ lão nhân, khí thế trên người hần tăng dần lên:

“Lục gia không đáng cho tiền bồi bán mạng. Nếu như đáng giá, bây giờ người Lục gia ở đâu?”

Vì sao không có nổi một người?”

Khô Thụ lão nhân lạnh lùng nhìn ma tu Giác La, vốn định phản bác lại, nhưng đột nhiên nghe được một trận tiếng cười.

“Ha ha, người nói thế thì đã bỏ bản thiếu gia ở đâu? Bản thiếu gia không phải là người của Lục gia sao?” Lục Thủy mang theo ý cười, cất bước tới gần Khô Thụ lão nhân.

Mà nghe được giọng nói này, ma tu Giác La vô ý thức lùi về sau một khoảng cách, trên mặt lộ vẻ cảnh giác.

Hắn vẫn luôn cảm giác xung quanh, thế nhưng lại chưa từng phát hiện ra có người tới gần.

Những người khác cũng giống như thế.

Khô Thụ lão nhân chau mày:

“Thiếu gia?”

“Thiếu gia?” Ma tu Giác La nhìn Lục Thủy với vẻ ngoài ý muốn, nói:

“Thì ra là thiếu gia Lục gia! Rất nhiều người đều biết Lục gia có một thiếu gia phế vật, nhưng lại không có người nào biết dáng dấp của thiếu gia Lục gia như thế nào.

Lục gia đúng là đã phí không ít công phu?”

Ma tu Giác La thở dài trong lòng. Sở dĩ vừa rồi hắn nói những lời kia cho Khô Thụ lão nhân nghe, chính là vì làm loạn tâm thần của đối phương. Thế nhưng không nghĩ tới, thật sự có người Lục gia nhảy ra.

Chuyện này rất bất lợi với hắn.

Cuối cùng Lục Thủy dừng lại ở gần Khô Thụ lão nhân, nhìn ma tu Giác La, cười không nói gì.

Ma tu Giác La cũng không thèm để ý, tiếp tục nói:

“Không biết Lục thiếu gia có nghĩ tới, chính mình có thể giải quyết vấn đề này hay không?”

Tùy tiện đứng ra như thế, không sợ sao?”

Nếu như Lục Thủy biết khó mà lui thì tất nhiên là tốt nhất.

Lục Thủy cũng không vội, hắn tò mò nhìn ma tu Giác La, nói:

“Như vậy, ngươi muốn làm gì?”

Ma tu Giác La nhíu mày. Hắn sẽ không lựa chọn giết người, nhưng không có nghĩa là không thể gây thương tích cho người. Sau đó hắn trực tiếp xuất thủ.

“Muốn mời Lục thiếu gia cảm nhận chút thống khổ.”

Hắn muốn làm cho tinh thần của Lục Thủy rơi vào trong ác mộng.

Biết được như thế nào là thống khổ.

Đối mặt với công kích của ma tu Giác La, Lục Thủy không hề động, phảng phất đã bị sợ ngây người.

Mà ngay khi ma tu Giác La sắp công kích trúng Lục Thủy, Khô Thụ lão nhân trầm giọng nói:

“Giác La, ngươi đừng quá mức.”

Câu nói này vừa ra, sức mạnh cường hãn phóng thẳng về phía ma tu Giác La, trong nháy mắt đã bức lui hắn.

Dịch: MB_Boss

Chương 183: Bản Thiếu Gia Nói Được Thì Chắc Chắc Sẽ Được

Cuối cùng Khô Thụ lão nhân đứng ở trước mặt Lục Thủy, cúi đầu khẽ nói:

“Đa tạ thiếu gia chịu ra mặt cho lão phu vào lúc này.”

Ở đây có nhiều cường giả như vậy, Lục Thủy chỉ là nhị giai, dám đứng ra đã rất hiếm thấy.

“Ngươi không nhập đạo sao?” Lục Thủy nhìn Khô Thụ lão nhân, nhỏ giọng hỏi.

Khô Thụ lão nhân gật đầu, có chút khổ sở:

“Vốn là giấc mộng Nam Kha, đã như vậy sao không quả quyết luôn, như thế có thể giúp thiếu gia chịu ít tổn thương một chút.”

Lục Thủy nhìn Khô Thụ lão nhân, nhẹ nhàng nói:

“Ngươi có thể nhập đạo.”

Trong lúc nhất thời Khô Thụ lão nhân không biết nên giải thích với vị thiếu gia này ra sao.

“Chỉ sợ Lục thiếu gia không biết?” Ma tu Giác La cảnh giác với Khô Thụ lão nhân, thuận tiện nói:

“Thời cơ nhập đạo một khi đứt gãy sẽ không thể nối liền.

Khí tức đại đạo đang tiêu tán, thời cơ cũng đang thối lui.

Khô Thụ lão tiên bối, đã không còn khả năng nhập đạo.

Cơ hội đại đạo, có thể ngộ nhưng không thể cầu.”

“Có thể chém làm sao lại không có thể nối?” Lục Thủy nhìn Khô Thụ lão nhân rồi nói.

Khô Thụ lão nhân có chút bất đắc dĩ, nói:

“Thiếu gia, không nên hồ nháo.”

Trong con mắt của mọi người, Lục Thủy không chỉ ngây thơ, mà còn lộ ra sự kém hiểu biết.

Lục Thủy không có để ý đến cái nhìn của những người này, cũng không chờ đợi Khô Thụ lão nhân đáp lại vấn đề của hắn.

Hắn bước đến trước khí tức đại đạo, sau đó đưa tay ra nói:

“Thiên địa đại đạo có tán sẽ có tụ. Các ngươi có biết được, đại đạo giống như một sợi dây, bắt lấy nó sẽ có thể quyết định nó tụ tán?”

Chuyện các ngươi không làm được, không có nghĩa là bản thiếu gia không làm được. Thường thức ở tu chân giới, không có nghĩa có thể áp dụng trên người bản thiếu gia.

Các ngươi không thể nào nối liền thời cơ đại đạo, chẳng qua là do các ngươi không có liên quan gì với bản thiếu gia?”

Khô Thụ lão nhân bất đắc dĩ, mấy người ma tu Giác La thì có chút khinh thường.

Ngay khi bọn hắn đang khinh thường hoặc là bất đắc dĩ, bọn hắn đã nhìn thấy bàn tay của Lục Thủy đưa vào trong thời cơ đại đạo đang biến mất.

Sau một khắc, một đạo ánh sáng chói mắt phóng lên tận trời.

Khí tức đại đạo bắn ra, rất mãnh liệt.

Vào lúc này thậm chí bọn hắn còn nghe được âm thanh của đại đạo, vạn vật chí lý.

Mà trong ánh sáng chói mắt này, bọn hắn nhìn thấy tay của Lục Thủy nắm lấy một sợi dây nhỏ. Nhìn thấy sợi dây này, bọn hắn có loại cảm giác, dường như Lục Thủy đã bắt được con đường đại đạo.

“Chuyện này, làm sao có thể?” Ma tu Giác La mở to hai mắt, khó có thể tin.

Những người khác cũng giống như thế. Có người dùng tay không bắt con đường đại đạo, chưa từng nghe nói về chuyện này, quả thật là thiên phương dạ đàm.

Khô Thụ lão nhân càng là kinh ngạc khó có thể tin, hấn đột nhiên nhớ tới lời nói trước đó của Lục Thủy.

Hấn nhớ tới thời cơ của chính mình là do Lục Thủy chỉ dẫn.

Thì ra tất cả đều không phải là trùng hợp.

Lúc này Lục Thủy nắm lấy sợi dây rất nhỏ kia, cuối cùng dẫn đường cong đại đạo này vào trong người Khô Thụ lão nhân.

Sau một khắc, Khô Thụ lão nhân trực tiếp tiến vào trong thời cơ nhập đạo, càng sâu hơn so với thời cơ trước đó.

Thậm chí hấn còn có loại cảm giác tùy thời có thể nhập đạo.

Hấn không thể nào hiểu được Lục Thủy đã làm thế nào.

“Bản thiếu gia nói rồi, ngươi có thể nhập đạo thì chắc chắn có thể nhập đạo. Nếu gãy mất, bản thiếu gia có thể nối liền cho ngươi. Có người quấy rầy, bản thiếu gia sẽ thanh lý cho ngươi. Hiểu không?” Lục Thủy nhìn Khô Thụ lão nhân, nói.

Khô Thụ lão nhân nhìn Lục Thủy. Bây giờ hấn mới phát hiện ra, ở trên người thiếu gia của hấn, có một loại khí thể rất cường đại.

Là tỵ tin.

“Thì ra thiếu gia căn bản không phé, tất cả đều là giả vờ?”

Thiếu gia lừa tất cả mọi người của Lục gia?

Nhưng mà vì sao chứ?”

Trong lòng Khô Thụ lão nhân rất rung động, hấn thật sự không thể nào hiểu được.

Tam trưởng lão nghĩ trăm phương ngàn kế để Lục thiếu gia cầu tiến, cuối cùng vẫn không thể có kết quả.

Thì ra không phải Lục thiếu gia kém cỏi, mà là Lục thiếu gia vốn đang đuổi theo thứ mà chính mình muốn.

Một người có thể dùng tay không bắt lấy đại đạo, đây là thiên kiêu cỡ nào?

Từ xưa đến nay cũng không có người nào có thể làm được?

Tam trưởng lão khát vọng Lục gia có thiên kiều, nhưng mà Lục gia vốn luôn có.

Nhớ tới đủ chuyện trước kia, Khô Thụ lão nhân cảm thấy chính mình có chút buồn cười. Thì ra thiếu gia trực tiếp tiến lên lầu năm của Tàng Kinh các không phải là do táo bạo, mà là phải như thế.

Thả tạo hóa trong sông băng sương càng thêm buồn cười, có lẽ thiếu gia đã sớm nhìn thấu tất cả.

Tuy nhiên, đây vẫn là chuyện đáng giá để vui vẻ. Nhưng mà, hẳn lại không biết nên nói cho Tam trưởng lão như thế nào.

Khô Thụ lão nhân chấn kinh, tâm thần ma tu Giác La cũng rung động.

Thì ra tin đồn đều là giả.

“Lục thiếu gia thật sự đến, lại có chút khác biệt với lời đồn.” Ma tu Giác La nhìn Lục Thủy rồi nói.

Trong mắt của hắn tràn đầy kiêng kị.

Chuyện này nào chỉ là cao minh, mà đúng là nghịch thiên.

Hắn rất muốn biết, nếu như hắn giết chết thiên kiều như vậy ở chỗ này, Lục gia sẽ điên cuồng cỡ nào.

Đương nhiên, tạm thời hắn không có ý nghĩ điên cuồng như vậy.

Lục Thủy nhìn những người này, bình tĩnh nói:

“Bây giờ các người có hai lựa chọn.”

Không đợi những người này mở miệng hỏi thăm, Lục Thủy tiếp tục nói:

“Một, vĩnh viễn lưu lại nơi này.

Hai, tiến vào chỗ sâu trong Bình Mộ tiếp nhận trấn áp. Đến ngày khác, nếu các người đồng ý hiệu trung với Lục gia ta, có thể thu hoạch được tự do.”

Nghe được lời nói của Lục Thủy, ma tu Giác La cười nói:

“Lục thiếu gia nói đùa rồi. Chúng ta cũng không phải trẻ con, tại sao phải lựa chọn?”

Lục Thủy nhìn qua, tất nhiên biết bọn hắn định làm gì.

Sau đó nói:

“Đừng nghĩ đến việc thoát khỏi nơi đây, cũng đừng thử liên hệ với bên ngoài.

Ngay khi bản thiếu gia tới, nơi này đã thành một khu vực độc lập, sẽ không thể liên lạc với bên ngoài, cũng không thể thoát ra được.”

Nếu như không chuẩn bị tốt, mà những người này lại muốn chạy trốn, đúng là Lục Thủy không nhất định có thể lưu bọn họ lại được.

Bây giờ bốn ma tu cũng cảm giác thấy, thật sự không thể được, còn khó hơn so với ban đầu.

Sau đó bốn người nhìn về phía Lục Thủy.

Còn có một biện pháp.

Ma tu Giác La nói với Lục Thủy:

“Lục thiếu gia có mạnh hơn chắc cũng chưa nhập đạo?”

Lục Thủy gật đầu:

“Đúng là chưa.”

Vẻ tươi cười của Ma tu Giác La đậm hơn mấy phần:

“Thế thì Lục thiếu gia cảm thấy nếu đối kháng chính diện, một mình ngươi là đối thủ của bốn người chúng ta sao?”

Mà chỉ cần chúng ta chia ra hành động, tất nhiên Khô Thu lão tiên bối sẽ bị chúng ta đánh gãy nhập đạo.

Không phải sao?”

Lục Thủy nhìn ma tu Giác La, mở miệng nói:

“Ý của ngươi là, các ngươi nhiều người, hoàn toàn có thể bắt nạt chúng ta ít người?”

“Nếu như Lục thiếu gia có nhiều người, tất nhiên cũng có thể bắt nạt chúng ta ít người.” Ma tu Giác La chuẩn bị bắt đầu động thủ.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 184: So Nhiều Người

Bọn hắn đã âm thầm thương lượng xong.

Giết Lục Thủy có phong hiểm quá lớn, nhưng nếu bắt được Lục Thủy thì có thể giải quyết vấn đề.

Đến lúc đó ném vào Lục gia là được.

“Nhiều người sao?” Lục Thủy nhìn đám ma tu Giác La sắp động thủ, sau đó lấy Anh Linh Thần Điện ra.

Nếu muốn so nhiều người, tất nhiên hắn không quan tâm.

Thấy cảnh này, bốn người ma tu Giác La hành động. Mặc dù không biết thứ Lục Thủy lấy ra là gì, nhưng tuyệt đối không thể để cho đối phương sử dụng.

Ai biết loại người có gia thế bối cảnh như này, sẽ có pháp bảo hộ mệnh thế nào.

Đám người động thủ, Khô Thụ lão nhân rất gấp, nhưng không có cách nào đánh gãy bản thân nhập đạo, thời cơ này quá bá đạo.

Nhưng hắn cũng nhìn thấy thứ mà Lục Thủy lấy ra. Hắn không biết đây là cái gì, đây không phải đồ của Lục gia.

Ngay từ đầu hắn đã thấy Lục Thủy mang theo người, thế nhưng chỉ cho rằng đó là đồ vật bình thường.

Tuy nhiên, rất nhanh sau đó hắn đã chấn kinh.

Tất nhiên Lục Thủy biết tốc độ của những người này cực nhanh, cho nên hắn mượn nhờ trận pháp, kéo mấy người này vài hơi thở.

Cũng chỉ vài hơi thở đó, hắn mở miệng nói, thanh âm uy truyền ra ngoài:

“Ngàn vạn anh linh của Lam Dạ quốc, ở đâu?”

Trong nháy mắt khi thanh âm Lục Thủy truyền ra, Anh Linh Thần Điện bộc phát ra một luồng khí tức quý dị, không

gian xung quanh bắt đầu vặn vẹo, phong vân biến ảo, phẳng phát có thứ gì đó ở nơi xa xôi muốn vượt qua không gian mà tới.

Ma tu Giác La kinh hãi. Hắn đã xuất hiện ở trước mặt Lục Thủy, lần này hắn không có cách nào lưu thủ, nhất định phải một kích đánh Lục Thủy mất đi chiến lực.

Vật này quá quý dị.

Nhất là tên Lục Thủy này, quá bình tĩnh. Phải biết bọn hắn đều là thất giai đó.

Cường giả đại năng mà người bình thường có muốn cũng không gặp được.

Sau đó sức mạnh của ma tu Giác La đánh tới từ bốn phương tám hướng, mọi thứ xung quanh bị đè ép đến không còn hình dạng, mà mục tiêu cuối cùng của nó chính là Lục Thủy đang thông dong tự nhiên kia.

Khi ma tu Giác La cho rằng một kích này sẽ đánh lên trên người Lục Thủy, bỗng nhiên có một cánh tay già nua vươn ra ngăn cản ở trước mặt Lục Thủy.

Sau đó ma tu Giác La phát hiện công kích của mình, sức mạnh của mình, bị cánh tay già nua này nắm lấy, sau đó hóa thành hư không.

“Chuyện này?” Ma tu Giác La kinh hãi, hắn trực tiếp từ bỏ Lục Thủy, lui về vị trí cũ trong nháy mắt.

Những người khác cũng đi theo lui trở về.

Đề bọn hắn cảm thấy may mắn chính là, cái tay già nua kia không hề thừa thắng xông lên.

Nhưng vào lúc này, đám người ma tu Giác La đã thấy rõ, người tới là một vị lão giả, một lão giả nhìn qua không hề đáng chú ý.

Người này đứng trước mặt Lục Thủy, không hề nhìn qua bọn hắn.

Ngay sau đó bọn hắn nhìn thấy lão giả cường đại đến mức khiến người ta phải run sợ này đột nhiên quỳ một chân trên

đất.

Tiếp đó truyền ra một thanh âm làm bọn hấn rất ngoài ý muốn:

“Quốc sư Lam Dạ Quốc, nguyện chiến vì Vương.”

Sau khi Cô ảnh lão nhân quỳ một chân xuống, vô số đạo hắc quang rơi xuống từ trên cao.

Mỗi một đạo ánh sáng chính là một vị chiến sĩ mặc áo giáp.

Từng đạo ánh sáng rơi xuống, từng vị chiến sĩ chinh tề đứng thẳng.

Chỉ mấy hơi thở, xung quanh đã bị vô số tướng sĩ vây lại.

Những tướng sĩ này vừa xuất hiện, liền tản mát ra sát khí mênh mêng bàng bạc.

Sát khí vừa ra, thiên địa biến sắc.

Mà khi một vệt ánh sáng cuối cùng rơi xuống, vị chiến sĩ cuối cùng xuất hiện, tất cả tướng sĩ quỳ một chân xuống như sóng triều, truyền ra một thanh âm to lớn mà trang nghiêm:

“Ngàn vạn anh linh Lam Dạ Quốc, nguyện chiến vì Vương.”

Giờ khắc này sát khí trùng thiên, sát ý Hạo Nhiên, phảng phất chỉ cần Vương của bọn hấn ra lệnh một tiếng, bọn hấn sẽ rút kiếm giết địch.

Không sợ hãi.

Đám người Ma tu Giác La dựa lưng vào nhau, trong lòng mang theo sự kiêng kỵ dày đặc. Khí thế phía đối diện quá mạnh, mà bọn hấn có thể cảm giác được, người ngang hàng với bọn hấn tuyệt đối không chỉ có một hai người.

Càng đừng nhắc tới tới vị Quốc sư kia.

Đúng là mạnh không biên giới.

Khô Thụ lão nhân cũng kinh ngạc không gì sánh được, hấn không hề nghĩ đến thiếu gia lại tìm tới những cường giả này.

Thế nhưng những người này là ai?

Lam Dạ Quốc lại là nơi nào?

Nhưng rất nhanh hẳn nghĩ tới chuyện gì đó, nghĩ đến trước kia khi điều tra về cơ duyên Tiên Sơn.

Khi đó bọn hắn nói đã vào Lam Dạ Quốc.

Khô Thụ lão nhân nhìn Lục Thủy, trong mắt mang theo vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Nếu như hắn không nhớ nhầm, có thể được xưng là Vương chỉ có một người.

Thiên kiều số một đương thời, ngự Thiếu tông chủ Ân Thiên tông, Lưu Hỏa.

“Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy. Thì ra thiếu gia đã sớm đi vào trong mắt tu chân giới, chỉ là không có người nào biết thôi.” Trong lòng Khô Thụ lão nhân rất kích động.

Lục Thủy không để ý đến bất cứ người nào, hẳn nhìn ma tu Giác La rồi nói:

“Bây giờ chúng ta nhiều người.”

Ma tu Giác La nhìn Lục Thủy giống như gặp quý. Vì thế mà người đã gọi ra nhiều người như vậy?

Không, đó không phải người, là anh linh.

Ma tu Giác La nhìn những người này, cuối cùng quyết định tiếp nhận lựa chọn.

Nhưng hẳn vừa mới định nói, đã thấy Quốc sư kia quay đầu nhìn sang. Một khắc này, tâm thần của bọn hắn liền bắt đầu tán loạn.

Tiếp đó bọn hắn cảm nhận được một luồng áp lực cực lớn không gì sánh được.

Áp lực này làm vỡ nát hai đầu gối của bọn hắn, còn làm cho khí huyết của bọn hắn quay cuồng không dứt.

Phốc!

Bốn người phun ra một ngụm máu tươi, sau đó quỳ rạp xuống đất.

“Gặp Vương phải quỳ xuống.”

Thanh âm tựa như sấm sét nổ vang trong đầu bốn người. Cái cảm giác nhỏ yếu này, làm cho bọn hắn có chút sợ hãi.

“Lục, Lục thiếu gia, chúng ta chọn, chúng ta chọn trần áp.”
Ma tu Giác La quỳ trên mặt đất, gian nan mở miệng nói.

Hoàn toàn không phải là đối thủ, căn bản không có bất luận cơ hội lựa chọn nào.

Làm ra lựa chọn muộn, bọn hắn chắc chắn sẽ chết ở chỗ này.

Lục Thủy cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, hắn nói với Đại tướng quân ở bên cạnh:

“Dẫn bọn hắn ra bên ngoài, khi đi ra sẽ có người dẫn đường cho các người.”

Đại tướng quân lĩnh mệnh, sau đó lôi đám người kia đi ra ngoài.

Lục Thủy nhìn theo.

Chờ Đại tướng quân rời đi, Lục Thủy nhìn những người khác, bình tĩnh nói:

“Đều trở về đi.”

“Chờ đợi Vương hiệu triệu lần nữa.” Tất cả tướng sĩ quỳ một chân trên đất.

Cuối cùng biến mất không còn tăm tích, bọn hắn đã về tới Anh Linh Thần Điện.

Cô ảnh lão nhân không hề đi, hắn nhìn Lục Thủy rồi nói:

“Vương, có chuyện cần nói cho ngài một chút.”

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, nhưng hắn không mở miệng hỏi mà chỉ ra hiệu cho Cô ảnh lão nhân nói tiếp.

“Sau khi Vương rời đi, có vẻ như vị kia đã có dấu hiệu thức tỉnh.” Cô ảnh lão nhân nói.

Tất nhiên Lục Thủy biết vị kia trong miệng Cô ảnh lão nhân là ai, đây chính là một tồn tại lợi hại.

“Nếu như không có ảnh hưởng gì với các người, tạm thời không cần để ý tới hẳn, có chuyển biến lớn thì thông báo cho ta.” Lục Thủy nói.

Cô ảnh lão nhân đồng ý.

Sau đó liền biến mất khỏi chỗ cũ.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 185: Khô Thụ Lão Nhân Nhập Đạo

Sau khi Cô ảnh lão nhân rời đi, Lục Thủy liền thu hồi Anh Linh Thần Điện. Không cần thiết hấn cũng không muốn quấy rầy những anh linh này ngủ say.

Sau khi anh linh của Lam Dạ Quốc rời đi, cũng chỉ còn lại Lục Thủy và Khô Thụ lão nhân.

Lục Thủy nhìn Khô Thụ lão nhân, nói:

“Yên tâm nhập đạo đi. Đúng rồi, ta đã động chút tay chân trên thời cơ nhập đạo của ngươi, tất cả những gì ngươi vừa thấy và nghe được, không có lệnh của ta, ngươi không thể nào nói cho những người khác nghe.”

Khô Thụ lão nhân ngây người. Vừa rồi hấn còn đang suy nghĩ nên nói cho Tam trưởng lão thế nào.

“Vì sao thiếu gia phải làm như vậy?” Khô Thụ lão nhân hỏi.

“Có nói ngươi cũng không hiểu.” Lục Thủy trả lời.

Sau đó liền không tiếp tục để ý Khô Thụ lão nhân nữa, hấn đang đợi chó con tới.

Khô Thụ lão nhân cũng không biết nói gì.

Nếu là lúc trước, hấn sẽ cảm thấy Lục Thủy ngây thơ. Nhưng bây giờ... Một lời khó nói hết.

Không bao lâu, chó con đã ngự binh khí của nó tới trước mặt Lục Thủy.

“Cầu gia, đã an bài thỏa đáng. Nhưng vì sao Cầu gia không trực tiếp đánh giết bọn hấn chứ?” Chó con rất tò mò.

Giữ lại những người này, có gì tốt?

Còn phải phiền phức trấn áp.

“Làm mồi nhử mà thôi! Nếu như những người kia hiếu kỳ đối với bọn họ.” Lục Thủy nói.

Một số người của Tiên Đình kiêu gì cũng sẽ phát hiện nơi này có trấn áp người, đến lúc đó xem thử lòng hiếu kỳ của bọn hắn có đủ lớn hay không.

Tu vi bình thường sẽ không thể cứu được những người này.

Tất nhiên cần đến người biết không ít chuyện xuất thủ.

Đến lúc đó bắt đến tra khảo một chút là có thể đạt được không ít tin tức hữu dụng.

“Cầu gia anh minh.” Mặc dù không biết Cầu gia nghĩ như thế nào, nhưng chó con cảm thấy khen trước một câu luôn luôn đúng.

Lục Thủy không nói thêm gì nữa, hắn trực tiếp đóng lại hiệu quả của mê trận để những người khác rời khỏi Binh Mộ, chuyện ở Binh Mộ đã kết thúc.

Đối với Lục Thủy, hắn chỉ cần chờ Khô Thụ lão nhân nhập đạo, sau đó đưa hắn đến bên người Mộ Tuyết là được.

Rất nhiều ngày không thấy Mộ Tuyết.

Đương nhiên, lo lắng nhất vẫn là Mộ Tuyết lấy được An Kỳ Quả, khi đó hắn ăn hay là không ăn?

Mê trận Binh Mộ bắt đầu mất đi hiệu quả, rất nhiều người đã rời đi, mà Thạch Minh tất nhiên cũng theo đó rời khỏi Binh Mộ.

Thu hoạch lần này của hắn, đủ để bù đắp được thu hoạch mấy chục trên trăm năm trước đó.

“Lần này thương thế của Thiên Ngâm sư tử nhất định sẽ khôi phục.”

Thạch Minh nhìn phương thuốc và linh dược, thầm nghĩ trong lòng. Nhưng chẳng biết tại sao, hắn lại cảm thấy có chút cô đơn.

Hắn, phải dọn đi rồi.

Sau khi Lục Thủy dần dần triệt tiêu mê trận, người nên đi thì đều đã rời khỏi Binh Mộ.

Người nên tụ tập lại, tất nhiên cũng đang tụ tập ở nơi đã hẹn trước.

Kiều Càn cũng đang ở một chỗ tụ tập chờ đợi những người khác đến.

Hắn đã quyết định xong, nháo loạn với những người này một chút, sau đó lại bị ẩu đả hai lần, rồi cứ ngoan ngoãn làm một phế vật thối là được.

Nghe lời, không ra mặt, về sau cũng không nên tùy tiện ra ngoài.

Rất nhanh đám người Kiều Ý đã đi tới căn cứ.

Trên người bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều có một chút vết thương.

Mà khi bọn hắn nhìn thấy trên người Kiều Càn gần như không có vết thương nào, không hiểu sao lại hơi nổi nóng.

“Sau khi phế đi đã có chút không giống với lúc trước, không ngờ lại học được cách làm chó trồn trong chuồng.” Có người mở miệng nói.

Kiều Càn tức giận mắng:

“Các ngươi còn không bằng cả ta, vết thương chẳng chịt, lại còn không lấy được thứ gì. Các ngươi nói ta là phế vật, vậy các ngươi còn không bằng cả phế vật.”

Trong nháy mắt liền có người giận dữ, hắn đi thẳng về phía Kiều Càn, vung tay muốn đánh một cái tát qua.

Đùng, một cái tát này không hề đánh vào trên mặt Kiều Càn, bởi nó đã bị Kiều Càn lấy tay ngăn cản.

Tu vi người này cao hơn Kiều Càn, nhưng do bị thương nên không trực tiếp đánh Kiều Càn.

Khi nhìn thấy tay của mình bị ngăn lại, đối phương càng nổi nóng hơn.

Không nói hai lời trực tiếp đá bay Kiều Càn.

Bịch một tiếng, Kiều Càn bị đá văng ra ngoài.

Lúc người rơi xuống đất còn lăn vài vòng mới dừng lại được.

Người kia không hề dừng tay, đi thẳng về phía Kiều Càn rơi xuống, dùng quyền cước đâm đá với Kiều Càn.

Vừa đánh vừa nhục mạ.

“Người nói ai là phé vật?”

“Người lại dám hoàn thủ, không phải người rất có năng lực sao?”

“Tên phé vật nhà người.”

Kiều Càn nằm im trên mặt đất không hề đánh trả.

Không lâu sau đó người kia mới bị Kiều Ý kéo ra:

“Người thật sự muốn đánh chết hần sao?”

Người kia hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Sau đó Kiều Ý nhìn Kiều Càn nằm trên đất, nói:

“Kiều thiếu gia, khuyên người sau này học ngoan một chút, chí ít sẽ không phải chịu nỗi khổ da thịt.

Dù sao bị trào phúng còn hơn bị đánh đập.

Đã phé rồi thì phải có loại giác ngộ này.”

Sau đó đám người Kiều Ý dự định rời đi. Pháp bảo phi hành ở trên người Kiều Ý, cho nên hần là người dẫn đội lần này.

Kiều Càn đứng lên khỏi mặt đất, hần nhìn đám người Kiều Ý, trong mắt mang theo ba phần phẫn nộ, bảy phần cô đơn.

Nhìn xem, đã có chút giác ngộ.

“Được rồi, nếu bị đánh hung ác thêm một chút thì tốt hơn. Đáng tiếc tên Kiều Ý này lại xen vào.

Sau này ta chỉ cần im lặng núp ở Kiều gia là được, làm một thiếu gia phé vật vô dụng, tận lực không xuất hiện ở trước mặt các vị trưởng bối.

Như vậy sẽ không có chuyện gì.” Kiều Càn trầm nghĩ.

...

Lúc này Sơ Vũ cũng đã rời khỏi Bình Mộ, hẳn cảm thấy suy nghĩ của mình như sóng triều, sau khi trở về nhất định hẳn có thể viết một ngày hơn vạn.

Phải nói là hẳn viết cũng cần biến đổi bất ngờ, còn gian nan hơn so với tu chân.

Chỉ tên sách đã giày vò hẳn hơn nửa ngày.

Vốn định đặt là « Nhà ta dường như có đại lão triển vọng », đáng tiếc đã được dùng rồi, làm hại hẳn không thể không đổi tên.

Hẳn còn đặc biệt tìm kiếm quyền sách kia.

Nhưng cũng do gần đây không rảnh, bằng không mời mấy vị sư muội đến hỏi thăm vị tác giả này, ai bảo hẳn cướp tên sách của ta.

Rất lâu chưa trở về tông môn, có rảnh phải trở về thăm sư phụ và các sư tỷ mới được.

Nhưng khi nghĩ tới các sư tỷ kiểu gì cũng sẽ bức người ta mặc quần áo phụ nữ, nên hay là thôi đi!

—————

Lúc chiều, Khô Thụ lão nhân đã từ một lão giả tang thương biến thành người đàn ông trung niên, huyết khí thịnh vượng, sinh cơ rục rở.

Lúc này hẳn đã thành công nhập đạo.

Lục Thủy nhìn Khô Thụ lão nhân một chút, nói:

“Chậm hơn so với dự tính của ta.”

Khô Thụ lão nhân đầy vẻ áy náy:

“Đề thiếu gia đọai lâu rồi.”

—————

Dịch: MB_Boss

Chương 186: Lục Thủy Đến Đảo Mê Vụ

Sau đó Lục Thủy vươn tay chộp một cái, Phương Thiên Họa Kích đen kịt bị Lục Thủy nắm trong tay, tiếp đó hất ném cho Khô Thụ lão nhân, nói:

“Mang vũ khí này về đưa cho Tam trưởng lão, cứ nói là thu hoạch lần này của ta ở Bình Mộ. Đúng rồi, còn con chó trên đó, nó nói không muốn làm chó hoang nữa, người sai người nhét vào trong chân, lại làm cho nó một cái ổ chó.”

“Cầu gia, ta rất muốn canh công, để cho ta canh công giúp Cầu gia đi.” Chó con lập tức kêu lên.

Lục Thủy không để ý, thuận tiện nói với Khô Thụ lão nhân:

“Nếu nó từ chối, cứ tùy tiện ném ở đâu cũng được.”

Khô Thụ lão nhân nhận lấy Phương Thiên Họa Kích, hất không quá hiểu chuyện về con chó này.

Nhưng chung quy hất vẫn có chút ánh mắt, cái Phương Thiên Họa Kích này không hề đơn giản.

Nhìn giống như pháp bảo, nhưng lại không phải pháp bảo.

Chỉ ít hất không thể sử dụng được.

“Thiếu gia, đây là Ma Binh?” Khô Thụ lão nhân hỏi.

Lục Thủy lắc đầu:

“Nói chuẩn xác thì không phải. Tóm lại cứ lấy về là được, coi như tránh để Tam trưởng lão lại nhàn rồi phạt ta.”

Phương Thiên Họa Kích cũng không được tính là Ma Binh, chó con mới thật sự là Ma Binh.

Mà nghe thấy Lục Thủy nói vậy, Khô Thụ lão nhân có chút bất đắc dĩ. Nếu như thiếu gia chịu để lộ chút thực lực ra, Tam trưởng lão cũng sẽ không biến thành người hay trách phạt.

Nhưng Khô Thụ lão nhân cũng nghe ra, có vẻ như Lục Thủy không định trở về.

“Thiếu gia muốn đi đâu?” Khô Thụ lão nhân hỏi.

Bây giờ hẳn thật sự không thể nào quyết định được hướng đi của Lục Thủy.

“Đi đảo Mê Vụ, Mộ Tuyết đang ở đó. Chân Võ thông báo cho ta biết, cha mẹ ta để ta đi qua đón mấy người Mộ Tuyết.

Lát nữa Thụ lão đưa ta qua, sau đó có thể đi về trước.” Lục Thủy nói rất rõ ràng.

Không phải hẳn muốn đi, mà là cha mẹ hẳn bắt hẳn đi.

Lời của cha mẹ tất nhiên phải nghe, đúng không?

Khô Thụ lão nhân gật đầu, đương nhiên hẳn sẽ không hoài nghi chuyện này.

“Vậy ta sẽ đưa thiếu gia đi qua. Nhưng đảo Mê Vụ bên kia không an toàn lắm, tốt nhất thiếu gia đừng vào quá sâu.” Khô Thụ lão nhân nhắc nhở một câu.

“Ta không đi vào.” Lục Thủy nói.

Hắn vốn không định đi vào.

Đám Lạc Phong đã vào trong, mà Chân Võ gửi tin tức nói, Mộ Tuyết cũng đã đi ra.

Hắn hoàn toàn không cần thiết phải tiến vào, chỉ cần xác định Mộ Tuyết không lấy được An Kỳ Quả là tốt.

Hắn có Thiên Y Quả, cũng không cần đến An Kỳ Quả.

Đề Lạc Phong đi chủ yếu là phòng ngừa người khác đạt được, cuối cùng bán cho Mộ Tuyết.

Dù sao thì An Kỳ Quả có hiệu quả không bình thường đối với làn da, chắc chắn sẽ có một số người muốn.

Dù sao Trì Dũ Thuật cũng không phải vạn năng.

Các linh dược khác lại quá xa xỉ.

“Vậy thì ta sẽ đưa thiếu gia qua đó.” Nói đến đây, Khô Thụ lão nhân nhìn về phía Bình Mộ, nói tiếp:

“Đúng rồi, thiếu gia trấn áp đám ma tu Giác La ở bên trong có an toàn không?”

Kỳ thật Khô Thụ lão nhân không thêm đề ý việc những người kia có trốn hay không, chủ yếu là bọn chúng biết Lục Thủy không phải phé vật, đây không phải là tin tức bình thường đối với rất nhiều người.

Nếu như truyền đi, chắc chắn sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

“Hừ.” Chó con Ma Bình hừ lạnh một tiếng:

“Nhân loại không có kiến thức. Đừng nói là bọn hần, cho dù người có tiến vào thì cũng là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

Quyết sách của Cửu gia rất anh minh, rất chính xác, không thể nghi ngờ.”

Khô Thụ lão nhân lập tức bị nói đến sừng sốt.

Con chó này có lai lịch gì?

Lục Thủy cũng hơi bất đắc dĩ, sau đó hần nói:

“Không cần đề ý.”

Nếu Lục Thủy đã nói như vậy, tất nhiên Khô Thụ lão nhân không hỏi thêm nữa. Sau đó hần dẫn Lục Thủy rời khỏi Bình Mộ, tiếp theo sử dụng Súc Địa Thành Thôn đi thẳng về phía biển cả.

Chân Võ đã cung cấp tọa độ của đảo Mê Vụ, cho nên rất dễ để tìm thấy vị trí.

Không bao lâu sau, Lục Thủy đã xuất hiện trên bầu trời biển cả.

“Thiếu gia, đã đến.” Khô Thụ lão nhân nói.

Rất nhanh Lục Thủy đã phát hiện đám người Mộ Tuyết, nhưng hần vừa mới nhìn sang liền kinh ngạc.

Hần nhìn thấy đám Mộ Tuyết và Đông Phương Tra Tra đang đứng ở trên một chữ Kiếm.

Kiếm này còn đang phi hành giữa không trung.

Thứ đồ gì đây?

Pháp bảo phi hành kiểu mới?

Nhưng khí tức này, tại sao lại thấy quen thuộc như vậy?

...

Đại diện Lục gia.

“Đây chính là bảo vật mà tiểu tử kia lấy được?” Tam trưởng lão nhìn Phương Thiên Họa Kích đen kịt trong tay, không nhịn được hỏi.

Khô Thụ lão nhân đứng ở bên dưới đại điện, gật đầu nói:

“Đúng vậy, nhưng cũng không biết là pháp bảo cấp bậc gì, có đôi khi lại cảm thấy nó không phải pháp bảo.”

Đây là lời thật lòng của hắn, đến bây giờ hắn vẫn không biết đây là thứ gì.

“Người cảm thấy nó có thể là Ma Binh không?” Tam trưởng lão ném Phương Thiên Họa Kích cho Khô Thụ lão nhân, hỏi.

Khô Thụ lão nhân nhận lấy Phương Thiên Họa Kích, lắc đầu:

“Chắc không phải.”

Tam trưởng lão không hề để ý, sau đó nói:

“Vứt thứ này vào nhà kho mà tiểu tử kia hay đến. Chuyến này cũng coi như có chút thu hoạch, cái Phương Thiên Họa Kích này không tầm thường.”

Mặc dù không thể xác định là thứ gì, nhưng chất liệu và bản thân binh khí đã đủ đặc biệt. Mà hắn đã thử dùng sức bóp một chút, nhưng không thể lưu lại bất kỳ dấu vết gì cho Phương Thiên Họa Kích, điều này nói rõ nó đủ để so sánh với một kiện Đạo khí bình thường.

Chờ Khô Thụ lão nhân nhận lệnh, Tam trưởng lão lại nói tiếp:

“Nếu như người đã nhập đạo, thế thì có dự định khác chưa?”

Ở Lục gia, chỉ cần nhập đạo là có thể chọn rời đi.

Rời đi không điều kiện, thậm chí còn có thể nhận được sự trợ giúp của Lục gia.

Lục gia sẽ không trói buộc một người từ nhập đạo trở lên.

Thêm một người không nhiều, thiếu một người cũng không ít, Lục gia không hề quan tâm.

Cưỡng chế sẽ có hại lớn hơn lợi.

Còn không bằng để cho đối phương rời khỏi, đi làm chuyện đối phương muốn làm.

Khô Thụ lão nhân lắc đầu:

“Tam trưởng lão cũng biết, ta đã sớm không có bất cứ dã vọng gì nữa rồi.”

Tam trưởng lão nhìn Khô Thụ lão nhân, trầm mặc một lát, cuối cùng phát tay để Khô Thụ lão nhân rời đi.

Sau khi Khô Thụ lão nhân rời đi, Tam trưởng lão mở miệng nói:

“Có chút cảm giác kỳ quái. Gia hỏa Khô Thụ này có lời gì đó muốn nói, nhưng lại không nói được ra khỏi miệng.

Xem ra chuyện hấn nhập đạo có chỗ kỳ quặc.

Chỉ ít đã gặp kỳ ngộ gì đó.

Nhưng cũng không tính là chuyện xấu.”

Tam trưởng lão thở dài một tiếng, hấn cảm thấy gân đây hơi nhiều chuyện.

Nhưng cũng may đám Lục Cổ đã đi Mộ gia, hy vọng có được tin tức tốt.

Sau đó Tam trưởng lão biến mất khỏi chỗ cũ.

Chờ khi hấn xuất hiện lại, đã ở trên đường nhỏ trong rừng trúc, rất nhanh sau đó Tam trưởng lão đứng trước một hồ nước.

Sau khi Tam trưởng lão đến, một trận gió nhẹ thổi tới.

Dịch: MB_Boss

Chương 187: Thái Dương Thần Muốn Đến Lục Gia

Tam trưởng lão cung kính nói:

“Gần nhất Thái Dương Thần Điện có rơi xuống một đạo Chí Dương Chi Hỏa. Căn cứ suy đoán, rất có thể là dấu hiệu khi Thái Dương Thần thức tỉnh.

Nhưng xem xét mấy đại thần điện khác của Thần Chúng, có xác suất rất lớn là phân thân của Thái Dương Thần sẽ giáng lâm.”

“Khả năng lớn Thái Dương Thần sẽ đến Lục gia.” Tam trưởng lão bổ sung một câu.

Chuyện Thái Dương Chi Tử chết bị tính ở trên đầu Lục gia là một phần, chủ yếu là có vẻ như Thái Dương Thần Điện có ý nghĩ gì đó với Lục gia.

Lại nói tiếp, chân thân của Thái Dương Thần không dám tới, thế thì phân thân còn không dám sao?

Đối phương có tám thành là tới để thăm dò Đại trưởng lão.

Bởi vì trong những năm này, không có người nào mò ra được Đại trưởng lão đã mạnh lên, hay là yếu đi.

Cái gì gọi là yếu đi?

Không phải khí huyết suy yếu khi về già, mà là người khác đều đang mạnh hơn, mà người vẫn dậm chân tại chỗ, đây chính là yếu đi.

Sau khi Tam trưởng lão nói xong liền đứng tại chỗ, chờ đợi câu trả lời chắc chắn.

Lúc này gió nhẹ không còn thổi, mặt nước tĩnh lặng.

Sau đó một thanh âm truyền đến:

“Yên lặng chờ.”

Tam trưởng lão đã hiểu, sau đó quay người rời đi.

Bên trên đảo Mê Vụ, Tố Nhiễm nhìn khắp bốn phía, nàng đang tìm kiếm An Kỳ Quả mà Thần Nữ giao cho.

Kỳ thật ngay từ đầu nàng không hề biết đảo Mê Vụ có An Kỳ Quả.

Vừa nghe nói đến nàng đã rất hưng phấn, sau đó xung phong nhận việc này.

Đương nhiên, Chương môn không thể đi ra ngoài, loại chuyện nhỏ nhặt như này không đến lượt Chương môn tự mình đến.

Chỉ khi đến chỗ của Hải Yêu, gặp mặt loại nhân vật lớn như vậy, cộng thêm việc hạn chế tu vi, mới cần đến Chương môn tự mình ra ngoài.

Bằng không chuyện gì cũng cần Chương môn tự mình ra tay, thế thì còn cần đám đệ tử và Trưởng lão như các nàng làm gì?

Cũng phải nói, địa vị của nàng trong tông môn chỉ có thể coi như tuyến ba, tuyến một là Chương môn, tuyến hai là sư tỷ Tố Loan và Trưởng lão Nam Bắc của nàng.

Đương nhiên, Trưởng lão Nam Bắc và sư tỷ của nàng không giống nhau. Sư tỷ của nàng tương đối có uy vọng, mà gần như tất cả mọi chuyện đều là do sư tỷ xử lý.

Nhưng Trưởng lão Nam Bắc là tâm phúc của Chương môn, mà bây giờ đã không giống với lúc trước, Chương môn nói cái gì chính là cái đó.

Tuy nhiên, mặc kệ là Trưởng lão Nam Bắc hay là Chương môn, đều không có ý định tham dự vào việc quản lý của sư tỷ, thậm chí tự giác để mất quyền lực.

Chuyện này làm cho các nàng rất khó chịu.

Nhưng cũng may gần đây đang từ từ dung nạp, dù sao Chương môn cũng có mang người tới.

Trưởng lão Nam Bắc không thể một mực làm linh vật.

Với lại, mặc dù Chương môn không quản lý công việc, nhưng những tông môn phụ thuộc kia chỉ phục một mình Chương môn.

Chỉ cần Chương môn muốn đích thân nói chuyện gì đó, bọn hắn sẽ không dám có chút ý kiến nào.

“Su thúc, trên núi bên kia phát hiện An Kỳ Quả.” Có một nữ đệ tử chạy đến bên cạnh Tổ Nhiễm báo cáo.

Có vẻ nàng hơi sốt ruột.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Tổ Nhiễm hỏi.

Nếu như phát hiện trái cây thì hái đến là được, bây giờ không cần nói cũng biết đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Có hai người đang tranh đoạt với chúng ta, ta và mấy tiểu bối khác không phải đối thủ của đối phương. Mặc dù tạm thời không để cho đối phương hái được trái cây, nhưng trong bọn hắn có người tốc độ rất nhanh.” Yêu Yêu nói rất gấp.

“Đi qua đó xem thử.” Tổ Nhiễm không chần chừ.

Mặc dù nàng không thể hiểu được, vì sao chỉ là An Kỳ Quả mà cũng phải đánh nhau.

Nhưng bây giờ không phải lúc hỏi thăm.

An Kỳ Quả đúng là ít có, nhưng cũng không được tính là trân quý?

Giống như gân gà vậy.

Ai sẽ đánh nhau vì thứ này?

Nó giống như việc hai nhóm người lên núi tìm thấy trái cây hoang dại, cuối cùng đối mặt sinh tử với nhau.

Điên rồi sao?

Rất nhanh Tổ Nhiễm đã đi tới nơi, người của các nàng đang giằng co với đối phương.

Hai tứ giai, mà nhìn qua lại không hề đơn giản.

Mặc dù đệ tử nàng mang tới cũng có một số là tứ giai, nhưng tuyệt đối không thể mạnh bằng hai người này.

Khó trách cần mấy người mới có thể cầm cự với đối phương.

Nhưng cũng may là không thật sự đối mặt sinh tử với nhau, bằng không người của nàng chắc chắn sẽ bị thương.

Ngay lúc này Tô Nhiễm phóng ra sức mạnh của ngũ giai đỉnh phong, trực tiếp đẩy lùi hai người kia.

Nếu không phải tốc độ của bọn họ nhanh, nhất định sẽ bị thương.

“Hai vị, chỉ là An Kỳ Quả mà thôi, thật sự cần thiết phải động thủ sao?” Tô Nhiễm bước từng bước một đi qua.

Uy thế của nàng đang không ngừng điệp gia.

Thực lực của ngũ giai đỉnh phong, căn bản không phải hai tứ giai có thể chống cự.

Lạc Phong và Nhiếp Hạo không ngừng lùi lại.

Đúng, người đến đoạt trái cây tất nhiên là hai người bọn họ.

Lạc Phong nhíu mày, hẳn không hề nghĩ tới lại có một cường giả ngũ giai Pháp Thân ở đây.

Chỉ vì An Kỳ Quả?

Người này nhìn qua cũng là hạng nổi bật bên trong ngũ giai?

“Tiền bối, chúng ta không có ý muốn là địch với các vị. Không biết có thể bán lại An Kỳ Quả này cho chúng ta hay không? Tiền bối có thể ra giá.” Lạc Phong nói.

Nếu đã không đánh lại thì dùng mua bán là thích hợp nhất.

“Một viên linh thạch cửu phẩm.” Tô Nhiễm trực tiếp nói.

Lạc Phong không nói ra lời.

Rõ ràng đối phương không muốn bán.

Nếu không phải bởi vì Thiếu tông chủ của bọn hắn cần, hẳn thật sự không muốn trao đổi với cường giả này.

Nhưng đến bây giờ bọn hắn vẫn không hề tìm được An Kỳ Quả khác. Nếu không tìm được trái cây, bọn hắn sẽ không thể nào giao nộp.

Nghĩ tới cảnh tượng Thiếu tông chủ độ kiếp, Lạc Phong rất sợ.

Nhiếp Hạo cũng sợ, hắn cảm thấy mình đã bị Lạc Phong kéo lên xe trượt.

“Tiền bối, chúng ta rất thành ý muốn mua.” Lạc Phong nói lại lần nữa.

Tổ Nhiễm không để ý đến bọn hắn. Nàng rất vất vả mới tìm được An Kỳ Quả, làm sao có thể cho người khác?

Trở về làm sao bàn giao với Chương môn?

Còn chỗ Thần Nữ thì càng không có cách nào trả lời.

Đây chính là thứ Thần Nữ muốn.

Thần Nữ đáng sợ cỡ nào các nàng còn không biết sao?

Chỉ trong mắt đã giết chết Lục giai, sau đó chỉ dùng một chút khí tức đã có thể làm cho tông môn xung quanh quỳ xuống đất thần phục.

Tổ Nhiễm tiến lên định hái trái cây xuống, vào túi mới yên tâm.

Nhưng chỉ có hai quả, hơi ít.

Lạc Phong nhú mày. Nhìn thấy đối phương lấy được An Kỳ Quả, hắn quyết định mạo hiểm một lần.

Hắn nhìn về phía Nhiếp Hạo.

Nhiếp Hạo gật đầu, sau đó phóng thẳng về phía Tổ Nhiễm.

Ngay khi Nhiếp Hạo hành động, thân ảnh đã thối lui của Lạc Phong biến mất không thấy tung tích.

Tốc độ của Nhiếp Hạo rất nhanh, gần như dùng ra tốc độ nhanh nhất đến gần Tổ Nhiễm.

Dịch: MB_Boss

Chương 188: Xảo Vân Tông

Nhưng nói thế nào Tô Nhiễm cũng là ngũ giai, nàng chỉ vung tay lên một cái đã đánh bay Nhiếp Hạo đang xông tới.

Lúc Nhiếp Hạo bị đánh bay liền ném thẳng kiếm trong tay ra, một kiếm này dùng đến sức mạnh lớn nhất của hắn.

Một tay Tô Nhiễm cầm trái cây, một tay lấy linh kiếm ra, sau đó vung lên.

Một tiếng vang nhỏ phát ra, công kích của Nhiếp Hạo đã bị đánh tan rã.

Nhưng không đợi Tô Nhiễm mở miệng trào phúng hai câu, đột nhiên nàng cảm thấy có một bàn tay vươn về phía mình.

Chuyện bất thành linh này làm cho nàng có chút ngoài ý muốn.

Rất nhanh nàng phát hiện bàn tay này không hề đụng vào mình, mà chỉ cướp đoạt trái cây trong tay nàng.

“Là người?” Tô Nhiễm kinh hãi, còn kèm theo sự tức giận. Chỉ là một tên tứ giai lại thiếu chút nữa cướp đồ đi ngay dưới mí mắt của nàng.

Sau đó Tô Nhiễm vung kiếm chém về phía Lạc Phong. Dường như Lạc Phong đã sớm dự đoán được cảnh này, bên người hắn lập tức hiện ra một đạo phòng ngự, đây là pháp bảo hộ thân.

Có thể chống đỡ một kích toàn lực của ngũ giai.

Oanh!!!

Vụ nổ không lồ xảy ra trước mặt Tô Nhiễm.

“Nguy rồi.”

“Làm sao lại như vậy?”

Trong nháy mắt khi sức mạnh nổ tung, trái cây trong tay Tô Nhiễm chịu ảnh hưởng.

Trực tiếp hóa thành hư không.

Lạc Phong thấy thế liền lập tức lùi về phía sau, tiếp đó chui vào trong không gian xung quanh, cuối cùng biến mất không thấy tung tích.

Đây là ẩn nấp chi pháp, sở trường của Ân Thiên tông.

Lạc Phong trùng hợp học được tốt hơn so với người bình thường.

Nhưng hắn lại không thể nào hiểu được, vị tiên bối này đã xảy ra chuyện gì, vì sao không bảo vệ trái cây trong tay?

Làm tiên bối đều sơ ý như thế sao?

Chuyện này làm dự tính của hắn gặp sai lầm, mất cả chì lẫn chài.

Hắn vẫn cho rằng đối phương sẽ dùng sức bảo vệ, không nghĩ tới đối phương không hề làm thế, hại hắn thua lỗ một kiện pháp bảo hộ thân.

Hắn rất vất vả mới đổi được cái pháp bảo này từ tông môn.

Mà Tô Nhiễm thì cắn răng nghiêng lợi nhìn về phía Lạc Phong biến mất.

“Ân Thiên tông? Đáng chết, rõ ràng đang hợp tác với chúng ta, không ngờ quay đầu đã phá hư chuyện của ta.” Tô Nhiễm rất tức giận.

Cuối cùng các nàng vẫn lựa chọn mở ra một phần linh mạch với Ân Thiên tông, đây là hợp tác cả hai cùng có lợi.

Ích lợi của các nàng chắc chắn lớn hơn so với trước đó, hơn nữa còn không cần đối địch với Ân Thiên tông.

Vốn cho rằng có hợp tác, kiểu gì mọi người cũng cho nhau chút thể diện.

Bây giờ nghĩ lại là do nàng suy nghĩ nhiều.

Nếu để nàng điều tra ra người này là ai, nàng chắc chắn sẽ giết chết đối phương.

Chỉ là một tứ giai, lại làm cho nàng mất mặt như vậy.

Nhưng đó đều là chuyện sau này, bây giờ trái cây đã không có, trở về sẽ xong đời.

“Tìm khắp bốn phía thử xem, chắc vẫn còn.” Tô Nhiễm hạ lệnh.

Những người khác không có ý kiến gì. Các nàng đều nhìn ra được, Tô Nhiễm tiền bối đang rất tức giận.

Sau đó các nàng ngẫu nhiên phát hiện ra trái cây, nhưng kiểu gì cũng sẽ đụng phải hai người Lạc Phong.

Mười quả hủy tám quả.

Chỉ có thể cầm tới hai quả.

Mà hai người Lạc Phong không lấy được quả nào.

Cũng không biết vận khí kiểu gì, làm thế nào cũng sẽ gặp phải những người kia. Ngũ giai bên đối phương quá mạnh, bọn hắn căn bản không thể đoạt nổi.

—— ———

Lúc này đám người Lục Thủy đã đi vào Xảo Vân tông.

Xảo Vân tông ở trên một hải đảo.

Đương nhiên, nơi này khác biệt hoàn toàn so với Tiên Sơn. Ở đây chủ yếu thích ứng sinh trưởng một chút tài liệu dệt quần áo, mà tài liệu thích hợp dệt luôn, cho nên không thể không xây dựng tông môn ở nơi này.

Còn về thực lực của Xảo Vân tông.

Thật đáng tiếc, mặc dù các nàng bán quần áo, nhưng cũng thuộc dạng tông môn đỉnh cấp.

Cường giả trong tông môn vô số.

Cường giả tối đỉnh thậm chí còn là người cùng thời đại với Đại trưởng lão Lục gia.

Nổi tiếng với việc dám bán áo tang cho Đại trưởng lão Lục gia.

Cho nên có ít người dám chọc vào Xảo Vân tông.

Sau khi vào Xảo Vân tông, trên mặt Đông Phương Trà Trà đầy vui vẻ.

Mặc dù Mộ Tuyết không hề cười, nhưng cũng rất vui sướng. Dù sao Lục Thủy đang ở ngay bên cạnh nàng.

Chờ chút nữa đi thử quần áo mới, để Lục Thủy đưa ra chút ý kiến cho nàng.

Lục Thủy cảm thấy đẹp mắt thì mua.

Lục Thủy nhìn Xảo Vân tông, phát hiện nơi này có không ít người, bên trong có một lối đi, gần như đều là các loại sản phẩm quần áo.

Nhưng thứ hấn đề ý là Đông Phương Trà Trà ngự “Kiếm” phi hành.

Thực sự rất... Cao minh.

Đầu óc của Đông Phương Trà Trà đúng là không giống bình thường.

Nhất là khi ở nhị giai đã có thể ngự kiếm phi hành, chuyện này ngay cả hấn cũng không làm được.

Cũng may hấn không hề biểu hiện sự ngoài ý muốn, hay chút hiếu kỳ nào.

Bằng không mặt mũi của biểu ca như hấn phải để ở đâu?

Nhưng hấn luôn cảm giác được Mộ Tuyết đang nhìn mình, mà còn cố nén cười.

“Lục thiếu gia chờ ở chỗ này một chút, bịt mắt của Trà Trà cần định chế riêng, chúng ta đi một lát sẽ trở lại.” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy rồi nói.

Tất nhiên Lục Thủy thấy được, đã có người tới đón Mộ Tuyết và Đông Phương Trà Trà.

Nhưng hấn cảm thấy chắc chắn Mộ Tuyết sẽ động tay chân trên bịt mắt. Mặc dù Xảo Vân tông lợi hại, nhưng tuyệt đối không có tầm mắt cao như Mộ Tuyết.

Con mắt của Đông Phương Trà Trà không phải phạm vật, mặc dù bây giờ nhìn rất bình thường, thế nhưng sau khi trưởng

thành chắc chắn sẽ rất khó lường.

Là do mọi người không thể nhìn ra, nhưng Mộ Tuyết có thể nhìn ra được. Nàng sẽ sớm thiết lập bảo vệ, để phòng ngừa bị người khác phát hiện, từ đó sẽ gây nguy hiểm cho Đông Phương Tra Tra.

Đương nhiên, nếu đưa con mắt của Đông Phương Tra Tra cho Lục Thủy hoặc là Mộ Tuyết thì đều vô dụng. Thứ duy nhất mà Lục Thủy cảm thấy hữu dụng, đại khái là nhị giai có thể ngự “Kiếm” phi hành.

Cuối cùng Lục Thủy gật đầu.

Nhưng hẳn để cho Chân Linh đi theo, nếu như cần tính tiền thì để Chân Linh tính là được.

Sau đó Mộ Tuyết và Đông Phương Trà Trà đi theo người dẫn đường vào phía trong.

Hương Dụ, Đinh Lương và Chân Linh cũng đi theo.

Ở đây có rất nhiều thiếu gia và tiểu thư của các gia tộc, bên người có thị nữ là chuyện rất bình thường.

Còn một chút đệ tử tông môn thì đều là kết bạn đồng hành, bọn hắn không có tùy tùng.

Sau khi các nàng rời đi, Chân Võ đã nhận được một tin tức, là do Lạc Phong gửi tới.

“Thiếu gia, bên phía Lạc Phong xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.” Chân Võ nói thẳng.

Lục Thủy hơi kinh ngạc, đi sang bên cạnh, hiếu kỳ hỏi:

“Bọn hắn gặp phải chuyện gì?”

“Gặp một đám người, hình như đám người kia cũng đang hái An Kỳ Quả.” Chân Võ trả lời.

“Người nào?” Lục Thủy ngồi trên ghế hỏi.

Lúc hỏi còn thuận tiện chọn trà chanh, vị hơi chua một chút.

Rất lâu rồi chưa từng bị chua qua.

Dịch: MB_Boss

Chương 189: Lát Nữa Nên Nói Thế Nào Đây?

Chờ Lục Thủy chọn xong đồ, Chân Võ mới mở miệng nói:

“Là người của Thiên Nữ tông, cũng chính là Thiên Linh phong trước đó, gần nhất đã bị Thần Nữ của Thiên Nữ tông chiếm đoạt.

Mà lần này dẫn đầu là một vị cường giả ngũ giai Pháp Thân.

Lạc Phong nói cả tông môn của đôi phương đều là nữ, cho nên không chịu bán ra An Kỳ Quả.”

Thiên Linh phong?

Thiên Nữ tông?

Lục Thủy chưa từng nghe qua cái tên nào.

Còn chuyện đều là nữ, thì lại rất bình thường.

Có đôi khi nữ không hề nói lý, kiểu gì các nàng cũng sẽ nhìn trúng một số thứ mà ta không thể hiểu được.

Ví dụ như Mộ Tuyết, lúc trước đã bắt hấn đặt một bức ảnh của nàng ở trong mật thất của hấn.

Mật thất là một nơi nghiêm túc như vậy, một nơi thường xuyên phát nổ, không có việc thì để ảnh chụp ở đó làm gì?

Mà mỗi lần Mộ Tuyết nổ cửa, đều sẽ xảo diệu tránh khỏi bức hình kia.

Nhưng nói đến việc nổ cửa tránh khỏi tổn thương, hấn liền nhớ lại có lần mình đã cố ý để một tảng đá nổ trúng.

Khi đó hấn đang nghiên cứu khả năng nào đó, sử dụng khí vận cực kỳ mãnh liệt. Hấn có thể cảm giác được khí vận thậm chí đã ảnh hưởng tới toàn bộ Lục gia, nhưng hấn không thể nào phân tâm.

Dù sao Mộ Tuyết có thể giúp hấn xử lý.

Quả nhiên, hấn cảm giác được Mộ Tuyết xuất quan, còn hỗ trợ giải quyết vấn đề khí vận.

Sau đó ba ngày hấn dùng hết toàn lực đi tìm một loại khả năng nào đó.

Cuối cùng, không hề thu hoạch được gì.

Vì thế hấn có chút lo nghĩ. Đã kinh động đến Mộ Tuyết, lại làm ra chiến trận lớn như vậy, cuối cùng giống như đang chơi đùa?

Nếu như bị Mộ Tuyết biết chuyện này, chắc chắn sẽ chế giễu hấn mấy trăm năm?

Vì thế hấn nghĩ tới một cái kế sách tuyệt diệu.

Đầu tiên sẽ làm ra một đồng đồ vật linh tinh, tiếp đó gia cố cửa lớn của mật thất, thiết lập ở mức độ không làm nổ thì sẽ không mở được.

Sau đó hấn ngăn chặn tất cả khí tức, để cho người ta cảm thấy đã có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Lại cố ý co rút ý thức tinh thần ở trên người Mộ Tuyết, như vậy tất nhiên sẽ có thể dẫn Mộ Tuyết đến đây.

Quả nhiên, Mộ Tuyết tới, nàng vung tay phá mở cửa lớn mật thất.

Lúc này Lục Thủy đã sớm tính toán xong xuôi, hấn đứng ngay ở phía sau một tảng đá lớn, tất nhiên khi đó tảng đá sẽ nện vào trên mặt hấn.

Oanh một tiếng, tảng đá nện vào trên mặt hấn rồi vỡ vụn. Hấn nhìn thấy Mộ Tuyết đi đến, theo đó liền lộ ra ánh mắt tức giận.

Cuối cùng hấn mở miệng nói chuyện trước Mộ Tuyết, vứt bỏ sản phẩm thí nghiệm đã sớm thất bại để bày tỏ sự tức giận.

Sau đó bắt đầu cường thế xuất thủ.

Kết quả tất nhiên là Mộ Tuyết tự biết đuôi lý, chủ động triệt tiêu phòng ngự, ôm ấp yêu thương.

Kế hoạch hoàn thành.

Mặc dù vẫn chịu một quyền, nhưng không có vấn đề gì lớn, cũng chỉ nôn ra mấy ngụm axit dạ dày.

Mỗi lần đều nỗ lực của hắn, còn không cho phép hắn lợi dụng một lần sao?

Nhưng mà, loại ý thức tinh thần này đúng là rất thú vị. Có mấy lần hắn nhàn rỗi nhàm chán, lúc Mộ Tuyết đang bế quan liền làm gãy mất ý thức tinh thần mấy lần.

Đại khái trong thời gian một bài hát.

Mật thất của Mộ Tuyết nỗ lực, tiếp đó mật thất của hắn nỗ lực theo.

Cuối cùng cả khu vực Lục gia cũng nỗ lực.

Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, thường thường chỉ có thể nhúc nhích nửa phần trên.

Lúc này trà chanh của Lục Thủy đã được đưa lên, hắn nhấp một hớp, phát hiện đã thêm đường:

“Lạc Phong và người của Thiên Nữ tông đánh nhau?”

“Đúng vậy, đối phương có ngũ giai, Lạc Phong không thể cướp được trái cây từ trong tay các nàng. Sau đó vẫn luôn gặp được đối phương, cho nên trước mắt không có thu hoạch gì.” Chân Võ trả lời.

Lục Thủy gật đầu, tứ giai đối đầu ngũ giai, đúng là không dễ dàng:

“Để hắn tiếp tục tìm đi. Nhưng thời gian đảo Mê Vụ tồn tại cũng sẽ không quá lâu, khi đến giờ lùi ra ngoài là được.”

Đối với Lục Thủy, An Kỳ Quả cũng không phải chuyện quá cần thiết.

Cho nên hắn không để ý có lấy được hay không.

Chỉ cần Mộ Tuyết không có là được.

Sau khi Chân Võ đồng ý liền không nói thêm gì nữa.

Tất nhiên Lục Thủy sẽ không suy nghĩ thêm về chuyện đảo Mê Vụ, nhưng hắn rất để ý chuyện sau đó.

Bịt mắt của Đông Phương Tra Tra định chế tốt, thế thì sẽ đến lượt hấn dẫn Mộ Tuyết đi dạo phố.

Chờ lát nữa Mộ Tuyết mặc quần áo cho hấn xem, hấn nên nói xấu hay là quá xấu?

Lục Thủy thở dài trong lòng, thật sự khó lựa chọn. Hay là không chọn nữa, cứ nói đẹp là được.

“Lạc Phong, không được, ta không thể đoạt nổi những người kia. Máy tứ giai vừa nhìn thấy ta, hoặc là nhìn thấy An Kỳ Quả đã trực tiếp té ra kiếm trận, quá độc ác.” Nhiếp Hạo hét to trong điện thoại.

Lạc Phong có chút bất đắc dĩ. Hấn không thể nào trả lời, bởi vì Tố Nhiễm vẫn một mực đuổi giết hấn.

Nếu không phải hấn thường xuyên làm thêm chút chuẩn bị, chắc chắn đã bị đối phương tùy ý bắt rồi.

Quá độc ác.

Cũng may Chân Vô gửi tin tới nói, chỗ Thiếu tông chủ không hề yêu cầu cưỡng chế lấy được quả.

Bằng không sẽ rất khổ sở.

Quả nhiên vẫn là điều tra tài liệu dễ dàng hơn.

Tố Nhiễm thật sự rất tức giận. Người của Ân Thiên tông càng ngày càng quá mức, thật sự cho rằng nàng không dám giết người sao?

Bây giờ nàng lo lắng nhất chính là chỗ Chương môn nói chuyện thế nào rồi. Nếu Thần Nữ hạ tử lệnh, vậy nàng phải khóc.

Trong nháy mắt Tố Nhiễm đã nhận ra sự tồn tại của Lạc Phong, không nói hai lời trực tiếp vung một kiếm ra.

Không có ngoài gì ý muốn, đối phương lại chạy trốn được.

“Thật sự là con gián đánh mãi không chết.” Tố Nhiễm nhú mày.

Lần thứ nhất nàng nhìn thấy đệ tử Ân Thiên tông chạy trốn giỏi như thế.

“Nhưng chỉ cần không phải tên Lưu Hỏa kia, sẽ không có vấn đề gì lớn.”

Lưu Hỏa của Ân Thiên tông, gần nhất nàng mới nghe được. Mặc dù các nàng đã hỏi qua người của Ân Thiên tông, cũng biết được đối phương không phải Thiếu tông chủ thật sự.

Nhưng đến bây giờ đối phương vẫn còn nhảy nhót tung bưng, mà lại còn được vinh dự là thiên kiều số một đương thời. Nếu nói phía sau không thể lực gì, chắc chắn chả có ai tin tưởng.

Không suy nghĩ nhiều nữa, Tố Nhiễm tiếp tục đuổi giết cái tên đệ tử Ân Thiên tông kia.

Phế tên này xong, tên kia sẽ không đáng để lo.

—— ———

Địa bàn của Tiên Đình, hòn đảo phiêu phù trên không trung.

“Đồ vật mang về chưa?” Trong năm người chủ trì công việc của Tiên Đình, một vị tiên bối nói với Cao Viễn.

Những người khác cũng nhìn về phía Cao Viễn.

Cao Viễn gật đầu:

“Đã lấy được đồ về, nhưng ta đã đi Tàng Kiếm Cốc điều tra một chút.

Phát hiện nơi đó xảy ra một chuyện làm cho ta không thể nào hiểu được.”

“Ồ? Là chuyện gì?” Tiên bối chủ trì công việc hỏi.

Những người khác cũng rất tò mò:

“Có quan hệ với người hay là với chuyện?”

——

Dịch: MB_Boss

Chương 190: Bất Diệt Tiên Nhân

“Đều có.” Cao Viễn thong thả nói:

“Bởi vì đã chiếm được thứ mong muốn, ta cũng không đến tìm Cổ Kiếm Phong, nhưng vẫn tò mò chán nhiếp thử một số đệ tử.

Từ chỗ của bọn hắn, ta phát hiện chỉ cần hỏi về chuyện gì xảy ra khi đó, bọn hắn sẽ khiếp sợ không thể nào nói rõ.

Cuối cùng dưới sự cưỡng bức của ta, bọn hắn chỉ trả lời hai chữ: Thiên kiếp!”

Những người khác cũng nhú mày, có quan hệ với thiên kiếp?

Mà rõ ràng không phải là thiên kiếp bình thường.

Thiên kiếp này đã mang đến bao nhiêu sợ hãi cho những người kia vậy?

“Cho nên ta hoài nghi có người đã độ thiên kiếp cường đại vào lúc đó, có khả năng là thiên kiếp đặc biệt, hoặc là thiên kiếp cường giả.” Cao Viễn nói.

Kỳ thật chuyện này chỉ cần đến hỏi Cổ Kiếm Phong là có thể biết đáp án.

Nhưng bọn hắn đã lấy được thứ mình muốn.

Nếu như mạo hiểm đi hỏi thăm Cổ Kiếm Phong, như vậy sẽ bị lộ thân phận.

Đây cũng không phải là chuyện sáng suốt gì.

“Xác định cắm chế trên món đồ kia vẫn còn chứ?” Tiền bối cầm đầu hỏi.

Cao Viễn rất chắc chắn về chuyện này:

“Đã đưa đến nơi tiền bối chỉ định, tiền bối tự mình xem qua là biết.”

“Đã như vậy, cũng không cần đi truy cứu rõ chuyện xảy ra bên đó. Chỉ cần không phải kẻ địch của chúng ta, thì có thể là bằng hữu của chúng ta.

Nếu đối phương không cần thứ này, như vậy tám phần không phải là kẻ địch của chúng ta.”

Vị tiên bối cầm đầu tiếp tục nói:

“Chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn muốn làm. Bên phía Chiến Thần truyền đến tin tức, nói Bất Diệt Tiên Nhân có vẻ sắp thức tỉnh, để cho chúng ta chú ý một chút.”

Nghe được tin này, những người khác hơi kinh ngạc:

“Bất Diệt Tiên Nhân? Hắn không phải là người của Tiên Đình chúng ta sao?”

“Là vị đã khai sáng Bất Diệt Tiên Thế?”

“Nghe nói năm đó ngay cả Đế Tôn cũng không thể thức tỉnh hẳn từ trong giấc ngủ, làm sao lại đột nhiên tỉnh dậy ở thời đại này?”

“Tạm thời không biết được, nhưng vẫn cần chú ý một chút, đến lúc đó xem thử ai có thể đi tiếp xúc với đối phương một chút. Việc này cần bàn bạc kỹ hơn, tạm thời không vội.

Còn có một vị cũng sắp tỉnh lại, đó mới là việc quan trọng của chúng ta.

Nhưng bây giờ phải chú ý đến Lục gia một chút.” Tiên bối cầm đầu mở miệng nói.

“Lục gia? Lục gia có động tác mới?” Có người hỏi.

“Chuyện này ta có nghe nói qua, có thể Thái Dương Thần sẽ đi Lục gia.” Một người khác nói ra.

Tin tức này khiến mấy người khác phải giật mình.

Cao Viễn lập tức hỏi:

“Thái Dương Thần Điện muốn khai chiến với Lục gia?”

Thái Dương Thần Điện không phải thế lực yếu, nếu quả thật khai chiến với Lục gia, thắng bại khó nắm bắt.

Bởi vì bọn hắn không biết thực lực của Đại trưởng lão Lục gia và Thái Dương Thần là như thế nào.

Tiền bối cầm đầu lắc đầu:

“Thái Dương Thần Điện không đến mức giết tới. Dù sao nơi này cũng là địa bàn của đạo tu, nếu Thái Dương Thần Điện giết tới sẽ phải đối mặt với không chỉ là một Lục gia.

Lần này là phân thân của Thái Dương Thần đi Lục gia.

Đến lúc đó chúng ta có thể chú ý một chút, phán đoán xem thực lực của Lục Vô Vi như thế nào.

Nếu như được, chúng ta có thể ném thử liên hợp Phật môn và Thần Chúng, phá hủy Lục gia trong một lần.”

Tất cả mọi người trầm mặc.

Đây là chuyện mà bọn hắn vẫn muốn làm, nhưng trước mắt không có thực lực đó.

Chỉ chờ Thái Dương Thần đi dò xét một đợt.

Thậm chí bọn hắn có chút hoài nghi, Thái Dương Chi Tử là bị cố ý đưa đến để cho đối phương đánh chết.

Thái Dương Thần muốn có một cái cơ để đi Lục gia thăm dò Lục Vô Vi.

Bên trong một căn phòng ở Xảo Vân tông.

Đông Phương Trà Trà đứng ở trước mặt một vị tiên tử, tiên tử này đảo quanh Đông Phương Trà Trà, phảng phất đang tính toán dáng người của nàng.

Đông Phương Trà Trà bị nhìn đến lạnh lẽo.

“Định chế bịt mắt còn phải nhìn dáng người sao?” Đông Phương Trà Trà tò mò hỏi.

“Đương nhiên!” Thi Nhã tiên tử mỉm cười, nàng dùng một chút rồi tiếp tục nói:

“Không cần.”

Đông Phương Trà Trà vốn đang rất kinh ngạc, nàng đang tưởng tượng trong đầu xem dáng người có quan hệ như thế nào với bịt mắt, cũng đã nghĩ xong quan hệ đó. Nhưng không ngờ tới mình lại bị lừa.

“Vậy tiên bối đang nhìn cái gì?” Đông Phương Trà Trà hỏi.

“Tuyên đường di chuyển của linh khí.” Thi Nhã tiên tử mở miệng đáp.

“Ahh ~” Đông Phương Trà Trà bừng tỉnh:

“Thì ra là đánh con muỗi.”

Thi Nhã sững sốt một chút:

“Đánh con muỗi? Chuyện này có quan hệ gì với đánh muỗi chứ?”

“Ta làm mẫu cho tiên bối xem.” Sau khi Đông Phương Trà Trà được sự đồng ý liền đi đến bên người Thi Nhã, sau đó đưa tay đập mạnh vào cánh tay của đối phương.

Bịch!

Một âm thanh thanh thúy truyền ra, sau đó Đông Phương Trà Trà mở miệng nói:

“Tiên bối, trên cánh tay của ngài có con muỗi.”

Thi Nhã tiên tử: “...”

Mộ Tuyết ở một bên nhìn, cảm thấy có chút buồn cười.

Nhưng nàng cũng không mở miệng nói cái gì. Tiên bối Thi Nhã là một người rất tốt, không cần lo lắng việc Trà Trà hồ nháo làm cho đối phương không vui.

Nhưng bị giáo huấn hai lần thì vẫn có khả năng.

Bây giờ ở đây chỉ có ba người các nàng, những người khác đều chờ ở bên ngoài.

Là tiên bối Thi Nhã không để cho người khác tiến vào.

Nếu không phải thân phận nàng đặc thù, chắc chắn cũng sẽ không vào được.

Mộ Tuyết ngồi im tại chỗ, không nhìn Đông Phương Trà Trà nữa, mà tiếp tục giao lưu với Chương môn Thiên Nữ.

“Có người của Ân Thiên tông đang phá đám?” Mộ Tuyết rất tò mò.

Ân Thiên tông đúng là âm hồn bất tán.

Nhưng mà Ân Thiên tông vốn rất mang thù. Mặc dù có một phần đang hợp tác với Thiên Nữ tông, nhưng không có nghĩa là ai cũng nghĩ như vậy.

“Đúng vậy, cho nên người mà chúng ta phải đi thu thập An Kỳ Quả cũng không thuận lợi, trước mắt chỉ lấy được ba quả.” Chương môn Thiên Nữ quỳ trên mặt đất nói lại kỹ càng.

Tất nhiên Mộ Tuyết không thêm đề ý. Nàng còn có một quả, cho ăn một quả còn được, quả thứ hai sẽ rất khó.

Lúc đầu suy nghĩ lấy thêm mấy quả để dự bị, hoặc là đến lúc Lục Thủy chọc giận nàng, sẽ nhét vào trong miệng hẳn.

“Không cần quan tâm, làm hết sức là được.

Nhưng các nàng xung đột lớn với người của Ân Thiên tông sao?” Mộ Tuyết hỏi.

Nàng còn nhớ rõ Ân Thiên tông và Lục gia có chút quan hệ hợp tác.

Chương môn Thiên Nữ suy nghĩ một chút rồi nói:

“Cũng không tính là lớn, đến nay còn chưa xuất hiện thương vong.”

Mộ Tuyết gật gật đầu:

“Không cần thiết thì không nên kết tử thù với Ân Thiên tông. Đương nhiên, cũng không cần lưu thủ.

Nếu bọn hắn nhất định muốn chết, thì có thể tiễn bọn hắn một đoạn đường.”

Chương môn Thiên Nữ lập tức cung kính nói:

“Cẩn tuân dạy bảo của Thần Nữ.

Mấy An Kỳ Quả lấy được, có cần dùng trận pháp đưa đến bên người Thần Nữ không?”

“Tạm thời không cần.” Ngừng một chút, Mộ Tuyết nhớ ra cái gì đó, nói:

“Đề cho người của ngươi điều tra thử một người.

Một ma tu tên là Chiến Vô Ảnh, hãy nhớ là không cần kinh động đến hắn.”

Chương môn Thiên Nữ lập tức gật đầu nói:

“Thần Nữ yên tâm, Thiên Nữ tông am hiểu nhất chính là điệu thấp.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 191: Đi Đạo Phổ

Những năm này các nàng hiểu rất rõ về việc điệu thấp, bởi vì hơi cao điệu một chút sẽ dễ dàng mang đến nguy hại cho tông môn.

Cho nên mặc kệ làm việc gì cũng tận lực không quấy nhiễu đến người khác.

Nhưng bình thường các nàng chạy rất nhanh.

Mộ Tuyết cũng không thêm để ý. Chưởng môn Thiên Nữ trừ việc động một chút lại quỳ xuống ra, thì không có vấn đề gì lớn.

Sau đó Mộ Tuyết kết thúc giao lưu.

Chuyện ma tu cũng đã sắp đến, sẽ ở trong mấy tháng này.

Nàng phải xử lý tên ma tu kia trước khi Lục Thủy gặp phải đối phương.

Sau đó tự mình đi đánh Lục Thủy một trận.

Còn chết sống của vị ma tu kia?

Không khéo chính là, Mộ Tuyết không hề cân nhắc qua.

Vị ma tu kia biết rõ quy tắc của tu chân giới, phải làm tốt chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể chết.

“Được.” Thanh âm của Thi Nhã tiên tử truyền tới.

Mộ Tuyết quay đầu nhìn sang, sau đó phát hiện trong tay tiên bối Thi Nhã có cầm một đầu vải màu sắc rực rỡ.

Đông Phương Trà Trà cũng hiếu kỳ nói:

“Không phải định chế sao? Làm sao nhanh như vậy?”

“Người cho rằng vừa rồi ta thật sự đang đánh muỗi sao? Đồ vật này đã sớm làm rồi, chỉ điều chỉnh một chút là được.” Thi Nhã tiên tử nói.

Mộ Tuyết cũng không có gì ngoài ý muốn, vốn đã sớm liên hệ xong, chắc chắn sẽ chuẩn bị trước.

Chỉ là một tấm vải, lại không hợp với bịt mắt mà?

Đông Phương Trà Trà cũng cảm thấy như vậy:

“Thế nhưng tiền bối cầm vải làm gì?”

Thi Nhã tiên tử mỉm cười, sau đó gấp đôi lại, thuận tiện buộc vào trên mắt của Đông Phương Trà Trà.

Mộ Tuyết: “...”

Đây là trực tiếp che mắt rồi?

“Thế nào? Có phải rất đẹp mắt hay không?” Thi Nhã tiên tử đẩy Đông Phương Trà Trà đến trước mặt Mộ Tuyết, thuận tiện hỏi.

Trong lúc nhất thời Mộ Tuyết không biết nên nói gì.

Bây giờ con mắt của Trà Trà bị mảnh vải màu sắc rực rỡ che lại. Chưa nói tới có đẹp hay không, chỉ là có cảm giác là lạ.

Đông Phương Trà Trà có chút ủy khuất, cái này quá khó nhìn, mà lại có cảm giác không thấy rõ đường. Nhưng đó là thứ mà tiền bối tặng, nàng không thể nói không thích.

Vạn nhất tiền bối ủy khuất trốn sau cửa khổ sở sẽ không tốt.

Tiền bối thật đáng thương.

“Ồi.” Đông Phương Trà Trà bung kín lấy đầu.

“Ánh mắt đó của ngươi là có ý gì?” Thi Nhã tiên tử tức giận gõ đầu Đông Phương Trà Trà.

“Đừng tưởng rằng con mắt của mình bị che lại là ta không nhìn thấy, cũng đừng cho rằng người khác không thể cảm nhận được ánh mắt của ngươi, nó chỉ tạm thời dùng để áp chế và thu thập đặc tính con mắt của ngươi thôi. Tấm vải màu sắc rực rỡ này rất trân quý đó, ngươi có muốn ta cũng không nữa cho.” Thi Nhã tiên tử giải thích.

Nghe kiểu nói này của tiên bối, Đông Phương Trà Trà cũng cảm thấy tấm vải màu sắc rực rỡ này dễ nhìn hơn rất nhiều.

“Mặc dù đã sớm chuẩn bị, nhưng vì lý do an toàn nên cần đợi thêm một ngày, ngày mai ta sẽ tìm các người. Không cho phép lấy tấm vải màu sắc rực rỡ này xuống.

Hôm nay các người có thể tự do hoạt động.” Nói xong, Thi Nhã tiên tử rời khỏi phòng theo truyền tống trận.

Gian phòng này khá đặc thù, tính bí mật cao, còn có truyền tống trận để ra vào.

Chờ sau khi Thi Nhã tiên tử rời đi, Đông Phương Trà Trà liền vui vẻ, bây giờ nàng có thể đi mua quần áo.

Mộ Tuyết thì không gấp, nàng gọi Đông Phương Trà Trà tới, nói:

“Cởi áo để lộ sau lưng ra.”

Đông Phương Trà Trà nghe thấy vậy liền bung bít lấy quần áo của mình, nói:

“Chị dâu, đèn còn bật sẽ lộ hàng.”

Mộ Tuyết sững sốt một chút, sau đó nói:

“Chỉ lộ lưng, không ai nhìn.”

“Không phải chị dâu sẽ nhìn sao?” Nói xong, Đông Phương Trà Trà liền cởi quần áo.

Mộ Tuyết nhìn phần lưng của Đông Phương Trà Trà, sau đó dùng ngón tay đụng vào, nói:

“Chớ lộn xộn đó.”

Mặc dù không biết chị dâu muốn làm gì, nhưng Đông Phương Trà Trà vẫn gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ.

Sau đó nàng cảm thấy phía sau hơi ngứa một chút.

“Chị dâu đang vẽ cái gì vậy?” Đông Phương Trà Trà hỏi.

“Một số thứ nhằm vào con mắt của người. Nhớ kỹ, không thể để cho những người khác nhìn thấy.” Mộ Tuyết nói.

Tất nhiên Mộ Tuyết biết con mắt của Đông Phương Trà Trà đặc thù, nếu không có thêm chút đồ, khó nói sau này có thể gặp phải nguy hiểm hay không.

Đây chính là nguyên nhân nàng không để cho Lục Thủy tới.

Thân thể của nữ hài tử có thể để Lục Thủy nhìn lung tung sao? Dù là sau lưng cũng không thể.

Muốn nhìn cũng chỉ có thể nhìn nàng.

Trà Trà còn nhỏ, không đáng để xem.

Không bao lâu sau, Mộ Tuyết đã lưu lại một chút phù văn ẩn ký ở trên lưng Đông Phương Trà Trà. Những thứ này nhằm vào toàn thân, tiến tới phụ trợ con mắt, những người khác sẽ không nhìn ra vấn đề gì.

Chờ một lúc lâu, cuối cùng Lục Thủy đã chờ được mấy người Mộ Tuyết.

Nhưng chỉ có Mộ Tuyết trở về, không thấy Đông Phương Trà Trà.

“Trà Trà nói muốn đi dạo chơi một mình (Là bị nàng lừa đi.), cho nên ta đến tìm Lục thiếu gia.” Mộ Tuyết đi đến trước mặt Lục Thủy, nhẹ nhàng nói.

Lục Thủy cũng không để ý việc Đông Phương Trà Trà đi một mình, nhưng hẳn biết Mộ Tuyết chắc chắn phải đi dạo phố:

“Có vẻ như Mộ tiểu thư cũng cần mua một vài thứ?”

Mộ Tuyết gật gật đầu, sau đó nhẹ nhàng nói:

“Thế giờ Lục thiếu gia có rảnh không?”

Đương nhiên là không rảnh! Sau đó Lục Thủy gật đầu:

“Vẫn có thể đi theo Mộ tiểu thư dạo chơi một chút.”

Mộ Tuyết nhẹ nhàng cảm ơn, sau đó hai người sánh vai đi ra ngoài.

Chân Võ Chân Linh và Đinh Lương không đi lên.

Vì sao lại ăn ý như vậy?

Bởi vì Phu nhân Tộc trưởng đã thông báo, không cho phép theo đuôi.

Sự yêu mến đến từ mẹ ruột.

Lục Thủy và Mộ Tuyết đi dạo trên đường phố, bọn hăn không thèm để ý đến việc sau lưng không có ai đi theo.

Như vậy mới đúng, có người đi theo mới không thoải mái.

Ở kiếp trước bọn hăn chưa bao giờ cần người đi theo phía sau.

“Mộ tiểu thư muốn mua váy tiên?” Bởi vì xung quanh có không ít người, cho nên hăn và Mộ Tuyết đi tương đối gần.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy một chút, sau đó nói:

“Cũng không nhất định phải là váy, quần cũng được. Lục thiếu gia cảm thấy cái nào thích hợp hơn?”

Lục Thủy vốn muốn nói chuyện, nhưng đột nhiên nhìn thấy có một cửa hàng bán kem ly, sau đó sửa lời:

“Mộ tiểu thư muốn ăn sao?”

Nhìn thấy cửa hàng kem ly, Mộ Tuyết liền khó chịu.

Lại dự định mua rồi tự mình ăn sao?

Nhưng làm cho Mộ Tuyết ngoài ý muốn chính là, Lục Thủy không chờ nàng trả lời đã trực tiếp mua hai phần, sau đó đưa cho nàng một phần.

“Mộ tiểu thư không ăn à?” Lục Thủy cầm kem ly rồi hỏi.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy sau đó nhận lấy kem ly. Nàng có chút cao hứng, chắc chắn Lục Thủy đã bị nàng công lược không khác mấy.

Sau đó hai người vừa ăn kem ly vừa đi dạo trên đường phố.

Dịch: MB_Boss

Chương 192: Đẹp Nhất Chính Là Mộ Tiểu Thư

Lục Thủy thuận miệng hỏi:

“Mộ tiểu thư chỉ là người bình thường sao?”

Mộ Tuyết gật đầu:

“Ừm.”

“Người bình thường kem ly ăn nhiều dễ béo, Mộ tiểu thư phải cẩn thận một chút.” Lúc Lục Thủy nói còn mang theo một chút ý cười.

Mộ Tuyết vốn còn đang ăn kem bỗng đột nhiên dừng lại.

Sau đó tiếp tục ăn.

Nhưng mà, việc đánh Lục Thủy một trận rồi cho ăn bít tất của nàng, cần phải đưa vào danh sách quan trọng.

Là do nàng mềm lòng, nhiều lần buông tha Lục Thủy.

Trên mặt Lục Thủy hiện ý cười, bắt đầu đã giết được một đợt. Điềm lành!

Chờ bọn hắn ăn xong kem ly, Mộ Tuyết mới mở miệng nói:

“Lục thiếu gia thích tiên tử vóc người đẹp?”

Lục Thủy không trả lời.

Mộ Tuyết tiếp tục hỏi:

“Trên đường có nhiều tiên tử như vậy, vóc người ai cũng rất đẹp, Lục thiếu gia cảm thấy ai đẹp mắt nhất?”

Nghe thấy Mộ Tuyết tra hỏi, Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Mộ Tuyết, nhìn một lúc lâu.

Mộ Tuyết bị nhìn đến mức mặt đỏ lên, chủ yếu là nàng cảm thấy đã nhận được đáp án.

Lúc này Lục Thủy mới quay đầu nhìn về phía trước, nói:

“Mộ tiểu thư cảm thấy tiên tử trên đường đẹp hay là kỳ cảnh trong thiên hạ càng đẹp?”

Ví dụ như bên ngoài Xảo Vân tông, kỳ quan mấy chục năm thậm chí mấy trăm năm mới có thể gặp được một lần, sóng trào biển sao.

Nghe nói khi đó thiên địa thành một đường, tinh thần rơi xuống khỏi chín tầng trời, thủy triều trong biển cả phun trào như tinh không mênh mông, chân nhiếp tâm phách.”

Ngừng một chút, Lục Thủy tiếp tục nói:

“Dùng cảnh đẹp như vậy so sánh với tiên tử trên đường, Mộ tiểu thư cảm thấy cái nào mới đẹp nhất?”

Tất nhiên Mộ Tuyết đã gặp sóng trào biển sao, đó là sau khi cưới không bao lâu, vừa vặn gặp được loại thiên hạ kỳ cảnh này.

Lục Thủy không nói hai lời trực tiếp mang theo nàng đi vào Xảo Vân tông quan sát.

Khi đó bọn hắc vụng trộm chạy đến, vì lý do an toàn nên Lục Thủy đã mang theo một đồng pháp bảo.

Cuối cùng bọn hắc vụng đẩy ra khỏi đám người, nhìn thấy sóng trào biển sao khó gặp kia.

Khi đó tuổi nàng còn nhỏ, không rành thế sự, ít có cảm giác mình được quan tâm, được quý trọng.

Ít có cảm giác, kỳ thật lấy chồng rất tốt.

Vượt qua hồi ức, Mộ Tuyết mở miệng nói:

“Mặc dù Lục thiếu gia so sánh có chút không công bằng, nhưng nếu nhất định phải so thì tất nhiên kỳ cảnh sóng trào biển sao mới là đẹp nhất.”

Nghe được đáp án của Mộ Tuyết, Lục Thủy lắc đầu:

“Ta có cái nhìn khác với Mộ tiểu thư.”

Mộ Tuyết có chút ngoài ý muốn, nàng cảm thấy là do Lục Thủy chưa nhìn qua sóng trào biển sao, cho nên không tưởng tượng ra được.

Thiếu niên ngây thơ, vô tri, chuunibyou. Qua mấy năm nữa người dẫn ta đến xem, người sẽ biết.

Nhưng theo lễ phép, Mộ Tuyết vẫn mở miệng hỏi:

“Thế thì Lục thiếu gia cảm thấy thứ đẹp nhất là cái gì?”

Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Mộ Tuyết, cuối cùng mang theo ý cười, bình tĩnh mở miệng nói:

“Đẹp nhất chính là Mộ tiểu thư.”

Nghe được Lục Thủy nói, Mộ Tuyết hơi sững sốt, sau đó lập tức cúi đầu.

Hai tay nàng nhất thời cũng không biết để đâu.

Trong lòng giống như có mật ngọt chảy qua vậy.

Nàng không định đáp lại Lục Thủy, chỉ yên lặng đi bên cạnh.

‘Miệng lưỡi đã trơn tru như vậy rồi, ta còn chưa gả đi đâu. Hừ!’ Mộ Tuyết yếu ớt thầm nghĩ trong lòng.

Lục Thủy tiếp tục chậm rãi bước đi, vốn còn định nói thêm vài câu để chọc Mộ Tuyết tức giận, nhưng ngẫm lại lại thôi.

Dáng vẻ Mộ Tuyết nũng nịu cũng không phải lúc nào cũng được thấy.

Đi một hồi, Lục Thủy phát hiện hai người đã sắp đi hết một con phố rồi, bèn mở miệng nhắc nhở:

“Mộ Tiểu thư còn muốn mua quần áo chứ?”

Mộ Tuyết lúc này mới sực tỉnh, đều là lỗi của Lục Thủy.

Sau đó nàng dừng ở trước một cửa tiệm, mở cửa đi vào.

Tiệm này bán hai phong cách quần áo, bên trái là phong cách tu chân, bên phải là phong cách hiện đại.

“Hoan nghênh quý khách.”

Một tiên tử nhìn không giống phục vụ lăm bước ra, mở miệng hoan nghênh.

Nơi này chỉ có một mình vị tiên tử này.

Lục Thủy cũng không để ý đến việc đó, mà đưa mắt nhìn xem Mộ Tuyết muốn mua cái gì.

Sau đó, Lục Thủy đi theo Mộ Tuyết tới khu vực bán tiên váy, Mộ Tuyết đưa tay chọn một bộ, rồi quay sang hỏi Lục Thủy:

“Lục Thiều gia cảm thấy bộ này như thế nào?”

“Rất phù hợp với Mộ Tiểu thư.” Lục Thủy gật đầu nói.

Mộ Tuyết gật gù đầu, sau đó lại đặc biệt chọn một bộ váy xẻ đùi, tiếp tục hỏi Lục Thủy:

“Váy bộ này thì sao?”

“Bộ này thì cần thử một chút để xem hiệu quả.” Lục Thủy mang theo ánh mắt nghiêm túc, đưa ra ý kiến đánh giá.

Trong lòng Mộ Tuyết hơi hơi vui sướng, treo cái váy về chỗ cũ.

Không thử.

Tức chết người.

Thật ra cũng không phải là không thể mặc, có điều Lục Thủy chẳng mấy khi ở cạnh nàng, nàng mua về mặc cho ai nhìn?

Thử hai bộ tiên váy, đạt được lời khẳng định của Lục Thủy xong, Mộ Tuyết liền đi tới khu vực còn lại.

Là nơi bán quần áo hiện đại.

Cuối cùng, Mộ Tuyết chọn thêm một bộ tương đối thoải mái, nếu bị vá lại thì có thể dễ dàng phát hiện.

Lục Thủy cảm thấy mình kỹ năng thiên y vô phùng, nhất định vẫn có thể giấu diếm được Mộ Tuyết.

Rất nhanh sau đó, Mộ Tuyết đã mặc thử xong, đi ra khỏi phòng thử đồ, nàng cẩn thận đưa mắt nhìn Lục Thủy, hỏi:

“Lục Thiều gia cảm thấy thế nào?”

Lục Thủy quay đầu nhìn Mộ Tuyết, phát hiện không có tiên váy phụ trợ, không có tu vi giúp tăng khí thế, Mộ Tuyết nhìn

không khác gì một cô gái bình thường.

Giống như học sinh vẫn còn đang đi học.

Ngẫm lại cũng đúng, Mộ Tuyết bây giờ mới có 19 tuổi.

Hai năm trước vẫn còn là trẻ vị thành niên.

Là thời điểm đẹp nhất của con gái.

“Lục Thiếu gia?” Mộ Tuyết gọi một tiếng.

Sau đó Lục Thủy mới lấy lại tinh thần, nói:

“Nhìn rất đẹp, trông giống như thiếu nữ mới lớn vậy.”

Mộ Tuyết nháy mắt nhìn Lục Thủy, hỏi:

“Đồ ta mặc trước đó trong già sao?”

“Trước đó là đẹp, bây giờ là đáng yêu.” Lục hỷ nói khẽ.

Mộ Tuyết nhẹ nhàng thở ra, chỉ sợ Lục Thủy vừa lên liền nói một câu, nàng cũng biết?

Nếu vậy thì nàng sẽ thật hối hận vì đã hỏi.

Lục Thủy cũng ảo não, vừa nãy là hấn vô ý thức nói ra, cho rằng đây vẫn là ở kiếp trước, bỏ lỡ mất một cơ hội kéo giá trị thù hận tốt như vậy.

Đương nhiên, kể cả không bỏ qua thì hấn cũng sẽ không nói lời quá đáng.

Nhờ đâu Mộ Tuyết tưởng thật, sau này khả năng mỗi lần chọn quần áo đều sẽ có gánh nặng tâm lý.

Dưới một vài tình huống, lời nói so với đao còn khiến người ta tổn thương nhiều hơn.

Giống như một câu châm ngôn có vẻ già này, nếu như vẫn còn ở kiếp trước, thì hấn nói như vậy nhiều lần cũng chỉ bị đánh một trận.

Nhưng nếu đem ra nói lúc này, tuy chắc chắn sẽ không bị đánh, nhưng ngược lại sẽ khiến cho Mộ Tuyết luôn lo lắng về trang phục của mình, thậm chí còn ảnh hưởng lớn tới thói quen ăn mặc của nàng.

Loại chuyện này đương nhiên không thể làm.

Người mình thích, dùng cả bản thân yêu thương còn thấy chưa đủ, làm sao có thể tổn thương được?

Đúng không?

Cho nên cứ từ hôn là tốt nhất.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 193: Dừng Kiếm Thế Cháp

Sau đó Mộ Tuyết liền cầm mấy bộ quần áo nàng chọn đi thanh toán.

Mỗi một bộ đều đã được Lục Thủy khen qua.

Vị tiên tử tiếp đón Lục Thủy và Mộ Tuyết lúc đầu cũng không đến chỗ hai người làm phiền, mà vẫn luôn một mực đợi ở quầy thu ngân.

Chờ khách mới hoặc chờ người tới tính tiền.

Đối với người vào cửa hàng của nàng, nàng gần như không để ý đến, có mua hay không thì tùy, bọn họ vui vẻ là được rồi.

Nhưng thấy có người tới tính tiền, nàng đương nhiên cũng vui vẻ.

Sau khi tính tiền xong, nàng nói:

“Tổng cộng là một viên linh thạch ngũ phẩm, cảm ơn.”

Lúc này, Mộ Tuyết quay đầu nhìn về phía Lục Thủy, bây giờ Đinh Lương không có ở đây, cho nên nàng không có tiền.

Nhưng Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy một hồi, cũng không thấy Lục Thủy động.

‘Cùng vị hôn thê đi dạo phố cũng không biết chủ động trả tiền?’

Ta lại không lấy luôn của người, trả giúp trước một chút cũng không được?’ Mộ Tuyết trầm nghĩ trong lòng.

Lục Thủy thật ra đang rất là hoảng hốt, hắn vừa nhớ tới một chuyện, trên người hắn căn bản không có linh thạch ngũ phẩm.

Tất cả linh thạch đều ở chỗ Chân Võ Chân Linh rồi.

Đương nhiên, hắn cũng biết Mộ Tuyết không có tiền, vậy phải làm sao bây giờ?

Vị tiên tử kia nhìn Lục Thủy cùng Mộ Tuyết, thấy hai người đều không động, thử lên tiếng hỏi:

“Ừm, hai vị có nghe được không?”

Mộ Tuyết cảm thấy bất đắc dĩ, cuối cùng chỉ có thể mở miệng nói thẳng với Lục Thủy:

“Lục Thiếu gia, ta không mang tiền, người trả hộ ta trước, đến lúc đó ta sẽ bảo Đinh Lương trả lại cho người sau.”

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, có chút lúng túng nói:

“Ta, cũng không mang theo nhiều như vậy.”

Mộ Tuyết: “...”

Sau đó hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ với nhau, bầu không khí vô cùng xấu hổ, mấy bộ đồ này có nên để tạm ở chỗ này không?

Vị tiên tử thu tiền kia cũng cảm thấy có chút bất đắc dĩ, cuối cùng lên tiếng:

“Nếu không hai vị liên lạc với người thân đi? Y phục này của chúng ta cũng không phải y phục bình thường, bằng không thì cũng không đến một viên ngũ phẩm.”

Chắc chắn đáng giá với số tiền mà hai vị bỏ ra.”

Hai người này trông giống thiếu gia tiểu thư, tiên tử trông tiêm đương nhiên sẽ cảm thấy luôn có vài tùy tùng nào đó chạy theo sau trả tiền.

Nếu như không phải, vậy thì coi như là cho đối phương một bậc thang, sớm tiễn đối phương rời khỏi đi.

Nàng là cường giả tam giai Thông Thức, tu vi cao, sẽ không thèm so đo với mấy người tu vi thấp, chứ đừng nói là người ngay cả tu vi cũng không có ở trước mặt này.

Gọi người?

Gọi người đương nhiên là chuyện rất dễ dàng, nhưng Lục Thủy không muốn gọi, Mộ Tuyết cũng không muốn gọi.

Thế nhưng không gọi, chẳng lẽ lại trả hàng?

Cứ thế mà đi, sau đó một lát nữa lại đến lấy?

Không được, không cần thiết.

Sau đó Lục Thủy mở miệng nói:

“Là như này, chúng ta hiện tại không mang theo tiền.”

“Hai người trở về lấy tiền xong lại đến cũng được, ta sẽ giúp hai người đóng gói lại để một bên.” Vị tiên tử trông tiem mỉm cười, vô cùng khéo léo hiểu lòng người nói.

Đối với thiện ý của đôi phương, Lục Thủy lại không có ý định tiếp nhận, lắc đầu nói:

“Không phải, ta muốn hỏi là, trước tiên có thể dùng đồ vật thế chấp được không?”

Sau đó sẽ có người đến trả tiền.”

A?

Vị tiên tử trông tiem hơi bất ngờ, người này thế mà còn muốn làm như vậy, có phải lừa gạt không đấy?

Nàng có chút cảnh giác.

Đã buôn bán thì kiểu gì cũng sẽ gặp được vài hạng người lừa đảo, cẩn thận thì chèo thuyền vạn năm cũng được, chủ quan thì trong mương cũng có thể lật thuyền.

Sau đó, tiên tử trông tiem nhìn Lục Thủy, nói:

“Thật ra cũng không phải không thể, nhưng đồ vật quá bình thường thì không được, đồ quá khó giám định cũng không thể.

Ít nhất phải rõ ràng một chút.”

Lục Thủy nhíu mày, đồ vật hẳn định đưa xác thực hơi bình thường, dù sao đồ trên người hẳn đều rất phổ thông, cũng có mấy thứ trái cây tương đối hiếm, nhưng chỉ có thể thử nhìn một chút.

Sau đó, hắn lấy ra một thanh kiếm, đặt ở trên quày, nói:

“Kiếm này xác thực hơi bình thường một chút, nhưng giá trị cũng không phải chỉ là một viên linh thạch ngũ phẩm.

Người nhìn xem có được hay không?”

Thất Lâm Long Ngâm Kiếm, Lục Thủy cảm thấy hẳn là có thể.

Sau đó tiên tử trông tiệm cầm thanh kiếm được đặt trên quầy lên, nàng phát hiện kiếm này trông thật đẹp mắt, lại còn có bảy màu.

Tiếp đó, nàng thử thăm dò chất lượng của kiếm, lập tức gật gật đầu.

Chất lượng không tệ, giá trị quả thật không chỉ là một viên linh thạch ngũ phẩm.

Nếu như là những thứ đồ khác, có khả năng nàng sẽ không xem được, nhưng là pháp bảo linh kiếm, nàng còn có thể giám định.

“Người thực sự muốn tạm thời dùng thanh kiếm này thế chấp? Nếu như không tới lấy, qua một thời gian, thanh kiếm này sẽ trở thành của ta.

Kiếm này quả thực có thể, nói thế nào thì cũng đáng giá ít nhất một viên linh thạch lục phẩm.” Tiên tử trông tiệm nói.

Lục Thủy cũng không để ý mấy chuyện khác, có thể thế chấp được là được.

Sau đó gật gật đầu, biểu thị không có vấn đề gì.

Mộ Tuyết đứng một bên nghe vậy liền cảm thấy có chút bất đắc dĩ, tài đại khí thô, gặp được một người không có mắt nhìn như vậy.

May mà Thất Lâm Long Ngâm Kiếm không có kiếm linh, nếu không đã phải nhận lấy vũ nhục lớn nhất đời này rồi.

Đương nhiên, nàng cũng không muốn lên tiếng đính chính lại cái gì, có thể giải quyết được vấn đề trước mắt là được rồi.

Cuối cùng, Lục Thủy cùng Mộ Tuyết cầm quần áo đã được đóng gói rời đi.

Hai người dự định đến chỗ khác dạo chơi.

Dù sao cũng vẫn còn sớm.

Sau đó Mộ Tuyết lại cảm thấy thật đáng ghét, việc đánh Lục Thủy, đẩy nhanh lên đi.

Một lát sau lại nghĩ, hay là cứ đợi qua hai ngày nữa.

Một lúc sau lại thầm nói, phải đẩy nhanh lên, đêm nay làm luôn.

Một hồi sau lại tự nhủ, thôi cứ từ từ tính toán sau vậy.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại.

--

Thu Cảnh Cung.

Thạch Minh tốn không ít thời gian, cuối cùng cũng về tới chân núi dưới tông môn.

Hắn một đường đi lên núi, định đem đồ vật đưa đến nơi ở của sư tử Thiên Ngâm.

Hai ngày nữa, nếu xác định được sư tử đã bắt đầu khôi phục, hắn sẽ sắp xếp đồ dọn đi.

Hắn đã ở đó được mấy chục năm rồi.

Đột nhiên dọn đi như thế, không biết vì sao, trong lòng luôn có cảm giác trống rỗng.

Đại khái là đã trở thành thói quen đi, thói quen canh giữ ở phía trước sư tử Thiên Ngâm.

Lúc đó ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy hình bóng của sư tử, nếu như gương mặt nàng không tái nhợt thì tốt rồi.

Thạch Minh nhìn đường lên núi, đảo mắt nhìn đến đường lớn, hơi xúc động nghĩ: con đường này rất lâu đã không đi rồi, hôm nay tâm tình tốt, liền đi một chuyến đi.

Trên đường, phàm là có người nhìn thấy Thạch Minh, đều là một bộ dạng tránh không kịp.

“Trời ạ, sao chổi này sao hôm nay lại đi con đường này vậy?”

“Ai lại chọc tới hắn rồi? Phiền phức như vậy, sớm xin lỗi một chút không phải là tốt rồi sao?”

“Đúng đó, đây không phải là đang hại người sao?”

“Nghe nói là người ở Giới Luật Đường chọc phải sư tử Thiên Ngâm, nhưng hình như Thạch Minh đã theo đuôi mấy người này đi Bình Mộ rồi mà, còn chưa báo thù xong sao?”

“Mặc kệ, cứ tránh trước đi, nếu như Thạch Minh còn đi đường này, thì trời mấy người Giới Luật Đường lại mang đến đây bắt bọn hần xin lỗi là được.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 194: Sau Đây, Ta Nên Đi Đâu Đây?

Rất nhiều người đều thấy bất đắc dĩ, kể cả thiên tài lẫn đệ tử bình thường.

Không có ai không kiêng kị Thạch Minh.

Nhất là trong mấy chục năm này, vì sư tử Thiên Ngâm, hắn trở nên hung ác đến cực hạn.

Chỉ cần là đi qua tìm phiền toái, không có một người nào không tiến giai thất bại.

Đánh hắn?

Giết hắn?

Ngây thơ, hắn căn bản là giết không chết, cũng không phải không có ai tức giận.

Còn về cảm nghĩ của Trương lão tiên bối trong tông môn?

Bọn họ tự nhiên là muốn giữ lại Thạch Minh, mặc dù hắn đem lại xui xẻo, nhưng chỉ cần không đi gây sự với Thạch Minh, thì đối với tông môn mà nói, Thạch Minh lại chính là đại phúc tinh.

Có hắn, những tông môn khác còn dám tùy tiện nhằm vào bọn họ sao?

Thạch Minh chỉ cần tiến lên phía trước một bước, cơ bản sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa.

Đương nhiên, cũng không có tiền bối của tông môn nào muốn đi giết Thạch Minh cả, phải biết rằng một khi nhiệm phải vận đen của hắn, con đường tu chân này có lẽ sẽ không thể đi được nữa.

Cho nên, dưới tình huống bình thường, Thạch Minh chính là sao chổi của mấy vị đệ tử ở đây.

Nhưng chỉ cần không đi tìm sư tử Thiên Ngâm gây phiền phức, cái sao chổi này liền rất an ổn, tuyệt đối sẽ không đi gây chuyện lung tung.

Hiện tại người này đột nhiên lại đi đường lớn, mặc dù nhiều người đều cảm thấy tức tối, nhưng ý nghĩ đầu tiên chính là lỗi người gây sự với Thạch Minh ra tế thiên.

Thạch Minh nhìn từng người né tránh mình, trong lòng cũng không có bất kỳ ý nghĩ khó chịu nào.

Ý nghĩ duy nhất của hắn bây giờ chính là, quả nhiên vẫn là không được chào đón như vậy, nhưng hắn cũng không muốn tiếp tục gặp phải loại người như Đông Phương Hạo Nguyệt nữa.

Khi Thạch Minh đi được nửa đường, đột nhiên cảm giác có một luồng sáng chiếu tới.

Sau đó hắn thấy có hai người đi xuống.

Không cần phải nói, trên thân có thể phát ra ánh sáng, hai người này khẳng định không phải đệ tử bình thường, mà trong đám người ở cung Thu Cảnh, chỉ có hai người có thể phát sáng.

Thủ tịch đương thời, Đại sư huynh Chiếu Dịch và Đại sư tử Hải Yến.

Rất nhanh sau đó, Thạch Minh liền thấy rõ hai người mang hào quang trên thân kia, đúng là hai người này.

Chiếu Dịch và Hải Yến đang đi bình thường, nhìn thấy hắn liền đột nhiên dừng lại.

Đi đường thôi cũng gặp phải thằng xui xẻo này, không, hiện tại bọn hắn chính là thằng xui xẻo.

Hay là cứ đi qua đi?

Nhưng như vậy thì mặt mũi bọn hắn để đi nơi nào?

Cuối cùng, Chiếu Dịch đi đến trước mặt Thạch Minh, nói:

“Sư đệ Thạch Minh? Đã lâu không gặp.”

Thân là Thủ tịch Đại sư huynh, đi qua là không thể nào, đối phương nếu chưa đi, chuyện chào hỏi vẫn là phải làm.

Thạch Minh lập tức nhường một bước, nói:

“Gây phiền phức cho Đại sư huynh rồi.”

Trên thực tế, đây là lần đầu tiên hắn chào hỏi với Chiêu Dịch.

Cả hai đều biết đối phương, nhưng chưa từng gặp mặt qua.

Có điều Đại sư huynh khách khí như vậy, hắn đương nhiên sẽ không ngu ngốc đi cản đường.

Chiêu Dịch gật gật đầu, sau đó định cùng Hải Yên rời đi.

Hải Yên bên cạnh cũng tránh né Thạch Minh, hai người có thể nói là có chút mối thù truyền kiếp, Hải Yên đương nhiên không muốn bị đối phương quấy rối.

Cho nên những năm gần đây nàng đều rất cố gắng giảm cảm giác tồn tại, càng không có khả năng đi tìm sư tỷ Thiên Ngâm gây phiền phức, thậm chí cũng không đi tìm người giúp mình tạo phiền toái.

Bên cạnh Thiên Ngâm có một cái Thạch Minh như vậy, thật sự khiến cho người ta phải kiêng kị.

Thật ra người muốn lợi dụng Thạch Minh có không ít, nhưng sẽ không có chuyện hắn bị lợi dụng thêm một lần nữa.

Đối phương cũng không ngốc.

Sau đó hai người lướt qua Thạch Minh rời đi.

Nhưng đi được vài bước, Hải Yên lại dừng lại, mở miệng nói:

“Sư huynh Thạch Minh, có một chuyện ta muốn nói với người.”

Thạch Minh tương đối ngoài ý muốn nhìn về phía Hải Yên.

Hải Yên quay đầu nhìn Thạch Minh, nói:

“Trong tông môn xuất hiện một sư muội tương đối lợi hại, sư muội này coi trọng nơi ở của sư tỷ Thiên Ngâm, khả năng

qua hai tháng nữa sẽ đến khiêu chiến với sư tử.

Bối cảnh người này có chút sâu, các người tốt nhất dự tính cho kỹ càng.”

Sau khi nói xong lời này, Hải Yến và Chiêu Dịch cất bước đi xuống núi.

Tốc độ không hề chậm.

Chủ yếu là do cùng Thạch Minh tiếp xúc lâu sẽ rất nguy hiểm.

Thạch Minh có chút bất ngờ, nhưng hắn không có quá để ý.

Nếu như là qua hai tháng mới tới, khi đó sư tử Thiên Ngâm khả năng đã tấn thăng ngũ giai rồi, dù sao lần này hắn cũng đã mang được biện pháp chữa trị thương thế về.

Hắn đã hỏi qua rồi, đại khái qua mấy tháng nữa là có thể khỏi hẳn.

Đến lúc đó, sư tử Thiên Ngâm có thể trùng kích ngũ giai.

Một khi sư tử Thiên Ngâm lên được ngũ giai, đừng nói cái gì nhân tài mới nổi, ngay cả vị trí của sư muội Hải Yến cũng có khả năng bị uy hiếp.

Nhưng sư muội Hải Yến xác thực rất lợi hại, nếu không có việc gì ngoài ý muốn, thì rất khó kéo xuống.

Sau đó Thạch Minh liền tiếp tục đi về phía chỗ ở của sư tử Thiên Ngâm.

Không bao lâu sau, hắn đã đi tới nơi ở của sư tử.

Nơi này là một ngôi nhà nhỏ bằng trúc, bao quanh bởi một rừng cây nhỏ, chung quanh rừng cây có khí độc tự nhiên, chỉ có một lối ra an toàn duy nhất.

Chuyện sư tử Thiên Ngâm đi ra ngoài hắn cũng biết, đương nhiên cũng biết nàng chưa về.

Cho nên lúc tới đây mới có thể thoải mái như vậy.

Sau đó hắn ngồi chồm hồm trên mặt đất, đem tất cả mọi thứ có trên thân đặt xuống.

Một vài Thiên Y Quả, một chút linh dược chữa thương, một chút linh dược giúp tăng cao tu vi, một chút linh dược giúp củng cố tinh thần.

Rất nhiều, rất nhiều!

Thạch Minh không lưu lại cho mình bất cứ thứ gì, hẳn thật sự đã đem tất cả đồ tốt cho sư tỷ Thiên Ngâm.

Cuối cùng, thanh kiếm mới lấy được cũng đặt xuống, phẩm giai của kiếm này vô cùng cao.

Sư tỷ Thiên Ngâm khẳng định cần.

Bày tốt tất cả mọi thứ xong, hắn liền lấy ra một tờ giấy, bên trong có ghi lại phương thuốc.

Do dự một chút, hắn đặt tờ giấy xuống.

Chờ chuẩn bị tốt những thứ này xong, hắn liền quay đầu rời đi.

Chỉ là vừa đi được vài bước lại quay đầu lại nhìn một cái, nhìn một chút nơi sư tỷ ở, nhìn một chút xem đồ vật mình đưa tới đã cất kỹ hay chưa.

Cuối cùng, Thạch Minh quay người rời đi, trở về nơi ở của mình chờ đợi.

Chờ đợi sư tỷ trở về, chờ đợi thương thế của nàng hồi phục.

Chờ đợi ngày mình rời đi tới.

‘Sau này, ta nên đi đâu đây?’

Sau khi về tới chỗ ở của mình, Thạch Minh tự hỏi một câu.

--

Lục Thủy nhìn bầu trời đã tối đen lại, nói:

“Khoảng xế chiều ngày mai mới trở về rồi đúng không?”

“Ừm, bịt mắt của Trà Trà ngày mai mới xong.” Mộ Tuyết đứng ở bên cạnh Lục Thủy nói.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 195: Mộ Tuyết Tức Giận

Hai người đang đi trên bãi cát, bên cạnh chính là mặt biển phẳng lặng.

Lục Thủy không nói gì thêm, chậm rãi bước đi.

Mộ Tuyết đang ở ngay bên cạnh hắn, thậm chí hắn còn có thể ngửi được hương thơm trên cơ thể Mộ Tuyết.

Rất thoải mái.

Mộ Tuyết cũng bước theo, hai người bọn họ dựa vào rất là gần.

Trước kia còn gần hơn, Mộ Tuyết hiện tại đã vô cùng cố gắng khắc chế chính mình.

Cũng may đã có hôn ước, Lục Thủy sẽ không cảm thấy quá kỳ quái.

Sau đó Lục Thủy ngừng lại, quay người nhìn về vầng trăng sáng trên mặt biển.

Mộ Tuyết cũng ngừng lại, nàng cũng đưa mắt nhìn về phía vòng sáng trắng noãn của ánh trăng.

“Ánh trăng thật đẹp.” Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy một chút, sau đó mỉm cười gật đầu:

“Ừm.”

Lục Thủy cũng muốn đưa mắt nhìn Mộ Tuyết một chút.

Chỉ là vừa mới rời ánh mắt khỏi vầng trăng, lại đột nhiên nghe thấy tiếng ào ào.

Không phải là trời mưa, mà là từ trong biển có cái gì đó nổi lên.

Lục Thủy lập tức đặt ánh mắt ở trên mặt biển, hắn phát hiện có một vật thể lớn đang dần nhô lên khỏi mặt nước.

Mộ Tuyết cũng nhú mào.

Rất nhanh sau đó, thứ đồ to lớn kia từ trong mặt biển xông ra. Nhìn đến nó, Lục Thủy liền ngậy ngấn cả người.

Là Côn.

Đây là tới tìm hấn à?

Lúc này, Lục Thủy kéo Mộ Tuyết về phía sau, không phải là hấn muốn bảo hộ Mộ Tuyết gì gì đó, mà là lo lắng Mộ Tuyết sẽ áp bức Côn.

Côn này xuất hiện ở đây, tự nhiên lôi kéo không ít sự chú ý.

Có điều Côn cũng không có tới gần bờ, nó chỉ đột nhiên há hốc miệng ra.

Tiếp đó, một điện đường to lớn từ trong miệng Côn xuất hiện.

Bùm!!!

Điện đường to lớn kia trực tiếp rơi xuống mặt biển, từng đợt sóng biển cuộn trào.

Lục Thủy không nói hai lời, lập tức mở ra hộ thuẫn, nhị giai hấn, bình an vô sự trong thủy triều này hấn là chuyện bình thường, dù sao thì thủy triều này cũng không có ẩn chứa bất cứ loại lực lượng nào khác.

Một lúc sau, Lục Thủy và Mộ Tuyết cảm giác Côn kia đã rời khỏi vùng biển này.

Mộ Tuyết không hiểu vừa có chuyện gì xảy ra lắm.

Lục Thủy thì hoài nghi Côn kia là đặc biệt tới đưa cái điện đường này cho hấn.

Nhặt được đồ tốt, cho nên chạy tới đưa cho chủ nhân sao?

Con Côn này biết điều như vậy à?

Rất nhanh sau đó, mặt biển dần dần lắng lại, Lục Thủy và Mộ Tuyết tự nhiên cũng bình yên đứng tại chỗ.

Trên người một chút nước đọng cũng không có.

Mộ Tuyết thấy sóng biển đã lắng lại, đứng sau lưng Lục Thủy lên tiếng hỏi:

“Lục Thiệu gia không sao chứ?”

Lục Thủy lắc đầu:

“Không sao.”

Hắn đúng là không sao, chỉ là với nhị giai mà nói, nhận phải trùng kích lớn như vậy, xác thực có lẽ sẽ cảm thấy khó chịu một chút.

Nhưng bản thân hắn tu thể, tính thể nào cũng không thấy có vấn đề gì.

Mộ Tuyết gật đầu nói:

“Vậy chúng ta mau rời khỏi đây đi.”

Lục Thủy gật đầu, chẳng qua khi hắn nhìn lại về phía mặt biển, thì thấy có một tòa điện đường to lớn mang phong cách cổ xưa đang tọa lạc ở trên mặt biển.

Phía trên điện phủ viết: Bất Diệt Tiên.

Lục Thủy hơi bất ngờ:

‘Bất Diệt Tiên? Có ý gì?’

Nhưng hắn cũng không có ý định dừng lại, mà vẫn tiếp tục đi cùng Mộ Tuyết.

Bờ biển bên này mặc dù phong cảnh tốt, người lại không nhiều, nhưng chỉ số an toàn không cao.

Lục Thủy không muốn bại lộ, Mộ Tuyết cũng không muốn tùy ý xuất thủ.

“Khả năng có quan hệ với Bất Diệt Tiên Thể.” Mộ Tuyết bỗng nói.

Nàng đi ở phía bên trong, Lục Thủy một mực ngăn phía bên ngoài.

“Bất Diệt Tiên Thể?” Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, thứ hắn tu chính là Bất Diệt Tiên Thể.

Nhưng có điều điện đường này hẳn là thuộc về Tiên Đình, hẳn có chút muốn vào xem.

Lục Thủy vừa nghĩ như vậy, Bất Diệt Tiên Điện đột nhiên bộc phát ra một vòng ánh sáng, tiếp đó, Lục Thủy phát hiện hẳn bị vàng sáng này bao trùm.

Lục lượng đồng nguyên cộng minh?

Lục Thủy nhìn một chút liền biết chuyện gì xảy ra, Mộ Tuyết tự nhiên cũng biết.

“Không cần đáp lại.” Mộ Tuyết nhanh chóng nói.

Nàng sợ Lục Thủy không hiểu, trực tiếp đáp lại.

Lục lượng cộng minh, hơn nữa còn thuộc về loại triệu hoán.

Một khi đáp lại, sẽ tiến vào Bất Diệt Tiên Điện.

“Giống như tiếp thu được một đầu tin tức, là điện đường thí luyện.” Lục Thủy nói.

Hắn ngược lại không có trực tiếp đáp lại, chủ yếu là do lo lắng Mộ Tuyết dưới tình thế cấp bách sẽ trực tiếp động thủ.

“Điện đường thí luyện?” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, nàng tất nhiên biết Lục Thủy luyện thể là vì cái gì, sau đó lại nói:

“Lục Thiếu gia muốn đi vào sao?”

Nếu là thí luyện, nhất định có thể khiến người ta mạnh lên, Lục Thủy không có lý do nào để không vào.

Lục Thủy gật gật đầu:

“Cơ hội khó có được.”

“Đề ta cùng Lục Thiếu gia đi vào.” Mộ Tuyết nói.

Lục Thủy nghe Mộ Tuyết nói, sững sốt một chút, lập tức gật gật đầu, chỉ là lúc còn đang gật đầu lạ đột nhiên nhìn về phía sau lưng Mộ Tuyết, có chút kinh ngạc nói:

“Cha mẹ? Sao hai người cũng tới?”

Mộ Tuyết nghe thấy thế, lập tức quay đầu lại nhìn.

Chẳng qua khi nàng vừa mới quay đầu, liền cảm giác được bên cạnh có ánh sáng lóe lên. Trong chớp mắt này, nàng biết chính mình đã bị lừa, chờ nàng quay đầu lại thì Lục Thủy đã biến mất.

Trong không trung còn vang lại câu nói sau cùng của Lục Thủy:

“Mộ Tiểu thư, đừng lo lắng.”

Mộ Tuyết nghe được câu nói này, vẻ mặt tức giận nhìn về phía Bất Diệt Tiên Điện.

Nàng dậm chân, tức giận nói:

“Lục Thủy thôi, lừa đảo, bại hoại, ta không thích ngươi.”

“Không thèm thích ngươi nữa! Nếu lại thích ngươi, lại thích ngươi,... Ta, ta sẽ đánh ngươi.”

Hiện tại, Mộ Tuyết cảm thấy độ ưa thích của mình đối với Lục Thủy từ 10.000 điểm lại ngã về 0 rồi.

Lần này không đánh một trận thì không tăng trở về.

Sau đó, Mộ Tuyết bắt đầu nhìn chăm chăm vào Bất Diệt Tiên Điện.

Nàng không thể để mấy cường giả đi vào được, nếu không Lục Thủy sẽ có thể gặp nguy hiểm.

Lần này nàng cảm giác tinh thần không được tập trung, cảm thấy mình là phải trực tiếp phá nát Bất Diệt Tiên Điện, chạy đến bên người Lục Thủy (Chuyện không thích Lục Thủy nữa trước cứ để đó đã).

Bất Diệt Tiên Điện xuất hiện, kinh động đến rất nhiều người.

Không ít tu sĩ luyện thể đều cảm nhận được triệu hoán, nhưng không tu luyện Bất Diệt Tiên Thể sẽ không có cách nào trực tiếp đáp lại triệu hoán.

Cho nên cả đám đều không có cách nào trực tiếp đi qua.

Lúc này, Chân Võ Chân Linh tìm được Mộ Tuyết.

Không thấy Lục Thủy đâu, Chân Võ lập tức mở miệng hỏi:

“Mộ Tiểu thư, Thiếu gia của chúng ta đang ở trong đây sao?”

Mộ Tuyết nhìn về phía Chân Võ Chân Linh, gật đầu nói:

“Lục Thiếu gia đã tiến vào Bất Diệt Tiên Điện, hắn nói là có thí luyện Bất Diệt Tiên Thể, các ngươi không cần lo lắng.

Thông báo cho Tộc trưởng một tiếng là được rồi.”

Chân Võ Chân Linh lập tức gật đầu, Mộ tiểu thư thật tốt, biết thông báo cho Tộc trưởng.

Thiếu gia bọn hắn làm bất cứ chuyện gì, đều chưa từng thông báo.

Về phần an nguy của Lục Thủy, bọn hắn cũng không lo lắng, chỉ hy vọng động tĩnh không quá lớn.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 196: Bất Diệt Tiên Điện

Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm đã đi vào Mộ gia.

Nhưng sắc trời đã tối, chính sự đến ngày mai mới hiệp thương.

Lúc này Lục Cổ vốn đang bồi tiếp Đông Phương Lê Âm thì nhận được tin tức của Chân Võ, trong lòng có chút ngoài ý muốn.

Cũng không phải ngoài ý muốn vì con của hắn lại làm loạn, mà là ngoài ý muốn vì Bất Diệt Tiên Điện lại xuất hiện ở Xảo Vân tông, hơn nữa còn là do Côn đưa qua.

Chuyện này không giống so với dự tính của hắn.

Nhưng cũng may là hắn đã chuẩn bị kỹ càng, trực tiếp đề cho người ta đi qua là được.

Trùng hợp là con của hắn cũng vừa vịn tiến vào trong, hắn không cần phải mở miệng đốc xúc nữa.

Chờ Lục Cổ an bài xong tất cả, Đông Phương Lê Âm mới mở miệng nói:

“Xảy ra chuyện gì thế?”

Lục Cổ đưa tay gỡ tóc giúp Đông Phương Lê Âm, nói:

“Bất Diệt Tiên Điện đột nhiên xuất hiện ở Xảo Vân tông, con trai chúng ta đã tiến vào.

Ta đã để người điều tra, cũng đi theo vào.”

Đông Phương Lê Âm nắm lấy tay Lục Cổ, dùng mặt cọ xát, dường như là do gương mặt nàng hơi ngứa nên muốn dùng tay Lục Cổ để gãi.

“Đa nghi! Nhị trưởng lão nói thân thể ta đã tốt rồi, không chừng mấy năm nữa chúng ta còn có thể sinh thêm một cô con gái nữa.” Đông Phương Lê Âm nói.

Tất nhiên nàng biết chồng của mình đang điều tra cái gì.

Nói đến đây, Đông Phương Lê Âm bỗng nhớ ra chuyện gì đó, nói tiếp:

“Không đúng, chàng đã sắp tiến giai, chẳng phải nếu muốn có con sẽ càng khó hơn à?”

Sau đó Đông Phương Lê Âm phát hiện, nếu bây giờ không cần, có thể sau này cũng không cần nữa.

Đột nhiên rất khó chịu.

Nàng muốn con gái.

Lục Cổ sờ lên mặt của Đông Phương Lê Âm, cười nói:

“Yên tâm, còn rất lâu ta mới có thể tiến giai.”

Đông Phương Lê Âm hừ nhẹ một tiếng, nói:

“Chàng đang suy nghĩ gì ta còn không biết sao?”

Lục Cổ cười không nói, loại chuyện này không cần thiết phải giải thích rõ.

Cười qua loa là được.

“Nhưng ta thật sự muốn muốn một đứa con gái.” Đông Phương Lê Âm quay người dựa vào trên người Lục Cổ, nói.

Lục Cổ có chút ngoài ý muốn:

“Vì sao đột nhiên muốn con gái?”

“Ừm...” Đông Phương Lê Âm do dự một chút, sau đó nói:

“Nói ra chàng đừng cười ta. Ta cảm thấy chúng ta phải có một cô con gái mới đúng, cho nên muốn sinh nàng ra sớm hơn.

Có phải rất kỳ quái hay không?”

Lục Cổ gật đầu:

“Có chút, nhưng không phản đối.”

Đông Phương Lê Âm vui vẻ cười với Lục Cổ, sau đó nói tiếp:

“Chàng nói Mộ gia sẽ đồng ý sao?”

“Khó nói, chờ ngày mai đi! Việc này không vội vàng được.” Lục Cổ nói xong liền kéo Đông Phương Lê Âm lên, nói:

“Phong cảnh ở Mộ gia cũng rất khá, chúng ta đi dạo chơi.

Thuận tiện mua cho nàng chút đồ ăn vặt.”

“Vâng, tiểu nữ tử hoàn toàn nghe theo Tộc trưởng đại nhân an bài.” Đông Phương Lê Âm cười nói.

“Người Mộ gia nhiều, không sợ mất mặt à?” Lục Cổ bắt đắc dĩ cười nói.

Đương nhiên hắn sẽ không ngăn cản phu nhân mình nghịch ngợm.

—————

Bất Diệt Tiên Điện xuất hiện, dẫn tới không ít người.

Hoặc là nói, vốn đã có không ít người đang chú ý Bất Diệt Tiên Điện, nhưng không hề nghĩ tới nó sẽ xuất hiện ở gần Xảo Vân tông.

Thế này thì đâu chỉ là gần, mà chính là ở trong địa bàn của Xảo Vân tông.

Nhân viên điều tra của Lục gia không hề tiến vào.

Mà liên hệ với Xảo Vân tông trước, hy vọng nhận được cho phép.

Bọn hắn đến để làm việc, vạn nhất xảy ra xung đột thì sẽ gặp đả kích trí mạng.

Loại chuyện nhỏ này không cần bàn giao với người khác.

“Tiền bối, đã có người đi qua, còn có một số cường giả.” Là thanh âm nữ tính.

Một đội của bọn hắn có năm người, bốn người ngũ giai, người cầm đầu là lục giai.

Không phải là cùng một tầng cấp với nhân viên điều tra bình thường.

An Dật lắc đầu:

“Không cần để ý đến người khác, chúng ta đợi tin tức là được.”

Những người khác không nói thêm gì nữa.

Ngay vào lúc đó, có không ít người bắt đầu tiếp xúc với Bất Diệt Tiên Điện, có từ bên ngoài đến, cũng có từ trên đảo đi qua.

Rất nhiều người vây quanh Bất Diệt Tiên Điện, bắt đầu thảo luận đây là nơi nào cùng làm sao để đi vào.

Tu vi của những người này có cao có thấp.

Thậm chí có ít người bắt đầu phóng thích tu vi ngăn cản những người khác tới gần.

Thính Vân Tích là một trong năm vị cường giả của Tiên Đình, lúc đầu nàng chỉ ngoài ý muốn đi đến Xảo Vân Tông. Bởi thân là một vị tiên tử, tới đây mua chút quần áo là chuyện rất bình thường.

Nhưng nàng không nghĩ đến Bất Diệt Tiên Điện lại xuất hiện ở đây.

Nơi này chính là nơi mà Bất Diệt Tiên Nhân đang ngủ say.

Vị Tiên Nhân này không phải người của Tiên Đình, vốn nơi hấn ngủ say chỉ là động phủ bình thường, về sau Đế Tôn luyện hóa động phủ của đối phương nhưng không quấy rầy đến vị này, cuối cùng biến thành Bất Diệt Tiên Điện, trở thành điện đường thí luyện của thể tu.

Nhưng đúng là Bất Diệt Tiên Nhân đang ở bên trong.

Thính Vân Tích đứng ở trên bờ biển, nàng đang do dự xem có nên trực tiếp đi vào hay không. Thế nhưng nơi này là Xảo Vân tông, nếu tùy tiện đi vào có phải quá làm càn rồi không?

Do dự một chút, Thính Vân Tích quyết định mạo hiểm.

Có thể đạt được Bất Diệt Tiên Nhân ủng hộ, có thể nói là sẽ chiếm ưu thế thật lớn.

Trên đời ít có người nào là đối thủ của Bất Diệt Tiên Nhân, việc đối phó với Lục gia cũng tăng thêm khả năng.

Sau đó Thính Vân Tích đi theo tu chân giả bình thường, dự định bay đến Bất Diệt Tiên Điện.

Nhưng vừa mới bay được nửa đường thì nàng liền ngừng lại.

Tiếp đó trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một luồng khí tức, luồng khí tức này truyền đến từ trên cao, nó mang tới uy áp không cách nào chống cự nổi.

Tất cả người cảm nhận được uy áp này đều kinh hãi.

Nhưng khi bọn hắn còn không kịp phản ứng lại, uy áp đã trực tiếp bao quanh Bất Diệt Tiên Điện.

Tất cả mọi người ở Bất Diệt Tiên Điện đều đối đầu trực diện với cỗ uy áp này.

Oanh một tiếng.

Uy áp lần át tất cả mọi người, không có ai có thể chống cự được, tập thể rơi vào trong nước biển.

Sau đó một thanh âm mênh mông truyền đến từ trong Xảo Vân tông:

“Ồ địa bàn của Xảo Vân tông ta, lúc nào đến lượt các người làm càn?”

Thanh âm rơi xuống, sức mạnh bàng bạc mênh mông trùng kích xung quanh Bất Diệt Tiên Điện.

Những tu chân giả rơi xuống từ không trung kia, còn chưa kịp mở phòng ngự đã phun ra một ngụm máu tươi.

Phốc ~

Uy thế đáng sợ làm cho tất cả mọi người kinh hãi.

“Thứ này nếu đã rơi vào địa bàn của Xảo Vân tông ta, thì đó chính là đồ của chúng ta. Ai cho các người nhúng chàm?”

Thanh âm rơi xuống, không có người nào dám tiếp.

Vào lúc này bọn hắn mới nhớ tới, Xảo Vân tông là tông môn đỉnh cấp chân chính.

Cũng không phải một tông môn nhỏ yếu lấy việc bán quần áo để sống.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 197: Thí Luyện

Lúc này Thính Vân Tích lui về phía bờ biển, trong lòng có chút kinh hãi.

Không phải nàng dừng lại bởi vì người của Xảo Vân tông xuất thủ, mà là vừa rồi có một ánh mắt rơi vào trên người nàng.

Một chớp mắt đó nàng đã cảm thấy nguy cơ, nàng chắc chắn ánh mắt này đến từ bờ biển.

Chỉ cần nàng dám đi lên một bước, rất có thể sẽ phải đối mặt với một đối thủ đáng sợ.

Nàng không được phép đi đến Bất Diệt Tiên Điện.

“Đối phương là ai? Tại sao muốn ngăn cản ta? Là do phát hiện cái gì sao?”

Thính Vân Tích hoàn toàn không biết đối phương là ai, có mục đích gì.

Nhưng đã đầy đủ làm cho nàng kiêng kỵ.

Lúc này Mộ Tuyết đứng ở trên bờ biển, Chân Võ Chân Linh và Đinh Lương đều ở sau lưng nàng.

Nàng vừa mới phát hiện có cường giả muốn đi qua, nên trực tiếp bức lui đối phương trở về.

Tu vi bình thường nàng không hề quản, nhưng loại người làm trái quy tắc kia thì không thể đi vào.

Nàng lo lắng những người này động thủ quá nhanh sẽ làm cho Lục Thủy rơi vào nguy hiểm, nếu chạy tới chậm thì chắc chắn sẽ lưu lại bóng ma tâm lý.

Nhưng mà tiên bối của Xảo Vân tông cường thế như vậy, cũng làm cho nàng ngoài ý muốn.

Sau đó Mộ Tuyết nhìn thấy có năm người đi vào Bất Diệt Tiên Điện.

Là người của Lục gia.

“Ồ, đây không phải là cận vệ của cha sao? Nói như vậy thì tiền bối của Xảo Vân tông đang cố ý hỗ trợ mở đường?” Trong lòng Mộ Tuyết hơi kinh ngạc.

Kỳ thật Xảo Vân tông và Lục gia có chút quan hệ.

Hắn còn nhớ bà nội Lục Thủy chính là người của Xảo Vân tông.

Nghe nói càng lâu trước đó cũng có người gả vào Lục gia, nhưng khi đó nàng không hề đặc biệt hỏi thăm, nên cũng không rõ ràng lắm.

Nhưng dù cho đệ tử gả vào Lục gia, hai nhà cũng gần như không tồn tại tình cảm gì.

Xảo Vân tông sẽ giúp Lục gia, Mộ Tuyết cảm thấy rất ngoài ý muốn.

Theo tiền bối Xảo Vân tông mở miệng nói chuyện, không còn người nào dám có động tác gì, thậm chí bầu không khí trở nên cực kỳ an tĩnh.

Sau một lát, thanh âm kia lại vang lên:

“Dưới thất giai có thể vào, trên lục giai dám đi vào thì vĩnh viễn lưu lại ở bên trong đi.”

Sau đó uy áp biến mất, sức mạnh cũng biến mất.

Trong lòng Mộ Tuyết nhẹ nhàng thở ra, như này cũng là chuyện tốt đối với nàng.

Nếu như Lục Thủy gặp được người một nhà ở bên trong, vậy thì càng tốt hơn.

Nhưng không biết thí luyện bên trong như thế nào.

Lục Thủy đang bước đi trên một con đường, phía sau hắn là một đám đá vụn.

“Thí luyện ở nơi này chính là quyền quyền đến thịt?”

Lục Thủy vung cánh tay áo, có chút bất đắc dĩ.

Đúng vậy, sau khi hắn đi vào, bất kỳ linh khí nào cũng không thể sử dụng, mà ở trên người dường như còn mang theo gánh nặng ngàn cân.

Giống như một nửa Thiên Cân Phù văn.

“Nhưng quả thật có chút tác dụng. Đánh theo đoạn đường này, lại phối hợp với thiên địa chi lực của ta, thuận tiện lại sửa chữa phương thức tu luyện một chút, luyện thể bước vào tam giai cũng không phải không có khả năng.

Một khi luyện thể đạt tới tam giai, khoảng cách từ hôn lại tiến thêm một bước.”

Đây là chuyện tốt.

Sau đó Lục Thủy tiếp tục đi vào bên trong, rất nhanh hắn đã xuất hiện ở trên một khoảng đất trống.

Nơi này không có người đá quái dị, mà là một sinh vật cả người mọc đầy lông đỏ, nhìn qua có chút hung hãn.

Sau khi Lục Thủy đi vào, Hồng Mao Quái này liền quay đầu nhìn lại, tiếp đó mở miệng nói tiếng người:

“Bất Diệt Khôi Lỗi, Hồng Viên, đánh thắng ta thì có thể tiến vào tầng tiếp theo.”

Lục Thủy tò mò hỏi:

“Nếu như ta đi tới tầng cuối cùng, sẽ gặp phải cái gì?”

“Bất Diệt Tiên Nhân.” Khôi lỗi Hồng Viên mở miệng trả lời.

“Người đã khai sáng Bất Diệt Tiên Thể?” Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Hắn còn cho rằng nơi này chỉ dùng để tu luyện thể thuật, không nghĩ tới lại có thể nhìn thấy vị Tiên Nhân kia.

Thế thì đôi phương còn sống hay đã chết?

Hồng Viên không trả lời vấn đề của Lục Thủy, chắc là do nó chỉ là khôi lỗi, không thể nào trả lời những vấn đề nằm ngoài phần đã được cài sẵn.

Sau đó Hồng Viên động, bắt đầu nhanh chóng công kích Lục Thủy.

Đối phương dùng nắm đấm, tất nhiên Lục Thủy cũng dùng quyền chống lại.

Phịch một tiếng, nắm đấm của Lục Thủy và Hồng Viên đối đầu.

Sau đó Lục Thủy bị đánh lùi lại một chút.

“Sức mạnh nhị giai! Xem ra là đang dò xét tu vi mặt ngoài của ta, từ đó dự thiết thực lực.”

Lục Thủy không hề sửa chữa tu vi, cũng không sử dụng sức mạnh siêu việt nhị giai.

Hắn vốn là luyện thể giả nhị giai.

“Quên nói cho người, đánh bại ta càng nhanh, ban thưởng người lấy được sẽ càng nhiều.” Hồng Viên mở miệng nói.

Nhưng khi nói những lời này, Hồng Viên đã bắt đầu công kích.

“Như vậy sao?” Lục Thủy mỉm cười.

Sau đó Lục Thủy cũng hành động.

Nhưng trong nháy mắt lướt qua người, Lục Thủy liền đứng ở sau lưng khôỉ lổỉ Hồng Viên.

Mà Hồng Viên cũng dừng lại ở sau lưng Lục Thủy.

Tiếp đó hai tay hai chân của Hồng Viên đứt gãy rơi xuống mặt đất.

Thân thể cũng rơi xuống theo.

Lục Thủy đứng vững phủi tay, nói:

“Cùng giai, làm sao có người nào là đối thủ của ta?”

Bởi vì là khôỉ lổỉ, Hồng Viên không hề chấn kinh, nó chỉ mở miệng nói:

“Chúc mừng đã vượt qua kiểm tra. Xin hỏi trực tiếp nhận lấy ban thưởng, hay là góp nhặt lại rồi đến tầng tiếp theo?”

“Đến tầng tiếp theo đi.” Nói xong, Lục Thủy cất bước đi lên tầng tiếp theo.

Người người đều có thể tiến hành thí luyện, thế thì có đồ tốt gì chứ?

Nhiều lắm là một viên đan dược và mấy viên linh thạch.

Bên trong Bất Diệt Tiên Điện, Lạc Phong và Nhiếp Hạo đi ở trong một gian phòng bình thường.

Nhiếp Hạo hơi kinh ngạc:

“Thật sự là khu vực bình thường?”

Lạc Phong gật đầu:

“Mặc dù chỉ là suy đoán, nhưng vận khí không tệ lắm.

Nhưng mà thí luyện ở nơi này có vẻ như phân chia đẳng cấp, chắc là hai loại thí luyện bình thường và thí luyện Bất Diệt Tiên Thể.

Cũng may chúng ta còn không thể vào được thí luyện bình thường.”

Hai người bọn họ đều không phải luyện thể giả, cho nên nếu muốn thí luyện thì cần cố gắng một chút. Nhưng mà, bọn hắn vốn cũng không phải đến vì thí luyện.

“Đã có khu vực bình thường, như vậy khả năng rất cao sẽ có phòng tài liệu. Chỉ cần tìm thấy, tất nhiên có thể đạt được tin tức về Tiên Đình.” Lạc Phong nói.

Hắn tiến vào chính là vì cái này.

Chỉ cần tìm được tin tức tương đối có ích, như vậy sẽ có thể đạt được sự khẳng định của Thiếu tông chủ. Không mong có thể nói thêm yêu cầu gì, nhưng hy vọng có thể lập được công.

Dù sao bây giờ bọn hắn vốn nên ở trên đảo Mê Vụ, đáng tiếc lại bị Tố Nhiễm của Thiên Nữ tông đánh ra.

Chỉ có thể lập công ở đây. Nếu như có thể đạt được cơ hội đưa ra thêm một yêu cầu thì tốt hơn.

Đương nhiên, hấn sẽ không ngu ngốc đưa ra yêu cầu vô lý, thích hợp là được.

Ví dụ như lúc mắc kẹt khi tiến giai từ tứ lên ngũ, hy vọng nhận được chút đề điểm, như vậy là tốt.

Sau đó Lạc Phong và Nhiếp Hạo đi vào bên trong thông đạo.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 198: Cái Gì? Thiên Đình Vong Rôi?

Lúc lâu sau, năm người An Dật đi tới vị trí này.

Bọn hấn tiến vào thí luyện, đã tốn không ít khí lực mới lui ra được.

Lần này bọn hấn đặc biệt đến tìm tài liệu, bởi từ vừa mới bắt đầu đã biết nơi này có khu lưu trữ tài liệu rồi.

Lúc đến nơi này, An Dật ngừng lại, sau đó điều tra mặt đất, cau mày nói:

“Có người nhanh chân đến trước.”

“Nói như vậy thì cũng có người muốn tài liệu?” Những người khác hỏi.

“Không có gì kỳ quái cả, luôn có người muốn tài liệu về Thiên Đình, chớ nói là còn có khả năng có ghi chép về luyện thể, đây cũng là thứ quý giá.” An Dật cũng không hề ngoài ý muốn, sau đó tiếp tục nói:

“Theo sau, nếu như có mục đích khác với chúng ta, tốt nhất đừng gây ra xung đột.

Lấy được đồ càng nhanh càng tốt.”

Những người khác gật đầu, sau đó nhanh chóng đi vào bên trong.

Lục Thủy tốn không ít thời gian, một đường đánh tới nơi tận cùng.

Thí luyện này định chế cho nhị giai, nhưng thực lực thí luyện đã đến tam giai, mà còn có các loại huấn luyện sức mạnh, tốc độ và kỹ năng, từ trước tới giờ không hề gián đoạn.

Dù là Lục Thủy cũng cảm thấy có chút mệt mỏi.

Hấn phát hiện thể thuật của chính mình có tăng lên.

Nhưng chủ yếu là do hắn còn chưa bắt đầu tu luyện, hắn muốn đè ép, ép đến lúc cuối cùng, sau đó lại liên hợp thiên địa chi lực để tu luyện.

Như vậy thể thuật của hắn sẽ có khả năng nhất định, trực tiếp đột phá đến tam giai.

“Chúc mừng, qua nhiều năm như vậy, ngươi là người dùng thời gian ngắn nhất để đi đến tầng cuối cùng.” Đột nhiên có một thanh âm vang lên trong điện.

Lục Thủy đang ở trong một đại điện.

Phía trước có giương cao ghế dựa, trên mặt ghế cao có Thạch Đầu Nhân đang ngồi.

Vừa rồi chính là hắn nói chuyện.

“Thạch Đầu Quái?” Lục Thủy nhìn hắn rồi mở miệng hỏi.

Tảng đá có tâm trí, đồng thời có thể tu luyện, đây là chuyện cực kỳ hiếm thấy.

Cho dù có, cũng chỉ là thai nghén tân sinh, mà không phải thành tinh trực tiếp từ tảng đá.

“Là Sơn Thần.” Thạch Đầu Nhân mở miệng uốn nắn.

Lục Thủy cũng không thêm đề ý, hiếu kỳ nói:

“Qua nhiều năm như vậy, tất cả có bao nhiêu người đi đến nơi này?”

Sơn Thần Thạch Đầu Nhân do dự một chút, nói:

“Chỉ một mình ngươi.”

Lục Thủy: “...”

Cho nên nhanh nhất hay chậm nhất không phải đều là hắn sao?

Mà người của Tiên Đình đều cùi bắp như thế à?

Thạch Đầu Nhân lập tức giải thích:

“Không phải Tiên Đình của ta không người, mà là lúc ta nhận chức, Bất Diệt Tiên Điện đã đến thời kỳ băng phong.”

“Ồ?” Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, nói:

“Tại sao phải băng phong?”

Thạch Đầu Nhân suy tư một chút, dường như không thể nhớ nổi:

“Ta nhớ được người ở phía trên nói là Bất Diệt Tiên Nhân xuất hiện phản ứng dị thường, dẫn đến cả tòa Bất Diệt Tiên Điện bị băng phong.

Những người như chúng ta cũng rơi vào trạng thái băng phong theo đi theo.

Mà ta là do tảng đá biến thành, cho nên hiệu quả của băng phong rất kém, bất tri bất giác đã thanh tỉnh lại.”

Một mình hấn ở chỗ này chờ đợi vô số năm, thiếu chút đã quên chính mình phải làm gì.

“Vậy người biết Tiên Đình đã xuống dốc rồi biến mất ở thời kỳ Viễn Cổ không?” Lục Thủy nhìn Thạch Đầu Nhân, hỏi.

Nghe được câu này, Thạch Đầu Nhân sững sốt một chút, sau đó kích động đứng lên, nói:

“Người nói cái gì?

Tiên Đình vong rồi?”

“Vong.” Lục Thủy trả lời một câu.

Thạch Đầu Nhân lập tức mềm nhũn, trong miệng lẩm bẩm:

“Ta cẩn trọng vô số năm, cần cù chăm chỉ, chịu khổ chịu mệt, đều là làm không công?”

Lục Thủy nhìn Thạch Đầu Nhân này, không còn gì để nói nữa, cuối cùng hỏi:

“Tầng này có phải đánh nữa không?”

“Không đánh, có đánh cũng vô nghĩa. Nếu muốn vào nơi Bất Diệt Tiên Nhân ngủ say thì người cứ vào đi, chết ở bên trong ta không chịu trách nhiệm.” Thạch Đầu Nhân nói.

Lục Thủy hiếu kỳ nói:

“Bất Diệt Tiên Nhân có địa vị như thế nào ở Tiên Đình?”

Địa vị càng cao, sẽ càng có lợi đối với hắn.

Đương nhiên, nếu như đối phương quá mạnh thì phải bàn bạc kỹ hơn.

Cùng loại với vị trong cơ duyên Tiên Sơn kia, căn bản không phải người hiện giờ hắn có thể đối kháng.

Đi gây với loại tồn tại đó, không khác gì muốn chết.

Cần qua mấy tháng rồi nói sau.

“Bất Diệt Tiên Nhân không phải người của Tiên Đình.”
Thạch Đầu Nhân trả lời Lục Thủy.

Nghe được lời này, Lục Thủy có chút ngoài ý muốn:

“Không phải người Tiên Đình?”

“Đúng! Bất Diệt Tiên Nhân thành tiên trước khi Tiên Đình thành lập, mà khi Tiên Đình thành lập thì Bất Diệt Tiên Nhân đã ngủ say.

Về sau Đế Tôn muốn mời Bất Diệt Tiên Nhân gia nhập Tiên Đình, nhưng mà Bất Diệt Tiên Nhân vẫn ở trong trạng thái ngủ say không muốn tỉnh lại.

Cuối cùng Đế Tôn chế tạo ra Bất Diệt Tiên Điện này vì Bất Diệt Tiên Nhân.

Dùng để thí luyện luyện thể.

Chủ yếu là trước khi Bất Diệt Tiên Nhân ngủ say, đã cố ý lưu lại Bất Diệt Tiên Thể cho hậu nhân.

Cho nên sau khi Đế Tôn đạt được Bất Diệt Tiên Thể, liền thành lập Bất Diệt Tiên Điện khi Bất Diệt Tiên Nhân không từ chối.”

Thạch Đầu Nhân nhìn xung quanh một lần, tiếp tục nói:

“Ta còn có một tin tức ngầm, nói là Đế Tôn lo lắng Bất Diệt Tiên Nhân gia nhập thế lực cường đại khác, vì thế cố ý giữ Bất Diệt Tiên Nhân ở Tiên Đình.

Nhưng nghe nói chỉ cần Bất Diệt Tiên Nhân tỉnh lại, sẽ có thể leo lên vị trí Tiên Quân.”

“Vị trí Tiên Quân?” Lục Thủy rất tò mò.

Còn cách làm của Đế Tôn, hẳn không có gì cần nói. Nhưng chuyện này cũng nói rõ, có khả năng Bất Diệt Tiên Nhân không hề biết gì cả.

“Chính là tiên tịch. Không có tiên tịch thì không thể coi là người của Tiên Đình, cũng không có bổng lộc gì cả.” Thạch Đầu Nhân trả lời.

Lục Thủy gật đầu. Tiên Đình thân là thế lực lớn thời Viễn Cổ, tất nhiên sẽ có phân chia đẳng cấp bói phận.

Cái nào cũng như thế.

Sau đó Lục Thủy không hỏi thêm nữa, mà dự định đi vào thỉnh giáo Bất Diệt Tiên Nhân một vài vấn đề.

Mặc dù biết có khả năng sẽ không thu hoạch được gì, nhưng cũng đã tới cửa rồi, không hỏi một chút thì thật sự đáng tiếc.

Nhìn thấy Lục Thủy muốn đi vào, Thạch Đầu Nhân do dự một chút, sau đó đi theo.

Lục Thủy nghiêng đầu nhìn xuống, nói:

“Không thủ tạng cuối cùng nữa sao?”

“Đây là thí luyện Bất Diệt Tiên Thể, mà người biết Bất Diệt Tiên Thể ở Tiên Đình cũng không có nhiều, cho nên sẽ không có người nào tới.

Mà Tiên Đình đều vong rồi, ta cần trọng cho ai xem?

Đúng, ngươi có thể nói cho ta biết tình huống bên ngoài như thế nào không?

Ngươi có quen biết ai không? An bài cho ta một công việc có thu nhập với?” Thạch Đầu Nhân nói với Lục Thủy.

Lục Thủy nhìn Thạch Đầu Nhân rồi nói:

“Ngươi không phải Sơn Thần à? Thân là người của Tiên Đình, cũng không thể tùy tiện rời khỏi như vậy chứ?”

Thạch Đầu Nhân lắc đầu:

“Tiên tịch không dễ tiến vào như vậy. Ta không có tiên tịch, không được tính là tiên ban, cho nên có rời khỏi cũng không có vấn đề gì.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 199: Mỗi Ngày Một Viên Linh Thạch Nhất Phẩm?

Lục Thủy đã hiểu. Dù tu vi đạt đến cũng không nhất định có tiên tịch, nhưng vào với không vào tiên tịch khác nhau chỗ nào thì hẳn cũng không biết.

Nhưng hẳn lại có chút hiểu rõ về quả vị.

Phật môn không có tán tu, không vào tu Phật môn tu truyền thừa thì sẽ không thể nào chứng được quả vị.

Nhưng chỉ cần có truyền thừa, có vào Phật môn hay không cũng không đáng kể, tu vi đến thì tự nhiên có thể chứng được quả vị.

Nhưng nơi này cũng rất thâm trầm, một lời nửa câu sẽ không thể nói rõ.

“Bây giờ bên ngoài không có thể lực lớn giống như Viễn Cổ Tiên Đình, chuyện công tác người có thể tự mình đi tìm một chút.” Lục Thủy nói.

Thạch Đầu Nhân thở dài, hẳn rất vất vả mới mưu được chức vị ở Tiên Đình, chỉ cần làm dày tư lịch là có cơ hội đứng vào hàng tiên ban. Bây giờ thì tốt, Tiên Đình cũng vắng rồi.

Làm không công nhiều năm như vậy.

Hắn nhin từ thất giai đến ngũ giai, thật sự quá thâm.

“Nếu không thì để cho ta bảo vệ người đi? Người cho ta linh thạch là được, nếu cứ tiếp tục như vậy ta sợ chính mình sẽ phải chịu chết.” Thạch Đầu Nhân nghĩ một chút rồi tiếp tục nói:

“Tu vi của ta vốn rất cao, nhưng tuổi thọ cuối cùng vẫn có hạn. Vì để sống sót từ khi thức tỉnh đến bây giờ, ta dùng tu vi Chân Tiên để bổ sung tuổi thọ cho mình, sau đó ta phát hiện không đủ nên lại dùng cảnh giới lục giai để bổ sung tuổi thọ.

Ta đã sắp không chịu nổi rồi.”

Lục Thủy nhìn về phía Thạch Đầu Nhân, phát hiện thiên phú của tên này đúng là đặc thù hiếm thấy.

Dùng cảnh giới để bổ sung tuổi thọ, trước kia hẳn gặp qua.

Người kia đúng là có thể sống.

Rõ ràng chỉ có tu vi ngũ giai, nhưng lại một mực nhảy nhót tung bồng ở khu vực của Lục gia.

Hắn nhiều lần xuất quan, đều có thể nhìn thấy tên kia bày quầy hàng bán thuốc giả.

Về sau hẳn tiến hành nghiên cứu, thuận tay khai sáng một pháp môn tu luyện trường thọ.

Đáng tiếc nó có yêu cầu nhất định đối với người tu luyện.

Cũng vô dụng với hắn, chỉ coi như đồ chơi nhỏ mà thôi.

Ở kiếp trước, thời gian gần như sẽ không trôi qua trên người hắn.

Tuổi thọ đã sớm không thể dùng với hắn rồi.

“Người muốn bao nhiêu?” Lục Thủy hỏi.

“Một ngày một viên linh thạch, có thể chứ?” Thạch Đầu Nhân nhìn Lục Thủy rồi nói, nhưng lại không quá tự tin.

“Mấy phẩm?” Lục Thủy hỏi.

“Nhất phẩm là được.” Thạch Đầu Nhân nói.

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, thế này thì quá rẻ.

Sau đó hắn lấy ra một viên linh thạch nhất phẩm, nói:

“Như thế này?”

Thạch Đầu Nhân lập tức tiếp nhận linh thạch, sau đó nuốt vào, gật đầu nói:

“Đúng, như vậy là được rồi.”

Hắn không thèm để ý giá cả, chỉ ít bây giờ đã có thu nhập, không cần phải nhịn đến chết.

Thế giới bên ngoài quá lạ lẫm, có thu nhập mới có cảm giác an toàn, chờ quen thuộc lại đổi cương vị.

Lục Thủy cũng không để ý, cất bước đi vào bên trong.

Nhưng đi đến nửa đường thì hần đột nhiên nghe được thanh âm có tiết tấu.

Thình thịch thình thịch.

Là âm thanh trái tim nhảy lên.

Thạch Đầu Nhân kinh ngạc nói:

“Trước kia không có! Chẳng lẽ Bất Diệt Tiên Nhân sắp thức tỉnh?”

Nghĩ đến đây, Thạch Đầu Nhân lại có chút lo lắng.

Bất Diệt Tiên Nhân chính là người mà Đế Tôn xem trọng, nghe nói là nhân vật cùng cấp bậc với Tiên Đình Chiến Thần.

Nếu hần tỉnh lại mà không vui vẻ thì sẽ là hủy thiên diệt địa.

Lục Thủy thì không để ý lắm, từ vừa mới bắt đầu hần đã ẩn ẩn phát hiện được có một luồng sức mạnh đang thức tỉnh.

Nhưng sức mạnh này có chút vấn đề, bằng không hần đã sớm rời đi.

Sau đó Lục Thủy tiếp tục cất bước đi vào bên trong.

“Ta nhắc nhở ngươi một câu, đi vào rất nguy hiểm.” Thạch Đầu Nhân thấy Lục Thủy muốn đi vào, lập tức đuổi theo nhắc nhở.

“Vậy ngươi có thể không vào.” Lục Thủy bình thản mở miệng.

Thạch Đầu Nhân trong lòng xoắn xuýt, cuối cùng sờ sờ lên bụng, linh thạch cũng đã thu rồi, ngày hôm nay hần vẫn nên đi bảo hộ tên nhân loại này.

Cho nên chỉ có thể kiên trì đi theo sau.

Cũng may đầu hần đủ cứng.

Nhưng rất nhanh Thạch Đầu Nhân lại cảm thấy đầu mình có chút mềm nhũn ra rồi. Từ chỗ sâu bên trong kia, không chỉ

có tiếng tim đập truyền ra, mà còn có cả tiên lực đáng sợ truyền ra.

Tiên lực này giống như sóng triều phun trào, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể nhấn chìm hẳn.

Thạch Đầu Nhân sợ, nếu như tất cả tu vi của hắn vẫn còn thì có lẽ còn có thể tiếp tục kiên trì, nhưng với tình trạng bây giờ, thực sự là tê cả da đầu.

“Người ở bên ngoài chờ đi.” Giọng nói của Lục Thủy truyền tới.

Sau đó Thạch Đầu Nhân mới phát hiện cổ chủ của mình thế mà hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi tiên lực.

Hắn có cảm giác tất cả tiên lực ở đây lúc đến gần người này đều từ cuồng bạo biến thành dịu dàng ngoan ngoãn, không có chút lực công kích nào.

Thạch Đầu Nhân ngây ngẩn cả người.

Tu vi của cổ chủ hắn không phải là nhị giai sao?

Vì sao lại có thể chịu được trùng kích cuồng bạo của tiên lực như vậy?

Thế giới bên ngoài bây giờ đáng sợ như vậy sao?

Vậy đến lúc ra ngoài thì hắn nên đi đâu mới tốt?

Sau đó Thạch Đầu Nhân lui ra ngoài. Thời đại thay đổi rồi, ngũ giai như hắn bây giờ còn không bằng một nhị giai.

Thạch Đầu Nhân cảm giác có chút tự ti.

Lục Thủy cảm thấy Thạch Đầu Nhân này thật khó hiểu, nhưng cũng không để ý nhiều. Một viên linh thạch nhất phẩm đã có thể thuê được một ngũ giai, chuyện này rất có lời.

Nhưng thuê bọn Thạch Minh kia càng có lời hơn, đến một viên linh thạch cũng không cần.

Sau đó Lục Thủy tiếp tục hướng về chỗ sâu nhất đi tới.

Nơi này có một lượng lớn tiên lực, lưu động giống như đang hô hấp vậy.

Nếu như hấn ở chỗ này tu luyện Bất Diệt Tiên Thể, khẳng định là làm ít công to, chỉ là hấn không có ý định này.

Cha hấn đã rất nghiêm túc nói với hấn, Bất Diệt Tiên Thể chỉ là dùng để đặt nền móng, không phải là pháp môn tu luyện tương lai của hấn.

Đương nhiên, hấn cũng chướng mắt cái này, hấn muốn tự mình cải biên một công pháp thể thuật mới, cơ sở đối với hấn là điểm mù, sau này cũng không còn là như thế nữa.

Sau đó, Lục Thủy đã đi đến chỗ sâu nhất, bắt đầu đưa mắt quan sát hoàn cảnh nơi này.

So với bên ngoài, nơi này trông có vẻ hơi bình thường.

Đây là một sơn động bình thường, chung quanh cùng dưới chân đều là bùn đất, bên cạnh có một con suối nhỏ, phía trước có một cái giường đá.

Trên giường có một bóng người đang nằm.

Lục Thủy đi tới, phát hiện người đang nằm là một người đàn ông trung niên, tướng mạo khá bình thường.

Không nghi ngờ gì nữa, tiếng thành thịch kia là từ trên người người này phát ra, tiên lực cũng là do người này hô hấp mà phun trào.

‘Đây chính là Bất Diệt Tiên Nhân?’

Lục Thủy cảm thấy mình hấn là không đoán sai.

Nhưng người này trông có vẻ hơi bình thường. Không, là quá bình thường, trông giống mấy đại thúc bán bánh bao ở thôn trấn.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 200: Đau Răng Tiên Nhân

Ngay lúc này, Lục Thủy thấy chân mày vị Bất Diệt Tiên Nhân kia đột nhiên co lại.

Người này sắp tỉnh dậy.

Sau đó, tất cả tiên lực xung quanh cũng bắt đầu hướng về phía thân thể người này mà hội tụ lại, cuối cùng biến mất ở sau lưng.

Ngay khi tất cả tiên lực biến mất, Bất Diệt Tiên Nhân mở mắt.

Vừa mở mắt ra liền nhìn thấy Lục Thủy đang đứng bên cạnh.

Bất Diệt Tiên Nhân giật nảy mình, sau đó ngồi lui về sau một chút, cảnh giác nói:

“Người là ai?”

Lục Thủy nhìn Bất Diệt Tiên Nhân. Hắn có chút hoài nghi, người này thật sự là Bất Diệt Tiên Nhân sao?

Nhưng nhìn tình huống thân thể của người này, Lục Thủy lại cảm thấy hắn là sẽ không sai.

Cuối cùng hắn mở miệng nói:

“Ta tên là Lục Thủy, người là?”

Hắn dùng tên thật, bây giờ không làm gì, hơn nữa Mộ Tuyết vẫn còn đang ở bên ngoài, hắn không có ý định để Đông Phương Hạo Nguyệt hay Lưu Hỏa ra sân.

Chỗ này tương đối an toàn.

Huống hồ hắn vốn có tu Bất Diệt Tiên Thể.

Vẫn là cha hắn tốt, nếu không hôm nay đã không có lý do quang minh chính đại đi vào rồi.

Lục Thủy?

Bất Diệt Tiên Nhân hoàn toàn chưa từng nghe qua cái tên đó, sau đó hắn mở miệng nói:

“Ta gọi là, á, đau răng.”

“Đau Răng Tiên Nhân?” Lục Thủy lặp lại một lần.

Vậy mà hắn cứ nghĩ đây là Bất Diệt Tiên Nhân, nhưng sao lại gọi là Đau Răng chứ?

“Không phải, ta gọi là, á đau đau.” Đau Răng Tiên Nhân bụm mặt đau đớn không chịu nổi.

Lục Thủy nhìn Đau Răng Tiên Nhân, trong lòng suy tư, sau đó nói:

“Vậy ta gọi ngươi là Bất Diệt Đau Răng Tiên Nhân đi.”

Đau Răng Tiên Nhân: “...”

Được rồi, xưng hô mà thôi, không quan trọng, thích Đau Răng thì Đau Răng đi.

Đau Răng Tiên Nhân, trong lòng đã âm thầm nhận mệnh.

Coi như lấy cho mình một cái đạo hiệu đi.

“Như vậy, ngươi chính là vị Tiên Nhân đã khai sáng Bất Diệt Tiên Thể kia?” Lục Thủy hỏi.

Đau Răng Tiên Nhân vẫn bưng lấy mặt của mình, gật đầu nói:

“Ừm, nếu như không có người thứ hai, vậy khẳng định chính là ta.”

“Nghe nói ngươi là vì chữa bệnh đau răng, nên mới khai sáng ra Bất Diệt Tiên Thể? Ngươi cũng đã tu luyện đến đại thành rồi, vì sao vẫn còn đau răng?” Lục Thủy mở miệng hỏi tiếp.

Đây quả thật là rất kỳ quái.

Bất Diệt Tiên Thể không đến mức đau răng cũng không trị hết.

Dù sao thì nó cũng đã được công nhận là một trong ba tam đại thể thuật mạnh nhất từ Viễn Cổ đến nay.

Nói đến đây, gương mặt Đau Răng Tiên Nhân liền hiện ra vẻ bất lực và thất vọng.

“Nói ra người có lẽ không tin, hồi mới đau răng, ta còn chưa biết có Tiên tồn tại, bản thân ta lúc đó chỉ là một kẻ phạm nhân, căn bản không gặp được Tiên Nhân.

Nhưng ta biết Tiên Nhân gần như là vạn năng.

Cho nên, vì chữa bệnh đau răng cho tốt, ta quyết định thành Tiên.”

Lục Thủy nghe vậy liền cảm thấy có chút ngoài ý muốn, lần đầu tiên nghe nói có người muốn trở thành tiên chỉ để chữa bệnh đau răng.

Nhất là khi người này còn thật sự thành tiên, ly kỳ hơn nữa, bệnh đau răng lại đến giờ vẫn chưa tốt lên.

“Sau đó thì sao? Người làm thế nào mà thành Tiên được?” Lục Thủy hỏi.

Hắn muốn biết quá trình như thế nào.

Một kẻ phạm nhân muốn trở thành Tiên, nếu không có kỳ ngộ thì cơ bản là không có khả năng.

“Nói ra người có lẽ càng cảm thấy khó tin hơn, lúc đó ta cảm thấy Tiên Nhân hẳn là có tiên khí, chỉ cần ta hấp thụ tiên khí thì cũng có thể trở thành Tiên.

Sau đó ta hút hai ngày, rốt cuộc cũng cảm nhận được cỗ khí kia, liền mừng rỡ như điên.

Tiếp đó ta để tiên khí tác động lên thân thể, chủ yếu là để thân thể chữa bệnh đau răng cho tốt.” Đau Răng Tiên Nhân chìm trong hồi ức, nói.

Nói lên những lời này, Đau Răng Tiên Nhân liền cảm thấy có chút kích động, sau cùng lại thở dài một hơi.

Lục Thủy nghe xong thì ngẩn người ra.

Đây là yêu nghiệt ở đâu ra thế?

Nếu khi còn bé hắn có thiên phú này, Đại Trưởng lão có lẽ cũng muốn đích thân dạy hắn đó?

Thậm chí có thể khiến cả nhà kinh động đến mức lật trời.

Tùy tiện hút hai ngày liền có thể trực tiếp tiến nhập vào trạng thái tu luyện, thật đáng sợ.

“Sau đó thì sao?” Lục Thủy có cảm giác mình đang nghe quá trình trưởng thành của một yêu nghiệt.

“Về sau?” Đau Răng Tiên Nhân lại thở dài một tiếng, nói:

“Ngươi có lẽ vẫn sẽ không tin được.

Vì đau răng, cho nên ta cố gắng tu luyện muốn trở thành Tiên.

Thế nhưng ta càng tu luyện, răng lại càng đau, càng đau ta lại càng muốn tu luyện.

Ta ngày càng trở nên mạnh hơn, mà răng thì cũng càng ngày càng trở nên đau nhức.

Ta không biết mình đã tu luyện bao lâu, cũng không biết rõ mình lúc nào mới có thể trở thành Tiên, lúc nào mới có thể hết đau răng.

Ta chỉ biết mình nhất định phải nhanh chóng trở thành Tiên, nếu không sẽ bị đau chết.

Trong thời gian này, ta cảm giác mình thường xuyên bị sét đánh, nhưng cũng không vấn đề gì, dù sao cũng không đau không ngứa.

Ta một mực chú tâm tu luyện, nhưng từ đầu đến cuối cũng không thoát nổi bệnh đau răng.

Thẳng đến một ngày, ta bỗng cảm thấy mình dù có tu luyện thế nào cũng sẽ không thể tiến thêm được nữa.

Ta biết ta đã chạm đến cực hạn của mình rồi, thế nhưng răng ta vẫn còn đau nhức, khi đó ta nghĩ là có lẽ thiên phú của bản thân không đủ, căn bản là không có cách nào để trở thành Tiên.

Cho nên sau khi thấy mình không thể tiến thêm được nữa, ta định rời đi, đi tìm Tiên Nhân, hy vọng được Tiên Nhân trợ giúp.”

Lục Thủy nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Đau Răng Tiên Nhân thật sự là thâm tâm mà, hẳn cảm thấy phía sau có lẽ còn thâm hơn.

Quả nhiên, Lục Thủy nghĩ đúng rồi.

Đau Răng Tiên Nhân nói đến đây, cả người đều tràn ngập tuyệt vọng:

“Nói ra người có lẽ sẽ không tin đâu, ta tìm thấy những Tiên Nhân khác, nhưng mỗi một Tiên Nhân ta tìm thấy này, khi nhìn thấy ta đều sẽ gọi ta một tiếng tiên bói.

Hỏi rõ xong, ta mới phát hiện, không phải là ta không thành Tiên được, mà ta đã đứng ở đỉnh phong của Tiên rồi.

Một khắc này, ta thực sự cảm thấy tuyệt vọng.

Đau đau đau!!!”

Nói đến đây, Đau Răng Tiên Nhân lại bụm mặt lại, vẻ mặt đau đớn không thôi.

Lục Thủy nghe xong, có cảm giác thật sự muốn nhìn xem những tên được gọi là Tiên Nhân kia, sau khi nhìn thấy Đau Răng Tiên Nhân, sau khi nghe chuyện cũ của Đau Răng Tiên Nhân xong, liệu có thổ huyết mà chết hay không.

Người khác dùng cả một đời cũng không chạm được đến loại cảnh giới đó, người này ngược lại tốt rồi, dựa vào đau răng đi lên đỉnh cao nhân sinh.

Có lẽ những Tiên Nhân thời Viễn Cổ kia sẽ nghĩ như này: Ác nhân tự có ác nhân trị, đau răng chính là một loại trừng phạt.

Nghĩ tới đây, Lục Thủy mỉm cười, thật thú vị.

“Vậy người tại sao lại tán tu vi đi?” Lục Thủy hỏi.

Đúng vậy, từ sau khi hẳn tới sơn động này liền phát giác được lực lượng ở quanh đây có chút không đúng, sau khi nhìn thấy Đau Răng Tiên Nhân thì liền hiểu ra tất cả.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 201: Chân Thân Độc Nhất Trong Thiên Địa

Vị Tiên Nhân này thế mà lại tự tản đi lực lượng của chính mình, đem tất cả lực lượng bị tràn ra hội tụ lại ở trên lưng.

Đây là một loại phương pháp tán công cao minh, lúc cần lực lượng thì có thể dùng tốc độ cực nhanh lấy trở về.

Nhưng muốn tán thì rất khó.

Đương nhiên, muốn hoàn toàn tán đi cơ bản không có khả năng, nhưng hiện tại Đau Răng Tiên Nhân cũng coi như rất bình thường rồi.

Mộ Tuyệt đối với việc tán công đã là người trong nghề, năng đặc biệt tinh thông đạo này.

Nàng có thể đem tất cả tu vi đã tu luyện tán đi, hóa thành Hỗn Nguyên chi khí.

Đây là đem tất cả tu vi đã tu luyện treo lên dùng.

Đương nhiên, Mộ Tuyệt cũng không có khả năng tán hết toàn bộ tu vi, có một vài cảnh giới sau khi tiến vào, cơ bản là không xuống được nữa, hoặc là tu vi mặc dù không còn, nhưng cảnh giới có thể vẫn còn đó.

Tóm lại, đây là một chuyện rất phức tạp.

“Sau khi ta không tìm được bất cứ biện pháp nào nữa, ta lại gặp một cô bé, ta nhớ đó là một cô bé có đôi mắt thật to.

Chính cô bé này đã nói cho ta biết biện pháp chữa trị đau răng.

Nàng nói chấp niệm của ta bởi vì đau răng mà có, cảnh giới cũng là vì đau răng mà đột nhiên tăng mạnh.

Cho nên tu vi tăng cao, cũng đồng nghĩa với việc nguyên nhân đau răng cũng tăng lên.

Biện pháp duy nhất chính là phá vỡ Bất Diệt Thể, chữa bệnh đau răng cho tốt, sau đó một lần nữa lấy lực lượng trở về.” Đau Răng Tiên Nhân nhớ lại, nói.

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, một cô bé mà có kiến thức đến như vậy?

“Công pháp tán công này cũng là do nàng chỉ sao?” Lục Thủy hỏi.

“Đúng vậy, nàng nói trước mặt đây chính là công pháp thích hợp nhất với ta, vừa có thể bảo trụ được lực lượng, lại vừa có hi vọng chữa trị đau răng.” Đau Răng Tiên Nhân nói.

Lục Thủy nhíu mày. Từ góc nhìn của hắn, công pháp này còn chút khiếm khuyết, nhưng là có thể làm được đến bước này. Trên đời này ngoại trừ Mộ Tuyết, còn có người khác sao?

“Nàng là ai?”

“Nàng nói nàng tên là Cửu.”

“Cửu? Người có hỏi nàng là ai không?”

“Có hỏi, chỉ là không hiểu lắm.”

“Nàng nói thế nào?”

Do dự một hồi, Đau Răng Tiên Nhân nói: “Nàng nói nàng là Thần.”

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, là những người tự xưng là Thần Chúng kia sao?

Lục Thủy là hỏi thêm một câu:

“Nàng có nói nàng là Thần gì không?”

“Có, cái này ta nhớ rất rõ.” Đau Răng Tiên Nhân lại bung mặt lại, một lát sau mới nói:

“Nàng nói, nàng là Chân Thần độc nhất trong thiên địa.”

Nghe được câu này, trong đầu Lục Thủy bỗng vô thức hiện lên hình ảnh quyển giáo dục thành thần bắt buộc kia.

Hắn nhớ kỹ phía trên đó có một câu nói là, ta chính là Chân Thần duy nhất trong thiên địa, bên dưới có bảy vị Chủ Thần.

‘Hai cái này có liên quan gì đến nhau sao?’ Lục Thủy hơi nghi hoặc trong lòng.

“Người có biết nàng cuối cùng đi đâu không?” Lục Thủy hỏi.

Đau Răng Tiên Nhân lắc đầu, cái này hẳn thật sự không biết.

“Người có biết Lục không?” Lục Thủy hỏi.

“Chưa từng nghe nói qua.” Đau Răng Tiên Nhân vẫn lắc đầu.

“Tiên Đình với Đế Tôn, người có biết không?”

Đau Răng Tiên Nhân vẫn lắc đầu.

Quả nhiên không lấy được tin tức hữu dụng gì, có điều Lục Thủy cũng không để ý nhiều, sau đó liền định rời đi:

“Đúng rồi, thời đại bây giờ không giống lắm với thời đại của các người, nếu như cần giúp gì, ta ngược lại có thể giúp người một chút.

Trên thị trấn nhà ta có một con chó, nó nhận biết được nha sĩ, có lẽ có thể giúp người trị hết đau răng.”

Đau Răng Tiên Nhân nghe thấy vậy lập tức đứng lên, giọng nói mang theo sự kích động và cung kính vang lên:

“Ta nguyện ý dùng khổ cực hoàn trả đại ơn này, ta có thể làm ruộng, làm đầu bếp cũng được, ta khá am hiểu mấy món điểm tâm ngọt.”

“Không cần, những thứ người đã trả lời giúp ta, xem như là thù lao đi, tán công của người còn một bước cuối cùng nữa, sau khi hoàn thành ta sẽ trở về tìm người, người tự tìm tới ta cũng được.” Lục Thủy nói.

Đau Răng Tiên Nhân hơi kinh ngạc, hẳn xác thực còn thiếu một bước cuối cùng, nhưng sao người này lại biết được?

Hắn trước kia cũng từng hỏi qua một số người, nhưng những người kia căn bản đều là xem không hiểu.

Hắn cũng phải bỏ ra một thời gian rất dài mới hiểu rõ được.

Không đúng, đối phương hẳn là đã hỏi một nhân tài nào đó cực kỳ lợi hại giảng giải giúp, là ai nhỉ?

Có người này sao?

Sau đó Đau Răng Tiên Nhân cũng không nghĩ nhiều nữa.

Lục Thủy quay người rời đi, chờ Lục Thủy đến chỗ cửa ra, hẳn liền cảm giác được tiên lực chung quanh đang cuộn trào.

Cực kỳ hoành tráng.

Thạch Đầu Nhân bên ngoài không phát hiện có vấn đề gì, đang muốn đi vào nhìn một cái, lập tức bị hù tới, nhanh chóng lui lại.

May mà hắn chưa làm ra hành động lỗ màng nào.

Nếu không chết như thế nào cũng không biết.

Bất Diệt Tiên Nhân thật là đáng sợ.

Lúc Thạch Đầu Nhân vừa lui lại, liền nhìn thấy có một bóng người đi ra từ trong thông đạo, người này đi bên trong tiên lực của Bất Diệt Tiên Nhân, lại giống như đang nhàn nhã đi dạo, dường như lượng tiên lực khổng lồ này hoàn toàn không hề tồn tại vậy.

Rất nhanh sau đó, Thạch Đầu Nhân đã thấy rõ được người tới, lập tức hoảng sợ nói:

“Ôi, ông trời của ta, đầu lĩnh, người quá mạnh.”

Lục Thủy nhìn Thạch Đầu Nhân, hiếu kỳ hỏi:

“Đầu lĩnh?”

“Không phải đầu lĩnh đã mượn ta sao? Đây là tôn xưng.”
Thạch Đầu Nhân nói.

Cái Thạch Đầu Nhân này trước đây đã lẫn lộn ở chỗ nào thế? Bị gọi bằng cái tôn xưng như vậy, luôn có cảm giác mình đã trở thành lão đại mấy đám thổ phỉ trên núi hay mấy kẻ lưu manh ở đầu đường xó chợ.

Nhưng hắn cũng không mở miệng chỉnh sửa gì, mà là hỏi:

“Người có biết chỗ thu thập số liệu của nơi này không?”

Hoặc là hạch tâm của nơi này?”

Nếu nơi này có thể căn cứ vào tu vi của hấn để thiết lập độ khó thí luyện, thì tất nhiên sẽ có chỗ nào đó tương tự như kho thu thập số liệu.

Hấn định đi qua đó xem một chút xem có vật gì hữu dụng không.

“Có, cách nơi này cũng không xa, đại khái là đi một hồi sẽ đến, để ta dẫn đầu lĩnh qua.” Thạch Đầu Nhân nói.

Bây giờ biểu hiện tốt một chút, đi ra ngoài cũng sẽ không đến mức không có cơm ăn.

Thế giới xa lạ, nghĩ thôi đã thấy sợ rồi.

Không biết quy tắc, không biết sẽ có nguy hiểm gì, giống như đi trong bóng tối vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể bị nuốt chửng.

Có thể từ từ hiểu rõ một người, bảo trì cảnh giác, là biện pháp tốt nhất trước mắt.

Lục Thủy gật đầu, theo Thạch Đầu Nhân đi về phía trước.

Thạch Đầu Nhân mới ngũ giai, nếu có vấn đề gì, hấn cũng không sợ.

“Đầu lĩnh, người nhìn thấy Bất Diệt Tiên rồi sao?” Thạch Đầu Nhân hỏi.

Lục Thủy gật đầu:

“Ừm, lát nữa sẽ quay lại tìm hấn, hoặc là hấn sẽ tự tìm tới.

Thạch Đầu Nhân nghe xong thì kinh ngạc, nói:

“Bất Diệt Tiên Nhân thật sự đã tỉnh lại rồi?”

Lục Thủy tiếp tục gật đầu.

Thạch Đầu Nhân có chút sợ hãi, hi vọng tính tình Bất Diệt Tiên Nhân không quá kém, nếu không khi đối phương tới, nhờ đâu không cao hứng, thì hấn liền gặp nạn.

“Đúng rồi.” Đi được nửa đường, Lục Thủy như đột nhiên nhớ ra cái gì, hấn nhìn về phía Thạch Đầu Nhân, nói:

“Ban thưởng hoàn thành thí luyện của ta đâu?”

Thạch Đầu Nhân bưng tỉnh đại ngộ, lập tức hạ một chỉ lệnh, tiếp đó, một thanh trường kiếm phong cách cổ xưa rơi xuống trước mặt Lục Thủy.

“Đây là Bất Diệt Tiên Kiếm, là phần thưởng lớn nhất của thí luyện ở đây.” Thạch Đầu Nhân giải thích.

Lục Thủy cầm kiếm lên, nhẹ nhàng búng một cái, phát hiện chất liệu thanh kiếm này không phải là kim loại, nhưng chất lượng còn không bằng Thất Lân Long Ngâm Kiếm của hắn.

Nhưng vẫn có thể miễn cưỡng sử dụng được.

Cắt thanh kiếm đi xong, Lục Thủy liền ra hiệu Thạch Đầu Nhân đi tiếp.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 202: Lục Thiếu Gia Thật Đáng Sợ

Không bao lâu sau, Thạch Đầu Nhân đi tới một cánh cửa, giơ tay đẩy ra, phía bên kia là một lối đi rộng rãi.

Lục Thủy nhắc chân bước qua cánh cửa, vừa bước quá, hẳn liền cảm giác được linh khí trong thân thể mình đã không còn bị ngăn lại nữa.

Xem ra đã thực sự rời khỏi nơi thí luyện rồi.

“Tiếp tục đi về phía trước là được, nhưng nơi này có bố trí phòng vệ, người bình thường đi qua sẽ bị một vài con rối và trận pháp công kích.

Ta có chứng nhận thân phận, có thể giúp đầu lĩnh bình an vô sự đi vào.” Thạch Đầu Nhân nói.

Chỉ là lời vừa mới dứt, từ bên trong lại truyền đến một tiếng nổ mạnh.

Oanh!!!

Tiếng nổ vô cùng lớn, trực tiếp khiến Thạch Đầu Nhân chấn động.

“Bên trong đã có người kích hoạt phòng vệ, hơn nữa, nhìn bộ dạng này, thực lực có lẽ cũng không kém hơn ta bao nhiêu đâu.

Đầu lĩnh còn muốn đi vào không?” Thạch Đầu Nhân nhìn Lục Thủy hỏi.

Lục Thủy có thể cảm giác được có không ít người là ngũ giai ở bên trong, thậm chí còn có cả lục giai.

Ngũ giai thì hẳn không lo, đánh không lại thì chạy là được, hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng lục giai thì không dễ chơi.

Sức mạnh của ngũ giai Pháp Thân lớn hơn rất nhiều so với đỉnh phong tứ giai, hẳn hiện tại chỉ có thể chơi với ngũ giai

một vài kiểu chiến du kích, lục giai thì căn bản đánh không lại, thậm chí đến việc chạy trốn cũng là một vấn đề.

“Trận pháp bên trong có dễ bị phá không?” Lục Thủy hỏi.

“Cũng không quá dễ dàng, nhưng đã tồn tại lâu như vậy rồi, Tiên Đình cũng đã vong, khó mà nói trận pháp này có thể chịu đựng được hay không.” Thạch Đầu Nhân nói.

Lục Thủy cảm thấy Thạch Đầu Nhân nói rất có lý, trận pháp được bố trí của Tiên Đình cũng đã mất, còn có thể trông cậy vào cái trận pháp tồn tại từ thời Viễn Cổ đến giờ vận hành bình thường sao?

Sau đó Lục Thủy lấy ra một cái đĩa, bói một quẻ đi, vào hung thì theo lời đã nói quay lại tìm Đau Răng Tiên Nhân.

Mặc dù thực lực hẳn không đủ dùng, nhưng bây giờ còn có tiên lực vờn quanh, không cần phải e ngại một cái lục giai.

Rất nhanh, Lục Thủy đã đạt được kết quả, là đại cát.

Có chút ngoài ý muốn.

“Đi thôi, vào xem thử.” Lục Thủy cất đĩa vào, nói.

Thạch Đầu Nhân không hiểu lắm, nhưng đầu lĩnh đã vào rồi, hẳn còn lý do gì để không vào đây.

Bởi vì khoảng cách vốn cũng không xa, Lục Thủy đi không bao lâu liền thấy được một nhóm người đang chiến đấu cùng mấy con rối.

“Tứ giai, am hiểu thuật ẩn thân, lục công kích tốt, đầu lĩnh, cẩn thận một chút.” Thạch Đầu Nhân dù sao cũng từng đảm nhiệm tầng thí luyện cuối cùng, chút nhãn lực này đương nhiên vẫn phải có.

Lục Thủy không cần cẩn thận, hẳn ngược lại là biết người kia.

Sau đó quay sang nói với Thạch Đầu Nhân:

“Đi hỗ trợ giải quyết mấy con rối kia đi.”

“Được.” Thạch Đầu Nhân không hỏi thêm gì, lập tức vọt thẳng tới.

Oanh một tiếng, con rối đang đánh nhau với người kia trong nháy mắt bị đánh tan.

Lạc Phong hơi sửng sốt, lập tức muốn ẩn thân chuồn đi, ai biết người đến là ai, dù sao thì cũng là người hấn đánh không lại.

Nhưng hấn rất nhanh liền từ bỏ ý định này.

Bởi vì hấn nghe được một giọng nói quen thuộc.

“Là ta.”

Lục Thủy đi tới, nhìn về phía Lạc Phong nói:

“Phát hiện đồ vật gì ở chỗ này sao?”

Lạc Phong lập tức cúi đầu, có chút hồ thẹn đáp:

“Vốn là có phát hiện, nhưng bị người khác nhanh chân hơn đoạt mất, bọn họ rất mạnh, tốc độ còn nhanh hơn so với chúng ta.”

“Các người?” Lục Thủy tò mò lên tiếng hỏi.

Lạc Phong lập tức mở miệng giải thích:

“Là một người bạn của ta, chúng ta ở cùng một chỗ từ lúc chạm trán với người Thiên Nữ tông, sau đó nghe nói nơi này có Bất Diệt Tiên Điện, đặc biệt tới đây thử thời vận, nhìn xem có thể thu hoạch được cái gì không.”

Lục Thủy gật gật đầu, không hỏi nhiều mà chỉ nói:

“Vào xem xem những người kia thu hoạch được cái gì.”

Lạc Phong tự nhiên không có ý kiến, có điều vẫn cẩn thận dò hỏi:

“Người bạn kia của ta sắp tới đây rồi, có ảnh hưởng đến Đông Phương đạo hữu không?”

Lục Thủy lắc đầu:

“Không ngại.”

Với hấn mà nói, xác thực không có vấn đề gì.

Lạc Phong không phải một người ngu xuẩn, từ lúc bắt đầu hẳn đã biết điều này.

Sau đó Lục Thủy nói:

“Người biết người bên trong là ai không?”

Lạc Phong gật đầu:

“Mặc dù chỉ là trong nháy mắt, nhưng phần lớn có thể là người của Lục gia, đây là suy đoán của ta.”

Lục Thủy hơi sững sốt, người của Lục gia?

Khó trách bói quẻ ra đại cát, lục giai của Lục gia mà nói, đối với hẳn chắc chắn sẽ không gây ra bất kỳ nguy hiểm nào.

Lục Thủy gật gật đầu, không nói gì.

Rất nhanh sau đó, hẳn lại phát giác có người tới gần.

“Tứ giai, tốc độ nhanh hơn một chút so với tứ giai thông thường, đầu lĩnh hãy cẩn thận một chút.” Thạch Đầu Nhân lập tức đưa ra phán đoán, thuận tiện bảo hộ bên người Lục Thủy.

Lục Thủy nhìn Thạch Đầu Nhân, bỗng cảm khái trong lòng, đây quả thật là một tay chân đúng cách.

So với Thạch Minh, người này mạnh hơn nhiều.

Lần sau nếu lại cần tay chân, có thể thử tiếp tục thuê mượn một chút.

Lạc Phong rất kinh ngạc, nhưng nhanh chóng giải thích:

“Là người một nhà, xin đừng xuất thủ.”

Lục Thủy cười cười, lại là người quen.

Hóa ra hai người này có quen nhau.

Chỉ vài giây sau, hình bóng Nhiếp Hạo đã xuất hiện trong tầm mắt mọi người, còn chưa tới nơi hẳn đã kêu lên:

“Không xong rồi Lạc Phong, những người kia đắc thủ.”

Tiếp đó, Nhiếp Hạo chạy đến trước mặt Lạc Phong, nói:

“Nhưng mà bọn họ kích động trận pháp, cho nên tạm thời vẫn đang bị vây ở bên trong, còn có mấy con rối đang, đang,

đang, vây, vây công bọn họ.”

Nhiếp Hạo lúc đầu nói rất trôi chảy, nhưng khoe mắt đột nhiên liếc tới Lục Thủy.

Một khắc đó, hẳn cảm giác đầu óc như muốn nổ tung.

Lục Thiếu gia, Lục Thiếu gia sao lại ở chỗ này?

Xong, xong, muốn chết, muốn chết.

Nhưng mà càng làm cho hẳn khiếp sợ hơn chính là, Lạc Phong lại còn giới thiệu hẳn với Lục Thủy:

“Đây là Đông Phương đạo hữu, chính là người mà ta đã nói.”

Nhiếp Hạo: “...”

Mẹ ơi, Đông Phương Hạo Nguyệt chính là Lục Thủy?

Cái nhân vật độ kiếp đáng sợ kia, chính là Lục Thủy?

Hắn cho rằng thân phận Lưu Hỏa kia đã đủ trâu rồi, bây giờ hẳn lại nhận ra, Lưu Hỏa thì tính là gì?

Lục Thiếu gia thật là đáng sợ.

Càng đáng sợ hơn, Lạc Phong thế mà còn định nhờ Lục Thủy nhìn giúp hẳn xem trên người hẳn có chút thuật hay không.

Điên rồi, Lạc Phong điên rồi.

Không, là hẳn điên rồi.

Nội tâm Nhiếp Hạo chấn động mãnh liệt, không dám chân chờ, lập tức quay đầu nói với Lục Thủy:

“Đông, Đông Phương đạo hữu, đã nghe, nghe danh từ lâu.”

Lục Thủy sau khi được Lạc Phong giới thiệu Nhiếp Hạo xong, chỉ khẽ gật đầu, không nói gì, khoe miệng lại mang theo ý cười.

Cái ý cười này suýt chút nữa đã dọa ngất Nhiếp Hạo.

Lạc Phong cảm thấy Nhiếp Hạo có hơi thất thố, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

Về phần giúp Nhiếp Hạo xem xét thân thể, hắn cảm thấy việc này cần phải chờ.

Nhiếp Hạo hiện tại vẫn đang cầu nguyện trong lòng, cầu nguyện Lạc Phong đừng làm cái chuyện điên rồ kia, đừng để Lục Thủy xem xét cái gì cả.

Sẽ xảy ra án mạng đó.

Lục Thủy tự nhiên cũng không thêm để ý chút hiệu lầm nho nhỏ này, hắn lấy ra hai cái mặt nạ ném cho Lạc Phong và Nhiếp Hạo, nói:

“Hiện tại, các ngươi là tay chân ta mời tới.”

Lạc Phong và Nhiếp Hạo tự nhiên không dám cự tuyệt.

Sau khi hai người mang mặt nạ lên xong, Lục Thủy liền cất bước đi vào:

“Vào xem một chút, có lẽ sẽ có thu hoạch.”

“Đầu lĩnh, vì sao ta lại không có mặt nạ?” Thạch Đầu Nhân thắc mắc.

Người mang với không mang mặt nạ có khác nhau ở chỗ nào sao?

Lục Thủy không muốn trả lời.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 203: Tin Đồn Về Lục Thiếu Gia

Nhiếp Hạo theo ở sau lưng Lục Thủy, sắc mặt rất khó nhìn.

Hắn cũng muốn thông báo cho Lạc Phong người này chính là nhân vật lớn mà hắn nói, nhưng mà bây giờ nào dám nói nữa.

Dù là truyền âm cũng không dám, chỉ hy vọng Lạc Phong đủ cẩn thận để không đẩy hắn ra ngoài.

Nhiếp Hạo cảm thấy mạng mình thật khổ.

Thạch Đầu Nhân nhìn Lạc Phong và Nhiếp Hạo, cảm giác bọn hắn đeo mặt nạ vào thì khí chất cũng thay đổi.

Lộ ra vẻ bình thường.

Như vậy thì làm sao để cho người ta nhìn ra được chính mình cẩn trọng, cần cù chăm chỉ chứ?

Ngay cả khí tràng cũng không bằng người khác.

Sau đó Thạch Đầu Nhân thi triển hỏa diễm trên người mình, cả người hắn bị ngọn lửa bao phủ, khí thế kinh người, cực kỳ bắt mắt.

Sau khi Lục Thủy cảm giác được nhiệt độ, quay đầu nhìn Thạch Đầu Nhân một chút.

Thạch Đầu Nhân lập tức nói:

“Đầu lĩnh, có ta ở đây thì không cần sợ.”

Lục Thủy: “...”

Lúc này sẽ không bị cho rằng là ngụy sản phẩm Lưu Hỏa chứ?

Trong lòng Lục Thủy có chút bất đắc dĩ.

Nhưng Thạch Đầu Nhân đã muốn làm như thế, hắn cũng không có cách nào.

Đi qua mấy thông đạo, đám người Lục Thủy liền nghe thấy tiếng đánh nhau rõ ràng.

Thạch Đầu Nhân thi pháp che giấu khí tức của tất cả mọi người. Dù sao hắn đã từng là nhân vật cấp bậc Chân Tiên, việc làm cho khí tức của mấy người mình không bị người bên trong phát hiện, đúng là không khó.

Sau đó đám người Lục Thủy đi vào một khoảng không gian khá lớn, nơi này có bốn người đang giao chiến với khôi lỗi.

Bởi vì có trận pháp, cho nên lực lượng không hề tràn ra, vì thế không tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì với đám người Lục Thủy.

Bằng không Thạch Đầu Nhân lại phải mở phòng ngự mới có thể làm cho Lục Thủy đứng ở chỗ này.

“Bốn ngũ giai, ai cũng có sở trường riêng, thể thuật kinh người, nếu như bị bốn người này vây công, rất khó thoát khỏi nơi đây.

Đầu lĩnh, còn muốn đi vào không?” Thạch Đầu Nhân đứng ở trước mặt Lục Thủy, cất tiếng hỏi.

Đám người Lục Thủy đến, tất nhiên cũng bị bốn người bên trong phát hiện.

Không cảm giác được khí tức, nhưng vẫn có thể nhìn thấy.

Nhưng mà bốn người này tạm thời không thể thoát thân được, chỉ có thể một bên chiến đấu một bên cảnh giác với đám người Lục Thủy.

“Những người này đã phát hiện chúng ta rồi?” Lục Thủy hỏi.

“Phát hiện.” Thạch Đầu Nhân trả lời chắc chắn.

Vậy tại sao không có ai biết ta? Lục Thủy cảm thấy có phải mình đã được bảo vệ quá tốt rồi hay không?

Một số người tu vi thấp không biết hắn thì cũng thôi, bốn tên ngũ giai lại không có ai biết hắn.

Những người này làm việc bận rộn đến vậy sao?

Cơ hội đến khu vực của Lục gia cũng không có?

Lục Thủy không suy nghĩ nhiều nữa, quay sang nhìn về phía Lạc Phong rồi nói:

“Chắc chắn là người của Lục gia không?”

Sau khi Lạc Phong che giấu thanh âm liền hỏi đáp:

“Chắc chắn! Mặc dù bây giờ không nhìn ra, nhưng trước đó có một cường giả lục giai, bội đao của hắn có tiêu chí của Lục gia.

Nếu như ta không đoán sai, năm người này là cận vệ của Tộc trưởng Lục gia.”

Cái gọi là cận vệ cũng không phải là thị vệ bên người, mà là một đám chỉ làm việc cho Tộc trưởng Lục gia.

“Vị Tộc trưởng Lục gia này rất thiên vị thể thuật sao? Tại sao ta cảm giác được mấy tên ngũ giai này đều có dấu hiệu luyện thể?” Thạch Đầu Nhân tò mò nói.

“Khả năng có quan hệ với việc bản thân Tộc trưởng Lục gia chính là thể tu. Nghe nói thiên phú luyện thể của vị Tộc trưởng này cao không hợp thói thường, tác phong làm việc cũng cực kỳ bá đạo.

Lúc tuổi còn trẻ, vì có thể cưới thê tử Đông Phương Lê Âm của hắn bây giờ, đã trực tiếp đánh vào đại diện Lục gia.

Cứng rắn tiếp một chương của Tam trưởng lão Lục gia, bị trọng thương nhưng không ngã, chỉ vì nói ra một câu không phải Đông Phương Lê m sẽ không cưới.

Cuối cùng có vẻ như đã kinh động đến Đại trưởng lão Lục gia.”

Lục Thủy hơi kinh ngạc. Hắn biết khi cha hắn thành thân là do Đại trưởng lão ra ngoài đưa sính lễ, nhưng lại không biết cha hắn còn đánh vào đại diện Lục gia.

Mà đại diện cần đánh vào sao? Căn bản không có ai trông coi mà?

Cho nên truyền ngôn không nhất định là thật?

Nhưng không có lửa làm sao có khói, việc cha hấn cưới mẹ hấn chắc cũng không dễ dàng gì.

Không biết cha hấn có nói ra một câu: Ta muốn cưới đại mỹ nữ Đông Phương gia, ai đồng ý, ai phản đối?

Lục Thủy quyết định, đi về hỏi thử.

Ở kiếp trước không chú ý đến những chuyện này, Lục Thủy cảm thấy mình không xứng chức của một người con.

Khi Lục Thủy còn đang suy nghĩ linh tinh, Lạc Phong đột nhiên lại thêm một câu:

“Nhưng chỉ đáng tiếc, thiếu gia Lục gia lại quá bình thường. Luôn nói hồ phụ không khuyến tử, cuối cùng con trai của Lục tộc trưởng lại làm cho cả Lục gia rất thất vọng.”

Lời của Lạc Phong vừa mới dứt, Nhiếp Hạo liền mộng bức tra hỏi.

“???”

Ca, người đang nói cái gì thế? Người đang đùa với ta đúng không?

Chắc chắn người đang đùa ta, người biết mình đang nói đến ai đó không?

Nhiếp Hạo kinh hồn táng đảm một trận. Bây giờ hấn mới ý thức được một vấn đề lớn, Lạc Phong không biết người trước mắt này là Lục Thủy.

Hấn rất muốn mở miệng nói rõ, nhưng lại không dám động.

Bởi vì, hấn nhìn thấy Lục Thủy lộ ra nụ cười rất hứng thú.

Nếu cắt ngang vào lúc này, chẳng phải là đang muốn chết sao?

Đây là lần đầu tiên Lục Thủy nghe được người quen biết thảo luận về mình một cách táo bạo như vậy, cho nên muốn hiểu rõ hơn một chút:

“Thiếu gia Lục gia tên là Lục Thủy đúng không? Hấn là người thế nào?”

Ca, đừng nói lung tung. Ca, xin người tuyệt đối đừng nói lung tung, khen là được, khen như không có não.

Nhiếp Hạo hò hét trong lòng. Má ơi, chuyện đáng sợ sắp xảy ra, hấn nên làm gì đây?

Lạc Phong cũng không biết Nhiếp Hạo đang suy nghĩ gì, nhất là khi Nhiếp Hạo đang đeo mặt nạ, căn bản không thể nhìn thấy sắc mặt của hấn.

Nếu như Lạc Phong có thể nhìn thấy, thì đó chính là vẻ mặt sợ hãi của Nhiếp Hạo.

“Tên của thiếu gia Lục gia đúng là Lục Thủy, nhưng ta không hiểu nhiều về hấn.

Lục gia bảo vệ hấn quá tốt.

Nhưng như thế có thể hiểu được, đúng là Lục Thủy không làm cho người ta bớt lo.” Lạc Phong trả lời.

Lục Thủy gật gật đầu:

“Có chút đạo lý. Có rất ít người từng gặp Lục thiếu gia, rất nhiều người của Lục gia cũng không biết hấn.

Nhưng nghe đồn lại không thiếu.”

“Đúng là nghe đồn không ít.” Lạc Phong suy nghĩ một chút rồi nói:

“Ta nhớ được phần lớn tin đồn đều nói Lục Thủy 20 tuổi mới khó khăn lắm bước vào nhị giai, mà nhị giai này còn là do dùng rất nhiều linh đan diệu dược chồng chất thành.

Là nhị giai yếu nhất trong lịch sử.

Còn có tin đồn về tính cách, nói rằng tính cách của Lục Thủy xốc nổi, thích nói phét, ra vẻ thâm trầm, mạch suy nghĩ có chút kỳ lạ.”

“Thì ra là thế.” Lục Thủy gật đầu nói:

“Còn gì nữa không?”

“Còn một tin nữa, đó là khoảng thời gian trước Lục gia muốn hủy hôn, nhưng cuối cùng lại bị Lục Thủy cắt ngang, cố ý không thoái hôn, chính là để biểu hiện rõ bản thân một chút. Rất nhiều người đều cảm thấy, Lục Thủy đã bị Lục gia xem như công cụ để nối dõi tông đường...”

Lạc Phong vừa mới nói đến đây, đột nhiên Nhiếp Hạo ho khan một tiếng, dáng vẻ hơi khó chịu.

Dịch: MB_Boss

Chương 204: Tranh Đoạt

Lúc đầu Lạc Phong còn muốn hỏi Nhiếp Hạo làm sao, nhưng lại bị Lục Thủy hỏi trước:

“Ngươi không thoải mái sao?”

“Không, không có.” Nhiếp Hạo bị hù dọa giật mình.

Hắn cảm thấy chính mình rất vất vả mới sống sót được ở bên ngoài, nhưng cuối cùng lại phải chết ở trên tay người đại ca mà bản thân tin nhiệm nhất.

Nỗi buồn cực hạn của nhân gian.

Hắn đã không nghe nổi, hắn muốn che lỗ tai của mình lại, không muốn nghe thêm một câu nào nữa.

Đây chính là nói mớ tử vong.

Thật là đáng sợ.

Cuộc sống quá khó khăn.

Lạc Phong có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không nói thêm về chuyện lời đồn.

“Những tin đồn đại khái là như vậy.” Lạc Phong nói.

Thạch Đầu Nhân ở bên cạnh hiếu kỳ nói:

“Lục gia rất lợi hại đúng không? Theo như ngươi nói, tên Lục thiếu gia này không phải chính là phế vật sao?”

“Ừm, có thể nói như thế.” Lạc Phong trả lời.

Hắn luôn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp.

Lục Thủy giống như cười mà không phải cười nói:

“Xem ra đúng là như vậy, Lục Thủy được công nhận là phế vật.”

Nhiếp Hạo đã tuyệt vọng đến chết lặng. Chết đi, mọi người cùng nhau chết đi.

Sau đó Lục Thủy không để ý đến chuyện này nữa. Nghe người khác thảo luận về chính mình, thật sự là một chuyện làm cho người ta cảm thấy kỳ diệu.

Thật sự thú vị.

Lúc này Lục Thủy đi ra khỏi trận pháp che dấu mà Lạc Phong bố trí, sau đó nói với người ở bên trong:

“Cần hỗ trợ không?”

Người ở bên trong nghe thấy Lục Thủy nói vậy, trong nháy mắt đã đề cao cảnh giác.

Sau đó người nữ trả lời:

“Đa tạ đạo hữu, chỉ là một chút khôi lỗi không đáng lo lắng. Đã làm phiền đạo hữu quan tâm.”

Nếu đối phương không cần hỗ trợ, Lục Thủy cũng không thèm để ý nữa, nói tiếp:

“Nghe nói các người lấy được một số tài liệu, không biết có thể cho mượn tạm không?”

Nữ tử kia cười nói:

“Vị đạo hữu này nói đùa rồi, loại chuyện này không phải là ta có thể quyết định. Chờ tiền bối của chúng ta đi ra, đạo hữu lại mượn với ngài ấy là được.”

“Đầu lĩnh, ta có thể cảm giác được trên người bọn họ có đồ vật ở bên trong, mà ta còn cảm thấy đồ vật bên trong đang không ngừng bị rút ra.

Xem ra những người này muốn móc sạch số liệu.” Thạch Đầu Nhân nói.

Bốn người hơi kinh ngạc, xem ra mấy người này không hề đơn giản.

Nhưng người cầm đầu lại chỉ có nhị giai, chuyện này khiến cho bọn hắn rất khó hiểu.

Dùng tiền thuê?

Hay là do thân phận bối cảnh?

Sau đó bọn hắn định thăm dò một chút:

“Mấy vị tiếp nhận thuê không? Chúng ta có thể đưa ra giá cả rất ưu đãi.”

Lục Thủy nhìn bọn hắn, trên mặt mang theo ý cười, mở miệng nói:

“Các ngươi muốn thuê chúng ta làm cái gì?”

Tất nhiên hắn biết những người này có chủ ý gì.

Sau đó nữ tử kia nói:

“Một viên linh thạch lục phẩm thuê tam giai, một viên thất phẩm thuê tứ giai, một viên bát phẩm thuê ngũ giai.

Chỉ hy vọng hỗ trợ ngăn cản những người bên ngoài.”

Lục Thủy cảm thấy mình chính là người bên ngoài này.

Sau đó hắn không nói gì, chờ đợi kết quả.

Lạc Phong và Nhiếp Hạo đều im lặng. Một viên thất phẩm đúng là rất nhiều, nhiều đến phát nổ, nhưng mà bọn hắn không hề động lòng.

Thạch Đầu Nhân cũng không phải đồ đàn, tất nhiên biết đối phương đang có ý gì. Trái tim nhân loại đúng là đen.

Nhưng mà hắn là Thạch Đầu Quái chăm chỉ cần cù, không thể làm kẻ địch với đầu lĩnh.

Còn nữa, Bất Diệt Tiên Nhân sắp tới, hắn đang muốn chết đúng không?

Chỉ là đáng tiếc, nhiều linh thạch như vậy, sau này phải đổi sang một cương vị tương tự.

Sau đó Lục Thủy lấy ra ghế dựa đặt ở phía sau, trên mặt mang theo ý cười nhìn về phía bốn người kia, nói:

“Tăng thêm một nhị giai nữa thì sao?”

Bốn người kia cau mày. Bọn hắn cảm thấy giá cả này đã đủ nhiều, nhưng mà ba người kia lại không hề động lòng, xem ra không phải được thuê tới.

“Tại hạ Đỗ Lâm, không biết tặc danh của đạo hữu?” Đỗ Lâm vừa né tránh công kích của khôi lỗi vừa nói với Lục Thủy.

Nàng không thể hiểu được, vì sao lại có người mang theo ghế bên mình.

Vốn Lục Thủy định nói thẳng tên ra, xem thử những người này có dám tin hay không.

Chẳng qua khi hắn muốn mở miệng nói chuyện, thì đột nhiên ở chỗ sâu bên trong xảy ra một vụ nổ khổng lồ.

Oanh!!

Một luồng sức mạnh cường đại cuốn tới.

Ngay cả bốn người Đỗ Lâm cũng bị nguồn sức mạnh này đánh bay, cũng may bốn người bọn họ đã liên thủ ngăn cản dư ba này lại.

Sau đó chính là một đồng sách vỡ và ngọc thạch bay ra từ bên trong.

Xem ra người lục giai kia đã xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn.

Ngay khi nhìn thấy những vật này bay ra, Đỗ Lâm lập tức nói:

“Nhị giai chúng ta cũng thuê, chỉ cần hỗ trợ thu thập đám tài liệu này là được.”

Đỗ Lâm biết có thể sẽ vô dụng, nhưng cũng muốn thử một chút.

Lục Thủy nhìn một đám đồ linh tinh này rồi nói:

“Chỉ lấy sách.”

Lục Thủy vừa dứt lời, ba người Lạc Phong đã hành động, mục tiêu của bọn hắn chỉ có sách.

Đám người Đỗ Lâm rất nóng nảy, nhưng lại không động thủ với những người này ngay. Trước tiên cứ chờ chút đã, có lẽ còn có chỗ trống để bàn bạc. Mà nếu bây giờ đánh nhau,

không chắc những cuốn sách này có bị hao tổn hay không, luôn cảm giác muốn phong hoá.

Lúc này Lục Thủy nhìn thấy có một cái ngọc thạch bay tới.

Hắn giơ tay đón lấy.

Là một viên ngọc thạch có ánh sáng lưu chuyển bên trong.

Lập tức Lục Thủy dò xét thử, sau đó phát hiện bên trong xuất hiện một số chữ:

Danh tính: Liễu Ngư

Tu vi: Ngũ giai Pháp Thân

Công pháp: Bất Diệt Tiên Thể

Trình độ thí luyện: Tầng thứ năm

Phán định: Ưu tú

Chờ đợi kiểm tra đo lường nhục thân.

Xem hết những tin tức này, Lục Thủy liền vứt ngọc thạch qua một bên. Từ lúc mới bắt đầu hắn đã đoán ra đây là tài liệu thí luyện của Bất Diệt Tiên Điện.

Thứ hắn để ý là đám sách vở kia.

Đám sách vở này nhìn qua thì bình thường, nhưng phía trên có sức mạnh đặc thù gia trì, bằng không sẽ không thể cất giữ đến bây giờ.

Nhưng sức mạnh kia sắp biến mất.

So sánh với kho số liệu, những thứ này mới có ích với hắn.

Rất nhanh hai bên đã kết thúc tranh đoạt.

Lúc này khôỉ lỗi cũng tạm dừng công kích.

Ba người Lạc Phong về đến bên người Lục Thủy, bọn hắn đoạt được tất cả bốn quyển sách.

Rất không dễ dàng.

Dù sao những người kia là ngũ giai, mục tiêu chủ yếu cũng là sách vở.

Bốn người Đỗ Lâm nhìn Lục Thủy, đang muốn động thủ.

“Khuyên các người không nên động thủ. Có ta ở đây, không ai có thể động vào đầu lĩnh.

An toàn của đầu lĩnh do ta phụ trách.” Thạch Đầu Nhân mở miệng nói.

Lúc này khôi lỡi xung quanh đã đứng ở bên cạnh hắn, nghe hắn điều khiển.

Đám người Đỗ Lâm hơi kinh ngạc, bọn hắn hoàn toàn không hiểu Thạch Đầu Nhân cả người là lửa này đã làm thế nào.

Nhưng bọn hắn có thể xác định, bên mình không thể ra tay.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 205: Lưu Hỏa Chính Là Lục Thiếu Gia?

Lục Thủy không để ý đến những người này, hắn lấy ra một quyển sách từ trong tay Lạc Phong.

Khi nhìn thấy sách, hắn cảm giác chỉ cần lật mấy lần thì nó sẽ hoàn toàn biến mất.

Sau đó hắn mở quyển sách không tên này ra.

Đập vào mắt là câu nói đầu tiên: Lại thất bại, nhục thân đặc biệt không thể nào gia tăng tổn thương cho cá nhân, xem ra mạch suy nghĩ không đúng.

Lục Thủy nhíu mày, người này đang nghiên cứu phát minh nhục thân để nhằm vào người nào đó?

Hợp thành người đặc biệt?

Sau đó hắn tiếp tục đọc, hắn xem rất nhanh, không bao lâu đã xem hết cả quyển sách.

Không có kết luận, chỉ có thất bại và phương hướng.

Hắn đang tìm nhục thân đặc biệt và pháp thuật đặc biệt để nhằm vào người đặc biệt.

Tiếp theo Lục Thủy xem ba quyển còn lại, gần như không có thu hoạch gì.

Ba quyển đầu đều là những nghiên cứu về nhục thân.

Nói cách khác, quyển thứ tư trực tiếp đánh giá ba quyển đầu đều là phí công.

“Đây là bút ký thí nghiệm? Do ai viết?” Trong lòng Lục Thủy có chút hiếu kỳ.

Nhưng ở chỗ hắn không có mở đầu và phần cuối, cho nên hắn đưa ánh mắt sang đám người Đỗ Lâm, nói:

“Ta dùng bốn quyển để đổi lấy bốn quyển của các, thấy thế nào?”

Khi xem hết ta sẽ trả lại các người.”

Lục Thủy phát hiện bên kia có bảy quyển.

Tổng cộng có mười một quyển.

Chắc sẽ có mở đầu và phần kết.

“Vị đạo hữu này, chúng ta trông giống ngớ ngẩn sao?” Đỗ Lâm nói.

Sau khi xem xong phát hiện vô dụng, sau đó muốn đòi với bọn hắn?

Thật sự cho rằng bọn hắn ngớ ngẩn à?

Lục Thủy không nói gì, xem ra không đòi được rồi. Hắn quay đầu nhìn về phía sâu bên trong, nói:

“Tiền bối của các người sắp ra, các người có thể thử hỏi thăm hắn xem.”

Lục Thủy cũng không chắc chắn người lục giai kia có biết mình không.

Không thể đánh, cũng không thể đoạt, mà nói mình là Lục Thủy thì những người này chắc chắn sẽ không tin.

Có vẻ như hắn không thể nào trực tiếp xem sách trong tay đối phương.

Nguyên nhân chủ yếu là, không có tín hiệu.

Bằng không chỉ cần gọi điện thoại cho cha hắn là được.

Sau đó Lục Thủy để Thạch Đầu Nhân giúp đỡ lục giai kia đi ra.

Không bao lâu sau Thạch Đầu Nhân lên đường:

“Đầu lĩnh, ta đã đóng tất cả trận pháp lại, người kia chắc đã sắp đi ra. Nhưng nếu giờ đánh nhau với lục giai thì chúng ta không thể địch lại được.”

“Không sao.” Lục Thủy trả lời.

Mấy người Đỗ Lâm nghĩ mãi mà không rõ.

Người này là ai thế? Sao lại có lực lượng lớn như vậy.

Không sợ đối đầu trực tiếp với lục giai?

Lục giai đã đủ để hủy đi tất cả khôi lỗi và người ở nơi này.

Bọn hắn rất hiếu kỳ thân phận bối cảnh của người này lớn bao nhiêu, đến bây giờ cũng chưa từng thất thố.

Bên trong nhị giai, cũng có thể tính là rất ưu tú?

Không, phải là rất khoa trương.

Chỉ là tu vi thấp một chút.

Lúc này bọn hắn đã cảm nhận được một luồng khí tức cường đại đang tiến về đây.

Là tiền bối An Dật.

Trong lòng bốn người Đỗ Lâm vui mừng. Chỉ cần tiền bối đi ra, vậy thì chuyện gì đều dễ nói.

Bụi bặm sắp kết thúc.

Đám người Lục Thủy cũng cảm thấy, Thạch Đầu Nhân thì bắt đầu cảnh giác.

Lạc Phong và Nhiếp Hạo cũng đang cảnh giác. Dù sao không xác định được đối phương sẽ xuất thủ hay không, nhưng cẩn thận thì thuyền sẽ chạy được vạn năm.

Nhiếp Hạo rất hy vọng đối phương nhận biết Lục Thủy, bởi vì mấy người kia không ai biết cả.

Đại thiếu gia Lục gia ngồi ở chỗ này, mấy người kia lại còn muốn xuất thủ.

Rất nhanh An Dật đi ra ngoài, hắn trực tiếp rơi vào bên người đám Đỗ Lâm.

Lúc này Đỗ Lâm lập tức nói:

“Tiền bối, sách bị cướp đi bốn quyển.”

An Dật gật gật đầu, sau đó quay đầu nhìn về phía Lục Thủy. Người hắn nhìn thấy đầu tiên chính là Thạch Đầu Nhân cả người toàn lửa.

Không hề có uy hiếp.

Sau đó hắn thấy được hai người đeo mặt nạ.

Cũng không có uy hiếp.

Cuối cùng hắn thấy được Lục Thủy đang ngồi trên ghế.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy Lục Thủy, An Dật bỗng sững sờ.

Mà lúc này Lục Thủy đang cười, cuối cùng đã có một người biết mình.

Tất nhiên An Dật cũng có thể cảm giác được Lục Thủy biết bọn hắn là người của Lục gia.

“Đúng rồi tiên bối, người tu vi nhị giai kia rất kỳ quái. Người mà hắn mang tới có thể không chế khôi lỗi, trận pháp cũng là do đối phương đóng lại.

Ba người phía sau hắn có vẻ như rất trung tâm.” Có người truyền âm cho An Dật.

“Còn nữa, không biết đối phương có phải là cố ý hay không, lại còn nói sẽ dùng bốn quyển sách trong tay để đổi lấy bốn quyển mà chúng ta có.

Sau khi xem hết rồi sẽ đưa cho chúng ta. Luôn cảm thấy đối phương đang làm nhục trí thông minh của chúng ta.” Người kia lại nói thêm một câu.

“Đưa sách cho ta.” An Dật mở miệng nói với đám người Đổ Lâm.

Bốn người không hiểu lắm, nhưng vẫn đưa sách tới cho An Dật.

Sau đó An Dật đi về phía Lục Thủy.

Lúc đầu Thạch Đầu Nhân muốn động thủ, nhưng lại bị Lục Thủy ngăn lại.

Lục Thủy ngồi trên ghế nhìn An Dật đi tới. Rất nhanh đối phương đã đi tới bên này, sau đó đưa sách qua.

Lúc này bốn người Đổ Lâm bỗng ngây người.

Dù là Lạc Phong cũng sững sờ.

Mà khi An Dật mở miệng nói chuyện, năm người này liền mộng bực.

“Thiếu gia, đã kết thúc thí luyện rồi sao?” An Dật bình tĩnh hỏi.

Lục Thủy gật đầu, sau đó cầm quyển sách bắt đầu đọc:

“Ừm, cha ta biết ta vào sao?”

“Đúng vậy, Tộc trưởng đã thông báo tới, để cho ta đến đón thiếu gia.

Nhưng mà Tộc trưởng có nói thí luyện phải cần mấy ngày, không nghĩ tới thiếu gia đi ra sớm như vậy.” An Dật giải thích.

Lục Thủy ngừng đọc sách, làm sao lại có cảm giác người này đang mắng mình?

Chắc chắn là đang mắng mình rồi?

Có loại cảm giác mới tiến vào sông băng ngày đầu tiên đã bị lôi ra ngoài.

Lúc này bốn người Đỗ Lâm đã mộng bực.

Thiếu, thiếu gia?

Thì ra cái người nhìn qua rất phách lối này chính là thiếu gia của bọn hần?

Nghĩ như thế, có vẻ như rất ăn khớp. Nhưng hình như lại có chút không giống trong truyền thuyết, cảm giác thiếu gia cũng không vô dụng như vậy.

Tuy nhiên, bọn hần lại cảm thấy rất may mắn, còn may mà chưa ra tay.

Vạn nhất thật sự làm bị thương thiếu gia.

Đỗ Lâm cảm thấy vừa rồi mình đã mạo phạm thiếu gia, có phải nên đi nói lời xin lỗi hay không đây?

Bằng không sau này bị làm khó dễ có mà khóc.

Còn Lạc Phong thì hóa đá, linh hồn đã sắp ly thể tử vong.

Bây giờ Lạc Phong cảm thấy thế giới chỉ còn lại hai màu đen trắng, vừa nãy hần đã nói những gì thế?

Tính cách xốc nổi, thích bốc phét, ra vẻ thâm trầm, nhị giai yếu nhất trong lịch sử.

Không, đây không phải do ta nói. Đó là ác mộng, chắc chắn là ác mộng.

Trời ạ, tại sao ta lại bức bản thân vào chỗ chết như vậy chứ?

Nếu như biết Thiếu tông chủ chính là Lục Thủy, chắc hẳn sẽ khen Lục Thủy lên đến trời.

Nhưng mà, không có nếu như.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 206: Mẹ Bị Nhắm Vào Rồi?

Thạch Đầu Nhân ở một bên cũng sững sờ, vừa nãy có phải ta nói đầu lĩnh là phé vật?

Xong, chết rồi.

Không chọc tới Bất Diệt Tiên Nhân, nhưng lại chọc phải đầu lĩnh.

Nhiếp Hạo cũng chết lặng.

Hiện giờ Lục Thủy không để ý đến đám người này, hắn đang đọc sách.

Rất nhanh hắn xem hết quyển sách trên tay, lập tức ném đến chỗ Lạc Phong. Đây là một quyển phương hướng nghiên cứu, không có thành quả gì đáng nói.

Sau đó Lục Thủy lại xem ba quyển, không tìm thấy tin tức có ích nào.

Khi hắn lật ra cuốn thứ tư, phát hiện quyển này có chút tác dụng.

Mở đầu có viết:

Phần lớn thiên địa vạn vật đều sẽ bị một thứ gì đó nhắm vào.

Tính đặc biệt của vạn vật luôn có khả năng tương khắc.

Một khi tìm tới vật chất đặc hữu nhắm vào, như vậy sẽ tạo thành đả kích ngoài ý muốn.

Hoặc là sẽ bệnh nặng một trận, hoặc là mất hết tu vi, hoặc là khó có thể nói rõ.

Chỉ cần tìm được phương hướng của loại nhắm vào này, như vậy tu vi có mạnh hơn nữa cũng khó có thể ngăn cản.

Đây là bệnh, cũng không phải bệnh.

Đây là mệnh, cũng không phải mệnh.

“Đả kích bản nguyên?” Lục Thủy cau mày.

Cũng không phải loại phương thức này lợi hại bao nhiêu, chủ yếu là miêu tả của người này rất giống bệnh của mẹ hắn.

Khi đó mẹ hắn bị bệnh, bị bệnh một cách không thể nào hiểu được. Tu vi của nàng cao như vậy, nhưng lại bị bệnh.

Sau đó Lục Thủy tiếp tục xem xét. Ban đầu người này định nghiên cứu ra một loại nhục thân, hi vọng có thể mượn nhờ nhục thân để đả kích người khác.

Nhưng mà ý tưởng này sai.

Rất nhanh Lục Thủy đã xem hết. Trừ phần mở đầu, những nội dung khác đều là thí nghiệm vô nghĩa và kết luận sau thất bại.

Lục Thủy tiếp tục đổi sách.

Những người khác không hiểu, nhưng đều chờ đợi ở bên cạnh.

An Dật tất nhiên cũng đang đợi. Mặc kệ Lục thiếu gia thật sự chuyên tâm đọc sách hay là giả bộ, hắn có đầy đủ kiên nhẫn để chờ đợi.

Nhưng hắn rất để ý đến ba người sau lưng Lục Thủy, có vẻ như ba người này còn kiên nhẫn hơn so với hắn.

Hắn biết bọn họ đều không phải người của Lục gia, như vậy chắc là nửa đường thuê tới.

Hắn rất ngạc nhiên, Lục Thủy đã đưa ra giá cả như nào.

Sau đó hắn bắt đầu truyền âm.

“Thiếu gia của chúng ta cho các người bao nhiêu linh thạch?” An Dật hỏi.

Hắn chỉ hiểu kỳ mà thôi, thuận tiện thăm dò mức độ an toàn của những người này một chút, từ đó chuẩn bị sẵn sàng.

Còn thiếu gia làm việc, không tới lượt hắn khoa tay múa chân.

“Một viên linh thạch.” Thạch Đầu Nhân truyền âm trả lời.

“Một viên cứu phẩm?” An Dật hỏi.

“Nhất phẩm.”

“???”

An Dật mộng bức, nhất phẩm? Một viên nhất phẩm mà người phải bỏ công như vậy sao?

Hắn không thể nào hiểu được.

Lúc này Lạc Phong cũng trả lời lại:

“Chúng ta không lấy tiền, chúng ta bị khí phách của Lạc thiếu chiết phục.”

Nhiếp Hạo gật đầu:

“Đúng thế.”

An Dật: “???”

Hắn chắc chắn không tin, nhưng việc cảnh giác với những người này một chút là luôn luôn đúng.

Lúc này Lạc Thủy đã lật đến phần cuối, rốt cục thấy được kết luận:

Cải tạo nhục thân, thêm khí tức đặc biệt, có thể tạo thành đả kích nhắm vào người đặc biệt.

Nhưng mà điều kiện thành công vẫn rất khắt khe.

Còn lại chính là kiểm tra.

Nhìn đến đây, quyển sách đã kết thúc, sau đó Lạc Thủy khép sách lại.

“Thế thì, mẹ bị nhằm vào rồi?”

Thế nhưng với thực lực của những người này, công kích đó phải đạt được một điều kiện trước, ví dụ như vết thương đặc biệt.”

“Xem ra phải đi về hỏi thử, nhìn xem trước kia mẹ có từng bị vết thương đặc biệt nào không.”

Trong đêm tối, trăng sáng treo giữa trời.

...

Xảo Vân tòng bên bờ biển, Mộ Tuyết ngồi ở trong đình nhỏ, trên vai nàng có một người với con mắt bị vải màu che kín dựa vào.

Người này đang ngáy o o.

Mộ Tuyết cúi đầu nhìn Đông Phương Trà Trà, tại sao luôn cảm thấy gia hỏa này lúc nào cũng có thể chảy nước miếng vậy.

Đúng vậy, ngồi ở bên người Mộ Tuyết tất nhiên là Đông Phương Trà Trà, nàng đến bồi tiếp Mộ Tuyết chờ Lục Thủy.

Nhưng chỉ ngủ quên mà thôi.

Lúc này, Đông Phương Trà Trà đang ngủ say đột nhiên trở mình.

Àm!

Cả người ngã xuống đất.

“Ôi cha, đau đau đau.” Đông Phương Trà Trà nằm rạp trên mặt đất ôm mặt kêu to.

Mộ Tuyết có chút bất đắc dĩ. Cái tay vốn đang vươn ra giữa không trung muốn đỡ Trà Trà, lại rụt trở về.

Dù sao cũng ngã xuống rồi.

Nàng phát hiện buổi tối Trà Trà chắc chắn rất thích đá chẵn mền.

Lục Thủy thì không thích đá chẵn mền, nhưng lại thích đè lên chân nàng, nhất định phải cắn mấy cái thì hẳn mới bằng lòng lấy ra.

Nàng chỉ là một người phụ nữ yếu ớt, chẳng lẽ Lục Thủy không sợ đè gãy chân vợ mình.

Lúc này Trà Trà mới đứng lên, ban đầu muốn dụi mắt, nhưng đột nhiên nàng phát hiện con mắt đã bị vải che, cho nên chỉ có thể đổi thành ngáp dài.

“Chị dâu, mấy giờ rồi? Chị vẫn đợi biểu đệ Lục Thủy sao?” Đông Phương Trà Trà ngáp xong, sờ lên cái mũi của mình rồi nói.

Mộ Tuyết chỉ là cười nói:

“Không ngủ được nên ngồi hóng gió, mà ánh sáng Bất Diệt Tiên Điện tỏa ra cũng rất đẹp mắt.”

Đông Phương Trà Trà ngồi lại vào bên người Mộ Tuyết, nói:

“Chị dâu, có phải chị thích biểu đệ Lục Thủy đúng không? Á, đau!”

Đông Phương Trà Trà vừa mới nói xong đã ôm lấy trán kêu to.

Mộ Tuyết búng:

“Ngủ nhiều, ít nói chuyện.”

Đám người Hương Dụ đứng ở bên cạnh không hề nói gì. Máy lời này cũng chỉ có Đông Phương tiểu thư dám hỏi tùy ý như vậy, mà lại còn ở nơi nhiều người.

Mộ Tuyết thu tay về, lại trở nên yên tĩnh.

Nàng thích Lục Thủy sao?

Đương nhiên là thích.

Còn tại sao lại ngồi ở chỗ này chờ Lục Thủy? Cũng không phải vì lo lắng cho an toàn của Lục Thủy, cũng không phải muốn đề phòng một số người sẽ vụng trộm tiến vào Bất Diệt Tiên Điện.

Mà là nàng muốn chờ Lục Thủy đi ra, chờ Lục Thủy thấy được nàng, chờ nàng nhìn thấy Lục Thủy.

Sau đó sinh ra chút tức giận ở trong lòng, oán trách Lục Thủy lừa người.

Nếu như có thể nói ra, thì tốt hơn.

“Ah?” Đông Phương Trà Trà vừa mới lấy tay từ trán xuống, bỗng kinh ngạc nói:

“Có phải Bất Diệt Tiên Điện xuất hiện vấn đề gì đó rồi không?”

Oa, xông ra giống như chó hoang thoát cương.”

Đám Chân Võ Chân Linh mộng bức, thứ gì vậy?

Bọn hấn không thấy gì cả, cũng không không hề phát hiện được gì.

Nhưng khi ý nghĩ này vừa mới hiện lên, bọn hấn đã cảm giác được một luồng áp bách, sau đó nước biển phun trào, một luồng sức mạnh dư ba cuốn tới.

Bốn người Chân Võ, Chân Linh, Hương Dụ và Đinh Lương lập tức đứng ra trước mặt Mộ Tuyết và Đông Phương Trà Trà, bắt đầu chống lại nguồn sức mạnh này.

Oanh một tiếng, nước biển quay cuồng cuốn tới.

Nếu không phải mấy người Chân Võ, Chân Linh mở hộ thuẫn ra, chắc Mộ Tuyết sẽ bị nước biển làm cho ướt nhẹp.

“Mộ tiểu thư, nơi này quá nguy hiểm, ngài và Đông Phương tiểu thư rời đi trước thôi.” Chân Linh vừa ngăn cản dư ba vừa nói.

Mộ Tuyết lắc đầu, nhẹ nhàng trả lời:

“Không cần quá lo lắng! Đây chỉ là ba động khi tiên lực chảy trở về, đến nhanh đi cũng nhanh, sẽ không làm chúng ta bị thương.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 207: Tiên Lục

Trong lúc nhất thời Chân Linh không nói gì. Cũng không phải nàng đã tin tưởng, mà là cảm thấy giọng điệu khi Mộ tiểu thư nói chuyện, làm sao lại giống thiếu gia của các nàng thế?

Trong giây lát đó, nàng không dám phản bác.

Chỉ sợ chính mình sẽ mất mặt vì không có kiến thức.

Lúc này Đông Phương Trà Trà cũng nói:

“Bọn chúng thật sự trở về.”

Không bao lâu sau, Chân Võ Chân Linh phát hiện sức mạnh ba động đang nhỏ đi, rất nhanh mặt biển đã khôi phục lại bình tĩnh.

Mấy người Chân Võ Chân Linh có chút ngoài ý muốn. Tu vi của Mộ tiểu thư đã hoàn toàn biến mất, thế mà kiến thức lại uyên bác như thế?

Nhưng mà bọn hắn chưa từng nghe qua về tiên lục.

Đình Lương vui mừng, Đại tiểu thư nhà nàng vẫn lợi hại như thế.

Nếu có tu vi, nhất định có thể lợi hại hơn nữa.

Đông Phương Trà Trà chọc chọc vào vải màu. Nàng cảm thấy mình có thể nhìn được, có vẻ là do nguyên nhân này.

Nhưng rất nhanh nàng đã chuyển sự chú ý sang tiên lục:

“Chị dâu, tiên lục là cái gì?”

Nghe thấy Đông Phương Trà Trà hỏi thăm, trong lòng bốn người Hương Dụ đều vui mừng.

Có người thích hỏi như Đông Phương tiểu thư ở đây, đúng là rất tốt.

Mộ Tuyết nhìn về phía bờ biển, phát hiện đã có không ít người chạy trở về, sau đó lại đưa ánh mắt đặt lên người Trà Trà, nói:

“Không hiểu thì phải xem nhiều sách. Cái gọi là tiên lực, chính là sức mạnh của hệ thống Tiên.

Tương quan với tự nhiên chi lực.

Nhưng thể hiện tiên lực chân chính, là sau khi siêu việt cảnh giới bình thường, cũng chính là thất giai.

Tu chân giả bình thường như chúng ta, khi tấn thăng thất giai sẽ phải nhập đạo, nhập đạo mới có thể đi vào hàng ngũ đại đạo.

Mà thành Tiên lại khác biệt. Ở hệ thống Tiên, vừa vào thất giai chính là Chân Tiên.

Phía sau Chân Tiên sẽ tu tiên lực.”

Đông Phương Trà Trà nghe thấy vậy thì như rơi vào trong sương mù, sau đó nàng bắt được điểm quan trọng:

“Ta xem rất nhiều sách, trong sách không có những kiến thức này.”

Mộ Tuyết nhìn Đông Phương Trà Trà một chút, sau đó tiếp tục để cho Đông Phương Trà Trà ôm lấy trán than trời trách đất.

Lúc này Mộ Tuyết quay đầu nhìn về phía Bất Diệt Tiên Điện.

Lông mày khẽ chau lại.

“Tiên lực mạnh mẽ như vậy, rất có thể có quan hệ với vị Bất Diệt Tiên kia.

Nhưng vì sao đối phương lại tán công?

Cái pháp môn tán công này là thứ mà một vị Bất Diệt Tiên có thể lĩnh ngộ được sao?

Vậy thiên phú của ta không phải sẽ rất thấp à?” Trong lòng Mộ Tuyết có chút ngoài ý muốn.

Đối phương đang tán công, như vậy thì chắc chắn Lục Thủy sẽ không sao.

Chuyện này làm cho Mộ Tuyết nhẹ nhàng thở ra.

Chồng tương lai quá da, nàng cảm thấy phải đánh một trận thì lúc đó mới biết an phận lại.

...

Bên bờ biển, Thính Vân Tích rất muốn đi tới, nhưng lại không có biện pháp nào, nàng căn bản không dám làm loạn.

Không nói tới Xảo Vân tông không dễ chọc, trên bờ còn có một cường giả khó mà phát hiện được. Những thứ này đều là uy hiếp tiềm ẩn đối với nàng.

“Mặc dù sức mạnh có chút kỳ quái, nhưng đúng là Bất Diệt Tiên đang thức tỉnh. Không biết người mà ta phải đi vào, có thể tiếp xúc với Bất Diệt Tiên được không.”

“Nhưng vẫn phải cẩn thận Lục gia một chút, gần đây đối phương đang điều tra những thứ liên quan đến Tiên Đình.”

Thính Vân Tích âm thầm suy nghĩ.

Nhưng nàng không hề thông báo chuyện ở nơi này cho những người khác của Tiên Đình.

Bởi vì những người khác đang bận chuyện quan trọng hơn.

Có thể tranh thủ được Bất Diệt Tiên Nhân thì tranh thủ, còn như một vị khác thì nhất định phải cam đoan đối phương tỉnh lại.

Việc hấn thức tỉnh có quan hệ đến phần sau của Dự Ngôn Thạch Bản.

Nếu như không phải Hoang Vu đã chết, bọn hấn cũng sẽ không tùy tiện để vị kia thức tỉnh. Bởi vì, còn chưa tới thời điểm tốt nhất.

Sau đó Thính Vân Tích yên lặng chờ đợi. Hành động tùy tiện thì được sẽ không bù nổi mất, nàng chỉ cần hành động tùy theo hoàn cảnh là đủ.

“Không ngờ sư phụ lại ra tay giúp Lục gia, quả nhiên sư phụ vẫn thương yêu Đại sư tử nhất. Nhưng mà, nhìn sức mạnh ba động kỳ quái này, xem ra người ở bên trong cũng không

chịu nổi. Cũng đừng để đến mức, sư phụ đã giúp một tay, nhưng cuối cùng bọn hắn lại không hề đạt được thứ gì.” Trong đại điện của Xảo Vân tông, Du Miếu tiên tử lẩm bẩm.

“Dù sao Lục Cổ cũng là con trai của Đại sư tỷ, tính ra cũng là vãn bối của chúng ta. Đáng tiếc tông môn có quy định, không cho phép những người có tuổi như chúng ta qua lại với Lục gia.” Bên trên đại điện, Tông chủ Xảo Vân tông Du Dao thở dài một tiếng.

Du Miếu cũng thở dài:

“Ân oán một đời, lại liên lụy đến đời chúng ta.

Nhưng cũng may không ảnh hưởng đến việc Đại sư tỷ lấy chồng. Nhưng mà, đáng tiếc!”

“Có lẽ Lục gia mới phát hiện được đáng tiếc, nhưng cuối cùng tiền bối Lục gia cũng không hề ra tay ngăn cản.

Mỗi lần sư phụ ra tay giúp Lục gia, có lẽ có quan hệ rất lớn với chuyện này.” Du Dao xúc động nói.

Sau đó Du Miếu cũng không thảo luận thêm gì với sư tỷ của mình nữa, mà lại hỏi:

“Nhưng mà, chuyện lão tổ bị thua ba chiêu năm đó, là thật hay giả?”

Du Dao lắc đầu:

“Là các đời Tông chủ của tông môn truyền miệng, khó có thể biết được thật giả.”

Có một số việc không thể ghi chép, chỉ có thể truyền miệng. Tông môn của các nàng cũng không hề dễ dàng gì.

Sau đó Du Dao cảm thấy vẫn không nên nói về chuyện này thì hơn, chuyển đề tài:

“Nghe nói con trai của Lục Cổ cũng ở Xảo Vân tông, không biết sư phụ có đi gặp đối phương một lần hay không.

Dù sao hắn cũng là cháu trai của Đại sư tỷ.”

“Ai biết được! Chúng ta vẫn nên chú ý đến Bất Diệt Tiên Điện thì hơn, đừng để một số người làm loạn.” Du Dao trả lời.

Đêm hôm khuya khoắt các nàng còn đợi ở nơi này, cũng là vì Bất Diệt Tiên Điện đột nhiên xuất hiện kia.

Bên trong Bất Diệt Tiên Điện, rất nhiều người đã nhận ra luồng tiên lực đáng sợ kia.

Phần lớn người chỉ có thể bị động phòng ngự, thí luyện gì đó đã khó có thể tiếp tục nữa.

Lục Thủy bên này cũng cảm nhận được tiên lực trùng kích.

Nhưng có đám người An Dật ở đây, việc bảo vệ an toàn tất nhiên sẽ không có vấn đề.

Lúc này Lục Thủy đã đưa tất cả sách cho An Dật.

Hắn chỉ cần xem một lần là được.

“Thiếu gia, nếu thí luyện đã kết thúc, bây giờ chúng ta sẽ đưa thiếu gia ra ngoài.” An Dật vừa nhìn tiên lực tàn phá bừa bãi bên ngoài vừa nói.

Bây giờ có thể chưa có nguy hiểm gì, nhưng An Dật không thể chỉ nhìn trước mắt. Bởi vì, Bất Diệt Tiên Điện vẫn còn tồn tại nhân tố không rõ.

Ví dụ như vị Bất Diệt Tiên kia.

Nghe nói đối phương đang ở trong đây, mặc dù không có chứng cứ đầy đủ, nhưng thà tin là có.

Lục Thủy lắc đầu:

“Chờ một chút! Nhưng có thể đi đến phía trước chờ.”

Nói xong, Lục Thủy bước lên trước.

“Thiếu gia đang chờ cái gì?” An Dật đi theo hỏi.

Những người khác cũng đi theo sau.

Dịch: MB_Boss

Chương 208: Chỉ, Chỉ Như Vậy?

“Chờ một người, đã hẹn trước với hấn.” Lục Thủy đi ở phía trước, bình tĩnh trả lời.

An Dật không hỏi nhiều nữa, yên lặng đi theo Lục Thủy.

Đồ vật đã lấy được, tất nhiên hấn cũng không vội. Lần này xem như thuận lợi.

Rất nhanh bọn hấn cảm giác thấy tiên lực xung quanh đang biến mất, sau đó triệt để không còn tung tích.

Lục Thủy biết Đau Răng Tiên Nhân đã hoàn thành một bước cuối cùng, bây giờ đang trên đường đi ra.

Thực lực đỉnh của Tiên, cũng không phải là giả.

Quả nhiên, không bao lâu sau, cửa đá ở một bên truyền đến âm thanh kẽo kẹt.

Nghe được âm thanh đột nhiên xuất hiện này, đám người An Dật vận chuyển sức mạnh, nhìn chăm chăm vào nơi âm thanh phát ra, chuẩn bị tùy thời ra tay.

Lục Thủy đã được bảo vệ ở cuối cùng.

Cánh cửa đã mở.

Đi ra là một người đàn ông trung niên nhìn rất bình thường.

Tất nhiên hấn mới liếc mắt đã thấy được đám người An Dật, cũng cảm thấy đối phương đang cảnh giác. Nhưng hấn không hề để ý, rất nhanh đã tìm được Lục Thủy bị bảo vệ ở bên trong.

“Lục tiểu hữu, ta tới tìm ngươi.” Đau Răng Tiên Nhân hơi cung kính nói với Lục Thủy.

An Dật có chút ngoài ý muốn. Người này chính là người mà thiếu gia bọn họ đang chờ?

Lục Thủy thì gật gật đầu, nói:

“Cùng ra ngoài thôi.”

Lục Thủy nói xong liền cất bước ra ngoài.

An Dật nhíu mày. Người này nhìn qua chỉ có tứ giai, nhưng không biết có phải là ảo giác hay không, trong nháy mắt khi đối phương vừa xuất hiện, hắn cảm nhận thấy nguy hiểm.

Mà người này làm sao lại biết thiếu gia?

“Không cần lo lắng, đối phương không có ác ý. Ta gặp được hắn trong lúc thí luyện.” Lục Thủy thuận miệng giải thích một câu.

Đột nhiên có người cùng rời đi, tất nhiên đám người An Dật sẽ suy nghĩ nhiều.

Nghe thấy Lục Thủy nói như vậy, An Dật không nói thêm gì nữa, nhưng trong lòng vẫn bảo trì sự cảnh giác.

Quái nhân bên người Lục Thủy quá nhiều, hắn cũng không biết Lục Thủy đã làm thế nào.

Đau Răng Tiên Nhân đi đến bên cạnh Thạch Đầu Nhân. Thạch Đầu Nhân nhìn Đau Răng Tiên Nhân, trong lúc nhất thời đầu óc có chút rối loạn.

Nếu như không đoán sai, người này chính là Bất Diệt Tiên Nhân?

“Ngài, ngài là...”

“Lục tiểu hữu thường gọi ta là Đau Răng Tiên Nhân, người cũng có thể gọi như vậy.” Đau Răng Tiên Nhân ôm mặt, lễ phép nói.

Thạch Đầu Nhân chất phác gật đầu, hắn cảm thấy Đau Răng Tiên Nhân này chắc chắn là Bất Diệt Tiên Nhân.

Vấn nên cung kính thì hơn.

Có chút Tiên Nhân bên ngoài thì cười ha hả, nhưng lật tay chính là một chiêu phi hồn yên diệt, lúc chết như thế nào cũng không biết.

Mấy người Lạc Phong cũng rất ngạc nhiên không biết người này là ai, nhưng không thể nào suy đoán ra.

Rất nhanh bọn hắn đã đi tới cửa hông của Bất Diệt Tiên Điện.

“Đầu lĩnh, chính là chỗ này. Chúng ta đi ra từ đây, người bên ngoài sẽ không phát hiện được, lúc trước nó là con đường dành cho người có thiên phú bối cảnh đi.” Thạch Đầu Nhân chỉ vào một cánh cửa hoa lệ rồi nói.

Cánh cửa này có một trận pháp truyền tống, có thể dịch chuyển người đến một địa điểm nào đó.

Địa điểm này có thể do người bố trí, nhưng khoảng cách không thể quá xa.

Lục Thủy gật đầu, sau đó nhìn về phía An Dật, nói:

“Các người muốn về Lục gia?”

An Dật cúi đầu đáp:

“Đúng vậy thiếu gia! Chúng ta cần chờ Tộc trưởng trở về mới có thể ra ngoài tiếp.”

Bây giờ đồ vật đã tới tay, bọn hắn nhất định phải trở về Lục gia. Dù sao Lục gia cũng là nơi an toàn nhất.

Lục Thủy gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, như vậy thì hắn sẽ dễ làm hơn rất nhiều.

Sau đó hắn chỉ vào Thạch Đầu Nhân và Đau Răng Tiên Nhân, nói:

“Người hỗ trợ dẫn theo hai người bọn họ về tiểu trấn. Thạch Đầu Nhân muốn đi đến đó mưu sinh, để chính hắn tự tìm việc làm là được.

Còn Đau Răng Tiên Nhân muốn đi tìm một con chó, cứ trực tiếp đặt hắn ở bên đường.”

Thạch Đầu Nhân lập tức nói:

“Đầu lĩnh, nếu không người giới thiệu cho ta một chút? Cứ theo giá cả chúng ta đã nói, ta làm một khoảng thời gian trước đã.”

Lục Thủy nhìn Thạch Đầu Nhân, sau đó ném ra một khối linh thạch tam phẩm:

“Thuê người 100 ngày, trong 100 ngày tự mình tìm việc làm trong trấn. Kiếm được tiền, trả lại ta.”

Thạch Đầu Nhân vui vẻ đồng ý.

Cuối cùng đã có công việc ổn định trong ba tháng, mà còn là loại thanh toán trước.

Sau đó Lục Thủy nhìn về phía Đầu Răng Tiên Nhân, nói:

“Người đi tìm một con chó tên Cầu Tử, chỉ cần nói cho nó biết là ta bảo người tìm là được rồi.”

“Đa tạ Lục tiểu hữu! Lục tiểu hữu, nếu trong nhà có ruộng thì ta có thể trồng trọt giúp một tay.”

Sau đó Lục Thủy để An Dật dẫn những người này rời đi.

Nhưng Lục Thủy có đi ra cùng bọn hấn hay không đây, bằng không An Dật luôn cảm thấy Lục Thủy lại muốn gây chuyện.

Lúc này Lạc Phong gấp:

“Đông... Khụ khụ! Đầu lĩnh, chúng ta thì sao?”

Nhiếp Hạo cũng gật đầu:

“Đúng vậy đầu lĩnh, chúng ta thì sao?”

Lục Thủy nhìn hai người này, giống như cười mà không phải cười:

“Tiến vào thí luyện chơi một vòng đi.”

“Chỉ, chỉ như vậy? Nếu không cứ làm tầm mười vòng? Ta cảm thấy chúng ta có thể chịu nổi.” Lạc Phong trả lời.

Không chết thì thôi đi. Nếu không hề bị trừng phạt, trong lòng bọn hấn khó mà yên ổn được.

Nhiếp Hạo cũng gật đầu, ra vẻ chính mình không có vấn đề gì.

“Vậy thì mười vòng đi.” Cuối cùng Lục Thủy xoay người rời khỏi.

Nghe thấy Lục Thủy nói như vậy, Lạc Phong và Nhiếp Hạo cảm giác thoải mái rất nhiều.

Đám người Đỗ Lâm trầm nghĩ, hai người này có phải là cuồng bị ngược đãi hay không?

Bên trong thí luyện rất muốn mạng.

Tiếp đó Lục Thủy và đám người An Dật đã xuất hiện trên biển lớn, cách rất xa Bất Diệt Tiên Điện.

“Mạc Kỳ, ngươi đưa thiếu gia đến bờ bên kia.” An Dật lập tức nói.

Không để cho bọn hắn tự mình đưa qua, An Dật có chút không yên lòng.

Đối với chuyện này, Lục Thủy không nói gì thêm.

Nhìn Lục Thủy bị đưa đi, Đỗ Lâm cẩn thận nói:

“Đầu lĩnh, trước đó có vẻ như chúng ta đã mạo phạm thiếu gia, có phải ta nên nói lời xin lỗi hay không?”

An Dật nhìn Đỗ Lâm, nhíu mày nói:

“Vì sao ngươi cũng gọi đầu lĩnh?”

“Rất thuận miệng.” Đỗ Lâm thận trọng trả lời.

An Dật nhìn Thạch Đầu Nhân, cuối cùng lắc đầu nói:

“Không cần, thiếu gia căn bản sẽ không so đo loại chuyện này. Mặc dù tác phong làm việc của thiếu gia một lời khó nói hết, nhưng lòng dạ không hẹp hòi như thế.

Đã nhiều năm như vậy, ngươi từng nghe thấy thiếu gia làm ra chuyện để người ta oán trách chưa?

Nhiều lắm là ném chút mặt mũi.”

Lời này vừa ra, những người khác cũng gật đầu đồng ý. Thật đúng là chưa nghe nói qua.

Sau đó Đỗ Lâm không nghĩ nhiều nữa.

Lúc Lục Thủy tới gần bờ biển liền để Mạc Kỳ buông hần xuống. Khoảng cách gần như thế, hắn có thể tự mình đi vào bờ.

Đối với chuyện này, Mạc Kỳ không hề kiên trì. Lúc nhìn thấy Lục Thủy sắp lên bờ, hắn liền quay về theo đường cũ.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 209: Hôn Kỳ Sớm

Mà ở trong đình trên bờ, đột nhiên Mộ Tuyết đứng lên.

Trà Trà vốn đang dựa vào trên người Mộ Tuyết ngã lại té ngã xuống đất.

Bịch một tiếng, Đông Phương Trà Trà che mũi đau đớn nói:

“Đau, đau, đau.”

“Tiểu thư, làm sao vậy?” Đinh Lương lập tức hỏi.

Mấy người Chân Linh cũng có chút ngoài ý muốn, lập tức đề phòng.

“Ta đi ra ngoài một chút.” Nói xong, Mộ Tuyết cất bước ra khỏi đình, bước đi về phía bờ biển. Nàng đi không nhanh, phải nói là bước chân vừa đúng, đoan trang ưu nhã.

Chân Võ Chân Linh liếc nhìn nhau, Đông Phương Trà Trà thì che mũi đứng lên, nói:

“Có phải là chị dâu cảm giác được biểu đệ Lục Thủy trở về rồi không?”

Chân Võ Chân Linh sững sốt, thật hay giả?

Bọn hần đâu có cảm giác được.

Lúc này Chân Võ mở rộng vùng cảm giác ra lớn nhất, sau đó kinh ngạc phát hiện, thật sự thiếu gia đã trở về rồi.

Thế nhưng làm sao Mộ tiểu thư lại biết được?

“Làm sao Đông Phương tiểu thư biết Mộ tiểu thư nhận ra thiếu gia đã trở về?” Chân Linh tò mò hỏi.

Đông Phương Trà Trà chân thành nói:

“Giác quan thứ sáu của phụ nữ.”

Ngừng một chút, Đông Phương Trà Trà lại nói:

“Mẹ ta nói, nàng có thể sớm biết được cha trở về.”

Chân Võ Chân Linh: “...”

Không tiếp tục hỏi nhiều, bọn hắn bắt đầu quan sát bốn phía, bảo đảm xung quanh an toàn.

Còn Mộ tiểu thư bên kia, bọn hắn không dám đi đến quấy rầy. Bởi vì, Phu nhân Tộc trưởng đã dặn dò qua.

Lục Thủy đi ở trên mặt biển, lúc hắn bước một chân lên bờ, vừa vặn nhìn thấy Mộ Tuyết đi đến vị trí cách chỗ hắn không xa.

Khi Lục Thủy nhìn sang, phát hiện Mộ Tuyết cũng đang nhìn mình, trên khóe miệng còn mang theo nụ cười rất nhẹ.

“Lục thiếu gia đi ra rồi?” Mộ Tuyết lên tiếng hỏi.

Lục Thủy vốn cho rằng Mộ Tuyết sẽ tức giận, không nghĩ tới lại không có.

“Mộ tiểu thư còn chưa ngủ?” Bây giờ đã ba giờ sáng, Mộ Tuyết vẫn một mực chờ đợi hắn đi ra sao?

“Ánh trăng đêm nay rất sáng, không ngủ được.” Mộ Tuyết khẽ nói.

Lục Thủy đi đến bên người Mộ Tuyết, sau đó hai người cất bước đi về phía trong.

“Mộ tiểu thư như vậy là đang làm khó mặt trăng trên trời.” Lục Thủy tiếp lời.

“Vì sao Lục thiếu gia nói như vậy?” Mộ Tuyết lộ ra một tia không hiểu.

Ở chỗ của Lục Thủy, nàng rất dễ dàng thể hiện ra các vẻ mặt khác nhau.

Đối với Lục Thủy, trừ việc không thể quá thân mật ra, còn lại không cần ngại trang quá nhiều.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, chậm rãi nói:

“Ánh sáng đom đóm, sao có thể tranh huy với Mộ tiểu thư? Mộ tiểu thư nên ngủ.”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, sánh vai bên người hấn, cuối cùng nhu thuận gật đầu:

“Ừm.”

“Mẹ ta có sắp xếp chỗ ở không?” Vừa đi Lục Thủy vừa hỏi.

“Có.” Mộ Tuyết gật đầu.

“Mộ tiểu thư biết ở đâu?”

“Biết.”

“Chân Mộ tiểu thư có không tiện sao?”

Mộ Tuyết không rõ lắm, vì sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này?

‘Chẳng lẽ muốn công ta về? Thế nhưng ở đây có nhiều người, rất khó làm.’

Cuối cùng Mộ Tuyết chỉ có thể tiếc nuối nói:

“Không, không có.”

Mộ Tuyết cảm thấy gằn nhất nên mặc quần thì tốt hơn, để cho Lục Thủy thuận tiện công.

Vừa mới nghĩ đến những chuyện này, Mộ Tuyết liền ngừng lại, bởi vì nàng phát hiện mình suy nghĩ nhiều rồi.

“Thế thì, ta sẽ không tiễn Mộ tiểu thư trở về nữa. Mộ tiểu thư cũng không phải trẻ con.” Lục Thủy đột nhiên nói.

Nghe được câu này Mộ Tuyết bỗng ngừng lại, nàng đang nghĩ có nên xuất thủ đánh Lục Thủy ngay lúc này hay không.

Không đánh Lục Thủy một lần, hấn sẽ nhảy lên đầu lật ngói.

Cuối cùng Lục Thủy vẫn đưa Mộ Tuyết trở về, bởi vì bọn hấn ở sát vách, nên tiện đường.

Sự quan tâm đến từ mẹ.

Ngày kế tiếp.

Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm đi vào đại sảnh Mộ gia.

Lúc này ba người Mộ Uyên cũng đã ngồi ở bên trong đại sảnh.

Đối với việc vợ chồng Lục Cổ đến, bọn họ có chút ngoài ý muốn. Mặc dù biết lần này đối phương không đến để từ hôn, nhưng bọn họ cũng không thể nào hoàn toàn yên tâm.

Có trời mới biết Lục gia lại muốn náo ra yêu thiêu thân gì.

“Lục huynh, ta sẽ không quanh co lòng vòng nữa. Có phải Tuyết Nhi nhà chúng ta đã gây thêm phiền toái gì cho mọi người đúng không?” Mộ Uyên nói với với hai người Lục Cổ.

“Mộ huynh hiểu nhầm rồi.” Lục Cổ lập tức giải thích:

“Nha đầu Mộ Tuyết rất nhu thuận, làm sao lại gây ra phiền phức cho chúng ta chứ?”

Đúng là lần này đến đây vì chuyện của nha đầu Mộ Tuyết, nhưng tuyết đối không phải như suy nghĩ của Mộ huynh.”

“Ồ?” Vẻ mặt của Mộ Uyên có chút ngoài ý muốn, sau đó hiếu kỳ nói:

“Đó là chuyện gì?”

Lục Cổ nhìn Đông Phương Lê Âm một chút, sau đó nhìn ba người của Mộ gia, nói:

“Vì hôn sự của hai đứa bé.”

Ba người Mộ Uyên thật sự rất bất ngờ.

“Hôn sự có vấn đề gì sao?” Mộ Khương mở miệng hỏi.

Bọn hắn không muốn lại có biến hóa lớn gì, bởi chuyện này rất khó chịu.

Nó cũng không có gì tốt với Mộ gia cả.

Lục Cổ cân nhắc, sau đó nói:

“Lục mỗ có một đề nghị, hãy tổ chức hôn sự của hai tiểu gia hỏa kia sớm hơn. Mọi người thấy thế nào?”

Sớm hơn?

Kiến nghị này làm cho ba người Mộ gia đều giật mình.

Điều này nằm ngoài dự đoán của bọn họ, Mộ Tuyết tốt như vậy sao?

Không ngờ Lục gia lại muốn tổ chức hôn sự trước thời hạn, là do Mộ Tuyết có chỗ khác thường?

Chuyện này bọn hắn không thể nào biết được.

Nhưng Mộ Uyên vẫn hiếu kỳ:

“Chuyện này hơi đột nhiên, không biết tại sao Lục huynh lại muốn tổ chức hôn sự sớm?”

Lục Cổ cười nói:

“Nói ra không sợ mấy vị chê cười, con trai bất thành khí của chúng ta rất thích nha đầu Mộ Tuyết.”

“Thế còn Mộ Tuyết?” Mộ Khương hỏi.

“Dựa vào cái nhìn của người từng trải, Tiểu Tuyết cũng có vẻ thích.” Đông Phương Lê Âm cười nói.

Đám người Mộ Uyên im lặng. Nếu thật sự là như thế, vậy thì tất nhiên bọn hắn sẽ không có ý kiến gì.

Đó cũng không phải xấu.

Mà tu vi của Mộ Tuyết đã hoàn toàn biến mất, đến Lục gia cũng coi như chuyện tốt.

Lúc này Mộ Trạch đột nhiên hỏi:

“Không biết mọi người dự định sớm hơn bao lâu?”

“Thành hôn sau ba tháng, có thể chứ?” Lục Cổ thử hỏi.

“Quá nhanh.” Mộ Trạch vô thức nói.

Một lần trực tiếp đổi từ năm thành tháng, quá khoa trương.

Lục Cổ cũng không hề ngoài ý muốn. Đôi phương đã đồng ý trước thời hạn, chỉ xem sớm hơn bao nhiêu.

Sau đó Mộ Trạch nhìn về phía Mộ Uyên, hai người Lục Cổ cũng nhìn về phía Mộ Uyên.

Mộ Uyên là Tộc trưởng Mộ gia, chuyện này do hắn ra quyết định.

Mộ Uyên suy nghĩ, mở miệng nói:

“Ba tháng đúng là hơi sớm.

Như vậy đi, nha đầu Mộ Tuyết nhất định sẽ gả vào Lục gia, chúng ta cũng không giữ được.

Bây giờ là tháng bảy, cứ để nha đầu kia ở Mộ gia qua năm nay.

Đầu năm sau sẽ chọn một ngày lành. Lục huynh cảm thấy thế nào?”

“Cứ theo lời nói của Mộ huynh, Lục gia ta sẽ toàn lực phối hợp.” Lục Cổ lập tức đáp.

Đầu năm, cũng chỉ hơn nửa năm một chút, không nhanh cũng không chậm, đúng là vừa vặn.

Trong lòng Đông Phương Lê Âm cũng vui vẻ. Sau khi trở về nói cho con trai nàng, có phải nó sẽ vui mừng đến mức không thể ngủ hay không?

—

Dịch: MB_Boss

Chương 210: Chữa Trị Thương Thế

Thiên Ngâm cũng về tới Thu Cảnh Cung vào hôm nay.

Sắc mặt của nàng vẫn tái nhợt như trước, phảng phất bất cứ lúc nào cũng có thể ngã ở trên đường.

Đệ tử đi ngang qua có rất ít người biết nàng.

Nàng cứ bước đi trên đường như vậy, không có ai liếc nhìn nàng lấy một cái.

Nếu như ở ngày thường, nàng chính là một trong số Đại đệ tử chói mắt nhất đương thời của tông môn.

Vật đổi sao dời, nàng đã không phải là sư tử thiên tài Thiên Ngâm, chỉ là một đệ tử bình thường với thân thể suy nhược.

Bây giờ thanh danh của nàng còn không bằng cả sư đệ Thạch Minh.

“Vị sư tử này, gần nhất đi đường lớn thì nên cẩn thận một chút.” Sau khi Thiên Ngâm định trở về từ đường lớn, một vị sư muội trẻ tuổi đột nhiên xuất hiện ở bên người nàng.

“Đã nhị giai sắp tam giai, rất nhỏ, nhưng lớn hơn không ít so với Đông Phương Trà Trà. Ừ, là tuổi tác.” Trong lòng Thiên Ngâm lấy đối phương ra so sánh với Đông Phương Trà Trà.

Dù sao hai người đều đã sắp tam giai.

Nhưng Đông Phương Trà Trà quá khoa trương, nàng mới mười tám.

Tuổi tác của vị sư muội này chỉ ít cũng gấp đôi Đông Phương Trà Trà.

Nhưng mà thiên phú hay là tâm tính đều rất không tệ.

Nàng cảm thấy Đông Phương Trà Trà giống như đang gian lận.

“Tại sao phải cẩn thận?” Thiên Ngâm hiếu kỳ hỏi thăm.

Vị sư muội kia nhìn xung quanh một lượt, nhỏ giọng nói:

“Nghe nói gần đây tai tinh sư huynh Thạch Minh ẩn hiện trên con đường này, dường như là do người của Giới Luật Đường chọc phải sư tử Thiên Ngâm.

Hai ngày này đệ tử Giới Luật Đường đều trốn tránh, sợ sư huynh Thạch Minh tôn thương người vô tội.”

Thiên Ngâm có chút ngoài ý muốn.

“Nói như vậy thì đang có rất nhiều người trách móc sư đệ Thạch Minh?” Thiên Ngâm hỏi.

“Làm sao có thể, ai dám đắc tội sư huynh Thạch Minh chứ! Chúng ta đã trực tiếp tìm đến đầu nguồn phiền phức.” Sư muội kia nói.

“Đầu nguồn không phải là sư tử Thiên Ngâm sao?” Thiên Ngâm cảm thấy có chút lạ khi tự gọi mình là sư tử.

“À, làm thế không phải muốn chết sao?” Sư muội này nói:

“Sư tử Thiên Ngâm được sư huynh Thạch Minh bảo vệ chặt chẽ, ai dám chọc giận nàng.

Nhưng mà ta rất hiếu kỳ, không biết sư tử Thiên Ngâm xinh đẹp đến mức nào, lại có thể làm cho sư huynh Thạch Minh che chở như vậy.”

Thiên Ngâm sững sốt t, chính mình rất xinh đẹp sao?

Hình như cũng không xấu.

Hai người Thiên Ngâm cùng đi trên đường. Vị sư muội này nói rất nhiều, toàn bộ hành trình không hề dừng lại qua.

Tất nhiên Thiên Ngâm cũng rất kiên nhẫn đáp lại.

Mãi đến khi các nàng tách ra ở một ngã rẽ.

“Sư tử, gặp lại.”

Thiên Ngâm gật đầu với nàng ta, cuối cùng đi sang đường nhỏ.

Nàng và vị sư muội này trò chuyện về nhiều thứ, mãi đến lúc cuối cùng, nàng cũng không nghe thấy câu nói kia.

Cái câu mình đã bị chặn lại mấy chục năm.

Xem ra cũng chỉ có Đông Phương Trà Trà nghĩ như vậy.

Nàng còn tưởng rằng chỉ có đầu óc mình không dùng được, bị nhốt cũng không phát hiện ra.

Rất nhanh nàng đi tới giao lộ nơi rừng cây, nhìn thoáng qua phòng nhỏ dưới bóng râm. Nàng có thể phát hiện ra bên trong có người.

Là sư đệ Thạch Minh.

Nhưng mà, có vẻ như người ở bên trong đang hết sức tránh né nàng.

Thiên Ngâm nhìn phù văn trên mu bàn tay một chút, cuối cùng đi về chỗ ở của mình.

Nàng đã khắc ấn phù văn trên tay. Chỉ cần vị tiên bối kia không lừa người, chắc hẳn nàng sẽ không chịu ảnh hưởng của vận rủi nữa.

Chỉ là tạm thời nàng cũng không biết nên đối mặt với sư đệ Thạch Minh như thế nào.

Chỉ có thể về trước rồi nói sau.

Rất nhanh nàng đã về đến phòng trúc của mình, nhưng vừa mới đi vào nàng đã lặng yên tại chỗ.

Đập vào mắt là một đồng linh dược, mà phẩm giai của mỗi một linh dược đều rất cao.

Đồng linh dược này, không khác gì một khoản tiền lớn đang vớt trên đất.

“Chuyện này... Làm sao sư đệ Thạch Minh lấy được?” Thiên Ngâm có chút chấn kinh.

Phải biết linh dược mấy chục năm nay, cộng lại còn không bằng một đồng trước mặt.

Thiên Ngâm ngồi xổm phía trước đồng linh dược, nàng không thể nào tưởng tượng ra sư đệ Thạch Minh đã trả giá thế nào để đạt được chúng.

Các loại trái cây linh dược, Thiên Ngâm nhìn qua từng thứ một.

Càng xem càng chấn kinh. Nàng rất muốn hỏi sư đệ Thạch Minh một chút, có phải hắn đã cướp sạch nhà kho của tông môn hay không.

Nhưng dựa vào sự tươi mới của linh dược, cũng không phải thứ nhà kho có thể có được.

Cuối cùng Thiên Ngâm thấy được hai tờ giấy. Nàng cầm tờ thứ nhất lên, phát hiện đây là một đơn thuốc, hoặc có thể nói là phương thuốc chữa thương.

Thế nhưng cụ thể làm được cái gì, nàng lại không rõ.

Sau đó nàng nhìn thấy tờ giấy mà Thạch Minh lưu lại cho nàng, đây là tờ giấy thứ nhất Thạch Minh để lại trong những năm này:

Sư tỷ Thiên Ngâm, số linh dược này không có gì đáng kể, chỉ có phương thuốc kia là quan trọng nhất.

Đây là do một vị tiên bối để lại cho ta. Hắn nói cho ta biết, phương thuốc này có thể chữa trị thương thế của sư tỷ.

Thuốc ta đã chuẩn bị xong, lúc nào sư tỷ muốn nếm thử thì có thể dùng phi kiếm báo cho ta biết, ta sẽ tránh xa để xác suất thành công của sư tỷ cao hơn một chút.

Chờ thương thế của sư tỷ chuyển biến tốt đẹp, ta sẽ nhanh chóng rời đi, sẽ không ảnh hưởng đến việc sư tỷ tấn thăng ngũ giai.

...

Nội dung chỉ có như vậy.

Thiên Ngâm nhìn mấy chữ này, mím môi lại.

Nàng cũng không biết chính mình đang nghĩ gì. Thế nhưng là, việc trị liệu thương thế lại dễ dàng như thế sao?

Sau đó Thiên Ngâm về đến trong phòng, nàng quyết định thử phương pháp ở trên phương thuốc một chút.

Phương thuốc này cũng không dạy người ta nấu thuốc, mà là một loại phương thức chữa thương.

Khi Thiên Ngâm chuẩn bị kỹ càng tất cả liền ngồi vào giữa linh dược, bắt đầu chữa thương theo cách mà phương thuốc ghi lại.

Sau đó nàng cảm giác được khí tức của những linh dược này đang hội tụ đến bàn tay của nàng, tiếp theo khí tức linh dược bắt đầu dẫn động tinh túy của linh dược, rồi dần dần bao trùm hai tay nàng.

Kỳ thật Thiên Ngâm không thể nào hiểu được tại sao phải rót vào từ hai tay, trực tiếp tắm thuốc không phải càng tốt hơn sao?

Đương nhiên, nàng cũng không dám suy nghĩ nhiều, mà chỉ tập trung làm cho linh dược bắt đầu thẩm thấu.

Sau khi thẩm thấu vào, nàng phát hiện hai tay vô cùng đau nhức, phảng phất kinh mạch đang bị xé rách.

Mà khí tức trong người lại bài xích số linh dược này, hoặc có thể nói là bài xích cách chúng tiến vào.

Thiên Ngâm cắn răng kiên trì, sư đệ Thạch Minh không có lý do gì để hại nàng.

Muốn giết nàng thì sao cần phiền toái như vậy.

Sau đó Thiên Ngâm bắt đầu vận chuyển theo phương thức ghi lại, rất nhanh linh dược xuôi theo cánh tay tràn vào kỳ kinh bát mạch.

Khi nàng cho rằng thân thể sẽ không chịu nổi, thì đột nhiên lại ngậy người.

Nàng có thể cảm giác được linh khí ở những nơi linh dược đi qua đã trở nên ôn hòa.

Mà những dược dịch này còn đang chữa trị linh mạch của nàng.

Chuyện này, làm sao có thể?

Tất cả linh dược nàng đều biết, thế nhưng không có thứ nào có công hiệu chữa trị như vậy.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 211: Sư Thúc Tổ

Sau một lát, Thiên Ngâm mở hai mắt ra, linh đực xung quanh đã biến mất.

Nàng sững sờ nhìn hai tay của mình, hốc mắt ẩm ướt:

“Đã tốt hơn rất nhiều, tiếp tục như vậy thì chỉ cần một tháng là ta sẽ khỏi hẳn.

Sư đệ Thạch Minh đã chữa khỏi cho ta rồi?”

Sau đó nàng buông nắm tay xuống, ngồi im ở đó trầm mặc thật lâu.

Cuối cùng cúi đầu nhìn phù văn trên mu bàn tay mình, tự lẩm bẩm:

“Nếu như chuyện này cũng không thể tính là duyên, thế thì như thế nào mới được tính?”

...

Thạch Minh trốn trong nơi ở của mình, tất nhiên hẳn biết sư tỷ Thiên Ngâm trở về, bây giờ chắc cũng đã nhìn thấy tờ giấy mà hẳn lưu lại.

“Không biết lúc nào sư tỷ sẽ dùng phi kiếm truyền thư đến.” Thạch Minh tự nói.

Hắn cảm thấy muộn nhất là đêm nay.

Hắn cũng sắp phải rời đi.

Ngay khi Thạch Minh đang nghĩ như vậy, hắn đột nhiên nghe được một tiếng vèo.

Sau đó hắn phát hiện có một thanh kiếm nhỏ bay đến.

Cắm thẳng vào trên tường gỗ.

Thạch Minh có chút ngoài ý muốn, nhưng lại không ngoài ý muốn. Cuối cùng vẫn phải rời xa!

Sau đó hắn rút kiếm ra, phía trên đúng là có một tờ giấy. Hắn mở ra nhìn xuống:

Phương thuốc vô dụng, ta đã thử.

Nhìn thấy mấy chữ này, Thạch Minh mộng bực.

Thử rồi? Lại còn không có tác dụng?

Đại lão lừa hắn?

Thế thì không đến mức!

Chỉ theo ở bên người đại lão đã có thể thu hoạch được nhiều linh dược như vậy, mà đối phương còn không để vào mắt, căn bản không có lý do lừa hắn.

Nói cách khác, chắc chắn mười phần là do hắn còn chưa đi?

Thạch Minh rất muốn biết sư tỷ có bị thương hay không, nhưng nếu đi vào chắc chắn sẽ gây ảnh hưởng lớn hơn.

Cuối cùng hắn dùng phi kiếm truyền thư đi vào, chủ yếu vẫn là hỏi thăm xem có bị thương hay không.

Trong nháy mắt bên trong lại có phi kiếm bay tới, chỉ có hai chữ: Không sao.

Thạch Minh lập tức thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói cho sư tỷ chờ hắn rời đi rồi thử lại.

Rất nhanh đã có tin trở về: Cần chờ hai ngày, mà linh dược có chỗ thiếu sót, cần đến tông môn đổi một chút.

Đương nhiên Thạch Minh sẽ không để sư tỷ Thiên Ngâm đi, nói thẳng ra để hắn đi.

Thiên Ngâm nhận được trả lời, nhìn chữ bên trên, do dự một chút rồi ngưng ngưng viết một câu: Phi thư quá phiền phức, nghe nói bên ngoài có thứ tên là điện thoại. Ta, chúng ta có thể thêm bạn bè, tiện cho việc liên hệ.

Do dự mãi, cuối cùng Thiên Ngâm quay đầu cắn răng ném thanh phi kiếm ra ngoài.

Sau đó nàng lấy ra hai cái điện thoại và hai tấm thẻ, trên thực tế lúc nàng trở về đã tiện đường mua.

Nàng cũng không biết cuối cùng bọn hấn sẽ như thế nào. Nhưng mà, nhưng mà dù sao cũng tốt hơn so với không hề làm gì.

Trên đường phố ở Xảo Vân tông, một người phụ nữ xinh đẹp nhẹ nhàng cất bước, phảng phất đang thưởng thức cảnh đẹp xung quanh.

“Thật lâu không ra ngoài đi lại, không nghĩ tới thế giới biến hóa nhanh như vậy.” Hồng Tố nhìn đường phố và người đi đường, âm thầm tự nhủ.

Lần này nàng đi ra chủ yếu là để thấy người nào đó một lần, khó có cơ hội đi vào địa bàn của nàng, đi ra thấy một chút cũng là nên.

“Nghe nói là rất phé! Nếu không nhìn nổi thì cứ lôi cha mẹ hấn ra giáo dục một trận.”

Nghĩ tới đây, Hồng Tố đột nhiên sùng sốt.

“Khí tức này có chút quen thuộc.”

Hồng Tố đưa ánh mắt lên trên một cửa hàng quần áo.

...

Hôm nay tiên tử trông cửa hàng mở cửa rất sớm, nàng vừa đến đã lấy thanh kiếm nhận được tối hôm qua ra để ở một bên, chờ đợi chủ nhân thanh kiếm đến chuộc về.

Nàng đặt đó rất tùy ý, chỉ để tựa ở một bên.

Nhưng hôm nay mới mở cửa không lâu, tiên tử trông tiệm luôn có cảm giác bên ngoài là lạ, tại sao lại có một số người nhìn chằm chằm vào trong cửa hàng của mình.

Nhưng cuối cùng đều sẽ rời đi.

Không hiểu nổi! Hôm nay cũng không có hàng mới đến mà.

“Hôm nay sư phụ nói muốn đi qua, lúc đó làm bộ chăm chỉ một chút, biểu hiện tốt sẽ có được linh đan diệu dược.” Tiên tử trông tiệm thầm nói, sau đó dự định dọn dẹp đôi chút.

Nhưng còn không đợi nàng dọn dẹp, cửa ra vào đã xuất hiện một vị mỹ phụ.

Tiên tử trông tiệm nhìn thấy đôi phương thì giật nảy mình:

“Su, sư phụ? Làm sao ngài lại đến nhanh như vậy?”

Mỹ phụ kia nhìn tiên tử trông tiệm, tức giận nói:

“Không tới sớm thì làm sao biết mỗi ngày người đều lười biếng?”

Tiên tử trông tiệm không nói gì.

Sau đó mỹ phụ kia đi đến, chỉ thoáng qua nàng đã thấy được Thất Lân Long Ngâm Kiếm bị tùy ý đặt ở một bên.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy kiếm, nàng bỗng sửng sốt.

Sau đó đưa tay để kiếm bay vào trong tay nàng.

Xem xét kỹ, lập tức mỹ phụ sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Kiếm này ở đâu ra?” Mỹ phụ nghiêm túc hỏi.

Tiên tử trông tiệm giật nảy mình, dáng vẻ này của sư phụ thật là dọa người: “Là một người thế chấp, hẳn mua quần áo không mang tiền.”

“Hẳn mua bao nhiêu tiền?”

“Một viên linh thạch ngũ phẩm.”

“Bao nhiêu?”

“Một, một viên linh thạch ngũ phẩm. Sư phụ, có phải ta bị lừa rồi hay không?” Tiên tử trông tiệm nhỏ giọng nói.

Hôm nay sư phụ thật sự quá dọa người.

“Người đúng là ăn gan hùm mật gấu, vì một viên linh thạch ngũ phẩm mà lại dám thu thanh kiếm này.

Hơn nữa, còn dám đặt ở nơi dễ thấy như thế.

Người có biết một buổi sáng mình đã đi vòng quanh Quỷ Môn Quan bao nhiêu lần không?” Mỹ phụ trách móc.

Nghe được câu này, tiên tử trông tiệm sững sờ, nàng đã bị hù dọa.

Nhất là khi luôn có cảm giác có người nhìn chăm chăm vào trong tiệm.

Cho nên kỳ thật lúc có người nhìn một lần, tương đương với việc nàng đứng trước mặt tử vong một lần?

Làm sao có thể chứ?

“Su, su phụ, ngài đừng dọa ta, một thanh kiếm mà thôi.” Tiên tử trông tiệm nói.

“Mà thôi? Thất Lân Long Ngâm Kiếm, người lại dám nói một câu mà thôi? Tất cả mọi thứ trong tiệm chúng ta cộng lại cũng kém thanh kiếm này, người còn không hiểu sao?” Mỹ phụ trịnh trọng nói.

Ví von như thế, tiên tử trông tiệm đã hiểu. Kiếm này quý giá như vậy sao?

“Thế nhưng, thế nhưng người kia chỉ là nói là kiếm bình thường, hấn tùy tiện lấy ra như thế không sợ bị cướp sao?”

“Đó là bởi vì trên thân kiếm có cấm chế, hấn nắm người khác không thể phát hiện ra dễ dàng như vậy được. Nhưng khi rời khỏi hấn thời gian dài, cấm chế sẽ mất đi hiệu lực.

Dễ dàng bị những người khác phát hiện được.

Tiểu gia hỏa, người rất may mắn, nếu như không phải chuyện tối hôm qua gây ra náo loạn, chắc đã có người hạ thủ rồi.” Hồng Tố đi từ bên ngoài vào.

Thấy có người tiến đến, tiên tử trông tiệm lập tức bị hù chạy đến sau lưng su phụ mình.

Tất nhiên mỹ phụ cũng cảnh giác.

Nhưng khi nàng nhìn thấy Hồng Tố, cả người đều bị hù dọa, sau đó cung kính nói:

“Vãn bối gặp qua Su thúc tổ.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 212: Tiên Bồi Tìm Lục Thủy? Tại Hạ Đông Phương Thập Lý

Tiên tử trông tiệm cảm giác hôm nay gặp phải quá nhiều chuyện ly kỳ.

Nhất là tại sao lại xuất hiện một vị Sư thúc tổ?

Không đúng, sư phụ gọi như vậy, nhưng nàng không thể gọi như vậy. Thế thì, nàng phải gọi làm sao?

Cuối cùng tiên tử trông tiệm chỉ có thể cúi đầu không dám nói gì.

Hồng Tố đưa tay lấy Thất Lân Long Ngâm Kiếm, nói:

“Người thế chấp kiếm này ở đây, họ gì?”

“Bẩm tiên bồi, ta nghe người phụ nữ kia gọi đối phương là Lục thiếu gia.” Tiên tử trông tiệm không dám chần chừ, lập tức trả lời.

Hồng Tố gật gù đầu, sau đó quay người rời đi.

Chỉ là lúc rời đi có lưu lại một viên linh thạch ngũ phẩm và một câu:

“Về sau thu được đồ vật thì nhớ cất kỹ, kiếm này ta sẽ trả giúp các ngươi.”

Chờ sau khi Hồng Tố rời đi, hai người các nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó mỹ phụ gõ đầu tiên tử trông tiệm, kéo nàng rời đi:

“Đóng cửa, trở về diện bích một thời gian. Bị người tức chết rồi!”

Tiên tử trông tiệm cúi đầu không dám nói lời nào.

Nàng cũng biết ở lại nơi này sẽ có thể gặp nguy hiểm, trở về mới là an toàn nhất.

Sư phụ đúng là yêu thương nàng.

...

Trên đường đi, Hồng Tố nhìn Thất Lân Long Ngâm Kiếm, trên mặt đầy ý cười:

“Lục Thủy?

Rất có tiền đồ đó.

Dám lấy kiếm mà ta đưa cho Chân nhi đi thế chấp, mà lại chỉ có một viên linh thạch ngũ phẩm.

Chắc chắn, Đại thiếu gia Lục gia quả nhiên rất khác người, tài đại khí thô.

Loại người này sao có thể là phế vật?

Đây là thiên tài.

Đáng tiếc tiểu tử Lục Cổ kia không giáo dục được, có tội cha không dạy con.”

Sắc mặt Hồng Tố mang theo ý lạnh, sau đó bước từng bước một về phía trước.

Mục đích của nàng tất nhiên là chỗ của đám người Lục Thủy.

—————

Lục Thủy đã tu luyện xong tỉnh lại, nhưng không biết tại sao lại cảm thấy thời tiết hôm nay hơi lạnh.

Nhưng rất nhanh hẳn đã dời lực chú ý lên người mình.

Hôm qua lúc hẳn tu luyện, vốn cho rằng sẽ có thể trực tiếp tiến vào trạng thái luyện thể tam giai. Nhưng đáng tiếc vẫn còn kém một bước cuối cùng.

Trở về tu luyện hai ngày, chắc có thể bình yên tiến vào.

Vấn đề không lớn.

Thời gian ba năm, trừ đi một năm dưỡng thương thì còn lại hai năm, đầy đủ hẳn trưởng thành đến tình trạng có thể đối kháng Mộ Tuyết.

Đến lúc đó việc từ hôn sẽ không có bất kỳ ngoài ý muốn nào.

Rất tốt, cứ đi từng bước một, không cần phải gấp gáp.

Thùng thùng.

Khi Lục Thủy đang suy nghĩ thì đột nhiên tiếng đập cửa truyền đến.

“Lục thiếu gia còn chưa dậy sao?” Là tiếng của Mộ Tuyết.

Bọn hắn cùng ở trong một gian phòng, chỉ là gian phòng khác biệt mà thôi.

Sau đó Lục Thủy mở cửa đi ra ngoài. Vừa mới vừa đi ra ngoài hắn đã thấy Mộ Tuyết mặc quần áo thoải mái, nhìn qua giống như em gái nhà bên.

Là hai loại khí chất với lúc bình thường.

“Lục thiếu gia?” Mộ Tuyết nhỏ giọng gọi.

Trong thanh âm lộ ra một loại vui sướng.

Phảng phất đang nói, đẹp mắt không? Vị hôn thê của ngươi nhìn rất đẹp đúng không? Về sau cả người đều là của ngươi, vui vẻ chứ?

Rất nhanh Lục Thủy lấy lại tinh thần, trong lòng hắn có chút khinh thường. Thuật mê hoặc mỹ nhân kế, bảng môn tà đạo mà thôi.

Đã thấy nhiều nên tự động miễn dịch.

Trò xiếc ngây thơ.

“Mộ tiểu thư dậy sớm vậy?” Lục Thủy hỏi.

Sau đó hai người cùng đi ra ngoài.

Không có ai, tất nhiên hắn phải dẫn theo Mộ Tuyết ra ngoài tìm đồ ăn.

“Trà Trà dậy sớm, cứ lôi kéo ta theo nàng đi xem mặt trời mọc.” Mộ Tuyết nói.

Lục Thủy ngừng lại, sau đó cảm thấy lần sau hắn nên đi tìm Mộ Tuyết cùng xem, còn Đông Phương Tra Tra cứ trực tiếp trấn áp là được.

Sau đó Lục Thủy và Mộ Tuyết đi vào trong sân. Nhưng chỉ vừa mới đi đến sân nhỏ, Lục Thủy bỗng sững sốt.

Có chút yên tĩnh, mà nơi này còn bị người khác dùng pháp thuật cô lập lại.

Lục Thủy không nói gì, hẩn nghe thấy tiếng bước chân ở bên ngoài viện.

Từng bước từng bước tới gần sân nhỏ.

Mộ Tuyết đứng ở bên người Lục Thủy, tất nhiên nàng cũng biết nơi này không đúng.

Thế nhưng nàng không hiểu, ai lại mạo hiểm ra tay với nàng và Lục Thủy ở Xảo Vân tông?

Khi Lục Thủy ra ngoài, trừ bị ma tu kia trọng thương ra, chuyện khác không có vấn đề gì.

Cho nên lần này là hữu kinh vô hiểm?

Mộ Tuyết không hiểu.

Lục Thủy đứng ở trước mặt Mộ Tuyết, nhỏ giọng nói:

“Mộ tiểu thư cẩn thận chút, tình huống nơi này không đúng.”

Mặc dù chắc chắn Mộ Tuyết biết, nhưng hẩn vẫn nhắc nhở trước một câu.

Ai biết Mộ Tuyết đi theo hẩn có thể vô thức xem nhẹ cảm giác nguy cơ hay không, mà hiện giờ thân thể của Mộ Tuyết còn ở trạng thái bình thường.

Vạn nhất bị thương sẽ không tốt.

“Hừ, vợ chồng nhỏ rất ân ái đó.” Tiếng nói của Lục Thủy vừa dứt, bên ngoài đã truyền đến tiếng cười lạnh.

Là giọng phụ nữ.

“Không có sát ý, nhưng lại mang theo cảm giác lạnh cả người.” Lục Thủy thầm nghĩ.

Trong đầu Mộ Tuyết thì lại quanh quẩn ba chữ vợ chồng nhỏ.

Quả nhiên nhìn nàng và Lục Thủy giống như vợ chồng.

Lục Thủy nhìn chằm chằm cửa ra vào, lúc này đã có một cái chân xuất hiện bên cạnh cửa, tiếp theo chính là một người phụ nữ từ. Lục Thủy có thể cảm giác được, khi nàng ta xuất hiện thì ánh mắt đã trực tiếp rơi vào trên người hắn và Mộ Tuyết.

Phảng phất trước kia đã biết vị trí của hai người.

“Không biết! Vậy tại sao đối phương lại muốn ra tay với ta và Mộ Tuyết?” Lục Thủy trầm nghĩ.

Lúc này tất nhiên Mộ Tuyết cũng nhìn thấy người kia.

Nàng hơi sững sốt, dường như đang tự hỏi, đang nhớ lại gì đó.

Rất nhanh nàng đã nhớ ra rồi.

“Tiền bối Hồng Tố? Thế nhưng lại không đúng! Dù tiền bối Hồng Tố đến gặp Lục Thủy, chắc chắn cũng không đến mức có loại ánh mắt này.

Làm sao lại cảm thấy đến để giáo dục người?” Trong lòng Mộ Tuyết có chút ngoài ý muốn.

Bởi vì ở kiếp trước rất ít gặp tiền bối Hồng Tố, cho nên nàng không hề suy nghĩ chuyện này.

Tất nhiên cũng quên mất, chỉ cần lần đầu tiên Lục Thủy tới Xảo Vân tông, chắc chắn tiền bối Hồng Tố sẽ tới một chuyến.

Đúng vậy, người tới tất nhiên là Hồng Tố.

Nàng nhìn Lục Thủy, bình tĩnh nói:

“Người chính là Lục Thủy? Con trai của Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm?”

Lục Thủy nhìn người này, cuối cùng cung kính nói:

“Bẩm tiền bối, vẫn bối tên Đông Phương Thập Lý, cũng không phải là Lục Thủy trong miệng tiền bối.

Chắc tiền bối đã nhận nhầm người.”

Hồng Tố: “...”

Mộ Tuyết cũng ngoài ý muốn, nàng hoàn toàn không nghĩ tới Lục Thủy sẽ ứng đối như vậy.

Cuối cùng Hồng Tố nhìn Mộ Tuyết, nói:

“Vậy còn ngươi?”

“Vãn bối Tuyết Tề.” Mộ Tuyết nhỏ giọng trả lời.

Hồng Tố cất bước đi đến, nàng nhìn Mộ Tuyết và Lục Thủy rồi cười ha ha:

“Phu xướng phụ tùy.

Đã như thế, vậy ta sẽ công khai nói cho các ngươi biết, chẳng qua ta chỉ thuận tiện nhắc đến Lục Thủy mà thôi, ta đến tìm người có tên Đông Phương Thập Lý.”

Nói xong, Hồng Tố ngồi vào trên ghế ở bên cạnh, bắt chéo chân nhìn Lục Thủy và Mộ Tuyết.

Hai tiểu gia hỏa này, rất nghịch ngợm.

Dịch: MB_Boss

Chương 213: Quá Ngây Thơ

“Tiền bối, ngài nói.” Lục Thủy mở miệng nói.

Hắn đang nghĩ, tại sao lại đột nhiên có người tìm tới cửa, mà đối phương còn không có ác ý.

Trên lý thuyết thì không cần quá lo lắng, nhưng không thể thả lỏng cảnh giác.

Nếu như đối phương xuất thủ, lấy thực lực trước mắt của hắn, nhiều lắm là thở dốc được năm giây, sau đó hắn sẽ phải quấy rầy đến anh linh của Lam Dạ Quốc.

Đương nhiên, khả năng cao là Mộ Tuyết sẽ xuất thủ.

Chỉ cần đối phương thật sự ra tay nặng, chắc chắn Mộ Tuyết sẽ không che giấu thực lực của mình nữa.

Đương nhiên Hồng Tố sẽ không xuất thủ. Nàng đưa tay lấy ra một thanh kiếm, sau đó đưa đến trước mặt Lục Thủy:

“Biết thanh kiếm này không?”

Nhìn thấy nó, trong lòng Lục Thủy có chút ngoài ý muốn. Đây không phải Thất Lân Long Ngâm Kiếm của hắn sao?

“Ánh mắt vẫn bối vụng về.” Mặc dù không rõ xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ cần giả vờ không hiểu là được.

Mộ Tuyết thì đã hiểu ra.

Hình như nàng đã nhớ được lai lịch của Ngâm Kiếm.

Sau đó cúi đầu không nói lời nào, giả bộ nhu thuận.

Hồng Tố cũng không thèm đề ý câu trả lời của Lục Thủy, nhìn kiếm trong tay rồi nói:

“Kiếm này tên là Thất Lân Long Ngâm Kiếm, chính là bội kiếm bên người của Chân nhi. Mãi đến khi nàng gả vào Lục gia, kiếm này mới bị nàng cất giữ.

Thanh kiếm này đi theo hơn nửa cuộc đời của Chân nhi.

Đáng tiếc, con cháu bắt hiểu Lục Thủy của Lục gia, lại dám lấy di vật của bà nội để đi thế chấp. Người nói người này có quá đáng hay không?”

Hồng Tố nhìn Lục Thủy, trong mắt lộ ra một tia khí lạnh.

Lục Thủy mộng bức, đây là di vật của bà nội hẳn?

Hắn không biết mà, hắn chỉ đến nhà kho lấy ra một thanh kiếm thuận tay.

Cha hắn cũng không nói chuyện quan trọng như vậy cho hắn biết.

Nhưng Lục Thủy đã hiểu, đây cũng là một vị tiên bối, mà còn có quan hệ với bà nội hẳn.

Mặc dù hắn còn không biết dáng dấp của bà nội mình ra sao, nhưng hắn cũng không dám bất kính.

Chỉ là, ở kiếp trước hắn từng gặp qua vị tiên bối này chưa? Được rồi, không nhớ rõ.

“Tiên bối, việc này có thể là hiểu lầm.” Lục Thủy cúi đầu nói.

Hồng Tố không muốn nghe giải thích, nàng trực tiếp ném thanh kiếm ra, sau đó thanh kiếm này cắm xuống trước mặt Lục Thủy.

“Lục Thủy sai, không có quan hệ với Đông Phương Thập Lý người. Ta không tới để nghe Đông Phương Thập Lý giải thích.”

Lục Thủy: “...”

“Ta sẽ chuyển lời cho Lục Cô phải quản giáo Lục Thủy thật tốt. Đông Phương Thập Lý tiểu hữu cảm thấy ta làm đúng hay không?” Hồng Tố nhìn Lục Thủy rồi nói.

“Đúng, đúng.” Lục Thủy cúi đầu trả lời.

Sau đó Hồng Tố đứng lên, nàng không hề nhìn Lục Thủy, mà đưa ánh mắt đặt lên người Mộ Tuyết.

Tất nhiên Mộ Tuyết có thể cảm giác được ánh mắt của tiên bối Hồng Tố, nàng khẽ nói:

“Tiền bối?”

“Quan hệ của ngươi và Đông Phương Thập Lý ra sao?”
Hong Tố hỏi.

“Là vị, vị hôn thê của hần.” Mộ Tuyết hơi ngượng ngùng.

Dù làm người hai đời, nhưng nói ra ở ngay trước mặt Lục Thủy, cũng rất thẹn thùng.

“Ngươi thích Lục Thủy không?” Hong Tố lại hỏi tiếp.

Nghe được vấn đề này, Mộ Tuyết cúi đầu không dám trả lời.

Là thật sự không có cách nào trả lời, cũng không thể nói thích và không thích.

Đều là do Lục Thủy sai, nhất định phải gọi Đông Phương Thập Lý gì đó.

Cuối cùng Hong Tố nhìn Lục Thủy và Mộ Tuyết, quay người rời đi:

“Hai đứa trẻ ngây thơ, lần sau thông minh lên một chút.”

Lục Thủy: “...”

Mộ Tuyết: “...”

Cảm giác bị mạo phạm.

Hong Tố rời đi. Nàng sẽ trách Lục Thủy thế chấp Thất Lân Long Ngâm Kiếm sao?

Cũng sẽ không, chỉ là việc này làm cho nàng nhớ tới Chân nhi mà thôi.

Chân nhi lúc còn trẻ sẽ thường xuyên thế chấp Thất Lân Long Ngâm Kiếm, cũng chỉ khi đến Lục gia mới không có chỗ để làm vậy, cho nên mới cất giữ.

Ngày nào thiếu tiền, chắc sẽ lại bị thế chấp.

Nhưng chỉ thế chấp một viên linh thạch ngũ phẩm thì thật sự quá mức rồi.

...

Khu vực Lục gia.

Sau khi Thạch Đầu Nhân đến đây, nhất thời không biết nên làm gì.

Bởi vì lúc đến nơi đã là đêm, cho nên hắn chỉ có thể chờ đợi đến hừng đông, đợi đến khi lượng người ngoài phố bắt đầu tăng lên.

“Tìm việc làm? Tìm thế nào đây? Cũng không thấy có ai gào thuê người.” Thạch Đầu Nhân nhìn con đường nào nhiệt trước mắt, có chút không biết nên làm thế nào mới tốt.

Thế giới bên ngoài rất lạ lẫm đối với hắn, hắn cũng không dám làm loạn.

Hơn nữa nơi này còn là địa bàn của ông chủ.

Càng phải tự giác hơn.

Về phần Bất Diệt Tiên Nhân, Bất Diệt Tiên Nhân là đi tìm người, sớm đã không còn ở cùng một chỗ với hắn.

Dù sao thì Bất Diệt Tiên Nhân giống như là đau răng đến không chịu được.

Còn tại sao Bất Diệt Tiên Nhân lại đau răng, hắn cũng không biết.

Do dự hồi lâu, Thạch Đầu Nhân mới bước ra ngăn cản một thanh niên đi qua.

Người thanh niên này rất ngạc nhiên nhìn Thạch Đầu Nhân:

“Thạch Đầu Quái? Thật hiếm gặp.”

“Là Thạch Đầu Nhân.” Thạch Đầu Nhân mở miệng uốn nắn lại.

Bây giờ hắn không còn tự xưng là Sơn Thần nữa, Sơn Thần là xưng hô khi còn ở Tiên Đình, giờ đã rời khỏi Tiên Đình, tự nhiên không thể tiếp tục dùng.

Tiên Đình vong quả thật là đáng tiếc, nếu như Tiên Đình vẫn còn, thì hắn hẳn nhịn nhịn làm việc lâu như vậy nhất định bây giờ có thể chính thức chuyển.

Nhưng dù sao chuyện cũng đã qua, làm người, không, làm một tảng đá, nên nhìn về phía trước mà sống.

Vững vàng từng bước một tiến về phía trước, cố gắng đạt được một chức vị nào đó tốt, sau đó bảo dưỡng tuổi thọ

“Có chuyện gì sao? Nhìn người rất lạ mặt, người tới đây bằng cách nào?” Thanh niên hỏi.

Thanh niên mặc dù tò mò, nhưng Thạch Đầu Nhân lại rất đặc thù, gần đây hay có vài yêu vật hung ác lộng hành, thanh niên tất nhiên sẽ cảnh giác.

“Ta tới đây bằng cách nào? Đầu lĩnh bảo ta tới, hẳn nói ta ở chỗ này tìm việc làm.” Thạch Đầu Nhân nói.

Thanh niên không hiểu lắm:

“Tìm việc làm? Đầu lĩnh của người là ai?”

“Những người kia nói đây là địa bàn của ông chủ, à, bọn họ còn nói đầu lĩnh họ Lục.” Thạch Đầu Nhân cảm thấy mình nên nói rõ ràng, nếu không bị khó xử sẽ không tốt.

Dù sao hẳn hiện tại đã là người có hậu đãi, không, là Thạch Đầu Nhân có hậu đãi.

Thanh niên sững sốt một chút, không hỏi nhiều nữa, ở chỗ này làm gì có ai dám mạo phạm Lục gia.

Sau đó, thanh niên chỉ chỉ phía trước, nói:

“Đi lên phía trước, có một cửa hàng điếm tâm được sửa sang rất tốt ở trên đó, vừa nãy ta đi qua có nhìn thấy chỗ đó dán thông báo tuyển dụng.

Cứ tìm chỗ nào có ba người giống nhau như đúc là được.”

Sau khi tạ ơn xong, Thạch Đầu Nhân liền đi về phía người thanh niên vừa chỉ.

Bình thường hẳn đều đi ở nơi ít người.

Chưa nói đến việc bản thân hẳn cùng với những người này có khác biệt rất lớn, thế giới này đường đi này quá xa lạ đối với hẳn, thật sự không có cách nào thích ứng được.

Hắn cảm thấy mình thật thông minh, vừa kiếm được tiền lại vừa kiếm được công việc.

Không có thu nhập, hắn thật sự không có cách nào tương tượng nỗi mình sẽ sống thế nào ở nơi xa lạ này.

Không, nếu không có đầu lĩnh, hắn có thể tới đây hay không cũng là một vấn đề.

Có lẽ nửa đường liền bị người ta coi thành yêu ma mà trừ khử.

Trước kia cũng thường hay bị như vậy.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 214: Thạch Đầu Nhân Tìm Việc

Rất nhanh sau đó, hắn liền nhìn thấy ba người trông như từ một khuôn đúc ra.

Những thứ khác, hắn thật sự nhận không ra, chữ viết cũng vậy.

Hoàn toàn không thể hiểu.

Lại phải đi học chữ viết của nhân loại, trước kia hắn đã từng bỏ ra một thời gian rất dài để học rồi.

Về phần tại sao lại có thể giao tiếp được ở thời đại này, thân là một Thạch Đầu Nhân, điều này hiển nhiên không làm khó được hắn.

Thiên phú ngôn ngữ của hắn cao đến mức nào cơ chứ.

Mỗi lần có người tiến vào thí luyện, hắn liền bắt đầu học, đây đều là để thích ứng với hoàn cảnh.

Chỉ có thích ứng mới có thể đứng vững và phát triển trên một cương vị.

“Xin hỏi, nơi của ba người đang tuyển người đúng không?” Thạch Đầu Nhân đi đến chỗ ba người như một kia hỏi.

Ba người Hoa Vũ Tuyết Quý hơi kinh ngạc nhìn Thạch Đầu Nhân đột nhiên xuất hiện.

Các nàng liếc nhau một cái, đều thật bất ngờ, sau đó Hoa Quý nói:

“Chúng ta đúng là đang tuyển người, nhưng mà có yêu cầu tu vi nhất định.”

Thạch Đầu Nhân lập tức nói:

“Ta có tu vi.”

Do dự một chút, Thạch Đầu Nhân lại nói thêm:

“Nhưng mà không cao.”

Hắn chưa phải là Chân Tiên, cho nên luôn có cảm giác chính mình rất rất yếu, dù sao cũng có một Bất Diệt Tiên Nhân bên cạnh để so sánh.

“Không cao cũng không sao, nhưng có điều tiền lương cao nhất của chúng ta một tháng chỉ có hai viên tam phẩm linh thạch.

Nếu như tu vi ngươi quá thấp thì sẽ còn bị giảm bớt đi.”

Đúng rồi, tu vi ngươi có đến nhị giai đỉnh phong không?”
Hoa Quý hỏi.

Thạch Đầu Nhân có chút khó khăn lắc đầu:

“Ta không phải nhị giai đỉnh phong.”

“Vậy có đến 2.1 không?” Vũ Quý hỏi.

Thạch Đầu Nhân càng cảm thấy khó xử hơn.

“1.5 thì sao?” Tuyết Quý hỏi.

Thạch Đầu Nhân có chút tuyệt vọng lắc đầu, hắn có vẻ như không có khả năng đảm nhiệm việc làm ở đây rồi.

Hoa Quý thở dài một tiếng nói:

“Ngay cả 1.5 cũng không đến thì tối đa một tháng chỉ được một viên linh thạch nhị phẩm thôi.

Đúng rồi, vậy ngươi rốt cuộc là tu vi gì?”

“Ngũ, ngũ giai.” Thạch Đầu Nhân có chút không tự tin lắm trả lời.

Tu vi cao thấp là một chuyện, quan trọng là có đáp ứng được yêu cầu công việc không.

Hắn có vẻ như không phù hợp lắm.

Mà ba người Hoa Vũ Tuyết Quý sau khi nghe được câu trả lời của Thạch Đầu Nhân đều hơi sửng sốt một chút.

Hoa Quý nhìn chằm chằm Thạch Đầu Nhân nói:

“Ngươi, ngươi nói ngươi bao nhiêu giai cơ?”

“Ngũ giai, để ta làm cho ba người nhìn một chút.” Sau đó Thạch Đầu Nhân thả ra một chút khí tức thuộc về ngũ giai Pháp Thân.

Ba người Hoa Vũ Tuyết Quý kinh hãi, lập tức nói:

“Dừng, dừng lại đi, đừng thả ra.”

Thạch Đầu Nhân lập tức thu liễm lực lượng lại, sau đó thử hỏi:

“Ta liệu có thể đảm nhận công việc này được không?”

Hoa Quý thực sự rất kinh ngạc, dù có thể nào nàng cũng chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngũ giai đến nhận lời mời, nàng hỏi Thạch Đầu Nhân:

“Ngươi có biết chúng ta muốn tuyển người vào việc gì không?”

Thạch Đầu Nhân lắc đầu, hắn cũng không kén chọn.

“Chính là...” Hoa Quý nhất thời không biết nên mở miệng nói thế nào, nàng có cảm giác nói cái này với một tiên bối ngũ giai như vậy, có chút vô lý.

Cần nhắc một chút, Hoa Quý nói:

“Chúng ta có lẽ không thường xuyên ở trong tiệm được, những lúc như vậy cần có người giúp chúng ta trông tiệm, cũng không cần phải buôn bán gì, chỉ cần không để người khác đến quấy rối là được.

Chính là công việc như vậy.”

“Kiểu như canh cổng đúng không? Việc này ta lành nghề, ta có thể làm.” Thạch Đầu Nhân nói thẳng.

Lúc còn ở trong thí luyện kia hắn cũng được coi như một loại canh cổng đi, kiêm chức tay chân nữa.

Hoa Vũ Tuyết Quý đều ngăn người ra, tiên bối ngũ giai à, thật sự có thể tùy ý như vậy sao?

Tiên bối ngũ giai Pháp Thân, không thể lừa gạt được.

Hoa Quý khó khăn mở miệng nói:

“Cái này, có lẽ chúng ta không mời nổi người, chúng ta nhiều nhất cũng chỉ có thể trả người hai viên linh thạch tam phẩm một tháng.”

“Không có vấn đề gì, ta không để ý.” Thạch Đầu Nhân lập tức nói.

Hoa Vũ Tuyết Quý: “...”

“Một vấn đề cuối cùng.” Việc đã đến nước này, ba người Hoa Quý cũng không có cách nào, không có vấn đề gì thì liền thuê đi.

Thạch Đầu Nhân nhìn Hoa Quý, chờ đợi nàng mở miệng nói.

“Là ai mang người đến tiểu trấn Thu Vân này? Nói cách khác, người mang người đến nơi này là ai, nếu như không phải người chúng ta biết rõ, thì chúng ta cũng không dám chiêu một tiền bối cường giả như tiền bối đây.” Hoa Quý nói.

Thạch Đầu Nhân suy tư trong lòng, nói:

“Ta là theo chân một người gọi là An Dật đến đây.”

Ba người Hoa Quý hơi kinh ngạc, hóa ra là tiền bối An Dật.

Vậy liền không có vấn đề gì nữa.

Nhưng các nàng sẽ xác nhận lại cái này.

Cuối cùng, Hoa Quý đưa tay ra nói:

“Vậy công việc này liền giao cho tiền bối, làm phiền tiền bối rồi.”

--

Trời còn chưa sáng, Đâu Răng Tiên Nhân đã bắt đầu đi tìm con chó mà Lục Thủy nói tới kia.

Nhưng đi hết một vòng cũng không tìm được.

Chó nơi này thật sự ít.

Tìm tới tận hừng đông, hẳn mới thấy xung quanh chỗ này bắt đầu có nhiều chó hơn.

Đương nhiên, cái gọi là nhiều hơn này chính là ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một con trên đường.

Trước đó phải đi rất lâu mới có thể tìm được một hai con.

Thân là một nam nhân ở đỉnh tiên chi, hẳn có thể trực tiếp giao lưu với người dân ở đây, hoàn toàn không có bất kì chướng ngại gì.

Nhưng nhận mặt chữ thì không làm được.

Sau đó, Đâu Răng Tiên Nhân ngồi xổm ở trước một con chó lớn, hỏi:

“Xin hỏi, người có phải là Cầu Tử không?”

Đây là một con chó lớn màu nâu, nó đưa mắt nhìn Đâu Răng Tiên Nhân, dùng tiếng người hỏi lại:

“Người cảm thấy ta không phải là chó sao?”

Đâu Răng Tiên Nhân hơi bất ngờ, con chó này thế mà lại có thể nói tiếng người.

Thật ra không nói tiếng người thì sẽ tương đối khó giao lưu.

Thậm chí là không thể giao lưu được.

Đâu Răng Tiên Nhân nhanh chóng đáp:

“Không phải, ý ta là tên của người có phải là Cầu Tử không?”

“Ta gọi là Cầu Ngạo Thiên, rõ chưa?” Cầu Ngạo Thiên lườm Đâu Răng Tiên Nhân một cái, sau đó ngẩng đầu uốn ngực nhắc chân rời đi.

Đâu Răng Tiên Nhân chỉ có thể đi tìm con khác.

Không bao lâu sau, hẳn lại ngồi xổm trước mặt một con chó màu tuyết trắng, hỏi:

“Người là Cầu Tử sao?”

“Người không biết cái gì gọi là Tuyết Lang không? Ta là sói, không phải chó.” Tuyết Lang cũng dùng tiếng người đáp lại.

Đau Răng Tiên Nhân nói lời xin lỗi xong, lập tức đi chỗ khác.

Cuối cùng, ở trên một cầu thang, hắn nhìn thấy một cái đầu chó nhỏ đen kịt, con chó đen này đang vênh đuôi lên, bắt chéo chân gặm đùi gà.

“Xin hỏi, người có phải là Cầu Tử không?” Đau Răng Tiên Nhân tiến tới gần bên cạnh con chó đen, hỏi.

Cầu Tử liếc nhìn Đau Răng Tiên Nhân, nói:

“Cầu Tử? Sẽ có người dùng cái tên như vậy để gọi chó sao? Ai nói cho người thế?”

“Là tiểu huynh đệ Lục Thủy nói cho ta, hắn bảo ta đến đây tìm một con chó gọi là Cầu Tử.” Đau Răng Tiên Nhân giải thích, sau đó nói:

“Nếu không phải là cầu huynh đệ đây, vậy ta không quấy rầy nữa.”

Cầu Tử nghe được cái tên Lục Thủy thì hơi sững sốt, sau đó lập tức buông đùi gà xuống, nghiêm túc đứng lên nói:

“Không cần tìm nữa, ta chính là Cầu Tử, cái tên Cầu Tử dễ nghe như vậy, vô cùng xứng với ta.

Không, cái tên Cầu gia lấy làm sao có thể dùng từ êm tai hay khó nghe để diễn tả?

Cái tên Cầu gia lấy đó chính là uy vũ bá khí, cử thế vô song, ẩn chứa chân lý vô thượng.

Nói đi, người tìm Cầu đại gia ta có chuyện gì?”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 215: Tìm Nha Sĩ

Đau Răng Tiên Nhân có chút ngoài ý muốn, nhưng nếu đối phương đã thừa nhận mình là Cầu Tử, hẳn cũng không nghi ngờ nhiều nữa, mà mang theo vẻ mong đợi nói:

“Nghe nói người biết nha sĩ, có thể mang ta đến đó kiểm tra một chút được không? Ta bị đau răng.”

“Gâu?” Cầu Tử hơi sững sốt, nói:

“Nha sĩ?

Ai nói với người như vậy?

Ta chỉ biết bác sĩ thú y thôi.”

“Bác sĩ thú y? Nhưng tiểu huynh đệ Lục Thủy đã nói rõ ràng là người biết nha sĩ.” Đau Răng Tiên Nhân bất ngờ nói.

Lúc này, Cầu Tử nghiêm túc nói:

“Bác sĩ thú y?

Người Cầu đại gia biết rõ ràng là nha sĩ, làm sao lại biết bác sĩ thú y được?

Cầu gia nói không sai, người đau răng đến tìm ta là đúng rồi.”

Nghe thấy Cầu Tử nói như vậy, Đau Răng Tiên Nhân vô cùng vui mừng.

“Vậy Cầu Tử huynh đệ có thể dẫn ta đi gặp, gặp nha sĩ kia được không?”

“Gọi ta là Cầu Đại Hộ.” Cầu Tử đi về phía trước, thuận tiện nói:

“Cùng lên đến đi.”

Sau đó Đau Răng Tiên Nhân một mực mừng rỡ đi theo.

Cầu Tử cũng có chút muốn khóc, Cầu gia rõ ràng là làm khó nó, đây là để nó biết khó mà lui sao?

Không, cầu tôn tử nó là dương đình.

Chó hoang nào có mùi của chó nuôi trong nhà chứ.

“Vị nha sĩ ta biết kia thường xuyên ra ngoài, muốn tìm được thật ra rất phiền toái.

Nhưng không sao, ta còn biết một vài nha sĩ khác, trước hết để hắn kiểm tra trước cho người, nếu như mấy người này không giải quyết được, thì ta sẽ tìm nha sĩ đại lão kia cho người.” Cầu Tử vừa đi vừa nói.

Đau Răng Tiên Nhân lập tức nói:

“Đa tạ Đại Hộ tiểu huynh đệ, có gì cần hỗ trợ xin cứ nói cho ta biết.”

“Người làm được cái gì?” Cầu Tử hỏi.

“Làm ruộng, nấu cơm, trước khi thành Tiên ta làm nghề trồng trọt.” Đau Răng Tiên Nhân nói.

Cầu Tử không nói gì, bởi vì đã đến nơi.

“Chính là chỗ này, đi thôi, ta mang người vào.”

Đau Răng Tiên Nhân ngẩng đầu nhìn, phát hiện chỗ này là một tiệm thuốc.

Sau đó cũng không nghĩ nhiều nữa, mà theo Cầu Tử đi vào.

Mà tên của tiệm này là: Khẩu Khang Tiểu Trấn.

--

Lục Thủy lúc này đang đợi Mộ Tuyết và Đông Phương Trà Trà, bây giờ đang là thời gian Đông Phương Trà Trà đổi bịt mắt.

Lần này hắn có thể đi vào, nhưng hắn không muốn đi vào.

Hoàn toàn không muốn gặp tiền bối của Xảo Vân tông chút nào.

Có trời mới biết lại gặp phải tiền bối có bối phận cao nào.

Ở Lục gia, hắn tốt xấu gì cũng biết mặt mấy vị Trưởng lão, có thể nghe lời thì nghe lời, có thể không mất mù não chuyện thì không mất mù não chuyện.

Nhưng ở Xảo Vân tông, một người hấn cũng không biết, không đúng, mà là một người hấn cũng không nhớ được.

Thế này thì làm sao chơi?

Nhất là sau khi hấn đã cẩn thận suy nghĩ, nơi này không phải chỉ có một tiên bối có chút quan hệ với Lục gia hấn.

Nhờ đâu lại có người muốn nhìn phé Thiếu gia Lục gia một chút, như vậy lúc về kiêu gì hấn cũng sẽ bị giáo huấn.

Trưởng bối muốn giáo dục văn bối, hấn dù có đánh thắng được, thì cũng phải nghe thuyết giáo.

Trùng sinh luôn luôn gặp trưởng bối, quá oan uổng.

Đương nhiên, chỉ cần những tiên bối này dám phản đối việc hấn cưới Mộ Tuyết, hấn sẽ lập tức cho những tiên bối này biết cái gì gọi là khí phách, cái gì gọi là phách lối.

Ai!

Thờ dài một tiếng, Lục Thủy cảm thấy đời này đều không có cơ hội được nói một câu kia, ai đồng ý, ai phản đối.

“Thiếu gia.” Chân Võ đi đến bên cạnh Lục Thủy, nhẹ giọng gọi một tiếng.

Lục Thủy quay đầu nhìn Chân Võ, nói:

“Vừa đi vừa nói đi.”

Sau đó Lục Thủy đứng dậy, rời khỏi chỗ ngồi chờ, tất cả mọi người đều ngồi chỗ này chờ, cho nên Lục Thủy định ra chỗ khác.

Chờ đi được một đoạn xong, Chân Võ mới mở miệng nói:

“Lục gia bên kia truyền tới một tin tức, gần đây có vẻ như Thái Dương Thần Điện sẽ có chút động thái.”

“Nhằm vào Lục gia?” Lục Thủy hỏi.

“Đúng vậy, nghe nói là có quan hệ với Thái Dương Thần.” Chân Võ nói.

Lục Thủy đi đến bờ biển, sau đó nói:

“Lạc Phong, hai người bọn họ đã ra chưa?”

Chân Võ tự nhiên cũng đã biết Lạc Phong và Nhiếp Hạo đang ở bên trong Bất Diệt Tiên Điện.

“Hắn là không nhanh như vậy đâu.” Chân Võ nói.

Người không biết sẽ nghĩ là Lạc Thủy vì thất bại nên mới đi ra nhanh như vậy, nhưng Chân Võ Chân Linh đều hiểu rõ Lạc Thủy đi ra như thế nào.

Tuyệt đối là dùng tư thế nghiền ép đi vào thí luyện.

Lạc Thủy nhìn về phía Chân Võ, nói:

“Tay.”

Chân Võ không hiểu, cuối cùng vẫn đưa tay ra.

Sau đó Lạc Thủy vẽ một cái phù văn lên tay Chân Võ:

“Tới gần Bất Diệt Tiên Điện rồi kích hoạt phù văn, khi đó có thể kết nối với thí luyện, tìm tới hai người Lạc Phong kia, bảo hai người đó đi ra ngoài tra chuyện này một chút.

Chuyện này cũng không nhỏ, muốn tra được hẳn là không khó.”

Về phần Lạc gia bên kia, cha hẳn chắc chắn đã biết rồi.

Chân Võ tiếp xúc không đến đám người An Dật kia, không chiếm được tin tức cũng không có gì ngạc nhiên.

Chân Võ vâng một tiếng, sau đó liền ra ngoài biển, bên ngoài Bất Diệt Tiên Điện hiện có không ít người, cho nên không cần phải lo lắng chuyện hành động quá lộ liễu.

‘Cho đến khi Thái Dương Thần hành động hẳn là còn một khoảng thời gian nữa, nếu không thì chuyện này đã phải truyền ra khắp khu vực Lạc gia rồi.’ Lạc Thủy nhìn Chân Võ đang rời đi, tự nhủ trong lòng.

Chuyện Thái Dương Thần xuất thủ này, Lạc Thủy không có ý định tham dự vào.

Đẳng cấp hai bên hoàn toàn không cùng nằm trên một đường thẳng.

Tùy tiện tham dự vào chính là đi tìm thêm phiền toái cho gia tộc.

Nhưng hắn muốn thông qua chuyện này để xem xem mục đích của Thái Dương Thần là gì.

Nếu như nội dung nhìn thấy trong Tàng Kiếm cốc không sai, như vậy Thần Chúng hắn là đang nắm giữ Sách Khai Huyền.

Thật ra Lục Thủy cũng rất muốn nhìn xem trong những thứ này viết cái gì.

Đáng tiếc, những thứ này tạm thời nằm ngoài tầm với của hắn.

Sau đó Lục Thủy không tiếp tục suy nghĩ về những vấn đề này nữa.

Hắn vẫn là nên tập trung suy nghĩ làm cách nào để từ hôn thì hơn.

Loại chuyện như từ hôn này, cả một đời chỉ có một lần, Dự Ngôn Thạch Bản gì gì đó kia, ba năm sau muốn nhìn vẫn có thể được.

Nghĩ vậy, Lục Thủy xoay người lại, hai người Mộ Tuyết và Đông Phương Tra Tra giờ này cũng nên đi ra rồi.

Chờ Mộ Tuyết đi ra, các nàng sẽ cần phải về Lục gia.

Lục Thủy đi vào, mà từ bên trong lại có một vị tiên tử đi ra.

Khi tiên tử kia nhìn thấy Lục Thủy đi ngang qua mình, trong lòng liền cảm thấy hơi bất ngờ:

‘Lục Thủy? Hắn ở chỗ này sao?’

Nhưng đến tận bây giờ mà vẫn còn ở 2.1, thật là, một chút tiến bộ cũng không có.

Chỉ là, tu vi như vậy mà chạy đến nơi này có sợ nguy hiểm không?’

Thính Vân Tích không quay đầu lại, hiện tại nàng cảm thấy để cho Chiến Thần dạy dỗ Lục Thủy một chút cũng tốt.

Ít nhất sẽ không tiếp tục chạy loạn, hơn nữa bên người hắn ngay cả một người cũng không có, nhờ đâu bị ma tu nào đó có

tâm tư gì đũa giết, đối với Tiên Đình bọn hấn mà nói, không phải là một chuyện tốt.

Đứng bên bờ biển, Thính Vân Tích nhìn Bất Diệt Tiên Điện, nàng có cảm giác rằng Bất Diệt Tiên có lẽ đã rời khỏi điện đường này.

“Có hơi đáng tiếc, nhưng chuyện của tiên bối bên kia ngược lại lại thuận lợi, vị kia đã thức tỉnh rồi.

Chỉ cần để cho vị đó khôi phục một chút thực lực, là có thể bắt đầu hé mở ra nửa sau của nội dung bên trong Dự Ngôn Thạch Bản.” Thính Vân Tích nhìn Bất Diệt Tiên Điện, khóe miệng mang theo ý cười.

Tìm được tai họa ngầm, giải quyết tai họa ngầm, làm xong những điều này thì chỉ còn cần chờ đợi Đế Tôn thức tỉnh nữa là đủ.

Nhưng bây giờ ánh mắt của bọn hấn đều đặt ở Lục gia, hoặc là đều đang đợi Thái Dương Thần đến Lục gia thăm dò Lục Vô Vi.

Lần thăm dò này sẽ quyết định hành động tiếp theo của tất cả mọi người.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 216: Thái Dương Thần Địch Thân Tới Lục Gia

Lúc trở về, Lục Thủy quả nhiên thấy Mộ Tuyết và Đông Phương Trà Trà.

Đông Phương Trà Trà đã không còn buộc một tấm vải màu sắc rực rỡ trên mặt nữa, mà đang đeo một cái bịt mắt, trên bịt mắt có viết một chữ “Kiếm”, nhìn vô cùng có khí thế.

“Chúng ta đã xong việc ở bên này rồi, Lục Thiếu gia còn có việc gì cần làm ở đây nữa không?” Mộ Tuyết đi đến trước mặt Lục Thủy, hỏi.

“Nếu như không có chuyện gì, để ta ngự “Kiếm” phi hành đưa mọi người trở về.” Đông Phương Trà Trà đứng một bên nói.

Đã đến phiên nàng thể hiện rồi, nàng đương nhiên vô cùng vui vẻ.

Dù sao thì chị dâu và biểu đệ Lục Thủy cũng không biết ngự kiếm phi hành.

Lục Thủy lắc đầu nói:

“Ngồi xe đi, sẽ nhanh hơn một chút.”

Hắn cũng không muốn phải nhìn vẻ mặt đặc ý của Đông Phương Trà Trà, trừ khi chỉ có hai người hắn với Mộ Tuyết.

Cuối cùng ba người chọn đi tàu về, sáng sớm hôm sau là có thể về tới Lục gia.

Trên xe lửa, Lục Thủy ngồi ở phía đối diện Mộ Tuyết, Đông Phương Trà Trà thì ngồi bên cạnh Mộ Tuyết.

Lục Thủy nhìn hai người trước mặt, bỗng có xúc động muốn ném Đông Phương Trà Trà ra ngoài, nếu như chỉ có hai người mà nói, thì chắc chắn sẽ chỉ mua hai vé hai chỗ, vậy thì hắn với Mộ Tuyết sẽ ngồi cùng một chỗ.

Hiện tại thì không thể.

Trong lúc Lục Thủy còn đang suy nghĩ miên man, Đông Phương Trà Trà đột nhiên nhớ tới cái gì, quay sang Mộ Tuyết, hỏi:

“Đúng rồi, chị dâu và biểu đệ Lục Thủy là một đôi có phải không?”

Mộ Tuyết sững sờ, ngay cả Lục Thủy đang nghiêm túc tự hỏi trong lòng cũng sững sốt, đề tài này đi cũng có chút xa rời nha, làm sao lại đột nhiên hỏi chuyện này?

Mộ Tuyết hơi đỏ mặt, nhưng vẫn nhẹ nhàng gật đầu, không nói gì.

Đông Phương Trà Trà nhìn thấy thái độ của Mộ Tuyết, lập tức kéo Mộ Tuyết đứng dậy, sau đó ấn Mộ Tuyết xuống chỗ ngồi bên cạnh Lục Thủy.

Khoảnh khắc này, cả hai người đều hoang mang.

Đông Phương Trà Trà đây là đang làm gì vậy?

“Hai người ngồi gần hơn chút nữa đi, để ta chụp một tấm hình.

Mẹ nói đầu óc ta không dùng được, dễ dàng nhầm lẫn các mối quan hệ giữa người với người, các quan hệ khác thì cũng thôi đi, nhưng riêng quan hệ nam nữ thì không được nhầm lẫn, nếu không sẽ bị người ta chán ghét.

Cho nên chụp một tấm hình ghi chép lại, như vậy sẽ không nhầm lẫn nữa.

Thật ra ta cảm thấy mẹ chẳng qua chỉ là lo lắng quá mức, nhưng không làm như vậy, thì mẹ sẽ không để ta đi ra ngoài nữa.

Ài, hai người lại gần hơn chút nữa đi.” Đông Phương Trà Trà nói.

Lục Thủy và Mộ Tuyết nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Dù sao thì lúc này, Lục Thủy cũng cảm thấy bản thân chưa ném Đông Phương Trà Trà ra ngoài quả là một lựa chọn đúng đắn.

Cuối cùng, Lục Thủy và Mộ Tuyết ngồi chung một chỗ, một đường dựa vào nhau về tới Lục gia.

Chủ yếu là do kỹ thuật của Đông Phương Trà Trà quá kém, nháy máy liên tục vẫn không được tấm nào ra hồn.

Đến tận lúc gần về đến nơi mới miễn cưỡng vượt qua kiểm tra.

Ngày hôm sau.

Nhóm người Lục Thủy đi ra từ nhà ga.

Mộ Tuyết mở miệng nói:

“Tại sao Trà Trà lại gọi Lục Thiếu gia là biểu đệ vậy?”

Mộ Tuyết thật ra đã sớm biết đáp án, nàng chẳng qua chỉ hỏi để Trà Trà nói cho Lục Thủy nghe mà thôi.

Nghe được vấn đề như vậy, Lục Thủy bỗng có cảm giác mình trước kia hình như cũng từng nghe qua câu trả lời rồi.

Nhưng chuyện cẩn thận hồi tưởng lại quá phiền toái, hơn nữa cũng không nhất định có thể nhớ ra được.

Hay là bây giờ nghe một chút đi.

“Không phải là đều gọi như vậy sao?” Đông Phương Trà Trà nói:

“Dì nhỏ là muội muội của cha ta đúng không?”

Mộ Tuyết cảm thấy bản thân câu nói này có vấn đề, nhưng quan hệ lại không sai, cho nên vẫn gật gật đầu.

“Mà ta là con gái của cha ta, biểu đệ Lục Thủy là con trai của dì nhỏ, đúng không?” Đông Phương Trà Trà nói.

Mộ Tuyết gật đầu.

Lục Thủy cũng thấy tạm thời chưa có vấn đề gì.

Đông Phương Trà Trà tiếp tục nói:

“Ta kế thừa thân phận của cha ta, biểu đệ Lục Thủy kế thừa thân phận của dì nhỏ, là em gái.

Nhưng ta là nữ, biểu đệ Lục Thủy là nam.

Cho nên thân phận phải đổi lại một chút, ta trở thành biểu tỳ của biểu đệ Lục Thủy, biểu đệ Lục Thủy là đệ đệ của ta.

Không sai đúng không?”

Không sai?

Không sai, người nói đều đúng.

Lục Thủy hoàn toàn không muốn phản bác, ở kiếp trước cũng chưa có lần nào Đông Phương Tra Tra sửa được cách xưng hô.

Hắn dám đánh cược rằng, trong cùng thế hệ, không tìm ra được một người là tỷ tỷ hay ca ca của người này.

Mộ Tuyệt cũng không nói gì, nàng lại không thể nói là sai.

Nếu nói sai lại phải giải thích một đống, cuối cùng còn chưa chắc đã vào được não của Trà Trà.

Lúc đầu Đông Phương Trà Trà còn muốn hỏi thêm xem có phải là không sai đúng không, thế nhưng vừa mới đi ra khỏi nhà ga, nàng liền có cảm giác toàn bộ tiểu trăn đều tràn ngập khí tức trận pháp.

Lục Thủy cũng có chút ngạc nhiên.

“Chân Võ?” Lục Thủy nhẹ giọng gọi.

Hắn muốn biết chuyện gì đang xảy ra.

Chân Võ lập tức đi đến bên người Lục Thủy, nói:

“Vừa mới nhận được tin tức trong tộc, nói là ba ngày sau có thể Thái Dương Thần sẽ đích thân tới khu vực Lục gia.

Vì lý do an toàn, tiểu trăn Thu Vân đã mở ra trận pháp, đề phòng vạn nhất.”

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, Lục gia phản ứng như vậy, đã nói rõ rằng chín phần là Thái Dương Thần sẽ tới.

Nhưng đối phương có mục đích gì, hắn vẫn chưa biết, chỉ có thể đợi tin tức bên kia của Lạc Phong.

Hoặc là trực tiếp đến hỏi cha hắn.

Nhưng hỏi cha thì sẽ bị chú ý tới, tạm thời không cần.

Mộ Tuyết cũng có chút ngoài ý muốn, một kiếp này biến hóa cũng thật nhiều, nàng cũng không hiểu là có chuyện gì xảy ra.

Nhưng có chuyện gì thì cứ tùy cơ ứng biến là được.

Lục gia căn bản không cần phải sợ một cái Thái Dương Thần.

Đông Phương Trà Trà hiếu kỳ hỏi:

“Thái Dương Thần muốn đánh đến đây? Vậy trước tiên có phải đến nhà Thái Dương Thần trộm hay không?”

“Thái Dương Thần ở trên mặt trời, mặt trời nóng như vậy, người định đến kiêu gì?” Lục Thủy tùy ý trả lời một câu.

Mộ Tuyết đứng bên cạnh Lục Thủy, theo chân Lục Thủy đi về phía Lục gia.

Đông Phương Trà Trà cũng đi theo, nàng nghe Lục Thủy nói vậy, lập tức nói lại:

“Tại sao lại đi trộm ban ngày? Chúng ta có thể đến vào ban đêm mà, khi đó mặt trời sẽ không nóng nữa.”

Nghe được câu này, Lục Thủy và Mộ Tuyết đều chết lặng.

Chỉ là chưa đợi hai người kịp mở miệng, Đông Phương Trà Trà đã tự phản bác lại chính mình:

“Không đúng, như vậy không được.”

Lục Thủy và Mộ Tuyết đều nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng phát hiện là không đúng rồi à.

Mộ Tuyết vừa mới định mở miệng nói ra nguyên nhân đại khái, nhưng nàng còn chưa kịp mở lời thì đã nghe được giọng nói của Trà Trà vang lên, một lời sắp ra khỏi miệng này của Mộ Tuyết liền bị ép lại, không thốt ra được nữa.

Đông Phương Trà Trà một mặt ảo não nói:

“Ban đêm mặt trời cũng biến mất, nhà Thái Dương Thần cũng sẽ biến mất theo.

Xem ra việc này không làm được rồi.”

Lục Thủy và Mộ Tuyết không nhìn Đông Phương Trà Trà nữa, cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ tiếp tục đi về phía Lục gia.

Hương Dụ đi ở phía sau cúi đầu, thật ra Trà Trà tiểu thư cũng rất thông minh, chỉ là có đôi khi thông minh không đủ rõ ràng.

Trừ chút khuyết điểm nhỏ này, cả người Trà Trà tiểu thư đều là ưu điểm.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 217: Đột Phá Thể Thuật Tam Giai

“Được rồi, tiền bối, ta hiểu rồi, là do ta quản giáo không đủ nghiêm, đợi đến khi tiểu tử kia trở về ta sẽ thu thập nó.

Tiền bối quá lời rồi, việc này là do văn bối sơ sẩy, tiền bối không cần phải ngàn dặm xa xôi lặn lội đến đây.

Nếu rảnh, văn bối sẽ đích thân tới bái phỏng tiền bối, nghe tiền bối chỉ bảo.”

Ở trên pháp bảo phi hành, Lục Cổ để điện thoại di động xuống, vẻ mặt buồn thiu.

Hôm nay là ngày hai vợ chồng hấn từ Mộ gia trở về Lục gia.

Hôm qua ở đó chủ yếu là thảo luận việc sinh lễ.

Mộ gia phối hợp như vậy, Lục Cổ hấn cũng không phải là người không có đầu óc, sinh lễ chỉ có nhiều hơn, không có nhiều nhất, chắc chắn sẽ không để thiếu thứ gì.

Cho nên bầu không khí của cuộc nói chuyện hôm qua vô cùng hòa hợp.

Đáng tiếc là tâm trạng đó đã hoàn toàn bị hủy sạch vào sáng hôm nay.

“Tiền bối Hồng Tố?” Đông Phương Lê Âm ở một bên hỏi.

Lục Cổ gật gật đầu:

“Ừ, tiền bối Hồng Tố nhìn thấy con trai nhà chúng ta.”

“Con trai chúng ta đã chọc tới tiền bối Hồng Tố sao? Nếu không thì chắc Hồng Tố sẽ không đến mức gọi điện thoại tới đâu?” Đông Phương Lê Âm hiếu kỳ hỏi.

Nàng tự nhiên đã từng gặp qua tiền bối Hồng Tố.

Hỏi nàng và Lục Cổ thành thân, tiền bối Hồng Tố cũng tới.

Là do mẹ chồng nàng kéo tới.

Đông Phương Lê Âm nhớ rất rõ, khi đó mẹ đã không ngừng hung hăng khen nàng với tiền bối Hồng Tố.

Thật sự rất xấu hổ.

“Nó đem Thất Lân Long Ngâm Kiếm ra thế chấp.” Lục Cổ mở miệng nói.

Đông Phương Lê Âm nghe xong liền hơi sững sốt, sau đó cười nói:

“Nếu mẹ nghe thấy, chắc chắn sẽ cảm thấy rất vui vẻ.”

“Một viên linh thạch ngũ phẩm.” Lục Cổ sâu kín nói thêm một câu.

Vẻ mặt tươi cười của Đông Phương Lê Âm lập tức cứng lại:

“Nếu như mẹ vẫn còn, đứa con trai này của chúng ta kiểu gì cũng sẽ bị đánh cho què chân, phá gia cũng không phải phá như thế đâu.”

“Đã thế chấp thì cũng thôi đi, đằng này lại còn trùng hợp bị tiền bối Hồng Tố gặp được, may mà ta không phải đích thân đến lấy.” Lục Cổ cảm thấy có chút may mắn nói.

Gần đây hẳn bị Nhị Trương lão đánh đến phát sợ rồi, nhìn thấy tiền bối liền cảm thấy lo lắng.

Đều là tại thằng con suốt ngày đi hồ cha mình kia.

Người ngồi trong nhà, mà nôi lại từ trên trời rơi xuống, hẳn hoàn toàn không phòng được.

Xem ra lần này trở về phải cẩn thận một chút.

Đông Phương Lê Âm ngồi một bên buồn cười nhìn Lục Cổ, con trai nàng thường xuyên gây họa, cũng may là chỉ gây họa ở chỗ trưởng bối nhà mình.

Như vậy thì vấn đề không quá lớn, ở bên ngoài biết trên biết dưới là được.

Trong nhà tùy hứng một chút cũng không sao.

Nhưng sắp có gia đình riêng rồi, nó hẳn là sẽ trưởng thành hơn.

“Trở về liền nói cho nó biết tin tức tốt này đi, có người vợ biết điều như Mộ Tuyết ở bên cạnh, nó về sau sẽ thu liễm lại rất nhiều.” Đông Phương Lê Âm nói.

Lục Cổ gật đầu, hi vọng là như vậy.

--

Lục Thủy vừa về tới Lục gia liền trực tiếp đi đến quảng trường, hẳn phải nhanh chóng thăng cấp, bước vào luyện thể tam giai.

Đến lúc đó, lấy tu vi tứ giai của hắn, phối hợp với thể thuật tam giai, cộng thêm thiên địa chi lực góp nhặt được mấy ngày nay, thì dù Chân Võ Chân Linh có cùng tới cũng sẽ không mấy may lay chuyển được hắn.

Đối mặt với Mộ Tuyết, hắn cũng có thêm được một chút sức mạnh.

Đến trưa, Lục Thủy không phải là đang luyện quyền thuật do cha hắn dạy thì chính là đang chạy bộ.

Sau khi xóa bỏ được hết phù văn Thiên Trọng trên người xong, hắn mới ngồi xuống, bắt đầu hấp tu thành quả hôm nay.

Phối hợp với thiên địa chi lực, hắn nhất định có thể bước vào tam giai thể thuật.

Trong quá trình này, Lục Thủy có thể cảm giác được khí huyết trong thân thể cuộn trào, huyết nhục biến hóa.

Sau khi khí huyết cuộn trào đến cực hạn, dùng một tiếng, Lục Thủy cảm thấy huyết nhục thân thể mình cũng bắt đầu biến đổi.

Đau nhức, nhưng còn chịu được.

Đau đớn cũng không duy trì bao lâu, Lục Thủy lại cảm thấy thân thể mình như được linh khí tắm bổ, huyết khí dần ngừng cuộn trào, huyết nhục cũng sắp thôi biến hóa.

Không bao lâu sau, thân thể trở lại bình thường.

Lúc này Lục Thủy mới mở to mắt, nặng nề thở ra mấy ngụm khí liên tục.

Lần nữa cảm nhận lại sức mạnh của thân thể, khóe miệng Lục Thủy liền hiện ra nét cười.

Mặc dù biến hóa này rất bình thường, nhưng vẫn đáng để vui mừng.

Chân Võ thấy Lục Thủy đã tỉnh lại, lập tức đi tới, nói:

“Thiếu gia, Lạc Phong bên kia đã tra ra được rồi.”

“Nói đi.” Lục Thủy hơi ngạc nhiên nói.

Quá nhanh, điều này cũng có nghĩa là chuyện kia cơ bản đã được truyền ra ngoài.

“Căn cứ theo tin đồn, Thái Dương Thần là bởi vì chuyện của Thái Dương Chi Tử cho nên mới muốn tìm tới Lục gia nói đạo lý.

Mà lại chỉ muốn tìm Đại Trưởng lão để nói đạo lý.

Lạc Phong nói chuyện này có vẻ như là bị người ta cố ý truyền ra, nhưng đây chỉ là mặt ngoài.

Loại chuyện như này lại có thể tra được dễ dàng như thế, chắc chắn là do người trong cuộc cố ý muốn để cho người khác biết.” Chân Võ nói.

Lục Thủy đứng lên, sau đó bước lên một bước, tất cả mồ hôi và vết bẩn trên người hắn lập tức biến mất, lúc này hắn mới mở miệng nói:

“Cái chết của Thái Dương Chi Tử bị tính lên đầu Lục gia.”

“Đúng thế.” Chân Võ gật đầu đáp.

‘Xem ra trước kia mấy người này đã định để Thái Dương Chi Tử đi tìm chết rồi, khiêu chiến chỉ là cái cớ. Không, hắn là đã tính tới cả hai kết quả này.’ Lục Thủy âm thầm tự nhủ trong lòng.

Về phần tại sao Thái Dương Thần lại tới khiêu chiến Đại Trưởng lão, Lục Thủy tạm thời không biết.

Nhưng nếu Lục gia quả thật là nhân vật chính trong Dự Ngôn Thạch Bản, vậy thì chiến lược mạnh nhất Lục gia chắc chắn sẽ là cái đỉnh trong mắt bọn họ.

Nói cách khác, bọn họ cần phải biết thực lực thực sự của Đại Trưởng lão đến đâu.

Rồi dùng cái này để xác định hành động tiếp theo.

Nhưng thứ khiến Lục Thủy không thể nào hiểu được chính là, kiếp trước Thái Dương Thần có từng tới Lục gia sao?

Hắn là đã từng tới, chỉ là hắn không biết mà thôi.

Khi đó, mặc dù hắn bị cấm túc trong phòng, nhưng nếu Thái Dương Thần thật sự đích thân tới Lục gia, hắn vẫn nhất định có thể nhìn thấy.

‘Không đúng, khi đó mẹ bị bệnh, Đại Trưởng lão chắc chắn sẽ không có tâm tình đi chờ đợi phương tới, cha cũng sẽ không để người ngoài đến quấy rối.’

Cho nên thật sự có khả năng như cận bã đã nói, Đại Trưởng lão trực tiếp đi tìm Thái Dương Thần.” Lục Thủy suy nghĩ, cảm thấy khả năng này rất cao.

Nhất là khi người chữa bệnh cho mẹ hắn lại là Nhị Trưởng lão, Nhị Trưởng lão cũng sẽ không cho phép có người tới quấy rầy nàng chữa bệnh.

“Cứ bảo hai người kia tiếp tục tra đi, đúng rồi, trong tộc không phải có người đã treo tên ta lên Ân Thiên Bí Giám sao? Nói hai người kia đến tìm người tiếp đơn tiếp theo đi, bằng danh nghĩa của ta dùng tình dùng lý dùng sức mạnh, gì cũng được, miễn đừng để mấy người đó tới làm phiền ta.” Lục Thủy nói.

Hắn cũng không muốn phải đi giáo dục từng tên một, quá phiền phức.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 218: Mộ Tuyệt Bị Lừa

Chân Võ gật đầu.

Hắn đương nhiên đã biết Thiếu gia bị đưa lên Ân Thiên Bí Giám, hắn còn biết Lưu Hỏa cũng bị đưa lên Ân Thiên Bí Giám, hơn nữa xếp hạng còn rất cao.

Nhưng gần đây Lưu Hỏa không gây ra động tĩnh gì, cho nên hạng cũng tụt xuống vài bậc rồi.

“Đúng rồi, Thiếu gia, Lạc Phong còn điều tra thêm được một chuyện nữa.

Hắn nói là, gần đây ma tu không biết bị làm sao, giống như là đang kéo nhau chạy tới trần thế bàn nháo sự vậy, đột nhiên xuất hiện ở khắp nơi, hoàn toàn không tìm ra nguyên nhân.

Chuyện này đã kéo dài được hai ngày rồi.” Chân Võ nói ra.

“Là một ma tu, hay là một tông môn nào đó?” Lục Thủy hỏi.

“Hắn là một tông môn nào đó.” Chân Võ nói.

“Mục đích của bọn chúng là gì?”

“Tạm thời không biết, nghe nói trên người bọn chúng có một cỗ khí tức kỳ quái, tạm thời không có ai rõ là cái gì, nhưng rất có thể là lực lượng thuộc về hệ thống Thần Chúng, cho nên Lạc Phong muốn biết có cần để ý tới cái này hay không.”

Lục Thủy hơi bất ngờ, Thần Chúng hợp tác với ma tu sao?

Làm thế nào mà hai cái này đến được với nhau vậy?

“Tiếp tục điều tra đi.” Ngừng một chút, Lục Thủy lại nói:

“Đúng rồi, bảo hai người bọn hắn chú ý đến phù tu tông môn một chút, xem xem có phải mấy tông môn đó thuộc về thể lực Tiên Đình hay không.”

Bởi vì không tìm thấy thế lực Tiên Đình, hai người Lạc Phong cho đến giờ vẫn chưa thể tra ra được Tiên Đình rốt cuộc đang làm cái gì.

Thần Chúng và Khổ Hải Phật Môn tốt xấu gì vẫn có thể trực tiếp nhìn thấy.

Tiên Đình thì thật sự là nghĩ cũng không ra.

Về phần tại sao phải chú ý đến phù tu, đó là vì Lục Thủy đã từng nhìn thấy một vị cường giả phù tu.

Khi đó hẳn cho rằng đối phương là vì Lưu Hỏa mà tới, bây giờ nghĩ lại, đối phương rất có thể là một thành viên của Tiên Đình.

Mối thù giữa Lưu Hỏa và Tiên Đình cũng không nhỏ.

Giết hung thú, giết Hoa Tiên.

Đối phương không tìm tới Lưu Hỏa gây phiền phức mới là không bình thường.

Chân Võ lĩnh mệnh rời đi, Lục Thủy sau đó cũng đứng dậy đi về.

Cha mẹ hẳn cũng sắp trở về rồi, thuận tiện đi qua bên đó nhìn một chút.

Đi vào sân nhỏ của cha mẹ mình, Lục Thủy lại phát hiện hai người họ vẫn chưa trở về.

Nhưng Lục Thủy cũng không định rời đi, mà trực tiếp ngồi trong sân, chờ hai người họ trở về.

Dù sao lấy tính cách của cha mẹ hẳn, khiếu gì cũng sẽ gọi hẳn đến, còn không bằng trực tiếp ngồi đợi ở đây đi.

Không chừng còn có thể được khen hai câu.

Không bao lâu sau, bên ngoài viện vang lên tiếng bước chân, Lục Thủy quay đầu lại nhìn, phát hiện người đến không phải cha mẹ hẳn, mà là Mộ Tuyết.

Lúc này, Mộ Tuyết tay bung đĩa, trên đĩa là hoa quả đã được cắt gọn.

Nhìn thấy đĩa hoa quả, trong lòng Lục Thủy lập tức sinh ra cảnh giác.

An Kỳ Quả?

Quả nhiên Mộ Tuyết vẫn lấy được.

Lục Thủy đứng lên, lớn giọng nói:

“Mộ Tiểu thư đây là đem trái cây đến cho cha mẹ ta ăn sao?”

Mộ Tuyết đi đến trước mặt Lục Thủy, nói khẽ:

“Muốn mời Lục Thiếu gia thử một chút trước.”

Cứ nằm mơ đi, Lục Thủy không do dự từ chối trong lòng, ngoài miệng cũng định nói như vậy.

Ngay lúc này, Mộ Tuyết nở một nụ cười với Lục Thủy, cả gương mặt đều xán lạn mê người, nói:

“Lục Thiếu gia có thể giúp ta thử một chút được không?”

“Không thành vấn đề.” Lục Thủy ngay lập tức đáp ứng.

Chỉ là lời vừa ra khỏi miệng, Lục Thủy liền hối hận, Mộ Tuyết thật hèn hạ vô sỉ, lại dùng mỹ nhân kế với hắn.

Mộ Tuyết cười cười, quả nhiên, một kiếp này vẫn có thể dùng cách đó đối phó với Lục Thủy.

Sau đó, Mộ Tuyết đặt đĩa hoa quả xuống, nói:

“Lục Thiếu gia có thể ăn thử hai, ba miếng, hương vị khẳng định sẽ không giống nhau.”

Ngươi nghĩ ta là thằng ngu thật sao? Lục Thủy thầm nói trong lòng.

Nhưng mình đã đồng ý với nàng rồi, nếu cứ thế mà đi thì khẳng định không được, mà cứ như vậy ở lại thì chẳng lẽ lại ăn thiệt thòi?

Ngay lúc Lục Thủy còn đang do dự, đột nhiên nhìn thấy bên ngoài viện có người ló đầu vào, là Đông Phương Tra Tra.

“Ồ? Biểu đệ Lục Thủy và chị dâu? Đây không phải là chỗ ở của dì nhỏ sao?” Đông Phương Tra Tra nhìn Lục Thủy và

Mộ Tuyết, tò mò hỏi.

Lục Thủy mỉm cười, ngoắc ngoắc tay nói:

“Đông Phương Tra Tra, đến đây.”

“Là Đông Phương Trà Trà.” Đông Phương Trà Trà mở miệng chỉnh sửa lại.

Sau đó đi tới.

Lục Thủy không để ý nhiều như vậy, mà lập tức cầm đĩa hoa quả lên, đưa đến trước mặt Đông Phương Trà Trà, nói:

“Đây là trái cây Mộ Tiểu thư chuẩn bị, người cũng ăn thử một chút đi, thử xem có ngọt hay không.”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, cảm thấy rằng hơi ngượng ngùng, thật muốn cắn Lục Thủy một cái, thế mà lại còn dụ dỗ con gái nhà người ta.

Vậy không phải là nàng sẽ thua lỗ sao?

Đông Phương Trà Trà không suy nghĩ nhiều, trực tiếp cầm miếng trái cây đã cắt gọn trên đĩa lên, cho vào miệng ăn thử.

Vô tình hoặc cố ý, Lục Thủy nhích ra xa chỗ Đông Phương Trà Tra một chút, sau đó ngồi nhìn Đông Phương Trà Tra ăn An Kỳ Quả.

Mộ Tuyết cũng nhìn, chỉ nhìn người khác ăn như vậy thôi, nhưng nàng cũng có ảo giác rằng mình bắt đầu tê tê.

Hai người nhìn thấy Đông Phương Trà Trà nhét trái cây vào trong miệng, sau đó cắn bẹp một cái.

Tiếp đó bắt đầu nhai nhai nhai nhai.

Lục Thủy và Mộ Tuyết ngồi nhìn, đều cảm thấy có chút không hiểu.

Phản ứng này hình như không đúng lắm.

Sau khi nuốt xuống xong, Đông Phương Trà Trà mới nhìn Lục Thủy và Mộ Tuyết, nói:

“Không đặc biệt ngọt, nhưng ăn rất ngon.”

Nói xong Đông Phương Trà Trà còn phối hợp nhét chỗ còn lại trong tay vào trong miệng, vẻ mặt vô cùng hưởng thụ.

Lục Thủy: “???”

Mộ Tuyết: “???”

Nhìn thấy dáng vẻ Đông Phương Trà Trà ăn như vậy, Lục Thủy bắt đầu hoài nghi mình có phải bị ảo giác rồi không.

Sau đó lại đưa mắt nhìn đĩa trái cây, hần do dự một chút, rồi cầm một miếng bỏ vào trong miệng.

Mộ Tuyết quay sang nhìn, muốn xem xem Lục Thủy có thể bị chua đến khóc không.

Sau đó nàng nhìn thấy Lục Thủy cũng nhai nhai, ăn đến say sưa ngon lành.

“Quả này thật sự không tệ.” Lúc này, Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết một cái, nói.

‘Ta hái sai rồi sao?’ Mộ Tuyết nghi hoặc trong lòng.

Cuối cùng, nàng cầm một miếng trái cây lên, định tự mình thử một chút.

Một miếng trái cây được nàng bỏ vào trong miệng.

Khi nàng cắn xuống miếng đầu tiên, trong nháy mắt này, nàng cảm thấy rằng mình như muốn biến mất luôn.

Chua, chua đến phát khóc.

Tiếp đó nàng quay sang nhìn Lục Thủy, phát hiện Lục Thủy mặt mày tái nhợt, đang cố gắng nhổ thứ đồ trong miệng ra.

Quả nhiên, nàng bị lừa.

Hộc mắt Mộ Tuyết đỏ lên.

Là một thiếu nữ tiêu chuẩn, phải điềm đạm nho nhã, dịu dàng thực nữ, làm sao có thể tùy tiện nhổ đồ ăn trong miệng ra được?

Rất khó coi, rất bản.

Nhờ bị chán ghét thì làm sao bây giờ?

Cho nên nàng nước mắt ròn ròn, cố gắng nuốt miếng trái
cây trong miệng xuống.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 219: Vị Giác Không Giống Ai

Sau khi nôn hết ra xong, Lục Thủy mới nhìn Mộ Tuyết, vừa nhìn liền ngây ngẩn cả người.

Hắn nhìn thấy hốc mắt Mộ Tuyết hồng hồng, bờ môi khẽ run rẩy, cả gương mặt đều xanh mét lại.

‘Mộ Tuyết thế mà kiên trì ăn hết?’ Lục Thủy chấn kinh nghĩ.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Một giọng nói đột nhiên vang lên, kinh động đến ba người Lục Thủy.

Chờ Lục Thủy quay đầu lại, hắn phát hiện cha mẹ hắn đã trở về.

Người vừa hỏi chuyện gì xảy ra chính là mẹ hắn.

Lúc này Đông Phương Lê Âm và Lục Cổ đi tới bên người Lục Thủy, hai người nhìn Mộ Tuyết hốc mắt ướt át, sau đó quay qua nhìn Lục Thủy.

“Có liên quan đến con sao?” Lục Cổ hỏi.

“Có một chút.” Lục Thủy hơi do dự, cuối cùng vẫn mở miệng nói.

Lúc này, Mộ Tuyết lập tức đứng lên, một mực lắc đầu, ban đầu nàng vốn là muốn mở miệng giải thích, nhưng đồ trong miệng thật sự quá chua, chua đến mức nàng không mở miệng ra được.

Lục Cổ nhìn Lục Thủy, cau mày nói:

“Cha chưa từng dạy qua con sao?”

Lục Thủy quay đầu nhìn Mộ Tuyết, hắn cảm thấy đây có thể tính là lỗi của mình, cuối cùng nghiêm mặt nói:

“Là ta để Mộ Tiểu thư chịu ủy khuất, như vậy đi, cho người đem Ma Binh Phương Thiên Họa Kích của bản thiếu gia tới đây.

Bản thiếu gia muốn dùng nó gọt hoa quả cho Mộ Tiểu thư ăn.”

Kỳ Khê đứng ở gần đó một mặt hoang mang, nơi này chỉ có nàng là thị nữ tùy tùng, mặc dù nàng không biết Ma Bình là cái gì, nhưng vẫn nhanh chóng đáp:

“Vâng, xin Thiếu gia chờ một lát.”

Mộ Tuyết nghe Lục Thủy nói vậy, trong lòng nhìn không nổi muốn cười, nhưng trong miệng vẫn là vị chua đến chảy nước mắt kia, cho nên nhìn giống như là đang khóc đến nghiêm trọng hơn.

Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm thật ra rất kinh ngạc với lời nói của con trai mình, đều cái gì cùng cái gì.

Nhưng nhìn thấy Mộ Tuyết giống như càng khóc thương tâm hơn, ánh mắt hai người nhìn con trai lại trở nên u ám.

Tiểu tử thú này có phải đã học được cách khi dễ vợ mình rồi không?

Một lát sau.

“Các con nói đây là một loại trái cây rất chua? Mộ Tuyết là bị chua đến khóc, chứ không phải là do bị tiểu tử thú kia khi dễ?” Đông Phương Lê Âm nhìn Trà Trà ôm đĩa hoa quả ăn đến vui vẻ, có chút không dám tin.

“Không chua mà, rất ngọt.” Đông Phương Trà Trà nói.

“Mẹ có thể ăn thử một chút.” Lục Thủy cúi đầu gọt trái cây, nói.

Thứ hấn dùng thật sự là Phương Thiên Họa Kích, nhưng không phải là cái của Cầu Tử Ma Bình.

Bởi vì Ma Bình vừa mới nhập kho, mà lại có chút quái dị, cho nên Kỳ Khê không mang ra, chỉ có thể lấy trước một thanh khăn cấp tới.

Lục Thủy tự nhiên cũng không kén chọn, dù sao cũng chỉ là để gọt trái cây mà thôi.

Thứ hán gọt chính là Thu Diệp Quả, thứ quả này ăn cực kì ngon, hán hái về là muốn đưa cho Mộ Tuyết ăn nhưng cho đến giờ vẫn chưa nghĩ ra cái có gì để đưa.

Vừa vặn lại bị hiểu lầm như vậy, hán không ngại nhân cơ hội này tương kế tựu kế.

Nhưng dùng Phương Thiên Kích gọt trái cây thực sự rất khó.

Mộ Tuyết lập tức lắc đầu:

“Dì Lê Âm đừng ăn, thật sự rất chua.”

Do dự một chút, Đông Phương Lê Âm quyết định để chồng mình ăn thử.

Một lời này vừa nói ra, nàng liền thấy chồng mình tự bẻ.

“...”

Đúng lúc này, Lục Thủy đưa ra một miếng trái cây cho mẹ hán, nói:

“Mẹ, mẹ bảo Đông Phương Trà Trà ném thử thứ này một chút đi.”

Đông Phương Lê Âm nhận lấy miếng trái cây, nàng tự nhiên nhận ra đây là Thiên Y Quả, còn là đã được con trai nàng thành công gọt vỏ xong.

Nhưng Lục gia đã cấm con của nàng hái thứ quả này rồi mà, cái này rốt cuộc là ở đâu ra?

Đông Phương Lê Âm cũng không suy nghĩ nhiều, nàng đưa trái cây cho Đông Phương Trà Trà, nói:

“Ném thử xem có vị gì.”

Đông Phương Trà Trà nhận lấy miếng trái cây, đưa lên miệng cắn một miếng, sau đó kinh ngạc nói:

“Dì nhỏ, trái cây này rất ngọt.”

Đám người: “...”

Giờ Lục Thủy đã có thể hiểu được lời Đông Phương Trà Trà nói trước đó.

Tra Tra từng nói mẹ nàng nói rằng miệng nàng cũng không giống ai, quả thật là không giống ai.

Loại vị giác này, tuyệt đối có vấn đề.

Đông Phương Lê Âm cảm khái nói:

“Khó trách mẹ con một mực nói con không có khả năng kế thừa y bát của nàng.”

Mẹ của Đông Phương Trà Trà là Tiên Trù, khẩu vị có yêu cầu vô cùng cao, mà Đông Phương Trà Trà thì lại khác hẳn, có loại vị giác khác người như vậy, căn bản không có cách nào làm Tiên Trù.

Đương nhiên, Đông Phương Lê Âm trực tiếp xem nhẹ nửa câu sau, đó chính là ở Đông Phương gia không có một người nào thích hợp làm Tiên Trù.

Mộ Tuyết lúc này đã lấy lại tinh thần, vị giác của Trà Trà thật sự có chút vấn đề, dù sao thì Trà Trà chỉ uống sữa chua thôi cũng sẽ say được.

Đông Phương Trà Trà không thèm để ý người khác nghĩ về nàng như thế nào, vẫn tập trung ăn trái cây.

Nhưng chỉ dùng có một mắt thật sự không được quen lắm.

Lục Thủy lúc này đã gọt xong Thu Diệp Quả, hẩn cầm một miếng đưa cho Mộ Tuyết, sau đó nói:

“Mộ Tiểu thư thử một chút đi.”

Mộ Tuyết nhận lấy miếng trái cây, nàng lại không ngốc, đương nhiên biết đây là loại trái cây gì.

Đông Phương Lê Âm cười nói:

“Thu Diệp Quả? Con lấy ở đâu ra thế?”

“Nhặt được ở Bình Mộ, một quả đã ăn rồi, quả này chưa kịp ăn.” Lục Thủy giải thích.

“Cũng không bắt con giải thích tại sao vẫn còn một quả nha, không giải thích chúng ta cũng sẽ không cảm thấy là con cố ý để lại cho vị hôn thê của mình ăn đâu.” Đông Phương Lê Âm như cười như không nói.

Lục Thủy: "...”

Mộ Tuyết hơi xấu hổ cúi đầu.

“Con về đây.” Lục Thủy đứng dậy định rời đi.

Chỉ cần hấn không còn ở đây nữa, mẹ tự nhiên sẽ không còn cách nào để trêu đùa hấn.

Lục Thủy vừa định đứng lên, lại bị cha hấn một tay đè xuống, nói:

“Có chính sự cần nói với con, chớ nóng vội rời đi.”

Lục Thủy hơi bất ngờ, chính sự?

Có liên quan đến Thái Dương Thần sao?

Lục Thủy nhìn cha hấn, hiếu kỳ hỏi:

“Cha nói chính sự là việc gì?”

“Liên quan tới hôn sự của con.” Nói xong, Lục Cổ cầm lấy Phương Thiên Kích trên tay Lục Thủy, ném thẳng ra khỏi sân nhỏ, cũng không biết là bay về chỗ nào.

Có lẽ đại khái là về phía nhà kho đi.

“Có liên quan đến hôn sự của con?” Lục Thủy nhíu mày, hấn không muốn hôn sự của mình có biến gì.

Đây quả thực là đả kích trí mạng đối với kế hoạch từ hôn của hấn.

Mộ Tuyết cũng có chút bất ngờ nhìn về phía Lục Cổ, hôn sự của Lục Thủy?

Đây không phải cũng là hôn sự của nàng sao?

Mộ Tuyết hơi lo lắng.

Đông Phương Lê Âm nhìn Mộ Tuyết, nói:

“Yên tâm đi, không phải chuyện xấu.”

Nghe được câu này, Mộ Tuyết mới thở phào nhẹ nhõm.

Lục Thủy cũng hơi thả lỏng, chỉ cần không phải loại đại sự như hôn, thì vẫn còn tốt.

Chỉ là rất nhanh sau đó, Lục Thủy liền cảm thấy không thể nào tốt được nữa.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 220: Hôn Sớm Con Vui Không?

“Chúng ta vừa đi một chuyến tới Mộ gia, cùng thảo luận với trưởng bối của Mộ Tuyết, bởi vì cảm thấy hai con cũng không còn nhỏ nữa, quyết định để hai đứa sớm thành hôn, thời gian là khoảng đầu năm.

Đại khái còn bảy tháng nữa.” Lục Cổ nói.

“Ồ?” Lục Thủy nghe thấy lời cha hẳn nói xong, cảm thấy đầu óc đều trở nên trống rỗng, ngồi ngây người tại chỗ.

Sau đó, hẳn chết lặng, quay đầu sang nhìn cha ruột của mình.

“Cha vừa mới nói cái gì cơ?”

“Năm sau con sẽ thành hôn, có vấn đề gì sao?” Lục Cổ nói.

“Là chủ ý của ai vậy?” Lục Thủy lại hỏi.

“Là chủ ý của mẹ, con có ý kiến gì sao?” Đông Phương Lê Âm nhìn Lục Thủy, sau lại quay sang nói với Mộ Tuyết.

“Tuyết Nhi nghe theo người trong nhà.” Mộ Tuyết cúi đầu nói.

Hơn nửa năm, hơn nửa năm nữa là có thể gả cho Lục Thủy.

Có chút khẩn trương.

Sau đó Đông Phương Lê Âm nhìn Lục Thủy, hỏi:

“Thành hôn sớm, không vui à?”

Lục Thủy ngoài cười nhưng trong không cười, nói:

“Vui.”

Có thể không vui sao? Vui đến muốn khóc rồi.

--

Ban đêm, Lục Thủy ngẩn người ngồi trong viện của mình.

Hắn có cảm giác, một kiếp này của mình làm chuyện gì cũng không thuận lợi, ừm, hoặc là nói chuyện từ hôn này là ngàn khó vạn ngăn.

Lần đầu tiên đi từ hôn, hắn có cảm giác phần thắng sẽ rất lớn.

Nhưng lại xảy ra một vấn đề, Mộ Tuyết thế mà cũng trùng sinh.

Đến lần thứ hai, hắn dự định lấy ưu thế tuyệt đối của mình để cưỡng ép từ hôn.

Thế nhưng, ưu thế này mới bước được một bước nhỏ, hắn còn đang vì một bước nhỏ này mà vui vẻ, thì Thành Hôn Thần Thú đã giết tới phía sau hắn.

Nửa năm sau, lấy tốc độ của Vô Vi Pháp, hắn tới đa cũng chỉ có thể đạt đến lục giai, dùng một cái lục giai này đi từ hôn, còn không phải là đi nộp mạng à?

Xem ra chỉ có thể trông cậy vào thể thuật rồi?

Thế nhưng nửa năm vẫn là quá nhanh, kế hoạch hai năm hoàn mỹ của hắn rút lại chỉ còn một nửa năm? Đây rõ ràng là tiết tấu của việc đại kế từ hôn chết từ trong trứng nước mà!

Ài!

Thật sâu.

Sáng sớm hôm sau, Lục Thủy cảm thấy mí mắt mình có chút nặng, tối hôm qua hắn mãi vẫn không ngủ được.

Qua hai đời mới có cơ hội thực hiện kế hoạch từ hôn một lần, lại cứ như vậy bị bỏ qua.

‘Không, vẫn còn sáu tháng nữa, chỉ cần cơ duyên ta đầy đủ, khẳng định vẫn có thể có được khả năng thực hiện kế hoạch này.’

Lục Thủy tự mình cho thêm dầu vào, đốt cháy nhiệt huyết của bản thân.

Sau đó hắn cũng không nghĩ nhiều nữa, dù sao cũng đã nghĩ một đêm, mà phương pháp giải quyết thì vẫn chưa ra

được.

Đi một bước nhìn một bước vậy.

Biết đâu Vô Vi Pháp lại cho hấn một kinh hi thì sao.

Sau đó Lục Thủy đi ra sân nhỏ, chẳng qua lúc hấn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, lông mày không khỏi nhíu lại.

‘Có hai mặt trời?’

Đúng vậy, lúc này hấn đang nhìn thấy có thêm một mặt trời nhỏ vô cùng chường mắt ở trên không trung.

‘Hấn là ân ký của Thái Dương Thần, xem ra đối phương đã đang đến đây rồi.’

Đây là đang súc thế?

Trưởng lão trong tộc thế mà lại cho hấn súc thế, có lẽ là Đại Trưởng lão đang cho đối phương một cơ hội.’

Đại Trưởng lão rất mạnh, cái này Lục Thủy biết.

Tu chân giới bây giờ, có rất ít người có thể đánh thắng được Đại Trưởng lão.

Một Thái Dương Thần này chắc chắn không đủ.

Thứ hấn mong đợi ở trận chiến này chính là, Thái Dương Thần sẽ thua như thế nào, thua trong vòng bao lâu.

‘Nhưng khí tức này, rõ ràng là không cùng một đẳng cấp với Đại Trưởng lão, không phải là bản thể sao?’

Nghĩ tới đây, Lục Thủy liền có suy đoán, đối phương hấn là chỉ để phân thân tới mà thôi, mục đích chủ yếu là để dò xét thực lực của Đại Trưởng lão.

Nhưng cái này cũng không chắc chắn.

‘Trước mắt chờ Thái Dương Thần đến đây đã, có lẽ có thể nhìn ra được vài thứ.’

Thái Dương Thần tới đây hấn là sẽ không mất tới hai ngày, trận chiến này tùy thời đều có thể xảy ra.

Mà thời điểm ân ký của Thái Dương Thần xuất hiện trên bầu trời phía trên Lục gia, rất nhiều thế lực đang để mắt tới

khu vực Lục gia đều hiểu là Thái Dương Thần sắp tới.

Đồng thời cũng vào hôm nay, những tồn tại cực kỳ quyền năng cũng đưa mắt nhìn qua, hoặc là nói lưu lại một tia ý thức, chỉ cần Thái Dương Thần giáng lâm, những tồn tại này sẽ trực tiếp mở mắt để quan sát trận chiến này.

Đây là một trận chiến giữa đỉnh tiêm chiến lực của tu chân giới, đã rất nhiều năm rồi chưa có một trận chiến như vậy xuất hiện.

--

Xảo Vân tông.

“Lão tổ, ngài nói xem liệu Đại Trưởng lão Lục gia có thua không?” Hồng Tổ đi đến một cái hồ.

Bốn phía xung quanh hồ là hoa tươi trái rộng, ở giữa hồ có một cái đình, trong đình có một người phụ nữ đang ngồi, dường như là đang thêu thùa gì đó.

Tiếp đó, một giọng nói dễ nghe của nữ nhân truyền từ trong đình ra:

“Người nói xem?”

Đối mặt với câu trả lời này, Hồng Tổ nhất thời không biết trả lời thế nào.

Bây giờ tất cả mọi người biết Thái Dương Thần muốn đi tới Lục gia để khiêu chiến với Lục Vô Vi. Loại cấp bậc như Thái Dương Thần đã siêu việt Hồng Tổ không biết bao nhiêu, cũng do cảnh giới kém hơn rất nhiều, cho nên trong giây lát nàng mới không có cách nào kết luận được.

Suy nghĩ một lát, Hồng Tổ mở miệng nói:

“Trước đây có lời đồn lão tổ thua ba chiêu trước Đại trưởng lão Lục gia. Nếu tốc độ trưởng thành của Đại trưởng lão Lục gia không chậm đi, vậy chắc hẳn có thể thắng được Thái Dương Thần.”

“Sai rồi.” Người phụ nữ trong đình thả đồ may vá trong tay xuống, mở miệng nói.

Nàng đứng lên, xoay người nhìn về phía Hồng Tố.

Đây là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, gương mặt trẻ trung không hề có dấu vết của năm tháng để lại, trong mắt nàng sáng lạ thường, dường như trong đó có vô vàn ánh sao.

Ngung Hạ, lão tổ Xảo Vân Tông là cường giả cùng một thời đại với Đại trưởng lão Lục gia.

“Tiểu Hồng Tố, ngươi nói sai một chuyện rồi.”

“Lão tổ muốn nói tới chuyện nào?”

“Không phải bản tọa bại ba chiêu trước Lục Vô Vi.”

Hồng Tố hơi bất ngờ, nàng chưa bao giờ hỏi thăm lão tổ về chuyện này, đây là tin đồn được Tông chủ các đời truyền miệng lại với nhau.

Trong tông môn, những ghi chép liên quan đều bị lão tổ tiêu hủy, không cho phép ghi chép về chuyện này, trừ khi lão tổ bỏ mạng.

Vì vậy chỉ có thể nghe lời truyền miệng.

Nhưng Tông chủ các đời truyền lâu như vậy, lão tổ vẫn còn sống tốt.

Nàng vẫn nhớ có một quyển sách là do Tông chủ các đời nhấn lại.

Phần lớn đều do Tông chủ lên chức và khi sắp mất mới để lại.

Nội dung đại thể là:

Lúc nhậm chức, ngày hôm nay nhận chức Tông chủ, nhận được tin tức truyền miệng, ta sẽ sống tới cuối cùng.

Lúc đại nạn tới, thấy xấu hổ với sự tín nhiệm của tông chủ các đời trước, vẫn bồi cả đời không thể sống đến cuối cùng, hy vọng đời kế tiếp có thể sống qua được lão tổ.

Phần lớn đều như vậy.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 221: Bí Ẩn Năm Xưa

Hồng Tố không nghĩ nhiều nữa, mở miệng hỏi:

“Thật ra lúc đó lão tổ và Đại trưởng lão Lục gia không phân cao thấp ạ?”

Ngung Hạ chậm rãi lắc đầu, nói:

“Bản tọa... chỉ tiếp một chiêu đã thua.”

Hồng Tố: “...”

Nàng vẫn nên tiếp tục sao chép lời truyền ba chiêu bị thua đi.

“Năm đó lão tổ và Đại trưởng lão Lục gia cùng một cảnh giới sao?” Hồng Tố hỏi.

Ngung Hạ khẽ gật đầu:

“Khi đó chúng ta vẫn rất nhỏ, nhưng bản tọa đã là vô địch trong cùng thế hệ, thế hệ trước cũng ít có đối thủ.

Lục Vô Vi lại hoàn toàn không có danh tiếng. Nếu không phải em gái út của bản tọa và em trai của Lục Vô Vi mền nhau, bản tọa cũng không biết có người là Lục Vô Vi này. Chẳng qua khi đó bản tọa phản đối. Lục gia tuy mạnh nhưng cùng thế hệ không có ai, điều này làm bản tọa cảm thấy Lục gia sẽ lập tức xuống dốc.

Quái vật khổng lồ rơi xuống, đó chính là trí mạng. Cho nên bản tọa chỉ có một yêu cầu, chỉ cần Lục gia trong cùng thế hệ có người có thể đánh với bản tọa hơn mười chiêu, bản tọa sẽ chấp nhận hôn sự này.”

Hồng Tố hơi bất ngờ. Đây là lần đầu tiên nàng biết tới chuyện này. Hóa ra quan hệ giữa lão tổ và Lục gia còn thân hơn nàng và Lục gia.

Nhưng lão tổ hình như hoàn toàn không lui tới với Lục gia, quan hệ này chẳng khác nào không còn.

Cũng đúng, qua hai đời, nàng và Lục gia đều giống như người lạ. Tình cảm của Chân nhi để lại cũng không chống đỡ nổi mấy đời.

Hồng Tố rất nhanh lại không suy nghĩ về chuyện này nữa. Tu chân giới nào có thời gian rảnh mà nghĩ tới chuyện này, bé quan liền có thể trải qua thương hải tang điền.

“Đôi thủ của lão tổ lúc đó chính là Đại trưởng lão Lục gia bây giờ à?” Hồng Tố hỏi.

“Ừ, chính là hắn. Lúc bản tọa đưa ra yêu cầu này, bản tọa cho là bọn họ sẽ thẹn quá thành giận. Nhưng không ngờ được bọn họ chỉ gật đầu đáp ứng. Ngày tiếp theo Lục Vô Vi lại xuất hiện ở trước mặt bản tọa. Bản tọa rất bất ngờ, bản tọa chưa từng nghe nói Lục gia trong cùng thế hệ có một cường giả như thế. Sau đó, Lục Vô Vi nói ra một câu làm cho bản tọa có chút tức giận.” Ngung Hạ hồi tưởng qua lại, nói.

“Là câu gì vậy?” Hồng Tố tò mò hỏi.

“Ta chỉ ra một kiếm là đủ rồi.” Ngung Hạ khẽ thở dài nói:

“Khi đó bản tọa còn nhỏ tuổi, lại là vô địch trong cùng thế hệ, vì những lời này mà tâm tình có phần xúc động. Nhưng điều này cũng không làm bản tọa yếu đi. Sau đó bản tọa trực tiếp đối mặt với một kiếm kia. Bản tọa đến nay còn nhớ rõ, ở trước một kiếm kia, bản tọa nhỏ bé tới mức nào, cũng là một kiếm kia làm bản tọa biết trên trời có trời, trên người có người.

- Khi đó Lục Vô Vi đối phó bản tọa quả thật chỉ cần một kiếm là đủ. Một kiếm kia cũng khiến cho Lục Vô Vi lập tức làm mọi người kinh ngạc, một kiếm khiến cả thiên hạ biết tới. Sau đó Lục Vô Vi lại thành Trưởng lão trẻ tuổi nhất Lục gia, Nhị trưởng lão Lục gia.”

“Cảm giác Đại trưởng lão Lục gia rất cường thế.” Hồng Tố nói.

Đại trưởng lão Lục gia có bồi phạt lớn tới mức đáng sợ, nàng tất nhiên chưa từng gặp, muốn biết được chuyện của hắn lại càng khó khăn hơn.

Không có lão tổ cùng thế hệ, nàng có khả năng vĩnh viễn không biết được việc này.

Ngung Hạ đi tới bên đình, ngẩng đầu nhìn trời nói:

“Có thể có chút bá đạo.”

“Nhưng sau đó cũng chịu thiệt trước Đạo Tông mà?” Hồng Tố hỏi.

Ngung Hạ nhìn về phía Hồng Tố nói:

“Chịu thiệt trước Đạo tông? Người nói là chuyện sau khi Lục Vô Vi lại cầu kiến Trương lão Đạo Tông, bị Trương lão Đạo Tông sỉ nhục là người yếu không có tư cách đưa ra yêu cầu sao?”

Hồng Tố gật đầu:

“Chuyện này không phải là giả sao?”

“Là thật, chỉ là không giống như người tưởng.”

Ngung Hạ im lặng một lát rồi hỏi:

“Người có nghe nói về kết quả của Trương lão kia không?”

Khi đó Hồng Tố còn chưa sinh ra, cho nên nàng chỉ có thể nghe nói.

“Ta có nghe nói qua, vị Trương lão Đạo Tông kia bị Tông chủ của Ân Thiên Tông đột nhiên quật khởi giết chết.” Hồng Tố nói.

“Có biết là cách thời điểm Lục Vô Vi bị sỉ nhục bao nhiêu lâu không?” Ngung Hạ hỏi.

Hồng Tố lắc đầu, nàng thật sự không biết điều này.

“Một tháng, khi đó Lục Vô Vi rời khỏi Đạo Tông, không trở về Lục gia. Một tháng sau, Ân Thiên Tông quật khởi, vị Trương lão Đạo Tông này bị Tông chủ của Ân Thiên Tông giết chết ở trong Đạo Tông, sau đó Tông chủ của Ân Thiên Tông ung dung rời đi.” Ngung Hạ nhìn về mặt chân động của Hồng Tố, hỏi:

“Người cảm thấy đây chỉ là trùng hợp à?”

Hồng Tố quả thật kinh sợ. Đây là bí ẩn của lịch sử sao?

Nàng lại không biết.

“Ý của lão tổ, Tông chủ của Ân Thiên Tông là...”

“Không cần nói ra, có một số việc biết thì biết, nói ra lại khác.”

“Nhưng tại sao Đại trưởng lão Lục gia phải làm như thế? Có phải là quá liều lĩnh hay không?”

“Chuyện này có liên quan đến Lục Hữu Đình, tiểu nha đầu Lục gia, có chút khúc chiết, có thời gian rảnh rồi lại nói. Chúng ta vẫn nên tập trung vào Lục Vô Vi và Thái Dương Thần đi.” Ngung Hạ nhìn về phía xa nói:

“Thái Dương Thần vẫn luôn ngủ say, còn chưa thức tỉnh đã đi khiêu khích Đại trưởng lão Lục gia, nhìn thế nào cũng không đơn giản. Tu chân giới sắp nổi gió rồi.”

Hồng Tố cũng có thể cảm giác được, nhưng nàng biết quá ít.

Tuy nhiên nàng vẫn rất tò mò về chuyện của Đạo Tông lúc đó, trời mới biết chờ lão tổ có thời gian rảnh rồi thì phải mất mấy nghìn năm.

“Đúng rồi.” Ngung Hạ đột nhiên nói:

“Người vừa hỏi Lục Vô Vi có thể bại hay không à? Ta có thể nói cho người biết, đừng nói Thái Dương Thần chỉ đưa tới một phân thân, cho dù là chân thân tới cũng phải nuốt hận.”

Hồng Tố có chút bất ngờ:

“Vậy vì sao Thái Dương Thần làm thế?”

“Vi thử! Có ít nhất một phần khả năng là vậy. Rất nhiều người sống lâu đều muốn biết Lục Vô Vi bây giờ là tình trạng thế nào. Hắn đã mai danh ẩn tích ở tu chân giới quá lâu. Ta cũng rất tò mò rốt cuộc hắn đạt tới tình trạng nào, là mạnh hơn hay yếu đi, hoặc là bản thân xảy ra vấn đề gì thì sao.” Trong ánh mắt Ngung Hạ có chút chờ mong.

... ..

Không chỉ Xảo Vân Tông, sau khi ấn ký của Thái Dương Thần xuất hiện, Tiên Đình và Khổ Hải Phật Môn đều chú ý tới Lục gia.

Người ma tu bên này cũng chú ý, nhưng bọn họ phần nhiều chú ý ở thế tục.

Mà bởi vì ma tu phát triển mạnh, làm cho rất nhiều đạo tu sinh sống ở thế tục khó chịu.

Những ma tu này không tuân theo quy củ, lại dám làm càn vào buổi tối.

Chung cư nào đó lại có một vị tu chân giả bị ma tu vây khốn tới mức buồn bực.

Lúc này tu chân giả đó đang ngồi ở trước máy tính, chăm chỉ gõ bàn phím.

“Ta là Sơ Vũ, đệ tử của Bách Hoa Cốc, tu vi tam giai, đang là sinh viên học đại.”

“Tuy ta học đại học nhưng đã bắt đầu làm thêm kiếm tiền từ lâu. Đúng vậy, viết tiểu thuyết chính là chuyện ta vẫn cố gắng làm.”

“Bởi vì gặp phải vị đại lão kia, gần đây mạch suy nghĩ của ta giống như sóng triều dâng, ngày càng hơn mười ngàn chữ.”

“Muốn hỏi vì sao ta ở trong khu chung cư à? Thật ra đây đều là dựa vào ta cố gắng viết tiểu thuyết mấy năm nay kiếm được.”

“Hả? Trước đây ta ở đâu sao?”

“Trước đây ta ở trong biệt thự, ta cũng không hiểu vì sao viết lâu lại vào ở trong khu chung cư, đại khái là do quá chăm chỉ đi.”

“Tuy nhiên gần đây cuộc sống của ta rất tệ, một vài ma tu luôn chạy tới gần chung cư gây chuyện vào ban đêm, làm ban ngày ta gõ chữ, ban đêm phải đi hàng yêu trừ ma (Cuối tháng bảy, ta đang nghỉ hè, không cần tới lớp).”

Sau khi để lại chút tin tức, Sơ Vũ lại hoàn thành chương update ngày hôm nay.

Hắn vươn vai một cái, thở dài nói:

“Không biết tôi nay những ma tu có thể lại tới hay không, cứ luôn cảm thấy những người này có tính toán không nhỏ. Hơn nữa đồ trong tay chúng rất kỳ quái, hình như kết nối với chỗ đó.”

Dưới tình huống bình thường, ma tu chắc chắn sẽ không tới thế tục làm loạn.

Chúng kẻ nào kẻ này đều khôn khéo.

Bây giờ chúng đột nhiên xuất hiện thì chắc chắn không phải do nào bị rút gân.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 222: Viết Tiểu Thuyết Sao Có Thể Có Bạn Gái Được?

Sơ Vũ đi tới sân thượng, hẩn nhìn bầu trời xanh thẳm và khẽ nhú mày:

“Cũng không biết có phải là ảo giác của mình không, hai ngày nay luôn cảm thấy sao ban đêm sáng hơn rất nhiều, có đôi khi vào ban ngày cũng có thể mơ hồ nhìn thấy được một ít.”

Reng reng.

Lúc này Sơ Vũ nghe được tiếng chuông cửa.

Sau đó hẩn đi tới mở cửa, dường như không hề bất ngờ với tiếng chuông cửa.

Cửa mở ra, đứng ở cửa là một cô gái xinh đẹp, trên vai nàng có một con khỉ con đang nằm.

“Kiếm Lạc tiên tử, đã lâu không gặp rồi, ca ca của nàng đâu?” Sơ Vũ nhìn cô gái kia và chào hỏi.

Đúng vậy, người tới tất nhiên là Kiếm Lạc của Kiếm Nhật Phong, em gái của Kiếm Khởi.

Trên vai nàng lại là Thông Linh Minh Hầu của Kiếm Khởi.

Kiếm Lạc mở miệng muốn nói lại bị Sơ Vũ giơ tay ngăn cản, nói:

“Kiếm Lạc tiên tử không cần nói, ta không muốn nghe những lời cay nghiệt của tiên tử. Thật ra tiên tử làm người không tệ, tâm địa cũng tạm được nhưng nói chuyện lại quá khó nghe, kiến nghị nên giả vờ câm điếc.”

Ánh mắt Kiếm Lạc chợt trở nên lạnh lùng, bình tĩnh nói:

“... , người như vậy có thể tìm được đạo lữ sao?”

Sơ Vũ tránh sang bên, nhường đường cho Kiếm Lạc bước vào, thuận tiện nói:

“Đạo lữ? Tiên tử không biết ta viết tiểu thuyết à? Viết tiểu thuyết sao có thể có đạo lữ được? Vậy không phải là chậm trễ thời gian ta gõ chữ sao?”

Kiểm Lạc đi vào phòng, nàng liếc mắt nhìn Sơ Vũ và bình tĩnh nói:

“Có bệnh.”

“Ca ca ta nói hẳn có vài phát hiện nên muốn đi xem thử, bảo ta tới chỗ người trước.” Kiểm Lạc bổ sung một câu.

Sau đó nàng lại bắt đầu cầm quả đào đút cho Thông Linh Minh Hầu ăn.

Sơ Vũ đóng cửa lại, tò mò nói:

“Vì sao Kiểm Nhất Phong lại để cho các người tới đây? Chuyện của ma tu không làm phiền được tới các người đi?”

“Không biết, Trương lão bảo chúng ta tới, nói ma tu tuyệt đối có tính toán không tầm thường, bảo chúng ta tới xem có đầu mối gì hay không.” Kiểm Lạc nói.

Sau đó nàng nhẹ nhàng ngồi xuống ghế sa lon, nói tiếp:

“Ah, trên đường đi chúng ta còn nghe nói có rất nhiều môn phái đều phái người tới, đúng là giao phong giữa thế hệ trẻ tuổi ma tu và đạo tu. Ca ca ta nói có lẽ có người muốn chen chân vào bãi nước đục này, cho nên hành động sau này tốt nhất phải cẩn thận một chút.

- Đúng rồi, cần phải chú ý nhất trong thế hệ trẻ tuổi là một người tên là Lưu Hỏa, nếu nhìn thấy người này, kiến nghị người đừng đối địch với hắn, nếu không tiểu thuyết của người sẽ phải thái giám đấy.”

Sơ Vũ xem thường, Lưu Hỏa này có mạnh thế nào đi nữa, có thể mạnh hơn đại lão mà hắn quen biết sao?

Hắn lại có cách liên hệ với đại lão đấy.

Thái giám à?

Vĩnh viễn không có khả năng thái giám, nhiều lắm là nát đuôi thôi.

.....

Hôm nay Đông Phương Trà Trà đi tới chỗ ở của Mộ Tuyết.

Nàng đi tới sân thì thò đầu qua, phát hiện con băng phượng kia vẫn bị đổi, con băng phượng này thật hung dữ, còn mỏ nàng đây.

Trước đó nàng không cẩn thận đã bị mổ nhiều lần.

“Hình như béo hơn rồi.” Đông Phương Trà Trà nhìn Băng Phượng, theo bản năng nói.

“Trà Trà tiểu thư?” Lúc này Đinh Lương đi ra cung kính gọi một tiếng.

“Chị dâu đâu?” Đông Phương Trà Trà hỏi.

“Tiểu thư không ở đây.” Đinh Lương đáp lại.

Đông Phương Trà Trà hơi tò mò:

“Chị dâu không ở đây? Vậy chị ấy đi đâu?”

“Đi hẹn gặp Lục thiếu gia rồi.” Đinh Lương trả lời.

“Hẹn gặp?” Đông Phương Trà Trà thấy khó hiểu:

“Gặp chính là gặp, không gặp là không gặp, hẹn gặp là gì?”

“???”

Đinh Lương nghe Đông Phương Trà Trà nói vậy thì kinh ngạc nhìn nàng.

...

Lúc này Lục Thủy dĩ nhiên đang đi cùng Mộ Tuyết trên đường phố ở trấn Thu Vân.

Cha mẹ hẳn rất nóng lòng, mong hẳn và Mộ Tuyết bồi dưỡng tình cảm, đại khái là mong được ôm cháu đi.

“Lại nói tiếp, đời này không ngờ có rất nhiều chuyện ly kỳ. Nếu quả thật năm sau thành thân, như vậy có phải sẽ rất dễ sinh con hay không?” Trong lòng Lục Thủy không khỏi thâm nghĩ.

Hình như, cũng không phải là chuyện xấu.

Nếu quả thật có con, lại để con hấn rời xa Đông Phương Tra Tra.

“Không nên không nên, nên cân nhắc tới từ hôn, nửa năm thì vẫn còn có cơ hội. Ta cũng không tin cha mẹ còn có thể đẩy mạnh tiến trình thành hôn.”

“Lục thiếu gia đang suy nghĩ gì?” Mộ Tuyết đột nhiên mở miệng hỏi.

Lục Thủy thu lại mạch suy nghĩ, sau đó hỏi:

“Mộ tiểu thư không lo lắng sao?”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy lộ vẻ nghi ngờ.

Lục Thủy chỉ lên bầu trời, nói:

“Thái Dương Thần sắp tới.”

“Lục thiếu gia thì sao?” Mộ Tuyết hỏi.

Lục Thủy suy nghĩ một lát nói:

“Ta dù sao cũng là thiếu gia của Lục gia, lo lắng hay không cũng phải đứng ở bên phía Lục gia. Điều này không liên quan tới chuyện ta có phải là kẻ vô dụng hay không.”

Mộ Tuyết dừng lại, nàng nhìn Lục Thủy, nhướn mày cười nói:

“Ta dù sao cũng là vị hôn thê của Lục thiếu gia, lo lắng hay không cũng phải đứng ở bên phía Lục thiếu gia, điều này không liên quan tới chuyện tu vi của ta có vấn đề gì hay không. Lục thiếu gia chính là lập trường của ta.”

Lục Thủy hơi sững sốt, cuối cùng quay đầu không tiếp tục nhìn Mộ Tuyết nữa, cũng không trả lời Mộ Tuyết mà đi về phía trước, thuận tiện nói:

“Ta mời Mộ tiểu thư ăn món điểm tâm ngọt.”

Mộ Tuyết cũng không nói gì thêm, chỉ “Ừm” rồi đi theo Lục Thủy.

Trên đường phố, có thể nhìn thấy bóng dáng của Lục Thủy và Mộ Tuyết đi về phía Hoa Vũ Tuyết Quý.

“Mộ tiểu thư, tiểu thư không sợ béo à?”

“Không biết Lục thiếu gia có cách nói gì về chuyện giảm béo không?”

“...”

...

Không bao lâu Lục Thủy và Mộ Tuyết lại đi tới Hoa Vũ Tuyết Quý. Mộ Tuyết thích nhà này, Lục Thủy tất nhiên sẽ không đi tới nơi khác.

Hắn rất muốn biết, nếu Mộ Tuyết thật sự ăn tới béo thì có đi giảm béo hay không.

Dù sao đến bây giờ Mộ Tuyết vẫn chưa có tu vi, thật sự có thể sẽ ăn tới béo.

Tuy nhiên nàng có thể sẽ sử dụng khí Hỗn Nguyên gian lận kia.

Sau khi Lục Thủy vào cửa, liếc mắt nhìn một hòn đá cạnh cửa sau đó không có để ý tới nữa.

Hòn đá kia dường như đang ngủ.

“Hoan nghênh quý khách.” Lục Thủy đi vào lại nghe được bên quây có một nhân viên phục vụ khẽ nói. vẫn là một trong ba người sinh ba kia.

Chờ Lục Thủy và Mộ Tuyết ngồi xuống, nhân viên phục vụ kia mới đưa thực đơn cho bọn họ gọi.

Mộ Tuyết gọi món điểm tâm ngọt.

Lục Thủy cái gì cũng có thể ăn, thậm chí có thể ăn phần Mộ Tuyết không ăn hết.

Đương nhiên, bây giờ không có khả năng ăn được, Mộ Tuyết cũng không thể cho hắn ăn.

Dù sao còn chưa thành thân, hoặc nói quan hệ còn chưa tới mức đó.

Sau khi gọi món xong, Hoa Quý đi tới, người vừa ghi đơn là Vũ Quý.

“Không biết hai vị có thời gian rảnh không?” Hoa Quý có chút xấu hổ nói:

“Ah, món điểm tâm ngọt ngày hôm nay xin miễn phí.”

Mộ Tuyết và Lục Thủy tất nhiên hiểu rõ người này nói gì, lần trước đã nhận lời chụp ảnh cho các nàng.

Nàng nói là còn có một người, bốn người các nàng muốn chụp chung một tấm.

Nhưng mà kỹ thuật chụp ảnh không tốt, cần nhờ Mộ Tuyết (Lục Thủy) giúp đỡ.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 223: Thiếu Gia Chụp Ảnh Giúp

Ban đầu là Mộ Tuyết nhận lời, cho nên lần này vẫn do Mộ Tuyết trả lời:

“Muốn chụp ảnh à?”

“Đúng vậy.” Thiếu nữ Hoa Quý cười nói với Mộ Tuyết, dáng vẻ đặc biệt hài lòng cảm kích.

“Lấy máy ảnh tới đây, sau đó gọi người tới.” Mộ Tuyết nói.

“Cảm ơn, làm phiền...” Hoa Quý nhất thời không biết xưng hô với Mộ Tuyết thế nào.

“Ta họ Mộ.” Mộ Tuyết khẽ nói.

“Làm phiền Mộ tiểu thư.” Hoa Quý nói.

Sau đó Hoa Quý đi lấy máy ảnh.

Máy ảnh rất nhanh đã được lấy tới, món điểm tâm ngọt tất nhiên cũng đưa lên.

Mộ Tuyết không vội ăn, mà cầm máy ảnh loay hoay một lúc, sau đó nhìn về phía Lục Thủy với dáng vẻ hoàn toàn trông cậy vào hắn.

Trong giây lát, Lục Thủy không biết nói gì cho phải, mình đâu có thân quen với Mộ Tuyết như vậy?

Gần đây thù hận càng lúc càng khó quét.

Tuy nhiên nhìn thấy ánh mắt này của Mộ Tuyết, hắn cũng không thể từ chối được, chỉ có thể mở miệng hướng dẫn.

Bên này Hoa Quý tất nhiên cũng thông báo với An Ngữ.

Thái Dương Thần xuất hiện, tuyệt đối không làm cho An Ngữ bận rộn, đẳng cấp chênh lệch quá nhiều, chuyện này không tới phiên tứ giai tham dự.

Có thời gian rảnh, nàng tất nhiên sẽ đi ngắm những đôi tình lữ chụp ảnh.

Chờ An Ngữ đi tới cửa tiệm của Hoa Vũ Tuyết Quý, Tuyết Quý lại kéo nàng bước nhanh vào trong.

“An Ngữ, nhanh lên, để người khác chờ quá lâu sẽ không tốt.”

An Ngữ bị kéo đến bên phía Lục Thủy và Mộ Tuyết, Tuyết Quý rất linh lợi nói với Mộ Tuyết:

“Mộ tiểu thư, người của chúng ta đã đến đông đủ, làm phiền tiểu thư.”

Mộ Tuyết và Lục Thủy còn đang cúi đầu nghiên cứu xem chụp thế nào.

Nghe Tuyết Quý nói vậy, lúc này Mộ Tuyết mới ngẩng đầu đáp lời, sau đó tiếp tục bảo Lục Thủy dạy nàng.

Lúc này Tuyết Quý lại muốn kéo An Ngữ qua chụp ảnh chung, chỉ là thoáng cái lại không thể kéo được.

Tuyết Quý rất tò mò nhìn về phía An Ngữ.

Lúc này nàng mới phát hiện An Ngữ đang lộ vẻ vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lục Thủy.

“An Ngữ?” Tuyết Quý cảm thấy khó hiểu.

Vẻ mặt An Ngữ thay đổi thật rõ ràng.

An Ngữ nhìn Lục Thủy với vẻ mặt chần động, hoặc nói là có chút lo lắng.

Nhìn dáng vẻ đám người Tuyết Quý, nàng biết, ba chị em Hoa Vũ Tuyết Quý căn bản không biết người này là ai.

Đây quả thực là muốn điên à?

Bảo thiếu gia Lục gia chụp ảnh giúp, vậy... các nàng làm sao chịu nổi.

Sau đó An Ngữ cúi đầu, cung kính nói:

“Thiếu... thiếu gia?”

Nghe có người gọi thiếu gia, Lục Thủy ngẩng đầu nhìn qua, sau đó hẩn nhìn thấy An Ngữ nói:

“Có việc gì?”

“Sao... sao ngài lại ở đây?” An Ngữ hỏi.

“Cần phải khai báo với người à?” Lục Thủy hỏi.

An Ngữ lập tức cúi người, bất an nói:

“Không dám.”

Ba người Hoa Vũ Tuyết Quý tất nhiên đều có thể nghe được, nhìn thấy được thái độ cùng với lời nói của An Ngữ.

Trong nháy mắt ba người có chút chấn động, cũng có chút lo lắng. Dù thế nào các nàng cũng không ngờ được người này lại là thiếu gia của các nàng, các nàng lại có thể còn bảo thiếu gia chụp ảnh giúp, muốn chết à?

Sau đó ba người tự giác đứng sau lưng An Ngữ, chờ xử lý như đã làm sai điều gì vậy.

Mộ Tuyết tất nhiên hiểu suy nghĩ của những người này, sau đó mở miệng nói:

“Không cần để ý, người chụp ảnh giúp các người là ta, không liên quan tới Lục thiếu gia.”

An Ngữ nhìn về phía Mộ Tuyết, bỗng chốc liền biết được đối phương là ai, sau đó khẽ nói:

“Thiếu phu nhân, chuyện này là do chúng ta...”

“Là chúng ta nhất quyết muốn giúp thôi. Các người đứng ngay ngắn, ta chụp ảnh giúp các người.” Mộ Tuyết cười ngắt lời An Ngữ nói.

Đám người An Ngữ hơi sững sốt nhưng không dám không nghe theo.

Lục Thủy dùng một tay chống má nhìn Mộ Tuyết, hóa ra một câu Thiếu phu nhân có thể khiến cho nàng cao hứng như thế.

Đối với đám người An Ngữ, Lục Thủy tất nhiên không có gì để nói.

Mạo phạm gì đó thì hơi quá lời, hẳn giúp chụp ảnh vốn không có liên quan gì với thân phận.

Hoặc nói, hẳn chỉ đang giúp Mộ Tuyết thôi.

Không có Mộ Tuyết, hẳn tất nhiên sẽ không giúp.

Quá phiền phức.

Chờ đám người An Ngữ đứng ngay ngắn, Mộ Tuyết mới bắt đầu điều chỉnh tiêu cự, sau đó hỏi thăm Lục Thủy:

“Là thế này sao?”

“Sang bên trái một chút.”

“Như vậy à?”

“Sang bên phải một chút.”

“Như vậy à?”

“Lên một chút.”

“Như vậy sao?”

“Xuống một chút.”

“Lục thiếu gia, có phải người cố ý không vậy?”

Là người ngốc mà?

Sau đó Lục Thủy không mở miệng nói chuyện nữa, mà ra tay giúp Mộ Tuyết điều chỉnh góc độ.

Lục Thủy tới gần Mộ Tuyết luôn có thể ngửi thấy được một mùi thơm thoang thoảng.

Chờ chụp ảnh xong, Lục Thủy mới nhìn Mộ Tuyết, khẽ hỏi:

“Mộ tiểu thư, sáng nay đã đánh răng chưa?”

Mộ Tuyết vốn rất vui vẻ, sau khi nghe được câu này liền sốc.

Trong nháy mắt ngắn ngủi đó, nàng rất muốn vung nắm đấm đánh Lục Thủy một quyền, sau đó cắn môi Lục Thủy, hỏi hẳn xem miệng mình thối hay thế nào mà có thể hỏi vấn đề này.

Không bao lâu Lục Thủy và Mộ Tuyết lại ăn xong món điểm tâm ngọt rời khỏi Hoa Vũ Tuyết Quý.

Nhìn theo đám người Lục Thủy rời đi, đám người An Ngữ mới thở phào nhẹ nhõm.

Hoa Quý lập tức nói:

“An Ngữ, người thật sự không nhận nhầm chứ? Người này chính là thiếu gia à?”

“Các người nói sao?” An Ngữ có chút bất đắc dĩ.

“Nhưng vì sao thiếu gia không nói rõ?” .

“Tại sao phải nói?”

Lúc này, ba người Hoa Vũ Tuyết Quý lập tức ghen lời.

Nhưng các nàng luôn cảm thấy thiếu gia không giống như các nàng nghĩ, hơn nữa Thiếu phu nhân cũng không giống các nàng tưởng.

Nếu không các nàng cũng không đến mức không hề nghi ngờ gì.

Tuy nhiên cũng may là đã chụp ảnh xong.

... ..

Đau Răng Tiên Nhân và Cầu Tử chôn viên ngọc cuối cùng ở ngoài trấn Thu Vân rồi thở hắt ra một hơi.

“Được rồi, chuyện tiểu huynh đệ Lục Thủy căn dặn đã hoàn thành. Chỉ là không biết tiểu huynh đệ muốn làm gì đây?” Đau Răng Tiên Nhân hiếu kỳ nói.

Bây giờ hàm răng của hắn không đau nữa, ngược lại không phải đã tốt, mà là nha sĩ tạm thời làm hắn bớt đau.

Hàm răng của hắn tương đối khó xử lý, cần một chút thời gian nữa.

Nhưng đối với Đau Răng Tiên Nhân, đây là một bước dài thành công rồi.

“Cầu Gia anh minh thần vũ, chúng ta sao đoán được suy nghĩ của hắn chứ?” Cầu Tử liếm móng vuốt nói.

Đau Răng Tiên Nhân gật đầu tán thành, sau đó tò mò nói:

“Tiểu huynh đệ hộ lớn không phải là chó thường à?”

Mắt chó của Cầu Tử liếc qua, khinh thường nói:

“Ta là Cầu Tôn của Cầu Gia, Cầu huynh đệ của Thiên Kiếp, sao có thể bình thường được?”

“VẬY... có thể ăn mặt trời không? Lúc ta còn trẻ từng nghe nói Thiên Cầu ăn mặt trời.” Đâu Răng Tiên Nhân chỉ vào mặt trời đang dần dần lớn lên, hỏi.

“... , ta là chó nhà, đó là chó hoang không có cơm ăn, bụng đói mới ăn quàng thôi.”

“Là thế sao?”

“Đúng vậy, chó đại gia ta sống lâu, sẽ không lừa gạt người.”

Một người một chó cứ như vậy rời khỏi trần nhỏ, bây giờ bọn họ đang nghĩ xem bữa tiếp theo nên ăn gì. Nếu thật sự không được, bọn họ chỉ có thể đi đánh cướp Cầu Ngạo Thiên.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 224: Lục Thủy Lại Ra Ngoài

Trên đường Lục Thủy về nhà, đột nhiên bị thông báo mời tới đại điện, cho nên hẳn chỉ có thể chia tay với Mộ Tuyết ở giữa đường.

Mộ Tuyết tất nhiên sẽ không nói gì.

Lục Thủy rất nhanh đã đi tới đại điện.

Lục Thủy nhớ lại hành vi gần đây, phát hiện tuyệt đối không gì có thể khiến cho tam trưởng lão nổi giận.

Mỗi chuyện hẳn làm đều có chút thu hoạch, cho nên hẳn cảm thấy lần này chắc hẳn không thấy được mặt năm ngàn vạn của tam trưởng lão.

Quả nhiên, khi Lục Thủy nhìn thấy Tam trưởng lão trên đại điện, phát hiện mặt năm ngàn vạn của ông ta đã trở lại năm trăm vạn.

“Ra mắt Tam trưởng lão.” Lục Thủy cung kính nói.

Tam trưởng lão nhìn Lục Thủy, nói:

“Nghe cha của ngươi nói ngươi đã nhập môn Bất Diệt Tiên Thể?”

Lục Thủy khẽ gật đầu, đáp:

“Đúng vậy.”

Sau đó Tam trưởng lão nhích lại gần, im lặng nhìn Lục Thủy không nói, mặt năm trăm vạn mơ hồ có dấu hiệu giảm xuống.

Nhưng suy nghĩ tới chuyện Lục Thủy có thể bởi vì Mộ Tuyết mới cố gắng phân đấu, mặt năm trăm vạn lại lập tức ổn định.

Không có tiền đồ.

Tam trưởng lão mở miệng nói:

“Trong thế giới thế tục, ma tu đang tàn sát bừa bãi, người ra ngoài một chuyến, đi cho tăng thêm kiến thức. Chúng đều không mạnh, Chân Võ Chân Linh cũng đủ để bảo vệ cho người an toàn.”

Lục Thủy nghe Tam trưởng lão nói vậy thì có chút bất ngờ, nói:

“Bây giờ sao?”

“Đúng vậy, ngay bây giờ.” Tam trưởng lão nói.

“Tam trưởng lão, không thể chờ thêm vài ngày à?” Lục Thủy thử thương lượng.

Bây giờ bảo hắn ra ngoài, người biết thì cảm thấy hắn ra tăng thêm kiến thức, người không biết còn tưởng rằng Lục gia đang đưa hắn rời khỏi khu vực của Lục gia, để bảo vệ hắn an toàn.

Tuy nhiên hắn không dám nói như vậy.

Nói ra, mặt năm trăm vạn của Tam trưởng lão có thể biến thành năm nghìn vạn, sau đó nói: Lục gia ta ở trong mắt người lại không chịu được một đòn như thế à?

Vì thế, Lục Thủy chỉ có thể mở miệng thương lượng chậm lại vài ngày.

Về chuyện ma tu tàn sát bừa bãi, chắc hắn là nói tới chuyện Lạc Phong, tạm thời không xác định được tham dự vào đó có đáng giá hay không.

So với chuyện này, Lục Thủy càng muốn xem cuộc chiến giữa Thái Dương Thần và Đại trưởng lão hơn.

“Chờ Thái Dương Thần tới, để cho người xem náo nhiệt à?”

Tam trưởng lão không chờ Lục Thủy trả lời mà hơi giận nói:

“Đừng nói người không xem được, cho dù để cho người xem thì thế nào? Hay người cảm thấy mắt người nhìn đủ rồi, không muốn nhìn được tiếp nữa?”

Nhị giai dừng nói là trực tiếp quan sát loại cấp bậc như Thái Dương Thần giao chiến, cho dù Thái Dương Thần đứng ở đó, hấn chỉ cần không thu lại uy thế của bản thân, cũng đủ đánh tan mắt người yếu, thậm chí là lấy đi sinh mạng.

Theo Tam trưởng lão thấy, Lục Thủy tuyệt đối không nhảy ra khỏi phạm trù của người yếu.

Lục Thủy im lặng không nói, hấn rất muốn nói mình có thể thấy, đừng nói loại cấp bậc như Thái Dương Thần, cấp bậc cao tới đâu hấn cũng có thể nhìn.

Trên đời này không có tranh đấu của lực lượng nào mà hấn không thể nhìn cả.

Đáng tiếc hấn không thể nói ra lời như vậy.

Lúc này Tam trưởng lão đứng lên, nghiêm mặt nói:

“Nói với cha mẹ ngươi là phải lập tức xuất phát, Chân Võ Chân Linh sẽ dẫn ngươi đến nơi. Tu chân giới không lý tưởng như ngươi nghĩ đâu, nên chuẩn bị tâm lý thật tốt, bớt bị mất mặt xấu hổ.”

Tam trưởng lão nói xong lại xoay người rời đi, sau biên mất ở trên đại điện.

Lục Thủy thâm thở dài.

Lại bị Tam trưởng lão phái ra ngoài rồi.

Sau đó, hấn xoay người rời đi, chỉ có thể từ biệt cha mẹ hấn cùng với Mộ Tuyết.

Cũng không biết phải đi mấy ngày, nếu có thể trở về trước ngày kia thì có lẽ còn có chút cơ hội nhìn thấy được Thái Dương Thần.

Lục Thủy đi ra khỏi đại điện, phát hiện mặt trời ban đầu còn nhỏ, giờ đã lớn hơn rất nhiều, dường như đang biến hóa thành hình người.

Khi mặt trời này hoàn toàn biến thành hình người, có lẽ chính là thời điểm Thái Dương Thần hạ xuống.

“Hi vọng dây dưa lâu một chút.” Lục Thủy lặng lẽ nói thầm.

Sau đó hắn bước nhanh tới nơi ở của cha mẹ hắn.

... ..

Bây giờ đám người Lạc Phong đang điều tra tình hình thế tục, hắn phát hiện rất nhiều người đang tập trung tới một thành thị.

“Nếu như phù tu đại biểu cho một phần thế lực của Tiên Đình, như vậy Tiên Đình đi, Khổ Hải Phật Môn cũng đi, thậm chí còn có bóng dáng của Thái Dương Thần Điện. Rốt cuộc là chuyện gì cần những thế lực cổ xưa tập trung lại vậy?” Lạc Phong có chút bất ngờ.

Hắn không có cách nào phán đoán của chuyện của Thái Dương Thần, đẳng cấp quá cao, cho nên chỉ có thể ra sức điều tra thế tục biến hóa lần này.

Mặc dù là do ma tu gây ra, nhưng bây giờ càng lúc càng kỳ quái.

Nhiếp Hạo ở bên cạnh vẫn còn có chút không tin:

“Hắn thật sự là Thiếu tông chủ của chúng ta sao? Không phải nói là giả à?”

Lạc Phong đang thử điều tra tư liệu, nói mà không quay đầu lại:

“Cái khác thì ta không biết, nhưng ta từng tận mắt nhìn thấy Ân Thiên Bí Lệnh. Cao tầng tông môn dường như cũng không biết chuyện này, lại giống như Lục gia dường như không biết Lưu Hỏa chính là Lục Thủy vậy. Dù sao chuyện này rất phức tạp, chúng ta không thể hiểu được, cũng không cần chúng ta phải hiểu.”

Nhiếp Hạo sắp xếp lại mạch suy nghĩ.

Hắn phát hiện thân phận của Lục Thủy có chút kỳ lạ, Thiếu tông chủ Ân Thiên Tông, Đại thiếu gia Lục gia, đệ nhất thiên kiêu hiện nay, người mang dáng vẻ thần thoại.

Mấy thứ này dung nhập trên thân một người, dù thể nào cũng có cảm giác rất kỳ quái, giống như yêu nghiệt vậy.

Thật đáng sợ.

Lúc này Lạc Phong mở miệng nói:

“Không nên suy nghĩ nhiều, ôm chặt bắp đùi là được. Thiếu tông chủ dễ sống chung hơn chúng ta nghĩ. Đương nhiên, Thiếu tông chủ có thể tùy ý nhưng chúng ta lại không thể làm được, tuyệt đối không thể làm chuyện vượt quá giới hạn.”

Nhiếp Hạo cũng cúi đầu kiểm tra một vài tư liệu thu thập được. Hẳn khác với Lạc Phong, Lạc Phong là chủ động nương nhờ Thiếu tông chủ.

Hắn lại không phải. Hắn là đi đánh Thiếu tông chủ, cuối cùng bị bắt, bị ép phải làm trợ thủ.

Thảm quá.

Tuy trước mắt Thiếu tông chủ không bảo hắn làm gì.

Ôi!

Một tiếng thở dài vang lên.

Nhiếp Hạo cảm thấy, nếu khi đó hắn có thể một quyền đánh Thiếu tông chủ lại tốt rồi, có lẽ có thể khoác lác với Lạc Phong cả đời. Đến lúc đó thân phận của Thiếu tông chủ vang dội khắp thiên hạ, có lẽ hắn có thể khoác lác trong tông môn cả đời.

Ừ, cũng có khả năng nhất định là người đã không còn.

“Ồ.” Lúc này Lạc Phong có chút bất ngờ, nói:

“Ta nhìn hướng đi của Thiên Thông Phù Môn, phát hiện bọn họ có một vài người đi Thiên Vân Phong, hơn nữa còn là một vài người nắm giữ tài nguyên.”

Lạc Phong nói xong lại lật xem tư liệu bên người, phát hiện tài liệu không rõ ràng lắm.

Những thứ này đều là do hắn thông qua con đường của mình lấy được.

Thoạt nhìn đều không phải là tin tức gì quá quan trọng, nhưng có đôi khi tin tức quan trọng chung quy sẽ thể hiện ở trong những chuyện nhỏ nhất không đáng kể này.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 225: Nàng Là Người Cầm

“Nhiếp Hạo, chuẩn bị đi Thiên Vân Phong xem thử. Bên phía ma tu thì bảo đồng môn ở thế tục tiếp tục nhìn chăm chăm vào.” Lạc Phong nói.

Nhiếp Hạo gật đầu, sau đó nói:

“Đúng rồi, ta vừa hỏi là ai nhận danh sách khách mới, lúc nào chúng ta đi để cho hắn thử cảm nhận nguy hiểm của xã hội?”

Nhiếp Hạo nóng lòng muốn thử, hắn cần đẩy vận mệnh bi thảm của mình sang trên người đồng môn.

Có tốc độ của hắn cùng với sự cẩn thận của Lạc Phong, trong cùng giai, bọn họ muốn hãm hại một người, có thể hãm hại cho đối phương phải nghi ngờ cuộc đời.

“Đi từng bước thôi, đi tới Thiên Vân Phong trước, không phát hiện được gì thì lập tức đi tìm hắn, người tốt nhất nên chuẩn bị đầy đủ một chút. Đừng để cho hắn nhận ra.” Lạc Phong nói.

“Không thành vấn đề.” Vừa nghĩ tới sắp ra tay, Nhiếp Hạo càng thêm hứng thú.

Gần đây đã lâu không có nhận đơn, tay chân cũng thấy gượng gạo rồi.

Đương nhiên, trước khi Lạc Phong xuất phát đã gửi tin tức thu thập được cho Chân Võ.

Hắn không nói về phát hiện ở Thiên Vân Phong, chuyện còn chưa xác định, không nói vẫn tốt hơn, trừ khi muốn Thiếu tông chủ tự mình ra tay.

.....

“Tiên Đình, Thần Chúng, Phật Môn cũng có thể có người tham dự à?” Trên tàu hỏa, Lục Thủy có chút bất ngờ.

Xem ra chuyện bên ngoài cũng không nhỏ đâu.

Cộng thêm đạo tu và ma tu, lần này ly kỳ rồi.

Không trách được tam trưởng lão bảo hấn ra ngoài tăng thêm kiến thức.

Đám người kia gặp nhau gần như là va chạm thu nhỏ ở tu chân giới, người ta có rất ít cơ hội được chứng kiến điều đó.

“Đúng vậy, tạm thời còn không biết bọn họ đang làm gì, không qua Nam Thành thì chắc hẳn không biết được, bây giờ bọn họ đều tập trung ở đó.” Chân Võ mở miệng nói.

Lục Thủy gật đầu, sau đó nhìn về phía hướng Lục gia bên ngoài tàu hỏa nói:

“Chú ý kỹ Thái Dương Thần, nếu sắp tới thì cho ta biết.”

Sau khi Chân Võ nhận lời, Lục Thủy lại mở miệng nói:

“Chúng ta phải mất bao lâu mới đến Nam Thành?”

“Tối nay là có thể đến nơi, đây là xe tốc hành, tam trưởng lão lo lắng những người này sẽ xảy ra xung đột vào tối nay, cho nên cần đi gấp.” Chân Võ nói.

Lục Thủy nhất thời không biết nói gì, đây là để cho người trong xe và hấn cùng hưởng thụ đãi ngộ khẩn cấp à.

Nhưng như vậy cũng tốt, nếu có thể giải quyết mọi chuyện vào tối nay, hấn lại có thể sớm trở lại Lục gia.

Cũng không phải không có khả năng Thái Dương Thần.

Chẳng qua nói tới thế tục, hấn nhớ có một tu chân giả bình thường viết tiểu thuyết ở thế tục, nếu hấn đã ở Nam Thành, đến lúc đó thật ra có thể bảo người đó dẫn đường giúp.

Sau đó Lục Thủy không nói nữa mà bắt đầu lật xem Thiên Địa Trận Văn.

Hấn đã rất lâu không lật xem Thiên Địa Trận Văn rồi.

Ở Lục gia, vì không muốn để cho Mộ Tuyết nghi ngờ, hấn đều vẽ phác họa Thiên Địa Trận Văn ở trong đầu, may mà tiến độ không có ảnh hưởng gì.

Không nói tới Vô Vi Pháp, bây giờ hấn có không ít thiên địa chi lực, những thiên địa chi lực này có thể mang đến cho

hắn uy năng mạnh mẽ.

Tuy tiến độ của Hữu Vi Pháp bình thường lại không cần nhanh như vậy, dù sao cũng phải tránh Mộ Tuyết, cho nên đến nay vẫn chưa thể bước vào 4.2, vẫn dừng lại ở 4.1.

Nhưng thêm mấy ngày nữa chắc hẳn cũng đủ rồi.

... ..

Nam Thành, vào ban đêm.

“Đại lão mà người nhắc tới có đáng tin không? Có đôi khi tự cho mình là đúng lại dễ dàng thái giám đấy.” Kiếm Lạc đi theo sau lưng Sơ Vũ, mở miệng nói.

Thông Linh Minh Hầu đang nằm yên tĩnh ở trên vai nàng ăn đào.

“Đại lão xem thường chuyện lừa gạt ta, nhưng điều làm cho ta cảm thấy bất ngờ là chuyện này lại có thể khiến đại lão quan tâm.” Sơ Vũ vừa nói đến đây lại đột nhiên nói:

“Đúng rồi, lát nữa người giả vờ cầm điếu đừng nói chuyện, ta lo lắng cái miệng chanh chua của người dễ dàng nói ra những lời đắc tội đại lão lắm.”

Đôi mắt Kiếm Lạc lạnh lùng nhìn thẳng vào Sơ Vũ.

Sơ Vũ không quan tâm nói:

“Nhìn ta như vậy cũng vô dụng, không phải ai cũng có thể không để ý tới sự vô lý của người. Nếu không phải ta có rất nhiều sư tử, sư muội, sớm đã quen với đủ loại t, không chừng ta cũng không định gặp người đâu.”

Kiếm Lạc hừ lạnh một tiếng, quay đầu lại trêu con khỉ nhỏ, không muốn để ý tới Sơ Vũ nữa.

Nếu không phải ca ca của nàng đột nhiên có phát hiện, nếu không phải vừa đi thì không rảnh bút ra, nàng cũng không đến mức phải chịu bị Sơ Vũ chọc tức.

Nếu không phải đánh không nổi Sơ Vũ, nàng thật sự muốn xé xác tên viết sách đáng chết này thành tám mảnh.

Trên đường tới trạm tàu cao tốc, Sơ Vũ lại nói:

“Thật ra thiên phú của ngươi rất cao, người cũng đẹp, giả vờ cao ngạo lạnh lùng rất thích hợp với ngươi.”

Nghe được câu này, trong mắt Kiếm Lạc đột nhiên có chút cô đơn, nói:

“Ngươi biết đau khổ nhất là gì không? Ngươi trùng hợp có một chút thiên phú như vậy đã đủ cho ngươi đi dò xét điện phủ đầy những thiên tài này, lại không đủ cho ngươi bước vào. Ngươi loanh quanh ở trước cửa, lúc nhìn thấy trong Điện Đường mơ hồ lộ ra ánh sáng lại không thể đẩy được cánh cửa kia ra.

Ngươi cụt hứng mà ngồi đó, cho rằng đây là tiệc nuôi lớn nhất trong cuộc đời, lại nghe được trong Điện Đường thỉnh thoảng truyền ra một tiếng thở dài: thức ăn ngon của ta. Ngươi có thể hiểu được cảm nhận của ta không?”

“Đó là ngươi đi nhằm cửa, nếu ngươi đổi một cánh cửa khác, như vậy ngươi không chỉ có thể mở ra cánh cửa kia, còn có hi vọng lên tới đỉnh điện phủ này. Đến lúc đó ngươi thấy trong điện phủ này có rất nhiều người tiệc nuôi đang ngược nhìn ngươi.” Sơ Vũ nói.

“Ca ta cũng nói vậy.”

“Ta cũng là nghe ca ca ngươi nói vậy.”

“... , sư tỷ, sư muội của ngươi thật sự sẽ thích ngươi sao?”

“Các nàng chỉ thích để cho ta mặc đồ con gái thôi.”

“...”

“Đến rồi, đừng nói chuyện nữa.”

...

Lúc này Lục Thủy đã đi tới nhà ga. Nói thật, Chân Võ Chân Linh còn không quen thuộc với nơi này bằng hẳn.

Trước đây thường lén chạy đến đây.

Nhưng bên ngoài thay đổi quá lớn, rất nhiều thứ hẳn cũng không phải hiểu lắm.

Không hiểu mà giả vờ hiểu là một chuyện rất mất mặt, hẳn cũng không biết trước kia hẳn làm sao tiếp nhận được cảm giác này.

Cũng may Lục Thủy bảo Chân Võ liên lạc với Sơ Vũ kia, đối phương còn vừa vặn ở đây.

Không bao lâu, Lục Thủy lại nhìn thấy Sơ Vũ dẫn theo một cô gái đi về phía hẳn.

“Con khỉ này có chút quen mắt.” Lục Thủy nhìn con khỉ kia, trong lòng thầm nghĩ.

Sơ Vũ rất nhanh lại đi tới trước mặt Lục Thủy, nói:

“Đại lão, lại gặp mặt rồi. Đúng rồi, bên cạnh ta là bằng hữu cũng tới giúp đỡ, Kiếm Lạc tiên tử. Nàng là người câm.”

Kiếm Lạc: “...”

Lục Thủy không nhìn Thông Linh Minh Hầu này nữa mà nhìn Sơ Vũ nói:

“Gọi ta là Đông Phương Hạo Nguyệt. Người biết chuyện ma tu có động tĩnh khác thường, đệ tử trẻ tuổi của các môn phái đạo tu tập trung lại chứ?”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 226: Lục Gia Không Chịu Nổi Một Đòn?

Sơ Vũ vốn định trả lời, chỉ là khi hấn tính mở miệng thì đột nhiên nghe được tiếng léo nhéo, là con khỉ con kia phát ra.

Thoáng cái tất cả mọi người đều nhìn tới Thông Linh Minh Hầu trên vai Kiếm Lạc.

Thông Linh Minh Hầu ôm lấy Kiếm Lạc, trốn ở trong tóc Kiếm Lạc, nó len lén nhìn Lục Thủy với vẻ khiếp sợ.

Sau đó con khỉ con giống như cô lấy hết can đảm, đưa một quả đào còn nguyên về phía Lục Thủy.

Kiếm Lạc có chút kinh ngạc, Sơ Vũ cũng rất bất ngờ.

Đây cũng không phải là con khỉ bình thường gì, hơn nữa đặc biệt không định gặp người lạ.

Nhưng bây giờ nó lại có thể chủ động đưa đào ra cho người ta ăn, thật sự khiến người ta không thể tin được.

Đặc biệt còn là dáng vẻ rất sợ hãi.

Đừng nói là Sơ Vũ, cho dù là Kiếm Lạc cũng mới thấy lần đầu tiên.

Nàng nhìn thấy có chút không hiểu có chuyện gì xảy ra.

Lục Thủy lại nhìn con khỉ nhỏ này. Hấn tất nhiên biết đây là con Thông Linh Minh Hầu của Kiếm Khởi kia, nhưng trên lý thuyết con khỉ này không nên nhớ hấn mới phải.

Kiếm Khởi tẩy não cho nó à?

Sau đó Lục Thủy giơ tay ra nhận lấy quả đào.

Sau khi Tiểu Hầu Tử sợ hãi trốn đi, Sơ Vũ mới nói:

“Thật ra chúng ta cũng không rõ chuyện này lắm, nhưng chúng ta vừa nhận được tin tức, bọn họ hình như đều tập trung một chỗ. Đông Phương đại lão có thể đi qua xem thử. Có người nói bên kia xuất hiện thứ gì đó.”

Lục Thủy gật đầu, sau đó bảo Sơ Vũ dẫn đường.

Trên đường Sơ Vũ lại nói:

“Thật ra còn có chút khác thường, ví dụ như bầu trời. Bây giờ trời tối, chắc hẳn có thể thấy rõ.”

Đám người Lục Thủy nghe Sơ Vũ nói vậy liền ngẩng đầu nhìn trời.

Kiểm Lạc nhìn sao trên bầu trời, theo bản năng nói:

“Có gì không đúng sao?”

Nghe Kiểm Lạc mở miệng, Sơ Vũ liền đen mặt. Chị gái à, bây giờ chị đang cầm điếu đây.

Kiểm Lạc cũng rất nhanh ý thức được vấn đề này, lập tức ngậm miệng.

Chân Võ và Chân Linh không để ý. Nói thật, khi nghe Sơ Vũ nói Kiểm Lạc là người cầm điếu, bọn họ rất kinh ngạc.

Bọn họ vẫn nhận ra được Kiểm Lạc - em gái của Kiểm Khởi.

Nhất là khi ở Thiên Trì Hà, đó gần như là người được bọn họ chú ý trọng điểm.

Nếu đối phương là người cầm điếu, trên căn bản sẽ không quan tâm tới danh sách.

Nhưng trên bầu trời ngoại trừ các vì sao thì quả thật không có gì cả.

“Không đúng.” Lục Thủy nhìn ngôi sao trên bầu trời nói:

“Có người đang mượn lực ngôi sao.”

Sơ Vũ không hề bất ngờ khi thấy Lục Thủy nhìn ra được, lập tức nói:

“Cụ thể thế nào thì ta không biết, nhưng gần đây sao sáng hơn rất nhiều. Trước đây căn bản nhìn không thấy, bây giờ trời vừa tối lại đặc biệt sáng.”

Xem ra có tồn tại cùng loại với Thiên Cơ Lão Nhân đang thử tra tìm một vài thứ. Trong lòng Lục Thủy nghĩ thầm.

Hơn nữa hẳn có thể nhìn ra Nam Thành chính là trung tâm của tất cả.

Đoán được chuyện ở đây sẽ không đơn giản như vậy.

Tuy nhiên Lục Thủy cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp đi tới vị trí trung tâm xem sẽ biết.

... ..

Khu vực của Lục gia.

Tam trưởng lão nhìn mặt trời trên cao, im lặng không nói gì.

Trời đã tối rồi, nhưng khu vực của Lục gia không hề có bóng tối.

Mặt trời Thái Dương Thần vẫn treo ở nơi đó, hơn nữa rất gần với hình người.

“Dựa theo tiến độ như vậy, Thái Dương Thần sẽ hạ xuống vào lúc nửa đêm hạ xuống.” Khô Thụ Lão Nhân đứng ở dưới đại điện nói.

Tam trưởng lão nhìn mặt trời rất gần với hình người, có chút chờ mong nói:

“Cuối cùng có thể nhìn thấy Đại trưởng lão ra tay.”

Tam trưởng lão khác với Nhị trưởng lão, niên đại của Nhị trưởng lão rất xa xưa, khi đó Lục gia không yên ổn như bây giờ, cho nên Nhị trưởng lão rất thường thấy Đại trưởng lão ra tay.

Mà Tam trưởng lão sẽ không có cơ hội này, từ khi hắn sinh ra tới nay vẫn chưa từng trực tiếp nhìn thấy Đại trưởng lão ra tay.

Không thể nghi ngờ, đây là một sự tiếc nuối.

Khô Thụ lão nhân cúi đầu không nói gì, hẳn cũng rất chờ mong.

Hoặc nói là trong Lục gia chỉ cần cấp bậc như hắn trở lên đều rất chờ mong.

Sau khi đoán được đại khái thời gian Thái Dương Thần hạ xuống, rất nhiều người đều đã nhìn qua.

Trưởng lão Đạo Tông, thậm chí một vài Thái thượng trưởng lão, một vài cường giả đã rất nhiều năm không có lên tiếng, đều mở mắt ra.

“Lục Vô Vi, bây giờ cách nhiều năm như vậy, cuối cùng lại sắp nhìn thấy người ra tay lần nữa. Để cho ta xem thử, năm đó người vung kiếm với ta, bây giờ là tình trạng thế nào.” Sâu bên trong Đạo Tông, trong cảm địa bị vô số người kiêng kỵ và sợ hãi truyền ra giọng nói thâm trầm.

Giọng nói này kèm theo sự chờ mong và kiêng kỵ.

Kiểm Nhất Phong.

Một đệ tử kiếm tu bình thường đang nướng gà rừng, nhìn về phía trên không trung nói:

“Thật chờ mong, năm đó người làm cho ta đến nay không có cách nào cầm kiếm, bây giờ có thể lại sáng tạo ra huy hoàng nữa không? Ta không tin người sẽ yếu đi.”

Nói xong, đệ tử bình thường này lại cúi đầu yên tâm nướng gà rừng.

Chỉ là lúc này, hắn đã không có cách nào giữ yên bàn tay phải đang run rẩy nữa.

Xảo Vân Tông.

Ngung Hạ đứng ở trong đình nhìn về phía xa, mỉm cười nói:

“Cuối cùng cũng bắt đầu. Lục Vô Vi, người còn có thể tự tin đối mặt với ta giống như năm đó không?”

Hồng Tố đứng sau lưng Ngung Hạ, nàng cũng rất tò mò, rất nhiều người đều đang chờ mong một trận chiến này.

Nếu chân thân của Thái Dương Thần đến đây, có lẽ có thể càng làm cho người ta chờ mong hơn.

Địa giới của Ma tu.

Một nam tử đứng ở trên đỉnh núi nhìn về phía khu vực của Lục gia, không nhìn được nói:

“Đại trưởng lão Lục gia à? Chúng ta cũng không phải người cùng một thời đại, nhưng bọn họ đều nói người rất mạnh. Như vậy ta lại coi như người rất mạnh. Cho nên ta rất tò mò, khi ta khôi phục đỉnh phong, người ở trước mặt ta có thể chống đỡ được bao lâu. Hi vọng ngày hôm nay người không khiến cho ta thất vọng. Một phân thân, người chắc hẳn có thể thắng đẹp một chút.”

Phía tây Thâm Hải Băng Nguyên, một người phụ nữ từ trong hồ nước lạnh lẽo hiện lên, nàng nhìn về phía xa, giọng nói từ mặt hồ truyền ra:

“Hiện nay, thật sự có người có thể làm rung chuyển Chủ thần chúng ta sao?”

Trong lúc tất cả mọi người đang quan tâm, đang chờ mong, Mộ Tuyết lại nhìn chăm chăm vào điện thoại di động. Nàng đang suy nghĩ, nếu mình gửi ảnh chụp riêng cho Lục Thủy, Lục Thủy sẽ có phản ứng gì?

Hắn có thể rất hưng phấn, sau đó bảo nàng gửi thêm cho hắn mấy tấm để hắn xử bỏ hay không?

Đáng tiếc thiếu nữ phải thận trọng.

Hơn nữa dù sao Lục Thủy cũng là nam, nếu ra ngoài mà để người khác biết mình bị một người phụ nữ ràng buộc, ảnh hưởng, chắc chắn rất mất mặt.

Cho nên Mộ Tuyết cũng không dám tùy ý gửi qua.

Đối với điều này, Mộ Tuyết không hiểu hai người bọn họ cần điện thoại di động để làm gì?

—

Dịch: MB_Boss

Chương 227: Kiếp Sau Của La Hán

Gần tới nửa đêm, Lục Thủy đã đi tới trung tâm Nam Thành nơi các tu sĩ tập trung.

Ở đây, bọn họ nhìn thấy trên không trung phía xa có một thứ tối đen.

Thứ này giống như đang hấp thu một vài khí thức mà xung quanh khó có thể phát hiện ra.

Lục Thủy nhìn vật kia lại không khỏi kinh ngạc.

“Khí tức ô uế? Có người muốn ngăn cản người mượn lực ngôi sao kia à?” Lục Thủy bất giác buột miệng.

Sau đó Lục Thủy bắt đầu quan sát xung quanh. Hắn phát hiện ở đây cũng không phải là khu dân cư, thậm chí còn không có người nào tới đây.

Bên ngoài đều bị trận pháp bao trùm.

Đừng nói người bình thường tới đây, cho dù muốn nhìn thấy chuyện gì xảy ra ở đây cũng không làm được.

Lục Thủy rất nhanh lại nhìn thấy thứ ngoài lực lượng thuộc về ngôi sao cùng với mùi ô uế.

Là sức mạnh của Thái Dương Thần.

Tu chân giả bình thường rất yếu ớt, rất nhỏ bé, căn bản không có cách nào phát hiện ra.

Nhưng Lục Thủy lại có thể.

Sau đó Lục Thủy bắt đầu lần theo một tia lực lượng Thái Dương Thần này kéo dài, sau đó hắn phát hiện cả khu vực đều bị lực lượng này bao phủ.

“Tay của Thái Dương Thần rất dài.” Lục Thủy mở miệng nói.

Chân Võ và Chân Linh không hiểu, đám người Sơ Vũ cũng bất ngờ.

“Thái Dương Thần?” Sơ Vũ tò mò hỏi.

Hắn tất nhiên không biết Thái Dương Thần là ai, càng không thể nào biết Thái Dương Thần đang khiêu chiến Lục gia.

Lục Thủy không giải thích mà chỉ nói:

“Đi về phía trước, đi tới cái cây khô trước mặt.”

Bọn họ rất nhanh lại tới bìa rừng, ở đây có một gốc cây đã khô héo.

Mà cách đó không xa vừa vặn có người đang giao chiến.

Là ma tu và một vị hòa thượng.

“Có cần giúp một tay không?” Sơ Vũ hỏi.

Hắn cho rằng Lục Thủy bảo bọn họ đi tới, đại thể là vì hòa thượng và vị ma tu kia.

Kiểm Lạc không nói gì thêm, nàng xem qua đã biết được, mình căn bản không phải là đối thủ của hai người kia.

Người ở này quả thật đều là thể hệ trẻ tuổi, nhưng không có nghĩa là sẽ yếu, tất nhiên tùy ý có thể thấy được tam giai, tứ giai. Nàng là một nhị giai không tính là quá yếu, nhưng tuyệt đối là cấp bậc không thể khoe khoang.

Lục Thủy nhìn cái cây kia, mở miệng nói:

“Chân Võ, chặt cây.”

Chân Võ không hề do dự, trực tiếp rút ra kiếm chém về phía cây khô kia.

Vèo một tiếng, kiếm quang của Chân Võ hiện lên, chỉ cần khiến cho kiếm quang lướt qua cái cây kia đã đủ đánh gãy nó.

Mà khi kiếm quang của Chân Võ sắp va chạm vào cây khô, một đạo phát quang hiện lên, kiếm quang lập tức biến mất.

Mà sau đó lại xuất hiện một vị hòa thượng, hắn đứng ở trước cây.

Hòa thượng này chính là vị hòa thượng vốn đang giao chiến với ma tu kia, không ngờ lúc này hắn tự nhiên buông tha

vị ma tu kia.

Sơ Võ và Kiếm Lạc đều không phải là người ngu, tất nhiên biết trong này có mờ ám, sau đó lặng lẽ lui về phía sau.

Đây không phải là cuộc chiến mà bọn họ không thể tham dự vào .

Hòa thượng chấp hai tay ở trước ngực nhìn đám người Lục Thủy đọc một câu phật hiệu rồi nói:

“Các vị thí chủ, cây này có ánh sáng Phật Môn do bản tăng bố trí, dùng để đối phó với ma tu, mong các vị thí chủ đừng phá hủy.”

Lục Thủy mỉm cười, nhìn hòa thượng nói:

“Sức mạnh của Thái Dương Thần cũng là ánh sáng Phật Môn từ bao giờ vậy?”

Nghe thấy Lục Thủy nói vậy, sắc mặt hòa thượng không hề biến hóa chút nào.

Chỉ bình tĩnh nói:

“Phật tâm gặp phật, ma tâm gặp ma. Thí chủ cảm thấy là cái gì thì chính là cái đó.”

Lục Thủy nhìn hòa thượng kia, khước miệng mang theo nụ cười mỉm, sau đó hiếu kỳ hỏi:

“Đạo hiệu của Hòa thượng là gì?”

“Người xuất gia chỉ có pháp danh, bản tăng pháp danh Không Kiến.” Hòa thượng Không Kiến trả lời.

Lục Thủy cười không nói gì nhìn hòa thượng này.

Im lặng một lát, hòa thượng Không Kiến đọc một câu phật hiệu, nhỏ giọng nói:

“Thí chủ quý biện.”

“Thế thì hòa thượng có thể tránh ra hay không?” Lục Thủy hỏi lại.

Hòa thượng Không Kiến nhìn Lục Thủy, nói:

“Tại sao thí chủ cứ khăng khăng muốn chặt cây?”

Không phải người trong Ma Đạo, cũng sẽ không tới đây phá hư ánh sáng phật môn.”

Nghe thấy hòa thượng nói vậy, đám người Sơ Vũ ở bên cạnh hơi nổi nóng. Như vậy thì người nói gì đều là đúng?

Nói không lại người sẽ là quỷ biện.

Hắn cảm thấy khi gặp được loại người này, vẫn nên trực tiếp động thủ thì hơn.

Đáng tiếc không đánh lại được. Phải biết ma tu đang ở bên cạnh xem trò vui, khí tràng tu vi chính là ngũ giai Pháp Thân.

Bọn hắn đánh khó phân thắng bại, cho nên hòa thượng này chắc chắn không đơn giản.

Cho nên, hắn vẫn yên tâm đợi thì hơn.

Chân Võ Chân Linh thì muốn ra tay, thế nhưng chưa có mệnh lệnh của Lục Thủy, đương nhiên bọn hắn sẽ không tự tác chủ trương.

Lục Thủy không hề tức giận, hắn biết đối phương đang kéo dài thời gian, nhưng không thèm để ý đến mà thôi.

Sau đó Lục Thủy nhìn hòa thượng, nói:

“Hòa thượng cảm thấy ta là người trong ma đạo, như vậy vì sao lại không nghĩ chính mình đã nhập ma đạo?”

Ma tâm gặp ma.

Cho nên mới cảm thấy chúng ta là ma.”

Hòa thượng Không Kiến trang nghiêm nói:

“Không minh gặp tâm, lòng có ngã phật, tất nhiên bản tạng chưa từng nhập ma.”

“Hòa thượng có thể thấy được ma trong lòng của ta?” Lục Thủy hỏi.

“Nếu như thí chủ quay đầu, tất nhiên chưa từng nhập ma.” Hòa thượng Không Kiến chấp tay trước ngực nói.

Lục Thủy đi lên phía trước một bước, nói:

“Nếu như ta đi lên phía trước một bước?”

Hòa thượng Không Kiến nhìn Lục Thủy, đọc một câu phật hiệu, nói:

“Nếu thí chủ đã nhập ma, thế thì đừng trách bản tăng vô lý.”

Nói xong, hòa thượng Không Kiến đã định xuất thủ.

Trong nháy mắt khi hấn xuất thủ, Lục Thủy bước lên trước một bước, lúc này trên người hấn bộc phát ra một đạo ánh sáng chói mắt.

Nó chiếu sáng khắp bốn phương, trang nghiêm túc mục, chính là phật quang vô thượng.

Phật Quang Phổ Chiếu, không minh thấy tính cách.

“Hòa thượng, người lại nhìn ta, có phải là ma?” Giọng nói của Lục Thủy giống như lời âm quanh quẩn trong đầu hòa thượng Không Kiến.

Người sau nhìn thấy phật quang mênh mông này, trong lúc nhất thời bỗng ngậy người.

Sau đó hấn giận dữ:

“Ánh sáng ngã phật, sao lại có thể để cho Ma Nhân khinh nhờn?”

Lúc này, hai tay Không Kiến biến hóa phật ấn, gương mặt lộ vẻ từ bi:

“Phật Quang Phổ Chiếu.”

Thoại âm vừa ra, trên người hòa thượng Không Kiến bộc phát ra phật quang mãnh liệt. Hấn muốn dùng phật quang thật sự, xua tan phật quang tiết độc của Lục Thủy.

Thế nhưng mà, điều làm cho Không Kiến không thể nào hiểu được chính là, khi phật quang của hấn chạm vào phật quang của đối phương, không ngờ lại chủ động dung hợp vào, thậm chí có loại cảm giác thần phục.

Tình huống kỳ dị này làm cho hòa thượng Không Kiến không thể tin nổi, chỉ có phật quang nào áp đảo phật quang của hấn, mới có thể dung hợp được.

Thế nhưng mà, thế nhưng mà đối phương không thể nào áp đảo hẳn được.

Hắn chính là kiếp sau của La Hán.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 228: Hòa Thượng, Ngươi Nhập Ma

“Ngươi là người phương nào?” Hòa thượng Không Kiến nhìn về phía Lục Thủy, trong lòng sinh ra kiêng kỵ.

Lục Thủy bình tĩnh nhìn hòa thượng, nói:

“Hòa thượng, ngươi chỉ cần nói cho ta biết, ta có phải là ma hay không?”

“Tà ma ngoại đạo.” Hòa thượng Không Kiến nhìn chăm chăm Lục Thủy.

Lục Thủy không nói gì nữa, hẩn nhắm mắt lại một chút, sau đó nói:

“Hòa thượng, ngươi nhập ma.”

Sau khi Lục Thủy nói xong câu đó, hòa thượng Không Kiến đã định phản bác, thế nhưng không chờ hẩn mở miệng, trên người lại đột nhiên xuất hiện khí tức dơ bẩn của tà ma.

Phật quang vô thượng còn biến thành ánh sáng đen kịt.

Hòa thượng Không Kiến kinh hãi, muốn thi pháp xua tan ô uế trên người.

Thế nhưng khi hẩn thi pháp, sẽ chỉ làm cho khí tức tà ma xung quanh càng sâu thêm.

Vào lúc này Không Kiến rất khủng hoảng, hẩn muốn thử thấy Phật tâm của mình một lần, thế nhưng sâu trong Phật tâm lại chỉ có bốn chữ tà ma ngoại đạo.

Hẩn phản bác chính mình, dẫn đến chính mình rơi vào Ma Đạo.

“Không, không thể nào.”

Không Kiến không tin bản thân lại tùy tiện rơi vào Ma Đạo như thế.

Hắn chính là kiếp sau của La Hán, trên người có công đức vô thượng.

Không thể nào nhập ma.

Nhất định là vừa rồi người kia đã động tay chân. Nhưng khi hòa thượng Không Kiến muốn tìm Lục Thủy để hỏi một chút, lại có phát hiện ngoài ý muốn, xung quanh hắn đã không có hình bóng của Lục Thủy.

Hoặc có thể nói, xung quanh hắn trừ bóng tối ra, đã không còn gì khác.

Chỗ hắn đứng giống như hố sâu vô tận.

Bên ngoài.

Lục Thủy bước ra từng bước một, vượt qua hòa thượng, đi tới trước mặt cây khô.

Khi hắn bước ra bước đầu tiên, hòa thượng này đã bị hắn kéo vào chỗ sâu trong tiềm thức.

Sau đó bị hắn nhốt vào trong đó.

Cho nên hắn có thể bước từng bước một vượt qua hòa thượng, bình yên vô sự đi đến trước mặt cây khô.

Mà ở trong mắt những người khác thì hòa thượng để Lục Thủy quay đầu, mà Lục Thủy lại trực tiếp vượt qua hòa thượng, nhưng mà người sau lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Kiểm Lạc rất hiếu kỳ, nàng không thể nhìn rõ đã có chuyện gì xảy ra.

Tại sao lại không ngăn cản?

Ma tu kia cũng nhú mày, hắn còn đang chờ hai đám người này đánh nhau, sau đó làm ngư ông.

Nhưng mà, thay đổi không thể hiểu nổi này, làm cho hắn rất mờ mịt.

Rất nhanh hắn phát hiện ra.

Trong mắt hòa thượng Không Kiến đã mất đi sắc thái.

“Hắn làm thế nào vậy? Rõ ràng không thấy làm gì mà.”
trong lòng ma tu Trung Đồ đầy kinh ngạc.

Tuy nhiên, hòa thượng khó chơi kia đã mất đi chiến lược,
không phải là cơ hội của hắn sao?

Ma tu Trung Đồ nắm pháp bảo trong tay, dự định xuất thủ.

Đây là nhiệm vụ mà cấp trên giao cho hắn, hủy cái cây này
đi.

Mặc dù không biết vì sao, nhưng hắn cũng không cần biết,
chỉ cần động thủ là được.

Thế nhưng cái tên Lục Thủy này lại tạo cho hắn một loại
cảm giác kỳ quái. Rõ ràng chỉ là nhị giai, nhưng hòa thượng
mà ngay cả hắn cũng không thể đối phó được, lại bị đối
phương nói vài câu liền trực tiếp mất đi tâm thần. Chuyện này
khiến hắn rất kiêng kị.

Nếu như đối phương cũng đối phó hắn như thế, vậy thì sinh
tử của hắn không phải sẽ rơi vào trong tay đối phương sao?

Ma tu Trung Đồ suy nghĩ một chút, sau đó lựa chọn xuất
thủ.

Hắn không hề ra tay với Lục Thủy, mà ngấm thẳng vào gốc
cây kia.

Động tác của hắn cần đủ nhanh, hủy cây rồi đi, tuyệt đối
không thể là địch với những người này.

Tu chân giới có vô số kỳ nhân, lúc không nhìn thấy thì thôi,
bây giờ tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối không thể mang theo tâm
lý may mắn.

Lục Thủy đứng ở trước cây khô, khi hắn cảm giác được ma
tu kia muốn động thủ, trực tiếp mở miệng nói:

“Chân Võ Chân Linh.”

Keng.

Song Sinh Kiếm đồng thời ra khỏi vỏ, hào quang vạn
trượng.

Sau đó đạo hào quang này hóa thành một đạo ánh sáng chân chính, bắn thẳng về phía ma tu kia.

Ma tu Trung Đồ vốn sắp chém tới cây khô, trong giây phút này đã cảm nhận được uy hiếp mãnh liệt.

Uy hiếp đó đủ để tạo thành nguy cơ trí mạng cho hắn.

Không hề do dự, ma tu Trung Đồ từ bỏ cây khô, dùng toàn lực đối kháng uy hiếp đột nhiên tới kia.

Oanh!

Sức mạnh không lồ va chạm, làm cho Sơ Vũ và Kiếm Lạc cảm nhận được nguy hiểm.

Chiến đấu giữa ngũ giai, bọn hắn không thể quan sát ở khoảng cách gần.

Cũng không phải không nhìn thấy, mà là dư ba sẽ đã thương người.

Khi một kích này qua, ma tu Trung Đồ lui về phía sau một chút.

Hắn hơi ngoài ý muốn, nhất là sau khi nhìn thấy địch nhân là ai, thì càng thêm ngoài ý muốn.

Hai tứ giai mà lại có thể rung chuyển được hắn.

Thật sự là hậu sinh khả úy.

Ma tu Trung Đồ lui, còn Chân Võ Chân Linh thì cầm kiếm đứng ở bên cạnh Lục Thủy. Chỉ cần ma tu Trung Đồ dám động thủ, tất nhiên bọn hắn sẽ làm cho đối phương thu tay lại.

“Đạo hữu, không phải các ngươi cũng muốn hủy cây sao?”
Ma tu Trung Đồ nhìn Lục Thủy rồi nói.

Tất nhiên nhiên hắn có thể nhìn ra ai mới là người quyết định.

kỳ thật Sơ Vũ và Kiếm Lạc cũng rất nghi hoặc, bọn hắn không biết những người này tại sao lại muốn khó dễ một cái cây.

Lục Thủy đưa tay chạm vào cây khô, sau đó cảm nhận được sức mạnh của Thái Dương Thần, còn phát hiện sức mạnh

này đã sắp kích hoạt.

Nếu như hấn không đoán sai, nó đồng bộ với ấn ký Thái Dương ở Lục gia.

Cho nên, Thái Dương Thần sắp giáng lâm Lục gia.

Mà sức mạnh của Thái Dương Thần ở đây, sẽ kéo người trong khu vực này vào trong một không gian đặc biệt. Mặc dù không biết những người này đang bán thuốc gì, nhưng Lục Thủy không có ý định ngăn cản, hấn muốn vào xem một chút.

Nhìn thấy Lục Thủy không hề trả lời, ma tu kia đã hơi tức giận. Ngay khi hấn muốn nói tiếp.

Lục Thủy đã mở miệng nói:

“Đã bắt đầu.”

Ma tu Trung Đồ có chút ngoài ý muốn, không hiểu người này đang nói chuyện gì.

Kỳ thật đến Chân Võ Chân Linh cũng rất bất ngờ, càng đừng nói đến Sơ Vũ và Kiếm Lạc.

Bọn hấn vẫn luôn trong trạng thái mộng bức.

Rõ ràng chỉ đơn giản là ma tu càn rỡ, thế nhưng bọn hấn lại xem không hiểu.

Bọn hấn hoài nghi, chuyện bây giờ và trước đó căn bản không phải là một.

Ngay khi tất cả mọi người đang không hiểu, cái cây khô héo này đột nhiên xuất hiện một vệt ánh sáng. Vệt ánh sáng này rất chói mắt, sau đó nó phóng thẳng lên tận trời.

Tất cả mọi người vô thức nhìn về phía chân trời, tiếp đó bọn hấn phát hiện cách đó không xa cũng có ánh sáng phóng lên trời.

Cuối cùng bọn hấn phát hiện ra, mình bị vô số chùm sáng vây quanh.

“Đây, đây là có chuyện gì?” Sơ Vũ kinh hãi nói.

Ma tu Trung Đồ cũng kinh hãi. Tu vi của hấn cao, cho nên có thể cảm giác được không gian xung quanh đang vận vẹo.

Loại thủ đoạn này, căn bản không phải hấn có thể chống cự.

Mà hấn căn bản không biết lát nữa sẽ như thế nào.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 229: Một Kiếm Chém Mở Thiên Địa

Trong lúc bối rối, hắn lập tức nhìn về phía Lục Thủy, hỏi:

“Đạo hữu, có thể chỉ cho con đường sáng hay không?”

Nếu có thể giữ mạng, ngày khác đạo hữu cần tại hạ nhất định sẽ muôn chết không từ.”

Lục Thủy nhìn về phía ma tu Trung Đồ, nói:

“Nhớ lời ta, lùi lại đến phía sau chùm sáng rồi đứng bất động, như vậy là đủ.”

Ma tu Trung Đồ không chút do dự, ngay lập tức bắt đầu lùi lại.

“Thiếu gia?” Chân Võ muốn biết bọn hắn nên làm gì.

“Chờ đợi là được, chắc Thái Dương Thần đang giáng lâm.”
Lục Thủy trả lời.

Chân Võ Chân Linh không thể lý giải được, vì sao nơi này lại có quan hệ với Thái Dương Thần?

Nhưng mà bọn hắn cũng không hỏi nhiều, chỉ đứng yên tại chỗ đề phòng.

Ai biết có người nào nổi điên giết tới hay không.

Khu vực Lục gia.

Mặt trời đã trở thành hình dạng người lớn nhỏ như người bình thường.

Lúc này, tất cả mọi người có thể phát hiện ra một luồng sức mạnh cường đang bắt đầu hội tụ.

Mặt trời hình người kia cũng trở nên phong phú hơn, phảng phất tùy thời đều có thể biến thành người hoàn chỉnh.

Theo sức mạnh của Thái Dương Thần bắt đầu hội tụ, tiểu trấn Thu Vân bị một đạo màn đen bao phủ.

Tám màn đen này ngăn cách tầm mắt của tiểu trấn, cũng ngăn cách ảnh hưởng của Thái Dương Thần.

Lục gia cũng là như vậy.

Nhưng những người có đầy đủ tu vi, vẫn có thể xuyên thấu qua tám màn đen này để quan sát tình hình bên ngoài.

Lúc này Đông Phương Trà Trà đang ở bên Mộ Tuyết, bởi vì trời không tối nên Đông Phương Trà Trà không thể ngủ được.

Bây giờ nàng đã cởi bỏ bịt mắt nhìn lên bầu trời.

Sau đó che mắt nói:

“Thật chói mắt.”

Đúng vậy, Đông Phương Trà Trà có thể mượn con mắt do công đức chi lực biến thành để nhìn thấy tình hình bên ngoài.

Mộ Tuyết cũng mặc kệ. Chỉ cần ở bên người nàng, sức mạnh của Thái Dương Thần sẽ không thể làm bị thương Đông Phương Trà Trà.

“Chị dâu, hình như mặt trời biến thành người.” Đông Phương Trà Trà đột nhiên nói.

Đúng vậy, lúc này mặt trời hình người đã chuyển biến thành một người đàn ông trung niên. Toàn thân người này có hỏa diễm thiêu đốt, phía sau còn có quang hoàn hỏa diễm to lớn.

Khí tức khổng lồ, sức mạnh cường đại đã làm nổi bật uy nghiêm của Thái Dương Thần.

Lúc này Thái Dương Thần còn đang nhắm mắt lại, phảng phất chỉ mới có sức mạnh đến đây, ý thức vẫn chưa tới.

Mà theo thời gian trôi qua, Thái Dương Thần đã có xu hướng ổn định lại.

Khi ba động sức mạnh triệt để ổn định, Thái Dương Thần liền mở mắt ra.

Trong nháy mắt khi hai mắt hần mở ra.

Thiên địa phẳng phát đã đình chỉ vận chuyển, vạn vật dường như đều dừng lại.

Tất cả những người phát hiện được Thái Dương Thần, trái tim cũng vô thức ngừng đập.

Tình huống này chỉ duy trì trong nháy mắt, nhưng lại làm cho vô số người kinh hãi.

Uy thế trong chớp nhoáng đó, dường như tuyên cáo Thái Dương Thần hần đã chính thức giáng lâm.

Đông Phương Trà Trà nằm nhoài trên mặt bàn. Trong khoảnh khắc vừa rồi trái tim nàng đã ngừng lại, không thể chịu đựng nổi. Nếu như không phải có Mộ Tuyết ở đây, Đông Phương Trà Trà có thể sẽ chết.

Mộ Tuyết thấy vậy, cảm thấy có chút buồn cười, nhưng nàng cũng không có ý định đánh thức Trà Trà.

Vẫn nên ngủ đi thì hơn. Thái Dương Thần và Đại trưởng lão chiến đấu, thấy càng nhiều sẽ làm cho Trà Trà gánh nặng càng lớn.

Trà Trà có rất nhiều công đức trên người, không thiếu chút cơ duyên này.

Thái Dương Thần đã hiện thân, nhưng tất cả mọi người không nhìn thấy Đại trưởng lão Lục gia Đại xuất hiện.

“E sợ chiến? Không thể nào!”

“Lục Vô Vi đang xem thường Thái Dương Thần, hay là không dám đi ra?”

...

Thái Dương Thần đứng ở trên không, nhìn về phía Lục gia.

Hần có thể cảm giác được, bên kia có ba luồng sức mạnh đáng giá hần phải nhìn thẳng vào.

Có một luồng đủ để đứng chung với hần.

Không cần nghĩ cũng biết, đó chắc chắn là Đại trưởng lão Lục gia, Lục Vô Vi.

Thái Dương Thần không hề nói chuyện, hắn chỉ nhìn chăm chú vào nguồn sức mạnh kia. Rất nhanh hắn đã cảm giác được ba động từ nó.

Ngay khi nguồn sức mạnh kia động.

Tất cả mọi người có thể cảm nhận được một luồng kiếm ý, kiếm ý này xẹt qua bầu trời, dường như tới từ vạn cổ.

Kinh thiên địa, trấn bốn phương.

Hào quang của Thái Dương Thần bị kiếm ý làm cho tan rã.

Bầu trời vốn đang bị ánh sáng mặt trời bao trùm, trực tiếp bị tan rã một nửa.

Một nửa này chỉ có kiếm ý thiên địa.

Sau đó bọn hắn nhìn thấy sâu trong kiếm ý có một bóng người đi tới.

Bóng người này bị kiếm ý bao trùm nên không thể thấy rõ chân dung.

Hắn bước từng bước một lên đến nơi cao nhất của Lục gia, cuối cùng dừng lại ở đó, nhìn chăm chú vào Thái Dương Thần.

Đại trưởng lão Lục gia, Lục Vô Vi.

Cầm kiếm đứng chấp tay.

Đại trưởng lão xuất hiện làm cho rất nhiều người kinh hãi. Vừa rồi bọn hắn cảm giác đối phương vung kiếm, nhưng lại phát hiện chỉ có người đi ra.

Có thể nghĩ ra được, một khi hắn vung kiếm sẽ đáng sợ đến mức nào.

“Cũng được.” Chiến Vô Ảnh bình luận.

“Đúng là rất mạnh, khó trách dám khiêu chiến Thái Dương Thần Điện.” Trên mặt hồ, Băng Hải Nữ Thần cũng gật đầu.

Ngung Hạ nhìn phương xa, lông mày nhăn lại.

“Luôn cảm giác có chút không đúng.”

“Không đúng chỗ nào?” Hồng Tố hỏi.

Vừa rồi nàng rõ ràng cảm thấy nguy cơ. Nếu như là nàng, thậm chí ngay cả dũng khí để đối mặt chính diện với Đại trưởng lão cũng không có.

Ngung Hạ do dự một lát, nói:

“Không biết vì sao lại cảm thấy, nếu đối mặt Lục Vô Vi, dường như ta có thể thử chiến một trận.”

Lão tổ, ngài cảm thấy ngài lại thua đúng không? Hồng Tô thềm nói trong lòng.

Nhưng mấy lời này tất nhiên nàng không dám nói ra khỏi miệng. Tuy nhiên, lão tổ vốn rất mạnh, có thể chiến một trận cũng chẳng có gì lạ.

Ngung Hạ cảm thấy là do nàng suy nghĩ nhiều, năm đó nàng cũng cảm thấy mình có thể chiến một trận.

Cuối cùng không phải đã bị một kiếm giải quyết sao.

Ngung Hạ không suy nghĩ nhiều, chỉ đưa mắt quan sát. Nàng muốn nhìn thử, trạng thái của Lục Vô Vi hiện giờ ra sao.

Lúc này Đại trưởng lão nhìn về phía Thái Dương Thần, hẳn không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn.

Mặc dù Thái Dương Thần cảm giác Lục Vô Vi rất mạnh, nhưng vẫn chưa tới mức để hắn e ngại.

Xem ra năm đó cảm giác có chỗ sai lầm.

“Chúng ta đánh cược không?” Thái Dương Thần nhìn Đại trưởng lão rồi nói.

“Ví dụ như?” Đại trưởng lão đứng ở nơi đó, bình tĩnh trả lời.

Bộp!

Thái Dương Thần vỗ tay phát ra tiếng.

Sau đó bên trong bầu trời bắt đầu xuất hiện tinh không đen kịt, dần dần tinh không đen kịt này bắt đầu xuất hiện điểm sáng.

Thái Dương Thần đứng ở đó giống Thần Linh, quan sát chúng sinh:

“Đi ngang qua địa giới của các người, bản Thần gặp một đám người trẻ tuổi, trong đó không thiếu người nổi bật.

Chúng ta đánh cược xem trong bọn hắn có ai có tiềm lực Đại đạo giả của người tu chân hay không?”

—
Dịch: MB_Boss

Chương 230: Đánh Cược Và Dương Mưu!

Như thế nào là Đại đạo giả? Đó chính là tồn tại có được Đại đạo hoàn chỉnh.

Cả thế gian ít có.

Lúc này Thái Dương Thần chỉ tay ra.

Một vị trí trong tinh không xuất hiện một đạo ánh sáng chói lòa.

“Nơi này có một phần tinh túy Thái Dương của bản Thần, xem như tiền đặt cược.

Tiền lực càng mạnh càng dễ dàng tiếp cận được vị trí tinh túy. Chỉ cần có người lấy được, đó chính là của hấn.

Được đến tinh túy này, con đường tương lai của hấn coi như đã đi được gần một nửa.”

Đại trưởng lão không hề mở miệng nói chuyện, tiếp tục nhìn Thái Dương Thần.

“Bản Thần cược những người này, không ai có thể đạt được tinh túy của bản Thần. Nếu có, bản Thần có chơi có chịu, cái Thái Dương Quyền Trọng này sẽ là của Lục gia các ngươi.”

Nói xong, trong tay Thái Dương Thần xuất hiện một cây quyền trọng tựa như mặt trời.

“Nếu như không có thì sao?” Đại trưởng lão mở miệng nói.

Thái Dương Thần mỉm cười trả lời,

“Bản Thần muốn kiếm trong tay ngươi.”

Nghe thấy Thái Dương Thần nói vậy, những người khác đều giật mình. Lục Vô Vi là kiếm tu, bội kiếm trong tay hấn đã bồi bạn hấn đến nay, đoạt kiếm tương đương với đoạn đường của hấn.

Dụng ý hiểm ác cỡ nào.

Thái Dương Thần đang muốn rút củi dưới đáy nồi.

Người đệ tử bình thường của Kiếm Nhật Phong nhú mày. Tất nhiên Lục Vô Vi có thể không dựa dẫm vào kiếm trong tay, nhưng mà thanh kiếm kia là đầu nguồn đạo của hắn.

Nếu như mất đi, tất nhiên sẽ làm cho đạo của hắn chịu ảnh hưởng nhất định.

Từ giá trị thì có thể Thái Dương Quyền Trọng cao hơn kiếm của Lục Vô Vi. Nhưng từ mặt cá nhân, kiếm của Lục Vô Vi cao hơn Thái Dương Quyền Trọng.

“Không thể đồng ý.”

Vị đệ tử bình thường này tự nói.

Việc thắng bại không nắm giữ ở trong tay mình.

Đúng là đánh cược.

Một khi Lục Vô Vi thua, đến đại chiến sau đó chắc chắn cũng có khả năng thua.

“Có thể.” Đáp án của Lục Vô Vi làm cho tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Đúng là làm loạn.

Thái Dương Thần lộ ra nụ cười.

“Thế thì chờ đợi đáp án đi.”

Nói xong, Thái Dương Thần vỗ tay một cái.

Tiếp đó tinh không bắt đầu xuất hiện rất nhiều điểm sáng.

Mặc dù không nhìn thấy tình hình bên trong, nhưng có điểm sáng là có thể chứng thực tất cả.

Lúc này Lục Thủy cũng cảm giác được không gian bắt đầu vặn vẹo trên phạm vi lớn.

“Bắt đầu tiến vào.” Lục Thủy nói.

Chân Võ Chân Linh lập tức đi đến bên người Lục Thủy, rất sợ vị trí khi tiến vào sẽ là ngẫu nhiên.

Sơ Vũ và Kiếm Lạc tất nhiên cũng đi tới. Hai người bọn họ tu vi yếu, không đi theo sẽ rất nguy hiểm.

Sơ Vũ hiếu kỳ hỏi:

“Đang có chuyện gì vậy?”

“Đi vào là biết.” Lục Thủy trả lời.

Sau đó bọn hắn cảm giác xung quanh bắt đầu xuất hiện biến hóa, giây tiếp theo bọn hắn đã thấy được cảnh tượng khác dần xuất hiện.

Thứ cảm giác được đầu tiên chính là khí tức cực nóng.

Tiếp đó chính là dung nham biển lửa ở bên cạnh.

Rất nhanh bọn hắn đã thấy rõ mọi thứ xung quanh. Bọn hắn nhìn thấy dưới chân mình là nham thạch, phần rìa nham thạch có dung nham chảy xuôi, khí tức cực nóng dường như có thể thiêu đốt tất cả.

“A a a a.” Đột nhiên có tiếng kêu thảm thiết truyền tới.

Lúc này đám người Sơ Vũ phát hiện xung quanh có không ít người không ở trên nham thạch, bọn hắn đều rơi vào trong dung nham.

Tiếp nhận dung nham thiêu đốt.

“Chuyện này, đây là nơi nào?” Kiếm Lạc sợ sệt hỏi.

Cái nơi kỳ quái này làm cho nàng cảm thấy không an toàn.

Mà anh của nàng cũng không ở đây, nàng không biết anh của mình có vấn đề gì hay không.

Khi nhỏ trốn ở phía sau nàng, cũng rất sợ sệt.

Còn Sơ Vũ thì không hề sợ, hắn chỉ cảm thấy tò mò đối với nơi này.

Lục Thủy ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện khí tức đen kịt ban đầu đã biến mất, thay vào đó là một vòng lửa, đó là trung tâm của tất cả.

Lúc này có một giọng nói truyền tới, nó mang theo sự uy nghiêm, mang theo khí thế nhìn xuống từ trên cao:

“Các phàm nhân, các ngươi nên vinh hạnh vì có thể đi vào trong lĩnh vực của bản Thần.

Ở trong quy tắc của bản Thần, các ngươi chỉ có một lựa chọn.

Dựa theo tiềm lực của các ngươi để cố gắng leo lên, nếu có người có thể đạp không đi đến chỗ sức mạnh bản Thần lưu lại, lĩnh vực sẽ được giải trừ.

Bản thần cũng không keo kiệt, nếu đạt được sức mạnh, các ngươi sẽ có khả năng thành Thần.

Các ngươi có thời gian một canh giờ. Nếu như không ai có thể lên đỉnh, các ngươi sẽ vĩnh viễn lưu lại ở nơi này.

Giấy dựa cầu sinh đi.

Nhớ kỹ, bản Thần chính là Thái Dương Thần.”

Giọng nói của Thái Dương Thần rơi xuống, làm cho tất cả mọi người giật mình.

Nhưng không ai dám đối kháng chính diện với Thái Dương Thần. Uy thế mà đối phương vừa hiển lộ, làm cho tâm thần bọn hắn suýt nữa vỡ nát.

Tồn tại này, đáng sợ giống như Thần Linh.

“Là phải đi đến vòng ánh lửa kia sao? Làm sao vượt qua được? Bay qua?”

“Đừng nghĩ bay, ở nơi này không thể bay lên được.”

“Đúng vậy, ta đã thử, căn bản không thể phi hành.”

“Thái Dương Thần vừa mới nói qua, dựa theo tiềm lực. Thế thì phải làm sao để cho tiềm lực của chúng ta thể hiện ra được?”

“Nếu như ta không đoán sai, tiềm lực là nhận biết, cảm ngộ bản thân, hoặc là cảm ngộ đối với những thứ khác.

Có thể là kiếm, có thể là đạo, có thể là thuật pháp, có thể là vòng ánh lửa trên bầu trời kia.

Càng khắc sâu thì càng thể hiện được tiềm lực của bản thân.”

Nghe thấy người này nói, rất nhiều người đều tỉnh ngộ.

Như vậy, việc nên làm chính là thử.

Kiểm Lạc mở miệng hỏi Sơ Vũ:

“Thiên phú có tính là tiềm lực hay không?”

“Cũng được tính. Thiên phú của người rất mạnh, đúng là có thể thử một chút, nhưng tuyệt đối đừng dùng cảm ngộ với kiếm của chính mình để thử, có thể người sẽ trực tiếp rơi vào trong dung nham, sau đó bị hủy dung.

Về sau không nói lời nào sẽ không phải là cao lạnh, mà là người xấu tự ti.

Nếu như vẫn chanh chua như trước đây, đó chính là người xấu tác quái.” Sơ Vũ mở miệng trả lời.

Kiểm Lạc: “...”

Cuối cùng là ai nói chuyện khó nghe?

Chân Võ Chân Linh nhìn về phía Lục Thủy, hỏi:

“Thiếu gia? Chuyện này có thể là âm mưu không?”

Lục Thủy nhìn vòng ánh lửa kia, lắc đầu nói:

“Không, là dương mưu.”

Chân Võ nhíu mày, những người khác cũng đều không hiểu.

Lục Thủy bình tĩnh nói:

“Nhìn xung quanh một chút đi. Đối với một số người thì Thái Dương Thần đủ để tính là Thần Linh.

Nơi đó có sức mạnh của hắn, mang ý nghĩa sức mạnh của Thần.

Chỉ cần đạt được, thật sự có thể đột nhiên tăng mạnh, có cơ hội được đại đạo.

Nhất là khi có người vừa vặn có được loại tiềm lực này.

Người cảm thấy có mấy người sẽ lựa chọn từ bỏ?

Càng đừng nói đó là đường ra duy nhất.”

Lúc này mấy người Chân Võ Chân Linh mới phát hiện, xung quanh đã có rất nhiều người bắt đầu ném thứ, trong mắt mỗi người đều mang lửa nóng.

“Bọn hấn không lo lắng là giả sao?” Sơ Vũ hỏi.

Kiểm Lạc cũng muốn hỏi như vậy.

“Thái Dương Thần muốn giết tất cả mọi người ở nơi này, chỉ cần một ý niệm trong đầu mà thôi. Người cảm thấy lừa gạt người để làm gì?”

Coi như hấn đang lừa người, người sẽ làm thế nào đây?”
Lục Thủy nhìn về phía Sơ Vũ, hỏi.

Trong nháy mắt Sơ Vũ không biết nói thế nào.

Đúng vậy, dù đôi phương muốn gạt người, người cũng không có lựa chọn khác.

Thế nhưng là, thật sự có người có thể leo lên chỗ ánh lửa, đạt được sức mạnh của Thái Dương Thần sao?

—

Dịch: MB_Boss

Chương 231: Dự Ngôn Thạch Bản

“Hai người kia đang chơi trò nhảm chán gì vậy?” Lông mày Ngung Hạ nhăn lại.

Trò chơi này nhìn như có cũng được mà không có cũng không sao. Thái Dương Thần nói ra thì cũng thôi đi, nhưng làm cho Ngung Hạ càng cảm thấy khó hiểu hơn chính là, vì sao Lục Vô Vi lại đồng ý?

Nhìn thế nào cũng là một trò chơi gây bất lợi cho hắn.

Là thời đại thay đổi, nàng không theo kịp thời đại sao?

Hồng Tô lại càng cảm thấy khó hiểu hơn, loại tồn tại như thế kia nghĩ cái gì, nàng hoàn toàn không đoán được, cho nên không dám phát biểu ý kiến, tránh để lộ sự ngu dốt của bản thân ra.

Có điều vật đặt cược xuất hiện khiến cho hiện trường lại một lần nữa lâm vào trạng thái giằng co.

Theo như nội dung đặt cược, có lẽ sẽ cần đợi thêm một chút, nhưng những người có thể chú ý tới trận đấu này, không có một người nào là chưa trải qua những năm tháng vô tận của thời gian.

Một chút thời gian chờ đợi này với bọn họ mà nói, cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

Bọn họ có đủ kiên nhẫn.

...

Tiểu trấn Thu Vân đã chìm vào bóng tối.

Phần lớn người đều đã ngủ, không phải là vì bọn họ muốn ngủ, mà là tại vì tấm màn đen xuất hiện trên bầu trời kia khiến cho rất nhiều người đều cảm thấy buồn ngủ.

Chỉ có một vài người tu vi không tệ lắm mới có thể giữ được tỉnh táo.

Cầu Tử ăn đùi gà, một đầu tựa trên thân một con chó lớn màu nâu khác.

Con chó này mặt mũi sưng vù nằm rạp trên mặt đất, im lặng kêu rên.

Nó không dám kêu ra tiếng, nó sợ bị đánh.

Đau Răng Tiên Nhân cũng ngồi ở bên cạnh, hắn vẫn luôn nhìn lên bầu trời, lúc này bỗng lên tiếng nói:

“Ta không hiểu lắm, Thái Dương Thần có vẻ như là đã tới, nhưng vì sao vị Đại Trưởng lão kia vẫn chưa xuất thủ?”

Rõ ràng tới cũng đã tới, còn đánh cược để làm gì?

Ta cảm thấy lần đặt cược này có thắng hay thua cũng không có ý nghĩa gì, hay là bởi vì ta trước đây chỉ biết làm ruộng, cho nên không hiểu rõ suy nghĩ của những người này?”

“Mất mù.” Cầu Tử miệng gặm đùi gà, khinh thường nói.

Gương mặt Đau Răng Tiên Nhân lộ vẻ không hiểu.

“Vị Đại Trưởng lão nhà Cầu Gia kia, từ đầu tới cuối đều chưa từng động đậy gì, đi ra ở đâu chứ?” Cầu Tử hờ hững nói.

Đau Răng Tiên Nhân hơi sững sốt.

“Chưa đi ra? Tiểu huynh đệ Đại Hộ làm sao nhìn ra được vậy?”

“Dùng mũi chó đoán, xem ra các ngươi còn không bằng một con chó nuôi trong nhà. Quả nhiên, chỉ có bản đại gia mới xứng làm chủ tôn tử của Cầu Gia.”

Đau Răng Tiên Nhân hơi kinh ngạc, nếu như chưa đi ra, vậy người hắn nhìn thấy kia là thứ gì?

--

Trong ngọn núi Thiên Vân Phong, một vị lão giả đang ngồi trên đài cao, hắn ngẩng đầu nhìn ánh sao lấp lánh trên bầu trời, hơi mỉm cười, giống như đang nhìn được cảnh đẹp khiến người ta vui vẻ.

Thế nhưng đôi mắt của vị lão giả này lại bị một miếng vải đen che lại, cũng không biết được là hắn có nhìn thấy cái gì

không.

“Tinh Ti Tiên Quân vừa mới thức tỉnh, còn chưa khôi phục thực lực cho tốt đã bày mưu tính kế làm một trận lớn như vậy, không sợ dẫn lửa lan đến trên người mình sao?” Một vị hòa thượng đột nhiên xuất hiện bên cạnh Tinh Ti Tiên Quân, nói.

Tinh Ti Tiên Quân khẽ cười:

“Thái Dương Thần vốn sẽ phải xuất thủ để thăm dò, chuyện thuận tay như này, hẳn không có lý do gì để từ chối.

Định trụ tinh mạc phòng người người khác xem thấy, chuyện này đối với Tâm Hỏa Cổ Phật mà nói cũng chỉ là tiện tay mà thôi.

Mượn nhờ ánh sáng của chúng sinh để tạo nên tinh mạc, đi hô ứng thiên địa tinh thần, có thể tăng độ mượn nhờ tinh thần chi lực lên.

Từ đó giải khai nửa phần nội dung phía sau Dự Ngôn Thạch Bản mà cả ba bên chúng ta đều muốn biết.

Những chuyện này hoàn toàn không xung đột với Lục gia bên kia, cho nên làm sao có thể nói là bản tiên nhóm lửa tự thiêu mình được.

Một lần chờ thêm một chút chính là mấy năm, thậm chí là mấy chục năm, các ngươi tình nguyện chờ sao?”

Tâm Hỏa Cổ Phật trầm mặc không nói.

Bọn hắn đương nhiên là không muốn chờ, nhưng lấy thực lực của bọn hắn hiện tại, không đủ để giải khai nửa sau của Vị Lai Kinh.

Có thể trông cậy vào, chỉ có một vị Tinh Ti Tiên Quân vừa mới thức tỉnh này.

“Thật ra chuyện duy nhất khiến ta để ý chính là vị Đại Trưởng lão của Lục gia kia, hẳn đồng ý chuyện đặt cược này quá tùy ý, quá đột ngột, quả thật như làm ầu.

Khiến cho người ta không thể nào hiểu nổi.

Có lẽ hắn có ý định khác, nhưng đó đã là chuyện của Thái Dương Thần.” Tinh Ti Tiên Quân nói.

Tâm Hỏa hòa thượng cũng chưa từng để ý đến chuyện này, chỉ nói một câu:

“Chuyện được giao phó bản tăng đã hoàn thành, vậy mong chờ tin tốt từ Tiên Quân.”

Nói xong, Tâm Hỏa Cổ Phật liền biến mất ngay tại chỗ, chuyện này hắn chỉ có thể tham gia đến đây mà thôi.

Phật Môn không giống với Tiên Đình và Thần Chúng.

Tiền độ của thức tỉnh của Phật môn quá chậm, trước mắt chỉ có một mình Cổ Phật hắn, nếu như hắn bởi vì chuyện này mà mở ra kiếp sau một lần nữa, vậy thì chính là chuyện trí mạng đối với Phật môn.

Bởi vì Tiên Đình trước mắt có tới hai vị ở cấp bậc Tiên Quân, Thần Chúng thì có tới bảy đại Chủ Thần, trong đó hai vị đã sắp thức tỉnh lại.

Phật môn một khi rơi vào thế yếu, chắc chắn sẽ bị hai phe này đả kích, một khi mất đi tiên cơ, thì chính là thiệt hại không thể cứu vãn của Phật môn.

Tinh Ti Tiên Quân không để ý đến Tâm Hỏa Cổ Phật, tiếp đây cũng không cần những người này ở lại nữa.

Mà ngay lúc Tinh Ti Tiên Quân định dùng toàn lực để điều động tinh thần chi lực, đột nhiên cảm giác được có người xông vào.

...

Lạc Phong và Nhiếp Hạo đang đứng trên Thiên Vân phong.

Hai người bọn hắn tra xét một lúc lâu cũng không phát hiện ra chút manh mối nào.

“Lạc Phong, liệu có phải suy đoán của ngươi sai rồi hay không? Người đi ngang qua vừa rồi có thể chỉ là một người bình thường, chẳng qua là ngươi quá cảnh giác nên mới thấy vậy.” Nhiếp Hạo vừa đưa mắt nhìn bốn phía vừa nói.

Lạc Phong lắc đầu:

“Cũng khó nói, ta cũng chỉ là đoán mà thôi.

Nếu như phù tu thật sự có quan hệ với Tiên Đình, mà bọn họ lại đột nhiên chạy tới dãy núi cần cỗi này, vậy thì khả năng lớn là bởi vì nơi này có cất giấu một vài chuyện không muốn để người khác biết được.

Hơn nữa còn có quan hệ với Tiên Đình.”

Nhiếp Hạo khinh thường, mặc dù Lạc Phong cẩn thận, nhưng như này có phải là bỏ não hơi quá rồi không?

Mà ngay khi Nhiếp Hạo muốn mở miệng bảo Lạc Phong suy nghĩ theo hướng khác, một giọng nói mang ý tán thưởng bỗng vang lên trong đầu hai người:

“Thật là một đứa nhóc không tồi, tùy tiện đoán mà cũng có thể đoán ra nơi này có quan hệ với Tiên Đình.”

Giọng nói này cũng không có ác ý gì, nhưng lúc Lạc Phong và Nhiếp Hạo nghe thấy, toàn thân đều nổi da gà, mồ hôi lạnh cũng chảy xuống.

Đây là phản ứng bản năng.

Là phản ứng khi bản năng phát giác được có tồn tại cường đại xuất hiện.

Dịch: MB_Boss

Chương 232: Tinh Ti Tiên Quân

Sau đó, hai người bọn hắn không nói hai lời trực tiếp mở ra phòng ngự nhanh chóng chạy khỏi nơi này.

Chuyện liên quan tới Tiên Đình, không cần nhìn không cần đoán cũng biết, đây tuyệt đối không phải là chuyện bọn hắn có thể chọc vào.

Hơn nữa, không biết vì sao mà giọng nói kia mang đến cho bọn hắn một loại cảm giác khủng bố đến cực hạn.

Lạc Phong có thể xác định được, chủ nhân của giọng nói này cũng không phải cường giả bình thường, mà là loại cường giả vượt ra ngoài tưởng tượng của bọn hắn.

Đáng chết, đáng nhẽ không nên nói chuyện của Tiên Đình ra trắng trợn như vậy, Lạc Phong lúc này đang vô cùng hối hận thâm nghĩ.

Quả nhiên, những chuyện liên quan đến Tiên Đình này, hắn phải nên thật cẩn thận cẩn thận cẩn thận.

Nhưng đôi khi chênh lệch sức mạnh chính là được thể hiện ở điểm này, bản thân đã bị lộ, thì cho dù có cẩn thận hơn nữa cũng vô ích.

Giọng nói kia không vang lên nữa, Lạc Phong và Nhiếp Hạo vốn cho rằng mình vẫn có cơ hội trốn thoát, thế nhưng hai người bọn hắn ngự kiếm phi hành còn chưa được mấy giây đã phát hiện không gian chung quanh bắt đầu trở nên mờ đi.

Tiếp đó hai người bị kéo thẳng vào trong một không gian dị thường.

Hoàn toàn không phát hiện ra cái gì.

Đây chính là sự đáng sợ của Tiên Đình sao?

“Không cần lo lắng quá mức, bản Tiên Quân tạm thời sẽ không giết các ngươi.” Tinh Ti Tiên Quân bình tĩnh nói.

Có người xuất hiện ở đây, còn đặc biệt vì Tiên Đình mà tới.

Xem ra Tiên Đình cũng bị nhằm vào.

Lúc này, Nhiếp Hạo và Lạc Phong cùng quay đầu nhìn về phía giọng nói kia phát ra, hai người trông thấy phía trước một cái đài cao có một lão giả đang ngồi xếp bằng ở đó.

Đôi mắt lão giả này bị một miếng vải đen che lại, giống như bị mù lòa.

Lạc Phong và Nhiếp Hạo không lên tiếng, bọn hắn cũng không biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói.

Nếu như chẳng may chọc giận đối phương, có thể trực tiếp bị đập chết tại đây.

“Trên người các người ánh sáng, sáng hơn người bình thường một chút, thế nhưng dựa vào thiên phú của các người thì sẽ không có được loại ánh sáng này, sau lưng các người có cường giả.

Hoặc là nói, các người đang làm việc cho vị cường giả này, có đúng không?” Tinh Ti bình tĩnh nói với Lạc Phong và Nhiếp Hạo.

Lạc Phong và Nhiếp Hạo đều đang cảnh giác nhìn lão giả kia, bọn hắn không hiểu người mù lòa thì có thể thấy được ánh sáng gì.

Mù còn có thể nhìn được sao?

“Các người đang nghi ngờ ánh mắt của bản tiên?” Tinh Ti Tiên Quân nói, trong giọng nói mang theo ý cười:

“Đây là do thiên phú.

Trong mắt của bản tiên, thiên địa chúng sinh cũng như tinh thần vạn vật, đều mang trên mình ánh sáng, hoặc là của mình, hoặc là của người khác.

Không có ánh sáng thì chính là vật chết.

Mà ánh sáng đó chính là do tiềm lực của mỗi người cùng ảnh hưởng của thiên địa chi lực tạo thành.

Chính vì vậy mà ánh sáng của một số người thì như đom đóm, một số người lại như ánh trăng sáng, cũng có người như

mặt trời nóng rực.

Có người thậm chí còn sáng hơn cả mặt trời, những tồn tại không thể nào nhìn thẳng vào bản tiên cũng đã từng gặp.

Lúc đó, hai mắt bị thiêu đốt đến gần như không còn.

Mà từ đó về sau, không còn bất kì kẻ nào có thể đối bản tiên bị thương trong vòng một tích tắc như vậy nữa.”

Nói đến đây, Tinh Ti Tiên Quân đột nhiên dừng lại, tựa như đang hoài nghi cái gì.

Nhưng rất nhanh sau đó, hắn đã tiếp tục mở miệng, nói:

“Các ngươi cảm thấy người đứng phía sau các ngươi kia, sẽ có độ sáng như thế nào?”

“Tiền bối hẳn là không gặp được, đầu của chúng ta, cũng không có tới cái này.” Lạc Phong cân nhắc mở miệng nói.

Mặc dù không biết đối phương rốt cuộc là ai, nhưng lấy giọng điệu và khí tức tùy thân phát tán trên người cũng đủ để thấy được đối phương là một tồn tại cực kỳ đáng sợ.

Nghe được lời nói này của Lạc Phong, Tinh Ti Tiên Quân bật cười:

“Không, có cơ hội.

Năng lượng ánh sáng của hắn có thể chiếu rọi đến các ngươi, như vậy nghĩa là, hắn đang ở ngay bên dưới trời sao của bản tiên.

Bản tiên không có khả năng thông qua các ngươi tìm tới hắn, nhưng có thể thông qua các ngươi để khiến hắn cảm nhận được các ngươi.

Đây chính là tinh không.

Nếu Đế Tôn sử dụng tinh không của bản tiên thì hẳn có thể tìm được người sau lưng các ngươi, tinh không chất chứa những khả năng vô hạn.

Cho nên, để cho ta nhìn xem, hắn liệu có thể vì các ngươi mà đến tận đây không.”

Lạc Phong và Nhiếp Hạo liếc nhau một cái, bọn hắn có chút bối rối.

Đây không phải là gây thêm phiền toái cho Thiếu Tông chủ sao?

Người sau lưng của bọn hắn tất nhiên là Thiếu Tông chủ.

Không nói đến việc Thiếu Tông chủ khả năng cao là sẽ không đến, nếu như thật sự đến, vậy lúc đó liệu bọn hắn có bị Thiếu Tông chủ giết chết luôn không?

--

Lục Thủy nhìn lực lượng Thái Dương Thần lưu lại, hắn hơi nghi hoặc, bởi vì ở trung tâm lực lượng của Thái Dương Thần, hắn nhận thấy được có một lực lượng khác tồn tại.

Khi có người bắt đầu thử, Lục Thủy dần dần hiểu rõ tác dụng của lực lượng này.

‘Hóa ra tất cả đều chỉ là vẻ ngoài, có người đang lợi dụng nơi này cùng tinh thần hô ứng.

Xem ra đây cũng là một vòng nhớ kỹ tinh thần chi lực, Thái Dương Thần tự mình hiệp trợ, chắc chắn, bọn họ cần thông qua tinh thần chi lực để xem xét cái gì không biết?’ Trong lòng Lục Thủy rất ngạc nhiên.

Mà hắn cũng đã có chút suy đoán.

Như vậy, chỉ cần chờ đến khi đôi phương lợi dụng xong là được.

Đến lúc đó, hắn có thể thông qua hạch tâm xem xem bọn họ muốn làm gì, mặc dù thứ biết được cũng không nhiều.

Ngay lúc này, Lục Thủy đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên.

Hắn cảm giác có cái gì đó khóa chặt hắn lại, tiếp đó hắn thấy được Lạc Phong và Nhiếp Hạo đang bị vây ở một chỗ đen kịt.

‘Cùng loại thiên cơ, nhưng không phải mệnh lý, tựa như là nhân quả kết nối nhưng thật ra lại là tinh thần chi lực.

Chắc chắn, tu chân giới thật sự là vô số người tài ba, không thiếu cái lạ.’ Lục Thủy cảm thụ được lực lượng của đối phương, âm thầm lấy làm kỳ quái nghĩ.

Càng kỳ quái hơn là, đối phương thế mà lại sử dụng tinh thần chi lực của người kia.

Một màn này rõ ràng muốn nói là, nếu hắn không tự qua, thì đối phương sẽ đến mời hắn qua.

‘Xem ra hai người Lạc Phong kia không lập được công, ngược lại còn lập thêm được một cái thỉnh cầu.’ Lục Thủy bất đắc dĩ trong lòng.

Tiếp tục như vậy nữa, lời thỉnh cầu sẽ trở nên không đáng giá.

Nhìn thấy Lục Thủy ngẩng đầu nhìn lên trời, Sơ Vũ hiểu kỳ hỏi:

“Đại lão có phát hiện gì sao?”

Lục Thủy không trả lời, mà hỏi:

“Các người cảm thấy liệu có người có thể đăng đỉnh, thu hoạch được lực lượng Thái Dương Thần hay không?”

“Không phải có đại lão sao?” Sơ Vũ nhìn Lục Thủy nói.

Kiểm Lạc vô ý thức muốn lộ ra ánh mắt khinh thường, đồ nịnh hót.

Chỉ là còn chưa kịp làm vậy, đầu lại đột nhiên bị một người đè lại, cưỡng ép xoay sang hướng khác.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 233: Bắt Đầu

Kiểm Lạc: "...”

Nàng nhanh chóng phát hiện ra người này là Sơ Vũ, nàng muốn phản kháng, nhưng lại hoàn toàn không phải là đối thủ của Sơ Vũ.

Không được, nàng muốn trở về khổ tu, sau đó quay lại giết chết tên này.

Lục Thủy nhìn Sơ Vũ một chút, cười không nói.

Sau đó quay đầu nhìn tiên độ của những người kia.

Sơ Vũ không rõ lắm, cũng quay đầu nhìn xung quanh, về phần Kiểm Lạc thì hẳn không để ý đến.

Vừa nãy hẳn lo lắng Kiểm Lạc lộ ra cái loại ánh mắt chanh chua kia sẽ đắc tội đại lão, cho nên mới ra tay.

Kiểm Khởi ném muội muội của mình đến bên này, thật sự là làm khổ hẳn mà.

Chân Võ Chân Linh cũng không hiểu được Thiếu gia của bọn hắn rốt cuộc muốn làm gì, đạt được sức mạnh của Thái Dương Thần cũng không có chỗ nào không tốt mà?

Nếu như Thiếu gia chịu ra tay, thì vật tất nhiên sẽ về trong túi.

Chẳng lẽ Thiếu gia muốn đợi đến phút cuối mới xuất thủ, sau đó chấn kinh tứ phía, tiếp tục làm một đợt sóng mới, nổi danh trở lại?

Nghĩ tới đây, Chân Võ Chân Linh đồng thời lắc đầu, đối với Thiếu gia vô lễ chủ yếu là do nhầm lẫn với hành vi trước kia của Thiếu gia.

Mà vừa lúc này, một vệt ánh sáng chiếu tới.

Có người đã bắt đầu bước ra bước đầu tiên.

Chỉ là rất nhiều người đều không nghĩ tới, hóa ra khi bước ra một bước tiềm lực, trên thân sẽ xuất hiện ánh sáng như vậy.

Lục Thủy nhìn sang, phát hiện người bước ra bước đầu tiên này là ma tu. Ừm, nhìn rất rõ.

Nghĩ như vậy, Lục Thủy sử dụng thiên địa chi lực, tự xóa đi tồn tại của hắn trong mắt tất cả mọi người.

Lúc này, tất cả những người ở đây đều đang nhìn thấy ma tu kia một mặt hưng phấn, từng bước từng bước đi về phía không trung.

Nhưng người này vừa mới đi được mấy bước, tốc độ cước bộ liền chậm lại, không những chậm lại, mà độ cao của hắn cũng trực tiếp giảm xuống.

Càng đi, tốc độ rơi xuống càng nhanh.

Xèo ~!

Là âm thanh khi bị dung nham thiêu đốt.

“A a a a!”

Tiếng kêu thảm thiết của ma tu kia vang lên, hắn muốn bay khỏi nơi này, nhưng lại không làm được, thậm chí đến động cũng không động được.

Trong lúc bối rối, hắn muốn để tiềm lực của mình bộc phát, nhưng đều vô ích.

Mặc kệ hắn giãy dụa như thế nào, đều không thể thoát ra được, không chỉ có như vậy, hắn càng giãy dụa lại càng lún sâu xuống.

Không lâu sau, cả người gần như đã bị dung nham bao trọn.

“A a a a a, cứu ta, cứu ta, mau cứu ta!” Ma tu kia kêu to.

Nhưng không có ai đến, dù có người muốn cứu cũng không cứu được.

Lục Thủy nhìn ma tu kia, ngụy trang giọng nói của mình, sau đó nói:

“Lùi lại một bước.”

Giọng nói này đối với ma tu kia như là cọng rơm cuối cùng, không chút chần chừ, ma tu lập tức lựa chọn bắt lấy.

Vốn là không thể di chuyển, thế nhưng khi cố lui lại, hắn lại phát hiện mình thật sự có thể làm được.

Sau khi hắn lui lại một bước xong, thân thể cũng không tiếp tục hạ xuống nữa.

Tiếp đó bắt đầu quỹ dị đi lên trên.

Cuối cùng dừng lại tại độ cao ban đầu của hắn.

Trở về từ cõi chết, ma tu này trong lòng bùi ngùi mãi không thôi, nhưng cuối cùng tất cả đều là may mắn.

Chẳng qua khi hắn đang muốn lên tiếng cảm tạ, lại phát hiện mình căn bản không thể tìm được nơi phát ra giọng nói kia.

Cuối cùng nam ma tu này cúi đầu nhỏ giọng nói:

“Tạ ơn.”

Lục Thủy không để ý, hắn chỉ là muốn để cho người trong này biết được quy tắc, tiếp đó bọn họ tự nhiên sẽ nô nức tấp nập tham gia.

Hắn cũng nghĩ đến việc hô ứng tinh thần trong này, để người mượn nhờ tinh thần chi lực kia hoàn thành mục tiêu sớm một chút.

Sơ Vũ và Kiếm Lạc nhìn Lục Thủy, hai người đương nhiên biết người vừa mở miệng trợ giúp lúc này là Lục Thủy.

Sơ Vũ cảm thấy mình thật may mắn, có đại lão dẫn dắt.

Kiếm Lạc thì cảm thấy Sơ Vũ có thể là nói đúng, người này thật sự không đơn giản.

Chân Võ Chân Linh lại không có cảm giác đặc biệt gì, bọn hắn thường xuyên ở cạnh bên người Lục Thủy, loại chuyện này đã quen rồi.

Không cần đứng lên kinh ngạc vỗ tay làm gì, ngồi xuống lẳng lặng nhìn xem là được rồi.

Mà có Lục Thủy chỉ điểm xong, tất cả mọi người đều cảm thấy mình đã có bảo hộ.

Rất nhiều người đều bắt đầu thử bước lên.

Ánh sáng lần lượt xuất hiện trên thân từng người, nhiều người không lên được, nhiều người lại đang từng bước tiến về phía trước.

Những người này khi bắt đầu rơi xuống sẽ lập tức chọn lui lại một bước, tiếp đó, cũng giống như ma tu kia, ngừng rơi xuống rồi quay trở lại vị trí ban đầu.

Có không ít người thử nghiệm cho xong, những người còn lại cũng bắt đầu lũ lượt gia nhập.

Ánh sáng trên thân mấy người này hợp lại cũng dần dần trở nên chói mắt.

Những rất nhiều ánh sáng này ngay cả một phân mười quãng đường cũng đi không hết, tất cả đều dừng bước không tiến.

Thời gian trôi qua, một hồi lâu sau, nhiều người bắt đầu nhận thấy nhiệt độ nơi này dường như đã cao lên rất nhiều.

Rất nhanh sau đó, bọn họ lại phát hiện ra một sự thực đáng sợ.

Thứ tăng lên không phải là nhiệt độ, mà là dung nham bên dưới kia.

“Dung nham đã dâng lên rồi, nếu không đi lên chắc chắn sẽ bị dung nham nuốt chửng mất.”

“Ta đến nay còn chưa có cách nào nhắc chân lên được, phải làm sao bây giờ?”

“Ở đây không có ai có thể đăng đỉnh sao?”

“Đúng đấy, chẳng lẽ đến một người thiên phú tuyệt đỉnh cũng không có?”

“Không, Thái Dương Thần kia chắc là không có ý định buông tha chúng ta đâu.”

Từng người một bắt đầu hoảng sợ.

Kiểm Lạc cũng đang lo lắng, nàng đụng đụng vào Sơ Vũ, như muốn hỏi xem có nên đi ra ngoài trước không.

Dung nham đã sắp đến chỗ bọn hắn đứng rồi.

Sơ Vũ lờm Kiểm Lạc một chút, nói:

“Bình tĩnh.”

Kiểm Lạc: “...”

Ngươi lấy đâu ra tự tin như vậy?

Nhưng Kiểm Lạc vẫn nghe theo, không động.

Nàng cảm thấy thiên phú của nàng cao hơn Sơ Vũ, muốn chết cũng là Sơ Vũ chết trước.

Trong lúc tất cả mọi người đang lo lắng về dung nham dưới chân mình, bất chợt có hai luồng sáng chiếu rọi tới.

Hai luồng sáng này so với ánh sáng trước đó sáng hơn rất nhiều.

“Là ca ca ta.” Kiểm Lạc ngẩng đầu nhìn không trung nói.

Lúc này, mấy người Lục Thủy cũng nhìn lên, vị trí cao nhất sáng nhất có hai người đang đứng, một nam một nữ.

Nam đương nhiên là Kiếm Khởi.

Hắn từng bước đi lên, chưa từng giảm tốc độ lại.

Nữ tóc ngắn, trong ánh mắt mang theo sự linh hoạt kỳ ảo.

Là Đạo Tông Vũ Niết.

“Đạo Tông Vũ Niết, trời sinh Không Minh Tâm, khó trách có thể đi cao đến vậy, mặc dù tu vi của nàng không cao lắm, nhưng thiên phú quả thật vô cùng kinh người.” Sơ Vũ mở miệng nói.

Kiểm Lạc khinh thường.

Thiên phú của nàng hoàn toàn không thua kém Đạo Tông Vũ Niết.

Nếu không phải anh của nàng đã dặn nàng không được gây chuyện nháo loạn làm phiền người khác, nàng đã sớm đánh

ngã Sơ Vũ, sau đó xông lên đọ sức với Đạo Tông Niết Vũ rồi.

Ồ, không đúng, nàng đánh không lại Sơ Vũ.

Đáng chết, nàng không thể hiểu nổi, vì sao một người không làm việc đàng hoàng, chỉ toàn đi cầm bút viết lách mấy thứ linh tinh lại có thể mạnh hơn nàng.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 234: Điều Thấp Mới Là Tốt Nhất

Trong chớp mắt này, Kiếm Lạc bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó.

“Đúng rồi, Sơ Vũ thật ra đã rất lớn tuổi rồi.”

Sau đó ánh mắt Kiếm Lạc nhìn Sơ Vũ biến thành ánh mắt yêu mến người già.

Sơ Vũ: “...”

Ngay lúc Sơ Vũ đang muốn nói gì đó, một trong hai luồng sáng óng ánh trên kia bỗng nhiên dập tắt.

Bọn người Sơ Vũ lập tức nhìn qua.

Bọn hắn phát hiện Kiếm Khởi thế mà đã dừng lại.

Chỉ có Vũ Niết tiếp tục đi lên thêm một bước.

“Ca ca ta thua?” Kiếm Lạc có chút không dám tin nhìn.

Không bao lâu sau, luồng ánh sáng óng ánh cuối cùng kia cũng dập tắt.

Đạo Tông Vũ Niết, cách Kiếm Khởi không xa về phía trước, cũng đã dừng lại.

Hai người bọn họ cũng mới chỉ đi được một nửa đường.

Thấy không có người có thể đăng đỉnh, tất cả mọi người lại một lần nữa hoảng loạn lên.

Nhất là khi nhìn thấy dung nham dưới chân dâng lên càng lúc càng nhanh.

Tiếp tục như vậy nữa, sẽ chết cả đám đó!

Thật sự không có người nào có thể đăng đỉnh sao?

Hay là nói Thái Dương Thần thật ra chỉ muốn thỏa mãn bản thân một chút, muốn nhìn thấy cảnh bọn họ giãy dụa trước cái chết?

Sơ Vũ hiểu khá rõ Kiếm Khởi, còn về Đạo Tông Vũ Niết, từng có lần sư tỷ hắn nói rằng nữ trang của người này nhìn đẹp hơn so với của hắn, cho nên hắn cũng từng để ý đến một thời gian.

Nghĩ vậy, Sơ Vũ hơi thắc mắc nói:

“Ta cảm thấy Kiếm Khởi không nên thua Vũ Niết.”

Kiếm Lạc gật đầu, Sơ Vũ cuối cùng cũng nói được một câu bằng tiếng người.

Lục Thủy nhìn Kiếm Khởi, nói:

“Thứ Kiếm Khởi dùng chính là lý giải của hắn đối với kiếm, nhưng hắn tuổi còn nhỏ, đối với Kiếm Đạo cũng chưa thấu triệt được.

Điểm trọng yếu nhất là, Kiếm Khởi cho đến nay còn chưa nắm chặt được chuôi kiếm của thanh kiếm vô địch kia.”

Sơ Vũ và Kiếm Lạc đều kinh ngạc.

Chuôi kiếm của thanh kiếm vô địch?

“Kiếm tu cần một lòng vô địch, một trái tim dám rút kiếm với bất kỳ người nào.” Lục Thủy nhìn về vị trí của Kiếm Khởi, nói:

“Nếu có một ngày, Kiếm Khởi dám rút kiếm với ta, như vậy hắn liền có hy vọng đăng đỉnh.”

Kiếm Lạc vừa mới định lộ ra vẻ khinh thường, đã bị Sơ Vũ cưỡng ép xoay đầu lần hai.

Sơ Vũ ngược lại không cảm thấy một lời này có vấn đề gì, dù sao người trước mắt cũng thật sự là một đại lão danh xưng với thực.

Ma Binh không đủ mạnh không đủ phách lối sao?

Ở trước mặt người này cũng phải gọi một tiếng cha.

Bởi vậy có thể thấy được, Kiếm Khởi muốn rút kiếm với Đông Phương Hạo Nguyên cần phải có dũng khí lớn đến như thế nào.

“Thiếu gia, dung nham đã sắp dâng đến đây rồi.” Chân Võ Chân Linh đồng thời mở miệng nhắc nhở.

Bây giờ đã không còn khả năng dừng lại nữa.

Mà những người đang đứng trên đài, không thể nào cất bước kia đã bắt đầu tuyệt vọng.

Những người ở trên chỉ đi được vài bước cũng như vậy, bắt đầu khủng hoảng sợ sệt.

Lục Thủy nhìn xuống dung nham, sau đó đưa tay vỗ vỗ bả vai Sơ Vũ.

Khoảnh khắc đó, Sơ Vũ không biết vì sao, có một cảm giác rất kỳ quái, hắn cảm thấy thân thể mình có biến hóa gì đó, nhưng lại không phát hiện ra được chính mình có thay đổi gì.

Ngay lúc này, hắn nghe thấy giọng nói của Lục Thủy:

“Muốn có được sức mạnh của Thái Dương Thần không?”

“A?” Sơ Vũ một mặt hoang mang.

Lục Thủy buông tay ra, nói:

“Làm cho tất cả mọi người đi theo bước tiến của ngươi, cùng dâng đỉnh, cùng hấp thu lực lượng của Thái Dương Thần.”

“Cái này, sao có thể?” Sơ Vũ vô ý thức nói.

“Ngươi có thể.” Lục Thủy nhìn Sơ Vũ bình tĩnh nói.

Sau đó Lục Thủy cất bước đi về phía dung nham:

“Chân Võ Chân Linh, lúc theo sau hắn thì thu liễm một chút.”

Chân Võ Chân Linh mặc dù không hiểu Thiếu gia nhà mình muốn làm gì, nhưng nói thu liễm có ý gì thì bọn hắn vẫn hiểu.

Sau đó hai người đồng thời lấy mặt nạ ra, đeo lên.

Hai mặt nạ này cũng không phải loại bình thường.

Kiểm Lạc hoàn toàn không hiểu Lục Thủy muốn làm gì.

Nàng chỉ biết người này đang đi về phía dung nham, lúc đầu nàng định mở miệng nói một câu đi vào dung nham như vậy là muốn chết sao, nhưng lại bị Sơ Vũ ngăn cản.

Sau đó Kiếm Lạc trơ mắt nhìn Lục Thủy bước vào dung nham, ngay sau đó liền ngậy ngấn cả người, nàng nhìn về phía trước, đôi mắt tròn to, lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Nàng nhìn thấy Lục Thủy đi vào dung nham, nhìn thấy ánh lửa dưới chân Lục Thủy bắt đầu lan đến trên người, nhìn thấy cả người Lục Thủy bị ánh lửa bao trùm.

Mà hình ảnh này nàng đã từng gặp qua, chính là của thiên kiêu số một đương thời, vang danh khắp thiên hạ, Thiếu Tông chủ Ân Thiên tông, Lưu Hỏa.

Chuyện này, làm sao có thể?

Lúc này, Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Sơ Vũ, nói:

“Bắt đầu đi, mang theo tất cả mọi người leo lên đỉnh phong, thu hoạch sức mạnh của Thái Dương Thần.”

Lúc này Lục Thủy ở ngay phía trên dung nham, cả người hấn được bao phủ trong lửa, đứng sừng sững ở chỗ đó, phảng phất đã dung hợp làm một thể với dung nham.

Kiếm Lạc nhìn Lục Thủy, trong đầu hồi tưởng lại rất nhiều chuyện.

Ca của nàng đã nói với nàng, trước đây không lâu đã gặp một người.

Một người làm cho hấn không thể nào rút kiếm.

Ca của nàng nói, lúc đối mặt với Thái Dương Chi Tử, mặc dù hấn bại, nhưng chưa từng nhận thua.

Nếu cho hấn thời gian, kiếm của hấn có thể chém Thái Dương Chi Tử.

Thế nhưng khi gặp được người kia, lúc nhìn thấy và hiểu rõ đối phương, hấn đã bại.

Ca của nàng nói, khi đối mặt với người kia, hấn không có bất kỳ khả năng chiến thắng nào.

Thua một cách tâm phục khẩu phục.

Ca của nàng không hề nói cho nàng biết người này là ai, chỉ nói là khi nhỏ được hấn cứu sống.

Lúc đầu Kiếm Lạc còn không thể hiểu vì sao khi nhỏ lại đưa cho người này quả đào, nhưng bây giờ nàng đã rõ ràng.

Người này chính là người trong lời nói của ca ca nàng.

Chính là người làm cho ca ca nàng không thể nào rút kiếm.

Người được tôn xưng là thiên kiêu tuyệt thế, Lưu Hỏa.

Khó trách đôi phương lại nói, chỉ cần ca ca dám rút kiếm với hấn, thì sẽ có khả năng đăng đỉnh.

Hấn không hề khoác lác về bản thân. Ngược lại, là đang khoe ca ca của nàng.

Nàng quá ngu ngốc, thế mà lại nghe không hiểu.

Kiếm Lạc có chút may mắn, còn may Sơ Vũ ngăn cản nàng, bằng không nếu đắc tội với người này thì quá đáng sợ.

Bây giờ Sơ Vũ cũng đang nhìn Lục Thủy, hấn không hề để ý đến Kiếm Lạc ở bên cạnh, mà chỉ hít sâu vào một hơi.

Mặc dù không biết Lục Thủy có ý gì, mặc dù không biết phải làm như thế nào mới có thể đăng đỉnh, nhưng bây giờ không muốn làm cũng không được.

Dung nham sắp vượt qua bệ đứng.

Tiếp tục như vậy nữa, ai biết hấn còn có thể sống sót hay không.

Sau đó Sơ Vũ nhìn về phía Chân Võ Chân Linh, nói:

“Có ai có thể cho ta mượn một cái mặt nạ không?”

Hấn cần nói phục tất cả mọi người để bọn họ đuổi theo bước chân của hấn, đây chính là chuyện vạn chúng nhìn chằm chằm, thất bại thì cũng thôi, dù sao tất cả mọi người sắp chết rồi.

Vạn nhất thành công thì hấn sẽ nổi danh, bị một đám người tìm tới cửa, như vậy thì làm sao có thể yên tâm viết được?

Cho nên, điều thấp mới là tốt nhất.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 235: Cùng Nhau Đẳng Đỉnh

Chân Võ ném ra hai cái mặt nạ. Kỳ thật Sơ Vũ không nói, Chân Võ cũng sẽ để cho hai người nguy trang. Dù sao Sơ Vũ không giống với với bọn hắn, bọn hắn không dễ dàng bị phiền toái tìm đến, nhưng chắc chắn Sơ Vũ sẽ bị.

Sơ Vũ nhận lấy hai chiếc mặt nạ, thuận tiện đưa cho Kiếm Lạc một chiếc.

Bản thân khi nhỏ tự mang ẩn nấp, không có vấn đề gì lớn.

Thông Linh Minh Hầu vốn rất đặc thù, cho nên lúc ra ngoài đã bị trường bối của Kiếm Khởi thi pháp đặc thù.

Không dễ dàng bại lộ.

Chờ bọn hắn đã chuẩn bị xong, Sơ Vũ liền điều chỉnh hô hấp, sau đó bắt đầu vận khí.

Hắn chọn lựa một thời điểm tốt nhất, đó chính là hai phút đồng hồ trước khi bệ đứng bị dim ngập. Giọng nói của hắn đã làm qua thay đổi, biến thành linh hoạt kỳ ảo, có chút uy nghiêm:

“Các vị đạo hữu, nghe ta nói một lời.”

Tiếng Sơ Vũ đột nhiên truyền tới khiến cho rất nhiều người chú ý đến.

Nhất là những người sắp bị dung nham chạm đến.

Bọn họ càng hy vọng có thể xuất hiện chuyển cơ.

Trong nháy mắt khi tất cả mọi người nhìn qua, Sơ Vũ tiếp tục nói:

“Bất cứ người nào trong chúng ta cũng không có khả năng đẳng đỉnh.”

Đúng là nói nhảm, chuyện rõ ràng như vậy mọi người đều biết.

Thế nhưng còn không đợi bọn hấn mở miệng chất vấn, giọng nói của Sơ Vũ lại một vang lên, lần này đã làm cho suy nghĩ của tất cả mọi người dao động.

“Nhưng không có nghĩa là chúng ta không thể nào đăng đỉnh. Ta có cách.”

Một câu ta có cách giống như rơm rạ, làm cho tất cả mọi người vô thức tóm lấy.

“Ta không biết ngươi là ai, nhưng cách ngươi nói đến là gì?”

“Đúng vậy, có cách thì nói nhanh một chút. Không, là tại hạ lạnh mồm lạnh miệng có chỗ đắc tội, còn xin đạo hữu nói thẳng.”

“Muốn linh thạch cũng được, chỉ cần có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này.”

Sơ Vũ không hề dừng lại lâu, nhìn quanh một lượt rồi nói:

“Cùng một chỗ đăng đỉnh.”

Cùng một chỗ đăng đỉnh?

Tất cả mọi người đều không hiểu. Một người còn không thể đăng đỉnh, bây giờ làm sao để cùng nhau đăng đỉnh?

Lần này Sơ Vũ không hề cho bọn hấn cơ hội nói chuyện, lại nói tiếp:

“Một người không đủ, toàn bộ người cộng lại chẳng phải đủ sao?”

Một người có thể đi một nửa, hai người có thể đi hơn phân nửa, tất cả chúng ta liên hợp lại, tất cả thiên phú điệp gia lại, như vậy chắc chắn sẽ không đơn giản là một cộng một đâu.

Đăng đỉnh ở trong tầm tay.”

“Loại chuyện này thật sự có khả năng sao?” Có người bắt đầu chất vấn.

“Nói là như vậy, nhưng làm sao để điệp gia? Hợp thể à?”

“Đúng vậy! Ý nghĩ thì có thể, nhưng không có cách thực hiện.”

“Đừng nói nữa, để vị đạo hữu này nói tiếp.”

Tất cả mọi người im miệng, bởi vì đã không có thời gian.

Sơ Vũ nhìn tất cả mọi người, nhắm mắt nói:

“Các người chỉ cần làm một chuyện là được. Cứ đi theo ta, ta dẫn theo các người từng bước một giẫm lên đỉnh phong.”

Kỳ thật Sơ Vũ cũng không hiểu một bước này, hắn chỉ nghe đại lão nói như vậy, chính mình chỉ nói theo mà thôi.

Những người khác không nói thêm gì nữa, bọn hắn cảm giác đây là chuyện thiên phương dạ đàm. Thật sự có khả năng sao?

Làm sao đi cùng?

Còn không có cách nào đi sang bên kia nữa?

Nhưng mà, trong chớp mắt tiếp theo tất cả mọi người đều ngây người.

Bọn hắn nhìn thấy người đột nhiên xuất hiện kia bước ra một bước, giẫm vào trong không trung.

Trong nháy mắt khi chân của hắn giẫm vào trong không trung, dưới chân của hắn xuất hiện một cái cầu thang, cầu thang này kéo dài đến tất cả bộ đứng.

Phảng phất đang mời tất cả mọi người giẫm lên.

Mà dám lên hay không, đều xem mỗi người.

Vào lúc này, tất cả mọi người vô cùng chấn động.

Làm sao làm được?

Sơ Vũ cũng rất kinh hãi, đây đúng là chuyện không thể tưởng tượng được.

Ngay khi cầu thang xuất hiện, Chân Võ Chân Linh lập tức bước lên.

Kiểm Lạc đã sớm thu hồi tâm thần, lúc này nàng cũng bước theo không chần chờ.

Mà khi bọn hắn giẫm lên, bọn hắn đã cảm giác được thiên phú của mình bị mượn đi, tất cả đều tập trung vào trên người

Sơ Vũ.

Sơ Vũ cảm thấy được biến hóa, hẳn phát hiện chính mình có thể nhẹ nhõm đi lên.

Phảng phất hẳn đã tụ tập thiên phú của tất cả mọi người.

Thật sự là cảm giác kỳ diệu.

Lúc này Sơ Vũ lại nói chuyện, giọng nói của hẳn có chút trầm thấp:

“Quá hạn không đợi.”

Nghe được câu này, lại nhìn thấy dung nham đã tới, tất cả mọi người không thể không nhắc chân giẫm lên cầu thang trước mắt, bọn hẳn phát hiện thật sự có thể giẫm lên trên.

Khi tất cả mọi người đã đi lên, Sơ Vũ lại bước tiếp.

Lần này hẳn hề nói chuyện, mà chỉ chờ đợi trong chốc lát, sau đó bước ra bước thứ ba.

Không hề cố ý chờ đợi, không hề hỏi thăm bất cứ kẻ nào, không hề để ý đến cảm nhận của người khác.

Hẳn chỉ cất bước theo cảm giác.

Theo việc hẳn từng bước tiến lên, theo từng người gia nhập cầu thang, hẳn cảm giác trong lòng có loại minh ngộ quái dị, phảng phất hẳn có thể tùy tiên nắm giữ lý giải bất kỳ công pháp nào.

Thiên phú nghịch thiên này, làm cho Sơ Vũ rất kinh hãi.

Nghĩ tới đây, Sơ Vũ lập tức nghĩ đến mình.

Gần nhất nội dung cốt truyện có hơi cứng nhắc, hẳn có thể mượn dùng loại thiên phú này một chút hay không?

Sau đó Sơ Vũ bắt đầu thử phân tích nội dung cốt truyện, ngay lập tức kinh ngạc phát hiện, thật sự có thể, thật sự cảm thấy được có vô số suy nghĩ xuất hiện.

Rất nhanh Sơ Vũ đã tìm được phương hướng thích hợp nhất, đặc sắc nhất cho nội dung cốt truyện.

Chuyện này, cái thiên phú đỉnh cấp này thật sự quá tốt.

Nếu như lúc nào hấn cũng có loại cảm giác thông suốt này, cũng sẽ không bị viết từ biệt thự đến chung cư.

Lúc này cả đám ở trên không trung đều có thể nhìn thấy cả người Sơ Vũ phát ra ánh sáng, nhìn hấn mang theo rất nhiều người từng bước một đi lên chỗ cao, nhìn dáng vẻ thẳng tiến không lùi của hấn. Không biết vì sao, bọn hấn có cảm giác đi theo Sơ Vũ thật sự có khả năng đăng đỉnh.

Thiên phú đáng sợ vây quanh Sơ Vũ, khí thế xúng đòi cũng bắt đầu bộc phát ra từ trên người hấn.

Mà theo bước chân của Sơ Vũ càng lúc càng nhanh, theo đám người thẳng tiến không lùi, những người khác cũng vô thức theo sau, căn bản không có thời gian suy tính.

Không được bao lâu, nhóm người do Sơ Vũ dẫn đầu gần như đã tạo thành một vòng tròn.

Cái vòng tròn này tiến về hướng sức mạnh của Thái Dương Thần.

Kiểm Khởi nhìn cảnh này cũng rất kinh hãi.

“Thật mạnh, khí tràng thật là đáng sợ.”

Kiểm Khởi nhìn Sơ Vũ, hấn phát hiện loại khí tràng cường đại này không phải là hấn có thể rung chuyển.

Người kia dường như là tất cả mọi người.

“Người này thật sự tụ tập được thiên phú tiềm lực của tất cả mọi người, có lẽ thật sự có khả năng đăng đỉnh.” Đạo Tông Vũ Niết nói.

Sau đó nàng nhìn về phía Kiểm Khởi, hỏi:

“Ngươi biết hấn là ai không?”

Kiểm Khởi lắc đầu.

Hấn biết được, nhưng chắc chắn sẽ không nói. Hấn dựa vào Thông Linh Minh Hào để biết.

“Ngươi, muốn gia nhập sao?” Đạo Tông Vũ Niết lại hỏi.

Kiểm Khởi vẫn lắc đầu:

“Ta tu kiếm, những sức mạnh khác vô dụng với ta.”

Đạo Tông Vũ Niết không nói gì thêm.

Tất nhiên Kiếm Khởi cũng không hề nói chuyện.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 236: Lưu Hỏa Xuất Hiện

Không được bao lâu, tất cả mọi người đã theo Sơ Vũ một đường đi tới vị trí của Kiếm Khởi.

Kiếm Khởi chỉ đứng yên tại chỗ, không hề di động.

Sau đó hắn nhìn những người kia vượt qua mình.

Tất cả mọi người đều mang theo một loại hưng phấn, bởi vì bọn hắn thật sự có thể sẽ đạt được sức mạnh của Thái Dương Thần.

Tiếp theo đám người đi tới vị trí của Đạo Tông Vũ Niết, người sau tuyển chọn gia nhập.

Chuyện này chính là kỳ ngộ đối với nàng, không có lý do gì để bỏ qua, nàng cũng không phải kiếm tu.

Có Vũ Niết gia nhập, Sơ Vũ dường như hóa thành một đạo ánh sáng phóng thẳng đến chỗ cao nhất.

Kiếm Lạc nhìn ca ca của mình một chút, sau đó không để ý nữa.

Không hề gia nhập vào, đó mới là ca ca của nàng.

Ca của nàng có sự kiêu ngạo của chính mình, có truy cầu của chính mình.

Một ngày nào đó, ca ca của nàng nhất định có thể rút kiếm ở trước mặt Lưu Hỏa.

Lục Thủy nhìn những người này, chân mày nhíu lại:

“Kiếm Khởi không gia nhập, xem ra đẳng cấp có chút khó khăn. Nhưng cũng không quan trọng, đến cuối cùng ta có thể đẩy bọn hắn một chút.”

Đối với Lục Thủy thì cái gọi là sức mạnh của Thái Dương Thần không hề có chút tác dụng nào.

Nếu như hắn muốn mượn loại sức mạnh này để tấn thăng, trực tiếp đến tìm Đại trưởng lão không phải tốt hơn sao?

Khi không lại tìm đến một tên Thái Dương Thần với thực lực không ở đỉnh phong làm gì?

Mà để cho tất cả mọi người đều đi lên đỉnh phong, chủ yếu là vì phối hợp với người trong bóng tối kia.

Người kia muốn mượn nhờ sức mạnh tinh thần, như vậy ánh sáng ở nơi này nhất định phải chói lóa.

Trước đó từng người chỉ có thể dừng lại ở vị trí thô thiên, căn bản không thể cung cấp được quá nhiều trợ giúp.

Mà bây giờ không giống với lúc trước, tất cả mọi người đã đi qua một nửa.

Như thế thì sức mạnh ánh sao sẽ bị dẫn động lớn hơn rất nhiều.

Người phía sau màn tất nhiên sẽ hưng phấn không gì sánh được, tiến độ trở nên nhanh hơn trước kia rất nhiều.

Lục Thủy đứng tại chỗ, hẳn cần làm một chút chuẩn bị, bây giờ không phải là lúc hẳn nên động thủ.

Việc hẳn muốn làm không chỉ là thôi động những người kia đạt được sức mạnh của Thái Dương Thần, mà còn phải thôi động tinh thần hô ứng.

Có người sầu, tất nhiên phải có người vui vẻ.

Khu vực Lục gia, Thái Dương Thần nhìn thấy tất cả tinh thần đã định hình.

Vốn định mở miệng nói cho Lục Vô Vi, thắng bại cơ bản đã định.

Thế nhưng khi hẳn vừa muốn nói chuyện, đột nhiên có một điểm sáng bắt đầu xuất hiện, sau đó nhanh chóng đi lên. Theo điểm sáng này đi lên, điểm sáng đã đình trệ lâu ở xung quanh cũng tiến lên theo.

Chỉ trong thời gian một lát, đã tạo thành một vòng tròn.

Cái vòng này đang nhanh chóng đi về phía trung tâm nhất, vây quanh tinh túy Thái Dương của hẳn.

Tốc độ nhanh chóng làm cho hắn hơi kinh ngạc.

“Có chuyện gì đây?” Thái Dương Thần nghi hoặc.

Bên trong có quy tắc của hắn, mặc dù rất nông cạn, nhưng không phải là những người này có thể đánh vỡ.

Mà đây còn đang đề quy tắc hắn đã quyết định xuống đất ma sát, không những thế cái điểm sáng chói lòe kia, còn mang theo tất cả điểm sáng đi về phía tinh túy Thái Dương của hắn.

Muốn làm gì thế?

Chia ăn sức mạnh tinh túy của hắn sao?

Không hề để Thái Dương Thần như hắn vào mắt?

Ngu muội vô tri.

Ánh lửa trong mắt Thái Dương Thần phập phù.

Nhưng hắn vẫn không thể nào biết đang có chuyện gì. Có Tâm Hỏa Cổ Phật nhúng tay, chính hắn cũng không thể nhìn thấy tình hình bên trong thông qua tinh không.

Thật sự làm cho người ta nổi nóng.

Những người khác chú ý đến nơi này cũng ngoài ý muốn. Theo xu thế này, Thái Dương Thần sắp thua.

Nhưng lúc qua được hơn phân nửa, tốc độ của những điểm sáng kia đã chậm lại.

Phảng phất đã mất đi sự bốc đồng, thậm chí càng đi về trước thì tốc độ chậm xuống càng nhanh. Theo xu thế này, hình như Thái Dương Thần lại không thua.

Từng người rất có hứng thú quan sát. Bọn hắn cảm thấy đáng vẻ phong hồi lộ chuyển này rất thú vị.

Nhất là khi sắc mặt Thái Dương Thần chuyển từ đỏ hồng biến thành tái nhợt, lại từ tái nhợt biến thành đỏ hồng.

Sau đó Thái Dương Thần nhìn thấy vòng ánh sáng kia ngừng lại, khoảng cách với tinh túy Thái Dương chỉ còn mấy bước.

Thấy như vậy, trong lòng Thái Dương Thần nhẹ nhàng thờ ra, thiếu chút đã mất cả chì lẫn chài.

Sau đó hắn nhìn về phía Đại trưởng lão, nói:

“Xem ra ngươi sẽ thua.”

Đại trưởng lão nhìn Thái Dương Thần, bình tĩnh nói:

“Vẫn còn thời gian.”

Thái Dương Thần cũng không thêm để ý, không thể nào lại khả có biến hóa khác.

Đây chính là cực hạn. Nhưng ánh sáng chói mắt như vậy, chỗ Tinh Ti tất nhiên sẽ đạt được lợi ích cực kỳ lớn.

...

Lục Thủy nhìn Sơ Vũ đã đến cực hạn, khoe miệng hơi nhếch lên, sau đó bước ra bước tiến của hắn.

Thời gian không khác lắm.

Sơ Vũ ngừng lại, tất cả mọi người nhìn về phía hắn.

Phảng phất đang hỏi thăm vì sao không tiếp tục đi lên phía trước.

Sơ Vũ nhìn sức mạnh Thái Dương chỉ cần mấy bước là có thể chạm đến kia, trả lời:

“Còn thiếu thời cơ cuối cùng.”

Tất cả mọi người không hiểu, thời cơ cuối cùng gì?

Đây thật ra là cái cơ cho việc không thể nào cất bước của Sơ Vũ, hắn cũng không thể nào nói ra được, chỉ có thể nói là thiếu cơ hội.

Ngay khi tất cả mọi người đang xoắn xuýt thời cơ là cái gì, đột nhiên có người hoảng sợ nói:

“Này này, các ngươi, các ngươi nhìn phía dưới.

Đó là cái gì?”

Lúc này tất cả mọi người quay đầu nhìn về phía dưới.

Vừa nhìn thấy, tất cả mọi người đều ngây người.

Bọn hắn thấy được một người được bao trùm trong lửa, đi lại trong dung nham.

Đó cũng không phải là chuyện làm cho bọn hắn kinh ngạc, chân chính làm cho bọn hắn kinh ngạc chính là, mỗi khi người lửa này bước ra một bước, dung nhan dưới chân sẽ biến mất, thay vào đó là Tinh Hà sáng chói vô tận sáng chói.

Hắn đi từ biên giới đến, từng bước một tới gần, từng bước một phá vỡ toàn bộ biển lửa, lấy sức mạnh một người chà đạp lĩnh vực của Thái Dương Thần.

Tinh Hà sáng chói, mọi loại chói mắt.

“Đây, đây là chuyện gì?”

“Hắn là ai? Vì sao có thể đi lại ở trong dung nham mà không phải đạp không?”

“Này, có phải các người bị mù không, người này là Lưu Hỏa đó? Chắc chắn là hắn rồi?”

“Đúng vậy, chắc chắn là Lưu Hỏa. Trừ hắn ra, ai có thể làm ra chuyện rung động như vậy?”

Kiểm Khởi nhìn về phía Lục Thủy, trong lòng thở phào. Nhưng hắn lại không biết, vốn bởi vì nhìn thấy đám người Sơ Vũ rơi vào tuyệt cảnh, từ đó sắp chạm đến vô địch kiếm, đã cách xa hắn mà đi.

Lúc này Lục Thủy ngẩng đầu nhìn Kiếm Khởi một chút, cảm thấy có chút đáng tiếc.

Nhưng mà, nếu có thể chân chính nắm chặt thanh kiếm kia ở dưới bóng ma, như vậy Kiếm Khởi nhất định có thể vấn đỉnh Kiếm Đạo.

Chỉ xem hắn có được trái tim vô địch và thiên hạ này hay không.

Sau đó Lục Thủy không còn quan tâm Kiếm Khởi nữa, mà đưa mắt nhìn về phía không trung, là lúc để ánh sao chiếu rọi mặt đất.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 237: Chân Thần Đã Chết

Vào lúc này, Tinh Hà vô tận phía sau hắn bắt đầu bộc phát ra ánh sáng chói mắt. Ánh sáng này tương hỗ với đám người Sơ Vũ, phía trên mỗi người đều bị ánh sáng bao phủ, trở nên loá mắt.

Tất cả mọi người đều không hiểu lắm, nhưng lại có cảm giác, chỉ cần bọn hắn di chuyển là có thể đăng đỉnh.

“Thời cơ đã đến, tất cả mọi người theo ta đăng đỉnh.” Giọng nói của Sơ Vũ vang lên bên tai tất cả mọi người.

Lúc này không có ai nghi vấn, mỗi người đều tràn đầy tự tin.

Bọn hắn, có thể đăng đỉnh.

Dưới sự gia trì của Lưu Hỏa, bọn hắn có thể leo lên đỉnh phong nhất.

...

Bên phía Lục gia, khi Thái Dương Thần cho rằng đã sắp chiến thắng, điểm sáng trong tinh không đột nhiên sáng hơn rất nhiều, chuyện này khiến cho hắn có chút không hiểu.

Nhưng rất nhanh hắn đã bắt đầu khiếp sợ.

Hắn phát hiện ở biên giới tinh không có tinh quang xuất hiện, tinh quang này giống như dòng sông, bắt đầu đi về phía trung tâm.

Tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta phải tặc lưỡi, Tinh Hà mênh mêng, đủ loại sáng chói, chói lóa mắt.

Tinh Hà chiếu rọi xuống toàn bộ khu vực Lục gia.

Thái Dương Thần chau mày. Nếu như hắn không đoán nhầm, cái Tinh Hà này đại biểu một người.

Thế nhưng mà, trên đời này làm sao có thể có loại người này?

Đừng nói là Thái Dương Thần, ngay cả Đại trưởng lão cũng phải nhìn Tinh Hà một chút.

Tất nhiên hắn cũng đã nhìn ra, người có tiềm lực đại đạo chân chính đã xuất hiện.

Lấy sức một người, chiếu rọi toàn bộ tinh không.

Những người khác tất nhiên cũng chấn kinh, bọn hắn cũng không nghĩ đến sẽ xuất hiện một con hắc mã như thế.

Thậm chí rất nhiều người đều muốn tìm được hắn, thu hắn làm đồ.

“Tinh Hà sáng chói như vậy, xem ra bên phía Tinh Ti sẽ rất thuận lợi.” Chiến Thần nhìn vùng tinh không kia, tiếp tục mở miệng nói:

“Nếu như có thể thì thu người kia vào Tiên Đình, ta tự mình dạy.”

“Nếu như người này là nữ thì tốt, ta có thể phá lệ thu đồ đệ.” Xảo Vân tông Ngung Hạ cũng nói.

“Đi tìm hắn, tìm Thiên Cơ Lôu Vũ, giúp ta xác định người này.” Chỗ sâu trong Đạo Tông truyền ra giọng nói.

Khi tất cả mọi người đang chú ý người này, trên Thiên Vân phong truyền ra tiếng cười.

“Ha ha ha, ha ha ha, trời cũng giúp ta, trời cũng giúp ta. Quả nhiên, đêm nay chính là cơ hội ngàn năm một thuở, Tiên Đình ta nhất định sẽ là bên thứ nhất giải được phần sau.” Tinh Ti Tiên Quân rất kích động.

Hắn đang toàn lực mượn nhờ sức mạnh tinh thần.

Nhanh, cũng sắp đủ rồi.

Hắn cũng rất muốn nhìn thấy nội dung phần sau.

Lạc Phong và Nhiếp Hạo ở phía dưới không dám lên tiếng, bọn hắn cũng không biết Thiếu tông chủ có tới hay không, nhưng bây giờ tuyệt đối không thể làm tức giận người trước mắt này.

Đẳng cấp kém quá nhiều.

Lúc này Tinh Ti bình tĩnh lại, hấn nhìn về phía Lạc Phong rồi nói:

“Người sau lưng các người đến bây giờ vẫn không có phản ứng gì sao? Nhưng mà bản Tiên có nhiều thời gian, người nhắm vào Tiên Đình, nếu như là địch nhân thì đương nhiên chúng ta sẽ không bỏ mặc đối phương.”

Sau đó Tinh Ti liền động thủ ngăn cách sức mạnh tinh thần của đám người Lạc Phong.

Trước đó hấn có thời gian rồi, nhưng bây giờ hấn không thể để cho bất luận kẻ nào tới quấy rầy mình.

Tìm ra người nhắm vào Tiên Đình tất nhiên quan trọng, nhưng dù quan trọng hơn nữa cũng không thể bằng phần sau của Dự Ngôn Thạch Bản.

Vì chuyện tối nay, tất cả người của Tiên Đình đã xuất động, chỉ vì phối hợp với hấn.

Bằng không làm sao có thể làm cho phân lớn người tụ tập tại một chỗ?

Cũng may đã sắp thành công.

—— ———

Lúc này Lục Thủy đã đi tới vị trí trung tâm nhất của dung nham, hấn đứng ở chỗ này, cũng mang ý nghĩa toàn bộ dung nham đã bị Tinh Hà của hấn thay thế.

Nơi này không còn là lĩnh vực của Thái Dương Thần.

Mà là địa bàn của hấn.

Ở trên không, tất cả mọi người đứng ở trước mặt sức mạnh của Thái Dương Thần, nhưng không có bất cứ người nào dám đưa tay đụng vào.

Tất cả mọi người biết, người nên đạt được sức mạnh này là Lưu Hỏa phía dưới.

Lục Thủy không nói chuyện, hấn đang chờ.

Lục Thủy đang chờ, tất cả mọi người trên không trung cũng nhất định phải chờ.

Trên thực tế, cũng không phải không có người nổi lòng tham đi đụng vào sức mạnh của Thái Dương Thần.

Nhưng những người kia chỉ cần đụng vào, liền sẽ bị sức mạnh của Thái Dương Thần đốt cháy hầu như không còn.

Bởi vì người thứ nhất đăng đỉnh chính là Sơ Vũ, nếu như hắn không động mà những người khác động thì sẽ chết, từ đầu đến giờ đã chết không dưới mười người.

Cho nên không có người nào lấy mệnh đi ném thử.

Mà người dẫn đầu kia, rất nhiều người đều biết đối phương có chút quan hệ với Lưu Hỏa, cho nên cuối cùng vẫn phải xem Lưu Hỏa.

Trong lòng Sơ Vũ cũng rất khiếp sợ, thì ra đại lão chính là Lưu Hỏa.

Chính là người được vinh dự thiên kiêu số một đương thời Lưu Hỏa.

Nhưng hắn cảm thấy thân phận thiên kiêu chỉ là thứ đại lão tùy ý lưu lại khi hành tẩu tu chân giới.

Bản thân đại lão cao hơn Lưu Hỏa.

Ngay khi Sơ Vũ đang nghĩ lung tung, một giọng nói truyền đến.

“Lúc này không lấy sức mạnh Thái Dương còn chờ đến khi nào?”

Sơ Vũ nghe vậy thì lập tức đưa tay đụng vào sức mạnh của Thái Dương Thần, thuận tiện nói:

“Các vị, chúng ta thu hoạch sức mạnh của Thái Dương Thần.”

Tay của Sơ Vũ đã đụng vào sức mạnh Thái Dương Thần, lúc này ánh sáng chiếu rọi, Sơ Vũ trực tiếp bị sức mạnh bao trùm, nó huyền ảo bàng bạc, có thể đạt được bao nhiêu thì đều xem thực lực mỗi người.

Chân Võ Chân Linh không chần chờ, lập tức động thủ đụng vào sức mạnh Thái Dương Thần. Bọn hắn thậm chí

không hề suy nghĩ vì sao thiếu gia không cần sức mạnh Thái Dương Thần, bởi dù sao đó cũng là thiếu gia của bọn họ, một tồn tại tựa như thần thoại.

Kiểm Lạc cũng không hề chần chừ, bắt đầu đụng vào sức mạnh Thái Dương Thần.

Nhìn thấy những người này chạm vào được, những người khác không còn lo lắng nữa, tất cả đều vươn tay ra.

Vào lúc này, tất cả mọi người ở đây bắt đầu chia cắt sức mạnh Thái Dương Thần.

Lục Thủy nhìn thấy vậy, im lặng lắm lắm:

“Đã đến mức cao nhất, đối phương cũng nên thành công rồi?”

Như vậy để cho ta xem thử, ngươi muốn biết thứ gì.”

Nghĩ như thế, Lục Thủy đưa tay đụng vào thứ trước mặt, nơi đó có một đường tuyến mà người bình thường không thấy được.

Trong nháy mắt khi hấn chạm vào, Lục Thủy liền lợi dụng sức mạnh tinh thần lúc trước trực tiếp xác định vị trí của đối phương. Mặc dù đối phương đã che giấu, nhưng không cản được hấn nhanh chóng tìm qua.

Rất nhanh Lục Thủy đã thấy được sức mạnh tinh thần bàng bạc, mà ở vị trí trung tâm nhất của sức mạnh tinh thần này có một phiến đá.

Lục Thủy hơi nghi hoặc, nhưng hấn không hề dừng lại, trực tiếp muốn đi qua ném thử quan sát nội dung bên trong.

Thời gian của hấn cũng không nhiều, chẳng mấy chốc đối phương sẽ phát hiện ra hấn.

Trong nháy mắt Lục Thủy đã chạm đến phiến đá kia.

Trong nháy mắt đó, Lục Thủy cảm giác ánh mắt của mình vượt qua thời gian, vượt qua không gian.

Cuối cùng ở trong vô số năm tháng, một câu nói truyền đến:

“Chân Thần đã chết, người không thể ngăn cản được chúng ta.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 238: Thua Cuộc

Khu vực Lục gia.

Mộ Tuyết nhìn Đông Phương Trà Trà ngáp dài, cũng có chút buồn ngủ. Nàng thân là một người bình thường, hiện giờ đã tính là thức đêm rồi.

Nhưng nàng vẫn muốn gửi cho Lục Thủy một bức hình, nàng cảm thấy nên gửi dáng vẻ buồn ngủ của Trà Trà sang cho Lục Thủy trước, sau đó lại gửi một bức của chính mình và Trà Trà cho Lục Thủy.

Do dự một chút, Mộ Tuyết cảm thấy vẫn nên để Trà Trà gửi thì hơn.

Nàng đưa di động đặt ở phía Trà Trà, sau đó chọn một góc độ cho bản thân mình.

Tiếp đó nàng tìm một tư thế xinh đẹp nằm nhoài trên mặt bàn giả bộ đi ngủ, lộ ra một bên mặt.

Ừm, đợi mấy giây rồi chụp ảnh là được.

Răng rắc.

Mộ Tuyết mở to mắt, sau đó cầm lấy điện thoại nhìn vào, phát hiện chụp cũng được.

Lát nữa gửi đến Lục Thủy bên kia.

Hoàn mỹ.

Như thế sẽ thành Trà Trà gửi hình của nàng đi, chứ không có quan hệ gì với Mộ Tuyết nàng cả.

“Không biết lúc Lục Thủy nhìn thấy có vui vẻ hay không.” Mộ Tuyết trầm nghĩ trong lòng.

Hy vọng Lục Thủy có thể trả lời sớm một chút.

Thế nhưng đợi vài phút vẫn không nhận được tin trả lời.

“Tại sao Lục Thủy vẫn chưa nhắn lại? Hắn đang làm gì thế? Nói chuyện với những người phụ nữ khác, hay là không

thích ta nữa rồi?”

“Ừm, không đúng, có thể là không muốn để ý đến Trà Trà.”

Nghĩ tới đây, Mộ Tuyết hơi sững sốt.

Nàng cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm. Hình như nàng dùng điện thoại di động của mình, có quan hệ gì với Trà Trà chứ?

Về mặt Mộ Tuyết mộng bức, sau đó nàng phát hiện đã quên dùng điện thoại của Trà Trà.

Nghĩ tới đây mặt Mộ Tuyết đỏ rần, nàng ôm mặt cảm thấy không còn mặt mũi gặp Lục Thủy.

Như thế rõ ràng là tự chụp ảnh giả bộ ngủ, sau đó gửi cho Lục Thủy?

Quá không biết xấu hổ.

“Là Trà Trà dùng điện thoại di động của ta. Đúng, đúng là như vậy, ta ngủ thiếp đi, thật sự đã ngủ thiếp đi.”

Nghĩ như thế, Mộ Tuyết liền đặt điện thoại di động của mình sang chỗ Trà Trà, sau đó nằm sấp xuống ngủ.

Chỉ cần nàng ngủ thiếp đi, thì sẽ không biết chuyện gì cả.

“Đều là Lục Thủy sai, hại ta trở nên choáng váng. Chờ thành thân người liền xong rồi, cần khóc người.”

Sau đó Mộ Tuyết cơ trí lựa chọn đi ngủ, còn chuyện bên ngoài, xưa nay nàng không hề quan tâm.

Từ một giây khi Thái Dương Thần đi vào khu vực Lục gia, kết quả đã định rồi.

...

Lúc Mộ Tuyết vội vã ngủ, sắc mặt Thái Dương Thần rất khó nhìn.

Hỏa diễm trên người hắn đều đang nhảy nhót.

Sức mạnh tinh túy của hắn bị chia cắt, tựa như có một đống con kiến đang chia cắt thịt voi vậy.

Chuyện này khiến cho hắn rất tức giận.

Nhưng hắn không thể nào ra tay với người bên trong.

Hắn phát hiện tinh không này đã sớm thoát ly khỏi sự khống chế của hắn.

Lúc đầu chỉ bị Tâm Hỏa Cổ Phật và Tinh Ti Tiên Quân ảnh hưởng, nhưng bây giờ đã có nhiều thêm một bên nữa.

Hắn không biết đối phương là ai, nhưng thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Thực lực của đối phương chắc chắn không mạnh.

“Thiên tư như thế, nếu như không để cho ta sử dụng, thế thì không thể để hắn sống sót được.” Thái Dương Thần đã chuẩn bị sau đó đi tìm người này.

Trở thành Kỵ sĩ của Thái Dương Thần Điện thì có thể sống.

Nếu không sẽ phải tiếp nhận thẩm phán đến từ Thái Dương Thần Điện. Không, là thẩm phán từ Thái Dương Thần.

Sau khi có quyết định, Thái Dương Thần thu hồi tâm thần, không còn lưu ý những thứ này nữa.

Sau đó hắn vung tay lên, tinh không biến mất.

Nhắm mắt làm ngơ.

“Ta thua.” Thái Dương Thần nhìn Đại trưởng lão Lục gia, mở miệng nói.

Kỳ thật những người khác cũng rất bất ngờ, không nghĩ tới Thái Dương Thần lại thua.

Ngay từ đầu bọn hắn đều cho rằng Thái Dương Thần sẽ thắng.

Dù sao chuyện này là do hắn khởi xướng, Đại trưởng lão Lục gia không có chút ưu thế nào.

Lúc này Thái Dương Thần cầm Thái Dương Quyền Trọng, nói với Đại trưởng lão Lục gia:

“Bản Thần không phải là người thua không trả tiền, Thái Dương Quyền Trọng này cho ngươi.”

Nói xong, cả người Thái Dương Thần bộc phát ra liệt diễm chói mắt, khí tức cực nóng giống như thiên hỏa đốt cháy mặt đất, sau đó Thái Dương Quyền Trọng đã tụ tập sức mạnh cường đại của Thái Dương Thần bị ném mạnh ra ngoài.

Vào lúc này, Thái Dương Quyền Trọng lao đến khu vực Lục gia giống như một viên sao băng.

Đại trưởng lão đứng yên tại chỗ, ngẩng đầu nhìn Thái Dương Quyền Trọng sắp va chạm đến.

Sau đó uy thế thuộc về quyền trọng trùng kích đến chỗ Đại trưởng lão, sức mạnh này tạo ra từng cơn gió thổi phân phật vào thân hình của Đại trưởng lão.

Lúc này Đại trưởng lão mới chậm rãi giơ tay cầm lấy kiếm, sau đó vung ra một kiếm. Kiếm này không mang theo kiếm khí, mà chỉ mang theo một cơn gió.

Gió bay về phía Thái Dương Quyền Trọng, sau đó đánh vào bên trên.

Tiếp đó, Thái Dương Quyền Trọng vốn có uy thế hung mãnh, nhưng ngay lập tức bị tước mất tất cả, trở thành một cây quyền trọng bình thường bắt đầu rơi xuống khỏi không trung.

Cuối cùng rơi vào trong rừng cây.

Một kiếm này làm cho Thái Dương Thần hơi ngoài ý muốn, mà cả những người khác cũng không hiểu.

“Lý giải đối với Kiếm Đạo của hắn, đã đến trình độ mà ta không thể nào hiểu được.” Đệ tử bình thường của Kiếm Nhất Phong cắn vào miếng thịt trong tay, trong lòng có chút đắng chát.

“Đây là đạo của ngươi?” Thái Dương Thần nhìn Đại trưởng lão, trong mắt có hơi kiêng kị.

Vừa rồi, thứ hắn nhìn thấy chỉ là một trận gió, hoàn toàn không phát hiện được bất kỳ khí tức sức mạnh nào.

Những người quan sát cũng rất tò mò, đây là loại đạo gì.

Đại trưởng lão nhìn Thái Dương Thần, nhẹ nhàng nói:

“Kiếm phong mà thôi.”

Thái Dương Thần: “...”

Đệ tử bình thường của Kiếm Nhất Phong đột nhiên cảm thấy yết hầu mình bị nghẹn lại, hấn nắm lấy yết hầu rồi không ngừng vuốt, thịt bị mắc ở trong cổ họng.

Những người đứng ngoài quan sát khác cũng không còn gì để nói, thua thiệt bọn hấn còn đưa ra các loại suy đoán.

Nhưng mà, chỉ kiếm phong cũng có thể diệt đi công kích của Thái Dương Thần, quả nhiên Đại trưởng lão Lục gia vẫn rất mạnh.

Đương nhiên, chỉ là rất mạnh mà thôi.

Dù sao Thái Dương Thần chỉ vận dụng một bộ phận thân, một bộ phận thân còn không có nổi một phần mười sức mạnh của bản thể.

Có thể mạnh tới đâu chứ?

Tuy nhiên bọn hấn cũng không hiểu lắm, vì sao Đại trưởng lão Lục gia không trực tiếp đánh giết phân thân của Thái Dương Thần?

Không có ai biết hấn đang nghĩ gì.

Đương nhiên, chuyện này cũng là chuyện tốt đối với bọn hấn, có thể giúp cho bọn hấn dễ dàng thấy rõ trạng thái thực lực của Lục Vô Vi.

Thái Dương Thần không chần chờ nữa. Đánh cược đã kết thúc, như vậy thì nên chân chính thăm dò thực lực của Lục Vô Vi.

Còn chuyện hợp tác với Tinh Ti Tiên Quân, phần thuộc về hấn đã hoàn thành xong, chắc chắn Tinh Ti cũng không dám đổi ý.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 239: Một Đạo Kiếm Ý

Không còn suy nghĩ những chuyện này nữa.

Ánh lửa trên người Thái Dương Thần bắt đầu ngưng thực, cuối cùng tạo thành áo giáp bao trùm cả người hắn.

Thái Dương Thần không nói thêm gì nữa, bước ra một bước tiến thẳng về phía Lục Vô Vi.

Hắn không cần vũ khí, không cần dùng thần thuật khác.

Hắn chỉ cần dùng nắm đấm đi đo đạc thực lực của Lục Vô Vi là đủ.

Ngay khi Thái Dương Thần bắt đầu cất bước, Lục Vô Vi cũng động.

Thân ảnh của hắn phiêu hốt, trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Thái Dương Thần, sau đó vung ra một kiếm.

Lục Vô Vi không hề sử dụng Kiếm Đạo, mà chỉ là một kiếm rất bình thường.

Oanh!

Nắm đấm của Thái Dương Thần đánh vào trên thân kiếm của Lục Vô Vi, ánh sáng lấp lánh giống như một vòng tròn quét ngang toàn bộ khu vực Lục gia.

Nếu như không phải khu vực Lục gia đã được bảo vệ, thì rất nhiều người sẽ mất mạng tại chỗ.

Nắm đấm Thái Dương Thần vẫn dừng ở trên thân kiếm của Lục Vô Vi. Hắn nhìn Lục Vô Vi, mỉm cười lộ ra hàm răng trắng nõn:

“Không sử dụng toàn lực sao?”

Ta cảm thấy kiếm của ngươi không đến mức chỉ một hai lần đã có thể chém được ta.”

Lục Vô Vi nhìn Thái Dương Thần mà không nói gì, sau đó hắn thu kiếm lại, nhẹ nhàng đưa xuống rồi vung ra.

Tất nhiên Thái Dương Thần lại dùng quyền đối kháng.

Lục Vô Vi không hề để ý, chém ra từng kiếm một, nhưng đều bị nắm đấm của Thái Dương Thần chặn đứng.

Bọn hắn đánh từ bên trái tới bên phải, từ phía trên xuống phía dưới, lại từ phía dưới trở lại trên không trung.

Sức mạnh cường đại giống như gợn sóng điên cuồng khuếch tán.

Toàn bộ khu vực Lục gia phải thừa nhận đả kích từ sức mạnh đáng sợ kia.

Tám màn đen dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ bị công phá.

Oanh!

Sau một lần giao phong, Thái Dương Thần và Lục Vô Vi riêng phần mình lùi về phía sau một chút.

Lúc này hai tay Thái Dương Thần đã bị thương, máu tươi nhỏ xuống từ trên nắm đấm, nhưng mà Thái Dương Thần không hề quan tâm.

Hắn nhìn Lục Vô Vi rồi nói:

“Chỉ có như vậy sao? Dù ngươi có lưu thủ, nhưng dù sao vẫn quá yếu.”

Lục Vô Vi không nói gì.

Thái Dương Thần cũng không thêm để ý, nói tiếp:

“Thế thì ta sẽ dùng hết toàn lực tập trung vào một kích cuối cùng này. Hãy để ta nhìn một chút, cực hạn của ngươi ở đâu.

Chiêu thức của ngươi ta đã lĩnh giáo qua, rất mạnh, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.”

Lần này Thái Dương Thần không chờ Lục Vô Vi phản ứng lại, mà trực tiếp nhảy lên cao, hắn đứng ở trên không quan sát mặt đất.

Giây phút này trên người hắn xuất hiện một vệt ánh sáng, hoặc có thể nói là hắn đã trực tiếp hóa thành một vệt ánh sáng.

Ánh sáng này chói mắt giống như mặt trời, nhưng mặt trời này lại không hề chiếu rọi đến nơi khác, mà ngấm thẳng vào khu vực Lục gia và Đại trưởng lão Lục gia.

Phảng phất muốn đốt cháy khu vực Lục gia thành hư vô.

Lục Vô Vi nhìn đạo ánh sáng này, chậm rãi buông kiếm trong tay xuống.

Trong đại điện, Tam trưởng lão nhìn lên không trung rồi chau mày, luôn cảm thấy Đại trưởng lão không bình thường.

Ngay khi hắn đang nghi ngờ, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một tiểu nữ hài, chính là Nhị trưởng lão.

Ngay khi nhìn thấy Nhị trưởng lão, Tam trưởng lão lập tức đứng lên, cung kính nói:

“Nhị trưởng lão.”

“Nhìn cho kỹ, sắp bắt đầu rồi. Thực lực của ngươi không đủ, ta tới giúp ngươi hộ pháp, đầy đủ cho ngươi thấy rõ tất cả.” Nhị trưởng lão ngẩng đầu nhìn lên không trung, nói.

Tam trưởng lão không hiểu lắm.

Lúc này Nhị trưởng lão quay đầu nhìn về phía Tam trưởng lão, nói:

“Ngươi quên câu nói trước đó rồi sao? Nếu Thái Dương Thần dám tới...”

Tam trưởng lão chỉ nghe xong nửa câu trên, cả người bỗng ngây ra.

Thậm chí có chút khó mà tin nổi.

Tất nhiên hắn biết nửa câu sau là gì, nhưng hắn vẫn đợi Nhị trưởng lão nói ra, dùng để xác nhận không phải do chính mình không nghĩ nhiều.

“Như vậy nơi đây sẽ không còn Thái Dương Thần.” Nhị trưởng lão nói ra nửa câu sau.

“Thế nhưng mà, chỉ có phân thân của Thái Dương Thần tới.” Tam trưởng lão nói.

“Vậy thì hẳn cũng không phải là Thái Dương Thần rồi?”
Nhị trưởng lão hỏi một câu, sau đó quay đầu nhìn về phía không trung, nói tiếp:

“Nhìn kỹ, đừng chớp mắt.”

Lúc này rất nhiều người đều đang nhìn Đại trưởng lão, bọn hắn muốn xem thử Đại trưởng lão Lục gia sẽ ứng đối như thế nào, sẽ bộc phát ra thực lực như thế nào.

Nhưng làm cho tất cả mọi người không hiểu chính là, Đại trưởng lão Lục gia lại buông kiếm trong tay xuống.

Ngay khi bọn hắn chau mày, thân ảnh của Lục Vô Vi đã biến mất.

Chỉ trong một giây ngắn ngủi đó, trực tiếp biến mất khỏi chỗ cũ.

Bọn hắn đều sửng sò. Đợi đến lúc tìm thấy Lục Vô Vi, bọn hắn phát hiện Lục Vô Vi lại ở ngay trước mặt Thái Dương Thần.

Lần này hẳn không hề dùng kiếm, mà chỉ vờn một ngón tay ra.

“Lục Vô Vi đang làm gì?” Ngung Hạ hoàn toàn không hiểu.

Thái Dương Thần dùng đại chiêu, người không ra thì cũng thôi, còn chạy đến trước mặt đại chiêu để đánh?

Nhưng rất nhanh Ngung Hạ đã ngây người.

“Chuyện này, chuyện này sao có thể?”

Lúc này một ngón tay của Lục Vô Vi điểm vào mi tâm của Thái Dương Thần. Trong nháy mắt khi một chỉ này điểm tới, tất cả sức mạnh đang bộc phát trên người Thái Dương Thần đều co rút trở về.

Giống như bị áp chế vậy.

“Chuyện này, làm sao có thể?” Thái Dương Thần cảm thấy được sức mạnh của mình bị cưỡng chế nhét trở về thân thể.

Loại cảm giác này khó chịu đến tận cùng, mà đối phương phải có sức mạnh đến cỡ nào mới có thể làm được một bước này?

Lúc này Lục Vô Vi nhìn Thái Dương Thần, nói:

“Cuối cùng đã tìm được.”

“Ngươi có ý gì?” Thái Dương Thần không thể hiểu được Lục Vô Vi đang nói về cái gì.

Hắn đang tìm cái gì?

Ngay khi Thái Dương Thần vừa mới hỏi vấn đề này, hắn đã thấy Lục Vô Vi trước mắt dần biến mất. Sau khi Lục Vô Vi biến mất, một đạo kiếm ý xuất hiện từ vị trí của hắn.

Đạo kiếm ý này làm cho Thái Dương Thần có chút hãi hùng khiếp vía.

Phảng phất chỉ cần kiếm ý này chém về phía hắn, chắc chắn hắn sẽ phải chết không nghi ngờ.

Nhưng càng làm cho Thái Dương Thần khó có thể tiếp nhận chính là, bây giờ hắn mới phát hiện, Lục Vô Vi đánh nhau với hắn lâu như vậy chỉ là một đạo kiếm ý.

Mà lại còn tương xứng với hắn.

“Sao lại có thể như thế? Làm sao ta lại không hề phát hiện ra chút gì chứ.”

Kiếm ý này không hề đáp lại hắn, mà chỉ chủ động chém về phía sau hắn.

Kiếm ý chém ra, thiên địa chấn động, sau đó thiên địa xuất hiện một vết nứt.

Một kiếm khai thiên.

Vết nứt này càng lúc càng lớn, khuếch trương càng lúc càng nhanh.

Tất cả mọi người đều ngây dại, không ai trong bọn hắn phát hiện ra Lục Vô Vi kia chỉ là một đạo kiếm ý, càng không biết kiếm ý này muốn làm gì.

Nhưng rất nhanh bọn hắn đã biết.

Hoặc có thể nói Thái Dương Thần là người thứ nhất biết.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 240: Một Kiếm

“Lục Vô Vi, ngươi muốn làm gì?”

Trên mặt Thái Dương Thần hiện đầy khói mù.

Hắn cảm nhận được, là khí tức của bản thể.

Kiếm ý kia trực tiếp bỏ ra thông đạo liên thông với vị trí nơi bản thể của hắn.

Vào lúc này Thái Dương Thần mới biết được, tại sao Lục Vô Vi lại đồng ý đánh cược với hắn, cũng biết vì sao Lục Vô Vi vẫn luôn lưu thủ.

Lục Vô Vi đang cố ý kéo dài thời gian.

Cho tới bây giờ mục tiêu của đối phương cũng không phải là phân thân của mình, mà là bản thể đang ngủ say ở nơi xa.

Đột nhiên đưa ra đánh cược, đúng là cơ hội đưa tới cửa.

Làm sao Lục Vô Vi lại từ chối chứ?

“Đáng chết.”

“Lục Vô Vi, ngươi biết mình đang làm gì không? Bản thể của ta mặc dù đang ngủ say, nhưng chỉ cần xuất hiện ở đây, toàn bộ khu vực Lục gia của ngươi đều sẽ bị thần hỏa của ta đốt cháy hầu như không còn.

Ngươi đang chơi với lửa đó.”

Lúc này ánh lửa bắt đầu tràn ra từ trong cái khe kia.

Cảnh tượng bên trong hiện lên, đó là một biển lửa vô tận, liệt diễm đốt cháy vạn vật, không có bất kỳ vật chất nào tồn tại.

Mà ở giữa biển lửa này có một pho tượng to lớn, hắn đứng ở nơi đó giống như Thần Linh, biển lửa thần phục dưới chân hắn.

Hắn chính là Thái Dương Thần đang ngủ say.

Thấy cảnh này, những người đứng ngoài quan sát đều có vẻ không thể tưởng tượng được. Bản thể của Thái Dương Thần xuất hiện, như vậy thì không phải chỉ là thăm dò sơ qua thôi.

Lục Vô Vi điên rồi sao?

Khu vực Lục gia sẽ vì vậy mà hủy diệt.

Lúc này phân thân của Thái Dương Thần đã không thể nào động đậy, hắn nhìn chăm chăm vào chỗ sâu của Lục gia rồi nói:

“Lục Vô Vi, ngươi đã nghĩ kỹ chưa.

Ngươi chịu được bản thể của ta giáng lâm sao?”

Lúc này ánh lửa bắt đầu tràn ra, đây là sức mạnh thuộc về bản thể của Thái Dương Thần.

Ngọn lửa này có thể thiêu đốt không gian, không gian trên bầu trời Lục gia đều đang vặn vẹo.

Rất nhanh hỏa diễm bắt đầu lan tràn về phía khu vực Lục gia. Nếu để cho hỏa diễm lan tràn khắp khu vực Lục gia, như vậy không cần Thái Dương Thần động thủ, nơi đây sẽ triệt để trở thành tro tàn.

Phân thân của Thái Dương Thần không tin Lục Vô Vi sẽ tùy ý để khu vực Lục gia hủy diệt. Dù Lục Vô Vi tìm tới bản thể của hắn thì làm được gì?

Chính vào lúc này, Thái Dương Thần cảm thấy một trận gió thổi tới.

Hắn có chút hiếu kỳ, dưới uy thế của bản thể, sẽ không có gió có thể thổi đến mới đúng.

Sau đó Thái Dương Thần phát hiện trận gió bắt đầu thổi về phía bản thể của hắn.

Gió nhẹ nhàng thổi, toàn bộ khu vực Lục gia đều có thể cảm nhận được trận gió nhẹ này thổi đến.

Lúc gió nhẹ thổi về phía hỏa diễm của Thái Dương Thần, hỏa diễm thuộc về bản thể này đã yên lặng dập tắt.

Phảng phất ánh nến yếu kém gặp phải gió nhẹ ngoài cửa sổ.

Chỉ trong thời gian ngắn, ánh lửa tràn ra từ bản thể Thái Dương Thần đều bị gió nhẹ dập tắt.

Thái Dương Thần nhìn thấy tất cả với vẻ không thể tin nổi, làm sao lại thế?

Lục Vô Vi làm thế nào vậy?

Đừng nói là hấn, tất cả những người đứng ngoài quan sát đều không thể hiểu đã có chuyện gì xảy ra.

Lúc này Lục Vô Vi lại nói chỉ là kiếm khí, bọn hấn tin sao?

Không thể nào!

Thứ này giống với trước đó diệt đi sức mạnh của Thái Dương Quyền Trượng.

Lục Vô Vi thật sự nắm giữ thứ mà bọn hấn không thể nào hiểu được.

Nhưng hình như vô hại đối với bọn hấn.

Đang lúc tất cả đều đang kinh ngạc, mọi người lại cảm thấy một chút dị dạng, sau đó tất cả mọi người bao gồm cả Thái Dương Thần đều vô thức nhìn về phía nơi cao nhất trong khu vực Lục gia.

Lần đầu tiên bọn hấn nhìn sang, nơi đó không có một ai.

Nhưng chắc chắn là có người.

Chắc chắn.

Lục Vô Vi.

Trong đầu tất cả mọi người hiện lên cái tên này, nhưng không có người nào có thể nhìn thấy hấn.

Đây mới thật sự là Lục Vô Vi?

“Lục Vô Vi? Người chắc chắn muốn khai chiến với bản thể của ta sao?”

Đánh nhau ở đây, Lục gia người chịu nổi không?” Thái Dương Thần nhìn chăm chăm vào vị trí của Lục Vô Vi, trầm

giọng nói.

Vấn đề của Thái Dương Thần không được trả lời.

Lúc này trên bầu trời Lục gia vang lên một giọng nói thong thả:

“Là tự ngươi tỉnh lại, hay để ta giúp ngươi tỉnh lại?”

Đối với câu trả lời của Lục Vô Vi, Thái Dương Thần cảm nhận được tức giận:

“Lục Vô Vi, ngươi đúng là cuồng vọng không gì sánh được, ngươi thật sự cho rằng ta sẽ sợ ngươi sao?”

“Xem ra ngươi lựa chọn cái sau.” Giọng nói thong thả lại vang lên.

Lần này Thái Dương Thần còn chưa kịp trả lời, một đạo kiếm quang đột nhiên lóe lên.

Khi hắn phát hiện ra thì kiếm quang này đã xuyên thấu thân thể của hắn, sau đó trực tiếp đánh về phía bản thể.

Oanh một tiếng, kiếm quang rơi vào bên trên bản thể, tiếp đó tượng đá bắt đầu vỡ ra.

Thấy cảnh này, lại cảm giác được phân thân sắp mất diệt, Thái Dương Thần đột nhiên cười nói:

“Lục Vô Vi, đã như vậy thì bản Thần sẽ theo mong muốn của ngươi.

Mặc dù bản Thần cưỡng ép thức tỉnh, nhưng cũng đầy đủ đánh với ngươi một trận.”

Nói xong câu đó, phân thân của Thái Dương Thần xuất hiện một vết kiếm, sau đó âm âm vỡ nát, cuối cùng biến mất không còn tăm tích.

Mà theo phân thân Thái Dương Thần vỡ nát, bản thể Thái Dương Thần bắt đầu xuất hiện ánh lửa.

Phần đá bên ngoài thân thể của hắn đang nhanh chóng rơi xuống.

Chỗ rơi xuống nhanh nhất chính là phần đá chỗ đôi mắt.

Lúc này Thái Dương Thần mở hai mắt ra.

Ngay lập tức ánh sáng của hắc chiếu rọi khắp thiên địa.

Ngày đêm nghịch chuyển, mặt trời chói chang trên bầu trời.

Dáng người to lớn của Thái Dương Thần hiện ra ở trước mắt tất cả mọi người. Hắc bước từng bước một ra khỏi nơi bế quan, cuối cùng đứng sừng sững trên bầu trời Lục gia.

“Lục Vô Vi, bản Thần đã tới. Nếu ngươi muốn đánh, bản Thần sẽ đánh với ngươi, để xem thử Lục gia ngươi có diệt vong hay không.”

“Ngươi sai rồi.” Giọng nói thông thả truyền đến:

“Chúng ta không đánh được.”

Thái Dương Thần cười ha ha:

“Không đánh được? Lục Vô Vi, ngươi cho rằng bản Thần đến ngắm cảnh sao?”

Lúc này Thái Dương Thần dự định xuất thủ. Không đánh được?

Không, bây giờ Lục Vô Vi không muốn đánh cũng phải đánh.

Mà vào lúc hắc sắp xuất thủ, hắc nghe được một tiếng cheng. Nếu như hắc không đoán sai, đây là âm thanh kiếm ra khỏi vỏ.

Sau đó hắc thấy được một đạo kiếm quang.

Trong nháy mắt khi đạo ánh sáng này xuất hiện, Thái Dương Thần cảm thấy toàn bộ thế giới đều bị một kiếm này bao trùm, một kiếm này là trời là đất, là thiên địa vạn vật.

Hắc phát hiện ở dưới một kiếm này, mình lại không thể nào động đậy được.

Một kiếm này xuất hiện ở giữa thiên địa, trong khoảnh khắc nó xuất hiện, thiên địa thất sắc, nhật nguyệt vô quang, vạn vật yên tĩnh.

Kiểm quang chợt lóe lên, cuối cùng thiên địa khôi phục lại bình tĩnh, vạn vật quy về bình thường.

Sau đó lại có một tiếng cheng xuất hiện.

Là âm thanh kiếm vào vỏ.

Tiếp đó là một giọng nói truyền đến:

“Người không có cơ hội động thủ thì làm sao có thể đánh?”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 241: Vô Địch Đương Thời

Thái Dương Thần ngửa đầu duy trì tư thế nhìn một kiếm kia chém xuống, trong con mắt của hắn lộ ra vẻ rung động và hoảng sợ.

“Làm sao có thể? Làm sao ngươi lại mạnh như vậy?”

Giết ta có chỗ tốt gì đối với ngươi?”

“Lục gia ta đã từng nói, khi Thái Dương Thần giáng lâm đến Lục gia, thế thì nơi đây sẽ không còn Thái Dương Thần.

Các ngươi cho rằng lời nói của Lục gia là gió thoảng bên tai à?” Giọng nói này tiếp tục truyền đến.

Nhưng vẫn một mực không thể phát hiện ra tung tích của người này.

Oanh!!

Dáng người to lớn của Thái Dương Thần vỡ nát một nửa. Hắn nhìn về phía Lục Vô Vi, nói:

“Ngươi không lo lắng sao? Không sợ bị Thần Chúng ta vây công sao?”

Gió nhẹ thổi qua, phảng phất có ai đó muốn quay người rời đi.

Sau đó giọng nói kia vang lên, có vẻ đang dần đi xa:

“Bọn hắn, dám đến sao?”

Thái Dương Thần nhìn Lục Vô Vi rời đi, lại nhìn thân thể vỡ nát của mình, nhìn ý thức của bản thân đang mất đi.

Hắn không hề nghĩ đến thân cách của mình sẽ vỡ nát ở chỗ này, cũng không thể nào nghĩ đến việc sinh mệnh của mình sẽ tàn lụi ở nơi đây.

Càng không thể nào nghĩ đến, Đại trưởng lão Lục Vô Vi của Lục gia có thể mạnh đến mức đó.

Hắn, không nên tới làm chim đầu đàn.

Còn việc Thần Chúng sẽ tới hay không?

Không thể nào, đương thời không có người nào là đối thủ của Lục Vô Vi, không ai dám tới.

Mặc kệ là Tiên Đình hay là Phật Môn, không có bất kỳ một người nào có thể địch nổi.

Lục Vô Vi quá quá mạnh.

“Ta không cam lòng.” Khóe miệng Thái Dương Thần phun ra câu nói sau cùng.

Sau đó thân thể triệt để tiêu tán ở trên bầu trời.

Trận thăm dò này lấy kết cục Thái Dương Thần nhanh chóng vẫn lạc mà hạ màn.

...

Đại diện Lục gia, Tam trưởng lão nhìn lên bầu trời, trong mắt lộ ra một tia cuồng nhiệt và sùng bái giống lúc còn nhỏ.

Hắn đã sùng bái Đại trưởng lão từ nhỏ, hôm nay có thể nhìn thấy Đại trưởng lão xuất thủ, thật sự làm cho hắn rất cao hứng.

“Thấy rõ ràng rồi chứ?” Giọng nói của Nhị trưởng lão đột nhiên vang lên.

Tam trưởng lão thu liễm tất cả suy nghĩ, sau đó cung kính nói:

“Thấy rõ ràng.”

“Hãy lĩnh ngộ thật tốt, loại cơ hội này không nhiều.” Nói xong, Nhị trưởng lão xoay người rời đi.

Sau đó biến mất khỏi đại điện.

Tam trưởng lão không chần chừ, lựa chọn trở về bế quan mấy ngày. Trận chiến này hắn nhìn rất rõ ràng, nhưng lại xem không hiểu, tuy nhiên trong lòng vẫn có cảm giác.

Bên trong tiểu trấn Thu Vân, Đau Răng Tiên Nhân chau mày, nói:

“Tiểu huynh đệ Đại Hộ, ngươi thấy thế nào?”

“Tổ tông nhà Cầu Gia có uy năng cỡ này, là chuyện rất bình thường mà.” Cầu Tử nhặt đùi gà rơi xuống đất lên, bình tĩnh gặm tiếp.

Đau Răng Tiên Nhân gật gật đầu, tiểu huynh đệ Đại Hộ nói cực phải.

Dù sao cũng là tổ tông của tiểu huynh đệ Lục Thủy.

Có một số chuyện làm cho người khác không thể lý giải, là chuyện đương nhiên.

Nhưng bây giờ có thể ngủ, hai ngày nữa hẳn còn phải tiếp tục đi xem răng.

Bác sĩ nói thức đêm dễ gây nên đau răng, tốt nhất đừng thức đêm.

...

Xảo Vân tông, Ngung Hạ vỗ vỗ ngực.

Có thể là do ngực quá dày, cho nên vừa rồi nàng có chút không thở nổi.

Được rồi, nàng bị hù dọa, bị hù đến mức thiếu chút nữa không thể thở được.

Nhưng rất nhanh nàng đã bình thường trở lại:

“Còn may, còn may! Trước kia hẳn đối phó ta chỉ cần một kiếm, bây giờ vẫn chỉ là một kiếm, ta không hề thụt lùi.”

Nhưng mà một kiếm vừa mới đúng là quá đáng sợ, nàng chưa bao giờ nghĩ tới Lục Vô Vi lại cường đại như vậy.

Rõ ràng đều ở cùng một cảnh giới, nhưng chênh lệch này lại quá khoa trương.

Hồng Tô cũng cảm thấy đáng sợ, nàng không thể nào tưởng tượng được, lão tổ lại có thể chống được một kiếm của người này.

Ba chiêu bị thua, tuyệt đối là vinh quang vô thượng.

Khó trách đời đời đều lưu truyền ba chiêu mới thua.

Địa giới của ma tu, Chiến Vô Ảnh nhìn trên không trung với vẻ mặt nghiêm túc lạ thường.

Cơ thể hắn có chút rung động, nắm đấm siết chặt suýt chút nữa đã không khống chế được mà phản kích lại theo bản năng.

Một kiếm vừa rồi, chỉ uy thế đã ép hắn ra tay phản kháng theo bản năng.

Hơn nữa cảm giác này là cảm giác tim đập mạnh đã lâu không gặp.

Đối mặt với một kiếm kia, hắn lại không nắm chắc phần thắng.

Chiến Vô Ảnh nhìn về phía Lục gia, trầm thấp tự nói:

“Là ta coi thường người, cuối cùng sẽ có một ngày ta phải đường đường chính chính đánh bại người.”

Sau đó Chiến Vô Ảnh bắt đầu bình tĩnh lại.

“Xem ra cần giữ lại phương án trực diện nhằm vào Lục gia, hi vọng những người này không làm chuyện gì ngu xuẩn.”

Trong lòng nghĩ vậy, Chiến Vô Ảnh lại ngẩng đầu nhìn về phía trên bầu trời, hắn phát hiện tinh thần có gì đó không ổn.

“Bên phía Tinh Ti xảy ra vấn đề, hay là đã nhìn thấy đáp án?”

Nhưng hắn trước sau không nhận được câu viện của Tinh Ti, cho nên cũng không vội.

...

Sau khi nhìn thấy Lục Vô Vi ra tay, sâu bên trong Đạo Tông im lặng rất lâu, cuối cùng truyền ra tiếng tự nhủ:

“Đạo Tông ta đã qua lại thân thiết với Lục gia suốt nhiều thế hệ, cũng không nên tranh chấp.”

Vị tồn tại cổ xưa này đã không muốn ra khỏi cấm địa, cũng không muốn ra ngoài gặp người của Lục gia.

...

Trên mặt hồ, Băng Hải Nữ Thần nhìn về phía Lục gia rồi dần dần tiến vào trong sông băng.

“Thái Dương Thần ngã xuống, thân cách của hắn trống rỗng rồi. Chỉ có thể chờ đợi Thái Dương Thần mới sinh ra.”

“Lục gia sao? Xem ra bảy đại Chủ thần chưa hoàn toàn sống lại hết, không thể đối địch trực diện được.”

“Viễn cổ có cường giả trấn áp Tiên Quân Tiên Đình, Cổ Phật Phật Môn. Hiện tại cũng có thiên kiêu, Chủ thần Thần Chúng khó có thể ra sức.”

“Đế Tôn chưa tỉnh, Phật Đà không ra, Chân Thần không hiện, Lục Vô Vi có thể xem như là vô địch.”

“Nhưng hai tay khó địch nổi bốn tay. Chờ chúng ta thức tỉnh xong, một Lục Vô Vi, một Lục gia khó thành chuyện lớn.”

Lúc này, Băng Hải Nữ Thần hoàn toàn tiến vào trong hồ.

Một vài chuyện nhằm vào Lục gia từ mặt bên sẽ có những người khác hoàn thành, không cần nàng nhắc nhở và tham gia.

Bây giờ tất cả mọi người đã biết việc mau chóng làm cho thế lực mỗi người thức tỉnh mới là chuyện quan trọng, cũng sớm biết phía sau đó là gì.

Thái Dương Thần không phải hi sinh uổng phí, ít nhất đã khiến cho bọn họ hiểu rõ tạm thời không thể động vào Lục gia.

Sau khi Lục Thủy nghe được câu nói kia liền nhíu mày. Những lời này nhìn như có lượng tin tức không nhỏ, nhưng chẳng hề có tác dụng gì với hắn.

Sau đó hắn lại muốn qua kiểm tra xem xét phiến đá này, xem trên đó rốt cuộc có gì.

Hơn nữa hắn luôn cảm thấy phiến đá này có lực lượng đặc biệt, cho người ta một loại cảm giác vượt qua thời không, lại thật sự không chân thật.

Phiến đá lời tiên đoán quả nhiên không phải là phiến đá bình thường.

Sau đó Lục Thủy tiếp tục thử thu lấy tin tức từ trong phiến đá. Phiến đá này cũng không phải là bản thể, hẳn không có cách nào nhìn thấy chữ viết trên đó, chỉ có thể dùng tâm thần quan sát.

Với cách này có thể nhận được một ít tin tức từ trong đó, chuyện sẽ nhận được gì lại không thể không chế.

Lục Thủy rất nhanh đã nghe được có âm thanh mới giống như tiếng sấm.

Ầm ầm!!!

Tiếng sấm nổi lên bốn phía, tiếng sấm này cho Lục Thủy một cảm giác khác thường.

Tiếp theo lại nghe được có tiếng khóc “Oa oa oa”.

Đó là tiếng trẻ sơ sinh khóc.

Lục Thủy lập tức nghe được có tiếng một người đang khóc lóc hò hét, tuyệt vọng và đau khổ lạ thường, đó là giọng nói của người đàn ông.

Lục Thủy có chút không hiểu, sau đó hẳn muốn nhìn thấy hình ảnh từ trong đó. Rất nhanh hẳn đã nhìn thấy một hình ảnh rất mơ hồ, không biết là trong phòng hay ở đâu.

Trong hình có ba người, một người nằm ôm đứa trẻ sơ sinh, một người quỳ ở bên cạnh đầy tuyệt vọng.

Lục Thủy muốn nhìn thấy hình dáng của ba người bọn họ.

Địa giới của ma tu, Chiến Vô Ảnh nhìn trên không trung với vẻ mặt nghiêm túc lạ thường.

Cơ thể hẳn có chút rung động, nắm đấm siết chặt suýt chút nữa đã không khống chế được mà phản kích lại theo bản năng.

Một kiếm vừa rời, chỉ uy thế đã ép hẳn ra tay phản kháng theo bản năng.

Hơn nữa cảm giác này là cảm giác tim đập mạnh đã lâu không gặp.

Đôi mắt với một kiếm kia, hẳn lại không nắm chắc phần thắng.

Chiến Vô Ảnh nhìn về phía Lục gia, trầm thấp tự nói:

“Là ta coi thường ngươi, cuối cùng sẽ có một ngày ta phải đường đường chính chính đánh bại ngươi.”

Sau đó Chiến Vô Ảnh bắt đầu bình tĩnh lại.

“Xem ra cần giữ lại phương án trực diện nhằm vào Lục gia, hi vọng những người này không làm chuyện gì ngu xuẩn.”

Trong lòng nghĩ vậy, Chiến Vô Ảnh lại ngẩng đầu nhìn về phía trên bầu trời, hần phát hiện tinh thần có gì đó không ổn.

“Bên phía Tinh Ti xảy ra vấn đề, hay là đã nhìn thấy đáp án?”

Nhưng hần trước sau không nhận được câu viện của Tinh Ti, cho nên cũng không vội.

...

Sau khi nhìn thấy Lục Vô Vi ra tay, sâu bên trong Đạo Tông im lặng rất lâu, cuối cùng truyền ra tiếng tự nhủ:

“Đạo Tông ta đã qua lại thân thiết với Lục gia suốt nhiều thế hệ, cũng không nên tranh chấp.”

Vị tồn tại cổ xưa này đã không muốn ra khỏi cấm địa, cũng không muốn ra ngoài gặp người của Lục gia.

...

Trên mặt hồ, Băng Hải Nữ Thần nhìn về phía Lục gia rồi dần dần tiến vào trong sông băng.

“Thái Dương Thần ngã xuống, thần cách của hần trống rỗng rồi. Chỉ có thể chờ đợi Thái Dương Thần mới sinh ra.”

“Lục gia sao? Xem ra bảy đại Chủ thần chưa hoàn toàn sống lại hết, không thể đối địch trực diện được.”

“Viễn cổ có cường giả trấn áp Tiên Quân Tiên Đình, Cổ Phật Phật Môn. Hiện tại cũng có thiên kiêu, Chủ thần Thần Chúng khó có thể ra sức.”

“Đế Tôn chưa tỉnh, Phật Đà không ra, Chân Thần không hiện, Lục Vô Vi có thể xem như là vô địch.”

“Nhưng hai tay khó địch nổi bốn tay. Chờ chúng ta thức tỉnh xong, một Lục Vô Vi, một Lục gia khó thành chuyện lớn.”

Lúc này, Băng Hải Nữ Thần hoàn toàn tiến vào trong hồ.

Một vài chuyện nhằm vào Lục gia từ mặt bên sẽ có những người khác hoàn thành, không cần nằng nặc nhờ vả tham gia.

Bây giờ tất cả mọi người đã biết việc mau chóng làm cho thể lực mỗi người thức tỉnh mới là chuyện quan trọng, cũng sớm biết phía sau đó là gì.

Thái Dương Thần không phải hi sinh uổng phí, ít nhất đã khiến cho bọn họ hiểu rõ tạm thời không thể động vào Lục gia.

Sau khi Lục Thủy nghe được câu nói kia liền nhíu mày. Những lời này nhìn như có lượng tin tức không nhỏ, nhưng chẳng hề có tác dụng gì với hắn.

Sau đó hắn lại muốn qua kiểm tra xem xét phiến đá này, xem trên đó rốt cuộc có gì.

Hơn nữa hắn luôn cảm thấy phiến đá này có lực lượng đặc biệt, cho người ta một loại cảm giác vượt qua thời không, lại thật sự không chân thật.

Phiến đá lời tiên đoán quả nhiên không phải là phiến đá bình thường.

Sau đó Lục Thủy tiếp tục thử thu lấy tin tức từ trong phiến đá. Phiến đá này cũng không phải là bản thể, hắn không có cách nào nhìn thấy chữ viết trên đó, chỉ có thể dùng tâm thần quan sát.

Với cách này có thể nhận được một ít tin tức từ trong đó, chuyện sẽ nhận được gì lại không thể không chế.

Lục Thủy rất nhanh đã nghe được có âm thanh mới giống như tiếng sấm.

Ầm ầm!!!

Tiếng sấm nổi lên bốn phía, tiếng sấm này cho Lục Thủy một cảm giác khác thường.

Tiếp theo lại nghe được có tiếng khóc “Oa oa oa”.

Đó là tiếng trẻ sơ sinh khóc.

Lục Thủy lập tức nghe được có tiếng một người đang khóc lóc hò hét, tuyệt vọng và đau khổ lạ thường, đó là giọng nói của người đàn ông.

Lục Thủy có chút không hiểu, sau đó hắn muốn nhìn thấy hình ảnh từ trong đó. Rất nhanh hắn đã nhìn thấy một hình ảnh rất mơ hồ, không biết là trong phòng hay ở đâu.

Trong hình có ba người, một người nằm ôm đứa trẻ sơ sinh, một người quỳ ở bên cạnh đầy tuyệt vọng.

Lục Thủy muốn nhìn thấy hình dáng của ba người bọn họ.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 242: Gặp Mặt Tinh Ti

Nhưng đúng lúc đó, một giọng nói đột nhiên truyền tới:

“Ai? Là ai dám tự tiện tiến vào lĩnh vực tinh không của bản Tiên Quân?”

Trong lòng Lục Thủy thầm thở dài. Bị phát hiện rồi, chẳng qua chậm hơn một chút so với hấn dự đoán.

Đáng tiếc là không có cách nào nhìn thấy rõ hình ảnh.

Nhưng thật ra không phải vì bị người này ảnh hưởng, mà căn bản không có tin tức về hình dáng của ba người kia.

Tiên đoán vốn chỉ là mơ hồ.

Nếu hấn có thể thấy rõ, người Tiên Đình tất nhiên cũng có thể trực tiếp biết.

Như vậy đối phương cũng không cần nhằm vào Lục gia rắc rối như vậy, cứ trực tiếp nhằm vào người kia là được rồi.

Mà sau đó, Lục Thủy cũng không nghĩ nhiều nữa. Tuy không biết nội dung cụ thể, nhưng luôn có ngày nhìn thấy phiến đá đó.

Chỉ là hấn rất tò mò, Dự Ngôn Thạch Bản, Vị Lai Kinh, Sách Khải Huyền, nội dung trong ba thứ này có giống nhau hay không.

Tuy nhiên từ đó hấn có thể thấy được đối phương cũng không xem hết tất cả mấy thứ này, có lẽ chỉ xem được một phần.

Nhưng phần này rốt cuộc là bao nhiêu thì khó mà nói được.

Lục Thủy rất nhanh lại phát hiện ra người kia muốn kéo hấn qua.

Cũng nên qua thôi, thuận tiện giúp đám người Lạc Phong thoát khỏi sự khống chế của người này.

...

Tinh Ti Tiên Quân vốn định kiểm tra phần sau, nhưng vừa quan sát được một phần lại đột nhiên cảm giác được có người mạnh mẽ bước vào đây.

Hơn nữa đối phương lại có thể quan sát Dự Ngôn Thạch Bản.

Dự Ngôn Thạch Bản không ở đây, nó được cất giữ ở chỗ đặc biệt. Hắn có thể lợi dụng lực tinh thần qua đó tìm hiểu, nhưng người khác làm sao có thể tìm hiểu được Dự Ngôn Thạch Bản?

Điều này vượt quá suy nghĩ của hắn.

Sở dĩ hắn dám trắng trợn đọc ở đây là vì tuyệt đối không ảnh hưởng đến Dự Ngôn Thạch Bản.

Nhưng bây giờ Dự Ngôn Thạch Bản đã bị xem.

Đây không phải là chuyện tốt.

Phải giữ đối phương lại.

Nhưng đối phương có thể vào trong này thì dù sao cũng không đơn giản.

Hắn cần phải làm chuẩn bị kỹ.

Cần phải nghĩ cách kéo đối phương vào trong tinh không của hắn, sau đó lợi dụng năng lực tinh không của hắn đập nát thần thức của người này. Điều này lại cần phải mở mắt và quan sát, nếu không sẽ không có cách nào dùng được.

Nhưng hắn cũng rất tò mò, đối phương ở trong tinh không của hắn sẽ phát ra hào quang thế nào.

Vì dùng hết sức để dẫn dắt sức mạnh tinh thần, hắn gần như đã đóng lại Tinh Không Mục Quang của mình.

Bây giờ hắn lại một lần nữa mở ra tinh không, quan sát ánh sáng trong tinh không này.

Chỉ là còn chưa chờ tới lúc Tinh Ti Tiên Quân mở ra Tinh Không Mục Quang, hắn lại cảm giác được có người xông qua bầu trời sao do hắn lập ra.

“Sao có thể nhanh như vậy được? Không, hẳn không chỉ bị ta kéo qua, còn tự mình chủ động qua.”

Tinh Ti Tiên Quân hơi bất ngờ. Hành động của đối phương đủ để chứng tỏ thực lực của kẻ đó.

Nếu đối phương không bước vào mắt tinh không của hắn, khó nói có thể giữ được đối phương lại hay không.

Vì thế, Tinh Ti Tiên Quân chỉ có thể lựa chọn kéo dài thời gian để bảo đảm đối phương sẽ không rời đi quá nhanh.

Cũng may Tinh Không Mục Quang mở ra sẽ bình thường như lúc mở mắt, không dễ bị phát hiện ra.

“Sao các hạ lại tự tiện xông vào lãnh địa của bản tiên?”
Tinh Ti Tiên Quân mở miệng nói.

Lạc Phong và Nhiếp Hạo phía dưới cũng hơi bất ngờ. Có người đến à? Ở đâu vậy?

Chỉ là ý nghĩ này vừa xuất hiện, bọn họ lại nhìn thấy phía trên tinh không xuất hiện một tia sáng, tiếp theo tia sáng này liền biến thành một bóng người.

Bóng người giống như được ánh sao ghép thành.

Khi thấy người này, Lạc Phong và Nhiếp Hạo lập tức có cảm giác người này là Thiếu tông chủ của bọn họ.

Dù thế nào bọn họ cũng không ngờ được Thiếu tông chủ lại thật sự tới đây, hơn nữa còn qua với loại cách thức huyền diệu như vậy.

Lục Thủy xuất hiện trong không trung phía trên cao, hẳn thật ra có chút bất ngờ khi ở đây lại chỉ có một người mù.

Nhưng người mù này thật ra không đơn giản.

Hắn không dám khinh thường.

Dù sao đẳng cấp chênh lệch... Ồ, đẳng cấp chênh lệch không lớn, người của Tiên Đình cũng kém cõi thế à?

Về phần trước đó là cảnh giới gì thì Lục Thủy không để ý. Dù sao cảnh giới của đối phương trước đó có cao tới đâu cũng không cao bằng hắn.

Nhưng ở đây là sân nhà của đối phương, Lục Thủy vẫn không có cách nào thắng được đối phương, nhất là khi lực ngôi sao đều bị đối phương hấp thu.

Đánh nhau cơ bản không có phần thắng, ngược lại đám người Lạc Phong không phải là vấn đề lớn.

Đề bọn họ chạy khỏi nơi này cũng không khó.

Lục Thủy thuận thế liếc nhìn Lạc Phong và Nhiếp Hạo rồi lập tức nhìn về phía Tinh Ti Tiên Quân nói:

“Người của Tiên Đình à?”

Tinh Ti Tiên Quân ngẩng đầu nhìn về phía vị trí của Lục Thủy, nói:

“Tinh Ti Tiên Quân của Tiên Đình, không ngờ cho đến ngày nay còn có người nhớ tới Tiên Đình.”

Ở thời đại này, quả thật không bao nhiêu người biết tới Tiên Đình, có biết cũng chỉ là nghe nói qua mà thôi.

Tiên Đình đã xem như là truyền thuyết rồi.

Lục Thủy nhìn Tinh Ti Tiên Quân, im lặng một lát mới nói:

“Giữa ngươi và Bất Diệt Tiên thì ai mạnh hơn?”

“Bất Diệt Tiên tiền bối sao?” Tinh Ti có chút bất ngờ, điều này đúng là bất ngờ. Hắn không nghĩ tới đối phương sẽ hỏi về vấn đề này.

Điều này đủ để chứng tỏ đối phương đã gặp qua Bất Diệt Tiên.

“Lúc Bất Diệt Tiên tiền bối bước vào Tiên đình, ta vẫn là một Chân Tiên nhỏ bé, chúng ta không phải là người cùng một thời đại.

Khi tiên lộ của ta đại thành, Bất Diệt Tiên tiền bối đã chìm vào giấc ngủ say.

Đế Tôn đã từng nói, hắn vĩnh viễn giữ lại một ghế Tiên Quân cho Bất Diệt Tiên tiền bối.

Ta nghĩ chắc tiền bối mạnh hơn ta.

Đương nhiên, chúng ta không đi cùng một con đường.

Thứ ta chuyên tâm, Bất Diệt Tiên tiên bồi tất nhiên không có cách nào sánh vai với ta.” Tinh Ti Tiên Quân mở miệng nói.

Khi hắn nói tới Bất Diệt Tiên, ngôi thứ nhất cũng thay đổi.

Lục Thủy gật đầu.

Khi Đâu Răng Tiên Nhân ngủ say, Tiên Đình còn chưa được thành lập, thời điểm đó Tiên Đình gần như không có.

Bất Diệt Tiên là tiên bồi, thậm chí là truyền thuyết đối với rất nhiều người của Tiên Đình.

Lục Thủy cảm nhận xung quanh một lát mới mở miệng nói:

“Đưa hai người bọn họ ra ngoài đi, tinh không của ngươi đã được xây dựng xong, ta đã ở trong tinh không của ngươi.”

Tinh Ti Tiên Quân có chút bất ngờ, hắn quả thật đã bao vây Lục Thủy ở trong tinh không, bây giờ chỉ thiếu có mở mắt.

Hắn càng phát hiện ra đối phương không đơn giản lại càng muốn biết đối phương ở trong tinh không của hắn sẽ sáng như thế nào.

Tuy nhiên hắn cũng xem như đã biết Lục Thủy là ai.

“Hóa ra các hạ chính là người phía sau hai tiểu tử kia.”

Tinh Ti nói xong liền vung tay lên, Lạc Phong và Nhiếp Hạo trực tiếp bị đưa ra khỏi đây.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 243: Tự Tìm Diệt Vong

Tinh Ti nhìn về phía Lục Thủy rồi nói:

“Các hạ rất tự tin?”

“Ta cảm giác người muốn mở mắt, mở mắt là để nhìn trộm một vài thứ gì đó sao?” Sau khi Lục Thủy xác định đám người Lạc Phong đã rời đi, tiếp tục nói:

“Ta khuyên người một câu, trên đời này có vài thứ không thể nhìn thẳng, có đôi khi thấy thứ không nên nhìn thấy sẽ mang tới tai họa ngập đầu cho người.”

Tuy Lục Thủy không biết đối phương cụ thể muốn làm gì, nhưng hắn vẫn luôn biết đối phương đang trì hoãn thời gian.

Chỉ là Lục Thủy có lòng tin tuyệt đối sẽ chạy khỏi nơi này, cho nên không định ngăn cản mà thôi.

Nhưng đối phương thả đám người Lạc Phong đi sáng khoái như vậy, hắn cũng đặc biệt nhắc nhở đối phương một chút.

Về phần Tinh Ti này muốn lựa chọn thế nào, hắn không để ý.

Tinh Ti Tiên Quân khẽ cười nói:

“Các hạ nói đùa rồi. Tuy giữa chúng ta không có mối thù truyền kiếp, nhưng lập trường khác nhau. Người đã xem thứ quan trọng của Tiên Đình ta, như vậy ta tất nhiên cần phải giữ các hạ lại. Đây là chuyện tất nhiên. Không quan tâm các hạ đặc biệt tới mức nào, ta đều phải cố hết sức ứng phó.”

Sau đó Tinh Ti Tiên Quân tháo miếng vải đen trước mắt hắn xuống, mở miệng nói:

“Để cho ta xem thử, nhìn các hạ sẽ có ánh sáng như thế nào.”

Tinh Ti Tiên Quân biết đối phương đặc biệt, cho nên hắn dự định dốc hết sức, chỉ cần để cho hắn thấy rõ toàn cảnh của

đối phương, hẳn sẽ có thể vĩnh viễn giữ đối phương ở lại trong tinh không, hoàn toàn giết chết đối phương.

Nghĩ như vậy, Tinh Ti lại chậm rãi mở mắt ra. Hẳn có chút kích động cũng có chút chờ mong.

Ánh sáng của vạn vật không giống nhau, có đôi khi là ánh sáng cực kỳ rực rỡ, có đôi khi là ánh sáng vụn vẹo.

Nhìn càng nhiều càng có thể mang đến cho hẳn đủ lợi ích.

Cho nên Lục Thủy vốn đặc biệt, càng làm cho hẳn càng thêm chờ mong.

Lục Thủy nhìn Tinh Ti, hẳn chỉ yên tĩnh nhìn, không tránh né cũng không hề có động tác gì.

Hẳn nhìn thấy dưới mí mắt của Tinh Ti không có tròng mắt, có chỉ là một tia sáng mờ, trong ánh sáng nhạt có một ngôi sao.

Ngôi sao này thuộc về cực hạn tinh không của Tinh Ti, tinh không này là vô tận, nhưng cũng có giới hạn.

Dần dần, Lục Thủy cảm giác mình đã hoàn toàn bị ánh mắt đối phương bao phủ.

Đối phương nhìn thấy hẳn.

Tinh Ti mở mắt ra, hẳn lập tức có thể nhìn thấy ánh sáng của người trước mắt này.

Đó là một ánh sáng cực hạn, ánh sáng này chói lòa không tỳ vết, rực rỡ lóa mắt.

Sau đó Tinh Ti phát hiện ánh sáng này chiếu sáng hẳn, chiếu sáng khắp tinh không của hẳn.

Khi phát hiện ra cảnh tượng này, Tinh Ti lập tức sửng sốt, hẳn có chút khó tin, bởi vì ánh sáng này. Không, tinh không của hẳn không chứa được ánh sáng này.

Ánh sáng này hoàn toàn vượt qua tinh không của hẳn, vượt qua phạm vi hẳn chịu được.

“Làm sao có thể như vậy được?” Tinh Ti có chút chân động, lại có chút luống cuống.

Nhưng hắn lập tức lựa chọn nhắm mắt lại trước, đóng lại tinh không của mình.

Nhưng hắn kinh ngạc phát hiện ra mình không đóng được, hoàn toàn không đóng được.

Ánh sáng cực hạn chói lòa đang không ngừng chiếu sáng qua, càng lúc càng sáng, càng lúc càng nóng, giống như một mặt trời đang không ngừng tới gần hắn, không ngừng phát ra ánh sáng.

Khi ánh sáng càng đến gần, nhiệt độ lại càng nóng hơn.

Không bao lâu, Tinh Ti Tiên Quân cảm giác tinh không này đã bị nhiệt độ chiếm lấy, hắn nhỏ bé dưới ánh sáng cùng sức nóng này, hoàn toàn không có năng lực phản kháng.

“Không, không thể qua đây.”

Tinh Ti vận dụng tất cả lực lượng, muốn làm cho những ánh sáng kia rời xa hắn nhưng không làm được, căn bản không có cách nào phản kháng.

Khi hắn còn đang giãy giụa, một nguồn ánh sáng đột nhiên chiếu qua.

Khi Tinh Ti nhìn thấy ánh sáng kia, hắn lại lập tức biết được đây là trung tâm ánh sáng, đây là nơi phát ra tất cả.

Nhưng khi hắn nhìn thấy ánh sáng này, hắn vốn đã mù lại một lần nữa mất đi thị giác.

Từ trong mắt hắn xuất hiện ánh lửa bắt đầu thiêu đốt, trong phút chốc hắn cảm giác ánh sáng chiếu lên trên người mình, sau đó toàn thân đều xuất hiện ánh lửa.

Toàn thân hắn bị thiêu đốt.

Đau đớn xuyên qua ánh mắt, xuyên qua cơ thể, xuyên qua nội tạng, xuyên qua tất cả mọi thứ của hắn.

“A a a a.”

Đau khổ không thể chịu đựng được làm Tinh Ti kêu lên thảm thiết.

Lúc này, Tinh Ti cuối cùng đã hiểu rõ lời Lục Thủy nói, có vài thứ không thể nhìn, nhìn sẽ mang đến hủy diệt.

Nhưng dù thế nào hẳn cũng không ngờ được mình sẽ nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ như thế.

Hẳn không có cách nào tưởng tượng được, thế giới này sẽ có người có tiềm lực đáng sợ như thế.

Thế giới này chứa chấp nỗi đối phương sao?

“Nàng nói rất đúng, con mắt của ta có thể dẫn ta đi về phía đỉnh tiên lộ, cũng có thể dẫn ta đi về phía vực sâu hủy diệt. Con người có lòng nghi ngờ, kính sợ, tiên cũng vậy, tùy ý nhìn trộm ánh sáng của vạn vật thì tất nhiên sẽ bị diệt vong. Đáng tiếc, ta hiểu ra đã quá muộn.”

Đúng vậy, quá muộn, loại chuyện như vậy không có bất kỳ cơ hội nào quay đầu.

Hiểu ra lại có nghĩa đã bị hủy diệt.

Lục Thủy nhìn Tinh Ti bị thiêu đốt gần như không còn, tò mò nói:

“Nàng, là ai?”

Tinh Ti cảm nhận sự đau khổ, cười gượng nói:

“Nàng nói, nàng là Chân Thần độc nhất trong thiên địa. Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, nàng chỉ là một bé gái thoát nhìn rất bình thường. Lần thứ hai nhìn thấy nàng, nàng nói cho ta biết con mắt của ta sẽ mang đến diệt vong cho mình. Nàng cho ta một quyền công pháp, nói cho ta biết có thể làm suy yếu con mắt của ta, do đó tránh được diệt vong. Nhưng ta lại vứt bỏ công pháp. Buồn cười làm sao?”

“Cửu sao?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Tinh Ti nhìn Lục Thủy, cuối cùng gật đầu:

“Hóa ra người biết nàng.”

“Nàng thật sự là Chân Thần độc nhất sao? Nếu như ta nhớ không nhầm, Thần Chúng chắc hẳn có một người tên là Chân Thần Độc Nhất chứ?” Lục Thủy nhìn Tinh Ti, nói.

Sau này Lục Thủy lại nhớ tới, Chân Thần Độc Nhất là tên gọi của cảnh giới Thần Chúng.

Tuy gọi thần nhưng chỉ là những kẻ thần kinh tự xưng là Thần linh mà thôi.

Mà Cửu này lại rất đặc biệt.

Khi Đâu Răng Tiên Nhân gặp phải nàng, nàng là một bé gái. Khi Tinh Ti gặp nàng, nàng cũng là bé gái.

Hơn nữa đối phương còn giải quyết vấn đề giúp những người này.

Nếu nói không có mục đích là không thể nào.

“Không giống nhau.” Tinh Ti lắc đầu nói:

“Sau này Thần Chúng mới xuất hiện, Chân Thần Độc Nhất sáng lập ra hệ thống Thần Chúng kia không phải là Cửu.”

Lục Thủy thản nhiên gật đầu.

Tinh Ti bị đau lại kêu lên một tiếng, sau đó khó nhọc nói:

“Là ta không biết tự lượng sức mình nhìn trộm các hạ, kết quả này là do ta tự tìm lấy, có thể chết ở dưới tay người như các hạ cũng xem như là có kết cục tốt đối với ta. Chỉ là ta có một vấn đề nhỏ, muốn thỉnh giáo các hạ.”

Dịch: MB_Boss

Chương 244: Ân Thiên Tông Ta Không Công Cái Nội Này

Khu vực của Lục gia.

Sau khi Nhị trưởng lão rời khỏi đại điện liền xuất hiện ở trên không trung.

Nàng nhìn thấy tinh không mà Thái Dương Thần tạo ra lúc trước dường như vẫn còn hơi sáng, hơn nữa bên trong luôn có sức mạnh tinh thần truyền ra, làm cho nàng hơi lưu ý.

Sau đó nàng nhẹ nhàng chạm vào ánh sáng này, thuận tiện mở ra mảnh tinh không đó.

Khi tinh không này bị mở ra, sức mạnh tinh thần tuôn ra như một cơn lốc.

Những người còn chưa thu hồi ánh mắt lại liếc nhìn qua.

“Tiểu nha đầu này mở ra tinh không của Thái Dương Thần à?” Ngung Hạ nhìn Nhị trưởng lão rồi nói.

Nhị trưởng lão ở chỗ nàng chính là một tiểu nha đầu tên xứng với thực.

Nàng đã gặp tiểu nha đầu này mấy lần.

Chiến Vô Ảnh cũng hơi bất ngờ. Sức mạnh tinh thần này là của Tinh Ti.

“Tinh Ti xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao?”

Chiến Vô Ảnh muốn liên lạc với Tinh Ti, nhưng trước sau vẫn không liên lạc được.

Đám người Đạo Tông cũng quan sát, hẳn rất có hứng thú với người có tiềm lực mạnh mẽ kia.

Mà khi tất cả mọi người liếc mắt nhìn, bên trong truyền ra âm thanh kỳ ảo, âm thanh này bị sức mạnh tinh thần vụn vụn, nếu không phải bọn họ vốn có tu vi cao thâm thì căn bản khó có thể nghe rõ.

“Có thể chết ở trong tay người như các hạ cũng xem như là kết cục tốt đối với Tinh Ti ta. Chỉ là ta có một vấn đề nhỏ, muốn thỉnh giáo các hạ.”

Tinh Ti sắp chết à? Sao có thể như vậy được?

Là ai có thể giết chết được Tinh Ti?

Chiến Vô Ảnh giận tới mức lông trên người đều dựng ngược, khó có thể tin nổi.

Nhưng hắn cũng có suy đoán, chẳng qua hắn không tin vào suy đoán này, một người có thể đi lại ở dưới quy tắc của Thái Dương Thần tất nhiên là một hậu bối.

Một hậu bối giết Tinh Ti thế nào?

Những người khác tất nhiên cũng có suy đoán như thế, cho nên bọn họ rất muốn biết người này là ai.

Lúc này bên trong lại truyền ra một giọng nói.

“Hỏi đi.”

Nghe được câu này, Ngung Hạ cảm thấy mát mát. Là đàn ông.

Xem ra vô duyên với Xảo Vân Tông của các nàng rồi.

Nhưng nàng vẫn rất tò mò, Tinh Ti này sẽ hỏi gì.

“Ta là Tinh Ti Tiên Quân, Đại La Tiên Quân dưới trướng Đế Tôn của Tiên Đình, xin hỏi các hạ là ai?” Tinh Ti gần như dùng hết sức mới hỏi ra vấn đề này.

Khi nghe được vấn đề này, tất cả mọi người lập tức sửng sốt, không phải là sửng sốt vì câu hỏi, mà sửng sốt vì câu tự giới thiệu của đối phương.

Đại La Tiên Quân, đối ứng với cảnh giới Đại Đạo Tự Nhiên của tu chân giả, cùng một cảnh giới với Thái Dương Thần và Đại trưởng lão Lục gia.

Loại tồn tại đáng sợ này sắp bỏ mạng sao?

Tối nay có hai tồn tại cấp bậc này trực tiếp ngã xuống?

Đừng nói là đám người Ngung Hạ, cho dù là Đại trưởng lão ở hậu sơn của Lục gia cũng có chút bất ngờ.

Chiến Vô Ảnh lại nhìn chăm chăm vào nơi đó, hẳn muốn biết rốt cuộc là ai giết chết được Tinh Ti.

Nhị trưởng lão cũng nhìn chăm chăm vào mảnh tinh không này, nàng cũng rất tò mò, là ai có thể giết chết một vị Tiên Quân trong thời gian ngắn như vậy?

Lúc này, bên trong tinh không truyền ra một giọng nói bình tĩnh:

“Bản tọa là Thiếu tông chủ Ân Thiên Tông, Lưu Hỏa.”

Nhị trưởng lão: “???”

Đại trưởng lão ở hậu sơn: “...”

Ngoại trừ hai người kia, những người khác đều không biết Lưu Hỏa là nhân vật nào.

Bọn họ đều định sai người ta đi điều tra thử.

Chiến Vô Ảnh nhìn qua. Thật ra hẳn cũng không biết Lưu Hỏa là ai, nhưng chẳng bao lâu hẳn sẽ biết thôi. Lúc này Tinh Ti lại lên tiếng:

“Lưu Hỏa? Hóa ra là người, thật sự làm cho người ta bất ngờ đấy. Kẻ giết Hoang Vu là người, kẻ giết Hoa Tiên cũng là người. Các hạ và Tiên Đình có thù oán sao?”

“Ai biết được?” Giọng nói Lục Thủy không hề dao động.

“Vậy sao? Ta, ta, đến, đến cực hạn rồi.” Giọng nói Tinh Ti kèm theo sự đau đớn:

“Tuy không cam lòng, nhưng đây cũng là kết cục của ta, ta lựa chọn tiếp nhận. A, a a a a.”

Tinh Ti vừa dứt lời, sức mạnh tinh thần đã biến mất, tinh không ban đầu cũng trực tiếp biến mất.

“Ân Thiên Tông sắp nổi danh rồi.” Nhị trưởng lão thầm nói một câu rồi bước trở lại hậu sơn.

Ân Thiên Tông quả thật nổi danh. Chiến Vô Ảnh quyết định sai người ta đi thăm dò Ân Thiên Tông.

Hắn muốn tìm ra Lưu Hỏa kia.

Người Đạo Tông cũng sai người ta đi thăm dò, nếu chúng mình được sự thực đối phương là Thiếu tông chủ Ân Thiên Tông, như vậy hẳn coi như chưa từng xảy ra chuyện này.

Ở trong cấm địa Đạo Tông, người có thể sống từ thời đại của Nhị trưởng lão Lục gia đến bây giờ cũng chỉ có ba người.

Có một số việc chỉ có ba người bọn họ biết.

Ngung Hạ cũng lộ ra vẻ mặt ngỡ ngàng. Nàng không biết Lưu Hỏa là ai, nhưng nàng biết Ân Thiên Tông.

Thiếu tông chủ này lại là thế nào?

Là phân thân sao?

Nhị trưởng lão xuất hiện ở bên hồ nước.

“Bây giờ Lưu Hỏa không phải là Thiếu tông chủ Ân Thiên Tông nhưng lại nhận là Thiếu tông chủ, thế thì Thiếu tông chủ thật sự vẫn muốn tiếp tục xuất hiện sao?”

Yên tĩnh một lúc, trong hồ nước truyền ra giọng nói chậm rãi:

“Thuận theo tự nhiên.”

Nhị trưởng lão không nói gì, nàng nhìn hồ nước rồi cuối cùng xoay người rời đi.

Lưu Hỏa này có phần ngoài dự đoán, đáng tiếc không điều tra ra được quá nhiều tin tức.

Người của Tiên Đình chắc hẳn cũng không điều tra ra được. Tuy bọn họ không điều tra ra được Lưu Hỏa, nhưng không có nghĩa là không điều tra ra được Ân Thiên Tông.

Ha ha.

“Chết tiệt, Ân Thiên Tông ta sẽ không công cái nôi này đâu. Lưu Hỏa giết Tiên Quân của Tiên Đình thì liên quan gì tới Ân Thiên Tông chúng ta chứ?”

Trong chỗ tối, bốn người đứng thẳng trên cột đá, ai nấy đều có chút buồn bã, còn có chút phẫn nộ không chịu nổi.

Ví dụ như người vừa chửi tục này.

Bọn họ mới vừa nhận được mật thư của người có lòng tốt, trong thư nói Thiếu tông chủ Ân Thiên Tông Lưu Hỏa ám sát Tiên Quân Tiên Đình ở ngay trước mặt Tiên Đình rồi ung dung rời đi.

Còn nói Tiên Đình đã để mắt tới Ân Thiên Tông.

Nhìn thấy mật thư này, bốn vị cao tăng của Ân Thiên Tông đã chửi ầm lên.

Dịch: MB_Boss

Chương 245: Gặp Lại Không Kiến

“Tiên Đình là thế lực rất cổ xưa, hơn nữa đã sớm biến mất ở trong dòng sông lịch sử, mờ nhạt trong phạm vi tầm nhìn của tu chân giả, nhưng gần đây hình như lại có dấu hiệu phát triển trở lại.

Một vài chỗ kỳ quái chung quy đều có liên quan đến Tiên Đình.

Bây giờ đột nhiên xuất hiện một vị Tiên Quân bị giết, điều này đã chứng tỏ Tiên Đình không chỉ còn tốt, thực lực cũng không yếu.” Có người mở miệng phân tích.

“Lạc đà chết còn lớn hơn ngựa. Nếu Ân Thiên Tông thật sự công cái nòi này, như vậy xui xẻo nhất định là bốn người chúng ta.

Giờ không tìm được Tông chủ, tìm những người khác cũng vô dụng, cho nên tìm bốn người chúng ta là thích hợp nhất.” Là một giọng nữ.

“Vậy các người quen biết với Tiên Đình sao? Các người cảm thấy ai sẽ là tìm tới chúng ta?”

Phải biết không phải ai cũng có khả năng gây khó dễ cho bốn người chúng ta.

Cường long không ép được địa đầu xà, cho dù là Tiên Đình khó lường, cũng không dám trực tiếp đối đầu với Ân Thiên Tông chúng ta.

Trừ khi bọn họ khôi phục lại thực lực.

Lại nói, cho dù bọn họ có nắm chắc, không phải chúng ta còn có Tông chủ à?” Vị ăn phân kia mở miệng nói.

“Người muốn nói gì?” Là giọng nữ.

“Bọn họ dám đến thì đưa bọn họ lên bí giám, Tông chủ có thể để cho Lục Thủy vào danh sách hộ khách, tất nhiên cũng có thể nhìn thấy người trong danh sách.

Nếu chẳng may Tông chủ tâm huyết dâng trào, không chừng người của Tiên Đình sẽ chẳng còn.” Vị ăn phân kia mở miệng nói.

Lần này không có một ai phản đối, lựa chọn suy ngẫm một lát.

“Không phản đối, đối địch với Ân Thiên Tông chúng ta thì nhất định phải lên bí giám. Nhưng ta kiến nghị vì an toàn, trong khoảng thời gian này, trước tiên tổ đội rời khỏi đây để quan sát động tác của Tiên Đình, sau đó cố gắng chuyển tài nguyên vào địa điểm mới của tông môn, chỉ để lại ít đồ trang trí là được.” Có người nói.

“Đồng ý, vậy tập hợp đội thế nào?” Giọng nữ.

“Như cũ.”

“Ta cảm thấy...”

“Được, lập tức hành động, chúng ta đi qua bên kia trước.”

“Các người bảo trọng.”

Trong bốn người lập tức có hai người rời đi.

Hai người còn lại nhìn nhau.

“Ta lại không ăn phân, người nhìn ta như vậy làm gì?”

“Ha ha.”

...

Lục Thủy nhìn Tinh Ti Tiên Quân biến mất, từ đầu tới cuối hẳn đều không hỏi thăm chuyện Dự Ngôn Thạch Bản. Có lẽ đối phương đã nhìn thấy nhưng không có khả năng nói ra. Cho nên có hỏi không chỉ không nhận được đáp án, ngược lại sẽ lộ ra chuyện hẳn biết Dự Ngôn Thạch Bản.

Người của Tiên Đình có ấn ký đặc biệt, có một số việc dễ dàng bị ghi chép lại.

Cho nên để tránh cho bọn họ càng coi trọng Dự Ngôn Thạch Bản hơn, Lục Thủy không định hỏi người của Tiên Đình về vấn đề này.

Ít nhất bây giờ sẽ không nhắc tới.

Nhưng sau này thực lực đủ lại không sao.

Nghĩ vậy, Lục Thủy lại định đi thẳng về. Điều hấn muốn biết thì đã biết, đám người Lạc Phong cũng được cứu, không cần thiết phải ở lại đây nữa.

Nhưng hấn thật sự không định giết Tinh Ti này.

Không phải vì nhân từ mà do thực lực bị hạn chế, muốn giết người cơ bản là không có khả năng.

Nhưng chuyện phát triển có đôi khi giống như một vở kịch, mình cho rằng không giết chết được, trái lại chưa ra tay, chỉ đứng ở đó đã giết chết đối phương.

Đúng là tạo hóa trêu người.

Đối lại là loại Tiên Quân khác sẽ không đến mức như vậy.

Đương nhiên, nếu là Tiên Quân khác hấn không có thực lực có thể giải được Dự Ngôn Thạch Bản.

“Lại nói tiếp, vừa rồi dường có con mắt như ẩn như hiện nhìn vào?”

Sau đó thân hình Lục Thủy biến mất, thần thức bắt đầu trở về.

Nếu không phải giữ lại sức mạnh thiên địa, hấn muốn trở lại sẽ phải chịu giày vò một lúc.

Sức mạnh tinh thần gần như đã biến mất hết, ảnh hưởng rất lớn tới việc hấn đi qua đi lại.

Chờ tới lúc Lục Thủy mở mắt ra, đập vào mắt hấn chính là ngân hà dưới chân. Lúc này hấn đã trở lại trong thân thể, vị trí đứng không xuất hiện bất kỳ thay đổi nào.

Chỉ là bên cạnh lại có thêm một người.

Là hòa thượng Không Kiến.

Lúc này vẻ mặt hòa thượng Không Kiến từ bi, toàn thân hấn phát ra Phật quang, Phật quang này còn chói mắt hơn Phật quang bình thường rất nhiều, dường như đã được trải qua thử thách vậy.

Lục Thủy nhìn hấn, hấn tất nhiên cũng nhìn Lục Thủy.

“Hòa thượng lại có thể ra khỏi tâm ma của mình.” Lục Thủy thu lại cánh tay giờ ra trước đó, có chút bất ngờ nói.

Hắn tất nhiên không sợ hòa thượng này đột nhiên đánh lén, sức mạnh thiên địa bên cạnh hắn cũng không phải ngồi không.

Nhưng hòa thượng này có thể ra khỏi tâm ma của mình đã là giỏi lắm rồi.

Hòa thượng Không Kiến nhìn Lục Thủy rồi nói:

“Thí chủ làm những chuyện như vậy, bản tăng tất nhiên biết được.”

“Ồ?” Lục Thủy cười, có chút tò mò nói:

“Hòa thượng nói là chuyện nào?”

“Chuyện làm rối loạn quy tắc của Thái Dương Thần.” Hòa thượng Không Kiến khẽ nói.

Lục Thủy ngẩng đầu liếc nhìn, phát hiện những người này đều bị ánh sáng bao phủ, rơi vào trong trạng thái tu luyện.

Lập tức Lục Thủy lại nhìn Không Kiến, nói:

“Vậy hòa thượng muốn thế nào?”

“Thí chủ đã nhập ma, ta muốn mời thí chủ theo bản tăng quay về Phật Môn một chuyến, chuẩn bị xóa đi tâm ma của thí chủ.” Hòa thượng Không Kiến nhìn Lục Thủy, không hề kèm theo cảm xúc.

Nếu có, chính là vẻ mặt từ bi.

“Hòa thượng có chắc có thể dẫn ta đi không? Ta đã là tứ giai, hòa thượng cũng chỉ là tứ giai đi?” Lục Thủy trực tiếp thể hiện ra tu vi của mình.

Trong mắt Hòa thượng Không Kiến không hề kinh ngạc, chỉ bước tới một bước, nói:

“Tâm ma thí chủ ăn sâu tới mức hồ đồ ngu xuẩn rồi, vậy bản tăng chỉ có thể cứng rắn dẫn thí chủ quay về Phật Môn.”

Khi hắn bước tới, La Hán Pháp Tướng đã xuất hiện, phật chưởng theo đó phát ra, trực tiếp công kích Lục Thủy.

Đôi mắt với một chưởng không kém gì ngũ giai, Lục Thủy giơ một tay ra đối đầu.

Âm một tiếng.

Bàn tay của Lục Thủy va chạm vào bàn tay của La Hán Pháp Tướng.

Lực lượng dao động rất lớn làm di chuyển Tinh Hà.

Một chưởng này không thể đẩy Lục Thủy lùi lại một bước nào, ngược lại, bàn tay của La Hán vỡ nát.

Lục Thủy nhìn hòa thượng Không Kiến, nói:

“Người nhìn thấy, phải không?”

Nghe được câu này, trong mắt hòa thượng Không Kiến hiện ra chút khủng hoảng, nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường:

“Thí chủ không cần nhiều lời. Hôm nay bản tăng nhất định phải đưa thí chủ về Phật Môn.”

Hòa thượng Không Kiến nói xong, phật quang trên thân càng tăng mạnh, La Hán Pháp Tướng trông rất sống động, những vết nứt trước đó lập tức khôi phục lại như lúc đầu.

Sau đó hắn bắt đầu không ngừng tấn công Lục Thủy.

Lục Thủy nhìn hòa thượng tấn công nhưng không hề nhượng bộ, trái lại bước ra một bước lựa chọn chiến đấu gần với La Hán Pháp Tướng.

Sau đó chưởng đấu với chưởng, quyền đấu với quyền.

Tốc độ của bọn họ càng lúc càng nhanh, mức độ càng lúc càng lớn.

Lực lượng dao động cũng theo đó mà tăng lên.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 246: Ta Tên Lục Thủy, Đại Thiếu Gia Lục gia

Ầm, âm âm, âm âm âm.

Tốc độ di chuyển của Lục Thủy và La Hán Pháp Tướng càng lúc càng nhanh, theo đó lập tức biến mất.

Sau đó bọn họ xuất hiện ở phía xa, lực lượng giống như gió bão bắt đầu khuếch tán ra xung quanh.

Sau khi cơn lốc lực lượng xuất hiện, bọn họ lại biến mất, tiếp theo lại xuất hiện.

Tiếng nổ mạnh không ngừng truyền đến, cuối cùng là một tiếng tiếng nổ cực lớn vang lên.

Ầm!

La Hán Pháp Tướng trực tiếp bị đánh bay giữa không trung.

“Phụt.”

Trong miệng Pháp Tướng còn phun ra một ngụm máu.

Ầm.

Hòa thượng ngã vào trên Tinh Hà, hấn nhìn Lục Thủy rồi lập tức lại đứng lên. Hấn phải ra tay, tuyệt đối không thể dừng lại.

Dừng lại, khủng hoảng trong lòng sẽ tràn ngập toàn thân.

Phải hành động.

Nghĩ vậy, Hòa thượng Không Kiến trực tiếp xông về phía Lục Thủy. Lần này hấn thiêu đốt tất cả lực lượng trong cơ thể, dường như muốn cùng chết với Lục Thủy.

Chỉ có chiến đấu bất chấp hậu quả mới có khả năng ngăn chặn được nỗi sợ hãi trong lòng hấn.

Phật tâm của hấn gần vỡ nát, phải ra tay hết sức lực.

Hắn cũng muốn trốn đi nhưng khủng hoảng sẽ theo đó chiếm lấy tất cả, hắn sẽ bị phát hiện, hắn sẽ mất đi phật tâm, mất đi tất cả uy năng, đến lúc đó tất nhiên sẽ bị giết.

Hắn nhìn thấy, Phật Môn Thiên Đòng để hắn nhìn thấy Tinh Ti Tiên Quân chết, để hắn thấy sự khủng khiếp của Lục Thủy, càng làm cho hắn biết được người trước mắt này đặc biệt thế nào.

Nhất định phải để Phật Môn sớm ra tay dẫn người này trở về.

Trên người người này đầy biến số.

Giờ phút này, tất cả lực lượng của hòa thượng Không Kiến đều hóa thành một chương tấn công Lục Thủy.

Lục Thủy nhíu mày, ngũ giai bình thường đã không thể chịu được một chương này.

Thực lực của hắn nhiều lắm chỉ đối đầu được với vừa vào ngũ giai.

Đối mặt với một chương này, hắn chỉ có thể tránh né mũi nhọn.

Sau đó Lục Thủy lựa chọn vận dụng sức mạnh thiên địa, phá tan một chương này.

Không hề do dự nào, khi một chương này sắp tới gần, Lục Thủy đánh ra một quyền.

Ầm!!!

Một quyền này xuyên qua phật chương, phật chương theo đó trở nên tán loạn, trùng kích cực lớn làm cho một chương này giống như hạt ánh sáng tán loạn về phía sau.

Nhưng một quyền của Lục Thủy vẫn không dừng lại, trực tiếp công kích vào hòa thượng Không Kiến.

Oanh!

Lại một tiếng động lớn vang lên, năm đám của Lục Thủy rơi vào trên mặt của hòa thượng Không Kiến.

Bịch một tiếng, hòa thượng không bị đánh bay ra ngoài, hẳn hoàn toàn nhận lấy tất cả lực lượng của một quyền này. Chính là lực lượng của một quyền này đã trực tiếp đánh tan sức sống của hòa thượng.

Một quyền phải chết.

Lục Thủy thu nắm đấm lại, sau đó nhìn hòa thượng Không Kiến ngã xuống đất.

Hắn không mở miệng nói chuyện, chỉ đứng nhìn như vậy.

Rất nhanh, Lục Thủy nhìn thấy mi tâm của hòa thượng Không Kiến xuất hiện một vết nứt, theo vết nứt xuất hiện, hẳn cảm giác tất cả mọi thứ xung quanh dường như dừng chuyển động.

Dường như tất cả đều bị dừng lại vậy.

Thần thông, Nhất Niệm Vĩnh Hằng.

Lúc này một tia sáng xuất hiện ở mi tâm của hòa thượng Không Kiến. Vừa xuất hiện, hẳn liền định lợi dụng Nhất Niệm Vĩnh Hằng để chạy thoát khỏi nơi này.

Chỉ là nó vừa xuất hiện, hẳn vừa định chạy khỏi đây, đột nhiên nghe được giọng nói khiến cho người ta run sợ:

“Đây là mục đích của ngươi à?”

Cố ý dụ ta giết ngươi, sau đó thi triển Nhất Niệm Vĩnh Hằng để chạy thoát khỏi nơi đây sao?

Nhưng mà, đúng là ngươi thông minh hơn so với một người khác, hẳn lại muốn ký sinh ta.”

Giọng nói Lục Thủy truyền vào trong tai Không Kiến, giọng nói này giống như tiếng của địa ngục làm trong lòng Không Kiến run sợ.

Sao lại có người nói chuyện được ở trong Nhất Niệm Vĩnh Hằng chứ?

Không Kiến không quay đầu nhìn về phía Lục Thủy, trực tiếp vận dụng thần thông định thoát đi.

Nhưng khi hắn muốn thoát đi, lại phát hiện Lục Thủy đang đứng ở phía trước mặt.

“Người cũng biết đối địch với Phật Môn sẽ phải trả giá đắt thế nào chứ?”

Phật Môn ta đang dần dần khôi phục, mức độ đáng sợ vượt xa tưởng tượng của người.”

Hòa thượng Không Kiến có chút hoảng loạn.

Hắn vẫn đang thử chạy thoát khỏi nơi này.

Lục Thủy không để ý đến lời Không Kiến nói, mở miệng hỏi:

“Người xem qua Vị Lai Kinh sao?”

“Bần tăng không biết thí chủ đang nói gì.” Không Kiến lập tức trả lời.

Lục Thủy cũng không để ý, lại khẽ nói:

“Hòa thượng biết tên ta là gì không?”

“Thí chủ không phải nói mình tên là Đông Phương Hạo Nguyệt sao?” Không Kiến đã tìm được cách truyền tin tức về, bây giờ đang tính gửi đi. Nhưng trong phút chốc, hắn nghe được tin tức khiến người ta cảm giác vô cùng chấn động.

“Không, Đông Phương Hạo Nguyệt là tên giả, ta họ Lục.” Lục Thủy nhìn vẻ mặt chấn động của Không Kiến, nói tiếp:

“Người đoán xem tên ta là gì.”

Không Kiến nhìn Lục Thủy và bắt đầu lui về phía sau, đầu óc hắn trống rỗng.

Lục Thủy không đợi Không Kiến trả lời đã trực tiếp báo cho đáp án:

“Ta là Lục Thủy, Đại thiếu gia Lục gia, cha là Lục Cổ - Tộc trưởng Lục gia, mẹ là Đông Phương Lê Âm - Phu nhân của Tộc trưởng Lục gia.”

“Không thể nào.” Hòa thượng Không Kiến trợn tròn mắt, trong lòng không nén được sợ hãi bắt đầu phát ra.

“Không thể nào!

Người không thể nào là Lục Thủy, Lục Thủy không thể nào là người được.

Người nói dối, người chắc chắn đang nói dối.” Hòa thượng Không Kiến vừa nói vừa lui về phía sau, giọng nói của hắn có phần run rẩy.

Hắn sợ hãi, hắn khủng hoảng, hắn khó có thể kìm chế được bản thân. Nếu là thật, nếu lời người này nói là sự thật, vậy tất cả mọi người sai rồi.

Người trong tiên đoán rất có khả năng chính là Lục Thủy, chứ căn bản không phải là con trai thứ hai của Lục gia.

Sai rồi, tất cả đều sai rồi.

Lục Thủy nhìn vẻ khủng hoảng của hòa thượng, thở dài nói:

“Cho nên người chắc chắn nhìn thấy Vị Lai Kinh, người có thể nói cho ta biết nội dung bên trong không?”

Lục Thủy không định ép hòa thượng này, chỉ mở miệng hỏi thăm, nếu ép có tác dụng, hắn đã lựa chọn ép buộc rồi.

Nhưng Không Kiến lúc này đã không nghe được lời nói khác, hắn không nói thêm một lời, chỉ muốn tan bản thân, hắn muốn lợi dụng Nhất Niệm Vĩnh Hằng truyền tin tức trở lại.

Nhất định phải truyền lại.

Sau đó hắn phát ra hai tin tức, một tin tức liên quan tới Lục Thủy, một tin tức liên quan tới Đông Phương Hạo Nguyệt.

Chẳng qua trong lúc hắn sắp phát ra tin tức, hắn nhìn thấy có người bóp nát tin tức của hắn. Khi hòa thượng Không Kiến nhìn về phía người này, đầu óc hắn lập tức bối rối.

Hắn nhìn thấy tồn tại khiến mình không có cách nào hiểu được.

Trong đầu của hắn chỉ có một câu cuối cùng muốn báo cho Phật Môn biết.

Sau đó hấn phát ra một tin tức cuối cùng của mình: Nhất Niệm Vĩnh Hằng, không thể dùng.

Âm!

Hòa thượng Không Kiên hoàn toàn tiêu tán, thân thông Nhất Niệm Vĩnh Hằng theo đó biến mất.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 247: Không Thể Dùng Nhất Niệm Vĩnh Hằng

Lục Thủy buông tay vừa nâng lên, vốn hấn muốn bóp nát một tin tức cuối cùng, nhưng phát hiện cũng không phải là điều gì quan trọng, suy nghĩ một lát vẫn để cho đối phương truyền lại.

Nhưng hấn phát hiện ra một việc, báo tên của mình ra sẽ dễ dàng biết được đối phương có xem qua những thứ như Dự Ngôn Thạch Bản hay không.

Đương nhiên, khi đối mặt với Tiên Đình thì hấn không dám làm loạn như vậy. Nếu đối lại là người của Tiên Đình, có lẽ trong phút chốc có thể sẽ bị người trong bọn họ treo lên.

Mà đối mặt với Phật Môn, hấn cũng chỉ dám làm loạn ở trong Nhất Niệm Vĩnh Hằng như vậy.

Dù sao trong Nhất Niệm Vĩnh Hằng, hấn chính là Chúa Tể Vạn Thế.

Nhất là sau tứ giai, không cần đối phương tiến vào thức hải của hấn, hấn cũng có thể là chúa tể tất cả.

Sau đó, Lục Thủy không để ý tới những chuyện này nữa, xem ra Phật Môn cũng đang nhắm vào Lục gia.

Chỉ là không chủ động giống như Tiên Đình và Thái Dương Thần mà thôi.

Sau đó, Lục Thủy lắc đầu, hấn lấy ra cái ghế rồi ngồi xuống nhìn Thiên Địa Trận Văn.

Không gian này là do Thái Dương Thần bố trí, sức mạnh của Thái Dương Thần chưa bị hấp thu hết, bọn họ cơ bản không ra được.

Cho nên cần một chút thời gian nữa là có thể ra ngoài.

Trong khoảng thời gian này, hấn đọc sách là được rồi.

Đúng là chút thanh nhàn khó có được.

Khỏ Hải Phật Môn.

Trên phật điện, Tâm Hỏa Cổ Phật đột nhiên mở mắt ra, sau đó bóp tay một cái, một đạo phật quang bay vào Phật Môn.

Đó là Nhất Niệm Vĩnh Hằng.

Tâm Hỏa Cổ Phật nhú mày, chỉ có tin tức trở về. Điều này có nghĩa là vị Phật Môn La Hán sử dụng Nhất Niệm Vĩnh Hằng này tất nhiên đã viên tịch.

Đọc câu phật hiệu, Tâm Hỏa Cổ Phật mới để ý tới nội dung do Nhất Niệm Vĩnh Hằng truyền ra.

Tiếp theo, hắn nghe được một giọng nói có chút sợ hãi có chút biến thanh:

“Nhất Niệm Vĩnh Hằng...”

Tâm Hỏa Cổ Phật biết câu nói này chưa hết, nhưng tiếp sau lại không còn nữa.

Vị Phật Môn La Hán kia còn chẳng có cơ hội nói hết một câu này.

Nhưng từ những lời này, Tâm Hỏa Cổ Phật ít nhất biết được điểm trọng yếu là Nhất Niệm Vĩnh Hằng, còn có thể sử dụng hay không thì chưa được biết.

Sau đó Tâm Hỏa Cổ Phật nắm tin tức này trong tay, sau đó phật liên nở rộ trong tin tức này.

Cuối cùng Tâm Hỏa Cổ Phật cho ra một kết luận:

“Tương lai, kiếp sau Phật Môn cấm sử dụng Nhất Niệm Vĩnh Hằng.”

Giọng nói của Tâm Hỏa Cổ Phật truyền khắp Phật Môn, tất cả mọi người cúi đầu đáp lại bằng một tiếng phật hiệu.

Tâm Hỏa Cổ Phật ngẩng đầu nhìn lên không trung, đọc câu phật hiệu nói:

“Hiện tại cũng không thể khinh thường được.”

Trong hòn đảo phiêu phù ở trên không trung của Tiên Đình có năm người đang đứng.

Về mặt năm người này đều rất tệ, có chút phần nộ lại có chút căm tức.

“Thật sự không thể ra tay với Ân Thiên Tông sao?” Có người hỏi.

Bọn họ đã biết được tin tức Tinh Ti Tiên Quân chết rồi, cũng biết là do Thiếu tông chủ Ân Thiên Tông Lưu Hỏa làm.

“Tuy ta cũng rất muốn gây phiền phức cho bọn họ, nhưng Ân Thiên Tông không phải dễ nắm bóp như vậy.

Hơn nữa, một khi lên Thiên Bí Giám, chúng ta thì còn tốt một chút, những người khác hẳn là có liên quan tới Tiên Đình đều sẽ không thoát khỏi sự ám sát của bọn họ.

Điều này sẽ dẫn đến việc hai bên chúng ta phải trực tiếp khai chiến.

Bằng vào chiến lực của chúng ta, nếu không dốc hết lực lượng, tuyệt đối không có cách nào thắng được dễ dàng.

Nếu như không có cách nào trực tiếp đè ép được Ân Thiên Tông xuống, như vậy tuyệt đối sẽ có ảnh hưởng rất lớn tới việc phát triển sau này của chúng ta.

Hơn nữa, Tông chủ của Ân Thiên Tông cũng là tai họa ngầm không rõ.” Cao Viễn mở miệng nói.

Đây là phân tích tinh táo.

“Đúng vậy, hơn nữa Ân Thiên Tông cũng đang gây sự với Lưu Hỏa, trên lý thuyết Lưu Hỏa quả thật không phải là Thiếu tông chủ Ân Thiên Tông.

Đối phương làm như thế, có khả năng cực lớn là muốn dời sự chú ý, thậm chí cố ý làm suy yếu chúng ta.

Nếu hẳn thật sự đang nhằm vào Tiên Đình chúng ta.” Thính Vân Tích cũng mở miệng nói.

Những người khác không nói gì nhưng đều đồng ý với quan điểm của hai người kia.

Thực lực của Tiên Đình trước mắt cũng không quá mạnh.

Ban đầu còn có đám người Chiến Thần và Tinh Ti, chỉ cần chờ qua một thời gian ngắn nữa là có thể trở thành tồn tại không ai lay động được.

Nhưng đáng tiếc, Tinh Ti đã chết.

Còn cần chút thời gian nữa, Chiến Thần mới có thể khôi phục lại thực lực, hơn nữa còn không hoàn toàn phối hợp.

“Tạm thời không quan tâm tới Ân Thiên Tông, nhưng không thể ngừng điều tra về Lưu Hỏa. Người này đã hai lần ba lượt phá hỏng chuyện tốt của chúng ta, tuyệt đối phải tìm ra hắn.

Hơn nữa, không ngờ hắn có thể giết chết được Tinh Ti Tiên Quân, điều này đủ chứng minh sau lưng hắn có một thế lực khổng lồ.” Người dẫn đầu kia mở miệng nói.

Những người khác gật đầu, không có ý kiến gì khác.

“Các phương án đối đầu trực diện với Lục gia đều phải hủy bỏ.” Vị dẫn đầu kia tiếp tục nói:

“Lục gia đã không còn là tồn tại mà chúng ta có thể trực diện đối đầu nữa. Tốc độ trưởng thành của Lục Vô Vi quá mức đáng sợ.”

Những người khác cũng gật đầu.

Tuy bọn họ đều không nhìn thấy cuộc chiến đấu vừa rồi, nhưng vẫn có thể hiểu rõ.

Về phần tại sao không nhìn thấy, do thực lực không đủ là một chuyện, khu vực của Lục gia xuất hiện tấm màn đen dẫn đến thị giác của bọn họ bị hạn chế cũng là một chuyện.

Lục gia không thể hành động, cho nên chỉ có thể thử dùng lý do chính đáng để ngăn cản đứa con thứ hai của Lục gia xuất hiện.

Lục Thủy không xảy ra chuyện gì là một chuyện, làm cho vợ chồng Lục gia chịu chút thương tích cũng xem như là một cách tốt.

Về phần phải làm thế nào, vậy phải xem tình hình rồi hành sự. Quan trọng nhất với bọn họ bây giờ vẫn là để cho Tiên Đình nhanh chóng khôi phục lại.

Cần phải khôi phục lại trước khi người con thứ hai của Lục gia xuất hiện.

Đến lúc đó chuyện muốn đối phó với Lục gia sẽ chẳng liên quan gì tới bọn họ nữa.

“Nói vậy, chuyện cuối cùng cũng là một chuyện quan trọng nhất.” Vị dẫn đầu kia liếc mắt nhìn mấy người khác, sau đó nói:

“Tuy Tinh Ti Tiên Quân đã chết nhưng cuối cùng vẫn giữ lại một vài thứ.”

Những người khác có chút bất ngờ.

“Tinh Ti Tiên Quân giữ lại thứ gì?”

“Tiên Quân có thành công không?” Nửa phần dưới xuất hiện rồi à?”

Nếu Tinh Ti Tiên Quân thật sự thành công, vậy chính là một chuyện cực tốt đối với bọn họ.

Bọn họ đều xem qua Dự Ngôn Thạch Bản, nhưng chỉ có thể sử dụng Dự Ngôn Thạch Bản một cách bị động, cho nên bọn họ không có cách nào nhìn thấy Dự Ngôn Thạch Bản.

Đương nhiên, cũng không phải bọn họ muốn nhìn thấy Dự Ngôn Thạch Bản lại có thể nhìn thấy được.

Cần phải ở một nơi đặc biệt, thời gian đặc biệt mới có khả năng nhìn thấy.

Không phải ai cũng có thể giống như Tinh Ti Tiên Quân đâu.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 248: Mộ Hay Là Đường

Lúc này tất cả mọi người đều nhìn về phía vị dẫn đầu kia.

Vị dẫn đầu kia im lặng một lát mới mở miệng nói:

“Đúng, nhưng cũng không đúng.”

Những người khác nghẹn lời, nhưng vẫn chờ đợi phần tiếp sau.

“Tinh Ti Tiên Quân chắc hẳn đã nhìn được không ít, nhưng chắc chắn còn chưa giải được nửa phần sau, cho nên chúng ta không nhìn thấy được.

Cũng may Tinh Ti Tiên Quân truyền về một ít tin tức cùng với một vật.” Vị dẫn đầu kia mở miệng nói.

“Nội dung là gì vậy?” Cao Viễn hỏi.

Vị dẫn đầu kia thở dài, nói:

“Cũng không phải là tin tức tốt. Có khả năng còn có người thứ hai, chúng ta cần phải tìm ra đối phương.”

Những người khác đều ngạc nhiên, lại thêm một người?

Nửa phần trên một người, nửa phần dưới cũng là như thế?

“Đương nhiên, không loại bỏ khả năng là có thể để chúng ta sử dụng, nói chung tìm được người này trước rồi lại nói sau.” Vị dẫn đầu kia nói.

“Vậy phải làm sao mới tìm được người này?” Thính Vân Tích hỏi.

“Tinh Ti Tiên Quân truyền về hai từ, một từ Mộ và một từ Đường.”

“Có thể đối chiếu nửa phần đầu không?”

“Nhưng hơn nửa phần đầu và nửa phần dưới có thể giống nhau sao?”

“Không có bất kỳ manh mối nào, vậy cứ theo cách xem phần đầu là được rồi.”

“Như vậy người này là họ Mộ hay là họ Đường?”

“Trong Tu chân giới có gia tộc họ Mộ, gia tộc họ Mộ Dung cũng có, họ Đường cũng có, hơn nữa đối phương còn có thể là người bình thường. Vậy căn bản không thể nào tìm được.”

Quả thật không tìm được.

Điều này đúng là mò kim đáy biển, hơn nữa không hề có đặc điểm nhận biết gì, cho dù tìm được cũng không có khả năng biết đối phương rốt cuộc có đúng hay không.

Vị dẫn đầu kia không nhanh không chậm nói:

“Cho nên Tinh Ti Tiên Quân còn truyền về một vật, chỉ cần người kia tới gần vật này, như vậy sẽ có thể biết đối phương là ai.

Cho nên cần các vị xếp người vào trong những gia tộc này.

Chúng ta phải ra tay với các gia tộc trước, sau đó sẽ điều tra tông môn và khu vực bình thường.”

Đám người Cao Viễn hơi bất ngờ, lại có thể trực tiếp xác nhận người được chọn là ai à?

Điều này lại hoàn toàn khác với nửa phần đầu.

“Vật này có chính xác không vậy? Có tác dụng với Lục gia không?” Cao Viễn hỏi.

Vị dẫn đầu kia lắc đầu:

“Ta cũng không biết, về phần có tác dụng với Lục gia hay không cũng khó nói lắm.

Tinh Ti Tiên Quân cũng không cho thấy nguyên nhân tại sao phải làm vậy.

Nhưng thật ra có thể cầm tới gần Lục Thủy để thử xem.”

Chuyện này đúng là chỉ có thể thử.

Có thể tiến thêm một bước xác nhận xem Lục Thủy có phải là người được Dự Ngôn Thạch Bản nhắc tới hay không.

Nếu không phải cũng xem như là một chuyện tốt.

Nếu phải, vậy có thể hoàn toàn thay đổi kế hoạch.

“Ngoại trừ Lục gia thì sao? Nơi thứ hai cần thử là chỗ nào?” Có người hỏi.

“Các người thấy thế nào?” Vị dẫn đầu kia hỏi.

“Mộ gia.” Cao Viễn nói.

“Mộ gia liên hôn với Lục gia à?” Thính Vân Tích hỏi.

Mộ gia không nổi danh, rất khó lọt được vào tầm mắt của bọn họ. Nếu không phải vì Lục Thủy, bọn họ còn không biết Mộ gia là gia tộc gì.

Cao Viễn gật đầu:

“Đúng vậy, nhà này gần với Lục gia nhất, có lẽ cũng có khả năng lớn nhất.”

“Vậy thì Mộ gia đi. Cứ điều tra rõ ràng tình hình của Mộ gia trong thời gian gần đây. Nếu có hoạt động tập thể lại càng tốt, đến lúc đó có thể trực tiếp biết được tình hình.” Vị dẫn đầu kia nói.

“Vậy ngày hôm nay dừng ở đây thôi, các vị đều tự mình làm việc đi.”

Vào lúc hừng đông, Lục Thủy khép Thiên Địa Trận Văn lại.

Sức mạnh của Thái Dương Thần đã bị hấp thu gần hết, không gian nơi này cũng bắt đầu tán loạn.

Không bao lâu sau, Lục Thủy đã lại giẫm lên mặt đất của Nam Thành.

Mặt trời ló rạng từ đường chân trời.

“Cảnh sắc không tồi, đáng tiếc Mộ Tuyết không có ở bên người.” Lục Thủy nhìn mặt trời mọc, im lặng tự nói.

Mà vào lúc này, hấn đột nhiên cảm giác được điện thoại di động đang rung lên.

Mới sáng sớm mà ai đã gửi tin cho hấn?

Rất nhanh Lục Thủy đã thấy được, là tin nhắn của Mộ Tuyết.

Điều này càng làm cho hắn nghi ngờ, Mộ Tuyết sẽ gửi cho hắn cái gì?

Lục Thủy ấn vào.

Nhìn qua liền thấy là ảnh chụp Mộ Tuyết nằm nhoài trên mặt bàn ngủ say, đúng là rất đẹp. Nhưng mà hai cánh tay của Mộ Tuyết đều đặt ở đó, thế thì ai chụp?

Đông Phương Trà Trà?

Tuy nhiên, nếu như là Đông Phương Trà Trà chụp, tại sao lại dùng điện thoại của Mộ Tuyết?

Do dự một chút, Lục Thủy gửi một tin ra ngoài.

Phía đối diện trả lời rất nhanh. Nhìn thấy tin này, khóe miệng Lục Thủy lộ ra một nụ cười.

Lúc trở về có cái để chế nhạo Mộ Tuyết rồi.

Thật sự là một chuyện làm cho người ta rất vui vẻ.

Mộ Tuyết nhú mày, sau đó mở mắt.

Nàng phát hiện trên người đã được phủ chăn lông, chắc là do Đinh Lương làm.

Nhưng khi nàng thức dậy thì phát hiện Trà Trà đã tỉnh lại, lúc này đang ăn điểm tâm.

Lúc này Trà Trà không đeo bịt mắt. Ở Lục gia nàng không cần đeo nó, nếu như có đeo thì sẽ là vì thói quen.

“Chị dâu, chị đã tỉnh?” Đông Phương Trà Trà nhìn Mộ Tuyết, sau đó hỏi.

Sau đó đưa đồ ăn cho Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết nhận lấy điểm tâm, vốn đang định ăn.

Nhưng vừa nghĩ tới trước đó Lục Thủy hỏi nàng có đánh răng hay không, nàng cảm thấy vẫn nên đánh răng trước thì hơn.

“Đúng là không thể hiểu nổi biểu đệ Lục Thủy.” Đông Phương Trà Trà nhìn điện thoại rồi nói.

Mộ Tuyết có chút hiếu kỳ:

“Làm sao lại không thể hiểu nổi?”

“Biểu đệ Lục Thủy đột nhiên hỏi ta có động đến điện thoại của chị dâu hay không.” Đông Phương Trà Trà trả lời.

Mộ Tuyết nghe được câu này, đột nhiên hơi sững sốt, sau đó hỏi lại:

“Trà Trà trả lời như thế nào?”

“Đương nhiên nói là không có rồi! Hương Dụ nói không có việc gì thì không nên tùy tiện cầm điện thoại của người khác, nhất là không được xem trộm.

Mặc dù chị dâu không phải người khác, nhưng vẫn không thể cầm.

Hương Dụ nói đúng, có lần ta cầm điện thoại của đệ đệ muội muội trong tộc để chụp ảnh, sau đó bọn hắn lại chạy đến cáo trạng với cha ta.” Đông Phương Trà Trà nói.

Mộ Tuyết nghe vậy thì ngây người, cũng không phải vì chuyện Trà Trà cầm điện thoại rồi bị giáo dục, mà là chuyện Trà Trà trả lời là không có.

Vấn đề này lớn rồi! Sau đó Mộ Tuyết nhanh chóng cầm lấy điện thoại ở một bên, hôm qua nàng gửi ảnh chụp qua, chắc chắn Lục Thủy sẽ trả lời lại.

Quả nhiên, Mộ Tuyết phát hiện có tin trả lời của Lục Thủy.

Lúc cầm điện thoại di động lên, Mộ Tuyết hơi đắn đo. Do dự một chút, nàng mở tin nhắn của Lục Thủy ra, bên trong là một câu và một icon mặt cười:

“Kỹ thuật chụp ảnh của Mộ tiểu thư rất bình thường. Đương nhiên, ảnh chụp rất đẹp mắt, chủ yếu vẫn là do Mộ tiểu thư thiên sinh lệ chất. (Cười)”

Nhìn thấy tin nhắn này, Mộ Tuyết cảm giác mình đang bị cười nhạo, nàng xấu hổ đến mức muốn tìm một cái lỗ để chui

vào.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 249: Cùng Là Người Nhưng Quá Chênh Lệch

Sau đó Mộ Tuyết yên lặng kéo chần lông che đầu mình lại, như vậy sẽ không có vấn đề gì.

Sự xấu hổ đã bị chần lông ngăn cản.

Nàng không cảm thấy khó xử.

Đông Phương Trà Trà ăn điếm tâm, nhìn chị dâu của mình.

Nàng không hiểu chị dâu đang làm gì. Lúc này nàng nên hỏi thăm, hay là giả vờ không nhìn thấy đây?

Quá sâu.

Lục Thủy nhìn điện thoại, xác định Mộ Tuyết sẽ không nhấn lại liên kết điện thoại đi.

Hắn đã quyết định, sau khi trở về sẽ thảo luận chuyện này với Mộ Tuyết.

Kỹ thuật chụp ảnh cần phải tăng lên.

Lúc này đám người Chân Võ đã rơi xuống từ trên cao, về đến vị trí của riêng mình.

Nhưng bọn hắn không hề có dấu hiệu thức tỉnh.

Là đang tiêu hóa sức mạnh của Thái Dương Thần.

Lục Thủy không thèm để ý, cùng lắm thì hắn tiếp tục xem sách là được rồi.

Chẳng qua khi Lục Thủy đang muốn tiếp tục xem sách, đột nhiên nghe được âm thanh giấy dựa.

Là Sơ Vũ.

Lục Thủy có hơi bất ngờ. Chỗ tốt mà Sơ Vũ lấy được chắc chắn là nhiều nhất, không thể nào tỉnh lại sớm như vậy được.

Nhưng đúng là đối phương đang liều mạng tỉnh lại.

Không bao lâu sau, Sơ Vũ mở hai mắt ra.

“Phù.” Sơ Vũ nhẹ nhàng thở ra một hơi. Quá khó khăn, cuối cùng hắn đã tỉnh lại.

Lục Thủy không hiểu:

“Tại sao ngươi lại cưỡng chế tỉnh lại?”

Lục Thủy đã nhìn kỹ càng, nhưng vẫn không nhìn ra được thân thể người này có chút dị dạng nào.

Rất nhanh hắn đã lấy được đáp án.

“Phải viết thôi, bằng không sẽ lại quyết tranh.” Sơ Vũ trả lời.

Lục Thủy: “...”

Quả nhiên, kỳ nhân dị sự của tu chân giới nhiều vô số kể.

Đương nhiên hắn sẽ không hỏi thăm quá nhiều, càng sẽ không nói là lãng phí cơ duyên gì đó.

Dù sao cơ duyên mà sức mạnh của Thái Dương Thần mang đến, cũng chỉ như thế.

Có với không có, không khác nhau lắm.

Lúc này Kiếm Khởi cũng đã đến bên này.

Vừa rơi xuống, Kiếm Khởi liền nói cảm ơn với Lục Thủy:

“Đa tạ đạo hữu hóa giải nguy cơ lần này.”

Lục Thủy gật gật đầu không nói gì, chỉ tiện tay mà thôi.

Hoặc có thể nói chỉ là tiện thể.

Việc Kiếm Khởi biết Lục Thủy làm cho Sơ Vũ hơi bất ngờ, nhưng suy nghĩ kỹ một chút thì lại cảm thấy rất bình thường.

“Bọn họ mất bao lâu mới có thể tỉnh?” Sơ Vũ hỏi.

“Dài nhất ba ngày.” Lục Thủy trả lời.

Mặc dù những người này tiêu hóa không nhanh, nhưng ba ngày đã đầy đủ.

Ba ngày không hề dài đối với Lục Thủy, nhưng khó khăn lắm mới được đến thể tục một chuyến, hắn muốn đi dạo chơi.

Đáng tiếc Chân Võ Chân Linh đang tu luyện.

“Làm sao ta lại có cảm giác mình mới là tùy tùng?” Trong lòng Lục Thủy thầm nói.

Lúc này Sơ Vũ vốn muốn nói gì đó, nhưng điện thoại di động của hắn đột nhiên vang lên.

Sau đó Sơ Vũ lấy điện thoại di động ra xem, có chút ngoài ý muốn:

“Sư tử? Làm sao lão nhân gia nàng lại rảnh rỗi gọi điện thoại cho ta?”

Nói xong, Sơ Vũ liền nhận điện thoại.

“Alo, sư tử, ngài tìm ta?”

“Ở nhà ta? Cái gì? Ngài đang xóa bản thảo của ta? Ta sẽ trở về, chờ ta.”

Sơ Vũ nói xong liền cúp điện thoại, sau đó muốn chạy về.

Lục Thủy không hề để ý đến Sơ Vũ đang gọi điện thoại, mà nhìn quanh bốn phía, nói:

“Nơi này không an toàn.”

Đúng là không an toàn, rất nhiều người đang đi về phía bên này, chắc là đang tìm kiếm người nhà đã biến mất.

“Có thể đến nhà ta, cách nơi này rất xa. Nhưng ba người bọn họ làm sao bây giờ?”

Cũng trở về?” Sơ Vũ nói.

Kiểm Khởi lắc đầu:

“Không thể di chuyển tùy tiện như vậy, bằng không sẽ lãng phí cơ duyên lần này.”

Còn Lục Thủy thì lấy ra một cái pháp bảo phi hành có hình dáng mâm tròn:

“Dùng cái này để mang đi.”

Sau đó để không kinh động đến đám người Chân Võ, Lục Thủy trực tiếp di chuyển phần đất, đưa chúng đặt lên pháp bảo phi hành. Như vậy sẽ không có bất kỳ vấn đề gì.

Tiếp theo, đám người Lục Thủy bình yên rời khỏi khu vực này.

Lúc rời đi, bọn hắn nhìn thấy có không ít người bay đến từ phía xa, có ma tu, có đạo tu. Đối với những người ở bên trong, việc này tốt xấu khó định.

Nhưng dù có bị ép phải tĩnh lại, cũng không tính là thua thiệt, bởi bọn họ đã kiếm được chút chỗ tốt rồi.

Dưới sự chỉ dẫn của Sơ Vũ, rất nhanh Lục Thủy đã đi tới trên không của một chung cư.

Nhìn chung cư bên dưới, Lục Thủy hiếu kỳ nói:

“Chỗ của ngươi là một người một tòa nhà sao?”

Sơ Vũ và Kiếm Khởi vô thức quay đầu nhìn Lục Thủy.

Lục Thủy nhìn thấy dáng vẻ có hơi kinh ngạc hai người kia.

“Nhà đại lão là một người một tòa sao?” Sơ Vũ hỏi.

Lục Thủy lắc đầu. Nhưng không đợi Sơ Vũ thở phào, hắn đã nghe thấy Lục Thủy trả lời:

“Cũng không phải thế, ở nhà ta một người một viện.”

“...” Trong lúc nhất thời Sơ Vũ không biết nên nói gì.

Nhưng nếu nghĩ lại thì tông môn nhà hắn hình như cũng vậy, không có khác biệt quá lớn.

Là do hắn ở thế tục quá lâu, ánh mắt bị hạn chế.

Cuối cùng Sơ Vũ tự ti giải thích về chỗ ở của mình. Không phải một tòa, cũng không phải một tầng, mà là một phòng.

Không bao lâu, đám người Lục Thủy đã đi tới chỗ ở của Sơ Vũ.

Ba người Chân Võ được sắp xếp ở ban công, mặt hướng về mặt trời.

Sau khi sắp xếp xong cho ba người Chân Võ, Lục Thủy mới rảnh rỗi quan sát nơi này.

Khác hoàn toàn so với nhà của hắn, ngay cả trang trí cũng khác nhau rất nhiều, nhưng lại không có gì là không quen được cả.

Sau đó Lục Thủy thuận tay bố trí trận pháp, để trong này ở vào vào trạng thái ẩn nấp, tiếp theo lại thuận tiện thêm chút phòng ngự.

Bằng không sẽ rất dễ ảnh hưởng đến đám Chân Võ tu luyện.

Tất nhiên Sơ Vũ và Kiếm Khởi thấy được hành động của Lục Thủy, nhưng bọn hắn không thể hiểu Lục Thủy đang làm gì.

“Đúng rồi, bản thảo của ta.” Cuối cùng Sơ Vũ đã nhớ ra bản thảo của mình còn đang ở trong tay sư tỷ.

Sau đó hắn lập tức xông vào trong phòng. Nhưng còn chưa đi vào thì cửa đã mở ra, một người phụ nữ xinh đẹp đi ra từ bên trong.

“Sư tỷ? Sao ngài lại tới đây?” Sơ Vũ hậm hực hỏi.

Nhưng lúc nói lại nhìn chằm chằm vào trong phòng.

Vãn Nguyệt tiên tử nhìn sư đệ mình một chút, lại nhìn Kiếm Khởi ở một bên đang gật đầu chào hỏi. Sau khi đáp lại, Vãn Nguyệt tiên tử mới nhìn về phía Lục Thủy.

Nhưng mà đối phương đang cúi đầu đọc sách, ngay cả đầu cũng không thèm ngẩng lên.

Sau đó Vãn Nguyệt tiên tử thấy được ba người ở ban công.

Cuối cùng nàng mới đưa ánh mắt quay lại trên người Sơ Vũ, nói:

“Bạn của ngươi thật nhiều.”

“Ha ha ha, sư tỷ quá khen.” Sơ Vũ gãi gãi đầu nói.

“Trưởng thành rồi, cánh cũng cứng rắn, quanh năm không thèm quay về thăm chúng ta.” Ngữ khí của Vãn Nguyệt tiên tử không nặng, nhưng vẫn lấy tư thái của trưởng bối để trách móc Sơ Vũ.

“Lão nhân gia sư tử ngài thường xuyên bế quan, ta trở về cũng có gặp được đâu.” Sơ Vũ phản biện cho mình một câu.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 250: Ngài Đang Chà Đạp Tôn Nghiêm Của Ta, Như Thế Phải Thêm Tiền

Văn Nguyệt tiên tử nhìn chằm chằm vào Sơ Vũ, sau đó nói:

“Người như vậy thì làm sao tìm được đạo lữ?

Vì việc này mà mấy người chúng ta đã buồn rất lâu.

Trên ban công có người là Kiếm Lạc tiên tử đúng không?

Có muốn sư tỷ nhờ sư phụ đi Kiếm Nhất Phong đề thân không?”

Sơ Vũ không hề bối rối, nhỏ giọng trả lời:

“Kiếm Lạc chanh chua, tâm địa ác độc, không thích hợp với Bách Hoa Cốc chúng ta.”

Kiếm Khởi ở bên cạnh có ý nghĩ muốn rút kiếm.

Văn Nguyệt tiên tử đi đến ghế sofa rồi đoan trang ngồi xuống, nói:

“Nếu người thành thân thì tất nhiên sẽ không thể ở Bách Hoa Cốc, cho nên có thích hợp với Bách Hoa Cốc hay không cũng không có vấn đề gì.

Nhưng chuyện này có thể kéo dài, sư tỷ đến tìm người là vì chuyện khác.”

Sơ Vũ không hiểu, còn có chuyện gì đây?

“Đã sắp đến thời gian Giao Thủy Điện rồi?” Văn Nguyệt đột nhiên hỏi.

Sơ Vũ không rõ ràng cho lắm, chỉ có thể gật đầu:

“Sư tỷ tới vì chuyện này?”

“Cũng không phải! Lần này tới là vì đề người đến Đông Lâm Sơn một chuyến, sau đó tìm một vị tiên tử ở trong đó,

tiến hành so tài Trì Dũ Thuật với nàng.

Việc người cần phải làm là, tặng chiến thắng cho nàng.

Để cho tốt, sư tử sẽ chuyển cho người 100 đồng.” Văn Nguyệt tiên tử chân thành nói.

“Sư tử, không thể được.” Sau khi Sơ Vũ nghe xong, lập tức nói:

“Ngài cảm thấy 100 đồng có thể thu mua linh hồn của ta sao?”

Ta cảm thấy ngài đang vũ nhục ta, đang chà đạp tôn nghiêm của ta.

Ta đường đường là nam tử hán đại trượng phu, một tâm tính sấp quật khởi của tu chân giới, ngài làm vậy là đang mặt sát tương lai của ta.”

“200.”

“Sư tử, nói rõ chi tiết cho ta biết, mỹ đức nhún nhường để ta tới hoàn thành.”

200 đồng đã đủ tiền điện nước.

Lục Thủy nghe cuộc đối thoại của hai người kia, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì.

Nhưng mà Đông Lâm Sơn kia, hình như hần đã từng nghe nói qua.

Trên đó có thứ gì ăn ngon hoặc là khó ăn sao?

Chắc là không có.

Thế thì có cái gì chứ?

Lục Thủy cũng không cần thận nhớ lại, vẫn nên tiếp tục xem sách thì hơn.

Đương nhiên, nếu có trái cây gì khó ăn hoặc là ăn ngon, hần không quan tâm đi một chuyến để hái về cho Mộ Tuyết.

Nhìn Mộ Tuyết vui vẻ và nhăn nhó, là một chuyện rất vui vẻ.

Chờ khi thành thân, Mộ Tuyết sẽ bắt đầu cần người.

Không hề có chút đáng yêu nào.

Nhưng mà, cũng không phải chuyện xấu.

Bởi vì khi đó hẳn chắc chắn sẽ hoàn thành hành động vĩ đại từ hôn kia.

Tưởng tượng một lát, Lục Thủy lại tiếp tục đọc sách. Tri thức chính là sức mạnh, là cầu thang quan trọng nhất của hẳn trong việc từ hôn.

Kiểm Khởi ngồi ở một bên, nhưng Sơ Vũ luôn có cảm giác Kiểm Khởi lúc nào cũng có thể bạo phát chém người.

Cũng may hẳn vẫn hiểu rõ Kiểm Khởi.

Trong lòng người này đều là kiếm.

Gần như không có lòng hiếu kỳ đối với chuyện khác.

Sau đó Sơ Vũ nhìn về phía sư tỷ của mình, chờ đợi giải thích.

Vãn Nguyệt suy nghĩ một lát, dường như đang suy nghĩ nên nói từ chỗ nào.

“Chuyện này tương đối phức tạp, có thể nói là do môn phái chúng ta đưa tới.

Vào rất nhiều năm trước, một vị đệ tử thiên tài của tông môn chúng ta đã lĩnh ngộ Tâm Trán Liên Hoa, đây là cảnh giới tối cao của thuật pháp hạch tâm trong tông môn.

Thế nhưng trừ vị tiền bối kia, Bách Hoa Cốc không có người nào lĩnh ngộ được.

Vốn là một chuyện đáng để vui mừng, nhưng vị tiền bối kia lại đột nhiên phải lập gia đình.”

“Đây không phải chuyện rất bình thường sao? Tông môn chúng ta cũng không phải không thể lấy chồng mà.” Sơ Vũ hiếu kỳ nói.

Vãn Nguyệt thở dài một tiếng, nói tiếp:

“Bình thường thì bình thường, thế nhưng đó là thiên tài đệ nhất từ xưa đến nay của Bách Hoa Cốc, sau đó chỉ cần tu vi

tăng cao, Tâm Trán Liên Hoa sẽ khủng bố đến cỡ nào chứ. Vì thế nên tông môn đã không đồng ý, còn ra tay can thiệp.

Về sau dưới cơn nóng giận, vị tiền bối kia đã phản bội tông môn, cùng người kia thoát khỏi Bách Hoa Cốc.”

“Sau đó thì sao?” Sơ Vũ hỏi.

Trong đầu hắn suy nghĩ rất nhiều nội dung cốt truyện, nội dung cốt truyện này cũng thú vị giống như lúc hắn mới quen Thạch Minh vậy.

“Không có sau đó.”

“Không có sau đó?”

Sơ Vũ hơi bất ngờ.

Vãn Nguyệt gật đầu, thở dài một tiếng:

“Mặc dù tông môn không đồng ý, nhưng vị tiền bối kia đã trực tiếp phản bội tông môn rồi. Như vậy thì còn gì để nói nữa?”

Không giữ được người, không giữ được tâm, còn không bằng thả nàng rời đi.

Kỳ thật tiền bối trong tông môn vẫn có chút hối hận, nếu như không can thiệp vào, vị tiền bối kia vẫn là đệ tử của tông môn, chỉ là không ở trong tông môn mà thôi.

Thế nhưng mà, đối mặt với thiên tài đệ nhất từ xưa đến nay, nếu không làm chút gì đó thì các nàng cũng sẽ cảm thấy hối hận.

Cuối cùng đã diễn biến thành loại kết quả đó.”

Lục Thủy gật gật đầu, đúng là như thế. Thiên tài nhiều năm mới xuất hiện như vậy, nào có đạo lý chấp tay nhường lại?

Không phải ai cũng có khí phách đó.

Khí phách của Lục gia đủ lớn, nhưng cũng không thể nào để hắn đi ở rề đúng không?

Nhưng nếu Mộ gia biết trong tương lai Mộ Tuyết sẽ mạnh đến mức nghịch thiên, không biết có bỏ được đệ nàng lấy chồng hay không.

Nhưng ai có thể nhìn xa như vậy chứ?

Nếu như Lục gia biết trong tương lai hẳn sẽ rất mạnh, chắc chắn sẽ chọn tiên tử đệ nhất của tu chân giới để thông gia.

Đương nhiên, đây đều là chuyện không có ý nghĩa, Mộ Tuyết gả cho hẳn là sự thật không ai có thể thay đổi.

...

Bên trong Lục gia, Mộ Tuyết nhìn lên bầu trời, trong lòng có chút vui vẻ.

Không bao lâu nữa nàng sẽ gả cho Lục Thủy.

Nàng là của Lục Thủy, Lục Thủy cũng là của nàng, không ai có thể thay đổi được.

Cuộc sống sau khi cưới chắc chắn sẽ rất vui vẻ, nếu như trước hôn nhân Lục Thủy không trêu tức nàng thì càng vui vẻ hơn.

“Tiểu thư, Lục phu nhân gọi ngài và Trà Trà tiểu thư đi qua ăn điểm tâm.” Đinh Lương đi đến bên người Mộ Tuyết rồi nói.

Mộ Tuyết: “...”

Nếu như không phải ăn điểm tâm của mẹ, cuộc sống trước hôn nhân sẽ càng thêm vui vẻ hơn.

Nếu như Lục Thủy cùng ăn, vậy thì cũng sẽ rất vui vẻ.

Trà Trà thì thôi.

Nhìn vẻ mặt vui sướng của nàng, Mộ Tuyết không biết nói gì.

Ở kiếp trước Trà Trà không hề khoa trương như vậy, là thứ gì đã làm cho nàng mất đi vị giác?

Rất nhanh Mộ Tuyết và Đông Phương Trà Trà đã đi đến sân nhỏ của Đông Phương Lê Âm.

Trên bàn trong sân nhỏ đã có Đông Phương Lê Âm và một cô bé đang ngồi, là Nhị trưởng lão.

Mộ Tuyết hơi ngoài ý muốn, làm sao Nhị trưởng lão cũng ở đây?

Lúc này Nhị trưởng lão đang ăn điểm tâm, nàng nhìn Mộ Tuyết và Trà Trà, nói:

“Tới ngồi.”

Tất nhiên Mộ Tuyết ngoan ngoãn đi qua ngồi xuống. Lúc đầu còn muốn bóp gương mặt nhỏ của Nhị trưởng lão, nhưng thấy được dáng vẻ lúc nào cũng có thể ra tay đánh người của nàng.

Cho nên Mộ Tuyết chỉ có thể từ bỏ.

Dịch: MB_Boss

Chương 251: Bé Gái Trong Băng Trụ

Nhưng khi Mộ Tuyết đã từ bỏ, một bàn tay đột nhiên đặt lên trên đầu Nhị trưởng lão.

Là Đông Phương Trà Trà.

“Biểu đệ Lục Thủy nói rất đúng, thật sự không đến một mét ba, còn để cho ta tự mình lấy tay so sánh một chút.” Đông Phương Trà Trà lấy tay đo thân cao của và Nhị trưởng lão rồi nói.

Đông Phương Lê Âm: “...”

Mộ Tuyết: “...”

Không bao lâu, bên ngoài viện truyền đến tiếng khóc.

“Nhị trưởng lão không cần so đo với trẻ con, vui vẻ mới là quan trọng nhất.” Đông Phương Lê Âm đưa cho Nhị trưởng lão một cái bánh, sau đó nói.

Nhị trưởng lão cắn một miếng, sau đó mới đưa tay nhận lấy, trả lời:

“Ta không so đo với trẻ con, bọn hấn không chịu đựng nổi.”

Đông Phương Lê Âm: “...”

Mộ Tuyết ngồi một bên không nói chuyện. Kỳ thật việc Trà Trà đụng chạm Nhị trưởng lão hai lần, không có vấn đề gì lớn.

Chủ yếu là lời nói của Trà Trà.

“Lục Thủy nghịch ngợm như vậy sao? Đã lừa dối Trà Trà thành thế nào rồi đây?” Mộ Tuyết thở dài trong lòng.

Trên thực tế, lúc Lục Thủy nói những lời này thì nàng cũng ở đó, chỉ là không để ý mà thôi.

Lúc này Nhị trưởng lão nhìn về phía Mộ Tuyết, nói:

“Ồ Lục gia quen thuộc rồi chứ?”

Mộ Tuyết lập tức gật đầu:

“Đã quen, Lê Âm di rất chiếu cố ta.”

Sinh sống vô số năm rồi nên chắc chắn rất quen thuộc, mặc dù còn chưa gả đến Lục gia cũng vậy.

Đương nhiên, đúng là nàng vẫn luôn được chiếu cố.

Nhị trưởng lão gật đầu:

“Vậy là tốt rồi, nhưng qua một thời gian nữa người cần về Mộ gia.”

Nghe được câu này Mộ Tuyết có chút ngoài ý muốn, thậm chí hơi bối rối, có loại cảm giác bị đuổi trở về.

Nhưng nàng không hề biểu hiện ra ngoài. Dù sao, đối với mấy người Nhị trưởng lão, đúng là để nàng về nhà.

“Là Mộ gia truyền đến tin tức, nói thời gian tế tổ sắp tới, để người trở về một chuyến.

Chắc không lâu sau sẽ thông báo cho người.

Sau đó nếu như vẫn muốn tới, ta sẽ để Lục Thủy đi đón người qua đây chơi một thời gian, nhưng không thể quá lâu, đến cuối năm các người sẽ phải chuẩn bị hôn lễ rồi.” Đông Phương Lê Âm cười giải thích.

Mộ Tuyết vâng một tiếng, nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng tế tổ năm năm một lần của Mộ gia, đúng là nàng đã quên.

Ở kiếp trước, cũng bởi vì chuyện tế tổ nên nàng và người trong nhà đã náo loạn một trận, bắt đầu từ lúc đó nàng không về Mộ gia nữa.

Chồng của nàng đã san bằng Mộ gia, nàng trở về thế nào đây?

Đến nay nàng vẫn không thể hiểu vì sao cha nàng lại làm như vậy.

Thậm chí ngay cả khi đại nạn sắp tới, sắp nhắm mắt, cũng không cho nàng trở về.

Nhưng lần này có thể vào cũng tốt, rất lâu rồi nàng chưa té bái mẹ nàng.

“Nhưng cũng không vội trở về, Nhị trưởng lão còn muốn giúp người kiểm tra thân thể, sau khi xác định không sao, chờ Lục Thủy trở về liền để hắn đưa người đi.

Ừm, nếu muốn tới đây thì cứ để Lục Thủy chờ đợi, sau khi kết thúc tế tổ thì cùng về với nhau.

Như vậy được chứ?” Đông Phương Lê Âm nói.

Mộ Tuyết cúi đầu, nói:

“Tuyết Nhi nghe Lê Âm đi.”

Đông Phương Lê Âm mỉm cười, tâm tư của cô bé này khó hiểu, nhưng như vậy mới đúng.

Hai người là lưỡng tình tương duyệt.

“Thế thì cứ quyết định như vậy.”

“Ừm.”

Mộ Tuyết nhẹ nhàng gật đầu, kỳ thật còn có chút tiếc nuối.

Luôn cảm giác đã biểu hiện quá rõ ràng.

“Mọi chuyện đại khái là như vậy, lát nữa nhớ đi một chuyến ra phía sau núi.” Nhị trưởng lão bỏ phần bánh còn lại vào trong miệng, sau đó nói với Mộ Tuyết.

Sau khi Mộ Tuyết đáp lại, Nhị trưởng lão liền để Mộ Tuyết đi về trước.

Lúc Mộ Tuyết đi đến cửa viện, đã nghe được tiếng nói của Nhị trưởng lão:

“Gọi Lục Cổ về đây.”

...

Chờ khi Mộ Tuyết trở lại sân nhỏ, nàng phát hiện có người gọi điện thoại cho mình, là Đường di.

Rất nhanh Mộ Tuyết tiếp nhận điện thoại:

“Đường di?”

Phía đối diện truyền đến giọng nói:

“Trong tộc muốn tế tổ, ngươi biết không?”

“Ừm, biết.” Mộ Tuyết đáp lại.

“Thời gian đại khái sau hai tuần nữa, ngươi muốn về nhà lúc nào?”

Nghe thấy câu hỏi của Đường di, trong lúc nhất thời Mộ Tuyết hơi hoảng hốt.

Về nhà?

Bao nhiêu năm rồi nàng không nghe thấy câu nói này.

Ở kiếp trước, đối với nàng thì Mộ gia chỉ là Mộ gia, không ai ngóng trông nàng trở về, không ai để ý nàng có trở về hay không.

Chỉ có Lục Thủy mới để ý đến nàng.

“Nhã Lâm một mực hỏi ta lúc nào tỷ tỷ trở về.” Đường di lại nói một câu.

“Qua mấy ngày nữa. Không đúng, mấy ngày nay sẽ trở về, lúc nào trở về sẽ nói với Đường di.

Nói cho Nhã Lâm, ta trở về sẽ mang đồ ngon cho nàng.” Mộ Tuyết đáp lại.

Sau đó các nàng trò chuyện vài câu mới cúp điện thoại.

Bên trong Mộ gia, Đường Y để điện thoại di động xuống, trong lòng cảm thấy là lạ.

Tiếp theo nàng nói với một thị nữ bên cạnh:

“Đi sang chỗ Đại tiểu thư, thu thập lại gian phòng và sân nhỏ của nàng một chút.”

Chờ thị nữ rời đi, Nhã Lâm học viết chữ ở một bên mới ngẩng đầu nhìn mẹ mình, nói:

“Mẹ, có phải tỷ tỷ sắp trở về rồi không?”

Đường Y gật đầu:

“Ừm.”

Gương mặt Nhã Lâm tràn đầy vui vẻ, nhưng không hề lên tiếng. Nàng đã cất giấu thật nhiều đồ ăn vặt, chỉ chờ tỳ tỳ trở về rồi đưa cho tỳ tỳ ăn.

Đường Y không để ý, con gái của mình đang suy nghĩ gì nàng còn không biết sao?

Do dự một chút, Đường Y đứng lên, vươn tay nắm lấy Nhã Lâm rồi nói:

“Đi, đi dọn dẹp phòng ở giúp tỳ tỳ.”

“Vâng.”

Không thích viết chữ.

Nhà Sơ Vũ, Lục Thủy thất thần tiếp tục nghe câu chuyện về thiên tài của tông môn.

Hắn vẫn có hứng thú đối với mấy câu chuyện như này.

Chuyện của Thạch Minh phát triển không đủ ly kỳ, không biết tên thiên tài này phát triển như thế nào.

Mộ Tuyết không ở đây, bằng không thì có thể để cho Mộ Tuyết nhặt hạt dưa cho hắn.

“Nếu vị tiền bối kia đã đi, tông môn lại không truy cứu, vậy thì còn chuyện gì nữa?” Sơ Vũ hỏi.

“Bởi vì bọn hắn có con, năm nay mới 6 tuổi thôi, là một bé gái rất đáng yêu.” Văn Nguyệt trả lời.

Sơ Vũ nhướn mày:

“Đối thủ của ta không phải là nàng chứ?”

Văn Nguyệt cười gật đầu:

“Đúng vậy, cho nên muốn ngươi thua đẹp một chút.”

“Vì sao?” Sơ Vũ không thể nào hiểu được, chuyện này không hợp lý.

“Vì để cho bé gái kia vui vẻ, để nàng cảm thấy nàng là thiên tài vạn người không có một.

Chính vì thế, khiêu chiến nàng nhất định phải là thiên tài của tông môn chúng ta.

Mà là đệ tử nam duy nhất, tất nhiên là tiêu chí của thiên tài.” Không đợi Sơ Vũ hỏi thăm, Văn Nguyệt trực tiếp nói:

“Còn tại sao phải làm cho nàng vui vẻ, bởi vì nàng vừa mới sinh không bao lâu đã phải chịu một chút thương thế, cho đến ngày nay, đại khái chỉ có thể sống thêm được một tháng.”

Nghe được câu này, Lục Thủy đã nghĩ ra.

Đông Lâm Sơn, bé gái trong băng trụ.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 252: Chuyện Cũ

Đông Lâm Sơn.

Lục Thủy nhớ rõ hấn và Mộ Tuyết đã đi qua, dường như là dẫn Mộ Tuyết đi giải sầu.

Khi đó bọn hấn còn không mạnh, vì thế đã vụng trộm chạy ra ngoài.

Dù sao lúc ấy hấn đã thể hiện ra chính mình biết Thiên Địa Trận Văn.

Vì thế gần như không được ra ngoài.

Mà sở dĩ hấn muốn chạy ra ngoài, là cảm thấy Mộ Tuyết hơi rầu rĩ không vui, vì thế hấn chỉ có thể lợi dụng Thiên Địa Trận Văn vụng trộm dẫn Mộ Tuyết ra khỏi Lục gia.

Còn tại sao lại rầu rĩ không vui, chuyện này chính là chủ đề vĩnh hằng.

Sau khi Mộ Tuyết đạt đến ngũ giai, hai người vẫn luôn không thể có con.

Mà đến Đông Lâm Sơn, là bởi vì Lục Thủy nghe nói bên kia có biển hoa đẹp nhất tu chân giới.

Ừm, hấn bị lừa, Đông Lâm Sơn không có gì cả.

Mặc dù không thấy được biển hoa, nhưng cũng làm cho Mộ Tuyết rất vui sướng.

Mang vợ mình đi ngắm biển hoa, cuối cùng lại chả có gì cả.

Sau đó bọn hấn dạo một vòng quanh Đông Lâm Sơn, ngoài ý muốn phát hiện một sơn động bị trận pháp che giấu.

Nhưng Lục Thủy đã học được Thiên Địa Trận Văn, tạo nghệ trận pháp đã đạt đến cảnh giới siêu phàm nhập thánh, cho nên tất nhiên rất nhẹ nhàng đã dẫn theo Mộ Tuyết đi vào trong trận pháp.

Sau đó bọn hấn phát hiện bên trong không có thứ gì, chỉ có một cây băng trụ.

Mà trong băng trụ có một bé gái đang nhắm mắt.

Khi đó hấn và Mộ Tuyết đều rất kinh ngạc, nhưng sau khi bọn hấn kiểm tra, phát hiện sinh cơ của bé gái này đã sớm mất đi.

Mà ở trong cơ thể còn trống không, phát hiện này làm cho Mộ Tuyết nhất thời không thể tiếp thu được.

Về sau bọn hấn phát hiện một chút chữ viết trên vách đá.

Nội dung ghi lại là, cha mẹ của bé gái đóng băng nằm ở chỗ này, hi vọng có thể bảo trụ một hơi cuối cùng, còn bọn họ thì đi tìm biện pháp cứu chữa.

Kết quả cuối cùng chính là, đóng băng không hề có tác dụng, bé gái vẫn không thể bảo trụ một hơi cuối cùng, mà cha mẹ của nàng cũng chưa từng từng trở về.

Còn bị bệnh gì, khi đó hiểu biết của Lục Thủy không đủ, không thể nào suy đoán ra được. Nhưng bây giờ nghĩ lại thì chắc chắn là một bệnh rất khó giải quyết.

Lúc đầu Mộ Tuyết còn đang vui vẻ, nhưng bởi vì chuyện này nên đã bắt đầu buồn bực.

Nhất là khi người khác làm cha làm mẹ, nhưng cuối cùng vẫn không thể cứu được con của mình.

Làm cho người vẫn luôn khát vọng có được đứa con như nàng rất khó chịu.

Nàng muốn giúp đỡ cứu bé gái này, thế nhưng lại không đủ sức để xoay chuyển đất trời.

Bé gái này đã sớm mất đi sinh cơ vào mấy chục năm trước.

Mặc dù nhìn qua nàng chỉ ngủ thiếp đi ở trong băng trụ, nhưng đã vĩnh viễn không thể nào tỉnh lại được nữa.

Nhớ lại những chuyện này, trong lòng Lục Thủy thờ dài một hơi.

“Mặc dù có lẽ Mộ Tuyết đã quên, nhưng vạn nhất nàng nhớ tới thì sẽ không tốt.

Đi một chuyến, hiểu rõ tình hình trước. Nếu quả thật như dự đoán năm đó, thì phải tránh làm cho Mộ Tuyết khó chịu.”

Đương nhiên, cũng có thể là nhận lầm người.

Nhưng dành chút thời gian đi qua xác nhận, không có vấn đề gì lớn.

Sau khi đã có quyết định trong lòng, Lục Thủy cũng muốn nghe xem những người này định làm thế nào.

Sơ Vũ nghe sư tỷ nói xong, lông mày hơi nhíu lại:

“Chỉ có thể sống thêm một tháng?”

Thế nhưng vị tiên bối kia không phải thiên tài đệ nhất của tông môn chúng ta sao?

Tông môn chúng ta am hiểu trị liệu, vì sao lại dễ xảy ra chuyện này?”

“Nếu như vị tiên bối kia không phải là thiên tài đệ nhất, con gái nàng sẽ sống không quá năm tháng.” Văn Nguyệt nhẹ nhàng trả lời.

Lời này rất tàn nhẫn, nhưng lại là sự thật.

“Vậy tại sao lại đột nhiên để cho tông môn chúng ta phối hợp chứ?”

“Là vị tiên bối kia tự mình tìm tới cửa. Con gái nàng biết nàng là thiên tài đệ nhất của tông môn chúng ta, cho nên bé gái kia rất hy vọng có thể giống như mẹ nàng.

Vị tiên bối kia nói, chỉ cần có thể giúp con gái nàng vui vẻ, nàng có thể sắp xếp lại tâm đắc khi lĩnh ngộ Tâm Trán Liên Hoa rồi đưa cho tông môn.

Tông môn đã đồng ý. Mà tông môn chúng ta cũng không phải vô tình như thế, sư phụ các nàng cũng đã tìm đến một số tiên bối gần như không xuất thế đến xem qua bệnh cho bé gái kia, nhưng không có ngoại lệ, đều không đủ sức để xoay chuyển càn khôn.”

“Không đi tìm môn phái lớn chuyên môn chữa bệnh sao?”

“Tông môn chúng ta còn chưa đủ lớn à?”

Trong lúc nhất thời Sơ Vũ không còn lời nào để nói.

Ở trong vòng chữa bệnh, tông môn của bọn hắn có thể tính là tinh thông nhất rồi.

Vãn Nguyệt thở dài một tiếng:

“Cha mẹ của bé gái cũng đã đi đến những nơi khác, nhưng đã không còn hy vọng.”

Sơ Vũ không nói gì thêm.

“Xem ra ngươi không có vấn đề gì.” Vãn Nguyệt nhìn Sơ Vũ nói:

“Bây giờ phóng thích Trì Dũ Thuật của ngươi ra. Không thể biểu hiện quá kém, cũng không thể biểu hiện quá tốt.”

Ở Bách Hoa Cốc, pháp danh của Trì Dũ Thuật là Bách Linh Thuật.

Sau khi tu luyện, có thể ngưng tụ một đường công trị liệu.

Đến đỉnh phong nhất của cảnh giới sẽ có chín đường công trị liệu.

Mà trình độ khổng chế những đường công trị liệu này, chính là cảnh giới lĩnh ngộ thuật pháp.

Càng trở nên thông thuận, tương đương với việc lĩnh ngộ càng sâu.

Lúc này Sơ Vũ đưa tay ra, ở trên cánh tay hắn xuất hiện hai mươi bảy đường công trị liệu.

Nhìn thấy những đường công này, Vãn Nguyệt hơi kinh ngạc:

“Hai mươi bảy đâu?”

Ngươi đã tu luyện tới cực hạn của tam giai?”

Sơ Vũ tấn thăng tam giai mới bao lâu, không thể nào lại tu luyện ra hai mươi bảy đâu nhanh như vậy được.

Thế nhưng mà đối phương lại làm được.

Văn Nguyệt hoài nghi việc Sơ Vũ viết là giả, mỗi ngày tu luyện mới là thật.

“Gần nhất mới đột phá, từ sau khi trở về từ Binh Mộ.” Sơ Vũ nói.

Kỳ thật sau khi hấn được đại lão chỉ điểm.

Lúc đó Bách Linh Thuật của hấn tấn thăng thật nhanh, sau khi trở về chỉ nhất luyện là thông.

Văn Nguyệt gật gật đầu, Binh Mộ có kỳ ngộ, gặp được kỳ ngộ rồi đột nhiên minh ngộ là chuyện bình thường.

Nhưng khi nàng nhìn đường cong trị liệu của Sơ Vũ, cảm thấy trôi chảy một cách lạ thường.

Sau đó nói:

“Người có thể dung hợp đường cong lại với nhau, sau đó chuyển động không?”

Sơ Vũ gật đầu:

“Có thể.”

Tiếp theo hai mươi bảy đạo đường cong dung hợp thành một đường, nó không hề biến lớn, chỉ là màu sắc đậm hơn một chút mà thôi.

Văn Nguyệt thấy vậy thì hơi kinh ngạc, rơi suối thành sông, sư đệ của nàng đã đến loại cảnh giới này. Rất tốt!

Rất nhiều người luyện Bách Linh Thuật cả đời cũng chỉ ở cảnh giới này.

Chẳng qua khi nàng muốn khen ngợi Sơ Vũ một chút, lại phát hiện Sơ Vũ đã không chế đường cong trị liệu vờn quanh trong tay hấn, chín queo mười tám rẽ không hề dừng lại.

Chuyện này, không bình thường.

Dịch: MB_Boss

Chương 253: Thuật Pháp Không Phải Chỉ Nhìn Là Biết Sao?

“Sơ Vũ, ngươi có thể làm được như ta không?” Nói xong, Văn Nguyệt liền sử dụng đường công trị liệu ở trong tay ngưng tụ thành một đóa hoa sen.

“Có thể, rất dễ dàng.” Sơ Vũ gật đầu nói.

Sau đó dùng đường công trị liệu trong tay ngưng tụ thành một đóa hoa sen.

Hoa sen trong lòng bàn tay.

Văn Nguyệt nhìn Sơ Vũ với vẻ không thể tin được, vô thức nói:

“Ngươi làm sao làm được?”

Sơ Vũ có chút ngoài ý muốn:

“Su tử, chuyện này rất khó sao? Ta còn biết làm thứ khác, gần nhất mới thí nghiệm thành công. Ngài chờ một chút, nhìn rất đẹp mắt đó.”

Văn Nguyệt hơi buồn bực, sau đó nghĩ tới điều gì, nàng không quá tin tưởng, nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào Sơ Vũ.

Lúc này Sơ Vũ chấp tay trước ngực, mà hai mươi bảy đường công trị liệu thì đang du đãng trong lòng bàn tay của hắn, sau một lát, đường công trị liệu bắt đầu dung nhập vào trong ngực Sơ Vũ.

Lúc này một luồng khí tức chữa trị xuất hiện trên người Sơ Vũ. Theo nó xuất hiện, một đóa hoa sen dần dần nở rộ ở vị trí tim của hắn, sau đó xung quanh Sơ Vũ bắt đầu hiện ra những đóa hoa sen khác, tất cả có hai mươi bảy đóa.

Thấy cảnh này, Văn Nguyệt ngẩn người, nàng nhìn chăm chăm Sơ Vũ, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Tâm Trán Liên Hoa, làm sao Sơ Vũ lại biết?

Chuyện này là không thể! Ngay cả tri thức phía sau Sơ Vũ còn chưa học hết, thế thì làm sao lĩnh ngộ được cái này.

“Ai, ai dạy ngươi?” Văn Nguyệt có chút thất thố, mở miệng hỏi.

“Ai dạy?” Nghe được vấn đề này, Sơ Vũ vô thức quay đầu nhìn về phía Lục Thủy ở bên kia.

Đây là do đại lão chỉ điểm.

Lúc này Văn Nguyệt mới nhìn theo về phía Lục Thủy.

Không nên nhìn ta, không phải ta dạy. Lục Thủy thấy Sơ Vũ nhìn qua, trong lòng thầm nói.

Cái này thật sự không phải do hấn dạy, hấn chỉ đề điểm một chút, còn công pháp gì đó hấn không hề dạy qua, mà hấn cũng có biết đâu.

“Đạo hữu biết Bách Linh Thuật?” Văn Nguyệt đi đến cách Lục Thủy không xa, sau đó hỏi.

“Không biết.” Lục Thủy trực tiếp trả lời mà không cần nghĩ ngợi.

“Vậy thì Tâm Trán Liên Hoa của Sơ Vũ, đạo hữu dạy hấn thế nào?” Văn Nguyệt hỏi.

Ngữ khí của nàng giảm xuống rất thấp, nàng chỉ muốn hỏi một chút mà thôi.

“Ta không hề dạy.” Lục Thủy trả lời. Trong lúc Văn Nguyệt vẫn đang nghi ngờ, Lục Thủy tiếp tục nói:

“Ta chỉ quan sát thuật pháp hấn sử dụng, nói cho hấn biết phương hướng nào chính xác hơn mà thôi.”

Văn Nguyệt không tin lắm:

“Ý của đạo hữu là, chỉ cần nhìn một chút là có thể biết phương hướng tu luyện?”

“Rất khó sao?” Lục Thủy hỏi ngược lại.

Lập tức Văn Nguyệt không biết nói gì nữa.

“Theo cách nói của các người, Tâm Trán Liên Hoa là cảnh giới tối cao. Đúng không?” Lục Thủy hỏi.

Văn Nguyệt gật đầu:

“Đúng thế.”

Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Sơ Vũ, nói:

“Phía sau còn có một phương hướng nữa, đã học xong chưa?”

Sơ Vũ vốn còn đang ngây người, hình như hắn không cẩn thận đã biến thành thiên tài rồi.

Nhưng nghe được câu hỏi của Lục Thủy, Sơ Vũ lập tức trả lời:

“Không hoàn toàn thành công, chỉ là bán thành phẩm, nhưng cũng có thể phóng xuất ra.”

Văn Nguyệt đầy vẻ khó có thể tin, còn có tầng thứ cao hơn?

Chỉ điểm một chút, Sơ Vũ đã luyện thành?

Đúng là quá mức không thể tưởng tượng nổi?

Lúc này Văn Nguyệt nhìn thấy đường cong trị liệu của Sơ Vũ lưu chuyển khắp người hắn, cuối cùng trực tiếp dung nhập vào mặt đất. Ngay khi nàng còn đang không hiểu, dưới mặt đất bỗng xuất hiện một đạo ánh sáng nhạt, tiếp đó một đóa hoa sen hiện lên từ dưới đất, bông hoa sen này lấy Sơ Vũ làm trung tâm bắt đầu nở rộ.

Mà không gian chỗ hoa sen dường như là độc lập, bên trong tràn đầy sinh cơ.

Một bông hoa một thế giới.

Văn Nguyệt có thể cảm giác được, đây chính là Bách Linh Thuật, là cực hạn của Bách Linh Thuật. Không, siêu việt cực hạn, đạt đến một tình trạng mà nàng hoàn toàn không thể nào lý giải được.

Đây mới là đỉnh phong của Bách Linh Thuật?

Trong vô số năm qua, Bách Hoa Cốc chưa bao giờ có người chạm đến loại cảnh giới này, thậm chí chưa chắc đã biết đến nó.

Dù là vị tiên bối khai sáng Bách Linh Thuật kia, cũng không hề để lại lý luận tương quan.

Không, chắc chắn là không tiếp xúc đến.

Nhưng mà, nàng vẫn không thể nào tin nổi.

“Chuyện này, thật sự có thể nhìn một chút là biết?” Văn Nguyệt cảm thấy mình ở trong tông môn tu luyện nhiều năm như vậy, còn không mạnh bằng người khác nhìn một chút.

“Văn Nguyệt tiên tử không cần quá để ý, sở dĩ nghĩ như vậy là do Văn Nguyệt tiên tử không biết người đứng ở trước mặt là tồn tại như thế nào mà thôi.

Về sau Văn Nguyệt tiên tử sẽ có thể nghe được tên của hắn.” Kiếm Khởi truyền âm cho Văn Nguyệt.

Chủ yếu vẫn là lo lắng Văn Nguyệt sẽ đắc tội Lục Thủy.

Vị này chính là Lưu Hỏa, Lưu Hỏa còn mạnh và đặc thù hơn nhiều so với lời đồn.

Tuyệt đối không thể nhìn nhận theo lẽ thường.

Lúc này Sơ Vũ thu một bông hoa một thế giới bán thành phẩm lại, sau đó nói nhỏ với Văn Nguyệt:

“Su ty, đại lão còn lợi hại hơn nhiều so với suy nghĩ của ngài, ngài cũng đừng ngu ngốc giống như Kiếm Lạc kia, làm ra chuyện đắc tội đại lão.”

Văn Nguyệt không hề quan tâm đến lời Sơ Vũ, nàng đã nhanh chóng khôi phục lại bình thường. Kỳ thật nàng rất để ý đến lời Kiếm Khởi nói, vị này nhìn qua chỉ có nhị giai, đến tột cùng là tồn tại như thế nào chứ?

Sau đó Văn Nguyệt cung kính cúi đầu với Lục Thủy, nói:

“Đa tạ tiên bối chỉ điểm Sơ Vũ.”

“Thù lao khi làm tay chân mà thôi. Mà các ngươi định lúc nào đi Đông Lâm Sơn?” Lục Thủy hỏi.

Văn Nguyệt và Sơ Vũ hơi bất ngờ.

“Đại lão có hứng thú đối với chuyện này?” Sơ Vũ hỏi.

“Ta đi qua đó xem một chút, xác định lại một số việc.” Lục Thủy trả lời.

Văn Nguyệt đáp lại:

“Chắc hôm nay sẽ đi. Đông Lâm Sơn cách nơi này không xa, đêm nay là có thể đến.

Còn quyết chiến thì để ngày mai.”

“Vì sao không phải hôm nay? Trận chiến đêm trăng tròn, như vậy mới có cảm giác nghi thức.” Sơ Vũ mở miệng nói.

Lục Thủy không thêm đề ý việc bọn hắn đánh vào lúc nào, nhưng nếu hôm nay đi qua thì ngày mai sẽ có thể trở về, như vậy sẽ rất tốt.

“Khi xuất phát, nói cho ta biết.” Lục Thủy nói tiếp.

Sau đó hắn lại cúi đầu đọc sách.

Tất nhiên Văn Nguyệt muốn bàn giao với Sơ Vũ một số việc, mặc dù nàng cũng sẽ đi, nhưng vẫn lo lắng có chuyện gì đó ngoài ý muốn, ví dụ như lúc đến liền gặp phải bé gái kia.

Bàn giao xong, lúc này Văn Nguyệt mới nhìn Sơ Vũ, xúc động nói:

“Lần này tiểu tử ngươi thật sự là thiên tài đệ nhất của tông môn chúng ta rồi.

Khi còn bé làm chuyện gì cũng không thuận lợi, trưởng thành lại say mê viết, những năm này viết đến mức mất cả ba tòa biệt thự. Không nghĩ tới bây giờ lại nhận được cơ duyên, nhất phi trùng thiên.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 254: Đến Nơi

Mặc dù Văn Nguyệt cảm khái, nhưng trên mặt lại mang theo ý cười, tựa như con của chính mình cuối cùng đã có tiền đồ.

“Su ty, chuyện này rất bình thường thôi. Tục ngữ nói rất đúng, làm sao tính được số trời, người có họa phúc sớm tối.

Làm người sống một đời, không bị tiền bạc cám dỗ, nghèo hèn không thể lẩn, đây là thiện ác hữu báo.

Cho nên su ty, thiên tài hay không cũng không quan trọng, khí vận của ta đến, lập tức sẽ dùng một sách phong thần. Đừng nói biệt thụ thua mất kia, ta có thể kiếm lời về cho các người ba cái biệt thụ.” Sơ Vũ nhìn Văn Nguyệt rồi nói.

Ngừng một chút, Sơ Vũ lại nói:

“Nhưng mà su ty, ngài không thể nói chuyện này cho su phụ. Chính là chuyện ta là thiên tài đó.”

Nếu như nói ra, lúc đầu hẳn chỉ phải mặc quần áo phụ nữ, bây giờ không chừng sẽ bắt hẳn đi làm phụ nữ thật sự luôn. Chuyện này quá đáng sợ.

Văn Nguyệt không nói gì thêm, không đến mức biến nữ, nhưng danh hiệu thiên tài đệ nhất cũng không phải chuyện tốt gì.

Nếu không cần thiết nàng sẽ không nói ra ngoài.

...

Buổi trưa, Lục Thủy nhận được thông báo của Sơ Vũ, đã có thể xuất phát.

Lục Thủy chuẩn bị xuất phát, nhưng còn chưa đi thì ở chỗ Chân Võ truyền đến tiếng động.

Lục Thủy nhìn qua, phát hiện Chân Võ đang giãy dựa tỉnh lại.

Không giã dựa được bao lâu, ban công đã truyền đến một tiếng rắc, phảng phất Chân Võ đã đột phá cái gì đó, tiếp theo lập tức mở hai mắt ra.

Mấy người Sơ Vũ có chút ngoài ý muốn, bọn hắn không nghĩ tới còn có người từ bỏ cơ duyên như thế.

Lục Thủy cũng rất bất đắc dĩ, xem ra Chân Võ nghe thấy bọn hắn nói chuyện.

Nhưng Chân Linh lại không hề thức dậy.

“Thiếu gia, ta cũng đi cùng.” Chân Võ vừa ổn định trạng thái xong liền lập tức đi đến trước mặt Lục Thủy, cung kính nói.

Đối với chuyện này, Lục Thủy cũng không thể từ chối, mà nếu có Chân Võ ở bên thì cũng thuận tiện cho hắn rất nhiều.

Vãn Nguyệt rất bất ngờ, nhưng không đi hỏi thăm cái gì.

Nàng cảm giác tình hình ở phía ngoài, sau đó nói:

“Mấy vị sư muội của ta đến, các nàng sẽ ở lại chỗ này hỗ trợ trông chừng, mọi người không cần lo lắng.”

Ở lại đây còn có Kiếm Khởi, hắn đã sớm tìm một gian phòng ngồi xuống ma luyện kiếm ý.

Lục Thủy gật đầu. Sau khi những đệ tử khác của Bách Hoa Cốc đến, bọn hắn ngay lập tức xuất phát đến Đông Lâm Sơn.

Trên đường đi đều là Vãn Nguyệt thúc đẩy pháp bảo phi hành dẫn đường, cho nên Lục Thủy vẫn đọc sách như cũ, còn Chân Võ thì đứng ở bên cạnh không nói gì.

Kỳ thật Vãn Nguyệt rất hiếu kỳ đối phương là thiếu gia nhà nào, nhưng chuyện này không thể nào tùy tiện điều tra, chủ yếu là lo lắng sẽ đắc tội vị này.

Đến lúc chạng vạng tối, Lục Thủy đã thấy một dãy núi lớn.

Nơi này chính là Đông Lâm Sơn.

Nhưng lúc tới gần Đông Lâm Sơn, Lục Thủy lại hơi bất ngờ.

Hắn nhìn thấy trong Đông Lâm Sơn có một biển hoa, một biển hoa rất đẹp.

“Biển hoa này là?” Lục Thủy lên tiếng hỏi.

“Vị tiên bối kia trông xuống cho con gái nàng.” Văn Nguyệt giải thích.

Lục Thủy nhìn biển hoa này rồi nở nụ cười. Chỉ cần không phải vấn đề lớn, bất kể có phải bé gái mà lúc trước hắn nhìn thấy hay không, hắn đều sẽ lựa chọn cứu.

Không vì cái gì khác, chỉ vì biển hoa này.

Hắn muốn dẫn Mộ Tuyết đến đây xem.

Hắn đã nói rồi, tin tức ở kiếp trước làm sao lại sai được.

Rất nhanh bọn hắn đã hạ xuống chân Đông Lâm Sơn.

Vừa hạ xuống Lục Thủy đã cảm thấy có ánh mắt nhìn sang, là một ánh mắt không kém, nhưng bản thân có chút suy yếu.

“Su ty, bây giờ nên đi như thế nào?” Sơ Vũ hỏi.

“Trước hết cứ tùy tiện đi dạo thôi, chắc bọn họ đã phát hiện ra chúng ta tới, sẽ để cho bé gái kia đến tìm chúng ta.” Văn Nguyệt nói.

Sau đó bọn hắn bắt đầu lên núi, nhưng cũng chỉ tùy tiện đi một chút.

Lục Thủy đi theo phía sau bọn họ, còn Chân Võ thì theo sau lưng Lục Thủy, cảnh giác nhìn bốn phía.

Chân Võ Chân Linh ở cùng một chỗ thì chiến lực mới có thể tăng mạnh, nhưng khi chỉ có một người, thực lực của bọn hắn chỉ mạnh hơn cùng giai một chút mà thôi.

Cho nên nhất định phải càng thêm cảnh giác.

Không bao lâu, Lục Thủy thấy được trên tảng đá phía trước có một bóng người, một bóng người không cao.

Tất nhiên đám người Sơ Vũ cũng thấy được.

Bọn hắn liếc nhau một cái, sau đó đi lên phía trước.

Rất nhanh bọn hắn đã đến gần, mà thân ảnh kia cũng đứng lên.

Là một bé gái ăn mặc rất đơn giản, sắc mặt của nàng hồng nhuận phơn phớt, con mắt cũng rất có thần, nếu như nhìn từ bên ngoài vào thì thật sự không nhìn ra là đang mắc bệnh.

Nhưng trong nháy mắt khi Lục Thủy nhìn thấy nàng, lông mày hơi nhíu lại.

“Đúng là nàng, bệnh của nàng còn gai góc hơn so với suy nghĩ của ta, có thể lớn như vậy gần như là do cha mẹ của nàng dùng mệnh để tiếp.” Lục Thủy thở dài trong lòng.

Lục Thủy có thể cảm giác được, trong thân thể của bé gái này có cái gì đó đang không ngừng thôn phệ nàng, lúc nào cũng thế.

Bây giờ tốc độ cắn nuốt đã đến cực hạn, cha mẹ của nàng đã không thể duy trì nổi, lại còn vô hạn khiếm khuyết. Nhìn từ tình hình này, đừng nói một tháng, chỉ nửa tháng cũng khó khăn.

“Theo khí tức biến hóa trước mắt, từ nhỏ đến lớn bé gái này chưa từng trải nghiệm qua đau đớn do ốm đau mang tới, nàng thật sự rất may mắn khi được sinh ra ở trong gia đình như vậy, có cha mẹ như thế.

Thế nhưng mà...”

Lục Thủy lắc đầu, không suy nghĩ nhiều nữa.

Kỳ thật nếu nghĩ như vậy thì chính hắn cũng rất may mắn, khi trở thành con trai của cha mẹ hắn, đáng tiếc vẫn một mực không tự giác được.

Ngay khi đám người Lục Thủy xuất hiện, bé gái kia cũng đã phát hiện ra bọn hắn.

“Ngươi, các ngươi chính là người khiêu chiến mà mẹ nói đến?” Bé gái kia nhìn bốn người Lục Thủy rồi hỏi.

Nàng có chút khẩn trương, còn có chút sợ sệt.

Chính mình chỉ có một người, mà phía đối diện có bốn người, lại còn là người lớn.

Nghe được câu hỏi này, Sơ Vũ cảm thấy hơi xấu hổ, luôn cảm thấy như ở nhà chòi.

Quá Chuunibyou.

Lục Thủy cũng như thế, hấn cảm thấy lúc này nên để Mộ Tuyết phái Đông Phương Tra Tra ra.

Nhưng mà, nói đến Mộ Tuyết thì không biết nàng đã ăn cơm tối chưa.

Nghĩ đến đây Lục Thủy liền loại bỏ những ý niệm này, bây giờ không phải lúc suy nghĩ lung tung.

“Đúng vậy, tiểu tiên tử chính là người ứng chiến sao?” Văn Nguyệt nhỏ giọng hỏi. Biểu hiện của nàng không hề lạnh nhạt hoặc là đoan trang, ngược lại giống như cô chị nhà bên.

Bé gái kia nhìn thấy Văn Nguyệt thì không khăn trương nữa.

Sơ Vũ không nhìn trạng thái thân thiết lúc này của sư tỷ, từ nhỏ đến lớn sư tỷ đã dùng chiêu này để lừa hấn mặc đồ con gái, hấn đã miễn dịch rồi.

Sư tỷ hấn có nói thế nào, hấn cũng sẽ không về tông môn.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 255: Đồi Người

“Vậy ta sẽ thay mẹ xuất chiến, đến làm đôi thủ của các ngươi.” Dường như bé gái đang đọc lời kịch.

“Mặc dù hơi khẩn trương, nhưng đúng là có một chút hưng phấn.” Văn Nguyệt tự nói trong lòng. Nàng có thể cảm nhận được trạng thái của bé gái này.

Sau đó Văn Nguyệt mở miệng nói:

“Vậy chúng ta gặp nhau trên đỉnh núi, vào đêm trăng tròn, quyết một trận thư hùng trên đỉnh Đông Lâm.”

“Ồ? Ừm, được, ta ở đỉnh Đông Lâm chờ các ngươi đến.” Dường như bé gái này đang lặp lại lời nói của ai đó vậy.

Sau khi nàng nói xong câu đó, một vệt ánh sáng xuất hiện dưới chân nàng, sau đó bé gái liền biến mất trong đạo ánh sáng này.

Là truyền tống trận.

Lục Thủy nhìn thấy thế thì mỉm cười, đứa bé này có chút thú vị.

Vì hắn vẫn luôn không có con cái, cho nên Mộ Tuyết rất ưa thích trẻ con.

“Su tử, ngài không xấu hổ sao?” Sơ Vũ hỏi Văn Nguyệt tiên tử ở bên cạnh.

Văn Nguyệt tiên tử nhìn về phía Sơ Vũ, nói:

“Có cái gì phải xấu hổ chứ? Uổng cho ngươi là tu chân giả.”

Sơ Vũ: “...”

Sau đó Sơ Vũ nhìn về phía Chân Võ và Lục Thủy, phảng phất đang hỏi các ngươi không xấu hổ sao?

Lục Thủy cũng không nhìn hắn, nói:

“Chờ lát nữa các ngươi dự định để ai xuất thủ?”

Nghe được vấn đề này, Văn Nguyệt và Sơ Vũ đều hơi ngoài ý muốn.

“Chuyện này không phải đã được định tốt ngay từ đầu rồi sao?” Văn Nguyệt trả lời.

“Đề ta xuất thủ, đại lão cảm thấy có vấn đề gì không?” Sơ Vũ mở miệng hỏi.

“Thay người đi.” Lục Thủy nhìn về phía Văn Nguyệt rồi nói:

“Người đến đánh với nàng.”

Văn Nguyệt không hiểu, mà nếu như thế sẽ đắc tội vị tiên bối kia.

Nhưng rất nhanh nàng đã bị câu nói tiếp theo của Lục Thủy hù dọa.

Lục Thủy bình tĩnh nói:

“Người không cần thua, giúp ta xác nhận tình hình thân thể nàng một chút là được. Nếu như sau đó bọn họ hỏi vì sao lại làm như vậy.

Người cứ nói cho bọn họ, nếu như có thể trị hết bệnh cho con gái bọn họ, thì trị hay là không trị.”

Văn Nguyệt sững sờ nhìn Lục Thủy, nàng không thể tin nổi những gì mình mới nghe được.

Căn bệnh mà tất cả mọi người thúc thủ vô sách, người này lại có thể trị hết?

“Có vấn đề gì sao?” Lục Thủy bình tĩnh hỏi.

Cuối cùng Văn Nguyệt cúi đầu, nói:

“Không, không có.”

Mặc kệ là thật hay giả, chuyện này nàng không thể nào từ chối.

Đối với vị tiên bối kia, câu nói này có thể bù đắp được tất cả chỗ tốt?

Cứu hay là không cứu?

Bọn hắn sẽ không hề có chút do dự nào. Mặc dù chỉ có một tia cơ hội, bọn hắn cũng sẽ lựa chọn ném thử.

Làm cha làm mẹ, nàng có thể hiểu được loại cảm giác này.

Chính nàng cũng coi Sơ Vũ là con trai để nuôi, à, không đúng, coi là con gái để nuôi.

Sau đó bọn hắn bắt đầu đi lên trên ngọn núi.

Sơ Vũ đi theo sau sư tỷ, hắn cảm thấy lần này chính mình quá dư thừa, thậm.

Trên đường, Chân Võ đi đến bên người Lục Thủy, nhỏ giọng nói:

“Thiếu gia, vừa mới nhận được tin tức, tối hôm qua Thái Dương Thần đã vẫn lạc.”

Lục Thủy không hề ngoài ý muốn, mà chỉ hỏi:

“Bản thể?”

“Đúng thế.” Chân Võ gật đầu.

Lục Thủy cảm thấy đáng tiếc, Đại trưởng lão quá mạnh mẽ, nhưng mà như vậy cũng tốt.

Thái Dương Thần vừa chết, những người kia cũng không dám trực tiếp nhắm vào Lục gia.

Nhưng ngấm ngấm vẫn sẽ có, cũng không biết sẽ nhắm vào hắn, hay là nhắm vào mẹ hắn.

Nhắm vào hắn thì cũng không quan trọng, chỉ sợ nhắm vào mẹ hắn.

Nếu như bắt buộc, hắn không để ý đến việc tất cả manh mối biến mất.

Nghĩ tới đây, Lục Thủy đột nhiên cảm thấy cha mẹ có được một người con trai tốt như hắn, cũng thật sự là chuyện may mắn.

Được rồi, nói đùa thôi.

Tốc độ đám người Lục Thủy lên núi cũng không nhanh.

Là Văn Nguyệt đang trì hoãn thời gian.

Nàng một mặt muốn để cho người trên núi chuẩn bị sẵn sàng, mặt khác chính là nàng cần chút chuẩn bị tâm lý.

Dù sao người ra tay là nàng, hơn nữa không phải thua, mà phải thắng.

Hoặc là nói sẽ giúp Lục Thủy động tay chân ở trên người của cô bé, cơ bản đều có liên quan tới y thuật, cho nên Sơ Vũ không có cách nào gánh vác được, chỉ có thể do nàng ra tay.

Đây là nguyên nhân thay người.

Khi Lục Thủy nói cho nàng biết cần phải làm gì, nàng đã đoán được.

“Thiên tài đứng đầu rời sân, thiên tài đứng thứ hai ra sân.”
Vãn Nguyệt ngầm trêu chọc.

Nhưng những người khác tuyệt đối không biết được chuyện thiên tài đứng đầu Sơ Vũ này, cho nên nàng vẫn được tính là thiên tài đứng đầu.

Ừ, thiên tài đứng đầu trong các đệ tử cùng thế hệ.

Sư phụ của các nàng không thể nào là trưởng bối bình thường gì. Nếu không, sao có thể thu được Sơ Vũ vào Bách Hoa Cốc?

Lại làm sao có được ba biệt thụ cho Sơ Vũ bại?

Nhưng khi Sơ Vũ còn bé thật sự đáng yêu, đáng tiếc lớn lên lại bình thường.

Lớn lên bình thường thì cũng thôi, đệ tử trong môn thông thường không lo gả đi, nhưng Sơ Vũ lại khác, hẳn cần phải cưới vợ.

Hắn không thể cưới sư muội trong tông môn, chỉ có thể cưới tiên tử bên ngoài.

Chuyện này làm mấy sư tỷ các nàng buồn phiền rất nhiều năm.

Lát sau, mặt trăng lên cao.

Trăng tối nay không quá tròn.

“Đến rồi.” Văn Nguyệt bước lên đỉnh Đông Lâm Sơn, mở miệng nói.

Lục Thủy đi mấy bước cũng lên đỉnh tới Đông Lâm.

Chân Võ và Sơ Vũ đứng sau lưng hắn, Sơ Vũ đã xem mình là tay chân.

Thạch Minh nói cho hắn biết, không có việc gì có thể tới làm tay chân cho Đông Phương đại lão, chắc chắn sẽ không bị thiệt.

Nhưng đáng tiếc, lần này đại lão không mở miệng yêu cầu, nguyên nhân chủ yếu chắc là Chân Võ bên cạnh hắn.

Tên tùy tùng thiếp thân đáng chết này.

Chân Võ cảm nhận được gì đó, quay đầu nhìn về phía Sơ Vũ.

Sơ Vũ lập tức mỉm cười lễ phép.

Trong giây lát, Chân Võ không biết nên nói gì. Những người thiếu gia quen biết đều rất kỳ lạ.

Theo trước đây thì chính là hồ bằng cầu hữu.

Lục Thủy tất nhiên không biết hai người phía sau đang làm gì, hắn còn đang nhìn người đối diện.

Phía đối diện có ba người đang đứng, một người là đàn ông trung tuổi, bên thắt lưng có giắt một cây đao chẻ củi, thoạt nhìn rất bình thường, giống như một lão nông thật sự.

Mà bên cạnh hắn là một người phụ nữ mặc trang phục rất giản dị.

Hai người kia có điểm giống nhau chính là vẻ mặt hơi trắng bệch, lực lượng trong cơ thể trống rỗng.

Mà ở trước mặt hai người bọn họ là một cô bé.

Cô nhóc này rất có tinh thần, chính là cô nhóc trên tảng đá vừa rồi.

Lục Thủy nhìn bọn họ một lát, cuối cùng mới thu ánh mắt lại.

Người đàn ông là thất giai nhập đạo, người phụ nữ chỉ có thất giai.

Hai người này rất mạnh, có thể nói là mạnh hơn tông môn gia tộc bình thường.

Đáng tiếc, bây giờ bọn họ đã đào sạch tất cả lực lượng, thậm chí mơ hồ có trạng thái rơi xuống.

Bởi vì chưa từng làm cha mẹ, cho nên Lục Thủy không hiểu lắm.

Còn cha mẹ hắn, hắn luôn cảm thấy cha mẹ chỉ luôn thích trêu đùa mình.

Nhưng Lục Thủy cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ lặng lẽ đứng ở đó. Hắn cần phải quan sát hai người kia quyết chiến.

Dịch: MB_Boss

Chương 256: Bắt Đầu Quyết Đấu

Lúc này Văn Nguyệt bước lên vài bước, sau đó cung kính nói:

“Văn bối là Văn Nguyệt, Đại đệ tử của Bách Hoa Cốc, tới đây khiêu chiến.”

Nghiên Như nhíu mày, nàng có hơi bất ngờ. Văn Nguyệt thật sự là đệ tử thiên tài của Bách Hoa Cốc, trên lý thuyết thì không phải do nàng tới.

Nhưng đôi phương đã đến, chắc hẳn cũng đã có sự chuẩn bị.

Nàng sẽ không nói gì nữa.

Chỉ cần có thể làm con gái nàng vui vẻ là được rồi.

Sau đó Nghiên Như khẽ đẩy con gái của nàng ra.

Cô bé thoảng cái đã bước tới vài bước, sau đó nhìn Văn Nguyệt, có chút khẩn trương nói:

“Ta, ta là Hứa Tiểu Hồng, tiếp nhận khiêu chiến của ngươi.”

Nàng nói nghe có chút xấu hổ, nhưng cái tên Hứa Tiểu Hồng này hình như hơi tùy ý. Sau khi Lục Thủy nghe tên của đối phương, theo bản năng nghĩ:

“Nhưng nghĩ kỹ vẫn cảm thấy cái tên này còn tạm được. Nếu sau này ta có con trai, đặt tên Lục Tiểu Minh là được, chỉ không biết Mộ Tuyết có đồng ý không?”

Khi Lục Thủy còn đang nghĩ Mộ Tuyết có thể nóng nảy cắn người, Văn Nguyệt và Hứa Tiểu Hồng đã đi tới bãi đất trống bên cạnh.

Các nàng sẽ quyết một trận sông máu ở đó.

“Tu vi nhất giai, nhưng trên người có lực lượng của cha mẹ nàng. Hơn nữa cách tăng thêm có phần đặc biệt, nếu không

nàng thậm chí còn không có khả năng thi pháp.” Lục Thủy vừa nhìn Hứa Tiểu Hồng vừa đưa ra kết luận cơ sở.

Nhưng hẳn vẫn không hiểu hai người kia tính so tài thế nào.

Lúc này Lục Thủy thấy Hứa Tiểu Hồng giơ tay ra, trên tay nàng có chín đường cong chữa trị.

“Không phải là đường cong chữa trị, công pháp này đã được sửa lại.” Lục Thủy nhìn thấy đường cong kia liền đưa ra kết luận.

Ngay từ đầu, Văn Nguyệt đã thấy rất kỳ quái, nàng cho rằng Hứa Tiểu Hồng muốn dùng đường cong chữa trị để đả thương người. Thứ này có thể hạ người sao?

Nhưng chờ tới lúc nàng nhìn thấy cô nhóc Hứa Tiểu Hồng ngưng tụ đường cong thành một cây gậy, nàng mới biết công pháp này đã được sửa qua.

Chắc là sửa theo phương hướng đơn giản, có thể ngưng tụ thành hình, có vẻ lợi hại, hơn nữa tu luyện khá dễ.

Đại khái là tiên bối Nghiên Như sửa lại cho Tiểu Hồng vui.

Lúc này Hứa Tiểu Hồng bắt đầu đi về phía Văn Nguyệt.

“Rất ra dáng.” Văn Nguyệt nhìn Tiểu Hồng, trong lòng thầm nghĩ.

Từ điểm này, nàng có thể nhìn ra cô nhóc Tiểu Hồng này vẫn rất chăm chỉ, hơn nữa có thiên phú nhất định.

Nếu không, mới sáu tuổi làm sao có thể làm được tới mức này.

Sáu tuổi, mấy sư muội của nàng còn đang khóc nhè đây.

Phù!

Một tiếng xé gió vang lên bên tai Văn Nguyệt, đòn tấn công của Hứa Tiểu Hồng đã đánh tới.

Văn Nguyệt nghiêng đầu tránh thoát, bắt đầu ra tay phản kích.

Nàng không dùng sức, chỉ dùng thực lực của nhất giai bình thường.

Âm, âm, âm.

Vãn Nguyệt đánh với Hứa Tiểu Hồng, có thể nói hai người tám lạng nửa cân, đánh có tới có lui.

Sơ Vũ và Chân Võ xem cũng có chút xấu hổ.

Nhưng lúc này Lục Thủy không có lúng túng gì, ánh mắt hần vẫn nhìn chăm chăm vào Hứa Tiểu Hồng.

Không chỉ vậy, trong mắt Lục Thủy còn có sức mạnh thiên địa chớp hiện.

Sau khi đánh một lúc, Vãn Nguyệt cảm thấy đèn lúc rồi, cô nhóc cũng vui vẻ được một lúc lâu, đã tới lúc ra tay.

Lúc này hai ngón tay Vãn Nguyệt kẹp lại thành kiếm, giống như muốn liều mạng vậy.

Hứa Tiểu Hồng cảm thấy thế lực ngang nhau, cũng muốn cố gắng.

Lúc này cây gậy trong tay nàng đâm thẳng về phía ngón tay của Vãn Nguyệt.

Âm một tiếng, gậy gộc đôi đầu với hai ngón tay của Vãn Nguyệt.

Hứa Tiểu Hồng cảm giác mình có chút không chịu nổi.

Nàng nghe được Vãn Nguyệt trầm giọng quát tiếng, sau đó lực lượng của đối phương lại mạnh hơn một phần.

Âm một tiếng, Hứa Tiểu Hồng nhìn thấy cái gậy vỡ ra.

Mà vào lúc này, ngón tay của Vãn Nguyệt đã tới gần.

Một ngón tay này lao về phía trán nàng. Hứa Tiểu Hồng hơi lo lắng nhưng vẫn ép mình phải bình tĩnh lại, nàng không thể thua.

Dưới tình thế cấp bách, nàng lui lại một bước.

Âm một tiếng, nàng tránh thoát ngón tay của Vãn Nguyệt, nhưng chỉ tránh được một nửa, ngón tay này đánh trúng vai

của nàng.

“Đau.” Hứa Tiểu Hồng bị đau nhưng không phát ra tiếng.

Cha mẹ vẫn đang nhìn.

Sau đó nàng cố gắng điều chỉnh tốt trạng thái, định tiếp tục tấn công.

Nhưng nàng phát hiện ra đòn tấn công của đại tỷ tỷ này lại tới, vẫn là nhằm vào trán nàng.

Nàng bị dọa, chỉ có thể lui lại tiếp.

Bịch một tiếng, một vai khác của nàng cũng bị đánh trúng.

“Đau quá.” Hứa Tiểu Hồng cắn răng, vẫn không kêu lên thành tiếng.

Sau đó nàng đã bị đè lênh đánh, vài lần thoát đi đều bị đối phương ép về, hình như đối phương mạnh hơn nàng một chút, chẳng qua nếu cố gắng một chút vẫn có cơ hội thắng.

Khi Hứa Tiểu Hồng cố gắng, trên người nàng bị tấn công nhiều lần, lần sau còn đau hơn lần trước, nhưng nàng vẫn cố chịu.

Cha mẹ đều đang ở đây, mình không thể làm cha mẹ lo lắng được.

Mà Nghiên Như nhìn thấy con gái mình luôn bị tấn công thì tức giận, thật sự rất tức giận.

Nhưng khi nhìn thấy con gái mình vẫn cố gắng, nàng cảm thấy mình không thể qua làm phiền con.

Nàng quay đầu nhìn chồng của mình, cuối cùng chồng nàng lại lắc đầu.

Nghiên Như không thể nào hiểu được, tại sao vẫn bởi này lại làm như vậy? Đây không phải là ý lớn hiệp nhỏ sao?

Hứa Phương nhìn về phía Lục Thủy. Hắn phát hiện người này có chút đặc biệt, đó là vấn đề địa vị.

Từ lúc mới bắt đầu, đối phương dường như là trung tâm của những người này.

Tuy không biết mục đích của những người này là gì, nhưng chỉ cần không làm hại con gái hắn là được.

Chẳng qua bọn họ nhanh chóng biến sắc.

Vãn Nguyệt ra tay càng lúc càng nhanh, con gái bọn họ đã đau đến mức phải kêu thành tiếng.

Lúc này, Nghiên Như không chờ được nữa, nàng muốn ra tay ngăn cản đối phương.

Nàng không biết vì sao Bách Hoa Cốc phải làm thế, nhưng bất kể thế nào, nàng cũng phải giáo huấn tiểu bối dám làm hại con gái của nàng như vậy.

Vãn Nguyệt biết mình không có thời gian, nàng vận dụng toàn lực, không ngừng dùng ngón tay điểm ở trên người Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng đã kêu đau lớn hơn.

Lúc này Vãn Nguyệt cảm giác được một khí tức mạnh mẽ ép xuống, nàng cắn răng điểm ra một lần cuối cùng.

Ngón tay của Vãn Nguyệt điểm ở giữa mi tâm của Tiểu Hồng.

Phụt...

Tiểu Hồng phun ra một ngụm máu tươi, trực tiếp bay ra ngoài.

Cũng vào lúc này, một đao ý cực kỳ bá đạo từ trên cao hạ xuống, trực tiếp chém về phía Vãn Nguyệt.

Ầm!

Vãn Nguyệt bị đao ý chém bay ra ngoài.

Phụt...

Vãn Nguyệt phun ra một ngụm máu tươi, quỳ một chân trên đất, có phần không thể động đậy.

Vị tiên bối kia đã nương tay, nếu không có lẽ nàng phải chết ở đây. Chuyện này quả nhiên rất nguy hiểm.

Lúc này, Tiểu Hồng được mẹ nàng ôm trong lòng, đang hấp hối.

Hứa Phương đứng ở phía trước Tiểu Hồng, hấn lạnh lùng nhìn Văn Nguyệt, không ngừng phát ra đao ý bá đạo.

“Có cần nặng tay với một đứa bé như vậy không? Nếu các người bất mãn thì có thể nói thẳng.” Trong mắt Hứa Phương có sát ý.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 257: Chữa Trị

Vân Nguyệt muốn giải thích nhưng nàng bị đao ý áp chế, không có cách nào mở miệng.

Đúng vào lúc này, trong không trung đột nhiên truyền đến tiếng nổ vang.

Là tiếng đao ý bị kích thích.

Hứa Phương hơi bất ngờ.

Cho dù là Nghiên Như đang ôm Hứa Tiểu Hồng phía sau cũng thấy bất ngờ.

Dường như có người với lực lượng mạnh mẽ nào đó đột nhiên xông vào vậy.

Bọn họ rất nhanh lại nhìn qua Lục Thủy. Nếu bọn họ cảm nhận không sai, người vừa kích thích đao ý chính là hắn.

Khi bọn họ nhìn qua, Lục Thủy đã thu tay về và thuận tiện nói:

“Nếu người muốn cứu con gái người, tốt nhất nên thu đao ý của người lại.”

Nghe Lục Thủy nói vậy, Hứa Phương và Nghiên Như lập tức ngăn người, thậm chí có chút khó tin.

“Người nói vậy là sao?”

Tuy mở miệng hỏi thăm nhưng Hứa Phương vẫn thu lại đao ý.

Con gái hắn chính là điểm yếu của hắn. Nếu có người có cách, hắn có thể lựa chọn tin tưởng.

Lúc này Vân Nguyệt mới có cơ hội mở miệng:

“Hai vị tiên bối, vãn bối tuyệt đối không có ý mạo phạm, là... là có người nói cho vãn bối biết, làm thế có lẽ có thể cứu được con gái của tiên bối. Vãn bối không thể không làm như vậy.”

Ầm ầm!

Trong giây lát, Hứa Phương và Nghiên Như giống như bị sét đánh. Có thể cứu được thật sao?

Cuối cùng, bọn họ vội vàng nhìn về phía Lục Thủy.

Lục Thủy bước tới trong ánh mắt chú ý của bọn họ.

Hắn bảo Văn Nguyệt nhất định phải ra tay, hơn nữa phải làm cho đối phương dùng hết sức phản kháng, càng phản kháng, hắn mới càng thấy rõ hơn.

Nếu nói trước lại chẳng có ý nghĩa gì.

Lúc này Lục Thủy đã đứng ở trước mặt Hứa Tiểu Hồng.

Bây giờ, sắc mặt Hứa Tiểu Hồng tái nhợt, hơi thở yếu ớt như sắp chết đến nơi. Cũng khó trách bọn họ kích động, muốn giết người như vậy.

Nếu là người khác, không chừng đã vung đao giết người rồi.

Đương nhiên, Lục Thủy vẫn có cách dẫn người rời đi.

Hắn không lỗ mãng, trừ khi nhất định phải ra tay.

“Vị đạo hữu này, ngươi có cách cứu con gái ta sao?” Nghiên Như nhìn Lục Thủy, có chút kích động nói.

Nàng ôm chặt con gái mình, dường như rất sợ con rời khỏi nàng.

Lục Thủy nhìn bọn họ nói:

“Muốn thử một chút không?”

Đám người Hứa Phương im lặng, trong giây lát không biết có nên tin hay không.

“Đề nghị nên quyết định nhanh đi, vừa rồi ra tay có phần đặc biệt, nếu bỏ qua thời cơ tốt nhất thì đại khái sẽ không còn nữa đâu.” Lục Thủy nói thêm một câu.

Lời hắn nói là sự thật. Lần đầu tiên hoàn toàn kích phát căn bệnh này, cho nên mới là cơ hội tốt nhất.

Hắn đã thấy rõ, bây giờ là thời điểm tốt nhất để ra tay. Nếu đối phương từ chối, như vậy sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Hứa Phương không do dự bao lâu, nói thẳng:

“Cần chúng ta phải làm gì?”

Thử, bọn họ thật sự không còn cách nào khác, chỉ còn lại tuyệt vọng, không muốn, không cam lòng.

Nếu không phải vì bọn họ sơ suất, con gái bọn họ đã không bị thương, còn nặng tới mức này.

“Đặt ở trên bãi đất trống, sau đó lùi lại.” Lục Thủy đứng ở trên mảnh đất trống, mở miệng nói.

Sau đó Nghiên Như đặt Hứa Tiểu Hồng xuống đất đất, chỉ là có chút không ổn, nhất là khi Hứa Tiểu Hồng còn nắm tay nàng.

Khi Nghiên Như thả tay con gái mình ra, Hứa Tiểu Hồng lại bất an kêu lên một tiếng, giống như bị vứt bỏ:

“Mẹ, mẹ.”

Nghiên Như nghe vậy lại muốn qua ôm con mình, nhưng bị Hứa Phương cứng rắn lôi đi.

“Chàng để ta qua, con gái đang gọi ta.” Nghiên Như giãy giụa vài cái, có chút khó chịu nói.

Chỉ cần vừa nghĩ tới con gái bọn họ không sống qua được tháng này, trong lòng bọn họ lại đau như dao cắt.

Đây là chuyện tàn nhẫn tới mức nào chứ.

Hứa Phương tất nhiên hiểu rõ, cho nên hắn hy vọng người này thật sự có thể cứu được con gái hắn. Bây giờ không thể làm ảnh hưởng đến đối phương.

Lục Thủy đứng ở trước mặt Hứa Tiểu Hồng. Hắn nhìn thấy đối phương đang bất an, khẽ sờ xung quanh như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Chỉ là nàng bị thương nặng, không mở mắt ra nổi.

Lúc này Lục Thủy cách không vẽ trận văn, không ai nhìn hiểu những trận văn này. Nhưng trong mắt Hứa Phương, trận

văn này vô cùng huyền ảo, tương tự với đại đạo, có thể còn vượt xa cả đại đạo.

Trong giây lát, hắn nhìn có chút mê mẩn, có chút chấn động.

Hắn đột nhiên rất muốn hỏi xem đối phương rốt cuộc là ai.

Văn Nguyệt tất nhiên cũng không thể nào hiểu được, nhưng nàng cũng thật sự bị thương.

“Su tử, lau máu đi.” Sơ Vũ đưa khăn giấy qua, nói.

Văn Nguyệt thầm thở dài, nghĩ:

“Qua mấy năm nữa, hay là bảo sư phụ đi Kiếm Nhật Phong cầu hôn vậy. Kiếm Lạc còn nhỏ chắc hắn không dám chống lại lệnh của cha mẹ nàng.”

Lúc này, Lục Thủy đã khắc xong tám trận văn, những trận văn theo thứ tự rơi xuống bốn phương tám hướng của Hứa Tiểu Hồng.

“Chân Võ, lấy ra ba viên linh thạch thất phẩm.”

Chân Võ lập tức lấy ba linh thạch thất phẩm rồi đi tới bên cạnh Lục Thủy:

“Thiếu gia, linh thạch đây.”

Lục Thủy nhận lấy linh thạch, trực tiếp đặt ở ba hướng quanh người Hứa Tiểu Hồng.

Sau đó, ba viên linh thạch thất phẩm bắt đầu tan ra, hoặc có thể nói là đang dung nhập vào trong trận văn.

Sau đó trận văn bắt đầu nối liền. Khi ba viên linh thạch thất phẩm hoàn toàn dung nhập vào trong đó, tám trận văn đã hoàn toàn liên kết, từ đó hình thành một trận pháp đầy khí tức cổ xưa.

Sau khi hoàn thành xong tất cả, Lục Thủy vung tay lên, khẽ nói:

“Lên.”

Lục Thủy vừa dứt lời, trận pháp phát ra một ánh sáng chói mắt.

Sau khi ánh sáng phát ra, cơ thể Hứa Tiểu Hồng cũng dần bay lên trên không trung.

Sau đó không ngừng có ánh sáng dung nhập vào trong cơ thể Hứa Tiểu Hồng.

Theo ánh sáng dung nhập, vẻ mặt Hứa Tiểu Hồng càng lúc càng đau khổ.

“Mẹ, trên người đau quá.” Hứa Tiểu Hồng đang mơ màng lại khó chịu nói nhỏ.

Nghiên Như đứng một bên có chút không đành lòng, nhưng không thể qua.

Lục Thủy tất nhiên không để ý tới, thò tay ra làm cho ánh sáng phóng ra mạnh hơn.

Lúc này càng có nhiều ánh sáng tràn vào trong cơ thể Hứa Tiểu Hồng.

“Đau, đau, đau quá.”

Hứa Tiểu Hồng càng lúc càng đau đớn, tiếng kêu càng lúc càng lớn.

Đau đớn quá mức cơ thể nàng có thể chịu được, nàng bắt đầu kêu to:

“Đau, a a a a a, đau quá.”

Lục Thủy nhìn chăm chăm vào Hứa Tiểu Hồng, mặt đối phương kêu gào.

Vẻ mặt vợ chồng Hứa Phương đầy lo lắng, bọn họ hoàn toàn không biết Lục Thủy đang làm gì, chẳng lẽ cứ đứng nhìn như vậy sao?

Nhưng trong lúc bọn họ đang nghi ngờ, đột nhiên có một tiếng kêu thảm thiết chói tai truyền đến.

“Ahhhh...”

Tiếng hét này đặc biệt kỳ lạ, tuyệt đối không phải là tiếng người.

Sau đó bọn họ tìm được nơi phát ra âm thanh, đó là trong cơ thể con gái bọn họ truyền tới.

Lúc này bọn họ phát hiện máu thịt trên người con gái của bọn họ đang vụn vẹo, dường như có thứ gì đó đang đau đớn giãy giụa.

Có... có chuyện gì vậy?

Trong cơ thể con gái bọn họ có tà vật sao?

Sao bọn họ lại không biết gì.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 258: Người Nên Quỳ Xuống Trước Mặt Bản Thiếu Gia

Sau khi Lục Thủy nghe được âm thanh chói tai này, hấn giơ tay ấn một cái về phía Hứa Tiểu Hồng, khẽ nói:

“Trói buộc.”

Giờ phút này, rất nhiều ánh sáng biến thành sợi dây xích trói buộc phần máu thịt vụn vụn này.

Khi những sợi dây xích quấn quanh những máu thịt vụn vụn kia, nó đột nhiên càng vụn vụn mạnh hơn.

Âm thanh chói tai này cũng càng cao hơn.

Sau đó, một luồng khí tức thuận theo sợi dây xích kia kéo dài ra ngoài, dường như muốn lan đến người đang không chế sợi dây xích.

Khi khí tức kia xuất hiện, một luồng ý chí bắt đầu hiện rõ.

Ý chí này kèm theo sự bừa bãi, vụn vụn, coi thường, không coi ai ra gì.

Khí tức này nhanh chóng phong tỏa Lục Thủy, sau đó muốn đi về phía hấn.

Đám người Hứa Phương có chút lưu ý, bọn họ tất nhiên biết người này thật sự có thể cứu được con gái mình.

Nhưng đối phương rõ ràng đang gặp nguy hiểm.

Chân Võ cũng đề ý.

Tuy thiếu gia lợi hại, nhưng không nhìn thấy kết quả, hấn vẫn sẽ lo lắng.

Chờ bọn họ muốn nhắc nhở Lục Thủy, đột nhiên một giọng nói uy nghiêm truyền ra.

“Làm càn.”

Giọng nói này phát ra từ trong miệng Lục Thủy, trực tiếp công kích khí tức đột nhiên tràn ra kia.

Một câu “Làm càn” giống như sấm sét lôi đình trấn áp tất cả, nghiền nát tất cả khí tức.

Hắn vừa dứt lời đã trực tiếp nghiền nát ý chí bừa bãi đó, đập bằng vẻ ngạo mạn của phần máu thịt vận vẹo này, khí thế không coi ai ra gì lập tức bị nghiền nát.

Lục Thủy nhìn tất cả mọi chuyện xảy ra, lại mở miệng nói. Giọng nói của hắn giống như sét đánh giữa trời quang:

“Ở trước mặt bản thiếu gia còn tới lượt các người dương oai sao? Quỳ xuống.”

Giọng nói này giống như uy lực của trời đất, toàn thân Hứa Tiểu Hồng đều đang run rẩy, giống như gặp phải chuyện gì đáng sợ.

Sau đó Hứa Tiểu Hồng trực tiếp quỳ trước mặt Lục Thủy.

Máu thịt vận vẹo trên người nàng đã mất vẻ cao ngạo trước đó, chỉ còn lại sợ hãi theo bản năng, sợi dây xích tất nhiên cũng thành công trói buộc máu thịt vận vẹo.

Ngay sau đó, Lục Thủy giơ tay điểm vào mi tâm của Hứa Tiểu Hồng, khẽ nói:

“Giám cầm.”

Tiếng giam cầm vừa dứt, trận pháp bắt đầu rời khỏi mặt đất, tiến tới rồi nhanh chóng thu nhỏ lại, sau đó tập trung ở trên trán của Hứa Tiểu Hồng, cuối cùng in lên trên trán nàng, không bao lâu đã tiến vào trong máu thịt của nàng.

Sau khi trận pháp dung nhập, máu thịt vận vẹo bắt đầu biến mất, Hứa Tiểu Hồng theo đó trở lại bình thường, đau đớn cũng bắt đầu giảm đi.

Khi ánh sáng tan biến hết, Lục Thủy mới thu tay lại.

Hắn khẽ thở phào nhẹ nhõm, nói:

“Được rồi.”

Lúc này Hứa Tiểu Hồng nằm yên ổn trên mặt đất.

Sau khi tất cả kết thúc, Lục Thủy mở miệng nói xong, cha mẹ Hứa Tiểu Hồng lập tức chạy tới.

Nghiên Như bế Hứa Tiểu Hồng lên trước, sau đó bắt đầu kiểm tra cơ thể con gái nàng.

Chỉ vừa mới kiểm tra, nàng bỗng sững sốt.

Trong mắt nàng lộ vẻ khó tin, theo sau chính là mừng như điên.

Nàng ôm chặt đứa con gái còn nhỏ tuổi của mình vào trong lòng, nước mắt không ngừng tuôn trào. Đây là nước mắt vui sướng.

Bệnh của con gái nàng đã khỏi, còn có thể sống rất lâu.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Hứa Phương đã biết con gái của hắn thật sự đã tốt hơn.

Con gái của hắn không cần rời khỏi hắn, hắn cũng không cần mất đi đứa con gái còn nhỏ tuổi này.

Nghĩ tới đây, Hứa Phương lập tức nhìn về phía Lục Thủy. Hắn không để ý mình có phải là tu chân giả hay không, cũng không để ý mình là cường giả thất giai nhập đạo.

Hắn chỉ biết mình là người làm cha, nên bái tạ ân nhân cứu mạng con gái mình.

Khi Hứa Phương muốn quỳ xuống cảm ơn Lục Thủy, lại bị Lục Thủy ngăn cản:

“Không cần quỳ ta, cũng không cần cảm ơn ta. Ta có điều kiện.”

Nghe thấy Lục Thủy nói vậy, Hứa Phương không hề do dự, lập tức cung kính nói:

“Ngài cứ nói đi, Hứa mỗ có chết ngàn lần cũng không từ chối.”

“Ta muốn hỏi các ngươi mấy vấn đề.” Lục Thủy nhìn Hứa Phương rồi nói:

“Nếu không phải ta ra tay, các ngươi định làm gì?”

Lục Thủy rất muốn biết có phải bọn họ gây ra chuyện của Băng Phong năm đó hay không.

“Chúng ta định phong ấn Tiểu Hồng, đi tới Cực Hỏa Chi Địa để tìm kiếm Sinh Chi Hỏa. Chỉ cần tìm được thì có khả năng trị hết bệnh của Tiểu Hồng. Lúc trước chúng ta vẫn không tìm được vị trí của Cực Hỏa Chi Địa, bây giờ mới có tin tức.” Hứa Phương nói.

Cực Hỏa Chi Địa?

Lục Thủy suy tư, hẳn chắc hẳn đã đi qua chỗ này, bên trong đúng là có Sinh Chi Hỏa.

Sinh Chi Hỏa có thể đốt lên sinh cơ, đốt cháy tà vọng, có khả năng nhất định trị hết bệnh cho cô nhóc này.

Đáng tiếc là cuối cùng bọn họ cũng không thể lấy được Sinh Chi Hỏa, bởi vì rất nhiều năm sau đó, Sinh Chi Hỏa bị hắn lấy đi.

Còn xung quanh có xương khô hay không, đáp án là không.

Người chết ở trong Cực Hỏa Chi Địa, sẽ không thể còn thi thể.

Nhưng hẳn nhớ có một đao ý như ẩn như hiện, giống như oan hồn không chịu tiêu tan.

Khi đó hẳn nhớ mình đã liếc nhìn qua, cuối cùng mới đưa Sinh Chi Hỏa về tiếp tục nghiên cứu.

Cho nên, hai người này cuối cùng chết ở trong Cực Hỏa Chi Địa sao?

“Vấn đề thứ hai, biển hoa sau núi là do ai trồng?” Lục Thủy lấy lại tinh thần, tiếp tục hỏi.

Hứa Phương và Nghiên Như liếc mắt nhìn nhau. Bọn họ không hiểu lắm, lẽ nào biển hoa đã đắc tội đối phương?

Cuối cùng Hứa Phương nói thật:

“Con gái ta từ nhỏ đã thích hoa, cho nên vợ chồng chúng ta mới tốn không ít công sức để trồng ra biển hoa. Nếu có gì đắc

tội, mong ngài cứ nói.”

Lục Thủy thầm vui mừng, nhưng không lộ cảm xúc nói tiếp:

“Nếu vậy, đã tới lúc ta đưa ra điều kiện rồi.”

“Mong ngài cứ nói.” Hứa Phương cúi đầu cung kính nói.

Sống hay chết, hắn đều không có một câu oán hận nào.

Hứa Phương cúi đầu.

Không quan tâm người đối diện này muốn mạng của hắn, hay muốn hắn làm thanh đao trong tay đối phương, hắn đều có thể nhận lời.

Cho dù cuối cùng chết ở bên ngoài, hắn cũng cam tâm tình nguyện.

Trước đó, cho dù có đổi mạng, hắn vẫn không thể cứu được con gái mình về, bây giờ tối đa là phục vụ quên mình để đổi lấy.

Không sao cả.

Hắn đã chuẩn bị tốt tâm lý rồi.

Lúc này Văn Nguyệt và Sơ Vũ cũng nhìn Lục Thủy, không biết Lục Thủy sẽ đưa ra điều kiện thế nào.

Lục Thủy tất nhiên không biết suy nghĩ của những người này, hắn chỉ dựa theo suy nghĩ trong lòng mình, nói ra điều kiện:

“Ta chỉ có một điều kiện, giữ lại biển hoa này, đừng để nó biến mất. Ít nhất không thể biến mất trong mấy năm tới.”

Nghe được câu này, Hứa Phương sững sốt, Nghiên Như phía sau cũng sững sốt.

Văn Nguyệt đứng bên cạnh nghĩ có phải mình nghe nhầm hay không?

Chỉ có Chân Võ vẫn thản nhiên, Sơ Vũ lại là vẻ mặt có thể hiểu được.

Đại lão còn cần gì nữa chứ?

Hứa Phương cảm thấy không chân thật, sau đó theo bản năng hỏi một câu:

“Ngài có thể lặp lại lần nữa không?”

Lục Thủy nhìn Hứa Phương, nói:

“Rất khó hiểu à?”

“Đúng là hơi khó hiểu. Thật sự là trồng hoa sao? Không cần bảo ta làm thanh đao trong tay ngài, giết kẻ địch cho ngài sao?” Hứa Phương nói.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 259: Chỗ Tốt Của Việc Làm Tay Chân

Lục Thủy lộ vẻ khó hiểu. Hắn cần thanh đao giết người làm gì?

Kẻ nào đối địch với hắn chính là đối địch với Lục gia.

Người ngoài sáng đối địch, hắn hoàn toàn có thể tìm cha hắn. Người trong bóng tối, hắn có thể bảo Chân Võ Chân Linh ra tay, không được thì hắn có thể tự mình ra tay.

Hắn còn cần thanh đao làm gì?

Bên cạnh hắn có hai thanh kiếm là đủ rồi.

Thêm một người lại thêm một phần tiền lương, rất phiền toái.

Hơn nữa, còn có Lạc Phong và Nhiếp Hạo đang làm việc giúp hắn, cần bao nhiêu cứ việc yêu cầu.

Lúc ở chỗ Tinh Ti Tiên Quân lại thêm một người, chính là ba người để yêu cầu.

Hắn cũng không muốn vô duyên vô cớ lại thêm một người nữa.

Vậy chẳng phải càng thiệt hơn sao? Cứu con gái hắn còn phải phát lương cho hắn.

“Ta không cần đao, ta chỉ cần trồng hoa, người làm được không?” Lục Thủy nhìn Hứa Phương hỏi.

“Làm, có thể, ngài...”

“Gọi ta Đông Phương Hạo Nguyệt là được rồi.” Lục Thủy ngắt lời Hứa Phương, nói.

“Đông Phương.. Đông Phương thiếu gia thật sự chỉ cần chúng ta trồng hoa ở đây mấy năm thôi sao?” Hứa Phương hỏi.

Hắn vừa nghe Chân Võ gọi Lục Thủy là thiếu gia, cho nên hắn cảm thấy gọi theo là được.

Chân Võ nghe vậy, trong lòng thâm thở dài. Lúc này mà bị Tộc trưởng biết được, thiếu gia có lẽ sẽ bị mắng một trận mất.

Họ Lục gia làm thiếu gia cảm thấy mất mặt.

“Nếu người muốn có thể trông mấy chục năm, nhưng qua mấy năm nữa không thể để cho biển hoa xảy ra vấn đề.” Lục Thủy nói.

Hứa Phương cúi đầu nhận lời. Vì con gái hắn, cũng vì điều kiện mà Lục Thủy đưa ra, hắn tuyệt đối sẽ bảo vệ tốt biển hoa này.

Nhưng hắn vẫn cảm giác không thật, luôn cảm thấy mình không trả giá đắt thì con gái mình không thể nào thoát khỏi nguy hiểm.

Lúc này, Hứa Tiểu Hồng giãy giụa mở mắt ra.

Đám người Hứa Phương lập tức nhìn qua.

Bọn họ lại thấy sắc mặt Hứa Tiểu Hồng lúc này có phần tái nhợt.

Nàng nhìn cha mẹ của mình, sau đó yếu ớt nói:

“Mẹ, ta, ta thua rồi, làm mẹ mất mặt rồi.”

Nghiên Như nhìn con gái mình, viên mắt nhất thời đỏ hoe, sau đó lắc đầu nói:

“Không, Tiểu Hồng làm rất tốt, rất giỏi.”

Lúc này Văn Nguyệt cũng nói:

“Đúng vậy, Tiểu Hồng rất lợi hại. Khi tỷ tỷ bằng tuổi muội, mười tỷ cũng không phải là đối thủ của Tiểu Hồng.”

“Thật, thật sao?” Mắt Tiểu Hồng sáng lên.

“Thật.” Văn Nguyệt liên tục gật đầu.

Lúc này, Hứa Tiểu Hồng mới có chút hài lòng, chỉ là nàng khẽ cử động lại phát hiện mình kiệt sức.

Nghiên Như nhìn thấy vậy, lập tức nói:

“Đề mẹ chữa bệnh giúp con.”

Nàng muốn truyền lực lượng cho con gái nàng, như vậy cơ thể con gái nàng sẽ trở nên hoạt bát, mấy năm nay đều làm như thế.

Chẳng qua khi nàng muốn ra tay, Lục Thủy bình tĩnh nói:

“Nếu người muốn nàng trưởng thành như đứa trẻ bình thường, vậy không nên làm chuyện này nữa. Chức năng trong cơ thể nàng bây giờ đã cung cấp đủ hoạt động cơ bản của nàng, người còn làm vậy chính là đang hại nàng đấy.”

Nghiên Như lập tức bị dọa. Đúng vậy, nàng quá khẩn trương, quên mất con gái nàng đã có thể lớn lên bình thường.

“Có chuyện này, các người cần phải biết rằng, con gái của các người tuyệt đối không tốt. Nói đơn giản, ta chỉ không chế được “bệnh” của nàng, có thể duy trì được mười mấy, hai mươi năm, nhưng dù sao cũng không phải là trị tận gốc.” Lục Thủy nói.

Nghiên Như tất nhiên hiểu điều này, Hứa Phương cũng hiểu rõ.

“Đủ rồi, chúng ta không quá tham lam.” Hứa Phương khẽ nói, trong lời nói còn lộ vẻ cảm kích.

Lục Thủy có chút bất đắc dĩ, là hẳn nói quá chậm sao?

Hắn còn chưa nói hết mà.

“Nhưng không phải không có trị hết cách.” Lục Thủy chỉ có thể lại mở miệng.

Hứa Phương và Nghiên Như liền nhìn về phía Lục Thủy.

Không cần bọn họ mở miệng, Lục Thủy cũng biết hai người kia có ý gì.

“Ta tạm thời không trị được cho nàng, nhưng không có nghĩa là không ai có thể trị khỏi bệnh của nàng. Các người không cần hỏi là ai, chỉ cần trồng tốt biển hoa này là được. Đến lúc đó, nàng tất nhiên sẽ tới. Chỉ cần nàng chịu ra tay, khả năng chữa được sẽ rất cao.” Lục Thủy nói.

Người hấn nói tới, tất nhiên là Mộ Tuyết.

“Bệnh” trên người cô bé này không phải là thứ bình thường.

Vật này cùng loại với người trong cơ duyên Tiên Sơn kia, cho nên rất khó giết.

Lấy sức mạnh thiên địa của hấn bây giờ, tạm thời không giết chết được đối phương.

Muốn dễ dàng giết chết đối phương, chỉ có thể để Mộ Tuyết không chế Sát Phạt ra tay, tuyệt đối sẽ dễ như trở bàn tay.

Nghe Lục Thủy nói vậy, Hứa Phương lại cúi đầu thật sâu.

Điều này chứng tỏ bệnh của con gái bọn họ có thể được trị hết.

Về phần tại sao lại có liên quan tới biển hoa, bọn họ thật sự không biết.

Nhưng bọn họ sẽ canh giữ ở chỗ này, canh gác biển hoa.

Sau đó, Hứa Phương lấy ra một ngọc bài, đưa cho Lục Thủy nói:

“Mong Đông Phương thiếu gia nhận lấy. Ngọc bài này có thể liên hệ trực tiếp với tại hạ. Nếu Đông Phương thiếu gia có gì cần gì, Hứa mỗ có chết ngàn lần cũng không chối từ.”

Lục Thủy liếc mắt nhìn Hứa Phương, không nhận.

Nhưng Hứa Phương vẫn duy trì tư thế cúi đầu và đưa đồ qua, vẫn chờ đợi Lục Thủy nhận lấy ngọc bài.

Cuối cùng Lục Thủy nhận lấy ngọc bài:

“Nếu có gì cần phải, ta sẽ bảo Chân Võ liên hệ với ngươi.”

Lục Thủy nói xong lại giao ngọc bài cho Chân Võ.

Trong lòng Hứa Phương thầm thở phào nhẹ nhõm, nói:

“Cảm ơn Đông Phương thiếu gia.”

Sau đó, Lục Thủy lại không nói gì nữa, những gì cần nói đã nói, chuyện cần làm cũng đã làm rồi.

Bảo vệ được biển hoa, cũng sẽ bảo vệ được thiếu nữ trong cột băng.

Mộ Tuyết nhớ tới cũng sẽ không khó chịu nữa. Hơn nữa còn có thể dẫn nàng tới ngắm biển hoa tuyết đẹp này.

Ừ, chắc hẳn chờ sau khi đã cưới mới nhìn thấy biển hoa, cho nên thuận theo Mộ Tuyết một chút không phải là vấn đề lớn.

Bây giờ thì không được, bút ký của Mộ Tuyết không đầy, chính là hẳn không làm tròn bổn phận.

Sau đó Lục Thủy lại đi sang một bên, đọc sách dưới ánh trăng. Những người này chắc hẳn còn có vài chuyện cần xử lý.

Chờ sau khi Lục Thủy đi qua một bên, Hứa Phương lại đi tới trước mặt Văn Nguyệt, sau đó cúi đầu, đây là xin lỗi cũng là cảm ơn.

Xin lỗi là vì đã ra tay đánh đôi phương bị thương, cảm ơn là vì đôi phương đưa hi vọng tới cho bọn họ.

Lúc này Nghiên Như, cũng dẫn theo Hứa Tiểu Hồng đi tới trước mặt Văn Nguyệt.

“Là chúng ta hiểu nhầm người.” Nghiên Như cúi đầu xin lỗi.

Sau đó nàng đưa một quyển vở cho Văn Nguyệt nói:

“Ở đây có linh ngộ tâm đắc của ta trong mấy năm nay, người nhận lấy đi.

Bên trong không chỉ ghi lại tâm đắc của Tâm Trán Liên Hoa, còn có phát hiện của ta trong mấy năm nay. Ta cảm giác phía trên Tâm Trán Liên Hoa chắc hẳn còn có một cấp độ nữa.

Điểm cuối của Bách Linh Thuật không phải là Tâm Trán Liên Hoa. Ta cảm ngộ không sâu, nhưng có thể cảm giác được sự tồn tại của tầng vi diệu kia, các người có thể nghiên cứu một chút.

Ta đã ghi lại tất cả tâm đắc của ta ở trong sách.

Thật sự rất cảm ơn.”

Dịch: MB_Boss

Chương 260: Trêu Chọc Mộ Tuyệt

Lúc này Hứa Phương cũng lấy ra một quyển công pháp, nói:

“Chúng ta không có gì lấy ra được. Đây là công pháp và tâm đắc của ta trong mấy năm qua, người nhận lấy đi, xem như quà tạ lỗi. Nếu sau này có chuyện gì cần vợ chồng ta giúp, cứ việc nói, xem như quà cảm ơn cho chuyện lần này.”

Văn Nguyệt ngây người nhìn tất cả những thứ này, dù thế nào nàng cũng không ngờ được mình nhận được nhiều đồ như vậy.

Công pháp tâm đắc này chính là vô giá đấy.

Nhất là tâm đắc của một vị thất giai nhập đạo, đúng là có thể gặp không thể cầu.

Chuyện càng làm cho nàng không ngờ được là nàng dường như có thể mời hai vị tiên bối ra tay vô điều kiện.

Điều này càng thái quá hơn.

Đương nhiên, trước mắt quan trọng nhất là nàng lấy được tâm đắc của Bách Linh Thuật.

Hơn nữa, tiên bối Nghiên Như là thiên tài thật sự, nàng lại có thể phát hiện ra cảnh giới một bông hoa một thế giới.

Tâm đắc này đơn giản là một món quà lớn siêu cấp đối với tông môn của các nàng.

Mà nàng chỉ làm công cụ cho người ta lại nhận được những điều này.

Sau đó, nàng nhớ tới chuyện lần trước Sơ Vũ nói với nàng, làm tay chân lại có lợi ích hơn nhiều.

Lúc đó, nàng còn khinh thường, đường đường là tu chân giả tam giai lại có thể làm tay chân cho người ta.

Bây giờ nghĩ lại, là tầm nhìn của nàng hạn hẹp, hơn nữa có lẽ Sơ Vũ chính là làm tay chân cho Đông Phương Hạo Nguyệt

này.

Thu hoạch này đúng là đáng sợ đến cực điểm.

Sau đó Văn Nguyệt nhận đồ, thật ra nàng từ chối nhưng không được.

Chờ nói rõ tất cả mọi chuyện, đám người Hứa Phương lại dẫn theo con gái bọn họ quay về.

Đương nhiên, Sơ Vũ và Văn Nguyệt cũng đi theo.

Trời đã tối, bọn họ phải ở lại đây một đêm.

Lục Thủy không đi, hấn ở lại trên ngọn núi này đọc sách.

Ánh trăng tương ở đây tương đối sáng, thích hợp để đọc sách.

Sau một lúc lâu, Lục Thủy cảm giác phía chân trời sáng lên.

Trời đã sáng.

Lúc này Lục Thủy mới khép Thiên Địa Trận Văn lại. Hấn nhìn mặt trời mọc, muốn chụp một tấm ảnh cho Mộ Tuyết xem, nói cho nàng biết mặt trời mọc trên Đông Lâm Sơn cũng rất đẹp.

Chỉ là vừa lấy điện thoại di động ra, hấn đã để lại chỗ cũ.

Chờ đi.

Nếu chẳng may quét được thiện cảm sẽ xui xẻo.

Lúc này, Chân Võ bung một đĩa quả mâm xôi màu xanh qua.

“Thiếu gia, đây là do vị tiên bối kia đưa tới, nói là mâm xôi xanh tươi, rất ngọt đấy.” Chân Võ nói.

Lục Thủy nhìn quả mâm xôi xanh tươi mọng, sau đó cầm lấy một quả lớn nhất.

Hấn do dự một lúc mới chụp tấm ảnh, sau đó gửi cho Mộ Tuyết, thuận tiện kèm thêm một câu:

“Mộ tiểu thư muốn ăn không? Rất ngọt.”

Chờ giây lát, Lục Thủy nhận được tin tức.

Chính là tin tức Mộ Tuyết gửi lại:

“Lục thiếu gia muốn mang tới cho ta sao?”

Lục Thủy bấm điện thoại, sau đó nhắn tin cho Mộ Tuyết:

“Cũng không phải. Ta chỉ muốn hỏi Mộ tiểu thư mà thôi, vậy không làm phiền Mộ tiểu thư nữa.”

Sau khi nhắn lại cho Mộ Tuyết xong, Lục Thủy có thể tưởng tượng Mộ Tuyết ở bên kia chắc hẳn lại muốn bùng nổ rồi.

Nghĩ vậy, Lục Thủy lại ném quả mâm xôi xanh vào miệng, đúng là ngọt thật.

Do dự một lúc, Lục Thủy nhận lấy cái đĩa trong tay Chân Võ, sau đó phóng ra một đạo hàn băng, làm đông lạnh cả đĩa và mâm xôi xanh.

Cuối cùng Lục Thủy bỏ đĩa này vào trong pháp bảo trữ vật.

Chân Võ không hiểu tại sao thiếu gia nhà mình làm thế, nhưng không mở miệng hỏi thăm.

“Bọn họ có nói bao giờ lên đường trở về không?” Lục Thủy hỏi.

“Chắc phải tới buổi trưa. Văn Nguyệt tiên tử đang tiếp nhận sự dạy dỗ của tiên bối Nghiên Như.” Chân Võ nói.

Lục Thủy gật đầu, không để ý lắm. Lúc này Chân Linh vẫn đang hấp thu lực lượng, bọn họ về sớm cũng chẳng có ý nghĩa gì.

“Đúng rồi thiếu gia, đám người Lạc Phong truyền tin tức tới, nói đã giải quyết một đồng môn tiếp đơn, cũng không có dấu hiệu đã bị lộ thân phận. Lạc Phong không nói tới quá trình cũng như cách làm.” Chân Võ nói với Lục Thủy.

Lục Thủy cũng không để ý, chỉ gật đầu. Loại chuyện nhỏ nhặt này chẳng có gì hay để phải quan tâm.

“Bọn họ có đưa ra yêu cầu gì không?” Lục Thủy hỏi.

Đã gom góp được ba người, không dùng cũng hơi phí.

“Có, Lạc Phong hỏi, phải làm sao để hấn bước vào ngũ giai nhanh hơn.” Chân Võ chuyển đạt lại yêu cầu của Lạc Phong.

Đơn giản như vậy à? Lạc Thủy bất ngờ nói:

“Chỉ hỏi thôi? Không cần giúp hấn thăng cấp à?”

“Chỉ hỏi.” Chân Võ gật đầu.

Đúng là cẩn thận, trong lòng Lạc Thủy thầm nghĩ. |Nhưng nếu đối phương hỏi, hấn tất nhiên sẽ đưa ra đáp án.

“Bút giấy.” Lạc Thủy nói.

Chân Võ lập tức đưa bút giấy cho Lạc Thủy, còn thuận tiện lấy ra cái bàn để Lạc Thủy viết.

Nhìn thấy cái bàn, Lạc Thủy liền sửng sốt.

Thao tác này... Đúng là tri kỷ.

Dẫn theo Chân Võ tới đây, quả nhiên là đúng rồi.

Lạc Thủy ngồi xuống, sau đó bắt đầu viết.

Không bao lâu, hấn đã để bút xuống.

Lúc này, trên mặt giấy rõ ràng là một phù văn, phía dưới phù văn là một vài quan điểm.

Lạc Thủy kiểm tra qua, lại đưa tờ giấy cho Chân Võ nói:

“Phù văn phía trên, bảo Lạc Phong quan sát lúc tu luyện là được. Đến lúc đó hấn sẽ phát hiện ra làm sao mới có thể đẩy nhanh tốc độ tiến giai. Trên đó còn có một vài cách dùng phối hợp giữa đan dược và linh vật. Người bảo người trong nhà kho gom đủ, thuận tiện đưa qua, Lạc gia không thiếu những vật này.”

Chân Võ đồng ý, sau đó tò mò nói:

“Thiếu gia cảm thấy Lạc Phong phải mất bao lâu mới bước vào ngũ giai?”

“Nhanh hơn người.” Lạc Thủy nhìn Chân Võ nói một câu.

Chân Võ cúi đầu không nói gì. Gần đây hấn tiến giai rất nhanh, nhưng tu vi của Lạc Phong vốn cao hơn hấn, nhanh hơn một bước là chuyện đương nhiên.

Đặc biệt còn được thiếu gia giúp đỡ.

Nhưng hẳn cảm giác mình vẫn có thể nhanh chóng tiến vào giai tiếp theo, chắc chắn sẽ không kém quá xa.

Bọn họ luôn cảm thấy, chỉ cần ở bên cạnh thiếu gia, sẽ dễ dàng nhận được cơ duyên, hơn nữa còn đặc biệt phong phú nữa.

Lục Thủy nhìn Chân Võ. Hẳn đại khái có thể đoán được Chân Võ đang suy nghĩ gì, sau đó mở miệng nói:

“Đừng nghĩ tới chuyện nhanh chóng tiến giai. Thời gian người và Chân Linh ở tứ giai quá ngắn, tuy gần đây nhận được một vài cơ duyên, nhưng căn cơ của bản thân không đủ, nhanh chóng tiến giai chỉ làm các người dừng lại ở ngưỡng cửa ngũ giai, khó có thể tiến thêm, vững chắc một chút sẽ được hơn.

Đến lúc đó đạt tới tứ giai đỉnh phong, bước vào ngũ giai sẽ là chuyện nước chảy thành sông.

Lạc Phong khác với các người. Hẳn đã dừng ở tứ giai rất lâu rồi, căn cơ vững chắc, tiến giai nhanh hơn sẽ không có vấn đề gì, nhưng các người lại không được. Hiểu chưa?”

Tuy Lục Thủy nói “nhanh”, nhưng có lẽ không giống với “nhanh” mà người bình thường hiểu được.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 261: Cho Lục Thủy Thấy Chút Nhan Sắc

Chân Võ nghe Lục Thủy nói vậy, lập tức hiểu ra. Hắn hơi kinh hãi, mình suýt nữa bị cơ duyên làm cho đầu óc mê muội. Sau đó hắn gật đầu biểu thị đã hiểu rõ.

Thiếu gia nói rất đúng.

...

Trong Lục gia, Mộ Tuyết nghiêng răng nhìn điện thoại di động. Vừa rồi, nàng suýt nữa đã bóp nát điện thoại.

Nếu không phải là đây điện thoại do Lục Thủy tặng, nàng đã đổi điện thoại di động mới.

Sáng sớm gửi tin nhắn cho nàng lại chỉ để chọc tức nàng.

Ấu trĩ.

“Mệt cho ta còn cao hứng một lúc lâu. Chờ hắn về, phải cho hắn nhìn chút nhan sắc vậy. Không thể kéo dài được nữa!”

Mộ Tuyết nhìn điện thoại, nàng cảm thấy bản tính Lục Thủy thật ti tiện, chỉ biết trêu tức nàng.

Mặc dù ở kiếp trước hắn thỉnh thoảng cũng sẽ bày trò này nọ trêu chọc nàng một chút, nhưng chưa từng phách lối như vậy.

‘Quả nhiên, vẫn là bởi vì hiện tại ta không thể ra tay với hắn.’ Mộ Tuyết trong lòng tự có đáp án nghĩ.

‘Nếu ta là nhà trai thì tốt rồi, khẳng định sẽ hung hăng khi dễ Lục Thủy một trận, sau đó không cần biết hắn có nguyện ý hay không, đoạt về nhà trước rồi lại nói.’

Mộ Tuyết nghĩ vậy, lại thở dài một tiếng, đáng tiếc, nàng là con gái.

Đương nhiên, nàng cũng không muốn làm con trai, con trai thì có gì tốt.

Là con gái tốt như vậy, có thể mặc váy xinh đẹp, có thể khiến Lục Thủy xem trọng dáng người mình, chủ yếu là có thể gả cho Lục Thủy, trở thành một người vợ đức hạnh.

Sau này còn có thể sinh con cho Lục Thủy.

Chỉ cần Lục Thủy không trêu tức nàng, thì nàng cũng sẽ không tự nhiên đi đánh Lục Thủy làm gì.

Mặc dù ở kiếp trước hai người thường xuyên đánh nhau, nhưng phần lớn đều là do Lục Thủy chọc nàng trước.

Bây giờ Lục Thủy lại như vậy chọc giận nàng, khiến nàng thật muốn đánh cho hắn một trận.

Mộ Tuyết vừa nghĩ vừa quơ quơ quả đấm nhỏ của mình, âm thầm nghĩ:

‘Má trái một đấm, má phải một đấm, lại cho thêm cái mũi một đấm đi.

Đúng rồi, trước tiên phải nhét tất vào trong miệng đã.’

Nghĩ như vậy, Mộ Tuyết liền đứng dậy, định đi vào nhà tìm một đôi tất xỏ vào.

Chỉ là nàng vừa mới đứng lên thì liền thấy Đinh Lương đi tới.

Trong tay đang bung một bàn bò đào.

“Tiểu thư, người muốn ăn trái cây không?” Đinh Lương hỏi.

Mộ Tuyết vốn không muốn ăn, nhưng rất nhanh lại nhớ ra cái gì đó.

Nàng đi đến trước mặt Đinh Lương, cầm một miếng bò đào lên, hỏi:

“Đinh Lương, người nhìn miếng bò đào này thì nghĩ đến điều gì đầu tiên?”

Đinh Lương không hiểu lắm, nhưng vẫn trả lời:

“Không biết là chua hay ngọt?”

“Còn gì nữa không?” Mộ Tuyết bình tĩnh hỏi.

“Ở đâu ra?”

“Còn gì nữa không?”

“Có độc hay không?” Đinh Lương cẩn thận từng li từng tí nói.

Mộ Tuyết nhìn Đinh Lương một chút, sau đó bỏ miếng bò đào vào trong miệng.

Người khác sẽ chỉ nghĩ tới mấy thứ thô thiển như này, riêng Lục Thủy khi nhìn thấy hoa quả, thứ đầu tiên nghĩ tới sẽ là nàng.

Quả nhiên Lục Thủy cũng giống như nàng vậy, trong đầu đều là đối phương.

Nghĩ như vậy, Mộ Tuyết liền xoay người đi vào trong phòng, bỏ qua cái mũi cho hấn vậy.

Đinh Lương không hiểu lắm, Đại Tiểu thư sao lại tự nhiên đi hỏi loại vấn đề này thế?

Vì sắp phải trở về, cho nên áp lực quá lớn chăng?

Nhưng cũng không có ai đêm hôm khuya khoắt đi tưới hoa nha.

Sau đó Đinh Lương liền ném vấn đề này ra sau đầu, không nghĩ nhiều nữa.

Mộ Tuyết vừa mới đi vào trong phòng liền định tiếp tục đi tìm một đôi tất trông đẹp mắt một chút, nhưng qua mấy ngày nữa phải trở về rồi, cho nên tất cả đồ đạc đều đã được thu dọn gọn lại, giờ đi tìm không được tiện lắm.

Sở dĩ bây giờ còn chưa về là vì, một là đang đợi Lục Thủy quay lại, hai là Nhị Trưởng lão đang cho nàng thử vài phương thuốc giúp kéo dài tuổi thọ.

Bởi vì ở trong mắt người khác, nàng chính là một bộ dáng không có cách nào tăng cường tu vi, cho nên muốn để cho nàng và Lục Thủy có thể ở bên nhau lâu hơn thì tuổi thọ là cần thiết.

Lục gia không thiếu linh dược, chỉ sợ không có tác dụng.

Cũng may, vừa mới thí nghiệm không được bao lâu thì đã thấy có tác dụng.

Cái này khiến cho Nhị Trương lão và Đông Phương Lê Âm đều nhẹ nhàng thở ra.

Thật ra cái này cũng có thể là không có tác dụng, chỉ là Mộ Tuyết không muốn khiến cho hai người lo lắng mà thôi.

Đương nhiên, vấn đề tuổi thọ này, nàng không cần phải lo lắng đến.

Khí Hồn Nguyên của nàng đã thoát ra khỏi sự ảnh hưởng của thời gian, chỉ cần nàng muốn thì đương nhiên sẽ có thể sống bao lâu cũng được, thời gian cũng sẽ không lưu lại vết tích gì trên người nàng.

Hiện tại nàng cảm thấy mình vẫn còn nhỏ, vẫn có thể phát triển thêm nữa, cho nên không vội.

Không bao lâu sau, Mộ Tuyết tìm được một đôi tất trông khá đẹp, khi nàng đang muốn xỏ chân vào thì lại đột nhiên nhận được tín hiệu từ Chưởng môn Thiên Nữ.

Bên kia lại xảy ra chuyện gì rồi?

Gần đây nàng không chú ý đến Thiên Nữ tông mấy, cũng không đưa ra mệnh lệnh gì đối với Thiên Nữ tông, cho nên nếu không phải là có việc gì xảy ra thì Chưởng môn Thiên Nữ tông sẽ không tìm tới nàng.

Dù sao thì bộ dáng Chưởng môn Thiên Nữ tông mỗi lần đi tìm nàng đều như là phải đi lên pháp trường vậy.

Sau đó Mộ Tuyết ngồi xuống, kết nối tín hiệu với Chưởng môn Thiên Nữ.

Quả nhiên, Chưởng môn Thiên Nữ đang quỳ.

Nhưng Mộ Tuyết cũng không nhìn thấy có ngoại địch nào ở gần đó.

“Có chuyện gì sao?” Mộ Tuyết mở miệng hỏi.

Giọng nói từ phía bên kia lập tức truyền tới:

“Thần Nữ đại nhân, chúng ta đã tra ra được tung tích của Chiến Vô Ảnh kia, nhưng lại phát hiện hắn đột nhiên xuất hiện ở địa giới ma tu, cho nên hoàn toàn không tìm được tin tức lúc trước của hắn.

Chúng ta không dám tới gần hắn, hắn nhìn giống như là rất lợi hại, mặt ngoài tuy chỉ là một tứ giai nhưng trên thực tế, ma tu ngũ giai nhìn thấy hắn cũng đều tỏ vẻ khách khách khí khí.

Đúng rồi, nghe nói gần đây hắn được xưng là thiên kiêu số một bên ma tu.

Nghe nói là thanh danh cũng vang dội không kém Lưu Hỏa bên chúng ta.”

Mộ Tuyết thật ra không biết thực lực của Chiến Vô Ảnh, cũng không biết thanh danh của hắn có lớn hay không, lúc nàng biết được thì chuyện này đã sớm kết thúc được rất nhiều năm rồi.

Lục Thủy khi đó rất ngốc, làm sao có thể biết được đối phương có thực lực như thế nào, không đúng, bây giờ Lục Thủy cũng vẫn ngốc, làm sao lại biết được thực lực của đối phương?

Chiến Vô Ảnh có cô quái hay không không quan trọng, quan trọng là người này đã làm tổn thương Lục Thủy.

Về phần Lưu Hỏa, Mộ Tuyết hoàn toàn không để ý tới, thậm chí đến nghe cũng chưa từng nghe qua.

“Không cần phải gấp gáp, từ từ sẽ đến, nếu như Chiến Vô Ảnh có liên quan đến chuyện pháp bảo lợi hại gì gì đó kia, cứ thông báo cho ta là được rồi.” Mộ Tuyết nói.

Chương môn Thiên Nữ lập tức gật đầu, sau đó áp úng muốn mở miệng nói nhưng lại do dự.

“Nói đi.” Mộ Tuyết nói.

Chương môn Thiên Nữ cũng không đến mức làm loạn.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 262: Họa Loạn Cổ Thành

Mộ Tuyết đã nói vậy, Chương môn Thiên Nữ tự nhiên không dám tiếp tục do dự nữa:

“Thần Nữ đại nhân có biết Họa Loạn Cổ Thành không?”

Gần đây nghe nói Họa Loạn Cổ Thành lại xuất hiện, cho nên ta muốn vào xem.”

Mộ Tuyết nhíu mày, Họa Loạn Cổ Thành, đây là thành phố của Bất Tử Tộc, nghe nói nơi bắt đầu sự diệt vong của tộc này chính là Họa Loạn Cổ Thành.

Nhưng chân tướng rốt cuộc là gì, không có ai biết, không phải là không có người có thể đi vào Họa Loạn Cổ Thành, mà là không có người có thể tìm ra được chân tướng ở trong này.

Trên lý thuyết, chuyện Chương môn Thiên Nữ đi tới Họa Loạn Cổ Thành để tra tìm chân tướng cũng không phải là chuyện kỳ quái gì, nhưng không phải Chương môn Thiên Nữ cũng không biết bản thân nàng là người Bất Tử Tộc sao?

“Tại sao lại muốn đến Họa Loạn Cổ Thành?” Mộ Tuyết mở miệng hỏi.

“Là mẹ ta kể, người nói nếu một ngày nào đó ta có năng lực, có thể đi đến Họa Loạn Cổ Thành nhìn xem, nếu như năng lực không đủ, thì đừng đi, trừ khi có Thần Nữ đại nhân che chở.” Chương môn Thiên Nữ nói.

“Mẹ ngươi từng đi vào chưa?” Mộ Tuyết lại hỏi.

“Chắc là có, có thể là bởi vì có Thần Nữ đại nhân che chở, cho nên ta muốn hỏi Thần Nữ đại nhân một chút, liệu người có rảnh hay không, có thể che chở cho ta được hay không?” Chương môn Thiên Nữ lo lắng nói.

Đây là việc tư, nếu như Thần Nữ đại nhân tức giận, vậy nàng liền xong đời.

Nghĩ tới đây, Chương môn Thiên Nữ lại vô thức đập đầu lạy ba cái.

Giống như là đang tế bái tiên tổ vậy.

“...”

Mộ Tuyết suy tư trong lòng, cũng không phải là không được, mà là nàng đã nghĩ xem trong Họa Loạn Cổ Thành có đồ vật gì nàng muốn không, tiện thể bảo Chương môn Thiên Nữ đi lấy luôn.

“Bên trong Họa Loạn Cổ Thành hẳn là có Điều Hòa Huyết Đê, giúp ta hái một ít mang về đi.” Mộ Tuyết nói.

Điều Hòa Huyết Đê Tử, cùng loại bồ đào linh quả, tác dụng tuy không lớn, nhưng cái thú vị chính là, sau khi ăn trái này xong, nó sẽ ở trong bụng mình nhảy loạn.

Điều hòa khí tức cũng có thể khiến cho người ta cảm nhận được một loại cảm giác kỳ diệu.

Mộ Tuyết không định mang về cho Lục Thủy ăn, mà là để cho Nhã Lâm ăn.

Cho Trà Trà ăn cũng được, mấy đứa này chắc chắn sẽ thích.

Về phần Lục Thủy, bên trái ăn một đám là được rồi, lần này dù thế nào cũng không thể buông tha được.

Nhớ tới Lục Thủy, Mộ Tuyết liền khẽ cười.

Nàng lại muốn Lục Thủy, nhưng cố nhịn thêm một chút là được rồi.

Nửa năm sau, Lục Thủy đi đâu nàng có thể đi đó.

Đến lúc đó, da Lục Thủy dày hơn một chút, nàng liền có thể đánh thêm vài quyền, còn có thể cắn.

Chương môn Thiên Nữ khi nghe Mộ Tuyết nói xong liền sững sờ, nàng không phải là người ngu, chỉ cần một câu như vậy là có thể hiểu được ý tứ của Thần Nữ đại nhân.

Xong lại hướng về phía Thần Nữ đại nhân tiếp tục đập đầu tạ ơn.

--

Lục Thủy đi tới nơi ở của Hứa Phương, hẳn cảm thấy việt quất ở đây khá tốt, muốn xem xem còn hay không.

Chỉ là vừa mới tới, hẳn liền nghe thấy Hứa Phương đang dùng bí pháp trò chuyện với người khác.

“Họa Loạn Cổ Thành? Không được, Hứa mỗ tạm thời không có ý định ra ngoài, đa tạ đạo hữu đã nhắc nhở.”

Sau đó, Hứa Phương liền ngắt liên lạc.

Lục Thủy tò mò hỏi:

“Họa Loạn Cổ Thành xuất hiện?”

Họa Loạn Cổ Thành thuộc địa giới của Bất Tử Tộc, nghe nói nơi Bất Tử Tộc sinh ra, cũng là nơi hủy diệt Bất Tử Tộc.

Có vẻ như là do cạy vào thể chất đặc thù của chính bản thân mình, đã làm ra chuyện gì đó không nên làm.

“Đúng vậy, vừa mới xuất hiện hôm nay, Đông Phương Thiếu gia cũng biết Họa Loạn Cổ Thành à?” Hứa Phương tiếp tục nói:

“Bất Tử Tộc thực sự tồn tại sao?”

“Tồn tại.” Lục Thủy bình tĩnh đáp.

Hứa Phương nghe vậy liền sững sờ.

Sơ Vũ đứng một bên hiếu kỳ hỏi:

“Thế nhưng ta nghe nói Bất Tử Tộc đã diệt tộc rồi, bất tử lại có thể bị diệt tộc, đây không phải là có chút mâu thuẫn sao?”

“Hẳn là không phải là thực sự bất tử, có lẽ chỉ là sống lâu hoặc là khó chết mà thôi.” Hứa Phương suy đoán.

Lục Thủy gật gật đầu, quả thật là như thế.

Nhất là những người tu luyện Cửu Chuyển Bất Tử Chân Kinh, người bình thường thật sự là không giết được.

“Nếu như Bất Tử Tộc thật sự tồn tại, vậy việc Bất Tử Tộc diệt tộc liệu có quan hệ với thần không?” Hứa Phương mở

miệng nói.

Cái này Lục Thủy cũng không biết, kiếp trước hẳn không nghiên cứu đến việc bắt tử này, thứ hẳn nghiên cứu chính là làm thế nào để Mộ Tuyết có thể mang thai con của hẳn.

Cho nên nếu không nằm trong phạm vi này, hẳn bình thường đều sẽ không đi tìm hiểu làm gì.

Tiên Đình, Thần Chúng, Phật Môn, Bất Tử Tộc, những thứ này đều không nằm trong phạm vi nghiên cứu của hẳn, cho nên hẳn biết không nhiều.

Nếu như sớm biết sẽ phải dùng đến, kiếp trước hẳn hẳn là sẽ đi tìm hiểu một chút.

Đáng tiếc, nhân sinh không có nếu như.

“Thần? Thứ tiên bối nói tới chính là giống như Thái Dương Thần kia sao?” Sơ Vũ hỏi.

Hắn chỉ biết một Thái Dương Thần kia, dù sao cũng vừa mới gặp được hai ngày trước, cái uy thế kia đúng là đáng sợ đến cực điểm.

Hắn chưa từng gặp qua uy thế nào đáng sợ như vậy.

Hứa Phương lắc đầu:

“Thái Dương Thần là Chủ Thần của Thần Chúng phương Tây, mặc dù cũng là tồn tại trong truyền thuyết, nhưng Bất Tử Tộc không ở phương Tây, cho nên trên lý thuyết thì không phải là bọn họ, mà vào thời điểm Bất Tử Tộc diệt vong, có vẻ như là còn chưa có Thần Chúng phương tây.”

Nghe được cái này, Lục Thủy cũng có chút bất ngờ, nói đến niên đại của Bất Tử Tộc, xác thực là còn xa xưa hơn thời kỳ Viễn Cổ.

‘Không biết có thể tìm được tin tức hữu dụng ở bên trong không.’ Lục Thủy nghĩ trong lòng.

Sau đó hẳn mở miệng hỏi:

“Họa Loạn Cổ Thành cách nơi này có xa không?”

“Đông Phương Thiếu gia muốn đến đó sao?”

Cũng không xa.” Hứa Phương nói.

Nếu có khả năng giúp đỡ Lục Thủy làm chút chuyện, Hứa Phương chắc chắn sẽ làm, dù sao như vậy cũng cảm thấy an tâm hơn.

Bởi vì ân huệ hắn nhận được từ người này thực sự quá lớn.

Lục Thủy gật đầu, đi qua rất nhanh, quá trình hắn là sẽ không chậm trễ quá lâu.

Trước mắt, trong nhà cũng chưa thúc giục hắn trở về, mà có thúc giục cũng không sao, thúc giục chẳng qua chính là nổi hứng muốn rèn luyện thân thể bằng việc chạy về nhà.

“Qua xem một chút đi.” Lục Thủy nói.

“Xuất phát luôn sao?” Hứa Phương hỏi.

“Xuất phát luôn.”

“Đông Phương Thiếu gia đợi một lát.”

Hứa Phương cần thông báo lại với cha hắn, nếu không tùy tiện rời đi như vậy sẽ khiến cha hắn lo lắng.

Sơ Vũ lại gần nói:

“Đại lão, ngài có cần tay chân không?”

“Không cần.” Lục Thủy không nghĩ ngợi, lập tức đáp.

Sơ Vũ: “...”

Dịch: MB_Boss

Chương 263: Tặng Âm Áp Cho Bạn Đọc Để Lại Lời Bình Luận

Cuối cùng chỉ có Lục Thủy và Chân Võ đi. Hứa Phương chỉ đưa bọn họ qua mà thôi.

Về phần Sơ Vũ, thật ra hắn không phải không thể đi, chỉ là sư tử hấn đột nhiên gọi điện thoại tới, hỏi sao hắn đột nhiên ngừng update.

Sư tử vừa hỏi, Sơ Vũ mới chấn động phát hiện ra, hôm qua hắn ngừng update.

Dưới tình thế cấp bách, hắn đành bỏ ý định đi theo đại lão, lựa chọn gõ chữ.

Hắn còn gửi riêng một chương nói một ngày sẽ hơn trăm nghìn chữ, nếu không trong vòng một trăm năm sẽ không tìm được bạn gái.

Sau đó hắn lựa chọn duy trì nhịp điệu ngày mười nghìn chữ.

Mười nghìn chữ chỉ là nói đùa thôi, vì thế luôn có vài người bạn thích bình luận chúc tác giả một ngàn năm không tìm được bạn gái.

Sơ Vũ nhìn thấy những bình luận này, hiểu ý cười, chúc phúc thật là tuyệt.

Bạn gái à, cần làm quái gì chứ?

Hắn còn muốn viết tiểu thuyết một ngàn năm.

Sau đó hắn lặng lẽ cho bình luận này thêm một sao, thuận tiện đẩy lên top.

Đáng tiếc là, mấy giờ sau, người bạn đọc này gửi tin tới xin lỗi, thuận tiện chúc tác giả sớm ngày cưới vợ.

Sơ Vũ nhìn thấy, vẻ mặt suy sụp.

Hắn nhanh chóng nhận được tin nhắn của sư tử kia, đó là sư tử lớn tuổi nhất ngoài Đại sư tử Văn Nguyệt.

Nội dung tin nhắn như sau:

“Vừa rồi người có bạn đọc tương đối nghịch ngợm. Tử tử tìm một người bạn bên Thiên Cơ Các, bảo hắn tặng một giỏ hoa quả kèm theo tin nhắn cảm ơn cho bạn đọc kia. Chắc đôi phương có thể nhận đủ âm áp từ cộng đồng. Đúng rồi, Tiểu Vũ ngoan, người mau xóa chương riêng của người đi, tử tử thưởng cho người một trăm đồng nộp tiền điện nước.”

Sơ Vũ: “...”

Sư tử thật đáng sợ, sao nhiều sư tử của hắn còn chưa lấy chồng vậy?

Tu chân giả chỉ có điểm đó là không tốt, tỷ lệ kết hôn quá thấp.

Mà suy nghĩ của sư tử Sơ Vũ chính là, các nàng buồn phiền về chuyện cưới hỏi của Sơ Vũ nhiều năm như vậy, lại có người dám bảo các nàng buồn một ngàn năm, quả thật đáng giận.

Chờ Văn Tiên tiên tử nhìn thấy chương đơn này không còn, nàng mới thoả mãn tắt điện thoại di động.

...

Không tới một giờ, đám người Lục Thủy đã xuất hiện trước một tòa thành rất lớn.

Đây là một thành cổ đồ nát, nhưng nếu nhìn kỹ có thể nhìn thấy một khí tức kỳ lạ bao phủ trên không trung của thành này.

Điều này chứng tỏ tòa thành này tuyệt đối không đơn giản.

Họa Loạn Cổ Thành cơ bản đã xuất hiện, chút ánh sáng cũng đủ làm cho rất nhiều tu chân giả tiến vào thăm dò.

“Họa Loạn Cổ Thành không nhiều người nhưng cũng không ít. Đông Phương thiếu gia thật sự không cần ta đi vào chung sao?” Hứa Phương nói.

Hắn vốn rất kiên trì, nhưng đối phương căn bản không để tới.

“Không cần.” Lục Thủy nhìn Họa Loạn Cổ Thành, bình tĩnh nói.

Đúng là không nhất thiết, tu vi thấp một chút lại không chắc đã tệ.

Họa Loạn Cổ Thành lộ ra lực lượng trên không, rõ ràng đang bài xích tu vi mạnh.

Nếu tu vi của bản thân Lục Thủy mạnh thì thôi, nhưng người bên ngoài có tu vi mạnh lại là một chuyện phiền phức cho hắn.

“Vậy Hứa mỗ sẽ ở đây chờ Đông Phương thiếu gia đi ra.” Hứa Phương nói.

Lục Thủy nghe đối phương nói vậy, quay đầu nhìn Hứa Phương nói:

“Đao của ngươi rất bá đạo. Ta hiểu ngươi cảm kích ta vì chuyện hôm qua, nhưng ta đưa ra điều kiện, ngươi đã nhận lời, chúng ta không nợ nhau nữa.”

Lục Thủy nói xong câu đó, quay đầu bước nhanh về phía thành cổ. Chỉ là lúc đi lại truyền ra một câu:

“Cho nên, ngươi nhìn thấy ta không cần tỏ ra hèn mọn như vậy.”

Sau đó, Lục Thủy dẫn theo Chân Võ đi về phía trước, không nói lời nào, càng không quay đầu lại.

Hứa Phương ngậy người nhìn Lục Thủy rời đi. Không biết sao, hắn nhìn bóng dáng của Lục Thủy, cảm giác có chút vĩ đại.

Đối phương có đủ quyết đoán mà người bình thường không có, cảm giác này làm hắn hơi chấn động, cũng có chút thoải mái.

Cuối cùng hắn nhìn về phía Lục Thủy, cung kính cúi đầu:

“Cảm ơn Đông Phương tiểu hữu.”

Lần cúi đầu này là do hấn vui lòng phục tùng, không liên quan tới ân tình của con gái hấn.

...

Lục Thủy nói xong lại không để ý tới Hứa Phương phía sau nữa. Hấn nhìn Họa Loạn Cổ Thành cách đó không xa, hỏi Chân Võ:

“Đám người Lạc Phong có tài liệu gì khác không?”

Trên đường đi, hấn hỏi Hứa Phương, nhưng đối phương không biết nhiều, chắc khác Lục Thủy là bao.

Mà những người khác tám chín phần là đến vì quyền công pháp luyện thể này.

Đó chính là quyền Cửu Chuyển Bất Tử Chân Kinh thuộc về một mình Bất Tử Tộc.

Rất nhiều người không biết, ngoài Bất Tử tộc, không ai có thể tu luyện Bất Tử Chân Kinh. Đương nhiên, điều này không có nghĩa là Bất Tử Chân Kinh không có giá trị đối với bọn họ.

Chỉ cần có thể tìm hiểu, vẫn có thể sửa chữa được, nhiều lắm là hiệu quả yếu hơn thôi.

Nếu gặp phải người giỏi sửa công pháp, cũng không phải không có khả năng trò giỏi hơn thầy.

“Tạm thời không có.” Chân Võ nói.

Lục Thủy gật đầu, thật ra hấn cũng không ôm hi vọng gì.

Họa Loạn Cổ Thành liên quan đến Bất Tử Tộc, Bất Tử Tộc bị diệt vong từ lâu, ngay cả tin tức liên quan đến Tiên Đình còn rất khó điều tra ra được, càng không nói tới Họa Loạn Cổ Thành.

Cũng không biết đám người Tiên Đình kia có biết không, ví dụ như đám người Tinh Ti.

Nghĩ tới đây, Lục Thủy đột nhiên nói:

“Có thể liên lạc với Đau Răng Tiên Nhân không?”

“Có thể, vậy để ta hỏi thử Đau Răng Tiên Nhân.” Chân Võ lập tức nói.

Lục Thủy lắc đầu:

“Không, không phải hỏi Đau Răng Tiên Nhân, bảo Đau Răng Tiên Nhân hỏi Ma Bình Cầu Tử.”

Đau Răng Tiên Nhân không thể biết được, hẳn ngoài biết đau răng, căn bản không biết gì cả.

Uông cho cảnh giới đến đỉnh của Tiên.

Nhưng Cầu Tử có lẽ sẽ biết một chút.

Thời điểm hẳn hoạt động chắc hẳn rất cổ xưa, chỉ là thân phận vấn đề, không liên quan tới rất nhiều chuyện.

Chân Võ hơi bất ngờ. Sao phải hỏi con chó phách lỗi kia?

Đau Răng Tiên Nhân chính là Bất Diệt Tiên Nhân, chắc hẳn phải biết chuyện này chứ? Chẳng lẽ Bất Diệt Tiên Nhân còn không bằng một con chó?

Đương nhiên, Chân Võ không hỏi nhiều, gọi điện thoại hỏi Đau Răng Tiên Nhân trước.

Chuông đổ một lúc vẫn không thấy bên kia nghe máy.

Chân Võ có chút cạn lời. Có lẽ hai tên này lại bắt nạt chó khác đi.

Bởi vì Lục Thủy đã thông báo, cho nên hẳn nhìn thấy cũng mặc kệ hai người kia làm loạn.

Chờ tới lúc chuông điện thoại sắp dừng, bên kia cuối cùng đã nghe máy.

“Alo, tiểu huynh đệ Chân Võ à?” Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của Đau Răng Tiên Nhân.

Bởi vì mọi chuyện của Lục Thủy cơ bản đều do Chân Võ Chân Linh xử lý, cho nên những người do Lục Thủy dẫn về thường quen biết Chân Võ.

Để tiện liên hệ, Chân Võ không có điện thoại di động vẫn sẽ cho đối phương số.

Nhưng con chó kia thì không có.

Liếm chó không xứng để có.

Dịch: MB_Boss

Chương 264: Phí Vào Cửa

“Tiền bối Đau Răng, Cầu Tử có đó không?” Chân Võ hỏi.

“Tiểu huynh đệ đại hộ nói không ở đây, tiểu huynh đệ Chân Võ muốn hỏi gì, ta có thể hỏi hộ.” Đau Răng Tiên Nhân ngược lại rất phối hợp với Chân Võ.

Chân Võ bình tĩnh nói:

“Là thiếu gia nhà ta bảo tìm Cầu Tử, không có ở đó thì thôi vậy.”

“Có, có đây, Cầu gia tìm ta à? Ta chính là chó tôn tử của Cầu gia, Cầu gia có vấn đề, Cầu Tử ta không thể không có mặt được. Cầu gia muốn hỏi gì?” Bên kia lập tức truyền đến giọng nói của Cầu Tử.

Chân Võ sớm nhìn thấu con chó này.

Sau đó, hắn mở loa ngoài, nói với Lục Thủy:

“Thiếu gia, có muốn hỏi trực tiếp không?”

Lục Thủy nhìn Chân Võ, cảm thấy đối phương rất hiểu con chó kia.

Hắn không cần nghe bên kia nói gì, lại có thể đoán được đại khái nội dung.

Sau đó Lục Thủy nghe trong điện thoại di động vọng ra giọng nói:

“Cầu gia, Cầu gia người ở đâu? Alo nhân loại, để bản đại gia biểu hiện trước mặt Cầu gia một chút đi.”

“Người muốn biểu hiện gì?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Đối diện không hề dừng lại, nói thẳng:

“Cầu gia, gần đây ta học hát, muốn biểu hiện ở trước mặt Cầu gia. Cầu gia nghe một chút nhé.

Gâu, gâu, gâu gâu gâu, Gâu ~, gâu gâu gâu gâu...”

“... , hỏi người một vấn đề.” Lục Thủy trực tiếp cắt ngang phần sửa soạn của Cầu Tử.

Cầu Tử lập tức ngừng sửa:

“Cầu gia nói đi.”

“Biết Họa Loạn Cổ Thành không?” Lục Thủy hỏi.

“Cầu gia, ngài biết ta là con chó, chó cơ bản chỉ biết giữ nhà. Điều này có phải là vượt quá phạm vi không?” Cầu Tử nói.

Lục Thủy không để ý, hỏi tiếp:

“Biết Bất Tử Tộc không?”

“À, cái này thì biết. Ta tốt xấu gì cũng là ma binh, ở thời điểm đó có địa vị rất cao, còn biết không ít chuyện đấy.”

“Ta nhớ Bất Tử Tộc ở Thiên Tai Cổ Thành, khi đó ta hoàn toàn không rõ tại sao bọn họ muốn lấy cái tên này.”

“Hơn nữa thành mới xây lại có thể đặt tên là cổ thành gì đó, đúng là sống lâu nên đầu óc không dễ xài.” Cầu Tử có chút tự đắc nói.

Chân Võ có chút bất ngờ, trước đây Họa Loạn Cổ Thành gọi là Thiên Tai Cổ Thành à?

Lục Thủy lại không quá bất ngờ, có ý thế nào cũng không phải chuyện gì lớn.

“Vậy Bất Tử Tộc diệt vong thế nào?” Lục Thủy hỏi.

“Nội loạn, hoặc nói nội loạn là một phần, hình như bọn họ bất đồng vì chuyện nào đó, sau đó một nhóm nhỏ Bất Tử Tộc rời khỏi Thiên Tai Cổ Thành tách ra với nhóm kia.”

“Cuối cùng tất cả mọi người phát điên. Bọn họ bị nhốt ở trong Thiên Tai Cổ Thành tới khi diệt vong.”

“Phật Môn Nam Vô Đà Phật nói bên trong có lẽ vẫn có Bất Tử Tộc, cũng không biết là thật hay giả. Dù sao Tiên Đình và Phật Môn đều không định tiến vào trong.” Cầu Tử nói một hơi những gì mình biết.

Lục Thủy gật đầu.

Có người rời đi, cho nên Bất Tử Tộc chưa hoàn toàn bị diệt tộc, chỉ là đến nay còn người Bất Tử tộc hay không lại là vấn đề.

Nhưng có thể xác định một điểm, Bất Tử tộc thật sự đã làm chuyện gì đó không nên làm.

Hơn nữa ngay cả Tiên Đình và Phật Môn đều không tiến qua kiểm tra xem xét, hẳn thấy bên trong dù thế nào cũng không đơn giản.

“Thiên Tai Cổ Thành trước đây có chuyển vị trí không?” Lục Thủy hỏi.

“Sẽ không! Nơi Bất Tử Tộc sinh ra rất đặc biệt, sao bọn họ có thể điên tới mức tùy tiện di chuyển vị trí thành trấn chứ?” Cầu Tử nói.

Lục Thủy hơi bất ngờ. Vậy sau khi xảy ra chuyện kia, mới bắt đầu di chuyển vị trí tới cổ thành bây giờ à?

Điều này chắc chắn có liên quan tới khí tức phía trên cổ thành.

“Cầu gia, còn gì muốn hỏi nữa không?” Cầu Tử không nghe Lục Thủy đặt câu hỏi nữa, chủ động hỏi.

Lục Thủy lắc đầu:

“Tạm thời không có.”

“Vậy trước khi Cầu gia cúp điện thoại, có thể gọi ta một tiếng chó tôn tử không? Đây là tên, chó luôn hi vọng chủ nhân gọi.” Cầu Tử sửa vài tiếng, nói.

Lục Thủy không để ý xem Cầu Tử nói gì, chỉ bình tĩnh nói:

“Cúp máy.”

“Được Cầu gia, vậy lại cúp máy đây.” Cầu Tử đáp một tiếng, sau đó cúp máy.

Chân Võ nhất thời không biết nói gì, nhưng hẳn vẫn cắt điện thoại di động đi.

“Thiếu gia, nếu Cầu Tử nói không sai, vậy có phải tiến vào trong sẽ nguy hiểm hay không?” Dù sao Tiên Đình và Phật

Môn đều không có một ai tiến vào trong.

Người bình thường tiến vào trong có lẽ không sao, nhưng thiếu gia nhà hấn tiến vào thì không chắc.

Lục Thủy tất nhiên không suy nghĩ nhiều, hấn vốn muốn xem thử có thể phát hiện được gì không. Nếu quá bình thường, hấn tới đây lại chẳng còn ý nghĩa nữa.

“Đi thôi.”

Lục Thủy nói xong liền đi về phía Họa Loạn Cổ Thành.

Cửa thành Họa Loạn Cổ Thành cách đó không xa.

Lục Thủy rất nhanh đã đi tới trước cửa lớn Họa Loạn Cổ Thành.

Muốn đi vào Họa Loạn Cổ Thành phải đi qua cửa thành, dù sao trên không trung đều là khí tức kỳ lạ, đối chọi với những khí tức kia không phải là lựa chọn sáng suốt.

Tuân theo quy củ ở đây mới tốt.

Khi Lục Thủy đi tới cửa thành, lại nghe được có người có chút tức giận nói:

“Thu phí à? Họa Loạn Cổ Thành do nhà ngươi mở sao?”

“Đúng vậy, Họa Loạn Cổ Thành vốn là khu vực công khai, ta chưa nghe nói nó thành tư nhân bao giờ?”

“Không phải bây giờ các ngươi nghe rồi sao?” Có người trong cửa thành nói.

“Ngươi, ngươi không sợ đắc tội một vài tiền bối sao?” Có người nói với người trong cửa thành.

“Tiền bối à? Tiền bối căn bản sẽ không tới, thường ngày thỉnh thoảng còn có ngũ giai tới đây. Nhưng lâu dần, ngũ giai cơ bản không muốn tới, nếu tới thì ta tất nhiên sẽ ngoan ngoãn thu trận pháp lại.”

“Bây giờ các ngươi còn chẳng có nổi một ngũ giai, không thể phá vỡ trận pháp của ta được.”

“Các ngươi không thích có thể lựa chọn phá trận, không được thì có thể leo tường.” Người trong cửa thành nói.

Lục Thủy cảm giác khá thú vị, lại có người chặn đường thu vé vào cửa.

Sau đó Lục Thủy nhìn về phía trong cửa thành, phát hiện là một người đàn ông trung tuổi, thoạt nhìn là tu vi tứ giai Minh Thần đỉnh phong, trên thực tế là một vị cường giả ngũ giai Pháp Thân.

Hơn nữa thủ đoạn chạy trốn dường như còn rất tốt, lục giai không để ý cũng có thể để đối phương chạy thoát ngay trước mắt.

Lục Thủy nhìn vị trí dưới chân đối phương.

Về phần trận pháp, Lục Thủy không coi trọng lắm, miễn cưỡng chấp nhận được.

Dùng để ngăn cản một vài tam giai, tứ giai bên ngoài còn dư sức.

Lục Thủy quan sát xong lại đi tới phía sau đám người, chủ yếu là xem cần bao nhiêu linh thạch mới có thể vào.

Dù sao hẳn chỉ là một tu sĩ nhị giai Khải Linh nhỏ bé.

Nhưng khi qua đây, hẳn đã thay trang phục trên người, mặc thêm áo bào đen có mũ trùm trên đầu, do đó ngăn cản được người khác nhìn trộm.

Ra khỏi cửa vẫn nên khiêm tốn một chút thì tốt hơn.

Chân Võ tất nhiên cũng mặc trang phục như vậy.

Về phần tại sao phải ăn mặc như vậy à? Chỉ là đơn thuần cảm thấy đeo mặt nạ chẳng có ý nghĩa gì nữa thôi.

Chân Võ cảm thấy Đại thiếu gia vẫn là Đại thiếu gia lúc trước, căn bản không có gì thay đổi, toàn làm vài chuyện khiến người ta xấu hổ.

Cũng may là người bình thường không có cách nào nhìn xuyên qua chiếc áo bào đen này.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 265: Bắt Chẹt Không Đúng Người

“Nhưng mà người thu phí thì thu phí, đã nói trước là một viên linh thạch tứ phẩm, người lại bảo chúng ta giao hai viên là sao?” Có người giận dữ hỏi.

Trong Họa Loạn Cổ Thành cơ bản không có thứ gì, nhiều nhất là một ít đặc sản, tón một viên tứ phẩm để vào đã đủ thiệt, hai viên thì đúng là quá đáng.

Những người khác cũng phụ họa.

“Hai chuyen đương nhiên phải thu hai phần linh thạch rồi.” Người đàn ông trung tuổi nói.

“Không phải hai chuyen mà?” Có người lập tức phản bác.

Đạo sĩ trung tuổi kia lơ đãng nói:

“Không phải đi vào trong rồi lại đi ra sao? Lẽ nào các người vào trong không ra sao?”

Tuy đúng là có người vào xong không ra được, nhưng nhất thời không ai phản bác.

Đương nhiên, phần nhiều là tức tới nghẹn lời.

Người này đúng là vô liêm sỉ.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên có người từ trên cao nhảy xuống. Đó là một người đàn ông để chòm râu dê, bên cạnh còn có hai đệ tử trẻ tuổi đi theo hắn, một nam một nữ.

Người có chòm râu dê này vừa hạ xuống lại phát ra khí thức ngũ giai Pháp Thân, làm rất nhiều người cảm giác bị áp chế.

Đám người nhanh chóng nhường đường cho đối phương.

Người để chòm râu dê kia không để ý tới những người khác, dẫn theo hai đệ tử đi thẳng tới cửa thành.

Ban đầu, rất nhiều người đều đang chờ kẻ giữ cổng thành kia gặp tai ương, nhưng khi tên râu dê tới gần cửa thành, trận pháp trực tiếp mở ra, căn bản không dám ngăn cản đối phương.

Khi bước vào, tên râu dê liếc nhìn người đàn ông trung tuổi ở trong cửa thành, bình tĩnh nói:

“Quá đáng quá sẽ dễ làm cho nhiều người tức giận đấy.”

“Tiền bối dạy phải.” Người đàn ông trung tuổi hạ thấp giọng nói.

Sau đó, người đàn ông râu dê không nói gì nữa, dẫn người đi vào trong.

Hai đệ tử trẻ tuổi phía sau hắn liếc nhìn người kia, trong mắt lộ rõ vẻ ta đây.

Chờ người này bước vào trong, trận pháp lại được mở ra, có người muốn thử xông vào, đáng tiếc hắn lại bị bắn ngược ra ngoài.

Tu vi bày ra ở đó, những kẻ không đủ nhìn làm sao có thể vào được. Người đủ mạnh mẽ căn bản không cần nhìn sắc mặt đối phương, đối phương sẽ nhìn sắc mặt của cường giả.

Vừa rồi không phải là vậy sao? Đối phương dám hăm hại những kẻ yếu như bọn họ, lại không dám thu linh thạch của người mạnh hơn.

Rất nhiều người không cam lòng, nhưng không thể làm gì, chẳng qua không ai mong đợi lời của tiền bối kia vừa rồi có tác dụng.

Người này dám làm thế, đâu có thể để ý xem có bao nhiêu người tức giận.

“Rất cẩn thận.” Lục Thủy nhìn người đàn ông trung tuổi kia, trong lòng nghĩ.

Bọn họ đều là ngũ giai, người này lại cố ý cúi đầu trước đối phương, xem ra cũng là muốn đối phương lơ là, để phòng bất trắc.

Nếu quả thật giao đấu, chắc hẳn có thể đánh bất ngờ.

Trong lúc những người khác còn đang do dự có nên giao tiền không, Lục Thủy đã bước vào thành.

Thật ra hẳn có thể giao tiền, dù sao ra tay cũng phiền phức.

Thấy có người đi vào cửa thành, mỗi người đều nhìn qua.

Nhất là thấy hai người một kẻ nhị giai, một kẻ tứ giai lại càng để ý hơn.

Bọn họ muốn xem thử, có phải nộp hai viên tứ phẩm sẽ có thể bình yên vô sự bước vào thành hay không.

Ai biết có thể đi được hai bước lại thu phí?

Thấy đám người Lục Thủy đi tới, đạo sĩ trung tuổi kia cũng rất mong chờ.

Cuối cùng đã có người khởi đầu, có người phía sau lại không có vấn đề lớn nữa.

Lục Thủy nhanh chóng đứng trước cửa thành, nói:

“Một viên tứ phẩm, đúng không?”

“Là hai viên tứ phẩm, tiểu hữu.” Người đàn ông trung tuổi liếc nhìn Lục Thủy giải thích.

Không nhìn thấy rõ mặt, áo choàng không tề, tu vi không cao.

Phía sau có người là tu vi tứ giai, xem ra hơi giống tùy tùng, chắc là thiếu gia của một gia tộc nhỏ nào đó?

Người đàn ông trung tuổi thoáng cái đã có suy đoán.

“Khi nào đi ra sẽ giao một viên khác, không được sao?” Lục Thủy mở miệng nói.

Người đàn ông trung tuổi hơi sững sốt, cuối cùng gật đầu nói:

“Đúng là có thể, nhưng tiểu hữu không thấy phiền sao?”

Giao luôn đi, tới lúc đó đỡ phải bị chặn ở đây. Nếu chẳng may khi đó bị người đuổi theo, kẹt ở đây sẽ mất mạng đấy.”

Lục Thủy lấy một viên linh thạch tứ phẩm từ chỗ Chân Võ, lập tức ném vào trong trận pháp.

Người kia nhận được linh thạch, tất nhiên mở một lối đi trên trận pháp.

Lục Thủy đi vào, chẳng qua khi Chân Võ muốn đi vào theo, lối vào trận pháp tự nhiên lại đóng lại.

Chân Võ: "..."

Lục Thủy cũng quay đầu nhìn về phía người đàn ông trung tuổi kia.

Thấy ánh mắt Lục Thủy, người đàn ông trung tuổi cười làm lành giải thích, nói:

"Tiểu hữu có lẽ không rõ quy định. Phía bên chúng ta là theo quy định, trận pháp mở ra một lần thì thu phí một lần.

Vừa rồi mở ra đóng lại chính là một viên linh thạch tứ phẩm.

Mà quá trình này chỉ có thể để cho một người đi qua. Cho nên nếu bạn của tiểu hữu muốn đi vào, cần phải giao thêm một viên linh thạch tứ phẩm.

Nếu tiểu hữu cảm thấy bất mãn muốn rời đi, cũng phải giao một viên linh thạch tứ phẩm."

Nghe được cách nói của người này, một đám người bên ngoài cũng không nhìn được.

Người trung tuổi kia lại nói:

"Đây cũng là bất đắc dĩ thôi. Nếu nộp một viên tứ phẩm, một nhóm người đều có thể tiến vào, vậy có một người bên ngoài giả cùng nhóm, cũng có thể vào sao?"

Tiểu hữu cũng không muốn có quá nhiều người vào trong chứ?

Đương nhiên, ở đây không chỉ có một cửa thành này. Tiểu hữu cũng có thể đổi cửa khác, chẳng qua tất cả đều là quy định này.

Nếu tiểu hữu không đủ linh thạch, có thể trả bằng pháp bảo hoặc đan dược tương ứng, cũng được."

Lục Thủy nhìn người đàn ông trung tuổi này, sau đó nói:

“Không cảm thấy hơi quá đáng à?”

Người trung tuổi kia mỉm cười:

“Nếu tiểu hữu cảm thấy quá đáng, có thể đổi chỗ khác. Đến lúc đó tiểu hữu sẽ cảm thấy bên này là tốt nhất.

Đương nhiên, ra ngoài lại phải giao một viên linh thạch tứ phẩm.”

Lục Thủy thu lại ánh mắt, bình tĩnh nói:

“A Đạt, phá trận.”

Chân Võ lựa chọn ra tay trước, nói A Đạt nhất định là hấn.

Thiếu gia mở miệng nói tên giả thôi.

Sau đó Chân Võ vung kiếm, thực lực của hấn không đến ngũ giai nhưng chiến lực của hấn không thấp, kiếm trong tay cũng không tệ, nhìn như không có khả năng phá được trận pháp, nhưng nếu thiếu gia đã nói, vậy nhất định có thể phá trận.

Người đàn ông trung tuổi nhíu mày, chẳng qua không mấy để tâm. Một kẻ tứ giai không thể phá trận được.

Àm một tiếng.

Rắc, trận pháp xuất hiện vết nứt, tuy rất nhanh đã được chữa trị, nhưng cho người ta một ảo giác thêm mấy lần nữa là có thể bị phá.

Người đàn ông trung tuổi có phần kinh ngạc, sau đó nhìn Lục Thủy.

“Tiểu hữu có biết mình không ra được, bạn ngươi cũng tạm thời không vào được không?”

“Cho nên ngươi muốn ra tay với ta?” Lục Thủy hỏi.

“Tiểu hữu có lẽ ít ra ngoài nên không biết, tu chân giới có ít lần có thể nhắm một con mắt thì không cần thiết phải mở ra.” Hấn nói xong liền thò tay về phía Lục Thủy.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 266: Đá Phải Tấm Sắt

Lục Thủy chỉ nhìn đã biết đối phương muốn hấn bị thương nặng để giết gà dọa khỉ.

“Ngươi dám.” Chân Võ hét lớn một tiếng, lại tăng thêm lực lượng, nhất quyết phải phá vỡ trận pháp.

Người đàn ông trung tuổi kia không để ý tới Chân Võ. Đừng nói đối phương không phá nổi, phá được thì thế nào?

Chỉ là một kẻ tứ giai cũng dám tới phá hỏng chuyện tốt của hấn sao?

Lúc này, người bên ngoài tất nhiên cũng nhìn thấy người đàn ông trung tuổi kia ra tay với Lục Thủy, bọn họ dường như đã nhìn thấy kết quả.

Nhị giai đấu với tứ giai, căn bản không có gì lo lắng.

Lục Thủy nhìn bàn tay đến gần, thò một ngón tay ra đỡ lấy.

Phù...

Một chưởng và một ngón tay tiếp xúc với nhau, có tiếng lực lượng theo đó vang lên.

Điều làm tất cả mọi người bất ngờ là một chưởng của người trung tuổi kia lại không thể đạt được mục đích, một chưởng của hấn trực tiếp bị một ngón tay của đối phương ngăn lại.

Người đàn ông trung tuổi càng kinh ngạc hơn. hấn dùng lực lượng tứ giai lại không đạt được hiệu quả?

Hấn không do dự nữa, trực tiếp bạo phát ra lực lượng ngũ giai Pháp Thân.

Cảm nhận được lực lượng này, những người khác đều thâm giật mình. Ngũ giai, không ngờ hấn lại là cường giả Pháp Thân.

Tứ giai và ngũ giai chênh lệch xa tới mức nào? Sự phát hiện này làm cho rất nhiều kẻ có tu vi tứ giai đang rục rịch, lại

không dám vọng động nữa.

Chân Võ còn đang phá trận, ngũ giai cũng rất nguy hiểm cho thiếu gia đi?

Hắn nhớ thiếu gia nhà hắn mới là tứ giai.

Người đàn ông trung tuổi kia không hề nương tay, hắn có thể cảm giác được lực lượng của đối phương vẫn đang bị áp chế, đối phương không phải là ngũ giai.

Lục Thủy cảm nhận được lực lượng của đối phương, bình tĩnh nói:

“Kính Hồng.”

Oong!

Giờ phút này, một đạo ý xuất hiện ở trên ngón tay của Lục Thủy, mơ hồ có xu thế chống lại ngũ giai, nhưng dường như vẫn kém một chút.

Mà người trung tuổi lại nhíu mày, hắn cảm nhận được một kiếm ý đáng sợ.

Đúng lúc đó, Lục Thủy lại mở miệng:

“Kiếm ý.”

Giờ phút này, một ngón tay của Lục Thủy biến thành một thanh kiếm vô hình, một kiếm này mang theo một kiếm ý cường đại. Theo kiếm ý này xuất hiện, quanh thân Lục Thủy đồng thời xuất hiện loại kiếm ý này, những kiếm ý hóa thân thành kiếm.

Trong phút chốc, có rất nhiều kiếm ý lao về phía người đàn ông trung tuổi.

Kiếm ý đáng sợ này làm cho người đàn ông trung tuổi vô cùng kinh ngạc, hắn lập tức giơ tay ngăn cản.

Àm, âm, âm.

Hai lực lượng cường đại trực tiếp va chạm ở bên trong cửa thành.

Người bên ngoài đều theo bản năng lui về phía sau.

Nhưng chỉ một lát, người đàn ông trung tuổi ở trong cửa thành kia đã rơi vào tình thế bất lợi.

Rất nhiều kiếm ý không ngừng xuyên qua công kích của hắn, đâm vào cơ thể hắn.

Phụt....

Người đàn ông trung tuổi thoát khỏi một chỉ của Lục Thủy lại bắt đầu không ngừng phòng ngự, nhưng không quan tâm hắn phòng ngự thế nào, kiếm ý luôn có thể xuyên qua phòng ngự của hắn, không ngừng để lại vết thương trên người hắn.

“Ahhh!” Người đàn ông trung tuổi hét lớn, cố dùng sức đánh văng kiếm ý ra.

Nhưng cũng chính vào lúc này, một chỉ với kiếm ý kinh hồng của Lục Thủy đã lao ra.

Một kiếm này vô cùng cường đại, một ngũ giai sơ kỳ căn bản không thể chống đỡ được.

Người đàn ông trung tuổi nhìn một kiếm này, trong mắt lộ vẻ khủng hoảng, hắn không ngăn cản nổi.

Hắn muốn trốn nhưng kiếm ý đã phong tỏa hắn, hắn căn bản không có cách nào thoát được.

Ầm!!!

Kiếm ý trực tiếp đâm vào cơ thể người đàn ông trung tuổi.

Phụt!

Người đàn ông trung tuổi cảm giác cơ thể của mình bị đánh bay ra ngoài, máu tươi không ngừng phun ra.

Ầm một tiếng, người đàn ông trung tuổi cảm giác mình dừng lại, nhưng lúc này không ngờ hắn đã bị ghim ở trên tường thành, cách mặt đất ba phân.

Trên gương mặt người đàn ông trung tuổi đầy vẻ khó tin, hắn cảm giác mình đang suy yếu dần, dường như sẽ lập tức bỏ mạng.

Hắn rất nhanh đã cảm giác khủng hoảng.

Dù thế nào hấn cũng không ngờ được sẽ có kết quả như vậy, quá nhanh, nhanh đến mức hấn còn chẳng kịp chuẩn bị tâm lý.

Hấn suy yếu gơ tay duỗi chân, muốn chạm tới mặt đất.

Hấn muốn chạy trốn khỏi nơi này.

Chẳng qua khi hấn còn đang thử, đột nhiên nghe được giọng nói của Lục Thủy:

“Không cần thử nữa. Khi ta bước vào đây, độn trận của người đã mất đi hiệu lực.”

Nghe Lục Thủy nói vậy, người đàn ông trung tuổi thật sự dừng lại. Hấn hoảng sợ nhìn Lục Thủy. Bây giờ hấn mới phát hiện ra, người trước mắt này đáng sợ đến mức làm người ta tuyệt vọng.

Hấn căn bản không phải là nhị giai gì cả.

Mình có thể che giấu tu vi, sao đối phương không thể chứ?

Hấn hơi hối hận. Đối phương đã nộp linh thạch, hấn còn ngăn cản đối phương làm gì.

Hấn đơn giản là ép mình đi lên con đường chết.

Lục Thủy liếc mắt nhìn đối phương, sau đó không để ý nữa, lập tức quay đầu nhìn ra phía ngoài, nói:

“A Đạt, vào thành.”

Lục Thủy nói xong lại xoay người bước vào Họa Loạn Cổ Thành.

Chân Võ đáp một tiếng, lập tức đi theo.

Bây giờ trận pháp đã bị phá ra, lực lượng đối đầu vừa rồi đủ để phá hỏng trận pháp chặn đường.

Người đàn ông trung tuổi hơi bất ngờ, đối phương lại có thể không giết mình? Hấn do dự một lúc, mở miệng hỏi:

“Người, người là ai?”

Nghe được câu hỏi của người trung niên này, một số người bên ngoài cũng nhìn Lục Thủy, dường như muốn biết lai lịch

của đối phương là gì.

Lúc này một trận gió thổi qua, bọn họ nhìn thấy gió khẽ lay động áo bào đen của người kia áo, sau đó bọn họ nghe được giọng nói người kia:

“Thiếu tông chủ Ân Thiên Tông, Lưu Hỏa.”

Lưu Hỏa của Ân Thiên Tông?

Người đàn ông trung tuổi kia hơi sửng sốt. Thiên kiều đứng đầu hiện nay à?

Hắn từng nghe nói, tên Lưu Hỏa của Ân Thiên Tông này nổi tiếng là khó đối phó.

Hắn cho rằng Lưu Hỏa chỉ may mắn nổi danh thôi, không ngờ được danh tiếng của Lưu Hỏa căn bản không xứng với bản thân hắn.

Thiên kiều của thời đại chỉ là nói tới người đứng đầu trong thế hệ trẻ tuổi.

Nhưng Lưu Hỏa có thể dùng một chỉ đánh bại ngũ giai như hắn, điều này đã vượt ra ngoài giới hạn của thế hệ trẻ tuổi.

Lưu Hỏa có tư thế thành đạo.

Là hắn đã phải tâm sát.

Hắn là một tu chân giả ngũ giai, ở trước mặt Lưu Hỏa lại không tính là gì cả.

Là hắn yếu sao?

Không phải, là Lưu Hỏa quá mạnh mẽ.

Những người khác cũng kinh ngạc. Lưu Hỏa của Ân Thiên Tông sao?

Là Lưu Hỏa mới nổi tiếng gần đây sao?

Tất cả mọi người đều có chút kinh hãi. Nếu vừa rồi bọn họ không nhìn nhầm, Lưu Hỏa dùng một chỉ đánh bại cường giả ngũ giai Pháp Thân à?

Nhưng Lưu Hỏa còn rất trẻ, người có thể bước vào Thiên Trì Hà thường không lớn tuổi.

Sao người tuổi còn trẻ có thể dùng một chỉ đánh bại ngũ giai được?

Không quan tâm bọn họ tin hay không, ngũ giai quả thật bị một người áo đen đánh bại, đối phương nói là Lưu Hỏa.

Nhưng cũng có người nghi ngờ người này căn bản không phải là Lưu Hỏa, chỉ là trộm tên của Lưu Hỏa mà thôi, cũng không phải chưa từng xảy ra loại chuyện như vậy.

Dịch: MB_Boss

Chương 267: Điều Hòa Huyết Đê

Lục Thủy không để ý tới suy nghĩ của người khác, cũng sẽ không quan tâm tới kết quả của người đàn ông trung tuổi kia.

Sở dĩ hấn ra tay, nhiều lắm chỉ tính là nhất thời giận quá nên thuận tiện động một ngón tay mà thôi.

Một chỉ này có chút lãng phí, cộng thêm thiên địa chi lực.

Nếu không cũng không có uy lực lớn như vậy.

Bình thường hấn nhiều lắm là có sức lực ngang với đôi phương, quá yếu.

Sau đó, Lục Thủy lại chú ý tới Họa Loạn Cổ Thành. Đập vào mắt hấn là một rừng cây nhỏ, phía trước rừng cây nhỏ có đường đi và nhà, chỉ là những căn nhà đều có chút đồ nát.

Lục Thủy bước nhanh trên đường phố, ở đây không hề có dấu vết của con người, cũng không bất kỳ vật kỳ lạ nào.

Đi một lúc, Lục Thủy nhìn thấy một căn nhà tương đối nguyên vẹn, lập tức đi vào.

Đập vào mắt hấn là một vài giá sách bị đổ dưới đất.

Ngoài ra không còn gì nữa, không có sách, không có bất kỳ đồ trang trí nào.

Chắc là người vào đây trước đã mang đi mất.

“Xem ra quyển sách kia chắc được mang ra từ tòa thành này. Đáng tiếc người cầm sách không biết nội dung của sách.” Trong lòng Lục Thủy nghĩ.

Nhưng Lục Thủy cũng không biết những người này làm sao lại quyết định đó là quyển sách kỳ lạ.

Sau khi Lục Thủy ra khỏi nhà, hấn cần phải đi vào bên trong, xét về vị trí đặc biệt của một địa phương nào đó, vậy hấn là vị trí chính giữa.

Được rồi, Lục Thủy nhìn khí tức đặc biệt đang phong tỏa trên không trung. Có một nơi trực tiếp nối liền với khí tức trong không trung, đó mới là nơi hần muốn đi.

Lục Thủy đi qua đường, tới rừng cây.

Ở đây cũng là con đường nhất định phải đi qua.

“Xem ra người Bất Tử Tộc rất thích ăn hoa quả.” Lục Thủy nhìn cả rừng cây lớn, nói.

“Đây là quả gì vậy?” Chân Võ nhìn quả mọc thành từng chùm như chùm nho, tò mò hỏi.

Nếu không phải nó có màu đỏ tươi, Chân Võ thật sự sẽ cho rằng đây là quả nho.

“Điều Hòa Huyết Đê, chắc là đặc sản của Họa Loạn Cổ Thành, có hiệu quả không tệ trong việc điều hòa khí tức.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

“Thiếu gia không lấy một ít sao?” Chân Võ hỏi.

Lục Thủy suy nghĩ một lát, sau đó lắc đầu nói:

“Ngươi lấy một ít đi.”

Hái được thứ này cũng vô dụng, Mộ Tuyết cũng không phải không biết nó, không thể lén cho Mộ Tuyết ăn được, nếu không có thể lấy một chút về cho Mộ Tuyết ăn, để nàng thử cảm giác thai động là thế nào.

Đến lúc đó, vẻ mặt của Mộ Tuyết chắc chắn rất thú vị.

Đáng tiếc, nàng lại biết nó, nên tám phần là không chịu ăn.

Nhưng so với những điều đó, Mộ Tuyết cười lên thật ra càng xinh hơn.

Tính tình có nóng nảy thật, cũng may sức lửa tương đối tập trung, bị thương nghiêm trọng nhất vẫn là mật thất đáng thương của hần.

Từ khi hần xây dựng nó, không biết nó đã nổ bao nhiêu lần.

Có lần hần cảm thấy có thể cho mật thất linh trí, đáng tiếc cùng ngày đó Mộ Tuyết lại tới, sau đó linh trí kia liền từ chức.

“Nói tới nói lui, Mộ Tuyết vẫn là thùng thuốc nổ, bây giờ không chừng còn đang tính ra tay với ta đấy.” Trong lòng Lục Thủy nghĩ.

Chờ sau khi Chân Võ hái được một ít Điều Hòa Huyết Đê, Lục Thủy lại muốn đi tiếp vào trong.

Trên đường, Chân Võ tò mò nói:

“Thiếu gia, ăn Điều Hòa Huyết Đê có phản ứng xấu gì không?”

“Ngươi lấy về cho Chân Linh ăn thử sẽ biết, không có tác dụng xấu nào đâu.” Lục Thủy bình thản nói.

Chân Võ thật ra không nghi ngờ gì, gật đầu.

Thật ra đến bây giờ Lục Thủy vẫn không biết quan hệ giữa Chân Võ và Chân Linh là thế nào.

Nhưng ăn Điều Hòa Huyết Đê cũng không có ảnh hưởng gì.

Ít nhất quan hệ giữa bọn họ không xấu đi.

Lục Thủy đi trong rừng quả, hần phát hiện xung quanh bắt đầu nhiều người hơn, những người này cơ bản đều đang hái Điều Hòa Huyết Đê.

“Những người này cũng tới vì đặc sản này sao?” Trong lòng Lục Thủy có chút nghi ngờ.

Nhưng đường đường là một Họa Loạn Cổ Thành lại sa sút tới mức bị xem là rừng quả, đúng là thảm.

Trong lúc Lục Thủy mất thần, phía xa đột nhiên xuất hiện một tia sáng máu.

Ánh sáng này chỉ chợt lóe lên nhưng rất nhiều người đều thấy được.

“Thiếu gia?” Chân Võ tất nhiên cũng nhìn thấy, chắc là thứ gì đó lợi hại xuất hiện

Cho nên hần muốn hỏi Lục Thủy xem phải làm sao.

“Là Huyết Đê, đi qua xem thử.” Lục Thủy nói.

Huyết Đề là bản thăng cấp của Điều Hòa Huyết Đề, một bên xem là đặc sản bình thường, một bên lại là tồn tại tương tự với thần dược vậy.

Đương nhiên, cũng phải xem là ai dùng Huyết Đề, có vài người dùng chỉ xem như là linh dược có chút lợi hại mà thôi.

Huyết Đề xuất hiện, rất nhiều người đều nhìn qua.

Đi trên đường, Lục Thủy lại gặp hai ba người đang nói chuyện.

“Huyết Đề là gì vậy?”

“Đó là linh dược cực phẩm rất hiếm có ở Họa Loạn Cổ Thành, Điều Hòa Huyết Đề bình thường có tác dụng điều hòa khí tức, nhưng Huyết Đề lại khác, cơ bản là cái gì cũng có thể điều hòa.”

“Cho dù là lúc tu luyện hậu tẩu hỏa nhập ma, nó cũng có thể giúp người điều hòa lại.

Khi cố hấp thu linh dược, lo lắng cơ thể nổ tung, Huyết Đề cũng có thể điều hòa được.

Nói cách khác Huyết Đề không chỉ có thể đề phòng tẩu hỏa nhập ma, còn có thể khiến người ta nhanh chóng hấp thu lực lượng tiến giai, vô cùng quý hiếm.

Nếu người bên ngoài biết lần này có Huyết Đề, chắc chắn sẽ có rất nhiều cường giả tới, thậm chí lục giai trở lên cũng sẽ đến.”

“Lợi hại như vậy sao? Nếu chúng ta nhận được một quả thì chẳng phải là phát tài à?”

“Đừng nghĩ nữa, không tới phiên chúng ta đâu.” Sau đó người này lại khẽ nói:

“Hơn nữa các người không thấy được sao? Lưu Hỏa qua đây.”

Sau khi tiếng nói chuyện biến mất, bọn họ đã rời xa hướng của Huyết Đề, đi về phía khu đặc sản bình thường.

Bọn họ có thể bỏ lại vị trí của mình.

Về phần não nhiệt, có đôi khi xem não nhiệt sẽ gặp tai họa chết người.

“Thiếu gia, Huyết Đê lợi hại như vậy sao?” Chân Võ hỏi.

“Không kém bao nhiêu đâu, nhưng đối với Bất Tử Tộc mới là hữu dụng nhất.” Trước khi Chân Võ hỏi thăm, Lục Thủy nói tiếp:

“Đối với Bất Tử Tộc, tác dụng duy nhất của Huyết Đê chính là dùng để tu luyện Cửu Chuyển Bất Tử Chân Kinh nhanh hơn.

Từ trạng thái bình thường đến nhất chuyển chỉ cần một viên Huyết Đê, từ nhất chuyển đến nhị chuyển chỉ cần hai viên. Từ tam chuyển tới tứ chuyển chỉ cần bốn viên, lấy theo đó mà tăng lên.

Đạt được cửu chuyển lại cần tới mấy trăm viên Huyết Đê.

Có thể nói Huyết Đê chính là dùng để sáng tạo ra Bất Tử Tộc Cửu Chuyển.”

Chân Võ hơi bất ngờ. Nếu lần trước thiếu gia không nói đùa, Cửu Chuyển Bất Tử Chân Kinh đang ở chỗ của Thiếu phu nhân đi?

Sau đó Chân Võ lại căn cứ vào số Điều Hòa Huyết Đê mình hái để tính toán, một chùm Điều Hòa Huyết Đê đại khái có một trăm đến hai trăm quả. Nếu Huyết Đê cũng vậy, có phải hai tới ba chùm là có thể xuất hiện một Bất Tử Tộc Cửu Chuyển không?

“Thiếu gia, tu luyện bình thường cần bao nhiêu thời gian mới có thể tu luyện Bất Tử Chân Kinh tới cửu chuyển?” Chân Võ hỏi.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 268: Lục Giai?

Nghe được Chân Võ hỏi vậy, Lục Thủy suy nghĩ, bởi vì hắn không thể tính đến hắn và Mộ Tuyết, cho nên chỉ có thể tham khảo tư liệu.

“Đại khái khó tương đương với bước vào đỉnh của Tiên.”

Chân Võ sững sốt, Huyết Đề này không phải là thiết bị gian lận cho Bất Tử Tộc sao?

Bất Tử Tộc đúng là chiếm hết ưu thế.

Ít nhất bây giờ hắn chưa từng nghe nói qua chủng tộc nào tương tự với Bất Tử Tộc, cũng chưa nghe thấy con đường thăng cấp nào giống vậy.

Nhìn thấy Chân Võ giật mình, Lục Thủy mở miệng nói:

“Không cần quá kinh ngạc, cho dù học xong Cửu Chuyển Bất Tử Chân Kinh cũng chỉ là thêm cái mạng, tương đương với có thể lấy máu tái sinh mà thôi.

Tu vi cảnh giới không tăng, ngũ giai vẫn là ngũ giai, lục giai bình thường có thể sẽ không dễ giết chết được đối phương, nhưng thất giai vẫn giết rất nhẹ nhàng.”

Chân Võ: “...”

Vậy đã rất nghịch thiên đi?

Lục Thủy ngược lại không để ở trong lòng, Bất Tử Tộc chỉ là có hơi kỳ lạ đối với hắn mà thôi.

Nếu ở đời trước, thậm chí không có giá trị để nghiên cứu.

Đặc tính bất tử quả thực không thú vị đối với hắn, hắn đã vượt ra ngoài sinh tử từ lâu rồi.

“Không đúng, nếu ta đã nhảy ra khỏi sinh tử, sao còn trùng sinh? Thôi, sau này hãy nói sau.”

Sau đó Lục Thủy không nghĩ nhiều nữa, mà trực tiếp đi thẳng về hướng có Huyết Đề.

Khi Lục Thủy đi tới vị trí của Huyết Đề, đã nhìn thấy tu sĩ để râu dê trước đó.

Lục Thủy nhìn về phía hắn, hắn không ngờ cũng nhìn về phía Lục Thủy.

“Nhị giai, tứ giai? Các ngươi không có quyền tranh giành linh vật này, ta khuyên các ngươi vẫn nên mau chóng rời khỏi.” Tu sĩ để râu dê nói trước với Lục Thủy một câu.

Sau đó hắn lại dẫn theo hai vị đệ tử nhanh chóng đi vào bên trong.

Đối phương dường như chỉ thuận tiện nói một câu, cũng không quá để ý xem Lục Thủy có nghe hay không.

Lục Thủy cũng không để tâm tới lời đối phương nói, vẫn đi vào phía bên trong.

Khi Lục Thủy đi tới gần Huyết Đề, phát hiện ở đây ngoài nhóm người của tu sĩ để râu dê, còn có hai nhóm người khác.

Một là người đàn ông mặc áo đen, hắn đứng ở trong bóng tối, dường như sẽ biến mất lập tức vậy.

Ừ, tu vi ngũ giai.

Còn có một nhóm cách Huyết Đề gần nhất, là hai nữ, một người tứ giai, một người ngũ giai đỉnh phong.

Người ngũ giai đỉnh phong đứng ở phía sau tứ giai, dường như làm thiên lôi mặc cho tứ giai sai đâu đánh đó.

Khi Lục Thủy qua, ba nhóm người này đồng thời nhìn sang.

Cùng lúc đó, ba khí tức ngũ giai gào thét đánh tới, khí tức này xuất hiện giống như đang sàng lọc người có thể tới gần.

Nếu ngay cả loại khí tức này cũng không chịu nổi, sẽ không có tư cách tới gần Huyết Đề.

Khi đối mặt với khí tức của những người này, Lục Thủy che giấu tu vi của bản thân mình, lúc này không ai có thể nhìn thấu tu vi của hắn.

Sau đó hắn bước một chân ra, khí tức từ ba phía lập tức tách ra, nhường một con đường, Lục Thủy lại theo con đường này đi tới gần Huyết Đề, mãi đến khi cân bằng với ba phía khác.

Tu sĩ để râu dê nhìn Lục Thủy nhíu mày lại: Nhìn nhầm rồi, người này không phải là tu chân giả bình thường.

Lúc những người khác nhìn về phía Lục Thủy cũng đang ngầm quan sát.

Bởi vì Lục Thủy tuyệt đối không phát ra áp lực, cho nên tuyệt đối không làm người ta quá coi trọng, nhiều lắm chỉ là có tư cách tới gần mà thôi.

Đối với người của ba phương này, Lục Thủy cảm thấy có chút phiền phức. Đánh nhau, hắn không chiếm ưu thế gì.

Nhưng hắn vẫn muốn một ít Huyết Đề, chủ yếu là cho vị đạo trưởng không biết nào đó.

Đương nhiên, hắn sẽ để Chân Võ ăn thử.

Nếu tương tự với Điều Hòa Huyết Đề, vậy cũng không cần thử nữa.

Khi Lục Thủy nhìn thấy vị trí của Huyết Đề, phát hiện chỉ có ba chòm Huyết Đề sắp chín.

Số lượng này có thể tạo một vị Bất Tử tộc cửu chuyển.

Xem ra thời kỳ viễn cổ, cho dù là Bất Tử tộc cũng không có bao nhiêu người bước vào Cửu Chuyển Bất Tử.

Sau đó Lục Thủy nhìn tới nữ tử tứ giai.

“Khí tức Bất Tử Chân Kinh, người này là Bất Tử Tộc. Chà chà, thời đại này vẫn còn có Bất Tử Tộc.”

Lục Thủy hơi bất ngờ, sau đó thu lại ánh mắt. Thật ra hắn rất muốn bảo Chân Võ chém đối phương vài cái, xem đối phương khôi phục nhanh tới mức nào.

Sau khi Chương môn Thiên Nữ thấy Lục Thủy đến, nàng có chút lo lắng, lập tức truyền âm cho Tố Nhiễm:

“Không biết có phải là ảo giác hay không, ta cứ cảm giác người mới tới này rất nguy hiểm, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút.”

Tổ Nhiễm hơi bất ngờ, nàng cảm thấy hai người mặc áo đen này đáng lẽ phải có mức uy hiếp nhỏ nhất mới phải.

Nhưng nàng vẫn gật đầu biểu thị đã rõ.

Ban đầu, Chưởng môn định chỉ dẫn theo Trương lão Nam Bắc tới, nhưng vì an toàn của Chưởng môn, nàng cũng đi theo.

Bây giờ, Trương lão Nam Bắc cách chỗ hái Điều Hòa Huyết Đê không xa.

Huyết Đê là do bọn họ bất ngờ phát hiện ra. Nếu có thể, các nàng cũng muốn lấy một chùm, dùng để hiệu kính Thần Nữ đại nhân cũng tốt.

Đương nhiên, nếu quân địch quá mạnh, các nàng sẽ lựa chọn buông tha, chủ yếu là lo lắng Chưởng môn sẽ xảy ra chuyện.

“Mấy vị, tổng cộng chỉ có ba chùm. Bây giờ tin tức bị lộ ra, nếu đến lúc đó chúng ta tranh chấp, tất nhiên sẽ đón lấy càng nhiều kẻ địch hơn. Không bằng bây giờ chúng ta trực tiếp chia đi?” Người đàn ông áo đen trong bóng tối nói.

“Vị đạo hữu này thấy nên phân chia thế nào?” Đạo nhân có râu dê hỏi.

“Lấy tu vi để chia, thế nào?” Người đàn ông áo đen nói.

“Bản đạo vừa ngưng tụ Pháp Thân không lâu, có 5.3.” Đạo nhân có râu dê mở miệng nói.

Nếu hắn đã lên tiếng, chẳng khác nào đồng ý với đề nghị của người đàn ông áo đen.

Sau đó người đàn ông áo đen cũng mở miệng:

“Ta cũng giống với vị đạo huynh này, cũng là tu vi 5.3.”

Bọn họ nói xong liền nhìn về phía Chưởng môn Thiên Nữ.

Tổ Nhiễm mở miệng nói:

“Ngũ giai đỉnh phong.”

Hai người kia nhú mày. Quả nhiên là ngũ giai đỉnh phong, đây không thể là chuyện tốt với bọn họ, nhưng còn có một bên.

Cuối cùng bọn họ nhìn về phía Lục Thủy.

Lục Thủy đón nhận ánh mắt bọn họ, bình tĩnh nói:

“Lục giai.”

Đám người: “...”

Chân Võ đứng phía sau cảm thấy mặt thiếu gia quá dày, chỉ hơn chứ không kém trước kia.

Lục Thủy tất nhiên không thể báo thấp hơn những người này, vậy chẳng phải là tự mình buông tha sao?

Cho nên báo một giai cao nhất có thể.

Đạo nhân có râu dê và người đàn ông áo đen đều nhú mày.

Điều này có nghĩa là tu vi của bọn họ thấp nhất, nhưng bọn họ không tin Lục Thủy có đẳng cấp như vậy.

Người đàn ông áo đen nhìn Lục Thủy nói:

“Không biết sư thừa của vị đạo hữu này ở đâu?”

Lục Thủy liếc nhìn người đàn ông áo đen, bình tĩnh nói:

“Ấn Thiên Tông.”

“Hả?” Người đàn ông áo đen kia có chút bất ngờ:

“Không biết là vị nào của Ấn Thiên Tông?”

“Lưu Hỏa.” Lục Thủy nói.

Nếu đã dùng tên này, hẳn không định lại dùng tên thứ hai, đề phòng Lưu Hỏa thật sự cũng là giả.

Nghe được cái tên này, tất cả mọi người lập tức sững sốt.

Về mặt Chương môn Thiên Nữ trở nên tái nhợt.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 269: Yêu Tu

“Chương môn, rất nhiều người giả mạo Lưu Hỏa, không chắc đã là thật đâu.” Tổ Nhiễm nhìn thấy vẻ mặt Chương môn Thiên Nữ không ổn, lập tức an ủi.

Nhìn vẻ mặt Chương môn như vậy, rất dễ không nhịn được mà quỳ xuống.

“Không, Tổ Nhiễm, có thể Lưu Hỏa này là thật.”

Khi lần đầu tiên Lưu Hỏa xuất hiện, chính là gặp chúng ta, cảm giác nguy hiểm này rất giống.” Chương môn Thiên Nữ truyền âm cho Tổ Nhiễm.

Lưu Hỏa là ai?

Đệ nhất thiên kiêu hiện nay, nghe nói còn rất trẻ, chắc hẳn không uy hiếp được ngũ giai.

Nhưng danh tiếng của Lưu Hỏa thật sự quá lớn, không ai dám sơ ý thiếu cảnh giác.

Tổ Nhiễm đã định lập tức dẫn theo Chương môn rời đi.

Đạo nhân có râu dê rất bất ngờ, nhưng không nói gì.

Ngược lại người đàn ông áo đen cười kia nói:

“Hóa ra đạo hữu chính là Lưu Hỏa - Thiếu tông chủ Ân Thiên Tông. Chỉ là...”

Người đàn ông áo đen nhìn Lục Thủy, vẻ mặt đột nhiên trở nên lạnh lẽo:

“Chỉ là Ân Thiên Tông ta có Thiếu tông chủ từ lúc nào vậy?”

Gặp phải người Ân Thiên Tông à?

Trong lòng Lục Thủy có chút xấu hổ, đây vẫn là lần đầu tiên mình báo tên lại gặp phải người của Ân Thiên Tông.

Nhưng Lục Thủy không trả lời, lúc này Huyết Đề đứng lúc vừa chín.

Hắn bước về phía Huyết Đề, không nói một lời.

Hành động của Lục Thủy trực tiếp khiêu khích người đàn ông áo đen kia.

Hắn cũng bước tới, mục tiêu là Lục Thủy:

“Chẳng lẽ các hạ không biết, Lưu Hỏa ở trên bí giám của chúng ta sao?”

Khi nói xong câu đó, người đàn ông áo đen đã đi tới trước mặt Lục Thủy, lập tức chém ra một đao.

Đao thế kinh người nhằm thẳng vào Lục Thủy.

Lục Thủy nhíu mày, khẽ giậm chân, nhảy lên cao cách mặt đất ba phân rồi đứng giữa không trung.

Ở đây phạm vi khá lớn, nếu không rùng quả sẽ bị một đao này tàn phá không ít.

Một đao không có hiệu quả, người đàn ông áo đen trực tiếp xông về phía Huyết Đề, vừa rồi hắn chỉ ra vẻ một chút, mục tiêu của hắn vẫn luôn là Huyết Đề.

Nhưng lúc này Tố Nhiễm đã xông tới, đao nhân có râu dê cũng không tụt lại.

Ba người bọn họ mỗi người một chùm là có thể trực tiếp chia hết Huyết Đề.

Lục Thủy ở phía xa thấy vậy, tuy có thể xông vào, nhưng tất nhiên sẽ phải phát sinh xung đột với những người này. Nếu vậy bây giờ dứt khoát đánh luôn là được.

Chỉ trong chớp mắt, trên tay Lục Thủy lại xuất hiện một cây cung, cung vừa xuất hiện, có ngọn lửa bao phủ toàn thân Lục Thủy, dây cung lập tức được kéo căng.

Ba hỏa tiễn được ngưng tụ ra.

Vèo một tiếng, ba mũi hỏa tiễn xé gió rời đi, trực tiếp công kích ba người ngũ giai kia.

Ba người vốn sắp tới gần Huyết Đề đều ngáng đầu, bọn họ cảm giác được sự uy hiếp.

Nếu mặc kệ đòn tấn công phía trên, quả thật có khả năng lấy được Huyết Đề, nhưng cũng sẽ bị thương.

Bây giờ bị thương, có lẽ sẽ mất đi tất cả tư cách.

Cho nên ba người lựa chọn đối đầu với đòn tấn công bất ngờ này.

Ầm! Ầm! Ầm!

Ba tiếng nổ mạnh vang lên theo.

Ba người Tố Nhiễm trực tiếp bị ép phải lùi lại một đoạn.

Tố Nhiễm có chút kinh hãi, lực lượng của ba đòn công kích lại có thể không giống với, đúng là đáng sợ.

Sau đó nàng nhìn thấy người lửa đứng giữa không trung lửa.

Trong nháy mắt nhìn thấy hắn, Tố Nhiễm lại xác nhận người này thật sự chính là Lưu Hỏa, cảm giác của Chương môn đúng rồi.

Hai người khác lại nhíu mày, không ngờ thật sự là Lưu Hỏa.

Hơn nữa, đối phương có thể đứng lơ lửng giữa không trung, quả thật có uy năng của ngũ giai, tứ giai không có cách nào bước đi trong không trung được.

Lục Thủy đã ra tay, cũng sẽ không để bọn họ có cơ hội thương lương, cho nên hắn trực tiếp xông về phía Huyết Đề.

Bây giờ cũng không còn thời gian để thương lương nữa, Lục Thủy phát hiện có không ít người đang đi về phía bên này.

Tất cả đều là cường giả ngũ giai.

Tố Nhiễm ở gần Lục Thủy nhất không thể không đi ngăn cản Lục Thủy.

Ầm một tiếng, lực lượng của hai người trực tiếp va chạm vào nhau.

Hai bên không thể không lui lại một đoạn.

“Thật mạnh.” Tố Nhiễm vô cùng kinh hãi.

“Yếu, ngũ giai đỉnh phong này có pha thêm nước à?” Lục Thủy có chút may mắn, hẳn cho rằng lại phải lãng phí không ít thiên địa chi lực.

Mà khi Lục Thủy giao đấu với Tổ Nhiễm thời gian, hai người khác lại trực tiếp xông tới cướp Huyết Đề.

Bọn họ hoàn toàn không cần thiết phải ra tay.

Lục Thủy liếc mắt nhìn qua, vừa định bỏ qua ngũ giai đỉnh phong đi cướp một chùm, chỉ là còn chưa có xuất phát, lại theo bản năng lui lại một đoạn, lập tức nói:

“A Đạt, lui.”

Chân Võ không hề do dự, đã bắt đầu lui về phía sau.

Hai vị đệ tử của đạo sĩ có râu dê do dự một lúc cũng lùi lại theo, chủ yếu là muốn xem đối phương định giở trò gì.

Tổ Nhiễm có chút bất ngờ, nàng do dự một lúc, quyết định buông tha Huyết Đề để trở lại bảo vệ Chương môn.

Người đàn ông áo đen và đạo sĩ râu dê không để ý đến chuyện khác, trực tiếp cướp giật Huyết Đề.

Đúng vào lúc này, bọn họ cảm giác mình bị người nào đó phong tỏa, sau đó là một cảm giác nguy cơ sinh tử hiện ra.

Hai người vô cùng kinh ngạc, đã tính bắt đầu phòng ngự.

Đáng tiếc, khi bọn họ có suy nghĩ này thì đã muộn, hai đòn tấn công vượt qua ngũ giai trực tiếp đánh trúng bọn họ.

Ầm một tiếng, hai người bị đánh bay ra ngoài, sau đó bị lực lượng rất lớn nhấn chìm, không biết sống chết thế nào.

Tổ Nhiễm kinh hãi, nàng có thể cảm giác được đối phương căn bản không phải là ngũ giai, nàng cần phải dẫn theo Chương môn rời khỏi đây.

Chỉ là khi nàng lao tới chỗ Chương môn Thiên Nữ, con người bỗng nhiên co lại, hét lớn:

“Chương môn, lùi lại.”

Chương môn Thiên Nữ nghe thấy, cũng cảm giác được nguy hiểm, nàng thấy bên cạnh xuất hiện một đường kiếm

quang.

Nhưng kiếm quang quá nhanh, Chưởng môn Thiên Nữ còn chưa kịp suy nghĩ, Cơ thể còn chưa xuất hiện phản ứng theo bản năng, kiếm quang đã tiến vào trong thân thể nàng.

Phụt một tiếng, kiếm quang trực tiếp xuyên qua trái tim của Chưởng môn Thiên Nữ.

Chưởng môn Thiên Nữ nhìn vết thương trên người mình với vẻ khó tin, sau đó cảm giác âm thanh xung quanh bắt đầu biến mất, ánh mắt bắt đầu mơ hồ. Trong cảm giác, nàng hình như nghe được Tố Nhiễm đang gọi nàng, nhưng nàng không nghe thấy.

Giọng nói thật xa xăm, mơ hồ.

Bịch một tiếng, Chưởng môn Thiên Nữ ngã xuống, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất.

“Chưởng môn.”

Tố Nhiễm lo lắng kêu to. Khi nàng sắp tới bên cạnh Chưởng môn Thiên Nữ, sau lưng nàng xuất hiện một đòn công kích.

Ầm một tiếng, công kích này đánh mạnh lên trên người của Tố Nhiễm.

Phụt!

Tố Nhiễm phun ra một ngụm máu tươi, cả người suy yếu đi rất nhiều.

Nhưng nàng không để ý tới vết thương của mình, thuận thế đi tới bên cạnh Chưởng môn Thiên Nữ. Nàng ôm lấy Chưởng môn Thiên Nữ, khẽ gọi:

“Chưởng môn.”

“Ha ha, còn để ý tới Chưởng môn của mình như vậy sao? Nên nói người ngu xuẩn hay nực cười đây?” Có ba người từ trên không trung xuống, tu vi của ba người này không yếu.

Là ba yêu tu.

Tổ Nhiễm cảm tức nhìn những yêu tu này, nhưng nàng không nói gì, cố gắng hết sức trị liệu cho Chương môn Thiên Nữ, nhưng không thấy hiệu quả lắm.

“Ồ, không ngờ còn có một người nữa?” Vị yêu tu dẫn đầu kia nhìn Lục Thủy có chút bất ngờ.

Vừa rồi, trong cảm nhận của hắn tuyệt đối không có người này.

Lục Thủy tất nhiên cũng nhìn ra ba yêu tu này.

“Một tên lục giai, hai tên ngũ giai, thật phiền phức.”

Lục Thủy không cho rằng đối phương sẽ ngoan ngoãn cho hắn một chùm Huyết Đê.

Huyết Đê có tác dụng rất lớn đối với yêu tu.

Về phần Bất Tử tộc kia, Lục Thủy chú ý thấy thậm chí còn chưa đạt tới nhất chuyên, cộng thêm vị trí trái tim đã hoàn toàn bị phá hủy, muốn sống sót là rất khó.

Dù sao một ngũ giai một kiếm, tổn thương không chỉ là trái tim.

Đương nhiên, nếu có thể ăn một quả Huyết Đê, ngược lại có khả năng xoay chuyển tình thế.

Đáng tiếc, các nàng không chiếm được Huyết Đê.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 270: Lục Thủy Nhìn Thấy Tử Khí Của Mộ Tuyệt

Mà lúc Lục Thủy đang muốn mở miệng, đột nhiên có một người lao ra khỏi nơi vốn đang nổ mạnh.

Là người đàn ông áo đen kia.

Bây giờ toàn thân hắn đều là vết thương, hắn dùng tất cả lực lượng, thật vất vả mới từ trong bão năng lượng lao tới, đáng tiếc đã là nổ mạnh hết đà.

“Sinh mệnh lực rất ngoan cường.” Yêu tu dẫn đầu có chút bất ngờ:

“Nhưng vẫn khó thoát khỏi cái chết. Đáng lẽ chết tốt trong một đòn vừa rồi sẽ vui vẻ hơn chờ tới bây giờ bị chúng ta giết.”

“Ha ha, ha ha ha ha.” Người đàn ông áo đen kia đột nhiên ngã xuống đất, cười to:

“Ta có chết hay không thì không biết, nhưng các người chết chắc rồi.”

Ba yêu tu không hiểu. Cho dù là Lục Thủy cũng thấy bất ngờ. Hắn cảm giác tạm thời tuyệt đối không có nguy cơ mạnh mẽ nào xuất hiện.

Trong lúc tất cả mọi người không hiểu, người đàn ông áo đen lại nói: “Các người giết ai không giết, tại sao phải đi giết tiểu Chương môn kia?”

Bây giờ các người còn không biết, các người đã chọc phải họa sát thân cho mình sao?

Ha ha ha, không biết gì lại dám giết người, ngu xuẩn.”

Ba yêu tu nhú mày, lập tức nhìn về phía vị trí Chương môn Thiên Nữ.

Bọn họ thật ra muốn xem thử, tiểu Chương môn này có gì không thể giết.

Lục Thủy cũng tò mò nhìn qua.

Sau đó hấn mơ hồ nghe được giọng nói suy yếu của Chương môn truyền ra:

“Thần, Thần Nữ đại nhân.”

Trong phút chốc một đạo tử khí phóng lên cao.

Trong nháy mắt khi cảm nhận được tử khí này, mặc dù ba yêu tu kia rất kinh ngạc, nhưng cũng không có hành động lớn nào.

Thậm chí bọn hấn còn để người đi hái Huyết Đề.

Theo bọn hấn nghĩ, tử khí này không uy hiếp được bọn hấn.

Mà dù có thể uy hiếp được bọn hấn, nhưng bọn hấn cũng có năng lực để thoát đi.

Chỉ mấy hơi thở là có thể thoát khỏi khu vực này.

Bọn hấn không quan tâm. Nhưng trong nháy mắt khi Lục Thủy cảm nhận được tử khí này, sắc mặt bỗng thay đổi.

“Đáng chết, người này lại là người mà Mộ Tuyết chọn trúng.”

Nếu như Lục Thủy sớm biết thì chắc chắn sẽ không tự mình tới.

Trong chốc lát đó, Lục Thủy lựa chọn quay người rời đi.

Hấn không biết những người khác có chết hay không, nhưng nếu như hấn lưu lại rồi để Mộ Tuyết nhìn thấy, người chết chính là hấn.

Vào lúc này, Lục Thủy vận dụng tất cả tu vi, bước ra một bước biến mất khỏi chỗ cũ.

Huyết Đề hay lục giai gì đó, hấn không hề suy nghĩ đến.

Chỉ trong chớp mắt, Lục Thủy đã đi tới bên người Chân Võ. Còn không chờ Chân Võ nói chuyện, Lục Thủy đã bắt lấy bờ vai hấn rồi đạp không rời đi, mỗi một bước đều là di hình hoán vị, sau vài hơi thở Lục Thủy đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Về mặt ba yếu tố kia đầy mờ mịt, người này chạy trốn quá quyết liệt sao?

Tử khí kia thật sự lợi hại như vậy?

Hai người khác có chút bận tâm.

“Tiền bối?”

“Không cần để ý, hái Huyết Đê, hái xong liền đi.” Kỳ thật yếu tố cảm đầu cũng có chút dẫn đo khó định.

Người áo đen kia hơi mộng bức, hẳn cảm thấy Lục Thủy chạy trốn quá quyết đoán.

Quyết đoán có chút quá đáng.

Chắc không phải người này biết Thần Nữ, và cũng đã được chứng kiến uy thế của ngài rồi chứ?

Bây giờ hẳn nghĩ tới một vấn đề, mọi người đều biết Lưu Hỏa là Thiếu tông chủ Ân Thiên tông, nhưng cho tới nay chưa từng nghĩ qua, ai là Lưu Hỏa.

Đương nhiên hẳn cũng không hề nghĩ tới. Nhưng có một số việc không cần nghĩ cũng đã có đáp án, nếu như giao thủ chính diện hẳn sẽ không phải là đối thủ của Lưu Hỏa.

Khó trách Lưu Hỏa có thể xếp trước 30.

Sau đó người đàn ông áo đen này lựa chọn giả chết, hẳn cảm giác được Thần Nữ đã tới.

...

Biên giới rừng quả, Lục Thủy không hề có suy nghĩ dừng lại, tốc độ của hắn gần như luôn duy trì ở trạng thái đỉnh phong nhất.

Nếu như không phải lo lắng bị Mộ Tuyết cảm nhận được sức mạnh thiên địa, bây giờ hẳn đã dùng sức mạnh thiên địa chạy khỏi đây rồi.

Nếu không dùng thì Mộ Tuyết sẽ không phát hiện được, nhưng nếu dùng đến sẽ không giống nữa, chắc chắn Mộ Tuyết có thể phát hiện được ngay.

Sau đó nhận ra hắn, sau đó nữa, đã không có sau đó.

“Không được, nơi này còn chưa đủ xa.”

Lục Thủy hơi nóng nảy. Tử khí của Mộ Tuyết đi về phía đông với phạm vi rất rộng, hẳn nhất định phải chạy khỏi phạm vi đó.

Lúc này dưới chân Lục Thủy bắt đầu xuất hiện trận pháp, trận pháp này có thể giúp hắn tăng tốc thoát khỏi đây.

Chỉ trong thời gian mấy hô hấp, Lục Thủy đã thoát khỏi rừng quả.

“Trên lý thuyết thì vậy là đủ rồi. Nhưng vì lý do an toàn, vẫn phải xa hơn chút nữa.” Lục Thủy cảm thấy mình đã trốn ra khỏi phạm vi nguy hiểm, nhưng vẫn cần đi xa hơn một chút, bảo trì khoảng cách an toàn.

Lục Thủy một mực trốn, tốc độ không hề giảm bớt.

Mãi đến khi hắn cảm thấy tử khí phía sau bùng nổ, bao phủ toàn bộ rừng quả.

Mãi đến khi hắn nhìn thấy tử khí cách mình rất xa, lúc này mới dừng lại.

Sau đó rơi xuống mặt đất, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chân Võ nhìn Lục Thủy với vẻ khó có thể tin, đây là lần thứ nhất hắn nhìn thấy dáng vẻ chật vật này của thiếu gia.

Còn Lục Thủy thì không để ý đến chuyện này. Nếu như là cường giả khác, mặc kệ bao nhiêu giai, hẳn chắc chắn sẽ để cho bọn họ biết thế nào là Thái Sơn sụp đổ trước mắt nhưng mặt không hề đổi sắc. Nhưng mà, những cường giả này làm sao có thể so sánh với Mộ Tuyết?

Cho nên, đây chỉ là rút lui có tính chiến lược của hắn.

Lúc này Chân Võ cũng đưa ánh mắt về phía rừng quả bên kia, hắn cảm thấy dường như ở đây có tồn tại nào đó rất kinh khủng, đến không gian cũng đang vụn vẹo dưới tử khí.

“Người biết hai người phụ nữ kia là ai không?” Lục Thủy hỏi Chân Võ.

Chân Võ lắc đầu.

“Điều tra xem.” Lục Thủy nói.

Chân Võ đáp lại, sau đó nhỏ giọng hỏi:

“Ý của thiếu gia là hai người kia rất đáng sợ?”

“Đáng sợ không phải là các nàng, mà là người sau lưng các nàng.” Lục Thủy trả lời.

“Thiếu gia biết người phía sau các nàng là ai?” Chân Võ hơi hiếu kỳ.

Lục Thủy nhìn Chân Võ một chút, sau đó nói:

“Có nói người cũng không hiểu. Nhớ kỹ, về sau nếu xảy ra xung đột với những người này, tận lực không nên bức người chưởng môn kia đến con đường chết.”

Nếu như làm thế, đến lúc đó Mộ Tuyết đi ra, người chết là ai sẽ khó nói.

Nhưng kỳ thật Lục Thủy cũng rất tò mò, Mộ Tuyết đã tiếp quản thế lực nào.

Người phát ngôn lại yếu như thế.

Chẳng lẽ kỳ thật Mộ Tuyết không hề mạnh như trong tưởng tượng?

Được rồi, không thể nào.

Đối với lời nói của Lục Thủy, tất nhiên Chân Võ gật đầu đồng ý. Nhưng mà hắn rất ngạc nhiên, rốt cuộc là ai lại có thể làm cho thiếu gia kiêng kỵ như thế.

Sau đó Lục Thủy không còn quan tâm những chuyện này, trong lòng dần bình tĩnh lại.

Hắn vẫn nên tiếp tục quan sát bên trong xem có phát hiện gì hay không thì hơn.

Chủ yếu là muốn từ một số chuyện của Viễn Cổ để phán đoán Dự Ngôn Thạch Bản, tiến tới việc biết được tại sao Lục gia lại bị nhắm vào.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 271: Chạy Trốn

Trong rừng quả, ánh mắt của ba yêu tu hiện ra sự sợ hãi không thể nào ức chế được, cuối cùng tan thành mây khói.

Người đàn ông áo đen nằm dưới đất, lá gan đã bị dọa phá, còn đạo nhân râu dê may mắn không chết đã trực tiếp quỳ trên mặt đất, không dám đứng dậy.

Lần thứ nhất hẳn cảm nhận được một tồn tại đáng sợ như vậy.

“Thần Nữ đại nhân, Chưởng môn nàng...” Tô Nhiễm quỳ trên mặt đất, rất tự trách.

“Cho ăn một viên Huyết Đê là được.” Phía trên Chưởng môn Thiên Nữ Tông có một đôi mắt nhìn chăm chú vào tất cả.

Mặc dù Tô Nhiễm không hiểu, nhưng vẫn dùng tốc độ nhanh nhất hái một viên Huyết Đê, sau đó đút cho Chưởng môn Thiên Nữ.

Nhìn thấy Chưởng môn Thiên Nữ ăn Huyết Đê, Mộ Tuyết mới nói tiếp:

“Chờ Cố Vũ tỉnh lại, để nàng tiến vào chỗ sâu trong Họa Loạn Cổ Thành.”

Nói xong, Mộ Tuyết thu hồi sức mạnh lại. Sức mạnh của nàng không thể dừng ở chỗ này quá lâu, như vậy sẽ dễ dàng gây ra xung đột với bản thân Họa Loạn Cổ Thành.

Chuyện này sẽ làm cho việc tiến vào sau đó bị ngăn cản.

Đương nhiên, lúc Chưởng môn Thiên Nữ trọng thương thì nàng đã phát hiện được. Dù sao đã đồng ý che chở, tất nhiên phải chú ý đến sống chết của đối phương.

Nhưng nàng không cho rằng nhất định phải ra tay.

Nếu như không phải có Huyết Đê, nàng còn dự định để Chưởng môn Thiên Nữ tự mình đột phá nhất chuyển.

Sau khi Mộ Tuyết rời đi, tất cả mọi người vô thức thở phào nhẹ nhõm.

Mà đám người râu dê ở gần Huyết Đê, bây giờ căn bản không có ý nghĩ đi hái nó.

Ba yêu tu kia chết, đã làm cho bọn hăn sợ đến vỡ mật.

Kỳ thật Tố Nhiễm cũng không hiểu, ý của Thần Nữ là Chưởng môn không sao?

Thế nhưng mà, bị thương nặng như vậy, thật sự không có vấn đề gì à?

Ngay khi Tố Nhiễm còn đang hoài nghi, Trưởng lão Nam Bắc đã chạy tới.

Trên mặt các nàng đầy lo lắng. Thần Nữ xuất hiện, như vậy chắc chắn Chưởng môn đã gặp phải nguy hiểm.

Tố Nhiễm nhìn Trưởng lão Nam Bắc tới, cũng thấy các nàng quan sát vết thương của Chưởng môn, nàng vốn cho rằng Trưởng lão Nam Bắc sẽ trách nàng.

Nhưng làm cho nàng ngoài ý muốn chính là, Trưởng lão Nam Bắc lại nhẹ nhàng thở ra.

Sau đó các nàng lấy quần áo che vết thương của Chưởng môn lại, thuận tiện truyền âm cho Tố Nhiễm:

“Chưởng môn có thể chất đặc biệt, ở vết thương của Chưởng môn đã có khí tức đặc hữu, khi nó vừa xuất hiện cũng mang ý nghĩa thương thế của Chưởng môn sẽ khôi phục rất nhanh.

Mặc kệ là nặng bao nhiêu, đều có thể khôi phục.

Lão Chưởng môn nói cho chúng ta biết, đây là bí mật thuộc về Chưởng môn.”

Tố Nhiễm hơi ngoài ý muốn, khó trách Thần Nữ đại nhân sẽ nói như vậy. Nhưng mà nàng cũng nhẹ nhàng thở ra, không sao là tốt.

Bình tĩnh trở lại, Tố Nhiễm lập tức đứng dậy đi về phía sau để hái Huyết Đê, lần này không ai dám tranh giành với các

nàng nữa.

Nhưng tên Lưu Hỏa kia trốn thật nhanh, nhớ lại thì thấy rất kỳ quái.

Phải nói lại cho Chương môn, có rảnh thì báo với Thần Nữ đại nhân.

Lúc này Lục Thủy đã gần tiếp cận vị trí trung tâm.

Bởi vì lúc trước liên tục chạy thoát khỏi phạm vi tử khí của Mộ Tuyết, cho nên không cẩn thận đã bớt đi được hơn một nửa quãng đường.

Bây giờ Lục Thủy thấy được một kiến trúc to lớn có hình tròn, hẳn có thể nhìn thấy bên trong có vô số vòng tương tự, một vòng bao phủ một vòng giống như mê cung vậy.

Nhưng mỗi một vòng đều có một cánh cửa.

Mà Lục Thủy đang ở ngay phía trước cánh cửa thứ nhất.

“Chân Võ, đi thử xem có thể vào hay không.” Lục Thủy nói.

Hắn nhìn thấy bên trong kiến trúc này có rất nhiều khí tức.

Nếu như nói Họa Loạn Cổ Thành có bí mật, như vậy bí mật đó tám chín phần mười đang ở nơi này.

Chân Võ đáp lại, sau đó cất bước đi về phía kiến trúc khổng lồ kia.

Chân Võ bước đi không nhanh, hắn nắm kiếm thật chặt, để phòng ngừa có chuyện gì ngoài ý muốn.

Không bao lâu sau, Chân Võ đã tới cửa ra vào, quan sát xung quanh một chút rồi cất bước bước vào cánh cửa thứ nhất.

Nhưng khiến cho Chân Võ ngoài ý muốn chính là, khi hắn cất bước vào thì lại va phải thứ gì đó.

Sau đó hắn lại đổi vị trí, thế nhưng vẫn vậy.

Tò mò, Chân Võ đưa tay sờ về phía trước, sau đó hắn phát hiện cánh cửa thứ nhất này nhìn qua thì đang mở ra, nhưng

trên thực tế lại có kết giới ngăn cản.

“Thiếu gia, không vào được.” Chân Võ nhìn một chút rồi nói với Lục Thủy.

Lục Thủy cũng chẳng cần suy nghĩ, hấn cất bước đi đến bên cạnh Chân Võ, sau đó giơ tay lên sờ vào kết giới ở cánh cửa này.

Cảm giác một chút, Lục Thủy đã biết, nơi này chỉ có Bất Tử Tộc mới có thể đi vào.

“Chờ ta ở bên ngoài.” Lục Thủy mở miệng nói.

Chân Võ lập tức gật đầu:

“Vâng.”

Sau đó Lục Thủy thử cất bước vào cánh cửa này.

Vừa mới bước vào một chút, Lục Thủy có thể cảm giác được toàn bộ kiến trúc đang bài xích hấn.

Phảng phất có khí tức mờ mịt nào đó đang lao về phía hấn.

Nhưng những khí tức này còn chưa tới gần Lục Thủy đã bị tan thành mây khói.

Có sức mạnh thiên địa ở đây, bất kỳ khí tức nào cũng không thể ảnh hưởng đến hấn. Đương nhiên, dù không có sức mạnh thiên địa cũng là như vậy.

Mãi đến lúc này Lục Thủy đã bước một bước vào bên trong.

Sau đó là cả người đi vào.

Kết giới đã không còn tác dụng đối với hấn, hoặc có thể nói là kiến trúc này đã ngầm thừa nhận Lục Thủy là một thành viên của Bất Tử Tộc.

Đây chính là diệu dụng của sức mạnh thiên địa. Nếu đổi thành Mộ Tuyệt đến, sẽ không thể nào làm được tùy ý như hấn.

Còn công kích mới này, chắc là bất cứ Bất Tử Tộc nào tiến vào đều sẽ bị ô nhiễm một lần.

Nếu không thể kiên trì được, chờ đợi đối phương cũng chỉ có hai kết quả, không phải chết ở đây thì sẽ là mất đi tư cách tiến vào.

Khi Lục Thủy tiến vào kiến trúc, hắn liền thấy cánh cửa bên cạnh bắt đầu chuyển động, sau đó thịch một tiếng, cánh cửa to lớn nặng nề khép kín lại.

Lục Thủy cũng không quay đầu, bước từng bước một về phía trước.

Nơi này trống rỗng, nhưng Lục Thủy cảm nhận được hai bên trái phải có vô số ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm.

Những ánh mắt này trừ vụn vẹo thì chỉ còn lại sự điên cuồng.

Lục Thủy không hề tìm kiếm bốn phía, bởi hắn biết, dù có tìm thế nào cũng không thể thấy nguồn gốc của ánh mắt này.

Là vấn đề không gian.

“Xem ra năm đó Bất Tử Tộc đã chia rẽ ở tận cùng bên trong.” Lục Thủy nhìn vị trí trung tâm ở xa xôi, thầm nói.

Theo Lục Thủy bước từng bước một đi lên phía trước, hắn vượt qua từng cái cửa lớn.

Sau đó những cửa lớn này lần lượt đóng lại.

Tiếp theo, từng đạo ánh sáng chiếu rọi toàn bộ bầu trời Họa Loạn Cổ Thành.

Chân Võ nhìn lên không trung. Căn cứ theo lý giải của hắn, loại chuyện này chưa từng có trước đây.

Quả nhiên, thiếu gia nhà hắn vừa đến thì nhất định sẽ xuất hiện những chuyện kỳ lạ.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 272: Tấn Thăng Thần Tộc

Sau đó Chân Võ lấy điện thoại ra kiểm tra tín hiệu, bây giờ vẫn rất ổn định.

Chân Võ đã chuẩn bị xong, nếu có nguy hiểm gì sẽ ngay lập tức gọi điện thoại cầu cứu với Tộc trưởng.

Chủ yếu là con chó kia có nói qua, Tiên Đình Phật môn cũng không dám tiến vào đây, cho nên mức độ nguy hiểm chắc chắn rất cao.

Vì thế hẳn nhất định phải bảo trì cảnh giác.

Mặc dù thiếu gia rất cường đại, nhưng nếu tính ở toàn bộ tu chân giới thì vẫn còn chưa đủ.

Chân Võ duy trì cảnh giác, người bên ngoài cũng cảnh giác.

Biến hóa bất thành linh này làm cho rất nhiều người hơi bận tâm.

Họa Loạn Cổ Thành, vốn cũng không phải là nơi bình thường.

Lúc này đột nhiên xuất hiện ánh sáng kỳ dị, không có người nào cảm thấy đây là một chuyện tốt.

“Chưởng môn? Chưởng môn?”

Lúc này Nam trưởng lão đang kêu gọi Chưởng môn Thiên Nữ.

Chưởng môn Thiên Nữ vừa rồi còn rất tốt, nhưng đột nhiên lại mất đi âm thanh.

“Có chuyện gì thế?” Tổ Nhiễm hỏi.

Mặc dù Chưởng môn đã mất đi âm thanh, nhưng nàng có thể cảm nhận được Chưởng môn còn sống rất khỏe.

Nam trưởng lão cũng lắc đầu:

“Không biết, trước kia chưa từng xảy ra chuyện như vậy.”

Bắc trưởng lão đột nhiên phát tay:

“Chưởng môn mắt đi âm thanh cùng lúc với ánh sáng bên trong chiếu tới. Bởi thế, có thể có quan hệ gì đó với ánh sáng kia hay không?”

Nam trưởng lão và Tô Nhiễm đều gật đầu.

Sau đó Nam trưởng lão đột nhiên hỏi:

“Đúng rồi, Họa Loạn Cổ Thành là chốn cũ của Bất Tử Tộc?”

Nghe thấy Nam trưởng lão nói như vậy, Bắc trưởng lão và Tô Nhiễm đã phản ứng lại.

Sau đó ba người các nàng không hẹn mà cùng nhìn về phía Chưởng môn Thiên Nữ.

Trong lòng các nàng đều có một suy đoán, đó chính là Chưởng môn của các nàng thật ra là Bất Tử Tộc?

Nam Bắc trưởng lão hơi ảo não, các nàng nên đoán được sớm hơn mới đúng. Nếu như không phải Bất Tử Tộc, Chưởng môn làm sao có thể khỏi hẳn sau nhiều lần trọng thương như vậy?

Mà Chưởng môn còn rất muốn tới Họa Loạn Cổ Thành.

Nhưng điều làm cho các nàng nghi ngờ chính là, dường như chính Chưởng môn cũng không biết bản thân là Bất Tử Tộc.

“Rời khỏi nơi này trước đã.” Tô Nhiễm mở miệng nói.

Chưởng môn đột nhiên xảy ra vấn đề, đây là vấn đề trí mạng đối với các nàng.

Bởi vì chỉ có Chưởng môn mới có thể mời Thần Nữ đại nhân đến. Nếu lúc này gặp phải nguy hiểm, Thần Nữ đại nhân sẽ không thể nào cứu các nàng.

Sau đó Nam trưởng lão cũng Chưởng môn Thiên Nữ với thương thế gần như đã khỏi hẳn rời khỏi nơi này, đi tìm kiếm một chỗ tương đối an toàn.

“Bắc trường lão, người thông báo cho sư tử ta trước, để nàng tới đây hỗ trợ.” Tố Nhiễm phụ trách tìm chỗ nghỉ tạm.

Tình hình bây giờ nói an toàn cũng được, mà nói nguy hiểm cũng không sai.

Tóm lại cứ tìm cao thủ đến là được.

...

Mấy người Tố Nhiễm tìm chỗ trốn đi, những người khác cũng như thế. Bởi vì ánh sáng đột nhiên chiếu rọi tới, làm cho bọn hắn có chút không thoải mái.

Phảng phất nó có một loại năng lực ăn mòn, làm cho sức mạnh của bọn hắn nhảy nhót lung tung không thể khống chế được.

“Có chuyện gì xảy ra rồi?”

“Không biết, chưa từng có. Chỉ ít với hiểu biết của ta về Họa Loạn Cổ Thành, chưa bao giờ có loại chuyện này.

Đừng nói là như thế này, dù là những chuyện hơi lớn một chút cũng không có.”

“Các người có nghe được âm thanh gì không?”

“ m thanh gì?”

“Là âm thanh đóng cửa.”

Một số người nghe vậy thì hơi kinh ngạc, sau đó thử lắng nghe.

Quả nhiên nghe được âm thanh phanh phanh, hình như đúng là âm thanh đóng cửa.

Mà tốc độ hình như càng lúc càng nhanh.

Lúc này ánh sáng trên bầu trời càng ngày càng mạnh, toàn bộ thành cổ đều bị những ánh sáng này bao trùm.

Người bị những ánh sáng này chiếu tới đều cảm thấy hơi nhói nhói, phảng phất nó trực tiếp xuyên thấu qua da, sau đó tổn thương thân thể của bọn hắn.

“Nhanh tìm chỗ trốn đi, ánh sáng này không phải bình thường.”

Lúc này tất cả mọi người đều cảm thấy, ánh sáng đang chiếu rọi xuống kia giống như ánh sáng đoạt mạng.

Trong nháy mắt, không có người nào lộ ra dưới ánh sáng nữa.

Vào lúc ánh sáng càng ngày càng ngưng thực, trên bầu trời dần dần xuất hiện một tòa tế đàn, hai bên tế đàn có rất nhiều người đang đứng.

Mà ở trung tâm tế đàn là một người đàn ông trung niên.

Hắn đứng ở đó quan sát toàn bộ Họa Loạn Cổ Thành.

Khi tất cả mọi người cho rằng người kia sẽ nói chuyện, đôi phương lại không hề nói gì, cũng không động đậy chút nào.

Phảng phất bị đóng băng ở nơi đó.

Không ai biết có chuyện gì xảy ra, nhưng lại không thể không chú ý đến, bởi vì lúc này đã không thể rời khỏi Họa Loạn Cổ Thành.

Một khi bị ánh sáng chiếu phải, rất có thể bọn hắn sẽ phải chết.

...

Trong bóng tối, Chương môn Thiên Nữ đột nhiên tỉnh lại.

Vừa tỉnh dậy nàng đã sờ lên vết thương trên người mình, phát hiện đã biến mất, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Còn may không chết.

Quần áo cũng còn tốt.

“Nhưng nơi này là đâu vậy?”

Chương môn Thiên Nữ nhìn không gian đen kịt xung quanh, thi triển Hỏa Cầu Thuật.

Sau đó Chương môn Thiên Nữ mới nhìn rõ cảnh tượng xung quanh.

“Tổ Nhiễm đâu? Làm sao ta lại đột nhiên ở chỗ này?”

Chường môn Thiên Nữ hơi nghi hoặc, nhưng nàng cảm thấy có thể mình đã bị giấu đi.

Trước kia lúc nàng trọng thương, Trưởng lão Nam Bắc thường sẽ giấu nàng đi.

Nghĩ như vậy, Chường môn Thiên Nữ đứng dậy tiến về phía cửa phòng.

C-K-Í-T.. T... T một tiếng, cánh cửa nhẹ nhàng được mở ra.

“Người đã tỉnh?”

Trước cửa là một người phụ nữ ăn mặc rất đơn giản.

Mà Chường môn Thiên Nữ còn cảm thấy tiếng nói của đôi phương rất kỳ quái, nhưng nàng vẫn có thể nghe hiểu.

“Xin hỏi, nơi này là đâu?” Chường môn Thiên Nữ lên tiếng hỏi.

Nàng nhìn quanh bốn phía, phát hiện nơi này chắc là một thành trấn to lớn, thế nhưng nàng không nhớ chính mình đã từng tới đây.

“Nơi này là Thiên Tai Cổ Thành, những người đã trốn đi không nói cho người sao? Bây giờ mới qua mấy năm chứ, không ngờ đã không nhận ra được cố hương.”

Người phụ nữ kia lẩm bẩm hai câu, sau đó tiếp tục nói:

“Thiên Tai Cổ Thành là cố hương của Bất Tử Tộc, cũng chính là cố hương của người. Đúng rồi, người tên gì?”

“Cố, Cố Vũ.” Suy nghĩ của Chường môn Thiên Nữ rối loạn.

Nơi này là Thiên Tai Cổ Thành, cố hương của Bất Tử Tộc, là cố hương của nàng. Thế thì chẳng phải đang nói nàng chính là Bất Tử Tộc?

Nghĩ như vậy, Chường môn Thiên Nữ cảm thấy hình như nàng thật sự là Bất Tử Tộc.

Nhưng mà, cố hương của Bất Tử Tộc không phải là Họa Loạn Cổ Thành sao?

Làm sao lại biến thành Thiên Tai Cổ Thành rồi?

Tuy nhiên Chương môn Thiên Nữ không dám hỏi.

Lúc này ở vị trí cao nhất trong trung tâm của thành trên, truyền đến một tiếng nói:

“Thời gian đã đến, vào chỗ.”

“Đi thôi, người tới vừa lúc.” Người phụ nữ kia nói xong liền lôi kéo Chương môn Thiên Nữ đi về bên trong.

“Đang làm gì vậy?” Chương môn Thiên Nữ hỏi.

Nàng phát hiện người này mạnh đến mức không còn gì để nói, chính mình hoàn toàn không thể nào phản kháng được.

“Tấn thẳng Thần tộc.” Người phụ nữ kia hưng phấn nói.

Mà Chương môn Thiên Nữ lại có chút kinh ngạc. Tấn thẳng Thần tộc?

Có ý gì đây?

—

Dịch: MB_Boss

Chương 273: Thần Huyết

Sau khi các nàng rời đi, trên đường phố vốn không có một ai lại xuất hiện một người, một người mặc áo choàng đen.

“Tấn thẳng Thần tộc? Đây chính là điểm phân cách của bọn họ?”

Lục Thủy nhìn những huyễn tượng thời kỳ Viễn Cổ này rồi thầm nói.

Đúng vậy, tất cả những thứ ở nơi này đều không phải chân thực, chỉ là huyễn tượng hình thành từ chấp niệm.

Mảnh khu vực này là nơi hấn bước vào sau khi đi qua cánh cửa cuối cùng.

Nhưng làm cho Lục Thủy hơi bất ngờ chính là, huyễn tượng ở nơi này dường như vẫn luôn tồn tại.

Hắn đứng tại chỗ thật lâu, quan sát những chuyện thường ngày của những Bất Tử Tộc này.

Mãi đến khi tộc nhân Bất Tử Tộc kia xuất hiện, tiết tấu ở nơi này mới nhanh hơn, người xung quanh cũng bắt đầu lu bù với công việc.

Cho nên, huyễn tượng vẫn luôn chờ đợi một người thuộc Bất Tử Tộc sao?

Bởi vì hấn không phải là Bất Tử Tộc, cũng không hề chủ động dung nhập vào huyễn tượng, cho nên không thể kích hoạt cảnh tượng này.

Lục Thủy bước đi theo, hấn rất hiếu kỳ đám Bất Tử Tộc này tấn thẳng Thần tộc kiểu gì.

Và muốn tấn thẳng thành loại Thần tộc nào.

Nếu như là loại giống Thần Chúng kia, vậy thì có hơi lừa mình dối người.

“Nhưng trước khi Bất Tử Tộc bị diệt tộc, vẫn chưa có Thần Chúng?”

Tiên Đình và Phật Môn đã có từ rất sớm, còn Thần Chúng xuất hiện tương đối chậm. Còn tại sao lại như vậy, Lục Thủy không thể biết được.

Rất nhanh Lục Thủy đã đi tới trung tâm của thành trấn.

Nơi này có một tề đàn rất lớn, ở hai bên có một loạt người đang đứng.

Những người này không có ai là kẻ yếu.

Nếu như khí tức mà bọn họ thể hiện ra là chân thật, thế thì chỉ có thể nói, ở thời kỳ Viễn Cổ Bất Tử Tộc rất cường đại.

Chỉ riêng Bất Tử Tộc Cửu Chuyển, Lục Thủy đã thấy hơn mười vị.

Tiên Đình và Phật Môn cộng lại có thể đánh thắng được Bất Tử Tộc hay không cũng là một vấn đề. Đương nhiên, không thể tính loại cấp bậc như Đế Tôn này vào trong.

“Nếu Bất Tử Tộc mạnh như vậy, tại sao Bất Bại Tiên Đình và Khổ Hải Phật Môn không đến thu phục?”

Loại cấp bậc như Đế Tôn có thể thu phục Bất Tử Tộc mà không chịu thiệt hại gì?

Dù có hơi phiền toái một chút, nhưng những người kia không thể nào nhìn bọn hắn tấn thăng Thần Tộc mới đúng.”

Lục Thủy có chút nghi vấn, nhưng đáng tiếc lại không có được đáp án.

Nhưng nếu muốn biết thì cũng rất dễ dàng, chờ đám người Đế Tôn thức tỉnh, chớp tới hỏi là được rồi.

Theo Tinh Ti nói, chắc là Đế Tôn cũng không chết.

Đương nhiên, Lục Thủy càng muốn biết tại sao lại muốn nhắm vào Lục gia.

Lục Thủy đứng ở bên dưới tề đàn nhìn lên, chờ đợi Bất Tử Tộc tấn thăng Thần tộc.

Lúc này Chương môn Thiên Nữ đang đứng ở phía cuối đám người, nàng rất không hiểu, không phải Bất Tử Tộc đã bị diệt tộc rồi sao?

Làm sao đột nhiên muốn tấn thăng Thần tộc, mà nàng cũng đi theo tấn thăng Thần tộc?

Trực giác nói cho nàng biết, không thể tham gia loại chuyện này.

Thế nhưng người phụ nữ kia vẫn luôn nắm lấy tay nàng, làm cho nàng không thể tránh thoát được.

“Thần là thứ gì?” Rốt cục Chương môn Thiên Nữ vẫn mở miệng hỏi.

“Thần là người phát ngôn của thiên địa, đồng thọ với trời đất, bất tử bất diệt. Chỉ cần tấn thăng Thần tộc, như vậy bộ tộc chúng ta sẽ không phải chịu bất cứ sinh linh nào ước thúc.

Cũng sẽ là Bất Tử Tộc danh xưng với thực.” Người kia trả lời.

“Thế giới này có rất nhiều thần sao?” Chương môn Thiên Nữ hỏi tiếp.

Người kia lắc đầu:

“Không, Chân Thần chỉ có một vị.

Chúng ta chỉ tấn thăng làm Thần tộc, cũng không phải là Chân Thần. Thần tộc chỉ cần có được thần tính của Chân Thần là đủ.

Đến lúc đó ngay cả Chân Thần cũng khó có thể ước thúc chúng ta.”

“Vậy làm sao mới có thể trở thành Thần tộc?” Chương môn Thiên Nữ tiếp tục hỏi.

Lục Thủy cũng để ý vấn đề này, những người kia làm thế nào mới có thể tấn thăng Thần tộc?

Mà hẳn đã hiểu, Chân Thần chỉ có một vị. Nói cách khác, ở trong nhận biết của bọn họ, kỳ thật Thần cũng không phải loại giống như Thần Chúng.

Mà vị Chân Thần này tám chín phần mười là Cửu.

Nếu Cửu thật sự giống như lời nàng nói, là Chân Thần Độc Nhất trong thiên địa.

Lúc này Lục Thủy nghe được một giọng nói uy nghiêm truyền đến từ trên tế đàn:

“Xin mời Thần huyết.”

Ngay khi giọng nói này truyền ra, Lục Thủy cảm thấy bầu trời xuất hiện một vết nứt, một giọt máu tươi bảy màu rơi xuống từ bầu trời.

Đây là Thần huyết?

Lục Thủy không thể biết. Nơi này chỉ là huyễn tượng, thứ siêu việt chấp niệm của Bất Tử Tộc sẽ không thể nào cụ hiện ra được.

Bảy màu chỉ có thể cho thấy sự đặc thù của nó mà thôi.

Trong hiện thực không nhất định sẽ là bảy màu.

Lúc này người trên tế đàn giơ tay lên, sau đó trong tay hắn ngưng tụ ra một giọt máu.

“Huyết mạch của chúng ta tương liên, dung hợp Thần huyết, trở thành Bất Tử Thần.”

Tiếng nói mệnh mông truyền khắp bốn phía.

Lúc này, tất cả mọi người quỳ một chân xuống, tiếp theo ngưng tụ ra một giọt máu tươi hội tụ lên trên tế đàn.

Sau đó một âm thanh hùng vĩ khi tất cả mọi người đồng thanh lên tiếng truyền ra:

“Dung hợp thần huyết, tấn thăng Thần tộc.”

Tất cả mọi người quỳ xuống, tất nhiên Chương môn Thiên Nữ cũng quỳ xuống theo, mà còn càng thêm trôi chảy.

Những người khác chỉ quỳ một chân, mà nàng lại quỳ cả hai đầu gối xuống đất.

Lúc này Chương môn Thiên Nữ có thể cảm giác được Thần huyết đang di chuyển về phía huyết dịch của Bất Tử Tộc, phảng phất muốn dung hợp vào nhau.

Nhưng khi sắp dung hợp, người bên trên tế đàn lại đột nhiên dừng lại.

“Vì sao lại có tộc nhân không dâng ra huyết dịch?”

Tiếng nói uy nghiêm vang lên, sau đó ánh mắt của hắn nhìn về Chương môn Thiên Nữ ở sau cùng.

Chương môn Thiên Nữ bị chú ý đến thì giật mình, nàng cảm thấy mình đã bị khóa chặt, mà còn có một luồng uy áp không thể nào kháng cự bao vây nàng lại, làm cho nàng không biết làm thế nào.

Theo bản năng nàng liền dập đầu.

“...”

Người đàn ông trên tế đàn mở miệng hỏi:

“Vì sao dập đầu?”

Lần này tất cả mọi người đều nhìn về phía Chương môn Thiên Nữ.

Tựa như một con dê nhỏ yếu, bị một đám sói hung tàn vây quanh vậy.

Nhỏ yếu, bất lực, đáng thương.

Lúc này, người đàn ông trên tế đàn bước ra, trong chớp mắt đã đến trước mặt Chương môn Thiên Nữ.

“Thân là chiến sĩ của Bất Tử Tộc ta, thế mà lại quỳ hai đầu gối xuống đất, đúng là làm nhục uy thể của cả bộ tộc.

Không chỉ như thế, ngươi lại còn không quan tâm đến thịnh điển tộc ta tấn thăng Thần tộc, can thiệp vào việc tấn thăng thành Thần.

Ngươi, phải chịu tội gì?”

Từng tiếng vấn trách uy nghiêm này dọa cho Chương môn Thiên Nữ không dám nói lời nào, vô thức dập đầu hai cái.

Đám người: “...”

“Trả lời câu hỏi của ta.” Người đàn ông kia trầm giọng nói.

“Cần, cần trả lời cái gì?” Chương môn Thiên Nữ quỳ trên mặt đất, vẻ mặt luống cuống.

“Ngươi không muốn thành Thần?” Người kia hỏi.

Những người khác cũng nhìn Chương môn Thiên Nữ, chờ câu trả lời của nàng.

“Ta, ta vốn chính là một người, tại sao phải thành Thần?”
Chương môn Thiên Nữ nhỏ giọng trả lời.

Lúc nói ra câu này, Chương môn Thiên Nữ cảm thấy có thể mình sẽ bị đánh chết.

Nhưng làm cho nàng ngoài ý muốn chính là, những người kia không hề phát ra tiếng động.

Khi nàng ngẩng đầu nhìn một chút, phát hiện tất cả mọi người cứ thế đứng im tại chỗ, dáng vẻ đều rất khiếp sợ.

Chương môn Thiên Nữ bị dọa lại lập tức cúi đầu.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 274: Chấp Niệm Lưu Luyện

Lục Thủy ở một bên xem kịch, hẳn còn tưởng rằng sẽ tái hiện chân tướng Bất Tử Tộc diệt vong năm đó, nhưng có vẻ hẳn đã sai.

Những chấp niệm của Bất Tử Tộc này, chưa từng có ai định dung hợp Thần huyết trong huyền tượng.

Bọn hắn chỉ để ý đến nhân vật chính trong huyền tượng, cũng chính là vị hậu duệ Bất Tử Tộc nhỏ yếu bất lực kia.

Lúc này, người đàn ông trên tế đàn kia dường như có phần nộ, trong tay hắn ngưng tụ ra quyền trượng, lập tức dùng phần đuôi gõ xuống mặt đất.

Một tiếng Oong vang lên, làm cho Chương môn Thiên Nữ sinh ra sợ hãi trong lòng.

“Không có tiền đồ.

Nhỏ yếu như ngươi nếu không thành Thần, làm sao để tự vệ? Lại làm sao để bảo hộ tộc nhân?”

Chương môn Thiên Nữ cúi đầu xuống thấp hơn, đúng là nàng đã không bảo vệ tốt Thiên Nữ Tông.

Lúc mẹ nàng còn sống, các nàng không cần phải phiêu bạt bốn chỗ.

“Như vậy, ngươi vẫn không muốn trở thành Thần sao?” Người đàn ông kia hỏi .

Chương môn Thiên Nữ lắc đầu, nhỏ giọng nói:

“Bình thường việc thành Thần đều là gạt người.”

Trong lúc nhất thời đám người không biết nói gì.

“Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?” Người phụ nữ vẫn luôn lôi kéo Chương môn Thiên Nữ đột nhiên hỏi.

“123.” Chương môn Thiên Nữ trả lời với vẻ không rõ ràng lắm.

“Vẫn còn nhỏ.” Người phụ nữ kia hơi xúc động.

“Cũng không biết được dạy như thế nào, là do cha mẹ của nàng sai. Nhưng mà, tâm tính vẫn được.” Người đàn ông cầm quyền trượng bình tĩnh nói.

Lúc này Chương môn Thiên Nữ có cảm giác bầu không khí xung quanh đã thay đổi. Khi nàng ngẩng đầu lên xem thử, phát hiện tất cả mọi người đã vây quanh nàng, hoặc có thể nói là quan sát nàng.

Ánh mắt cũng thay đổi.

Đã hoàn toàn khác với trước đó, dường như có chút thân thiết.

Người đàn ông trung niên kia nhìn Chương môn Thiên Nữ, xúc động nói:

“Bất Tử Tộc ta, chưa bị diệt tộc.”

Lúc này hắn đưa tay về phía Chương môn Thiên Nữ, người sau muốn tránh né, nhưng lại không thể làm được.

Nhưng rất nhanh Chương môn Thiên Nữ phát hiện ra, đối phương cũng không ra tay đánh nàng, mà chỉ đang sờ đầu của nàng.

Chương môn Thiên Nữ không thể nào hiểu được.

“Nhớ kỹ lời của người nói, bình thường việc thành Thần đều là gạt người, đường phải đi từng bước, dấu chân sau lưng chính là hậu thuẫn của người.

Tất cả lỗi lầm đều là do chúng ta gây ra.

Chúng ta tồn tại đến bây giờ, chỉ là muốn nói một câu với hậu nhân:

Rất xin lỗi.”

Người kia nhìn Chương môn Thiên Nữ, mang theo vẻ xin lỗi:

“Rất xin lỗi, lúc trước không thể ngăn cản được dụ hoặc, dẫn đến việc tộc nhân tương tàn.

Rất xin lỗi, làm cho các người không còn nhà để về, trôi dạt khắp nơi.

Rất xin lỗi, không thể lưu lại truyền thừa cho các người, khiến cho các người cầu sinh gian nan.”

Chương môn Thiên Nữ cũng nhìn tất cả, dường như nàng đã hiểu vì sao mẹ lại để nàng tới đây.

Nhưng không biết những người này có từng gặp qua mẹ nàng hay không.

“Chúng ta không có gì để lại cho người, thứ duy nhất có thể lưu lại cho các người, cũng chỉ có lời chúc phúc tái nhọt.

Nhớ kỹ, vĩnh viễn đừng trở về Thiên Tai Cổ Thành.

Nhớ kỹ, không nên tới gần Thân huyết.

Nhớ kỹ, hãy lấy lịch sử của Bất Tử Tộc để làm gương.

Nhớ kỹ, phải sống thật tốt.”

Chương môn Thiên Nữ cảm thấy mình cách bọn họ càng ngày càng xa, nàng có thể nhìn thấy tất cả mọi người đang mỉm cười với mình, có thể cảm thấy những người này nhìn nàng với vẻ đầy từ ái.

Nàng nhìn những này rời xa, vô thức muốn vươn tay bắt lấy gì đó, thế nhưng cuối cùng không hề nắm được thứ gì cả.

Mãi đến khi nàng nghe được câu nói cuối cùng, bỗng có rất nhiều tin tức tràn vào trong đầu nàng.

Là truyền thừa Bất Tử Tộc.

Có Cửu Chuyển Bất Tử Chân Kinh, có thật nhiều thứ giúp cho nàng tự vệ, và rất nhiều tâm đắc.

Còn có rất nhiều phương thức xử lý khi gặp được nguy hiểm của bộ tộc.

Phảng phất tất cả đều đang dạy nàng, nên sống sót bằng cách nào.

Thế nhưng mà, nàng chỉ biết quỳ thôi.

Chương môn Thiên Nữ hơi nôn nóng, muốn nói cho bọn hắn biết về chuyện này.

Nhưng còn chưa mở lời, tất cả đều đã biến mất.

Chờ khi Chương môn Thiên Nữ rời đi, những người khác liền nhìn về phía Lục Thủy.

Lúc này, trong mắt của bọn hắn mang theo sự lạnh lẽo.

Lúc Lục Thủy tiến vào, có vẻ như bọn họ đã phát hiện ra hắn.

Đương nhiên, Lục Thủy cũng không định che giấu. Hắn cũng chỉ ẩn giấu một chút khi người Bất Tử Tộc kia tiến vào mà thôi.

Chủ yếu là lo lắng Mộ Tuyết sẽ đưa ánh mắt tới đây.

May mà nàng không hề làm vậy.

“Để cho ta đi vào, như thế nào?” Lục Thủy mở miệng nói.

Cảnh tượng xung quanh bắt đầu thay đổi, thành trần chìm trong ánh nắng tươi sáng trở nên rách nát không chịu nổi, tràn ngập chết chóc.

Mà những tộc nhân Bất Tử Tộc mặt mũi hiền lành kia, thân thể từng người biến thành khô quắt, sinh cơ không còn.

Quanh người bọn hắn, không phải vụn vẹo thì chính là điên cuồng.

Nhưng những người này mượn nhờ chấp niệm, có thể bảo trì thanh tỉnh một lát.

Lục Thủy cũng muốn mượn nhờ thời gian ngắn ngủi này để tránh phải xung đột.

Nếu xảy ra xung đột với những người này, có lẽ hắn sẽ phải trực tiếp về nhà.

Mặc dù sức mạnh khí tức của bọn họ có chút biến hóa trong huyền tượng, nhưng Lục Thủy có thể cảm giác được, bản thân căn bản không phải đối thủ.

Nhất là khi không biết nơi này có bao nhiêu Bất Tử Tộc.

Khó trách Tiên Đình và Phật môn không đến.

Ai tiến vào người đó chết!

“Tại sao chúng ta phải cho người đi qua?” Không ai quan tâm đối với việc Lục Thủy không phải là Bất Tử Tộc.

Bởi vì không có thời gian.

“Cũng phải có người thu thập cục diện rồi rắc chứ, đúng không?” Lục Thủy nhìn người đàn ông chủ trì tế tự đã thay đổi hoàn toàn kia rồi nói.

“Người, có thể thu thập cục diện rồi rắc?”

“Ai biết được, không thử một chút thì sao có thể biết?”

Đương nhiên, nếu như người có thể đợi, tương lai không lâu ta sẽ làm được.” Lục Thủy bình tĩnh nói, trong giọng nói của hắn mang theo sự tự tin.

Không bao lâu nữa, là hắn có thể làm được.

Đối phương trầm mặc. Lục Thủy cũng không định để bọn hắn suy nghĩ quá nhiều, càng suy nghĩ thì bọn hắn sẽ càng hỗn loạn.

Thời gian của hắn sẽ càng ít đi.

Đến lúc đó, chạy đi đều là chuyện rất phiền phức.

“Hoặc là người có thể đưa ra một yêu cầu với ta. Người phải hiểu được một chuyện, trừ ta ra không ai có thể đến đây được.” Lục Thủy nói tiếp.

Nghe thấy Lục Thủy nói như vậy, người kia đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, hắn há to miệng muốn nói.

Nhưng Lục Thủy đã cắt ngang:

“Đừng có nói là để ta không nên làm khó hoặc là chiếu cố vị Bất Tử Tộc kia.

Ta có thể nói cho người biết, sau lưng nàng có đạo lữ của ta.

Chỉ cần Bất Tử Tộc kia không làm ra chuyện gì đó khác người, bất kể ai muốn động vào nàng, đều phải cân nhắc sức

nặng của mình.

Bao gồm Chân Thần mà các ngươi biết.

Đừng tưởng rằng ta đang nói đùa.

Qua một thời gian ngắn nữa, không có ai mà nàng không giữ được.”

Lục Thủy vừa mới nói xong, người kia liền ngậm miệng lại.

Một số người bên cạnh hắn, dường như đều đang lùi sang hai bên, giống như đang dùng lý trí cuối cùng để nhường ra một con đường cho Lục Thủy.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 275: Náo Động Tu Chân Giới

Nhưng Lục Thủy lại không đi lên phía trước, mà chỉ nói:

“Nghĩ ra yêu cầu gì chưa?”

“Có thể, có thể giải thoát cho tộc nhân của ta không?”
Người kia hỏi.

Nghe thấy yêu cầu này, Lục Thủy không hề mở miệng, mà chỉ bắt đầu bước đi.

Khi hắn vượt qua người kia, mới nói:

“Một năm, nhiều nhất một năm tòa thành này sẽ trở lại bình thường. Ta cũng sẽ để cho nó trở lại vị trí cũ.

Ta sẽ xử lý tốt tất cả.

Bất Tử Tộc du đãng chỗ này không thể nào rời khỏi, cũng sẽ biến mất hoàn toàn.

Đây là hứa hẹn của ta đối với các ngươi.

Bản thiếu gia sẽ không để cho các ngươi chịu thiệt thòi.”

Nói xong câu này, Lục Thủy đi một mạch vào sâu bên trong nhất, đó chính là vị trí tế đàn, cũng là vị trí Thần huyết.

Thần huyết mới là hạch tâm của tất cả.

Hỏi thăm những người kia sẽ không thể biết được gì nhiều, hắn chỉ có thể tự mình đi xác nhận.

Mà hắn cũng rất tò mò, Chân Thần là tồn tại như thế nào.

Theo Lục Thủy đi qua, một lúc lâu sau người đàn ông tế tự kia mới gật đầu, nói:

“Chúng ta, chờ ngươi.”

Lúc này Lục Thủy đã biến mất.

Phản ứng của bọn hắn càng ngày càng trì độn, đã sắp mất đi ý thức.

Nếu như bây giờ Lục Thủy còn chưa đi, thế thì hai bên chắc chắn sẽ phải đánh nhau.

Đây mới là nguyên nhân Lục Thủy vội vã rời đi.

Bọn hắn thật sự không có nhiều thời gian.

...

Lục Thủy đi đến trước tế đàn, hắn cảm thấy nơi này có một khí tức siêu việt bình thường, nó ngăn cách con đường tiến lên.

Khi Lục Thủy đụng phải kết giới của khí tức này, chân mày nhăn lại:

“Có dị khúc đồng công chi diệu với sức mạnh thiên địa của ta, nhưng lại hoàn toàn khác biệt.

Đây là Thần lực?”

Lục Thủy hơi kinh ngạc, nó hoàn toàn khác biệt với những sức mạnh mà hắn từng gặp.

“Nếu như sức mạnh này thật sự tràn ra từ giọt máu kia, thế thì chủ nhân của nó có thể gọi là Thần.”

Sức mạnh của đám người Thần Chúng hoàn toàn không cùng một đẳng cấp với sức mạnh này.

Khi Lục Thủy muốn dùng sức mạnh thiên địa để vào xem, hắn cảm thấy bên trong pháp bảo trữ vật có thứ gì đó đang cộng minh với kết giới này.

Lục Thủy không hề do dự, trực tiếp lấy ra món đồ kia.

Rất nhanh sau đó, một quyển sách xuất hiện trên tay Lục Thủy.

Chính là quyển sách Giáo dục bắt buộc 900 năm để thành Thần -- Hắc Âm Thiên.

Lục Thủy hơi bất ngờ.

“Thứ này...”

Quyển sách này là tên Thần gì đó ở nhà hắn cho, không ngờ lại cộng minh với khí tức kỳ lạ ở đây, mà khí tức đó còn

có khả năng đến từ Thần huyết.

Cho nên kỳ thật quyển sách này có một phần có thể cộng minh với Thần huyết?

Sau đó Lục Thủy lại đung thủ vào kết giới, hẳn phát hiện mình đã có tư cách tiến vào.

Ừm, tiết kiệm được sức mạnh thiên địa.

Lục Thủy cất bước đi vào tế đàn. Tế đàn chính là điểm kết nối với khí tức ở trên bầu trời, bên trong chính là khởi nguồn của tất cả.

Mà khi Lục Thủy đi vào tế đàn, một tiếng nói mang theo một loại vận vẹo truyền đến từ trên cao, kèm theo chút chói tai:

“Thần tuyền đã tới, xin mời Thần huyết.”

Ngay lập tức Lục Thủy cảm thấy một luồng khí tức cực kỳ nồng đậm, khí tức này đồng nguyên với khí tức kết giới, là Thần lực.

Tiếp theo Lục Thủy thấy được trên bầu trời xuất hiện một vết nứt, mà khí tức kia tràn ra từ trong đó.

Trong nháy mắt, một giọt tươi mà người bình thường không thể nào nhìn thẳng từ trong khe rơi xuống. Đây là một giọt máu tươi đỏ thẫm, dường như vừa mới chảy ra vậy, bên trong nó ẩn chứa sức mạnh siêu việt đạo.

Sức mạnh này tạo cho người ta một loại cảm giác không gì không làm được.

Phảng phất chỉ cần khống chế được nó, sẽ có thể làm được bất cứ chuyện gì, sẽ có thể không chịu ảnh hưởng của sinh tử, không quan hệ đến tu vi.

Lục Thủy nhìn Thần huyết, cuối cùng gật đầu nói:

“Xứng với tên Thần huyết.”

Mà theo Thần huyết xuất hiện, tiếng nói chói tai trước đó đột nhiên trở nên thần thánh:

“Thần huyết giáng thế, như truyền thừa Chân Thần. Có được thì có thể thành đại đạo, có thể bước lên đỉnh phong của Tiên, có thể chứng vô thượng Quả vị, có thể ngồi lên Thần vị.

Vào Thiên Tai Thành, tiến Bất Tử Cung, có thể được máu Chân Thần.”

Tiếng nói này không chỉ có mình Lục Thủy nghe được, ngay cả người bên ngoài cũng nghe thấy nó.

Nhất là khi Thần huyết xuất hiện, một luồng khí tức bản nguyên, làm cho tất cả mọi người dường như thấy được khởi nguồn của thiên địa.

Bọn hắn có lý do để tin tưởng đó chính là Thần huyết, có lý do tin tưởng tiếng nói trước đó là thật.

Lục Thủy nhìn Thần huyết, tất nhiên biết tiếng nói kia có chỗ kỳ quái. Thế nhưng mà, có truyền đi thì lại làm sao?

Dù có vô số người tới thì lại thế nào?

Ai có thể tiến vào Bất Tử Cung?

Lúc này có một cầu thang vô hình xuất hiện, cầu thang kết nối với thần huyết, phẳng phát đang mời người đi lên.

Lục Thủy không do dự, hắn bước lên trên cầu thang vô hình.

Nhưng trong nháy mắt khi hắn bước lên trên cầu thang, Thần huyết giống như bị kích thích, bắt đầu phát tán khí tức liên tục.

Khác biệt với lúc trước chính là, lần này khí tức Thần huyết đột phá không gian, phát tán ra toàn bộ tu chân giới.

Chỉ cần có người đụng chạm đến đạo, đều có thể cảm nhận được sự đặc thù của Thần huyết.

Cao Viễn đứng ở trên đỉnh núi cao nhìn về phương hướng của Thần huyết, khó hiểu nói:

“Thần huyết? Đây là thứ gì?”

Trong nháy mắt lúc cảm nhận được khí tức của Thần huyết, bọn hắn liền biết được sự tồn tại của nó, cũng có thể biết được

tác dụng của Thần huyết.

“Chuyện này, làm sao có thể tồn tại loại vật này?” Cao Viễn khó mà tin nổi.

Nhưng hắn vẫn dự định đi qua xem một chút.

“Thần huyết? Thật sự khoa trương như vậy sao?” Tất nhiên Hứa Phương cũng cảm nhận được.

Bây giờ hắn đã về tới Đông Lâm Sơn, nhưng hắn cảm thấy nên đi Họa Loạn Cổ Thành một lần.

Mặc dù không biết Thiên Tai Thành, nhưng hắn có thể cảm giác được vị trí đó ở Họa Loạn Cổ Thành.

Liên tưởng một chút, không khó đoán ra Họa Loạn Cổ Thành chính là Thiên Tai Thành.

“Ngươi muốn đi sao?” Nghiên Như nhìn Hứa Phương rồi nói.

Hứa Phương gật đầu:

“Đông Phương tiểu hữu còn ở bên kia, ta cần đi qua xác nhận an toàn của bọn hắn.”

Nghiên Như gật đầu:

“Về sớm một chút.”

Ừ một tiếng, Hứa Phương liền đạp không rời đi.

Nghiên Như nhìn theo nhưng không nói gì thêm, chuyến đi này sẽ rất nguy hiểm.

Toàn bộ tu chân giới đều cảm nhận được Thần huyết, mặc kệ là thật hay giả, rất nhiều người đều sẽ đi.

“Tiền bối không cần lo lắng, Đông Phương đại lão là đại lão chân chính. Nếu như ta không đoán sai, Thần huyết là do đại lão làm ra.” Sơ Vũ hơi mỉm cười nói.

Kỳ thật hắn không biết Thần huyết là thứ gì, chỉ là lúc đi ra vừa vặn nghe được hai vị tiền bối nói đến mà thôi.

Mới nãy gõ chữ dùng não quá mức, bây giờ hắn đang rất buồn ngủ.

Nghiên Như không để ý đến lời nói của Sơ Vũ. Đúng là Đông Phương Hạo Nguyệt kia rất đặc thù, nhưng mà việc dẫn động Thần huyết, tương đương với việc dẫn động tu chân giới.

Đây không phải chuyện mà sức người có thể làm được.

Bên trong địa giới của ma tu, Chiến Vô Ảnh hơi kinh ngạc:

“Lại có người có thể xúc động Thần huyết? Đối phương làm thế nào vậy?”

Đáng tiếc, không có ai có thể lấy được Thần huyết. Đệ Tôn từng nói qua, giọt máu này không ai có thể lấy đi.”

Do dự một chút, Chiến Vô Ảnh vẫn đi, hắn muốn nhìn thử Thần huyết là tồn tại như thế nào.

Tới gần có lẽ sẽ giúp hắn khôi phục nhanh hơn.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 276: Mộ Tuyệt Suy Tư Lưu Hỏa Là Ai

“Thần huyết? Thiên Tai Họa Loạn, không hợp với Phật Môn ta.” Tâm Hỏa nhìn qua phương hướng của Thần huyết, cuối cùng nhắm mắt lại, không tiếp tục để ý.

Phật tâm bất động, vạn vật đều bình thường.

Mà bên trong hồ băng nguyên, trên người Băng Hải Nữ Thần ần ần có chút rung động:

“Máu Chân Thần, Thần cách áp chế.”

Khu vực Lục gia, Mộ Tuyệt nhìn về phương xa, hiểu kỳ nói:

“Thần huyết? Ở kiếp trước có thứ này sao?”

Ừm, nếu có ta cũng không phát hiện được, ở kiếp trước hiện giờ ta còn đang nhảy nhót ở nhị giai.

Nhưng có vẻ Thần huyết này cũng không có tác dụng gì.”

Sau đó Mộ Tuyệt không để ý tới Thần huyết nữa, vừa rồi Chương môn Thiên Nữ đã báo cáo cho nàng.

Chương môn Thiên Nữ nói lại một lượt tất cả những gì mình đã trải qua.

Mộ Tuyệt cũng không nói gì thêm, chỉ có thể nói cơ duyên của đối phương không tồi.

Đương nhiên, Mộ Tuyệt thuận tiện để nàng mỗi ngày ăn một viên Huyết Đê. Còn tại sao thì chắc là Chương môn Thiên Nữ cũng có thể hiểu được.

Tiếp sau Mộ Tuyệt nói chỉ cần mấy viên Huyết Đê, đến lúc đó truyền tống tới là đủ.

Thần Nữ đại nhân chỉ cần mấy viên Huyết Đê? Chuyện này đã dọa Chương môn Thiên Nữ quá mức, cho rằng Thần Nữ đại nhân định vứt bỏ các nàng.

Cũng may Mộ Tuyết ra tay uốn nắn đối phương một chút, lúc này mới làm cho Chương môn Thiên Nữ đang nằm trên mặt đất trở lại tư thế quỳ.

Kết thúc liên hệ, Mộ Tuyết mới bắt đầu suy nghĩ:

“Đột nhiên tiến vào. Xem ra đúng là có người phát động thứ ở ở bên trong.”

“Dựa theo suy đoán của Tố Nhiễm, có khả năng là Lưu Hỏa kia.”

“Nếu nói như vậy, Thần huyết cũng là do đối phương dẫn xuất mới đúng.”

Mộ Tuyết ngẩng đầu suy tư.

“Ừm, không hề có chút ấn tượng nào.”

“Cũng phải nói, đàn ông, trừ Lục Thủy và một số trưởng bối ra, hình như ta không hề biết bất cứ người nào.”

“Phụ nữ thì có vẻ cũng không biết được mấy người.”

Mộ Tuyết bưng tỉnh hiểu ra:

“Thì ra vòng xã giao của ta nhỏ như vậy.”

“Như thế mà cũng không cảm thấy nhàm chán? Ta ưa thích Lục Thủy đến cỡ nào chứ?”

“Ừm, suy nghĩ kỹ một chút thì Lục Thủy cũng không khác ta lắm, nhưng không biết hẳn thích ta đến mức nào.”

Về sau Mộ Tuyết liền bắt đầu suy nghĩ, suy nghĩ lúc Lục Thủy trở về, nên chặn lại ở giao lộ nào mới tốt.

Nếu không động thủ thì đã về Mộ gia rồi.

Khi về Mộ gia sẽ không thể một mực nhìn thấy Lục Thủy, không thể nhìn thấy thì sẽ nhớ nhung, mà nhớ nhung thì sẽ mềm lòng, đến lúc đó sẽ không thể đánh được.

Khi Mộ Tuyết vẫn còn suy nghĩ, Đông Phương Trà Trà lại đang thám hiểm ở Lục gia.

Dượng nàng nói cho nàng, trừ phía sau núi và Tàng Kinh Các, những khu vực hác tuyền nàng đi.

Cho nên Đông Phương Trà Trà mở ra hành trình mạo hiểm ở Lục gia.

Nàng đi dạo rất nhiều nơi, có khu vực Linh thú ở, cũng có rừng trái cây, cũng có cả vườn linh dược.

Nhà kho nàng cũng đi, nhưng đó là nhà kho mà biểu đệ Lục Thủy thường đến.

Người thủ nhà kho nói cho nàng biết.

Đông Phương Trà Trà còn nhớ là bình khí bên trong có linh trí, nhưng tinh thần có vẻ không tốt.

Vì thế nàng mua hương, đốt cho chúng nó một chút, hy vọng chúng nó ưa thích.

Hương Dụ vẫn luôn đi theo, nàng và Đông Phương Trà Trà khác nhau, đồ vật trong Lục gia quá kinh người, một đường đến nay nàng vẫn luôn trong trạng thái chấn kinh.

Bây giờ nàng hiểu được, Đông Phương gia thật sự không thể nào bằng Lục gia.

Nhất là nhà kho mà Lục thiếu gia thường xuyên đến, nghe nói pháp bảo bên trong tùy tiện cho Lục thiếu gia dùng, mà đây chỉ là nhà kho bình thường ở Lục gia.

Nhưng nhà kho bình thường như vậy, bên trong không chỉ có pháp bảo mà nàng không thể nào phỏng đoán, mà chỉ có linh trí đã tốt lắm rồi.

Nhưng tinh thần của đám pháp bảo có linh trí kia hình như không tốt lắm, chuyện này làm nàng không hiểu nổi. Nghe người thủ nhà kho nói, trước kia không phải như vậy, gần đây mới bị như thế.

Mà tiểu thư nhà nàng lại thấp hương cho chúng nó, đồng thời càng làm cho nàng không thể nào hiểu được chính là, những pháp bảo có linh trí kia còn rất vui vẻ.

Đại khái đây chính là sự khác nhau rồi.

Sinh mà làm người, nàng rất xin lỗi.

“Hương Dụ, nơi này là đâu?” Đông Phương Trà Trà nhìn sơn động trước mặt rồi hỏi.

Mặc dù có thể chạy loạn, nhưng vẫn nên hỏi thăm Hương Dụ thì tốt hơn. Vạn nhất chạy vào nơi nguy hiểm, vậy thì không tốt lắm.

Nhất là khu vực tư nhân thì không thể đi.

Đông Phương Trà Trà vì để có thể thường xuyên ra ngoài, cho nên rất tuân thủ những chuyện này.

“Băng Sương Hà, nghe nói là dùng để diện bích hồi lỗi, bên trong rất lạnh, mà còn có nguy hiểm nhất định.” Hương Dụ giải thích.

Nàng cũng không ngăn tiểu thư nhà mình tiến vào.

Chỉ cần không ở quá lâu bên trong thì không có vấn đề gì lớn.

Mà đang ở trong Lục gia, trên lý thuyết thì sẽ không có nguy hiểm.

“Vậy ta vào xem thử.” Nói xong, Đông Phương Trà Trà liền chạy vào Băng Sương Hà.

Lúc đi vào cũng không hề lỗ mãng, mà cẩn thận bước đi từng bước một.

Tất nhiên Hương Dụ đi theo sau.

Rất nhanh Đông Phương Trà Trà đã thấy Băng Sương Hà đang chảy.

“Hítzz, lạnh quá.” Đông Phương Trà Trà nhìn dòng sông, xoa xoa hai tay.

Hương Dụ cũng cảm thấy hơi lạnh. Diện bích hồi lỗi ở trong này, đúng là một chuyện rất thống khổ.

Chẳng qua, khi Đông Phương Trà Trà muốn đi vào bên trong dạo chơi thì đột nhiên ngừng lại, nói:

“Sương mù lên?”

“Trà Trà tiểu thư, sương mù lên nên đừng có chạy lung tung.” Hương Dụ lập tức nói.

Tất nhiên Đông Phương Trà Trà cũng hiểu được, nàng đã bỏ ý nghĩ đi vào dạo chơi, nhìn một chút rồi định rời đi.

Nhưng vừa nhìn qua, đột nhiên nàng phát hiện có một đóa hoa sen hiện lên từ trong sông.

“Hương Dụ, nhanh nhìn hoa sen kia.” Đông Phương Trà Trà lập tức kêu lên.

Hương Dụ nhìn qua, sau đó nhíu mày, nàng không thấy gì cả.

Nhưng nàng không trực tiếp đưa ra nghi vấn, bởi vì con mắt của Trà Trà tiểu thư rất đặc thù, có thể nhìn thấy thứ mà người khác không thấy được.

Đây là chuyện mà Lục Tộc trưởng nói cho nàng biết, cho nên không cần hỏi lại thứ mà tiểu thư nhà nàng nhìn thấy.

“Tiểu thư, hoa sen có nguy hiểm hay không? Nếu không chúng ta rời đi trước thôi.” Hương Dụ nói.

Mặc dù ở Lục gia sẽ không có nguy hiểm, thế nhưng Hương Dụ vẫn có chút không yên lòng.

“Hình như có người ở trong hoa sen.” Đông Phương Trà Trà hơi kinh ngạc.

Lúc này Đông Phương Trà Trà nhìn thấy hoa sen đang chậm rãi mở ra, mà ở trong hoa sen có một cô bé xinh đẹp tựa như búp bê núp ở bên trong.

Cô bé này giống như đứa trẻ ba tuổi, tóc của nàng có màu sắc rất rực rỡ, nếu như màu sắc này ở trên đầu người khác thì sẽ thấy có chút đột ngột, thế nhưng khi ở trên người cô bé này thì lại cảm thấy nên là như thế.

Lúc này cô bé kia mở mắt, nàng dùng tay nhỏ dụi mắt, phảng phất còn hơi buồn ngủ.

“Thật đáng yêu.” Đông Phương Trà Trà vô thức nói.

Nhưng nàng lập tức nhảy về sau hai bước, nói:

“Người là bé trai?”

Đáng yêu như thế chắc chắn là bé trai.

Bé gái:

“???”

Phàm nhân, ngươi đang mạo phạm ta sao?”

Lúc này bé gái bả màu đứng lên, nàng ngẩng đầu nhìn Đông Phương Trà Trà một chút, sau đó nhíu mày, cảm giác tư thế không đúng, do dự một lát nàng liền lẳng không bay lên.

Sau đó ở trên cao nhìn xuống Đông Phương Trà Trà, nói:

“Phàm nhân, phải có lòng kính sợ đối với Thần.

Nếu Thần tức giận thì không phải một phàm nhân như ngươi có thể tiếp nhận.

Nhưng nếu ngươi có thể nhìn thấy ta, cũng đủ để nói rõ sự bất phàm của ngươi.

Hôm nay ta vừa mới đi ra từ dưới sông, ngươi nhìn thấy bản thể của ta, coi như có được Thần duyên vô thượng. Thế thì ta hỏi ngươi.

Ngươi, muốn trở thành Thần không?”

Dịch: MB_Boss

Chương 277: Chân Thần Lục Gia

Đông Phương Trà Trà nhìn xem bé gái tóc bảy màu, có chút hiếu kỳ nói:

“Ngươi là Thần?”

“Là Chân Thần Duy Nhất Thiên Địa.” Bé gái tóc bảy màu tiếp tục nói:

“Vậy nói cho ta biết, ngươi có muốn trở thành Thần không?”

“Không muốn.” Đông Phương Trà Trà không chút do dự từ chối.

Bởi vì từ chối quá nhanh, bé gái tóc bảy màu có chút không kịp phản ứng.

“Vì sao?” Bé gái tóc bảy màu vô ý thức hỏi.

“Nếu như ta trở thành Thần, ngươi sẽ không còn là Chân Thần Duy Nhất nữa, như vậy cũng sẽ không còn lợi hại.” Đông Phương Trà Trà đáp.

“...”

Bé gái tóc bảy màu lắc đầu nói:

“Không, ngươi chỉ có thể làm tòng thần, Chân Thần là duy nhất.”

“Vậy cũng không cần, muốn làm Thần giống như ngươi thì phải ở dưới lòng sông này, nơi này nước lại băng lạnh, ở phía dưới ngẩng đầu trông không đến trời xanh, cúi đầu nhìn không thấy bãi cỏ, mỗi ngày đều thật nhàm chán, tịch mịch.

Không có trái cây ăn coi như xong, còn không thể ra ngoài thám hiểm, cả ngày đều phải ngồi trong làn nước băng lạnh kia.

Làm Thần thật thê thảm.”

Bé gái tóc bảy màu nhìn Đông Phương Trà Trà, hốc mắt hơi đỏ lên, sau đó vươn một ngón tay chỉ vào Đông Phương Trà Trà, giận dữ nói lớn:

“Phàm nhân vô tri, những gì Thần làm, làm sao có thể bị một phàm nhân như ngươi phỏng đoán được? .

Ngươi không xứng thành Thần.”

Nói xong, một ngón tay này liền ấn xuống trên người Đông Phương Trà Trà.

Ầm!

Một lượng lớn sức mạnh va đập vào nhau trực tiếp bắn ra từ trên người Đông Phương Trà Trà.

Đông Phương Trà Trà còn chưa kịp mở phòng ngự đã bị sức mạnh đánh bay ra ngoài.

Rầm.

Một tiếng vang thật lớn, Đông Phương Trà Trà bay ra ngoài Băng Sương Hà, cuối cùng rơi xuống trên mặt đất, còn lăn thêm mấy vòng nữa mới dừng hẳn lại.

“Á, đau quá.” Đông Phương Trà Trà rơi xuống mặt đất, hét to một tiếng.

Hương Dụ nhìn thấy một màn này, vẻ mặt kinh hãi.

Sau đó liền xông ra ngoài.

Nàng không biết Trà Trà Tiểu thư gặp phải cái gì, nhưng khẳng định là chuyện nàng không thể nào hiểu được.

Cái gì mà thần với không thần, đây hoàn toàn vượt ra khỏi sự nhận biết của nàng.

Bé gái tóc bảy màu nhìn thấy Đông Phương Trà Trà ngã sấp xuống đất, liền cảm thấy tâm tình của mình tốt lên rất nhiều.

Sau đó bé gái biến mất, rồi một lần nữa xuất hiện ở bên ngoài động Băng Sương Hà, nàng nhìn về chân trời nói:

“Ta cảm nhận được lực lượng đồng nguyên, chỉ cần để ta ăn hết chỗ này, thì sẽ không có người nào có thể khốn trụ ta

được nữa.”

Nói xong nàng liền trực tiếp biến mất ở giữa không trung.

Có điều trước khi biến mất, nàng còn ném một quyển sách về phía Đông Phương Trà Trà bên kia.

Đứa nhỏ này nhìn như rất dễ bắt nạt, liền đưa nó một bản con đường thành thần đi.

Bộp, một quyển sách trực tiếp đập vào mặt Đông Phương Trà Trà.

...

Lúc này, trong hồ nước phía sau núi, một trận gió nổi lên, lướt qua hồ nước thổi về phía chân trời.

Bên ngoài Họa Loạn Cổ Thành.

Có rất nhiều người đến nơi này.

Chỉ là số người tùy tiện đi vào lại rất ít.

“Không đi vào sao?”

Một nữ nhân mặc áo đen nhìn nam nhân có mái tóc ngắn màu bạc bên cạnh hỏi.

“Luôn cảm thấy sẽ có chút nguy hiểm, hay là trước cứ ở ngoài xem náo nhiệt đi.

Hơn nữa, lượng cường giả ở đây càng ngày càng nhiều.

Chậc chậc, xem ra chuyện Thần huyết tám chín phần mười là thật.

Nhưng nhiều cường giả như vậy, không biết có người nào là người của Tiên Đình không.” Nam nhân tóc ngắn màu bạc mở miệng nói.

“Hẳn là sẽ có, chỉ là chúng ta không biết bọn họ, bọn họ hẳn là cũng không biết chúng ta, tóm lại, cẩn thận một chút vẫn là tốt nhất.” Nữ nhân áo đen nói.

“Người nói xem liệu Lưu Hỏa có tới hay không? Ta cược hẳn sẽ không tới.” Nam nhân tóc bạc nhìn trên hư ảnh bầu trời

nói.

“Tối thì người sẽ ở tại đây ăn điểm tâm của người luôn sao?”

Gần đây lửa gạt chưa đủ nhiều à?” Nữ tử áo đen tròn trắng mắt nói.

“Hòa Vũ Diệp, có sao nói vậy, ta gần đây còn không có ăn.”

“Lịch Thiên Xích, ta cảnh cáo người, đừng có gọi thẳng tên của ta ra.”

“Hòa Vũ Diệp.”

“... , người lại gọi.”

“Ma tu Hòa Vũ Diệp.”

Ma tu Hòa Vũ Diệp không nói chuyện, nàng lấy ra một khúc xương, sau đó ném về một phía.

Lịch Thiên Xích khinh bỉ nói:

“Người coi ta là chó à?”

“Ha ha.” Ma tu Hòa Vũ Diệp quay đầu nhìn về phía Lịch Thiên Xích âm thanh lạnh lùng nói:

“Biết Đạo Tông chủ để lại tầng công pháp tiếp theo cho người ở chỗ nào không?”

Ma tu Hòa Vũ Diệp chỉ chỉ về phía khúc xương vừa bị ném, nói:

“Rơi xuống đất sẽ lập tức bị hủy.”

Lịch Thiên Xích sửng sốt một chút, sau đó lập tức biến mất tại chỗ, chạy đi đỡ khúc xương vừa bị ném.

Ma tu Hòa Vũ Diệp không để ý đến người hét ăn lại uống vừa biến mất kia, nàng nhìn Họa Loạn Cổ Thành, Thần huyết bên trong đó giống như là lửa đèn trong đêm tối, dị thường chói mắt.

Chỉ là cả đám người ở đây vẫn đang quan sát, họ đều đang đợi , đợi có người đi trước thử nghiệm.

Bên ma tu cũng có nhiều người tới, nàng có thể phát giác được.

Nhưng nếu Lưu Hỏa thật sự tới, bọn hắn ngược lại còn có thể thuận tiện chộp tới hỏi một chút.

Trong một góc khác, Hứa Phương nhìn Họa Loạn Cổ Thành không nói gì, tạm thời không có người đi vào, hắn cũng không vội, nếu có người đi vào, hắn sẽ trực tiếp đi tìm bọn người Lục Thủy.

Đến lúc đó mang bọn hắn ra là được.

Hắn cũng không muốn bị cuốn vào bên trong chuyện tranh đoạt Thần huyết này.

“Lãnh Dao Hứa Phương?” Một giọng nói đột nhiên vang lên bên tai Hứa Phương.

Hứa Phương nhìn qua, là một lão giả, tu vi Nhập Đạo.

“Đạo hữu là?” Hứa Phương nhẹ giọng hỏi.

Đối phương có thể phát giác được vị trí của hắn, như vậy năng lực tất nhiên sẽ không kém hơn hắn.

“Lão phu không có danh khí lớn như Hứa đạo hữu, ta thường được một vài hảo hữu gọi là Ma Dao Thủ Đồ.” Ma Dao Thủ Đồ cười ha hả nói.

Trong nháy mắt khi nghe được cái tên này, lông mày Hứa Phương hơi nhíu lại.

Ma Dao Thủ Đồ, khó trách lại phát hiện được hắn, thứ bọn hắn tu đều là đao, nhưng đối phương tu tàng đao, mà hắn tu lại là Bá Đao.

Đương nhiên, cái này cũng không quan trọng, quan trọng là Ma Dao Thủ Đồ cũng không phải loại lương thiện gì, nếu như không phải tu vi của người này cao thâm, thì có lẽ sớm đã bị kẻ thù xé nghìn mảnh.

“Hóa ra là tiền bối Ma Dao, không biết tiền bối tìm vẫn bối là có việc gì muốn nhờ?” Hứa Phương nhẹ giọng mở miệng nói.

Mặc dù tự xưng là văn bối, nhưng là Hứa Phương cũng không sợ đối phương.

Ma Dao Thủ Đồ nhìn về hướng Thần huyết, nói:

” Người đến thăm dò Thần huyết cũng không ít, chỉ bằng vào một người, gần như không khả năng đoạt được Thần huyết, Hứa đạo hữu không biết có ý muốn liên thủ với ta không?”

Hứa Phương lắc đầu:

“Rất xin lỗi, Hứa mỗi lần này không phải là tới vì Thần huyết.”

Ma Dao Thủ Đồ nhìn Hứa Phương một cái thật sâu, sau đó bình tĩnh nói:

“Vậy thật đáng tiếc.”

Một câu nói này vừa vang lên, sắc mặt Hứa Phương lập tức đại biến, Hứa Phương cấp tốc lui lại, sau đó nhanh chóng đưa tay lấy thanh đao bổ củi bên hông ra.

Mà trong nháy mắt khi hắn vừa lui lại, vị trí cũ của hắn đã phải nhận liên tiếp mấy đạo công kích.

Tiếp đó, ba người có cảnh giới giống như Hứa Phương xuất hiện, bắt đầu vây công Hứa Phương.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 278: Hồn Loạn

“Hứa đạo hữu, nếu không thể trở thành người cùng thuyền, vậy thì chính là địch nhân rồi.” Ma Dao Thủ Đồ nói xong liền gia nhập vào vòng chiến vây công.

Loại chiến đấu như này cũng không phải chỉ bộc phát ở chỗ của bọn hắn.

Rất nhiều người đều muốn dựa Thần huyết để tiến thêm một bước.

“Chó cắn chó.” Hòa Vũ Diệp nhìn hỗn cảnh bốn phía, không khỏi cảm thán nói.

Lịch Thiên Xích ném khúc xương đi, nhìn về phía trước, hỏi:

“Có nghe thấy âm thanh gì không?”

Ma tu Hòa Vũ Diệp vẻ mặt nghiêm túc nói:

“Nghe được, bên trong có người.”

Ngay lúc này, từ trung tâm Họa Loạn Cổ Thành vang lên tiếng bước chân.

Âm thanh này càng ngày càng lớn, giống như càng ngày càng tới gần.

Tất cả mọi người đều theo bản năng ngừng lại, sau đó nhìn về nơi âm thanh phát ra.

Lúc này bọn họ mới kinh ngạc phát hiện, bên trong có một bóng người, bóng người này đang từng bước đi về phía Thần huyết.

“Có người nhanh chân đến trước rồi?”

Nghĩ đến việc này, phần lớn người đều lập tức ngừng tranh đấu, thậm chí có người còn không tiếp tục đứng quan sát nữa mà lựa chọn trực tiếp vào thành.

Rất nhanh sau đó, không ít người đều động thủ theo, cùng tiến vào Họa Loạn Cổ Thành.

Ở trên ngọn núi, Chiến Vô Ảnh cũng cau mày:

‘Có người đang đến gần Thần huyết sao, không biết liệu hắn có thể đến được chỗ Thần huyết hay không?’

Không, hắn là không thể nào, chính miệng Đế Tôn đã nói với ta, nơi này còn lâu mới đơn giản như vậy.’

Nhưng Chiến Vô Ảnh cũng rất tò mò người này đến cùng là thần thánh phương nào.

Rất nhiều người đều muốn biết người nhanh chân đến trước này là ai.

Đáng tiếc là không ai biết.

Bởi vì nguyên nhân tu vi, những người này cơ bản đều không bị quang mang ảnh hưởng.

Bọn họ nhìn lên bầu trời, bây giờ phải trực tiếp bay lên đó, bọn họ muốn chính diện tới gần Thần huyết.

Mà thời điểm nhóm người đầu tiên tới gần không trung, lực lượng trên bầu trời đột nhiên phun trào, chỉ trong nháy mắt đã hoàn toàn nuốt chửng lấy nhóm người này.

Ma Dao Thủ Đồ chính là một người trong số đó, hắn cho rằng nếu nương tựa theo đao của mình, thì dù có thể nào đi nữa cũng có thể bỏ ra được một con đường sống.

Nhưng trong khoảnh khắc bị lực lượng kia bao trùm lấy, hắn đột nhiên thấy mình nhỏ bé đến cực hạn.

“A a a a, cứu, cứu ta.”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên từ trong miệng Ma Dao Thủ Đồ.

Hắn giãy dụa muốn thoát ra, giống như một người bình thường sắp bị chết đuối vậy.

Tiếp sau đó là vài tiếng kêu thảm thiết khác.

Chỉ là mới qua được một vài giây, toàn bộ khung cảnh liền bình lặng trở lại.

Bầu trời cũng đã khôi phục bình thường, cứ như tất cả những chuyện vừa rồi đều chưa từng xảy ra.

Những người đi trễ một bước bỗng cảm thấy bản thân may mắn đến không gì sánh được, từ từ hạ xuống.

Họ phải bảo trì độ cao an toàn.

Xem ra chỉ có thể đi qua Bất Tử Cung.

Chân Võ trốn ở một phòng xa xa trong Bất Tử cung, hẳn tự nhiên có nhìn thấy rất nhiều người đang đi về phía Bất Tử Cung.

Hắn có chút gấp gáp, nhưng hiển nhiên lúc này Thiếu gia nhà hắn chưa gặp gì nguy hiểm.

Điện thoại đã bị hắn nắm chặt trong tay, chỉ chờ thời điểm then chốt để gọi.

Ban đầu hắn vốn định rời xa nơi này, dù sao thì ở đây hẳn là chỉ có một mình hắn.

Như này rất dễ khiến những tiền bối kia chú ý tới.

Một khi những tiền bối này chú ý tới hắn, đó chính là nguy cơ trí mạng.

Nhưng khiến hắn ngạc nhiên chính là, trong số đám người kia thế mà lại không có một người nào đi về phía hắn bên này, giống như là không có một ai phát giác được sự tồn tại của hắn vậy.

Chuyện này có chút không bình thường, một hai người không có chú ý tới coi như xong, đằng này lại không có một ai chú ý tới, cũng tức là cả đám người này đều coi thường đối phó hắn... cái này không có khả năng lắm.

Nhất là khi có một vài người vẫn còn đang quan sát, mấy người này hoàn toàn có thời giờ rảnh rỗi để chạy tới đây xử lý tới hắn.

‘Là do áo choàng sao?’ Chân Võ nhìn áo choàng trên người mình, không khỏi trầm nghĩ.

Áo choàng này đã được Lục Thủy tự mình sửa chữa qua.

Cho nên Chân Võ buộc lòng phải hoài nghi đến phương diện này.

Mà lúc những người kia đến trước Bát Tử Cung, Chân Võ nhìn thấy cổng lớn của Bát Tử Cung thế mà đang chậm rãi mở ra.

Hắn chứng kiến một màn này, trong lòng có chút lo lắng.

Nhiều cường giả như vậy, Thiếu gia nhà hắn có thật sự chống đỡ được không?

Chân Võ quyết định, chỉ cần những người này xông vào, hắn sẽ lập tức gọi điện thoại tìm Tộc trưởng cầu cứu viện.

Đến lúc đó Tam Trưởng lão khẳng định sẽ tự mình giáng lâm, nhất định có thể tới cứu giá kịp.

Chân Võ nhìn chằm chằm cổng lớn của Bát Tử Cung, những người khác tự nhiên cũng đang ngó chừng.

Mỗi người đều cách nhau rất xa, không người nào nguyện ý tới gần người xa lạ, dù đã từng có vài lần duyên phận.

Từ giờ trở đi, mỗi người đều có thể là kẻ thù.

Nhưng bọn họ cũng không có động thủ ở chỗ này, người ở bên trong đã nhanh chân đến trước, bọn hắn không có lý do gì đi đánh nhau vào thời điểm này cả.

Muốn đánh cũng phải đem người kia kéo xuống trước đã, đến lúc đó rồi lại đánh sau.

Kẹt kẹt.

Cổng lớn từ từ mở ra, rất nhiều người đều đang nhìn chằm chằm vào khe hở đang từ từ lớn dần giữa hai cánh cổng, dường như là muốn sớm nhìn thấy tràng cảnh bên trong.

Chẳng qua là khi bọn họ vừa nhìn thấy tràng cảnh bên trong, da đầu liền trở nên tê dại.

Cả đám đều theo bản năng lui lại.

Thậm chí còn có chút xúc động muốn chạy thoát.

Bởi vì khi cổng lớn trước mắt bọn họ mở ra, vô số thi thể vụn vụn khô quắt ở bên trong đang ồ ạt lã lã đi ra.

Mà điều khiến cho da đầu bọn họ chân chính tê dại chính là, những cây khô này, mỗi một bộ đều mang một hơi thở cực kỳ đáng sợ.

Giống như động một chút là có thể giết chết bọn hắn.

Mà đi đầu đám cây khô này là một nam cây cao lớn tay cầm quyền trượng.

Hốc mắt trống rỗng của nó đối diện với đám người phía trước, tiếp đó, nó hơi di chuyển quyền trượng trong tay.

Ong ~

Một lực lượng đáng sợ từ bên trong quyền trượng xuất hiện, nam nhân tế tự này huy động quyền trượng, lực lượng đáng sợ lập tức thông qua khe hở giữa 2 cánh cổng lớn của Bất Tử Cung lao về phía đám người đang đứng phía trước.

Bùm! !

Tiếng nổ cực lớn vang lên.

Từng cường giả Nhập Đạo trực tiếp bị đánh bay ra khỏi phạm vi Bất Tử Cung.

Chỉ có một số ít người tránh được công kích, lúc này đang phóng thẳng về phía Bất Tử Cung.

Mà ngay lúc những người này thấy mình sắp xông vào được thì lại bị một bàn tay chụp lấy đầu.

Không cho những người này chút thời gian phản ứng nào, chiến sĩ của Bất Tử Tộc đã bóp nát tất cả những người xâm nhập.

Nhẹ nhàng giống như là bóp chết một con kiến vậy.

Đây chính là chênh lệch.

Chênh lệch tuyệt đối.

Tất cả mọi người đều kinh hồn táng đảm, trình độ đáng sợ của Bất Tử Cung hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của bọn họ.

Chân Võ trốn ở trong phòng thậm chí còn không dám thờ lớn tiếng, những người Bất Tử Tộc này thật là đáng sợ.

Nếu như không phải phòng ốc nơi này có bảo hộ đặc thù, thì chỉ riêng công kích vừa rồi thôi đã đủ khiến cho Chân Võ trọng thương ngã gục.

Loại đẳng cấp này căn bản không phải là thứ hấn có thể tùy tiện thăm dò.

Chỉ là đôi phương càng đáng sợ, hấn càng cảm thấy Thiếu gia nhà hấn thật sự khiến cho người ta giật mình.

Hấn rất muốn biết, Thiếu gia nhà hấn làm sao có thể ngang nhiên đi tới vị trí của Thần huyết trước mắt những người của Bất Tử Tộc này.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 279: Mưa Máu

Lúc này đây, đám người lại một lần nữa nhìn thấy nam nhân tế tử kia giơ quyền trượng trong tay lên, sau đó chỉ về phía trước.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều hiểu rõ đây là ý gì, đám thầy khô này muốn chủ động đánh ra.

Được chứng kiến một màn vừa mới xảy ra kia, cả đám đều có chút rụt rè, đối phương giống như là mạnh hơn bọn họ rất nhiều.

Rất nhanh sau đó, đám người bắt đầu lui lại, thế nhưng là bọn họ lui lại không có nghĩa là Bất Tử Tộc sẽ không đuổi theo.

Đại chiến hết sức căng thẳng.

Bởi vì chuyện Bất Tử Tộc xuất thủ, không có ai dám thăm dò trước Bất Tử Cung nữa.

Nam nhân tế tử đứng ở nơi đó nhìn lên không trung, khi nhìn đến vị trí của Lục Thủy thì ngừng lại một chút, giống như là muốn tranh thủ thời gian giúp Lục Thủy.

Mà Họa Loạn Cổ Thành đã lâm vào đồ sát, lúc này, nơi này đã trở thành họa loạn chân chính, không, là cổ thành Thiên Tai.

Bất Tử Tộc, chính là tai.

Một vài người ở bên ngoài chưa đi vào thành, trông thấy cảnh này thì lông mày nhíu sâu lại, bọn họ cảm thấy mình hẳn là cứ nên ở đây đi.

Cuối cùng tất cả mọi người đều đặt ánh mắt ở Thần huyết bên kia.

Bây giờ bọn họ càng thêm tò mò đối với người đang đi về phía Thần huyết kia.

“Người nói xem người này là ai? Liệu có phải là tồn tại cổ lão gì đó không?” Lịch Thiên Xích hỏi.

“Khó nói, nhưng tuyệt đối không tầm thường.” Ma tu Hòa Vũ Diệp nhìn xem bóng người trên không trung nói.

“Bên trên Ân Thiên Bí Giám của chúng ta rất thiếu người tài giỏi như thế.” Lịch Thiên Xích nói.

Hòa Vũ Diệp quay đầu nhìn về phía Lịch Thiên Xích.

“Đùa thôi, ta chắc chắn sẽ không đề nghị đưa người này lên bí giám, nếu không ta sẽ ăn phân tại chỗ.” Lịch Thiên Xích nói.

Hòa Vũ Diệp quay đầu lại, tiếp tục chú ý tới Họa Loạn Cổ Thành.

Chiến Vô Ảnh ngược lại là không quá kinh ngạc, cổ thành Thiên Tai vốn rất đặc biệt, nếu không thì Đế Tôn và Nam Mô Đà Phật ngăn cản người khác tiến vào làm gì?

Thứ hấn đề ý chỉ có Thần huyết và người kia.

Lục Thủy lúc này vẫn đi trên cầu thang vô hình, hấn từng bước một tới gần Thần huyết.

Về phần tình huống bên ngoài là như thế nào, hấn không biết, hấn chỉ biết là càng đến gần Thần huyết, hấn càng cảm nhận được thần lực đáng sợ hơn.

Nếu như không phải hấn mà là người bình thường, thậm chí là cường giả bình thường thì sẽ không thể tới gần Thần huyết.

Một giọt Thần huyết này, nếu dùng tốt có lẽ còn có thể giết chết cả loại nhân vật như Tinh Ti kia.

Lúc Lục Thủy đi được hai phần ba quãng đường, hấn có thể cảm giác được Thần huyết tích chứa thần lực như là thực chất.

Rơi vào đường cùng, hấn chỉ có thể phát tay, phá vỡ những thần lực này, vì chính mình mở ra một đường thông hướng Thần huyết.

Tuy nhiên, khi Lục Thủy phá vỡ những thần lực này, lại trực tiếp phát động Thần huyết.

Một đạo huyết quang đột nhiên chiếu rọi, trải rộng khắp không trung, theo huyết quang xuất hiện, thần lực bị phá vỡ được hấp thu đi lên.

Tiếp đó, từng giọt từng giọt huyết sắc như nước mưa bắt đầu rơi xuống từ trong màn sáng.

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

‘Đây không phải là do Bất Tử Tộc làm, mà là do một cỗ lực lượng khác đang thử làm suy yếu lực lượng của Thần huyết.

Chỉ là không biết là người nào chơi lớn như vậy.’ Lục Thủy nghĩ trong lòng.

Thủ đoạn này cũng không phải việc người bình thường có thể làm được, ngưng tụ thần lực, hóa thành mưa, từ chỗ không có cách nào lý giải bị phân giải thành có thể lý giải.

Từ chỗ không có cách nào tới gần biến thành có thể dung hợp.

Loại cấp bậc như Đế Tôn kia cũng chưa chắc là có thể làm được.

Lục Thủy chưa từng gặp qua Đế Tôn, tạm thời chưa đưa ra được kết luận.

Sau đó Lục Thủy không tiếp tục để ý đến những thứ này nữa, hần từng bước một đi lên, càng chạy càng nhanh, thần lực chung quanh tiến lên theo Lục Thủy, không ngừng bị phá vỡ.

Sau đó, phía trên Họa Loạn Cổ Thành, bão tố xuất hiện.

Bóng của tế đàn trực tiếp bị bão tố bao trùm, không thể nhìn thấy được nữa.

Phía ngoài thành, lông mày của từng người lại càng nhíu vào sâu hơn, không ai biết đây là hiện tượng gì.

Chỉ là rất nhanh sau đó, từ Họa Loạn Cổ Thành truyền đến tiếng kinh hô:

“Chuyện gì xảy ra? Ta cảm thấy thân thể suy yếu của ta như đang được tắm rửa vậy.”

“Ta cũng cảm thấy thế, vết thương của ta thế mà đã được chữa trị hết rồi, ta rốt cuộc cũng có được hi vọng trùng kích vào một cảnh giới, ha ha ha.”

“Là Thần huyết, người kia thế mà đã thực sự mở được Thần huyết.”

“Công kích của Bất Tử Tộc yếu đi rồi, chúng ta liên thủ đi.”

Giờ khắc này, rất nhiều người đều lựa chọn phản kích, cũng có rất nhiều người lựa chọn thu thập mưa máu.

Những người này tự biết bản thân không chiếm được Thần huyết, nhưng mưa máu cũng không kém.

Hứa Phương nhìn màn mưa máu này, hắn cũng cảm thấy, cơn mưa này quả thực là thần dược.

Nếu như con gái của hắn còn chưa tốt, hắn cũng muốn mang một chút về cho nó thử.

Nhưng bây giờ không dám làm loạn.

‘Thật không biết đó là một hạng người gì, ta nhìn thấy Thần huyết bản năng muốn lui bước, mà hắn lại không chỉ tới gần được, còn mở ra được Thần huyết.’

Hứa Phương nhìn lên không trung, phát hiện đã không còn nhìn thấy hình bóng kia thì lập tức kinh hãi.

Nhưng hắn không có quá nhiều vướng bận với chuyện này, thuận tay góp nhặt một chút mưa máu, rồi tiếp tục tìm kiếm nhóm người Lục Thủy.

Nơi này quá nguy hiểm, hắn cần nhanh chóng mang theo mấy người Lục Thủy rời khỏi nơi này.

Mà người bên ngoài khi cảm nhận được mưa máu, lại nghe tiếng kinh hô đằng sau, đều ngây ngẩn cả người.

Chiến Vô Ảnh nhìn một màn này lại càng cảm thấy khó tin hơn:

“Người kia rốt cuộc là ai?”

Hắn không thể không kinh hãi, chuyện mưa máu xuất hiện đã vượt ra khỏi dự đoán của hắn, loại chuyện này đến hắn cũng không làm được.

“Thời đại này có nhiều tồn tại đáng sợ như vậy sao?”

Hắn thấy, người thời đại này hắn là rất yếu, gần như không có thể lực nào đúng nghĩa.

Thế nhưng, một tên Lục Vô Vi đã khiến hắn phải thay đổi ý nghĩ ban đầu.

Bây giờ lại có một kẻ đáng sợ như thế xuất hiện.

Điều này không khiến hắn dễ chịu một chút nào.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng chẳng mấy chốc sau hắn đã trấn định lại nội tâm của mình, thân là Chiến Thần của Tiên Đình, nếu như đối phương mạnh hơn hắn, vậy thì hắn chỉ cần trở nên mạnh hơn so với đối là được.

Chiến Vô Ảnh không ngăn cản đám người kia thu thập mưa máu, chuyện này đối với bọn họ mà nói chính là thuốc bổ từ trên trời rơi xuống, có thể nhanh chóng khôi phục thực lực của bọn họ.

Về phần cá nhân hắn thì không thích hợp đi vào, hắn hiện giờ thân là ma tu, tạm thời không thể làm bất kì chuyện gì khiến mình bại lộ thân phận.

Đây là một phần vô cùng quan trọng trong kế hoạch của hắn, không thể để thất bại được.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 280: Suy Đoán

Khô Hải Phật Môn, Tâm Hỏa Cổ Phật vừa mở hai mắt ra, đã lập tức tuyên câu Phật hiệu, cáo kể tội, nhân tiện nói:

“Đi một chuyến tới Thiên Tai Cổ Thành, hóa chút duyên.”

Một vị La Hán hoàn chỉnh lĩnh mệnh rời đi.

La Hán Phật môn thất giai, đạo tu thất giai Nhập Đạo, Tiên Đình thất giai Chân Tiên, Thần Chúng thất giai Pháp Thần, trừ đạo tu có phân chia nhập đạo, những người khác lên đến thất giai thì chính là hoàn chỉnh.

Bọn hắn đều là tồn tại vượt ra khỏi thường quy.

Đối mặt với mưa máu, tâm Tiên Đình động, tâm Phật môn cũng động, tâm Thần Chúng tự nhiên càng động hơn.

“Đi đến Thiên Tai Cổ Thành, dẫn thần tính trở về.” Giọng nói Băng Hải Nữ Thần truyền ra ngoài.

Người của Băng Hải Thần Điện xuất động.

Mưa máu xuất hiện đã đẩy nhanh tốc độ thức tỉnh của bọn hắn.

Mặc dù không biết người kia là ai, nhưng Băng Hải Nữ Thần hoàn toàn không dám xem thường đối phương.

Có thể trở ngại Thần huyết, nàng không thăm dò đến.

Nàng bây giờ, ngay cả việc xuất đầu lộ diện cũng không dám mạo hiểm.

Rất nhiều người đều động tâm, do đó, có rất nhiều người nhanh chóng tràn vào Họa Loạn Cổ Thành, tu vi mạnh yếu đều có.

Bất Tử Tộc bị mưa máu làm cho suy yếu, giúp cho vô số người có cơ hội tiến vào.

Chân Võ vốn định thu thập một chút mưa máu, nhưng cuối cùng lại từ bỏ.

Tạm thời hẳn không thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Chức trách duy nhất của hẳn hiện tại chính là, nếu như nhờ đâu Thiếu gia xảy ra chuyện gì, thì lập tức gọi điện cầu viện.

Hẳn còn ở đây không phải vì bất kỳ cơ duyên tạo hóa gì.

Hẳn tin tưởng chỉ cần mình còn đi theo thiếu gia, thì sẽ không thiếu những vật này.

Bùm! !

Một tiếng vang đột nhiên truyền đến chỗ Chân Võ bên này.

Chân Võ nhú mào, có người giao chiến ở gần đây, nếu như lan đến gần hẳn sẽ không tốt.

Chỉ là vừa mới nghĩ như vậy, hẳn liền nghe thấy phịch một tiếng.

Một người bị đánh bay, bắn thẳng đến chỗ trước phòng trú của Chân Võ.

Chân Võ trốn đi, nhưng hẳn cũng nhìn thấy người kia, là Hứa Phương.

Do dự một chút, Chân Võ truyền âm cho Hứa Phương:

“Tiền bối, đi đến căn phòng phía bên trái, Bất Tử Tộc có vẻ như sẽ không công kích mấy căn phòng trong này hoặc là người ở bên trong.”

Hứa Phương hơi kinh ngạc, hẳn đương nhiên là nghe thấy tiếng của Chân Võ.

Nhưng có nguy hiểm không không quan trọng, tìm được người, mang được ra ngoài là đủ.

Hẳn nắm chắc bản thân có thể đưa những người này đi từ trong tay Bất Tử Tộc.

Sau đó Hứa Phương đi vào căn phòng Chân Võ đang ở.

Hứa Phương vừa đi vào, những người Bất Tử Tộc vốn còn đang truy kích hẳn lại đột nhiên giống như mất đi mục tiêu, cuối cùng quanh quẩn ở một chỗ gần đó giống như là đang tuần tra canh gác vậy.

Chân Võ kéo cái mũ của chiếc áo bào đen trên người xuống để chứng minh danh tính của mình, bởi vì Chân Võ nhìn thấy vẻ mặt Hứa Phương tràn đầy nghi hoặc.

Sau khi xác định người trước mặt chắc chắn là Chân Võ xong, Hứa Phương thở phào nhẹ nhõm nói:

“Chân Võ tiểu hữu, Đông Phương tiểu hữu đâu?”

Hứa mỗ đến đây mang các người ra ngoài, nơi này quá nguy hiểm.”

Nghe thấy ý định của đối phương, Chân Võ âm thầm thở phào nhẹ nhõm đáp:

“Đa tạ ý tốt của tiền bối, nhưng Thiếu gia nhà chúng ta đang bận một chuyện quan trọng, tạm thời chưa thể rời đi được.”

Hứa Phương không hiểu rõ lắm, nhưng không đi sâu vấn đề này, mà hiếu kỳ nói:

“Vậy Chân Võ tiểu hữu ở chỗ này là vì đang chờ Đông Phương tiểu hữu sao?”

Chân Võ gật đầu không nói gì.

“Không thể đi ra bên ngoài sao? Nơi gần Bất Tử Cung như này quá mức nguy hiểm.” Hứa Phương hỏi.

Chân Võ lắc đầu:

“Ta cần phải ở đây để trông coi cửa vào Bất Tử Cung, nếu có nhân vật nguy hiểm tiến vào thì phải lập tức gọi điện cầu viện.”

“Tại sao phải ở đây trông coi cửa vào Bất Tử Cung? Chuyện này có liên quan gì đến Đông Phương tiểu hữu...” Còn chưa nói hết câu, Hứa Phương liền ngắt ngang cả người.

Hắn như nghĩ tới điều gì, sau đó ánh mắt khó tin nổi nhìn lên không trung, nói:

“Chẳng lẽ, người mở Thần huyết chính là...”

Hứa Phương quay đầu nhìn Chân Võ, vẻ mặt nôn nóng muốn được chứng thực.

Chân Võ thấy Hứa Phương nhìn hấn, dường như đang chờ hấn xác nhận.

Nhưng Chân Võ chỉ nhìn Hứa Phương như thế, không hề mở miệng nói chuyện.

Hấn không hề phủ nhận, cũng không hề thừa nhận.

Thân phận của Lục Thủy tương đối miễn cảm, Chân Võ không định tùy tiện nói ra ngoài.

Người khác đoán được là chuyện của người khác, còn hấn thì không thể thừa nhận chuyện này, nhất là bây giờ.

Hứa Phương không nhận được câu trả lời chắc chắn thì không hỏi thêm nữa. Đối phương không hề phủ nhận, không khác gì việc đã thừa nhận.

Hấn không cần thiết phải hỏi ra miệng.

Nhưng mà, thật sự làm cho người ta phải kinh ngạc. Thì ra hấn vẫn luôn coi thường Đông Phương Hạo Nguyệt, đối phương đúng là vượt quá tưởng tượng.

Bây giờ mới bao nhiêu tuổi, thế hệ đồng lứa hiện nay, có ai có thể sánh vai với hấn?

Không có, không có một ai.

Dù là Lưu Hỏa mới xuất hiện gần đây, cũng không có tư cách sánh vai với đối phương.

Đến gần Thần huyết, mở ra Thần huyết, có thể làm được việc mà người khác không thể, hiểu rõ thứ mà người khác không biết.

“Rất hiếu kỳ, không biết hấn là thiếu gia nhà ai. Đông Phương gia sao?”

Chắc là không phải!” Hứa Phương tự nhủ.

Sau đó hấn nhìn Chân Võ, nói:

“Thế thì Hứa mỗ sẽ cùng chờ với tiểu hữu. Dù sao tiểu hữu cũng quá yếu, nếu có người tới, Hứa mỗ có thể bảo vệ tiểu hữu.”

Chân Võ không từ chối, hấn thật sự quá yếu.

Cuối cùng Chân Võ cung kính cúi đầu cảm ơn.

Hứa Phương thân nhiên thừa nhận, lúc nhận cái cúi đầu này, hẳn sẽ phải dốc hết toàn lực.

Đương nhiên, hẳn cũng chưa từng nghĩ sẽ lưu thủ.

Dù sao, Đông Phương Hạo Nguyệt là ân nhân của nhà hắn.

Chân Võ bên này gần như không có vấn đề, nhưng những người trốn đi thì lại khác.

Bởi vì Bất Tử Tộc bị mưa máu suy yếu, dẫn đến chiến đấu không còn nghiêng về một bên, thân thể va chạm đã phá vỡ rất nhiều kiến trúc của thành trấn.

Làm cho rất nhiều người không thể không đổi chỗ tránh né, vận khí không tốt sẽ bỏ mình như thế.

Nhất là khi bị ép rời khỏi phòng, lúc ra ngoài sẽ không thể chống cự ba động sức mạnh được.

Dư âm chiến đấu của thất giai, đối với những người chỉ có tam giai tứ giai, không khác gì người bình thường gặp phải Big Ivan.

Còn có cơ hội sống sao?

Cho nên chỉ khi trốn ở trong phòng, mới có thể may mắn thoát khỏi.

Lúc này Chương môn Thiên Nữ cũng đã khôi phục lại.

Bốn người các nàng trốn ở trong phòng, rất sợ công kích phía ngoài chạm đến nơi này.

Tổ Nhiễm tràn đầy sốt ruột. Lúc này dù sư tỷ của nàng có tới, cũng rất khó ứng phó được?

Trừ khi Thần Nữ ra tay.

Nhưng không biết vì sao, Tổ Nhiễm có cảm giác thế giới trở nên nguy hiểm hơn rất nhiều, một khi Chương môn ra ngoài thì luôn gặp phải chuyện đáng sợ.

Trước kia Chương môn sống sót thế nào vậy?

Nàng rất khó tin.

Dịch: MB_Boss

Chương 281: Phải Từ Biệt, Gặp Lại

Trưởng lão Nam Bắc đứng ở bên người Chương môn Thiên Nữ, phảng phất muốn bảo vệ Chương môn của các nàng vậy.

Dưới tình huống bình thường đều là do Chương môn bảo vệ các nàng, dù sao Chương môn cũng lợi hại hơn các nàng. Nhưng lúc này Chương môn vừa mới khôi phục, làm cho người ta muốn bảo vệ.

“Sẽ không có chuyện gì, chỗ ẩn núp của chúng ta cách tương đối xa.” Tố Nhiễm mở miệng an ủi đám người Chương môn Thiên Nữ.

Lúc này các nàng đã không thể bình tĩnh nổi. Ra ngoài sẽ chết, người khác tiến đến chỗ các nàng cơ bản cũng phải chết. Như vậy có thể không sợ sao?

Chương môn Thiên Nữ gật gật đầu:

“Sẽ không sao...”

Àm!!!

Chương môn Thiên Nữ còn chưa nói hết, đã có người đùng bay một nửa gian phòng của các nàng.

Mà người kia đã ngã gục cách chỗ các nàng không xa.

Chương môn Thiên Nữ giật nảy mình. Nhưng còn không đợi các nàng nhìn rõ người va vào là ai, một bóng người đã từ trên trời giáng xuống.

Oanh một tiếng, thân ảnh này rơi xuống vị trí cách chỗ các nàng không xa.

Chính là chỗ của người trước đó.

Ba động sức mạnh không lồ quét sạch bốn phương, cũng may nửa bên phòng còn có thể ngăn cản lại.

Bằng không mấy người các nàng sẽ trọng thương, có thể sống sót hay không thì phải xem Chương môn Thiên Nữ có phản ứng kịp.

Ba động sức mạnh còn chưa tan đi, cát bụi còn chưa lắng xuống, bốn người Chương môn Thiên Nữ còn chưa tìm cơ hội trốn đi, thân ảnh kia đã lóe lên.

Nàng trực tiếp xuất hiện ở phía trước mấy người Chương môn Thiên Nữ không xa.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy người này xuất hiện, con ngươi của Trương lão Nam Bắc và Tố Nhiễm đều co rụt lại, trong lòng rất hoảng sợ.

Đây là một người toàn thân khô quắt, nàng đứng ở nơi đó tựa như bị bóp méo.

Các nàng thậm chí có loại cảm giác, chỉ cần đối phương tới gần thì chính mình chắc chắn sẽ chết.

Cảm giác này làm cho các nàng sợ sệt.

Tố Nhiễm lập tức phục hồi tinh thần, nàng cắn nát bờ môi, để cho mình khôi phục lại tỉnh táo.

Sau đó nàng đứng ra trước mặt Chương môn Thiên Nữ, khẽ nói:

“Trương lão Nam Bắc, hai người dẫn theo Chương môn đi trước.”

Nhưng khi lời nói của Tố Nhiễm vừa mới phát ra, người Bất Tử Tộc kia đã dùng một bước tới gần Tố Nhiễm. Trong nháy mắt khi đối mặt với đối phương, Tố Nhiễm cảm thấy một loại sợ hãi khó mà ức chế.

Thật mạnh, nhân vật này quá đáng sợ.

Thậm chí nàng không có dũng khí nhấc tay. Không, phải nói là nàng không động được.

Mà lúc này Bất Tử Tộc kia đã giơ tay lên. Nhìn thấy tay của đối phương duỗi đến, Tố Nhiễm cảm thấy tất cả cảnh vật của thế giới đều biến mất, cái tay này chính là tất cả, chính là sống chết của nàng.

Tố Nhiễm cảm thấy mình sẽ chết ở chỗ này.

Nàng rất sợ sệt, nhưng lại không thể làm được gì.

Nhỏ yếu như nàng chỉ có thể đối mặt với tử vong.

Thế nhưng khi Bất Tử Tộc kia sắp đưa tay tới, ngay lúc nàng cho rằng mình sắp chết, tay của nàng đột nhiên bị người ta tóm lấy, sau đó nàng cảm thấy một sức kéo, phía sau có người đang kéo nàng lại.

Là Chương môn.

Lập tức, Tố Nhiễm đã bị Chương môn Thiên Nữ kéo về phía sau.

Chương môn Thiên Nữ một thân một mình đứng ở trước mặt tất cả mọi người, đối diện với Bất Tử Tộc.

Chương môn Thiên Nữ nhìn Bất Tử tộc, đồng thời người Bất Tử Tộc khô quắt kia cũng nhìn Chương môn Thiên Nữ.

Sau đó Chương môn Thiên Nữ nhu thuận quỳ xuống.

Nhìn thấy Chương môn Thiên Nữ quỳ xuống, không biết vì sao, lần thứ nhất Tố Nhiễm cảm thấy Chương môn quỳ xuống không phải là đang làm loạn, không phải đang làm chuyện ném mặt mũi của tông môn các nàng.

Tố Nhiễm cảm thấy áy náy, cảm nhận được sự không cam lòng, nàng muốn động thủ, thế nhưng lại không động được.

Lúc này, bàn tay của Bất Tử Tộc kia duỗi về phía Chương môn Thiên Nữ.

Thấy cảnh này, Tố Nhiễm muốn cưỡng ép chính mình động.

Tại sao nàng có thể để Chương môn yếu hơn mình bảo vệ?

“Tiền bối Tố Nhiễm đừng nóng vội, lần này tư thế quỳ của Chương môn không giống với cầu xin tha thứ.” Giọng nói của Nam trưởng lão đột nhiên vang lên trong đầu Tố Nhiễm.

Là truyền âm.

Nghe được Nam trưởng lão truyền âm, Tố Nhiễm sửng sốt, nàng có chút không hiểu.

Đều là quỳ, khác nhau ở chỗ nào chứ?

Nhưng rất nhanh sau đó, Tố Nhiễm đã phát hiện thật sự không thích hợp.

Tay của Bất Tử Tộc kia đúng là đang đưa về phía Chưởng môn các nàng, nhưng lại không hề xuất thủ tổn thương, mà là đang vuốt ve đầu Chưởng môn.

Không biết có phải là ảo giác hay không, các nàng lại cảm thấy cảm xúc yêu chiều.

Mà Chưởng môn của các nàng quỳ trên mặt đất, vẻ mặt đầy nhu thuận.

Không hề có sợ sệt, càng không có cầu xin tha thứ.

Tố Nhiễm không hiểu.

Lúc này Chưởng môn Thiên Nữ nhỏ giọng nói với Bất Tử Tộc kia

“Các nàng là bạn của ta.”

Câu nói này của Chưởng môn Thiên Nữ vừa ra, Tố Nhiễm và Trương lão Nam Bắc cảm thấy tất cả uy áp đều biến mất.

Không có bất kỳ sợ hãi, không có bất kỳ vắn vẹo, không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Chuyện này, đúng là làm cho người ta khó có thể tưởng tượng được.

Tố Nhiễm và Trương lão Nam Bắc Nam quan sát tất cả, mặc dù rất nghi hoặc, nhưng lại không dám nói chuyện.

Bất Tử Tộc kia xoa đầu Chưởng môn Thiên Nữ một lát, liền đưa tay nắm lấy tay của nàng, tiếp đó bay ra phía ngoài.

Chưởng môn Thiên Nữ lão đảo, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, nàng vô thức nói:

“Chúng ta đi đâu?”

Bất Tử Tộc không mở miệng, phảng phất mất đi năng lực nói chuyện.

“Các người nhanh đi cùng.” Chưởng môn Thiên Nữ hô lên một câu với Tố Nhiễm và Trương lão Nam Bắc.

Lúc này Tố Nhiễm mới kịp phản ứng, nàng mang theo Trương lão Nam Bắc nhanh chóng đi theo.

Một đường theo sau, các nàng phát hiện mưa máu xung quanh đang hội tụ về phía các nàng, phảng phất có người cố ý giúp các nàng.

“Là vị tiên bối kia.” Nam trưởng lão lập tức liên tưởng đến.

Sau đó ba người không nói gì nữa, Tố Nhiễm mang theo các nàng đi đường, còn Trương lão Nam Bắc thu thập huyết vũ.

Chương môn Thiên Nữ thì vẫn luôn bị Bất Tử Tộc lôi kéo chạy về phía trước.

Phản kháng là không thể nào, mà nàng còn biết vị này chính là người trước đó kéo theo nàng.

Hỏi nàng lớn bao nhiêu, còn nói nàng là đứa bé.

Nào có chuyện 123 tuổi còn là đứa bé?

“Cẩn thận.” Chạy vội trên đường, Chương môn Thiên Nữ nhìn thấy bầu trời có người va chạm xuống.

Vị Bất Tử Tộc kia còn không thèm ngẩng đầu, trực tiếp vung tay ra ngoài, cuối cùng người kia đã biến mất không thấy tung tích.

Khi vị Bất Tử Tộc này tiến lên, tất cả chiến đấu phía trước đều ngừng lại trong nháy mắt.

Mặc kệ phía trước là chiến đấu ở cấp bậc nào, tất cả đều bị cưỡng chế kết thúc trong thời gian ngắn.

Chiến đấu xung quanh cũng kết thúc theo.

Lúc này Chương môn Thiên Nữ phát hiện, trên phòng ốc hai bên không ngừng có Bất Tử Tộc xuất hiện.

Những Bất Tử Tộc này đều nhìn về phía nàng.

Bây giờ Chương môn Thiên Nữ đã biết đây là một con đường thông ra ngoài Họa Loạn Cổ Thành, nàng đang bị đưa ra khỏi nơi nguy hiểm này.

Một khi rời đi, cả đời này có lẽ sẽ không đến nữa, cũng sẽ không gặp lại những trường bồi này.

Nghĩ tới đây, Chương môn Thiên Nữ vô thức giơ tay lên vung vẩy.

Nàng đang nói lời tạm biệt với những trường bồi này.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 282: Uy Thế Của Thần Nữ

Hiện giờ càng ngày càng có nhiều Bất Tử Tộc xuất hiện ở trên đường Chương môn Thiên Nữ rời khỏi.

Bọn hắn đều đang nhìn Chương môn Thiên Nữ rời đi, thuận tiện nhìn Chương môn Thiên Nữ đang vẫy tay từ biệt.

Mấy người Tố Nhiễm nhìn thấy vậy thì ngây người, Bất Tử Tộc trong Họa Loạn Cổ Thành đều tới sao?

Đừng nói là Tố Nhiễm, dù là những người trốn ở trong phòng đều thấy được, bọn hắn đều không thể nào tin nổi.

Bọn hắn rất ngạc nhiên người này là ai, lại có thể làm cho Bất Tử Tộc bên trong Họa Loạn Cổ Thành đối đãi như vậy.

Gần như đã quét sạch tất cả trở ngại.

Thậm chí rất nhiều người còn mặc kệ những người xâm nhập kia, chạy tới nhìn đối phương rời đi.

Đường phố dài vạn dặm dường như đã bị Bất Tử Tộc che phủ hai đầu, giữa đường chỉ có Bất Tử Tộc lôi kéo Chương môn Thiên Nữ nhanh chóng đi về phía trước.

Đây là đãi ngộ cấp bậc gì?

Căn bản không thể tưởng tượng được.

Đương nhiên cũng có không ít người âm thầm để mắt tới Chương môn Thiên Nữ.

Chỉ là không dám động thủ ở nơi này mà thôi.

Không bao lâu, nhóm người Chương môn Thiên Nữ đã đi tới cửa chính của Họa Loạn Cổ Thành.

Bất Tử Tộc kia ngừng lại, nàng nhìn Chương môn Thiên Nữ, sau đó buông tay ra, nhẹ nhàng đẩy Chương môn Thiên Nữ đi.

Phảng phất đang nói Chương môn Thiên Nữ rời đi nhanh lên.

Chương môn Thiên Nữ nhìn người Bất Tử Tộc trước mắt, trong lúc nhất thời có chút khó chịu.

Nàng cảm thấy có thể ở lại một chút.

Lúc này Chương môn Thiên Nữ giống như thấy được nụ cười khổ đầy yêu chiều của đôi phương. Cuối cùng vị Bất Tử Tộc kia vươn tay ra, búng một cái lên trán Chương môn Thiên Nữ.

Bịch.

Sau một giây Chương môn Thiên Nữ đã bay lên khỏi mặt đất, lập tức bay ra khỏi cửa lớn của Họa Loạn Cổ Thành.

Ba người Tố Nhiễm bị hù dọa, nhưng khi nhìn thấy Chương môn không có việc gì lại nhẹ nhàng thở ra, sau đó ba người thi lễ với Bất Tử Tộc rồi chạy khỏi Họa Loạn Cổ Thành.

Các nàng rất kinh ngạc, rất bất ngờ.

Nhất là khi toàn bộ con đường phía sau, đều là người tới tiễn Chương môn.

Ở Bất Tử Cung, Người đàn ông tế tự trước đó đứng yên tại chỗ, ở phía trước hắn có không ít cường giả ngã xuống.

Những người này chính là những người sau khi thoát khỏi tộc nhân Bất Tử Tộc ở bên ngoài, đã thừa cơ đi đến trước Bất Tử Cung.

Bọn hắn cho rằng mình đã thoát khỏi cường địch, thấy được hi vọng.

Trên thực tế, bọn hắn đi về phía Địa Ngục.

Người đàn ông tế tự, chính là Địa Ngục của bọn hắn.

Người đàn ông tế tự không hề để ý đến những người này, ánh mắt của hắn nhìn về phía cửa thành.

Bọn hắn đều đang nhìn, nhìn xem chuyện sau đó.

Bất Tử Tộc nữ ở cửa thành nhìn Chương môn Thiên Nữ, nàng đi về phía trước hai bước, thế nhưng chưa đi ra bước thứ hai đã bị đẩy trở về, bọn họ đã không thể ra khỏi Họa Loạn Cổ Thành.

Chưởng môn Thiên Nữ nhìn đối phương, cuối cùng vẫy vẫy tay rồi quay đầu rời đi.

Bất Tử Tộc ở cửa thành đều lẳng lẳng nhìn, nhìn theo Chưởng môn Thiên Nữ rời đi.

Ra khỏi Họa Loạn Cổ Thành đúng là một chuyện tốt, nhưng Tố Nhiễm không dám buông lỏng, nơi này không hề an toàn.

“Chưởng môn cẩn thận một chút, chúng ta mau rời khỏi đây thôi.” Tố Nhiễm khẽ nói.

Chưởng môn Thiên Nữ gật gật đầu, nàng cũng cảm thấy nơi này không thích hợp.

Vẫn nhanh trở về thì hơn.

Bên trong có nhiều cường giả như vậy, trên lý thuyết bên ngoài chắc cũng sẽ có. Thế nhưng bây giờ lại không nhìn thấy một ai, rõ ràng là không bình thường.

Quan trọng nhất chính là, trên người các nàng mang theo rất nhiều bảo vật, nếu bị để mắt tới sẽ không tốt.

Nhưng mà, còn chưa đi được bao xa, đã có người hiện thân ngăn cản các nàng.

Là một lão giả, tu vi thất giai.

Tố Nhiễm nhìn thấy đối phương liền cảm nhận được nguy hiểm, lập tức đứng lên trước mặt Chưởng môn Thiên Nữ.

“Vị tiên bối này, có việc gì sao?” Tố Nhiễm cảnh giác hỏi.

Lão giả kia nhìn Chưởng môn Thiên Nữ một chút, lại nhìn viên mưa máu hơi lớn trong tay Trương lão Nam Bắc, sau đó nói:

“Muốn mua thứ mà mấy vị mang ra, không biết mấy vị tiên tử muốn cái giá như thế nào?”

Lão giả này trực tiếp hỏi muốn giá cả như thế nào, căn bản không cho phép từ chối.

Nghe thấy đối phương nói, Trương lão Nam Bắc dấu viên mưa máu ra sau lưng, phảng phất lo lắng bị cướp đoạt vậy.

Thật ra các nàng rất muốn bỏ vào pháp bảo trữ vật, thế nhưng không cho vào được, không biết là vì sao.

“Tiền bối, thứ này là lễ vật mà Chương môn chúng ta nhận được, không định bán ra.

Hi vọng tiền bối... Phốc.” Tố Nhiễm chưa nói xong đã cảm nhận được lực áp bách cường đại, luồng áp bách này nhằm vào nàng.

Chỉ trong chốc lát, Tố Nhiễm đã thổ huyết trọng thương.

Một vị thất giai đối phó một vị ngũ giai, căn bản không cần xuất thủ.

“Chắc vị tiên tử này không nghe hiểu lời nói của ta, thế thì ta nói rõ ràng một chút. Giao mưa máu ở trong tay cho ta, tất nhiên ta sẽ cho các ngươi đầy đủ linh thạch.” Lão giả kia mở miệng nói.

Hắn không thể kéo dài được.

Xung quanh nơi này tất nhiên có rất nhiều cường giả, bây giờ hắn không xuất thủ, chờ những người này đi xa, hắn sẽ không có cơ hội xuất thủ.

Bây giờ chỉ cần đạt được mưa máu, sau đó hắn trực tiếp hấp thu, hắn sẽ có cơ hội trở thành bên thắng lớn nhất.

Còn việc tiến vào Họa Loạn Cổ Thành, hắn không có can đảm đó.

Cảnh giới như hắn đi vào sẽ không ra được.

Mà Bất Tử Tộc trong Họa Loạn Cổ Thành không thể ra được, cho nên hắn có thể vững tin.

Vì thế, cho dù những người này hơi đặc thù, nhưng hắn vẫn lựa chọn xuất thủ.

Chương môn Thiên Nữ vịn Tố Nhiễm, nàng nhìn lão giả này, hơi sợ sệt nói:

“Tiền bối, nếu không chúng ta đi vào trong giúp ngươi thu thập một chút?”

Nàng cảm thấy chân mình hơi mềm, nhưng phía sau có trường bối nhìn xem, nàng không thể quỳ sớm như vậy.

“Được! Nhưng ta có thể giúp các người đảm bảo viên mưa máu này trước.” Lão giả kia nói xong liền muốn động thủ lấy viên mưa máu trong tay Trưởng lão Nam Bắc.

Chương môn Thiên Nữ nhìn cửa thành phía sau một chút, lại nhìn Tô Nhiễm một chút, cuối cùng đứng lên phía trước nhưng không nói gì.

Lão giả kia không thèm để ý. Hắn đã muốn động thủ, nếu những người này còn không phối hợp, thế thì không cần phải nói thêm gì nữa.

“Là chính các người muốn chết.”

Vào lúc này lão giả đè một ngón tay xuống, Chương môn Thiên Nữ trực tiếp bị sức mạnh khổng lồ ép cho quỳ xuống đất.

Mà trong nháy mắt khi Chương môn Thiên Nữ quỳ xuống, bầu không khí bên trong Họa Loạn Cổ Thành thay đổi, bầu trời dường như biến đen.

Đám Chân Võ cảm thấy cả tòa thành bị sự phản nộ bao phủ, phảng phất bất cứ lúc nào cũng sẽ nổ tung.

Cả người vị Bất Tử tộc nữ trước cửa thành hơi run rẩy, nhưng chột đứng lại.

Bởi vì lúc này, nàng phát hiện trên người Chương môn Thiên Nữ xuất hiện một đạo khí tức.

Một đạo khí tức làm cho nàng có chút kinh hãi.

Không phải khí tức cường đại cỡ nào, mà là vấn đề cấp độ.

Giống như Thần huyết vậy.

Lúc này Chương môn Thiên Nữ quỳ trên mặt đất, nhỏ giọng nói:

“Cung nghênh Thần Nữ đại nhân.”

Nói xong, Chương môn Thiên Nữ liền dập đầu xuống đất.

Sau đó một chút tử khí xuất hiện ở trên đỉnh đầu Chương môn Thiên Nữ. Lúc tử khí xuất hiện, uy áp lập tức tràn ra.

Trong chốc lát, phong vân biến ảo, tử khí đi ba ngàn dặm về phía đông.

Trong nháy mắt, 3000 tử khí vây quanh tất cả mọi người, không chỉ lão giả kia, tất cả mọi người xung quanh đều bị tử khí vờn quanh.

Từng người ở bên cạnh quan sát đều có chút kinh hãi, bọn hắn nếm thử thoát khỏi tử khí, thế nhưng tất cả đều thất bại.

Tử khí này xuất hiện, phảng phất đang khiêu chiến tất cả mọi người.

Chuyện này khiến trái tim của bọn hắn đập nhanh hơn. Nhất là khi tử khí tạo cho người ta một loại cảm giác quái dị, dường như có tồn tại kinh khủng nào đó sắp xuất hiện.

Lão giả kia kinh hãi, hắn biết không thể để cho đối phương đi ra, ngay lập tức hắn quyết định dùng một chương đánh giết Chương môn Thiên Nữ.

Thế nhưng hắn vừa mới giơ tay lên, đã cảm nhận được một ánh mắt.

Ánh mắt không mang theo chút tình cảm nào nhìn về phía hắn, kèm theo một luồng khí thế bề bễ thiên hạ. Lúc nó nhìn qua hắn, tựa như đang nhìn sâu kiến.

Lúc này trong lòng lão giả sinh ra đại khủng bố, đại e ngại.

Hắn cảm thấy sinh tử của mình đã không còn nằm trong tay bản thân.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 283: Trốn Thoát Một Kiếp

“Đây là nhân vật đáng sợ cỡ nào?”

Lão giả phát hiện tay của mình đã không thể hạ xuống, cả người cũng đã không nghe theo sai sử.

“Tử Y Thần Nữ?” Nơi xa, Hòa Vũ Diệp cũng rơi vào trong tử khí, mở miệng nói.

Loại khí thể này, nàng chỉ nhớ tới một người.

Thần Nữ của Thiên Nữ Tông.

“Không thể đối đầu, làm việc tùy theo hoàn cảnh.” Về mặt Lịch Thiên Xích cũng rất ngưng trọng.

Muốn ăn phân.

Trong giây lát tử khí hội tụ, tạo thành một bóng người hư ảo bên cạnh Chương môn Thiên Nữ.

Khi bóng người này rơi xuống mặt đất liền nhìn Chương môn Thiên Nữ vẫn đang quỳ ở đó, nhỏ giọng nói:

“Tìm ta?”

Chương môn Thiên Nữ lập tức dập đầu, trả lời:

“Gây phiền toái cho Thần Nữ đại nhân rồi.”

Lúc này Trương lão Nam Bắc và Tố Nhiễm cũng đã quỳ theo.

Mộ Tuyệt phát phát tay, sau đó một đạo tử khí dung nhập vào trong người Tố Nhiễm.

Tố Nhiễm vốn trọng thương đã khôi phục lại bình thường trong nháy mắt.

Thương thế của nàng đã được chữa khỏi, thủ đoạn này làm Tố Nhiễm rất rung động, ngay cả những người xung quanh thấy được cũng không thể tin nổi.

Đây cũng không phải là Trị Liệu Thuật bình thường.

Loại chuyện này chỉ là một chuyện quá đơn giản đối với Mộ Tuyết. Chậm rãi quay người lại, Mộ Tuyết đối diện với Họa Loạn Cổ Thành.

Bây giờ Họa Loạn Cổ Thành đã bị mưa máu bao trùm nên khó có thể nhìn thấu, nhưng mà Mộ Tuyết vốn cũng không định nhìn thấu những thứ này.

Nàng chỉ nhìn chăm chăm vào vị trí cửa thành, nhẹ nhàng nói:

“Thu hồi ánh mắt của các ngươi lại.”

Giọng nói của Mộ Tuyết vang lên, một đạo tử khí gào thét phóng ra.

Đạo tử khí này phóng thẳng về phía cửa thành, oanh một tiếng, trực tiếp đánh tan tất cả ánh mắt nhìn chăm chú của Bất Tử Tộc ở bên trong Họa Loạn Cổ Thành.

Chỉ là một lần độ sức thô thiên đã làm cho người tể tự biết, người này đáng sợ tới mức nào.

Không phải vấn đề tu vi, mà là vấn đề sức mạnh.

Sức mạnh này không phải Bất Tử Tộc bọn hắn có thể so sánh được.

Thứ duy nhất có thể so sánh với nó, chỉ có Thần huyết.

“Khó trách, khó trách người kia lại nói như vậy. Có loại tồn tại đáng sợ như này làm hậu thuẫn, đúng là không ai dám tùy ý nhắm vào tiểu gia hỏa kia.”

Cuối cùng người tể tự cung kính cúi đầu về phương hướng Mộ Tuyết.

Không chỉ là hắn, bên trong Họa Loạn Cổ Thành, tất cả Bất Tử Tộc đều cung kính cúi đầu về phương hướng Mộ Tuyết.

Mà rõ ràng nhất, tất nhiên chính là Bất Tử Tộc nữ ở trước cửa thành.

Nàng rất cung kính cúi đầu thật sâu với Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết chỉ nhìn xem, cũng không nói gì.

Sau đó Mộ Tuyết quay người nhìn khắp bốn phía, ngay lập tức một luồng ý chí tức sát xuất hiện.

Sát ý này lạnh thấu xương, tựa như thực chất, phảng phất vạn vật đều không thể chạy thoát khỏi nó.

Khi sát ý này xuất hiện, sắc mặt tất cả mọi người đã thay đổi hoàn toàn.

Phảng phất sau một khắc sẽ bị người đột nhiên xuất hiện này đánh chết vậy.

Nhưng không người nào dám hành động thiếu suy nghĩ, đương nhiên có càng nhiều người không có tư cách di động.

Theo sát ý xuất hiện, giọng nói của Mộ Tuyết cũng truyền ra:

“Thừa dịp nhiều người, khuyên nhủ các vị một câu, các ngươi không thể trêu vào Thiên Nữ Tông.

Hiểu không?”

Câu nói vừa dứt, sát ý tuôn trào, trực tiếp trấn áp tất cả mọi người.

Rất nhiều người không chịu nổi phun ra một ngụm máu tươi.

Lịch Thiên Xích và Hòa Vũ Diệp cũng đau khổ chèo chống.

Sau đó Lịch Thiên Xích mở miệng nói:

“Thần Nữ hiểu nhầm rồi, chúng ta biết được Chương môn Thiên Nữ Tông chính là người phát ngôn của Tử Y Thần Nữ, cho nên không hề dám làm gì bất lợi với Chương môn Thiên Nữ và Thiên Nữ Tông.”

Hứa Viễn trốn trong bóng tối cũng rất kinh hãi, hẳn chưa từng nghe nói qua về nhân vật Tử Y Thần Nữ này.

Thế nhưng sự đáng sợ của đôi phương đã làm cho hắn không dám khinh thị vị Thần Nữ này.

Sắc mặt Chiến Vô Ảnh thì càng là khó nhìn.

Không phải vấn đề đôi phương cường đại.

Mà là hấn hoàn toàn nhìn không thấu. Mặc dù sức mạnh của đối phương cường đại, nhưng hấn không phát hiện được cảnh giới.

Nhất là sức mạnh này căn bản không phải tu vi sức mạnh bình thường, không thuộc về bất cứ hệ thống nào.

“Thời đại này đã xảy ra chuyện gì thế? Vì sao có nhiều người khó có thể lý giải như vậy?”

Một người hai người ba người, đúng là làm cho không ai có thể tiếp nhận được.

Thế nhưng lại không thể không tiếp nhận.

Mộ Tuyết nhìn quanh bốn phía, sau khi xác định không người nào dám thử phản kháng, liền thu hồi sát ý.

Bởi vì không phải bản thể tới, cho nên nàng cần phải mượn một tia linh vực Sát Phạt. Bằng không sẽ không thể nào chấn nhiếp những người này.

Người nơi này đã có thể nói là một nhóm người mạnh nhất thời đại này ở bề nổi.

Người mạnh hơn sẽ rất ít đi lại ở tu chân giới.

Dù có cũng sẽ không dùng tu vi chân chính.

Cuối cùng Mộ Tuyết nhìn Chương môn Thiên Nữ, nói:

“Mang theo đồ vật trở về đi.”

Khi nói xong, thiên địa tử khí bắt đầu tán đi.

Chỉ là, trước khi tử khí tán đi, một đạo tử khí yếu ớt phóng thẳng về phía tộc nhân Bất Tử Tộc vẫn còn đang hành lễ ở cửa thành.

Tử khí rơi vào trước người, nhẹ nhàng đỡ đối phương dậy.

Giống như đã nhận cái cúi đầu của đối phương.

“Cảm ơn.” Tiếng nói vô hình vang vọng trên không trung của Họa Loạn Cổ Thành.

Đến tận đây, tử khí đã hoàn toàn biến mất.

Mộ Tuyết cũng thu hồi sức mạnh ý thức.

Sau khi Chương môn Thiên Nữ hô một câu cung tiễn Thần Nữ, nàng mới chậm rãi đứng lên.

Lúc này Chương môn Thiên Nữ thấy tộc nhân Bất Tử Tộc vẫn đứng ở cửa thành nhìn chính mình.

Đối phương nhìn nàng, nàng cũng nhìn đối phương.

Cuối cùng Chương môn Thiên Nữ cố lấy dũng khí, hô lớn một câu về phía đó:

“Các vị tổ tiên, ta trở về, ta sẽ sống tiếp thật tốt, mọi người không cần lo lắng.”

Hô xong câu này, Chương môn Thiên Nữ còn vẫy mạnh tay, nàng đang cáo biệt với các vị tổ tiên.

Cuối cùng Chương môn Thiên Nữ quay đầu rời đi, cẩn thận bước từng bước một.

Mỗi lần quay đầu nàng đều có thể nhìn thấy trước cửa thành còn một người đang đứng.

Mãi đến khi nàng đã đi rất xa, mãi đến khi nàng không còn nhìn thấy Họa Loạn Cổ Thành.

Tất cả mọi người của Bất Tử Tộc đều nhìn ra bên ngoài, nhìn mỗi bước đi của Chương môn Thiên Nữ.

Mãi đến khi bọn hắn không thể nhìn thấy được gì nữa.

Cuối cùng cửa thành đã không còn Bất Tử Tộc, nóc nhà cũng không còn từng bóng người san sát.

Thứ còn lại chỉ là Bất Tử Chiến Sĩ đang sẵn giết người xông vào Bất Tử Cung.

Mấy người Chương môn Thiên Nữ an toàn rời đi, không có bất kỳ người nào dám cản, không có bất kỳ người nào dám sinh tham niệm.

Mà lão giả định đưa tay đánh giết Chương môn Thiên Nữ kia, vẫn luôn duy trì tư thế ban đầu, mãi đến khi một trận gió thổi qua, vị lão giả này mới bắt đầu tiêu tán theo gió.

...

Lục thủy đã đi tới trước mặt Thần huyết, tự nhiên cảm thấy phía sau hơi lạnh.

“Chuyện gì xảy ra? Làm sao lại có cảm giác mới trốn qua một kiếp?”

Cuối cùng Lục Thủy lắc đầu, hẳn cảm thấy chắc chắn là ảo giác.

Nhưng mà thần lục ở nơi này quá hỗn loạn, trực tiếp ngăn cách với bên ngoài, làm cho hẳn không thể nào biết được tình huống ngoài kia.

Nhưng hẳn cảm thấy bên ngoài chắc chắn sẽ không bình tĩnh.

Chỉ hy vọng đừng có người phiền toái nào xông tới. Dù sao sắp trực tiếp đối mặt với Thần huyết, hẳn có thể cảm giác được, điểm này không hề dễ dàng.

Nhất là khi muốn biết được một số việc từ trong Thần huyết thì càng khó hơn.

Rất nhanh Lục Thủy đã đứng ở trước mặt Thần huyết.

Thần huyết này quả thật đủ đặc thù.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 284: Sách Thành Thần

Mộ Tuyết lấy lại tinh thần, cầm một quả bồ đào bỏ vào trong miệng, sau đó hơi nghi hoặc nói:

“Tại sao lại có cảm giác chính mình đã bỏ qua chuyện gì đó rất thú vị.

Có quan hệ với Lục Thủy?”

Mộ Tuyết híp mắt lại, sau đó cắn răng nuốt quả bồ đào vào.

Có hơi chua.

Sau đó Mộ Tuyết lại ăn một quả nữa.

Chà chà, vẫn là chua.

“Ừ, để lại cho Lục Thủy ăn.”

Mộ Tuyết nghĩ vậy, đã tính tự mình cầm đi cho Lục Thủy, đút cho hắn ăn từng quả, từng quả một.

Chỉ là Mộ Tuyết vừa thò tay ra đã rụt lại.

Nàng quên mất, hôm nay Lục Thủy đâu có ở nhà.

Cho dù hắn có ở nhà, nàng sao có thể tùy tiện đi qua tặng đồ được, làm thế cũng không thích hợp.

Dùng đồ của Lục gia tặng cho thiếu gia của Lục gia ăn, nhìn thế nào cũng rất bất lịch sự. Nàng tạm thời không thể làm loại chuyện như vậy được.

Mộ Tuyết suy nghĩ một lát, vẫn giơ tay ra cầm lấy cái khay.

Khi đi ra ngoài, Đinh Lương vừa vặn làm việc xong, vừa trở về Mộ Tuyết đã đưa khay hoa quả cho Đinh Lương.

Đinh Lương tự nhiên đón lấy, sau đó đi theo sau lưng Mộ Tuyết.

“Có nhìn thấy Trà Trà không?” Mộ Tuyết hỏi.

Đinh Lương tất nhiên biết tiêu thư nhà mình muốn cầm hoa quả qua, đưa cho tiêu thư Trà Trà ăn, sau đó gật đầu:

“Lúc ta về có gặp được nàng ấy ở bên kia quảng trường, hình như nàng ấy đang luyện công.”

“Luyện công à?” Mộ Tuyết hơi bất ngờ.

Nhưng Đinh Lương cũng không biết nhiều hơn nữa.

Mộ Tuyết đi rất nhanh đã tới quảng trường bên này, sau đó nàng ngồi xuống đình nhỏ bên quảng trường, Đinh Lương cũng đặt khay nho lên trên bàn.

Hương Dụ chạy tới trước tiên. Về phần Đông Phương Trà Trà, nàng đang nhắm mắt ngồi tĩnh tọa, chỉ cảm giác đầu có chút lắc lư, tay thả xuống cầm một quyển sách bình thường.

Mộ Tuyết liếc nhìn quyển sách, sau đó nhìn về phía Hương Dụ đã đi tới.

“Mộ tiểu thư, Trà Trà tiểu thư đang ngủ.” Hương Dụ đặc biệt xin lỗi nói.

Mộ Tuyết có chút buồn cười, nhưng không biểu hiện ra ngoài mà tò mò nói:

“Sao Trà Trà lại đột nhiên muốn tới luyện công thế?”

“Là vậy ạ...” Nghe Mộ Tuyết hỏi vậy, Hương Dụ tất nhiên không định che giấu, thành thật nói cho nàng biết.

Chờ Hương Dụ nói xong, Hương Dụ mới có chút nghi ngờ nói:

“Khi đó ta quả thật không nhìn thấy, cũng cảm giác được bất kỳ kẻ nào, nhưng Trà Trà tiểu thư đúng là có nhìn thấy, sách cũng đột nhiên xuất hiện từ trong không trung.”

Mộ Tuyết không nói gì, chỉ nhớ lại, Băng Sương Hà quả thật rất đặc biệt, nhưng đời trước nàng không nghe nói trong sông có Thần.

Nếu có, sau này nàng không thể không biết được.

Trừ khi trước khi nàng tu luyện thành công, vị Thần kia liền rời đi.

Bây giờ nàng tất nhiên cũng không tiện qua kiểm tra xem xét.

“Trà Trà nhận được quyển sách kia, lại tu luyện như thế nào?” Mộ Tuyết nhìn về phía Đông Phương Trà Trà trong quảng trường, khẽ hỏi.

Hương Dụ lập tức giải thích:

“Trà Trà tiểu thư không tu luyện, nàng nói nàng hình như có thể xem hiểu được quyển sách này, tới bên này chẳng qua là cảm thấy ánh sáng bên này tốt nhất, dễ nhìn rõ nhất thôi.”

“Chỉ là xem chưa được hai trang đã ngủ.”

Mộ Tuyết gật đầu, cũng không thấy bất ngờ.

“Cầm sách tới cho ta xem thử, thuận tiện đưa Trà Trà vào trong đình nghỉ ngơi.”

Mộ Tuyết dừng một lát lại nói thêm một câu:

“Yên tâm, sẽ không đánh thức nàng dậy.”

Trà Trà nhảy nhót rất lâu, có thể ngủ thẳng giấc cũng không dễ dàng gì.

Sau đó, Hương Dụ và Đinh Lương cùng sử dụng pháp thuật đưa Trà Trà tới đình một cách ổn định, cuối cùng để cho Trà Trà nằm sấp ở trên mặt bàn nghỉ ngơi.

Mà sách trong tay Trà Trà tất nhiên bị Mộ Tuyết lấy đi.

Mộ Tuyết vừa cầm được sách lập tức biết Trà Trà không phải tự mình muốn ngủ.

Mà đọc sách dùng hết tất cả tinh lực, không thể không ngủ.

Nếu lật thêm một tờ, vậy thì không phải là ngủ, mà lập tức bất tỉnh.

Đến lúc đó Hương Dụ hẳn sẽ kinh hoàng mất.

Nhìn thấy Trà Trà ngủ yên, Mộ Tuyết lại tập trung chú ý vào quyển sách.

Phía trên có tên sách, nhưng nhìn qua có vẻ mơ hồ không rõ, người bình thường không có cách nào quan sát sách này được.

Có thể xem sách này, hoặc là tu vi đủ, hoặc là nắm giữ lực lượng tới mức độ nhất định.

Trình độ Công Đức Nhân của Trà Trà miễn cưỡng đạt được, nên có thể miễn cưỡng xem hiểu, chỉ là lực lượng một con mắt có hạn, không xem được mấy tờ đã kiệt sức, sau đó ngủ mất.

Mộ Tuyết vận dụng hỗn nguyên chi khí, chữ viết vốn mờ hồ lập tức trở nên rõ ràng, sau đó nàng nhìn thấy tên sách làm nàng có chút bất ngờ:

Giáo dục bắt buộc 900 để thành Thần — Hậu Thổ Thiên

Mộ Tuyết: "...”

Nàng rất tò mò, thật sự có Thần ngoài Thần Chúng sao?

Có sao?

Không nhớ nữa.

Mộ Tuyết không nghĩ nhiều nữa, lại lật ra quyển sách thành Thần này.

Trang đầu tiên chỉ có một câu:

Ta là Chân Thần Duy Nhất Thiên Địa.

Dưới quyền có bảy vị Chủ thần.

“Thần Chúng cũng là bảy vị Chủ thần, không biết có liên hệ gì không. Nhưng phía trên Chủ Thần của Thần Chúng gọi là Chân Thần Độc Nhất mà?”

Trong lòng Mộ Tuyết trầm nghĩ.

Nhưng Chân Thần Độc Nhất này chỉ là cảnh giới mà thôi.

Nàng cũng không biết Chân Thần Duy Nhất có giống vậy không.

Mộ Tuyết tiện tay lật sang trang thứ hai:

Hôm nay trời mưa, đất đai hơi ẩm ướt, có chút ảnh hưởng tới việc săn thú, nhưng không phải là vấn đề lớn, cảm giác ngày hôm nay đặc biệt tốt.

Khẳng định có thể giết chết được Ma Thú.

Chỉ cần lại giết chết thêm một trăm vạn con, lại có đủ tiền đi tới học viện thành Thần.

Cố gắng lên, Rhiya người có thể làm được.

...

“Đây là đang viết nhật ký sao?” Mộ Tuyết có chút nghi ngờ.

Nhưng học viện Thành Thần là nơi nào vậy?

Còn nữa, chính là giết chết một trăm vạn con Ma Thú, là nghiêm túc thật à?

Sau đó, Mộ Tuyết lật ra trang thứ ba:

Thật không ngờ sẽ gặp phải vùng đầm lầy, cảm giác thoáng cái lại tệ hơn rất nhiều, nhưng ta đã mang đầy đủ hết đồ, chỉ cần phát huy ổn định, sẽ không có vấn đề lớn nữa.

Nhìn thấy đầu của Ma Thú, mai phục tốt lại có thể bắt được nó.

Chỉ cần giết thêm một trăm vạn lẻ một con nữa, ta lại có thể đi tới học viện Thành Thần.

Được, ta nhất định sẽ thành Thần.

Tiếp tục cố gắng.

...

Mộ Tuyết: “...”

Nàng cảm thấy quyển sách này thật thú vị, có thể xem tiếp.

Nghĩ vậy, nàng lại cầm quả bồ đào bỏ vào trong miệng.

Vừa bỏ vào, nàng liền hối hận rồi, đây là bồ đào chua cho Trà Trà ăn mà.

Chỉ là không bao lâu, Mộ Tuyết lại bất ngờ phát hiện ra quả bồ đào này còn rất ngọt.

Có cảm giác ngọt, Mộ Tuyết lại thò tay ra lấy bồ đào, nàng hy vọng lại ngọt.

Sau khi cắn xong, chân mày của nàng lại nhíu lại, cuối cùng kiên trì nuốt xuống.

Nàng vẫn tiếp tục đọc sách.

...

Bên ngoài Họa Loạn Cổ Thành, đám người Hòa Vũ Diệp thở phào nhẹ nhõm, thân nữ mặc trang phục màu tím cũng không biết đã bị bọn họ đưa lên Bí Giám.

Nếu không rất khó nói xem, bọn họ có thể gặp chuyện không may hay không.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 285: Tung Đổng Xu Định Hung Cát

Hòa Vũ Diệp quay đầu nhìn Lịch Thiên Xích, mặt không thay đổi nói:

“Người nhìn phía sau đi, có con chó đang kéo ra điếm tâm của người kia.”

“Nhớ ăn nhân lúc còn tươi đi.”

Lịch Thiên Xích quay đầu lại nhìn, phát hiện quả thật có con chó đang ỉa.

Sau đó, Lịch Thiên Xích lấy dao nĩa khay ra, nói:

“Vậy việc nhân đức ta sẽ không nhường ai.”

Vệ sinh như vậy à?

“Ha ha, thật sự hâm mộ người, lại có thể dễ lừa gạt được đồ ăn như vậy.”

Thần nữ mặc trang phục màu tím hoàn toàn không dễ chọc.

Ăn phân, có thể ăn cả đời.

Sau đó, Hòa Vũ Diệp lại nhìn Họa Loạn Cổ Thành.

Con chó đang đi ỉa, đột nhiên có chút táo bón, bị người ta nhìn chăm chăm làm nó không được tự nhiên.

...

Lúc này Lục Thủy lại đứng ở phía trước Thần Huyết, hẳn cảm giác Thần Huyết này không quá tinh thuần, dường như có thứ gì đó kỳ sinh vậy.

“Xem ra năm đó Bất Tử Tộc hoàn toàn điên rồi, không chỉ vì Thần Huyết, chắc là có người khác tham gia.”

“Hơn nữa còn không phải là người yếu.”

Lục Thủy nhìn Thần Huyết và đã có suy đoán sơ bộ.

Sau đó hắn bước lên trước, đi tới vị trí trung tâm nhất của Thần Huyết. Khi Lục Thủy đi tới vị trí này, tất cả mọi thứ xung quanh trực tiếp dừng lại.

Dường như hắn bước vào trong mặt bằng hoàn toàn mới.

Cũng vào lúc này, Họa Loạn Cổ Thành đột nhiên ngừng mưa.

Sau đó nó bị một cảnh tượng hoàn toàn mới bao phủ.

Là một biển máu.

Mà ở trên biển máu này có một mặt trăng sáng, dưới mặt trăng có một người đang đứng thẳng.

Trước mặt người này có một giọt máu đỏ tươi đang lơ lửng giữa không trung.

Tất cả mọi người có thể nhìn thấy giọt máu tươi này, nhưng không ai có thể nhìn thấu được nó. Ở trong mắt tất cả mọi người, đây là một thứ không có cách nào nhìn trộm, không có cách nào hiểu được.

Nếu không phải nhìn thấy nó là một giọt máu, như vậy nó có thể là tất cả.

Ngay khi cảnh tượng này xuất hiện, Bất Tử Tộc trong Họa Loạn Cổ Thành đột nhiên dừng chiến đấu, bọn họ trực tiếp trở lại trước Bất Tử Cung.

Đã không cần phải chiến đấu nữa.

Giai đoạn cuối cùng đã xuất hiện, không quan tâm ai đi tới, đều không có cách nào ảnh hưởng đến người phía trên.

Nhưng giai đoạn này lại quyết định người đối mặt với Thần Huyết sẽ sống hay chết.

Người đàn ông tế tự lại nhìn lên khoảng không, không nói lời nào.

Các Bất Tử Tộc khác cũng nhìn, bọn họ rất muốn xem thử người này có thể sống sót hay không.

...

Chân Lục Thủy đập lên biển máu, hẳn cảm giác được từng khí tức điên cuồng đang tràn ra từ trong Thần Huyết.

Nó dường như đang chờ đợi hẳn đi tới tiếp xúc.

Lục Thủy ngược lại không lỗ mǎng, hẳn lấy ra một đồng tiền xu.

Hẳn muốn bói một quẻ, xem có nguy hiểm hay không.

Tồn tại khác với cấp Chân Thần sẽ dễ dàng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn nhất.

Cho dù hẳn có sức mạnh thiên địa chống đỡ, nhưng tu vi quá yếu, quá lỗ mǎng sẽ dễ dàng gặp chuyện không may.

Lục Thủy tung đồng tiền xu lên.

“Mặt trước là dữ, mặt sau là lành.”

Sau đó Lục Thủy chuẩn bị thò tay đón lấy đồng tiền xu, nhưng khi hẳn sắp đón được, đồng tiền xu lập tức tiêu tan thành mây khói.

Nguyên nhân là vì Thần Huyết.

Một khi thứ quá mức bình thường rời khỏi hẳn, sẽ gặp phải Thần Huyết áp chế.

Lục Thủy im lặng một lát, cuối cùng nói:

“Không có mặt trước, đó chính là cát.”

Sau đó, Lục Thủy không e ngại nữa, hẳn thò tay bắt đầu chạm vào Thần Huyết.

Khi Lục Thủy dự định chạm vào Thần Huyết, sức mạnh thiên địa của hẳn trực tiếp được điều động, tràn ngập tới từng tế bào trên cơ thể hẳn, bảo đảm sẽ không bị ảnh hưởng.

Sau đó một ngón tay của Lục Thủy chạm vào trên Thần Huyết.

Tích.

Ngay lúc tay của Lục Thủy chạm tới Thần Huyết, khắp biển máu đều xuất hiện dao động, giống như một giọt nước rất

lớn được nhỏ vào trong biển rộng, gây ra dao động lớn cho biển rộng, nhưng tuyệt đối không xuất hiện sóng gió.

Lục Thủy có thể cảm giác được, hấn dường như đụng vào một không gian đặc biệt, giống như mở ra một cánh cửa kỳ lạ.

Đồ vật bên trong sắp lao ra.

Dưới Họa Loạn Cổ Thành, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào trên không trung.

Tuy không nhìn thấy rõ tình hình cụ thể phía trên thế nào, không nhìn thấy được động tác cụ thể của người kia.

Nhưng bọn họ thấy rõ hành động hấn đụng vào Thần Huyết.

Tất cả Bất Tử tộc ở trước Bất Tử Cung đều nhìn chăm chăm vào đó, phía sau mới là giờ phút khủng khiếp nhất.

Chân Võ cũng nhìn nhưng không biết chuyện gì xảy ra, hấn có một cảm giác kỳ quái.

Cảm giác này làm cho hấn có chút sợ hãi, dường như không trung đang vặn vẹo, mặt đất đang cười một cách điên cuồng.

Lúc này, theo bản năng trên người Hứa Phương xuất hiện dao ý, dường như đang mơ hồ chống lại điều gì đó.

“Tiền bối?” Chân Võ có chút lo lắng kêu lên.

“Không có việc gì, ta chỉ cảm giác cả tòa thành bị một thứ đáng sợ bao phủ, không nên hành động thiếu suy nghĩ.” Về mặt Hứa Phương nghiêm trọng nói.

Bây giờ hấn có chút hâm mộ những kẻ yếu, không có cách nào cảm giác được lại không khủng hoảng, vô tri thì có thể không khiếp sợ.

Càng là người mạnh mẽ lại càng cảm giác được bản thân mình nhỏ bé.

Lần này không chỉ Hứa Phương, cho dù là Cao Viễn, Chiến Vô Ảnh, Hòa Vũ Diệp, Lịch Thiên Xích bên ngoài cũng theo bản năng lùi lại một bước.

Bọn họ có thể cảm nhận được rõ ràng, Họa Loạn Cổ Thành dường như bị tồn tại gì đó đáng sợ căn cốt vậy.

Trời đất đang vặn vẹo, đang cười một cách điên cuồng một cách khoa trương.

Sau khi cảm nhận được tất cả những điều này, các vị cường giả dường như đã nhìn lên được cái chết tới.

“Đây là nguyên nhân Đế Tôn kiêng kỵ Thiên Tai Cổ Thành sao?” Chiến Vô Ảnh có suy đoán.

Sau đó hắn lại nhìn bóng người phía trên, hắn muốn biết đối phương có thể kiên trì bao lâu.

Lục Thủy cảm nhận biến hóa xung quanh, hắn biết tồn tại bên trong đang lao ra.

Không phải lực lượng của Thân Huyết, là một loại lực lượng khác hoàn toàn trái ngược.

Hỗn loạn, điên cuồng.

Khó có thể thăm dò.

Lại có chút quen thuộc.

“Thật sự làm người ta bất ngờ đây, chuyện này đúng là rất phức tạp.” Lục Thủy nhếch mép cười khẽ, tiện thể rút tay lại.

Sau đó biển máu bắt đầu cuộn cuộn với khí thế cũng không kinh người, nhưng lại làm cho thiên địa này xuất hiện một loại cảm giác sắp bị phá vỡ.

Loại phá vỡ này trực tiếp che phủ lên Lục Thủy, ở xung quanh Lục Thủy, giống như trời sập đất vùi, thương hải tang điền, nhưng Lục Thủy vẫn đứng sừng sững bất động, tất cả đều không thể ảnh hưởng đến hắn.

Rất nhanh, tất cả đã trở lại bình thường, biển máu cuộn cuộn ngưng tụ ra một người, hắn là một nam tính.

Nhưng cơ thể ngoại trừ hai tay, hai chân lại không nhìn thấy được bất kỳ chi tiết nào, nhất là ngũ quan của hắn căn bản không có hiện ra.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 286: Huyết Ảnh

“Ngươi là một nhân loại lại có thể làm cho ta mở miệng, cũng đủ để ngươi cao ngạo rồi.” Trong giọng nói của bóng người do biến máu ngưng tụ ra đây vẻ tang thương.

Lục Thủy nhìn Huyết Ảnh, bình tĩnh nói:

“Một tia tàn hồn có ý thức mà thôi.”

“Loại người, vô tri có đôi khi đúng là một loại phúc.” Huyết Ảnh nhìn về phía Lục Thủy, bình tĩnh nói.

Trong giọng nói của hắn không có xem thường, không có khinh rẻ.

Bởi vì từ đầu đến cuối, hắn đều cho rằng kẻ đứng phía trước hắn là con kiến hôi vô tri.

Người sẽ tính toán với con kiến sao?

Lục Thủy không định giải thích rõ với đối phương, hắn mở miệng nói:

“Bất Tử Tộc điên cuồng là do ngươi ra tay?”

Huyết Ảnh lắc đầu:

“Chỉ là một phần nguyên nhân thôi, nguyên nhân chính vẫn là vì Chân Thần sắp chết.”

“Hơn nữa kẻ điên cuồng là ta, nhưng cũng không phải ta.”

“Cho nên ta làm sao biết được nó có liên quan đến ta lớn tới mức nào?”

Lục Thủy không nghe nửa câu sau, chỉ thấy tò mò về nửa câu đầu, sau đó mở miệng nói:

“Lấy biểu hiện đặc biệt của Thần Huyết, trên lý thuyết Chân Thần không thể chết chứ?”

“Ngươi cũng nói là trên lý thuyết, trên thực tế Chân Thần quả thật đã sắp chết. Về phần tại sao, ngươi chỉ là nhân loại

nhỏ bé không thể biết được điều này.” Gương mặt của Huyét Ảnh xuất hiện đôi mắt, hẩn bình tĩnh nhìn Lục Thủy nói.

Lục Thủy cũng không hỏi nhiều.

Chân Thần quả thật đã chết, hơn nữa thời điểm chết đại khái là sau khi Bất Tử Tộc diệt tộc.

Về phần tại sao Chân Thần chết, chỉ có thể chờ sau này có thời gian rảnh rỗi lại điều tra một chút.

Bây giờ, điều hẩn phải biết là những chuyện khác.

“Ngươi biết cái gì là Dự Ngôn Thạch Bản không?” Lục Thủy hỏi.

“Đó là cái gì?” Huyét Ảnh biểu thị không hiểu.

“Vị Lai Kinh thì sao?”

Huyét Ảnh tiếp tục lắc đầu.

“Còn Sách Khải Huyền?”

Huyét Ảnh vẫn lắc đầu.

Lục Thủy không còn lời nào để nói nữa.

Đối phương cái gì cũng không biết, nhưng cũng đúng thôi, đối phương chỉ là một tia tàn hồn có ý thức mà thôi.

Hơn nữa thời gian chênh lệch chắc hẩn rất lớn.

Lục Thủy đột nhiên nhớ ra điều gì, vì vậy lại mở miệng nói:

“Như vậy, Lục thì sao?”

Huyét Ảnh nghe được vấn đề này, hình như dừng lại, cuối cùng hẩn vẫn ý cười nhìn Lục Thủy nói:

“Ngươi cũng không cần biết điều này.”

Lục Thủy không lên tiếng nữa.

“Không có vấn đề gì nữa à?” Huyét Ảnh chủ động hỏi.

Lục Thủy nhìn Huyét Ảnh với vẻ mặt bình tĩnh, cuối cùng lắc đầu.

Hắn có vài vấn đề muốn hỏi, nhưng đối phương đều không trả lời, hơn nữa chuyện liên quan đến Chân Thần, đối phương cũng chưa chắc đã biết được.

“Vậy thì đến lượt ta.” Huyết Ảnh nhìn Lục Thủy bước chậm rãi tới, nói:

“Lời ngươi vừa nói cũng đúng, ta chỉ là một tia ý thức tàn hồn, như vậy tàn hồn có ý thức không muốn độc lập thì không phải là tàn hồn có ý thức tốt, ngươi có thể hiểu được không?”

Lục Thủy nhìn Huyết Ảnh qua, gật đầu biểu thị hiểu:

“Phải.”

Lúc này Huyết Ảnh đã đi tới trước mặt Lục Thủy, giữa bọn họ chỉ cách nhau mười bước:

“Muốn độc lập, sẽ cần phải có một cơ thể của riêng mình. Thần Huyết thật ra có thể hóa thành cơ thể, nhưng tàn hồn có ý thức lại không có khả năng không chế Thần Huyết.”

“Cho nên cần phải có một cơ thể tương đối đặc biệt, hơn nữa còn sức sống.”

“Cơ thể này vẫn phải ở trước mặt ta.”

“Ngươi có thể hiểu được chứ?”

Lục Thủy gật đầu biểu thị tán thành:

“Có thể hiểu được.”

“Ngươi cảm thấy tàn nhẫn và đáng trách sao?” Huyết Ảnh cách Lục Thủy chỉ còn năm bước.

“Không tàn nhẫn, cũng không thể hận.”

“Ngươi rất tự tin.”

“Ngươi cũng vậy.”

“Như vậy ta không khách sáo nữa.” Huyết Ảnh không ngờ chỉ cách Lục Thủy có một bước.

“Như vậy, ta cũng không khách sáo nữa.” Lục Thủy mỉm cười đáp lại.

Trong chớp nhoáng này, Huyết Ảnh và Lục Thủy đồng thời giơ một tay ra.

Hai tay của từng người mang theo lực lượng, sau đó va chạm vào nhau trên không trung.

Oong!

Một vụ nổ không tiếng động lập tức cuốn ra cả biển máu.

Giờ phút này, biển máu điên cuồng phun ra, sóng máu ngập trời, lực lượng không hình không bóng đang điên cuồng tàn sát bừa bãi khắp biển máu.

Mà tất cả mọi người phía dưới nhìn thấy biển máu cuộn cuộn, lực lượng vô hình đang tách biển máu ra.

Người đàn ông tế tự nhìn biển máu, vẫn luôn xem chừng.

Bọn họ không biết hai người trên bầu trời nói gì, nhưng bọn họ biết hai người này đã ra tay.

Chân Võ khẩn trương nhìn lên trên không trung, biển máu vụn vụn này bị tách ra làm đôi là vì hai người tranh đấu.

Theo biển máu tách ra, ảnh hưởng của Thần Huyết trực tiếp khuếch tán, trời đất bắt đầu vụn vụn, vạn vật dần dần bị trấn áp.

Người trong Họa Loạn Cổ Thành trực tiếp bị vụn xoắn, không có cách nào nhúc nhích, bọn họ cảm giác cơ thể của mình gần như bị xé rách.

Vô số người bắt đầu kêu lên thảm thiết.

Bọn họ không có cách nào chịu nổi đau đớn này.

“Tiểu hữu Chân Võ?” Hứa Phương lập tức quay đầu, nhìn về phía Chân Võ.

Lấy tu vi của Chân Võ, tuyệt đối sẽ phải chịu đau đớn vì bị xoắn vụn.

Ngay cả bản thân hắn cũng không biết có thể kiên trì được bao lâu.

Nhưng hắn quay đầu lại, bất ngờ phát hiện Chân Võ hoàn toàn không có việc gì.

Chân Võ tất nhiên nghe được tiếng kêu lên thảm thiết, tất nhiên cũng hiểu rõ lực xoắn vặn này đã bắt đầu ảnh hưởng đến bọn họ.

Nhưng hẳn trước sau không có cảm giác được điều đó ảnh hưởng đến hẳn.

Lúc này hẳn phát hiện ra áo bào đen mơ hồ tản ra một khí tức kỳ lạ.

“Là lực lượng của thiếu gia.” Chân Võ lập tức nói.

Hứa Phương có chút chấn động, rõ ràng chỉ là kẻ có lực lượng yếu ớt, lại có thể bảo đảm cho người ta bình an không có việc gì.

Thật sự làm người ta khó có thể hiểu được.

Không trách được hẳn có thể đi tới trước mặt Thân Huyết, tranh đấu với tồn tại khủng khiếp này.

Đồng thời điều này cũng xác nhận suy đoán của hẳn trước đó.

Kẻ đứng trên không trung đúng là Đông Phương Hạo Nguyệt.

Nhưng càng hiểu rõ, hẳn càng muốn biết Đông Phương Hạo Nguyệt rốt cuộc là ai.

Rốt cuộc là hạng người gì mà có thể làm được tới mức này.

Tất cả mọi người của Bất Tử tộc bình tĩnh nhìn, bọn họ không thấy sự vặn vẹo, dù sao bọn họ đã sớm quen rồi.

Tất cả lực vặn xoắn, điên cuồng trên người bọn họ đã được thể hiện ra từ lâu.

Bên ngoài Họa Loạn Cổ Thành, mọi người đều theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng khi vừa có suy nghĩ này, ý tưởng này đã bị bắt đầu vặn vẹo.

Trong giây lát, bọn họ lại có thể không có cách nào lui lại được.

Mọi người phát hiện ra điều này, trong lòng không dám khinh thường, không thể không lựa chọn đối đầu, nhưng càng

đôi đầu càng khó chịu.

Càng như vậy, bọn họ càng có thể hiểu rõ người phía trên Thần Huyết, trực tiếp đối mặt với Huyết Ảnh đáng sợ tới mức nào.

Lúc này, biển máu trên bầu trời đã tách thành hai nửa, hai bên biển máu bắt đầu tranh đấu với nhau.

Sóng biển cuộn cuộn, biển máu che khuất bầu trời.

Theo hai bên tranh đấu, biển máu hai phía cũng không ngừng biến mất, không ngừng dung hợp.

Cả Họa Loạn Cổ Thành cũng vặn vẹo theo cuộc tranh đấu càng lúc càng mãnh liệt đó.

Bên khõe miệng của rất nhiều người bắt đầu tràn ra máu tươi, tay chân cũng bị vặn gãy.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 287: Chân Thần Giáng Lâm

Vào lúc tất cả mọi người cảm thấy đã đạt đến cực hạn của mình, trên bầu trời đột nhiên truyền ra tiếng nổ rất lớn.

Ầm ầm ầm!!!

Biển máu nổ tung, tiêu tan thành mây khói.

Trong phút chốc, mặt trời chiếu xuống, trời đất trở nên rõ ràng, không còn vụn vẹo nữa.

Trong Họa Loạn Cổ Thành, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, có cảm giác như sống sót sau tai nạn.

Nhưng ngay vào lúc này, bọn họ cuối cùng nghe rõ được lời nói chuyện của hai người kia.

“Lợi hại, làm ta có chút bất ngờ đấy.” Là giọng nói Huyết Ảnh.

Lục Thủy nhìn Huyết Ảnh bị đánh bay, bình tĩnh nói:

“Chung quy chỉ là một tia tàn hồn có ý thức, chỉ có uy thế lại không uy năng mà thôi.”

Huyết Ảnh này cũng không để ý, chỉ bình tĩnh nói:

“Người thắng nói gì cũng đúng cả. Nhưng thua thì thua, ta vốn chỉ muốn thử cảm giác độc lập thế nào mà thôi. Nếu không thể, ta cũng tiện nhân lúc biển máu không ở đây, quay về trong bản thể.”

Lục Thủy nhìn Huyết Ảnh có chút nghi ngờ, cảm giác ý thức lưu lại này có chút mâu thuẫn.

“Rất bất ngờ trước ý nghĩ của ta sao?”

“Người không nên bất ngờ, không phải sao?”

“Nếu có thể đánh bại ta, người chắc hẳn cũng hiểu.” Huyết Ảnh nhìn Lục Thủy bình tĩnh nói.

Thất bại chính là thất bại, chết chính là chết, ở trong tâm tình của Huyết Ảnh, những điều này không thể làm cho hắn

khủng hoảng.

“Hiểu.” Lúc này Lục Thủy gật đầu đáp lại.

Hắn đúng là có thể hiểu được, người này, hoặc nói là tồn tại này vốn chính là mâu thuẫn.

Bản thể của đối phương để lại tàn hồn có ý thức ở chỗ này, không để ý xem đối phương có độc lập hay không, có phản loạn hay không, nhưng lại muốn thông qua đối phương để nhận được tin tức ở đây, để đối phương đúng lúc phản ánh lại.

Giống như theo đuổi phân thân lại giống như phái ra thuộc hạ, cũng có thể đại biểu cho chính hắn.

Thiếu logic sao?

Không có logic, có thể chính là logic của đối phương.

“Lần sau gặp lại, ngươi có thể sẽ phải đối mặt với bản thể của ta.”

“Hi vọng ngươi có thể vẫn ung dung như ngày hôm nay. Ta có cảm giác, mấy năm sau chúng ta sẽ gặp lại.” Huyết Ảnh bắt đầu biến mất.

Lục Thủy nhìn đối phương, lắc đầu nói:

“Qua mấy năm nữa, có thể ngươi sẽ không dám tới gặp ta đâu.”

Huyết Ảnh sắp biến mất nghe vậy liền sửng sốt, lần đầu tiên thể hiện ra vẻ kinh ngạc, sau đó hắn cười ha ha:

“Cuồng vọng, ngươi là kẻ cuồng vọng nhất mà ta từng gặp.”

“Hãy nói cho ta biết tên của ngươi, để ta xem thử người có thể thắng bản thể của ta rốt cuộc là ai?”

“Điều này cũng là một lạc thú đối với ta đấy.”

Khi Huyết Ảnh hỏi ra những lời này, người bên dưới đều nhìn lên trên không trung, dường như cũng đang chờ nghe được tên của đối phương.

Chiến Vô Ảnh cũng muốn biết đối phương là ai. Hắn là Đệ Tôn lên thức tỉnh, hay là kiếp sau do Nam Vô Đà Phật lựa

chọn, hoặc là Chân Thần Độc Nhất từ trong thiên địa trở về.

Lúc này mỗi người đều đang nhìn, đều đang đợi tên của đối phương.

Chân Võ nhìn lên trên không trung, trong lòng chợt mặc niệm cho một tông môn nào đó.

Lục Thủy hoàn toàn không cần phải che giấu tên của mình nữa.

Cho nên khi đối phương hỏi, Lục Thủy lại lên tiếng:

“Bản tọa...”

Àm!!!

Vào lúc Lục Thủy vừa mở miệng, trên không trung đột nhiên vang lên tiếng nổ mạnh.

Trong phút chốc Thần Huyết nhảy lên, biến máu ngưng tụ và che khuất bầu trời.

Tất cả mọi người bên dưới đều kinh sợ, lại xảy ra chuyện gì vậy?

Nhưng kẻ kinh ngạc nhất dĩ nhiên là Huyết Ảnh, bởi vì hắn lại có thể bị ép đi ra, hắn đáng lẽ có thể rời đi, lúc này thoáng cái liền bị đánh phải trở về.

“Ai?”

Đúng vậy, có người xông vào, hơn nữa còn trực tiếp kích hoạt Thần Huyết trên tất cả các phương diện.

Vào lúc Huyết Ảnh muốn qua kiểm tra xem xét, một cái miệng há to đột nhiên lao về phía hắn.

Huyết Ảnh: “???”

Vù, cái miệng rộng này trực tiếp nuốt chửng lấy Huyết Ảnh, sau đó chỉ nghe “ực” một tiếng.

Lục Thủy: “???”

“Hắc, nuốt vào rồi.”

Lúc này một cô nhóc có mái tóc bảy màu đứng lơ lửng giữa không trung, cách Lục Thủy không xa.

Nàng đang xoa bụng với vẻ mặt thỏa mãn.

Lục Thủy nhìn bé gái trước mắt, trong lòng rất không hiểu.

Phương thức xuất hiện của bé gái này hơi đặc thù, hẳn thiếu chút nữa không cảm nhận được.

Nhưng hẳn lại phát hiện ra một chuyện khác, khí tức của nàng thể hiện ra, rất phù hợp với Thần huyết.

Nhưng mà Thần huyết không hề chảy ra từ trên người đối phương.

Hoặc có thể nói là, liên quan tới thần lực, bé gái này còn không bằng một giọt Thần huyết. Nhưng đối phương là hoàn chỉnh, đây cũng là một loại khái niệm khác.

“Nếu như Thần huyết là của Chân Thần, thế thì bé gái này có quan hệ với Chân Thần?”

Đối phương chỉ giống Chân Thần mà thôi. Nếu xem xét từ tính độc nhất, nàng không phải là Chân Thần.

Nhưng Lục Thủy có chút không hiểu. Vì sao bé gái này lại không nuốt Thần huyết, mà chỉ muốn nuốt huyết ảnh?

Dựa vào độ phù hợp của đối phương và Thần huyết, sẽ có được tỷ lệ nhất định dung hợp giọt Thần huyết này, đến lúc đó tất nhiên sẽ thu hoạch được một chút uy năng.

Còn chiến lược, chỉ có thể nói đối phương hơi đặc thù.

Thật sự đánh nhau, miễn cưỡng hơn một chút so với một sợi ý thức tàn hồn huyết ảnh kia mà thôi.

Lục Thủy nhìn bé gái này rồi trầm mặc không nói, phảng phất đang chờ đối phương nhìn qua đây.

Sau khi bé gái hài lòng liền dự định nhìn xem tình hình xung quanh một chút.

Khi nàng quay đầu nhìn thấy Thần huyết thì sửng sốt, sau đó kinh hỉ nói:

“Thì ra còn có một giọt. Nếu lại nuốt vào, đừng nói là phong ấn, ta còn có thể phản phong ấn trở về.”

Lúc này Lục Thủy đã không nhìn được:

“Ý của người là, người vốn muốn nuốt Thần huyết?”

“Nhân loại?”

Lại có thể nhìn thấy ta, nhưng dù sao cũng là một kẻ phạm nhân.

Đúng là ta muốn nuốt Thần huyết. Ở trong thiên địa này, trừ ta ra, không người nào có thể thôn phệ Thần huyết.

Tốt nhất là người đừng nghĩ quá nhiều.” Bé gái tóc bảy màu nói với Lục Thủy.

Lục Thủy cũng không hề hoài nghi lời bé gái này nói, mà chỉ có ý tốt nhắc nhở một câu:

“Thứ người vừa mới nuốt không phải là Thần huyết.”

“Nhân loại, người đang mạo phạm ta sao?” Bé gái tóc bảy màu nhìn chăm chăm vào Lục Thủy.

Hoài nghi Thần chính là đang mạo phạm Thần.

Mà nàng còn thấy rất rõ ràng, đỏ như vậy, lớn như vậy, chắc chắn là Thần huyết.

“Người nhìn bụng mình một chút đi, đen rồi.” Lục Thủy trả lời.

Một đứa bé, hẳn cũng chẳng muốn so đo.

Lúc này bé gái tóc bảy màu nhìn bụng mình, sau đó nàng phát hiện quả nhiên đã bị đen.

Sau một khắc, nàng che bụng ngã xuống biển máu lặn lộn:

“Đau, đau, đau, đau quá.”

Lục Thủy nhìn đối phương, luôn có cảm giác đã gặp qua cảnh này ở đâu.

Nhưng hẳn không hề để ý tới, người không chết được.

Nôn ra sẽ không sao, chỉ đáng thương cho huyết ảnh kia đã tan thành mây khói.

Ngay cả cơ hội truyền tin tức về cho bản thể cũng không có.

Dịch: MB_Boss

Chương 288: Kiểm Ý

Chuyện này cũng làm cho hấn mất đi manh mối. Nếu như đối phương trở về, có lẽ bản thể của đối phương tầm hai năm nữa sẽ đưa tới cửa.

Hấn ngồi trong nhà cũng có thể hỏi thăm được chuyện của Chân Thần.

Bây giờ đã không thể nào.

Nhưng không có bản thể của huyết ảnh, nhưng lại có cá thể tàn thứ phẩm của Chân Thần, cứ mang về điều tra đi.

Nhưng phải nói thế nào với Mộ Tuyết đây?

Ừm, Chân Võ coi trọng đối phương, nhận làm con gái nuôi.

Cứ như vậy.

“Oe, oe.” Bé gái nằm nhoài trên biển máu nôn oe, cuối cùng mới chậm rãi bình phục.

Dừng một chút, liền trực tiếp phóng về phía Thần huyết. Nàng phải thừa dịp tên nhân loại này không chú ý để ăn Thần huyết.

Ngay lúc bé gái tóc bảy màu sắp chạm đến Thần huyết, một ngón tay đã búng tới.

Đông!!

Bé gái tóc bảy màu bay thẳng ra ngoài.

“Tạm thời ngươi còn không thể nuốt Thần huyết.” Lục Thủy nhìn nàng rồi nói.

“Đó là của ta.” Ngừng một chút, bé gái tóc bảy màu bay lên, từ trên cao nhìn xuống Lục Thủy, chỉnh lý lại tâm tình rồi nói:

“Nhân loại, nếu có thể nhìn thấy ta, như vậy đủ để chứng minh sự bất phàm của ngươi.

Thân là người bất phàm, phải có ý chí bất phàm.

Tất cả phàm trần đều là hư ảo, người không nên trầm luân trong sự tham lam của thế tục, người nên hướng tới chỗ cao, hướng tới phía trên phàm trần.

Chỉ có như vậy mới có thể bước vào điện đường vô thượng.

Thế thì nhân loại, nói cho ta biết.

Người, muốn trở thành Thần sao?”

Lục Thủy: “???”

Lời này làm sao lại quen tai như thế?

Nhưng tạm thời Lục Thủy không muốn suy nghĩ, mà lên tiếng nói thẳng:

“Trả lời ta mấy vấn đề đi, trả lời tốt thì ta sẽ đưa Thần huyết cho người.”

“Thật sao?” Bé gái tóc bảy màu mừng rỡ, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại sự trang nghiêm:

“Nhân loại, nếu có nguyện vọng gì thì ta có thể thỏa mãn người.”

Trong lúc nhất thời Lục Thủy không biết nên nói bé gái này ra sao, sau đó hỏi:

“Người tên là gì?”

“Chân Thần Duy Nhất Thiên Địa.” Bé gái tóc bảy màu lập tức trả lời.

Lúc trả lời còn thể hiện ra chút khí thế.

Nàng rất thích vấn đề này.

Nghe được câu trả lời, cuối cùng Lục Thủy đã nhớ tới cảm giác quen thuộc ở đâu.

Thành Thần Chi Thư và tên Thần đã cho hẳn Thành Thần Chi Thư.

Nhưng đó là bé gái trước mặt này sao?

Không giống.

Chân Thần Duy Nhất, đúng là danh hào của vị Thần được viết trong Thành Thần Chi Thư.

Kém một chữ so với Chân Thần Độc Nhất Cửu. Mặc dù trên ý nghĩa không có gì khác nhau, nhưng mặt chữ lại có khác biệt.

Vậy thì đồng nghĩa với không giống rồi.

“Vì sao không thể là Chân Thần Độc Nhất?” Lục Thủy hỏi một câu.

“Chân Thần Độc Nhất là quá khứ, Chân Thần Duy Nhất là hiện tại.

Không có độc nhất, chỉ có duy nhất.

Ta và độc nhất là hai Chân Thần khác nhau.” Tiểu nữ hài hỏi.

Lục Thủy không hề quan tâm, cách nói này cũng không đúng.

Dù sao Chân Thần Duy Nhất này, căn bản không phải Chân Thần.

Trước mắt còn không bằng đám bệnh tâm thần Thần Chúng kia.

“Thế thì tên của ngươi là gì?” Lục Thủy hỏi.

Nghe được câu này, bé gái tóc bảy màu trừng mắt nhìn chằm chằm Lục Thủy, không hề trả lời.

“Không có tên?”

Bé gái lắc đầu.

“Thế là có?”

Đối phương gật đầu.

“Tên là gì?”

Tiếp tục lắc đầu.

“Quên rồi?”

Vẫn lắc đầu.

“Tên là gì?”

Lần này bé gái tóc bầy màu mở miệng nói:

“Không, không mang.

Hình như ném đi.”

“..., có người nhà không?”

“Nhân loại, người lại đang mạo phạm ta sao?”

“...”

Lục Thủy không muốn hỏi nhiều nữa, nếu không có người thân, vậy thì cứ mang về trước.

Sau đó Lục Thủy đi về phía bé gái, người sau lập tức cảnh giác.

Lục Thủy không để ý. Bé gái này không thể trốn khỏi nơi đây, sức mạnh thiên địa của hắn đã không nhiều, nhưng vẫn đủ để đối phó với bé gái vừa bị suy yếu này.

Nhưng Lục Thủy vừa mới đi ra hai bước đã ngừng lại.

Hắn cảm giác được một đạo kiếm ý, một đạo kiến ý phảng phất có thể chém cả thiên địa.

Kiểm ý xuất hiện cũng không có gì, điều chân chính để Lục Thủy dừng lại là do đạo kiếm ý này đang tiến tới đây.

Chuyện này làm cho Lục Thủy không thể không cảnh giác.

Kiểm ý quá mạnh.

Mà ở trong Họa Loạn Cổ Thành, hoặc là bên ngoài Họa Loạn Cổ Thành, không có ai phát hiện ra nó.

Thứ bọn hắn nhìn thấy chỉ là sương mù, sương mù vô biên vô tận bao phủ Họa Loạn Cổ Thành lại.

Ngăn cách cảm giác của tất cả mọi người.

Lịch Thiên Xích dùng cái nĩa đâm vào mấy viên đen đen rồi bỏ vào trong miệng, thuận tiện nói:

“Đáng tiếc không thể nghe được tên của người kia. Nhưng biển máu đột nhiên xuất hiện, chắc là phía trên đã có chuyện ngoài ý muốn, luôn cảm thấy người kia đang đối thoại với ai đó, thế nhưng chúng ta cũng không hề nhìn thấy sự tồn tại của bất cứ kẻ nào.

Bây giờ lại đột nhiên có sương mù xuất hiện, chắc là có cường giả nào đó ra trận.

Chắc chắc, đến cùng là ai đây?

Không ngờ lại đáng sợ như thế.

Còn may không ở trên bí giám.”

“Ha ha.” Hòa Vũ Diệp nhìn Lịch Thiên Xích đầy khinh thường.

Nhất là khi nhìn mấy viên đen đen trên đĩa và trên nĩa của hắn.

“Làm gì lại nhìn ta như vậy? Ăn chút quả mận bắc tốt cho dạ dày thì làm sao? Con chó kia còn đang táo bón kia.” Lịch Thiên Xích nói ra.

“Một Tử Y Thần Nữ đã đủ người ăn cả đời, không vội.” Hòa Vũ Diệp nói.

Sau đó Hòa Vũ Diệp liền nhìn về phía bị Họa Loạn Cổ Thành bị sương mù bao phủ.

Bây giờ toàn bộ Họa Loạn Cổ Thành đã biến mất khỏi tầm mắt bọn họ.

Đám sương mù lớn này có chút không bình thường.

Bên trong đã xảy ra chuyện gì, không có ai biết được.

Trong khi tất cả mọi người đều không nhìn rõ tình hình, Chiến Vô Ảnh lại thấy được một chút xú.

Hắn nhìn thấy có một thân ảnh mơ hồ xuất hiện, thân ảnh kia chắc hẳn đã thôn phệ huyết ảnh trước đó.

Về sau thân ảnh này ngã xuống, thế nhưng một lát lại đứng lên.

Sau đó hai người kia dường như đã sắp động thủ.

Nhưng đúng lúc này sương mù lại tới.

Chắc chắn có bên thứ tư xuất hiện.

“Hết người này lại người khác đến, một người lại đặc thù hơn một người.

Cộng thêm Tử Y Thần Nữ trước đó, thì đây đã là người thứ tư.

Thời đại này đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Trong lòng Chiến Vô Ảnh cảm thấy rất khó chịu.

Hắn vốn cho rằng Tiên Đình, Phật Môn, Thần Chúng đều đang thức tỉnh, thời đại này vẫn sẽ thuộc về bọn hắn.

Thế nhưng hắn gặp phải Lục Vô Vi, gặp người mở ra Thần huyết, gặp Tử Y Thần Nữ, gặp người thôn phệ huyết ảnh, gặp được người có thể che đậy cả Họa Loạn Cổ Thành.

Thế thì quá mức rồi.

Bỏ ra chút thời gian, Chiến Thần đã điều tiết lại cảm xúc.

Đặc thù thì đặc thù, ai mạnh ai yếu vẫn còn là ẩn số.

Hắn vẫn là một người mang theo trái tim không biết sợ.

Hắn vốn sinh ra vì chiến đấu.

Lần này hắn đã có thu hoạch vô cùng lớn, gặp được một số người đặc thù của thời đại này, lấy được một tia cảm ngộ từ Thần huyết, cũng lấy được không ít mưa máu.

Đây là chuyện tốt hiếm có cho việc khôi phục chiến lược của Tiên Đình.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 289: Con Gái Riêng Của Đại Trưởng Lão?

Nghĩ đến Phật Môn và Thần Chúng cũng thu được chỗ tốt ở trong đó.

Vậy thì phải xem ai khôi phục nhanh hơn.

Còn cường giả thời đại này, hẳn không cần thiết phải nhúc nhủ. Thần Chúng, Phật Môn cũng không thể vòng qua những người này được.

Sau đó Chiến Vô Ảnh làm xong chuẩn bị tùy thời rời đi.

Chuyện ở đây sắp kết thúc.

Nhưng không thể biết được những người kia là ai, đúng là có chút đáng tiếc.

Nếu như có thể, hẳn muốn mời đối phương gia nhập Tiên Đình.

...

Trước Bất Tử Cung, người đàn ông tế tự nhìn lên phía trên. Hẳn có thể cảm giác được, có một tồn tại cường đại đang cường ép đột phá không gian bên trên.

Thật sự rất lợi hại.

Tuy bọn hắn không thể nào đi lên hỗ trợ, nhưng có thể giúp Lục Thủy lưu lại một con đường lui.

Gặp nguy hiểm có thể trực tiếp lui ra ngoài.

Bọn hắn có thể cung cấp sự bảo vệ.

Là ân tình vì đã chiếu cố hậu duệ của Bất Tử Tộc bọn hắn, cũng là cố gắng để được giải thoát.

Người này trước mắt kia, có thể nói là hy vọng duy nhất mà bọn hắn nhìn thấy.

Vô số năm qua, bọn hắn đều đang đợi được giải thoát.

Nhưng không lâu nữa, bọn hã sẽ rơi vào trong hỗn loạn, hy vọng đôi phương tới kịp lúc.

Chỉ có chấp niệm mà có thể duy trì đến bây giờ, đó đã là kỳ tích.

—— ———

Khi Lục Thủy cảm nhận được kiếm ý, nhanh chóng cách không mang theo Thần huyết lui về phía sau một chút.

Chuyện này khiến cho hã rất khó xử lý, đôi phương hơi mạnh quá mức.

Nên chuẩn bị kỹ càng tuyến đường thoát đi.

Mặc dù có Bất Tử Tộc tiếp ứng, nhưng Lục Thủy cảm thấy chưa đủ, dùng hã mới là nhanh nhất.

Rất nhanh Lục Thủy đã phác họa ra trận văn ở trong biển máu, trận văn dung nhập đặc tính biển máu, có thể giúp hã rời đi trong nháy mắt.

“Rất tốt, chắc là có thể an toàn thoát đi, kém nhất cũng có thể trọng thương thoát đi.”

Tu vi chênh lệch quá lớn, bây giờ hã không thể nào đo sức chính diện với loại tồn tại cấp bậc này được.

Chỉ có thể kính nhi viễn chi.

Sau khi chuẩn bị tốt con đường thoát đi, Lục Thủy vẫn tạo dựng thêm các loại phòng ngự, để kéo dài thời gian giúp hã.

Chuẩn bị càng nhiều, lúc thoát đi sẽ càng thông dong.

Lục Thủy cảm nhận bốn phía, một khi phát hiện được nguy cơ sẽ lập tức rời đi.

Trước mắt có thể biết đôi phương không có ác ý, cảm giác nguy cơ còn chưa xuất hiện.

Cho nên có thể gặp mặt để xem chủ nhân đạo kiếm ý này là ai.

Nhưng Lục Thủy phát hiện bé gái tóc bảy màu kia lại đột nhiên cong miệng lên, dáng vẻ rất không vui.

“Nàng biết chủ nhân đạo kiếm ý này, mà quan hệ còn không kém.” Lục Thủy thầm nghĩ trong lòng.

Còn nói không có người nhà, nhỏ như vậy đã bắt đầu lừa dối người khác. Lục Thủy hơi bất đắc dĩ.

Mà vào lúc này, kiếm ý kia cuối cùng đã đột phá hàng rào không gian.

Trong nháy mắt khi hàng rào không gian bị xé mở, kiếm ý biến mất.

Theo sau là một trận gió.

Gió thổi qua sợi tóc của Lục Thủy, sau đó trong lòng Lục Thủy hơi run lên.

Hắn thấy được một đạo hư ảnh, hư ảnh này giống như một trận gió, khắp nơi đều có, nhưng khắp nơi đều không có.

Đương nhiên chuyện này không phải là điểm quan trọng, thứ quan trọng là hình thức ra sân này, và trạng thái hư ảnh, chỉ thuộc về một người.

Đại trưởng lão Lục gia.

Lục Thủy mộng bức.

Người đến là, Đại... Đại trưởng lão.

Nói không sợ là giả, có loại cảm giác ở bên ngoài làm chuyện xấu bị trưởng bối trong nhà gặp phải.

Nhưng rất nhanh Lục Thủy đã bình tĩnh trở lại.

Trước tiên cứ yên tĩnh đợi, làm việc tùy theo hoàn cảnh.

Có đánh cũng không thắng được, Mộ Tuyết tới, cũng vô dụng.

Trừ khi chọc đến hai vợ chồng bọn hắn, sau đó lựa chọn liên thủ.

Ừm, cũng không biết có được hay không.

Chủ yếu là hắn vừa mới trở về không bao lâu, mà Mộ Tuyết lại không có tu vi trong ba năm, vì thế đã hạn chế nàng rất lớn.

Bằng không lấy đâu ra hy vọng từ hôn?

Lục Thủy an phận, nhưng làm cho Lục Thủy ngoài ý muốn chính là, bé gái với danh hiệu Chân Thần Duy Nhất kia càng an phận hơn.

Nàng yên lặng đứng ở trên biển máu, bĩu môi.

“Lúc này mới bao lâu, ta chỉ mới ra ngoài.” Bé gái tóc bảy màu hơi ủy khuất.

Lục Thủy nghe vậy thì mộng. Bé gái này có quan hệ thế nào với Đại trưởng lão?

Thua thiệt hẳn vừa rồi còn muốn mang về.

“Đi thôi.” Trên biển máu truyền đến giọng nói thông thả.

Bé gái tóc bảy màu đưa tay ra rồi nói:

“Lần này có thể nắm đi không?”

Có người ở bên nhìn, nếu trực tiếp nắm lấy quần áo rồi ném vào, sẽ ảnh hưởng đến mặt mũi Chân Thần của ta.”

Sau đó tay của bé gái được nắm lấy, rồi bị dẫn theo rời khỏi nơi này.

“Không thể mang Thần huyết cùng đi sao?” Lúc đi ra, bé gái còn hỏi.

“Ngươi còn quá nhỏ.” Giọng nói chậm rãi vang lên.

Tiếp theo bọn hắn chậm rãi đi vào cổng không gian.

Bé gái ngẩng đầu nhìn qua bên cạnh, phảng phất bên cạnh có người nào đó, nhu thuận nói:

“Lúc mới đi ra, có người nói ta ở dưới đáy sông ngẩng đầu không thấy trời xanh, cúi đầu không thấy bãi cỏ.

Về sau ta có thể thường xuyên ở bên ngoài sao?”

Ta sẽ trở về đúng hạn.”

“Cân nhắc một khoảng thời gian.” Giọng nói kia đáp lại.

Nghe được đối phương nói sẽ cân nhắc, bé gái lộ ra nụ cười.

Bước chân đi đường cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Đến lúc đó tên phạm nhân kia sẽ không thể nói nàng ngẩng đầu không thấy trời xanh, cúi đầu không thấy bãi cỏ.

Lục Thủy nhìn thấy và cũng nghe lấy, ngay lập tức trong đầu hiện lên một vấn đề.

Đây có phải là con gái riêng của Đại trưởng lão?

Ừm, không thể nào.

Nhưng Lục Thủy vẫn nhẹ nhàng thở ra, hắn không bị để ý tới.

Còn may sức mạnh thiên địa của hắn không dùng hết, bằng không sẽ có chuyện.

Nếu như đối mặt với Mộ Tuyết, vậy thì không giống với lúc trước.

Có sức mạnh thiên địa hay không cũng không khác nhau gì.

Dùng phải chết, không dùng cũng phải chết.

Lục Thủy nhìn theo Đại trưởng lão và bé gái kia, chờ đợi bọn hắn hoàn toàn rời đi.

Tuy nhiên, lúc Đại trưởng lão sắp rời đi, lại đột nhiên dừng bước.

Sau đó nhìn sang.

Lục Thủy có một loại cảm giác bị nhìn chăm chăm.

“Ngươi, tên là gì?” Giọng nói thong thả vang lên.

Nghe được câu hỏi này, trong lòng Lục Thủy mừng thầm. Còn may lúc trước danh tiếng của hắn đủ lớn, chắc là có thể vượt qua kiểm tra.

Độ tin cậy của Đông Phương XX rõ ràng không cao.

Sau đó Lục Thủy bình tĩnh mở miệng trả lời:

“Thiếu tông chủ Ân Thiên tông, Lưu Hỏa.”

Trong nháy mắt khi nghe được cái tên này, Lục Thủy cảm nhận được Đại trưởng lão hơi bất ngờ.

Lục Thủy không biết Đại trưởng lão bất ngờ vì cái gì, có thể là cảm thấy tuổi của mình còn rất trẻ.

Dù sao Lưu Hỏa vốn rất trẻ trung.

Cuối cùng Đại trưởng lão mang theo bé gái tóc bảy màu biến mất ở trong thông đạo không gian.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 290: Thiên Kiêu Vạn Cổ

Lúc này Lục Thủy đã xác nhận, bé gái kia chính là Thần mà hắn gặp phải ở Băng Sương Hà.

Theo đối thoại của đối phương và Đại trưởng lão, nàng chạy ra khỏi Băng Sương Hà không chỉ một lần.

Còn tại sao bị phong ấn ở dưới sông, Lục Thủy không rõ.

Ở kiếp trước hắn cũng không biết sự tồn tại của bé gái này.

Hoặc có thể nói là, chờ đến lúc hắn đầy đủ lợi hại thì Băng Sương Hà đã không có bé gái này.

“Xem ra trong nhà cũng có không ít bí mật. Ủ, phải nói là kiếp trước ta chưa từng chú ý đến những chuyện này.” Lục Thủy tự nhủ trong lòng.

Dù sao cả đời hắn đều đang nghiên cứu một chuyện, vẫn luôn không có đột phá, đương nhiên sẽ không quá chú ý đến chuyện khác.

Lục gia lại không có chuyện gì, chú ý đến lịch sử là không có chút ý nghĩa nào.

Hoặc là nói, Lục gia có việc sẽ có mấy vị Trưởng lão, mấy vị Trưởng lão không đủ thì còn có Mộ Tuyết, mà nếu Mộ Tuyết chịu ra tay thì cơ bản sẽ không có vấn đề gì nữa.

Nếu Mộ Tuyết ra tay cũng không đủ, vậy thì còn hắn.

Nếu như hắn còn chưa đủ, ừm, tạm thời chưa từng gặp qua, không có kinh nghiệm.

Sau đó Lục Thủy cũng định rời đi, chuyến này có thể tính là thu hoạch phong phú.

Việc Bất Tử Tộc diệt tộc có chút bí ẩn, nhưng tóm lại cũng chỉ là do tự mình tìm đường chết.

Mà khi đó Chân Thần Cửu bởi vì lý do không rõ đã vẫn lạc, đây là nguyên nhân chủ yếu khiến cho Bất Tử Tộc diệt tộc.

Cụ thể thế nào thì Lục Thủy không biết.

Sau đó có một tồn tại khác tham dự diệt vong Bất Tử Tộc.

Hắn không phải là người trong các thế lực như Tiên Đình.

“Vậy thì giọt máu này ở đâu ra?”

Lục Thủy cảm thấy khi xuống dưới phải hỏi một chút.

Mà thu hoạch lớn hơn nữa, tất nhiên là ở Băng Sương Hà nhà hắn lại có một tồn tại tiếp cận Chân Thần.

Đại trưởng lão có thể đã biết lai lịch của đôi phương, chỉ là không rõ biết được bao nhiêu.

Lục Thủy cảm thấy, có rảnh phải đi hỏi thử mới được.

Ừ, có rảnh còn có thể đến Băng Sương Hà xem.

Vạn nhất có thể nhìn thấy một chút ghi chép thì sao.

Về sau Lục Thủy trả lại Thần huyết, để Thần huyết dung nhập vào bầu trời.

Thần huyết đặc thù, Lục Thủy không định mang đi.

Mà bây giờ Họa Loạn Cổ Thành còn cần Thần huyết, không có Thần huyết thì Bất Tử Tộc sẽ mất đi hạn chế, đến lúc đó một đám Bất Tử Tộc đi ra ngoài, tu chân giới trực tiếp xong rồi.

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân khác, đó chính là hắn không có nơi cất.

Mang về chẳng khác nào tự thú cả.

Nhưng mà hắn luôn cảm thấy trong Thần huyết còn cất giấu một vài thứ, đáng tiếc tạm thời không phát hiện được gì, có lẽ là do hắn suy nghĩ nhiều.

Không bao lâu sau Thần huyết đã bắt đầu trở về. Nhìn thấy tất cả đều thuận lợi, Lục Thủy thuận theo đường lui của Bất Tử Tộc bố trí để xuống dưới.

Lúc đi xuống Lục Thủy thấy được mưa máu phía dưới, rất nhanh hắn đã nhớ lại tới một sự kiện, nơi này còn có sức mạnh suy yếu thần lực, như thế thì lại có thêm một người tham dự.

Ở thời kỳ Viễn Cổ, mặt bài của Bất Tử Tộc đúng là rất lớn.

Tiếp đó Lục Thủy rơi xuống trước Bất Tử Cung, nhưng mà nơi này lại không có một Bất Tử Tộc nào.

Cửa lớn của Bất Tử Cung đã đóng lại từ lâu.

“Thần huyết trở về, sẽ làm cho bọn hắc mất đi ý thức sao?”
Lục Thủy có suy đoán.

Thế thì hơi đáng tiếc, không thể hỏi chuyện làm sao lấy được Thần huyết. Nhưng mà, cũng không phải rất quan trọng.

Ngay cả chuyện liên quan đến Dự Ngôn Thạch Bản cũng không thể tìm được, thiếu một cái lai lịch của Thần huyết không tính là gì.

Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Bất Tử Cung, hắc cảm thấy có rất nhiều ánh mắt đang nhìn mình, cả đám đều đang do dự có nên xuất thủ hay không.

Đương nhiên Lục Thủy sẽ không cho bọn hắc thời gian để phản ứng, làm sao hắc có thể đánh thắng được những người này?

Đùng!!!

Một âm thanh vang lên.

Lục Thủy dẫn động trận văn trên biển máu.

Trận pháp to lớn từ trên biển máu rơi xuống.

Tất cả mọi người đều hơi ngoài ý muốn, cho rằng đây là một đạo công kích đáng sợ.

Tất cả biển máu đều làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Nhưng mà ánh sáng lóe lên, trận pháp biến mất.

Biến mất theo còn có Lục Thủy phía trước Bất Tử Cung, cộng với Chân Võ và Hứa Phương trốn ở góc tối không người chú ý.

“Người kia đâu?”

“Rời đi rồi sao?”

“Thật là đáng sợ, phương thức rời đi này, ta hoàn toàn không hiểu được.”

“Thật ra ta nhìn ra một ít gì đó. Tu vi của người kia hình như không cao, nhưng nếu như không cao thì làm sao lại có thể lợi dụng sức mạnh của biển máu phía trên?”

Chuyện này rất mâu thuẫn.”

Rất nhiều người nghi hoặc, rất nhiều người kinh ngạc, nhưng lại không ai biết Lục Thủy rời đi đến đâu.

Cũng không biết Lục Thủy có lấy được Thần huyết hay không.

Bởi vì trên bầu trời không có Thần huyết, biển máu cũng biến mất theo.

Sương mù cũng dần biến mất.

Thiên địa sáng tỏ, mặt trời chiều ngả về tây.

Sau khi sương mù tán đi, Chiến Vô Ảnh quay người rời khỏi.

Đã không cần thiết phải lưu lại, tranh đoạt ở phía trên đã kết thúc, nhưng không ai biết được kết quả.

Ngay cả tên của đôi phương cũng không biết được.

Mấy người Cao Viễn lục tục rời đi theo.

Hòa Vũ Diệp thở dài một tiếng:

“Đáng tiếc, cuối cùng không thấy gì cả, cũng không thể biết tồn tại đáng sợ kia là ai.”

Hoặc có thể nói là hai tồn tại đáng sợ.

Rõ ràng huyết ảnh cũng là đại năng kinh khủng.

“Đáng tiếc, nó còn đang táo bón.” Lịch Thiên Xích nhìn chớ còn đang cố gắng rời đi nói.

Hắn đã ăn xong quả mận bắc khai vị.

Hòa Vũ Diệp cười ha ha, lập tức quay người rời đi, thuận tiện nói một câu:

“Vậy cứ mang theo nó, bỏ qua điểm tâm tươi mới thì rất đáng tiếc.”

“Rất hợp ý ta.” Lịch Thiên Xích thu hồi cái nĩa và đĩa rồi nói.

Phía sau núi của Lục gia.

Nhị trưởng lão xuyên qua rừng trúc đi tới trước hồ nước.

Nàng vẫn mặc áo khoác màu trắng, vẫn buộc tóc.

Nàng đứng chờ trước hồ nước một lát.

Sau đó gió nhẹ thổi đến, gió làm lay động cọng tóc của Nhị trưởng lão, nhưng rất nhanh đã ngừng lại.

“Là chuyện gì lại để cho ngài phải ra ngoài?” Nhị trưởng lão hỏi.

“Phong Sương Hà.” Giọng nói thông thả vang lên.

Nghe được ba chữ này, Nhị trưởng lão không nói gì nữa.

“Ta gặp Lưu Hỏa.” Giọng nói lại vang lên từ trong hồ nước.

Nhị trưởng lão hơi ngoài ý muốn:

“Kết quả thì sao?”

Hồ nước bình tĩnh một lát, sau đó truyền ra bốn chữ:

“Thiên kiều vạn cổ.”

Nghe được bốn chữ này, Nhị trưởng lão hơi kinh ngạc.

Người khác đánh giá, làm sao có thể vượt qua đánh giá của Đại trưởng lão Lục gia?

Sau đó Nhị trưởng lão liền quay người rời đi.

Những chuyện khác không cần hỏi nữa. Trong mắt Đại trưởng lão Lục gia, có thể chứa được tất cả cường giả thiên kiều.

Điều kiện đầu tiên là, không trêu chọc Lục gia.

Dịch: MB_Boss

Chương 291: Cả Đời Cũng Không Thể Báo

Khi Lục Thủy xuất hiện lần tiếp theo thì đã tới gần Đông Lâm Sơn.

Lúc thoát khỏi Họa Loạn Cổ Thành, hắn đã cởi bỏ áo choàng đen.

Cảm thấy có chút may mắn, nếu như không phải đã nguy trang cả người ngay từ đầu, khó chắc rằng sẽ không bị Đại trưởng lão phát hiện.

Đương nhiên, may mắn nhất vẫn là Đại trưởng lão không hề chú ý hắn. Bằng không, nếu như nhất định phải nhìn thấu nguy trang của hắn.

Lấy sức mạnh thiên địa còn sót lại, nhiều lắm chỉ có thể duy trì được ba hơi.

Trong ba hơi này không thể chạy thoát, cũng chỉ có thể ngả bài.

Đối với hắn bây giờ, Đại trưởng lão quá mạnh, gần như không thể giải.

Đương nhiên, lấy thực lực hiện nay, hắn không đánh lại được ai trong Lục gia.

Thật là thảm.

Nhưng qua một khoảng thời gian nữa, sẽ khác biệt hoàn toàn. Nếu lại qua hai khoảng thời gian, thì sẽ càng không giống lúc trước.

Nếu như qua ba khoảng thời gian. Ha ha, trừng khóc Nhị trưởng lão không phải là mộng.

Đáng tiếc là, hiện giờ không thể đánh được ai.

Đột nhiên nghĩ lại, hắn rất yếu thế ở Lục gia, cũng chỉ có thể bắt nạt được Mộ Tuyết.

Ví dụ như vẽ rùa đen lên mặt nàng trong đêm khi nhàm chán, hoặc là khâu quần áo của nàng lại.

Hôm sau sẽ có thể nhìn thấy dáng vẻ hoa dung thất sắc của Mộ Tuyết.

Chuyện sau đó cũng không có gì đáng giá để nhớ lại, đều là việc vặt trong gia đình.

“Thiếu gia, ngài không sao chứ?” Chân Võ và Hứa Phương nhanh chóng đi đến bên cạnh Lục Thủy, lên tiếng hỏi.

Hứa Phương hơi ngoài ý muốn, hắn không nghĩ tới bọn hắn lại lập tức chạy khỏi Họa Loạn Cổ Thành.

Xem ra là do ta nhiều chuyện, thế mà lại cảm thấy bọn hắn cần trợ giúp.

Lục Thủy lắc đầu:

“Không sao.”

“Vậy ta sẽ đưa hai vị tiểu hữu trở về.” Hứa Phương mở miệng nói.

Những chuyện khác hắn không hỏi đến, bởi nó không cần thiết.

Lục Thủy gật gật đầu.

Sau đó không bao lâu bọn hắn đã trở lại Đông Lâm Sơn.

Lúc này Sơ Vũ và sư tỷ Văn Nguyệt của hắn cũng đã chuẩn bị thỏa đáng, tùy thời có thể rời khỏi.

Thứ nên học Văn Nguyệt đều đã học được, nên ghi lại cũng đều đã ghi.

Dù cho nàng còn chưa sờ đến ngưỡng cửa Tâm Trán Liên Hoa, nhưng kiêu gì cũng sẽ làm được.

Nàng có cảm giác này.

Còn việc hỏi thăm Sơ Vũ thì thôi đi, hắn không dạy được thứ gì cả. Cho nên, Bách Hoa Cốc không thể phục chế con đường thành công của Sơ Vũ.

Nghiên Như nhìn mấy người Hứa Phương trở về, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Nàng nghe nói Họa Loạn Cổ Thành xảy ra rất nhiều chuyện, mà chuyện nào cũng không hề tầm thường.

Thất giai đi vào gần như đều bị ngược sát.

Nàng lo lắng hãi hùng cả ngày.

Tiếp đó đám Lục Thủy đã quyết định trở về trong đêm.

Cáo từ gia đình Hứa Phương, Văn Nguyệt vận dụng pháp bảo phi hành rời khỏi Đông Lâm Sơn.

Nghiên Như và Hứa Phương nhìn xem bóng lưng đám người Lục Thủy rời đi.

Chờ lúc bọn hắn không nhìn thấy pháp bảo phi hành nữa, Nghiên Như mới mở miệng hỏi:

“Lần này có báo đáp được chút ân tình không?”

Hứa Phương nhìn vợ của mình, sau đó mỉm cười nói:

“Chắc là đời này cũng không thể báo được.”

Nghiên Như hơi kinh ngạc:

“Không phải chàng đã mang bọn họ từ Họa Loạn Cổ Thành ra sao?”

“Hoàn toàn ngược lại.” Không chờ vợ mình hỏi lại, Hứa Phương nói tiếp:

“Đi thôi, Tiểu Hồng đói rồi.”

Lúc rạng sáng, đám người Lục Thủy về tới Nam Thành.

Chờ lúc bọn hắn đi vào phòng của Sơ Vũ, Chân Linh và Kiếm Lạc cũng đã tỉnh lại.

Cảnh giới của các nàng đều có tăng lên.

Chân Linh đã đuổi kịp cảnh giới của Chân Võ, nhưng nếu Chân Võ trở về bệ quan, chắc hẳn sẽ lại kéo ra một chút xíu.

Lục Thủy nhìn người trong phòng, cuối cùng quyết định đi lên mái nhà đọc sách.

Quá nhiều người, rất ảnh hưởng đến hắn.

Vân Nguyệt cũng mang theo mấy vị sư muội rời đi. Phòng trọ của Sơ Vũ chỉ có thể, không thể nào ở được nhiều người như vậy.

Cho nên bọn họ vẫn nên về biệt thự ở thì hơn.

Cuối cùng trong phòng chỉ còn Sơ Vũ và Kiếm Lạc.

“Ca ca ta đâu?” Kiếm Lạc hỏi.

Nàng vừa mới tìm một vòng, không thấy được anh của nàng.

Sơ Vũ nhìn Kiếm Lạc một chút, suy nghĩ rồi nói:

“Người không giống như một người không có não.”

“Người có ý gì?” Kiếm Lạc nhìn Sơ Vũ, hơi nghi hoặc một chút.

Thông Linh Minh Hầu trên bờ vai nàng cũng gãi gãi đầu, nó không thể nghe hiểu được.

Sau đó nó tiếp tục ăn quả đào.

Nó và Kiếm Lạc cùng nhập định, cùng tỉnh lại, nói chuẩn xác thì là nó phụ trợ Kiếm Lạc.

Để Kiếm Lạc lấy được càng nhiều chỗ tốt.

Dù sao, nó cũng không phải là một con khỉ bình thường.

Sơ Vũ nhìn Kiếm Lạc một lượt, làm cho Kiếm Lạc có chút khó chịu.

Tại sao luôn có cảm giác bị tên lưu manh nào đó nhìn chằm chằm.

Sau đó Sơ Vũ mở miệng nói:

“Người nhìn bản thân xem. Phía trước không lỗi, phía sau không vênh, chỉ có cặp A nho nhỏ, buồn cười buồn cười.”

Nghe được câu này, mặt Kiếm Lạc bỗng đỏ lên.

Trong mắt của nàng mang theo sự lạnh lẽo:

“Biến thái.

Loại người như ngươi sao lại không bị đánh chết vậy?

Đời này chắc chắn không thể tìm thấy đạo lữ.

Mà còn...”

Để ra ngoài thuận tiện hơn, nàng cố ý quán lại, bởi nó ảnh hưởng rất lớn trong lúc vung kiếm chiến đấu.

Đương nhiên, nàng không thể nói ra.

Thậm chí muốn giết chết cái tên này.

Nếu như không phải quen biết Sơ Vũ từ rất lâu, biết cách làm người của hắn, nàng đã rút kiếm rồi.

Sơ Vũ hừ một tiếng rồi nói:

“Không phải là do ngươi hỏi sao? Còn đạo lữ, ngươi cũng không phải không biết, sẽ làm ảnh hưởng đến việc ta gõ cửa.”

“Loại người như ngươi đúng là không biết tự hiểu lấy mình, không thu liễm lại một chút, lúc ra ngoài có chết như thế nào cũng không biết.” Giọng nói của Kiếm Lạc đầy vẻ lạnh lùng.

“Cho nên mới nói ngươi giả làm câm điếc thì tốt hơn. Nói chuyện chanh chua!” Nói xong, Sơ Vũ đi về phía gian phòng của mình, chỉ bỏ lại một câu:

“Gõ cửa, ngươi cứ tự nhiên.”

“Ngươi còn chưa nói cho ta biết, ca ca ta đi đâu.” Kiếm Lạc vội la lên.

“Gọi điện thoại.” Sơ Vũ trả lời, cũng không thèm quay đầu lại.

Kiếm Lạc: “...”

Nàng cúi đầu nhìn chính mình một chút, sau đó cảm thấy bản thân không nghĩ tới là chuyện rất bình thường.

Nhưng mà, viết vẫn phải chết.

Nghĩ như vậy Kiếm Lạc lấy điện thoại di động ra, nàng quyết định sau khi liên hệ với ca ca xong, liền đi bơi đên tên kia.

Viết cái rác rưởi gì đây, nên sớm thái giám đi.

Lục Thủy ngồi trên sân thượng, bên cạnh còn có một cái đèn bàn nhỏ.

Bởi vì ánh trăng không đủ, cho nên dùng đèn bàn nhỏ là được.

Lục Thủy còn chưa xem được bao lâu, Chân Võ đã đến đến bên cạnh hắn, nói:

“Thiếu gia, đã biết hai người kia là ai.”

Nghe thấy Chân Võ nói vậy, tất nhiên Lục Thủy biết đang nói tới ai. Đó chính là người đại biểu mà Mộ Tuyết tìm tới.

Hắn buông sách xuống rồi nói:

“Là ai?”

Dịch: MB_Boss

Chương 292: Kết Thúc Kinh Dịch

“Chương môn Thiên Nữ tông. Mà người sau lưng các nàng, chính là một người tên Tử Y Thần Nữ.

Nghe nói trước đó không lâu Tử Y Thần Nữ mới xuất hiện, vừa xuất hiện đã dẫn theo Thiên Nữ tông chiếm đoạt Thiên Linh phong, về sau tông môn xung quanh đó muốn cướp đoạt tài nguyên của Thiên Linh phong, cuối cùng bị Tử Y Thần Nữ dùng thủ đoạn thiết huyết thu làm phụ thuộc.

Dù là Ân Thiên tông cũng không dám xung đột với Thiên Nữ tông.

Nhưng nghe Lạc Phong nói, Tử Y Thần Nữ đã bị đưa lên bí giám.

Đại khái chính là như vậy.”

Lục Thủy nghe thế thì hơi nhăn mày.

Thu Thiên Nữ tông, chiếm đoạt Thiên Linh phong, quét ngang tông môn xung quanh.

Nghe có vẻ rất lợi hại.

Tất cả mọi người đều trùng sinh, mà còn là vợ chồng, vì sao Mộ Tuyết đã có được thế lực của mình, mà hắn vẫn còn đang phải mạo danh Thiếu tông chủ của thế lực nào đó?

Chênh lệch quá xa.

Nhưng mà Thiên Nữ tông kia, hình như hắn từng nghe qua.

“Trước đó chúng ta và Thiên Nữ tông có xảy ra xung đột?”
Lục Thủy hỏi.

“Là lúc ở Đảo Mê Vụ.” Chân Võ trả lời.

Lục Thủy gật đầu. Khó trách, khó trách nhất định phải đoạt lấy An Kỳ Quả.

Ngừng một chút, Lục Thủy lại hỏi:

“Tử Y Thần Nữ xếp hạng bao nhiêu trên Ân Thiên Bí Giám?”

Nghe được câu hỏi này, Chân Võ hơi ngoài ý muốn. Hắn còn cho rằng tin tức này không quan trọng, cho nên vừa nãy không nói tới.

Nhưng không ngờ thiếu gia lại chú ý đến:

“Lúc đầu nằm ở vị trí hai mươi, nhưng hôm nay đột nhiên nâng lên thứ mười.”

Lục Thủy gật đầu, chắc là do hôm nay xảy ra xung đột với những người khác.

Trên đường trở về, Chân Võ nói cho hắn biết chuyện xảy ra ở Họa Loạn Cổ Thành.

Bao gồm việc tử khí lại xuất hiện lần nữa.

Nhưng mà Mộ Tuyết đã top 10, mà hắn thì sao, còn đang nhảy nhót ở vị trí năm mươi.

Có phải nên nghĩ biện pháp để vượt qua?

Chuyện này vẫn nói sau đi.

Sau đó Lục Thủy tiếp tục lật xem Thiên Địa Trận Văn. Chuyện này hao hụt rất nhiều sức mạnh thiên địa, cần nhanh chóng bù lại.

Không chỉ phải bù lại, mà còn phải ít dùng sức mạnh thiên địa ở bên ngoài.

Như vậy mới có khả năng từ hôn.

Mặc dù bây giờ Mộ Tuyết rất lợi hại, nhưng hắn cảm thấy mình vẫn có hy vọng.

Lúc này Mộ Tuyết đã về tới chỗ ở của mình.

Tất nhiên Trà Trà cũng bị đưa trở về.

Còn Thành Thần Chi Thư vẫn ở chỗ của nàng, chủ yếu là chưa xem hết.

Nàng để Hương Dụ nói cho Trà Trà, ngày mai tới lấy sách.

Đương nhiên, để Trà Trà tự mình tới, chủ yếu là vì bàn giao lại một số việc có liên quan tới quyển sách này.

Nàng lo lắng Trà Trà thường xuyên xem sách, gây ra gánh nặng quá lớn với con mắt của nàng.

Có hại không lợi.

Sau đó Mộ Tuyết không suy nghĩ thêm nữa, tiếp tục mở sách ra xem.

Nàng đã thấy phần cuối cùng:

Hôm nay đi tới thành phố lớn, nghe nói Ma Thú phía ngoài đều là loài rồng cấp cao nhất, đánh một con tương đương với một vạn con Ma thú bình thường.

Ta đã tính toán qua, chỉ cần đánh 200 con là đủ trả nợ, thuận tiện đến học viện Thành Thần.

Đến lúc đó ta nhất định có thể thành Thần.

Ta chính là Thần tuyền.

Hôm nay sẽ đi săn giết Thiên Thanh Long. Ta đã điều tra qua, nhược điểm của nó là độc.

Chỉ cần bôi độc lên trên vũ khí, quẹt nhẹ làm nó bị thương là có thể đánh giết nó.

Rất đơn giản.

Lúc đi mua độc dược, ta phát hiện cửa hàng này lại đang có hoạt động, mua một được hai.

Đúng là trời cũng giúp ta. Vì để thành công nên ta đã mua không ít, trên đường trở về rất vui vẻ.

Đến chỗ ở, ta cẩn thận từng li từng tí bôi độc lên vũ khí.

Dao găm ta lúc nào cũng mang theo được bôi cuối cùng.

Đây là đòn sát thủ của ta, chắc chắn có thể lập công.

Vừa nghĩ tới dao găm sắp giúp ta rút ngắn khoảng cách thành Thần, ta liền mừng rỡ liếm nó một cái, thể hiện sự yêu thích của ta đối với nó.

Sau đó cắt kỹ dao găm, chờ đợi đến lúc săn giết Thiên Thanh Long.

Nhưng vừa mới cắt dao găm, ta đã cảm thấy cổ có chút khó chịu

Hình như có hơi nóng bỏng. Tiếp đó ta cảm thấy phân bụng cũng bắt đầu khó chịu, giống như đang bị vặn chặt.

Có người đánh lén ta?

Ta cảm thấy rất khó chịu, cả người ngã xuống mặt đất.

Ta vùng vẫy rất lâu.

Cuối cùng ngừng giãy dụa, thuận tiện nhắm mắt lại.

Ta chết đi.

...

Mộ Tuyết: "..."

"Đây là khủng bố sao? Kết thúc kinh sợ như vậy."

"Tự truyện như thế thích hợp không?"

Mộ Tuyết lắc đầu, cuối cùng khép sách lại.

"Ngày mai phải căn dặn thêm Trà Trà hai câu, thứ đã bôi độc đừng có liêm."

"Không đúng, phải nói đừng có thói quen xấu liêm vũ khí."

Tiếp đó Mộ Tuyết định đi ngủ.

Tỉnh ngủ, sẽ gần lúc Lục Thủy trở về thêm một ngày.

Sẽ có thể bớt nghĩ đến hấn một ngày.

Trời đã dần sáng lên, Lục Thủy ngẩng đầu nhìn một chút rồi nói:

"Mặt trời mọc ở nơi này, thật đúng là... Một lời khó nói hết."

"Hình như thành phố lớn đều là như thế." Chân Võ ở bên cạnh tiếp lời.

Tối hôm qua hắn đã nói về hành trình trong hai ngày này cho Chân Linh, người sau nghe hết thì rất sửng sốt.

Bỏ qua Họa Loạn Cổ Thành của Bất Tử Tộc, làm cho nàng cảm thấy rất đáng tiếc.

Nàng thấy lần sau không nên bế quan một mình thì tốt hơn, chỉ hai ngày mà đã làm cho nàng có cảm giác tựa như bị thế giới bỏ lại.

Những thứ gặp được trên hành trình của thiếu gia đều quá thần kỳ.

Lục Thủy khép sách lại, nói:

“Trở về thôi.”

Trời đã sáng, cũng nên có xe.

Sau đó Lục Thủy rơi xuống mặt đất của chung cư, hắn phải đón xe đến nhà ga.

Loại chuyện đón xe này hắn vẫn rất quen thuộc, trước kia lúc ra ngoài từng làm rồi.

Đi ra khỏi chung cư, vốn Lục Thủy định đón xe, nhưng rất nhanh hắn đã tự cắt ngang bản thân.

Thời đại thay đổi rồi, lúc này hình như là nên dùng di động gọi xe.

Vẫn còn may, thiếu chút nữa đã làm ra trò mèo.

Sau đó Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Chân Võ, nói:

“Gọi xe đi.”

“Vâng.” Chân Võ lập tức gạt đầu.

Mặc dù không biết vừa rồi thiếu gia định làm gì, nhưng mà hắn cũng không dám hỏi nhiều.

Còn việc gọi xe thì hắn biết, lúc trở về đã hỏi Sơ Vũ rồi.

Thân là tùy tùng, thứ bọn hắn không biết thì phải nhanh chóng học được.

Đây là chuyện tất nhiên.

Rất nhanh Chân Võ đã gọi được xe.

Lục Thủy âm thầm quan sát, chỉ cần cho hắn biết quá trình là được, những thứ khác có thể trở về tra.

Đến lúc đó mang theo Mộ Tuyết ra ngoài dạo chơi, Mộ Tuyết phải dựa vào hắn rồi.

Ừm, suy nghĩ kỹ một chút thì ở kiếp trước Mộ Tuyết vẫn luôn dựa vào hắn.

Có phải hắn đã bị Mộ Tuyết bạch chơi rồi hay không?

—— ———

Cùng ngày, Kiếm Lạc đi theo Kiếm Khởi về Kiếm Nhật Phong.

Tối hôm qua trong lòng Kiếm Khởi có cảm giác, cho nên ra ngoài luyện kiếm.

——

Dịch: MB_Boss

Chương 293: Viết Phải Chết

“Ca, ta không muốn luyện kiếm.” Trên đường, Kiếm Lạc đột nhiên nói.

Lời này làm cho Kiếm Khởi có chút ngoài ý muốn, hoặc là nói có chút kinh hỉ. Kiếm Lạc cũng không thích hợp tu kiếm.

Thiên phú của nàng rất tốt, mặc dù tu kiếm vẫn mạnh hơn những người khác, nhưng lại đang lãng phí thiên phú của nàng.

“Có thể.” Kiếm Khởi trả lời.

Ngừng một chút, Kiếm Khởi lại nói:

“Từ bỏ kiếm, ngươi muốn tu cái gì?”

Lúc này con khỉ ngồi ở trên bờ vai Kiếm Khởi, nó cũng nhìn Kiếm Lạc, phảng phất đang rất tò mò đáp án của Kiếm Lạc.

“Tu đao! Tôi hôm qua ta đã tra một chút, rất nhiều trường đao nhìn rất đẹp.” Kiếm Lạc nói.

“Vì sao đột nhiên muốn tu đao?” Kiếm Khởi hỏi.

Còn dễ nhìn hay không thì hẳn không quan tâm.

“Chắc là vì tương đối thuận tay.” Kiếm Lạc dùng tay vung hai lần, sau đó nàng lại nói:

“Ca, nếu như ta tu đao, cảnh giới vượt qua Sơ Vũ phải mất bao lâu?”

“Khó mà nói! Nhưng mà Sơ Vũ trầm mê viết lách, cảnh giới tăng trưởng không nhanh. Dựa vào thiên phú của ngươi, nếu quả thật thích hợp với đao, như vậy nhiều lắm là hai mươi năm sẽ có thể siêu việt Sơ Vũ.” Kiếm Khởi nói.

Đối với vấn đề này, Kiếm Khởi không có bất kỳ nghi ngờ nào.

Em gái của hắn và Sơ Vũ bình thường không hợp, chỉ cần gặp mặt, bị khinh bỉ cơ bản đều là em gái hắn.

Có đôi khi hắn rất muốn rút kiếm.

Nghe được Kiếm Khởi nói vậy, Kiếm Lạc gật gật đầu, hai mươi năm rất nhanh.

Viết hắn phải chết.

Ngồi ở trên xe lửa, Lục Thủy nhận được điện thoại của cha hắn, chủ yếu là giục hắn trở về.

Lần này Lục Thủy trả lời rất đúng quy củ:

“Cha, con đang ở trên xe lửa, rất nhanh sẽ về đến nhà.

Cúp máy, sẽ nhanh thêm.”

Đối diện: “...”

Sau đó Lục Thủy liền phát hiện phía đối diện đã sớm cúp điện thoại trước hắn.

Lục Thủy không hề để ý, mà cất điện thoại di động đi.

Cha hắn gọi điện thoại tới, giục hắn trở về là có ý khác.

Để hắn trở về cũng không phải là do ở bên ngoài mấy ngày cần phải trở về, mà là Mộ Tuyết phải về Mộ gia, hắn cần đưa Mộ Tuyết trở về.

Còn nguyên nhân thì cha hắn đã nói rồi, là do tế tổ.

“Mộ gia tế tổ...” Lục Thủy thở dài trong lòng.

Ở kiếp trước mỗi lần Mộ gia tế tổ thì Mộ Tuyết đều trở về, tất nhiên hắn cũng đi theo. Mấy lần trước đều không có vấn đề gì.

Mặc dù hắn phé, nhưng mà Mộ gia cũng không dám không chào đón hắn.

Mãi đến một lần, hắn và Mộ gia náo loạn.

Cũng chính lần đó hắn đã vận dụng sức mạnh thiên địa chứa đựng mấy chục năm, san bằng cả Mộ gia trong vòng một

đêm.

Sau đó Mộ Tuyết không còn trở về tế tổ nữa, bởi vì không thể trở về.

Mặc dù Mộ Tuyết luôn luôn cười với hắn, nhưng mà hắn biết, một số lúc Mộ Tuyết vẫn muốn trở về nhìn xem.

“Một thế này có thể tránh được thì tránh thôi.” Lục Thủy thầm nghĩ trong lòng.

Đối với chuyện sẽ làm Mộ Tuyết khó chịu đau lòng không thể nào cứu vãn được, Lục Thủy không chỉ không làm, mà còn tận lực tránh.

Ví dụ như chuyện của Hứa Tiểu Hồng, ví dụ như chuyện tế tổ.

Bây giờ hắn đã khác trước kia, không hề xúc động như vậy nữa rồi.

Cho nên, đến lúc đó sẽ có thể tìm được biện pháp giải quyết hợp lý.

Còn tế tổ lần này, tất nhiên phải đưa Mộ Tuyết trở về.

Chắc hẳn nàng cũng rất muốn vào.

Những chuyện khác Lục Thủy cảm thấy có thể để một bên trước.

Tiên Đình bên kia không có tin tức, cho dù có cũng có thể kéo dài một chút.

Phật Môn và Thần Chúng đều có địa bàn đặc biệt của bản thân, muốn đến tìm bọn hắn gây phiền phức, vốn là chuyện rất phiền phức rồi.

Cho nên nếu không cần thiết, thì có thể làm như không thấy động tác của bọn hắn.

Chuyện Bất Tử Tộc càng không cần để ý, nơi đó chỉ cần thời gian.

Còn lại chính là Ân Thiên tông, tên của hắn còn ở phía trên, vẫn phải để đám người Lạc Phong dành thời gian tiếp tục giải quyết người cầm được danh sách tiếp theo.

Đến lúc đó xếp hạng của hắn tất nhiên sẽ lên cao. Một khi người tiếp nhận đến ngũ giai, sẽ có chút khó khăn với đám Lạc Phong.

Nhưng mà, chắc hẳn Lạc Phong cũng sắp đi vào ngũ giai rồi.

Sau đó Lục Thủy nói với Chân Võ:

“Lạc Phong đã sắp độ kiếp rồi. Nói cho hắn biết, bên trong bao gồm cả yêu cầu thành công vượt qua thiên kiếp.”

Chân Võ lập tức gật đầu.

Hắn cũng không kinh ngạc, nhất là sau khi gặp qua tư thái độ kiếp của thiếu gia ở Tầng Kiếm Cốc.

“Tiếp đó chắc đã không còn gì, bởi vì phải theo Mộ Tuyết đi Mộ gia, đại lão trong tộc cũng sẽ không để ta ra ngoài nữa.

Nửa ngày thanh nhàn khó có được.” Lục Thủy nhích lại gần ghé dựa, bắt đầu quan sát Thiên Địa Trận Văn.

Hôm nay Hữu Vi Pháp đã có đột phá, tu vi của hắn thành công tiến vào 4.2, có thể vui vẻ một chút.

Cách ngũ giai chỉ có một tháng mà thôi.

Sau ngũ giai là hắn có thể biết chính xác, đến lục giai cần bao lâu.

Quan hệ này rất sâu xa.

Vào ban ngày, Mộ Tuyết đi đến tiểu trấn Thu Vân một chuyến, là Chương môn Thiên Nữ mang Điều Hòa Huyết Đè và Huyết Đè đến.

Nàng cần phải đi lấy.

“Tiểu thư, đây là bồ đào sao?” Đinh Lương nhìn thấy tiểu thư nhà mình cầm hoa quả về, tò mò hỏi.

“Muốn thử một chút không?” Mộ Tuyết hỏi.

Đinh Lương lắc đầu, thật sự không dám.

Mộ Tuyết cũng không nhiều lời, chờ lát nữa cho Đinh Lương một chút, để nàng thử dùng trong lúc tu luyện.

Cảm giác chắc sẽ rất kỳ diệu.

Nàng sẽ không thử.

Tiếp sau Mộ Tuyết liền trở về chỗ ở, vừa mới trở về đã thấy Trà Trà đang trêu chọc Băng Phượng.

Trà Trà vẽ ra một đường, một đường này là cực hạn của dây thừng đang cột Băng Phượng.

“Hương Dụ nói rất đúng, ta đứng ở chỗ này bất động, cũng có thể đứng ở thế bất bại.” Đông Phương Trà Trà nhìn Băng Phượng rồi nói.

Băng Phượng nhìn Đông Phương Trà Trà, lại nhìn dây thừng trên cổ mình một chút. Nó cảm thấy có chút bi ai.

Nó là Thần Thú cao quý như vậy, chẳng phải chỉ từ chối nhận chủ thôi sao?

Vì sao cuối cùng sẽ lưu lạc đến mức này?

Không thích nhận người bình thường làm chủ nhân thì có lỗi gì?

Cho dù có sai, nhưng nó đã nhận sai rồi, bây giờ thấy chủ nhân đều sẽ nịnh nọt kêu hai tiếng.

Nhưng vì sao vẫn buộc nó?

Còn có Thần Thú nào thảm hại hơn nó sao?

Bây giờ lại còn bị một nhân loại cấp thấp lăng nhục.

“Ta đốt nén hương cho ngươi nhé.” Đông Phương Trà Trà thấy Băng Phượng không có tinh thần, liền đốt cho nó cây hương.

“???”

Băng Phượng hơi lo lắng, thế này là muốn giết nó sao?

Nó còn nhỏ.

Lúc này Mộ Tuyết đi tới, hiếu kỳ nói:

“Vì sao lại đốt hương?”

“Chị dâu, chị trở về rồi.” Đông Phương Trà Trà nhìn thấy Mộ Tuyết thì vui vẻ kêu một tiếng, sau đó nói:

“Nhìn thấy nó không có tinh thần.

Khí linh trong kho hàng không có tinh thần, nhưng chỉ đốt chút hương liền khác ngay. Cho nên, ta thử một chút để xem Băng Phượng có thể lên tinh thần hay không.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 294: Hình Như Ta Mang Thai

“..., nhớ đừng có đốt với người khác.” Mộ Tuyết nhắc nhở một câu.

Nếu như ngày nào đó Trà Trà nhìn thấy cảm xúc của Lục Thủy không cao, đốt nén nhang, chỉ sợ đời này của Trà Trà sẽ trải qua rất nhiều bóng ma tâm lý.

Đông Phương Trà Trà nhu thuận ừm một tiếng.

Hương Dụ ở một bên không hề lo lắng tiểu thư Trà Trà không nghe lời khuyên. Nói đến việc nghe lời, tiểu thư Trà Trà mạnh hơn người khác nhiều.

Mặc dù tiểu thư Trà Trà vẫn cho là đúng, vẫn muốn làm theo ý nghĩ của mình.

Nhưng mà, chỉ cần thực lực của tiểu thư Trà Trà không đủ, thì sẽ nghe lời.

Cả người tiểu thư Trà Trà đều là ưu điểm, trừ trí thông minh ra.

“Đến đây, cho người ăn thử một chút.” Mộ Tuyết đi đến một cái bàn, gọi Trà Trà tới.

Đinh Lương đã đặt hoa quả lên trên.

Đông Phương Trà Trà có hơi hiếu kỳ, sau đó thấy được quả bồ đào màu đỏ như máu.

“Đây là cái gì?”

“Điều Hòa Huyết Đê, thử xem có ăn ngon hay không.”

Đông Phương Trà Trà cầm một quả, xoa xoa rồi bỏ vào trong miệng.

Sau đó nhai mấy lần, nói:

“Chua chua ngọt ngọt.”

Tiếp đó Đông Phương Trà Trà liền nuốt Điều Hòa Huyết Đê xuống.

Mộ Tuyết không để ý đến hương vị, nàng muốn xem thử bụng Trà Trà sẽ có phản ứng gì.

Sau đó Mộ Tuyết không thấy được Trà Trà có bất kỳ phản ứng nào.

“???”

Điều Hòa Huyết Đề giả?

Lần này Mộ Tuyết sẽ không tự mình thử.

Nhưng khi nàng mới định để cho Đinh Lương thử một chút, Trà Trà đã ăn thêm một quả Điều Hòa Huyết Đề.

Lúc đang ăn, Trà Trà nghiêm túc nói:

“Chị dâu, hình như ta mang thai.”

Mộ Tuyết: “???”

Hương Dụ: “???”

Đinh Lương: “???”

—————

“Lạc Phong, ngươi muốn đưa ra yêu cầu này sao?” Nhiếp Hạo hỏi Lạc Phong.

Vừa rồi bọn hắn nhận được nhắc nhở của Chân Võ, nói có thể đưa ra cả yêu cầu như vượt qua thiên kiếp. Nói thật, chuyện này đã làm cho bọn hắn có chút giật mình.

Bọn hắn rất muốn biết đến lúc đó Thiếu tông chủ sẽ làm như thế nào.

Nhưng mà Lạc Phong cảm thấy không thể lãng phí yêu cầu như vậy.

“Thôi đi, ta có nắm chắc có thể thành công tiến vào ngũ giai.

Nhưng ta lại rất ngạc nhiên, tận lực không trở thành tử địch với Thiên Nữ tông là có ý gì? Thiếu tông chủ biết Thiên Nữ tông sao?” Lạc Phong rất tò mò.

“Ẩn Thiên tông, Đông Phương gia và Lục gia, có vẻ như đều không có chút quan hệ nào với Thiên Nữ tông.” Nhiếp

Hạo nói.

Kỳ thật hẳn cũng rất tò mò.

Mặc dù chuyện này không có gì, nhưng phía sau chắc chắn liên quan rất lớn.

“Có khả năng là có quan hệ với Tử Y Thần Nữ. Thiếu tông chủ đến Họa Loạn Cổ Thành, Tử Y Thần Nữ cũng xuất hiện ở Họa Loạn Cổ Thành, có lẽ bọn họ đã đạt thành nhận thức chung nào đó.” Lạc Phong suy đoán.

Còn việc Thiếu tông chủ e ngại Thiên Nữ tông, bọn hắn không hề nghĩ qua.

Dựa vào sự đặc thù của Thiếu tông chủ, căn bản không cần e ngại bất cứ kẻ nào cũng như bất kỳ thế lực nào.

Thiếu tông chủ của bọn hắn là loại muốn thực lực có thực lực, muốn bồi cảnh có bồi cảnh.

Chính mình siêu mạnh, bồi cảnh trong nhà cũng siêu mạnh.

Loại người này cần phải e ngại ai sao?

Lạc Phong và Nhiếp Hạo đều không tin.

“Sau đó chúng ta nên làm gì?” Nhiếp Hạo hỏi.

Bây giờ làm việc cho Thiếu tông chủ, đối với hắn thì nó rất kích thích.

Tu luyện sẽ tăng nhanh, độ kiếp có vấn đề gì thậm chí có thể xin hỗ trợ.

Nếu như là người khác thì có thể sẽ không tin, nhưng hắn đã tận mắt thấy Thiếu tông chủ độ kiếp, vì thế rất tin tưởng lời Thiếu tông chủ.

Lạc Phong đi phía trước nói:

“Bây giờ ta cần phải độ kiếp bước vào ngũ giai đã, cái này cần phải chuẩn bị hai ngày.”

“Chờ sau khi ta đạt tới ngũ giai, sẽ giúp Thiếu tông chủ đánh hạ người thứ ba trong danh sách.”

“Nếu chúng ta làm vậy mà bị phát hiện ra, có thể bị đưa lên Bí Giám không?” Nhiếp Hạo đột nhiên tò mò hỏi.

Lạc Phong nghe được điều này, không khỏi sùng sốt, nói:

“Cũng không đến mức đấy đâu. Trong tông môn không cho phép mọi người giết hại lẫn nhau.”

“Chúng ta chỉ đánh một trận với một vài đồng môn, không phải là vấn đề lớn.”

Nhiếp Hạo cũng thấy như vậy.

“Nhưng vì lý do an toàn, tất nhiên không thể để lộ ra được. Ta sẽ chuẩn bị thật tốt, ứng phó với phần lớn tình huống có thể bất ngờ xảy ra.” Lạc Phong nói.

“Lại nói sau đó sẽ đi tới một nơi kỳ lạ. Đây là tin tức ta mới nhận được gần đây. Chúng ta đi qua, xem thử bên kia có thu hoạch mới không.”

“Cũng không phụ công Thiếu tông chủ đã giúp đỡ.” Lạc Phong nói.

Nhiếp Hạo gật đầu, bọn họ vẫn tự hiểu lấy mình. Chuyện bọn họ làm ra không thể so sánh được với thứ mà Thiếu tông chủ cho.

Thứ Thiếu tông chủ cho thì chỉ có Thiếu tông chủ mới có.

Chuyện bọn họ làm, đổi thành người khác cũng có thể làm được.

Đây là chênh lệch rất lớn đấy.

“Đó là chỗ nào thế?” Nhiếp Hạo hơi tò mò.

“Đến lúc đó ngươi sẽ biết. Nhưng đại khái xác suất chỉ là một chỗ có cảnh tượng kỳ lạ.” Lạc Phong nói.

Nhiếp Hạo luôn cảm thấy Lạc Phong quá thận trọng, nhưng hắn cũng không hỏi nhiều.

Dù sao cứ nghe theo Lạc Phong, đại khái sẽ không sai được.

Hắn cũng rất am hiểu ra tay ngay trước mặt.

Ban đêm, Lục Thủy mới trở lại trấn Thu Vân.

Điều này và ra ngoài không phải cùng một khái niệm, dù sao ra ngoài có trong tộc thêm tiền, trở về hẳn phải tới theo lẽ thường.

Có lẽ lần này vẫn tính là nhanh.

Đi ra khỏi nhà ga, Lục Thủy lại nhìn thấy ngoài đường đã đèn đuốc sáng trưng. Trấn Thu Vân có không ít người, buổi tối cũng rất náo nhiệt.

Đương nhiên, ở đây không giống với thành phố lớn bên ngoài, không có cảnh tượng người đi lại chen chúc.

Dù sao, ở đây cũng không có nhiều người như vậy.

“Mộ Tuyết không tình cờ tới gặp à?” Trong lòng Lục Thủy tò mò.

Nhưng hẳn cũng không nghĩ nhiều, chỉ suy nghĩ xem nên làm thế nào để đưa quả mâm xôi lam được đóng băng tới cho Mộ Tuyết.

Lục Thủy đi xuyên qua con đường, ra khỏi trấn Thu Vân.

Hắn đi thẳng về phía vị trí của Lục gia.

Chẳng qua mới đi được nửa đường, hắn đột nhiên ngừng lại.

Hắn cảm giác được phía trước có hỗn nguyên chi khí.

Tuy được che giấu rất bí mật, nhưng dưới tình huống ngay trước mặt, Lục Thủy không thể không nhận ra lực lượng của Mộ Tuyết.

Cũng với đạo lý tương tự.

Dưới tình huống ngay trước mặt, một khi hẳn dùng sức mạnh thiên địa, bất kể hẳn có nguy trang hay làm gì, Mộ Tuyết đều có thể nhận ra.

“Đây là muốn xuống tay với ta sao?” Trong lòng Lục Thủy có chút lo lắng.

“Thiếu gia, sao vậy?” Chân Võ ở vừa nói.

Lục Thủy lắc đầu, bình tĩnh nói:

“Ta muốn đi ăn khuya, các người về trước đi.”

Lục Thủy nói xong lại quay đầu, đi về phía trấn Thu Vân.

“Ha ha, cần ta à? Hay mộng du?”

Chân Võ, Chân Linh cũng không thấy bất ngờ. Thiếu gia như vậy cũng là bình thường.

Bọn họ tất nhiên không lo lắng sẽ có vấn đề gì. Dù sao ở đây cũng là khu vực của Lục gia, cơ bản không có nguy hiểm gì.

Sau đó bọn họ liền trở lại trước.

Chủ yếu là Lục Thủy không bảo bọn họ theo, nếu không có lẽ bọn họ sẽ đi theo luôn tới trấn Thu Vân.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 295: Mộ Tuyết Muốn Ra Tay

“???”

Mộ Tuyết vốn đã mai phục xong, thấy vậy liền lộ vẻ ngỡ ngàng.

Không sao, mình chờ thêm một lát vậy.

Nàng đã đặc biệt chọn vị trí này, nó rất thích hợp để cho nàng ra tay.

Chờ tới lúc bọn họ tiến tới gần, chẳng khác nào bước vào lĩnh vực của nàng.

Chân Võ, Chân Linh sẽ bị nàng dùng huyền thuật đưa về. Lục Thủy lại khác. Nàng quyết định đánh một trận, ngay cả bút tất cũng đã chuẩn bị xong.

Trái một quyền, phải một quyền.

Nhưng dù thế nào nàng cũng không ngờ được, Lục Thủy lại có thể quay về trấn Thu Vân.

“Đang yên đang lành, về nhà không tốt sao? Cứ chạy khắp nơi.”

Mộ Tuyết bắt đầu chờ đợi. Chỉ là nàng đợi được một lúc, diên thoại di động của nàng đột nhiên rung lên.

Nàng lấy ra xem, mới phát hiện ra tin nhắn do Lục Thủy gửi tới.

Mộ Tuyết nhất thời có chút do dự.

Có nên xem không nhỉ?

Nếu xem, có khả năng nhất định sẽ muốn lập tức đánh Lục Thủy, cũng có khả năng nhất định là không nỡ đánh.

Sau đó Mộ Tuyết mở tin nhắn ra. Không có cách nào, nếu không xem, trong lòng nàng sẽ không yên.

“Mộ tiểu thư có ăn khuya không?” Đây là Lục Thủy gửi tin nhắn tới.

“Lục thiếu gia khách sáo rồi. Gần đây ta ăn uống không tốt, chỉ ăn hoa quả.” Mộ Tuyết trực tiếp nhấn lại.

Nàng mới không thèm ăn đâu. Lục Thủy chắc chắn lại muốn chọc giận nàng.

Chỉ là Mộ Tuyết vừa nhấn lại xong, bên kia đã có tin nhắn mới gửi qua:

“VẬY Mộ tiểu thư CÓ MUỐN ĂN QUẢ MÂM XÔI XANH KHÔNG?”

Mộ Tuyết thấy vậy, theo bản năng có chút vui mừng.

Nhưng nàng sẽ giống với hai lần trước sao?

Đáp án là... đương nhiên có.

“Lục thiếu gia sẽ mang về cho ta sao?” Mộ Tuyết lập tức nhấn lại tin tức giống như lần trước.

Không có tiền đồ?

Đúng là rất không có tiền đồ. Nhưng nàng lo lắng, nếu Lục Thủy thật sự muốn mang quả mâm xôi xanh về cho nàng thì phải làm sao?

Từ chối, sau này Lục Thủy không mang về nữa, sẽ không tốt.

Cùng lắm thì đánh Lục Thủy thêm hai quyền.

Chờ sau khi kết hôn rồi, Lục Thủy sẽ có kinh nghiệm thôi.

...

Lục Thủy ngồi ở trong một quán mì, chờ bát mì của hắn được đưa ra. Đương nhiên, hắn đang tập trung chú ý vào trên điện thoại di động.

Thấy Mộ Tuyết nhấn lại tương tự, hắn không biết nên nói Mộ Tuyết thế nào cho phải.

Sau đó hắn lấy ra quả mâm xôi xanh đóng băng, thuận tiện làm băng tan và chụp bức ảnh.

Khi gửi bức ảnh qua, Lục Thủy còn kèm theo một câu:

“Ta chờ Mộ tiểu thư ở cửa một quán mì nhỏ mới khai trương.”

Bên kia, khi Mộ Tuyết nhìn thấy được tin tức, trên mặt lập tức mỉm cười. Quả nhiên Lục Thủy vẫn rất thích nàng.

Sau đó nàng trực tiếp buông tha lĩnh vực của nàng, đi về phía trấn Thu Vân.

Chuyện đánh Lục Thủy tạm hoãn lại vài ngày cũng được.

Thật may là hôm nay nàng không mặc trang phục dạ hành, nếu không còn phải quay về thay quần áo.

Trước đó, nàng đã thử mặc qua trang phục dạ hành, nhưng nó có hơi đẹp, nàng lo lắng sẽ quyến rũ được Lục Thủy, cho nên vẫn mặc đồ bình thường, sau đó dùng hỗn nguyên chi khí ngụy trang.

Nàng vốn định ngụy trang cả giọng nói thành giọng đàn ông.

Đáng tiếc, ngày hôm nay không thích hợp để ra tay.

Mộ Tuyết rất nhanh lại nhìn thấy Lục Thủy.

Đúng là một quán mì mới khai trương, trước đây chắc chắn không có.

Không biết mùi vị có ngon không nữa.

Sau đó Mộ Tuyết bước chậm về phía Lục Thủy, nàng đi không nhanh, lộ ra vẻ đoan trang và tao nhã.

“Lục thiếu gia tìm ta sao?” Mộ Tuyết đi tới trước mặt Lục Thủy, khẽ nói.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Mộ Tuyết bị hấn âm thầm dụ đi ra, ngày hôm nay miễn cưỡng xem như thoát khỏi một kiếp.

Xem ra mấy ngày tới phải khiêm tốn một chút mới được.

“Mộ tiểu thư có thể ăn thử.” Lục Thủy lấy ra đĩa quả mâm xôi xanh.

Sau đó hấn lại ngồi ở phía bàn bên trong.

Mộ Tuyết tất nhiên cũng bước đến và ngồi xuống, nàng ngồi đối diện Lục Thủy.

Bọn họ vừa ngồi xuống, một bé trai đã đi tới bên bàn, nói:

“Hai người muốn ăn gì ạ?”

Mộ Tuyết liếc nhìn. Cậu nhóc này chắc hẳn mới mấy tuổi, còn có một cô bé trông ngây ngô đi theo bên cạnh.

Nhưng nàng lại không biết nên gọi món gì.

“Cứ gọi theo ta là được.” Lục Thủy gọi món thay cho Mộ Tuyết.

Cậu nhóc đáp một tiếng rồi đi về phía sau bếp.

Cô bé kia lại đi theo sau anh mình.

Mộ Tuyết nhìn cô bé kia, nàng cảm thấy cô bé kia thiếu quần áo.

Nhã Lâm ăn mặc trông rất dễ coi, tuy thoạt nhìn không có dáng vẻ thiếu nữ lắm, nhưng rất đáng yêu.

Trà Trà... Ừ, Trà Trà không phải là đứa trẻ.

Nhưng trông nàng vẫn rất đáng yêu.

Sau đó Mộ Tuyết quay đầu nhìn Lục Thủy, nói:

“Lục thiếu gia cảm thấy quả mâm xôi xanh này có ngọt hay không?”

Mộ Tuyết không hỏi Lục Thủy lấy quả mâm xôi xanh này ở đâu ra, cũng không hỏi có phải mang từ bên ngoài về không.

Những điều này đều không quan trọng, không chừng hỏi xong còn có thể bị chọc tức.

Nhưng nàng biết trong khu vực của Lục gia không có quả mâm xôi xanh. Ngày đó bị Lục Thủy chọc tức, nàng đã dẫn Đinh Lương đi dạo ruợa.

Còn nữa, đĩa quả mâm xôi xanh này có hơi lạnh, rõ ràng từng bị đóng băng.

Cho nên, nhất định là Lục Thủy đặc biệt mang từ bên ngoài về.

Hắn mang về cho nàng ăn đấy.

Lục Thủy quả nhiên vẫn rất thích nàng.

“Mộ tiểu thư thử sẽ biết.” Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết thò tay lấy một quả mâm xôi xanh bỏ vào trong miệng, sau đó cắn xuống.

“Thật ngọt.” Mộ Tuyết theo bản năng nói.

Đúng là rất ngọt.

“Quá ngọt à?” Lục Thủy cũng lấy một quả mâm xôi xanh bỏ vào trong miệng, sau đó nói:

“Đây là lấy từ chỗ rất xa, tốn không ít sức lực mới mang được về đây.”

Mộ Tuyết gật đầu, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Nàng cũng có chút cảm động.

Chỉ là trái tim nàng nhanh chóng lạnh giá.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết nói:

“Cho nên chi phí rất lớn, Mộ tiểu thư hiểu không?”

“...”

Mộ Tuyết có thể không hiểu sao?

Lục Thủy đang đòi nàng tiền công .

Lục Thủy thối, lát nữa sẽ cho ngươi khóc.

Nàng nghĩ vậy, lấy ra mấy viên tính xách tay và bắt đầu gọt.

Lục Thủy: “Mộ tiểu thư đang làm gì thế?”

Mộ Tuyết nói mà không ngẩng đầu lên:

“Tính xem còn nợ Lục thiếu gia bao nhiêu tiền.”

Lục Thủy: “...”

...

Ánh trăng trên cao chiếu xuống, Lục Thủy dẫn theo Mộ Tuyết đi về phía Lục gia.

Bọn họ bắt đầu lên núi.

Sau khi ăn khuya xong, tất nhiên phải về nhà rồi.

Lúc này Mộ Tuyết liếc trộm Lục Thủy bên cạnh, cảm giác đặc biệt uất ức. Sau khi nàng tới Lục gia, thường bị Lục Thủy chọc tức thì cũng thôi, còn nợ Lục Thủy rất nhiều tiền.

Thân là một người bình thường, trên người nàng chắc chắn không có linh thạch.

Mà mỗi lần nợ tiền, nàng đều phải làm bảo Lương đưa tiền đến nhà kho.

Nếu trực tiếp đưa tiền cho Lục Thủy, vậy lại tệ tới mức nào.

Nàng thật uất ức.

Mà phải chờ sau khi kết hôn, nàng mới có thể trả lại những uất ức này, thật đáng giận.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 296: Nói Chuyện

Lúc này Lục Thủy cũng nhìn Mộ Tuyết, hắn không thấy cảm giác uất ức từ chỗ của Mộ Tuyết, bởi vì oan ức này đã được chuyển thành tức giận, nói tới nói lui cuối cùng người chịu khổ nhất định là hắn.

Vẫn là thương thay cho mình đi.

Sau đó Lục Thủy không suy nghĩ nhiều nữa, mà nói thẳng:

“Nghe nói hai ngày nữa Mộ tiểu thư sẽ về Mộ gia à?”

“Trong nhà tề tở.” Mộ Tuyết giải thích một câu.

Lục Thủy gật đầu, tiếp tục thông thả đi về phía trước:

“Nếu ta cũng đi, vậy có thể vào không?”

Mộ Tuyết đi theo bên cạnh Lục Thủy, nàng luôn cảm thấy Lục Thủy đi chậm là đang lo lắng cho tốc độ của nàng:

“Chắc là không được. Dù sao chúng ta vẫn chưa hết hôn.”

Lục Thủy gật đầu, không tính là bất ngờ.

“Vậy Mộ tiểu thư đã xác định xong hành trình chưa?” Lục Thủy hỏi.

“Ta nghe theo Lục thiếu gia.” Mộ Tuyết khẽ mở miệng nói.

Lục Thủy nhất thời không nói gì. Hắn nhớ khi Mộ Tuyết ở Mộ gia là nghe sự sắp xếp của Mộ gia.

Lúc ở Lục gia là nghe cha mẹ hắn, giả cho hắn lại nghe hắn.

Nàng dường như sẽ không phản bác, vẫn cố gắng hết sức phối hợp, làm chuyện nàng nên làm.

“Đáng tiếc sau đó lại thành thùng thuốc súng.” Trong lòng Lục Thủy trầm nghĩ.

Ngay từ lúc đầu Lục Thủy cảm thấy cưới lâu, phụ nữ đều sẽ biến thành thùng thuốc súng, sau đó mới phát hiện mẹ mình chưa từng ra tay độc ác với cha mình.

Cả Lục gia cũng chỉ hấn và Mộ Tuyết thường phóng ra kỹ năng trên trời.

Khi hấn và Mộ Tuyết phóng ra kỹ năng trên trời, vậy thật sự là vị thần trong tay nắm nhật nguyệt, hái sao trời, trời đất xoay chuyển, lật ngược cửu thiên.

Có người nói ở khu vực của Lục gia khổ không thể nói hết.

Lục Thủy không nhớ lại chuyện cũ nữa, nhân tiện nói:

“Vậy ngày mốt lên đường.”

“Được.” Mộ Tuyết nhận lời luôn.

Sau đó, bọn họ không nói gì nữa, mà duy trì tốc độ thông thả lên núi.

Khi bọn họ đi tới bãi đất trống, thấy có ánh trăng chiếu xuống, hoặc nói ở đây dễ nhìn thấy ánh trăng nhất.

Lục Thủy ngẩng đầu nhìn, nói:

“Không quá tròn.”

“Nhưng vẫn rất đẹp.” Mộ Tuyết cũng nhìn ánh trăng, trên mặt của nàng thoáng tươi cười.

Đối với nàng, có thể cùng Lục Thủy ngắm nhìn vật đẹp, chính là một chuyện vui vẻ.

“Đẹp nữa cũng chỉ có một tác dụng.” Giọng nói của Lục Thủy vọng vào trong tai của Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết tò mò nhìn về phía Lục Thủy, nói:

“Theo Lục thiếu gia thì nó có tác dụng gì?”

Lục Thủy cúi đầu nhìn Mộ Tuyết, bình tĩnh nói:

“Sao cũng được, ánh trăng cũng tốt, tất cả mọi thứ đẹp mắt trên thế gian này đều tồn tại để so sánh với Mộ tiểu thư.”

Sau khi Lục Thủy vừa nói xong, chợt có một trận gió núi thổi qua.

Trận gió khẽ lay góc áo của Lục Thủy, thổi bay mái tóc của Mộ Tuyết.

Dưới ánh trăng chiếu xuống, Lục Thủy không biết mình ở trong mắt Mộ Tuyết thế nào, nhưng Mộ Tuyết ở trong mắt hẳn quả thật đẹp hơn mọi thứ trên thế gian này.

Nàng là không thể thay thế, chưa từng thay đổi.

Nhưng hai người chỉ nhìn nhau trong thoáng chốc, Mộ Tuyết đã lập tức cúi đầu, trái tim đập thành thịch.

Nàng không nói gì.

Nàng cũng không biết mình nên nói gì, hoặc sợ hãi sẽ nói gì đó.

Nàng sợ câu nói tiếp theo của Lục Thủy sẽ lại chọc giận nàng.

Cho nên không nói lời nào là tốt nhất.

Về chuyện đánh Lục Thủy đã bị nàng ném đến ngoài chín tầng trời rồi.

Chờ tới ngày nào đó, nàng bị khinh bỉ mới có thể nhạt nó về.

May mắn là tới nay nàng không bị khinh bỉ.

—————

Sáng sớm hôm sau.

Lục Thủy tỉnh dậy rất sớm.

Hắn không ngủ đã rất nhiều ngày, cho nên ngày hôm qua đặc biệt đi ngủ mới phát hiện, tu luyện cũng phải kết hợp giữa lao động và nghỉ ngơi, cảnh giới không phải nói đột phá là có thể đột phá được đâu.

Ôi, được rồi, không cần phải nói hắn cũng sẽ trực tiếp đột phá.

Sau khi Lục Thủy tỉnh lại liền ngồi đọc sách ở trong sân.

Hắn xem là sách luyện thể, đương nhiên, quyển sách đã dùng thủ thuật che mắt. Cái hắn thật sự xem là Thiên Địa Trận Văn.

Đối với hắn, tu luyện Vô Vi Pháp chính là đọc sách, hoặc vẽ Thiên Địa Trận Văn ở trong đầu.

Bây giờ hắn không dám trắng trợn lấy sách ra xem, cũng chỉ có thể giả vờ đọc sách, sau đó vẽ Thiên Địa Trận Văn trong đầu.

Bịch.

Khi Lục Thủy đang đọc sách, đột nhiên nghe được bên ngoài có tiếng ai đó ngã.

“Có người ở bên ngoài sao?” Lục Thủy cất sách và đi ra ngoài.

Chắc không có nguy hiểm gì.

Trừ hắn cùng với trẻ con vô tri ra, còn chưa có người nào dám làm loạn ở chỗ của Lục gia như vậy.

Lục Thủy bước nhanh ra ngoài, sau đó hắn thấy có người đang đào đất với tư thế đặc biệt tao nhã.

Là Mộ Tuyết.

“Mộ tiểu thư đang làm gì thế?” Lục Thủy thật sự không hiểu.

“Chỗ này thích hợp để trồng Hồng Linh Hoa, lúc này thích hợp để trồng đấy.

“Ta đã hỏi qua dì Lê Âm rồi.” Mộ Tuyết nhìn thấy Lục Thủy liền đứng lên, nói.

Nàng thích loại hoa này, trồng ở đây, sau này cũng có thể chăm sóc cho nó được.

Chỗ này cách nơi ở không xa.

Về phần chỗ ở của nàng, đương nhiên là chỗ ở của Lục Thủy bây giờ.

Lục Thủy liếc nhìn tay của Mộ Tuyết, sau khi xác định nàng không bị thương, mới mở miệng nói:

“Mộ tiểu thư đúng là khéo tay.”

“Lục thiếu gia nói quá lời.” Trong lòng Mộ Tuyết thầm vui mừng, nói.

Dù sao Lục Thủy cũng đang khen nàng.

Lúc này Lục Thủy liếc nhìn chậu hoa vỡ bên cạnh, gật đầu nói:

“Quả thật là nói quá lời.”

Mộ Tuyết: “...”

Lúc này Mộ Tuyết len lén nhặt lại ý định đánh Lục Thủy từ ngoài chín tầng mây về.

Lúc này, Đinh Lương đang cầm hoa chậu đi tới. Khi nàng nhìn thấy bên cạnh tiểu thư nhà mình có mảnh vỡ của chậu hoa thì gật mình. Sau đó nàng lại thấy thiếu gia Lục gia, càng bị dọa gật mình hơn.

Nàng vốn phải qua, lập tức lùi lại về trôn phía sau.

Sau khi xác định không phải bọn họ đang cãi nhau, nàng mới len lén đi về phía bên này.

Lục phu nhân đã đặc biệt căn dặn nàng. Chỉ cần Lục thiếu gia và tiểu thư nhà nàng ở cùng một chỗ, không cho phép bất kỳ ai tùy tiện tới gần.

Lục Thủy nhìn thấy tiểu thị nữ này rút đi, hẳn tất nhiên cũng không để ý.

Kỳ Khê mới từ bên kia, chỗ của tộc trưởng phu nhân qua, đặc biệt tới đưa bữa sáng do tộc trưởng phu nhân tự mình làm.

Chỉ là nàng vừa qua lại nhìn thấy thiếu gia đang nói chuyện với người ta. Nhìn lại mới nhận ra là Mộ tiểu thư. Kỳ Khê bị dọa cho gật mình, suýt nữa đã làm phiền đến bọn họ.

Khi nàng nhìn thấy bên cạnh Mộ tiểu thư có mảnh vỡ lại càng bị dọa cho gật mình hơn.

Chủ yếu là nàng lo lắng thiếu gia và Thiếu phu nhân lại có mâu thuẫn.

Sau khi xác định không phải đang tranh cãi, Kỳ Khê lại lặng lẽ lui trở lại.

Tộc trưởng phu nhân đã căn dặn.

Mộ Tuyết nhìn thấy Kỳ Khê lui về, nàng cũng không để tâm.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 297: Khám Răng

“Lục thiếu gia dậy sớm vậy?” Mộ Tuyết mở miệng hỏi.

Lục Thủy đi tới bên cạnh Mộ Tuyết. Hắn giúp nàng dọn dẹp những mảnh vỡ kia, nói:

“Ta là tu chân giả, không giống với Mộ tiểu thư.”

Mộ Tuyết cảm thấy Lục Thủy đang nói mình là tu chân giả nên ít ngủ cũng không có việc gì. Nàng là người bình thường, đáng lẽ nên ngủ nhiều hơn.

Lúc này Lục Thủy lại nói:

“Thân là tu chân giả phải chăm chỉ tu luyện, mỗi ngày đều phải sáng sớm.

Mộ tiểu thư...”

Lục Thủy thấy Mộ Tuyết không tiếp lời.

Lúc này vô thanh thắng có thanh.

Mộ Tuyết: “...”

Trần Thu Vân.

Cầu Tử đang ở chỗ nha sĩ chờ Đau Răng Tiên Nhân. Cầu Ngạo Thiên đang ở ngoài trông cửa hàng.

Cầu Ngạo Thiên trông cửa hàng là vì tiền khám răng.

Đúng, Đau Răng Tiên Nhân không có tiền khám nha sĩ, cuối cùng Cầu Tử bắt được Cầu Ngạo Thiên, lại bắt trông cửa hàng mấy ngày.

Bất kỳ con chó nào tốt một chút đều phải đi qua trông mấy ngày.

Cầu Ngạo Thiên là thường qua nhất.

Đúng là đặc biệt phiền muộn.

Hắn đường đường là Cầu Ngạo Thiên, sau khi gặp phải hai người kia lại không có một ngày nào sống tốt.

Thật may là hôm nay phải ra ngoài một chuyến, tạm thời có thể ung dung tự tại một ngày.

“Bác sĩ, răng ta có hi vọng chữa được không?” Đau Răng Tiên Nhân nằm ở trên ghế, hỏi.

Trước đó, bác sĩ nói không đủ thiết bị, phải có thiết bị tới, mới có thể xác định được, hôm nay chính là ngày sử dụng thiết bị.

“Đang kiểm tra, đừng sốt ruột.” Một bác sĩ nữ đeo khẩu trang đang kiểm tra răng cho Bất Diệt Tiên.

Bởi vì bác sĩ là nữ, cho nên bọn họ mới có thể dùng chó mèo tới gán nợ.

Lúc này, Đau Răng Tiên Nhân tất nhiên không nói thêm gì nữa.

Hắn có hơi khẩn trương, để chữa răng, hắn đã bận rộn hơn cửa đời đây.

Nếu bác sĩ này cũng không được, vậy hắn cũng chỉ có thể làm phiền tiểu huynh đệ hộ lớn thôi.

Cầu Tử đang gặm đùi gà ở bên cạnh. Hắn cũng muốn xem thử Đau Răng Tiên Nhân có thể chữa răng được không.

Hắn vẫn luôn liên hệ với bác sĩ thú y mà hắn quen, đáng tiếc mãi vẫn không thấy người ta nhắn tin lại, có lẽ đã chết rồi.

Đã nhiều năm như vậy rồi mà.

Nhưng thân là chó nhà, thân là Cầu Tôn Tử của Cầu gia, hắn sẽ không nhục danh hiệu của Cầu gia.

Sau một lát, bác sĩ kia thu tay lại.

“Có thể, dậy đi.”

Nàng tháo khẩu trang xuống, sau đó bắt đầu ghi chép.

Đây là một người phụ nữ trưởng thành, nhìn không quá xinh đẹp nhưng trông rất thoải mái.

Đau Răng Tiên Nhân và Cầu Tử nhìn bác sĩ nữa, dường như đang chờ đáp án.

Sau khi ghi chép xong, Nhàn Cẩm mới nhìn Đau Răng Tiên Nhân nói:

“Nói thế nào đây? Tuy tu vi của ngươi chỉ đạt tới tứ giai, nhưng hàm răng của ngươi lại đạt tới tình trạng ngũ giai.

“Điều này rất hiếm thấy. Độ khó với ta đã tăng lên rất nhiều.”

“Hơn nữa lần trước ta đã nói, cơ thể ngươi có hơi kỳ lạ, không thể nhỏ răng được.”

Đau Răng Tiên Nhân gật đầu, hỏi:

“Vậy có chữa được không?”

“Ngươi phải chuẩn bị tâm lý cho tốt. Quá trình này cần tốn rất nhiều thời gian đấy.” Nhàn Cẩm nói. Nàng lo lắng vì Đau Răng Tiên Nhân này quá mức sốt ruột.

Lần đầu tiên nghe được tên này, nàng vẫn rất bất ngờ. Người tuổi trẻ bây giờ đều lấy đạo hiệu gì vậy?

Vừa nói ra những lời này, Nhàn Cẩm còn tưởng đối phương sẽ mất mát, nhưng điều làm cho nàng bất ngờ là Đau Răng Tiên Nhân lại lộ vẻ mừng rỡ:

“Có thể trị được sao?”

Nhàn Cẩm không hiểu ý của đối phương, nhưng vẫn gật đầu:

“Có thể, nhưng cần tốn rất nhiều thời gian.”

“Không sao, ta chờ nổi, bao nhiêu năm cũng có thể chờ được.” Đau Răng Tiên Nhân có chút kích động nói.

Đã nhiều năm như vậy, hẳn cuối cùng cũng có cơ hội chữa được bệnh đau răng.

“Nhưng chúng ta phải nói trước.” Nhàn Cẩm thật sự không thể nào hiểu được sự hưng phấn của đối phương, sau đó tiếp tục nói:

“Các người không có tiền trị liệu, cho nên có vài nguyên liệu đắt tiền sẽ do các người tự tìm.”

“Không thành vấn đề.” Đau Răng Tiên Nhân vui vẻ đồng ý.

Sau đó, Đau Răng Tiên Nhân nhận được một tờ giấy, trên đó viết một vài nguyên liệu đắt tiền.

Sau khi rời khỏi phòng khám nha khoa, Đau Răng Tiên Nhân lại bắt đầu nghiên cứu các loại nguyên liệu.

Nhàn Cẩm nhìn theo đám người Đau Răng Tiên Nhân rời đi. Thật ra nàng cũng không hiểu nổi một người một chó này ở đâu ra.

Người còn đỡ một chút, chó cũng có hơi kiêu ngạo.

Nhưng bọn họ đối phó với chó, mèo lại đặc biệt lợi hại.

Muốn bắt con chó hoặc mèo nào, cứ nói với bọn họ là được.

Nhưng nàng cũng không lo lắng sẽ gặp chuyện không may. Người của Lục gia đồng ý để những người này ở lại trấn Thu Vân, vậy có nghĩa là không phải vấn đề lớn.

Ví dụ như... nàng.

...

“Tiểu huynh đệ đại hộ có thể hiểu chữ trên này không?” Đau Răng Tiên Nhân hỏi.

“Chỉ là chữ viết thôi, bản đại gia căn bản không để vào mắt.” Cầu Tử cuối cùng cũng gặm xong cái đùi gà.

Đau Răng Tiên Nhân có hơi đau đầu. Ở đây có rất nhiều chữ không phải thường dùng, hắn còn chưa học được.

Ví dụ như Cát Lê, Ngư Dược Duyên, Hoa Mãn Nhu, Hạp Hi Hiêm.

Đây đều là những thứ gì vậy?

Quả nhiên còn là làm ruộng, nấu cơm còn dễ hơn.

“Xem ra, lát nữa phải tìm tiểu huynh đệ Chân Võ vậy.”
Đau Răng Tiên Nhân nói.

Sau khi Đau Răng Tiên Nhân liên lạc với Chân Võ, Chân Võ liền đi thẳng tới trấn Thu Vân.

Hắn mang đến một lọ mưa máu, là dành cho Cầu Tử.

Đây là một phần nhỏ do Hứa Phương thu thập được.

Thiếu gia hắn dùng nó để làm thí nghiệm, đối tượng thực nghiệm tất nhiên là Cầu Tử.

“Cho ngươi, uống hết.” Sau khi tìm được đám người Đau Răng Tiên Nhân, Chân Võ lại đưa cái lọ cho Cầu Tử.

Cầu Tử xem thường:

“Ngươi xem bản đại gia là ai chứ? Ngươi bảo đại gia ta uống...”

“Thiếu gia bảo ngươi uống.” Chân Võ lạnh lùng nói thêm một câu.

Cầu Tử dừng lại, không nói hai lời liền nhận lấy mưa máu, sau đó mở nút lọ ra và uống một ngụm.

“Cầu gia vẫn có gì căn dặn nữa không? Ta là tôn tử, tuyệt đối không nói một chữ không.” Cầu Tử ném cái lọ không sang bên, nói rất hào hùng.

Chân Võ: “...”

“Thiếu gia hỏi có cảm giác gì?” Chuyện thiếu gia phân phó, Chân Võ vẫn phải làm cho xong.

Cầu Tử thử cảm giác một chút, sau đó vẻ mặt mừng rỡ:

“Ta cảm giác lực lượng khôi phục lại một ít, quả nhiên là Cầu gia yêu ta.”

Sau khi biết rõ đại khái, Chân Võ lại phân tích đơn thuốc giúp cho Đau Răng Tiên Nhân.

Tuy hắn muốn hỗ trợ mua đồ ăn, nhưng Đau Răng Tiên Nhân từ chối.

Chân Võ cũng không để ý. Dù sao bọn họ có thời gian lẫn qua lẫn lại.

Sau đó Chân Võ lại đánh dấu vị trí nguyên liệu linh dược, để bọn họ tiện đi hái miễn phí.

Chờ sau khi làm xong, Chân Võ mới đứng dậy từ biệt, hẳn còn phải về báo cáo tình hình.

Sau khi Chân Võ rời đi, Đau Răng Tiên Nhân lại nói với Cầu Tử:

“Tiểu huynh đệ hộ lớn có ý kiến gì không?”

Bọn họ cơ bản không biết đường, đây là chuyện rất phiền phức.

“Đại Cầu Tử dường như luôn đi theo loài người ra ngoài, chắc hẳn đã đi tới một vài nơi có linh dược, chúng ta cứ lên đi theo là được.” Cầu Tử nằm sấp xuống, nói.

Lực lượng của nó đang hồi phục, lúc này không muốn động đây.

Đau Răng Tiên Nhân gật đầu:

“Tiểu huynh đệ đại hộ nói rất phải.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 298: Vẫn Là Mộ Tiểu Thư Đẹp

Sắp tới buổi trưa, Lục Thủy ngồi ở trên quảng trường.

Hắn đang tu luyện thể thuật.

Mộ Tuyết ngồi ở trong đình quan sát.

Mới sáng sớm hắn thuận miệng nói mình phải tu luyện, cho nên Mộ Tuyết cũng đi theo qua đây.

Nàng nói nàng cũng đang rảnh rồi.

Lục Thủy hỏi hận, như vậy hắn sẽ không có cách nào dùng sức mạnh thiên địa gia tăng cho mình được.

Dưới tình huống bình thường, sức mạnh thiên địa hoán đổi trong thân thể chắc chắn sẽ không tràn ra, cho nên Mộ Tuyết hắn sẽ không phát hiện ra đâu.

Nhưng bị nàng nhìn chăm chăm như vậy, Lục Thủy không có cảm giác an toàn.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Sau đó hắn vẫn không dùng tới sức mạnh thiên địa tu luyện đến bây giờ.

Đại khái hắn đã tu luyện xong.

Còn lại chỉ cần đánh Tử Kim Thạch trước mắt một chút là được.

Đây là do cha hắn đưa tới, nói hắn đã nhập môn, cần dùng cái này để rèn luyện và kiểm tra uy lực.

Lục Thủy dĩ nhiên phải nghe theo, dù sao cha hắn cũng rất có kinh nghiệm luyện thể.

Cha hắn còn có kinh nghiệm hơn cả Đau Răng Tiên Nhân.

Vì sao à?

Bởi vì Đau Răng Tiên Nhân bế quan một cái lại lên Tiên Đỉnh, hắn có kinh nghiệm gì chứ?

Người như thế đơn giản là đưa trẻ được thời đại cung chiều.

Đáng tiếc, cuối cùng hẳn vì đau răng mà chìm vào trong ngủ say.

Lục Thủy không suy nghĩ nhiều nữa, bắt đầu vung nắm đấm, đánh vào trên.

Ầm!

Ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Có nhiều tiếng động theo tiết tấu vang lên đình tai nhức óc, sức lực bùng nổ lại theo gió tăng lên.

Theo quyền cước của Lục Thủy nhanh chóng đập lên trên Tử Kim Thạch, xung quanh hẳn dần có một cơn lốc cuốn lên, dường như chỉ cần tới gần cơn lốc này, sẽ có quyền cước của Lục Thủy đánh xuống.

Lục Thủy càng đánh càng hăng, cơn lốc càng lúc càng mạnh, mơ hồ thành công biến thành gió xoáy.

Sức lực quyền cước làm Lục Thủy có cảm giác mạnh mẽ hơn, hẳn cảm thấy thể thuật của mình lại đột phá thêm mấy lần nữa, sẽ có thể địch nổi Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết nhìn thấy vậy thì nhíu mày:

“Hình như hẳn lại lợi hại hơn rất nhiều rồi. Hẳn có cần chăm chỉ như vậy không?”

Chắc lần trước đi tới điện phủ Bất Diệt Tiên nhận được cơ duyên đi?”

Mộ Tuyết chống má nhìn Lục Thủy, rất nhanh chân mày của nàng lại giãn ra.

Chờ tới khi Lục Thủy luyện xong, nàng đi qua một chuyển.

Không bao lâu, Lục Thủy cũng phát ra hết lực lượng của đôi bàn chân.

Cảm giác rất tuyệt, nghe theo cha hẳn quả nhiên là đúng.

Nhưng bây giờ hắn đang che giấu tu vi, thể thuật bị áp chế, nhưng vẫn có lực lượng gần với tam giai.

Điều này không khác trước mấy, phát ra vẫn tính là thoải mái.

Điều đáng tiếc duy nhất là lần này không dung hợp với sức mạnh thiên địa, cường độ cũng yếu đi rất nhiều.

Có cảm giác uổng phí mất một ngày tu luyện.

Sau này có Mộ Tuyết ở đây, cả hành trình mình cứ ở bên cạnh Mộ Tuyết là được, chuyện tu luyện vẫn làm một mình thì tốt hơn.

Lục Thủy đang nghĩ vậy, hắn đột nhiên nghe được giọng nói của Mộ Tuyết:

“Lục thiếu gia tu luyện xong rồi sao?”

Lục Thủy có hơi bất ngờ, Mộ Tuyết lại có thể qua đây à?

Sau đó Lục Thủy quay đầu, nhìn về phía Mộ Tuyết, hắn thấy Mộ Tuyết đưa khăn tay qua.

Nhưng trong nháy mắt vừa rồi, hắn dường như nhìn thấy Mộ Tuyết muốn giơ tay lên lau giúp hắn.

Chắc là chuyện theo bản năng thôi.

Lục Thủy không từ chối khăn tay, trực tiếp nhận lấy.

Hắn lo mình mà từ chối, sau này Mộ Tuyết không thích làm chuyện này nữa, vậy sẽ không tốt đâu.

Không thể đả kích vào lòng tích cực của Mộ Tuyết.

Chờ sau khi Lục Thủy nhận lấy khăn tay, Mộ Tuyết mới thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi suýt nữa thì mình đã lau mồ hôi giúp cho Lục Thủy rồi.

Đây vốn lại chuyện vợ chồng bọn họ hay làm, vợ chồng nhỏ, không đúng, là vợ chồng già vẫn có rất nhiều ăn ý.

Mộ Tuyết không suy nghĩ nhiều nữa, nàng nhìn Tử Kim Thạch khẽ nói:

“Tảng đá kia rất cứng sao?”

Lục Thủy lau mồ hôi, nói:

“Đúng vậy, là Tử Kim Thạch với phẩm chất không tẻ, là pháp bảo thích hợp cho ngũ giai, lục giai luyện khí.”

“Lục thiếu gia luyện thể đến mức nào rồi? Có thể so sánh được với Tử Kim Thạch này không?” Mộ Tuyết hơi tò mò nói.

Lục Thủy suy nghĩ một lát mới nói:

“Đại khái cần phải lên hai, ba giai nữa, đến lúc đó vận dụng toàn lực, chắc hẳn có thể...”

“Răng rắc.” Lục Thủy còn chưa nói hết lời, hẳn đột nhiên nghe được có tiếng thứ gì đó bị vỡ nát.

Sau đó hẳn nhìn thấy Mộ Tuyết dùng bàn tay trắng mịn của nàng nhẹ nhàng vẽ một miếng đá nhỏ từ trên Kim Thạch.

Lục Thủy: “...”

Mộ Tuyết cầm miếng đá nhỏ Tử Kim Thạch này và nhìn Lục Thủy, khẽ cười nói:

“Hình như có hơi dễ vỡ.”

Lục Thủy không biết có chuyện gì xảy ra, có lẽ do trời quá nóng, mồ hôi trán không ngừng tuôn ra.

Chiếc khăn trong tay đã hoàn toàn ướt sũng rồi.

Lục Thủy cố ép mình phải bình tĩnh lại.

Sau đó hẳn nói:

“Có lẽ Mộ tiểu thư không biết, Tử Kim Thạch rất đắt.”

Nghe thấy Lục Thủy nói vậy, Mộ Tuyết cười càng rạng rỡ hơn:

“Dì Lê Âm nói có thể chọn một thứ trong nhà kho mang về, xem như là quà tặng.”

Mộ Tuyết nói xong, phát tay về phía Tử Kim Thạch.

Ý nàng đã rất rõ ràng, nàng có thể lấy cái này, không cần đền tiền.

Lục Thủy: “...”

Hắn nhìn vẻ tươi cười của Mộ Tuyết, nhất thời muốn nhéo một cái.

Nhưng hắn vẫn phải kiềm chế. Mộ Tuyết quả nhiên vẫn làm cho người ta yêu thích.

“Có phải Mộ tiểu thư cảm thấy khi mình trông rất xinh không?” Lục Thủy đột nhiên nói.

Lục Thủy không có cách nào tìm được khuyết điểm gì trong câu hỏi trước, dĩ nhiên là phải nói tới chuyện khác.

Nói sang chuyện khác mới có thể làm trong lòng hắn không hoảng hốt nữa.

Mộ Tuyết đánh người vẫn rất hung dữ.

Đau thật ra là rất bình thường, chính là đáng vẻ rất hung dữ.

Nghe được Lục Thủy nói vậy, Mộ Tuyết thoáng sửng sốt, không cười nữa, nói:

“Không dễ nhìn à?”

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, nói:

“Ta thừa nhận là rất dễ nhìn.”

Nghe được Lục Thủy nói vậy, trên mặt Mộ Tuyết lại hiện ra ý cười. Nàng tò mò nói:

“Vậy dễ nhìn tới mức nào?”

Lục Thủy xoay người rời khỏi quảng trường. Đã tới giờ ăn rồi.

Mộ Tuyết tất nhiên đi theo.

Nhìn thấy Mộ Tuyết đuổi theo, Lục Thủy bình tĩnh nói:

“Vậy phải xem có tính tới mẹ ta không đã.”

“Không tính thì sao?” Mộ Tuyết hỏi.

Lục Thủy ngừng lại, nhìn Mộ Tuyết khẽ nói:

“Vậy trên đời này sẽ không có ai đẹp bằng lúc Mộ tiểu thư cười cả.”

Mộ Tuyết càng cười tươi hơn, nói:

“Vậy nếu tính cả mẹ... dì Lê Âm thì sao?”

Mộ Tuyết thâm kinh sợ. Nàng suýt nữa đã thuận miệng gọi sai rồi.

Lục Thủy không lập tức trả lời, mà nhìn Mộ Tuyết, Mộ Tuyết cũng nhìn Lục Thủy, bốn mắt nhìn nhau.

Sau đó Lục Thủy mở miệng nói:

“Vẫn là Mộ tiểu thư đẹp.”

Lục Thủy nói xong liền xoay người rời đi, bên kia có ma ma, thị nữ dường như đang tìm hấn.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 299: Ăn Ngon

Nghe được Lục Thủy nói vậy, trên mặt Mộ Tuyết cười rạng rỡ.

Sau đó nàng nhanh chân đuổi theo Lục Thủy.

Thời tiết hôm nay thật tuyệt, làm người ta có cảm giác có chút hài lòng.

Khi Lục Thủy và Mộ Tuyết rời khỏi quảng trường, Kỳ Khê đi tới.

“Thiếu gia, phu nhân bảo ngài dẫn Thiếu phu nhân qua chỗ phu nhân ăn cơm trưa. Ta đang tính đi tìm Trà Trà tiểu thư.” Sau khi Lục Thủy gật đầu, Kỳ Khê lại lùi lại vài bước rồi xoay người rời đi.

Chờ sau khi Kỳ Khê rời đi, Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Mộ Tuyết, vẻ mặt nghi ngờ:

“Thiếu phu nhân?”

Vừa bị Lục Thủy gọi như thế, Mộ Tuyết vốn không có cảm giác gì, thoáng cái đã đỏ mặt.

Sau đó nàng cúi đầu ngượng ngập nói:

“Ta, ta không biết.”

Nhìn thấy Mộ Tuyết như vậy, Lục Thủy lại không nói gì nữa, làm Mộ Tuyết không đắc ý như vậy là tốt rồi.

Chỉ thoáng chèn ép nàng được một lát, hẳn lại hài lòng.

Sau đó, Lục Thủy bước đi, bụi bặm mồ hôi trên người đã trực tiếp biến mất.

Một luồng khí mát lạnh phát ra.

Sắp đi ăn cơm rồi, cũng không thể để cả người đầy mồ hôi mà đi được.

Lục Thủy làm xong những điều này, mới bước chậm lại chờ đợi Mộ Tuyết đuổi theo.

Hắn và Mộ Tuyết đương nhiên phải sóng vai cùng đi.

...

Không bao lâu, Lục Thủy lại đi tới viện của cha mẹ hắn.

Khi đi tới sân, Lục Thủy lại thấy mẹ mình bày ra một bàn.

Nói thật, thức ăn mẹ nấu thoạt nhìn rất ngon, nhìn bề ngoài không có bất kỳ vấn đề gì.

Thậm chí người cũng không tệ.

Đáng tiếc ăn vào lại một lời khó nói hết.

Nếu không phải nhìn bề ngoài tạm được, cũng không có khả năng đặt chung một chỗ với thức ăn do phòng bếp mà hắn lại không nhận ra, còn trúng gian kế của mẹ hắn.

“Cha đâu ạ?” Lục Thủy đi vào trong sân, tò mò hỏi.

Hắn không thấy cha hắn.

Mộ Tuyết đi bên cạnh cũng chào một tiếng dì Lê Âm.

“Cha con sẽ về ngay thôi. Các con tới ngồi trước đi.” Chờ đám người Lục Thủy ngồi xuống, Đông Phương Lê Âm lại nói:

“Có muốn thử trước không?”

Lục Thủy bình tĩnh lắc đầu, nói:

“Chờ cha tới lại cùng ăn đi. Cha chưa động đũa, chúng con không dám động.”

Lúc này, Lục Thủy giả nghiêm túc như vậy làm trong lòng Mộ Tuyết cười thầm.

Nhưng nàng cảm thấy Lục Thủy nói rất đúng.

Vẫn chờ một lát thì hơn.

Đông Phương Lê Âm thoáng cười nói:

“Mẹ làm thức ăn không ngon à?”

Lục Thủy: “...”

Mẹ đã biết, cần gì phải hỏi rõ chứ?

Mộ Tuyết lập tức quay đầu lại nhìn Lục Thủy, vấn đề của hai người thoáng cái lại biến thành vấn đề của một người rồi.

Lục Thủy nhìn mẹ hấn, bình tĩnh nói:

“Gần đây chỉ là muốn giảm béo thôi.”

Mộ Tuyết: “...”

Đông Phương Lê Âm: “...”

Thật là khổ, con trai hư rồi. Trước đây nói dối còn hoảng sợ, chớp chớp mắt vài cái.

Bây giờ lại mở to mắt nói mò.

Kỳ phản nghịch thẳng cấp rồi.

Nhưng cũng may là hấn sắp cưới vợ.

“Mọi người đang làm gì thế?” Lúc này, Lục Cổ trở về, sau đó đi tới ngồi bên bàn, nói:

“Trà Trà còn chưa qua à?”

“Tới đây, tới đây.” Đông Phương Trà Trà chạy nhanh vào trong sân.

Trên tay nàng còn dính ít nước bùn.

“Người vừa làm gì vậy? Qua ngồi bên cạnh tiêu di đi.” Đông Phương Lê Âm nói.

Đông Phương Trà Trà rửa sạch tay, sau đó ngồi xuống bên cạnh Đông Phương Lê Âm nói:

“Đang tu luyện đại chiêu.”

“Đại chiêu gì thế?” Lục Thủy hỏi.

Hấn không thấy Đông Phương Trà Trà có thể tu luyện ra thứ gì.

Đông Phương Trà Trà ngoại trừ đầu óc nhận biết phương hướng bên ngoài không tốt lắm, cũng không có gì đặc biệt.

“Bí mật.” Đông Phương Trà Trà nói.

Chờ nàng đạt được tam giai, sẽ khiêu chiến với em họ Lục Thủy, nàng làm sao có thể nói cho em họ Lục Thủy biết được.

“Ăn cơm đi.” Lục Cổ bình tĩnh nói.

Sắc mặt của hắn càng nghiêm túc hơn trước.

Đông Phương Lê Âm lại cười nhìn những người này. Ngoại trừ vẻ mặt Trà Trà hài lòng, sắc mặt những người khác đều không quá tốt.

Sau khi Trà Trà nhìn thấy dụng cụ động đũa, lại bắt đầu gấp thức ăn.

Phải lễ phép, phải tôn kính trưởng bối, đây là điều đầu tiên Trà Trà được căn dặn, nàng vẫn nhớ đấy.

Sau đó nàng gấp miếng thịt vào trong miệng, theo bản năng khen ngợi một câu:

“Ăn ngon.”

Đám người Lục Thủy vốn đang nghĩ có nên nhét thức ăn vào miệng không, đột nhiên dừng lại.

Lục Cổ cũng dừng lại.

Sau đó bọn họ đồng thời nhìn về phía Đông Phương Trà Trà.

Đối diện với ánh mắt của mọi người, Đông Phương Trà Trà bị dọa cho giật mình, sau đó chậm rãi rút đũa đang gấp thức ăn lại, nói:

“Ngày hôm nay ăn không thể nói chuyện à?”

Lục Cổ: “...”

Lục Thủy: “...”

Đông Phương Lê Âm cười nói:

“Không cần quan tâm tới bọn họ, chàng cứ ăn đi.”

Lục Cổ cũng gật đầu:

“Không cần để ý tới bọn họ, chỗ chúng ta ăn không có quy định gì.”

Đông Phương Trà Trà “A” một tiếng, sau đó tiếp tục gấp thức ăn và ăn rất vui vẻ.

Vị giác của Đông Phương Tra Tra sẽ không có khoa trương như vậy chứ? Trong lòng Lục Thủy sinh ra nghi ngờ.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên cùng ăn cơm. Trước đó Đông Phương Tra Tra cũng không ăn vui vẻ như vậy.

“Là mẹ làm thức ăn càng lúc càng khó ăn à?” Lục Thủy chỉ cảm thấy có khả năng này.

Mộ Tuyết cũng cảm thấy vậy.

Tuy nhiên ăn vẫn phải ăn.

Lục Cỏ rất có tư tưởng giác ngộ, tu vi của hắn cao như vậy, sợ gì chứ?

Sau đó hắn bỏ thức ăn vào trong miệng.

Chợt hắn sững sốt, nói:

“Quả thật ăn rất ngon.”

Lục Thủy và Mộ Tuyết sững sốt.

Sau đó Lục Thủy cũng bỏ thức ăn vào trong miệng. Tiếp theo, hắn sững sốt. Cha hắn không phải đang lừa người, Đông Phương Tra Tra cũng không nói sai.

“Mẹ hôm nay sao vậy?” Lục Thủy có hơi nghi ngờ.

“Thật sự ăn rất ngon.” Mộ Tuyết cũng hơi kinh ngạc.

Đông Phương Lê Âm nhìn từng người, mỉm cười nói:

“Ta có bảo hôm nay ta nấu bao giờ?”

Đám người: “???”

“Ta chỉ hơi tò mò xem vẻ mặt của các người thế nào thôi.” Đông Phương Lê Âm ngẫm cười nói.

Lúc này Lục Cỏ lại ném thử miếng nữa, lần này ném tương đối cẩn thận, sau đó lắc đầu nói:

“Cẩn thận thưởng thức, quả thật không ngon bằng thường ngày ăn.”

Lục Thủy: “...”

Mộ Tuyết: “...”

Đông Phương Trà Trà ăn cơm, biểu thị không hiểu, nhưng người lớn nói chuyện, trẻ nhỏ không thể nói xen vào. Cho nên nàng cảm thấy ăn cơm vẫn rất ngon.

Nàng thỉnh thoảng gật đầu, giả vờ mình nghe hiểu là được rồi.

Ăn xong mình sẽ đi hỏi chị dâu họ.

Lục Thủy căn bản không để ý tới Trà Trà bên cạnh chỉ biết ăn.

Hắn nhìn mẹ mình, tò mò nói:

“Sao hôm nay mẹ không tự nấu?”

Điều này thật không bình thường.

Mộ Tuyệt cũng rất tò mò, nhưng nàng không mở miệng.

Trên lý thuyết, người một nhà ăn, nương thích nhất là tự mình xuống bếp.

Không thể ăn thì không thể ăn, nhưng nguyên liệu tốt, sẽ không xảy ra vấn đề được.

Đương nhiên, cho dù có là độc dược, cả nhà bọn họ vẫn có thể vui vẻ.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 300: Thương Thế Đặc Biệt

“Bởi vì Nhị trưởng lão không cho.” Đông Phương Lê Âm nói.

Lục Cô không nói gì thêm, hắc đại khái đã biết rồi.

“Vi sao?” Lục Thủy không hiểu.

“Nhị trưởng lão nói cơ thể đang khôi phục, không thể làm bất kỳ chuyện gì dư thừa.”

“Sau đó ta bị cấm nấu cơm.”

“Bây giờ bị cha của ngươi biết, đại khái cũng không thể ra khỏi cửa lớn nữa.” Đông Phương Lê Âm cười nói.

Dường như chuyện bị phu quân mình cấm túc là một chuyện rất vui vẻ vậy.

Lục Cô ở bên cạnh lại không nói lời gì.

Hắn đã đoán được, lần sau chắc hẳn phải bảo Nhị trưởng lão trực tiếp thông báo với hắn.

Lục Thủy nhíu mày. Hắn đột nhiên nghĩ đến tư liệu nhìn thấy trên đỉnh điện phủ Bất Diệt Tiên, giống với kết luận mà hắn đưa ra.

“Mẹ bị thương à?” Lục Thủy hỏi.

“Cũng không tính là bị thương. Ừ, xem như là một loại tình trạng thân thể.” Đông Phương Lê Âm nói.

“Làm sao lại bị vậy?” Lục Thủy lại hỏi.

“Bị sau khi sinh con đấy, cho nên con ra ngoài cũng đừng làm loạn nữa, nếu không mẹ lại phải sinh thêm.” Đông Phương Lê Âm nói.

Lục Thủy luôn cảm thấy mẹ mình không dễ nói chuyện.

Nhưng hắn có thể xác định được một điểm, mẹ mình quả thật có che giấu một vài vết thương, hoặc một vài vấn đề nhỏ.

“Cho nên là vì vết thương này à? Vì công kích đặc biệt tạo thành vết thương đặc biệt, nếu điều này có liên quan tới hấn thì sao?” Lục Thủy nhất thời không nhận được đáp án.

Cho nên hấn chỉ có thể tạm dừng lại, vẫn ăn cơm thôi.

Nhưng nghĩ đến đây, hấn lại liên tưởng tới một việc, sau đó nhìn về phía cha hấn nói:

“Cha, lần trước ta ra ngoài, có nghe được một vài lời đồn.

Nói cha vì cưới mẹ mà nhất thời giận dữ đánh vào đại diện, ba vị Trưởng lão vô cùng kinh sợ. Cuối cùng cha gặp phải Đại trưởng lão, cứng rắn đỡ một kiếm của Đại trưởng lão nhưng không ngã, sau đó chỉ lên trời giận dữ hét lên, không phải mẹ ta thì không lấy, còn nói nếu cho cha thời gian, cha có thể vượt qua Viễn Tổ.

Có chuyện này sao?”

Lục Thủy không nhớ nổi nội dung, cho nên tự mình bổ sung đại khái.

Nhưng hấn sẽ không khác lắm.

Mộ Tuyết nghe xong cũng sửng sốt. Còn có chuyện như vậy sao?

Đời trước, mình có nghe mẹ nói qua, những quá khác với những điều này.

Còn có Viễn Tổ là vị nào vậy?

Lúc này Lục Cổ quay đầu lại nhìn Lục Thủy, vẻ mặt nghiêm túc nói:

“Ăn không nói ngủ không nói, không ai dạy con sao?”

Lục Thủy: “...”

Đông Phương Trà Trà xem không hiểu, chỉ có thể gật đầu.

Đông Phương Lê Âm muốn cười nhưng không dám cười, sợ ảnh hưởng tới uy nghiêm của phu quân mình, sẽ không tốt.

Bữa cơm này ăn rất vui vẻ, điều duy nhất làm Lục Thủy cảm thấy đáng tiếc là không thể hỏi xem năm đó cha hấn có phải uy phong như vậy không.

Hắn muốn học theo.

...

Cơm nước xong, Lục Thủy quay về viện của mình, lại để Mộ Tuyết cứ nhìn chăm chăm như vậy, tới bao giờ hắn mới có thể từ hôn chứ?

Ừ, đặt ra một mục tiêu nhỏ, cơ thể còn chắc hơn cả Tử Kim Thạch.

Mộ Tuyết lại có thể sử dụng Tử Kim Thạch uy hiếp hắn, ha ha.

Còn thật sự dọa người đấy.

Chờ Lục Thủy trở lại trong viện, Chân Võ lại tới.

Trước đó, bởi vì Mộ Tuyết vẫn luôn ở đó, Chân Võ tất nhiên không dám tới làm phiền Lục Thủy.

Ảnh hưởng tới tiến triển tình cảm giữa thiếu gia và Thiếu phu nhân là tội lớn đấy.

Có người nói ba vị Trưởng lão cũng đặc biệt để ý chuyện này.

“Thiếu gia, Cầu Tử đã uống xong mưa máu, mức độ khôi phục không đến một phần trăm.

Cầu Tử nói cơ thể hấp thu thứ này cũng rất có hạn, về phần giới hạn cao nhất ở đâu, một con chó không thể biết được chuyện này.” Chân Võ đi tới bên cạnh Lục Thủy nói.

Lục Thủy gật đầu biểu thị đã hiểu.

“Xem ra lần này Tiên Đình, Thần Chúng và cả Phật Môn đều được lợi ích, thực lực của bọn họ sẽ khôi phục rất nhanh.

Nhanh hơn cũng tốt, có thể sớm tìm được đáp án từ trên người bọn họ.” Trong lòng Lục Thủy thâm nghĩ.

“Còn gì nữa không?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

“Đau Răng Tiên Nhân vì chữa răng đã đi cùng Cầu Tử ra ngoài thu thập nguyên liệu, cụ thể đi đâu thì không biết.

Tuy nhiên đám người An Ngữ xảy ra một vài tình huống, có người nói bị người bám theo đuôi, có thể là một người và một con chó.

Ba chị em Hoa Quý bất ngờ phát hiện, nhưng chỉ một thoáng đã không thấy nữa.

Cho nên rất có khả năng chính là đám người Đau Răng Tiên Nhân.” Chân Võ dễ dàng suy đoán được.

Lục Thủy không để ý lắm. Những người đó thích lăn lộn thế nào cũng không liên quan tới hắn.

Một ma binh, một Bất Diệt Tiên, cả tu chân giới cũng không thấy ai có thể hành hạ chết được bọn họ.

Thực lực Ma Binh của Cửu Tử có thể bị hao tổn một chút, cần thời gian phục hồi.

Nhưng Đau Răng Tiên Nhân lại khác. Tất cả lực lượng của hắn đều ở trên chữ Tiên của hắn. Nếu hắn đồng ý từ bỏ chuyện chữa răng, lại có thể lập tức khôi phục thực lực của Tiên Đỉnh.

Pháp môn Tán Công mà Cửu đưa cho hắn thật sự không đơn giản. Mộ Tuyết không tính làm gì, không ai có thể so được với công pháp mà Cửu đưa cho nàng.

Sau đó, Chân Võ lại nói tới một việc, nhưng Lục Thủy không hề để tâm. Đối với Lục Thủy, tạm thời không có chuyện gì đáng để hắn quan tâm cả.

Hoặc nói, phải chờ sau khi dẫn Mộ Tuyết trở lại tế tổ xong, lại quan tâm.

Nhất là mẹ hắn lại bị cha hắn cấm túc, như vậy lại càng không cần lo lắng tới hậu quả.

Sau đó Lục Thủy bắt đầu vẽ Thiên Địa Trận Văn trong đầu, sức mạnh thiên địa không đủ, có đôi khi ra ngoài cũng rất phiền toái.

Cảnh giới cao một chút thì không sao. Nhưng bây giờ hắn mới là tứ giai, vẫn có sức mạnh thiên địa thì ổn hơn.

...

Phù Đảo trên không trung của Tiên Đình.

“Đã chuẩn bị đồ xong chưa?” Vị tiên bối chủ trì cuộc họp hỏi.

“Đã chuẩn bị xong, theo tình hình trước mắt có thể thấy sẽ không xảy ra bất cứ vấn đề gì. Về phần kết quả, cần phải mất một tuần nữa mới biết được.

Mục tiêu không dễ sàng lọc.” Ma Kiếm Trảm Đồ mở miệng nói.

Hắn chính là người chịu trách nhiệm chính của lần này.

“Rất khó sàng lọc à?” Cao Viễn không hiểu lắm.

Nếu tương tự với nửa phần trên, đáng lẽ phải rất dễ sàng lọc mới đúng.

“Mộ gia có không ít người họ Đường.” Ma Kiếm Trảm Đồ giải thích một câu.

Những người khác không nói gì nữa.

“Trước mặt chuyện này là chuyện quan trọng nhất, nếu có vấn đề gì có thể xin trợ giúp.” Tiên bối dẫn đầu nói.

“Có một người có vấn đề, nghe người của Mộ gia nói, Lục Thủy có thể sẽ đi tới Mộ gia. Có nên tiến hành kiểm tra Lục Thủy trước không?” Ma Kiếm Trảm Đồ hỏi.

“Các người thấy thế nào?” Tiên bối dẫn đầu hỏi những người khác.

“Đã xếp cuối à?” Có người hỏi.

“Gần vậy, nhưng tạm thời điều động vật kia sẽ không có vấn đề quá lớn.” Ma Kiếm Trảm Đồ nói.

Dịch: MB_Boss

Chương 301: Mưu Tính

“Kiến nghị vẫn nên tiến hành theo kế hoạch ban đầu. Lục Thủy xuất hiện có thể sẽ mang đến một vài bất ngờ. Những bất ngờ có thể lớn có thể nhỏ, nhỏ thì không sao. Nếu chẳng may là lớn, vậy rất có khả năng sẽ làm cho Lục gia chú ý. Gần đây Lục gia đã điều tra không ít chuyện của Tiên Đình.

Cho nên tốt nhất có thể hoãn lại chuyện thử kiểm tra Lục Thủy một thời gian đã.

Sau khi tế tổ chấm dứt, Lục Thủy cũng sẽ không rời đi ngay được.” Cao Viễn nói.

Những người khác đều gật đầu.

Đúng vậy, không ai biết Lục Thủy sẽ làm ra chuyện gì.

Đề từ hôn Lục Thủy còn có thể chơi lớn như vậy, còn có chuyện gì mà hắn không dám chơi lớn chứ?

“Vậy tạm thời hoãn lại, lấy việc tìm ra mục tiêu ở nửa phần sau làm chủ.” Vị tiên bối dẫn đầu kia nói.

Những người khác tất nhiên không có ý kiến gì.

“Vậy nói một chút về chuyện thứ hai. Mưa máu mang đến ích lợi đặc biệt rõ ràng cho chúng ta, rất nhiều tồn tại đều đã đi vào tiến trình thức tỉnh.

Phải cảnh giác chuyện Dự Ngôn Thạch Bản, nhưng đồng thời cũng phải cảnh giác Thần Chúng và Phật Môn.

Chúng ta không chắc sẽ khôi phục nhanh hơn bọn họ, nhưng tuyệt đối không thể tụt lại phía sau.

Nhất là Thần Chúng, lần này bọn họ tuyệt đối là thu được lợi ích tối đa.” Tiên bối dẫn đầu nói tiếp.

Những người khác gật đầu. Gần đây, Tiên Đình tổn thất vô cùng nghiêm trọng, ưu thế cũng sẽ mất sạch.

Nếu không phải Thần Chúng ngã xuống một vị Thái Dương Thần, bây giờ mạnh nhất chắc là Thần Chúng.

Nhưng Thần Chúng càng thân với mưa máu hơn, cho nên sẽ khôi phục tối đa.

“Bên ta không có vấn đề lớn, tuy nhiên gần đây nghe nói Thiên Tinh (*) sắp mở, nó có ảnh hưởng với chúng ta không?” Thính Vân Tích hỏi.

“Thiên Tinh thật sự tồn tại sao?” Có người không hiểu hỏi.

Rất nhiều người nhìn về phía tiền bối dẫn đầu.

“Tồn tại, nhưng cụ thể thế nào thì rất khó nói rõ được. Nhưng cũng không ảnh hưởng lớn đến chúng ta.

Có thể ma tu và một ít tu chân giả sẽ đặc biệt đề ý.

Lần này, chúng ta không cần đi tới tham gia náo nhiệt, dồn hết sức để cho Tiên Đình khôi phục lại đi.” Tiền bối dẫn đầu nói.

Những người khác gật đầu.

Sau đó, cuộc họp lần này kết thúc.

...

Lúc này, Mộ gia đang bận rộn, qua một tuần nữa là phải tế tổ, bọn họ cần phải chuẩn bị không ít thứ.

Mộ Trạch đi ở trong thông đạo, hẳn muốn đi xem tình hình của tổ địa.

Chuyện tế tổ này do hắn chịu trách nhiệm, tất nhiên phải biết rõ tình hình.

Loại chuyện như vậy nhưng không cho sơ suất.

Tổ địa của Mộ gia là một không gian đặc biệt, Mộ gia gần như là dựa vào chỗ này.

Nơi này có căn bản của Mộ gia, chỉ cần cái này còn, Mộ gia có kém cũng chẳng kém được bao nhiêu.

Nếu Mộ gia xuất hiện tộc nhân có đủ tư chất, như vậy lại có thể mượn tổ địa để nhanh chóng quật khởi.

Ví dụ như Mộ Tuyết.

Thiên Nữ Chân Kinh của Mộ Tuyết chính là nhận được từ trong tộc địa.

Đáng tiếc thời vận của Mộ gia không đủ, vẫn không xuất hiện thiên chi kiêu tử thật sự nào. Nếu không, địa vị của Mộ gia ở tu chân giới tuyệt đối sẽ không kém như bây giờ.

Mộ Trạch rất nhanh đã đi tới quảng trường ở tổ địa. Ở đây có rất nhiều bố trí, nhưng tế tổ lại hoàn toàn không bình thường.

Thế hệ trẻ của Mộ gia có thể không nhận được kỳ ngộ hay không, lại phải xem buổi tế tổ năm năm một lần này.

Đương nhiên, ngoại trừ huyết mạch của Mộ gia, những người khác không thể nhận được bất kỳ cơ duyên nào.

Mộ Trạch chậm rãi đi tới, kiểm tra từng chút một, bảo đảm sẽ không xuất hiện bất kỳ vấn đề nào.

Hắn một đường đi từ phía sau tới phía trước kiểm tra, hẳn đi qua chỗ nào cũng gặt đầu, vẫn rất hài lòng về kết quả kiểm tra.

Chẳng qua khi Mộ Trạch đi tới gần điểm đầu, hắn đột nhiên sững sốt, trong mắt ánh lên chút nghi ngờ.

Sau đó, hắn dường như cảm nhận được điều gì, trong mắt lóe lên vẻ hoảng loạn khó có thể kìm chế được.

“Xuất hiện rồi.”

Mộ Trạch đi ra khỏi tổ địa, hắn không biết mình trở lại thế nào, cũng không biết mình đến nhà chưa.

“Người làm sao vậy? Thất hồn lạc phách?” Giọng nói của Đường Y đột nhiên vang lên.

Nghe được giọng nói của Đường Y, Mộ Trạch bị dọa cho giật mình, trong mắt của hắn có chút khủng hoảng, có chút hồi hận, cũng có chút thất thố.

Chỉ là hắn rất nhanh đã nhìn thấy rõ người đứng trước mắt nói chuyện với hắn là ai.

Trong chớp mắt, hắn đã trở lại bình thường, nói:

“Có chuyện gì không?”

Đường Y nhíu mày, nàng hơi tò mò nhưng không hỏi, mà chỉ nói:

“Ngày mai Mộ Tuyết sẽ trở lại, ta...”

“Không thể được.” Nghe được tên của Mộ Tuyết, Mộ Trạch đột nhiên kích động.

Đường Y bị dọa cho giật mình:

“Ta còn chưa nói xong, ngươi làm gì thế?”

Lúc này Mộ Trạch mới phản ứng được, một tay hấn ôm mặt, có chút mệt mỏi nói:

“Ngươi muốn làm gì thì làm, ta đi nghỉ đây.”

Sau đó Mộ Trạch lại đi vào nhà.

Đường Y nhìn Mộ Trạch đi vào trong, có chút tức giận:

“Có ý gì đây?”

Nàng định lát nữa sẽ tới chỗ Mộ Trạch, nàng cảm giác Mộ Trạch có tâm sự nặng nề.

...

Ngày tiếp theo.

Mới sáng sớm Lục Thủy và Mộ Tuyết đã định rời đi, cha mẹ hấn không ngờ chỉ tiễn tới cửa.

Đông Phương Trà Trà không để đi tiễn, chủ yếu là tối hôm qua lực lượng có dao động, đến thời điểm quan trọng tiến giai nên không thể không bế quan tu luyện, lần sau lại xuất quan có khả năng sẽ phải độ kiếp.

“Nhớ kỹ, lần này đi phải lễ phép, không nên xung đột với người ta, cũng sắp kết hôn rồi, muốn chính chắn một chút đây.” Đông Phương Lê Âm chỉnh lại quần áo cho Lục Thủy, dặn dò.

“Vâng.” Lục Thủy tất nhiên chỉ gật đầu đáp ứng, không dám mở miệng phản bác.

Cha hẳn đang ở bên cạnh, chỉ cần hẳn mở miệng phản bác một câu, cha hẳn sẽ nói hẳn.

Đông Phương Lê Âm lại dặn dò vài câu mới đi tới bên cạnh Mộ Tuyết, còn chỉnh lại váy cho Mộ Tuyết.

“Trở lại nếu muốn đến chơi thì cứ tới, không cần ngại nhé. Lục gia cũng là nhà của con.

Hai bên qua lại cũng không có gì, dù sao Lục Thủy biết đường.” Đông Phương Lê Âm nói với Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết Trọng gật đầu:

“Vâng.”

Sau đó Đông Phương Lê Âm lại dặn dò vài câu, mới để cho hai người kia rời đi.

Chờ Lục Thủy và Mộ Tuyết rời khỏi Lục gia, Đông Phương Lê Âm mới nhìn về phía Lục Cổ nói:

“Người nói xem, lần này có thể thuận lợi không?”

“Kệ hẳn chơi đùa đi, còn có thể âm ỉ tới lật trời được sao?” Lục Cổ nói.

Đông Phương Lê Âm gật đầu, vậy cũng phải.

Sau đó nàng không quan tâm nữa, xảy ra chuyện đã có phu quân nàng giải quyết, nàng còn đang bị cảm tức đấy.

Con trai và con dâu không có việc gì là được.

...

Lần này Chân Võ, Chân Linh vẫn đi theo Lục Thủy tới Mộ gia.

Nói thật, bọn họ lại đi tới Mộ gia nhưng cảm giác đã khác hẳn.

Lần đầu tiên đi tới đó, dọc đường đi đều có cảm giác thiếu gia đang làm càn, đang cố làm ra vẻ, đang khoe khoang trí tuệ đặc biệt của thiếu gia, bây giờ nhớ lại, mình khi đó thật ngốc.

Thiếu gia đã biểu hiện rõ ràng như vậy, bọn họ lại có thể không tin được.

(*) Thiên Tinh: Giếng Trời

—

Dịch: MB_Boss

Chương 302: Đến Nơi

Nhưng cũng bắt đầu từ lúc đi Mộ gia, thiếu gia đã thay đổi.
Thiếu gia không còn làm phé vật nữa.

Trên thân ngài ấy bắt đầu phát ra hào quang.

Sau đó ngài ấy vẫn luôn điều tra một vài thế lực cổ xưa của Tiên Đình.

Chân Võ, Chân Linh không hiểu lắm nhưng sẽ cố hết sức ủng hộ thiếu gia.

Bọn họ chỉ hy vọng ngày nào đó, khi tộc trưởng và các vị trưởng lão biết được, có thể nương tay với bọn họ.

Lục Thủy và Mộ Tuyết nhanh chóng lên tàu hỏa.

“Mộ tiểu thư chưa từng đi tàu hỏa từ Lục gia tới Mộ gia à?” Lúc ngồi ở trên tàu hỏa, Lục Thủy hỏi.

Lần này Mộ Tuyết vẫn ngồi đối diện hẳn.

“Không.” Mộ Tuyết khẽ lắc đầu.

“Đi Mộ gia phải tới trạm trung chuyển Phù Không Đảo, không có gì bất ngờ xảy ra thì rất nhanh sẽ đến được Mộ gia.” Lục Thủy giải thích.

Mặc dù hiểu Mộ Tuyết chắc chắn biết, nhưng vẫn có một ít hình thức vẫn phải làm.

Đương nhiên, lần này vẫn không nên xuất hiện bất ngờ mới tốt, nếu không sẽ rất khó giải quyết.

Chân Võ, Chân Linh không giải quyết được lại đến lượt Mộ Tuyết âm thầm ra tay. Hẳn có thể rơi xuống tình cảnh phải để cho vợ mình bảo vệ à?

Người khác biết thì không sao, đến lúc đó Mộ Tuyết đắc ý với hẳn sẽ không tốt.

Ban đêm, đám người Lục Thủy đi tới Phù Không Đảo.

Lần này may mắn, không xuất hiện bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn.

Sáng sớm hôm sau.

Dưới chân núi Mộ gia, Đường Y dẫn theo hai con gái đi tới nhà ga.

Nhã Lâm nắm tay mẹ mình, vô cùng vui vẻ:

“Mẹ, có phải tỷ tỷ sẽ trở về ngay bây giờ không?”

“Ừ, đến nhà ga, rất nhanh lại có thể nhìn thấy tỷ tỷ.” Đường Y nói.

Đường Y nhìn Nhã Lâm, nhất thời có chút hoảng hốt, nàng không biết mình nên dùng thái độ gì để đối mặt với Mộ Tuyết.

Loại chuyện tới trạm xe đón Mộ Tuyết như vậy, ngay cả bản thân nàng cũng không nghĩ tới.

Nhã Nguyệt là người không được tự nhiên nhất, nàng không quen với Mộ Tuyết tỷ tỷ, hơn nữa viện của Mộ Tuyết tỷ tỷ còn đang đứng trên danh nghĩa là của nàng.

Có vẻ như nàng rất xấu xa.

Nhưng khi đó nàng vốn cũng không nói gì, thật ra cũng rất tệ. Nếu là em gái tốt, nhất định phải nói giúp cho chị mới phải.

“Thật tốt, thật tốt, thật muốn gặp được tỷ tỷ.” Chỉ có Nhã Lâm lộ vẻ hài lòng, nàng còn nhỏ, không cần suy nghĩ chuyện gì cả.

Nàng chỉ biết nghĩ có một việc.

Đó chính là bây giờ nàng có rất nhiều đồ ăn vặt, đến lúc đó phải lên cho chị ăn.

Chẳng mấy chốc, Đường Y dẫn theo hai con gái tới trạm xe.

Nàng nhìn đồng hồ nói:

“Nửa giờ nữa thì chị sẽ trở lại.”

Nhã Lâm đương nhiên ngoan ngoãn ngồi tại chỗ chờ, chỉ là thỉnh thoảng sẽ quay đầu nhìn về hướng chị sẽ tới.

Nhã Nguyệt cũng có chút đứng ngòai không yên. Thật ra nàng hơi muốn trở về, nhưng vẫn không đưa ra yêu cầu này.

Thật ra nàng cũng rất muốn tu luyện Thiên Nữ Chân Kinh, nhưng không dám đề xuất.

Tới gần Mộ Tuyết tỷ tỷ rồi nhắc đến, lại cảm giác có mục đích, nàng cũng không thích.

Cho nên nàng rất rầu rĩ.

Cuối cùng nàng ném đi những suy nghĩ không cần thiết, yên tĩnh chờ đợi.

Thỉnh thoảng nàng buộc lại mái tóc ngắn cho Nhã Lâm.

...

“Hình như sắp tới rồi.” Lục Thủy nhìn ra bên ngoài, mở miệng nói.

Mộ Tuyết cũng nhìn thấy, là ngọn núi lớn của Mộ gia.

“Đúng, sắp đến rồi.” Mộ Tuyết gật đầu đáp.

Đối với Mộ Tuyết, nàng càng thích ở Lục gia hơn. Mộ gia quá áp lực, hơn nữa không có ai quan tâm tới nàng, tất cả mọi người đều không thích nàng.

Nàng sống ở Mộ gia cũng không quá vui vẻ.

Đối với Mộ gia, nàng về hay không đều không quan trọng lắm.

Nhưng có Lục Thủy đi cùng với nàng, Mộ gia sẽ phải cho một vài tôi tớ tới đón.

Lễ nghi cơ bản vẫn phải có.

Bọn họ rất nhanh lại nhìn thấy tàu hỏa đi vào nhà ga.

Mà khi tàu hỏa sắp dừng lại, Lục Thủy và Mộ Tuyết nhìn thấy ba người.

“Dì Đường?” Mộ Tuyết hơi bất ngờ, nàng không hiểu tại sao dì Đường lại ở đây.

Lẽ nào ở đây có ai đó đáng để cho dì Đường tới đón sao?

Còn có Nhã Lâm vẫn đang nhìn xung quanh.

Mộ Tuyết dĩ nhiên là nghĩ đến bản thân nàng, nhưng cảm giác không có khả năng lắm.

Lục Thủy tất nhiên cũng nghĩ đến, hẳn thấy rất có khả năng.

Sau đó Lục Thủy mở miệng nói:

“Mộ tiểu thư xuống xe trước đi. Ta cảm giác phong cảnh bên này không tệ, muốn ngồi đây nhìn thêm một lát. Chúng ta sẽ tự đi tới Mộ gia.”

Mộ Tuyết liếc nhìn Lục Thủy, cuối cùng gật đầu nói:

“VẬY Lục thiếu gia đừng xem quá lâu, thời gian tàu hỏa dừng ở trạm cũng có hạn.”

Mộ Tuyết nói xong lại dẫn theo Đinh Lương xuống khỏi tàu hỏa. Đứng thấy Lục Thủy bắt nạt nàng mỗi ngày, có đôi khi đặc biệt cẩn thận tỉ mỉ.

Chân Võ, Chân Linh lại chẳng hiểu gì.

Nhưng cả hai không nói gì thêm, chỉ yên lặng chờ đợi Lục Thủy ngắm phong cảnh xong.

Chỉ chờ tới khi tàu hỏa sắp khởi hành, bọn họ mới thông báo cho Lục Thủy biết.

Mộ Tuyết xuống khỏi tàu hỏa, nàng vừa xuống xe đã nhìn thấy đám người dì Đường.

Mộ Tuyết muốn qua chào hỏi. Không quan tâm các nàng ở đây có phải liên quan tới nàng hay không, nàng đều phải qua chào hỏi.

Chỉ là nàng chưa kịp đi qua, Nhã Lâm đã nhanh chóng chạy tới.

Nàng vừa qua đã lại kéo tay Mộ Tuyết, vui vẻ nói:

“Tỷ tỷ, tỷ về rồi?”

Mộ Tuyết nhìn Nhã Lâm, trên mặt thoáng cười, nói:

“Đúng vậy.”

Mộ Tuyết vốn còn muốn nói thêm, nhưng đã nhìn thấy dì Đường đi qua.

“Trở về rồi?” Đây là lời hỏi thăm ân cần mà Mộ Tuyết nghe được.

Nàng nhìn dì Đường có chút gật mình, có chút nghi ngờ, cảm giác không thật lắm.

Nhưng nàng không hỏi ra lời, chỉ gật đầu nói:

“Đúng, trở về rồi.”

“Lục thiếu gia không đi cùng sao?” Dì Đường hỏi.

Nàng nhớ ra Lục Thủy cũng tới đây.

Mộ Tuyết lắc đầu nói:

“Lục thiếu gia muốn ngắm phong cảnh.”

“VẬY, CHÚNG TA VỀ NHÀ TRƯỚC ĐI.” Dì Đường nói.

Về nhà xa lạ với Mộ Tuyết tới mức nào.

Đời trước, không ai trong Mộ gia nói với nàng những lời này, không ai nói với nàng: về nhà.

Mà trong lúc Mộ Tuyết thất thần, Nhã Lâm lại kéo tay Mộ Tuyết nói:

“Đi thôi, tỷ tỷ.”

Mộ Tuyết “Ừ” lại mặc cho Nhã Lâm kéo đi.

Lục Thủy nhìn các nàng rời đi, sau đó hần mới đứng dậy nói:

“Đi thôi.”

Chân Võ, Chân Linh lập tức đi theo. Bọn họ vẫn không có cách nào đoán được suy nghĩ của thiếu gia.

Thật ra Lục Thủy không có ý gì, chỉ để cho Mộ Tuyết cảm nhận một chút về những thứ mà đời trước chưa bao giờ được cảm nhận qua thôi.

Có vài thứ, hần chắc chắn không cho được, điều hần có thể làm chính là khi nhìn thấy, không làm ảnh hưởng tới nàng.

“Tuy không biết lần này có tính không, nhưng tóm đã khác.” Lục Thủy nhìn theo hướng Mộ Tuyết rời đi, lặng lẽ nói.

Lục Thủy rất nhanh lại đi tới trấn nhỏ của Mộ gia, hẳn vốn định đi thẳng tới Mộ gia, nhưng đột nhiên nghe có người nói một câu.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 303: Lục Thủy Và Mộ Tuyệt Đã Quan Hệ Vợ Chồng Thật Sự?

“Nghe nói Thiên Tinh mở rồi, không biết thật hay giả.”

“Giả thôi, Thiên Tinh không phải lời đồn đại sao?”

“Nhưng gần đây quả thật có người nói thế, cũng không biết có chuyện gì xảy ra.”

“Lời đồn thôi, chúng ta yếu như vậy còn nghe được, đại khái là có người muốn lừa gạt.”

Lục Thủy nghe được những lời này, đột nhiên ngừng lại, hẳn có hơi nghi ngờ.

Thiên Tinh cũng mở ra ở thời đại này sao?

“Thiếu gia biết Thiên Tinh à?” Chân Võ khẽ hỏi.

“Biết một chút.” Lục Thủy tiếp tục đi về phía trước.

“Thiên Tinh thật sự tồn tại sao?” Chân Linh hỏi.

“Không tồn tại.” Lục Thủy không quay đầu lại.

“Cho nên trên đời này thật ra không có Thiên Tinh chứ?” Chân Võ thử hỏi.

“Có Thiên Tinh.” Lục Thủy bình tĩnh đáp một câu.

Chân Võ, Chân Linh bối rối. Vừa rồi không phải thiếu gia nói không có Thiên Tinh tồn tại sao?

Sao thoáng cái lại nói thành có Thiên Tinh vậy?

Không có cách nào hiểu được.

Ở trong truyền thuyết của tu chân giới, Thiên Tinh là một cái giếng, một cái giếng có thể nhìn thấy vài sự vật.

Có thể là sự khiêm tốn trong lòng, có thể là sự kiêu ngạo trong lòng, cũng có thể là tương lai gì đó.

Có người nhìn thấy Thiên Tinh có thể một lần bay lên trời, cũng có người nhìn thấy đạo tâm rơi xuống.

Đây là một cái giếng có hai lưỡi, lại xem có dám nhìn hay không.

Bởi vì ảnh hưởng quá nhiều, có rất ít người tu vi cao dám đi nhìn cái giếng này.

Nếu có, đó nhất định là ma tu cùng với tu sĩ đặc biệt.

“Đi hỏi vị trí đại khái của Thiên Tinh ở đâu, không quan tâm nó là thật hay giả, có thể không cần tới gần thì đừng có tới gần.” Lục Thủy nói.

“Thiên Tinh rất nguy hiểm sao?” Chân Võ đáp một tiếng, sau đó có chút tò mò nói.

“Có lẽ vậy.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Sau đó, Lục Thủy không nói gì nữa, đi về phía Mộ gia.

Khi Lục Thủy đi tới cửa nhà Mộ gia, phát hiện Mộ Tuyết lại có thể đang chờ ở cửa.

Điều này làm Lục Thủy có chút bất ngờ, không phải nàng nên đi cùng ba người kia sao?

“Ta đã đoán sai à?” Lục Thủy thản nhiên nói.

“Sao Mộ tiểu thư lại đứng ở cửa?” Lục Thủy đi tới trước mặt Mộ Tuyết, mở miệng hỏi.

“Ta đang đợi Lục thiếu gia.” Thấy Lục Thủy không hiểu, Mộ Tuyết giải thích một câu:

“Cha ta hình như muốn gặp chúng ta.”

Lục Thủy gật đầu, xem như đã hiểu.

Tuy nhiên hẳn tỏ vẻ không hiểu hành vi của cha vợ, trên lý thuyết bọn họ không có thiện cảm với mình.

Hắn cũng không có thiện cảm với đám người Mộ gia.

Nhưng dù không có thiện cảm, hẳn cũng sẽ không làm loạn vào lúc này.

“Bây giờ sao?” Lục Thủy hỏi.

Mộ Tuyết gật đầu:

“Ồ đại sảnh, vậy ta lại dẫn Lục thiếu gia qua.”

Chẳng mấy chốc, Lục Thủy liền theo Mộ Tuyết đi tới đại sảnh của Mộ gia.

Tới đại sảnh, Lục Thủy và Mộ Tuyết chỉ thấy cha của Mộ Tuyết ngồi ở phía trên.

“Cha.” Mộ Tuyết khẽ gọi một tiếng.

Lục Thủy cũng cung kính nói:

“Tiền bối.”

Lễ phép cơ bản vẫn phải nói, kiêu ngạo cũng không phải kiêu ngạo ở trên chi tiết này được.

Mộ Trạch nhìn Lục Thủy và Mộ Tuyết, sau đó nói với Lục Thủy:

“Lục thiếu gia không phải là người của Mộ gia?”

Nghe được câu này, Lục Thủy khẽ nhíu mày, hẳn có cảm giác mình bị sỉ nhục.

Chỉ mong là ảo giác.

Mộ Tuyết cũng nhíu mày, nàng không hiểu tại sao cha mình lại hỏi ra điều sẽ khiến cho người ta hiểu nhầm như vậy.

Lúc này, Lục Thủy mở miệng trả lời:

“Tiền bối hẳn phải biết, vãn bối chỉ tới Mộ gia làm khách.”

Câu trả lời của hắn rất uyển chuyển.

“Ngươi và Mộ Tuyết sắp thành hôn?” Mộ Trạch lại một lần nữa hỏi.

Đề tài này nhảy thật nhanh, trong lòng Lục Thủy không hiểu, sau đó gật đầu nói:

“Qua đầu năm sau.”

Lục Thủy thành thật trả lời. Tuy ngày này vốn là do cha của Mộ Tuyết định ra, nhưng đối phương hỏi, Lục Thủy tất nhiên không thể không trả lời.

“Mộ Tuyết ở Lục gia bao lâu?” Mộ Trạch nhìn Lục Thủy tiếp tục hỏi.

“Chừng một tháng.” Lục Thủy đáp lại.

Mộ Trạch nhích lại gần, bình tĩnh nói:

“Thời gian lâu như vậy, chắc hẳn Lục thiếu gia và Mộ Tuyết có quan hệ vợ chồng thực sự chứ?”

Nghe được câu này, Lục Thủy lập tức sững sốt, bản thân Mộ Tuyết cũng bối rối.

“Cha, ngài đang nói gì?” Giọng điệu Mộ Tuyết có chút nặng.

Lục Thủy cũng theo bản năng cảm giác tức giận, có thể nói ra loại chuyện này như vậy sao?

Hắn ngẩng đầu nhìn phụ thân của Mộ Tuyết, giọng điệu không còn cung kính như trước nữa:

“Tiền bối có ý gì?”

Mộ Trạch không để ý đến Mộ Tuyết, mà nhìn thẳng vào Lục Thủy, có chút lãnh đạm nói:

“Không phải là người của Mộ gia thì không có tư cách tiến vào tổ địa của Mộ gia.

Nếu Mộ Tuyết là người của Lục thiếu gia, vậy lần này coi như hai vị tới Mộ gia làm khách, các người có thể tham dự quá trình tế tổ, nhưng chuyện cuối cùng bước vào tổ địa, hi vọng hai vị không làm cho Mộ gia ta khó xử.”

Mộ Tuyết nghe được câu này, cũng có chút khó tin:

“Phụ thân, vì sao?”

“Câm miệng.” Mộ Trạch phẫn nộ mắng Mộ Tuyết.

Dường như hắn đang nói: Ở đây không tới lượt người nói chuyện.

“Tiền bối, dù nói thế nào đi nữa, sang năm Mộ tiểu thư cũng mới bước vào Lục gia ta, bây giờ nàng vẫn là người của Mộ gia đi?” Lục Thủy nhíu mày nói.

Mộ Tuyết thật vất vả mới có khả năng lại bước vào tổ địa bái tế, cơ hội này là rất ít.

Sao hần có thể không để ý được?

“Ồ? Nói vậy, Mộ Tuyết không phải là người của Lục thiếu gia?” Mộ Trạch nhìn Lục Thủy nói.

“Tiền bối nói không phải là cùng một chuyện.” Lục Thủy nói.

“Không phải là cùng một chuyện sao? Xem ra Lục thiếu gia cũng cảm thấy, có một đạo lữ vô dụng ngay cả tu vi cũng không có là chuyện sỉ nhục, Lục gia người nghĩ thế nào ta không để ý, Mộ Trạch ta thà không cần loại con gái phế vật này, cũng không cần nàng làm mất mặt trong lúc tế tổ.

Nếu Lục thiếu gia chơi chán, không cần, cũng có thể tiện tay ném đi. Dù sao...”

“Người nói thêm một lần nữa thử xem?” Mộ Trạch còn chưa nói hết, giọng nói lạnh như băng của Lục Thủy đã vang lên trong đại sảnh.

Dưới chân hần trực tiếp khuếch tán ra sức mạnh Tam giai Thể Thuật, mặt đất liền xuất hiện rất nhiều vết nứt.

Lục Thủy giận thật rồi, chỉ là khi đang phóng ra sức mạnh, hần lại áp chế tu vi của mình xuống.

Nhưng ánh mắt hần nhìn Mộ Trạch không hề yếu thế.

Thân là đại thiếu gia Lục gia, hần có đủ tự tin tạo áp lực cho Mộ gia.

Nhìn thấy Lục Thủy muốn ra tay, Chân Võ Chân Linh phía sau giật nảy mình.

Đương nhiên bọn họ cũng lập tức cầm kiếm trong tay, chỉ cần Lục Thủy ra lệnh một tiếng, bọn họ sẽ có thể trực tiếp rút kiếm.

Mộ Tuyết nhìn Mộ Trạch, viền mắt có hơi đỏ lên.

Nàng không hiểu cha nàng đang nói gì.

Mà Mộ Trạch lại rất bất ngờ khi nhìn thấy Lục Thủy phát ra sức mạnh Thể Thuật Tam giai.

Lần đầu tiên hẳn biết Lục Thủy lại có khả năng trên phương diện Thể Thuật.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 304: Bụng Ta Có Tiểu Yêu Quái

Đôi mắt với lửa giận của Lục Thủy, Mộ Trạch không hề để ý:

“Lục đại thiếu gia người lợi hại, rất nhiều người tu chân giới đều biết.

Nhưng nơi này là Mộ gia, Lục thiếu gia người nói không tính.

Người muốn ở lại làm khách thì đứng ngoài quan sát, không muốn lại dẫn theo Mộ Tuyết của người trở lại nơi Lục thiếu gia có thể tùy ý kiêu ngạo.”

Lục Thủy nhìn Mộ Trạch, lực lượng toàn thân đang không ngừng tăng lên, lại tăng lên.

Chân Võ thấy vậy cảm giác hơi kỳ lạ, thiếu gia thoát nhìn rất kích động, nhưng hoàn toàn không phù hợp với tác phong bên ngoài, thiếu gia muốn ra tay chắc hẳn đã sớm ra tay rồi.

Vì sao lực lượng vẫn luôn tăng lên?

Nghĩ tới đây, Chân Võ chợt hiểu ra.

Hắn thả kiếm trong tay ra, đi tới bên cạnh Lục Thủy khuyên một câu:

“Thiếu gia không nên vọng động. Tộc trưởng đã đặc biệt thông báo, nếu thiếu gia lại làm loạn sẽ có hậu quả rất nghiêm trọng.”

“Người đang dạy ta nên làm việc thế nào à?” Lục Thủy quay đầu lại, nhìn về phía Chân Võ, vẻ mặt vẫn còn tức giận.

“Không dám.” Chân Võ lập tức cúi đầu lui về phía sau.

Lúc này trong lòng Lục Thủy thầm khen ngợi Chân Võ nhanh trí, vừa rồi trực tiếp bị chọc giận, hại hắn suýt nữa ra tay, dẫn đến không bỏ xuống được mặt mũi.

Chỉ có thể để cho Chân Võ, Chân Linh phát hiện, sau đó ngăn cản hắn.

Chân Võ chỉ cảm thấy lực lượng của thiếu gia vẫn tăng lên, dường như đang nói ngăn cản ta, mau tới ngăn cản ta.

May là mình hiểu không sai.

Chân Linh đứng bên cạnh lại bối rối.

Mộ Tuyết vẫn đang thất thần, nàng không hiểu đòi trước đã vậy, sao đòi này vẫn vậy, hơn nữa còn sớm như vậy.

Nàng và Lục Thủy sai chỗ nào sao?

Hay có chỗ nào xảy ra vấn đề?

Chàng có chuyện gì muốn lừa nàng à?

Nàng không biết.

Lúc này Lục Thủy thu lực lượng lại, hấn nhìn Mộ Trạch không nói gì.

Mộ Trạch có hơi bất ngờ, nhưng chỉ lạnh lùng nói một câu:

“Lục thiếu gia cứ tự tiện.”

Sau đó, Mộ Trạch liền rời đi.

Khi hấn đi ra khỏi đại sảnh, hấn mới nặng nề thở dài, lấy điện thoại bấm vào một số và gọi đi.

Đó là số điện thoại của Tộc trưởng Lục gia.

...

Lục Thủy nhìn Mộ Trạch rời đi, hấn vẫn không hiểu vì sao cha của Mộ Tuyết làm như thế, đầu tiên làm vậy chính là trực tiếp đắc tội với Lục gia.

Mộ gia thật sự chịu nổi sao?

Đòi trước bởi vì hấn ra tay, Lục gia không nói gì, còn giúp Mộ gia khôi phục.

Nhưng lần này không ra tay, Lục gia sẽ để mặc cho Mộ Trạch xem thường mặt mũi của Lục gia sao?

Nhưng Lục Thủy vẫn rất bội phục cha vợ này của mình. Đòi trước ép hấn trực tiếp ra tay, lần này suýt nữa lại làm hấn ra tay.

Vừa già lại nham hiểm.

Mỗi lần đều lấy Mộ Tuyết ra chọc giận hắn.

Đúng vậy, Lục Thủy nghĩ đời trước bởi vì mình biết ít, lại còn trẻ, cảm thấy đôi phương chỉ đang khinh thường hắn và Mộ Tuyết.

Nhưng hiện tại xem ra, đôi phương là đang cố ý chọc giận mình.

Chính là làm hắn ra tay, cuối cùng dẫn theo Mộ Tuyết rời đi trong cảm giác không vui.

“Nhưng thời gian chênh lệch mấy chục năm, là bởi vì ta và Mộ Tuyết sống lại sao?”

Bởi vì chúng ta làm vài việc đã khiến chuyện này xảy ra sớm hơn?” Trong lòng Lục Thủy có chút nghi ngờ.

Về phần là chuyện gì, Lục Thủy không biết.

Về phần lần này không ra tay lại có rất nhiều nguyên nhân.

Một là hắn còn chưa có cưới Mộ Tuyết, âm ỉ ra sẽ ảnh hưởng tới đám cưới.

Hai là hắn muốn tránh chuyện này, để Mộ Tuyết tiến vào trong tế tổ.

Ba là hắn muốn điều tra rõ ràng xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, chuyện này có khả năng sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến Mộ Tuyết, không điều tra rõ ràng thì hắn không an lòng.

Bốn là bây giờ hắn không có thực lực san bằng Mộ gia.

Năm không cần nói nữa.

“Đã làm cho Lục thiếu gia chê cười rồi.” Mộ Tuyết khẽ cúi đầu trước Lục Thủy thể hiện sự áy náy.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết bên cạnh, thấy viền mắt nàng đỏ hoe.

Đúng là rất khó chịu, phụ thân của mình lại nói mình như vậy.

Nếu là hắn cũng thấy uất ức.

Sau đó Lục Thủy lấy ra chiếc khăn tay mà Mộ Tuyết đưa cho hần ngày hôm trước, sau đó cầm khăn tay khăn đưa cho Mộ Tuyết nói:

“Mộ tiểu thư nhìn thấy ta cười sao?”

Mộ Tuyết nhận lấy khăn tay, nàng tất nhiên nhận được đây là chiếc khăn tay mà nàng đưa cho Lục Thủy, không ngờ Lục Thủy còn mang theo.

Nhưng nghe được câu hỏi của Lục Thủy, Mộ Tuyết vẫn hơi sững sờ. Đây là chuyện gì với chuyện gì vậy?

“Vậy Lục thiếu gia có cười không?” Mộ Tuyết cầm khăn tay hỏi.

Lục Thủy không trả lời vấn đề này mà chỉ nói:

“Ta thích nhìn Mộ tiểu thư cười hơn. Điều này còn quan trọng hơn chuyện ta cười hay không.”

Mộ Tuyết cúi đầu không nói chuyện.

Gả cho Lục Thủy là chuyện may mắn nhất trong cả đời nàng.

...

Tại chỗ ở của Mộ Tuyết.

“Tỷ tỷ, tỷ xem, đây là đồ ăn vặt ta giấu cho tỷ suốt những ngày qua đây, ăn rất ngon.” Nhã Lâm cầm một đồng đồ ăn vặt để lên bàn.

Vẻ mặt nàng vui mừng nhìn Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết nhìn Nhã Lâm và khẽ cười.

“Ta cũng mang một ít đồ ăn cho Nhã Lâm. Nhã Lâm có muốn ăn không?” Mộ Tuyết khẽ nói.

Nhã Lâm nhìn tỷ tỷ của mình, chớp chớp mắt, nói:

“Có được không?”

Mộ Tuyết gật đầu:

“Có thể.”

“VẬY ĂN MỘT CHÚT THÔI. MẸ NÓI TRẺ CON ĂN ĐỒ ĂN VẶT NHIỀU SẼ BỊ TIÊU CHẢY ĐÁY.” NHÃ LÂM CÚI ĐẦU NHÌN CÁI BỤNG NHỎ CỦA MÌNH VÀ NÓI.

MỘ TUYẾT NHÌN SANG ĐÌNH LƯƠNG BÊN CẠNH. ĐÌNH LƯƠNG NGAY LẬP TỨC LẤY ĐIỀU HÒA HUYẾT ĐỀ RA.

Nàng ăn Điều Hòa Huyết Đề xong, đã bị dọa gần chết.

“NHO MÀU ĐỎ À?” NHÃ LÂM VÔ CÙNG KINH NGẠC NHÌN ĐIỀU HÒA HUYẾT ĐỀ.

MỘ TUYẾT CẦM MỘT QUẢ ĐƯA TỚI BÊN MIỆNG CỦA NHÃ LÂM BÊN MIỆNG, NHÃ LÂM TẮT NHIÊN CẮN MỘT CÁI VÀ NUỐT VÀO.

Nhã Lâm vừa ăn, trên mặt lại lộ vẻ đau đớn.

Sau đó nàng ngồi xồm xuống, cuối cùng lăn lộn trên mặt đất, vẻ mặt sợ hãi nói:

“TỠ TỠ, TỠ TỠ, BỤNG, TRONG BỤNG CÓ TIÊU YÊU QUÁI, BỌN NÓ ĐANG ĐÁ BỤNG TA.

Ái chà, chúng đang chạy loạn.

TỠ TỠ, TA, TA CÓ PHẢI SẮP CHẾT KHÔNG?”

MỘ TUYẾT NHÌN THẦY VẬY, CÓ CHÚT BUỒN CƯỜI, NHÃ LÂM QUẢ NHIÊN RẤT ĐÁNG YÊU.

LỤC THỦY ĐỨNG Ở CẠNH CỬA, NHÌN THẤY MỘ TUYẾT CHƠI VỚI CÔ BÉ RẤT VUI VẺ, HẸN QUAY VỀ CHỖ Ở CỦA MÌNH.

Ở ĐÓ CÁCH CHỖ CỦA MỘ TUYẾT KHÔNG XA.

THÂN LÀ THIẾU GIA LỤC GIA, MỘ GIA KHÔNG DÁM CHẠM TRỄ TRONG CHUYỆN NÀY.

LỤC THỦY CẢM THẤY MÌNH CẦN PHẢI ĐIỀU TRA VỀ TÌNH HÌNH CỦA MỘ GIA TRONG THỜI GIAN GẦN ĐÂY.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 305: Người Là Người Đứng Đầu Sao?

Lục Thủy ngồi trong phòng, hấn đang đọc sách.

Ở Mộ gia có một chỗ tốt đó chính là không ai tới quấy rầy.

Người Mộ gia không thích hấn, cho nên cũng chẳng có điều gì hay ho để nói chuyện với hấn, càng không gọi hấn đi ăn cơm.

Mà tạm thời hấn không định đi gây sự với Mộ Tuyết, cho nên hiện tại cũng chẳng có việc gì phải làm.

Bởi vì hoàn toàn không có việc gì làm, hấn lập tức lựa chọn bế quan tu luyện.

Từ sáng đến tối, cả ngày Lục Thủy đều đọc Thiên Địa Trận Văn.

Thiên Địa Trận Văn cũng phong phú hơn rất nhiều.

Tu vi hấn càng cao, tốc độ tích góp Thiên Địa Trận Văn càng nhanh càng nhiều.

Chờ ngày nào đó tu vi của hấn đã đủ, chẳng cần phải để ý đến việc tiêu hao sức mạnh thiên địa nữa.

Bởi vì chỉ cần đạt tới giới hạn thì sức mạnh thiên địa sẽ không tồn tại việc tiêu hao.

Đương nhiên, trước đại hôn cũng chẳng thể hy vọng vào việc này được.

Người thì phải tự hiểu lấy mình.

Dù sao thì bây giờ sức mạnh thiên địa càng nhiều thì hấn càng có cảm giác an toàn, tác dụng của sức mạnh thiên địa vẫn là rất nhiều.

Mặt trời xuống núi, Lục Thủy thu hồi Thiên Địa Trận Văn.

Hấn nghe được tiếng Mộ Tuyết tìm mình ở bên ngoài.

Sau đó Lục Thủy đi vào trong sân.

Hắn nhìn Mộ Tuyết một mình đứng ở đó, vẻ u sầu trên mặt biển mất không ít, nhưng vẫn chưa hết.

Chắc sẽ không thể nào tan biến.

“Không biết Mộ Tuyết có ra tay điều tra hay không, dù sao thể lực của nàng không ở nơi này, muốn điều tra chắc hẳn rất khó.” Lục Thủy nghĩ trong lòng.

Khác với hắn, hắn là thiếu gia Lục gia, có thể trực tiếp sử dụng bất cứ tài nguyên nào của Lục gia. Không chỉ có vậy, hắn còn có một người tin tức rất linh thông, rất có thiên phú tìm đồ, đó là Lạc Phong.

Dù cho Mộ Tuyết sớm hơn hắn ba năm, thì trên một số phương diện vẫn thua kém hắn.

Ngoài việc Mộ Tuyết nàng mạnh hơn hắn ra thì có mặt gì có thể so sánh với hắn?

So sánh chiều cao sao?

Treo nàng lên đánh.

Độ xem tóc ai ngắn hơn á?

Khinh thường nàng.

So ai có nhiều tiền hơn ấy hả?

Võ chết nàng.

“Lục thiếu gia muốn xuống núi đi dạo sao? Nghe nói đêm nay bắn pháo hoa.” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, nói.

Nàng có cảm giác Lục Thủy đang suy nghĩ vài chuyện lung ta lung tung.

Nghe Mộ Tuyết nói, Lục Thủy liền phục hồi tinh thần, hắn hơi ngạc nhiên, chuyện quan trọng như bắn pháo hoa không ngờ Chân Võ Chân Linh lại không thèm nói với hắn?

Nhưng Lục Thủy cũng không quá để ý, đi đến bên cạnh Mộ Tuyết lên tiếng hỏi:

“Mộ tiểu thư đã từng xem bắn pháo hoa chưa?”

Lúc này Lục Thủy đã dự định đi ra ngoài.

Mộ Tuyết nhìn thấy vậy thì hiểu, sau đó xoay người ra ngoài, lúc hai người sóng vai mà đi thì Mộ Tuyết mới mở miệng nói:

“Đã từng, còn Lục thiếu gia thì sao?”

“Cũng từng xem.” Lục Thủy gật đầu nói, sau đó hiểu kỳ hỏi:

“Vì sao đột nhiên Mộ gia lại bắn pháo hoa vậy?”

“Vì nghênh đón Lục thiếu gia hay chăng?” Mộ Tuyết như thử suy đoán hỏi lại.

“Vì sao lại không phải vì nghênh đón Mộ tiểu thư chứ?” Lục Thủy hỏi.

Chỉ là vừa mới hỏi xong thì hần lập tức hối hận. Quả nhiên, Mộ Tuyết nghe xong thì vẻ mặt âm đạm đi không ít.

Qua nhiều năm như vậy, dù cho một lần lại tiếp đến một lần, nàng vẫn rất để ý.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, sau đó cúi đầu xuống nói:

“Mộ tiểu thư, dưới chân nàng có một con rắn nhỏ, coi chừng.”

Mộ Tuyết nghe xong thì sửng sốt, sau đó cảm giác chân dường như có thứ gì đó đụng vào.

Liên tưởng đến nhắc nhở của Lục Thủy, Mộ Tuyết hoảng sợ.

Thiếu chút nữa là đã nhảy lên người Lục Thủy.

Cũng may nàng đủ bình tĩnh, chỉ là lúc nàng cúi đầu xuống thì trên mặt đất lại chẳng có gì cả.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy.

Lục Thủy chỉ vào một bên bụi cỏ, nói:

“Nó bị dọa nên trốn rồi.”

Mộ Tuyết: “...”

Đọa ta sao! Không ngờ Lục Thủy cũng chơi loại trò chơi ấu trĩ này, còn dùng pháp thuật sờ chân nàng, muốn sờ nói rõ ra là được mà?

Nói rõ ra thì nhất định nàng đã quăng một cái tát rồi.

Sau đó đè hẳn xuống đất, trái đấm phải đá.

Sau đó dùng tất... À ừ, hôm nay không có mang tất.

Thật sự không được thì lấy đồ lót ở chỗ bí mật nhét vào miệng hẳn, ghê tởm chết hẳn.

Mộ Tuyết lấy lại tinh thần, có cảm giác hình như bản thân đang tự mắng chính mình thì phải?

Tất thì thôi đi, sao quần áo lại ghê tởm được?

Bị Lục Thủy làm cho điên rồi.

Tức giận nha.

Sau đó Mộ Tuyết lấy ra bút ký của nàng, bắt đầu viết vào.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, có chút câm nín, nàng là bản bút ký thành tinh đúng không?

Sao có thể đi đâu cũng mang theo quyển bút ký này vậy?

Chẳng qua Lục Thủy cũng không thèm để ý, dù sao cuối cùng nó cũng sẽ bị đốt.

Chờ Mộ Tuyết viết xong, nàng yên tĩnh đứng bên cạnh Lục Thủy, sau đó hai người thong thả đi xuống núi.

Chân Võ Chân Linh đi theo từ xa.

Bởi vì không thuộc khu vực Lục gia, cũng vì để bảo vệ an toàn cho Lục Thủy, bọn họ không dám không đi theo.

Lục Thủy và Mộ Tuyết một mạch đi vào trấn nhỏ Mộ gia, thấy người nơi này cũng không ít.

Trên đường, Lục Thủy và Mộ Tuyết nghe được vài lời nói.

“Không hiểu pháo hoa có gì đẹp, mà từng đám từng đám còn ngự kiếm phi hành đi xem.”

“Những người chưa thấy qua việc đời trong tộc sẽ đi, người đi không?”

“Không đi, người đứng đắn ai lại xem pháo hoa, người thì sao?”

“Ai lại xem pháo hoa một mình cơ chứ.”

“Một người xem pháo hoa thì có thể gọi là pháo hoa hay sao?”

“Bé quan tu luyện.”

Lục Thủy: “...”

Mộ Tuyết: “...”

Bọn họ cùng lúc nhìn nhau, sau đó Lục Thủy nói:

“Chúng ta là hai người.”

“Lục thiếu gia nói rất đúng.” Mộ Tuyết nhẹ giọng đáp.

Sau đó Lục Thủy dẫn Mộ Tuyết đi lại trên phố, trên đường không nhiều người, phần lớn mọi người đều đã chạy ra ngoài chờ pháo hoa.

“Loại hoạt động này thật hiếm thấy, trấn nhỏ Thu Vân cũng chưa từng có.” Lục Thủy nói

Đây là sự thật, kiếp trước hắn chưa từng được thấy.

“Nơi này đôi khi cũng có nhưng dù sao cũng rất ít.” Mộ Tuyết đáp

Lục Thủy gật đầu, hắn cũng không mong đợi gì với pháo hoa, thực ra hắn càng ưa thích nhìn Mộ Tuyết bên cạnh hơn.

Đang đi, tự nhiên Lục Thủy ngửi thấy một mùi thối, chẳng lẽ là đậu phụ thối trong truyền thuyết?

Lục Thủy quay đầu nhìn sang, phát hiện đúng là một sạp bán đậu phụ thối.

Lục Thủy quay sang Mộ Tuyết, hỏi:

“Mộ tiểu thư muốn thử một chút không?”

Mộ Tuyết nhìn chằm chằm Lục Thủy, cuối cùng lắc đầu:

“Lục Thiếu gia ăn đi.”

Nếu nàng ăn thật thì miệng sẽ đầy mùi thối, ngộ nhờ Lục Thủy ghét bỏ nàng thì sao.

Hiện tại nàng phải duy trì sự hoàn mỹ.

Duy trì cho đến khi đại hôn hoặc duy trì cho đến lúc Lục Thủy không thể rời bỏ khỏi nàng được nữa.

Ừm, thật ra cũng không tệ lắm, nhưng bây giờ thì không thể tùy hứng được.

Lo lắng Lục Thủy có ấn tượng xấu nên một ít ảnh hưởng không tốt cũng không dám có.

Còn điều nữa chính là, lo lắng Lục Thủy sẽ chọc ghẹo mình.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 306: Thiên Tinh Xuất Hiện

Mộ Tuyết không ăn, Lục Thủy cũng chỉ có thể chờ lần khác.

Để sau khi cưới đi.

Khi đó thì không còn bất kỳ vấn đề nào nữa.

Sau đó Lục Thủy và Mộ Tuyết đi tới bên ngoài trấn nhỏ.

Nơi này đang đứng không ít người, có người ngự kiếm trên không, còn có một số người thì trực tiếp lấy pháp bảo phi hành bay ở không trung.

Chỉ có trên không trung mới có tầm nhìn tốt.

Nhưng dù sao dưới mặt đất cũng có không ít chỗ tốt, không chỉ có ở mấy hàng đầu mà còn có đài cao để quan sát.

Là vài thế hệ trẻ tuổi kiệt xuất.

Nếu Mộ Tuyết không mất đi tu vi, chẳng hẳn nàng cũng có thể ở đó.

Bây giờ Mộ Tuyết chỉ có thể đứng bên cạnh Lục Thủy, đứng ở vị trí biên giới.

Tất nhiên, chỉ cần Lục Thủy muốn, hẳn cũng có thể đưa Mộ Tuyết đến vị trí tốt nhất.

Thế nhưng Lục Thủy không muốn.

Muôn người nhìn ngắm?

Vạn người nhìn lên?

Thú vị lắm sao? Có thể so với yên tĩnh đợi cùng với Mộ Tuyết được không?

Đương nhiên là không.

“Chắc sắp bắt đầu rồi.” Mộ Tuyết đứng bên cạnh Lục Thủy, nhẹ nhàng nói.

Lục Thủy đứng đó nhìn về phía trước, hấn hơi hiếu kỳ pháo hoa của Mộ gia có hình dáng ra sao.

Khi Lục Thủy đang nhìn về phía trước, hấn phát hiện đột nhiên Mộ Tuyệt lùi hai bước đứng sau lưng hấn.

Lục Thủy thấy kì lạ.

Tiếp đó, khöhe mắt Lục Thủy thấy được một ánh sáng chói mắt.

Lục Thủy quay đầu nhìn sang, chỉ trong nháy mắt hấn sùng sốt.

Hấn nhìn thấy một vệt sáng, một vệt sáng ngút trời.

Có đẹp hay không không nói, nhưng khiến hấn bất ngờ chính là, vì sao ánh sáng này lại có dao động năng lượng mạnh mẽ như vậy?

Đây là tới bắn pháo hoa à?

Ngay lúc hấn đang suy nghĩ như vậy, nháy mắt ánh sáng này đã nổ tung.

Sau một khắc, Lục Thủy thấy ánh sáng rực rỡ, chói lọi bắt đầu bùng tỏa.

Ầm!!!

m thanh nổ mạnh vang lên.

Sau đó là gió lớn rít gào quét tới.

Vù vù –

Một cơn lốc mạnh mẽ, không lồ lại điên cuồng lao qua đây.

Vù –

Dư chấn sức mạnh quét sạch tất cả mọi người.

Oanh một tiếng, tất cả các công trình, thiết bị xung quanh trực tiếp bị cơn lốc mạnh mẽ này thổi bay.

Tiếp đó, cơn lốc rơi xuống những người đang xem pháo hoa.

“A aaa.”

“Cứu ta với.”

“Ca, giữ chặt tay ta.”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Rất nhiều người bị thổi bay đi.

Những người dưới Nhị giai đều không may mắn tránh khỏi.

Những người khác thì bắt đầu tạo phòng hộ chống lại dư chấn.

Tất nhiên Lục Thủy cũng mở ra phòng ngự trước tiên, đảm bảo cho bản thân không bị cái đại hội pháo hoa chết tiệt này làm cho mất mặt.

Thêm một tiếng nổ, cơn lốc đánh thẳng vào phòng ngự của Lục Thủy, hấn cảm thấy hơi cổ sức, tu vi 2.1 có chút không đủ dùng rồi.

Những hấn cũng chỉ có thể đau khổ chèo chống, những người khác cũng như thế, chỉ có số ít người là còn có thể an tâm thưởng thức pháo hoa.

Ví dụ như Mộ Tuyết.

Nàng đứng sau lưng Lục Thủy nên không có chuyện gì.

Lục Thủy quay đầu lại nhìn Mộ Tuyết một chút, lúc này Mộ Tuyết cũng nhìn về phía Lục Thủy.

Bốn mắt nhìn nhau.

Ngay lúc đó, Mộ Tuyết nở một nụ cười xán lạn với Lục Thủy.

Dáng vẻ vô cùng vui vẻ.

Được thôi, bị Mộ Tuyết hớ một lần thì hớ một lần đi.

Việc này cho qua.

Lúc sau, Lục Thủy hạ tay xuống, cuối cùng cũng kết thúc.

Pháo hoa này có thể biến người xem thành chẳng còn ai.

“Mộ tiểu thư thật là thích thú nha, thích xem Big Ivan nổ mạnh.” Lục Thủy nói

“Big Ivan?” Mộ Tuyết vẻ mặt khó hiểu hỏi lại.

Lục Thủy không giải thích mà nhìn bốn phía đang hỗn loạn xung quanh rồi nói:

“Những người này đều biết?”

Từ lúc Mộ Tuyết tránh sau lưng hắn là hắn biết Mộ Tuyết đã biết từ trước đó.

Chỉ là không biết nguyên nhân là bởi vì kiếp trước, hay là trước kia Mộ gia đã như vậy rồi.

Dù sao sau này cũng không như thế này.

“Chắc là có biết, trước kia cũng từng có, nhưng là do ta nghe dì Đường nói.” Mộ Tuyết đáp.

Kiếp trước nàng cũng không đến xem pháo hoa, mấy đồ vật này nọ nàng biết đến cũng không nhiều.

Chỉ biết bản thân tròn đôi mươi phải gả cho thiếu gia Lục gia.

Tiếp đó mỗi ngày đợi ở trong sân, chờ đến ngày đó lấy chồng.

Lúc ấy nàng chỉ cảm thấy là chuyển sang nơi khác tiếp tục đợi, chỉ cần yên tâm làm một người vợ, chắc hẳn cũng không khác khi ở Mộ gia là mấy.

Về sau nàng mới biết mình sai rồi.

Hoàn toàn sai.

Gả cho Lục Thủy là sự bắt đầu hạnh phúc của nàng.

Sinh hoạt trước đó chỉ hai màu đen trắng bắt đầu được thêm vào sắc màu vô tận.

Lòng người ấm áp.

Có người thích nàng, mà nàng cũng thích một người.

Lúc này Lục Thủy không nói gì, hành động này của Mộ gia đúng là khiến người ta có chút không ngờ đến, nếu như là của

Đông Phương gia hấn thì chẳng bất ngờ chút nào.

Nhìn từ Đông Phương Tra Tra là có thể thấy cả Đông Phương gia cũng không được bình thường cho lắm.

Lục Thủy nhìn thấy nhiều người đang chuẩn bị rời đi.

Nhất là những người ở hàng đầu kia, bọn họ là nhóm người ung dung nhất.

Chẳng qua khi bọn họ rời đi, liếc mắt sang nhóm Lục Thủy một chút, trong mắt toàn là sự khinh thường.

Như là nhìn thấy những người không bao giờ có thể so sánh với bản thân mình.

Là tự tin, cũng là cảm giác ưu việt.

Tất nhiên Lục Thủy cũng không để ý đến những ánh mắt này, chẳng đáng để so đo.

Mộ Tuyết thậm chí đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn sang.

Nhưng ngay khi những đệ tử thiên kiêu này sắp rời khỏi, đột nhiên có người chỉ vào không trung nói:

“Mọi người nhìn lên trời kia, đó là cái gì thế?”

Nghe được tiếng nói này, rất nhiều người quay sang nhìn.

Sau đó tiếng kêu hoảng sợ vang vọng bốn phía.

“Má ơi, đây là chuyện gì vậy?”

“Là dị tượng sao? Do pháo hoa bắn ra?”

“Có nguy hiểm không vậy? Có cần phải nói chuyện này cho gia tộc hay không?”

Khi những thiên kiêu kia ngẩng đầu lên nhìn mặt mũi đầy khiếp sợ, rõ ràng là không biết trên bầu trời xuất hiện cái gì.

Lục Thủy và Mộ Tuyết cũng hơi kinh ngạc.

Sau đó cùng nhau nhìn về phía không trung.

Ở trong mắt Lục Thủy, hấn thấy một thông đạo vừa tối đen lại vừa thâm sâu.

Trong thông đạo có sấm sét lóe lên, mà thông đạo đen kịt này như một tấm màn màu đen khổng lồ che ở trên trời, gần như bao phủ một nửa bầu trời.

Khiến người ta có cảm giác cực kỳ hoành tráng nhưng cũng rất quý dị.

Giống như tấm màn đen này trong nháy mắt có thể cắn nuốt hết thấy sự vật bên dưới.

Lục Thủy cảm thấy bất ngờ.

Mộ Tuyết cũng vậy.

“Là Thiên Tinh, không ngờ lần này Thiên Tinh ảnh hưởng tới tận nơi này? Hay là, vị trí Thiên Tinh ở cách Mộ gia không xa?” Lục Thủy cảm thấy phải đi hỏi thăm một chút.

Mộ Tuyết cũng không hiểu, thế mà Thiên Tinh lại xuất hiện trên bầu trời của Mộ gia, không những thế Thiên Tinh này lại rộng lớn một cách quá đáng.

Nàng có thể dùng khí Hồ Nguyên thông qua Thiên Tinh nhìn thấy vị trí bắt nguồn của Thiên Tinh, Thiên Tinh này quả thực cách Mộ gia rất xa.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 307: Phiền Phức

Kiếp trước có hay không thì Mộ Tuyết không biết, trước khi lấy chồng nàng ít khi ra khỏi sân nhỏ.

Trừ tu luyện ra thì chẳng còn chuyện khác.

Làm sao biết Thiên Tinh có từng xuất hiện hay không.

Chỉ ít là nàng chưa từng thấy.

“Mộ tiểu thư cảm thấy điều này có bình thường không?”
Lục Thủy lên tiếng hỏi

Mộ Tuyết suy nghĩ một chút rồi nói:

“Chắc hẳn không có vấn đề gì đâu.”

Nếu đời trước từng xuất hiện chuyện này, vậy thì Mộ gia không phát sinh bất cứ vấn đề gì.

Đời này chắc hẳn cũng không có việc gì.

Nhưng mà đời trước nàng có thể đi tế tổ, thế nhưng lần này lại không được.

Cho nên nàng cũng không chắc chắn lắm.

Nhưng cũng không thể để Lục Thủy lo lắng.

Lục Thủy gật đầu, chắc hẳn không có việc gì đâu.

Bắt nguồn của Thiên Tinh không ở đây, sẽ không có vấn đề gì lớn.

Nhiều lắm là được ngắm kỳ quan.

Không bao lâu, Lục Thủy thấy Thiên Tinh dần biến mất, đây là Thiên Tinh biểu lộ sức ảnh hưởng có nó.

Biểu lộ xong xuôi thì sẽ biến mất về phía chân trời.

Nhưng nơi này thuộc phạm vi Thiên Tinh, đây là chuyện không cách nào thay đổi.

Thiên Tinh biến mất, rất nhiều người cũng mang theo nghi hoặc và tim đập nhanh rời đi.

Cộng thêm có trường bối Mộ gia đi ra, lập tức sơ tán tất cả mọi người.

Lục Thủy và Mộ Tuyết cũng bị sơ tán.

Ngay khi tất cả mọi người đều rời đi, một người đàn ông trung niên đứng trong góc ôm theo một thanh kiếm đen kịt, nhíu mày nói:

“Thiên Tinh? Hy vọng không ảnh hưởng đến ta. Hết lần này đến lần khác, đúng là khiến người ta đau đầu.”

Nói xong, người này lập tức biến mất tại chỗ, giống như chưa bao giờ có người đứng ở đó.

“Vừa mới xuất hiện là cái gì vậy?” Mộ Uyên đang đứng ở đại sảnh Mộ gia lên tiếng hỏi.

“Ta vừa lật lại ghi chép, đây có khả năng là Thiên Tinh trong truyền thuyết, nhưng không chắc có đúng hay không.” Mộ Khương đáp lại.

“Nếu là nó thì thế nào?” Mộ Trạch hỏi.

Bây giờ điều bọn họ quan tâm nhất là có ảnh hưởng gì đến bọn họ hay không.

Dù sao ngày tế tổ cũng sắp tới gần.

Lúc này mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đối với Mộ gia bọn họ là một đả kích đau đớn.

Lỡ mất thời gian tế tổ, thì phải chờ tiếp tận năm năm.

Thế hệ mới của Mộ gia gần như chả khác nào đã bỏ lỡ cơ duyên.

Đây chính là ảnh hưởng trực tiếp đến tương lai của Mộ gia.

“Không biết.” Mộ Khương thở dài, nói tiếp:

“Ghi chép về Thiên Tinh gần như không có cái nào đầy đủ, đa số chỉ có vồn vẹn vài chữ. Thiên Tinh có tồn tại hay không còn không biết, huống chi nói đến tình hình cụ thể của Thiên Tinh. Nhiều nhất cũng chỉ ghi lại công năng của cái Thiên

Tình này. Ví dụ như quan sát lòng người, biết thiện ác, thông kim cổ. Nhưng đúng hay sai cũng chẳng ai biết được.”

Mộ Uyên nhìn người bên ngoài, nói:

“Trước hết cứ tạm thời mặc kệ, chỉ có điều cho người ta chú ý bầu trời một chút, có vấn đề gì báo về trước tiên, đương nhiên cũng phải làm vài biện pháp phòng bị. Lão Tam, chuyện này người bắt tay vào bố trí đi.”

“Vâng.” Mộ Trạch gật đầu.

Kết thúc thảo luận về chuyện này, Mộ Uyên lại tiếp tục nhìn về phía Mộ Trạch, hỏi:

“Người chắc chắn chuyện người làm sẽ không khiến cho Lục gia bất mãn chứ?”

Mộ Trạch lắc đầu, bình tĩnh nói:

“Không đâu, ta có chừng mực.”

Mộ Uyên gật đầu, nếu đáp ứng rồi thì hẳn cũng không hỏi nhiều nữa.

Đặc biệt là Lục gia không có chút phản ứng nào, điều này chắc không ảnh hưởng đến đại hôn sau này.

Lần này, việc Mộ Tuyết gả vào Lục gia đối với bọn họ là rất quan trọng.

Những gì có được từ Lục gia có thể mang lại cho Mộ gia một bước nhảy vọt đáng kể.

Nếu bởi vì tham dự tế tổ cùng với vài việc vặt vãnh mà ảnh hưởng đến hôn sự, đó sẽ là tổn thất lớn đối với Mộ gia.

Thậm chí còn là một tổn thất khó có thể chịu đựng được.

Không nói đến việc Mộ Tuyết có thể đi vào, trên thực tế, chỉ cần Lục Thủy bằng lòng, Mộ gia họ cũng để Lục Thủy đi vào.

Lục gia còn chướng mắt mấy đồ này nọ của Mộ gia bọn họ.

Điểm ấy thì Mộ Uyên tự mình hiểu lấy.

Tu vi càng cao, hoặc là nói có địa vị càng cao ở tu chân giới, thì sẽ càng hiểu được sợ đáng sợ của Lục gia.

Nếu không phải vậy thì vì sao lúc trước bọn họ lại cúi đầu trước mặt Lục Thủy?

“Chỗ Lục Thủy có chuyện gì xảy ra không?” Mộ Uyên hỏi Mộ Khương.

“Trước mắt thì không có vấn đề gì, cũng không vì chuyện trước đó mà tức giận. Hoặc cũng có thể hẳn có chủ ý khác.” Mộ Khương thật sự không hiểu Lục Thủy.

Thiếu gia Lục gia thanh danh cũng không tốt, bọn họ vẫn nghĩ Lục Thủy sẽ thẹn quá hóa giận.

Khóc lóc om sòm, cố tình gây sự mới là biểu hiện bình thường của hẳn mới phải.

Nhưng bây giờ, biểu hiện của hẳn lại không khớp với nhận thức của bọn họ chút nào.

Thực tế thì bọn họ cũng không hiểu rõ về Lục Thủy, tuy rằng Lục Thủy vừa vô dụng lại mất thể diện, nhưng còn chưa đến mức việc gì cũng để cha hẳn ra mặt giúp hẳn.

Ví dụ như lần trước trừ yêu, là do hẳn tự mình tiếp nhận, tự gánh chịu thương tích, hẳn không trách người khác cũng không để phụ thân hẳn tìm yêu thú để trút giận cho mình.

Nhưng mà làm mất mặt Lục gia, chính là vô dụng.

Không có bản lĩnh còn làm loạn.

“Bất kể như nào, bên phía Lục Thủy cũng phải chú ý cho tốt, đừng để ai đến gây phiền phức cho Mộ Tuyết. Bất kể là ai, chỉ cần có kẻ dám lôi chuyện Mộ Tuyết không được vào tế tổ để làm khó dễ, sẽ bị nghiêm trị.” Mộ Uyên nói rõ.

Mộ Tuyết gả vào Lục gia đã là chuyện chắc như đinh đóng cột, Lục Thủy lại đang ở Mộ gia, một khi chọc vào Mộ Tuyết thì rất có khả năng cũng sẽ chọc tới cả Lục Thủy.”

Chuyện tổ địa miễn cưỡng có thể tính là gia sự, Lục gia không để ý, nhưng chuyện khiến người ta mất mặt chính là vấn đề Mộ gia quản giáo không nghiêm.

Lục gia tuyệt đối sẽ không chỉ ngồi mà không để ý tới.

Mộ Khương gật đầu:

“Ta sẽ đích thân đi làm.”

Lục Thủy không dễ đối phó, nhất là những chuyện của Mộ Tuyết. Bọn họ đã cảm nhận được điều này sau lần trước.

Vì vậy, lần này sẽ càng chú ý hơn.

Còn về phần Thiên Nữ Chân Kinh, nó tương đối không quan trọng.

Họ tình nguyện không cần.

“Chỗ tổ địa mọi người cũng chú nhiều một chút, kéo có người đột nhập.” Mộ Uyên nói.

Mộ Trạch và Mộ Khương biểu thị mình đã hiểu.

—————

Sau khi Lục Thủy đưa Mộ Tuyết về, thì lập tức về nơi ở của mình.

Lần này đi dạo phố tuy không mua sắm gì, nhưng Lục Thủy có thể thấy được tâm trạng của Mộ Tuyết tốt lên không ít.

Đây đã là thu hoạch lớn nhất của Lục Thủy.

Vừa trở lại sân, Chân Võ đã bị Lục Thủy gọi:

“Đã điều tra Thiên Tinh hay chưa?”

Chân Võ lập tức gật đầu:

“Đã điều tra. Nghe bên ngoài đồn Thiên Tinh ở Độ Thiên Lĩnh.”

“Vị trí ở đâu? Khoảng cách bao xa?” Lục Thủy hỏi.

Hắn không biết nơi này, hắn là chưa từng đi qua.

Đại khái có thể từng đi qua nhưng có lẽ bình thường quá nên hắn không nhớ.

Đông Lâm Sơn bởi vì xảy ra vài chuyện nên vẫn có chút ấn tượng.

“Độ Thiên Lĩnh nằm trong địa giới của ma tu, cách chỗ chúng ta hai ngày đi đường.” Chân Võ giải thích.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 308: Bệnh Vực Kẻ Yếu

Lục Thủy nhíu mày, xa, thật sự quá xa.

Điều này nói nên rằng phạm vi Thiên Tinh bao phủ rộng lớn phi thường, so với Thiên Tinh bình thường rộng hơn không biết bao nhiêu lần.

“Càng là Thiên Tinh rộng lớn thì sức ảnh hưởng càng lớn, nhưng dù sao ở khu vực biên giới cũng sẽ không có vấn đề gì lớn.” Lục Thủy thầm nghĩ trong lòng.

Thấy Lục Thủy không nói chuyện, Chân Võ tò mò hỏi:

“Thiếu gia vừa thấy được tấm màn đen trên bầu trời hay sao?”

Vừa rồi mặc dù trời tối, nhưng tấm màn đen kia đen kịt, vốn đêm tối cũng không thể so sánh được với nó.

Cho nên phần lớn mọi người chỉ cần liếc mắt là nhìn ra.

“Đó chính là Thiên Tinh, hoặc là nói nó là một góc nào đó của Thiên Tinh.” Lục Thủy trả lời.

Nghe được lời nói của Lục Thủy, Chân Võ Chân Linh lập tức sững sờ.

Đó là Thiên Tinh?

Đây là điều bọn họ không hề nghĩ tới.

Đây hoàn toàn không phải là khái niệm về Thiên Tinh mà họ vẫn luôn tưởng tượng.

Chân Linh lúc này cũng hỏi:

“Thiếu gia, nếu có người đang ở vị trí của Thiên Tinh thì sẽ ra sao?”

Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Chân Linh, hỏi:

“Ai đang ở Độ Thiên Lĩnh?”

“Hình như là An Ngữ và vài người khác đang ở đó, họ đang làm nhiệm vụ.” Chân Linh đáp.

Bọn họ biết An Ngữ, ba chị em Hoa Quý cũng biết họ.

Cho nên mới muốn xác định xem có nguy hiểm hay không, dù sao trước đó Lục Thủy có nói, cố gắng tránh xa ra.

Lục Thủy suy nghĩ một chút rồi nói:

“Đau Răng Tiên Nhân cũng ở đó?”

“Hắn là vậy, ta đã liên hệ với Đau Răng Tiên Nhân, nhưng cũng không biết bọn họ đang ở đâu.” Trả lời vấn đề là Chân Võ.

“Vậy thì để Đau Răng Tiên Nhân vào lúc cần thiết thì chiêu cố họ một chút, có thể rời đi thì cố gắng rời đi sớm nhất có thể.” Lục Thủy nói.

“Đa tạ thiếu gia.” Chân Võ Chân Linh tạ ơn.

Có lời này của Lục Thủy chẳng khác nào giúp cho An Ngữ bọn họ tìm được vệ sĩ.

Đau Răng Tiên Nhân và Ma Bình Cầu Tử, ở tu chân giới ai có thể mời được vệ sĩ cấp bậc này cơ chứ?

Một nửa cũng chẳng ai mời được.

“Nói một chút về chuyện Mộ gia đi, có tra ra điều gì không?” Lục Thủy hỏi.

Vấn đề đề này là ưu tiên hàng đầu. Hắn phải tìm ra biện pháp giải quyết đã.

“Mộ gia chỉ có sự kiện lớn là tế tổ này thôi, còn quá trình tế tổ thì cũng không tra ra có vấn đề rõ ràng nào, điểm khác biệt duy nhất chính là có thêm đại hội bắn pháo hoa. Nhưng ta đã kiểm tra, đại hội bắn pháo hoa cũng không phải là lần đầu tiên xuất hiện, hơn nữa cũng không có quy luật thời gian cố định, tất cả tùy vào có dư thừa tài liệu hay không. Về những vấn đề khác, đúng là không kiểm tra được vấn đề gì.” Chân Võ đáp lại.

Đối với chuyện này, hắn gần như không thu hoạch được điều gì.

Lục Thủy cũng không bất ngờ, thời gian ngắn như vậy, để điều tra xem có vấn đề nào xảy ra hay không quả thật có hơi khó khăn.

“Tổ địa Mộ gia bây giờ đang trong trạng thái mở đúng không?” Lục Thủy hỏi tiếp.

“Đang tạm thời ở trạng thái mở ra, nhưng ngoại trừ rất ít trường bối của Mộ gia được vào, còn lại ai cũng không thể vào được.” Chân Võ nói.

Người khác có thể vào hay không Lục Thủy không thêm để ý, đối với hắn chỉ cần đang mở là đủ rồi.

Cha Mộ Tuyết nếu không cho bọn họ đi vào, như vậy chắc hẳn vấn đề xảy ra là ở bên trong.

Lục Thủy muốn đi vào tổ địa Mộ gia, nhưng phải cần một thời cơ tốt.

Ví dụ như thừa dịp Mộ Tuyết xuống núi.

Cũng không phải lo lắng sẽ bị Mộ Tuyết phát hiện khi sử dụng sức mạnh thiên địa. Lấy thực lực của hắn, muốn lặng yên không tiếng động tiến vào tổ địa Mộ gia, đúng là không cần đến sức mạnh thiên địa.

Chỉ cần không xung đột với cường giả, hắn cũng có thể vào tổ địa Mộ gia mà không ai biết.

Đương nhiên, có sức mạnh thiên địa thì sẽ dễ dàng hơn.

Mà phiền toái duy nhất ở trong đó chính là, hắn không biết lúc nào Mộ Tuyết sẽ tới tìm hắn.

Nếu như bị Mộ Tuyết phát hiện bản thân không có mặt, Chân Võ Chân Linh còn lại không giải thích rõ được, thế thì cơ bản là xong rồi.

Sau đó Lục Thủy không nghĩ nhiều nữa, mà vẫn tiếp tục đọc sách.

Trước khi tế tổ bắt đầu chính là thời gian của hấn, nếu như không có cơ hội, vậy thì chế tạo cơ hội.

Ngôi yên không để ý đến luôn có cảm giác sẽ không thể nào làm cho Mộ Tuyết vui vẻ.

—— ———

Mộ Tuyết ở trong phòng nhìn Chưởng môn Thiên Nữ đang quỳ trong tử quang phía đối diện, thở dài nói:

“Không tra được sao?”

Nàng để cho người ta điều tra chuyện của Mộ gia, nhưng thật đáng tiếc, hoàn toàn không tra được gì.

“Đã làm Thần Nữ đại nhân thất vọng rồi.” Chưởng môn Thiên Nữ cúi đầu nói.

Mộ Tuyết không nói gì thêm, không tra được là rất bình thường.

Thời gian quá ngắn.

“Không vội vã nhất thời, từ từ là được.” Mộ Tuyết nói.

“Cảm ơn Thần Nữ đại nhân.” Chưởng môn Thiên Nữ lập tức dập đầu nói cảm ơn.

Mộ Tuyết thật sự không có cách nào đối với hành động này Chưởng môn Thiên Nữ.

“Đúng rồi, Thiên Tinh mở, tốt nhất các ngươi đừng tới gần, vị trí đại khái là ở địa giới ma tu.

Gần nhất đừng để người qua đó.” Mộ Tuyết dặn dò thêm một câu.

Thiên Tinh vừa mở, khu vực này sẽ trở nên rất nguy hiểm.

Nhưng cụ thể sẽ trở nên như thế nào thì không ai biết, chuyện do người làm, tuyệt đối không phải ý trời.

Mặc dù Chưởng môn Thiên Nữ không biết Thiên Tinh là thứ gì, nhưng nàng rất nghe lời Thần Nữ.

Về sau Mộ Tuyết kết thúc liên lạc.

Nàng nhìn lên bầu trời rồi thở dài một tiếng:

“Vừa vặn đang ở nhà, nếu không cứ đánh Lục Thủy một trận để vui vẻ một chút?”

“Được rồi, nhờ may mắn tức giận trở về sẽ không hay.”

Lắc đầu, Mộ Tuyết quyết định đi ngủ.

Bắt đầu từ ngày mai sẽ đến tìm Lục Thủy.

Nghĩ đến đây, Mộ Tuyết lại cảm thấy có chút thua thiệt.

Lúc ở Lục gia, mỗi ngày Lục Thủy đều ra ngoài.

Bây giờ ở Mộ gia, chính mình lại phải đi tìm Lục Thủy, luôn cảm giác mình thua lỗ.

Ừm, tìm cơ hội đánh một trận sẽ không thua lỗ nữa.

Trong phòng của Mộ Trạch.

Đường Y nhìn thấy Mộ Trạch không vui:

“Ta không rõ, nói thế nào Mộ Tuyết cũng là con gái người, người làm thế không phải là hơi quá đáng à?”

Từ nhỏ đến lớn Mộ Tuyết chưa từng làm sai cái gì. Dù cho tu vi của nàng đã hoàn toàn biến mất, nhưng dù sao nàng cũng là vị hôn thê của thiếu gia Lục gia.

Người đang muốn đối nghịch với Lục gia sao?”

Mộ Trạch nhìn Đường Y một chút, nói:

“Mộ Tuyết cũng không phải con gái của người, làm sao lại đột nhiên muốn bênh vực kẻ yếu rồi?”

“Ta...” Trong lúc nhất thời Đường Y không nói nên lời.

Trước đó nàng còn tìm mọi cách để lấy được Thiên Nữ Chân Kinh từ Mộ Tuyết, hiện tại đột nhiên lại nói chuyện giúp Mộ Tuyết, quả thật làm cho người ta không thể tiếp nhận được.

Dịch: MB_Boss

Chương 309: Mộ Tuyết Ra Ngoài

Cuối cùng Đường Y ngồi ở bên giường, nói:

“Không biết, chắc là đã thay đổi rồi.”

“Không rõ người đang nói cái gì, nghỉ ngơi đi.” Nói xong, Mộ Trạch cũng không để ý đến Đường Y nữa.

Đường Y há to miệng, cuối cùng không nói được gì.

Do dự một chút, Đường Y đứng dậy rời khỏi phòng.

Mộ Trạch nhìn Đường Y đi ra, nhưng hắn cũng không nói gì.

Bất kể là ai, đều khó có thể thay đổi được ý nghĩ của hắn.

...

Sáng sớm hôm sau.

Mộ Tuyết vừa mới đứng lên, còn chưa kịp đi tìm Lục Thủy thì Đường di đã đến.

Cùng nhau tới còn có Nhã Lâm.

Lúc này Nhã Lâm còn đang dụi dụi mắt, dáng vẻ chưa tỉnh ngủ.

“Đường di.” Mộ Tuyết nhỏ giọng chào.

“Tỷ tỷ, buổi sáng tốt lành.” Nhã Lâm dụi dụi mắt, lên tiếng chào hỏi Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết đưa tay sờ sờ đầu Nhã Lâm, nàng cảm thấy Nhã Lâm rất đáng yêu.

“Người muốn ra ngoài sao?” Đường di nhìn Mộ Tuyết, hỏi.

Mộ Tuyết lắc đầu, không nói gì.

Đường di nhìn nàng. do dự một chút rồi nói:

“Có muốn ra ngoài giải sầu không? Đi đến Đạm Nguyệt Hồ được xưng là cảnh Tiên nhìn thử xem, thời gian hai ba ngày là được.”

Không đợi Mộ Tuyết trả lời, Đường di lại nói:

“Là Nhã Lâm và Nhã Nguyệt muốn đi, Nhã Lâm lại muốn người đi cùng. Cho nên...”

Cho nên mới gọi ta cùng đi sao? Mộ Tuyết hơi ngoài ý muốn.

Trong lúc nhất thời Mộ Tuyết không biết nên nói gì.

Nhìn thấy Mộ Tuyết không nói lời nào, Đường di lập tức lên tiếng:

“À, Lục thiếu gia đang ở Mộ gia, cũng có thể gọi Lục thiếu gia đi cùng.”

Mộ Tuyết lắc đầu:

“Không cần, chắc chắn Lục thiếu gia sẽ không đi.”

Lấy hiểu biết của nàng đối với Lục Thủy, loại chuyện như này, chắc chắn Lục Thủy sẽ không đi.

Ví dụ như xe lửa khi đó.

Đường di nghe Mộ Tuyết nói vậy thì hơi sững sốt, sau đó cười gượng ép:

“Đúng là hơi nhầm chán! Nếu người không muốn đi...”

“Không, ta đi.” Mộ Tuyết lập tức nói.

“Quá tốt, tỷ tỷ cũng đi.” Lúc này Nhã Lâm vội reo lên.

Đường di hơi bất ngờ, sau đó nói:

“Thế Lục thiếu gia không đi sao?”

“Lát nữa ta sẽ nói chuyện với Lục thiếu gia, xem thử hắn có tính toán gì.” Mộ Tuyết nói khẽ.

Sau đó Đường di rời đi chuẩn bị, dự định buổi chiều xuất phát.

Bởi vì tế tổ sắp đến, cho nên nếu kéo dài sẽ không tốt.

Nhã Lâm thì ở lại, nàng muốn đến hậu viện chơi đùa với tiểu yêu quái.

Lúc chơi còn muốn ăn một quả Điều Hòa Huyết Đê.

Cái bụng cũng phải có tiểu yêu quái.

“Buổi chiều Mộ tiểu thư muốn ra ngoài?” Nghe Mộ Tuyết nói xong, Lục Thủy hơi sững sốt, sau đó lập tức mừng rỡ.

Trời cũng giúp ta.

“Lục thiếu gia muốn đi cùng không?” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, hỏi.

Mặc dù biết khả năng Lục Thủy không đi sẽ rất cao, nhưng nàng vẫn muốn hỏi lại một chút.

Nếu như có thể đi, tất nhiên nàng rất vui vẻ.

“Thôi, ta ở Mộ gia chờ Mộ tiểu thư trở về là được.” Lục Thủy từ chối.

Chỉ cần hôm nay Mộ Tuyết ra ngoài, buổi tối hẳn có thể hành động, sau đó tìm tới nguyên nhân đại khái.

Tiếp đến nghĩ cách giải quyết.

Có lẽ chờ khi Mộ Tuyết trở về, hẳn đã xử lý xong vấn đề.

Hoàn mỹ.

“Vậy chờ ta trở về, lại dẫn Lục thiếu gia dạo chơi quanh Mộ gia?” Mộ Tuyết nói.

Lục Thủy gật đầu, sau đó nói:

“Nếu được, Mộ tiểu thư có thể bắt hai con cá trong hồ về. Nghe nói mùi vị cá ở Đạm Nguyệt Hồ không tồi.”

Mộ Tuyết: “...”

Không biết vì sao, nàng rất muốn đánh Lục Thủy.

Tiếp đó Mộ Tuyết liền rời khỏi sân nhỏ của Lục Thủy, lần này nàng tới chủ yếu là để cáo biệt.

Ra ngoài mà không nói với Lục Thủy, trong lòng sẽ không yên.

Sau đó nàng đã có thể yên tâm ra ngoài, lúc trở về cũng vừa lúc tế tổ.

Lại tiếp sau nữa, chắc là sẽ về Lục gia.

Chờ Chương môn Thiên Nữ tra được một số thứ hữu dụng, nàng sẽ trở về giải quyết.

Độ Thiên lĩnh.

“Tiểu huynh đệ Đại Hộ biết thứ xuất hiện tối hôm qua là gì không?” Đâu Răng Tiên Nhân vừa thu thập linh dược vừa hỏi.

Dưới người Cầu Tử là một con sói hoang, đây là tọa kỵ nó chộp được sau khi tới nơi này.

Không thể trông cậy vào việc một con chó như nó đi đường nhanh như thế nào, cho nên chỉ có thể bắt tọa kỵ.

“Chắc là Thiên Tinh, thứ này rất ít gặp. Thân là một con chó có thể gặp qua một hai lần đã rất hiếm thấy.” Cầu Tử trả lời.

“Rất nguy hiểm sao?” Đâu Răng Tiên Nhân cuối cùng đã an toàn lấy được một gốc linh dược.

Cũng không phải hẳn cần linh dược, mà là Chân Võ nói cho hắn biết, chỉ cần là linh dược thì có thể bán lấy tiền, bán lấy tiền xong tất nhiên có thể mua được linh dược hắn cần.

Cho nên chỉ cần là linh dược thì hẳn đều không buông tha.

Phương pháp thu thập cũng là Chân Võ cho.

Đâu Răng Tiên Nhân rất cảm ơn tiểu huynh đệ Chân Võ đã trợ giúp.

“Dù sao Cầu đại gia ta sẽ không có việc gì, nhưng rất nhiều tu chân giả còn không bằng cả một con chó, thế thì không có cách nào rồi.” Cầu Tử mở miệng nói.

Đâu Răng Tiên Nhân gật gật đầu. Tiểu huynh đệ Đại Hộ đã nói thế, như vậy chắc chắn rất nguy hiểm.

Sau đó hắn ngẩng đầu nhìn về phía xa, đập vào mắt là một dòng sông giữa núi rừng.

Độ Thiên lĩnh cũng không nhỏ, thế núi hùng hiểm, chương khí mù mịt, muốn tìm người ở đây cũng không phải là chuyện

dễ dàng.

“Hi vọng người mà tiểu huynh đệ Chân Võ nói không cách quá xa.”

Đối với loại chuyện nhỏ như bảo vệ người này, hắn sẽ không từ chối.

Nếu như cho hắn một đám đồng ruộng, hắn sẽ có thể làm ruộng cho Lục Thủy.

“Tiểu huynh đệ Đại Hộ biết vị trí của tiểu huynh đệ Ngạo Thiên không?” Đau Răng Tiên Nhân hỏi Cầu Tử.

“Người cho rằng Cầu đại gia ta là con chó sao? Ta là Ma Bình, nếu theo cách nói hiện giờ thì là Ma Bình thứ nhất từ Viễn Cổ.” Cầu Tử lờm Đau Răng Tiên Nhân rồi nói.

Tất nhiên Đau Răng Tiên Nhân không thèm để ý, chắc hắn tiểu huynh đệ Đại Hộ có thể tìm tới.

Cho nên sẽ không có vấn đề gì lớn.

—————

Lúc này An Ngữ mang theo Cầu Ngạo Thiên đi ở trên đường núi, ba tỷ muội Hoa Quý cảnh giác nhìn bốn phía.

Các nàng đến để bắt Linh thú, nghe nói xuất hiện loại sản phẩm mới, nên định mang về bồi dưỡng một chút.

Đương nhiên, các nàng phụ trách việc tìm kiếm. Nếu như việc bắt quá khó khăn, sẽ liên hệ người của Vườn Linh thú.

Thạch Đầu Nhân cũng bị dẫn theo.

Hắn nhìn bốn phía, nói:

“Nơi này có một số Linh thú, nhưng đẳng cấp đều không cao.”

An Ngữ gật đầu:

“Đúng vậy, nếu như đẳng cấp cao đã không tới lượt chúng ta tới.

Nhưng mà, tiền bối có biết gì về tấm màn đen xuất hiện trên bầu trời tối hôm qua không?”

“Không rõ lắm! Nội dung công việc có liên quan đến những thứ này sao?” Nếu như có, Thạch Đầu Nhân cảm thấy hẳn phải đi học tập một chút.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 310: Trà Trà Độ Kiếp

Vì để tiếp tục làm việc trên cương vị hiện nay, việc bổ sung tri thức cần thiết ở cương vị này là chuyện tất nhiên.

Hắn cần cù chăm chỉ nhiều năm như vậy mà vẫn không hề bị đào thải, đều là do hắn học tập tất cả những gì mà cương vị công tác cần đến.

Đáng tiếc là, Tiên Đình lại không thể kiên trì nổi.

Làm không công nhiều năm như vậy.

“Ừm, không cần, ta chỉ tùy tiện hỏi một chút. Thế tiên bối nghe nói qua về Thiên Tinh không?” An Ngữ lại hỏi.

Kỳ thật, bởi vì lần này lên núi, các nàng mới thuận tiện mang theo Thạch Đầu Nhân.

Bởi vì Thạch Đầu Nhân có thiên phú đặc thù đối với núi, mang theo sẽ có thể giúp các nàng không ít việc.

Đương nhiên, là dùng tiền để thuê.

“Thiên Tinh? Nghịch Tinh sinh ra sao?” Thạch Đầu Nhân hỏi.

“Nghịch Tinh sinh ra?” Hoa Quý hỏi lại.

Chưa từng nghe nói qua về chuyện này, cũng không hề có ghi chép gì.

Nhắc nhở Chân Linh cho cũng không nói đến.

Đúng vậy, các nàng đã nhận được nhắc nhở của Chân Linh, nói vị trí chỗ các nàng có Thiên Tinh.

Nếu như có thể, phải nhanh chóng rời đi.

Nhưng mà cụ thể Thiên Tinh sẽ mang đến nguy hại như thế nào, các nàng cũng không biết.

Trước mắt chưa cảm thấy có bất kỳ vấn đề gì, cho nên chỉ có thể tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ.

Việc phải làm tất nhiên là hoàn thành sớm một, sau đó rời khỏi.

Đương nhiên, không có chuyện các nàng sẽ bỏ qua nhắc nhở của Chân Linh.

Cho nên An Ngữ mới hỏi Thạch Đầu Nhân. Tu vi của Thạch Đầu Nhân tương đối cao, lai lịch lại hơi đặc thù, có lẽ biết được gì đó.

Quả nhiên, các nàng nghe được từ ngữ chưa từng biết đến.

Nghịch Tinh sinh ra.

“Ta cũng không biết Nghịch Tinh sinh ra cụ thể sẽ như thế nào, nhưng nghe một số tiên bối nói, đây là một quá trình rất phức tạp.

Mà lại cực kỳ hiếm có.

Chẳng qua, nếu như gặp phải Nghịch Tinh sinh ra, có thể trốn bao xa thì cứ trốn, có vẻ như rất nguy hiểm.

Còn nguy hiểm bắt nguồn từ đâu thì không biết được. Nghịch Tinh đến cùng là thứ gì, ta cũng chưa nghe nói qua.

Có thể là một ngôi sao nào đó ở trên trời chằng.

Tiên vị Tinh Thần thuộc quản lý của Tinh Ti Tiên Quân, cho nên có lẽ là người mà Tinh Ti Tiên Quân đề bạt.” Thạch Đầu Nhân giải thích.

Mấy người An Ngữ và Hoa Quý nghe không hiểu nhiều lắm.

Nhưng mà các nàng hiểu được một chuyện, Thiên Tinh rất nguy hiểm.

Nhưng nguy hiểm bắt nguồn từ đâu thì tạm thời không biết, lúc nào sẽ xuất hiện nguy hiểm, cũng không biết được.

Chuyện này làm cho người ta rất xoắn xuýt.

Sau khi cảm ơn Thạch Đầu Nhân, Hoa Quý mới nhìn về phía An Ngữ, nói:

“An Ngữ, bây giờ nên làm gì?”

An Ngữ do dự một chút, trả lời:

“Ta đi báo cáo đã, các người cứ quan sát tình hình xung quanh, gặp nguy hiểm thì rút lui trước.

Nếu như hai ngày này không có thu hoạch gì, vậy sẽ tạm thời trở về đã.”

Nhiệm vụ trên người, không làm chút gì đã trở về, luôn cảm thấy không thể bàn giao được.

Mà cuối cùng có nguy hiểm hay không, cũng không biết.

Cầu Ngạo Thiên ở bên cạnh nghe thấy nhưng không nói gì. Nó ngửi thấy mùi của hai người kia, gặp nguy hiểm sẽ mang theo các nàng qua.

Dùng một con gà làm thù lao, bọn hắn sẽ đồng ý chứ?

Chắc là có.

Dù sao nếu nó chết rồi, Cầu Đại Hộ lấy đâu ra nhiều đùi gà để ăn?

Sau đó mấy người An Ngữ tiếp tục tìm kiếm Linh thú cần bắt.

Ba tỷ muội Hoa Quý tất nhiên cũng chú ý đến bầu trời một chút.

Năng lực của Thạch Đầu Nhân là mạnh nhất, có hắn thì việc tìm thấy những Linh thú kia sẽ nhanh hơn không ít.

Trưa hôm đó, Lục Thủy nhìn theo Mộ Tuyết ra ngoài giải sấu.

Mộ Tuyết nắm tay một bé gái, người sau rất vui vẻ.

Vì thế Mộ Tuyết cũng vui vẻ.

Chờ lúc Mộ Tuyết rời đi, đột nhiên Lục Thủy phát hiện có thể ra ngoài giải sấu cũng tốt. Hoặc có thể nói, vị Đường di kia khả năng cao là cố ý dẫn theo Mộ Tuyết ra ngoài.

Để tránh ánh mắt và lời ra tiếng vào của người trong tộc.

Lục Thủy đã nghe qua, sau đó để Chân Võ động thủ.

Chuyện sau đó không có gì đáng nói, Mộ gia còn không có người dám vì thế mà đắc tội hẳn.

Lúc chiều, Lục Thủy ngồi ở trong sân, nói:

“Sau bữa cơm tối, không gặp ai cả.”

Chân Võ gật đầu, tất nhiên hẳn hiểu thiếu gia định tự mình xuất thủ điều tra một số việc.

“Thế sáng ngày mai thiếu gia muốn dùng bữa sáng không?” Đây là vấn đề Chân Linh hỏi.

Chủ yếu là muốn biết, đến sáng mai Lục Thủy có làm xong hay không.

“Cứ chuẩn bị đi.” Lục Thủy bình tĩnh trả lời.

Chân Võ Chân Linh gật đầu.

Bọn hẳn có quyết định, nếu như sáng sớm ngày mai thiếu gia không đi ra ăn sáng, vậy thì sẽ thông báo cho Tộc trưởng.

Lục Thủy nhìn Chân Võ Chân Linh một cái, nói:

“Không cần quá để ý.”

Tiếp đó Lục Thủy lại bắt đầu đọc Thiên Địa Trận Văn.

Không có Mộ Tuyết ở đây, hẳn đã không có bất kỳ cổ kỹ nào nữa.

Hành động đêm nay sẽ không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Đương nhiên, nếu có ngoài ý muốn thì là do đã phát hiện chuyện gì đó.

Như vậy cũng là chuyện tốt với Lục Thủy.

Lục gia.

Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm nhìn lên bầu trời, lúc này trên bầu trời có mây đen tụ tập, lồi đình lấp lóe.

Một luồng khí tức đáng sợ truyền tới.

Là khí tức thiên kiếp.

“Trà Trà sắp độ kiếp rồi.” Đông Phương Lê Âm nói.

“Trận pháp đã chuẩn bị tốt, bây giờ chỉ chờ nó xuất quan.

Mà Trà Trà bao nhiêu tuổi?” Lục Cổ hỏi.

“Năm nay mới mười tám.” Đông Phương Lê m trả lời.

“18 tuổi đã sắp tam giai, đêm nay chỉ sợ Đông Phương Dạ Minh sẽ vui sướng đến mức không ngủ được.” Lục Cổ nói.

Nếu như con của hắn 18 tuổi đã vào tam giai, hắn cũng sẽ như thế.

Đừng nói 18 tuổi tam giai, qua mấy năm tam giai hắn cũng rất vui vẻ.

Đáng tiếc thiên phú không cao, cũng may mà gân đây chịu cố gắng.

Xem như một chuyện đáng để vui vẻ.

Nhất là nhờ có cơ duyên, sức mạnh nhục thân đã sắp đi vào tam giai. Đến lúc đó nhục thân phản hồi tu vi, từ đó chuyển sang tu luyện.

Bằng không sẽ biến thành song tu, đây cũng không phải là chuyện tốt.

“Ta thấy đêm nay ca ca và chị dâu không phải vui sướng đến mức không ngủ được, mà là lo lắng đến mức ngủ không được, chắc là sẽ thức suốt đêm.” Đông Phương Lê Âm cười nói.

Phải biết, đêm nay chính là thời điểm con gái bọn họ độ kiếp.

Đổi lại là ai cũng sẽ không ngủ được.

Không tận mắt đến xem, người nào cũng sẽ tiều tụy.

Quả nhiên, khi Lục Cổ nói cho Đông Phương Dạ Minh biết con gái của hắn đêm nay sẽ độ kiếp, Đông Phương Dạ Minh liền nhảy dựng lên.

Nói thẳng ra là.

Vô cùng lo lắng.

“Thiên kiếp thành hình hơi chậm. Xem ra Trà Trà có công đức hộ thể, sẽ không có vấn đề gì.” Đông Phương Lê Âm nói.

“Qua xem một chút đi.” Lục Cổ tiếp lời.

Sau đó hai người đi về phía chỗ ở của Trà Trà.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 311: Thiên Kiếp MBA Tìm Tới Cửa

Khi bọn hắn đi đến, đã thấy Hương Dụ với vẻ mặt lo lắng.

“Lục tộc trưởng, Lục phu nhân.” Hương Dụ nhìn thấy hai người Lục Cổ thì lập tức cung kính chào.

“Không cần quá lo lắng, lấy thực lực của Trà Trà thì không có vấn đề gì lớn.” Đông Phương Lê Âm nói.

“Thế nhưng tiểu thư Trà Trà chỉ có thực lực, chỉ sợ không hiểu ứng đối ra sao.” Hương Dụ nói ra lo lắng của chính mình.

Nghe thấy Hương Dụ nói vậy, Đông Phương Lê Âm và Lục Cổ đều sững sờ.

Sau đó nhớ tới những biểu hiện của Trà Trà khi ở Lục gia, cảm thấy lo lắng của Hương Dụ cũng không phải không có lý.

Nhưng trên người Trà Trà có nhiều công đức đến mức không hợp thói thường, sẽ không đến nỗi xảy ra chuyện.

Yên tĩnh chờ Trà Trà xuất quan là được.

Không cần chờ bao lâu, cửa đã mở ra.

Sau đó đã thấy Đông Phương Trà Trà ra ngoài với vẻ mặt mờ mịt.

“Tiểu di, con mắt của ta vẫn luôn lấp lóe, hình như đang nhắc nhở ta sắp độ kiếp rồi.” Đông Phương Trà Trà chỉ vào mắt phải của mình rồi nói.

Đám người: “...”

Lời này nếu bị cha mẹ của Trà Trà nghe thấy, chỉ sợ sẽ gấp muốn chết.

Độ kiếp đến nơi rồi mà người còn không biết?

Rất nhanh Đông Phương Trà Trà đã được căn dặn xong làm sao để đối mặt với thiên kiếp, sau đó được dẫn tới vị trí trận pháp.

“Nhớ là không cần khăn trương, dựa theo trình tự đã dạy người là được, có vấn đề thì tiểu di sẽ nhắc nhở.” Đông Phương Lê Âm nói với Đông Phương Trà Trà.

Khi Đông Phương Trà Trà gặt đầu, đám người Đông Phương Lê Âm mới thôi lui về phía sau.

Đề phòng ngừa bị thiên kiếp ảnh hưởng đến.

Đương nhiên, đó chỉ là chuyện nhỏ. Nếu như làm ảnh hưởng đến việc Trà Trà độ kiếp, thế thì sẽ khó làm.

Đông Phương Trà Trà ngồi ở trên mặt đất, nàng cảm thấy thiên kiếp đang chờ đợi nàng chuẩn bị xong.

Con mắt công đức vẫn đang lóe lên.

Đúng là có chút khăn trương, nhưng nàng rất nghe lời, đã chuẩn bị tốt từng bước một.

Mà khi Đông Phương Trà Trà chuẩn bị xong, kiếp vận ngưng tụ, uy áp của thiên kiếp hiện ra.

Khi nhìn thấy thiên kiếp này, trên mặt Đông Phương Trà Trà đầy mờ mịt, ngay cả đám người Lục Cổ cũng rất kinh ngạc.

“Đây, đây là thiên kiếp gì?”

Lúc này mấy người Đông Phương Dạ Minh cuối cùng đã chạy tới khu vực Lục gia.

Mời một vị tiên bối trong tộc xuất thủ, bằng không làm sao lại nhanh như vậy?

Rất nhanh bọn hắn đã cảm nhận được thiên kiếp giáng lâm.

Thiên kiếp bình thường đều là mây đen dày đặc, lôi đình trải rộng.

Tuy nhiên, thiên kiếp mà Đông Phương Dạ Minh và đạo lữ Mộc Cận tiên tử của hắn cảm giác được, lại không phải như vậy.

Bọn hắn nhìn thấy trên bầu trời có kim quang sáng chói, mà trên đỉnh kim quang, cũng chính là trên bầu trời của Lục gia, xuất hiện một tôn Đại Phật.

Đại Phật này đang mỉm cười, nhìn xuống chúng sinh, tay phải là Vô Úy Thủ Ấn, tay trái là Dữ Nguyện Ấn.

“Đây là thiên kiếp gì vậy?” Đông Phương Dạ Minh hơi chấn kinh.

Hắn có thể cảm giác được sự đặc thù của thiên kiếp này, mà nó chắc chắn mạnh hơn rất nhiều so với thiên kiếp bình thường.

Rất nhanh bọn hắn đã thu được Thiên Kiếp MBA: Thiên kiếp tam giai, Công Đức Lượng Kiếp.

“Công Đức Lượng Kiếp? Các ngươi xác định đây là thiên kiếp của tiểu nha đầu Trà Trà kia?” Một vị lão giả nhìn lên thiên kiếp trên bầu trời, kích động nói.

Đông Phương Dạ Minh lập tức gật đầu:

“Có lẽ vậy.”

“Đông Phương Dạ Minh, ngươi thật sự quá hồ đồ. Chuyện quan trọng như vậy mà ngươi không hề nói một lời, giấu đến lúc này.

Ngươi cảm thấy mấy lão già như chúng ta đã già đến mức sẽ chỉ làm ra những quyết định hồ đồ sao?

Trà Trà đặc thù như thế, chuyện thiên kiếp không thể qua loa được, trận pháp phụ trợ càng quan trọng. Đông Phương gia ta có thể cho Trà Trà trận pháp độ kiếp tốt nhất.

Mà Đông Phương Dạ Minh ngươi thế mà...”

Khi lão giả này còn chưa nói hết lời, trận pháp ở bốn phương phóng lên tận trời.

Theo trận pháp dâng lên, thiên địa linh khí bắt đầu hội tụ, hắc bạch nhị khí vờn quanh, tứ tượng Thánh Thú như ẩn như hiện, bát phương chi khí hội tụ thành thuẫn.

Trong nháy mắt khi trận pháp này xuất hiện, lão giả bỗng ngây người.

Lưỡng Nghi Thiên Trận, Tứ Tượng Địa Trận, Bát Phương Pháp Trận.

Cái này, thủ bút quá lớn?

Lục gia đúng là tài đại khí thô.

Lúc này lão giả lại nhìn về phía Đông Phương Dạ Minh, ngữ khí cũng thay đổi. Hắn vỗ vỗ vai Đông Phương Dạ Minh, gật đầu nói:

“Không hổ là Tộc trưởng Đông Phương gia, người làm rất tốt.”

Đông Phương Dạ Minh: “...”

Mộc Cận: “...”

“Vẫn nên đi lên xem trước đã.” Mộc Cận nói.

Con gái nàng còn đang độ kiếp, nàng hơi không yên lòng.

Mặc dù những trận pháp này rất mạnh, nhưng con gái của nàng không đáng tin chút nào.

Không lo lắng là không thể nào.

Tất nhiên Đông Phương Dạ Minh không nói gì thêm, trực tiếp đi về phía Lục gia.

Đến Lục gia, đừng nói là Đông Phương Dạ Minh, chính là vị lão giả thất giai kia cũng không dám vô ý.

Hắn đã thấy qua Đại trưởng lão Lục gia, đúng là đáng sợ đến cực điểm.

...

Phía sau núi, Nhị trưởng lão ngẩng đầu nhìn Đại Phật trên bầu trời, hơi ngoài ý muốn:

“Phúc duyên của tiểu nha đầu Đông Phương gia đúng là dày đến không hợp thói thường, Công Đức Lượng Kiếp cũng xuất hiện.

Từ xưa đến nay, có mấy người được độ loại thiên kiếp này?

Căn cứ vào ghi chép, người thứ nhất độ Công Đức Lượng Kiếp chính là Nam Mô Đà Phật của Phật Môn?”

Do dự một chút, Nhị trưởng lão bước ra một bước biến mất khỏi chỗ cũ, nàng muốn nhìn thử thiên kiếp này đặc thù như

thế nào.

Đương nhiên, nàng đi quan sát, sẽ không ai sẽ biết.

Trời đã tối xuống, Lục Thủy khép Thiên Địa Trận Văn lại, hẩn chuẩn bị đi đến tổ địa Mộ gia xem thử.

Nhưng hẩn vừa mới đứng dậy thì đột nhiên cảm giác được một tin tức vọt thẳng đến.

Lục Thủy hơi nghi hoặc, nhưng rất nhanh đã rõ ràng.

“Thiên Kiếp MBA?”

“Gần đây không có người độ kiếp mà.”

Không bao lâu sau, Lục Thủy nhận được tin tức từ Thiên Kiếp MBA: Thiên kiếp tam giai, Công Đức Lượng Kiếp.

Khi Lục Thủy tiếp thu được tin tức từ MBA, hẩn cũng nhận được được hình ảnh ở hiện trường độ kiếp.

Đập vào mắt là khu vực độ kiếp của Lục gia.

Mà người độ kiếp không phải ai khác, đúng là biểu muội Đông Phương Trà Trà của hẩn.

Lục Thủy: “...”

Thiên kiếp này lại chủ động để cho hẩn thấy Đông Phương Trà Trà độ kiếp.

Sau đó Lục Thủy không gấp, hẩn định xem Đông Phương Trà Trà độ kiếp ra sao.

Công Đức Lượng Kiếp à?

Lục Thủy biết đến. Kiếp này vừa ra, liền mang ý nghĩa.

Người độ kiếp, chắc chắn sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng.

Chỉ người có một thân công đức, tâm niệm thuần túy, được thiên địa nhận đồng, mới có thể độ loại kiếp này.

Đông Phương Trà Trà độ được kiếp này, có một nửa nguyên nhân là do thiên phú của bản thân nàng đầy đủ, một

nửa còn lại chắc là do kiếp trước.

Dù sao Đông Phương Tra Tra cũng là khách quen của thiên kiếp đặc thù.

Lục Thủy đã tự mình động tay chân trên thiên kiếp, sao có thể không đặc thù được?

—

Dịch: MB_Boss

Chương 312: Quá Trình Độ Kiếp Kỳ Lạ

Lục gia.

Đông Phương Trà Trà nhìn lên bầu trời, đột nhiên nhìn thấy có vài vị Đại Phật xuất hiện, nàng mù mờ khó hiểu.

Sau đó nàng nhìn sang di nhỏ đang đứng bên cạnh.

Cuối cùng, di nhỏ cũng không giải đáp cho nàng.

Nhưng mà Trà Trà cũng không suy nghĩ nhiều, nàng té ra trận pháp, đi từng bước một, đảm bảo độ chuẩn xác.

Đại Phật trên không trung cũng cho nàng mặt mũi, vẫn không ra tay.

Chỉ là Đông Phương Trà Trà cũng không ngạc nhiên, nàng biết đây là biểu hiện của thiên kiếp đang hiện ra.

Nhất định sẽ rất hung hiểm.

Nghĩ đến đây nàng không khỏi lấm bầm:

“Thiên kiếp là một hòa thượng đầu trọc, vậy cho nên thật ra thiên kiếp là đàn ông độc thân?”

Lục Thủy đang xem Livestream: “???”

Hắn rất muốn gửi một cái mưa đạn (p/s: là tính năng bình luận chạy trên màn hình), để cho những người đang xem thiên kiếp biết cả mặt hắn toàn là dấu chấm hỏi.

Sau đó nói cho bọn họ, hắn gửi dấu hỏi không phải là hắn có vấn đề gì, mà là hắn cảm thấy người độ kiếp có vấn đề.

Lúc này Đông Phương Trà Trà đã chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, thỏa đáng, nàng biết chút nữa Thiên Kiếp Đại Phật sẽ bắt đầu công kích nàng.

Mặc dù không biết đối phương sẽ công kích như thế nào, nhưng chỉ cần họ tấn công, nhóm người di nhỏ chắc chắn sẽ nhắc nhở nàng.

Nàng chỉ cần chống đỡ cho tốt là được.

Không được nữa thì dùng đại chiêu.

Vào lúc sau khi Đông Phương Trà Trà hoàn toàn mở ra trận pháp, Thiên Kiếp Đại Phật nhướng mày nhìn về phía Đông Phương Trà Trà, ngay lúc này thiên uy chợt hiện, uy áp cường đại từ trên cao rơi xuống.

Uy áp đáng sợ này ép cho Đông Phương Trà Trà thiếu chút nữa quỳ xuống đất.

Cũng may là trận pháp có tác dụng.

Sau đó Đông Phương Trà Trà nhìn thấy một vị Đại Phật trên bầu trời biến thành hai, từ hai biến thành bốn, cuối cùng lại từ bốn biến thành tám.

Khi tám vị Đại Phật xuất hiện, bọn họ cùng nhau nhướng mày nhìn về phía Đông Phương Trà Trà.

Đông Phương Trà Trà: "..."

Nàng có cảm giác bị một đám đại lão vây xem.

Có hơi sợ.

"Ta, không độ kiếp có được không? Đông Phương Trà Trà nhìn về phía tám vị Đại Phật, vô thức lên tiếng thương lượng.

Đối mặt với thương lượng của Đông Phương Trà Trà, tám vị Đại Phật không có chút phản ứng nào cả.

Bọn họ cùng nhau đánh ra một chuông, trùng trùng điệp điệp đánh tới.

Đông Phương Trà Trà giật nảy mình.

Nhưng khiến nàng bất ngờ đó chính là, những vị Đại Phật này cũng không phải muốn đánh nàng, mà là đánh về phía mặt đất.

Đông Phương Trà Trà đầy mặt đều là vẻ kinh ngạc, song trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm, về sau không độ kiếp nữa, quá đáng sợ rồi.

Đáng tiếc là nàng còn chưa kịp thở phào thì phát hiện chân mình đã chạm đất.

Không đúng, là chấn động cực lớn khiến nàng bị đánh bay xuống đất.

Mà ở chỗ nàng bay lên, lại đúng chính giữa tám vị Đại Phật.

Đông Phương Trà Trà ngay lập tức phóng xuất ra kiếm trong mắt của nàng, muốn ngự “kiếm” rời đi.

Nhưng chữ kiếm vừa mới xuất hiện thì ngay lập tức tiêu tan, ở trước tám vị Đại Phật, kiếm của nàng quá yếu ớt.

Đông Phương Trà Trà có hơi sợ, lập tức định dùng những biện pháp khác để rời đi, thế nhưng còn chưa đợi được đến khi nàng sử dụng, nàng đã phát hiện có một phật chưởng to lớn đang đánh về phía nàng.

Thôi xong, thế là hết.

Hôm qua dì nhỏ đưa bánh ngọt nàng mới có cắn một miếng, còn hơn nửa vẫn chưa có ăn đâu.

Oanh một tiếng, Đông Phương Trà Trà trực tiếp bị phật chưởng đánh bay.

Hoặc là nói, đánh tới trước mặt vị Đại Phật phía đối diện.

Mà ngay khi Đông Phương Trà Trà bị đánh bay đến trước mặt vị Đại Phật đối diện, vị Đại Phật này cũng duỗi tay đánh ra một phật chưởng lớn khác. Oanh, Đông Phương Trà Trà lại bị đánh bay ra ngoài.

Lần này là đánh về phía vị Đại Phật hướng chéch đối diện.

Tất nhiên, chéch đối diện cũng là một vị Đại Phật.

Hoặc có thể nói, bốn phương tám hướng đều có một vị Đại Phật trông coi, tuyệt đối kín kẽ không một lỗ hổng.

Rất nhanh sau đó vị Đại Phật chéch đối diện cũng ra tay, lần này Đông Phương Trà Trà lại một lần nữa được bay đến trước mặt một vị Đại Phật khác.

Đông Phương Trà Trà kêu la thảm thiết, nhưng tiếng kêu của nàng cũng không to bằng âm thanh các vị Đại Phật đập nện, cho nên tiếng kêu thảm cũng chỉ có thể bị ép xuống.

Phía dưới, bọn Lục Cổ đầy mặt lò mờ, đây là độ cái kiếp gì vậy?

Chỉ là bọn họ có thể cảm giác được, mặc dù Trà Trà bị đánh rất thảm nhưng cơ năng sinh mệnh cũng không có tổn thất gì.

Nàng còn sống, đã thế còn chạy nhảy loạn xạ.

Không chỉ có vậy, sức mạnh hình như càng thêm tinh thuần.

Chỉ là hơi thê thảm.

Đám người Đông Phương Dạ Minh cũng đang đứng bên cạnh xem, nhưng bọn họ cũng không thấy nhẹ nhõm đi bao nhiêu.

Nhất là Trà Trà bị thiên kiếp hành hạ phun máu, đúng là bao nhiêu máu đều phun ra.

Quả thực bị sử dụng như quả bóng bàn.

Lúc này, một lão giả đến bên cạnh Lục Cổ, hấn đứng cạnh Lục Cổ nói ra một việc liền rời đi.

Nhưng lúc rời đi, hấn nhìn thiên kiếp một chút. Đối với loại thiên kiếp hiếm lạ như vậy, chẳng ai muốn bỏ lỡ.

Chờ vị lão giả kia rời đi, Lục Cổ mới lên tiếng nói:

“Không cần quá lo lắng, căn cứ theo ghi chép, Công Đức Lượng Kiếp là thiên kiếp cực kỳ đặc biệt, thiên kiếp này chỉ thành công chứ không có thất bại.”

Nghe được lời này của Lục Cổ, người bên Đông Phương Dạ Minh mới thở ra nửa hơi.

Nhưng bọn họ cũng rất ngạc nhiên, sao loại thiên kiếp này lại để con gái họ gặp được nhỉ?

Điều này thì Lục Cổ cũng không biết trả lời như nào.

Theo lý thuyết, Đông Phương Trà Trà còn chưa đạt được yêu cầu của Công Đức Lượng Kiếp.

Nhưng cái việc về cơ duyên này, làm sao nói rõ ràng ra được?

Lúc này, tám vị đại Phật Thiên Kiếp ra tay càng lúc càng nhanh, Đông Phương Trà Trà giống như một luồng sáng đang va chạm không ngừng trong tay tám vị đại Phật.

Tiếng vang to lớn khiến người ta cảm thấy sợ sệt.

Người hiểu biết, thì hiểu rằng Đông Phương Trà Trà không có nguy hiểm đến tính mạng. Người không hiểu biết, không chừng còn cảm thấy Đông Phương Trà Trà đã tan thành mảnh vụn rồi.

Khi Đông Phương Trà Trà bị đập sắp đến cực hạn, một vị Đại Phật Thiên Kiếp đột nhiên đổi hướng ra chưởng, một chưởng từ dưới lên trên lập tức đánh Đông Phương Trà Trà bay lên không trung.

Mà ngay lúc Đông Phương Trà Trà bị đánh lên không trung đến mức tận cùng, tám vị Đại Phật hợp lại thành một, biến thành một vị Đại Phật to lớn vô cùng, vị Đại Phật này đội trời đạp đất, nhướng mày nhìn về hướng của Đông Phương Trà Trà sau đó ra một trường hướng xuống.

Một chưởng này từ trên trời giáng xuống, ẩn chứa uy thế cao nhất của Thiên Kiếp.

Như có thể nghiền nát tất cả mọi thứ.

Nhìn thấy một chưởng này, không ai không lo lắng.

Dịch: MB_Boss

Chương 313: Lẻn Vào Tổ Địa

Đông Phương Trà Trà bị đánh cho choáng váng làm cho phản ứng vô cùng chậm chạp, cảm giác đầu tiên của nàng chính là, sao trời tối vậy nhỉ?

Lực lượng mạnh mẽ khiến Đông Phương Trà Trà từ trên trời rơi xuống như một viên thiên thạch đang rơi.

Ầm!!!

Đông Phương Trà Trà lập tức ngã vào bên trong trận pháp của nàng, trận pháp trực tiếp bị vỡ vụn, mà Đông Phương Trà Trà cũng bị nện lún đến xuống đất ba phần.

Lúc này Thiên Kiếp Đại Phật bắt đầu biến mất, sức mạnh thuộc về thiên kiếp bắt đầu hội tụ trên người Đông Phương Trà Trà, trợ giúp nàng triệt để tiến vào tam giai – Thông Thức.

Đông Phương Trà Trà mặt mũi bầm dập nằm dưới đất, nước mắt chảy dài, nàng cảm thấy mình không phải đi độ kiếp, mà là vừa bị người ta hung hăng đánh một trận.

Đau quá.

Nhìn đến đây Lục Thủy đã hiểu Đông Phương Trà Trà đã thành công vượt qua thiên kiếp, bước vào hàng ngũ tam giai Thông Thức

“18 tuổi mà đã ở tam giai, đúng là lợi hại.

Mặc dù nhìn thiên kiếp đánh Đông Phương Trà Trà đúng là khoan khoái vui vẻ, nhưng dù sao cũng không phải do mình ra tay.

Lần sau thừa dịp Mộ Tuyết không ở đây, mình phải tự thân đi đánh một trận mới được.” Lục Thủy đóng lại phát sóng trực tiếp thiên kiếp, trầm nghĩ trong lòng.

Lúc sau, Lục Thủy đứng dậy đi ra khỏi phòng, trên đường hẳn đi ra ngoài, Chân Võ Chân Linh ngay ở bên ngoài nhưng cũng không mấy may phát hiện.

Bằng thủ đoạn ẩn nấp của Lục Thủy, đừng nói là Chân Võ Chân Linh, dù có là cha của Mộ Tuyết cũng không thể phát hiện ra hắn.

Hoàn toàn là không cùng một cấp bậc.

Năng lực ở mặt này của Lục Thủy đối với họ đúng là một đòn đả kích.

Không bao lâu, Lục Thủy đến lối vào của tổ địa Mộ gia, nơi này có người trông coi, cũng có trận pháp đang mở.

Nhưng vấn đề này đối với Lục Thủy không phải chuyện lớn.

Sau đó, Lục Thủy vượt qua thủ vệ, đi qua trận pháp, không gây ra bất luận một tiếng vang gì.

Tiếp đó, Lục Thủy đi tới tổ địa.

Hắn đi không nhanh, mỗi bước đi đều là chuẩn bị đường lui cho mình.

Chân đạp xuống đất đều có trận văn hiện lên.

Mặc dù Lục Thủy tự tin với thực lực của mình, biết người Mộ gia cũng khó mà phát hiện ra hắn, Nhưng dù sao cẩn thận thì chạy thuyền vạn năm, ở nơi khác lật thuyền có thể không quan trọng chứ hậu quả lật thuyền ở Mộ gia quá nghiêm trọng, hắn không gánh nổi.

Không lâu sau Lục Thủy đã đến được quảng trường của tổ địa Mộ gia.

Nơi này rộng lớn, xung quanh có vài vật trang trí, trên vách đá cũng có khắc hình ảnh.

Mà ở đầu phía trước có một khối đá, trên mặt tảng đá hiện lên màu sắc đỏ sẫm.

Đây chính là Khởi Nguyên Thạch quang trọng nhất của Mộ gia.

Tảng đá kia đối với người khác chẳng có ích lợi gì, nhưng đối với Mộ gia lại quan trọng vô cùng.

Về phần vì sao Mộ gia lại có tảng đá này.

Thật ra năm đó Lục Thủy cũng điều tra được điển tịch tương ứng về nó.

Mộ gia ghi chép rằng nó là tảng đá được lưu lại sau khi tổ tiên họ thành công đắc đạo.

Sau khi để lại tảng đá này, vị tổ tiên của Mộ gia này liền rời đi Mộ gia, không biết tung tích.

Sau đó một ngày, vào thời điểm lần đó Mộ gia tế bái, Khôi Nguyên Thạch đột nhiên bị nhuộm đỏ, giống như bị máu tươi vấy lên.

Ngày đó Mộ gia kêu rên thấu trời, bởi vì bọn họ biết vị tổ tiên của Mộ gia này đã ngã xuống.

Đây là điều Lục Thủy được biết, còn nội dung của nó là thật hay giả thì không biết được.

Trái lại thì hẳn cũng có thể nghiên cứu một chút, nhưng dù sao đây cũng là đồ vật tổ tiên Mộ gia để lại.

Dù thật hay giả, hẳn cũng không nên bắt tay nghiên cứu cái này.

Đương nhiên, đây cũng không phải điều cần thiết.

Lục Thủy nhanh chóng tới được quảng trường phía trước.

Nếu như phải nói nơi nào có vấn đề, thì có lẽ ở đây có khả năng xảy ra nhất.

Nhưng hẳn cũng không nhận thấy bất cứ điều gì, hoặc cũng có thể là nơi này có đồ vật gì đó hẳn không thể phát hiện ra được?

Sau đó Lục Thủy dự định sử dụng sức mạnh thiên địa. Chỉ là vừa mới dự định sử dụng sức mạnh thiên địa thì hẳn cảm giác có người đến.

Xem khí tức, có lẽ là cha của Mộ Tuyết.

“Tới đúng lúc.”

Lục Thủy lùi sang một bên âm thầm nghĩ.

Lúc này hẳn đang không có manh mối gì rõ ràng, mà bây giờ cha của Mộ Tuyết bước vào, với hẳn mà nói có thể có khả

năng cao phát hiện được điều gì đó.

Chốc lát Lục Thủy đã nhìn thấy Mộ Trạch đi đến.

Lục Thủy trốn đi, mặc dù đôi phương không phát hiện được hẳn nhưng trên đời có vài người trời sinh đã có trực giác chiến đấu, loại người này rất dễ dàng phát hiện khác thường ở xung quanh.

Lục Thủy nhìn Mộ Trạch, thấy hắn đang kiểm tra những thiết bị trên quảng trường.

Rất cẩn thận, cũng rất nghiêm túc.

Sau đó Lục Thủy thấy Mộ Trạch sắp đi đến chỗ tận cùng phía trước.

Nhưng còn chưa đến nơi, Mộ Trạch đã ngừng lại.

“Xem ra vấn đề ở ngay đằng trước rồi.” Lục Thủy nhìn Mộ Trạch rồi trầm nghĩ trong lòng.

Lúc này, Mộ Trạch cúi đầu, bước chân so với vừa nãy nặng nề hơn nhiều.

Tiếp đó Lục Thủy thấy Mộ Trạch bước về trước một bước.

Ngay khi Mộ Trạch bước một bước kia, lông mày Lục Thủy lập tức dựng đứng lên, hắn có cảm giác có vật gì đó vừa xuất hiện.

Nhưng lấy trình độ của hắn thế mà cũng nhìn không ra, vậy thì với người khác thì càng không có cách nào cảm ứng được.

Lục Thủy không suy nghĩ nhiều, lập tức sử dụng sức mạnh thiên địa.

Ngay khi sức mạnh thiên địa bao trùm lấy mắt hắn, Lục Thủy đã nhìn thấy.

Đó là vô số những ánh sáng nhấp nháy, những tia sáng này không cố định, chúng không ngừng chớp tắt xuất hiện xung quanh.

Nói cách khác thì là nguồn sáng không được cố định, hoặc là nói nguồn sáng đã đi qua rất nhiều thông đạo rồi mới chạm đến nơi này.

Khi không có vật thể để cộng hưởng, nguồn sẽ không bị phát hiện, cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì đến nơi này.

Mà một khi một khi xuất hiện cộng hưởng, nguồn sẽ có phản ứng.

Nhưng những tia sáng này vô cùng yếu ớt, trên lý thuyết là chưa đạt tới cộng hưởng, hoặc là nói hiện tại chỉ có Mộ Trạch cộng hưởng, tia sáng đang ở đó, Mộ Trạch thấy tia sáng, nhưng tia sáng lại không chiếu lên người hắn được.

Cho nên Mộ Trạch không phải cơ thể cộng hưởng thực sự, nhưng do trùng hợp ngẫu nhiên hắn lại có năng lực để cộng hưởng, nhưng lại không được nguồn sinh ra phản ứng?

“Cơ thể cộng hưởng là Mộ Tuyết?” Lục Thủy suy đoán.

Như vậy đầu nguồn là gì?

Khí tức của nguồn không đủ để tràn ra, hắn cũng không thể biết được.

Tu vi không đủ.

Được thôi, dù cho có thể thử đi thăm dò nguồn nhưng làm đối phương lưu lại thì cơ bản là không thể.

Này khác gì đánh rắn động cỏ.

Còn không bằng tạm thời đứng yên.

Nhưng không đi thử để rõ chân tướng thì hắn lại chẳng còn đường nào để hiểu rõ chuyện này.

Lục Thủy nhìn Mộ Trạch, lúc này Mộ Trạch dường như không để ý đến những tia sáng.

Dịch: MB_Boss

Chương 314: Đồi Mặt Với Mộ Trạch

Haizz.

Thở dài một tiếng.

Lục Thủy cất nước ra người, thuận tiện cũng tản đi phương pháp ẩn nấp của bản thân.

Trước mắt, biện pháp duy nhất và cũng là nhanh nhất, chính là trực tiếp đi theo Mộ Trạch đến nơi này tìm ra đáp án.

Ngay khi Lục Thủy loại bỏ ẩn nấp, Mộ Trạch lập tức nhận ra.

Về mặt hấn thay đổi, trong tổ địa có người?

Sao có thể? Trước đó hấn đã kiểm tra rồi, hơn nữa trong tổ địa cũng có trận pháp để tra xét, nếu có người sao hấn có thể không biết.

Dù cho có là cường giả lên vào cũng không thể lặng yên không tiếng động như vậy được.

Trừ khi đó là cường giả vượt quá cả giới hạn tìm kiếm của bọn họ.

Nghĩ đến đây, Mộ Trạch lập tức huy động toàn bộ sức lực.

Sức mạnh ngũ giai đỉnh phong trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ tổ địa.

Ngũ giai đỉnh phong của hấn không phải những ngũ giai đỉnh phong khác có thể so sánh được.

Lục Thủy cũng cảm thấy, cha của Mộ Tuyết thực ra từ nhiều năm trước đã có thể tiến lên lục giai, lấy thực lực của hấn có thể ổn định tiến vào lục giai.

Thế nhưng hấn vẫn một mực chờ xuống, chờ hơn mười năm rồi mới tiến vào lục giai.

Kiếp trước, lúc cha Mộ Tuyết tiến vào lục giai cũng là sau khi Mộ gia bị san bằng.

Nhưng Lục Thủy cũng không để ý sức mạnh ngũ giai đỉnh phong này, hần bình tĩnh đi đến giữa tổ địa, nhìn cha của Mộ Tuyết rồi lên tiếng:

“Tiền bối, không cần kích động vậy đâu.”

Đột nhiên lúc này Mộ Trạch nhìn về phía Lục Thủy, vốn như đang gặp kẻ địch, trong nháy mắt ngây ngẩn cả người.

Hắn vốn tưởng rằng đến được nơi này là một cường giả nào đó.

Nhưng làm thế nào cũng không ngờ được, người đến lại là Lục Thủy.

Thiếu gia Lục gia.

Sau khi thấy là Lục Thủy, Mộ Trạch thu bớt lại sức mạnh, nhưng cũng không lơ là cảnh giác.

“Lục thiếu gia? Người vào bằng cách nào?” Mộ Trạch nhìn chằm chằm Lục Thủy, như muốn tìm được sơ hở từ trên người hắn.

Thế nhưng mặc kệ hắn tìm như thế nào, cũng không thể tìm ra sơ hở đây là Lục Thủy giả mạo.

Hắn xác định đi xác định lại.

Lục Thủy bình tĩnh nhìn Mộ Trạch, hắn không trả lời vấn đề mà tò mò hỏi:

“Tiền bối không cho Mộ Tuyết đến tổ địa, là do tổ địa có nhiều thêm thứ gì đó, đúng không? Ta đến để xem nó là gì.”

Nghe được lời này của Lục Thủy, đồng tử của Mộ Trạch co lại.

Nhưng nhanh chóng trở lại như thường:

“Ta không hiểu Lục thiếu gia nói gì.

Ta cũng không biết Lục gia cho Lục thiếu gia pháp bảo gì, giúp cho Lục thiếu gia có thể bước vào nơi này, nhưng đây là tổ địa của Mộ gia.

Nếu bây giờ Lục thiếu gia không rời đi, đừng trách Mộ gia ta không nể tình.”

Về tình về lý, Lục Thủy đang mạo phạm Mộ gia.

Dù cho có đuổi Lục Thủy đi, Lục gia cũng không nói gì cả.

Tất nhiên, cũng chỉ có thể bị đuổi ra.

Đương nhiên, Lục Thủy sẽ không sợ Mộ Trạch, hấn bước ra cũng mang ý nghĩa hấn đã nghĩ kỹ sau đó phải làm điều gì.

Chuyện ở đây, trong thời gian ngắn sẽ không có người thứ ba được biết.

Hấn phải giải quyết chuyện nơi này, mà kế hoạch hủy hôn cũng sẽ không bởi vậy mà bị ảnh hưởng.

Hai tay đều phải nắm.

Lục Thủy nhìn Mộ Trạch, bình tĩnh nói:

“Nếu tiên bối không hiểu ta đang nói điều gì, vậy thì ngài có thể nói cho ta biết, lúc tiên bối vừa mới tiến gần phía trước, đã cảm thấy được điều gì?”

Mộ Trạch lạnh lùng nhìn Lục Thủy:

“Ngươi trốn ở đây bao lâu rồi?”

“Hấn tiên bối phải hỏi ta là, ta đã thấy được những gì.” Lục Thủy nhìn thẳng vào cha của Mộ Tuyết.

“Ta không quan tâm ngươi đã thấy những gì!

Mời về cho, Lục thiếu gia, đây không phải nơi ngươi nên đến.

Tuy Mộ gia chúng tôi không bằng Lục gia, nhưng chúng ta chắc chắn sẽ không để ngươi làm loạn trong Mộ gia đâu.” Không nói hai lời, hấn định trực xuất Lục Thủy.

Nhưng ngay khi hấn định ra tay, đột nhiên bị lời nói của Lục Thủy khiến cho giật mình:

“Tiên bối đang sợ đầu nguồn cộng hưởng đúng không?”

“Ngươi, ngươi đang nói gì vậy?” Mộ Trạch có chút khó tin nhìn Lục Thủy.

Lục Thủy nhìn Mộ Trạch, không nhanh không chậm lên tiếng:

“Cho nên ta mới bảo tiền bối nên hỏi là, ta đã thấy những gì.

Ta thấy tiền bối nhìn thấy gì đó, thấy tiền bối đang sợ đầu nguồn cộng hưởng, thấy được ánh sáng từ đầu nguồn, thấy được có người mượn nhờ tổ địa Mộ gia, tìm kiếm cơ thể cộng hưởng.”

Lục Thủy bước đến từng bước, hần nhìn thấy biểu tình kinh hãi của Mộ Trạch, nói tiếp:

“Vậy thì tiền bối, cơ thể được cộng hưởng là Mộ Tuyết đúng không?”

Mộ Trạch theo bản năng lùi lại từng bước, hần không dám tin nhìn Lục Thủy:

“Ngươi, ngươi nhìn thấy ư? Không thể, ngươi không thể thấy được. Cha ngươi có biết chuyện này không?”

Cha ta nên biết? Trong lòng Lục Thủy thoáng lên nghi vấn.

Nhưng thấy hần trầm mặc, Mộ Trạch lập tức nói:

“Xem ra cha ngươi cũng không biết, Lục thiếu gia quá yếu và cũng quá trẻ.

Đừng có chơi với lửa, có ngày chết cháy đó.

Tốt nhất mang theo Mộ Tuyết của ngươi quay về Lục gia đi.”

Lục thủy không di chuyển, nhìn Mộ Trạch nói:

“Tiền bối nói cho ta biết thì ta sẽ lập tức rời đi, thậm chí còn có thể rời đi cùng Mộ Tuyết.”

Mộ Trạch dần chậm lại, hần nhìn Lục Thủy hồi lâu, cuối cùng lạnh lùng lên tiếng:

“Nếu Lục thiếu gia không nghe khuyên bảo, vậy thì đừng trách ta lấy lớn hiếp nhỏ.”

Nói xong, Mộ Trạch lập tức bước tới phía trước một bước, một bước này đi thẳng đến trước mặt Lục Thủy.

Lúc này tay hần bắt đầu tóm lấy Lục Thủy.

Với tu vi nhị giai của Lục Thủy, không thể tránh được, càng không thể phản kháng lại.

Chớp mắt, tay Mộ Trạch sắp bắt được Lục Thủy. Với hắn thì việc bắt lấy Lục Thủy chẳng cần tốn nhiều sức.

Hắn phải lập tức ném Lục Thủy ra khỏi Mộ gia, sau đó để người Lục gia đón Lục Thủy về.

Chẳng qua, ngay khi Mộ Trạch cho rằng mình chắc chắn bắt được Lục Thủy, tay của hắn đột nhiên bị thứ gì đó ngăn cản lại.

Đó là một ngón tay xuất hiện từ hư không.

Mộ Trạch theo bản năng tăng thêm sức mạnh, nhưng vẫn không thể dịch chuyển được ngón tay này.

Mộ Trạch hơi kinh ngạc, nhưng ngay lúc hắn nhìn thấy chủ nhân của ngón tay này, trong đầu hắn như bị sét đánh.

Hắn không tin được điều mình đang thấy.

Chủ nhân của ngón tay này rõ ràng là Lục Thủy.

Một người vốn nên là nhị giai - Lục Thủy, vốn là thiếu gia nổi tiếng vô dụng của Lục gia - Lục Thủy.

Nhưng chính là người này chỉ dùng một ngón tay đã ngăn cản được công kích của hắn.

Sao có thể như vậy được?

Mộ Trạch có thể cảm nhận rõ ràng lực lượng mạnh mẽ truyền đến từ ngón tay này.

“Người, người làm như thế nào?”

Lục Thủy dung một ngón tay chặn lại đòn tấn công của Mộ Trạch. Hắn bình tĩnh nhìn Mộ Trạch, nói:

“Tiền bối có phải hiểu lầm điều gì không? Ta đi và tổ địa Mộ gia nhưng không dùng pháp bảo gì cả.”

Nói xong, Lục Thủy nhẹ nhàng dịch chuyển ngón tay.

Ầm một tiếng, sức mạnh cực lớn trực tiếp đẩy Mộ Trạch lùi lại một khoảng xa.

Mộ Trạch không tin, cách làm người của Lục Thủy hẳn
hiểu rõ, bản lĩnh giả thần giả quỷ của hắn chắc chắn không
thấp.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 315: Thì Ra Thiếu Gia Lục Gia Không Phải Đồ Vô Dụng

Không chút do dự, Mộ Trạch tiếp tục tới gần Lục Thủy.

Đối mặt với Mộ Trạch đang tiến gần, Lục Thủy cũng không bất ngờ.

Người bình thường không tin hẳn.

Cũng đúng, nếu không trùng sinh thì đến chính hắn cũng không tin mình có thể lợi hại được như vậy.

Bùm!

Một cái búng tay.

Trong nháy mắt khi hắn búng tay, tổ địa Mộ gia bị một trận văn vừa đặc biệt lại vừa huyền ảo bao trùm lấy.

Khi những trận văn này xuất hiện, Mộ Trạch lập tức bị trấn áp. Vào lúc này, trận pháp cấm chế mạnh mẽ đã trực tiếp hạn chế hành động của Mộ Trạch.

Ngay khoảnh khắc cảm nhận được trận pháp này, Mộ Trạch nói với vẻ khó tin:

“Ngươi làm gì vậy? Vì sao trận pháp của Mộ gia lại đột nhiên tấn công ta?”

Đúng vậy, trận văn trực tiếp cướp đoạt quyền làm chủ của trận pháp Mộ gia.

Nói xong, Mộ Trạch lập tức gia tăng sức mạnh, hắn muốn thử thoát khỏi trận pháp.

Lục Thủy nhìn Mộ Trạch đang bị trận pháp giam cầm tại chỗ, bình tĩnh nói:

“Tiền bối, ta khuyên ngài cũng đừng giãy dụa nữa.

Ta biết với thực lực của tiền bối có thể thoát khỏi giam cầm của trận pháp, nhưng có lẽ tiền bối không biết và cũng sẽ

không tin, ngay khi ta bước vào tổ địa Mộ gia, nơi này chính là sân nhà của ta.

Bất kể tiền bối có thoát khỏi được trận pháp hay không, với tu vi chưa đến lục giai của tiền bối, nhiều lắm cũng chỉ chịu được một khắc đồng hồ dưới tay ta.

Hơn thế nữa, sẽ còn phá hư tổ địa.”

Tạm ngừng, Lục Thủy nói tiếp:

“Vậy thì, tiền bối còn muốn ra tay với ta nữa không?”

Lục Thủy nói không sai, nhưng chỉ là việc che giấu bản thân cũng chỉ kiên trì được nửa khắc đồng hồ cũng là sự thật

Không đủ sức mạnh thiên địa, dù cho có trợ giúp từ trận pháp, nhưng Mộ Trạch cũng không như ngũ giai đỉnh phong bình thường, đánh nhau rất tốn sức.

Ngộ nhờ đối phương không nhìn được lập tức thăng cấp lên lục giai. Vậy thì hẳn cũng xong đời.

Không phải vấn đề có đánh thắng được hay không, mà là động tĩnh quá lớn, Mộ Tuyết chắc chắn sẽ phát hiện ra điều gì đó.

Lúc đó phải nghĩ cách cứu sống mình chứ không phải nghĩ hủy hôn như thế nào nữa.

“Người thật sự là Lục Thủy?” Mộ Trạch tạm ngừng giãy dụa.

Đúng vậy, với thực lực Lục Thủy vừa biểu hiện ra bây giờ, một khi hẳn ra tay ở trong này, lẽ tể tổ sẽ lập tức bị phá hủy.

Đây là đả kích lớn đối với Mộ gia.

Không được bốc đồng.

Nhìn thấy Mộ Trạch ngừng giãy dụa, trong lòng Lục Thủy cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó lên tiếng trả lời vấn đề của Mộ Trạch:

“Không thể giả được.”

“Cho nên, tin đồn đều là giả?” Mộ Trạch nhìn Lục Thủy, vẫn duy trì bình tĩnh, nói tiếp:

“Thiếu gia Lục gia vốn không phải kẻ vô dụng, cũng chẳng phải là tu vi nhị giai. Tất cả đều là giả, đúng không?”

“Không đúng.” Lục Thủy lắc đầu, nói:

“Lời đồn là thật. Nhưng trước đó phải có một điều kiện tiên quyết đã.”

“Điều kiện tiên quyết?”

“Đúng vậy, một vài điều kiện đơn giản thôi. Ví dụ như Mộ Tuyết vui vẻ, cha mẹ bình an.” Lục Thủy nhìn Mộ Trạch, nói.

Nghe được lời này của Lục Thủy, Mộ Trạch đột nhiên cười:

“Ha ha, cha mẹ bình an?”

Cho nên, cha mẹ người cũng không biết chuyện này?

Toàn bộ Lục gia không biết, thiếu gia bỏ đi của Lục gia, trên thực tế không chỉ không phải kẻ vô dụng, mà thậm chí còn là thiên chi kiêu tử?

Hai mươi tuổi, chỉ đứng yên chẳng mấy may dùng sức cũng có thể trấn áp một người đã tu luyện mấy trăm năm như ta.

Chiến lực đáng sợ như vậy, có xưng là vạn cổ đệ nhất thiên kiêu cũng không quá chứ?

Nhưng lại bị cho là đồ vô dụng.

Thật nực cười!”

Lục Thủy nhìn Mộ Trạch, hần không phản bác lại lời Mộ Trạch nói.

Cũng coi như là chính xác.

Cha mẹ hần và ba vị Trưởng lão quả thật không biết tình trạng của hần bây giờ thế nào, nhưng đây là chuyện bất đắc dĩ, qua một thời gian ngắn nữa thôi.

Chờ tới lúc hần thực hiện xong kế lớn từ hôn, bọn họ sẽ biết.

“Tiền bối còn có nghi ngờ gì nữa không?” Lục Thủy nhìn Mộ Trạch nói.

Nếu không có gì muốn hỏi, hẳn lại bắt đầu hỏi.

Chỉ là Mộ Trạch dường như có không ít vấn đề.

“Người làm sao làm được?” Mộ Trạch nhìn Lục Thủy, hẳn không có cách nào tưởng tượng được, một người thanh niên hai mươi tuổi làm sao làm được tất cả những điều này.

Không đúng, là từ nhỏ đến lớn, làm sao mê hoặc được nhiều người như vậy?

Lục Thủy không có cách nào trả lời rõ ràng vấn đề này, chỉ có thể tìm một điểm chính để trả lời:

“Tiền bối đã nghe nói qua về Thiên Địa Trận Văn chưa?”

Nghe Lục Thủy nói vậy, Mộ Trạch lại chột kinh ngạc, hẳn ngẫu nhiên đã nghe nói qua về điều này:

“Người... học được à?”

Lục Thủy cười không nói.

Thấy vẻ tươi cười của Lục Thủy, Mộ Trạch biết, Lục Thủy thật sự học được.

Nếu là vậy, hẳn lại có thể hiểu được.

“Lục thiếu gia lợi hại như vậy, sao phải coi trọng Mộ Tuyết chứ?”

Lục thiếu gia định làm gì với Mộ Tuyết?” Mộ Trạch khẽ hỏi.

Lấy thực lực của Lục Thủy, kết hợp với bối cảnh của Lục gia, có thiên chi kiêu nữ nào mà không cưới được?

Nghe được vấn đề của Mộ Trạch, Lục Thủy nhất thời im lặng.

Định làm thế nào với Mộ Tuyết à?

Làm nổ mạt thất của ta, không sinh con được, ra tay đánh ta, nổi giận với ta.

Đại khái là như vậy vậy?

Trong đầu Lục Thủy hiện lên đáp án này.

Chỉ là hấn rất nhanh đã có kết luận mới.

Ngoài Mộ Tuyết, không ai làm nổ mìn của hấn.

Ngoài trừ Mộ Tuyết, hấn không cần bất kỳ ai sinh con cho hấn.

Ngoài trừ Mộ Tuyết, không ai trong cùng thế hệ có thể ra tay đánh hấn.

Ngoài trừ Mộ Tuyết, ai có thể nổi giận trước mặt hấn?

Mộ Tuyết không làm nổ mìn, hấn sẽ giảm cường độ của mìn.

Mộ Tuyết không sinh được con, hấn có thể nghiên cứu cả đời.

Mộ Tuyết không công phá được cơ thể của hấn, hấn có thể làm phòng ngự của mình vừa vặn đủ để Mộ Tuyết phá vỡ.

Tâm tình Mộ Tuyết không tốt, hấn có thể cố ý trêu đùa Mộ Tuyết, làm Mộ Tuyết nổi giận với hấn.

Mộ Tuyết nàng có chỗ nào không tốt chứ?

Không, là Mộ Tuyết quá mức hiểu chuyện.

“Ồ trong mắt ta, cả người Mộ Tuyết đều là ưu điểm.” Lục Thủy nhìn Mộ Trạch, nghiêm túc nói:

“Lục Thủy ta hoặc là không cưới, hoặc chỉ cưới Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết hoặc không lấy chồng, nếu không chỉ có thể gả cho Lục Thủy ta.”

Lục Thủy nhìn Mộ Trạch, dưới ánh mắt bất ngờ của đôi phương, lại nói tiếp:

“Ta chính là đối xử với Mộ Tuyết như vậy, đối xử với nàng như một người bầu bạn duy nhất trong cả cuộc đời.”

Mộ Trạch ngây người nhìn Lục Thủy, dù thế nào hấn cũng không ngờ được mình lại nhận được đáp án này.

Hấn không hiểu, nhưng có một số việc hấn cần phải hiểu sao?

Không cần.

“Người... .” Mộ Trạch cuối cùng không nói được lời nào.

Người trước mắt này làm hắn quá mức chấn động rồi.

Hắn trước sau không có cách nào hiểu được người trước mắt này rốt cuộc là loại người thế nào.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 316: Hợp Tác Tìm Ra Kẻ Đứng Sau

“Vậy tiên bối, đến lượt ta đặt câu hỏi chứ?” Lục Thủy nhìn Mộ Trạch bình tĩnh nói.

“Người... hỏi đi.” Mộ Trạch nói với dáng vẻ phục tùng.

“Ở đây có thứ gây nguy hại cho Mộ Tuyết, đúng không?”

“Ta hiểu như vậy.”

“Là tiên bối nhìn thấy nguồn tia sáng sao?”

“Đúng.”

“Tiên bối biết đó là thứ gì không?”

“Không biết.” Mộ Trạch lắc đầu.

Lục Thủy nhíu mày, sau đó tiếp tục hỏi:

“Vậy tiên bối làm sao xác định được vật này sẽ có ảnh hưởng đối với Mộ Tuyết?”

Mộ Trạch nghe được vấn đề này liền im lặng.

Cuối cùng hắn lắc đầu nói:

“Ta không trả lời vấn đề này.”

Lục Thủy nhìn Mộ Trạch, tiếp tục hỏi:

“Bởi vì lời thề à?”

Mộ Trạch có chút bất ngờ, nhưng hắn vẫn lựa chọn gật đầu.

“Lời thề với cha của ta sao?” Lục Thủy lại hỏi.

Lần này Mộ Trạch càng bất ngờ hơn, hắn không có cách nào hiểu được Lục Thủy liên hệ thế nào.

Nhưng hắn không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ bình tĩnh nói:

“Ta không có cách nào trả lời.”

Đó chính là thật sự có liên quan tới cha ta à? Trong lòng Lục Thủy cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Dường như chuyện này rất phức tạp.

Nhưng hẳn cũng hiểu rõ, trước mắt Mộ Trạch dám trực tiếp chọc giận hẳn, quả thật không lo lắng đắc tội Lục gia.

Người cha vợ này và cha hẳn có mưu đồ bí mật.

“Một vấn đề cuối cùng, tiên bối biết đối phương là ai không?”

Câu trả lời của Mộ Trạch là lắc đầu.

Lục Thủy nhận được câu trả lời lại trầm ngâm suy nghĩ.

Thứ nhất, Mộ Tuyết quả thật bị nhằm vào, nếu cha vợ nói đúng.

Thứ hai giữa cha và cha vợ tồn tại có vài nhận thức chung, nhận thức chung này có liên quan đến Mộ Tuyết, cụ thể là gì thì tạm thời hẳn không thể biết được.

Thứ ba, người nhằm vào Mộ Tuyết có thực lực không rõ, mục đích không biết, thiên hướng là đối địch.

Thứ tư, trước khi đối phương xuất hiện, bởi vậy có thể thấy được người nhằm vào Mộ Tuyết không phải đột nhiên xuất hiện, mà vẫn luôn ở đó, cho nên đối phương có thể là thế lực nào đó, hoặc người định làm vài chuyện gì đó.

Không loại bỏ đám người Tiên Đình, Thần Chúng, Phật Môn gần đây hoạt động tương đối mạnh.

Giả thiết, nhóm thế lực nhằm vào Mộ Tuyết là Tiên Đình, vậy có khả năng liên quan tới các loại Dự Ngôn Thạch Bản hay không?

Lại giả thiết, nếu có liên quan, vậy có phải trong nhận thức chung của cha vợ và cha cũng có một phần nguyên nhân là bản thân Lục gia hay không?

Sau đó, Lục Thủy dừng đưa ra giả thiết, không có chứng cứ thì giả thiết nữa lại là tìm phiền toái cho mình.

Vẫn nên giải quyết từng vấn đề một đi.

Đầu tiên phải tìm ra được người đứng phía sau.

Về phân nhận thức chung giữa cha vợ và cha, sau này hẳn có cơ hội lại hỏi tiếp. Nếu thật sự không được, lại trực tiếp tìm người phía sau để hỏi đáp án.

Bây giờ còn không phải lúc đi hỏi cha hẳn.

Lục Thủy đang trầm ngâm suy nghĩ, Mộ Trạch vẫn bị giam cầm ở nơi đó, hẳn không biết Lục Thủy suy nghĩ thế nào.

Nhưng hẳn biết, đối phương chắc chắn sẽ không ngoan ngoãn quay đầu lại.

Còn có một điểm, mình biết bí mật của đối phương, khó nói được đối phương sẽ đối xử với mình thế nào.

“Lục thiếu gia, ta không phủ nhận ngươi rất mạnh, nhưng có vài người có vài việc, ngươi không thể tùy tiện đối đầu.

Khuyên ngươi vẫn nên trở lại Lục gia, chờ ngươi đủ mạnh lại đi ra.” Mộ Trạch nói với Lục Thủy.

Lục Thủy đang lo lắng cha mẹ hẳn cộng thêm ba đại lão đều có suy nghĩ này.

Không đúng, đời trước bọn họ đúng là có suy nghĩ này.

Mình muốn ra ngoài một chuyến cũng khó.

Lần nào cũng là mình lén dẫn theo Mộ Tuyết ra ngoài.

Một khi bị phát hiện còn phải chịu phạt.

Chà chà.

Hẳn rõ ràng cũng mạnh như vậy, đặc biệt như vậy, bọn họ còn không yên lòng.

Lục Thủy không suy nghĩ nhiều, nhìn Mộ Trạch, nói:

“Tiền bối, ta có một đề nghị nho nhỏ.”

Đề nghị nho nhỏ?

Mộ Trạch sẽ không tin tưởng đâu. Vấn đề bây giờ bọn họ phải đối mặt sẽ không thể là đề nghị nhỏ được.

Tuy nhiên hẳn vẫn để cho Lục Thủy nói trước:

“Lục thiếu gia muốn làm gì?”

“Để cho Mộ Tuyết tiến vào tế tổ.” Lục Thủy mở miệng nói.

Nhưng Lục Thủy vừa nói ra những lời này, Mộ Trạch liền từ chối:

“Không được, ta không đồng ý.

Lục thiếu gia, tự tin là chuyện tốt, nhưng quá tự tin lại thành tự phụ.

Hi vọng Lục thiếu gia hiểu rõ.”

“Tiền bối có vẻ rất quan tâm Mộ Tuyết?” Lục Thủy hỏi một câu.

“Lẽ nào Lục thiếu gia muốn gây phiền toái cho mình sao?” Mộ Trạch nhìn chằm chằm vào Lục Thủy nói:

“Bây giờ Mộ Tuyết ở trong bóng tối, cho nên không phải là vấn đề lớn.

Điều này lại giống như thợ săn vào núi đi săn, bọn họ biết ngọn núi có con mồi tốt, nhưng không biết dáng vẻ của con mồi ra sao.

Để cho Mộ Tuyết tiến vào lại tương đương với để cho đôi phương biết hình dáng của con mồi.

Vậy gã Mộ Tuyết vào Lục gia, chẳng lẽ không phải thêm phiền phức cho Lục gia sao?

Không chỉ là Lục gia, chính Mộ gia cũng sẽ gặp không ít phiền phức.

Không ai biết kẻ phía sau rút cuộc là ai.”

“Cho nên lại thêm một điều kiện là được.” Lục Thủy nhìn Mộ Trạch, khóe miệng hơi cong lên, nói:

“Chúng ta tìm ra kẻ đứng phía sau.”

Mộ Trạch sững sốt khi nghe Lục Thủy nói vậy.

Hắn cảm thấy Lục Thủy quá trẻ tuổi, quá cuồng vọng.

Loại chuyện này có thể dễ dàng như vậy sao?

Bây giờ ngay cả đối phương ở đâu, bọn họ còn không biết.

“Lục thiếu gia có hiểu rõ về bọn họ không? Người cảm thấy pháp bảo của đối phương có thể tra xét được, lẽ nào lại không thể nghe được cuộc trao đổi giữa chúng ta sao?” Mộ Trạch nói.

Lục Thủy lắc đầu:

“Tiền bối nói những điều này, sợ rằng tất cả mọi người đều tin là vô nghĩa.

Ta muốn để cho Mộ Tuyết tiến vào, tất nhiên sẽ không để cho Mộ Tuyết gặp phải nguy hiểm.

Ta có một kế hoạch, chỉ cần tiền bối đồng ý phối hợp, ta sẽ có thể tìm được tới đầu nguồn, tìm được đối phương là ai.

Còn có thể làm cho Mộ gia không bị nghi ngờ. Tất nhiên, cũng sẽ làm cho ta không bị nghi ngờ.

Tiền bối không tính cân nhắc sao?”

Mộ Trạch không tin, nhưng rất tò mò muốn biết đó là gì.

Thấy Mộ Trạch không nói gì, Lục Thủy tiếp tục nói:

“Tiền bối biết Thiên Tinh không?”

Mộ Trạch tất nhiên biết luôn được vấn đề thảo luận trước đó không lâu, sau đó mở miệng nói:

“Tám màn đen xuất hiện vào tối hôm qua à?”

Lục Thủy gật đầu, mở miệng nói:

“Đúng vậy, chính là tám màn đen tối hôm qua.

Thiên Tinh còn có tên gọi khác là Nghịch Tinh, đây là một quá trình rất phức tạp. Chuyện là do người, tuyệt đối không phải là ý trời.”

“Người hiểu rõ về Thiên Tinh à?” Mộ Trạch cảm giác này giờ mình không ngừng kinh ngạc, nhưng hẳn vẫn rất nghi ngờ:

“Đề nghị của người có liên quan gì tới Thiên Tinh?”

“Lợi dụng Thiên Tinh, để chúng ta lấy được cơ hội tìm ra kẻ đứng phía sau.

Chỉ cần để cho ta phát hiện ra hấn là đủ rồi, chuyện sau đó nên đối phó với hấn thế nào, đều là chuyện của ta.

Mộ gia tuyệt đối sẽ không bị dính dáng vào trong đó, Mộ Tuyết cũng vậy.” Lục Thủy nói.

“Lợi dụng Thiên Tinh sao?” Mộ Trạch cảm giác đây là lời nói mơ giữa ban ngày.

Một đám người không biết Thiên Tinh là gì. Lục Thủy thì hay rồi, vừa đi ra đã nói muốn lợi dụng Thiên Tinh.

Đây là chuyện con người làm được sao?

—

Dịch: MB_Boss

Chương 317: Ăn Sâu Vào Tận Sương Tuyết

Nhưng Mộ Trạch cũng do dự.

Thấy Mộ Trạch do dự không quyết, Lục Thủy tiếp tục nói:

“Mộ Tuyết ra ngoài, phải mất mấy ngày mới trở về được. Nếu tiên bối không đáp ứng, ta chỉ có thể tự mình hành động, đến lúc đó các người có lẽ không kịp phản ứng, vậy không liên quan gì tới ta.”

“Người đang uy hiếp ta?” Mộ Trạch căm tức nhìn Lục Thủy.

Lục Thủy cầm cái ghế đi ra, sau đó ngồi xuống, nhích lại gần nói:

“Tiên bối không muốn hỏi ta sao?”

Điều này chẳng phải đã rất rõ ràng à?

Nếu là người khác ở trước mặt của ta, ngay cả cơ hội lựa chọn cũng không có đâu.”

“Người...” Mộ Trạch ghen lời.

Lục Thủy nói không sai, đặc biệt hẳn là bại tướng dưới tay đối phương.

Nhưng hẳn thật sự không có cách nào hiểu được, vì sao Lục Thủy lại đột nhiên lấy ghế ngồi xuống.

Người nào sẽ mang theo ghế bên người chứ?

Quả nhiên, đại thiếu gia Lục gia hoàn toàn không bình thường.

“Ta có thể đồng ý với người, nhưng người phải nói cho ta biết tình hình cụ thể.”

Còn nữa, kế hoạch của người có thể gây ra tổn thất cho Mộ gia không?” Mộ Trạch nói.

Lục Thủy thử tưởng tượng một chút.

Mộ Trạch lại có chút khẩn trương nhìn Lục Thủy, đôi phương không lập tức trả lời, chứng tỏ cần phải trả cái giá nhất định.

Hắn đang suy nghĩ về giới hạn cao nhất mà mình chấp nhận được.

Lục Thủy rất nhanh đã lên tiếng:

“Đại khái, cần phải làm cho Mộ gia đổi mới một chút.”

Mộ Trạch: “???”

Có ý gì vậy?

Sao hắn nghe lại không hiểu chứ.

“Lục thiếu gia có thể nói rõ hơn không?” Mộ Trạch hỏi.

“Dẫn động Thiên Tinh không phải là một chuyện dễ dàng, chuyện này có dính dáng tới rất nhiều chuyện. Nói một cách đơn giản, có thể phải lật trời.

Lại nói một cách đơn giản, có khả năng Mộ gia sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.” Lục Thủy nói.

Mộ Trạch: “???”

Về mặt hắn đầy dấu chấm hỏi. Đây không phải là hắn có vấn đề, mà hắn cảm thấy Lục Thủy có vấn đề.

Đây là cái giá gì vậy?

Đây là trực tiếp diệt tộc à?

“Yên tâm đi, chỉ cần các người không để xảy ra sai lầm, người sẽ không có việc gì.

Về phần tổn thất, đến lúc đó ta buộc dây sẽ do ta tới cởi.

Các người trực tiếp nói với cha ta là ta hủy Mộ gia, bảo bọn họ bồi thường là được.

Lục gia đền nổi.” Lục Thủy nói.

Sau chuyện này, nhiều nhất là tới ven sông quay mặt tự suy nghĩ lại lỗi lầm, thuận tiện gặp lại thấy gương mặt năm ngàn

vạn của Tam trưởng lão thôi.

Lại thề mình và Mộ Tuyết có thể sinh hai, ba đứa bé, mấy vị trưởng lão chắc chắn sẽ đổi giận thành vui.

Không phải là vấn đề lớn.

Mộ Trạch im lặng trong giây lát.

Đây là thiếu gia Lục gia à?

Tùy tiện bồi thường xây dựng một gia tộc?

Có phải hơi tài lớn khí thô quá mức không?

Nhưng Lục gia đồng ý bồi thường, Mộ gia cũng phải chịu nổi mới được.

“Có thể nói cụ thể hơn một chút không?”

“Chờ ta trở về chuẩn bị đã.” Nói Lục Thủy búng ngón tay một cái thật kêu.

Sau đó, trận văn xung quanh thoát khỏi trận pháp của tổ địa, tập trung về phía Mộ Trạch.

Những trận văn trực tiếp rơi vào trên đầu Mộ Trạch, cuối cùng dung nhập vào trong đó.

Trong lúc Mộ Trạch còn không hiểu, Lục Thủy mở miệng giải thích:

“Trận văn này có thể mang đến phòng ngự không tề cho tiền bối, đồng thời sẽ trói buộc chuyện có liên quan tới ta.

Chờ sau khi ta và Mộ Tuyết thành hôn, tất nhiên sẽ được giải trừ. Đương nhiên, nếu ta sớm tiết lộ, cũng sẽ được giải trừ sớm.”

Lục Thủy thường đi trên bờ sông, đã chuẩn bị tinh thần bị ướt giày từ lâu.

Làm người phải tự hiểu lấy mình.

Đúng không?

Mộ Trạch không phản kháng, hẳn phát hiện mình không có cách nào phản kháng lại trận văn không chế hẳn.

Nhưng hắn không ngờ Lục Thủy biết dùng biện pháp làm cho hắn im lặng như thế.

Sau khi Lục Thủy báo đại khái kế hoạch, Mộ Trạch nghe xong, trợn mắt há hốc mồm.

“Vì có thể để cho Mộ Tuyết tiến vào tổ địa, mà phải hy sinh lớn như vậy sao?” Mộ Trạch có phần không chịu nổi.

“Không chỉ là để Mộ Tuyết có thể đi vào tổ địa, tìm ra người phía sau cũng rất quan trọng.” Lục Thủy nói.

Mộ Trạch không có cách nào từ chối. Nếu Lục Thủy thật sự tự mình tới, Mộ gia căn bản không chịu nổi.

Nếu quả thật để cho hắn thành công.

Kế hoạch của Lục Thủy quá mức khó tin.

Hắn không thể nào tin nổi Lục Thủy có thể thành công.

Lục Thủy có mạnh hơn nữa cũng không quá lục giai, hắn làm sao có thể làm được chuyện hắn vừa nói chứ?

Nhưng vừa nghĩ tới Lục Thủy chỉ mới hai mươi tuổi, hắn lại không thể không tin.

Người bình thường sẽ tin tưởng người thanh niên hai mươi tuổi có thể áp chế một ngũ giai đỉnh phong mà không hề có sức phản kháng sao?

Mộ Trạch im lặng một lát lại tò mò hỏi một câu:

“Lục thiếu gia thật sự thích Mộ Tuyết sao?”

“Không.” Trong lúc Mộ Trạch còn đang bắt ngờ, Lục Thủy nói tiếp:

“Là vô cùng thích, ăn sâu vào tận xương tủy.”

Mộ Trạch cảm thấy cũng đúng. Nếu không, sau ngày từ hôn đó, Lục thiếu gia phải tới phản đối?

Không chỉ làm chuyện kết hôn của hắn và Mộ Tuyết trở nên chắc chắn, còn thuận tiện ra mặt cho Mộ Tuyết.

Ngay cả Mộ gia cũng chấn động.

“Đại khái phải sau hai ngày nữa thì Mộ Tuyết mới trở về. Trong hai ngày này, ta sẽ chuẩn bị sẵn sàng tất cả.

Tối ngày mốt chắc hẳn sẽ bắt đầu kế hoạch.

Sau đó lại xem phản ứng của các người. Ta sẽ cố gắng không làm ảnh hưởng tới người bình thường.” Lục Thủy nói.

Sau khi Mộ Trạch gật đầu, Lục Thủy lại xoay người rời đi.

Hắn rời khi ngay trước mặt Mộ Trạch, cũng tiến vào trạng thái ẩn nấp ngay trước mặt Mộ Trạch.

Mộ Trạch cứ nhìn Lục Thủy biến mất như vậy, không có cách nào phát hiện ra.

Chờ rất lâu, đại khái cảm thấy Lục Thủy đã rời đi, Mộ Trạch mới kiệt sức, ngồi trên mặt đất.

“Đúng là người đáng sợ.”

—— ———

Lục Thủy trở lại nơi ở.

Kế hoạch của hắn cần dùng không ít sức mạnh thiên địa, cho nên hắn phải tận dụng thời gian quan sát Thiên Địa Trận Vãn.

Hai ngày chắc hẳn đủ để khôi phục rồi.

Đáng tiếc tu vi của hắn không đủ cao, nếu không cũng không đến mức phiến toái như vậy.

Sáng sớm hôm sau, Chân Võ tìm đến Lục Thủy.

Hắn phát hiện Lục Thủy đã bình yên trở về, mới thở phào nhẹ nhõm.

“Hai ngày tới, Thiếu gia còn cần làm gì không?” Chân Võ hỏi.

“Hai ngày tới chuẩn bị một chút, ngày mốt đi Độ Thiên Lĩnh.” Lục Thủy mở miệng nói.

Về mặt Chân Võ mờ mịt.

Độ Thiên Lĩnh?

Đó không phải là nơi Thiên Tinh xuất hiện sao?

Không phải thiếu gia đã nói nên rời xa Độ Thiên Lĩnh sao?

Chân Võ không có cách nào đoán được mục đích của Lục Thủy, nhưng vẫn hỏi:

“Thiếu gia cần vé xe lúc mấy giờ?”

Lục Thủy không ngần ngại, hấn lật sang trang Thiên Địa Trận Văn, nói:

“Không cần vé xe, các người chuẩn bị tâm lý thật tốt là được.”

Trong lòng Chân Võ đầy nghi ngờ, nhưng vẫn gật đầu nói vâng.

Sau đó, Lục Thủy không ra ngoài nữa, hấn vẫn luôn xem Thiên Địa Trận Văn.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 318: Đại Kiếp Diệt Tộc Của Mộ Gia

Mãi đến buổi chiều ngày hôm sau.

Hôm nay, Lục Thủy thu hồi Thiên Địa Trận Văn, ra khỏi phòng.

Nhìn thấy Lục Thủy đi ra, Chân Võ, Chân Linh đều thờ phào nhẹ nhõm, nhưng vẻ mặt lại bất giác trở nên nghiêm túc hơn.

Cuối cùng thiếu gia đã đi ra, chứ không đọc sách mãi.

Thiếu gia cứ đọc sách không ngủ không ngừng, khiến bọn họ không có cách nào yên tâm được.

Mà khi thiếu gia nghiêm túc, sau đó sẽ xuất hiện biến hóa khiến bọn họ không thể đoán ra.

Biến hóa này cần bọn họ cố gắng hết sức để đối mặt.

“Hai ngày qua, Mộ gia có gì thay đổi không?” Ra tới trên đường, Lục Thủy mở miệng hỏi.

Chân Võ lắc đầu:

“Cơ bản không có bất kỳ thay đổi nào, bọn họ vẫn đang chuẩn bị chuyện tế tổ, chắc hẳn đã gần xong rồi.

Ba ngày sau chính là ngày tế tổ.

Ngày mai, Mộ tiểu thư sẽ trở về.”

Lục Thủy gật đầu, xem ra không có gì bất ngờ, như vậy là tốt nhất.

“Dẫn ta đi dạo một vòng trong Mộ gia.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

“Thiếu gia đi theo ta.” Người mở miệng là Chân Linh.

Trong khoảng thời gian này, Chân Võ luôn bảo vệ Lục Thủy, Chân Linh lại tìm hiểu rõ đại khái bố cục trong Mộ gia.

Sau khi tìm hiểu đường đi rõ ràng, Lục Thủy muốn đi đâu bọn họ cũng sẽ không đến mức cái gì cũng không biết.

Lục Thủy gật đầu đi theo.

Cả một buổi chiều, Lục Thủy đều lên núi, xuống núi, đi dạo trong Mộ gia. Lúc rảnh rỗi, Lục Thủy lại đi dạo xung quanh.

Tốc độ của hắn cũng không nhanh, hoặc nói là tương đối chậm.

Khi trời tối, Lục Thủy mới ngồi trong quán ở dưới chân núi, định ăn một chút, thuận tiện nghỉ một chút.

“Tới đây, cơm băng của ngài.” Ông chủ đặt món mà Lục Thủy gọi ở trước mặt hắn.

Trên thực tế Lục Thủy chưa từng ăn qua món này, muốn thử xem mùi vị thế nào.

Loại cơm này còn có băng à?

Có thể ăn được sao?

Lục Thủy nhìn cơm trước mắt bốc lên hơi lạnh, có chút bất ngờ.

Đây là xem hơi lạnh thành hơi nóng à?

Cơm này không phải loại khô mà tương tự với cháo, bên trong còn có một ít thứ khác.

Lục Thủy chạm vào bát, phát hiện rất lạnh.

Sau đó hắn ăn thử một miếng.

Ừ... Cảm giác không giống với cháo lắm.

Có thể ăn được.

Ăn xong, Lục Thủy lại cảm giác mặt đất thay đổi. Chẳng mấy chốc, hắn đã ăn gần hết bát.

Lúc Lục Thủy ăn cơm, ông chủ con đưa tới một đĩa điểm tâm ngọt.

Lục Thủy quay đầu lại nhìn về phía ông chủ với vẻ khó hiểu.

“Cửa hàng mới khai trương nên tặng lại cho khách.” Ông chủ kia vừa cười vừa nói.

Đây là một ông chủ trẻ tuổi.

Lục Thủy quay đầu, nhìn về phía trong cửa hàng, phát hiện các trang thiết bị của cửa hàng mới vừa được lắp xong.

Bình thường thì có chút bình thường, nhưng cửa hàng này sẽ lo lắng cho nửa đời sau của ông chủ đi?

Đây là một người bình thường.

“Một mình mở cửa hàng à?” Lục Thủy cầm lấy điểm tâm cắn khế một miếng.

Mùi vị còn tạm được, ăn ngon hơn mẹ hấn nấu, nhưng không dẻo bằng, hoặc nói là kém hơn nhiều.

Nghe được Lục Thủy hỏi vậy, ông chủ trẻ tuổi kia có chút xấu hổ mỉm cười, nói:

“Hai người, bởi vậy thời gian trước vừa kết hôn.”

“Mở cửa hàng có khó khăn sao?” Lục Thủy hỏi xong lại cắn số điểm tâm ngọt còn lại bỏ vào trong miệng.

“Cũng tạm được, có thể sống qua ngày. Hơn nữa có thể có cửa hàng của mình cũng rất hiếm có rồi.” Ông chủ vừa cười vừa nói.

Ông chủ có vẻ rất thỏa mãn cũng rất vui mừng về quán của mình.

Lúc này trong cửa hàng có một người phụ nữ trẻ tuổi chạy ra, vẻ mặt nàng sốt ruột. Sau khi nhìn thấy được ông chủ kia, lập tức dùng tay làm một vài ký hiệu tay của người câm đích với ông chủ kia, Lục Thủy xem không hiểu.

Nàng làm xong còn sốt ruột giậm chân.

Nàng là người câm.

“Được, ta vào trong đây.”

Ông chủ kia đáp tiếng, lại dẫn theo người phụ nữ kia đi vào.

Khi đi vào trong, ông chủ còn khẽ nói:

“Chuyện như vậy rất bình thường, lần sau không cần gấp gấp như vậy, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

“Được được, người nói đúng.”

Lục Thủy tiếp tục ăn điểm tâm của đối phương, im lặng không nói.

Người ông chủ này cũng không biết, cửa hàng mà vợ chồng bọn họ tốn không ít tâm huyết mới mở ra, sẽ bị phá hủy trong giây lát.

Ăn xong hai miếng điểm tâm, Lục Thủy không ăn nữa. Hắn nhìn về phía trong cửa hàng, lặng lẽ nói:

“Ăn hai miếng điểm tâm của hai người, trả lại cho hai người cả đời không bệnh không tai.”

Lục thiếu gia hắn không phải là một người chỉ biết chiếm lợi của người khác.

Sau đó hai sức mạnh thiên địa tiến vào trong cửa hàng, cuối cùng biến mất ở trên thân ông chủ và vợ của ông chủ.

Làm xong những điều này, Lục Thủy quay đầu nhìn về phía con đường.

Hắn có thể làm không được nhiều, nhưng thứ nên thuộc về bọn họ, Lục gia hắn đều có thể bồi thường thỏa đáng.

Dù sao tộc trưởng Lục gia là cha hắn.

Mà cha hắn chính là một người như vậy.

Trong đại sảnh của Mộ gia, Mộ Uyên nhíu mày nhìn bầu trời bên ngoài.

Vẻ mặt hắn rất tệ.

“Thật sự không có bất kỳ vấn đề gì sao?” Mộ Uyên hỏi.

Mộ Khương và Mộ Trạch bên cạnh hắn đều lắc đầu:

“Đã kiểm tra cả trong lẫn ngoài, không có một vấn đề nào cả.”

“Vậy tại sao bắt đầu từ buổi chiều, trong lòng ta lại bất an như vậy?”

Tuyệt đối sẽ xảy ra chuyện gì đó, hơn nữa còn là nhằm vào cả Mộ gia chúng ta.

Đây là cảm nhận từ đá khởi nguồn.” Mộ Uyên nói.

Thật ra bọn họ cũng không biết đá khởi nguồn của Mộ gia xảy ra chuyện gì, nhưng đá khởi nguồn này chính là hy vọng của mọi người trong tộc bọn họ.

Thậm chí ngay cả Mộ Uyên là tộc trưởng còn có thể từ trên đá khởi nguồn biết được kiếp nạn của Mộ gia.

Loại chuyện như vậy cơ bản chưa từng xảy qua, rất nhiều người đều chỉ cho là lời đồn đại.

Nhưng vào buổi chiều hôm nay, Mộ Uyên đã phát hiện ra cảnh cáo đến từ đá khởi nguồn, Mộ gia sắp gặp phải tai họa lớn.

Mộ Uyên tất nhiên tìm Mộ Khương và Mộ Trạch trước tiên, bảo bọn họ điều tra từ trong ra ngoài một lượt, nhưng không phát hiện có vấn đề gì, không có bất kỳ vấn đề nào.

“Rốt cuộc xảy ra vấn đề ở đâu vậy?”

Cảm giác càng lúc càng mãnh liệt.” Mộ Uyên day mi tâm, đau khổ nói.

Mộ Trạch đứng bên cạnh im lặng, do dự một lát, hần thử hỏi:

“Có khả năng liên quan tới Thiên Tinh trước đó không?”

Nghe Mộ Trạch nói vậy, Mộ Uyên và Mộ Khương đều sửng sốt.

Không phải là bọn họ không tin, mà cảm thấy Mộ Trạch nói có đạo lý.

Nhưng nếu là Thiên Tinh gây ra, bọn họ lại phải đề phòng thế nào?

Tuy không biết, nhưng Mộ Uyên không để ý được nhiều như vậy, hần lập tức đứng lên nói:

“Mở ra đại trận của gia tộc, cả tộc đề phòng.”

Chỉ là hắn vừa nói dứt lời, hắn đã có nhận được lời nhắc nhở. Sau đó, Mộ Uyên nhìn về phía trên không trung với vẻ mặt hoảng sợ.

Hắn có chút khó tin, nói:

“Tới rồi, không kịp nữa.”

Trong phút chốc, cả Mộ gia chìm trong bóng tối vô tận.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 319: Nguy Cấp

Đám người Mộ Uyên nhìn lên bầu trời với vẻ mặt khó tin.

Lúc này, trên bầu trời xuất hiện một tấm màn đen vô cùng vô tận, tấm màn đen này đến từ trên trời, dường như muốn cắn nuốt toàn bộ Mộ gia.

Góc hẻm lánh của Thiên Tinh.

Mộ gia bị bao phủ bên trong góc hẻm lánh của Thiên Tinh.

Tất cả ánh sáng đều bị Thiên Tinh hấp thu, hết thảy tất cả như đều bị Thiên Tinh cắn nuốt.

Mộ Uyên không chút chần chừ, lập tức lựa chọn ra tay:

“Mọi người bảo vệ gia tộc, để ta thử đi đối kháng với Thiên Tinh này.”

Mộ Trạch và Mộ Khương cũng không do dự, lập tức đưa ra lựa chọn mở đại trận.

Mặc dù Mộ Uyên thử đi chống lại Thiên Tinh, nhưng hẳn cũng không lỗ mãng, mà chọn dùng pháp bảo để thăm dò.

Thế nhưng mà, khi hẳn bay lên không trung, vừa mới gọi ra pháp bảo thì bản thân lập tức bị Thiên Tinh hút vào trong đó.

Đến cả thời gian để phản ứng cũng không có.

Mà Mộ Trạch và Mộ Khương lúc đó cũng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Không mở được, sức mạnh lập tức bị hấp thu. Hơn nữa, không thấy đại ca đâu.”

Mộ Khương kinh hãi, lần này chẳng lẽ Mộ gia bọn họ sẽ xong đời sao?

“Để ta liên lạc với trưởng bối bên trong tổ địa.” Mộ Khương lập tức nói.

Chỉ là, khi nàng vừa mới định liên hệ với những vị trưởng bối đang ngủ say của Mộ gia thì kinh ngạc phát hiện ra rằng, không thể liên lạc được.

Tất cả đều bị cắt đứt, hoặc có thể nói rằng tất cả đều không có tác dụng.

“Tại sao lại như vậy?” Mộ Khương không thể tin nổi.

Vì sao Thiên Tinh lại vừa vặn ảnh hưởng đến Mộ gia bọn họ?

Mộ Trạch nhìn thấy tất cả, cũng vô cùng hoảng sợ.

Mọi thứ hắn vừa nhìn thấy đều không phải là giả, trận pháp không mở được, tất cả mọi thứ đều mất tác dụng.

“Đây chính là chuyện là Lục thiếu gia đã làm sao? Thật khiến người ta sợ hãi.” Mộ Trạch nhìn Thiên Tinh sắp cắn nuốt tất cả mọi thứ mà lòng sinh sợ hãi.

Như đứng trước thế giới này, bản thân nhỏ bé cỡ nào.

Bọn họ không thể chống lại việc Thiên Tinh giáng lâm.

Thật sự Mộ gia sẽ không bị bất cứ tổn hại nào ư?

Thiên Tinh quá đáng sợ, đáng sợ đến nỗi Mộ Trạch lo lắng Mộ gia sẽ vì vậy mà diệt vong.

Lục Thủy đang ngồi tại chỗ ăn cơm của hắn.

Lúc này, tấm màn đen giáng lâm, ánh sáng bị tước đoạt.

Chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi người rơi vào khủng hoảng.

Vì sao?

Không phải bởi vì bọn họ chưa bao giờ va chạm việc đời, mà là tấm màn che vốn mang theo sự sợ hãi, nhìn lên Thiên Tinh cũng sẽ có cảm giác đang bị Thiên Tinh nhìn chăm chú.

Không hiểu biết về Thiên Tinh, tu vi lại không đủ mạnh, thì sẽ cảm nhận được sự sợ hãi.

Thiên Tinh giáng lâm, có thể cắn nuốt sinh linh vạn vật.

Nơi nào càng nhiều cảm xúc, càng dễ thu hút ánh mắt của Thiên Tinh.

Nhưng ở đây là bên góc hẻo lánh của Thiên Tinh, thuộc về bị thiên tai ngẫu nhiên.

Nó sẽ đưa tất cả những ai bị cắn nuốt vào khu vực thiên tai thực sự.

Vùng đất Nghịch Tinh sinh ra.

Lục Thủy ăn xong cơm, nói với Chân Võ Chân Linh:

“Chút nữa ta đi Độ Thiên lĩnh, không thấy ta cũng đừng lo lắng.”

Chân Võ Chân Linh cũng bị vây trong trạng thái hoảng sợ, bọn họ đang bảo vệ Lục Thủy, bọn họ không thể hiểu được lời nói của Lục Thủy.

Nhưng chỉ cần đồng ý là được rồi.

...

Ở khu vực khác của Mộ gia, một người đàn ông đang ôm kiếm trong lòng thở dài.

“Cuối cùng thì cũng bị ảnh hưởng tới, đây chính là Thiên Tinh sao?”

Ta có cảm giác không thể nào chạy thoát.

Chỉ cần ở trong phạm vi Thiên Tinh thì sẽ không thể chạy khỏi Thiên Tinh ư?

Đến cùng thì Thiên Tinh đáng sợ tới mức nào chứ?”

Người này thử truyền tin, nhưng hẳn phát hiện ra, tất cả biện pháp truyền tin đều mất đi hiệu lực.

Kế hoạch thất bại, hẳn muốn báo cho những người khác, tiếc rằng hẳn lại bị mắc kẹt ở chỗ này.

Ngay lúc Ma Kiếm Trảm Đồ định thử rời đi, đột nhiên bên trong tấm màn đen có sấm sét lấp lóe, tiếp đó như có vật đang bắt đầu ngưng tụ lại ở trong tấm màn đen.

Lông mày Ma Kiếm Trảm Đồ nhảy lên một cái, hấn cảm thấy có thứ gì đó rất quan trọng sắp xuất hiện.

“Vẫn nên rời đi trước thôi.”

Ma Kiếm Trảm Đồ ngạc nhiên không biết Thiên Tinh đang xảy ra chuyện gì, cũng muốn biết đến cùng là sẽ xuất hiện điều gì.

Nhưng trên người hấn có nhiệm vụ và vật phẩm quan trọng..

Không được có chút sơ sót nào.

“Đáng tiếc.”

Tiệc nuôi xong, Ma Kiếm Trảm Đồ liền cầm kiếm thử phá vỡ không gian.

Kiếm của hấn không có sức mạnh phát ra, nhưng theo động tác huy kiếm của thì không gian bắt đầu chấn động.

Tấm màn đen sau khi va chạm vào sức mạnh này thì phát ra một tiếng răng rắc, tựa như bị bở ra một vết nứt.

Ầm!!

Một âm thanh thanh thúy vang lên, vết rách vỡ ra, biến thành một thông đạo.

Trong nháy mắt khi thông đạo xuất hiện, Ma Kiếm Trảm Đồ lập tức theo thông đạo rời đi.

Chỉ là ngay khi hấn đi vào trong thông đạo, đột nhiên bị một vệt ánh sáng che khuất mắt.

Không chần chừ, Ma Kiếm Trảm Đồ nâng kiếm chém ra, hấn muốn chém đứt cái ánh sáng đang che khuất ánh mắt hấn lúc này.

Mà ngay khoảnh khắc khi chém ra một kiếm, hấn có cảm giác trời đất mất đi ánh sáng. Không chỉ vậy, thậm chí hấn còn cảm thấy sức mạnh ở tay chân mình cũng không thể nào quan sát được.

Giống như người mù.

Ngay sau đó, hắn cảm thấy bóng tối đang chiếm lấy mình, mặc kệ hắn sử dụng bất kì sức mạnh nào cũng không hề có tác dụng.

Giống như một người không biết bơi rơi xuống nước, chuẩn bị chết chìm vậy.

Bất lực.

Chỉ trong chớp mắt này, ma tu Trảm Đồ sợ hãi.

Hắn lập tức lựa chọn lùi về sau một bước.

Mà ngay khi hắn lùi lại, tất cả mọi thứ lại trở lại như thường, hắn về tới khu vực thuộc Mộ gia.

Ma Kiếm Trảm Đồ nhìn thấy vậy thì trong lòng vẫn còn mang sợ hãi.

Thiên Tinh, còn đáng sợ hơn nhiều so với dự đoán của hắn.

Àm àm!!!

Lúc này Ma Kiếm Trảm Đồ nghe thấy trên trời truyền ra tiếng vang cực lớn.

Hắn lập tức quay đầu lại nhìn, chỉ là vừa gấp gấp quay lại nhìn thấy việc này khiến hắn cảm thấy khó hiểu.

Bởi ở vị trí trung tâm của tấm màn đen kịt này xuất hiện một luồng ánh sáng rực rỡ.

Tia sáng này lập tức chiếu sáng toàn bộ Mộ gia.

Ngay sau đó, luồng ánh sáng này từ trên trời giáng xuống.

Tốc độ nhanh tới mức vượt qua giới hạn của mắt nhìn.

Oành!

Một tiếng vang lớn, luồng ánh sáng này rơi xuống trần nhà Mộ gia.

Ma Kiếm Trảm Đồ lập tức quay lại nhìn, mà không chỉ Ma Kiếm Trảm Đồ, đến cả Mộ Trạch và Mộ Khương cũng vậy.

Nhưng người khác cũng nhìn lại.

Mọi người đều muốn nhìn thấy ánh sáng trong bóng tối này.

Ngay sau đó bọn họ lập tức nhìn thấy một quả cầu ánh sáng, quả cầu ánh sáng rơi ở nơi ngã tư đường.

Chỉ ngay khi nhìn thấy nó, trong lòng mọi người dâng lên cảm giác mình nhìn thấy bảo vật trân quý nhất.

Như là dụ dỗ con người đi đến cầm lấy nó.

Mà cách quả cầu này gần nhất, chính là Lục Thủy.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 320: Hoảng Sợ

“Nguy rồi.”

Mặc kệ là Ma Kiếm Trảm Đồ hay là đám người Mộ Khương, bọn họ đều biết chuẩn bị có chuyện xảy ra.

Thứ này nhìn như là bảo vật, nhưng chắc chắn chẳng phải vật tốt đẹp gì.

Bởi vì cảm giác dụ dỗ kia, khiến bọn họ có cảm giác quái dị.

Mà một khi Lục Thủy đụng phải, tất nhiên sẽ xảy ra chuyện.

Lục Thủy là ai?

Đại thiếu gia Lục gia đó, nếu Lục Thủy ở Mộ gia xảy ra chuyện gì, như vậy Lục gia sẽ như thế nào.

Đối mặt với Lục gia, Mộ gia sẽ như thế nào?

Mộ Khương khẩn trương, nàng muốn thử đi ngăn cản Lục Thủy.

Thế nhưng khi nàng muốn cất bước đi lại phát hiện bản thân không thể cử động.

Ma Kiếm Trảm Đồ cũng không thể trở mắt nhìn thấy Lục Thủy xảy ra chuyện.

Nếu Lục Thủy xảy ra chuyện, vậy thì đứa con thứ hai của Lục gia không lâu nữa sẽ được sinh ra.

Đến lúc đó, Đế Tôn có thể thuận lợi thức tỉnh hay không cũng không biết được.

Vậy thì Tiên Đình có thể tồn tại hay không cũng là một vấn đề lớn.

“Không được, phải cứu Lục Thủy.”

Nghĩ vậy, Ma Kiếm Trảm Đồ liền muốn tiến lên đẩy Lục Thủy ra.

Thế nhưng tấm màn đen đã cuốn lấy hắn.

Ma Kiếm Trảm Đò cảm thấy, chỉ cần hắn còn ý thức thì sẽ mất đi năng lực hành động.

“Chết tiệt, rốt cuộc đây là thứ gì chứ?”

Ma Kiếm Trảm Đò gấp gáp, nhưng đối mặt với Thiên Tinh, hắn nhận ra mình không có bất kỳ cách nào cả.

Vận dụng toàn lực ư?

Thế thì vật mà Ti Tinh Tiên Quân để lại sẽ bị ảnh hưởng đến.

Còn nữa, nếu bị bạo lộ sẽ là một kích trí mạng đối với Tiên Đình.

Ma Kiếm Trảm Đò chỉ do dự một chút liền không động đậy nữa.

Chờ thôi, không đến giây phút cuối cùng, hắn sẽ không chọn ra tay. Với lại, hắn cũng không chắc rằng khi mình sử dụng toàn lực có thể phá vỡ giam cầm của Thiên Tinh được hay không.

Lúc này, Lục Thủy cũng thấy quả cầu ánh sáng, hắn cũng đã đi tới gần quả cầu, rất nhiều người đang hướng đến bên này, bọn họ đều bị hấp dẫn tới.

Bọn họ rõ ràng không có lý trí.

Đều muốn lấy được quả cầu ánh sáng này.

Nhưng không có ai nhanh bằng Lục Thủy.

Nhưng chỉ trong vòng vài nhịp thở, Lục Thủy đã thành công nắm được quả cầu ánh sáng.

Ngay khi Lục Thủy chạm đến quả cầu ánh sáng, ánh sáng phát ra từ quả cầu nháy mắt phóng ra.

Vô tận ánh sáng chói lọi bảo phủ lấy khu vực Mộ gia.

Cũng chính trong nháy mắt này, sức mạnh từ quả cầu ánh sáng xuất hiện, dường như sức mạnh lấy Lục Thủy làm môi giới, sức mạnh từ Thiên Tinh truyền ra.

Ban đầu mọi người cảm nhận được sức mạnh này rất nhỏ.

Nhỏ như gió nhẹ lướt qua mặt.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, sức mạnh này bắt đầu tăng mạnh.

Như thể tăng từ một lên mười nghìn trong tích tắc.

Oanh!

Trong chớp mắt đó, sức mạnh như bão táp quét sạch toàn bộ Mộ gia.

Ầm!

Tất cả mọi người bị gió thổi rơi xuống đất khó lòng mà đứng dậy nổi, dưới cơn bão mạnh mẽ này kiến trúc bắt đầu sụp đổ, hư hỏng.

Như thể một sức mạnh khủng khiếp đang công kích Mộ gia.

Và sức mạnh này không ngừng gia tăng, không ngừng quét sạch tứ phía, cuồng bạo như một con thú dữ thoát cương.

Tất cả mọi người đã khôi phục tỉnh táo, bọn họ đang ôm đầu chống lại sức mạnh từ cơn lốc.

Ở trần nhỏ, có không ít người thường.

Bọn họ đang sợ hãi, hoảng hốt, đang cầu xin cơn bão qua nhanh một chút.

Mà lúc này, thân là sức mạnh môi giới, Lục Thủy bắt đầu hét lên thảm thiết.

“A a a a a.”

Lúc này sức mạnh bùng nổ, đang không ngừng trào ra, đang không ngừng ăn mòn tu chân giả.

“Thiếu gia.” Lúc này Chân Võ Chân Linh cũng khôi phục lại tỉnh táo.

Bọn họ nhìn thấy thân thể Lục Thủy đang vỡ ra, nhìn thấy máu tươi Lục Thủy đang chảy xuống.

Bọn họ nôn nóng sốt ruột, thế nhưng dù cho bọn họ có làm thế nào, cũng không thể đến gần Lục Thủy.

Đám người Mộ Khương bị cơn bão mạnh mẽ quét sạch, không có cơ hội ra tay.

Nhưng nàng hiểu Lục Thủy sắp xong rồi.

Mộ Trạch không thể hiểu nổi, đây chẳng lẽ là kế hoạch của Lục Thủy hay sao?

Hắn nhìn thấy, thân thể đầy vết thương của Lục Thủy, chắc chắn không phải là giả.

Hắn lo lắng có phải Lục Thủy nói chơi hay không.

Thiên Tinh đáng sợ như thế, sức lực con người có thể không chế hay không?

Càng đến gần Thiên Tinh, Mộ Trạch càng cảm thấy bản thân nhỏ bé.

Cùng lúc đó, Ma Kiếm Trảm Đồ cũng bị cơn bão to lớn này bao trùm lấy, thậm chí hắn còn không biết chỗ đó đã xảy ra những gì.

Nhưng chỉ cần sức mạnh này vẫn còn, chúng tỏ Lục Thủy vẫn còn sống.

Chỉ cần Lục Thủy chưa chết, vậy là đủ rồi.

Hiện tại hắn phải lo cho bản thân.

Hắn có cảm giác sức mạnh này đã nhiễm lên hắn.

Chuyện này cũng chẳng tốt đẹp gì.

Nhất là vật mà Tinh Ti để lại, nhất định phải bảo vệ tốt. Nếu như bị hủy, hắn chính là tội nhân của Tiên Đình.

Khi sức mạnh này quét sạch Mộ gia, vào lúc khiến tất cả mọi người bị hạn chế lại, Lục Thủy ngừng kêu thảm, dưới chân hắn xuất hiện một trận văn, ngay khi trận văn xuất hiện thì vết thương trên người hắn đã được chữa trị.

Sau đó quả cầu ánh sáng bị Lục Thủy cầm trong tay như một món đồ chơi.

Chỉ là hấn cũng không dùng cơn bão sức mạnh này lại, mà tiếp tục phá hủy Mộ gia vốn đã là đóng đồ nát.

Nhưng hấn không chế sức mạnh tránh làm bị thương người bình thường.

“Không có chuyện gì, không sao đâu, đừng sợ, đừng sợ.” Đột nhiên trong một cửa hàng truyền ra tiếng nói.

Lục Thủy quay đầu sang nhìn.

Hấn nhìn thấy vị chủ quán kia trốn trong góc, hấn ngồi dưới đất bảo vệ hôn thê mới cưới vào ngực.

Phòng việc nàng bị thương.

Lục Thủy có thể thấy rõ, nữ tử kia không ngừng run rẩy, nắm chặt tay chủ quán.

Nàng sợ hãi.

Lục Thủy nhìn về phía trần nhà mặt tiền của cửa hàng.

Hấn phát hiện trần nhà của cửa hàng đã sụp mất một nửa.

Mà nửa chân chủ quán bị đè lại, không có thương tích gì, nhưng hạn chế hành động của hấn.

Sau đó Lục Thủy nhìn về những hướng khác, rất nhiều người ôm đầu trốn sang một bên, có người ép bản thân bình tĩnh, có người cúi đầu khóc thút thít.

Lục Thủy nhìn thấy tất cả, bình tĩnh nói:

“Người sống trên đời cũng nên trải qua cực khổ, không phải sao?”

“Hôm nay các người mất đi, ngày khác Lục gia ta sẽ cho càng nhiều.”

“Là bồi thường, cũng là áy náy.”

Tất cả đều do bản thân Lục Thủy tạo ra, từ trước tới giờ Lục Thủy không bao giờ né tránh việc bản thân phải chịu trách nhiệm.

Nếu như nơi này đều là tu chân giả thì Lục Thủy cũng không để ý tới.

Nhưng ở đây có rất nhiều người thường.

Hắn còn khinh thường việc đi liên lụy một đám người bình thường.

Cho nên từ lúc bắt đầu phóng thích sức mạnh hắn liền mạo hiểm tránh người bình thường đi, để ngừa việc họ bởi vì trận kiếp nạn này mà mất mạng.

Vết thương nhỏ thì Lục Thủy không để ý, còn bị thương nặng thì hắn lựa chọn tránh đi.

Về phần hoảng hốt sợ hãi, đây là điều không thể tránh khỏi.

Những người này đều phải gánh chịu.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 321: Mộ Gia Bị San Thành Bình Địa

Lục Thủy nhìn về phía không trung, tấm màn đen đã gần trong gang tấc.

“Nên kết thúc rồi, thuận tiện cho ta xem người đang ở đâu đi.”

Vừa nói như vậy, Lục Thủy lập tức buông quả cầu ánh sáng ra.

Sau một khắc, sức mạnh ngừng phun trào, cùng lúc đó quả cầu ánh sáng lập tức nổ tung, ánh sáng vô tận chiếu rọi toàn bộ Mộ gia.

Tất cả mọi người đều mất đi thị giác dưới tia sáng này.

Khoảnh khắc tấm màn đen rơi xuống.

Khi mà phần lớn người nghĩ mình không nghi ngờ gì nữa sẽ phải chết, đất trời chợt mất đi tất cả âm thanh.

Ánh sáng biến mất, sức mạnh lắng lại, tất cả mọi thứ đều không cảm giác được, tựa như trước đó chỉ đều là ảo giác.

Chủ quán kia len lén hé mắt ra, đập vào mắt hắn là cửa hàng bị hủy hoại hoàn toàn. Nhưng cơn lốc sức mạnh đã biến mất, tấm màn đen trên trời cũng không còn tăm tích.

Hắn đẩy nhẹ thê tử trong ngực, muốn đẩy nàng ra.

Chỉ là vừa mới chạm vào, nàng đã ôm chặt hắn.

“Không sao.” Chủ quán lên tiếng an ủi:

“Không sao thật đấy, chứ không phải muốn đẩy nàng ra.”

Lúc này, nữ tử mới ngẩng đầu lên nhìn chủ quán.

Tiếp đó nàng nhìn thấy, ánh sáng chói mắt không còn, cơn lốc sức mạnh cũng biến mất, mọi thứ khôi phục lại hình dáng như bình thường.

Đúng là không sao.

Rất nhiều người đều đã nhận ra, cảm giác của bọn họ đều đã khôi phục bình thường, ngoại trừ trần nhỏ bị phá hoại.

Nhưng mà, người còn sống.

Tất cả mọi người đều cảm thấy may mắn.

Nhà ở sao quan trọng bằng người sống sao.

Bà chủ lại một lần nữa ôm thật chặt ông chủ, cửa hàng mất thì mất, thua lỗ thì thua lỗ.

Còn sống là tốt, người còn đây là tốt rồi.

Lão bản kia cũng là ôm vợ mình.

Có thể còn sống, thật tốt.

...

Lúc này Mộ Khương khôi phục tinh thần. Trước tiên, nàng kiểm tra xung quanh, nàng phát hiện tất cả sức mạnh đều biến mất.

Khi nàng muốn nhìn sang bên chỗ Mộ Trạch xem như nào, đột nhiên ngậy người.

Mộ Trạch biến mất.

Trong lòng nàng hơi lo lắng.

Lập tức triển khai thần thức bắt đầu xem xét, ngay sau đó nàng phát hiện không thấy tung tích Mộ Trạch đâu, không chỉ vậy, đa số người của Mộ gia đều biến mất.

Nàng bay lên không trung thuộc khu vực Mộ gia, tiếp đó nàng nhìn thấy toàn cảnh của Mộ gia.

Nàng nhìn thấy Mộ gia khác hoàn toàn so với trí nhớ của mình.

Mất thấy phòng ốc đồ sộ, kiến trúc hư hại, như là một tòa phế tích.

Toàn bộ Mộ gia, trong vòng một đêm, hủy hoại chỉ trong chốc lát.

“Làm sao, tại sao có thể như vậy?”

Mộ Khương rơi trên mặt đất, vừa vô lực lại vừa tuyệt vọng.

Nhất là toàn bộ Mộ gia chỉ còn lại nàng là trực hệ.

Tất cả tu vi cao hơn một chút đều đã biến mất.

Đây chính là thiệt hại mà Thiên Tinh mang tới.

—————

Ở chỗ sông núi cách ranh giới ma tu không xa, có một hồ lớn bị núi vây quanh.

Nơi này, mặt hồ như gương, xung quanh là tiên khí.

Phong cảnh núi non ngút tầm mắt, dãy núi trong hồ sừng sững, như một vị Thiên Thần nhìn chăm chú xuống mặt đất.

Mà ở trong hồ lớn này, có rất nhiều hòn đảo.

Trên đảo đều có những khoảng sân trang nhã.

Đám người Mộ Tuyết đang ở ngay trong sân đó.

Đúng vậy, nơi này chính là Đạm Nguyệt Hồ nơi mà Mộ Tuyết đến giải sầu.

Trong hồ tôm cá được linh khí hun đúc trưởng thành, chất thịt thơm ngon, chính là nguyên liệu cực phẩm để nấu ăn.

Không ít tu chân giả đều dò xét muốn bắt lấy tôm cá trong hồ.

Đáng tiếc là, Đạm Nguyệt Hồ không cho phép bắt tôm cá.

Nếu không sẽ phải đón chờ công kích đến từ quản lý Đạm Nguyệt Hồ.

“Oành!!!”

Một tiếng nổ mạnh xuất phát từ Đạm Nguyệt Hồ.

“Chắc là lại có người vụng trộm bắt cá.” Mộ Tuyết nhìn về phía trước, nói.

Nàng còn đang suy nghĩ làm như nào để thần không biết quỷ không hay bắt hai con về cho Lục Thủy.

“Vì sao Đạm Nguyệt Hồ không mở bán luôn cơ chứ?” Nhã Nguyệt đứng bên cạnh Mộ Tuyết, tò mò hỏi.

“Có thể do nhu cầu quá lớn.” Mộ Tuyết khẽ nói.

Nhã Nguyệt gật đầu, đến nàng cũng muốn mua về một đồng.

Mà tu chân giả ở đây cũng không ít, muốn mua được lại càng không ít.

Nhiều nữa cũng không đủ bán.

“Ui da, ui da, đừng đánh nữa, đừng đánh nữa. Trong bụng ta còn có yêu quái nhỏ đó nha.”

Đột nhiên có một giọng nói truyền vào tai Mộ Tuyết và Nhã Nguyệt.

Là Nhã Lâm đang chơi đùa trong trận pháp, nàng còn đang ở trong trận pháp chạy nhảy lung tung.

Một trận pháp không lớn lại có thể khiến Nhã Lâm chạy khắp nơi.

Dường như nó rất rộng lớn.

Nhã Nguyệt nhìn Nhã Lâm, do dự hồi lâu mới lên tiếng hỏi:

“Mộ Tuyết tỷ, có phải Nhã Lâm đang tu luyện Thiên Nữ Chân Kinh hay không?”

Mộ Tuyết gật đầu:

“Ừm, nhanh thật đấy.”

Nhã Nguyệt chọc chọc tay, di di chân, cúi đầu hỏi:

“Ta, ta có thể tu luyện không?”

Tiền bộ của Nhã Lâm nàng cũng nhìn thấy.

Ngay từ đầu nàng coi Nhã Lâm chỉ là chơi đùa cho vui thôi, thế nhưng có một lần nàng phát hiện Nhã Lâm có thể chỉ ra sai lầm trong cách vận khí của nàng.

Điều này khiến Nhã Nguyệt ngạc nhiên không thôi.

Hỏi Nhã Lâm thì nàng đáp, nơi này có yêu quái nhỏ.

Nàng không thể nào hiểu được.

Nhưng yêu quái nhỏ mà Nhã Lâm nói sẽ chỉ xuất hiện khi đang chơi trong trận pháp mà Mộ Tuyết tử đưa cho.

Sau đó nàng mới biết rằng, sau khi Nhã Lâm được Mộ Tuyết tử dạy bảo, thì đã không còn bình thường.

Nàng, cũng không muốn chỉ là người thường.

Nhất là khi mẹ nàng đều dốc sức bồi dưỡng cho Nhã Lâm, không thèm để ý đến nàng.

Mặc dù rất mừng cho Nhã Lâm, nhưng nàng cũng muốn mình cũng giống như Nhã Lâm.

Vì vậy, nàng hỏi.

Nghe được Nhã Nguyệt hỏi, Mộ Tuyết quay đầu nhìn về phía Nhã Nguyệt.

Bởi vì Nhã Nguyệt không còn nhỏ, Mộ Tuyết sẽ theo thói quen xem nhẹ nàng. Nhưng bây giờ mới đột nhiên cảm thấy, thật ra Nhã Nguyệt cũng chỉ mới 16 tuổi.

Còn nhỏ hơn so với Trà Trà.

Thấy Mộ Tuyết không nói gì, Nhã Nguyệt lại lập tức nói:

“Không thể, thì cũng không sao đâu.”

Mộ Tuyết vẫn nhìn Nhã Nguyệt, không nói gì.

Bị Mộ Tuyết nhìn như vậy, Nhã Nguyệt càng thấy xấu hổ hơn, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Một lát sau, Mộ Tuyết lắc đầu nói:

“Nhã Nguyệt, ngươi không thể tu luyện Thiên Nữ Chân Kinh.”

Nghe Mộ Tuyết nói, Nhã Nguyệt sững sờ một chút, trong mắt có chút mất mát.

Nhưng nàng cũng không nói gì, vốn là muốn hỏi một chút mà thôi.

Chỉ là vừa mới mất mát, Nhã Nguyệt lại nghe thấy giọng nói của Mộ Tuyết:

“Nếu Nhã Nguyệt đồng ý, ta có thể hướng dẫn ngươi tu luyện.”

Trong lòng Nhã Nguyệt vui mừng, lập tức gật đầu:

“Đồng ý, đồng ý.”

Tu luyện vốn đã rất khó, trước kia Mộ Tuyết tử cũng rất lợi hại, luôn có thể dạy dỗ nàng.

Đương nhiên, lý do chính là quan hệ giữa Nhã Lâm và Mộ Tuyết tử rất tốt, nàng muốn tới gần có chút khó.

Cho nên được Mộ Tuyết tử dạy bảo, chắc chắn sẽ khiến mối quan hệ giữa họ tốt hơn.

Trước kia, Mộ Tuyết tử muốn gặp cũng không gặp được.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 322: Trộm Hai Con Cá Cho Lục Thủy

Sau đó Mộ Tuyết để Nhã Nguyệt thử tu luyện, nàng quan sát ở bên cạnh.

Mộ Tuyết nhìn Nhã Nguyệt, nhất thời nhớ lại chuyện ở kiếp trước của Nhã Nguyệt. Nhã Nguyệt lấy chồng sau nàng vài năm.

Nàng đặc biệt đi nghe ngóng, thấy Nhã Nguyệt lấy được người chồng tốt, mỗi ngày trôi qua cũng rất vui vẻ.

Nghe nói là cả hai yêu nhau.

Cho nên ngay khi Nhã Nguyệt đưa ra mong muốn tu luyện Thiên Nữ Chân Kinh, Mộ Tuyết chọn từ chối.

Nàng cũng không chắc đời này Nhã Nguyệt cũng có thể lấy chồng nhanh như vậy hay không, nếu như là vậy thật thì luyện Thiên Nữ Chân Kinh sẽ hại nàng mất.

Thiên Nữ Chân Kinh cũng không phải công pháp đặc biệt tốt gì, không nhất định phải tu luyện nó.

Nhưng Nhã Lâm khác biệt.

Nàng có đầy đủ thời gian để tu luyện Thiên Nữ Chân Kinh.

“Mộ Tuyết tỷ?” Đột nhiên Nhã Nguyệt lên tiếng.

Lúc này Mộ Tuyết mới lấy lại tinh thần, sau đó dưới ánh mắt nghi hoặc của Nhã Lâm, khẽ nói:

“Ta vẫn đang nhìn.”

Tiếp đó, nàng diễm vài vị trí trên người Nhã Nguyệt rồi nói:

“Lúc vận khí đến những chỗ này thì đừng có ngừng lại. Còn nữa, những vị trí này không cần vận hành. Sau đó ở chính chỗ này, rẽ một cái. Cứ thử trước như vậy nhé!”

Nhã Nguyệt cảm giác không đúng lắm, đôi loạn như vậy được thật không?

Chỉ do dự một chút, nàng cảm thấy cứ thử trước rồi lại nói, thử cẩn thận một chút.

Rất nhanh, Nhã Nguyệt đã vận hành công pháp của nàng, đến chỗ vốn nên dừng lại, nàng không dừng mà trực tiếp tiếp tục vận chuyển.

Ừ, không khó chịu.

Sau đó đến chỗ vốn nên vận chuyển, ở chỗ Mộ Tuyết tử bảo nàng cứ bỏ qua.

Tốt thôi, nàng chọn không đi qua lối rẽ này.

Sau đó, không biết chuyện gì xảy ra mà nàng lại cảm thấy tốc độ mình vận chuyển công pháp có vẻ nhanh hơn rất nhiều.

Mà lại không có chút gấp rút hoặc là bất ổn nào.

Tiếp đến vị trí kế tiếp, y nguyên nghe theo Mộ Tuyết tử.

Lại nhanh hơn, hơn nữa còn không có xiu khó chịu nào.

Có vài công pháp khi vận chuyển quá nhanh sẽ khiến thân thể khó chịu.

Sau một khắc, Nhã Nguyệt cảm thấy linh khí đang bị mình hấp thu.

Đi theo việc nàng vừa tiếp tục vận chuyển, vừa tiếp tục nghe theo lời nói của Mộ Tuyết tử, sau đó nàng phát hiện công pháp của mình vận chuyển càng lúc càng nhanh, hấp thu linh khí tốc độ càng ngày càng cấp tốc.

Trong chớp nhoáng, nàng còn tưởng là mình học không phải công pháp bậc trung, mà là công pháp đỉnh cao.

Việc này, làm sao làm được?

Mộ Tuyết tử rõ ràng chỉ tùy ý chỉ điểm một chút mà thôi.

Cảm nhận được tốc độ hấp thu này, Nhã Nguyệt cứ muốn tiếp tục tu luyện, sau đó đột phá nhất giai đỉnh phong.

Đúng vậy, nàng còn không phải nhị giai, bởi thiên phú nàng có hạn.

Thế nhưng với tốc độ tu luyện này, khiến nàng có cảm giác có lẽ mình có thể đuổi kịp các đại ca đại tỷ trong tộc.

Có lẽ nàng cũng có thể ở tuổi 20 tiến lên nhị giai.

Nhưng nàng vẫn đánh gãy việc tu luyện của mình, mà là mở mắt nhìn về phía Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết nhìn Nhã Nguyệt, bình tĩnh hỏi:

“Xảy ra vấn đề sao?”

Nhã Nguyệt lập tức lắc đầu, sau đó tò mò nói:

“Mộ Tuyết tỷ, sao tỷ làm được?”

“Đọc sách nhiều hơn mà thôi, đây là phương pháp vận chuyển thích hợp nhất với người, chờ chút người đọc khẩu quyết cho ta, ta sẽ giúp sửa đổi một chút.” Mộ Tuyết nói.

Nhã Nguyệt lập tức gật đầu, không có chút nghi ngờ nào.

Ngay khi Mộ Tuyết muốn nói tiếp điều gì đó, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một tấm màn đen.

Điều này khiến Mộ Tuyết có chút bất ngờ.

Nơi hẻm lánh của Thiên Tinh bị xúc động?

Xúc động Thiên Tinh cũng không phải chuyện gì tốt lành. Tuy nhiên, xúc động vào góc hẻm lánh cũng rất thông thường, không tính là tai họa lớn gì, trừ khi có người nào may mắn bùng nổ, đón lấy góc hẻm lánh phun trào.

Đến lúc đó bóng tối sẽ cắn nuốt tất cả, mặt đất phải chịu thiên tai.

Có rất ít người chống đỡ được.

“Cái này và thứ nhà chúng ta nhìn thấy là cùng một vật à?” Nhã Nguyệt tất nhiên cũng nhìn thấy.

Nàng rất kinh ngạc.

Nhà nàng cách nơi này khá xa, nhìn tấm màn đen này thế nào cũng không đơn giản.

“Thiên Tinh, còn có cách gọi khác là Nghịch Tinh, chỉ cần không ở đầu nguồn, thường sẽ không có việc gì.

Không cần lo lắng.” Mộ Tuyết khẽ nói.

Nàng vừa cảm giác hình như có không ít nơi bị động vào.

Thiên Tinh lần này đúng là sóng động khác thường.

“Thiên Tinh? Nghịch Tinh?” Nhã Nguyệt không rõ.

Khi Mộ Tuyết muốn giải thích, đột nhiên truyền đến tiếng “Á”.

Là Nhã Lâm ngã trên mặt đất.

Nhã Nguyệt liền qua ôm lấy Nhã Lâm lên:

“Cũng không sợ ngã hỏng gương mặt nhỏ nhắn này à.”

“Là tiểu yêu quái kéo chân của ta.” Nhã Lâm khẽ giải thích.

Mộ Tuyết không nói gì thêm, nàng cảm giác Nhã Lâm đặc biệt đáng yêu.

Chỉ là không thích viết chữ, không thích đọc sách.

Buổi tối không ngủ được, bảo nàng đọc sách một lát là ngủ luôn.

Nàng tận mắt nhìn thấy được Nhã Nguyệt lừa Nhã Lâm ngủ, lại mang theo quyền từ điển thành ngữ, chỉ một lát đã giải quyết xong.

Sau đó Mộ Tuyết lại không để ý tới chuyện khác nữa.

Ngày mai sẽ phải trở lại, làm thế nào mới có thể mang hai con cá về cho Lục Thủy đây?

Buồn á.

Nếu Trà Trà ở lại thì tốt rồi.

Đầu nàng tương đối cứng, có thể đi thử xem.

Do dự một lúc, Mộ Tuyết nhìn về phía Nhã Lâm và Nhã Nguyệt. Có nên thử một chút không?

Nhân lúc đi Đường ra ngoài.

Chỉ là Mộ Tuyết rất nhanh lại sững sốt, nàng làm gì phải nghe lời Lục Thủy như vậy chứ?

Rõ ràng Lục Thủy trêu đùa nàng như vậy, còn chọc nàng tức giận, ghi gằn nửa quyển sổ đấy.

Quả nhiên, vẫn muốn đánh Lục Thủy.

Nghĩ vậy, Mộ Tuyết vẫn quyết định nghĩ cách kiếm hai con cá.

Hi vọng đừng để bắt được.

.....

Độ Thiên Lĩnh.

Đám người An Ngữ cẩn thận đi ở trong rừng rậm.

Hai ngày trước, các nàng đã phát hiện ra con linh thú kia, là con linh thú còn rất non nớt, lông xù.

Thoạt nhìn đặc biệt đáng yêu.

Nhưng thực lực lại mạnh mẽ khác thường.

Bên này, các nàng có người đá giúp đỡ, vẫn không thể bắt được đối phương, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì không để mất dấu.

Các nàng đã ra ngoài nhờ viện trợ, để chuyên gia tới.

Chỉ là đã hai ngày, đối phương vẫn chưa tới.

“Không có lý do gì lại chậm như vậy được. Cũng đã hai ngày rồi, các nàng đáng lẽ phải tới rồi mới đúng.” An Ngữ nhíu mày nói.

“Ta lại liên lạc xem, ngày hôm qua nói là sẽ tới ngay mà.” Hoa Quý nói.

Chỉ là Hoa Quý rất nhanh liền nhíu mày.

“Gặp chuyện không may à?” Vũ Quý đứng bên cạnh nói.

Lúc này An Ngữ cũng nhìn về phía Hoa Quý, dường như đang hỏi thăm có chuyện gì.

“Các người thử xem có tín hiệu không?” Hoa Quý nói.

Vũ Quý và Tuyết Quý lập tức lấy điện thoại di động ra, sau đó lắc đầu, nói:

“Không có tín hiệu, nợ cước điện thoại à?”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 323: Gặp Phải

Lúc này An Ngữ cũng nhìn điện thoại di động, nàng phát hiện ở đây quả thật không có tín hiệu.

Các nàng bước vào khu vực không có tín hiệu sao?

“Các người nhìn bầu trời đi.” Người đá mở miệng nói.

Đám người An Ngữ lập tức ngẩng đầu nhìn về phía không trung, phát hiện bầu trời đêm vốn sáng ngời, lại đột nhiên trở nên tối tăm.

Bây giờ đám người An Ngữ mới nhớ tới lời cảnh cáo của Chân Linh.

“Thiên Tinh à?” An Ngữ hơi bất ngờ.

Bởi vì sáng sớm phát hiện ra linh thú, các nàng đều tập trung vào nguyên liệu trên thân linh thú, trong giây lát quên mất chuyện này.

Tuyết Quý lập tức nói:

“Ta có quan tâm, nhưng không cảm giác được có gì bất thường.”

“Kệ nó, cứ rút lui trước lại nói sau.” An Ngữ nói.

Bây giờ đã xuất hiện tình huống lạ thường.

Các nàng cũng nhận được tin tức cơ bản về linh thú, không tính là không có thu hoạch.

Chung quy vẫn là an toàn trên hết.

Bọn họ rời đi trước đã.

“Được.” Những người khác tất nhiên không có ý kiến.

Sau đó, người đá trực tiếp vận dụng lực lượng ngũ giai của hắn, bắt đầu dẫn theo đám người An Ngữ rời khỏi nơi này.

Tốc độ rất nhanh.

“Gâu gâu gâu.” Cầu Ngạo Thiên đột nhiên sủa to.

Lúc này đám người An Ngữ nhìn theo hướng Cầu Ngạo Thiên sủa, bọn họ nhìn thấy phía trước hình như có tấm màn đen đang phong tỏa nơi đây.

Tuy các nàng không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng chỉ dựa vào trực giác lại có thể biết đây không phải là chuyện tốt.

Nhất định phải rời khỏi đây trước khi tấm màn đen phong tỏa hết chỗ này.

“Phải nhanh lên, hẳn là đủ thời gian đây.” Người đá mở miệng nói.

Rất nhanh, người đá dung hợp với thế núi, thúc đẩy tốc độ ban đầu của bọn họ lên.

Thật may là bọn họ ở sát ranh giới, nếu không, rất khó nói được là có thể ra ngoài hay không.

Tốc độ của người đá càng lúc càng nhanh, càng lúc càng tới sát ranh giới của Độ Thiên Lĩnh, cũng chính là lối ra khỏi tấm màn đen.

Tấm màn đen này vẫn không tính là tấm màn đen thật sự, không có năng lực trấn áp lòng người.

Cho nên với rất nhiều người, đây là cơ hội cuối cùng để thoát khỏi Độ Thiên Lĩnh.

Ba chị em An Ngữ và Hoa Quý đều khẩn trương nhìn về phía trước.

Nếu không phải bọn họ nhận ra đúng lúc, các nàng thậm chí không có nổi cơ hội thoát đi.

Nhưng bây giờ có thể thoát ra ngoài hay không cũng chưa chắc.

Các nàng không làm chuyện dư thừa, cũng không nói lời vô nghĩa, tránh ảnh hưởng đến người đá.

Lần này có thể dẫn người đá qua chính là may mắn của các nàng.

Cuối cùng, các nàng tới gần lối ra, chỉ cần thêm mấy lần hít thở là có thể trực tiếp lao ra khỏi tấm màn đen, rời khỏi Độ

Thiên Lĩnh.

Ngay lúc người đá sắp xông ra thời gian, bên ngoài vừa vặn có người vọt vào.

Người đá vô cùng kinh ngạc. Đám người An Ngữ cũng lập tức ra tay phòng ngự.

Bởi vì các nàng đều có thể phát hiện ra, đối phương không hề yếu.

Khi đối phương nhìn thấy người đá, cũng đặc biệt bất ngờ.

Kẻ đáng chết này lại có thể ảnh hưởng chuyện bọn họ tiến vào trong.

Đối phương trực tiếp tăng tốc độ.

Nhưng trong chớp mắt, người đá lại đụng vào những người này.

Rầm!!

Một tiếng động lớn vang lên, người đá bị đụng bay ra ngoài.

Cả đám người An Ngữ cũng vậy.

Người đá lộn nhào trên không trung, sau đó hạ xuống đất vững vàng. Đám người An Ngữ cũng nhẹ nhàng hạ xuống đất.

Cầu Ngạo Thiên còn kém một chút, ngã nhào.

Nhưng nó vẫn bình yên vô sự.

Nhưng bọn họ vừa rơi xuống đất, tấm màn đen cũng khép lại.

Tất cả đều trở lại bình thường, tấm màn đen dĩ nhiên cũng không thấy bóng dáng nữa.

Nhưng tất cả mọi người biết, ở đây đã hoàn toàn cắt đứt với bên ngoài, cũng không thể rời khỏi Độ Thiên Lĩnh được nữa.

“Thạch Đầu Quái?” Người tới nhìn thấy người đá, không khỏi mở miệng nói.

Đối phương tổng cộng có ba người, ba cường giả ngũ giai đỉnh phong.

Người đá nhìn ba người này, trên mặt lộ vẻ cảnh giác.

Đối phương có sát ý đối với bọn họ.

Điều này là trí mạng đối với bọn họ, Độ Thiên Lĩnh lớn hơn nữa, bọn họ cũng rất khó tránh khỏi sự truy sát của đối phương.

An Ngữ tất nhiên cũng hiểu, nàng lập tức mở miệng, áy náy nói:

“Vừa rồi đã ảnh hưởng đến các vị tiên bối, vãn bối ở đây xin nhận lỗi.

Bởi vì có tiên bối căn dặn phải lập tức quay về Lục gia báo cáo, cho nên chúng ta mới có chút nóng vội.

Hi vọng ba vị tiên bối thứ lỗi.”

Đối mặt ba người này, An Ngữ không thể không cúi đầu.

Nhưng nàng vẫn phải nhắc sơ qua danh hiệu của Lục gia, đương nhiên cũng muốn để đối phương biết, trong bọn họ có người.

Mặc kệ đối phương tin hay không, chỉ cần có chỗ e ngại là được rồi.

Đánh với ba người này sẽ không có lợi gì cho bọn họ.

Nghe được hai chữ Lục gia, trong ba người đối diện có hai người nhìn về phía một người còn lại.

Đó là một lão già, ông ta nhìn đám người An Ngữ nói:

“Lục gia à?

Còn là nhân viên điều tra sao?

Các người quen An Dật không?”

An Dật, cận vệ của tộc trưởng Lục gia, thường làm nhất chính là các chuyện điều tra.

Đám người An Ngữ lại không ngốc, liền biết người này có thù oán với Lục gia, nhất là An Dật.

An Dật là ai chứ?

Đó là phụ thân của An Ngữ.

Nếu nói ra điều này, đôi phương nhất định sẽ nổi điên.

“Ha ha, chúng ta quả thật không tham gia vào chuyện của Lục gia. Nếu chúng ta bình yên bước vào, lại không muốn so đo với các ngươi.” Trong ba người có một người đàn ông trung tuổi mở miệng nói.

Còn có một người tương đối trẻ hơn cũng nói:

“Bản tọa cũng vậy.”

Hai người kia nói xong, trực tiếp lựa chọn rời đi.

Đắc tội Lục gia, đây cũng không phải là lựa chọn sáng suốt gì.

Nếu bọn họ có thể tiến thêm một bước, thật ra cũng không sao.

Bọn họ tới ngũ giai, còn rất lưu ý chuyện đắc tội Lục gia.

Nhưng tới Lục giai lại không cần để ý nữa, một Lục gia có mạnh hơn nữa, còn có thể so sánh được với một ít thế lực đỉnh cấp sao?

Thật sự không được, lại gia nhập tông môn Ma tu đỉnh cấp hoặc kém hơn một chút vẫn được.

Đúng vậy, ba người bọn họ đều là Ma tu.

Không phải Ma tu thì cũng là tu chân giả đặc biệt.

Nếu không, ai sẽ đặc biệt chạy tới Độ Thiên Lĩnh vào lúc này?

Chẳng lẽ tính đi tìm chết sao?

Trong các loại truyền thuyết, chỉ có Ma tu hoặc một vài tu chân giả đặc biệt mới thích hợp quan sát Thiên Tinh.

Tu chân giả bình thường có tới tám chín phần là kết cục không tốt.

Ba người bọn họ liền tới mong gặp được may mắn.

Hai người kia rời đi, lão già kia không để ý, ông ta nhìn chăm chú vào An Ngữ nói:

“Cho nên các người biết An Dật, đúng không?”

“An Dật là cận vệ của tộc trưởng Lục gia, địa vị cũng không thấp, có thể quen biết hẳn chúng tôi các người cũng không kém.” Lão già kia lại nói một câu.

Sau đó ông ta tiến tới một bước:

“Nếu quen, vậy nói hết những gì biết được cho ta nghe.

Có lẽ ta còn để cho người chết mau một chút.”

“Tiền bối không sợ An Dật tiền bối đang ở bên trong sao?”
An Ngữ nói.

Tuy nhiên, nàng đã dự định rút lui.

Dịch: MB_Boss

Chương 324: Nguy Hiểm

Lão già kia nhìn An Ngữ, lắc đầu nói:

“Không thể nào, cận vệ Lục gia làm việc sẽ dẫn theo mấy kẻ tam giai, tứ giai như các người sao?”

Tam giai, tứ giai ra tay, vậy thì không phải là chuyện gì quá lớn.

Bây giờ Độ Thiên Lĩnh đã bị đóng kín, ở đây phát sinh chuyện gì, bên ngoài sẽ không biết.

Muốn trách thì trách các người xui xẻo.”

Vừa dứt lời, lão già Ma tu này liền ra tay.

Ông ta đánh ra một chưởng, căn bản không cần dùng quá nhiều sức lực, lại có thể làm An Ngữ bị thương nặng.

Lúc này người đá đứng đầu, chân hấn giẫm xuống mặt đất, lấy thế từ mặt đất, lực lượng mạnh mẽ tràn ngập trong cơ thể hấn.

Người đá không hề do dự, lựa chọn phản kích.

Ầm!!!

Người đá phá đòn tấn công của lão già, lại lấn tới tấn công lão già.

Đối mặt với người đá đột nhiên trở nên mạnh mẽ, lão già có chút bất ngờ.

Nhưng chênh lệch giữa 5. 1 và 5. 7 không hề nhỏ.

Lão già không giữ lại nữa, ông ta vận dụng toàn lực, muốn cho người đá này mất đi lực chiến đấu trước tiên.

Sau đó lão già thò tay chộp vào không trung, một tia sấm sét từ trên cao đánh xuống, bị ông ta nắm trong tay. Sau đó tia sấm sét này ngưng tụ thành một thanh Lôi Thương.

Sau đó, lão già lại ném thanh Lôi Thương trong tay ra ngoài.

Người còn trực tiếp đuổi theo phía sau.

Người đá nhìn Lôi Thương phía trước nhưng không hề dừng lại, còn tăng nhanh tốc độ.

Ầm!!!

Lực lượng của hai bên trực tiếp va chạm vào nhau, dao động lực lượng mạnh mẽ khuếch tán ra giống như cơn lốc.

Nhưng người đá không e ngại nhiều, hắn vẫn đối mặt với Lôi Thương.

Lực lượng vẫn còn sót lại, hắn cần phải dốc hết sức để ứng phó.

Đối phương rất mạnh, nhưng người đá không quá lo lắng.

Nơi này chính là sân nhà của hắn.

Chỉ là trong lúc người đá vẫn đang chống lại Lôi Thương, hắn nhìn thấy lão già kia lại có thể vượt qua hắn.

Người đá vô cùng kinh ngạc, hắn không sợ đối phương, nhưng cố chủ phía sau có lẽ không làm được vậy.

Hắn cần phải chịu trách nhiệm về sự an nguy của cố chủ.

Người đá không suy nghĩ nhiều, bỏ qua ưu thế của hắn để đuổi theo lão già.

Lúc này, đám người An Ngữ đã bắt đầu lùi lại, chẳng qua không lùi được bao lâu đã phát hiện ra lão già đuổi theo.

Lão già kia không nói nhiều, ông ta lo lắng càng nói nhảm càng dễ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Tốc độ của ông ta rất nhanh, căn bản không cho người đá có thời gian đuổi tới.

Chỉ trong chớp mắt, lão già lại tấn công tới trước mặt đám người An Ngữ.

Ý định của đối phương rất rõ ràng, đây là muốn đánh cho tất cả mọi người bị thương nặng trước.

Đến lúc đó, cho dù người đá kia có lợi hại hơn nữa, cũng không dẫn tất cả mọi người đi được.

An Ngữ nhìn thấy lão già tấn công, tất nhiên sẽ không ngồi chờ chết.

Nàng không nói hai lời, lấy ra pháp bảo hộ mạng trên người.

Sau đó nàng sử dụng pháp bảo phòng ngự.

Đối mặt với một ngũ giai đỉnh phong, pháp bảo thông thường khác sẽ không có tác dụng.

Hơn nữa nàng cũng không dám chắc công kích của đối phương mạnh tới mức nào.

Cho nên nàng trực tiếp dùng tới phòng ngự mạnh nhất.

Ầm!!

Đòn tấn công của lão già rơi vào trên pháp bảo hộ mạng của An Ngữ.

Mà khi cảm nhận được lực lượng của pháp bảo hộ mạng, lão già kia đột nhiên sửng sốt.

Ông ta lập tức cười ha ha:

“Ha ha ha, lực lượng An Dật, lại là lực lượng của An Dật.

Mọi người đều nói An Dật có một con gái, nhưng ta vẫn điều tra không ra người này rốt cuộc là ai.

Còn tưởng đó là tin tức giả.

Xem ra Lục gia bảo vệ rất nghiêm mật.

Đúng là đến khi nhận được lại chẳng tổn công.

Không giết được An Dật, giết người cũng được, ta muốn làm cho hấn hối hận, hối hận vì đã đánh gãy con đường sau này của ta.

Ma tu Dã Chí ta phải cho hấn biết, An Dật hấn có thể chặt đứt con đường phía trước của ta, ta lại có thể chặt đứt sau này của hấn.”

Ma tu Dã Chí có chút điên cuồng, ông ta không để ý tới những người khác nữa. Bây giờ ông ta chỉ muốn bắt được An Ngữ, sau đó giết chết đối phương cho An Dật nhìn.

Làm vậy để trút mối hận trong lòng ông ta.

Ma tu Dã Chí tăng cường lực lượng, phá vỡ pháp bảo hộ mạng của An Ngữ.

Sau khi pháp bảo hộ mạng bị phá vỡ, lực lượng của ông ta cũng trực tiếp đánh lên trên người An Ngữ.

Phụt!!

An Ngữ lập tức bị đánh bay, còn phun ra một ngụm máu tươi.

Vết thương có chút nghiêm trọng.

Ma tu Dã Chí tất nhiên muốn thừa thắng xông lên.

Mà ngay lúc này, người đá đuổi tới.

Ầm một tiếng.

Người đá từ trên cao rơi xuống trước mặt An Ngữ, Ma tu Dã Chí bất đắc dĩ lui về phía sau.

Nhưng sau khi nhìn rõ là người đá, ông ta lại lựa chọn ra tay.

Đôi mắt với đòn tấn công của Ma tu Dã Chí, người đá không dám có chút sơ suất nào.

Khi hắn ngăn cản đòn tấn công của đối phương, lại nói với đám người Hoa Quý phía sau:

“Các lão bản đi trước, để ta ở lại cản ông ta.”

Đám người Hoa Quý tất nhiên sẽ không nói gì nữa, lập tức dẫn theo An Ngữ bị thương nặng bắt đầu lui về phía sau.

Nhưng bọn họ có thể trốn được đến đâu chứ?

Người đá ngăn cản đối phương không được bao lâu.

Cho dù đối phương nhất thời không thể đánh ra công kích trí mạng đối với người đá, nhưng đối phương lại thoát khỏi sự dây dưa của người đá, đến lúc đó các lại lại phải tiêu đời.

“Gâu gâu gâu.” Lúc này Cầu Ngạo Thiên sủa to.

Tiếp theo, nó bắt đầu chạy nhanh ở phía trước, nó chạy được mấy bước liền quay đầu nhìn đám người Hoa Quý và sủa.

An Ngữ bị thương, khẽ nói:

“Cầu Ngạo Thiên đang bảo chúng ta theo nó.”

Đám người Hoa Quý không hề do dự, lập tức đi theo.

Các nàng nhớ Cầu Ngạo Thiên biết nói tiếng người, trong lúc nguy cơ này, lại không thể nói thẳng tiếng người sao?

Nhưng các nàng cũng không biết Cầu Ngạo Thiên sẽ dẫn các nàng đi đâu, hi vọng có tác dụng.

Nếu không các nàng đại khái sẽ thật sự phải chết ở đây.

Đúng là tai bay vạ gió.

Ngay vào lúc các nàng dự định chạy khỏi đây, lão già cũng đang thử thoát khỏi người đá, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một tấm màn đen.

Tấm màn đen rất tối tăm.

Trong tấm màn đen có sấm sét chớp hiện.

Mà tấm màn đen này hạ xuống cực nhanh, dường như muốn cắn nuốt tất cả mọi người.

Giống như vực sâu cắn nuốt tất cả vậy.

Giờ phút này, bất kể là đám người An Ngữ, người đá, hay là Ma tu Dã Chí đều chấn động.

Bọn họ theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, dường như trên trời có thứ gì đó thu hút sự chú ý của bọn họ vậy.

Khi bọn họ nhìn thấy, trong lòng dâng lên cảm giác khủng hoảng.

Đó là một loại khủng hoảng do bản năng sinh ra.

Dịch: MB_Boss

Chương 325: Tìm Được

Trên một đỉnh núi trong Độ Thiên Lĩnh.

Một số người đứng ở bên một hồ to, nhúu mây.

Bọn họ thông qua con đường đặc biệt, biết được có bảo vật rơi xuống đây.

Từ phía xa nhìn qua, bọn họ đến có thứ từ trên cao rơi xuống đây.

Nếu không đoán sai, đó phải là bảo vật hiện thế.

Nhưng khi đi qua, lại không phát hiện có bóng dáng bảo vật nào, có chỉ cái hồ sâu này.

“Liệu nó có liên quan tới lời đồn đại về Thiên Tinh không? Có người nói ở đây có Thiên Tinh xuất hiện, chắc hẳn tấm màn đen lúcuts liên quan đến chỗ này.” Có một người toàn thân là da bọc xương mở miệng nói.

“Khó có thể nói trước được, nhưng xác định là có bảo vật. Cho dù ở đây có liên quan tới Thiên Tinh, cũng không gây ra tổn thương quá lớn đối với chúng ta.

Căn cứ theo ghi chép ở trong tộc, lực chiến đấu của Vong tộc chúng ta vong tộc ở trong Thiên Tinh sẽ chỉ tăng lên, không hề suy yếu.” Một gã đàn ông trung tuổi dẫn đầu nói.

Mỗi người bọn họ đều có tu vi ngũ giai, có thể nói là đội ngũ rất mạnh.

Nơi Thiên Tinh thế này, vốn chỉ có rất ít người vượt quá ngũ giai dám đến.

Cho nên bọn họ ở đây cơ bản xem như là mạnh nhất.

“Nghĩ cách tìm ra bảo vật ở đây đã. Nếu ghi chép không sai, chỉ cần lấy được bảo vật này, tất cả đám người chúng ta đều có khả năng nhập đạo.” Người trung niên dẫn đầu tiếp tục nói.

“Mấy lão già trong tộc đều đã lão, biết rõ có bảo vật lại che giấu, không cho người tới, hi vọng nhập đạo, bọn họ lại có thể nói không cần là không cần.

Một câu tổ huấn lại không thu được bảo vật.

Chẳng trách chỉ có thể dẫn theo tộc nhân trốn trốn tránh tránh.” Có người có chút không cam lòng nói.

Các đời, chỉ cần là tộc nhân có chút can đảm như bọn họ, đều ra ngoài tìm kiếm con đường mạnh hơn.

Vì có khả năng nhập đạo, bọn họ có thể bất chấp mọi thủ đoạn.

“Nghe nói Độ Thiên Lĩnh có một hàng rào nhỏ, bên trong đều là tu chân giả ở. Có cần tới xem thử hay không?” Có người hỏi.

“Thu thập khí tức trước, xem có người tới đây hay không đã. Nếu không có manh mối, vậy lại đi tới hàng rào xem thử.” Người dẫn đầu kia nói.

Những người khác không hề nghi ngờ điều này.

Tiếp theo, bọn họ lại bắt đầu thu thập khí tức gần đây.

Bọn họ muốn bảo đảm sẽ không quên điều gì.

Rất nhanh đã có người nhận ra được manh mối:

“Có khí tức của nhân loại.”

“Nhớ kỹ khí tức, đi tới hàng rào nhỏ xem thử.” Người dẫn đầu mở miệng nói.

Có khí tức của nhân vậy, tất nhiên phải đi tới hàng rào trước.

Nếu không mở rộng điều tra trên phạm vi lớn, làm như vậy thì dễ tìm được người nhất.

Mà lúc bọn họ dự định lên đường, đột nhiên cảm giác không trung hình như xuất hiện điều gì đó.

Khi bọn họ ngẩng đầu lên, cả người đều đứng đó, không có cách nào nhúc nhích.

Một loại khủng hoảng không có cách nào khổng chế đang tràn ngập trong người bọn họ.

Dường như trong phút chốc, sẽ bị cắn nuốt gần như không còn gì.

Không trung xuất hiện tấm màn đen giống như miệng vực sâu đang di chuyển về phía bọn họ.

Tất cả Độ Thiên Lĩnh đều bị tấm màn đen bao phủ, gần như tất cả mọi người đều khủng hoảng trước điều này.

Bất Diệt Tiên Nhân và Cầu Tử cũng nhìn lên trời.

“Đây là Thiên Tinh?” Bất Diệt Tiên Nhân hỏi.

“Không tính, chỉ là dấu hiệu Thiên Tinh đã tới, hoặc nói khúc nhạc dạo cho Nghịch Tinh sinh ra.

Không có nguy hiểm gì, chỉ là khí thể hơi hung dữ.” Cầu Tử nằm trên lưng con sói hoang đang run rẩy, nói.

Bất Diệt Tiên Nhân gật đầu, sau đó không quan tâm nữa, tiếp tục đào nguyên liệu của hắn.

Hắn không có cảm giác gì, lại giống như khi bé quan thường bị sét đánh vậy, không đau không ngứa.

...

Lúc này Lục Thủy đang ở trong bóng tối.

Hắn có thể mượn sức mạnh thiên địa, cảm giác được tất cả mọi người xung quanh.

Tuy những người này phân tán rất rộng, nhưng cũng không có gì nguy hiểm tới tính mạng.

Lục Thủy Rất nhanh đã phát hiện ra Mộ Uyên bị tấm màn đen cắn nuốt đầu tiên.

“Người chắc hẳn đều ở đây, vậy có thể đã rơi xuống đất. Đầu nguồn Thiên Tinh đến, để ta xem thử là ai ẩn nấp ở trong bóng tối.” Lục Thủy đứng ở trong hư không tối tăm, nghĩ thầm.

Hắn có tự tin tuyệt đối sẽ tìm ra được người kia.

Chẳng mấy chốc, Lục Thủy bắt đầu đưa tất cả mọi người lên.

Hắn không để tất cả mọi người ở chung một chỗ, để tránh bị nghi ngờ.

Nhưng vị trí đưa lên đều sát bên ngoài. Đây là lời cha vợ từng nói, đến lúc đó ông ta sẽ tìm kiếm dọc theo phía ngoài.

Bảo đảm không có ai xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Trong bóng tối, suy nghĩ của phần lớn mọi người đều bị dừng lại, chờ bọn họ khôi phục lại, sẽ chỉ cảm thấy như mới qua trong nháy mắt.

Lục Thủy đưa lên rất nhanh, tất cả đều là nhờ sử dụng sức mạnh thiên địa của hắn, nếu không khó có thể phát sinh ảnh hưởng với tấm màn đen này.

Tu vi của hắn còn chưa đủ.

Khi bọn họ đến đầu nguồn Thiên Tinh, tu vi đủ, có thể sớm khôi phục thần trí.

Không bao lâu, Lục Thủy đột nhiên cảm giác có kiếm ý xuất hiện.

Kiếm ý này trực tiếp phá rách tấm màn đen, tiến vào Độ Thiên Lĩnh.

Khi nhìn thấy nó, Lục Thủy liền đưa tất cả mọi người lên.

Hắn không cần điều tra về từng người.

Người mà hắn muốn tìm đã bị hắn tìm được.

Mà khi tất cả mọi người xuất hiện ở Độ Thiên Lĩnh, tấm màn đen lập tức biến mất.

Vào giờ phút này, tất cả mọi người cũng tỉnh lại.

Mộ Uyên là người tỉnh lại sớm nhất.

Khi ông ta tỉnh lại, phát hiện xung quanh có không ít người đang nằm, hơn nữa đều là tộc nhân của ông ta.

Mộ Uyên ngơ ngàng, có chuyện gì vậy?

Hắn nhớ mình bị tấm màn đen cản nuốt, nhưng không ngờ lại đi thẳng tới đây.

Ông ta càng không ngờ xung quanh xuất hiện nhiều người như vậy.

Mộ Uyên không suy nghĩ nhiều, khi tra xét, ông ta phát hiện đã gần một giờ trôi qua, cuối cùng cũng hiểu rõ một chút.

Sau khi suy nghĩ đại khái quá trình, Mộ Uyên lại đoán được đây là chỗ nào.

Nếu là nơi nguy hiểm, vậy nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng.

Chỉ là lúc này Mộ Uyên đột nhiên tiếp nhận được thông tin do Mộ Trạch dùng bí pháp truyền tới.

Mộ Uyên hơi bất ngờ, nhưng vẫn tiếp nhận thông tin trước.

“Lão tam, tình hình thế nào vậy?”

Bây giờ hắn đã thấy tấm màn đen hoàn toàn biến mất.

Nơi này là buổi tối bình thường, nhưng hắn vẫn không dám khinh thường.

Mộ Trạch nói sơ qua về tình hình trước.

Khi biết Lục Thủy động vào chốt mở, tất cả cùng rơi vào đây, Mộ Uyên lại nhú mày.

Mộ gia bị hao tổn thật ra dễ xử lý, nhưng một khi Lục Thủy gặp chuyện không may, vậy thì khó làm đây.

Hậu bối duy nhất của Lục gia bỏ mạng, điều này có thể làm Lục gia phát điên không?

Mặc dù biết Lục Thủy sẽ không dễ gặp chuyện không may, nhưng vẫn phải nghĩ cách tìm được Lục Thủy.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 326: Chia Ra

Không chờ Mộ Uyên nghĩ xem phải làm gì, giọng nói của Mộ Trạch lại truyền tới.

“Đại ca, ta gặp được một người, người đó nói nơi này là Độ Thiên Lĩnh, Thiên Tinh trong truyền thuyết chính là xuất hiện ở Độ Thiên Lĩnh.”

Nghe thấy Mộ Trạch nói vậy, Mộ Uyên nhíu mày.

Đây cũng không phải là chuyện gì tốt lành.

“Cứ tập hợp lại, liên thủ dùng bí pháp tra xét một chút, tập trung các tộc nhân xung quanh lại, rồi nghĩ cách sau.” Mộ Uyên mở miệng nói.

Không bao lâu, Mộ Uyên và Mộ Trạch cùng phần lớn tộc nhân tập trung trong một sơn động nào đó. Ở đây quả thật rất thích hợp cho bọn họ tạm thời ở lại.

Chỗ này dễ thủ khó công.

Khi Mộ Trạch và Mộ Uyên thu xếp cho mọi người xong, lại bắt đầu bàn tới chuyện chính.

“Đại ca, có lẽ ta có cách dẫn tộc nhân trở lại.” Mộ Trạch nói.

Mộ Uyên hơi bất ngờ.

Hắn đã thử qua, ở đây bị đóng kín, ngăn cách với bên ngoài, muốn ra ngoài sẽ rất khó khăn.

Bọn họ cũng không phải sợ kẻ địch gì.

Lấy thực lực của bọn họ, chắc hẳn có rất ít người có thể là đối thủ.

Nhất là khi bọn họ còn có nhiều người như vậy.

Điều lo lắng duy nhất vẫn là bản thân Thiên Tinh.

Vật này rất có khả năng sẽ hủy diệt tất cả đám người bọn họ.

Cho nên, nếu có thể rời đi, bọn họ tất nhiên phải mau chóng rời đi.

“Nói thử xem.” Mộ Uyên nói.

Mộ Trạch không nói nhảm, trực tiếp lấy ra một quyển trục.

“Trận pháp truyền tống khu vực? Người đã sớm mang theo trên người à?” Vì lý do an toàn, khi tế tổ, bọn họ phải mang theo trên người.

Nếu có nguy hiểm, lập tức truyền tống tất cả mọi người đi.

Để tránh cho tất cả mọi người gặp phải bất trắc.

Đây chính là bảo vật đỉnh cấp, rất ít người sẽ mang nó bên người.

Mộ Trạch gật đầu:

“Vì lý do an toàn, nửa tháng trước ta vẫn mang theo trên người, còn có cái này nữa.”

Sau đó Mộ Trạch lấy ra một thứ tương tự với cây đỉnh.

“Phá Trọng Đỉnh? Đúng vậy, có Phá Trọng Đỉnh và pháp trận không gian, có lẽ có thể ra ngoài thật.” Mộ Uyên suy nghĩ một lát rồi gật đầu nói.

Phá Trọng Đỉnh cũng là vật phẩm chỉ dùng một lần, có thể phá phần lớn không gian giam cầm.

Phần lớn này là phần lớn thật sự.

Dù sao, đây là thứ do tổ tiên của bọn họ truyền xuống, nghe nói là truyền xuống cùng với đá khởi nguồn, toàn tộc chỉ có ba cái.

Khi nhìn thấy được hai thứ đó, xác định đại khái kế hoạch xong, Mộ Uyên thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng đã có chút hi vọng.

Nhưng còn có một vấn đề khó khăn nữa.

Lục Thủy.

Mộ Trạch nói tiếp:

“Về phía Lục Thủy, ta sẽ đi tìm. Đại ca cứ dẫn người về trước đi. Nếu chậm nữa, có thể sẽ lỡ mất thời gian tế tổ.”

Mộ Uyên cũng không tính tự mình rời đi, lắc đầu nói:

“Không, người dẫn người trở lại, để ta đi tìm Lục Thủy. Thực lực của người không đủ, ở đây quá nguy hiểm.

Cho dù gặp phải chuyện không may, cũng có tộc trưởng ta chôn cùng, Lục gia không đến mức trút hết lửa giận lên trên thân của Mộ gia.”

Mộ Trạch cũng lắc đầu:

“Ta sắp gặp thiên kiếp của Lục giai, lực uy hiếp này đủ làm cho phân lớn mọi người kiêng kỵ.

Việc tế tổ trong tộc, chỉ cần có đại ca là có thể làm được hoàn mỹ.

Cho nên để ta đi tìm là thích hợp nhất.”

Mộ Trạch tốn một lúc, cuối cùng đã thuyết phục được Mộ Uyên, để Mộ Uyên ở lại không phải là kế hoạch của Lục Thủy.

Theo Lục Thủy nói, có lẽ hẳn phải ở lại đây để làm một vài chuyện khác.

Không thể để cho người của Mộ gia nhìn thấy hẳn được.

Mộ Trạch cũng không có cách nào.

Nhưng hẳn quả thật phải ở lại. Lục Thủy quá trẻ tuổi, nếu chẳng may chơi hơi quá, kẻ gặp tai ương lại là Mộ gia.

Chờ bọn họ tìm được tất cả tộc nhân, trận pháp truyền tống đã trực tiếp được khởi động, sau đó lại xem Phá Trọng Đinh có tác dụng hay không.

Trên thực tế, Mộ Trạch biết có tác dụng, hoặc nói là Lục Thủy nói cho hẳn biết, nó có tác dụng.

Nhưng muốn làm cho trận pháp theo sát phía sau, thời gian chênh lệch cực ít, một khi bỏ qua sẽ không có cách nào thoát ra ngoài được.

Hẳn tất nhiên cũng nói suy nghĩ này cho Mộ Uyên biết.

Sau đó quyết định mở ra trận pháp trước.

Sau khi tất cả chuẩn bị thỏa đáng, Mộ Trạch nói với Mộ Uyên:

“Nếu có thể, bảo đám người Đường Y chậm lại một, hai ngày hãy trở về.

Cũng thuận tiện để cho Mộ Tuyết vào tổ địa.”

Lúc này tổ địa có lẽ đã bị lộ, nhưng không phải ai có thể tới gần được.

Để các nàng ở lại một, hai ngày, chủ yếu là do Mộ Trạch còn lo lắng, chỉ hậu bối ở tổ địa sẽ không có ai vào được đây.

Lúc này trật tự ở Mộ gia hỗn loạn, nếu đối phương không chờ ở tổ địa, bọn họ sẽ dễ dàng tìm được người muốn tìm.

Cho nên chậm lại một, hai ngày, có lẽ sẽ có hiệu quả.

Không cầu có công, nhưng cầu không sai sót.

Mộ Uyên không từ chối.

Sau đó, Mộ Trạch lùi lại một đoạn, Mộ Uyên mở ra trận pháp, sử dụng Phá Trọng Đỉnh.

Phá Trọng Đỉnh cắm vào trong không gian, không gian trực tiếp vặn vẹo, sau đó lấy tốc độ rất nhanh phá vỡ không gian, một thông đạo không gian hiện ra.

Nhìn Phá Trọng Đỉnh, trong lòng đám người Mộ Uyên thờ phào nhẹ nhõm, quả nhiên có thể làm được.

Mộ Uyên không hề do dự, bắt đầu truyền tống.

Trong nháy mắt, truyền tống trận theo Phá Trọng Đỉnh vọt vào trong thông đạo không gian.

Cuối cùng không thấy bóng dáng đâu nữa.

Mộ Trạch nhìn tất cả những điều này, sau mấy hơi thở, không gian vặn vẹo đã khôi phục, thông đạo không gian biến mất.

“Phù...”

Mộ Uyên thờ phào nhẹ nhõm:

“Ra ngoài rồi. Cũng may là đồng ý với kế hoạch, chỉ không biết Lục Thủy bên kia thế nào.”

Sở dĩ hắn mang đồ trên người là do Lục Thủy đã sớm nói cho hắn biết, thuận tiện bảo hắn là tộc nhân đại khái sẽ được đưa tới đâu.

Đương nhiên vẫn có một điểm quan trọng nhất.

Nếu người mà Lục Thủy tìm kiếm xâm nhập vào trong bọn họ, sẽ bảo hắn dừng truyền tống.

Cũng may từ đầu tới cuối đều không nhận được tin tức của Lục Thủy.

Nhưng hắn vẫn chưa dám thả lỏng.

Nơi này là vị trí của Thiên Tinh. Lục Thủy nói với hắn, Thiên Tinh có đôi khi rất nguy hiểm.

Cho nên hắn tốt nhất có thể bảo vệ mình.

Nhưng Mộ Trạch rất tò mò, nếu hắn không đồng ý hợp tác, Lục Thủy sẽ tính kéo Mộ gia xuống nước sao?

Hắn không được biết.

Về phần bảo Lục gia bồi thường, hắn cảm thấy tộc trưởng Mộ gia bọn họ sẽ làm chuyện này tốt hơn mình, căn bản không cần mình nhắc nhở.

Chỉ cần để Mộ Uyên biết chuyện gì xảy ra lúc đó là được.

Đương nhiên, điều kiện trước tiên là Lục Thủy bình an không sao.

Nếu Lục Thủy gặp chuyện không may, cho Mộ gia mười lá gan cũng không dám nhắc tới chuyện bồi thường.

...

Trong Mộ gia, Mộ Khương thu xếp người qua loa xong, lại muốn đi tìm trưởng bối bên dưới tổ địa.

Mộ gia gặp phải họa lớn này, nàng một thân một mình không gánh vác nổi.

May mà những người còn lại chỉ bị thương nhẹ.

Nhưng hy vọng của Mộ gia đã hoàn toàn biến mất.

Tuy rất đau đớn, nhưng cần đổi mặt thì nàng vẫn phải đổi mặt.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 327: Con Ta Lật Trời Rồi?

Sau đó Mộ Khương lại đi tới trước tổ địa, tổ địa cũng bị hao tổn nghiêm trọng.

Cũng may đá khởi nguồn không bị sao.

Mộ Khương hít sâu một hơi, dự định đánh thức trưởng bối bên dưới.

Chỉ là nàng chưa kịp có động tác, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện trận pháp lớn.

Mộ Khương có hơi bất ngờ, vừa nhìn đã biết là truyền tống trận, hơn nữa còn là truyền tống trận mà nàng quen thuộc.

Mộ Khương thầm vui mừng, chỉ cần có người trở về là tốt rồi.

Rất nhanh, Mộ Uyên và một loạt các thành viên của Mộ gia đều xuất hiện ở trên đồng đồ nát của Mộ gia.

Bất kể là thế hệ trẻ tuổi, hay là thế hệ trước đều ở đó.

Vừa trở lại, Mộ Uyên đã nhìn thấy đồng đồ nát của Mộ gia.

Mặc dù có sự chuẩn bị tâm lý, nhưng trong nhất thời hẳn vẫn có chút hoảng hốt.

Hắn dùng tốc độ rất nhanh để bình tĩnh trở lại, lập tức căn dặn người bên cạnh:

“Đi chỉnh đốn lại tất cả mọi người, thuận tiện thành lập nơi ở tạm thời.”

“Vâng, Tộc trưởng.” Những người nhận được mệnh lệnh này lại bắt đầu xử lý đồng đồ nát.

Lúc này, Mộ Khương cũng đi qua.

“Đại ca, người không có việc gì chứ?”

“Ừ, phần lớn mọi người đều không sao, lão tam tạm thời vẫn chưa về.” sau Mộ Uyên nói sơ qua mọi chuyện bọn họ gặp phải ở bên kia.

Mộ Khương nghe vậy, cảm thấy có chút may mắn, Mộ gia trở thành đồng đồ nát, ngược lại các thành viên không tổn thất gì, đây là may mắn trong bất hạnh.

Nhưng bây giờ bọn họ phải đối mặt với một vấn đề cực lớn.

“Có cần thông báo cho Lục gia không?” Mộ Khương hỏi vấn đề lớn này.

Đúng vậy, Lục Thủy gặp chuyện không may, bất kể có nguy hiểm tính mạng hay không, bây giờ chính là gặp chuyện không may.

Nếu cuối cùng Lục Thủy không sao, không thông báo với Lục gia cũng không có vấn đề gì lớn.

Nhưng nếu chẳng may gặp chuyện không may, vậy Mộ gia tuyệt đối sẽ không thoát khỏi liên quan.

“Ta sẽ nhanh chóng gọi điện thoại cho Lục tộc trưởng.” Mộ Uyên mở miệng nói.

Vấn đề này, hẳn không có cách nào trốn tránh được.

Nhưng trước khi gọi điện thoại, hẳn phải xác nhận lại cả quá trình.

Hắn sẽ không thêm mắm thêm muối, nhưng sẽ tìm được cách nói thích hợp nhất.

Ít nhất phải giảm tổn thất cho Mộ gia xuống mức độ thấp nhất.

Đương nhiên, tất cả đều phải thành lập ở trên cơ sở Lục Thủy không có chuyện gì.

...

Trên bàn cơm Lục gia.

Sắc mặt Đông Phương Dạ Minh và đạo lữ Mộc Cận của hắn tái nhợt, nằm úp sấp trên bàn.

Hai người dường như đã mất đi sức sống.

Người biết thì hiểu đây là tiệc tối, người không rõ còn tưởng đây là Hồng Môn Yến.

Cuộc sống của vợ chồng Đông Phương Dạ Minh lại giống như trước kia.

Bởi vì Đông Phương Trà Trà vượt thiên kiếp xong, phải củng cố tu vi, cho nên vẫn đang bế quan.

Thân là cha mẹ của Đông Phương Trà Trà, Đông Phương Dạ Minh và Mộc Cận tất nhiên có chút không nỡ, cho nên vẫn chờ đến bây giờ.

Thật ra bọn họ hối hận, nhưng suy nghĩ một chút cũng đã đợi hai ngày, lại bỏ qua như vậy thì bọn họ không cam lòng.

Sau đó bọn họ lại hối hận.

Lục Cổ nhìn Đông Phương Dạ Minh nằm rạp trên bàn, lại lắc đầu thở dài:

“Ăn bữa cơm cũng ăn thành như vậy, xem ra Đông Phương huynh không muốn ăn uống rồi.”

Đông Phương Lê m ở bên cạnh cười, gật đầu.

Ca ca và chị dâu của nàng đúng là không phúc khí.

Khi Lục Cổ định ăn, hần đột nhiên cảm giác điện thoại di động của mình rung lên.

Hần lấy ra xem mới biết là Mộ Uyên, tộc trưởng của Mộ gia gọi tới.

“Muộn thế này lại gọi tới, xem ra không phải là chuyện gì tốt.” Lục Cổ nhìn điện thoại di động, bình tĩnh nói.

“Chắc con trai lại gây chuyện.” Đông Phương Lê Âm ngồi bên cạnh Lục Cổ, tất nhiên cũng nhìn thấy.

Nàng vẫn không yên lòng về con trai của bọn họ.

Lục Cổ gật đầu, sau đó đặt đôi đũa trong tay xuống. Tốt nhất là chuyện lớn một chút, nhưng đương nhiên cũng không thể quá mức lớn được.

Nếu vậy sẽ làm vợ chồng bọn họ tức giận, ăn không ngon mất.

Lục Cổ nhanh chóng nghe máy.

Đầu bên kia điện thoại truyền tới giọng nói tương đối nghiêm túc:

“Lục huynh, xảy ra một chuyện lớn, lệnh lang mất tích rồi.”

Lục Cổ nghe được câu này liền sửng sốt.

Chuyện này có thể lớn, có thể nhỏ.

“Mộ huynh có thể nói cụ thể hơn không?” Lục Cổ không vội, cũng không có gì bối rối.

Con của hãn mất tích là chuyện thường xảy ra.

Mộ Uyên nhanh chóng nói đại khái mọi chuyện cho Lục Cổ nghe. Lần này chỉ đơn giản nói tới Thiên Tinh, cùng với Lục Thủy chạm vào quả cầu ánh sáng, sau đó một đám người tiến vào Độ Thiên Lĩnh.

Tiếp đó, Mộ Uyên báo cho biết, Mộ Trạch tạm thời ở lại Độ Thiên Lĩnh, tìm kiếm Lục Thủy.

Sau khi Lục Cổ nghe xong lại không biểu hiện cảm xúc gì, chỉ gật đầu nói:

“Đã tăng thêm phiền toái cho Mộ huynh rồi. Những chuyện khác tạm thời cứ hoãn lại một thời gian, chờ tìm được con trai của ta lại bàn tiếp chứ?”

“Được.” Mộ Uyên làm gì dám từ chối.

Sau đó, Lục Cổ cúp máy.

Đông Phương Lê Âm ở bên cạnh nghe vậy, lo lắng nói:

“Xảy ra chuyện lớn à?”

Lục Cổ thở dài nói:

“Con trai nàng cảm thấy kiến trúc của Mộ gia quá cũ, dự định giúp bọn họ xây lại.”

Đông Phương Lê Âm: “...”

“Ta cho rằng tiểu tử kia không lật trời được, bây giờ nghĩ lại, ta đã đánh giá nó quá thấp rồi.” Lục Cổ thở dài.

“Con trai của chàng rất giống chàng.” Đông Phương Lê Âm cũng thở dài.

“Khi ta còn bé có phá của như nó sao?” Lục Cổ không muốn nhiều lời, cũng không còn muốn ăn cơm nữa.

“Nhưng thằng nhóc kia biến mất ở Độ Thiên Lĩnh, đây cũng không phải là chuyện tốt.” Lục Cổ nói.

“Độ Thiên Lĩnh sao vậy?” Đông Phương Lê Âm tò mò nói.

Nàng không bước ra khỏi cửa lớn, rất nhiều chuyện đều không quan tâm.

“Nó có liên quan tới Thiên Tinh trong truyền thuyết. An Dật đã đặc biệt xin nghỉ để qua đó một chuyến, dường như con gái hắn gặp phải nguy hiểm trong đó.

Hắn chắc hẳn còn chưa tiến vào trong. Bảo hắn bớt thời gian cũng dẫn luôn thằng nhóc kia về.” Lục Cổ nói.

Về phần Mộ gia đi ra trước, Lục Cổ không nói gì thêm.

Có thể để một trong ba nhân vật quan trọng của Mộ gia ở lại, đã đủ thành ý rồi.

Làm người phải tự hiểu lấy mình.

Đương nhiên, kẻ dám có ác ý, đối phó với con của hắn, hắn tuyệt đối sẽ không nương tay.

Về phần con của hắn có thể gặp chuyện không may hay không, chỉ có thể nói độc đinh của Lục gia không dễ nguy hiểm tính mạng như vậy.

Trong lòng Ảnh Tử lại khó nói.

Bên An Dật hẳn cũng cho pháp bảo, mới có thể an toàn bước vào.

Nhưng thời gian dài hay ngắn thì khó nói được.

“Chuyện của Mộ gia, không cần nói với ba vị Trưởng lão một tiếng sao?” Đông Phương Lê Âm hỏi.

Mộ gia bị con của bọn họ phá hủy trong chốc lát, cơ bản không thể không bồi thường.

Nhưng bồi thường Mộ gia lại không thể là chuyện đơn giản. Lục gia chính là nhà lớn nghiệp lớn, cũng không thể chơi đùa như thế đâu.

“Không nhất thiết phải để ba vị trưởng lão quan tâm tới loại chuyện nhỏ này, ngược lại thẳng nhóc kia tiến vào Thiên Tinh mới cần nói một tiếng.

Chúng ta còn chưa biết rõ về đặc tính của Thiên Tinh.” Lục Cổ nói.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 328: Gặp Được

Đông Phương Trà Trà mở mắt ra. Nàng cảm giác tu vi của mình đã được củng cố.

Về chuyện ngày độ kiếp đó, nàng đã quên gần hết.

Chỉ cần không nhớ rõ, nàng sẽ không biết Thiên Kiếp khủng khiếp thế nào.

Ah.

Sau đó Đông Phương Trà Trà ra khỏi phòng với vẻ mặt tự tin.

Hương Dụ tất nhiên chờ ở bên ngoài, nhìn thấy Trà Trà đi ra, nàng lại thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng hoàn thành rồi.

Trong khoảng thời gian này, Trà Trà tiểu thư cũng sẽ không làm người ta lo lắng nữa.

“Hương Dụ.” Nhìn thấy Hương Dụ, Trà Trà lại đặc biệt hưng phấn nói:

“Bây giờ ta đã củng cố tu vi xong, là cường giả Tam giai Thông Thức tên xứng với người thực rồi.

Nói thật, bây giờ ta tăng lên một chút, muốn tìm kẻ thù ra tay thử, biểu đệ Lục Thủy có được không?”

Hương Dụ: “...”

Thật ra được thì được, nhưng Lục thiếu gia không ở trong Lục gia.

...

Lúc này, Lục Thủy lại đứng ở trên con đường núi của Độ Thiên Lĩnh.

Trời tối đen nhưng vẫn có trăng, sao, không phải là tấm màn đen tối tăm kia.

Góc Thiên Tinh đã biến mất.

“Chân Võ, Chân Linh chắc hẳn đang ở gần đây, rất nhanh sẽ tìm qua.

Ta cần phải suy nghĩ một vài chuyện khác.” Lục Thủy lấy ra một ghế, ngồi ở trên mảnh đất trống và thăm nói.

Hắn ở đây, thứ nhất là vì kiếm tu không biết tên kia. Hắn tạm thời không biết đối phương đi đâu.

Nhưng có thể xác định kẻ đó còn đang ở trong Độ Thiên Lĩnh.

Thứ có thể cùng cộng hưởng với cha của Mộ Tuyết, vậy chắc hẳn đã ở trên người hắn.

Lục Thủy không nhận biết được khí tức, nhưng có thể sử dụng sức mạnh thiên địa vi diệu để nhìn.

Cho nên, không quan tâm có bắt được đối phương không, Mộ Tuyết đều có thể yên tâm bước vào tổ địa.

Mà vấn đề lớn nhất của hắn bây giờ là Mộ Tuyết biết hắn tới đây, nàng có thể mạo hiểm qua đây hay không.

Trên lý thuyết sẽ không.

Nhưng nếu chẳng may nàng qua, lại sẽ rất nguy hiểm.

Bởi vì hắn còn muốn ở lại đây làm một chuyện.

Chuyện này có liên quan đến Thiên Tinh, hoặc nói là có liên quan tới Nghịch Tinh.

Nghịch Tinh sinh ra là một chuyện rất nguy hiểm, hắn thử qua, tránh chuyện này, nhất là Nghịch Tinh này không giống với hắn biết lắm.

Phạm vi quá rộng.

Hắn lo lắng ngay cả hắn cũng có thể bị nguy hiểm tới tính mạng.

“Chờ, ngày mai Mộ Tuyết chưa tới thì đại khái không có vấn đề gì. Bây giờ tạm thời cứ kiên trì chờ đã.” Lục Thủy lấy ra một cái đèn bàn nhỏ, bắt đầu ngồi ở đây để đọc sách.

Chỉ là hẩn đợi rất lâu, vẫn chưa thấy Chân Võ, Chân Linh tìm tới.

“Xem ra, Thiên Tinh ảnh hưởng đến rất nhiều nơi.”

Sau khi có suy đoán, Lục Thủy tiếp tục đọc sách.

Lần này hẩn xem rất lâu, chắc hẩn đã qua nửa đêm.

“Sắp, sắp tới rồi. Lại, ở bên này thôi.” Lục Thủy đột nhiên nghe được tiếng người.

Là giọng nói của một người đàn ông, có hơi lấp bắp.

Lục Thủy quay đầu nhìn sang, phát hiện phía xa quả thật xuất hiện hai bóng người.

Một lớn, một nhỏ.

Người lớn đi ở phía trước, trẻ nhỏ đi theo phía sau.

“Đại thúc, ở đây có chỗ nghỉ được thật à?” Nghe ra được là giọng của một cậu bé.

“Có, có, trước đây ta, ta đã mắc, mắc.” Đại thúc kia nói.

“Thật tốt.” Cậu nhóc có chút hài lòng, sau đó cậu đưa miếng bánh cho đại thúc kia, nói:

“Đại thúc, cho người ăn bánh này, chỉ còn lại hai miếng cuối cùng thôi.”

“Ngày mai ta, ta, lại chuẩn bị, chuẩn bị đồ ăn.” Đại thúc kia thò tay lau trên quần áo, sau đó mới nhận lấy miếng bánh, đó là đôi bàn tay rất thô ráp.

Chỉ là bọn họ vừa nói xong liền đứng sững lại.

Bọn họ nhìn thấy Lục Thủy.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy Lục Thủy, đại thúc kia lại kéo cậu bé ra sau lưng, về mặt cảnh giác nhìn chằm chằm vào Lục Thủy.

Lục Thủy đã đóng quyển sách lại từ lâu, hẩn cũng nhìn hai người kia rất lâu.

Nhưng mãi tới lúc này, hẩn mới nhìn rõ.

Đây là một đại thúc trung tuổi, quần áo trên người tương đối đơn giản, hơn nữa không phải quá sạch sẽ.

Tu vi nhất giai, không tính là một người bình thường.

Trên mặt hần hơi ngăm đen, chắc là do phơi nắng lâu ngày.

Về mặt hần có chút hoảng hốt, bất giác muốn cúi đầu, đồng thời cũng đang sợ hãi.

Nhưng ngược lại, hần vẫn cố gắng bảo vệ cậu bé kia.

Mà cậu bé kia lại khác với đại thúc trung tuổi, quần áo trên người thẳng bé vẫn tính là sạch sẽ, chỉ là có phần không vừa người.

Cậu bé mở to mắt, Lục Thủy không thấy có chút tạp chất nào trong mắt cậu bé.

“Người, người là...?” Đại thúc kia nhìn Lục Thủy, hỏi.

Độ Thiên Lĩnh không có người bình thường, cho nên mỗi người nhìn thấy đều là tu chân giả.

Chỉ sợ là một chút sẽ dẫn lửa thiêu thân, do đó rước lấy họa sát thân.

Lục Thủy nhìn về phía đại thúc kia, sau đó nhìn cái bánh trên tay hần.

Đó là đồ ăn rất đơn sơ.

“Cho, cho người ăn.” Đại thúc kia nói xong, giơ tay ra.

“Ta không ăn bánh.” Lục Thủy nói xong lại nhìn về phía cậu bé kia.

Đại thúc thấy vậy thì giật mình, lập tức kéo hần cậu bé ra sau lưng, không để cho Lục Thủy nhìn thấy.

Sau đó hần hơi khấn trương nói:

“Trẻ, trẻ con, không, không thể ăn.”

Lục Thủy cất cái ghé, nói:

“Ta cũng không ăn trẻ con.”

Không chờ đối phương nói gì, Lục Thủy đã nói tiếp:

“Nghe nói ở đây có chỗ nghỉ ngơi?”

Ta muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút, có thể chứ?”

“Ngươi, ngươi không ăn, ăn trẻ con à?” Đại thúc kia dường như còn lo lắng, lại xác nhận thêm một lần nữa.

Lục Thủy gật đầu:

“Không ăn.”

“Vậy, vậy đi, đi theo ta.” Đại thúc kia dẫn theo đứa trẻ, cẩn thận đi về phía trước.

Hắn vẫn không dám yên tâm về Lục Thủy.

Lục Thủy tất nhiên không nhiều lời, bám theo phía sau, không gần không xa.

Cậu bé kia thỉnh thoảng vẫn lén nhìn Lục Thủy, Lục Thủy cũng không mỉm cười đáp lại.

Hắn chỉ nhìn thẳng vào cậu bé.

Sau đó hắn nhìn đến khi đối phương không còn định nhìn mình nữa.

Chẳng mấy chốc, Lục Thủy lại nhìn thấy một ngôi nhà trên cây to.

Vẫn tính là tạm được.

Nhưng ngôi nhà nhỏ này chỉ đủ cho một người nghỉ ngơi.

Sau khi đến nơi, cậu bé này vốn rất cao hứng muốn đi lên.

Nhưng cậu bé bị đại thúc kia kéo lại.

Đại thúc kia quay đầu nhìn về phía Lục Thủy nói:

“Ồ... ở đó có thể, có thể nghỉ ngơi.”

Lục Thủy nhìn đại thúc kia, hắn nhìn rất lâu, bình tĩnh nói:

“Ngươi cảm thấy, ta rất quá đáng sao?”

Cướp chỗ nghỉ của các ngươi à.”

“Không, không quá đáng.” Đại thúc kia lập tức lắc đầu.

Sau đó Lục Thủy không nói gì nữa, mà trực tiếp nhảy lên căn nhà gỗ nhỏ trên cây.

Hắn nằm xuống nghỉ ngơi.

Hắn không ngủ, chỉ nhìn nóc căn nhà gỗ, cảm giác gió núi thổi qua.

Trong đầu hắn thuận tiện vẽ Thiên Địa Trận Văn.

Ở dưới cây lớn, đại thúc kia dùng cây cối xung quanh, dựng tạm một chỗ nằm dưới đất, sau đó để cậu bé kia nằm nghỉ ngơi.

“Đại thúc, ngủ ở phía trên có cảm giác gì vậy?” Cậu bé nhìn Lục Thủy ở phía trên, khẽ hỏi.

Cậu bé cũng không hỏi vì sao mình không thể ngủ ở phía trên.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 329: Chạy Trốn

“Cảm... cảm giác... rất.. rất cao.” Đại thúc mở miệng nói.

“Vậy ngày mai ta cũng có thể ngủ sao?” Trong lòng cậu bé đầy mong đợi, hỏi.

Đại thúc gật đầu:

“Có... có thể.”

Nghe đại thúc nói vậy, cậu bé này lại yên tâm nằm ở trên lá cây ngủ.

Dường như cậu bé muốn ngủ sớm hơn, chờ mong ngày mai cũng tới sớm hơn, đến lúc đó lại có thể ngủ ở trong căn nhà phía trên kia.

Cậu bé ngủ, nhưng đại thúc kia không ngủ, mà vẫn nhìn xung quanh, thỉnh thoảng còn đuổi muỗi, giúp cậu bé kia.

Lúc này Lục Thủy nghiêng đầu liếc nhìn, sau đó quay đầu nhìn lên bầu trời.

Tối nay, ánh trăng rất yên tĩnh.

Nhưng nó có thể yên tĩnh được bao lâu chứ?

Sau đó Lục Thủy không để ý tới chuyện khác nữa, mà tiếp tục vẽ Thiên Địa Trận Văn.

Gần đây hắn gặp phải quá nhiều chuyện, Thiên Địa Trận Văn không có mấy cái lại dùng hết rồi.

Tu vi của hắn cũng chỉ mới đạt tới 4.2, hai ngày nữa thì có thể lên 4.3.

Hắn đã cách ngũ giai rất gần rồi.

Ngũ giai, vậy thì không giống bình thường.

Pháp thân của hắn tập trung lại, lực lượng như thực chất, có khả năng thi triển ra pháp lực lớn.

Đến lúc đó, cho dù không có sức mạnh thiên địa, lại đối mặt với một góc Thiên Tinh, hắn cũng sẽ ung dung hơn rất nhiều.

Đương nhiên, chờ hắn đạt tới ngũ giai, Thiên Tinh đã qua từ lâu rồi.

Gặp lại Thiên Tinh, thực lực của hắn cũng khôi phục lại đỉnh phong của đời trước từ lâu.

Khi đó, không quan tâm đối mặt với cái gì, hắn đều rất ung dung.

Ngoại trừ nắm đấm của Mộ Tuyết.

...

Lúc này Chân Võ, Chân Linh vẫn đang tìm Lục Thủy.

Nhưng bọn họ không sao tìm được.

“Rõ ràng có thể cảm giác được vị trí của thiếu gia, nhưng lại không tìm được.

Chắc ở đây có gì đó ảnh hưởng đến nhận biết của chúng ta.” Chân Võ nhìn về phía trước, nói.

Chân Linh cũng gật đầu:

“Đúng vậy, nhưng muốn đột phá loại ảnh hưởng này thì có chút khó khăn.”

“Chúng ta liên thủ thử xem.” Chân Võ nhìn Chân Linh nói.

Chân Linh gật đầu.

Sau đó kiếm song kinh của bọn họ đều xuất hiện, trực tiếp lao về phía vị trí của Lục Thủy.

Nhưng không bao lâu bọn họ đã ngừng lại, càng lúc càng lệch, căn bản vô dụng.

Chân Võ, Chân Linh chỉ có thể dừng lại.

“Suy nghĩ cách khác vậy.” Chân Võ nói.

Bọn họ biết Lục Thủy rất mạnh, cũng biết Lục Thủy đi một mình cũng không có nguy hiểm gì.

Nhưng thiếu gia của bọn họ là một người đặc biệt dễ làm loạn.

Không lập tức nhìn thấy, trong lòng bọn họ không yên.

Cho dù tới khi đó không có cách nào cầu cứu, cũng có thể dứt thuốc.

Nếu Lục Thủy gặp chuyện không may, bọn họ khó thoát khỏi tội.

Bọn họ chỉ có thể hy vọng thiếu gia nhà bọn họ đừng làm loạn.

Đương nhiên, khả năng này chỉ là nguyện vọng tốt đẹp.

...

Trong núi rừng, đám người An Ngữ vẫn không ngừng bỏ chạy.

Bởi vì tấm màn đen trước đó đã mang tới cơ hội cho các nàng.

Do bản thân Thạch Đầu Nhân đặc biệt, lại vừa vẫn ở sân nhà của mình.

Cho nên trong lúc tất cả mọi người đang quan sát tấm màn đen, đang sợ hãi, còn Thạch Đầu Nhân vẫn kiên trì đưa tất cả mọi người đi.

May mắn là năng lực tra xét của lão già kia không quá mạnh.

Bọn họ miễn cưỡng có thể tránh được sự truy sát của đối phương.

Đương nhiên, chỉ là miễn cưỡng mà thôi.

Một thời gian sau, đối phương sẽ đuổi kịp.

Mỗi lần đuổi kịp, Thạch Đầu Nhân sẽ phải trả cái giá không nhỏ, mới có thể dẫn theo tất cả mọi người thoát đi.

Mỗi khi Ma tu Dã Chí đuổi kịp, đều sẽ hỏi Thạch Đầu Nhân một câu: “Tại sao phải liều mạng như vậy?”.

Độ Thiên Lĩnh là sân nhà của Thạch Đầu Nhân, cộng thêm Thạch Đầu Nhân liều mạng, đã mang tới phiền não rất lớn cho Ma tu Dã Chí.

Dẫn đến việc hấn vẫn không thể bắt được con gái của An Dật.

Hấn khó có thể chịu được điều này.

Có một lần hấn cũng thử trả giá đắt, nhưng Thạch Đầu Nhân kia còn trả giá hơn.

Bọn họ lại một lần nữa thoát khỏi sự truy sát của hấn.

Cho nên hấn rất tò mò, tại sao đối phương phải liều mạng như vậy?

Lần này Ma tu Dã Chí lại đuổi kịp, Thạch Đầu Nhân vốn đầy vết nứt lại lựa chọn trực tiếp đối mặt với đối phương.

Điều hấn muốn làm rất đơn giản, dùng hết sức lực vây khốn đối phương, vây khốn được càng lâu càng tốt.

Ma tu Dã Chí nhìn Thạch Đầu Nhân, lại mở miệng hỏi ra nghi ngờ trước đó:

“Ta thật sự không hiểu nổi, tại sao một Thạch Đầu Nhân phải liều mạng bảo vệ nhân loại như vậy?”

“Bởi vì các nàng là cô chủ của ta.” Lần này, Thạch Đầu Nhân lựa chọn trả lời.

Hấn không biết mình còn có thể kiên trì được mấy lần nữa.

Nhưng bây giờ việc hấn đang làm là dốc hết sức lực.

Không thể để cho Đầu lĩnh bị mất mặt.

“Cô chủ?” Ma tu Dã Chí rất bất ngờ.

Hấn vốn tưởng là có chút quan hệ đặc biệt, nhưng dù thế nào cũng không ngờ được chỉ là quan hệ vô cùng đơn giản như thế.

“Các nàng cho người bao nhiêu tiền? Ta có thể cho gấp đôi.” Ma tu Dã Chí trực tiếp mở miệng nói.

Một ngũ giai không quan tâm trả đất bao nhiêu, hấn vẫn trả được gấp đôi.

Hơn nữa, điều này cũng có thể xem là kế hoãn binh, trả hay không trả sau này lại nói tiếp.

“Không giống nhau.” Trên thân Thạch Đầu Nhân càng nhiều vết nứt hơn.

Hấn vẫn đang liều mạng.

“Đầu cho ta không phải là tiền mà là sự yên ổn, là chỗ dựa để đến thời đại mới.

Bây giờ lão bán cho ta là sự tín nhiệm, là hy vọng để ta có thể sinh sống tốt hơn.

Cho nên trong lúc làm thuê, ta tới bảo vệ sự an toàn của các nàng.

Đây là đạo đức nghề nghiệp của ta.

Làm việc có trước có sau, chân chạm đất, giữ vững chức trách của mình, bản tâm kiên định.

Bất kể là bao nhiêu tiền, đều phải bỏ ra tất cả sức lực.

Đã nhận lời thì không thể đổi ý.”

Theo giọng nói của Thạch Đầu Nhân vang lên, xung quanh xuất hiện rất nhiều vách đá, những vách đá đó trực tiếp vây khốn Ma tu Dã Chí.

Làm xong những điều này, trên người của Thạch Đầu Nhân không chỉ có nhiều vết nứt hơn, khí tức cũng yếu đi nhiều.

“Đúng là ngu xuẩn, Khốn Thuật mạnh như vậy, người còn có thể sử dụng được mấy lần? Một lần hay là hai lần?

Ngu không ai bằng.” Sau khi Ma tu Dã Chí vừa dứt lời, hấn đã hoàn toàn bị vây khốn.

Thạch Đầu Nhân không hề do dự, trực tiếp đuổi theo đám người An Ngữ.

Sau đó, hấn dẫn theo bọn họ nhanh chóng thoát đi.

Cửu Ngạo Thiên dẫn đường.

Trên đường, An Ngữ hơi do dự rồi nói:

“Để ta xuống, các người có thể chạy thoát.”

Thạch Đầu Nhân không trả lời, An Ngữ không phải là cô chủ của hắn.

Hắn không cần phải nghe theo.

An Ngữ nhìn đám người Hoa Quý, nói:

“Đừng ngu ngốc nữa, không tách nhau ra thì không có hy vọng trốn thoát được đâu.”

Ba chị em Hoa Quý không trả lời.

Bảo các nàng bỏ lại An Ngữ, các nàng không làm được.

Quan hệ của các nàng còn tốt hơn chị em bình thường. An Ngữ từng giúp các nàng rất nhiều lần, nói là cứu các nàng rất nhiều lần cũng không quá. Bây giờ bảo các nàng bỏ An Ngữ lại sao?

Các nàng không làm được.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 330: Hai Bên Gặp Nhau

An Ngữ còn muốn nói gì đó, Thạch Đầu Nhân đã nói thẳng:

“Không thể tách ra, ngoại trừ Ma tu kia, còn có người khác đang theo dõi chúng ta.

Chỉ cần vừa tách ra, bọn họ sẽ xuất hiện.

Động tĩnh quá lớn đã dẫn tới không ít người đến đây.”

Khi đột nhiên phát hiện có người đang bị đuổi giết, phần lớn mọi người sẽ có hai ý nghĩ.

Một, báo thù.

Hai, đoạt bảo.

Gần đây Độ Thiên Lĩnh vốn đặc biệt, cho nên khả năng đoạt bảo càng cao hơn.

Điều này khó tránh khỏi có người khoanh tay đứng nhìn.

Cùng đi còn tốt, một khi rời khỏi nhóm, tất nhiên sẽ bị người ta để mắt tới.

Mà đối phương có ra tay hay không, hoàn toàn dựa vào may mắn.

Bây giờ sẽ không ai muốn tùy tiện ra tay, nếu chẳng may bị liên thủ truy sát thì được một mất mười.

Nghe Thạch Đầu Nhân nói vậy, Hoa Quý cũng nói:

“Chúng ta cũng mơ hồ có cảm giác này.”

Về phần bản thân Thạch Đầu Nhân, thật ra đám người Hoa Quý đã nói qua, nếu thật sự không có cách nào, hẳn tự bảo vệ bản thân hẳn là được rồi.

Nhưng Thạch Đầu Nhân là ai chứ?

Đó là tảng đá làm thuê cẩn thận, làm đến nơi đến chốn.

Hắn không có khả năng bỏ mặc lão bản không để ý tới.

An Ngữ ở bên cạnh, không nói gì.

Thật ra nàng vẫn luôn chờ cha nàng tới, nhưng đến bây giờ vẫn chưa thấy cha nàng tới, chứng tỏ rất khó tiến vào Độ Thiên Lĩnh được.

Nếu không, khi pháp bảo hộ mạng của nàng bị hỏng, cha nàng chắc hẳn đã lên đường chạy đến đây.

Lâu như vậy, đáng lẽ phải đến rồi mới phải.

“Gâu gâu gâu.” Cầu Ngạo Thiên sửa.

Những người khác căn bản không hiểu Cầu Ngạo Thiên nói gì.

An Ngữ mở miệng phiên dịch:

“Cầu Ngạo Thiên nói sắp tới rồi, chỉ cần đến đó sẽ không có chuyện gì nữa.”

Ba chị em Hoa Quý không rõ Cầu Ngạo Thiên rốt cuộc muốn dẫn các nàng đi đâu?

Nhưng các nàng chỉ có thể trông cậy vào Cầu Ngạo Thiên.

Lúc sáng sớm.

Đau Răng Tiên Nhân và Cầu Tử còn đang đào đồ.

Mấy ngày qua, bọn họ thu hoạch thật sự không tệ, mặc dù chưa gom đủ tất cả nguyên liệu, nhưng đào được không ít thứ đắt tiền, miễn cưỡng có thể đổi được vài thứ.

Đương nhiên, cho dù còn thiếu không ít, bọn họ cũng không để ý lắm.

Bọn họ có thời gian trở lại.

Hoặc bọn họ có thể đổi một chỗ khác.

Chờ lúc nào Cầu Ngạo Thiên ra ngoài, bọn họ còn có thể tiếp tục bám theo.

Rất tiện.

Chỉ là lúc Đau Răng Tiên Nhân đào núi, Cầu Tử đột nhiên kêu lên hai tiếng, nói:

“Con trai Đại Cầu qua rồi.”

Đau Răng Tiên Nhân thu tay lại, nói:

“Ừ, cảm giác có không ít người, chắc là những người mà tiểu huynh đệ Chân Võ đã nhắc tới.”

Nhưng điều làm Đau Răng Tiên Nhân bất ngờ là đối phương đang gặp nguy hiểm. Sao tiểu huynh đệ Chân Võ không liên hệ với hắn?

Khi hắn lấy điện thoại di động ra, mới phát hiện ở đây không có tín hiệu.

Xem ra Độ Thiên Lĩnh bị đóng kín, tín hiệu cũng không vào được.

“Đi qua xem thử, đừng để bọn họ gặp bất trắc ở đây.” Đau Răng Tiên Nhân nói xong liền đi qua.

Cầu Tử tất nhiên cũng sai khiến sói hoang đi tới.

Mà ở phía xa, Cầu Ngạo Thiên đang chạy đằng trước.

Đi theo sau nó là An Ngữ bị thương và ba chị em Hoa Quý.

Thạch Đầu Nhân đã không có cách nào vây khốn được Ma tu Dã Chí nữa, chỉ có thể miễn cưỡng ngăn chặn quá trình Ma tu Dã Chí đuổi theo.

“Gâu gâu.” Cầu Ngạo Thiên nhìn về phía trước và sửa to:

“Cậu đại gia, Đau Răng đại gia, cứu mạng.”

Đám người An Ngữ bám theo phía sau. Các nàng không biết Cầu Ngạo Thiên đang cầu cứu ai, nhưng Cầu Ngạo Thiên cũng không ngốc.

Chắc là nó quen biết với yêu thú lợi hại gì đó.

Àm!

Thạch Đầu Nhân trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Ma tu Dã Chí khinh thường nói:

“Dựa vào một con chó để cầu cứu sao? Ngu xuẩn.”

Hắn cảm giác được phía trước có một tứ giai.

Cầu cứu một tứ giai à?

Đối phương rốt cuộc ngu xuẩn tới mức nào chứ.

Sau đó Ma tu Dã Chí bám theo, hẳn cũng không vội. Đến lúc này, bọn họ đã mất đi khả năng chạy trốn rồi.

Thạch Đầu Nhân cũng đã đến cực hạn.

Điều duy nhất cần phải để ý là người đang ẩn nấp ở trong bóng tối.

Mỗi người đều muốn làm ngư ông, quả thực là nằm mơ.

“Cầu đại gia, Đau Răng đại gia, cứu mạng, gâu gâu gâu.”
Cầu Ngạo Thiên vẫn đang kêu to.

Lúc này, Đau Răng Tiên Nhân đi tới, hẳn nhìn thấy Cầu Ngạo Thiên liền mỉm cười nói:

“Tiểu huynh đệ Ngạo Thiên, đã lâu không gặp.”

Cầu Tử liếc nhìn Cầu Ngạo Thiên, phát hiện không có đồ ăn.

Nó chẳng còn hứng thú mở miệng nữa.

An Ngữ và đám người Hoa Quý tất nhiên cũng phát hiện ra Cầu Tử và Đau Răng Tiên Nhân.

Khi nhìn thấy bọn họ, An Ngữ và ba chị em Hoa Quý liền tuyệt vọng.

Tứ giai, lại là tứ giai.

Đây không phải là đang hại người sao?

Giờ phút này, đám người An Ngữ đã không đi được nữa.

Nàng nói với Đau Răng Tiên Nhân:

“Các người... đi nhanh lên.”

Đau Răng Tiên Nhân tất nhiên không để ý tới lời An Ngữ nói, mà đi tới trước mặt các nàng, nói:

“Các người có quen biết với tiểu huynh đệ Chân Võ không?”

“Người biết Chân Võ à?” An Ngữ hơi bất ngờ.

Sao đối phương lại quen biết Chân Võ?

Nhưng tại sao đối phương quen biết với Cửu Ngạo Thiên, đây cũng là một câu đố.

Cửu Ngạo Thiên còn gọi bọn họ là đại gia.

Nghe được An Ngữ nói vậy, Đau Răng Tiên Nhân gật đầu:

“Xem ra, đúng là các người.”

Mà ngay vào lúc này, Thạch Đầu Nhân lại một lần nữa bị đánh bay ra ngoài.

Lần này, hắn bị đánh tới bên cạnh đám người An Ngữ.

Ầm một tiếng.

Thạch Đầu Nhân đập thành một hố to trên mặt đất.

Hắn nằm ở trong hố, không thể động đậy.

Cực hạn, hắn đã đến cực hạn rồi.

Nếu không phải bảo vệ cho con người, hắn tuyệt đối sẽ không đến mức này.

Nhưng công việc của hắn là bảo vệ người.

Hắn cảm thấy mình làm rất tốt, không si nhục số tiền hắn nhận làm thuê.

Nhìn thấy Thạch Đầu Nhân bị thương nặng, ngã ở bên cạnh, Vũ Quý và Tuyết Quý lập tức tới kiểm tra, sau đó dùng Trị Liệu Thuật cho Thạch Đầu Nhân.

Hoa Quý nhìn Đau Răng Tiên Nhân nói:

“Người mau chạy đi. Cửu Ngạo Thiên không hiểu tình hình, sẽ liên lụy tới các người.”

Đau Răng Tiên Nhân vốn định trả lời.

Nhưng lúc này Ma tu Dã Chí đã đi tới cánh bọn họ không xa, giọng nói của hắn tất nhiên cũng truyền tới:

“Trốn à? Các người cảm thấy bây giờ còn có ai trốn được sao?”

Lúc này, Đau Răng Tiên Nhân có thể cảm giác được lực lượng của đối phương trải khắp xung quanh. Với tư giai bình thường, muốn ra ngoài tương đối khó.

Đám người An Ngữ có chút tuyệt vọng, nhưng nói thế nào thì các nàng cũng muốn phản kháng.

Ba chị em Hoa Quý bị thương không nặng, tất nhiên muốn chặn trước mặt tất cả mọi người.

“Châu châu đá xe.” Ma tu Dã Chí khinh thường nói.

Sau đó hấn vung tay lên một cái, ba chị em Hoa Quý lại bay ngược ra ngoài.

Ma tu Dã Chí không vội giết người, muốn giết cũng phải giết chết con gái của An Dật trước.

Lần này hấn quyết không thể nương tay.

Để tránh khỏi đêm dài lắm mộng.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 331: Người Rất Mạnh À? Sao Ta Phải Nể Mặt Người?

Đôi mắt với đòn tấn công của Ma tu Dã Chí, Đau Răng Tiên Nhân không có cảm giác gì.

Hắn đi tới một bước, đứng trước mọi người.

“Vị tiểu huynh đệ này, có thể nể mặt tại hạ một chút không?” Đau Răng Tiên Nhân nói với Ma tu Dã Chí.

Ma tu Dã Chí nhìn Đau Răng Tiên Nhân, khẽ nói:

“Sao ta phải nể mặt người?”

Người rất mạnh sao?”

Không chờ Đau Răng Tiên Nhân mở miệng, Ma tu Dã Chí đã trực tiếp lựa chọn ra tay, không định nương tay với tên tứ giai đột nhiên xuất hiện này.

Vừa nhìn là biết đôi phương không quen biết với đám con gái của An Dật.

Như vậy chính là không quen biết với An Dật.

Người như thế chẳng có tác dụng gì với hắn, cứ giết là được.

Sau đó lực lượng tấn công mạnh mẽ trực tiếp cuốn về phía Đau Răng Tiên Nhân.

Đám người An Ngữ nhìn thấy Ma tu Dã Chí tấn công, lập tức kêu to:

“Mau tránh ra.”

Ầm!!

Đòn tấn công này rơi vào trên người Đau Răng Tiên Nhân.

Kết thúc rồi.

Đây là suy nghĩ trong đầu đám người An Ngữ, theo các nàng thấy, một tứ giai đối mặt với một ngũ giai đỉnh phong,

căn bản không có cơ hội nào.

Các nàng cũng không có cách nào ngăn cản được một đòn này.

Ngay vào lúc bọn họ cho rằng Đau Răng Tiên Nhân đã chết, trong cơn lốc lực lượng truyền đến giọng nói của Đau Răng Tiên Nhân:

“Xem ra vị tiểu huynh đệ này không định rời đi.”

Ma tu Dã Chí có chút bất ngờ, hắn rất nhanh lại phát hiện ra công kích của mình bị đối phương dùng một tay đỡ được.

Sao có thể như vậy được?

Một tứ giai có thể đỡ được một đòn vừa rồi của hắn à?

Còn không bị thương?

Ma tu Dã Chí do dự một lát, lại lựa chọn tiếp tục tấn công.

Đau Răng Tiên Nhân đi từng bước về phía trước, hắn nhanh chóng đi tới trước mặt Ma tu Dã Chí, đánh ra một quyền.

Khi Đau Răng Tiên Nhân ra quyền, linh khí xung quanh dao động lạ thường.

Đây là quyền thuật thuộc về Bất Diệt Tiên Thể.

Cửu Trọng Bất Diệt Quyền.

Ầm một tiếng.

Nắm đấm của Đau Răng Tiên Nhân trực tiếp va chạm vào lực lượng của Ma tu Dã Chí.

Ma tu Dã Chí có phần kinh ngạc, nhưng chẳng bao lâu đã điều chỉnh được cảm xúc, không khinh thường Đau Răng Tiên Nhân nữa. Hắn lựa chọn dùng hết sức lực để tấn công.

Rất nhanh, hai bên tấn công càng lúc càng nhanh, quyền phong của Đau Răng Tiên Nhân càng lúc càng mạnh.

Mức độ cũng càng lúc càng khoa trương.

Ma tu Dã Chí càng đánh càng kinh hãi.

Ưu thế vốn thuộc về hắn đã bắt đầu biến mất.

Bóng dáng của bọn họ lúc ẩn lúc hiện trên không trung, lúc đầu Đâu Răng Tiên Nhân còn ở tình thế bất lợi, nhưng đã nhanh chóng nắm giữ ưu thế.

Rất nhanh, trên bầu trời truyền đến lực lượng cực kỳ mạnh mẽ trùng kích tới.

Ầm một tiếng!!

Ma tu Dã Chí bị Đâu Răng Tiên Nhân đánh từ trên cao rơi xuống.

Phụt...

Hắn phun ra một ngụm máu, nhìn về phía Đâu Răng Tiên Nhân với vẻ khó tin, nói:

“Không thể nào. Người rõ ràng mới là tứ giai, ta cảm nhận được, người chỉ có tu vi tứ giai.”

Đâu Răng Tiên Nhân hạ xuống đất, lắc đầu nói:

“Không phải, ta vận dụng tiên lực. Nói thật, nếu người mạnh hơn chút nữa, ta sẽ không giao đấu với người, sẽ bảo tiểu huynh đệ hộ lớn giúp.”

Đúng vậy, Đâu Răng Tiên Nhân đã vận dụng tiên lực tới cực hạn, cho nên đối mặt với ngũ giai đỉnh phong là cực hạn của hắn.

Hơn nữa, hắn không thể duy trì được lâu.

Nếu tiếp tục nữa, hắn không thể áp chế nổi lực lượng sau lưng.

Đến lúc đó, hắn sẽ phải trở lại Tiên Đỉnh.

Điều này là đòn trí mạng đối với hắn.

Bởi vì trở lại Tiên Đỉnh, hắn sẽ không có cách nào chữa răng.

Cho nên, nếu không phải tuyệt đối cần thiết, hắn sẽ không lựa chọn để lực lượng quay lại.

Đám người An Ngữ cũng nhìn tới ngậy người.

Một tứ giai đánh nổ một ngũ giai đỉnh phong.

Điều này... sao làm được vậy?

Lúc này, bọn họ rốt cuộc đã hiểu rõ, tại sao Cửu Ngạo Thiên lại muốn dẫn các nàng tới đây. Các nàng cũng hiểu rõ vì sao Cửu Ngạo Thiên phải gọi đối phương là đại gia.

Người này tuyệt đối không phải là người bình thường.

Vào lúc này, Thạch Đầu Nhân cũng miễn cưỡng đứng dậy. Hắn tất nhiên đã nhìn thấy Đau Răng Tiên Nhân.

Sau đó hắn kích động lạ thường:

“Tiên, tiên nhân? Ngài cũng ở đây à?”

Ma tu Dĩ Chí tất nhiên nghe được. Hắn quỳ một chân trên đất, cảm giác ngũ tạng lục phủ đều bị đánh nát. Hắn lộ vẻ khó tin, nhìn Đau Răng Tiên Nhân nói:

“Ngươi, ngươi là tiên nhân?”

Đau Răng Tiên Nhân lắc đầu:

“Đó là chuyện thời kỳ viễn cổ.”

Tiên, tiên nhân của thời kỳ viễn cổ à?

Ma tu Dĩ Chí cảm giác mình làm một chuyện ngu xuẩn, lại có thể đối địch với tồn tại cổ xưa.

Hắn không hề do dự, phun ra một ngụm máu tươi và lựa chọn dùng Huyết Động để bỏ trốn.

Đau Răng Tiên Nhân không ngăn cản đối phương, dù sao thực lực của hắn có hạn.

Đau Răng Tiên Nhân rất nhanh lại quay đầu, nhìn về phía nơi khác, nói:

“Mấy tiểu huynh đệ xung quanh, có thể đừng đứng ngoài xem được không?”

Chờ lát sau, Đau Răng Tiên Nhân nhú mày. Những người này dường như không nghe lời khuyên bảo.

Chỉ có hai người rời đi.

Sau đó Đau Răng Tiên Nhân nhìn về phía Cầu Tử, nói:

“Tiểu huynh đệ hộ lớn, làm phiền người.”

Nghe được Đau Răng Tiên Nhân nói vậy, đám người An Ngữ lập tức nhìn về phía Cầu Tử.

Các nàng không cảm thấy một con chó con có thể làm được gì.

Đối phương là chó con tên xứng với người thực à?

Cho nên vị tiên nhân này thật ra đang nhìn con sói hoang kia sao?

Các nàng lại nhan chóng biết được mình sai rồi. Cầu Tử nhìn chăm chăm vào An Ngữ mở miệng nói ra tiếng người:

“Loài người, có Phương Thiên Họa Kích không?

Đưa cho Cầu đại gia ta.”

An Ngữ: “...”

Nàng cảm giác con chó này thật phách lối.

Nhưng nàng vẫn lấy ra Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao trên thân:

“Cái này được không?”

Ai lại tự nhiên mang theo Phương Thiên Họa Kích trong người chứ?

“Loài người bây giờ đều kém cõi như vậy à? Ngay cả một cái Phương Thiên Họa Kích cũng không có.” Cầu Tử đặc biệt không hài lòng về loài người hiện nay.

Quá kém cõi.

Sau đó Cầu Tử giơ móng vuốt đặt ở phía trên Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao.

Trong phút chốc, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao trực tiếp trở thành pháp khí tối tăm.

“Miễn cưỡng chấp nhận vậy.”

Cầu Tử không chế Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao, mở miệng đánh giá một câu.

Sau đó Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao giống như một tia sáng màu đen bay ra ngoài.

Trong đó ẩn chứa lực lượng rất đặc biệt, tuy không biết rõ mạnh yếu thế nào, nhưng có thể cho người ta một cảm giác nguy hiểm.

Nhưng chỉ trong thời gian một lần hít thở, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao đã bay về, sau đó keng một tiếng, cắm xuống đất.

Trên đó có máu tươi đang chảy xuôi.

“Được rồi.” Cầu Tử mở miệng nói.

An Ngữ và ba chị em Hoa Quý không tin lắm.

Các nàng không phát hiện ra động tĩnh gì, trong rừng cây cũng không hề có bất kỳ xung đột nào.

Khi các nàng muốn mở miệng hỏi thăm, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao trên mặt đất đã lập tức hóa thành tro tàn.

An Ngữ: “...”

Hoa Vũ Tuyết Quý: “....”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 332: Ân Oán

Sau đó bốn nàng đều không nói một lời nào.

Vẫn không nên mở miệng hỏi thì tốt hơn, dường như tính tình của Cầu đại gia này không tốt lắm.

Thạch Đầu Nhân cũng nhìn chăm chăm vào Cầu Tử, trong giây lát lại nhớ ra điều gì.

Nhưng hẳn thật sự không dám xác định.

“Xem ra không có vấn đề gì.” Đau Răng Tiên Nhân đi tới.

Đám người An Ngữ lập tức lấy lại tinh thần, cảm kích nói với Đau Răng Tiên Nhân và Cầu Tử:

“Cảm ơn hai vị tiên bối đã cứu.”

Đau Răng Tiên Nhân lắc đầu:

“Tiện tay thôi, các người gọi ta Đau Răng Tiên Nhân là được rồi.”

Đám người An Ngữ tất nhiên không dám từ chối.

Sau đó Đau Răng Tiên Nhân nhìn về phía Thạch Đầu Nhân nói:

“Tiểu huynh đệ Đá chắc hẳn có thể tự mình chữa trị vết thương chứ?”

“Có, có thể, cảm ơn tiên nhân.” Thạch Đầu Nhân đặc biệt cung kính.

Vị trước mắt này lại là Bất Diệt Tiên.

Đó là người mà ngay cả Đế Tôn cũng muốn lôi kéo, hẳn làm gì có can đảm dám làm càn.

Người khác muốn vào tiên tịch muôn vàn khó khăn, Bất Diệt Tiên Nhân không muốn vào, Đế Tôn trực tiếp giữ lại một vị trí Tiên Quân cho hắn.

Từ điều này có thể nhìn ra Bất Diệt Tiên Nhân đáng sợ tới mức nào.

Đau Răng Tiên Nhân gật đầu, sau đó nói:

“Các người tạm thời đi theo chúng ta đã, Thiên Tinh lại sắp xuất hiện, nghe nói có chút nguy hiểm đấy.”

“Đa tạ tiên bôì.” An Ngữ và ba chị em Hoa Quý cùng nói.

Tuy bọn họ không rõ hai người trước mắt kia rốt cuộc là ai.

Nhưng thật sự là bọn họ không thù địch với các nàng.

Hơn nữa, Đau Răng Tiên Nhân nhắc tới Chân Võ, xem ra là Chân Võ, Chân Linh đã đánh tiếng với hai người.

Sau đó, Đau Răng Tiên Nhân trở lại vị trí ban đầu, tiếp tục móc nguyên liệu của hắn.

Cầu Tử lại nhìn chằm chằm vào Cầu Ngạo Thiên nói:

“Đi, bắt con gà tới đây cho Cầu đại gia ta.”

“Ừ ừ.” Cầu Ngạo Thiên kêu lên thê thảm.

Nếu không phải là vì tình huống nguy cấp, nó thật sự không muốn gặp hai vị đại gia này.

Đám người An Ngữ có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng vẫn phải chữa thương trước đã.

Ít nhất thì bọn họ vẫn tạm thời an toàn.

.....

Ma tu Dã Chí xuất hiện ở trên song núi nào đó, ông ta vừa xuất hiện liền quỳ xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi.

“Đáng chết, sao có thể gặp phải tồn tại đáng sợ như vậy chứ?”

Hắn có chút hối hận, trước đó đáng lẽ nên lựa chọn liều mạng, giết con gái của An Dật trước, nếu không cũng đâu đến mức rơi vào tình cảnh này.

Mà khi Ma tu Dã Chí còn đang hối hận, hắn đột nhiên nhìn thấy phía trước xuất hiện chân người.

Ma tu Dã Chí không hề do dự, lựa chọn lùi lại.

Trong lúc lùi lại, hắn ngẩng đầu nhìn người tới. Chỉ vừa liếc qua, hắn đã nhận ra.

Đây là người hắn luôn ghi nhớ phải giết chết.

Cận vệ Lục gia - An Dật.

Đúng vậy, An Dật đến, nhưng hắn không tìm được đường, hoặc nói là không tìm được phương hướng của con gái hắn.

Hắn không xác định được đây là do nơi này quá đặc biệt, hay con gái hắn đã bị giết hại.

Nhưng vận may của hắn không tệ, lại gặp được Ma tu Dã Chí.

Nhìn thấy hắn, An Dật đã biết là ai muốn gây bất lợi cho con gái mình.

Chỉ là An Dật còn chưa mở miệng, Ma tu Dã Chí đã cười.

Hắn cười ha ha:

“Ha ha ha, An Dật?”

Ngươi tới vì con gái ngươi sao?

Ngươi đoán xem, bây giờ con gái ngươi thế nào?”

Vẻ mặt An Dật lo lắng:

“Con gái của ta đâu?”

“Chết rồi.” Ma tu Dã Chí nhìn An Dật, vẻ mặt dữ tợn nói:

“Ta giết rồi. Ngươi biết ta giết thế nào không?”

Ha ha, ngươi không biết à?

Ta cho ngươi biết, ta cắt hai tay, hai chân con gái ngươi ra trước, sau đó lột da của nàng. Ngươi biết nàng cầu xin tha thứ thế nào không?

Có muốn ta lặp lại cho ngươi nghe không?

Nàng khóc lóc, cầu xin ta tha cho nàng, nàng... Phụt!”

Không chờ Ma tu Dã Chí nói xong, lại có mấy pháp khí cắm vào trong thân thể Ma tu Dã Chí.

Làm cho hẳn nhất thời nói không ra lời.

Ma tu Dã Chí ngã xuống đất, hẳn nhìn An Dật, cười gằn nói:

“Hồi hận sao?”

Nếu không phải người chặt đứt con đường của ta, ta sẽ rơi xuống tình cảnh này sao?

Người chặt đứt con đường phía trước của ta, ta chặt đứt đời sau của người.

Ta quá đáng à?”

“Người hiểu rõ, khi đó người đang làm gì không?” An Dật đi tới trước mặt Ma tu Dã Chí, khẽ hỏi.

“Ha ha, vậy người hiểu rõ khi đó người làm gì không? Người chặt đứt con đường ta tiến vào lục giai.

Chết mấy người lại tính là gì?

Bọn họ chết để ta bước vào lục giai là vinh hạnh của bọn họ, đó là lỗi của ta sao?

Ta sai sao?” Gương mặt Ma tu Dã Chí có chút vắn vẹo, kêu lên.

“Người không sai, người sai là ta.

Ta không nên để người sống lâu như vậy.

Do đó mới tổn thương tới con gái của ta.

Nếu ta sớm hiểu ra, An Ngữ cũng sẽ không có kiếp nạn này.” An Dật vừa dứt lời lại đánh một đòn vào trên người Ma tu Dã Chí.

Một đòn toàn lực của lục giai.

Lực lượng cực mạnh đã mang tới trùng kích rất lớn cho núi sông.

Ma tu Dã Chí bị một đòn này đánh cho hồn bay phách lạc.

“Có lẽ con gái người còn sống.” Lúc này một người tí ton đứng ở trên một con ốc lớn bằng bàn tay, nói.

Chỗ đầu nhọn của vỏ ốc đã bị chặt đứt.

Ốc Trùng Thiên, bảo vật đỉnh cấp của Lục gia.

Chính nó đã dẫn theo An Dật xông vào Độ Thiên Lĩnh, nhưng kết quả không tốt lắm, đứt một góc.

Không biết phải mất bao lâu mới có thể chữa trị được.

Mà nhóc con này chính là khí linh của ốc Trùng Thiên.

An Dật gạt đầu, từ chỗ của Ma tu Dã Chí, hắn đã có một vài suy đoán.

Con gái của hắn không gặp phải được quý nhân, cũng chính là gặp phải một vài cường giả đi theo, hoặc gặp phải linh thú cường đại nào đó.

Với hai nguyên nhân trước, khả năng con gái của hắn sống sót là rất cao.

Nhưng nếu là nguyên nhân sau, vậy...

An Dật không suy nghĩ nhiều. Hắn muốn mau chóng tìm được con gái của mình.

Chỉ cần tìm được, bất kể phải trả giá lớn tới mức nào, hắn đều sẽ bảo vệ con gái của mình bình an vô sự.

...

Lúc này Lục Thủy dựa ở trên cành cây đọc sách.

Hắn đã dậy từ sớm, hắn tuyệt đối không ngủ. Tối hôm qua, hắn chỉ nằm ở đó, trong đầu vẽ Thiên Địa Trận Văn mà thôi.

Trời vừa sáng, hắn lại lựa chọn dựa vào trên cành cây.

Đây là một chuyện rất thoải mái.

Sáng sớm, không khí không tốt lắm, nhưng mát lạnh, đầu óc tỉnh táo hơn.

Về phần đại thúc kia, hắn ngủ rất ít. Lục Thủy có thể cảm giác được hắn rất lo lắng có thứ gì đó đột nhiên chạy đến, do đó làm tổn thương tới đứa trẻ kia.

Có thể bởi vì ở nơi hoang dã làm hắn không có cảm giác an toàn.

Cũng đúng, ở đây có không ít mãnh thú linh thú, khó nói được sẽ có thứ gì đột nhiên xuất hiện.

Nếu không phải hấn lo lắng, cũng không đến mức làm nhà trên cây.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 333: Nó Vẫn Còn Là Trẻ Con

“Ừm...”

Cậu bé này mở mắt ra, hình như mới ngủ rất tốt.

“Đại thúc, sao đại thúc dậy sớm thế?” Cậu bé ngồi dậy và dụi mắt, nói.

“Ừ, ta, ta đi... kiểm chút đồ ăn... ăn cho người, cho người.” Đại thúc nói.

Đại thúc nói xong lại lau tay lên áo, sau đó cẩn thận lấy từ trong cái túi sạch ra phần bánh tối hôm qua, đưa cho cậu bé:

“Người... người... ăn cái này... cái này trước đi.”

Cậu bé nhìn thấy cái bánh kia liền cười nói:

“Đại thúc xem này, ta cũng có.”

Lúc này cậu bé cũng lấy ra cái bánh tương tự, nhưng đó chỉ là nửa phần còn lại.

Một nửa cái bánh đã ăn vào tối hôm qua.

Lục Thủy liếc nhìn, vào lúc đại thúc kia còn chưa mở miệng nói chuyện, hắn đã lên tiếng:

“VẬY ĐƯA BÁNH CHO TA ĐI.”

Nghe được Lục Thủy đột nhiên nói vậy, đại thúc liền sững sốt.

Sau đó, hắn đứng dậy đưa bánh cho Lục Thủy.

“Cho, cho người ăn.”

Đây là cái bánh cuối cùng của hắn, vốn để dành cho đứa trẻ.

Nhưng không sao, hắn còn có thể đi kiểm thêm.

Lục Thủy nhận lấy cái bánh. Hắn nhìn vị đại thúc này, cuối cùng đưa cái lên miệng và cắn một cái.

Thô ráp, không có mùi vị, cũng chẳng xốp.

Khó ăn.

Sau đó, Lục Thủy vừa ăn vừa đọc sách, không để ý tới hai người kia nữa.

Cậu bé nhìn, sau đó bẻ một nửa cho đại thúc, cười nói:

“Mỗi người một nửa.”

Đại thúc thấy cậu bé cuối cùng đã mỉm cười liền nói:

“Ta... ta không... không đói bụng.

Ngươi... ngươi ăn đi.”

Cậu bé cắn một cái, sau đó cắt cái bánh đi, nói:

“Vậy bao giờ đại thúc và ta đói, chúng ta lại cùng ăn.”

“Không, không nên như, như vậy.” Đại thúc có chút sốt ruột.

Sáng sớm, trẻ con phải ăn gì đó.

Cậu bé không nói gì, chỉ nhìn đại thúc mỉm cười.

Cuối cùng đại thúc kia không có cách nào, chỉ có thể cùng cậu bé ăn gần nửa cái bánh kia.

Chỉ là bọn họ còn chưa ăn xong, lại đột nhiên có người hung hăng xông qua:

“A Mãn, ngươi đi ra cho ta, lăn ra đây cho ta.”

Đại thúc nghe được tiếng gào hét liền giật mình.

Bởi vì tên của hắn chính là A Mãn.

Cậu bé kia tất nhiên cũng biết, nó tò mò nhìn về phía âm thanh phát ra.

Đại thúc A Mãn lại ngăn cản cậu bé, khẩn trương nói:

“Đừng... đừng nhìn linh tinh, ta... ta đi xem thử.”

Sau khi cậu bé gật đầu, đại thúc A Mãn mới xoay người đi về phía người mới tới.

Người mới tới là một gã đàn ông cường tráng, hắc còi trần, lực lượng di chuyển trên người hắn như một con báo săn đang chạy nhanh trên thân vậy.

Đây là một thú tu.

“Báo... Báo ca, sao... sao vậy?” Đại thúc A Mãn thận trọng hỏi.

Đối mặt người này, A Mãn theo bản năng cúi đầu.

Khi Báo ca kia nhìn thấy A Mãn liền nhấc hẳn lên.

Vẻ mặt Báo ca hung dữ:

“Ta bảo ngươi tới Linh điền làm cỏ cho ta, ngươi lại chạy đi đâu hả?”

“Ta, ta nhỏ... nhỏ rồi.” A Mãn khẽ giải thích.

“Nhỏ rồi?” Báo ca nhìn chằm chằm vào A Mãn nói:

“Sao nhỏ rồi mà không đến nói cho ta biết?

Ngươi không muốn nhận tiền công tháng trước à?”

“Lạc... lạc đường, ta... ta thật sự nhỏ rồi.” A Mãn cố gắng giải thích.

Báo ca ném A Mãn xuống đất, lạnh lùng nói:

“Tiền công tháng trước của ngươi không còn, nếu ngươi muốn mất luôn tiền công tháng này thì có thể tiếp tục lạc đường.

Đừng nói nhỏ cỏ không phải công việc của ngươi. Ta là người thuê ngươi, ta bảo ngươi làm việc gì thì đó chính là công việc của ngươi.”

A Mãn cúi đầu:

“Ta... ta biết... biết.”

Lúc này Báo ca nhìn thấy cậu bé.

A Mãn lập tức đứng lên, chạy đến trước mặt cậu bé, bảo vệ cậu bé ở sau lưng.

“Trẻ... trẻ con còn nhỏ, không... không thể đánh.” A Mãn có chút khẩn trương nhìn Báo ca.

“Nghe nói ngươi nhất định được đưa bé, tồn tất cả tích góp để đổi lấy một bộ quần áo sạch sẽ cho nó à? Ha ha, ngươi bản

như thế, đưa trẻ này theo người nhất định cũng hơi hám.” Báo ca nhìn A Mãn có chút khinh thường nói.

A Mãn không nói gì.

Hắn chỉ cúi đầu.

Lúc này Báo ca nhìn cậu bé nói:

“Này, đi theo ta không?”

Người theo ai cũng tốt hơn đi theo A Mãn, hắn vừa bản vừa thôi.

Đồ vớt trên mặt đất cũng sẽ nhặt ăn.

Người đừng thấy bây giờ hắn không quá tồi, nhưng thật ra tổn rất nhiều thời gian tắm đấy.

Theo hắn còn chẳng bằng theo ta.”

Báo ca nói càng nhiều, đầu A Mãn lại cúi xuống càng thấp.

Hắn không có cách nào mở miệng giải thích rõ.

Hắn cảm thấy cậu bé nhất định sẽ chán ghét hắn, sau đó rời khỏi hắn.

Đúng vào lúc này lại truyền ra giọng nói kiên định của đứa trẻ:

“Không cần, ta mới không thèm rời khỏi đại thúc đâu.”

Báo ca có chút tức giận:

“Hắn không cho người ăn ngon, không cho người ở tốt, cũng chẳng có đồ tốt cho người mặc.

Người theo hắn có ý nghĩa gì chứ?”

Cậu bé nắm chặt A Mãn, lớn tiếng nói:

“Ta thích đại thúc.”

Nghe được câu này, A Mãn liền sửng sốt, hắn không biết mình có cảm giác gì.

Nhưng hắn cảm thấy cuộc sống của mình đã khác với trước đây.

Hắn phải nuôi thêm một đứa bé.

Lục Thủy nhìn tất cả những điều này nhưng không nói gì, cũng không hề động đậy.

Khi thấy gã đàn ông cường tráng kia tức giận bỏ đi, Lục Thủy mới ngẩng đầu nhìn lên trời.

“Hôm nay, trời hình như xanh hơn, gió cũng dịu hơn tôi qua.” Trong lòng Lục Thủy thầm nghĩ.

Cuối cùng Lục Thủy thu hồi ánh mắt, tiếp tục đọc sách.

Ngày hôm nay, Chân Võ và Chân Linh vẫn chưa tìm tới.

Báo ca kia vốn không định rời đi dễ dàng như vậy, nhưng hắn phát hiện trên cây có người.

Hơn nữa người này có vẻ không kém, hắn lại tạm thời rời đi.

Nếu không, hắn đã trực tiếp ra tay cướp rồi.

Hắn có thể cảm giác được, đứa trẻ phía sau A Mãn không hề đơn giản.

Tuyệt đối là một người có thiên phú tuyệt đỉnh.

“Không được, không thể để cho A Mãn nhận được hắn.

Dựa vào đâu mà người như vậy lại có may mắn này chứ?

Thứ ta không có được, chẳng thà hủy cũng không để cho loại người A Mãn có được.” Báo ca không cam lòng.

Hắn muốn quay về gọi người.

Chỉ là hắn đi rất lâu vẫn không thể quay lại hàng rào. Hắn có chút nghi ngờ. Theo tốc độ bình thường, đáng lẽ hắn phải đến rồi mới đúng.

Lúc này hắn phát hiện trước mặt mình xuất hiện một mảnh sương trắng.

Báo ca có chút nghi ngờ, dừng lại.

Không bao lâu, sương trắng biến mất.

Khi Báo ca thấy rõ hoàn cảnh xung quanh, phát hiện mình đang đứng ở bên vách núi.

“Ah!”

Báo ca dọa cho giật mình, lập tức lùi lại, sợ tới mức ngã ngòì xuống đất.

“Đây... đây là đâu vậy? Sao ta có thể đi đến đây?”

Chẳng mấy chốc, hấn đã nhận ra được đây là chỗ nào, Độ Thiên Nhai đầy mãnh thú, khắp nơi đều là tuyệt địa với nguy cơ trùng trùng.

Hấn lạc đường à?

Nếu không, hấn sao có thể đi tới đây được?

Nhưng chẳng bao lâu, hấn lại bắt đầu khủng hoảng. Bởi vì không ai có thể từ Độ Thiên Nhai sống sót trở lại.

... ..

Buổi trưa, Lục Thủy ăn trực bữa cơm dã ngoại.

Mùi vị còn tạm được.

Chờ ăn xong, A Mãn hỏi Lục Thủy:

“Tối... tối nay ngươi... ngươi có muốn... ở... ở lại không?”

Nghe được A Mãn hỏi, cậu bé kia cũng nhìn chăm chăm vào Lục Thủy.

Bởi vì điều này có liên quan tới chuyện tối nay nó có thể ngủ ở trên đó hay không.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 334: Trộm Cá Bị Bắt

Lục Thủy nhìn hai người kia, lắc đầu nói:

“Tôi nay ta có việc, không định nghỉ ở đây.”

Nghe được Lục Thủy nói vậy, trên mặt cậu bé kia liền cười tươi.

Vậy tôi nay nó có thể ngủ trong nhà trên cây rồi.

A Mãn ở bên kia cũng cười.

Dáng vẻ hẳn rất vui mừng.

Hắn lau tay, định trải chỗ ngủ cho cậu bé.

Tính làm sạch sẽ một chút.

Ừ, tốt nhất lại đi rửa tay.

Lục Thủy chỉ nhìn, không nói gì thêm.

Sau đó, hắn lại lên trên nhánh cây, tiếp tục đọc sách.

Trong thời gian này A Mãn định quay về hàng rào một chuyến, nhưng vẫn luôn lạc đường.

Cuối cùng bất đắc dĩ hẳn chỉ có thể buông tha ý định quay về hàng rào, chờ ngày mai sẽ thử lần nữa, xem có thể trở về hay không.

Bởi vì không thể trở lại, hẳn chỉ có thể đi tới gần đó, xem có thể bắt được động vật nhỏ nào đó về làm đồ ăn đêm cho cậu bé.

Ban đêm, bọn họ không ăn thịt, là ăn trái cây.

Gần đó hình như không có động vật nhỏ nào.

Lục Thủy gặm trái cây, nhìn lên trên không trung, thời tiết ngày hôm nay rất tốt, rất trong lành.

“Đã chập tối rồi, chắc hẳn Mộ Tuyết đã đến nhà mới phải. Không tới, có phải là sẽ không chạy tới nữa?”

Lục Thủy hơi do dự.

Nhưng ở đây đúng là không có khí tức của Mộ Tuyết.

Tuy bây giờ Thiên Tinh vẫn tính là ổn định, nhưng Nghịch Tinh tất nhiên sẽ sinh ra.

Chuyện do người chứ tuyệt đối không phải là ý trời.

Hắn không xác định được Mộ Tuyết cuối cùng có thể lo lắng Thiên Tinh quá mức nguy hiểm, chạy tới cứu hắn và cha vợ của hắn hay không.

“Hi vọng vấn đề sẽ không quá lớn.”

Lục Thủy ăn trái cây và tiếp tục đọc sách.

Suy nghĩ kỹ lại, hắn không nên bảo cha vợ ở lại, nhưng rõ ràng không ở lại không được.

Thật sự không được thì bảo Mộ Tuyết qua, âm thầm giải quyết vấn đề cũng được.

Bây giờ lại xem Mộ Tuyết tới trước, hay là Nghịch Tinh đòi trước ra.

... ..

Mộ Tuyết và Nhã Lâm, Nhã Nguyệt đang đứng bên Đạm Nguyệt Hồ,

Dì Đường đi theo xin lỗi không ngừng.

Vì sao?

Trộm cá bị bắt.

Thật ra cũng không tính là trộm cá bị nắm, ở trong kế hoạch của Mộ Tuyết, các nàng không ăn trộm cá, chỉ là làm cho cá tự nhảy lên.

Duyên phận đến, mang đi vài con cá cũng là chuyện rất bình thường đi?

Cho dù người quản lý Đạm Nguyệt Hồ có phát hiện ra, chắc hẳn cũng sẽ không nói gì.

Mà người chấp hành kế hoạch là Nhã Lâm.

Trẻ con chắc chắn sẽ không bị phát hiện.

Sau đó ở dưới hướng dẫn của Mộ Tuyết, thuận tiện cộng thêm một tia hỗn nguyên chi khí, lại bắt đầu kế hoạch tự nhiên có duyên với cá.

Mộ Tuyết bảo Nhã Lâm có ý muốn bắt cá, nhưng chỉ có cá có duyên tự mình nhảy lên mới dễ dàng mang về.

Cho nên Nhã Lâm đứng ở trên thuyền nhỏ, chờ đợi cá có duyên nhảy lên.

Nhã Lâm cảm thấy mình chơi với tiểu yêu quái rất tốt, những con cá này chắc chắn sẽ tới tìm nàng.

Trên thực tế điều này là không có khả năng, nhưng một tia hỗn nguyên chi khí của Mộ Tuyết lại có thể hóa mục nát thành thần kỳ, làm cho không có khả năng biến thành có khả năng.

Nhã Lâm đợi ở trên mặt hồ không lâu, lại có một con cá nhảy ra khỏi mặt nước, lao về phía Nhã Lâm.

Tất cả những điều này đều giống như Mộ Tuyết đã đoán trước, cũng tiến hành đặc biệt thuận lợi.

Điều duy nhất làm cho Mộ Tuyết không ngờ tới là thói quen chơi với tiểu yêu quái của Nhã Lâm.

Nhìn thấy có cá lao về phía nàng, nàng bị dọa trực tiếp nhảy xuống nước.

Sau đó theo bản năng phát động bộ pháp trong trận pháp.

Thiên Nữ Chân Kinh trực tiếp được vận chuyển.

Mộ Tuyết sửng sốt, Nhã Nguyệt cũng sửng sốt.

Mộ Tuyết sửng sốt là bởi vì tiêu rồi, một tia khí hỗn nguyên sẽ căn cứ theo Thiên Nữ Chân Kinh mà trực tiếp khuếch tán vào trong hồ.

Đến lúc đó sẽ không chỉ có một, hai con cá nhảy lên.

Nhã Nguyệt sửng sốt vì Nhã Lâm căn bản không biết bơi, sẽ chết chìm.

Sau đó hai chuyện cùng xảy ra.

Nhã Lâm chạy được vài bước đã chạy hết nổi, sau đó chìm.

Mà bởi vì Thiên Nữ Chân Kinh được vận chuyển, cá tôm như nước thủy triều lao về phía Nhã Lâm.

Thật may là Nhã Nguyệt ra tay đúng lúc, cứu Nhã Lâm trở về.

Nhưng khí tức đã bị lộ ra, cá tôm vẫn lao về phía Nhã Lâm.

Một con cá giống như đảo nhỏ cũng tự nguyện nhảy lên làm cá có duyên.

Điều này tất nhiên đã kinh động tới quản lý của Đạm Nguyệt Hồ.

Đánh thì không đánh, dù sao cũng là cá có duyên.

Nhưng đang êm đang đẹp chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện như vậy, nhất định là có gì đó ngoài ý muốn.

Cuối cùng kết quả được định nghĩa là do công pháp hoặc thể chất đặc biệt của Nhã Lâm.

Sau đó chính là đi Đường xin lỗi.

Chuyện này còn kéo dài đến tối mới kết thúc.

Một đám cá tôm theo Nhã Lâm, sao có thể để cho Nhã Lâm ra khỏi Đạm Nguyệt Hồ được.

Sau đó ba người Mộ Tuyết tất nhiên thành ba đứa trẻ làm sai chuyện.

Dù sao Mộ Tuyết lớn nhất trong ba người nhưng cũng chỉ mới mười chín tuổi.

Có thể không phải là trẻ con sao?

“Hi vọng đừng tùy ý vận chuyển công pháp ở trên mặt hồ, như vậy sẽ mang tới phiền phức rất lớn cho chúng ta.

Ầm ỉ như thế xuống, không biết có bao nhiêu cá tôm chết thì thiếu nước.

Đây không phải là vấn đề tồn thất, mà đặc biệt ảnh hưởng tới sự yên tĩnh bên ngoài Đạm Nguyệt Hồ.” Người quản lý nào đó nói.

“Xin lỗi, thật sự rất xin lỗi, tổn thất bao nhiêu, chúng ta bằng lòng bồi thường.” Dì Đường khẽ nói.

Dù sao cũng là con gái nàng gây họa, nên xin lỗi thì vẫn phải xin lỗi.

Người của Đạm Nguyệt Hồ cũng không cố ý gây khó dễ.

“Chuyện đó thì thôi, nhưng các người mang cá tôm đi, còn có mấy con không sống cũng có thể mang đi luôn.

Hi vọng đừng có lần sau nữa.

Muốn cá thì có thể nói với chúng ta một tiếng.

Chúng ta có thể cho.” Người quản lý nào đó nói.

Hắn dám đánh cược, mục đích ban đầu của những người này tuyệt đối là bắt cá.

Nhưng động tĩnh này cũng quá lớn đi.

Nhất là tất cả đều tự nguyện nhảy lên.

Bọn họ muốn trách cũng khó.

Dù sao cũng làm trẻ con người ta sợ.

Luôn miệng kêu tiểu yêu quái đang cắn nàng.

Sau khi xử lý xong tất cả, người quản lý liền rời đi.

Dì Đường thở dài một tiếng, sau đó nhìn về phía đám người Mộ Tuyết.

Ba người cúi đầu không nói gì.

Dì Đường lần đầu tiên phát hiện Mộ Tuyết cũng cảm thấy mình làm sai chuyện.

Từ trước đến nay nàng chưa từng thấy. Khi ở Mộ gia, Mộ Tuyết chưa bao giờ biến sắc.

Dường như tất cả chuyện đều không có cách nào làm cho nàng xúc động.

Từ hôn vẫn bình tĩnh, nói muốn viện của nàng cũng bình thường như vậy.

Nhưng hôm nay lại không có vẻ ung dung trước đó.

Mà có chút trẻ con.

“Ngày hôm nay không thể quay về, chỉ có thể chờ tới ngày mai.

Ta đã nói với trong nhà rồi.” Dì Đường thở dài một tiếng nói.

Tuy nhiên không liên lạc được với phu quân, không biết hẳn đang làm gì.

Đám người Mộ Tuyết cúi đầu không nói gì.

“Có không ít cá tôm còn sống, vậy để nuôi đi.

Nếu không chết rồi, ăn cũng không ngon.” Dì Đường nói.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 335: Vong Tộc

Nghe được lời này, Nhã Lâm là người vui vẻ nhất.

Có thể ăn cá ở đây rồi.

Nhã Nguyệt cũng rất vui vẻ. Nàng còn muốn mua, không ngờ bỗng chốc lại có nhiều cá miễn phí như vậy.

Mộ Tuyết tất nhiên cũng hài lòng, nàng có thể mang về hai con cá sống cho Lục Thủy rồi.

Tuy sẽ nhìn thấy Lục Thủy chậm một ngày, nhưng có thể mang cá về cho Lục Thủy, tất nhiên vẫn là một chuyện đáng cao hứng.

Nhưng trở về hôm sau hẳn là tới ngày tế tổ rồi?

Nghĩ đến tế tổ Mộ Tuyết lại có chút mất mát.

Nhưng không sao, nàng quen rồi.

Chỉ là có chút, có chút muốn vào một lần.

Cuối cùng Mộ Tuyết lắc đầu không nghĩ nhiều nữa, không vui thì đến lúc đó lên căn Lục Thủy một cái.

Để Lục Thủy không vui cùng nàng.

Ừ, cần nhẹ một chút là được.

... ..

Trời vừa tối lại.

“Lại sắp tìm được rồi, cảm giác đã rất rõ ràng, đang ở gần đây.” Một vị Vong tộc da bọc xương mở miệng nói.

Một nhóm người tìm rất lâu, vẫn không thể tìm tới hàng rào.

Độ Thiên Lĩnh hình như xuất hiện một vài biến hóa vi diệu.

Rất có khả năng biến hóa này sẽ mang đến đủ nguy hiểm cho mọi người.

Cũng may thực lực của bọn họ đủ mạnh mẽ, mới có khả năng bình yên sống sót ở đây.

Trong lúc không ngừng lạc đường, bọn họ đặc biệt may mắn phát hiện ra khí tức bảo vật trong hồ.

Điều này làm cho tinh thần bọn họ phấn chấn.

Nhưng muốn tìm được đối phương lại vẫn có một chút khó khăn.

Sau khi lục soát cả ngày, bọn họ cuối cùng đã tìm tới gần đầu nguồn của khí tức.

“Khí tức ở đây đặc biệt nồng đậm, chắc hẳn là ở phía trước.” Một người nói.

“Ừ, ta cũng cảm giác được vị trí phía trước có ba người.

Chắc hẳn là bọn họ.” Lại một người nói.

Này đối với bọn họ mà nói dĩ nhiên là chuyện rất tốt.

Dù sao ngay từ lúc đầu bọn họ chỉ lo lắng người nhận được bảo vật có thể đã rời khỏi Độ Thiên Lĩnh hay không.

Nếu là vậy, thật sự sẽ như mò kim đáy biển.

Đây chính là cơ hội sau này tất cả đám người bọn họ nhập đạo.

Vong tộc nhập đạo khó khăn tới mức nào. Muốn nhập đạo lại không có cơ duyên tuyệt đối thì căn bản không làm được.

Trên thực tế, tất cả mọi người nhập đạo đều vô cùng gian nan.

Phần lớn mọi người tới cuối đời vẫn không có cách nào chạm vào cửa đạo môn.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao lại có hệ thống tu tiên, hệ thống Phật Môn, cùng với hệ thống Thần Chúng.

Bởi vì thất giai của bọn họ chính là thất giai hoàn chỉnh, nhập đạo dễ hơn so sánh với thất giai bình thường rất nhiều.

Về phần mạnh hay yếu, uy năng của nhập đạo có lẽ còn mạnh hơn một chút.

Nhưng nhập đạo cũng không chỉ là tu luyện lực lượng chiến đấu, cho nên không tiện so sánh.

Nhưng so sánh các lĩnh vực, ở cùng một cảnh giới nhỏ, thất giai nhập đạo lại mạnh hơn một chút.

Nhưng độ khó cũng lớn hơn gấp bội.

“Đi qua xem thử, chú ý đừng để càng chạy càng xa.” Người dẫn đầu kia mở miệng nói.

Những người khác tất nhiên cũng tăng cao tinh thần.

Chuyện này vô cùng quan trọng đối với bọn họ.

Bọn họ không thể không quan tâm.

Rất nhanh, tất cả đám người bọn họ đều cảm giác được.

Ba người, hơn nữa còn là ba người đặc biệt yếu.

Một người bình thường, một nhất giai, một nhị giai.

Đâu là...

Bọn họ cũng không biết ba người kia xui xẻo hay mấy người bọn họ may mắn.

Đối phương càng yếu càng có lợi cho bọn họ.

Rất nhanh, bọn họ đã sắp tới gần ba người kia.

Dọc đường đi không gặp phải bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn.

Không bao lâu, bọn họ lại nhìn thấy ba người, một đứa bé, một đàn ông trung tuổi, còn có một người trẻ tuổi.

Khi bọn họ nhìn thấy đối phương, đối phương cũng nhìn thấy bọn họ.

Mà mục tiêu của bọn họ chỉ có một, đó chính là người trung tuổi kia.

Đúng vậy, khí tức trên thân người này chính là khí tức bọn họ phát hiện ra ở khu vực bảo vật.

Lục Thủy nhìn những khách không mời mà đến, nhưng không nói gì.

Đây là chuyện đã đoán trước.

Không sai, những Vong tộc tìm được chính là đám người Lục Thủy.

Mục tiêu của bọn họ chính là A Mãn.

A Mãn tất nhiên có chút khẩn trương nhìn những người đột nhiên đến này.

Bởi vì hắn hoàn toàn không biết những người này rốt cuộc là ai.

“Các... các người tìm... tìm ai?” A Mãn khẩn trương hỏi.

Những người này thoạt nhìn chỉ da bọc xương, nhìn thế nào cũng không giống với người tốt.

Cậu bé cũng trốn đến sau lưng A Mãn.

Bọn họ vốn đều định nghỉ ngơi.

Người kia cũng nói sẽ rời đi.

Nhưng khẳng định không có chuyện gì nữa.

Một người Vong tộc thấy A Mãn, mở miệng nói:

“Chúng ta tìm người.”

“Tìm... tìm ta à?” A Mãn không hiểu, nhưng vẫn cố suy nghĩ:

“Các... các người cũng có công việc cho ta làm à?

Có thể, có thể đổi ngày khác không?”

“Không thể chờ tới hôm nào.” Vong tộc dẫn đầu nhìn A Mãn nói:

“Chúng ta chỉ muốn biết đồ ở đâu, nói cho chúng ta biết, hoặc giao cho chúng ta.

Chúng ta tất nhiên sẽ không làm khó người.”

A Mãn có chút nghi ngờ:

“Đồ, đồ gì?”

Vong tộc dẫn đầu vẫy tay một cái, trong phút chốc cơ thể A Mãn không chịu sự khống chế bay đi.

Rất nhanh, cổ của A Mãn đã bị Vong tộc dẫn đầu kia nắm trong tay.

“Bảo vật ở đâu? Bảo vật bắt được mấy ngày trước đây! Đừng nói người không biết.” Người dẫn đầu lạnh như băng nói.

Hắn sẽ dùng sức.

Vừa vặn làm cho A Mãn thấy khó thở nhưng cũng không đến mức chết được.

Mà sau khi A Mãn bị bắt, cậu bé trực tiếp vọt tới:

“Đại thúc.”

Khi cậu bé tới gần, trực tiếp bị một lực lượng bắn ra.

Cuối cùng ngã nhào ở phía xa.

Lục Thủy ở trên nhánh cây chỉ nhìn, hắn không định ra tay.

A Mãn có chút lo lắng nhìn về phía cậu bé.

“Người vẫn nên quan tâm chính mình đi, nói cho ta biết, bảo vật đâu?” Vong tộc dẫn đầu trầm giọng nói.

“Ta, ta, ta không biết.” A Mãn gian nan nói.

“Rắc.”

“A a a a.”

Cánh tay A Mãn bị bóp gãy.

Xương bị vỡ nát.

“Bảo vật ở đâu?” Vong tộc dẫn đầu kia lại hỏi.

“Ta, ta không biết, biết, bảo vật người... người nói là... . A a a a a a.”

A Mãn còn chưa nói hết, xương một chân đã bị lực lượng nghiền nát.

Đau đớn làm cho A Mãn gần mất đi ý thức.

Nhưng hắn lại bị lực lượng Vong tộc kích thích, căn bản không có cách nào ngắt đi được.

“Người này hình như rất ngoan cố, tổn thương cơ thể dường như vô nghĩa đối với hắn.

Không bằng đôi cách uy hiếp khác?

Dù sao người như thế có khả năng căn bản không sợ chết.”
Có người đột nhiên mở miệng nói.

Vong tộc dẫn đầu kia gật đầu:

“Cũng đúng, hơn nữa cũng không thể thật sự giết chết đối phương.”

Bọn họ cần bảo vật, sống chết của A Mãn không có ý nghĩa đối với bọn họ.

Chỉ cần bảo vật tới tay, A Mãn chết hay sống đều được.

Bọn họ đều sẽ không để ý.

Cuối cùng Vong tộc dẫn đầu ném A Mãn xuống đất, hắn nhìn cậu bé ngã trên mặt đất.

Lúc này, cậu bé mới miễn cưỡng đứng lên.

Nó muốn lập tức chạy đến bên cạnh A Mãn.

Nhưng nó còn chưa bắt đầu đã trực tiếp bay.

Khi nó kịp phản ứng, đã bị Vong tộc dẫn đầu nắm trong tay.

A Mãn dĩ nhiên là nhìn thấy.

Hắn giãy dụa, nhưng chân và tay của hắn đều bị chặt, căn bản không đứng nổi.

“Thả... thả nó ra.” A Mãn sốt ruột kêu lên:

“Nó, nó vẫn là một, một đứa bé.”

Vong tộc dẫn đầu giơ cậu bé về phía A Mãn, sau đó lấy ra một thanh đoản kiếm chỉ vào cậu bé.

“Xem ra ngươi rất để ý nó.

Như vậy nói cho ta biết, bảo vật ở đâu?”

Vẻ mặt A Mãn sốt ruột, nhưng hắn thật sự không biết chuyện bảo vật.

“Ta, ta, thật sự, thật sự không biết.

Nó, nó vẫn, vẫn còn con nít.

Đừng, đừng tổn thương nó.”

A Mãn cầu khẩn nói.

Vong tộc dẫn đầu không hề do dự, trực tiếp dùng đoản kiếm trong tay cắt về phía tay của cậu bé.

“Không, không cần, không cần.” A Mãn bò về phía bọn họ và hét lớn.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 336: Nghịch Tinh Sinh Ra

“Không, không được, không được.”

A Mãn kêu to, trên gương mặt đầy vẻ cầu xin, dường như đã dùng hết tất cả khả năng cầu trên đời này.

Nhưng đối phương dường như không nghe được cầu xin của hắn, đoản kiếm từ trên chém xuống dưới, trực tiếp rạch ra cánh tay cậu bé.

A Mãn nhìn thấy tất cả những điều này.

Hắn lập tức nhìn thấy cánh tay của cậu bé rơi xuống đất.

Cứ như vậy, bịch một tiếng.

Rơi xuống đất.

Phụt ~

Máu tươi trực tiếp từ trong tay cậu bé phun mạnh ra ngoài.

“Không, không, không thể nào, cầu xin người... cầu xin người thả nó ra.

Bảo ta, bảo ta làm gì, gì cũng được.”

A Mãn chảy nước mắt, kêu to.

Trong lòng đầy cầu xin.

Cậu bé cắn răng, đau đớn làm cho nó gần không chịu nổi.

Trong miệng của nó phát ra tiếng ư ư đau đớn nhưng không hề kêu lên.

Nó lại nhìn chăm chăm vào A Mãn, trong mắt có chút sợ hãi, có chút lo lắng.

Có phần muốn trở lại bên cạnh đại thúc.

Vong tộc dẫn đầu không để ý tới cậu bé, hắn chỉ nhìn A Mãn, nói:

“Chúng ta chỉ muốn lấy bảo vật, vốn không muốn sử dụng thủ đoạn này.

Nhưng người không phối hợp.

Bây giờ chỉ là cảnh cáo.

Vậy nói cho ta biết, đồ rớt cuộc ở đâu?

Giao ra, ta có thể thả các người.”

A Mẫn nhìn cậu bé, nhìn Vong tộc dẫn đầu, hẳn thật sự muốn giao đồ ra.

“Đồ... đồ mà các, các người muốn, trông... trông thế nào?”

Ta, ta biết, nhất định, nhất định sẽ đưa cho các người.

Cầu, cầu xin các người, thả, thả nó ra.

Nó, nó vẫn, còn là đứa trẻ.

Tay, tay của ta, cho, cho các người.”

A Mẫn bò về phía đám người Vong tộc, đưa bàn tay của mình tới, không vì gì khác, chỉ hy vọng đối phương có thể thả cậu bé, hẳn có thể dùng bản thân để trao đổi.

Bảo hẳn làm gì cũng được.

Thật sự được mà.

Nhưng Vong tộc dẫn đầu trực tiếp đá văng A Mẫn ra.

Đoản kiếm của hắn đặt ở trên cánh tay khác của cậu bé, nói:

“Ta không có thời gian nói linh tinh với người, nói cho ta biết, bảo vật người nhặt được trước đó không lâu ở đâu?”

Một món bảo vật rất đặc biệt.”

A Mẫn ôm lấy đầu của mình, thống khổ nói:

“Ta, ta thật sự, thật sự chưa từng nhặt được bảo vật.

Thật sự, thật sự không có.”

Vong tộc dẫn đầu lạnh lùng nhìn tất cả, lần này hẳn thu đoản kiếm lại.

A Mẫn cho rằng đối phương đồng ý thu tay lại, nhưng hẳn sai rồi.

Hắn nhìn thấy người kia đổi thanh đoản kiếm thành trường đao.

Thanh đao này trực tiếp chỉ vào sau lưng của cậu bé, sau đó nhẹ nhàng đẩy mạnh xuống.

Phụt!

Thanh đao này đâm thẳng vào cơ thể cậu bé.

Mũi đao xuất hiện ở trước người cậu bé.

Kèm theo chút máu đỏ.

A Mẫn nhìn cảnh tượng như vậy với vẻ khó tin. Hắn há miệng muốn hò hét, nhưng không phát ra tiếng.

Nước mắt hắn dâng trào, nhưng không có cách nào che đi cảnh tượng hắn đang nhìn thấy.

Toàn thân hắn run lên muốn cử động nhưng lại không thể làm được.

Lúc này Vong tộc dẫn đầu trực tiếp rút ra, cậu bé không có cách nào đứng thẳng, ngã xuống đất.

“Xem ra người này không định nói, trực tiếp rút hồn, có lẽ còn có thể nhận được một vài tin tức hữu dụng.”

Vong tộc dẫn đầu không để ý nói.

Lúc này có Vong tộc nói:

“Cho hắn thêm chút kích thích, dễ dàng sẽ dễ rút hơn.”

Lời này vừa nói xong, những kẻ khác lại đâm cậu bé.

Phụt!

Một lát sau, cậu bé trực tiếp ngã trong vũng máu.

A Mẫn nhìn tất cả những điều này, toàn thân chấn động, trong miệng truyền ra âm thanh khàn khàn.

Dường như đang cố thử kêu lên thành tiếng.

“A, a, a a, a a a a.” A Mẫn kêu thành tiếng.

A Mẫn chưa bao giờ nổi giận, lúc này tràn ngập lửa giận la hét với đám người Vong tộc:

“Súc sinh, súc sinh a a a.”

Vong tộc dẫn đầu kia nhìn A Mãn, sau đó lại đâm một đao xuống.

“Ngươi dừng tay.” Trên gương mặt A Mãn đầy phẫn nộ, mà ngay vào lúc này trong mắt của hắn xuất hiện vô số ngôi sao.

Nhưng những ngôi sao này đang bị cắn nuốt cực nhanh, dường như có một hố đen đang cắn nuốt tất cả.

Rất nhanh, trong mắt A Mãn hoàn toàn tối đen.

Chính vào lúc này, cả người A Mãn xuất hiện một loại khí tức tối tăm.

Theo khí tức này xuất hiện, vạn vật trong không trung lập tức biến mất.

Thay vào đó là tấm màn đen rất tối tăm.

Tấm màn đen này dường như muốn cắn nuốt tất cả.

Giờ phút này, hễ là sinh linh có ý thức ở Độ Thiên Lĩnh đều có cảm giác khủng hoảng.

Tất cả mọi người nhìn thấy thiện ác, sai lầm, đọa lạc, sống chết.

Không phải trầm luân trong đó, chính là đang bị hủy diệt trong đó.

Thiên Tinh.... phun trào.

Đúng vậy, A Mãn chính là Thiên Tinh của thời đại này.

Thiên Tinh sinh ra vì hắn, xuất hiện vì hắn, cũng vì hắn mà mang đến hủy diệt.

Thiên Tinh của A Mãn khổng lồ chưa từng có, sau này cũng không có Thiên Tinh khổng lồ như vậy.

Không ai chịu được sự bạo phát của hắn.

Bất kể là ma tu hay đạo tu, thậm chí là tu chân giả đặc biệt, không phải thật sự có thực lực đứng đầu, đều sẽ mất đi cùng với sự sinh ra của Nghịch Tinh.

Thiên Tinh phun trào, bước tiếp theo chính là Nghịch Tinh sinh ra.

...

Đau Răng Tiên Nhân ngẩng đầu nhìn tấm màn đen, hấn theo bản năng cảm giác được nguy cơ.

Cảm giác nguy cơ này còn mạnh hơn trước vô số lần.

Lúc này Cầu Tử cũng bỗng nhiên ngẩng đầu, hấn sửa hai tiếng nói:

“Không bình thường, đây không phải là Thiên Tinh bình thường.

Mức... mức độ nguy hiểm này cũng làm cho Cầu đại gia ta phải hãi hùng khiếp vía.”

Đau Răng Tiên Nhân lập tức phát ra tiên lực, che chắn phía trên tất cả mọi người.

Hấn lập tức nói:

“Không nên ngẩng đầu, cúi đầu.”

Hấn là nói cho đám người An Ngữ nghe.

An Ngữ và Hoa Vũ, Tuyết Quý lập tức cúi đầu, không dám ngẩng đầu lên.

Cầu Ngạo Thiên cũng không dám ngẩng đầu.

Nhìn tấm màn đen luôn khiến nó có cảm giác kỳ quái, chó cũng sẽ trở nên kỳ quái.

Người đá cũng không dám ngẩng đầu. Nghịch Tinh sinh ra là một chuyện rất đáng sợ, hấn thường nghe người ta nói như vậy.

Nơi khác, An Dật lập tức lấy ra pháp bảo.

Chính là muốn chống lại Thiên Tinh, nhưng hiệu quả không quá mạnh.

Hấn cũng không dám tùy ý ngẩng đầu.

Hấn không dám nghỉ mà bước nhanh hơn, hấn đã cảm giác được khí tức con gái hấn.

Quả thật còn sống.

“Nếu không nhờ có pháp bảo mà Tộc trưởng cho, có lẽ ta khó bước được nửa bước.”

An Dật có chút không hiểu, Tộc trưởng thật sự không để ý tới sống chết của thiếu gia sao?

Tộc trưởng nói với hắn, sống chết của Lục Thủy đã vượt quá phạm vi năng lực của hắn.

Cho nên thuận tiện mang về là được, hắn không quản được sống chết.

...

Lúc này Chân Võ và Chân Linh mặc áo bào đen vào, đây là đồ Lục Thủy cho bọn họ.

Chân Võ đã sớm có, còn Chân Linh mãi sau mới có.

Khi Thiên Tinh xuất hiện, Chân Võ lại biết được mình không có khả năng đối đầu.

Cho nên hắn lập tức lấy ra áo bào đen.

Ở dưới Thần Huyết, có áo bào đen hắn cũng có thể bình an vô sự, cho nên dưới Thiên Tinh nhất định sẽ có hiệu quả.

Quả nhiên, bọn họ trực tiếp chống đỡ được Thiên Tinh.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 337: Nghịch Tinh Đáng Sợ

“Thật sự có thể này.” Chân Linh rất kinh ngạc.

“Đừng nói những chuyện này nữa. Chuyện lạ xuất hiện, thiếu gia không thể chỉ đứng nhìn.

Chúng ta phải mau chóng tìm được thiếu gia.” Chân Võ nói.

Chân Linh tất nhiên gật đầu.

....

Lúc này Ma Kiếm Trảm Đồ trốn ở ngọn núi nào đó cũng nhú mày, trong lòng hắn cũng không thể bình tĩnh.

Hắn cũng bị Thiên Tinh ảnh hưởng.

Nếu không phải là có kiếm tâm kiên cố, hắn cũng không biết mình sẽ biến thành thế nào.

Điều duy nhất hắn có thể làm chỉ là cúi đầu chống lại.

“Thiên Tinh đúng là đáng sợ, nếu sau này càng đáng sợ hơn, vậy ta có thể kiên trì được sao?” Ma Kiếm Trảm Đồ đột nhiên cảm giác bản thân thật nhỏ bé.

Tu chân giả ở trước mặt lực lượng mạnh mẽ của thiên địa, quá nhỏ bé.

Đây không phải là vấn đề tu vi, là vấn đề trình độ của bản thân.

....

Lúc này đám người Vong tộc cũng lộ vẻ hoảng sợ nhìn A Mãn, bọn họ nhìn thấy A Mãn đứng lên.

Nhìn thấy toàn thân A Mãn tối tăm, nhìn thấy tay chân A Mãn trở lại bình thường.

Nhìn thấy sự khủng khiếp đang lan tràn.

Bọn họ theo bản năng muốn trốn, nhưng khủng hoảng khiến bọn họ không có cách nào lui về phía sau.

Vong tộc dẫn đầu trực tiếp chộp lấy cậu bé toàn thân đầy máu, tiện tay chặn ở phía trước.

“Đừng, đừng tới đây.” Trong lòng hắn đang sợ hãi, điều này không liên quan tới tu vi.

Là vấn đề phương diện lực lượng.

Mà lúc này A Mãn sắp bị khí đen bao trùm, sự phẫn nộ của hắn tăng nhanh, khí đen bao trùm.

Nhất là nhìn thấy người Vong tộc còn đang nắm lấy cậu bé, càng làm cho lửa giận của hắn đốt cháy.

“Không, không thể. Đại thúc, mau, mau tỉnh lại.” Cậu bé nhìn A Mãn khó nhọc mở miệng.

Mà nghe cậu bé nói, khí đen trên thân A Mãn dừng lại.

Nhưng chỉ trong phút chốc, tốc độ bao trùm lại trực tiếp tăng lên.

Khí đen sắp cắn nuốt A Mãn, giống như muốn kéo A Mãn vào vực sâu.

Sự khủng hoảng cũng càng nồng đậm hơn.

Lúc này người Vong tộc đã không giữ được cậu bé nữa, bọn họ trực tiếp đối mặt với nguồn khủng hoảng, trong lòng đã run sợ.

Lý trí đang từ từ bị khủng hoảng cắn nuốt.

Bọn họ sợ hãi A Mãn, bọn họ muốn nghĩ cách chạy trốn trước.

Nhưng vĩnh viễn không có khả năng.

Bọn họ chìm đắm trong khủng hoảng, trở thành chất dinh dưỡng cho Nghịch Tinh sinh ra.

Tất cả đều do bọn họ mang đến.

Có một số chuyện là do trời định.

Cậu bé rơi xuống đất đang bò về phía A Mãn.

Hắn biết đại thúc không thể bị cắn nuốt, một khi bị cắn nuốt, đại thúc lại không phải là đại thúc.

Hắn thích đại thúc, không thích đại thúc chịu đau đớn như thế.

“Đại, đại thúc.” Cậu bé bò về phía A Mãn, mở miệng kêu lên.

Lục Thủy đứng ở trên cây, nhìn tất cả.

“Trên đời này không phải tất cả mọi người là mặt trời chói mắt, nhưng có vài người không nhất định phải trở thành mặt trời, đối với những người này, chỉ cần có thể hướng về phía mặt trời là đủ rồi.

Cậu bé đã trở thành mặt trời của A Mãn.

Phá hủy cậu bé chẳng khác nào phá hủy ánh sáng của A Mãn.”

Lục Thủy lặng lẽ nói.

Trên thực tế, bảo vật mà những Vong tộc kia muốn tìm chính là A Mãn ở đây.

Nhưng tất cả mọi người không ý thức được, bảo vật này chính là cậu bé.

Hắn ứng với Thiên Tinh sinh ra, là ánh sáng cuối cùng, hi vọng cuối cùng của A Mãn.

Bây giờ ánh sáng không còn, Thiên Tinh của A Mãn sẽ hoàn toàn cắn nuốt hắn.

“Làm gì mới dễ dàng hủy diệt một người nhất?”

Cho hắn một thứ làm hắn quý trọng, sau đó lại cướp khỏi tay hắn.”

Vong tộc làm được.

Mặc dù chỉ là phần sau.

Lúc này A Mãn nhìn thấy cậu bé bò về phía hắn, nhìn thấy cậu bé đang cầu khẩn hắn đừng bị khống chế.

Nhưng hắn không không chế được mình, hắn không cách nào không chế được lực lượng trong lòng.

Hắn sắp bị bóng tối cắn nuốt.

Hắn vẫn không thể cứu được đứa trẻ kia.

Hắn còn chưa thể cho cậu bé ăn ngon, còn chưa để nó lên ngủ trên nhà cây.

Đã nói tối nay để cho nó ngủ ở phía trên.

Lời đã nói cũng nói ra.

Nó rõ ràng chờ mong như vậy, tại sao lại muốn cướp đi mong chờ của một đứa bé?

“Vì sao, vì sao, tại sao phải như vậy? Tại sao muốn đối xử với một đứa trẻ như thế? Vì sao ta không không chế được bản thân ta?”

Vì sao?”

Trong lúc A Mãn tuyệt vọng hò hét, lúc A Mãn sắp hoàn toàn bị bóng tối cắn nuốt.

Trong đầu của hắn xuất hiện một giọng nói:

“Ngươi, khát vọng lực lượng của riêng mình sao?”

Sau khi nghe được giọng nói này, A Mãn không có chút do dự nào, trực tiếp đáp lại tiếng nói này:

“Ta bằng lòng bỏ ra tất cả.”

“Giống như ngươi mong muốn.” m thanh này vang lên.

Sau đó một lực lượng rất đặc biệt che kín lấy A Mãn, mặc dù khí đen tiếp tục bao trùm hắn, nhưng A Mãn lấy lại quyền không chế thân thể.

Nhưng như vậy cũng đủ cho tốc độ khí đen bao trùm càng thêm nhanh.

Chỉ trong nháy mắt, A Mãn hoàn toàn bị khí đen bao trùm.

Trong mắt hắn vốn tối tăm đột nhiên xuất hiện một ngôi sao màu đỏ.

Giống như tròng mắt của hắn.

Mà khi ngôi sao màu đỏ này vừa xuất hiện.

Bầu trời tối đen truyền đến tiếng rắc rắc.

Vết nứt tối tăm trải rộng, trong vết nứt này hiện ra ánh sáng đỏ đậm.

Sau đó ầm một tiếng.

Tám màn đen trực tiếp vỡ nát.

Cùng lúc đó, một ngôi sao màu đỏ treo trên trời cao.

Xung quanh còn có rất nhiều ngôi sao nhỏ.

Những ngôi sao này đều tản ra ánh lửa màu đỏ.

Sau khi ánh sáng xuất hiện, một khí tức hủy diệt trực tiếp từ trên cao hạ xuống.

Trong phút chốc, cả Độ Thiên Lĩnh trực tiếp bị khí tức hủy diệt này bao phủ.

Nghịch Tinh sinh ra.

Tất cả mọi người cảm giác ngôi sao trên không trung mang tới hủy diệt, hủy diệt vô tận cho bọn họ.

Trong Độ Thiên Lĩnh, không ai có thể tránh né được sự hủy diệt của Nghịch Tinh.

Dường như ngôi sao màu đỏ này tồn tại chính là để diệt thế.

“Nghịch Tinh sinh ra? Không giống. Hoàn toàn khác với Nghịch Tinh trước đó ta từng thấy.

Căn bản không cùng một đẳng cấp.” Cầu Tử nhìn Nghịch Tinh trên không trung, hắn đã không có cách nào ngồi yên được trên lưng sói hoang nữa.

Đám người An Ngữ trực tiếp bị khí tức hủy diệt của Nghịch Tinh ép cho không thở nổi.

Đau Răng Tiên Nhân nhìn Nghịch Tinh màu đỏ.

Cuối cùng thở dài một tiếng.

Hắn cảm thấy hắn lại sắp rơi vào giấc ngủ say.

Hắn phải một lần nữa nắm giữ lực lượng Tiên Đỉnh, nếu không bên cạnh hắn ngoại trừ Cầu đại gia, không ai có thể sống sót.

Bản thân hắn cũng khó nói được.

Nghịch Tinh này sinh ra còn đáng sợ hơn cả dự đoán của hắn.

...

An Dật nhìn lên trên không trung, cảm giác khó có thể tin nổi.

“Đây rốt cuộc là gì?”

An Dật có cảm giác, tối nay hắn sẽ vĩnh viễn ở lại chỗ này.

Nhưng hắn vẫn chưa tìm được con gái của hắn.

Thiên Tinh thật đáng sợ, Thiên Tinh này đang không ngừng gột rửa nhận thức của hắn.

Đêm tối không phải là đêm tối, ngôi sao màu đỏ chiếu sáng Độ Thiên Lĩnh.

Nhưng nó khác hẳn với mặt trời rực rỡ, ngôi sao đỏ ngẫu không phát ra ánh sáng rực rỡ.

Là một loại ánh sáng nội liễm.

Chính vì vậy mới cho người cảm giác càng khủng hoảng hơn.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 338: Lục Thủy Ra Tay

Ma Kiếm Trảm Đồ sớm muốn xông lên chém Nghịch Tinh này, nhưng hắn phát hiện mình làm không được.

Hắn không có can đảm rút kiếm.

Tuyệt vọng, hắn cảm giác mình dang dối mặt Nghịch Tinh có sự tuyệt vọng đang tràn ngập.

Điều này không liên quan tới tu vi.

Nhưng hắn biết một khi Nghịch Tinh đến mặt đất, hắn không ngăn cản được, tuyệt đối không ngăn cản được.

.....

Nghịch Tinh sinh ra, chuyện đầu tiên chính hạ xuống một luồng sát cơ.

Sát cơ này từ trên cao giáng xuống, giống như Cửu Thiên Huyền Lô đánh xuống nhân gian trong phút chốc.

Ầm ầm!

Sát cơ hiện rõ, lao thẳng tới mấy người Vong tộc.

Đối mặt với sát cơ đột nhiên đến này, vẻ mặt đám người Vong tộc khủng hoảng.

“Không, không cần.”

“Đừng giết chúng ta.”

“Chúng ta chỉ nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, chúng ta không cần bảo vật.”

“Lão tổ cứu ta.”

Ầm!!!

Sát cơ trực tiếp rơi vào trên thân mấy Vong tộc.

Ngay lập tức, đám người Vong tộc trực tiếp tan biến thành mây khói.

Căn bản không cho bọn họ có bất cứ cơ hội nào.

Nghịch Tinh sinh ra đầu tiên là đánh chết đám người Vong tộc.

Không cần Nghịch Tinh chủ động đi giết, đây là hành động theo bản năng.

Nghịch Tinh sinh ra vì bọn họ, bọn họ trốn không thoát khỏi sát cơ thuộc về Nghịch Tinh.

Lúc này A Mãn tất nhiên đã lấy lại cơ thể, khôi phục thần trí.

Còn khôi phục lại năng lực hành động.

Hắn đi tới bên cạnh cậu bé, ôm cậu bé.

Từng giọt nước mắt chảy xuôi xuống.

Hắn muốn cứu, nhưng hắn làm không được.

“Vì, vì sao?”

A Mãn ôm cậu bé khóc.

Lúc này cậu bé nhìn A Mãn, gian nan giơ một tay lên chạm vào giọt nước mắt của A Mãn.

“Ta, ta thích nhất đại thúc, vẫn, còn may, đại thúc còn sống.” Cậu bé gian nan nói.

“Đừng, đừng chết.” A Mãn khẩn cầu.

Nhưng hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, sức sống cậu bé đang không ngừng biến mất.

Hắn không có cách nào ngăn cản.

Hắn không muốn tiếp nhận, nhưng lại không có cách nào thay đổi.

Trong lòng hắn đau khổ.

Bóng tối lan tràn trong lòng hắn.

Nếu không phải vì lực lượng đặc biệt này, A Mãn sớm đã trở thành Nghịch Tinh.

A Mãn là Thiên Tinh, cũng là Nghịch Tinh.

Hắn là người hủy diệt thời đại này.

Lục Thủy biết hết.

Hắn nhìn kết quả của đám người Vong tộc, từ chỗ này, hắn lại có thể biết được.

Nếu để cho Nghịch Tinh hạ xuống, vậy Độ Thiên Lĩnh cơ bản sẽ không tồn tại sinh linh nào.

Không có người nào có thể còn sống trước cường độ Nghịch Tinh này.

Bảo hắn trực tiếp đối diện với đòn tấn công mạnh như vậy, hắn cũng sẽ phải trả giá đắt.

Chỉ hơi lơ là sẽ phải chết ở đây.

A Mãn là Thiên Tinh đáng sợ nhất, Nghịch Tinh mạnh nhất trên thế giới này.

Trước không có, sau cũng không.

Lục Thủy không biết đời trước là ai ngăn cản A Mãn diệt thế.

Nhưng hắn biết, chỉ cần làm A Mãn hoàn toàn trở thành Nghịch Tinh sẽ là một sự tổn thương đối với cả thế giới.

Tuy Nghịch Tinh mất lý trí, thời gian sống sót có hạn, nhưng A Mãn quá mạnh mẽ.

Lực lượng thiên địa của hắn cũng chỉ có thể làm cho A Mãn giữ lại ý thức trong thời gian ngắn.

Một lúc lâu sau, Nghịch Tinh cuối cùng vẫn ra đời.

Đúng vậy, người vừa ban tặng lực lượng cho A Mãn chính là Lục Thủy.

Sau đó Lục Thủy đi tới bên cạnh A Mãn, khẽ nói:

“Ngươi có nguyện vọng gì không?”

A Mãn trực tiếp ngẩng đầu nhìn về phía Lục Thủy, nói:

“Ta, ta muốn cho nó, làm cho nó sống, ta, ta có thể, có thể từ bỏ sinh mạng.”

“Ta, ta biết, ta vừa trả giá, trả giá, nhưng, nhưng, cầu xin ngươi.” A Mãn cúi đầu cầu xin.

Hắn tất nhiên cũng biết giọng nói trong đầu vừa rồi là Lục Thủy.

Lục Thủy lắc đầu nhìn A Mãn nói:

“Không, ngươi cần không trả giá gì cho chuyện vừa rồi, xem như ta ăn bánh của ngươi, trả lại ngươi.

Đồng thời bây giờ ngươi cũng không cần trả giá gì, xem như thù lao ta ngủ nhà của ngươi cả đêm.”

“Nó, nó vẫn, vẫn có thể cứu được sao?” A Mãn ôm cậu bé, trên gương mặt đầy nước mắt nhìn Lục Thủy.

Lục Thủy im lặng trong chốc lát rồi mới nói:

“Ngươi có thể không hiểu, nhưng, bây giờ nó phải chết.”

A Mãn cúi đầu, ôm cậu bé, thì thào tự nói:

“Ta, ta có thể dùng, dùng mạng của ta đổi.”

“Ta không có cách nào giải thích nhiều với ngươi, nhưng ngươi phải biết nó sinh ra là vì ngươi, là ánh sáng mặt trời cuối cùng của ngươi.

Nhưng ánh sáng không duy trì được mấy ngày, cuối cùng sẽ tắt đi.

Ngươi muốn giữ ánh sáng này lại là không có khả năng.

Bây giờ nó sắp chết, nhưng đối với nó, điều này không tính là tiêu tan, cho nên hắn có khả năng lại xuất hiện, có khả năng lấy trạng thái của một người bình thường xuất hiện.” Lục Thủy mở miệng nói.

Đây là cách duy nhất giữ lại đứa trẻ lại.

Lục Thủy không thể ra tay cứu.

Bởi vì một khi cứu, mấy ngày sau cậu bé sẽ tiêu tan, đến lúc đó A Mãn thật sự còn là quan trọng nhất nữa.

Cậu bé sẽ không tồn tại, A Mãn sẽ chết.

Độ Thiên Linh tất nhiên cũng phải chôn cùng nó.

Lục Thủy muốn bản thân an toàn rời đi, cũng không thể làm được. Nhất là Nghịch Tinh lại ở trước mắt hắn.

Nhưng có một số việc đã cuốn vào thì chính là cuốn vào, không trốn tránh được.

Hắn có đầy đủ năng lực đối mặt.

Nghe được lời Lục Thủy nói, A Mãn lại nhìn về phía Lục Thủy.

Lục Thủy không chờ A Mãn mở miệng, giải thích:

“Nhưng ngươi phải đợi, chờ Thiên Tinh tiếp theo xuất hiện.

Mà ngươi vẫn là Thiên Tinh, là Nghịch Tinh.

Cho dù ta không nhúng tay vào, nó cũng có thể thành công hạ xuống.

Đối với nó chẳng qua chỉ là cảm giác một giấc ngủ tương đối dài.

Khi đó nó sẽ là một nhân loại bình thường.”

“Ta, ta cần phải, cần phải làm gì?” A Mãn nhìn Lục Thủy, trong lòng đầy hy vọng.

“Ngươi chỉ cần làm một chuyện, chống đỡ, đừng để bị lạc mất phương hướng của mình.” Lục Thủy ngẩng đầu nhìn trời nói:

“Ta sẽ đi tới bầy Chính Nghịch Tinh cho ngươi, loại bỏ tất cả ảnh hưởng tiêu cực cho ngươi.

Ngươi vẫn là Nghịch Tinh nhưng sẽ không bị động diệt thế. Thiên Tinh cũng đem một thời đại quá khứ, một thời đại tiếp theo xuất hiện ở trên người ngươi .

Chỉ là chuyện này rất khó, cũng rất nguy hiểm.

Nếu ngươi không thể chống đỡ, ngươi sẽ chết. Ta có lẽ cũng sẽ chết.

Cho nên ngươi phải chuẩn bị tâm lý thật tốt?

Nó còn khó hơn gấp ngàn lần, gấp vạn lần những gì ngươi tưởng.

Còn muốn đau khổ gấp ngàn lần, gấp vạn lần so với người dự tính.”

A Mẫn nhìn Lục Thủy, liên tục gật đầu:

“Ta, ta chịu đựng được.”

Lục Thủy gật đầu, sau đó nhìn về phía cậu bé đang hấp hối.

Hắn giơ tay chạm vào mặt cậu bé, nói:

“Ngủ một giấc đi, chờ tới lúc người tỉnh lại, vẫn có thể nhìn thấy đại thúc của người.

Ta bảo đảm.

Chúc người có một giấc mơ tốt.”

Lục Thủy vừa dứt lời, trên thân cậu bé bắt đầu tản ra ánh sáng rực rỡ.

Ánh sáng không biến mất, mà tập trung ở một điểm.

Nhìn thấy chuyện này, Lục Thủy lại đứng thẳng, nhìn về phía ngôi sao màu đỏ trên bầu trời.

—

Dịch: MBMH Translate

Chương 339: Tranh Đoạt Quyền Khổng Chế Nghịch Tinh

Sau đó Lục Thủy nặng nề thở hắt ra một hơi, nói:

“Ta sắp bắt đầu rồi.”

“Chờ, chờ một lát. Có thể, có thể nói cho ta biết, vì, vì sao giúp ta không?” A Mãn hỏi.

Lục Thủy không quay đầu lại, nói thẳng:

“Ta nói rồi, ngũ nhà của ngươi là ta nợ ngươi.”

Lục Thủy nói xong, trực tiếp bước vào không trung, lao về phía ngôi sao đỏ.

Lúc này hắn theo bản năng đeo mặt nạ lên.

Khi hắn dẫn đeo mặt nạ, giọng nói bắt đầu tràn ngập trời đất.

Là giọng nói đặc biệt, giọng nói làm cho người ta không có cách nào lý giải được:

“Lấy thiên làm trận.”

“Lấy địa làm văn.”

“Thiên Địa Trận Văn.”

“Mở.”

.....

Lục Thủy xông về phía trên không trung, có vài người lại nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của hắn.

Ví dụ như Đau Răng Tiên Nhân.

Lúc này Đau Răng Tiên Nhân đã chuẩn bị dùng toàn lực đối đầu với Nghịch Tinh.

Lấy toàn lực của hắn, hắn không có vấn đề.

Cái giá phải trả dĩ nhiên chính là mất đi hy vọng chữa răng.

Tuy nhiên Nghịch Tinh hạ xuống chắc chắn sinh linh đồ thán, bản thân hẳn làm một Tiên Đỉnh.

Hắn không thể để cho chuyện này xảy ra.

Hắn hiểu rõ loại lực lượng này sẽ mang đến ác mộng thế nào cho trái đất, không phát hiện thì thôi.

Nếu phát hiện, hẳn tất nhiên phải ra tay.

Hơn nữa phía sau đều là một vài tiểu bằng hữu, hẳn sao có thể để cho những người này gặp chuyện không may.

Chẳng qua khi hẳn thấy có người bay về phía trên không trung, Đau Răng Tiên Nhân vô cùng kinh ngạc.

“Người này lại có thể trực tiếp xông lên à?” Phải biết rằng bây giờ khí tức hủy diệt của Nghịch Tinh mãnh liệt lạ thường.

Khả năng xông lên rất khó.

Chính hẳn cũng đang đợi cơ hội tốt nhất.

Cầu Tử cũng nhìn tới sừng sốt.

Chuyện mà Cầu đại gia hẳn không dám làm, lại có con người dám làm à?

Thời nay có người như vậy sao?

Rất nhanh, bọn họ lại nghe được giọng nói từ trong trời đất truyền đến.

Giọng nói này giống như giọng nói của trời đất:

“@# ¥ % “

“@& ¥ ~ “

“#&%~ “

“!””

Khi giọng nói này vừa xuất hiện, Đau Răng Tiên Nhân và Cầu Tử nhìn thấy một lực lượng vô hình đang nhanh chóng khuếch tán ta.

Không biết có phải là ảo giác hay không, bọn họ cảm giác trời đất dường như đột nhiên đổi chủ.

Hoặc nói là lực lượng vô hình kia đang tuyên bố chủ quyền của mình.

Khi lực lượng khuếch tán tới bọn họ, bọn họ có cảm giác như bị người nâng trong lòng bàn tay.

Đó là một cảm giác không sao tả được.

“Đây... đây là gì vậy?” Cầu Tử có chút ngây người.

Đau Răng Tiên Nhân cũng không hiểu, loại lực lượng kỳ lạ này vượt quá nhận thức của hắn.

Khi bọn họ nhìn bóng dáng trên bầu trời kia, bọn họ có cảm giác như đó là một tồn tại khổng lồ nào đó.

Người kia đứng ở trên không trung, trực tiếp làm cho bầu trời phải biến sắc.

Trên người hắn xuất hiện hào quang chói mắt giống như mặt trời.

“Loại... loại khí thể này, loại cảm giác này làm cho ta nhớ tới Cầu gia.” Cầu Tử kinh ngạc nhìn tồn tại vĩ đại trên bầu trời kia, mở miệng nói.

Hắn cảm thấy đối phương có khả năng thật sự là Cầu gia.

Chỉ có Cầu gia mới có khí thể làm cho nó không sao hiểu được.

Đó là cảm giác vượt lên tất cả.

Đó là cảm giác làm cho huynh đệ Thiên Kiếp của nó cũng phải thần phục.

Đau Răng Tiên Nhân không biết, nhưng sự tồn tại của người này làm cho hắn nhớ tới một người.

Chân Thần Độc Nhất, Cửu.

Cửu chỉ là một cô bé bình thường, nhưng không biết vì sao khi nhìn thấy bóng dáng này, hắn lại chỉ nghĩ tới Cửu.

Dường như chỉ có Cửu mới có thể xứng với bóng dáng này.

...

Ma Kiếm Trảm Đồ tất nhiên cũng nhìn thấy, hấn không ung dung như Đâu Răng Tiên Nhân.

Nhưng hấn vẫn nhìn bóng dáng đang lao về phía trên không trung, nghe được giọng nói đặc biệt này, nhìn thấy hào quang của đối phương chói mắt giống như mặt trời.

Hấn không có cách nào hiểu được, càng không rõ người này rốt cuộc là tồn tại thế nào.

Nhưng hấn hi vọng đối phương có thể thành công.

Bởi vì nếu không thành công, mạng của hấn có thể phải để lại đây.

Mà lúc này hấn lại nghe được giọng nói từ trên không trung truyền đến.

Lần này hấn hiểu được.

Giọng nói này mang theo một loại khí thế quan sát thiên hạ:

“Ta tới, ta ở đây, ta chính là chúa tể.”

Giờ phút này, hào quang phóng ra đến cực hạn, giống như một mặt trời thật sự.

Trong mặt trời có bóng người, bóng người này đang đi về phía ngôi sao màu đỏ.

Mà khi hấn đi về phía ngôi sao màu đỏ, ngôi sao màu đỏ bắt đầu dao động, vị trí cũng có sự thay đổi rất nhỏ.

Theo vị trí ngôi sao màu đỏ thay đổi, khí tức hủy diệt lập tức giống như cơn bão bắt đầu tàn phá.

Rất nhiều sinh linh không thể không cúi đầu, không thể không nằm rạp trên mặt đất.

Bọn chúng không thể chịu nổi.

Trận gió bão đáng sợ này giống như hai vị chúa tể đang tranh đoạt quyền nắm giữ trời đất trong tay.

Đúng vậy, Lục Thủy đang cướp giật quyền nắm giữ Nghịch Tinh với thiên địa.

Đây là một chuyện rất nguy hiểm, cũng là chuyện rất khó làm được.

Nhưng đây là cách duy nhất.

Muốn bày ra Chính Nghịch Tinh, hấn phải thu được quyền lợi trong tay, giống như một dạng trung tâm của trận pháp vậy.

Không không chế được vị trí trung tâm, muốn ở bên cạnh không chế trận pháp thì cần phải có lực lượng vượt xa lực lượng không chế trung tâm.

Nếu Lục Thủy đủ mạnh, khó thế nào cũng không phải là vấn đề lớn.

Nhưng bây giờ hấn quá yếu, nếu không phải triển khai Thiên Địa Trận Văn, hấn gần như sẽ thất bại.

Thật may ở đây vốn đặc biệt, Nghịch Tinh chiếm tất cả.

Nếu không, một khi nhận đến đòn tấn công theo bản năng của thiên địa, tu vi của hấn không mạnh, có khả năng sẽ bị thua.

Lục Thủy chỉ có thể vừa ảnh hưởng tới thiên địa, vừa di chuyển Nghịch Tinh.

Chỉ cần đặt vị trí tới chỗ hấn đã định trước, làm cho Nghịch Tinh cùng thiên địa nổ tung.

Nghịch Tinh lại thuộc về quỹ tích của hấn.

Trời đất chứa chấp hấn.

Nhiều nhất khi Thiên Tinh lại xuất hiện, sẽ trực tiếp đưa tới Nghịch Tinh.

Nhưng thời điểm đó, Nghịch Tinh tuyệt đối có năng lực tự động điều khiển.

Không phải là vấn đề lớn.

Vấn đề lớn nhất là bây giờ.

Lục Thủy bước đi rất chậm, đi chưa được mấy bước lại phải chịu sự trùng kích của Nghịch Tinh và Thiên Địa Trận Văn.

Cơ thể đang không ngừng bị tổn thương.

Nhưng hắn không thể dừng lại, càng không có cách nào quay đầu.

Trừ khi A Mãn từ bỏ, như vậy hắn sẽ lựa chọn xoay người rời đi.

Mỗi lần di chuyển Nghịch Tinh chính là đau đớn quá lớn đối với A Mãn.

Giống như đánh nát máu thịt, xương cốt trên khắp người hắn.

“A, a a a a.” A Mãn ôm cậu bé đang hóa thành ánh sáng, kêu lên như xé tâm xé phổi.

Hắn cảm giác đau đớn, đau đớn không gì sánh nổi.

Đau đớn làm không ai có thể chịu được.

Nhưng hắn phải nhịn, phải cố chịu.

“Sống sót đâu thể không đau khổ? Sống sót đâu thể không trả giá? Sống sót đâu thể nhận được miễn phí?”

Chỉ cần ta cố gắng, chỉ cần ta nhẫn nại, ta lại có thể nhận được, ta có thể, ta nhất định chịu nổi.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 340: Sức Mạnh Của Thiên Địa Trận Văn

Dù có đau khổ đi nữa, A Mẫn cũng chịu được.

Không vì gì khác, chỉ vì cậu bé trong lòng.

Chỉ vì mấy ngày vừa ở cùng với cậu bé.

Đây là hy vọng duy nhất trong cả đời này của hắn.

Là ngọn nguồn niềm vui duy nhất của hắn.

....

Lúc này, Chân Võ và Chân Linh đã nằm ở trên mặt đất, gió bão hủy diệt khiến bọn họ không thể tiến về phía trước, nhưng bọn họ biết người kia chính là thiếu gia của bọn họ.

Nhất định là thiếu gia bọn họ.

Bọn họ cần phải nhanh chóng tìm đến vị trí của thiếu gia.

Chỉ có làm vậy, mới có khả năng lập tức biết được thiếu gia bọn họ có nguy hiểm hay không.

Cho nên, bọn họ không thể cứ giậm bước tại chỗ, bọn họ cần phải đi tới.

...

Phong Sương Hà ở Lục gia, một đóa hoa sen nhô lên khỏi đáy sông.

Một cô bé với mái tóc rục rỡ đang nghi ngờ nhìn lên trên không trung.

Ánh mắt của nàng dường như nhìn xuyên qua khoảng cách vô tận, nhìn về phía Độ Thiên Lĩnh.

“Có người đang khóc, có người đang tê tâm liệt phế vì thiên địa.

Ta phải qua, ta muốn đi giúp hắn.” Cô bé nói xong liền bay đi.

Nàng cảm thấy nàng cần phải qua.

Không vì gì cả.

Bởi vì đây là trách nhiệm của Chân Thần.

Chẳng qua, khi cô bé bảy màu vừa ra khỏi Phong Sương Hà, nàng cảm giác tiếng khóc biến mất.

Hoặc là nói đã có gì đó đã cắt đứt cảm nhận của nàng.

“Có người nhúng tay vào chuyện trong thiên địa?

Là ai có thể làm được đến mức này?”

Sau đó cô bé tóc bảy màu có chút oan ức, không tìm được đường.

Trách nhiệm của nàng bị cướp đi.

Rõ ràng nàng mới là Chân Thần.

Khi cô bé tóc bảy màu có chút chán nản, nàng đột nhiên nghe được giọng nói quen thuộc.

“Ài? Đi Cảnh Thu Cung tìm người đơn đấu?

Nhưng ta muốn tìm biểu đệ Lục Thủy đơn đấu cơ.

Ta muốn đánh mặt biểu đệ Lục Thủy.”

“Tại sao phải đánh à? Biểu đệ Lục Thủy hẳn đánh ta, đánh tới mặt cũng sưng lên, còn gạt ta.”

“Đi Cảnh Thu Cung trước sao? Cảnh Thu Cung là ở đâu? Nghe rất quen tai.”

Cô bé tóc bảy màu nhìn người quen thuộc kia, sau đó trực tiếp bám theo.

Đã đến lúc để con người ngu xuẩn này biết, Chân Thần Duy Nhất như nàng đã không phải là Chân Thần ngẩng đầu không nhìn thấy được bầu trời xanh thẳm, cúi đầu không nhìn thấy được bãi cỏ.

Bây giờ, nàng thỉnh thoảng có thể đi ra đi bộ một lát.

...

Phía sau núi của Lục gia.

Trong đình giữ hồ không có bất kỳ bóng dáng người nào.

Lúc này chỉ thấy có gió thổi qua.

Trong không khí lập tức giống như truyền ra một tiếng thờ dài vậy.

Gió này có chút phiền muộn.

Dường như bất đắc dĩ biết được một người ra ngoài, một người tiến vào Thiên Tinh vậy.

Lớn nhỏ không có một người nào bớt lo.

Nhưng lại dường như không có gì, chỉ là một trận gió bình thường thổi qua mà thôi.

Nhị trưởng lão đi qua rừng trúc tới bên hồ nước, nàng vẫn mặc áo khoác trắng, vẫn buộc tóc, gương mặt vô cảm.

Khi nàng đi tới bên hồ nước, khẽ nhíu mày:

“Tình trạng của người không đúng?”

Trong giây lát, trong hồ nước không có ai trả lời, một lát mới truyền ra giọng nói chậm rãi:

“Không đáng ngại, mất phương hướng nên xảy ra chút bất ngờ thôi.”

Nhị trưởng lão không nói gì, chỉ chờ đợi.

Hôm nay không phải nàng muốn tới.

Rất nhanh, giọng nói chậm rãi kia lại vang lên:

“Đi tới Phong Sương Hà một chuyến.”

Nhị trưởng lão nghe được câu này liền im lặng rất lâu mới nói:

“Ta không cho rằng ta có thể trở thành Đại trưởng lão.”

“Bí mật cuối cùng sẽ có một ngày không còn là bí mật.”
Giọng nói chậm rãi lại vang lên.

Nhị trưởng lão vẫn duy trì im lặng.

Sau một lát, nàng xoay người rời đi.

Trong hồ nước nổi lên một trận gió.

Rất nhanh tất cả lại bình tĩnh.

...

Lục Thủy đi trong không trung. Lúc này hắn đã bố trí xong Thiên Địa Trận Văn của mình.

Đây là lần đầu tiên hắn triển khai Thiên Địa Trận Văn.

Nếu không phải vì Nghịch Tinh hạ xuống, dẫn đến không gian trong thiên địa ở đây đặc biệt, hắn cũng không dám tùy tiện triển khai Thiên Địa Trận Văn.

Quá yếu lại chống lại thiên địa thì gần như là tìm đánh.

Nhưng mặc dù bên này đặc biệt, cũng khó có thể không chế Nghịch Tinh.

Tu vi hai bên chênh lệch quá nhiều.

Mỗi lần bước đi, mỗi một động tác nhỏ của Lục Thủy đều khiến trên người hắn chịu nỗi đau đớn không sao tả xiết.

Đã lâu hắn không bị thương như vậy rồi.

Nhưng Lục Thủy không để ý nhiều.

Có Thiên Địa Trận Văn giúp đỡ, hắn bắt đầu di chuyển ngôi sao màu đỏ trong không trung.

Ngôi sao rất lớn kia khó có thể di chuyển được, nhưng Lục Thủy vẫn có thể di chuyển một cách thuận lợi.

Chủ yếu là nối liền với mảnh tinh không này, nếu không lấy tu vi của hắn tới động vào Nghịch Tinh thì chẳng khác nào chịu chết.

Theo từng bước Lục Thủy di chuyển, các ngôi sao xung quanh cũng bắt đầu di chuyển, hoặc nói bị Lục Thủy đẩy tới nơi cần tới.

Theo Lục Thủy thấy, đó là dùng đau đớn quá lớn để đổi lấy, nhưng những người khác lại không thấy thế.

Sau khi Lục Thủy bước vào Nghịch Tinh, tất cả ngôi sao xung quanh đều đang nhường đường cho Lục Thủy.

Dường như Lục Thủy tồn tại đã đủ cho tinh không phải thần phục.

An Dật mượn pháp bảo nhìn thấy cảnh tượng này, hẳn cảm thấy cả đời hẳn cũng chưa từng thấy qua cảnh tượng đáng sợ như vậy.

Hắn đã lĩnh hội đầy đủ sự đáng sợ của ngôi sao màu đỏ.

Nhưng người kia lại có thể đến gần ngôi sao màu đỏ.

Hắn nhìn thấy các ngôi sao nhỏ xung quanh tránh ra, nhìn thấy ngôi sao màu đỏ rất lớn kia đang run động, lùi lại ở phía sau.

“Đây, đây rốt cuộc là tồn tại thế nào vậy?”

An Dật không có cách hiểu được tồn tại đáng sợ này.

Điều này đã vượt xa nhận thức của hắn.

Ốc Trùng Thiên trực tiếp bị dọa cho không dám đi ra, nếu bây giờ bảo nó trùng thiên, hẳn tình nguyện lựa chọn làm thất lung chó.

Thật đáng sợ, sao trên đời này lại có thể có con người đáng sợ như vậy chứ?

Nó có thể cảm giác được mình chỉ là món đồ chơi trong lòng bàn tay của tồn tại đáng sợ kia.

...

Đau Răng Tiên Nhân nhìn lên trên không trung, không có cách nào hiểu được, nói:

“Tiểu huynh đệ Đại Hộ, hắn đang làm gì thế?”

Đúng vậy, hắn cho rằng người trên bầu trời kia sẽ trực tiếp đối đầu với Nghịch Tinh.

Nhưng hắn nghĩ nhầm, người kia không đi đối đầu với Nghịch Tinh, mà từng bước tới gần.

Từng bước ép Nghịch Tinh lui lại.

Thực lực như vậy là rất mạnh mẽ, rất đáng sợ, nhưng đối phương làm thế có ý nghĩa gì?

Cầu Tử nhìn lên trên không trung, hấn mê man trong giây lát, sau đó mở miệng nói:

“Trước đây ta dường như nghe ai đó từng nói qua một lý luận.

Lý luận này nói rõ Nghịch Tinh có thể bị đẩy vào chính vị.

Nhưng đây chỉ là lý luận, thế giới này không ai có thể làm được, không ai biết phải làm thế nào.

Từ khi ta bắt đầu hiểu chuyện đến khi ta bị phong ấn, từ trước đến nay chưa từng nghe qua có người nào thành công

Không, thậm chí còn chưa có người nào thử.

Bởi vì đó chỉ là lý luận.

Nhưng chuyện người này làm rất có khả năng chính là đang giúp Nghịch Tinh vào chính vị.

Điều này, điều này làm chó ta không thể nào tin nổi.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 341: Thành Công

“Nghịch Tinh chính vị?” Đau Răng Tiên Nhân nhìn tất cả những điều này, có chút chấn động.

Hắn không hiểu, nhưng hắn biết người này đang làm một chuyện mà từ xưa tới nay không ai có thể làm được.

Người này muốn đi trước tất cả mọi người.

Hắn hơi tò mò, không biết người này là ai.

Nhưng khả năng có thể biết được gần như là không có.

...

“Nghịch Tinh chính vị? Sao có thể như vậy được?” Ma Kiếm Trảm Đồ mới nhận được chút tin tức chủ động tràn ra từ trong vật do Tinh Ti Tiên Quân để lại.

Nghịch Tinh vào chính vị, người này không phải đang làm chuyện gì khác, mà đang làm một chuyện từ xưa tới nay không ai có thể làm được.

Hắn không biết cụ thể có chuyện gì xảy ra, nhưng vừa rồi trong vật Tinh Ti để lại đã đột nhiên cộng hưởng với Nghịch Tinh.

Cho nên hắn nhận được một ít tin tức.

Tin tức liên quan tới Nghịch Tinh bây giờ.

Nhưng tin tức cho thấy Nghịch Tinh vào chính vị chỉ là một chuyện tồn tại trong lý luận.

Rất nhiều tồn tại bao gồm cả Đế Tôn đều từng nghĩ tới chuyện muốn Nghịch Tinh vào chính vị.

Nhưng không ai thành công.

Thậm chí ngay cả năng lực thử cũng không có.

Nhưng người này lại đang làm.

“Sao thời đại này lại có thể có tồn tại đáng sợ như thế chứ?”

Dựa theo tin tức của Tinh Ti Tiên Quân có thể thấy, muốn Nghịch Tinh vào chính vị phải được thiên địa chấp nhận.

Mà cần phải được Thiên Kiếp chấp nhận được.

Không ai có khả năng thành công, không ai có thể thành công được.”

Ma Kiếm Trảm Đồ không tin.

Mà vào lúc này, Ma Kiếm Trảm Đồ nhìn thấy người kia đã càng lúc càng tới gần Nghịch Tinh.

Hào quang trên người hắn càng lúc càng chói mắt, chiếm khắp tinh không.

Nghịch Tinh ở trước mặt hắn cũng có vẻ ảm đạm không có ánh sáng.

Nó bắt đầu bước vào chính vị.

Ma Kiếm Trảm Đồ không có cách nào nhìn thẳng, hắn không thể không cúi đầu.

Lúc này khí tức hủy diệt giống như gió bão thổi tới không ngừng, nó dường như đang giãy giụa, muốn thoát khỏi hào quang chói mắt kia.

Không ngờ Lục Thủy đã đi tới trước ngôi sao màu đỏ.

Hắn giơ tay đẩy nhẹ về phía trước, đẩy Nghịch Tinh rời đi.

Tốc độ đẩy là do Nghịch Tinh quyết định, nếu Nghịch Tinh trầm luân, như vậy Lục Thủy lại đẩy không nổi.

Ít nhất với thực lực của hắn bây giờ sẽ đẩy không nổi.

Cho nên thân là Nghịch Tinh, A Mãn phải duy trì tỉnh táo.

Bằng không tất cả sẽ thất bại trong gang tấc.

Theo Nghịch Tinh đẩy mạnh, trên thân Lục Thủy bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Vết thương đang không ngừng tăng thêm.

Nhưng còn trong phạm vi Lục Thủy chịu được.

Chỉ là sau khi đẩy được một chút, Lục Thủy đột nhiên đẩy nhẹ hơn.

“Không chịu nổi sao?” Trong lòng Lục Thủy khẽ thở dài.

Lúc này Lục Thủy cảm giác được Nghịch Tinh có xu thế rơi xuống, nếu để cho Nghịch Tinh rơi, có nghĩa là sẽ thất bại.

Chỉ là lúc Nghịch Tinh vừa xuất hiện xu thế rơi xuống, giữa Nghịch Tinh xuất hiện một tia sáng.

Một tia sáng có phần không hợp với Nghịch Tinh.

Là một tia sáng chói mắt.

Ánh sáng này vừa xuất hiện, Nghịch Tinh đã khôi phục sự ổn định, lại bị Lục Thủy đẩy đi.

Lúc này Lục Thủy thấy một vài hình ảnh trong ánh sáng kia.

Nhìn thấy A Mãn nhặt được một cậu bé với đôi mắt to ở trong một cái hố lớn. Khi cậu bé này mở mắt, liền nhìn về phía A Mãn và mỉm cười, rất ngây thơ.

Nhìn thấy A Mãn không chê cậu bé bẩn, đặc biệt rửa sạch đôi bàn tay bẩn thỉu, mỗi lần định chạm vào cậu bé lại hết lau tới rửa.

Nhìn thấy A Mãn vì để cho cậu bé được mặc quần áo sạch sẽ mà lấy hết tất cả tích góp của mình để đổi lấy một bộ quần áo sạch sẽ.

Nhìn thấy A Mãn dẫn theo cậu bé với vẻ mặt cao hứng.

Nhìn thấy cậu bé vẫn luôn đi theo bên cạnh A Mãn với vẻ mặt vui cười.

Còn nhìn thấy A Mãn quạt mát, đuổi muỗi chỉ để cho cậu bé được ngủ yên.

Đồng thời, hẳn cũng nhìn thấy cậu bé chủ động nắm tay A Mãn với vẻ mặt hài lòng.

Cậu bé tươi cười giống như một ánh sáng, vô cùng chói mắt.

Trong phút chốc ánh sáng này chiếu sáng cả Nghịch Tinh.

Lục Thủy nhìn tất cả những điều này, hẳn hiểu rõ, điều thật sự làm cho A Mãn duy trì được sự tỉnh táo chính là mấy ngày sống chung với cậu bé.

Đây là khoảng thời gian tốt đẹp nhất trong cả đời hắn.

Là điều giúp hắn chống đỡ tất cả.

“Kiên trì một lát nữa, cũng sắp thành công rồi.” Lục Thủy đi từng bước về phía trước, đẩy dần Nghịch Tinh rời đi.

...

Theo Nghịch Tinh di chuyển, A Mãn cũng phải chịu đau đớn ập lòn.

Đau đớn này làm cho hắn không thể không ngã xuống đất, không có cách nào đứng thẳng được.

Lúc này hắn có thể biết rõ, ý thức của hắn đều sẽ mất.

Mà khi ý thức hắn gần biến mất, bên cạnh hắn xuất hiện một ánh sáng.

Ánh sáng này làm A Mãn nhìn thấy chuyện cũ, nhìn thấy cậu bé, hắn nhìn thấy cậu bé đang nói với hắn:

“Người tên gì vậy?”

“Ta gọi người là đại thúc có được không?”

“Đại thúc, ta thích bộ quần áo này.”

“Đại thúc ăn trước xong, ta sẽ ăn. Đại thúc không đói bụng, ta sẽ chờ tới lúc đại thúc đói, chúng ta sẽ cùng ăn.”

“Đại thúc ta làm việc giúp đại thúc. Ta cũng có thể giúp đại thúc.”

“Đại thúc, ta thấy người ta có trẻ con đều dắt tay trẻ con, đại thúc dắt tay ta được không?”

“Không hẳn. Đại thúc hoàn toàn không hẳn, ta muốn ngủ cùng đại thúc.”

“Đại thúc, ngủ ở phía trên có cảm giác gì vậy? Vậy ngày mai ta cũng có thể ngủ sao?”

“Ta mới không cần rời khỏi đại thúc, ta thích đại thúc.”

Từng cảnh tượng, từng câu nói trực tiếp vang lên trong đầu A Mãn, bóng tối đang bị ánh sáng này đẩy lùi.

A Mãn mở mắt, hấn ngồi dậy.

“Không, không thể ngã xuống, không, không chịu được cũng phải chịu.”

A Mãn nhìn cậu bé đã hóa thành hạt châu từ lâu, hấn nắm thật chặt hạt châu đang phát sáng.

Hấn có thể cảm giác được sự tồn tại của cậu bé.

“Ta... ta có thể làm được.”

Trong phút chốc, ánh sáng ở trên thân A Mãn bạo phát, khí tức hắc ám đang bị ánh sáng đồng hóa.

Mà khi ánh sáng này xuất hiện, Lục Thủy cũng phát hiện ra.

Hấn cảm giác được sức cản của ngôi sao màu đỏ nhỏ nhất.

Mượn sự khác thường trong chớp mắt đó, Lục Thủy trực tiếp đẩy ngôi sao màu đỏ vào vị trí hấn muốn.

Giờ phút này, tất cả ngôi sao màu đỏ đều đang cộng hưởng.

Dường như muốn căn cứ theo quỹ tích của trời đất để bắt đầu vận chuyển.

Lúc này Lục Thủy vẽ ra một trận văn, sau đó trận văn này bay về phía ngôi sao màu đỏ.

Oong!

Khi trận văn tiếp xúc với ngôi sao màu đỏ, một tiếng nổ vô hình vang lên.

Trời đất thoáng dừng lại.

Cả Độ Thiên Lĩnh đột nhiên yên tĩnh không tiếng động.

Trận gió bão hủy diệt biến mất, các tiếng động được loại trừ, giống như âm thanh trực tiếp bị cướp khỏi thế giới.

Lúc này, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn về phía trên không trung.

Đây là hành động theo bản năng, dường như muốn biết sắp xảy ra chuyện lớn gì vậy.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 342: Thiên Phạt

An Dật ngẩng đầu, óc Trùng Thiên cũng ngẩng đầu.

Bọn họ nhìn thấy một bóng người đứng ở trước ngôi sao màu đỏ.

Không ai biết người kia muốn làm gì.

Nhưng ánh sáng rất ôn hòa.

Lúc này, đám người An Ngữ cũng ngẩng đầu. Ba chị em Hoa Quý cũng nhìn lên không trung với vẻ khó tin.

Cầu Ngạo Thiên, người đá cũng nhìn về phía trên không trung.

Chân Võ và Chân Linh cũng nhìn thấy, bọn họ biết trong giây lát nữa sẽ xảy ra chuyện lớn.

Chuyện lớn kinh động trời đất.

Ma Kiếm Trảm Đồ cũng ngẩng đầu lên, hắn không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng tuyệt đối không phải là chuyện bình thường.

Mộ Trạch cũng nhìn về phía chân trời, hắn nhìn bóng người phía chân trời kia chợt xuất hiện một suy nghĩ nhưng không dám khẳng định.

Tất cả người và sinh linh ở Độ Thiên Lĩnh, bao gồm người chim yếu ớt, côn trùng sắp bị người chim cắn nuốt, tất cả đều nhìn về trên không trung.

Tất cả sinh linh đều đang đợi chuyện phát sinh trong phút chốc nữa.

Mà ngay vào lúc này, trên bầu trời truyền đến giọng nói uy nghiêm, giọng nói này giống như thiên địa đang tuyên bố với thế gian:

“Nhân danh ta, làm Nghịch Tinh chính vị.”

“Trời đất làm chứng.”

Ầm!!!

Lục Thủy vừa dứt lời, trời đất lập tức nổ mạnh, giống như trời đất nổi giận.

Giống như có người mạo phạm uy nghiêm của trời đất.

Sau vụ nổ qua đi, thiên uy hiện ra, kiếp vận tập trung trung lại, khí tức đáng sợ từ trên bầu trời giáng xuống.

Ầm ầm!!!

Tiếng động nổ vang trong đầu mọi người, những người lúc trước ngẩng đầu lên đều cúi đầu, miệng phun ra máu, không dám nhìn thẳng nữa.

Thiên uy vô thượng, người không có lực lượng tương đương thì không có tư cách quan sát.

Cả Độ Thiên Lĩnh chỉ có Cầu Tử và Đau Răng Tiên Nhân có thể tiếp tục quan sát.

Nhưng mặc dù tất cả mọi người cúi đầu, bọn họ vẫn nhận được tin tức lớn về Thiên Kiếp:

Lấy danh nghĩa trời đất để giáng xuống Thiên Phật.

Sau khi tiếp nhận điều này, tất cả mọi người sững sốt.

“Thiên, Thiên Phật?” Đuôi Cầu Tử cũng sụp xuống.

Thiên Phật, đó là thứ cực kỳ hiếm thấy ngay cả ở thời kỳ viễn cổ.

Là ác mộng của mỗi cường giả, không ai dám tưởng tượng tới cảnh chịu Thiên Phật.

Bởi vì Thiên Phật đại biểu cho sự hủy diệt.

Đại diện cho cơn giận của trời đất, đáng sợ đến cực điểm.

Hắn cho rằng làm Nghịch Tinh chính vị đã đủ đáng sợ, nhưng Thiên Phật xuất hiện, làm hắn càng khó tin nổi hơn.

Đây chính là Nghịch Tinh chính vị chỉ tồn tại trong lý luận.

Ai có thể vượt qua lượt Thiên Phật này?

Đau Răng Tiên Nhân cũng vô cùng khiếp sợ. Thiên Phật, đó là thứ hấn chưa bao giờ tiếp xúc qua.

Chỉ dựa vào một chút khí tức này, hấn cũng có thể biết Thiên Phật đáng sợ tới mức nào.

...

“Thiên, Thiên Phật, lại là Thiên Phật. Người này rốt cuộc là ai vậy?”

“Hấn không những có thể khiến Nghịch Tinh vào chính vị, còn, còn có thể trực tiếp đối diện với Thiên Phật.”

“Cho dù hấn đã chết, cũng không thể thay đổi được sự đáng sợ của hấn đi?”

Cả đời Ma Kiếm Trảm Đồ cũng không chân động nhiều bằng hôm nay.

Hấn lại có thể gặp phải loại chuyện đáng sợ này.

Sống chết cơ bản không phải do mình.

Lục Thủy ngẩng đầu nhìn kiếp vân trên không trung, Thiên Phật đến trái đất với khí thế đủ lớn.

Nhưng Thiên Phật chỉ có một, cũng không tồn tại bao lâu.

Ầm ầm!

Từng tiếng sấm vang lên, một đạo thiên uy, lôi quang lóe lên, một đòn Thiên Phật từ trên cao giáng xuống.

Không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng bọn họ biết Thiên Phật này xuất hiện, khiến trong lòng bọn họ thấy sợ hãi.

Uy áp của Thiên Phật đáng sợ làm ai nấy đều khó có thể nhúc nhích.

Cho dù Chân Võ và Chân Linh đã mặc áo bào đen, cũng không có cách nào chịu được.

Đây là cơn giận đáng sợ của trời đất đấy.

Ầm!

Thiên Phật nổ tung, tất cả mọi người cảm nhận được lực lượng làm tim đập thình thịch, dường như chỉ cần có một chút

roi xuống trên người bọn họ, lại có thể hủy diệt bọn họ.

Khủng hoảng và sợ hãi vô cùng vô tận đã trực tiếp nhấn chìm tất cả mọi người.

Tất cả bọn họ theo bản năng cảm thấy người trên không trung kia chắc chắn phải chết.

Mà chỉ có Cầu Tử và Đau Răng Tiên Nhân nhìn trời lại sững sốt.

Bọn họ nhìn thấy Thiên Phật không chỉ không bỏ về phía người trên không trung, còn hóa thành một con lôi thú nằm rạp ở trước mặt người kia, nó vẫy đuôi giống như Thiên Phật đánh Nghịch Tinh một lần, Nghịch Tinh này suýt nữa bị nghiền nát.

Nghịch Tinh vốn sinh động trực tiếp trở nên vô cùng suy yếu.

“Gâu gâu gâu.” Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Cầu Tử liền nhìn lên không trung và sủa to.

Nó rất kích động, dường như đang nói: đó là Cầu gia, thật sự là Cầu gia, chính là Cầu gia.

Đau Răng Tiên Nhân tất nhiên hiểu được, hắn cũng có chút khó tin. Người này là tiểu huynh đệ Lục Thủy sao?

Sao... sao có thể như vậy chứ?

Lục Thủy tất nhiên không nghe thấy tiếng chó sủa, nhưng nhìn thấy Thiên Phật lại nằm sấp ở trước mặt hắn, rơi vào đường cùng chỉ có thể giơ tay ra xoa đầu lôi thú.

Sau đó lôi thú Thiên Phật dường như rất thỏa mãn.

Tiếp theo, ầm một tiếng, nó lập tức khuếch tán về phía Độ Thiên Lĩnh.

Dư âm của Thiên Phật hóa thành rất nhiều tia nhỏ từ trên trời cao đánh xuống.

Mấy tia Thiên Phật nhỏ trực tiếp đánh xuống một đám người mạnh nhất phía dưới.

Ầm một tiếng, tia Thiên Phật nhỏ thành công đánh trúng một số người bên dưới.

Sau tiếng nổ vang lên, không ít cường giả trực tiếp ngã xuống đất và co giật, sóng chết không rõ.

Cầu Tử cũng trúng một tia, lập tức hóa đá, rơi xuống đất.

Ma Kiếm Trảm Đồ cũng nhận một tia.

Khi Thiên Phạt tới, hắn vốn cho rằng mình chắc chắn phải chết, nhưng không ngờ được Thiên Phạt lại suy yếu không biết bao nhiêu lần.

Lúc này, chỉ có thể tính là Thiên Kiếp.

Cho nên chỉ bị chút vết thương nhỏ, vẫn chịu được.

Mà khi hắn ngẩng đầu, hắn liền sửng sốt.

Người kia còn đang ở đó, hơn nữa Nghịch Tinh đang xoay chuân xung quanh thiên vị.

Nghịch Tinh đẩy vào chính vị lại được thiên địa công nhận.

Điều này.....

Đây là người sáng tạo kỳ tích từ xưa tới nay chưa từng có sao?

...

Thiên Phạt tản đi, trong lòng Lục Thủy cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Nghịch Tinh vào chính vị, Thiên Tinh bắt đầu tiêu tan.

Chuyện này miễn cưỡng xem như đã qua.

Về phần Thiên Phạt phân tán là chuyện bất đắc dĩ. Nghịch Tinh có trạng thái bị động, cho dù có thể chịu được Thiên Phạt hoàn chỉnh, cũng dễ dàng rời khỏi quỹ tích.

Cho nên chỉ có thể phân tán cực nhỏ ra ngoài.

Đương nhiên, cho dù Nghịch Tinh có thể chịu được, hắn cũng phải phân tán ra ngoài.

Bởi vì hắn muốn lợi dụng Thiên Kiếp để lại ấn ký trên thân của người kia.

Tạm thời không giữ lại người kia, nhưng hắn sẽ biến từ bị động thành chủ động.

Chờ thực lực của hắn còn tạm được, hoặc thời cơ đến.

Làm cho đối phương phun ra tất cả những gì biết được.

Biu!

Một tiếng búng tay vang lên.

Theo tiếng búng tay truyền ra, Nghịch Tinh bắt đầu phát ra ánh sáng rực rỡ.

Ánh sáng như mặt trời che khuất tầm mắt của mọi người.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 343: Kết Thúc

Lúc này Thiên Địa Trận Văn cũng dừng lại, sức mạnh thiên địa đã không duy trì được từ lâu.

Tiếp theo, Lục Thủy mượn lực lượng của Nghịch Tinh phát ra, lập tức biến mất.

Khi hắn lại xuất hiện, tất nhiên đã trở lại bên cạnh A Mãn.

Nghịch Tinh vào chính vị, ngôi sao màu đỏ bắt đầu được trời đất tiếp nhận, đang đi tới sâu trong tinh không.

Thiên Tinh đã biến mất, bắt đầu biến mất khỏi thời đại này.

Thời đại kế tiếp, khi thời cơ đến, nó vẫn sẽ xuất hiện.

Cũng vào lúc này, bình chương của Độ Thiên Lĩnh bắt đầu tiêu tan.

Phát hiện ra Độ Thiên Lĩnh không còn bị phong tỏa nữa, rất nhiều người trực tiếp lựa chọn thoát đi.

Không ai có can đảm tiếp tục ở lại, cũng không ai biết có thể xuất hiện những vấn đề mới hay không.

Trước đó là may mắn sống sót, sau đó thì sao?

Không phải mỗi lần đều có thể may mắn như vậy.

Đương nhiên, rất nhiều người muốn rời đi cũng không làm được, một tia Thiên Phạt tuy cùng cấp với Thiên Kiếp nhưng cũng đủ cho rất nhiều người phải chịu thiệt hại lớn.

Cũng không phải mỗi người đều giống như Ma Kiếm Trảm Đồ, có thể nói hắn là người có lực chiến đấu mạnh nhất ở đây.

Lục Thủy dĩ nhiên sẽ không để ý tới người khác có đi hay không, bây giờ cơ thể hắn đang đau đớn không chịu nổi.

Hắn muốn nằm trên mặt đất lăn lộn.

Quá đau đớn.

Nhưng A Mãn không bị Thiên Phật đánh ngất, vẫn nhìn chăm chăm vào hắn.

Điều này làm cho hắn không có cách nào lăn lộn trên mặt đất.

Đương nhiên, cho dù A Mãn ngất đi, hắn cũng sẽ không lăn lộn. Nếu chẳng may thiên Phật tỉnh lại, vậy thanh danh cả đời của hắn cũng mất sạch.

“Đau quá, sao Chân Võ còn chưa qua vậy?” Trong lòng Lục Thủy rất khó chịu.

Trị Liệu Thuật của Chân Võ tuy rất sát sẹ, nhưng tốt xấu gì cũng là Trị Liệu Thuật.

Bây giờ Lục Thủy cảm giác mình đang da tróc thịt bong.

Nội tạng cũng có vài chỗ thay hình đổi chỗ.

Nếu không phải tu vi của bản thân còn tạm được, lại tu luyện Thể Thuật, khó có thể nói được bây giờ có thể đứng vững hay không.

Cuối cùng Lục Thủy lấy ra cái ghế và ngồi xuống.

Ổn định.

Lúc này A Mãn co giật trên mặt đất, nhưng không lâu sau, hắn đã dừng co giật.

Theo ngôi sao màu đỏ biến mất trong tinh không, khí tức trên người hắn ổn định lại.

Nhưng lúc này, trong mắt hắn vẫn là màu đỏ thẫm.

Hắn đã không phải là nhân loại bình thường, mà là Nghịch Tinh của thời đại này.

Hắn vẫn còn nguy hại cho thời đại này, chỉ là có quyền không chế bản thân.

Đồng thời, ngôi sao màu đỏ được trời đất tiếp nhận, tuổi thọ không còn ngắn nữa.

Nghịch Tinh vào chính vị giống như là nghịch thiên cải mệnh.

Theo Lục Thủy thấy, khả năng lần này thành công đặc biệt thấp.

Năng lực của hắn vẫn rất yếu.

Nhưng cuối cùng hắn đẩy Nghịch Tinh thật sự quá thuận lợi, đây là do bản thân A Mãn tự mình tranh thủ được.

Không bao lâu, A Mãn đứng lên, hắn nhìn chăm chăm vào Lục Thủy.

Lúc này Mộ Trạch đang đi về phía bên này. Hắn cảm giác được khí tức Lục Thủy.

Khí tức này có chút suy yếu, Lục Thủy tuyệt đối đang bị thương.

Hắn không có khả năng để cho Lục Thủy gặp chuyện không may, không quan tâm xuất phát từ nguyên nhân gì, Lục Thủy cũng không thể có chuyện bất trắc gì được.

Thiếu gia của Lục gia gặp chuyện không may là một chuyện rất đáng sợ.

Rất nhanh, hắn lại chạy tới. Bây giờ đã không có khí tức đặc biệt ngăn cản, sẽ không tồn tại chuyện lạc đường nữa.

Khi hắn đi tới bên phía Lục Thủy, hắn nhìn thấy có người đứng ở đó.

Lục Thủy lại bị thương ngồi ở trên ghế.

Khi hắn nhìn thấy người đứng thẳng kia, tâm thần chợt hoảng hốt.

Đôi mắt kia là..

“Nghịch, Nghịch Tinh?”

Mộ Trạch có chút khó tin, nhưng đây tuyệt đối là Nghịch Tinh, ngôi sao màu đỏ kia rõ ràng ở trước mắt.

Rất nhanh, Mộ Trạch lại dự định xông lên, Nghịch Tinh lại ở phía trước Lục Thủy, nếu đối phương ra tay, vậy sẽ là trí mạng đối với Lục Thủy.

Về phần vì sao Lục Thủy ngồi, hắn không nghĩ tới. Lục Thủy luôn mang ghế theo bên người, ngồi là chuyện rất bình

thường.

Chẳng qua khi hắn còn chưa nhắc chân, hắn đột nhiên nhìn thấy Nghịch Tinh kia động.

Mộ Trạch có chút nóng nảy, nhưng chẳng bao lâu hắn lại sững sốt, còn mất đi ý định tiến lên.

Hắn nhìn thấy Nghịch Tinh trực tiếp quỳ gối trước mặt Lục Thủy.

Liên tục dập đầu xuống đất.

“Đây là... chuyện gì xảy ra vậy?” Mộ Trạch nhất thời nghĩ không ra.

Tại sao Nghịch Tinh phải hướng về phía Lục Thủy quỳ xuống?

Lục Thủy làm gì vậy?

Lúc này Chân Võ và Chân Linh cũng chạy đến.

Khi bọn họ nhìn thấy Lục Thủy bị thương, lập tức lao tới.

Mà khi Chân Võ và Chân Linh xông tới, A Mãn ngẩng đầu lên.

Hắn cho rằng có người muốn gây bất lợi cho Lục Thủy.

Khi hắn nhìn về phía Chân Võ và Chân Linh, ánh sáng đỏ lóe lên trong mắt.

Chân Võ và Chân Linh tất nhiên bị đôi mắt này dọa rồi.

Trong đầu liền hiện ra hai chữ Nghịch Tinh.

Nhưng bọn họ không lùi bước, đi thẳng tới bên cạnh Lục Thủy.

“Thiếu gia.”

A Mãn nghe vậy, có chút sững sờ, cuối cùng cúi đầu.

Trong lòng Lục Thủy thâm thở dài, cuối cùng cũng đã tới.

Chân Võ vừa qua liền trực tiếp sử dụng Trị Liệu Thuật cho Lục Thủy.

Vẫn là sút sẹo như vậy.

Nhưng chung quy có còn hơn không.

Chân Linh lại đưa ra linh dược.

Mộ Trạch ở bên cạnh nhìn tới ngậy người. Trông hai người kia hình như rất quen thuộc với công việc này.

Lúc này A Mãn mới mở miệng nói:

“Cảm... cảm ơn.”

Sau khi Lục Thủy ăn linh dược xong, lại nói với A Mãn:

“Thiên Tinh biến mất nhưng người vẫn là Nghịch Tinh.

Ta giúp người chính vị, chỉ để người có thể sinh sống ở trên đời này, lực lượng hủy diệt vẫn ở trong tay người.

Nếu người không có cách nào kìm chế, vậy cuối cùng sẽ mang đến hủy diệt cho mình.”

“Ta, ta biết, ta sẽ cố gắng, cố gắng làm người, sẽ, sẽ cố gắng sống sót.

Không, sẽ không vận, vận dụng tới lực lượng.”

Chân Võ và Chân Linh và Mộ Trạch ở bên cạnh tất nhiên nghe được cuộc nói chuyện giữa Lục Thủy và A Mãn.

Người trước mắt này chính là Nghịch Tinh đáng sợ, Lục Thủy không cần phải nói, bọn họ vẫn có thể đoán ra được.

Chẳng qua người bay lên trên không trung.

Người sửa lại số phận của Nghịch Tinh.

Chân Võ và Chân Linh đã sớm đoán được.

Thiếu gia bọn họ chính là người như vậy, chỗ nào xảy ra chuyện lớn, chỗ đó liền có thể có bóng dáng thiếu gia nhà bọn họ.

Mộ Trạch lại hoàn toàn sững sốt. Hẳn nhiều lần xác định lại nhận thức về Lục Thủy.

Nhất là hẳn thật sự không tin bóng dáng to lớn kia chính là Lục Thủy.

Nhưng sự thật ở ngay trước mắt.

Đây là thiếu gia phé vật của Lục gia sao?

Nếu Lục gia biết, chẳng phải sẽ cao hứng tới phát điên sao?

Lục Thủy không mấy lưu ý, mà bình tĩnh nhìn A Mãn.

Tay A Mãn nắm một hạt châu, trong hạt châu có bóng người đang ngủ say.

Thân là Nghịch Tinh, A Mãn tất nhiên biết đó chính là cậu bé, cũng biết đối phương thật sự còn đó.

Chỉ là nó đã chìm vào trong ngủ say, mặc dù thời gian ngủ này sẽ rất dài, nhưng hẳn chờ nổi.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 344: Trở Về Mộ Gia

“Có chuyện này, người cần phải biết một chút.” Lục Thủy mở miệng nói.

A Mãn nhìn Lục Thủy, thật ra có chút lo lắng. Bởi vì lời Lục Thủy nói rất có khả năng liên quan tới chuyện hắn coi trọng.

Đối mặt với ánh mắt của A Mãn, Lục Thủy khẽ nói:

“Vi người chính vị, đã xảy ra một bất ngờ nho nhỏ.”

Nghe được bất ngờ, tim A Mãn thất lại.

“Bất... bất ngờ gì?”

Lục Thủy thở dài một tiếng, nói:

“Người biết nó sinh ra vì người, tuy nó có máu có thịt, nhưng nó không tính là nhân loại bình thường.

Cho nên trong quá trình này, nó thật ra là mơ hồ.

Mà ta không có cách nào định nghĩa hình thái cụ thể cho nó.

Nói một cách đơn giản, chính là khi nó tỉnh lại, có thể sẽ lập tức có giới tính rõ ràng.

Có thể là nam, cũng có thể là nữ.

Đương nhiên người có thể yên tâm, sẽ không xuất hiện tình trạng không ra nam không ra nữ, hoặc loài lưỡng tính.”

Lục Thủy thật sự không có cách nào, thực lực bị hạn chế.

Nghe Lục Thủy nói vậy A Mãn thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không có việc gì là được rồi.

Cái khác không quan trọng.

Lục Thủy thấy cũng đúng, con trai hay con gái thì có gì khác nhau chứ?

Nhưng hấn cần có con trai, chỉ cần có con trai, nó sẽ là tộc trưởng Lục gia đời tiếp theo.

Như vậy sẽ rất uy phong.

Được rồi, nói đùa thôi, tư lệnh lưu manh có gì thú vị chứ.

Chờ Lục Thủy nghỉ ngơi một lát, hấn lại đứng lên.

Không thể tìm một chỗ lẩn ra nằm cũng thật đáng tiếc, nhưng may bây giờ không còn đau đớn như vậy nữa.

“Trở về đi.” Lục Thủy mở miệng nói.

Trời chưa sáng, nhưng bây giờ chạy tới Mộ gia, có lẽ còn có thể nhìn thấy Mộ gia tể tử.

Ừ, không biết Mộ Tuyết có thể hài lòng hay không?

Lục Thủy đi tới bên cạnh Mộ Trạch, liền mở miệng nói:

“Tiền bối biết cách nào quay về nhanh hơn không?”

Mộ Trạch nhìn chằm chằm vào trong mắt Lục Thủy, một lúc nói:

“Ngươi cảm thấy Mộ Tuyết xứng đôi với ngươi sao?”

Lục Thủy mỉm cười, sau đó bước về phía trước, chỉ mới đi được hai bước, hấn đã quay đầu nhìn về phía Mộ Trạch:

“Tiền bối hấn nghe qua một từ, trời đất tạo nên.”

Mà sau đó, Lục Thủy lựa chọn xuống núi.

Trên người hấn thật ra vẫn rất đau, nhưng nhiều người như vậy, hấn tất nhiên cần phải nhẫn nhịn.

Tuy nhiên cha vợ không bị sét đánh thật sự làm hấn bất ngờ. Có lẽ bởi vì trên người cha vợ có khí tức Thiên Kiếp nồng đậm.

Dẫn đến Thiên Phạt bỏ qua cho ông.

Người một nhà không đánh người một nhà.

Mà sau đó, Lục Thủy không nghĩ nhiều nữa, chủ yếu là đau tới mức khó có thể tự suy nghĩ.

Rất nhanh, Lục Thủy lại đi tới dưới chân núi.

Chẳng qua khi hấn đi tới dưới chân núi, phát hiện A Mãn vẫn đi theo hấn.

Rơi vào đường cùng, Lục Thủy chỉ có thể quay đầu lại, nhìn về phía A Mãn hỏi xem có ý gì.

A Mãn lập tức giải thích:

“Ta, ta...”

A Mãn nhất thời không biết nói gì, cuối cùng cúi đầu nói:

“Người, người có thể, có thể thuê ta được không?”

Lục Thủy thản nhiên nhìn A Mãn, trong lòng không khỏi thâm thở dài.

Không ngờ mình còn phải đền tiền như vậy à?

“Không, không cần, không cần tiền công, có, có chỗ, chỗ ở là được.” A Mãn lập tức thêm một câu.

Hấn thật ra rất lo lắng.

Mình chung quy chỉ là người bình thường, có thể ngày nào đó hấn lại mất không chế, nhưng người trước mắt này thì không.

Chỉ cần ở gần người này là được rồi.

Hấn lại có thể yên tâm chờ đợi.

Lục Thủy nhìn A Mãn, A Mãn bị nhìn có phần không ngẩng đầu lên được.

Sau đó Lục Thủy mở miệng nói:

“Ta có thể cho người đi tới khu vực nhà ta, nhưng người cần phải đáp ứng ta một việc.”

“Người, người nói.” A Mãn lập tức nói.

“Người nhắm mắt lại, trong vòng nửa năm không cho phép mở mắt ra, nhớ kỹ là tuyệt đối không thể.” Lục Thủy nói.

Với năng lực của A Mãn, muốn làm cho mắt mình không đặc biệt, nửa năm căn bản không đủ.

Nhưng mắt hấn không thể xuất hiện ở khu vực của Lục gia.

Đặc biệt là không thể có liên quan đến mình.

A Mãn suy tư một lát, còn thử nhắm mắt lại, cuối cùng gật đầu nói:

“Được.”

Nói xong, hắn cầm một miếng vải, che mắt để đề phòng mình mở mắt ra.

Mộ Trạch không rõ Lục Thủy có ý gì, nhưng để loại tồn tại đáng sợ này ở khu vực của Lục gia, thật sự không có vấn đề sao?

Chân Võ và Chân Linh tất nhiên cũng không hiểu, nhưng lại tiếp nhận được.

Thiếu gia làm việc, bọn họ phân lớn đều không hiểu.

Về phần đưa trở về thế nào, vậy cũng chỉ có thể trông cậy Chân Võ và Chân Linh.

Chân Võ lập tức nói:

“Khi chúng ta đi Mộ gia sẽ đi ngang qua trấn Thu Vân, đến lúc đó có thể gọi điện thoại bảo người sắp xếp công việc cho tiền bối này.”

Công việc gì thì phải xem hắn biết làm gì đã.

Chân Linh cũng mở miệng nói:

“Vừa rồi ta gọi điện thoại cho đám người An Ngữ, các nàng cũng ở đây, nhưng bị thương một chút.

Nếu thiếu gia có thời gian, có thể chờ bọn họ tới.”

Một đám bệnh nhân, trông cậy các nàng có thể qua nhanh hơn sao? Lục Thủy không tin, sau đó nói:

“Tiện đường đưa thẳng đến Lục gia đi.”

Thời gian của hắn tương đối gấp.

Người kia đã rời đi, mặc dù đối phương bị thương nhẹ nhưng ai biết hắn có thể có người đi cùng hay không. Đến lúc đó cầm đồ đi Mộ gia, hắn lại mệt.

Cho nên, hắn muốn trở lại Mộ gia trước.

Bất kể là vật gì dính tới Thiên Phật, chỉ cần ở đó, hẳn lại có thể cảm giác được.

Về phần vấn đề số lượng, nếu như số lượng thật sự nhiều, cũng không đến mức chờ Mộ gia tế tổ.

Đương nhiên, Lục Thủy cũng không lo lắng Mộ Tuyết có thể bị nguy hiểm hay không, có nguy hiểm thông thường đều là người khác.

Chủ yếu là làm cho Mộ Tuyết ra tay, lại có nghĩa là thực lực của nàng bị lộ ra.

Đến lúc đó, không chừng lại có người cảm thấy Lục Thủy hẳn không xứng với Mộ Tuyết nàng.

Những người khác không quan trọng với Mộ Tuyết, quan trọng là bản thân đại thiếu gia Lục gia hẳn.

Lấy hiểu rõ của Mộ Tuyết về hẳn, chắc chắn biết hẳn cũng sẽ nghĩ như vậy.

Đây là điều Mộ Tuyết không muốn nhìn thấy nhất.

Còn nữa, nàng không có cách nào giải thích tại sao mình có thể mạnh như vậy, rất lâu, rất phiền phức.

Còn không bằng yên ổn làm một người bình thường.

Cho nên một khi Mộ Tuyết không phải là người bình thường, Lục Thủy hẳn lại không thể tiếp tục là Đại thiếu gia bình thường.

Cùng lý lẽ đó, bào thai trong bụng khi hủy hôn.

Kết luận: Cần phải tránh làm cho Mộ Tuyết ra tay trước công chúng.

Sau đó, đám người Lục Thủy đi thẳng tới nhà ga gần đó.

Bởi vì bước đi quá chậm, Mộ Trạch trực tiếp đưa người bay qua.

Lấy khoảng cách của bọn họ bây giờ, đi Mộ gia có lẽ phải mất hai, ba ngày.

Bây giờ là sáng sớm, ngày mai sẽ là ngày Mộ gia tế tổ, cho nên đi bình thường sẽ không qua kịp.

Để tới kịp, Lục Thủy bảo Chân Võ nộp không ít tiền tiêu
vật.

Sau đó tăng nhanh tốc độ.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 345: Lân Đầu Tiên Mộ Tuyệt Gọi Điện Đến

Mộ Trạch thấy vậy, chân mày nhíu chặt.

Đây là thiếu gia Lục gia sao?

Đây quả thực là phá sản. Nhưng so sánh với việc Lục Thủy lật trời Mộ gia, thật sự là chuyện nhỏ so với chuyện lớn.

Thiếu gia Lục gia làm không phải một chuyện của người.

Ngang tàng đến mức hấn nghi ngờ cuộc đời.

...

“Từ đây đi qua có thể gặp người bên ngoài, đến lúc đó có thể quay về Lục gia.” An Ngữ nói.

Bọn họ tất nhiên cũng quyết định rời đi.

Dù sao cũng không ai biết sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, vẫn nên trở về thì yên tâm hơn.

Cầu Tử tất nhiên cũng không có việc gì, hôm nay lại thấy được vẻ uy phong của Cầu gia.

Đương nhiên, cũng nhìn thấy huynh đệ Thiên Kiếp của nó, nó đang suy nghĩ sau này gặp mặt huynh đệ Thiên Kiếp, mình nên đánh tiếng chào hỏi thế nào.

“Nghe nói thiếu gia cũng ở đây, nhưng đã rời đi rồi.” Hoa Quý nói.

Vừa rồi Chân Linh đã gọi điện thoại cho nàng.

An Ngữ làm mất điện thoại di động.

“Sao thiếu gia qua được?” An Ngữ rất tò mò, thương thế của nàng đã tốt hơn nhiều, bước đi vẫn không thành vấn đề.

“Không biết, nhưng thiếu gia làm ra chuyện gì, có thể bình thường sao?” Tuyệt Quý nói.

Lúc này Vũ Quý cũng tò mò nói:

“Thiếu gia tới, Tộc trưởng nhất định sẽ phái người đến đây đi?”

Nghe Vũ Quý nói vậy, An Ngữ lại kịp phản ứng.

Nói cách khác, cha nàng có khả năng rất cao là đã tới đây.

“Hoa Quý, cho ta mượn điện thoại di động.” An Ngữ lập tức nói.

Sau khi nhận được điện thoại di động, An Ngữ lại bấm gọi cho cha nàng.

Rất nhanh, phía đối diện truyền đến giọng nói suy yếu.

“Ai thế?”

“Cha? Cha làm sao vậy?” An Ngữ bị dọa cho giật mình.

Cha nàng suy yếu.

Cuối cùng đám người An Ngữ tìm được An Dật.

An Dật đúng là tương đối xui xẻo, bị đánh hai lần.

Nếu không có tu vi lục giai, có khả năng sẽ phải chết ở đây.

Thấy con gái đỡ mình dậy, An Dật nhất thời ghen lòi.

Hắn mang theo không ít pháp bảo tới cứu con gái, cuối cùng lại được con gái của hắn cứu.

Nhưng nhìn thấy con gái của hắn không sao, hắn lại thờ phào nhẹ nhõm.

Chỉ là hắn rất bất ngờ, vì sao đám người Đau Răng Tiên Nhân lại ở chỗ này.

Đương nhiên hắn sẽ không hỏi nhiều mà nói thẳng:

“Thiếu gia cũng ở đây, phải nghĩ cách tìm được hắn.”

“Tiền bối, thiếu gia đã bình an rời đi rồi.” Hoa Quý giải thích.

An Dật: “...”

Cho nên hắn tới làm gì?

Làm tộc trưởng mất thể diện à?

Sau đó hắn rút cuộc mới hiểu rõ vì sao con gái mình bình an.

Được người đá mang theo trốn, được Đau Răng Tiên Nhân ra tay cứu.

Mà những người này đều do thiếu gia mang về.

Khiến người ta có phần kinh ngạc.

Cuối cùng An Dật cung kính cúi đầu cảm ơn người đá cùng với Đau Răng Tiên Nhân và Cầu Tử.

Đây là ơn cứu con gái, hắn chưa từng báo đáp nên chỉ có thể cúi đầu cảm ơn.

...

Xế chiều hôm đó.

Đám người Mộ Tuyết về tới gần Mộ gia.

Lần này các nàng ra ngoài vẫn rất vui vẻ, vui vẻ nhất dĩ nhiên là Nhã Nguyệt.

Nàng phát hiện Mộ Tuyết tử cũng không khó ở chung, hơn nữa nàng cũng học được công pháp lợi hại.

Nàng cảm thấy còn tốt hơn công pháp trong tộc.

Ừ, học tốt hơn Nhã Lâm.

Nàng cảm giác mình sẽ thăng cấp rất nhanh.

Tuy có thể là ảo giác, nhưng nàng vẫn thấy đủ rồi.

Mộ Tuyết tất nhiên cũng rất cao hứng, nàng mang về hai con cá sống cho Lục Thủy.

Nhã Lâm không biết nói gì, nàng vẫn rất cao hứng.

Mỗi ngày ăn trái cây điều hòa, nói bụng mình có tiểu yêu quái.

Mỗi ngày đi Đường đều nhú mào.

Không nhìn được muốn dạy dỗ Nhã Lâm.

Rất nhanh các nàng đã đến nhà ga của Mộ gia.

Nhưng khi đến nhà ga, các nàng lại nhú mào. Bởi vì các nàng phát hiện nhà ga hình như bị sụp.

Điều này làm cho đám người Mộ Tuyết có chút bất ngờ.

Rất nhanh, các nàng đã đi ra khỏi xe lửa, đi ra khỏi nhà ga.

Mà khi các nàng nhìn thấy đỉnh núi Mộ gia thì hoàn toàn sốc.

Mộ gia không ngờ hóa thành một đồng đồ nát, rất nhiều người đang dọn dẹp đồng đồ nát đó.

Nhìn thấy tất cả những điều này, trong lòng Di Đường hoảng hốt.

Nàng nhớ tới mình không có cách nào gọi điện được cho phu quân, điều này làm nàng có suy nghĩ đặc biệt không tốt.

“Mẹ... mẹ, có chuyện gì vậy?” Nhã Nguyệt có chút sợ hãi.

Nhà của các nàng biến thành đồng đồ nát.

Làm sao có thể không sợ được?

“Không, không có việc gì đâu.” Di Đường cố gắng bình tĩnh nói:

“Chúng ta đi vào hỏi xem.”

Mộ Tuyết cũng kinh ngạc, suy nghĩ đầu tiên của nàng là do Lục Thủy làm.

Nhưng chẳng bao lâu nàng lại bác bỏ, bây giờ Lục Thủy không có thực lực như vậy.

Thế tại sao Mộ gia đột nhiên bị san thành bình địa?

“Các người trở về rồi à?” Lúc này Mộ Khương đi tới.

Di Đường lập tức mở miệng nói:

“Nhị Ty, Mộ Trạch hấn...”

Nàng nhất thời không dám hỏi, rất sợ nghe được đáp án gì không tốt.

“Yên tâm đi, hấn ra ngoài một chuyến, bây giờ đang trên đường trở về rồi. Người lo lắng thì có thể gọi điện thoại cho

hắn, bây giờ có thể kết nối được rồi.” Mộ Khương nói.

Đám người Mộ Trạch vừa thoát khỏi Độ Thiên Lĩnh, đã liên lạc với bọn họ.

Rất may mắn, Mộ Trạch và Lục Thủy đều không có vấn đề gì.

Điều này cũng làm bọn họ có thể công khai đòi Lục gia bồi thường.

Đương nhiên, không quá trực tiếp là được.

“Đã chuẩn bị tốt chỗ ở cho các người, Mộ gia phải xây dựng lại.

Nhưng phải chờ sau khi tế tổ mới làm được.

Các người không cần lo lắng.” Mộ Khương nói.

“Lục, Lục thiếu gia bị đón về rồi sao?” Mộ Tuyết đột nhiên hỏi.

Nàng không tìm được khí tức của Lục Thủy.

“Đang ở cùng với cha người. Đây là một chuyện tương đối phức tạp.

Đến lúc đó sẽ giải thích với các người sau.

Bây giờ phải chuẩn bị sẵn sàng cho các người tế tổ đã.

Nhất là ba đứa nhỏ.” Mộ Khương nói.

Mộ Tuyết không hiểu, ba đứa nhỏ là có ý gì?

“Không cần suy nghĩ nhiều. Nếu Lục thiếu gia về kịp, cũng có thể vào trong.” Mộ Khương không giải thích thêm.

Sau đó, nàng lại đi làm việc của nàng.

Mộ Tuyết nhất thời không biết mình có tâm trạng thế nào.

Lại có thể tiến vào, nhưng nhà không còn.

Khác với đời trước, đời trước Mộ gia bị Lục Thủy san thành bình địa.

Nhưng nàng vẫn không thể tiến vào trong tế tổ.

Lần này ngược lại có thể tiến vào, hơn nữa còn không phải do Lục Thủy ra tay.

Nhưng nàng vẫn muốn gọi điện thoại cho Lục Thủy, xác định sự an nguy của Lục Thủy.

Ừ, chờ đi Đường xác nhận được cha nàng không có việc gì lại gọi sau.

...

Lục Thủy đã ngồi ở trên xe lửa, còn A Mãn bị ném xuống Lục gia.

Tùy tiện tìm người thu xếp công việc cho hắn.

Loại chuyện nhỏ này tất nhiên không có khả năng làm kinh động tới cha hắn.

Sau khi Lục Thủy nhìn thấy cha vợ cúp điện thoại không lâu, hắn phát hiện ra điện thoại di động của hắn cũng đổ chuông, là Mộ Tuyết gọi tới.

Lục Thủy không nghe luôn mà uống hớp nước cho nhuận họng, bảo đảm vết thương trên người sẽ không thông qua cổ họng biểu hiện ra ngoài.

Sau đó Lục Thủy nghe điện thoại.

Đây chính là lần đầu tiên Mộ Tuyết gọi cho hắn sau khi hắn mua điện thoại cho nàng đấy.

Phải coi trọng một chút.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 346: Mộ Tuyết Cảm Thấy Mình Có Chút Biến Thái

Rất nhanh, phía đối diện truyền đến giọng nói Mộ Tuyết:

“Lục thiếu gia đang ở đâu?”

“Trên xe lửa.” Lục Thủy đáp lại câu.

Sau đó, phía đối diện im lặng.

Chừng ba mươi giây sau, giọng nói Mộ Tuyết lại vang lên:

“Lục thiếu gia đang trên đường tới Mộ gia à?”

“Đúng vậy.” Lục Thủy đáp lại một câu.

Sau đó hai người lại rơi vào trong sự im lặng.

Lần này đại khái vẫn chừng ba mươi giây.

“Ta mang về hai con cá cho Lục thiếu gia.

Còn sống đấy.” Giọng nói của Mộ Tuyết lại vang lên.

Nghe được điều này, Lục Thủy im lặng rất lâu, sau đó mới hỏi thử:

“Ý của Mộ tiểu thư là bảo ta mang về hai cái vỉ nướng à?”

Đối diện Mộ Tuyết: “????”

Sao người này có thể như vậy chứ? Nàng còn muốn Lục Thủy khen mình vài câu.

Xem ra không bị thương gì.

Nếu không làm gì có được tâm tư suy nghĩ tới những chuyện vớ vẩn này.

“Lục thiếu gia có thể mang thêm ít than. Chúc Lục thiếu gia lên đường bình an.” Sau đó Mộ Tuyết trực tiếp cúp máy.

Nàng cũng muốn lấy than uốn tóc cho Lục Thủy.

Mình tặng qua, Lục Thủy lại muốn tặng lại, càng lúc càng quá phận.

Mộ Tuyết nhìn điện thoại di động suy nghĩ một lát mới nói:

“Ừ, thật ra cũng không quá đáng, nhưng mình chỉ muốn đánh hấn một trận.”

Mộ Tuyết nhìn chân của mình, phát hiện gần đây mình không đi tất.

Sau đó lại nhìn ngực của mình.

Lẽ nào khi đánh, thật sự phải nhét cái này vào miệng à?

Có phải hơi biến thái hay không?

“Ô Ô.”

Mộ Tuyết lắc đầu, ném đi suy nghĩ đáng chết này,

“Bị Lục Thủy chọc tức tới choáng váng rồi.”

...

Đời người giống như gọi điện thoại, không phải người cúp trước thì ta cúp trước.

Trong lòng Lục Thủy trầm thờ dài một tiếng, lại để điện thoại di động xuống.

Mộ Tuyết thật bất lịch sự, lại còn nói cúp máy là cúp máy.

Thật sự cho rằng mình sẽ nuông chiều nàng sao?

Ngây thơ.

Lần sau lại tính toán với nàng.

Nhưng hấn đi đâu kiếm than củi đây?

Chỉ có thể hỏi thăm xem trên người Chân Võ và Chân Linh có hay không.

Khi Lục Thủy muốn mở miệng hỏi thăm, hấn phát hiện điện thoại di động của hấn lại đổ chuông.

Vừa nhìn là cha hấn gọi tới.

Hấn từng báo bình an rồi mà.

Sau đó Lục Thủy nhận điện thoại.

“Cha, cha tìm ta à?” Lục Thủy mở miệng trước.

Chủ yếu là chuẩn bị ấn tượng tốt trước.

Rất nhanh, phía đối diện truyền đến giọng nói nghiêm túc của cha hắn:

“Nghe nói Mộ gia là do người phá?”

Nghe được câu này, Lục Thủy mắt không chớp, thở vẫn bình thường, mở miệng nói thẳng:

“Cha, ta xin thề, Mộ gia bị hủy không liên quan tới Lục Thủy ta.

Nếu có liên quan sẽ bị thiên lôi đánh xuống.”

Lớn tiếng dọa người.

Mộ Trạch: “...”

Chân Võ và Chân Linh: “...”

Nói vậy có phải hơi ngoan độc không?

Nhưng chẳng bao lâu, bọn họ lại nhìn thấy mây trên bầu trời bắt đầu tản đi.

Đương nhiên, khu vực xa hơn đang mưa xối xả, mây đen biến mất, trời quang mây tạnh.

Không chỉ có một nơi, nơi khác cũng vậy.

Nơi quanh năm tuyết rơi, mây đen giăng đầy khó có được nhìn thấy mặt trời chiếu xuống.

Mà kiếp vận vừa tập trung lại, vốn định độ kiếp cho một số người đã trực tiếp tản đi. Còn có người độ kiếp được một nửa, sắp tan thành mây khói, vào thời điểm hắn tuyệt vọng, kiếp vận lại tiêu tan.

“????”

Không bao lâu bọn họ cũng phải tiếp nhận tư liệu lớn về Thiên Kiếp: Thiên Kiếp kéo dài tới sau này.

Vô số người ngỡ ngàng.

Giờ phút này cả thế giới không có sét đánh.

Lúc này đối diện điện thoại di động của Lục Thủy cũng rơi vào trong sự im lặng.

Lục Cổ nhất thời không biết nói con mình thế nào, vốn định trách mắng lại trực tiếp mất đi lý do.

Cuối cùng Lục Cổ mở miệng nói:

“Về sớm một chút, mẫu thân con quyết định làm một bàn chúc mừng con đấy.”

Lục Thủy: “...”

Chúc mừng gì thế?

Nhưng chẳng bao lâu Lục Thủy lại phát hiện cha hẳn cúp điện thoại.

Những người này động chút là cúp máy hẳn.

“Lục thiếu gia không sợ sẽ bị thiên lôi đánh xuống à?” Mộ Trạch không nhịn được mở miệng hỏi.

Hắn biết rõ chân tướng sự việc, Mộ gia bị hủy căn bản không giống như người khác biết.

Những người khác cho rằng Mộ gia bị hủy do thiên tai.

Nhưng không phải.

Mộ gia bị hủy hoàn toàn là nhân họa.

Thiếu gia Lục gia Lục Thủy là người một tay thúc đẩy họa này.

Lục Thủy cất điện thoại di động, bình tĩnh nói:

“Tiền bồi cảm thấy Thiên Phật và sét cái nào đáng sợ hơn?”

“...”

Mộ Trạch nhất thời nghẹn lời.

Lục Thủy nói những lời này dường như đang nói cho hắn biết, Thiên Phật hẳn còn không sợ, sợ sét đánh gì chứ?

Suy nghĩ một chút cũng đúng, người như thế căn bản không sợ sét đánh.

Sau đó, Mộ Trạch không nói gì nữa.

Chân Võ và Chân Linh cũng không ngờ Lục Thủy sẽ nói trắng ra như vậy.

Thiếu gia bọn họ quả thật không sợ sét đánh, Thiên Kiếp còn không sợ, sao có thể sợ sấm sét được?

Nếu tiền bối Mộ gia nhìn thấy dáng vẻ thiếu gia bọn họ độ kiếp, đại khái lại có thể hiểu rõ.

Sét đánh à?

Thiếu gia bọn họ không chỉ không sợ sét đánh, có khả năng sét còn sợ đánh tới hắn nữa.

“Trên người các người có than củi không?” Lục Thủy quay đầu lại, nhìn về phía Chân Võ và Chân Linh hỏi.

Chân Võ lập tức gật đầu trả lời:

“Có thiếu gia, vì nường cũng có.”

Lục Thủy: “...”

Mộ Trạch: “...”

Mộ Trạch không có cách nào hiểu được, thiếu gia Lục gia căn bản không thể hiểu được như người bình thường.

Thật ra Lục Thủy cũng có chút không hiểu được, vì sao Chân Võ và Chân Linh thậm chí có cả cái này vậy?

Trước đây hẳn có sai, cũng không sai đến mức đó chứ?

Hắn rất tò mò, trên thân Chân Võ và Chân Linh sẽ không có thứ gì nhỉ?

Đến tối, đám người Lục Thủy cuối cùng đã tới Mộ gia.

Người của Lục gia đã vào trận, bọn họ đang tính toán tổn thất cùng với bồi thường.

Tuy không cần bồi thường hết, nhưng vì để cho Lục Thủy và Mộ Tuyết thuận lợi thành hôn vào nửa năm sau, Lục gia bằng lòng bồi thường hết, hơn nữa sẽ dùng tốc độ nhanh nhất làm cho nơi đây trở lại bình thường.

Không có cách nào, ở trước mặt thành hôn và bồi thường, tất cả mọi người của Lục gia sẽ không để ý tới chuyện gì ngoài thành hôn.

Tất cả trường lão đã không chờ nổi, muốn mở thưởng.

Bây giờ nếu nói bởi vì Mộ gia bị hao tổn, tạm thời không tiện thành hôn, tộc trưởng Lục gia không muốn bị kéo đi đại diện giáo dục cũng không được.

Lục Thủy ra khỏi nhà ga, tất nhiên nhìn thấy một đồng đồ nát.

Nhưng ở đây đã được dọn dẹp gần xong rồi.

Mộ Trạch cũng nhìn thấy, hấn nặng nề thở dài.

Đây cũng là do hấn một tay tạo thành.

Hấn là tội nhân của Mộ gia.

Mà sau đó, hấn lại từ biệt Lục Thủy đi tìm tộc trưởng Mộ gia.

Lục Thủy nhìn xung quanh một chút, vẫn không nhìn thấy Mộ Tuyết.

Không biết Mộ Tuyết đi đâu, chỗ ở của nàng đã bị phá hủy, hấn muốn tìm cũng không biết đi đâu để tìm.

Nghĩ tới đây, Lục Thủy đột nhiên sùng sốt.

“Chỗ ở của Mộ Tuyết bị phá hủy à?”

Viện kia là chỗ ở của mẹ Mộ Tuyết, bây giờ bị hấn hủy rồi?

—

Dịch: MB_Boss

Chương 347: Thấy Mộ Tuyết

Lục Thủy không suy nghĩ nhiều, nhấc chân rời khỏi nơi ở của Mộ gia.

Hắn đi rất nhanh.

Chân Võ và Chân Linh tất nhiên không hiểu, nhưng vẫn đi theo.

Rất nhanh Lục Thủy lại đi tới chỗ ở của Mộ Tuyết.

Ở đây chỉ còn lại một vài đường nét.

Mộ Tuyết dẫn theo Nhã Lâm ngồi xổm dưới đất đang tìm kiếm gì đó. Đinh Lương lại đứng ở phía sau.

“Sơ suất rồi.” Trong lòng Lục Thủy thầm thở dài.

Bây giờ chỉ có thể hi vọng Mộ Tuyết đừng quá khổ sở.

Lục Thủy rất nhanh đã tới gần Mộ Tuyết, lúc này hắn nhìn thấy Mộ Tuyết tìm được một tấm bảng.

“Tỷ tỷ, hình như hỏng rồi.” Nhã Lâm mở miệng nói.

Mộ Tuyết gật đầu:

“Ừ, Nhã Lâm viết lại là được rồi.”

Vẻ mặt Nhã Lâm khó xử:

“Nhưng Nhã Lâm không biết viết chữ.”

“Tỷ tỷ dạy muội.” Mộ Tuyết nói.

Sau đó vẻ mặt Nhã Lâm đau khổ, hình như rất đau đầu.

Lúc này Mộ Tuyết nhìn thấy Lục Thủy, nàng đứng lên nhìn hắn, có hơi bất ngờ nói:

“Lục thiếu gia đến rồi à?”

Căn cứ theo tính toán của Mộ Tuyết, chắc hắn phải đến chậm hơn một chút, nàng còn định đi đón Lục Thủy đấy.

Lục Thủy nhìn thấy Mộ Tuyết không quá đau buồn, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó hắn nói:

“Cho thêm chút tiền lẻ, người Mặc gia rất nhiệt tình, tốc độ đi cũng nhanh hơn. “

Mộ Tuyết nhất thời không biết nói gì cho phải, chuyện lớn như vậy, đại khái cũng chỉ có độc đinh Lục gia mới làm được.

Nhưng chẳng bao lâu Mộ Tuyết lại có chút tò mò nói:

“Lục thiếu gia tới tìm ta sao?”

Lục Thủy chắc vừa về.

Vừa nghĩ tới Lục Thủy trở lại liền tới tìm nàng, Mộ Tuyết cũng có chút vui mừng.

Nhưng nàng cũng lo lắng Lục Thủy sẽ lác đầu, chẳng qua Mộ Tuyết nhìn thấy Lục Thủy lập tức gạt đầu.

“Ta tới nói cho Mộ tiểu thư biết, ta mang vỉ nướng tới, than củi cũng chuẩn bị xong rồi.

Bao giờ thì chúng ta nướng cá ăn thế?” Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết: “...”

Thật muốn đấm vài đấm, đánh bẹp Lục Thủy.

Không biết vì sao, chỉ cần ở lâu với Lục Thủy, Mộ Tuyết luôn cảm thấy mình cũng trở nên nóng nảy.

Đặc biệt thích đánh Lục Thủy.

“Trời đã tối rồi, Lục thiếu gia thấy ngày mai thế nào?” Mộ Tuyết bình tĩnh nói.

Dù thế nào đi nữa nàng muốn đánh Lục Thủy cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài.

Lục Thủy gạt đầu, tất nhiên không có ý kiến.

Sau đó hắn thử hỏi:

“Chỗ này của Mộ tiểu thư phải xây dựng lại sao?”

Mộ Tuyết gạt đầu, sau đó nhìn về phía vị trí hậu viện nói:

“Cũng may hoa sau vườn không bị sao. Ta dẫn Lục thiếu gia đi xem nhé?”

Lục Thủy gật đầu, tuy nhiên giờ hẳn mới biết hóa ra Mộ Tuyết coi trọng là hoa, thật may, thật may.

Đời trước, lúc ra tay đánh với Mộ gia rất âm ỉ.

Mộ Tuyết đại khái chưa từng chú ý tới chỗ ở của nàng.

Đời này lại khác, lần này thuộc về thiên tai.

Nhất định sẽ có chút lưu ý.

Lúc này Đinh Lương đi tới bên cạnh Nhã Lâm, khẽ nói:

“Nhã Lâm tiểu thư ở chỗ này chơi với tiểu yêu quái có được không? Như vậy hôm nay cũng không cần học viết chữ.”

Nhã Lâm nghe vậy, cái đầu nhỏ không ngừng gật, sau đó nói với Mộ Tuyết:

“Ta chờ tý tý ở đây.”

Mộ Tuyết xoa đầu Nhã Lâm. Nhã Lâm đúng là đáng yêu.

Sau đó, Lục Thủy và Mộ Tuyết đi về phía sân sau.

Lần này Chân Võ và Chân Linh cũng không đi theo.

Bọn họ cũng muốn xem thử tiểu nha đầu này muốn chơi với tiểu yêu quái thế nào.

...

Mộ Tuyết dẫn theo Lục Thủy đi tới sân sau, nơi này có rất nhiều hoa.

Mặc dù bị hỏng một ít nhưng đều đã được xử lý tốt.

Xem ra Mộ Tuyết sớm đã làm xong.

“Nghe nói thiên tai lần này có liên quan tới Lục thiếu gia?” Mộ Tuyết đi lên trước, khẽ hỏi.

Sau khi Lục Thủy nghe xong, suy nghĩ một lát mới nói:

“Muốn ta bồi thường Mộ tiểu thư sao?”

Mộ Tuyết quay đầu nhìn về phía Lục Thủy, sau đó nhướn mày khẽ cười, nói:

“Không cần.”

Lục Thủy có chút bất ngờ, nhưng Mộ Tuyết quả thật cười rất vui vẻ, hơn nữa còn đặc biệt dễ nhìn.

“Mộ tiểu thư trước sau vẫn đẹp như vậy.” Lục Thủy theo bản năng nói.

Mộ Tuyết nghe xong liền sửng sốt, sau đó cúi đầu không nói gì nữa.

Trong lòng vui mừng nhảy nhót giống như chim sẻ là được rồi.

Nàng đã có kinh nghiệm, tuyệt đối không nên khiêm tốn, Lục Thủy nhất định sẽ theo sự khiêm tốn của nàng mà nói cho nàng biết là đúng.

Đi được một lát, Mộ Tuyết lại mở miệng hỏi:

“Lục thiếu gia có thể cảm thấy thiếu nữ xinh đẹp khác nhìn người cười, cũng rất dễ nhìn hay không?”

Lúc này Mộ Tuyết đang đi tới, không nhìn Lục Thủy, dường như chỉ tùy ý hỏi một chút.

Lục Thủy đi theo bên cạnh Mộ Tuyết, hai người bọn họ cách nhau không xa.

Nếu Mộ Tuyết bằng lòng, thò tay lại có thể khoác lấy cánh tay Lục Thủy.

Lục Thủy lại cố ý, đến lúc đó có thể đã kích Mộ Tuyết, nhưng Mộ Tuyết dường như kìm chế rất tốt.

Có chút đáng tiếc.

“Có phải Mộ tiểu thư từng nói qua, thiếu nữ xinh đẹp thường có nội tâm rất thâm trầm?” Lục Thủy hỏi ngược lại.

Nghe được Lục Thủy nói vậy, Mộ Tuyết cũng có chút khó chịu, có phải hẳn muốn nói nàng không?

“Ừ.” Bất kể thế nào, Mộ Tuyết chỉ có thể gật đầu.

Nói nàng thì nói nàng, dù sao nàng cũng bị Lục Thủy chọc giận không phải một, hai ngày.

Sau khi trở về gặp phải Lục Thủy, nàng cơ bản mỗi ngày đều bị khinh bỉ.

Lục Thủy chạm nhẹ vào bông hoa bên cạnh, khẽ nói:

“Ta ra ngoài mấy ngày, nhìn thấy không ít người, nữ có nam có.

Tuy nhiên nghĩ nghĩ, vẫn chưa từng gặp qua người nào xinh đẹp như Mộ tiêu thư.”

Mộ Tuyết sững sốt, nàng nhất thời không biết mình nên cao hứng hay là khó chịu.

Nhưng có điểm có thể xác định là Lục Thủy khen nàng đẹp.

Đẹp hơn tất cả mọi người.

Lục Thủy quả nhiên thích nàng.

Nàng cũng thích Lục Thủy.

Chỉ nghĩ tới đây, Mộ Tuyết dừng lại, sau đó nhìn về phía Lục Thủy nói:

“Lục thiếu gia ra ngoài, nhìn chăm chăm vào tiêu thư tiên tử khác sao?”

Lục Thủy: “...”

Sau đó Lục Thủy lựa chọn nhảy qua đề tài này, hấn nhìn đồng hồ nát xung quanh nói:

“Mộ tiêu thư định xây dựng lại chỗ đây thế nào?”

“Vẫn giống trước đây.” Mộ Tuyết nói.

Đúng vậy, giống hệt là được rồi. Viện này là nơi mẹ nàng từng ở, hoa là do mẹ nàng trồng.

Trồng lúc bà mang thai nàng.

Cho nên hoa còn là tốt nhất.

Đời trước tất cả đều bị Lục Thủy san bằng, nàng chỉ có thể nhờ về trồng một ít ở Lục gia.

Cũng may.

Dù sao nàng là vợ của Lục Thủy, Lục Thủy ra mặt cho nàng, nàng phải đứng bên phía Lục Thủy.

Đời này Mộ gia lại bị Lục Thủy phá hủy, tuy nàng còn chưa gả cho Lục Thủy, nhưng lập trường của nàng còn ở bên Lục Thủy.

Vợ chưa cưới cũng là vợ.

Cho nên nàng sẽ không bắt Lục Thủy bồi thường, của nàng cũng là của Lục Thủy.

Tuy nhiên, cũng may người của Mộ gia không tổn thất ai, nếu không nàng sẽ không còn mặt mũi nào quay về Mộ gia.

Hơn nữa, lần này Lục gia còn bồi thường toàn bộ.

Nghĩ tới đây, Mộ Tuyết lại tò mò nói:

“Lục thiếu gia sẽ không bị người nhà trách tội chứ?”

Đời trước có thiên phú kinh người, Lục gia cao hứng còn không kịp. Đời này Lục Thủy không có khả năng thiên tài gì, nhất định phải chịu phạt chứ?

—

Dịch: MB_Boss

Chương 348: Tung Tích Của Thiên Cơ Lâu Vũ

“Mộ tiểu thư quá lo lắng rồi! Ta thề với cha ta, nói không liên quan gì tới ta, cha ta tin.

Dù sao chúng ta là cha con mà.” Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết: “...”

Nàng luôn cảm thấy Lục Thủy đang đắc ý.

Cha Lục Thủy không có chứng cứ, nhất định là không làm gì được hắn.

Hơn nữa hắn cũng đã thề mà không bị sét đánh.

Không được thì hắn có thể thề hai lần.

Lúc này Lục Thủy nhìn hoa, nhớ tới sân của hắn.

Hắn nhớ đời trước, sân của hắn cũng có một ít hoa, phía bên ngoài sân cũng có, đều là do Mộ Tuyết trồng.

Hoa trong sân có lúc nào?

Là sau khi hắn ra tay với Mộ gia à?

Hắn từng hỏi qua Mộ Tuyết, nàng nói nhỏ ở Mộ gia chuyên qua trông, đó là hoa do mẹ nàng trước đây trồng.

Cho nên chính là chỗ hoa này?

“Mộ tiểu thư.” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, mở miệng nói:

“Có thể nhờ ít hoa ở đây về chồng ở nhà ta không?”

Nghe được Lục Thủy thỉnh cầu, Mộ Tuyết có chút bất ngờ, sau đó cười rất ngọt ngào, rất đẹp mắt:

“Được, ta nghe Lục thiếu gia.”

...

Trên Phù Không Đảo trong Tiên Đình.

Năm người lại tập trung lại.

Nhưng bóng dáng Ma Kiếm Trảm Đồ có chút mơ hồ, là vì hắn đang bị thương.

“Kế hoạch thất bại sao?” Vị dẫn đầu kia mở miệng dò hỏi.

Lần này là cuộc họp đột xuất, dù sao kế hoạch Mộ gia sẽ lập tức diễn ra, bọn họ không có việc gì chắc chắn sẽ không mở cuộc họp.

Người đề nghị họp tất nhiên là Ma Kiếm Trảm Đồ.

Hết lần này tới lần khác Ma Kiếm Trảm Đồ còn bị thương.

Rất nhiều người đều có suy đoán, trực tiếp nhất chính là kế hoạch thất bại.

“Nghe nói Mộ gia bị phá hủy, có thể là vì cái này.” Có người đột nhiên nói.

“Mộ gia bị phá hủy à? Có chuyện gì vậy?” Cao Viễn vô cùng kinh ngạc.

Thính Vân Tích tò mò nói:

“Là chuyện bất ngờ gì xảy ra à?”

Những người khác đều nhìn về Ma Kiếm Trảm Đồ, Ma Kiếm Trảm Đồ thở dài một tiếng nói:

“Là Thiên Tinh.”

Tất cả mọi người chấn động.

Sau đó bọn họ nghe Ma Kiếm Trảm Đồ nói đại khái mọi chuyện.

“Cho nên là do Lục Thủy gây ra tất cả những điều này? Hắn sẽ không chết chứ?” Cao Viễn hỏi.

Nếu Lục Thủy chết, vậy lần này bọn họ tổn thất lớn tới mức nào?

Kế hoạch sau đó sẽ trực tiếp bị đánh cho rối tung.

“Cũng không nhìn thấy Lục gia gây chiến, chắc hẳn Lục Thủy còn sống.” Có người lập tức nói.

“Người xác định Nghịch Tinh sinh ra, sau đó vào chính vị chứ?” Người dẫn đầu kia nhìn Ma Kiếm Trảm Đồ hỏi.

“Nghịch Tinh chính vị là gì?” Thính Vân Tích hỏi.

Trên thực tế nàng thậm chí còn chẳng biết Nghịch Tinh sinh ra.

Ma Kiếm Trảm Đồ lắc đầu:

“Ta cũng không biết đó là gì, nhưng tấm màn đen Thiên Tinh qua, sau đó có ngôi sao màu đỏ xuất hiện.

Loại khí tức hủy diệt này làm cho lòng người hoảng sợ.

Nhưng chính vị là hoàn toàn chính xác, ta nhận được tin tức này từ di vật của Tinh Ti Tiên Quân.

Khi đó Nghịch Tinh dường như kích hoạt tin tức trong di vật của Tinh Ti Tiên Quân.”

Đối với vật do Tinh Ti Tiên Quân lưu lại, những người khác không có cách nào chất vấn, bọn họ thật ra cũng không biết nó còn có công năng như vậy.

Xem ra Tinh Ti Tiên Quân xem nó là truyền thừa.

Điều này cũng xem như là một chuyện tốt đối với Tiên Đình.

Tất cả mọi người im lặng một lát.

“Người kia thật sự đối mặt với Thiên Phật mà vẫn còn sống à?” Người dẫn đầu lại mở miệng.

Những người khác cũng lưu ý.

Thiên Phật, vật này hiếm thấy hơn bất kỳ thứ gì đấy.

Bởi vì trên đời này hiếm có chuyện gì sẽ nghênh đón Thiên Phật, người có thiên phú mạnh hơn nữa cũng sẽ không nghênh đón Thiên Phật.

Chỉ có người chống lại thiên địa mới có khả năng nghênh đón Thiên Phật.

Thứ này chính là dùng để xóa bỏ những tồn tại không chính quy.

Không cần suy nghĩ xem nó có lực sát thương đáng sợ tới mức nào.

Bởi vì người sẽ không ngờ tới.

Nhưng có người trực tiếp đối diện với Thiên Phật, lại có thể còn sống.

Bảo người ta làm sao không kinh ngạc được?

Ma Kiếm Trảm Đồ gật đầu:

“Thật trăm phần trăm.”

Tất cả mọi người lại nhất thời im lặng.

“Có tin tức của hắn sao?” Vị dẫn đầu kia lại hỏi.

Ma Kiếm Trảm Đồ lắc đầu.

Hắn căn bản không dám thử truy tìm vị trí của người kia, tới gần hắn có khả năng sẽ bị hủy diệt.

“Tạm thời không cần để ý người này. Có phải hắn rời đi theo Nghịch Tinh hay không cũng không liên quan trực tiếp tới chúng ta.

Gặp phải cũng không cần có bất kỳ xung đột nào.

Bên phía Mộ gia cũng tạm thời buông tha, bởi vì chuyện này là do thiếu gia Lục gia làm, Lục gia sẽ phải vào trận để giải quyết vấn đề.

Lúc này qua đó, một khi bị Lục gia nghe thấy được chút tin tức nào lại thành được một mất mười.” Người dẫn đầu nói.

Những người khác tất nhiên cũng hiểu rõ. Đừng nói Mộ gia không chắc đã có mục tiêu của bọn họ.

Cho dù có, một khi xuất hiện hiện tượng khác thường, Lục gia tất nhiên sẽ nhúng tay.

Đến lúc đó sẽ thế nào, bọn họ căn bản không có cách nào khống chế.

“Bên Mộ gia đành chờ cơ hội tiếp theo, tạm thời điều tra chỗ khác đã.” Người dẫn đầu tiếp tục nói.

“Vậy có cần đi thử Lục Thủy không?” Ma Kiếm Trảm Đồ hỏi.

“Các người thấy thế nào?” Người dẫn đầu nhìn về phía những người khác.

Loại chuyện này có đủ tranh luận, tất nhiên phải tìm một cách thích hợp.

“Tạm thời không thích hợp, chờ sau này có cơ hội lại thử cũng không muộn.

Dù sao cũng không biết Lục Thủy rốt cuộc ở đâu.

Nếu hấn quay về Lục gia, tất nhiên không

Cho nên cứ chờ cơ hội đi.” Có người nói.

Những người khác không có ý kiến nào khác.

Cho nên điều này thành ý kiến cuối cùng.

Ma Kiếm Trảm Đồ gật đầu:

“Cố dưỡng thương tốt cho ta, sau đó lại lên đường.”

Lần này cũng không gây tổn thất gì cho Tiên Đình.

Cho nên không có gì đáng nói.

“Đúng rồi, gần đây các người có tin tức của Thiên Cơ Lô Vũ không?” Cao Viễn đột nhiên hỏi.

Hấn đang bận chuyện riêng nhưng vẫn luôn tìm Thiên Cơ Lô Vũ, lại không hề có manh mối gì.

Lần này cũng không biết Thiên Cơ Lô Vũ biến mất đi đâu.

Giống như bốc hơi khỏi nhân gian vậy.

“Ta dường như nghe có người nói từng nhìn thấy hấn ở địa giới của Ma tu, nhưng cụ thể có hay không thì khó nói lắm.

Hơn nữa địa giới của Ma tu quá lớn, cũng chẳng khác nào mò kim đáy biển.” Thính Vân Tích mở miệng nói.

“Ta thử xem.” Cao Viễn nói.

Sau đó, bọn họ lại trao đổi chút tin tức, chủ yếu là vì Tiên khác thức tỉnh. Tuy nói Tiên Quân tạm thời không có, nhưng vẫn phải có các Tiên khác.

Những người này cũng phải cẩn thận một chút.

Nếu không lại chết giống Hoa Tiên thì sẽ thua lỗ lớn.

Vừa nhắc tới điều này, rất nhiều người cũng nhớ tới Lưu Hỏa.

Bọn họ quyết định tăng cao cảnh giác với Lưu Hỏa.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 349: Đánh Giá Lục Thủy

“Xác định không ở lại lâu à? Gần đây, Đông Phương gia các người không có chuyện gì chứ?” Ở cửa chính của Lục gia, Lục Cổ đang nói với đám người Đông Phương Dạ Minh nói.

Đông Phương Dạ Minh và Mộc Cận quyết định sẽ quay về Đông Phương gia ngay trong đêm nay.

Mấy ngày ở lại Lục gia, vẻ mặt hắn đã bớt tái đi.

Tuy tu vi được bổ sung một ít, nhưng còn đợi nữa sẽ thật sự phải chết đấy.

Nhất là Mộc Cận.

Nàng lại là Tiên nhà bếp.

Mỗi ngày chịu ảnh hưởng của chồng mình tàn phá thức ăn, nàng thật sự muốn chết.

Nàng đã dạy vô số lần, rất nhiều đấy.

Bắt đầu từ khi nàng gả vào Đông Phương gia cho tới bây giờ, cũng đã mấy trăm năm.

Sao cái miệng này chẳng khác nào con gái nàng vậy.

Đông Phương gia không có thiên phú của Tiên nhà bếp thì thôi, tại sao phải thích nấu cơm?

Đông Phương Dạ Minh không muốn nói gì, hắn vẫn đánh giá cao năng lực chịu đựng của mình.

Ban đầu thấy đại tộc trưởng Lục gia không có việc gì, vấn đề của hắn chắc hẳn cũng không lớn.

Bây giờ nghĩ lại, hắn quá ngây thơ, ăn cơm của vợ mình nấu, hắn không thấy ngon sao?

“Không, hiếm khi không có đám nhóc Lục gia ở đây, chúng ta ở lại, không phải sẽ ảnh hưởng tới thế giới hai vợ chồng các người sao?” Đông Phương Dạ Minh biểu thị ta đang suy nghĩ cho các người.

“Ca ca và chị dâu tốt bụng như vậy sao?” Đông Phương Lê Âm nhìn hai người hỏi.

Mộc Cận và Đông Phương Dạ Minh đặc biệt ăn ý gặt đầu.

Bọn họ đặc biệt quan tâm tới hạnh phúc của muội muội.

“Lần này chúng ta là gặp được Trà Trà, bây giờ Trà Trà đi Cảnh Thu Cung, chúng ta cũng cần phải trở về.” Đông Phương Dạ Minh nói.

Đông Phương Trà Trà vừa thăng cấp, tuy tu vi được bọn họ che giấu đi.

Nhưng nàng thích một đấu một như thế, liền trực tiếp bị ném lại Cảnh Thu Cung.

Đông Phương gia và Cảnh Thu Cung vẫn có chút giao tình.

Cho nên bảo người bên kia coi chừng giúp, sẽ không có vấn đề gì.

Hơn nữa bên kia vừa vặn có thi đấu gì đó, cứ để cho Trà Trà tới thi cũng không có vấn đề gì.

“Vẫn là con gái tốt, không đến mức vừa ra cửa một chuyến lại san bằng nhà người khác.” Lục Cổ thở dài một tiếng nói.

Đông Phương Lê Âm khẽ cười, con trai nàng đúng là hơi nghịch ngợm.

Sau đó nàng nói với ca ca và chị dâu mình nói:

“Sao không để Trà Trà ở lại? Để nàng đánh một trận với biểu ca nàng cũng không sao.”

Đông Phương Dạ Minh cười ha hả:

“Cháu trai ta có lẽ tu vi không tốt, nhưng đầu óc thì mười người như Trà Trà cũng không đuổi kịp biểu ca nàng.

Không phải bị đánh thì bị hãm hại.

Số lần cũng nhiều tới mức đếm không hết.

Đánh lại?

Ai đánh ai còn chưa biết đâu.”

Lục Cổ: “...”

Đông Phương Lê Âm: “...”

Con của bọn họ đánh em họ, hình như hơi quá đáng.

Đông Phương Lê Âm cũng cảm thấy như vậy. Dù sao từ nhỏ tới lớn ca ca của nàng chưa từng đánh nàng.

Bây giờ con trai nàng bắt đầu đánh em họ, nhìn thế nào cũng không nên.

Hơn nữa Trà Trà rất đáng yêu.

Đông Phương Lê Âm quên mất chuyện mình từng phạt Trà Trà hai lần.

Sau đó Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm tiễn Đông Phương Dạ Minh và Mộc Cận đi.

Lục Cổ cảm thấy có chút đáng tiếc.

“Nhìn cái gì chú? Luyến tiếc ca ca ta à?” Đông Phương Lê Âm tiến đến trước mặt Lục Cổ, hỏi.

“Ôi, khó lắm mới được gặp một tri kỷ.” Lục Cổ thở dài nói.

Đông Phương Lê Âm nhìn Lục Cổ, sau đó nhón chân lên, dùng trán đụng vào mũi Lục Cổ nói:

“Vậy ta là gì hả?”

“Là một nửa khác của ta.” Lục Cổ xoa trán của Đông Phương Lê Âm, dường như lo lắng đụng đầu trán phụ nhân của mình vậy.

Đông Phương Lê Âm lộ vẻ vui sướng, nhưng nàng cảm thấy Lục Cổ trả lời không tốt:

“Chỉ mới một nửa sao?”

“Đương nhiên.” Lục Cổ gỡ lại sợi tóc cho Đông Phương Lê Âm nói:

“Không có một nửa khác, làm sao có thể sống được chứ?”

“Cho nên người không thể không có ta à?” Đông Phương Lê Âm ghé sát vào Lục Cổ trư, vẻ mặt nghiêm túc chờ đợi Lục Cổ gạt đầu.

“Đương nhiên.” Lục Cổ cười, gật đầu trả lời.

“Cho nên ta cũng không thể không có người.” Ánh mắt Đông Phương Lê Âm mơ màng nhìn Lục Cổ.

Vui vẻ.

Sau đó Đông Phương Lê Âm kéo Lục Cổ đi về chỗ ở.

“Đại tộc trưởng, có phải ta đã nắm được dạ dày của người? Cho nên người mới không rời khỏi ta hay không?”

“... , Đúng vậy, nắm rồi, còn hơi đau nữa.”

...

Ngày hôm sau.

Hôm nay chính là thời gian tế tổ của Mộ gia.

Cho nên hiện tại Mộ gia vô cùng bận rộn, bởi vì những chuẩn bị lúc trước hầu hết đều bị phá hỏng, giờ chỉ có thể vội vàng chuẩn bị lại.

Lục Thủy không có ý định đi vào, dù sao sau này vẫn còn muốn từ hôn, nếu đã tiến vào tế tổ Mộ gia mà còn từ hôn thì không thích hợp lắm.

“Lục Thiếu gia cũng sẽ vào chứ?” Mộ Tuyết đột nhiên mở miệng hỏi.

“Ừm, sẽ.” Lục Thủy gật đầu với Mộ Tuyết.

Sau khi hỏi xong, Mộ Tuyết không nói thêm gì nữa, nàng vẫn duy trì đoan trang, sẽ không như mấy cô bé còn chưa hiểu chuyện tung tung nhảy loạn khắp nơi.

Nếu như là Đông Phương Tra Tra, có trời mới biết đã nháo đến đi đâu rồi.

Lục Thủy đang nghĩ, nếu như hấn có con gái thì làm sao bây giờ.

Trên người hấn thế nhưng cũng có gen của Đông Phương gia, cái gen này giống như là có đặc hiệu với giới tính nữ vậy.

Hấn mặc dù không có vấn đề gì, nhưng không có nghĩa là con gái của hấn với Mộ Tuyết cũng sẽ không có vấn đề.

Thật sàu.

Còn may hấn không có em gái.

Nếu không, việc đánh biểu muội không chừng sẽ biến thành đánh muội muội của chính mình.

Suy nghĩ kỹ một chút thì hình như cũng không khác nhau lắm, biểu muội là muội muội, em gái của chính mình thì không phải cũng là muội muội sao, đánh nhau hấn là vẫn dễ dàng như thế nhỉ?

Ừm, như nhau.

Vậy việc này không có gì đáng buồn.

Những loại chuyện này hấn là sẽ không khác so với kiếp trước, nghĩ lại, kiếp trước hấn không có em gái đúng không?

Không có chứ?

Thực sự không có chứ?

Sau đó Lục Thủy cũng không nghĩ nhiều nữa.

Hấn sờ dĩ đáp ứng Mộ Tuyết là vì... Được rồi, không nhắc đến nữa.

“Lục Thiếu gia hôm nay còn có chuyện khác muốn làm không?” Mộ Tuyết lúc này đang ngồi dưới tàng cây.

Nàng và Lục Thủy đang ở dưới tàng cây hóng mát.

Việc chuẩn bị của Mộ gia, đương nhiên sẽ không tới phiên hai người.

Lục Thủy thì không nói, còn Mộ Tuyết cũng không cần, một người bình thường thì làm được cái gì?

Còn không bằng để Nhã Lâm đi giúp dời gạch.

Lục Thủy suy nghĩ một chút rồi nói:

“Hấn là không có, gia vị đều đã mua đầy đủ, chỉ chờ đêm nay nướng hai con cá Mộ Tiểu thư mang về lên ăn thôi.”

Mộ Tuyết nhất thời không biết đáp thế nào, vì sao lại nói đến hai con cá kia rồi.

Lại còn chuẩn bị đầy đủ như vậy.

Lục Thủy dựa vào cây, hấn ở bên người Mộ Tuyết, ngược mắt nhìn những lá cây thưa thớt trên đầu, nói:

“Mộ Tiểu thư còn đến Lục gia không?”

Vấn đề này Lục Thủy vẫn luôn muốn hỏi, nhưng lại không tìm được cơ hội.

Luôn có cảm giác nếu hỏi thì giống như mình muốn Mộ Tuyết đến Lục gia ở vậy.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 350: Suy Nghĩ Của Mộ Tuyết Hôm Nay Có Vẻ Bình Thường

Nghe thấy vấn đề này, Mộ Tuyết không có trả lời ngay, mà cũng đưa mắt nhìn về những lá cây trên đỉnh đầu giống như Lục Thủy.

Lúc này, gió thổi lên, lá cây xào xạc rơi xuống.

“Lục Thiếu gia cảm thấy làn gió này thế nào?” Mộ Tuyết đột nhiên mở miệng hỏi.

“Có một mùi thơm nhàn nhạt, rất dễ chịu.” Lục Thủy đáp.

Mộ Tuyết đứng lên, gần như sánh vai với Lục Thủy, khoe miệng nàng mang theo ý cười nhàn nhạt:

“Bây giờ thì sao?”

“Là hương bạc hà, Mộ Tiểu thư dùng kem đánh răng vị bạc hà sao?” Lục Thủy đột nhiên hỏi.

Nghe được câu nói này, vẻ tươi cười trong ánh mắt Mộ Tuyết lập tức biến mất.

“Ta đứng lên để cho người người cái đó à?”

“Có tin ta trực tiếp cắn môi người không?”

Mộ Tuyết có chút tức giận trong lòng, sau đó một câu cũng không nói, lấy một quyển sổ ra.

Dù có là ở Lục gia hay Mộ gia, thái độ của Lục Thủy đối với nàng đều hoàn toàn không hề thay đổi.

Quá phận.

Đêm nay phải động thủ, ai cũng không ngăn được nàng.

Có tất nhét tất, không có tất thì... đánh nhiều thêm hai đấm.

Lần này Mộ Tuyết không nhìn vào ngực mình nữa.

...

Xế chiều hôm đó.

Mộ gia đã chuẩn bị xong mọi thứ, tất cả những người có tư cách đi vào tổ địa đều đã tụ tập ở trước tổ địa.

Bên người Mộ Tuyết lúc này còn có hai chị em Nhã Lâm và Nhã Nguyệt.

Các nàng vốn là hai chị em ruột, tất nhiên sẽ đứng cùng nhau.

Nhã Lâm vẫn luôn quan sát Lục Thủy, nàng rất tò mò không biết Lục Thủy là ai.

Lục Thủy lờm Nhã Lâm một chút, trong mắt hấn, tất cả “em gái” đều cần phải ăn đòn.

Lúc này, tất cả mọi người bắt đầu đi vào tổ địa.

Lục Thủy không đi cùng một nhóm với Mộ Tuyết.

Tuy là hấn có thể đi vào, nhưng cũng không thể đi ở phía trước.

Đó là khu vực tiếp nhận cơ duyên Khởi Nguyên Thạch.

Cái chỗ kia chính là chỗ trước đó Mộ Trạch cảm giác được lực lượng cộng minh.

Lúc này Mộ Trạch đi bên cạnh Lục Thủy, chủ trì nghi thức là tộc trưởng Mộ gia, hấn chỉ cần ở sau quan sát là được.

Bình thường thì không thể tùy ý đi lại, nhưng lần này hoàn toàn không bình thường.

Cần đặc biệt cảnh giác.

Cho nên hấn đi ở bên người Lục Thủy cũng không có vấn đề gì.

“Lục Thiếu gia xác định là không có vấn đề gì sao?” Mộ Trạch truyền âm cho Lục Thủy.

Hấn vẫn nhìn về phía trước chứ không quay sang nhìn Lục Thủy.

Lục Thủy cũng nhìn về phía trước, hấn thấy có người đang té bái Khởi Nguyên Thạch, người này cúi đầu tương đối lâu,

nếu như có cộng minh với Khởi Nguyên Thạch, thì sẽ bị lưu lại.

Đáng tiếc nhóm này không có một người nào như vậy, chỉ có thể đổi nhóm khác.

“Tiền bối không phải chỉ cần đi lên xác nhận là được sao? Có nguy hiểm gì tiền bối chẳng lẽ lại không biết?” Lục Thủy bất động thanh sắc đáp lại.

Hắn rất lo lắng Mộ Tuyết sẽ nhìn về bên này.

Người khác không phát hiện được bọn hắn truyền âm, nhưng là Mộ Tuyết thì rất khó nói.

Truyền âm dưới mắt Mộ Tuyết, cũng không khác lắm so với việc nghịch lửa.

“Lục Thiếu gia không sợ đối phương có chuẩn bị khác sao?” Mộ Trạch lại truyền âm tới.

“Vậy thì sao? Tiền bối cũng không phải không biết, người của Lục gia đang ở ngay bên ngoài.

Thê tử của Lục gia bọn hắn dám thử động một chút xem?

Ta dùng linh thạch không thôi cũng có thể đập chết bọn hắn.” Lục Thủy bình tĩnh đáp.

Mộ Trạch không nói thêm gì nữa, hắn không còn lời nào để nói.

Nếu là trước kia, hắn chắc chắn sẽ cảm thấy Lục Thiếu gia cuồng vọng vô tri, nhưng bây giờ thì khác.

Đối phương thật sự có khả năng dùng linh thạch đập chết người.

Không phải dùng số lượng, mà là dùng để gia tăng thực lực.

Hắn trước kia vẫn biết chuyện này, nhưng vẫn nhịn không được mà hỏi thăm, mười chín năm không vung được ác mộng đi, làm sao có thể tiêu tan dễ dàng như vậy?

Mộ Trạch đứng đó một lúc lâu, mãi sau mới rời đi chỗ khác.

Vì để những người khác không hoài nghi, hấn kiêu gì cũng sẽ đứng ở vài chỗ khác nhau một lúc, thời gian đứng ngẫu nhiên.

Hấn khác với Lục thủy, không phải là đang phòng bị Mộ Tuyết, cũng không phải là đang phòng bị bọn người tộc trưởng Mộ gia.

Mà là đang phòng bị gian tể phản đồ.

Mộ gia tám phần là có phản đồ, nếu không thì làm sao đối phương có thể dễ dàng bố trí trận pháp cộng minh kia mà không để ai biết được?

Đương nhiên, việc hấn trở lại hay châm chọc khiêu khích Mộ Tuyết đều là để ngăn cản Mộ Tuyết đi vào.

Mà khi nhân viên Lục gia trắng trợn xuất hiện ở gần đó, hấn mới im miệng.

Bây giờ Mộ gia trùng kiến, tương đối mà nói đều là dựa vào Lục gia, Mộ gia tự nhiên không dám ngăn cản Lục Thủy và Mộ Tuyết ở ngoài.

Lục Thủy đứng tại chỗ, hấn vẫn luôn nhìn Khởi Nguyên Thạch.

Khởi Nguyên Thạch cụ thể là cái gì hấn không biết, đừng nói là hấn, ngay đến Mộ Tuyết cũng không biết.

Mà Mộ Tuyết bây giờ không dùng sức mạnh Hỗn Nguyên để quan sát Khởi Nguyên Thạch, cũng tức là không có ý định đào ra chỗ đặc thù của Khởi Nguyên Thạch.

Lục Thủy tự nhiên cũng sẽ không vận dụng sức mạnh thiên địa, đừng nói hấn hiện tại vẫn chưa thể nhìn ra, coi như là có thể, cũng không có khả năng đi nhìn vào lúc này.

Đây không phải là muốn chết sao?

Rất nhanh sau đó, Lục Thủy liền thấy một nhóm người mới đi lên.

Đây là thế hệ trẻ tuổi của Mộ gia, có lớn có nhỏ, lớn hai mươi ba mươi, nhỏ thì không đến 10 tuổi.

Nhóm người này nhanh chóng đi đến trước Khởi Nguyên Thạch, cung kính cúi đầu.

Một cái cúi đầu này trực tiếp nghênh đón Khởi Nguyên Thạch cộng minh.

Sau đó có một người trẻ tuổi tầm hơn 20 xuất hiện quang huy trên thân

Một khắc sau, ánh mắt của tất cả mọi người đã đặt trên thân người trẻ tuổi này.

Có hâm mộ có âm đạm, có điều sắc mặt người trẻ tuổi kia đều là vui mừng, không cần biết có thể lĩnh ngộ được cái gì từ Khởi Nguyên Thạch.

Hắn tốt xấu gì cũng có được hy vọng mới.

Lục Thủy nhìn người trẻ tuổi kia một chút, sau đó đưa ánh mắt về phía Khởi Nguyên Thạch.

Hắn giống như nhìn thấy bên trong Khởi Nguyên thạch có đồ vật gì đó, chính vật này đã xác định người cộng minh.

Thế nhưng hắn nhìn không rõ, nếu như có thể vận dụng sức mạnh thiên địa, có lẽ có thể thăm dò thêm một chút.

Đáng tiếc, hắn không dám dùng.

Lục Thủy quay đầu nhìn vị trí của Mộ Tuyết, hắn phát hiện Mộ Tuyết không có chút ý muốn thăm dò Khởi Nguyên Thạch nào.

‘Một chút lòng hiếu kì của trẻ nhỏ cũng không có.’

Mộ Tuyết thật ra cũng rất tò mò, nhưng dù sao cũng là bí mật nhà mình.

Mà nàng lại không cảm giác được nguy hiểm gì.

Nghiên cứu cái này, còn không bằng đi nghiên cứu xem đêm nay lúc nào động thủ với Lục Thủy thì được.

Nghĩ như vậy, Mộ Tuyết liền quay đầu vụng trộm nhìn về phía Lục Thủy, nàng muốn nhìn một chút xem Lục Thủy bây giờ đang làm gì.

Chỉ là vừa quay đầu liền thành bốn mắt nhìn nhau với Lục Thủy.

Mộ Tuyết: "..."

Lục Thủy thế mà lại đang len lén nhìn nàng.

Hừ!

—

Dịch: MB_Boss

Chương 351: Khởi Nguyên Thạch

Lúc cho người nhìn chính diện thì người lại cứ thích nhìn chăm chăm lên trời, bây giờ chỉ có thể đứng phía sau nhìn.

Là chính diện khó coi sao?

Kiếp trước vẫn luôn miệng khen, kiếp này đến nhìn cũng không nhìn.

Hừ hừ!

Sau đó Mộ Tuyết quay đầu không để ý đến Lục Thủy nữa.

Nàng yên lặng đợi ở nơi đó, vuốt vuốt tóc, không có chút không được tự nhiên nào.

Đối với nàng mà nói, bị Lục Thủy vụng trộm nhìn, cũng là một việc vui vẻ.

Không xấu hổ là được.

Lục Thủy nhất thời không biết nói cái gì cho phải, hần giống như đang rình coi con gái nhà người ta vậy.

Sau đó Lục Thủy lại quay sang nhìn mấy đám người kia, phát hiện số người được tuyển chọn tất cả chỉ có 3 người.

Ba người này đều là nam.

Không bao lâu sau đã đến phiên nhóm người Mộ Tuyết.

So lần này phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Dưới tình huống bình thường, chờ tất cả mọi người cung kính cúi đầu xong, Khởi Nguyên Thạch mới có thể xuất hiện phản ứng.

Thế nhưng lần này, bọn họ mới đến khu vực phía trước Khởi Nguyên Thạch đã trực tiếp sinh ra cộng minh, trên đó càng có quang huy lập lòe.

Tất cả mọi người đều hơi kinh ngạc rất nhiên bọn họ liền nhìn thấy một đạo ánh sáng sáng rực.

Bọn họ lập tức nhìn về phía tia sáng kia.

Phải biết Khởi Nguyên Thạch dị biến, tức là người được chọn trúng lần này không thể coi thường.

Chẳng qua là khi nhìn thấy nơi ánh sáng phát ra, tất cả mọi người đều sững sờ.

Là Mộ Tuyết.

Mộ Trạch giật mình trong lòng, còn tưởng rằng là người trong bóng tối kia tới.

Nhưng ngay sau đó liền phát hiện là không phải, chỉ ít có thể buông lỏng một hơi.

Mộ Uyên lúc này thật ra rất không tình nguyện, phải biết Mộ Tuyết là muốn gia nhập Lục gia, hay nói cách khác là gả vào.

Đổi thành người khác thì tốt biết mấy.

Mà những người khác của Mộ gia cũng không quá tin tưởng.

Không phải nói Mộ Tuyết ngay cả tu vi cũng không có, chỉ là một người bình thường thôi sao?

Một người được xưng là phế vật, làm sao có thể khiến cho Khởi Nguyên Thạch xuất hiện loại dị biến này.

Lục Thủy cảm thấy có chút bất ngờ, lại cũng không quá cảm thấy ngoài ý muốn, thời điểm Mộ Tuyết không tu luyện Thiên Nữ Chân Kinh sẽ khiến cho Khởi Nguyên Thạch cộng minh, bây giờ nàng không chỉ không tu luyện, mà tu vi còn hoàn toàn biến mất.

Khởi Nguyên Thạch đại khái là cảm thấy nó nhất được bảo đi.

Mộ Tuyết ngược lại có chút khó chịu, nàng chưa từng nghĩ tới Khởi Nguyên Thạch lần này vẫn sẽ cộng minh.

Ở kiếp trước đến nhiều lần như vậy cũng không có phản ứng nha.

Nếu biết là sẽ có phản ứng, nàng đã sớm che đậy chính mình.

Tránh phiền phức.

“Tiếp tục đi.” Mộ Uyên mở miệng nhắc nhở.

Nhã Lâm đứng một bên đang vui vẻ cho tỷ tỷ.

Mặc dù không biết chuyện gì vừa xảy ra, nhưng khẳng định là chuyện tốt.

Sau đó các nàng hướng về phía Khởi Nguyên Thạch cung kính cúi đầu.

Các nàng vừa cúi đầu, quang mang từ trên người Mộ Tuyết liền chuyển sang trên thân Nhã Nguyệt.

Những người khác: “...”

Mộ Uyên cũng một mặt hoang mang, đây là có chuyện gì?

Khởi Nguyên Thạch có trục trặc gì à?

Mộ Trạch cũng kinh ngạc, hấn lập tức nhìn sang Lục Thủy, có cảm giác là người này làm trò.

Lục Thủy tự nhiên cũng nhận ra ánh mắt của cha vợ mình.

Đừng nhìn ta, nhìn ta thì làm được cái gì? Không phải ta, là con gái của ngươi, hai người phát sáng đều là con gái của ngươi đó.

Lục Thủy cảm thấy bất đắc dĩ.

Cái người kia, Nhã ... Nhã gì đó thực sự cộng minh với Khởi Nguyên Thạch.

Còn Mộ Tuyết là vận dụng Hồn Nguyên chi khí để ngăn cách cộng minh.

Đây là tại nàng gian lận, những người khác chỉ cần không nhìn thấy thì sẽ cảm thấy là Khởi Nguyên Thạch xảy ra vấn đề.

Những người khác đúng là không nhìn thấy, nhưng Lục Thủy có thể nhìn thấy, tuy nhiên hấn lại không thể nói ra

Cho hấn nói hấn cũng không dám.

Ánh sáng trên người Mộ Tuyết biến mất, rất nhiều người lại bắt đầu xì xào bàn tán.

“Đây là tình huống gì vậy? Mộ Tuyết gian lận à?”

“Sau đó bị Khởi Nguyên Thạch biết được?”

“Khó nói lắm, nhưng loại tình huống này cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện qua.”

“Ừm, nhìn nhìn lại đi, bây giờ người ta là thê tử sắp qua cửa Lục gia, nói lung tung để có chuyện lắm đó.”

Lục Thủy nghe được, cảm thấy bọn họ nói rất đúng, nhưng phương hướng lại không đúng lắm.

Lúc này trên người Mộ Tuyết đã không còn quang mang nữa.

Mộ Uyên do dự một chút, cuối cùng mở miệng nói:

“Nhã Nguyệt lưu lại.”

Nghe được câu này, trong lòng Mộ Tuyết thở phào nhẹ nhõm.

Không có nàng là tốt.

Chuyện này, đối với nàng hay đối với Mộ gia đều tốt.

Những người khác đương nhiên cũng không có bất kỳ ý kiến gì, có ý kiến cũng không thể nói ra.

Chẳng qua là khi nhóm người Mộ Tuyết định rời đi, Khởi Nguyên Thạch lại đột nhiên chấn động.

Tất cả mọi người lại một trận kinh ngạc.

Mộ Tuyết tự nhiên cũng quay đầu nhìn sang, tất cả mọi người đều chú ý tới Khởi Nguyên Thạch.

Hôm nay là thế nào vậy?

Mộ Uyên cau mày, hôm nay Khởi Nguyên Thạch rất không bình thường.

Nhưng qua nhiều năm như vậy cũng chưa bao giờ xuất hiện loại chuyện như này.

Việc này khiến hắn nhất thời không biết ứng đối thế nào, rất nhanh hắn liền có cảm giác từ trong Khởi Nguyên Thạch có một cỗ lực lượng đi ra, tựa như đang tìm kiếm cái gì.

Mộ Tuyết có chút ngoài ý muốn, Khởi Nguyên Thạch này giống như đang tìm nàng.

Nhưng Mộ Tuyết không có đi phản ứng Khởi Nguyên Thạch, nàng không cần bất kì cơ duyên gì, đồ vật nàng muốn nàng đều đã có, nàng không có thì Lục Thủy có.

Rất nhanh sau đó, lực lượng này đảo qua nàng, nhưng Khởi Nguyên Thạch không có chút phản ứng nào.

Rất nhiều người đều cảm giác được chuyện này, ngay từ đầu bọn họ còn tưởng rằng tìm Mộ Tuyết, nhưng sự thật cho thấy không phải như vậy.

Tiếp đó, lực lượng này bắt đầu quét qua tất cả mọi người ở đây.

Lục Thủy đứng ở phía sau một mặt hoang mang, hắn đánh cược rằng Khởi Nguyên Thạch này chính là đang đi tìm Mộ Tuyết.

Thiên phú của Mộ Tuyết khiến Khởi Nguyên Thạch kích động, có điều khẳng định không phải là vì phát hiện ra khí Hỗn Nguyên, hắn là vì Thiên Nữ Chân Kinh đã bị hóa đi.

Đương nhiên, việc này cũng không ảnh hưởng gì cả, việc khiến hắn hoang mang chính là, lực lượng này sắp quét tới hắn.

Trực giác nói cho hắn biết, cái đồ chơi này đối với hắn khả năng là có một ít tác dụng không giống với bình thường.

Lấy thực lực của Lục Thủy thì có thể bình an vượt qua thăm dò của thứ này, nhưng Mộ Tuyết lại ở ngay phía trước, hắn làm sao mà che đây?

Dùng sức mạnh thiên địa?

Đó là đi chết.

Dùng sức mạnh bình thường?

Đó lại là pháp môn đặc thù, chắc chắn vẫn sẽ khiến Mộ Tuyết hoài nghi, cuối cùng vẫn là đi chết.

Cho nên hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn lực lượng này quét về phía mình.

Rất nhanh sau đó, lực lượng đã quét về phía hắn.

Sau một khắc, hắn có cảm giác giống như sóng lớn đánh về phía mình.

Tiếp đó, hắn giống như được tuyền chọn, không có bất kỳ nguyên do gì.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 352: Đã Sớm Là Vợ Chồng

Từ trong cơn sóng lớn này, Lục Thủy nghe được một câu:

“Xin mời, xin mời đồng ý đối thoại với ta.”

Sau đó, giọng nói biến mất, giống như là đối phương kích động lâu như vậy chỉ để truyền đi một câu nói này.

Bởi vì không tìm thấy Mộ Tuyết, cho nên truyền đến trên thân những người khác.

Tại sao có Lục Thủy?

Lục Thủy cảm thấy, có thể là vì hắn là người đứng cuối cùng.

Khởi Nguyên Thạch không còn cách nào mới lựa chọn hắn.

Dưới tình huống bình thường, người khác sẽ nghe không hiểu, nhưng Lục Thủy không bình thường.

Hết lần này tới lần khác đều có thể nghe hiểu.

Lục Thủy không biết là do vận khí mình kém, hay là do vận khí của chủ nhân giọng nói này tốt.

Sau khi lực lượng này khuếch tán đi, trên thân Lục Thủy liền xuất hiện một đạo quang mang.

Đây không có nghĩa là thiên phú của Lục Thủy được công nhận, mà là vì phía sau hắn không còn ai.

Khởi Nguyên Thạch không còn lựa chọn nào khác.

Ánh sáng trên người Lục Thủy lúc này rất là lóa mắt.

Từng người của Mộ gia đều nhìn chăm chăm vào Lục Thủy.

Bọn họ đại bộ phận là kinh ngạc, không thể nào hiểu được.

Chỉ có một số nhỏ cảm thấy phần nộ, rằng người Lục gia quá phận, lại nhúng chàm cơ duyên của Mộ gia.

Lục Thủy rất bất đắc dĩ, nếu không phải hẳn xác định mình là do chính cha mẹ thân sinh ra, thì hẳn cũng sẽ hoài nghi có phải mình là con rơi được cha nhặt từ Mộ gia về hay không.

Dù sao thì Khởi Nguyên Thạch bình thường sẽ chỉ có tác dụng đối với người Mộ gia.

Hơn nữa mẹ hẳn có vẻ như sẽ không tiếp tục sinh con.

Lấy trình độ ân ái giữa cha và mẹ hẳn, không có thai thêm nữa quả thật đúng là không bình thường.

Nghĩ theo hướng này, hẳn có lẽ cũng thật sự không phải do mẹ hẳn sinh.

Được rồi, đây là điều không thể nào, trên thực tế, hẳn đúng là do cha hẳn cùng mẹ hẳn sinh ra.

Hẳn hoàn toàn không cần lo lắng mình là con rơi được nhặt về.

Cho nên hẳn cuối cùng là có em gái hay không?

Nghĩ tới đây, Lục Thủy cảm giác mình đã bắt được đầu mối gì đó, chỉ là trong lúc nhất thời lại không thể làm rõ.

Sau đó Lục Thủy không nghĩ nhiều nữa, bởi vì hẳn còn phải xử lí tình huống hiện tại, người Mộ gia vẫn còn đang theo dõi hẳn đấy.

Mộ Tuyết có chút bất đắc dĩ, nàng đã nhìn ra, Lục Thủy chẳng qua chỉ là trùng hợp bị Khởi Nguyên Thạch chọn trúng.

Chỉ cần Lục Thủy đổi vị trí với người khác, thì người phát sáng sẽ không còn là Lục Thủy.

Mộ Uyên kinh ngạc, hẳn đương nhiên sẽ không nghĩ rằng Lục Thủy trước mặt này không phải là Thiếu gia Lục gia.

Khởi Nguyên Thạch mặc dù chỉ có tác dụng đối với Mộ gia, nhưng đó là tình huống bình thường.

Nhưng tình huống hiện tại hoàn toàn không bình thường.

Khởi Nguyên Thạch giống như đang cố ý đi tìm người.

Ngay từ đầu có lẽ là tìm Mộ Tuyết, sau đó phát hiện tìm nhầm người.

Cuối cùng lại tìm được Lục Thủy.

Khả năng duy nhất là trên người Mộ Tuyết có khí tức của Lục Thủy, dẫn đến tìm sai Mộ Tuyết.

Cho nên, hai người này thật sự giống như Mộ Trạch nói.

Đã sớm là vợ chồng?

Đương nhiên, Mộ Uyên không phải loại người cứng nhắc, tình cảm giữa Mộ Tuyết và Lục Thủy tốt, đây là điều tất cả mọi người đều mong muốn nhìn thấy.

Chuyện bây giờ cần đề ý là, Lục Thủy ngoài ý muốn bị chọn trúng.

Chuyện ngoài ý muốn này có khả năng là rất quan trọng đối với Khởi Nguyên Thạch.

Nhưng vạn nhất gặp nguy hiểm thì sao, Mộ gia không chịu nổi loại phong hiểm này.

Cuối cùng, trong khi tất cả mọi người vẫn còn đang ngạc nhiên, Mộ Uyên mở miệng:

“Đây là cơ hội thiên tuyển ngàn năm khó gặp ở Khởi Nguyên Thạch, không cần biết là người Mộ gia hay người họ khác, đều có khả năng được chọn lựa.

Không nghĩ tới người cuối cùng được chọn lại là Lục hiền chất.

Xem ra Lục hiền chất rất được trời ưu ái cho cơ duyên.”

Mộ Uyên dừng lại, nhìn Lục Thủy trịnh trọng nói:

“Không biết Lục hiền chất có hứng thú với cơ duyên này hay không? Nếu không ghét bỏ, vậy Mộ gia đương nhiên sẽ hoan nghênh hiền chất lưu lại lĩnh hội cơ duyên.”

Lời nói của Mộ Uyên chính là để giải thích với tất cả mọi người ở đây, cũng là cho Lục Thủy lựa chọn.

Đương nhiên, nếu Lục Thủy thật sự định lưu lại, thì hẳn sẽ đi theo.

Không vì gì khác, chỉ là vì an nguy của đối phương.

Nếu như Lục Thủy không có việc gì, thì sẽ có cơ hội lĩnh ngộ.

Lục gia sẽ không hưởng lợi không trả, còn Mộ gia, chỗ tốt lấy được sẽ chỉ càng nhiều hơn.

Nếu như Lục thủy không đạt được bất kỳ vật gì, thì cũng coi như đã lưu lại được một ấn tượng cực tốt trong mắt Lục gia.

Tuyệt đối không lỗ.

Nghe Mộ Uyên giải thích, từng người một từ kinh ngạc chuyển thành thất vọng.

Loại cơ hội tốt thế này mà bọn họ lại không nhận được, đã thế còn tiện nghi cho người ngoài.

Không cam tâm.

Nghe được câu hỏi của Mộ Uyên, Lục Thủy vốn định mở miệng đáp.

Nhưng còn chưa kịp mở miệng, Khởi Nguyên Thạch lại một lần nữa chấn động.

Sau đó lại là một trận thăm dò lực lượng.

Mộ Tuyết bất đắc dĩ, cái Khởi Nguyên Thạch này là chuyện gì thế?

Lục Thủy cũng ngần ra, đây là muốn nói thêm câu thứ hai với hấn sao?

Nhưng hấn không thể nhận thêm được nữa, hai lần đều là hấn, như vậy không bình thường.

Cũng may Mộ Tuyết cũng nghĩ giống vậy.

Nàng trực tiếp vận dụng sức mạnh, tạo ra một cơn gió lớn.

Việc này khiến cho vị trí của Lục Thủy thay đổi.

Những người khác cũng bị ép lui về sau một khoảng.

Cuối cùng, thăm dò lực lượng kết thúc, trên thân một người ngã trên mặt đất đột nhiên phát ra một vệt ánh sáng.

Tất cả mọi người đều nhìn sang, phát hiện đó là một nam nhân trẻ tuổi.

Trên mặt hắn mang theo vẻ vui mừng.

“Quái, vì sao lại là người họ khác?” Có người đột nhiên thét lên.

Người phát ra ánh sáng lần này là một người đoạn thời gian trước vừa mới ở rể.

Những người khác đều nổi nóng, Khởi Nguyên Thạch của Mộ gia tại sao lại chỉ toàn chiếu cố ngoại nhân như vậy?

Thật ra Mộ Uyên cũng sững sờ, cái này hoàn toàn vượt ra khỏi nhận biết của hắn.

Lúc này, đột nhiên có người nhỏ giọng nói:

“Ta hình như phát hiện ra cái gì rồi, các người có nhận thấy hay không, Lục Thiếu gia và người ở rể kia có phải đều đứng ở phía sau cùng?”

“Người đừng nói với ta, cơ hội thiên tuyển không tìm được người, cho nên trực tiếp chạy đến người cuối cùng?”

“Ta không tin.”

“Ta cũng không tin.”

Lục Thủy thở dài trong lòng, chân tướng thường thường đều giản dị tự nhiên như vậy đó.

Nhưng hắn rất tò mò không biết câu thứ hai đối phương nói sẽ là cái gì, hay là bởi vì không tìm được người muốn tìm, cho nên sẽ lặp lại câu trước đó?

Lục Thủy cảm thấy cái này rất có khả năng.

Nhưng hiện tại hắn cần trả lời lại Mộ Uyên đã.

Chỉ là bây giờ có quá nhiều người, tràng diện lại loạn, phải đợi thêm một lúc nữa.

Mà Mộ Uyên tự nhiên cũng biết bây giờ phải hoàn thành cơ duyên tế tổ trước.

Dịch: MB_Boss

Chương 353: Tế Bái

Sau khi nhóm người Mộ Tuyết rời đi, Khởi Nguyên Thạch liền không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn nữa.

Nhưng rất nhiều người đều chuyển đến đứng ở vị trí cuối cùng, có vẻ như đều đang đợi cơ hội thiên tuyển mới.

Rất nhanh sau đó, tất cả những người thuộc thế hệ trẻ đã hoàn thành tế bái.

Cuối cùng số người ở lại, tính cả hai người được trời chọn, có tất cả bảy người.

Cũng tính là nhiều rồi.

Trước đây tế lên tế xuống cũng chỉ có khoảng ba người.

“Lục Thiếu gia có muốn đi lĩnh hội cơ duyên không?” Mộ Tuyết đi đến bên cạnh Lục Thủy, hỏi.

Lục Thủy lắc đầu:

“Mộ Tiểu thư có muốn đi tế bái trưởng bối không?”

Trưởng bối này là chỉ mẹ của Mộ Tuyết.

Đây mới là nguyên nhân chủ yếu Mộ Tuyết muốn vào tế tổ.

Nếu không thì nàng có vào hay không cũng không quan trọng.

Lục Thủy tự nhiên cũng dự định theo vào, về phần câu nói kia mà Khởi Nguyên Thạch nói, hẳn không để ý.

Không hứng thú.

Có hứng thú cũng vô dụng, bây giờ hẳn phải cùng Mộ Tuyết đi tế bái mẹ nàng.

Mộ gia đến cuối cùng cũng không gặp tai họa gì vì Khởi Nguyên Thạch, cho nên không cần lo lắng đây có thể là nguy cơ tiềm ẩn.

Không cần nhúng tay vào.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy gật gật đầu, sau đó nói khẽ:

“Lục Thiếu gia muốn đi qua nhìn xem không?”

“Ừ.” Lục Thủy gật đầu.

Sau đó hai người sánh vai cùng đi về một khu vực khác.

Nơi đó có bài vị của toàn bộ người Mộ gia.

Chẳng bao lâu sau, Mộ Tuyết đã đi tới vị trí thuộc về mẹ nàng.

Lục Thủy nhìn thoáng qua, nhìn thấy phía trên có viết: Linh vị Vợ Đường Linh.

Lục Thủy không nói gì, chỉ yên lặng đứng sau lưng Mộ Tuyết, đảm nhiệm tốt chức vụ làm phong nền.

Mộ Tuyết quỳ trên mặt đất.

Nàng nhìn linh vị của mẫu thân mình, nhất thời cũng không nói gì.

Rất nhiều năm, đã rất nhiều năm nàng chưa quỳ gối ở nơi này.

Mộ Tuyết chưa bao giờ nhìn thấy mẹ nàng, nhưng nàng có cảm giác mẹ rất yêu thương nàng.

Mộ Tuyết cứ nhìn như vậy, nơi này không thấp hương, cũng không hóa vàng mã, hoa cũng không thể đặt.

Cho nên nàng chỉ có thể nhìn, sau đó dập đầu.

Lục Thủy nhìn bộ dáng muốn đưa chút gì đó lên của Mộ Tuyết, do dự một chút rồi lấy ra một thứ trái cây.

Sau đó ngồi xổm xuống bên người Mộ Tuyết, đưa cho nàng.

Mộ Tuyết nghi hoặc nhìn Lục Thủy, sau đó liếc thấy trái cây trên tay hắn.

Lại là trái cây.

Nàng nhớ rõ ở kiếp trước Lục Thủy cũng đưa nàng trái cây để tế bái mẹ nàng.

Không đúng, ở kiếp trước, Lục Thủy là tự mình cầm trái cây tế bái.

Rất không được, hại nàng không có cái gì cầm.

“Mộ Tiêu thư không cần sao?” Nhìn thấy Mộ Tuyết vẫn ngồi im không động đậy, Lục Thủy hỏi.

Mộ Tuyết đương nhiên cần, nàng nhận lấy trái cây, sau đó khách khí nói một tiếng cảm ơn.

Nàng biết nếu như Lục Thủy đã lấy nàng về nhà, kết cục sẽ không phải như vậy mà sẽ biến thành nàng nhìn Lục Thủy cầm hoa quả tế bái, cuối cùng trở thành một đứa con bất hiếu.

Sau đó, Mộ Tuyết đặt trái cây ở trước linh vị.

‘Mẹ, con rất tốt, mẹ không cần phải lo lắng.

Người bên cạnh con đây cũng đối với con rất tốt, chúng con nửa năm sau sẽ thành hôn.

Sẽ sống rất hạnh phúc.

Người này gọi là Lục Thủy, có đôi khi đặc biệt cần ăn đòn.’ Mộ Tuyết thầm nói với mẹ nàng trong lòng.

Mộ Tuyết vẫn luôn quý, nàng còn lời muốn nói.

‘Về sau con sẽ rất lợi hại, nhưng cuối cùng vẫn là người được bảo vệ.

Được bảo vệ rất tốt.

Chỉ là..’ Mộ Tuyết cúi đầu, bởi vì trong lòng có chút mất mát, cho nên trong chốc lát không thể nói tiếp.

Không bao lâu sau, Mộ Tuyết ngẩng đầu lên nhìn về phía linh vị, tiếp tục thầm nói trong lòng:

‘Mặc dù có hơi khó mở miệng, nhưng con vẫn muốn trở thành một người mẹ.

Vì cái người cần ăn đòn bên cạnh này hạ sinh một đứa bé.’

Lục Thủy đứng ở một bên nhìn, hần đại khái có thể đoán được Mộ Tuyết đang nói cái gì.

Không phải đang mắng hần, thì chính là đang khen hần.

Sau đó nói với mẹ nàng rằng nàng muốn làm mẹ.

Ở kiếp trước Mộ Tuyết cũng không phải nói thầm ở trong lòng như vậy, mà là nói thẳng ra miệng.

Khi đó nàng hung hăng khen hắn, nói hắn đối với nàng tốt bao nhiêu.

Bây giờ chắc chắn không phải.

Phải biết ở kiếp trước, sau khi hắn san bằng Mộ gia xong, hai người liền không tới đây nữa.

Trước đây mấy chục năm, phải nói là hắn sủng Mộ Tuyết lên tận trời.

Sau vô số năm thì sẽ không giống thế nữa, Mộ Tuyết thay đổi, trở nên bạo lực, chẳng khác gì thùng thuốc nổ.

Có thể là do vẫn chưa qua được thời mãn kinh.

“Lục Thiếu gia?” Giọng nói của Mộ Tuyết đột nhiên vang lên.

Lục Thủy bị đánh thức, theo bản năng muốn chạy ra khỏi vị trí nguy hiểm.

Nhưng hắn là người có tố chất tâm lý hơn người, điều này giúp cho hắn không có bất kỳ động tác dư thừa nào.

Nguy hiểm thật, suýt chút nữa đã chạy trốn rồi.

Lần sau lúc ở gần Mộ Tuyết thì không nên suy nghĩ loại chủ đề nguy hiểm này nữa.

Sau đó Lục Thủy một mặt bình tĩnh nhìn Mộ Tuyết, không nói gì, chỉ là dùng ánh mắt dò hỏi Mộ Tuyết muốn làm gì.

Bộ dáng sao lại giống như có tật giật mình thế, đang suy nghĩ chuyện gì không tốt sao? Mộ Tuyết hơi nghi hoặc trong lòng, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

Khoảng thời gian này, Lục Thủy đặc biệt chuunibyou, có thể suy nghĩ đủ thứ chuyện linh tinh.

“Lục Thiếu gia có muốn tế bái không? Nếu như không có ý định tế bái, vậy chúng ta đi ra luôn.” Mộ Tuyết đứng lên, nhẹ giọng nói.

Mộ Tuyết chỉ là đơn giản hỏi một câu như vậy, không có ý yêu cầu Lục Thủy làm gì.

Hiện giờ Mộ Tuyết vẫn luôn duy trì vẻ đoan trang hiền thực.

Hoàn toàn không có một chút dáng vẻ nào của thiếu nữ 19 tuổi hoạt bát sáng sủa.

Lục Thủy biết Mộ Tuyết như vậy đã là rất tốt, ở kiếp trước nào chỉ có như vậy, lúc đó dáng vẻ của nàng khiến cho người khác cảm thấy có chút tự bế.

Nói cái gì thì nàng làm cái đó, rất nghe lời, rất ngoan, rất lễ phép, rất hiểu chuyện.

Nhu thuận đến mức khiến người ta đau lòng.

“Đề ta tế bái.” Lục Thủy mở miệng nói.

Mặc dù mẹ vợ không nghe được, nhưng những gì nên nói thì vẫn phải nói.

Sau đó Lục Thủy quỳ gối trước linh vị mẹ Mộ Tuyết, trong mắt hấn ánh lên vẻ bình tĩnh, chăm chú.

‘Đối với rất nhiều người mà nói, Mộ Tuyết chỉ là một người bình thường.

Nhưng đối với con mà nói, Mộ Tuyết là cả thế giới.

Hi vọng người có thể hiểu rõ ý của con.

Nếu như vừa rồi con gái người có nói xấu gì con, vậy đó chắc chắn đều là giả.’

...

Sau đó Lục Thủy và Mộ Tuyết cùng rời khỏi tổ địa.

Đề lại Khởi Nguyên Thạch đang tuyệt vọng chờ đợi kia.

Rõ ràng đã tìm được người có thể câu thông, cuối cùng lại không có ai phản ứng lại.

Quá thảm.

Đối với chuyện của Khởi Nguyên Thạch, Lục Thủy dự định sau khi từ hôn thành công xong thì nói cho Mộ Tuyết,

đến lúc đó xem xem Mộ Tuyết muốn xử lý thế nào.

Dù sao đây cũng là chuyện của Mộ gia, nếu như Lục gia hấn náo ra vấn đề, thì thật ra vấn đề cũng không lớn.

Nhưng Mộ gia dù sao cũng không phải nhà hấn, rất dễ khiến Mộ Tuyết bị vạ lây theo.

Có một số việc mình không được chào đón thì không quan trọng, nhưng nếu là vợ mình không được chào đón thì sẽ không tốt.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 354: Nhìn Vợ Người Giả Bộ Nai Tơ Thú Vị Lắm Sao?

“Trà Trà nói với ta rằng nàng đã đi cung Thu Cảnh, Lục Thiếu gia có muốn đi qua nhìn xem không?” Trên đường, Mộ Tuyết hỏi.

Lục Thủy có chút tò mò:

“Tại sao phải đi qua nhìn?”

Cung Thu Cảnh là chỗ nào hần cũng không biết, đi làm gì?

Đi đánh Đông Phương Tra Tra?

Cái này ngược lại có thể, nhưng loại chuyện này nên làm ở chỗ nào thuận tiện một chút, nếu không sẽ không tiện bàn giao với người nhà.

Dù sao thì hần so với Đông Phương Tra Tra cũng lớn hơn hai tuổi, lấy lớn hiếp nhỏ, còn đặc biệt lần nhỏ như vậy, kiêu gì cũng sẽ bị nói.

“Nghe nói bên kia đang có thi đấu, Lục Thiếu gia không muốn sang nhìn Trà Trà bị người ta đánh sao?” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy hỏi.

Lục Thủy: “...”

“Mộ Tiểu thư muốn đi?” Lục Thủy hỏi một câu.

Thật ra đi cũng được, cũng nên nhìn xem thanh niên tu chân giả hiện giờ trình độ như thế nào.

Cảm nhận được ánh mắt của Lục Thủy, Mộ Tuyết liền vuốt vuốt tóc ở bên tai, nói khẽ:

“Đi Đường để ta tạm thời tới Lục gia ở trước, chờ chuyện trong nhà giải quyết xong thì trở lại.

Sau đó đợi xuất giá.

Vừa vặn có thể đi tiếp Trà Trà.”

“Vậy lúc nào thì xuất phát?” Lục Thủy nhẹ giọng hỏi.

“Nghe Lục Thiếu gia.” Mộ Tuyết đi bên người Lục Thủy nói.

Nàng vốn chính là nghe Lục Thủy, cùng Lục Thủy ở một chỗ, nàng không cần phải có chủ kiến gì.

Lục Thủy sẽ có, coi như hiện tại Lục Thủy có thể sẽ lạnh nhạt, nhưng Mộ Tuyết vẫn phải nghe Lục Thủy.

Nhất gia chi chủ nha.

Ở bên ngoài nàng đều nghe Lục Thủy, không ở bên ngoài thì cũng gần như vậy.

Trừ khi Lục Thủy chọc nàng tức giận.

Lục Thủy chọc nàng tức giận, nhiều lần đều là cố ý.

A, đêm nay còn muốn đánh Lục Thủy một trận.

Mấy chỗ đánh tương đối tốt là đâu nhỉ?

Lục Thủy đi trên đường luôn có cảm giác lạnh lạnh phía sau lưng.

Lúc này, hắn quay đầu nhìn về phía Mộ Tuyết.

Lục Thủy đột nhiên nhìn sang khiến Mộ Tuyết có chút bất ngờ, sau đó nàng cũng nhìn Lục Thủy.

Bốn mắt nhìn nhau.

Hai người đều không mở miệng.

Lúc này, gió nhẹ thổi qua làm lay động mái tóc dài của Mộ Tuyết, làn váy dài của nàng cũng nhẹ đung đưa theo gió.

“Có người từng khen đôi mắt của Mộ Tiểu thư bao giờ chưa?” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết hỏi.

Mộ Tuyết lắc đầu, nói khẽ:

“Mắt ta làm sao?”

Lục Thủy nhìn đôi mắt của Mộ Tuyết, có chút cảm khái nói:

“Người phản chiếu trong mắt Mộ Tiểu thư lúc này, vừa nhìn là biết không phải người tầm thường.

Tương lai thành tựu không thể đoán trước.”

“???”

Mộ Tuyết nghe một câu này xong thì ngây ngẩn cả người, trên đầu toàn dấu chấm hỏi.

Lục Thủy khen mắt nàng như thế?

Đêm nay đánh vào mắt Lục Thủy đi, mắt trái một đấm, mắt phải một đấm.

Ngày mai liền khen mắt hấn hiêm có, cấp cho hấn cái gì đó bảo hộ mắt.

Lục Thủy không để ý mặt khác, chỉ là nhìn Mộ Tuyết chân thành nói:

“Có lẽ cũng là bởi vì xuất hiện trong mắt Mộ Tiểu thư, cho nên mới không tầm thường, mới có khả năng vô tận.”

Mộ Tuyết nghe được câu này xong thì giật cả mình.

Nàng nhớ tới kiếp trước.

Nhớ tới Lục Thủy ban đầu vốn chỉ là một đại thiếu gia bình thường, nhớ tới ban đầu Lục Thủy vốn chỉ là một tu chân giả tu vi thấp lại không có gì đặc biệt.

Về sau vì nàng mà có một chút cải biến.

Cuối cùng Lục Thủy đi đến con đường mà toàn bộ thế giới không ai có thể đuổi theo được, cả thế giới bị hấn bỏ lại một quãng xa.

Khi đó Lục Thủy nói với nàng rằng: Chờ ta đi lên, có lẽ sẽ có cách.

Nếu không đủ, ta sẽ tiếp tục đi lên, khi đó nhất định có cách.

Nhớ tới những lời này, Mộ Tuyết liền cúi đầu.

‘Lục Thủy chính là Lục Thủy, chưa bao giờ thay đổi, cho nên mới sớm như vậy hấn đã đột nhiên cố gắng, thật ra đều là

bởi vì ta?

Không chỉ là bởi vì ta hù dọa hần một lần, cũng là bởi vì ta thoát nhìn chỉ giống như một người bình thường, cho nên mới muốn cố gắng để bảo vệ ta?’

Trong lòng Mộ Tuyết âm áp.

Lục Thủy bởi vì nàng mà từ bình thường dần trở nên không bình thường.

Lục Thủy thích nàng, để ý nàng, mặc dù đôi khi sẽ trêu tức nàng.

Nhưng... Nhưng tại sao nàng lại có cảm giác bị Lục Thủy lừa chứ?

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết cúi đầu, trong lòng nhẹ nhàng thờ ra, vừa rồi suýt chút nữa đã tự đào hố chôn mình rồi.

Gần đây cần thu liễm lại một chút.

Hần không thể tưởng tượng nổi, nếu có ngày bị Mộ Tuyết phát hiện mình cũng trùng sinh, cũng nhớ chuyện kiếp trước thì sẽ là cái dạng gì.

Mộ Tuyết sẽ cười hì hì hỏi hần: Nhìn vợ người già bộ nai tơ thú vị lắm sao?

Rất thú vị.

Lục Thủy muốn trả lời như vậy.

Thực sự rất thú vị nha.

Ừm, điều duy nhất không hoàn mỹ chính là, khi đó có lẽ ngay cả việc ăn cơm hần cũng sẽ cần Mộ Tuyết đút cho.

...

Trong đại sảnh tạm thời của Mộ gia.

“Thực sự không phát hiện được bất cứ dị thường nào sao?”
Mộ Trạch mở miệng dò hỏi.

Hần thật ra muốn đi hỏi Lục Thủy, Lục Thủy chắc chắn biết chuyện gì xảy ra.

Nhưng Lục Thủy vẫn luôn ở cùng một chỗ với Mộ Tuyết, hẳn rất khó đi dò hỏi.

Cho nên chỉ có thể hỏi trưởng gia tộc.

Mộ Uyên vẻ mặt nghi hoặc lắc đầu:

“Không chỉ là ta, ta vừa mới thử câu thông với những trưởng bối ngủ mê bên trong một chút, kết luận cuối cùng đều là chưa từng có dị thường gì.

Cho nên khả năng lớn có thể là do Thiên Tinh gây ra chuyện ngoài ý muốn.”

“Xem ra không có quan hệ với Lục gia?” Mộ Khương mở miệng nói.

“Không có khả năng có quan hệ, lấy biểu hiện thực lực của Lục gia, bọn họ chắc chắn sẽ không coi trọng Khởi Nguyên Thạch của chúng ta.

Ngay đến Tàng Kinh Các của Lục gia cũng không phải thứ Khởi Nguyên Thạch có thể so sánh được.” Mộ Uyên nói.

Làm một tộc trưởng hợp cách, phải có khả năng tự hiểu lấy mình.

Khởi Nguyên Thạch tuy lai lịch thực sự bí ẩn, cũng thực sự đặc thù.

Nhưng mà, Tàng Kinh Các của Lục gia có thiếu cái gì chứ?

Thiên Nữ Chân Kinh của Mộ Tuyết tuy đối với bọn hắn mà nói rất quan trọng, nhưng đối với Tàng Kinh Các của Lục gia, có thể lên tới tầng bốn hay không cũng là một vấn đề lớn.

Coi trọng lắm cũng chỉ có thể đặt ở tầng ba.

Vì sao hắn biết? Bởi vì hắn từng có cơ hội lên tầng bốn Tàng Kinh Các của Lục gia.

Đây là một trong những sinh lễ của Lục gia.

Lầu bốn để sách công pháp, hắn có thể tùy ý chọn một quyển trong đó.

Kèm theo hai quyển ở tầng ba.

Cái này hiển nhiên là sinh lễ về sau.

“Trước quan sát xem những người kia có vấn đề hay không đi, nếu như tạm thời không có, trước hết đem những chuyện này ghi vào trong danh sách.

Lấy phương thức ghi chép thiên tuyền.” Mộ Uyên mở miệng nói.

Mộ Khương gật gật đầu, loại chuyện này là do nàng phụ trách, nàng đương nhiên sẽ làm tốt.

“Lão Tam ở Thiên Tinh gặp chuyện gì?” Chuyện này Mộ Uyên đã sớm muốn hỏi, đáng tiếc trước đó bận quá không có thời gian.

Mộ Trạch bộ dáng phục tùng, cuối cùng thở dài nói:

“Gặp chuyện cả đời này cũng không thể nào tưởng tượng được.”

Sau đó hắn nói tình huống đại khái ra.

Mộ Uyên và Mộ Khương nghe mà run rẩy.

Dịch: MB_Boss

Chương 355: Tìm Người

“Sau khi chuyện này qua đi, ta mới tìm được Lục Thủy, cũng may hắn chỉ chịu một vài vết thương nhỏ.

Không biết nguyên nhân là do Thiên Tinh, hay là do mê chướng Độ Thiên lĩnh.” Mộ Trạch nói.

Có một số việc hắn muốn nói nhưng lại không thể nói ra miệng.

Hạn chế Lục Thủy đặt lên hắn vô cùng mạnh.

Nghe Mộ Trạch nói, Mộ Uyên và Mộ Khương đều hoảng sợ.

Nếu như thành viên của Mộ gia không trở về, như vậy không biết Mộ gia sẽ như thế nào.

Còn về Lục Thủy, nếu không phải lúc đó bọn hắn vận khí tốt đụng phải cường giả, như vậy Mộ gia bây giờ đã là một cục diện khác.

Mộ Uyên thở phào nhẹ nhõm nói:

“Tóm lại là hữu kinh vô hiểm, chuyện phát sinh ở tổ địa, gần đây chú ý hơn.

Sau đó dồn toàn lực khôi phục Mộ gia, để Mộ Tuyết có thể nở mày nở mặt gả vào Lục gia.

Đây là chuyện chúng ta cần quan tâm nhất.”

Mộ Trạch và Mộ Khương cùng nhau gật đầu.

Sau đó Mộ Khương nhìn Mộ Trạch nói:

“Ngươi sắp độ kiếp rồi sao? Còn muốn áp chế không?”

Mộ Trạch từ hơn mười năm trước liền bắt đầu áp chế tu vi, vẫn luôn áp chế như vậy cho đến tận bây giờ.

Nếu không thì đã có thể sớm tiến vào lục giai.

Mộ Trạch lắc đầu, thở dài nói:

“Thuận theo tự nhiên đi.”

“Vậy nên chuẩn bị tốt trước, đừng để xảy ra cái gì không cần thiết.” Mộ Uyên mở miệng nói.

Lại nói thêm một số việc nữa xong, bọn hắn liền kết thúc hội nghị.

Kết thúc hội nghị xong, Mộ Trạch rời khỏi đại sảnh tạm thời, hắn đi đến gần đó xem có cái gì nguy hiểm không.

Mặc dù đã qua tế tở, nhưng ai biết đối phương có sắp xếp gì khác hay không.

Chỉ là vừa mới đi ra ngoài, hắn liền nhìn thấy Đường Y.

“Làm gì mà đi vội vàng như thế?” Mộ Trạch hỏi.

“Mộ Tuyết và Nhã Lâm muốn nướng cá, ta đi giúp mấy đĩa nó chuẩn bị những món khác để ăn kèm.

Nhã Nguyệt bây giờ vẫn còn ở tổ địa, ta thiếu người giúp, đúng rồi, chàng nếu nhàn rỗi, thì đi giúp ta một chút đi.” Đường Y lôi kéo Mộ Trạch đi.

Mộ Trạch có chút bất đắc dĩ, nhiều hạ nhân như vậy, tìm hắn làm gì?

Nhưng Mộ Trạch cũng không từ chối.

Bởi vì như vậy có thể tới gần Lục Thủy, hắn định đi tìm Lục Thủy hỏi cho rõ ràng.

Hôm nay tổ địa có dị biến, hắn vô cùng để ý.

Biết rõ đáp án ở đâu, rõ ràng có thể đi hỏi lại không đến hỏi, đây là chuyện rất khó chịu.

Trừ khi đây là chuyện mà không phải hắn có thể biết được.

Như vậy hắn đương nhiên sẽ không đi tìm hiểu tiếp.

...

Sau khi mặt trời xuống núi, Chân Võ Chân Linh ở bên bờ sông bắt đầu nướng cá.

Một con nướng than, một con hấp.

Chân Võ Chân Linh đều biết làm.

Dì Đường thì chuẩn bị rất nhiều loại thịt và hải sản để Đinh Lương nướng.

Về phần vỉ nướng, Chân Võ còn rất nhiều.

Dì Đường và những người khác nhìn thấy một màn này đều hơi sững sốt.

Nhìn xem, tùy tùng của Lục Thiếu gia chẳng đơn giản chút nào đây này.

Mộ Tuyết mang theo Nhã Lâm, lúc này đang làm đồ ăn cho Nhã Lâm.

Dì Đường cứ nhìn như vậy, nàng phát hiện Mộ Tuyết thật sự rất thích Nhã Lâm.

Mộ Trạch thì đến bên người Lục Thủy, hấn cố ý cầm theo một chén rượu.

“Lục Thiếu gia rất thích ăn cá sao?” Mộ Trạch hỏi.

Lục Thủy tựa lên cây, trên người hấn còn có vết thương, dựa vào như vậy thì dễ chịu hơn.

Có điều ánh sáng trong mắt của hấn cơ bản đều dừng lại trên người Mộ Tuyết, Mộ Tuyết rất thích trẻ con, hấn có thể cảm giác được.

Đáng tiếc Mộ Tuyết vẫn luôn không thể mang thai.

“Tiền bối muốn hỏi điều gì thì cứ trực tiếp hỏi, chớ thêm chút nữa ta không nhất định sẽ trả lời đâu.” Lục Thủy nói thẳng.

Bây giờ Mộ Tuyết không rảnh, hấn tự nhiên sẽ không lo lắng.

Nhưng Mộ Tuyết không làm gì, ánh mắt sẽ luôn đặt trên người hấn, như vậy hấn sẽ không làm được gì.

“Dị thường ở tổ địa Lục Thiếu gia có biết không?” Mộ Trạch mở miệng hỏi.

Có điều hấn đã bày ra trận pháp Cách m.

Đàn ông nói chuyện với nhau, đương nhiên là bí mật.

Hắn mới không sợ bị những người khác ở đây biết.

Lục Thủy cũng không sợ, dù sao cũng không phải do hắn làm.

“Không liên quan gì tới ta.” Lục Thủy ăn ngay nói thật.

“Vậy Lục Thiếu gia có biết nguyên nhân dị thường ở tổ địa không?” Mộ Trạch hỏi.

“Còn nhớ rõ giả thiết kia không? Ai ở phía sau cùng, người đó sẽ được chọn.” Lục Thủy vẫn nhìn Mộ Tuyết.

“Đây là sự thật?” Mộ Trạch có chút bất ngờ.

Lúc này, Lục Thủy mới thu hồi ánh mắt lại, sau đó nhìn về phía Mộ Trạch, khẳng định nói:

“Thật, có điều cũng không giống với suy nghĩ của tiền bối.

Đạo lực lượng kia là đi tìm người thích hợp, nhưng không tìm được cho nên mới buộc phải chọn tạm người đứng cuối cùng.”

“Có ý gì? Khởi Nguyên Thạch muốn tìm người nào?” Mộ Trạch tiếp tục hỏi.

Lục Thủy ngẩng đầu nhìn về phía tổ địa, nhẹ nhàng nói:

“Tìm một người thích hợp, một người có thể nghe được giọng nói của nó.”

Lần này Lục Thủy không chờ Mộ Trạch tiếp tục đặt câu hỏi mà nói thẳng:

“Ta cũng không phải là người nó muốn tìm, nhưng không có nghĩa là ta không nghe được giọng nói của nó.

Mà thứ Khởi Nguyên Thạch nói rất đơn giản.

“Xin mời, xin mời đồng ý đối thoại với ta.”

Chính là như vậy.”

Mộ Trạch trầm mặc, hắn mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng điều này có ý gì, hắn hiểu rõ.

Bên trong Khởi Nguyên Thạch có ý thức, khả năng cao là của tổ tiên bọn hắn, nhưng cụ thể là có chuyện gì thì không có ai biết.

“Lục Thiếu gia có manh mối gì khác không?”

“Không có.”

Lục Thủy là nói thật, hẳn thật sự không có chút manh mối nào khác.

Sau đó Mộ Trạch không hỏi thêm gì nữa.

Vậy là đủ rồi.

Hoặc là nói, thành quả thu được này thật bất ngờ đến kinh người.

Nhưng loại thu hoạch này, hẳn không có cách nào nói cho đại ca biết nguồn tin là Lục Thủy.

Mà hẳn cũng không có cách nào để lộ rằng Lục Thủy rất đặc biệt.

Cuối cùng, Mộ Trạch thu hồi trận pháp, lựa chọn tiếp tục giúp Đường Y xử lý một vài việc vặt.

Hôm nay thả lỏng đi.

Tiếc là tin tức biết được quá mức kinh động, không thả lỏng nổi.

Thần sắc Lục Thủy không thay đổi, tiếp tục nhìn Mộ Tuyết, phong cảnh tuy đẹp, ánh trăng lại chói mắt, nhưng có thể so sánh với khuôn mặt vui vẻ của Mộ Tuyết được sao?

Mặc dù Mộ Tuyết lúc này không cười, nhưng hẳn có thể cảm giác được Mộ Tuyết đang vui vẻ.

Không phải bởi vì đi cùng hắn.

Có lẽ là bởi vì người nhà đi.

Đây là thứ kiếp trước Mộ Tuyết không có được.

Chỉ ít kiếp trước Nhã Lâm không thân cận với nàng như thế, di Đường cũng không chiều cố nàng như vậy.

Cho nên tương đối mà nói, tình huống như vậy đã rất tốt, đủ để nàng vui vẻ.

Không bao lâu sau, Chân Võ đã nướng cá xong.

Chân Linh cũng đã chưng xong cá.

Lúc này, cả nhóm người mới ngồi xuống chung một chỗ ăn cơm.

Sắc mặt dì Đường cũng không tệ lắm, nhưng sắc mặt Mộ Trạch lại không tốt.

Giống như có ai thiếu hẳn năm vạn đồng tiền vậy.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 356: Trà Trà Đến Thu Cảnh Cung

Lục Thủy không thèm để ý, Mộ Tuyết cũng không thèm để ý.

Lục Thủy cảm thấy quan hệ giữa hắn và cha vợ rất tốt, dù sao cha vợ cũng đã giúp hắn giữ bí mật một số việc, tốt hơn rất nhiều người.

Mộ Tuyết thì đã quen rồi.

Dì Đường thấy hai người kia không để ý thì nhẹ nhàng thờ ra.

Chồng nàng chính là như vậy, sắc mặt chẳng mấy khi tốt đẹp.

Nhã Lâm nào để ý nhiều như vậy, nàng động đũa, ngồi bên cạnh Mộ Tuyết ủy khuất nói:

“Tỷ tỷ, ta không với tới.”

“Tỷ tỷ giúp giúp muội.” Mộ Tuyết nhẹ nhàng nói.

Lục Thủy cũng động đũa, hắn định ăn chút cá nướng, nhìn giống như Chân Võ có bỏ cả hạt tiêu vào.

Lúc này Lục Thủy bỗng nhớ tới Thiên Y Quả siêu cay, nếu như đang ở nhà hắn, hắn rất muốn cho hai quả vào.

Cha hắn mẹ hắn, Mộ Tuyết, cộng thêm Đông Phương Tra Tra, đều có thể thử một chút.

Đáng tiếc.

“Lục Thiếu gia bị trọng thương, không phải nên ăn thanh đạm một chút sao?” Mộ Trạch ở một bên đột nhiên mở miệng nói.

Lục Thủy xác thực có bị thương, mặc dù biết Lục Thủy rất lợi hại, nhưng hắn cũng không hy vọng Lục Thủy bởi vì ăn sai đồ mà xảy ra chuyện.

Lục Thủy dừng đĩa một chút.

Cha vợ, ngài có chuyện gì thế? Hết chuyện để nói rồi à? Ta mà bị trọng thương con gái của ngài lại không biết sao?

Lục Thủy xác thực bị thương không nặng, sắc mặt hẳn không trắng bệch, khí huyết cũng không suy yếu.

Nếu không Mộ Tuyết đã sớm phát hiện.

Trước tiên chính là dò xét.

Bây giờ hẳn nhiều lắm thì chỉ là vài chỗ trên người có hơi đau nhức.

Lục Thủy không nhìn, tiếp tục gắp cá.

Chỉ là lúc này Mộ Tuyết mở miệng nói:

“Lục Thiếu gia đã bị thương, hay là ăn thanh đạm một chút, sẽ tốt hơn.”

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, Mộ Tuyết tự nhiên cũng nhìn Lục Thủy.

Ngươi là ai? Quản ta làm gì?

Sau đó Lục Thủy chuyên hướng đĩa, gắp cá hấp.

Cái này nếu là ở nhà, hẳn sẽ dùng chuyện bị thương lấy cớ không ăn cơm, nhưng mà con cá này hẳn muốn ăn.

Nhìn thấy bộ dạng này của Lục Thủy, dì Đường và Mộ Trạch đều có chút bất ngờ.

Nói hai đứa này không có quan hệ gì, ai mà tin.

Một bữa cơm này, Lục Thủy đều chỉ ăn đồ thanh đạm.

Hắn cảm thấy mình có chút thua thiệt.

Mộ Tuyết tự nhiên từ bỏ ý nghĩ đêm nay đánh Lục Thủy.

Nàng muốn đánh Lục Thủy, nhưng chưa từng muốn tổn thương Lục Thủy.

Trừ khi đặc biệt tức giận.

...

Sáng sớm hôm sau.

Đông Phương Trà Trà đi trên đường lớn của Thu Cảnh Cung, nàng đến hôm qua, hôm nay mới đi vào.

Chủ yếu là vì đi thám hiểm ở nơi khác một lúc.

Đương nhiên, đây đều là những nơi không nguy hiểm.

Những nơi Hương Dụ nói là nguy hiểm, nàng đều không đi.

Nghe Hương Dụ chắc chắn đúng.

Hương Dụ lúc này cũng đang đi theo Đông Phương Trà Trà.

“Tại sao trên đường lớn này không có ai vậy? Ta muốn hỏi xem tiên tử Thiên Ngâm có phải là ở chỗ này hay không.” Đông Phương Trà Trà nói.

Trên đường đi, nàng rút cuộc cũng nhớ được mình nghe qua tên cung Thu Cảnh ở đâu, là từ vị tiên tử Thiên Ngâm bị chặn lại mấy chục năm ở tông môn mà nàng gặp trên đảo Mê Vụ kia.

“Tiểu thư Trà Trà có thể đợi đến lúc tìm được người rồi hỏi, bây giờ vẫn còn tương đối sớm.” Hương Dụ nói.

Chỉ cần không phải chuyện nguy hiểm, Hương Dụ cũng sẽ không ngăn cản.

Rất nhanh sau đó, Đông Phương Trà Trà đã nhìn thấy một người, người này nhìn âm trầm, giống như muốn mọc meo lên vậy.

Hắn lúc này cũng đang đi trên đường lớn.

Đông Phương Trà Trà lập tức chạy tới:

“Đạo hữu, có thể hỏi người một việc được không?”

Thạch Minh cau mày nhìn người vừa chạy tới này, là một tiên tử, tu vi 2.3, tuổi không lớn, còn trẻ, nhìn như này có lẽ cũng còn chưa trưởng thành.

Có một mắt bị bịt lại, trên bịt mắt có một chữ Kiếm.

Đây là thiếu nữ chuunibyous trong truyền thuyết à?

“Vị sư muội này, mời cách ta xa một chút.” Thạch Minh hảo tâm nhắc nhở.

Đông Phương Trà Trà lập tức lùi về sau hai bước.

Đối phương có vẻ như không thích mình tới gần, vậy dĩ nhiên nên cách xa ra một chút.

Rời nhà đi ra ngoài, tốt hơn hết là không chọc giận người xa lạ.

Ừm, ở nhà cũng không thể khiến người nhà tức giận được.

Đây là mẹ dạy nàng.

Nhìn thấy Đông Phương Trà Trà lùi lại hai bước, Thạch Minh vẫn nhíu mày, khoảng cách vẫn quá gần.

Nhưng chỉ cần sớm rời đi thì vấn đề cũng không lớn.

“Vị sư muội này có vấn đề gì không?” Thạch Minh hỏi.

“Ta gọi là Đông Phương Trà Trà, không phải người thuộc tông môn này, nhưng chúng ta được mời tới đây.

Ta muốn hỏi người một chuyện, người có biết tiên tử Thiên Ngâm hay không?” Đông Phương Trà Trà nói rõ thân phận của mình, cũng nói luôn vấn đề của mình.

Nàng cảm thấy mình làm rất tốt, là Hương Dụ dạy nàng.

...

Nghe thấy lời Đông Phương Trà Trà nói, lông mày Thạch Minh liền nhíu lại.

Hắn đương nhiên biết Thiên Ngâm là ai.

Lần này hắn ra ngoài chính là để giúp sư tỷ Thiên Ngâm của hắn lấy thuốc, phương thuốc kia có hữu dụng, nhưng tốc độ khôi phục rất chậm.

Có thể phải mất mấy năm.

Cho nên hắn còn phải ở bên ngoài chỗ ở của sư tỷ thêm mấy năm.

Thời gian mấy năm đối với bọn hắn mà nói thì không hề dài, dù sao cũng đã như vậy mấy chục năm, mấy năm thực sự

rất ngắn.

Thạch Minh nhìn số ngày giảm dần từng ngày.

Đến lúc hẳn sẽ phải dọn đi.

“Tiên tử Đông Phương biết sư tử Thiên Ngâm?” Thạch Minh nhìn Đông Phương Trà Trà hỏi.

Hắn cảm thấy dáng vẻ của Đông Phương Trà Trà này dù nhìn thế nào cũng không quá thông minh, hẳn là không nói láo.

“Người cũng biết tiên tử Thiên Ngâm? Có thể dẫn ta đi được không?” Đông Phương Trà Trà lập tức nói.

Nàng không biết người nào ở chỗ này, cũng không biết tiếp sau đây phải làm gì.

Cho nên tìm được người quen sẽ có cảm giác thoải mái hơn.

Đương nhiên, nàng cũng có thể để người của cung Thu Cảnh an bài.

Nhưng nàng vẫn muốn đi gặp tiên tử Thiên Ngâm một chút.

Thuận tiện nhìn xem ai là người đã chặn đường tiên tử Thiên Ngâm nhiều năm như vậy.

Nếu như đánh thắng được, nàng có thể trượng nghĩa tương trợ.

Đánh không lại ... vậy, vậy nói sau đi.

Hương Dụ nói khoe khoang chính là đang rước thêm phiền phức cho chính mình và những người khác, Hương Dụ nói rất đúng.

“Người tìm sư tử Thiên Ngâm có chuyện gì?” Thạch Minh hỏi một câu.

Mặc dù Đông Phương Trà Trà này nhìn không có gì nguy hiểm, nhưng sư tử hẳn căn bản không có bằng hữu nào.

Toàn bộ tông môn đều xa lánh nàng, làm sao có thể có người đến tìm được.

Là đến tìm phiền phức sao?

Nếu như vậy, vậy hẳn không để ý tặng đối phương chút xui xẻo này.

Nghe được câu hỏi của Thạch Minh, Đông Phương Trà Trà nhíu mày một chút, sau đó mở miệng nói:

“Hình như cũng không có chuyện gì quan trọng.”

“...”

Cuối cùng, Thạch Minh bất đắc dĩ nói:

“Đi theo ta.”

Câu trả lời của người này nằm ngoài dự đoán của hắn, hắn là không có vấn đề gì, nhưng hắn sẽ hỏi lại sư tỷ Thiên Ngâm.

Bảo đảm người này không phải là đến tìm phiền phức.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 357: Thân Thích

“Các người tốt nhất đừng tới gần ta quá.” Thạch Minh lại nói thêm một câu.

“Được.” Đông Phương Trà Trà gật đầu.

Thạch Minh: “...”

Người này cũng không hỏi tại sao à?

Đối với việc của người lạ Đông Phương Trà Trà sẽ không hỏi quá nhiều, nhất là trong tình huống nàng còn chưa đủ mạnh.

Chỉ cần nàng đủ mạnh, khi đó nàng có thể muốn làm gì thì làm.

Vậy sẽ không nghe lời như thế nữa.

Đến lúc đó, chuyện đầu tiên nàng làm sẽ là phản bác lại lời Hương Dụ nói.

Hương Dụ đi phía sau nhìn Trà Trà, một câu cũng không nói.

Nàng nhìn Tiểu thư Trà Trà lớn lên, đại khái cũng đoán được ý nghĩ của Tiểu thư Trà Trà.

Nhưng từ trước tới giờ nàng đều chưa từng lo lắng.

Trà Trà đối với nàng mà nói chính là Đại Tiểu thư tốt nhất trên đời này.

“Thật kỳ quái nha.” Phía trên Đông Phương Trà Trà, cô bé tóc bảy màu hiếu kỳ nhìn xuống người đi bên cạnh Trà Trà.

Nàng một đường đi theo Đông Phương Trà Trà đến đây, thế nhưng Đông Phương Trà Trà không nhìn thấy nàng.

Nàng tự nhiên biết nguyên nhân là bởi vì con mắt bị phong ấn kia.

Để không gây chuyện, nàng chỉ có thể lặng lẽ đi theo, đến lúc trở về nàng sẽ nói cho tên nhân loại này biết, mình đã sớm

nhìn thấu tất cả.

Đủ để cho tên nhân loại này hiểu được sức mạnh Chân Thần của mình.

Về phần tại sao phải không gây chuyện, chủ yếu là bởi vì một khi gây chuyện sẽ không được ra ngoài nữa.

Nàng đã đồng ý rồi.

Một khi nàng không tuân thủ, vậy thì người phía sau núi kia cũng sẽ không tuân thủ hứa hẹn của hắn.

Thân là Chân Thần Duy Nhất, nàng đánh cược danh dự và uy tín của Chân Thần.

Nhưng người bên người Trà Trà kia khiến cho nàng cảm thấy rất kỳ quái.

Trong mắt nàng, quanh người người này như có cái gì đó đang khuếch tán ra trong không trung, thứ này ảnh hưởng đến khí tràng của mấy người Đông Phương Trà Trà đi gần đó.

Nhưng đều bị nàng ngăn lại rồi.

Cô bé tóc bảy màu tò mò, thử nhét cái thứ đang khuếch tán kia vào lại trong người Thạch Minh.

Àm!

Trong nháy mắt khi cô bé tóc bảy màu nhét thứ kia trở về, Thạch Minh té ngã trên mặt đất.

Mặt nện thẳng xuống bậc thang.

Đừng nói hai người bên cạnh là Đông Phương Trà Trà và Hương Dụ đều giật nảy mình, ngay chính cô bé tóc bảy màu cũng kinh hãi trốn phía sau lưng Đông Phương Trà Trà.

Trà Trà bị nàng đụng nhẹ một cái.

Đương nhiên, người kinh ngạc nhất vẫn là Thạch Minh.

Hắn ngã sấp xuống, bên người hắn cũng có những người khác, nhưng cuối cùng người ngã sấp xuống lại là hắn.

Loại cảm giác này quen thuộc cỡ nào.

Thứ hấn nhớ tới đầu tiên chính là Đông Phương Hạo Nguyệt, đại lão khiến cho người khác không thể nào lý giải được kia.

“Đông Phương Hạo Nguyệt? Đông Phương Trà Trà?”

Nghĩ đến điều này, Thạch Minh lập tức giật mình trong lòng.

Sau đó hấn có chút hoảng sợ nhìn về phía Đông Phương Trà Trà.

Không phải là thân thích đây chứ?

Thấy Thạch Minh nhìn qua, Đông Phương Trà Trà luống cuống:

“Không, không phải ta.”

Nàng có chút lo lắng người này là cố tình giả vờ bị ngã.

Hương Dụ thường xuyên nói ở bên ngoài có rất nhiều người có ý đồ xấu, Hương Dụ nói chẳng sai chút nào.

Hương Dụ cũng rất bất ngờ, đối phương thế mà lại có tu vi tứ giai, cái này nàng có thể nhìn ra.

Thế nhưng một tứ giai làm sao lại tự nhiên ngã sấp xuống như thế?

Vì lý do an toàn, nàng yên lặng đi đến bên người Trà Trà, đề phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

Thạch Minh lúc này đứng lên, hấn thử hỏi:

“Tiên tử Đông Phương không biết có biết người nào đặc biệt lợi hại không?”

Nghe được vấn đề này, Đông Phương Trà Trà hơi nghi hoặc, nhưng nàng cảm thấy mình cũng đã đi ra ngoài rồi, hay là cứ trả lời vấn đề của người khác một chút cũng không sao.

Cũng không phải vấn đề gì quan trọng.

Suy nghĩ một chút, Trà Trà rốt cuộc cũng nghĩ đến một người đặc biệt lợi hại.

Chị dâu.

Chị dâu siêu cấp lợi hại.

“Có.” Đông Phương Trà Trà gật đầu.

Bởi vì chị dâu không cho nàng nói cho người khác biết, cho nên nàng không dám nói ra là ai.

Thạch Minh nghe thấy lời xác nhận của Đông Phương Trà Trà, lại hỏi thêm một câu:

“Có phải thân thích của tiên tử không?”

“Đúng đúng, đối với ta khá tốt.” Đông Phương Trà Trà gật đầu.

Chị dâu đối với nàng đặc biệt tốt.

Thạch Minh một bộ quả nhiên là thế dáng vẻ, Đông Phương Hạo Nguyệt chính là người nhà Đông Phương Trà Trà.

Khó trách người xui xẻo lại là hắn.

Nhất là tiên tử Đông Phương còn nói Đông Phương Hạo Nguyệt đối với nàng rất tốt.

“Vậy tiên tử Đông Phương, không biết người có thể cách ta xa hơn một chút được không?” Thạch Minh nói.

Đối với chuyện này, Đông Phương Trà Trà không có bất kỳ ý kiến gì.

Cô bé tóc bảy màu cảm thấy Đông Phương Trà Trà này thật là vô dụng, người khác nói cái gì thì chính là cái đó, thua thiệt nàng đưa cho tên nhân loại này một cuốn con đường thành thần.

Đây chính là một trong bảy vị Chủ Thần tương lai của nàng.

Ừm, chờ trở về, phải để cho nhân loại vô dụng này tận mắt chứng kiến thần uy của mình, sau đó dẫn đạo thật tốt cho nàng.

Nói cho nàng biết, sống dưới sông thật ra cũng rất thú vị, bên trong có rất nhiều đồ chơi.

Còn có rất nhiều cá.

Thần Vực mới không có khó chịu như tên nhân loại này nghĩ.

Mà theo Đông Phương Trà Trà tiếp tục đi lên, cô bé tóc bảy màu lại ngày càng nghi hoặc.

Nàng nhìn chăm chăm xuống dưới thềm đá, luôn có cảm giác bên dưới này có đồ vật gì.

“Giống như có vật gì kỳ quái, đi xuống xem một chút, sẽ không gây chuyện.” Nghĩ như vậy, cô bé tóc bảy màu liền tiến xuống phía thềm đá.

Nàng không dám chọc ra chuyện gì, gây chuyện sẽ lại bị ném trở về.

Hừ!

Bọn hần đều thích ném ta, không có tư cách trở thành một trong những Chủ Thần của ta.

...

Lúc Lục Thủy tỉnh lại, trời mới tờ mờ sáng.

Hắn không có thói quen đợi mặt trời mọc mới dậy.

Trừ khi có Mộ Tuyết ở bên người thì còn có thể tìm chút chuyện làm, nhưng phần lớn vẫn sẽ là dậy luôn.

Ở kiếp trước, sáng sớm hắn sẽ đọc sách, tu luyện.

Sau khi xem hiểu được Thiên Địa Trận Văn xong, hắn không tu luyện nữa.

Chỉ đọc sách.

Bây giờ đương nhiên cũng là đọc sách, không phải Thiên Địa Trận Văn, mà là mấy sách về thể thuật.

Có điều đây chỉ là giả vờ, trên thực tế, hắn đang phác họa Thiên Địa Trận Văn trong đầu.

Bởi vì là nơi ở tạm thời, chỗ hắn không có sân nhỏ, cho nên chỉ có thể ngồi dưới cái cây cách đó không xa.

Nơi này có một cái bàn.

Lúc Lục Thủy ngồi xuống đọc sách, Chân Võ liền bung một mâm hoa quả tới, để lên bàn.

Lẽ ra đây là việc của thị nữ, nhưng Lục Thủy bây giờ không ở Lục gia, cho nên việc này đành phải để Chân Võ Chân Linh làm.

Cũng không phải là Mộ gia không có thị nữ, mà là Chân Võ Chân Linh cảm thấy mình tự làm sẽ an toàn hơn chút.

Lục Thủy không để ý những thứ này, hẩn tiếp tục nhìn quyển sách trên tay.

Hồi lâu sau.

Xoạt.

Quyển sách trên tay được lật đến trang cuối cùng.

Lúc này Lục Thủy mới phát hiện mình đã xem hết sách.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 358: Chỉ Cần Ta Không Tỏ Ra Xấu Hổ, Lục Thủy Sẽ Phải Lúng Túng

Trời bây giờ đã sáng rõ, mặt trời đã lên cao.

Thời tiết không tính là quá tốt.

Sau đó Lục Thủy nhìn về phía hoa quả trên mặt bàn, mới phát hiện là việt quất.

Lục Thủy có chút bất ngờ.

Hắn thuận tay chọn lấy một viên lớn nhất, định thử một chút xem ngọt hay không ngọt.

Chỉ là vừa mới đặt đến bên miệng, hắn liền nghĩ đến Mộ Tuyết.

Sau đó hắn nhìn đồng hồ, đã không còn sớm, Mộ Tuyết hẳn đã dậy.

Nghĩ như vậy, Lục Thủy liền đứng dậy đi đến chỗ Mộ Tuyết.

Trong tay hắn còn cầm quả việt quất lớn nhất kia.

...

Mộ Tuyết cũng đã dậy.

Bởi vì trên người Lục Thủy có thương thế, hai ngày này nàng không có khả năng đánh Lục Thủy.

Có điều hôm qua nàng đặc biệt không vui, được rồi, không nghiêm trọng.

Chờ tốt lên lại đánh.

Mộ Tuyết nhìn ra ngoài cửa, phát hiện Đinh Lương không có ở đây.

Không ai ở đây, vậy Mộ Tuyết liền háo hức muốn thử một chút.

Hôm nay nàng mặc quần áo, dưới chân có đi tất và ủng.

Mặc dù hai ngày này không có khả năng đi đánh Lục Thủy, nhưng đây dù sao cũng là chuyện sớm muộn, giờ có thể thử luyện tập trước một chút.

Mộ Tuyết nhẹ nhàng nháy một cái, sau đó tay trái vung một quyền, tiếng gió theo tay nàng rít gào.

“Trái một quyền.”

Tiếp đó nàng thu tay trái lại, tay phải tiếp tục vung ra một quyền, tiếng xé gió theo đó mà vang lên.

“Phải một quyền.”

...

Lúc này, Lục Thủy đã đi tới nơi ở của Mộ Tuyết, hẩn nhìn xung quanh, phát hiện Mộ Tuyết không có ở bên ngoài, cũng không nhìn thấy thị nữ của Mộ Tuyết đâu.

Nhưng cửa lại mở, hẩn định đi qua nhìn thử xem Mộ Tuyết có ở bên trong hay không.

Chỉ là vừa mới đi tới cửa, hẩn liền nhìn thấy Mộ Tuyết ở bên trong đang vung quyền.

Đây là nắm đấm của người bình thường sao?

“Trái một quyền, phải một quyền.”

“Sau đó quay đầu lại đấm móc.”

Nói xong, Mộ Tuyết quay người lại định đấm móc.

Chỉ là vừa mới xoay người, nàng liền nhìn thấy Lục Thủy.

Bốn mắt nhìn nhau.

Không khí trong nháy mắt yên tĩnh trở lại.

Mộ Tuyết từ từ buông nắm tay xuống, mặt của nàng thoáng đỏ lên.

Càng lúc càng đỏ.

Nàng cứng ngắc nhắc chân đi tới cửa, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại, hoàn toàn không để ý Lục Thủy.

Đúng, Lục Thủy không ở đây.

Đóng cửa lại xong, nàng mới vèo một cái chui vào trong chăn.

“Xong, xong, mắt hết mắt mũi rồi.”

“Năm mơ, vừa rồi chắc chắn là đang năm mơ, ta vẫn còn đang ngủ, còn chưa có dậy.”

“Dù có dậy rồi thì cũng khẳng định là mộng du, đúng, trùng ác mộng ma tu, vừa rồi đều là giả.”

“Lục Thủy chắc chắn sẽ hiểu, tất cả những gì vừa xảy ra đều không liên quan đến ta.”

Sau đó Mộ Tuyết trốn ở bên trong, không chịu đi ra.

Về chuyện Lục Thủy tự tiện đi vào, thậm chí không gõ cửa, Mộ Tuyết không để ý.

Dù có đóng kín cửa, Lục Thủy cũng có thể mở ra.

Nàng đã quen rồi.

Lúc này, Lục Thủy vẫn đứng ở trước cửa, thật ra lưng áo hần đã sớm ướt nhẹp mồ hôi.

Trong nháy mắt vừa rồi, hần còn nghĩ là Mộ Tuyết sẽ xông tới giết người diệt khẩu.

Nếu như đánh nhau cùng Mộ Tuyết lúc này, hần thắng kiểu gì?

Còn tốt, còn tốt.

‘Nhưng dáng vẻ của Mộ Tuyết vừa rồi thật sự là đáng yêu, không dùng pháp thuật lưu lại đoạn này, thật sự là đáng tiếc.’

Sau đó Lục Thủy không nghĩ nhiều nữa, dù sao dáng vẻ của Mộ Tuyết trong mắt hần, dù thế nào cũng đẹp mắt.

Đáng yêu, gợi cảm, kinh diễm.

Ngay cả khi là thùng thuốc nổ cũng rất thú vị.

“Cộc cộc.”

Lục Thủy gõ cửa.

Không bao lâu sau, cửa mở ra.

Người mở cửa đương nhiên là Mộ Tuyết, nhưng lúc này Mộ Tuyết đã thay đổi quần áo, trước đó mặc quần với áo, bây giờ đổi thành váy tiên.

Nếu có váy đến gối, có lẽ nàng sẽ dùng chân của mình để thu hút lực chú ý của Lục Thủy.

Kể cả có váy trễ ngực cũng được, nàng đại khái cũng sẽ dùng.

Đáng tiếc nàng lại không có cái gì.

Nhưng chỉ cần nàng không tỏ ra xấu hổ, như vậy người phải lúng túng đổi lại sẽ là Lục Thủy.

Lúc này Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, không nói gì.

Lục Thủy nhìn lại Mộ Tuyết, hẳn có cảm giác Mộ Tuyết đang nói: Người xem đi, người người vừa mới thấy không phải ta, quần áo rõ ràng không giống nhau, mà ta còn bình tĩnh như thế, người có phải nên lúng túng một chút hay không?

Lục Thủy cứ như vậy nhìn chăm chăm Mộ Tuyết, lại khiến nàng cảm thấy có chút bồn chồn.

‘Lục Thủy thôi, tại sao còn chưa xấu hổ đi?’

Lục Thủy nhìn thấy Mộ Tuyết như vậy, bỗng có chút muốn cười.

Có điều hẳn không tiếp tục trầm mặc nữa, mà đưa quả việt quất trong tay ra, nói:

“Mộ Tiểu thư có muốn ném thử hay không?”

Vốn đang không biết lấy cớ gì, không nghĩ tới Mộ Tuyết lại tự tạo ra cho hẳn một cái như vậy.

Trong hoàn cảnh này sẽ chỉ giống như là hẳn đang cố tránh đi chuyện kia mà thôi.

Sẽ không phải là vì mình thích Mộ Tuyết, cho nên mới tự mình đưa việt quất tới đây cho nàng ném thử.

Càng không phải là vì lúc ăn việt quất đột nhiên nhớ tới Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết nhìn việt quất trong tay Lục Thủy, nàng đưa tay nhận lấy việt quất, quả việt quất này so với bình thường mà nói thì tương đối lớn.

Không suy nghĩ nhiều, Mộ Tuyết lập tức bỏ quả việt quất vào trong miệng.

Sau đó nhẹ nhàng cắn.

“Ngọt không?” Lục Thủy hỏi.

“Ừm.” Mộ Tuyết giống như đang suy nghĩ.

Một lát sau, nàng mới mở miệng nói:

“Ngọt.”

Không phải là vị ngọt trong miệng, mà là trong lòng nàng ngọt.

Lục Thủy chắc chắn là lúc ăn việt quất nghĩ tới nàng.

Tuy quả việt quất này không thực sự ngọt, nhưng đối với nàng mà nói, nó rất ngọt.

Đây chính là do Lục Thủy tự mình đưa tới cho nàng ăn.

Loại chuyện lúng túng vừa rồi, nàng cũng quên đi.

Dù sao cũng chỉ là mơ, mơ thì ai mà nhớ rõ được.

Lục Thủy không để ý, mà là tránh ra một chút để Mộ Tuyết đi ra.

Bọn hắn dù sao cũng chưa thành hôn, cứ như vậy mà đi vào trong phòng Mộ Tuyết thì có vẻ không tốt lắm.

Cô nam quả nữ.

Người tu chân, phần lớn đều thích giữ cái cũ không chịu thay đổi.

Nói trắng ra chính là có một vài tư tưởng tương đối bảo thủ.

Nhưng cũng chỉ là một phần nhỏ, chuyện tự do yêu đương gì đó thì hoàn toàn không có vấn đề.

Thấy Lục Thủy tránh ra một khoảng, Mộ Tuyết liền thuận theo đó bước ra khỏi phòng.

“Lục Thiếu gia định khi nào thì đi cung Thu Cảnh?” Mộ Tuyết hỏi.

Lục Thủy suy nghĩ một chút, nói:

“Xế chiều hôm nay đi, ngày mai hẳn là có thể đến nơi.

Mộ Tiêu thư thấy có được không?”

“Được, nhưng ta cần nói với cha và dì Đường trước.” Mộ Tuyết nhẹ nhàng đáp.

Nàng bây giờ đã hoàn toàn khôi phục trạng thái bình thường, đôi mắt không có chút rung động nào, ngữ khí nhẹ nhàng bình tĩnh.

“Ta đi cùng Mộ Tiêu thư.” Lục Thủy rời khỏi Mộ gia tự nhiên cũng cần đi nói một tiếng.

Đây là lễ phép căn bản.

Dù quan hệ của hắn với Mộ gia không tốt, cũng nên đi nói một tiếng.

Không nói thì người mất mặt sẽ là hắn.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 359: Khởi Hành

Thân là Thiếu gia Lục gia, không nên ném mặt mũi đi như vậy.

Sau đó hắn và Mộ Tuyết liền đi tới nơi ở của Mộ Trạch và dì Đường.

Nơi ở của tất cả mọi người bây giờ đều chỉ là tạm thời, cho nên phòng ốc đều như nhau, đều không có sân nhỏ.

Cũng may không ai cảm thấy không quá không quen, dù sao tất cả mọi người đều là người tu luyện, chỉ cần thiết lập trận pháp đầy đủ là ổn.

Về phần phải ở bao lâu, hắn là cũng phải khá lâu.

Mộ gia muốn xây lại xong ít nhất cũng phải hai ba tháng.

Muốn khôi phục hoàn toàn, có lẽ cần tới bốn năm tháng.

Lâu hơn nữa thì không thể, bởi vì sau sáu tháng, Mộ Tuyết sẽ phải xuất giá.

Lục gia không cho phép Mộ gia bởi vì chuyện xây nhà cửa này mà để việc xuất giá của Mộ Tuyết xảy ra vấn đề gì.

“Các con muốn xuất phát vào chiều nay sao?” Dì Đường nhìn hai người Lục Thủy và Mộ Tuyết hỏi.

Nhã Lâm lúc này vẫn còn đang dụi mắt, vì tối hôm qua nàng không ngủ được cho nên giờ rất buồn ngủ.

Nhưng mẹ nàng không cho nàng ngủ nướng.

Chỉ có thể dậy.

Về phần Mộ Trạch, hắn đã sớm đi làm việc, Mộ gia bị hủy, thân là một trong ba người chủ sự của Mộ gia, hắn căn bản không có thời gian nhàn rỗi.

“Vâng, dì Đường nếu cảm thấy bây giờ bọn con rời đi không được tiện lắm, vậy thì lùi lại thời gian một chút cũng không có vấn đề gì.” Mộ Tuyết nhẹ nhàng nói.

Mộ Tuyết rời đi như vậy, khó tránh khỏi khiến cho người ta cảm thấy con gái đã gả ra ngoài giống như bát nước đổ đi vậy.

Nhất là lúc này còn chưa xuất giá, thật chẳng khác nào là hắt nước ra ngoài.

Mộ Tuyết không thêm đề ý những thứ này, nhưng nếu như đi Đường đề ý, nàng tự nhiên sẽ ở lại.

Một kiếp này, đi Đường đối với nàng đã tốt hơn rất nhiều.

Đương nhiên, kể cả đối với nàng không tốt, nếu đi Đường nói bây giờ nàng rời đi sẽ không tốt, thì nàng cũng sẽ ở lại thêm một thời gian.

Lục Thủy có thể hiểu cho nàng.

Lục Thủy đương nhiên hiểu, bây giờ Mộ Tuyết còn chưa gả cho hấn, Mộ gia này là nhà Mộ Tuyết, chuyện không nghe lời trưởng bối, thật sự là không được.

Trừ khi những người này cố ý ức hiếp Mộ Tuyết, nếu không thì Lục Thủy cũng không thể tùy ý làm loạn.

Ví dụ như lần từ hôn trước, hấn có đầy đủ lí do chất vấn, cũng có đầy đủ thực lực để uốn nắn sai lầm của Mộ gia.

Dám ức hiếp Mộ Tuyết, chẳng khác nào ức hiếp Lục gia.

Đây là đặc quyền Lục gia cho Mộ Tuyết.

Sắp là con dâu, cũng là con dâu.

Là vị hôn thê của hấn, cũng là vợ của hấn.

Nếu như Lục gia ngay cả cái này cũng không bảo toàn được, vậy sau này còn tung hoành ngang dọc kiểu gì?

“Không cần, bây giờ hoàn cảnh của Mộ gia cũng không tốt, ta còn đang định đưa Nhã Lâm và Nhã Nguyệt đến nhà ông ngoại các nàng đây.

Chỉ là Nhã Nguyệt đột nhiên ở lại tổ địa, kế hoạch chỉ có thể trì hoãn.” Di Đường nói.

Đường Y là người của Đường gia, nhưng chỉ là chi thứ chứ không phải dòng chính.

Có thể gả cho Mộ Trạch đối với nhà nàng mà nói, chính là chuyện tốt.

Dù sao Mộ Trạch ở Mộ gia cũng có thực quyền.

Hơn nữa tu vi còn cao.

Khuyết điểm duy nhất chính là, Mộ Trạch có con gái riêng.

Nhưng chuyện này đối với nàng mà nói cũng không phải vấn đề lớn gì.

Cho nên Đường Y gả tới.

Những năm này đối với nàng mà nói, thật ra rất ổn, chính nàng cũng thấy thỏa mãn.

Vì hai đứa con gái của mình nàng cũng có chút mưu kế, điều này nàng không phủ nhận.

Nàng tỉnh ngộ, hoàn toàn là bởi vì Mộ Tuyết, ở nơi này của Mộ Tuyết, nàng luôn cảm thấy chút mưu kế của mình thật buồn cười, thật ngu xuẩn.

Sau đó nàng đột rụi chút mưu kế bản thủ áy của mình đi.

“Là đi thẳng tới Lục gia à?” Dì Đường hỏi.

“Dự định trước đó đi một chuyến đến Thu Cảnh Cung.” Mộ Tuyết đáp.

“Thu Cảnh Cung? Lục Thiếu gia cũng đi sao?” Dì Đường quay đầu hỏi Lục Thủy.

Lục Thủy gật đầu:

“Đúng vậy, dì Đường yên tâm, không có vấn đề gì.

Mộ Tuyết sẽ được bảo vệ thật tốt.”

Chuyện này dì Đường dĩ nhiên tin tưởng.

Tùy tùng Lục Thủy hoàn toàn không yếu chút nào, nàng luôn có cảm giác hai người kia rất mạnh, có lẽ thậm chí có thể đánh một chút với ngũ giai.

Người như vậy ở tu chân giới đã rất ít gặp.

Cường giả ngũ giai Pháp Thân, ở đâu cũng sẽ được coi trọng.

Mộ gia thế nhưng không có bao nhiêu ngũ giai, chính nàng cũng chưa lên đến ngũ giai.

“Tỷ tỷ phải đi rồi à?” Lúc này Nhã Lâm đã nghe rõ, vẻ mặt buồn thiu.

Tỷ tỷ rõ ràng vừa mới trở về.

Mộ Tuyết sờ lên đầu Nhã Lâm, mặt mang theo ý cười nhàn nhạt nói:

“Hay là tỷ tỷ ở lại dạy Nhã Lâm viết chữ?”

“Ta ở nhà chờ tỷ tỷ trở về.” Nhã Lâm lập tức tỉnh táo lên rất nhiều.

“Ha ha.”

Nhìn thấy bộ dạng này của Nhã Lâm, Mộ Tuyết không khỏi cười ra tiếng.

Dì Đường cũng có chút bất đắc dĩ, đưa con gái nhỏ này của mình chỗ nào cũng tốt, chỉ có chỗ không yêu đọc sách.

Sau đó Mộ Tuyết nói với dì Đường:

“Cha ở đâu? Con đi nói với cha một chút.”

Dì Đường lắc đầu:

“Trước khi ra khỏi cửa cha con nói không cần nói với ông ấy, nhưng cũng không có việc gì, ông ấy chính là như vậy.

Không có gì phải lo.”

Mộ Tuyết gật gật đầu, không nói gì thêm.

Lục Thủy tự nhiên cũng không thêm đề ý.

--

Mộ Trạch lúc này đang đi lại trong tổ địa, mặc dù thời gian tế bái đã qua, nhưng hiện tại mặt trên còn có sáu người, sau người này chắc chắn sẽ thu được cảm ngộ từ Khởi Nguyên Thạch phía trên, loại cảm ngộ này có thể là các loại công pháp, cũng có thể là các loại thuật pháp.

Trước kia Mộ Trạch không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng nghe Lục Thủy nói, hắn đã có một vài suy đoán.

Mỗi năm tế tổ một lần, việc kia cũng có thể là bởi vì mỗi năm năm Khởi Nguyên Thạch mới có thể câu thông một lần với bên ngoài.

Mà người có xuất hiện ánh sáng, chính là người có điều kiện và tư cách câu thông nhất định.

Mà điều kiện chân chính có lẽ là quá khó, cho nên vẫn chưa từng có người nghe được nội dung câu nói của Khởi Nguyên Thạch.

Cuối cùng, bọn hắn chỉ là đạt được vài công pháp hoặc thuật pháp không quá đặc biệt ở trong biển rộng vô tận.

“Mục đích Khởi Nguyên Thạch thành lập giao lưu là gì?”

“Là bởi vì tổ tiên bị nhốt, hay là vì có điều gì đó muốn nói với hậu nhân?”

Mộ Trạch không thể nào biết được.

Đương nhiên, hắn sẽ không loại trừ khả năng giọng nói này có mang theo ác ý.

Hắn cần đề phòng một chút.

“Chờ ngày Lục Thủy bại lộ, ta mới có thể nói ra tình hình thực tế được.”

“Theo cách nói của Lục Thủy, giống như là sau khi cưới là có thể, đây là ý gì?”

Mộ Trạch đối với cách làm của Lục Thủy cũng là xem không hiểu.

Lúc này, trong số sáu người kia, có người trên thân xuất hiện văn tự.

Là một thanh niên.

Xem ra là có chỗ lĩnh ngộ.

Rất nhanh sau đó, cả trên người người bên cạnh thanh niên này cũng xuất hiện văn tự, nhưng không giống với người đầu,

văn tự trên người này giống như là đang khắc ấn lên trên cánh tay.

—

Dịch: MB_Bos

Chương 360: Gặp Nhau

Mộ Trạch lập tức nhìn về phía người kia, kết quả khiến hắn không khỏi sửng sò.

Lại là con gái của hắn, Nhã Nguyệt.

Lúc này, sắc mặt của Nhã Nguyệt rất kém, nhìn như đang rất thống khổ.

Mộ Trạch có thể cảm giác được, những văn tự này đang khắc ấn ở trên cánh tay Nhã Nguyệt.

Cho nên Nhã Nguyệt là đối tượng câu thông phù hợp nhất trong số những người này?

Hoặc là nói, trong số những người Mộ gia đến đây, nàng là đối tượng câu thông phù hợp nhất?

Mộ Trạch có chút bận tâm, hắn nhìn chằm chằm vào Nhã Nguyệt, nếu có nguy hiểm, hắn trước tiên sẽ cắt đứt linh ngộ của Nhã Nguyệt.

Lúc này, những văn tự kia giống như là đang giãy dụa, nhưng vẫn không thể khắc ấn được.

Mà biểu hiện của Nhã Nguyệt càng ngày càng thống khổ, thậm chí khí tức cũng bắt đầu loạn.

Mộ Trạch định nhúng tay vào, chẳng qua ngay khi hắn vừa mới định động thủ, những văn tự kia liền từ bỏ khắc ấn, cuối cùng biến thành một ấn ký, nhẹ nhàng rơi trên mu bàn tay Nhã nguyệt, xong biến mất không thấy gì nữa.

Lúc này, sắc mặt Nhã Nguyệt đã không còn thống khổ, giống như là vừa mới lĩnh ngộ được cái gì.

Mộ Trạch chau mày, hắn không thấy ấn ký sẽ mang đến bất kỳ vấn đề gì khác.

Nhưng bây giờ hắn cái gì cũng không hiểu, chỉ có thể đi một bước nhìn một bước.

Hắn đã nhớ kỹ hình dạng ấn ký, sau này sẽ thử điều tra lai lịch của nó.

Mộ Trạch thở dài.

Mười chín năm ác mộng không vung đi được, bây giờ lại xuất hiện thêm nhiều phiền phức mới.

Chỉ hy vọng sẽ không phải là phiền phức thái quá, nếu không hắn có lẽ sẽ phải đi cầu trợ Lục Thủy.

Lục Thủy có lẽ sẽ có biện pháp đi.

Nhưng nếu không phải vạn bất đắc dĩ, thì hắn không muốn có chỗ liên hệ với Mộ Tuyết và Lục Thủy.

...

“Hoa Xuân Thành bay bay, bốn phía rần rết đuổi, không sợ có yêu nghiệt, Trà Trà hiển thần uy.”

Đông Phương Trà Trà chạy trong rừng cây nhỏ, mà chung quanh rừng cây nhỏ này đều là khí độc.

Trà Trà là đang tự tăng thêm lòng dũng cảm cho mình, mặc dù lá gan nàng vốn lớn, nhưng vẫn có thể rèn luyện thêm.

Nơi này là nơi ở của Thiên ngâm, Thạch Minh đã đưa Đông Phương Trà Trà đến cửa, sau đó để tự nàng đi vào.

Hương Dụ thì cảnh giác bốn phía. Nàng khác với Đông Phương Trà Trà, Đông Phương Trà Trà thì có thể buông lỏng, nhưng nàng nhất định phải sớm quan sát được nguy hiểm.

Nếu không Tiểu thư Trà Trà xảy ra vấn đề gì, thì sẽ không kịp hành động.

Có điều, nàng cũng chưa từng thấy qua Thiên Ngâm kia, khó nói tình huống đối phương như thế nào.

“Kiếm tới.”

Lúc này, giọng nói của Đông Phương Trà Trà vang lên.

Tiếp đó, Hương Dụ nhìn thấy Tiểu thư Trà Trà một tay vén bịt mắt lên, rồi một chữ “Kiếm” xuất hiện bên người nàng.

Khí tức công đức trong nháy mắt khuếch tán. Khí tức này cực kỳ đặc biệt, bất cứ yêu tà gì trước nó đều phải lui binh nhường bộ.

Hương Dụ: “...”

Nàng tự hỏi xung quanh có phải là thật sự có yêu nghiệt hay không.

Con mắt của Tiểu thư Trà Trà đặc thù, điều này nàng hiểu rõ, Tộc trưởng và Phu nhân Tộc trưởng đã đặc biệt dặn dò qua.

Đương nhiên, Tộc trưởng Lục gia và Phu nhân Tộc Trưởng Lục gia cũng đã đặc biệt dặn dò nàng.

Có đôi khi, Hương Dụ cảm thấy áp lực đè lên mình quá lớn.

Nhưng cũng còn may là Tiểu thư Trà Trà tương đối hiểu chuyện.

“Thu.”

Giọng nói của Trà Trà lại một lần nữa vang lên.

Sau đó, chữ “Kiếm” kia được thu lại.

Nàng không biết xung quanh có yêu nghiệt hay không, nhưng mặc kệ là có hay không, trước tiên cứ dọa đối phương một cái đã, thua người không thua trận.

Nhờ đâu thực sự có thì sao?

Hương Dụ ở phía sau: “...”

Suy nghĩ của Tiểu thư Trà Trà có đôi khi, quả thật là hơi khác so với người bình thường.

Có những lúc nàng không hiểu lắm, lấy loại tư duy khác hẳn thường nhân này của Tiểu thư Trà Trà, tại sao lại vẫn bị Lục Thiếu gia trêu đùa thảm như vậy?

Rất nhanh sau đó, Hương Dụ liền không suy nghĩ nhiều nữa, bởi vì khí tức công đức vừa rồi của Tiểu thư Trà Trà đã kinh động đến người ở bên trong.

Nàng có thể cảm giác được, người này là một tứ giai, nhưng thân thể giống như là rất yếu ớt.

“Tiên tử Trà Trà? Thật sự là người?” Thiên Ngâm từ bên trong đi ra.

Khi nàng nhìn thấy Đông Phương Trà Trà, nàng rất bất ngờ.

Vừa rồi nàng đã xác nhận với sự đệ của mình, bằng không thì cũng sẽ không biết là có người đi vào.

Nhìn thấy Thiên Ngâm, Hương Dụ lập tức chạy tới.

Sau đó nhìn Thiên Ngâm, nói:

“Đúng vậy, là ta, không nghĩ tới tiên tử Thiên Ngâm lại ở Thu Cảnh Cung.”

Thiên Ngâm mỉm cười đáp lại, sau đó lại nhìn sau lưng Trà Trà một chút:

“Tiền... Tiên tử Mộ Tuyết không tới sao?”

Nàng vốn muốn gọi tiền bối, nhưng cách xưng hô này dường như không thích hợp lắm vào thời điểm này, khi mà còn có những người khác ở đây.

“Đúng vậy, ta là sang đây xem các người thi đấu, cha mẹ ta không để ta đấu với biểu đệ Lục Thủy.

Ta rất muốn đánh biểu đệ Lục Thủy.” Đông Phương Trà Trà một mặt tiếc nuối.

Nàng còn muốn báo thù đó, bây giờ nàng đang rất bức bối, nàng nghĩ biểu đệ Lục Thủy chắc chắn sẽ bị nàng đánh khóc.

Nàng cũng không có cân nhắc khác, dù sao biểu đệ Lục Thủy cũng đã đánh khóc nàng, nàng đánh khóc biểu đệ Lục Thủy không phải rất bình thường sao.

Thiên Ngâm có chút bất ngờ, có thể dễ dàng đến cung Thu Cảnh xem thi đấu như vậy, xem ra bối cảnh của tiên tử Trà Trà không tầm thường chút nào.

Nhưng ngẫm lại, có một chị dâu như thế, nhìn thế nào cũng sẽ không thấy đơn giản.

Nhưng nhìn vào tu vi Đông Phương Trà Trà, Thiên Ngâm có chút tò mò nói:

“Tiên tử Trà Trà che giấu tu vi sao?”

Lúc hỏi ra vấn đề này, Thiên Ngâm đã mời Trà Trà vào nhà.

Cứ đứng ngoài phòng nói chuyện như vậy không được tốt lắm.

“Đúng a, dì nhỏ đã tự mình giúp ta che giấu, bọn họ nói ta tuổi còn quá nhỏ mà tu vi lại quá cao, không an toàn.

Hơn nữa, đôi khi ẩn giấu tu vi có thể cho ra kết quả kinh ngạc.” Đông Phương Trà Trà gật đầu giải thích.

Lúc này, Đông Phương Trà Trà đã đi vào trong phòng Thiên Ngâm, bên trong có một mùi thơm nhàn nhạt thoảng qua, bốn phía đều vô cùng sạch sẽ.

Ánh nắng từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, rơi trên mặt bàn.

Trên bàn còn có một số điểm tâm làm từ hoa quả.

“Là do ta tự làm, tiên tử Trà Trà có muốn ăn không?” Thiên Ngâm thấy Trà Trà nhìn mặt bàn, mở miệng dò hỏi.

Nàng không hỏi tu vi của Đông Phương Trà Trà là gì, bởi vì nàng đã đoán được.

Có lẽ là Trà Trà đã vượt qua thiên kiếp.

18 tuổi tam giai.

Đủ để xứng danh với đệ nhất thiên tài tu chân giới.

Tên Lưu Hỏa nàng không biết, nhưng trong nhận thức của nàng, nàng đã nhìn Thu Cảnh Cung trên dưới ngàn năm, nhưng không có một người nào có thể sánh ngang với Đông Phương Trà Trà.

Nàng còn đã đọc không ít ghi chép về truyền thuyết ở tu chân giới.

Loại thành tựu này của Đông Phương Trà Trà, toàn bộ tu chân giới hơn mấy ngàn vạn năm cũng khó vượt qua được.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 361: Quân Đảo Mê Vụ

“Có thể ăn không?” Đông Phương Trà Trà có chút muốn thử.

Sau khi nhận được sự đồng ý, Trà Trà liền ăn thử một cái.

Ngọt, là hương vị nàng thích.

“Đúng rồi, không phải có người vẫn chặn người ở đây suốt mấy chục năm sao? Là ai vậy? Để ta xem một chút xem có đánh thắng được hắn không.” Đông Phương Trà Trà hỏi.

Nàng quyết định gặp người hung tàn này một lần.

Không chỉ đả thương người khác, còn chặn đường người khác, một lần chặn này lại là mấy chục năm, người có nghị lực như thế, nhất định rất khó đối phó.

Nhưng nàng hiện tại đang cảm thấy rất bức bối.

Thiên Ngâm nhìn Đông Phương Trà Trà, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

“Chính là người đã đưa các người tới kia.”

Trà Trà có chút bất ngờ, sau đó hiếu kỳ nói:

“Hắn nhìn không mạnh nha.”

“Tiểu thư, hắn là tứ giai, không phải là đối thủ của chúng ta.” Lúc này, Hương Dụ vẫn luôn đứng ở một bên lên tiếng nhắc nhở.

Sau đó Trà Trà cảm thấy Hương Dụ nói rất đúng.

Chuyện vượt ra khỏi năng lực thì đừng có làm loạn.

“Nhưng trong khoảng thời gian này, có người có vẻ như muốn trực tiếp khiêu chiến với ta và sư đệ Thạch Minh.

Thua thì phải rời khỏi nơi này.

Bởi vì thi đấu, cho nên không thể không ứng chiến.” Thiên Ngâm mở miệng nói.

Có điều nàng không để ý.

Dù sao cũng có thể chuyển sang nơi khác để sự đệ nàng tiếp tục chặn, không đúng, không đúng, là để sự đệ tiếp tục trông coi.

Suýt chút nữa bị tiên tử Trà Trà làm sai lệch.

Trà Trà không hiểu lắm, nhưng vẫn gật đầu để tỏ vẻ nàng rất thông minh.

Đợi lát nữa hỏi lại Hương Dụ sau.

Nếu như tiên tử Thiên Ngâm hỏi nàng bây giờ, nàng sẽ trực tiếp quay sang hỏi Hương Dụ.

Đúng không, Hương Dụ?

Như vậy Hương Dụ tự nhiên sẽ trả lời thay nàng.

Ừm, chị dâu cũng nói là muốn qua đây, đến lúc chị dâu qua cũng có thể hỏi chị dâu.

Ah, biểu đệ Lục Thủy cũng sẽ tới.

Nghĩ tới đây, Trà Trà đột nhiên cảm thấy mình có thể đấu với biểu đệ Lục Thủy ở chỗ này.

‘Đúng rồi, ta thật thông minh mà, cái này cũng có thể nghĩ ra được.’

‘Như vậy cha mẹ sẽ không quản ta được nữa.’

‘Lần này cần phải đánh khóc biểu đệ Lục Thủy, đánh vào mặt đi.’

‘Còn phải mang mặt nạ Lưu Hỏa lên nữa, ngã nơi nào thì cần phải đứng lên ở nơi đó.’

--

“Gần đây có tin tức gì không?” Lục Thủy ở dưới gốc cây, mở miệng hỏi.

Người hấn hỏi là Chân Võ.

Bởi vì sau đó không lâu Lục Thủy và Mộ Tuyết cần phải rời khỏi khu vực Mộ gia.

Cho nên Mộ Tuyết bây giờ đang ở cạnh Nhã Lâm.

Hình như là đang nhìn Nhã Lâm chơi với tiểu yêu quái.

Mộ Tuyết không ở đây, Lục Thủy tự nhiên nhàn rồi, cho nên nên chú ý một chút xem các thể lực Tiên Đình gần đây đang làm gì.

Dù sao chuyện tế tổ cũng đã hoàn toàn qua đi, không có việc gì cần hấn để ý thêm nữa.

Có thể nói tế tổ lần này kết thúc rất hoàn mỹ.

“Bọn người Lạc Phong đã mất tích.” Câu nói của Chân Võ khiến cho Lục Thủy hơi kinh ngạc, Chân Võ tiếp tục nói:

“Tin tức cuối cùng Lạc Phong truyền đến nói là bọn hấn sẽ đi tới một nơi để tra tin tức, có điều Lạc Phong khá là cẩn thận, không đủ thông tin thì sẽ không đưa ra kết luận.

Nhưng hấn cũng đã để lại đường lui cho chính mình, đó chính là tin nhắn tự động được thiết lập trong điện thoại.

Thời gian đến, nếu hấn không tự hủy lệnh thì tin nhắn sẽ được gửi đến chỗ ta.

Điều này cũng có nghĩa là bọn hấn đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Nội dung tin nhắn là gì?” Lục Thủy hỏi.

“Quần đảo Mê Vụ.” Chân Võ đáp.

Nghe được bốn chữ này, Lục Thủy trầm mặc một chút.

Hấn biết quần đảo Mê Vụ là gì, nhưng vật này căn bản sẽ không xuất hiện.

Quần đảo Mê Vụ và đảo Mê Vụ không giống nhau.

Quần đảo Mê Vụ tiếp cận Mê Vụ Chi Đô, là nơi khá nguy hiểm.

‘Xem ra là Mê Vụ Chi Đô xảy ra việc ngoài ý muốn, nếu không quần đảo Mê Vụ không có lý gì lại đột nhiên xuất hiện như thế.’ Lục Thủy suy đoán trong lòng.

Về phần rớt cuộc là chuyện gì xảy ra, hấn không thể nào biết được.

Lấy thực lực của hấn bây giờ, căn bản là không thể tiến vào Mê Vụ Chi Đô, số người có thể tiến vào Mê Vụ Chi Đô mà vẫn sống sót ở tu chân giới, hai bàn tay là có thể đếm hết.

‘Nếu như là quần đảo Mê Vụ, vậy bọn người Lạc Phong mất tích ở bên trong ngược lại lại là chuyện bình thường.’ Lục Thủy nghĩ.

Sau đó, hấn mở miệng nói:

“Nghe ngóng xem vị trí quần đảo Mê Vụ ở đâu.”

“Thiếu gia định đi sao?” Chân Võ hỏi.

“Để nói sau.” Lục Thủy thực sự định đi qua.

Lạc Phong không phải người ngu, hoặc là nói đặc biệt thông minh.

Nếu không có đủ lý do, hấn sẽ không đi tiếp xúc với quần đảo Mê Vụ làm gì, nói cách khác nơi đó rất có khả năng tồn tại một vài thứ gì đó đáng giá để hấn mạo hiểm.

Về phần là cái gì, Lục Thủy dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được, chắc chắn có quan hệ với nhiệm vụ hấn giao cho Lạc Phong.

Chân Võ không hỏi nhiều, gật đầu đáp ứng.

“Tiên Đình và Khô Hải Phật Môn thì sao?” Lục Thủy lại hỏi.

“Khô Hải Phật Môn rất thận trọng, vẫn luôn không đạt được bất kì tin tức nào liên quan tới bọn họ, trước mắt đang trong trạng thái phong bế.

Tiên Đình thì khóa chặt phù tu, bọn họ ngược lại có thể nói là tương đối năng động, nhưng cũng chưa từng xuất hiện cảnh tượng gì hoành tráng, cho nên cũng không biết cụ thể là bọn họ đang làm gì.

Thần Chúng gần đây rất hung, chủ yếu là từ Thái Dương Thần Điện mà ra, dường như là đang tranh vị trí Thái Dương

Thần.

Tạm thời có thể biết Băng Hải Nữ Thần đang trong quá trình thức tỉnh, hiện đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, còn mấy đại thần điện khác thì không có âm thanh gì.” Chân Võ tổng kết đại khái lại.

Lục Thủy gật gật đầu, những người này an tĩnh như vậy khiến hắn có chút thất vọng.

Bọn họ không nháo chút chuyện, hắn sẽ không có cách nào tìm hiểu được.

Có điều cũng có khả năng những chuyện bọn họ làm, con đường bình thường sẽ không thể tra ra được.

“Đúng rồi, đi tìm hiểu ma tu một chút đi.” Nói tới đây, Lục Thủy lại lắc đầu:

“Được rồi, chờ Lạc Phong, để bọn hắn tra đi, có lẽ sẽ dễ hơn một chút.”

Ngẫm lại thời gian, có lẽ cũng sẽ nhanh đến đi?

Lần này, hắn trái lại muốn dạy cho ma tu kia cách làm người.

Nói gì thì nói cũng phải nhật được mặt mũi về.

Cũng không nhọc công Đại Trưởng lão phải tự mình xuất thủ.

Lục Thủy hắn sẽ dùng tuyệt thế chi tư, ở trước mặt ma tu kia, nói với hắn rằng không ai mãi mãi hèn.

Không cần 30 năm, Hà Đông cũng sẽ biến thành Hà Tây.

Về chuyện bọn người Lạc Phong mất tích kia, tìm thời gian đi một chuyến đến quần đảo Mê Vụ là được.

Lấy đặc tính của quần đảo Mê Vụ, chỉ cần không tìm đường chết, thì tạm thời không chết được.

Mà loại người như Lạc Phong chắc chắn sẽ không tự đào hố chôn mình.

Chân Võ tự nhiên cũng gật đầu đồng ý.

Thiếu gia nói cái gì thì dĩ nhiên chính là cái đó.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 362: Giết Người Diệt Khẩu

Chiều đến, một đoàn người Lục Thủy cáo biệt nhóm người đi Đường.

Trước khi đi, Nhã Lâm đưa Mộ Tuyết một nắm đồ ăn vặt lớn, nói rằng để tỳ tỳ ăn trên đường.

Đây đều là do nàng không nỡ ăn vụng trộm giấu đi,

Mộ Tuyết tự nhiên là nhận lấy, lễ vật Nhã Lâm cho, nàng không có chuyện không nhận.

Nhưng Nhã Lâm cũng không lỗ, Điều Hòa Huyết Đê của Mộ Tuyết phần lớn đều giao cho Nhã Lâm, chỗ của đi Đường cũng có rất nhiều.

Cái này đối với nhiều người mà nói đều có tác dụng lớn.

Đối với Mộ Tuyết, nàng có thể dùng nó để làm đồ ăn vặt cho Nhã Lâm ăn.

Còn những người khác, thực sự là không nỡ xa xỉ như vậy.

“Đi đường cẩn thận.” Di Đường vẫy tay với Mộ Tuyết.

So với thời điểm tới đón Mộ Tuyết trước đó thì tự nhiên hơn rất nhiều.

“Tỳ tỳ, hẹn gặp lại.” Nhã Lâm cũng vẫy tay.

Mộ Tuyết ngồi trên xe lửa cũng nhẹ nhàng vẫy tay.

Cảnh tượng như thế này, cả một đời trước nàng chưa từng trải nghiệm qua.

Nguyên một đời người, là thời gian không biết bao nhiêu năm.

Vậy mà chưa một lần được trải nghiệm qua.

Trước khi nàng xuất giá thì rất ít khi gặp mấy người đi Đường, Nhã Lâm lại càng hiếm khi thấy hơn.

Thời điểm đó nàng cũng quá ngu, không biết yêu thương mấy đứa trẻ nhỏ.

Một kiếp này, nàng vốn cho rằng cũng sẽ giống như kiếp trước, nhưng nàng lại may mắn.

Bây giờ, cuộc sống nàng đã đi theo một hướng hoàn toàn khác.

“Mộ Tiểu thư, đã khuất khỏi trạm xe rồi.” Lục Thủy ngồi đối diện Mộ Tuyết nhẹ nhàng nói.

Lục Thủy vốn không định quấy rầy Mộ Tuyết, nhưng nhìn nàng vẫn đứng đến thất thần ở đó, hẳn cảm thấy Mộ Tuyết chắc chắn đang nhớ tới kiếp trước.

Đối với Mộ Tuyết mà nói, ở kiếp trước, Mộ gia chính là một phiền muộn không thể bỏ cũng không thể giải quyết.

Đó là nhà mẹ nàng, đây là sự thật không thể nào thay đổi.

Nhưng nhà mẹ đẻ này đối với nàng không có yêu thương, hoặc là nói nàng không cảm giác được yêu thương.

Như vậy còn lại cũng chỉ là khổ sở.

Nhất là sau khi Mộ gia bị san bằng.

Mộ Tuyết lấy lại tinh thần, sau đó ngồi xuống chỗ ở phía đối diện Lục Thủy.

Lúc này, quần áo nàng đã đổi về thành quần áo bình thường, dưới chân đi ủng.

Nàng lo lắng rằng đường cung Thu Cảnh không dễ đi, váy tiên sẽ dễ bị bẩn, đến lúc đó lại phải thay quần áo sẽ rất phiền phức.

Mặc như bây giờ nhẹ nhàng hơn rất nhiều, nhớ đâu trên đường đi mệt, Lục Thủy cũng dễ công nàng hơn.

Nhưng có Đinh Lương ở đây, hẳn là sẽ không tới phiền Lục Thủy công nàng.

Ừm, nếu thực sự không được có thể đánh gãy chân Đinh Lương và Chân Linh, như thế Lục Thủy sẽ buộc phải công nàng.

“Lục Thiếu gia biết Thu Cảnh Cung sao?” Mộ Tuyết không nghĩ nhiều nữa mà hỏi một câu.

Lục Thủy lắc đầu đáp:

“Hình như từng nghe nói qua, cụ thể thì không rõ.”

Hắn hẳn là từng nghe qua ở đâu, nhưng chắc chắn là không quan trọng, ngay cả nghĩ cũng không muốn nghĩ, trừ khi Mộ Tuyết muốn hắn trả lời.

Vậy hẳn sẽ cố gắng nhớ lại tất cả ký ức có liên quan đến cung Thu Cảnh.

Ngừng một chút, Lục Thủy mở miệng hỏi:

“Mộ Tiểu thư biết sao?”

Mộ Tuyết lắc đầu, nàng tự nhiên cũng không có khả năng biết:

“Không biết rõ, nhưng lần trước ở đảo Mê Vụ có quen biết một đệ tử cung Thu Cảnh, Trà Trà hiện tại hẳn là đã tìm tới nàng.

Chuyện xưa của người này rất thú vị, Lục Thiếu gia có muốn nghe một chút không?”

Lục Thủy gật đầu.

Không có chuyện từ chối được.

Rời nhà đi ra ngoài mà chọc giận Mộ Tuyết không phải là một chuyện sáng suốt gì.

Ai mà biết sẽ phát sinh chuyện gì.

“Là như vậy, vị tiên tử kia có một sư đệ, là truyền kỳ trong tông môn.

Căn nguyên truyền kỳ là, hẳn có một loại thể chất kỳ lạ, vận rủi.” Mộ Tuyết bắt đầu giảng giải về kinh lịch Thiên Ngâm.

Nghe được quá nửa, Lục Thủy càng nghe càng cảm thấy không thích hợp.

Quen thuộc, quá quen thuộc.

Có điều góc độ hình như không giống, dường như cái hấn biết được nhìn từ góc độ khác.

Là góc độ nhà trai.

Nghĩ tới đây, Lục Thủy rốt cuộc cũng nhớ ra.

Thạch Minh.

Chuyện xưa này hấn từng nghe qua, là câu chuyện máu chó giữa Thạch Minh và sư muội, sư tử hấn.

Nhưng được nghe lại một lần từ góc nhìn của sư tử hấn, có cảm giác rất thú vị.

Không biết liệu sau này hấn có thể nghe lại cốt sự này từ góc nhìn của vị sư muội kia được không?

Đương nhiên, đây đều là vấn đề nhỏ, còn có một vấn đề lớn.

Mộ Tuyết biết sư tử Thạch Minh, mà hấn lại biết Thạch Minh, Thạch Minh lại từng nhìn thấy hấn xuất thủ.

Như vậy bốn người đụng vào nhau thì sẽ phát sinh chuyện gì?

Lục Thủy mới không tin Mộ Tuyết không có nhúng tay vào chuyện giữa hai người bọn họ.

Đông Phương Trà Trà đã đi tìm Thiên Ngâm kia, cũng tức là đối phương có thể lọt vào mắt Mộ Tuyết, như vậy nàng tất nhiên sẽ xuất phát từ một loại hảo tâm nào đó mà giúp đối phương một tay.

Về phần là giúp cái gì thì khó nói.

Có điều khả năng nàng cho đối phương lựa chọn sẽ cao hơn.

Tóm lại, bây giờ hấn đang ở trong tình huống rất nguy hiểm.

‘Giết người diệt khẩu đi, giết chết tên Thạch Minh kia.’

‘Ngay trước khi hấn mở miệng, dùng Kinh Hồng Nhất Chỉ một phát diệt.’

‘Người chết sẽ không thể mở miệng.’

‘Hoàn mỹ.’

--

Thạch Minh đi tới chỗ linh dược, hấn đến đôi linh dược.

Không phải là linh dược quý giá gì, chỉ là chút linh dược phụ trợ bình thường.

Dùng để giúp sư tử hấn khôi phục thương thế.

Bởi vì mỗi lần lĩnh, số lượng không nhiều, cho nên sư tử hấn thường xuyên phát tin tức tới, nói là không có.

Thạch Minh tự nhiên sẽ thuận thế hỏi tình huống thương thế của nàng, sư tử hấn mỗi lần như vậy đều sẽ chăm chú trả lời hấn.

Tóm lại đã có một chút chuyển biến tốt.

Đều nhờ vào đại ân của Đông Phương đại lão.

Nhưng khiến hấn ngoài ý muốn chính là, thân thích của Đông Phương đại lão là Đông Phương Trà Trà thế mà lại tới đây.

Hơn nữa còn quen biết sư tử Thiên Ngâm.

Thật sự là hiếm lạ.

Đương nhiên, loại chuyện này hấn đã xác nhận lại, sau khi biết không có vấn đề gì xong, hấn mới đi lấy thuốc.

Về phần trước đó, hấn muốn đi tìm người khiêu chiến bọn hấn.

Đáng tiếc những người kia đã trốn đi, làm cho hấn không có cách nào theo đuổi được.

Cũng không thể đợi trước cửa chặn đường đối phương được mà?

Hấn còn phải trông coi sư tử Thiên Ngâm để nàng không bị quấy rầy, không có thời gian ngồi xổm trước cửa nhà người khác.

“Trước tiên lấy thuốc về đã, nếu thực sự không được thì chỉ có thể đối kháng chính diện.” Thạch Minh cầm lấy thuốc, định trở về.

Gần đây tông môn thi đấu, đối với hắn mà nói rất là phiền phức.

Nếu có thể đợi thêm mấy năm, vậy thì vấn đề liền không lớn.

Hắn sẽ không cần trông coi sư tử Thiên Ngâm nữa.

Dù sao mấy năm sau, thương thế của sư tử Thiên Ngâm sẽ khôi phục, thuận lợi bước vào ngũ giai.

Đệ tử trẻ tuổi tu vi ngũ giai, khi đó có thể cùng mấy đại sư huynh bây giờ tranh phong tồn tại.

Đáng tiếc, thời gian không đợi người.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 363: Có Người Muốn Đoạt Chỗ Ở Của Sư Tỷ

“Sư huynh Thạch Minh?” Một giọng nói đột nhiên vang lên.

Là giọng nữ.

Thạch Minh có chút ngoài ý muốn, nhưng chủ nhân của giọng nói này là ai hẳn không nghĩ cũng biết.

Dù sao ở tông môn này cũng không có mấy người dám đối đáp với hắn.

Mà cũng chỉ có một người Hải Yến này.

Đúng vậy, người gọi Thạch Minh chính là Hải Yến.

Người thay thế Thiên Ngâm trở thành Đại sư tỷ hiện tại.

Tu vi ngũ giai Pháp Thân.

Thiên phú dị bẩm.

Hải Yến cột tóc, trong tay cầm một cây dù che mưa.

Thạch Minh nhìn cây dù trong tay Hải Yến một chút, lại ngẩng đầu lên nhìn trời một chút.

Trời không có mưa, nắng cũng không quá gắt, cầm dù làm gì?

“Sư muội Hải Yến tìm ta sao?” Thạch Minh không nghĩ nhiều nữa.

Lòng của nữ nhân như kim dưới đáy biển, có trời mới biết vị sư muội này đang nghĩ gì.

Có điều hắn vốn hắn là nên gọi đối phương một tiếng sư tỷ, nhưng đây là chuyện không thể nào.

Hắn không gọi đây.

Có bản lĩnh thì đánh hắn đi.

Hải Yến nhìn Thạch Minh, nàng đương nhiên biết Thạch Minh không hiểu lắm về việc việc nàng cầm dù, nhưng nàng sẽ không nói cho hắn biết, dù này là dùng để phòng vận rủi.

Mặc dù hiệu quả không phải rất mạnh, nhưng hắn là sẽ giúp nàng tránh khỏi vận rủi không cần thiết.

Lần trước nói chuyện với Thạch Minh xong, các nàng suyét chút nữa đã thành trò mèo trong mắt người khác, còn may là tu vi không bị hao hụt gì.

Lần này tự nhiên cần phải mang theo chút bảo vật hộ thể.

Nhưng nàng vẫn không dám đứng quá gần Thạch Minh.

“Su huynh Thạch Minh, ta tới nói về chuyện thi đấu.

Là tân tú muốn cướp chỗ ở của sư tử Thiên Ngâm mà lần trước ta nói với su huynh.” Hải Yến nói.

Thạch Minh tự nhiên biết là vị tân tú kia, hắn còn đặc biệt nghe ngóng được, đó hắn là con gái của một vị Trưởng lão của tông môn nào đó.

Tu vi tam giai, thiên phú kinh người.

Về phần tại sao nàng lại coi trọng chỗ ở của sư tử Thiên Ngâm.

Đó là bởi vì nơi đó vốn dành cho Đại sư tử ở, là chỗ tốt.

Hải Yến không dám đoạt là bởi vì kiêng kị Thạch Minh hắn.

Nhưng tân tú kia thì khác, bối cảnh nàng đủ mạnh, người lại kiêu ngạo, việc này cũng đồng nghĩa với việc nàng đang tuyên chiến với Hải Yến.

Nàng muốn đoạt lấy vị trí thủ tịch Đại sư tử.

Vị trí kia không chỉ có danh dự, mà còn có thể cho nàng rất nhiều tài nguyên tu luyện.

“Su muội Hải Yến còn chuyện gì muốn nói không?” Thạch Minh mở miệng hỏi.

Nếu như không có thì hắn sẽ trở về.

Sư tử vẫn còn ở nhà chờ hấn lấy thuốc.

“Thiên phú của vị sư muội kia mạnh là một chuyện, nhưng thứ cần cảnh giác nhất chính là pháp bảo trên người nàng.

Mà lần thi đấu này còn có thêm hạng mục tranh đoạt tài nguyên.

Có bất kỳ đồ vật nào muốn tranh đoạt, đều có thể trực tiếp gửi lên giải thi đấu, tiền bối ở tông môn sẽ tự mình chấp hành giám sát.

Cho nên hai người không thể không ứng chiến.

Quy tắc ba lượt hai thắng thì thắng.

Mỗi người một ván.

Bởi vì chỗ ở của sư tử Thiên Ngâm đặc biệt, cho nên quy định là tỷ thí bằng thực lực.

Sắp xếp trước mắt là hai tứ giai và một tam giai.

Sư huynh Thạch Minh hiểu điều này có nghĩa là gì không?

Sư huynh Thạch Minh có thể sẽ thắng, nhưng sư tử Thiên Ngâm chắc chắn sẽ thua, mà tam giai hấn là không có người nào dám đắc tội vị sư muội kia.

Tứ giai nàng chọn cũng không phải bình thường.” Hải Yến nói một hơi dài.

Thạch Minh không nói gì cả, yên lặng đợi Hải Yến nói xong.

Nói thật, thứ hấn biết cũng không nhiều, những tin tức này đối với hấn mà nói vẫn vô cùng quan trọng.

Ba người, hấn căn bản không tìm được người thứ ba.

Sau đó Thạch Minh nhìn về phía Hải Yến nói:

“Sư muội Hải Yến nói cho ta biết những thứ này, là muốn dùng ta ngăn cản đối phương làm rung chuyển vị trí của người sao?”

Chuyện rõ ràng như vậy, đồ đàn cũng nhìn ra được.

Chẳng lẽ đối phương lại là vì muốn tốt cho hấn và sư tử Thiên Ngâm?

Ai mà tin?

Hải Yến nhấp môi, một bộ dáng chua xót khi bị hiểu lầm:

“Sư huynh Thạch Minh hấn là không tín nhiệm ta.”

Thạch Minh nhìn Hải Yến, biểu tình bình tĩnh:

“Nếu không còn chuyện gì, vậy sư muội đừng cản đường ta nữa.”

Hải Yến nhìn Thạch Minh, hoàn toàn không kinh ngạc gì, giống như phản ứng của đối phương đã hoàn toàn nằm trong dự liệu của nàng:

“Sư huynh Thạch Minh, mặc dù là ta lừa sư huynh, nhưng ta cũng đã thực sự tạo ra hi vọng cho người.

Bây giờ nói sư tử Thiên Ngâm đối với người cũng giống như đối với sư đệ bình thường, người có tin không?”

“Người muốn nói cái gì?” Thạch Minh nhìn Hải Yến.

Có một số việc hấn không thể nào né tránh được.

“Sư huynh Thạch Minh phải hiểu một việc, ta mặc dù lợi dụng người để lên tới vị trí thủ tịch đại sư tử này, nhưng ta cũng chưa bao giờ tìm các người gây phiền phức.

Sáng tối trưa chiều đều không có.

Ta không nhất định là có điểm máu chột, mà là ta kiêng kỵ sư huynh Thạch Minh.

Nhưng vị sư muội kia lại không như vậy, nàng dám đoạt chỗ ở với sư tử Thiên Ngâm.

Mặc dù ta lo lắng nàng sẽ làm lung lay vị trí của ta, nhưng đó là chuyện của mấy trăm chục năm sau.

Khi đó, nàng có lẽ vẫn còn chưa đuổi được bước tiến của ta.

Nhưng vấn đề của sư tử Thiên Ngâm là vấn đề gần ngay trước mắt.

Người không ngăn cản nàng được.

Ta có một vài nhân tuyển, chỉ cần sư huynh Thạch Minh nghĩ ra được biện pháp để những người kia giúp người, như vậy tỷ lệ thắng sẽ rất cao.

Người khác không mời được bọn họ, nhưng sư huynh Thạch Minh khẳng định có thể.” Hải Yến nói.

Đúng vậy, thế hệ trẻ tuổi trong tông môn có rất ít người giống như Thạch Minh.

Mặt mũi Thạch Minh người khác không muốn mua cũng phải mua, trừ khi là cùng một dạng giống vị tân tú kia.

Hải Yến xác thực không sợ tân tú kia, nhưng thế lực sau lưng tân tú quả thực rất phiền phức.

Tương lai nàng muốn toàn lực trùng kích lục gia, làm gì có tâm tình cãi cọ với một đứa nhỏ như vậy?

Không chuẩn bị cho tương lai, nàng khả năng sẽ chính là sư tử Thiên Ngâm tiếp theo.

Nhưng chỉ cần nàng lên đến lục giai thì sẽ không sợ gì nữa.

Vị trí thủ tịch này có hay không cũng không quan trọng.

Nhưng bây giờ thì không như thế, nàng còn muốn dựa vào tài nguyên của thủ tịch, nếu không thì khó mà tiến vào lục giai được.

...

Thạch Minh nhìn Hải Yến, không nói gì.

Hắn cũng không biết mình nên nói cái gì.

Hải Yến nói rất đúng, chi ít từ ngoài nhìn vào thì rất đúng.

Mặc kệ hắn có nguyện ý bị lợi dụng hay không, bây giờ hắn cũng phải cố gắng giải quyết khốn cảnh trước mắt.

Hắn phải cố gắng hết sức để giữ chỗ ở hiện tại cho sư tử Thiên Ngâm.

Nói thật ra, chuyện đoạt chỗ này cũng là đang gây khó dễ với hắn.

Trong khi tất cả mọi người đều lo lắng bị hấn đở mắt tới,
tân tú này lại có vẻ như không hề lo lắng chút nào.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 364: Vấn Đề Khó

Thạch Minh liền nghĩ đến một chuyện.

Bối cảnh đối phương không đơn giản, không nhất định phải lấy ở chỗ của sư tử Thiên Ngâm, đối phương hoàn toàn có thể ở bên ngoài tông môn như hiện nay.

Như này rất khó giải quyết.

Thấy dáng vẻ Thạch Minh đã có chỗ hiểu ra, Hải Yên liền lấy ra một tờ giấy, nàng trực tiếp ném tờ giấy về phía Thạch Minh.

Sau khi Thạch Minh bắt được tờ giấy, Hải Yên mới tiếp tục nói:

“Nhỡ rồi, lai lịch vị sư muội kia không đơn giản, đối chiến mà là tam giai thì cơ bản không có phần thắng, nhưng chỉ cần tạo được thế hòa không phân thắng bại là đủ rồi.

Người được chọn kia chắc chắn có thể làm được điều này.

Lực phòng thủ của hắn thật sự rất kinh người.

Mà tứ giai, bản thân sư huynh Thạch Minh rất quan trọng, đối phương có khả năng không muốn sống, nhưng chỉ cần sư huynh Thạch Minh chịu đựng, liền có thể ở trong trạng thái bất thắng.

Ván cuối cùng cũng quan trọng không kém, ván này thắng, sư huynh Thạch Minh cơ bản là thắng.

Về phần nơi ở của sư tử Thiên Ngâm, bây giờ là do chính sư huynh Thạch Minh gánh chịu.

Đã nhiều năm như vậy, ai cũng biết cái chỗ kia đã sớm trở thành ấn ký của sư huynh.

Đối phương cũng cần mặt mũi, sẽ không chơi xấu.

Thế thôi.”

Nói xong, Hải Yến liền che dù rời đi, nàng chỉ có thể nói đến thế.

Sự kiện cụ thể sẽ phát triển thành như thế nào thì còn phải xem kết quả.

Nàng phải căn cứ vào kết quả mới có thể lập nên phương án ứng phó.

Nàng rất hy vọng bọn Thạch Minh có thể thắng.

Những người này không có lòng trả thù mãnh liệt gì, sư tử Thiên Ngâm thiện tâm, chỉ cần mình còn ngồi tại vị trí thủ tịch đại sư tử, không gây khó dễ với những người này, cơ bản sẽ không bị trả thù gì.

Nàng rất kiêng kị Thạch Minh, cũng rất kiêng kị Thiên Ngâm.

Không còn dám làm loạn nữa.

...

Thạch Minh nhìn đối phương rời đi.

Hắn nhìn tờ giấy trăm mặt hồi lâu.

Cứ để sư tử Thiên Ngâm dọn đi nơi khác như vậy, hắn đương nhiên không nguyện ý.

Đáng tiếc không tìm thấy chính chủ, như vậy chắc chắn không thể theo đuôi mấy tháng được.

Cho nên hắn vẫn phải nhận trợ giúp của sư muội Hải Yến à?

Như vậy quan hệ mối thù truyền kiếp giữa mọi người không phải sẽ bị biến chất sao?

Đương nhiên, nếu như thật sự có thể giúp sư tử Thiên Ngâm ở lại nơi này, hắn cũng không để ý việc từ bỏ mối thù truyền kiếp này.

Dù sao cũng không đánh lại đối phương, cũng không muốn lãng phí thời gian trên người đối phương.

Đi theo đuôi sư muội Hải Yến còn không bằng ở lại trông coi sư tử Thiên Ngâm.

Do dự một lát, Thạch Minh mở tờ giấy ra, bên trong có ghi hai cái tên và chỗ ở đại khái của hai người.

Hải Yên còn ghi chú phải nói thế nào cho tốt.

Cũng giống như trước kia giúp hắn theo đuổi sư tử Thiên Ngâm vậy.

Thạch Minh cũng không biết hai người kia, nhưng hắn dự định ngày mai tới xem thử.

Trước khi đi hắn muốn hỏi sư tử Thiên Ngâm một chút, loại chuyện này nhận được sự đồng ý của đối phương thì sẽ tốt hơn.

Nếu không đến lúc đó sư tử Thiên Ngâm lại cảm thấy chỗ ở này giống như là của hắn thì sẽ không tốt.

‘Ba ván hai thắng, nếu như ván đầu tiên ở thế hòa không phân thắng bại, thì muốn thắng hai ván sau có chút khó.’

‘Không đúng, chỉ cần thắng một ván là đủ rồi, một hòa một thắng một thua, như vậy đối phương cũng không thắng, không thắng thì sẽ không có khả năng cướp đi nơi ở của sư tử Thiên Ngâm.’

‘Cho nên ván đầu tiên hòa, ván thứ hai ta chỉ ít có thể đưa vào thế hòa không phân thắng bại, vậy chỉ cần ván thứ ba thắng là được.’

Thạch Minh cẩn thận nghĩ nghĩ, phần thắng của bọn hắn cũng khá lớn.

Nhưng đây là nghĩ theo hướng tốt, nếu như ván đầu tiên thua, vậy thì phía sau sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Mà bối cảnh đối phương lại không kém, nhờ đâu đối phương lại dựa vào bối cảnh, thì có lẽ hắn ngay cả cơ hội tìm người cũng không có.

‘Hy vọng có thể thuận lợi qua đi.’

Nếu như không thuận lợi thì hắn phải đi tìm một chỗ thích hợp khác.

Sau đó tiếp tục trông coi sư tử Thiên Ngâm.

Chờ đến khi sư tử Thiên Ngâm tốt lên rồi, nàng liền đi theo vị tân tú kia.

Lại đoạt lại chỗ ở.

“Người có nghe nói chưa? Nghe nói sư huynh Lạc Kỳ được Trương lão đề cử đi vào Nhược Thủy Trì, thật sự may mắn mà.”

“Cái gì mà may mắn, đó là dựa vào thực lực.”

Nghe nói sư huynh Lạc Kỳ là vô địch trong số tam giai.

Thiên phú dị bẩm, được đề cử cũng là bình thường, nhưng có điều phải từ bỏ thi đấu, có chút đáng tiếc.”

“Thi đấu làm sao hấp dẫn bằng Nhược Thủy Trì được, đây quả thật là cơ hội tốt ngàn năm có một với sư huynh Lạc Kỳ.

Công pháp của hắn cần có Nhược Thủy Trì kích thích.”

Trên đường trở về, Thạch Minh đột nhiên nghe được mấy lời bàn tán này.

Thạch Minh đi ngang qua bọn họ, tự nhiên nghe thấy rõ ràng.

‘Lạc Kỳ?’ Thạch Minh có hơi ngạc nhiên, sau đó hắn mở tờ giấy ra, một trong hai cái tên trên đó cũng là Lạc Kỳ.

‘Quả nhiên không có đơn giản như vậy. Xem ra vị sư muội kia không thay đổi chút nào.’ Thạch Minh thở dài một tiếng.

Hắn cần tìm phương pháp khác.

Thế nhưng sư muội Hải Yến không đề cử người nào khác, chứng tỏ trong số tam giai ở đây không có lựa chọn tốt hơn.

Trừ Lạc Kỳ, trong số tam giai tuyển ai cũng cùng một kết quả.

Àm!

“Á!”

“Đau quá.”

Hai người ở phía sau vốn đang nói chuyện, đột nhiên hụt chân ngã sấp xuống.

Đến lúc hai người đứng dậy mới nhìn thấy Thạch Minh vừa đi qua, hai người bị hù lập tức chạy đi.

Đáng chết, quên đề ý xung quanh.

Bọn hắn không sợ những sư huynh sư đệ khác, nhưng đối với Thạch Minh, đó là sự e ngại xuất phát từ nội tâm.

Cái này nếu như bắt đầu tấn thăng, có thể dọa cho người ta hồn bay phách lạc.

Không chừng còn muốn đưa một cái lễ đến cho sư huynh Thạch Minh.

Thạch Minh không đề ý đến hai người kia.

Hắn có chút bất đắc dĩ, không có cách gì, hắn cần giúp sư tỷ Thiên Ngâm chuẩn bị việc chuyển nhà thật tốt.

Nhưng như thế thì có chút không cam lòng.

...

Thiên Ngâm nhìn điện thoại, chân mày cau lại.

Nàng đang xem tin nhắn Thạch Minh gửi tới, là liên quan tới người khiêu chiến bọn hắn.

Loại chuyện này nàng vốn đã chuẩn bị kỹ càng, bây giờ chỉ chờ dọn đi mà thôi.

Bởi vì nàng không thể thắng, nàng vẫn phải ở trong trạng thái trọng thương.

“Sao thế?” Vừa ăn điểm tâm, Đông Phương Trà Trà vừa tò mò hỏi.

“Là chuyện khiêu chiến, bởi vì là thi đấu, cho nên dùng phương thức đấu ba thắng hai, mà còn có tiền bồi trong tông môn giám sát, không muốn tham gia cũng không được.” Thiên Ngâm nhẹ nhàng nói.

“Các người không đánh lại sao?” Đông Phương Trà Trà hiếu kỳ hỏi.

“Ừm, đánh không lại là một chuyện, chủ yếu là vấn đề ba ván thắng hai, chúng ta thật ra chỉ có hai người.” Trừ khi toàn thắng, nếu không thì kiêu gì cũng sẽ thua.

Dịch: MB_Boss

Chương 365: Ta Có Tính Là Người Không?

Đông Phương Trà Trà trừng mắt nhìn Thiên Ngâm, sau đó hỏi ra một vấn đề rất có tính triết học:

“Ta có tính là người không?”

Thiên Ngâm: “...”

Hương Dụ: “...”

Tiểu thư Trà Trà, người nghĩ thế nào mà lại hỏi ra cái vấn đề này?

Trà Trà cũng cảm thấy cách hỏi của mình không được đúng lắm, liền lên tiếng giải thích:

“Ý của ta là, chắc hẳn ta cũng tính là người. Không đúng, ta là người mà.

Hình như cũng không đúng lắm.”

Sau đó Trà Trà nhìn về phía Hương Dụ.

“Hương Dụ, ngươi hiểu không?”

Hương Dụ thở dài một tiếng trong lòng, sau đó nói:

“Ý của Tiểu thư Trà Trà là, nàng cũng có tư cách tham gia thi đấu, có lẽ cũng có thể gia nhập với các ngươi.”

Nghe được lời Hương Dụ nói, Đông Phương Trà Trà lập tức gật đầu, ý của nàng chính là như vậy.

Thiên Ngâm có chút bất ngờ, nàng không rõ tiên tử Trà Trà lấy đâu ra tư cách, nhưng nàng cũng không đi chất vấn chuyện này, mà hỏi:

“Người chúng ta cần là một tam giai, mà đối phương cũng là tam giai, khả năng chính là loại khó dây dưa nhất kia.”

Đông Phương Trà Trà lập tức nói:

“Ta cũng là tam giai, bây giờ ta đang rất bức bối, ta cảm thấy mình đi không có vấn đề gì.”

Nàng cẩn thận hỏi ngược lại, cha và mẹ nàng chỉ giúp nàng ẩn giấu tu vi, không nói lúc đánh nhau không được để lộ tu vi.

Thiên Ngâm hơi kinh ngạc, mặc dù biết rõ Trà Trà là tam giai, thế nhưng khi đối phương tự nói ra vẫn khiến cho người khác khó có thể tin được.

Có điều đối với đề nghị của Trà Trà, nàng có chút do dự.

Cuối cùng chỉ có thể nói:

“Tuy có thể, nhưng tiên tử Trà Trà tuyệt đối không nên miễn cưỡng chính mình.”

Trà Trà là ai, Thiên Ngâm không rõ lắm.

Nhưng nàng biết, nếu như có chuyện gì không hay xảy ra với Trà Trà, vậy có khả năng Thu Cảnh Cung cũng sẽ xong đời.

Trà Trà tự nhiên gật đầu đồng ý, nàng không đủ mạnh, thì sẽ không muốn làm gì thì làm.

Cho nên nàng rất nghe lời.

...

Lúc nhận được tin nhắn của Thiên Ngâm, Thạch Minh có chút ngoài ý muốn.

“Đề Đông Phương Trà Trà đấu với vị sư muội kia?”

Đây chính là thân thích nhà Đông Phương Hạo Nguyệt đó, thật sự không có vấn đề gì sao?

Thạch Minh cũng không phải lo lắng thực lực đối phương có vấn đề, mà lo lắng nhờ đây Đông Phương Trà Trà xảy ra chuyện không hay gì thì phải làm sao bây giờ?

Tông môn bọn hắn còn có thể tồn tại sao?

Đông Phương đại lão đáng sợ đến mức nào thì hắn không rõ ràng lắm, nhưng các loại dấu hiệu đã cho thấy, toàn bộ tông môn này cũng không đủ khả năng trêu vào đối phương.

Đề Đông Phương Trà Trà ra sân không phải là đi đặt bom hẹn giờ sao?

Hơn nữa một quả bom này còn có thể tùy thời nổ rớt cả Thu Cảnh Cung.

Nhưng hẳn lại không thể nói ra chuyện của Đông Phương đại lão được.

Cho nên chỉ có thể ngầm thừa nhận việc này?

‘Hi vọng sẽ không xuất hiện bất kì chuyện ngoài ý muốn gì.’

Không xuất hiện việc ngoài ý muốn, muốn hẳn dọn đi cũng được.

Nếu như việc ngoài ý muốn xuất hiện, đừng nói là sư tử Thiên Ngâm không có chỗ ở, có lẽ cả Thu Cảnh Cung cũng sẽ không còn chỗ ở nữa.

Khi đó sẽ thật sự phải lang thang ngoài đường đó.

--

Sâu dưới lòng đất ở Thu Cảnh Cung.

Cô bé tóc bảy màu đi tới một không gian thật lớn bên trong.

Nàng nhìn thấy một con sông, con sông này chia không gian ở đây thành hai nửa.

Cô bé tóc bảy màu đứng ngay cạnh bờ sông, ban đầu nàng muốn bay qua phía đối diện, nhưng lại không bay qua được.

Lúc bay đến giữa không trung liền rơi xuống.

Nàng chỉ có thể lui về.

“Thật kỳ quái, hay là dùng thần lực bay qua?”

“Chỉ dùng một chút xíu, sẽ không bị bắt về đâu nhỉ?”

“Hẳn là không đâu.”

Cô bé tóc bảy màu rất muốn qua phía đối diện nhìn, nàng cảm thấy bên trong hẳn là có đồ vật gì đó.

Cô bé tóc bảy màu rất nhanh liền vận dụng thần lực, sau đó thành công bay qua phía bờ sông bên kia.

Mà sau khi cô bé tóc bảy màu bay qua con sông, trong một ngôi đền ở đó, một người vốn đã yên lặng rất nhiều năm bỗng nhiên mở mắt.

“Ai?”

“Có, có người có thể đi vào nơi này?”

“Nhược Thủy biến mất sao? Ta có thể đi ra được sao?”

Là giọng nữ.

...

Ngay lúc đó, Chương môn Thu Cảnh Cung cũng mở mắt.

“Cảm giác có thứ gì đó vừa rơi xuống.”

Chương môn Thu Cảnh Cung là một người đàn ông trung niên.

Ngay khi cảm thấy có gì đó không đúng, hắn liền thử cảm nhận lại lần nữa, nhưng lại phát hiện không có bất cứ vấn đề gì.

Sau đó hắn liền không nghĩ nhiều nữa.

Gần đến thi đấu rồi, hắn cũng có chuyện cần quan tâm.

--

Giữa trưa ngày hôm sau.

Lục Thủy và Mộ Tuyết xuống xe lửa.

Mộ gia cách Thu Cảnh Cung không quá xa.

“Lục Thiếu gia, Trà Trà vào tam giai, có thể muốn đấu một một với ngươi.” Mộ Tuyết đi bên cạnh Lục Thủy mở miệng nói.

Hai bọn họ đứng chung một chỗ, vì quần áo tương đối giống nhau khiến cho rất nhiều người nhìn sang đều cảm thấy hai người này là một đôi.

Nhất là giữa hai người không có ngăn cách gì, bầu không khí rất hòa hợp.

Mặc dù không tay trong tay, nhưng cảm giác bầu không khí giữa hai người cũng không kém thân mật mấy so với nắm tay.

Chân Võ Chân Linh và Đinh Lương tự nhiên là đi theo ở phía sau, nếu không cần thiết bọn hắn cũng sẽ không đứng ở quá gần.

Nghe được lời Mộ Tuyết nói, Lục Thủy không khỏi đáp lại:

“Nàng không có việc gì tự nhiên đi đấu với ta làm gì.”

“Trà Trà nói ngươi đánh nàng, còn lừa nàng.” Mộ Tuyết nói.

“Thật sao?” Lục Thủy bình tĩnh hỏi lại.

Mộ Tuyết gật đầu:

“Đúng vậy, Lục Thiếu gia định làm thế nào?”

“Trẻ nhỏ không ngoan đánh một trận thì có gì sai.

Một người Chân Linh cũng có thể đánh nàng đến kêu trời trách đất.” Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết gật gật đầu, nàng biết Lục Thủy sẽ không để bản thân thiệt thòi.

Trà Trà muốn đòi lại danh dự cũng thật khó.

Nhưng nàng cũng không thèm để ý, việc Trà Trà tìm đường chết như thế này, nàng đã quen rồi.

Lúc bọn hắn sắp đến Thu Cảnh Cung, liền phát hiện có không ít người đi về phía Thu Cảnh Cung.

Có một ít nhìn giống như không phải người Thu Cảnh Cung.

Lục Thủy nhìn về phía Mộ Tuyết, Mộ Tuyết cũng không hiểu.

“Chân Võ.” Lục Thủy gọi một tiếng.

Lúc này, Chân Võ lập tức đi đến bên người Lục Thủy:

“Thiếu gia?”

“Có chuyện gì xảy ra?” Lục Thủy hỏi.

Chân Võ tự nhiên biết Lục Thủy đang hỏi chuyện gì, lập tức đáp:

“Thi đấu Thu Cảnh Cung thật ra cũng có mời một vài tông môn, đương nhiên cũng chỉ là mấy tông môn không khác họ lắm.

Đạo Tông, Kiếm Nhất Phong, Xảo Vân Tông, loại tông môn đỉnh cấp này, bọn hắn không dám quấy nhiễu.

Càng không dám quấy rầy.

Có thể mời đều là một vài tông môn quen thuộc hoặc là có chút lợi ích, hay lui tới.

Có điều hôm nay nhiều người, là bởi vì Thu Cảnh Cung cảm thấy đồ đều đã chuẩn bị xong, người cũng đã tới, liền tạm thời quyết định khai mạc thi đấu.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 366: Chứng Minh Thân Phận

Như thế không phải quá tùy hứng sao?

Lục Thủy có chút bất đắc dĩ, nhưng có một số tông môn luôn gấp gáp như vậy đấy.

Mà tạm thời khai mạc cũng có chỗ tốt, đó chính là nếu như có người nhằm vào thì có thể trực tiếp làm rối kế hoạch của đối phương.

Sau đó Chân Võ liền lui về vị trí cũ, không tiếp tục quấy rầy Lục Thủy và Mộ Tuyết.

Rất nhanh sau đó, bọn hắn đã đi tới cổng núi.

“Nam Bắc Trường lão của Thiên Nữ tông? Ngưỡng mộ đã lâu, tiên tử Tố Nhiễm ngày càng tài hoa rồi.” Một nam nhân trung niên cười nói với Nam Bắc Trường lão và Tố Nhiễm.

Nam Bắc Trường lão cũng cười chào hỏi, các nàng đại diện Thiên Nữ tông tới đây.

Đi theo phía sau là đệ tử Thiên Nữ tông.

Một đoàn người, Tố Nhiễm là tu vi cao nhất, ngũ giai.

Nhưng Nam Bắc Trường lão lại có thân phận cao.

Đây chính là thân tín của Chuồng môn Thiên Nữ, ai dám vô lễ?

Nam Bắc Trường lão thật ra không muốn tới, dù sao các nàng cũng yếu, nhờ đâu để mất thể diện thì xong.

Nhưng Thiên Nữ tông hoặc là nói Thiên Linh phong lại có giao tình với Thu Cảnh Cung.

Không để nhân vật có trọng lượng tới thì sẽ không được tốt lắm.

Lần này thì tốt rồi, kéo đến tận hai vị, cộng thêm Tố Nhiễm nữa là ba vị.

Rất cho Thu Cảnh Cung mặt mũi.

Đương nhiên, trước kia Thiên Linh phong cũng không đủ để khiến Thu Cảnh Cung nhiệt tình như vậy.

Đối với Thu Cảnh Cung mà nói, Thiên Linh phong không đáng để chú ý.

Nhưng bây giờ không giống với lúc trước, nếu như lúc trước Thiên Linh phong chỉ có thể coi là thế lực trung đẳng mặt lưu, thì bây giờ Thiên Nữ tông đã hoàn toàn thoát khỏi nhóm các thế lực trung đẳng, trở thành một trong những thế lực có tiếng nhất.

Thu Cảnh Cung tự nhiên sẽ nhiệt tình lên.

Lục Thủy và Mộ Tuyết đi ngay phía sau tự nhiên nghe được cuộc đối thoại này.

Bọn hắn rất kinh ngạc, thế mà lại đụng phải người Thiên Nữ tông ở đây.

“Mộ Tiểu thư có biết tông môn mới nổi này không? Lúc ta ra ngoài thỉnh thoảng có nghe nói qua, nghe nói các nàng có một Thần Nữ vô cùng lợi hại, không biết là thật hay giả.” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết nói.

Mộ Tuyết có chút xấu hổ.

Được chồng gọi là Thần Nữ như vậy, luôn có cảm giác là lạ.

Cuối cùng, Mộ Tuyết chỉ có thể lắc đầu đáp:

“Rất khó nói, nghe đồn có đôi khi cũng chỉ là nghe đồn, Lục Thiếu gia cần phải phân biệt rõ ràng.”

Lục Thủy gật gật đầu:

“Nghe Chân Võ nói, Thần Nữ của Thiên Nữ tông cho đến bây giờ vẫn chưa có ai biết là trông như thế nào.

Mộ Tiểu thư có cảm thấy đối phương che giấu mình như vậy liệu có phải là bởi vì xấu không?”

Che giấu bởi vì đó là hôn thê của ngươi, chẳng liên quan gì đến xấu hay không xấu cả. Mộ Tuyết có chút tức giận trong lòng.

Bị Lục Thủy nói xấu, không vui, muốn cắn Lục Thủy.

Đến khi hấn nhận thức được sai lầm của mình thì mới nhả ra.

Mộ Tuyết mặc dù tức giận, nhưng cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài, chỉ bình tĩnh nói:

“Lục Thiệu gia cảm thấy thế nào?”

Lục Thủy lắc đầu, bình tĩnh nói:

“Ai biết, nhưng dù thế nào đi nữa, cũng không thể so sánh với Mộ Tiểu thư được.”

Mộ Tuyết cúi đầu không nói gì.

Thật ra vẫn có thể so được, mặc dù là giống nhau.

Lục Thủy đương nhiên sẽ không đi khen Thần Nữ, đối với hấn bây giờ, Thần Nữ chính là nữ nhân khác.

Khen sẽ khiến Mộ Tuyết khó chịu, không tốt.

Mấy chuyện gây khó chịu như thế, hấn không có ý định để Mộ Tuyết vô cớ tiếp nhận.

Mặt khác, giá trị thù hận ngược lại có thể thường xuyên xoát.

Chuyện ghi nợ lại vào sổ kia của Mộ Tuyết thì có là gì?

Trước ngày từ hôn một ngày liền lấy trộm đốt đi, loại đại sự như từ hôn này, đương nhiên phải cân nhắc toàn diện.

Sau đó nhóm người Lục Thủy liền đi tới trước cổng núi, người nghênh đón bọn hấn tự nhiên không phải là vị nam nhân trung niên kia.

Bọn hấn còn trẻ như vậy, hơn nữa đôi phương còn không biết bọn hấn là ai, thấy thế nào cũng không cần tự mình nghênh đón.

“Đạo hữu, xin lấy thiệp mời ra.” Một đệ tử bình thường ngăn cản nhóm người Lục Thủy, nói.

Chân Võ đi tới, đưa thiệp mời ra.

Đây là do Đông Phương gia đưa tới.

Lục gia không có loại thiệp mời này.

Người đệ tử kia cầm lấy thiệp mời kiểm tra, sau đó liền nhú mày lại, loại thiệp mời này hắn chưa từng thấy qua.

“Xin chờ một chút.” Đệ tử này nhất thời không đưa ra được quyết định, chỉ có thể để nhóm người Lục Thủy chờ một lát.

Lục Thủy tự nhiên không có ý kiến.

Hắn hoàn toàn có thể ở đây nói chuyện phiếm với Mộ Tuyết.

Có thể chọc giận Mộ Tuyết lại càng tốt hơn.

“Su thúc, người xem thiệp mời này một chút đi, ta có cảm giác không giống với loại bình thường chúng ta thấy lắm, không rõ là thế nào.” Đệ tử kia đi đến trước mặt người đàn ông trung niên kia rồi nói.

Người đàn ông trung niên không nói gì, cầm lấy thiệp mời đưa mắt nhìn.

Hắn lập tức nhận ra.

Đây là thiệp mời cũ, chỉ dành riêng cho Đông Phương gia.

Quan hệ giữa bọn hắn và Đông Phương gia không tệ.

Trước đó, Đông Phương gia ban đầu thật ra không tốt lắm, có xu hướng xuống dốc, nhưng bởi vì có Lục gia dìu dắt, đã nhanh chóng khôi phục lại vị trí cũ, thậm chí còn tiến xa hơn trước đây.

Bây giờ Đông Phương gia có lẽ còn mạnh hơn Thu Cảnh Cung.

Nhất là Tộc trưởng bây giờ của Đông Phương gia, thiên phú kinh người, không ai biết hắn có thể đi được bao xa.

Rất nhanh sau đó, người đàn ông trung niên kia đi đến trước mặt Lục Thủy, hỏi:

“Ngươi là người của Đông Phương gia?”

Lục Thủy gật đầu:

“Xem như vậy.”

Xem như?

Vậy rốt cuộc là có hay không?

Nhưng người đàn ông trung niên cũng không đi dò xét cái này, mà hỏi thẳng:

“Có ngọc thạch chứng minh thân phận Đông Phương gia không?”

Lục Thủy quay đầu nhìn Chân Võ.

Chân Võ lập tức nói:

“Thiếu gia, Tộc trưởng Đông Phương chỉ cho thiệp mời.”

Lục Thủy nhìn người đàn ông trung niên:

“Nhất định phải có ngọc thạch sao?”

“Nếu như là người chúng ta biết thì cũng không cần, nhưng rất xin lỗi, ra cũng không nhận ra đạo hữu là ai, để phòng ngừa có người nhất được thiệp mời đến đây giả mạo, hi vọng đạo hữu có thể cung cấp minh chứng thân phận.” Người đàn ông trung niên nói.

Lục Thủy gật đầu, hẳn cũng không cảm thấy như vậy là sai.

Muốn trách cũng chỉ có thể trách người cậu kia của hắn.

Quả nhiên, người sinh ra đã là cận bã, thì không có khả năng trông cậy vào.

Sau đó Lục Thủy lấy điện thoại di động ra gọi cho mẹ hắn.

“Mẹ, số điện thoại của cậu con là bao nhiêu?”

“Không có việc gì, chỉ là ở cửa Thu Cảnh Cung dùng thiệp mời của Đông Phương gia, cho nên nghiệm chứng thân phận không thành công.”

“Được, mẹ gửi cho con đi.”

“Mẹ, con đã nói rồi, Mộ gia không phải do con làm nổ.”

“Cúp máy đây, có việc rồi.”

Sau đó Lục Thủy nhận được tin nhắn, là số điện thoại của cậu hấn, Lục Thủy lại bấm số gọi điện thoại cho cậu mình.

Mộ Tuyết ở một bên rất muốn cười, nhưng nàng đương nhiên sẽ không làm khó Lục Thủy.

Rời nhà ra ngoài, Lục Thủy đặc biệt để ý thể diện.

Mất mặt hấn cũng sẽ kiên trì làm cho xong chuyện.

Dù sao không ai chọc hấn, hấn sẽ không mất mặt.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 367: Nghĩ Mà Kinh

Người đàn ông trung niên kia vẫn đứng chờ ở một bên, nói thật để hấn chờ như vậy, với hấn mà nói là một loại bất kính.

Nhưng có thiệp mời Đông Phương gia, hấn cũng không thể không coi trọng.

Nhưng hấn rất tò mò không biết người trước mặt này là người nào.

Quan hệ với Đông Phương gia hấn cũng không quá tốt, dù sao ngay cả số điện thoại của người ta cũng phải gọi điện đi hỏi.

Lúc này, Lục Thủy đã kết nối được với điện thoại của Đông Phương Dạ Minh.

“Cậu, là ta, Lục Thủy.” Lục Thủy trực tiếp nói ra thân phận.

“Mặt trời không có nhô lên ở phía tây, thiệp mời cậu đưa cần có ngọc thạch chứng minh thân phận mới vào được, chúng ta không có.”

“Được.”

Sau đó Lục Thủy cúp máy.

Hấn nói với người đàn ông trung niên kia:

“Chờ một chút.”

Người đàn ông trung niên gật gật đầu, không nói gì thêm.

Mặc dù hấn không thoải mái, nhưng có một số việc cũng nên tiếp nhận.

Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

Mà vừa lúc này, người đàn ông trung niên đột nhiên cảm giác được trong không trung truyền đến tiếng rít.

Nương theo đó mà đến còn có một cỗ lực lượng, lực lượng này không mang đến cảm giác áp bách, nhưng lại khiến người

ta cảm thấy khẩn trương.

Rất nhanh sau đó, người đàn ông trung niên kia nhìn thấy, là Chương môn đang từ trong tông môn chạy như bay tới, tốc độ thật sự rất nhanh.

Giống như là ngựa không ngừng vó phi nước đại tới.

Đây, đây là có chuyện gì?

Xảy ra chuyện sao?

Chỉ là rất nhanh, hắn liền thấy Chương môn rơi xuống cách chỗ hắn không xa, tiếp đó hắn nhìn thấy Chương môn mặt đầy ý cười đi về phía mấy người đang đứng cạnh hắn.

“Ha ha, vị đồng hương này chính là Lục Thiếu gia? Nghe đại danh đã lâu.” Chương môn Thu Cảnh Cung, Thu Diệp Phong, đi đến trước mặt Lục Thủy, tươi cười nói.

Sau khi thấy Lục Thủy gật đầu, hắn lại nói tiếp:

“Bên cạnh hắn là hôn thê của Lục Thiếu gia, tiên tử Mộ Tuyết, hai người thật sự là một đôi trai tài gái sắc, đi, mời mọi người vào trong.”

Lục Thủy không nói thêm gì, hắn đang nghĩ xem đôi phương có phải là đang chê hắn xấu, chê Mộ Tuyết vô tài hay không.

Mộ Tuyết cảm thấy hình như mình bị nói thành bình hoa thì phải?

Nhưng hai người đều không nói gì, mà là đi theo vào.

Để lại người đàn ông trung niên kia ở bên ngoài, gương mặt tràn đầy sự khó tin.

Chương môn tự mình đi ra, trừ khi người đứng đầu Đông Phương gia đến, nếu không còn có ai đáng để Chương môn tự mình ra đón tiếp?

‘Lục Thiếu gia? Lục Thủy?’

Nam nhân trung niên kia lập tức nghĩ đến điều gì.

‘Không, không thể nào?’

Thiếu gia Lục gia?’

Thiếu gia Lục gia không mạnh, nhưng làm gì có ai dám ức hiếp hắn.

Thu Cảnh Cung nếu dám ức hiếp loại thiếu gia cấp bậc này, có khả năng hôm sau liền phải đóng cửa.

Người đàn ông trung niên nghĩ tới mà sợ, còn tốt, còn tốt, thái độ của hắn còn tạm được.

Xem ra không tùy ý xem thường khách đến thăm là lựa chọn sáng suốt.

Lễ phép là vẫn phải có.

Dù sao người vĩnh viễn không biết được người trông như bình thường trước mặt sẽ có thân phận, bồi cảnh gì.

...

Lục Thủy đang đi theo Thu Diệp Phong tới đại quảng trường cung Thu Cảnh.

Nơi này chính là nơi thi đấu.

“Ta sẽ sắp xếp vị trí cho Lục Thiếu gia, giúp Lục Thiếu gia dễ quan sát trận đấu.” Thu Diệp Phong nói.

Một người đã bước vào thất giai như hắn khách khí với Lục Thủy như vậy, không phải là bởi vì Lục Thủy mạnh.

Mà là vì Lục gia quá mạnh.

Chuyện Thái Dương Thần đích thân tới Lục gia kia, hắn biết.

Hắn cũng biết Thái Dương Thần thật sự đến Lục gia, mặc dù không biết cụ thể, nhưng theo như hắn biết, Lục gia không chịu bất kỳ tổn hại gì.

Thái Dương Thần Điện là nơi nào chứ?

Đó là nơi có thể tùy tiện nghiền ép cung Thu Cảnh của hắn.

Mà Lục gia lại không sợ hãi, thậm chí Thái Dương Thần Điện cũng không làm gì được Lục gia.

Chuyện này không cần nghĩ cũng biết, Lục gia không phải người một cung Thu Cảnh như bọn hấn có thể chọc được.

Nhất là khi Lục Thủy là con trai duy nhất trong Lục gia.

Tộc trưởng Đông Phương đúng là không có đạo nghĩa gì, đến tận lúc người ta đến rồi mới nói cho hấn biết.

Nếu như sớm biết, hấn sẽ để cho Thiếu gia Lục gia phải ở dưới chò sao?

Hấn sẽ trực tiếp đứng ở cửa đợi người tới để tiếp.

Sợ gì mất chút mặt mũi chứ.

Nếu không cẩn thận thì cái cung Thu Cảnh này cũng có thể xong luôn rồi.

“Tiền bối có biết Đông Phương Trà Trà ở đâu không?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Hấn đến vốn là để xem Đông Phương Trà Trà ăn đòn.

Lúc này, Mộ Tuyết cũng mở miệng nói:

“Ta nghe nàng nói là đang giúp tiên tử Thiên Ngâm đối chiến.”

Nghe thấy lời Mộ Tuyết nói với Lục Thủy, Thu Diệp Phong sững sờ.

Thiên Ngâm tham gia thi đấu?

Chuyện này hấn đương nhiên biết, nhưng Đông Phương Trà Trà cũng tham dự?

Mà lại còn bị Thiếu gia Lục gia chú ý tới?

Cái này, việc này vốn đã không đơn giản, bây giờ lại càng phức tạp hơn.

Đáng chết, lúc trước đáng nhẽ không nên nghe theo lời Trưởng lão Kim, cái này nếu như làm lớn chuyện lên, người thua thiệt vẫn là cung Thu Cảnh bọn hấn.

“Con gái của Đông Phương Dạ Minh sao? Không nghĩ tới đứa nhỏ kia còn hào hứng đi giúp người ta thi đấu, có điều lại

liên quan đến Thiên Ngâm, lão phu cũng có nghe qua việc thi đấu của Thiên Ngâm, hẳn là cũng không xa đây.

Đi theo ta.” Thu Diệp Phong cười ha hả nói.

Hắn có rất nhiều suy nghĩ, nhưng không dám nhắc tới một cái nào cả.

Lục Thủy không nói chuyện mà chỉ đi theo đối phương đến chỗ sân thi đấu của Đông Phương Trà Trà.

Hắn không biết vị Chương môn này nghĩ cái gì, cũng không có ý định đi tìm hiểu.

Mộ Tuyết cũng vậy.

Hai người bọn họ đều không có ý định nháo chuyện, dù sao đều cần phải thu mình một chút.

Chủ yếu vẫn là lo lắng Đông Phương Trà Trà sẽ náo ra việc gì đó.

Rất nhanh sau đó bọn hắn đã tới sân thi đấu, nơi này có không ít người, nhân viên còn chưa ra sân, hẳn là còn chưa bắt đầu.

“Tiền bối đưa chúng ta đến nơi này là được rồi, có lẽ tiền bối vẫn còn có việc khác phải làm.” Đã đến nơi, Lục Thủy cũng không có ý định để một người đường đường là Chương môn nơi này dẫn đường tiếp nữa.

Chủ yếu là do quá nổi bật.

“Vậy Lục Thiếu gia hãy mang theo tấm lệnh bài này, như vậy Lục Thiếu gia có muốn đi đâu cũng sẽ không bị người khác làm phiền.” Nói xong, Thu Diệp Phong liền đưa cho Lục Thủy một tấm lệnh bài.

Lệnh bài này làm bằng gỗ, bên trong có dòng nước lưu động, nhìn rất mới lạ.

Đây là lệnh bài chỉ có đệ tử thủ tịch mới có được.

Ở cung Thu Cảnh có rất nhiều quyền hạn.

Lục Thủy cũng không từ chối, hẳn cũng không muốn lại phải gọi điện thoại cho cậu hắn.

Đã lớn như vậy, đi đâu cũng phải gọi điện thoại để giải quyết thì quá mất mặt Lục Thiếu gia hẳn rồi.

Sau đó Thu Diệp Phong cáo từ nhóm người Lục Thủy.

Mà Lục Thủy tự nhiên tiếp tục cùng Mộ Tuyết đi xem Đông Phương Tra Tra tranh tài.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 368: Đến Xem Trà Trà Thi Đấu

“Mộ Tiểu thư cảm thấy phần thắng của Đông Phương Trà Trà có cao không?” Lục Thủy vừa đi vừa hỏi.

Mộ Tuyệt lắc đầu:

“Còn chưa biết đối thủ của Trà Trà là ai, cho nên rất khó nói phần thắng là lớn hay nhỏ.

Nếu như là cùng giai mà nói, vậy phần thắng của Trà Trà có lẽ sẽ rất lớn.”

Thiên phú của Đông Phương Trà Trà rất cao, phúc duyên lại càng không hợp thói thường, cơ bản là vô địch trong số những người cùng giai.

Nhưng, nàng lại có một nhược điểm trí mạng.

Trong việc chiến đấu, thiên phú yếu đến thành cặn bã.

Cho nên, phần thắng của đối phương cũng rất lớn.

Loại chuyện này, Lục Thủy và Mộ Tuyệt đều hiểu, dù sao cũng là Trà Trà, không thể yêu cầu quá cao.

Lục Thủy và Mộ Tuyệt rất nhanh đã tìm được một vị trí không tệ lắm, bởi vì tới trễ, cho nên không chiếm được vị trí tốt nhất.

Dùng lệnh bài đi đoạt chỗ thực ra là có thể, nhưng đối với Lục Thủy mà nói, đây là chuyện hoàn toàn không cần thiết.

Cùng Mộ Tuyệt tìm một chỗ ngồi thích hợp, sau đó cùng nhau thư thái ngồi xem còn tốt hơn nhiều.

Yên lặng, không có người chú ý đến.

Không lâu sau đó, hai người đã nhìn thấy Đông Phương Trà Trà, nàng đang đi cùng với một nữ tử khác, mà cách các nàng không xa có một nam tử nhìn tương đối mệt mỏi.

Thạch Minh.

Lục Thủy lập tức nhận ra Thạch Minh, cho nên người bên cạnh Đông Phương Tra Tra kia chính là sư tỷ Thiên Ngâm?

‘Thương thế nhìn như khôi phục không nhiều, nhưng trên thực tế đã gần như hoàn toàn khôi phục rồi, nàng ta đang giả bệnh?’ Lục Thủy nghĩ.

Loại chuyện vặt này, hần đương nhiên nhìn ra được.

Nhưng làm thế nào để biết được ba người đó ở trong cùng một nhóm?

Đương nhiên là bởi vì chỗ đó chỉ có mình ba người bọn họ.

Có thể ở gần Thạch Minh, trừ sư tỷ Thiên Ngâm của hần thì còn có thể là ai?

Nhưng Lục Thủy nhìn ra được một điều bất thường.

Trên người Thiên Ngâm kia có một cỗ lực lượng đặc biệt.

‘Lực lượng này có thể bảo vệ nàng khỏi ảnh hưởng của Thạch Minh, có lẽ là do Mộ Tuyết giúp.’

Lúc này, Mộ Tuyết lại đang có chút ngoài ý muốn, thương thế của Thiên Ngâm thế mà đã gần khôi phục rồi.

Nàng biết không phải vì thương thế của Thiên Ngâm ở ngoài da, nàng nhìn lực lượng khí tức, liền có thể biết được thương thế của đối phương như thế nào.

Đương nhiên, Thiên Ngâm cuối cùng đã lựa chọn cái gì nàng nhìn ra được.

Cho nên thương thế của Thiên Ngâm khôi phục hần là vì có cơ duyên khác.

‘Nàng đang giả bệnh? Vì sự đệ của mình sao?’

Mộ Tuyết tự nhiên cũng nhìn thấy Thạch Minh, người này quả thật có thể chất đặc biệt.

Về phần hai người kia có thích hợp hay không, nàng làm sao biết được?

Dù sao lúc vừa mới bắt đầu cũng không ai cảm thấy nàng và Lục Thủy thích hợp.

Lúc này, một tiên tử trẻ tuổi đi về phía đài cao.

Tiên tử này nhìn tuổi cũng không lớn, nhưng tu vi đã là tam giai, mặt lại còn vô cùng ngạo khí.

“Đệ tử Thu Cảnh Cung Thi Di, đến thỉnh giáo sư tử Thiên Ngâm, hi vọng sư tử có thể tuân thủ quy củ.” Thi Di cung kính nói với Thiên Ngâm.

Quy củ chính là đấu ba thắng hai, một tam giai, hai tứ giai.

Bây giờ nàng ra sân, Thiên Ngâm bên này cũng chỉ có thể để tam giai ra.

Tứ giai không thể lên.

“Lục Thiếu gia cảm thấy tiên tử này như thế nào?” Mộ Tuyết đột nhiên hỏi.

“Dáng dấp rất bình thường.” Lục Thủy đáp.

“...” Ta có hỏi người nàng có đẹp hay không à?

Nhưng khi nàng nhìn xuống, phát hiện vị tiên tử Thi Di này trông rất đẹp mắt.

So với Trà Trà có thể nói là đáng xem hơn nhiều.

Có điều vẫn không thể sánh bằng nàng.

Nghĩ đến đây Mộ Tuyết liền sững sốt một chút, suýt chút nữa đã bị Lục Thủy làm hư rồi.

“Ý ta là, Lục Thiếu gia thấy tu vi của nàng như thế nào.” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy bình tĩnh nói.

Dừng một chút, nàng lại nói thêm:

“Có đôi khi những nữ nhân Lục Thiếu gia cảm thấy không dễ nhìn lắm, cũng có thể có tâm cơ vô cùng thâm trầm, hi vọng về sau lúc Lục Thiếu gia ra ngoài sẽ chú ý nhiều hơn một chút.”

Lục Thủy nghe được lời này liền quay đầu nhìn về phía Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết cảm thấy Lục Thủy lại muốn đem nàng ra làm ví dụ.

Nhưng cuối cùng, Lục Thủy chỉ bình tĩnh gật đầu:

“Được.”

Mộ Tuyết: “...”

Lục Thủy vốn là muốn đem Mộ Tuyết ra làm ví dụ, nhưng hẳn cảm thấy Mộ Tuyết đã đoán được ý này, nếu còn nói nữa sẽ không thú vị.

Còn không bằng đi ngược lại, để nàng không đoán được kết cục.

Kinh ngạc chưa.

Mộ Tuyết thật ra rất vui vẻ.

Sau đó, Lục Thủy hỏi Chân Linh đi phía sau:

“Tu vi người này như thế nào?”

Nhìn nữ, tự nhiên phải hỏi Chân Linh.

Đều nói đàn ông hiểu rõ đàn ông nhất, vậy phụ nữ tự nhiên cũng hiểu rõ phụ nữ nhất.

Nghe được câu hỏi của Lục Thủy, Chân Linh lập tức mở miệng nói:

“Tu vi 3.1, không khác lắm so với Tiểu thư Trà Trà.”

Nhưng nhìn biểu hiện của đối phương, thân phận hẳn là không bình thường, cho nên xác suất trên người có không ít bảo vật là khá lớn.

Nhưng lại không biết thu liễm ngạo khí, tâm trí đại khái là không đủ thành thực, không biết lúc tu hành có phải trải qua khắc khổ gì hay không.

Tạm thời chỉ có thể nhìn ra những thứ này.” Chân Linh nói.

Thật ra cũng có một khả năng, đó chính là cố ý thể hiện là mình không đủ thành thực.

Giống như Thiếu gia của bọn họ vậy, nhưng xác suất này quá thấp.

Cho nên Chân Linh không nói ra.

Lục Thủy và Mộ Tuyết gật gật đầu.

Nhưng cuối cùng vẫn khó có thể nói được là ai sẽ hơn ai.

Người tám lạng người nửa cân đi.

Lúc này, Lục Thủy và Mộ Tuyết nhìn thấy Đông Phương Trà Trà đi lên lôi đài.

Đông Phương Trà Trà nhìn người đứng trên đài kia, nàng thật ra vẫn có chút khản trương.

Mặc dù gần đây nàng cảm thấy tương đối bức bối, nhưng nàng vẫn thích đánh nhau với nhị giai hơn.

Tam giai nàng không quen lắm.

Có điều nàng có vũ khí bí mật, thực sự không được cũng có thể nhận thua.

Tiên tử Thiên Ngâm đã nói với nàng như thế.

Thấy Đông Phương Trà Trà đi lên, chân mày Thi Di cau lại, đối phương chỉ có 2.3, cái này không hợp quy củ.

“Vị tiểu tiên tử này, ngươi là người ứng chiến sao?” Thi Di nhìn Đông Phương Trà Trà hỏi.

Đông Phương Trà Trà gật đầu, có chút khí thế nói:

“Đúng vậy, đối thủ của ngươi là ta.”

Thua người không thua trận.

Đúng không?

“Thế nhưng đối thủ của ta nhất định phải là tam giai.” Thi Di nói.

Thật ra không nói không thể là nhị giai, nhưng không ai lại đi dùng nhị giai đánh tam giai mà?

“Ah, ngươi chờ một chút.” Lúc này, Đông Phương Trà Trà mới tỉnh ngộ, nàng lập tức hóa giải che giấu tu vi trên người.

Sau một khắc, tu vi Đông Phương Trà Trà lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được tăng lên.

2.5

2.7

Cuối cùng đột phá tam giai, đạt tới 3.1.

Thi Di nhìn một màn này thì cau mày lại, nàng có thể cảm giác được tuổi tác của đối phương cũng không cao, có lẽ so với nàng còn nhỏ hơn không ít.

Thế nhưng tu vi hoàn toàn không kém hơn nàng chút nào.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 369: Bắt Đầu Thi Đấu

Trẻ tuổi như vậy đã lên tam giai?

Sao nàng chưa từng nghe nói qua trong tông môn có loại thiên tài này chứ?

Những người phía dưới cũng cùng một nghi ngờ.

“Người này là ai? Tông môn chúng ta có loại thiên tài này sao?”

“Đúng vậy, sư muội Thi Di có thể nói là tân tú mạnh nhất rồi, nhảy đầu ra một người còn trẻ hơn cả sư muội Thi Di vậy?”

“Người muốn chết à? Nói như vậy về sư muội Thi Di.”

“Không phải, vấn đề hiện tại là, tam giai này là ai? Tu vi nàng thể hiện ra là 3.1, liệu có phải là chỉ vì nàng vừa vặn cần 3.1 nên mới là 3.1, chứ đó không phải là tu vi thực của nàng?”

Nghe được lời nói của người này, rất nhiều người đều giật mình.

Đúng vậy, ngay từ đầu bọn hắn cũng không nhìn ra người này đang che giấu tu vi.

Mà tu vi là từ từ tăng lên, tới 3.1 thì ngừng, điều này không khỏi khiến cho người ta có chút suy nghĩ.

Lục Thủy đánh cược, Đông Phương Tra Tra chắc chắn sẽ không thông minh đến mức có thể nghĩ ra chút chiêu trò này khiến người khác hiểu lầm, nhưng cũng có khả năng là những người khác để nàng làm như vậy.

“Xem ra Trà Trà còn chưa đánh nhưng khí thế đã thắng rồi.” Mộ Tuyệt cười cười nói.

Nàng không thêm để ý chút chuyện vặt vãnh này, cơ bản cũng chỉ là xem cho vui mà thôi.

Lục Thủy cũng vậy.

Nếu như chỉ nhìn thực lực, hẳn tự nhiên có thể nhìn ra được người nào thắng người nào thua.

Mà một vài tiền bối chú ý tới nơi này cũng nhú mày, tông môn bọn hắn từ lúc nào có thiên tài như vậy thế?

“Nàng là ai?” Một vị Trưởng lão hỏi người bên cạnh.

Cũng chỉ nhận được hai chữ không biết.

“Người này chưa từng thấy qua bao giờ, mà thiên tư lại như vậy, nếu ở đây không có lý do gì chúng ta không biết.” Có người mở miệng nói.

Một vài tiền bối trong tông môn cau mày lại, nói như vậy, khả năng cao đối phương là người ngoài?

Như vậy có nên đi ngăn cản hay không?

“Là người Đông Phương gia, không cần để ý.” Chương môn Thu Cảnh Cung Thu Diệp Phong đi tới.

Sau đó hắn ngồi xuống vị trí chính giữa.

“Chương môn? Sao ngài cũng tới? Ngài không phải là không tới nhìn tông môn thi đấu sao?” Kim Trưởng lão tò mò hỏi.

Bên này khiêu chiến thi đấu, thật ra rất bình thường, Chương môn không cần tới làm gì.

Chương môn nhìn Kim Trưởng lão một chút, Kim Trưởng lão có tu vi lục giai, tuổi cũng không nhỏ, nhưng bộ dáng cũng chỉ ở tuổi trung niên.

Khí chất phong nhã.

Những người khác cũng nhìn Chương môn, Chương môn nói người kia là người Đông Phương gia.

Đông Phương gia có loại người thiên phú dị bẩm này khi nào vậy?

Chương môn không trả lời Kim Trưởng lão, mà là nhìn Đông Phương Trà Trà nói:

“Nói thật, ta cũng không biết đứa nhỏ này lại là tam giai.

Đông Phương Dạ Minh giấu rất kín, nếu như ta nhớ không lầm, Đông Phương Trà Trà năm nay mới 18 tuổi.”

“Không thể nào.” Vừa nghe được câu này, Kim Trường lão kia đã lập tức mở miệng phản bác.

Không thể nào, 18 tuổi đã lên tam giai, loại chuyện này từ xưa tới nay chưa bao giờ có.

Nhìn cả toàn bộ tu chân giới, hẳn chưa từng nghe nói ai 18 tuổi đã có thể đạt tới tam giai.

Người mạnh nhất Kiếm Nhất phong hiện tại, Kiếm Khởi, lúc tam giai cũng đã hơn 18 tuổi, Không Minh Tâm Vũ Niết của Đạo Tông, bây giờ khoảng 18 tuổi, cũng mới chỉ có tu vi 2.5, cách tam giai còn một đường rất dài.

Đông Phương Trà Trà này dựa vào cái gì mà mới 18 tuổi đã có thể tam giai?

Kim Trường lão có chút không muốn tiếp nhận, mà loại thiên tài này thực sự muốn giữ lại sao?

“Ta khuyên các ngươi đừng có nghĩ quá nhiều.

Đông Phương gia không dễ chọc. Đương nhiên, quan trọng nhất chính là...” Chương môn nhìn bọn người Kim Trường lão, bình tĩnh nói:

“Dì của Đông Phương Trà Trà, là Phu nhân Tộc trưởng Lục gia.”

Nghe được câu này, cả người Kim Trường lão đều sững sờ.

Lục gia?

Đắc tội Lục gia và đắc tội Đông Phương gia hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Đắc tội Đông Phương gia, bọn hắn có thể sẽ lâm vào đại chiến, có lẽ kết cục sẽ rất thảm, nhưng vẫn còn có thể giãy dụa một chút.

Nhưng nếu là đắc tội Lục gia, thứ bọn hắn phải đối mặt sẽ là hủy diệt, chút năng lực để giãy dụa cũng không có.

Thu Diệp Phong nhìn những người này không nói gì, hẳn chính là lo lắng những người này có ý khác.

Dù sao thì thiên phú của Đông Phương Trà Trà cũng quá mạnh.

So với dự đoán của hắn còn mạnh hơn.

Ngay từ đầu hắn chỉ hơi lo lắng những người này sẽ giở vài thủ đoạn, nhưng sau khi hắn nhìn thấy tu vi của Đông Phương Trà Trà xong, hắn thấy nhất định phải chèn ép đám người Kim Trương lão.

Nếu như không chèn ép, thì sau khi biết được tên đối phương, đám người này chắc chắn sẽ đi điều tra Đông Phương Trà Trà, đến lúc đó tất nhiên sẽ có thể biết đối phương mới chỉ 18 tuổi.

Nhờ đâu đầu óc nóng lên, làm ra chuyện gì đó không hay.

Vậy Thu Cảnh Cung cũng không còn.

“Nhờ kỹ, lát nữa không cần biết kết quả là gì, không cho phép các ngươi giở bất cứ thủ đoạn nào ra, kể cả là nhỏ nhất.

Ta đã nhắc nhở các ngươi, xảy ra chuyện gì các ngươi tự gánh lấy hậu quả.” Thu Diệp Phong nói.

Kim Trương lão giống như có lời muốn nói.

Chỉ là còn chưa mở miệng, Chương môn đã tiếp tục nói:

“Người Lục gia đang quan sát.”

Kim Trương lão nghe được câu này xong liền không dám nhiều lời nữa, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Lục gia, hẳn dù thế nào cũng không nghĩ đến, loại chuyện nhỏ nhặt này thế mà cũng có người Lục gia tham dự.

Hắn chuẩn bị nhiều như vậy, cuối cùng lại xảy ra chuyện hoàn toàn nằm ngoài khả năng dự đoán của hắn, người Lục gia đột nhiên giết tới.

Sau đó hắn đưa mắt về phía Thạch Minh.

‘Ngay cả tính toán hắn cũng sẽ dính vận rủi sao?’

Cái vận rủi này nhìn như không có gì, nhưng thật sự có khả năng mang đến hủy diệt cho Thu Cảnh Cung.

Quả là khiến cho người ta kinh hãi.

Lần đầu tiên Kim Trường lão hồi hận, hồi hận vì đã rơi vào nhân quả với Thạch Minh.

“Ta tên là Đông Phương Trà Trà, không phải người của tông môn các ngươi, nhưng ta cũng có tư cách thi đấu.” Đông Phương Trà Trà nói.

“Đông Phương Trà Trà?” Thi Di nhíu mày, sau đó nhìn về phía trưởng bối trong tông môn.

Rất nhiều người cũng nhìn qua, dường như là đang chờ đáp án.

“Đông Phương Trà Trà có tư cách tham gia bất kì thi đấu nào.” Kim Trường lão nhìn đệ tử tông môn, mở miệng nói.

Hắn hiện tại, nhất định phải công bằng công chính.

Sau khi được xác nhận xong, Đông Phương Trà Trà lập tức nói:

“Ta không có nói láo đúng chứ?”

Thi Di cau mày nhìn Đông Phương Trà Trà, nói:

“Đã như vậy, vậy tiên tử Đông Phương cẩn thận.”

Ngay sau khi tín hiệu bắt đầu xuất hiện, Thi Di trực tiếp khởi hành bắt đầu công kích Đông Phương Trà Trà.

Tốc độ của nàng rất nhanh, nàng định tới gần Đông Phương Trà Trà để đánh cận chiến.

Chỉ trong vòng mấy hơi thở, Thi Di đã đi tới sau lưng Đông Phương Trà Trà, người chưa đến kiếm đã tới trước.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 370: Trảm Diệt Kiếm

Đông Phương Trà Trà ngay lập tức kê sắt đất lăn một vòng, thành công tránh khỏi công kích của Thi Di.

Đây là nàng lĩnh ngộ được, dùng để tránh Đông Phương đệ đệ đánh lên.

À, là biểu đệ Lục Thủy.

Nàng vẫn nhớ lần biểu đệ Lục Thủy đánh lên nàng, khiến cho nàng không có chút lực trở tay nào.

Không nghĩ tới nhanh như vậy đã phải dùng tới đại chiêu.

Nhìn thấy Đông Phương Trà Trà lăn một vòng dưới đất, rất nhiều người đều vô ý thức ngây ngẩn cả người.

Ngay chính Thi Di cũng không tài nào hiểu được.

Nhưng nàng không thể mất tập trung.

Bởi vì Đông Phương Trà Trà bắt đầu phản kích, mà tốc độ còn rất nhanh.

Là nắm đấm.

Lúc này Thi Di nhìn thấy nắm đấm của Đông Phương Trà Trà đã gần sát trước mặt nàng.

Thi Di chỉ có thể lui lại.

Nhưng nắm đấm của Đông Phương Trà Trà còn mang theo quyền phong mạnh mẽ.

Ầm một tiếng.

Quyền phong này và kiếm của Thi Di đụng vào nhau.

Thi Di bị ép lui lại một chút, nhưng quyền phong kia đã bị nàng chém tan.

Chẳng qua khi nàng vừa mới đứng vững được xong, một thanh kiếm trực tiếp từ trên đầu nàng rơi xuống.

Thi Di kinh hãi, nhanh chóng điều động lực lượng tam giai của bản thân, một vệt ánh sáng xuất hiện trên người nàng.

Ánh sáng này lấy thế sét đánh không kịp bưng tai ngưng tụ thành một bóng người màu vàng óng, bóng người này vừa xuất hiện, liền trực tiếp đối mặt với kiếm của Đông Phương Trà Trà.

Ầm !!!

Lực lượng không lồ trong nháy mắt khuếch tán, mà Đông Phương Trà Trà cũng trực tiếp bị bay ngược ra ngoài.

Bóng người màu vàng óng kia vẫn đứng vững tại chỗ.

Không lùi lại cũng không thừa thắng xông lên.

“Á, ối, ối.” Đông Phương Trà Trà rớt xuống đất, lăn ba vòng mới ngừng lại được.

Nhưng nàng rất nhanh đã nhảy dựng lên, sau đó cảnh giác nhìn về phía Thi Di.

Trong lúc chiến đấu, bất cứ chần chờ do dự nào cũng đều có thể biến thành nguy hiểm trí mạng.

Đây là Hương Dụ dạy nàng, ánh mắt nhất định phải nhìn chăm chăm vào kẻ địch.

Như vậy đối phương muốn đánh lén cũng phải suy tính một chút.

Sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Thấy Đông Phương Trà Trà bay ra ngoài, Hương Dụ giật nảy mình, suýt chút nữa đã xông lên, cũng may Tiểu thư không có việc gì.

Thật ra, Thiên Ngâm và Thạch Minh còn sợ hơn.

Sợ Đông Phương Trà Trà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Bọn hắn phát hiện thật ra không có chỗ ở cũng không có vấn đề gì, bọn hắn chỉ lo lắng Đông Phương Trà Trà xảy ra chuyện.

Đến lúc đó sẽ chọc giận tới một vài người vô cùng đáng sợ.

“Pháp Tướng Kim Thân? Hẳn là dị bản giản lược đã được sửa lại, không biết nên gọi là cái gì?” Lục Thủy nhìn Thi Di kia, mở miệng nói.

“Hình như gọi là Thông Thức Đạo Ảnh, là tam giai mới có thể tu luyện pháp thuật này. Vị tiên tử này cũng rất lợi hại, pháp thuật đó không dễ luyện lắm.” Mộ Tuyết nói.

Mọi người đều là tu chân giả, cho nên biết những việc này là rất bình thường.

Không liên quan gì đến tu vi, bọn hắn đều không lo lắng sẽ bị đối phương nhìn ra cái gì.

Về phần Thông Thức Đạo Ảnh, cái này có chút thần thông, cũng có nghĩa là không phải người nào cũng có thể tu luyện nó.

Có một số ít người nhất định sẽ không thích hợp tu luyện.

Chưa nói tốt xấu ra sao.

Dù sao Thông Thức Đạo Ảnh cũng chỉ là quá độ.

Thực sự lợi hại phải là Pháp Tướng Kim Thân.

“Đông Phương Trà Trà còn được, thế mà còn có thể đánh đối phương đến phải mở ra pháp tướng.” Lục Thủy khách quan đánh giá.

Nhất là sau khi lặn một vòng kia, hẳn không hiểu sao lại có cảm giác Đông Phương Trà Trà đang rất đặc ý.

“Ừm, thiên phú chiến đấu của Trà Trà không mạnh, nhưng tiên tử Thi Di này cũng rất bình thường.” Mộ Tuyết nói.

Đương nhiên, tổng thể mà nói, ưu thế của Đông Phương Trà Trà lớn hơn.

“Mộ Tiểu thư cảm thấy Đông Phương Trà Trà có bao nhiêu phần thắng?”

“Lục Thiếu gia cảm thấy thế nào?”

“Dưới tình huống bình thường, Đông Phương Trà Trà hẳn là sẽ thua.”

“Vậy nếu Trà Trà thắng thì sao?”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, gương mặt mang theo nụ cười thoải mái.

Nàng nhìn Lục Thủy lâu, trên mặt liền sẽ hiện chút xiu ý cười.

Cái này rất khó khắc chế, gần đây đều không thể nào khắc chế.

Nhất là khi sang đầu năm nàng và Lục Thủy sẽ thành hôn, nàng càng ngày càng vui vẻ.

Mặc dù là xuất giá sớm hơn hai năm, nhưng đây cũng không phải chuyện không tốt gì.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, hẳn đương nhiên có thể nhận ra ý cười của Mộ Tuyết, lấy khoảng cách hiện tại giữa hai người, Lục Thủy còn có thể ngửi được hương thơm nhàn nhạt trên người Mộ Tuyết.

Kiếp trước cũng thường xuyên ngửi thấy.

Rất quen thuộc.

“Nếu như Tra Tra thắng, vậy ta sẽ đưa cho Mộ Tiểu thư một món quà nhỏ.

Còn Mộ Tiểu thư thì sao?” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết hỏi.

Mộ Tuyết nghĩ một chút, sau đó nói:

“Lục Thiếu gia có thể đặt ra một yêu cầu với ta.”

Ví dụ như mặc quần áo ngắn hơn một chút cho người xem, hay như nhẹ nhàng hôn người một cái, hoặc như để cho người ôm một chút.

Những việc này đều có thể.

Mộ Tuyết cảm thấy Lục Thủy không có cơ hội, nàng là đang tạo cơ hội cho Lục Thủy.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, nghiêm trang nói:

“Yêu cầu? Ví dụ như ta muốn mua phiếu xe giờ cao điểm, Mộ Tiểu thư có thể xếp hàng trong đêm giúp ta mua sao?”

Ý cười của Mộ Tuyết trong nháy mắt cứng lại: “...”

Giết chết đi, chồng kiêu này thì làm được cái gì?

Ầm !!!

Một tiếng nổ mạnh đột nhiên vang lên khiến Lục Thủy và Mộ Tuyết phải chú ý tới Đông Phương Trà Trà đang đứng trên đài.

Lúc này, Thi Di đang không ngừng công kích Đông Phương Trà Trà.

Tốc độ của nàng rất nhanh, lực công kích rất dữ dội, gần như là đè Đông Phương Trà Trà ra mà đánh.

Theo chuyển động của hai người, sức mạnh của hai phía liên tục va chạm vào nhau, hai người cũng đang không ngừng thay đổi vị trí.

Nếu không phải quanh lôi đài còn có trận pháp, sức mạnh đã sớm lan xa ra bốn phía.

Đông Phương Trà Trà nhìn chằm chằm công kích của đối phương, nàng phát hiện mình chỉ có thể ở thế bị động chờ bị đánh.

Thật thâm, thật muốn kêu Hương Dụ tới giúp.

Nhưng nàng tự nhiên biết chuyện này chỉ có thể dựa vào chính nàng.

Sau đó, công kích của Thi Di lại một lần nữa đánh tới.

Điều Đông Phương Trà Trà có thể làm bây giờ chính là không ngừng phòng ngự, cũng không biết có phải chính mình đã trở nên lợi hại rất nhiều hay không, Đông Phương Trà Trà cảm thấy mình có thể ngăn cản mọi công kích của đối phương.

Ầm !!!

Lần này, Thi Di gia tăng công kích, trực tiếp bức Đông Phương Trà Trà lùi lại một khoảng.

Mà Thi Di cũng không tiếp tục phát động công kích, nàng lúc này lấy ra một hạt châu, hạt châu này bị Thông Thức Đạo Ảnh cầm trong tay.

Thông Thức đạo hữu lập tức biến lớn.

Mà kiếm trong tay Thi Di cũng đột nhiên lớn lên.

Như là một thanh cự kiếm, mà kiếm này chém thẳng về phía Đông Phương Trà Trà.

“Đây là pháp bảo đỉnh cấp của ta, Trảm Diệt Châu, nó có thể giúp ta tăng cường công kích lên đến mức lớn nhất.

Đông Phương Trà Trà, ngươi thua chắc rồi.”

Giờ khắc này, kiếm ý bắn ra bốn phía, cự kiếm đáng sợ lấy tốc độ cực nhanh rơi về phía Đông Phương Trà Trà.

“Trảm Diệt Kiếm.”

Một kiếm này chém xuống mặt đất trong nháy mắt.

Ầm !!!

—

Dịch: MB_Boss

Chương 371: Ta Thắng?

Ầm !!!

Một kiếm này rơi thẳng xuống vị trí của Đông Phương Trà Trà.

Mà Đông Phương Trà Trà không có tránh đi, hoặc là nói tránh không được.

Hương Dụ rất lo lắng.

Thiên Ngâm và Thạch Minh đương nhiên cũng lo lắng.

Bọn hắn là đang lo lắng Đông Phương Trà Trà xảy ra chuyện, việc chỗ ở kia nào có quan trọng bằng cái này.

“Trảm Diệt Châu, Kim Trường lão thật đúng là có lòng.”
Chưởng môn Thu Cảnh Cung nhìn phía trên đài, mở miệng nói:

“Pháp bảo như này mà sớm vậy đã đưa ra ngoài.

Có điều, thiên phú của đứa nhỏ Thi Di này cũng thật kinh người, vừa mới tam giai không bao lâu đã học được Thông Thức Đạo Ảnh.

Thu Cảnh Cung xác thực không có mấy người có thể sánh ngang với nàng.”

“Chưởng môn cảm thấy so với Hải Yến thì như thế nào?”
Kim Trường lão hỏi.

Trảm Diệt Châu, hắn thấy không có gì đáng nói, cũng không cần phải nhắc tới làm gì.

Chưởng môn Thu Cảnh Cung lắc đầu, nói:

“Kém một chút, thiên phú còn tốt, nhưng tâm tính thì có vẻ không bằng, mà phúc duyên của Hải Yến cũng không kém, có không ít kỳ ngộ.

Muốn lúc bằng tuổi có thể đuổi kịp thành tựu của Hải Yến, là chuyện rất khó.”

Kim Trường lão đương nhiên sẽ không tán thành ý kiến này, nhưng cũng không mở miệng phản bác.

Lúc này, những người cũng nói:

“Chuyện sau này tương đối khó nói, nhưng trận đấu này Đông Phương Trà Trà chắc chắn thua rồi.”

“Chưa hẳn, khí tức của Đông Phương Trà Trà mặc dù có chút hỗn loạn, nhưng không hề suy yếu chút nào.

Xem tiếp đi, lực lượng đã bắt đầu tán đi, tình huống bây giờ như thế nào liếc mắt qua là thấy ngay.” Chương môn Thu Cảnh Cung bình tĩnh nói.

Có người cho Thi Di pháp bảo, Đông Phương Trà Trà lại không có sao?

Cha nàng thế nhưng là Tộc trưởng Đông Phương gia đó.

Thiên phú cao như vậy, trên thân lại không có chút pháp bảo lợi hại nào, Đông Phương gia không cần lăn lộn sao?

Chỉ là rất nhanh, lông mày Thu Diệp Phong liền nhíu lại, trên đài có thêm một người?

Lúc này, lực lượng phong bạo vẫn còn rất mạnh, nhưng rất nhiều người đều nhìn thấy, bên trong giống như có nhiều thêm một bóng người.

“Hộc hộc.”

Thi Di thở phì phò, một kích vừa rồi có thể nói là đã tiêu hao gần hết sức lực của nàng.

Nhưng nàng cảm giác được, Đông Phương Trà Trà không có việc gì, mà ở đây còn có thêm một người.

‘Chuyện gì đã xảy ra? Bởi vì lực công kích của ta quá mạnh, cho nên có người tới ngăn trở sao?’

Thi Di không hiểu nổi, nhưng nàng cũng không hề buông lỏng cảnh giác, bởi vì trận đấu còn chưa kết thúc.

Lục Thủy và Mộ Tuyết tự nhiên cũng nhìn thấy.

Lúc này, khung cảnh ở trên đài đã rõ ràng hơn, Đông Phương Trà Trà đang trốn sau lưng một bóng người màu vàng

óng.

Bóng người này giống như là từ một vệt ánh sáng tạo thành, nhìn qua thì hẳn là nữ, mà bên trong bóng người này còn có một chiếc gương đang phát sáng.

“Kim Quang Kính? Đây không phải là tấm gương đã bị ta ném vào một góc trong nhà kho sao?” Lục Thủy có chút nghi ngờ nói.

Tấm gương này hẳn từng dùng qua một lần, để soi mặt, nhưng thứ nhìn thấy lại không phải chính hẳn, cho nên ném đi.

Quá vô dụng.

Mộ Tuyết nghe xong cũng không muốn nói chuyện.

Thường thức của Lục Thủy rất có bệnh, từ nhỏ đến lớn đều như vậy.

Mấy đồ vật không quan trọng gì thì lại cảm thấy rất quý giá, mà pháp bảo lợi hại thì lại cảm thấy là rác rưởi.

Ví dụ như Thất Lân Long Ngâm Kiếm.

Lúc này, người ở dưới đài cũng rất kinh ngạc.

“Đây là vật gì? Không phải là người đúng không?”

“Cái kia, có thể là khí linh trong truyền thuyết.”

“Khí linh? Không phải chứ? Pháp bảo khí linh trân quý đến như vậy, làm sao lại ở trên người một tu sĩ tam giai như thế được?”

“Thế nhưng thật sự rất giống.”

Lúc này, sắc mặt của Kim Trường lão phía bên trên đã rất khó coi.

Khí linh, thật sự là khí linh.

Loại bảo vật cấp bậc này, đến chính hẳn cũng không có.

Thu Diệp Phong cũng rất kinh ngạc, Đông Phương gia như này có phải là quá tùy tiện rồi không?

Thế mà lại trực tiếp đem pháp bảo khí linh ra cho con gái nghịch?

“Người, đây là ai?” Thi Di kinh ngạc nhìn Đông Phương Trà Trà.

Nàng cũng đoán được đây là khí linh, nhưng lại không quá tin tưởng.

“Kim Quang Kính đó.” Đông Phương Trà Trà trốn ở sau Kim Quang Kính, nói.

“Ta hỏi người kia mà.” Thi Di chỉ vào nữ tử toàn thân đều là ánh sáng màu vàng rồi trả lời.

“Nàng gọi là Tiểu kính, là khí linh, vừa rồi quá nguy hiểm, chỉ có thể gọi Tiểu kính ra.” Đông Phương Trà Trà tốt bụng giải thích.

Cách dùng Kim Quang Kính hoàn toàn phụ thuộc vào thực lực của chủ nhân.

Thất giai có thể dùng ra sức mạnh của thất giai, nhị giai chỉ có thể dùng ra tác dụng tương ứng với sức mạnh nhị giai, cho nên Đông Phương Trà Trà mới có thể tùy tiện phóng xuất khí linh.

Nghe được lời nói của Đông Phương Trà Trà, rất nhiều người đều hít sâu một hơi.

Thế mà thật sự là khí linh.

Bọn họ chưa bao giờ thấy qua khí linh.

Đông Phương Trà Trà bỗng cảm giác không khí chung quanh ấm lên một chút, những người này có phải là cảm thấy quá nóng rồi không, lại đi hít nhiều khí vào như vậy?

“Người, người lấy đâu ra loại bảo vật này?” Thi Di hỏi, nàng không tiếp tục công kích nữa.

Trong mắt thậm chí còn có chút hâm mộ.

“Dì nhỏ tặng ta, dì nói đây là quà chúc mừng ta đã độ kiếp thành công.” Đông Phương Trà Trà nói.

Lúc những người khác còn đang hâm mộ, Đông Phương Trà Trà lại lấy ra một thanh kiếm.

“Đây là chú tặng, cũng có khí linh.” Nói xong, Đông Phương Trà Trà gõ gõ vào một thanh kiếm nhìn rất đẹp mắt.

Sau đó trên thân kiếm xuất hiện một cô bé nhỏ, dáng vẻ giống như còn đang ngái ngủ.

Thấy cảnh này, những người khác lại hít một ngụm khí lạnh.

Lục Thủy nhìn thấy kiếm này cũng cảm thấy rất quen mắt, hình như là cái lần trước hẳn thử cảm thấy không thuận tay.

Không bằng Thất Lân Long Ngâm Kiếm.

Thi Di hoàn toàn bị mất đi chiến ý, nàng có chút khó có thể hiểu nổi, mở miệng nói:

“Không nghĩ tới người có nhiều pháp bảo đáng sợ như vậy.”

“Đáng sợ? Không đáng sợ đâu, biểu đệ Lục Thủy còn có một nhà kho, có rất nhiều rất nhiều khí linh, ta có quan hệ khá tốt với chúng nó.” Đông Phương Trà Trà tốt bụng khen ngợi biểu đệ Lục Thủy của mình.

Thi Di buông kiếm trong tay xuống, thu lại Thông Thức Đạo Ảnh, cúi đầu nói:

“Ta thua.”

Đối phương bày ra thế trận như vậy, khiến nàng thua đến rồi tinh rồi mù.

Những người khác cũng vô cùng tiếc hận, Đông Phương Trà Trà thật là đáng sợ, giết người tru tâm.

Mà mấy người Kim Trưởng lão lúc này cũng đã hiểu.

Pháp bảo trên người Đông Phương Trà Trà, là do Tộc trưởng Lục gia tặng.

Cái này có cho bọn hắn mười lá gan bọn hắn cũng không dám đoạt.

Mạng không còn, đoạt được bảo vật thì có ích lợi gì?

“Ta, ta thắng?” Đông Phương Trà Trà không tin nổi nói.

Nàng cảm thấy đối phương rất mạnh, có lẽ mình không đánh nổi.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 372: Thạch Minh Lên Đài

“Người thắng, nhưng không có nghĩa là chúng ta khiêu chiến thất bại, phía sau còn hai trận nữa.” Nói xong, Thi Di liền quay đầu rời đi.

Thua, không phải là thua tu vi, mà là thua bối cảnh.

Bản thân nàng không sánh bằng Đông Phương Trà Trà này.

Chênh lệch quá lớn.

Ngoài trời còn có trời cao hơn, lần đầu tiên nàng hiểu rõ đạo lý này.

Mộ Tuyết quay đầu nhìn Lục Thủy:

“Lục Thiếu gia, ta thắng.”

Lục Thủy không để ý đến chuyện này, mà nhìn Đông Phương Trà Trà, hần nghĩ đến một vấn đề.

“Mộ Tiểu thư nói xem, Đông Phương Trà Trà có quan hệ rất tốt với khí linh trong nhà kho của ta, liệu sẽ có ngày lừa gạt pháp bảo của ta đi không?” Lục Thủy hỏi.

Ngày phòng đêm phòng, cướp nhà khó phòng.

Mộ Tuyết nghĩ nghĩ, rồi lắc đầu nói:

“Khó nói, dù sao Trà Trà theo chân chúng nó là giao tình sinh tử.”

“Giao tình sinh tử?” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, vẻ mặt khó hiểu hỏi lại.

“Trà Trà thường xuyên dâng hương cho khí linh, không phải là giao tình sinh tử à?” Mộ Tuyết nói.

Lục Thủy: “...”

Không thể nào hiểu nổi.

Nhưng hần đúng là đã thua, vậy là phải tặng quà cho Mộ Tuyết sao?

Quà cho Mộ Tuyết?

Tốt thôi, quà đã sớm chuẩn bị xong rồi, lần này cá Tra Tra thua chỉ là vì hắn muốn mượn cơ tặng quà thôi.

“Chuyện quà tặng kia, đến Lục gia sẽ đưa cho Mộ Tiểu thư sau.” Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết rất ngạc nhiên, nàng tò mò không biết Lục Thủy sẽ đưa cho nàng cái gì.

Nàng hi vọng là đồ gì bình thường một chút, đáng yêu một chút, nàng không cần pháp bảo gì, chỉ ưa thích mấy món quà nhỏ giữa vợ chồng.

Ví dụ như một bó hoa hay gì đó.

Nếu như là hạt giống thì càng tốt hơn, nàng có thể tự mình gieo, trồng một vườn ở trong viện.

Đương nhiên, nhìn vào tình huống Lục Thủy mỗi ngày đều trêu tức nàng này, không phải đưa cho nàng một con gián đã tính là rất tốt rồi.

Nếu như Lục Thủy thật sự đưa cho nàng con gián, nàng sẽ ở ngay tại chỗ đê Lục Thủy xuống đất, sau đó tự mình nhét gián cho hắn ăn.

Tình yêu từ vị hôn thê của người đó.

Lúc này, Lục Thủy và Mộ Tuyết nhìn thấy rất nhiều người đều đang lùi lại.

Quay trở lại trận đấu, hóa ra là Đông Phương Trà Trà đã đi xuống, Thạch Minh là người ra sân tiếp theo.

Nhìn Thạch Minh động thủ, đương nhiên là phải cách càng xa càng tốt.

“Thạch Minh tu vi 4.3, đối thủ của hắn là Vĩ Thích, tu vi 4.4.

Chênh lệch không lớn, nhưng mọi người đều biết, Thạch Minh gần như là vô địch.

Các người cảm thấy ai sẽ thắng?” Thu Diệp Phong mở miệng hỏi.

Đối với Thạch Minh, bọn hắn hết sức quen thuộc.

Là một nhân vật ngay cả tiền bối trong tông môn cũng phải kính nhi viễn chi.

Thạch Minh là tai tinh, đối với bọn hắn mà nói cũng lại là phúc tinh.

Còn phải xem vào việc dùng như thế nào.

“Nếu như Vĩ Thích liễu lĩnh công kích, Thạch Minh trăm phần trăm sẽ thua.” Kim Trưởng lão mở miệng nói.

“Đây gần như là muốn mạng.” Thu Diệp Phong mở miệng nói.

Đúng vậy, dám cùng Thạch Minh ra tay nặng, xác thực rất muốn mạng.

Đây là bài học xương máu.

“Nhưng theo bình thường mà nói, Thạch Minh quả thật không phải là đối thủ của Vĩ Thích. Bởi vì nhiều nguyên nhân, mặc dù tu vi của Thạch Minh không tệ, nhưng năng lực thực chiến có rất nhiều chỗ khiếm khuyết.” Một tiền bối khác mở miệng nói.

Thu Diệp Phong gật gật đầu:

“Đúng là như vậy, nghe nói thứ Thạch Minh tu chính là Thu Vụ Chi Ý, có lẽ mức độ lĩnh ngộ cũng không xa nhau lắm.”

Đây đều là suy đoán khách quan, dù sao Thạch Minh cũng không cần những thứ này.

Thể chất của hắn chính là tất cả.

Chính Thạch Minh cũng dựa vào thể chất của hắn, chưa bao giờ động thủ với người khác, chỉ có tới gần, chỉ có theo đuôi.

Sau đó địch nhân sẽ không công tự bại.

Vĩ Thích là một thanh niên trẻ tuổi, bộ quần áo màu trắng trên người tung bay, trong tay nắm một thanh kiếm, trên người còn có chút sương mù vờn quanh.

“Thu Vụ Chi Ý, nghe nói Thu Vụ Chi Ý của sư huynh Vĩ Thích đã đến cảnh giới hồ nước, sắp đến trường hà chảy xiết rồi.” Phía xa dưới lồi đài có người nói.

“Cái này có làm được cái gì? Sư huynh Thạch Minh là ai, các người cũng không phải không biết.

Ai dám chủ động động thủ với sư huynh Thạch Minh chứ?

Không muốn sống nữa sao?” Có người phản bác.

“Đúng vậy đó, sư huynh Thạch Minh đơn giản chính là đang bật hack, nhưng sư huynh Thạch Minh bình thường cũng sẽ không chủ động động thủ đâu?

Nghe nói sư huynh Thạch Minh nếu là người chủ động động thủ thì vận rủi người khác phải nhận sẽ chột giảm, cơ bản là không có ảnh hưởng mấy nữa.”

“Đúng vậy, cho nên phải xem xem sư huynh Vĩ Thích có dám động thủ hay không, hoặc là có biện pháp để sư huynh Thạch Minh động thủ trước hay không.”

Lục Thủy lúc này cũng đang nhìn Thạch Minh, hẳn rất muốn biết, Thạch Minh có thể chủ động xuất thủ hay không.

Mộ Tuyết thì không hào hứng mấy, nàng đang suy nghĩ xem Lục Thủy sẽ tặng nàng cái gì.

Trâm cài tóc trên đầu nàng cũng là Lục Thủy tặng, chỉ cần là Lục Thủy tặng, dù đơn sơ, dù bình thường, nàng đều sẽ thích.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết phải là đồ vật bình thường.

...

Lúc này, Vĩ Thích cũng cau mày nhìn Thạch Minh, hẳn nhất định phải thắng được ván này.

Nhưng muốn thắng thì hẳn nhất định phải chủ động xuất thủ.

Mà chủ động xuất thủ phải trả cái giá gì, hẳn tự nhiên biết.

Cái giá đó phần lớn là khó có thể chịu nổi.

Thế nhưng hấn lại không thể không ra tay.

“Su đệ Thạch Minh, chuyện không cần thiết, ta thật sự không muốn động thủ với su đệ.” Vĩ Thích thở dài một tiếng.

Thạch Minh tuy không biết đối phương, nhưng vẫn lễ phép nói:

“Su huynh chắc hẳn rất đau đầu đúng không? Nhưng ván này su đệ ta nhất định phải thắng, cho nên đành đắc tội su huynh rồi.”

Nói xong Thạch Minh rút kiếm ra, hấn đứng ở nơi đó, dự định chủ động xuất kích.

Đúng, Thạch Minh chính là muốn chủ động công kích.

Mặc dù hấn biết nếu mình ở thế bị động sẽ có lợi hơn, nhưng chỉ có chủ động, hấn mới có thể không phụ Thu Vụ Chi Ý của mình.

Thu Vụ Chi Ý của hấn không có khả năng lùi bước.

Mà khi nhìn thấy Thạch Minh muốn chủ động xuất thủ, Vĩ Thích rất kinh ngạc, trong mắt lại lóe lên một tia mừng rỡ khó ức chế.

Nếu như Thạch Minh không xuất thủ, hấn sẽ còn do dự thật lâu, nhưng nếu Thạch Minh đã xuất thủ trước, vậy hấn cơ bản là sẽ dễ dàng thắng.

Thi Di nhìn thấy cũng vô cùng mừng rỡ, nàng còn lo lắng ván này sẽ hòa.

Một khi hòa, thì nàng sẽ thua.

Cho nên ván này nhất định phải thắng.

Mà muốn thắng thì Vĩ Thích phải xuất thủ trước, như vậy lại khó nói kết cục thế nào.

Nhưng nếu Thạch Minh xuất thủ trước, vậy cơ bản liền thắng rồi.

Thiên Ngâm cũng có chút không hiểu, su đệ nàng tại sao lại có ý nghĩ chủ động xuất thủ?

Nhìn thế nào cũng sẽ không thắng được.

Nhưng nàng cũng không thể nói cái gì.

Thạch Minh muốn làm gì, không cần phải có sự đồng ý của nàng.

Nếu như Thạch Minh thua, thì lại phải nhìn vào kết quả trận đấu của nàng là thắng hay bại.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 373: Trục Giác Của Phụ Nữ

‘Nếu như làm cho sư đệ Thạch Minh bị thương quá nặng, ta sẽ xuất thủ.’

Sau khi suy tính xong, Thiên Ngâm liền nhìn lên trên đài, chờ hai người đối chiến.

“Thạch Minh muốn xuất thủ? Hắn từ bỏ ưu thế của hắn sao?” Thu Diệp Phong hơi ngoài ý muốn.

Kim Trường lão có chút cao hứng nói:

“Suy nghĩ của người trẻ tuổi có đôi khi rất ngây thơ.”

Lục Thủy nhìn Thạch Minh đưa tay lên, chân mày cau lại:

‘Lĩnh ngộ rất tốt, nhưng là có hơi tốt quá, không biết liệu Mộ Tuyệt có đem lòng sinh nghi hay không?’

‘Hắn là sẽ không, nhưng tuyệt đối không thể để Mộ Tuyệt biết Thạch Minh quen biết mình, nếu không sẽ rất rất nguy hiểm.’

‘Đến lúc đó có thể thuận lợi về nhà hay không cũng là một vấn đề.’

‘Nếu không, hay là chuẩn bị chạy trốn thật tốt trước?’

Sau đó Lục Thủy cũng từ bỏ ý nghĩ này, dù sao chạy thế nào cũng không có ích gì.

Hay là nghĩ cách né Thạch Minh đi.

Lúc này, Thu Vụ Chi Ý của Thạch Minh bắt đầu xuất hiện, sau đó, hắn động một cái, chủ động phóng về phía Vĩ Thích.

Tất cả mọi người đều không hiểu.

“Sư huynh Thạch Minh điên rồi.”

“Đúng vậy, có phải tại vì muốn tạo hình tượng tốt trước mặt sư tỷ Thiên Ngâm hay không?”

“Sư tử Thiên Ngâm quả thật nhìn rất đẹp, khó trách sư huynh Thạch Minh liều mạng như vậy.”

“Sư huynh Thạch Minh thích sư tử Thiên Ngâm, đây không phải chuyện ai cũng biết nha.”

“Các người nói xem sư tử Thiên Ngâm có thích sư huynh Thạch Minh không?”

“Có lẽ có?”

“Tại sao? Ta không cảm thấy thế.”

“Trực giác của phụ nữ.”

“...”

Thiên Ngâm nghe thấy lời những người kia nói, mặt đỏ rần lên.

Đông Phương Trà Trà thở dài, nàng nói nhỏ:

“Những người này đều mù mắt cả sao, rõ ràng là tiên tử Thiên Ngâm bị người này chặn lại mấy chục năm.”

Thiên Ngâm: “...”

Hương Dự: “...”

Keng!

Kiếm của Thạch Minh đập vào thân kiếm của Vĩ Thích.

Hai người chính thức bắt đầu giao phong.

Mà theo công kích Thạch Minh tung ra, Vĩ Thích đã không còn lo lắng gì nữa mà dốc hết toàn lực ứng chiến với Thạch Minh.

Giữa bọn hắn có 0.1 chênh lệch, mà thực lực của hắn tuyệt đối mạnh hơn Thạch Minh, trận chiến này hắn tất nhiên sẽ thắng.

Thạch Minh không nghĩ quá nhiều, hắn cảm thấy phần thắng của mình cũng không nhỏ.

Đối mặt với công kích của Vĩ Thích, đấu pháp của Thạch Minh vô cùng liều lĩnh, mà tất cả đều là cận chiến.

Kiểm lên, kiểm xuống như vậy, gần như không cho Vĩ Thích quá nhiều thời gian để phản ứng.

Công kích của Thạch Minh quá mức hiểm độc, chọn thời cơ lại tốt, chiêu nào chiêu nấy đều trí mạng, một chiêu tiếp một chiêu, gần như không cho Vĩ Thích thời gian để cản.

Kể cả có, cũng không phải thứ người bình thường có thể nắm được.

Lúc này, Vĩ Thích phát hiện mình đã sai, mười phần sai.

Thực chiến của Thạch Minh mạnh hơn hẳn rất nhiều.

Chưa có người nào từng thấy Thạch Minh động thủ, cho nên tất cả mọi người đương nhiên đều cảm thấy Thạch Minh không có năng lực thực chiến.

Đối mặt với áp chế này của Thạch Minh, Vĩ Thích cảm thấy thực lực của mình căn bản không có cách nào phát huy được.

‘Không thể tiếp tục như vậy nữa, nếu còn như vậy, ta sẽ chỉ càng ngày càng bị động.’

Nghĩ như vậy, Vĩ Thích trực tiếp lấy thương ra đánh gãy tiết tấu của Thạch Minh.

Xẹt~

Kiểm của Thạch Minh xẹt qua ngực Vĩ Thích, một tia lửa trực tiếp xuất hiện.

Là pháp bảo hộ thân.

Mà vừa lúc này, Vĩ Thích công kích Thạch Minh.

Ầm !!!

Một tiếng lớn vang lên.

Thạch Minh bị đánh lui lại một khoảng.

Hắn chậm rãi đáp xuống đất, không có chút thương thế nào.

Mà ngực Vĩ Thích lại có nhiều thêm một vết kiếm, mặc dù không sâu, nhưng chung quy cũng là vết thương.

Nếu như không có pháp bảo hộ thân, hấn cũng sẽ không chỉ có một vết thương nhỏ như thế.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều có chút khó tin.

“Ta, ta hoa mắt sao?”

“Su huynh Thạch Minh đè su huynh Vĩ Thích lên đánh? Hơn nữa còn đánh su huynh Vĩ Thích đến bị thương?”

“Chúng ta không phải hiểu sai chỗ nào chứ? Su huynh Thạch Minh có chỗ nào yếu đâu?”

Rất nhiều người đều đang kinh ngạc, Thi Di cũng vậy, Hải Yến theo dõi ở phía xa cũng thế.

Nàng cho tới bây giờ cũng không biết Thạch Minh thế mà lại mạnh như vậy.

Ngay từ đầu nàng đã cho là kế hoạch này sẽ thất bại.

Về sau Đông Phương Trà Trà xuất hiện, thắng lợi của Đông Phương Trà Trà đã cho nàng nhìn thấy hi vọng.

Chỉ cần Thạch Minh có thể hòa được, vậy tân tú Thi Di này liền thua.

Thế nhưng nàng không nghĩ tới, Thạch Minh thế mà lại chủ động xuất kích, hơn nữa còn chiếm thế thượng phong.

“Thiên phú của su huynh Thạch Minh đáng sợ như vậy, nếu như Thạch Minh một lòng tu luyện, vậy vị trí đại sư huynh có khả năng sẽ không phải như bây giờ.”

Sau đó Hải Yến lắc đầu, Thạch Minh nếu có thể lay chuyển được vị trí đại sư huynh, cũng có nghĩa là Thiên Ngâm cũng sẽ lay chuyển được vị trí của nàng.

Đến lúc đó, nàng có khả năng còn thảm hại hơn.

Có điều thắng bại còn chưa định, xem tiếp liền biết.

‘Sư đệ Thạch Minh có loại kinh nghiệm thực chiến này lúc nào vậy?’ Thiên Ngâm rất kinh ngạc.

Thật sự rất kinh ngạc.

Nàng phát hiện thiên phú của sư đệ Thạch Minh so với nàng nghĩ còn lợi hại hơn rất nhiều.

Tư thái vừa rồi, quả thực là của người đã trải qua nhiều trận chiến.

Thế nhưng nàng nhớ rõ Thạch Minh không có kinh nghiệm giao thủ với người khác.

Cơ bản đều là kinh nghiệm bị đánh.

“Các người thấy thế nào?” Thu Diệp Phong nhìn Thạch Minh, cũng có chút bất ngờ.

Thật sự ngoài ý muốn, Thạch Minh đã hoàn toàn phá vỡ ấn tượng của bọn hắn về mình.

“Khó nói, chú ý của chúng ta đối với hắn không nhiều, có lẽ là đã ngầm khổ luyện đi.

Nhưng trước đó là Vĩ Thích chủ quan, mà tiết tấu lại bị đè ép, bây giờ Vĩ Thích có thể phát huy hoàn toàn thực lực 4.4 của mình.

Thạch Minh hẳn là không còn cơ hội.” Kim Trương lão nói.

Những người khác không nói thêm gì nữa.

Thoạt nhìn đúng là như vậy.

Thực chiến trước kia của Thạch Minh đúng là rất bình thường, nhưng kinh nghiệm thực chiến có được bây giờ của hắn đều là từ nhiều lần vào sinh ra tử mà ra, lúc ở Bình Mộ, hắn đã trải qua không biết bao nhiêu cuộc chiến.

Mà quan trọng nhất là, bên người hắn có đại lão tự mình chỉ đạo.

Thời điểm đó, kiếm trong tay liền bắt đầu có lực sát thương.

Cũng là khi đó, hắn hiểu được cách làm sao để dùng lực nhỏ nhất mà vẫn có thể đánh ra thiệt hại lớn nhất.

Lúc đối mặt với Vĩ Thích, hắn có cảm giác còn không bằng lúc đối mặt với đám cho hoang trong Bình Mộ.

Cho nên từ khi vừa mới bắt đầu hắn đã có thể đè ép đối phương mà đánh.

Bây giờ mặc dù không còn khả năng tiếp tục đè xuống đánh, nhưng cũng không sao, một vết kiếm trên người đối phương đã là đủ.

“Su đệ Thạch Minh, là ta xem thường ngươi, bây giờ ta không còn khinh thị nữa, ta sẽ coi ngươi như đối thủ mạnh nhất mà đối đãi.” Vĩ Thích nâng kiếm trong tay lên, trong con mắt của hắn mang theo sự chuyên chú không gì sánh được.

Đồng thời, trên người hắn bắt đầu bộc phát Thu Vực chi ý.

Xung quanh, sương bắt đầu lan rộng ra.

Sương mù như hồ nước dần khuếch tán.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 374: Gió Nổi Lên

Thu Vụ chi ý, đây là pháp môn Thu Cảnh Cung, đệ tử có thể tu luyện cũng không nhiều.

Các đệ tử vậy xem cảm nhận được Thu Vụ chi ý cùng lùi về sau một khoảng.

Sợ lan đến mình.

“Quả thật không tệ, cảnh giới Thu Vụ chi ý của Vĩ Thích đã lên tới rất cao.” Kim Trưởng lão mở miệng tán thưởng một câu.

Sau đó rất nhiều người đều nhìn về phía Thạch Minh, phải biết biểu hiện mới vừa rồi của Thạch Minh đã khiến cho người khác quá kinh diễm.

Rất nhiều người đều muốn biết Thu Vụ chi ý của Thạch Minh có cảnh giới gì.

Thạch Minh tự nhiên không có ý che giấu, quanh thân hắn cũng bắt đầu xuất hiện Thu Vụ chi ý.

Sương mù như một dòng suối nhỏ lưu chuyển quanh thân hắn, không ngừng mở rộng.

“Chỉ như dòng suối? Thu Vụ chi ý của sư huynh Thạch Minh làm sao còn kém hơn cả ta thế?”

“Đúng đó, xem ra sư huynh Thạch Minh không thắng được rồi.

“Chỉ có như vậy?” Chương môn có chút ngoài ý muốn, hoặc là nói có chút thất vọng.

Chỉ là không biết có phải ảo giác hay không, hắn có cảm giác Thu Vụ chi ý này không giống bình thường lắm.

Thế nhưng khác biệt ở chỗ nào, hắn không nói ra được.

Đại khái là ảo giác đi.

“Ha ha, xem ra Thạch Minh thua rồi.” Kim Trường lão mở miệng nói.

Nói thật, hẳn cũng không nghĩ tới Thu Vụ chi ý của Thạch Minh lại kém như thế, hẳn còn tưởng chốc nữa sẽ có một trận đại chiến xảy ra.

Không nghĩ tới, tình huống xảy ra lại là như vậy.

Lục Thủy không nói gì, Mộ Tuyết lúc này cũng đã lấy lại tinh thần, nàng nhìn chăm chăm vào Thu Vụ chi ý của Thạch Minh, có chút bất ngờ.

‘Khí thế không sai, nhưng mà, giống như là lấy bầu vễ hồ lô vậy, có điều đúng thật là lĩnh ngộ của bản thân.’

Mộ Tuyết ngược lại không có suy nghĩ nhiều, người tài ba ở tu chân giới có vô số, ngộ được đồ tốt, lại càng nhiều vô số kể.

Tự nhiên không có gì đáng liên tưởng.

Cảm thấy Mộ Tuyết đã không còn quan tâm quá nhiều, Lục Thủy cũng nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ cần hẳn không trực tiếp dán nhãn hiệu lên, vấn đề sẽ không quá lớn.

Ngay lúc này, Thu Vụ chi ý của Vĩ Thích phun trào.

Khí tức cường đại tuôn trào không ngừng như dòng sông, phóng về phía Thạch Minh.

Thiên Ngâm đang đứng xem cũng cảm thấy khẩn trương, chênh lệch quá lớn, nàng thực sự lo lắng.

Hải Yến thở dài trong lòng, cuối cùng Thạch Minh vẫn phải thua.

Nàng cảm thấy có chút đáng tiếc.

Đúng vậy, chênh lệch lớn như thế, tất cả mọi người đều cho là Thạch Minh sẽ thua.

Ưu thế trước đó đã không còn.

Ngược lại, Thạch Minh lại vô cùng bình tĩnh đứng nhìn tất cả, sau đó hẳn bước lên, trực tiếp đối đầu với Thu Vụ chi ý

kia.

Mà vào lúc này, trong đám người đột nhiên có người lên tiếng, giọng mang theo sự ngạc nhiên:

“Sao lại có cảm giác sương lên?”

“Đúng vậy, giống như có sương lên.”

“Trời đổi gió sao?”

Hải Yến ở xa xa cũng cảm thấy xung quanh có sương mù dâng lên, nàng có cảm giác không bình thường lắm.

Lúc này không nên có sương mù mới đúng.

Bọn người Thu Diệp Phong tự nhiên cũng nhìn thấy sương mù ở xung quanh.

Hắn có chút ngoài ý muốn.

“Cái này, không phải sương mù bình thường.”

Sau đó, lại có chút không tin nổi nói:

“Đây là, Thu Vụ chi ý?”

Mấy người Kim Trường lão cũng bất ngờ, nhưng bọn hắn không nhìn ra được đây là Thu Vụ chi ý của ai.

Mà ngay lúc này, kiếm của Thạch Minh chạm tới Thu Vụ chi ý của Vĩ Thích.

Trong nháy mắt tiếp theo.

Gió nổi lên.

...

Tất cả mọi người đều phát hiện sương mù xung quanh đang dần dâng lên, lưu chuyển, toàn bộ lớp sương mù này đều lao về phía Thạch Minh.

Lúc này, kiếm của Thạch Minh đã chém lên Thu Vụ chi ý của Vĩ Thích, không có bộc phát lực lượng trùng kích, cũng không có gây ra chấn động gì.

Mà là trực tiếp chém đứt Thu Vụ chi ý ở phía ngoài cùng.

Nhìn thấy Thạch Minh chặt đứt Thu Vụ chi ý của mình, Vĩ Thích bất ngờ.

Thu Vụ chi ý của đối phương rõ ràng rất yếu, vì sao lại lạnh thấu xương như vậy?

Nhưng Vĩ Thích không bối rối, hẳn có đủ lượng Thu Vụ chi ý, Thạch Minh sẽ không kiên trì được bao lâu.

Sau đó, Vĩ Thích lập tức gia tăng Thu Vụ chi ý, sức mạnh cường đại tràn khắp lôi đài, trên cự thạch từ từ xuất hiện vết nứt.

Dường như không thể chứa nổi loại sức mạnh này.

Thu Vụ chi ý như dòng nước chảy xiết tuôn về phía Thạch Minh, mà kiếm trong tay Thạch Minh không hề dừng lại chút nào.

Hắn cứ như vậy tiếp tục dùng kiếm chém về phía Thu Vụ chi ý trước mặt.

Tốc độ của hắn rất nhanh, bước chân tiến lên cũng nhanh.

Mà sương mù xung quanh cũng dâng theo bước tiến của hắn.

Sương mù quanh thân Thạch Minh ngày càng nhiều, giống như dòng suối nhỏ tụ lại thành bể, như ao nhỏ mở rộng thành hồ, như nước trong hồ tràn ra tuôn trào không ngừng.

Theo sự biến hóa của sương mù, công kích của Thạch Minh càng ngày càng mạnh, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Hắn sắp tới gần Vĩ Thích.

Vĩ Thích cắn răng.

Thạch Minh quả thật đã vượt ra khỏi suy nghĩ của hắn, sức mạnh của Thạch Minh khiến hắn kinh ngạc không thôi, nhưng hắn không thể nhận thua được.

Cảnh giới của hắn cao hơn Thạch Minh, vì tôn nghiêm của chính mình, hắn không thể thua trận vào thời điểm này.

Vĩ Thích phun ra một ngụm máu, ép buộc mình phải phát động sức mạnh lớn hơn.

Giờ khắc này, Thu Vụ chi ý của hắn bắt đầu luận động, mạnh mẽ hơn so với trước đó gấp mấy lần.

Sức mạnh này như dòng nước chảy xiết, mà dòng nước chảy xiết này còn tràn ngập kiếm ý.

Vĩ Thích nắm chặt kiếm trong tay, bước lên nghênh đón Thạch Minh.

“Sơn Hải Dũng Đông.”

Theo di chuyển của thanh kiếm Vĩ Thích, Thu Vụ chi ý như núi như biển đồng thời lao về phía Thạch Minh.

Sức mạnh cường đại này khiến cho rất nhiều người ở bên ngoài phải lùi lại phía sau một khoảng.

Thạch Minh nhìn chăm chăm Vĩ Thích, nắm chặt kiếm hơn.

Lúc này, trong con mắt của hắn chỉ có kiếm của Vĩ Thích.

“Thu vụ là vạn vật.” (Thu vụ: Sương thu)

Trong chớp mắt, tất cả sương mù quanh quần bên thân Thạch Minh biến mất không thấy tăm hơi.

Ngay lúc này, kiếm của Vĩ Thích tiến sát đến, mà Thạch Minh một mặt bình tĩnh, không có chút kinh hoảng nào, kiếm của hắn từ đầu đến giờ vẫn chưa hề dừng lại.

Keng!

Hai mũi kiếm đánh vào nhau.

Sức mạnh cường đại lập tức khuếch tán, nhưng chưa được bao lâu, kiếm của Thạch Minh bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Vết nứt lan rộng, bao trùm lấy thanh kiếm.

Choang!

Kiếm của Thạch Minh vỡ thành từng mảnh rơi xuống đất.

Mà kiếm của Vĩ Thích vẫn tiếp tục lao về phía Thạch Minh.

Chỉ cần đâm trúng, vậy phần thắng sẽ thuộc về Vĩ Thích.

Thạch Minh lại hoàn toàn không ngạc nhiên trước tình cảnh này, hấn động khóe miệng, một câu nói khẽ vang lên:

“Vạn vật cũng là thu vụn.”

Trong chớp mắt, một cỗ sức mạnh vô hình trong nháy mắt khuếch tán trong không gian, trong những đám mây bên trên, và trong cả những phiến đá.

Một lượng lớn sương mù xuất hiện, nháy mắt đã tụ lại trên tay Thạch Minh.

Sau đó chậm rãi hóa thành một thanh đoản kiếm.

Kiếm này thay thế thanh kiếm gãy trước đó của Thạch Minh cản lại công kích của Vĩ Thích.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 375: Kinh Ngạc

Ầm !!!

Hai luồng sức mạnh cường đại trực tiếp va vào nhau.

Sức mạnh của Vĩ Thích thì như sóng biển đồ tới, sức mạnh của Thạch Minh thì lại không ngừng được gia tăng, giống như tám hướng đều trở thành Thu Vụ chi ý.

“Chuyện này, sao có thể?” Thấy cảnh này, Thu Diệp Phong kích động đứng lên.

Hắn chưa từng thấy qua Thu Vụ chi ý như thế này bao giờ.

Đây là dạng Thu Vụ chi ý gì?

Ầm một tiếng, Thạch Minh và Vĩ Thích đều bị sức mạnh làm bắn ra.

Thạch Minh bị bật lùi về phía sau một khoảng, hắn đứng ở nơi đó, quanh thân sương mù trải rộng.

Vĩ Thích thì chịu một chút thương tích, nhưng với hắn mà nói đây không phải là vấn đề, hắn trước tiên lựa chọn tiếp tục công kích.

Thạch Minh quá khiến người ta giật mình.

Người này có chỗ nào giống với Thạch Minh gầy yếu trước kia, chỗ nào giống với người chỉ dựa vào thể chất đặc thù của mình khiến cho người khác không thể không tránh xa.

Thạch Minh này không phải kẻ yếu, mà là cường giả chân chính.

Mạnh đến khiến cho da đầu hắn run lên.

Hắn nhất định phải nhân lúc còn có thể đứng được mà làm cho xong việc, đánh bại Thạch Minh.

Vĩ Thích xông lên, Thạch Minh vốn định ngưng tụ sương mù thành kiếm một lần nữa, nhưng không biết vì sao, hắn cảm

nhận được có cái gì đó đang kêu gọi mình, là một loại công minh.

Giống như ở đầu bên kia ngọn núi, có một thanh kiếm đang đợi hấn, đang kêu gọi hấn, thỉnh cầu hấn cho nó xuất chiến.

Thạch Minh không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng hấn biết bên kia chính là nơi có truyền thừa của Thu Vụ chi ý.

Thạch Minh không hề do dự, bởi vì hấn cảm thấy thanh kiếm kia rất hợp với hấn.

Hấn vươn tay, nhẹ giọng nói:

“Tới.”

Một khắc sau, một cỗ thu ý phóng lên tận trời, trên ngọn núi, bên trong cung điện, một thanh kiếm cảm nhận được lời triệu hoán, cảm nhận được người thích hợp nhất với nó xuất hiện, lập tức động, vèo một tiếng, phá không bay đi.

Chỉ trong nháy mắt, kiếm đã nằm trong tay Thạch Minh.

Thanh kiếm này nhìn như được tạo thành từ sương mù, sau khi nắm chắc thanh kiếm này trong tay, Thạch Minh cảm nhận được sự hưng phấn của nó.

Giống như là đã phải chờ đợi vô số năm, cuối cùng cũng chờ được người thích hợp xuất hiện.

Xung quanh, Thu Vụ chi ý cũng cuộn trào.

Thạch Minh cầm kiếm chém xuống.

Rầm !!!

Thu vụ khuếch tán, vạn vật tàn lụi.

Xoạt, một kiếm này xuyên qua người Vĩ Thích.

Vĩ Thích bất chợt ngừng lại.

Khí tức trên người hấn lập tức nhanh chóng suy yếu, kiếm trong tay hấn vô lực rũ xuống, sau đó phịch một tiếng quỳ trên mặt đất.

Hấn, thua.

Thạch Minh cầm kiếm trong tay, vẫn bình yên đứng ở nơi đó.

Lúc này, trên sân đã không còn ồn ào nữa.

“Thu Vụ Kiếm, hấn thế mà nhận được sự công nhận của Thu Vụ Kiếm.

Đã bao nhiêu năm rồi?

Cung Thu Cảnh ta mặc dù có người lĩnh ngộ được Thu Vụ chi ý, đạt đến cảnh giới như đại dương mênh mông, cũng không được công nhận.

Vậy mà Thạch Minh hấn, lại làm được.”

Kim Trưởng lão cũng khó tin nhìn xem tất cả, Thạch Minh đã hoàn toàn vượt ra khỏi dự liệu của hấn, còn vượt xa hơn rất nhiều.

Ở xa xa, Hải Yến cũng sợ ngây người, trong lúc nhất thời, nàng không nói ra lời.

Có một Thu Vụ Kiếm trong tay, quyền hạn của Thạch Minh sẽ không kém hơn vị trí thủ tịch đại sư tử này của nàng chút nào.

Thậm chí còn tốt hơn.

Bởi vì đệ tử ngũ giai khá nhiều, nhưng đạt được công nhận của Thu Vụ Kiếm, ngoại trừ người sáng lập Thu Vụ chi ý, cho đến giờ chưa từng có người thứ hai.

Mà bây giờ, Thạch Minh đã trở thành người thứ hai.

Những người vây xem lại càng cảm thấy khó tin.

Bọn họ đều không thể hiểu được vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Vừa mới đó là Thu Vụ chi ý sao?

Bọn họ đều không hiểu, nhưng bọn họ biết Thạch Minh rất lợi hại, lợi hại đến mức bọn họ không thể hiểu được.

Thiên Ngâm tự nhiên cũng sửng sò:

‘Thật là lợi hại, thiên phú của sư đệ Thạch Minh quả thật không giống mặt ngoài, thiên phú của hắn rất đặc biệt.’

Nàng vẫn luôn biết.

Sư đệ Thạch Minh trông coi nàng nhiều năm như vậy, không có chuyên tâm tu luyện, nhưng cảnh giới hoàn toàn không kém người khác chút nào.

Mặc dù so ra có lẽ kém hơn bọn người sư muội Hải Yến, nhưng đã hoàn toàn thuộc đẳng cấp cao.

Nhất là hắn còn không sử dụng bất kỳ loại linh dược gì.

Thạch Minh nhìn Vĩ Thích, bình tĩnh nói:

“Ta thắng.”

Vĩ Thích phun ra một ngụm máu tươi, sau đó gian nan ngẩng đầu nhìn Thạch Minh, nói:

“Ngươi, thắng.”

Nghe được câu này, Thạch Minh nhẹ nhàng thở ra, sư tỷ hắn cuối cùng không cần dọn đi nữa rồi, hắn vẫn có thể tiếp tục ở bên ngoài trông coi nàng như những năm trước đây.

Đếm ngược số thời gian còn lại, đợi sư tỷ tốt lên.

Lục Thủy nhìn xem tất cả, không nói gì thêm.

Hắn không nghĩ tới nơi này còn có một thanh Thu Vụ Kiếm, như này hắn sẽ không có bất kỳ hiềm nghi nào nữa.

‘Nhưng vừa rồi khi Thu Vụ Kiếm bay tới, hình như dưới mặt đất có thứ gì đó dâng lên.’

Hắn không phải là ảo giác, ừm, Mộ Tuyết cũng cảm giác được.’ Lục Thủy phát hiện Mộ Tuyết đang vận dụng Hỗn Nguyên chi khí.

Nàng đang kiểm tra tình huống phía dưới.

Khí tức vừa rồi xuất hiện không bình thường.

Lục Thủy thậm chí còn cảm nhận được khí tức của Chân Thần Duy Nhất.

Nhưng lại cảm thấy cái này không có khả năng lắm, nàng hẳn là đã bị Đại Trưởng lão ném vào Phong Sương Hà mới đúng.

Cũng không thể chạy đến đây chứ?

...

Sâu dưới lòng đất.

Cô bé tóc bảy màu đang đi trong cung điện.

“Nơi này thật kỳ quái, khắp nơi dường như bị bao quanh bởi một dòng nước kỳ lạ, bay cũng không bay được.” Cô bé tóc bảy màu bĩu môi.

Nàng không thể tùy tiện vận dụng sức mạnh, cho nên chỉ có thể ngoan ngoãn đi bộ.

“Trống không, còn đen như mực, so với Thần Vực của ta còn kém hơn nhiều.”

Cô bé tóc bảy màu vừa đi vừa so sánh nơi này với Thần Vực của nàng.

Nàng phát hiện hoàn cảnh nơi này thật là tệ.

Ngẩng đầu nhìn không thấy nước, cúi đầu nhìn không thấy biển, xung quanh cũng không có tôm cá bơi bơi, bên người cũng không có đồ chơi vờn quanh.

Còn may Thần Vực của nàng không phải là chỗ này.

Nghĩ như vậy, cô bé tóc bảy màu liền nghĩ, về sau có lẽ không nên nháo chuyện nữa, nhớ đâu Thần Vực của mình cũng biến thành như thế này, có muốn khóc cũng không kịp.

Đi một hồi lâu, cô bé tóc bảy màu mới nhìn thấy ánh sáng.

“Ồ, chính là cái này, cảm giác thật kỳ quái, giống như bên trong có thần lực, không biết có nhiều hay không.”

Nghĩ như vậy, bước chân của cô bé tóc bảy màu liền nhanh hơn.

Xoạt, rầm!

Cô bé tóc bảy màu vấp chân trên bậc thang, ngã thẳng xuống dưới đất.

“ ... ”

Không nói gì, cô bé tóc bảy màu bò lên, nàng đưa mắt nhìn bốn phía một chút, phát hiện không có ai xong mới thở phào nhẹ nhõm.

Nếu không uy nghiêm Chân Thần của nàng sẽ bị tổn hại, như vậy không tốt.

Mà nàng là một thần thành thực, bị ngã sấp thì sẽ tự mình đứng lên.

Lúc còn ở Thần Vực vẫn luôn là như vậy.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 376: Nàng Không Phải Là Cửu

Nhân loại bình thường cũng không nhìn thấy nàng, tự nhiên không có ai chơi cùng nàng.

Cho nên mỗi khi có người thấy được nàng, nàng liền muốn làm cho đối phương trở thành thần theo mình.

Đáng tiếc, người thì quá hung, người thì quá ngu.

Hung thì coi như xong, ngu thì còn tốt hơn một chút.

Như vậy, uy nghiêm Chân Thần sẽ không bị tổn hại, nếu người đó nói năng lỗ mãng thì chỉ cần giáo dục một chút là được.

Nếu đối phương quá hung thì nàng sẽ đánh không lại, mà mỗi lần đều trốn thì quá tổn hại uy nghiêm Chân Thần, nhất là khi dùng chân thân để đối mặt.

Sau đó cô bé tóc bảy màu phủi phủi bụi trên người, tiếp đó đưa tay xoa xoa chỗ bị đụng đau.

Làm một thần thành thực, là không cần có người khác an ủi.

Sau đó cô bé tóc bảy màu cẩn thận từng li từng tí đi lên phía trước, nàng không vội, mà chú ý nhìn đường đi.

Không lâu sau đó, nàng đã đi tới khu vực có ánh sáng kia.

Ở chỗ này, nàng nhìn thấy một hạt châu trôi nổi bồng bềnh giữa không trung.

Là một hạt châu màu xanh lam.

Trong hạt châu có chứa thần lực.

Thần lực rất tinh khiết.

Cô bé tóc bảy màu quan sát viên châu này một lúc, sau đó kinh hỉ kêu lên:

“Vô chủ, có thể ăn.”

Nghĩ như vậy, nàng liền trực tiếp bay lên, một ngụm nuốt hạt châu màu xanh lam kia vào bụng.

Mặc dù thần lực trong này không nhiều, nhưng đó cũng là thần lực.

Cái này có thể gia tăng thần lực của nàng tới giới hạn cao nhất.

Là đồ vật đặc biệt hiếm.

Nếu như lúc trước ăn thần huyết, vậy nàng sẽ còn lợi hại hơn rất nhiều rất nhiều.

Bây giờ, chờ bụng của nàng tiêu hóa hạt châu kia xong, nàng cũng sẽ lợi hại lên một ít.

Sau khi ăn, cô bé tóc bảy màu kiểm tra bụng một chút, xác định không nuốt sai đồ, mới hài lòng sờ lên bụng.

Đi ra một chuyến đã kiếm được đồ tốt.

Lúc cô bé tóc bảy màu còn đang hài lòng, phía sâu bên trong cung điện đột nhiên truyền tới âm thanh lách cách, giống như bên trong có người đang mở cửa đi ra.

Cô bé tóc bảy màu giật nảy mình, có phải nàng vừa trộm đồ hay không?

Thế nhưng vật kia thật sự là vô chủ.

Nếu như có chủ, nàng sẽ dùng uy nghiêm Chân Thần của mình làm cho đối phương tự dâng bảo vật lên.

Rất nhanh sau đó, cô bé tóc bảy màu cảm thấy ảnh hưởng của chung quanh lên người mình tăng thêm, giống như bên ngoài có đồ vật đang bao quanh nơi này.

Có người muốn bắt nàng?

Không suy nghĩ nhiều, cô bé tóc bảy màu quay đầu liền chạy, lần này nàng trực tiếp vận dụng sức mạnh, muốn nhảy thẳng ra khỏi nơi này.

“Không gian đối diện có lẽ là dễ đi qua nhất.”

Sức mạnh nàng vận dụng rất yếu, như vậy hẳn sẽ không dẫn người tới bắt nàng trở về.

Sau đó thần lực khuếch tán, cô bé tóc bảy màu vận dụng thần lực yếu ớt của mình, mở cánh cửa không gian ra.

Mà ngay lúc này, có tiếng bước chân vang lên, có người đang từng bước tới gần chỗ nàng.

Cô bé tóc bảy màu có chút nôn nóng, nếu thực sự không được, nàng cũng không để ý sẽ có người đến bắt nàng trở về hay không nữa.

Không bao lâu sau, cổng không gian rút cuộc cũng mở, mà tiếng bước chân cũng ngày càng gần, một bóng người đã dần hiện ra.

Cô bé tóc bảy màu không dám ở lại lâu hơn nữa, không nói hai lời đã vọt thẳng vào cửa không gian.

“Đừng, đừng đi qua.” Là giọng nữ.

Nhưng khi giọng nói nàng vừa vang lên thì đã không còn kịp nữa, cửa không gian đã đóng lại.

“Cửu, bên kia nguy hiểm.” Cô gái này dừng lại tại chỗ, nói nốt câu đang dở.

Nhưng người cần nghe đã sớm biến mất.

Cuối cùng, cô gái này ngồi dưới đất, thở dài một hơi:

“Nàng không phải là Cửu, không hề giống, nhưng trên người nàng có khí tức của Chân Thần.

Thế nhưng nàng vẫn còn là một đứa trẻ đúng không?

Đi sang phía bên kia sẽ rất nguy hiểm.”

Àm !!!

Cô gái này cảm nhận được thần điện đang lắc lư, nàng biết cái kia đã thức tỉnh.

Nguy hiểm đang đến, nhưng không đi quá xa.

Nơi này sẽ bị Nhược Thủy bao trùm, cuối cùng lại chìm vào yên lặng.

Cô gái ngẩng đầu nhìn trời, nhưng thứ nhìn thấy chỉ là một màu đen kịt, đã bao nhiêu năm, nàng thậm chí đã quên mất

màu trời là màu gì.

Mà ngay lúc này, ở không gian phía trên xuất hiện một vòng xoáy, đây là tình huống đặc biệt do Nhược Thủy phun trào mang tới.

...

Sau khi vòng xoáy xuất hiện không bao lâu, Mộ Tuyết đã cảm nhận được nơi này.

‘Nguy rồi.’

Mộ Tuyết có chút ngoài ý muốn, bởi vì vòng xoáy kia là vòng xoáy không gian, lúc nàng cảm nhận được, nó đã khuếch tán đến phía dưới Thu Cảnh Cung.

Cũng chính là vị trí của bọn nàng.

Mà lúc vòng xoáy không gian ảnh hưởng đến phía trên, Lục Thủy cũng cảm giác được, không chỉ cảm giác được mà còn có thể nhìn thấy.

Hắn nhìn thấy khí tức xung quanh phun trào lên, trông hoàn toàn không bình thường chút nào.

Rất nhiều người đều nhìn thấy, nhưng không ai biết có chuyện gì đang xảy ra.

Lục Thủy không chút do dự, lập tức đứng lên.

“Chân Linh, mang Tiểu thư Mộ Tuyết rời khỏi nơi này.”

Chân Linh không rõ ràng lắm, nhưng xung quanh quả thực xuất hiện dị thường, nàng không dám trì hoãn chút thời gian nào, lập tức mang theo Mộ Tuyết và Đinh Lương định ngự kiếm rời đi.

“Lục Thiếu gia.” Mộ Tuyết vốn cũng muốn kéo cả Lục Thủy rời đi, nhưng lại do dự một chút, cuối cùng sửa lại lời, nói:

“Ngươi cẩn thận một chút.”

Rất nhiều người đều không rõ tình huống hiện tại, Lục Thủy nhanh chóng cho người đưa nàng đi như vậy, chính là lo lắng nàng sẽ gặp nguy hiểm.

Cho nên nàng không thể đi phản bác được.

“Mộ Tiểu thư yên tâm, ta bên này còn có Chân Võ, ta sẽ đưa Đông Phương Tra Tra đi.” Lục Thủy nói.

Đông Phương Tra Tra thật sự là không thể không quản không để ý, đương nhiên, Lục Thủy chỉ là làm dáng một chút, người chân chính bao bọc Đông Phương Tra Tra chính là Mộ Tuyết.

Sau đó, Chân Linh mang theo Mộ Tuyết ngự kiếm rời đi, Lục Thủy nhíu mày, nếu như hấn đoán không sai, thì Chân Linh chạy không thoát khỏi nơi này.

Mộ Tuyết cũng biết, chỉ là nàng không thể ngăn cản chuyện này xảy ra ở trước mặt mọi người.

Hoặc là nói chuyện này phát sinh quá nhanh.

Cũng như vậy, Lục Thủy bởi vì năng lực bị hạn chế, cho nên không thể biết rõ phía dưới có chuyện gì xảy ra.

Chỉ có thể đi một bước nhìn một bước.

Hi vọng sẽ không nguy hiểm đến mức khiến Mộ Tuyết phải động thủ.

Hấn không thích Mộ Tuyết xuất thủ.

“Chân Võ, đưa Đông Phương Tra Tra các nàng đi.” Lục Thủy nói.

“Vâng.” Nói xong, Chân Võ lập tức định đi qua phía bên kia mang Đông Phương Trà Trà rời đi.

Chỉ là còn chưa kịp qua, lực lượng không gian trong nháy mắt đã dâng lên, vòng xoáy trực tiếp xuất hiện, mà không phải chỉ có một, mà là hai vòng xoáy.

Hai vòng xoáy này xuất hiện ngay trên mặt đất, toàn bộ hiện trường thi đấu đều bị vây quanh.

Tất cả mọi người ở đây đều khó mà động đậy được.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 377: Biến Cố Bất Ngờ

“Đây, đây là thứ gì?”

“Xảy ra chuyện gì rồi? Tại sao ta có cảm giác có thứ gì đó đang kéo ta xuống?”

“Ta không động đậy được nữa, thân thể giống như đang bị hút xuống vậy.”

“Cứu ta.”

Phần lớn người ở đây đều không có sức phản kháng.

Phản ứng của Thu Diệp Phong rất nhanh, hấn nhanh chóng sử dụng tông môn đại trận, đại trận này đối với phía ngoài có thể công thủ, đối với bên trong có thể bảo hộ.

Ví dụ có khu vực có thể truyền tống được.

Rất nhanh trận pháp đã được khởi động, trong nháy mắt, ánh sáng bắn ra bốn phía, trong lúc tất cả mọi người còn đang lo lắng, thì phần lớn đệ tử Thu Cảnh Cung đã được đưa ra ngoài.

Thật ra cũng chỉ là chuyển dời đến mặt khác của đỉnh núi, không thể chuyển đi quá xa.

Nhưng bởi vì trận pháp này chỉ nhằm vào các đệ tử của Thu Cảnh Cung, cho nên bọn người Lục Thủy vừa vặn bị lưu lại bên trong.

Thấy Lục Thủy vẫn còn ở bên trong, Thu Diệp Phong kinh hãi. Lục Thủy không thể xảy ra chuyện ở chỗ bọn hấn được, hậu quả bọn hấn chịu không nổi.

Mà hấn lại căn bản không biết mấy cái vòng xoáy không gian kia tại sao lại xuất hiện.

Rất nhanh hấn liền nghĩ tới một chuyện, lập tức hô to với Lục Thủy:

“Lục Thiếu gia, lấy ra lệnh bài ta đưa cho người đi, vậy đại trận này có thể có tác dụng.”

Lục Thủy đứng trong vòng xoáy, hẳn xác thực có lệnh bài kia, nhưng lại ở trên người Chân Võ.

Lục Thủy lập tức đưa mắt nhìn thoáng qua Mộ Tuyết bị kẹt ở trên không, nói:

“Chân Võ, ném lệnh bài cho Mộ Tiểu thư.”

Lúc này, rất nhiều đã thoát ra khỏi vòng xoáy.

Từng người từng người đứng bên ngoài đều cảm thấy kinh hồn táng đảm.

Nếu không phải được truyền tống ra, bọn họ cũng không biết sẽ phải đối mặt với cái gì, nhưng bên trong còn có người bọn họ cũng biết.

Cho nên mọi người đều đang rất tò mò không biết người bên trong sẽ như thế nào.

Chỉ là muốn thấy được hoàn cảnh bên trong có hơi khó, từ ngoài chỉ nhìn thấy lò mờ vài bóng người.

Thiên Ngâm tự nhiên cũng đã đi ra, nhưng nàng biết Đông Phương Trà Trà vẫn còn ở bên trong.

Tuyết đối không thể để cho Đông Phương Trà Trà xảy ra chuyện được.

Nàng không nói hai lời liền muốn ngự kiếm xông vào vòng xoáy, nói gì thì nói cũng phải cứu được Đông Phương Trà Trà ra.

Mà lúc nàng đang chuẩn bị xông vào vòng xoáy, đột nhiên có người bắt tay nàng lại.

Thiên Ngâm bất ngờ, nhưng sắc mặt lại nhanh chóng lạnh xuống, là người nào bắt lấy tay nàng?

Khi nàng quay đầu lại, phát hiện người nắm lấy tay nàng là sư đệ Thạch Minh.

Sắc mặt của nàng lập tức thả lỏng.

Mà hoàn toàn quên mất chuyện rút tay về.

“Sư đệ Thạch Minh?”

“Su tử, su tử định làm gì?” Thạch Minh hỏi.

“Trà Trà còn ở bên trong, ta muốn đi cứu nàng ra.” Thiên Ngâm lập tức giải thích.

Nhưng nàng cũng không thể giải thích quá nhiều.

Mà coi như không có vị tiên bối kia, nàng cũng muốn đi vào cứu tiên tử Trà Trà.

Dù sao đối phương cũng đối với nàng rất tốt.

Sao có thể thấy chết không cứu được?

“Đề ta đi, su tử chờ ở bên ngoài đi, mà ta còn có thể chất này, vòng xoáy nhằm vào ta, hẳn là cũng sẽ không may.” Thạch Minh nói.

Hắn không cho su tử Thiên Ngâm thời gian từ chối, trực tiếp đẩy Thiên Ngâm ra xa khỏi vòng xoáy, sau đó tự mình vọt vào trong vòng xoáy.

Hắn cũng biết Đông Phương Trà Trà không thể xảy ra chuyện gì.

Chẳng qua khi Thạch Minh xông vào, hẳn liền gây người.

Hiện trường giờ chỉ còn lại bảy người, cộng thêm cả hắn là tám.

Cho nên hắn chỉ liếc mắt một cái là thấy được Đông Phương Hạo Nguyệt.

“???”

Đây là có chuyện gì.

Lúc này, hắn nhìn thấy một vệt ánh sáng bay về phía Đông Phương Trà Trà bên kia, là lệnh bài thân phận.

Chạm đến là có thể thành công chạy khỏi nơi này.

Cho nên Đông Phương Trà Trà hẳn là có thể an toàn rời đi.

Chẳng qua khi lệnh bài sắp đụng tới người Đông Phương Trà Trà, vòng xoáy không gian bỗng như căng gân lên, không gian theo đó bị bóp méo.

Cuối cùng lệnh bài ngoặt một cái rơi vào người Hương Dụ.

Hương Dụ: “???”

Sau đó Hương Dụ biến mất.

Đông Phương Trà Trà có chút khó chịu, Hương Dụ không có ở đây.

Lục Thủy và Mộ Tuyết cũng một mặt hoang mang.

Vừa rồi Chân Võ ném lệnh bài cho Mộ Tuyết, Mộ Tuyết lại kêu Đinh Lương ném lệnh bài lại cho Trà Trà bên kia.

Lục Thủy không ra ngoài, nàng mới không cần ra ngoài.

Sau đó liền phát sinh một màn mà Thạch Minh nhìn thấy kia.

Tiếp đó, ánh mắt mọi người đều đặt trên người Thạch Minh.

Người này có loại thể chất gì tất cả mọi người đều hiểu rõ.

Thạch Minh lúc này cũng đã bị cuốn vào bên trong vòng xoáy.

Hắn một mặt vô tội nhìn lại: “Không liên quan tới ta.”

Mà lúc này, vòng xoáy chỗ Thạch Minh giống như đang vặn vẹo, sau đó trực tiếp thu nhỏ lại một nửa, ba người Mộ Tuyết thuận lợi thoát khỏi phạm vi của vòng xoáy.

Nhưng cũng không có nghĩa là Mộ Tuyết đã thoát nguy, các nàng lại bị một bên vòng xoáy khác bao lấy.

Mộ Tuyết: “...”

Giết chết sư đệ của Thiên Ngâm đi.

Thể chất này trực tiếp ảnh hưởng lên vòng xoáy không gian.

Lục Thủy lúc này đang vui đến phát điên trong lòng.

Thạch Minh làm tốt lắm.

Chỉ cần không ở cùng trong một không gian, vậy hắn có thể muốn làm gì thì làm, sẽ không bị động như trước nữa.

Cuối cùng, hai vòng xoáy dần biến mất, đây vốn là do không gian bên trong phát sinh việc ngoài ý muốn nên mới sinh ra vòng xoáy này.

Đến nhanh, biến mất cũng nhanh.

Mà bọn người Lục Thủy tự nhiên sẽ theo hai vòng xoáy này mà biến mất.

Mộ Tuyệt bắt đắ dĩ thờ dài, cuối cùng phát ra hai đạo tử khí, một đạo vòng lấy quanh cổ tay Lục Thủy, đạo còn lại vòng lấy cổ tay Đông Phương Trà Trà.

Chỉ cần sinh mạng hai người kia có nguy hiểm gì, hoặc là mất kiểm soát cảm xúc, nàng sẽ có thể lập tức cảm giác được.

Đến lúc đó không được cố quá, chỉ có thể làm người thần bí tốt bụng xuất thủ trợ giúp.

Lục Thủy cảm nhận được tử khí trên tay mình, nhưng cũng không để ý lắm.

Không bao lâu sau, hắn có cảm giác mình bị vòng xoáy hút xuống phía dưới.

Nói cách khác, vòng xoáy đã biến mất.

Mà ngay lúc này, Lục Thủy nhìn thấy có một người từ không trung bay tới, là Chương môn Thu Cảnh Cung.

Thu Diệp Phong cuối cùng quyết định tự xuất thủ giúp đỡ, nếu không Thu Cảnh Cung của hắn có khả năng cũng biến mất theo luôn.

Nhưng đã trễ rồi.

Tốc độ vòng xoáy biến mất nhanh hơn vô số lần so với dự đoán của hắn, thời gian còn nhanh hơn cả một cái chớp mắt, vòng xoáy đã biến mất hoàn toàn.

Cả hai cái vòng xoáy cùng biến mất.

Vòng xoáy chỗ Mộ Tuyệt là ở phía bên kia của khu thi đấu, cho nên có rất nhiều người ngoài tông môn cũng ở bên trong chưa đi ra.

Vòng xoáy biến mất, một người cũng không còn.

Thu Diệp Phong trầm mặt nhìn bốn phía, cuối cùng duy trì bình tĩnh nói:

“Toàn lực dò xét.”

Hắn cảm thấy thứ này tới rất kỳ quặc, dù thế nào thì cũng phải tìm được nguyên nhân.

Nhiều tông môn bị mất người như vậy còn chưa nói, nhưng còn một cái Lục gia ở đó, hắn phải có đầy đủ lí do thoái thác.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 378: Nhược Thủy

Lục Thủy biến mất.

Khi hắn xuất hiện lần nữa thì đã ở trong một không gian tối tăm, xung quanh chỉ có một thứ ánh sáng nhàn nhạt du dương.

Lúc này Lục Thủy nghe thấy tiếng nước chảy.

Hắn phát hiện mình đang đứng cạnh một con sông.

Đoạn sông này rộng chừng mười thước, mắt thường không nhìn thấy nước sông, chỉ thấy chút ít pháp lực lưu động, nhưng xác thực có tiếng nước chảy.

“Nhược Thủy? Thế mà còn nhiều như vậy.” Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Nhược Thủy là loại nước rất đặc thù, giống như sự lắng đọng của thế giới, bên trong không có sinh vật tồn tại, cũng thiếu sinh cơ, là dòng sông có thể lắng đọng vạn vật.

Rơi xuống Nhược Thủy gần như tương đương với tử vong.

Mà khoảng không phía trên Nhược Thủy tất nhiên cũng tồn tại đặc tính giống như vậy.

Gần như không có khả năng bay qua.

Bắc cầu qua sông cũng không thể.

Lấy tu vi của Lục Thủy hiện tại, muốn qua, nhất định phải vận dụng sức mạnh thiên địa.

“Nơi này hẳn là không gian độc lập, ít nhất cũng là bán độc lập, nếu không cung Thu Cảnh cũng không thể bình yên tồn tại bên trên Nhược Thủy.

Như vậy Nhược Thủy cũng là điếm che đậy tự nhiên, nếu như Mộ Tuyết ở một bên khác của Nhược Thủy, thì hẳn sẽ không phát giác được sức mạnh thiên địa của ta.”

Lục Thủy cảm thấy đây là một chuyện tốt.

Đương nhiên, hắn vẫn không dám tùy ý sử dụng sức mạnh thiên địa, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

Sau đó Lục Thủy ngồi chồm hồm xuống đất đất, vẽ cái gì đó.

Hắn đang tính toán xem Mộ Tuyết đại khái sẽ ở đâu.

Một lát sau, Lục Thủy cho ra kết luận.

“Ừm, không ở chỗ này.”

Dưới tình huống bình thường, hắn có thể tính một que, nhưng chuyện liên quan đến Mộ Tuyết vẫn là thôi đi.

Không dám tính.

Sau đó Lục Thủy mới bắt đầu quan sát nơi này.

Không gian ở đây vô cùng lớn, phía trước còn có một cung điện to lớn, trông giống như một dãy núi, trải dài không dứt.

Lục Thủy nhìn cung điện phía trước, luôn cảm giác đây không phải cung điện bình thường, ngược lại giống như một thần điện.

Khi Lục Thủy đang định đi vào xem xét thì đột nhiên cảm thấy dưới chân như có nước.

Lục Thủy cúi đầu, hắn lập tức nhìn thấy Nhược Thủy đang tràn ra, mà không chỉ có mỗi phía hắn, phía khác cũng thế.

“Xem ra Nhược Thủy nơi này còn bất thường hơn so với dự đoán, như là đã tích tụ đến cực hạn, giờ đang phun trào.

Ừm, nhưng rất có thể là đồ vật áp chế đã bị mất.

Là do Chân Thần Duy Nhất kia làm?”

Lục Thủy trước đó cảm nhận được khí tức của Chân Thần, mà nơi này lại đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nói không có quan hệ với khí tức kia, Lục Thủy không tin.

“Đại trưởng lão mặc kệ sao?”

Lục Thủy nhắc chân bước ra khỏi Nhược Thủy.

Hắn định vào xem tình huống bên trong như thế nào.

Xuất hiện ở đây, tất cả có bốn người.

Đông Phương Tra Tra là một, Chân Võ là hai, Thạch Minh là ba, người cuối cùng chính là hắn.

Đối với những người này, Lục Thủy không có chút lo lắng nào.

Dù sao cũng đều là người trưởng thành cả rồi.

Bên ngoài, Hương Dụ lập tức chạy trở về vị trí thi đấu, chỉ là khi nàng tới nơi thì đã muộn.

Thiên Ngâm lúc này cũng ở đây.

Lòng của nàng đang rất loạn.

Nàng lo lắng cho Trà Trà, cũng lo lắng cho sư đệ Thạch Minh.

Nhất là khi nhớ tới tay mình bị sư đệ Thạch Minh nắm lấy, tâm nàng càng loạn hơn.

Nếu như sớm biết sẽ gặp chuyện này, dù thế nào nàng cũng sẽ không tiếp nhận khiêu chiến.

“Tiên tử Thiên Ngâm, người có trông thấy Tiểu thư Trà Trà không?” Hương Dụ đi đến bên cạnh Thiên Ngâm hỏi.

Thiên Ngâm chỉ có thể lắc đầu:

“Sư đệ Thạch Minh đã đi vào tìm tiên tử Trà Trà, nhưng vừa đi vào không bao lâu, vòng xoáy liền biến mất.”

Thạch Minh tiến vào, Hương Dụ tự nhiên nhìn thấy.

Nhưng đôi mắt vòng xoáy, dường như tất cả mọi người đều không có khả năng phản kháng.

Càng khiến nàng lo lắng hơn là, Lục Thiếu gia cũng ở bên trong, Mộ Tiểu thư cũng ở bên trong.

Trời ạ, chuyện lớn như vậy, nghĩ tới là thấy sợ.

Lúc này, rất nhiều người đều đến đây tìm người.

Dù sao cũng có người của không ít môn phái đến đây quan chiến.

“Người đâu? Thu Chương môn, người ít nhất phải nói cho chúng ta biết chút manh mối chứ? Làm sao có thể nói là tạm thời chưa biết có chuyện gì được?”

“Đúng vậy đó, hai vị Trưởng lão và tiền bối của chúng ta đều đang ở bên trong.”

“Thu chương môn, nơi này là hạch tâm của địa bàn Thu Cảnh Cung các ngươi, người nói một câu còn đang điều tra là xong được sao?”

“Hay là chúng ta trước tiên cứ báo cho Chương môn và Phong chủ đi.”

Hương Dụ nghe được những lời đó, tự nhiên bình tĩnh trở lại.

Nàng cũng cần phải nói cho Tộc trưởng các nàng và Tộc trưởng Lục gia biết.

Lục thiếu gia và tiểu thư nhà nàng đều đã biến mất.

Rất nhanh sau đó, Đông Phương Dạ Minh nhận được điện thoại của Hương Dụ, tiếp đó hần liên hệ cho Lục Cổ.

Thuận tiện nói lại vắn tắt tình huống.

“Sự tình đại khái là như vậy, tạm thời chưa có bất kỳ manh mối gì.” Đông Phương Dạ Minh nói.

Sau khi nghe xong, Lục Cổ bình tĩnh nói:

“Cũng không đến mức xảy ra chuyện.

Con của ta tạm thời không nói, đứa nhỏ Mộ gia kia trên người có pháp bảo hộ mệnh, con gái của người cũng không kém bao nhiêu, mà nó còn có công đức tại thân, hần là an toàn nhất.”

Trên người Lục Thủy không có pháp bảo hộ mệnh gì, nhưng Lục gia lại không lo lắng hần xảy ra chuyện.

Nguyên do là gì, Đông Phương Dạ Minh không thể nào biết được.

Cuối cùng bọn hắn quyết định để người của Đông Phương gia phối hợp người của Lục gia tiến đến Thu Cảnh Cung.

Sau khi sắp xếp đại khái ổn thỏa mọi thứ xong, bọn hắn liền kết thúc cuộc nói chuyện.

Lục Cổ lúc này có chút bất đắc dĩ.

“Con trai lại xảy ra chuyện rồi?” Đông Phương Lê Âm ngồi ở bên cạnh Lục Cổ tò mò hỏi.

Lục Cổ vuốt vuốt mấy lọn tóc bị thổi bay lòa xòa trên mặt vợ, thở dài nói:

“Lại mất tích.”

Đây đã là lần thứ mấy mất tích rồi?

Đông Phương Trà Trà cũng thế, rất thường xuyên mất tích.

“Lần này không nghe nói có vật gì kỳ quái xuất hiện mà.” Đông Phương Lê Âm nói ra.

“Là vòng xoáy chưa rõ nguyên lai nuốt chửng lấy con dâu của của nàng, con trai của nàng, cộng thêm cháu gái của nàng.” Lục Cổ nói ra.

Lục Cổ đột nhiên phát hiện ra ba đứa cùng mất tích như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên.

“Trà Trà một khi mất tích, bình thường đều là có cơ duyên, không biết lần này có như thế không?” Đông Phương Lê Âm có chút bất ngờ.

Nàng nói như vậy cũng không sai, dù sao phúc duyên của Trà Trà cũng nhiều đến dị thường.

“Nói cũng có chút đạo lý.” Lục Cổ gật gật đầu.

Sau đó Lục Cổ lại nói:

“Nhưng lần này cần tìm được người ở gần đó đi, dù sao đối phương cũng là một tông môn, ta không muốn người đi qua dò xét gặp phải trở ngại gì.”

Lục Cổ hẳn chưa từng giấu mình trong việc đối ngoại như vậy.

Dịch: MB_Boss

Chương 379: Quyền Đánh Lưu Hỏa

Mộ Tuyết lúc này cũng đang ở trong một không gian đen kịt, có điều nơi này tràn ngập một loại khí tức tiêu cực.

Oán hận, cô độc, phẫn nộ, các loại khí tức tiêu cực như có thực thể.

Nàng có thể cảm nhận được rõ ràng rằng ở chỗ sâu nhất có một hạch tâm, nơi đó chứa đầu nguồn của tất cả khí tức tiêu cực ở chỗ này.

“Thật sự là một nơi kỳ quái, từ bên ngoài nhìn vào, nơi này hẳn là có hai không gian độc lập, bên này tràn ngập khí tức tiêu cực, như vậy nơi Lục Thủy và Trà Trà xuất hiện, hẳn là một không gian bình thường.”

Nghĩ tới đây, Mộ Tuyết nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ ít bọn họ không có nguy hiểm gì.

Nhưng nàng trước tiên cần phải tìm được Chân Linh và Đinh Lương.

Hai người kia cũng tiến vào, nàng không muốn nhìn thấy các nàng xảy ra chuyện.

Đương nhiên, nếu như ảnh hưởng tới việc Lục Thủy công nàng, nàng sẽ không để ý mà đánh gãy chân của hai người đó.

Chỉ có như vậy Lục Thủy mới có thể công nàng.

Nếu thực sự không được, thì chân của Trà Trà và Hương Dụ cũng đánh gãy nốt đi.

Như vậy chắc chắn sẽ thành công.

Sau đó Mộ Tuyết không nghĩ nhiều nữa, bây giờ nàng cần tìm được Đinh Lương và Chân Linh trước, sau đó đi giải quyết vấn đề bên trong.

Như thế tất cả mọi người sẽ có thể bình an trở lại cung Thu Cảnh.

“Có điều không gian nơi này thật sự kỳ quái, cũng không biết là do đâu mà hình thành.

Mộ Tuyết hơi nghi ngờ, sau đó bắt đầu cất bước đi về phía trước.

Tất cả khí tức tiêu cực đều đang tránh né nàng, giống như Mộ Tuyết cùng tất cả khí tức ở chỗ này đều không hợp nhau.

Giống như một người thánh khiết đi trong khu vực bị ô uế, mà lại không có chút ô uế nào nhiễm lên người nàng.

Nàng bước đi, giống như là ánh sáng trong bóng tối.

...

Cùng lúc đó, Đông Phương Trà Trà tuy không hiểu rõ tình huống hiện tại, nhưng nàng không hoảng hốt chút nào, nàng nhìn thấy chị dâu cũng ở đây, cho nên nàng không cần phải lo lắng.

Chị dâu lợi hại như vậy, chắc chắn sẽ tới đón nàng ra.

Chỉ cần nàng không làm loạn, không tham lam, không bị mê hoặc gì thì chắc chắn sẽ không có vấn đề gì xảy ra.

“Biểu đệ Lục Thủy cũng ở đây, vậy liệu ta có thể đeo mặt nạ lên giả vờ làm Lưu Hỏa được chưa nhỉ?”

Biết đâu lại gặp được người, trước tiên cứ đánh một trận đã rồi lại nói.” Đông Phương Trà Trà cảm thấy suy nghĩ của mình rất hợp lý.

Sau đó Đông Phương Trà Trà liền mang mặt nạ trước đó ra, nàng phủi phủi tro bụi trên mặt nạ đi.

“Thiên phú của biểu đệ Lục Thủy không nhiều, tu vi lại thấp hơn ta, chắc chắn không phải là đối thủ của biểu tỷ này, lần này có thể quang minh chính đại đơn đấu với biểu đệ Lục Thủy rồi.”

Đông Phương Trà Trà cảm thấy dị thường hưng phấn.

Nàng vừa mới tấn thăng tam giai, giờ còn đang cảm thấy vô cùng bức bối, cho nên lòng tin mười phần.

Đeo mặt nạ lên xong, nàng bắt đầu đi khắp nơi tìm kiếm tung tích của biểu đệ Lục Thủy.

Rất nhanh sau đó, Đông Phương Trà Trà đã thấy Lục Thủy.

Lúc này Lục Thủy đang ngồi trên mặt đất sửa chữa một vài thứ gì đó, hắn đang ở ngay cạnh biên giới Nhược Thủy, đang cố gắng tìm ra trận pháp dung nhập Nhược Thủy, từ đó không chế tiến trình của Nhược Thủy.

Nhưng trong lúc còn đang nghiên cứu, hắn đột nhiên liếc mắt nhìn về phía trước, bởi vì góc độ không đủ để nhìn thấy hết, cho nên lại ngẩng đầu lên nhìn.

Là một người phụ nữ, trên mặt mang mặt nạ.

“Đông Phương Trà Trà muốn làm gì?” Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Hắn tự nhiên biết người đến là Đông Phương Trà Trà.

Không cần cảm nhận khí tức cũng có thể nhìn ra.

Quần áo không thay đổi chút nào.

Mặt nạ này cũng nhìn rất quen mắt, hắn hình như đã từng đánh người đeo mặt nạ này.

“Đông Phương Hạo Nguyệt?” Giọng nói của Đông Phương Trà Trà truyền tới, rất nghiêm túc, khí thế cũng tạm ổn.

“Lưu Hỏa?” Lục Thủy đứng lên, thử hỏi.

“Đã biết ta là Thiếu tông chủ Ân Thiên tông Lưu Hỏa mà còn dám ngẩng đầu nói chuyện với ta?” Giọng nói của Đông Phương Trà Trà mang theo một tia uy áp.

Đây là khí thế của tam giai.

Lục Thủy nhìn Đông Phương Trà Trà, lúc đầu cảm thấy mình đang rất bận, cho nên không muốn chấp nhận với Đông Phương Trà Trà.

Nhưng đã tự mình đưa tới cửa, không thể trách hắn được.

Lục Thủy nhìn Đông Phương Trà Trà, nói:

“Người có từng nghĩ tới phía sau người có thể có người đang nhìn chằm chằm vào người hay không?”

Đông Phương Trà Trà: “? ? ?”

Bị Lục Thủy nói như thế, Đông Phương Trà Trà có chút lo lắng, nơi này vốn cũng không phải là chỗ bình thường gì.

Khả năng có người sau lưng là rất cao.

Nhưng nàng lại lo lắng biểu đệ Lục Thủy lừa nàng.

Thế nhưng nàng càng nghĩ lại càng muốn quay lại nhìn phía sau một chút, để thực sự chắc chắn không có người.

Trong lúc vô ý thức, Đông Phương Trà Trà quay đầu thoáng nhìn phía sau lưng mình.

Phía sau là một khoảng không tương đối tối, ngoài ra còn có một vài kiến trúc, nhưng không có người.

Đông Phương Trà Trà nhẹ nhàng thở ra.

Sau đó quay đầu định tiếp tục đơn đấu với biểu đệ Lục Thủy.

Chỉ là vừa mới quay đầu, nàng liền nhìn thấy một nắm đấm đang ở ngay sát mặt mình, che khuất hoàn toàn tầm nhìn phía trước.

Bịch.

Đông Phương Trà Trà trực tiếp bay khỏi mặt đất.

“Ha? ? ?”

Biểu đệ Lục Thủy lại đánh lén?

Đau quá.

Nhưng đau đớn đều là nhất thời, tu vi của nàng bây giờ là tam giai, biểu đệ Lục Thủy dù có giỏi trò đánh lén cũng không phải là đối thủ của nàng.

Nghĩ như vậy, Đông Phương Trà Trà nhanh chóng bắt đầu vận dụng sức mạnh, nàng muốn đánh biểu đệ Lục Thủy đến kêu trời trách đất.

Ầm!

Trong khi Đông Phương Trà Trà còn đang vận dụng sức mạnh, mặt lại đột nhiên bị đá một cước.

Một cước này trực tiếp làm rối loạn quá trình hội tụ sức mạnh của nàng.

“A a?”

Tại sao lại như vậy?

Nội dung cốt truyện này không đúng.

Làm lại.

Nhưng mà thứ nghênh đón nàng chính là những nắm đấm liên hoàn, mà toàn bộ đều đánh vào mặt của nàng.

“Ôi Á!”

“Lục...”

Vừa mới nói ra được một chữ, nắm đấm của Lục Thủy lại một lần nữa rơi xuống mặt Đông Phương Trà Trà.

“Là ta, là ta.”

Đông Phương Trà Trà lập tức kêu lên.

“Không hổ là Lưu Hỏa, nhận phải nắm đấm của ta mà vẫn có thể nói chuyện, hãy xem Vô Hình Vô Ảnh Thối của ta đây.” Lục Thủy không bởi vì nói chuyện mà tốc độ chậm lại, không những không chậm lại, thậm chí còn tăng nhanh hơn rất nhiều.

Bịch một tiếng, Đông Phương Trà Trà bị một cước đá bay ra ngoài.

Bởi vì dùng chân, dẫn đến cường độ không đồng đều, mặt nạ bị đánh tới rơi ra.

Lục Thủy kinh hãi, vèo một tiếng đã chạy đến bên người Đông Phương Trà Trà, một tay đè lại mặt nạ sắp rơi ra, sau khi thuận lợi cố định lại mặt nạ cho Đông Phương Trà Trà xong, lại trực tiếp dùng sức nhấn xuống một cái.

Phịch, Đông Phương Trà Trà bị Lục Thủy ấn vào trong đất.

Đông Phương Trà Trà: “...”

Lục Thủy không có ý định dừng tay, hấn còn chưa có đánh
xong đâu.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 380: Nhược Thủy Tam Thiên

Mà trong lúc Lục Thủy định tiếp tục đánh, lại đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Có cái gì đó đang tới.

Lục Thủy không nói hai lời liền định mang Đông Phương Tra Tra rời khỏi nơi này.

Chỉ là còn chưa kịp mang theo Đông Phương Tra Tra rời đi, Nhược Thủy xung quanh đã đánh tới.

Lục Thủy không thể không bỏ lại Đông Phương Tra Tra chạy trước, mà ngay lúc hấn vừa buông Đông Phương Tra Tra ra, trên không trung lại xuất hiện một bóng người, bóng người này trong nháy mắt đi tới bên cạnh Đông Phương Tra Tra, hình như muốn dẫn Đông Phương Tra Tra đi.

Lục Thủy có chút bất ngờ, chẳng qua khi hấn vừa định tới gần, Nhược Thủy xung quanh lại không ngừng đánh tới gần hấn.

Rơi vào đường cùng, Lục Thủy chỉ có thể hướng về đánh một đạo trận văn lên người Đông Phương Tra Tra.

Trận văn này vừa mới dựng phải Đông Phương Tra Tra, nàng liền bị bóng người kia mang đi.

Hướng rời đi chính là chỗ sâu trong cung điện.

Sau khi bóng người này biến mất, Nhược Thủy chung quanh Lục Thủy cũng không còn công kích hấn nữa.

“Phản ứng của người này rất trì độn, thực lực cũng không kém, nhưng bởi vì thân thể trì độn, chiến lực phát huy được không lớn.

Người này có liên quan tới sự hình thành của không gian này sao?

Nhược Thủy đang tràn ra, nói như vậy người này đang khiến nó suy yếu đi?”

Lục Thủy nhìn về phía cung điện, suy đoán một chút.

Trận văn Lục Thủy lưu lại trên người Tra Tra có thể giúp hấn nghe được tình huống bên trong, thời gian duy trì đại khái chỉ có mấy giờ.

Mấy giờ đủ để Mộ Tuyết giải quyết vấn đề ở nơi này.

Đúng vậy, vấn đề nơi này chỉ có thể để cho Mộ Tuyết giải quyết.

Không phải hấn không thể giải quyết được, mà dù hấn có thể giải quyết được, hấn cũng không dám động thủ.

Hơn nữa không gian nơi này hấn là đối lập, nơi nguy hiểm thực sự, là phía Mộ Tuyết bên kia.

Lục Thủy không nôn nóng hành động, mà lấy ra một cái ghế, ngồi xuống đọc sách, thuận tiện nghe thử một chút xem người mang Đông Phương Tra Tra đi rốt cuộc là ai.

Về phần an nguy của Đông Phương Tra Tra, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Có vấn đề thì Mộ Tuyết sẽ đến.

...

Bên trong thân điện.

Phịch một tiếng, Đông Phương Trà Trà bị ném trên mặt đất.

“Ai nha!”

“Đau đau.”

“Ô ô ô, Hương Dụ, mặt ta bị sung rồi.”

Đông Phương Trà Trà khóc được một lúc mới phát hiện vị trí của mình không đúng lắm, sau đó lập tức nhìn đưa mắt nhìn bốn phía chung quanh một lần, không thấy biểu đệ Lục Thủy đâu.

“Ngươi đang nhìn cái gì đấy?”

Một giọng nói đột nhiên vang lên bên tai Đông Phương Trà Trà, nàng giật nảy mình, đây không phải là giọng của biểu đệ Lục Thủy, biểu đệ Lục Thủy là nam, giọng này là giọng nữ.

Đông Phương Trà Trà lập tức đứng lên, cách xa nơi phát ra âm thanh hai bước.

Sau đó nàng mới quay đầu nhìn đi qua.

Là một cô gái, nàng đang ngồi trên một chiếc ghế cao, tóc dài để xõa tới vai, nhìn hơi rối, trong mắt của nàng ánh lên chút buồn bã, nhưng phần nhiều lại là chết lặng.

Đông Phương Trà Trà thấy đối phương cứ như vậy nhìn nàng chăm chăm.

Người này là ai, Đông Phương Trà Trà không biết, nhưng không thể chọc vào.

Ở nơi thần bí gặp phải người bản xứ, phải chú ý cẩn thận, không thể tùy tiện trêu chọc.

Đây là Hương Dụ dạy nàng.

Sẽ không sai.

“Người, vì sao lại nhìn ta?” Cô gái kia một lần mở miệng.

Nàng nhìn chăm chăm vào ánh mắt của Đông Phương Trà Trà, dường như đang chờ đối phương mở miệng trả lời

Về phần tại sao mình lại đi cứu người này, ai biết được?

Có lẽ là cô độc tịch mịch quá lâu rồi, cho nên muốn tìm một người để nói chuyện đi.

Đông Phương Trà Trà nhìn đối phương, thận trọng nói:

“Người muốn gọi đầu không?”

Cô gái kia: “? ? ?”

Trong lúc nhất thời nàng không thể quay lại, người này tại sao lại đột nhiên hỏi tới vấn đề này?

Lúc này Đông Phương Trà Trà giơ tay lên, nói:

“Ta gọi đầu rất lợi hại, mẹ vẫn luôn kêu ta giúp gọi đầu.

Mẹ còn khen ta cũng chỉ có điểm ấy là có tác dụng.”

Cô gái kia trên đầu tràn ngập dấu chấm hỏi.

Nhưng nghe đối phương nói xong, cô gái kia nhìn xuống áo choàng lộn xộn cùng mái tóc hơi bấn của mình một chút, cuối cùng nhẹ nhàng gật đầu.

Thấy đối phương đồng ý, Đông Phương Trà Trà liền lấy ra một cái ghế nằm dùng để gội đầu từ trong pháp bảo trữ vật.

“Nằm lên đây đi, rất thoải mái.”

Cô gái kia không biết đây là cái gì, nhưng cũng có thể hiểu lời Đông Phương Trà Trà nói, nàng giống như sương mù đột nhiên tan biến, chưa đầy một giây sau đã xuất hiện trên chiếc ghế nằm.

Lúc này, nàng đã nằm trên ghế nằm.

“Rất thoải mái.” Cô gái mở miệng nói.

“Ta đã bảo mà.” Đông Phương Trà Trà có chút đắc ý.

Sau đó nàng làm phép để tạo ra một chút nước làm ướt mái tóc của cô gái.

Tiếp đó Đông Phương Trà Trà lấy dầu gội đầu ra, bắt đầu giúp cô gái kia gội đầu.

“Rất thơm.” Cô gái nói.

“Đây là dầu gội đầu mẹ ta tự chế, mùi rất thơm, còn rất tốt cho tóc, tóc trắng gội xong cũng có thể thành tóc đen.

Cha ta còn nói nếu không có dầu gội đầu của mẹ ta, mái tóc đã sớm bị ta quậy đến bạc trắng.” Đông Phương Trà Trà nói.

Cô gái kia nằm ở trên chiếc ghế, mặc cho Đông Phương Trà Trà gội đầu giúp nàng.

Rất dễ chịu, lực tay của đối phương rất nhẹ, rất nhu hòa.

Nàng cảm thấy thông khổ của mình như cũng được hóa giải rất nhiều.

“Ngươi tên là gì?” Cô gái kia đột nhiên hỏi.

“Ta gọi là Đông Phương Trà Trà, trên người của ta còn mang theo lá trà, hai hộp.” Đông Phương Trà Trà đáp.

Sau đó Đông Phương Trà Trà hiếu kỳ hỏi lại:

“Còn tiền bồi tên là gì?”

“Nhược Thủy Tam Thiên.” Nhược Thủy Tam Thiên mở miệng trả lời.

Nhược Thủy Tam Thiên không rõ Đông Phương Trà Trà này tại sao phải nói thêm chuyện mình mang theo hai hộp lá trà, nhưng là cô bé này dáng vẻ dường như không quá thông minh, ai biết được trong đầu nàng chứa cái gì

Có điều, nàng cảm nhận được một loại cảm giác kỳ quái từ trên thân Đông Phương Trà Trà này.

Là thiện ý.

Nàng đối với ác cảm đã nhận biết hết sức rõ ràng, nam nhân trước đó kia đem lại cho nàng một cảm giác rất kỳ lạ, không nhìn ra đối phương là thiện hay ác.

Nhưng Đông Phương Trà Trà này thì khác, nàng có lẽ không đủ thông minh, nhưng nàng quả thật là một viên mỹ ngọc chưa được điêu khắc, hoàn toàn không có tạp chất.

Hơn nữa, nàng gửi thấy khí tức công đức.

Khí tức này rất yếu ớt, hẳn là đã bị phong ấn.

Nếu như ở bên ngoài nàng chắc chắn không thể nào đoán được, thế nhưng nơi này là địa bàn của nàng, cho nên nàng có thể gửi thấy được.

Nhất là khi ở gần như vậy.

“Ngươi tấn thăng tam giai lúc nào?” Nhược Thủy Tam Thiên gửi được, cho bên biết là Trà Trà đã lên tam giai.

“Trước đây mấy ngày, ta còn nhớ rõ... à không, ta không nhớ rõ.” Đông Phương Trà Trà đột nhiên không nhớ lại nỗi tình huống mình độ kiếp ngày đó là như thế nào.

Giống như là nhớ lại thì sẽ sinh ra cảm giác sợ hãi vậy.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 381: Muốn Gọi Đầu Có Thể Tìm Ta

“Tên thiên kiếp thì sao?” Nhược Thủy Tam Thiên lại hỏi.

“Cái này thì ta nhớ, gọi là Công Đức Lượng Kiếp.” Đông Phương Trà Trà lập tức nói.

Sau đó, Đông Phương Trà Trà tiếp tục vừa gọi đầu vừa nói:

“Tiền bối, tóc ngươi hình như rất nhiều ngày rồi chưa có gội đúng không? Sau này nếu tiền bối không muốn tự mình gội đầu, có thể tới tìm ta.”

Đây là việc mà tay nghề nàng từng được khen ngợi, cho nên Đông Phương Trà Trà đặc biệt ưa thích.

Nhược Thủy Tam Thiên trầm mặc không nói.

Được đưa nhỏ này gội đầu giúp, đúng là một chuyện rất thoải mái.

“Ngươi bái ta làm thầy có được không?” Nhược Thủy Tam Thiên đột nhiên mở miệng nói.

Đông Phương Trà Trà có chút bất ngờ, sau đó khó hiểu hỏi lại:

“Tiền bối tại sao lại muốn thu ta làm đồ đệ?”

Cha ta thường xuyên nói ta không thông minh, thật ra ta chỉ là không thể hiện được nó ra.”

“Ta muốn dạy ngươi công đức chi thuật, Nhược Thủy chi thuật đã thất truyền, so ra thì quý hơn, nhưng ta lại muốn dạy ngươi công đức chi thuật, mặc dù cái này rất nhiều người biết.

Nhưng bây giờ ta chính là muốn dạy ngươi.” Nhược Thủy Tam Thiên mở miệng nói.

Chính nàng cũng không rõ vì sao, có lẽ khi người sắp chết gặp được một người mình không ghét, sẽ muốn đưa người đó chút vật gì đó đi.

Cũng có thể là, đơn giản chỉ là để có người nhớ đến nàng.

Mặc kệ hạt châu kia có bị mang đi hay không, nàng đều phải đối mặt với ngày này, chẳng qua là sớm hơn mấy tháng mà thôi.

Những lời qua lại này, Lục Thủy nghe được, hần lại nhìn Nhược Thủy tràn tới thêm một lần, trâm mặc không nói.

Nhược Thủy này sẽ nuốt chửng cả nơi này, đến lúc đó sẽ chính là lúc người kia chết.

‘Lấy thực lực của người kia thì không thể chống cự được Nhược Thủy này, Nhược Thủy này lúc trước có bị áp chế, chỉ là vật áp chế bây giờ đã biến mất.

Hần là có liên quan tới Chân Thần.’ Lục Thủy thầm nghĩ trong lòng.

Lục Thủy khép lại sách, suy tư một lát.

Cuối cùng đưa ra quyết định.

‘Trước hết cứ để cho nàng dạy Đông Phương Tra Tra đi, ta phải làm chuẩn bị thật tốt trước.’

Lục Thủy không có ý định tùy tiện đi vào, hần phải chuẩn bị đầy đủ đã, sau đó đi vào hỏi một chút xem nơi này đã có chuyện gì xảy ra.

Có lẽ có thể có được tin tức liên quan tới Cửu.

Mà hướng đi của Duy Nhất Chân Thần, hần là phía Mộ Tuyết bên kia, hi vọng Mộ Tuyết đừng nghĩ đến chuyện mang về nuôi, nếu không thì rất có thể sẽ bị lộ.

Nhưng rất nhanh Lục Thủy lại gặp phải một vấn đề khó giải quyết, chuẩn bị hần làm, Mộ Tuyết đã rất quen thuộc, cái này sẽ rất dễ khiến hần bị lộ.

“Xem ra không thể dùng sức mạnh của ta, mà cũng không thể dùng phương thức trước kia đã dùng qua.”

“Như vậy chỉ có một biện pháp, trực tiếp sáng tạo một loại trận văn mới.”

Nghĩ tới đây, Lục Thủy nhắm mắt lại, một khắc đồng hồ sau đó thì mở mắt ra.

“Khá ổn rồi, có thể dùng được rồi.”

Loại này tạo dựng cũng không khó, biến hóa thế nào cũng được, miễn là không rời khỏi bản chất.

Chỉ là nhìn hoàn toàn khác thôi.

Kiểu như $1+5=6$

Mà 2×3 cũng bằng 6.

Đại khái là như vậy.

Một là phép cộng một là phép nhân, tuy phép toán thay đổi, nhưng đáp án vẫn như vậy.

—— ———

Lúc này Mộ Tuyết đã tìm được Chân Linh và Đinh Lương.

Hoặc là nói Mộ Tuyết đã để Chân Linh và Đinh Lương tìm được nàng.

Nhìn thấy Mộ Tuyết không có việc gì, Chân Linh và Đinh Lương đều nhẹ nhàng thở ra.

“Mộ Tiểu thư, nơi này có không ít người, chúng ta có thể tới gần họ, tốt nhất là ở đó chờ cứu viện tới.” Chân Linh đề nghị.

Bây giờ đương nhiên phải đợi cứu viện, cũng không biết liệu Thiệu gia có tới đây cứu họ hay không.

Nhưng Lục gia chắc chắn sẽ phái người tới cứu viện.

“Đúng vậy, Tiểu thư, ở đây khắp nơi đều là khí tức tiêu cực, Tiểu thư lại không có tu vi, rất nguy hiểm.” Đinh Lương cũng nói.

Cảm giác của nàng đối với nơi này rất kém, thật sự rất nguy hiểm.

Mộ Tuyết nhìn Đinh Lương và Chân Linh, đột nhiên cảm thấy mang theo hai người này thật là phiền phức.

Sau đó, hai đạo tử khí lặng lẽ đập xuống gáy của Chân Linh và Đinh Lương.

...

Mộ Tuyết nhìn hai người ngã trên mặt đất, cảm thấy mình ra tay hình như hơi nặng.

Nhưng các nàng cũng không có bị thương.

Đem Chân Linh và Đinh Lương cất kỹ đi xong, Mộ Tuyết ở bên cạnh các nàng bày ra một trận pháp, như vậy khí tức tiêu cực sẽ không ảnh hưởng đến các nàng, mà những người khác cũng sẽ không cảm giác được tồn tại của các nàng.

Nhược Thủy tự nhiên cũng sẽ không gây nguy hại tới các nàng.

‘Như vậy hẳn là không có vấn đề gì, bây giờ có thể vào bên trong xem tình huống như thế nào rồi.’

Mộ Tuyết nhìn Chân Linh và Đinh Lương một chút, khẽ gật đầu.

Hai người này không để cho nàng mạo hiểm, nàng cũng không có cách nào.

Thuyết phục các nàng là một chuyện rất phiền phức, vẫn là trực tiếp động thủ thì hơn.

Càng giải quyết vấn đề nơi này nhanh thì càng có thể sớm nhìn thấy Lục Thủy.

Nghĩ tới lúc đó Lục Thủy ném lệnh bài cho nàng, nàng liền cảm thấy thật vui vẻ.

Lục Thủy quả nhiên là thích nàng.

“Được rồi, nên tiến vào thôi, vẫn luôn có cảm giác bên trong có tồn tại gì đó rất kỳ quái.”

Mộ Tuyết nhìn tới chỗ sâu bên trong, có chút tò mò nói.

Tồn tại kia cũng không phải là tồn tại tiêu cực, nhưng rất đặc biệt.

Tại một khu vực khác, Nam Bắc Trương lão và Tố Nhiễm đang đối kháng với mấy con quái vật đen kịt chung quanh.

Những con quái vật này hình dạng gì cũng có, có con bình thường cũng có con nhìn không ra đầu không ra đuôi, nhưng bất kể là như thế nào, chính là giết không hết.

Càng ở sâu bên trong, loại quái vật này xuất hiện càng nhiều.

Giống như vĩnh viễn không có điểm dừng.

“Đây là loại hung thú sinh ra từ khí tức tiêu cực, cùng loại với tâm ma, giết xong thì bọn chúng cũng chỉ là trở lại thành khí tức tiêu cực ban đầu, không bao lâu sau sẽ lại sinh ra con khác.” Nam Trưởng lão nói.

“Vậy có cách nào để giết hết đám quái vật này không? Còn tiếp tục như thế, thì chúng ta căn bản là không thể thăm dò được tình huống bên trong là như thế nào.” Tố Nhiễm dẫn người công kích những con quái vật chung quanh.

Lúc ở phía ngoài cùng các nàng đã thử qua, khắp nơi đều là nước, căn bản không ra được.

Mà các nàng cũng biết nước đó là Nhược Thủy, không thể bay qua được, mà muốn dùng pháp thuật băng bắc cầu qua cũng không được.

Cho nên biện pháp duy nhất chính là đi về phía hạch tâm, có lẽ có thể tìm tới sinh cơ.

Dù sao các nàng cũng biết Nhược Thủy này đang không ngừng tràn ra, có lẽ là không bao lâu sau, nơi này sẽ bị Nhược Thủy bao phủ, cho nên nhất định phải đi vào bên trong.

Nhưng rõ ràng muốn đi vào bên trong cũng không dễ như các nàng nghĩ, giống như là một vòng xoáy, càng tiến vào bên trong thì càng đáng sợ.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 382: Đánh Giết Chân Thần

“Có lẽ có một cách, nhưng có điều có hơi khó khăn.” Nam Trương lão nói.

“Là gì?” Bắc Trương lão hỏi.

Nam Trương lão rất ít khi động thủ, loại chuyện như đánh nhau này bình thường đều là Bắc Trương lão làm.

Tổ Nhiễm cũng nhìn Nam Trương lão, các đệ tử khác tự nhiên cũng hy vọng là có cách.

Các nàng mặc dù không yếu, nhưng cũng không mạnh.

Ở chỗ này càng lâu sẽ càng khó chịu.

“Phong ấn, phong ấn những con quái vật này lại là được rồi.

Nhưng phong ấn là một việc rất phiền phức, tiêu hao quá lớn đối với chúng ta mà nói cũng là chuyện trí mạng.” Nam Trương lão nói.

Tổ Nhiễm suy tư một chút, sau đó dùng thuật phong ấn đơn giản, thử phong ấn một con lại.

Nàng phát hiện đúng thật là có thể phong ấn, hơn nữa sẽ không phải ở trong tình trạng càng đánh càng nhiều.

“Hình như có tác dụng, dùng cờ trận đi, làm phong ấn trận trên vải, mà gần chỗ này khả năng cũng còn những người khác nữa, chúng ta chỉ cần tìm được bọn họ là có thể liên thủ được, dù sao cũng không ai nguyện ý chết ở chỗ này cả.” Tổ Nhiễm nói.

Nam Bắc Trương lão gật đầu, đây là biện pháp duy nhất, cho nên ngoài việc bày trận còn cần phải đi tìm người liên thủ nữa.

“Ta thử đi thăm dò xung quanh xem sao.” Nam Trương lão nói.

“Ta đi cùng ngươi, mang theo một vài người nữa giúp ngăn cản quái vật.” Bắc Trương lão nói.

“Vậy ta ở lại đây bày trận.” Tô Nhiễm nói.

Tu vi của Tô Nhiễm là cao nhất, trong việc bày trận có thể nói là nhanh nhất thoải mái nhất, hơn nữa còn tiết kiệm sức lực nhất.

Nhất là trong khi các nàng còn có khá nhiều linh thạch ở đây, gần như là có thể bảo toàn được sức lực.

Chỉ cần Tô Nhiễm giữ được sức lực, đối với các nàng mà nói chính là giữ lại được con át chủ bài.

...

Ở chỗ sâu nhất, một cô bé tóc bảy màu đang không ngừng tránh né cái gì đó.

“Thật là đáng ghét, cứ quẩn lầy ta như vậy.”

“Hơn nữa còn một mực giới hạn không gian của ta.”

Ầm!!!

Một đòn tấn công cực lớn đánh úp về phía cô bé tóc bảy màu, cô bé tóc bảy màu đương nhiên đánh không lại, nàng chỉ có thể né tránh.

Nếu nàng không phải là Chân Thân, đang ở trong tình huống tương đối đặc biệt, thì khí tức tiêu cực ở nơi này căn bản là vô dụng với nàng.

Nàng đã sớm bị bắt.

Không đúng, là sớm đã dùng sức mạnh chạy trốn về.

Chỉ cần chạy trốn về thì sẽ không còn vấn đề gì, dù con quái vật này đuổi tới Thần Vực của nàng nàng cũng không sợ.

Nhưng bây giờ nàng thật sự không dám dùng, bởi vì hình như nàng đã gây chuyện lớn rồi.

Nếu như nàng dùng sức mạnh, khiến người kia tới đây bắt nàng, vậy nàng sẽ lại bị nhân loại ngu xuẩn kia nói là ngẩng đầu nhìn không thấy trời xanh, cúi đầu không trông thấy bãi

cỏ, uy nghiêm Chân Thần của nàng sẽ lại bị chất vấn nghiêm trọng.

Không được.

Nhưng thân là Chân Thần làm sao có thể bỏ chạy mãi như vậy được?

Cô bé tóc bảy màu dừng lại, sau đó trên thân bắt đầu tỏa ra khí thế, nàng nhìn vào bóng đen ở hạch tâm của không gian này, mở miệng uy nghiêm nói:

“Nhân loại, ngươi là đang mạo phạm tới thần, ngươi có biết tội khinh nhờn Chân Thần sẽ bị xử lý như thế nào không?”

Khí thế này khiến bóng đen ở hạch tâm đột ngột dừng lại.

Bóng đen này nhìn tựa như một người, một nữ nhân.

Nàng nhìn cô bé tóc bảy màu, sau đó đầy oán hận nói:

“Chân Thần?”

Đúng vậy, chính Chân Thần nhốt ta ở chỗ này, Chân Thần Độc Nhất đáng chết, ta phải giết ngươi.

Giết ngươi.”

Đối mặt với bóng người này, cô bé tóc bảy màu không sợ hãi chút nào, nàng nhìn đối phương, vẫn giữ dáng vẻ uy nghiêm nói:

“Nhân loại, ta có một kích có thể diệt thế, hủy hoại vạn vật, ngươi dám tiếp sao?”

“Giết ngươi, giết ngươi.” Bóng người kia càng thêm hung hãn nói.

Công kích lại càng hiểm độc hơn.

Lần này, cô bé tóc bảy màu có chút luống cuống.

“Nhân loại, nhìn ngươi phách lối như vậy, vậy ta không so đo với ngươi nữa, ngươi cũng đừng so đo với ta.”

Xoạt, cô bé tóc bảy màu trực tiếp quay đầu chạy, thuận tiện còn giải thích một câu:

“Ta là Chân Thần Duy Nhất, không phải Chân Thần Độc Nhất.”

Thế nhưng bóng người trong bóng tối phía sau kia căn bản không để ý tới lời nói của cô bé tóc bảy màu, trực tiếp gia tăng công kích.

Cô bé tóc bảy màu chỉ có thể không ngừng tránh né, mặc dù nàng có thể khắc chế đối phương, nhưng chênh lệch vẫn quá lớn, nàng đánh không lại.

Nếu như chỉ có khí tức đặc biệt, thực lực không quá mạnh, nàng vẫn có thể đánh thắng được.

Ví dụ như huyết ảnh nàng nuốt nhằm lần trước.

Cái huyết ảnh kia rất đặc biệt, người gặp người sợ, nhưng nàng không sợ nha.

Nàng so với cái huyết ảnh kia còn đặc biệt hơn.

Cho nên khi ăn đối phương, bụng chỉ hơi khó chịu một chút.

Nếu là người bình thường, chắc chắn đã chết rồi.

Nhưng lần này khác, đối phương quá mạnh, nàng chỉ có thể không ngừng chạy trốn.

Chỉ là mới chạy trốn được một hồi, nàng liền cảm nhận được một cỗ khí tức kỳ quái.

“Khí tức thật là lợi hại, chắc là có thể khắc chế được hoàn toàn khí tức tiêu cực ở nơi này.”

Nàng cảm thấy khí tức này giống như ngọn lửa trong bóng tối.

Là ngọn lửa có thể thiêu đốt cả bóng tối.

“Tìm đến nàng đi, có lẽ nàng có thể đối phó được.”

“Nhưng thân là Chân Thần mà lại đi xin sự giúp đỡ của một nhân loại có phải là quá tổn hại uy nghiêm của một Chân Thần rồi không?”

“Không đúng, nhân loại phần lớn đều không nhìn thấy ta, nàng có lẽ cũng không nhìn thấy.”

“Nhưng nhờ nàng không giải quyết được thì làm sao bây giờ?”

“Ừm ~ đó chính là thời điểm hiển uy của Chân Thần (triệu hoán Đại Trưởng lão), thần làm sao có thể mang cực khổ đến cho nhân loại được?”

Sau đó cô bé tóc bảy màu bắt đầu tránh né công kích, dẫn người đằng sau tiến về phía “ngọn lửa” kia.

Nàng có chút hi vọng ngọn sáng kia có thể thấy được nàng, nhưng nàng lại không hy vọng bị nhìn thấy.

Hi vọng bị thấy là do nàng khát vọng muốn được trò chuyện với người khác, còn hi vọng không bị thấy là bởi vì tình trạng bây giờ của nàng quả thực quá hao tổn uy nghiêm Chân Thần.

--

Thu Cảnh Cung.

“Vẫn luôn không có tin tức gì, bất kể có tra như thế nào, đều không ra được bất kỳ một dấu vết gì.” Tiên tử Thiên Ngâm nói với Hương Dụ.

“Người của Đông Phương gia và người của Lục gia hẳn là sắp tới rồi, có lẽ bọn họ có biện pháp.” Hương Dụ nói.

Thiên Ngâm tự nhiên biết Đông Phương gia là thế lực nhà Trà Trà, về phần Lục gia, nàng cũng biết đó là thế lực nhà biểu đệ của Trà Trà.

Nàng còn biết vị tiên bối kia cũng đang ở bên trong.

Mặc dù có vị tiên bối kia ở đó, nhưng chẳng ai biết người ở bên trong đã đi đến chỗ nào, phải đối mặt với cái gì, cho nên không thể không lo lắng.

“Chư vị, chuyện này có rất nhiều điểm kỳ lạ, tuyệt đối không liên quan tới Thu Cảnh Cung chúng ta.” Thu Diệp Phong bị mấy người ép hỏi, chỉ có thể bất đắc dĩ giải thích.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 383: Người Lục Gia Đến

“Thu Chương môn, chúng ta đợi cũng đã lâu, chi ít cũng phải có chút manh mối, nhưng đây cái gì cũng không có, như vậy làm sao chúng ta có thể tin là chuyện này không liên quan gì đến Thu Cảnh Cung được?” Có người nói.

Thu Diệp Phong tu vi thất giai, đối với đa số người mà nói, đã là tu vi thông thiên.

Thế nhưng loại tu vi này lại không điều tra ra được cái gì, chuyện này khiến người ta không thể tin được.

Đương nhiên, cũng không có ai dám trực tiếp làm càn.

Dù sao ở đây, cơ bản cũng không có ai có tu vi mạnh bằng đối phương.

Thất giai ở tu chân giới hầu như đều là nhân vật đứng đầu.

Đã nhập đạo, hoặc là xa hơn, vô cùng hiếm thấy.

Ít nhất thì người bình thường sẽ không gặp được.

Đối với một vài môn phái trung đẳng mà nói, đây đều là những nhân vật trong chuyện xưa mới có, ví dụ như tiên bối trong tông môn, loại mà khai sơn thủy tổ ấy.

“Bản thân chuyện này rõ ràng rất quý dị, Thu Cảnh Cung chúng ta trong thời gian ngắn không tra được cái gì thì có gì không bình thường? Các người cảm thấy thực lực bản thân mình đủ, thì có thể tự mình tra.

Thu Cảnh Cung chúng ta tuyệt đối không ngăn cản.” Kim Trương lão mở miệng nói.

Cả đám đều không nói gì, thực lực bọn họ không đủ, người trong tông môn thì vẫn chưa đến.

Ngay trong lúc bọn họ cho rằng chuyện này đã lắng xuống, trên không trung lại đột nhiên truyền đến một giọng nói rất lớn:

“Vị đạo hữu này đã đảm bảo như vậy, vậy chúng ta cứ yên tâm ra trận, hi vọng các vị đạo hữu sẽ không quá để ý.

Thu Cảnh Cung các người không tra được, vậy Lục gia chúng ta tự mình tra.”

Nghe được giọng nói này, tất cả mọi người đều sửng sờ.

Lúc này, bọn họ mới ngược mắt nhìn lên không trung.

Bọn họ phát hiện, trên bầu trời có một thông đạo không gian.

Mà giọng nói vừa rồi chính là từ trong cổng không gian truyền tới, sau khi giọng nói đó vang lên, từ trong cổng có ba người đi ra.

Ba người này vừa xuất hiện, khí tức tu vi trực tiếp khuếch tán.

Chỉ trong vòng mấy hơi thở, toàn bộ Thu Cảnh Cung đã bị khí tức của ba người này bao phủ.

Nhập Đạo, là ba thất giai đã Nhập Đạo.

Lúc này, trong nội tâm của tất cả mọi người đều bị bao trùm bởi một nỗi hoảng sợ dày đặc.

Kim Trưởng lão như vậy, Thu Chương môn cũng như thế, những người khác thì càng không cần phải nói.

Ba người này khiến cho bọn họ cảm giác không thể nhìn thẳng vào.

Giống như chỉ cần là hơi thăm dò một chút, bọn họ sẽ phải gánh chịu một hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

“Người của Lục gia, cuối cùng vẫn tới.” Thu Diệp Phong cảm thấy đáng chất trong lòng.

Thiếu gia Lục gia mất tích ở đây, bọn hắn lại không thể đưa ra bất kỳ một lời giải thích nào.

Nếu như Lục gia không nói đạo lý, bọn hắn tất nhiên sẽ phải nhận một đả kích khó có thể tưởng tượng nổi.

Thế nhưng tu chân giới có nói đạo lý bao giờ sao?

Chính bọn hắn cũng không có đầy đủ chứng cứ chứng minh chuyện này không liên quan tới bọn hắn.

Lúc này, một vị lão giả cầm đầu mở miệng nói:

“Thiếu gia Lục gia, Thiếu phu nhân Lục gia, Đại Tiểu thư Đông Phương gia đều mất tích ở nơi này của các ngươi, bây giờ chúng ta phụng mệnh đến đây tra.

Hi vọng Thu Cảnh Cung có thể đề mọi chuyện diễn ra thuận lợi.”

Thu Diệp Phong lập tức cung kính nói:

“Đây là sai sót của Thu Cảnh Cung chúng ta, có thể được các vị tiền bối giúp đỡ điều tra đã là vinh hạnh của chúng ta.”

Sau đó, ba người đáp xuống trước mặt Thu Diệp Phong:

“Yên tâm, chúng ta chỉ vì Thiếu gia mà thôi.

Chỉ cần không gây trở ngại cho chúng ta, chúng ta sẽ không tạo tổn hại dư thừa cho Thu Cảnh Cung.”

“Chúng ta hiểu rõ.” Thu Diệp Phong lập tức gật đầu.

Lúc này, lão giả quay đầu nhìn nam nhân trung niên phía sau, nói:

“Thụ lão, trước kiểm tra dưới mặt đất đi.”

Thụ lão gật đầu.

Lần này Tộc trưởng đã ra ngoài tìm thẳng tới ba người bọn họ, còn có những người khác ở trên đường nữa, nhưng đều chỉ là tới làm chút chuyện râu ria mà thôi.

Chuyện tìm Thiếu gia là do bọn hắn làm.

Đương nhiên, Thụ lão cũng không quá lo lắng về an nguy của Lục Thủy. Lấy thực lực Lục Thiếu gia biểu hiện ra, tám chín phần mười là cố ý đi vào.

Về phần tại sao, hắn không biết.

Nhưng bây giờ hắn vẫn muốn dốc hết toàn lực đi tìm Thiếu gia.

Đây là chức trách của hắn.

Sau đó Thụ lão bắt đầu cảm nhận tình huống dưới mặt đất, lúc này, dưới chân hắn giống như có một viên hạt giống bắt đầu khuếch tán, không ngừng lan tràn ra bốn phía.

Không bao lâu sau, hắn phát hiện nơi này có một cường giả Nhập Đạo đang ngủ say.

Đã rất già rồi.

Không để ý đến đôi phương, Thụ lão tiếp tục xem xét.

Tiếp đó hắn phát hiện có một ao nước cùng loại với Nhược Thủy.

Nhưng lấy hiểu biết của hắn, hắn có cảm giác Nhược Thủy kia không quá thuần khiết.

Nhược Thủy chân chính hắn cũng chưa từng gặp qua bao giờ, nhưng Nhược Thủy không thể khiến hắn cảm thấy có nguy cơ, cũng xứng gọi là Nhược Thủy sao?

Chỗ Nhược Thủy kia không có đầu nguồn, chỉ là một hồ nước.

Khô Thụ lão nhân không để ý cái này, mà tiếp tục xem xét.

Lực lượng của hắn tiếp tục hướng xuống dưới, càng cảm nhận được độ dày đặc của đại địa, càng sẽ kính sợ thiên địa.

Thiên Ngâm vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Khô Thụ lão nhân.

Nàng biết thế lực của nhà Đông Phương Trà Trà và nhà biểu đệ của Đông Phương Trà Trà rất lớn, nhưng không nghĩ tới tùy tiện gọi cũng có thể gọi đến ba vị đại tiên bối đáng sợ này.

Ba người này, liệu có thể trực tiếp phá vỡ Thu Cảnh Cung không?

Nàng chỉ có thể hy vọng chuyện này thật sự không liên quan tới Thu Cảnh Cung, bằng không hậu quả là gì không cần nghĩ cũng biết.

Nhưng nàng cũng muốn có thể mau chóng tìm tới căn nguyên vấn đề.

Tốt nhất là tất cả mọi người đều không có việc gì.

Thu Diệp Phong đứng tại chỗ, trên người hắn không khỏi toát ra mồ hôi lạnh, chủ yếu là lo lắng.

Mặc dù việc này thật sự không liên quan tới bọn hắn, nhưng không thể phủ nhận rằng Lục Thiệu gia đã mất tích tại nơi này của bọn hắn.

Hết đường chối cãi.

Đương nhiên, hắn cũng hy vọng đối phương có thể tìm được manh mối, như vậy bọn hắn sẽ dốc hết sức, toàn lực tương trợ, để cho đối phương nhìn thấy thành ý của tông môn bọn hắn.

“Ah?” Hồi lâu sau, Thu lão đột nhiên kinh ngạc kêu lên.

Những người khác tự nhiên đều đưa mắt nhìn qua, lời nói tiếp theo của đối phương, đối với rất nhiều người mà nói đều vô cùng quan trọng.

Thu Diệp Phong chỉ ước gì đó là vì đối phương đã tìm được manh mối.

“Có phát hiện sao?” Lão giả mở miệng hỏi.

Hắn vừa mới kiểm tra trên không trung, không có bất kỳ phát hiện nào.

“Có một chút phát hiện.” Thu lão mở miệng đáp.

Lần này rất nhiều người đều cảm thấy sốt ruột, nhưng không ai dám thúc giục đối phương.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 384: Thoát Một Kiếp

“Tình huống như thế nào?” Lão giả hỏi.

Nhìn qua thì có vẻ như không quá vội vã.

“Ở chỗ sâu dưới lòng đất có một không gian.” Thu lão trả lời.

“Không đúng, ta cũng đã kiểm tra qua, không hề phát hiện bất kỳ không gian nào.” Một người trung niên khác nói xen vào.

Người này là người canh giữ ở vườn Linh Dược, hẳn có thành tựu khá cao trong luyện đan.

“Không phải, trong cảm giác của ta, chỗ không gian này không tồn tại, nhưng lúc ta dò xét, thuận tiện để rẽ cây kéo dài xuống dưới, lúc rẽ cây đến khu vực kia, đột nhiên gãy mất.

Mà lại không thấy đụng đến bất kỳ đồ vật gì.” Khô Thụ lão nhân nói.

Lão giả gật đầu:

“Đi xuống xem một chút đi.”

Có thể phát hiện ra manh mối nhanh như vậy, đúng là chuyện tốt.

Trước khi xuống dưới, lão giả nhìn Thu Diệp Phong một chút.

Thu Diệp Phong lập tức hiểu ý, mở miệng nói:

“Đây không phải là khu vực của Thu Cảnh Cung chúng ta, từ lúc Thu Cảnh Cung chúng ta khai tông lập phái đến nay, chưa từng có người biết đến sự tồn tại của không gian này.”

Sau đó lão giả cũng không nói thêm cái gì nữa, mà là dẫn người đi xuống phía dưới.

Lúc này Lục Thủy vẫn còn đang khắc trận pháp của hấn, loại lần này dùng trước kia chưa từng dùng qua, mà còn lấy chính Nhược Thủy để bổ sung lực lượng.

Cho nên tốc độ không nhanh lắm.

Về phần chuẩn bị những thứ này thì làm được cái gì, với hấn mà nói tác dụng rất lớn đi.

Tóm lại không làm cái gì, hấn sẽ cảm thấy không thoải mái.

Về phần Đông Phương Tra Tra bên kia, tạm thời không có vấn đề gì, Đông Phương Tra Tra đã giúp đối phương gọi đầu xong, còn giúp đối phương sấy tóc.

Hơn nữa, đối phương còn phải dạy nàng công đức chi thuật.

Vận khí thật không tệ.

Ở kiếp trước vận khí của nàng cũng không tốt như vậy.

Có điều, Lục Thủy khá quan tâm tới đầu gọi đầu của Đông Phương Tra Tra, không biết Tra Tra đã đưa cho Mộ Tuyệt chưa, nếu như chưa, vậy hấn liền đi trước một bước.

Trong lúc Lục Thủy đang vẽ trận pháp, đột nhiên có cái gì đó rơi xuống Nhược Thủy.

Là rễ cây.

Lục Thủy không chế hạch tâm trận pháp, sau đó lấy nhánh cây từ trong Nhược Thủy ra.

Dưới tình huống bình thường, nhánh cây này sẽ lọt xuống chỗ sâu trong Nhược Thủy, cuối cùng trở thành một phần của Nhược Thủy.

Đừng nói là nhánh cây, ngay cả là tu chân giả cũng không tránh khỏi vận mệnh này.

Nhược Thủy nơi này không bình thường chút nào, ở tu chân giới ít có người có thể tự do đi lại trên Nhược Thủy.

“Xem ra ông già đã phái người tới rồi, hơn nữa mấy người đó còn đã phát hiện ra nơi này.”

“Nhưng phát hiện thì có ích gì? Không gian Nhược Thủy này bọn hấn căn bản không phá được, điều có thể làm bây giờ cũng chỉ là chờ ở bên ngoài mà thôi.”

“Không chỉ như vậy, bọn hấn còn không có cách nào biết được tình huống bên trong, có điều nhìn rễ cây này hấn là Thụ lão cũng tới, hấn sẽ không lo lắng ta có chuyện gì.”

Nghĩ như vậy, Lục Thủy lại ném rễ cây vào trong Nhược Thủy, để Nhược Thủy nuốt lấy rễ cây.

Sau đó Lục Thủy không nhanh không chậm tiếp tục vẽ trận pháp, Mộ Tuyết bên kia muốn giải quyết xong chuyện cũng phải cần kha khá thời gian.

Đông Phương Tra Tra thì còn đang học ở bên trong, xem ra đối phương rất có tâm ý dạy bảo.

Mặc dù Mộ Tuyết cũng có thể dạy, nhưng thầy khác, hiệu quả dạy dỗ cũng sẽ hoàn toàn khác biệt.

Lục Thủy vốn đang vẽ trận pháp đột nhiên dừng lại, hấn do dự một chút, sau đó bắt đầu men theo Nhược Thủy, đi về một hướng khác.

Hấn nhớ tới một việc, hấn cần bàn giao với Thạch Minh một vài vấn đề, nếu không sẽ rất dễ xảy ra chuyện.

Chuyện khác hoãn một chút cũng không quan trọng, nhưng chuyện này mà chậm trễ, lỡ xảy ra vấn đề thì có hối hận cũng không kịp.

Đúng vậy, hấn muốn đi tìm Thạch Minh diệt khẩu.

Lục Thủy đi trên mặt nước của Nhược Thủy, mỗi bước hấn đi, dưới chân sẽ xuất hiện một trận văn, hấn đi đường thôi cũng có thể vẽ được trận pháp.

Chỉ là nhìn không đẹp bằng dùng tay.

Không bao lâu sau, Lục Thủy nghe thấy tiếng đánh nhau.

Tiếp đó hấn nhìn thấy có bóng người bay tới.

Bịch, người kia ngã thẳng xuống dưới đất, tạo thành một cái hố.

Lục Thủy rời khỏi Nhược Thủy, hấn đi tới chỗ cái hố kia, phát hiện đó là Thạch Minh.

Không cần tìm cũng gặp được.

Là thời cơ tốt để diệt khẩu.

Sau đó, Lục Thủy ngồi xôm xuống trước cái hố, hấn nhìn Thạch Minh đang cố gắng mở mắt ra, nói:

“Đồng ý với ta một vài chuyện, nếu không ta sẽ giết ngươi.”

Nghe thấy câu này, Thạch Minh sửng sốt, sau đó hấn nhìn thấy Lục Thủy, liền bị dọa đến gần chết, ai biết đại lão là đang nói thật hay đùa.

Tiếp đó Thạch Minh nghiêm túc đáp:

“Đông Phương đạo hữu cứ nói, chuyện gì ta cũng có thể đáp ứng.”

“Không được gọi ta là Đông Phương đạo hữu, gọi ta là Lục Thủy.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

“Lục Thủy... Lục đạo hữu?” Thạch Minh thử gọi.

Lục Thủy gật gật đầu, tiếp tục nói:

“Thứ hai, bây giờ là lần đầu tiên ngươi gặp ta.”

“Tại hạ là Thạch Minh, lần đầu gặp mặt, vinh hạnh.” Thạch Minh chấp tay nói.

Lục Thủy hài lòng gật đầu:

“Thứ ba, thực lực của ta rất yếu, chỉ là nhị giai.”

“Tu vi của đạo hữu quá thấp, ở nơi này rất nguy hiểm, tốt nhất là đi theo ta, nhưng nên cách xa ra một chút, thể chất của ta tương đối đặc biệt.” Thạch Minh lập tức nói.

Hấn hoàn toàn hiểu rõ, mọi chuyện trước đây đều không liên quan gì tới Đông Phương Hạo Nguyệt, không đúng, không liên quan gì tới Lục Thủy.

Về phần tại sao lại phải như vậy, hấn quản nhiều thế làm gì?

Lục Thủy đứng lên nói:

“Coi như người thoát một kiếp.”

Thạch Minh: “...”

Đại lão Lục Thủy có chút đáng sợ.

Sau đó Lục Thủy nhìn về phía trước nói:

“Chỗ đó xảy ra chuyện gì?”

Nơi này sẽ không có nguy hiểm gì, nguy cơ lớn nhất có lẽ là Nhược Thủy và Nhược Thủy Tam Thiên kia.

Trừ người kia ra, nơi này đại khái cũng chỉ có bốn người.

Trong bốn người này cũng chỉ có Chân Võ mới có thể nổi lên xung đột với Thạch Minh, nhưng rõ ràng là không phải.

Đã lâu như vậy Chân Võ còn chưa đuổi kịp tới.

“Là quái vật.” Thạch Minh nói.

“Phía trước có một đám quái vật, là từ bên kia sông tới.”

Lục Thủy có chút bất ngờ, sau đó cất bước đi về phía trước.

Rất nhanh sau đó, hắn liền thấy một đám quái vật đen kịt, cũng không biết nên hình dung đám quái vật này như thế nào, tóm lại là dạng gì cũng có.

Có điều trên thân bọn chúng đều có khí tức tiêu cực.

Lúc này, đám quái vật đều đang xúm vào vây công một người, là Chân Võ.

Mặc dù đã cố hết sức, nhưng với Chân Võ mà nói vẫn có thể chịu đựng được.

Lục Thủy không nhìn về phía Chân Võ, mà nhìn về nơi những con quái vật kia đi ra.

Là từ đáy sông Nhược Thủy bò lên.

‘Xem ra khí tức tiêu cực ở bên kia có linh trí.’ Lục Thủy suy đoán.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 385: Chuyện Đáng Sợ

Không gian ở đây là không gian đối lập.

Không gian bên kia hoàn toàn không an toàn chút nào, hoặc là nói bên kia chính là nơi tích trữ khí tức tiêu cực của bên này.

Mà nguồn gốc của khí tức tiêu cực chính là Nhược Thủy Tam Thiên kia.

Bây giờ khí tức tiêu cực rõ ràng là muốn từ bên kia tới đánh giết Nhược Thủy Tam Thiên.

Giết thì có chỗ tốt gì?

Không có chỗ gì tốt, nhưng những khí tức tiêu cực này là ngưng tụ thành linh trí, ai mà biết được đầu óc chúng nó lớn lên như thế nào?

Giết người, hoặc là muốn giết người, cần có lí do sao?

Không cần.

Lúc này, Chân Võ đánh lui quái vật, sau đó nhanh chóng đi tới bên cạnh Lục Thủy, nói:

“Thiếu gia, quái vật nơi này căn bản là giết không hết, có nên rút lui không?”

Lục Thủy không trả lời, mà là nghe đối thoại của Đông Phương Tra Tra với Nhược Thủy Tam Thiên.

“Người thật sự là 18 tuổi đã lên tam giai sao?”

“Không thể giả được, di nhỏ nói ta là người đầu tiên từ xưa đến nay lên tam giai lúc 18 tuổi, chắc chắn là thiên tài tuyệt đỉnh.”

“Ta lên tam giai lúc hai mươi lăm tuổi, câu khẩu quyết kia, ta chỉ dùng một khắc đồng hồ là có thể nhớ kỹ được.

Còn người, đã qua một canh giờ rồi mà vẫn chưa nhớ được.

“Hương Dụ nói thiên tài cũng phải có một lĩnh vực riêng, có thể là ở lĩnh vực này thiên phú của ta không tốt lắm.”

“Người có lẽ chỉ là không biểu hiện thông minh được.”

“Đúng thế, đúng thế! Hương Dụ cũng thường xuyên nói như vậy.”

Lục Thủy nghe xong lập tức lắc đầu.

Sau đó nói với Chân Võ và Thạch Minh:

“Đánh giết tất cả ngoại địch, một tên cũng không để lọt.”

Chân Võ không rõ ràng lắm, nhưng vẫn gật đầu.

Sắc mặt Thạch Minh thì không tốt chút nào, chuyện này là cho người làm sao?

Lần này còn không có vú em đi theo.

Hắn rất hoài niệm cái tên Sơ Vũ mà viết viết gì đó kia, năng lực chữa trị thật sự lợi hại.

Nhưng hiện tại Sơ Vũ không có ở đây, có thể thấy hắn sẽ rất thảm rồi.

...

Trong lúc Lục Thủy còn đang ra lệnh cho hai người kia đánh giết quái vật, Mộ Tuyết đã đi đến khu vực bên trong.

Nhưng càng đến gần, nàng lại có cảm giác như Chương môn Thiên Nữ bên kia đang truyền tín hiệu đến.

Mộ Tuyết nhàn rỗi nhàm chán, liền đi kiểm tra một hồi.

Những nơi Mộ Tuyết đi qua, khí tức tiêu cực lập tức tiêu tán, không mấy may mắn tiếp cận nàng.

Tất cả khí tức tiêu cực ở đây đều e ngại Mộ Tuyết.

Giống như là trời sinh e ngại đối với khí Hỗn Nguyên.

Rất nhanh sau đó, Mộ Tuyết đã thấy Chương môn Thiên Nữ đang quỳ trên mặt đất, xung quanh còn có không ít người.

‘Lại xảy ra xung đột với người khác?’ Mộ Tuyết nhìn thấy cảnh tượng này, có chút ngoài ý muốn.

Có điều, cảm giác dường như vẫn còn ở địa phận Thu Cảnh Cung, vừa vặn có thể nhìn xem tình huống bên ngoài bây giờ như thế nào.

Thuận tiện biết được thêm một số việc.

Sau đó Mộ Tuyết liền dùng Hỗn Nguyên Tử Khí, đưa thân ảnh lên bên ngoài.

--

“Tiên tử Tố Loan, cũng không phải là chúng ta ngăn cản các người tra, mà là hiện tại người của Lục gia đã đang tra rồi, bây giờ các người đi không phải là thêm phiền sao?” Kim Trường lão nói với Tố Loan và Chương môn Thiên Nữ.

Lần này Nam Bắc Trường lão và Tố Nhiễm mắt tích, Chương môn Thiên Nữ và Tố Loan tự nhiên không thể nào ngồi không chờ tin tức.

Chỉ có thể đích thân đến đây.

Tông môn của các nàng cùng các tông môn phụ thuộc khác, đến một thất giai cũng không có, cho nên Tố Loan tới đây thật ra cũng không có tác dụng gì lớn.

Chỉ có thể để Chương môn Thiên Nữ tự mình đến.

“Người của Lục gia chỉ đang điều tra ở một chỗ, bọn họ chủ yếu điều tra trên mặt đất, chúng ta có thể tra ở khu vực khác, tuyệt đối sẽ không chạm tới hạch tâm của môn phái quý vị.

Kể cả không để cho chúng ta đi tra chỗ khác, thì ít nhất hãy để cho chúng ta biết tiến độ điều tra của Lục gia, nếu có thể giúp một tay, chúng ta sẽ giúp một tay.” Tố Loan mở miệng nói.

“Tiên tử Tố Loan, người cũng biết tu vi của bọn họ là ở cấp bậc nào chứ?” Các Trường lão khác nói ra.

Câu này khiến cho Tố Loan không nói được gì nữa.

Đúng vậy, người của Lục gia tu vi quá mạnh, hầu như tất cả mọi người ở nơi này đều không thể tham dự vào trong đó.

Không ở cùng một cấp bậc, hỏi chuyện thôi có lẽ cũng khó.

Đúng vậy, người của Lục gia tu vi quá mạnh,

Thiên Nữ tông một người thất giai cũng không có, đây chính là chênh lệch.

Nếu không trước đó Thiên Linh phong vì sao chỉ có thể miễn cưỡng chen vào thế lực trung đẳng mà lưu chú?

Chương môn Thiên Nữ nhìn một màn này, cuối cùng nàng đặt ánh mắt lên đám người Kim Trưởng lão.

Kim Trưởng lão tự nhiên nhận ra ánh mắt của Chương môn Thiên nữ.

Nhưng Chương môn Thiên Nữ quá yếu, tứ giai hãn không thể nào hiểu nổi loại người này làm sao có thể leo lên vị trí Chương môn được.

Dựa vào Thần Nữ sao?

Thế nhưng người gọi là Thần Nữ kia căn bản không ở Thiên Nữ tông, chẳng có ai biết liệu vị Thần Nữ kia có đột nhiên một ngày biến mất hay không.

Cho nên Thiên Nữ tông thật ra cũng không khiến người ta phải kiêng kị như vậy.

Chi ít chỉ có thể nói là cho các nàng chút mặt mũi

Lục giai ở Thu Cảnh Cung mặc dù rất mạnh, nhưng cũng không có vị trí quan trọng gì.

“Chương môn Thiên Nữ, hi vọng các ngươi có thể hiểu được, thực lực không đủ thì căn bản không thể tham dự vào chuyện này.” Kim Trưởng lão nói.

Chương môn Thiên Nữ nhìn, nàng không nghĩ là đối phương nói sai.

Nhưng khí tràng phía đối diện thật lớn, nàng đứng ở chỗ này mà vẫn cảm thấy áp lực.

Thế nhưng nàng lại không thể không làm gì.

Nhờ đâu lúc tìm được đến nơi đã trễ rồi thì sao?

Dù chỉ muộn vài phút cũng là muộn.

Đến lúc đó có hồi hận cũng không kịp.

Cuối cùng, Chưởng môn Thiên Nữ quỳ xuống, nàng nhẹ nhàng dập đầu, kể cả có bị Thần Nữ đại nhân trừng phạt, nàng cũng muốn tìm được Nam Bắc Trương lão và những người kia sớm một chút.

Tông môn của các nàng không có năng lực, chỉ có thể dựa vào Thần Nữ đại nhân.

Các nàng đã rất cố gắng để mạnh lên, thế nhưng từ đầu đến cuối vẫn vô năng như vậy.

Nhìn thấy Chưởng môn Thiên Nữ đột nhiên quỳ xuống, Kim Trương lão cau mày lại:

“Chưởng môn Thiên Nữ làm gì vậy? Thân là Chưởng môn mà cứ như vậy quỳ xuống, không thấy mặt mặt sao?”

Quỳ xuống thì làm được cái gì?

Thực lực không đủ thì chính là không đủ.

Chỉ là rất nhanh sau đó Kim Trương liền cảm thấy có chút hoang mang, bởi vì khi Chưởng môn Thiên Nữ vừa quỳ xuống, sắc mặt của những người thuộc Thiên Nữ tông kia đều thay đổi.

Ngay cả mấy tông môn phụ thuộc cũng vậy.

Đặc biệt là Chưởng môn của mấy tông môn đó.

Mà bầu không khí cũng có chút không đúng, giống như nhìn thấy chuyện gì đáng sợ lắm vậy.

Dịch: MB_Boss

Chương 386: Đối Thoại

Sắc mặt của Tô Loan cũng không tốt, Chương môn lại quỳ xuống.

Trước kia Chương môn quỳ xuống là chuyện rất mất mặt, bây giờ Chương môn quỳ xuống là chuyện rất đáng sợ.

Lúc này, rất nhiều người đều quay lại nhìn về phía này, trong ánh mắt họ đều ánh lên vẻ khinh thường.

Thiên Nữ tông là như thế sao?

Nhưng lúc này bọn họ lại đột nhiên nhìn thấy phía trên Chương môn Thiên Nữ một chút sắc tím hiện lên.

Chút sắc tím này vừa xuất hiện, sắc mặt đám người Tô Loan liền đại biến, đồng loạt quỳ xuống.

Động tác của mấy Chương môn tông môn phụ thuộc kia còn nhanh hơn.

Sau đó, một giọng nói vang lên:

“Cung nghênh Thân Nữ đại nhân.”

Giọng nói vừa dứt, gió mây hiện lên, trong nháy mắt tử khí từ ba trăm dặm phía đông lao đến.

Tử khí hội tụ, sức mạnh hiện ra.

Trong lòng tất cả mọi người, sợ hãi sinh sôi, người vừa mới tỏ ra khinh thường giờ phút này toàn thân cứng ngắc đứng tại chỗ.

Bọn họ không thể động đậy được, bởi vị tồn tại đáng sợ đang giáng lâm, mà sinh tử của bọn họ như hoàn toàn nằm trong tay của đối phương.

Hành động không do người, sinh tử không do mình.

Đây chính là cảm giác trực quan nhất của bọn họ.

Mà nhất là chỗ ở gần đám người Kim Trương lão, cảm giác như khí tức toàn thân đều hỗn loạn đến không chịu nổi, bọn

hắn thậm chí còn có một loại ảo giác đang đứng trước tử thần.

Lúc này, hắn rốt cuộc cũng đã hiểu rõ vì sao sắc mặt những người kia lại tái nhợt như vậy, hiểu rõ bầu không khí vì sao lại không đúng.

Bởi vì Chưởng môn Thiên Nữ quỳ xuống.

Bởi vì Thần Nữ sắp xuất hiện.

Sớm biết sẽ như vậy, hắn sẽ không ngăn cản Thiên Nữ tông.

Loại tồn tại đáng sợ này, lật tay một cái cũng có thể giết chết hắn, Thu Cảnh Cung ở trước mặt đối phương có lẽ còn không chịu nổi một kích.

Thần Nữ xuất hiện, Khô Thụ lão nhân cũng cảm giác được.

“Sức mạnh thật đáng sợ, là người nào tới vậy?” Tim Khô Thụ lão nhân đập nhanh, nói.

“Thần Nữ của Thiên Nữ tông, không nghĩ tới còn đáng sợ hơn so với lời đồn, các người tiếp tục xuống phía dưới xem xét đi, ta qua kia xem một chút.” Lão giả kia nghiêm túc nói.

Đối mặt với loại nhân vật như Thần Nữ này, hắn hoàn toàn không đáng chú ý.

Nhưng nếu đối phương xuất hiện, hắn không thể không đi gặp.

Nhờ đâu nổi lên xung đột cũng không phải chuyện tốt gì.

Mộ Tuyết xuất hiện, nàng đứng bên cạnh Chưởng môn Thiên Nữ.

Lần này nàng không dùng Sát Lục, chỉ là bình thường đứng ở chỗ này, nhưng hiệu ứng động cũng không ít.

Trong lúc nàng đang định mở miệng, đột nhiên một vị lão giả bay tới.

“Lão phu là cận vệ của Lục gia, Thương Kiếm đạo nhân, thật vinh hạnh khi được gặp Thần Nữ của Thiên Nữ tông.” Thương Kiếm đạo nhân nhẹ nhàng nói.

Hắn chỉ là muốn biết mục đích của Thần Nữ khi xuất hiện ở đây.

Đương nhiên, hắn thật ra cũng không phải cận vệ của Lục gia, nói là cận vệ đơn giản chỉ là vì nghe vậy khá êm tai, chuyện hắn thực sự làm nói ra có hơi mất mặt.

“Lục gia?” Mộ Tuyết nhìn Thương Kiếm đạo nhân, nàng thật ra có chút bất ngờ, Lục gia lần này thế mà lại phái đi người mạnh như vậy.

Nàng nhớ rõ mỗi lần Lục Thủy mất tích, Lục gia rất qua loa trong chuyện phái người đi tìm.

Là bởi vì nàng và Trà Trà cũng mất tích theo sao?

Hay là chỉ vì muốn khoa trương một chút?

Quả thật có chút khoa trương, nếu không tìm được sớm, Lục Thủy sẽ có nguy hiểm đến sinh mạng.

“Các người đang tìm không gian Nhược Thủy dưới mặt đất sao?” Mộ Tuyết nói.

“Thần Nữ biết?” Thương Kiếm đạo nhân có chút bất ngờ.

Bọn hắn chỉ biết là phía dưới có không gian, nhưng không biết là không gian gì.

Mộ Tuyết gật gật đầu, sau đó nói khẽ:

“Có điều lấy thực lực của các người, chỉ có thể tìm tới, chứ không thể mở ra không gian kia.”

Thương Kiếm đạo nhân không hề nổi giận, lời nói này của đối phương, hắn cần suy nghĩ kỹ.

Mộ Tuyết không để ý tới Thương Kiếm đạo nhân nữa, mà cúi đầu nhìn Chương môn Thiên Nữ, sau đó nói:

“Mang theo người của các người rời khỏi nơi này, không bao lâu sau Nhược Thủy có thể sẽ bộc phát, nơi đây trong một thời gian ngắn sẽ bị Nhược Thủy bao trùm, đối với các người mà nói là trí mạng.”

Nghe được lời Thần Nữ của Thiên Nữ tông, tất cả mọi người đều giật mình.

Thương Kiếm đạo nhân cũng nhíu mày.

Chương môn Thiên Nữ càng thêm lo lắng:

“Người ở trong đó...”

“Không cần lo.” Mộ Tuyết nhẹ nhàng nói ra.

Đúng vậy, người của Thiên Nữ tông cơ bản là không cần lo, nàng cảm giác được những người kia của Thiên Nữ tông.

Nghe được lời nói của Mộ Tuyết, Chương môn Thiên Nữ liền nhẹ nhàng thở ra.

Sau đó tử khí bắt đầu tiêu tán, điều nên nói nàng đã nói, cũng đã cảnh cáo những người bên ngoài này.

Về phần có nghe thấy hay không, nàng không thèm để ý.

Sau khi Thần Nữ rời đi, nhóm người Chương môn Thiên Nữ mới đứng lên.

Lúc này, Kim Trường lão lại nhìn Chương môn Thiên Nữ, sắc mặt đã thay đổi.

Người ta làm Chương môn, không phải là không có lý do.

“Thêm phiền toái cho các người rồi.” Chương môn Thiên Nữ vẻ mặt xin lỗi nói với Kim Trường lão.

Nói xong còn như muốn quỳ xuống dập đầu một cái.

Nhìn thấy vị Chương môn này còn định quỳ xuống thêm lần nữa, hèn phách Kim Trường lão suýt bị dọa bay đi.

Những người khác nhìn thấy vậy còn trực tiếp lùi lại phía sau.

Nhưng Tố Loan đã kịp thời ngăn cản Chương môn Thiên Nữ.

“Ha ha, Chương môn Thiên Nữ khách khí rồi, mấy vị nếu muốn điều tra, Thu Cảnh Cung chúng ta tự nhiên hoan nghênh, kể cả khu vực hạch tâm cũng vậy, xin cứ tự nhiên.” Kim Trường lão lập tức nói.

Bây giờ hẳn không muốn ở lại đây thêm một giây nào nữa, càng không muốn gặp lại Chương môn Thiên Nữ tông này.

Người khác một lời không hợp liền động thủ, nàng lại một lời cũng không nói đã quỳ xuống gọi Thiên Nữ tới.

Chút cơ hội thương lượng cũng không có.

Khó trách lời đồn nói rằng tông môn phụ thuộc Thiên Nữ tông lại chỉ nghe lời Chuông môn Thiên Nữ.

Xem ra đây không phải là lời đồn.

--

Mộ Tuyết lấy lại tinh thần, sau đó đứng dậy đi về phía trước.

Nàng vừa rồi cũng không có nói quá, không gian Nhược Thủy này quả thật không phải không gian bình thường gì.

Có rất ít người phá mở được.

Hoặc là tự tan rã, hoặc là tự phát nổ.

Độ khó có hơi cao.

Mộ Tuyết rời đi, cái ghế nàng vừa ngồi trực tiếp hóa thành tử khí, biến mất không dấu vết.

Nàng không giống như Lục Thủy, cứ kè kè cái ghế ở bên người, Hồn Nguyên chi khí có thể chuyển hóa thành Hồn Nguyên Tử Khí, sau đó biến thành chỗ ngồi tạm thời.

So với cái ghế của Lục Thủy còn tiện lợi hơn.

Lúc này, nàng lấy khăn che mặt ra, đổi một kiểu tóc khác, trâm cài tóc đương nhiên là dùng cái Lục Thủy tặng nàng.

Kể cả để tóc xõa, nàng cũng sẽ mang theo cái trâm cài tóc này trong người.

Có đôi khi có thể dùng cái trâm cài tóc này bỗ não cho Lục Thủy.

Rất cứng.

Nhưng thật ra nàng cũng đã từng cắt tóc ngắn, có một đoạn thời gian Lục Thủy thích tóc ngắn, cho nên nàng liền cắt.

Thích tóc dài nàng sẽ để dài.

Dịch: MB_Boss

Chương 387: Thật Ra Thần Nữ Ở Ngay Bên Người

Nàng thuận theo ý Lục Thủy như thế, nhưng Lục Thủy lại chẳng thuận theo ý nàng chút nào, nàng rất muốn nhìn Lục Thủy để tóc dài tới eo, thế nhưng Lục Thủy đánh chết cũng không để.

Quá ghê tởm.

Rất nhanh sau đó, Mộ Tuyết nghe thấy có tiếng đánh nhau phía trước.

Khi nàng từng bước một tới gần, đồ trên người nàng bắt đầu trở nên bình thường.

Nếu người khác thấy được nàng lúc này, tuyệt đối sẽ không thể tưởng tượng ra được dáng vẻ nàng lúc ở cùng với Lục Thủy.

Lần này nàng mặc áo quần bình thường, động thủ thuận tiện.

Nhưng kể cả khi nàng giả vờ yếu đuối, quái vật chung quanh cũng không đủ để nàng phải ra tay.

Bước lên một bước, trên thân Mộ Tuyết liền bộc phát ra một cỗ khí tức đặc biệt, trực tiếp đánh lui một con quái vật.

Mà khi lực lượng của Mộ Tuyết bộc phát, đã kinh động đến một vài người đang dò xét ở ngay đằng trước.

Nam Trưởng lão nhìn về phía trước, có chút ngoài ý muốn nói:

“Bên kia hình như có người, chúng ta đến đó xem một chút đi.”

Nói rồi, Nam Trưởng lão liền mang theo hai người đi qua xem xét, nàng không dám làm loạn, chỉ thử tới gần.

Khi nàng phát hiện quả thực có người ở đó, Nam Trưởng lão mới đứng từ xa mở miệng nói:

“Xin hỏi đạo hữu cũng muốn đi vào bên trong sao?”

“Các ngươi cũng vậy?” Đây tự nhiên là giọng của Mộ Tuyết, giọng nàng rất thoải mái, dường như tất cả những gì xung quanh đều không thể ảnh hưởng đến nàng.

Tốc độ không nhanh không chậm, vô cùng dễ nghe.

Hóa ra là một tiên tử, Nam Trương lão có chút bất ngờ, nhưng vẫn mở miệng nói:

“Tại hạ là Nam Trương lão của Thiên Nữ tông, không biết tiên tử có muốn đồng hành với chúng ta không? Chúng ta có biện pháp đối phó với quái vật, nhưng cần có nhiều người.”

Rất nhanh sau đó Mộ Tuyết đã đi tới chỗ Nam Trương lão, Nam Trương lão một mặt cảnh giác.

Nàng tuy vậy nhưng chính là vị Trương lão đã nhìn Chương môn Thiên Nữ lớn lên, làm sao có thể dễ tin người như vậy được?

Nhưng loại run chân kia của Chương môn cũng là một kiểu thiên phú, các nàng tuy có học tập theo, nhưng hoàn toàn không có sự quả quyết và nhạy bén như của Chương môn Thiên Nữ.

Bởi vì không đủ thời gian cho nên thành quả cũng không được tốt lắm.

Đương nhiên, bây giờ không phải là lúc dùng chiêu kia.

Không lâu sau, Nam Trương lão đã nhìn thấy rõ người này, là một cô gái, cô gái này mang theo khăn che mặt, nhưng nàng có thể biết rằng sau tấm khăn kia chính là dung nhan chim sa cá lặn.

Mà khí chất của người này còn cực kỳ tốt.

Khiến người ta không hề cảm thấy một chút ác ý nào.

Nhưng Nam Trương lão vẫn không dám lơ là, có đôi khi loại người như này lại có thể trong chớp mắt rút đao cắt ruột người ra.

Đương nhiên, nàng vẫn không thể tưởng tượng nổi người này sẽ là loại người làm mấy chuyện như vậy.

“Không biết tiên tử là?” Nam Trương lão hỏi.

“Tuyệt Tề.” Mộ Tuyết nhẹ giọng nói.

Nàng tự nhiên có thể phát giác được sự cảnh giác của đối phương.

Sau đó tiếp tục nói:

“Các người có cách đối phó với đám quái vật ở đây?”

“Tiên tử thuộc tông môn nào?” Nam Trương lão hỏi thêm một câu.

“Là đệ tử của Thu Cảnh Cung.” Mộ Tuyết nói.

Nơi này không có người của Thu Cảnh Cung, cho nên nguy trạng thành người của Thu Cảnh Cung sẽ không có ai biết được, vấn đề không lớn.

Nếu là những tông môn khác thì khó nói, nàng có thể nhận ra được Thiên Nữ tông đã tìm được không ít người.

Nhưng có thể đi đến khu vực này, nhân số không đủ là không được.

Chỉ là nếu tiếp tục đi về phía trước, có thể thứ nghênh đón bọn họ sẽ chính là diệt vong.

Đúng vậy, phía trước là Nhược Thủy, đến khi đó ngay cả cơ hội của giấy dựa bọn họ cũng không có.

Cho nên tuyển thêm người chỉ là cho mình thêm chút hi vọng sống.

Nghe thấy lời nói của Mộ Tuyết, Nam Trương lão không quá tin tưởng, đối phương là người Thu Cảnh Cung?

Thế nhưng nàng đi từ nãy tới giờ cũng không nhìn thấy bất cứ người nào của Thu Cảnh Cung, có điều nàng cũng không hỏi nhiều, chỉ cần là người từ ngoài vào là tốt rồi.

Thứ nàng lo lắng chính là người ở không gian này giả vờ là người bên ngoài tới tiếp cận các nàng, đây mới là nguy hiểm nhất.

Mặc dù trước đó chưa từng xảy ra tình huống như vậy, nhưng càng đến gần hạch tâm, nàng càng phải cảnh giác hơn.

“Vậy tiên tử có muốn gia nhập với chúng ta không? Về phần biện pháp, đến lúc đó chúng ta sẽ nói cho tiên tử biết, đương nhiên, nếu như tiên tử không muốn gia nhập với chúng ta, chúng ta cũng có thể nói.” Nam Trưởng lão nói.

Mộ Tuyết gật gật đầu, nói cho càng nhiều người biết, đương nhiên càng tốt, dù sao nếu như có người giải quyết được vấn đề, thì chẳng khác nào cho tất cả mọi người một cơ hội sống.

Sau đó Mộ Tuyết liền đi về phía đám người Nam Trưởng lão.

Khi nàng đi qua, phát hiện ở đây cơ bản đều là người Thiên Nữ tông, những người khác thì ở chỗ xa hơn.

Từng người của các tông môn khác nhau ở đây tuy đã đạt thành nhận thức chung, nhưng dù sao ở cùng một chỗ cũng không nhất định là chuyện tốt, có chút khoảng cách sẽ không trực tiếp bị bao vây, tiến lên cũng sẽ không quá khó, mà lại tuyệt đối không bị diệt cả đoàn.

Lúc Mộ Tuyết đi tới nơi, cả đám người Thiên Nữ tông đều nhìn qua.

Sau khi Nam Trưởng lão giới thiệu qua hai bên xong, Tố Nhiễm nhíu mày, nàng phát hiện mình không nhìn thấy tu vi của người này.

“Các người định dùng cách phong ấn lại sao?” Mộ Tuyết nhìn thấy trận pháp liền biết được mục đích của các nàng là gì.

Không thể nói đây là biện pháp tốt, nhưng chắc chắn là biện pháp duy nhất những người này có thể dùng được.

“Đúng vậy, đây là cách tốt nhất chúng ta có thể nghĩ tới trước mắt.” Nam Trưởng lão nói.

Mộ Tuyết gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Tố Nhiễm nói:

“Có thể đưa cờ trận bên dưới cho ta không?”

Tố Nhiễm và Nam Bắc Trương lão đều bất ngờ trước đề nghị này, sau đó Tố Nhiễm đưa qua một cái cờ trận không có ích lợi gì ra.

Mộ Tuyết không để ý mà đưa tay nhận lấy cờ trận, rồi vẽ lên đó một trận văn, nhóm người Tố Nhiễm chưa từng nhìn thấy trận văn này bao giờ.

Mộ Tuyết chắc chắn là biết trận pháp, hơn nữa cấp độ còn rất cao.

Đây là Lục Thủy dạy nàng, nắm lấy tay nàng dạy.

Hắn dạy nàng rất nhiều năm, dù sao tâm tư của cả hai đều không đặt ở trận pháp, lúc đó mới kết hôn chưa được bao lâu, còn đang trong giai đoạn cố gắng có một đứa con.

Sau đó Mộ Tuyết không nghĩ nhiều nữa, sau khi vẽ xong, liền đưa cờ trận cho Tố Nhiễm:

“Thử dùng cái này thay cho trận pháp của ngươi đi.”

Tố Nhiễm nhìn cờ trận trên tay, có chút hoang mang, nàng thật sự là xem không hiểu.

Nhưng thấy đối phương không có ý định giải thích, nàng vẫn tính thử một chút xem sao.

Nam Bắc Trương lão và những người khác tự nhiên cũng nhìn xem.

“Ta tìm một vị trí không quan trọng thử chút xem sao.” Tố Nhiễm nói.

Nàng thật ra cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, luôn có cảm giác giống như mình không thể từ chối người này được.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 388: Chắc Chắn Là Giả!

Không bao lâu sau, nàng tìm đến một vị trí không quan trọng, thay thế cờ trận.

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào trận pháp, các nàng rất tò mò không biết có thể xuất hiện biến hóa gì không.

Ngay sau khi cờ trận được thay thế hoàn toàn, cờ trận mới trong nháy mắt dung nhập với trận pháp, rồi một ánh sáng yếu ớt xuất hiện.

Ánh sáng này chiếu đến bên trên hai cờ trận bên cạnh, khí tức tiêu cực xung quanh bỗng nhiên bắt đầu biến mất.

“Đây, đây là đang thanh tẩy sao?” Bắc Trường lão nhìn thấy rất rõ ràng, đó không phải áp chế, không phải giam cầm, mà là đang thanh tẩy khí tức tiêu cực.

Tổ Nhiễm tự nhiên cũng cảm giác được, sau đó khó tin nhìn Mộ Tuyết.

Nàng nhìn không thấu dung nhan của Mộ Tuyết, nhưng cũng không ngăn nàng khỏi kinh ngạc.

Những người khác cũng kinh ngạc.

Như vậy, nếu như, nếu như có đủ nhiều cờ trận, có phải cũng có nghĩa là phần thắng của các nàng rất lớn hay không?

Mộ Tuyết nhìn các nàng, khẽ nói:

“Chuyện này chỉ có thể miễn cưỡng nhằm vào khí tức, đổi lại là quái vật thì tác dụng không lớn.”

Xác thực không lớn, muốn để cờ trận phát huy hết tác dụng thì cần sử dụng đủ lượng sức mạnh.

Có đủ sức mạnh rồi, vậy sẽ có thể trực tiếp xử lý đầu nguồn của khí tức tiêu cực.

Đương nhiên, đối với bọn người Thiên Nữ tông mà nói, trận văn này rất là quý giá.

“Tiên tử còn có thể làm loại cờ trận này được không?” Tố Nhiễm lập tức hỏi.

Nàng có cảm giác người này không đơn giản chút nào.

Mộ Tuyết gật đầu:

“Có thể thì có thể, nhưng cũng không quá nhiều, dùng toàn lực thì còn có thể làm được bốn cái.”

“Như vậy là đủ rồi, sau đó chúng ta sẽ bảo hộ tiên tử, trừ khi chúng ta chết.” Tố Nhiễm lập tức nói.

Nam Bắc Trưởng lão cũng gật đầu.

Mộ Tuyết gật gật đầu, không nói thêm gì.

Năm cái đã đủ để các nàng đi tiếp.

Càng nhiều người càng dễ tìm tới hạch tâm, cũng càng có thể làm cho hạch tâm cụ hiện đi ra (?).

Đương nhiên, nàng đi theo bọn người Thiên Nữ tông, cũng là muốn thuận tiện chỉ điểm cho một số người Thiên Nữ tông.

Chờ nàng gả cho Lục Thủy xong, sẽ không có khả năng che chở cho Thiên Nữ tông như vậy nữa.

Nàng sẽ giống như Thần Nữ trước đó, lựa chọn rời đi.

Sau này các nàng cũng chỉ có thể dựa vào chính mình, Chương môn Thiên Nữ đã đủ để chống đỡ tất cả.

Dù sao có nhiều Huyết Đề như vậy trợ giúp, trong vòng nửa năm, muốn tăng lên thất, bát chuyển hoàn toàn không có vấn đề gì.

Sau cửu chuyển, chịu khổ một chút, tu vi muốn tiến giai sẽ vô cùng nhanh.

Nhất là khi Chương môn Thiên Nữ còn có quà tặng của Họa Loạn Cổ Thành.

Bất Tử Tộc cũng không hề yếu chút nào.

Sau đó Mộ Tuyết lại là thêm bốn cờ trận, sau khi năm cờ trận dung nhập xong, tiến độ Thiên Nữ tông bên này đột nhiên

tăng mạnh, những tông môn khác tự nhiên cũng lấy Thiên Nữ tông làm đầu, bắt đầu tiến lên.

--

“Tiền bối, khẩu quyết người dạy ta có phải giả hay không thế?” Đông Phương Trà Trà đã cố gắng rất lâu, nhưng chính là không nhớ được.

Cái này thật sự không phải do nàng.

“Có thể là giả thật rồi.” Nhược Thủy Tam Thiên bình tĩnh nói.

Nàng từ bỏ.

Nàng không thể nào hiểu được, người này có nhiều công đức trên thân như thế, tại sao lại không thể nào nhớ được công đức chi pháp.

“Công pháp này của tiền bối là ở đâu ra vậy?” Đông Phương Trà Trà hỏi.

“Nhật được.”

“Ah, vậy chắc chắn là giả rồi.”

“Ừm, là giả.”

Nhược Thủy Tam Thiên không hề tức giận, mặc dù có chút bất đắc dĩ, nhưng được chải đầu cho thực sự rất thoải mái.

Đúng vậy, sau khi Đông Phương Trà Trà giúp nàng gội đầu sấy tóc xong, liền bắt đầu chải tóc cho nàng.

Nói là muốn buộc một kiểu tóc thích hợp.

Đáng tiếc buộc mãi cũng không ra.

Nhưng Nhược Thủy Tam Thiên cũng không ngăn cản, để mặc cho đối phương buộc, mặc dù không buộc được, nhưng lực tay của Đông Phương Trà Trà rất nhẹ, đối với nàng mà nói rất là dễ chịu.

“Người có từng dùng qua sức mạnh của con mắt này không?” Nhược Thủy Tam Thiên hỏi.

Nàng có thể đoán được, con mắt này chính là bộ vị công đức dị biến thành.

“Có, ta có thể dùng con mắt này để ngự kiếm phi hành, lúc còn là nhị giai đã thử rồi.” Đông Phương Trà Trà hơi đắc ý nói.

Nếu như có thể khen nàng hai câu, thì nàng sẽ càng vui vẻ hơn.

“Ngự kiếm phi hành? Có thể làm thử một chút ở đây được không?” Nhược Thủy Tam Thiên nói.

“Được nha.” Đối với loại chuyện này, Đông Phương Trà Trà rất tình nguyện.

Sau đó nàng liền dùng tay mở bịt mắt ra, tiếp đó một vệt sáng vàng như nước chảy từ trong mắt xuất hiện.

Tiếp theo đó, vệt sáng này nhanh chóng viết thành một chữ trong không trung, chỉ chớp mắt sau, chữ Kiếm đã thành hình.

Nhưng vừa mới thành hình thì liền keng một tiếng rơi xuống đất, dường như không bay lên được.

Đông Phương Trà Trà nhìn cái “kiếm” không bay lên được, trừng mắt nhìn, sau đó quay qua cố gắng giải thích với Nhược Thủy Tam Thiên:

“Có lẽ là sử dụng hết dầu rồi, trước đó thật sự có thể bay.”

Nhược Thủy Tam Thiên đương nhiên tin, ở chỗ này thật ra rất khó bay lên được.

Nhưng nàng cuối cùng vẫn rất để ý chuyện tại sao Đông Phương Trà Trà lại không nhớ được công đức chi pháp, có lẽ không phải bởi vì cái gì khác, mà chỉ đơn giản là do đầu óc thôi.

Mạch suy nghĩ khác thường, tự nhiên sẽ không cần loại công pháp bình thường như thế.

“Ta dạy ngươi một khẩu quyết khác, nhưng cuối cùng từ khẩu quyết này có thể lĩnh ngộ ra dạng công đức chi pháp gì, thì phải xem chính ngươi.” Nhược Thủy Tam Thiên nói.

Lần này, Đông Phương Trà Trà chỉ trong chốc lát đã nhớ được.

Nhanh như vậy đã có thể nhớ được, nàng lại có chút tò mò, hình như cái này nàng đã nghe qua ở đâu rồi.

Công đức chi pháp không thể nói rõ, chỉ có nhờ kỹ xong mới có thể cụ thể hóa thành ngôn ngữ được.

Cho nên bây giờ Nhược Thủy Tam Thiên cũng không biết công đức chi pháp Đông Phương Trà Trà niệm ra sẽ là dạng câu gì.

Ngay lúc Nhược Thủy Tam Thiên muốn hỏi Đông Phương Trà Trà, nàng lại đột nhiên cảm thấy choáng váng, cả người ngã xuống.

Đông Phương Trà Trà giật nảy mình, vội chạy tới đỡ lấy.

Một hồi lâu sau Nhược Thủy Tam Thiên mới chậm chạp hồi phục lại, trong nháy mắt vừa rồi, nàng có cảm giác như trời đất đảo lộn, căn bản không ngồi yên nổi.

“Tiền bối, ta có thuốc.” Đông Phương Trà Trà nói.

Nhược Thủy Tam Thiên nghe xong, nhất thời không biết nói cái gì, nhưng nàng cảm thấy mình thật may mắn.

“Tiếp tục buộc tóc đi, ta sẽ dạy ngươi một chút kỹ xảo nhỏ.” Nhược Thủy Tam Thiên nói.

Nàng không có thời gian, nơi này đã sắp nuốt trọn nàng rồi.

Nhưng trước khi chết, nàng sẽ tận lực giúp những người còn sống sót ở nơi này rời đi.

Tất cả đều vì nàng mà đến, nàng không muốn liên lụy tới người vô tội.

Dù sao nàng cũng đã được đối xử tử tế.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 389: Sao Người Nói Có Thể Chất Đặc Biệt?

Lục Thủy đang đi ở biên giới Nhược Thủy, bây giờ Nhược Thủy đã tràn đến trước cung điện.

Nhưng cung điện này lớn khủng khiếp, muốn đến nơi sâu nhất có lẽ còn phải đi khá lâu.

Cũng không vấn đề gì.

Đương nhiên, bây giờ lượng quái vật công kích đã ít dần đi, điều này nói rõ rằng Mộ Tuyết đã sắp gặp được tồn tại ở hạch tâm.

Tồn tại đó sẽ bị Mộ Tuyết đánh giết, sau đó Mộ Tuyết sẽ phá vỡ không gian này, để người ở phía trên tới đón bọn hắn.

Lục Thủy không cần làm gì, nhưng hắn lại vẫn muốn làm chút gì đó.

Tóm lại hắn muốn trò chuyện một chút với người bên trong kia.

Nơi này hắn là có quan hệ với Chân Thần.

Hắn muốn biết tại sao một số người Viễn Cổ lại để mắt tới Lục gia bọn hắn.

Thời kỳ Viễn Cổ đã có Lục gia hay chưa cũng là một vấn đề.

Ừm, mặc dù Lục gia đã tồn tại rất rất nhiều năm, nhưng cũng thật sự có khả năng không dính dáng gì đến Viễn Cổ.

Có điều lịch sử cụ thể của gia tộc, Lục Thủy cũng không biết.

Đừng nói là hắn, ngay cả Đại Trưởng lão cũng không nhất định sẽ biết.

Nếu như chỉ nhìn tài liệu trong gia tộc, vậy chắc chắn không liên quan gì tới Viễn Cổ.

Nhưng cũng có thể là bắt đầu trong giai đoạn chuyển giao, dù sao thì làm gì có ai rảnh rỗi vừa mới lập gia đình đã biên soạn cho nhà mình một cuốn lịch sử chứ?

Còn không phải là thế hệ sau rảnh rỗi đến nhàm chán nên mới bày việc ra làm sao?

Như vậy bị mất đoạn đầu cũng không có gì là lạ.

Hoặc là do lúc đầu quá yếu nên không muốn viết.

Sau đó Lục Thủy lại tiếp tục vẽ trận pháp.

Mà Chân Võ và Thạch Minh vẫn còn đang nhiệt tình huyết chiến với đám quái vật.

Vết thương trên người hai người chẳng chịt, Thạch Minh nhìn vô cùng thảm, cả người đều là máu.

Chân Võ bớt lại chút thời gian làm Trì Dũ Thuật cho Thạch Minh, nói:

“Không phải người nói người có thể chất đặc biệt, bất kỳ ai đánh người đều không có kết cục tốt sao? Vì sao ta lại thấy như người mới là người bị xui xẻo vậy?”

Chân Võ tận mắt nhìn thấy Thạch Minh khi không tự dưng bị trúng đạn, không đột nhiên ngã sấp xuống thì cũng là chém trượt.

Tảng đá ven đường cũng có thể làm Thạch Minh bị thương được.

“Người không thấy ta đang ở cùng một chỗ với ai sao?” Thạch Minh vẻ mặt ưu sầu nói.

Mặc dù lần này được chỉ điểm, nhưng thảm cũng là thật.

Trì Dũ Thuật của đạo hữu Chân Võ không được a, quá tầm thường.

Lần sau vẫn là gọi Sơ Vũ tới đi.

Chân Võ không nói gì, hẳn tự nhiên biết Thạch Minh là ai, nhưng hẳn thật tò mò không biết Thạch Minh là như thế nào mà biết Thiếu gia nhà bọn hắn.

Xem ra Thạch Minh danh xưng ai tới gần người đó phải chịu xui xẻo này, khi ở cùng Thiếu gia bọn hắn đã phải chịu không ít khổ.

--

Hồi lâu sau, cả đám người Thiên Nữ tông đi tới một khu vực đen kịt, bầu trời nơi này chỉ có một màu đen, mặt đất cũng như vậy.

Giống như là ở trong vực sâu, nhất là khi nhìn vào bên trong, toàn một màu đen thăm thẳm như sóng biển đang cuộn trào.

“Có lẽ đây chính là khu vực sâu nhất, đi qua nơi này xong hẳn là có thể thấy được hạch tâm.” Tố Nhiễm nhìn về phía trước nói.

Mộ Tuyết chỉ đứng tại chỗ nhìn, những người khác cũng không quấy rầy nàng, cũng chưa từng để nàng phải động thủ.

Bởi vì tất cả mọi người đều biết Mộ Tuyết không đơn giản, sau khi nghe qua những chỉ đạo “vô tình” của Mộ Tuyết, những nghi ngờ về tu vi của các nàng đều được trực tiếp giải quyết, thậm chí có người còn tiến thẳng lên một bước.

Điều này hoàn toàn vượt ngoài tưởng tượng của các nàng, thế nhưng lại cảm thấy những hành động này của đối phương chỉ là tùy ý, không có ý nghĩ sâu xa gì.

Cho nên chỉ có thể lẳng lặng cảm tạ ở trong lòng.

Không dám lên tiếng.

“Nghỉ ngơi cũng đủ rồi, tiến công đi, phía sau cơ bản là không còn đường lui nữa.” Những cường giả ngũ giai của các tông môn khác nói.

Đúng vậy, có một vài người từ chối mạo hiểm, cho nên ở lại bên ngoài, thế nhưng những người đó cuối cùng lại đuổi theo bọn họ, nói phía sau đã bị thứ nước kỳ quái kia nhắm chìm rồi.

Cho nên quay lại chính là đường chết.

Tất cả mọi người gật gật đầu.

“Động thủ đi.”

Sau đó tất cả mọi người cầm cờ trận bắt đầu tiến công về phía khu vực đen kịt trước mặt.

Đây cũng không phải là quái vật, chỉ thuần túy là khí tức tiêu cực.

Hoặc là nói khu vực đen kịt này chính là một con quái vật cỡ lớn.

Bọn người Tố Nhiễm động thủ, Mộ Tuyết vẫn chỉ đứng nhìn như vậy.

Về phần Thiên Nữ tông và các tông môn khác, khu vực đen kịt này như đã biết trước, khi bọn họ vừa bắt đầu tiến công, bọn chúng tự nhiên cũng bắt đầu điên cuồng tiến công.

Đùng, đại chiến trong nháy mắt bùng nổ, vô số sức mạnh đan xen tụ lại một chỗ.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, bọn người Tố Nhiễm đã bị khu vực đen kịt này áp chế.

Khu vực đen kịt kia giống như biển động, xô đẩy thân hình của tất cả mọi người, khiến cho tất cả những người tiến lên không thể không lùi lại mấy chục bước.

Nếu như không phải có năm cái cờ trận kia, có lẽ bọn họ đã trực tiếp bị nhấn chìm trong đại dương đen kịt này.

Bọn người Tố Nhiễm nhìn về phía trước, các nàng không ngừng điều động trận pháp, cố gắng chống lại sự trấn áp của khí tức tiêu cực.

Thế nhưng căn bản là làm không được, sức mạnh của đối phương quá lớn.

Hành vi của bọn họ chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, châu chấu đá xe.

Giống như muốn dùng một hòn đá lớn bằng bàn tay ngăn chặn một con mãnh hổ.

Đơn giản là hảo huyền.

Àm!!!

Công kích mạnh mẽ một lần nữa ập tới, lần này trực tiếp xuyên qua trận pháp đánh trúng vào người đang điều động trận pháp.

Phụt!

Tổ Nhiễm phun ra một ngụm máu tươi.

Đôi mắt với khí tức tiêu cực kinh khủng này, bọn họ không có bất kỳ sức phản kháng nào.

Tổ Nhiễm đứng ở hàng đầu tiên, khí tức có chút hỗn loạn.

“Nam Trưởng lão, còn đường lui nào khác không?” Tổ Nhiễm hỏi.

Không có khả năng thắng, nàng có thể cảm giác được.

Nam Trưởng lão cũng đã nhìn ra việc này, cái khu vực đen kịt này thật khiến cho người ta sợ hãi.

“Không... không có.” Nam Trưởng lão gian nan trả lời.

Đúng vậy, không còn bất kỳ đường lui nào.

Lúc này, bên trong khu vực đen kịt đột nhiên xuất hiện biên cố, phía trên cùng giống như có một đôi mắt hiện ra, liếc nhìn xuống phía dưới.

Nhìn một đám nhân loại nhỏ bé phía dưới.

Bị ánh mắt này nhìn chằm chằm, trong lòng tất cả mọi người đều run lên, bọn họ cảm thấy mình như đang xuất hiện biến hóa.

Biến thành phần nô, thành ích kỷ, như muốn giận chó đánh mèo với người khác.

Bọn họ rõ ràng là vô tội, tại sao lại bắt bọn họ phải tiếp nhận loại cực khổ này?

Vẻ mặt của Nam Bắc Trưởng lão và Tổ Nhiễm cũng vô cùng thống khổ.

Các nàng nhắm mắt lại, không muốn để mình bị cảm xúc tiêu cực này chiếm lấy.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 390: Mộ Tuyết Gặp Chân Thần

Mà ngay lúc này, Mộ Tuyết khẽ nói:

“Nếu như có thể tỉnh lại từ bên trong những cảm xúc tiêu cực hỗn độn này, thì đối với các người mà nói sẽ là kỳ ngộ ngàn năm có một.”

Chỉ là có rất ít người có thể tỉnh lại trong loại tình huống này.

Giống như một giấc mơ, trong mơ có thể tùy tâm tùy ý, nhưng lại xấu xí không chịu nổi.

Nếu chưa tìm thấy bản thân mình thì vẫn sẽ chưa tỉnh lại.

Sau đó Mộ Tuyết vỗ tay một cái.

Tiếng vỗ tay vừa dứt, tất cả những người lâm vào trong cảm xúc tiêu cực đều ngã xuống mặt đất.

Duy chỉ còn một số người của Thiên Nữ tông vẫn đang giãy dụa chống cự.

Đối với những người khác, không cần biết có thể tỉnh lại hay không, nàng đều không có ý định nhúng tay vào.

Nhiều lắm cũng chỉ là như mơ thấy một con ác mộng mà thôi.

Còn đối với người của Thiên Nữ tông, Mộ Tuyết muốn nhìn thấy các nàng tỉnh lại, nếu không cố được thì nàng sẽ đưa ra một vài dẫn đạo thích hợp.

Lúc này, Mộ Tuyết nhìn về phía trước, phía sâu trong khu vực tối đen có một vài đồ vật tương đối thú vị.

Nàng nhìn thấy một cô bé đang không ngừng chạy về chỗ này, mà hạch tâm của không gian này đang đuổi theo nàng.

Hạch tâm là một bóng người, là nữ.

‘Xem ra ở không gian đối diện có một nữ nhân bị giam cầm bên trong, nhưng hình như sắp chết thì phải?’

‘Ừm, cũng có thể là nam.’

Khí tức tiêu cực không nhất định phải tương ứng với giới tính của đầu nguồn.

Có một vài người rõ ràng là nam, lại có một tâm tình thiếu nữ, chuyện này cũng rất phổ biến.

“Ừm.” Một tiếng nói khe khẽ đột nhiên vang lên.

Mộ Tuyết thu hồi ánh mắt, nhìn qua phía phát ra tiếng nói, phát hiện người đầu tiên sắp tỉnh lại, lại là Nam Trương lão.

‘Có lẽ đại khái là vì đã ở cùng Chương môn Thiên Nữ quá lâu đi.’ Mộ Tuyết suy đoán trong lòng.

Một vị Chương môn mà lại có thể một lòng một dạ quy xuống như vậy, cũng coi như là kỳ tài ngút trời đi.

Mà cũng có thể là do đã gánh vác trách nhiệm của Chương môn một thời gian dài, mặc dù năng lực kinh doanh không tốt lắm, nhưng miễn cưỡng cũng có thể coi là đạt chuẩn, tốt xấu gì Thiên Nữ tông cũng là do nàng một tay kéo dài hơi tàn.

Sau đó Mộ Tuyết nghĩ đến Trà Trà, nàng đang nghĩ không biết nếu như Trà Trà phải tiếp nhận khí tức tiêu cực này thì sẽ như thế nào.

‘Ừm, đại khái sẽ trực tiếp ngã xuống đất nằm ngáy o o đi?’ Mộ Tuyết thầm cho ra một đáp án vô cùng vi diệu.

Nghĩ như vậy, Mộ Tuyết lại một lần nữa ngẩng đầu lên, nàng phát hiện cô bé kia đang chạy tới chỗ mình.

Cô bé tóc bầy màu lúc này cuối cùng cũng đã cảm thấy mình sắp tới nơi.

Chẳng qua khi nàng xuyên qua được khu vực đen kịt kia, thì thứ nhìn thấy chính là một đám người ngã trên mặt đất, khuôn mặt của phần lớn bọn họ đều hiện lên vẻ thống khổ.

“Chỉ là một đám nhân loại bình thường?” Cô bé tóc bầy màu dừng lại.

Sau đó quay người.

Thân là Chân Thần thì phải có tôn nghiêm của Chân Thần, một đám người bình thường không có tư cách vì nàng giải quyết thứ bại hoại sau lưng.

Lúc quay đầu lại, cô bé tóc bảy màu cũng có chút khó chịu, phải dùng thần lực rồi, giờ nàng lại gây tai họa nữa, còn muốn ra ngoài sẽ rất khó.

Chỉ là khi nàng vừa mới định bay đi, thân thể lại đột nhiên bị không chế, khi nàng nhìn lại mới phát hiện có một đạo tử khí quấn lấy thân thể nàng.

Tiếp đó, nàng cảm thấy đạo tử khí này đang kéo nàng đi, vèo một tiếng, nàng trực tiếp bị kềm bay.

Thật giống lúc những người kia ném nàng đi.

Người kia tới rồi?

Xong, bị bắt trở về rồi, lại bị nhốt trong Thần Vực nữa rồi.

Suy nghĩ này vừa mới hiện lên, thân thể nàng lại đột nhiên dừng lại.

“Hình như chưa có bị bắt về?”

Cô bé tóc bảy màu hơi nghi hoặc.

Sau đó nàng mới kịp phản ứng, bắt đầu tản mát ra khí tức Chân Thần.

Nàng muốn nhìn xem là ai bắt nàng.

Rất nhanh sau đó nàng liền nhìn thấy một cô gái, cô gái này mang theo khăn che mặt, đang nhìn chăm chăm vào nàng.

“Nhân loại, ngươi có biết ngươi đang mạo phạm ai không?” Cô bé tóc bảy màu vẻ mặt uy nghiêm, giống như là tồn tại vô thượng.

Nàng nhìn Mộ Tuyết, phong thái như Thần Minh cao cao tại thượng, mà Mộ Tuyết chỉ là người bình thường.

Đúng vậy, người bắt cô bé tóc bảy màu, chính là Mộ Tuyết.

Khi vừa nhìn thấy cô bé này, Mộ Tuyết liền có suy đoán, mà nhìn cô bé giống như định chạy thoát, cho nên nàng chỉ có thể xuất thủ bắt lại.

Nàng còn phải giải quyết hạch tâm, hạch tâm rời đi không phải là điều nàng muốn nhìn thấy.

Nhưng khi cô bé tóc bảy màu này tản ra lực lượng, nàng phát hiện đệ tử Thiên Nữ tông chung quanh vốn đang thống khổ thế mà lại bắt đầu trấn tĩnh lại.

Thậm chí còn bắt đầu thức tỉnh.

Mà Nam Trương lão là người tỉnh lại nhanh nhất, nàng vốn đã gần tỉnh rồi.

Bác Trương lão và Tố Nhiễm cũng tỉnh lại rất nhanh.

Sức mạnh Chân Thần sao? Mộ Tuyết hơi bất ngờ, sau đó nàng nhìn cô bé kia, mở miệng nói:

“Người ta mạo phạm tới chính là Chân Thần Duy Nhất sao?”

Nghe được lời nói của Mộ Tuyết, cô bé tóc bảy màu hơi sững sốt, tên lại bị người khác nói ra như thế, việc nàng thích nhất là nói tên mình ra nay lại bị người khác giành mất.

Nhân loại đáng giận.

“Nhân loại, ngươi không có tư cách thành thần.” Cô bé tóc bảy màu từ trên cao nhìn xuống, nói.

Mộ Tuyết không nói gì, mà đưa tay nắm lấy mái tóc bảy màu của cô bé, cô bé kinh hãi, liền muốn quay người thoát đi.

Năng lực chạy trốn của nàng rất mạnh.

Chỉ là lần này nàng còn chưa kịp chạy, cho nên không thể làm gì khác hơn là nhìn mình bị người ta tay không bắt lấy.

“Nhân loại, ngươi là đang khinh nhờn thần.” Cô bé tóc bảy màu tức giận nói.

Lúc này, mặt của nàng đang bị đối phương véo véo.

Vô cùng nhục nhã.

Mộ Tuyết véo véo má cô bé tóc bảy màu, cảm thán nói:

“Quả thực rất đáng yêu, tóc nhiều màu như vậy, mặc dù nhìn đẹp, nhưng trông cứ như mấy đứa bất lương vậy.”

“Nhân loại ngu xuẩn làm sao mà hiểu được chứ?” Cô bé tóc bảy màu nói.

Bên dưới đáy sông không có nhiều màu sắc, tóc nàng là nhiều màu nhất, sặc sỡ nhất, chói mắt nhất.

Rất nhiều tôm cá đều hâm mộ nàng.

“Người ở bên dưới Phong Sương Hà sao?” Mộ Tuyết hỏi.

Nghe được câu hỏi của Mộ Tuyết, cô bé tóc bảy màu hơi sửng sốt, nói:

“Làm sao người biết Thần Vực ở bên dưới Phong Sương Hà?”

“Nghe nói người ngẩng đầu không thấy trời xanh, cúi đầu không thấy bãi cỏ.” Mộ Tuyết lại nói.

“Nói vậy, bây giờ ta có thể thường xuyên ra ngoài rồi, ngẩng đầu có thể trông thấy trời xanh, cúi đầu cũng có thể nhìn thấy bãi cỏ, thành thần sẽ không có thảm như vậy đâu.” Cô bé tóc bảy màu lập tức nói.

Trong mắt nàng còn có chút ủy khuất, cứ như là thần chức của mình bị giáng xuống vậy, đặc biệt khó chịu.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 391: Chân Thần Là Kẻ Lừa Đảo

Mộ Tuyết gật gật đầu, xem ra đứa nhỏ này quả thật là vị Chân Thần Duy Nhất ở Lục gia, cũng chính là vị Trà Trà nhìn thấy kia.

‘Kiếp trước bởi vì ta giả đi mượn, cho nên không có cơ hội gặp sao?’

Nếu như vị Chân Thần này rời đi trước khi nàng và Lục Thủy mạnh lên, như vậy hai người quả thật không có cách nào gặp được vị Chân Thần Duy Nhất này.

Lúc này, Mộ Tuyết đặt cô bé tóc bảy màu xuống bên người, nói:

“Ngoan, đừng làm rộn, người kia sắp đến rồi.”

Đúng vậy, bóng người đen kịt kia đã ở không xa phía trước, đang nhìn chăm chú về phía này.

Cô bé tóc bảy màu nhìn Mộ Tuyết, nhất thời không nói gì.

Đã rất lâu rồi, không có người nói với nàng như vậy.

Có người nói chuyện cùng nàng thật tốt.

Đúng lúc này, Nam Trương lão a một tiếng tỉnh dậy.

Vừa tỉnh lại, nàng đã mở miệng hít liền mấy hơi, giống như vừa suýt bị chết chìm vậy.

Ngay sau khi Nam Trương lão vừa tỉnh lại, Bắc Trương lão và Tố Nhiễm cũng tỉnh lại.

Tiếp đó, mấy đệ tử khác của Thiên Nữ tông cũng tỉnh lại, từng người sau khi tỉnh lại đều há miệng thở dốc.

Mộ Tuyết nhìn các nàng không nói gì, vận khí những người này thật không tệ, gặp được Chân Thần hiển linh.

Nếu không sẽ không dễ tỉnh lại như vậy.

Rất nhanh sau đó, nhóm người Nam Trương lão liền đứng lên, các nàng khôi phục rất nhanh.

Chỉ là vừa đứng lên, các nàng liền nhìn thấy bóng người phía trước, trong nháy mắt khi nhìn thấy đối phương, một loại cảm giác sợ hãi bỗng sinh sôi trong lòng các nàng.

Đối phương quá mạnh, các nàng căn bản không thể so sánh cùng.

“Nam Bắc Trương lão, các người trước tiên dẫn người lui đến nơi khác, ta ở đây giúp các người câu giờ.” Tổ Nhiễm cầm cờ trận lên, nói.

Bắc Trương lão liền đứng ở phía trước nói:

“Ta ở lại giúp tiền bối Tổ Nhiễm.”

Lúc Thiên Nữ tông còn yếu, người phụ trách đánh nhau đều là Bắc Trương lão.

Nam Trương lão tự nhiên cũng không có ý định trốn đi, nếu không thì làm gì còn mặt mũi nhìn Chương môn các nàng.

Lúc này, bóng người kia phát phát tay, sức mạnh như sóng lớn trực tiếp ập tới nhóm người Thiên Nữ tông.

Àm, tất cả mọi người đều phải lùi lại phía sau một khoảng.

Từng người một đều bị sức mạnh kia xuyên qua, cuối cùng khuyụ một chân xuống, không thể nào đứng lên nổi.

Mộ Tuyết đứng ở phía sau cùng, không có ai chú ý tới nàng, ngoại trừ bóng người ở hạch tâm kia.

Lúc này, bóng người từng bước đi về phía trước, bóng người tới gần khiến cho nhóm người Tổ Nhiễm càng thêm hoảng sợ.

Các nàng có cảm giác rằng, chỉ cần bị kẻ đáng sợ này nuốt chửng, thì chắc chắn sẽ phải bỏ mạng ở đây.

Đối mặt với cái chết, các nàng không thản nhiên nổi.

Rất nhanh sau đó, khu vực đen kịt đã ở gần ngay trước mắt.

Người của Thiên Nữ tông, tất cả đều tuyệt vọng.

Mà ngay lúc này, một cỗ khí tức đột nhiên dâng lên từ sau lưng các nàng, khi tất cả mọi người vừa cảm nhận được khí

tức này, trong lòng bỗng bình tĩnh trở lại, dường như tất cả mọi sợ hãi đều được xua tan.

Từng người Thiên Nữ tông đều thụ sủng nhược kinh, các nàng vô thức quay lại phía sau nhìn.

Bây giờ các nàng mới nhớ ra nơi này còn một người tên là Tuyết Tề.

Nàng đứng ở nơi đó, giống như một nguồn sáng, những nơi khí tức trên người nàng đi qua, khí tức tiêu cực đều hoảng sợ tránh lui.

Tổ Nhiễm khó tin nhìn Mộ Tuyết, các nàng đều không hiểu nổi đang có chuyện gì xảy ra, càng không biết làm sao người này có thể làm được như vậy.

Rất nhanh sau đó, các nàng nhìn thấy Mộ Tuyết cử động, bước lên một bước.

Một đạo tử khí xuất hiện.

Đạo tử khí này như là từ trên trời giáng xuống, tử khí vừa xuất hiện, khí tức tiêu cực lập tức điên cuồng tránh ra chỗ khác, giống như không thể chịu nổi đạo tử khí này.

Mộ Tuyết bước tiếp bước thứ hai, tử khí liền vây lấy Mộ Tuyết, tóc nàng dần bị nhuộm tím.

Tiếp đó, Mộ Tuyết bước lên bước thứ ba, thứ tư, nàng từng bước hướng về phía trước, từng bước vượt qua tất cả mọi người.

Lúc này, toàn thân nàng đã bị tử khí bao quanh, quần áo trên người, tóc, khăn che mặt, tất cả đều biến thành màu tím.

Nam Bắc Trương lão ngậy người.

Tổ Nhiễm còn trợn cả mắt lên.

‘Thần, Thần Nữ đại nhân?’

Trong đầu tất cả mọi người đều lóe lên suy nghĩ này.

Hóa ra Thần Nữ đại nhân vẫn luôn ở bên cạnh các nàng.

Khó trách các nàng luôn cảm thấy cái người đột nhiên xuất hiện vẫn luôn cố ý chỉ điểm cho các nàng.

Khó trách người này có cách thanh tẩy khí tức tiêu cực.

Đây là Thần Nữ đại nhân của Thiên Nữ tông các nàng.

Mộ Tuyết không để ý đến những người kia của Thiên Nữ tông, nàng đi tới chỗ đám người phía trước, nhìn về phía bóng người trên không trung kia, bóng người cũng nhìn lại Mộ Tuyết.

Giờ đây, nó cảm thấy kiêng kị Mộ Tuyết.

Phải biết rằng, Mộ Tuyết đứng ở chỗ đó, khí tức tiêu cực sau lưng nàng đều trực tiếp bị Hỗn Nguyên Tử Khí tiêu diệt, giống như chỗ nàng đứng và những khu vực khác là hai không gian tách biệt, một bên màu tím, một bên màu đen.

Cô bé tóc bầy màu đi sau lưng Mộ Tuyết, nàng phát hiện sức mạnh của Mộ Tuyết hoàn toàn không kém hơn thần lực của nàng chút nào.

Thế nhưng nàng chưa từng thấy qua loại sức mạnh này.

Thật lợi hại.

Hơn nữa còn không hung dữ.

“Nhân loại, tại sao ngươi lại muốn ngăn cản ta?” Bóng người ở hạch tâm nhìn Mộ Tuyết nói.

Nàng có linh trí, tuy chỉ có thể coi là ở dạng sơ khai, nhưng cũng đủ để nàng nói chuyện bình thường.

Đại khái là thế.

Mộ Tuyết lắc đầu:

“Chúng ta ngoài ý muốn rơi vào nơi này, chỉ muốn rời đi.”

“Để ta giết Chân Thần.” Bóng người kia tiếp tục nói.

Mộ Tuyết nhìn thoáng qua cô bé ở bên cạnh, sau đó nhìn bóng người kia nói:

“Tại sao?”

“Nàng đã đồng ý với ta, ta đã chờ không biết bao nhiêu năm. Nàng đã đồng ý với ta, rõ ràng đã đồng ý với ta rồi, tại sao lại nuốt lời?”

Chân Thần chỉ là kẻ lừa đảo, phải giết nàng, giết nàng!”
Nói xong, bóng người ở hạch tâm trực tiếp công kích.

Nàng muốn giết Chân Thần.

Mộ Tuyết nhíu mày, chưa nói đến logic của đối phương có vấn đề hay không, chủ yếu là đối phương hoàn toàn không nói rõ sự tình.

Nhưng đối với một linh trí tạo thành từ khí tức tiêu cực, không thể yêu cầu quá cao được.

Vì thế, Mộ Tuyết chỉ có thể đánh trước một trận với đối phương, sau đó lại xem xem có thể nói rõ ràng ra được hay không, nếu không thể, thì trực tiếp diệt đi.

Thời gian trôi qua cũng đã lâu rồi, không thể tiếp tục lãng phí được nữa.

Nghĩ như vậy, Mộ Tuyết liền đưa tay ra vạch một đường trong không trung.

Trong nháy mắt, một đạo tử khí xé gió lao tới.

Bóng người ở hạch tâm còn chưa kịp phản ứng, đạo tử khí này đã xẹt qua người nàng.

Ầm!!!

Một tiếng nổ mạnh vang lên.

Bóng người kia trong chốc lát bị chém thành hai nửa, sức mạnh cường đại trong nháy mắt xóa sạch toàn bộ khí tức tiêu cực ở chỗ này.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 392: Người Hoàn Toàn Không Biết Gì Về Sức Mạnh Cả

Ngay lúc này, khí tức tiêu cực như một con sóng lớn ập tới từ phía sau.

Chỉ cần khí tức tiêu cực ở không gian này vẫn còn, thì hạch tâm kia sẽ gần như là bất tử.

‘Có chút phiền phức đây.’ Mộ Tuyết bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau đó, Hỗn Nguyên Tử Khí trực tiếp va chạm với toàn bộ khí tức tiêu cực vừa xông tới.

Khí tức Hỗn Nguyên giống như một dãy núi vô tận chắn xuống, khí tức Hỗn Nguyên đáng sợ đè ép khí tức tiêu cực đến không có chỗ thoát.

Những người ở phía dưới khí tức Hỗn Nguyên đều không thể ngẩng đầu lên nổi.

Từng người của Thiên Nữ tông đều cảm thấy hoảng sợ, Thần Nữ đại nhân quá mạnh, so với dự đoán của các nàng còn mạnh hơn vô số lần.

Hoặc là nói bên trong nhận biết của các nàng, căn bản là không thể đo đếm được thực lực của Thần Nữ đại nhân.

Không bao lâu sau, khí tức Hỗn Nguyên đã chiếm thế thượng phong.

Ầm!!!

Bóng người ở hạch tâm dường như không chịu đựng nổi khí tức đáng sợ này, rơi thẳng từ trên cao xuống, cuối cùng đập người xuống trước mặt Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết nhìn nàng, nói:

“Chân Thần đã đồng ý với ngươi cái gì?”

Tại sao lại nói là nàng lừa gạt ngươi?”

Bóng người kia trôi nổi trong không trung, nàng nhìn Mộ Tuyết, nói:

“Cửu nói với ta rằng, nàng sẽ tới cứu ta, sẽ mang ta ra ngoài.

Đã nhiều năm như vậy trôi qua, bọn ta đã phải ở đây chờ đợi vô số năm, thế nhưng Cửu chưa từng xuất hiện, nàng căn bản không có tới cứu ta.

Nàng gạt ta, nàng hãm hại ta, nàng nhốt ta ở chỗ này chính là để giết chết ta.

Chân Thần Độc Nhất lừa gạt ta, nàng lợi dụng ta, nàng không đáng chết ư?

Vô số năm qua, nàng có biết là ta đã phải trải qua như thế nào không?

Cô độc, tịch mịch, hôi hặn, hận thù.

Ta không nên giết nàng sao?”

Bóng người kia giận dữ hét, giống như muốn phát tiết phần nộ, uất hận tích tụ vô số năm qua của mình ra.

Mộ Tuyết nhìn sang cô bé bên cạnh, cô bé bày ra vẻ mặt vô tội nhìn lại:

“Ta, ta không biết! Ta là Chân Thần Duy Nhất, không phải Chân Thần Độc Nhất.” Cô bé nói.

Mộ Tuyết cũng nhíu mày, nàng nhớ rõ là Chân Thần Độc Nhất là vị trí cao nhất trong hệ thống Thần Chúng.

Nhưng người kia hẳn không phải tên là Cửu.

Cho nên Cửu và Chân Thần Duy Nhất này là cùng một người?

Hoặc là nói chính là Chân Thần thực sự?

Nàng cảm giác được khí tức của cô bé này không hoàn chỉnh, nếu như thật sự hoàn chỉnh, có đầy đủ đặc điểm vốn có, vậy xưng là Chân Thần cũng tuyệt đối không phải nói quá.

Về phần Chân Thần Độc Nhất của Thần Chúng kia, Lục Thủy nói bọn họ chính là một đám thần kinh, Mộ Tuyết biểu

thị đồng ý.

Trong lúc Mộ Tuyết vẫn còn đang suy tư, đột nhiên có cảm giác có một loại khí tức đang khóa chặt lấy nàng, là một đòn công kích rất mạnh.

Dưới tình huống bình thường, công kích này căn bản là không tránh nổi.

“Ha ha ha, không nghĩ tới nhân loại thế mà cũng ngốc như vậy, ta thế nhưng là tồn tại độc lập, ta vừa mới sinh ra không được bao lâu đã phải chết như vậy, không kéo các ngươi chết cùng, ta làm sao có thể cam tâm được?”

Chết đi, chết hết đi!

Tất cả đều phải bị hủy diệt!

Tất cả các ngươi đều đáng chết!

Dựa vào cái gì mà ta vừa mới sinh ra đã phải chết? Dựa vào cái gì?

Ta không chỉ muốn giết các ngươi, ngay cả đám ở sát vách kia ta cũng muốn giết hết.

Phải giết sạch tất cả!”

Mộ Tuyết thở dài một tiếng, linh trí tạo thành từ khí tức tiêu cực, quả thật không thể nói lý cùng.

Trước đó nàng còn cảm thấy vẫn có thể giao tiếp được.

Lúc này, Mộ Tuyết nhìn thấy một lượng lớn khí tức tiêu cực khóa chặt lấy nàng, đối phương muốn đồng quy vô tận, cho nên cả hai bên đều sẽ chết.

“Ngươi cho rằng một chiêu này có thể gây tổn thương cho ta sao?”

“Không, một chiêu này có thể giết ngươi, cũng có thể giết ta, còn có thể giết cả Chân Thần, lợi hại không?”

Sợ hãi đi, nhân loại!”

“Người có biết bầu trời rộng lớn như thế nào không?”

“Có ý gì?”

“Người hoàn toàn không biết gì về sức mạnh cả.”

Khí tức sát lục bắt đầu xuất hiện.

...

Lục Thủy đã dừng vẽ trận pháp, Nhược Thủy lúc này cũng đã sắp tràn tới trung tâm cung điện.

“Chuẩn bị cũng ổn rồi, nên tiến vào thôi.” Lục Thủy nhìn vị trí trung tâm của cung điện, nói.

Lúc này, Chân Võ và Thạch Minh cũng ở bên cạnh Lục Thủy, trên thân hai người bọn họ chằng chịt vết thương, cả người không còn miếng thịt nào lành lặn.

Nhưng trong mắt Chân Võ lại chứa một loại hưng phấn kì lạ, Thiếu gia trước đó đã chỉ điểm cho hắn, hắn phát hiện năng lực thực chiến của mình đã mạnh lên rất nhiều.

Đáng tiếc là Chân Linh không có ở đây, nếu không thì đã có thu hoạch lớn rồi.

Thạch Minh thì chết lặng, hắn không còn gì để nói, hắn chỉ là một cái máy giết quái không có tình cảm, không có tư duy, không có mộng tưởng, nhưng sẽ bị thương.

Thật thâm tâm.

Đời này đều không muốn gặp lại Đông Phương Hạo Nguyệt, không đúng, là Lục Thủy.

Nhưng bây giờ đã không còn quái vật, bọn hắn cũng không cần phải đánh tiếp nữa, cuộc sống quả thật không dễ dàng gì.

Lục Thủy còn không cho bọn hắn cơ hội nghỉ ngơi, bình tĩnh nói:

“Đi thôi, vào trong xem.”

Chân Võ và Thạch Minh không dám có bất kỳ ý kiến gì.

Ngoan ngoãn đi theo là được rồi.

...

Đông Phương Trà Trà đã sớm giúp Nhược Thủy Tam Thiên làm tóc xong.

Về phần là kiểu tóc gì.

“Có đôi khi chỉ cần để tóc nhẹ nhàng buông xuống như vậy đã nhìn rất đẹp rồi, không cần phải làm kiểu cầu kì.”

Đông Phương Trà Trà nói như vậy.

Đây chính là thành quả sau khi cố gắng nửa ngày của nàng.

“Thứ ta dạy cho ngươi đã nhớ kỹ rồi chứ?” Nhược Thủy Tam Thiên hỏi.

Thời gian của nàng không nhiều, không bao lâu sau sẽ vĩnh viễn bị nhấn chìm ở nơi này.

“Đã nhớ kỹ.” Đông Phương Trà Trà nhu thuận gật đầu.

“Cái kia, ngươi có thể gọi ta một tiếng sư phụ được không?” Nhược Thủy Tam Thiên nhẹ giọng hỏi.

Đông Phương Trà Trà nhìn Nhược Thủy Tam Thiên, sau đó lấy ra một bộ quần áo mà nàng cảm thấy vô cùng đẹp, nói:

“Tiền bối có muốn thay quần áo không?”

Không nghe thấy sao? Nhược Thủy Tam Thiên thở dài trong lòng, nhưng vẫn gật đầu.

Không bao lâu sau nàng đã thay xong quần áo, mặc rất thoải mái, nhìn cũng rất đẹp.

“Tiền bối tiền bối, ngồi ở đây.” Đông Phương Trà Trà đưa cho Nhược Thủy Tam Thiên cái ghế dựa cao nàng tìm được.

Nhược Thủy Tam Thiên ngồi xuống, thân thể của nàng càng ngày càng suy yếu, càng ngày càng trở nên chậm chạp.

Nàng thật sự đã sắp chết rồi.

Nàng nhìn Đông Phương Trà Trà, không nói gì, có lẽ bởi vì đối phương quá ngây thơ đi.

Nàng vốn là muốn đem người về nhà nói chuyện cùng một chút mà thôi, đã đủ rồi.

Để Nhược Thủy Tam Thiên ngồi xuống xong, Đông Phương Trà Trà đột nhiên chạy đến phía trước, sau đó quay lại nhìn Nhược Thủy Tam Thiên.

Tiếp đó, nàng quỳ gối xuống, rồi dập đầu xuống đất, liên tiếp chín lần.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 393: Tạ Lễ Văn Bồi

Làm xong, Đông Phương Trà Trà mới mở miệng nói:

“Su phụ, cha ta nói bái sư là một việc rất quan trọng, không thể làm qua loa được.

Su phụ bây giờ nhìn rất đẹp.”

Nhược Thủy Tam Thiên nhìn Đông Phương Trà Trà, nhất thời không nói ra lời.

Chỉ là hốc mắt của nàng lại dần ướt, thời khắc sắp chết, nàng lại được ông trời chiếu cố như vậy.

Nhược Thủy Tam Thiên đứng dậy đi đến bên cạnh Đông Phương Trà Trà, đỡ Đông Phương Trà Trà lên.

“Su phụ.” Đông Phương Trà Trà nhu thuận gọi.

Nhược Thủy ừ một tiếng, muốn nói gì đó, nhưng ngay lúc này lại bỗng cảm giác được có người tấn công các nàng.

Vù, hai tảng đá bay tới.

Một khối vọt thẳng về phía Nhược Thủy Tam Thiên, một khối lại được che giấu mà bay về phía Đông Phương Trà Trà.

Bịch, Nhược Thủy Tam Thiên đánh bay tảng đá hướng về phía nàng, nhưng khi nàng phát hiện ra cũng có một tảng đá đang bay về phía Đông Phương Trà Trà thì đã muộn.

Nàng muốn dùng sức mạnh, lại phát hiện giờ đây muốn dùng sức mạnh cũng khó.

Nhược Thủy là sức mạnh của nàng, nhưng ở trong này, Nhược Thủy lại hạn chế sức mạnh của nàng.

Bịch, Đông Phương Trà Trà trực tiếp bị tảng đá đánh trúng, sau đó bất tỉnh.

Nhược Thủy Tam Thiên thấy Trà Trà chỉ ngất đi, nhẹ nhàng thở phào, nàng đặt Đông Phương Trà Trà ở sau lưng, sau đó hướng về phía bên ngoài nói:

“Các hạ là ai?”

Bên ngoài đương nhiên là có người, nhưng mà Nhược Thủy Tam Thiên cũng không biết đó là ai.

Sau đó Nhược Thủy Tam Thiên nhìn thấy có ba người đi vào.

Trong đó có hai người trên thân toàn là vết thương, người còn lại thì đến một tơ một hào thương thế cũng không có.

“Là người?” Nhược Thủy Tam Thiên vô thức che chắn Đông Phương Trà Trà.

Bởi vì người tới chính là người mà nàng không phân biệt nổi là thiện hay ác kia, cũng chính là người đã công kích Đông Phương Trà Trà trước đó.

Đúng vậy, ba người tới chính là nhóm người Lục Thủy.

Lục Thủy tự nhiên biết đối phương sẽ không bị hấn đánh trúng, mục đích chủ yếu của hấn chính là để Đông Phương Trà Trà ngất đi.

Lát nữa làm chút chuyện, có thể sẽ làm bại lộ vài thứ, đến lúc đó Đông Phương Trà Trà lại vô ý nói ra với Mộ Tuyết thì người xui xẻo sẽ chính là hấn.

“Xem ra tiền bối đã rất yếu rồi, so với trước đó hoàn toàn như hai người khác nhau vậy.” Lục Thủy nhìn Nhược Thủy Tam Thiên nói.

Nhược Thủy sắp bao trùm nơi này, Nhược Thủy Tam Thiên tự nhiên sẽ yếu đi, dù sao nàng mới là đầu nguồn hạch tâm của nơi này.

Chỉ là đầu nguồn này cũng chỉ có thể bị động tiếp nhận tất cả chuyện này mà thôi.

Chính nàng cũng không làm được gì, chỉ có thể chờ đợi thời khắc diệt vong.

Sau đó Lục Thủy đưa mắt nhìn sang Đông Phương Trà Trà.

Thấy ánh mắt của Lục Thủy đặt trên người Đông Phương Trà Trà, Nhược Thủy Tam Thiên lập tức bước lên trước che

chấn phía trước Đông Phương Trà Trà, nói:

“Người muốn gây bất lợi cho nàng sao?”

“Tiền bối muốn bảo vệ nàng?” Lục Thủy hỏi.

“Không nên làm khó nàng, ta có lẽ có cách giúp các người an toàn rời khỏi đây.” Nhược Thủy Tam Thiên nhìn chằm chằm Lục Thủy nói.

Mặc dù đối phương nhìn qua thì chỉ là nhị giai, nhưng một người nhìn không ra thiện ác như này luôn khiến người khác có chút lo lắng.

“Tiền bối hình như không có họ hàng gì với nàng thì phải?” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Nhược Thủy Tam Thiên lướt mắt nhìn Đông Phương Trà Trà phía sau, nói:

“Người không hiểu, người không thể nào hiểu được, một kẻ hấp hối sắp chết gặp được một người ngây thơ thiện lương như vậy là chuyện may mắn cỡ nào.

Người không hiểu được đây là sự an ủi lớn như thế nào đâu.

Giống như nhận được sự ưu ái của thế giới này vậy.”

“Tiền bối đối xử với nàng tốt như vậy, vậy nàng đã từng nói lời cảm ơn với tiền bối chưa?” Lục Thủy nói.

Lần này Nhược Thủy Tam Thiên không đáp lời ngay, mà nhìn Đông Phương Trà Trà.

Có lẽ người nên nói cảm ơn, là nàng.

“Tiền bối có lẽ cảm thấy nàng không nhất thiết cần phải nói lời cảm ơn, nhưng có một số việc làm sao có thể tùy ý cho qua như vậy được?” Lục Thủy Nhược Thủy Tam Thiên cúi đầu cung kính nói.

“Vãn bối là Lục Thủy, là huynh trưởng của Đông Phương Trà Trà.

Đa tạ ơn dạy bảo của tiền bối.”

Nghe Lục Thủy nói xong, Nhược Thủy Tam Thiên có chút bất ngờ.

Người này là huynh trưởng của Đông Phương Trà Trà?

Thế nhưng trước đó nàng rõ ràng thấy đối phương đang công kích Đông Phương Trà Trà.

Lục Thủy tự nhiên hiểu rõ nghi hoặc của đối phương, lập tức nói:

“Trẻ nhỏ tinh nghịch, đôi khi cần đánh một trận mới được.”

“... Thế nhưng, người tại sao lại đánh ngất nàng như thế?” Nhược Thủy Tam Thiên hỏi.

“Có một số việc nàng chưa nên biết vào lúc này.” Lục Thủy không xoắn xuýt vấn đề này nhiều, nói xong liền đưa một hạt châu cho Nhược Thủy Tam Thiên, nói:

“Đây là tạ lễ của văn bối.”

Nhược Thủy Tam Thiên muốn từ chối, bởi vì nàng vốn là người sắp chết, có cho gì giờ cũng vô dụng.

Nhưng rất nhanh nàng liền ngất ngẫn cả người, gương mặt hiện lên vẻ khó tin.

Nàng nghe thấy Lục Thủy nói:

“Phần tạ lễ này, có thể đổi được tự do cho tiền bối, có thể giúp tiền bối thoát khỏi sự trói buộc với Nhược Thủy.”

Lục Thủy nói xong, yên lặng chờ đợi.

Nhược Thủy Tam Thiên nhìn Lục Thủy, nàng thật không dám tin tưởng chuyện đang diễn ra trước mắt:

“Người đang nói thật sao?” Nhược Thủy Tam Thiên nói.

Lục Thủy không giải thích nhiều, chỉ đưa hạt châu lên, nói:

“Tiền bối thử một chút là biết.”

Nhược Thủy Tam Thiên cảnh giác nhận lấy hạt châu, vài giây sau hạt châu đã bình yên nằm trong bàn tay nàng.

Mà vừa lúc này, nàng cảm giác được sự kết nối của hạt châu với Lục Thủy, thấy được một trận pháp vô hình, cũng

biết được tác dụng của trận pháp này.

Giống như cánh cửa dẫn đến thế giới mới đang mở ra trước mặt nàng.

Cứ như vậy, trong nháy mắt, nàng cảm thấy mình có thể dựa theo trận pháp này rời khỏi cái lồng giam đã giam giữ nàng vô số năm này.

“Cái này, làm sao có thể?” Nhược Thủy Tam Thiên khó tin lắm lắm.

Thế nhưng cảm giác của nàng sẽ không sai, việc này thật sự có thể.

Đây là trận pháp nàng không thể hiểu được.

Tạo nghệ trận pháp của người này rốt cuộc là đáng sợ đến mức nào cơ chứ?

“Người rốt cuộc là ai?” Nhược Thủy Tam Thiên nhìn Lục Thủy, hỏi.

Đây là chuyện người bình thường có thể làm được sao?

Đây là chuyện một nhị giai có thể làm được sao?

Không thể.

Đừng nói là nhị giai, muốn phá vỡ nơi này có lẽ không khó đến thế, có lẽ rất nhiều người có thể làm được, nhưng muốn để nàng an toàn rời đi thì khác, đây là chuyện khó khăn cỡ nào cơ chứ?

Đây là lồng giam dành riêng cho nàng.

Trừ khi nàng chết, hoặc là Cứu tới cứu nàng, còn lại cơ bản là không thể.

Nhưng trận pháp này lại làm được.

Lợi dụng lồng giam để phá vỡ lồng giam, vì nàng tạo ra một con đường sống.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 394: Tận Mắt Chứng Kiến Chân Thần Văn Lạc

“Văn bối đã giới thiệu qua với tiên bối rồi, đây hoàn toàn không phải là giả, về phần vì sao có thể làm được cái này, có lẽ là do văn bối đọc sách nhiều mà thôi.” Lục Thủy giải thích.

Hắn xác thực đọc sách hơi nhiều.

Đọc không biết bao nhiêu năm, trải qua không biết bao nhiêu thời đại.

Sinh linh đại địa không biết đã biến đổi bao nhiêu lần.

Cộng thêm một chút thiên phú, cùng một chút xiu may mắn, liền có thành tựu ngày hôm nay.

Nhược Thủy Tam Thiên không nói gì, mặc kệ đối phương làm sao làm được, năng đều không thể đuổi theo hỏi được.

“Tiền bối còn nghi vấn gì không? Nếu như không có, văn bối có một vài vấn đề muốn hỏi tiên bối một chút.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

“Người hỏi đi.” Nhược Thủy Tam Thiên khẽ nói.

Có điều nàng vẫn đứng trước Đông Phương Trà Trà như vậy, dường như hoàn toàn không yên tâm hơn chút nào về Lục Thủy.

Lục Thủy cũng không thèm để ý, dù sao bây giờ hắn cũng không có ý muốn đánh Đông Phương Trà Trà.

“Tiền bối đã từng nghe qua cái tên Cửu chưa?” Lục Thủy hỏi thẳng.

Nghe được câu hỏi này, Nhược Thủy Tam Thiên có chút ngoài ý muốn.

Sau đó nàng hỏi:

“Đối với các người, Cửu là người niên đại nào?”

Nàng không biết đã bao nhiêu thời gian trôi qua từ hồi đó, cho nên chỉ có thể hỏi như vậy:

“Thời kỳ Viễn Cổ, thời gian cụ thể thì khó nói, nói chung đã là niên đại rất xa xôi so với bây giờ.” Lục Thủy đáp.

“Thật sao?” Nhược Thủy Tam Thiên thở dài, thế mà đã lâu như vậy rồi.

Sau đó Nhược Thủy Tam Thiên tiếp tục nói:

“Người có biết Cửu là ai không?”

“Chân Thần Độc Nhất.” Lục Thủy nhẹ giọng trả lời.

“Có nhiều người biết cái tên này không?” Nhược Thủy Tam Thiên hỏi tiếp.

“Rất ít.” Lục Thủy lắc đầu.

Quả thật có rất ít người biết, trừ các thế lực Tiên Đình đang thức tỉnh.

Những người khác căn bản đều không biết Cửu là ai.

Nhược Thủy Tam Thiên gật đầu, sau đó bắt đầu lâm vào hồi ức.

Dường như đang cố nhớ lại chuyện rất xa xưa trước kia.

Lục Thủy không thúc giục nàng, chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Một lát sau, Nhược Thủy Tam Thiên mới mở miệng nói.

“Cửu đúng là Chân Thần Độc Nhất, sức mạnh của nàng không ai có thể sánh bằng, cũng không có ai biết.

Không có ai biết Cửu sinh ra khi nào, cũng không có ai biết mục đích của Cửu là gì.

Nhưng bởi vì một vài nguyên nhân mà Cửu đã tiếp xúc với một vài cường giả.

Ví dụ như ta.”

Lục Thủy nhìn Nhược Thủy Tam Thiên không nói gì, Cửu xác thực thường xuyên tìm tới một vài cường giả.

Ví dụ như Đau Răng Tiên Nhân, Tinh Ti Tiên Quân.

Người trước nhận trợ giúp của Cửu, người sau từ chối.

“Năm đó tu vi ta đại thành, Cửu tìm tới ta.

Nàng nói với ta rằng Nhược Thủy Chi Thuật của ta có vấn đề, chỉ cần hơi không cần thận một chút sẽ có thể tự hủy diệt chính mình.

Sau đó nàng đưa cho ta một hạt châu, nói rằng hạt châu này sẽ trì hoãn việc Nhược Thủy phệ chủ.

Khi đó ta cũng không tin, lần đầu gặp nàng liền hỏi nàng là ai.

Nàng trả lời rất nhẹ nhàng, nói cho ta biết rằng, nàng là Chân Thần độc nhất thiên địa.

Ta không tin, lựa chọn trực tiếp xuất thủ, kết quả khiến cho ta có chút khó tiếp nhận.” Nói đến đây, Nhược Thủy Tam Thiên liền ngừng lại.

“Thua rất thảm?” Lục Thủy hỏi.

Nhược Thủy Tam Thiên gật gật đầu:

“Đúng vậy, rất thảm.

Ta đã dùng hết tất cả sức mạnh, nhưng lại không thể chạm đến nàng, nàng giống như không phải là tồn tại thực sự, mà chỉ là ảo giác của ta.

Toàn bộ sức mạnh của ta đều xuyên qua nàng.

Nhưng nàng lại có thể bắn bay ta dễ như trở bàn tay, chỉ giống như một đứa trẻ đang chơi đùa thôi vậy.

Ta thua, cuối cùng lựa chọn tiếp nhận.

Sau khi ta cầm hạt châu kia về, Cửu nói cho ta biết, nếu như ta bị Nhược Thủy phản phệ, hạt châu này có thể tranh thủ thời gian cho ta, mà trong khoảng thời gian đó, nàng sẽ tới cứu ta, mang ta rời khỏi Nhược Thủy, giúp ta hoàn toàn không ché Nhược Thủy.

Ta tin.”

“Nàng không đến sao?” Lục Thủy hỏi tượng trưng một câu.

Bởi vì kết quả đã rất rõ ràng.

Cửu xác thật không có tới.

“Đúng vậy, Cửu nói với ta rằng sức mạnh trong hạt châu này có hạn, thời gian trì hoãn có liên quan tới tâm tình của ta, cảm xúc tiêu cực sẽ bị tách rời, mà khi cảm xúc tiêu cực đạt tới điểm giới hạn, khí tức tiêu cực sẽ trực tiếp nuốt chửng tất cả.

Còn về trầm tích Nhược Thủy, càng không khống chế được thì thời gian trì hoãn càng ngắn.

Cửu nói người bình thường thì chỉ có thể trì hoãn lại được ba ngàn năm.” Nhược Thủy Tam Thiên nói.

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Hắn xác thực khá bất ngờ, từ thời kỳ Viễn Cổ tới bây giờ đã bao nhiêu năm trôi qua rồi chứ?

Nơi này thế mà vẫn còn tốt.

Lục lượng sát vách cũng không quá mạnh.

“Không cần kinh ngạc, thời gian ở đây, ta chỉ là lựa chọn ngủ say.” Nhược Thủy Tam Thiên nói.

“Trừ khi ngay từ đầu đã chọn ngủ say, nếu không thì cũng không có tác dụng gì.” Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Đúng vậy, sau khi bị giam ở chỗ này, các loại cảm xúc tiêu cực liền sẽ bắt đầu sinh sôi, chỉ có lúc bắt đầu là ở trạng thái tâm lý tốt nhất.

Khi đó ngủ say mới có tác dụng.

Nếu không, đi ngủ mà tâm tình không tốt thì ý nghĩa cũng không lớn.

“Ta chính là ngay từ đầu đã bắt đầu ngủ say, bởi vì từ đầu ta đã biết Cửu sẽ không tới.” Nhược Thủy Tam Thiên nói.

Lục Thủy hơi sững sốt, hắn tuy đoán được, nhưng vẫn hỏi một câu:

“Vì sao?”

“Cửu.” Nhược Thủy Tam Thiên bi thương nói:

“Lúc nàng mất đi, ta đã tận mắt nhìn thấy.”

Tận mắt nhìn thấy?

Lục Thủy vô cùng kinh ngạc, hẳn biết Cửu đã chết, nhưng chưa từng nghe thấy ai nói là đã tận mắt nhìn thấy Cửu chết.

Lục Thủy không gấp gáp, mà đợi Nhược Thủy Tam Thiên từ từ ổn định lại, để chính nàng tự kể ra.

Một hồi sau, Nhược Thủy Tam Thiên mới nói tiếp:

“Ngày đó ta cảm thấy sức mạnh của mình có dấu hiệu mất không chế.

Thế nhưng lại vẫn luôn không nghe thấy tin tức của Cửu.

Ta bắt đầu đi tìm Cửu, nhưng hình như là vào trưa hôm đó, ta đột nhiên nhận được một tin tức.

Cùng loại với Thiên Kiếp MBA.

Nội dung tin tức là: Chân Thần Độc Nhất sắp chết.

Ta không tin, Chân Thần Độc Nhất thiên địa, bất tử bất diệt, tại sao đột nhiên lại chết được?

Trong lúc ta còn đang nghi ngờ, trong đầu ta bỗng vang lên giọng nói của Cửu.

Nàng giống như đang nói lời xin lỗi cáo biệt với tất cả mọi người, đến giờ ta vẫn nhớ rõ lời nàng nói lúc đó.

Nàng nói: Thật xin lỗi, ta có lẽ phải thất hứa rồi.”

Nhược Thủy Tam Thiên cúi đầu, bi thương nói:

“Một khắc này, cả bầu trời bị nhuộm đỏ.”

Lục Thủy nhăn mày lại, đây là lần đầu tiên hẳn nghe nói, hóa ra lúc Chân Thần biến mất còn có thông báo.

Nhưng đây chỉ là mặt ngoài, Chân Thần rút cuộc vì sao mà chết, Nhược Thủy Tam Thiên cũng không biết.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 395: Kinh Hồng Nhất Chỉ

“Khi đó còn xảy ra chuyện gì khác không?” Lục Thủy hỏi.

“Có.” Nhớ lại chuyện tiếp theo, trong mắt Nhược Thủy Tam Thiên đột nhiên xuất hiện một tia sợ hãi:

“Thiên kiếp, ta nhìn thấy thiên kiếp, một thiên kiếp đáng sợ đến cực điểm, trong nháy mắt khi ta nhìn thấy thiên kiếp này, ta đã bị ép tới quỳ xuống, ngay cả tư cách ngẩng đầu lên cũng không có.

Giống như bị trời xanh nhìn thấu vậy, không thể không cúi đầu.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, bốn phương trời đất cũng đều xuất hiện thiên kiếp.

Dường như có bốn sinh vật đáng sợ cùng độ kiếp, độ một cái thiên kiếp mà ta không thể nào hiểu được.”

Lục Thủy không hiểu, tại sao lại vậy?

Hắn không có đáp án.

Cho nên chuyện Chân Thần chết kia rốt cuộc là như thế nào?

Mặc dù không nhất định là có liên quan tới việc nhà bọn hắn bị đẽ mắt tới, nhưng Lục Thủy vẫn cảm thấy vô cùng hứng thú với chuyện này.

Sớm biết có chuyện này thì ở kiếp trước hắn đã đi nghiên cứu một chút rồi, coi như là mang theo Mộ Tuyết đi chơi game.

Đáng tiếc, bây giờ muốn tìm được đáp án thì có chút khó.

“Sau đó thì sao?” Lục Thủy hỏi.

Nhược Thủy Tam Thiên lắc đầu:

“Bởi vì thiên kiếp quá đáng sợ, sức mạnh của ta hoàn toàn mất khống chế, cuối cùng bị Nhược Thủy phản phệ.

Có điều hạt châu kia có tác dụng, lúc ta bị Nhược Thủy dần bao trùm lấy, nó đã che ta lại, thành lập nên không gian này ở trong Nhược Thủy, mà ta thì bị giam ở bên trong.

Khi đó ta liền biết mình cuối cùng chắc chắn sẽ phải chết, nhưng ta vẫn hi vọng Cửu còn sống.

Vì hi vọng này, ta lựa chọn ngủ say, thẳng đến khi cô bé kia xuất hiện, đánh thức ta.

Nàng rất giống Cửu, lại cũng không hề giống.”

“Chân Thần Duy Nhất, đây là nàng tự xưng, nhưng cách Chân Thần còn rất xa.” Lục Thủy thuận miệng giải thích.

Hắn tự nhiên biết người Nhược Thủy Tam Thiên nói tới là ai.

Trừ Chân Thần Duy Nhất dưới Phong Sương Hà kia, hẳn không còn người nào khác nữa.

“Nàng còn nhỏ, chưa có thực lực mang người rời đi.” Lục Thủy lại bổ sung một câu.

Bởi vì Chân Thần Duy Nhất kia có quan hệ với nhà mình, hẳn hi vọng đối phương có thể giải thích nguyên do trong đó.

Nhược Thủy Tam Thiên gật đầu, nàng hiểu rõ.

Sau đó nàng muốn hỏi thăm lai lịch của cô bé kia, cũng khó mà nói được nó có quan hệ với Cửu hay không.

Cũng có lẽ đó là Chân Thần mới sinh ra giữa thiên địa.

Chẳng qua khi nàng vừa định mở miệng nói, toàn bộ không gian Nhược Thủy bỗng chấn động.

Ầm!!!

Một cỗ sát ý như ẩn như hiện, tiếng hét thảm đình tai nhức óc vang lên.

Lục Thủy hơi kinh ngạc, Mộ Tuyết động thủ như thế nào vậy?

Dư chấn còn truyền cả tới đây.

‘Không đúng, hiệu quả liên quan tới Nhược Thủy đã biến mất, thứ ở bên đối diện kia muốn dẫn động Nhược Thủy, đồng quy vu tận với tất cả mọi người ở đây.’

Lục Thủy có chút bất đắc dĩ, linh trí cực đoan thật sự phiền phức mà.

Vốn là một tường thành, nay lại trực tiếp bị đối phương hủy thành từng hòn gạch.

Sau đó Lục Thủy nói với Nhược Thủy Tam Thiên:

“Thời gian của tiền bối không còn nhiều, khí tức tiêu cực phía bên kia đã sắp được giải quyết, bây giờ tiền bối còn cần làm hai chuyện.”

Nhược Thủy Tam Thiên cũng bất ngờ, nàng không nghĩ tới phía bên kia lại có người có thể trực tiếp tiêu diệt khí tức tiêu cực.

Mặc dù khí tức tiêu cực không phải rất mạnh, nhưng cũng không dễ tiêu diệt.

Nhưng nàng cũng không để ý nhiều đến chuyện này, mà nhìn Lục Thủy, hỏi:

“Ta còn cần phải làm gì?”

Lục Thủy không lập tức trả lời, mà trước tiên quay đầu nhìn Chân Võ và Thạch Minh một chút, lúc này, một đạo phù văn xuất hiện trong con mắt của hắn.

Hai người Chân Võ không rõ ràng lắm, nhưng rất nhanh bọn hắn liền cảm thấy tinh thần mình như bị công kích, tiếp đó cả người như bị rút cạn sức lực, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Không cần phải động cũng đã giải quyết được hai tứ giai này.

Đối với Lục Thủy, thực lực của hai người kia bây giờ rất yếu, hắn bây giờ đã thành công từ 4.2 lên 4.3 rồi, cùng là tứ giai, cho nên chênh lệch sẽ rất lớn.

Hắn ngày càng tiến gần đến ngũ giai, thời gian từ hôn cũng ngày càng gần.

Chờ Chân Võ và Thạch Minh ngã xuống xong, Lục Thủy liền quay lại nhìn Nhược Thủy Tam Thiên, nói:

“Tiền bối, chuyện người cần làm bây giờ chính là khiến cho ta ngắt xiú, sau đó thiết lập một lực bảo hộ vững chắc cho bốn người chúng ta, tiếp đó, lúc người cảm thấy Nhược Thủy đã hoàn toàn mất khống chế thì dẫn động trận pháp kia, theo đó đột phá Nhược Thủy.

Tiền bối hẳn phải biết là đột phá Nhược Thủy chẳng khác nào đột phá bản thân.

Nhất định sẽ rất khó, nhưng sẽ có người giúp người một tay.

Chỉ cần thiết lập cho chúng ta phòng ngự đầy đủ, thể hiện đủ thiện ý là được.”

Nhược Thủy Tam Thiên không hiểu lắm.

Nhưng cuối cùng vẫn gật gật đầu, chỉ cần đánh ngắt đối phương xong, thì nàng cũng sẽ không phải lo lắng đối phương đang gạt nàng, từ đó gây nguy hiểm cho Đông Phương Trà Trà nữa.

...

“A a a a!!!

Ta không tin người có thể tránh thoát được.” Bóng người ở hạch tâm bị sức mạnh đáng sợ áp chế, nhưng nàng cũng đang điều động Nhược Thủy.

Tăng nhanh tốc độ để Nhược Thủy nuốt chửng tất cả.

Nó chính là muốn đồng quy vu tận với Mộ Tuyết.

Nó nhìn Mộ Tuyết, cảm thấy khó chịu, cho nên muốn đồng quy vu tận với Mộ Tuyết, hoàn toàn không bởi vì nguyên nhân to tát gì cả.

Trước đó có lẽ là vì Chân Thần, còn bây giờ thì chỉ vì Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết đứng trong không trung, nàng đứng ở nơi đó, tựa như cả một bầu trời.

Tất cả mọi người đều phải ngược mắt nhìn lên nàng.

Từng người của Thiên Nữ tông nhìn Mộ Tuyết, trong lòng vô cùng kích động.

Phải biết rằng đây chính là Thân Nữ của các nàng đó.

Mạnh đến tột đỉnh.

“Cho nên mới nói người hoàn toàn không biết gì về sức mạnh cả.” Mộ Tuyết duỗi ra một ngón tay, khẽ nói.

“Sát Lục, Kinh Hồng Nhất Chỉ.”

Trong nháy mắt, sát ý nổi lên bốn phía, tất cả mọi thứ đều bị sát ý bao quanh.

Tất cả mọi người đều cảm thấy dựng tóc gáy.

Sau đó, từ trên bầu trời, một ngón tay rơi xuống, một ngón tay này như là sự trừng phạt của thiên địa, mang đến hủy diệt vô tận.

Cô bé tóc bảy màu nhìn một ngón tay này, nuốt xuống một ngụm nước bọt, dáng vẻ có chút sợ sệt.

Nàng phát hiện ra tên nhân loại này thật hung.

Mà bóng người kia thân ở trung tâm Kinh Hồng Nhất Chỉ, cả người vốn lộ ra vẻ điên cuồng bắt đầu xuất hiện một tia e ngại.

Sợ hãi theo bản năng bắt đầu sinh sôi ở trong mắt nó.

“Đây mà là nhân loại sao? Nhân loại, người không tuân theo quy củ!”

Ầm, Kinh Hồng Nhất Chỉ rơi xuống, toàn bộ Nhược Thủy dậy sóng, Nhược Thủy vốn đã bị tách ra trực tiếp bị sức mạnh đáng sợ làm tràn ra ngoài.

Nếu như băng hóa thành nước, vậy khi tảng đá rơi vào trong nước, dòng nước sẽ phun trào.

“A a a a, nhân loại, chúng ta sẽ còn gặp lại!”

Bóng người kia ở trong Kinh Hồng Nhất Chỉ kêu thảm không ngừng, xong cũng nhanh chóng biến mất.

Dịch: MB_Boss

Chương 396: Thoát Khỏi Trói Buộc

Mà lúc này, Nhược Thủy phun trào, phun thẳng lên trên mặt đất.

Bọn người Khô Thụ lão nhân vốn đang nghiên cứu không gian Nhược Thủy, đột nhiên cảm nhận được sự xuất hiện của Nhược Thủy, bị kinh sợ đến trực tiếp rời đi.

Bọn hắn có thể cảm giác được, đây mới thực sự là Nhược Thủy, thực sự có uy hiếp lớn.

“Lợi dụng khe hở đi lên đi, đừng ở lại phía trên Nhược Thủy, nhanh lên.” Thượng Kiếm đạo nhân lập tức nói.

Bọn hắn đương nhiên có nghe lời cảnh cáo của Thần Nữ Thiên Nữ tông, sớm đã chuẩn bị mọi thứ kỹ càng.

Chỉ cần không bị Nhược Thủy nuốt chửng, bọn hắn đều có cách thoát ra được.

Nhưng Nhược Thủy này không giống lắm với dự đoán của bọn hắn, cũng may không phải là một con sông, nếu không nguy cơ còn lớn hơn.

Sau khi đám người Khô Thụ lão nhân vừa thoát đi, toàn bộ Thu Cảnh Cung nhanh chóng bị Nhược Thủy bao trùm.

Nhược Thủy này như muốn nuốt chửng tất cả vậy.

Từng người Thu Cảnh Cung nhìn thứ Nhược Thủy đang phun trào, mồ hôi lạnh toát ra, nếu như không có lời cảnh cáo của Thần Nữ Thiên Nữ tông, vậy bọn họ lúc này khẳng định cũng không ở trong tình cảnh dễ chịu gì.

Không ai biết kết cục cuối cùng sẽ như thế nào.

Mà theo Nhược Thủy phun trào, một cỗ sát ý xông lên, sát ý này vừa xuất hiện, tất cả những người vây xem liền cảm thấy như bị rơi vào hầm băng vậy.

Cỗ lãnh ý này khiến cho tất cả mọi người đều sợ mất mật.

Giống như chỉ cần sát ý này nhằm vào bọn họ, bọn họ chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ.

Sức mạnh thật đáng sợ.

“Không biết là ai ở bên trong đang đối chiến, khí tức đáng sợ này quả khiến cho người ta cảm thấy bất an.” Thượng Kiếm đạo nhân nói.

Khô Thụ lão nhân không nói gì, thật ra hẳn nghĩ đó chính là Thiếu gia nhà bọn hắn.

Nhưng cũng không dám xác định.

Có điều Thiếu gia thật sự là biết gây họa, Mộ gia bị hủy, Thu Cảnh Cung thì bị hao tổn nghiêm trọng.

Chuyện ở Mộ gia, Khô Thụ lão nhân cảm thấy đó chính là do Thiếu gia nhà bọn hắn làm.

“Có khí tức khác xuất hiện, là Thiếu gia.” Đan hải nói.

“Đi, vào xem xem sao.” Thượng Kiếm đạo nhân nói.

Khô Thụ lão nhân lại càng cảm thấy đây là do Lục Thủy làm, nếu không sao lại trùng hợp như vậy được?

Hắn cảm thấy Lục Thủy đã sớm biết bọn hắn sẽ đến, cho nên cố ý phá vỡ không gian Nhược Thủy, tản mát khí tức ra, để bọn hắn tiến đến cứu người.

Nếu như đi vào mà thấy cường giả nào khác, hẳn có thể lấy đầu xuống cho Thiếu gia làm ghế ngồi.

...

Sau khi Nhược Thủy nổ tung, Mộ Tuyết liền rời đi.

Về phần bóng người ở hạch tâm kia, không biết đã đi đâu rồi.

Nó nói nó sẽ trở lại, có lẽ cũng chỉ là nói suông mà thôi, một linh trí ngay đến thực thể cũng không có, không nên quá coi trọng lời nói của nó làm gì.

Nếu như thật sự quay lại, vậy thì thú vị đây.

Vạn vật đều có nguồn gốc, khi đó đẩy nó sang cho Lục Thủy, để Lục Thủy thử nghiên cứu xem là nguyên lý gì.

Nếu như cấu tạo thân thể không khác lắm so với người bình thường, vậy nàng liền tự động thử, sau đó đưa số liệu cho Lục Thủy nghiên cứu.

Rất nhanh sau đó, Mộ Tuyết đã đi tới không gian thực sự của Nhược Thủy, nơi này cơ bản không có khí tức tiêu cực.

Chỉ có một chút ở biên giới, nhưng đều đã bị đánh tan, hẳn là do nhóm Lục Thủy làm.

Mà vừa lúc này, Mộ Tuyết nhìn thấy ở chỗ Nhược Thủy phun trào có sức mạnh đang tiến hành kết nối.

‘Trận pháp? Hơn nữa trận pháp này còn rất kì lạ.’ Mộ Tuyết có chút ngoài ý muốn.

Không bao lâu sau, nàng nhìn thấy trận pháp che kín bầu trời, tiếp đó, một màn ánh sáng bắt đầu xuất hiện, giống như một vầng sáng, rồi dần thu về một điểm.

Tốc độ thu vào rất nhanh.

Giống như chỉ cần trở thành một điểm liền có thể phá vỡ một ít công cụ xiềng xích.

Sau khi nhìn thấy cảnh này, Mộ Tuyết cảm thấy có người xông lên từ phía dưới, là một cô gái, mặc quần áo khá đẹp, tóc để xõa bay tán loạn, nhưng trông cũng không luộm thuộm.

‘Nàng muốn phá vỡ Nhược Thủy?’ Mộ Tuyết có chút ngoài ý muốn.

‘Sử dụng trận pháp này thì quả thật có thể làm được, nhưng trận pháp này lại có một lỗ hổng trí mạng.’

Đúng vậy, theo Mộ Tuyết, trận pháp này mặc dù lợi hại, nhưng lại không hoàn chỉnh, mà còn có một lỗ hổng trí mạng chưa được cân nhắc đến.

Muốn ra ngoài, cần phải trả một cái giá rất lớn.

Đương nhiên, có chỗ thiếu sót mới là bình thường, người bình thường thì sẽ không phát hiện ra chỗ thiếu sót kia.

Mộ Tuyết không để ý đến đối phương nữa, mà trực tiếp đi tìm bọn Lục Thủy.

Về người này, Mộ Tuyết cũng biết đó là đầu nguồn của mọi thứ, nhưng nàng cũng không làm cái gì, cho nên Mộ Tuyết cũng không cần phải động thủ.

Àm, Mộ Tuyết nhìn thấy cô gái kia đang thử phá vỡ gông cùm xiềng xích.

Mộ Tuyết không để ý, nàng bước về phía khu vực Lục Thủy đang ở.

Thoáng cái nàng đã thấy Lục Thủy nằm trên mặt đất.

Không chỉ có Lục Thủy, Đông Phương Trà Trà cùng bọn Chân Võ, tất cả đều đang nằm trên mặt đất.

Trừ Chân Võ và Thạch Minh, Lục Thủy và Đông Phương Trà Trà đều không có thương tích gì.

A, mặt của Trà Trà hình như hơi bị sưng, nhưng đây cũng không tính là bị thương đi?

Mộ Tuyết nhìn quanh bốn phía, phát hiện nơi này có bố trí trận phòng hộ tinh vi, thuộc loại phòng hộ bản mệnh, có thể hoàn toàn tránh khỏi Nhược Thủy, coi như nơi này hoàn toàn bị Nhược Thủy nuốt chửng, thì bọn Lục Thủy cũng sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng.

“Là như vậy sao?” Mộ Tuyết đứng ở bên người Lục Thủy, cuối cùng ngẩng đầu nhìn về phía Nhược Thủy Tam Thiên.

Lúc này, Nhược Thủy Tam Thiên đang liều mạng phá vỡ gông cùm xiềng xích, nàng cảm thấy có thể thành công, nhưng cần phải chịu đựng, cần phải trả giá đắt.

Nàng gần như đã dùng toàn lực, hiện tại việc duy nhất có thể làm chính là kiên trì.

Nàng cắn răng, muốn vượt qua, muốn đột phá.

Như vậy không chỉ có thể rời khỏi nơi này, mà quan trọng hơn là có thể sống sót.

“Người tên là gì?” Đột nhiên, một giọng nói vang lên trong đầu Nhược Thủy Tam Thiên.

Là giọng nữ.

“Nhược Thủy Tam Thiên.” Nhược Thủy Tam Thiên theo bản năng trả lời.

Lúc này nàng mới phát hiện có một cô gái mặc trang phục màu tím đứng ở gần đó, không thấy rõ mặt.

Mộ Tuyết cũng không hỏi nhiều, mà trực tiếp lấy tay điểm xuống trận pháp kia, trận pháp nhanh chóng được bổ sung đủ.

Tiếp đó, tiếng răng rắc vang lên.

Gông cùm xiềng xích gần như bị phá vỡ.

“Có thể ra được rồi.” Giọng nói của Mộ Tuyết vang lên trong đầu Nhược Thủy Tam Thiên.

Nhược Thủy Tam Thiên khó tin nhìn một màn này, cuối cùng cúi đầu hành lễ với Mộ Tuyết:

“Đa tạ.”

Mộ Tuyết không nói gì, chỉ gật đầu, sau đó lùi trở về.

Nhược Thủy Tam Thiên nhìn Mộ Tuyết một chút, cuối cùng đập vỡ hoàn toàn gông cùm xiềng xích, rời khỏi không gian Nhược Thủy.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 397: Lân Đầu Ôm

Mộ Tuyết nhìn đôi phương rời đi, không nói gì thêm.

Lấy thực lực của đôi phương, muốn trở lại đỉnh phong cũng không cần quá nhiều thời gian, đại khái mấy năm là đủ rồi.

Một người thật lợi hại.

Còn vấn đề về Chân Thần Cửu, nàng không có hỏi nhiều, không có hứng thú lắm.

Hứng thú duy nhất chính là đánh Lục Thủy, gả cho Lục Thủy, mỗi ngày nhìn Lục Thủy chăm chăm.

Nhưng trên người Nhược Thủy Tam Thiên còn có mùi của Trà Trà, rất nặng.

Ừm, không có của Lục Thủy.

Nếu không nàng đã tức giận rồi.

Trở lại bên cạnh Lục Thủy, Mộ Tuyết liền thả tóc xuống, bỏ khăn che mặt ra, triệt hôi tử khí.

Thuận tiện kéo Chân Linh và Đinh Lương tới gần.

Sau đó đặt bên cạnh Trà Trà.

Làm xong tất cả, Mộ Tuyết mới ngồi xổm xuống trước mặt Lục Thủy.

Nàng quơ quơ quả đấm với Lục Thủy, nhỏ giọng nói:

“Sau này ta muốn đánh ngươi, ngươi có đồng ý hay không?”

“Ừm, không từ chối, vậy chính là đồng ý đi?”

“Sau này bị ta đánh, đừng nói ta chưa báo trước.”

Nói xong những lời này, Mộ Tuyết mới hài lòng nằm xuống bên cạnh Lục Thủy.

Nàng nằm ngay trước ngực Lục Thủy, chưa đụng vào, nhưng ở gần ngay trước mắt.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, do dự một chút, sau đó nhẹ nhàng cụng trán vào ngực Lục Thủy, cuối cùng vui vẻ nhắm mắt lại.

Tất cả mọi người đều ngất đi, nàng tự nhiên cũng cần ngất đi.

Là ngất đi thật.

Mà trong nháy mắt khi Mộ Tuyết vừa ngất đi, Lục Thủy bất thành linh mở mắt.

Lục Thủy: “???”

Hắn không rõ tại sao mình lại đột nhiên tỉnh lại?

Nhưng rất nhanh hắn lại cảm thấy phía trước mình như có cái gì, nhìn xuống xem thì phát hiện là Mộ Tuyết.

Lục Thủy có chút bất ngờ, nhưng không hề động, chỉ nhìn Mộ Tuyết nằm trong ngực mình, ánh mắt lộ ra vẻ mừng rỡ.

Mộ Tuyết nhìn rất đẹp, mùi hương trên thân rất dễ chịu, hắn rất thích Mộ Tuyết.

‘Như vậy là vì Mộ Tuyết ngất đi, cho nên mới làm cho ta tỉnh lại?’ Lục Thủy cảm thấy suy đoán này chắc hẳn là không sai.

Hắn không sợ mất đi tri giác, bởi vì hắn biết rằng Mộ Tuyết chắc chắn sẽ quan sát hắn.

‘Mộ Tuyết, nàng làm như vậy, là muốn ta nhìn chăm chăm nàng sao? Cũng đúng, một cô nương ngất đi như vậy, sẽ thật nguy hiểm.’ Lục Thủy nghĩ trong lòng.

Nghĩ vậy, Lục Thủy lập tức dịch xuống một chút, cuối cùng dùng trán của mình đụng nhẹ vào trán của Mộ Tuyết.

Không có vì sao, chỉ là muốn đụng chạm, cảm giác thật vui vẻ.

Mộ Tuyết có thể đụng ngực hắn, hắn đụng trán của Mộ Tuyết thì có làm sao?

Về phần Mộ Tuyết ở trong ngực, bây giờ không phải là lúc đụng, sau khi cưới còn rất nhiều cơ hội.

“Nhân loại, ngươi đang làm gì?” Một giọng nói đột nhiên vang lên.

Tiếng nói nghe rất non nớt, là một cô bé.

Lục Thủy hơi sửng sốt, sau đó hắn nhớ tới một người, giọng nói này, không phải là Chân Thần Duy Nhất kia sao?

Mộ Tuyết mang nó tới?

Thật phiền phức.

Nhưng Lục Thủy không để ý đến Chân Thần Duy Nhất, liếc cũng không liếc, làm bộ không nhìn thấy.

“Không thấy sao? Rõ ràng trước đó có thể nhìn thấy cơ mà, còn hung như vậy.” Cô bé tóc bầy màu hơi nghi hoặc.

Nhưng rất nhanh nàng lại thật hưng phấn:

“Tên nhân loại này không nhìn thấy ta, vậy liệu ta có thể hiện ra Chân thần chi uy, kiểm về uy nghiêm Chân Thần lần trước ta đánh rơi không?”

Lục Thủy: “...”

Chân Thần chỉ có chút tiền đồ này thôi sao?

Sau đó Lục Thủy nhẹ nhàng đứng dậy, hắn cảm giác được, phía trên có người muốn xuống, không gian nơi này đã bị mở ra, sau khi Nhược Thủy ổn định sẽ đi vào một khu vực sâu hơn, lại một lần nữa hóa thành một không gian mới.

Cho đến tận khi Nhược Thủy Tam Thiên thu hồi Nhược Thủy.

Sau khi Lục Thủy đứng dậy, Khô Thụ lão nhân đi xuống.

Hắn nhìn xung quanh một chút, phát hiện người bọn hắn muốn tìm đều ở đây, mà còn không có chút vấn đề nào, liền vô thức thở phào.

Có điều phỏng đoán của hắn quả nhiên không có sai.

“Thiếu gia đã xử lý tốt rồi sao?” Khô Thụ lão nhân cúi đầu hỏi.

Lục Thủy: “???”

Có ý gì?

Hắn đã xử lý cái gì rồi?

Người xử lý vấn đề là Mộ Tuyết, liên quan gì tới hắn?

Nhưng hắn cũng không thể nói là Mộ Tuyết xử lý.

Giờ hắn đột nhiên phát hiện mình còn phải công nôi giúp Mộ Tuyết, Mộ Tuyết tuyệt đối là cố ý, chỉ cần không nói, thì không ai có thể chọc thủng màn biểu diễn của hắn.

Dù sao cũng không tìm nổi chính chủ.

“Trước tiên mang người lên đã.” Lục Thủy nói.

Sau khi Khô Thụ lão nhân gật đầu, Lục Thủy liền cúi người nhẹ nhàng bế Mộ Tuyết lên.

Những người khác thì tùy tiện ném lên là được rồi, Mộ Tuyết đương nhiên phải do hắn tự mình ôm đi.

Nói đến đây mới nhớ, ở kiếp này, đây là lần đầu tiên hắn ôm Mộ Tuyết.

Vẫn nhẹ như vậy.

Đối với loại chuyện này, nếu Mộ Tuyết còn thức, vậy Lục Thủy chắc chắn sẽ không làm, nhưng nếu đã ngất đi, vậy hắn rất tình nguyện.

Nhưng hắn chắc chắn sẽ không động thủ động cước, loại chuyện như này xảy ra sẽ rất dễ khiến tình cảm ấm lên.

Chuyện này cực kỳ bất lợi đối với hắn.

Sau khi ôm lấy Mộ Tuyết, Lục Thủy liền lấy pháp bảo phi hành ra, rồi giẫm lên, tiếp đó một đường bay đi.

Nơi này đã bị đánh thông một đường, hơn nữa còn có Thượng Kiếm đạo nhân và Đan Hải che chở, có thể nói là vô cùng an toàn.

Nhìn Lục Thủy đi lên, Khô Thụ lão nhân cũng bắt đầu động thủ, hất vỗ tay một cái, tất cả những người còn lại đều tự động bay lên, phi lên trên.

Hắn còn cần tự động thủ à?

Thất giai Nhập Đạo hắn, có đủ thủ đoạn.

Sau khi Lục Thủy đi lên, tất cả Nhược Thủy cơ bản đều rơi xuống, mà lực ảnh hưởng lại vô cùng nhỏ.

Việc dấy núi vẫn còn nói rõ ràng vấn đề không lớn.

Lục Thủy vừa lên đến nơi liền nhìn thấy Thượng Kiếm đạo nhân, Lục Thủy nhìn hắn, hắn tự nhiên cũng nhìn lại Lục Thủy.

Lục Thủy không nói gì, dù sao cũng không biết là ai, có trời mới biết có phải người Lục gia hay không.

Nhìn nhìn một lúc, tài tử kiếm đạo mới mở miệng nói:

“Xem ra Thiếu gia cũng không gặp trở ngại gì nhiều.”

Hắn cho là mình cũng có thể coi như thế hệ trước, coi như tiền bối, Thiếu gia sẽ chủ động chào hỏi hắn, đáng tiếc không phải.

Ngẫm lại cũng đúng, thanh danh Thiếu gia có vẻ như không tốt lắm.

Hành vi có chút khác thường cũng là điều có thể hiểu được.

Lục Thủy gật gật đầu, không nói gì.

Hắn ôm Mộ Tuyết quan sát xung quanh, phát hiện hao tổn nơi này nhận phải cũng không tính là nghiêm trọng.

Lúc này, Khô Thụ lão nhân cũng lên đến nơi.

“Không gian phía dưới rất lớn, Nhược Thủy đã rút đi, có thể cho những người khác xuống được rồi, phía dưới còn rất nhiều người.” Khô Thụ lão nhân nói.

Khô Thụ lão nhân vừa dứt lời, Thu Diệp Phong liền chạy tới.

“Lục Thiếu gia, xem ra mọi người không có việc gì, thật tốt quá rồi.”

Nhìn thấy bọn Lục Thủy không có việc gì, Thu Diệp Phong mới dám thở phào, Lục Thủy mà xảy ra chuyện, vậy Thu Cảnh Cung nói không chừng liền xong rồi.

“Để cho bọn họ đi xuống đi, người muốn tìm đều ở phía dưới.” Lục Thủy nói.

Dịch: MB_Boss

Chương 398: Tụ Hạp

Lúc này, tất cả mọi người bị ngăn cách ở bên ngoài căn bản đều không biết tình huống bên trong là như thế nào, dù sao thực lực của bọn họ đều bị hạn chế.

Phải biết Nhược Thủy là thứ cần phải tránh, vấn đề tuy nhìn như không lớn, nhưng chỉ cần hơi không cẩn thận cũng có thể mất mạng.

Cho nên những người kia dù có không muốn ở bên ngoài cũng không được, nếu dám đi vào thì cũng không ai ngăn cản họ.

“Đa tạ Lục Thiếu gia, lần này khiến Lục Thiếu gia phải chấn kinh rồi.” Thu Diệp Phong thấp giọng nói, thân là một Chương môn thật không dễ dàng gì.

Lục Thủy lắc đầu, không nói gì thêm.

Lần này không thể trách Thu Cảnh Cung, trên lý thuyết mà nói, vấn đề lần này hẳn là mấy tháng sau mới bộc phát.

Bộc phát sớm như vậy tám chín phần là do Chân Thân Duy Nhất mà ra.

Sau đó Lục Thủy không nghĩ nhiều nữa, mà quay sang nói với Khô Thụ lão nhân:

“Dẫn Thạch Minh đi đổi lại thị nữ của Đông Phương Trà Trà đi, chúng ta sẽ rời đi luôn.”

Khô Thụ lão nhân không biết Thạch Minh là ai, nhưng bên trong mấy người này chỉ có một người hẳn chưa từng nhìn thấy bao giờ, hẳn là người này đi.

Sau đó Khô Thụ lão nhân trực tiếp rời đi, đi tìm thị nữ của Đông Phương Trà Trà.

...

Hương Dụ và Thiên Ngâm đều đang chờ đợi ở bên ngoài, tình huống ở bên trong như thế nào các nàng đều có thể nhìn

thấy được một chút, Nhược Thủy đáng sợ kia thật khiến cho người ta kinh ngạc.

“Bọn họ hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì đâu đúng không?” Thiên Ngâm mở miệng nói.

Nàng vốn cho rằng Hương Dụ sẽ đáp lại, nhưng Hương Dụ lại không nói gì.

Mà thứ trả lời nàng chính là một âm thanh khác.

Thiên Ngâm giật nảy mình, lập tức quay đầu lại xem.

Vừa xem xong, nàng liền ngây ngẩn cả người, là sư đệ Thạch Minh, là sư đệ Thạch Minh cả người đầy thương tích.

Thiên Ngâm lập tức tiến lên:

“Sư đệ Thạch Minh?”

Lúc này nàng mới phát hiện sư đệ Thạch Minh đã hôn mê bất tỉnh, có điều không nguy hiểm đến tính mạng.

Thiên Ngâm nhẹ nhàng thở phào.

Cuối cùng đã trở về rồi.

“Chuyện này, mấy người Trà Trà có phải cũng đã quay về rồi không?” Thiên Ngâm hơi nghi hoặc một chút.

Nhưng mà Hương Dụ đã biến mất.

Không bao lâu sau, nàng liền có câu trả lời.

“Chư vị, tình huống bên trong gần như đã ổn định lại rồi, người ở ngay phía dưới nền đất này, nhưng phần lớn đều đang ở trong trạng thái hôn mê, mọi người hãy tự xuống đưa người đi.” Giọng nói của Thu Diệp Phong truyền vào trong tai tất cả mọi người.

Nghe được câu này, Thiên Ngâm tự nhiên hiểu rõ, nhóm người Trà Trà khẳng định là bình an vô sự.

Nếu không giọng của Chương môn cũng sẽ không nhẹ nhõm như vậy.

Thiên Ngâm nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng nhìn sư đệ Thạch Minh, ánh mắt lộ ra vẻ tươi cười.

Nàng không để ý những người khác, cũng Thạch Minh đi đến một chỗ ẩn nấp ở bên trong một ngọn núi bên ngoài tông môn, dù sao với thể chất của Thạch Minh cũng không thể ở nơi đông người được.

Nhưng nàng thì khác, nàng có thể đợi ở bên cạnh sư đệ Thạch Minh.

Trong thời gian này liền nhìn xem tông môn sẽ khôi phục như thế nào đi, hẳn là sẽ rất nhanh.

...

Chương môn Thiên Nữ và nhóm Tố Loan cũng nhận được thông báo, không chút chậm trễ, Tố Loan lập tức mang theo Chương môn Thiên Nữ đi vào thông đạo kia.

Lúc này, không có người nào dám cản đường Chương môn Thiên Nữ, nàng ở chỗ này không ai dám không cho nàng mặt mũi.

Thậm chí phần lớn người ở đây đều cảm thấy phải chú ý thái độ với Chương môn Thiên Nữ một chút, phòng ngừa nàng đột nhiên quỳ xuống.

Đương nhiên, có tiên tử Tố Loan ở đây, mọi người đều rất yên tâm.

Nếu không thì sẽ thật nguy hiểm.

“Tiền bối Tố Loan, chúng ta đi xuống thôi.” Chương môn Thiên Nữ nói.

Bình thường, Chương môn Thiên Nữ vẫn rất có khí chất của Chương môn.

Chỉ cần không phải đối mặt với địch nhân, thì Chương môn Thiên Nữ vẫn sẽ hoàn toàn bình thường.

Ừm, trừ trong mấy chuyện kiểu như lần đầu gặp mặt hay lần đầu hợp tác không mang theo lễ vật.

Nhưng gần đây Tố Loan phát hiện, tu vi của Chương môn rất kỳ quái.

Mấy công kích bình thường lên thân thể của Chương môn càng ngày càng không có hiệu quả.

Thậm chí có lần nàng phát hiện vết thương trên tay Chương môn có thể khôi phục bằng tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

Nàng tự nhiên biết thương thể trên người Chương môn các nàng có thể tự khôi phục, nhưng tốc độ bây giờ dường như đã nhanh hơn rất nhiều so với trước kia.

Không tiếp tục suy nghĩ nhiều, Tô Loan mang theo Chương môn Thiên Nữ đi xuống phía dưới.

“Chương môn, xin chờ một chút, đừng nóng vội, phía dưới hẳn là vẫn còn Nhược Thủy, đây là thứ rất nguy hiểm.” Tô Loan nói.

Chương môn Thiên Nữ gật đầu:

“Ta biết, nhưng ta có lẽ cũng không sợ Nhược Thủy lắm đâu.”

Chương môn Thiên Nữ có cảm giác như là mình có kháng tính nhất định khi đối mặt với Nhược Thủy.

Là thiên phú của tộc Bất Tử.

Tô Loan có chút ngạc nhiên, sau đó nói:

“Tu vi của Chương môn còn thấp, không thích hợp để mạo hiểm.”

Chương môn Thiên Nữ gật đầu, nàng hiểu.

Nàng vẫn cảm thấy mình giống như không có quyền lực của Chương môn lắm, để nàng làm việc bình thường nàng đều sẽ làm.

Đặc biệt là công nôi, đây là thứ nàng thành thạo nhất.

Tóm lại là hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Rất nhanh sau đó, các nàng đã đi xuống phía dưới, vừa đến nơi, các nàng đã nhìn thấy Nhược Thủy phía xa xa đang dần chìm xuống, nhưng có một ít lại vẫn ở đó.

Chỉ là đặc tính của một chút còn sót lại đó cũng không giống với của phần lớn Nhược Thủy đang chìm xuống kia, hoặc là nói không được thuần khiết như vậy.

Đối với chuyện này, Tố Loan và Chương môn Thiên Nữ cũng không để ý nhiều, các nàng chủ yếu là đến tìm người của tông môn các nàng.

Khi các nàng vừa định bắt đầu tìm kiếm ở xung quanh đó, ở phía xa đột nhiên có người kêu to:

“Su tử, Chương môn.”

Tố Loan và Chương môn Thiên Nữ kinh hãi, sau đó các nàng nhìn thấy có một đám người chạy về phía mình.

Đều là người của Thiên Nữ tông.

Chương môn Thiên Nữ và Tố Loan đều vui mừng, không có việc gì, tất cả mọi người đều không có việc gì.

Chưa đến một phút sau, các nàng đã tụ họp lại một chỗ.

“Các ngươi đều không sao chứ?” Chương môn Thiên Nữ lập tức hỏi.

Nam Trương lão đầy kích động:

“Đúng vậy Chương môn, chúng ta đều tốt, những người khác vẫn còn đang hôn mê, chúng ta đã tỉnh lại trước, còn được chứng kiến đến tận khi trận chiến cuối cùng kết thúc.”

“Đúng vậy, chúng ta đều nhìn thấy.” Tố Nhiễm cũng rất kích động.

Tố Loan hiếu kỳ hỏi:

“Chuyện gì xảy ra mà các ngươi lại hưng phấn như vậy? Không đúng, tu vi của các ngươi tiến lên rồi?”

“Su tử, ngươi đoán xem chúng ta đã gặp ai?” Tố Nhiễm ra vẻ thần bí nói.

“Ai?” Tố Loan có chút tò mò hỏi lại.

“Thần Nữ đại nhân, chúng ta gặp được Thần Nữ đại nhân ở trên đường, khi đó chúng ta không nhận ra, tận đến lúc cuối,

khi chúng ta không còn sức để chống cự nữa, Thần Nữ đại nhân đã xuất thủ.

Mà tu vi của chúng ta tiến lên cũng là nhờ Thần Nữ đại nhân tự mình chỉ điểm cho.

Ngay từ đầu chúng ta còn cảm thấy chỉ là trùng hợp.” Tô Nhiễm kích động nói.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 399: Rốt Cuộc Lục Thủy Có Thích Ta Hay Không?

Nghe thấy tin tức này, Tố Loan và Chương môn Thiên Nữ đều sững sờ.

Hóa ra Thần Nữ đại nhân ở bên trong, khó trách lại biết rõ ràng chuyện ở bên trong như vậy.

Thế nhưng các nàng không có nhìn thấy Thần Nữ đại nhân mà.

Thật ra ngẫm lại cũng đúng, Thần Nữ đại nhân tới vô ảnh đi vô tung, nhìn thấy mới có vấn đề.

“Những người khác có biết Thần Nữ đại nhân xuất hiện không?” Tố Loan hỏi.

Nhóm người Nam Bắc Trương lão và Tố Nhiễm cùng lắc đầu.

Nghĩ kỹ lại, thời điểm Thần Nữ đại nhân xuất hiện, tất cả mọi người đều đã lâm vào hôn mê.

“Vậy thì đừng rêu rao lung tung, Chương môn cảm thấy thế nào?” Tố Loan hỏi Chương môn Thiên Nữ.

Chương môn Thiên Nữ gật gật đầu:

“Tiền bối Tố Loan nói rất có lý.”

Tố Loan: “...”

Chương môn, người bây giờ chính là một Chương môn có thực quyền đó, là cái loại nói một thì không thể là hai ấy.

Cho nên không cần bày ra dáng vẻ như bị cướp quyền đó đâu.

--

Lục Thủy không về thẳng Lục gia, mà tìm một cái biệt thự cách nhà ga không xa để ở lại.

Sau khi cất kỹ Mộ Tuyết đi xong, Lục Thủy liền ra ngoài.

“Thiếu gia thật sự không muốn trở về cùng chúng ta sao?”
Khô Thụ lão nhân hỏi.

Lục Thủy nhìn Khô Thụ lão nhân, sau đó lắc đầu:

“Không, các người đi về trước đi, báo cho cha ta biết, ta muốn ngồi xe lửa về.”

Khô Thụ lão nhân: “...”

Thượng Kiếm đạo nhân cũng bất đắc dĩ, hẳn không thể nào hiểu được cách làm này của Thiếu gia.

Nhưng hẳn lại không thể không nghe theo, Tộc trưởng không có hạ tử lệnh là phải đem Lục Thủy về, cho nên chỉ có thể như vậy.

“Chân Võ Chân Linh đã tỉnh lại rồi.” Lúc này, Đan Hải lên tiếng.

Hai người kia chỉ là bị hôn mê bình thường, cho nên việc tỉnh lại đương nhiên cũng rất bình thường.

Lại còn đặc biệt được đánh thức bởi một vị Thất giai Nhập Đạo.

“Nếu Chân Võ Chân Linh đã tỉnh lại, vậy các người đi về luôn đi, chúng ta hẳn là sẽ đến vào đêm mai.” Lục Thủy nói

Khô Thụ lão nhân không thể nào từ chối, hẳn biết rõ Lục Thủy đáng sợ cỡ nào.

Nếu như Lục Thủy gặp nguy hiểm thật sự, vậy thì kể cả có ba người bọn hắn ở đây cũng chẳng có tác dụng gì.

Nhưng người chủ sự lần này là Thượng Kiếm đạo nhân, hẳn chỉ có thể nhìn ý kiến của Thượng Kiếm đạo nhân.

Thượng Kiếm đạo nhân có thể làm sao? Chỉ có thể nói:

“Nếu đã như vậy, vậy chúng ta liền phục mệnh trở về.”

Bọn hắn vốn chỉ đến để xác định an nguy của Lục Thủy, hiện tại đã xác định được, mà tiếp đó cũng không có vấn đề gì, tự nhiên có thể trở về.

Sau đó ba người Thượng Kiểm đạo nhân trực tiếp đập không rời đi.

Lục Thủy nhìn bọn hắn rời đi.

Không có cảm giác gì.

Lúc này, Chân Võ Chân Linh đi ra.

Bây giờ hai người mới điều chỉnh tốt trạng thái.

Thật ra lúc bọn hắn tỉnh lại, phát hiện ở khu vực lạ lẫm này rất là không quen.

Luôn có cảm giác ngủ một giấc xong, cả thế giới đều thay đổi.

“Thiếu gia, Thiếu nữ nãi nãi...” Chân Linh lập tức muốn hỏi an nguy của Mộ Tuyết, dù sao đây cũng là do nàng phụ trách.

“Đang nghỉ ngơi trong phòng.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Nhưng hắn cảm thấy có thể gọi là Thiếu phu nhân nha, rất dễ nghe.

Đương nhiên, Thiếu nữ nãi nãi cũng được, tùy thôi.

Dù sao cũng đều là vợ hắn.

Đối với những danh xưng này, Mộ Tuyết thích, hắn chắc chắn cũng không ghét, quan trọng là Mộ Tuyết ở đây, với hắn mà nói cũng chỉ là thuận tiện dùng để trêu đùa Mộ Tuyết, không cần phải đi sửa lại làm gì.

“Thiếu gia, chúng ta đột nhiên mất đi ý thức, là do Thiếu gia hạ thủ sao?” Chân Linh nói lên nghi ngờ của nàng.

Chân Võ vừa mới nói với nàng, hắn là bị Thiếu gia đánh ngất.

Cho nên Chân Linh đương nhiên cũng sẽ nghi ngờ.

Nếu như không phải, vậy nàng quả thật là thất trách, từ đầu đến cuối lại không biết có chuyện gì xảy ra.

Nếu như Thiếu nữ nãi nãi có nguy hiểm gì, nàng khó mà thoát tội.

“Một nửa là thế, không cần phải xoắn xuýt về vấn đề này.”
Lục Thủy bình tĩnh nói.

Sau đó hắn lại lấy sách ra, ngồi trong sân đọc.

Vẫn là sách luyện thể.

Trong đầu lại phác họa Thiên Địa Trận Văn.

Hắn muốn ở chỗ này chờ Mộ Tuyết tỉnh lại.

Về phần Chân Thần Duy Nhất kia, không biết đã đi đâu rồi, đại khái là trở về rồi đi.

Bụng nó phình lên như thế, không biết đã ăn phải đồ vật gì không tiêu hóa được.

Thật là cái gì cũng nhét vào miệng được.

Đồ vật ác tâm như huyết ảnh cũng nuốt vào.

Sau đó Lục Thủy không nghĩ nhiều nữa, tập trung xem sách.

Chân Linh thì nhẹ nhàng thở ra, xem ra thật sự có liên quan đến Thiếu gia.

Nhưng bọn hắn cũng không hiểu tại sao lại là một nửa, rốt cuộc là như thế nào?

Chỉ có thể nói Thiếu gia cao thâm mạt trắc, bày mưu nghĩ kế.

Không còn chuyện gì khác, Lục Thủy vừa nhìn sách, vừa chờ Mộ Tuyết tỉnh lại.

Nếu như Mộ Tuyết tỉnh lại, hắn là trước tiên sẽ tìm tới hắn, hắn chỉ cần an tâm ngồi ở đây đọc sách là được, tiện cho Mộ Tuyết tìm

Chạng vạng tối, Lục Thủy ngẩng đầu nhìn trời một chút, thuận miệng nói:

“Đồ vật kêu các người chuẩn bị đã chuẩn bị đến đâu rồi?”

Lúc này chỉ có Chân Võ ở đây, Chân Linh đã đi chuẩn bị đồ ăn.

Lục Thủy không cần, nhưng Mộ Tuyết cần, cho nên đây là phải có, Mộ Tuyết thế nhưng vẫn là người bình thường, mà nàng đã thật lâu rồi chưa ăn gì.

“Đã chuẩn bị thỏa đáng.” Chân Võ nói.

Lục Thủy gật đầu, tốt rồi.

Có điều sao Mộ Tuyết còn chưa tỉnh lại?

Do dự một chút, Lục Thủy định đứng dậy đi xem Mộ Tuyết một chút, đây hoàn toàn không phải là vì muốn nhìn bộ dáng lúc ngủ của Mộ Tuyết, muốn xem xem thân thể Mộ Tuyết có khó chịu ở chỗ nào hay không mà muốn như vậy vẫn chưa tỉnh lại.

...

Lúc này, Mộ Tuyết mở mắt ra, vừa động một chút liền phát hiện thân thể mình đã bị chặn mền che kín, nhưng cũng không nóng.

Sau đó nàng có chút nghi hoặc nhìn bốn phía.

Nàng phát hiện nơi nàng đang nằm là một gian phòng xa lạ, không phải của Lục gia, nàng tưởng là sau khi nàng tỉnh dậy hẳn là sẽ đang ở Lục gia mới đúng.

Nhưng nàng ngủ lâu như vậy chứng tỏ Lục Thủy đã để nàng ở chỗ này.

Cho nên là Lục Thủy ôm nàng đi.

Hắn có động thủ động cước gì với nàng không thế?

Mộ Tuyết nhìn nhìn quần áo của mình một chút, lại nhìn người mình một chút, cuối cùng đi đến tấm gương trước mặt, phát hiện không có bất kỳ dấu hiệu bị chạm qua nào.

Ngay cả ở trên mặt cũng không có.

“Rốt cuộc Lục Thủy có thích ta hay không?” Mộ Tuyết hơi nghi hoặc tự hỏi.

Mà ngay lúc nàng vô ý thức mở miệng tự nói, cửa bỗng mở ra.

Câu nói này vừa dứt thì cửa mở, cho nên người mở cửa hẳn là nghe thấy.

Mộ Tuyết sửng sốt một chút, sau đó cứng ngắc quay đầu lại, nếu như là Đinh Lương thì coi như xong rồi.

Nhưng thật đáng tiếc là không phải, Mộ Tuyết nhìn thấy người mở cửa là một nam nhân.

Là nam nhân nàng quen thuộc nhất đời này.

Đúng vậy, người đứng ở cửa ra vào chính là Lục Thủy.

Lúc này, hai người bốn mắt đối nhau.

Một cảnh này, luôn có cảm giác có chút quen thuộc.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 400: Ngủ Nhiều Nói Ít

Lục Thủy nhìn cánh cửa đóng chặt trước mặt, không nói gì.

Hắn không hiểu, bây giờ Mộ Tuyết chỉ có một bộ quần áo, nàng còn có thể đổi bộ khác được à?

Trừ khi... Ha ha.

Trừ khi nàng định thoát qua đường cửa sổ, giả vờ rằng mình vốn không ở trong phòng.

Đương nhiên, Mộ Tuyết còn chưa đến mức làm như thế.

Sau đó Lục Thủy gõ cửa, Mộ Tuyết cũng tới mở cửa, quần áo của nàng vẫn như vậy, dù sao đây cũng không phải là phòng của nàng.

“Lục Thiếu gia.” Mộ Tuyết nhẹ giọng nói.

Lục Thủy cũng không nhiều lời, mà trước tiên lấy ra một thứ quả gì đó, tiếp đó mới nói:

“Mộ Tiểu thư có đói không?”

Mộ Tuyết nhận lấy, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

Không nói gì.

Về chuyện vừa xảy ra kia, chỉ cần nàng không tỏ ra xấu hổ, thì Lục Thủy sẽ nghĩ là mình nghe nhầm.

Hoặc cũng có thể là Lục Thủy căn bản không có nghe thấy, nàng chỉ tự dọa chính mình mà thôi.

Nhưng dù sao hai người cũng là vợ chồng chưa cưới, kể cả có nghe thấy cũng không phải là vấn đề gì lớn đúng không?

Lục Thủy ngược lại không quan tâm lắm đến chuyện này, nếu hắn chủ động nhắc tới trước, vậy tình cảm giữa bọn họ sẽ trực tiếp tăng vọt, này là không thể.

“Mộ Tiểu thư muốn ăn cái gì?” Lục Thủy dẫn đường ở phía trước, mang theo Mộ Tuyết đi ăn cơm chiều.

Hắn không ăn, chỉ thuận tiện ngồi cùng Mộ Tuyết thôi.

“Lục Thiếu gia thì sao?” Mộ Tuyết đi bên cạnh Lục Thủy, nhẹ giọng hỏi.

“Ta muốn ăn món cay Thái, Mộ Tiểu thư có thích ăn cay không?” Lục Thủy hỏi.

“Ở chỗ Đinh Lương có quả Thiên Y Quả Tử, vô cùng cay, Lục Thiếu gia có muốn thử một chút không?” Mộ Tuyết nói.

“...”

“Mộ Tiểu thư tự giữ cho mình ăn đi.” Lục Thủy cực kỳ bình tĩnh trả lời.

Có diên mới đi ăn thứ đồ kia, hắn đương nhiên không thích ăn cay, chỉ cho là Mộ Tuyết sẽ vì mặt mũi mà đồng ý với hắn, sau đó hắn sẽ đả địch 1000 tự tổn 800.

Đáng tiếc.

Cả hai lâm vào trầm mặc.

Một lát sau, Mộ Tuyết lên tiếng hỏi:

“Trước đó, lúc bị vòng xoáy nuốt chửng, Lục Thiếu gia có bị thương không?”

Mặc dù nàng có thể đi qua lúc Lục Thủy gặp nguy hiểm, nhưng không biết Lục Thủy phải trải qua cái gì.

Nói đến đây, Lục Thủy đột nhiên ngừng lại, sau đó quay sang nhìn Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết tự nhiên cũng dừng lại nhìn Lục Thủy.

Bốn mắt thâm tình đối nhau.

Nhìn một hồi xong, Lục Thủy liền xoay người tiếp tục đi.

Mộ Tuyết không hiểu lắm, nhưng vẫn nhanh chóng đuổi theo.

Hai người vai sánh vai, đi rất gần, Mộ Tuyết cảm thấy có chút vui vẻ, nàng càng ngày càng tới gần Lục Thủy.

Mặc dù bây giờ nàng chưa thể vươn tay kéo Lục Thủy đi, nhưng rất nhanh liền có thể.

Lục Thủy tự nhiên cũng cảm giác được khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần, nhưng đây là việc không thể nào tránh khỏi.

Hắn cũng có ý định cố ý cách ra xa.

“Mộ Tiểu thư không có việc gì, vậy ta cũng không có việc gì.”

“Vậy nếu như ta có việc gì thì sao?” Mộ Tuyết nhẹ giọng hỏi lại.

“Nếu như Mộ Tiểu thư có việc gì, vậy ta...” Nói đến đây, Lục Thủy nhìn sang Mộ Tuyết một chút, rồi tự tin nói: “Khẳng định cũng không có việc gì.”

“...”

Mộ Tuyết vẻ mặt mong đợi bóp nát phần lõi của trái cây trong tay.

Nàng cảm thấy nếu không phải là ép duyên, thì Lục Thủy chắc chắn sẽ độc thân cả đời.

Nàng muốn đánh Lục Thủy, dù hắn có dễ ngon dễ ngọt nàng cũng sẽ không nghe, đều là gạt người.

Nàng đã nhìn thấy tất cả.

Lục Thủy cảm thấy da đầu mình có chút tê dại, trong nháy mắt vừa rồi, hắn cảm nhận được phần lõi của trái cây kia bị vỡ nát.

Tiếp theo có phải là đến hắn hay không?

--

Sáng sớm hôm sau, nhóm người Lục Thủy an vị trên xe lửa trở về Lục gia.

Bởi vì cả đêm hôm qua Đông Phương Trà Trà cứ xoắn xuýt mãi chuyện mặt nàng sung lên, cho nên vừa ngồi lên xe đã không nhìn được mà ngủ.

Một mình nàng đã chiếm mất hai chỗ ngồi, cho nên Mộ Tuyết đương nhiên ngồi cạnh Lục Thủy.

Mà Mộ Tuyết vì hôm qua đã ngủ quá nhiều, đến ban đêm liền không ngủ được, dẫn đến lúc lên xe lửa đi được nửa đường thì ngủ thiếp đi trên vai Lục Thủy.

Lục Thủy nhìn khuôn mặt Mộ Tuyết dựa trên vai mình, trong lòng có chút bất đắc dĩ, thật ra dựa lên vai ngủ như thế hoàn toàn không dễ chịu chút nào.

Nhưng cũng là một chuyện vui.

Sau khi Mộ Tuyết ngủ thiếp đi, Lục Thủy nhìn về phía hai người Chân Võ nói:

“Tìm chăn lông tới đây.”

Chăn lông?

Hương Dụ ngồi một bên có chút ngoài ý muốn, tu chân giả ai lại mang chăn lông theo làm gì?

Đình Lương vốn định mở miệng nói mình có áo choàng, nhưng Chân Võ đã trực tiếp lấy một cái chăn lông ra đưa tới.

Đình Lương: “...”

Hương Dụ: “...”

Lục Thủy không nói gì, nhận lấy chăn lông nhẹ nhàng choàng lên người Mộ Tuyết.

Hương Dụ lúc này cũng nghĩ đến giúp Tiểu thư nhà nàng đắp một cái lên.

Trước đó không đắp hoàn toàn là bởi vì tu vi Tiểu thư nhà nàng rất cao, không có chuyện bị cảm lạnh được.

Sau đó Hương Dụ nhìn về phía Chân Võ Chân Linh, lúc này, Chân Linh lại lấy ra thêm một cái chăn lông.

Hương Dụ: “...”

Đình Lương ở một bên cảm thấy mình có phải cũng nên mang theo mấy vật như thế này hay không?

Nhưng Chân Võ Chân Linh thật quá chu toàn rồi, đến giá nường cũng mang theo.

Kể cả que để xiên thức ăn cũng có.

Thật không dám tưởng tượng.

Bởi vì có Mộ Tuyết đang dựa vào, Lục Thủy chỉ có thể ngồi bất động, ngay cả phác họa Thiên Địa Trận Văn trong đầu cũng không dám.

Ai biết Mộ Tuyết có thể phát giác được hay không, dù sao nàng cũng đang tựa ngay trên thân hấn.

Lục Thủy chỉ yên lặng ngồi ở đó, thỉnh thoảng quay sang nhìn Mộ Tuyết, phong cảnh ngoài kia tuy đẹp, cũng không đẹp bằng gương mặt trên vai hấn này.

Với hấn mà nói, Mộ Tuyết là nguồn gốc của mọi vẻ đẹp.

Hồi lâu sau, Đông Phương Trà Trà đột nhiên động một chút, tiếp đó bịch một tiếng, lăn từ trên ghế xuống đất.

“Ai nha.”

“Đau.”

Kêu xong, Đông Phương Trà Trà mới từ dưới đất bò dậy, rất nhanh sau đó liền nhìn thấy Lục Thủy và Mộ Tuyết.

Nàng có chút bất ngờ:

“Biểu đệ Lục Thủy, người và chị dâu ngủ với nhau sao?”

Đông Phương Trà Trà không để ý chút nào về việc mình vừa ngã sấp xuống đất, dù sao nàng cũng rất hay té.

Nghe được câu nói của Đông Phương Trà Trà, thần sắc Lục Thủy vẫn không chút thay đổi nào.

Hấn vẫy vẫy tay nói khẽ:

“Tới gần đây.”

Đông Phương Trà Trà không hiểu lắm nhưng vẫn tới gần Lục Thủy, nàng có cảm giác biểu đệ Lục Thủy muốn nói với nàng bí mật gì đó.

Mà khi Đông Phương Trà Trà vừa đến gần, Lục Thủy liền vươn ra một bàn tay.

Sau đó búng nhẹ một cái.

Ah, Đông Phương Trà Trà bay thẳng ra ngoài, sau đó ngã xuống dưới sàn xe, nơi nàng ngã xuống kém chút thì sập.

“Trẻ nhỏ không hiểu chuyện, nhớ ngủ nhiều nói ít.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Bọn người Chân Võ thì hoang mang nhìn một màn này.

Đương nhiên, lời nói kia của Trà Trà Tiểu thư, cho bọn hắn thêm mấy lá gan bọn hắn cũng không dám nói ra miệng.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 401: Nói Chàng Thích Ta

Ban đêm.

Lục gia đã gần ngay trước mắt.

Lúc này, Mộ Tuyết đứng lên.

Nàng không ngồi ở bên cạnh Lục Thủy nữa, mà chuyển sang ngồi cạnh Đông Phương Trà Trà, giúp Trà Trà xúc thuốc.

Trên mặt nàng còn có vết sưng.

Mộ Tuyết vừa xúc thuốc vừa không khỏi cảm khái, Lục Thủy ra tay cũng thật nặng.

Trà Trà cũng thế, thông minh không đủ còn đi chọc Lục Thủy làm gì, Lục Thủy thế nhân đã sắp tam giai thể tu rồi.

Mặc dù cảnh giới không tới tam giai, nhưng không có nghĩa là không thể đánh với tam giai.

Lục Thủy nhìn như không có gì, sau đặt ánh mắt ở ngoài cửa sổ.

Trời tối, thời tiết cũng không tệ.

“Sắp đến rồi.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Mộ Tuyết gật gật đầu, nàng cũng đã giúp Đông Phương Trà Trà bôi thuốc xong.

“Tu vi của biểu đệ Lục Thủy là bao nhiêu?” Đông Phương Trà Trà đột nhiên tò mò hỏi.

“2.1.” Lục Thủy bình tĩnh trả lời.

Hương Dụ ngồi một bên thì thở dài, Trà Trà Tiểu thư đã tam giai mà vẫn bị Lục Thiếu gia là nhị giai đánh, nàng cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Mộ Tuyết cảm thấy Trà Trà có thể sẽ bị đá kích.

Mà Đông Phương Trà Trà lại gật gật đầu nói:

“Xem ra biểu đệ Lục Thủy đã thừa nhận ta là tỷ tỷ của hắn.”

Lục Thủy: “...”

Mộ Tuyết: “...”

Những người khác: “...”

Lục Thủy nhìn Đông Phương Trà Trà, không nói lời nào.

Bầu không khí xung quanh trầm xuống.

“Đoàn tàu sắp vào trạm tiểu trấn Thu Vân, xin mời...”

Lúc này, âm thanh báo hiệu đến trạm vang lên, Lục Thủy cũng thu hồi lại ánh mắt.

Hắn đứng lên nói:

“Xuống xe đi.”

Về phần Đông Phương Trà Trà, có cơ hội liền đưa nàng vào bệnh viện đi.

Bây giờ không phải là lúc so đo.

Mộ Tuyết cũng đứng dậy, cùng Lục Thủy xuống xe, chuyện vừa rồi của Trà Trà nàng tự nhiên không lo lắng.

Trà Trà vẫn rất đáng yêu.

Như lần này, Trà Trà còn để cho nàng dựa lên người Lục Thủy ngủ gần nửa ngày, rất khiến cho người ta vui vẻ.

Rất nhanh sau đó bọn hắn liền ra khỏi nhà ga, nhưng đường đi lại bị ngăn lại.

Ở đó có dán một thông báo, trên đó viết phía trước đang sửa chữa, vui lòng đi đường vòng.

Lục Thủy nhìn thấy, lập tức nói:

“Chân Võ, dẫn đường.”

Sau đó Chân Võ liền đi phía trước dẫn đường, Mộ Tuyết tự nhiên là đi theo Lục Thủy.

Mặc dù nàng biết có khá nhiều đường có thể đi đến Lục gia, nhưng đi như thế nào, nàng không thêm để ý.

Rất nhanh sau đó, Mộ Tuyết lại có chút ngoài ý muốn, bởi vì đây không phải đường đến Lục gia.

“Lục Thiếu gia, chúng ta đang đi đâu đây?”

Lục Thủy không lập tức trả lời, mà đi tiếp một hồi, sau đó ngừng lại, lúc này, hắn và Mộ Tuyết đang đứng ở trên một ngọn núi nhỏ.

Chân Võ đã yên lặng lui đi, mấy người Đông Phương Trà Trà cũng không thấy đâu.

Lục Thủy nhìn lên bầu trời đen như mực, nói:

“Mộ Tiểu thư, nhìn sang bên kia đi.”

Mộ Tuyết nghi hoặc nhìn theo.

Nhưng thứ nàng nhìn thấy cũng chỉ có bầu trời đêm cùng vài ánh sao lấp lánh, bầu trời đêm nay cũng không tính là đẹp.

Nơi này cũng không phải là góc độ tốt nhất.

Mà vừa lúc Mộ Tuyết đang định mở miệng hỏi, nàng lại nhìn thấy phía dưới kia xuất hiện một quang sáng nhạt, tiếp đó, hơn chục tia sáng từ phía dưới vụt lên.

Giống như sao băng vụt về phía chân trời vậy.

Đùng.

Pháo hoa nở rộ, chiếm lấy toàn bộ bầu trời đêm trước mắt, chiếu sáng tứ phương.

Mộ Tuyết ngây ngẩn cả người.

Cho nên Lục Thủy không đi thẳng về, lúc đến lại đứng vào buổi tối, ngay lúc đường đang sửa, đều là do đã sắp xếp trước?

Mộ Tuyết quay đầu nhìn sang Lục Thủy, Lục Thủy cũng đang nhìn nàng.

Mộ Tuyết há to miệng.

Đùng!!!

Âm thanh của Mộ Tuyết trực tiếp bị tiếng pháo hoa bao trùm.

Mộ Tuyết không tiếp tục mở miệng nữa, chỉ đứng ở bên cạnh Lục Thủy nhìn lên pháo hoa đang nở rộ trong đêm đen.

Một lát sau, Lục Thủy động tay một chút, một trận pháp nhỏ lập tức xuất hiện, bao trùm hai người, là một loại trận pháp làm chậm lại âm thanh.

Hắn không muốn phải gân cổ lên mà nói chuyện trong mấy tiếng ùng ùng như thế này.

“Đây là lễ vật trước đó đã đồng ý với Mộ Tiểu thư, cũng là...” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, đợi đến khi Mộ Tuyết cũng quay sang nhìn lại hắn, mới tiếp tục nói:

“Cũng là vì hoan nghênh Mộ Tiểu thư.”

Trước đó, vào lần đầu tiên xem pháo hoa ở Mộ gia, hắn hình như cũng nói một câu như vậy, có thể là hoan nghênh Mộ Tiểu thư về nhà hay gì đó, về mặt khi đó của Mộ Tuyết hắn vẫn còn nhớ rõ.

Cho nên, người khác có hoan nghênh hay không không quan trọng, hắn, Lục Thủy, hoan nghênh nàng.

Chỉ cần là việc hắn có thể làm được, hắn đều sẽ mang đến cho Mộ Tuyết.

“Hi vọng Mộ Tiểu thư thích món quà này.” Lục Thủy nói.

Nghe thấy lời nói của Lục Thủy, Mộ Tuyết suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, hốc mắt nàng cũng đỏ lên.

“Ta thích chàng!” ngừng một chút, Mộ Tuyết lại nói thêm:

“Tặng quà.”

Lục Thủy lập tức ngây ngẩn cả người, cuối cùng bình tĩnh nói:

“Ta cũng thế.”

Sau đó hai người cứ như vậy đứng chung một chỗ, nhìn những bông hoa rực rỡ trên bầu trời, bùng nổ đến động lòng người.

...

Lục gia.

Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm cùng nhìn pháo hoa ở phía xa, nhìn đến say sưa ngon lành.

“Chàng nói xem con trai chúng ta học được cái này ở đâu? Lại còn biết dùng cách này để dành Tiểu Mộ Tuyết.” Đông Phương Lê Âm vừa cười vừa nói.

Bọn hắn tự nhiên biết pháo hoa ở đâu ra, cũng biết pháo hoa này là bắn vì ai.

Lúc trước khi biết con trai muốn ngồi xe lửa trở về, hai người còn có chút tức giận.

Nhưng đến lúc tiểu trấn Thu Vân muốn bắn pháo hoa xong, hai người mới hiểu tại sao con trai của mình lại muốn ngồi xe lửa về.

Nếu như về thẳng, vậy sẽ phá hỏng bố trí của con trai bọn họ, loại cơ hội như này mà bỏ lỡ, thì không biết bao giờ mới có lần sau.

Lục Cổ không trả lời vấn đề này, mà cúi đầu nói với Đông Phương Lê Âm đang ở trong ngực mình:

“Qua mấy ngày nữa, xem xem nếu thân thể nàng không có bất cứ vấn đề gì, chúng ta đi một chuyến đến Xảo Vân tông đi.”

Con trai của hắn học được kỹ năng này ở đây, hắn không cần đoán cũng biết.

Con trai một khi thích một ai đó, và khi cô gái đó ở bên cạnh mình, thì tự nhiên sẽ hiểu được, tự nhiên sẽ học được.

Đây là thiên phú của tất cả mọi người, nhưng muốn mở ra thì còn tùy cơ hội.

“Tại sao lại đi Xảo Vân tông?” Đông Phương Lê m hiểu kỳ hỏi.

Lục Cổ xoa xoa đầu Đông Phương Lê m, thuận tiện vuốt lại tóc cho Đông Phương Lê Âm, tiếp đó nói:

“Bởi vì có quần áo mà nàng thích rồi, ta dẫn nàng đi mua.”

Đông Phương Lê Âm dựa vào trong ngực Lục Cổ, sau đó ngửa đầu nhìn chồng mình, cười nói:

“Tộc trưởng đại nhân.”

Lục Cổ: “Ừm?”

“Ta thích chàng.”

“Ừm.”

“Nhanh lên, chàng cũng nói đi.”

“Tuổi cũng cao rồi.”

“Nhanh lên nhanh lên, mau nói chàng yêu ta đi.”

“Không phải ta cũng thích nàng sao?”

“Hừ, ta cũng thích chàng.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 402: Gặp Nhị Trưởng Lão

“Phù! Kết thúc mỹ mãn, không xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn.” An Ngữ nhẹ nhàng thở phào.

Phải biết rằng vị trí và thời gian bắn pháo hoa, còn cả những sắp xếp trước đó, tất cả đều là do nàng phụ trách.

Chỉ cần có chút vấn đề, thì sẽ dẫn đến thất bại.

Chuyện này là Thiếu gia tự mình giao phó, nếu không làm tốt, vậy liền xong đời rồi.

“Đây là vì muốn dỗ Mộ Tiểu thư vui vẻ sao? Thiếu gia rất thích Mộ Tiểu thư nha.” Vũ Quý vừa cười vừa nói.

“Mộ Tiểu thư quả thật nhìn rất đẹp, dáng người cũng rất tốt.” Hoa Quý gật đầu nói.

“Mặc dù Thiếu gia không thể hiện ra ngoài, nhưng kể cả lúc hai người ăn điểm tâm, chúng ta cũng cảm nhận được.” Tuyết Quý cũng gật đầu.

Ba tỷ muội các nàng đã nhìn thấy Mộ Tuyết và Lục Thủy rất nhiều lần.

Tự nhiên có hiểu biết.

“Nghe Chân Võ Chân Linh nói, năm sau Thiếu gia sẽ có đại hôn, khi đó chắc chắn sẽ rất náo nhiệt đúng không? Nhưng chúng ta hẳn là sẽ lại phải bận rộn.” An Ngữ tươi cười nói, không có chút lo lắng nào.

Hoa Vũ Tuyết Quý cũng gật gật đầu.

Các nàng vốn dựa vào Lục gia, Lục gia có đại sự, các nàng bận rộn là chuyện rất bình thường.

Lúc này, Cầu Tử đang nhìn lên bầu trời gặm đùi gà:

“Thứ đồ gì đây? Nhân loại thích mấy thứ này sao?”

“Nghe tiên tử nha sĩ nói là do tiểu huynh đệ Lục Thủy bảo người ta thả.” Đâu Răng ngồi dưới đất, nhìn lên không trung

giải thích.

Bọn hắn đã quay trở lại cuộc sống trước đây, đồ vật tìm được đều đã giao cho nhà sĩ Nhân Cẩm, xem như giao một phần mười tiền thuốc men, sau này bọn hắn còn phải ra ngoài thêm mấy lần.

Nhưng bọn hắn cũng không để ý, đối với Đau Răng Tiên Nhân mà nói, thời gian hắn không thiếu, còn đối với Cầu Tử mà nói, nó có thể ra ngoài chơi đùa nghịch ngợm.

Sau khi nghe Đau Răng Tiên Nhân nói xong câu này, sắc mặt Cầu Tử lập tức nghiêm túc lên:

“Quả nhiên, tự hỏi cảnh đẹp thế gian là do ai làm ra, hóa ra là Cầu gia.

Thật sự là đẹp đến khảm tâm chớ.”

Đau Răng Tiên Nhân cũng không thèm để ý.

Hắn cảm thấy rất bình thường.

Lúc ở Độ Thiên lĩnh, khi gặp qua tiểu huynh đệ Lục Thủy, quả thật cũng có chút khiến người ta khó có thể tưởng tượng nổi.

Khó trách chỉ thuận miệng nói vài câu cũng có thể chỉ dẫn hắn phương hướng chính xác.

Thạch Đầu Nhân vẫn còn đang canh giữ ở cửa tiệm của Hoa Vũ Tuyết Quý, đây là công việc của hắn, tuyệt đối không thể tự ý rời khỏi vị trí.

Thương thế của hắn cũng đã gần như khôi phục.

A Mãn thì đang âm thầm làm việc ở Linh Dược viên, hắn không biết đây là đâu, chỉ biết bây giờ mình có công việc, có chỗ ở, còn có thu nhập.

Đến lúc đó, hắn ta sẽ có khả năng nuôi được đứa nhỏ kia.

“A Mãn, trời đã khuya rồi, về nghỉ ngơi đi, mấy việc tiếp theo không thích hợp để làm trong đêm khuya thế này.” Có người nói.

“Được rồi.” A Mãn lập tức đáp.

Chờ A Mãn rời đi xong, có người hiếu kỳ lên tiếng:

“Hắn làm thế nào mà vào được Linh Dược viên làm việc thế? Tu vi mới nhất giai, hơn nữa còn mù.”

“Nghe nói là do Thiều gia sắp xếp, nhưng người đừng nói ra, A Mãn mặc dù mù, nhưng làm việc cần cù chăm chỉ, chưa từng để xảy ra sai lầm gì.

Ở một số phương diện thậm chí còn tốt hơn so với ta và người, người ta xác thật ưu tú.”

“Ta cũng không mù không ngốc, đương nhiên nhìn ra được, chỉ là có chút tò mò mà thôi.”

“Được rồi, đừng thảo luận nữa, cẩn thận bị nghe được. Có điều A Mãn cấy ghép linh dược rất lợi hại, nếu muốn ra ngoài cấy ghép linh dược, có thể mang A Mãn theo.”

“Thế nhưng hắn mới nhất giai, không phải rất nguy hiểm sao?”

“Cũng không phải không có ai bảo hộ, chỉ cần không gặp vấn đề quá lớn là được, bình thường thì vấn đề đều không lớn.”

Sau đó còn cãi lộn thêm vài câu.

Khô Thụ lão nhân ở phía xa nhìn, có chút tò mò:

‘Thiều gia mang người về, mới là nhất giai?’

Hắn không quá tin tưởng, nhưng cũng không để ý.

Từ trên xuống dưới Lục gia đều biết Thiều gia đặc biệt, đi cùng hắn đại khái chỉ có Chân Võ Chân Linh.

Hắn rất chờ mong ngày Thiều gia bại lộ.

Tam Trưởng lão nhất định có thể đứng trên đại diện ngửa mặt lên trời cười thật lâu.

--

Lục Thủy và Mộ Tuyết đi trên đường núi.

Sau khi ngắm pháo hoa xong, hai người tự nhiên cần phải trở về, đã trễ như vậy rồi, nên về nghỉ ngơi.

Về phần Mộ Tuyết đêm nay có thể ngủ hay không, lại là chuyện khác.

Mộ Tuyết đi bên cạnh Lục Thủy, trong lòng tràn ngập vui vẻ, nàng không có ý định nói quá nhiều.

Nàng lo lắng chút vui vẻ này sẽ bị Lục Thủy phá vỡ.

Đi được nửa đường, hai người nhìn thấy phía trước có ánh sáng, cái này khiến cho bọn hắn có chút bất ngờ.

“Mộ Tiểu thư có mệt không?” Lục Thủy đột nhiên hỏi.

Mộ Tuyết lắc đầu, sau đó vuốt vuốt lại phần tóc bên tai, nói:

“Hôm nay đã ngủ khá nhiều rồi, không buồn ngủ lắm.

Lục Thiếu gia thì sao?”

“Ta không ngủ cũng không có vấn đề gì, nếu Mộ Tiểu thư không mệt, vậy chúng ta đi qua bên kia nhìn một chút, xem xem tình huống bên đó như thế nào.” Lục Thủy nói.

Không có khả năng là nguy hiểm gì, cho nên hắn là do có người làm cái gì ở bên đó.

Đêm hôm khuya khoắt như này, thật khiến người ta tò mò.

Mộ Tuyết không có ý kiến, như vậy nàng cũng có thể ở chung với Lục Thủy thêm một lúc nữa.

Lục Thủy cũng nghĩ như vậy nhỉ?

Không bao lâu sau, Lục Thủy và Mộ Tuyết đã đi tới nơi phát ra ánh sáng kia.

Hai người nhìn thấy có một cô bé đang đứng dưới một gốc cây ăn quả, rướn người lên định hái trái cây.

Nhưng cành cây có chút cao, vóc dáng cô bé lại hơi thấp, dù sao nhìn thì cũng mới chỉ mười mấy tuổi.

Cô bé buộc tóc, mặc áo khoác màu trắng, ngẩng đầu nhìn lên trái cây trên cành.

Vừa định hái trái cây, cô bé lại cảm giác được sự hiện diện của hai người Lục Thủy, liền quay đầu nhìn sang.

Lục Thủy thấy đối phương quay lại xong, tự nhiên cũng nhận ra đối phương là ai.

Tiếp đó, hắn tiến lên phía trước, nói:

“Đêm hôm khuya khoắt, không thích hợp hái trái cây lắm thì phải?”

“Quả vào đêm, chỉ đêm mới có thể hái.

Nghe nói người đã hủy Mộ gia.” Nhị Trưởng lão bình tĩnh nói.

Lục Thủy đi tới bên cạnh Nhị Trưởng lão, sau đó hái trái cây kia xuống, đưa cho Nhị Trưởng lão rồi nói:

“Thực lực của ta, mọi người đều biết.”

Lúc này Mộ Tuyết cũng đi tới bên gốc cây, nàng cũng hái xuống một quả đưa cho Nhị Trưởng lão, nàng thật ra còn muốn thuận tay bóp mặt Nhị Trưởng lão một chút.

Nhị Trưởng lão không để ý đến Lục Thủy mà quay sang Mộ Tuyết, nói:

“Tay.”

Mộ Tuyết ngoan ngoãn đưa tay ra.

Trong lúc giúp Mộ Tuyết bắt mạch, Nhị Trưởng lão mới nói với Lục Thủy:

“Như vậy không phải là người?”

Lục Thủy gật đầu, xong lại lắc đầu nói:

“Là ai không quan trọng, là ta là tốt nhất, Lục gia không thể không nhúng tay vào, nếu không sẽ làm chậm trễ đại hôn.

Trưởng bối trong tộc có lẽ còn ước gì người đó là ta, bỗng nhiên lại có lí do can thiệp vào, ngăn Mộ gia trì hoãn đại hôn.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 403: Thông Minh Lên Không Ít

Mộ Tuyết nghe vậy, cảm thấy có chút xấu hổ, loại chuyện như thành hôn này, nữ nhân nghe được đều sẽ cảm thấy thẹn thùng.

Lại còn là chuyện Lục gia gấp gáp muốn cho Lục Thủy lấy nàng làm vợ đến cỡ nào, nàng thật sự không nghe nổi nữa.

“Nghe nói các người đi vào không gian Nhược Thủy?” Nhị Trương lão vẫn đang bắt mạch cho Mộ Tuyết, hỏi.

“Vẫn đi ra bình an.” Lục Thủy đáp.

Nhị Trương lão buông tay Mộ Tuyết ra, sau đó lại nói với Lục Thủy:

“Tay.”

Lục Thủy không chần chừ, lập tức vươn tay.

Vừa giúp Lục Thủy bắt mạch, Nhị Trương lão vừa nói:

“Xem ra vận khí của các người cũng không tệ.”

Nói xong, Nhị Trương lão liền thu tay lại, đối với Lục Thủy, nàng chỉ là nhìn qua một chút.

Lúc này, Lục Thủy lại tiếp tục vươn tay hái trái cây, lúc tay chạm đến quả thì đột nhiên tò mò hỏi:

“Nếu như ta cầm trái cây này, sau đó giơ cao tay lên, thì lấy chiều cao của ngài, nhảy lên liệu có thể chạm tới không?”

Có muốn thử một chút không?”

Nhị Trương lão ngẩng đầu nhìn Lục Thủy, vẻ mặt bình tĩnh.

Ánh mắt nàng không gọn sóng, không chút cảm xúc.

Lục Thủy nhìn Nhị Trương lão, phát hiện Nhị Trương lão hoàn toàn không có ý định thử.

“Sáng mai đi gặp Tam Trưởng lão, hắn có chuyện muốn nói với ngươi.” Nhị Trưởng lão dặn dò một câu, sau đó quay người rời đi.

Bước lên một bước liền biến mất.

...

Khi Nhị Trưởng lão xuất hiện lần nữa thì đã ở trong quảng trường Lục gia, Lục Cổ và Đông Phương Lê m đang trên đường trở về.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy Nhị Trưởng lão, Lục Cổ ngây người.

Hôm nay con của hắn trở về.

Mồ hôi lạnh chảy xuống.

“Nhị Trưởng lão sao lại tới đây?” Đông Phương Lê m hỏi.

Nàng tự nhiên cũng nghĩ đến.

Nhưng chắc cũng không đến mức đó, con trai nàng không phải vẫn còn đang ở cùng với Mộ Tuyết sao?

Nhị Trưởng lão đi đến bên cạnh Lục Thủy, đưa cho Lục Cổ một quả vừa hái từ trên cây xuống, nói:

“Cầm cái này giơ lên.”

Toàn lưng Lục Cổ đã ướt đẫm, nhưng vẫn nghe lời cầm trái cây giơ lên.

“Nếu như ta cầm trái cây này, sau đó giơ cao tay lên, thì lấy chiều cao của ngài, nhảy lên liệu có thể chạm tới không? Lặp lại đi.”

Lục Cổ vẻ mặt hoảng sợ:

“Nhị Trưởng lão...”

Ầm!!!

Phía Lục gia vang lên một tiếng nổ thật lớn.

“Nói cho Lục Thủy biết, chạm đến.” Nhị Trưởng lão ngồi xuống cầm lấy trái cây trong tay Lục Cổ, quay người rời đi.

...

Rất nhanh sau đó, Nhị Trương lão đã trở về chỗ ở của nàng, nàng đem mấy trái cây kia cất kỹ, tiếp đó lâm vào trầm tư.

Chuyện nàng đề ý là chuyện bắt mạch cho Lục Thủy và Mộ Tuyết vừa rồi.

“Hai người kia đều không bị thương, mà khí tức cũng không có chút vấn đề nào.

Đây cũng không phải là vận khí tốt.”

“Lục Thủy đối mặt với giếng trời, đối mặt với không gian Nhược Thủy, vậy mà một chút vấn đề cũng không có, nhiều lắm cũng chỉ là chút vết thương ngoài da.

Những người từ Độ Thiên lĩnh trở về kia cũng không có dễ dàng như vậy.”

“Mà càng kỳ lạ hơn là Mộ Tuyết, là một người bình thường, thế mà ngay cả khí tức cũng không có chút ảnh hưởng nào.

Thật sự là kỳ quái.”

“Tất cả đều là bởi vì đứa nhỏ Mộ Tuyết kia sao?”

Nhị Trương lão ngồi xuống, cầm linh dược lên sắp xếp.

“Nhưng cũng có thể là do ta nghĩ nhiều, hoặc là có người vừa lúc ở đó chiếu cố hai đứa.

Dù sao thì trong số những người đi vào không gian Nhược Thủy cũng không có ai gặp bất trắc gì.”

Nghĩ đến đây, Nhị Trương lão liền đưa mắt nhìn về phía Phong Sương Hà.

...

Sáng sớm hôm sau.

Lục Thủy ngồi trong đình lật lật quyển sách trên tay.

Thời gian này đối với hắn mà nói là vô cùng quý giá.

Mộ Tuyết ở Lục gia, thời gian hẳn có thể đọc sách càng ngày càng ít, phần lớn thời gian đều dùng để ở cùng với Mộ Tuyết, cho nên nhất định phải nắm chặt khoảng thời gian sáng sớm như này để phác họa Thiên Địa Trận Văn.

Chim dậy sớm bắt được sâu, rất có đạo lý.

Lục Thủy vừa ăn xem sách, vừa ăn sáng.

Bữa sáng là do thị nữ mang đến, là thị nữ nào, Lục Thủy không để ý.

Đại khái là thị nữ của mẹ hẳn.

Lục gia cũng chỉ có một thị nữ như vậy, chắc thế.

Đáng nhắc tới chính là, đây là bữa sáng mẹ hẳn tự làm.

Khó ăn thì vẫn khó ăn, nhưng lực chú ý của hẳn bây giờ đều đang đặt ở trên Thiên Địa Trận Văn.

Một hồi lâu sau, ánh nắng chói chang chiếu xuống, Lục Thủy ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện nắng hôm nay thật nóng, giống như muốn nói rằng lửa giận của Tam Trưởng lão sắp đốt tới người hẳn rồi vậy.

Lục Thủy khép sách lại.

Lúc này Tam Trưởng lão hẳn là đang ở trên đại điện, đến lúc qua đó rồi.

Nghĩ như vậy, Lục Thủy liền đứng dậy đi về phía đại điện.

Về phần cha mẹ hẳn bên kia, tối hôm qua hình như đã xảy ra chút chuyện gì đó, thân thể cha hẳn không được tốt, có lẽ sau một khoảng thời gian nữa hẳn sẽ qua sau.

Không bao lâu sau, Lục Thủy đã đi tới đại điện, sau khi đi vào, thứ Lục Thủy nhìn thấy đương nhiên là gương mặt muốn đòi nợ 50 triệu kia của Tam Trưởng lão.

Ah, mới 50 triệu, xem ra vì hẳn đến muộn nên đã tiêu tan bớt.

“Tam Trưởng lão.” Lục Thủy cung kính gọi.

Tam Trưởng lão nhìn Lục Thủy, không nói một lời.

Lục Thủy ở phía dưới yên lặng chờ đợi.

“Người biết sai chưa?” Tam Trương lão đột nhiên mở miệng hỏi.

Lục Thủy một mặt mờ mịt, nói thật, hắn cũng không biết mình sai ở chỗ nào.

Chuyện của Mộ gia không liên quan gì tới hắn.

“Tam Trương lão muốn nói tới chuyện nào?” Lục Thủy hỏi.

“Người ngay cả mình sai ở đâu cũng không biết sao?” Giọng nói của Tam Trương lão nghiêm nghị lên.

Không nói rõ thì làm sao ta biết được?

Lục Thủy rất muốn bỏ thẳng về, nhưng rất khó nói có thể bị phạt hay không.

Hắn cũng không muốn vào Phong Sương Hà.

Người lớn nói người sai, ngụy biện có hữu dụng không?

Lục Thủy nhất thời không nói gì.

Tam Trương lão hơi ngả người ra phía sau, nói:

“Chuyện của Mộ gia tính trên đầu người, tổn thất là do người gánh chịu, làm như vậy người có phục không?”

Ta gánh chịu có khác gì Lục gia gánh chịu sao? Lục Thủy cảm thấy bất đắc dĩ.

Nhưng hắn không có ý định phản bác, nguyên nhân của chuyện này, đến cuối cùng vẫn sẽ bị kết luận là bởi vì hắn quá phé.

Nếu không phải hắn phé, thì trong tộc làm sao lại vội vã để hắn thành hôn thế được? Nếu không phải vội vã để hắn thành hôn, làm sao lại có thể trực tiếp chịu trách nhiệm cho tổn thất của Mộ gia?

Phé cũng coi như xong, lại còn không biết tự hiểu lấy mình, đã lớn như vậy mà vẫn còn chuunibyou như thế.

Tóm lại đều là lỗi của hắn.

Cho nên Lục Thủy trực tiếp gật đầu thừa nhận:

“Phục.”

“Ồ?” Tam Trưởng lão hơi kinh ngạc, trong dự đoán của hắn, Lục Thủy chắc chắn sẽ bao biện giải vây cho chính mình:

“Cũng thông minh lên không ít.”

Tam Trưởng lão có thể cảm giác được, Lục Thủy quả thật có chút thay đổi, có điều những thay đổi này đều bắt đầu từ sau khi nhìn thấy Mộ Tuyết.

Tốt thì vẫn tốt, nhưng vẫn là khiến cho người ta cảm thấy không có chút tiền đồ nào.

Vì một nữ nhân mà phân đầu, cũng chỉ có chút tiền đồ như vậy.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 404: Mạnh Lên Bắt Đầu Từ Chăn Trâu

Nếu chỉ có thể thì cũng thôi đi, đằng này lại còn vì một nữ nhân mà trực tiếp làm trái mệnh lệnh của gia tộc, đòi nhất định phải cưới đứa nhỏ của Mộ gia kia.

Đương nhiên, Tam Trưởng lão còn chưa đến mức dùng cái này để đả kích Lục Thủy, nhờ may Lục Thủy không phấn đấu nữa, thua thiệt cũng chỉ có Lục gia bọn hắn.

“Nếu phục, vậy thì đến Linh Thú Viên chăn trâu trong ba ngày, nếu không làm tốt, vậy đi chăn dê thêm ba ngày.

Vẫn không làm tốt được, vậy đi chăn tất cả các Linh thú trong Linh Thú viên một lần đi.

Có lẽ có thể làm xong trước hôn nhân.

Người có ý kiến gì không?” Tam Trưởng lão nhìn Lục Thủy nói.

“Không có ý kiến.” Lục Thủy trực tiếp đồng ý.

Đương nhiên, bên trong hắn không bình tĩnh như vậy, hắn hoàn toàn không có kinh nghiệm chăn trâu.

Cái loại trừng phạt loạn thất bát tao này, nếu thật sự để hắn tiến tới kết hôn, còn có ý tứ gì?

Cửa lớn Lục gia cũng không ra được.

Muốn điều tra cũng không thể tự làm.

Loại chuyện như từ hôn cũng có thể trực tiếp bị phá hư.

Còn không bằng đi Phong Sương Hà.

Sau đó Lục Thủy rời đi, việc chăn trâu sẽ bắt đầu luôn từ hôm nay.

Cho nên hắn phải đi luôn bây giờ.

Nhìn Lục Thủy rời đi, Tam Trương lão ngồi trên đại điện trầm mặc không nói.

‘Gần đây ra ngoài mấy chuyến, cũng không nghe nói có làm ra chuyện gì mất mặt.

Mặc dù không có thu hoạch gì, nhưng thông minh lên không ít.

Trước hôn nhân có lẽ vẫn nên cho hắn ra ngoài nhiều một chút, thấy thêm chút việc đời, đến lúc thành hôn chắc sẽ đỡ mất mặt hơn.’

Lúc khác mất thể diện thì cũng không có việc gì, lúc thành hôn mà để xảy ra chuyện thì cái mặt mo này của hắn chắc cũng không chịu nổi.

Lục gia đã qua nhiều năm như vậy, cũng chưa từng xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn trong hôn lễ, hắn vốn cho rằng về sau cũng sẽ như vậy.

Thẳng cho đến khi hắn nhìn thấy Lục Thủy trưởng thành.

Hắn không thể không quan tâm đến chuyện này được nữa.

...

Lục Thủy rời khỏi đại điện, đi thẳng tới nơi chăn nuôi Linh thú.

Khi Lục Thủy đến nơi, có một nam nhân trung niên đi ra nghênh đón, hắn vừa nhìn thấy Lục Thủy thì lập tức nói:

“Thiếu gia, mời sang bên này.”

Lục Thủy gật gật đầu, đối phương rõ ràng đã nhận được thông báo, biết hắn đến để chăn trâu.

Thật ra Lục Thủy cũng rất tò mò không biết hắn sắp phải đối mặt với loại trâu gì.

Không bao lâu sau, Lục Thủy đã được đưa đến chỗ một con sông ở gần đó.

Nơi này có ba con trâu.

Một con là Độc Giác Ngưu, có một cái sừng ở giữa.

Một con là Song Giác Ngưu, cả hai bên trái phải đều có sừng.

Con còn lại là Tam Giác Ngưu, trái phải ở giữa đều có sừng.

Ba con trâu này nhìn như đang an tĩnh ăn cỏ, nhưng bọn chúng thật ra là động vật ăn thịt.

Lục Thủy biết ba con này.

Tên thật của bọn chúng là Khổ Ách Ngưu.

Có thể nói tiếng người, nhìn rõ nỗi khổ trong tâm người khác, biến khổ ải đó thành công kích.

Cùng loại với công kích tinh thần, nhưng bản thân bọn chúng cũng rất mạnh, lúc va chạm năng lực có thể đột phá vô số phòng ngự.

“Thiếu gia, đây chính là trâu người cần chặn.” Vị nam nhân trung niên kia nhắc nhở.

Lục Thủy gật đầu, bình tĩnh nói:

“Như thế nào mới tính là hoàn thành?”

“Cho ăn no bụng là được.” Nam nhân trung niên nói.

“Như thế nào mới tính là cho ăn no?”

“Khi chúng no ăn thỏa mãn xong thì sừng trâu sẽ tỏa sáng, đây là đặc tính.

Nhắc nhở Thiếu gia một câu, bọn chúng ăn thịt, nhưng linh trí bọn chúng không thấp, càng cho chúng ăn thịt nhiều, sừng trâu sẽ càng không sáng.”

Lục Thủy rất là tò mò hỏi lại:

“Vậy bình thường các người cho ăn kiểu gì?”

“Bình thường đều cho ăn theo kiểu lành mạnh, không thể để bọn chúng ăn đến sừng sáng lên được.” Nam nhân trung niên giải thích.

Lục Thủy hiểu, đây chính là cố ý làm khó hắn.

“Đúng rồi Thiếu gia, chúng ta không thể cung cấp bất kì loại đồ ăn nào để trợ giúp.” Nam nhân trung niên nhắc nhở.

Bọn hắn cũng không muốn đắc tội Lục Thủy, nhưng cấp trên đã có lệnh, bọn hắn không dám không nghe theo.

Dưới tình huống bình thường, Lục Thủy tới đây, nói cái gì thì chính là cái đó.

Muốn Linh thú gì thì phải cho Linh thú đó.

Nhưng bây giờ không bình thường.

Lục Thủy gật đầu.

Ba con trâu cũng đã nghe được cuộc đối thoại của hai người.

Cho nên bọn chúng sắp được ăn no nê rồi?

Hơn nữa còn muốn để cho sừng bọn chúng tỏa sáng, không dễ dàng như vậy đâu.

“Mooo...!”

Ba con trâu kêu lên.

Dường như đang nói là hãy nịnh nọt bọn ta đi, nịnh nọt bọn ta, bọn ta liền khiến sừng sáng lên.

Nếu không thì đời này cũng đừng nghĩ đến.

Nhân loại ngu xuẩn.

Lục Thủy nhìn ba con trâu này, cảm thấy chỉ cần hắn tìm Chân Võ Chân Linh để hai người làm chút gì đó cho chúng nó ăn, vậy vấn đề cũng không quá lớn.

Chăn trâu cũng không khó đến vậy.

Đương nhiên, nếu Chân Võ Chân Linh bị nghiêm cấm không được hỗ trợ, độ khó sẽ tăng lên nhiều.

Hắn sẽ phải tự đi kiếm thức ăn, sau đó đưa tới cho ba con trâu này ăn.

Ngẫm lại, vấn đề cũng không phải quá lớn.

Tiếp đó, Lục Thủy nói với nam nhân trung niên:

“Thực lực của ba con trâu này thế nào?”

“Độc Giác tam giai, Song Giác tứ giai, Tam Giác ngũ giai, bọn chúng là một gia đình.” Nam nhân trung niên giải thích.

“Để Độc giác lại, Song Giác và Tam Giác nhốt lại một bên, ta chặn từng con một.” Lục Thủy nói.

“Được.” Nam nhân trung niên đáp.

Sau đó liền dắt hai con trâu kia đi.

Song Giác Ngưu và Tam Giác Ngưu vẻ mặt nghi hoặc, nhưng cuối cùng vẫn phải hầu hạ bọn chúng ăn thôi, chẳng qua là trình tự thay đổi.

Chờ nam nhân trung niên làm xong, Lục Thủy liền để hăn rời đi.

Sau đó Lục Thủy đến bên cạnh Độc Giác Ngưu, hỏi:

“Ngươi nghe hiểu tiếng người sao?”

Độc Giác quay đầu, một bộ không muốn phản ứng lại.

“Xem ra nghe hiểu được.” Lục Thủy bình tĩnh nói:

“Thân là Khô Ách Ngưu, thể chất ngươi hăn rất tốt, gần đây ta luyện thể, vẫn luôn không tìm được người luyện tập cùng, ngươi luyện với ta đi.”

“Nếu làm cho ta vui vẻ, vậy ngươi liền có cái ăn, nếu ta không vui, ba ngày tới này, một cọng cỏ cũng đừng nghĩ tới.”

“Hiểu chưa?”

Chặn trâu bình thường?

Đây không phải là lãng phí thời gian sao?

Đối với lời nói này của Lục Thủy, Độc Giác Ngưu khinh thường, giống như Lục Thủy trong mắt nó hoàn toàn không đáng chú ý tới.

Lục Thủy cũng không thèm để ý, mà bóp bóp nắm tay nói:

“Bắt đầu.”

Lục Thủy vốn nghĩ là con trâu này khẳng định sẽ già mòn không động thủ, nhưng khiến hấn ngoài ý muốn chính là, hấn vừa nói bắt đầu xong, con trâu này lại trực tiếp vọt thẳng về phía hấn.

Xem ra tuổi còn nhỏ, cho nên rất nhiệt huyết nha.

Lục Thủy cũng không để ý nhiều, ngay lập tức mở Bất Diệt Tiên Thể ra, sau đó dùng thể thuật tam giai của mình chính diện nghênh kích.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 405: Ai Bảo Không Kiểm Tra Trước

Hắn không sử dụng sức mạnh tứ giai.

Sức mạnh thể thuật cũng ở phạm vi cao nhất mà nhị giai tiếp nhận được.

Bởi vì hắn không trực tiếp chuyển tu thể thuật, cho nên thể thuật cấp bậc tam giai, đối với hắn đã là cực hạn.

Muốn tăng lên, vậy tu vi nhất định phải tăng lên.

Đương nhiên, giờ thể thuật của hắn đã ở tam giai.

Đó là vấn đề chủ thứ, không biến thể thuật thành chủ, thì không thể tiếp tục tăng lên.

Nhưng đây chỉ là mặt ngoài, tu vi thật sự của Lục Thủy là 4.3, thể thuật tạm thời không theo kịp.

Lấy tốc độ tiến giai của hắn, đại khái không có cơ hội bắt kịp được.

Dù sao hắn mới chỉ tu thể thuật nửa năm, chỉ có thể trách cha mẹ hắn, đánh gãy mất trụ cột khổ tu của con trai mình.

Ầm!!!

Nắm đấm của Lục Thủy đập thẳng vào công kích của Độc Giác Ngưu.

Lực lượng thuần túy bùng nổ, khiến Lục Thủy lùi về phía sau một khoảng.

Nghé con cũng bị đẩy lui xuống.

Lục Thủy nhìn nắm đấm của mình một chút, phát hiện có hơi đỏ lên.

Đối thủ mạnh đây.

Nghé con lắc lắc cái đầu, sau đó tiếp tục tấn công.

Lục Thủy không khinh thường, lần này vận dụng toàn lực, hôm nay con nghe con này chính là bao cát của hấn.

Đùng!

Ầm ầm!

Rầm rầm rầm!

Lục Thủy không ngừng công kích, liên tục tung ra năm đấm.

Mà mỗi một năm đấm tung ra đều mạnh hơn trước đó.

Sức mạnh công kích cường đại lan rộng, khiến nước trong Thượng Hà ở gần đó nổi lên từng đợt sóng nhỏ.

Trận chiến này đánh thật lâu, cho đến tận giữa trưa, Lục Thủy mới ngừng lại.

Lúc này, con Tiểu Ngưu kia đã ngã trên mặt đất.

Toàn thân nó đều là vết nắm tay, nhìn như đã cạn kiệt sức lực, nó bây giờ rất kinh ngạc, tên nhân loại này sao lại giống như trâu vậy, đánh lâu như thế mà vẫn còn có thể đứng đây.

Lục Thủy thở ra một hơi, hấn phát hiện con trâu này chịu đòn rất tốt, trên người hấn bây giờ đã có thêm vài vết thương, hơn nữa thoạt nhìn còn có chút chật vật.

Nhưng đối với tu luyện của hấn xác thực có lợi ích rất lớn.

Sau đó, Lục Thủy nói với nghe con:

“Nghỉ ngơi giữa trận, xem ngươi bỏ công như vậy, ngươi có thể ăn cỏ được rồi, buổi chiều ta lại tìm ngươi.”

Nói xong Lục Thủy liền trực tiếp ngồi xuống đất, tiếp đó vận dụng sức mạnh thiên địa, giúp tu vi thể thuật của hấn tăng lên.

Nhưng sau đó thực lực lại không thể thể hiện ra ngoài, như vậy rất dễ bị lộ.

Ầm!

“Muuuuu...oooo!”

Tiếng kêu đột nhiên vang lên khiến Lục Thủy ghé mắt sang, hần phát hiện hai con trâu còn lại kia nhìn trông như rất tức giận.

Nhưng bọn chúng không thoát nổi giam cầm.

Lục Thủy không để ý đến chúng, nhắm mắt tiếp tục tu luyện.

Về phần hai con trâu kia, hần cần nghĩ cách áp chế thực lực của bọn nó, đến lúc đó lại đánh sau.

Bây giờ mà đánh, người nằm dưới đất sẽ chính là hần.

Nam nhân trung niên đứng ở xa nhìn Lục Thủy tu luyện, cả người đều hoang mang, Thiếu gia chặn trâu kiểu gì vậy?

Hần phân vân không biết có nên đi bẩm báo với Tam Trưởng lão hay không.

Nghĩ lại, thôi được rồi, cứ nhìn tiếp đã.

Hồi lâu sau, Lục Thủy mở mắt ra, hần đã hoàn toàn khôi phục, vết thương trên người cũng gần như lành rồi.

Ngoại trừ quần áo có chút lộn xộn, ngoài ra không có bất cứ vấn đề gì, tinh thần bây giờ vô cùng sung mãn.

Sau đó Lục Thủy đứng lên, hần đi đến trước mặt ghé con.

Lúc này, ghé con đang gặm cỏ dưới đất, nhìn vẫn rất mệt mỏi, giống như bị Lục Thủy đánh tới kiệt sức, giờ vẫn chưa khôi phục lại được.

“Sức bền kém như vậy sao?” Lục Thủy nói.

Nghé con như cảm thấy bị vũ nhục, liền kêu lên một tiếng kháng nghị, trong mắt nó còn lộ ra kim quang.

Công kích khổ ách.

Lục Thủy không để ý, mà tùy ý để đối phương dậy lên khổ ách trong nhân sinh của hần.

Nhưng cuối cùng, nó không dậy lên được bất kì khổ ách nào.

“Cuộc đời ta vô cùng bằng phẳng, có thực lực có bối cảnh, gia đình viên mãn, tuy có tiếc nuối nhưng tuyệt đối không có khổ ách, kể cả có thì cũng đã bị ta nghiền nát.” Lục Thủy nhìn ghé con nói.

Sau đó quay người rời đi.

Hắn phát hiện mình nói hơi nhiều, có điều đàn gảy tai trâu, nó có nghe hiểu hay không cũng là một vấn đề.

Nếu con ghé con này không còn sức chiến đấu, vậy thì đi tìm hai con lớn kia đi.

‘Đi một chuyến đến nhà kho, tìm một cái pháp bảo áp chế tu vi đã.’ Lục Thủy nghĩ như vậy xong liền đi về phía nhà kho.

...

Mộ Tuyết hôm nay ngồi ở trong sân, cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Nàng còn định kéo Lục Thủy đi cùng nàng đến tiêu trần ăn mấy món ngọt, không nghĩ tới Lục Thủy lại chạy đi chăn trâu.

Quá ghê tởm.

Hôm nay lại không ở cùng Lục Thủy.

Rồi Mộ Tuyết nhìn thoáng qua con Băng Phương bị buộc ở trong sân.

Bây giờ, Băng Phương đã mập lên một vòng lớn, nó nằm rạp trên đất, giống như đã nhận mệnh rồi vậy.

‘Có phải nên dẫn nó đi dạo một chút không? Nhìn mập như vậy về sau lại bị nướng lên ăn.’ Mộ Tuyết trầm nghĩ.

Trước kia, con Băng Phương này được nuôi quá tốt, Lục Thủy liền thừa dịp nàng không chú ý, đem con Băng Phương này treo lên định nướng ăn.

Hồi đó, không biết con Băng Phương sinh ra bóng ma tâm lý lớn đến thế nào.

Đang nghĩ tới đây, Mộ Tuyết đột nhiên nhìn thấy một cái đầu thò vào từ cửa sân nhỏ của nàng.

Là Trà Trà.

Nhìn thấy Mộ Tuyết ở bên trong, Đông Phương Trà Trà liền nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Mộ Tuyết, tiếp đó đặt một đĩa điểm tâm lên bàn:

“Đây là di nhỏ bảo ta mang tới cho chị dâu.”

Nói xong, Đông Phương Trà Trà liền chạy tới phía trước vạch kẻ nàg vẽ lúc trước, sau đó dùng chút pháp thuật trên chọc khiến Băng Phượng kêu lên.

Giống như đang nói với Băng Phượng, người xông lại cản ta đi.

Trước đây nàng từng bị Băng Phượng mổ qua, giờ đến phiên nàng kêu ngao.

Băng Phượng kêu lên, nó lạnh nhạt quay đầu nhìn Đông Phương Trà Trà, cả người đều tức giận.

Sau đó kích động vọt tới.

Đông Phương Trà Trà nhìn Băng Phượng xông tới, vẻ mặt vô cùng tự tin.

Đợi Băng Phượng bị ép dừng lại ở vạch kẻ phía trước.

Chớp mắt sau, Băng Phượng đã vọt tới trước vạch kẻ, Đông Phương Trà Trà vừa mới định tỏ vẻ đắc ý, lại phát hiện Băng Phượng đã vượt qua.

Bịch, Đông Phương Trà Trà cảm thấy bụng mình vừa nhận phải một công kích lớn.

“Ah?”

“Aaaahh!!!”

Rầm!

Đông Phương Trà Trà bị đụng bay ra ngoài, cuối cùng đâm vào tường rào quanh sân nhỏ.

Mộ Tuyết vừa mới cầm điểm tâm lên định ăn, liền thấy Đông Phương Trà Trà dính ở trên tường.

Mộ Tuyết: “...”

Đinh Lương và Hương Dụ đi theo sau đều kinh hãi.

Chớp chớp mắt một hồi xong, Hương Dụ mới hoàn hồn lại, chạy tới xem xét Tiểu thư nhà mình.

Mộ Tuyết cắn một miếng điềm tâm, nói:

“Hôm nay vừa mới đổi dây thừng.”

Bởi vì Băng Phượng không được mang trở về, nó liền trở nên hung dữ, điên cuồng muốn trốn thoát.

Vốn sắp thoát được, Mộ Tuyết lại trở về, cho nên dây thừng liền được đổi mới.

Ai bảo Trà Trà không kiểm tra trước.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 406: Chiến Thần Tiên Đình

Sau đó Mộ Tuyết nhìn Trà Trà khóc lóc kể lể với Hương Dụ, nói mình lại bị đánh.

Mộ Tuyết tự nhiên không để ý, nàng định gọi Trà Trà đến ăn điểm tâm cùng.

Nhưng còn chưa kịp mở lời, nàng lại đột nhiên nhận được tin tức của Chương môn Thiên Nữ.

Hình như là báo cáo làm việc.

Gọi Trà Trà tới xong, Mộ Tuyết mới đi kiểm tra.

Đợi Chương môn Thiên Nữ quỳ xuống đất dập đầu cảm tạ xong mới bắt đầu nói vào chuyện chính:

“Thần Nữ đại nhân, chúng ta tra được một vài tin tức liên quan tới ma tu Chiến Vô Ảnh.”

Mộ Tuyết có chút bất ngờ, nhanh như vậy đã tra được rồi?

Nàng cảm thấy thời gian hẳn cũng đã gần đến, nếu như không có tin tức cụ thể gì, nàng định trực tiếp tìm tới, sau đó xuất thủ giải quyết.

“Tra được gì rồi?” Mộ Tuyết hỏi.

Nhưng nàng không có mở miệng, lúc này Trà Trà vẫn còn đang ở cạnh nàng ăn điểm tâm đó.

Trà Trà không khóc, mà đang nghĩ cách đối phó với Băng Phượng.

“Chiến Vô Ảnh này giống như xuất hiện từ hư vô vậy, không có chút dấu vết nào về quá khứ của hắn, sau đó ta tìm thấy một cái tên bên trong di sản mà tiên bối trong tộc lưu lại, Chiến Thần Vô Ảnh của Tiên Đình.

Ban đầu ta cảm thấy đây hẳn chỉ là trùng hợp, nhưng vẫn cho người đi tra về Chiến Thần này.

Sau đó từ một sổ ghi chép khác, ta tìm được một cái, bên trong nói Chiến Thần Tiên Đình xuất sinh từ ma tu, công pháp tu luyện ban đầu của hắn rất giống với Chiến Vô Ảnh.

Một tên gọi là Ma Thiên Chiến Công, một tên gọi là Ma Thiên Thần Quyết.

Nhưng ghi chép kia khó nói thật giả, chủ yếu là nó quá chi tiết, có nhiều tông môn ngay cả Tiên Đình là gì cũng không biết.”

Ví dụ Thiên Nữ tông của các nàng.

Lại ví như Thiên Linh Phong trước đây.

Ban đầu các nàng cũng không biết Tiên Đình là thứ đồ gì.

Có thể điều tra ra mấy cái này, quả thật vô cùng gian nan.

“Cho nên chúng ta đã đi đến một kết luận, tuy là không được chắc chắn lắm, Chiến Vô Ảnh này có khả năng có quan hệ với Tiên Đình, hắn là người thừa kế của Chiến Thần.” Bởi vì không biết chắc Tiên Đình có còn hay không, cho nên nàng không dám nói là nhật được truyền thừa.

Mộ Tuyết nhíu mày, Chiến Thần Tiên Đình?

‘Ừm, quả thật có khả năng liên quan đến Chiến Thần Tiên Đình.’

‘Nếu không làm sao có thể dám làm Lục Thủy trọng thương như vậy?’

‘Nhưng Tiên Đình này, thật đúng là tro tàn lại cháy.’

Mà tình huống cụ thể như thế nào nàng cũng không nhớ rõ, đương nhiên nàng cũng không để ý quan hệ của đối phương với Tiên Đình là như thế nào.

Dám khiến Lục Thủy bị thương thành như thế, dù thế nào cũng không thể giữ lại.

Ma tu này biết rõ tình huống tu chân giới, hắn cũng đã làm xong chuẩn bị tâm lý.

‘Nhưng người Tiên Đình phách lối như vậy sao? Hay là nói đang cố ý nhắm vào Lục Thủy?’

Trong đầu Mộ Tuyết hiện lên nghi vấn này, sau đó cũng lại không suy nghĩ nhiều nữa.

Không quan trọng, giải quyết hết là được.

Hơn nữa sau khi nàng gả vào Lục gia cũng không thấy Tiên Đình tìm tới cửa.

Thỉnh thoảng cũng có người tới cửa khiêu chiến Lục gia, nhưng đều là đám râu ria.

Sau đó Mộ Tuyết nói thêm vài câu, thuận tiện nói các nàng chú ý một chút đến những thứ như bảo vật rồi ngắt liên lạc.

Lục Thủy vốn là nhật được siêu cấp pháp bảo của ma tu kia.

Cụ thể là cái gì chính Lục Thủy cũng không biết.

Dù sao hẳn chỉ là ngoài ý muốn lấy được, khi đó lại xem không hiểu.

Tóm lại cứ lưu ý một chút.

Nếu như không có phát hiện gì, như vậy lúc Lục Thủy ra ngoài cứ để ý là được, nếu như có liên quan đến bảo vật, vậy sẽ quan tâm kỹ càng hơn.

Vấn đề không lớn.

“Chị dâu hôm nay không hẹn hò với biểu đệ Lục Thủy sao?” Đông Phương Trà Trà đột ngột hỏi.

Mộ Tuyết: “...”

Ta cũng muốn đi ah.

Sau đó Mộ Tuyết cầm miếng điềm tâm lên, đặt bên miệng Trà Trà, nói:

“Ăn đi.”

Đông Phương Trà Trà cắn lấy miếng điềm tâm, tò mò hỏi:

“Chị dâu, hẹn hò có phải cũng giống như gặp mặt không?”

Cũng tương đương với việc sẽ sinh con, là như vậy đúng không?”

Mộ Tuyết: “???”

--

Trên đại điện Lục gia.

Tam Trưởng lão ngồi trên cùng, nhìn Khô Thụ lão nhân phía dưới.

“Tam Trưởng lão.” Khô Thụ lão nhân cung kính nói.

“Lục Thủy đi chặn trâu rồi?” Tam Trưởng lão hỏi.

“Đúng vậy, có điều trên đường nhìn thấy Thiếu gia đi về phía nhà kho, trông có chút chật vật.

Hắn là nổi lên xung đột với Linh thú.” Khô Thụ lão nhân nói.

Thật ra hắn cũng không hiểu lắm, theo lý mà nói thì Lục Thiếu gia không thể bị thương.

Nhưng nhìn qua thì thật sự là bị thương.

Có điều không nghiêm trọng là được.

Tam Trưởng lão hừ một tiếng, nói:

“Tính nết Khổ Ách Ngưu cũng không tốt đẹp gì, bắt ép nó ăn khó tránh khỏi sẽ nổi lên xung đột.

Trải qua khổ ải xong, hắn sẽ biết không phải chuyện gì cũng dễ dàng như vậy.”

Khô Thụ lão nhân không nói gì, thật ra hắn cảm thấy Thiếu gia được Tộc trưởng giáo dục rất tốt, chỉ là đôi khi sẽ làm vài chuyện hơi mất mặt.

Đương nhiên, trong mắt mấy vị Trưởng lão, có nhiều thứ nhất định phải có được.

Ví dụ như Thiếu gia tuy là hay làm chuyện mất mặt, nhưng tuyệt đối sẽ không ỷ thế hiếp người muốn làm gì thì làm ở tiểu trấn.

Theo Khô Thụ lão nhân, Thiếu gia thật ra rất biết suy nghĩ vì tiểu trấn, chỉ là những chuyện Thiếu gia làm, bình thường đều biến thành gây chuyện thị phi, mất mặt xấu hổ.

Chủ yếu là do năng lực không đủ.

Khô Thụ lão nhân thở dài trong lòng, nếu như không có chuyện ở Bình Mộ kia, bây giờ hẳn vẫn sẽ còn cho là năng lực Thiếu gia không đủ, là Thiếu gia phế vật của Lục gia.

Lại còn xúc nổi, hay gây chuyện.

Nhưng sau khi tận mắt chứng kiến tư thái cường thế kia của Thiếu gia, hẳn liền cảm nhận rõ được trước đây mình ngu xuẩn cỡ nào.

Tất cả đều giống như mộng ảo vậy.

Khó có thể lý giải được.

“Xế chiều đi nhìn xem Lục Thủy đã làm gì, trước khi trời tối trở về nói cho ta biết.” Tam Trưởng lão nói.

Hắn ngược lại muốn xem xem Lục Thủy có biết đường tỉnh lại hay không.

Biết đường tỉnh lại thì dễ nói rồi.

Nếu không thì liền an tâm tiến tới thành hôn thôi.

“Vâng.” Khô Thụ lão nhân lập tức đáp.

Hắn cũng thật tò mò Lục Thủy sẽ chặn trâu như thế nào.

Nếu là trước đó, hẳn đại khái sẽ tò mò Lục Thủy sẽ gây chuyện như thế nào.

Bây giờ hẳn luôn có cảm giác Lục Thủy sẽ làm chuyện gì đó hù đến Tam Trưởng lão.

Sau đó, Khô Thụ lão nhân rời khỏi đại điện.

Sau khi Khô Thụ lão nhân rời đi, Nhị Trưởng lão xuất hiện.

Nhìn thấy Nhị Trưởng lão, Tam Trưởng lão lập tức đứng lên, lùi sang một bên.

Nhị Trưởng lão không có ý định ngồi, chỉ nói:

“Lục Thủy đi chặn trâu rồi?”

“Đúng thế.” Tam Trưởng lão đáp.

“Mê Vụ Chi Đô xảy ra chuyện ngoài ý muốn, một quần đảo đã ly khai khỏi Mê Vụ Chi Đô.” Nhị Trưởng lão bình tĩnh nói.

Tam Trưởng lão nhíu mày, hẳn không rõ Nhị Trưởng lão có ý gì.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 407: Kiếm Đạo Vô Thượng

Nhị Trưởng lão không dừng lại, tiếp tục nói:

“Quần đảo Mê Vụ xuất hiện, trên lý thuyết thì không có vấn đề gì, nhưng lần này từ Mê Vụ Chi Đô trong quần đảo Mê Vụ có xuất hiện một vật.”

“Là cái gì?” Tam Trưởng lão tò mò hỏi.

Nhị Trưởng lão nhìn Tam Trưởng lão, bình tĩnh nói:

“Kiếm đạo vô thượng.”

Nghe được bốn chữ này, Tam Trưởng lão sửng sốt.

“Đại Trưởng lão muốn đi sao?” Tam Trưởng lão hơi chần chờ, cuối cùng hỏi.

Kiếm đạo vô thượng gần như ngang bằng với Đại Trưởng lão.

Nhị Trưởng lão lắc đầu, giải thích:

“Đại Trưởng lão không cần.

Là để Lục Thủy thử vào tìm vận may.”

“Quần đảo Mê Vụ có hạn chế?” Tam Trưởng lão hỏi.

Nếu như không có hạn chế, thì chắc chắn sẽ không để Lục Thủy mạo hiểm như vậy, dù sao bên trong cũng có Kiếm Đạo vô thượng, bao nhiêu người muốn có được vật này cơ chứ.

“Quần đảo Mê Vụ có đặc tính cốt lõi của quần đảo Mê Vụ.” Nhị Trưởng lão giải thích đơn giản một câu.

Nghe được câu này, Tam Trưởng lão liền hiểu.

Đặc tính cốt lõi của Mê Vụ Chi Đô chính là, sau khi nhập đạo, nếu chạm vào bất kỳ khu vực nào có liên quan đến Mê Vụ Chi Đô, thì sẽ trực tiếp đi vào Mê Vụ Chi Đô.

Mà đi vào Mê Vụ Chi Đô gần như tương đương với nhận phán quyết tử hình.

Không ai dám vào.

Nói cách khác, đến quần đảo Mê Vụ đồng nghĩa với việc đến Mê Vụ Chi Đô, đồng nghĩa với đi chịu chết.

Chưa kể nhập đạo không dám đi, ngay chính thất giai chưa nhập đạo đi vào cũng rất nguy hiểm, về phần những Chân Tiên La Hán kia đến cũng phải vào Mê Vụ Chi Đô.

“Liệu Lục Thủy có chịu được công kích của kiếm đạo vô thượng không?” Tam Trưởng lão hỏi.

Chưa nói có chịu được hay không, cái này nhìn thôi cũng thấy đau rồi.

“Đại Trưởng lão đã từng tiếp xúc với kiếm đạo vô thượng, có lưu lại vài thứ.” Nhị Trưởng lão nói.

Tam Trưởng lão gật đầu.

Hắn hiểu.

Lục Thủy có ưu thế người khác không có.

Cuối cùng có đạt được hay không, đều phụ thuộc vào vận may và độ nghiêm túc của Lục Thủy.

Nghiêm túc cạnh tranh phần đầu thì còn được, còn nếu không muốn, thì dù có ưu thế vận may lớn tới cỡ nào cũng không giúp nổi.

Sau đó Nhị Trưởng lão quay người rời đi.

Tam Trưởng lão thì đi tìm hiểu rõ tình huống cụ thể trước khi thu xếp mọi chuyện.

--

Khi Nhị Trưởng lão xuất hiện lần nữa, thì đã là ở sân nhỏ của Lục Cổ, lúc này Đông Phương Lê Âm đang đút cho Lục Cổ ngồi trên xe lăn cái gì đó.

Trong nháy mắt, thần sắc của Lục Cổ bỗng tái nhợt, hắn lại nhìn thấy Nhị Trưởng lão.

“Không tới tìm ngươi.” Nhị Trưởng lão bình tĩnh nói.

Nghe được câu này, Lục Cổ thở phào trong lòng.

Thằng con trai Lục Thủy của hắn kia, không biết đã hổ cha nó bao nhiêu lần rồi?

Là do hắn dung túng quá rồi.

“Nhị Trương lão, sao ngài lại tới đây?” Đông Phương Lê Âm lúc này tự nhiên cũng đã nhìn thấy Nhị Trương lão.

“Tay.” Nhị Trương lão ngồi xuống bên cạnh Đông Phương Lê Âm, mở miệng nói.

Đông Phương Lê Âm đương nhiên hiểu ý, lập tức đưa tay ra.

Nhị Trương lão là tới kiểm tra lại cho nàng, tương đối mà nói, nàng hẳn là đã khỏi rồi.

Chỉ cần khỏi hẳn, nàng liền có thể mang thai thêm đứa nữa.

Một hồi lâu sau, Nhị Trương lão mới nói tiếp:

“Cũng coi như là đã khỏi hẳn rồi, giờ muốn có con cũng không có vấn đề gì.

Nhanh hơn nhiều so với dự đoán.”

Nhị Trương lão thật ra cũng rất bất ngờ, nàng vốn cho rằng phải mất một hai năm mới có thể khỏi hẳn, không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

“Tại sao lại chỉ là “cũng coi như”?” Đông Phương Lê Âm hỏi.

“Bởi vì ta còn chưa hoàn toàn hiểu rõ loại thương thế này, ít nhất trước mắt không tìm được bất kì khả năng nào khác có thể gây tổn hại đến cơ thể.” Nhị Trương lão giải thích.

Đông Phương Lê Âm vươn tay, vừa sờ sờ Nhị Trương lão vừa gật đầu.

Bốp!

Tay Đông Phương Lê Âm vừa mới đụng vào Nhị Trương lão đã bị gạt đi:

“Đông Phương gia không dạy người phải kính già yêu trẻ sao?”

“Có dạy có dạy, Nhị Trưởng lão, mời ăn điểm tâm.” Đông Phương Lê Âm nhanh chóng đưa cho Nhị Trưởng lão một miếng điểm tâm.

Sau khi Nhị Trưởng lão cắn lấy miếng điểm tâm xong, Đông Phương Lê m mới nói:

“Nhị Trưởng lão cảm thấy ta và Lục Cổ nếu như có một đứa con gái thì thế nào?”

“Các người không phải là không muốn có thêm sao?” Nhị Trưởng lão hỏi.

“Chính là đột nhiên có cảm giác mình đáng nhẽ ra phải có một đứa con gái.” Đông Phương Lê m nói.

Lục Cổ ở bên cạnh cũng gật đầu.

“Tùy các người, nhưng tu vi các người đều không thấp, có thể có Lục Thủy đã không dễ dàng gì, muốn có thêm thực sự rất khó.” Nhị Trưởng lão nói.

Đây là sự thật, Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm đều là lục giai, nhất là Lục Cổ, một chân đã bước vào nhập đạo, muốn có con đã khó lại càng thêm khó.

Cho dù đã có Nhị Trưởng lão nghiên cứu thuốc giúp, thì khó vẫn hoàn khó.

Nhưng Đông Phương Lê Âm và Lục Cổ muốn sinh, toàn tộc đương nhiên không có ai phản đối.

Trước kia Lục gia từng có người sinh hai đứa.

Ví dụ như Đại Trưởng lão trước đây từng có em trai, Nhị Trưởng lão từng có anh trai, Tam Trưởng lão cũng từng có anh trai.

Có điều cuối cùng chỉ còn lại ba người bọn họ.

Những lúc có người trong Lục gia sinh hai đứa, thì cơ bản là sẽ có một người không muốn cưới vợ.

Chỉ biết mỗi ngày tu luyện.

Hoặc là đến lúc kết hôn tu vi đã quá cao, cuối cùng vẫn là không có con.

Lục gia có thể kéo dài nhất mạch đơn truyền này lâu như vậy thật ra cũng rất không dễ dàng.

Cho nên Nhị Trưởng lão mới có thể cảm thấy lý luận lúc trước của Lục Thủy có phần hợp lý.

Càng bình thường, càng sinh nhiều.

--

Lúc này, Lục Thủy đã về tới chỗ của Khổ Ách Ngưu.

Con ghé con kia vẫn còn đang nằm sấp trên mặt đất, Lục Thủy đã mất hứng thú đối với nó, bây giờ hắn muốn đánh với Song Giác Ngưu.

Nghĩ vậy, Lục Thủy lấy ra Lục Mạch Tur Bàn, công năng của Lục Mạch Tur Bàn này khá nhiều, một trong số đó là áp chế tu vi.

Tu vi của tất cả những người thấp hơn lục giai, đều sẽ bị áp chế xuống thành tam giai.

Sau đó Lục Thủy để Lục Mạch Tur Bàn xuống dưới đất, rồi để mấy viên linh thạch thất phẩm ở bên cạnh.

Sau khi Lục Thủy vẽ trận pháp kết nối xong, Lục Mạch Tur Bàn liền bắt đầu hấp thụ linh khí của linh thạch thất phẩm, tiếp đó, công năng áp chế tu vi của Lục Mạch Tur Bàn được kích hoạt.

Nhốt Độc Giác Ngưu lại xong, Lục Thủy liền hóa giải giam cầm của Song Giác Ngưu.

Chốt mở không chế giam cầm là do nam nhân trung niên kia để lại, tiện cho Lục Thủy nhốt thả tùy ý.

Giam cầm vừa được hóa giải, Song Giác Ngưu liền lập tức phóng ra công kích về phía Lục Thủy.

Nó đã tức giận với Lục Thủy từ lâu rồi.

Ầm!!!

Đại chiến hết sức căng thẳng, không ai nhượng bộ, cũng không ai dừng lại.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 408: Hôm Nay Không Đi Tất!

Thật lâu sau đó.

Trời tối.

Lúc này, Lục Thủy ngồi xỏm xuống dưới đất, cầm Lục Mạch Tur Bàn lên, thuật tiện nói với ba vị trên mặt đất.

“Ngày mai mời đúng giờ đến chờ ta ở chỗ này, đêm nay các người có thể ăn cỏ được rồi.”

Nói xong, Lục Thủy quay người rời đi.

Trên người Lục Thủy bây giờ có thêm khá nhiều vết thương, nhưng tinh thần lại cực kì tốt.

Sau khi Lục Thủy rời đi, Khô Thụ lão nhân vốn đang đứng ở xa xa quan sát cũng đồng thời rời đi cầu kiến Tam Trưởng lão.

...

Trên đại điện Lục gia, Tam Trưởng lão nhìn Khô Thụ lão nhân, tò mò hỏi:

“Lục Thủy chặn trâu đến trễ như vậy mới về sao?”

“Vâng, Thiếu gia đã chặn trâu đến tận bây giờ.” Khô Thụ lão nhân nói.

“Hắn biết sai rồi à?” Tam Trưởng lão hỏi.

“Không phải.” Khô Thụ lão nhân trả lời.

“Ồ?” Tam Trưởng lão có chút hứng thú nhìn Khô Thụ lão nhân.

“Thiếu gia đánh với Khổ Ách Ngưu cả ngày, hơn nữa còn đánh thắng cả ba con.

Bây giờ bọn chúng đã kiệt sức nằm trên đất, khó mà đứng dậy nổi.

Thiếu gia mặc dù nhìn có chút chật vật, nhưng trên thân chỉ có vài vết thương nhỏ, không đáng lo ngại.

Trước khi đi Thiếu gia còn nói với chúng là đúng giờ tập trung tại chỗ đó, mai đánh tiếp.” Khô Thụ lão nhân trình bày.

Hắn có thể thấy rõ, tu vi Thiếu gia chỉ có nhị giai, thứ dùng để đánh là thể thuật học từ Tộc trưởng kia.

Chỉ với như vậy, Thiếu gia thắng được ba con Khô Ách Ngưu thực lực tam giai.

Tam Trưởng lão có chút bất ngờ, nhưng hắn cũng không sốt ruột, chỉ bình tĩnh nói:

“Nói cụ thể một chút.”

Hắn biết rõ thực lực của ba con Khô Ách Ngưu kia, dưới tình huống bình thường, Lục Thủy không có khả năng thắng.

“Lúc vừa tới, Thiếu gia đề người ta giam hai con lớn lại, sau đó đơn đấu với ghé con.” Khô Thụ lão nhân thấy Tam Trưởng lão không có ý định hỏi gì, mới tiếp tục nói:

“Tu vi Thiếu gia mặc dù chỉ mới nhị giai, nhưng thể thuật đã có thể so với tam giai, cho nên đến gần giữa trưa, Thiếu gia đã đánh thắng ghé con.

Giữa trưa ta thấy Thiếu gia chật vật đi ngang qua cũng là vì việc này.”

Tam Trưởng lão dựa ra đằng sau, bình tĩnh nói:

“Tiếp tục.”

“Thiếu gia đến nhà kho, lúc rời đi mang theo một viên linh thạch thất phẩm, cùng với Lục Mạch Tư Bàn.

Sau khi kích hoạt Lục Mạch Tư Bàn, Thiếu gia thả Song Giác Ngưu ra, lần đánh tiếp theo này vô cùng vất vả, nhưng cuối cùng Thiếu gia vẫn thắng.

Đánh xong, nghỉ ngơi một lát, Thiếu gia lại thả Tam Giác Ngưu ra.

Đánh cho tới tận bây giờ.

Đến lúc này, ba con Khỏ Ách Ngưu, toàn bộ đều bại dưới tay Thiệu gia.” Khô Thụ lão nhân nói.

Tam Trưởng lão không nói gì, chỉ phát phát tay, ra hiệu Khô Thụ lão nhân rời đi.

Sau khi Khô Thụ lão nhân rời đi xong, Tam Trưởng lão mới trầm giọng nói:

“Nhị giai đánh thắng tam giai?”

Ừm, vẫn được.”

“Có điều, đây là do thiên phú hay kỳ ngộ?”

“Trước cứ yên lặng theo dõi kỳ biến vậy.”

Thiên phú của Lục Thủy cũng không cao, đây là chuyện ai cũng biết, nhưng sau khi Lục Thủy bắt đầu luyện thể, tốc độ tiến bộ căn bản không thể dùng từ nhanh để biểu thị, phải nói gần như là bay lên.

Nếu như là tự mình tu luyện, vậy có thể trực tiếp để Lục Thủy quay sang tu thể, nhưng nếu như chỉ là cơ duyên nhất thời, vậy thì rất có thể Lục Thủy sẽ vĩnh viễn kẹt ở vị trí kia.

Chuyện này cần quan sát thêm.

Trên con đường tu chân mà mắc thêm lỗi lầm nào nữa, thì sẽ là trí mạng.

“Xem ra cần phải để Nhị Trưởng lão đánh giá xem giờ có thích hợp để Lục Thủy dùng đan dược nâng cao tu vi hay không.”

Sau khi Lục Thủy dùng linh dược chèo chống đến nhị giai, trong thời gian ngắn tiếp theo không nên dùng linh dược tiếp.

Nhưng bây giờ thể thuật của Lục Thủy đã đến cực hạn, nhất định phải kiểm tra tiếp, nếu không sẽ rất khó thấy được tình huống cụ thể.

Sau đó Tam Trưởng lão rời khỏi đại điện, lần này, vẻ mặt như muốn đòi nợ 50 triệu đã rơi xuống 500.000.

Thiệt thòi lớn.

--

Lục Thủy không thèm để ý chuyện ngày hôm nay, có điều, thu hoạch hôm nay cũng không nhỏ.

Thế thuật đã tăng lên thêm một bước, ban ngày luyện thế thuật, ban đêm xem Thiên Địa Trận Văn.

Ngẫm lại, thời gian này cũng rất tốt, so với trước đó còn dễ mạnh lên hơn.

Về phần chút vết thương nhỏ trên người kia, cái này không cần để ý.

Ngủ một giấc là được.

Dù sao hấn bây giờ là tu Bất Diệt Tiên Thể.

Không lâu sau, Lục Thủy đã trở về viện, chỉ là vừa vào đến sân nhỏ, hấn liền nhìn thấy có người đang trông hoa ở trong sân.

Lục Thủy hơi sửng sốt, nhưng cũng không có bất kỳ phản cảm nào, bởi người đang trông hoa chính là Mộ Tuyết.

Lục Thủy trở về, Mộ Tuyết tự nhiên cũng nhìn thấy.

Sau đó, Lục Thủy thấy Mộ Tuyết đứng lên:

“Lục Thiếu gia trở về rồi?”

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, hiếu kỳ hỏi:

“Mộ Tiểu thư đây là?”

“Lục Thiếu gia không phải nói muốn cấy chút hoa ở chỗ này sao? Vừa lúc hôm nay hoa đến, ta liền thuận tay mang tới đây một ít.

Hi vọng không làm phiền Lục Thiếu gia.” Mộ Tuyết nhẹ nhàng nói.

Thật ra hoa cũng không nhiều, tìm người hỗ trợ, chẳng mấy chốc sẽ hoàn thành, nhưng Mộ Tuyết lại tự mình làm.

Một phần là vì đây là hoa mẹ nàng từng tự mình gieo xuống, nàng muốn chính tay mình làm.

Còn một phần khác là, nàng muốn ở đây chờ Lục Thủy về.

Cả ngày nay đều chưa nhìn thấy Lục Thủy.

Nếu như Lục Thủy ra ngoài, nàng đương nhiên sẽ không nói gì, nhưng cả hai đều ở Lục gia, vậy mà lại không được nhìn thấy Lục Thủy, trong lòng nàng rất không thoải mái.

Cho nên, nàng đến sân nhỏ của Lục Thủy đợi.

Lục Thủy nhìn khóm hoa trong sân nhỏ, sau đó đi đến bên cạnh Mộ Tuyết, nói:

“Mộ Tiểu thư còn bận đến khi nào?”

“Lục Thiếu gia bị thương rồi?” Mộ Tuyết nhìn vết thương trên người Lục Thủy, hỏi một câu.

Mặc dù không nghiêm trọng, nhưng vẫn là bị thương.

“Ngoài da thôi.” Nói rồi Lục Thủy liền ngồi xuống giúp Mộ Tuyết trồng hoa.

Mộ Tuyết không nói gì thêm, ngồi xuống cạnh Lục Thủy.

“Lục Thiếu gia có ăn cơm không?” Mộ Tuyết đột nhiên hỏi.

“Mộ Tiểu thư có tiền mời khách sao?” Lục Thủy vô cùng tò mò hỏi.

Mộ Tuyết: “...”

Ta không có tiền, nhưng ta có người.

“Lục Thiếu gia muốn xuống tiểu trấn ăn sao?” Mộ Tuyết cảm thấy bây giờ đã hơi muộn rồi, nhưng muốn đi cũng được.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, nói:

“Đã muộn như vậy rồi, Mộ Tiểu thư đi ăn không sợ béo sao?”

Mộ Tuyết: “...”

Lục Thủy không tiếp tục nhìn Mộ Tuyết nữa mà cúi đầu trồng hoa.

Chỉ cần hẩn không nhìn thấy phần nộ của Mộ Tuyết, nàng liền muốn giấu trong lòng.

Tức giận, thật muốn đè đầu Lục Thủy vào chỗ hoa kia, cho hẩn ăn hoa.

Mộ Tuyết cảm thấy chọn ngày không bằng gặp ngày, bây giờ tốt nhất là động thủ đánh Lục Thủy luôn, sau đó dùng tất nhét miệng hắn.

Ồ, hôm nay không đi tất, Mộ Tuyết cúi đầu nhìn một chút.

Sau đó lại lập tức lắc đầu.

Bây giờ động thủ, Lục Thủy sẽ biết là ai, mà lại còn dùng nội y, như vậy Lục Thủy chắc chắn sẽ cảm thấy nàng là đại biến thái.

Nhờ đâu không thích nàng sẽ không tốt.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 409: Hủy Bỏ Trùng Phạt

Mộ Tuyết phủi phủi đất trên tay, sau đó đứng lên, lấy ra một quyển sổ nhỏ.

Lục Thủy nhìn thấy, tò mò hỏi:

“Mộ Tiểu thư làm gì vậy?”

“Tiện tay ghi chú một chút.” Mộ Tuyết nói.

Ghi chú? Ghi nợ báo thù à? Lục Thủy thử hỏi:

“Ta có thể xem không?”

“Sau khi thành hôn với Lục Thiếu gia xong, liền cho Lục Thiếu gia nhìn.” Mộ Tuyết vô ý thức đáp.

“Ồ? Mộ Tiểu thư rất mong đến thành hôn sao?” Lục Thủy nói.

Nghe được câu này, mặt Mộ Tuyết hơi ửng hồng, sau đó cúi đầu tiếp tục ghi chép.

Giống như là viết thêm gì đó.

Lục Thủy không thêm đề ý, thành hôn xong thì cho hắn nhìn?

Ha ha, trước khi thành hôn, cuốn sổ này đã không còn.

Lừa lớn thiêu rụi mọi tội ác.

Hắn sẽ vô tội khi cưới Mộ Tuyết.

Không lâu sau, Mộ Tuyết đã cất cuốn sổ đi, sau đó chân thành nói:

“Nếu như Lục Thiếu gia đói, ta có thể làm chút gì đó cho Lục Thiếu gia ăn.”

“Mộ Tiểu thư biết nấu ăn?” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, tỏ ra hơi kinh ngạc.

Hắn đương nhiên biết Mộ Tuyết biết nấu ăn, hơn nữa còn ngon hơn nhiều so với mẹ hắn làm.

Mộ Tuyết gật đầu:

“Biết một chút, hơn nữa đã hỏi qua dì Lê m.”

“...” Về mặt Lục Thủy đây phức tạp.

“Mẹ ta dạy?”

Hắn có chút lo lắng Mộ Tuyết sẽ làm y hết, trực tiếp làm ra hương vị giống mẹ hắn, thật quá muốn mạng.

Mộ Tuyết nhẹ nhàng gật đầu.

Lục Thủy do dự, cuối cùng vẫn gật đầu.

Không nên đả kích sự tích cực của Mộ Tuyết.

Nếu không nàng sẽ khó chịu.

Xử lý tốt chỗ hoa xong, Lục Thủy mới đứng dậy nói:

“Ta đi thay quần áo khác.”

“Lục Thiếu gia chờ một chút.” Nói rồi, Mộ Tuyết đi ra ngoài, rất nhanh sau đó nàng đã trở lại, đến bên đưa cho Lục Thủy một bình dược:

“Bôi cái này lên có thể giúp cho ngoại thương của Lục Thiếu gia nhanh lành hơn.”

Lục Thủy nhận lấy bình dược trong tay Mộ Tuyết, sau đó đi vào thay quần áo.

Mộ Tuyết ở lại bên ngoài.

Không bao lâu sau, Lục Thủy đã đi ra, hắn vừa ra Mộ Tuyết đã ngửi thấy mùi thuốc, là thuốc nàng vừa mới tặng.

Lục Thủy rất nghe lời nàng nha, sẽ không thật sự bỏ ngoài tai lời nàng nói.

Có chút vui vẻ.

Lục Thủy nhìn thấy trên gương mặt Mộ Tuyết hiện lên chút ý cười nhàn nhạt, không biết là đang cười cái gì.

Đả kích của hắn chưa đủ ác sao?

Lục Thủy không nghĩ nhiều, có cơ hội lại kéo độ thù hận tiếp.

Một lát sau, Lục Thủy và Mộ Tuyết đã đi tới phòng bếp.

Hắn vốn cho rằng mình có lẽ sẽ phải hỗ trợ gì đó, mấy việc như thái thịt chẳng hạn.

Nhưng đến lúc tới nơi, hắn phát hiện tất cả đều đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ Mộ Tuyết đến nấu lên thôi.

Nói cách khác, Mộ Tuyết đã sớm chuẩn bị kỹ càng mọi thứ, chỉ còn chờ hắn đến thôi?

‘Nếu như ta không đến, không phải là mất trắng công chuẩn bị sao?’ Lục Thủy cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Cũng bởi vì như vậy, có rất nhiều chuyện hắn không muốn từ chối.

Để Mộ Tuyết bỏ công ra, sau đó lại kết thúc qua loa, hắn nhìn thấy cảm thấy rất không thoải mái.

Bằng không lúc trước hắn làm sao có thể dưới cơn nóng giận mà san phẳng Mộ gia được.

Về cơ bản đó là việc bốc đồng nhất hắn từng làm.

Không bao lâu sau, trước mặt Lục Thủy đã bày ba món ăn, cộng thêm một món canh.

Mộ Tuyết ngồi xuống chỗ đối diện Lục Thủy, nhìn Lục Thủy nói:

“Lục Thiếu gia, mời nếm thử.”

Lục Thủy nhìn ba món ăn một món canh, trầm mặc một lát, nhất thời không động đậy.

“Không thấy ngon miệng sao?” Mộ Tuyết hơi nghi hoặc

Lục Thủy ngẩng đầu nhìn Mộ Tuyết một chút, cười cười hỏi:

“Không có cơm sao?”

Mộ Tuyết: “...”

Mộ Tuyết sững sờ, cả người ngây ra như phỗng.

Ài!

Lục Thủy thở dài trong lòng một tiếng, sau đó bắt đầu dùng bữa.

Nhìn dáng vẻ của Mộ Tuyết như vậy, hẳn biết Mộ Tuyết căn bản không chuẩn bị cơm.

--

Ngày hôm sau, Lục Thủy vẫn dậy sớm như vậy.

Chờ đến khi trời sáng hẳn, hẳn liền định tiếp tục đi tìm ba con Khỏ Ách Ngưu kia, một Thiếu gia như hẳn lại phải đi chăn trâu, là một chuyện rất bất đắc dĩ.

Lúc này, Lục Thủy vẫn đang ngồi đọc sách ở trong sân, khước mắt lại liếc tới khóm hoa Mộ Tuyết cầu hôm qua, do dự một chút, hẳn liền búng tay nhẹ một cái.

Póc!

Trên khóm hoa xuất hiện một làn nước mỏng.

“Lúc này tưới nước chắc cũng không có việc gì nhỉ?”

Lục Thủy không hiểu chuyện làm vườn, bình thường mấy chuyện này đều là do Mộ Tuyết xử lý, cho nên hẳn cũng không biết lúc nào nên tưới nước, dù sao thì cũng chỉ là nhìn thấy nên muốn giúp Mộ Tuyết tưới chút nước.

Tránh cho mấy đóa hoa kia lại héo chết.

Đến lúc đó Mộ Tuyết lại khó chịu.

“Ồ hậu viện cũng có thể trồng chút hoa. Ừm, xem Mộ Tuyết thế nào đã.”

Sau đó Lục Thủy không suy nghĩ nhiều nữa, mà tiếp tục đọc sách, sách hẳn đang xem chính là sách thể thuật, có điều trong đầu lại đang phác họa Thiên Địa Trận Văn.

Về phần bữa cơm tối qua, hẳn đương nhiên đã ăn xong, mặc dù không có cơm, nhưng hương vị món ăn cũng không tồi.

Nhìn thấy dáng vẻ ảo não của Mộ Tuyết, thật ra rất thú vị.

Không bao lâu sau, mặt trời đã lên cao, lúc này, Kỳ Khê đột nhiên xuất hiện ở trong sân.

Nàng không đi vào tiếp, mà đứng đó đợi Lục Thủy rảnh thì ra.

Lục Thủy cũng không vội đọc sách, hẩn khép sách lại, nhìn Kỳ Khê nói:

“Nói đi.”

Nếu như là mẹ hẩn gọi đi ăn bữa sáng, vậy hẩn sẽ đi chăn trâu luôn.

“Phu nhân báo ta nói cho Thiếu gia biết, hôm nay Thiếu gia không cần đi chăn trâu.” Kỳ Khê nói, sau đó giải thích thêm:

“Tam Trưởng lão đã hủy bỏ trừng phạt.”

Lục Thủy: “...”

Hẩn có cảm giác hi vọng mạnh lên của mình vừa bị Tam Trưởng lão bóp nát.

Vậy hẩn hôm nay không phải đến bồi Mộ Tuyết à?

Hẩn nên thấy vui vẻ hay khó chịu đây?

Cuối cùng Lục Thủy cũng không nói gì, phát phát tay, ý bảo Kỳ Khê có thể lui xuống.

Kỳ Khê tự nhiên cũng không ở lại tiếp nữa, mà lui ra ngoài.

Lục Thủy không để ý, nếu không thể đi chăn trâu, vậy liền đọc sách đi, sau đó cùng Mộ Tuyết đến tiểu trấn dạo chơi.

Đến khi trời đã sáng rõ, Chân Võ tới:

“Thiếu gia, gần đây ở bên ngoài có một tin đồn, tạm thời chưa chứng thực được.” Chân Võ cúi đầu nói.

“Nói đi.” Lục Thủy khép sách lại.

Nếu không quan trọng Chân Võ cũng sẽ không đột ngột tới làm phiền hẩn.

“Quần đảo Mê Vụ bị phát hiện, nghe nói có người trên quần đảo Mê Vụ nhìn thấy Thiên Địa Nhất Kiếm.

Kiếm Nhất Phong bên kia đã cho ra một kết luận, nói nếu như đó không chỉ là lời đồn, vậy ở quần đảo Mê Vụ khả năng là có truyền thừa Kiếm Đạo vô thượng.” Chân Võ nói.

“Kiếm đạo vô thượng?” Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Hắn ngược lại không có hứng thú với truyền thừa, cũng không cần bất kỳ truyền thừa gì.

Chỉ là kiếm đạo vô thượng xuất hiện, tương đương với việc làm sâu thêm quan hệ với quần đảo Mê Vụ và Mê Vụ Chi Đô.

Càng thêm phiền toái.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 410: Chẳng Lẽ Viết Tiểu Thuyết Không Phải Phế Trạch Sao?

“Khả năng có lớn không?” Lục Thủy hỏi.

“Cũng không lớn, nghe nói người nhìn thấy Thiên Địa Nhất Kiếm chỉ là một tu sĩ nhị giai trùng hợp đi ngang qua, vì tu vi quá thấp nên không thể hiểu được sức mạnh của cảnh giới cao hơn, có lẽ Thiên Địa Nhất Kiếm mà hắn nhìn thấy chỉ là một đòn công kích bình thường của một vị kiếm tu nào đó.” Chân Võ đưa ra phân tích khách quan, sau đó lại nói:

“Hơn nữa việc Kiếm Nhất phong cố ý nói ra là có Kiếm Đạo vô thượng cũng không bình thường, nếu như là truyền thừa của Kiếm Đạo, người muốn có nhất hãn là Kiếm Nhất phong, mà như vậy, thì sẽ không tiết lộ cho nhiều người biết, càng nhiều người biết thì càng bất lợi cho bọn họ.”

Lục Thủy suy nghĩ một chút, sau đó mở miệng nói:

“Tại sao người không nghĩ là, thật ra Kiếm Nhất phong đã phái người đi, chỉ là hoàn toàn không có tin tức gì?”

Chân Võ sững sốt một chút, nói:

“Ý của Thiếu gia là, người của Kiếm Nhất phong mất tích, cho nên cố ý truyền tin tức ra để người ngoài đến giúp giải quyết khó cục?”

“Cũng không nhất định là Kiếm Nhất phong, có thể là người khác lợi dụng sự tin nhiệm của Kiếm Nhất phong để loan tin.” Lục Thủy nói.

Chân Võ gật đầu, khả năng là như vậy cũng không thấp, nhưng chân tướng thật sự là gì, đối với bọn họ mà nói cũng không có ý nghĩa gì lớn.

Dù sao Lục Thủy cũng không nói là muốn đi.

“Tiếp tục tìm hiểu đi, thử liên hệ với bọn Lạc Phong xem.” Lục Thủy nói.

“Vâng.” Chân Võ lập tức đáp ứng.

“Đúng rồi, hãy quan sát xem bọn người Tiên Đình và Phật môn có thử tới gần hay không.” Lục Thủy tiếp tục nói.

Chân Võ tự nhiên đồng ý.

Sau đó Chân Võ rời đi.

Lục Thủy cảm thấy bây giờ có thể đi tìm Mộ Tuyết đến tiểu trấn chơi rồi.

Về phần tại sao, không có tại sao.

Nếu như nhất định phải có lý do, thì chính là kẻ cả hấn không đi, mẹ hấn cũng sẽ kéo hấn đi, dù sao cũng là hấn muốn đi, còn không bằng tự đi cho rồi.

--

“Ca, tại sao lại muốn chúng ta đi? Nhị giai tam giai đi không hữu dụng hơn sao?” Kiếm Lạc vừa đi vừa hỏi.

Kiếm trong tay nàng bây giờ đã đổi thành trường đao.

Nàng đã đổi sang tu đao.

Thiên phú tu đao của nàng đã khiến một vài trưởng bối trong Kiếm Nhất phong phải kinh ngạc.

Thiên phú của Kiếm Lạc vốn rất kinh người, đáng tiếc không thích hợp để tu kiếm.

Thời điểm nàng từ bỏ tu kiếm, nắm chặt lấy thanh trường đao, hào quang rực rỡ xuất hiện.

“Cũng không phải chỉ có chúng ta, nghe nói trong nhóm tứ giai ngũ giai lục giai đều có người đi.” Kiếm Khởi nói.

Hấn sờ sờ lên khỉ nhỏ ở trên vai, thuận tiện đưa trái cây qua.

Thông Minh Linh Hầu vốn rất đặc biệt, lần này mang theo có lẽ cũng có chỗ tốt, chủ yếu là không mang theo không được, nó nhất định phải đi theo mới chịu.

“Thật sự có một vài tiền bối mất tích sao?” Kiếm Lạc hiếu kỳ hỏi.

Kiểm Khởi gật gật đầu:

“Nghe nói vậy, không chỉ có Kiếm Nhất phong, ngay cả Đạo Tông, Huyền Thiết tông, Trùng Cốc, ma tu cũng có người mất tích.

Về phần tin tức này là từ ai, cái này ngược lại không biết.”

Kiểm Lạc ôm lấy khí nhỏ, sau đó cướp đi trái cây khí nhỏ đang ăn.

Khí nhỏ kêu lên một tiếng, lập tức vươn lên đoạt lại trái cây.

Sau khi trả lại trái cây cho khí nhỏ xong, Kiếm Lạc mới ghét bỏ nói:

“Ta không rõ, vì sao lần này lại mang theo tên phê trách Sơ Vũ kia làm gì?

Hắn trừ viết ra còn có thể làm được cái gì?”

“Còn có thể ra ngoài lấy tài liệu đi.” Kiếm Khởi nói.

“...”

...

Phù đảo trên không trung của Tiên Đình.

“Ở quần đảo Mê Vụ xảy ra biến cố, tất cả mọi người đều mất tích.” Cao Viễn nói.

Sau khi quần đảo Mê Vụ xuất hiện không lâu đã có không ít người đi vào.

Thật ra không phải tất cả những người đó đều biết tới kiếm đạo vô thượng, phần lớn những người đi vào là bởi vì quần đảo Mê Vụ có liên quan tương đối lớn tới Mê Vụ Chi Đô.

Nhờ đó hy vọng có thể thông qua quần đảo Mê Vụ để hiểu rõ hơn về Mê Vụ Chi Đô.

Mê Vụ Chi Đô giống như cấm địa ở tu chân giới, rất nhiều người muốn biết bên trong đó như thế nào, nhưng trong số những người đi vào lại chưa từng có ai đi ra được.

Có người nói bên trong có tiên lộ vô thượng, có người lại cho rằng bên trong có bí mật trường sinh bất lão, có người thì cảm thấy đó là lối vào cõi Thần.

Nhưng chưa ai có thể chứng thực được Mê Vụ Chi Đô rốt cuộc là cái gì.

Bây giờ quần đảo Mê Vụ xuất hiện, rất nhiều người đều muốn dựa vào đó để hiểu rõ Mê Vụ Chi Đô.

Đáng tiếc, từng người từng người đều một đi không trở lại.

Tiên Đình cũng có phái người đi, thứ bọn hắn nhắm tới không phải kiếm đạo vô thượng, cũng không phải bí mật của Mê Vụ Chi Đô, mà là một đồ vật của Tiên Đình.

Hoặc là nói là vật chung của Tiên Đình, Phật môn, Thần Chúng.

“Kiếm đạo vô thượng, xem ra quần đảo Mê Vụ cũng có đặc tính của Mê Vụ Chi Đô.” Người cầm đầu kia thở dài nói.

Trước đó bọn hắn không biết cái này.

Nếu như biết có loại vật như Kiếm Đạo vô thượng này tồn tại, bọn hắn chắc chắn sẽ không dễ thất bại đi vào.

Cao Viễn cảm thấy có chút may mắn, nếu không phải gần đây hắn bận bịu tại địa giới ma tu, thì người đi đã là hắn rồi.

Quần đảo Mê Vụ có đặc tính cốt lõi của Mê Vụ Chi Đô, cũng tức là không khác gì Mê Vụ Chi Đô.

Đi vào chẳng khác nào đi chịu chết.

Cho nên chuyện tất cả mọi người biến mất lần này, phần lớn là lành ít dữ nhiều.

“Mê Vụ Chi Đô rốt cuộc là nơi như thế nào?” Thính Vân Tích tò mò nói.

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn về phía vị tiên bối cầm đầu kia, ở đây, chỉ có người này là có khả năng biết.

Song vị cầm đầu kia cũng lắc đầu, đáp:

“Không biết, dù sao cũng không phải là nơi mà chúng ta nên đến gần.”

“Chiến Thần cũng không biết sao?” Ma Kiếm Trảm Đồ hỏi.

“Hắn là cũng không biết.” Vị cầm đầu kia không chắc chắn đáp.

Hắn cũng không biết Chiến Thần có biết hay không.

“Vậy đồ vật ở quần đảo Mê Vụ kia là cái gì?” Có người hỏi.

“Chiến Thần chỉ nói mang nó đến cho hắn, hoặc là trực tiếp tiêu hủy đi. Cụ thể là cái gì, hắn không nói.

Tóm lại là vô cùng quan trọng.” Vị cầm đầu kia trả lời.

Những người khác không hỏi thêm nữa, chuyện này đúng là do Chiến Thần dẫn dắt, có vẻ như không có liên quan gì trực tiếp đến chuyện Tiên Đình bọn hắn tỉnh lại.

Nhưng đồ vật có thể khiến Chiến Thần để ý như vậy, hơn nữa còn có quan hệ với cả Tiên Đình, Phật môn và Thần Chúng, khiến cho người ta không cách nào lờ đi, không thể không hiếu kỳ.

Đáng tiếc nó cụ thể là cái gì, một chút đầu mối bọn hắn cũng không có.

“Bây giờ chỉ có thể tìm người dưới thất giai tiến vào.” Cao Viễn nói.

“Lục giai có lẽ cũng vẫn gặp nguy hiểm, tốt nhất là tìm đỉnh phong ngũ giai.” Thính Vân Tích đề nghị.

Chuyện này không phải nàng phụ trách, nàng chỉ có thể nêu lên đề nghị.

Cao Viễn gật đầu, trịnh trọng nói.

“Chỉ cần tìm được đúng phương pháp, quả thật không cần thiết phải để lục giai vào.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 411: Ta Có Thể Tùy Tâm Đánh Chưa?

Ở trên quần đảo Mê Vụ, chênh lệch giữa ngũ giai lục giai có lẽ cũng không quá lớn.

Ở bên ngoài thì chênh lệch lại lớn.

“Người dưới thất giai, vào quần đảo Mê Vụ thì dễ nhưng muốn đi ra cũng rất khó khăn, tốt nhất nên chuẩn bị kỹ càng.” Vị cầm đầu nhắc nhở.

Cao Viễn gật đầu.

Sau đó đề tài của bọn họ chuyển sang Ma Kiếm Trảm Đồ.

“Tiến triển bên phía ngươi thế nào rồi?” Vị cầm đầu hỏi.

“Tìm được vài nơi, không có bất kỳ phản ứng nào, còn cần chờ cơ hội.”

Gần đây đang theo dõi xem Lục Thủy có đi ra ngoài hay không, nếu như có, ta định đi thử Lục Thủy một chút.” Ma Kiếm Trảm Đồ nói.

Những người khác gật đầu, cái này không còn gì để ý kiến nữa.

Sau đó bọn hắn lại bắt đầu thảo luận về thời gian và địa điểm những người khác thức tỉnh.

Đây mới là mục đích chủ yếu của bọn hắn.

--

Khổ Hải Phật Môn.

Tâm Hỏa Cổ Phật mở mắt, sau đó tuyên một câu phật hiệu.

“Mê Vụ Chi Đô.”

“Quần đảo Mê Vụ chính là vòng xoáy khổ hải, nhưng đồ vật của Phật môn ở đó nhất định phải thu hồi lại.”

Tiếp đó, Tâm Hỏa Cổ Phật truyền pháp chỉ xuống:

“Khỏ hạnh tăng, tiến về quần đảo Mê Vụ, mang về thánh vật ngã phạt.”

Sau khi khỏ hạnh tăng đáp lại xong, Tâm Hỏa Cổ Phật đưa mắt nhìn sang bên cạnh.

Trong đại điện Phật môn chỉ có một mình hấn, kiếp sau của La Hán chiếm đa số, mặt khác thì đồng đều.

“Khi nào ngã phạt mới trở về từ hồng trần?”

Cuối cùng, Tâm Hỏa Cổ Phật nhắm mắt lại.

Hấn đang khôi phục, cũng đang chờ kiếp sau của Cổ Phật. Từ đầu đến cuối Phật Môn không tranh với Tiên Đình, cũng là do bọn hấn khôi phục quá chậm.

Tiên Đình lại khôi phục rất nhanh.

Còn phía Thần Chúng, dù đã đã mất đi Thái Dương Thần, nhưng do có thần huyết nên vẫn có được Chủ Thần bắt đầu thức tỉnh.

Bởi vì thần huyết, cho nên dù Thần Chúng đã mất đi Thái Dương Thần, nhưng vẫn có được Chủ Thần bắt đầu thức tỉnh.

Áp lực của Khỏ Hải Phật Môn rất lớn.

...

Băng Hải Nữ Thần từ trong nước xuất hiện, nàng nhìn về phía hải vực xa xa.

“Đồ vật của ta, cần phải cất giữ tại thần điện.”

“Sứ đồ Băng Hải, tới gặp ta.”

Lời nói vừa dứt, nước trong hồ liền gợn sóng, một cột nước trôi lên, sau đó dần hóa thành một nữ nhân quỳ gối trước mặt Băng Hải Nữ Thần.

Nàng thành tín nói:

“Nữ thần.”

Băng Hải Nữ Thần nhìn sứ đồ Băng Hải, sau đó nhẹ nhàng đưa tay nắm một cái, một chút lực lượng từ trên người sứ đồ Băng Hải bị Băng Hải Nữ Thần nắm lấy.

Sứ đồ Băng Hải thực lực vốn cường đại nay trực tiếp rơi xuống đỉnh phong ngũ giai.

Nhưng sứ đồ Băng Hải không tỏ ra chút khó chịu nào.

“Đi quần đảo Mê Vụ, dựa theo chỉ dẫn của ta, lấy lại vật của thần.”

“Ý chỉ của thần là ý nguyện của ta.”

Sau khi sứ đồ Băng Hải rời đi, Băng Hải Nữ Thần chuyển ánh mắt lên không trung.

“Quang Minh Thần sắp thức tỉnh, tương đối mà nói, thực lực của Thần Chúng đã đủ.”

“Lục gia tạm thời không thể chọc vào, nhưng tuyệt đối không thể không chú ý tới.”

“Tình huống được ghi lại bên trong Sách Khải Huyền, tuyệt đối không thể để nó xảy ra.”

Cuối cùng Băng Hải Nữ Thần lại một lần nữa chìm xuống hồ nước.

--

“Mộ Tiểu thư, hôm nay ăn gì? Có phải lại chỉ ăn thức ăn thô không?” Trên một con đường ở tiểu trấn, Lục Thủy mở miệng hỏi.

Mộ Tuyết im lặng.

Nàng phát hiện Lục Thủy rất dễ ghi thù, không phải mới chỉ có một bữa hôm qua thôi sao.

Giờ nhớ lại, nàng tự mình làm cho hắn nhiều thức ăn như vậy, vậy mà một tiếng cảm ơn cũng không có.

Đương nhiên, Mộ Tuyết cũng không muốn Lục Thủy nói lời cảm ơn, bởi vì đây vốn là chuyện thường tình, không cần phải nói cảm ơn.

Nếu nói sẽ thành lạnh nhạt.

“Lục Thiếu gia có thói quen sáng sớm ăn món ngọt sao?” Mộ Tuyết hỏi.

Lục Thủy chấp nhật với nàng, nhưng nàng không muốn chấp nhật với Lục Thủy.

Nàng thật đúng là không sợ béo nha, lời này vô thức vang lên trong đầu Lục Thủy, nhưng hắn cũng không có mở miệng nói ra.

Cuối cùng chỉ gật gật đầu.

“VẬY LIÊN ĐI ĂN MÓN NGỌT ĐI.”

Hai người đi tới quán của Hoa Vũ Tuyết Quý.

Nơi này có thể nói là nơi làm món ngọt ngon nhất, cũng là nơi nhìn đại khái là đẹp mắt nhất.

Nhưng là không thường mở tiệm.

Ba đứa sinh ba kia rất có tiền, thuận túy chỉ là mở tiệm chơi.

Lúc Lục Thủy vừa bước chân vào cửa hàng của Hoa Vũ Tuyết Quý liền nhìn thấy một khối đá là Thạch Đầu Nhân đang ngồi xỏm ở cửa ra vào.

Tảng đá kia nhìn như bị thương rất nặng.

Mặc dù thương thế đã tốt lên, nhưng khí tức hư nhược vẫn còn ở đó.

Thật thảm, bộ dạng này nhìn như suýt nữa đã nát rồi.

Lục Thủy cũng không để ý nhiều, dù sao Thạch Đầu Nhân ở tiểu trấn Thu Vân thì vẫn có thể khôi phục, tu vi cũng có thể khôi phục được.

Chỉ cần không để mình bị trọng thương thường xuyên quá là được.

Sau đó Lục Thủy cùng Mộ Tuyết đi vào trong tiệm.

Vừa đi vào liền nghe thấy tiếng chào:

“Hoan nghênh quý khách.”

“Ah, Thiếu gia, Thiếu phu nhân?”

“Mời vào bên trong.”

Hoa Quý lập tức đưa hai người vào.

Mộ Tuyết không mở miệng sửa lại cách xưng hô kia, nàng đã quen, nhưng nàng nghĩ Lục Thủy có thể sẽ sửa lại.

Đến lúc đó nàng sẽ cảm thấy rất mất mặt.

Chỉ là một lúc sau cũng không thấy Lục Thủy nói gì.

Ở Lục gia coi như thôi đi, nhưng bây giờ là ở bên ngoài.

‘Cho nên Lục Thủy thật ra đã sớm coi ta như vợ hăn rồi?’

‘Vậy bây giờ ta có thể tùy tâm đánh hăn chưa?’

Được rồi, nàng chỉ đùa chút thôi.

Mộ Tuyết cảm thấy có lẽ Lục Thủy cũng sợ mất mặt, cho nên mới dứt khoát không giải thích.

‘Mộ Tuyết ngây thơ, tám phần là đang đoán vì sao ta không sửa lại xưng hô của mấy người kia, ra sở dĩ không làm vậy, hoàn toàn là bởi vì ta cũng đã quen rồi.’ Lục Thủy trong lòng tràn đầy cảm giác ưu việt.

Mộ Tuyết cuối cùng cũng chỉ là hạng nữ lưu mà thôi.

Coi như hiện tại mạnh hơn hăn, trí thông minh cũng không đuổi kịp hăn.

Sau đó Mộ Tuyết gọi hai phần điểm tâm.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, với hăn mà nói, đến đây cơ bản là để nhìn Mộ Tuyết gọi điểm tâm, rồi nhìn Mộ Tuyết ăn điểm tâm.

Trước đây, Mộ Tuyết phần lớn đều là ăn được một nửa liền không muốn ăn nữa, sau đó đổi với hăn.

Bây giờ còn chưa có thành hôn, nàng sẽ phải tự mình ăn hết.

Thật thú vị.

“Mộ Tiểu thư, gọi như vậy có phải hơi ít không? Một phần điểm tâm ngọt được rất ít.” Lục Thủy nói.

“Gọi nhiều ăn không hết.” Mộ Tuyết khẽ nói.

Vậy kiếp trước người gọi nhiều như vậy để làm gì? Sao bây giờ lại đột nhiên tự hiểu lấy rồi? Lục Thủy rất muốn chửi thẳng mặt Mộ Tuyết.

Những ngẫm lại, thôi được rồi, nếu hấn nói ra thì “Mộ Tuyết tự mình hiểu lấy” sẽ không còn nữa.

“Điểm tâm ngọt của hai người đây.” Tuyết Quý đặt đĩa xuống trước mặt Lục Thủy và Mộ Tuyết.

Điểm tâm nhìn rất tinh xảo, rất đẹp mắt.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 412: Hợp Thể

Mộ Tuyết nhìn về phía Tuyết Quý nói:

“Hôm nay có chụp ảnh không?”

“Ah?” Tuyết Quý giật nảy mình, sau khi biết thân phận của Lục Thủy và Mộ Tuyết, tới tận bây giờ các nàng vẫn chưa dám muốn chụp ảnh lại lần nữa.

Không nghĩ tới Thiếu nữ nãi nãi thế mà lại chủ động hỏi.

“Có thể chứ?” Tuyết Quý thử hỏi.

Mộ Tuyết gật gật đầu, nhẹ nhàng nói:

“Dù sao cũng nhàn rồi.”

Chủ yếu là như vậy nàng sẽ được Lục Thủy tự mình chỉ dạy, như thế tình cảm sẽ không ngừng nóng lên, chờ đến lúc nóng đến mức có thể tiếp xúc thân thể, nàng có thể quang minh chính đại cắn Lục Thủy, đánh Lục Thủy được rồi.

Tuy không thích hợp để nhét tất, nhưng mà....

Mộ Tuyết cúi đầu nhìn xuống ngực một chút.

Ôi, quá biến thái.

Đều là Lục Thủy hại.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, luôn có cảm giác Mộ Tuyết đang suy nghĩ chuyện gì đó rất quá đáng.

Sau khi nhận được sự đồng ý của Mộ Tuyết, Tuyết Quý liền hưng phấn chạy đi tìm hai vị tỷ tỷ của mình.

“Mộ Tiểu thư rất nhàn hạ thoải mái nha.” Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết lúc này đang ăn món điểm tâm ngọt của nàng, Lục Thủy ngồi đối diện cứ như vậy ngắm nhìn, con mắt một chút cũng không muốn rời đi.

“Lục Thiếu gia không cảm thấy ba tỷ muội Hoa Vũ Tuyết Quý thật ra rất thú vị sao?” Mộ Tuyết ngẩng đầu nhìn Lục

Thủy nói.

“Có thể thú vị hơn nhìn Mộ Tiểu thư sao?” Lục Thủy nhìn thẳng vào mắt Mộ Tuyết, hỏi.

Mộ Tuyết cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói:

“Lục Thiếu gia không nên nói đùa.”

“Ừm, không nên nói giỡn.” Lục Thủy bình tĩnh nói, nói xong liền bắt đầu ăn điểm tâm.

Mộ Tuyết lần này không hề tức giận, nàng một mặt bình tĩnh lôi cuốn sổ của mình ra.

Lục Thủy quá ngây thơ.

Lục Thủy ăn vài miếng điểm tâm, sau đó lại nói khẽ:

“Nhưng những người khác quả thực không thể đánh đồng với Mộ Tiểu thư được.”

Mộ Tuyết hơi sững sốt một chút, sau đó cất cuốn sổ đi, tiếp tục ăn điểm tâm.

Lúc này, Tuyết Quý cầm máy ảnh tới, còn chưa kịp gọi Mộ Tuyết thì Lục Thủy đã đưa tay ra hiệu đưa máy ảnh cho hắn.

Tuyết Quý tự nhiên là đưa máy ảnh cho Lục Thủy.

Chưa nói Lục Thủy là Thiếu gia của các nàng, kể cả là khách bình thường, nàng cũng sẽ đưa máy ảnh cho Lục Thủy.

Dù sao hai người Lục Thủy và Mộ Tuyết cũng cùng một bọn.

Lục Thủy nhận lấy máy ảnh, hắn thử điều chỉnh, sau đó chụp món điểm tâm của Mộ Tuyết hai phát.

Chụp xong, Lục Thủy hài lòng gật đầu.

Nhưng nghĩ nghĩ một chút, Lục Thủy lại xóa ảnh đó đi, sau đó lấy điện thoại di động ra định chụp một tấm.

Chỉ là vừa ấn nút chụp, điện thoại của hắn lại đột nhiên phát ra tiếng răng rắc.

Lục Thủy: “???”

Tiếp đó, hắn thấy Mộ Tuyết ngẩng đầu nhìn sang, trong mắt mang theo vẻ nghi hoặc.

Nhìn thấy ánh mắt này của Mộ Tuyết, Lục Thủy yên lặng cất điện thoại di động đi, sau đó đưa máy ảnh cho Mộ Tuyết.

“Đã chỉnh điều chỉnh xong, Mộ Tiểu thư có thể chụp được rồi.”

Mộ Tuyết nhận lấy máy ảnh, nhưng nàng vẫn nhìn chăm chăm Lục Thủy, trong mắt mang theo ý cười.

Đừng nhìn ta, trước đó ta đều làm bộ không biết rồi, đều là vợ chồng với nhau, ăn ý một chút được không? Lục Thủy có chút khó chịu.

Mộ Tuyết nhìn chăm chăm Lục Thủy đến tận khi hắn cúi đầu xuống ăn điểm tâm mới hài lòng thu hồi ánh mắt, cuối cùng cũng đã đến phiên nàng nhìn Lục Thủy lúng túng rồi.

Sau đó Mộ Tuyết mới chuẩn bị chụp ảnh cho Hoa Vũ Tuyết Quý.

“Chúng ta gần đây mới học được một phương thức chụp ảnh chung, muốn thử một chút, có được không?” Hoa Quý hỏi Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết gật gù đầu, dù sao đều là chụp ảnh.

Nhưng hôm nay các nàng mặc ba bộ khác nhau, cho nên trước định chụp bình thường đã.

Đến lúc chụp ảnh, Mộ Tuyết lại bắt đầu có chút hoang mang, Lục Thủy tại sao vẫn chưa đến dạy nàng?

“Lục Thiếu gia?” Mộ Tuyết chỉ có thể nhẹ giọng gọi một câu.

Lục Thủy không đáp lại, tiếp tục ăn điểm tâm.

“Lục Thiếu gia?” Mộ Tuyết lại gọi một câu.

“Không rảnh.” Lục Thủy vẫn cúi thấp đầu, bình tĩnh trả lời.

Vừa rồi không phải vẫn còn rất đặc ý sao? Cứ tiếp tục đặc ý đi.

Mộ Tuyết: “...”

Lại làm trò mèo, Lục Thủy thôi, ta không thích người nữa, nếu lại thích người ta liền sinh con cho người.

Hừ.

“Lục Thiếu gia, chụp như thế này sao?” Mộ Tuyết lại thấp giọng hỏi một câu.

Lục Thủy lúc này mới ngẩng đầu nhìn Mộ Tuyết, cuối cùng, hấn một mặt bình tĩnh vươn tay đề lấy máy ảnh:

“Là như này.”

Mộ Tuyết gật gật đầu, trong lòng có chút vui vẻ, rốt cuộc cũng chịu để ý đến nàng.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, tự hỏi liệu mình có phải quá dung túng Mộ Tuyết rồi hay không?

Mặc dù Mộ Tuyết cơ bản không làm gì cả, nhưng hấn vẫn có cảm giác mình đang dung túng Mộ Tuyết.

Chỉ có thể tiếp tục kéo độ thù hận.

Dù sao bây giờ Mộ Tuyết cũng không làm gì được hấn.

Chờ Mộ Tuyết quay xong, Hoa Quý mới nói:

“Tiếp theo chúng ta muốn chụp ảnh chung, nhưng phải chuẩn bị một chút, Thiếu nữ nãi nãi chờ chúng ta một lát.”

Mộ Tuyết gật đầu.

Nàng cũng không để ý, dù sao điểm tâm ngọt nàng mới ăn có một chút, Lục Thủy cũng chưa ăn xong.

Nếu thực sự ăn không hết nàng có thể đưa cho Lục Thủy ăn, a, không đúng, bây giờ không thể đưa Lục Thủy ăn được.

Lục Thủy có chút tò mò, chụp ảnh chung thì cần chuẩn bị cái gì? Nhân một cái không phải là xong rồi sao?

Muốn đứng thế nào thì đứng thế đó là được.

Sau đó Lục Thủy nhìn thấy Hoa Vũ Tuyết Quý đi đến đứng chung một chỗ, tiếp đó Hoa Quý và Vũ Quý bước sang bên cạnh một bước.

Hoa Quý cúi đầu nhìn tay của mình, trên tay nàng, một dòng nước nhanh chóng xuất hiện:

“Hai tay của ta lạnh như hàn lưu.”

“Hiện đang kêu gào ta hãy bắt lấy chân lý thế gian.” Vũ Quý cũng nhìn tay của mình, làm thế như đang nắm lấy một cục băng.

Lúc này, quanh người ba nàng bắt đầu xuất hiện hàn khí.

“Khí tức biến sâu vây quanh chúng ta.” Tuyết Quý giơ tay hô to.

Sau đó, ba người đồng loạt giơ hai ngón tay tạo hình chữ V đặt ở khóe mắt.

“Ta Hoa Quý.”

“Ta Vũ Quý.”

“Ta Tuyết Quý.”

Ba người vươn hai ngón tay tạo hình chữ V vốn đặt ở khóe mắt ra, chụm vào nhau.

“Ở đây lập nên khế ước linh hồn, không phân khác biệt, không phân ta người.”

“Dung hợp.”

Hô!

Dòng nước khuếch tán, bao quanh lấy ba người.

Chỉ trong chớp mắt, các nàng liền trực tiếp biến mất trong dòng nước, một lát sau mới thấy có bóng người xuất hiện.

Chân một cô gái nhẹ nhàng bước xuống mặt đất, mang theo giày thủy tinh cao gót.

Sau đó dòng nước tán đi, một vị giống y đúc với đám Hoa Vũ Tuyết Quý hiện ra trước mặt Lục Thủy và Mộ Tuyết.

Nhưng tóc dài hơn một chút, thân cao hơn một chút, dáng người cũng đẹp hơn một chút.

Nàng chớp mắt cười một tiếng với Mộ Tuyết:

“Thiếu nãi nãi, được rồi.”

Mộ Tuyết: “...”

Lục Thủy: “???”

Đây không phải là thiên phú của Hải Yêu sao?

Tại sao ba người này cũng biết?

Hay là gọi người đến điều tra xem đạo này có ai mất tích không đi.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 413: Người Có Biết Vì Sao Ta Độc Thân Không?

Mộ Tuyết cũng cảm thấy bất đắc dĩ, lần này thì tốt rồi, giống như Lục Thủy nói, chụp một người cũng như chụp ba người.

Nhưng thiên phú của Hoa Vũ Tuyết Quý thức tỉnh nhanh hơn so với trước kia.

Các nàng không phải Hải Yêu nhưng lại nhờ cơ duyên xảo hợp đạt được thiên phú của Hải Yêu, tuy là hình như cũng không có tác dụng gì nhiều, cùng lắm là lúc lên xe buýt thì chỉ cần phải mua một vé thôi.

Mà thời gian duy trì cũng không dài.

Trong lúc Mộ Tuyết còn đang chụp ảnh cho Hoa Vũ Tuyết Quý, Lục Thủy lại đột nhiên cảm thấy có chút tò mò, Hải Yêu thật ra rất khác thường.

Mà tuổi thọ cũng rất dài.

‘Có lẽ Hải Yêu biết vài chuyện ở thời Viễn Cổ, ừm, rảnh rồi có thể đi bắt mấy con đặt lên giá nướng hỏi một chút.’ Lục Thủy cân nhắc trong lòng.

Sau đó Lục Thủy và Mộ Tuyết rời khỏi cửa hàng của Hoa Vũ Tuyết Quý.

Lục Thủy vẫn là người trả tiền.

Không trả tiền lại thấy không quen.

Khi đi trên đường, Mộ Tuyết hỏi tương lại chuyện ở quán ăn, hỏi:

“Lục Thiệu gia cảm thấy ba người bọn họ hợp thể lại có cái gì thay đổi không?”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, chờ đợi hắn trả lời.

Lục Thủy nghĩ nghĩ một chút, sau đó gật đầu nói:

“Vẫn có.”

“Là gì?” Mộ Tuyết chăm chú nhìn Lục Thủy, nắm đấm đã bóp tốt, răng cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

“Hợp thể rồi cửa hàng các nàng sẽ bị thiếu hụt mất hai người, kỹ năng này có chút thua thiệt nha.” Lục Thủy nói.

“???”

“Ừm, Lục Thiếu gia không để ý chỗ nào khác sao? Ví dụ như mấy cái về dáng người tướng mạo chẳng hạn.” Mộ Tuyết nhẹ giọng hỏi.

“Dáng người tướng mạo? Chẳng lẽ Mộ Tiểu thư không để nhìn sao?” Lục Thủy hỏi ngược lại.

Nghe được câu này, Mộ Tuyết liền im lặng, nói không đẹp Lục Thủy chắc chắn sẽ thuận theo, như vậy nàng sẽ lại tức giận.

Có điều Lục Thủy cứ nhìn chăm chăm dáng người nàng suốt sao?

Lục Thủy thấy Mộ Tuyết không nói gì, liền tiếp tục nói:

“Mộ Tiểu thư cũng ở đó, vì sao ta phải đi nhìn thứ khác?”

Lục Thủy thật ra không nhớ rõ Hoa Vũ Tuyết Quý biến hóa cụ thể thành như thế nào.

Chỉ là cảm thấy có chút bất ngờ với kỹ năng này.

Nhưng câu nói vừa rồi của hắn là thật lòng, Mộ Tuyết ở đó, hắn có thể nhìn Mộ Tuyết, không có việc gì đột nhiên đi nhìn người khác làm gì?

Muốn bị đánh sao?

Mộ Tuyết cúi đầu đi theo Lục Thủy, không nói gì.

Nàng nghĩ, liệu giờ đánh Lục Thủy thì có lộ ra nàng lòng dạ hẹp hòi hay không?

Hay là không đánh?

Hoặc là chỉ đánh không thôi, không nhét tất với đồ trong nữa?

Mộ Tuyết vô cùng xoắn xuýt chuyện này trong lòng.

Lục Thủy thì không hề có chút áp lực nào, hấn mới không nghĩ đến chuyện đánh Mộ Tuyết đâu, hấn chỉ muốn từ hôn.

Chuyện sau đó hấn đều đã tưởng tượng tốt, nếu như từ hôn không thành công, thì không phải là làm chuẩn bị tâm lý không công sao?

Quá thua lỗ.

Rảnh phải bảo Chân Võ tiếp tục đi tìm xem tu chân giới có bán bảo hiểm hay không.

--

Sơ Vũ ngáp một cái, hấn đang đứng trên mặt biển chờ bọn Kiếm Khởi.

Gần đây làm quá nhiều, lại bắt đầu kẹt văn.

Lại đi lấy tài liệu có lẽ sẽ có linh cảm.

Nếu có thể gặp được loại cảm ngộ trước kia thì càng tốt, vậy thì thật là ý như xuôi tuôn, đáng tiếc không chịu nổi đòi mới quá lớn.

Bây giờ hấn viết tiểu thuyết đã không còn cần mượn sự tử chút tiền lẻ trả tiền điện nước.

200 không đuổi được hấn ra đi làm việc.

Nhưng mức độ nguy hiểm của việc lấy tài liệu quá cao, hấn đây rõ ràng là lấy mạng viết tiểu thuyết, vậy mà bạn đọc không hiểu, còn nói hấn quyết canh.

Quá khó chấp nhận rồi.

Có lần hấn đã nói rõ mình thật ra là tu chân giả, thực sự là đi thu thập tài liệu.

Thế nhưng bạn đọc lại nói hấn thế nào?

Nói nếu hấn là tu chân giả, tại sao còn chưa lên trời?

Còn có người tương đối văn nhã, dùng một bài thơ, nói: Người chính là thiên kiêu, sao không thượng cửu tiêu?

Nhìn thấy những lời hỏi đáp này, Sơ Vũ rất kos chịu.

Tu vi hẳn quá thấp, không lên được trời.

Nếu không phải như vậy hẳn nhất định sẽ phản bác lại một chút.

Đương nhiên, về sau hẳn phát hiện những bạn đọc này đã gửi lời xin lỗi tới hẳn.

Cũng không biết là đã trải qua chuyện gì.

Lúc này, một chiếc thuyền đi tới, nhìn thấy thuyền, Sơ Vũ liền lập tức nhảy lên, đi vào boong thuyền.

Thuận tiện giao linh thạch.

“Bên này.” Giọng nói của Kiếm Khởi truyền tới.

Sơ Vũ tự nhiên nhìn thấy Kiếm Khởi.

Khi hẳn đi qua, phát hiện Kiếm Lạc cũng ở đây, chỉ là nàng một thân nam trang.

“Có một vài người chính là không biết tự mình hiểu lấy, sống ở thế giới của người phàn ròi suốt ngày viết tiểu thuyết sống qua ngày, đến pháp thuật có biết dùng hay không cũng khó nói.

Còn chạy đến mấy khu vực nguy hiểm, đến lúc đó chết thế nào cũng không biết.” Kiếm Lạc nhìn Sơ Vũ đi tới, bình tĩnh nói.

“Huynh đài có cơ ngực lớn như vậy, sao lại xúc nổi thế?” Sơ Vũ nhìn Kiếm Lạc một chút, hiếu kỳ hỏi một câu.

Nghe được câu này, mặt Kiếm Lạc nháy mắt đỏ lên.

“Biến thái!” Nói xong liền xoay người đưa lưng về phía Sơ Vũ, giống như là lo lắng bị nhìn trộm vậy.

Nàng chỉ là mặc nam trang, đến lúc thích hợp thì rút đao, cũng không phải nam thật.

Mà nàng còn bọc lại rồi, chỉ là không khoa trương như lần trước mà thôi.

Sơ Vũ không để ý đến Kiếm Lạc nữa, nữ nhân nói cái gì bình thường hẳn đều không thèm để ý, chỉ có những gì bạn đọc nói mới có thể khiến hẳn lo được lo mất.

Nói Kiếm Lạc như vậy hoàn toàn là bởi vì đầu óc Kiếm Lạc không được, cũng bắt đầu biết nữ giả nam trang.

“Quần đảo Mê Vụ có nguy hiểm không?” Sơ Vũ hỏi Kiếm Khởi.

Kiếm Khởi gật đầu, trịnh trọng nói:

“Rất nguy hiểm, nhưng tu vi càng cao càng nguy hiểm, nhất là từ ngũ giai Pháp Thân trở lên.”

Sơ Vũ nhất thời không biết nói cái gì cho phải, ngũ giai Pháp Thân đối với bọn hắn mà nói đã là đỉnh cao rồi.

Còn cao hơn?

Rất hiểm gặp.

“Nghe sư tử người nói, không phải việc cấp bách hàng đầu là muốn tìm bạn đời cho người sao? Loại người như người không cố gắng đi tìm bạn đời đi, chạy tới quần đảo Mê Vụ so với chịu chết thì khác chỗ nào?” Nói đến đây, Kiếm Lạc giống như nhận ra cái gì:

“Cũng như nhau cả, chẳng nào người cũng không tìm được bạn đời.”

Sơ Vũ nhìn Kiếm Lạc, hỏi:

“Người biết ca của người tại sao lại độc thân không?”

Kiếm Khởi đứng một bên trầm mặc không nói, liên quan gì tới hắn?

“Bởi vì ca ta không giống với người, hắn chính là thiên kiều chân chính, một lòng chỉ hướng kiếm.” Kiếm Lạc tự hào nói.

Anh của nàng vốn rất lợi hại, nàng vẫn luôn lấy ca nàng làm gương.

Sơ Vũ gật đầu, rồi lại lắc đầu:

“Đúng một nửa, ca của người cũng là bởi vì tu kiếm nên mới độc thân.

Nữ nhân sẽ chỉ ảnh hưởng đến tốc độ rút kiếm của ca người.

Kiểm, thứ muốn rời xa nhất chính là tình cảm.”

Bị Sơ Vũ nói kiểu này, Kiểm Lạc hơi nghi hoặc.

Sơ Vũ lại nói:

“Vậy người biết ta vì sao vẫn độc thân không?”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 414: Giết Thần Diệt Khẩu

“Vì sao?” Kiếm Lạc vô thức hỏi.

“Nữ nhân sẽ chỉ ảnh hưởng tới tốc độ gõ chữ của ta, gõ chữ, muốn rời xa nhất chính là nữ nhân.” Sơ Vũ nghiêm túc nói.

Kiếm Lạc nhìn Sơ Vũ, cuối cùng nhỏ giọng nói:

“Có bệnh.”

Khi nhỏ đứng trên vai Kiếm Lạc, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn Sơ Vũ.

Nó gãi gãi đầu một chút xong liền không để ý nữa, tiếp tục ăn trái cây của nó.

Kiếm Khởi thở dài trong lòng, luôn có cảm giác mình vừa vô ý bị mạo phạm.

Hắn vẫn là nên hành động một mình.

...

Lúc trở lại Lục gia thì đã là giữa trưa, cho nên Lục Thủy và Mộ Tuyết trở về liền đi đến sân nhỏ chỗ Lục Cổ.

Chủ yếu là vì bị gọi đi ăn cơm trưa.

Lục Thủy có chút chột dạ.

Nhưng có Mộ Tuyết ở đây, cha hắn chắc sẽ không đến mức xuống tay với hắn đâu.

Chút mặt mũi tối thiểu này cha vẫn sẽ cho hắn.

Không bao lâu sau, Lục Thủy và Mộ Tuyết đã đi tới sân nhỏ chỗ cha mẹ hắn.

Kỳ Khê đứng ở bên ngoài, nhìn thấy Lục Thủy và Mộ Tuyết tới liền nhẹ nhàng hành lễ:

“Phu nhân nói Thiệu gia và Thiệu nãi nãi hãy chờ một lát, hai người họ sẽ nhanh chóng trở về.”

Lục Thủy chỉ gật đầu, không nói gì.

Hắn không hỏi cha mẹ hắn đi đâu, nếu như đôi phương biết, đại khái đã nói rồi.

Đương nhiên, hắn cũng không hào hứng muốn biết cha mẹ hắn đi đâu.

Sau đó, Lục Thủy và Mộ Tuyết đi vào trong, phát hiện đồ ăn đã được dọn sẵn, Đông Phương Trà Trà còn đang nằm nhoài trên bàn ăn không nhúc nhích.

“Trà Trà ngủ thiếp đi rồi sao?” Mộ Tuyết tò mò nói.

“Chắc là ngộ độc thức ăn đi.” Lục Thủy nói.

“Chắc là không đâu, Trà Trà rất thích đồ ăn của dì Lê mà.” Mộ Tuyết đi đến bên cạnh Trà Trà kiểm tra.

Lục Thủy tự nhiên cũng tới xem xét.

Rất nhanh sau đó, Lục Thủy đã nhìn thấy có một quyển sách trên mặt đất.

Nhìn không rõ tên sách.

Giáo dục bắt buộc để trở thành thần?

Lục Thủy bỗng nghĩ tới quyển sách trên người hắn kia, giờ không dùng sức mạnh thiên địa, hắn căn bản không thấy rõ chữ.

‘Đông Phương Trà Trà cũng có một bản, nói cách khác nàng đã từng gặp Chân Thần Duy Nhất, Mộ Tuyết lần trước hắn là cũng gặp rồi.’ Lục Thủy cau mày lại.

Như vậy hắn không phải rất dễ bị bại lộ sao?

‘Qua một thời gian nữa đến Phong Sương Hà giết thần diệt khẩu đi.’ Lục Thủy cân nhắc trong lòng.

Mộ Tuyết cầm sách lên, bất đắc dĩ thở dài, không có việc gì làm à, trước khi ăn cơm lại đi đọc sách làm gì?

Cầm sách đặt lại trên người Đông Phương Trà Trà xong, Mộ Tuyết liền để Kỳ Khê giúp đưa Trà Trà về.

Kỳ Khê đương nhiên không từ chối.

Rất nhanh sau đó, ở sân nhỏ chỉ còn lại Lục Thủy và Mộ Tuyết.

Lục Thủy ngồi trước bàn cơm, sau đó cầm đũa gấp món ăn thử.

“Thế mà lại không phải do mẹ làm.” Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Mộ Tuyết không nhúc nhích, như vậy rất không lễ phép, nàng còn chưa có gả vào, Lục Thủy có thể không thèm để ý lễ nghi nhưng nàng thì không thể.

Không bao lâu sau, Lục Cổ và Đông Phương Lê m bước vào.

“Trà Trà đâu?” Đông Phương Lê m hỏi.

Lúc này, Lục Cổ nhìn về phía Lục Thủy.

Lục Thủy rùng mình, một mối nguy lớn dường như đang bao trùm lên hắn.

Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Lục Cổ, nói:

“Cha bị thương sao?”

Trên thân Lục Cổ vẫn còn có chỗ quần băng vải.

Lúc đầu Lục Cổ chỉ là có chút tức giận, nhưng Lục Thủy lại khơi chuyện lên như thế, hắn cảm thấy mình cần phải giáo dục con một chút.

“Con đi ra đây, ta dạy con hai chiêu.”

“???”

15 phút sau, Lục Thủy đã quay lại bình yên ngồi trước bàn ăn cơm.

Từ ngoài nhìn vào thì không thấy hắn có chút vấn đề nào.

Trên thực tế, ha ha, lát về nằm nghỉ một đêm đi.

Nếu không phải có Mộ Tuyết ở đây, hắn bây giờ có lẽ đã đang nằm rồi.

“Hai ngày nữa ta và cha con sẽ tới Xảo Vân tông, các con ở nhà đừng làm rộn.” Đông Phương Lê m nói.

Lục Thủy có chút bất ngờ:

“Mẹ khỏi bệnh rồi sao?”

Đông Phương Lê m cười cười gật đầu.

Thật ra Lục Thủy rất tò mò mẹ hẳn là bị thương như thế nào, nhưng lần trước có nói là sinh hẳn nên bị thương.

Sinh hẳn thì có thể bị thương cái gì?

Chính là sinh con bị thương, đừng hỏi nhiều.

“Nhớ kỹ, lúc ở nhà, nếu Tiểu Tuyết rảnh thì mang nó đi dạo xung quanh một chút.” Đông Phương Lê m dặn dò Lục Thủy.

Nàng sợ con trai mình ngốc nghếch không biết quan tâm, đến lúc thành vợ chồng trẻ kiêu gì cũng sẽ có chút mâu thuẫn.

Con trai nàng ngốc, người làm mẹ là nàng này mà không căn dặn thì sẽ cảm thấy không có chút cảm giác làm mẹ nào nha.

Lục Thủy gật đầu.

Với hẳn mà nói, ở cùng với Mộ Tuyết là một chuyện vui vẻ, không có lý do gì để hẳn cố ý tránh né.

Tránh cho đôi phương lại nghĩ hẳn đang chột dạ.

“Nhưng hai ngày tới con có thể sẽ phải ra ngoài, Tam Trương lão định cho con đến quần đảo Mê Vụ.” Lục Cổ nói.

Lục Thủy có chút bất ngờ, Tam Trương lão thế mà lại chủ động để hẳn đến quần đảo Mê Vụ sao?

“Tại sao phải đi?” Lục Thủy hỏi một câu.

“Thử vận may.” Lục Cổ nói.

“Vận may gì?” Lục Thủy ngạc nhiên, vận khí của hẳn mặc dù chưa có phá trần, nhưng cũng hoàn toàn không tầm thường chút nào.

Máy vật cần đến vận may mới có thể gặp, bình thường hẳn đều gặp được.

“Gặp được thì biết, không gặp được có biết cũng vô dụng.”
Lục Cổ nói.

Con của ngài lợi hại như vậy, còn cần phải gặp cái vận khí gì sao? Lục Thủy một mặt bình tĩnh nghĩ.

Mộ Tuyết lại thấy có chút bất đắc dĩ, Lục Thủy lại phải ra ngoài, vẫn là đến quần đảo Mê Vụ.

Có điều chờ Lục Thủy trở về cũng là một hạnh phúc.

Chỉ cần không phải quá lâu là được.

Xem ra nàng cũng phải cho người đi nghe ngóng chuyện ở bên quần đảo Mê Vụ mới được.

Nếu Lục Thủy đi quá lâu, nàng liền đi mở thông đạo, để Lục Thủy bình an trở về.

--

Chiều xuống, Lục Thủy đang ngồi ở trong sân nhỏ của mình đọc sách, hiện tại hắn đã tích lũy được không ít sức mạnh thiên địa.

Sau vụ giằng trời, hắn thật không có chút cơ hội dùng sức mạnh thiên địa nào.

Mà chủ yếu là không dám dùng.

Chạng vạng tối, Lục Thủy đột nhiên cảm giác được có người đi tới sân nhỏ của hắn.

Hắn quay đầu nhìn sang, là một cô bé mặc áo khoác trắng.

Hai tay nàng để ở trong túi áo, nàng nhìn Lục Thủy một chút, rồi đi tới ngồi xuống phía đối diện Lục Thủy.

“Người bây giờ cấp mấy rồi?” Nhị Trương lão hỏi.

Người tới tự nhiên là Nhị Trương lão.

“Nhị giai.” Lục Thủy đáp.

“Cảm thấy tu kiếm thế nào?” Nhị Trương lão nhìn Lục Thủy, hỏi một câu.

“Rất đẹp trai.” Lục Thủy khép cuốn sách trên tay lại.

“Nếu để cho người tu kiếm thì sao?”

“Không thích.”

“Vậy nếu tu kiếm có thể khiến người mạnh hơn một chút thì sao?”

“Không cần.”

Nhị Trưởng lão nhìn Lục Thủy, trầm mặc hồi lâu, sau đó bình tĩnh nói:

“Lý do?”

“Vì Mộ Tuyết.” Lục Thủy trả lời.

Hắn nghĩ Nhị Trưởng lão chắc sẽ hiểu.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 415: Đi Quần Đảo Mê Vụ

Sau khi Nhị Trưởng lão nghe xong thì không nói gì, chỉ gật đầu.

Cuối cùng nói:

“Ngày mai xuất phát đi quần đảo Mê Vụ đi.”

Nói rồi Nhị Trưởng lão liền xoay người rời đi, trong nháy mắt đã biến mất tại chỗ.

Nhìn Nhị Trưởng lão rời đi rồi, Lục Thủy lại mở sách ra tiếp tục xem.

“Xem ra thật sự có kiếm đạo vô thượng, mà còn có quan hệ với Đại Trưởng lão.”

“Chỉ là không biết tình huống sẽ như thế nào.”

“Đây chính là cái ta cần phải dùng vận khí để gặp sao? Gặp kiếm đạo vô thượng?”

“VẬY LIỀN THỬ CHỨT ĐI, ĐI NHÌN KIẾM ĐẠO VÔ THƯỢNG MỘT CHỨT.”

Sau đó Lục Thủy liền không quan tâm đến chuyện này nữa, còn về tại sao Nhị Trưởng lão lại hỏi hấn những vấn đề này, hấn không biết.

Nhưng hấn biết mình không có trả lời sai, Mộ Tuyết chỉ là người bình thường, hấn tự nhiên cũng không thể đặc biệt.

Kiểm đạo vô thượng, hấn không thích, cũng không cần, theo như kiếp trước mà nói, dù hấn có đạt được Kiếm Đạo vô thượng cũng vô dụng, hấn cũng không xứng đôi với kiếm đạo vô thượng.

Về phần ngày mai xuất phát, hấn ngược lại không có ý kiến gì.

Ở quần đảo Mê Vụ có thứ hấn muốn tìm, không có chuyện này thì hấn cũng phải mượn cơ qua đó.

Thuận tiện vớt hai người Lạc Phong ra.

Đường dây thông tin của Lạc Phong dù sao cũng rất mạnh.

Có một số việc Lục gia không thèm để ý tới, cho nên Chân Võ không thể có được thông tin mới nào.

Hoặc là nói chậm hơn một chút.

--

“Không có tâm cầm kiếm, không có thiên phú tu kiếm, những cái này tạm thời chưa nói tới.”

Nhị Trưởng lão đi trên đường lên núi, trong lòng có chút hoang mang.

“Nhưng Lục Thủy thật sự không muốn Kiếm Đạo, cũng không nghĩ nhờ vào đó để trở nên mạnh hơn.”

“Nếu như là trước kia thì không nói, nhưng gần đây rõ ràng là đang không ngừng tiến bộ, vì sao lại không muốn dùng Kiếm Đạo để mạnh lên?”

“Trừ khi nó tự có con đường của mình.”

“Là luyện thể sao?”

Hắn là không phải, xem ra nếu không phải là giả trò thần bí giả vờ mạnh lên, thì chính là có tự tin khác.”

“Hi vọng là nó không bị lừa bỡn tình cảm.”

Nhị Trưởng lão vẫn tiếp tục đi, một đường về phía chỗ của nàng.

“Có điều địa vị của Mộ Tuyết trong lòng Lục Thủy quả thật rất đặc biệt.”

“Hy vọng sau khi thành hôn sẽ không để chúng ta thất vọng.”

Sau đó Nhị Trưởng lão biến mất.

Từ khi bắt đầu nàng đã không cho rằng kiếm đạo vô thượng có thể giúp cho Lục Thủy mạnh lên.

Nếu như có thể mạnh lên dễ dàng như vậy thì làm sao phải xoắn xuýt chuyện này lâu như thế?

Thiên phú, cơ duyên, nỗ lực, thiếu một thứ cũng không được.

Mà Lục Thủy cơ bản không có cái gì, chỉ duy nhất đầy đủ tài nguyên của Lục gia.

Thế nhưng tài nguyên này không thể cứ chồng chất lên mãi được.

Mà lại ở trong bình cảnh, có đôi khi tài nguyên nhiều hơn nữa cũng không dùng đến.

Còn nữa, chính là thiên kiếp, đẳng cấp càng cao thì càng nguy hiểm, nhất là đối với loại như Lục Thủy, dùng linh dược bồi tu vi.

Cho nên, muốn tu vi Lục Thủy tiếp tục tăng lên, nhất định phải tuân thủ quy luật.

Nếu không làm, vậy chính là đẩy Lục Thủy vào hồ lửa.

Vạn kiếp bất phục.

--

Sáng sớm hôm sau.

Tam Trưởng lão truyền lời, để Lục Thủy xuất phát đi đến quần đảo Mê Vụ.

Sau khi nghe mẹ dặn dò xong, Lục Thủy liền đi cùng Mộ Tuyết tới tiểu trấn Thu Vân.

“Lần này Mộ Tiểu thư sẽ tiện đường ghé qua cửa hàng nào?” Trên đường đi, Lục Thủy hỏi.

Mỗi lần Mộ Tuyết đi cùng hẳn đều là tiện đường.

“Đi cửa hàng của con gái.” Mộ Tuyết mở miệng nói.

Con gái sẽ đi đến loại cửa hàng nào? Lục Thủy không biết rõ.

Nhưng hẳn đánh cược, Mộ Tuyết chẳng qua chỉ thuận miệng nói, chính nàng cũng không biết muốn đi đâu.

“Lục Thiếu gia rời nhà ra ngoài, đừng tùy tiện tin tưởng người khác, nhất là nữ nhân, càng xinh đẹp càng chủ động,

bình thường đều là có mục đích.

Nữ nhân nhìn điềm đạm đáng yêu, không chừng trong lòng đang nghĩ cách hại người.” Mộ Tuyết nhẹ giọng nói.

Câu nói này nghe sao lại quen tai như vậy? Được rồi, kiếp trước Mộ Tuyết cũng từng nói như vậy với hắn.

Lục Thủy lần này không đem Mộ Tuyết ra so sánh, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, sau đó nói:

“Nam nhân thì sao?”

Mộ Tuyết cúi đầu nói khẽ:

“Trừ Lục Thiệu gia, ta chưa từng tiếp xúc với những nam nhân khác, cũng không muốn tiếp xúc, cho nên không rõ lắm.”

Lục Thủy trầm mặc một hồi, sau đó bình tĩnh nói:

“Trên thực tế, ta cũng mới chỉ tiếp xúc với Mộ Tiểu thư, cho nên rời nhà ra ngoài sẽ không ăn thiệt thòi vì nữ nhân.”

“Vậy nếu như là một tiên tử có chút nghiêng nước nghiêng thành thì sao?” Mộ Tuyết tò mò hỏi.

Nàng hiểu rõ Lục Thủy, nhưng đó là sau khi cưới, trước khi cưới Lục Thủy là dạng gì, nàng chỉ mới nghe người khác nói, chứ không biết cụ thể.

“Mộ Tiểu thư không phải là đẹp nhất rồi sao?” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, chân thành nói.

“Không phải.” Mộ Tuyết vô ý thức phủ nhận.

Chỉ là miệng vừa thốt ra lời này, nàng liền hối hận, không chừng Lục Thủy sẽ lại thuận theo đó mà nói nàng.

Nhưng khiến Mộ Tuyết ngoài ý muốn chính là, lần này Lục Thủy không thuận theo lời nàng để trêu chọc.

Mà lại dò hỏi:

“Mộ Tiểu thư để ý đến ánh mắt của người khác hay ánh mắt của ta?”

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, chờ đợi đáp án của nàng:

“Lục Thiệu gia.” Mộ Tuyết không chân chờ đáp.

“Vậy ta nói Mộ Tiểu thư là đẹp nhất có vấn đề gì sao?” Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết lắc đầu, nhỏ giọng nói:

“Không có.”

Sau đó Lục Thủy không nói gì nữa, mà một đường im lặng đi về phía nhà ga.

Mộ Tuyết thì nhu thuận đi bên cạnh Lục Thủy.

Hai người rất nhanh đã đến nhà ga.

“Lục Tiểu gia, đi đường cẩn thận.” Mộ Tuyết đứng lại nhìn Lục Thủy, tư thái vô cùng đoan trang ưu nhã.

Giống như đang bày ra mặt đẹp mắt nhất của mình cho Lục Thủy thấy.

Một trận gió bỗng quét tới, mái tóc dài của Mộ Tuyết tung bay.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, hẳn cảm thấy Mộ Tuyết đẹp đến khiến cho người ta phải kinh diễm, bên ngoài căn bản không tồn tại nữ nhân nào khiến cho người ta kinh diễm như vậy.

Cuối cùng, Lục Thủy gật đầu:

“Mộ Tiểu thư, lúc ăn cơm, nhớ kỹ là phải chuẩn bị cơm đầy đủ, nếu không sẽ không đủ no.”

Nói xong, Lục Thủy xoay người đi vào nhà ga, Chân Võ Chân Linh sớm đã ở đó.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, cảm thấy tâm tình tốt đẹp của mình đã hoàn toàn bị câu nói sau cùng của Lục Thủy hủy mất.

“Quả nhiên, Lục Thủy vẫn là cần ăn đòn.”

Sau đó Mộ Tuyết hài lòng xoay người rời đi.

Nàng đương nhiên là về thẳng Lục gia, cửa hàng của con gái kia, đã đi rồi.

--

Lên xe lửa rồi, Lục Thủy mới hỏi:

“Đi quần đảo Mê Vụ mất bao lâu?”

“Đây là xe lửa đi thẳng tới quần đảo Mê Vụ, có lẽ mất khoảng hai ngày.” Chân Võ trả lời.

Xe lửa chạy trên đại dương bao la, là chuyện rất bình thường.

Dù sao đây cũng là tu chân giới.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 416: Gặp Người Trùng Cốc

‘Hai ngày, nói một cách tương đối thì những người khác đã ở đó được hai ngày rồi, xem ra đạt được kiếm đạo vô thượng cũng không có gì tốt đẹp.’ Lục Thủy phán đoán trong lòng.

Nếu không Nhị Trưởng lão và Tam Trưởng lão làm sao lại để hắn đến trễ như vậy được?

Trực tiếp ném hắn qua một cánh cửa không gian là được.

Sau đó, Lục Thủy nói:

“Đến trạm biển thì xuống xe.”

Chân Võ Chân Linh mặc dù không rõ lắm, nhưng vẫn gật đầu tuân mệnh.

Có lẽ là Thiếu gia muốn tự dùng thủ đoạn đến đó.

Có thể sẽ nhanh hơn không ít.

Buổi trưa, bọn hắn xuống xe lửa, lúc này, ba người đang đứng trên biển lớn.

“Thiếu gia, bây giờ chúng ta vượt qua như thế nào?” Chân Võ đứng một bên hỏi.

“Thiếu gia không định đi tiếp sao?” Chân Linh nói ra nghi vấn của mình.

Lục Thủy không để ý, mà thử trao đổi ngầm trước, tiếp đó mới mở miệng gọi:

“Côn.”

Lời nói vừa dứt, một dòng nước ngầm từ sâu dưới đáy biển vọt lên, lướt về phía Lục Thủy bằng tốc độ đáng kinh ngạc.

Sau đó xông ra khỏi mặt nước.

Xoạt!

Ba người Lục Thủy trực tiếp bị nâng lên.

Côn Bằng đã thuận lợi đến nơi.

Lúc này, Côn Bằng đang vô cùng mừng rỡ.

Chủ nhân cuối cùng cũng đã triệu hoán nó, nó vô cùng vui vẻ.

Côn Bằng lắc lắc cái đuôi ở trong nước, thể hiện mình vô cùng vui sướng.

Chân Võ Chân Linh lúc này mới nhớ tới, Thiếu gia bọn họ còn có một con Côn Bằng làm sủng vật.

Bị Thiếu gia gọi là nhóc con sủng vật.

Lục Thủy đứng trên đầu Côn, bình tĩnh nói:

“Đến quần đảo Mê Vụ.”

Côn suy tư một chút, sau đó hát ba người Lục Thủy lên, tiếp đó há miệng, trực tiếp nuốt ba người vào.

Rồi lặn xuống, biến mất trong biển rộng.

Một lát sau, Lục Thủy và Chân Linh Chân Võ đã xuất hiện ở một vùng biển khác, bọn hắn là từ đáy biển đi lên.

Côn giờ đã lặn xuống dưới.

Nó có chút thất vọng, chủ nhân đi chơi vẫn không mang nó theo.

Nhưng nó vẫn ngoan ngoãn đợi ở dưới biển sâu, chờ đợi lần triệu hoán tiếp theo của chủ nhân.

Chân Võ Chân Linh cảm thấy Côn thật ra rất ngoan ngoãn, đáng tiếc nó quá lớn, không thể mang về nuôi.

Lục Thủy nhìn xung quanh, phát hiện phía trước quả thật có một quần đảo, ở đó còn có khí tức Mê Vụ Chi Đô.

“Xem ra đã đến rồi.”

Chân Võ Chân Linh cũng nhìn thấy, hai người còn thấy ở phía xa có một chiếc thuyền lớn đang đi tới, hẳn là chở người đến.

Khoảng cách xa như vậy, không phải ai cũng sẽ bay thẳng tới đây.

Mà hấn cũng đã điều tra qua, người tới bình thường tu vi đều không quá cao.

Chủ yếu là ngũ giai, lục giai chỉ là số ít.

Số còn lại cũng không có gì tốt để nêu lên, bình thường đều không phải đối thủ của bọn hấn.

“Thiếu gia, người đi vào cũng không ít, chúng ta có vào không?” Chân Võ hỏi.

Phải biết nơi này vào thì dễ ra thì khó, mấy người Lạc Phong cũng mất tích ở chỗ này.

Cho nên chuyện có vào hay không cũng phải thận trọng.

Lục Thủy lắc đầu:

“Không vội, nhìn một chút đã.”

Quần đảo Mê Vụ rất lớn, hấn cần tìm vị trí quan sát một chút, tốt nhất là có thể trực tiếp tìm được tung tích của nhóm Lạc Phong.

Kiểm đạo vô thượng là một chuyện, chủ yếu là, hấn muốn nhìn xem có tin tức liên quan tới Viễn Cổ hay không.

Mà bọn Lạc Phong lại biết cái này.

Chân Võ Chân Linh gật đầu, sau đó mang theo Lục Thủy bay lên không để hấn tiện quan sát.

Chỗ bọn hấn không có người nào, nhưng những chỗ khác thì khó nói, cho nên bọn hấn cũng phải cảnh giác chung quanh, phòng ngừa có người muốn gây bất lợi cho Thiếu gia bọn hấn.

Lục Thủy đứng trên không nhìn quần đảo Mê Vụ.

Ở trên đảo có một làn sương mù mỏng vờn quanh, dưới tình huống bình thường, rất ít người có thể xuyên qua làn sương mù đó để nhìn được tình huống bên trong đảo.

Lục Thủy có sức mạnh thiên địa, ngược lại có thể nhìn thấy một chút.

Nhưng đều là tình huống ngoại vi, nhìn cũng không có tác dụng gì.

Chỉ là nhìn được một hồi, lông mày Lục Thủy liền nhíu lại.

Hắn cảm giác bên trong như ẩn hiện một luồng kiếm ý, hẳn là khí tức của kiếm đạo vô thượng.

“Lại đây một chút.” Lục Thủy nói.

Chân Võ Chân Linh nghe lệnh tới gần.

Thoáng cái, kiếm trong tay Chân Võ Chân Linh đột nhiên rung động.

Giống như có một thanh kiếm vô thượng ở phía trước, khiến cho kiếm của tất cả mọi người đều khiếp đảm.

Đây không phải là linh trí, đây là áp chế Kiếm Đạo.

“Là kiếm đạo vô thượng sao?” Chân Linh đột nhiên nói.

Lục Thủy gật đầu, khẽ nói:

“Xem ra là kiếm đạo vô thượng, mà lại còn hết sức rõ ràng, bình thường chỉ cần người tu chân giới tới gần, thì đều có thể cảm giác được.

Có điều biến hóa này có lẽ mới chỉ xuất hiện trong hai ngày nay.”

Chân Võ hiếu kỳ hỏi:

“Thiếu gia có hứng thú với kiếm đạo vô thượng không?”

Lục Thủy không trả lời, mà chỉ về đằng trước, nói:

“Đi thôi, từ bên kia đi vào.”

Nghe thấy lời Lục Thủy, Chân Võ Chân Linh lập tức đi về phía bên kia.

Đi vào từ bên này, vừa vào sẽ gặp phải một dòng suối nhỏ, nhưng khi bọn người Lục Thủy vừa mới tới, thì lại đột nhiên có mấy người xông ra.

Bởi vì uy lực xông tới cũng không nhỏ, cho nên Chân Võ Chân Linh không có ý định phản lại, mà lựa chọn lùi lại.

Rất nhanh sau đó, có ba người đi tới trước mặt bọn Lục Thủy.

Hai người đã trung niên, tu vi đều là 5.1, một người trẻ tuổi còn lại thì tu vi nhị giai, sắc mặt của hắn hơi tái nhợt.

Có điều lúc ba người này đi tới, một hương thơm kỳ lạ bỗng xuất hiện.

“Người của Trùng Cốc.” Lục Thủy nhìn ba người này, nói.

Trùng Cốc cũng được cho là thế lực đỉnh cấp, thực lực bất phàm, người bình thường không có biện pháp nào bắt được bọn hắn.

Danh tiếng của Trùng Cốc không tốt, hoặc là nói tiếng xấu rõ ràng, nhiều người đối mặt với bọn họ đều chọn cách kính nhi viễn chi.

Tu sĩ Trùng Cốc có tu vi cao thâm đối với tu chân giả bình thường mà nói, đặc biệt phiền phức.

Cha Lục Thủy rất ghét Trùng Cốc.

Rất khó dây dưa.

“Có chút hiểu biết.” Người trẻ tuổi kia có chút khinh thường nhìn Lục Thủy.

Trong suy nghĩ của bọn hắn, không cần biết Lục Thủy là Thiếu gia nhà nào, hoặc là con trai trưởng bối của tông môn nào, Trùng cốc đều không thèm để ý.

Người bọn hắn cần để ý tới, bọn hắn không có khả năng không biết.

Sau đó bọn hắn cũng không định chờ bọn Lục Thủy mở miệng, mà trực tiếp khởi hành tiến về quần đảo Mê Vụ.

“Đi thôi, đừng kéo dài thời gian nữa.” Lý Liệu Nguyên của Trùng Cốc nhẹ nhàng nói.

Đối mặt với các loại nhất lưu hoặc là thiên kê của tông môn đỉnh cấp, hắn cũng không cần quá e ngại, hướng chỉ là loại người đi đường không ai biết kia?

Căn bản không cần phải đặt ở trong lòng.

Ở Trùng Cốc hắn không phải là người có thiên phú cao nhất, nhưng chắc chắn là một trong những người có thiên phú

cao nhất.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 417: Tư Lượng

Nếu so về bối cảnh, ở trong Trùng Cốc không có mấy người vượt được hắn.

Kể cả ở trong những tông môn khác cũng thế.

Không phải mỗi một thiên chi kiêu tử đều có bối cảnh đầy đủ.

Hắn không chỉ có thiên phú, mà còn có bối cảnh.

Cái này có nghĩa là hắn chắc chắn so với phần lớn những thiên phú khác còn tốt hơn, đi càng xa, con đường tương lai càng rộng.

Đã như vậy, bây giờ hắn còn cần cho mấy người trước mặt này mặt mũi sao?

Nhún nhường sẽ chỉ càng khiến người khác được cơ làm càn.

Chân Võ nhìn Lục Thủy, hỏi:

“Thiếu gia?”

“Đi thôi.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Giờ không phải lúc xuất thủ.

Đột nhiên xuất hiện xung đột giữa chuyện chính yếu và chuyện thứ yếu, hắn chỉ có thể chọn bảo vệ chuyện quan trọng hơn.

Mục đích quan trọng nhất bây giờ đương nhiên là, từ hôn.

Người bên ngoài nhiều lắm, không thể tùy tiện động tay động chân được.

Chân Võ Chân Linh không nói gì, chỉ đi theo Lục Thủy.

Luôn có cảm giác lần này bọn hắn đã thất trách rồi.

Rất nhanh sau đó, ba người Lục Thủy đi vào trong sương mù.

“Cứ nhìn theo ta, không cần quản chuyện khác.” Lục Thủy nhắc nhở.

Chân Võ Chân Linh không dám phân tâm, lập tức nhìn chăm chăm bóng lưng Lục Thủy, sợ mất dấu.

Rất nhanh sau đó, bọn hắn đã đi xuyên qua lớp sương mù, đi tới một khoảng đất trống trong rừng cây.

Bên cạnh có một dòng suối nhỏ, nước chảy tương đối nhanh.

“Thí chủ, cẩn thận dưới chân.” Một giọng nói đột nhiên vang lên bên tai Lục Thủy.

Lục Thủy cúi đầu nhìn thoáng qua, phát hiện bên chân mình có một đóa hoa, đóa hoa này đang nghiêng về phía chân hắn chảy nước miếng.

Nhục Thực Hoa, ăn thịt mà lớn lên.

Ăn càng nhiều sinh trưởng càng nhanh, dưới tình huống bình thường đều cao gần bằng eo.

Nhưng đóa Nhục Thực Hoa này không bình thường, một nửa bấp chân cũng không cao bằng, nhìn không khác gì một đóa hoa nhỏ.

Lục Thủy không để ý đến đóa Nhục Thực Hoa dinh dưỡng không đầy đủ này nữa, mà quay đầu nhìn về phía người vừa nói.

Là một vị hòa thượng, bộ dáng trung niên, ăn mặc khá đơn giản.

“Đại sư muốn trừ yêu sao?” Lục Thủy hỏi.

Ánh mắt vị hòa thượng này rất thanh tịnh, không có từ bi, không có dục niệm.

Rất bình thường.

Cho nên Lục Thủy không gọi hắn là hòa thượng, mà gọi một tiếng đại sư.

Đối phương tu vi ngũ giai, nhưng không giống với hòa thượng hắn gặp phải trước đó.

Không có phật quang, chỉ có thể tính là người bình thường.

“Hoa không tính là yêu.” Vị hòa thượng lắc đầu nói.

“Nó ăn người.” Lục Thủy nói.

Hòa thượng cười cười:

“Thí chủ có thể nhìn ra ư?”

Đóa Nhục Thực Hoa này dinh dưỡng không đầy đủ, hơn nữa, nói tuy chảy nước miếng với thí chủ, nhưng cũng chưa có cắn.

Nó không giống với những đóa Nhục Thực Hoa khác.”

Lục Thủy nhìn Nhục Thực Hoa rồi gật đầu, đúng vậy, đóa hoa này ngoại trừ chảy nước miếng đối với hấn, cũng không chủ động cắn hấn, nó không có linh trí.

“Hoa này chưa từng ăn thịt, nhưng bản năng của nó muốn ăn thịt.

Mà bản năng này đang bị ức chế lại.

Hoa này có nhân tính, có phật tính.

Ngàn năm muôn thuở.” Hòa thượng tuyên câu phật hiệu, nghiêm mặt nói.

Lục Thủy nhìn hòa thượng, hỏi:

“Đóa Nhục Thực Hoa này có duyên với Phật môn?”

“Trước đó bản tăng cho là như vậy.” Hòa thượng nhìn Nhục Thực Hoa, tiếp tục nói:

“Thế nhưng lúc bản tăng muốn dẫn nó rời đi, thí chủ lại đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh nó.

Cho nên đóa hoa này với bản tăng, hữu duyên vô phận, người thực sự có duyên phận với nó, hấn là thí chủ.

Nếu như thí chủ không ngại có thể đem đóa hoa này theo, tương lai nó có khả năng lớn sẽ đạt được đạo quả.”

Hòa thượng có chút tiếc nuối, cũng có chút vui mừng.

Lục Thủy nhìn hòa thượng, cuối cùng mở miệng hỏi:

“Pháp danh của đại sư là gì?”

“Bần tăng là Tư Lượng.” Tư Lượng đáp.

Lục Thủy suy nghĩ một chút, rồi khẽ nói:

“Văn bói là Đông Phương Hạo Nguyệt.”

Hòa thượng gật đầu với Lục Thủy:

“VẬY ĐÔNG PHƯƠNG THÍ CHỦ CÓ MANG THEO ĐÓA NHỤC THỰC HOA NÀY KHÔNG?”

Lục Thủy cúi đầu nhìn đóa Nhục Thực Hoa, nó vẫn còn đang chảy nước miếng, nhưng ngoài ra cũng không có động tác nào khác.

Lục Thủy lấy ra một thứ quả từ bên trong pháp bảo trữ vật, ném xuống trước đóa Nhục Thực Hoa.

Trái cây vừa rơi xuống đất, Nhục Thực Hoa liền cắn lấy trái cây, đồng thời vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm chân Lục Thủy, vừa chảy nước miếng vừa cắn miếng trái cây trong miệng, giống như nhìn chân Lục Thủy thì ăn cơm sẽ dễ hơn vậy.

Lục Thủy nhìn một màn này, cuối cùng nói;

“Chân Võ, đem theo đi.”

Mang cái này về đi, cho Mộ Tuyết xem.

Mộ Tuyết không thích thì ném cho Đông Phương Tra Tra chơi, để Đông Phương gia đỡ nói người làm biểu ca như hấn mà lại không cho được cái gì.

Đương nhiên, nếu Mộ Tuyết hích, vậy kẻ làm biểu ca như hấn này đành để bị coi như không cho được cái gì rồi.

Hòa thượng thấy Chân Võ đã bắt đầu xới đất xung quanh Nhục Thực Hoa lên, liền chủ động cáo từ.

“Bần tăng còn có chuyện quan trọng, không quấy rầy các vị thí chủ nữa.”

Nói xong liền lập tức rời khỏi, hấn cũng không tính đồng hành cùng bọn Lục Thủy.

Di dòi Nhục Thực Hoa xong, Chân Võ mới mở miệng nói:

“Thiếu gia, đối phương có thể là người của Khô Hải Phật Môn, có vẻ như bên phía phù tu cũng có người đến, mặc dù chưa nhìn thấy người của Thần Chúng, nhưng khả năng bọn hắn có tới cũng rất cao.”

Lục Thủy gật đầu, hắn biết đối phương là người của Khô Hải Phật Môn.

Nhưng đối phương không phải kiếp sau, không phải người có tu vi cao cường, cho nên thứ đối phương biết hắn cũng không nhiều.

Về phần đối phương đến đây là để tìm cái gì, dựa vào phật tính đối phương biểu hiện ra, thì có bắt lại cũng không tra hỏi được gì.

Đối phương có phật tính không ư?

Nhìn qua thì không có, nhưng Lục Thủy cảm thấy người này càng gần Phật hơn.

Nhưng chính bởi vì vậy mà hắn có thể xác định được rằng, nơi này quả thực có thứ đối phương muốn tìm, sẽ không đến không.

“Trước đi tìm bọn Lạc Phong đã.” Lục Thủy nói.

Chỉ cần tìm được bọn Lạc Phong, đại khái liền có thể biết được nơi này có cái gì, hoặc là nói có thể biết đồ vật kia đang ở đâu.

Ngay lúc Lục Thủy đang định đi tìm bọn Lạc Phong thì lại đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên.

Chân Võ Chân Linh lúc này cũng ngẩng đầu nhìn theo, kiếm trong tay hai người lại một lần nữa rung động.

Trên bầu trời dường như xuất hiện một thanh kiếm, một thanh kiếm đủ để loại bỏ mọi thanh kiếm khác.

Nhưng nhìn lên thì lại không thấy có gì.

Tiếp đó, trên không trung xuất hiện kiếm quang, vệt kiếm quang này khuếch tán ra bốn phía, có một chút còn hướng về

phía Lục Thủy bên này.

Chân Võ Chân Linh không chút do dự, lập tức tiến lên trước che chắn Lục Thủy.

Ầm!!!

Kiếm quang đập thẳng về phía Chân Võ Chân Linh.

Lực lượng tứ giai bộc phát.

Nhưng lực lượng này đến nhanh mà đi cũng nhanh, thời lượng bộc phát chỉ trong nháy mắt.

Khí tức cũng chỉ thoáng qua, lúc lực lượng biến mất, dị biến trên bầu trời cũng biến mất theo.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 418: Có Thể Hiểu Được!!!

Nhưng trên mặt đất lại thêm ba mảnh vỡ.

Mảnh vỡ này nhìn giống như gỗ, nhưng sờ vào lại có cảm giác như kim loại.

Ba mảnh vỡ này phát ra ánh sáng lấp lánh, giống như sợ người khác không nhìn thấy nó vậy.

“Đây là?” Chân Linh dùng kiếm đụng đụng lên một mảnh vỡ.

Lục Thủy nhìn mảnh vỡ, nói:

“Nhặt lên đi, là mảnh vỡ do kiếm đạo vô thượng giải phóng.”

Chân Võ Chân Linh không chút chần chừ, lập tức cật ba mảnh vỡ kia vào, lúc nhìn kỹ lại, bọn hắn phát hiện cái này rất có thể là mảnh vỡ của kiếm.

“Thiếu gia, mảnh vỡ này có làm được cái gì không?” Chân Võ tò mò hỏi.

“Có lẽ là chìa khóa mở cửa.” Lục Thủy nói xong câu đó liền nhắc chân đi về phía trước.

Chân Võ Chân Linh tự nhiên hiểu rõ, cho nên là, càng có nhiều mảnh vỡ, càng có khả năng đạt được kiếm đạo vô thượng?

Chỉ là Thiếu gia hình như không có hứng thú gì đối với kiếm đạo vô thượng.

Nếu không thì chuyện đầu tiên làm khi đến đây đại khái đã là đi tìm kiếm đạo vô thượng.

Lục Thủy vẫn tiếp tục đi về phía trước, trong tay còn cầm một nhánh cây, là do Chân Võ bẻ.

Chân Võ và Chân Linh đi theo phía sau Lục Thủy, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Nhìn một cảnh này lại nhớ về trước đây, khi đó cứ nghĩ Thiếu gia đang giả vờ thần bí.

Về sau lại nghĩ rằng khi đó là Thiếu gia cố ý hành động, từ đó ẩn giấu thủ đoạn thực sự của mình, mà bây giờ xem ra, Thiếu gia là đang nghiêm túc làm việc.

Thiếu gia thế mà lại thật sự có thể ném nhánh cây tìm được người.

Cái này, có phải có chút giống trò đùa không?

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, lúc Thiếu gia xem bói, cũng không khác gì trò đùa cả.

Cho nên, không có cái gì để nói.

Đi một hồi, Lục Thủy lại ném nhánh cây lần nữa, hần nhìn nhánh cây bay trên không, chờ đợi manh mối tiếp theo.

Mà nhánh cây bị ném lên không trung kia, ngay lúc sắp hạ xuống thì, vèo.

Một đòn công kích đánh thẳng vào cành cây, sau đó bay thẳng về phía xa.

Oanh!

Tiếng nổ vang lên.

Lục Thủy không đi xem nơi vừa xảy ra biến cố, mà đứng tại chỗ nhìn vị trí mà nhánh cây biến mất.

Dưới một đòn vừa rồi, nhánh cây đã sớm hóa thành bột phấn.

Lục Thủy thở dài một hơi, rồi giương mắt nhìn về phía trước.

“Qua kia xem một chút đi.”

Nhánh cây đáng thương của hần đã dùng cả sinh mệnh nói cho hần biết hướng công kích của đòn vừa rồi.

Theo bước tiến của bọn Lục Thủy, càng ngày càng có nhiều dư chấn của đòn công kích vừa rồi truyền tới, nhưng Lục Thủy đi trên đường cũng không để ý những thứ này.

Nếu có thứ đột nhiên phóng vào hấn, Chân Võ và Chân linh tự nhiên sẽ ngăn cản hộ.

Lúc ba người vừa đặt chân vào khu vực chiến đấu thì đột nhiên có thứ gì đó rơi xuống.

Bộp!

Rơi xuống ngay trước mặt Lục Thủy là hai mảnh vỡ khác.

Nói cách khác, hiện tại đang có người đánh nhau tranh đoạt hai mảnh vỡ này.

Oanh!!!

Cách đó không xa, những tiếng nổ âm âm vang lên.

Có người bị đánh rơi xuống đất.

“Người Kiêu gia cũng chỉ có thế này, lại còn mang theo phế vật đến, còn làm được cái gì?” Một giọng nói khinh miệt vang lên.

“Giao mảnh vỡ ra sớm hơn một chút thì đã không có chuyện gì rồi, không phải sao?”

Đối nghịch với Trùng cốc của bọn ta, kể cả Kiêu gia cũng không được.” Giọng nói kia tiếp tục vang lên.

“Lý Liệu Nguyên, ngươi không thấy làm vậy là hơi quá đáng rồi sao?” Một nữ nhân nói.

“Hừ, tiền bối, nơi này là quần đảo Mê Vụ, đã đi vào thì phải chấp nhận quy tắc, ai có nhiều mảnh vỡ hơn, người đó liền có thể tiếp cận kiếm đạo vô thượng.

Ta không tin tiền bối gặp được người yếu hơn thì sẽ không xuất thủ.

Khi đó liệu tiền bối có còn cảm thấy mình quá đáng nữa không?

Muốn trách chỉ có thể trách chính mình không đủ mạnh.” Lý Liệu Nguyên nói.

“Đồ vật chúng ta đã trực tiếp giao ra, dưới tình huống như vậy mà ngươi còn xuất thủ với chúng ta, ta tự nhận ta còn chưa có vô sỉ như ngươi.” Nữ nhân kia tức giận nói.

Nếu như bọn họ phản kháng thì cũng thôi đi, thế nhưng đồ vật bọn họ đã giao ra rồi, vậy mà còn cố tình đả thương bọn họ.

“Tiền bồi, chúng ta đoạt đồ vật của ngươi, cướp đi hy vọng có được kiếm đạo vô thượng của các ngươi.

Đây là thù, ai mà biết liệu trong thời khắc mấu chốt các ngươi có đột nhiên nhảy ra đâm bọn ta một đao hay không?

Đổi thành những người khác thì đã bị bọn ta đuổi tận giết tuyệt rồi, vẫn là nên cảm tạ thân phận của mình đi.

Bọn ta cũng không muốn kết thù với Kiêu gia.” Lý Liệu Nguyên bình tĩnh nói.

“Huống hồ, đồ vật vẫn còn chưa tới tay ta, không phải sao?” Lý Liệu Nguyên lại bổ sung một câu.

Lý Liệu Nguyên nói xong liền định thu hồi những mảnh vỡ kia lại, có côn trùng của gã bám vào đó rồi thì không có khả năng biến mất được.

Chẳng qua là lúc gã thử thu hồi lại, lại đột nhiên phát hiện mình đã mất liên lạc với đám côn trùng kia.

Phải biết đám côn trùng đó là do gã tỉ mỉ bồi dưỡng mà thành, hơn nữa còn là đám mà gã lấy trứng từ chỗ trứng bồi, đừng nói cùng giai, ngay cả tam giai cũng giết không chết.

Tại sao bây giờ lại mất liên lạc như thế được?

Đây là dấu hiệu tử vong.

“Người nào?” Lý Liệu Nguyên lập tức nhìn bốn phía xung quanh.

Lúc này, Lý Liệu Nguyên mới nhìn thấy ở gần đó có người đang đứng, người kia nhẹ nhàng ngồi xuống cầm hai mảnh vỡ lên.

Người này tự nhiên là Lục Thủy.

Lục Thủy nhìn thấy Lý Liệu Nguyên, cũng nhìn thấy cường giả ngũ giai bên cạnh gã.

Mà đối thủ của mấy người này là một vị phu nhân, nhìn còn rất trẻ.

Cũng có tu vi ngũ giai.

Đằng sau phu nhân còn có một người thanh niên, một thanh niên cụt tay.

Hắn bị ngã trên mặt đất, nhìn qua giống như bị thương không nhẹ.

Kiều Dã, trong đầu Lục Thủy đột nhiên hiện ra cái tên này.

Nhưng Lục Thủy cũng không để ý đến mấy người này, mà cầm lấy mảnh vỡ ở phía trước lên, thuận tiện giết chết đám côn trùng bên trên, thật buồn nôn.

Hắn ghét nhất là chơi côn trùng.

Còn may mà Mộ Tuyết không chơi, nếu không sẽ lại phải đại náo với nàng một lần.

Đương nhiên, Mộ Tuyết thật ra rất hiểu chuyện.

Chỉ cần là thứ hắn không thích, Mộ Tuyết cũng sẽ không làm.

Ai có thể cưới được một người vợ tốt như của hắn chứ? Cha hắn cũng không có vận khí tốt như vậy?

Mẹ hắn được không?

Tốt, nhưng lại có cái ham muốn nhỏ là nấu ăn.

Đương nhiên, đôi khi cũng khiến cho người ta một lời khó nói hết, dù sao cũng là người của Đông Phương gia mà, có thể hiểu được.

Sự xuất hiện của Lục Thủy tự nhiên thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

‘Trên thân người này có pháp bảo che đậy cảm giác sao? Ta thế mà lại không cảm giác được sự tồn tại của hắn.’ Hộ vệ của Lý Liệu Nguyên có chút bất ngờ.

Nhưng khi thử cẩn thận cảm giác lại, hắn phát hiện mình vẫn có thể cảm giác được.

Cho nên kết luận là lúc đó vừa vắn đang chiến đấu, không
để ý đến, tạo thành sơ hở cho đối phương chui vào.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 419: Di Tượng

Mỹ phụ kia quay sang nhìn Lục Thủy, nàng không nhận ra Lục Thủy, nhưng nàng cảm thấy người này thật xui xẻo, có lẽ so với bọn họ còn thảm hơn.

Kiều Càn ngã trên mặt đất cũng liếc mắt nhìn qua, khi nhìn thấy Lục Thủy, hắn vô cùng kinh ngạc, lại cảm thấy thoải mái.

Thật sự là nơi nào cũng có Lục Thiếu gia.

Chỉ cần hắn ra ngoài một lần, cơ bản đều có thể gặp một lần.

Điều này càng củng cố ý định phải giảm cảm giác tồn tại của hắn hơn.

Làm người thật tốt, không gây chuyện, không quản chuyện, làm một tên Thiếu gia phế vật, cố gắng sống sót.

Sau lần này, tất cả mọi người sẽ buông tha cho hắn.

Hắn cũng sẽ không ảnh hưởng đến bất kỳ người nào nữa.

Như vậy là tốt rồi.

“Là người?” Lý Liệu Nguyên nhìn Lục Thủy, có chút ngoài ý muốn.

Không nghĩ tới lại là người ngoài.

Trong mắt gã, tu vi Lục Thủy cũng không mạnh, người bên cạnh Lục Thủy cũng không tính là mạnh.

Cho nên gã không kiêng kị đối phương, chỉ là người này vô thanh vô tức xuất hiện như vậy khiến cho gã có chút ngoài ý muốn.

“Có việc gì à?” Lục Thủy hỏi.

Thuận tay ném mảnh vỡ cho Chân Võ.

Lý Liệu Nguyên thấy Chân Võ cát mảnh vỡ kia đi, đôi mày nhíu lại, nhưng vẫn giữ bình tĩnh nói:

“Xem ra ngươi cũng muốn tiếp cận kiếm đạo vô thượng.”

“Đó là suy nghĩ của ngươi.” Lục Thủy nhìn Lý Liệu Nguyên, nói.

“Không phải cứ là đồ vật ngươi cảm thấy hứng thú với, thì người khác cũng sẽ cảm thấy hứng thú.

Mà Trùng cốc từ khi nào lại có hứng thú đối với Kiếm Đạo vậy?”

“Hóa ra ngươi vẫn còn nhớ rõ ta là người của Trùng cốc.” Lý Liệu Nguyên khinh miệt nói.

“Vậy bây giờ ngươi sẽ ngoan ngoãn giao mảnh vỡ ra, hay là bọn ta tự mình động thủ?”

“Nếu như ta không đưa ra thì sao?” Lục Thủy nhìn Lý Liệu Nguyên, hỏi một câu.

Lý Liệu Nguyên nhìn Lục Thủy, lạnh nhạt cười:

“Giết.”

Vừa nghe được câu này, tên ngũ giai bên cạnh gã lập tức động.

Nói nhảm như vậy là đủ rồi.

Nhìn thấy đối phương động thủ, Chân Võ Chân Linh cũng lập tức bước lên phía trước một bước, đồng thời rút song kiếm ra, hào quang vạn trượng xuất hiện.

Rầm!

Hai luồng sức mạnh ngũ giai va vào nhau trong nháy mắt.

Luồng sức mạnh này trực tiếp đẩy Lý Liệu Nguyên về phía sau, Lục Thủy vẫn một mình đứng tại chỗ nhìn xem tất cả.

Mỹ phụ ở bên kia cũng có chút bất ngờ, nàng không nghĩ tới hai tứ giai này thế mà lại có thể trực tiếp đối đầu với ngũ giai.

Nhưng Trùng cốc là nơi nào chứ?

Chính là một đám côn trùng vạn vẹo, ba người này chắc chắn sẽ chết rất thảm.

Lúc này, Kiều Càn đi tới bên cạnh mỹ phụ, đỡ nàng dậy, sau đó khẽ nói:

“Dì lớn, chúng ta đi trốn trước đi.”

Kiều Uẩn nhìn Kiều Càn, trong lòng thở dài, nàng phát hiện cháu ngoại của mình đã mất đi tâm khí trước đây rồi.

Lúc như thế này mà còn muốn chạy trốn.

Kiều Càn không thể không mang theo dì lớn của hấn rời đi, người Trùng cốc đã bị phán án tử hình.

Nếu như lúc này Lục Thủy động thủ, vậy thì dì lớn của hấn chắc chắn sẽ nhìn thấy.

Khi đó, hấn cũng không biết Lục Thủy sẽ xử lý chuyện này như thế nào, nhờ đâu Lục Thủy giết người diệt khẩu.

Như vậy thì hoàn toàn xong rồi, cho nên bây giờ là cơ hội tốt nhất để rời đi.

“Được.” Kiều Uẩn mở miệng đáp.

Mặc dù biết người của Trùng cốc sẽ không động thủ giết bọn họ, nhưng ở lại quả thật cũng rất nguy hiểm.

Lục Thủy nhìn về phía Kiều Càn, hai người kia đã chạy xa khỏi nơi này.

Chuyện này cũng không có gì đáng để ý.

‘Thực lực của Kiều Dã không được, thuê cũng không có chỗ dùng.’ Lục Thủy lắc đầu nghĩ.

Nhưng ngược lại có thể thuê đi đánh con ruồi nhỏ này.

Nghĩ như vậy, Lục Thủy động chân, bước về phía sau một bước nhỏ.

Lúc trước, bên trên vị trí hấn đang đứng thật ra có rất nhiều côn trùng, một khi bị bám vào thì sẽ rất phiền toái.

Rất thôi.

“Không biết sống chết, chỉ hai tên tứ giai làm sao có thể chống lại được ngũ giai?” Giọng nói của Lý Liệu Nguyên bỗng vang lên sau lưng Lục Thủy.

Lục Thủy liếc mắt nhìn xuống, là một con côn trùng lớn.

Con côn trùng này có hàm răng sắc bén, lúc này đang lao tới cắn.

Mục tiêu là cô Lục Thủy.

Lục Thủy không tránh né, mà cứ để nó bay tới cắn.

Răng rắc!

Trong nháy mắt, Lý Liệu Nguyên cho rằng mình đã thắng rồi, đối phương lúc này chỉ còn là một cỗ thi thể.

Nhưng sau khi tiếng răng rắc kia vừa vang lên.

Gã cảm thấy đau đớn.

Tiếp đó, gã phát hiện răng của mình đã biến mất rồi.

Mặc dù là đây chỉ là một con côn trùng, nhưng để không chế tốt hơn, cho nên trên thân con côn trùng này có một phần ý thức của gã, đau đớn từ con côn trùng này gã cũng có thể cảm nhận được.

“Cảm giác thế nào?” Lục Thủy hỏi một câu.

“Ngươi tu thể sao?” Lý Liệu Nguyên kinh hãi, nhanh chóng định chạy trốn.

Nhưng Lục Thủy đã trực tiếp quạt tay qua.

Bộp!

Tiếng đập vang lên.

Bẹp!

Con côn trùng kia bị Lục Thủy một tay đập nát.

Lục Thủy xoa xoa cổ, nếu con này là con rệp thì hẳn đã không để đối phương cảm nhận thử cảm giác khi bị vỡ răng.

Lúc này, Lý Liệu Nguyên ở xa xa, sắc mặt đã tái nhợt đi không ít, hẳn nhìn Lục Thủy phía bên kia, gương mặt trở nên băng lãnh.

Thậm chí còn có chút vận vẹo.

“Người cảm thấy hai tên thủ hạ của người còn có thể kiên trì được bao lâu? Trước khi người chết ta sẽ nhổ sạch răng của người.” Lý Liệu Nguyên nhìn Lục Thủy, âm lãnh nói.

Lục Thủy lắc đầu:

“Hãy xem trận chiến tiếp đi, xong hãy đến đe dọa ta.”

Lý Liệu Nguyên hơi nghi hoặc, đưa mắt nhìn thoáng qua bên kia, tiếp đó liền ngậy ngấn cả người.

“Cái này, làm sao có thể?”

Lý Liệu Nguyên nhìn thấy hộ vệ của gã thế mà lại bị gãy mất một bàn tay, bây giờ chỉ là đang cực khổ chèo chống mà thôi.

“Tứ giai làm sao có thể khiến ngũ giai bị thương được? Điều này là không thể nào.” Lý Liệu Nguyên không tin.

Dưới tình huống bình thường, tứ giai Minh Thần và ngũ giai Pháp Thân khác nhau một trời một vực.

Tứ giai có thể khiêu chiến với ngũ giai là đã lợi hại ghê gớm lắm rồi, có thể đánh bại ngũ giai thì căn bản không tồn tại.

Kể cả trên người có pháp bảo cường đại thì cũng chỉ là khó càng thêm khó.

Nhưng hai tứ giai kia chỉ có chút vết thương nhẹ.

Mà trong lúc gã còn đang không tin nổi vào mắt mình, một luồng ánh sáng chói mắt xuất hiện, mặt trời chói chang ló rạng, trăng sáng vàng vạc lên cao.

Nhật nguyệt đồng thiên.

Nhật nguyệt giao thế, hào quang vạn trượng.

Dị tượng xuất hiện, lao thẳng về phía cường giả ngũ giai Pháp Thân.

Không có bất kỳ tiếng động mạnh nào, nhưng Chân Võ Chân Linh đã hoàn toàn vượt qua vị cường giả ngũ giai kia.

Tất cả sức mạnh còn dư sau dị tượng đều ngừng lại.

Lý Liệu Nguyên vô thức lùi về phía sau một bước, hắn nhìn thấy, trên thân hộ vệ của hắn có vô số vết nứt.

Oanh!!!

Cường giả ngũ giai kia trực tiếp nổ tung.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 420: Đạo Cuối Cùng, Đại Đạo Tự Nhiên

Lý Liệu Nguyên quay đầu nhìn về phía Lục Thủy, dữ tợn nói:

“Người muốn đối địch với Trùng cốc sao?”

Lục Thủy nhìn đối phương, bình tĩnh nói:

“Giết.”

Chân Võ Chân Linh một lần nữa lao lên, song kiếm đâm thẳng về phía Lý Liệu Nguyên.

Lý Liệu Nguyên không tránh né, không sợ hãi, chỉ nhìn chăm chăm Lục Thủy, thần sắc âm lãnh dị thường.

Cuối cùng, Lý Liệu Nguyên hóa thành vô số côn trùng dưới kiếm của Chân Võ Chân Linh.

“Phân thân?” Chân Võ nói.

Thật ra bởi vì chuyện lần trước, bọn hắn có đi nghiên cứu qua về Trùng cốc, nhưng bọn hắn cũng không nhìn ra đối phương là phân thân.

Đáng nhẽ bọn hắn phải nhận ra, bọn hắn còn đặc biệt học được pháp môn tương tự.

“Không cần suy nghĩ nhiều, phân thân của hắn không phải phân thân bình thường, có cường giả giúp hắn tạo ra phân thân này, rất giống với người thực.” Lục Thủy nói.

Nếu như đó không phải phân thân thì hắn đã động thủ rồi, làm sao có thể để đối phương chạy nhảy lâu như vậy.

Nhưng hắn có thể khẳng định, mặt mình đã bị bản thể của đối phương thấy được.

Lần sau gặp rồi động thủ vậy.

Giờ không thừa hơi đi để ý.

Về phần Chân Võ Chân Linh, nếu không phải vừa vặn có chuyện vị ngũ giai kia làm to chuyện với một vị ngũ giai khác, thì nào có dễ dàng chiến thắng như vậy.

Khi đó muốn giết đối phương thì còn phải bồi thêm nửa cái mạng.

Nhưng đối phương khinh địch cũng là điểm trí mạng.

“Thiếu gia, có thêm một mảnh vỡ.” Chân Võ nói.

Đây là cái ở trên người ngũ giai kia.

‘Xem ra mỗi người đều sẽ có một mảnh vỡ.’ Lục Thủy thầm nghĩ trong lòng.

Ba người bọn họ có ba mảnh, hai người Kiều Càn có hai mảnh, cộng thêm mảnh của ngũ giai kia nữa, mỗi người vừa vặn có một mảnh.

Về phần phân thân kia, hẳn không phải là người.

Đương nhiên, Lục Thủy cũng không thèm để ý đến Trùng cốc.

Mạnh đến mấy thì mạnh, có thể mạnh bằng nhà hắc được sao?

Chỉ cần một người nhà hắc bước ra là đã đủ để diệt gọn cái gọi là Trùng cốc.

Đương nhiên, Lục Thủy không có ý định mang vấn đề này về Lục gia, hẳn sẽ xử lý mọi chuyện sạch sẽ ở chỗ này.

Tiếp đó, Lục Thủy nhìn về dãy núi phía trước, vị trí của bọn hắc hiện tại là ở ngay phía trước dãy núi.

Bọn Lạc Phong hẳn là ở bên trong.

“Đi thôi.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Sau đó đi thẳng về phía dãy núi.

Nếu bọn Lạc Phong ở bên trong, như vậy đồ vật kia tám chín phần mười cũng ở bên trong.

‘Hy vọng là vật gì đó hữu dụng.’ Lục Thủy nghĩ.

Gần đây vẫn luôn không có tiến triển gì, điều này khiến cho Lục Thủy cảm thấy rất bất lực.

Có điều phần lớn thời gian gần đây đều dùng để ở cùng Mộ Tuyết, cũng không nói được gì.

Một lúc lâu sau, nhóm Lục Thủy đi đến chân núi.

“Thiếu gia, nơi này có cái gì sao?” Chân Võ cảm giác, nhưng trong cảm nhận của hắn, nơi này không có bất kì vật gì.

Lục Thủy không nói gì, chỉ nhìn ngọn núi trước mặt, một lát sau mới nói:

“Có, cũng lại không có.”

Nghe không hiểu, đây là cảm giác trực quan nhất của Chân Võ Chân Linh.

Bọn hắn không phân rõ Thiếu gia là đang giả vờ thần bí, hay là cao thâm khó lường.

Luôn có cảm giác có đôi khi Thiếu gia nói thật, có đôi khi lại chỉ là thuận miệng nói nói một chút.

Ngọn núi này không có gì đặc biệt, chỉ là một ngọn núi bình thường.

Điểm đặc biệt chính là chiều cao của ngọn núi này.

Từ vị trí bây giờ của bọn hắn mà nhìn thì không cao, nhưng đứng từ xa mà nhìn thì lại là cao tận tầng mây.

Đại khái chính là như vậy.

Lúc đi đến sườn núi, Lục Thủy nhìn thấy một dòng suối nhỏ, hắn lập tức thuận theo dòng suối này đi lên trên.

Một hồi lâu sau, bọn hắn đi tới trước một ao lớn, không, hắn nên gọi là hồ nước mới đúng.

Nước trong hồ trong không thấy đáy, không một chút gợn nào, hoàn toàn phẳng lặng.

Hồ rất sâu, nhưng vẫn có thể nhìn rõ phía dưới.

Chân Võ Chân Linh kinh ngạc:

“Đây, chỗ này là nơi nào?”

Chân Võ Chân Linh nhìn xuống hồ, bọn hắn thấy ở trong hồ nước có một kiến trúc cổ, nhìn không hiểu là cái gì, nhưng có thể xác định một chuyện, đây là kiến trúc nhân tạo.

Kiến trúc này cứ nằm an tĩnh ở dưới hồ nước như vậy, không người ra vào.

“Đi xuống xem một chút đi.” Nói rồi, Lục Thủy liền bước một chân vào trong nước.

Khi hắn vừa bước vào trong nước, nước trong hồ lập tức tự động tách ra để không chạm vào Lục Thủy.

Chân Võ Chân Linh không chút chần chừ, nhanh chóng đi theo, miễn lát nữa lại phải tự mình dùng pháp thuật ngăn cách nước.

Ảnh hưởng đến Thiếu gia thì là bọn hắn không đúng.

Rất nhanh sau đó, Lục Thủy đã nhẹ nhàng đặt chân xuống đáy hồ, hắn đứng ở trong kiến trúc, nhìn những tòa nhà xung quanh một lượt, sau đó hướng giữa mà đi.

Nơi này có cột đá, có bích họa, có cửa đá, cũng có dạng kiến trúc giống như thạch ốc.

Chân Võ Chân Linh không biết rõ nơi này là nơi người nào sống, cũng không hiểu nổi nơi này thuộc về niên đại nào.

Lục Thủy cũng không biết cụ thể, đồ vật từ Mê Vụ Chi Đô, cơ bản không có ai biết rõ niên đại của nó.

Mê Vụ Chi Đô là một nơi rất kỳ lạ, khi nào rảnh rồi có lẽ hắn sẽ vào xem.

Kiếp trước không có hứng thú, nhưng kiếp này hắn rất có hứng thú.

Xem ra trước kia đã bỏ lỡ quá nhiều chuyện thú vị.

Đương nhiên, hắn chưa từng hối hận.

Có điều, sau khi cưới hắn muốn đi dạo khắp nơi một lần.

Sau này hắn nói vậy.

Lúc này, Lục Thủy đang đứng ở phía trước một cánh cửa bằng đá, lúc Lục Thủy đến gần, toàn bộ nước bên trong đã

tách ra.

Cánh cửa không có khe hở, giống như phiến đá vậy.

Phía trên mọc đầy rêu xanh.

Lục Thủy giơ một ngón tay lên, điểm lên trên cửa đá.

Hô một tiếng, tất cả rêu xanh trên cánh cửa đều tiêu tán, lộ ra mấy chữ.

Là văn tự cổ.

“Văn tự thời kỳ Viễn Cổ?” Lục Thủy nói.

Nhưng hắn cũng không cảm thấy lạ, nếu không phải là văn tự thời kỳ Viễn Cổ, bọn Lạc Phong cũng không tới đây.

“Tiên đình? Thiếu gia, cái này có nghĩa là chỉ có tiên đình mới có thể vào sao?” Chân Võ hỏi.

Chân Linh cũng tò mò:

“Tiên đình là cảnh giới gì?”

Đối với cảnh giới này, bọn hắn cũng chỉ có chút kiến thức nửa vời.

“Tiên đình, Đại La Tiên Quân.

Đạo cuối cùng, Đại Đạo Tự Nhiên.

Phật viên mãn, Đại Thừa Cổ Phật.

Dưới Chân Thần, Thiên Nguyên Chủ Thần.

Đại khái là như vậy.”

Để nói ra mấy cái này hắn đã phải suy nghĩ rất lâu, loại đồ vô dụng này, hắn căn bản sẽ không hao tâm tổn trí nhớ làm gì.

Cảnh giới tu chân bình thường hắn đương nhiên nhớ rõ, thứ không nhớ nhất, đại khái là Thần Chúng.

Một đám bệnh tâm thần.

Chân Võ Chân linh gật đầu, thật ra bọn hắn không có ý kiến gì, bởi vì bọn hắn không biết từ tứ giai đến đại đạo tự nhiên, còn phải đi xa đến cỡ nào.

Cảnh giới ở giữa lại càng mơ hồ.

Tứ giai như bọn hấn đã tính là biết rất nhiều, ít nhất những tứ giai khác hẳn định không biết nhiều bằng bọn hấn.

Thiếu gia không tính.

Đúng, nếu không nhớ lầm, Thiếu gia cũng là tứ giai.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 421: Có Bệnh À?

“Thiếu gia, như vậy phải là Tiên đình mới có thể đi vào sao?” Chân Võ lại hỏi lại.

Lục Thủy lắc đầu, nói khẽ:

“Nơi này bị ảnh hưởng bởi Mê Vụ Chi Đô, đã không thể nào phán định cảnh giới nữa, chỉ cần có tiên lực, tự nhiên có thể đi vào.”

Chân Võ Chân Linh không biết nói gì, bọn hắn đều không tu tiên, như vậy không phải là không thể đi vào sao?

Ngay lúc này, Lục Thủy đung tay lên trên chữ ‘Tiên’.

Một khắc sau, Chân Võ Chân Linh kinh ngạc nhìn thấy có một khe sáng hiện ra ở giữa cửa đá, giống như đang bắt đầu mở ra vậy.

...

Chân Võ Chân Linh rất bất ngờ, vì sao nơi cần tiên lực mới có thể vào, Thiếu gia lại có thể trực tiếp mở ra như vậy được?

Thiếu gia tu tiên sao?

Thế nhưng rõ ràng là không phải, tiên lực phải đến sau thất giai mới có mà.

Phải không?

Lục Thủy không để ý, không có tiên lực hắn không biết mô phỏng lại sao?

Có loại sức mạnh nào sức mạnh thiên địa không có khả năng mô phỏng lại à?

Khe sáng lớn dần, cửa đá biến mất, bị ánh sáng kia thay thế.

Sau khi cửa đá hoàn toàn biến mất, Lục Thủy liền nhấc chân đi vào:

“Theo ta.”

Chân Võ Chân Linh không dám chần chừ, lập tức đuổi theo.

Hai người cũng nâng cao cảnh giác, không biết bên trong sẽ xảy ra chuyện gì, có nguy hiểm hay không.

Chỉ cần lơ là cảnh giác một chút thì sẽ có thể bị thương, sẽ có thể phải nằm lại ở chỗ này.

Thiếu gia có thể hờ hững, không để ý, nhưng bọn hắc không thể.

Lục Thủy đi vào bên trong, khi hắc vừa bước vào thì bỗng nghe thấy phảng phất như có tiếng cười ở đâu đó, âm thanh này giống như truyền tới từ dòng thời gian xa xưa vô tận, nghe rất mơ hồ.

Nhưng khi hắc vừa vượt qua cửa, những âm thanh này liền biết mất.

Giống như vừa rồi chỉ là ảo giác vậy.

Chân Võ Chân Linh lúc vừa đi vào cũng có chút nghi hoặc, nhưng vẫn duy trì cảnh giác.

Lục Thủy quay đầu nhìn một cái, phát hiện phía sau là một bức tường, cánh cửa vừa rồi sớm đã không thấy đâu.

Không có gì bất ngờ.

Sau đó, Lục Thủy bắt đầu xem xét kỹ bốn phía, đây là một hành lang, rất rộng rãi, chỉ là có hơi tối.

Nơi mờ mờ tối tối thế này, cảm giác như càng đi về phía trước sẽ càng tiến sâu vào bóng tối, cuối cùng bị bóng tối nuốt chửng.

“Vào xem đi.” Lục Thủy nói.

Chân Võ Chân Linh đứng hai bên trái phải đi theo Lục Thủy, bọn hắc không dám buông lỏng chút nào, phải biết bầu không khí lờ mờ nơi này rất kỳ quái, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể có cái gì đó nhảy ra.

Mà càng đi về phía trước lại càng tối.

Giống như từng bước đi xuống vực sâu vậy.

Bọn hắn rất để ý, nhưng không hỏi gì, Thiếu gia có suy tính riêng, giờ không phải lúc để hỏi.

--

“Kiếm đạo vô thượng?” Nghe Chương môn Thiên Nữ bẩm báo, Mộ Tuyết có chút ngoài ý muốn.

Nàng còn tưởng rằng Tam Trưởng lão để Lục Thủy đi làm gì cơ, hóa ra là đi thử đoạt kiếm đạo vô thượng.

Nhưng Lục Thủy không có khả năng đoạt được kiếm đạo vô thượng, thời kỳ đầu Lục Thủy căn bản không học kiếm.

Sau này đại khái cũng có vung vài đường, nhưng không phải kiếm tu chân chính.

Theo như Lục Thủy nói, hắn không phải người tu kiếm, mặc dù kiếm của hắn đã đánh bại vô số người, nhưng bình thường hắn không cần.

Đây là tôn trọng đối với kiếm tu.

Vì sao Lục Thủy lại đường đường chính chính nói ra như vậy?

Là cha hắn dạy.

‘Nhưng Lục Thủy đôi khi cũng rất vô lý, chỉ cần gặp được đồ vật hắn muốn nghiên cứu, có thể đánh thắng liền xắn tay đi bắt.

Cứ muốn cái gì là xắn tay đi bắt, nếu không phải có ta giám sát, thì thế giới yếu ớt này không biết đã sụp đổ bao nhiêu lần rồi.’ Mộ Tuyết lắc đầu.

Mỗi lần phát sinh chuyện như này, hai người đều sẽ cãi nhau.

Còn đánh một trận.

Kết quả cuối cùng lần nào cũng vậy.

Một kiếp này cũng là như vậy, dù Lục Thủy có phản kháng thế nào cũng không đánh lại nàng.

Sau đó Mộ Tuyết lắc đầu:

‘Hay là kiếp này cứ giả vờ nhu nhược đi, đợi Lục Thủy mạnh lên liền bắt đầu giả vờ, mặc dù cứ giả bộ thì sẽ yếu thật đi, nhưng như vậy cũng tốt, sẽ được yêu thương.’

Nghĩ như vậy, khóe miệng Mộ Tuyết liền dâng lên ý cười.

Nàng thích được Lục Thủy sủng ái.

Mạnh hay không mạnh không quan trọng.

Nàng cũng không bạo lực, chỉ cần Lục Thủy không chọc giận nàng.

Ví dụ như cố ý vá lại quần áo của nàng rồi lừa nàng mập lên, nàng đương nhiên sẽ tức giận.

Khi đó nàng thật sự bị hù chết.

Kết thúc hồi ức, Mộ Tuyết mới nói:

“Người của Thiên Nữ tông cũng muốn đi vào sao?”

“Đúng vậy, Thần Nữ đại nhân, nghe nói quần đảo Mê Vụ đi ra từ Mê Vụ Chi Đô, bên trong có khả năng ẩn chứa chuyện từ thời kỳ Viễn Cổ, cho nên muốn đi vào thử thời vận, xem xem có biết được tin tức gì liên quan đến Chiến Thần Tiên Đình hay không.” Chương môn Thiên Nữ nói.

Mộ Tuyết suy nghĩ một chút rồi nói:

“Nếu như muốn biết chuyện thời kỳ Viễn Cổ, rảnh có thể đến thăm Hải Yêu, các nàng có lẽ sẽ biết chút chuyện.”

Nghe Mộ Tuyết nói, Chương môn Thiên Nữ đương nhiên đồng ý.

Gần đây nàng phải chuẩn bị một chút, mượn cơ đến thăm Hải Yêu.

Một lát sau, Mộ Tuyết liền ngẩn liên lạc.

Thật ra, nàng không có hứng thú gì với Tiên Đình hay Chiến Thần, nàng cần chính là thời gian, địa điểm chính xác để thay thế đối phương, sau đó giáo dục Lục Thủy cách làm người.

Nhưng Chương môn Thiên Nữ muốn tra rõ nội tình của đối phương, đối với nàng mà nói cũng không phải chuyện xấu.

Mà biết rõ bối cảnh của đối phương cũng tốt, như vậy có thể xác định được đối phương có mục đích khác hay không.

Đương nhiên, kết cục cuối cùng vẫn sẽ không thay đổi.

Có điều không thể xuống tay với Lục Thủy quá nặng được, để lại chút bóng ma thì tốt, nhưng không thể là bóng ma quá lớn.

Vừa nghĩ tới không lâu sau là có thể đánh Lục Thủy, Mộ Tuyệt liền vui vẻ.

Nhất định phải đánh, dù Lục Thủy đối tốt với nàng cũng phải đánh một trận.

Một trận này rất quan trọng đối với Lục Thủy.

Để hẳn hiểu rõ tu chân giới thật ra rất tàn khốc.

Dù hẳn có là Đại Thiểu gia cũng không thể an toàn một trăm phần trăm.

--

“Những thứ này là gì?” Kiếm Lạc một đao chém đứt dây leo xông tới, nói.

Cách đó không xa, kiếm quang mạnh mẽ xẹt qua, là kiếm ý của Kiếm Khởi.

Hắn đang chiến đấu với một đóa hoa lớn.

Dây leo tứ tán, phía Kiếm Lạc bên này cũng chỉ còn chút dây leo yếu ớt.

Nhưng số lượng lại nhiều, đủ để khiến cho Kiếm Lạc cảm thấy mệt.

“Dây leo này, giáo viên tiểu học chưa từng dạy người sao? À đúng, người chưa từng đi học.” Sơ Vũ đứng ngáp bên cạnh Kiếm Lạc, giống như không thèm để ý đến mấy cái dây leo này.

“Có một vài người không biết tốt xấu, ngay cả hạng nữ lưu cũng không bằng, đến lúc chết cũng không biết mình chết thế nào.” Kiếm Lạc vung đao trong tay, liên tục chém đám dây leo xung quanh.

“Kiếm Lạc, tại sao ngươi lại không phải là người cầm
nhi?” Sơ Vũ hỏi một câu.

“Có bệnh à?” Kiếm Lạc không để ý tới Sơ Vũ, trực tiếp gia
tăng lực công kích.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 422: Có Cảm Giác Mình Bị Mạo Phạm

Mà lúc này, khi nhỏ trên vai Kiếm Lạc đột nhiên chi chi kêu lên.

Kiếm Lạc kinh hãi, không có vấn đề gì, khi nhỏ sẽ không kêu như vậy.

Sau đó nàng mới phát hiện có một cây dây leo đang từ dưới đất chui ra lao về phía nàng.

Kiếm Lạc không chút do dự, gươm đao chém dây leo.

Nhưng lúc nàng vừa chém xuống, dây leo lại đột nhiên đổi hướng, lao về phía hông nàng.

Giống như muốn chém ngang lưng nàng vậy.

Kiếm Lạc kinh hãi, nhưng cũng không bối rối, nàng nhanh chóng nghiêng người tránh dây leo.

Xoạt!

Mặc dù đã tránh được phần lớn, nhưng một dây dây leo vẫn xuyên qua eo Kiếm Lạc, một miếng thịt cũng bị mất.

Đau nhức kịch liệt truyền tới, nhưng Kiếm Lạc vẫn tiếp tục chém rụng mấy cây dây leo xung quanh.

Sau đó chỉ có thể bắt đắc dĩ lui về bên cạnh Sơ Vũ.

“Thật xui xẻo, ta lại phải chết chung ở chỗ này với ngươi.” Sắc mặt Kiếm Lạc có chút tái nhợt.

“Nói chết quá sớm rồi, để ta nhìn vết thương của ngươi một chút.” Sơ Vũ nói.

Vừa nghe được câu này, Kiếm Lạc trực tiếp tránh xa Sơ Vũ, một mặt cảnh giác.

Đó là eo của nàng, eo con gái làm sao có thể tùy tiện để phé nhân nhìn được?

Sơ Vũ: "...”

Hắn có cảm giác mình bị mạo phạm.

Nói thật, lúc hắn còn nhỏ chưa có ký ức, hắn còn từng tắm chung với mấy sư tử của mình.

Mặc dù không có ký ức gì về khi đó, lúc đó cũng không hiểu chuyện, nhưng đây là sự thật.

Mà vừa lúc này, dây leo chung quanh lại một lần nữa tập kích.

Kiểm Lạc lập tức vung đao, muốn chém rụng dây leo.

Thế nhưng vết thương khiến nàng bị chậm một bước.

Ngay lúc này, một đạo kiếm quang hiện lên, dây leo chung quanh trực tiếp bị chém rụng.

“Ta nói này, ta chỉ là muốn chữa thương giúp người thôi, người cũng không thể cứ để vết thương như vậy được mà?” Sơ Vũ thu kiếm trong tay lại, nói với Kiếm Lạc.

“Người...” Kiếm Lạc nhìn Sơ Vũ, hơi kinh ngạc:

“Mạnh như vậy?”

Một chiêu vừa rồi.

Mạnh hơn nàng nhiều.

“Ta là tam giai, người mới chỉ là nhị giai, so với ta cái gì?” Sơ Vũ nói.

“Vậy vì sao vừa rồi người không cứu ta? Người là chờ ta bị thương, sau đó thừa cơ làm chút chuyện xấu xa sao?” Kiếm Lạc lập tức nói.

Sơ Vũ nhìn Kiếm Lạc, thở dài:

“Một người đang yên đang lành như vậy, tại sao không phải là người câm?”

Không chờ Kiếm Lạc mở miệng, Sơ Vũ đã trực tiếp đè đầu Kiếm Lạc xuống, dời ánh mắt của Kiếm Lạc đi.

Lúc này, Kiếm Lạc nhìn thấy anh của nàng đang lâm vào khổ chiến.

“Người cho rằng ca của người đánh rất nhẹ nhàng sao? Đóa hoa kia là Nhục Thực Hoa, thực lực ít thì cũng tương đương với tứ giai, ta đứng ở đây là muốn trợ giúp ca người từ xa.

Ai biết người ngay cả dây leo cũng không đối phó được.”
Sơ Vũ nói.

Kiểm Lạc không nói gì, nàng sao lại đột nhiên thành kẻ cản trở rồi?

Sau đó, Sơ Vũ động tay, đưa tay về phía eo Kiếm Lạc.

Kiểm Lạc vô thức lùi lại.

“Yên tâm, không nhìn không động, có điều không thấy thì lúc trị thương sẽ tương đối đau nhức.” Sơ Vũ giải thích.

Ngẫm lại, Thạch Minh và Minh Dã vẫn tốt hơn, lúc trị liệu sáng khoái hơn nhiều.

Kiểm Lạc quá phiền toái, thân là nữ nhi, trên người có vết thương gì đều muốn che che lấp lấp.

Lúc này, Kiếm Lạc mới trật tự.

Nhưng Sơ Vũ vẫn ném hai đạo thuật pháp sang phía Kiếm Khởi bên kia, là Thuật Trị Liệu, ném cho dây leo.

Cái này sẽ khiến cho công kích của dây leo dừng lại.

Vì sao thì hẳn không biết, hẳn chính là trợ giúp như thế, như này sẽ giúp Kiếm Khởi đánh nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Không bao lâu sau, Kiếm Lạc cảm thấy vết thương của mình không còn đau đớn nữa.

Nàng phát hiện Trị Liệu Thuật của Sơ Vũ thật sự rất lợi hại.

“Vú em nam.” Kiếm Lạc nói nhỏ.

Sơ Vũ nhìn Kiếm Lạc, thở dài:

“Là lỗi của ta, không khiến người sớm im miệng.”

Kiểm Lạc hừ lạnh một tiếng, xong mới nắm trường đao chuẩn bị mở ra Già La Tam Đao.

Đây là đạo pháp một vị tiền bối cho nàng.

“Chờ chút.” Sơ Vũ đột nhiên kêu lên.

Kiểm Lạc quay đầu nhìn về phía Sơ Vũ, tiếp đó thấy một bộ quần áo bay tới, Kiểm Lạc vô thức đưa tay ra đón.

Sau đó mới phát hiện đây là một bộ quần áo thể thao.

“Lần sau người có thể trực tiếp mặc quần áo thể thao, không cần mặc nam trang như vậy.” Sơ Vũ nói.

Kiểm Lạc cầm bộ quần áo người một cái, nhú mày nói:

“Người mặc rồi?”

“Nếu không thì như nào? Quần áo của ta chẳng lẽ người mặc? Nếu người ghét bỏ, vậy cứ để eo của người hóng gió như vậy đi.” Sơ Vũ nói.

Kiểm Lạc lập tức quay lại, che eo không cho Sơ Vũ nhìn, nhưng nàng cũng không mặc bộ quần áo kia vào, mà đem buộc vào hông, như vậy thì có thể che được rồi.

Sơ Vũ muốn nhìn sao?

Trên đường giống cái một đồng, hắn còn cần nhìn Kiểm Lạc à?

Sau đó, Sơ Vũ thấy Kiểm Khởi bên kia sắp chiến thắng.

Ầm!

Một đạo kiếm quang rơi xuống, Nhục Thực Hoa rớt cuộc không chống đỡ được nữa, bị chém thành hai nửa.

Mà ngay sau khi Kiếm Khởi chém bông hoa kia ra, một vệt ánh sáng lóe lên bên trong Nhục Thực Hoa.

Giống như trước đó nó ăn phải cái gì không tiêu hóa được vậy.

Chờ đến lúc bông hoa kia chết hẳn, Sơ Vũ và Kiểm Lạc mới đi qua.

Hai người nhìn đồ vật đang phát sáng kia, bình tĩnh lại.

“Là một phiến đá à?” Kiểm Lạc nhìn, tò mò hỏi

“Phía trên có chữ viết, là văn tự Viễn Cổ.” Sơ Vũ vừa nói vừa gạt bỏ mấy thứ bản thủ trên phiến đá đi.

Lúc này, chữ phía trên mới lộ rõ ra.

“Danh sách mời?” Kiếm Khởi có chút bất ngờ.

Ngay khi hắn muốn tiến tới xem xét kỹ hơn, thì bỗng lập tức nhắm mắt lại, sau đó ngăn cản Sơ Vũ và Kiếm Lạc.

“Đừng nhìn.”

Sơ Vũ và Kiếm Lạc không hiểu quay sang nhìn Kiếm Khởi, chẳng qua khi hai người vừa nhìn về phía Kiếm Khởi, lại khiếp sợ phát hiện, từ đôi mắt Kiếm Khởi, hai dòng máu chảy ra.

Mắt của hắn đã bị trọng thương.

--

Lục Thủy đi trong bóng tối, phía trước giống như càng ngày càng tối.

Thị lực của bọn hắn như bị vô hiệu hóa, Chân Võ Chân Linh căn bản không còn nhìn thấy con đường phía trước, thậm chí giờ tay còn không thấy được năm ngón.

Nhưng bọn hắn lại có thể nhìn thấy bóng lưng Thiệu gia, rõ ràng Thiệu gia không có phát sáng, nhưng lại có thể thấy được.

Bọn hắn không hiểu, nhưng cũng không hỏi gì, nơi này tuyệt đối không tầm thường.

Cái này không cần nghĩ cũng biết.

“Hắn là đến rồi.” Lúc này, Lục Thủy mở miệng nói.

Tạch!

Tiếng búng tay vang lên.

Không gian xung quanh đột nhiên sáng lên.

Lúc này Chân Võ Chân Linh mới phát hiện, bọn hắn vẫn đang ở trên lối đi, không phải đi vào vực sâu.

Chỉ thay đổi vị trí từ chính giữa thành dựa vào tường.

Mà sau khi không gian sáng lên, đột nhiên có tiếng bước chân từ xa vọng lại.

“Thiếu gia?” Chân Võ muốn hỏi có nên đi qua bên đó xem xét hay không.

Nơi như thế này lại đột nhiên xuất hiện tiếng bước chân, nghĩ thế nào cũng thấy không bình thường.

Lục Thủy lắc đầu, nói khẽ:

“Đừng lộn xộn, cứ yên lặng chờ là được.”

Chân Võ Chân Linh không nói nữa, mà cảnh giác nhìn bốn phía.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 423: Tiếng Bước Chân Quỷ Di

Phía trước và phía sau đều có lối đi, mà ở phía sau còn có một chỗ ngoặt, tiếng bước chân là từ phía sau truyền tới.

Cộc, cộc, cộc, cộc.

“Có rất nhiều người, bước chân lộn xộn.” Chân Võ lập tức phán đoán.

Hắn và Chân Linh mỗi người quan sát một phía, sợ có người dụ đông kích tây.

Lục Thủy lấy ra Thiên Địa Trận Văn, hắn không để ý đến tiếng bước chân kia, cũng không để ý cái gì khác, càng không nóng nảy vội vàng.

Tóm lại, đọc sách vẫn hơn.

Mà Lục Thủy vừa lấy sách ra, Chân Võ đã nhanh nhẹn đặt ghé dựa xuống sau lưng Lục Thủy.

Lục Thủy liếc mắt nhìn, sau đó khinh thân tọa hạ, an tâm đọc sách.

Một lúc sau, phía trước cũng bắt đầu xuất hiện tiếng bước chân, cũng lộn xộn như vậy.

Lúc này, tiếng bước chân đằng sau đã đến rất gần.

Giống như không bao lâu nữa là sẽ đến góc rẽ.

Chân Võ chăm chú nhìn, Chân Linh cũng chăm chú nhìn phía trước.

Nói thật, tình huống như vậy khiến cho người ta rất sốt ruột, thà địch nhân cứ trực tiếp nhảy thẳng ra còn tốt hơn.

Tiếng bước chân từ xa tới gần như này, đơn giản chính là đang khảo nghiệm tâm thái của người ta.

Cũng may bọn hắn từ nhỏ đã bị đem đi huấn luyện, dạng này vẫn chịu được.

Lục Thủy thì mắt điếc tai ngơ, tiếp tục xem Thiên Địa Trân Văn của hần.

“Nhớ kỹ, lát nữa đừng có lên tiếng.” Lục Thủy nói.

Chân Võ Chân Linh lập tức gật đầu, mặc dù không biết sắp gặp phải cái gì, nhưng bọn hần cũng không có ý định hỏi.

Giờ không phải lúc.

Không bao lâu sau, Chân Võ cuối cùng cũng nghe được, âm thanh rõ ràng từ phía sau góc rẽ vang lên.

Đát, cộc, cộc, cộc.

Tiếng bước chân nhanh, dòn dập, đã ở ngay phía trước.

Chân Võ nắm lấy kiếm, gắt gao nhìn chăm chăm phía trước, hần muốn biết tiếng bước chân này rốt cuộc là của ai.

Rất nhanh sau đó, tiếng bước chân đã xuất hiện ở lối đi chỗ Lục Thủy bên này, nhưng lại có chuyện khiến Chân Võ ngoài ý muốn xảy ra.

Tiếng bước chân đã ở ngay trước mặt.

Nhưng hần không thấy gì cả.

Không có bóng người nào, không có khí tức, không có bất kỳ vật gì.

Mà tiếng bước chân cứ như vậy, càng ngày càng tới gần hần, sau đó xuất hiện ở ngay bên cạnh hần.

Lúc này, tiếng bước chân đột nhiên ngừng lại, tiếng bước chân đi theo sau cũng ngừng theo.

Không biết vì sao, Chân Võ đột nhiên có cảm giác như có vật gì đang vây xem hần.

Hần không nói gì, cũng không có hành động thiếu suy nghĩ.

Chân Linh tự nhiên cũng cảm thấy, nhưng cũng giữ yên lặng.

Tiếng bước chân dừng lại thật lâu, giống như đã biến mất rồi vậy.

Nhưng Chân Võ Chân Linh vẫn không có bất kỳ động tác nào, không nói, thậm chí còn nín thở lại.

Giờ chỉ còn lại tiếng Lục Thủy lật sách, hoàn toàn không để ý đến âm thanh xoạt xoạt vang lên.

Không biết qua bao lâu, tiếng bước chân cuối cùng cũng vang lên một lần nữa, những bước chân này tiếp tục hướng về phía trước, có chút lộn xộn.

Nhưng đúng là đang rời đi.

Chân Võ Chân Linh thở phào trong lòng, nhưng vẫn không dám phát ra một chút tiếng động nào.

Sau khi những bước chân kia đi xa, lại có những tiếng bước chân từ phía trước tới gần.

Chân Võ Chân Linh hoàn toàn không rõ có chuyện gì xảy ra, càng không biết vừa rời nếu lên tiếng thì sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng bọn hắn cảm thấy chắc chắn sẽ không phải là chuyện gì tốt.

Lại đợi hồi lâu, tiếng bước chân phía trước cuối cùng cũng tới, đi vào khu vực của bọn hắn.

Lần này Chân Võ Chân Linh cũng tưởng rằng lại là một đám vô hình, hoặc là không có cái gì cả.

Nhưng bọn hắn phát hiện mình sai rồi.

Bọn hắn nhìn thấy có hai người đi đến, nhưng tiếng bước chân này tuyệt đối không phải chỉ là của hai người, phía sau còn có nhiều tiếng bước chân xộc xệch đi theo.

Lúc này, tiếng bước chân đột nhiên nhanh hơn một chút, khi đi tới phía Chân Linh thì đột nhiên biến mất.

Hai người kia cũng dừng lại.

Tiếp đó, Chân Võ Chân Linh một mặt hoảng sợ, bọn hắn nhìn thấy hai người kia lại tiếp tục đi, nhưng lần này không phát ra chút âm thanh nào.

Sau đó hai người trực tiếp vây quanh Chân Võ Chân Linh, một mực nhìn chăm chăm bọn hắn.

Nhìn không chớp mắt.

Cảnh này khiến Chân Võ Chân Linh tê cả da đầu.

Nói cách khác, đám vô hình vừa rồi cũng nhìn bọn hắn như thế này.

Nhưng bọn hắn cũng nhìn ra, hai người kia thế mà lại chính là Lạc Phong và Nhiếp Hạo.

Hai người này mắt trắng dã, giống như bản thân đã mất đi ý thức vậy.

Đây là có chuyện gì?

Chân Võ Chân Linh thực sự rất muốn hỏi, nhưng lúc này bọn hắn ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Bởi vì bọn hắn bị một đám không biết là cái gì vây xem, cũng không biết có bao nhiêu con như thế đang nhìn bọn hắn.

Chân Võ len lén nhìn Lục Thủy, phát hiện Lục Thủy vẫn đang nhàn nhã đọc sách.

Thấy cảnh này, Chân Võ thật ra lại cảm thấy có chút an tâm, tất cả vẫn nằm trong không chế của Thiếu gia.

Một hồi lâu sau, tiếng bước chân lại vang lên, mà trên mặt Lạc Phong và Nhiếp Hạo lại lộ ra vẻ tiếc nuối quái dị.

Tiếng bước chân ngày càng đi xa, Lạc Phong và Nhiếp Hạo cũng quay người định rời đi.

Ngay lúc này, Lục Thủy mở miệng nói:

“Giữ hai người bọn họ lại.”

Chân Võ Chân Linh không chút chần chừ trực tiếp đưa tay bắt lấy bả vai của Lạc Phong và Nhiếp Hạo, ngăn cản hai người họ đi về phía trước.

“Ô.” Bị bắt lấy bả vai, hai người Lạc Phong lộ ra vẻ khó chịu.

Mà tiếng bước chân kia vẫn tiếp tục tiến lên phía trước, không chút cố kỵ tình hình phía sau.

Tiếng bước chân đi càng xa, Lạc Phong và Nhiếp Hạo càng ít giây dựa đi, thẳng đến khi tiếng bước chân đến chỗ ngõ rẽ, hai người mới dừng giây dựa, cuối cùng ngã xuống đất.

Thấy cảnh này, Lục Thủy khép sách lại, đứng dậy.

Chân Võ thì cất ghế đi.

Tạch!

Tiếng búng tay một lần nữa vang lên.

Tất cả lại bị bóng tối bao trùm, tiếp đó, bóng tối dần lui đi, ánh sáng yếu ớt chiếu vào.

Khi Chân Võ Chân Linh nhìn được rõ mọi thứ xung quanh, bọn hắn phát hiện mình thế mà vẫn ở chỗ cũ.

Đúng vậy, vị trí hiện tại của bọn hắn, chính là vị trí lúc vừa đi qua cửa đá.

Lối đi phía trước cũng không còn lờ mờ tối, mà được chiếu sáng bởi chút ánh sáng nhạt.

“Ừm?” Dưới chân đột nhiên có tiếng động vang lên.

Chân Võ Chân Linh lập tức cảnh giác, xong mới phát hiện là do hai người Lạc Phong và Nhiếp Hạo đang tỉnh lại.

Lục Thủy không hề động, chỉ đứng nhìn hai người bọn họ.

Vớt được hai người này ra cũng thật không dễ dàng.

May mà vớt ra được, quần đảo Mê Vụ chính là có thể như vậy, hoặc nói Mê Vụ Chi Đô rất dễ phát sinh mấy chuyện này.

Nhưng bây giờ có Kiếm Đạo vô thượng hiển hiện, vấn đề bên ngoài cũng không lớn.

Rất nhanh sau đó, Lạc Phong đã đứng lên được, vừa tỉnh táo lại liền kéo theo Nhiếp Hạo đến một góc hẻo lánh, cảnh giác nhìn qua.

Dịch: MB_Boss

Chương 424: Bí Mật

“Là chúng ta.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Lúc này Lạc Phong và Nhiếp Hạo mới nhìn đến Lục Thủy.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy Lục Thủy, trong lòng Nhiếp Hạo và Lạc Phong đều chắc chắn một điều, cuối cùng đã thoát khỏi nguy hiểm.

Đương nhiên, bây giờ bọn hắn còn chưa dám xác định mình có phải là đang bị lừa gạt hay không.

“Đông Phương Thiếu gia?” Lạc Phong thử hỏi.

“Nói một chút xem các người gặp phải cái gì.” Lục Thủy nói xong liền nhấc chân đi về phía trước.

Ý tứ rất rõ ràng, vừa đi vừa nói.

Chân Võ Chân Linh đi bên cạnh Lục Thủy, Lạc Phong và Nhiếp Hạo theo sau.

Hiện tại Nhiếp Hạo vẫn cảm thấy mơ hồ.

“Chúng ta nhận được tin tức nói là nơi này có tin tức liên quan cho nên mới tới đây, trước khi đến ta đã chuẩn bị ba cái điện thoại, nếu như không ra được thì sẽ gửi tin cho mọi người, mọi người đều nhận được chứ?” Lạc Phong nói.

“Chỉ có một cái.” Chân Võ đáp.

Lạc Phong thở phào trong lòng, không phải ảo cảnh rồi.

Quần đảo Mê Vụ so với dự đoán của hắn còn đáng sợ hơn, cho nên hắn rất lo lắng những gì hắn đang nhìn thấy trước mắt đều là do người khác thao túng.

Vậy nên không thể không thăm dò một chút.

“Là chuyện ngoài ý muốn.

Quần đảo Mê Vụ này, lúc chúng ta đi vào, ban đầu thì cũng coi như là bình thường, chúng ta tìm ở đây mấy ngày cũng chỉ hữu kinh vô hiểm.

Nhưng đến lúc gặp được một số kiến trúc, thì lại đột nhiên phát sinh dị thường.” Lạc Phong đi thẳng vào chủ đề, nói:

“Những kiến trúc kia ở bên trong hồ, ta xác định đây chính là vị trí mà ta muốn tìm, cho nên định dùng mấy con rôi dò đường thay chúng ta.

Mà lúc mấy con rôi đến gần kiến trúc, không biết vì sao trời lại đột nhiên trở nên tối om, giơ tay không thấy được năm ngón.

Ta và Nhiếp Hạo rõ ràng cách nhau một khoảng, nhưng không hiểu sao sau đó lại cùng xuất hiện ở một nơi.

Lúc chúng ta đang cho rằng mình đã đi vào trận pháp nào đó rồi, thì xung quanh đột nhiên vang lên tiếng bước chân, những bước chân này ngày một tới gần chúng ta, chúng ta tránh né, nhưng những tiếng bước chân này vẫn không nhanh không chậm tới gần, cuối cùng, chúng ta thử mở miệng hỏi thăm hai câu.”

“Sau đó thì sao?” Chân Võ Chân Linh cảm thấy khá hứng thú đối với chuyện này.

Dù sao thì cũng là chuyện bọn hắn vừa mới gặp phải.

Tưởng tượng một chút, ở trong bóng tối nghe thấy tiếng bước chân, nhưng cái gì cũng không nhìn thấy.

So với bọn hắn vừa rồi còn kinh dị hơn.

“Sau đó thì đột nhiên tĩnh lại.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Chân Võ Chân Linh nhìn về phía Lạc Phong và Nhiếp Hạo.

Hai người có chút mê mang gật đầu:

“Đúng vậy, chuyện sau đó chúng ta hoàn toàn không có chút ký ức nào, cho nên mọi người đã cứu chúng ta như thế nào vậy?”

Chân Võ nói lại đơn giản mọi chuyện, hai người kia nghe xong, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Ngay cả người cực kỳ cẩn thận như Lạc Phong cũng không khỏi có chút sợ hãi, loại chuyện này căn bản không phòng

được.

“Thiếu gia, bọn chúng kia rốt cuộc là thứ gì vậy?” Chân Võ hỏi.

Những người khác tự nhiên cũng một mặt hiếu kỳ.

Đối với những thứ không biết, người bình thường đều sẽ cảm thấy tò mò.

...

Đối với vấn đề của Chân Võ, Lục Thủy không trả lời ngay.

Mà tiếp tục từ từ đi về phía trước.

Suy nghĩ một chút, hần mới nói:

“Bọn chúng dính dáng đến Mê Vụ Chi Đô, sinh ra như thế nào có nói các ngươi cũng không hiểu.

Về phần là thứ gì...”

Lục Thủy quay đầu, nhìn đám Chân Võ theo phía sau, nói:

“Bọn chúng chẳng là cái gì cả.”

Đám người Chân Võ không hiểu lắm.

Lục Thủy quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước:

“Các ngươi không nhìn thấy bọn chúng, không cảm giác được bọn chúng, không có cách nào giao lưu với bọn chúng, không phải là vì bọn chúng tàng hình hay dùng ẩn thuật gì cả, mà căn bản bọn chúng vốn chẳng là cái gì.

Ngươi sở dĩ bị kéo thành một thành viên trong bọn chúng, là vì trước kia bọn chúng cũng là người.”

Nghe đến đây, đám người Chân Võ có chỗ hiểu ra, nhưng đại khái vẫn thấy khó hiểu.

“Vậy trạng thái của bọn chúng bây giờ là cái gì? Vì sao lại làm như thế?” Chân Linh hỏi.

Lục Thủy không trả lời, chỉ tiếp tục đi về phía trước.

Vì sao lại làm như thế?

Một đám bệnh tâm thần đột nhiên vây quanh nhìn chăm chăm vào người, người nghĩ vì sao bọn chúng lại làm như thế?

Có điều khu vực đen kịt kia lệ thuộc vào Mê Vụ Chi Đô, một khi đi vào, rất ít người có thể còn sống đi ra.

Chỉ là quá trình chết đi sẽ dài đằng đẵng thôi.

Cuối cùng, những gì còn lại sẽ chỉ là tiếng bước chân.

“Muốn biết được tình huống cụ thể của bọn chúng thì phải hiểu rõ Mê Vụ Chi Đô trước đã.” Lục Thủy chỉ nói như vậy, không nhiều lời.

Mê Vụ Chi Đô, lấy hiểu biết của toàn bộ tu chân giới về nó gộp lại cũng không được bao nhiêu.

Không có mấy người có thể hoàn toàn giải mã được Mê Vụ Chi Đô.

Kiếp trước hẳn có thể làm được, nhưng hẳn không làm.

Mê Vụ Chi Đô không thể nào giải quyết được nan đề của hẳn, cho nên không cần đi tìm hiểu làm gì.

Chân Võ Chân Linh không nói gì, hiểu rõ Mê Vụ Chi Đô?

Cả cái tu chân giới này còn không giải mã được.

Nhưng bọn hẳn rất bất ngờ, tò mò không biết Thiếu gia hiểu Mê Vụ Chi Đô đến mức nào.

Lấy hành vi Thiếu gia vừa mới biểu hiện ra, hẳn là hiểu rất rõ.

Đi sâu vào trong bóng tối, sau đó thấp sáng không gian, tiếp đó chờ đợi tiếng bước chân đến, cuối cùng vớt hai người Lạc Phong ra.

Người không hiểu rõ Mê Vụ Chi Đô, căn bản không làm được những thứ này.

Người hiểu rõ đại khái cũng không làm được.

Cho nên bọn hẳn hoàn toàn không đoán ra Thiếu gia rốt cuộc là biết được bao nhiêu.

“Nói một chút xem nơi này có cái gì đi.” Giọng nói của Lục Thủy một lần nữa vang lên.

Đây mới là mục đích chủ yếu của Lục Thủy.

Nghe được câu hỏi của Lục Thủy, Lạc Phong lập tức nói:

“Bọn ta biết được một sự kiện từ trong một vài tu chân giả thích mạo hiểm.

Thời kỳ Viễn Cổ, bên trong quần đảo Mê Vụ có khả năng cất giấu một bí mật, bí mật này nghe nói là liên quan tới thời đại kia.

Cho nên bọn ta liền đến đây tìm vận may, ban đầu bọn ta cho là nơi này hẳn là không khác lắm so với quần đảo Mê Vụ, nhiều lắm là phong cảnh khác thôi.

Sự thật chứng minh là khác nhau một trời một vực.”

Lục Thủy dừng lại, sau đó nhìn Lạc Phong nói:

“Tin tức này lấy được từ đâu?”

“Trong một động phủ ở biển sâu, nghe nói là nơi an nghỉ của một vị đại tiên bối nào đó, cụ thể là ai thì cần hỏi lại một chút.” Lạc Phong nói.

Hắn tự nhiên cũng nghĩ đến chỗ kia, nhưng đối phương không chịu nói ra, sợ hắn đoạt bảo vật.

Cho nên hắn cũng không thể hỏi nhiều.

“Vậy người nói bí mật nằm ở chỗ này?” Lục Thủy hỏi.

Lúc này, hắn lại tiếp tục bước đi, trên đường hoàn toàn không thấy vật gì cả.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 425: Âm Mưu Giết Thần

“Chuyện này...” Lạc Phong lắc đầu:

“Bọn ta cũng không biết đây là chỗ nào, dựa theo manh mối của bọn ta, thì là ở một kiến trúc kỳ lạ từ thời Viễn Cổ.

Thuộc về loại phong cảnh tương đối đặc biệt, chỉ cần nhìn thấy là có thể nhận ra.

Đó hẳn là kiến trúc bọn ta nhìn thấy ở trong hồ.”

Lục Thủy không nói gì, hẳn có thể xác định, nơi này chính là địa điểm bí mật mà Lạc Phong nói tới kia.

Nhưng bên trong có bí mật gì thì hai người kia không biết, hoặc là nói chủ nhân ở động phủ kia có lẽ cũng không biết.

Lục Thủy tiếp tục đi về phía trước, một hồi lâu sau lại vẫn như đang dậm chân tại chỗ.

Chân Võ Chân Linh cũng nhìn ra.

Đường này không bình thường.

Hai người Lạc Phong tự nhiên cũng cảm giác được.

Nhưng có Lục Thủy ở phía trước dẫn đường, bọn hắn cứ đi theo là được rồi.

Không bao lâu sau, cả đám liền thấy tràng cảnh xung quanh bắt đầu thay đổi, càng ngày càng nhanh, giống như vừa được ấn nút gia tốc vậy.

Vách đá chung quanh điên cuồng lùi về sau.

Tình huống này cũng chỉ duy trì vài giây đồng hồ, sau đó thì ngừng lại.

Lục Thủy lúc này mới dừng lại, đã đến.

Hiện tại, Lục Thủy đang đứng ở cuối lối đi, phía trước là một không gian rộng lớn.

Trong đó có một tòa đài cao.

Bên trên có một cái bàn đá lớn.

Cái bàn đá này cũng không làm từ đá bình thường, mà sáng long lanh như thạch lưu ly.

Nhìn như chứa cả một biển sao vậy.

Mà bên cạnh bàn đá còn có một vài ghế ngồi.

“Nơi này là nơi nào?” Nhiếp Hạo nhẹ giọng hỏi.

Đương nhiên hắn chỉ là hỏi mình vậy, chứ không có ý định chờ người khác trả lời.

Mà cũng không có ai trả lời được hắn, bởi vì không có ai biết nơi này là nơi nào.

Lục Thủy đi tới, chỉ là đi được nửa đường thì đột nhiên dừng lại, nói:

“Các người quay lại chỗ hành lang kia đi.”

Chân Võ Chân Linh nghi hoặc trong lòng, nhưng trước vẫn nghe theo, lùi về chỗ cũ, Lạc Phong còn nhanh chân hơn, hắn có đầy đủ kinh nghiệm với mấy việc như thế này.

Có một số việc không nên chân chừ do dự.

Cho nên hắn đã lập tức lùi theo Nhiếp Hạo lùi lại.

Không bao lâu sau, bốn người đã trở lại chỗ cuối hành lang.

Mà vừa lúc này, bên trong không gian đột nhiên xuất hiện một luồng sức mạnh, sức mạnh này khiến cho người ta không cách nào nhìn thẳng.

Dường như chỉ cần nhìn thì sẽ phải nhận lấy tổn thương vô tận.

“Đừng nhìn.” Lạc Phong lập tức nói.

Chân Võ Chân Linh tự nhiên cũng cảm nhận được, lập tức cúi đầu không nhìn vào bên trong nữa.

“Cái gì vậy?” Nhiếp Hạo có chút khó hiểu.

“Có một luồng sức mạnh xuất hiện, thứ này không phải loại mà tu sĩ thông thường có thể quan sát, chứ đừng nói là

chạm vào.

Nếu như không lui ra ngoài, khó nói liệu chúng ta có thể gặp chuyện hay không.” Lạc Phong giải thích.

“Tiên đình, nơi này trước kia chỉ có loại tồn tại như tiên đình mới có thể đi vào.” Chân Võ nói.

Hai người Lạc Phong có chút khó tin.

Nơi này rốt cuộc là chỗ nào?

....

Lục Thủy nhìn đài cao phía trước, hắn không để ý đến luồng sức mạnh vừa mới xuất hiện kia.

Sức mạnh này chỉ bài trừ người không có tư cách.

Có điều sức mạnh này cũng không còn như trước kia, đã bị suy yếu đi rất nhiều.

Lục Thủy từng bước một, dọc theo cầu thang đi lên.

Chất liệu nơi này không đơn giản chút nào, đừng nói hắn bây giờ, ngay cả tiên đình cũng không thể làm vỡ được những thêm đá của đài cao này.

Không bao lâu sau, Lục Thủy đã lên đến đỉnh đài cao, hắn nhìn thấy trên mỗi cái ghế ở đây đều có một đồ án đặc thù riêng.

Khi đến gần, hắn phát hiện bản thân đồ án này tràn ngập một loại sức mạnh đáng sợ.

Để chống lại sức mạnh này, Lục Thủy chỉ có thể vận dụng sức mạnh thiên địa.

Rất nhanh sau đó, hắn đã thấy rõ đồ án.

Là một đồ án vặn vẹo, dường như đã bộ dáng ban đầu đã bị bóp méo đi mất.

Lục Thủy không rõ đồ án này đại biểu cho cái gì, nhưng cũng không cần đi để ý làm gì.

Hắn đưa mắt nhìn sang khối ngọc thạch đặt ở chính giữa.

Khối ngọc thạch này nhìn rất cổ xưa, nhưng Lục Thủy biết, đây không phải ngọc thạch bình thường.

“Ghi chép sao?”

Lục Thủy tự nhiên nhận ra tác dụng của khối ngọc thạch này.

Đúng vậy, đây chính là một khối ngọc thạch dùng để ghi chép.

“Hi vọng là ghi chép vẫn còn nguyên vẹn.”

Lục Thủy có chút chờ mong, hẳn muốn nhìn một chút xem những người này tụ tập ở đây, rốt cuộc là muốn làm cái gì.

Nhiều chỗ ngồi như vậy, mà chỗ này lại chỉ có tiên đình mới có thể vào, nhìn thế nào cũng không phải việc nhỏ.

Tạch!

Tiếng búng tay vang lên, Lục Thủy kích hoạt ngọc thạch.

Tiếp đó, một vầng sáng hiện ra, vầng sáng này khuếch tán, che phủ toàn bộ bàn đá, đây chính là phạm vi ghi chép.

Lục Thủy đứng đó, nhìn quanh bốn phía, lúc này mới phát hiện có người ngồi ở chỗ cao nhất.

Vị trí kia hẳn chỗ của người đề xuất.

Phía trước người đó có một phiến đá.

Chân mày Lục Thủy cau lại, trên bàn đá bây giờ không có phiến đá, cho nên phiến đá đã bị mang đi rồi?

Lục Thủy nhắc chân đi tới chỗ cao nhất kia, hẳn muốn nhìn một chút xem trên phiến đá có ghi chép cái gì hay không.

“Không có?”

Lục Thủy nhìn phiến đá, bên trên không có bất kỳ văn tự gì.

Nhưng hẳn cũng không để ý, mà chỉ chờ đợi những người khác đến.

Về phần dung mạo của bọn họ, không thể nhìn rõ.

Lúc này, người thứ hai đi tới, hẳn tùy ý ngồi trên một cái ghế.

“Không nghĩ tới người thế mà lại là người đầu tiên tới.”
Người ngồi trên cùng nói.

Người kia không để ý vấn đề này, mà hiếu kỳ hỏi:

“Người mời bao nhiêu người?”

“Bảy hoặc tám người, người có thể thử đoán một chút.”
Người ngồi trên cùng mỉm cười nói.

Người thứ hai không nói gì nữa.

Người này mặc một bộ quần áo màu đỏ, là nam.

Sau đó, từng người lần lượt tới ngồi xuống ghế, bọn họ đều không nói chuyện, dường như đều đang chờ đợi.

Lục Thủy đứng ở một bên, cũng đang đợi.

Một hồi lâu sau, xung quanh đã có sáu người ngồi.

“Xem ra những người khác sẽ không tới, vậy chúng ta bắt đầu đi.” Người trên cùng mở miệng nói.

Lục Thủy đứng nhìn, hẳn không biết những người này muốn thảo luận chuyện gì, nhưng nhìn thế nào cũng không thấy đơn giản.

Trong số những người ngồi ở đây, không có bất kì một kẻ yếu nào.

Lúc này, có người mở miệng nói:

“Chuyện người nói, thật sự có khả năng sao?”

“Chân Thần mặc dù ngày càng suy yếu, nhưng nàng vẫn là Chân Thần, Thần Cách trong người nàng, bất tử bất diệt, sinh cùng trời đất.”

“Vị trên này chưa nói, Bất Tử Tộc và Hải Yêu cũng là vấn đề lớn.”

“Cũng không phải là ai cũng hy vọng nàng ta chết, so về chiến lược thì chúng ta hoàn toàn không có phần thắng.”

Lục Thủy cau mày, những người này mặc dù không nói thẳng ra, nhưng vẫn có thể nghe ra ý tứ của bọn họ.

Những người này tụ tập ở một chỗ là vì, giết thân?

—

Dịch: MB_Boss

Chương 426: Khởi Nguồn Chân Thần Vấn Lạc

“Bọn họ muốn giết Cửu?” Lục Thủy chưa từng nghĩ đến những người này ở đây là vì chuyện này.

“Vậy cuối cùng là thành công hay là thất bại? Hoặc có thể nói là, Chân Thần chết đi có liên quan tới bọn họ hay không?”

Lục Thủy không biết, có điều cứ xem tiếp là biết ngay.

“Đó là vì các người không hiểu rõ sự tồn tại của Chân Thần, Chân Thần ở thế giới này là vô địch, lại cũng yếu ớt.” Người trên cùng kia nói.

“Có ý gì?” Có người hỏi.

“Bí mật của Chân Thần sao?” Lại có người hỏi.

Người trên cùng kia không trực tiếp trả lời những vấn đề này, mà chỉ nói:

“Bí mật của Chân Thần thì hãy tự dùng thực lực của mình để tìm hiểu, bây giờ để ta nói cho các người biết làm thế nào mới có thể khiến Chân Thần chết đi.”

Lục Thủy nhìn hình ảnh trước mặt, đang muốn tiếp tục theo dõi thì hình ảnh lại đột nhiên trở nên bất ổn, dường như có sức mạnh gì đó đang can thiệp vào quá trình ghi hình.

“Không thể ghi lại sao?” Lục Thủy cau mày.

Thiên địa Chân Thần được thiên địa che chở, cho nên những chuyện này không thể bị ghi lại sao?

Một hồi lâu sau, hình ảnh một lần nữa ổn định lại.

Lúc này, tất cả mọi người đều trầm mặc, từng người dường như đang tự tiêu hóa thông tin mình vừa nhận được, có lẽ bị sốc trước nó.

Người trên cùng ấn phiến đá trước mặt xuống, nói:

“Chư vị, dò số rồi rời đi đi.”

Lúc này, một nam nhân đứng lên:

“Tiên Đình, Tiên Mục.”

Tiên Mục đang ngồi bên cạnh một người khác đứng lên:

“Minh Thổ, Lạc Tam Sinh.”

Tiếp đó, người thứ ba đứng lên, chỉ là Lục Thủy còn chưa đợi được người thứ ba mở miệng thì lông mày đã nhăn lại, nhanh chóng lùi về sau, rời khỏi đài cao.

Soạt!!!

Lục Thủy vừa lui lại, một luồng khí tức hàn băng trực tiếp bao trùm đài cao, tiếp đó, lực lượng hủy diệt trong nháy mắt nổ tung.

Ầm!!!

Hàn băng vỡ vụn, ngoài ra, khối ngọc thạch kia cũng vỡ vụn theo.

Lục Thủy nhìn luồng sức mạnh trước mắt, trầm mặc không nói.

Đây không phải lượng sức mạnh bình thường, có người đã tích tụ một lượng lớn sức mạnh lại, sau đó ném vào đây.

Như này quả thật có thể tránh khỏi việc phải tiến vào Mê Vụ Chi Đô, nhưng chơi nhiều thì chẳng khác nào đang gây hấn với Mê Vụ Chi Đô, kết cục chắc chắn sẽ rất thảm.

Về phần ngọc thạch kia, hấn không thể động vào, động vào cũng chỉ có hủy diệt, mà hấn đã biết, hủy đi ảnh hưởng cũng không lớn.

“Băng Hải Nữ Thần?” Lục Thủy nói.

Hấn nhìn chăm chăm đài cao, phía trên xuất hiện bóng một nữ nhân.

Là sứ đồ Băng Hải.

Sứ đồ Băng Hải không để ý đến Lục Thủy, mà kiểm tra xung quanh đó một hồi, nòng phát hiện không thấy vật phẩm thứ hai đâu.

Vật thứ nhất là ngọc thạch ghi hình, bởi vì không thể thu về, nàng chỉ có thể động thủ, hủy nó đi.

Mà vật thứ hai là một danh sách.

Thế nhưng nơi này không có danh sách.

Sau đó nàng nhìn về phía Lục Thủy.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy Lục Thủy, nàng hơi sững sốt.

“Lục gia, Lục Thủy?” Sứ đồ Băng Hải có chút bất ngờ.

Nàng dù thế nào cũng không có nghĩ đến, người tới sẽ là Lục Thủy của Lục gia.

Đương nhiên, Lục Thủy thật ra còn kinh ngạc hơn, phần lớn người gặp hắn đều không biết hắn là ai, dù sao cái người của Kiều gia mà mang Kiều Dã tới đây cũng không nhận ra hắn.

Điều này cho thấy rõ, phạm vi người biết hắn, thật ra rất nhỏ.

Thế nhưng sứ đồ Băng Hải ở phương Tây xa xôi này lại có thể gọi chuẩn xác tên của hắn.

Chuyện như vậy làm sao có thể không kinh ngạc được?

“Người thế mà lại biết ta?” Lục Thủy có chút hứng thú.

Cho nên nhắm vào Lục gia, xác thực không phải chỉ có Thái Dương Thần Điện, mà cả bảy đại thần điện đều như thế.

Cái tên Lục Thủy này của hắn khả năng còn được bọn họ đem ra đặt trên mặt bàn thảo luận.

Có quan hệ với Sách Khải Huyền sao?

Lục Thủy suy đoán trong lòng.

“Danh sách là người cầm ư?” Sứ đồ Băng Hải nhìn Lục Thủy, hỏi.

“Danh sách?” Lục Thủy lập tức nghĩ đến phiến đá kia.

Cho nên trên phiến đá kia có ghi danh sách người tới sao?

Vừa rồi còn chưa có xem xong, nếu có cơ hội thấy được phiến đá kia, hẳn ngược lại có thể thuận tiện nhìn một chút.

Thấy Lục Thủy hỏi lại, sứ đồ Băng Hải cau mày.

Nếu như nàng lấy được danh sách, thì trước tiên sẽ rời đi thay vì để ý đến Lục Thủy.

Dù sao người này cũng không thể giết được, cùng lắm là giáo dục một trận thôi.

Mà để hoàn thành thân dụ, nàng sẽ không lao đầu vào mấy chuyện mạo hiểm.

Thế nhưng, bây giờ thân dụ không thể hoàn thành được, đồ vật lại rất có khả năng đang ở trên thân người trước mặt này.

Cho nên, nàng không được động thủ.

“Đồ vật người lấy ở đây, hãy giao cho ta, ta sẽ không tổn thương người.” Sứ đồ Băng Hải nói.

Lục Thủy lùi về sau một bước, nói:

“Nếu như ta nói ta không cầm đi cái gì cả, người có tin không?”

“Giao pháp bảo trữ vật cho ta, nhân tiện cởi quần áo ra đi.” Sứ đồ Băng Hải đưa tay ra, nói.

Lục Thủy: “...”

Xem ra đối phương thật sự không thể nào động thủ với hắn, Lục Thủy cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Vậy chuyện của Thái Dương Chi Tử là thế nào?

“Có thể nói cho ta biết nguyên nhân người không động thủ với ta không?” Lục Thủy hỏi.

Sứ đồ Băng Hải nhíu mày, nàng nhìn Lục Thủy, khuếch tán sức mạnh vốn đang bao phủ lấy đài cao để phòng ngừa Lục Thủy chạy trốn, sau đó mới mở miệng trầm giọng nói:

“Lục Vô Vi của Lục gia rất mạnh, điều này Băng Hải Thần Điện chúng ta hiểu rõ.”

“Nếu như ta không làm theo lời người nói, người sẽ động thủ sao?” Lục Thủy hỏi lại một lần nữa.

“Đúng vậy, nếu quả thật cái đó không ở trên người người, ta đương nhiên sẽ không giết người, cho nên người tốt nhất hãy phối hợp một chút.

Ngoại trừ danh sách kia ra, ta không cần cái gì khác cả.” Sứ đồ Băng Hải nhìn Lục Thủy, dần dần bước tới gần.

Nàng cảm thấy muốn làm cho Lục Thủy phối hợp mà không sử dụng chút thủ đoạn nào, là chuyện không thể.

“Còn hai vấn đề nữa, các người hủy đi những vật này, là vì lịch sử đen tối của các người, đám người đã giết đi Chân Thần Độc Nhất sao?” Lần này Lục Thủy không lùi lại nữa, bởi đã không còn cần thiết phải làm vậy.

Đối phương âm thầm phòng ngừa hấn chạy trốn, hấn còn có thể lo lắng đối phương chạy đi đâu sao.

“Ta không rõ người đang nói chuyện gì.” Sứ đồ Băng Hải tiếp tục rút ngắn khoảng cách, bắt đầu hội tụ sức mạnh của mình.

Lục Thủy nhìn sứ đồ Băng Hải, không thêm đề ý đến chuyện nàng đang hội tụ sức mạnh.

“Vấn đề cuối cùng.” Lục Thủy nói khẽ:

“Sở dĩ người không ra tay với ta, có phải là vì đã nhìn qua Sách Khải Huyền hay không?”

Nghe được câu hỏi này, bước chân của sứ đồ Băng Hải đột ngột dừng lại, thần sắc đầy vẻ kinh ngạc.

Nàng không che giấu thần sắc của mình chút nào, vẻ mặt khó tin nhìn Lục Thủy.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 427: Giao Đầu

Lục Thủy nhìn về mặt của đối phương, lập tức rút ra được kết luận.

Cho nên là, hẳn quả thực có quan hệ trực tiếp hoặc gián tiếp với Sách Khải Huyền.

Quan hệ này khiến cho người của Thần Chúng không thể giết hẳn?

Thái Dương Chi Tử thật ra cũng chỉ là muốn chèn ép hẳn mà thôi?

Lục Thủy không biết nội dung cụ thể của Sách Khải Huyền, nhưng cũng có hiểu biết đại khái.

Đương nhiên, nếu có thể biết được nhiều hơn từ miệng người trước mặt này thì càng tốt.

“Người nghe được chuyện này từ chỗ nào?” Sứ đồ Băng Hải lạnh mặt nhìn Lục Thủy.

Trước đó có lẽ không quá để ý, nhưng bây giờ không giống, nàng chắc chắn sẽ không để Lục Thủy chạy khỏi chỗ này.

Coi như không giết Lục Thủy, nàng cũng phải mang Lục Thủy về Thần điện giao cho Nữ thần.

Một khắc từ khi Lục Thủy biết được sự tồn tại của Sách Khải Huyền, chuyện này đã không còn bình thường nữa.

“Người bây giờ còn có thể buông tha cho ta sao?” Lục Thủy không hề động, chỉ nhìn đối phương.

“Đúng, ta đã không còn khả năng buông tha cho người nữa, người bây giờ có trả lời ta hay không đã không còn quan trọng, phiến đá có ở trong tay người hay không cũng không còn quan trọng nữa.

Ta phải mang người về thần điện.

Người tốt nhất đừng có ý nghĩ khác, nếu không lấy thực lực của người, ta không dám đảm bảo rằng người có thể bị cụt tay cụt chân hay không đâu.” Nói rồi, sứ đồ Băng Hải nhanh chóng tiếp cận Lục Thủy.

Lực lượng ngũ giai trong nháy mắt bộc phát.

Hoàn toàn không có ý khinh địch nào.

Dường như đang lo lắng đối phương sẽ lôi ra pháp bảo mạnh mẽ gì đó vậy.

Nhưng mà, trong cảm nhận của nàng, việc bắt Lục Thủy đi này là việc không thể nào thất bại được.

Sức mạnh của nàng đã sớm trải rộng bốn phía, Lục Thủy hoàn toàn không có đường lui nào.

Sau đó, sứ đồ Băng Hải vươn tay định chạm vào Lục Thủy, vì lý do an toàn, nàng định dùng cách này đóng băng Lục Thủy rồi mới vác hắn về thần điện.

Chỉ cần bị nàng đụng phải, đừng nói là một nhị giai, ngay cả ngũ giai cũng trở thành vô dụng.

Lúc này, tay của nàng chỉ còn cách bả vai Lục Thủy khoảng nửa bước, ngay khi nàng đang cho rằng trong nháy mắt tiếp theo nàng sẽ chạm vào được Lục Thủy, thì đột nhiên Lục Thủy vốn nên đứng im, không thể động đậy lại đột nhiên lùi về sau một bước.

Thấy cảnh này, con ngươi của sứ đồ Băng Hải co rụt lại:

“Làm sao có thể?”

Mà càng khiến cho sứ đồ Băng Hải không thể hiểu nổi chính là, ngay sau khi Lục Thủy vừa lùi lại một bước, hắn đột nhiên giơ một bàn tay lên, bàn tay này hướng thẳng về phía tay của nàng, giống như muốn đối đầu trực tiếp với sức mạnh trong tay của nàng.

“Không biết lượng sức mình.” Sứ đồ Băng Hải cắn răng gia tăng sức mạnh.

Không cần biết trên người Lục Thủy có pháp bảo gì, lần này tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa.

Giây tiếp theo, sức mạnh trong tay của nàng chạm tới tay Lục Thủy, vốn là nên vui vẻ, nàng lại đột nhiên ngậy ngẩn cả người.

Sức mạnh của nàng thế mà lại không thể nào xuyên qua sức mạnh đang không ngừng sinh sôi trong lòng bàn tay Lục Thủy.

Không biết vì sao, nàng có cảm giác như mình đang đối mặt với một bức tường kín mít, không chút khe hở, nàng căn bản không có cách nào chạm vào người Lục Thủy.

Không có khí tức của pháp bảo, cũng không có sức mạnh dao động.

Cái này, làm sao có thể?

“Bất ngờ sao?” Lục Thủy lúc này mới lên tiếng:

“Một ngũ giai như ngươi, rốt cuộc là lấy đâu ra tự tin cho rằng mình có thể mang được ta đi?”

Lời nói vừa dứt, Lục Thủy trực tiếp dùng một tay khác đánh một quyền.

Bộp!!!

Sức mạnh khổng lồ trực tiếp đánh bay sứ đồ Băng Hải.

Một kích này cũng không tạo thành thương tổn lớn cho đối phương, vừa rồi, trong nháy mắt cuối cùng, sứ đồ Băng Hải đã kịp thời ngăn trở công kích của Lục Thủy.

Lục Thủy không hề động, hấn đang đợi đối phương, đợi hành động tiếp theo của đối phương.

Hấn không có khả năng đi ép hỏi đối phương xem nội dung của Sách Khải Huyền rốt cuộc là gì.

Người của Thần Chúng và Phật môn là những người khó ép hỏi nhất.

Với Tiên Đình ngược lại có thể thử một chút.

“Ngươi không phải là nhị giai?” Sứ đồ Băng Hải nhìn Lục Thủy, ánh mắt chứa đầy kinh hãi.

Phải biết là cả Thần Chúng, Tiên Đình và Phật môn đều đã xác nhận rằng Lục Thủy là một tên phé vật.

Một phé vật khiến cả Lục gia cảm thấy bất đắc dĩ.

Một phé vật tất cả mọi người đều khinh thường.

Nhưng mà, tên phé vật này lại có thể một quyền đánh bay một ngũ giai như nàng, có thể dùng một tay tùy ý ngăn cản công kích toàn lực của nàng.

Đây mà là phé vật?

Không, nói hần là phé vật rõ ràng là lừa gạt, là hoang ngôn.

Lục gia lừa tất cả mọi người, mà tất cả mọi người đều bị lời nói dối này che mờ mắt.

“Thoạt nhìn thì ta chỉ là nhị giai, nhưng ta cũng chưa từng thừa nhận ta là nhị giai.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Hần không sót ruột chút nào.

“Tu vi của ngươi là gì?” Sứ đồ Băng Hải nhìn Lục Thủy, nàng muốn biết rõ ràng, trong đầu nàng giờ đang dâng lên một suy đoán.

Nàng sợ suy đoán này là thật.

Là điều khiến cho tất cả mọi người đều e sợ.

Nhưng nàng vẫn chưa tin, tuyệt đối là không thể nào.

“4.3, hai ngày nữa hần là có thể lên 4.4” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Mà trong lúc Lục Thủy còn đang trả lời vấn đề kia, sứ đồ Băng Hải đã động.

Nàng trực tiếp tấn công Lục Thủy, lần này không cận chiến, mà điều động lực lượng xung quanh, vây công Lục Thủy.

Lục Thủy không để ý xung quanh, mà bước lên một bước, đây chính là thời điểm chứng nghiệm thành quả luyện thể của hần.

Lục Thủy vừa động, vô số khối băng đang lơ lửng xung quanh lao mạnh về phía hắn, những khối băng này mang theo hàn ý đáng sợ, dường như muốn trực tiếp dập tắt ngọn lửa sinh mệnh của Lục Thủy.

Mà trong nháy mắt khi những khối băng này vừa tới gần, Lục Thủy tung ra năm đấm.

Rầm!

Rầm!!

Rầm!!!

Tiếng nổ mạnh không ngừng vang lên, những khối băng gần đó nhanh chóng vỡ tan, không bao lâu sau, Lục Thủy đã phá tan tất cả các khối băng, quyền ý của hắn trải rộng khắp không gian, tất cả các khối băng trong nháy mắt đều trực tiếp vỡ tung.

Lục Thủy đứng ở đó, khi hắn một lần nữa tiếp tục di chuyển, không gian xung quanh bỗng rung chuyển, giống như có vô số năm đấm như giọt mưa rơi xuống, tất cả đều bị năm đấm của hắn công kích.

Ầm!

Sứ đồ Băng Hải trực tiếp bị đánh bay.

Nàng khó tin nhìn Lục Thủy, nhưng trong mắt của nàng không có chút tuyệt vọng nào, còn phảng phất ý cười trong đó:

“Chỉ có như vậy thôi phải không?”

Nghe sứ đồ Băng Hải nói, Lục Thủy tỏ vẻ không hiểu.

“Ý của ngươi là, loại trình độ như của ta này không đủ để đánh chết ngươi sao?”

Sứ đồ Băng Hải nhìn Lục Thủy, nói:

“Bây giờ ta sẽ giết chết ngươi.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 428: Kiếm Đạo Vô Thượng Xuất Hiện

Lục Thủy đứng im, một người 20 tuổi có thể đánh bại cường giả ngũ giai tối đỉnh như nàng, chuyện này không khiến nàng ta thấy sốc sao?

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Chỉ có tinh thần sụp đổ, hẳn mới có thể nghe thấy tiếng nói nhỏ trong tiềm thức đối phương.

Như vậy mới có cơ hội biết những chuyện khác.

‘Người này còn có chuẩn bị khác sao?’ Lục Thủy nhăn mày lại.

Chỉ là rất nhanh hẳn cũng cảm giác được, là sức mạnh giống như trước đó.

Sức mạnh thuộc về Băng Hải Nữ Thần.

Lục Thủy lập tức lùi lại.

Sức mạnh này không phải là thứ mà hẳn bây giờ có thể chống cự được.

“Người lùi về sau, xem ra người cũng cảm nhận được.” Trong lúc sứ đồ Băng Hải nói, trong tay nàng xuất hiện một cỗ khí tức, khí tức này hóa thành dòng nước, rồi đông lại thành một thanh kiếm băng.

Sứ đồ Băng Hải nắm chặt thanh kiếm, khó khăn nâng lên.

Khi thanh kiếm bị nàng nâng lên, một luồng sức mạnh khác thường bắt đầu trải rộng ra bốn phía, đến ngay cả không gian chỗ này cũng như sắp không chịu được lượng sức mạnh này.

Nàng ta thật sự muốn giết ta?

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, trước đó rõ ràng không có ý định giết hẳn.

“Lục Thiếu gia, người bây giờ, có thể chịu nổi một đòn này sao? Ta không tin người có thể chống đỡ được.” Sứ đồ Băng Hải cắn răng, khó khăn nói.

Chính nàng cũng có chút khó mà không chế nổi nguồn sức mạnh này, hơn nữa nàng còn có một loại cảm giác, Mê Vụ Chi Đô bất cứ lúc nào cũng có thể khóa chặt nàng lại, nàng nhất định phải nhanh chóng tận dụng cơ hội.

Vù!

Kiểm băng vung xuống, hàn khí đáng sợ như muốn xóa sổ cả không gian này.

Lục Thủy có thể cảm giác được rõ ràng, bản thân không rút lui tất nhiên sẽ không thể còn đứng ở đây sau khi nhận một kiếm này.

“Chân Võ.” Lục Thủy dùng sức mạnh thiên địa, trực tiếp truyền tiếng ra ngoài:

“Mảnh vỡ.”

Chân Võ vốn đang chờ ở bên ngoài đột nhiên nghe thấy giọng nói của Lục Thủy, hắn không thể nào nhìn được chuyện ở bên trong, cũng không thể nào nghe được tiếng động bên trong.

Cho nên bốn người bọn hắn căn bản không biết bên trong đang xảy ra chuyện gì.

Nhưng bây giờ Lục Thủy đột nhiên nói với hắn muốn mảnh vỡ, Chân Võ không chút do dự, lập tức ném tất cả những mảnh vỡ ở trên người vào bên trong.

Bởi vì Lục Thủy không nói rõ muốn bao nhiêu, hắn tự nhiên sẽ ném hết vào.

Bên trong xảy ra chuyện gì?

Hắn muốn biết, Chân Linh cũng muốn biết, hai người Lạc Phong lại càng muốn biết, nhưng bọn hắn không có cách nào nhìn.

Nhìn sẽ mang đến nguy cơ khôn lường.

Lục Thủy đón lấy mảnh vỡ.

Hắn cầm mảnh vỡ, nhìn thanh kiếm băng kia, bình tĩnh nói:

“Mượn sức mạnh của ngươi dùng một lát.”

...

Bên ngoài quần đảo Mê Vụ.

“Ngươi nói xem, liệu nơi này có tin tức của tông chủ thật không?” Lịch Thiên Xích nhìn quần đảo Mê Vụ, hỏi Hòa Vũ Diệp bên cạnh.

Hòa Vũ Diệp lắc đầu:

“Khó lắm, Tông chủ đã mất tích nhiều năm như vậy, tin tức về ngài căn bản không tồn tại, nhưng đến thử thời vận cũng được.

Nhờ đâu lại có.”

Nói xong, Hòa Vũ Diệp đưa mắt nhìn xung quanh một lần, vẻ mặt có chút tiếc nuối.

“Ngươi tìm cái gì thế?” Lịch Thiên Xích khó hiểu hỏi.

“Tìm chó.” Hòa Vũ Diệp tùy ý đáp.

“Ngươi là muốn nói đến chuyện ăn phân kia sao? Thật ra ngươi làm cũng được nha.” Lịch Thiên Xích hảo ý nhắc nhở.

Hòa Vũ Diệp lườm Lịch Thiên Xích một cái, sau đó ha ha hai tiếng.

Nàng không muốn nói nữa.

“Có vẻ như đang có không ít người tụ tập lại ở chỗ này, thế nhưng lại không có ai dám tới gần.

Xem ra lời đồn là thật, quần đảo Mê Vụ có đặc tính cốt lõi của Mê Vụ Chi Đô.

Chúng ta cũng không thể đi vào.” Lịch Thiên Xích nói.

Do dự một chút, hắn lại nói thêm một câu:

“Ngươi nói xem, nếu chúng ta đi vào, liệu Tông chủ có đột nhiên xuất hiện cứu chúng ta hay không?”

“Người đi thử là biết.” Hòa Vũ Diệp nói.

“Người đi đi, không được thì ta sẽ phát sóng trực tiếp cảnh ăn phân, nếu lúc đó người không thể xem được, ta có thể đem video đi đốt cho người.” Lịch Thiên Xích nói.

“Ha ha.” Hòa Vũ Diệp lạnh lùng cười nhạt.

Sau đó nàng lấy ra một cục xương ném về phía sau.

Lịch Thiên Xích nhìn một cái, tò mò hỏi:

“Lần này lại là cái gì nữa?”

Hòa Vũ Diệp nhìn Lịch Thiên Xích, cười nói:

“Người đoán xem.”

Lịch Thiên Xích: “...”

Sau đó hắn không nói hai lời phóng về phía cục xương vừa bị ném đi kia.

Hòa Vũ Diệp không nói gì, dáng vẻ tươi cười.

Đoán sai rồi, ở đây bốc phân ăn luôn đi.

Hòa Vũ Diệp không để ý đến Lịch Thiên Xích nữa, mà nhìn chăm chăm về phía trước, giống như muốn nhìn rõ tình huống bên trong.

Thế nhưng lấy thực lực của nàng, hoàn toàn không thể nhìn thấy được quần đảo Mê Vụ.

Đây chính là sương mù đại biểu cho Mê Vụ Chi Đô, đừng nói là nàng, trong số những người đứng đợi xung quanh kia cũng không có ai nhìn thấu được.

Có điều nơi này cũng không nhiều người đến thế.

Nơi này trừ kiếm đạo vô thượng, cơ bản không có đồ vật gì đáng lấy khác.

Bên trong Tiên Đình, Ma Kiếm Trảm Đồ nghe nói Lục Thủy cũng tới, cho nên hắn đã tự mình tới một chuyến.

Hắn muốn dùng thử vật Tinh Ti Tiên Quân để lại một chút, xem xem nó có phản ứng với Lục Thủy hay không.

Kiểm tra nhiều thêm một lần luôn luôn không sai.

Mà ngay lúc này, ở phía trên quần đảo Mê Vụ đột nhiên xuất hiện một cỗ kiếm ý cường đại không gì sánh được, kiếm ý xuất hiện khiến kiếm của Ma Kiếm Trảm Đồ rung lên.

“Kiếm đạo vô thượng?” Ma Kiếm Trảm Đồ có chút bất ngờ.

Nói thật, nếu như có thể, hắn cũng muốn lấy được kiếm đạo vô thượng, nhưng hắn lại không thể đi vào.

Nhưng không nghĩ tới nhanh như vậy đã có thể nhìn thấy kiếm đạo vô thượng.

Rất nhiều người còn chưa đi vào đều cảm thấy kinh ngạc, kiếm đạo vô thượng đột nhiên hiển hiện, việc này khiến bọn họ hoài nghi có người đã nhanh chân đến trước.

...

“Ca, kia là cái gì?” Kiếm Lạc ngẩng đầu nhìn không trung, trong lòng nàng bắt đầu sinh ra một cảm giác sợ hãi, đao trong tay nàng thậm chí còn đang rung lên.

“Kiếm đạo vô thượng.” Kiếm Khởi ngẩng đầu nhìn không trung, quanh thân hắn tản ra một cỗ kiếm ý, mặc dù kiếm ý này cũng đang run rẩy, nhưng không lùi bước.

Kiếm của Kiếm Khởi chính là đạo của hắn.

Trong lòng hắn có một thanh kiếm, một thanh kiếm đủ để giúp hắn đứng thẳng.

Sơ Vũ nhìn Kiếm Khởi, cảm thấy Kiếm Khởi thật mạnh mẽ.

Nhưng hắn biết Kiếm Khởi còn chưa nắm được thanh kiếm vô địch kia, chờ đến lúc hắn nắm được, vậy con đường tương lai phía trước của hắn sẽ là vô tận.

Cái này là do hắn nghe Đông Phương đại lão nói.

Sơ Vũ tự nhiên cũng nhìn thấy kiếm đạo vô thượng, nhưng hắn chỉ nhìn thoáng qua một cái, không để ý nhiều.

Kiều Càn và Kiều Uẩn cũng nhìn thấy.

“Tại sao kiếm đạo vô thượng lại đột nhiên xuất hiện? Có nơi nào xuất hiện dị thường sao?” Kiều Uẩn khó hiểu nói.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 429: Không Thể Tiếp Nhận Nội

Kiều Càn nhìn lên bầu trời, nếu như lần này kiếm đạo vô thượng xuất hiện thật sự là bởi vì có dị thường, vậy tất nhiên là có liên quan tới Lục Thủy.

Chuyện hắn có thể làm bây giờ, chính là tận lực cố gắng không biết nội tình bên trong.

Biết càng ít, càng an toàn.

“Dì lớn, chúng ta vẫn là nên mau chóng tụ hợp lại với nhóm của dựng đi.” Kiêu Càn nói.

Kiều Uẩn gật đầu, trong lòng vẫn đang thờ dài.

Kiều Càn thay đổi rồi, trở nên khúm núm, không còn nhiệt huyết, chỉ luôn tìm cách trốn tránh.

Vốn cho rằng lần này tới đây có thể giúp nó tranh thủ kiếm đạo vô thượng, nhưng với tính cách này, kể cả có kiếm đạo vô thượng thì nó cũng không có đủ tâm lực để cố gắng.

‘Muội muội à, tỷ tỷ đã cố gắng hết sức rồi.’ Kiêu Uẩn thờ dài trong lòng.

Muội muội nàng ở Kiêu gia đang ngày càng yếu thế, nhất là trong khoảng thời gian bị trọng thương gần đây, tu vi càng ngày càng thấp.

Kiều Càn và Kiêu Thiến là chỗ dựa duy nhất của nàng.

Kiều Thiến còn đỡ, nhưng Kiêu Càn, thật sự là gần như không có hy vọng.

Sau đó hai người Kiêu Càn và Kiêu Uẩn bắt đầu đi tìm người tụ hợp.

Ngay lúc hai người định rời đi, kiếm đạo vô thượng đột nhiên phát ra ánh sáng chói lòa.

Kiểm ý đáng sợ đột nhiên khiến người ta cảm thấy lạnh thấu xương, ánh sáng tỏa ra từ thanh kiếm khiến cả bầu trời nhìn như bị chém đôi.

Kiều Uẩn hoảng sợ nhìn lên bầu trời, nàng có cảm giác, chỉ cần thanh kiếm này chém xuống, thì toàn bộ quần đảo Mê Vụ có lẽ cũng sẽ biến mất.

Lúc này, người bên ngoài cũng nhìn thấy hiện tượng kinh thiên kia.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Kiếm đạo vô thượng bị kích hoạt rồi sao? Không thể nào?” Lịch Thiên Xích hơi kinh ngạc nhìn khoảng không phía trên quần đảo Mê Vụ.

Thanh kiếm đáng sợ kia như là được vận sức chờ hoạt động, bất cứ lúc nào cũng có thể đoạt mạng của tất cả mọi người trên quần đảo Mê Vụ.

“Người cũng đã thấy rõ, giống như có người đang cầm thử kiếm vậy.” Hòa Vũ Diệp cũng khó tin nói.

Không chỉ có bọn hắn, tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy như vậy, từng người từng người, không ai không cảm nhận được sự đáng sợ của Nhất Kiếm Thiên Địa kia.

Kiếm đạo vô thượng hoàn toàn vượt ra khỏi suy nghĩ của bọn họ.

Thứ đáng sợ nhất trong kiếm, chính là tấn công.

“Giống như có một bàn tay đang cầm thử thanh kiếm này.”

“Ta cũng cảm thấy thế, nhưng mắt ta không nhìn thấy.”

“Nhanh như vậy đã có người đạt được ưu ái của Kiếm Đạo vô thượng rồi sao?”

Rất nhiều người đều không muốn tin, nhưng ngay lúc này, một bàn tay vô hình bỗng nắm lấy thanh kiếm vô thượng kia.

Hắn giơ kiếm lên, giống như muốn chém một nhát xuống.

Kiếm Đạo của Kiếm Khởi chảy ngang, thiên địa động dung, tất cả cường giả đều không ngừng lùi lại.

Bọn họ sợ hãi một nhát kiếm này lan đến chỗ bọn họ.

Thanh kiếm đáng sợ này, không một người nào ở đây có đủ tư cách ngăn cản nó.

Nhưng không có người nào biết một nhát kiếm này rốt cuộc là muốn nhằm vào ai.

Bên trong không gian, quanh thân Lục Thủy có sáu mảnh vỡ lơ lửng, giống như đang mở ra cho hắn một cánh cửa để dẫn một sức mạnh nào đó qua.

Lúc này, kiếm ý vô thượng từ bên ngoài rơi xuống ngay trước mặt Lục Thủy.

Nó vô hình vô tướng, dường như là đang ở nơi này, nhưng không có người nào có thể nắm được nó.

Lục Thủy không chút chần chừ, đưa tay về phía kiếm ý.

Hiện tại thanh kiếm băng kia đã tới rất gần, hắn không có thời gian do dự.

Sứ đồ Băng Hải tự nhiên cũng nhìn thấy kiếm ý của kiếm đạo vô thượng rơi xuống, nhưng kiếm ý này là vật bình thường sao?

Căn bản không thể lợi dụng được.

Nhưng rất nhanh nàng liền ngăn cản cả người.

Nàng nhìn thấy bàn tay Lục Thủy đi về phía kiếm ý, nhìn thấy kiếm ý hội tụ ở trong lòng bàn tay Lục Thủy, chỉ trong nháy mắt, một thanh kiếm xuất hiện trong tay hắn.

Kiếm đạo vô thượng, thế mà lại chủ động phối hợp với Lục Thủy.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào.”

Lúc này, kiếm của nàng đã chém xuống, bất kể như thế nào, nàng tuyệt đối sẽ không thua.

Lục Thủy ngẩng đầu, nhìn thanh kiếm băng đã tới rất gần, hắn nhẹ nhàng vung vẩy thanh kiếm trong tay, bình tĩnh nói:

“Sinh tử, Nhất Kiếm.”

Lục Thủy vừa dứt câu, kiếm ý liền rơi xuống, ánh sáng trắng đen giao thế, kiếm ý vô thượng bộc phát.

Sứ đồ Băng Hải trực tiếp bị một kiếm này bao phủ, nàng cảm nhận được uy thế đáng sợ của nó, trong mắt xuất hiện một

tia hoảng sợ.

Không chỉ có sứ đồ Băng Hải.

Toàn bộ quần đảo Mê Vụ đều bị bao phủ bởi một kiếm đáng sợ này.

Dường như vạn vật đều đang ở dưới thẩm phán sinh tử của nó.

Tất cả những người ở bên ngoài quần đảo nhanh chóng lần trốn, bất kể mạnh yếu, không một ai dám đứng tại chỗ nữa.

Giống như chỉ cần bị ánh sáng trắng đen đan xen trước mặt đuổi kịp thì sẽ phải nằm dưới thẩm phán sinh tử vậy.

Không ai dám dùng mạng của mình đi cược xem tình cảnh trước mặt có nguy hiểm hay không.

“Này cũng quá kinh khủng rồi, thế giới này làm sao vậy, tại sao gần đây chỉ toàn gặp phải mấy chuyện chúng ta không thể không chế được thế?” Lịch Thiên Xích ngậm cục xương trong miệng, nhe răng nói.

Mặc dù âm thanh không rõ ràng, nhưng Hòa Vũ Diệp vẫn có thể nghe hiểu.

“Theo kịp thời đại đi, Tiên Đình cũng đã nhảy ra ngoài, Đại La Tiên Quân thậm chí còn có thể đã bị giết, Thái Dương Thần còn chết rồi, chúng ta thì tính là gì?” Hòa Vũ Diệp thờ dãi nói.

“Thật muốn đem một đám làm nhiễu loạn trật tự tu chân giới này đưa hết lên bí giám, tiếc là đánh không lại.” Lịch Thiên Xích một mặt tiếc nuối.

Hòa Vũ Diệp cười ha ha.

Cứ làm thỏa thích đi, không phải làm quen rồi sao.

Ngay lúc bọn hắn vừa chạy thoát, ánh sáng đột nhiên biến mất, kiếm ý nháy mắt tiêu tán, dường như một màn vừa rồi, tất cả đều chỉ là ảo mộng.

Lịch Thiên Xích và Hòa Vũ Diệp dừng lại.

Có chút không hiểu nổi.

Nhưng chỉ do dự một chút, xong vẫn tiếp tục lùi lại, chỉ là không nhanh như trước.

“Quan sát một lúc, không có vấn đề gì cũng dừng lại gần.”
Hòa Vũ Diệp nói.

Lịch Thiên Xích không nói gì, hắt hít một hơi, xong lại nhìn một chút, phát hiện kiếm đạo vô thượng lại ẩn nặc.

Những người khác cũng như thế, không ai biết tình huống là như thế nào.

Mà bên trong không gian, kiếm trong tay Lục Thủy đã biến mất, thanh kiếm băng kia cũng không thấy tung tích đâu nữa.

Chỉ còn sứ đồ Băng Hải trọng thương quỳ trên mặt đất.

Nàng nhìn về phía Lục Thủy, đáy mắt đã không còn cách nào giữ vững bình tĩnh.

“Ngươi, người rút cuộc có phải Lục Thủy hay không? Không thể nào, 20 tuổi, 20 tuổi làm sao có thể đáng sợ như vậy được?”

Sứ đồ Băng Hải có chút không tiếp thu nổi.

Giống như mở ra chiếc hộp Pandora vậy.

Suy đoán ban đầu bỗng sáng tỏ, sợ hãi nháy mắt bao trùm toàn thân.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 430: Sai, Tất Cả Mọi Người Đều Sai Rồi!

“Người đang sợ hãi, sợ ta sao? Cái này hình như không giống lắm với biểu hiện vừa rồi nha.” Lục Thủy nhìn sứ đồ Băng Hải, nói.

Người của Thần Chúng đều không sợ chết, mà đối phương còn là sứ đồ của Băng Hải Nữ Thần.

Cái chết đối với nàng mà nói, không là cái gì.

Cho nên khả năng lớn không phải là sợ chết.

Sứ đồ Băng Hải nhìn Lục Thủy, nàng cố nén sợ hãi, bắt đầu câu thông sức mạnh của mình.

Nàng cần sức mạnh, cần sức mạnh.

“Nữ thần, nữ thần, ta cần sức mạnh, truyền lại sức mạnh cho ta đi, nữ thần.”

“Ta nhất định phải lấy lại được sức mạnh, mới có thể nói lại chuyện này cho người.”

Lục Thủy có chút bất ngờ, hấn nhìn thấy đối phương đang câu thông sức mạnh từ bên ngoài.

‘Thần Chúng cũng có điểm đặc biệt riêng.’

Nơi này được bao bọc bởi một tầng sương mù, muốn câu thông được sức mạnh bên ngoài rất là khó khăn.

Chỉ có ba thế lực lớn nhất, hoặc là người có đủ thực lực, hoặc là Thần Chúng mới có loại năng lực này.

Đều là công của Chân Thần.

Hệ thống Thần Chúng, mặc dù không phải là Chân Thần thật sự, nhưng cũng có chút giống thế.

Nếu không thì người sáng lập Thần Chúng cũng không dám dùng Chân Thân Độc Nhất làm một cảnh giới.

Về phần nguyên nhân, Lục Thủy có chút suy đoán, nhưng không có cách nào xác nhận.

Nhưng hẳn cũng không gấp, để mặc sứ đồ Băng Hải tiếp tục triệu hoán sức mạnh.

Nếu muốn biết nhiều hơn, thì phải mạo hiểm một chút.

...

Từ bên trong hồ băng, Băng Hải Nữ Thần hiển hiện, sức mạnh trong tay nàng cảm nhận được triệu hoán của sứ đồ Băng Hải.

Băng Hải Nữ Thần có chút ngoài ý muốn.

Nhưng nàng vẫn buông sức mạnh bên trong tay ra.

Cho đối phương sức mạnh, chẳng khác nào phán tử hình đối phương.

Nhưng đối phương khát vọng sức mạnh như vậy, nếu không cho thì có khả năng ngay cả một chút hi vọng cũng chẳng còn.

“Ta cho nàng hai đạo lực lượng mà cũng không đủ để nàng hoành hành quần đảo Mê Vụ sao?”

“Hay là nói, nguy hiểm chính là bắt nguồn từ cái này?”

Băng Hải Nữ Thần không biết, nàng chỉ có thể chờ đợi.

Chờ đợi đối phương truyền tin tức về.

Nàng cứ đứng như vậy, tiếp tục chờ đợi.

--

Lục Thủy ngẩng đầu nhìn, phát hiện sức mạnh của đối phương thật sự tới.

Người phải biết, chỉ cần thực lực của người vượt qua đỉnh phong lục giai, thì chỉ trong vòng mấy hơi thở, người sẽ lập tức bị Mê Vụ Chi Đô mang đi.

Nghĩ cho kĩ.”

Lục Thủy nhìn sức mạnh của đối phương đang không ngừng tăng lên, nhắc nhở một câu.

Lúc này, sứ đồ Băng Hải đã đứng lên, vết thương trên người nàng đang nhanh chóng khép lại.

“Vài giây đồng hồ là đủ rồi.” Sứ đồ Băng Hải lựa chọn trực tiếp công kích Lục Thủy.

“Ta không tin, người còn có thể ngăn cản được đòn công kích của ta.”

Ngay lúc này, sức mạnh vượt qua cả lục giai cuốn tới.

Thuộc hệ thống Thần Chúng, thất giai Pháp Thần.

Lục Thủy nhú mày, đối mặt với thất giai, hẳn không có bất kỳ phản thắng nào.

Nhưng hẳn có giữ lại một thứ, có điều tác dụng có lẽ sẽ không quá lớn.

Sau đó, mảnh vỡ bên cạnh hẳn trực tiếp vỡ ra thành ba mảnh, rồi hóa thành một màn phòng hộ, che chắn phía trước hẳn.

Ầm!

Lục Thủy trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Bị thương, nhưng cũng không có trở ngại gì.

Dù sao vừa rồi trên người hẳn cũng đã có vài vết thương rồi.

Nhưng Lục Thủy vẫn chờ đợi, thời gian của đối phương không nhiều lắm, nhiều nhất cũng chỉ làm được một đòn nữa thôi.

Sứ đồ Băng Hải không tiếp tục công kích, nàng nhìn chăm chăm Lục Thủy, nói:

“Không biết người còn có thể ngăn cản một đòn này hay không.”

Nói rồi, thân thể nàng trực tiếp vỡ ra, khí tức đáng sợ trong nháy mắt bao trùm toàn bộ không gian.

Sức mạnh cuồng bạo như gió lốc quét ngang toàn bộ.

Nàng, lựa chọn tự bạo.

Lục Thủy trốn trong góc không động đậy, cũng không thể động đậy.

Hắn bị thương, sức mạnh thiên địa thì cơ bản đã sử dụng hết, giờ chỉ có thể bị động phòng ngự.

May mà vẫn chịu được.

“Thật sự không nói chút gì sao?” Lục Thủy thở dài trong lòng.

Mà ngay lúc này, Lục Thủy nhìn thấy sứ đồ Băng Hải đột nhiên quỳ xuống, tựa như đang cầu khẩn.

Nàng dường như muốn dùng chút thời gian cuối cùng để giao lưu với Băng Hải Nữ Thần.

“Truyền đi, nhất định phải truyền đi.

Nữ thần, sai, sai rồi, tất cả đều sai rồi.

Là Lục Thủy, là hắn, thật sự là hắn.

Hắn không phải phế vật, hắn rất mạnh, ta không thể giết chết hắn.

Nữ thần, cầu xin hãy lắng nghe giọng nói của ta, sai, thật sự sai rồi.

Sai, sai rồi.

Nữ thần.

Truyền đi, không cần biết phải trả cái giá lớn thế nào, nhất định phải truyền được đi.”

Sứ đồ Băng Hải quỳ trên mặt đất, tất cả ý niệm của nàng giờ đều chỉ tập trung vào chuyện này.

Chuyện nàng cần làm nhất bây giờ, chính là truyền tin tức đi.

Nhất định phải truyền đi.

Nàng cần phải nói cho Băng Hải Nữ Thần, sai rồi.

Mười phần sai rồi.

Bọn nàng bị lừa, tất cả mọi người đều bị lừa.

Lục Thủy nhìn về phía trước, chân mày cau lại.

Đối phương muốn truyền tin tức đi, thế nhưng không thể truyền được, chấp niệm quá lớn, đều không thể truyền ra.

Bởi vì Mê Vụ Chi Đô đã đang nuốt chửng lấy nàng.

Không chỉ có Lục Thủy phát hiện ra điều này, sứ đồ Băng Hải cũng phát hiện ra.

Nàng luống cuống, gấp gáp.

Không truyền ra được, nàng đã bị đẽ mắt tới rồi.

“Sai rồi, sai rồi, nữ thân, nữ thân.” Nửa người sứ đồ Băng Hải đã bị bóng tối nuốt lấy, sức mạnh cuồng bạo kia cũng đã bị nuốt chửng.

“Không, không được, không được, nữ thân, sai rồi, sai rồi, sai, sai rồi, nữ thân.” Sứ đồ Băng Hải trực tiếp tự bạo phát cả nửa người trên.

Nàng muốn nhờ vào sức mạnh này để thoát khỏi bóng tối.

Nàng phải truyền được tin tức đi.

“Sai, sai rồi.” Sứ đồ Băng Hải kêu to.

Bùm!!

Ầm!!!

Sứ đồ Băng Hải trực tiếp nổ tung.

Sức mạnh đáng sợ bùng nổ trong không gian.

Lục Thủy vận dụng sức mạnh còn lại, cùng tất cả các mảnh vỡ, toàn lực ngăn cản.

Ầm!

Sức mạnh cường đại trực tiếp đánh bật hẳn vào tường.

Phụt.

Một ngụm máu tươi phun ra.

Nhưng sức mạnh cuồng bạo kia đã miễn cưỡng được chặn lại.

Hồi lâu sao, lực lượng lắng xuống.

Lục Thủy lấy ra một cái ghế, gian nan ngồi xuống, ánh mắt hẳn tự nhiên đặt ở vị trí của sứ đồ Băng Hải.

Nơi đó sớm đã không còn bóng dáng của sứ đồ Băng Hải.

Nàng giống như chưa từng có mặt ở đây vậy, trừ việc đem lại cho Lục Thủy chút thương tích, cơ bản không lưu lại một chút vết tích nào ở không gian này.

Đừng nói là một Pháp Thần, ngay cả Chủ Thần cũng không thể phá hủy nơi này.

Sau khi xác định không còn nguy hiểm gì, Lục Thủy mới thả lỏng, tựa lưng vào ghế, thở dài một tiếng:

“Mặc dù chết rồi, nhưng một câu sai cuối cùng kia, có lẽ đã truyền ra ngoài.”

“Nhưng cái gì sai mới được chứ?”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 431: Suy Đoán

“Trước đó nàng ta không có ý định giết ta, nhưng từ sau khi ta thể hiện thực lực ra, nàng ta liền không có ý định buông tha, rồi sau khi bị ta đánh bại thì lại bắt đầu hoảng hốt sợ hãi, nhất quyết muốn giết ta.

Cho nên, chỗ sai là ở ta sao?”

“Bọn họ cho rằng ta rất yếu, đây là điều xác định.”

“Nhưng giờ ta rất mạnh, đây là điều bọn họ không biết.”

“Tổng hợp lại là, nội dung bên trong Sách Khải Huyền thể nhưng có liên quan đến ta?”

“Mà trong nhận biết của bọn họ, thật ra người được ghi trong đó không phải là ta?”

“Vậy bọn họ cho rằng là ai?”

Lục Thủy nhất thời không tìm ra được đáp án, cái này không thể tùy tiện kết luận được.

“Cho nên có người nhắm vào ta, là vì muốn thăm dò xem ta có phải là người đó hay không sao?”

“Nhưng tại sao phải động thủ với mẹ?”

Lục Thủy giờ vẫn còn nhớ rõ con mãnh thú kia, nó đã từng công kích mẹ hắn.

“Cũng là vì thăm dò sao?”

“Không đúng.” Lục Thủy bỗng nhiên nghĩ tới một điều.

“Lục gia không phải chỉ có mình ta, giả sử bọn họ hoài nghi ta, thì mấy vị trưởng lão và cha sẽ không phải là đối tượng bị nghi ngờ.”

“Như vậy mục đích tấn công mẹ là gì? Đối phương không phải là vì thăm dò, mà là vì bất thể kỳ công, hung thú kia đã chính miệng nói thế.”

“Vậy theo như ở kiếp trước, sau khi đối phương thành công khiến mẹ bị thương thì kết quả là gì? Chỉ là bị bệnh mấy tháng.”

Lục Thủy do dự một chút, sau đó đạt được một kết luận.

“Ta ở kiếp trước không có đệ đệ muội muội gì đúng không?”

“Kiếp này mẹ nói thương thế đã tốt lên rồi, có thể thì muốn có thêm đứa nữa.”

“Cho nên dịch bệnh mà hung thú làm ra, có thể là vì không muốn để cho thương thế trước kia của mẹ tốt lên?”

“Cho nên người bọn họ phòng, thế nhưng thật ra là đệ đệ muội muội của ta?”

“Ta không thể chết, là bởi vì chỉ cần ta chết, cha mẹ chắc chắn sẽ sinh ra đứa thứ hai?”

Lục Thủy trầm mặc.

“Khả năng này rất lớn, nhưng cũng không loại trừ khả năng giả thiết sai.”

“Dù sao thì, nếu như đối phương thật sự sai, vậy ta sẽ chính là trọng điểm, nhưng ở kiếp trước ta cũng không có làm cái gì, điểm này không phù hợp.”

“Nhưng vẫn cần phải để ý, nhớ đâu thật sự là nhằm vào đệ đệ muội muội của ta, kiếp trước tuy không có, nhưng kiếp này thì khó nói.”

Mẹ hẳn bây giờ khỏi bệnh rồi, hẳn và Mộ Tuyết tới năm sau tất nhiên sẽ bại lộ, khi đó cha mẹ hẳn liền không còn áp lực gì, khẳng định sẽ sinh thêm một đệ đệ muội muội cho hẳn.

Đương nhiên, có thật hay không cũng khó nói.

Dù sao cha hẳn cũng không yếu.

Cuối cùng, Lục Thủy thở ra một hơi.

Hắn đứng lên, thuận tiện cất cái ghế đi, hẳn bây giờ phải rời khỏi nơi này.

Người của Tiên Đình và Phật môn sẽ tới đây.

Hắn không thể tiếp tục đợi.

Lần này mặc dù bị thương, nhưng không lỗ.

Ít nhất cũng có được chút manh mối, mặc dù chỉ là giả thiết bổ sung, nhưng có thể sớm chú ý cũng coi như là chuyện tốt.

Giờ chỉ còn nghiệm chứng.

Sau đó Lục Thủy quay người rời đi, khí tức hay vết tích của hắn ở đây, tất cả đều bị hắn xóa sạch.

“Thiếu gia?” Chân Võ nhìn thấy Lục Thủy bị thương đi ra, lo lắng nói.

Lập tức dùng Trì Dũ Thuật.

Lục Thủy lại đưa tay ra ngăn cản:

“Đừng nóng vội, rời khỏi nơi này trước.”

“Thiếu gia, uống thuốc trước đã, là do Thiếu nữ nữ chuẩn bị.” Chân Linh đưa thuốc lên.

Lục Thủy ban đầu tạm thời không muốn ăn, hắn dùng sức mạnh thiên địa để che chở, uống thuốc vào rất dễ khiến tiết tấu thân thể của hắn xáo trộn.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn nhận lấy thuốc, sau đó nuốt vào.

Nuốt vào xong thì lại không hiểu, Mộ Tuyết chuẩn bị thuốc cho hắn làm gì?

Chưa gả vào đã bắt đầu quản người rồi à?

Lục Thủy cảm đan dược, phát hiện đan dược này rất có hiệu quả.

Đương nhiên, nếu như ảnh hưởng quá lớn, hắn vẫn sẽ không ăn.

Ừm, nếu đan dược này ảnh hưởng quá lớn, Mộ Tuyết thật ra cũng sẽ không để người khác cho hắn ăn.

Nói đến Mộ Tuyết, trừ tính tình không được tốt lắm, những phương diện khác đều đặc biệt tốt.

Chậc chậc.

Bây giờ hẳn là thời điểm dễ bắt nạt Mộ Tuyết nhất, dù sao thì bây giờ nàng có muốn hung cũng không hung được.

Đặc biệt thú vị.

Nghĩ đến đây, Lục Thủy liền ép mình đừng suy nghĩ về Mộ Tuyết, chuyện này rất dễ ảnh hưởng đến phán đoán của hẳn.

Vẫn là đừng nghĩ nhiều đi.

Đối với phỏng đoán về Sách Khải Huyền và Dự Ngôn Thạch Bản, tạm thời chưa có kết luận, nhưng câu “sai” kia đã truyền ra ngoài, đối phương hẳn sẽ có hành động.

‘Để xem Thần Chúng sẽ có hành động gì, càng cố gắng thăm dò ta, thì càng chứng thực phỏng đoán của ta rồi.’

Lục Thủy nghĩ.

Nếu như bây giờ đủ mạnh, ngược lại có thể trực tiếp đi.

Nhưng sau khi cưới còn cần một khoảng thời gian nữa hẳn mới đủ mạnh được.

Nếu không thì kể cả có cộng thêm Mộ Tuyết vào cũng không lật nổi ba thế lực này.

Đế Tôn Tiên Đình, Phật Đà Phật môn, Chân Thần Thần Chúng, không một người nào là đèn đã cạn dầu.

Nhưng cụ thể cần bao nhiêu thời gian, cái này còn phải nhìn tình huống thăng cấp sau này của hẳn.

Hẳn có cảm giác như thực lực của mình bị gọt bớt đi mất, nhưng tốc độ tiến giai lại nhanh hơn rất nhiều.

So với kiếp trước mà nói thì quả thực nhanh hơn rất nhiều.

Lúc này, Lục Thủy đang đi ở trong hành lang lúc trước, hẳn muốn ra ngoài tìm một nơi an toàn, nghỉ ngơi hai ngày.

“Đúng rồi, các ngươi có thể ra thêm một yêu cầu nữa.” Lục Thủy nói với đám Lạc Phong.

Thu hoạch lần này, rất lớn.

Cho nên hẳn có thể cho Lạc Phong ra thêm một yêu cầu.

“Đông Phương Thiếu gia, lần này không cần, coi như là báo đáp ân cứu mạng.” Lạc Phong nói.

Hắn biết kể cả mình đồng ý thì Lục Thủy cũng sẽ không nói gì.

Nhưng làm người, quan trọng nhất là tìm được lòng tham.

Đòi hỏi nhiều thêm một điều, sẽ chỉ làm cho hắn ngày càng chìm sâu vào, tâm cũng khó mà giữ được nữa.

Đương nhiên, chủ yếu là vì hắn tin tưởng vào cách làm người của Lục Thủy, Lục Thủy sẽ không vì chuyện hắn từ chối mà trở nên hà khắc hơn.

Lục Thủy nhìn Lạc Phong một chút, bình tĩnh nói:

“Ngươi lên ngũ giai rồi?”

“Đúng vậy, may mà có Đông Phương Thiếu gia viện trợ.” Lạc Phong cảm kích nói.

Hắn thực sự cảm kích, không có Lục Thủy, thì giờ hắn vẫn sẽ còn cách ngũ giai không biết bao xa.

Bây giờ mới được mấy tháng hắn đã thành công lên ngũ giai, trước kia thật là nghĩ cũng không dám nghĩ.

Lục Thủy đưa ánh mắt nhìn về phía Nhiếp Hạo, sau đó bình tĩnh nói:

“Thiên kiếp ngũ giai, ngươi có thể bình an vượt qua.”

“Nhưng cũng đừng có coi thường thiên kiếp.” Lục Thủy lại bổ sung thêm một câu.

Sau đó tiếp tục chăm chú bước đi.

Nghe Lục Thủy nói xong, Nhiếp Hạo mừng rỡ trong lòng, cúi đầu cảm tạ:

“Đa tạ Đông Phương Thiếu gia chúc phúc.”

Dịch: MB_Boss

Chương 432: Tiếp Tục Thăm Dò

Lấy thực lực của hắn, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì quả thực có thể vượt qua thiên kiếp.

Nhưng nhờ đâu xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì sao?

Cho nên câu nói này của Lục Thủy chẳng khác nào đã ngăn chặn toàn bộ chuyện ngoài ý muốn có thể phát sinh.

Giờ hắn có thể tập trung toàn lực để đối đầu thiên kiếp.

Về phần coi thường?

Không thể nào, ai dám coi thường thiên kiếp chứ, kể cả khi Lục Thủy đã nói hắn có thể bình an vượt qua, hắn cũng không dám có chút ý nghĩ coi thường nào, mà chỉ tập trung toàn lực để chuẩn bị đối phó.

Lạc Phong không chừng còn muốn tẩy não hắn, đối mặt với thiên kiếp tuyệt đối không thể có một xu một hào thư giãn nào.

Lạc Phong ở bên cạnh cũng vui vẻ, loại chuyện này có bao nhiêu người có thể gặp được chứ?

Bọn hắn là gặp vận may.

Gặp Lục Thủy.

Chân Võ Chân Linh không nói gì, cũng không có gì cần để ý.

Hai người có lòng tin tuyệt đối mình sẽ vượt qua thiên kiếp.

Mà kỳ ngộ, đi cùng với Thiếu gia, bình thường gặp phải đều là kỳ ngộ.

Đi vào được trong này cũng là một loại kỳ ngộ.

Nhưng bây giờ phải rời đi rồi.

--

Bên trong hồ băng, Băng Hải Nữ Thần đứng đó, dường như đang lắng tai nghe nỗi khổ của thế gian.

Rất nhanh sau đó, nàng đã nghe được giọng nói của sứ đồ Băng Hải, âm thanh này có chút chói tai, như đang hét lên, chất chứa sự tuyệt vọng khôn cùng, dường như người nói đang phải đối mặt với nguy hiểm khôn lường, nhưng lại từ bỏ tất cả, chỉ để truyền đi câu nói này:

“Sai, sai rồi, sai rồi Nữ thần.”

m thanh bỗng dừng lại, im bật.

Băng Hải Nữ Thần đứng trên mặt hồ, không nói gì, nàng có thể cảm giác được, khí tức thuộc về sinh mệnh của sứ đồ Băng Hải đã hoàn toàn biến mất.

“Sai rồi? Cái gì sai rồi?” Băng Hải Nữ Thần bình tĩnh nói.

Ngữ khí của nàng không có chút biến hóa nào.

“Không sợ trả giá, liệu lĩnh truyền lại câu nói này, cũng tức đây không phải vấn đề bình thường.”

“Vậy là chỗ nào sai?”

“Quần đảo Mê Vụ có bảy rập, tình huống nơi đó không phải như chúng ta biết?”

“Hay là nàng nhìn thấy thứ gì đó không nên thấy, từ đó phát hiện một bí mật động trời?”

“Không, không đúng. Nàng không tiếc sinh mạng truyền ra những lời này như vậy, chứng tỏ chuyện này rất cấp bách.”

“Quần đảo Mê Vụ cho dù có bí mật, thì cũng chỉ liên quan tới chủ nhân của bí mật đó, nhưng nàng nói là sai, là chuyện sai đến mức không hợp thói thường à?”

Băng Hải Nữ Thần rơi vào trầm mặc.

Một hồi lâu sau, nàng mới tìm được điểm đáng nghi khác.

“Như vậy ở bên ngoài quần đảo Mê Vụ có đồ vật gì sai à?”

“Là Chủ chưa từng trở về.... Hoặc là, Sách Khải Huyền?”

“Sách Khải Huyền?”

Bất chợt, thần sắc Băng Hải Nữ Thần biến đổi, nếu như là đồ vật nàng nghĩ tới kia.

Vậy ngay cả nàng cũng có chút khó có thể chịu nổi.

“Xem ra cần dò xét Lục Thủy một chút, tuyệt đối không thể làm qua loa được.”

Sau đó, Băng Hải Nữ Thần trực tiếp tuyên bố thân dụ:

“Liên hệ với các thần điện khác, toàn viện chuẩn bị chiến đấu.”

Nàng phải làm tất cả chuẩn bị cho tốt, nếu như, nếu như chuyện sai quả thật là chuyện này, vậy nàng không tiếc bất cứ giá nào, phải giết được Lục Thủy.

Vì sao?

Bởi vì thời gian không đợi người, nếu như sứ đồ Băng Hải thật sự chết trong tay Lục Thủy, thì đáng sợ đến cỡ nào chứ?

Đáng sợ đến mức khiến thần cũng phải lạnh sống lưng.

Sau đó Băng Hải Nữ Thần phát tay, hai tin tức từ phía nàng truyền ra bên ngoài.

Một cái truyền cho Tiên Đình, một cái truyền cho Khổ Hải PHẬT Môn.

Đối với chuyện này, ba phía đều có cùng một lập trường.

...

“Thăm dò Lục Thủy một lần nữa?” Tam Hỏa Cổ Phật sau khi nhận được tin tức kia xong, rơi vào trầm tư.

“Chuyện này cũng cần thiết, nhưng thăm dò như thế nào được?”

Đối với Phật môn mà nói, loại chuyện này, có thể cẩn thận thì đương nhiên phải cẩn thận.

Cẩn thận nhiều hơn một chút, chắc chắn không sai.

Nhưng là làm thế nào mới là mấu chốt của vấn đề.

Nhất là khi Lục gia đã chú ý tới Tiên Đình và Thần Chúng.

Mặc dù tạm thời Phật môn chưa bị đề ý tới, nhưng dù sao cũng là ba thế lực lớn từ thời Viễn Cổ, Lục gia không có khả năng ngồi yên được.

“Làm thế nào để không đánh cỏ động rắn mới là mấu chốt của vấn đề.”

Ngay khi Tâm Hỏa Cổ Phật đang đau đầu vì không tìm ra được biện pháp nào phù hợp, thì đột nhiên có một tin tức mới truyền đến.

Hắn dùng thần thông bắt lấy tin tức.

Trong tin tức này chỉ có một câu: Chiến Thần Tiên Đình sắp tới sẽ ra tay thăm dò.

Tâm Hỏa Cổ Phật tuyên một câu phật hiệu, cuối cùng nhắm mắt lại.

Mặc dù như vậy, nhưng hắn vẫn muốn để người của mình đi dò xét một lần, có lẽ Thần Chúng cũng vậy.

Tuy nhiên, bây giờ mọi người đều không muốn đánh cỏ động rắn.

Nếu không sẽ dẫn đến lửa thiêu thân.

...

Ở bên ngoài quần đảo Mê Vụ, Ma Kiếm Trảm Đồ cau mày lại.

“Phải hoàn thành thăm dò sao?” Ma Kiếm Trảm Đồ hỏi.

“Đúng vậy, theo tin tức mới nhất, Thần Chúng đột nhiên nói rằng muốn thăm dò Lục Thủy một lần nữa, nguyên nhân cụ thể thì không rõ.

Chiến Thần muốn thăm dò cũng phải qua một đoạn thời gian nữa, trước khi Chiến Thần thăm dò, dùng vật Tinh Ti Tiên Quân để lại, thử một chút xem có phản ứng hay không đi.” Vị tiên bối cầm đầu kia nói.

“Nếu có phản ứng thì sao?” Ma Kiếm Trảm Đồ hỏi.

Thăm dò vốn cũng không phải là việc khó gì, cho nên hắn sẽ không từ chối.

Mà kể cả có khó, hấn cũng sẽ làm.

“Độc toàn lực.” Phía bên kia dừng một chút, rồi mới nói:

“Giết chết.”

“Ta hiểu rồi.” Ma Kiếm Trảm Đồ đáp.

Sau đó bọn hấn liền ngắt liên lạc.

Ma Kiếm Trảm Đồ nhìn về phía trước, đồng thời cảnh giác bốn phía.

Hấn đang chờ Lục Thủy đến, hoặc là nói chờ Lục Thủy đi ra.

Theo như tin tức hấn biết được, Lục Thủy hấn là ngày mai ngày kia mới ra, nhưng lại không đảm bảo được độ chuẩn xác của tin tức.

Cho nên cứ đứng chờ là tốt nhất.

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra mà khiến cho người của Thần Chúng lại đem ánh mắt đặt trên người Lục Thủy thế?” Ma Kiếm Trảm Đồ có chút ngoài ý muốn.

Hỏi tương lại, hấn cũng không thấy Lục Thủy có gì đặc biệt.

Nhưng chuyện thăm dò thì không thể tránh khỏi.

Cuối cùng, Ma Kiếm Trảm Đồ nhìn quần đảo Mê Vụ, kiếm đạo vô thượng sớm đã không thấy đâu, lắc đầu thở dài.

Kiểm đạo vô thượng.

Nếu như hấn có thể lĩnh hội, con đường tương lai chắc chắn sẽ càng dài rộng hơn.

--

Lục Thủy đang ngồi trên một bãi cỏ, trận pháp đã được bày ra chung quanh hấn.

Chân Võ Chân Linh và Nhiếp Hạo đều đang canh giữ ở bên cạnh.

Lục Thủy nhắm mắt lại chữa thương, đồng thời phác họa Thiên Địa Trận Văn trong đầu.

Hắn cần thời gian hai ngày để khôi phục lại. Đương nhiên, chủ yếu vẫn là khôi phục sức mạnh thiên địa.

Dù sao sau này cũng phải đối mặt với kiếm đạo vô thượng.

Đến lúc đó cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 433: Kiểm Lời Lớn

Chưa nói tới nguy hiểm, hấn hấn là có ưu thế hơn so với những người khác.

Ưu thế này khả năng rất lớn là có liên quan tới Đại Trưởng lão.

Lão nhân gia đã có lòng tốt chuẩn bị, hấn cũng không nên từ chối, chủ yếu là trước mắt cũng không có chuyện gì dư thừa để làm.

Hơn nữa, còn có thể thuận tay giải quyết phiền phức bên Trùng cốc.

Trong lúc Lục Thủy đang chữa thương, Chân Võ Chân Linh đứng gần đó nhẹ nhàng thở phào.

Lần này, Thiếu gia bọn hấn bị thương không nặng.

Không gian bên trong mặc dù ở ngay gần bọn hấn, nhưng tất cả lại bị sức mạnh kia ngăn cách, căn bản là không thể thăm dò, cũng không có cách nào nhìn vào.

Tất cả những gì ở bên trong đều không thể truyền ra ngoài được.

Bao gồm cả sức mạnh.

Trừ khi sức mạnh bên trong vượt qua cả sức mạnh bao quát không gian đó.

Nhưng có thể khẳng định một việc, Thiếu gia bọn hấn ở bên trong đã đánh một trận với người khác.

Thắng thì thắng, nhưng bị thương không nhẹ.

Mảnh vỡ của kiếm đạo vô thượng cũng đã dùng hết.

Mấy người Lạc Phong cũng rất ngạc nhiên, bên trong rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng bốn người bọn hấn cũng chỉ có thể tò mò.

Àm!

Cách đó không xa, bỗng truyền đến dư chấn của sức mạnh.

“Là của ngũ giai.” Chân Võ lập tức nói.

Lạc Phong và Nhiếp Hạo tiến về phía trước.

“Cường giả ngũ giai đang đọ sức với nhau, mà càng ngày càng tới gần bên này.” Lạc Phong nói.

Chân Võ Chân Linh gật đầu, bọn hắn đương nhiên sẽ không để những người này quấy rầy Thiếu gia.

“Ta sẽ dẫn mấy người kia đi, nếu thực sự không được thì sẽ ra tay trực tiếp ám sát.” Lạc Phong nói.

Đây là nghề cũ.

“Vậy ta cũng đi.” Nhiếp Hạo mở miệng nói:

“Đã lâu rồi chưa nhận người sống.”

Chân Võ Chân Linh không nói gì, Ân Thiên tông là nơi nào, bọn hắn đương nhiên có nghe qua.

Lại nói, Thiếu gia bọn hắn dùng danh của Thiếu Tông chủ Ân Thiên tông, cũng là bởi vì bọn hắn giới thiệu.

“Được, ta sẽ nói với Thiếu gia.” Chân Võ nói.

Những người này nếu có thể tự ra ngoài, đại khái cũng sẽ không tụ hợp với bọn hắn.

Ra không được thì chắc chắn sẽ tự mình tìm cách.

Lạc Phong và Nhiếp Hạo không chút do dự, trực tiếp ẩn thân.

Chiêu ẩn nấp này hiệu quả vô cùng mạnh, Chân Võ Chân Linh cũng không phát giác ra được.

Nhưng thiên phú chiến đấu của hai người bọn hắn vô cùng mạnh, có người công kích bọn hắn, bọn hắn có thể nhanh chóng phản ứng lại.

...

“Ta nhìn thấy rồi, đó là công pháp sao?” Một người đàn ông cầm kiếm trong tay, đứng giữa không trung nói.

Ở phía trước, cách hẳn không xa, Tố Nhiễm sắc mặt hơi tái nhợt đang đứng trên mặt đất.

Trước đó, nàng đã bị thương.

Bằng không thì chỉ với một tên 5.3 làm sao có thể là đối thủ của nàng?

“Người nói người là người của Đạo Tông?” Tố Nhiễm nhìn nam nhân trung niên trước mặt, nói.

“Vân Hải Kinh Đào của Đạo Tông.” Người đàn ông trung niên nói.

Tố Nhiễm nhíu mày, nếu như quả thật là người của Đạo Tông, vậy thì cái tên Thiên Nữ tông của nàng liền khó mà dùng được.

Nhưng nàng cũng sẽ không tùy tiện giao đồ vật ra, đó thể nhưng là manh mối nàng thật vất vả mới lấy được.

Mặc dù không biết bên trong ghi cái gì, nhưng khả năng lớn là có liên quan tới thời kỳ Viễn Cổ.

Nam nhân trung niên cũng không nói nhiều nữa, mà trực tiếp động thủ.

Tên đầu đã nói, đương nhiên sẽ không tiếp tục nói nhảm.

Oanh!

Sức mạnh cường đại trực tiếp lao về phía Tố Nhiễm.

Tố Nhiễm cắn răng, chỉ có thể ép mình phòng thủ.

Phải biết rằng, nàng đã được Thần Nữ chỉ điểm qua, tùy thời đều có thể bước vào Lục giai, nàng không để ý dẫn xuống thiên kiếp lục giai ở đây.

Hai luồng sức mạnh cường đại không ngừng va chạm.

Hình bóng của hai người ẩn hiện liên tục trên không trung, rừng cây phía dưới cũng sắp bị phá nát.

Ầm!

Tố Nhiễm bị đánh ra xa.

Nam nhân trung niên kia cũng lùi về sau một khoảng.

Tổ Nhiễm dù gì cũng ở đỉnh phong ngũ giai, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa.

“Hừ, vị tiên tử này, ngươi cảm thấy ngươi còn duy trì được bao lâu chứ?” Người đàn ông trung niên bình ổn lại khí tức, nói.

“Ta đã nói, đây không phải là công pháp, đây chỉ là truyện ký thời kỳ Viễn Cổ, đối với ngươi không có một chút tác dụng nào.” Tổ Nhiễm khó khăn đáp.

“Ha ha, ngươi cảm thấy lời của ngươi có chỗ nào tin được không?” Người đàn ông trung niên nói.

Tổ Nhiễm cắn răng, nàng đang suy nghĩ phải làm thế nào mới phá giải được thế cục bây giờ.

Thiên kiếp là lựa chọn cuối cùng, bởi vì có khả năng nàng không thể qua được thiên kiếp.

Mà trong lúc Tổ Nhiễm còn đang khổ não, nàng đột nhiên phát hiện sau lưng Vân Hải Kinh Đào của Đạo Tông kia bỗng xuất hiện một bóng người.

Bóng người kia thân không biết quý không hay công kích nam nhân trung niên.

Ngay trong khi công kích tới gần, người đàn ông trung niên kia mới cảm giác được nguy cơ.

Hắn không chút do dự, triển khai toàn bộ lực lượng, phòng ngự sau lưng.

Vụt.

Trước phòng ngự của đối phương, một thanh chùy thủ xẹt qua cổ nam nhân trung niên.

Nhưng vào thời khắc mấu chốt, người đàn ông trung niên kia đã kịp né ra, một kích này cũng không trí mạng.

Người đàn ông trung niên nhanh chóng lùi lại một khoảng.

“Ngũ giai, lại còn am hiểu chuyện ẩn nấp ám sát, đáng chết, là người của Ân Thiên tông.” Trong lòng người đàn ông trung niên kinh hãi.

Hắn trước tiên muốn rời đi.

Cổ hắn đã bị thương, bây giờ không có chút ưu thế nào.

Song ngay khi hắn định chạy đi, ở phía trước bỗng vọt tới một người, tốc độ cực nhanh.

“Tứ giai? Muốn chết mà.” Người đàn ông trung niên có chút tức giận, trực tiếp công kích đối phương.

Ầm!!!

Tứ giai bị đánh bay ra ngoài.

Phụt.

Tứ giai kia phun một ngụm máu tươi ra.

Chỉ là lúc bị đánh bay, hắn lại cười lên một tiếng:

“Hắc hắc, người xong rồi.”

Nghe được câu này, người đàn ông trung niên kinh hãi.

Ngay lúc hắn định làm gì đó, thì lại phát hiện thân thể của mình bỗng trở nên trì độn.

Độc.

Trên chùy thủ vừa rồi có độc.

Mà lại không phải độc bình thường.

Lúc này, hắn phát hiện trong mắt của hắn chỉ toàn vết tích của chùy thủ.

Hắn muốn động thủ phòng ngự, nhưng vừa nghĩ đến đây, suy nghĩ của hắn như bị đứt mạch, triệt để ngừng lại.

Ầm!

Thân thể người đàn ông trung niên rơi từ trên cao xuống, cuối cùng vỡ vụn ra.

Phụt.

Lạc Phong xuất hiện bên người đàn ông trung niên kia, trực tiếp phun ra một ngụm máu.

Sắc mặt cũng tái nhợt đi không ít.

Giết địch 1000, tự tổn 800.

Đây là chuyện bất đắc dĩ.

Người xuất thủ vừa rồi tự nhiên là Lạc Phong và Nhiếp Hạo.

“Kéo dài thêm một chút, chúng ta cũng không cần phải vất vả như vậy.” Lúc này, Nhiếp Hạo đã trở về, hắn bị thương cũng không quá nặng.

“Ai biết hắn có thủ đoạn gì, có thể tận dụng được cơ hội giết hắn càng nhanh càng tốt.

Càng kéo dài càng dễ dẫn đến chuyện ngoài ý muốn, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.” Lạc Phong nói.

“Đáng tiếc cho một đồng chuẩn bị đằng sau của người rồi.

Nhưng không nghĩ tới ở đây lại có thể gặp được người trong Tam Thập Lục Diện, kiếm lợi lớn rồi.” Nhiếp Hạo nhìn người đàn ông trung niên đang nằm trên mặt đất kia, giọng nói có chút hưng phấn.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 434: Truyện Ký Ma Thần

Nhiếp Hạo cúi xuống lục soát người đàn ông trung niên kia, thu thập vật phẩm.

Người của Ân Thiên tông, có thể thì sẽ tuyệt đối không lãng phí.

Nào giống Đại Thiếu gia Lục gia, từ trước tới giờ giết người xong đều không đoạt pháp bảo.

Gia lớn nghiệp lớn, bản thân còn mạnh đến vô lí, căn bản là khinh thường loại chuyện phiến toái này.

“Hắn là người của Tam Thập Lục Diện?” Tô Nhiễm nhìn hai người kia, hỏi.

Nàng đương nhiên vẫn duy trì cảnh giác.

Hai người kia nàng biết, nhưng không nghĩ tới một tên thế mà đã lên ngũ giai rồi, tốc độ có hơi nhanh nha.

Giữa bọn nàng có chút thù, cũng không quá lớn.

Nhưng một chút này thôi cũng đủ để tạo thành cơ báo thù.

Có điều Tô Nhiễm rất bất ngờ, hai người này lại có thể nhận ra được người đàn ông trung niên kia là ai.

“Tam Thập Lục Diện thường xuyên sử dụng danh tính của tông môn chúng ta làm mấy chuyện bọn hắn muốn làm, cho nên tất cả những người trong Tam Thập Lục Diện đều đã bị đưa lên Ân Thiên Bí Giám của chúng ta.

Tông môn của chúng ta có nhằm vào nghiên cứu nguy trang của Tam Thập Lục Diện, về phần là cái gì, thì không thể nói cho tiên tử được.” Lạc Phong nhìn Tô Nhiễm, nói.

Hắn không định trở thành địch thủ của Tô Nhiễm, không cần thiết.

Nhất là khi Thiếu Tông chủ của bọn hắn còn đã thông báo, nếu không cần thiết thì đừng có kết tử thù với Thiên Nữ tông.

Tổ Nhiễm không nói gì, đây là chuyện đương nhiên.

Người của Tam Thập Lục Diện quả thật thường xuyên lấy tên của người khác để làm việc.

Tam Thập Lục Diện rất đáng sợ sao?

Thật ra Ân Thiên tông còn đáng sợ hơn.

Chiêu ám sát kia thật khiến người ta khó lòng phòng bị nổi.

Bị đẽ mắt tới là một chuyện rất đáng sợ.

Đương nhiên, cũng không phải người nào của Ân Thiên tông cũng giống hai người này, đáng sợ như vậy.

Đối phương lúc còn là tứ giai đã vô cùng khó chơi, đừng nói bây giờ.

Tổ Nhiễm không nói gì, Lạc Phong lại có chuyện muốn nói.

“Tại hạ là Lạc Phong của Ân Thiên tông, tiên tử có phải vừa mới nói là đang cầm truyện ký thời kỳ Viễn Cổ không?” Lạc Phong hỏi.

“Chỉ là truyện ký, không phải công pháp.” Tổ Nhiễm cảnh giác từ đầu, giờ căng cả người lên, sẵn sàng động thủ.

Nếu như không phải nàng bị trọng thương thì cũng sẽ không yếu thế như vậy.

Lạc Phong không tùy tiện tới gần, chỉ nói:

“Chúng ta không có ác ý, không định đoạt công pháp, đương nhiên, cũng không định đoạt quyền sách trên tay tiên tử.

Cho chúng ta sao chép lại một bản bằng tay là được rồi.”

Tổ Nhiễm: “???”

Người của Ân Thiên tông có bệnh thần kinh à?

...

Sau đó Tổ Nhiễm đi vẽ trận pháp ở xung quanh, trận pháp này là để bảo hộ nàng, phòng ngừa có người thừa cơ đánh lên nàng.

Sau khi chuẩn bị trận pháp xong, Tố Nhiễm liền cầm bút và giấy đi vào bên trong trận pháp, ngồi xuống bắt đầu chép sách.

Mà bọn Lạc Phong thì đang đứng bên ngoài nhìn chăm chăm.

Không biết vì sao, Tố Nhiễm cảm giác mình như đang bị vũ nhục vậy.

Tại sao nàng lại phải ở đây chép sách, mà không phải là Lạc Phong bị nàng giam ở bên trong chép sách.

Nhưng bản thân đã bị trọng thương, nàng chỉ có thể làm như vậy.

Dù sao thì, đối phương nhìn như nhất định phải có cuốn truyện ký này.

‘Hắn là cũng đang điều tra chuyện thời kỳ Viễn Cổ, chỉ là không biết bọn hắn có biết nhiều hay không.’ Tố Nhiễm hơi tò mò trong lòng.

“Các người biết rất nhiều về thời kỳ Viễn Cổ sao?” Tố Nhiễm mở miệng dò hỏi.

“Không nhiều, nhưng nhiều hơn so với người bình thường.” Lạc Phong giải thích, sau đó hỏi:

“Thiên Nữ tông cũng có hứng thú đối với chuyện thời Viễn Cổ sao?”

Hay là tiên tử cảm thấy có hứng thú?”

“Các người có biết Tiên Đình không?” Tố Nhiễm lật sách, hỏi một câu, nhìn như chỉ là tùy ý hỏi một chút.

Về phần vấn đề của Lạc Phong, nàng không định trả lời.

“Biết một chút.” Lạc Phong nói.

“Các người biết bao nhiêu về người của Tiên Đình.” Tố Nhiễm vẫn tiếp tục chép sách, nhìn chỉ giống như thuận miệng hỏi một câu.

“Đế Tôn thì biết một chút, Tinh Ti Tiên Quân cũng có biết một chút, Ma Binh cũng như vậy.

Tiên tử Tô Nhiễm thì sao? Đối với người của Tiên Đình thì biết bao nhiêu?” Lạc Phong hỏi.

“Không biết.” Tô Nhiễm bình tĩnh nói.

Sau đó không nói gì nữa.

‘Xem ra nàng đối với mấy cái này đều không có hứng thú, vậy nàng có hứng thú với người nào của Tiên Đình?’ Lạc Phong nghĩ.

Nhưng đối phương có vẻ như là biết không nhiều, nếu không, ngược lại có thể hợp tác một chút.

Sau đó Lạc Phong không nghĩ nhiều nữa, sau này xem xem còn cơ hội hay không.

Loại chuyện này, không gặp được.

--

Hai ngày sau.

Lục Thủy mở mắt.

Vết thương trên người hắn đã khỏi hẳn, tu vi sắp lên tới 4.4.

Nhưng đây không phải chuyện quá đáng mừng gì, bởi vì hắn phát hiện, bây giờ đã tháng tám, cách tết chỉ còn không đến sáu tháng.

Mặc dù phần lớn người của tu chân giới không để ý đến vấn đề này, nhưng bởi vì tiểu trấn Thu Vân, Lục gia lúc sang năm mới thi thoảng vẫn sẽ tham gia mấy hoạt động này.

Dù sao cũng nhàn rồi.

Nhất là cha mẹ hắn, cơ bản không có bé quan tu luyện gì.

Đương nhiên, ở giai đoạn sau kiếp trước, hắn ngược lại cũng không để ý chuyện ăn tết, bởi vì hắn và Mộ Tuyết một khi bé quan, đều là mấy chục đến hơn trăm năm.

Nếu như quan trọng, mấy trăm năm cũng là chuyện bình thường.

Đương nhiên, một khi bế quan thì đều là cả hai người cùng làm.

Nếu hắn xuất quan, Mộ Tuyết chắc chắn cũng sẽ xuất quan theo, thỉnh thoảng thận trọng hơn một chút, chờ thêm mười mấy đến hai mươi phút, chủ yếu là chờ hắn đi qua cửa mật thất các loại.

Nếu Mộ Tuyết xuất quan, hắn chắc chắn sẽ bị kêu ra ngoài.

Trong vòng ba ngày không tự giác xuất quan, mật thất liền nổ.

Nổ không ngừng.

Chỉ có một vài thời điểm mới có thể trì hoãn thêm mấy ngày.

Trừ nổ mật thất ra, Mộ Tuyết còn làm chuyện gì khác sao?

Sẽ, nhưng cần hắn xuất quan.

Bởi vì chuyện Mộ Tuyết làm không giống với hắn, cho nên hắn không thể giống như Mộ Tuyết, nói xuất quan liền xuất quan.

Ba ngày đại khái chính là thời gian Mộ Tuyết cho hắn thu dọn đi.

Nhưng mà, nổ mật thất là sự thật không thể chối cãi.

Nghiên cứu đang đạt được thành quả tốt đẹp, sao nói dừng là dừng được?

Đánh một trò chơi tiểu binh, cho người ba phút chiến đấu.

Người sẽ làm gì?

Cho nên Mộ Tuyết nổ, nổ mật thất.

Sau đó khả năng lớn là đi dạo phố.

Không nghĩ nhiều nữa, Lục Thủy liền đứng dậy đi tìm kiếm đạo vô thượng thử thời vận.

Nhìn xem bên trong rốt cuộc có cái gì.

Dù sao cũng có quan hệ với Đại Trưởng lão.

Thứ Lục Thủy muốn xem chính là cái này.

Đương nhiên, cảm thụ kiếm đạo vô thượng một chút cũng không có gì.

Chỉ là Lục Thủy vừa mới đứng lên, Chân Võ đã cầm quyển sách tới:

“Thiếu gia, đây là do bọn Lạc Phong đưa tới, nói là truyện ký lấy được ở trên đảo.

Bởi vì chủ nhân của cuốn truyện ký này không đồng ý giao bản gốc ra, cho nên chỉ có thể lấy bản viết tay.

Người này thuộc Thiên Nữ tông.”

Thiên Nữ tông? Cái có quan hệ với Mộ Tuyết sao? Lục Thủy có chút hiếu kỳ.

Nếu như không có quan hệ gì thì cũng không có cái gì để đề ý tới, nhưng có quan hệ liền muốn đề mắt một chút.

Đề ý vợ mình không phải là rất bình thường sao?

Hôn thê cũng là vợ.

Nhưng bây giờ cũng không có được đáp án.

Lục Thủy nhận lấy quyển sách.

Trên đó có viết văn tự thời Viễn Cổ: Truyện ký Ma Thần.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 435: Mang Về Cho Cậu Tử Biên Nốt

“Truyện ký Thần Ma?” Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, nhìn về phía Chân Võ Chân Linh:

“Các người xem qua rồi?”

Cái tên này so với “Giáo dục bắt buộc thành thần” còn không đáng tin hơn.

Xác định là truyện ký Viễn Cổ, không phải là tiểu thuyết Viễn Cổ chứ?

Thời đại này có tiểu thuyết, thời Viễn Cổ không có lý do gì không có tiểu thuyết.

“Chưa xem.” Chân Võ lắc đầu nói.

Lục Thủy không nói gì, ngồi xuống cái ghế dựa mà Chân Võ lấy ra.

Lạc Phong không ở đây, cho nên hắn không thể hỏi được.

Chỉ có thể mở cuốn truyện ký Thần Ma này ra, nhìn xem bên trong viết cái gì.

Lật trang thứ nhất, Lục Thủy nhìn thấy một lời nói đầu cực kỳ đơn giản: Những thứ phi thường đều bắt đầu từ những điều bình thường, chớ cũng không ngoại lệ.

Lục Thủy cũng không suy nghĩ nhiều về lời nói này.

Không cần suy nghĩ làm gì cả.

Sau đó, Lục Thủy lật sang trang tiếp theo.

Hắn cau mày lại.

Bởi vì cả một trang này toàn là chữ, đại khái là như vậy:

Uông uông uông, gâu gâu gâu gâu gâu gâu, gâu gâu gâu gâu gâu.

Gâu gâu gâu gâu gâu gâu gâu gâu, gâu gâu gâu gâu, gâu gâu gâu, uông uông uông uông uông uông.

...

Lục Thủy không nhìn nữa, lật sang trang tiếp theo.

Cuối cùng hắn cũng nhìn thấy mấy dòng chữ bình thường:

Trang trước chính là giới thiệu vắn tắt, người biết đều hiểu, không hiểu thì chính là không có được phần cơ duyên này.

Bây giờ, ngôn ngữ của chó hoang và chó nuôi cũng khác nhau.

...

Bỏ qua, tiếp tục lật lật lật.

Càng lật càng có cảm giác như có con chó đang sủa bên cạnh hắn.

Con chó này có khả năng là một con chó nhỏ màu đen.

Cuối cùng, Lục Thủy cũng lật đến được chỗ có ghi chép bình thường:

Cường giả đến cuối cùng sẽ trở nên tịch mịch, cô độc.

Càng mạnh càng cảm nhận được rõ điều này.

Thế giới dường như đang cô lập người, mà người lại không thể làm gì được.

Đây có lẽ chính là cái giá phải trả để trở nên cường đại.

Chó cũng không ngoại lệ.

Năm đó, ta tìm được nơi chốn của mình, hắn mang ta theo, trở về nhà hắn, chuẩn bị cơm trưa cho ta.

Ta cảm nhận được sự ấm áp của một ngôi nhà.

Để báo đáp, ta thủ hộ hắn vào ban đêm.

Thân đứng ngoài cửa, không sợ mưa gió, không sợ địch thù.

Mạnh mẽ như ta, không một người nào có thể mảy may tới gần.

Hắn là người mà cả đời này ta để ý nhất.

Trong đời, người sẽ luôn tìm được một người mà người đặt cả tâm ý mình vào, chớ đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Từ một số người khác, ta biết được tên của hắn, bọn họ gọi hắn là, Lục.

Tên của kẻ yêu, luôn luôn đơn điệu như vậy.

...

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, hắn thế mà lại thấy được cái tên này trong quyển sách này.

Cái tên này còn đặc biệt hơn cả Chân Thần.

Sau đó Lục Thủy tiếp tục lật sách, muốn nhìn xem sau đó sẽ có chuyện gì.

Nhưng lật mãi, cuối cùng phát hiện phía sau đều là giấy trắng.

Lục Thủy khép sách lại, nhìn Chân Võ:

“Tất cả đều đã được sao chép lại sao?”

Chân Võ gật đầu:

“Đúng vậy.”

Lục Thủy lặng lẽ ném quyển sách sang cho Chân Võ:

“Cầm về cho Cầu Tử, để nó tự biên nốt đi.”

Chân Võ: “???”

Chân Võ không hiểu lắm, nhưng đợi đến lúc xem xong nội dung bên trong, có lẽ sẽ hiểu.

Lục Thủy tự nhiên nhìn ra, cái cuốn truyện ký Ma Thần lẳng lơ này, cực có khả năng là do Cầu Tử viết.

Cầu Tử biết Lục, nhưng đã quên đi Lục.

Hơn nữa lúc nhắc đến chuyện Lục đã chết, Cầu Tử nhìn có vẻ thương tâm.

Cho nên rất phù hợp với nội dung bên trong quyển sách này.

Nhưng nội dung bên trong hẳn là đã được thêm thắt vào, tình huống cụ thể như thế nào, hẳn không biết.

Hỏi Cầu Tử, đại khái cũng không có được đáp án.

Dù sao nó cũng không có ký ức liên quan tới Lục.

Để nó biên, có thể đại khái sẽ biết được sau đó Cầu Tử đã làm gì, có lẽ còn có thể nhớ được một số việc liên quan tới Lục.

Hỏi cũng không hỏi ra đáp án được.

Khả năng cao là sẽ chỉ nhận được một câu kia, không thể trông cậy vào một con chó được.

“Hai ngày nay có phát sinh chuyện gì không?” Lục Thủy hỏi.

“Ngoại trừ việc kiếm đạo vô thượng xuất hiện ba lần, thì không có dị thường gì khác.” Chân Võ nói.

Lúc này, Chân Linh bê một đĩa trái cây tới.

Lục Thủy đã ba ngày không ăn cái gì, cho nên Chân Linh cần chuẩn bị đồ ăn.

Về phần có ăn hay không, đây không phải là vấn đề nàng cần suy tính.

Lục Thủy nhìn thoáng qua, phát hiện trên đĩa là một loại trái cây mà hẳn chưa thấy bao giờ.

Nhìn khá bình thường.

Trái cây không lớn, còn chưa bằng một nửa quả trứng gà.

Vỏ ngoài giống như lân phiến.

“Trái cây của quần đảo Mê Vụ?” Lục Thủy cầm một quả lên, tiếp đó sờ một cái, phát hiện lân phiến trên mặt trứng chỉ là hoa văn.

“Đúng vậy, Thiếu gia có thể ăn thử một chút.” Chân Linh nói.

“Cứ trực tiếp ăn là được.” Chân Linh lại bổ sung thêm một câu.

Lục Thủy gật gật đầu, sau đó đưa thứ quả vô danh này vào miệng, cắn lấy một miếng.

Lúc cắn cảm giác rất mềm, vị chua chua ngọt ngọt, rất ngon miệng:

“Ở đâu?” Lục Thủy hỏi.

“Ở phía xa kia có một vườn cây ăn quả, có khá nhiều thứ quả này.” Chân Linh đáp.

Lục Thủy không nói gì thêm, mà đi về phía cây ăn quả kia, định mang về cho Mộ Tuyết nếm chút thức ăn tươi.

Nàng chắc chắn cũng chưa từng ăn.

Nhưng nhận ra mình gần như lần nào cũng mang về trái cây, trong lòng Lục Thủy không khỏi bất giác ảo não trước vấn đề này.

‘Trừ trái cây ra, còn cái gì ăn ngon nữa không?’ Lục Thủy không khỏi nghĩ đến vấn đề này trong lòng.

Sau đó liền không để ý nữa, mặc kệ là gì, ăn ngon là được.

Rất nhanh sau đó, Lục Thủy đã đi tới bên cây ăn quả kia.

Nơi này quả thật còn có không ít trái cây.

Lục Thủy tùy tiện hái một quả, quả này vừa lớn vừa đỏ, nhìn như rất ngọt.

Cắt quả này đi, Lục Thủy liền đưa tay định hái quả thứ hai, chỉ là vừa mới đưa tay ra, một vệt ánh sáng đột nhiên hiện lên.

Oanh!

Ánh sáng này đập thẳng vào trên thân cây ăn quả.

Là pháp thuật oanh kích.

Lục Thủy buông tay xuống, bởi vì lúc này, trái cây trên cây đều đã bị một đòn công kích kia phá hủy.

Đừng nói là trái cây, ngay cả cây cũng không còn.

Nhưng công kích này cũng không đụng phải Lục Thủy.

Chân Võ Chân Linh lúc này đã đi tới bên cạnh Lục Thủy, bộn hấn lo lắng công kích sẽ lại xuất hiện.

Lục Thủy không nói gì, chỉ quay đầu nhìn về nơi phát ra đạo công kích kia.

Mặt không biểu tình.

Sau đó cất bước đi tới.

Hắn định đi xem một chút.

...

“Các người đừng có lại đây, nếu không ta sẽ không khách khí nữa.” Trên đường, một giọng nói già nua vang lên.

Sau đó Lục Thủy lại nghe thấy tiếng gầm lên, vô cùng phẫn nộ.

Là âm thanh của dã thú.

Lục Thủy cũng không để ý mà tiếp tục đi về phía trước, nơi này là rừng cây, hắn tuy nghe được nhưng lại không thể thấy rõ tình huống cụ thể.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 436: Bà Lão Người Thường

“Pháp bảo của ngươi rất đặc biệt, nhưng có thể sử dụng được mấy lần chứ?”

“Chúng ta không muốn tổn thương ngươi, cho nên khuyên ngươi đừng làm chuyện điên rồ.”

“Một con dã thú bình thường mà thôi.”

Giọng nói này là của hai nam một ữ.

“Cho là ta già đến lắm lắm rồi sao? Đám trộm cướp này.”
Giọng nói già nua kia lại vang lên, mang theo chút vô lực.

Lúc này, Lục Thủy cuối cùng cũng đã đi tới hiện trường.

Chỉ là vừa nhìn thấy hiện trường, lông mày của hắn liền nhíu lại.

Ở đây có ba người đang đề phòng một lão già.

Ba người này đứng cách nhau một khoảng, trên người đều bị thương, nhìn như sẽ tấn công bất kỳ lúc nào.

Ba người này một tu vi tứ giai, hai tu vi tam giai.

Mà đối mặt với ba người chính là một bà lão, một người bình thường.

“Người bình thường?” Lục Thủy lúc nhìn thấy nàng, thậm chí còn có chút hoài nghi mắt của mình.

Người bình thường tới chỗ này kiêu gì?

Đi lạc à?

Sau đó Lục Thủy nhìn thấy trong tay bà lão cầm một cái quyền trượng, đại khái gọi là pháp bảo năng lượng, không phải pháp bảo chủ động, mà là pháp bảo hộ thể bị động.

Có cả công cả phòng, hai trong một.

Cũng chính nhờ nó, bà mới có thể kiên trì được đến tận bây giờ trước ba tên tu chân giả kia.

Sau đó Lục Thủy nhìn về phía sau lưng bà lão, là một con sói hoang.

Một con sói hoang nhìn rất bình thường.

Nó nhìn chăm chăm ba người kia, nhe răng trợn mắt, dáng vẻ cực kỳ phần nộ.

‘Xác thực chưa có linh trí, có điều trong thân thể có một cỗ sức mạnh ẩn tàng, nhưng ba người kia không có lý do gì sẽ phát hiện ra.

Hẳn là thấy con sói này bất phàm, cho nên mới nổi tâm tư.’

Lục Thủy không có hứng thú gì đối với chuyện này.

Bắt sói còn không bằng cướp pháp bảo, còn có thể chơi một lúc.

Đương nhiên, hẳn tới không phải là vì cái này.

Sau đó, Lục Thủy nhìn về phía đám người này, bình tĩnh nói:

“Công kích vừa rồi là do ai làm?”

Nghe thấy tiếng Lục Thủy, tất cả đều cảm thấy hơi khác thường, đây là tới trả thù sao.

Đương nhiên, ba người kia cũng không thèm để ý, cũng không phải là công kích của bọn hắn bay lung tung.

Mà bà lão ở bên kia, sắc mặt bỗng trở nên khó coi.

Lại tới thêm ba người nữa.

Bà không còn kiên trì được bao lâu.

Nghĩ như vậy, bà liền đẩy đẩy con sói hoang ở phía sau đi.

Mặc dù sói hoang vô cùng tức giận, nhưng nó vẫn nghe theo ý của bà lão.

Chỉ là ánh mắt của nó cho người ta cảm giác giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể lao lên cắn xé địch nhân.

“Vị đạo hữu này, ba người chúng ta không làm ra bất kỳ công kích nào, nếu như thứ đạo hữu nói tới là một vết ánh

sáng, vậy rất có thể là do bà lão kia làm.” Một nam nhân mở miệng, mặt tươi cười:

“Nếu đạo hữu phải xử lý chuyện này, vậy mấy người chúng ta trước hết sẽ đi qua một bên, đợi đạo hữu xử lý xong chuyện của đạo hữu, chúng ta lại tiếp tục giải quyết ân oán giữa chúng ta và đối phương.

Đạo hữu đừng để ý tới chúng ta làm gì.

Mời tới trước.

Chúng ta tuyệt đối sẽ không xuất thủ can thiệp.”

Nói xong ba người liền tránh ra, nhìn Lục Thủy hành động.

Lục Thủy quay đầu nhìn nam nhân vừa nói chuyện kia một chút, bình tĩnh nói:

“Vả miệng.”

Bốp!

Một tiếng thanh thúy vang lên.

Nam nhân kia bị một bàn tay của Chân Võ tát tới đứng không vững.

Tát người xong, Chân Võ chớp mắt đã trở lại đứng phía sau lưng Lục Thủy, không nói gì.

“Đừng nói nhiều mấy lời khiến người ta buồn nôn như vậy, nếu không ta sẽ cảm thấy người là đang bảo ta đánh người.” Lục Thủy nói với ba người kia.

Người bị đánh thế nhưng là một tứ giai.

Nhưng mới 4.1, so với 4.6 vẫn còn một khoảng lớn.

Còn là loại tứ giai đã trải qua lượng lớn kỳ ngộ như Chân Võ.

Đơn giản là một trời một vực.

“Người...” Trong mắt người kia lộ vẻ phẫn nộ, xong vẫn cố nén lửa giận lại, nói:

“Đạo hữu có phải hơi quá đáng rồi hay không?”

“Vả tiếp đi.” Lục Thủy nói.

Bộp!

Rầm!

Lần này, nam nhân kia bị một bàn tay đập bay ra ngoài.

Hai người còn lại cũng có chút sợ sệt nhìn đám người Lục Thủy.

Lục Thủy vẫn một mặt bình tĩnh.

Coi hẳn như một công cụ mà dùng, lại còn nói đường hoàng như thế, chẳng phải là đang kêu người ta động thủ sao?

Lúc này, nam nhân kia đứng lên, nhìn Lục Thủy không dám nói nữa, mà là mang người không ngừng lùi về phía sau.

Cuối cùng biến mất trong tầm mắt của Lục Thủy.

Người này quả thực là biến thái, một lời không hợp liền động thủ và miệng, nhưng người của đối phương lại mạnh hơn nhiều so với hắn.

Thấy ba người kia đã hoàn toàn rời đi, Lục Thủy mới thu hồi ánh mắt, sau đó mới nhìn sang bà lão kia:

“Công kích vừa rồi là do bà làm ra?”

Bà lão kia há to miệng, cuối cùng không giải thích gì, chỉ gật đầu:

“Thật xin lỗi.”

Giọng nói hơi khàn khàn.

Lục Thủy nhìn bà lão, đối phương hẳn là từ 60 tuổi trở lên đi.

Già nửa bàn chân đã bước vào quan tài, người bình thường như này, thế mà lại ở nơi nguy hiểm như ở đây.

“Bà là một người bình thường, tại sao lại ở chỗ này?” Lục Thủy hỏi.

Bà lão do dự một chút, rồi nói:

“Chúng ta đi ra ngoài tìm chút đồ ăn, sau đó ngọn núi này đột nhiên bắt đầu chuyển động, tiếp đó, trên núi vốn không có người, đột nhiên có rất nhiều người tới.”

Lục Thủy cau mày lại.

“Ý của bà là, nơi trước kia bà sống là ở, Mê Vụ Chi Đô?”
Lục Thủy hỏi.

Mê Vụ Chi Đô có thể có người sống, nhưng căn bản là không thể có người bình thường sống ở đó.

Bà lão này tuyệt đối không thể sống ở Mê Vụ Chi Đô được.

Trên lý thuyết là như thế.

Bà lão lắc đầu, nói:

“Ta không biết đó là nơi nào, từ lúc ta còn nhỏ đã ở chỗ đó, một người như vậy sống đến bây giờ.”

Lục Thủy không nói gì.

Một người bình thường ở Mê Vụ Chi Đô sống từ nhỏ tới già, chuyện này không bình thường.

Nhưng hẳn có thể nhìn ra rõ ràng, bà lão này chính là người bình thường.

Sói hoang sau lưng bà lúc đầu kia cũng không đủ để bảo hộ bà.

‘Có lẽ là có nguyên nhân khác đi.’ Lục Thủy tạm thời không tìm thấy nguyên nhân, nghĩ.

Đi vào Mê Vụ Chi Đô có lẽ có thể có manh mối.

Thế nhưng hẳn không có khả năng đi vào.

Sau đó Lục Thủy cúi đầu nhìn về phía con sói hoang kia.

Thấy Lục Thủy nhìn sói hoang, bà lão liền kéo sói hoang về phía sau, cố gắng che chắn, dường như lo lắng Lục Thủy sẽ ra tay cướp đoạt vậy.

Bà không cần nghĩ cũng biết, ba người trước mặt này không giống với ba người trước đó.

Ba người này, chỉ dăm ba câu đã có thể đuổi ba người kia đi, tuyệt đối không phải nhân vật cùng đẳng cấp.

“Đây là sói của bà?” Lục Thủy hỏi.

“Là do ta nuôi lớn, là con của ta.” Bà lão nói.

Lục Thủy trầm mặc không nói.

Dã tính của con sói kia chưa từng biến mất, nhưng ngược lại rất nghe lời.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 437: Tiếp Tục Hành Trình

Trầm mặc một lát, Lục Thủy nhìn bà lão, lại nói:

“Đối với bà mà nói, thứ đáng giá nhất trên người là gì?”

“Khô, lương khô.” Bà lão lấy ra chút lương khô.

Trông giống như bánh

Lục Thủy nhìn thoáng qua, sau đó cầm lấy một miếng, xoay người rời đi.

“Ở yên chỗ này, đừng chạy loạn, có thể bảo vệ hai người bình an.”

Trước khi đi, Lục Thủy dặn dò một câu.

Về phần có nghe thấy hay không, không liên quan gì tới hấn.

Lúc hấn rời đi, dưới chân hấn xuất hiện mấy đạo trận văn.

Có thể ẩn giấu khu vực này.

Ra dễ vào khó.

Bà lão nhìn ba người rời đi, nhất thời không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

--

Lục Thủy rời đi, hấn còn chưa đến mức xuất thủ với một người bình thường.

Nhưng người bình thường lại có thể sinh hoạt ở trong Mê Vụ Chi Đô, chuyện này thật đúng là hiếm có.

‘Khi đi vào Mê Vụ Chi Đô rồi nói sau.’ Lục Thủy thầm nghĩ trong lòng.

Sau đó hấn tùy ý đi trên đường, dự định đi dạo một vòng, nếu như không có thu hoạch gì, liền an tâm đặc sách, hoặc đi tìm con Linh thú để tu luyện thể thuật một chút.

Mỗi lần tu luyện thể thuật xong, đều có một loại ảo giác có thể đánh bay Mộ Tuyết.

Thật không tệ.

Khi đó cảm giác như thứ gì cũng có thể đánh bay được.

Chỉ là mới đi không được bao lâu, kiếm đạo vô thượng lại một lần nữa hiện ra trên bầu trời.

Lục Thủy ngẩng đầu nhìn một cái, phát hiện kiếm đạo vô thượng lần này không giống với trước đó lắm.

Không có khí thế như trước đó, nhưng lại không bình thường chút nào.

Là nội liễm.

Sau đó, Lục Thủy nhìn thấy có mấy tia sáng từ không trung rơi xuống.

Giống như thả một cái thang dây xuống đất vậy.

“Thiếu gia, có phải kiếm đạo vô thượng đang lựa chọn người thừa kế không?” Chân Võ tò mò hỏi một câu.

Lục Thủy không nói gì, nhưng kiếm đạo vô thượng đúng là đang để cho người ta tới gần.

Có lẽ là do chủ nhân của kiếm đạo vô thượng sắp xếp.

Về phần chủ nhân của kiếm đạo vô thượng, tám chín phần mười là đã mất.

Đây là chút Kiếm Đạo còn sót lại trên người hắn.

Có thể nói là truyền thừa còn sót lại.

“Qua xem một chút đi.” Lục Thủy nói.

Không bao lâu sau, Lục Thủy liền đi tới chùm sáng gần cầu thang nhất.

Tới thời điểm này, nơi này đã có không ít người tụ tập.

Cả đám đều không một ai dám đi vào trước.

“Nơi này thật sự có thể tùy tiện đi vào sao? Đi vào không cần điều kiện gì sao? Mảnh vỡ của ta đã bị đoạt mất, còn có

thể vào không?”

“Người đi thử không phải là được rồi sao? Có điều mảnh vỡ của ta cũng bị đoạt.”

“Người yếu đều bị cướp, nói ra các người không tin, ta còn bị cướp hai lần, lần thứ hai đối phương không cướp được mảnh vỡ, thiếu chút nữa còn vác cả chúng ta đi.”

Cả đám người không nói gì thêm, nói một hồi lại đều là nước mắt.

Tu vi không đủ, ở chỗ này cũng rất dễ ăn thiệt, vài người tới còn không thể quay về.

Muốn cơ duyên, phải bỏ ra được cái giá tương ứng.

Mà cũng không phải cứ trả giá đắt là có thể có được cơ duyên.

Lục Thủy đứng ở phía sau, không nói gì.

Hắn thật ra cũng không có mảnh vỡ.

Nếu như không có mảnh vỡ thì không thể đi vào, vậy hắn chỉ có thể dùng chút thủ đoạn thôi.

Một cái cửa vào còn chưa đến mức ngăn được hắn lại.

Thời điểm này cũng không có ai dám đi vào đầu tiên, nhất là người có mảnh vỡ thì càng phải cẩn thận, nhớ đâu bị nhận định là có mảnh vỡ, liền trở nên nguy hiểm.

Thực lực không đủ ở ngoài còn có thể may mắn chạy được, nhưng ở chỗ này mà bị cướp, thật sự là thua thiệt đến muốn khóc.

“Để ta thử vào trước, xem xem không có mảnh vỡ có thể đi vào hay không.” Đột nhiên có một nam nhân nói.

Mấy người cùng hắn nói chuyện phiếm gật gật đầu.

Bày tỏ ủng hộ.

Lục Thủy nhìn, có chút muốn cười.

Người này rõ ràng có mảnh vỡ, nhưng cứ nhất định phải nói mình không có, làm người đầu tiên thử.

‘Nhóc thông minh, không tệ.’ Lục Thủy đánh giá.

Sau đó, tất cả mọi người nhìn người kia bước vào cầu thang, ai ai cũng nhìn chăm chăm, tiếp đó nhìn thấy người kia vững vàng đặt chân trên cầu thang.

Chẳng qua khi hắn vừa muốn bước lên, cả người bỗng hóa thành một vệt ánh sáng, lao lên.

Giống như là tiến nhập vào kiếm đạo vô thượng vậy.

Tất cả mọi người sửng sờ.

Nhưng không kinh hoảng.

“Như vậy có phải là đã nói rõ rằng không có mảnh vỡ cũng có thể đi vào không?”

“Hắn là đi, chúng ta cũng thử một chút.”

Sau đó lại có hai người lên thử.

Hai người kia cũng hóa thành ánh sáng lao lên.

Sau đó những người khác cũng chen lẫn nhau vọt vào.

Lục Thủy nhìn những người này, trong nháy mắt không biết nói cái gì cho phải.

Cuối cùng, còn lại năm người, cũng một mặt chờ mong, chẳng qua là khi bọn họ giẫm lên cầu thang, thì chân lại trực tiếp xuyên qua.

Cả năm người đều như vậy.

Bọn họ một mặt hoang mang.

“Ngươi không có mảnh vỡ sao?”

“Không có, ngươi thì sao?”

“Cũng không có.”

Sau đó năm người người nhìn ta ta nhìn người, mắt lớn trừng mắt nhỏ.

“Không phải là chúng ta bị lừa rồi chứ?”

“Không, chúng ta bị cướp, thuận tiện bị lừa.”

“...”

“Cho nên một đám vừa rồi đều là hí tinh diễn trò?”

Năm người trầm mặc.

Hóa ra những người vừa rồi kia, thật ra đều có mảnh vỡ, chỉ là cả đám đều nói mình không có.

Chỉ còn có năm người là thật sự không có mảnh vỡ.

Chân Võ Chân Linh thật ra cũng rất bất ngờ, cảm giác nên học tập một chút.

“Đi thôi, chúng ta cũng đi lên xem.” Lục Thủy nói.

“Thiếu gia, thật sự có thể chứ?” Chân Võ hỏi.

Bọn họ không có mảnh vỡ.

Lạc Phong và Nhiếp Hạo cũng không có, lúc hai người tới, kiếm đạo vô thượng cũng không hiển hiện.

Lúc đi ra, kiếm đạo vô thượng cũng không cho bọn hắn mảnh vỡ.

Sau đó, Lục Thủy đi tới phía trước cầu thang.

Năm người kia tự nhiên vẫn ngoan ngoãn đứng ở một bên, nói đùa, trong ba người này, người ở giữa kia không nói, nhưng hai người bên cạnh bọn hắn đều không nhìn thấu tu vi.

Ít cũng phải là tứ giai.

Bọn hắn cơ bản là vừa mới vào tam giai.

Đối với rất nhiều người mà nói, bọn hắn thật ra đủ mạnh, nhưng ở chỗ này thì có vẻ hơi yếu.

Ở trước Chân Võ Chân Linh thì càng yếu.

“Cái kia, thật ra nơi này hẳn là phải có mảnh vỡ mới có thể đi vào.” Có người hảo tâm nhắc nhở.

Nhưng rất nhanh liền cảm thấy mình lỡ lời, bởi vì ba người này nhìn thế nào cũng thấy không phải là người bình thường.

Cho nên sẽ không có chuyện không có mảnh vỡ.

Lục Thủy nhìn đối phương một chút, không nói gì, rồi lại quay lại, bước một bước lên cầu thang.

Ngoài ý muốn, Lục Thủy không hóa thành ánh sáng lao lên trên như những người khác, mà là cứ như vậy từng bước một đi lên.

Cái này... Đây là có chuyện gì?

Chân Võ Chân Linh cũng hơi kinh ngạc, nhưng vẫn im lặng đi theo.

Đến lúc Chân Võ Chân Linh đặt chân lên cầu thang, ba người Lục Thủy mới hóa thành ba chùm ánh sáng, vọt thẳng lên trời.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 438: Là Người Đông Phương Gia?

Thấy cảnh này, có người lập tức nói:

“Ta có cảm giác, chúng ta có phải vừa làm sai cái gì không?”

“Không đâu, ba người vừa rồi nhìn thế nào cũng thấy không phải là người bình thường, nếu như chúng ta có hành vi đi quá giới hạn, thì có thể đã trở thành vong hồn dưới kiếm của đối phương rồi.”

“Nói rất đúng.”

Năm người nhẹ nhàng thở ra.

Đương nhiên, bọn họ vẫn sẽ thử đi lên lại một lần nữa.

Tóm lại thử thêm một chút cũng tốt.

Biết đâu lại tìm được điểm then chốt thì sao?

--

Lúc Lục Thủy xuất hiện, thì đã đang ở một chỗ trên không trung, dưới chân là một tấm Thạch Phát Quang to lớn, nhìn ra xa, còn có thể thấy có rất nhiều phiến đá đang trôi nổi ở xung quanh.

Phía trên mỗi một phiến đá đều có người, chỉ là nhiều hoặc ít.

Mà càng lên cao thì phiến đá càng lớn.

“Nơi này cất bay, vậy đi lên kiểu gì?” Đột nhiên có người hỏi.

“Không biết, hẳn là cần phải vượt qua khảo hạch đi.”

“Ừm, chỉ là không biết sẽ là cái gì.”

Người đang ở trên những phiến đá kia, chính là đám người vừa từ phía dưới đi lên.

Hầu hết người ở đây đều biết không có mảnh vỡ thì không thể đi lên được.

Vì sao?

Vì cái gì càng hiếm thì càng lọc người.

Chỉ có một phần nhỏ thực sự cho rằng không có mảnh vỡ cũng có thể đi lên được.

Lục Thủy không có để ý đến những thứ này, mà nhìn ra xung quanh, sau đó phát hiện phía dưới tảng đá lớn ở trên đầu có kết nối với hai phiến đá khác.

‘Nói cách khác, là sàng chọn từng tầng từng tầng sao?’ Lục Thủy đưa ra đáp án trong lòng.

Nhưng sàng chọn thế nào, tạm thời chưa biết.

Lục Thủy cũng không sốt ruột, bởi vì cầu thang phía dưới vẫn còn đó, cho nên mọi thứ ở nơi này vẫn sẽ chưa bắt đầu, vậy nên không có con đường đi lên cũng là bình thường.

Một hồi lâu sau, Lục Thủy phát hiện phiến đá dưới chân mình phát sáng, sau đó dần tối lại.

Nói cách khác, mặt cầu thang đang dần biến mất.

Cũng tức là sàng chọn ở đây sắp bắt đầu.

Lục Thủy ý thức được điều này, những người khác tự nhiên cũng ý thức được.

Mỗi người đều tự động cách xa nhau ra một chút, phòng ngừa xuất hiện chuyện ngoài ý muốn không cần thiết.

Chân Võ Chân Linh đứng ở bên Lục Thủy cũng cảnh giác lên.

Nơi này, tứ giai không phải chỉ có một người hai người, ai biết những người này sẽ làm ra chuyện gì.

Cho nên không thể không đề phòng.

Rất nhanh sau đó, ánh sáng nhàn nhạt đã biến mất, tiếp đó, phiến đá ở dưới chân mỗi người bắt đầu biến hóa, giống như là đất đai đang sinh sôi, cỏ cây bắt đầu đâm chồi, nảy lộc.

Lục Thủy tránh ra một khoảng, bên cạnh hẳn có một cây đại thụ đang mọc lên.

Lục Thủy nghĩ, chủ nhân của kiếm đạo vô thượng, liệu có phải là nữ không?

Không có chuyện gì đi trang trí lăng nhăng như vậy làm gì?

Một lát sau, phiến đá ban đầu đã biến thành một hòn đảo nhỏ nổi bồng bềnh giữa không trung, trên đảo có hoa có cỏ, thậm chí còn có mấy con động vật nhỏ đang len lén quan sát bên này.

Mà là cho người ta chú ý nhất, chính là khu vực trung gian.

Nơi đó có một tấm bia đá.

Rất nhiều người đều vây lại đây xem, tất cả mọi người đều biết, tấm bia đá này hẳn là có manh mối để đi lên.

Lục Thủy tự nhiên cũng đi tới nhìn thoáng qua một cái.

Phía trên tấm bia có khắc một câu: Kiếm Đạo, thức thứ nhất, ngộ giả có thể lên Quan Vân các.

...

Quan Vân Các?

Lục Thủy ngẩng đầu nhìn lên, nếu như hẳn đoán không sai, Quan Vân Các chính là trên ngón tay?

Chủ nhân nơi này, thật văn nhã, kiếm tu đều như vậy sao?

Lục Thủy nghĩ nghĩ, có lẽ kiếm tu đều là như thế đi.

Nhưng cái này cũng cho thấy rằng đối phương rất mạnh, nơi này gần như là một không gian độc lập, mà lại tạo thành dựa trên quần đảo Mê Vụ.

Kiếm Đạo vô thượng, năng lực không gian cũng cao minh như vậy.

Sau đó Lục Thủy nhìn về phía tấm bia đá một lần nữa, dòng chữ khắc trên tấm bia đá lúc này đã biến mất, giờ chỉ còn một vết kiếm ở trên đó.

Đây chính là chốt mở đường đi lên.

Lĩnh ngộ được vết kiếm này, liền có thể đi lên.

Rất nhiều người lúc này đều cảm thấy hoang mang.

“Cái này thì lĩnh ngộ kiểu gì?”

“Xem ra, ở chỗ này, kiếm tu quả thực chiếm hết ưu thế.”

Nhưng có một vài người không nói gì, mà ngồi xuống một bên, thử lĩnh hội vết kiếm kia.

Lục Thủy cũng không sót ruột, hần thử nhìn lên, thế nhưng thị giác giống như bị ảnh hưởng, không nhìn nổi phía trên rất cao, còn có bao nhiêu tầng.

Nếu như chỉ là hai ba tầng thì không có vấn đề gì, nhưng nếu như nhiều hơn, thì có trời mới biết còn phải đợi ở chỗ này bao nhiêu ngày.

Mặc dù như vậy hần có thể chuyên tâm vào việc mạnh lên, tích lũy thật nhiều thật nhiều sức mạnh thiên địa.

Nhưng hần đi lâu như vậy, cộng thêm việc cha mẹ hần không có ở nhà, Mộ Tuyết mà sót ruột chạy đi vớt hần về sẽ không tốt.

Được rồi, hần cũng nghĩ nên giải quyết chuyện ở nơi này sớm một chút, sau đó trở về.

Ngồi nhìn Mộ Tuyết ăn đồ ngọt, rồi trêu chọc hai câu, thật sự rất thú vị.

Sau đó Lục Thủy lại nhìn vào vết kiếm, muốn xem xem có chuyện gì xảy ra, chỉ là còn chưa kịp xem xét tỉ mỉ thì đột nhiên có một tiếng nói vang lên:

“Ta hiểu rồi.”

Lục Thủy nhìn sang, người minh ngộ chính là một nam nhân, tu vi tứ giai.

Không phải kiếm tu.

Những người khác tự nhiên cũng nhìn sang, ngay lúc có người định hỏi người kia đã ngộ được cái gì, thì người kia đột nhiên hóa thành một vệt ánh sáng, biến mất tại chỗ.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều hiểu, người vừa rồi thật sự lĩnh hội được, hẳn đã đến Quan Vân Các.

Cũng chính là một hòn đảo ở tầng trên.

Thấy có người thành công, những người khác cũng không nghĩ nhiều nữa, chăm chú vào việc lĩnh hội vết kiếm kia.

“Ta hiểu rồi.” Bất chợt, một vị tiên tử nói.

Sau đó từng người từng người đều hướng ánh mắt về phía nàng.

Có hâm mộ, có không cam lòng.

Lục Thủy cũng nhìn sang, nhưng một lát sau, vẫn chưa thấy nàng biến mất.

Những người khác cũng cảm thấy ngờ vực, vì sao nàng vẫn còn ở đây?

Bị nhìn chằm chằm hồi lâu, tiên tử kia mới lúng túng mở miệng nói:

“Ta có một tỷ tỷ, không đúng, là một muội muội, nàng từng nói, có đôi khi chỉ cần hô khẩu hiệu lên là được.

Cho nên ta liền thử hô một chút.”

Đám người: “...”

Lục Thủy: “...”

Này là người của Đông Phương gia à?

Những người khác cũng chết lặng, trên đời này còn có loại người này à, vị muội muội kia của người, đầu óc có bị bệnh không thế?

Sau khi xác định tiên tử kia chỉ là hô hô thử một chút, những nhân tài ở đây đã không còn quan tâm đến nàng nữa, lại bắt đầu lĩnh hội từ đầu.

Vị tiên tử kia vô cùng xấu hổ, lùi về sau một khoảng, không dám đợi ở phía trước nữa.

Nàng lùi về phía sau, lại vô tình rút ngắn khoảng cách với Lục Thủy.

Dịch: MB_Boss

Chương 439: Thiên Địa Kỳ Bàn, Ván Cờ Đỉnh Phong 1

Tò mò, Lục Thủy mở miệng hỏi một câu:

“Ngươi là người của Đông Phương gia sao?”

Nghe được tiếng nói của Lục Thủy, tiên tử kia một mặt kinh ngạc nhìn hắn, cuối cùng gật đầu nói:

“Đạo hữu là?”

Lục Thủy không có ý định trả lời vấn đề này, chỉ bình tĩnh nói:

“Ngươi hiểu.”

Đông Phương Hiểu Hiểu: “???”

Sau đó còn chưa chờ nàng chuẩn bị kỹ, thì đột nhiên, vụt, nàng hóa thành một vệt ánh sáng, tiếp đó biến mất tại chỗ.

Động tĩnh của Lục Thủy bên này cũng không gây ra bất kì chú ý gì.

“Thiếu gia, chúng ta đã có thể.” Chân Võ Chân Linh nói.

Lục Thủy thật ra rất ngạc nhiên, không biết Chân Võ Chân Linh ngộ được cái gì.

Hắn không ngộ được.

Nhưng hắn có thể xem hiểu vết kiếm kia.

Cho nên hắn có thể tùy ý để người khác đi lên.

Đương nhiên, đưa lên tùy tiện như vậy cũng có chỗ tốt chỗ xấu, tốt là nếu đi lên rồi thì có thể lĩnh hội được thứ cao thâm hơn.

Tuy nhiên, người đi lên mà không có cơ sở lĩnh hội, thì đại khái cũng không tốt.

“Vậy liền lên đi.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Sau đó, ba người trực tiếp hóa thành một vệt ánh sáng, biến mất tại chỗ.

Lần này, những người khác cảm giác được, thấy cảnh này liền ngậy cả người, cái này, nói đi lên là đi lên như vậy à?

Hay là ba người vừa rồi, thiên phú kinh người đến như vậy?

...

Rất nhanh sau đó, ba người Lục Thủy đã xuất hiện trên một hòn đảo khác.

Hoàn cảnh nơi này tốt hơn so với bên dưới rất nhiều, có hồ nước, còn có một lầu các.

Trên lầu các có ghi, Quan Vân Các.

Lục Thủy nhìn hồ nước, phát hiện bên trong còn có cá.

“Nước không tệ.” Lục Thủy nói với Chân Võ:

“Lấy đóa Nhục Thực Hoa kia ra đi.”

Hắn muốn nhìn một chút xem đóa Nhục Thực Hoa này có ăn cá hay không, không ăn thì để nó uống nước ở đây cũng được.

Chân Võ trước tiên lấy Nhục Thực Hoa ra, phải biết pháp bảo trữ vật của Chân Võ cũng không phải pháp bảo trữ vật bình thường.

Để Nhục Thực Hoa sống ở bên trong cũng không có vấn đề gì.

Lục Thủy nhận lấy Nhục Thực Hoa, vừa đi ra nó liền hướng về phía Chân Võ chảy nước miếng, xong lại hướng về phía Lục Thủy chảy nước miếng.

Lục Thủy không để ý, thả Nhục Thực Hoa vào trong nước.

Một lát sau, một con cá bơi về phía nó, lắc lư bên cạnh.

Con cá kia bơi hai vòng cũng không thấy Nhục Thực Hoa phản ứng gì.

Chỉ là cứ hướng về phía tay Lục Thủy chảy nước miếng.

Lục Thủy rời khỏi chỗ đó, để Nhục Thục Hoa không phát hiện được hẳn.

Sau đó Nhục Thục Hoa liền hướng về phía con cá trong hồ nước, tiếp tục chảy nước miếng.

Vù!

Lục Thủy ném một thứ trái cây về phía Nhục Thục Hoa, Nhục Thục Hoa không nói hai lời mở lớn miệng cắn lấy trái cây, chỉ là lúc cắn vẫn hướng về phía con cá kia không ngừng chảy nước miếng.

Đến nỗi hù cho con cá kia phải điên cuồng chạy trốn.

Lục Thủy lắc đầu.

Để Chân Võ thu hồi Nhục Thục Hoa xong, ba người liền đi về phía Quan Vân Các.

Nơi này có hai tầng, người hẳn là đều ở lầu hai, lối đi lên đảo tiếp theo hẳn cũng ở lầu hai.

Đúng vậy, Lục Thủy nhìn thấy được, phía trên đầu bọn họ còn có một hòn đảo lớn hơn.

Vẫn là kết nối hai bên.

Tiếp tục như vậy, những kẻ mạnh nhất còn sót lại, có thể sẽ gặp mặt ở hòn đảo trên cùng.

Chỉ là có người nào có thể đi lên đến hòn đảo trên cùng hay không, lại là một việc khác.

Lục Thủy đi lên lầu hai của Quan Vân Các.

Lúc lên đến nơi mới phát hiện ra nơi này đã có năm người.

Còn có mấy người nhìn khá quen mắt.

Người của Đông Phương gia và nam nhân ban đầu kia không nói.

Còn lại là hai nam một nữ.

Hẳn là người của Đạo Tông.

Đạo Tông Kinh Hải và Đạo Tông Vũ Niết đều hiếu kỳ nhìn về phía những người mới tới.

Một nhị giai, đi theo phía sau đại khái là hai tứ giai, nhìn thế nào cũng là thiếu gia của nhà nào đó, về phần là nhà ai thì không ai biết.

Đông Phương Hiểu Hiểu nhìn Lục Thủy, thật ra nàng rất muốn đối phương lại tới chỗ nàng nói thêm một câu ‘ngươi hiểu’, biết đâu nàng lại được đi lên tiếp.

Dù sao nàng vẫn không biết mình đã đi lên kiểu gì.

Nàng cảm thấy Trà Trà nói rất đúng, hô khẩu hiệu một cái là được rồi.

Sau đó nàng liền trốn ở một bên tiếp tục lĩnh hội, lĩnh hội không được liền giống tai để ý xem khẩu hiệu là cái gì.

Lục Thủy không để ý đến những người ở đây, mà nhìn xung quanh, phát hiện thứ phải đối mặt lần này chính là một bàn cờ.

Trên bàn cờ có ghi một câu: Ván cờ Kiếm Đạo, người phá được có thể lên Thính Vũ lâu.

Lục Thủy hiểu được, hòn đảo phía trên gọi là Thính Vũ lâu.

Nhưng trên bàn cờ không hề có quân cờ.

Lục Thủy tìm một vị trí ngồi xuống, sau đó nhắm mắt lại, kéo ý thức đến bàn cờ.

Hắn muốn nhìn một chút xem ván cờ này phá thế nào.

Nếu như là lĩnh ngộ Kiếm Đạo, vậy sẽ hơi khó đối với hắn.

Trong nháy mắt khi chạm tới bàn cờ, Lục Thủy có cảm giác như mình bị mắc kẹt trong đó.

Tiếp đó hắn nhìn thấy phía trước có một cái bàn đá, trên bàn đó có một bàn cờ, ở phía đối diện còn có một bóng người đang ngồi, nhìn không rõ bộ dáng.

Nhưng hắn là một nam nhân.

Sau khi Lục Thủy xuất hiện, bóng người kia liền làm dấu tay xin mời.

Lục Thủy nhìn đối phương không nói gì, đi qua ngòi xuống.

‘Chỉ đơn thuần đánh cờ thôi sao?’ Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Nếu như vậy thì khá bình thường.

Nhưng mà, bình thường với hấn mà nói có lẽ mới là thú vị nhất.

Dù sao thì những thứ phi phạm trong mắt hấn đều như nhau, còn không bằng cứ bình thường như vậy.

Sau khi ngòi xuống, Lục Thủy phát hiện bóng người đối diện vẫn giữ nguyên tư thế mời như vừa rồi, hấn là muốn hấn đi trước.

Không do dự, Lục Thủy hạ một nước cờ.

Cộp.

Quân cờ đặt xuống, Lục Thủy có cảm giác xung quanh xuất hiện một đạo kiếm ý.

Đạo kiếm ý này khá bình thường, rất dễ khiến người ta minh ngộ.

Nhưng kiếm ý này chỉ vờn xung quanh chỗ bọn hấn, không hề ảnh hưởng đến ván cờ, cho nên Lục Thủy cũng không để ý, chỉ chờ đợi đối phương hạ nước tiếp theo.

Đối phương cũng không để ý tình huống xung quanh, ngòi phía quân trắng đánh cờ với Lục Thủy.

Cộp.

Quân trắng hạ xuống, xung quanh lại xuất hiện một đạo kiếm ý, cao thâm hơn so với trước một chút, nhưng cũng dễ dàng khiến người ta minh ngộ.

Lục Thủy không thèm nhìn.

Kiếm ý?

Với hấn mà nói chẳng qua chỉ như gió thổi, trừ việc mát mẻ hơn, thì không có chút tác dụng nào khác.

À, còn một công dụng khác nữa, cái này nếu thổi qua mái tóc dài của Mộ Tuyết, chắc chắn sẽ khiến nàng đẹp hơn.

Nghĩ đến đây, Lục Thủy lập tức xua xua Mộ Tuyết trong đầu đi, tiếp tục đánh cờ.

Lục Thủy hạ cờ.

Xung quanh vẫn tiếp tục xuất hiện kiếm ý, lại cao siêu hơn một phần.

Lúc đối phương đánh cũng như vậy.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 440: Thiên Địa Kỳ Bàn, Ván Cờ Đỉnh Phong 2

Thời gian trôi qua, kiếm ý xung quanh càng ngày càng nhiều, càng ngày càng khoa trương, thậm chí đã đạt đến đạo.

Lúc này, bọn hắn đã hạ được nửa bàn cờ, kiếm ý tứ tán, tựa như mở ra tiền đồ tươi sáng phía trước, chỉ cần đi minh ngộ là có thể chạm đến mơ ước của vô số người.

Nhưng mà Lục Thủy không có ý định này, những vật này căn bản không lọt được vào mắt của hắn.

Trong mắt của hắn lúc này chỉ có bàn cờ trước mặt, đây là một ván cờ bình thường, nhưng Lục Thủy muốn thắng ván cờ này.

Gần đây hắn mới học đánh cờ.

Kỹ năng đánh cờ tuy còn bình thường, nhưng lúc này, hắn có một loại cảm giác như gặp được kỳ phùng địch thủ vậy.

Sống nhiều năm như vậy, nhưng hắn rất ít khi có cảm giác này.

Mà bóng người đối diện Lục Thủy cũng rất chăm chú, nó cảm thấy trạng thái nó rất tốt, rất ổn định, có thể thắng.

Cộc.

Quân cờ màu trắng hạ xuống, Kiếm Chi Đại Đạo chấn động, dường như đang nhảy vọt lên vui sướng.

Lục Thủy không cam lòng yếu thế, toàn lực ứng phó.

Đối với kiếm ý xuất hiện xung quanh, không hề để tâm.

Hắn là đến đánh cờ, không phải đến lĩnh ngộ Kiếm Đạo.

Hai người càng đánh càng nhập thần, càng đánh càng hưng phấn.

Một hồi lâu sau, bóng người kia mới buông quân cờ trong tay xuống.

“Đã nhường.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Nhưng trong lời nói nghe ra chút đắc ý.

Bóng người kia nhìn về phía Lục Thủy, lần đầu tiên phát ra tiếng nói:

“Lại thêm một ván, thấy thế nào?”

Lục Thủy nhìn đối phương, làm dấu tay xin mời.

Hình bóng đối phương bỗng lóe lên hai lần, như đại hỉ, sau đó bàn cờ trong chớp mắt trở về trạng thái ban đầu, tiếp đó, đối phương cầm quân cờ màu đen lên, lần này, nó đi đầu.

Ván này đánh thật lâu, hai bên đều không ai chịu ai.

Cuối cùng, Lục Thủy buông quân cờ trong tay xuống, trầm mặc.

“Đánh rất tốt.” Bóng người kia nhẹ giọng khiêm nhường nói một câu, nhưng trong lời nói lại hàm chứa sự vui sướng, giống như là đang khoe khoang.

Lục Thủy nhìn đối phương, bình tĩnh nói:

“Ba ván.”

“Được.” Bóng người kia gật đầu đáp.

Sau đó, quân cờ trên bàn cờ lại một lần nữa biến mất, lần này, Lục Thủy đi đầu.

Cả hai người tiếp tục đánh cờ, hoàn toàn không thêm đề ý đến kiếm ý ở xung quanh sớm đã nhiều đến mức như nước lũ tràn thành, đơn giản chính là đại đạo vô thượng.

Trong mắt bọn họ bây giờ chỉ có bàn cờ, tâm trí chỉ đặt ở thắng bại của ván cờ.

Thắng bàn cờ này, đó mới là kết cục bọn hắn muốn đạt được.

Chứ không phải là kiếm ý xung quanh.

Kiếm là dư thừa.

Cộc!

Âm thanh thanh thúy vang lên, ván cờ mới chính thức bắt đầu.

Đây là ván cờ cuối cùng quyết định thắng thua.

...

Chân Võ Chân Linh vẫn đứng đó, Thiếu gia bọn họ đã nhập định thật lâu rồi.

Vẫn chưa có động tĩnh gì.

Đương nhiên, lúc này cũng có không ít người đã nhắm mắt lại, lựa chọn phá giải ván cờ.

Chân Võ Chân Linh tự nhiên cũng thay phiên thử qua.

Nói như thế nào đây, tuy lĩnh ngộ được không ít thứ, nhưng vẫn không có cách nào giải được ván cờ.

Đạo quang kiếm ảnh, Kiếm Đạo chi ý chảy ngang, căn bản không phải là thứ bọn hắn có thể chịu được.

Còn cần thêm chút thời gian nữa.

Bọn hắn có cảm giác, chỉ cần lĩnh ngộ được một thứ gì đó ở trong Kiếm Đạo chi ý này, liền có thể phá được thế cục.

Một kiếm đập nát bàn cờ cũng coi là phá được thế cục.

Đây gần như là ý nghĩ của tất cả mọi người, chỉ cần ở trong phạm vi mình tiếp nhận được, đi lĩnh ngộ một thức kiếm ý, hẳn là có thể phá vỡ thế cục.

Nhưng khiến Chân Võ Chân Linh ngoài ý muốn chính là, Thiếu gia bọn họ đã nhập định rất lâu rồi.

Cũng không biết có phải là ngủ thiếp đi rồi hay không.

Nghe nói Trà Trà Tiêu thư chính là như vậy, nhắm mắt bế quan cũng có thể ngủ được.

Mà trong lúc Chân Võ Chân Linh đang định lại thay phiên nhau phá vỡ thế cục, từ trong bàn cờ đột nhiên xuất hiện một vệt ánh sáng.

Lúc này, không có mấy người đang nhập định, tất cả đều đưa mắt nhìn về phía bàn cờ, biến hóa đột ngột này khiến cho

tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

Ánh sáng không mạnh, nhưng đúng là dị biến chưa từng có trước đó.

“Đây là có chuyện gì? Có người kích động đến cái gì à?”

“Đang trong lúc quan trọng thế này mà ai lại làm gì thế?”

Sau đó cả đám lại nhìn về phía mấy người đang nhập định.

Đang nhập định có tất cả ba người, một là Lục Thủy, hai là Đạo Tông Vũ Niết, ba là Đông Phương Hiểu Hiểu.

Kinh Hải nhìn ba người này, cảm giác cũng không đúng lắm.

Nếu như quả thật là do ba người này, vậy người có khả năng nhất là sư muội Vũ Niết của hắn.

Dù sao cũng là Không Minh Tâm trời sinh.

“Không đúng, các người nhìn mấy hòn đảo khác xem.” Có người đột nhiên kêu lên.

Sau đó từng người mới hướng mắt ra nhìn về phía những hòn đảo khác, bọn họ phát hiện những hòn đảo khác cũng có ánh sáng nhàn nhạt phát ra.

Ánh sáng này phóng tới tận hòn đảo phía bên trên.

Mà vừa lúc này, bàn cờ chỗ bọn họ bên này cũng bộc phát ra một chùm sáng, lao thẳng lên trời.

Tiến về hòn đảo phía trên.

Rầm!

Toàn bộ không gian bỗng rung chuyển.

Chấn động bất chợt này khiến cho tất cả mọi người giật mình.

Giống như là có chỗ nào đó bị kích hoạt lên vậy.

Tiếp đó, bọn họ cảm nhận được một cỗ kiếm ý, một cỗ kiếm ý cực kỳ sinh động.

Kiếm ý này hiện ra từ phía chân trời, rơi xuống Cửu Thiên.

Ánh sáng vạn trượng.

Àm!

Một vết kính quang xuất hiện ở biên giới của tất cả các hòn đảo, vết kim quang này nhanh chóng thành hình, sau đó nhanh chóng hóa thành một tòa đình ở biên giới của tất cả các hòn đảo, mọi người đều có thể nhìn thấy rõ bên trong đình có gì.

Là một bàn đá, một bộ bàn cờ, và hai người đang đánh cờ.

Tuy không nhìn rõ được dung nhan của hai người kia, nhưng nhìn hai người này ngồi ở chỗ đó, không hiểu sao khiến người ta có một loại cảm giác cực kỳ đáng sợ.

Bọn họ đối mặt với tòa đình, cảm thấy giống như là đang đối mặt với kiếm đạo vô thượng vậy.

Cộp!

Âm thanh quân cờ được đặt xuống vang lên.

Kiểm ý tùy theo đó mà xuất hiện, mạnh mẽ quét ngang tất cả hòn đảo.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều nhận thấy, kiếm ý xuất hiện vì ván cờ của hai người kia, nhưng mỗi lần một quân cờ hạ xuống lại mạnh hơn gấp nghìn lần, vạn lần.

Kiểm ý này giống như một đường đại đạo, cho người ta cơ hội đặt chân lên bậc cửa đại đạo.

“Chuyện này, tình huống này là như thế nào?”

“Đừng nói là có người trong lúc phá vỡ thế cục đã dẫn phát ra loại dị tượng này nhé?”

“Nếu như không phải thế, tại sao lại xuất hiện tình huống này?”

Không ai biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng không có ai đi bỏ lỡ loại dị tượng này.

Loại cảm giác này, giống như là có hai vị kiếm tu vô thượng đang vung kiếm chém giết lẫn nhau.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 441: Thiên Địa Kỳ Bàn, Ván Cờ Đỉnh Phong 3

Luồng kiếm ý xuất hiện chính là thể hiện như vậy.

Nếu như không phải có hòn đảo bảo hộ, thì một khi lâm vào trong loại kiếm ý này, bọn họ căn bản không có chút khả năng sống sót nào.

Đây chính là sức mạnh của kiếm đạo vô thượng.

‘Là Thiếu gia, khẳng định là Thiếu gia.’ Chân Võ Chân Linh lập tức đưa ra đáp án trong lòng.

Chỉ có Thiếu gia của bọn họ mới có thể gây ra loại dị biến này.

Khó trách Thiếu gia lâu như vậy rồi còn chưa tỉnh lại.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, những nơi Thiếu gia từng đi qua, không nơi nào không xảy ra chuyện.

Chuyện duy nhất bọn hắn phải làm, chính là đứng ở chỗ này, phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

Nhưng lại không thể quá phận được, chi ít không thể để cho người khác hoài nghi chuyện này có quan hệ với Thiếu gia.

Đây chính là chuyện mà Chân Võ Chân Linh cần làm.

...

Mà ở phía ngoài quần đảo Mê Vụ, đột nhiên có một đạo kiếm quang phóng lên trời.

Kiểm ý vô thượng tàn phá bờ bãi khắp bốn phía, khí tức cường đại trực tiếp trấn áp hải vực ở xung quanh, dường như muốn ngăn cách tất cả mọi nhân tố không thuộc về nơi này ở bên ngoài.

“Lại xảy ra chuyện gì rồi?” Lịch Thiên Xích đang cầm một miếng đen đen trên đĩa lên ăn, hiếu kỳ hỏi.

Hắn bây giờ đã cách đủ xa, không cần lo lắng ảnh hưởng tới mình.

Quả nhiên là quyết định đúng đắn, may mà không có ở gần, nếu không thì chắc chắn đã xong đời rồi.

Lúc kiếm ý xuất hiện, có không ít người trực tiếp bị ấn thẳng xuống biển sâu, có trời mới biết phải ăn bao nhiêu khổ.

“Lần này không giống lần trước lắm.

Căn cứ vào dị thường trước đó, rất có thể là kiếm đạo vô thượng đã mở ra, nếu trước đây không lâu là do Kiếm Đạo mở ra, vậy bây giờ chính là do có người kích động đến kiếm đạo vô thượng.” Hòa Vũ Diệp nói.

“Không biết có thể có tin tức của tông chủ hay không.” Lịch Thiên Xích nói.

“Nhìn phía trên.” Hòa Vũ Diệp bỗng chen vào.

Lúc này, bọn hắn nhìn thấy phía trên sương mù, ở bên trong Kiếm Đạo có hai bóng người ngồi đối diện nhau ở hai phía của một cái bàn đá.

Trên bàn đá là một bàn cờ.

...

“Đánh cờ?” Ở phía xa xa, Ma Kiếm Trảm Đồ có chút bất ngờ.

Hắn nhất thời không hiểu nổi, kiếm đạo vô thượng và đánh cờ thì liên quan gì đến nhau?

Nhưng mà nghi hoặc của hắn vừa mới dâng lên, ngàn vạn Kiếm Đạo vì những quân cờ đen trắng hạ xuống mà chảy ngang chân trời, kiếm ý như gió thổi phần phật, như ánh sáng soi chiếu muôn vật, tràn ngập quần đảo Mê Vụ.

Kiếm ý cường đại khiến Ma Kiếm Trảm Đồ theo bản năng muốn lùi lại.

Cộp!

Tiếng quân cờ hạ xuống vang lên, kiếm ý vô thượng từ trên trời giáng xuống.

Ầm!!!

Hải vực xung quanh trong nháy mắt nổi sóng lớn.

Giống như là có tồn tại cường đại, tồn tại vô thượng đang quyết đấu ở trên không trung.

“Không phải là đánh cờ sao? Hai người kia là đang dùng bàn cờ thay cho thiên địa, chém giết lẫn nhau à?” Cảm nhận được kiếm ý đáng sợ kia, Ma Kiếm Trảm Đồ lập tức nghĩ.

Nhưng là hắn cũng không thể nào hiểu nổi, rốt cuộc là người như nào mới có thể có được loại năng lực để đối mặt với kiếm đạo vô thượng này.

...

“Người nói là bọn hắn có khả năng là đang dùng bàn cờ thay cho chiến trường? Thế nhưng người có nghĩ tới chuyện, người có thể tiến vào quần đảo Mê Vụ, tu vi lớn nhất chỉ có lục giai thôi không?” Hòa Vũ Diệp nhìn Lịch Thiên Xích, nói.

Lịch Thiên Xích vẫn nhìn chằm chằm hai bóng người đang đánh cờ với nhau kia, đáp:

“Cho nên mới nói, người này ở trên phương diện Kiếm Đạo, khả năng là có thiên phú khó có thể tưởng tượng nổi.

Thiên chi kiêu tử đến mức này, một khi có được kiếm đạo vô thượng, nhất định sẽ danh chấn tu chân giới, trở thành một trong những người mạnh nhất.

May mà không ở trên bí giám của chúng ta.”

Hòa Vũ Diệp nhìn Lịch Thiên Xích, có chút kinh ngạc:

“Không định đưa lên làm mục tiêu phấn đấu nữa à?”

“Nếu như ta đưa người này lên bí giám, thì chưa cần hắn làm gì, ta đã phải ở chỗ này ăn phân rồi.” Lịch Thiên Xích bình tĩnh nói.

Vì chính mình, hắn chắc chắn sẽ không đưa đối phương lên.

Hắn có thể tràn đầy tự tin nói điều này.

“Ha ha.” Hòa Vũ Diệp lạnh giọng đáp lại hai tiếng.

...

Trên một hòn đảo khác, Kiều Càn nhìn hai bóng người đang đánh cờ này, nhất thời im lặng.

Hắn đã nhìn qua ván cờ, cho hắn thêm chút thời gian, hắn có thể đi lên được, nhưng hắn không vội, hoặc là nói nếu không phải do di lớn của hắn, hắn cũng không muốn tham dự vào chuyện này.

“Đây chính là người ở Quan Vân Các, nhưng đối phương đã làm thế nào? Làm thế nào lại có thể dẫn ra loại dị tượng đáng sợ này.” Kiều Uẩn khó tin nói.

Tu vi của đối phương chắc chắn không quá mạnh.

Thế nhưng lại có thể dẫn động dị tượng ở chỗ này, lấy bàn cờ thay thiên địa, chém giết lẫn nhau.

Đó căn bản không phải là thứ mà những người như bọn nàng có thể lý giải được.

Có thiên kiêu đến mức này ở đây, những người khác còn lấy đâu ra hi vọng nữa?

“Hắn là ai mới được chứ?” Kiều Uẩn rất muốn biết cái này.

Kiều Càn ở một bên không nói gì, nếu như nhất định phải nói ra một người, hắn cảm thấy chỉ có thể là người kia.

Người kia đối với hắn mà nói, là nguy hiểm nhất, cũng là người an toàn nhất.

Nếu là địch thì nguy hiểm nhất, nếu là người đồng hành thì sẽ là an toàn nhất.

Trón ở dưới bóng ma, không đứng phía trước lộ mình ra ánh sáng.

Đây là lựa chọn tốt nhất.

Sự ẩn mình như của người kia, Kiều Càn bình sinh ít thấy.

Vô số người lấy người kia ra làm trò hề, gọi người kia là Thiếu gia phế vật, lại há biết chí lớn ở chỗ trời đất.

Nhân sinh ở thiên địa chỉ là phàm nhân, là sâu kiến, mà người kia lại có thể so độ cao với thiên địa.

Kiều Càn cúi đầu, làm người nên hiểu lúc nào cần kính sợ, nên hiểu lúc nào cần khiêm tốn.

...

Lục Thủy một lòng vẫn luôn đặt trong bàn cờ, căn bản sẽ không để ý chuyện khác, chuyện duy nhất hẳn phải làm bây giờ chính là thắng được người đối diện này.

Kỳ phùng địch thủ, ngàn năm khó gặp.

Một ván trước đó chỉ là ngoài ý muốn, lần này tuyệt đối sẽ không để chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

Cốp.

Quân cờ hạ xuống, khí thế uy phong, kiếm ý phía sau như đang phun trào theo khí thế của hắn.

Đối phương cũng không để mình rơi vào thế hạ phong, thua người không thua trận, hướng hồ hắn vẫn còn cơ hội thắng.

Làm sao có thể để đối phương thắng khí thế được.

Cốp.

Một tiếng thật lớn vang lên, nghe như tiếng sấm nổ.

Kiếm ý cường đại như có sát ý vô tận, dường như muốn đem Lục Thủy giết chết không chừa một mảnh giáp.

Chỉ là sát ý, Lục Thủy há lại để ở trong lòng?

Nghênh tiếp chính diện.

Thời gian trôi qua, kiếm ý phía ngoài càng ngày càng mạnh hơn, ảnh hưởng càng lúc càng lớn.

Giữa trời đất, như đang có hai vị cường giả cái thể đang tranh giành ngôi vị.

Khiến vô số người đều chấn kinh.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 442: Thiên Địa Kỳ Bàn, Ván Cờ Đỉnh Phong 4

Mà ở trên hòn đảo, một số người trong lúc cảm nhận những kiếm ý kia, đột nhiên lại có chút minh ngộ.

“Ta có cảm giác chỉ cần nhìn xem là có thể ngộ ra được, liệu có phải chỉ cần dùng tâm thể hội là có thể đột phá không?”

“Đúng vậy, nhưng chỉ cần lâm vào độn ngộ, khả năng liền phải bỏ lỡ một trận thư hùng này.”

Rất nhiều người nghe vậy đều xoắn xuýt, nhưng cuối cùng, vẫn có nhiều người lựa chọn đi cảm ngộ kiếm ý.

Nhất là kiếm tu.

Bọn họ đến là vì kiếm đạo vô thượng, mà bây giờ kiếm đạo vô thượng lại sinh động như vậy, không nắm bắt cơ hội lúc này, đời này khả năng sẽ không có lần thứ hai.

Chân Võ Chân Linh không đi cảm ngộ, mà vẫn canh gác ở bên cạnh Lục Thủy.

Bọn hắn đối với loại chuyện này đã sớm không còn cảm thấy kinh ngạc.

An nguy của Thiếu gia mới là quan trọng nhất.

Bên trong Quan Vân Các, trừ ba người Lục Thủy ra, những người khác đều lựa chọn tiếp tục chứng kiến trận chiến này.

Bởi vì quan sát trận chiến này, có khả năng càng lấy được nhiều cảm xúc hơn.

Bọn họ không phải kiếm tu, không cần phải đi cảm ngộ kiếm ý làm gì.

Nhưng trận chiến thư hùng kiểu này, dưới tình huống bình thường, bọn họ không có quyền quan sát.

Lần này có thể nhìn tận mắt, chắc chắn là thu hoạch lớn.

Lúc này, Nhục Thục Hoa ở trên vai Chân Võ vẫn không ngừng chảy nước miếng, chỉ là, dòng kiếm ý chảy ngang kia, có không ít đã vọt vào trong miệng Nhục Thục Hoa.

Nhục Thục Hoa lại vô ý nhai nhai rồi nuốt xuống, nó không có linh trí, cho nên đây đều là hành vi trong tiềm thức.

Vừa ăn khí tức kiếm ý, vừa hướng về phía cổ Chân Võ chảy nước miếng.

...

Lục Thủy cau mày, đã đến thời khắc quyết định cuối cùng.

Tốc độ đánh cờ của bọn hắn dần chậm lại, nhưng uy thế lại càng ngày càng mạnh hơn.

Không bao lâu sau, Lục Thủy đánh xuống con cuối cùng.

Hắn biết, ván cờ này đã kết thúc.

Mà ở bên ngoài, Lịch Thiên Xích nhìn hai người đánh cờ, nói:

“Kết thúc rồi.”

“Có lẽ vậy, kiếm ý đã bắt đầu lắng xuống, hẳn là kết thúc rồi.” Hòa Vũ Diệp đáp.

Một ván cờ này thật ra đã đánh rất lâu.

Trời cũng đã tối đen lại.

May mà cuối cùng đã kết thúc.

Dù sao thì bọn hắn cũng không bị thương tổn gì, tóm lại cứ cách xa một chút là được.

Lúc này, tất cả mọi người đều có thể nhìn ra ván cờ đã kết thúc, kiếm ý chung quanh nhanh chóng lắng xuống, sau đó dần dần biến mất.

Hai bóng người ở trung tâm cũng nhạt dần.

Ngay khi mọi người đều đang cho rằng tất cả sẽ kết thúc như vậy, một giọng nói bỗng vang lên:

“Ta, thua.”

Là giọng nói thuộc về kiếm đạo vô thượng.

“Có ý thức sao?” Lịch Thiên Xích có chút bất ngờ.

Hòa Vũ Diệp cũng vậy, nàng muốn biết tiếp theo có ai đáp lại gì không.

Loại tồn tại cấp bậc này, một cuộc trò chuyện thôi cũng khiến cho người ta cảm thấy hứng thú.

Những người khác cũng như vậy, tất cả đều nhìn chăm chăm hai bóng người kia, chờ đợi cuộc đối thoại giữa bọn họ.

Lúc này, bóng người thuộc về kiếm đạo vô thượng đứng thẳng lên.

Sau đó cúi đầu với đối thủ của hắn một cái coi như lễ gặp mặt, hắn kính trọng vị đối thủ này:

“Đạo Tông, Kiếm Nhất.”

Trong nháy mắt khi nghe được cái tên này, rất nhiều người đều sửng sờ.

Nhưng không có một ai biết Đạo Tông Kiếm Nhất là vị tiền bối nào.

Đừng nói người ngoài, ngay chính người của Đạo Tông cũng không biết người tên Kiếm Nhất này là ai.

Bọn họ căn bản chưa từng nghe thấy cái tên này.

Ma Kiếm Trảm Đồ ngược lại lại có chút suy đoán.

Đạo Tông thời Viễn Cổ không giống với bây giờ, Đạo Tông bây giờ ngay đến da lông của Đạo Tông thời Viễn Cổ cũng không bằng.

Phải biết thời Viễn Cổ, Đạo Tông thế nhưng còn có thể cạnh tranh cùng với những thế lực như Tiên Đình.

Lúc này, tất cả mọi người đều kinh ngạc, vẫn nhìn chăm chăm lên không trung.

Bởi vì bọn họ nhìn thấy, người đánh cờ với Đạo Tông Kiếm Nhất kia cũng đứng lên.

Rất nhiều người đều muốn biết người này rốt cuộc là ai.

Không cần biết là Lịch Thiên Xích, hay là Ma Kiếm Trảm Đồ, hay là bất kỳ ai trên hòn đảo này.

Tất cả đều muốn mở mang kiến thức một chút, muốn biết xem vị thiên kiêu này là ai.

Nếu như có thể, cả đám đều muốn tranh giành người này đem về.

Lục Thủy lúc này đứng lên, hấn cũng cúi đầu, làm một cái lễ gặp mặt, đối phương là tiền bối của hấn, cũng là kinh địch của hấn.

Tôn trọng là chuyện đương nhiên.

Sau đó, Lục Thủy nhẹ giọng mở miệng nói, âm thanh của hấn cũng ngập tràn kiếm ý, truyền ra bên ngoài:

“Ẩn Thiên tông, Lưu Hỏa.”

Tùm!

Một cái đĩa rơi vào trong nước, là rơi từ trong tay Lịch Thiên Xích xuống.

Hấn khó tin nhìn lên không trung, muốn hỏi một câu mình có nghe lầm hay không?

Ẩn Thiên tông, Lưu Hỏa?

Vị Thiếu tông chủ giả kia?

Tên Lưu Hỏa này rốt cuộc đã làm bao nhiêu chuyện đáng sợ rồi.

Hòa Vũ Diệp cũng ngây cả người, đây chính là Lưu Hỏa của Ẩn Thiên tông?

Đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận sự đáng sợ của Lưu Hỏa này ở cự ly gần như vậy.

Hòa Vũ Diệp có một loại cảm giác, trong tương lai không xa, Ẩn Thiên tông sẽ không còn với tới nỗi Thiếu Tông chủ của chính mình.

Loại thiên bảm này, ngàn năm khó gặp.

Sau đó Hòa Vũ Diệp lạnh nhạt quay qua nhìn Lịch Thiên Xích:

“Đi ăn phân đi.”

Người này, chính là người mà hắn chấp nhận ăn phân để đưa lên Ân Thiên Bí Giám.

Lịch Thiên Xích thở dài một hơi, cầm một cái đĩa mới đưa cho Hòa Vũ Diệp:

“Có muốn tài trợ không?”

Hòa Vũ Diệp vẻ mặt lạnh lùng:

“Ha ha.”

...

Ma Kiếm Trảm Đồ cau mày nhìn lên bầu trời, lúc này, tất cả mọi thứ đã trở về trạng thái bình thường.

Hắn rất để ý đến tên Lưu Hỏa kia.

Phải biết rằng, tên Lưu Hỏa đó lai lịch rất thần bí.

Không có ai biết người này thực sự là ai, đến từ đâu.

Nhưng Tiên Đình bọn hắn biết rõ một chuyện, Lưu Hỏa không cùng một đường với bọn hắn.

Giữa bọn hắn và Lưu Hỏa, có mối thù truyền kiếp khó nói rõ.

Hoang Vu bị Lưu Hỏa loại bỏ, Hoa Tiên bị Lưu Hỏa giết chết, Tinh Ti Tiên Quân cũng vì Lưu Hỏa mà bỏ mình.

Có thể nói Lưu Hỏa chính là nhằm vào Tiên Đình bọn hắn.

Bọn hắn muốn tìm ra Lưu Hỏa, nhưng lại không thể tìm ra.

Mặc dù bây giờ, hắn ở ngay đây thì cũng không có cách nào động đến Lưu Hỏa được, bởi vì hắn căn bản không biết dáng dấp của Lưu Hỏa ra sao, kể cả hắn có nghênh ngang đi tới, cũng không thể nào phân rõ được.

Nhưng hắn vẫn định truyền tin tức này lại cho những người khác của Tiên Đình.

Xem họ có muốn tới xử lý chuyện này hay không.

...

Ở trên một hòn đảo khác, nhóm người Kiếm Khởi nhìn hình bóng của Lưu Hỏa, có chút ngoài ý muốn.

“Hóa ra chúng ta lại có thể đi ôm đùi.” Sơ Vũ nói.

“Hay là đi lên trước đi, đến độ cao nhất định chắc chắn sẽ gặp được.” Kiếm Lạc ở bên cạnh nói.

“Lát nữa nhớ đâu gặp được đùi thì phải nhớ kỹ thiết lập nhân vật của người, một người cầm điếu.” Sơ Vũ nói với Kiếm Lạc.

Kiếm Lạc hừ lạnh một tiếng, quay sang đùa với khí nhỏ, không tiếp tục để ý Sơ Vũ nữa.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 443: Đối Trả

Kiều Càn nghe được cái tên này thì không bất ngờ chút nào.

“Thiên kiêu số một đương thời sao.” Kiêu Uẩn thở dài một tiếng, không nói gì thêm nữa.

Nàng lo lắng quá nhiều rồi, tạo ra áp lực lớn như vậy cho Kiêu Càn.

Kiều Càn đã không còn bất kỳ hy vọng nào, chuyện duy nhất nàng có thể làm bây giờ chính là không đả kích đến hắn.

Có lẽ có một ngày hắn sẽ lại có lòng dạ trở lại, như vậy hy vọng mới sẽ xuất hiện.

...

Chân Võ Chân Linh nghe được cái tên Lưu Hỏa thì không có chút kinh ngạc nào, cũng không có bất kỳ biểu lộ dư thừa gì.

Chuyện bọn hắn phải làm chính là bảo vệ thiếu gia Lục Thủy.

“Hóa ra là hắn.”

Kinh Hải đã từng gặp qua Lưu Hỏa, trên người hắn còn có mặt nạ Lưu Hỏa cho, khi đó hắn còn chưa mạnh, nhưng từ sau khi gặp được Lưu Hỏa, hắn đã đạt được một cơ duyên lớn ở Âm Cảnh.

Cuối cùng thành công tiến lên tam giai.

Lần này gặp được, lại là một lần có được chút kỳ ngộ.

Có thể nói, Lưu Hỏa ở chỗ nào, chỗ đó liền có cơ duyên.

Đây là một vị thiên kiêu chân chính.

Một vị mà hai chữ “thiên kiêu” cũng không xứng để miêu tả.

Cuối cùng, tất cả đều biến mất, trở về trạng thái ban đầu, mọi người cũng lấy lại tinh thần, tiếp tục lĩnh hội ván cờ, hiện tại bọn họ đều có lòng tin khá lớn rằng mình sẽ lĩnh hội được.

Sau khi đã cùng đôi phương báo danh tính xong, Lục Thủy cảm thấy lần phá thế cục này hẳn là đã thành công.

Chỉ là một lát sau Lục Thủy vẫn chưa thấy chìa khóa vào tầng tiếp theo đâu.

Hắn có chút ngoài ý muốn, lúc này, bóng người kia cũng đã biến mất.

Không cho hắn ra ngoài, tầng tiếp theo cũng không để hắn đi.

Đây là có ý gì?

Nhưng Lục Thủy không gấp, mà tiếp tục chờ đợi.

Một lúc sau, trên bàn cờ đột nhiên xuất hiện hai quân cờ, một đen một trắng.

Bên cạnh quân đen viết: Kiếm tu cầm cờ đen.

Bên cạnh quân trắng viết: Không phải kiếm tu cầm cờ trắng.

Lục Thủy nhìn xong liền cầm quân trắng lên.

Hắn không phải kiếm tu.

Mặc dù kỹ năng dùng kiếm của hắn cũng mạnh ngang với phần lớn kiếm tu, nhưng hắn xác thực không phải là kiếm tu.

Trong nháy mắt khi cầm quân trắng lên, Lục Thủy liền nhận ra đây là vật gì, là hạt giống Kiếm Đạo.

Sau đó có một đạo tin tức từ bên trong quân cờ truyền ra: Nếu muốn tu kiếm, có thể nuốt chửng quân cờ này, con đường Kiếm Đạo sẽ tiến triển cực nhanh.

Lục Thủy: "..."

Không hề giải thích đây là cái gì, cứ như vậy kêu người ta nuốt vào.

Người nào dám nuốt, lá gan cũng phải đủ lớn.

Nhưng hắn không tu kiếm cũng biết đây là vật gì.

Lúc này, quân đen kia vẫn còn ở trên bàn cờ, Lục Thủy hơi do dự, cuối cùng cầm nó lên, định nhìn xem đây là cái gì.

Chỉ là vừa mới cầm quân đen lên, bên trong liền truyền ra một đạo tin tức: Người thật tham lam.

Lục Thủy: "..."

Sau đó Lục Thủy đặt nó xuống chỗ cũ.

Vừa mới đặt lại, một đạo tin tức nữa lại truyền ra: Dối trá.

Lục Thủy: "..."

Lục Thủy không nhìn quân đen kia nữa, chủ động rời đi.

Hắn bây giờ đã nắm giữ chìa khóa, là quân trắng cho.

Không bao lâu sau, Lục Thủy mở hai mắt ra, hắn có thể cảm giác được, có một quân cờ màu trắng đang ở ngay bên cạnh hắn, nhưng hắn không nhìn thấy cũng không sờ được.

Cái này cần phải lấy từ trong tâm thức ra.

Tiếp đó Lục Thủy nắm chặt tay, một quân cờ trắng xuất hiện trong tay hắn.

Như vậy liền không có ai biết hắn có thêm một quân cờ.

Chỉ là vừa mới cầm được quân cờ, hắn liền nghe thấy âm thanh có chút nóng nảy của Chân Võ Chân Linh.

"Nó bị cái gì thế?"

"Không biết, ta có cảm giác trên người nó có kiếm ý, nhưng nó vẫn luôn ở trên bả vai ta, không lý nào bị kiếm ý gây thương tổn được."

"Vậy làm sao bây giờ? Ta cảm thấy nó sắp khô héo rồi."

"Trước làm biện pháp bảo vệ đi."

Lục Thủy hơi nghi hoặc, hai người kia đang nói cái gì vậy.

Sau đó hắn quay sang nhìn một cái.

Tiếp đó, hắn thấy Chân Võ Chân Linh đang xúm đầu vào một đóa hoa.

Đóa hoa này nằm trong lòng bàn tay của bọn hấn, không ngừng run rẩy, ngay cả nước bọt cũng không chảy nổi.

Là ăn phải đồ vật gì không tiêu hóa được à?

“Nó ăn phải kiếm ý à?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Thấy Lục Thủy tỉnh lại, Chân Võ Chân Linh đều vui mừng.

Nhưng bọn hấn không có biểu hiện, ra chỉ gật đầu nói:

“Có thể là như vậy, nếu không trên người nó cũng sẽ không xuất hiện kiếm ý.”

Lục Thủy nhất thời im lặng, thiếu dinh dưỡng nên ăn kiếm ý bù vào à?

Cái này có khác nào đi chết không?

Nhưng dù sao hấn cũng muốn đem nó về cho Mộ Tuyết nuôi chơi, vẫn là nên động tay giúp nó một chút.

Do dự một lát, Lục Thủy lấy quân cờ kia ra.

Hạt giống Kiếm Đạo này đối với bọn hấn mà nói thì không có chút tác dụng nào, nhưng ngược lại có thể giúp Nhục Thực Hoa tiêu hóa kiếm ý.

“Cho nó ăn.” Lục Thủy ném quân cờ cho Chân Võ.

Chân Võ mặc dù không biết đây là cái gì, nhưng nhìn thế nào cũng không tầm thường, vừa nhận lấy liền lập tức cho Nhục Thực Hoa ăn.

Ăn quân cờ trắng kia xong, không bao lâu sau, Nhục Thực Hoa bỗng phát ra tiếng răng rắc, cuối cùng không động đậy được nữa.

Giống như là tử vong tại chỗ vậy.

Có điều khí tức kiếm ý ngược lại đã biến mất.

Chân Võ Chân Linh nhẹ nhàng thở ra, sau đó lại đem Nhục Thực Hoa bỏ vào trong chậu.

Thực vật bất động, không phải rất bình thường sao?

Lục Thủy tự nhiên cũng không cảm thấy Nhục Thực Hoa sẽ có chuyện gì, hạt giống Kiếm Đạo cũng đã cho nó, giờ có

ăn bao nhiêu kiếm ý thì cũng không có vấn đề gì lớn.

Lục Thủy đứng dậy, không để ý Nhục Thực Hoa nữa.

Hắn chuyển mắt nhìn bàn cờ, bây giờ hắn có thể tùy thời đi lên.

Lần này không phải vì vận dụng thủ đoạn gì, mà là hàng thật giá thật, tự phá được bàn cờ này.

Quả nhiên là trận quyết đấu đỉnh cao.

Hắn có đôi khi cũng muốn làm một ván với Mộ Tuyết.

Cuối cùng giết nàng không chừa một mảnh giáp.

Ha ha, ngẫm lại, vẫn là thôi đi.

Hắn cảm thấy Mộ Tuyết chỉ cần hơi nghiêng về thế hạ phong liền sẽ lật bàn.

“Thiếu gia, bây giờ có muốn đi lên luôn không?” Chân Võ hỏi.

Hắn tự nhiên biết Lục Thủy giờ đã có thể tùy thời đi lên.

Lục Thủy nhìn Chân Võ Chân Linh, sau đó cầm Nhục Thực Hoa đã được trồng vào trong chậu lên, nói:

“Ta đi tưới cho nó chút nước, các ngươi phá cục đi.”

Chân Võ Chân Linh lập tức gật đầu.

Sau đó Lục Thủy mang theo Nhục Thực Hoa đi xuống phía dưới, nước phía dưới khá tốt, dùng để tưới hoa rất thích hợp.

Sau khi Lục Thủy đi, Chân Võ Chân Linh liền trực tiếp lâm vào trong ván cờ.

Nếu Thiếu gia đã bảo bọn họ phá cục, vậy bọn họ đương nhiên sẽ không có ý kiến gì.

Muốn bảo vệ Thiếu gia, cũng phải theo kịp tiến độ mới được.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 444: Tụ Ti

Lúc này, Đạo Tông Vũ Niết mở mắt ra, nàng đã phá cục.

Tình huống xảy ra vừa rồi nàng không biết, nhưng nàng không thèm để ý, nhìn thoáng qua sư huynh bên cạnh một chút, tiếp đó, Đạo Tông Vũ Niết liền biến mất tại chỗ.

Kiểm Đạo vô dụng đối với nàng, nhưng xem Kiểm Đạo lại có hữu ích đối với tu vi của nàng.

Một lát sau, Kinh Hải cũng mở mắt ra.

Hắn thấy Vũ Niết đã không còn ở đó, liền biết nàng đã đi Thính Vũ lâu.

Hắn cũng đã phá cục.

Trước khi đi, hắn nhìn xung quanh một vòng, phát hiện vị trí của Lục Thủy bên kia đã không còn người.

Đối phương hắn là cũng đã đi lên.

Không suy nghĩ nhiều nữa, Kinh Hải liền biến mất tại chỗ.

Lúc Kinh Hải xuất hiện lần nữa thì đã ở dưới một cây đại thụ, phía trước có một cái đài cao, trong đài cao có một tòa lầu bằng gỗ.

Đó chính là Thính Vũ lâu.

Nhưng khiến Kinh Hải ngoài ý muốn chính là, nơi này lại chỉ có ba người, một là sư muội Vũ Niết của hắn, một là Lý Liệu Nguyên của Trùng cốc, người cuối cùng thì hắn là một cường giả ngũ giai.

Là người hầu của Lý Liệu Nguyên.

Có ngũ giai chỉ điềm, muốn đi lên cũng không khó.

‘Người kia không có ở đây sao?’ Hắn rõ ràng không có thấy vị Thiếu gia của nhà nào đó kia ở bên trong Quan Vân các.

Lúc Kinh Hải đến, tự nhiên khiến những người còn lại chú ý tới.

Vũ Niết đứng gần đó nhẹ nhàng thở ra, nàng đối mặt một mình với người của Trùng cốc, áp lực không nhỏ.

Lý Liệu Nguyên thấy người tới là Kinh Hải, hừ lạnh trong lòng, cũng không quá để ý.

Người của Đạo Tông không dễ chọc, nhất là con nhỏ Đạo Tông Vũ Niết này, nếu gã động vào, đến cả cái Trùng cốc cũng không gánh nổi hẳn.

Hơn nữa còn có Đạo Tông Kinh Hải.

Thân phận của hai người này không hề thấp hơn chút nào so với gã.

Thậm chí còn cao hơn chút xíu.

Kinh Hải vừa đi vào Thính Vũ lâu, dưới cây lại xuất hiện thêm hai người, là một mỹ phụ và một thanh niên.

Thanh niên này cho người ta một loại cảm giác ngoan ngoãn yêu ớt.

“Lại là tên phé vật này.” Lý Liệu Nguyên có chút khinh thường nói.

Người tới không phải là người nào khác, chính là Kiều Uẩn và Kiều Càn.

Kiều Uẩn lúc vừa thấy Lý Liệu Nguyên liền muốn than vắn khí mình thật kém, vậy mà lại đụng phải đám này ở đây.

Kiều Càn trong lòng có chút bất ngờ, đối phương thế mà lại còn sống?

Trên lý thuyết thì không thể nào, việc Lục Thủy bị đối phương đánh bại căn bản là chuyện viển vông.

Rất nhanh sau đó Kiều Càn liền nhìn thấy ngũ giai sau lưng Lý Liệu Nguyên, lập tức hiểu ra cái gì.

Nhưng vẫn không quá chắc chắn.

Kinh Hải biết Kiều Càn, phải biết trước đó Kiều Càn cũng có chút nổi danh.

Kiều gia cũng không phải loại gia tộc nhỏ bé gì.

Mà Kiêu Càn bây giờ, đã không còn là Kiêu Càn lúc trước nữa.

Sau khi cùng Kiêu Uẩn lên tiếng chào xong, Kinh Hải liền nhìn về phía Kiêu Càn:

“Kiêu Càn đạo hữu, đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp.” Kiêu Càn nhẹ nhàng đáp.

Tiếp đó lại có chút tự ti cúi đầu.

Hắn làm như thế, tự nhiên khiến người khác khinh thường.

Lý Liệu Nguyên xem thường hắn, Kiêu Uẩn cũng thờ dài với hắn, người của Đạo Tông mặc dù lóa mắt, nhưng nếu là Kiêu Càn của trước kia thì sao có thể tự ti mặc cảm được?

Nhưng trong lòng Kiêu Càn lại vô cùng bình tĩnh, tất cả mọi thứ đều phù hợp với thiết lập phế vật hắn tạo ra.

Chỉ cần lần này hắn bình an về đến nhà, hắn sẽ an tâm làm một tên thiếu gia phế vật.

Từ đây không bao giờ tùy ý ra ngoài nữa.

Thứ hắn cần chính là sống sót thật tốt, không gây thù địch với kẻ khác, không xuất hiện trước mặt trưởng bối.

Đề cảm giác tồn tại xuống thấp nhất.

...

Trong lúc Lục Thủy đang giúp Nhục Thực Hoa tưới nước, Nhục Thực Hoa bỗng có tinh thần trở lại.

Nó quay lại nhìn chăm chăm Lục Thủy, tiếp tục chảy nước miếng.

Lục Thủy đem nó từ trong chậu hoa ra, sau đó ném vào trong nước, nước này hẳn là có thể để hạt giống Kiếm Đạo trong nó hoàn toàn mọc rễ nảy mầm.

Sau đó Lục Thủy liền lấy ra một cái ghế, ngồi bên hồ nước đọc sách.

Chờ đợi Chân Võ Chân Linh tỉnh lại.

Đến lúc đó sẽ tiến đến hòn đảo tiếp theo.

Nếu như mỗi một tầng đều giống như nơi này, thì cũng thật thú vị.

Chỉ là xác suất chắc chắn sẽ không lớn.

Lục Thủy đợi hồi lâu, cuối cùng Chân Võ Chân Linh cũng đi xuống từ lầu các.

“Thiếu gia, chúng ta đã phá được ván cờ.” Chân Võ Chân Linh nói.

Hai người nói xong liền nhìn thời gian, may mà cũng không quá lâu.

Lục Thủy cúi đầu xem sách, vừa nói:

“Mang Nhục Thực Hoa theo rồi đi.”

Chân Võ tự nhiên đem Nhục Thực Hoa mang theo trên người, sau đó cả Lục Thủy lẫn cái ghế đều biến mất tại chỗ.

Chân Võ Chân Linh cũng lập tức biến mất theo.

Những người còn lại ở bên trong ra sức phá ván cờ.

Còn có ít người thử hô khẩu hiệu xem có được không.

“Ta phá được rồi.”

“Người đã phá được.”

— —

Đám người Kinh Hải lúc này đã an tĩnh ngồi xếp bằng ở một bên, dường như đang lĩnh hội cái gì.

Lúc này, phía dưới cây đại thụ lại phát ra ánh sáng.

Tất cả mọi người đều biết là lại có người đi lên.

Chỉ là không biết lần này là ai.

Xuất phát từ sự hiếu kỳ, từng người từng người đều quay đầu nhìn qua.

Dù sao cũng không thể ngay lập tức lĩnh hội được, cho nên buông lỏng một chút cũng tốt, hơn nữa, biết rõ ràng người đến là ai cũng không có gì là xấu.

Rất nhanh sau đó, bọn họ liền thấy dưới tán cây xuất hiện một người, người này thế mà lại đang ngồi trên một cái ghế đọc sách.

Hoàn toàn không thèm để ý đến hoàn cảnh xung quanh.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy người này, Lý Liệu Nguyên hơi nhếch môi cười lạnh.

Hắn trực tiếp ra lệnh cho cường giả ngũ giai bên cạnh động thủ.

Thừa dịp đối phương không chú ý, giết chết.

Kinh Hải cũng có chút ngoài ý muốn, hắn cho rằng người này đã sớm đi lên, thậm chí còn nghĩ là đối phương có lẽ đã lên tầng tiếp theo rồi, không nghĩ tới bây giờ mới đến.

Kiều Uẩn càng bất ngờ hơn, người này thế mà lại còn sống?

Nhưng ngũ giai bên người Lý Liệu Nguyên kia đã bắt đầu động thủ, rõ ràng là muốn tuyệt sát.

‘Đáng tiếc, cuối cùng vẫn chết ở chỗ này.’ Kiều Uẩn thở dài trong lòng.

Kinh Hải kinh hãi, Lý Liệu Nguyên điên rồi?

Dám quang minh chính đại giết người như thế?

Nhưng đối phương là ngũ giai, hắn dù có muốn xen vào việc của người khác thì cũng bất lực.

Kiều Càn thở dài trong lòng, tại sao lại cứ phải nóng vội muốn gây chuyện với người này như thế?

Còn sống, không tốt sao?

Ngũ giai kia nhìn chằm chằm Lục Thủy, việc hắn cần phải làm là đánh giết đối phương trước khi đối phương kịp phản ứng.

Chỉ cần hắn chạm được đến người Lục Thủy là được rồi.

Nhưng trong nháy mắt khi hắn lao đến, lại có thêm hai bóng người xuất hiện, cùng lúc đó, hắn như nghe được phảng phất tiếng Long Phượng vang lên.

Tiếp đó, công kích của hắn va vào một đạo sức mạnh không lồ.

Ầm!

Sức mạnh cường đại trực tiếp ngăn hắn ở ngoài.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 445: Giết

Động tĩnh lớn như vậy, nhưng người đang cúi đầu đọc sách kia cũng chỉ tùy tiện ngẩng đầu nhìn hắn một chút.

Người kia rất bình tĩnh, bình tĩnh như đang nhìn một vật chết.

Ngũ giai hơi giật mình trong lòng.

Nhưng hắn không có thời gian để suy nghĩ nhiều.

Hắn cảm giác được một luồng kiếm ý mãnh liệt.

Nhưng bây giờ cũng không phải thời điểm để nhượng bộ, hai người kia rất mạnh, chỉ cần không cho bọn họ thời gian, không để cho bọn họ đạt tới trạng thái tốt nhất.

Vậy hắn liền chắc thắng.

Nghĩ đến đây, cường giả ngũ giai liền nhanh chóng tăng sức mạnh lên, định phá vỡ lực lượng cản trở đột nhiên xuất hiện này.

Chân Võ Chân Linh thấy đối phương không có chút ý định tránh lui nào, không nói hai lời, một người trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, cường ép bộc phát sức mạnh.

Ngay lập tức, hào quang vạn trượng xuất hiện, ánh sáng đỏ rực trực tiếp tuôn về phía cường giả ngũ giai kia.

Oanh!!!

Sức mạnh khổng lồ từ hai phía trực tiếp va vào nhau.

Dư chấn khiến cường giả ngũ giai kia không thể không lùi về phía sau tránh né, để mình có không gian giảm xóc.

Phụt.

Chân Võ Chân Linh phun ra một ngụm máu tươi, nhưng bọn hắn đều đứng im, không hề lùi lại, bởi vì Lục Thủy vẫn còn ở sau lưng bọn hắn.

Thà rằng bị thương, bọn hắn cũng sẽ không lùi lại.

Mà khi đối phương vừa lùi lại, Chân Võ Chân Linh lập tức xuất ra Song Sinh Kiếm, bọn hắn muốn một hơi giết chết kẻ tập kích đột nhiên xuất hiện này.

Nếu sau này đối phương vẫn cứ bám theo làm phiền Thiếu gia, thì đó chính là lỗi của bọn hắn.

Sau đó, Chân Võ lao lên trước, nghênh chiến với ngũ giai.

Hình bóng của hai người vụt lên trên không, thoáng ần thoáng hiện, sức mạnh không ngừng đánh về phía hòn đảo.

Nhưng cũng không gây ra thương tổn gì lớn cho hòn đảo.

Dường như hòn đảo này, hoàn toàn không phải là thứ một ngũ giai có thể lưu lại dấu vết.

Kiều Uân có chút ngoài ý muốn, người này thế mà lại tránh thoát được một kiếp.

Kinh Hải thì cảm thấy hai người hầu kia thật đúng là tận tâm.

Lý Liệu Nguyên lạnh mắt nhìn Lục Thủy.

Hắn định động thủ, nhưng hắn vẫn nhớ rõ phân thân của mình từng bị người làm cho bị thương, hắn khả năng là đánh không lại đối phương.

Lục Thủy không để ý đến trận chiến của đám Chân Võ, chỉ an tĩnh ngồi trên ghế, cất sách đi.

Sau đó thuận tiện cúi người cầm Nhục Thực Hoa bị rơi xuống đất lên.

Đặt nó lên trên vai xong, Lục Thủy liền đứng lên, đi về phía Thính Vũ lâu.

Thuận tiện nói:

“Đánh xong nhớ cất ghế đi.”

Hắn không chờ Chân Võ đáp lại, nghe thấy là được rồi.

“Ha ha, hai tên tứ giai mà thôi, cũng dám nói đánh xong nhớ cất ghế đi?”

Không sợ còn phải quay lại nhật xác à.” Lý Liệu Nguyên nhìn chăm chăm Lục Thủy.

Không biết vì sao, đôi phương cứ một mặt bình tĩnh như vậy khiến cho gã rất không vui.

Rõ ràng nhìn yếu như thế, ở bên người cũng chỉ có hai tên tứ giai, thế mà lại hành xử như kiểu Đại Thiếu gia đỉnh cấp hào môn vậy.

Đạo Tông Vũ Niết bên cạnh gã, trời sinh Không Minh Tâm, là đỉnh cấp cường giả tương lai của Đạo Tông cũng không có như người này.... ra vẻ như thế.

Trọng điểm là, hắn lại không có cách nào giết chết cái con người đáng chết này.

Lục Thủy nhìn Lý Liệu Nguyên, nói:

“Người của Trùng Cốc, lúc ra ngoài đều không mang nã đi theo à?”

Nếu như không phải xung quanh đây không có cấp dưới của nhà hắn, hắn đã trực tiếp để người ta vả miệng tên này rồi.

Nhưng hắn tạm thời cũng không thể động thủ, xung quanh có quá nhiều người.

Nếu không, hay là diệt khẩu hết đi?

Ý kiến hay.

Đáng tiếc hắn không phải loại sát nhân cuồng ma gì gì đó.

Quá nhiều người, quá bất lợi cho việc động thủ, sớm biết vậy đã mang mặt nạ từ đầu rồi.

Làm chuyện gì cũng không cần để ý.

Hắn bây giờ không phải là Lưu Hỏa, xác suất lớn là Lục Thủy, Lục Thủy sẽ ra tay đánh nhau với người khác sao?

Không thể.

Cho nên, chờ Chân Võ Chân Linh đến đây đi.

Mà cũng chỉ là một tên nhị giai, không đáng để hắn động thủ.

“Ta rất tò mò, người nếu đã biết ta là người của Trùng cốc, thì lấy đâu ra lá gan mà dám đi đối địch với ta?” Lý Liệu Nguyên nhìn chằm chằm Lục Thủy, lạnh lùng nói:

“Diệt phân thân của ta, giết người hầu của ta, người mượn đâu ra lá gan để làm vậy?”

Nghe thấy lời Lý Liệu Nguyên nói, Kiều Uẩn có chút kinh ngạc, hóa ra trận chiến trước đó, bọn Lý Liệu Nguyên lại là người thua.

Nhưng đối phương thật sự không sợ sao?

Kinh Hải cũng có chút ngoài ý muốn, nhưng Trùng cốc quả thực không dễ chọc.

Nhất là Lý Liệu Nguyên, gã đối với Trùng cốc mà nói, rất quan trọng.

Vũ Niết lúc này cũng nhìn sang, Trùng cốc quả thật khiến người ta chán ghét.

Nhưng nàng cũng không có cách nào trực tiếp trở thành kẻ địch của đối phương.

Đương nhiên, nàng cũng không sợ đối phương.

Kiều Càn thở dài trong lòng, cho nên mới nói, rời nhà ra ngoài, khiêm tốn một chút không phải tốt hơn sao?

Lục Thủy nhìn Lý Liệu Nguyên, rất là tò mò nói:

“Tu chân giới bây giờ, Trùng Cốc là thiên hạ đệ nhất sao?”

Từ khi nào mà bản Thiếu gia cần phải mượn lá gan để chỉ để diệt một người Trùng cốc rồi?”

“Trùng Cốc ta không phải là thiên hạ đệ nhất, thế nhưng nhà ngươi thì tính là cái gì? Dám trực diện đối đầu với Trùng Cốc ta sao?” Lý Liệu Nguyên nhìn Lục Thủy, lạnh lùng nói.

Những người Trùng Cốc không thể chọc vào, hẳn đều nhớ rõ.

Mà trong số những người đó, tuyệt đối không có người này.

Lục Thủy nhìn Lý Liệu Nguyên, lạnh lùng nói:

“Vả miệng.”

Lý Liệu Nguyên có chút muốn cười, vả miệng, ai vả miệng?

Nhưng lời Lục Thủy vừa dứt, Chân Linh không nói hai lời đã từ bỏ ngũ giai kia, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến trước mặt Lý Liệu Nguyên, giơ ra một bàn tay.

Bốp!

Một tiếng thanh thúy vang lên, Lý Liệu Nguyên trực tiếp bị đập bay ra ngoài.

Hắn bụm mặt, cảm thấy cả khuôn mặt đều đau rát.

“Ngươi dám?” Lý Liệu Nguyên vô cùng tức giận, từ nhỏ tới lớn, làm gì có ai dám tát hắn như vậy?

“Ta chẳng cần biết ngươi là ai, hôm nay ngươi phải chết ở chỗ này.

Dù là ai cũng không cứu được ngươi.” Lý Liệu Nguyên giận dữ hét lên.

Trên mặt Lục Thủy không lộ vẻ gì, chỉ thuận miệng nói:

“Giết đi.”

Nghe thấy câu này, tất cả mọi người đều khẽ giật mình.

Người này muốn giết Lý Liệu Nguyên ở đây?

Người Trùng cốc chắc chắn sẽ không bỏ qua chuyện này, phải biết lúc trước khi Trùng cốc diệt một môn phái nhỏ, cơ bản chính là phô trương đám côn trùng của bọn chúng.

Bọn chúng thả một đám côn trùng lớn, gặm nhấm gần như toàn bộ môn phái nhà người ta, cuối cùng chỉ còn lại một đồng vụn gỗ.

Những tông môn khác mặc dù chán ghét Trùng Cốc, nhưng cũng không thể làm gì đối phương.

Càng sẽ không vô duyên vô cớ tìm cách trở thành kẻ địch với Trùng Cốc.

Đây không phải là chuyện sáng suốt gì.

Dịch: MB_Boss

Chương 446: Biến Cố

Kiều Uẩn cảm thấy, kể cả nàng có thể đánh bại đối phương thì cũng sẽ không lựa chọn giết Lý Liệu Nguyên, chuyện này đối với nàng mà nói có thể là trí mạng.

Giống như việc đối phương cũng không dám hạ thủ với bọn nàng vậy.

Thế nhưng người này, vậy mà lại muốn trực tiếp giết chết đối phương.

Điên rồi sao?

Kiều Càn cúi đầu không nói gì, hần yên lặng nắm chặt tay, rồi lại buông ra.

Trong nháy mắt vừa rồi, hần có xúc động muốn chạy ra và miệng đối phương.

Hần không hy vọng Lục Thủy sẽ động thủ ở đây, hậu quả của chuyện này không có ai tưởng tượng nổi, ở đây chỉ có hần biết Lục Thủy là dạng tồn tại gì.

Không ai động thủ, hần nhất định phải động thủ.

Như lúc đầu ở Lục gia, khi đó vị thị nữ kia cũng không thể không động thủ.

Hần đột nhiên cảm thấy thật thông cảm cho thị nữ kia.

Kinh Hải vô thức mở miệng nói:

“Đạo hữu, đối phương chính là người của Trùng Cốc.”

Lục Thủy nhìn Kinh Hải một chút, sau đó không để ý nữa.

Chân Linh cũng không suy nghĩ gì nhiều, trực tiếp vung kiếm lao lên đánh giết Lý Liệu Nguyên.

Lý Liệu Nguyên có chút lo lắng, gã không nghĩ đối phương thế mà dám thật sự hạ sát thủ với gã.

Đối mặt với kiếm của Chân Linh, Lý Liệu Nguyên thậm chí còn có chút sợ sệt, một kiếm này gã không chống lại nổi.

Lúc này, cường giả ngũ giai kia lập tức từ bỏ Chân Võ, nếu cho hắn thêm chút thời gian, hắn đã có thể giết chết người này rồi.

Nhưng bây giờ không thể không quay lại cứu Lý Liệu Nguyên.

Àm!

Chân Linh trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Hai người bọn họ một đấu một, căn bản không phải là đối thủ của ngũ giai kia.

Nhưng rất nhanh Chân Võ Chân Linh đã đứng chung một chỗ, hai người thu kiếm lại, tiếp đó lại lập tức rút kiếm ra.

Cùng một nhịp thở, cùng một tần suất, cùng một tốc độ rút kiếm.

Hào quang vạn trượng, nhật nguyệt đồng thiên.

Liên thủ lấy mạng Lý Liệu Nguyên, đây là chuyện duy nhất Chân Võ Chân Linh cần làm lúc này.

Nghe theo mệnh lệnh của Lục Thủy, giết chết Lý Liệu Nguyên.

Lý Liệu Nguyên nhìn cảnh tượng này, theo bản năng lùi lại. Sát ý, sát ý quá mạnh.

Gã có thể cảm giác được rõ ràng, hai người kia chỉ nhắm vào gã.

“Người bọn hắn nhắm vào là ta, bảo vệ ta cho tốt.” Lý Liệu Nguyên nói với cường giả ngũ giai.

Gã bây giờ, vẫn có thể miễn cưỡng giữ vững tinh thần.

Gã không tin hai tên tứ giai lại có thể giết chết được mình.

Chỉ trong vòng vài nhịp thở, công kích của Chân Võ Chân Linh đã tới gần Lý Liệu Nguyên, cường giả ngũ giai lập tức động thủ ngăn cản.

Đối mặt với ngũ giai này, Chân Võ Chân Linh không thể cưỡng ép vượt qua được.

Nhưng hiện tại, quyền chủ động nằm trong tay bọn họ.

Như vậy cũng không phải là không có cách nào.

“Hà Quang Giao Chúc.”

“Nhật Nguyệt Tù Lung.”

“Khóa.”

Trong chớp mắt, toàn bộ công kích vừa rồi của Chân Võ Chân Linh hóa thành một luồng sáng, ánh sáng giao thoa, nhật nguyệt dung hợp.

Bọn hắn không phải là đang công kích cường giả ngũ giai trước mặt, mà là đang cưỡng ép phong tỏa hành động của đối phương.

Dù chỉ trong thời gian chưa đến vài giây, nhưng như vậy là đủ rồi.

Ngay khi hào quang nhật nguyệt vừa bao quanh ngũ giai kia, Chân Võ Chân Linh lập tức vượt qua, phóng đến trước mặt Lý Liệu Nguyên.

Hai người không chút do dự, một kiếm chém về phía Lý Liệu Nguyên.

“Không, không thể nào.” Sợ hãi trào dâng trong mắt Lý Liệu Nguyên.

Lý Liệu Nguyên không hiểu, rõ ràng là gã muốn giết người, rõ ràng đối phương mới là người yếu thế.

Tại sao cuối cùng người bị giết lại là gã.

“Các người dám.” Vừa lúc này, ngũ giai thoát ra khỏi giam cầm, lập tức công kích Chân Võ Chân Linh.

Chỉ cần Chân Võ Chân Linh không phòng thủ, nhất định sẽ bị hắn làm cho trọng thương.

Ngay khi Lý Liệu Nguyên cảm thấy mình được cứu rồi, thì lại bị dọa đến ngẩn người.

Bởi vì Chân Võ Chân Linh căn bản không để ý đến sau lưng, mà trực tiếp lựa chọn giết chết mục tiêu.

‘Sao lại như vậy?’

Điên rồi, bọn hấn điên rồi sao?

Đừng nói Lý Liệu Nguyên, ngay cả bọn Kiều Uẩn Kinh Hải cũng cảm thấy hai người kia điên rồi.

Cả cường giả ngũ giai kia cũng thế, hấn tự nhận mình ngăn không được.

Nhưng hấn sẽ không hạ thủ lưu tình.

Chân Võ Chân Linh hoàn toàn không để ý đến phía sau, kiếm của hai người trực tiếp chém vào Lý Liệu Nguyên.

Ầm!

Lý Liệu Nguyên bị chém bay ra ngoài, thân thể hoàn toàn bị Chân Võ Chân Linh phá hư, dưới tình huống bình thường tuyệt đối sẽ không sống nổi.

Bùm!

Lý Liệu Nguyên vừa bị đánh bay ra ngoài, Chân Võ Chân Linh cũng đồng thời tiếp nhận công kích của cường giả ngũ giai kia.

Rầm!

Hai người bị một đòn này đánh văng xuống đất, trọng thương.

Cường giả ngũ giai kia đánh xong cũng không để ý đến Chân Võ Chân Linh nữa, mà nhìn về phía Lý Liệu Nguyên, hấn nhất định phải đảm bảo sự sống cho Lý Liệu Nguyên.

Nếu không, hấn cũng sẽ chết.

Lý Liệu Nguyên cúi đầu nhìn thân thể của mình, một cổ đau nhức kịch liệt bắt đầu lan khắp toàn thân, gã cảm giác lực lượng hỗn loạn trong cơ thể mình như đang muốn phá bọc thoát ra ngoài vậy.

Cảm giác như sắp nổ tung.

“A a a!”

Đau nhức kịch liệt không gì sánh nổi, khiến Lý Liệu Nguyên vô thức kêu lên thảm thiết

Thân thể của gã bắt đầu rạn nứt, vết kiếm xuất hiện trên người hắn, ngày càng kéo dài.

“Aaa, không, không.”

Vết nứt lan khắp toàn thân, nhìn như chỉ cần thêm một giây nữa thôi, Lý Liệu Nguyên sẽ trực tiếp nổ tung tại chỗ.

Ngay lúc này, trên trán Lý Liệu Nguyên đột nhiên xuất hiện một đạo phù văn.

Đạo phù văn xuất hiện khiến không gian hơi rung chuyển.

Dường như có thứ gì đó đang muốn chui vào từ bên ngoài.

Không chỉ vậy, vết nứt trên thân Lý Liệu Nguyên cũng dừng mở rộng, dường như có người đang ngăn cản cái chết của gã.

Tiếp đó, một cỗ khí tức cường đại truyền tới, nhưng cũng chỉ có khí tức, không có bất kì sức mạnh gì.

Nhìn thấy biến cố bất thành linh này, Chân Võ Chân Linh lập tức đứng dậy, trở lại phía trước Lục Thủy.

Lục Thủy cau mày lại, đôi phương rất mạnh, cưỡng ép xé mở quần đảo Mê Vụ, đánh đến một kích.

Tất nhiên, điều này cũng không phải là không thể, chủ yếu là, nơi này là không gian của kiếm đạo vô thượng, ảnh hưởng do đặc tính của quần đảo Mê Vụ ở đây tương đối nhỏ.

Nếu như là ở bên trong quần đảo Mê Vụ, thì việc đánh một kích như vừa rồi sẽ không dễ dàng như vậy.

Nếu như ở chỗ hội nghị trong thông đạo lúc trước, đừng nói là người này, ngay chính loại tồn tại như tiên đỉnh kia cũng khó mà chạm đến.

Đương nhiên, việc Lục Thủy cần làm bây giờ là đối mặt với người bất thành linh xuất hiện này.

Hắn muốn giết chết Lý Liệu Nguyên trước khi đôi phương thành công đem sức mạnh từ bên ngoài chạm tới nơi này.

‘Không ra tay không được.’ Lục Thủy thở dài trong lòng.

Lúc này, Lục Thủy tiến lên trước một bước, đứng phía trước Chân Võ Chân Linh.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 447: Một Kiếm Kinh Trùng Cốc, Run Rẩy Đi Đám Trùng

Chân Võ Chân Linh không nói gì, bọn hắn biết Thiếu gia muốn động thủ, là do bọn hắn quá yếu.

Kiều Càn có chút lo lắng, nếu để cho Lục Thủy xuất thủ, vậy toàn bộ chuyện về sau, sẽ không phải là chuyện mà bất cứ ai ở đây có thể kiểm soát được nữa.

Cho nên vận mệnh của con người, chỉ nằm trong một ý niệm của Lục Thủy.

Nhưng hắn cũng không có cách nào ngăn cản Lục Thủy.

“Ha ha ha, giết ta, các ngươi muốn giết chết ta sao?”

Khí tức của tiên tổ đã giáng lâm, không cần biết các ngươi là ai, cũng khó mà thoát khỏi cái chết.” Lý Liệu Nguyên dữ tợn nói.

Bọn Kinh Hải ở gần đó tự nhiên cũng cảm thấy kinh hãi.

“Đạo hữu, hay là trước cứ trốn đi, tiếp sau còn có một chút hi vọng sống.” Kinh Hải nhắc nhở Lục Thủy.

“Trốn? Nằm mơ đi.” Lúc này, Lý Liệu Nguyên đứng lên, gã trực tiếp khóa chặt khí tức của Lục Thủy.

Khiến cho khí tức từ ngoài tràn vào kia bắt được Lục Thủy.

Vì vậy, chỉ cần phía bên kia truyền được sức mạnh tới đây, chuyện đầu tiên sẽ là đánh giết Lục Thủy.

Rất nhanh, Lục Thủy đã cảm nhận được đối phương, đối phương cũng đã chú ý tới hắn.

Lục Thủy có thể cảm giác rõ được sự cường đại của đối phương, nhưng ở bên trong quần đảo Mê Vụ, đối phương cũng không dám đích thân tới.

Tùy ý sử dụng loại sức mạnh cấp bậc này, người gặp nạn cũng vẫn là Lý Liệu Nguyên.

Đương nhiên, Lục Thủy cũng phải chống đỡ được công kích của đối phương đã.

Này cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Có điều, Lục Thủy nắm chắc có thể chặt đứt liên hệ trước khi sức mạnh của đối phương tiến vào.

Tiếp đó, một cỗ ý thức truyền ra, sau khi nắm bắt được tình huống hiện tại xong, ý thức này trầm giọng nói với Lục Thủy:

“Thằng nhóc không biết trời cao đất rộng, ở trước mặt bản tôn, người không có tư cách đứng.

Quy xuống.”

Giọng nói vang lên, một cỗ khí tức cường đại ập đến, trực tiếp lao về phía Lục Thủy, dường như muốn ép Lục Thủy đến khí tức bất ổn, sinh cơ tan nát.

Mà trong lúc Lục Thủy chịu ảnh hưởng của khí tức này, kiếm đạo vô thượng ở trên không đột ngột hạ xuống một chút, rung động, giống như có sức mạnh kỳ quái gì đang hội tụ ở đó.

Chỉ là không ai có thể nhìn thấy thôi.

Ở phía dưới, thần sắc của Lục Thủy không chút thay đổi, hần vẫn đứng ở đó nhìn về phía đối phương, chỉ cần nhớ kỹ người này, là đủ rồi.

Sau đó hần liền định động thủ.

Quy xuống?

Một cái Trùng Cốc mà cũng xứng sao.

Chẳng qua ngay khi Lục Thủy đang định động thủ, lại đột nhiên từ bỏ.

Hần phát hiện có một cỗ ý thức mới bao phủ hần.

Tiếp đó, một trận gió từ bên trên quét xuống.

Cơn gió này xuất hiện khiến tất cả mọi người đều sửng sờ.

Sao lại đột nhiên có gió vào lúc này?

Mà ở trong hòn đảo này, rõ ràng chưa từng có dấu hiệu nào của gió.

Nhất là khi lúc cơn gió này quét qua, lại trực tiếp thổi tan toàn bộ khí tức đang đè ép người Lục Thủy.

“Người nào lại dám quản chuyện của Trùng Cốc?” Từ bên trong Trùng Cốc vang ra một giọng nói trầm thấp.

Y có chút ngoài ý muốn, bởi vì đối phương có vẻ như không đơn giản.

Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn về phía đằng sau Lục Thủy, tuy không nhìn rõ cái gì, nhưng lại thấy phảng phất một bóng người.

Bóng người này, như ánh sáng như gió, không ở đâu nhưng lại ở khắp nơi.

Không ai biết người này là ai, cũng không có ai biết người này đến đây làm gì.

Nhưng chắc chắn đã có một ai đó đến đây nhúng tay vào chuyện nơi này.

Chân Võ Chân Linh có chút suy đoán, nhưng không dám mở miệng xác nhận.

Kiều Càn nhẹ nhàng thở ra, Lục Thủy không xuất thủ là được rồi.

Bọn Kiều Uẩn ngược lại lại cảm thấy kinh ngạc.

Thế mà lại có thể lật bàn được?

Nhưng thật sự có người có thể nhúng tay vào chuyện của Trùng Cốc sao?

Vừa mới nghĩ như vậy, cả đám đã bị âm thanh đột ngột vang lên hù dọa.

Một thanh âm thông thả, nghe lại có chút mờ ảo, từ trên không trung vang lên:

“Hắn dám quỳ, Trùng Cốc các ngươi tiếp nhận nổi sao?”

“Có chuyện gì mà Trùng Cốc bọn ta không chịu đựng nổi?” Giọng nói từ Trùng Cốc mang theo khói mù, giống như vừa bị sỉ nhục thậm tệ.

Đừng nói một người bình thường, ngay đến một tiểu bối Đạo Tông như hắn cũng chịu được.

Gió nhẹ lất phất thoảng qua, thanh âm thông thả lại một lần nữa vang lên:

“Ngẩng đầu.”

Ngẩng đầu?

Ở đây không có ai hiểu câu nói này là có ý gì.

Nhưng những người ở đây cũng vô thức ngẩng đầu lên theo, tuy nhiên cũng không thấy có chuyện gì xảy ra.

Lúc này, ở phía xa, trong Trùng Cốc, một vị cường giả nào đó cũng cau mày, ngẩng đầu nhìn một cái.

Vừa nhìn, nhân sinh của y liền tràn ngập ác mộng.

Trong không trung, ngay trên Trùng Cốc, xuất hiện một đạo kiếm quang, một đạo kiếm quang đủ để hủy thiên diệt địa, từ trên cao rơi thẳng xuống Trùng Cốc.

Giống như kiếp nạn diệt thế vậy.

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Mở đại trận mau.”

“Cho mời lão tổ đi.”

Toàn bộ trưởng lão của Trùng Cốc đều kinh hoảng.

Ầm!

Kiếm quang rơi xuống.

Một kiếm này đáng sợ đến cực điểm, cả Trùng Cốc bị chém thành hai nửa.

Tất cả mọi phòng ngự ở dưới một kiếm này hoàn toàn không có chút tác dụng nào.

Không một ai có thể ngăn cản uy thế của một kiếm này.

“Lục Vô Vi, là Lục Vô Vi, rốt cuộc là ai, là kẻ đáng chết nào dám trêu chọc Lục gia.

Giết, giết hắn.”

Ở một chỗ sâu trong Trùng Cốc, một vị lão tổ vốn nên ngủ say đột nhiên gằm thét.

Tiếng gằm thét này mang theo một loại sợ hãi không thể nào xóa bỏ.

Dường như người cầm kiếm là một tồn tại nào đó đáng sợ đến cực điểm.

Cường giả kia thấy được, cũng nghe được.

Một kiếm vừa rời khiến y nhìn thấy cái chết trước mắt.

Mà khi y lần nữa nhìn về tiểu bối trẻ tuổi kia, trong mắt chỉ còn lại hoảng sợ.

Mấy người Kiều Uẩn cũng kinh ngạc, hình như ở Trùng Cốc vừa xảy ra chuyện đại sự gì.

Cụ thể là chuyện gì, bọn họ không biết.

Nhưng rất nhanh bọn họ đã được mở mang đầu óc.

Phía cường giả bên kia của Trùng Cốc, đột nhiên truyền ra tiếng cầu xin tha thứ đầy hoảng sợ:

“Xin, xin tiên bối giơ cao đánh khế.”

Kiều Uẩn ngây cả người, Kinh Hải ngây cả người, Vũ Niết cũng ngây cả người.

Mà người không thể tin nổi vào tai mình nhất, là Lý Liệu Nguyên.

Tại sao có thể như vậy?

Gã không thể hiểu nổi chuyện đang xảy ra trước mắt.

Vì sao Trùng Cốc lại cầu xin tha thứ? Đối phương rốt cuộc là ai?

Gã đã chọn phải người nào rồi?

“Trước hừng đông, đưa bản mệnh linh trùng của ngươi đến Lục gia.” Thanh âm kia lại vang lên, không mảy may chứa chút cảm xúc nào.

“Tính cả một nửa tài nguyên của Trùng Cốc, đưa đủ thì miễn chết.”

Kiều Uẩn kinh ngạc, đây quả thực là đang vũ nhục toàn bộ Trùng Cốc, đối phương to gan như vậy sao?

Hơn nữa, Lục gia.

Nói cách khác, người này là người của Lục gia?

Lục gia có năng lực lớn như vậy sao?

Có, một giây sau, Kiều Uẩn đã có được đáp án.

Bởi vì người của Trùng Cốc thực sự đồng ý. Hơn nữa, còn dùng lòng cảm tạ để đáp ứng.

“Đa tạ tiền bối khoan hồng độ lượng.”

Sau đó khí tức của cường giả Trùng Cốc bắt đầu biến mất. Ngoài ra, cả Lý Liệu Nguyên và ngũ giai đi theo kia cũng biến mất.

Một người chỉ là khí tức biến mất, còn Lý Liệu Nguyên và cường giả ngũ giai đi cùng kia, là sinh mệnh biến mất.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 448: Làm Việc Ngu Xuân

Lý Liệu Nguyên không thể tin được, không ngờ Trùng Cốc lại có thể hèn mọn như vậy trước mặt đối phương.

Lục gia, Lục gia là nhà nào?

Vào lúc hấp hối, gã đột nhiên nhớ tới, lúc đi ra ngoài, có người đã dặn dò gã về một vài gia tộc không thể chọc vào.

Gã không có nghe hết.

Cho nên, chính là gia tộc này sao?

Cuối cùng, Lý Liệu Nguyên tan thành mây khói.

Người của Trùng Cốc biến mất, những người khác vẫn không nói lời nào, không dám phát ra bất kỳ âm thanh gì.

Kiều Uẩn rút cuộc cũng hiểu được tại sao lần trước Kiều gia lại phải trở thành thông gia với Lục gia.

Tồn tại kia đáng sợ đến như vậy, xem Trùng Cốc chỉ như sâu kiến, toàn bộ tu chân giới này làm gì có đến người thứ hai. Đúng không nào?

Trong lúc tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, Lục Thủy đã hóa thành một vệt ánh sáng, biến mất tại chỗ.

Hắn đã đi lên tầng trên.

Đây chính là cửa sau trong truyền thuyết sao?

Chân Võ Chân Linh bị bỏ lại, không cùng đi lên.

Nhưng bọn hắn vẫn nhẹ nhàng thở phào.

Chỉ là vừa mới buông lỏng được một chút, hai người lại bắt đầu lo lắng.

Lo lắng liệu Thiếu gia có thể bị bại lộ hay không, mặc dù bại lộ cũng là chuyện tốt, nhưng bọn hắn tất nhiên sẽ bị trừng phạt.

Mà bọn hắn còn đang bị thương.

Nghĩ như vậy, Chân Võ Chân Linh lập tức nhét linh dược vào miệng nhai, bắt đầu chữa thương.

Mà những người còn lại, nhất thời không dám thảo luận bàn tán gì.

An tâm yên lặng ngồi ở một bên.

Chuyện xảy ra vừa rồi, có chút rung động tam quan của bọn hắn.

Hóa ra Lục gia đáng sợ như vậy.

Kinh Hải trước đó chỉ nghe tiền bối nói là chiến lực của Lục gia có thể chen vào hàng đỉnh cấp, bây giờ xem ra, vị tiền bối kia của hắn biết cũng không nhiều.

Đây không phải là đỉnh cấp, mà là đỉnh cấp của đỉnh cấp.

Hắn rất ngạc nhiên, không biết Đạo Tông Thái Thượng Trưởng lão của bọn hắn đối đãi với Lục gia như thế nào.

Nhưng loại chuyện này, căn bản không phải thứ mà một tiểu bối nhỏ yếu như hắn có thể biết được.

Trừ khi hắn mạnh lên, đủ mạnh, mới có thể biết là thái độ gì.

Cố gắng mạnh lên đi.

“Đúng rồi sư muội, chuyện nhìn thấy hôm nay, lúc trở về tốt nhất đừng nói với người khác.” Kinh Hải nói với Đạo Tông Vũ Niết.

Hắn nói ra câu này, cũng là muốn nói cho cả Kiều Càn nghe.

Loại chuyện này một khi nói ra, chính là vũ nhục Trùng Cốc.

Đến lúc đó rất dễ bị để mắt tới.

Đạo Tông Vũ Niết gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Một ngày nào đó, nàng cũng sẽ trở thành cường giả chân chính, nàng có lòng tin này.

Kiều Uẩn tự nhiên cũng hiểu rõ, sau đó quay sang dặn dò Kiều Càn.

Kiều Càn so với những người khác còn hiểu rõ hơn làm sao mới có thể sống sót thật tốt.

Nhất là khi nhìn thấy Lý Liệu Nguyên, hẳn lại nhớ tới lần đầu nhìn thấy Lục Thủy.

Nếu như ngày đó không có tổ gia gia của hắn ở đó, nếu như tổ gia gia không biết Lục gia đáng sợ như thế nào.

Thì Lý Liệu Nguyên hôm nay sẽ chính là ngày hôm qua của hắn.

--

Lúc Lục Thủy xuất hiện lần nữa thì đã thấy mình đang đứng trên mặt nước, hắn cũng không biết mình đang ở tầng thứ mấy.

Nhưng chắc chắn không phải là tầng trên cùng.

Bởi vì hắn phát hiện phía trên đầu vẫn còn một hòn đảo nữa.

Một hòn đảo rất to lớn.

Có lẽ đó chính là hòn đảo cuối cùng.

Đại Trưởng lão đã rời đi, hoặc là nói, khí tức mà Đại Trưởng lão lưu lại ở chỗ này đã hoàn toàn tiêu tán.

Mà nơi này chính là ưu thế của hắn, hắn đang ở gần kiếm đạo vô thượng hơn tất cả những người còn lại.

Về phần cuối cùng có thể đạt được kiếm đạo vô thượng hay không thì còn phải xem vào vận khí của hắn.

Chuyện của Trùng Cốc, Lục Thủy không để ý đến nữa, Đại Trưởng lão cũng đã xuất thủ gì, còn cái gì mà để ý?

Thân là một tiên bối mà lại dám động thủ với hắn trước mặt Đại Trưởng lão, thật không muốn sống.

Nhưng Lục Thủy cảm thấy, mình bây giờ vẫn chưa lên đến tầng cao nhất, khả năng là có quan hệ với việc Đại Trưởng lão xuất thủ.

Đương nhiên, cái này cũng không quan trọng.

Sau đó, Lục Thủy nhìn về phía trước, cách đó không xa có một Điếu Ngư Đài.

Hắn đi tới.

“Thanh Thủy Đài.”

Đây là tên của Điếu Ngư Đài này.

Lúc đi tới, Lục Thủy phát hiện nơi này có thể bao quát phần lớn khung cảnh xung quanh.

Mà xung quanh thật ra chỉ có nước, làn nước trong veo nhìn được tới đáy.

Lục Thủy tiếp tục đi về phía Điếu Ngư Đài, phát hiện nơi này cũng không có tôm cá gì.

Nhưng lại có một dòng chữ thấp thoáng trong làn nước: Kiếm Lạc và biển, xem kiếm giả có thể lên Thiên Vân Đài.

“Thiên Vân Đài? Có vẻ như là tầng cuối cùng.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Sau đó hắn ngồi xuống, muốn xem xem với chút thiên phú bình thường của hắn thì có thể nhìn thấy kiếm hay không.

Một hồi lâu sau, Lục Thủy thu hồi ánh mắt, hắn bỗng hiểu ra một điều.

“Có thời gian rảnh rồi đi nhìn cái thứ đồ chơi này, vậy sao không trực tiếp xem Thiên Địa Trận Văn, sớm ngày mạnh lên?”

Hắn có cảm giác mình vừa mới làm một việc thật ngu xuẩn.

Sau đó Lục Thủy từ bỏ xem kiếm, lựa chọn xem Thiên Địa Trận Văn.

Hắn cũng không có đi lên nhìn kiếm đạo vô thượng, kiếm đạo vô thượng không thuộc về hắn, tạm thời không nên phá hỏng tiến trình tất yếu của người khác.

Trừ khi mất quá nhiều thời gian.

--

Sáng sớm, Mộ Tuyết đã đứng tưới hoa, hoa trong sân nhỏ của Lục Thủy đều do nàng một tay chăm sóc.

Dù sao nàng cũng vừa mới trông xong, nhờ đâu để bị khô héo thì sẽ không tốt.

Cha mẹ Lục Thủy đã ra ngoài, cho nên cũng sẽ không có ai gọi nàng đi ăn cơm, nàng ở Lục gia bây giờ cực kỳ thanh nhàn.

Chỉ là không được nhìn thấy Lục Thủy.

Còn không thể gọi điện thoại cho Lục Thủy.

Thật muốn Lục Thủy.

“Chị dâu, chị lại đang ở chỗ này.” Đông Phương Trà Trà từ phía ngoài viện lộ đầu vào.

Bởi vì hai vợ chồng Lục Cổ đã ra ngoài, toàn bộ Lục gia đều không có ai để ý đến nàng.

Cho nên Đông Phương Trà Trà đặc biệt vui vẻ, muốn đi thám hiểm Lục gia.

Nhưng qua một thời gian ngắn nữa nàng sẽ phải trở về nhà một chuyện, nàng muốn trở về tìm đệ đệ muội muội, tám chút chuyện mạo hiểm bên ngoài.

Thuận tiện dặn bọn chúng nên rời nhà ra ngoài lấy kinh nghiệm.

Nàng là một tỷ tỷ rất có trách nhiệm.

“Thế nào? Lại muốn đi đâu chơi?” Mộ Tuyết không để ý, tiếp tục tưới hoa.

Tính tình Trà Trà vốn cũng không phải dạng diêm đạm nho nhã, mặc dù có thể để nàng đợi, nhưng muốn nàng yên lặng đứng im không làm gì, thì vẫn tương đối khó khăn.

Nhưng Trà Trà cũng sẽ không chạy đi gây chuyện khắp nơi.

Vấn đề nhỏ thì vẫn phải có, ví dụ như chỉ cần không để mắt tới là liền đánh nhau với Băng Phượng.

Giống như là kẻ thù không đội trời chung vậy.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 449: Vào Phong Sương Hà

“Chị dâu, chúng ta đi thám hiểm Phong Sương Hà đi, lần trước ta mới đến cửa ra vào, chưa có đi dạo bên trong.

Hơn nữa đi vào trong, nhớ đâu lại gặp được cái gì đó thần kia.” Đông Phương Trà Trà nói.

“Không ăn điểm tâm sao?” Mộ Tuyết hỏi.

Nàng cũng muốn đến Phong Sương Hà xem, chỉ là nàng tương đối lo lắng phía sau núi Lục gia.

‘Ừm, vấn đề cũng không lớn, không làm cái gì là được.’ Mộ Tuyết âm thầm nghĩ.

Lúc này, Mộ Tuyết nhìn thấy Trà Trà lấy ra một miếng điểm tâm đặt vào trong miệng, nhai nhai vài cái rồi nuốt luôn xuống, tiếp đó nhìn Mộ Tuyết nói:

“Đã ăn rồi chị dâu.”

Mộ Tuyết: “...”

“Vậy đi xem một chút đi.” Mộ Tuyết bình tĩnh nói.

Trà Trà tu vi tam giai, có ăn hay không thật ra cũng không ảnh hưởng gì.

Nàng là người bình thường, đương nhiên cần ăn cơm.

Nhưng nàng hy vọng có Lục Thủy ăn cùng nàng.

‘Đến lúc nào mới trở về?’ Mộ Tuyết thở dài trong lòng, muốn nhắn tin hỏi Lục Thủy.

Nhưng rất nhanh nàng liền không suy nghĩ nhiều nữa, chỉ là một tên Lục Thủy mà thôi, có cái gì tốt mà nghĩ.

Cắn chết hẳn.

“Chị dâu, chính là chỗ này, chúng ta vào xem một chút đi.” Ở bên ngoài Phong Sương Hà, Đông Phương Trà Trà nói với Mộ Tuyết.

Hương Dụ và Đinh Lương đi theo phía sau, trong lòng tự nhiên đều không yên.

Một Trà Trà lỗ mãng, một Mộ Tuyết là người bình thường, để hai người này cùng đi vào Phong Sương Hà, nhìn thế nào cũng thấy không yên tâm.

“Tiểu thư, Phong Sương Hà không phải là nơi bình thường, thân thể người liệu có chịu được không?” Đinh Lương mở miệng hỏi thăm một chút.

Mộ Tuyết nghĩ nghĩ, rồi nói:

“Nếu như ta thấy khó chịu, sẽ lập tức đi ra.”

Mộ Tuyết đã nói như vậy, Đinh Lương còn có thể nói cái gì?

Sau đó, Đông Phương Trà Trà và Mộ Tuyết cùng nhau đi vào bên trong.

Hương Dụ và Đinh Lương cũng đi theo phía sau, không đi theo mà ở lại bên ngoài thì hai nàng sẽ sốt ruột đến chết mất.

Mộ Tuyết đi vào Phong Sương Hà, lúc vượt qua biên giới, liền cảm thấy hơi lạnh.

Nhưng nàng đã mặc quần áo rất dày, dù sao pháp thuật cũng không có tác dụng mấy ở nơi này, ngược lại dùng rồi sẽ chỉ cảm thấy càng ngày càng lạnh hơn.

Thân là người bình thường, nàng chỉ cần giữ ấm cho tốt, ở chỗ này thật ra cũng không có vấn đề gì lớn.

Nhưng khi đi trên đường, nàng cũng không nhìn thấy cái gì dị thường ở Phong Sương Hà.

Về phần ở dưới sông, nàng không thể nhìn.

Phong Sương Hà này, người bình thường không thể đựng vào.

“Hôm nay sao lại không thấy cô bé xinh đẹp kia đâu vậy?” Đông Phương Trà Trà đảo mắt bốn phía, thăm nói.

Nàng bây giờ không mang bịt mắt, cho nên có thể nhìn thấy rất rõ.

Không bao lâu sau, các nàng đã đến chỗ Điều Ngư Đài.

“Chị dâu, nơi này có thể câu cá không?” Đông Phương Trà Trà hỏi.

Nếu như có thể, nàng muốn thả hương lên, khiến cho cá tự nguyện mắc câu.

Đáng tiếc, đáp án nhận được là: Không thể.

Cá ở nơi này rất hiếm, dám bắt ăn sẽ bị đánh đòn.

Trà Trà cũng không ngoại lệ.

Không bao lâu sau, Mộ Tuyết phát hiện chung quanh bắt đầu có sương mù dâng lên.

“Có sương lên, Trà Trà Tiểu thư, Mộ Tiểu thư, hãy cẩn thận.” Hương Dụ nhắc nhở.

Lần trước cũng là vì có sương mù nổi lên, Trà Trà Tiểu thư mới nhìn thấy vật kỳ quái, sau đó bị đánh ngất xỉu.

Lần này nhớ đâu cũng là như vậy.

Vậy liền thăm rồi.

“Không cần lo lắng.” Mộ Tuyết mở miệng an ủi.

Quả thật là không cần phải lo lắng, chỉ là đứa nhóc kia muốn đi ra mà thôi.

‘Xem ra ở dưới Phong Sương Hà quả thực có một chút đồ vật.

Gần đây chú ý một chút, bảo đảm an toàn cho đứa nhóc này, về sau để Lục Thủy mang ta xuống dưới dạo chơi.’

Nhưng Mộ Tuyết có chút hiếu kỳ, không biết kiếp trước, Chân Thần Duy Nhất này đã đi đâu.

“Chị dâu, nó đi ra kia, thật là đáng yêu, đáng yêu như khi ta còn bé vậy.

Hương Dụ nói rất đúng.” Đông Phương Trà Trà mừng rỡ nhìn chăm chăm mặt nước.

Mộ Tuyết có chút bất đắc dĩ, nhưng mà khi còn bé à.

Khi còn bé không biết nàng có đáng yêu không?

Chính nàng cũng không biết.

Từ khi còn nhỏ nàng đã bắt đầu tu luyện, tu luyện, tu luyện.

Thẳng cho đến khi gả cho Lục Thủy.

Lễ phép cơ bản nàng đều hiểu, nhưng những mặt khác, nàng căn bản đều không biết.

Cho nên lúc mới gả cho Lục Thủy, hẳn có thể sẽ cảm thấy nàng hơi ngốc.

Lúc đó, nàng thường xuyên cảm thấy không biết phải làm sao.

Nhưng may mà có Lục Thủy ở bên cạnh.

Cho nên nàng đặc biệt dựa dẫm vào Lục Thủy, bây giờ cũng thế, cơ bản đều nghe theo hẳn.

Sau khi cưới, Lục Thủy thường xuyên nói nàng đáng yêu, có lẽ khi còn bé nàng cũng rất đáng yêu.

Lục Thủy thấy nàng đẹp mắt, đáng yêu, kinh diễm, tất cả đều đúng.

Thấy nàng chân to, mập mạp, tất cả đều chỉ là ảo giác, không, là Lục Thủy bày trò quái đản.

Cắn chết hẳn.

Lục Thủy chính là không chọc giận nàng thì không chịu được.

Sau đó Mộ Tuyết không suy nghĩ nhiều nữa, chờ Lục Thủy trở về, lại bắt hẳn dạy nàng dùng điện thoại tiếp.

Như vậy chắc chắn có thể rút ngắn khoảng cách, sau đó lại nhờ hẳn mở nắp chai, ặc, cái này, nhờ đâu Lục Thủy lại nói không mở nổi, nàng sợ mình sẽ nhịn không được mà mỗ nào hẳn ra nhìn xem bên trong chứa cái gì.

Tiếp đó, Mộ Tuyết nhìn thấy một cô bé tóc bảy màu xuất hiện bên trong bông hoa sen, cô bé lúc này vẫn còn đang ngủ, không thấy có dấu hiệu tỉnh lại.

Đông Phương Trà Trà hiếu kỳ hỏi:

“Có phải cần ta hôn một cái thì nó mới tỉnh lại không?”

Mộ Tuyết không nói gì, nàng ngược lại muốn bóp bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé này một chút.

“Ừm?” Cô bé tóc bầy màu đột nhiên mở mắt.

Nàng hình như vừa ngửi thấy mùi của nhân loại.

“Có phải tối hôm qua ngươi thức đêm không?” Đông Phương Trà Trà chọc chọc má của cô bé, hỏi.

Lúc này, cô bé tóc bầy màu rất cuộc cũng đã nhìn rõ tình huống xung quanh, cô nghiêm mặt lại, nhìn thẳng vào Đông Phương Trà Trà.

Khí tức Chân Thần bắt đầu tỏa ra từ trên người cô.

“Nhân loại, ngươi đang khinh nhờn thần ư?” Trong giọng nói mang theo vẻ uy nghiêm, không thể xâm phạm.

Lời nói vừa dứt, cô bé tóc bầy màu liền bay lên.

Cô bé cúi đầu quan sát Đông Phương Trà Trà, tiếp tục nói:

“Nhân loại ngu xuẩn, ngươi sẽ vĩnh viễn không trở thành thần được.”

“Ngươi cho rằng thành thần là ngẩng đầu không thấy trời xanh, cúi đầu không thấy bãi cỏ sao?”

Ngu xuẩn, thân là một nhân loại, ngươi làm sao biết được ánh mắt của thần.” Cô bé tóc bầy màu lại bổ sung thêm một câu.

Cực kỳ có thần khí.

“Thế nhưng làm thần phải ở dưới nước, dưới đó chắc chắn không có điểm tâm để ăn, không có quần áo mới để mặc, thậm chí gọi đầu cũng không có người giúp, làm thần rất cô độc.” Đông Phương Trà Trà vừa đếm ngón tay vừa nói.

Cô bé tóc bầy màu tức giận nhìn Đông Phương Trà Trà, sau đó duỗi ra một ngón tay, muốn cho nhân loại này nếm thử xem cơn thịnh nộ của Chân Thần là như thế nào.

Dịch: MB_Boss

Chương 450: Danh Sách Giết Thần 1

Chỉ là vừa mới định động thủ, Mộ Tuyết đã đột nhiên mở miệng nói:

“Được rồi, đừng làm rộn.”

Nghe được giọng nói của Mộ Tuyết, cô bé mới tán uy thế đi, sau đó đáp xuống bên cạnh nàng, thấp giọng nói.

“Nhân loại ngu xuẩn kia là đang khinh nhờn thần, ở dưới nước thật ra chơi rất vui, hơn nữa, thành thần rồi thì không cần ăn cái gì, quần áo cũng không cần thay.”

Ăn nhiều đồ ăn sẽ biến thành tiểu mập mập, rất nhiều tôm cá ở dưới nước đều như vậy.

Thần là Chân Thần sao có thể biến thành tiểu mập mập được?

Chỉ có nhân loại ngu xuẩn mới đi ăn lung tung như vậy.

Hơn nữa, quần áo của cô rất dễ nhìn, có rất nhiều cá tôm hâm mộ cô.

“A, cho người này, ăn rất ngon.” Đông Phương Trà Trà đột nhiên lấy ra một miếng điểm tâm đưa cho cô bé tóc bảy màu.

“...”

Cô bé tóc bảy màu nhìn miếng điểm tâm ngọt trong tay Đông Phương Trà Trà, cái này nhìn rất đẹp.

Một lúc sau, cô nhóc mới gian nan rời ánh mắt đi:

“Thần là Chân Thần, ta không cần ăn cái gì cả.”

Mộ Tuyết nhìn cảnh này cũng không biết nói gì cho phải.

Nhưng ngược lại nàng muốn hỏi một chút xem tình huống ở dưới nước là như thế nào.

Lúc nàng vừa định mở miệng hỏi, thì cô nhóc kia lại đột nhiên ngẩng đầu lên nói:

“Ta có cảm giác có cái gì đó đang triệu hoán ta.

Nơi tận cùng biển sâu đang cần ta.

Ta phải mau mau đến xem.”

Nói xong, cô bé tóc bảy màu liền nhảy ra khỏi Phong Sương Hà, sau đó biến mất ở chân trời.

“Chị dâu, cô bé kia ra ngoài không cần phải thông báo với phụ huynh sao?” Đông Phương Trà Trà ăn miếng điểm tâm trong tay, tò mò hỏi một câu.

Mộ Tuyết nghĩ nghĩ, cảm thấy đối phương khả năng là không có cha mẹ.

Nhưng nơi tận cùng của biển sâu kia, hẳn là khu vực của Hải Yêu đi?

‘Đến lúc đó có thể để người của Thiên Nữ tông đi xem xét tình huống xem thế nào.’ Mộ Tuyết suy nghĩ trong lòng.

Vừa lúc gần đây các nàng đang điều tra những đồ vật liên quan đến Tiên Đình thời Viễn Cổ.

Chỉ là những người đó đều không nhìn thấy Chân Thần Duy Nhất, cái này có chút phiền toái.

“Còn muốn vào xem không?” Mộ Tuyết hỏi Đông Phương Trà Trà.

Đông Phương Trà Trà lập tức hưng phấn nói:

“Đi chứ, đến đây thám hiểm đương nhiên là phải đi thăm dò mọi góc ngách rồi.”

--

Dưới chân núi ở Kiếm Nhất phong, một đệ tử bình thường đang ngồi ăn gà nướng, vừa ăn vừa nhìn về khoảng không xa xôi phía trước, thở dài nói:

“Kiếm đạo vô thượng, Kiếm Khởi sẽ chọn sao?”

“Trong số những người ở đó, hẳn là người có khả năng tiếp cận kiếm đạo vô thượng nhất.”

Ăn xong gà nướng, người đệ tử bình thường này mới dập đồng lửa đi, sau đó nhìn về phía trung tâm của Kiếm Nhất phong.

“Kiếm Nhất phong đã rất lâu rồi chưa xuất hiện người như vậy.”

“Hắn sẽ làm ra lựa chọn như thế nào đây?”

Sau đó, đệ tử bình thường này lại quay đầu nhìn về phía Lục gia, trong mắt ánh lên chút hiếu kỳ.

“Lục Vô Vi hẳn cũng đã gặp qua kiếm đạo vô thượng rồi đi, khi đó hắn đã lựa chọn như thế nào?”

Cuối cùng, người đệ tử bình thường này thở dài một tiếng, không suy nghĩ nhiều nữa.

“Su đệ, bắt đầu đốn cây đi.” Đột nhiên, một tiếng nói vang lên.

Đệ tử bình thường kia lên tiếng đáp lại, sau đó chạy qua.

Hắn ở Kiếm Nhất phong, xác thực chỉ là một đệ tử bình thường.

Một đệ tử mỗi ngày chạy quanh làm việc vất.

--

Lục Thủy ngồi ở Thanh Thủy Đài rất lâu, hắn đã không còn thử lĩnh hội kiếm của nơi này nữa, mà là đang xem Thiên Địa Trận Văn.

Hắn đã xem thật lâu.

Từ khi trời sáng đến khi màn đêm buông xuống.

Lại từ đêm đen cho đến hừng đông.

Đến ngày thứ hai, Lục Thủy phát hiện tu vi của mình đã thành công tiến lên 4.4.

Để sách trong tay xuống, Lục Thủy có cảm giác chỉ cần qua mấy tháng nữa tu vi của hắn liền có thể thành công tiến vào ngũ giai.

Cần phải chờ đến tháng sau.

Sau ngũ giai, đối với hắn mà nói là giai đoạn rất quan trọng.

Khi đó hắn có thể biết rõ hơn việc sức mạnh của mình rốt cuộc đã bị hao đi bao nhiêu, cũng có thể dự đoán cụ thể hơn thời gian cần thiết để tiến vào ngũ giai.

Hắn hy vọng có thể tiến giai nhanh một chút, thời gian nửa năm tới đây là cơ hội duy nhất của hắn.

Loại đại sự như từ hôn này, hắn không muốn thất bại.

Sau đó lại thành hôn, như vậy nhân sinh của hắn liền viên mãn.

Tiếp đó Lục Thủy không nghĩ nhiều nữa, thời gian nửa năm sẽ trôi qua rất nhanh, cần phải nắm chặt cơ hội, thời gian nháy mắt là đã trôi qua rồi.

“Đáng tiếc là cơ duyên bình thường không thể giúp gì được ta.” Lục Thủy lắc đầu thở dài.

Cái gì mà đốn ngộ, cái gì mà cơ duyên dễ dàng đột phá bình cảnh, rồi lại cơ duyên giúp lĩnh ngộ đại đạo, đối với hắn một chút xíu tác dụng cũng không có.

Cộng với thực lực của hắn, những cơ duyên này lại càng không có chỗ dùng.

Công pháp, thuật pháp, so với giấy lộn thì gì khác nhau à?

Đan dược, linh vật lại càng vô dụng hơn, ăn còn phải mất một đoạn thời gian để tiêu hóa, còn không bằng để hắn ngồi không, chỉ cần ngồi đủ là có thể tiến giai.

Còn có cách gì vừa nhanh vừa dễ hơn cách này à?

Nhưng điệp gia ngược lại lại có thể, vừa nhai thuốc vừa vận hành Hữu Vi Pháp, vậy quả thật có thể nhanh hơn khoảng một ngày.

Có điều chuyện này thực sự rất phiền phức, còn không bằng đi bế quan, quan sát Vô Vi Pháp.

Cùng với đó, dùng Vô Vi Pháp tăng cường thể thuật, như vậy mới thích hợp.

Mà quan trọng hơn là, ngày nào cũng bé quan như vậy thì hẳn trêu chọc Mộ Tuyết kiểu gì?

Chuyện gì cũng không làm được.

Hơn nữa Mộ Tuyết vẫn đang ở Lục gia, hẳn làm sao có thể bé quan được đúng không?

Sau khi cưới không được, vậy trước hôn nhân liền có thể?

“Được nha, ở nhà mà không nhìn thấy Mộ Tuyết, trong lòng luôn có cảm giác trống rỗng.”

Lúc trở về, chưa nhìn thấy Mộ Tuyết còn đỡ, lúc Mộ Tuyết chưa đến Lục gia cũng còn tốt.

Tối thì lại không giống lúc trước.

Ví dụ như sau một khoảng thời gian thì kiểu gì cũng sẽ muốn gặp người khác phái mà mình ngưỡng mộ trong lòng.

Sau đó, Lục Thủy lại tiếp tục đọc sách.

Trời lại một lần nữa tối lại.

Thanh Thủy Đai vốn tĩnh lặng, đột nhiên xuất hiện một vệt ánh sáng.

Lục Thủy khép sách lại, đưa mắt nhìn qua.

“Cuối cùng cũng có người đi lên.”

Lục Thủy không muốn cướp đồ trước, hẳn muốn để những người khác có cơ hội thử một chút.

Rất nhanh sau đó, một bóng người đã xuất hiện ở trên mặt nước.

“Kiếm Khởi?”

Lục Thủy cũng không quá bất ngờ, chỉ là hẳn không biết Kiếm Khởi cũng có mặt ở quần đảo Mê Vụ mà thôi.

Kiếm Khởi là một trong những người thuộc thế hệ trẻ phù hợp nhất với tu kiếm mà hẳn từng gặp qua.

Chỉ là còn thiếu một chút thời cơ cho nên mới chưa nắm chặt được chuỗi của thanh kiếm vô địch kia.

Nhưng ngày đó rốt cuộc là ngày nào, cái này giống như
đồng đạo vậy.

Có thể là ngay bây giờ, có thể là ngày mai, cũng có thể là
không bao giờ.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 451: Danh Sách Giết Thần 2

Vừa xuất hiện chưa được bao lâu, Kiếm Khởi cũng đã nhận ra Lục Thủy đang ngồi ở Thanh Thủy Đài.

Hắn cũng không kinh ngạc.

Sau đó, Kiếm Khởi đi tới bên cạnh Lục Thủy, ngồi xuống.

“Đông Phương đạo hữu không đi lên tiếp sao?” Kiếm Khởi hỏi.

Hắn không tin Lục Thủy sẽ bị kẹt lại ở chỗ này.

“Chờ người khác đi lên trước.” Lục Thủy nói.

Về phần ở chỗ khác có người đi lên hay không, Lục Thủy tạm thời không biết.

Nhưng nếu kiếm đạo vô thượng bị động vào thì hắn có thể biết được.

Đối với lời nói của Lục Thủy, Kiếm Khởi chỉ gật đầu, hắn có thể tin chắc rằng Lục Thủy không có dự vọng gì đối với kiếm đạo vô thượng, nếu không thì những người khác căn bản là không có cơ hội ở đây.

Giống như đạo tàng bên trong cơ thể Côn Bằng, hay như sức mạnh của Thái Dương Thần vậy.

Đối phương căn bản không mấy may có chút dự vọng chiếm hữu nào.

“Ta có đoạt được một đồ vật từ trên thân của một đóa Nhục Thực Hoa, có lẽ Đông Phương đạo hữu có thể xem được.” Kiếm Khởi nói.

Món đồ kia hắn không có khả năng nhìn, Sơ Vũ và em gái của hắn tự nhiên cũng không thể xem được.

Nhưng người bên cạnh hắn này hẳn là có thể.

Có điều hắn có chút tò mò với đóa hoa ở trên vai Lục Thủy, đây hình như cũng là một đóa Nhục Thực Hoa.

Chẳng qua, tại sao nó chỉ cứ chảy nước miếng như vậy mà không động khẩu?

Sau đó Kiếm Khởi cũng không suy nghĩ nhiều nữa, thân là một thiên kiêu của thiên kiêu, có chút vật kỳ quái bên người cũng là chuyện đương nhiên.

Nghe thấy Kiếm Khởi nói vậy, Lục Thủy ngược lại có chút ngoài ý muốn.

Kiếm Khởi nói hẳn có thể xem được, nghĩa là bản thân Kiếm Khởi không thể xem được.

“Là cái gì?” Lục Thủy hỏi.

“Một phiến đá, nhưng có một sức mạnh mà ta không thể nào hiểu được bao trùm lên nó, lúc ánh mắt ta chạm đến nó, con mắt liền bị thương.” Kiếm Khởi nói, trong lòng vẫn còn sợ hãi:

“Nếu như không phải vừa vặn có Sơ Vũ ở đó, có lẽ mắt ta đã không còn nhìn được nữa rồi.”

Phiến đá?

Lục Thủy thật ra đã có chút suy đoán, nhưng lại cảm thấy cái này không có khả năng lắm.

“Đông Phương đạo hữu có muốn thử nhìn một chút không?” Kiếm Khởi hỏi.

Lục Thủy gật đầu, không nói tiếng nào.

Kiếm Khởi cũng không nói thêm gì nữa, hẳn nhắm mắt lại, sau đó lấy phiến đá ra.

Hắn không thể nhìn vào cái này, đối với thực lực của mình, hẳn hiểu rất rõ.

Lục Thủy đưa mắt nhìn vật trong tay Kiếm Khởi.

Vật này được bọc trong một tấm vải, nhưng Lục Thủy có thể cảm giác được một nguồn sức mạnh mạnh mẽ đằng sau lớp vải đó.

Một nguồn sức mạnh không bình thường chút nào.

Lục Thủy lặng lẽ đưa tay nhận lấy vật này.

Mở lớp vải ra, bên trong là một phiến đá nhìn rất quen mắt, chất liệu cũng rất quen mắt.

‘Đây chính là phiến đá xuất hiện trong hội nghị kia? Cũng là thứ Thần Chúng muốn có được?’ Lục Thủy ngạc nhiên.

Hắn không nghĩ tới loại vậy này cuối cùng lại bị một đóa Nhục Thực Hoa nuốt vào.

Đóa hoa kia làm thế nào mà ăn được cái này thế?

Nhưng nó đi ăn cái này vào, thật đúng là rước họa vào thân.

‘Là bởi vì phiến đá này bị những vật khác đưa ra bên ngoài sao?’ Lục Thủy nghi vấn trong lòng.

Loại chuyện này hoàn toàn không có cách nào nghiệm chứng.

Chuyện từ xa xưa như vậy rồi, làm gì có ai có thể nói rõ được trong khoảng thời gian đó đã có những việc đã xảy ra chứ?

Dù sao Lục Thủy cũng không biết có chuyện gì đã xảy ra.

Sau đó, hắn đưa mắt đọc dòng chữ ở phía trên cùng của phiến đá: Danh sách mời.

Nhìn thấy dòng chữ này, Lục Thủy liền cảm thấy hứng thú.

Hắn rất muốn biết năm đó có những ai đã tham dự vào chuyện giết thần kia.

Nội dung phía dưới xác thực bị một loại sức mạnh bao phủ, nhưng ở trước sức mạnh thiên địa của Lục Thủy, tự nhiên không là vấn đề gì.

‘Tiên Đình, Tiên Mục.’

Đây là người đầu tiên xuất hiện ở hội nghị, cũng là người đầu tiên trong danh sách.

‘Minh Thổ, Lạc Tam Sinh.’

Người này cũng xuất hiện trong hội nghị.

Tiên Mục của Tiên Đình cụ thể là ai thì Lục Thủy không biết, nhưng những người thuộc Tiên Đình thời kỳ Viễn Cổ mà có tư cách tham dự vào chuyện này chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Mà đại diện cho Tiên Đình, bình thường chỉ có một người.

Nhưng Lạc Tam Sinh của Minh Thổ này thì Lục Thủy hoàn toàn không biết, chưa bao giờ nghe nói qua.

Minh Thổ là một mảnh đất bị trục xuất, bình thường thì không nhìn được nó.

Kiếp trước, hắn cũng không có chút hứng thú nào đối với Minh Thổ, lúc đi tìm vật liệu thì có đi qua vài lần thôi.

Sau đó Lục Thủy tiếp tục nhìn xuống.

Hắn nhìn thấy một cái tên quen thuộc:

‘Đạo Tông, Kiếm Nhất?’

Chủ nhân của kiếm đạo vô thượng cũng nằm trong danh sách mời, nhưng Lục Thủy không biết người này có tham gia hội nghị hay không nữa.

Tuy nhiên, cũng nhờ vậy mà Lục Thủy biết được rằng, Kiếm Nhất cũng là một nhân vật thuộc thời kỳ Viễn Cổ.

Ánh mắt Lục Thủy tiếp tục hướng xuống dưới.

‘Ma tu, Huyết Trần.’

‘Phật môn, Nam Mô.’

‘Thần Quyên, Aiz.’

‘Tiên Sơn, Thiên Cơ.’

‘Tộc Bất Tử, Cố Lý.’

‘Hải Yêu, Triều Tịch.’

‘Tộc Thiên Linh, Cơ Tâm.’

‘Nguyệt tộc, Minh Nguyệt.’

‘Mê Đô.’

Sau khi xem xong, Lục Thủy có chút không hiểu với cái tên cuối cùng.

Mê Đô là chỉ người, hay là chỉ địa điểm?

Nhìn thấy hai chữ này, thứ đầu tiên Lục Thủy nghĩ tới chính là Mê Vụ Chi Đô.

Nhưng nếu như nó là địa điểm, thế thì tại sao không có tên người đi kèm như ở phía trên?

Mà nếu là tên người thì lại có chút không đúng.

Lục Thủy không có được đáp án, nhưng Mê Đô này, không nghi ngờ gì nữa, nó chính là thứ đặc biệt nhất trong danh sách này.

‘Danh sách mời có tất cả mười hai người, nhưng số người đến cuối cùng lại chỉ có năm.’

‘Trong số năm người này, có người của Tiên Đình và Minh Thổ.’

‘Như vậy thì ba người còn lại, dựa vào phản ứng của Phật môn và Thần Chúng, Nam Mô của Phật môn và Aiz của Thần Quyển hẳn là cũng đi. Người tên Aiz này là người duy nhất có khả năng là thuộc Thần Chúng.’

Còn nếu như không phải, thì hẳn là lúc đó chưa có thể lục Thần Chúng.’

‘Nhưng đối phương là Thần Quyển, còn không biết là kiểu Thần Quyển gì?’

Chuyện ở đây rất nhiều, Lục Thủy nhất thời cũng chưa làm rõ được.

Nhưng cũng khó trách Thần Chúng lại muốn hủy đi những thứ này.

‘Như vậy người cuối cùng là ai? Người của Bất Tử Tộc sao?’

‘Hẳn là không phải, nhưng chuyện tộc Bất Tử bị diệt tộc xác thực cũng có liên quan đến việc Chân Thần chết, mà lại có những người khác nhúng tay vào, khả năng này vẫn rất cao.’

Đương nhiên, người cuối cùng là ai thật ra cũng không quá quan trọng.

Quan trọng nhất chính là, ai là người đã phát lời mời.

Người này là người làm cho người khác thấy tò mò nhất.

Nhưng Lục Thủy cũng không có khả năng biết đối phương là ai, trước mắt không có bất kỳ manh mối gì.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 452: Tất Cả Suy Đoán

Cuối cùng, Lục Thủy cất phiến đá đi, thuận miệng nói.

“Ta muốn phiến đá này, ngươi có thể đưa ra một yêu cầu.”

Kiểm Khởi cũng không có từ chối, hắn biết phiến đá rất đặc biệt, nhưng vật càng đặc biệt, thì lại càng nguy hiểm.

Mặc dù không biết nội dung được ghi trên đó là cái gì, nhưng hắn cũng biết phiến đá này có liên quan đến một chuyện gì đó khác, một chuyện mà hắn tuyệt đối không thể tưởng tượng được, cho nên sớm ném được đi, tương đối mà nói cũng là sớm thoát được khỏi nguy cơ tiềm ẩn.

“Ta có một vấn đề muốn hỏi về tu vi.” Kiếm Khởi nói.

Lục Thủy không nói gì, chỉ nhìn Kiếm Khởi, tỏ ý cứ tiếp tục.

Kiểm Khởi đứng lên, hắn quay đầu đối mặt với Lục Thủy, mở miệng hỏi:

“Đông Phương đạo hữu cảm thấy cái gì mới là kiếm?”

Nghe được vấn đề này, Lục Thủy liền biết, Kiếm Khởi đã chạm được đến chuôi của thanh kiếm vô địch kia.

Nhưng mới chỉ là chạm, chứ chưa nắm được.

Lục Thủy không trực tiếp trả lời vấn đề này, hắn có thể hiểu, không có nghĩa là hắn có thể giải thích rõ ràng.

“Trước tiên cứ đi lên xem kiếm đạo vô thượng đi.” Lục Thủy đứng dậy nói.

Kiểm Khởi gật đầu, sau đó hình bóng của hai người liền biến mất tại chỗ.

Khi Lục Thủy xuất hiện lần nữa, hắn cuối cùng cũng đã nhìn thấy được bầu trời.

Đúng vậy, vị trí hiện tại của hắn chính là ở hòn đảo trên cùng, Thiên Vân Đài.

Phía trên này khác với những tầng phía dưới, nơi này chỉ có bãi cỏ xanh ngắt trải dài.

Gió nhẹ thổi.

Những ngọn cỏ lắc lư theo gió, trên bầu trời, mây lững lờ trôi.

Âm thanh sột soạt vang lên từ trong bãi cỏ.

“Tầng này không có gợn ý.” Kiếm Khởi nói.

Đúng vậy, ở tầng này, ngoại trừ bãi cỏ, không có bất cứ thứ gì khác.

Không có bia đá, không có bàn cờ, không có cái gì.

“Đi thôi, ta dẫn ngươi đi xem kiếm đạo vô thượng.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Sau đó, hắn nhẹ nhàng đi lên không trung một cái.

Tiếp đó, một thanh kiếm xuất hiện trên không trung.

Kiếm Khởi nhìn thanh kiếm kia, không nói gì.

Hắn có thể cảm giác được, đó chính là kiếm đạo vô thượng, dường như chỉ cần chạm vào nó, liền có thể biết được thế nào là kiếm đạo vô thượng.

“Đi thôi.” Lục Thủy cất bước đi trước, đồng thời khẽ nói.

Kiếm Khởi không nói gì, yên lặng đi theo sau Lục Thủy.

Kiếm đạo vô thượng bị kích hoạt, toàn bộ quần đảo Mê Vụ đều bị kiếm đạo vô thượng bao trùm.

Mà những người đang ở trong hòn đảo lại càng cảm nhận được rõ hơn, chuyện này đối với phần lớn người mà nói, chính là cơ duyên khó gặp được.

“Không biết người kích hoạt kiếm đạo vô thượng có phải ca ca hay không.” Kiếm Lạc lúc cảm giác được kiếm đạo vô thượng, mở miệng nói.

Sơ Vũ ở một bên không nói gì, căn cứ vào thời gian, căn bản là không thể nào.

Khả năng lớn là Lưu Hỏa.

Thế nhưng Lưu Hòa là đại lão, nếu thật sự để ý đến kiếm đạo vô thượng thì sớm đã đem đi rồi, làm sao có thể chờ đến tận lúc này được.

Cho nên trên lý thuyết mà nói, cũng rất có khả năng là Kiếm Khởi.

Về phần những người khác, khả năng không cao.

Dù sao nơi này cũng không phải dựa trên tu vi để nói chuyện, đối với chuyện lý giải kiếm, Kiếm Khởi chắc chắn mạnh hơn tất cả những người ở đây, thậm chí một vài tiền bối của Kiếm Nhất phong còn có chỗ không bằng hẳn.

Đối với nhận biết của Kiếm Khởi về kiếm, chỉ còn kém một bước cuối cùng.

Mặc dù chưa bước vào Kiếm Đạo, nhưng chỉ cần tu vi đến, nhất định có thể nhẹ nhàng bước vào.

...

Chân Võ Chân Linh thật ra cũng rất tò mò muốn biết người kích hoạt kiếm đạo vô thượng có phải Thiếu gia hay không, trên lý thuyết thì không có khả năng.

Thiếu gia nếu muốn kiếm đạo vô thượng thì đã sớm đem đi rồi, sẽ không chờ đến tận bây giờ.

Mà vừa lúc này, dọc theo kiếm đạo vô thượng đột nhiên xuất hiện vô số chùm sáng, những chùm sáng này bay về phía các hòn đảo khác nhau, tiếp đó bao trùm lên tất cả những người ở bên trong.

Chân Võ Chân Linh tự nhiên cũng bị ánh sáng này bao phủ.

“Giống như sắp trực tiếp tiến vào kiếm đạo vô thượng vậy.” Chân Võ nói.

Chân Linh cũng gật đầu:

“Ta cũng có loại cảm giác này.”

“Tất cả mọi người đều có thể lĩnh hội kiếm đạo vô thượng sao?” Kinh Hải có chút khó có thể tin.

Không chỉ Chân Võ Chân Linh, những người người khác cũng hoàn toàn không hiểu có chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng đối với bọn họ mà nói, có lẽ cũng không phải chuyện gì xấu.

“Đây là kiếm đạo vô thượng sao?”

“Nhờ đâu kiếm đạo vô thượng vốn là như vậy thì sao?”

Rất nhiều người đều đang ôm lấy ý tưởng của riêng mình, nhưng tất cả đều không có cách nào biết được chuyện gì đang xảy ra.

Có điều, tất cả đều đang đợi xem điều gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Vừa mới nghĩ như vậy, cả đám liền trực tiếp bị kéo vào bên trong một không gian đặc biệt.

Hòn đảo biến mất, bầu trời biến mất, lầu các cũng biến mất.

Tất cả mọi người đều đang đứng trên một cái cầu thang.

Cầu thang này rất rộng lớn, có người đứng phía trước, có người đứng phía sau, lượng người trên mỗi bậc cũng không đều nhau.

Cầu thang dài đến mức khó mà nhìn thấy điểm cuối.

Trên thân mỗi người lúc này đều bị một ánh sáng vàng nhạt bao trùm, không thấy rõ được dung mạo.

Sau khi hiểu rõ hoàn cảnh hiện tại, phần lớn người đều bắt đầu đưa mắt quan sát xung quanh.

Sau đó bọn họ phát hiện ở một chỗ không xa có một mảnh đất trống, ở đó có hai người đang đứng.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy hai người kia, bọn họ liền hiểu, hai người này chính là hai người đã kích hoạt kiếm đạo vô thượng.

Nhưng nhìn hai người này giống như hai người tí hon màu vàng, căn bản không nhìn thấy được dung mạo.

Thậm chí bởi vì vàng sáng này, mà ngay cả nam nữ họ cũng không phân biệt được.

Ngay chính Chân Võ Chân Linh cũng không cách nào biết được hai người kia rốt cuộc là ai.

Nếu là Thiếu gia, thì tại sao lại có hai người?

Nếu như không phải Thiếu gia, vậy Thiếu gia đã đi đâu rồi?

...

Biến hóa của quần đảo Mê Vụ, bên ngoài tự nhiên nhìn thấy được, chỉ là không nhìn thấy cụ thể chi tiết mà thôi.

Bọn họ biết đã có người thực sự kích hoạt kiếm đạo vô thượng.

Mà người này, tất cả đều có chung một dự đoán.

Đó chính là Lưu Hỏa, Thiếu Tông chủ của Ân Thiên tông.

“Có cảm giác tên tuổi của Ân Thiên tông gần đây còn nổi hơn so với 100 năm vừa qua gộp lại.” Lịch Thiên Xích đầu đầu nói.

Đã đưa Lưu Hỏa lên bí giám lâu như vậy cũng không thể ngăn cản người này mang theo Ân Thiên tông nổi danh.

Hòa Vũ Diệp cũng thở dài, Lưu Hỏa quả thực đã vượt ra khỏi dự đoán của vô số người.

Bởi vì Lưu Hỏa quá ưu tú, Ân Thiên tông muốn vứt bỏ Lưu Hỏa cũng có chút khó khăn.

Nếu đối phương thật sự muốn trở thành Thiếu Tông chủ của Ân Thiên tông thì cũng dễ nói.

Liên hệ với bọn hắn, mọi việc đều có thể thương lượng.

Thế nhưng đối phương căn bản là khinh thường việc này, Ân Thiên tông cũng không có cách nào khiến đối phương ngoảnh đầu nhìn một chút.

Nhưng cũng có thể là vì đối phương đã bị đưa lên bí giám rồi.

Tóm lại, thời gian tới cứ ăn phân mà sống đi.

“Bên trong giống như có hình ảnh chạy ra, có điều kiếm đạo vô thượng còn chưa được hoàn toàn kích hoạt, không thể truyền ra bình thường được.” Lịch Thiên Xích lại nói.

Hòa Vũ Diệp lạnh mặt liếc hẳn một cái.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 453: Diễn Hóa Kiếm Đạo Vô Thượng

Lúc này, Lục Thủy và Kiếm Khởi đang đứng ở trên một bãi đất trống, nơi này không phải Thiên Vân Đài, mà là bên trong kiếm đạo vô thượng.

Lục Thủy không nói gì, bước lên một bước, khi hấn đặt chân xuống, một bậc thang hình thành dưới chân hấn.

Kiếm đạo vô thượng bắt đầu diễn hóa bên trong thiên địa.

Thấy cảnh này, Kiếm Khởi ngây cả người, nhất là khi nhìn thấy bậc thang dưới chân kia, hấn càng có chút không dám tưởng tượng, cầu thang này, hấn không thể nào hiểu được.

Đi lên, giống như là mở ra cánh cửa đến một nơi chưa bao giờ được chứng kiến.

Nhưng hấn cũng không chần chừ mà nhanh chóng đi theo sau Lục Thủy, bước lên cầu thang.

Giờ khắc này, kiếm đạo vô thượng hiện ra từ trong thiên địa, từ không tới có, từ nhất sinh nhị, từ nhị sinh tam, từ tam sinh vạn vật.

Kiếm đạo vô thượng từ con số không bắt đầu diễn hóa.

“Chuyện này, làm sao có thể?” Ma Kiếm Trảm Đồ kích động nhìn về phía quần đảo Mê Vụ, giống như vừa thấy được chuyện ly kỳ nhất đời này vậy.

Diễn hóa kiếm đạo vô thượng, đó căn bản không phải là đang lĩnh hội kiếm đạo vô thượng, mà là đang trực tiếp diễn hóa sự hình thành của kiếm đạo vô thượng.

Thế nhưng, ai lại có thể diễn hóa được kiếm đạo vô thượng như vậy?

Đây là việc không thể nào.

...

Kiểm đạo vô thượng hoàn toàn được kích hoạt, hai bóng người kia tự nhiên bị chú ý tới.

Cái cầu thang sinh ra từ hư vô kia càng khiến người ta chú ý hơn.

Đó là hiện thân của Kiếm Đạo, là một phần trong quá trình diễn hóa của kiếm đạo vô thượng.

“Cái này khác với lĩnh hội kiếm đạo vô thượng, bước lên cầu thang kia giống như là đi vào kiếm đạo vô thượng vậy. Đây, đây chính là con đường vô thượng.” Ma Kiếm Trảm Đồ nhìn cầu thang kia, ánh mắt lộ vẻ cuồng nhiệt, hấn muốn chạy qua con đường kia một lần.

Tuy nhiên, điều này là không thể.

Nhưng hấn vẫn tiếp tục quan sát quá trình diễn hóa của kiếm đạo vô thượng, bản thân chuyện này đã là một cơ duyên to lớn.

Những kiếm tu ở bên ngoài tự nhiên cũng hiểu ra cầu thang kia chính là một con đường dẫn đến đỉnh cao của Kiếm Đạo.

Mà người kia lại còn có thể tùy ý dẫn động quá trình diễn hóa của kiếm đạo vô thượng.

Loại tồn tại này, đơn giản là quá đáng sợ.

Cả người có thể đi lên cùng kia nữa, thiên phú cũng không kém hơn chút nào so với kiếm đạo vô thượng.

“Thật sự là một kẻ đáng sợ, nếu như người này là Lưu Hỏa, vậy danh sách trên bí giám kia... còn có người dám tiếp đơn sao?” Lịch Thiên Xích cảm giác mấy ngày nay mình bị kinh ngạc hơi nhiều.

Lại còn là bởi vì cùng một người.

Bên trong kiếm đạo vô thượng, tất cả mọi người đều nhìn rõ ràng diễn hóa của kiếm đạo vô thượng, chuyện này đối với bọn họ mà nói chính là cơ hội vạn năm khó gặp.

Tu vi càng cao, càng dễ lĩnh ngộ mấy thứ này hơn.

Mà tu vi không đủ thì chứng kiến cảnh này cũng đủ để mở rộng tầm mắt rồi.

“Đây là lần đầu tiên ta cảm nhận đạo kiếm như thế này.” Kiếm Lạc nhìn kiếm đạo vô thượng diễn hóa, nhất thời không biết nên miêu tả như thế nào.

Nhưng nàng biết rõ một điều, lý giải trước đây của nàng đối với Kiếm Đạo, thật sự là phiến diện đến cực hạn.

Có điều người ở trong đây tu vi đều không cao, bọn họ không hiểu được một màn mà mình đang nhìn thấy này kinh người đến cỡ nào, rằng việc kiếm đạo vô thượng diễn hóa là một chuyện đáng sợ đến như thế nào.

Không có sự lý giải tuyệt đối về kiếm đạo vô thượng thì tuyệt đối không thể nào làm được loại chuyện này.

Lục Thủy đối với cái này không có cảm giác gì, hẳn cũng không có tùy ý sửa đổi kiếm đạo vô thượng.

Hắn chỉ là cho Kiếm Khởi nhìn thấy quá trình diễn hóa của kiếm đạo vô thượng từ khi xuất hiện mà thôi.

Mỗi một bậc thang là một phần của quá trình đó, những người khác chỉ đứng bên ngoài quan sát, mà Kiếm Khởi lại có thể cảm nhận được tất cả.

Đây chính là sự chênh lệch.

Cho nên cầu thang trải dài dưới chân Lục Thủy này, chính là con đường đến vô thượng.

Con đường mà vô số người cầu không được.

Thế nhưng đối với Lục Thủy mà nói, toàn bộ chỉ đơn giản là để trả lời vấn đề ban đầu kia của Kiếm Khởi.

Lục Thủy một đường đi lên trên, Kiếm Khởi cũng đi theo bên cạnh.

Từng bước từng bước đi lên, cầu thang cũng từng bậc từng bậc theo bước chân của bọn hắn mà xuất hiện.

Hai người đi rất chậm, mỗi một bước đi, Kiếm Khởi đều muốn dừng lại một chút.

Nhưng càng về sau, giống như là đã sáng tỏ thông suốt, tốc độ dần trở nên nhanh hơn.

Kiểm Khởi cảm thấy như đang nghe thấy một âm thanh mơ hồ phảng phất quanh đây, âm thanh này đang nói cho hắn biết đáp án cuối cùng.

Bậc thang càng ngày càng nhiều lên, kiếm đạo vô thượng vẫn tiếp tục diễn hóa ở trong thiên địa, như là có âm thanh của đại đạo truyền ra, như có con đường đại đạo từ trên trời rơi xuống.

Chỉ cần đụng vào là có thể thu hoạch được cơ duyên to lớn.

Toàn bộ quần đảo Mê Vụ dường như đều bị con đường này bao phủ.

Không có ai lên tiếng nữa, cũng không có ai tỏ ra kinh ngạc nữa.

Bởi vì bọn họ muốn tranh thủ đi cảm ngộ thử xem có được cái gì không.

Loại đại đạo diễn hóa cấp bậc này, toàn bộ tu chân giới căn bản không có ai có cơ hội tận mắt nhìn thấy.

Mà trong lúc tất cả mọi người đang thử lĩnh hội, kiếm đạo vô thượng vốn đang diễn hóa đột nhiên bắt đầu hội tụ, cuối cùng hóa thành một thanh kiếm sừng sững ở trên không trung, lơ lửng cách hai người Lục Thủy không xa.

Kiểm này nhìn như bình thường, lại khó mà nhìn thẳng.

Thanh kiếm vừa thành hình, kiếm của tất cả mọi người đều không thể ra khỏi vỏ.

Thậm chí bắt đầu run rẩy.

Đây chính là kiếm đạo vô thượng.

Lúc này, hai người trên cầu thang kia cũng đã dừng lại, nói cách khác, quá trình diễn hóa của kiếm đạo vô thượng đã hoàn thành.

Chân Võ Chân Linh mở mắt, hai người đều cảm thấy thực lực của mình đã được tăng lên.

Uy lực của Song Sinh Kiếm cũng được nâng lên thêm một bậc.

Không chỉ bọn hắn, những người khác cũng nhận được không ít chỗ tốt.

Nhưng bây giờ ánh mắt của tất cả mọi người đều đặt ở trên hai bóng người kia.

Bọn họ muốn nhìn một chút xem hai người kia rốt cuộc là ai mà lại có thể có được kiếm đạo vô thượng.

Lục Thủy quả thực đã hoàn thành quá trình diễn hóa của kiếm đạo vô thượng, thời gian không dài, nhưng đối với Kiếm Khởi mà nói, có lẽ là tương đối dài.

Mà những thứ Kiếm Khởi nhìn thấy, người khác vĩnh viễn sẽ không có cách nào nhìn thấy.

Điều này sẽ không ảnh hưởng đến hắn, nếu như thực sự có thể ảnh hưởng, vậy hắn sẽ không đi nổi đến bậc thang cuối cùng.

“Cảm giác như thế nào?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Giọng nói của hắn tất nhiên cũng truyền ra ngoài.

Trong giọng nói còn mang theo kiếm ý, khó phân rõ người nói là ai.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 454: Kiếm Đạo Vô Thượng Đang Ở Trước Mắt, Người Muốn Từ Bỏ Sao?

Ngay cả Chân Võ Chân Linh cũng không phân biệt nổi đôi phương rốt cuộc có phải thiếu gia nhà mình hay không.

Nhưng có thể đại khái biết được là nam giới.

Nghe được giọng nói này, tất cả mọi người đều yên tĩnh trở lại, chờ đợi cuộc đối thoại giữa hai người kia.

Kiếm Khởi trầm mặc một lát, sau đó nói:

“Cảm giác thật kỳ diệu, dường như vừa được nhìn thấy cực hạn của Kiếm Đạo, thật khó mà miêu tả bằng lời được.”

Ngừng một chút, Kiếm Khởi mới nói tiếp:

“Nhưng mà, ta vẫn chưa thể tìm ra được đáp án.

Kiếm là cái gì?

Ta có cảm giác mình hẳn là phải biết đáp án là gì, nhưng đồng thời lại cảm thấy mơ hồ không rõ.”

Nghe được vấn đề này, tất cả mọi người đều sững sờ.

Kiếm là cái gì?

Vấn đề này không phải rất đơn giản sao?

“Hẳn là đang tìm kiếm tâm sao?” Ma Kiếm Trảm Đồ có chút ngoài ý muốn, chỉ là đôi mày rất nhanh đã nhíu lại:

“Không đúng, hẳn hẳn là có kiếm tâm, như vậy hẳn hỏi vấn đề này là đang tìm kiếm cái gì?”

Đương nhiên, càng khiến cho Ma Kiếm Trảm Đồ không thể nào hiểu được chính là, người hỏi dường như là vì trả lời vấn đề này giúp đôi phương, cho nên mới dẫn động diễn hóa của kiếm đạo vô thượng.

Nếu như quả thật là như vậy, thì thật khiến cho người ta khó mà tiếp nhận nổi.

Phương pháp này đơn giản chính là thông thiên.

Đối với câu trả lời của Kiếm Khởi, Lục Thủy cũng không cảm thấy bất ngờ mà nhìn về phía trước, nói:

“Lại nhìn thêm một chút đi.”

Kiếm Khởi có chút ngoài ý muốn, kiếm đạo vô thượng hẳn cũng đã thể nghiệm xong, nơi này còn có vật nào khác à?

Không chỉ Kiếm Khởi, tất cả mọi người ở bên trong kiếm đạo vô thượng đều không hiểu.

Ngay cả những người ở bên ngoài quần đảo Mê Vụ cũng không hiểu nổi bên trong còn có cái gì.

Tách!

Một tiếng búng tay vang lên.

Lục Thủy nhìn về phía trước, bình tĩnh nói:

“Xem đi.”

Từ khi đi vào đây, Lục Thủy đã biết có vật này tồn tại.

Nếu như tản mát ra khí tức của hắn, thứ này liền có thể chủ động hiện ra.

Đương nhiên, hắn không dùng khí tức của mình để dẫn động nó, mà là dùng sức mạnh thiên địa trực tiếp vớt nó ra.

Hắn tin rằng vật này có thể hóa giải được thắc mắc trong lòng Kiếm Khởi.

Sau đó, một hình ảnh truyền ra từ Kiếm Đạo vô thượng, hình ảnh này nháy mắt trải rộng toàn bộ không gian.

Những người ở bên ngoài cũng nhìn được hình ảnh này.

Dưới tình huống bình thường, nếu như dùng khí tức của Lục Thủy để dẫn động thì chỉ có mình hắn có thể xem được.

Nhưng vì để cả Kiếm Khởi cũng có thể xem được, nên không thể không cho tất cả mọi người cùng nhìn thấy.

Đại Trưởng lão chắc chắn sẽ không trách hắn.

Đương nhiên, có trách cũng vô dụng, chuyện Lưu Hỏa làm thì có liên quan gì đến Lục Thủy hấn?

Đúng vậy, vật này có quan hệ trực tiếp với Đại Trưởng lão.

Rất nhanh sau đó, hình ảnh đã hiện lên rõ ràng.

Bên trong, có một bóng người đang đi trên cầu thang, không ai nhìn rõ dung mạo người kia, cũng không có ai biết người này là ai.

Ở đây, chỉ có mình Lục Thủy biết danh tính của người này.

Đúng vậy, đây chính là Đại Trưởng lão của Lục gia, Lục Vô Vi.

Đại Trưởng lão đi đến chỗ cao nhất của cầu thang, ở chỗ này, trên không trung, một thanh kiếm đang sừng sững đứng đó.

Bên cạnh thanh kiếm dường như có người đang đứng, người này tựa như đang nhìn xuống những người từ phía dưới đi lên.

Kiểm Khởi nhìn cảnh này, cảm thấy có chút ngoài ý muốn, vậy mà trước đó đã có người từng tiếp xúc với kiếm đạo vô thượng rồi.

Hơn nữa còn lưu lại hình ảnh.

Nhưng kiếm đạo vô thượng vẫn còn ở đây, người trước đó đã thất bại sao?

Kiểm Khởi không biết vì sao Lục Thủy lại để hấn nhìn những thứ này, nhưng hấn vẫn chăm chú quan sát.

Có lẽ thật sự có thể đạt được đáp án hấn muốn.

Ánh mắt của mọi người lúc này đều đặt ở trên bóng người trong hình ảnh kia, chính Lục Thủy cũng như vậy.

Dù sao hấn cũng không biết nội dung cụ thể là cái gì.

Không bao lâu sau, Đại Trưởng lão đã đi tới bậc thang cao nhất.

Đối mặt trực diện với kiếm đạo vô thượng.

Sau khi đi đến phía trước kiếm đạo vô thượng, Đại Trưởng lão cũng không làm thêm động tác gì nữa, chỉ đứng như vậy quan sát một hồi.

Ngay lúc này, người vô hình đứng bên cạnh kiếm đạo vô thượng kia lên tiếng:

“Đã nhiều năm trôi qua như vậy, ngươi là người đầu tiên có thể đứng đối mặt trực diện với kiếm đạo vô thượng như thế này.”

Đại Trưởng lão nhìn kiếm đạo vô thượng, trầm mặc không nói.

Một lát sau, người vô hình ở bên cạnh kiếm đạo vô thượng lại nói tiếp:

“Tiến lên phía trước một bước, ngươi liền có thể nắm chặt được kiếm đạo vô thượng.”

Lần này, Đại Trưởng lão không trầm mặc nữa, mà lắc đầu nói:

“Đây không phải kiếm của ta, cũng không phải đạo của ta.”

Nghe được lời nói này của Đại Trưởng lão, Kiếm Khởi sửng sốt, nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào hình ảnh trước mặt.

Những người khác cũng không hiểu, người này là đang từ bỏ kiếm đạo vô thượng sao?

Nhưng cụ thể có chuyện gì xảy ra, bọn họ cũng không biết, chỉ có thể tiếp tục xem.

Lục Thủy không suy nghĩ nhiều, chỉ đứng xem như vậy.

“Kiếm đạo vô thượng chính là cực hạn của kiếm, giới hạn của đạo, đỉnh phong Kiếm Đạo, điểm cuối của con đường vô thượng.” Người vô hình kia nói, giọng điệu vẫn bình tĩnh như vậy, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác thật rộng lớn.

Đại Trưởng lão nhìn kiếm đạo vô thượng, sau đó nói khẽ:

“Đó là điểm cuối của ngươi.”

Nghe được câu nói này, tất cả mọi người đều chấn kinh, người này có ý gì?

Có phải quá tự tin rồi không?

Kiểm Khởi gắt gao nhìn chăm chăm hình bóng của Đại Trưởng lão. Trong lòng hắn, một loại cảm giác kỳ quái bắt đầu sinh sôi.

Dường như có thứ gì đó đang muốn xông ra.

Hắn muốn bắt lấy thứ cảm giác này, nhưng nhất thời lại bất không được.

Lúc này, kiếm đạo vô thượng bỗng phát sáng, sau đó một âm thanh thật lớn lại vang lên, dường như đang muốn chất vấn người đứng trước mặt kia:

“Kiếm đạo vô thượng đã ở trước mặt, vươn tay là có thể chiếm được, chẳng lẽ ngươi muốn từ bỏ sao?”

Nghe được câu này, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào người kia, bọn họ rất muốn biết đối phương sẽ trả lời như thế nào.

Mặc dù bọn họ đã biết rõ kiếm đạo vô thượng không có bị mang đi, nhưng lại vẫn chờ mong câu trả lời của đối phương.

Kiểm Khởi là người muốn biết câu trả lời nhất.

Hắn có cảm giác đáp án của người này có thể giải đáp được khúc mắc trong lòng hắn.

Trong lúc tất cả mọi người đều đang chờ đợi câu trả lời tiếp theo, giọng nói của Đại Trưởng lão cuối cùng cũng vang lên.

Lúc này, ông đang đứng ngay trước kiếm đạo vô thượng, trên người chậm rãi xuất hiện kiếm ý:

“Hôm qua ngươi là kiếm đạo vô thượng, ngày mai ta chính là kiếm đạo vô thượng.”

Đại Trưởng lão quay người rời đi, xung quanh ông có một cỗ kiếm ý kinh thiên động địa vờn quanh, giọng nói mang theo sự tự tin khó tả:

“Cực hạn của kiếm, ta sẽ đánh vỡ, giới hạn của đạo, ta sẽ phá bỏ, kiếm đạo vô thượng tiếp theo, ta sẽ là người định chế.”

Dịch: MB_Boss

Chương 455: Hiểu Ra

Vào lúc này, một đạo kiếm ý phóng lên tận mây xanh, quang phá thiên tế, đọ sức với trời đất, sánh vai cùng Viễn Cổ.

Tất cả mọi người đều ngây ra.

Kiểm Khởi chứng kiến một màn này, trong lòng cảm thấy kích động, loại cảm giác này vô cùng rõ ràng, là từ sâu trong nội tâm trào ra ngoài, hẳn thấy rồi, hẳn đã nhìn thấy đáp án.

Lục Thủy nhìn hình ảnh của Đại Trưởng lão biến mất trước mắt, lại nhìn sang Kiếm Khởi đang xúc động trào dâng, bình tĩnh nói:

“Tâm chỗ nghĩ, niệm chi sở chí, cầm mình chi kiếm, trảm thiên hạ vạn địch, đây cũng là kiếm.”

Bùm!

Kích động điên cuồng tuôn trào trong lòng Kiếm Khởi.

Hắn nhìn thấy.

Tâm chỗ nghĩ làm kiếm, niệm chi sở chí cũng là kiếm, chỉ cần nắm chặt kiếm trong tay, hẳn liền có thể chém toàn bộ địch trên thế gian.

Đây chính là kiếm của hắn.

“Ta hiểu rồi.”

Khi Kiếm Khởi nói ra lời này, kiếm đạo vô thượng phun trào, xung quanh Kiếm Khởi, kiếm ý cuộn cuộn như đại dương xuất hiện.

Toàn bộ quần đảo Mê Vụ vì hắn mà rung chuyển.

Kiểm Khởi vươn tay, hắn muốn nắm chặt lấy thanh kiếm thuộc về mình kia.

Không phải kiếm đạo vô thượng, mà là kiếm của hắn.

Hắn muốn chĩa thanh kiếm của hắn về phía vô thượng.

Àm!

Kiểm quang phun trào, kiếm ý chảy ngang, kiếm đạo vô thượng giúp ngưng tụ thanh kiếm trong tay Kiếm Khởi.

Lúc này, Kiếm Khởi đã đứng ở đỉnh phong Kiếm Đạo, hấn ở đó, thanh kiếm đang dần ngưng tụ trong tay.

Dường như đây mới là thứ mà kiếm đạo vô thượng muốn thấy.

“Kiếm tâm vô địch? Hấn thế mà có được kiếm tâm vô địch. Rốt cuộc là ai mới có thể có được thiên phú Kiếm Đạo như thế?” Ma Kiếm Trảm Đồ có chút khó tin nổi.

Hấn là người hiểu rõ nhất kiếm tâm vô địch khó đạt được đến cỡ nào.

Cái này không phải cứ có đủ thiên phú là có thể đạt được.

Mà có người lại chuyển ánh mắt đặt trên người Lục Thủy:

“Người kia là cái thứ gì thế? Ngay từ đầu, hấn chính là người đã giúp người này sinh ra kiếm tâm vô địch.”

“Người kia rốt cuộc là ai?”

Tất cả mọi người đều nghi ngờ đó là Lưu Hỏa, nhưng bọn họ không có chứng cứ.

Kiểm Lạc lúc này đang vô cùng hưng phấn, đó là ca ca của nàng, ca ca của nàng cuối cùng cũng đã lĩnh ngộ được.

Sơ Vũ cũng vì Kiếm Khởi mà vui vẻ, Kiếm Khởi rốt cuộc cũng nắm chặt được thanh kiếm vô địch kia.

Về phần người đang giúp hấn là ai, đến lúc đó hỏi một chút liền biết.

“Người nghĩ người từ chối kiếm đạo vô thượng trước đó là ai?” Lịch Thiên Xích hỏi.

Hòa Vũ Diệp không trả lời.

“Chúng ta đưa hấn lên bí giám đi, vì tông môn tạo ra một mục tiêu tiến đến vô thượng.” Lịch Thiên Xích lại nói.

Hòa Vũ Diệp nhìn Lịch Thiên Xích một chút, sau đó lấy điện thoại ra:

“Alo? Các người đang ở đâu?”

Tới đây một chuyên, tên ăn phân kia nói hấn muốn chết.

Tới đây động thủ hỗ trợ đi.

À, gần đây hấn cần tài trợ, các người tới tiện thể tài trợ nguyên liệu giúp hấn luôn.”

“ ... ”

Tách!

Một tiếng búng tay đột nhiên vang lên.

Lúc này, hai người Lịch Thiên Xích và Hòa Vũ Diệp mới phát hiện ra tiếng búng tay này phát ra từ chỗ kiếm đạo vô thượng.

Là từ người đã dẫn đạo giúp kiếm tu kia sinh ra kiếm tâm vô địch.

Ngay khi mọi người vừa đưa mắt nhìn qua, tất cả đã biến mất.

Tiếng búng tay vừa rồi dường như chính là để đóng kiếm đạo vô thượng lại.

Còn những người ở bên trong kiếm đạo vô thượng, tiếng búng tay vừa dứt thì cũng trở lại trên những hòn đảo ban đầu.

Chân Võ Chân Linh cũng vậy.

Hai người cuối cùng vẫn không tìm được Thiếu gia.

Chỉ có thể đợi đến khi chuyện ở đây kết thúc, sau đó đi hỏi một chút.

Tất nhiên, bọn hấn cũng có đối tượng hoài nghi, nhưng vẫn nên xác định lại rồi nói sau.

...

Kiều Càn nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng đã kết thúc, cảm ngộ của bọn hấn ở nơi này cũng nên kết thúc rồi.

Lần này trở về, hấn hấn là không cần ra ngoài nữa.

Bên ngoài có quá nhiều nguy hiểm.

Nhất là mấy người luôn tự cho mình là đúng, không biết khiêm tốn thu mình, gặp được loại người này, không cần thận liên bị liên lụy theo.

--

Lục Thủy trở về Thiên Vân Đài, Kiếm Khởi đã tìm được đáp án hấn muốn.

Nhưng kiếm đạo vô thượng vẫn đứng sừng sững ở chỗ đó, chưa ai thu hoạch được.

Lục Thủy vẫy tay, một thanh kiếm nhỏ xuất hiện trong tay hấn.

Đây chính là phần quan trọng nhất của kiếm đạo vô thượng.

Chỉ cần hòa tan được vật này vào thân thể, như vậy con đường Kiếm Đạo sẽ thuận buồm xuôi gió, hơn nữa, lực lượng Kiếm Đạo sẽ mạnh hơn rất nhiều so với người bình thường.

Nhưng muốn dung nhập kiếm đạo vô thượng cũng cần phải có thiên phú hơn người.

Kiểm tu có tu vi càng cao thâm thì càng khát vọng kiếm đạo vô thượng.

Trước mắt không ai có thể đạt tới cùng trình độ với kiếm đạo vô thượng, ừm, trừ Đại Trưởng lão ra.

Lục Thủy nhìn hạch tâm của kiếm đạo vô thượng, cảm thấy hay là cứ để ở đây đi, tương lai sẽ có người tới lấy.

Hấn không cần thứ này.

Kiểm Khởi cũng không thể lại muốn thứ này.

Về phần những người khác, tư cách lên đây cũng không có, chứ đừng nói đến việc đạt được kiếm đạo vô thượng.

Nghĩ như vậy, Lục Thủy liền định để kiếm đạo vô thượng trở về trạng thái bình thường, chờ đợi một người khác trong tương lai đến đây kích hoạt nó.

Chỉ là còn chưa kịp làm thì đã đột nhiên bị thứ gì đó cắn lấy.

Bẹp!

Một đóa hoa trực tiếp một ngum cắn nuốt kiếm đạo vô thượng, sau đó lại hướng về phía Lục Thủy chảy nước miếng, trong miệng vẫn còn đang nhai nhai kiếm đạo vô thượng.

Lộc cộc.

Lục Thủy có cảm giác đóa Nhục Thực Hoa này đã nuốt kiếm đạo vô thượng xuống.

“ ... ”

Đây là đang tìm chết à?

Suy nghĩ này vừa mới hiện ra thì Nhục Thực Hoa bỗng phát ra tiếng răng rắc, gãy xuống.

Đừng nói đến chảy nước miếng, đến run rẩy co quắp gì gì đó cũng không làm được.

Nếu không phải nó đã ăn hạt giống Kiếm Đạo, thì bây giờ đã tan thành mây khói luôn rồi.

Cuối cùng Lục Thủy thở dài một tiếng, nhắc Nhục Thực Hoa từ trong chậu ra trồng xuống đồng cỏ, đây không phải là đồng cỏ bình thường, trồng nó ở đây sẽ có hỗ trợ nhất định trong việc tiêu hóa kiếm đạo vô thượng.

Hơn nữa còn có hẳn ở đây, muốn chết cũng không chết được.

Chỉ là về sau nếu đem nó về nuôi có thể sẽ có chút phiền phức, đương nhiên, người làm vườn chủ yếu là Mộ Tuyết, phiền phức này dù sao cũng không phải của hẳn.

Sau đó Lục Thủy lại lấy một cái ghế ra, ngồi xuống đọc sách.

May mà ghế trong pháp bảo trữ vật của hẳn nhiều, cũng không biết Chân Võ có cất cái ghế trước đó đi không.

Nghĩ đến đây, Lục Thủy không để ý nhiều nữa, tiếp tục xem Thiên Địa Trận Văn.

Tích lũy nhiều sức mạnh hơn một chút, nói chung là không bao giờ sai.

Trong lúc Lục Thủy đang đọc sách, Nhục Thực Hoa bị gãy trước đó vẫn nằm rạp trên mặt đất, Kiếm Khởi thì vẫn đang trải nghiệm thanh kiếm vô địch mà hắn mới nắm chặt được.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 456: Kết Thúc

Thời gian nhoáng cái đã đến ngày hôm sau.

Lục Thủy khép sách lại, cũng đến lúc rồi, hẳn nên trở về thôi.

Mộ Tuyệt chắc cũng chờ đến sốt ruột rồi.

Nhục Thục Hoa đại khái cũng đã khôi phục.

Lục Thủy cúi đầu nhìn xuống, Nhục Thục Hoa lúc này đã không còn trong trạng thái hấp hối như trước nữa, mà là đang nhìn chân của hắn chảy nước miếng.

Trên thân nó mặc dù có chút kiếm ý, nhưng vấn đề không lớn.

Kiếm đạo vô thượng cũng đã gần như được tiêu hóa rồi, nơi này tồn tại chính là để cho người khác tiêu hóa kiếm đạo vô thượng.

Toàn bộ Thiên Vân Đài tồn tại cũng chỉ vì cái này.

“Đa tạ đạo hữu đã giải đáp thắc mắc của ta.” Kiếm Khởi đi đến trước Lục Thủy, cảm kích nói.

Hắn đã hoàn toàn nắm được thanh kiếm vô địch kia.

Con đường tương lai có thể không dễ dàng, nhưng chắc chắn là dài rộng hơn so với những người còn lại.

“Vậy thì rời đi đi.” Lục Thủy nói.

Tách!

Tiếng búng tay vang lên, vô số ánh sáng lập lòe xuất hiện khắp mọi nơi trong không gian.

Lúc Lục Thủy đứng ở chỗ cao nhất đã có được khả năng đóng mở không gian này.

Tất cả mọi người đều bị đưa ra ngoài.

Cũng không phải là Lục Thủy nhàn rỗi đến mức nhàm chán nên mới giúp những người này ra cùng, mà là hấn phải mang theo Nhục Thực Hoa ra ngoài, cho nên những người khác cũng không ở lại bên trong được.

Cho nên tất cả mọi người đều ra ngoài cùng một lúc.

Nếu như những người kia vẫn còn muốn ở bên trong lĩnh ngộ, vậy tự nghĩ cách chui vào lại đi.

Hấn là có cửa vào.

Nhưng lúc này là cơ hội tốt nhất để rời khỏi quần đảo Mê Vụ.

Bởi vì sương mù xung quanh nơi này bị ảnh hưởng bởi kiếm đạo vô thượng sẽ trở nên yếu đi, cho nên ra ngoài lúc này là dễ nhất.

Còn đợi đến sau đó, thì đành phải nghe mệnh trời thôi.

Chờ những người khác rời đi hết xong, Lục Thủy và Kiếm Khởi cũng biến mất tại chỗ.

Không gian Kiếm Đạo vô thượng vốn náo nhiệt, trong nháy mắt trở về tĩnh lặng.

Khi Kiếm Khởi xuất hiện thì đã quay trở về vị trí lúc trước khi đi vào không gian của kiếm đạo vô thượng.

Sơ Vũ và Kiếm Lạc cũng ở nơi này.

Nhìn thấy Kiếm Khởi, Sơ Vũ và Kiếm Lạc đều nôn nóng muốn hỏi chuyện.

Nhưng xung quanh toàn là người, cả nhóm lại không dám để lộ chuyện ra.

“Chưa gì đã đi ra rồi, ta vẫn còn muốn lĩnh ngộ tiếp mà.”

“Đáng tiếc, những người kia nhanh như vậy đã đi được đến tầng cao nhất của kiếm đạo vô thượng.”

“Nhắc đến mới nói, ai là người đạt được kiếm đạo vô thượng thế?”

“Chắc là Lưu Hỏa đi.”

“Ừm, ta cũng cảm thấy như vậy.”

Rất nhiều người đều cảm thấy có chút tiếc nuối, nhưng cũng không có gì để oán trách, bởi vì thứ bọn họ lấy được cũng đã đủ nhiều.

Thật ra có thể coi là rất nhiều.

Sau đó, một số người bắt đầu tản ra và rời đi.

Bọn Sơ Vũ tự nhiên cũng rời đi.

Đến tận khi chung quanh không còn ai nữa, Sơ Vũ mới mở miệng hỏi Kiếm Khởi:

“Năm chặt được thanh kiếm vô địch kia rồi chứ?”

Kiếm Khởi gật đầu.

Nghe vậy, Kiếm Lạc hưng phấn nhảy lên một cái, ca ca của nàng rút cuộc cũng cầm được thanh kiếm vô địch kia, trên đời này mấy ai có thể sánh được với ca ca nàng chứ?

Giờ chỉ cần một kiếm là có thể chém chết Sơ Vũ.

Chờ nàng thêm hai mươi năm nữa, nàng cũng có thể một đao đánh chết Sơ Vũ.

Sơ Vũ không để ý đến những suy nghĩ lệch lạc kia của Kiếm Lạc, mà tiếp tục hỏi:

“Ôm đùi của Đông Phương đại lão sao?”

Kiếm Khởi gật đầu:

“Những chuyện khác ra ngoài rồi nói sau, bây giờ không đi ra, về sau muốn ra sẽ rất khó.”

Hắn cũng đã biết đại khái tình huống của nơi này.

Sơ Vũ và Kiếm Lạc tự nhiên cũng đồng ý.

Chỉ có khi nhỏ ở trên vai Kiếm Lạc tỏ vẻ mặt nghi hoặc.

Nhưng nó hiểu hay không cũng không quan trọng.

...

“Đi thôi, ra ngoài nhanh, không thể ở lại nơi này lâu được.”
Lạc Phong kéo theo Nhiếp Hạo, định rời khỏi nơi này.

Phải biết rằng, bây giờ tuy có thể rời đi, nhưng nếu vẫn ở lại thì có trời mới biết còn có cơ hội rời đi hay không.

Đương nhiên, trong trường hợp gặp được Thiếu Tông chủ thì cũng không có vấn đề gì.

Nhiếp Hạo gật đầu, vừa rời hẳn đã bị kiếm đạo vô thượng làm cho chấn kinh mấy lần.

Bọn hắn không đi vào kiếm đạo vô thượng, nhưng vẫn ở trong quần đảo Mê Vụ, cho nên vẫn cảm nhận được rất rõ ràng.

Không chỉ có bọn Lạc Phong, Tố Nhiễm cũng vậy.

Mà lúc này, có một người đang ở trong chỗ hội nghị kia suy nghĩ, hắn nhìn ngọc thạch ghi chép đã bị phá hủy, tuyên một câu phật hiệu.

“Nên rời đi.”

Sau đó liền không nghĩ nhiều nữa, quay lưng rời đi.

Nhiệm vụ của hắn đã được hoàn thành.

Hoặc là nói đã kết thúc.

--

Lục Thủy lúc này cũng đã trở lại vị trí ban đầu.

Chỉ là vừa mới xuất hiện, hắn liền nhìn thấy có năm người đang ngồi tụm lại ở một bên, vừa ăn hoa quả vừa nhìn bọn hắn.

Những người này chính là năm tu chân giả không có mảnh vỡ kia.

Mà khi bị năm người này nhìn như vậy, cả đám đều có chút xấu hổ.

Chỉ có một phần rất nhỏ tò mò tại sao năm người này lại không đi lên.

Ví dụ như Đông Phương Hiểu Hiểu của Đông Phương gia.

Nhưng nàng sẽ không tùy tiện hỏi thăm người xa lạ.

Hay là về nhà trước đi.

Lần này nàng đã thu hoạch được không ít.

Những người khác thì lập tức nói:

“Ah! Hay là rời đi trước đi, bây giờ hình như là cơ hội tốt nhất để rời đi, đừng nên bỏ lỡ.”

“Đúng vậy đó, mau đi thôi, chậm chân không khéo lại không ra được nữa.”

“Vậy ta đi trước đây.”

Không bao lâu sau, tất cả mọi người đều đã rời đi.

“Đây là có tật giật mình à?” Một trong số năm người nói.

“Chắc là thế đi, nhưng bọn họ nói rất đúng, bây giờ tốt nhất là sớm rời khỏi quần đảo Mê Vụ thì hơn.”

Lục Thủy không để ý đến những người này mà trực tiếp mang theo Chân Võ Chân Linh rời đi.

“Thiếu gia, một trong hai người trước đó là người sao?” Trên đường đi, Chân Võ mở miệng hỏi.

Bọn hắn quả thực rất ngạc nhiên.

Lục Thủy nhìn Chân Võ Chân Linh, không nói gì, chỉ tiếp tục đi về phía trước.

Được rồi, Chân Võ Chân Linh thú nhận, có đôi khi Thiếu gia cứ im lặng, thần thần bí bí không nói gì như vậy mới cảm thấy thật ngẫu, thật lợi hại.

“Thiếu gia, người đón ngộ ở trên cầu thang kia là ai vậy?” Chân Võ lại hỏi thêm một câu.

Người này tuyệt đối không thể coi thường, dù sao cuối cùng cũng đã dẫn động cả kiếm đạo vô thượng.

“Là Kiếm Khởi.” Lục Thủy mở miệng đáp.

Chân Võ Chân Linh cũng không quá kinh ngạc, thiên phú của Kiếm Khởi vốn rất cao.

Trước đó bọn hắn cũng đã nghe Lục Thủy nói qua, Kiếm Khởi chỉ cần thêm một chút nữa thôi là có thể nắm được thanh kiếm vô địch kia.

Bây giờ đã nắm được rồi, con đường tương lai chính là vô hạn.

Răng rắc!

Nhục Thục Hoa đột nhiên gãy xuống, sau đó rơi từ bả vai Lục Thủy xuống đất.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 457: Rời Đi

Chân Linh lập tức nhặt Nhục Thực Hoa lên:

“Nó bị làm sao vậy?”

Nhìn giống như đã tắt thở rồi vậy.

“Ăn phải kiếm đạo vô thượng.” Lục Thủy liếc Nhục Thực Hoa một cái, sau đó bình tĩnh nói.

Chân Võ: “...”

Chân Linh: “...”

Chân Võ Chân Linh nhất thời không biết nói gì cho phải, đóa hoa này thật đúng là cái gì cũng dám ăn.

Nếu nói kiếm đạo vô thượng cuối cùng lại bị một đóa Nhục Thực Hoa ăn mất, thì liệu có ai tin nổi không?

Cũng đúng, toàn bộ tu chân giới, làm gì có ai hào phóng đến mức đem kiếm đạo vô thượng cho một bông hoa ăn chứ?

Cũng chỉ có Thiếu gia bọn hắn mới có thể làm ra hành động như vậy.

Sau đó Chân Võ Chân Linh cũng không hỏi gì thêm nữa, vấn đề muốn biết đại khái cũng đã biết được, giờ mau rời khỏi đây đã.

Lục Thủy cũng không nói gì, quần đảo Mê Vụ hẳn là cũng không còn chuyện gì cần hắn để ý đến nữa.

Biết được một số việc từ thời Viễn Cổ có liên quan tới vấn đề Chân Thần chết, suy đoán được đại khái nội dung của Sách Khải Huyền, còn thuận tiện lấy được danh sách mời của hội nghị kia, đối với hắn mà nói đã là thu được rất nhiều.

Chuyện kiếm đạo vô thượng hẳn cũng đã đi thử vận khí, trở về có cái để báo cáo lại rồi.

Về phần không đạt được gì từ kiếm đạo vô thượng, đây không phải là chuyện hắn cần quan tâm.

Thật ra cái này cũng không có gì đáng để ý đến, dù sao thì hấn ra ngoài không thu hoạch được gì mới là bình thường.

‘Lần này trở về, mặt Tam Trương lão hấn là không đến mức như muốn đòi nợ 5 triệu đâu nhỉ?’ Lục Thủy nghĩ.

Dù sao lần này hấn cũng thu được một nửa số tiền của cả cái Trùng cốc về, đừng nói là 5 triệu, 50 triệu hấn cũng trả được.

Sau đó, Lục Thủy đi thẳng ra phía ngoài đảo.

Lúc đi trên đường, hấn lại thấy một hòa thượng, một hòa thượng ăn mặc đơn giản.

Chính là Tư Lượng đang định rời đi.

Lục Thủy nhìn thấy Tư Lượng, Tư Lượng tự nhiên cũng nhìn thấy Lục Thủy.

“Đại sư Tư Lượng cũng muốn rời đảo sao?” Đi đến trước mặt Tư Lượng, Lục Thủy mở miệng hỏi.

Tư Lượng tuyên một câu phật hiệu, sau đó gật đầu nói:

“Đông Phương thí chủ cũng muốn rời đi sao?”

Lục Thủy gật đầu.

Lúc này, Tư Lượng mới để ý đến Nhục Thực Hoa trong tay Chân Linh, nhìn thấy Nhục Thực Hoa, Tư Lượng liền mỉm cười nói:

“Đóa hoa này quả thật có duyên với thí chủ, chỉ qua một thời gian ngắn như vậy mà đã không còn bình thường nữa.”

Mặc dù hoa đã gãy, nhưng Tư Lượng cũng không phải là người cổ hủ ngu xuẩn, hấn có tầm mắt nhất định, có thể nhận thấy rõ Nhục Thực Hoa đã không còn giống trước đó nữa.

Lục Thủy không đáp, nhưng hấn cảm thấy Tư Lượng này giống như quý nhân của đóa Nhục Thực Hoa kia vậy, nếu không phải có Tư Lượng ở đó, hấn nhất định sẽ không mang theo một đóa Nhục Thực Hoa chỉ biết chảy nước miếng theo cùng.

Cái này có lẽ chính là cơ duyên của nó đi.

“Đại sư là người của Khổ Hải Phật Môn sao?” Lục Thủy tiếp tục đi về phía trước, hỏi.

Tư Lượng đi bên cạnh Lục Thủy, gật đầu nói:

“Đúng thế.”

“Đại sư cảm thấy cái gì mới là Phật?” Lục Thủy tò mò hỏi một câu.

Nghe được vấn đề này, Tư Lượng gần như không do dự, trực tiếp lắc đầu, nói:

“Bần tăng không biết.”

Lục Thủy hiểu kỳ nhìn về phía Tư Lượng.

Tư Lượng không đáp lại ánh nhìn của Lục Thủy, mà nhìn về phía Nhục Thực Hoa, nói:

“Sinh mệnh vốn là bình đẳng, nhưng vạn vật cũng không bình đẳng.

Bần tăng chỉ là một người sẽ đưa tay hàng phục khi nhìn thấy có dã thú cắn xé một người bình thường, chứ không phải là người khi nhìn thấy một con dã thú bị một người bình thường bắn giết thì lại đưa tay hàng phục người đó.

Bần tăng vốn chỉ là một người xuất gia bình thường, làm sao có thể hiểu rõ như thế nào mới là Phật được?”

Lục Thủy nghe xong thì không nói gì, chỉ yên lặng đi về phía trước.

Lời Tư Lượng nói Lục Thủy không đưa ra được lý giải phù hợp, cho nên hắn sẽ không tùy ý mở miệng.

Về phần Phật là cái gì, có lẽ là một loại tín ngưỡng đi.

Vậy thì, tín ngưỡng là gì mới được?

Có thể coi là một loại ước thúc.

Sau đó, bọn họ đi tới một ngã ba.

“Đại sư đi bên nào?” Lục Thủy hỏi.

“Bên phải, Đông Phương thí chủ đi đâu?” Tư Lượng khẽ nói.

“Bên trái.” Lục Thủy trả lời.

“Vậy không làm phiền thí chủ nữa.” Tư Lượng tuyên câu phật hiệu rồi nói.

Lục Thủy gật đầu.

Sau đó Tư Lượng liền quay người rời đi.

Lục Thủy vốn là đi theo đường hẻm muốn đi, đụng phải Tư Lượng chỉ là trùng hợp.

Quần đảo Mê Vụ lớn như vậy, cũng không phải chỉ có một đường để ra ngoài.

Một hồi lâu sau, Lục Thủy đi tới phía rìa của quần đảo Mê Vụ, lúc này, biển cả đã trải rộng trước mắt hẻm.

“Thiếu gia định trở về bằng cái gì?” Chân Võ hỏi.

“Ngồi xe lửa đi.” Lục Thủy nói.

Sau đó Chân Võ Chân Linh liền mang theo Lục Thủy bay khỏi quần đảo Mê Vụ, Thiếu gia của bọn họ chỉ là một nhị giai, không thể biết bay được.

Về phần nhà ga, ra đó còn phải đi thêm một đoạn, dù sao đó cũng chỉ là điểm đỗ tạm thời.

Không lâu sau, Lục Thủy đã đi tới nhà ga, nơi này là một mặt băng, tiện cho tu chân giả từ tứ giai trở xuống đứng đợi.

Lục Thủy tự nhiên cũng cần đứng trên mặt băng này.

Cũng may mặt băng đủ lớn, người ở trên này không cần phải đứng quá sát nhau.

Vừa đặt chân lên mặt băng, Chân Võ liền lấy ra một cái ghế để Lục Thủy ngồi đợi.

“Thiếu gia, xe lửa chỗ này cần phải chờ đến giữa trưa mới đến.” Chân Võ giải thích.

Lục Thủy gật đầu, ngồi xuống ghế bắt đầu đọc sách.

Bây giờ đương nhiên là cơ hội tốt để tích lũy sức mạnh thiên địa.

Chẳng qua khi Lục Thủy vừa mới ngồi xuống, lại đột nhiên cảm giác được ấn ký do thiên phạt để lại.

‘Ồ? Thế mà lại gặp ở nơi này?’ Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Người đặt đồ vật kia ở Mộ gia đang ở ngay gần đây.

Mà lúc Lục Thủy phát hiện ra, đối phương đã đang tiến lại gần.

‘Là tới tìm ta, hay là tới tìm người khác?’ Lục Thủy hơi khó hiểu trong lòng.

Dựa vào thực lực của đối phương, căn bản sẽ không ngồi xe lửa.

Nếu như không phải đối phương mạnh đến mức hẳn không có chút phần thắng nào, thì hẳn đã trực tiếp mang mặt nạ, mở trận pháp động thủ rồi.

Sau đó Lục Thủy cảm giác được có một người đáp xuống ở ngay gần mình, hẳn quay đầu nhìn thoáng qua.

Là một người đàn ông, trên tay có cầm kiếm, tu vi đã vượt qua thất giai Nhập Đạo.

Lục Thủy nhìn người này, người này cũng tùy ý liếc mắt nhìn lại Lục Thủy.

Sau đó liền yên lặng đứng đó chờ đợi.

‘Là cố ý tới tìm ta.’ Lục Thủy quay đầu tiếp tục xem sách.

Nhưng suy nghĩ của hắn không đặt ở trên sách.

‘Người này biết ta, nhưng nhìn không giống như muốn xuất thủ với ta, vậy mục đích của hắn là gì?’

‘Lúc ở Mộ gia, mục đích của hắn hẳn không phải là ta.’

‘Lúc đó, hẳn là tới để tìm đối tượng cộng minh, vậy bây giờ đến đây, có phải là muốn xác định xem ta có phải đối tượng cộng minh hay không không?’

—

Dịch: MB_Boss

Chương 458: Vô Đề

Lục Thủy hoàn toàn không lý giải được mục đích hành động này của đối phương.

Hắn chỉ có thể suy đoán phiến diện như thế, hoàn toàn không thể phán đoán rõ ràng được.

Trong lúc Lục Thủy đang không tìm ra giả thiết nào khả thi, thì đột nhiên cảm giác được một khí tức yếu ớt.

‘Cái này cùng loại với khí tức của Tinh Ti sao?’

Khí tức này truyền tới từ trên thân người kia, cực kì cực kì yếu ớt, nếu không phải là hai người cách nhau khá gần, thì Lục Thủy căn bản không phát hiện được.

‘Hóa ra là người của Tiên Đình, như vậy thì dễ giải thích rồi.’

‘Nhưng lúc trước bọn họ muốn đến Mộ gia tìm người cũng là vì có liên quan đến Dự Ngôn Thạch Bản sao?’

Chuyện này Lục Thủy không chắc chắn lắm, nhưng khả năng cao là như vậy, dù sao người này cũng định dùng đồ vật có liên quan đến Tinh Ti để tìm người.

Tinh Ti trước khi chết, thế nhưng đã tiếp xúc với Dự Ngôn Thạch Bản.

‘Nhưng Lục gia mới là mục đích của bọn chúng, tại sao phải tìm tới Mộ gia làm gì?’

Lục Thủy kể cả có kết hợp với những chuyện đã xảy ra ở kiếp trước cũng không nghĩ ra được, bởi vì kiếp trước Mộ gia không có làm gì, cũng không bị nhằm vào.

Mộ Tuyết thì lại càng không, nàng gần như là dành toàn bộ thời gian ở bên hắn, không làm cái gì, đương nhiên cũng không bị người khác để mắt tới.

Cho nên chuyện này có liên quan gì đến Mộ gia?

‘Hay là cha vợ nghĩ sai?’

‘Hắn là không phải, người này là theo khí tức mà tìm tới, cũng tức là trước đó cha vợ đã gặp qua khí tức kia rồi.’

Vậy vấn đề lại có chút phức tạp.

Nếu như Dự Ngôn Thạch Bản có liên quan đến Mộ gia, vậy suy đoán trước đó của hắn về đệ đệ hay muội muội của mình có phải là sai rồi hay không?

‘Trừ khi nội dung của Dự Ngôn Thạch Bản không chỉ liên quan đến một mình Lục gia.’

Nhưng Lục Thủy không thể nào tưởng tượng ra được viễn cảnh này.

Có điều đối phương đột nhiên tìm tới hắn để kiểm tra như vậy, thì hắn là đang nghi ngờ cái gì.

‘Có liên quan tới sứ đồ Băng Hải kia, hay là vì cách làm nghiêm ngặt của Tiên Đình?’

Lục Thủy tạm thời chưa kết luận được.

Nhất là khi vật này căn bản không thể cộng minh được với hắn.

Nếu như thứ này quả thật có thể dùng để kiểm tra xem một người có liên quan đến Dự Ngôn Thạch Bản hay không, vậy có phải là đã chứng minh rằng người này không phải hắn không?

Quả nhiên, vẫn là liên quan đến đệ đệ và muội muội của hắn.

Hoặc cũng có thể là bản thân Tiên Đình quá kém, không có sản phẩm chất lượng cao.

Sau đó Lục Thủy không suy nghĩ nhiều nữa, càng nghĩ càng làm vấn đề trở nên phức tạp hơn, chỉ cần thấy được Dự Ngôn Thạch Bản là có thể giải đáp được vấn đề này rồi.

‘Nhưng còn có ông già với cha vợ ở giữa, chắc chắn sẽ có một nhận thức chung kỳ quái nào đó, có cơ hội phải hỏi thử một chút mới được.’

Về phần hỏi thế nào, cái này thật sự rất khó.

Trói lại nường lên đi.

Chỉ là nếu bị phát hiện thì mạng khó giữ.

Không bao lâu sau, Lục Thủy phát hiện người của Tiên Đình vốn đang đứng ở gần hẻm kia đột nhiên rời đi.

Lục Thủy không quay đầu lại nhìn, mà tiếp tục xem sách, khẽ nói:

“Người ở gần đó kia có nhìn thấy không?”

Chân Võ gật đầu:

“Nhìn thấy.”

Người đột nhiên xuất hiện kia, bọn hắn tự nhiên cần cảnh giác, đối phương nhìn không hề yếu chút nào, cho nên bọn hắn không dám thả lỏng dù chỉ một chút.

“Tra một chút xem là ai.” Lục Thủy nói.

Thật ra kể cả đồ vật mà đối phương mang theo kia có thực sự cộng minh với hắn thì cũng vô dụng, dù sao cũng sẽ bị hắn áp chế lại.

Nhưng nếu như chuyện Tiên Đình tìm người ở Mộ gia có liên qua đến Dự Ngôn Thạch Bản, thì tại sao Phật môn và Thần Chúng lại không có phản ứng gì?

Đây cũng là nghi ngờ của Lục Thủy.

Nói tóm lại, thứ hắn biết quá ít.

Hơn nữa, Dự Ngôn Thạch Bản, Sách Khải Huyền, và cả Vị Lai Kinh, rốt cuộc là từ đâu mà ra vậy?

‘Có liên quan đến Chân Thần chăng?’

Lúc Lục Thủy gặp phải Tinh Ti cũng đã nghe qua câu nói kia, Chân Thần đã chết.

Nhớ tới đây, hắn lại nghĩ tới một điều:

‘Chẳng lẽ người viết lại là chuyển thế của Chân Thần? Không đúng, phải nói là đời tiếp theo của Chân Thần.’

‘À không, hắn là không phải, ở Phong Sương Hà cũng đã có một vị Chân Thần giống như vậy rồi.’

Lục Thủy không thể nào đưa ra được đáp án hợp lí, cho nên chỉ có thể đợi đến sau này rồi nói tiếp.

Lúc này, Chân Võ đang liên lạc với Lạc Phong, tiện thể hỏi xem bọn hắn đã đi ra chưa.

Bây giờ ở quần đảo Mê Vụ có thể là có tín hiệu, kể cả chưa đi ra cũng vẫn có khả năng liên lạc được.

Sau khi hỏi thăm đại khái về tình trạng của hai người kia xong, Chân Võ liền nói Lạc Phong đi tra một chút xem người vừa rồi là ai, trước mắt hắn chỉ có thể miêu tả lại hình dáng trước.

Còn tương mạo cụ thể, phải đợi hắn về tìm người vẽ lại đã.

Về phần ảnh chụp, cái này quá nguy hiểm.

Lục Thủy chờ đến giữa trưa, cuối cùng cũng có xe lửa tới.

“Thiếu gia, có thể vào được rồi.” Chân Võ ở một bên nói.

Khép sách lại, Lục Thủy đứng dậy đi về phía xe lửa.

Thêm khoảng hai ngày nữa là hắn có thể về đến Lục gia, nhìn thấy Mộ Tuyết.

Đã nhiều ngày như vậy chưa gặp Mộ Tuyết, chắc chắn Mộ Tuyết sẽ rất dễ nhìn. Về hỏi thăm nàng một tiếng, tiện nói thêm rằng mới mấy ngày không nhìn thấy mà nàng trông như đã nặng thêm không ít.

Nàng chắc chắn sẽ chạy đi cân thử xem mình có nặng lên thật hay không.

Sau đó nghiêng răng nghiêng lợi quay lại chỗ hắn, muốn động thủ nhưng lại không thể động thủ.

Nghĩ như vậy, Lục Thủy liền có chút vui vẻ.

Có đôi khi không cần trêu chọc Mộ Tuyết, chỉ cần nhìn thấy nàng thôi cũng cảm thấy vui vẻ.

--

Xảo Vân Tông.

“Chớp mắt thôi là con trai các ngươi đã thành thân rồi, có phải là vẫn thấy mình còn trẻ lắm không?” Trên đại điện của Xảo Vân tông, tiên tử Du Dao cười nói với vợ chồng Lục Cổ.

Mặc dù luận về thân phận, cặp vợ chồng này cũng coi như là ngang bằng với các nàng, nhưng tuổi lại nhỏ hơn.

Mà khoảng cách tuổi tác thì không thể nào vượt qua được.

Dù sao tiên tử Du Dao cũng là em gái của mẹ Lục Cổ.

Hai người thực sự là phận tiểu bối.

Câu này tuy không dễ nghe, nhưng Lục Cổ khi còn bé còn từng bị các nàng ôm qua rồi.

Cho nên Lục Cổ hoàn toàn không dám làm càn trước mặt các nàng.

Tất nhiên Đông Phương Lê Âm không lo lắng gì, những trưởng bối này rất thương yêu nàng, ở bất cứ đâu nàng đều được hoan nghênh.

Đặc biệt là Tộc trưởng đại nhân đương nhiệm của Lục gia, đây là người hoan nghênh nàng nhất.

“So với các vị tiền bối, chúng ta vẫn chỉ là trẻ con mà thôi.” Đông Phương Lê Âm vừa cười vừa nói.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 459: Nói Chuyện

Tiên tử Du Dao cười cười, không nói gì thêm, con gái vốn là thích chung diện.

Không cần biết là đã lấy chồng hay chưa thì vẫn luôn hi vọng mình trẻ tuổi xinh đẹp.

Nhìn già là không thể nào.

“Đã xem thời gian chưa?” Du Miểu ở một bên hỏi.

“Đã xem rồi, là đầu năm nay.” Lục Cổ trả lời.

“Cũng không khác lắm so với thời gian sư tử đã xem, đúng rồi, hôn phục có cần chúng ta hỗ trợ không?” Tiên tử Du Dao hỏi một câu.

Các nàng thế nhưng là Xảo Vân tông, tất cả những váy tiên phục sức tốt nhất của tu chân giới đều đến từ nơi này.

Đặc biệt là trang phục thành hôn, rất rất nhiều người đều đến chỗ tông môn các nàng đặt hàng định chế.

Đông Phương Lê Âm lắc đầu:

“Mộ gia nói bọn họ có thể chuẩn bị được, hẳn là tự làm.”

“Tự làm a.” Tiên tử Du Dao cười nói.

“Năm đó sư tử cũng tự mình làm, hồi đó nàng vừa ngồi thêu thùa vừa cười, chúng ta ngồi một bên nhìn cũng cảm thấy hạnh phúc lây.”

“Đúng vậy, năm đó khi sư tử gả vào Lục gia, thật sự là rất vui vẻ.

Đi đường thôi cũng nhún nhảy suốt, cũng không biết Lục gia đã cho nàng ăn phải bùa mê thuốc lú gì.” Du Hiểu cười cười.

Vừa nhắc tới cái này, các nàng lại có cảm giác như chuyện sư tử thành hôn mới chỉ là chuyện ngày hôm qua, thật khiến cho người ta hoài niệm.

Chỉ là...

Sau đó, mấy người Du Dao không đề cập đến chuyện này nữa.

“Đúng rồi, sư phụ nói là đã rất nhiều năm rồi không gặp các ngươi, nghe nói các ngươi đang ở đây cho nên muốn gặp.” Du Dao nói.

Nghe thấy cái này, sắc mặt Lục Cô liền trở nên khó coi.

Bây giờ hấn sợ nhất là gặp trưởng bối, nhất là loại có tuổi tác tương đối cao.

Đương nhiên, hấn cực kỳ bất an khi nghe thấy chuyện này là bởi vì, vị tiên bối này đã từng tiếp xúc với con của hấn.

Con của hấn là ai?

Một đứa chỉ biết đi hồ cha của nó.

“Cái kia, tiên bối Hồng Tố bận rộn như vậy...”

“Không bận đâu, gần đây sư phụ đã nhàn rồi đến nhàn chán rồi.” Du Miểu cười nói, cắt ngang câu nói của Lục Cô.

Lục Cô: “...”

Đông Phương Lê m đứng bên cạnh cười trộm, nàng thì không sợ nha.

“Đúng rồi, nghe nói con trai các ngươi và tiểu cô nương của Mộ gia mới gặp nhau chưa được bao lâu?” Tiên tử Du Dao đột nhiên hỏi.

Đông Phương Lê Âm gật đầu, sau đó nói:

“Vốn là phải chờ tới ngày thành hôn mới có thể gặp mặt, gặp mặt sớm như vậy đã là chuyện ngoài ý muốn rồi.

Có điều, tình cảm giữa hai đứa nó mặc dù có chút bình lặng, nhưng vẫn đang đi theo chiều hướng tốt lên.”

Nàng có thể cảm giác được rằng con trai mình có tình cảm với Mộ Tuyết, cũng cảm thấy Mộ Tuyết có để ý con trai của nàng.

Nhưng nhìn từ ngoài thì lại như một đóm lửa cũng không bùng lên nổi.

Chủ yếu là do con trai của nàng không biết tranh thủ cơ hội.

Quá kém so với cha của nó.

“Có muốn để hai đứa nó nhìn sóng sao biển một chút không?” Du Dao nói.

Mặc dù hai người sắp thành hôn rồi, nhưng những thứ như tình cảm này, có thì đương nhiên sẽ tốt hơn.

Có tình cảm mới dễ có con được.

Lục gia từ trước đến giờ vẫn luôn thích việc chào đón thành viên mới ra đời.

Giống như khi bốc thăm trúng thưởng vậy.

Vô cùng phấn khích.

Bởi vì dưới tình huống bình thường, phải mấy trăm năm Lục gia mới có một lần như vậy, có thể tưởng tượng được Trưởng lão Lục gia khát vọng chuyện này đến cỡ nào.

Đặc biệt là lần tới đây, dù sao lần của vợ chồng Lục Cổ cũng chỉ coi là tạm được.

Càng tạm được lại càng chờ mong lần tiếp theo.

“Nhanh như vậy đã có sóng sao biển tuôn ra sao?” Lục Cổ có chút bất ngờ.

Dưới tình huống bình thường, hẳn phải đến mấy năm sau mới có.

Mặc dù thời gian xuất hiện không ổn định, nhưng cũng sẽ không chênh lệch quá nhiều.

“Sâu dưới biển xuất hiện chút dị động, mà Minh Thổ bên kia cũng không biết đang làm cái gì, gần đây xảy ra chút va chạm với biển sâu.

Cho nên sóng sao biển tuôn ra trước dự kiến.

Đại khái là khoảng một tuần nữa sẽ có, cùng lắm thì là mười ngày.” Tiên tử Du Dao nói.

Nàng cũng rất bất đắc dĩ.

Chuyện này xảy ra sớm như vậy, các nàng không thể chuẩn bị cẩn thận được.

Nếu cho các nàng thời gian chuẩn bị, các nàng có thể kiếm được không ít tiền về cho tông môn.

Giờ thì đành chịu vậy.

Mà nếu đã không kiếm được lời, các nàng cũng không có ý định truyền tin tức này ra ngoài.

Có cơ hội được xem hay không, tùy duyên đi.

“Chỉ cần con trai của các ngươi không quá ngờ nghệch, thì tình cảm giữa hai đứa nó chắc chắn sẽ nóng lên rất nhiều.

Khiến cho đứa nhỏ của Mộ gia kia trở nên giống như sư tử năm xưa cũng không phải là không có khả năng.” Du Miểu vừa cười vừa nói.

Dù sao nhìn hai đứa trẻ yêu đương cũng đặc biệt thú vị.

Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm liếc nhìn nhau, loại chuyện này đương nhiên phải để con trai tới rồi.

Cũng không biết nó có làm được trò trống gì không.

Nhưng biết hổ cha như vậy, trong chuyện này chắc là cũng sẽ không chịu thua kém.

--

Lục Thủy đang ngồi trên xe lửa xem sách, lông mày bỗng cau lại.

Sau đó hấn đưa tay sửa đổi cơ năng của xe lửa.

Trong nháy mắt, xe lửa vốn đang chạy trên biển bỗng bay vọt lên trời.

Thùng thùng!

Biến động đột ngột này khiến tất cả mọi người đều hoảng hốt, từ lúc nào xe lửa lại xóc nảy như vậy thế?

Hơn nữa, rõ ràng là đang đi đường thủy, tại sao lại đột nhiên chuyển thành đường không rồi?

Thật ra người lái xe còn kinh ngạc hơn, bởi vì ông đã không còn kiểm soát được xe lửa nữa.

Ông ta căn bản không phải là người khiến cho xe lửa bay lên không.

Chỉ là còn chưa kịp kêu gọi cứu trợ, bất chợt, một cỗ khí tức đen kịt hiện lên ở phía dưới, rồi phóng thẳng lên trời, tiếp đó, công kích cường đại trực tiếp đánh xuống mặt biển.

Ầm!!!

Lực lượng bùng phát, tất cả mọi người đều sợ hãi đến ngây người, nhất là khi nhìn thấy mặt biển chấn động phía dưới.

Nếu như vừa rồi xe lửa không bay lên không, thì bây giờ đại đa số người ở đây đã lành ít dữ nhiều rồi.

Họ đột nhiên phát hiện xe lửa của Mặc gia có hệ số an toàn thật cao.

Đương nhiên, chỉ có người lái xe lửa và những nhân viên nội bộ biết đây căn bản không phải công lao của bọn họ.

Có tiền bối đã xuất thủ cứu bọn họ.

Ngay sau đó, một tín hiệu truyền đến: xe lửa sẽ giải thể.

Nhìn thấy tin này, người lái xe lửa và những nhân viên ở đó liền biết chuyện gì sắp xảy ra, công kích phía dưới lại chuẩn bị tới.

Nếu như xe lửa không giải thể, vậy tất cả mọi người sẽ bỏ lỡ mất cơ hội tốt nhất để trốn thoát này.

Rầm!

Một tiếng động lớn vang lên, toàn bộ xe lửa trực tiếp giải thể.

Tất cả mọi người có thể chạy thoát khỏi đây.

Trước khi giải thể, toàn bộ hành khách trên xe đã nhận được một thông báo: Lập tức phân tán chạy thoát.

Chân Võ Chân Linh không chút do dự, nhanh chóng mang theo Lục Thủy rời khỏi chỗ đó.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 460: Minh Thổ

Àm!

Sau khi tất cả mọi người đã thoát đi, công kích đáng sợ trực tiếp nuốt chửng lấy xe lửa.

Lục Thủy được Chân Võ Chân Linh che chở, lúc này đang đứng ở trên không trung.

Khi này, toàn bộ vùng biển đều đã chuyển màu đen kịt, dường như có thứ gì đó đang xâm lấn nơi này.

‘Không ra được, động tác quá nhanh.’ Lục Thủy nói thầm.

“Thiếu gia, đây là có chuyện gì?” Chân Võ hỏi.

Về chuyện xe lửa giải thể, bọn hắn cảm thấy rất có khả năng là do Thiếu gia làm.

Được rồi, bây giờ cứ có chuyện gì kỳ quái là bọn hắn sẽ lập tức vô thức nghĩ là do Lục Thủy làm.

“Minh Thổ đột nhiên tràn đến đây.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Hiện tại, vùng biển này đã trở thành địa giới của Minh Thổ.

Nếu như đây chỉ là ngoài ý muốn, thì chỉ cần chờ thêm một lúc là sẽ không sao nữa, nhưng nếu là cố ý, vậy tất cả những người đang ở vùng biển này đều sẽ bị đưa đến Minh Thổ.

Chuyện đi vào Minh Thổ này, nghĩ thôi cũng thấy phiền toái.

Tuy nhiên, chỉ cần chuẩn bị tốt thì vấn đề cũng không lớn.

Chuyện duy nhất cần xác nhận là, nếu đây là cố ý thì mục đích của đối phương là gì.

Sau đó, Lục Thủy nhìn thấy phía xa xa, có một người từ dưới biển trồi lên.

Người này là nam giới (xét từ tỉ lệ cơ thể thì là vậy), trong tay cầm một cái Phương Thiên Kích, trên người mặc một bộ

áo giáp, trên đầu còn đội cả nón trụ.

Toàn thân chỉ lộ ra mỗi đôi mắt.

Tu vi lục giai.

Rất mạnh.

“Minh Thổ tuần hành, chư vị đã tự tiện xông vào địa giới Minh Thổ của ta, vậy hãy cùng bản tọa đi một chuyến đi.”

Nói đến đây, vị cường giả của Minh Thổ này trực tiếp huy động Phương Thiên Kích, trong nháy mắt, một sức mạnh cường đại bao trùm lấy vùng biển, muốn kéo tất cả mọi người vào trong Minh Thổ.

Người này tuy mạnh, nhưng đây tuyệt đối không phải loại sức mạnh mà một lục giai có thể giải phóng được.

‘Xem ra là cố ý kéo người vào bên trong Minh Thổ, không có mục tiêu chính xác, tạm thời chưa xác định được là nhằm vào ai.’ Lục Thủy suy đoán trong lòng.

Hắn cũng không định thử phản kháng.

Dù sao cũng không tránh được.

Chỉ có thể đi vào nhìn thử.

Có điều đi vào thì cần thêm một vài tay chân, hắn có lẽ sẽ kéo một số người ở đây tới cùng một vị trí với hắn.

Lục Thủy lập tức nhìn quanh, phát hiện bọn Lạc Phong không có ở đây, có chút đáng tiếc.

Trong số những người hắn quen biết, Lạc Phong là người chịu đòn tốt nhất.

“Gặp chuyện không cần hoảng, bình tĩnh đối mặt là được.” Lục Thủy nói với Chân Võ Chân Linh.

Chân Võ Chân Linh lập tức gật đầu.

Bọn hắn thậm chí còn không biết Minh Thổ là cái gì.

Nếu không phải ở đây không có tín hiệu thì bọn hắn đã gọi điện thoại cầu cứu Tộc trưởng rồi.

Nhưng Thiếu gia đã nói là đừng hốt hoảng, bình thường mỗi lần như vậy đều là có chút chuyện lớn xảy ra.

Lúc này, Chân Võ Chân Linh rất cuộc cũng cảm nhận được, có một nguồn sức mạnh đang khóa chặt bọn hắn lại, kéo bọn hắn vào trong nước.

Nhưng khi nhìn thấy Lục Thủy cũng bị kéo xuống, cả hai đều từ bỏ ý định phản kháng.

Những người khác thì đang không ngừng giãy dụa.

Nhưng không có ai dám đi chất vấn cường giả của Minh Thổ kia, khoảng cách thực lực vẫn còn đó, nhờ đâu làm đối phương không vui thì sẽ không tốt.

Mà người ngồi xe lửa, bình thường đến ngũ giai cũng không có, chứ đừng nói đến việc trực tiếp đối mặt với lục giai.

Cho nên bọn họ trừ cố gắng giãy dụa thì cũng không dám mở miệng lên tiếng.

Đương nhiên, không phải ai cũng có tâm hoài kính sợ như vậy, luôn luôn có một vài người không sợ chết.

Những người này lên tiếng hỏi, nhưng bị lờ đi.

Nếu làm âm ỉ, thì sẽ trực tiếp bị tấn công.

“Ca, làm sao bây giờ?” Kiếm Lạc hỏi Kiếm Khởi ở bên cạnh.

Kiếm Khởi nhìn cường giả Minh Thổ ở phía xa kia, lắc đầu nói:

“Trước tiên cứ bình tĩnh quan sát tình hình đã, Minh Thổ là nơi nào anh còn chưa từng nghe nói qua, chứ đừng nói là cách hành sự của bọn họ.”

“Đùi cũng ở đây mà.” Sơ Vũ đột nhiên lên tiếng.

Đây cũng là một tin tức tốt.

Có Lưu Hỏa ở đây, vấn đề bình thường cũng không hề gì, à không, cũng không thể nói như vậy, kể cả là vấn đề có rất rất lớn, thì bình thường Lưu Hỏa vẫn đều có thể không chế được.

Sau đó ba người Kiếm Khởi cũng không phản kháng gì nữa, đợi đi vào rồi nói tiếp.

Mặt biển bây giờ đã xuất hiện một vòng xoáy nước lớn, tất cả mọi người đều biết vòng xoáy này dẫn đến Minh Thổ.

Nhưng Minh Thổ là nơi như thế nào, không một ai biết.

...

Lục Thủy bị hút vào vòng xoáy, hoặc là nói tất cả mọi người đều bị hút vào vòng xoáy.

Mà lúc tiến vào trong vòng xoáy, Lục Thủy liền bắt đầu động thủ.

Động thủ để khiến những người hữu dụng đối với hắn tụ tập ở chỗ hắn sẽ đáp xuống.

Bởi vì là chuyển đổi không gian, rất nhiều người đều khó mà giữ tinh táo được, Kiếm Khởi lại làm được, hắn có thể cảm giác được vị trí của mình đang di chuyển về một chỗ.

Không chỉ hắn, cả Kiếm Lạc và Sơ Vũ cũng cảm thấy vậy.

Không lâu sau đó, hắn phát hiện ra bọn hắn đang tiến về vị trí của Lục Thủy.

Ra là như vậy, Kiếm Khởi nhẹ nhàng thở phào.

Sau đó hắn lại nhìn thấy một người khác, là người hắn từng thấy qua dưới chân núi Đạo Tàng, Kiều Càn.

Xung quanh người này cũng không có ai khác.

Kiều Càn có pháp bảo hộ thể, cho nên vẫn tinh táo.

Dì lớn của hắn và những người còn lại có việc nên đã đi đến chỗ khác, còn hắn thì một mình trở về.

Ai biết trên đường lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, nhưng giờ thấy mình đột nhiên đi về phía Lục Thủy bên này, hắn cũng yên tâm hơn không ít.

Đối địch với Lục Thủy là tự tìm diệt vong, được đồng hành với Lục Thủy thì lại là kỳ ngộ tốt nhất.

Nhưng khiến hấn ngoài ý muốn hơn chính là, bọn Kiếm Khởi thế mà cũng ở đây.

Còn có cả vú em kia nữa, người này rất lợi hại.

Nhìn thấy những người này tới, Lục Thủy cũng không nói gì.

Những người này đều không mạnh, nhưng ở đây cũng chỉ có những người này có thể sử dụng được.

Hấn không có ý định mòn mõi chờ đợi ở chỗ này, hấn đã đang trở về gặp Mộ Tuyết rồi, đột nhiên xảy ra chuyện như này thật sự rất khó chịu.

Cho nên cần tìm cách nhanh chóng giải quyết chuyện ở đây.

Việc đầu tiên cần làm là bắt lục giai kia tới đây, tra hỏi xem có chuyện gì xảy ra.

Sau đó giải quyết nguồn gốc của vấn đề, mở ra thông đạo rời khỏi nơi này.

Nếu như không cần phải giải quyết cũng có thể rời đi, vậy hấn cũng không có ý kiến gì.

Nhưng lực lượng kéo hấn xuống đây rất mạnh, chủ sự hấn là không yếu, chưa chắc đã có thể xử lý được.

Về phần người của Minh Thổ là loại người như thế nào, cái này hấn cũng không rõ lắm, trước đây, trừ một vài người có nhảy ra chắn đường hấn một chút, hấn cũng không tiếp xúc với ai bao giờ.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 461: Ta, Độc Thân!

Sau đó Lục Thủy không suy nghĩ nhiều nữa, sắp đến nơi rồi, hấn cần kéo tên lục giai kia tới bên này, không thì sẽ không biết được tình huống bên phía đối phương là như thế nào.

Nhờ đâu đi qua lại trực tiếp đưa luôn thì sẽ không tốt.

Sau đó, phía dưới xuất hiện một khoảng sáng, không chỉ là Lục Thủy, những người còn chưa ngất đi cũng biết là đã sắp tới nơi rồi.

Lục Thủy nhìn, không lâu sau, hấn đã xuyên qua màn sáng đó.

Chỉ là lúc đi qua, sức mạnh của hấn liền khuếch tán.

Cường giả Minh Thổ lúc xuyên qua màn sáng bỗng có cảm giác bị một luồng sức mạnh lôi kéo.

“Có chuyện gì xảy ra vậy? Biên giới xuất hiện dị tượng gì sao? Thế nhưng ta cũng không nhận được bất kì thông báo nào mà.”

Cường giả Minh Thổ có chút kinh ngạc, nhưng hấn cũng không chống lại được sức kéo này.

Bởi vì đây là lực lượng của biên giới, nó hoàn toàn vượt qua sức mạnh của hấn.

“Hấn là xuất hiện chút vấn đề nhỏ trong việc xác định tọa độ, lát nữa cần phải bấm báo lại với tiền bối phụ trách trông coi biên giới mới được.”

Rất nhanh sau đó, cường giả Minh Thổ đã xuất hiện trên một hòn đảo.

Hấn phát hiện hòn đảo này rất vắng vẻ, cách hơi xa so với mục tiêu ban đầu của hấn.

Nhưng vấn đề không lớn, bay trở về cũng không mất bao lâu.

Đương nhiên, thân là một trong những cường giả của Thiên Vũ Minh Thổ, hắn có đủ cảnh giác, chỉ là cũng không cảm giác được nhân tố nguy hiểm nào ở xung quanh.

Vừa xác định như vậy xong, hắn lại đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó đánh vào đầu mình, ngay khi hắn định quay lại xem thì đã trực tiếp bất tỉnh.

Đến lúc này hắn mới biết là mình bị đánh lén.

Chỉ là hắn nghĩ mãi không ra, đối phương đã tiếp cận hắn như thế nào?

Vì sao một chút cảm giác cũng không có?

Rầm!

Một trong những cường giả của Thiên Vũ Minh Thổ ngã rầm xuống đất, không dậy nổi.

Lục Thủy nhìn cường giả Minh Thổ bất tỉnh nằm trên đất, phì phì tay.

Đánh không lại thì chỉ có thể đánh lén, cũng may mà năng lực đánh lén của hắn không tệ lắm.

Sơ Vũ đứng ở gần đó cảm thấy có chút khó tin:

“Đây quả thật là một cường giả lục giai sao?”

Bọn hắn không thể biết được chuẩn xác tu vi của đối phương là gì, chỉ có thể đoán dựa trên khí tức.

Kết quả suy đoán là, tu vi lục giai.

Lúc bọn hắn xuất hiện ở nơi này thì đã tỉnh táo lại, được đại lão chọn trúng là một chuyện vui vẻ, mặc dù còn chưa biết mình cần phải làm cái gì.

Nhưng bọn hắn bây giờ khá là muốn biết, nơi này rốt cuộc là nơi nào.

Lục Thủy không có thời gian để ý tới những người này, nói:

“Trời hắn rồi ném vào bên trong trận pháp ta đã chuẩn bị, sau đó tra hỏi hắn đi.”

Nói xong, Lục Thủy liền mang theo Chân Võ Chân Linh rời đi, hẳn muốn chuẩn bị một vài thứ.

Thừa dịp lỗ hổng ở biên giới vẫn còn, cần phải chuẩn bị đầy đủ, nếu không đến lúc đó lại vội vội vàng vàng.

Bọn Sơ Vũ nhìn thấy Lục Thủy rời đi, liền trối cường giả Minh Thổ lại rồi đá vào trong trận pháp, tiếp đó thử làm đôi phương tỉnh lại.

Không bao lâu sau, cường giả Minh Thổ tỉnh dậy.

Hắn vừa mở mắt ra liền nhìn thấy bốn con kiến trước mắt, yếu đến mức hắn dùng một tay cũng có thể bóp chết.

Hắn thề mà lại bị bốn con kiến này đánh ngất?

Vừa nghĩ đến đây, cường giả Minh Thổ lại cảm thấy khuất nhục, muốn lập tức xông lên bóp chết mấy con kiến khiến người ta chán ghét này.

Chỉ là lúc muốn động thủ, lại phát hiện mình căn bản không động đây được.

“Các người là ai? Gan lại lớn đến mức dám đánh lên bản tọa?” Cường giả Minh Thổ tên Danh Dữ Trọng tức giận nói.

“Tù nhân là tù nhân, lớn tiếng như vậy làm gì?” Sơ Vũ nhìn Danh Dữ Trọng nói.

“Ta là một trong những Thiên Vũ của Minh Thổ, là cường giả lục giai, người như các người dù có đến 100 ta cũng có thể đập nát trong một chiêu.” Danh Dữ Trọng cảm thấy cực kỳ khuất nhục, bực tức nói.

“Không phải vẫn là tù nhân thôi sao?” Kiếm Lạc nói.

Một câu này khiến cho cường giả Danh Dữ Trọng của Minh Thổ vô cùng kích động:

“Có bản lĩnh thì các người thử thả ta ra đi?”

“Các người đừng chọc giận hắn nữa, nhờ đâu hắn ta lại chết mất thì sao.” Kiều Càn lên tiếng nhắc nhở.

“Làm sao mà bản tọa chết được?” Cường giả Danh Dữ Trọng của Minh Thổ nghi ngờ hỏi lại.

Những người này sẽ giết chết hấn à?

Hay là trên người hấn có cấm chế?

“Giọng nói vừa lớn lại vừa kích động như vậy sẽ khiến vị kia cho là người không phối hợp, nếu không phối hợp thì giữ lại cũng không có ích lợi gì, như vậy người sẽ chết.” Kiều Càn giải thích.

“Tại sao lại tự nhiên thành bản tọa không hợp tác với các người rồi?” Danh Dữ Trọng nói.

Hấn tự nhiên biết vị kia trong miệng đối phương là ai.

Hấn biết có một trận pháp đang khống chế hấn, nhưng hấn hoàn toàn xem không hiểu, cho nên vị kia nếu muốn giết hấn có lẽ cũng rất dễ dàng.

Giữ lại núi xanh không lo không có củi đốt, hấn có thể nhịn nhục vì việc lớn.

“Hỏi người người không trả lời, không phải không phối hợp thì là gì?” Sơ Vũ nói.

“Các người có hỏi gì à?” Cường giả Minh Thổ hỏi lại.

Sau đó Sơ Vũ quay lại nhìn bọn Kiếm Khởi.

Hình như chưa có hỏi gì thật.

“Vậy bây giờ ta hỏi, người có độc thân không?” Sơ Vũ hỏi một câu.

“Bản tọa có độc thân hay không thì liên quan quái gì đến các người?” Danh Dữ Trọng cảm thấy đối phương là đang sỉ nhục mình.

“Người nhìn xem, rõ ràng là người không phối hợp, hay là để ta đi nói với đại lão một chút, nhờ đại lão xử lý tên này, sau đó bắt những tên khác tới hỏi sau.” Sơ Vũ nói xong liền quay người định rời đi.

“Chờ, chờ đã... Ta, độc, độc thân.” Cường giả Minh Thổ thấp giọng nói.

Hấn đã quyết định, có cơ hội phải lập tức giết hết đám người này.

Sơ Vũ nhìn đối phương, khoe miệng hơi nhếch lên.

Rất tốt, xem ra đối phương cũng không mạnh miệng như vậy.

Không bao lâu sau, bọn Sơ Vũ đã thu thập được thông tin đại khái về nơi này.

Minh Thổ là một vùng đất bị trục xuất, mặc dù tài nguyên nơi này thiếu thốn, nhưng lại có đặc sản riêng, đủ để giúp cho những người ở đây mạnh lên.

Ở Minh Thổ cũng có sự phân chia cấp bậc.

Đứng đầu là Thập Điện, dưới Thập Điện có Bách Luyện, dưới Bách Luyện có Thiên Vũ, mà Danh Dữ Trọng chính là một trong những người của Thiên Vũ.

Có thể nói, ở Minh Thổ này, hắn cũng là một cường giả nổi danh.

--

Lục Thủy lúc này đang vẽ trận pháp trên mặt đất, hắn đã để Chân Võ Chân Linh đi chuẩn bị ngọc thạch đợi ở bên ngoài, vị trí đặt ngọc thạch cũng là do hắn quyết định.

Nơi này vốn cách vị trí ban đầu không xa, cho nên cũng không khó để chuẩn bị.

Chuyện duy nhất cần phải chú ý là phòng ngừa bị phát hiện.

Khi Lục Thủy vẽ xong trận pháp ở đây, liền xoay người đi đến chỗ khác tiếp tục vẽ.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 462: Hỏi

Một hồi lâu sau Lục Thủy vẽ xong tất cả các trận pháp, những trận pháp này hẳn đều vẽ bằng sức mạnh thiên địa để có thể cộng minh với lỗ hổng ở biên giới.

Đương nhiên, muốn đi ra ngoài thì phải đi qua phía bên kia biên giới một chuyến.

Cần tìm tọa độ chính xác, sau đó lợi dụng trận pháp để đi ra.

“Thiếu gia, đã đặt ngọc thạch xong rồi.” Chân Võ Chân Linh chạy về tới bên cạnh Lục Thủy, nói.

Phần việc của Lục Thủy bên này cũng đã hoàn thành, chuyện cần làm còn lại chính là biết rõ mục đích của Minh Thổ là gì.

‘Hy vọng sẽ không mất quá nhiều thời gian của ta.’ Lục Thủy nghĩ trong lòng.

“Đi về xem xem bọn họ đã tra hỏi đến đâu rồi.” Lục Thủy nói.

Sau đó Lục Thủy liền đi về phía nhóm Sơ Vũ.

Chỉ là vừa mới đi qua liền nghe thấy tiếng nói:

“Thân là kiếm sĩ.

Máu như cương thiết, tâm như lưu ly.

Tung hoành trên hàng ngàn chiến trường, chưa một lần bại.

Tuy nhiên, dù chưa từng thua trận, nhưng lại cũng chưa từng thắng lợi.

Người này thường một thân một mình, đúc kiếm trên Kiếm Khâu.

Cho nên đời này không cần bất cứ ý nghĩa nào.

Thân này đã định là để tạp thành thanh kiếm vô hạn.

Sau này khi người đánh nhau với người khác cứ nói như vậy, thêm chút khí thế vào, điều chỉnh cho đúng cảm xúc, cái này rất dễ khiến người khác xúc động, đặc biệt là con gái, khoảng hai ba lần là có thể thoát độc thân được rồi.

Ta đọc sách nhiều lắm, không lừa người đâu.” Là giọng của Sơ Vũ.

“Người lại ăn trộm câu này ở đâu thế?” Kiếm Lạc chất vấn.

“Đã là niên đại nào rồi, người không lên mạng à?”

Có muốn biết nguồn không, ta nói cho người?” Sơ Vũ bình tĩnh đáp.

“Một tên độc thân dạy một tên độc thân cách thoát FA, thật là một tên dám dạy một tên dám học.

Đến lúc đó độc thân cả đời thì đừng hỏi tại sao.” Kiếm Lạc nói.

“Nhưng thứ ta dùng là Phương Thiên Kích, câu nói này có vẻ như không thích hợp với ta lắm.” Danh Dữ Trọng bối rối nói.

Hắn cũng cảm thấy câu nói này rất có khí thế.

“Vậy sau này đổi thành tu kiếm không phải là được rồi à? Tu kiếm rất đẹp trai.” Sơ Vũ nói.

“Thế nhưng dùng Phương Thiên Kích mạnh hơn, ta dùng kiếm không tốt lắm.” Danh Dữ Trọng nói.

“Mạnh hay không mạnh chỉ là chuyện nhất thời, còn đẹp trai hay không lại là chuyện cả đời.” Sơ Vũ nói.

“Có lý.” Danh Dữ Trọng đã bị thuyết phục.

Lục Thủy nghe vậy thì cảm thấy có chút sốc tinh thần, những người này làm sao lại phát triển thành như vậy rồi?

Thấy Lục Thủy đến, Sơ Vũ và những người khác liền tránh sang một bên.

Kiếm Khởi từ đầu đến cuối đều không nói câu nào, dù sao cũng chỉ có Sơ Vũ nói là chính.

Kiều Càn thật ra cũng cảm thấy rất lúng túng, dù sao bốn người bọn họ có vẻ như đều đang độc thân cả.

Sơ Vũ lại cứ nhất định phải đem loại vấn đề không đúng đắn này ra nói.

Nhưng cũng may là đã hỏi được thông tin đại khái.

Lục Thủy đi tới trước mặt cường giả của Minh Thổ, Danh Dữ Trọng, Chân Võ đi theo sau, lúc đến nơi thì lại lấy ra một cái ghế đặt xuống.

Lục Thủy ngồi xuống ghế, nhìn Danh Dữ Trọng nói:

“Hắn đã nói những gì rồi?”

Về vấn đề những người này còn độc thân hay không, hắn không thêm để ý.

Dù sao hắn cũng không phải độc thân.

Không chỉ không độc thân, hắn còn có một cô vợ xinh đẹp hiền lành, người gặp người yêu.

Những động vật độc thân này không thể nào hiểu được niềm hạnh phúc của hắn.

Cho nên bọn họ không có chung chủ đề để nói chuyện.

Danh Dữ Trọng nhìn Lục Thủy, trong lòng hơi nghi hoặc, hắn có chút không hiểu.

Không phải là vì đối phương mạnh đến mức khiến hắn phải run sợ, mà là quá yếu, yếu đến mức khiến hắn cảm thấy mình chỉ cần thổi một ngụm khí là có thể tiêu diệt được đối phương.

Nhìn qua thì tất cả mọi người ở đây đều mạnh hơn người này.

Nếu người đã đánh lén hắn, người đã giam giữ hắn đều là người trước mặt này, vậy hắn thật sự không hiểu nổi.

Là do nhân loại này thích ẩn giấu tu vi, hay là có nguyên do gì khác?

Nghe được câu hỏi của Lục Thủy, Sơ Vũ lập tức báo cáo lại.

Về tình huống của nơi này, cũng như về mục đích của đối phương.

Nghe Sơ Vũ nói xong, Lục Thủy phát hiện tuy rằng những người này nói toàn mấy chuyện không đúng đắn, nhưng làm việc vẫn rất được

“Nói cách khác, hẳn cô ý xuất hiện ở chỗ kia?” Lục Thủy hỏi.

Căn cứ vào những gì Sơ Vũ vừa nói, người tên là Danh Dữ Trọng này đã cố ý chặn đường ở chỗ kia.

Sơ Vũ gật đầu không nói.

“Người làm việc theo lệnh của ai?” Lục Thủy nhìn Danh Dữ Trọng, hỏi.

“Hỏa Dục của Bách Luyện Minh Thổ.” Danh Dữ Trọng thành thật đáp.

Cũng đã nói nhiều như vậy rồi, có nói thêm chút nữa thì cũng như nhau cả thôi.

“Người có biết tại sao hẳn lại muốn làm như thế không?” Lục Thủy tiếp tục hỏi.

Mặc dù có thể là đám Sơ Vũ đã hỏi rồi, nhưng những vấn đề như này, hẳn vẫn muốn hỏi lại một lần.

“Là lệnh của Thập Điện, nhưng cụ thể là vị điện chủ nào ra lệnh thì ta cũng không biết.

Nhưng những người của Bách Luyện tham gia vào nhiệm vụ này đều có thể liên hệ trực tiếp với điện chủ của Thập Điện, có lẽ có thể xác minh danh tính của vị điện chủ kia qua những người này được.” Danh Dữ Trọng nói.

Lục Thủy không tiếp tục với vấn đề này nữa, mà hiếu kỳ hỏi một câu:

“Người có biết Lạc Tam Sinh của Minh Thổ là ai không?”

Nghe được câu hỏi này, Danh Dữ Trọng sững sốt một chút, sau đó nói:

“Bản tọa... ta, ta từng thấy qua cái tên này trong một vài ghi chép, nói là Chúa Tể của Minh Thổ, chỉ là không biết tung tích nữa.”

Lúc đầu Danh Dữ Trọng định xưng là bản tọa, nhưng giọng điệu của đối phương lúc nhắc đến Lạc Tam Sinh quá tùy ý, ngữ điệu bình tĩnh như vậy khiến hắn có chút để tâm, hoặc là nói, không dám khinh thường.

“Hành động lần này, người có nghe được tin tức ngầm gì không?” Lạc Thủy bình tĩnh hỏi tiếp, giống như chuyện của Lạc Tam Sinh vừa rồi chỉ là thuận miệng.

“Có.” Danh Dữ Trọng cúi đầu nói.

Không biết vì sao, đối phương chỉ mới thuận miệng hỏi vài câu như vậy, hắn lại cảm nhận được một áp lực vô hình đang đè lên mình.

Áp lực này khiến hắn không dám không thành thật.

Đám Sơ Vũ nghe đến đây liền cảm thấy có chút ngoài ý muốn, câu hỏi như này bọn hắn chưa từng nghĩ tới.

Lạc Thủy hỏi xong liền yên lặng chờ đợi câu trả lời từ vị cường giả của Minh Thổ này.

“Là Lạc Thủy của Lạc gia.” Danh Dữ Trọng mở miệng nói.

Vừa nghe đến cái tên này, Lạc Thủy liền có chút bất ngờ.

Chân Võ Chân Linh càng kinh ngạc hơn.

Kiều Càn cũng vậy.

Kiểm Lạc, Sơ Vũ và Kiếm Khởi thì không hiểu lắm.

Ba người không biết Lưu Hỏa chính là Lạc Thủy, bọn hắn chỉ biết người này gọi là Đông Phương Hạo Nguyệt.

Lạc Thủy nhìn Danh Dữ Trọng, không nói gì.

Sơ Vũ cảm giác bầu không khí có chút thay đổi, hình như là từ lúc cái tên Lạc Thủy kia được nói ra, bầu không khí liền trở nên như vậy.

Sắc mặt Kiều Dã cũng không đúng lắm, hẳn là hẳn biết cái gì.

Sơ Vũ biết Minh Dã tên thật là Kiều Càn, ngoài ra còn gọi là Kiều Dã.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 463: Giết Lục Thủy Minh Thổ Sẽ Có Hy Vọng Phục Hưng

Danh Dữ Trọng tự nhiên cũng phát hiện ra bầu không khí có chút không đúng, cho nên cái tên này đối với những người này mà nói là rất quan trọng?

Sau đó hẳn nghe thấy Lục Thủy nói:

“Nói cụ thể một chút.”

Giọng nói có Lục Thủy cũng không hề chấp tròng, vẫn duy trì ngữ khí bình thường.

“Tin tức này truyền đến từ phục Minh Thổ, nói là chỉ cần giết Lục Thủy thì Minh Thổ sẽ có hy vọng phục hưng.

Ta cũng không biết là thật hay giả, cũng không có bất kỳ căn cứ gì.” Danh Dữ Trọng nói.

Tin tức này rất kỳ lạ, nhưng không có lừa thì không có quái.

“Người có biết Lục Thủy là ai không?” Lục Thủy tiếp tục hỏi.

“Đã điều tra qua, nghe nói là một vị Thiếu gia ở khu vực của nhân loại.”

“Theo ta được biết, chọc vào Lục gia cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, Minh Thổ không sợ đắc tội Lục gia à?

Hay là Minh Thổ các người cảm thấy Lục gia không đáng nhắc đến?”

Nghe được lời nói này của Lục Thủy, đám Sơ Vũ liền có chút hiếu kỳ, thanh danh của Lục gia hình như cũng không lớn lắm mà?

Có thể khiến cho Minh Thổ để ý được sao?

Nhất là khi, mấy người này còn chưa chắc đã biết Lục gia là cái gì.

Kiều Càn thì không có loại ý nghĩ này.

Thật ra nếu không trải qua chuyện kiếm đạo vô thượng kia, hẳn có lẽ cũng sẽ có chút nghi vấn nhỏ.

Nhưng sau khi đã trải qua rồi, hẳn đã biết, Lục gia thật sự không thể trêu vào.

Trùng cốc mạnh như vậy, nhưng ở trước mặt Lục gia thì cũng chẳng khác nào sâu kiến.

Danh Dữ Trọng nghe vậy thì giống như nhớ ra cái gì đó, nói:

“Người nói như vậy, ta mới đột nhiên nhớ ra một chuyện.”

Lục Thủy liền có chút hứng thú, hẳn nhìn Danh Dữ Trọng, đợi đối phương nói tiếp.

Đương nhiên, nếu hẳn đã muốn biết trọng điểm, thì tuyệt đối sẽ không để xảy ra loại tình huống như đối phương nói đến trọng điểm lại đột nhiên bị diệt khẩu.

Hẳn đã xác nhận qua rồi, trên người đối phương không có bất cứ thứ gì như cấm chế cả.

Có cũng sẽ bị hẳn loại bỏ.

“Ta nhớ vào một đoạn thời gian trước đây, nghe nói điện chủ Thập Điện vì một số chuyện không thống nhất được, nên đã trực tiếp động thủ đánh nhau.

Khi đó cảm giác như toàn bộ Minh Thổ đều chấn động, bọn họ chắc chắn là có đánh nhau, nhưng cụ thể có chuyện gì xảy ra, ta cũng không biết.

Nếu như Lục gia rất lợi hại, vậy nhất định là có liên quan đến chuyện này.

Nghe nói người thắng trận chiến kia là Sát Ngán của Thập Điện.

Điện chủ Sát Ngán, chủ chiến.” Danh Dữ Trọng kể lại.

Lục Thủy nghe xong thì trầm mặc không nói.

Thập Điện của Minh Thổ muốn giết hẳn, thậm chí là không ngại đắc tội Đại Trưởng lão để giết hẳn.

‘Giết ta liền có hy vọng phục hưng sao? Suy nghĩ kiểu gì thế?’

‘Theo tác phong làm việc của Đại Trưởng lão, cái Thập Điện này có lẽ không ai có thể sống sót nổi.’

Nhưng những người này khả năng là không biết rõ thực lực của Đại Trưởng lão, hoặc là Minh Thổ đã có cách để ứng phó với Đại Trưởng lão.

Dám chọc giận Đại Trưởng lão của Lục gia, gan cũng phải đủ lớn.

‘Đối phương là nhằm vào ta, người động thủ hẳn là Hỏa Dục của Bách Luyện kia.’

Tức là người này có cách liên hệ trực tiếp với Thập Điện.’

Lục Thủy rơi vào trầm mặc.

Một lát sau, hắn thở dài một tiếng trong lòng:

‘Xem ra không thể vòng qua được Hỏa Dục của Bách Luyện này rồi.’

Lục Thủy vốn không muốn trì hoãn thời gian ở Minh Thổ, hắn cần trở về Lục gia gấp.

Không chừng Mộ Tuyết đã đang chuẩn bị đồ ăn cho hắn rồi, nếu hắn trở về muộn sẽ khiến nàng sốt ruột.

Nhưng người của Minh Thổ lại muốn giết hắn, đây là một chuyện rất phiền toái, hắn nhất định phải giải quyết hết chuyện này ở đây.

Sau đó xem xem là vị nào của Thập Điện đưa ra mệnh lệnh này.

“Người có biết Hỏa Dục ở đâu không?” Lục Thủy hỏi.

“Ở chỗ biên giới của đảo, hẳn bình thường đều ở nơi có nhiệt độ cao nhất, bây giờ hẳn là đang ở trên núi lửa.” Danh Dĩ Trọng nói.

“Tu vi của hắn là gì?”

“Tu vi thất giai, chưa nhập đạo.”

“Đồ vật để liên lạc với điện chủ Thập Điện là cái gì?”

“Một đồ vật đặc thù, hẳn là treo ở trên cổ của những người trong Bách Luyện.”

Lục Thủy không hỏi nữa.

Đối phương quá phối hợp, cũng không phải hẳn lo lắng đối phương đang nói láo, mà phối hợp tốt như vậy, hẳn thật không có cách nào xử lý sạch đối phương.

Loại người khôn khiếm hai mặt như này, có đôi khi dùng rất tốt.

Lục Thủy nhìn đối phương một chút, sau đó không để ý tới nữa.

Danh Dữ Trọng của Thiên Vũ Minh Thổ là một cường giả chân chính, tu vi lục giai, cực kỳ mạnh.

Cảm giác bình thường của hẳn rất chuẩn, trong nháy mắt vừa rồi, hẳn cảm thấy mình như vừa trở về từ cõi chết.

Mấy con kiến kia cũng không có lừa gạt hẳn, có một số người chính là không thể trêu vào, trêu vào căn bản là vút mạng đi.

Đây là Kiều Càn nói cho hẳn biết.

Kiều Càn thấy đối phương có đôi khi không quá phối hợp, cho nên liền thuận miệng nhắc nhở một câu.

Hẳn là người hiểu rõ nhất hai chữ khiêm tốn trong tất cả những người ở đây.

Tóm lại, không có việc gì thì đừng có náo loạn, có thể hòa thuận ở chung liền hòa thuận ở chung.

Không cần vì một chút việc nhỏ mà bộc phát tính tình thiếu gia.

Càng quan trọng hơn là, đừng chủ động đi chọc vào người khác, không cần biết đối phương yếu đến cỡ nào, phế vật đến cỡ nào.

Gặp chút vấn đề nhỏ, có thể thể hiện thiện ý liền thể hiện thiện ý, bởi vì không ai biết được tên phế vật trước mắt mình

có phải là nguy trang mà thành hay không.

Nhưng Kiều Càn cũng không hiểu bây giờ Lục Thủy muốn làm gì.

Hắn biết Minh Thổ muốn tìm Lục Thủy, còn muốn giết Lục Thủy.

Đây là một chuyện rất kỳ quái, nhưng hắn không có ý định truy vấn tìm hiểu rõ ngọn nguồn.

Mặc dù hắn cảm thấy Minh Thổ cũng rất mạnh, nhưng vẫn nghĩ rằng đối phương đã chọc phải người không nên dây vào rồi.

Chân Võ Chân Linh cũng không biết Thiếu gia định làm gì, nhưng Minh Thổ đối với Thiếu gia mà nói rất là nguy hiểm.

Có thể rời khỏi càng sớm càng tốt.

Mà chuyện của Minh Thổ, bọn hắn cũng muốn báo cáo lại cho Tộc trưởng một chút.

Nhưng nếu Thiếu gia đã định tự mình giải quyết, bọn hắn lại không có cách nào nói lại với Tộc trưởng được nữa.

Cho nên bọn hắn chỉ có thể hy vọng Thiếu gia đừng có làm loạn.

Lục Thủy đương nhiên sẽ không làm loạn, cho nên hắn định lấy được vật liên lạc kia trước.

Về phần lấy kiểu gì, đương nhiên là giết chết Hỏa Dục của Bách Luyện Minh Thổ kia rồi.

Hắn hiện tại là 4.4, đối đầu trực diện với thất giai sẽ không có phần thắng.

Cần chuẩn bị thật đầy đủ.

“Có bản đồ không?” Lục Thủy hỏi Danh Dữ Trọng.

“Có.” Danh Dữ Trọng lập tức đáp.

Lục Thủy đưa tay nói:

“Cho ta.”

Danh Dữ TrỌng nhanh chóng lấy bản đồ ra, sau đó đưa cho
Lục Thủy.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 464: Chuyện Gì Đến Sẽ Đến

Nhưng đến lúc Lục Thủy cầm lấy bản đồ, Danh Dữ Trọng mới phát hiện mình đã có thể động.

Nghĩ như vậy, hắn liền định chạy khỏi nơi này.

Nhưng vừa mới định chạy, lại phát hiện bản thân đã không động đậy được nữa.

“...”

Tên nhân loại này thật đáng sợ.

Thế mà lại có thể bất tri bất giác khống chế hành động của hắn, người này nếu muốn giết hắn, vậy hắn còn có thể sống được sao?

Nghĩ tới đây, sau lưng của Danh Dữ Trọng, mồ hôi lạnh bắt đầu chảy ròng ròng.

Luôn có cảm giác đã đi qua Quỷ Môn quan mấy lần.

Bản đồ nằm bên trong một khối đá, là phương thức lưu trữ đặc biệt của Minh Thổ.

Lúc này Danh Dữ Trọng bỗng nhớ tới một việc, người bình thường sẽ không mở được bản đồ Minh Thổ, lập tức nói:

“Đúng rồi, bản đồ Minh Thổ của chúng ta là đồ đặc chế...”

Tạch~

Bản đồ Minh Thổ trong tay Lục Thủy trực tiếp mở ra.

Lúc này, Lục Thủy đưa mắt nhìn sang Danh Dữ Trọng, giống như đang hỏi hắn bản đồ này làm sao?

Danh Dữ Trọng nhìn bản đồ đã được mở ra, nhanh trí nuốt lấy dòng chữ định nói lúc trước, chuyển lời:

“Bản đồ Minh Thổ là đồ đặc chế, lúc mở sẽ tạo ra tiếng động hơi lớn, mong là không khiến các người giật mình.”

Danh Dữ Trong không thể hiểu nổi, người Minh Thổ bọn hắn rất chú trọng bản đồ, cho nên bản đồ được chế tác cực kỳ cẩn thận, đối phương làm thế nào mà mở ra được thế?

Ngay chính người của Bách Luyện cũng không thể cưỡng chế mở bản đồ ra được mà?

Người này, đại khái là biến thái đi.

Loại biến thái này sao cứ thích dùng tu vi nhị giai đi hù gạt người khắp nơi thế?

May mà hắn sớm đã bị bắt.

Nếu như mà đánh nhau, quyền làm chủ cái mạng này của mình cũng không còn.

Thật nhục nhã mà, đường đường là người của Thiên Vũ Minh Thổ lại có loại suy nghĩ hèn mọn này.

May mà không có ai biết.

...

Lục Thủy không để ý đến cường giả Minh Thổ mà tập trung nhìn bản đồ.

Bản đồ này là một khối hình lập thể, được đưa vào bên trong minh thạch bằng pháp thuật dung nhập.

Đây chỉ là bản đồ của khu vực giáp biên giới, không phải là toàn bộ Minh Thổ.

Bản đồ của toàn bộ Minh Thổ không phải thứ mà một minh thạch bình thường có thể chứa được.

Sau đó Lục Thủy đưa mắt đặt trên một hòn đảo tương đối lớn trong bản đồ.

Đúng vậy, chỗ bọn hắn đang đứng hiện tại là ở một khu vực trên biển, nơi này được gọi là Minh Hải.

Minh Hải cực kỳ rộng lớn, thậm chí còn kết nối với vùng biển của thế giới bình thường, chỉ là cửa vào khó tìm cũng khó mở mà thôi.

Lục Thủy còn nhận ra vị trí của hòn đảo này nằm ở ngay trên biên giới của hai thế giới, nơi này là nơi dễ mở cổng ra

nhất.

Lục Thủy phóng to bản đồ, nhìn một lúc lâu.

Xong lại bắt đầu suy nghĩ.

‘Khoảng cách không đúng, tọa độ cũng không đúng, mình chỉ là vừa vắn tránh được, mà điểm phát động lại là ở trên núi lửa.

Nói cách khác, nếu không mượn được sức mạnh của biên giới, thì đành phải đến đó một chuyến.

Cái này hơi khó.’

Không mượn được sức mạnh, Lục Thủy chỉ có thể dựa vào những gì mình đã chuẩn bị để đi xử lý một thất bại.

Chuyện này không dễ dàng chút nào.

Hơi sơ sẩy một chút thôi là có thể yên nghỉ dưới đất được rồi.

‘Xem ra sẽ phải tốn chút thời gian.’ Lục Thủy thở dài trong lòng.

Người này hẳn không thể đi vòng qua được, chỉ có thể đối mặt trực diện.

Muốn đối mặt thì chỉ có thể làm cho đối phương không có cách nào ra tay với hắn.

Sau đó Lục Thủy để bản đồ sang một bên, trầm mặc.

“Đông Phương đạo hữu định làm gì?” Kiếm Khởi hỏi.

Bình thường mà nói, cường giả của Minh Thổ không phải là người mà bọn hắn có thể ứng phó, nhưng người trước mặt bọn hắn bây giờ chính là Lưu Hỏa, như vậy mọi chuyện lại không bình thường.

Lục Thủy nhìn Kiếm Khởi, bình tĩnh nói:

“Đi tới sát biên giới, dẫn động lối ra, rời khỏi nơi này.”

“Thiếu gia sẽ không làm chuyện gì nguy hiểm chứ?” Chân Võ hỏi một câu.

Đối phương đang nhắm vào Thiếu gia bọn hấn, hấn không tin Thiếu gia đã biết rồi mà lại không làm gì.

Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Chân Võ, nói:

“Thuận tiện giải quyết một trong những người của Bách Luyện kia.”

Chân Võ Chân Linh: “...”

Quả nhiên là như vậy, nhưng bọn hấn lại không có cách nào ngăn cản, chuyện Thiếu gia nói là làm, gần như chắc chắn sẽ làm.

Đám Sơ Vũ cũng đơ người ra, chuyện này có hơi lớn.

Nhưng nếu muốn ra ngoài, thì hình như không thể không đi giải quyết.

Chờ cứu viện?

Không thể nào, bởi vì cứu viện có khả năng là vĩnh viễn sẽ không tới, bây giờ chỉ có thể dựa vào chính mình được thôi.

Danh Dữ Trọng cũng hơi kinh ngạc, đối phương quả nhiên không phải loại lương thiện gì, may mà hấn phối hợp tốt.

“Có cần chúng ta làm gì không?” Kiếm Khởi hỏi.

Theo kinh nghiệm trước đó của Sơ Vũ, nếu bọn hấn bị kéo qua, bình thường đều là vì người này muốn tìm tay chân.

“Cần các người giúp ta đặt một số thứ.” Lục Thủy nói.

Bọn Kiếm Khởi tự nhiên sẽ không từ chối.

...

“Ta sẽ chuẩn bị một ít đồ, sáu người các người các người chia thành ba tổ, giúp ta đưa mấy thứ đến gần hòn đảo kia.

Trong quá trình này, các người có thể sẽ bị phát hiện, nhưng ta sẽ chuẩn bị cho các người vài vật phẩm truyền tống.

Chỉ cần gặp nguy hiểm đến tính mạng, có thể lập tức trở lại hòn đảo này.”

Trong đêm, âm thanh của Lục Thủy vang lên trong đầu của mấy người Sơ Vũ.

“Kiều Dã, trông cậy vào người.” Sơ Vũ và Kiều Càn đã đi tới vị trí chỉ định.

Bây giờ Sơ Vũ sẽ là người đem đồ vật đi cất kỹ, Kiều Càn phụ trách canh gác.

Bọn hắn lúc này đang ở biên giới của đảo, ở đây rất có thể sẽ phát sinh xung đột nào đó với người của Minh Thổ, cho nên cần Kiều Càn giúp ngăn cản, việc này rất nguy hiểm nhưng đã có vú em Sơ Vũ đằng sau hồi máu, vấn đề hắn là sẽ không quá lớn.

“Nhanh một chút.” Kiều Càn nói.

Ngừng một chút, lại thêm một câu:

“Là Kiều Càn.”

Sơ Vũ không trả lời mà bắt đầu đi tìm chỗ đặt đồ và vài trận pháp, phù văn.

Hắn không biết mấy cái này dùng để làm gì, nhưng cứ ngoan ngoãn làm theo là được rồi.

Sơ Vũ vừa đặt đồ xong thì một lượng sức mạnh rất nhỏ bắt đầu dao động, điều này khiến cho những người của Minh Thổ ở gần đó phát giác được.

“Tới rồi.” Kiều Càn lập tức phóng thích sức mạnh, ngay cả cái hồ lô át chủ bài của hắn cũng lấy ra.

Chỉ hy vọng là người tới không quá mạnh.

...

Ở trên một hòn đảo khác, Kiếm Khởi cũng cảm giác được có người đang đến.

“Cứ yên tâm chuẩn bị đồ vật, không cần hoảng hốt, chuyện gì cần đến sẽ đến.”

“Vâng.” Kiếm Lạc đáp.

Khi nhỏ lúc này đang ở ngay bên cạnh nàng, nó đang ngồi im, nhắm mắt lại, trên người dường như đang tản ra một loại khí tức kỳ ảo.

Có khi nhờ trợ giúp, Kiếm Lạc cảm thấy trạng thái mình hiện giờ của mình rất tốt, chỉ cần hoàn thành, hai người liền có thể trực tiếp trở về hòn đảo kia.

Cơ hội chỉ có một, không thể thất bại được.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 465: Mộ Tuyệt Muốn Mở Cửa Đi Qua Tìm Lục Thủy

Chân Võ Chân Linh cũng đã đến vị trí, vị trí của bọn hắn là rõ ràng nhất, cũng là nguy hiểm nhất.

Nếu như nhất định phải nói ra một chỗ có tỉ lệ thất bại cao nhất, vậy chính là chỗ này của bọn hắn.

Nhưng dù thế nào đi nữa thì bọn hắn cũng sẽ hoàn thành nhiệm vụ Thiếu gia đã giao cho.

Lúc đến nơi, Chân Võ Chân Linh thậm chí còn không nói với nhau câu nào mà lập tức đi chuẩn bị những vật đã được giao.

Cực kỳ ăn ý.

Sau đó bọn hắn bày một vài cái trận pháp ở xung quanh, cùng với một chút pháp bảo hữu dụng.

Tất cả đều dùng để phòng ngự, làm vậy chính là để tranh thủ đủ thời gian để hoàn thành nhiệm vụ.

Sau khi Chân Linh bắt đầu bố trí những đồ vật Lục Thủy giao cho, bọn hắn nhanh chóng bị phát hiện, hơn nữa còn có rất nhiều người bay tới.

Trong đó có rất nhiều tứ giai, ngũ giai cũng có.

Bọn hắn sẽ không chống đỡ được bao lâu, hơn nữa còn rất nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng Chân Võ lại không hề lùi bước, chỉ chăm chú nhìn những người đang xông tới này, chuẩn bị phản kích.

...

Lục Thủy lúc này đang ngồi trên ghế, xử lý đồ vật trong tay.

Trong tay hắn là một bông hoa sen, là Trị Liệu Thuật Sơ Vũ để lại, chỉ là đã được Lục Thủy dùng sức mạnh thiên địa để

gia cường thêm.

Công thêm trận pháp tổng thể, sẽ có hiệu quả chữa thương không tệ, hẳn là có thể lập tức làm dịu thương thế của hắn được.

Hắn cần chuẩn bị rất nhiều thứ, để đối mặt với thất giai, đây là điều thiết yếu.

“Cái kia, có thể nói cho ta biết tu vi của ngươi là gì không?” Danh Dữ Trọng tò mò hỏi.

Lục Thủy không trả lời vấn đề này của đối phương mà tiếp tục xử lý đồ vật trong tay, thuận tiện hỏi một câu:

“Ngươi cảm thấy tại sao Minh Thổ lại cần phải phục hưng?

Hoặc là nói, ngươi cảm thấy Minh Thổ phục hưng thì sẽ như thế nào?”

Nghe được vấn đề này của Lục Thủy, Danh Dữ Trọng lắc đầu nói:

“Chưa từng nghĩ qua, hẳn là có thể có đầy đủ địa vị ở thế giới bình thường đi.”

“Lấy thực lực của các ngươi bây giờ, ở thế giới bình thường có bao nhiêu thế lực có thể tranh phong được với các ngươi?” Lục Thủy cúi đầu tiếp tục chuẩn bị, đồng thời nói:

“Thập Điện, Bách Luyện, Thiên Vũ của Minh Thổ, ngay cả những thế lực đỉnh cấp của tu chân giới hiện giờ cũng không dám khiêu chiến với các ngươi đúng không?”

Các ngươi muốn có địa vị, chỉ cần ra ngoài là có thể có được.”

Danh Dữ Trọng nhất thời không biết nói gì.

Bởi vì hắn phát hiện lời nói của đối phương rất có lý.

Thế nhưng những sinh linh ở Minh Thổ có vẻ như cũng không cần phải đi ra ngoài, nơi này có thể giúp bọn hắn tu luyện nhanh hơn, hơn nữa Minh Thổ rất lớn, cũng rất thích hợp với bọn hắn.

Cho nên cần phục hưng cái gì?

Lục Thủy không nghe được đáp án từ đối phương, trong lòng cũng có chút suy đoán, thứ Minh Thổ thực sự muốn không phải là sánh vai với các thế lực tu chân bây giờ.

Về phần bọn họ rốt cuộc là muốn cái gì, ai mà biết được.

--

Ở trong núi lửa trên một hòn đảo thuộc khu vực biên giới, một người đàn ông trung niên mặc áo giáp đang ngồi trong dung nham, lông mày nhíu chặt lại.

Ông vừa mới nhận được báo cáo, không tìm được người tương ứng.

Hơn nữa, Danh Dữ Trọng của Thiên Vũ còn mất tích.

Đây chỉ là trùng hợp sao?

Nhìn thế nào cũng không phải.

Người này chính là thất giai duy nhất ở thành Biên Giới, cũng chính là một trong những người thuộc Bách Luyện Minh Thổ, Hỏa Dục.

“Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?” Hỏa Dục khó hiểu nói.

Trong hai ngày tới, điện chủ muốn có được đáp án.

Mà đến bây giờ vẫn chưa bắt được Lục Thủy về đây, thực sự là trí mạng.

“Chẳng lẽ hắn không ở trên xe lửa? Hay là Danh Dữ Trọng bắt sai mục tiêu nên bỏ trốn rồi?” Hỏa Dục tức giận nói.

Mà vừa lúc này, ông lại nhận được tin tức mới.

Lúc đọc xong, ông có chút bất ngờ.

“Có người xuất hiện ở mấy hòn đảo gần biên giới sao? Xem ra có cường giả đã trốn thoát.”

“Nhưng ta có thể chắc chắn rằng không có cường giả thất giai nào đi vào đây cả, để xem xem những người này có thể nào ra được sóng gió gì.”

Hỏa Dực không hề động, chỉ ngồi im để cho những người bên ngoài toàn lực bắt những người này.

Mặc dù muốn biết đối phương sẽ gây ra chuyện gì, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ đi rung cây động khí.

Nhìn hắn giống như rất ngu xuẩn sao?

Mà lại, nếu đối phương muốn rời khỏi Minh Thổ thì bắt buộc phải tới tìm hắn.

Bởi vì chỗ này của hắn mới là hạch tâm của cửa vào biên giới.

Sau đó Hỏa Dực liền an tĩnh ngồi ở trong dung nham, hắn đang chờ đợi.

--

Lục gia.

Mộ Tuyết cau mày ngồi trên ghế, Đông Phương Trà Trà đang ngồi bên cạnh nàng ăn cái gì đó.

“Chị dâu, chị làm sao thế?” Đông Phương Trà Trà nhìn Mộ Tuyết, tò mò hỏi.

Nàng có cảm giác chị dâu có vẻ như đang không thoải mái lắm.

Mộ Tuyết lắc đầu, nàng cảm thấy có chút bực bội trong lòng, tinh thần cứ luôn không yên.

‘Lại là cảm giác này, Lục Thủy lại gặp phải chuyện gì sao?’

Nếu như không phải Lục Thủy gặp chuyện thì chính là nàng sắp gặp chuyện.

Thế nhưng nàng đang ở Lục gia, không có khả năng gặp nguy hiểm gì, cho nên chắc chắn là bên phía Lục Thủy xảy ra vấn đề.

Mộ Tuyết lấy điện thoại di động ra, định gọi điện thoại cho Lục Thủy.

Không gọi được.

‘Nếu không được thì trực tiếp đi qua là ổn rồi.’ Mộ Tuyết vừa nẩy ra ý nghĩ này trong đầu thì liền lập tức bác bỏ.

Nàng cảm thấy, có lẽ chẳng qua chỉ là do quá lâu chưa được gặp Lục Thủy, cho nên mới vô thức trở nên sao nhãng như vậy, từ đó tự tìm cho mình một cái cớ để đi gặp Lục Thủy.

‘Ngày mai, nếu ngày mai còn chưa thấy tin tức gì của Lục Thủy thì, thì mới vụng trộm qua đó nhìn một chút.’ Mộ Tuyết nghĩ trong lòng.

‘Ừm, còn có thể làm một chút đồ ăn ngon để mang theo, nói là vì lo lắng hẳn chưa ăn cơm, cho nên mới thuận tiện mang qua.’

Nghĩ tới đây, Mộ Tuyết liền nằm nhoài trên mặt bàn, nàng có cảm giác mình thật là ngu.

Loại chuyện ngu ngốc như thế này cũng nghĩ ra được.

“Chị dâu, có phải chị nhớ biểu đệ Lục Thủy rồi hay không?” Đông Phương Trà Trà nhìn Mộ Tuyết, tiếp tục nói:

“Chị dâu, triệu chứng hiện tại của chị thật giống với những gì mẹ đã nói, không muốn uống trà không muốn ăn cơm.

Mẹ còn nói, tương tư là một loại bệnh, loại bệnh này có thể không cần phải uống thuốc để chữa.

Nhưng còn có một dạng tương tư khác gọi là tương tư đơn phương, bệnh này vô cùng nghiêm trọng, cần phải uống thuốc.

Chị dâu là loại nào?”

Lúc Đông Phương Trà Trà hỏi câu này thì đã đặt đồ ăn trong tay xuống.

Ăn cơm thì phải chuyên tâm ăn, nói chuyện thì phải tập trung nói.

Nhất là những lúc ở bên ngoài.

Đây là cha dạy nàng.

Đông Phương Trà Trà nhìn Mộ Tuyết, cảm thấy mình hẳn là không đoán sai, chị dâu không có ăn cơm, còn không cả để ý tới nàng.

Không để ý tới Trà Trà, không muốn ăn cơm, rõ ràng là giống như những triệu chứng mẹ đã miêu tả.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 466: Hoàn Thành

Mộ Tuyết nhìn Đông Phương Trà Trà, sau đó đưa tay búng một cái lên trán Trà Trà.

Bốp.

“Ai nha.” Trà Trà đau đến ôm đầu kêu một tiếng.

“Ăn nhiều cơm đi, nói chuyện ít thôi.” Mộ Tuyết nói.

“Vâng.” Đông Phương Trà Trà lập tức cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Lúc ăn còn sờ sờ lên trán một chút, nàng cảm thấy việc mình không thể hiện được trí thông minh rõ ràng chắc chắn là có liên quan tới việc thường xuyên bị thương ở trán.

Mộ Tuyết nhìn Trà Trà đang im lặng ăn cơm, không nói gì.

Nàng cũng bắt đầu cầm đũa lên ăn chút gì đó.

Chỉ là tâm trí thật sự không yên nổi.

Ăn không vô.

Đã gần năm ngày không có tin tức gì của Lục Thủy rồi, nếu ngày mai vẫn không có thì sẽ là sáu ngày.

‘Sáng mai gọi điện lại cho Lục Thủy đi, nếu vẫn không được thì lên đi qua xem thử một chút.’

‘Quyết định vậy đi.’

‘Mang cả Trà Trà theo nữa, nhớ đâu bị phát hiện, có thể lấy cớ là Trà Trà nói muốn ra ngoài chơi, nàng chỉ là đem nó ra ngoài chơi.’

Nghĩ như vậy, Mộ Tuyết liền cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều.

Đợi thêm nốt đêm nay nữa thôi, đây sẽ là đêm cuối cùng.

--

Lục Thủy bây giờ vẫn còn đang chuẩn bị, hẳn cần phải chuẩn bị rất nhiều.

Chuyện đầu tiên chính là đề phòng Mộ Tuyết.

Mà cách duy nhất để đề phòng Mộ Tuyết chính là không để cho bản thân gặp phải chuyện gì thực sự nguy hiểm đến tính mạng.

Nếu không Mộ Tuyết có thể sẽ trực tiếp xuất hiện ở bên cạnh hẳn.

Đến lúc đó liền xong rồi.

‘Chỉ cần không quá khoa trương thì vấn đề cũng không lớn, thuận tiện che mệnh lý lại một chút, có thể sẽ có chút hữu dụng.’

Nghĩ như vậy, Lục Thủy lại tiếp tục chuyên tâm vào việc xử lý bông hoa ở trong tay, làm tốt rồi thì lúc hẳn động thủ, sẽ chẳng khác nào có người liên tục cấp năng lượng cho hẳn.

Cộng thêm Bất Diệt Tiên Thể, thực lực của hẳn thật ra vẫn còn được.

Đánh ngũ giai thì hoàn toàn không có vấn đề, lục giai tuy có hơi mạnh, nhưng dùng sức mạnh thiên địa cũng có thể thử một lần.

Thất giai thì lại không phải thứ mà nhân lực có thể chống lại được.

Chỉ có thể trông cậy vào bọn Chân Võ thôi.

Nếu như bọn họ thành công, như vậy muốn đánh bại thất giai cũng không phải là không thể.

Thất bại thì càng mất thêm nhiều thời gian.

Hẳn không muốn chờ thêm nữa, Mộ Tuyết chắc chắn cũng vậy.

“Nếu như người gặp được tiên bối Hỏa Dục, có phải cũng sẽ hỏi vài thứ không...” Danh Dữ Trọng đột nhiên nói.

Lục Thủy nhìn đối phương một chút, không nói gì.

“Lúc đó có thể đừng nhắc đến ta được hay không? Thân là người của Thiên Vũ Minh Tổ, tôn nghiêm là thứ cực kỳ quan trọng.” Danh Dữ Trọng nghiêm túc nói.

Lục Thủy không nói gì, người này sợ bị tính sỗ à?

Danh Dữ Trọng không nhận được câu trả lời, trong lòng vô cùng lo lắng nhưng lại không dám nhiều lời.

Hắn bây giờ cũng không có cách nào động đậy.

Cũng không biết trận pháp kia là cái thứ gì.

Lục Thủy đã sắp chuẩn bị ổn thỏa rồi.

Ngay lúc này, hắn đột nhiên cảm giác được cái gì đó, khẽ nói:

“Chân Võ Chân Linh đã thành công rồi, sớm hơn so với dự đoán của ta.”

Lục Thủy đứng lên, trận pháp dưới chân của hắn bắt đầu mở rộng ra.

Chỉ trong nháy mắt, trận pháp đó đã bao trùm toàn bộ hòn đảo này, lan ra cả ngoài biển, sau đó bắt đầu dự trữ sức mạnh.

Những sức mạnh này sẽ được chuyển đến chỗ những đồ vật mà Chân Võ Chân Linh đã chuẩn bị.

Lúc này, Chân Võ Chân Linh đã trở lại chỗ đất trống phía sau lưng Lục Thủy.

Trên thân hai người đều có vết thương, khá nặng.

Nhưng chỗ bọn hắn đáp xuống có trận pháp Lục Thủy đã chuẩn bị, cho nên hai người lập tức được trị liệu.

Lục Thủy nhìn Chân Võ Chân Linh một chút, xác định không có nguy hiểm gì đến tính mạng xong, mới đưa mắt hướng về phía biên giới hòn đảo, nói:

“Còn hai chỗ nữa.”

Chỉ cần hai cái này hoàn thành thì hắn có thể xuất phát bất cứ lúc nào.

...

Ở phía rìa của một hòn đảo gần đó, Kiều Càn bị một đám người vây công, nếu không phải trên người hắn có trang bị pháp bảo, nếu không phải là Khuynh Thiên Minh Thần Quyết của hắn đã từng được chỉ điểm một lần, thì không biết bây giờ hắn có còn sống nổi hay không.

Đương nhiên, lượng vết thương trên người hắn rất nhiều, nhưng cũng khôi phục rất nhanh.

“Kiên trì thêm ba mươi giây nữa thôi.” Sơ Vũ truyền âm cho Kiều Càn.

Trên thân Sơ Vũ lúc này cũng có rất nhiều vết thương.

Công kích đánh tới không ngừng, nếu không phải thuật chim sơn ca của hắn trước đó đã tăng lên một cấp, thì có trời mới biết bây giờ hắn có phải là một tên tàn tật hay không.

Kiều Càn đã bày tất cả át chủ bài của mình ra, chuyện duy nhất có thể làm chính là chịu đánh, chịu thêm một chút thời gian nữa.

Ba mươi giây, hắn gần như là đếm từng giây một trôi qua.

Nói một ngày dài như một năm cũng không ngoa chút nào.

“Xong rồi, rút lui thôi.” Giọng nói của Sơ Vũ vang lên trong đầu Kiều Càn.

Hai người không nói hai lời trực tiếp biến mất tại chỗ.

Cả đám người vốn đang vây công ở chỗ này sững người lại một chút, người biến đi đâu mất rồi?

Thế mà lại trực tiếp biến mất.

“Phá hết tất cả những gì bọn chúng để lại đi.”

Cả đám trực tiếp đánh phá trận pháp mà Sơ Vũ vừa bố trí.

Ầm!!

Trận pháp bị phá vỡ, mấy người này còn thu hết những đồ vật ở đây lại.

Để phòng ngừa bất trắc.

Nhưng bọn họ lại không cảm giác được ở dưới đáy biển, đã có một trận pháp trải dài.

...

“Hai nơi.” Lục Thủy nhìn về phía khoảng đất trống sau lưng, nói khẽ.

Lúc này, trên bãi đất trống, Kiều Càn và Sơ Vũ đáp xuống.

Trên thân Kiều Càn không có vết thương nào quá nặng, nhưng cả người gần như không còn chút sức lực nào, mệt đến suýt ngất xỉu.

Hắn không bị thương ở ngoài mấy, nhưng sức lực đã bị tiêu hao nghiêm trọng, so với trọng thương cũng không kém bao nhiêu.

Sơ Vũ còn tốt, có thể nói là bị thương nhẹ nhất.

Cả bốn người đều không nói gì, trước tiên tập trung vào việc chữa thương.

Danh Dữ Trọng nhìn một màn này, có chút không hiểu, đối phương rốt cuộc là muốn làm gì?

Nhưng không biết có phải là ảo giác của hắn hay không, hắn có cảm giác như hòn đảo này đang che giấu một nguồn sức mạnh.

Nếu như không phải là bởi vì trận pháp trên người hắn này, hắn cũng không cảm giác được.

Lại đợi thêm một hồi, dưới chân Lục Thủy, một nguồn sức mạnh lại dọc theo trận pháp mà đi.

“Hoàn thành.”

Đến cuối cùng cũng không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn gì.

Khi này, Kiếm Khởi và Kiếm Lạc cũng xuất hiện bên cạnh đám Sơ Vũ.

Lúc Kiếm Khởi xuất hiện, máu me đầy người, nhưng trên người hắn lại xuất hiện một loại kiếm ý vô biên, lạnh đến thấu xương, chỉ có thẳng tiến chứ không lùi.

Lục Thủy nhìn Kiếm Khởi, phát hiện thương thế của hắn cực kì nặng, có thể nói là người bị thương nặng nhất trong số những người ở đây.

Về phần Kiếm Lạc, một vết xước cũng không có.

Nếu như nhất định phải chỉ ra, thì con khỉ nhỏ trên người nàng hình như cũng có chút xây xát.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 467: Gặp Nhau

Lúc này, Kiếm Khởi đã ngồi xuống bắt đầu khôi phục thương thế, Kiếm Lạc thì giúp khi nhỏ chữa thương.

Sơ Vũ nhìn Kiếm Khởi một chút, dưới chân hắn, một đóa hoa sen khổng lồ hiện ra, nở rộ, đóa hoa này bao lấy tất cả mọi người.

Đây là thuật chim sơn ca, cảnh giới tối cao đúng nghĩa.

Một bông hoa một thế giới.

Sau khi Chân Võ cảm nhận được loại Trì Dũ Thuật đáng sợ này, rốt cuộc cũng hiểu tại sao Thiếu gia lại cảm thấy Trì Dũ Thuật của mình tệ rồi.

Đương nhiên, hắn không có ý định học cái này.

Đây không phải là lĩnh vực của hắn.

Lục Thủy nhìn những người này, cuối cùng lại quay lại ghé ngồi.

Hắn lấy Thiên Địa Trận Văn ra, bắt đầu đọc.

Bây giờ vẫn còn sớm, đợi đến nửa đêm đi.

...

“Tất cả đều đã chạy trốn?” Hỏa Dục cau mày lại.

Mặc dù người ở biên giới cũng không quá mạnh, nhưng y vẫn rất bất ngờ khi bọn họ chưa bắt được người.

Nhất là khi tất cả đều đã chạy thoát.

Cũng không phải là đánh không lại, mà là mục tiêu trực tiếp biến mất.

Đây mới là nguyên nhân chủ yếu khiến bọn họ không bắt được đối phương.

“Hắn là đã truyền tống, thủ đoạn khá tốt.” Hỏa Dục trầm giọng nói:

“Có điều, muốn rời khỏi đây thì cuối cùng vẫn phải đi qua chỗ này, không phải sao?”

“Bản tọa ở chỗ này chờ ngươi qua đây.”

Dung nham trong núi lửa bỗng hơi bùng lên, dường như là biến hóa theo cảm xúc của Hỏa Dục.

...

Trời đã hoàn toàn tối đen, Lục Thủy khép sách lại, đứng dậy.

Hắn đeo mặt nạ, tiếp đó, một ngọn lửa bùng lên, bao lấy thân hắn.

Khi ngọn lửa đã bao trùm toàn thân, Lục Thủy liền quay đầu nhìn về phía bọn Chân Võ, nói:

“Chuẩn bị đi đi.”

Chân Võ Chân Linh mở mắt nhìn Lục Thủy, hai người muốn hỏi một chút xem có nguy hiểm hay không.

Chủ yếu là vì lần này không thấy Thiếu gia tính quẻ, cho nên trong lòng bọn hắn không chắc chắn lắm.

Song khi hai người nhìn về phía Lục Thủy, thì phát hiện Lục Thủy đã biến mất rồi.

Tất cả mọi người đều biết, Lục Thủy đã xuất phát đi gặp người kia.

Hắn cụ thể tính toán cái gì, không ai biết.

Danh Dữ Trọng cũng tò mò, chờ thêm chút nữa thì sẽ có chuyện gì phát sinh đây?

Đáng tiếc hắn không được nhìn thấy, bởi vì chỗ kia ở phía sau hắn, mà hắn bây giờ trừ việc mở miệng nói chuyện, thì không làm được gì nữa cả.

“Bản tọa nửa đời vô địch, cuối cùng lại chỉ có thể đưa lưng về Minh Thổ, mặt hướng về Minh Hải.”

--

Phía trên núi lửa, Hỏa Dực vốn đang ngồi thiền đột nhiên mở mắt.

Y cảm giác có một luồng sức mạnh đang dao động.

Không lâu sau, trước mắt y xuất hiện một ngọn lửa.

Ngọn lửa này vừa xuất hiện, y liền có cảm giác có người tới.

Không chút do dự, Hỏa Dực lập tức đánh một chưởng về phía ngọn lửa.

Nếu như không thể sống sót sau một chưởng này, thì không có tư cách nói chuyện với y.

Đối phương muốn làm gì cũng không quan trọng.

Chỉ là vừa mới phát ra công kích, Hỏa Dực lại đột nhiên giật mình một cái, sau đó nhanh chóng tập trung sức mạnh, bay về phía công kích vừa rồi.

Nhưng y vừa xoay người thì bỗng có một giọng nói vang lên từ phía sau lưng y:

“Thiên Địa, Kinh Hồng Nhất Chỉ.”

Ầm!

Trong nháy mắt, hai luồng sức mạnh đập vào nhau.

Rầm!

Ầm ầm!

Sức mạnh cường đại không ngừng va đập.

Dư chấn khiến cho dung nham xung quanh trào lên, tràn về phía biên giới hòn đảo.

Mà lúc này, Lục Thủy đã thoát khỏi chỗ đó, đang sừng sững đứng trên không trung.

Toàn thân hắn được bao trùm trong một ngọn lửa, dung nham xung quanh chạm vào ngọn lửa trên người hắn này sẽ trực tiếp biến mất.

Dường như lửa bình thường không thể nào tồn tại được ở quanh hắn.

“Người là ai?” Lúc này, Hỏa Dục cũng đã đứng trên không trung, y nhìn Lục Thủy, cau mày hỏi.

Y không thấy rõ dung mạo của đối phương, tu vi lại càng không.

Nhưng một đòn vừa rồi rất mạnh.

Mặc dù nếu so ra thì vẫn kém y, nhưng cũng không thể khinh thường được.

Lục Thủy nhìn Hỏa Dục, đòn vừa rồi đã là giới hạn thực lực của hắn hiện tại, quả nhiên không có bất kỳ tác dụng gì đối với thất giai.

Đối loại công kích khác, hiệu quả đại loại cũng sẽ như vậy.

Nhưng qua một đòn vừa rồi, hắn cũng đã đại khái biết được giới hạn của đối phương ở đâu.

Có thể thắng được.

“Hỏa Dục của Bách Luyện Minh Thổ đúng không?” Lục Thủy bình tĩnh nói.

“Nếu các hạ đã biết bản tọa, vậy là đang muốn đối địch với Minh Thổ sao?” Hỏa Dục nhìn Lục Thủy, sắc mặt trầm xuống.

Đối phương không chỉ muốn ra ngoài, hơn nữa còn có thể là muốn nhằm vào y.

Lục Thủy đặt ánh mắt lên trên cổ của Hỏa Dục, nơi đó không đeo cái gì cả, nhưng lại có một chuỗi phù văn.

Đối với một vài cường giả mà nói, cái này cũng tính là đồ vật.

“Nghe nói một đoạn thời gian trước đây ở Thập Điện Minh Thổ từng xảy ra xung đột, hơn nữa còn là vì một tên nhân loại.” Lục Thủy mở miệng nói.

“Người biết rất nhiều, nhưng người có nghĩ tới việc bản thân có thể sẽ không rời khỏi nơi này được nữa hay không?” Hỏa Dục trầm giọng nói.

Lục Thủy nhẹ giọng cười:

“Minh Thổ thật sự đã đóng cửa quá lâu rồi, ngay cả Lưu Hỏa, Thiếu Tông chủ của Ân Thiên tông cũng không biết.

Ngươi, lấy cái gì để giữ bản tọa lại?”

Nói xong, Lục Thủy bước ra một bước, giờ khắc này, toàn bộ dung nham từ trong núi lửa phun ra ngoài.

Dung nham chảy dưới chân Lục Thủy, hấn đứng trên dung nham, từ từ bước đi, giống như Chiến Thần bước đi trong ngọn lửa.

...

Hỏa Dục cau mày.

Đây quả thật là lần đầu tiên y nghe thấy cái tên Lưu Hỏa này.

Hơn nữa Minh Thổ và thế giới bên ngoài căn bản là hai thế giới khác nhau, y có thể biết được tình huống bên ngoài mới là kỳ quái.

Nhưng dù sao thì, cứ bắt đối phương lại tra hỏi một chút là có thể biết được rồi.

Giờ có nói nhiều cũng vô nghĩa.

Hỏa Dục không suy nghĩ nhiều nữa, quanh thân y lập tức bùng lên một loại khí tức cực nóng.

Dám nghịch lửa ở trước mặt y?

Thật chẳng khác gì con thiêu thân.

Lúc này, trên không trung đã xuất hiện hai ngọn lửa, một bao quanh thân Lục Thủy, một bao quanh thân Hỏa Dục.

Trong nháy mắt, hai ngọn lửa bắt đầu lao vào nhau, va chạm liên tục, tia lửa bắn ra bốn phía, nhìn giống như pháo hoa trên màn đen của bầu trời đêm.

Bùm!

Ầm ầm!

Sức mạnh đáng sợ quét ngang toàn bộ những hòn đảo ở khu vực biên giới.

Những người có mặt ở đó đều kinh hoàng nhìn lên bầu trời, dường như người tên Lưu Hỏa từ trên trời rơi xuống này đang muốn hủy thiên diệt địa.

Những tu chân giả ngồi trên xe lửa bị kéo đến đây kia cũng khiếp sợ nhìn lên bầu trời.

Bọn họ đến tận giờ vẫn chưa biết mình đã gặp phải chuyện gì, nhưng bọn họ biết một điều, đó chính là mình đã mất đi tự do, còn có thể mất luôn cả mạng sống.

Nhưng bây giờ lại có tình huống dị thường phát sinh, cũng tức là ở chỗ này đang có cường giả đánh nhau.

Bọn họ có lẽ có thể thừa dịp này để thoát đi.

Nhưng giờ vẫn chưa phải thời điểm thích hợp.

Đợi cơ hội đến rồi động thủ sau.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 468: Không Biết Sống Chết

Bóng hình của Lục Thủy ở trên không trung không ngừng di chuyển, dưới chân hắn, lửa đã bắt đầu biến mất.

Ầm!

Công kích cường đại từ hai phía lại một lần nữa va vào nhau.

Lần này, Lục Thủy bị đánh bay ra ngoài, khóe miệng dưới mắt nạ đã tràn ra một tia máu tươi.

Đánh nhau với thất giai quá mức bị động, mà chênh lệch sức mạnh cũng quá lớn.

“Rất mạnh, nhưng so với ta thì vẫn kém xa, Thiếu Tông chủ của Ân Thiên tông, Lưu Hỏa, rất lợi hại đúng không?”

Nghịch lửa ở trước mặt bản tọa như vậy, người quả thực là đang tìm chết.” Hỏa Dục nhìn Lục Thủy, chậm chạp nói.

Tên Lưu Hỏa này xác thực không tầm thường, nhưng cũng chỉ là không tầm thường mà thôi, vẫn còn kém xa y.

Lúc này, ngọn lửa trên người Lục Thủy đã biến mất, nhưng trên người Hỏa Dục vẫn còn một ngọn lửa cực nóng bao quanh.

Lục Thủy nhìn đối phương, khẽ nói:

“Người không sợ dẫn lửa thiêu thân à?”

Hỏa Dục hơi sững sốt, cười ha ha một tiếng:

“Chỉ bằng người sao?”

“Chỉ bằng ta.” Vừa dứt lời, Lục Thủy liền lùi về phía sau một chút, sau đó đưa tay vẽ ra một đạo phù văn, tiếp tục nói:

“Nghịch Hỏa.”

Phanh~

Núi lửa bộc phát, tiếp đó, vô số phù văn Hỏa Diễm xuất hiện ở trên không trung, mỗi một vị trí phù văn xuất hiện đều là ở những nơi Lục Thủy đã đi qua, những phù văn này đều được Lục Thủy lưu lại lúc giao chiến với Hỏa Dục.

Sau đó, những phù văn này bắt đầu kết nối với nhau, tạo thành một mạng lưới bao trùm toàn bộ không trung.

Lục Thủy và Hỏa Dục cũng bị bao trùm bên trong đó.

Lúc này, một cỗ khí tức kỳ lạ bỗng khuếch tán bên trong mạng lưới.

“Cái này? Từ khi nào?” Hỏa Dục bất ngờ thốt lên.

Nhưng cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, y không thể cho đối phương có cơ hội thực hiện chút chiêu trò này.

Hỏa Dục lập tức lao đến trước mặt Lục Thủy, tung năm đấm về phía Lục Thủy.

Một đòn này chắc chắn có thể khiến cho Lục Thủy trọng thương.

Mà ngay lúc này, Lục Thủy cũng tung ra một chưởng, nhưng một chưởng này lại không thấy có sức mạnh dao động bên trong.

Tuy nhiên, lúc đánh ra, toàn thân Hỏa Dục bỗng nhiên ngưng lại.

“Phệ Thân.”

Âm thanh vừa vang lên, ngọn lửa trên người Hỏa Dục cũng như bị nhấn nút tạm dừng, tiếp đó bắt đầu chui vào trong thân thể Hỏa Dục, phá hu thân thể của y.

Chuyện bất ngờ xảy ra này buộc Hỏa Dục phải ngừng tấn công.

“Đây là cái gì?” Về mặt Hỏa Dục hiện lên sự thống khổ, y đang cực lực cố gắng điều khiển ngọn lửa đã bị mất khống chế đang quấy phá bên trong thân thể y.

Lục Thủy không trả lời, mà duỗi ra một ngón tay, chỉ về phía Hỏa Dục.

Ngay phía trước ngón tay của Lục Thủy, một đóm sáng xuất hiện, đóm sáng này nhanh chóng hấp thụ sức mạnh xung quanh, sau đó lao về phía Hỏa Dực.

“Thương Minh Quy Linh.”

Ầm!

Đóm sáng đập vào trán Hỏa Dực, sức mạnh đáng sợ lan tràn như cuồng phong, công kích cường đại trực tiếp phá hỏng thân thể Hỏa Dực, trên người y lúc này đã đầy vết thương.

“Aaaaahhhh.” Đau đớn lan khắp thân thể khiến Hỏa Dực vô cùng phẫn nộ:

“Nhân loại, ngươi đã dám làm tổn thương ta như vậy, thì đi chết đi.”

“Ha.”

Hỏa Dực giận giữ gầm lên, ngọn lửa trên thân lại xuất hiện trở lại, nhưng lần này là một màu đen kịt.

Đây là chiêu thức thiêu đốt tinh huyết, thuộc loại giết địch 1000 tự tổn 800.

Hỏa Dực vừa thoát khỏi Nghiệp Hỏa Phệ Thân thì liền lao về phía Lục Thủy, trực tiếp tung ra một quyền.

Rầm!

Phụt.

Trực tiếp tiếp nhận công kích cường đại như vậy khiến Lục Thủy bị thương không nhẹ.

Lục Thủy cau mày, đối phương còn điên khùng hơn so với dự đoán của hắn.

‘Cần phải đẩy nhanh tốc độ.’ Mặc dù đã bị thương nặng, nhưng Lục Thủy vẫn cố thể giữ vững bình tĩnh.

Chỉ là vừa mới nghĩ như vậy thì đối phương đã xuất hiện ở trước mặt hắn rồi.

Rầm!

Lục Thủy lại một lần nữa bị đánh bay ra ngoài.

Quá nhanh, cũng quá mạnh.

Chỉ có thể dùng hết sức tránh né.

Nhưng chưa chớp mắt được mấy cái, Lục Thủy đã lại nhìn thấy đối phương ở ngay trước mặt mình.

Hắn nhanh chóng tránh đi.

Àm!

Một luồng sức mạnh đáng sợ nổ tung ở bên cạnh Lục Thủy, mặc dù đã tránh đi, nhưng Lục Thủy vẫn bị dư chấn đẩy lùi.

“Để xem xem ngươi còn có thể tránh được mấy lần.”

Ngọn lửa bao quanh Hỏa Dục không ngừng công kích Lục Thủy.

Lục Thủy thì liên tục tránh né, những vết thương trên người cũng càng ngày càng nặng hơn.

Nhưng lại chưa có quyền nào của đối phương đánh trúng hắn.

Bởi vì cứ đâm liên tục vào không khí mãi như vậy, Hỏa Dục đã giận đến mức không kìm được.

“Không phải ngươi rất mạnh sao? Không phải ngươi rất biết đánh nhau sao?”

Có gan thì đừng có chạy nữa xem nào.”

“Đứng im, có gan thì đừng có chạy nữa.”

Lục Thủy vẫn tiếp tục lùi lại, đối phương đã trở nên quá mức điên cuồng, căn bản không còn để ý đến năng lực chịu đựng của thân thể mình nữa.

Phải biết rằng trận pháp Nghiệp Hỏa Phệ Thân của hắn vẫn còn đó, đối phương gần như là đang dùng mạng để đánh hắn.

Nếu vẫn còn lý trí, thì đối phương nên tìm cách phá vỡ trận pháp thay vì làm thế này.

‘Hắn đã bị lửa giận làm cho mờ mắt rồi, không thể cứ tiếp tục như này nữa.’

Lục Thủy cũng không có cách nào, gặp phải người không có đầu óc, thì hẳn có chuẩn bị kiểu gì đi nữa cũng không đỡ nổi.

Người của Minh Thổ đều như vậy à, hay là người này chơi lừa nhiều đến đầu óc cũng bị nướng chín luôn rồi?

Cái này Lục Thủy không biết, nhưng hẳn biết rằng nếu cứ tiếp tục như thế này thì sẽ rất bất lợi đối với hẳn.

Chỉ có thể cứng đối cứng, thương đối thương.

Vừa tránh khỏi đòn tiếp theo của Hỏa Dục, Lục Thủy liền quay sang động thủ công kích.

Thấy Lục Thủy cuối cùng cũng chủ động đánh lại, Hỏa Dục cười ha ha:

“Được lắm, tới đi.”

Giờ khắc này, nắm đấm của Lục Thủy và nắm đấm của Hỏa Dục đã gần ngay sát nhau.

Vừa đúng lúc này, bàn tay vốn đang đấm về phía Hỏa Dục bỗng chuyển hướng tránh khỏi nắm đấm của Hỏa Dục, sau đó chụp lấy cổ của Hỏa Dục.

Nắm đấm của Hỏa Dục thì vẫn tiếp tục lao về phía trước, đấm thẳng vào trước ngực Lục Thủy.

Bộp!

Sức mạnh không lồ trực tiếp bộc phát trong thân thể Lục Thủy.

Phụt.

Một lượng lớn máu tươi phun ra từ những vết thương trên cơ thể hẳn, phần xương sườn còn bị gãy mất một nửa.

Nhưng hẳn lại không hề lùi lại lấy một bước, mà nắm chặt lấy cổ của Hỏa Dục:

“Tước đoạt.”

Trong nháy mắt, Lục Thủy thành công cướp đi chuỗi phù văn ở trên cổ của Hỏa Dục.

Lúc này, Hỏa Dực lại tiếp tục tấn công Lục Thủy.

Rầm!

Lục Thủy bị đánh bay ra ngoài.

Hỏa Dực sờ sờ lên cổ, nhìn chăm chăm vào Lục Thủy:

“Nhân loại, ngươi có biết ngươi vừa lấy đi cái gì không?

Thập Điện Minh Thổ mà ngươi cũng dám trêu chọc?

Không biết sống chết.

Nhưng ngươi cũng không có cơ hội để liên lạc với điện chủ Thập Điện đâu.

Hôm nay ngươi sẽ phải chết.”

Nói xong, Hỏa Dực liền lao thẳng về phía Lục Thủy, hẳn muốn giết chết Lục Thủy ở chỗ này, đối phương có muốn chạy trốn tới chân trời góc biển cũng vô dụng.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 469: Người Giết Người Là Ai?

Lục Thủy nhanh chóng lùi về sau một khoảng xa, sau khi làm dịu đi những vết thương trên thân thể, thì vỗ tay một cái.

Bốp!

Âm thanh vang lên, trận pháp bên dưới biên giới hòn đảo lập tức được kích hoạt.

Vô số trận pháp dần hiện ra.

Chỗ mấy người Chân Võ Chân Linh đang ở, một trận pháp khổng lồ bao quanh toàn bộ hòn đảo cũng sáng lên, những trận pháp này ẩn chứa sức mạnh cường đại, mà lúc này đây, toàn bộ lượng sức mạnh đó đều đang tập trung di chuyển về phía hòn đảo chỗ Lục Thủy.

Đây là toàn bộ sức mạnh Lục Thủy góp nhặt được trước đó.

Thời gian lúc này đã đủ, nếu quá sớm thì sẽ không đủ sức mạnh, mà quá muộn thì những trận pháp này sẽ không chịu nổi.

Lúc này, Lục Thủy đang đứng ở trên không trung, sức mạnh từ dưới biển nổi lên như sóng thần trời dậy, lượng sức mạnh này trực tiếp bao trùm toàn bộ hòn đảo, dường như sinh tử của tất cả mọi người đều đang bị sức mạnh này chi phối.

Lúc cảm nhận được nguồn sức mạnh đáng sợ này, Hỏa Dực dần tỉnh táo lại, nhưng chỉ trong nháy mắt, y lại một lần nữa lựa chọn từ bỏ lý trí.

Có lý trí thì sẽ e ngại, mà thứ y cần nhất bây giờ chính là không sợ hãi.

“Ta sẽ giết ngươi.”

Ngọn lửa trên thân Hỏa Dực càng bùng lên lớn hơn, bắt đầu thiêu đốt da thịt của chính y, y phải dùng hết tất cả để giết chết tên nhân loại này.

Tên nhân loại này thật sự rất mạnh, rất quý dị.

Nếu tên nhân loại này không chết, thì người chết sẽ chính là y.

Lựa chọn bây giờ của y là, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải giết được tên nhân loại này.

Ầm!

Lực lượng mạnh mẽ cuồng bạo không ngừng bộc phát từ trên thân Hỏa Dực, đồng thời cũng liên tục mạnh lên.

Lục Thủy cau mày, sau đó đưa tay về phía luồng sức mạnh đang xông tới kia, xuất thủ công kích:

“Đại Hải Vô Lượng.”

Toàn bộ sức mạnh mà những trận pháp Lục Thủy đã chuẩn bị trước đó mang theo bắt đầu phóng về phía Hỏa Dực.

Hỏa Dực cũng phóng như sao băng về phía Lục Thủy.

Mà những người ở phía dưới chỉ có thể trơ mắt nhìn toàn bộ cảnh này, những gì bọn họ có thể làm chỉ là cố gắng phòng thủ, hy vọng bản thân có thể tai qua nạn khỏi.

Đương nhiên, bọn họ cũng hy vọng Lưu Hỏa có thể thắng.

Bởi vì chỉ khi Lưu Hỏa thắng thì bọn họ mới có cơ hội sống sót.

Cho nên, làm ơn đừng thua mà.

Bùm!!!

Hai luồng sức mạnh va chạm trên không trung, dư chấn khuếch tán ra toàn bộ khu vực biên giới.

Rầm!

Mọi sự vật trên đảo đều bị phá hủy.

Tất cả mọi người đều tìm chỗ trốn đi.

Mà ở một hòn đảo khá xa đó, Chân Võ Chân Linh cũng cảm nhận được sự va chạm của hai luồng sức mạnh đáng sợ.

Điều này khiến bọn hắn rất lo lắng.

Đây là trận đọ sức mạnh nhất từ trước tới nay mà bọn hắn từng nhìn thấy.

Bọn hắn không biết liệu Thiếu gia có chịu nổi không.

Nhưng bọn hắn cũng chỉ có thể ở chỗ này chờ đợi.

Mà đối với luồng sức mạnh này, Danh Dữ Trọng của Thiên Vũ Minh Thổ là người rõ ràng nhất.

Sức mạnh kia tuyệt đối đã vượt qua sức mạnh bình thường của tiền bối Hỏa Dục.

Cái này, nếu như là đánh vào người hắn thì hắn có lẽ đã không còn có thể hô hấp không khí ở Minh Thổ này nữa rồi, thật là đáng sợ.

Còn may mà hắn tương đối phối hợp.

Chịu nhục còn hơn là mất mạng.

...

Lục Thủy đối đầu trực diện với Hỏa Dục, cho nên sức mạnh cường đại vừa rồi kia đã trực tiếp ảnh hưởng tới thân thể của hắn.

Thương tích trên người hắn đang dần trở nên nặng hơn, trong cơ thể cũng có một lượng sức mạnh đang không ngừng ảnh hưởng đến hắn.

Giống như là đang muốn phá hỏng kinh mạch của hắn vậy.

Máu thịt trên người như đang dần biến mất, xương cốt như đang dần vỡ vụn.

Tiếp tục như vậy nữa, ngọn lửa sinh mệnh của hắn rất có thể sẽ bị sức mạnh này thổi tắt.

Lục Thủy cắn răng, quanh thân bắt đầu xuất hiện Thiên Địa Trận Văn.

Thiên Địa Trận Văn vừa xuất hiện, Lục Thủy liền tập trung một lượng sức mạnh lớn hơn, đánh một chương lên trên người Hỏa Dục.

Hỏa Dục điên cuồng nhìn chằm chằm Lục Thủy, y thậm chí không thể động đậy nổi, sức mạnh này quá mạnh, thậm chí

có thể hủy diệt được y.

“Kết thúc.”

Tiếng nói vừa dứt, Hỏa Dực trực tiếp bị nguồn sức mạnh kia đánh bay ra ngoài.

Một đòn này đủ để giết chết đôi phương rồi, mặc dù sẽ không chết ngay, nhưng chắc chắn sẽ không sống được bao lâu.

Rầm!

Hỏa Dực rơi thẳng xuống biển lớn.

Bùm!!!

Sóng biển dâng cao đến tận trời, rơi xuống những hòn đảo xung quanh, cuốn trôi mọi thứ trên đảo, khiến cho vô số người hoảng hốt cầu sinh trong nước biển.

Lục Thủy trọng thương, lúc này như mất hết sức lực, rơi vào trong núi lửa.

Rầm!

Ngã xuống đất, Lục Thủy cảm thấy thực sự không dậy nổi, ý thức như tán loạn đi đâu hết, máu thịt cũng như bị hòa tan.

“Không được, sẽ bị Mộ Tuyết phát hiện mất.”

Nghĩ như vậy, quanh thân Lục Thủy bắt đầu xuất hiện phù văn, cái này có thể giảm bớt ảnh hưởng của thương tích lên mệnh lý trong thời gian ngắn.

Tiếp đó, trên người hắn có vài đóa hoa sen xuất hiện, bắt đầu chữa trị cho hắn.

Thế nhưng thân thể của hắn giống như trước đó đã bị đâm xuyên qua, có thể thấy được cả xương trắng bên trong, nội tạng hoàn toàn bị phá hủy, sinh mệnh, khí tức cũng như sắp tàn lụi.

Nếu như không phải đã sớm chuẩn bị biện pháp bảo mệnh, nếu như không phải đã có sức mạnh thiên địa để duy trì, thì hắn có lẽ đã thực sự bị đối phương đánh chết rồi.

Trong lúc khí tức sinh mệnh của bản thân dần tàn lụi, Lục Thủy bỗng phát hiện trong tim của mình có vật gì đó đang hội tụ.

Sắc mặt Lục Thủy đại biến:

“Nguy rồi, quên mất thứ này.”

Lục Thủy chống tay lên mặt đất, cố gắng đứng dậy.

Trong tim hắn có một thanh kiếm đang thành hình.

Không chút chần chừ, Lục Thủy lập tức ngăn cản quá trình hình thành của nó.

“Không được, phải rời khỏi nơi này.”

Tất cả mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, công đoạn phát động trận pháp cuối cùng hắn cũng vừa mới làm rồi.

Giờ đã có thể đi ra được.

Lục Thủy trực tiếp biến mất tại chỗ.

Cùng biến mất theo còn có bọn Chân Võ.

Mà Lục Thủy vừa biến mất, thì ngọn núi phía sau Lục gia bỗng nổi lên một trận gió, chớp mắt bay đến chỗ biên giới của Minh Thổ.

Một bóng người đáp xuống chỗ Lục Thủy vừa biến mất.

“Biến mất rồi?”

Người này đi từ trong không gian ra, nhưng lại không có bất kì chấn động nào, giống như hắn tuy đang ở trong không gian, nhưng lại không ở trong không gian.

Vừa tồn tại lại vừa không tồn tại.

Đây là một người đàn ông, quanh thân phảng phất kiếm ý như ẩn như hiện.

Nhưng nhìn không rõ bộ dáng.

“Không cảm giác được nữa, đã thoát khỏi nguy hiểm đến tính mạng rồi sao?”

Hắn đưa mắt nhìn chỗ Lục Thủy vừa biến mất, sau đó lại hóa thành trận gió rời đi.

Khi hắn xuất hiện lần nữa thì đã là ở trên mặt biển Minh Hải.

Nằm bên chân hắn là Hỏa Dục đang hấp hối.

“Người giết ngươi là ai?” Giọng nói của người đàn ông này thư thái vang lên bên tai Hỏa Dục.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 470: Nhị Lão Đối Thoại

Trong lúc đang hấp hối, Hỏa Dực không biết ai là người đang đứng cạnh y, nhưng y cũng không có cách nào để phản kháng.

Hỏa Dực vô ý thức nói:

“Thiếu... Thiếu tông chủ... Ân... Ân Thiên tông... Lưu... Lưu Hỏa.”

Nghe được câu này, người đàn ông trầm mặc hồi lâu, sau đó mới tiếp tục nói:

“Nhiệm vụ của ngươi là gì?”

“Giết, giết Lục Thủy.” Hỏa Dực khó nhọc nói.

Lần này, kiếm ý đột nhiên xuất hiện từ hư không, nhưng lại ngay lập tức biến mất.

“Là vị nào của Thập Điện?” Người đàn ông tiếp tục hỏi.

“Điện, Điện chủ Sát Ngán.” Hỏa Dực cảm giác mình đã không nói nổi nữa rồi.

Y sắp phải chết.

Bị một người vốn không nên giết được y, giết chết.

“Lục Thủy đâu?” Người đàn ông này bình tĩnh hỏi.

Giọng điệu của người này vẫn nhẹ nhàng như vậy, không chấp trùg chút nào, nhưng Hỏa Dực lại không có cách nào từ chối trả lời những vấn đề người này hỏi.

Cảm giác giống như là dù có chết cũng phải trả lời những câu hỏi của người này trước đã.

“Không, không biết, không, không tìm được.” Hỏa Dực giờ chỉ còn có thính lực là có thể sử dụng được.

Y không nhìn thấy, thậm chí đã không còn cảm giác được xung quanh nữa.

Y cảm thấy có chút buồn ngủ, ý thức dần bị bóng tối nuốt chửng.

Một trận gió bỗng nổi lên trên mặt nước, người đàn ông kia đã biến mất.

Chỉ còn lại Hỏa Dục vĩnh viễn nằm lại nơi đó.

“Sát Ngán của Thập Điện Minh Thổ à?” Ở trên một hòn đảo, người đàn ông kia lại một lần nữa xuất hiện.

Hắn vươn tay nắm lấy không khí, một thanh kiếm bị hắn nắm trong tay.

Chỉ cần thanh kiếm này vung xuống, toàn bộ Minh Thổ sẽ phải tiếp nhận một đòn cực lớn.

Một trong Thập Điện Minh Thổ sẽ trở thành vong hồn dưới kiếm của hắn.

Nhưng do dự một lát, hắn buông thanh kiếm trong tay ra, thanh kiếm lại trở về hư không.

Giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Hắn cúi đầu nhìn xuống mặt đất, nhìn vào những vết tích trên hòn đảo, lần theo quá trình chiến đấu.

“Thiếu Tông chủ của Ân Thiên tông, Lưu Hỏa à?”

“Thiên phú chiến đấu rất mạnh.”

“Trận pháp của hắn cũng tinh xảo dị thường, tinh xảo đến không thể tưởng tượng nổi.”

Sau đó, người đàn ông nhìn về phía chân trời, lúc này, trên đường chân trời có một lỗ hổng, lỗ hổng này thông với biển cả, giống như một cái cửa ra vào.

“Biên giới cũng bị mở ra, tính toán rất hoàn mỹ.”

“Lưu Hỏa.”

Người đàn ông nói nhỏ một tiếng, cuối cùng biến mất tại chỗ.

Mà lúc này, những tu chân giả bị kéo vào đây trước đó cũng tìm được lối ra.

Bọn họ không chút do dự, trực tiếp thoát ra ngoài.

Lưu Hỏa đã mở cho bọn họ một cửa lớn.

Bây giờ không chạy thì còn chờ đến lúc nào?

“Nhân cơ hội mau rời đi nhanh.”

“Lưu Hỏa thắng rồi, ông trời của tôi ơi, đây thực sự là yêu nghiệt mà.”

“Những thiên kiêu khác còn đang thỉnh giáo trưởng bối, Lưu Hỏa đã có thể đánh giết trưởng bối rồi.”

“Đừng nói nữa, mau chạy đi nhanh.”

Không ai nói tiếp nữa, nhưng Lưu Hỏa thật sự đã để lại cho bọn họ một ấn tượng quá sâu sắc.

Đương thời căn bản không có bất cứ thiên kiêu nào có thể vượt qua Lưu Hỏa.

Không, trước đây cũng không, xưa nay chưa từng có ai có thể.

...

Ngọn núi phía sau Lục gia.

Một trận gió nhẹ thổi qua.

Hồ nước trong đình bỗng xuất hiện một bóng người, hẩn đứng ở đó, không nói một lời.

Bóng người này chính là người đàn ông vừa biến mất ở biên giới Minh Thổ.

Đúng vậy, người này chính là Đại Trưởng lão Lục gia, Lục Vô Vi.

Hẩn đứng ở đó, vẫn không thấy rõ được dung nhan của hẩn, mọi thứ xung quanh lại trở về trạng thái tĩnh lặng ban đầu.

Một lát sau, một âm thanh nhẹ nhàng vang lên:

“Hữu Đình, đến gặp ta.”

Lời nói vừa dứt, Nhị Trưởng lão đã xuất hiện ở bên hồ nước.

Lúc nàng nhìn thấy Đại Trưởng lão đang đứng trong đình liền giật mình một cái.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Sao lại cưỡng ép đi ra khỏi Mê Vụ Chi Đô?”

Loại trạng thái kia là trạng thái của Đại Trưởng lão ở Mê Vụ Chi Đô, cũng là trạng thái ở một cảnh giới lĩnh hội cao hơn.

Một khi đi ra, gần như là đồng nghĩa với thất bại.

Nếu như không phải là có đại sự gì, Đại Trưởng lão căn bản sẽ không rời khỏi trạng thái kia.

Trừ khi toàn bộ người của Thần Chúng đều khôi phục trạng thái đỉnh phong, sau đó giết tới đây.

Nhưng loại chuyện này là không thể nào.

“Ấn ký huyết mạch ta lưu trên người Lục Thủy bị phát động.” Một giọng nói vang lên từ trong đình.

Nghe được câu này, Nhị Trưởng lão lập tức sững sờ.

Sau đó nàng đưa mắt nhìn bốn phía, không thấy bóng dáng Lục Thủy.

“Lục Thủy đâu?” Nhị Trưởng lão cau mày hỏi.

Phải biết rằng, không có nguy hiểm đến tính mạng, thì ấn ký kia sẽ không bị phát động.

Mà Đại Trưởng lão lại trực tiếp xuất hiện như vậy, có thể tưởng tượng được Lục Thủy bị thương nặng đến mức nào.

Thế nhưng lại không thấy bóng dáng Lục Thủy đâu, chuyện này không thể không khiến Nhị Trưởng lão suy nghĩ nhiều.

“Biến mất rồi.” Đại Trưởng lão nói.

“Có ý gì?” Con ngươi của Nhị Trưởng lão co rụt lại.

Câu nói này còn phải nhìn xem người nói là người nào.

Người nói ra càng mạnh, thì càng khiến cho người ta không yên lòng.

“Còn sống.” Đại Trưởng lão đứng ở đó, giống như một pho tượng, chưa từng động đậy.

Chỉ có chút gió nhẹ thi thoảng lay động góc áo hắn.

Nhị Trưởng lão không nói gì, nàng vẫn không hiểu, là được người khác cứu hay là thế nào?

Mà trong lúc Nhị Trưởng lão còn đang suy nghĩ, Đại Trưởng lão lại nói:

“Chuyện điều tra Lưu Hỏa thế nào rồi?”

“Đã điều tra, nhưng vẫn chưa có cách nào tìm được đến đầu nguồn, mỗi lần hắn xuất hiện đều rất đột ngột, xong cũng đột nhiên biến mất.

Không có căn nguyên, không có vết tích.” Nhị Trưởng lão nói.

“Lần đầu tiên Lưu Hỏa xuất hiện ở đâu?” Đại Trưởng lão hỏi.

“Đảo Phù Không, từ khi đó, thanh danh của Lưu Hỏa bắt đầu được truyền bá.” Nhị Trưởng lão đáp.

“Khi đó Lục Thủy đang ở đâu?” Đại Trưởng lão lại hỏi.

Nhị Trưởng lão nghĩ một chút, đáp:

“Lúc đó đang trên đường đi từ hôn, hắn cũng là ở đảo Phù Không để chuyển trạm.”

“Lần thứ hai Lưu Hỏa xuất hiện ở đâu?” Đại Trưởng lão tiếp tục hỏi.

“Ở thảo nguyên Hoang Vu, giết Tà Thần.”

“Lục Thủy ở đâu?”

“Xuất phát đến điều tra chuyện ở thảo nguyên Hoang Vu.” Nhị Trưởng lão nhíu mày.

“Lần thứ ba Lưu Hỏa xuất hiện ở đâu?” Đại Trưởng lão hỏi tiếp.

“Ám cảnh Thiên Trì Hà, giết Hoa Tiên.” Nhị Trưởng lão trả lời.

“Còn Lục Thủy?”

“Tham gia, tham gia, cơ duyên ở Thiên Trì Hà.”

“Lần thứ tư thì sao?”

“Đột nhiên giáng lâm ở Thiên Vân phong, chém chết Thái Dương Chi Tử.”

“Và Lục Thủy?”

“Xuất phát đi đến Đông Phương gia, lộ trình không, không rõ.”

“Lần thứ năm?”

“Ở trong thân thể Côn Bằng cùng hưởng đạo tàng vô biên.”

“Khi đó Lục Thủy thế nào?”

“Ở bên trong thân thể Côn Bằng.”

Nói đến đây, Nhị Trưởng lão đã sớm hiểu rõ ý của Đại Trưởng lão.

Nàng tiếp tục nghĩ đến lần thứ sáu, lần thứ bảy, lần thứ tám, chỉ cần là nơi có Lưu Hỏa xuất hiện, Lục Thủy đại khái cũng sẽ ở khu vực đó.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 471: Vô Đề

“Chuyện này, làm sao có thể chứ?” Nhị Trưởng lão khó tin thốt lên.

“Là trùng hợp sao?” Đại Trưởng lão nói.

Nhị Trưởng lão im lặng không đáp, thật sự trùng hợp, quá mức trùng hợp.

Thế nhưng Lục Thủy là bọn họ nhìn lớn lên.

Thiên phú của hắn, quá trình học tập của hắn, bọn họ đều dõi theo.

Lùi lại vạn bước mà nói, nếu như quả thật là như vậy, thì làm sao bọn họ có thể không nhận ra được chứ?

Nghĩ đến đây, Nhị Trưởng lão đột nhiên nhớ tới lúc Lục Thủy đi Độ Thiên lĩnh gặp phải giềng trời, cả lúc đi vào không gian Nhược Thủy cũng không có chút ảnh hưởng nào.

Đáng để ý hơn là lúc nàng đề xuất kiếm đạo vô thượng cho Lục Thủy, Lục Thủy lại không tỏ chút tham vọng nào, giống như là đã có con đường mạnh lên của chính mình rồi vậy.

Cho nên, là như thế này sao?

Nhưng mà thế cũng quá khoa trương rồi.

“Làm sao ngài phát hiện ra?” Nhị Trưởng lão hỏi.

“Khi ấn ký bị xúc động, lúc ta đi qua xem thì Lục Thủy đã biến mất.

Ta đã hỏi một tu sĩ Minh Thổ sắp chết.

Người giết hắn, là Thiếu Tông chủ của Ân Thiên tông, Lưu Hỏa.” Đại Trưởng lão nói.

“Người bị giết kia cấp mấy?” Nhị Trưởng lão hỏi.

“Thất giai chưa nhập đạo.” Đại Trưởng lão đáp.

Thật sự có người có thể làm được như vậy sao?

Lục Thủy mới 20 tuổi thôi a.

“Nếu như đây là thật, vậy có phải Lục gia chúng ta đã sinh ra được một vị vạn cổ thiên kiêu rồi không?” Nhị Trưởng khó tin nói.

“Không.” Đại Trưởng lão lần đầu tiên quay đầu nhìn về phía Nhị Trưởng lão, nói:

“Dựa vào tuổi tác của Lục Thủy hiện tại, có thể coi hẳn là tuyệt thế kiêu dương được.”

Tuyệt thế kiêu dương, duy nhất của thời đại.

Gần như không tồn tại.

Không phải thời đại nào cũng kiêu dương, chuyện này, gần như là chưa từng xảy ra, mà nếu là Lục Thủy thật, thì sau này có lẽ cũng không thể có lại nữa.

“Ngài muốn làm gì?” Nhị Trưởng lão hỏi.

Nếu như Lục Thủy thật sự không phải như bên ngoài đồn, là thiếu gia phế vật, mà là tuyệt thế kiêu dương, như vậy thả hẳn ra bên ngoài là chuyện quá nguy hiểm.

“Tùy hẳn đi, đây chính là lí do ta không ra tay với Minh Thổ.” Chỉ cần hẳn không xuất thủ, thì Lục Thủy sẽ không thể nào xác định được hẳn có đến đó hay không.

Nhị Trưởng lão trầm mặc không nói.

Nàng muốn giữ Lục Thủy ở nhà.

Nhưng nếu Lục Thủy thật sự chính là Lưu Hỏa, thì hẳn đã lừa gạt tất cả mọi người trong Lục gia.

Mà đã lâu như vậy rồi còn chưa có bị phát hiện, loại năng lực như này, có lẽ trời buộc hẳn mới là sai.

Đây có lẽ chính là nguyên nhân Lục Thủy chưa từng nói rõ ra.

Nhưng nàng muốn tận mắt nhìn thấy một lần.

Bởi vì cho đến bây giờ, bọn nàng cũng chỉ có thể phỏng đoán mà thôi.

...

Mộ Tuyết ngồi ở trong sân, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Trên trời sao lấp lánh, nhìn giống như một dòng sông ánh bạc.

Chỉ là Mộ Tuyết lại không có tâm trạng để thưởng thức những thứ này, trong lòng nàng có chút không yên, cứ luôn xoắn xuýt chuyện gì đó.

Nàng nghĩ đợi đến ngày mai đi gặp Lục Thủy là được rồi, nhưng bây giờ trong lòng cứ luôn có chút khó chịu.

Do dự một chút, Mộ Tuyết vẽ lên trên bàn một cái trận pháp, sau đó viết lên một vài thứ về Lục Thủy.

“Lại gửi chút đồ qua đi.”

Trong lòng bất an, cứ tặng đồ qua trước rồi lại nói.

Tiếp đó, một đạo tử quang hiện lên rồi nhanh chóng biến mất trên mặt bàn.

Đạo tử quang này vừa mới biến mất, Mộ Tuyết liền lấy điện thoại ra, cảm thấy hay là cứ gọi điện thoại qua nhìn tình hình bên đó một chút.

Nếu thực sự không được thì bây giờ đi tìm Lục Thủy luôn.

Nghĩ vậy, Mộ Tuyết liền bấm số điện thoại của Lục Thủy, ấn nút gọi, và khiến nàng ngạc nhiên chính là, Lục Thủy lại thực sự bắt máy.

Phía bên kia vừa nhận điện thoại liền nói:

“Mộ Tiểu thư, muộn vậy rồi còn chưa ngủ sao?”

Mộ Tuyết ngây người một lúc, bởi vì nàng vốn định ninh rằng sẽ không có ai bắt máy, cho nên căn bản chưa có nghĩ kỹ lý do.

Làm sao bây giờ?

Phải giải thích thế nào để Lục Thủy không cảm thấy rằng mình đang nhớ hấn bây giờ?

Chút thẻ điện này vẫn phải có.

...

Lục Thủy lúc này đang nằm trên mặt băng chỗ chờ xe lửa, hiện tại, hắn không đứng dậy nổi.

Chân Võ Chân Linh đang ở bên cạnh hắn, bọn Kiếm Khởi thì đã bị hắn ném đến một chỗ khác rồi.

Thương tích hiện tại của Lục Thủy vô cùng nặng, chống đỡ được chẳng qua là nhờ tinh thần.

Vừa rồi, tiếng chuông di động vừa vang lên, hắn liền biết chắc chắn người gọi là Mộ Tuyết.

Nếu nhưng không nhanh chóng nhận máy, thì Mộ Tuyết đại khái sẽ trực tiếp tới đây, mà tới thì sẽ nhìn thấy bộ dáng hiện tại của hắn.

Khi đó, nàng có lẽ sẽ trực tiếp bùng nổ ở đây luôn.

Vì suy nghĩ cho an nguy của Minh Thổ, hắn cảm thấy mình không nên để cho Mộ Tuyết có ý nghĩ tới đây.

Nhưng Lục Thủy vừa hỏi thăm Mộ Tuyết xong, liền phát hiện có người kết nối với mệnh lý của hắn.

Lục Thủy không đi xem xét, càng không có ý nghĩ cho đôi phương mở mang tầm mắt về sự lợi hại của sức mạnh thiên địa, người này không cần nghĩ hắn cũng biết là Mộ Tuyết.

Quả nhiên, không lâu sau, một đạo tử khí rơi vào người hắn.

Sau đó Chân Võ Chân Linh nhìn thấy vết thương trên người Thiếu gia bọn hắn lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy mà lành lại.

Chân Võ Chân Linh liếc nhìn nhau, cảm thấy đây đại khái là thiên phú của Thiếu gia đi.

Giống với loại của mấy người tộc Bất Tử vậy.

Dù sao đây cũng là lần thứ hai, phải biết rằng thương thế của Thiếu gia, Trì Dũ Thuật bình thường căn bản không giúp được gì.

Đan dược cũng phải là loại cực kì cực kì tốt mới có chút tác dụng.

Nhưng nếu như Thiếu gia thương nặng tới mức không thành hình thì vết thương sẽ đột nhiên tự lành lại.

Mặc dù đã sớm biết rằng Thiếu gia lợi hại, nhưng khi nhìn thấy Lục Thủy bị trọng thương như vậy, Chân Võ Chân Linh vẫn bị dọa cho gần chết.

Trong chớp mắt khi nhìn thấy bộ dạng giống như muốn tắt thở của Thiếu gia, bọn hắn đã muốn trực tiếp liên lạc cho Tộc trưởng.

Nhưng lại bị Thiếu gia mở miệng ngăn cản.

Thật ra Chân Linh đã vụng trộm lấy điện thoại di động ra rồi, nhưng lại thấy không có tín hiệu.

Thấy Thiếu gia nghe điện thoại, bọn hắn mới lôi điện thoại ra kiểm tra lần nữa, phát hiện lại có tín hiệu rồi.

“Lục Thiếu gia cũng chưa ngủ sao?” Lục Thủy nghe thấy Mộ Tuyết hỏi lại.

“Nếu như Mộ Tiểu thư không gọi điện thoại cho ta như này, thì có lẽ ta đã ngủ rồi.” Lục Thủy ngồi dậy.

Vết thương trên người hắn bây giờ đã tốt lên rất nhiều rồi.

Vẫn là Mộ Tuyết lợi hại.

Đáng tiếc nàng lại không phải người chơi hệ trị liệu, mà lại là giết chóc.

Nếu không thì đã là vú em độc quyền của hắn rồi.

“Răng rắc.”

Lục Thủy giống như vừa nghe được phía bên kia điện thoại có cái gì đó vừa nứt ra.

Tiếp đó, giọng nói bình tĩnh của Mộ Tuyết vang lên:

“Gần đây Trà Trà nói muốn ra ngoài du ngoạn, Lục Thiếu gia bao giờ thì trở về?”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 472: Tin Nhắn

Thình thịch.

Xoạt xoạt.

Lục Thủy nghe thấy phía bên kia có tiếng viết giấy, nghe có vẻ như người viết đang đẽ bút rất mạnh.

“Chuẩn bị ngồi xe lửa về, khoảng hai ngày nữa là sẽ về đến nhà.” Lục Thủy nói lại hành trình của mình cho Mộ Tuyết.

Thương thế của hắn đã tốt lên rồi, tự nhiên muốn trở về.

Thời gian hai ngày đủ để hắn điều chỉnh bản thân trở về trạng thái tốt nhất.

Sau đó đi gặp Mộ Tuyết.

“Hai ngày sao? Không biết Lục Thiếu gia nửa đường có chuyển trạm chỗ nào không?” Mộ Tuyết đột nhiên hỏi.

Lục Thủy hơi nghi hoặc, hỏi lại:

“Mộ Tiểu thư muốn làm gì sao?”

“Trà Trà muốn ra ngoài, nếu như Lục Thiếu gia vừa vặn phải chuyển xe ở chỗ nào đó, ta có thể mang theo Trà Trà đi đến chỗ Lục Thiếu gia đi dạo một vòng, sau đó lại cùng Lục Thiếu gia trở về.

Như vậy sẽ không làm mất quá nhiều thời gian của Lục Thiếu gia.” m thanh của Mộ Tuyết truyền vào bên trong lỗ tai của Lục Thủy.

‘Đông Phương Trà Trà muốn ra ngoài chơi thì liên quan gì tới ta? Để nó tự đi ra ngoài là được rồi, một người trưởng thành tự đi ra ngoài có chỗ nào không bình thường à?’ Lục Thủy nghĩ như vậy trong lòng, cũng muốn trả lời Mộ Tuyết như thế.

Nhưng hắn không dám, hắn biết Mộ Tuyết đề nghị như vậy là vì muốn sớm được gặp hắn.

Cuối cùng, Lục Thủy quan sát tuyến đường của mình, nói:

“Đảo Đông Quý, ta sẽ xuống chuyển xe ở chỗ này.”

“Vậy thì Lục Thiếu gia, hẹn gặp lại ở đảo Đông Quý.” Mộ Tuyết nói, giọng nói mang theo chút dịu dàng.

Lục Thủy trong lòng khẽ mỉm cười, cảm thấy như có dòng nước ấm chảy qua vậy, cuối cùng bình tĩnh nói:

“Hẹn gặp ở đảo Đông Quý.”

“Lục Thiếu gia, ngủ ngon.” Mộ Tuyết cũng bình tĩnh, nhẹ nhàng chậm rãi đáp.

“Ngủ ngon.” Lục Thủy đáp lại một câu.

Cuối cùng, hai người nhấn máy kết thúc cuộc trò chuyện.

...

Nghe điện thoại xong, Mộ Tuyết mới đứng dậy đi về phòng.

Đêm nay có thể ngủ ngon rồi.

“Ngày mai phải lừa Trà Trà như thế nào đây?” Mộ Tuyết suy nghĩ.

Dù sao mấy ngày nay Trà Trà vẫn còn đang hứng khởi đi khám phá Lục gia, nếu như không phải là không được phép lên ngọn núi phía sau, Trà Trà không chừng còn muốn lên đây đi một vòng.

Lục gia rất lớn, đủ cho nàng chơi nhiều ngày.

Hơn nữa, có một số việc ngày nào nàng cũng phải làm.

Ví dụ như đi đến nhà kho thấp hương, hay phân cao thấp với Băng Phượng.

Thậm chí có đôi khi còn kéo Nhị Trương lão đi chơi đùa.

Mà Nhị Trương lão còn đồng ý.

Nhưng rất nhanh, Mộ Tuyết liền không thêm đề ý đến vấn đề này nữa, ngày mai chỉ cần hỏi một câu có muốn ra ngoài đi dạo một vòng hay không là được.

Hắn sẽ không có vấn đề gì.

Sau đó Mộ Tuyết nằm xuống giường, bình yên ngủ.

Bởi vì chỉ có đi ngủ sớm một chút, thì mai mới có thể đến sớm hơn một chút, như vậy mới có thể nhìn thấy Lục Thủy sớm hơn một chút.

--

Lục Thủy lúc này cũng nhẹ nhàng thở ra.

Cuối cùng cũng lặn lội qua được.

Sau đó, Lục Thủy đứng dậy ngồi xuống trên chiếc ghế Chân Võ lấy ra, hắn cần suy nghĩ vài thứ.

Như việc thái độ hiện tại của Minh Thổ đối với hắn là gì.

Rốt cuộc có bao nhiêu điện chủ muốn giết hắn, mức độ mong muốn có đạt tới tình trạng điên cuồng hay không.

Nếu như quá mức điên cuồng, vậy cơ bản cũng sẽ đem lại phiền toái cho hắn.

‘Hắn là được âm thầm tiến hành, xem như Minh Thổ muốn giết ta thì cũng chỉ có người ở cấp bậc như Bách Luyện tự mình chấp hành.’

Phải biết lần này ngay cả người của Thiên Vũ Minh Thổ cũng không nhận ra hắn, nói cách khác, Minh Thổ vẫn kiêng kị Lục gia.

‘Có khả năng là bọn họ muốn để người khác nghĩ rằng đây là vụ đánh giết tập thể, giết ta chỉ là trùng hợp.’

‘Có lẽ cảm thấy như vậy thì áp lực phải tiếp nhận sau này sẽ nhỏ hơn một chút.’

Đây là suy đoán của Lục Thủy, nhưng cũng khó nói là thật hay giả.

Đương nhiên, chuyện của Minh Thổ, trước tiên có thể đề qua một bên.

Chuyện trước mắt hắn cần để ý nhất chính là, Đại Trưởng lão có phát hiện ra không.

Đúng vậy, ấn ký kia hẳn là được gieo lên trên người hắn từ lúc sinh ra.

Với hắn mà nói, đây chính là một bộ phận của thân thể, cho nên hoàn toàn không để ý đến.

Ai biết nó lại đột nhiên phản bội hắn.

Vô sỉ.

Thứ này đời trước có lần nào phát động hay không thì hắn không biết, nếu có thì chắc chắn là do ma tu kia phát động.

Dù sao khi đó cũng đã bị đánh cho bất tỉnh, làm sao có thể phát hiện ra giống như bây giờ được.

Về sau, khi tu vi của hắn ngày càng cao, nó cứ tự nhiên biến mất như vậy.

Lục Thủy lắc đầu.

Cuối cùng lại bị phản bội, tốn công nuôi nó từ nhỏ đến lớn.

“Chú ý đến động tĩnh bên phía Minh Thổ một chút, nếu có động tĩnh lớn, hãy lập tức báo cho ta biết.” Lục Thủy nói với Chân Võ Chân Linh.

Chân Linh gật đầu.

Lục Thủy rất muốn biết Minh Thổ có bị tấn công gì hay không, nếu có thì tám chín phần mười là do Đại Trưởng lão.

Mà như vậy cũng tức là hắn tám phần đã bị bại lộ.

Còn nếu như không có gì xảy ra thì khả năng lớn là hắn chưa bị hoài nghi.

‘Hy vọng khi đó Đại Trưởng lão không online, hoặc là việc ta ở trong Minh Thổ đã ngăn cản cảm giác của Đại Trưởng lão.’

Lục Thủy chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

Nếu không, một khi hắn trở về nhà rồi thì sẽ không ra được nữa.

Sau đó Lục Thủy định đi đến nhà ga, nhưng đường còn khá xa nên có lẽ sẽ không kịp bắt chuyến xe tiếp theo.

Cho nên Lục Thủy lại gọi Côn Bằng tới.

Côn Bằng cảm thấy cực kỳ hưng phấn, lần này mới chỉ nhắm mắt một lúc là đã được chủ nhân gọi rồi.

Rất nhanh sau đó Lục Thủy đã đến nhà ga, đi lên xe lửa, xế chiều ngày mai hoặc đến tầm chạng vạng tối là đã có thể nhìn thấy Mộ Tuyết rồi.

...

Trên một hòn đảo hẻo lánh ở Minh Hải.

Danh Dữ Trọng nhìn xung quanh, cảm thấy có chút tuyệt vọng.

Ai có thể đến thả hãn ra được không?

Những người kia thật không coi tù binh là người nữa rồi, nói đi là đi, trận pháp cũng không phá cho hãn.

Một mình hãn ở chỗ này, có chút cô độc.

“Cô độc là đại danh của cường giả.”

--

Ngày hôm sau.

Lục Thủy đã đến đảo Đông Quý.

Nơi này quả thực là xứng với tên của nó.

Khắp nơi đều một màu trắng xóa, bông tuyết tung bay trên nền trời.

Nhưng thật ra cũng không lạnh đến thế, hơn nữa ở nơi này hầu hết đều là tu chân giả.

Lượng băng tuyết này căn bản sẽ không mang tới ảnh hưởng gì đối với tu chân giả.

Cho nên cũng không có vấn đề gì mấy.

Do dự một chút, Lục Thủy gửi cho Mộ Tuyết một tin nhắn.

Mộ Tuyết lúc này đã xuất phát, đang ngồi trên xe lửa đọc tin nhắn Lục Thủy gửi tới, trong lòng có chút chờ mong, cũng có chút vui sướng.

Đã lâu như vậy rồi, cuối cùng cũng được gặp Lục Thủy.

“Mộ Tiểu thư, nhớ mặc nhiều quần áo một chút.”

Đây là tin nhắn Lục Thủy gửi tới.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 473: Mộ Tiểu Thư Ăn Cơm Chưa?

Đọc xong tin nhắn này, Mộ Tuyết cúi xuống nhìn người mình một chút.

Nàng đã mặc áo dài quần dài, cánh tay cũng bị che kín hết, hẳn là đủ nhiều rồi nhỉ?

‘Lục Thủy đang lo lắng ta mặc quần áo quá ngắn dộ hoặc hẳn thì hẳn sẽ không chịu nổi sao?’ Mộ Tuyết bỗng nảy ra một ý nghĩ kỳ quái trong đầu.

Chỉ là rất nhanh nàng liền nhận ra đầu óc mình giống như sắp hỏng rồi, đầu óc Lục Thủy cũng thế.

Đáng tiếc, lúc nàng kịp phản ứng thì đã tới nơi mất rồi.

Nàng đã đến trạm.

Mà việc Lục Thủy dặn nàng mặc nhiều quần áo, thật ra không có ý gì khác, chỉ đơn giản là vì ở đảo Đông Quý khá lạnh.

Nàng bây giờ thế nhưng là một người bình thường.

‘Xong rồi, lại sắp bị Lục Thủy chê cười rồi.’

Mộ Tuyết nhìn chiếc áo dài mình đang mặc trên người, mặc dù không mỏng, nhưng cũng không dày.

Không đủ để chống lạnh.

...

Lục Thủy đứng ở cửa ra vào nhà ga, hẳn đang đợi Mộ Tuyết xuống xe.

Chuyện này hoàn toàn không liên quan đến việc hẳn muốn gặp Mộ Tuyết, đây chỉ đơn thuần là phép lịch sự mà thôi.

Thương thế của hẳn đã khôi phục từ sớm rồi, trừ việc sức mạnh thiên địa đã tiêu hao hết, thì tất cả đều đã khôi phục trạng thái đỉnh phong.

Không bao lâu sau, Lục Thủy nhìn xe lửa đi tới, dừng lại trên đường ray.

Hắn nhìn buông xe trước mắt, trong lòng có chút linh cảm, rồi đi về phía đó.

Chân Võ Chân Linh đi theo phía sau, nhưng Lục Thủy đi hai bước bọn hắn mới bước một bước.

Bởi vì bọn hắn biết Lục Thủy muốn đón Mộ Tiêu thư, dưới tình huống như vậy, bọn hắn không thể xen vào làm bóng đèn được.

Sẽ bị Phu nhân Tộc trưởng nghiêm khắc trách mắng.

Việc liên quan đến tình cảm giữa Thiếu gia và Thiếu nữ là chuyện mà toàn Lục gia đều để ý tới.

Lúc này, Mộ Tuyết bước xuống xe lửa.

Không ai đi theo phía sau nàng, kể cả Trà Trà cũng không.

Trà Trà chăm chú quan sát chị dâu xuống xe, Hương Dụ đã nói lúc chị dâu hẹn hò với biểu đệ Lục Thủy, nàng không thể tới quá nhiều được.

Hương Dụ nói rất đúng.

Chờ nàng mạnh lên rồi, chờ nàng vô địch thiên hạ rồi thì có thể muốn làm gì thì làm, khi đó nàng sẽ vụng trộm đi theo quan sát xem hẹn hò có giống với trong tưởng tượng của nàng không.

Lúc xuống xe, Mộ Tuyết liền nhìn thấy Lục Thủy đã đứng đợi ở cửa ra vào.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy Lục Thủy, Mộ Tuyết cảm thấy cả tinh thần đều như được buông lỏng, thậm chí có chút muốn buông lỏng cả thân thể, dính lên trên người Lục Thủy.

Nhưng không thể.

Là con gái thì phải biết giữ giá.

Hơn nữa, giữa hai người bây giờ mặc dù có tình cảm, nhưng còn chưa tới mức đó.

Cho nên cuối cùng Mộ Tuyết chỉ đi tới trước mặt Lục Thủy, nhẹ giọng nói:

“Lục Thiếu gia, đã lâu không gặp.”

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, phát hiện nàng chỉ mặc mỗi một cái áo dài tay, nhưng vẫn đẹp mắt như trước đây, hoặc là nói còn đẹp hơn.

Gió nhẹ thổi qua, Lục Thủy bỗng ngửi thấy một hương thơm thoang thoảng.

Đây là mùi trên người Mộ Tuyết.

Nhưng Mộ Tuyết lại nói nàng không ngửi thấy.

“Mộ Tiểu thư không thấy lạnh à?” Lục Thủy nhìn quần áo Mộ Tuyết, hỏi một câu.

Mộ Tuyết nhất thời chỉ biết im lặng, lạnh, nhưng sợ nói ra bị người chê cười.

Trong lúc Mộ Tuyết còn chưa biết nên trả lời như thế nào thì đã thấy Lục Thủy động.

Hắn đi tới bên cạnh Mộ Tuyết, sau đó khí tức của hắn bao lấy Mộ Tuyết, đây là để ngăn cách nàng khỏi cái lạnh nơi đây.

“Mộ Tiểu thư ăn cơm chưa?” Lục Thủy hỏi.

Tiếp đó quay người đi về phía trước.

Mộ Tuyết hơi sửng sốt, nhanh chóng đuổi theo.

Hai người sánh vai rời khỏi nhà ga.

“Chưa ăn, còn Lục Thiếu gia thì sao?” Mộ Tuyết hỏi lại.

Mặc dù trong ngữ điệu không có thay đổi gì nhiều, nhưng lại khiến người ta cảm nhận được từng tia vui sướng trong đó.

Nàng tin rằng Lục Thủy cũng có thể cảm nhận được.

“Đã ăn rồi.”

Đây là câu trả lời Mộ Tuyết nghe được.

Ấm áp trong lòng Mộ Tuyết trong nháy mắt lạnh đi một nửa.

--

Trong đông tuyết, Mộ Tuyết đang cầm bánh bao ăn.

Chạng vạng tối thế này có thể đi ăn cơm tối được rồi, nhưng nàng không ăn.

Nàng không đói bụng.

Ai bảo Lục Thủy trêu tức nàng chứ?

Để vợ hấn đói một ngày, xem về sau hấn còn dám như vậy hay không.

Ừm, bánh bao này là Lục Thủy mua.

Đôi khi, Mộ Tuyết rất muốn ở giữa trời tuyết mênh mông này vung một nắm đấm, đánh Lục Thủy.

Nhất là khi hôm nay nàng còn đang đi tất, chỉ là việc tháo ủng ra khá là phiền toái.

Quần áo trong thì không được, nơi tuyết lớn như này, làm vậy rất biến thái.

Nếu ở trong phòng Lục Thủy thì không cần sợ.

Sau đó, răng rắc, Mộ Tuyết chém bay những ý nghĩ không thực nữ này đi, nàng cảm thấy rằng mình thành ra cái dạng này đều là do Lục Thủy hãm hại.

Nghĩ như vậy, Mộ Tuyết liền cố ý đi chậm lại một chút, mượn chút chênh lệch nhỏ này giữa hai người để vụng trộm nhìn Lục Thủy, sau đó liên tục cắn bánh bao.

Cắn chết Lục Thủy.

Làm xong, nàng liền bước nhanh đuổi kịp Lục Thủy, tiếp tục sánh vai đi cùng hấn.

Tâm tình đã tốt lên rất nhiều rồi.

Lục Thủy luôn có cảm giác bên cạnh mình cứ như có hung ý ẩn hiện, nhưng cũng không để ý lắm, không phải sát ý là được rồi.

Lúc này, hấn nhìn Mộ Tuyết nói:

“Mộ Tiểu thư chắc chắn rằng trên núi tuyết có bụi hoa Thiên Trì chứ?”

Mộ Tuyết từng nói với hắn rằng trên núi tuyết này có một cái Thiên Trì, xung quanh Thiên Trì có bụi hoa vây quanh, phía ngoài bụi hoa này mới là tuyết.

Hơn nữa, đây còn là mỹ cảnh tự nhiên, không phải dựng lên bằng trộm pháp.

Cho nên hai người định lên đó xem một chút.

Nhưng Lục Thủy chưa từng nghe nói qua việc này, thật ra chủ yếu là vì hắn cũng chưa từng điều tra xem trên Tuyết Sơn này có cái gì.

Mộ Tuyết lúc này đã ăn xong bánh bao, gật đầu nói:

“Ừm, Trà Trà muốn đến đó chơi, cho nên trên đường ta đã thuận tiện hỏi qua, hắn là không sai.”

Lục Thủy gật đầu, thật ra sai cũng không sao, dù gì đi cùng Mộ Tuyết trong tuyết thế này cũng rất thú vị.

Nhất là khi Mộ Tuyết đang là một người bình thường, đi đường sẽ có nhiều chỗ không tiện.

Hắn tu vi nhị giai, đã đủ để lấn át một người bình thường như Mộ Tuyết.

Dùng tư cách là một cường giả để đối đãi với Mộ Tuyết, cảm giác ưu việt này thật tốt.

Sau khi cưới sẽ không còn cơ hội này nữa, đây là cơ hội ngàn năm khó gặp, một đi không trở lại.

Không liên quan gì đến tu vi.

Đương nhiên, ở kiếp trước, lúc trước khi kết hôn cũng không có cơ hội như này.

Thời điểm đó Mộ Tuyết rất diễm đạm đáng yêu, nhu thuận hiểu chuyện, yêu thương còn không kịp nữa là.

Mộ Tuyết bây giờ, ha ha, vẫn khiến người ta yêu thích như vậy.

Nghĩ đến đây, Lục Thủy ngẩng đầu lên nhìn trời buổi trưa, phát hiện những bông tuyết trắng xóa đã bay đầy trời.

“Tuyết rơi rồi, đường sẽ rất khó đi.” Lục Thủy nói.

“Lục Thiệu gia không thích tuyết sao?” Mộ Tuyết hỏi.

Nghe được câu này, Lục Thủy dừng lại, sau đó nhìn sang Mộ Tuyết:

“Không, tuyết rất đẹp.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 474: Lục Thủy Và Mộ Tuyết Bị Bắt Cóc

Mộ Tuyết nhìn ánh mắt của Lục Thủy, hơi sững sốt, vài giây sau mới nhớ ra tên mình là Mộ Tuyết.

Cuối cùng cúi đầu không nói gì.

Chính là có chút vui vẻ.

Sau đó Lục Thủy ngăn lại gió tuyết ở bên ngoài, giúp Mộ Tuyết dễ đi lại hơn.

Nhờ đâu nàng ngã sấp xuống sẽ không tốt.

Cũng may mà nàng mặc quần, nếu là váy tiên thì sẽ rất phiền phức.

Ngay lúc này, giọng nói của một người đàn ông đột nhiên vang lên:

“Đắc thủ rồi, may mà gần đây không có ai.”

Lục Thủy và Mộ Tuyết hơi kinh ngạc, người này có bị bệnh không thế?

Sợ có người thì nói to thế làm gì?

Giờ bị nghe thấy rồi đó, sợng chưa?

Lục Thủy và Mộ Tuyết liếc nhau một cái, mặc dù không biết là có chuyện gì xảy ra, nhưng hai người đều không lên tiếng.

Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Chỉ là hai người không muốn gây chuyện, không có nghĩa là người khác sẽ an phận thủ thường.

Soạt, một người đàn ông đi ra từ sườn dốc phủ tuyết phía sau, trên lưng người đàn ông này cũng một cái bao to, có nhìn thế nào thì trong đó cũng không phải loại động vật nhỏ gì.

Lục Thủy và Mộ Tuyết nhìn sang.

Người đàn ông này đeo trên mặt một cái mặt nạ trắng hề.

Người này một thân đồ đen, ở trên nền tuyết trắng nhìn cực kỳ chói mắt.

Lục Thủy: "..."

Mộ Tuyết: "..."

Thật không thể hiểu nổi tại sao lại có người trong khi trời còn chưa tối, mặc một bộ đồ đen ngòm chạy trên nền tuyết trắng làm chuyện xấu.

Lấy đó mà làm gương đi.

"Các người nghe thấy rồi sao? Cũng nhìn thấy rồi?" Người đàn ông kia tự nhiên cũng nhìn thấy Lục Thủy và Mộ Tuyết.

Người không nói cái gì, thì chúng ta cũng sẽ không biết.

Hơn nữa nếu không có đủ tố chất tâm lý để làm chuyện xấu thì người đừng có đi đường lớn chứ.

Nhưng Lục Thủy cũng không nói gì, vẫn im lặng.

Người này tu vi tứ giai, dưới tình huống bình thường, hẳn đánh không lại.

Đành nhìn xem Mộ Tuyết có xuất thủ hay không.

Mộ Tuyết cũng nhú mày, đối phương tu vi tứ giai, Lục Thủy đánh không lại, vậy nàng có nên xuất thủ hay không?

Ngay lúc này, người đàn ông mặc áo đen kia đột nhiên ném ra một sợi dây thừng, sợi dây thừng này lúc bay đến gần Mộ Tuyết và Lục Thủy liền tự động trói tay hai người lại.

Hơn nữa còn bắt đầu áp chế tu vi.

'Cấm chỉ động thủ Vô Thượng Huyền Thiên Hằng.' Lục Thủy và Mộ Tuyết đều cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Sợi dây thừng này rất thú vị nha.

Cấm động thủ, gần như có thể áp chế tất cả những tu chân giả thông thường.

Vô Thượng Huyền Thiên còn có thể làm cho những tu chân giả không thông thường xuất hiện ảo giác, kích thích dục vọng

trong tâm.

Mà hồ người hơn chính là, đối với những tu chân giả có cấp bậc cao hơn như vậy thì công dụng cấm động thủ của nó sẽ bị vô hiệu hóa, mà lại còn khơi dậy dục vọng trong tâm người ta, không ai biết sẽ có thể xảy ra chuyện gì.

Ví dụ như với một số người thì sẽ khiến họ mạnh lên rất nhiều, cực kỳ cực kỳ mạnh.

Đối với hắn cũng vậy.

Vừa rồi, lúc sợi dây thừng này cuốn lấy tay hắn, hắn cảm thấy mình như thật sự có thể mạnh lên, lý trí như bị dục vọng thay thế, cảm thấy lúc đó thật sự có thể muốn làm gì thì làm.

Khi chuyện như này xảy ra, người sử dụng dây thừng cuối cùng sẽ phải đối mặt với tình trạng điên cuồng của người bị trói.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo có thể tưởng tượng được.

Đây là một loại công năng ẩn.

Phần lớn người có sợi dây thừng này cuối cùng đều sẽ bị công năng ẩn kia hại chết.

Cũng không biết người phát minh ra cái dây thừng này có thù gì với tu chân giả hay không nữa, thật sự là hồ người mà.

Những người nắm giữ Vô Thượng Huyền Thiên thường đều sẽ nghĩ rằng đây là vũ khí vô địch, cho đến khi bọn họ gặp phải cường giả.

Lúc đó bọn họ sẽ nghĩ rằng kể cả mình có đánh thua thì cũng đã có sợi dây thừng này giúp giữ chân kẻ địch để bọn họ nhân cơ hội chạy thoát.

Nhưng bọn họ không biết rằng, một khi sử dụng, rất có thể là đã mở ra cửa lớn của Địa Ngục.

Đương nhiên, cái này không có bất kỳ hiệu quả gì đối với Lục Thủy và Mộ Tuyết.

Lục Thủy không động thủ, hoàn cảnh của hắn bây giờ, nhìn thế nào cũng không phải là một người có thể tự mình thoát

khỏi loại dây thừng này.

Mộ Tuyết hơi do dự, nàng không vội vàng xuất thủ bởi vì có thể làm tổn thương đến lòng tự trọng của Lục Thủy.

Thân là một Đại Thiều gia, nội tâm của Lục Thủy rất miễn cảm, bị chính vị hôn thê của mình bảo vệ như vậy cũng không phải chuyện đáng tự hào gì.

Nhưng nếu như người này dám gây bất lợi gì cho Lục Thủy, thì Mộ Tuyết sẽ bắt hắn phải nói lời chúc ngủ ngon với thế giới này.

“Đi với ta một chuyến.” Người đàn ông kia nói.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết một chút, sau đó đi trước, để Mộ Tuyết đi đằng sau hắn.

‘Thật phiền phức.’ Lục Thủy cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Nếu như người này dám ra tay với Mộ Tuyết, thì khó mà nói hắn có thể nhìn không xuất thủ được hay không.

Rơi vào tình cảnh này sẽ rất dễ bị bại lộ.

Nhưng nếu bảo hắn để Mộ Tuyết bị thương, sau đó để nàng tự mình phản kháng?

Không làm được.

Cuối cùng, kế hoạch từ hôn khiến hắn đau đầu hơn nửa năm chẳng lẽ lại bị tên ma cà bông này phá hư à?

Không bao lâu sau, Lục Thủy và Mộ Tuyết bị đối phương dẫn đến một cái sơn động ở phía dưới núi tuyết.

Vừa tiến đến, hai người liền bị giam trong một trận pháp.

“Đừng tốn công la hét hay kêu gào gì, biểu hiện tốt một chút thì may ra ta sẽ thả các ngươi đi.

Nếu không...” Người đàn ông nhìn chăm chăm vào Lục Thủy.

Lục Thủy: “...”

Mộ Tuyết: “...”

“Nếu không, ta... ha ha ha.” Người đàn ông đeo mặt nạ trắng hề vẫn nhìn chằm chằm Lục Thủy, cười lạnh.

Rõ ràng là không có ý tốt gì.

Lục Thủy và Mộ Tuyết thì lại lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

Có chuyện gì xảy ra với người này thế?

Tiếp đó, hai người nhìn thấy người đàn ông kia mở bao tải ra, một cô gái hơi mập liền bị đổ ra ngoài.

Tay của người này cũng bị Vô Thượng Huyền Thiên Thằng trói lấy.

Dây thừng này còn có thể phân tách ra, người đàn ông này chắc là đã chia nó thành chín đoạn đi.

“Sao lại là một con béo thế này? Băng Thủy Cơ đâu rồi?” Người đàn ông nhìn cô gái mập trước mặt, kinh ngạc thốt lên.

Nhưng rất nhanh sau đó gã liền tỏ vẻ hoang mang:

“Chẳng lẽ ta đi nhầm đường sao?”

Sau đó gã mở tin nhắn ra, lại lấy ra một cái bản đồ, so sánh một hồi.

“Không sai mà, nhưng Băng Thủy Cơ đâu rồi?”

Tiếp đó, người đàn ông xách cô gái mập kia lên, trầm giọng hỏi:

“Băng Thủy Cơ đâu?”

“Ta, ta không biết.” Cô gái mập sợ sệt đáp.

Bốp!

Người đàn ông trực tiếp tát vào mặt cô gái một cái:

“Người không biết? Không biết thì tại sao ngươi lại ở chỗ Băng Thủy Cơ xuất hiện?”

Không nói thì đừng trách ta chôn ngươi ở chỗ này.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 475: Tiền Lễ!

Một tát này mạnh đến mức khiến cho cô gái nhỏ choáng váng cả đầu óc, xong lại nghe thấy câu nói kia của người đàn ông, trực tiếp bị dọa cho khóc:

“Tiền, tiền bồi.

Ta, ta chính là Băng Thủy Cơ.”

Bốp!

Người đàn ông lại tát thêm một cái nữa lên mặt cô gái, phần nộ nói:

“Người còn dám lừa ta như thế, Băng Thủy Cơ là ai người có biết không?”

Đệ nhất tiên tử của Tịnh Thổ, thuần khiết không tỳ vết, mỹ mạo vô song.

Một con bé mập như người mà lại dám nhận mình là Băng Thủy Cơ à?”

“Tiền, tiền bồi, ta thật sự là Băng Thủy Cơ.”

Bốp, lại một cái tát nữa.

“Người còn dám nói.”

Một tát này đánh rất mạnh, cô gái mập nhỏ cảm giác như mặt mình cũng bị đánh lệch đi rồi, nàng khóc lóc nhìn người đàn ông trước mặt này, nói:

“Tiền, tiền bồi, ngài muốn cái gì, ta, ta cho ngài.”

“Ha ha.” Người đàn ông khinh thường nhìn cô gái mập nhỏ, nói:

“Ta muốn năm viên linh thạch cửu phẩm, người sẽ cho sao?”

“Ta có, ta cho.” Băng Thủy Cơ lập tức nói.

Người đàn ông nheo mắt nhìn cô gái giống như quả bóng nhỏ này một chút, chỉnh lại mặt nạ của mình cho ngay ngắn, sau đó vươn tay ra.

Bốp!

Lần này, người đàn ông tát cô gái nhỏ mạnh đến mức khiến nàng đập thẳng xuống đất:

“Nói người mập, người còn thờ.”

Lục Thủy và Mộ Tuyết ngạc nhiên nhìn hai người kia nói qua lại.

Có chút hiểm thấy nha.

Lục Thủy còn vừa nhìn vừa dùng điện thoại gửi tin nhắn cho Chân Võ.

Đôi phương chỉ nói là đừng có gào thét, la lối, chứ không nói là không thể gửi tin gọi người tới.

...

Lục Thủy nhắn tin xong liền cất điện thoại đi.

Mộ Tuyết nhìn hẩn gửi tin nhắn.

Lục Thủy nhìn lại Mộ Tuyết, mỉm cười lễ phép.

Thông báo cho Chân Võ rồi, hẩn không cần lo lắng cái gì nữa, Chân Võ Chân Linh chẳng mấy chốc sẽ chạy tới đây.

Mộ Tuyết đứng sau lưng Lục Thủy, Lục Thủy muốn bảo vệ nàng, nàng đương nhiên sẽ để Lục Thủy bảo vệ.

Bây giờ cứ làm bộ cho hẩn bảo vệ đã, có vấn đề lại ra tay sau.

Sau này nha, sẽ thật sự là Lục Thủy bảo vệ nàng.

“Nói đi, tiền của người ở đâu?” Người đàn ông nói với cô gái mập nhỏ.

“Đề, đề ở trong vòng tay chứa đồ.” Cô gái mập nhỏ nằm rạp trên mặt đất nói.

Người đàn ông lập tức giật lấy chiếc vòng tay của cô gái.

Hắn nhìn nhìn chiếc vòng tay một chút, nói:

“Trữ vật pháp bảo bình thường như này có linh thạch cứu phẩm thật không thể?”

“Có, có.” Cô gái mập nhỏ vội vàng đáp.

Lúc này, người đàn ông lại nhắc cô gái lên, bóp, một lần nữa tát cô gái nhỏ ngã xuống đất.

“Vi, vì sao lại đánh ta nữa?” Cô gái mập nhỏ nước mắt khóc.

Người đàn ông do dự một chút, trả lời:

“Xúc cảm tương đối tốt, đánh rất đã.”

“...”

Sau đó gã thử kiểm tra pháp bảo trữ vật.

Tiếp đó liền ngậy cả người:

“Chắc chắc, thật sự là có rất nhiều linh thạch, người mập như vậy cũng không phải là không có lý.”

“Ta không có gạt người đúng không? Đây chính là tiền ta bán gia sản để tích góp đấy.” Cô gái mập nhỏ vừa khóc vừa nói.

Chỉ trong vòng một đêm mà nàng đã trở thành một kẻ trắng tay rồi.

Người đàn ông đá cô gái sang một bên, sau đó quay đầu nhìn Lục Thủy và Mộ Tuyết.

“Các người có cái gì?” Người đàn ông mở miệng nói.

Lục Thủy nghĩ nghĩ, bên trong pháp bảo trữ vật của hắn có những cái gì ấy nhỉ?

Bát Phương Trận Đồ đã bị hỏng, Thất Lân Long Ngâm Kiếm, Bất Diệt Tiên kiếm, điện Anh Linh của Lam Dạ quốc, Thần Cung Hồng Ô, danh sách khách mời, ngọc thạch phòng ngự dùng khá tốt, và một số thứ bảo vật linh tinh căn bản không cần nhưng thuận tay nhét vào khác.

Cộng lại hình như, cũng không đáng tiền lắm.

“Có hai viên linh thạch nhị phẩm, và một chút pháp bảo không có tác dụng gì lắm.” Lục Thủy thành thật trả lời.

Mộ Tuyết ở sau lưng không nói gì, pháp bảo không có tác dụng gì lắm trong miệng Lục Thủy, đại khái còn bao gồm cả linh khí nữa.

Đương nhiên, Lục Thủy không thích đem theo mấy loại pháp bảo không có tác dụng gì mấy này bên người.

Thứ hấn mang đại khái là loại pháp bảo không có tác dụng gì mấy như Thất Lân Long Ngâm Kiếm chẳng hạn.

Còn hiếm hơn cả linh khí.

Nghe thấy Lục Thủy nói, người đàn ông vẻ mặt mờ mịt:

“Người anh em này, ta có cảm giác như người đang vũ nhục ta vậy.

Hai viên linh thạch nhị phẩm?

Không có tiền thì người lấy cái gì của cô ta?”

Lục Thủy: “...”

Mộ Tuyết: “...”

Mộ Tuyết vụng trộm nhìn Lục Thủy, ừm, không có biểu cảm gì.

‘Tâm tình không dao động chút nào sao? Cũng đúng, là ta tự đưa tới cửa, hấn không cần của cũng có cái ăn rồi.’ Mộ Tuyết cảm thấy ủy khuất trong lòng.

Kiếp trước rõ ràng là Lục Thủy nịnh nọt nàng.

Lục Thủy nhìn đôi phương, giữ vững bình tĩnh.

Hấn đang cảm thấy rất sốc, nhưng chỉ cần giữ vững bình tĩnh, không để bị Mộ Tuyết cười bây giờ, thì về sau nàng cũng không thể đem cái này ra làm trò cười được.

Bình tĩnh.

“Ta có tùy tùng, linh thạch ta để ở chỗ bọn hấn, người để ta gọi điện thoại, ta sẽ bảo bọn hấn đem tới đây.” Lục Thủy nói.

“Người cho rằng ta không hiểu rõ thiết bị của thời đại này sao? Dùng điện thoại di động của người gọi, nhờ đâu bị bọn họ định vị được thì làm sao bây giờ?” Nói đến đây, người đàn ông lấy điện thoại của mình từ trong pháp bảo trữ vật ra, tiếp tục:

“Dùng điện thoại của ta.”

Lục Thủy: “...”

Với trí thông minh như vậy, người này làm sao có thể nhảy nhót tung bưng lâu như vậy trong nghề này thế?

Sau đó Lục Thủy gọi điện thoại cho Chân Võ, bình tĩnh nói:

“Ta bị bắt cóc, mang tiền đến chuộc ta.” Nói xong, Lục Thủy lại nhìn về phía người đàn ông kia, hỏi:

“Muốn bao nhiêu?”

Nghe được câu hỏi này, người đàn ông nhanh chóng giơ tay ra một cái giá đảm bảo, hấn duỗi ra năm ngón tay biểu thị cần một viên linh thạch ngũ phẩm.

Giá này đối với tên tù nhân trước mặt mà nói, chắc chắn đã là giá trên trời.

Lục Thủy nhìn thoáng qua, sau đó nói vào điện thoại:

“Năm viên linh thạch cửu phẩm.”

Nghe thấy lời Lục Thủy nói, người đàn ông liền ngây cả người.

Gã muốn mở miệng giải thích.

Nhưng chưa kịp lên tiếng đã nghe thấy Lục Thủy nói tiếp:

“Đúng rồi, chuộc hai người, cộng vào là mười viên linh thạch cửu phẩm.”

Người đàn ông kia: “...”

Lừa gạt, người có tiền như vậy, làm sao mà trên người lại không có thứ gì đáng giá được?

Tiếp đó, gã quả nhiên nghe thấy một câu nói bình thường:

“Không có?” Lục Thủy hơi kinh ngạc.

Sau đó hắn lại nhìn người đàn ông kia, thương lượng:

“Bọn hắn nói lần này mặc dù mang nhiều tiền lẻ theo nhưng cũng chỉ có chín viên linh thạch cửu phẩm, có thể dàn xếp lại một chút được không?”

“...” Người đàn ông bị sốc đến cạn lời.

Tiền lẻ!

Tiền lẻ!!

Người không nói khoác thì sẽ chết à?

“Có thể, có thể.” Cuối cùng, người đàn ông kia nói.

Gã không tin đối phương thật sự có nhiều tiền như vậy.

Một viên linh thạch cửu phẩm đủ cho người có tu vi như gã kiếm lời bao nhiêu năm.

Sau đó, gã liền ngồi đợi đối phương đem tiền tới.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 476: Ma Tu?

Lục Thủy và Mộ Tuyết tự nhiên cũng ngồi một bên chờ đợi.

“Ta có một vấn đề.” Cô gái mập nhỏ đột nhiên hiếu kỳ nói:

“Vì sao tiên bối nói với ta một câu là lại tát ta một cái, còn nói chuyện với bọn họ thì lại không động thủ vậy?”

Người đàn ông đi đến bên cạnh cô gái mập nhỏ, giơ tay ra.

Bốp!

“Người đang dạy ta cách làm việc đây à?”

“Hức hức hức.”

Cô gái mập nhỏ trốn vào trong một góc hẻo lánh, thút thít.

Mộ Tuyết cảm thấy cô gái này thật đáng thương, nhưng nếu đổi lại người bị đánh là Lục Thủy, thì dù chỉ một lần thôi, nàng sẽ khiến cho đối phương tan thành tro bụi.

Không bao lâu sau, Chân Võ Chân Linh đã đi tới cửa vào của sơn động.

“Cuối cùng cũng đến rồi?” Người đàn ông nghe thấy động tĩnh liền đứng dậy đi qua.

Chỉ là vừa mới nhìn thấy hai người này, gã liền ngậy cả người.

Hai, hai tứ giai?

Vì sao một nhị giai lại mang theo hai tứ giai đi cùng?

Sau khi xác nhận Lục Thủy và Mộ Tuyết đều bình an vô sự, Chân Võ lấy ra một cái pháp bảo trữ vật, nói:

“Linh thạch của ngươi.”

“Ha ha ha.” Người đàn ông nhìn Chân Võ cười cười, sau đó quay lại đi về phía Lục Thủy, cởi trói dây thừng, sau đó nói:

“Ta chỉ nói đùa với các ngươi thôi, chỉ là đùa giỡn thôi.”

Nói xong liền ngoan ngoãn lui về một bên.

Gã có thể cảm giác được rằng đôi phương rất mạnh, nếu như hấn dám làm chuyện gì uy hiếp đến hai người này, thì rất có thể là hấn sẽ trực tiếp bị giết chết ngay sau chiêu đầu tiên.

Đôi phương chắc chắn có thể giết chết hấn chỉ trong vài giây.

Lần này thất bại rồi.

Chân Võ Chân Linh nhanh chóng đi đến trước mặt Lục Thủy và Mộ Tuyết.

“Đây là năm viên linh thạch cứu phẩm, coi như là bồi tội. Chuyện này, không biết có thể bỏ qua được không?” Người đàn ông đưa vòng tay trữ vật cho Lục Thủy, thận trọng nói.

Chân Võ đưa tay bắt lấy vòng tay, sau khi xác nhận không có vấn đề gì rồi mới đưa cho Lục Thủy.

Lục Thủy nhận lấy vòng tay, không thèm liếc mắt ném lại cho người đàn ông kia, nói:

“Cầm lấy đi, đồ vật của ngươi, chúng ta không cần.”

Nghe thấy Lục Thủy nói, sắc mặt người đàn ông trở nên rất khó nhìn, đương nhiên, gã đeo mặt nạ, cho nên người khác không thấy được.

Tiếp đó, người đàn ông hai tay ôm đầu ngồi chồm hồm xuống đất, có chút run rẩy nói:

“Có thể không giết ta được không? Trách không được xui xẻo.”

Năm viên cứu phẩm mà nói không cần là không cần, không phải là muốn giết người cướp của, thì chính là chương mất chút tiền lẻ này.

Nhưng mặc kệ là trường hợp nào, với hấn mà nói đều là cứu tử nhất sinh.

Đi lầm đường, chẳng khác nào vút mạng đi.

Lục Thủy không để ý đến đối phương, nhưng có một số việc vẫn là phải đi theo chu trình:

“Mang ra tra khảo một chút đi.”

Loại nhân vật nhỏ này, không cần hẳn phải tự mình đi hỏi làm gì.

Có thời gian nhàn rỗi như vậy, không bằng dẫn Mộ Tuyết đi lên xem Thiên Trì kia.

Lúc này, mấy người Đông Phương Trà Trà cũng đi vào, vừa nghe đến hai chữ tra khảo, liền lập tức tự đề cử:

“Đề ta, đề ta.”

Mộ Tuyết hơi nghi hoặc một chút, từ khi nào mà Trà Trà bắt đầu đi tra khảo người khác vậy.

Đương nhiên, không ai ngăn cản nàng cả.

Dù sao đối phương cũng chỉ là một tứ giai bình thường, không gây ra nổi sóng gió gì được.

Sau đó, tứ giai kia bị giam lại, kéo ra khỏi sơn động để tra khảo.

Mấy người Đông Phương Trà Trà thật ra là đi cùng Chân Võ Chân Linh, nhưng là vì không muốn chậm trễ thời cơ, cho nên chờ đợi ở bên ngoài.

Xác định không có việc gì các nàng mới chạy vào.

Đình Lương tự nhiên đi đến bên cạnh Mộ Tuyết trước, nàng sợ Tiểu thư nhà nàng lại gặp phải nguy hiểm gì.

Chờ mấy người Đông Phương Trà Trà rời khỏi đây xong, Lục Thủy và Mộ Tuyết mới quay đầu lại nhìn cô gái mập nhỏ.

Cô gái mập nhỏ nhìn hai người Lục Thủy, chống tay đỡ người dậy, sợ sệt lùi về phía sau mấy bước.

“Ta, ta hết tiền rồi.” Cô gái mập nhỏ nói.

“Ngươi thật sự là thị nữ của Băng Thủy Cơ sao?” Mộ Tuyết tò mò hỏi một câu.

Một thị nữ làm sao có thể có nhiều tiền như vậy được?

Đừng nói là một thị nữ, ngay chính người gọi là Băng Thủy Cơ kia cũng khó có thể mang theo bên người nhiều linh thạch như vậy.

Không phải ai cũng giống như Lục Thủy.

Toàn bộ tu chân giới này, căn bản không tìm thấy thiếu gia tiểu thư nhà nào đi ra ngoài lại mang theo nhiều tiền như Lục Thủy.

Tiền lẻ Lục gia cho Lục Thủy thật sự là một chút xiu hạn chế cũng không có.

Ai bảo Tộc trưởng Lục gia tín nhiệm con trai hẳn chứ.

Đương nhiên, theo Lục Thủy, thật ra linh thạch cũng không có nhiều tác dụng lắm.

Hắn bình thường căn bản không mua cái gì mấy, mà những thứ hẳn muốn mua lại không mua được.

Ví dụ như vài loại trái cây ăn khá ngon, lại ví dụ như trâm cài tóc trên đầu Mộ Tuyết.

Những thứ này đều phải có cơ duyên mới gặp được.

Cho nên, linh thạch thật ra không phải vạn năng.

Về những mặt khác, thật có lỗi, hẳn không thiếu.

“Không phải, ta cũng không biết Băng Thủy Cơ là ai.” Cô gái mập nhỏ lập tức lắc đầu giải thích:

“Ta tên là Lâm Hoan Hoan, chỉ là muốn đi lên núi tụ hợp với bạn bè, sau đó đến Xảo Vân tông chữa bệnh, ai biết lại không hiểu thấu bị người kia bắt.”

“Đến Xảo Vân tông để chữa bệnh?” Lục Thủy rất tò mò.

Xảo Vân tông là nơi chuyên làm quần áo.

Xem bệnh tốt xấu gì cũng nên đến Bách Linh cốc chứ.

Lâm Hoan Hoan gật đầu, không nhiều lời.

Về phần là bệnh gì, Lục Thủy và Mộ Tuyết có thể đoán ra được.

Là vấn đề về hình thể.

Người tu chân giới, bình thường sẽ không bị mập, mà cô gái nhỏ này lại mập như vậy, chắc chắn là không bình thường.

Không phải là do thiên phú, thì chính là do có bệnh hiểm nghèo quán thân.

“Đúng rồi, ngươi là người nhà nào? Cần chúng ta liên lạc giúp không?” Mộ Tuyết tốt bụng hỏi.

Đều là con gái, mấy chuyện thuận tay như này, nàng không để ý giúp.

Là nam thì nàng đã sớm bỏ đi rồi.

Cô gái mập nhỏ cúi đầu, do dự một chút, nói:

“Nhà ta ở địa giới ma tu.”

Ma tu?

Câu trả lời này khiến Mộ Tuyết có chút bất ngờ, cô gái mập nhỏ này thế mà lại là một ma tu.

Vậy nàng tu cái gì?

Bạo thực à?

Nhưng Mộ Tuyết không hỏi nhiều, chỉ nói:

“Muốn ta liên lạc giúp không?”

Cô gái mập nhỏ nhìn Mộ Tuyết một chút, hỏi:

“Đạo tu không phải đều xem thường ma tu sao?”

Thân là một ma tu, nàng cũng là một ma tu rất mất mặt.

Đánh nhau với người khác thì đánh không lại, hung cũng không hung được, đều nói nữ ma tu là hàng yêu diễm, mà nàng thì lại là hàng bánh bao.

Nàng cũng muốn được yêu diễm.

Mộ Tuyết nhìn cô gái mập nhỏ một chút, sau đó nói:

“Thật ra ngươi cũng rất đáng yêu, mặt đỏ hồng hồng.”

“Đó là vì bị đánh.” Lục Thủy ở bên cạnh bổ sung một câu.

Nghe thấy câu này, cô gái mập nhỏ liền tự bé.

Dịch: MB_Boss

Chương 477: Đi Xảo Vân Tông

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy một chút, cảm thấy Lục Thủy thật không biết nói chuyện chút nào.

Nhưng ma tu đối với bọn nàng mà nói, thật ra cũng không có gì khác biệt so với đạo tu.

Chỉ là phương thức tu luyện không giống nhau mà thôi.

Đạo tu không nhất định là người tốt, ma tu không nhất định là người xấu.

Vấn đề là nằm ở xác suất thôi.

Sau đó Lục Thủy và Mộ Tuyết cũng không ở lại đây nữa, nếu đối phương không có yêu cầu trợ giúp, như vậy thì không cần để ý tới làm gì.

Đi ra nhìn một chút xem Đông Phương Trà Trà khảo vấn người kia như thế nào.

Cũng đã lâu như vậy rồi.

Mộ Tuyết và Lục Thủy cùng đi ra ngoài, vừa mới ra đến nơi, cả hai người đột ngột cảm giác được một cỗ khí tức cực nóng.

Lục Thủy nhíu mày, Đông Phương Trà Trà đang làm gì thế?

Phóng hỏa đốt núi tuyết sao?

Mộ Tuyết cũng có chút hiếu kỳ.

Sau đó hai người phát hiện, Đông Phương Trà Trà đang dựng người đàn ông kia lên để nướng.

Lúc này, mặt nạ của người nọ đã bị lấy xuống, người này là một thanh niên, trong miệng bị nhét một tấm vải, khiến đối phương kêu không ra tiếng.

“Trà Trà, em đang làm cái gì thế?” Mộ Tuyết mở miệng hỏi một câu.

“Nướng hẳn lên để tra khảo a, đang nướng nè.” Đông Phương Trà Trà trả lời.

“Vậy còn phần tra khảo thì sao?” Lục Thủy hỏi.

Người còn không để cho đối phương nói chuyện, nướng thì có được ích lợi gì?

Đông Phương Trà Trà nhìn xuống, cảm thấy đã đến lúc rồi, sau đó lấy tấm vải trong miệng đối phương ra, ra vẻ giảng đạo nói:

“Nói đi, cũng đã chín như thế rồi.”

Lục Thủy: “...”

Mộ Tuyết: “...”

Câu nói này, nghe sao cứ có cảm giác không đúng lắm.

Thanh niên kia vẻ mặt tuyệt vọng, gã đã sớm muốn nói, nhưng người này một cơ hội nhỏ cũng không cho hắn.

“Ta tên là A Sừ, tu vi tứ giai, đã từng là đệ tử của Thiên Nhai phong, sau đó tông môn đóng cửa thì trở thành tán tu, do cơ duyên xảo hợp mà gia nhập một nhóm gọi là Tài Phú Cộng Hưởng.

Ở trong nhóm thường xuyên truyền tai nhau tin tức về một vài thiếu gia, tiểu thư hào môn hay thiên kiêu trong tông môn nào đó.

Mục đích ban đầu của việc chia sẻ tin tức là để ăn bám mấy người này.

Nhưng trong nhóm luôn có một số người đầu óc lệch chỗ, nói một câu vì sao không trực tiếp ăn cướp luôn.

Là ta đáng chết, cũng là một người không có đầu óc, ta đã ủng hộ hắn.

Làm mấy lần cũng chưa thấy xảy ra vấn đề gì lớn, lần này nghe được tin Băng Thủy Cơ một mình tới đây, cho nên...”

A Sừ ngừng lại, không nói tiếp nữa.

Chuyện về sau bọn Lục Thủy đã biết.

“Còn cần ta nói gì nữa không? Các người cứ hỏi đi.” A Sửu bổ sung một câu.

“Băng Thủy Cơ là ai?” Lục Thủy hỏi.

“Nữ Vực chủ thứ chín của Băng Nguyên Tuyết Vực ở địa giới ma tu, Băng Thủy Cơ là đạo hiệu của nàng, tên thật là Lâm Hoan Hoan.” A Sửu lập tức nói.

Nghe được câu này, Mộ Tuyết và Lục Thủy đều có chút ngạc nhiên.

Lâm Hoan Hoan không phải là tên của cô gái mập nhỏ trong kia à?

Bọn hắn bị lừa rồi?

Lục Thủy quay đầu nhìn về phía sơn động, sau đó nói:

“Chân Võ, đi vào xem xét một chút.”

Chân Võ vừa rời cũng ở bên trong, hắn tự nhiên hiểu tại sao lại phải vào xem xét.

Lúc hắn nghe được lời A Sửu nói, đồng thời cũng cảm thấy phía sau lưng lạnh toát.

Nếu như đối phương thật sự là Băng Thủy Cơ, như vậy nàng đã cố ý lừa gạt bọn hắn.

Nguy hiểm vẫn còn đó, không ai biết được đối phương có thể làm ra chuyện gì.

Chân Võ đề cao cảnh giác, bắt đầu đi về phía sơn động.

Hắn sẽ không vì tu vi của đối phương yếu mà hạ thấp cảnh giác, ngược lại càng cảnh giác hơn.

Thiếu gia không phải cũng là nhị giai đấy sao, dám xem nhẹ thì cái mạng này của hắn cũng đã mất lâu rồi.

Mặc dù đối phương sẽ không thể khoa trương như Thiếu gia được, nhưng nếu như nàng ta thực sự che giấu tu vi thì cũng vẫn rất nguy hiểm.

Xuất kỳ bất ý, bình thường đều có hiệu quả không tệ.

Đã có biết bao người vì xem thường kẻ địch mà phải chịu diệt vong, bài học đẫm máu như vậy nhưng lại có rất ít người ghi nhớ trong lòng.

Một lát sau, Chân Võ bước chân vào sơn động, hẩn quan sát xung quanh, sau đó đi đến chỗ Lâm Hoan Hoan đứng lúc này.

Nhưng vừa mới đến gần, hẩn liền nhíu mày lại.

Những chỗ khác trong sơn động cũng không thấy người nào.

Ở bên ngoài sơn động thì lại càng không có.

“Biến mất rồi?” Chân Võ bất ngờ.

Sau đó đi ra ngoài.

Trong sơn động hoàn toàn yên tĩnh, sau khi đi ra một lúc, Chân Võ lại vọt thẳng vào trong sơn động lần nữa, nhưng vẫn không thấy bất kỳ một kẻ nào.

Đến tận lúc này, hẩn mới quyết định đi báo cáo lại cho Lục Thủy.

...

Phía bên ngoài, Lục Thủy đứng nhìn Chân Võ đi vào rồi lại đi ra, sau đó lại đi vào.

Không cần Chân Võ nói, hẩn cũng biết đại khái có chuyện gì xảy ra.

Lần này sau khi đi ra, Chân Võ quay lại chỗ Lục Thủy, mà kết quả hẩn báo cáo cũng chính là suy đoán của Lục Thủy.

Lâm Hoan Hoan biến mất.

Về phần dùng thủ đoạn gì để rời đi, Chân Võ cũng không biết.

Lục Thủy cũng không có ý định đi vào kiểm tra.

Mộ Tuyệt vẫn đang ở đây, giờ không phải lúc thích hợp để hẩn sử dụng sức mạnh thiên địa.

Nhưng có thể chắc chắn rằng, Lâm Hoan Hoan kia trước đó không hề biểu lộ ác ý gì đối với bọn họ.

Nếu có, thì hẳn và Mộ Tuyết không thể nào không phát hiện được.

Về phân tu vi của nàng ta, hẳn cũng là thật.

Hình dáng cũng là thật.

Lục Thủy nhìn về phía A Sứ, nói:

“Người tại sao lại cho rằng đôi phương không phải là Băng Thủy Cơ?”

A Sứ kinh ngạc nhìn Lục Thủy, nói:

“Nữ vực chủ thứ chín của Băng Nguyên Tuyết Vực, ma tu Băng Thủy Cơ, riêng cái danh hiệu này, đạo hiệu này, nghe thôi đã biết là một nữ nhân xinh đẹp rồi.

Không thể nào lại là cô gái mập nhỏ kia được đúng không?

Nhìn chẳng khác gì Yêu tộc cả.”

Lục Thủy gật đầu, quả thật không thể phản bác được.

“Nói như vậy tức là người thật ra cũng không biết Băng Thủy Cơ đáng đáp ra sao đúng không?” Mộ Tuyết hỏi.

A Sứ gật đầu.

Lục Thủy và Mộ Tuyết trầm lặng.

Người này thật sự quá không chuyên nghiệp.

“Nhốt trong sơn động, để hẳn tự sinh tự diệt đi.” Lục Thủy mở miệng nói.

Còn việc Lâm Hoan Hoan hay thanh niên này ai mới là người nói dối, Lục Thủy không thèm để ý.

Kể cả cả hai người này đều đang nói dối cũng không quan trọng, dù sao cũng không liên quan gì đến hẳn.

Lãng phí một đồng thời gian với hai người này còn không bằng cùng Mộ Tuyết đi ngắm tuyết.

Sau khi nhốt A Sứ vào sơn động xong, Chân Võ đi đến bên cạnh Lục Thủy, nói:

“Thiếu gia, Tộc trưởng gọi điện cho ta, nói là muốn Thiếu gia và Thiếu phu nhân trong mấy ngày nữa đi một chuyến tới Xảo Vân Tông.

Sắp tới, ở Xảo Vân Tông sẽ có Lăng Hải Tinh Dũng.”

Nghe thấy cái này, Lục Thủy và Mộ Tuyết đều cảm thấy bất ngờ.

Sớm như vậy?

—

Dịch: MB_Boss

Chương 478: Đậu Nha

‘Xem ra là do Thập Điện Minh Thổ đánh nhau nên đã ảnh hưởng đến thủy vực.’ Lục Thủy suy đoán.

‘Hải vực xảy ra vấn đề sao? Hay là có liên quan tới tên nhóc xấu xa kia? Hoặc là ở dưới đáy biển xuất hiện dị thường gì đó?’ Mộ Tuyết cũng suy đoán.

Nhưng những thứ này đều không quan trọng.

Quan trọng là, nhanh như vậy đã có thể nhìn thấy Lãng Hải Tinh Dũng rồi.

Đây thật sự là một kỳ cảnh.

Lục Thủy phát phát tay, biểu thị mình đã biết.

Hắn đương nhiên sẽ đi, nhưng bây giờ phải lên núi trước đã.

Sau đó Lục Thủy nhìn về phía Mộ Tuyết, chẳng qua lúc vừa nhìn tới lại đột nhiên phát hiện cả người nàng lúc này nhìn rất chặt vật, quần áo đều nhăn nhúm hết cả.

Đi trên núi tuyết đối với một người bình thường như nàng mà nói, không phải chuyện đơn giản gì.

Trừ khi Mộ Tuyết sử dụng Hỗn Nguyên chi khí.

Nhưng có vẻ như nàng không muốn dùng nó chút nào.

“Trời sắp tối rồi, Mộ Tiểu thư có muốn ở lại trên núi nghỉ ngơi một đêm không?” Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết gật đầu:

“Được.”

Lời Lục Thủy nói, Mộ Tuyết tự nhiên sẽ nghe theo.

Hơn nữa nàng còn muốn cùng Lục Thủy đi xem Lãng Hải Tinh Dũng, cho nên tâm tình bây giờ cực kỳ tốt.

Kỳ cảnh tuy là rất đẹp, nhưng nếu không có Lục Thủy ở bên thì cũng sẽ trở nên buồn tẻ, nhàm chán.

Tiếp đó, Lục Thủy và những người khác cùng quay lại thị trấn trên đảo Đông Quý.

Chỗ này không lớn nhưng cũng khá ôn, mang vẻ đẹp đặc trưng của mùa đông.

Sau khi đến nơi, bọn hắn tìm đến một mảnh sân nhỏ có trận pháp bao phủ, bên trong sân vẫn có cỏ cây sinh trưởng, không bị ảnh hưởng mấy bởi tuyết lạnh bên ngoài.

Vừa đi vào, Lục Thủy liền cảm thấy ấm lên rất nhiều.

“Mộ Tiểu thư còn lạnh không?” Lục Thủy hỏi một câu.

Mộ Tuyết lắc đầu, khẽ nói:

“Không.”

Thấy ở trong sân có một cái bàn, Lục Thủy liền đi tới ngồi xuống, sau đó nói với Mộ Tuyết:

“Mộ Tiểu thư hình như rất thích làm vườn đúng không?”

Mộ Tuyết đi đến phía trước mặt Lục Thủy, đoan trang ngồi xuống, đáp:

“Ừm, ở nhà có trồng vài loại cây linh tinh.”

“Chân Võ.” Lục Thủy nhìn Chân Võ đang đứng ở xa, gọi một tiếng.

Chân Võ lập tức hiểu ý, lấy Nhục Thực Hoa ra mang tới.

Lúc này, Trà Trà cũng đã ngồi xuống, hai người này không hện hò, nàng liền có thể ở cùng chị dâu.

“Đóa hoa này là ta nhặt được ở quần đảo Mê Vụ, Mộ Tiểu thư có muốn thử nuôi một chút hay không?” Lục Thủy cầm lấy Nhục Thực Hoa từ trong tay Chân Võ, đặt lên bàn.

Lúc này, Nhục Thực Hoa đang hướng về phía Mộ Tuyết chảy nước miếng. (Lục Thủy cố ý hướng nó về phía Mộ Tuyết.)

Mộ Tuyết hơi bất ngờ, Lục Thủy thế mà lại mang về một đóa Nhục Thực Hoa, mà đây cũng không tính là hoa, là sủng vật cho nàng nuôi thì đúng hơn.

Có điều đóa Nhục Thực Hoa này rất nhỏ, nhỏ đến lạ thường.

Hoàn toàn không giống với mấy đóa Nhục Thực Hoa bình thường.

“Tại sao nó cứ chảy nước miếng mãi thế?” Đông Phương Trà Trà tò mò hỏi.

Thật ra Mộ Tuyết cũng cảm thấy kỳ quái, Nhục Thực Hoa bình thường hẳn là đã trực tiếp nhào lên cắn người rồi, chứ không phải cứ nhìn chăm chăm tay nàng rồi chảy nước miếng như thế.

Đúng vậy, lúc này Mộ Tuyết đang ngồi ngay bên cạnh Nhục Thực Hoa.

Không cắn người sao?

“Nó ăn chay.” Lục Thủy mở miệng giải thích một câu.

“Đóa hoa này không giống với mấy đóa Nhục Thực Hoa bình thường khác, mặc dù khi nhìn thấy thịt vẫn sẽ chảy nước miếng, nhưng không ăn.”

“Trà Trà, đưa chị trái cây.” Mộ Tuyết nói.

Đông Phương Trà Trà liền cầm lấy một quả dưa cho Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết nhận lấy trái cây, sau đó đưa tới trước Nhục Thực Hoa.

Rộp!

Trái cây vừa đưa tới, Nhục Thực Hoa liền trực tiếp cắn một miếng, sau đó vừa hướng về phía tay Mộ Tuyết chảy nước miếng vừa ăn trái cây.

Mộ Tuyết cười cười.

Đóa hoa này thực sự rất thú vị.

“Thật sự không ăn thịt à?” Đông Phương Trà Trà hiếu kỳ nói.

Sau đó đưa nắm tay của mình tới bên miệng của Nhục Thực Hoa.

Nhục Thực Hoa nhìn nhìn cánh tay trắng nõn của Đông Phương Trà Trà, hé miệng cắn xuống.

Bep!

Nhìn thấy Nhục Thực Hoa cử động, xong lại nghe được âm thanh này, Đông Phương Trà Trà giật nảy mình:

“A a, nó cắn ta, hả, không đau.”

Lục Thủy thật ra cũng hơi bất ngờ, Nhục Thực Hoa thế mà lại cắn người, nhưng lúc biết được nó chỉ là cắn nhẹ Đông Phương Trà Trà mà thôi, hẳn lại càng cảm thấy kỳ quái, dường như hành động này không phải là vì muốn ăn.

Mộ Tuyết cũng có chút ngoài ý muốn.

“Lúc ta gặp được đóa hoa này, một đại sư có nói nó có phật tính.” Lục Thủy suy nghĩ một chút, sau đó nói.

“Là vì công đức sao?” Mộ Tuyết hơi hiểu ra, trên người Trà Trà có công đức, công đức này có lẽ đã hấp dẫn Nhục Thực Hoa.

Mộ Tuyết kéo Nhục Thực Hoa tách khỏi cánh tay Trà Trà, sau khi bị kéo ra, Nhục Thực Hoa vẫn nhìn chăm chăm vào cánh tay của Trà Trà mà chảy nước miếng.

“Vậy khi nó trưởng thành rồi liệu có ăn ta luôn không?” Đông Phương Trà Trà cảm thấy mình cần phải lo lắng một chút.

Sủng vật chị dâu nuôi sao lại ngày càng nguy hiểm như vậy?

Vấn đề này Lục Thủy và Mộ Tuyết đều không trả lời, Nhục Thực Hoa khi trưởng thành sẽ biến thành dạng gì cũng khó mà nói được.

“Chờ nuôi lớn rồi lại nói.” Mộ Tuyết nói:

“Nhưng không thể coi nó là hoa bình thường mà nuôi được, hẳn nên coi là sủng vật thì đúng hơn, có nên đặt tên cho nó hay không?”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy.

Lục Thủy đưa mắt nhìn Nhục Thực Hoa, hoàn toàn không có ý định đặt tên cho nó:

“Mộ Tiểu thư cảm thấy nên gọi là gì?”

Nên gọi là gì?

Nghe thấy Lục Thủy hỏi như vậy, Mộ Tuyết cẩn thận suy nghĩ:

“Một đóa hoa thì nên gọi là gì đây?”

“Chị dâu tên là Mộ Tuyết, ta tên là Đông Phương Trà Trà, vậy liền cho nó lấy tên...”

“Cầu Đản?” Đông Phương Trà Trà chưa kịp nói hết, Lục Thủy liền thử nói ra một cái tên mà Đông Phương Trà Trà có thể sẽ nói.

Đông Phương Trà Trà một mặt mê mang, hỏi lại:

“Tại sao lại là Cầu Đản?”

Mộ Tuyết cười nhẹ, nói:

“Vậy gọi là gì?”

“Gọi là Đậu Nha.” Đông Phương Trà Trà nói.

“Cái tên này có liên quan gì tới Mộ Tuyết và Đông Phương Trà Trà?” Lục Thủy bình tĩnh mở miệng hỏi, chủ yếu là có chút tò mò.

“Là Đông Phương Trà Trà mới đúng.” Sau khi nhấn mạnh lại tên của mình, Đông Phương Trà Trà giải thích:

“Không sao nha, bởi vì tên của chị dâu và tên của ta không liên quan đến nhau, cho nên lấy tên cho sủng vật cũng không cần thiết phải liên quan.”

Lục Thủy: “...”

“Vậy gọi là Đậu Nha đi.” Mộ Tuyết nhìn Nhục Thực Hoa, mở miệng nói.

Cái tên này rất tốt.

Mộ Tuyết đồng ý, Lục Thủy đương nhiên sẽ không có ý kiến.

Dù sao người làm vườn cũng là Mộ Tuyết.

“Ta mang Đậu Nha ra ngoài mua cái chậu hoa.” Nói rồi, Đông Phương Trà Trà liền mang theo Nhục Thực Hoa rời khỏi sân nhỏ.

Lục Thủy nhìn Đông Phương Trà Trà rời đi, lúc đầu hẳn định nói là Chân Võ có.

Nhưng nghĩ lại, thôi được rồi.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 479: Bí Mật Thảo Luận

Mộ Tuyết tự nhiên không có ý kiến gì, Trà Trà không ở đây cũng tốt.

Nàng có thể thỉnh giáo Lục Thủy cách dùng điện thoại, như vậy liền có thể tiếp xúc với Lục Thủy.

Nhưng vị trí này không tốt lắm, Mộ Tuyết đứng dậy định đổi sang một chỗ thích hợp hơn.

“Lục Thiếu gia...”

Mộ Tuyết vừa mở miệng, Lục Thủy đã đứng lên, nói:

“Mộ Tiểu thư cũng mệt rồi sao?”

Vậy trở về phòng mình nghỉ ngơi đi, ta không quấy rầy Mộ Tiểu thư nữa.

Đúng rồi, ta còn có một quả này chưa ăn, Mộ Tiểu thư thích thì có thể thử một chút.”

Nói xong, Lục Thủy đặt trái cây mới hái xuống, tiếp đó quay người đi.

Mộ Tuyết: “...”

Nàng cầm trái cây lên, nhìn chằm chằm bóng lưng rời đi của Lục Thủy, sau đó cắn liên tục đầy một miệng.

Trong ánh mắt lộ ra hung quang.

Cuối cùng sẽ có một ngày, trái cây trong tay nàng này này trở thành kết cục của Lục Thủy.

Ăn hết.

--

Bên trong tảng băng trôi trên mặt biển, ở trong hồ, làn nước đột nhiên khuấy động lên từng tia bọt nước.

Nữ Thần Băng Hải từ trong hồ hiện ra, nàng nhìn chằm chằm vào đường giao giữa trời và biển một lúc lâu.

“Hải vực xuất hiện dị thường, là chỗ Minh Thổ xảy ra chuyện ngoài ý muốn hay là Tịnh Thổ xảy ra chuyện ngoài ý muốn?”

Nữ Thần Băng Hải chậm rãi nhắm mắt lại, một lát sau, nàng lại mở mắt ra.

“Là phong ấn ở phần cuối của biển bị nói lỏng sao?”

Tại sao lại như vậy được?”

Nữ Thần Băng Hải trầm mặc một lát.

“Là do chuyện lần trước ở chỗ thành Thiên Tai u? Thần huyết xúc động phong ấn, dẫn đến phong ấn bị nói lỏng.”

“Nhưng mà, vì cái gì?”

Nữ Thần Băng Hải không có được đáp án, đây không phải chuyện mà nàng biết.

Đừng nói là nàng, ngay cả Tiên Đình và Phật môn có lẽ cũng không biết.

Phần cuối của biển là nơi Hải Yêu trông coi.

Nơi đó có phong ấn mà Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa để lại.

Không ai biết trong đó có cái gì, cũng không có người nào biết cách mở ra phong ấn.

“Để người của Thần Điện Quang Minh đi một chuyến đi.”

Nữ Thần Băng Hải trực tiếp đưa ra thần dụ.

Trên lý thuyết, chuyện ở hải vực phải để người của nàng, Thần Điện Băng Hải, đi mới thích hợp, nhưng việc có liên quan đến Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa, người của Thần Điện Băng Hải đi ngược lại sẽ chịu thiệt thòi.

Đôi mắt với Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa, quyền năng của Chủ Thần, sẽ không chịu nổi một đòn.

Cho nên người của Thần Điện Băng Hải không thích hợp để đi làm chuyện này.

Thần Điện Thái Dương cũng không thích hợp, chỉ có Thần Điện Quang Minh là thích hợp nhất.

Nhất là Thần Quang Minh cũng đang thức tỉnh rồi.

--

Bên trong hội nghị Tiên Đình, năm người lại một lần nữa đứng trên hòn đá trôi nổi trong không trung kia.

“Vật Tinh Ti Tiên Quân để lại không sinh ra bất kỳ cộng minh nào đối với Lục Thủy.” Ma Kiếm Trảm Đồ nói.

“Vậy cứ theo manh mối mà Tinh Ti Tiên Quân để lại, tiếp tục loại trừ đi.

Lục Thủy bên kia, Chiến Thần sẽ đi thăm dò.

Thần Chúng không biết là có phát hiện gì, hẳn là cũng sẽ tiến hành thăm dò Lục Thủy.

Cho nên chuyện này không cần chúng ta nhúng tay vào nữa.” Vị tiên bối chủ trì hội nghị nói.

Không cần biết là Chiến Thần, Thần Chúng hay Phật môn, tất cả đều muốn đi thăm dò Lục Thủy.

Như vậy thì không cần Tiên Đình bọn hắn phải nhúng tay vào nữa.

Bởi vì bọn hắn đã thăm dò quá nhiều lần.

Kết quả lấy được chưa từng thay đổi.

“Gần đây Minh Thổ hình như có dị thường, nhưng cũng không rõ tình huống cụ thể là như thế nào.” Ma Kiếm Trảm Đồ lại nói.

Nghe được lời này, nhiều người đều hơi nghi hoặc một chút.

Đương nhiên, nghi hoặc gì cũng vô dụng, bọn hắn biết quá ít về Minh Thổ.

Cũng không có đủ khả năng để trực tiếp đi vào Minh Thổ.

Đối với tin tức về chỗ đó, bọn hắn căn bản không thể nào biết được.

“Minh Thổ khác với Tiên Đình, bọn họ cho tới nay đều là truyền thừa, thực lực không thể nghi ngờ.

Nhưng chỉ là so với thời đại này mà thôi.

Nếu như bọn hắn tới chỗ chúng ta tìm phiền phức, vậy chỉ cần tránh né mũi nhọn là đủ.

Chờ Tiên Quân, Tuyệt Tiên và những tiên bối khác thức tỉnh, một Minh Thổ này không cần phải để ý tới.

Kẻ thù của chúng ta vẫn chỉ có Phật môn và Thần Chúng mà thôi.” Vị tiên bối cầm đầu nói.

Những người khác gật gật đầu, cũng không ai đặc biệt đi để ý, bởi vì cho đến nay, Minh Thổ cũng không làm ra chuyện lớn gì.

“Đúng rồi, Đạo Tông Kiếm Nhất là ai? Kiếm đạo vô thượng hình như chính là hắn.” Ma Kiếm Trảm Đồ tò mò nói:

“Ta có tra qua một vài cuốn sách cổ, nhưng cũng không nhìn thấy ghi chép gì về người này.”

Những người khác cũng tò mò về vấn đề này, bọn hắn đều biết kiếm đạo vô thượng là Đạo Tông Kiếm Nhất.

Loại tồn tại cấp bậc này, hẳn là có mặt trong không ít truyền thuyết.

Mà những truyền thuyết này đôi khi sẽ cung cấp một vài tin tức quan trọng, biết rõ là một chuyện tốt.

Vị tiên bối cầm đầu nhìn những người còn lại, nói:

“Ta nghe từ chỗ Chiến Thần, thấy bảo Đạo Tông Kiếm Nhất là một nhân vật lớn ở thời kỳ Viễn Cổ.

Là một trong những người mạnh nhất ở thời đại của Đế Tôn.”

Nghe được câu này, những người khác giật mình, Đạo Tông Kiếm Nhất lại là cường giả ở cùng một thời đại với Đế Tôn.

“Nhưng Đế Tôn thì tiến thêm một bước, mà hắn thì lại chết ở trong thời đại kia.” Vị tiên bối cầm đầu bổ sung thêm một

câu.

Những người khác có chút thôn thức, cường giả như vậy, thể mà cuối cùng vẫn bỏ mạng.

“Hắn chết thể nào?” Thính Vân Tích tò mò hỏi một câu.

Vị tiên bối cầm đầu trầm mặc trong chốc lát, rồi nói:

“Chiến Thần nói, Đế Tôn đã từng nhắc qua một câu, nói rằng Đạo Tông Kiếm Nhất không có khả năng khiêu chiến.”

Những người khác trầm mặc, nhất thời không nói gì.

Bọn hắn cũng rất tò mò tại sao lại nói là không thể, nhưng hắn là Chiến Thần cũng không biết.

Quả nhiên, vị tiên bối kia tiếp tục nói:

“Về phần tại sao, Đế Tôn không đề cập tới, những người khác căn bản không thể nào biết được.”

Cả đám trầm mặc một lát, người cầm đầu kia lại nói:

“Nói chuyện chính đi.”

“Hải vực xuất hiện dị động, nghe nói Lãng Hải Tinh Dũng chỗ Xảo Vân tông xảy ra trước thời hạn, nhưng nguyên nhân cụ thể là gì thì chưa biết.” Thính Vân Tích mở miệng nói.

Đây là nàng tình cờ biết được.

“Dị động ở hải vực? Đến thời gian khôi phục của Thủy Thần rồi sao?” Vị cầm đầu kia hỏi.

“Còn một khoảng thời gian rất lâu nữa mới đến.” Có người đáp.

“Các người thấy thế nào?” Vị tiên bối cầm đầu kia hỏi.

“Gần đây ta đang truy đuổi Thiên Cơ Lô Vũ, có được một chút tin tức, nói rằng hắn có khả năng đã đi đến Xảo Vân tông.

Nhưng cũng không rõ là đến vì dị động, hay là đến vì Lãng Hải Tinh Dũng.” Một người nói.

“Vậy cứ tiếp tục truy đuổi, thuận tiện xem xem có thể biết được nguyên nhân xuất hiện dị động ở hải vực hay không.” Vị cầm đầu nói.

Dịch: MB_Boss

Chương 480: Buổi Sáng Hai Người

Đôi với một vài chuyện đại sự, bọn hãn nhất định phải có hiểu biết đầy đủ, tin tức tới chậm một bước, chẳng khác nào bước hụt một bước trước tiên cơ.

Lãng Hải Tinh Dũng xảy ra sớm như vậy, ắt hẳn tiếp theo sẽ có biến động.

Chuyện này không thể không đi tìm hiểu một chút.

Nếu như là Thần Chúng hay Phật môn muốn khôi phục thực lực, vậy bọn hãn không để ý phụ giúp một tay, cho mấy người đó thêm một vài rắc rối.

--

Ở dưới biển sâu.

Một người phụ nữ lao thẳng xuống biển sâu, thân mình nàng gần như không nhúc nhích, nhưng tốc độ thì không hề chậm chút nào.

Dường như chỉ trong chớp mắt là có thể biến mất hoàn toàn khỏi tầm mắt của người khác.

Mà ở xung quanh nàng lại có những vết sáng giống như vết rách lập lòe xuất hiện liên tục, mỗi lần nó xuất hiện, một vài đồ vật ở dưới biển sâu sẽ biến mất.

Giống như có thứ gì đó đang dần dần nuốt chửng lấy biển sâu.

Mà tuyến đường người phụ nữ này đi lại chưa từng có vết sáng xuất hiện.

“Càng ngày càng thường xuyên, bên trong rốt cuộc là có cái gì?”

“Cũng không biết có chuyện gì xảy ra, luôn có cảm giác xung quanh có cái gì đó, Nữ Vương lại đột nhiên lâm vào ngủ say.”

“Thật sự là phiền phức.”

Một hồi lâu sau, người phụ nữ này ngừng lại ở bên cạnh một chỗ đen kịt trong hải vực.

Nơi này có rất nhiều vết rách thoáng ẩn thoáng hiện, giống như sấm sét.

Nhưng cái này so với sấm sét còn đáng sợ hơn nhiều.

Phần cuối biển, sâu thẳm không đếm được.

Đi tiếp về phía trước đã không còn là nước nữa, cũng không phải là một không gian bình thường.

Nơi này chính là nơi các nàng cần phải bảo vệ, nhưng chính các nàng cũng không biết nơi này rốt cuộc là cái gì.

Chỉ biết ở nơi này có một tầng phong ấn, mà bây giờ phong ấn đã bị nói lỏng.

“Nhiều năm như vậy rồi, ta còn tưởng rằng phong ấn này sẽ vĩnh viễn không thay đổi, nhưng ở đây cũng không có dấu hiệu cho thấy nó bị nói lỏng nào.”

“Mong là việc này sẽ không tạo ra ảnh hưởng đáng sợ gì.”

Về phần một số hải vực bị ảnh hưởng, đối với Hải Yêu các nàng mà nói cũng chưa là vấn đề gì nhiều.

Những dị động này các nàng cơ bản không cảm giác được.

Ví dụ như vụ va chạm ở Minh Thổ đoạn thời gian trước, đối với các nàng, nhiều lắm là giống như chút động đất nhỏ mà thôi.

Vấn đề không lớn.

Biển cả vốn chưa bao giờ yên ả, chẳng qua là từ bên ngoài sẽ không cảm nhận rõ được rung chuyển ở sâu dưới lòng biển mà thôi.

“Hắn là ở ngay gần đây, nhưng luôn có cảm giác còn thiếu chút gì đó.”

Người phụ nữ này nhìn hải vực đen kịt, bình tĩnh nói.

Nàng không hề rời đi, mà đứng ở chỗ này chờ đợi.

Hoặc là nói trông coi nơi này, mấy ngày nay hẳn là sẽ có biến hóa mới, nàng cần tận mắt nhìn thấy.

Mà ở bên cạnh nàng, một cô bé tóc bầy màu gậ gậ đầu.

Cô bé cũng cảm thấy thiếu chút gì đó.

Cũng không vào trong được.

Thế nhưng lại có cảm giác có cái gì đó đang triệu hoán nó.

Cô bé bây giờ vẫn đang đứng ở bên cạnh người phụ nữ kia, chỉ là đối phương hoàn toàn không cảm nhận được mà thôi.

--

Sáng sớm hôm sau, Lục Thủy tỉnh lại.

Ngủ ở đây không hề dễ chịu chút nào, cho nên tối hôm qua hẳn thật ra ngủ rất muộn, phần lớn thời gian đều dùng để đọc Thiên Địa Trận Văn.

Dù sao sức mạnh thiên địa của hắn, một lần kia đã tiêu hao gần hết.

Nếu như không cố gắng, chờ đến ngày từ hôn, có trời mới biết hôm đó có phải là ngày đi tặng đầu người hay không.

Sau khi tỉnh lại, Lục Thủy liền đi ra ngoài.

Vừa đến sân nhỏ, hắn liền nhìn thấy Mộ Tuyết đang tưới nước cho Nhục Thực Hoa.

Nghe thấy động tĩnh, Mộ Tuyết quay đầu nhìn thoáng qua, sau khi thấy Lục Thủy liền cười nhẹ, nói:

“Lục thiếu gia tỉnh rồi?”

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, nhất thời ngẩn người.

Trong nháy mắt vừa rồi, hắn cảm giác Mộ Tuyết trở nên thật dễ nhìn.

Nhưng rất nhanh sau đó, Lục Thủy liền lấy lại tinh thần, là ảo giác.

Thật ra Mộ Tuyết vẫn như vậy, căn bản không hề thay đổi, ở kiếp trước cũng là như vậy.

Đúng, đều là ảo giác.

“Mộ Tiểu thư dậy sớm vậy sao?” Lục Thủy đi đến bên cạnh Mộ Tuyết, sau đó nhìn đóa Nhục Thực Hoa đang chảy nước miếng kia, hắn cảm thấy hơi khó hiểu, đóa Nhục Thực Hoa này còn cần phải tưới nước sao?

Nó không ăn gì cũng sống được không phải à?

Trừ khi dùng loại nước đặc biệt.

“Bởi vì không cần tu luyện, cho nên bình thường đều dậy sớm.” Mộ Tuyết đơn giản giải thích một câu.

Sau đó nàng nhìn Lục Thủy nói:

“Lục Thiếu gia hôm nay muốn lên núi không?”

Mộ Tuyết đã để nước tưới hoa sang một bên, không tiếp tục tưới hoa nữa.

Tưới hoa vốn chỉ là để giết thời gian.

Lục Thủy nhìn về phía Mộ Tuyết, nói:

“Mộ Tiểu thư không định ăn sáng à?”

Thấy Lục Thủy hỏi như vậy, Mộ Tuyết liền cầm hai cái bánh bao bên cạnh lên, thuận tay đưa cho Lục Thủy một cái.

Lục Thủy: “...”

Sau đó Lục Thủy nhận lấy bánh bao, đi ra ngoài:

“Đi thôi, đi xem cái Thiên Trì kia một chút.”

Nhìn theo bóng lưng Lục Thủy, Mộ Tuyết khẽ cười, trong ánh mắt đều là sự vui vẻ.

Nàng cảm thấy.

Lục Thủy là đang chiều chuộng nàng.

Sau đó Mộ Tuyết đi theo hắn, đột nhiên tò mò nói:

“Lục thiếu gia đã đánh răng chưa vậy?”

Nghe thấy câu này, Lục Thủy ngừng lại, sau đó nhìn Mộ Tuyết, không nói gì.

Mộ Tuyết cảm thấy có phải là mình vừa đâm vào chỗ đau của Lục Thủy rồi hay không?

Vui vẻ.

Lúc này, Lục Thủy đưa bánh bao cho Mộ Tuyết, nói:

“May mà có Mộ Tiêu thư nhắc nhở, ta trở về đánh răng đã.”

Nói xong cũng không quay đầu lại, đi về phía phòng mình.

Mộ Tuyết: “...”

Không vui.

...

“Lục Thiếu gia định khi nào thì xuất phát đi Xảo Vân tông?” Đang đi trên mặt tuyết, Mộ Tuyết mở miệng hỏi.

Lục Thủy vẫn còn đang ăn bánh bao, hắn đánh răng xong liền đi cùng Mộ Tuyết lên núi.

Vừa mới xuất phát, hắn đương nhiên còn chưa có ăn bánh bao.

Nếu không phải vì ngoại hình đẹp mắt của Mộ Tuyết, hắn còn có thể đánh răng thêm nửa tiếng nữa, chờ chết nàng.

Nếu là ở kiếp trước, chắc chắn trước hết hắn sẽ cho Mộ Tuyết nếm thử mùi vị của miệng chưa đánh răng, sau đó mới đi đánh răng.

A, thân là tu chân giả, hắn thật ra không cần phải đánh răng, đây chẳng qua là thói quen.

“Vẫn còn vài ngày nữa Lăng Hải Tinh Dũng mới đến, Mộ Tiêu thư có muốn đến nơi nào chơi không?” Lục Thủy khẽ nói.

Mộ Tuyết không đáp lại luôn, nàng cứ như vậy đi bên cạnh Lục Thủy, thật ra nàng muốn nắm tay Lục Thủy nữa, như vậy có thể sẽ dễ đi hơn.

Đương nhiên, Lục Thủy công nàng đi thì càng tốt.

Nhưng bây giờ chưa phải là lúc thích hợp.

Mặc dù đã tương đối quen với Lục Thủy rồi, nhưng tình cảm vẫn chưa đủ.

‘Luôn có cảm giác không thể xoát tắng tình cảm giữa mình và Lục Thủy được, chẳng lẽ phải đợi đến khi thành hôn xong, để hẳn trêu chọc một chút thì mới được?’ Mộ Tuyết có chút khó chịu trong lòng.

Dịch: MB_Boss

Chương 481: Câu Chuyện Của Cô Gái Mập

Như vậy phải chờ rất lâu, bây giờ nàng muốn cắn Lục Thủy luôn, sau đó đánh cho hắn một trận.

Tình cảm đủ, đánh Lục Thủy cũng không cần phải che mặt.

Chỉ là cũng không thể nhét đồ vào miệng hắn.

Nghĩ như vậy, Mộ Tuyết lại cảm thấy, hay là trong lúc tình cảm còn chưa có chuyển biến gì tốt, tìm thời điểm thích hợp đánh hắn một trận đi.

“Hình như cũng không có chỗ nào, à, lúc đi đến Xảo Vân tông hình như sẽ phải đi qua Đường gia, nếu như Lục Thiếu gia không thấy phiền, ta muốn vào thăm hai đứa em gái một chút.” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy nói.

Lục Thủy hình dung lại hai đứa em gái của Mộ Tuyết trong đầu.

Một đứa không có ấn tượng gì, một đứa thì còn rất nhỏ.

Sau đó Lục Thủy không nghĩ nhiều nữa:

“Được, ngày mai đi Đường gia.”

Nghe thấy câu trả lời của Lục Thủy, Mộ Tuyết tự nhiên thấy rất vui vẻ.

Sau đó hai người đi lên trên núi tuyết.

Vừa lên đến nơi, Lục Thủy liền nhận ra dưới chân có biển hóa.

Nơi này hội tụ sức mạnh tự nhiên.

Không bao lâu sau, hắn nhìn thấy một bãi cỏ, trên cỏ còn có cả vài bông hoa điểm sắc.

Thật sự có à?

Lục Thủy cũng không đi nghiên cứu sức mạnh tự nhiên vừa mới phát giác được, với hấn mà nói, chỉ cần cảnh sắc đẹp là được.

Hình thành như thế nào, không cần thiết phải đi truy vấn ngọn nguồn.

Mộ Tuyết vui vẻ là được.

Sau đó Lục Thủy và Mộ Tuyết nhìn thấy một cái hồ, từ hồ nước có một luồng nhiệt bốc lên, ven hồ cũng có cỏ cây hoa lá, mặc dù cỏ cây ở khu vực biên giới mới là tươi tốt nhất, nhưng nơi đây cũng vẫn là một phong cảnh hữu tình.

Quả thực nhìn rất đẹp.

Đây chính là Thiên Trì mà Mộ Tuyết muốn xem.

Lục Thủy và Mộ Tuyết đứng ở nơi đó, hai người phát hiện ở gần Thiên Trì còn có không ít người.

Có nam có nữ, nhưng phần lớn có vẻ như đều là cặp đôi như bọn hấn.

‘Đi xem Lăng Hải Tinh Dững, phần lớn cũng đều là đi theo cặp.’ Lục Thủy thầm nghĩ trong lòng.

Hấn cảm thấy cha mẹ hấn chắc chắn cũng sẽ ở lại bên kia.

Tình cảm giữa cha mẹ hấn vẫn luôn rất tốt, loại kỳ cảnh như vậy không có lý do gì không cùng nhau đi ngắm.

Ở kiếp trước có đi xem hay không thì hấn lại không biết.

Dù sao mẹ hấn cũng từng bị thương.

Sau đó Lục Thủy mang theo Mộ Tuyết đi tới một bên của Thiên Trì, Mộ Tuyết ngồi xổm xuống, nàng lấy tay đụng đụng lên mặt nước trong Thiên Trì.

“Nóng.” Mộ Tuyết nói với Lục Thủy.

“Suối nước nóng à?” Lục Thủy hỏi một câu.

Mộ Tuyết lắc đầu, nàng không biết.

Nàng giống như Lục Thủy, hoàn toàn không hề có suy nghĩ đi nghiên cứu nguyên nhân hình thành của nơi này.

Xinh đẹp là được.

Mà lại còn được cùng Lục Thủy ngắm nhìn.

Tùm!

Một tiếng động lớn bỗng vang lên ở gần đó, có người rơi xuống nước.

Không chút do dự, Lục Thủy trực tiếp kéo Mộ Tuyết lại.

Là để phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn xuất hiện.

Mộ Tuyết bị Lục Thủy kéo ra phía sau, nàng không hề cảm thấy khó chịu, ngược lại lại nhớ tới kiếp trước.

Gặp phải chuyện gì, Lục Thủy cũng sẽ lập tức kéo nàng ra sau lưng.

Sau đó không ngừng lặp lại một câu: Tránh ra phía sau, tránh ra phía sau, sát lực chi khí quá nặng rồi, hù chết vật thí nghiệm của ta mất.

Mộ Tuyết: "..."

Hình như cũng không phải hồi ức vui vẻ gì.

Bất tri bất giác, Mộ Tuyết bỗng có xúc động muốn đánh Lục Thủy.

Lục Thủy quay đầu nhìn Mộ Tuyết, không biết có phải là ảo giác hay không, ánh mắt Mộ Tuyết nhìn hẩn dường như hơi hung một chút.

‘Nàng lại đang suy nghĩ lung tung cái gì rồi?’ Lục Thủy cảm thấy có chút nguy hiểm.

Nhưng ngay sau đó, bọn hắn đã quay lại nhìn ra phía phát ra tiếng động kia.

Chỉ là vừa mới nhìn sang, Lục Thủy và Mộ Tuyết đều sửng sốt, rơi xuống nước vừa rồi là một người tương đối mập mạp.

“Cô gái mập nhỏ?” Mộ Tuyết và Lục Thủy hơi kinh ngạc nói.

Sau đó hai người nhìn xung quanh, xung quanh bọn họ cũng không có ai khác.

Tất cả những cô gái mập nhỏ đều nhảy cầu tự sát như vậy à?

“Cứu, cứu mạng.” Cô gái mập nhỏ đột nhiên kêu lên.

Mộ Tuyết nhìn về phía Lục Thủy.

Lục Thủy bắt đắ dĩ, hấn bắ ngón tay làm phép.

Sau đó, một tiếng động vang lên từ dưới nước.

Bịch!

Cô gái mập nhỏ trực tiếp bị ném lên trên bờ.

Nếu như không phải có Mộ Tuyết ở đây, Lục Thủy muốn kéo người lên thì chỉ cần một cái búng tay là đủ rồi.

Đương nhiên, nếu như hấn không ở đây, Mộ Tuyết có lẽ chỉ cần dùng một ánh mắt.

Cô gái mập nhỏ sau khi bị kéo lên thì rơi xuống trước mặt hai người Lục Thủy và Mộ Tuyết.

Những người khác chỉ liếc mắt nhìn thoáng qua một cái, cũng không để tâm đến chuyện bên này.

Ở tu chân giới, đôi khi không tham gia náo nhiệt cũng tốt, nhờ đâu xảy ra đánh nhau, lại đụng phải tiền bối thì thật sự xui xẻo.

“Làm sao người lại rơi xuống nước?” Mộ Tuyết ngồi xồm xuống, tò mò nhìn cô gái mập nhỏ hỏi.

Lục Thủy đứng ở bên cạnh Mộ Tuyết, phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn xuất hiện.

Cô gái mập nhỏ giương mắt nhìn trước một chút xem là ai đã vớt nàng lên, chỉ là vừa mới nhìn rõ khuôn mặt của Mộ Tuyết, nàng liền cảm thấy kinh ngạc.

“Là, là các người?” Cô gái mập nhỏ bất ngờ hỏi lại.

Mộ Tuyết chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Chờ cô gái mập nhỏ ngồi xuống xong, Mộ Tuyết mới đứng dậy bên cạnh Lục Thủy.

Cô gái mập nhỏ nhìn hai người trước mặt, không cần hỏi cũng biết hai người họ là đạo lữ.

Một lát sau, cô gái mập nhỏ mới chậm rãi mở miệng nói:

“Ta đi gặp mấy bằng hữu ở chỗ này, thế nhưng sau khi bọn hắn biết ta không có tiền, liền nói ta không phải bằng hữu của bọn hắn, ta muốn giải thích, nhưng bọn hắn lại đẩy ta xuống nước.”

“Tu vi của ngươi là nhị giai, sao lại không bơi được?” Lục Thủy hỏi một câu.

Cô gái mập nhỏ cúi đầu:

“Ta không dùng được tu vi, trước đó bị cha hạ Cẩm Linh Thuật.”

Lục Thủy và Mộ Tuyết liếc nhìn nhau, nghĩ tới việc cô gái mập nhỏ này là bỏ nhà ra đi.

Về phần trước đó nàng biến mất kiểu gì, bọn hắn cũng không có ý định hỏi.

“Là quen trên mạng à?” Mộ Tuyết hỏi một câu.

Cô gái mập nhỏ gật đầu, nàng buồn bã nói:

“Ta ở địa giới ma tu không chơi được với ai, ta cho rằng đạo tu sẽ tốt hơn nhiều.”

Mộ Tuyết: “...”

Lục Thủy: “...”

“Chữa bệnh cũng là bọn hắn bảo ngươi đi?” Mộ Tuyết lại hỏi.

“Bọn hắn nói đến Xảo Vân tông có người có thể khiến ta trở nên yêu diễm, mang đủ linh thạch là được.” Cô gái mập nhỏ nói.

Lục Thủy và Mộ Tuyết cùng lắc đầu, không cứu nổi.

“Nếu như ta không yêu diễm, đến lúc liên hôn, với bộ dáng này của ta nhất định sẽ bị gả cho một người không có cái gì, mà còn có khả năng là tính tình không tốt, chỉ biết đánh vợ đánh con để trút giận.

Trở nên yêu diễm rồi, có lẽ sẽ có mối tốt hơn.” Cô gái nhỏ
giọng thều thào.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 482: Rời Đi

“Con gái thứ chín của Vực chủ Băng Nguyên Tuyết Vực cũng cần phải liên hôn sao?” Mộ Tuyết có chút bất ngờ.

Nhà nàng liên hôn với Lục gia còn có thể hiểu được, dù sao Lục gia cũng rất mạnh.

Mộ gia có thể tranh thủ được rất nhiều chỗ tốt.

Thế nhưng Băng Nguyên Tuyết Vực cũng không phải nơi mà thực lực tu chân bình thường có thể so sánh được.

Cũng giống như Kiếm Nhất phong hay Xảo Vân tông vậy, bọn họ cần liên hôn à?

Không cần.

“Chín đứa con gái, nhiều như vậy, không gả đi thì ở nhà làm gì?”

Cũng không dễ nhìn.” Cô gái mập nhỏ cúi đầu khó chịu nói.

Lục Thủy và Mộ Tuyết nhất thời cảm thấy đối phương nói rất có lý.

Nhưng bọn hắn cũng biết một chuyện, đó là cô gái mập nhỏ này thật sự là con gái thứ chín của Vực chủ Băng Nguyên Tuyết Vực, đạo hiệu là Băng Thủy Cơ, tên thật là Lâm Hoan Hoan.

Băng Thủy Cơ trưởng thành thành dạng này, quả thật khiến cho người ta khó có thể tin được.

“Ngũ quan người cũng không phải là tệ, giảm cân một chút là được rồi.” Mộ Tuyết nói.

“Thứ ta tu là bạo thực, mà thể chất lại có vấn đề, đã không gây được lại còn phải ăn.

Còn có thể cứu sao?” Lâm Hoan Hoan nói.

Mộ Tuyết suy nghĩ một chút, sau đó uyển chuyển nói:

“Có hơi khó, nhưng theo ta được biết, bạo thực có một bước ngoặt, tên là Hiến Tế Huyết Nhục, có thể tự chọn phần huyết nhục trên người để hiến tế, từ đó đạt được dáng người cân đối.”

Lâm Hoan Hoan nhìn về phía Mộ Tuyết, biểu thị không hiểu, nàng sao lại chưa từng nghe nói qua điều này?

“Phải lên tam giai mới có thể làm.” Mộ Tuyết giải thích một câu.

Lục Thủy tự nhiên cũng biết Hiến Tế Huyết Nhục, tuy là có thể giảm béo, nhưng người tu luyện bạo thực mà bị béo phì cũng vốn không có mấy, cho nên Hiến Tế Huyết Nhục này có vẻ hơi tàn nhẫn.

Hiến tế ít thì vô dụng, hiến tế nhiều thì lại có chút không giống người.

Cho nên người tu luyện Hiến Tế Huyết Nhục cũng không nhiều, còn không bằng bỏ thời gian ra tu luyện cái khác.

“Phải lên tam giai?” Nghe thấy lời này, Lâm Hoan Hoan liền tuyệt vọng.

Không lâu nữa nhà nàng sẽ xác định mối liên hôn.

Mà nàng muốn đạt tới tam giai, không mất nhiều năm là chuyện không thể nào.

“Xong.”

“Thật ra lấy chồng không nhất định là không tốt, có đôi khi sẽ cảm thấy bản thân rất may mắn.” Mộ Tuyết nhỏ giọng nói.

Trong giọng nói dường như có chút thẹn thùng.

Dù sao Lục Thủy cũng đang ở ngay bên cạnh nàng.

“Thế nhưng ta nghe nói người ta sắp gả cho có thể là một tên tu vi gần như đã bị phế đi, trên thân còn có khiếm khuyết.” Lâm Hoan Hoan khổ sở nói.

Mộ Tuyết nhất thời không có cách nào mở miệng an ủi.

Lục Thủy thì không có cảm giác gì, là Mộ Tuyết muốn lo chuyện bao đồng, là hắn thì đã sớm rời đi rồi.

Hắn chỉ là muốn ở cùng Mộ Tuyết mà thôi.

...

Mộ Tuyết nhìn Lâm Hoan Hoan, nhất thời không nói gì.

Nhưng nàng tốt bụng để lại ít linh thạch cho Lâm Hoan Hoan.

“Sắp tới nghe nói sẽ có Lăng Hải Tinh Dũng, người có thể đến đó xem.

Sau đó thì nhanh chóng liên lạc với người nhà đi về đi.

Ở bên ngoài rất nguy hiểm.”

Nói xong, Mộ Tuyết nhìn về phía Lục Thủy, nàng mỉm cười, dường như đang nói rằng: Lục Thiếu gia, chúng ta có thể đi rồi.

Lục Thủy gật gật đầu, sau đó cùng Mộ Tuyết quay người rời đi, thuận tiện nói:

“Nhớ trả lại linh thạch cho ta.”

Mộ Tuyết không có linh thạch, linh thạch nàng vừa cho đi kia là mượn của Lục Thủy.

“Được.” Mộ Tuyết đáp lại.

Nàng đã quen với việc đòi lại linh thạch của Lục Thủy, nhưng vẫn lấy một cuốn sổ ra ghi lại.

Việc này vẫn sẽ tính.

Nhìn Lục Thủy và Mộ Tuyết rời đi rồi, Lâm Hoan Hoan cũng đứng dậy rời đi.

Bây giờ nàng chỉ còn lại linh thạch Mộ Tuyết vừa cho, cũng không biết nên làm cái gì.

Có lẽ đành phải trở về chấp nhận sự an bài của vận mệnh thôi.

Nhưng mà năm viên linh thạch cứu phẩm đã không còn nữa rồi.

Bây giờ mà trở về thì sẽ chết rất thảm đi?

Nhưng tốt xấu gì cũng đã biết được chuyện hiển tế huyết nhục, cũng không tính là quá thua thiệt đâu đúng không?

“...”

“Vị tiên tử kia đâu?

Đi đâu rồi?

Phải hỏi nàng cho rõ ràng?”

--

Lục Thủy và Mộ Tuyết lúc này đã xuống núi.

Bây giờ là giữa trưa, đã đến thời gian ăn cơm trưa rồi, hơn nữa còn phải bảo Chân Võ đi mua vé xe đến Đường gia.

Chờ đến khi hai người trở lại sân nhỏ, vừa đến gần liền nghe thấy tiếng của Đông Phương Trà Trà:

“Người xuống đây, có bản lĩnh thì quang minh chính đại đấu với ta đây này.

Nhả ra, hả ra mau.”

Mộ Tuyết và Lục Thủy đều có chút bất ngờ, Đông Phương Trà Trà lại làm cái gì rồi?

Khi hai người bước vào, phát hiện Đông Phương Trà Trà đang không ngừng bứt tóc của mình.

Trên đầu nàng có một đóa hoa treo lơ lửng, hoặc là nói đang gắt gao cắn lấy đầu nàng.

Thật ra cũng chỉ là cắn vào tóc chứ chưa cắn được đâu.

Hương Dụ thì đang cố gắng giúp Đông Phương Trà Trà lấy Nhục Thực Hoa xuống, nhưng mãi vẫn không lấy xuống được.

Mộ Tuyết tò mò hỏi:

“Có chuyện gì thế?”

“Chị dâu, Đậ Nha cắn tóc em, không chịu hả ra.” Đông Phương Trà Trà lập tức khóc lóc kể lể:

“Nhanh nhanh lấy Đậ Nha ra, đeo bông hoa hồng lớn như vậy trên đầu trở về, sẽ thành trò cười mất.”

“Hoa này cũng không phải màu đỏ mà.” Mộ Tuyết nói.

“VẬY CŨNG SẼ THÀNH TRÒ CƯỜI.” ĐÔNG PHƯƠNG TRÀ TRÀ ẦM ỨC NÓI.

Mộ Tuyết nghĩ nghĩ một chút, đột nhiên hỏi:

“TRÀ TRÀ PHẢI TRỞ VỀ SAO?”

“Vâng, cha nói trong tộc có chuẩn bị cho em một vài chỗ tốt, bảo em trở về cầm đi.” ĐÔNG PHƯƠNG TRÀ TRÀ NÓI.

18 tuổi tu vi tam giai, có thể nói là thiên tài chưa từng xuất hiện ở bất cứ tông môn nào, ĐÔNG PHƯƠNG GIA ĐỘT NHIÊN XUẤT HIỆN MỘT THIÊN TÀI NHƯ VẬY, TỰ NHIÊN SẼ ĐƯỢC CHO KHÔNG ÍT CHỖ TỐT.

Mà Lục gia thật ra cũng đã cho rất nhiều.

ĐÔNG PHƯƠNG GIA SỢ RẰNG NẾU KHÔNG CHO NHIỀU NHIỀU MỘT CHÚT, ĐÔNG PHƯƠNG TRÀ TRÀ SẼ QUÊN MẮT MÌNH LUÔN.

ĐẶC BIỆT LÀ KHI BIẾT ĐƯỢC LỤC GIA ĐÃ TIỆN TAY CHO NÀNG TẬN HAI PHÁP BẢO LINH KHÍ, ÁP LỰC THẬT SỰ QUÁ LỚN.

Lục gia quả thật là tài đại khí thô, pháp bảo quý hiếm như vậy mà cũng không coi ra gì.

TRẺ CON MANG TRÊN NGƯỜI LOẠI PHÁP BẢO NÀY NHIỀU SẼ RẤT NGUY HIỂM A.

LẤY KINH NGHIỆM MỖI LẦN RA NGOÀI CỦA TRÀ TRÀ, ĐỒ KHÔNG PHẢI LÀ BỊ TRỘM THÌ CŨNG LÀ BỊ CƯỚP, LOẠI PHÁP BẢO NHƯ NÀY NÓI KHÔNG CHỪNG KHÔNG BAO LÂU NỮA CŨNG MẮT LUÔN.

ĐƯƠNG NHIÊN, BỌN HỌ KHÔNG DÁM TỊCH THU.

TRỪ KHI CHA MẸ ĐÔNG PHƯƠNG TRÀ TRÀ TỰ TỊCH THU.

NHƯNG ĐÔNG PHƯƠNG DẠ MINH THÂN LÀ TỘC TRƯỞNG CỦA ĐÔNG PHƯƠNG GIA, THIÊN PHÚ KINH NGƯỜI, CỰC KỲ CÓ KHÍ PHÁCH.

“VẬY LÚC NÀO THÌ TRỞ VỀ?” MỘ TUYẾT HỎI.

ĐÔNG PHƯƠNG TRÀ TRÀ NẮM LẤY TÓC MÌNH NHÌN SANG HƯƠNG DỤ BÊN CẠNH, MỘ TUYẾT VÀ LỤC THỦY CŨNG ĐỒNG THỜI NHÌN VỀ PHÍA HƯƠNG DỤ.

Đông Phương Tra Tra hoàn toàn không quan tâm đến những chuyện này, cho nên biết lúc nào trở về, đại khái chỉ có thị nữ của nàng, Hương Dụ.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 483: Lại Đến Đường Gia

Hương Dụ lập tức cúi đầu, nói:

“Là vé chiều, ngày mai có thể đến nơi.”

Mộ Tuyết gật đầu, sau đó nói:

“Đậu Nha có vẻ như rất thích đi theo em, vậy trước cứ mang theo đi.”

“Ah?” Đông Phương Trà Trà đầy uể oải.

Nó chảy nước miếng đấy.

Lúc cho nó đánh răng, nó còn cắn bàn chải đánh răng.

Nhưng có mấy cái răng mọc sai chỗ, hôm nào thừa dịp nó ngủ thiếp đi, phải nhổ ra cho nó.

Sau đó Mộ Tuyết lại dặn dò thêm một vài điều.

Lần dặn dò này kéo dài đến tận lúc lên xe vào buổi trưa.

Đám người Lục Thủy đương nhiên là đi theo tiền Đông Phương Trà Trà đến nhà ga.

“Bái bai.” Đông Phương Trà Trà vẫy tay với Lục Thủy và Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết tự nhiên cũng vẫy tay lại, Lục Thủy thì không hề động đậy.

Loại biểu muội như này, tốt nhất là đừng chào làm gì, Nhục Thực Hoa cũng cho nàng luôn đấy, không quay lại nữa cũng được.

Không lâu sau, xe lửa rời đi, Lục Thủy và Mộ Tuyết cũng xoay người rời đi.

“Lục Thiếu gia, ngày mai chúng ta xuất phát lúc mấy giờ?” Mộ Tuyết hỏi một câu.

“Vé xe là đêm nay, sáng mai có thể đến nơi.” Lục Thủy nói.

Hắn vừa mới bảo Chân Võ đi mua.

Đám người Đông Phương Tra Tra đã trở về hết, hắn nghĩ rằng Mộ Tuyết hẳn là cũng sẽ nghĩ đến việc trở về.

Mặc dù không phải là về Mộ gia, nhưng có thể nhìn thấy hai đứa em gái của mình, nàng có lẽ cũng sẽ vui vẻ hơn một chút.

“Đêm nay sao?” Mộ Tuyết có chút ngoài ý muốn.

“Ừm, nhưng bây giờ trước tiên cần phải ăn no đã.” Lục Thủy nói.

“Được.” Mộ Tuyết cười nhẹ đáp.

...

Hôm sau, Lục Thủy và Mộ Tuyết đã đến gần Đường gia, bởi vì không thể đi thẳng tới Đường gia cho nên hai người chỉ có thể xuống xe ở gần đó.

Bởi vì vé xe là liên đới, cho nên Mộ Tuyết tối hôm qua lại dựa vào người Lục Thủy ngủ một đêm.

Mộ Tuyết cảm thấy Lục Thủy chính là cố ý.

Nhưng mà không có chứng cứ.

Đương nhiên, nàng không hề ghét việc dựa lên người Lục Thủy ngủ.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, bên này.” Mộ Tuyết vừa xuống xe liền nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

Quay đầu nhìn qua, là Nhã Lâm đang được Nhã Nguyệt nắm tay.

Nhìn thấy Mộ Tuyết, Nhã Lâm và Nhã Nguyệt lập tức đi tới.

“Chị Mộ Tuyết.” Nhã Nguyệt nhẹ giọng gọi một câu.

Lúc này nàng cũng buông tay Nhã Lâm ra, nàng đã nắm tay cô bé từ nãy tới giờ rồi.

Có chị Mộ Tuyết ở đây thì không phải lo lắng Nhã Lâm chạy loạn nữa, nếu không, để cô bé chạy loạn trong nhà ga sẽ

rất nguy hiểm.

Mộ Tuyết cười với Nhã Nguyệt, nói:

“Chờ rất lâu sao?”

“Không lâu...”

“Lâu lắm rồi, trời còn chưa sáng chị Nhã Nguyệt đã kéo em dậy, mệt chết luôn rồi.” Nhã Nguyệt còn chưa kịp nói hết thì đã bị Nhã Lâm cắt ngang.

Nhã Nguyệt trừng Nhã Lâm một chút, thật muốn giáo huấn đứa em gái này.

Nhưng có chị Mộ Tuyết ở đây, nàng chỉ có thể bỏ qua.

Lục Thủy nhìn hai người, không nói gì thêm, cần đánh thì có thể gọi hấn.

Hấn có kinh nghiệm.

Đặc biệt trong việc dạy dỗ em gái.

“Anh rể.” Nhã Nguyệt lễ phép gọi Lục Thủy một tiếng.

Nàng nghe thấy Chân Võ Chân Linh gọi Mộ Tuyết là Thiếu nữ nãi nãi, cho nên nàng cảm thấy gọi Lục Thủy là anh rể hấn là khá lễ phép.

Lục Thủy nhìn Nhã Nguyệt một chút, sau đó gật đầu.

Có mắt nhìn hơn Đông Phương Tra Tra.

Mộ Tuyết ở bên cạnh cũng cảm thấy thú vị, nàng không nghĩ tới Nhã Nguyệt sẽ trực tiếp gọi Lục Thủy là anh rể.

Nhã Lâm thì nhìn chăm chăm Lục Thủy, Lục Thủy cũng nhìn chăm chăm Nhã Lâm, cho đến tận khi Nhã Lâm sợ sệt mà trốn vào sau lưng Mộ Tuyết mới coi như thôi.

Đứa nhóc này khả năng cũng là một đứa nhóc cần ăn đòn.

‘Cũng không biết kiếp này ta có thể có đứa em gái hay em trai nào không, nếu như có, thì ra tay đến mức nào mới thích hợp đây?’ Lục Thủy cảm thấy đánh nhiều thêm mấy lần là biết.

“Tỷ tỷ, đồ ăn vặt nè.” Nhã Lâm đưa cho Mộ Tuyết một ít đồ ăn vặt.

Đây là những thứ mà nàng cho là tốt nhất trong những ngày này.

Nàng vẫn luôn nhớ là phải để phần cho Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết đưa tay nhận lấy.

Sau đó bọn họ cùng nhau đi về Đường gia.

Đường gia không giống với Mộ gia hay Lục gia.

Họ sống giữa một cái hồ.

Ở trung tâm hồ có một hòn đảo, đây là nơi trực hệ Đường gia ở.

Mà ông bà ngoại của Nhã Lâm Nhã Nguyệt cũng không phải trực hệ, tất cả không ở trên hòn đảo mà là ở trong một ngôi nhà không tề ở bên hồ.

Trên thực tế, Đường Y đã gia nhập Mộ gia, bọn họ hoàn toàn có đủ tư cách vào trong đảo ở.

Phải biết rằng, Đường Y gả cho Mộ Trạch, một trong ba vị chủ sự của Mộ gia, làm phu nhân, luận về thân phận địa vị thì hoàn toàn không kém trực hệ Đường gia, chỉ có lớn hơn chứ không kém.

Chỉ là cha mẹ Đường Y không muốn đi mà thôi.

Lục Thủy và Mộ Tuyết muốn ở chỗ này một ngày, cho nên sẽ phải quấy rầy hai vị tiên bối một chút.

Về phần lễ gặp mặt, đương nhiên là cần.

Đồ tặng không thể quá quý giá, cũng không thể quá xuê xòa được.

Lục Thủy không có khái niệm về mấy cái này, cho nên đều là do Chân Võ Chân Linh chuẩn bị.

Mộ Tuyết cũng bảo Đinh Lương chuẩn bị đồ, nếu không đi Đường có thể sẽ bị nói.

Kiếp trước, nàng và những người khác của Mộ gia không giao lưu gì nhiều.

Mà Mộ gia cũng không chào đón nàng, nhưng kiếp này lại không giống lắm, cho nên nàng vẫn muốn vì di Đường mà cân nhắc.

Dù sao Nhã Lâm Nhã Nguyệt cũng đã gọi nàng hai tiếng tỷ.

Không bao lâu sau, đám người Lục Thủy đã đi tới khu vực Đường gia, bọn hắn đi thẳng tới chỗ bên hồ, bây giờ vẫn còn sớm, người trên đường không nhiều, nhưng nơi này cũng không kém so với Mộ gia.

Miệng ăn cũng rất nhiều.

Về phần có phải đều là Đường gia hay không, Lục Thủy không thể nào biết được.

Kiếp trước chưa từng nghe nói về Đường gia.

Cũng không có chỗ nào khiến người ta chú ý tới.

Có điều đường đi ở đây có chút khác so với Mộ gia, nơi này có rất nhiều trận pháp.

Đường gia là người chơi hệ trận pháp.

Tạo nghệ của trận pháp này, chỉ có thể nói là tạm được.

Lục Thủy tùy tiện liếc một cái rồi thôi, hoàn toàn không có ham muốn tìm tòi khám phá gì.

“Chị Mộ Tuyết, chúng ta có thể đi sạn đạo gỗ, xuôi theo hồ, cảnh ở đó rất đẹp.” Nhã Nguyệt nói với Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết lặng lẽ nhìn Lục Thủy một chút.

“Mộ Tiểu thư làm chủ là được.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Ở chỗ này không cần Mộ Tuyết phải hỏi ý kiến hắn.

Hắn vốn chỉ là nhân viên đi kèm.

Chỉ là rất nhanh Lục Thủy lại có chút ngại ngần cả người, Mộ Tuyết còn chưa gả vào, hắn tích cực cùng Mộ Tuyết đi khắp nơi thăm thân thích như vậy làm gì?

Thua lỗ.

Sau đó bọn hắn đi tiếp, người ở chỗ này càng ít hơn.

Nhã Nguyệt dẫn bọn họ đi tới bên trên đường lát gỗ.

Nhã Lâm đi cạnh Mộ Tuyết nói líu ríu không ngừng, thi thoảng lại than phiền vài câu rằng Nhã Nguyệt bắt nạt cô bé.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 484: Mộ Tuyết Từ Chối Nói Chuyện

Nhã Nguyệt lập tức phản bác:

“Nào có, rõ ràng là do Nhã Lâm không nghe lời.

Đây cũng không phải là nhà mình, mà em đến lễ phép cơ bản cũng không có.

Nếu mẹ ở chỗ này thì đã sớm bị đánh đòn rồi.”

Mộ Tuyết nhìn hai nàng, mỉm cười.

Nhã Nguyệt có thể cảm giác được, chị Mộ Tuyết đang rất vui vẻ.

Nàng nhớ rõ rằng từ nhỏ đến lớn, chị Mộ Tuyết đều là một bộ dáng mặt lạnh như băng, cho người ta một loại cảm giác xa cách.

Nàng muốn tới gần cũng không dám.

Bây giờ thì không giống với lúc trước.

Lục Thủy đi ở phía sau, hẳn không định đi lên quấy rầy ba người Mộ Tuyết.

Với hẳn mà nói, cảnh tượng này cũng không đến nỗi nào.

Ở kiếp trước, Mộ Tuyết vẫn luôn sống lẻ loi một mình.

Tận cho đến khi gặp được hẳn.

Kiếp này nàng không cần phải cô độc như vậy nữa.

Lục Thủy có thể cho nàng rất nhiều thứ, nhưng loại tình thân như này thì muốn cũng không cho được.

Trên đường đi, nhóm Lục Thủy cũng gặp được không ít người, nhưng không ai chú ý tới bọn hẳn.

‘Xem ra người của Đường gia cũng không ít, không nhớ hết được mặt người trong nhà nên đối với người xa lạ chẳng

có chút tò mò gì.’ Lục Thủy nghĩ, cảm thấy cũng đúng, dù sao đây cũng không phải khu vực trực hệ.

Người xa lạ tới tiêu trần Thu Vân cũng sẽ không có ai đi để ý.

Kể cả nhìn thấy Chân Võ Chân Linh mang theo người xa lạ đi vào tiêu trần Thu Vân, hẳn cũng không cảm thấy có gì đáng tò mò.

Sau đó bọn hắn đi tới trước một tòa nhà tương đối lớn.

Hẳn là tòa nhà lớn nhất ở khu vực này.

“Đến rồi.” Nhã Nguyệt nói.

Đám người Lục Thủy vừa đi vào liền thấy có hai người đi ra.

Một người đàn ông trung niên, người còn lại là một người đàn bà trẻ trung, trên người hoàn toàn không có dấu vết của thời gian.

Đây chính là cha mẹ của Đường Y, ông bà ngoại của Nhã Nguyệt Nhã Lâm.

“Ông ngoại, bà ngoại.” Nhã Nguyệt và Nhã Lâm ngoan ngoãn gọi một tiếng.

Nhìn thấy hai người này đi ra, Lục Thủy tất nhiên cũng cung kính hành lễ, Mộ Tuyết cũng vậy:

“Vãn bối là Lục Thủy.”

“Vãn bối là Mộ Tuyết.”

“Ra mắt hai vị tiền bối.”

“Khách khí, khách khí rồi, người trong nhà không cần phải như vậy.” Ông ngoại của Nhã Nguyệt, Đường Quân lập tức mở miệng nói.

“Nhã Nguyệt và Nhã Lâm nghe nói hai đứa muốn tới đây, đã hào hứng suốt cả một đêm đấy.

Vào nhà ngồi trước đi.” Bà ngoại Nhã Nguyệt, Trần Văn, cũng cười nói.

Thiếu gia Lục gia hai người cũng biết.

Mộ Tuyết là Thiếu phu nhân của Lục gia, loại chuyện này hai người lại càng rõ hơn.

Cho hai ông bà già như hai người mười cái lá gan, hai người cũng không dám lơ là chuyện tiếp đãi.

Đừng nói là hai người, ngay cả Tộc trưởng Đường gia mà nhìn thấy Lục Thủy thì cũng phải hạ giọng nói chuyện.

Nếu như bọn họ biết người tới là Lục Thủy, chắc chắn sẽ có hành động.

Xoát chút cảm giác tồn tại cũng tốt.

Dù sao thì Đường gia cũng hoàn toàn không thể so sánh được với Lục gia.

Lục Thủy và Mộ Tuyết đương nhiên không ý kiến gì.

Chuyện nhỏ, tùy cảnh ứng phó.

Kể cả Tộc trưởng Đường gia tới, bọn hắn cũng sẽ không cảm thấy khó chịu, chuyện như vậy đã gặp qua nhiều rồi.

Kiếp trước thân là Thiếu nữ nãi, Thiếu gia Lục gia, chỉ cần nghe được thân phận này thì không có người nào dám bất kính đối với bọn hắn.

Về sau bọn hắn mạnh lên, đừng nói là bất kính, người ta ngay cả gặp mặt cũng không dám gặp.

Cũng may bọn hắn căn bản không bước ra khỏi cửa mấy, nếu không lúc đánh nhau cãi nhau, thì đối với những tu chân giả khác mà nói chính là tin dữ.

Đương nhiên, lúc phát sinh loại tình huống như này, thời đại đã đổi.

Mà lại không phải lần một lần hai.

Đến chạng vạng tối, Mộ Tuyết ngồi trong sân nhìn Nhã Lâm chơi với tiểu yêu quái, vừa chơi vừa kêu lên:

“Tóc, tóc, đừng nhổ tóc ta.”

“Không được kéo quần áo của ta, là chị ta mua cho đấy.”

Đúng vậy, hôm nay Mộ Tuyết đã đưa hai đứa nhỏ này đi dạo phố.

Lục Thủy không có đi cùng.

Hắn nói là đi câu cá, câu đến giờ vẫn chưa thấy mặt mũi đâu.

“Chị Mộ Tuyết, em cho chị xem cái này nè.” Nhã Nguyệt ngồi xuống bên cạnh Mộ Tuyết, nói.

Sau đó Nhã Nguyệt vươn tay, tiếp đó nắm hai tay vào nhau, rồi từ từ mở ra.

Nàng vừa mở tay ra, một luồng ánh sáng bỗng xuất hiện, mờ mờ ảo ảo, lại lung linh như cảnh đẹp thế gian.

Mộ Tuyết hơi ngạc nhiên, cái này thật đúng là đẹp mắt.

“Đẹp không ạ? Đây là em lĩnh ngộ được ở tổ địa, có điều cái này chẳng có chút tác dụng gì với tu vi cả.” Nhã Nguyệt vừa cười vừa nói.

Dường như không để tâm mấy đến chuyện này.

Người khác ở tổ địa để lĩnh ngộ công pháp, thông hiểu pháp thuật.

Nàng thì tốt rồi, trực tiếp lĩnh ngộ được một thứ đồ chơi giống như pháo hoa này.

Không có lực công kích, không có lực phòng ngự, ngoại trừ đẹp mắt thì hoàn toàn không có tác dụng gì.

“Đẹp.” Mộ Tuyết nhẹ giọng trả lời một câu.

Sau đó nàng vươn tay đặt lên tay của Nhã Nguyệt, tiếp đó nhẹ nhàng lật mu bàn tay của Nhã Nguyệt lên.

Phía trên mu bàn tay của Nhã Nguyệt xuất hiện một ấn ký.

Nhìn thấy ấn ký này, Nhã Nguyệt lập tức nói:

“Ấn ký này cũng là có lúc ở tổ địa.

Lúc tối thi thoảng nó sẽ lại sáng lên, rất ảnh hưởng đến giấc ngủ, lúc tu luyện cũng dễ khiến người ta phân tâm.

Ngoài ra cũng không có gì.

Bố cũng nói tạm thời không có vấn đề gì cả, xảy ra chuyện gì khác thì lại nói với bố.”

Mộ Tuyết gật gật đầu, không nói gì thêm.

Nhưng nàng vẫn cầm tay Nhã Tuyết quan sát ấn ký.

Ấn ký này liên kết với thông đạo Khởi Nguyên Thạch, có người muốn dựa vào thông đạo này để đạt được một mục đích nào đó.

Về phần mục đích này là gì, nàng không biết.

‘Có nên liên lạc thử một chút hay không đây?’ Câu hỏi này thoáng hiện lên trong lòng Mộ Tuyết.

Suy nghĩ một lát, Mộ Tuyết liền nảy ra một ý.

“Nhã Tuyết, trước tiên em đừng động đây.” Mộ Tuyết nhẹ nhàng nói.

Nhã Nguyệt không rõ Mộ Tuyết định làm gì, nhưng chị Mộ Tuyết trước đây là một thiên tài, có lẽ là biết khá nhiều.

Ví dụ như chuyện dạy nàng tu luyện chẳng hạn, cho nên nàng rất tin tưởng Mộ Tuyết.

Sau đó Nhã Tuyết liền ngồi im, yên lặng chờ.

Mộ Tuyết nắm tay, đặt tay mình lên tay Nhã Nguyệt, sau đó một luồng sức mạnh đi từ tay nàng vào tay Nhã Nguyệt.

Khi luồng sức mạnh này vừa liên kết với ấn ký, Mộ Tuyết liền nghe thấy giọng nói của một người, rất rõ ràng:

“Làm ơn, làm ơn đồng ý nói chuyện với ta.”

“Ta, ta không có ác ý.”

Mộ Tuyết hơi bất ngờ, vậy mà lại có người cầu xin được nói chuyện.

Sau đó, Mộ Tuyết trực tiếp đáp lại một câu:

“Không.”

Phía đối diện im bật.

Giống như là chưa từng nghĩ tới việc đối phương sẽ lựa chọn trực tiếp từ chối.

“Không phải, người nghe ta nói, ta...”

Mộ Tuyết không cho đối phương thời gian phản ứng, trực tiếp phong ấn lại.

Ngăn cách ấn ký ở giữa thông đạo.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 485: Tin Tức

Đàn ông, nàng không muốn xử lý, hơn nữa trực giác nói với nàng rằng chuyện này sẽ rất phiền phức.

‘Chờ Lục Thủy xử lý đi, kiếp trước bí mật mạnh lên như vậy, kiếp này sau khi kết hôn chắc chắn cũng sẽ bí mật mạnh lên.

Để xem lần này ta đào người thế nào.’ Mộ Tuyết thầm nghĩ trong lòng.

Sau này Lục Thủy nhất định có thể xử lý chuyện kia, cho nên nàng không cần phải nhúng tay vào.

Lại nói đôi phương cũng không phải Lục Thủy, tại sao nàng phải đồng ý nói chuyện với hắn chứ?

Dù sao ở kiếp trước, kiếp nạn lớn nhất của Mộ gia chính là bị Lục Thủy san bằng, ngoài ra cũng không có vấn đề gì nhiều.

Ai mà biết được người ở bên trong Khởi Nguyên Thạch là tốt hay là xấu đây.

“Được rồi, trong khoảng thời gian này hắn là nó sẽ không sáng lên nữa, nếu như có, nhớ nói cho chị biết.” Mộ Tuyết thu tay lại, nói.

Nhã Nguyệt cũng không thấy Mộ Tuyết làm gì, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

--

Lúc Thủy lúc này đang ngồi ở bên hồ câu cá, người câu cá ở nơi này cũng không chỉ có một mình hắn.

Câu cá thật ra cũng khá thú vị, nhưng Lục Thủy tới đây chủ yếu vẫn là để tranh thủ thời gian tích lũy sức mạnh thiên địa.

Thuận tiện nghe Chân Võ báo cáo tin tức gần đây có được.

“Gần đây có nghe ngóng tin tức của Minh Thổ, rất phiền diện, chỉ biết là Minh Thổ không xảy ra chuyện lớn gì.” Chân Võ mở miệng nói.

Lục Thủy gật đầu, mặc dù tin tức này quả thật chẳng hữu ích gì mấy, nhưng đối với hắn mà nói, thế đã là đủ rồi.

Nếu như Đại Trưởng lão xuất thủ thì sẽ không phải là không có chuyện lớn gì nữa.

‘Tạm thời không cần lo lắng đến Đại Trưởng lão phía bên kia nữa, cũng coi như là chuyện tốt, nếu không thì còn phải đi đàm phán với mấy vị Trưởng lão, thật sự rất phiền phức.’ Lục Thủy nhẹ nhàng thở phào trong lòng.

Lần đàm phán này sẽ không phải là “Ta muốn cưới Mộ Tuyết, ai đồng ý, ai phản đối” mà là..., tóm lại là không tốt lắm.

Có thể tránh thì đương nhiên phải tránh.

“Hai người Lạc Phong đã đi đến địa giới ma tu, bọn hắn đang điều tra người mà Thiếu gia nhắc đến lần trước kia, Chiến Vô Ảnh.

Cũng đã tra được một ít tin tức rồi, đôi phương ở ma tu có thanh danh rất lớn, nghe nói là ma tu có thiên phú nhất trong mấy năm trở lại đây.

Thực lực cao cường.

Nhưng lại không tra được nguồn gốc, Lạc Phong nói đôi phương giống như xuất hiện từ hư không vậy.” Chân Võ nói.

Ngừng một chút, Chân Võ lại bổ sung thêm:

“Liên quan tới danh sách người tiếp đơn của Thiếu gia ở bên phía Ân Thiên tông kia, bọn hắn cũng đã làm xong một cái.

Bây giờ Lưu Hỏa đang xếp thứ mười một trên bí giám, ngay dưới Thần Nữ Tử Y mới nổi kia.”

Những thứ khác Lục Thủy không quá để ý, nhưng khi nghe được câu cuối cùng, hắn lại có chút ngạc nhiên:

“Sắp đuổi kịp Thần Nữ Tử Y rồi?”

“Đúng vậy, nghe nói là bởi vì chuyện của kiếm đạo vô thượng, chuyện này đã nâng cao của danh tiếng của Lưu Hỏa

lên rất nhiều.” Chân Võ giải thích một câu.

Những thứ này hẳn đã sớm hỏi qua.

Lục Thủy cau mày lại, nói tới nói lui hẳn vẫn không bằng Mộ Tuyết.

Gọi một tiếng Thần Nữ thì là lợi hại à?

Được rồi, Mộ Tuyết đúng là lợi hại.

‘Xếp hạng chỉ còn kém một bậc, có phải đã nói rõ rằng ta sắp có thể đánh thắng Mộ Tuyết rồi hay không?’ Lục Thủy thâm an ủi mình một câu.

Hắn cũng biết thực lực của Mộ Tuyết không phải thứ mà bây giờ hắn có thể so sánh được, nhưng năm rộng tháng dài, tất cả đều có khả năng.

Mộ Tuyết không tu luyện, bản thân đã trở thành người bình thường, tiến độ chắc chắn không nhanh bằng hắn.

Hơn nữa hắn cũng chỉ cần một cơ hội để có thể đánh Mộ Tuyết một quyền, vậy là đủ rồi.

Với thân thể của một người bình thường, nàng chắc chắn không chịu nổi.

Đụng một cái là có thể đập nát nàng.

Sau đó Lục Thủy không nghĩ nhiều nữa, hẳn có tận hai thân phận ở trên bí giám, Mộ Tuyết có không?

Cố gắng thêm một chút, hẳn còn có thể đưa cả Đông Phương Hạo Nguyệt lên.

Nhưng mà đưa Đông Phương Hạo Nguyệt lên thì sẽ có ảnh hưởng tương đối lớn tới hắn.

Không thích hợp.

“Ma tu bên kia không cần tra rõ ràng nguồn gốc, thi thoảng để mắt tới là được, có bảo vật quan trọng xuất hiện thì phải lập tức báo cho ta biết.” Lục Thủy nói.

Kiếp này đã bị sự xuất hiện của hắn ảnh hưởng tới rất nhiều, sau này đối phương có thể thành công dạy hắn làm người hay không vẫn còn là ẩn số.

Vì để không thay đổi quỹ tích lịch sử, hắn quyết định tự đưa mình qua, để cho đối phương dạy hắn làm người.

Chân Võ gật đầu, tiếp tục nói:

“Truyện ký Thân Ma đã đưa đến chỗ Cầu Tử, Cầu Tử nói cái đó căn bản là một cuốn nhật ký, cần thì đợi đến lúc nó có linh cảm sẽ cố gắng viết tiếp.

Nhưng cụ thể là lúc nào mới có thì còn chưa biết.”

Lục Thủy gật đầu, hắn thật ra rất muốn biết tình huống của Lục, đương nhiên, nếu không có thì cũng không ảnh hưởng gì mấy.

Căn cứ vào những gì hắn biết hiện tại, cũng đã có thể suy đoán được ra không ít thứ.

“Còn gì nữa không?” Lục Thủy hỏi.

Chân Võ lắc đầu:

“Tạm thời mới chỉ có như vậy, tin tức của Tiên Đình, Thần Chúng và Phật môn, trừ khi có động tĩnh lớn, không thì rất khó thu thập.”

Lục Thủy cũng không để ý nhiều, tiếp tục câu cá.

Chờ trời tối hắn rời về sau.

Bởi vì chỉ ở đây một buổi tối, cho nên Lục Thủy không có ý định đi quấy rầy Mộ Tuyết chơi với hai đứa em gái của nàng.

Dù sao thì có người ngoài là hắn ở đó, luôn sẽ có người để ý.

Sau khi trời tối, Lục Thủy phát hiện ven hồ có ánh đèn sáng lên, ở mép hồ còn xuất hiện ánh sao.

“Hồ này rất được nha.” Lục Thủy cảm thán.

“Nhìn rất đẹp đúng không?” Một tiếng nói đột nhiên vang lên bên tai Lục Thủy.

Lục Thủy quay đầu nhìn sang, phát hiện là Mộ Tuyết cùng hai người Nhã Lâm Nhã Nguyệt đang đi tới.

“Mộ Tiểu thư sao lại tới đây?” Lục Thủy hỏi.

Cũng may hấn cẩn thận, không lấy Thiên Địa Trận Văn ra nhìn, nếu không thì đã xong đời rồi.

“Nhã Nguyệt nói với Nhã Lâm rằng hồ ở đây ban đêm nhìn rất đẹp, cho nên chúng ta đi tới ngắm thử, vừa vặn biết Lục Thiệu gia ở chỗ này câu cá, liền tới đây.” Mộ Tuyết bình tĩnh nói.

“Mộ Tiểu thư muốn thử một chút không?” Lục Thủy đưa cần câu cho Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết lúc đầu cũng muốn thử, nhưng suy nghĩ một chút lại nói:

“Không cần, ta nhìn Lục Thiệu gia là được rồi.”

Mặc dù câu cá tương đối thú vị, nhưng nhìn Lục Thủy câu cá, đối với Mộ Tuyết mà nói lại càng thú vị hơn.

Chân Linh nghe vậy, nhanh nhẹn đặt xuống một cái ghế dựa ở sau lưng Mộ Tuyết, để nàng có thể ngồi cạnh Lục Thủy.

Lục Thủy quay đầu nhìn Mộ Tuyết, nhìn thấy ánh mắt của Lục Thủy, Mộ Tuyết khẽ mỉm cười.

Cực kỳ xinh đẹp.

Lục Thủy sững sốt, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại, sau đó nhìn về phía mặt hồ, nói:

“Mộ Tiểu thư như này thì ta không câu được cá.”

Mộ Tuyết nghi ngờ hỏi lại:

“Tại sao?”

“Cá dưới nước không chừng lại đang xếp hàng bên hồ để nhìn Mộ Tiểu thư mất rồi, còn con nào thèm cần lưỡi câu của ta nữa chứ.” Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, không trả lời vấn đề này.

Không câu được thì không câu được.

Lục Thủy vừa dứt lời thì cần câu của hấn động đậy.

Một con cá vừa mắc câu.

Lục Thủy hơi bất ngờ, sau đó dùng lực kéo cần lên, soạt, một con cá lớn trực tiếp bị kéo ra khỏi mặt nước.

Lục Thủy: "...”

Mộ Tuyết: "...”

Nhìn con cá mắc câu, bầu không khí nhất thời trở nên xấu hổ.

Mộ Tuyết mở lời phá vỡ sự bối rối này, nói khẽ:

“Lục Thiệu gia nhanh vậy đã câu được cá rồi?”

Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Mộ Tuyết, bình tĩnh nói:

“Có thể là do tú sắc khả xan.”

Mộ Tuyết: "...”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 486: Đông Phương Thập Lý?

Cuối cùng, Lục Thủy để Chân Võ nướng con cá không có mắt kia lên.

Sớm không mắc câu muộn không mắc câu, tại sao lại cứ vào đúng lúc hắn nói chuyện với Mộ Tuyết mới mắc câu?

Đây là đang làm gì?

Đến tìm âm áp à?

Cho nên, Lục Thủy chỉ có thể thành toàn cho con cá này, để nó trở thành mỹ thực trong miệng bọn hắn.

“Chị Mộ Tuyết ngày mai định đi Xảo Vân tông sao?” Nhã Nguyệt đang ăn cá nướng, đột nhiên tò mò hỏi một câu.

Mộ Tuyết nhìn Nhã Nguyệt, nhẹ nhàng gật đầu:

“Ừm, đi xem chút cảnh sắc gọi là Lãng Hải Tinh Dũng.”

“Thứ mà mấy trăm chục năm mới có một lần trong truyền thuyết kia?” Mắt Nhã Nguyệt sáng lên, thứ này nàng mới chỉ nghe nói qua, chứ chưa từng nhìn thấy.

Thậm chí nó cụ thể như thế nào cũng không biết.

“Ừm.” Do dự một chút, Mộ Tuyết lại nói:

“Nhã Nguyệt muốn đi à?”

“Muốn đi.” Nhã Nguyệt vừa cười vừa nói, chỉ là không đợi Mộ Tuyết nói gì đã tiếp tục:

“Nhưng không thể đi được.”

Mộ Tuyết hơi nghi hoặc:

“Vì sao không thể đi?”

“Chúng ta còn nhỏ, mẹ không cho chúng ta ra ngoài, nói rằng bên ngoài rất nguy hiểm.

Chị Mộ Tuyết cùng anh rể bồi đắp tình cảm, chúng ta cũng không thể quấy rầy.

Cho nên để lần sau đi.” Nhã Nguyệt giải thích.

Mộ Tuyết sững sờ nhìn Nhã Nguyệt.

Cuối cùng, nàng đưa tay xoa xoa đầu Nhã Nguyệt:

“Yên tâm đi, sau này chắc chắn sẽ có người mang Nhã Nguyệt đi xem.”

“Em đây? Cả em nữa!” Nhã Lâm chen cái đầu nhỏ vào giữa hai người, muốn để Mộ Tuyết sờ một chút.

Nhã Nguyệt mỉm cười gật gật đầu, có một người chị thật ra rất tốt.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, không nói gì.

Hắn đang nghĩ, nếu như em trai em gái mình cũng nhu thuận nghe lời, thì có nên nhượng bộ hay không?

‘Không nghĩ nữa, chờ đến lúc ba mẹ có thì lại nói.’

Lục Thủy đương nhiên sẽ không không thích việc có thêm em trai em gái, chỉ sợ trí thông minh của chúng nó cũng như Đông Phương Tra Tra mà thôi.

Đây là một chuyện rất nhức đầu.

--

Buổi chiều hôm sau, Lục Thủy và Mộ Tuyết tạm biệt Nhã Nguyệt, Nhã Lâm.

Bởi vì Lăng Hải Tinh Dũng có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, cho nên qua đó sớm hai ngày sẽ dư dả thời gian hơn.

Trước khi đi, Nhã Lâm lại cho Mộ Tuyết không ít đồ ăn vặt, đây đều là các nàng bớt ăn bớt mặc mà tiết kiệm được.

Hương vị quả thật không tệ.

Đến Xảo Vân tông cần đi mất một đêm.

Lục Thủy cảm thấy mấy ngày nay ngày nào cũng như ở trên đường vậy.

Từ sau khi hắn rời khỏi Minh Thổ, chính là nghỉ ngơi một ngày đi đường một ngày.

Đây hình như đã là ngày thứ năm rồi thì phải?

Dưới tình huống bình thường thì hẳn đã sắp tấn thăng 4.5 rồi.

Đáng tiếc mấy ngày nay ngày nào cũng ở cùng Mộ Tuyết, cho nên tiến độ chậm xuống rất nhiều, nhưng còn cách mục tiêu cũng không quá xa.

Trước khi trở về, tất nhiên có thể lên được 4.5, vậy sẽ chỉ còn cách ngũ giai rất gần.

Trên đường đi, Lục Thủy không ngủ, cũng không tu luyện Vô Vi PHáp hay Hữu Vi Pháp.

Mộ Tuyết dựa vào người hẳn như vậy, không thể không để ý.

...

Ngày hôm sau.

Lục Thủy đã tới Xảo Vân tông.

“Thiếu gia, Tộc trưởng và Tộc trưởng Phu nhân tạm thời không ở Xảo Vân tông, nghe nói đã ra biển rồi, hành tung cụ thể thế nào chúng ta cũng không biết.” Chân Võ nói.

Lục Thủy gật gật đầu, không nói gì thêm, cha mẹ hẳn muốn đi đâu còn cần phải khai báo với người khác sao?

Có lẽ ra biển chỉ là nói vậy, không chừng còn đang nấp ở Xảo Vân tông nhìn trộm bọn hắn đây.

Dựa vào tính cách của mẹ hắn, loại chuyện này không phải là không thể.

Có điều gần đây cha mẹ hình như muốn sinh thêm đứa thứ hai, như vậy khả năng xảy ra chuyện kia sẽ giảm đi nhiều.

Hai cụ già đi tốn thời gian nặn ra một đứa nhỏ.

Trên lý thuyết cũng không dễ dàng gì, thực lực của cha hắn đã gần tới thất giai Nhập Đạo, chỉ còn một bước nữa là sẽ thoát khỏi cảnh giới thông thường.

Mẹ hắn cũng không kém cha hắn bao nhiêu.

Trông cậy hai người họ có thể có một đứa nữa, quá khó rồi.

Lục Thủy trước đây nghiên cứu vấn đề này rất kỹ, nếu chờ hẳn kết hôn xong rồi mà cha mẹ vẫn còn đang xoắn xuýt vấn đề “đứa thứ hai” thì hẳn có thể làm ra một loại thuốc giúp loại bỏ ảnh hưởng của cảnh giới thực lực đối với việc mang thai.

Đáng tiếc những thứ thuốc này ở kiếp trước đối với hẳn cũng chẳng có tác dụng gì.

Cảnh giới thực lực đã vượt ra khỏi phạm vi công hiệu của thuốc.

“Trước tìm một chỗ nghỉ ngơi đi.” Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết ở trên xe mặc dù đã ngủ khá nhiều, nhưng tinh thần có lẽ cũng không quá tốt.

Cứ để nàng nghỉ ngơi tiếp đi.

Không bao lâu sau, bọn hắn đi đến sân nhỏ nơi từng nghỉ ngơi lần trước.

“Mộ Tiểu thư hay là cứ đi nghỉ ngơi một lúc đi.” Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết gật đầu.

Tối hôm qua nàng thật ra không ngủ chút nào, chỉ là nhắm mắt giả vờ ngủ để dựa lên người Lục Thủy mà thôi.

Nàng định dựa một hồi rồi sẽ ngủ tiếp, ai mà biết trời lại sáng nhanh như vậy.

Cả một đêm không ngủ.

Cho nên nàng bây giờ rất buồn ngủ.

“Lục Thiếu gia cũng chú ý nghỉ ngơi.” Mộ Tuyết khẽ nói.

Lục Thủy gật đầu biểu thị đã biết.

Sau khi nhìn Mộ Tuyết trở về phòng rồi, Lục Thủy liền ngồi xuống sân, bắt đầu phác họa Thiên Địa Trận Văn ở trong đầu.

Một lúc lâu sau, hẳn bỗng cảm thấy có chút đói, thuận tay lấy một miếng điểm tâm ăn, chẳng qua lúc hắn đang định tiếp

tục giả vờ đọc sách thì đột nhiên cảm thấy bầu trời hình như tối xuống.

Lục Thủy ngẩng đầu nhìn lên.

Sau đó lông mày liền nhíu lại.

Trong mắt hần, sóng biển ngập trời đang lao về phía bên này.

Toàn bộ Xảo Vân tông đều nằm dưới ngọn sóng đó.

Giống như chỉ một giây sau, ngọn sóng kia sẽ bao phủ toàn bộ Xảo Vân tông.

Ngay lúc này, một bóng người xuất hiện trên trời cao.

Bóng người này đè hai tay xuống, sóng biển cũng trực tiếp bị nhấn xuống dưới, chỉ trong nháy mắt, mặt biển lại trở về yên bình.

Lục Thủy hơi kinh ngạc, dị thường ở hải vực, so với suy nghĩ của hần còn lớn hơn.

‘Xem ra không chỉ có vấn đề chỗ Minh Thổ, hần là còn có vấn đề khác, không biết cụ thể là cái gì?’ Lục Thủy thì thầm trong lòng.

Nhưng hần cũng không suy nghĩ nhiều nữa, bởi vì bóng người trên trời kia có vẻ như đang đi tới chỗ hần bên này.

Chỉ tầm chục giây sau, đối phương đã tới trước sân nhỏ của hần.

Khi người này đến, Chân Võ Chân Linh và Đinh Lương lập tức trở nên bất động.

Đương nhiên, cảm giác của mấy người đó cũng bị che đậy.

“Đông Phương Thập Lý?” Người tới nhìn về phía Lục Thủy, mở miệng nói.

Lục Thủy cảm thấy đắng chát trong lòng, cuối cùng đứng dậy, cung kính nói:

“Tiên bối Hồng Tố.”

Lục Thủy hơi tò mò, động tĩnh nhỏ như vậy, cần tiền bói Hồng Tố tự mình xuất thủ trấn áp sao?

Chương môn Xảo Vân tông, tu vi ít nhiều đều đến Nhập Đạo mà?

—

Dịch: MB_Boss

Chương 487: Đáng Đòi

“Vị hôn thê Tuyệt Tế của ngươi đâu?” Hồng Tố đi tới bên cạnh ngồi xuống, bởi vì không thấy Mộ Tuyệt đâu cho nên muốn hỏi một chút.

Tuyệt Tế so với Đông Phương Thập Lý này nhìn thuận mắt hơn rất nhiều.

“Đang nghỉ ngơi bên trong, tiên bối muốn gặp nàng, ta có thể đi gọi nàng dậy.” Lục Thủy cung kính nói.

“Không cần.” Hồng Tố nhìn Lục Thủy, nói:

“Đột nhiên tìm người như này, là muốn mượn một thứ.”

Lục Thủy hơi nghi hoặc, nhưng vẫn lập tức đồng ý:

“Tiên bối cứ nói.”

Hồng Tố trước nay chưa hề nói nhảm, vào thẳng vấn đề:

“Có mang theo Thất Lân Long Ngâm Kiếm không?”

Lục Thủy lấy Thất Lân Long Ngâm Kiếm ra, sau đó đưa tới:

“Có mang theo.”

Loại tiên bối cấp bậc này muốn Thất Lân Long Ngâm Kiếm, hẳn đương nhiên sẽ không có ý từ chối.

Dưới tình huống bình thường, hẳn dùng thanh kiếm này chẳng qua cũng là vì tương đối thuận tay mà thôi.

Đương nhiên, sau lần giáo dục kia, hẳn đã biết đây là di vật bà nội để lại, đem đi thế chấp thì không dám nữa, nhưng dùng hay không là vấn đề khác.

Hồng Tố cầm lấy Thất Lân Long Ngâm Kiếm, khẽ nói:

“Như vậy đi xuống sâu dưới hải vực cũng sẽ không rơi vào sân nhà người khác.”

Tiền bối Hồng Tố định đi xuống biển sâu? Lục Thủy hơi bất ngờ.

Nhưng Thất Lân Long Ngâm Kiếm vốn là có chút năng lực của Long tộc, đương nhiên có khả năng khống chế nước.

“Yên tâm đợi ở Xảo Vân tông đi, bên ngoài có náo loạn lớn đến đâu thì trong đây cũng sẽ không xảy ra bất kỳ vấn đề gì.” Hồng Tố nói với Lục Thủy.

Do dự một chút, Lục Thủy mới mở miệng hỏi:

“Tiền bối, dưới biển sâu xảy ra chuyện gì sao?”

Hồng Tố nhìn Lục Thủy một chút, nhẹ giọng cười nói:

“Sẽ không ảnh hưởng tới việc ngươi và hôn thê đi xem Lăng Hải Tinh Dũng.”

Lục Thủy: “...”

‘Ta cũng không nói nó sẽ ảnh hưởng tới việc ta và Mộ Tuyết xem Lăng Hải Tinh Dũng.’ Lục Thủy thầm nói trong lòng một câu.

Quả nhiên, những tiền bối như này đều sẽ không nói cho hấn bất cứ thứ gì hữu ích.

Vẫn là Nhị Trưởng lão tốt, dù bị hấn nói là thấp cũng không động thủ với hấn, còn trả lời hấn.

Chỉ là trên người luôn mang theo tiềm ẩn thuật pháp, cái này khiến người ta xem nhẹ thân phận thực sự, Nhị Trưởng lão Lục gia, của nàng.

Nếu không thì Đông Phương Tra Tra còn dám kéo Nhị Trưởng lão đi chơi mỗi lần nhìn thấy sao?

Tìm đánh chắc?

Hồng Tố cất Thất Lân Long Ngâm Kiếm đi, sau đó đứng dậy rời đi.

“Có rảnh thì đi gặp đám Du Dao, để bọn nó gặp vị hôn thê của ngươi một chút.

Không có gì xấu.”

Lục Thủy nhìn Hồng Tố rời đi, hấn rất ngạc nhiên, không xấu, vậy có chỗ nào tốt không?

Có điều Du Dao là vị tiên bói nào?

Kiếp trước, số lần hấn đến Xảo Vân tông cũng không nhiều.

Phần lớn tiên bói ở đây, nhiều lắm thì cũng chỉ gặp mặt một hai lần.

Trước có nhớ thì giờ cũng quên rồi, được rồi, suy nghĩ thật kỹ đi.

Nếu như là ở Lục gia thì hấn khẳng định không cần phải suy nghĩ gì, bởi vì ngoại trừ ba vị Trưởng lão, không có người nào khác cần hấn đối đãi cẩn thận.

Tuy nhiên, việc cấp bách bây giờ vẫn là đi tìm hiểu xem ở biển sâu đại khái đang xảy ra chuyện gì.

Lục Thủy quay đầu nhìn Chân Võ, lúc này Chân Võ Chân Linh đã khôi phục lại, cử động được bình thường.

“Thiếu gia?” Chân Võ đi đến bên cạnh Lục Thủy, cúi đầu nói.

Hấn nhận ra được có dị thường vừa xảy ra, nhưng nhất thời lại không biết rõ ràng là có chuyện gì.

Chênh lệch sức mạnh quá lớn, hơn nữa, hấn có một loại cảm giác, đối phương là cố ý để hấn biết.

Nếu không hấn thậm chí còn không mảy may có bất cứ cảm giác gì.

“Là một vị tiên bói, không cần để ý.” Lục Thủy đứng dậy nói.

Sau đó hấn đi ra ngoài, Chân Võ đương nhiên đi theo sau.

Chân Linh và Đinh Lương thì ở lại trong viện, bởi vì Mộ Tuyết vẫn còn đang nghỉ ngơi trong phòng.

Nhiệm vụ của các nàng là đảm bảo Mộ Tuyết bình yên vô sự.

...

Chờ đến khi đi ra ngoài rồi, Lục Thủy mới mở miệng nói:

“Hỏi thử một chút xem có tin tức liên quan đến biển sâu hay không.”

Nói xong, Lục Thủy tiếp tục đi về phía trước, hấn đi vào trong ngôi đình nhỏ bên bờ biển ngôi xuống.

Ở trong đây cũng không có ai khác, đợt sóng biển vừa rồi sớm đã đuổi hết những người bên trong đi.

Nhờ đâu sóng biển thực sự cuốn tới, đối với người có tu vi thấp mà nói, thì chính là bỏ mạng ở đây.

Cho nên hầu hết đều sẽ không nguyện ý trốn ở bên trong này, đợi đến khi sóng rút mới đi ra.

‘Tin tức về Lăng Hải Tinh Dững mặc dù không được truyền ra ngoài, nhưng vẫn có không ít người biết đến, lại còn kéo nhau đến đây sớm như vậy.’ Lục Thủy nhìn đám người rõ ràng đã tăng lên rất nhiều, thậm nhủ.

Chân Võ lúc này đang ở gần đó gọi điện.

Một lúc lâu sau, Chân Võ mới quay trở lại, nói:

“Thiếu gia, đã hỏi thăm qua, không có được bất cứ tin tức đặc biệt nào.”

“Xem ra là vượt ra khỏi nhận biết của tu chân giả bình thường.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Chân Võ ở bên cạnh không nói gì, tin tức về biển sâu thường có rất ít người biết, chứ đừng nói là chuyện vừa mới xảy ra như vậy.

Kể cả có tu vi cao, nếu như không có đủ con đường thì vẫn sẽ không thể nào biết được dưới biển sâu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lục Thủy đứng dậy đi tới bờ biển, hấn nhúng tay vào trong nước, nghĩ:

‘Cứ thử một chút vậy, không chừng có thể thu hoạch được chút gì đó.’

Nghĩ vậy, hấn liền bắt đầu thử kết nối với Côn Bằng, lần này không phải là để gọi Côn Bằng tới, mà là muốn mượn nhờ mắt của nó, xem thử xem dưới biển sâu đang xảy ra chuyện gì.

‘May mà ở trong phạm vi kết nối được.’ Lúc liên kết được với Côn Bằng, Lục Thủy cảm thấy có chút may mắn.

Bởi vì tu vi của hấn không đủ, cần dựa vào thực lực của Côn Bằng để tiến hành kết nối.

Nếu như vượt qua phạm vi năng lực của Côn Bằng thì hấn sẽ không có cách nào mượn nhờ con mắt của nó được.

Cũng may, Côn Bằng không hề xa lạ đối với loại chuyện này.

Ha ha!

Lúc liên kết được với nó, Lục Thủy có cảm giác Côn Bằng rất vui vẻ.

Thằng nhóc này, rất thiếu người chơi.

Nếu như có thể thì để nó mang theo Đông Phương Tra Tra đi thám hiểm đáy biển, loại thám hiểm mà cả đời này không cần phải ra khỏi biển nữa ấy.

Dù sao thì bên trong thân thể của Côn tự hình thành không gian, chắc chắn sẽ không thiếu những vật dụng cần thiết bình thường.

Làm như vậy, Đông Phương gia hấn sẽ cảm tạ hấn lắm.

Nghĩ đến đây, Lục Thủy bỗng nhớ lại kiếp trước, hình như hấn ở kiếp trước cũng từng làm qua chuyện như vậy rồi thì phải.

Hấn là ném Đông Phương Tra Tra đến một nơi nào đó mấy trăm chục năm, lúc nào về hoàn toàn phụ thuộc vào việc lúc nào Mộ Tuyệt mới đi tìm Đông Phương Tra Tra.

Đáng đời.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 488: Lưu Hỏa Ta Muốn Đi Cứu Vợ Chồng Tộc Trưởng Lục Gia 1

Sau đó Lục Thủy không suy nghĩ nhiều nữa.

Nhớ không rõ, có thể nhớ tới chuyện này đã là không tệ rồi.

Cũng không phải là Mộ Tuyết, nếu như là Mộ Tuyết, hẳn nhất định có thể nhớ rõ, đến tận bây giờ hẳn vẫn còn nhớ dáng vẻ của Mộ Tuyết khi nổ mạt thất của hắn.

Lần đầu tiên thì hơi gượng gạo, dáng vẻ sau khi nổ còn hơi ngượng ngùng.

Sau đó nổ nhiều thành thuận tay, còn nổ ra cả kinh nghiệm.

Nàng chọc tới hắn, hai người sau đó đương nhiên sẽ đánh nhau một trận.

Sau đó Lục Thủy cắt đứt hồi ức, tiếp tục thử thông qua con mắt Côn Bằng mà xem xét tình huống biển sâu.

Chuyện cũ, đều đã qua rồi.

Nhất định sẽ có một ngày hắn khiến Mộ Tuyết phải khóc.

Không lâu sau, Lục Thủy thông qua Côn thấy được một nơi đen kịt, thỉnh thoảng lại có vài vệt sáng như sét lóe lên.

‘Ừm? Đây là chỗ nào?’

‘Không đúng, không phải là sấm sét, là vết nứt không gian.’

Nghĩ như vậy, Lục Thủy liền để Côn lùi về phía sau một chút, để hắn thấy rõ toàn cảnh.

Vài giây sau, Lục Thủy nhìn thấy toàn bộ không gian phía trước, tất cả đều là một màu đen kịt, giống như bóng đêm vô tận đã bao trùm nơi đây.

Trong đó còn liên tục xuất hiện vết nứt không gian, ở hải vực bình thường cũng sẽ có vết nứt không gian xuất hiện.

Mà mỗi lần vết nứt này xuất hiện, luôn sẽ có một vài thứ gì đó bị nó nuốt chửng.

Thấy cảnh này, Lục Thủy hơi kinh ngạc:

“Phần cuối của biển?”

Phần cuối của biển thật ra cũng không phải điểm cuối cùng thật sự, mà là một vực sâu kỳ lạ, vực sâu này gần như là vô tận, căn bản là không có ai biết điểm cuối của biển kết nối với cái gì.

Ở chỗ này cũng không có nước biển, thế nhưng nhìn từ ngoài vào, mặt biển vẫn như vậy, sóng vẫn dập dờn, lượng nước không ít đi, cũng không có vòng xoáy nào hình thành.

Thế giới đôi khi chính là kỳ lạ như vậy.

Tư tưởng của nhân loại bị hạn chế, nhưng sự phát triển của thế giới đôi khi là không giới hạn.

Về phần tư tưởng của nhân loại bị cái gì hạn chế, nguyên do cũng quá nhiều, ví dụ như nghèo khó, hay thậm chí là giàu có.

Lục Thủy cảm thấy hẳn thuộc về loại người sau.

Mộ Tuyết muốn hẳn cảm thấy như vậy.

Không nghĩ nhiều nữa, Lục Thủy bắt đầu quan sát phần cuối của biển.

Hắn phát hiện ở chỗ này có một phong ấn, mà phong ấn này đang dần tan rã.

“Phong ấn rất kỳ lạ, không cảm nhận được khí tức, nhưng sức mạnh của nó nhìn qua đã thấy không thể coi thường.

Xem ra dị động ở hải vực có quan hệ trực tiếp với phần cuối của biển.

Cộng thêm dị động ở Minh Thổ, cả hai cái này chồng lên nhau, dẫn đến ảnh hưởng tăng lên.” Lục Thủy cảm thấy mình hẳn là không suy đoán sai.

Trong lúc suy nghĩ, Lục Thủy không tiếp tục hạ lệnh Côn di chuyển thị giác, nhưng Côn lại bắt đầu tự mình chuyển

động, nó đang di chuyển về phía vùng hải vực đen kịt kia.

Hắn là có phát hiện gì đó, muốn dẫn Lục Thủy đi xem xét.

Đây cũng không phải là một con cá trầm lặng.

Nó thích tham gia náo nhiệt, gặp được đồ tốt cũng sẽ nuốt vào bụng.

Ví dụ như Điện Đường Bất Diệt Tiên lần trước.

Có đồ tốt liền mang về chỗ chủ nhân, tính cách rất nhu thuận.

Côn đi một đường, tốc độ cực kỳ nhanh, nhưng cũng không gây ra dao động gì dưới biển sâu.

Chỗ này chịu được nó vẩy đuôi xuyên thẳng qua như vậy.

Sau một thời gian ngắn, quang cảnh di chuyển trong tầm mắt của Côn dần chậm lại, hắn là đã đến đích.

Lục Thủy nhận ra điều này, hắn cũng có chút tò mò không biết Côn đang dẫn hắn đi nhìn cái gì.

“Con Côn này lại tới nữa.” Một âm thanh đột ngột vang lên.

Là ý niệm.

Ý niệm này trực tiếp vang lên trong não của Côn, Lục Thủy vì đang kết nối với nó cho nên cũng nghe thấy, cảm giác như có người ở rất xa đang nói chuyện với hắn vậy.

Sau đó, một bóng người xuất hiện trong mắt Côn, là một người con gái xinh đẹp.

“Hải Yêu?” Vừa nhìn thấy nàng, Lục Thủy liền biết đối phương là ai.

Có điều chức trách của Hải Yêu chính là bảo vệ phần cuối của biển, cho nên thấy Hải Yêu ở đây cũng không có gì kỳ lạ.

Thứ khiến Lục Thủy chú ý tới chính là, bên cạnh Hải Yêu còn có một đứa trẻ, nhìn gần như là trong suốt.

Đây là bởi vì Côn không nhìn thấy đối phương.

Nếu không phải tu vi hiện tại của Lục Thủy là tứ giai, lúc liên kết với Côn sẽ mang theo một chút năng lực của bản thân, thì thông qua mắt của Côn, hắn cũng sẽ không thể nhìn thấy người này.

Giờ Côn hẳn cũng có thể thấy được, nó đại khái còn đang buồn bực đi.

“Chân Thần Duy Nhất? Sao nó lại ở chỗ này?” Lục Thủy liếc mắt liền nhận ra đứa trẻ này là ai.

Dưới tình huống bình thường ở Phong Sương Hà, chỉ có gặp được đồ vật liên quan đến Chân Thần, nó mới có thể trốn nhà ròi đi.

Ví dụ như lần thần huyết xuất hiện, hay như chuyện của Nhược Thủy Tam Thiên, những cái này đều có quan hệ với Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa.

“Cho nên phong ấn ở phần cuối của biển có một mối liên hệ nhất định với Cửu?” Lục Thủy cho ra kết luận.

“Có chút phiền phức đây, dù ta muốn đi xem nhưng có Mộ Tuyết ở đây thì lại không chạy đi đâu được.”

Lục Thủy lắc đầu, từ bỏ ý định đi đến phần cuối của biển.

“Nhanh ròi đi đi, nơi này sắp phát nổ rồi, mặc dù sẽ không làm người bị thương, nhưng nếu bị vết nứt nuốt vào thì muốn trốn cũng không trốn được.” Một ý niệm khác truyền tới.

Là của vị Hải Yêu kia.

Nghe thấy lời đối phương nói, Côn có vẻ như hơi để ý, sau đó lại bắt đầu di chuyển.

Thấy Côn lại tiếp tục di chuyển, Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, vẫn còn người khác sao?

Thời gian bơi lần này của Côn lâu hơn lần trước một chút, lúc nó ngừng lại, trong tầm mắt lại xuất hiện thêm hai bóng người.

Một nam một nữ.

“Con Côn này chính là con lần trước đã nuốt con trai của chúng ta sao? Nhìn có vẻ rất mạnh thì phải?”

“Ừm, nhưng đối với con người không có ác ý, không biết nó bơi qua bơi lại ở chỗ này làm gì.”

Lục Thủy: “...”

Cha mẹ hẳn tại sao lại ở đây?

Đúng vậy, hai người này chính là Tộc trưởng Lục gia, Lục Cỗ, và Phu nhân Tộc trưởng Lục gia, Đông Phương Lê Âm.

Cũng chính là cha mẹ Lục Thủy.

“Việc liên quan đến Chân Thần như này, hai người đó sẽ không bị làm sao chứ?” Lục Thủy cảm thấy không yên tâm lắm.

Sức mạnh Chân Thần khác với đám người bệnh tâm thần của Thần Chúng, nó ngang bằng với cấp độ thế giới.

Tu vi thông thường của cha mẹ hẳn sẽ rất dễ bị hạn chế, đúng không?

“Có vẻ như vẫn phải đến đó một chuyến rồi?” Lục Thủy biểu thị mình rất không yên lòng về hai ông bà già này.

Suy nghĩ này nếu như để vợ chồng Lục Cỗ biết được, thì có khả năng rất lớn Lục Thủy sẽ bị treo ngược lên đánh.

Nhưng mà, chỉ cần không biết, thì sẽ không ngăn được Lục Thủy nghĩ như vậy.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 489: Lưu Hỏa Ta Muốn Đi Cứu Vợ Chồng Tộc Trưởng Lục Gia 2

Sau đó Côn lại một lần nữa di chuyển.

Lục Thủy biết còn có người tham gia trong đó, đương nhiên, ở những chỗ khác mà Côn không biết, hẳn là vẫn còn nhiều người khác nữa.

Phần cuối của biển vốn rất đặc biệt, người biết đến phong ấn hẳn là đều sẽ xuống đây đi dạo một vòng.

Chỉ là người biết cũng không nhiều, việc phong ấn này bị rơi lỏng cơ bản không có cách nào phát giác được.

Biết đến chuyện này, hoặc là tình cờ nhìn thấy, hoặc là một vài tồn tại cổ xưa.

Ví dụ như Hải Yêu.

Cha mẹ Lục Thủy thì thuộc về vé trước, hoàn toàn là trùng hợp gặp được.

Àm!

Trong lúc Lục Thủy vẫn còn đang suy tư, một luồng ánh sáng chói mắt đột nhiên lóe lên.

Lục Thủy không cần nhìn cũng biết đối phương là ai.

Thần Chúng, người của Quang Minh Thần Điện.

“Thất giai Pháp Thần? Mạnh hơn một bậc so với cha mẹ.”

Đối phương đang không ngừng công kích, Lục Thủy chỉ có thể để Côn rời đi, sau đó cắt đứt liên hệ.

Không cần biết phía sau còn có ai, hẳn vẫn quyết định phải đi một chuyến.

Liên quan đến Chân Thần là một chuyện, chủ yếu là cha mẹ hẳn cũng ở đó, không biết liệu có xảy ra chuyện gì hay không.

Mà Thần Chúng cũng đã phái người đi, luôn có cảm giác có thể thu hoạch được vài thứ thú vị.

Lục Thủy đứng dậy, quay trở lại đình ngồi xuống, phiền phức duy nhất còn lại chính là Mộ Tuyết.

“Mộ Tuyết mới ngủ được khoảng hơn một giờ, bình thường thì nàng sẽ ngủ hết khoảng bốn giờ.”

“Nói cách khác, ta chỉ cần trở về trong vòng ba giờ thì sẽ không có vấn đề gì nữa?”

Hắn cũng không phải là đang lo lắng chuyện lấy cơ giải thích với Mộ Tuyết, mà là hắn bỏ lại Mộ Tuyết một mình ở đây sẽ khiến nàng không vui.

Cho nên cách tốt nhất là trở về trước khi Mộ Tuyết tỉnh lại.

Đưa ra được quyết định, Lục Thủy liền không do dự gì nữa.

Càng do dự, thời gian càng ít đi.

“Ra biển một chuyến.” Lục Thủy đột nhiên nói.

Chân Võ hơi kinh ngạc:

“Bây giờ sao?”

Lục Thủy gật đầu, sau đó nói:

“Quay lại chỗ nghỉ trước rồi mới xuất phát.”

Hắn muốn trở về nhìn Mộ Tuyết một chút, xác định nàng ngủ say xong rồi mới đi.

Không bao lâu sau, Lục Thủy đã đứng trước cửa phòng Mộ Tuyết, sau khi chắc chắn rằng Mộ Tuyết đã ngủ say, hắn lập tức rời đi.

“Nếu như Mộ Tiểu thư tỉnh lại thì nói với nàng rằng ta đi ra ngoài biển xem xét tình hình, tình hình tốt thì sẽ ở đó cá một lúc, rất nhanh sẽ trở về.”

Nếu như không gọi điện thoại cho ta được, thì phần lớn là do ở hải vực không có tín hiệu.”

Trước khi đi, Lục Thủy dặn dò Đình Lương và Chân Linh.

Chân Linh nhất định phải ở lại.

Một phần là vì an nguy của Mộ Tuyết, phần khác là để cho Mộ Tuyết biết hẳn chỉ tạm thời ra ngoài một lát, rất nhanh sẽ trở về.

Đương nhiên, tình huống tốt nhất là lúc hẳn trở về thì Mộ Tuyết vẫn chưa tỉnh lại.

...

Vừa rời khỏi phạm vi Xảo Vân tông, Lục Thủy liền triệu hoán Côn, có Côn ở đây, đi đến phần cuối của biển sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Quả nhiên, Côn lấy tốc độ cực nhanh chạy đến phần cuối của biển, tuy nhiên thời gian còn lại của Lục Thủy cũng không quá nhiều.

Giờ chỉ còn lại hai tiếng, muốn giải quyết được vấn đề chỗ này trong thời gian đó cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Khi Lục Thủy và Chân Võ đi ra từ miệng Côn, cả hai đều mặc một bộ áo bào đen.

Áo này là Lục Thủy tự chuẩn bị, tuyệt đối không có ai có thể nhìn qua nó được.

Chủ yếu là để đề phòng cha mẹ hẳn.

Khi Lục Thủy bước ra khỏi người Côn, đứng trên mặt biển, nó liền yên lặng chui xuống biển sâu, tâm tình của nó đang rất tốt.

Lại được cùng chủ nhân làm việc.

“Thiếu gia, phần cuối của biển có rất nhiều truyền thuyết, tương truyền nơi này là điểm cuối của thế giới, cực kỳ hỗn loạn, loạn lạc.

Có vào không có ra.” Chân Võ mở miệng nói.

Khi biết Thiếu gia muốn tới phần cuối của biển, Chân Võ rất kinh ngạc.

Phần cuối của biển căn bản không phải là nơi tu sĩ bình thường có thể đến gần, nơi này có rất nhiều truyền thuyết.

Tuyệt đối là cấm địa đối với tu chân giả.

Lục Thủy tiến về phía trước một bước, lần này hẳn nhìn thấy một lỗ thủng khổng lồ, nước biển đang ào ào chảy xuống đó, giống như là một vòng xoáy.

Vòng xoáy này nhìn không thấy đáy, thậm chí còn khiến cho người ta có cảm giác như chỉ cần tới gần thì sẽ bị hút vào trong đó.

Mà ở trong vòng xoáy này có rất nhiều vết nứt không gian.

Đây chính là phần cuối của biển.

...

Chân Võ đứng sau lưng Lục Thủy, hẳn vẫn luôn nhìn chăm chăm Lục Thủy, sợ Thiếu gia trước mắt mình sẽ không cẩn thận mà ngã vào vòng xoáy vô tận này.

“Phong ấn tuy rằng bị nói lỏng, nhưng thiếu cơ hội.” Lục Thủy nhìn phần cuối của biển, bình tĩnh nói.

Ngay cả phong ấn Chân Võ cũng không nhìn thấy, cho nên hoàn toàn không hiểu Lục Thủy đang nói cái gì.

Nhưng vẫn mở miệng hỏi một câu:

“Vậy Thiếu gia có biết thời cơ là lúc nào không?”

Lục Thủy nhìn phần cuối của biển, lắc đầu nói:

“Không biết, nhưng cũng chỉ là phong ấn mà thôi, phá vỡ là được.”

Nếu như phong ấn này chưa bị nói lỏng, thì phá vỡ nó có lẽ sẽ hơi khó khăn, nhưng đã bị nói lỏng như vậy rồi, thì muốn phá vỡ cũng không khó.

Nói xong, Lục Thủy liền thả người nhảy xuống phần cuối của biển tràn ngập vết nứt không gian này.

Chân Võ kinh hãi, cái này nhìn kiểu gì cũng thấy là một vấn đề rất nguy hiểm.

Nhưng hẳn vẫn theo sát Lục Thủy, nhảy xuống.

Tùm!

Lúc nhảy vào phần cuối của biển, Chân Võ có cảm giác như vừa nhảy vào trong biển vậy.

Điều này khiến cho hắn thật không thể hiểu nổi, rõ ràng đây chỉ là một vực sâu không đáy.

“Đi theo ta.” Tiếng nói của Lục Thủy truyền vào trong tai Chân Võ.

Chân Võ không nghĩ nhiều nữa, toàn lực đuổi theo Lục Thủy, phòng ngừa bản thân nổi lên ngoài ý muốn.

Lục Thủy đương nhiên biết mình đã đi vào phần cuối của biển, bây giờ hắn đang hướng thẳng về phía phong ấn.

Đương nhiên, hắn cũng cần phòng ngừa để không rơi vào Vô Chỉ Chi Cảnh ở phần cuối của biển, đây thực sự là một chuyện phiền phức.

Điều hắn cần làm bây giờ chính là phá vỡ phong ấn, đi vào nơi phong ấn, nơi đó có Động Thiên khác.

Sở dĩ hắn không đi từ dưới đáy biển vào là vì như thế hắn sẽ không thể tiếp xúc với phong ấn ở phần cuối của biển.

Muốn tiếp xúc với phong ấn thì bắt buộc phải đi từ ngoài biển vào.

Chuyện này đối với rất nhiều người mà nói là một hành động cực kỳ nguy hiểm, cho nên cả đám đều chỉ đợi dưới đáy biển, chờ cho đến khi phong ấn bị phá vỡ, sau đó tìm cơ hội đi vào nơi phong ấn.

Lúc hai người Lục Thủy đi vào phần cuối của biển, Hải Yêu Ly Thường đã nhận ra dị thường.

Nàng nhìn hải vực đen kịt trước mắt, cau mày lại:

“Có người đi vào phần cuối của biển?”

Người nào to gan như vậy?”

Ngay cả nàng cũng không dám tùy ý bước vào phần cuối của biển, mặc dù không biết rơi vào có thể chết hay không, nhưng chắc chắn là không có đường về.

Dịch: MB_Boss

Chương 490: Dù Sao Cũng Không Phải Con Trai Chúng Ta!

Ầm ầm!

Một vết nứt lớn xuất hiện ở phần cuối của biển.

Vết nứt này hiện lên, chiếu sáng vùng biển xung quanh, một chớp ánh sáng lóe lên này giúp Ly Thường bắt được tung tích của người ngoài.

“Hai con người? Bọn họ điên rồi à?”

Nàng có thể thấy rõ có hai bóng người mặc áo bào màu đen đang bơi xuống dưới phần cuối của biển.

“Con người vẫn lớn mật như vậy, như thế này có khác gì đi tìm chết không chứ?”

Ly Thường mặc dù nói như vậy nhưng vẫn dựa vào cảm giác lần theo dấu vết của hai người kia.

Phải biết rằng, đã nhiều năm như vậy rồi, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy có người dám đi vào phần cuối của biển.

Nhất là khi đến tận giờ vẫn bình an vô sự.

Mặc dù cuối cùng khả năng cao là bọn họ sẽ hoàn toàn mất tích ở trong đó, nhưng rất ít người có thể nhìn được tò mò mà không đi xem.

Cô bé tóc bảy màu cũng nhìn chăm chăm vào phần cuối của biển, cô bé cũng không nhìn ra hai người kia rốt cuộc là ai.

Nhưng dáng vẻ có vẻ rất lợi hại.

Thế giới trong mắt nàng không giống với những người khác.

Nàng có thể nhìn thấy rõ hai người kia, trông có vẻ như rất biết đường, không chút do dự liên tục đi về phía trước.

“Hai người kia thật kỳ quái, không biết bọn họ có thể nhìn thấy ta hay không.” Cô bé tóc bảy màu có chút hiếu kỳ.

Số người có thể thấy được nàng vô cùng ít.

Nhiều thêm một người thì tốt hơn một chút, nàng cũng không muốn không có ai để nói chuyện.

Àm!

Ở bên trong phần cuối của biển lại xuất hiện vết nứt, ở rìa của nó có hai bóng người đang bơi qua.

“Không đúng.” Ly Thường kinh ngạc.

Không biết có phải là ảo giác hay không, nàng luôn có cảm giác hai người kia đang dựa vào vết nứt mà chuyển động, nhưng mỗi lần lại có thể vừa vặn tránh khỏi bị nuốt vào trong đó.

Không lâu sau, càng ngày càng có nhiều vết nứt xuất hiện trong hải vực đen kịt.

Mà mỗi lần vết nứt xuất hiện sẽ có một chút ánh sáng lóe lên.

Trước ánh sáng này luôn thấy có hai bóng người đang bơi qua.

“Cái này, hai người này đang...”

Hải Yêu Ly Thường rớt cuộc cũng thấy rõ hai người bên trong đang làm gì.

Chuyện này quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

“Hắn đang lợi dụng sức mạnh của vết nứt không gian? Làm sao có thể, hắn sao lại có thể phán định nơi xuất hiện vết nứt không gian, làm sao có thể tìm tới vị trí an toàn nhất để đi qua?”

Phải biết phần cuối của biển có chứa sức mạnh đặc thù của hải vực, đừng nói là tu chân giả thông thường, ngay cả sức mạnh đạo cũng sẽ bị ngăn chặn.

Cuối cùng khó tránh khỏi bị nuốt chửng.” Lục Cổ nhìn hai bóng người trong hải vực đen kịt kia, hai bóng người này thật sự khiến cho người ta có cảm giác không chân thực.

Hai người kia gần như đã vượt ra khỏi nhận biết của bọn hần đối với tu chân giới.

Trong số những người bọn hần biết, tuyệt đối không có người nào có thể làm được chuyện này.

Loại tình huống này, chỉ tồn tại trong lý thuyết.

“Hần là chưa nhập đạo, tu sĩ nhập đạo vào đó, phần cuối của biển sẽ không phản ứng như thế.

Nhưng một tu sĩ thông thường lại có thể hiểu rõ sức mạnh không gian như vậy, trong tu chân giới thật sự có người như vậy sao?

Hơn nữa khả năng tính toán của hần cũng thật tốt.” Đông Phương Lê Âm cũng kinh ngạc nói.

“Tu chân giới thật đúng là ngoạn long tàng hồ.” Lục Cổ cảm khái.

Ở tu chân giới thật là người nào cũng có thể xuất hiện, mỗi một thời đại kiểu gì cũng sẽ có một vài thiên kiêu khiến người ta khó mà hiểu nổi.

Đông Phương Lê Âm sờ lên bụng nói:

“Chờ con gái chúng ta ra đời, nhỡ đâu cũng là thiên kiêu như vậy.”

Lục Cổ nhìn Đông Phương Lê Âm một chút, lo lắng nói:

“Còn chưa có đâu, sinh gì mà sinh.”

Đông Phương Lê Âm nhìn chằm chằm Lục Cổ:

“Vậy Tộc trưởng đại nhân không định cố gắng ư?”

Loại chuyện này không phải đều phụ thuộc vào Tộc trưởng đại nhân đây sao?”

Lục Cổ: “...”

Chuyện như này cứ cố gắng là có thể có à?

Đây là vấn đề may rủi.

“Nhưng không biết người này rốt cuộc là ai, chưa từng nghe nói qua.” Lục Cổ đưa mắt nhìn người phía trước kia.

Hắn có thể cảm giác được, tất cả đều là do người này làm.

Hóa mục nát thành kỳ tích, chuyện hắn làm nhìn như rất đơn giản, nhưng đối với người khác mà nói lại khó như lên trời.

“Dù sao cũng không phải con trai chúng ta.” Đông Phương Lê Âm nói.

Trong mắt nàng đại khái chỉ có con trai, con dâu, cộng thêm Tộc Trưởng đại nhân của nàng.

Anh trai nàng bên kia cũng không có gì cần để ý tới, chỉ cần để mắt tới chồng của nàng là được rồi, anh trai nàng bình thường không có vấn đề gì.

Mà anh trai nàng còn có vẻ như ước gì nàng không bao giờ về lại Đông Phương gia nữa.

Đều là lỗi của chồng nàng, mỗi lần đến đó là lại muốn luận bàn với anh trai nàng một lần.

Mà mỗi lần ra tay đều rất nặng.

“Con của chúng ta nếu có loại năng lực này, vậy cũng sẽ không trở thành một tên suốt ngày chỉ biết đi hổ cha mình.” Lục Cổ bình tĩnh nói.

Đông Phương Lê Âm không nói gì, chỉ im lặng đứng bên cạnh Lục Cổ.

Lục Cổ dù nói ra lời ghét bỏ con mình, nhưng đó cũng vẫn là con trai của bọn họ, con trai nhà khác dù tốt, so ra cũng vẫn kém con trai của bọn hắn.

...

Ở một chỗ khác dưới biển sâu, một quầng sáng chiếu sáng bốn phía, giữa quầng sáng có một người đàn ông trung niên đang đứng.

Y chính là thất giai Pháp Thần của Thần Điện Quang Minh mà Lục Thủy nhìn thấy kia.

“Hai người kia muốn làm gì?” Kỵ sĩ Quang Minh của Thần Điện Quang Minh cau mày nhìn hải vực đen kịt.

Đối phương khiến y rất bất ngờ, tu chân giả quả thật khiến cho người khác ngoài ý muốn.

Nhưng kể cả thế thì mạnh yếu cuối cùng cũng vẫn do thực lực quyết định.

Y tới đây là vì muốn xem xét tung tích của Cực Thần, cũng không có ý định trở thành kẻ địch với bất cứ tu chân giả nào.

Đương nhiên, nếu có tu chân giả nào cản trở y, thì y sẽ đưa ra quang minh phán quyết.

“Hai người này đang tiến về chỗ phong ấn, bọn họ có cách đi vào sao?” Đây là thứ mà kỹ sư Quang Minh chú ý tới.

Đi vào sau người khác một bước cũng không sao cả, y là đang lo lắng sau khi người khác đi vào rồi, y sẽ không vào được nữa.

...

“Thế mà đến, thật tò mò không biết hai người kia là ai, nếu là con gái thì tốt rồi.” Hồng Tố đứng trong hải vực quan sát toàn bộ, nàng đứng rất xa, nhưng lấy tu vi của nàng thì vẫn thấy rõ ràng tình huống bên trong.

Mà ở bên cạnh nàng có một thanh kiếm đang lơ lửng.

Thanh kiếm này dường như đã phân chia chủ quyền hải vực, để Hồng Tố có đầy đủ quyền chủ động trong khu vực này.

Đây chính là tác dụng của Thất Lân Long Ngâm Kiếm.

Đồ đệ Chân Nhi của nàng lại cảm thấy tác dụng duy nhất của Thất Lân Long Ngâm Kiếm chính là để đem đi thế chấp.

Con trai Chân Nhi ngược lại không hề động tới thanh kiếm này, nhưng cháu trai của Chân Nhi, có vẻ như cũng không hiểu rõ lắm về tác dụng của Thất Lân Long Ngâm Kiếm.

Đương nhiên, Hồng Tố cũng không cảm thấy đáng tiếc.

Đều đã qua mấy thế hệ, nàng đi quan tâm làm gì?

Không mệt sao?

Mà cháu trai của Lục gia, vẫn nên để ba vị Trưởng lão Lục gia quan tâm thì hơn.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 491: Hệ Thống Xác Minh Thân Phận Bị Chỉnh Mộng Bức 1

Lúc này, Hồng Tô nhìn thấy hai người kia trực tiếp đứng bên trên phong ấn.

Nàng rất ngạc nhiên, thắc mắc không biết hai người kia sao lại làm được.

Đừng nói là nàng, những người khác lại càng ngạc nhiên hơn.

Bọn họ tương đối lo lắng rằng hai người này có cách trực tiếp đi vào, chuyện này đối với bọn họ mà nói, có chút tổn thương.

Lục Thủy đứng bên trên phong ấn, hẳn đương nhiên có thể cảm giác được xung quanh có không ít ánh mắt đang tụ tập trên người hắn, nhưng hắn cũng không thèm để ý.

Không ai có thể nhìn thấu được ngụy trang của hắn.

Hơn nữa những người này có muốn ra tay với hắn thì cũng không làm được.

Tuy là nhìn như ở rất gần, nhưng lại cách phần cuối của biển, cộng thêm một đạo phong ấn.

Những người kia đừng nói là công kích hắn, ngay cả tới chỗ hắn cũng không làm được, trừ khi cũng đi từ trên xuống như hắn.

Nhưng bọn họ dám sao?

Phần cuối của biển không phải nơi để chơi đùa, nếu tu vi không đủ để nghiền ép ảnh hưởng của phần cuối của biển thì không có ai dám đi vào.

Sau đó, Lục Thủy bắt đầu xem xét phong ấn.

‘Có thể mở, nhưng một mình đi vào thì hơi khó.’

‘Được rồi, quá lãng phí thời gian, trực tiếp mở ra đi.’

Thứ Lục Thủy muốn chính là nhanh chóng giải quyết vấn đề nơi này, nếu những người kia muốn đi vào, vậy đi vào chung luôn cũng được.

Nhanh chóng giải quyết xong chuyện này là được rồi.

Hơn nữa có người của Thân Chúng ở bên trong, có thể nhanh như hấn sao?

Dù sao ưu thế cũng không tốt bằng hấn, phải biết rằng có tiền bối Hồng Tố ở đây, cha mẹ hấn cũng đang ở đây.

Đây đều là đồng minh ngầm của hấn.

Nghĩ như vậy, Lục Thủy đưa tay khắc họa trận văn trong nước.

“Đứng ở cạnh ta, lát nữa động tĩnh có thể sẽ hơi lớn, không cần biết xung quanh xuất hiện cái gì, mắt cũng không được rời khỏi ta.” Giọng nói của Lục Thủy trực tiếp truyền vào trong đầu Chân Võ.

Chân Võ lập tức gạt đầu:

“Vâng, Thiếu gia.”

Mặc dù Chân Võ không biết cái gì cả, nhưng nghe theo Thiếu gia chắc chắn không sai.

“Nhìn hai người kia, có lẽ là quan hệ chủ tớ.” Lục Cổ nhìn hai người bên trong, mở miệng nói.

Hai người đứng một trước một sau và một vài động tác cơ thể đã cho hấn suy đoán này.

“Nhưng tới đây còn mang theo tùy tùng làm gì? Một người không phải sẽ dễ dàng hơn sao?” Đông Phương Lê Âm tò mò hỏi.

Về phần tại sao, cái này Lục Cổ không thể nào biết được, có lẽ là có tác dụng quan trọng gì đó đi.

Không bao lâu sau, một vệt ánh sáng lóe lên từ bên trong.

“Phong ấn bị ảnh hưởng, người này đang vẽ cái gì vậy?” Lục Cổ hơi bất ngờ.

Lúc này, bọn hắn nhìn thấy tốc độ vẽ của người bên trong kia càng lúc càng nhanh, mà ánh sáng phát ra càng ngày càng lớn, phản ứng của phong ấn lại mỗi lúc một kịch liệt hơn.

“Phong ấn sắp mở rồi, hắn đang mở phong ấn ra.” Đông Phương Lê Âm kinh ngạc, lập tức nói.

Không chỉ Đông Phương Lê Âm bên này, phía Hải Yêu bên kia cũng đang kinh ngạc không thôi.

“Mở ra phong ấn? Người này tìm được thời cơ rồi? Nhưng nhìn thế nào cũng thấy giống như hắn đang cưỡng ép phá vỡ phong ấn.

Nhưng đây chính là phong ấn của Chân Thần, nói mở là có thể mở sao?

“Quái vật này ở đâu ra thế?” Hải Yêu Ly Thường khó tin thốt lên.

Cưỡng ép mở phong ấn, đừng nói là tu chân giả bình thường, kể cả những cường giả đỉnh cấp của thời Viễn Cổ cũng không thể cưỡng ép mở phong ấn của Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa được.

Đây là Nữ Vương nói cho nàng biết, sẽ không sai.

“Tu sĩ nhân loại đã mạnh đến mức này rồi?” Ly Thường hơi xúc động, con người thật sự là có khả năng vô tận.

...

“Phá vỡ phong ấn, người này rốt cuộc là ai?!”

Sao hắn lại có được loại năng lực này chứ?!” Kỳ sĩ Quang Minh cũng khó tin thốt lên.

Sức mạnh Cự Thần căn bản không phải thứ Thần Chúng bọn hắn có thể làm nhiều, thế mà người này lại còn có thể cưỡng ép mở ra phong ấn.

“Nếu như thuận tiện thì xem xem có thể bắt hắn được hay không.

Bắt mang về.”

Kỵ sĩ Quang Minh quyết định trong lòng, chỉ cần có cơ hội, y sẽ mang người này trở về, nhưng vẫn phải ưu tiên nhiệm vụ lên hàng đầu.

Mặc dù người này khiến cho người ta rất kinh ngạc, nhưng sự phát triển này đối với y mà nói là một chuyện tốt.

Phong ấn cuối cùng cũng mở.

Ầm ầm!

Hàng loạt vết nứt không gian lập lòe hiện lên, mà theo sự xuất hiện của vết nứt không gian, ánh sáng phát ra từ phong ấn cũng càng lúc càng lớn.

Động tĩnh ngày một lớn hơn, giống như có thứ gì đó muốn vọt ra khỏi mặt nước vậy.

Nước biển xung quanh cũng trực tiếp cuộn lên, phun trào.

Ầm!!!

Một chùm ánh sáng vọt lên từ hải vực đen kịt, lao thẳng về phía chân trời.

Sóng biển ào ào cuộn trào ở phần cuối của biển.

Giống như một cánh cửa đáng sợ vừa được mở ra.

Biển cả dị động, sóng biển dữ dội.

Từng con sóng lớn dâng cao đến tận trời.

Ngay lúc này, một con Côn bồng nhảy vọt từ trong biển ra, nó bơi liên tục quanh vùng biển đang ầm ầm sóng lớn, một hồi sau, mặt biển dần lắng lại.

Đây là nhiệm vụ chủ nhân đã giao cho nó, chuyện trên biển cả thì nên do biển cả tự mình xử lý, không thể ảnh hưởng đến những sinh linh trên bờ.

Lục Thủy chủ yếu là lo lắng sẽ ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của Mộ Tuyết, khiến nàng tỉnh lại sớm hơn dự kiến, như vậy chuyện gì cũng không dễ làm.

Lúc này, phong ấn ở phần cuối của biển hoàn toàn mở ra, Lục Thủy và Chân Võ đi vào trong trước tiên.

Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm nhìn sóng biển xung quanh một chút, sau cũng không để ý nhiều, bởi vì bọn hắn đã nhìn thấy tiên bối Hồng Tố.

“Thử vào trong đi.” Lục Cổ nói.

Đông Phương Lê Âm gật đầu.

Sau đó hai người bắt đầu đi vào, chỉ cần đi xuyên qua được sức mạnh của phần cuối của biển thì có thể đi vào trong phong ấn.

Tốc độ của kỵ sĩ Quang Minh rất nhanh, giống như ánh sáng vọt vào.

Người của Thần Điện Quang Minh ở chỗ này sẽ có ưu thế nhất định.

Hồng Tố rời khỏi biển, đứng giữa bầu trời, Thất Lân Long Ngâm Kiếm vẫn đang ở dưới biển sâu, lúc này, nó giống như một pháp bảo trấn hải vậy, giúp ổn định toàn bộ hải vực.

Nếu không sóng biển chắc chắn sẽ còn dữ dội hơn.

Hồng Tố đứng đó, thở dài một tiếng, không có cách nào, Xảo Vân Tông của các nàng là gần đây nhất.

Đây chính là nguyên nhân khiến nàng không thể không đến.

Cũng là nguyên nhân nàng không đi vào phong ấn trước tiên.

Dù sao bảo vật dù có tốt, cũng không quan trọng bằng tông môn của các nàng.

Đương nhiên, đây không phải là nói nếu nàng không đi ngăn lại thì Xảo Vân Tông sẽ xảy ra chuyện, chỉ là sẽ ảnh hưởng không tốt tới hệ sinh thái của các nàng bên kia.

Mà chuyện nhỏ nhất như này, cũng không thể làm phiền Lão tổ ra tay đi?

Không bao lâu sau, vùng biển hoàn toàn yên ổn trở lại.

Hồng Tố có chút ngoài ý muốn, cái này nhanh hơn rất nhiều so với nàng dự tính.

Sau đó nàng nhìn về phía hải vực, lúc này trong biển đã xuất hiện rất nhiều người.

Trong số những người này, có người thoạt nhìn như trong suốt, giống như là nước vậy.

Nhưng cũng có một vài người phụ nữ bình thường.

“Hải Yêu?” Hồng Tố hơi ngạc nhiên, những nghĩ lại cũng hợp tình hợp lý.

“Chuyện ngoài ý muốn ở phần cuối của biển sẽ do Hải Yêu chúng ta xử lý, cho nên nhân loại, xin đừng cướp việc của chúng ta.

Còn có con cá bên cạnh kia, người cứ bơi qua bơi lại đây suốt từ nãy tới giờ, nếu còn ảnh hưởng đến công việc của chúng ta, xong việc ta sẽ đem người đi nướng.” Một người phụ nữ chân thành nói với Hồng Tố.

Nói được một nửa, còn thuận tiện uy hiếp Côn đang ở bên cạnh xem trò vui.

Côn bị hù dọa, lập tức chạy trốn.

Hải Yêu không thể chọc vào.

Trước kia nó từng ném qua rồi.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 492: Hệ Thống Xác Minh Thân Phận Bị Chỉnh Mộng Bức 2

Côn chạy, Hồng Tố đương nhiên cũng không có ý định đoạt việc của những Hải Yêu này.

Cuối cùng, Hồng Tố cất Thất Lân Long Ngâm Kiếm đi, nhẹ gật đầu với Hải Yêu, đi về phần cuối của biển.

Nàng đương nhiên cũng định đi vào nơi phong ấn để tìm tòi vài thứ.

Chờ Hồng Tố rời đi rồi, Hải Yêu vừa nãy lên tiếng kia lập tức quay sang hưng phấn nói với đồng bạn bên cạnh:

“Vừa rồi ta có uy phong không?”

Có phải rất ngầu không?”

Hải Yêu này reo hò ở một bên, chăm chú nhìn Hải Yêu cầm đầu với vẻ mặt sùng bái.

--

Chân Võ vẫn luôn nhìn chăm chăm Lục Thủy, không biết vì sao, lúc phá vỡ phong ấn, hoàn cảnh xung quanh dường như trở nên cực kỳ hấp dẫn.

Hấp dẫn hẳn quay sang nhìn, trực giác nói cho hắn biết, chỉ cần liếc mắt nhìn một chút, thì đạo lớn sẽ ở ngay trước mắt, có thể nắm lấy dễ như trở bàn tay.

Chỉ cần quay đầu lại nhìn.

Chỉ đơn giản như vậy.

Nhưng Chân Võ không dám quay đầu, chỉ dám nhìn chăm chăm vào Lục Thủy.

Dù sao Thiếu gia cũng đã dặn dò.

Hơn nữa, con đường đại đạo làm sao có thể đơn giản như vậy được?

Tất cả mọi đường tắt cũng chỉ là dụ hoặc.

Đạo ở dưới chân, cần hấn đi từng bước một, loại chuyện một bước lên trời cũng có tồn tại, nhưng không phải là hấn.

Chân Võ duy trì bản tâm, một đường đi theo Lục Thủy vào bên trong.

Hấn không hề nhìn cái gì khác, đem toàn lực chú ý tập trung trên người Lục Thủy.

Không phải có phải ảo giác hay không, hấn có một loại cảm giác kỳ quái.

Giống như trong lòng trở nên phong phú hơn rất nhiều, cảm giác trực quan nhất chính là, nặng hơn rất nhiều.

Không phải là người nặng, mà là tâm.

Ví dụ như khi dùng kiếm chém ngũ giai, hấn sẽ có chút chột dạ, nhưng cảm giác hiện tại không giống lúc trước, trong lòng dường như đã có thêm sức mạnh không biết từ đâu ra.

“Là đạo cơ.” Tiếng nói của Lục Thủy đột nhiên vang lên.

Lúc này Chân Võ mới phát hiện, hai người bây giờ đang đứng trên một đầu đại lộ.

Hai bên đường có hai hàng cây lớn, trên cây, lá ngả vàng rơi xuống.

Cả một con đường đều phủ trong lá cây.

Gió nhẹ thổi qua, lá cây lay động theo gió.

Nhìn khung cảnh nơi này, Chân Võ hơi kinh ngạc, nhưng vẫn hiếu kỳ nhìn về phía Lục Thủy, hỏi:

“Thiếu gia nói đạo cơ là?”

Lục Thủy lúc này cũng đang ngắm nhìn đại lộ trước mặt này, phong cảnh không tệ.

Tiếc là không có cách nào mang Mộ Tuyết đến xem.

Sau đó Lục Thủy dẫm lên đường lớn, đi về phía trước, hấn có cảm giác, chỉ cần đi về phía trước liền có thể nhìn thấy đồ vật liên quan đến Chân Thần.

“Đạo cơ, tương tự như cơ sở tu luyện, cơ sở càng dày, về sau sẽ bộc phát càng nhiều.

Lúc đi vào nơi phong ấn, bản tâm kiên định thì sẽ có thể thu hoạch được đạo cơ.

Cái này đối với chuyện tu luyện không có tác dụng gì, nhưng lại có chút tác dụng đối với nhập đạo.

Không cần quá để ý tới.” Lục Thủy vừa đi vừa nói.

Chân Võ gật đầu, nhưng mà nhập đạo...

Loại cảnh giới này hẳn không dám nghĩ, thật sự là một chút cũng không dám vọng tưởng.

Cảnh giới siêu việt này có rất ít người có thể chạm tới.

Lục gia có một quy củ, chỉ cần nhập đạo thì sẽ được tự do, có thể rời khỏi Lục gia bất cứ lúc nào.

Không cần biết là sinh ra trong hoàn cảnh nào, không cần biết là có nợ gì với Lục gia hay đã ở trong Lục gia bao lâu, tóm lại chỉ cần nhập đạo là có thể được tự do.

Bởi vậy có thể thấy được, cường giả Nhập Đạo, dù ở bất kỳ đâu cũng đều không phải là tồn tại có thể bị khinh thường.

Đương nhiên, cái này cũng trực tiếp cho thấy, Lục gia không thêm để ý đến việc Nhập Đạo có ở lại Lục gia hay không.

Chân Võ từng nghe nói có mấy tiên bối Nhập Đạo cũng sinh ra trong hoàn cảnh như bọn hắn ở Lục gia, nhưng hắn chưa từng nghe nói đã có ai rời khỏi Lục gia.

Một vài tiên bối nói, là bởi vì ra ngoài lập nghiệp nguy hiểm quá lớn.

Lục Thủy nhìn Chân Võ một chút, không biết Chân Võ đang suy nghĩ cái gì.

Chuyện Nhập Đạo này có cái gì hay mà suy nghĩ?

Sau đó hắn cũng không để ý đến Chân Võ nữa, tiếp tục đi về phía trước.

Cách hắn đi vào chắc chắn sẽ không giống với những người đến sau, cho nên trước mắt sẽ không có ai gặp được hắn.

Nhưng Cửu rớt cuộc để lại bao nhiêu thứ, giấu ở những chỗ nào trong nơi phong ấn, hắn không biết.

Có khả năng là cô bé tóc bảy màu kia biết, nhưng Lục Thủy không có ý định đi bắt con nhóc này lại.

Nhờ đâu đụng phải Đại Trưởng lão thì sẽ rất nguy hiểm.

Rất nhanh sau đó, Lục Thủy đã đi tới cuối con đường.

Khiến Lục Thủy ngoài ý muốn chính là, cuối con đường này lại là một mảnh đất phủ kín tuyết.

Ở giữa nền tuyết trắng là một tòa đình, ở giữa tòa đình lại có một bàn đá, bên trên bàn đá trưng bày rất nhiều thứ.

Bao trùm phía trên đó có sức mạnh của Chân Thần, cho nên hắn nhất thời nhìn không rõ có những cái gì.

Lục Thủy không dừng lại, mà tiếp tục bước đi, hướng về phía tòa đình.

Không lâu sau, Lục Thủy đã đi tới phía trước đình, sức mạnh Chân Thần xung quanh đương nhiên không hề gây bất cứ trở ngại nào cho hắn.

Chỉ là lúc vừa mới bước vào đình, Lục Thủy cảm thấy như bị cái gì đó ngăn lại.

Tiếp đó, một âm thanh vang lên ngay bên tai hắn:

“Đang xác minh thân phận.”

Lục Thủy: “...”

Nếu như không đoán sai, nơi này chỉ có Chân Thần Duy Nhất có khả năng thông qua lần xác minh này.

Loại người không mang theo một chút thần lực thần tính nào trên người như hắn không có khả năng thông qua xác minh.

Nhưng nếu người đi vào là hắn, vậy có xác minh hay không cũng chẳng sao cả.

Sức mạnh thiên địa chợt lóe lên, Lục Thủy đi thẳng vào.

Hệ thống xác minh bị Lục Thủy làm cho choáng váng, chỉ có thể nói “Xác minh thành công”.

Chân Võ lúc này cũng bước vào trong đình, hệ thống xác minh lập tức kêu lên:

“Xác minh không...”

Còn chưa kết luận xong, một đạo sức mạnh thiên địa đã tràn đến, sau đó Chân Võ ung dung đi vào.

Hắn có chút tò mò nhìn hệ thống xác minh một chút.

Một lát sau, hệ thống xác minh mới khôi phục lại.

“Xác minh mất đi tiên cơ, tạm thời không xác minh.”

Lục Thủy: “...”

Chân Võ: “...”

Cái hệ thống xác minh này có trí năng như thế sao?

Nhưng Lục Thủy không để ý chút nào đến hệ thống xác minh này, không có việc gì đi xác minh hắn làm gì?

Còn không phải do nó không đủ nhanh sao?

Sau đó Lục Thủy đưa mắt nhìn lên bàn đá, mục đích chủ yếu hắn vào đây đương nhiên là vì mấy đồ vật ở trên này.

Đồ vật được trưng bày trên bàn đá vô cùng đơn giản, một hạt châu và một quyển sách, ngoài ra còn có một đồ vật khác bị che lấp dưới ánh sáng thần lực.

Lục Thủy trước tiên cầm hạt châu lên nhìn, đây là một viên hạt châu màu trắng tinh.

Cảm giác một chút, Lục Thủy nhận ra bên trong có chứa thần lực không tầm thường.

“Lúc nào rảnh đến Phong Sương Hà, ngược lại có thể ném cái này cho sinh vật trong sông kia ăn, hẳn là nó sẽ rất thích.”

Sau đó Lục Thủy cất hạt châu đi, thần lực bên trong được bảo vệ rất tốt, không bị tràn ra chút nào.

Sau đó Lục Thủy lại cầm quyển sách kia lên.

Nó dường như chỉ là một cuốn sách bình thường.

Có điều không thấy có tên.

Lục Thủy lật trang đầu tiên ra.

Chỉ là vừa mới nhìn thấy dòng chữ trên đó, Lục Thủy liền nhíu mày lại.

Phía trên trang sách có ghi một câu rất ngắn:

Thật xin lỗi, ta chỉ cảm thấy rằng bày một quyển sách lên sẽ rất đẹp mắt.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 493: Bí Văn

Đọc xong dòng chữ này, Lục Thủy nhất thời không biết nói gì.

Sau đó hắn lật tiếp sang trang thứ hai, bên trên cũng chỉ viết một câu:

“Đùa thôi, thực ra đây là một cuốn sách rất nghiêm túc.”

Lục Thủy: “...”

Hắn không có lãng phí thời gian đi đứng đây chửi người.

Nếu đây thực sự là do Chân Thần lưu lại thì chỉ có thể nói, Chân Thần Duy Nhất và Chân Thần Độc Nhất này, đại khái là người một nhà đi.

Đều là loại thần gì không đâu.

Sau đó Lục Thủy lật sang trang thứ ba, nội dung quả nhiên trở nên nghiêm túc:

Chân Thần là đại biểu cho sức mạnh thế giới, mà loại sức mạnh này bắt nguồn từ thế giới, cho nên tất nhiên có một con đường tắt tu luyện sức mạnh giống với sức mạnh Chân Thần.

Đường tắt này có thể nói là hệ thống tu luyện hoàn toàn mới trong tu chân giới.

Nhưng sức mạnh mà hệ thống này yêu cầu không phải là sức mạnh tự nhiên, cũng không phải là linh khí thiên địa, mà gọi là sức mạnh nguyên tố.

Trên thế giới này không ai có thể phát giác được loại sức mạnh này, cho nên không có ai có thể tu luyện được nó, cần phải có người dẫn đầu khai thác hệ thống này.

Đương nhiên, sức mạnh này chỉ là tương tự với sức mạnh Chân Thần, kể cả có tu luyện tới đỉnh cao thì cũng không có khả năng trở thành Chân Thần.

Chân Thần bắt nguồn từ thiên địa.

Độc nhất thiên địa.

...

Lục Thủy đọc xong, nói thật, với hấn mà nói những thứ này hoàn toàn không có chút ý nghĩa nào.

Những thứ này hấn cơ bản đều đã biết.

Hấn cũng chỉ coi đám người Thần Chúng là một đám bệnh tâm thần tự xưng làm Thần Minh, căn bản chưa từng cho là Chân Thần.

Nếu như không phải đã từng gặp qua một giọt thần huyết kia, hấn cũng sẽ cho rằng Cửu là một người bị bệnh thần kinh.

Nhưng Cửu quả thực có thể được xưng là Chân Thần Độc Nhất.

Cấp độ sức mạnh của nàng so với đám Thần Chúng tâm thần kia không biết cao hơn bao nhiêu.

Căn bản không phải cùng một đẳng cấp.

Lục Thủy quyết định đọc thêm một trang nữa, nếu như vẫn là nói nhảm về mấy thứ này, hấn sẽ không đọc nữa.

Đọc cái này, còn không bằng đi đọc Giáo Dục Bất Buộc Thành Thần.

Lục Thủy lật sang một trang:

Sức mạnh đặt ở nơi đó, thế giới to lớn không thiếu cái lạ, chắc chắn sẽ có người phát giác ra được.

Mà người phát giác được sức mạnh nguyên tố, là một nữ nhân.

Nàng nói nàng tên là Aiz.

Bởi vì là người khai thác hệ thống, Aiz trở thành vị thần quyền thứ hai của Chân Thần.

...

Đọc đến đây, Lục Thủy ngược lại có chút bất ngờ.

“Thần Quyền Aiz? Vị được xưng là Chân Thần Độc Nhất trong đám Thần Chúng kia?”

Nếu như giết thần thành công, vậy vị Aiz này cực kỳ có khả năng là Chân Thần Độc Nhất trong đám Thần Chúng hiện tại..

“Nhưng nàng là vị Thần Quyển thứ hai, vậy người thứ nhất là ai?”

Lục Thủy hơi nghi hoặc một chút.

Hắn tiếp tục đọc.

Lần này hắn đọc rất nhanh, không bao lâu sau hắn liền rút sách vào trong pháp bảo trữ vật.

Nói nhảm thông thiên.

Chẳng có tác dụng gì, lãng phí thời gian.

Đến tận cuối cùng, hắn vẫn không tìm ra vị Thần Quyển thứ nhất là ai, càng không nhìn ra ghi chép gì có liên quan tới Thần Quyển.

Nhiều lắm thì là đang dạy làm sao để sử dụng thần lực hợp lý.

Lục Thủy không có thần lực, vậy nên cũng không cần đi học làm gì.

Những gì nên học hắn đều đã học được.

Không nghĩ nhiều nữa, Lục Thủy cầm đồ vật cuối cùng trên bàn lên.

Những thứ còn lại nhìn đều rất bình thường, nhưng cái này bị thần lực bao bọc, nhìn thế nào cũng thấy không bình thường.

Đây mới là đồ vật quan trọng nhất trên bàn.

Lục Thủy mắt nhìn vật này, đưa tay cầm lên.

Ngay khi tay Lục Thủy vừa động vào thì thần lực bắt đầu trở nên tán loạn, sau đó đồ vật bên trong dần lộ ra.

“Trang sách?”

Lục Thủy bất ngờ, hơn nữa còn có cảm giác trang sách này là bằng kim loại.

Nhìn một lúc, Lục Thủy cũng không thấy có bất kỳ chữ gì ở phía trên.

Sau đó Lục Thủy lại sử dụng sức mạnh thiên địa, nhưng vẫn không thấy bất kỳ chữ gì.

“Không hoàn chỉnh sao?”

Đúng vậy, đây chỉ là một trang sách, nếu muốn xem nội dung trên đó thì phải tập hợp đủ toàn bộ những trang sách còn lại.

“Chỉ có thể đến chỗ khác xem một chút.”

Lục Thủy nghĩ vậy trong lòng.

Chỉ là đang định rời đi, Lục Thủy lại cầm trang sách đưa cho Chân Võ, nói:

“Cầm lấy xem một chút.”

Chân Võ không rõ lắm, nhưng vẫn đưa tay nhận lấy trang sách.

Chẳng qua khi hắn định cầm lấy nó, lại phát hiện tay mình trực tiếp xuyên qua trang sách.

“Thiếu gia, đây là?” Chân Võ không hiểu lắm.

Lục Thủy không hề thấy bất ngờ, hắn đã đoán được, chỉ là muốn thử một chút mà thôi.

“Vấn đề ở chỗ cấp độ sức mạnh, xem ra nơi này hẳn là không có người nào có thể lấy được trang sách này.” Lục Thủy mở miệng giải thích một câu.

Chuyện này với hắn cũng là một chuyện tốt.

Trừ hắn ra, ngoài kia hẳn là chỉ có Chân Thần Duy Nhất mới có thể chạm được vào trang sách.

Lùi vài bước mà nói, Chân Thần Duy Nhất kia cũng coi như người một nhà.

Lần sau đến nhà nàng lấy ít trang sách, vấn đề hắn cũng không lớn.

Cắt trang sách đi xong, Lục Thủy liền đi thử về phía khác, chủ yếu là xem xem còn nơi nào có trang sách nữa không.

Hạt châu chứa thần lực và cuốn sách nói nhảm thông thiên kia, hẳn đều không có hứng thú.

‘Hy vọng có thể có được chút tin tức liên quan đến Dự Ngôn Thạch Bản.’ Lục Thủy cảm thấy có chút khó.

Bởi vì những vật này đều được làm ra trước khi Chân Thần chết, mà Dự Ngôn Thạch Bản các thứ, hẳn là sau khi Chân Thần chết rồi mới xuất hiện.

Cuối cùng Lục Thủy lắc đầu:

‘Vẫn là nhanh chóng giải quyết vấn đề ở chỗ này đi thì hơn, sau để cha mẹ rời đi sớm một chút.’

Thật ra nếu như trình độ nguy hiểm của nơi này chỉ có vậy thì hẳn có thể trở về được rồi, thế nhưng việc liên quan đến Chân Thần, ai mà biết liệu có xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì không.

Vẫn là tự tay giải quyết cho xong đi thì hơn.

--

Trên mặt hồ, một cô bé tóc bảy màu đi đến bên cạnh lá sen trôi trên mặt nước.

Trên lá sen có một cái bàn làm từ lá sen, trên đó có một viên hạt châu trắng tinh, một đồ vật bị thần lực bao bọc và một quyển sách.

Lúc cô bé tóc bảy màu đi lên lá sen, nàng cảm thấy có một lực gì đó đẩy mình ra.

Chưa đến một giây sau, một âm thanh vang lên, tốc độ nói rất nhanh:

“Xác minh thất bại, biến.”

Cô bé tóc bảy màu: “...”

Cái gì?

Sao lại hung ác như thế?

Sau đó cô bé tóc bảy màu tỏa ra khí tức Chân Thần, nàng lớn giọng nói:

“Người đang mạo phạm thần sao?”

m thanh này vang lên, trực tiếp áp chế hệ thống xác minh.

Hệ thống xác minh: “...”

“Thật sự xin lỗi, vừa rồi hệ thống xảy ra lỗi không xác định.”

“Hệ thống sẽ load lại lần nữa.”

“Hệ thống load thành công, bắt đầu xác minh thân phận.”

“Xác minh thân phận thành công.”

“Mời vào.”

Cô bé tóc bảy màu nghe xong câu này mới thu hồi lại khí tức.

Cho thân mặt mũi, thân tự nhiên cũng sẽ cho người mặt mũi.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 494: Xác Minh Thân Phận, Thân Phận Không Biết Xuất Hiện 1

Sau đó cô bé tóc bảy màu bước lên lá sen, đi tới trước mặt bàn.

Nàng trước hết chú ý tới đồ vật bị thần lực bao bọc kia.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy vật này, nàng liền đưa mắt liếc xung quanh một cái, sau đó thừa dịp thần lực không chú ý, trực tiếp một ngụm nuốt trọn trang sách bị thần lực bao bọc vào trong.

Ah, còn cả quyển sách vô dụng kia.

Hệ thống xác minh: "...”

Nên tới chỗ khác xác minh đi.

Sau khi nuốt trang sách bị thần lực bao bọc kia xong, cô bé tóc bảy màu mới thỏa mãn sờ sờ bụng, sau đó cầm viên hạt châu trắng tinh kia lên quan sát.

Xem xét một chút, lại là thần lực.

Sau đó không nói hai lời trực tiếp ném vào trong miệng.

Ưc một cái nuốt xuống.

Bụng tròn lại căng thêm một chút.

“Chờ tiêu hóa xong rồi, sẽ không có người nào bắt được ta nữa.”

--

Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm đang đi trong một rừng cây, hai người nhìn bốn phía, không cảm thấy có gì bất thường.

“Đây là không gian thực, lại còn là không gian rất bình thường.”

Hệ sinh thái hoàn chỉnh, rất thích hợp để hoa cỏ cây cối sinh trưởng.” Đông Phương Lê Âm đi bên cạnh Lục Cổ, ngắm nhìn bốn phía nói.

“Nhưng cũng không có nhiều động vật sống.” Lục Cổ bổ sung một câu.

“Nơi này rốt cuộc là chỗ nào? Phong ấn bên ngoài khoa trương như vậy, chỗ này lại có vẻ bình thường đến kỳ quái.” Lục Cổ cau mày, quan sát xung quanh.

Thật ra hắn rất cẩn thận, nhưng đến bây giờ cũng không phát giác ra dị thường gì khác ở nơi này.

“Đối với một vài người mà nói, đồ vật bình thường nhất lại là thứ trân quý nhất, cho nên nơi này có lẽ cũng không có đồ gì cao minh đâu.” Đông Phương Lê Âm suy đoán một chút.

Dù sao nàng cũng rất coi trọng đồ của chồng mình.

Bảo vật gì khác, nàng đều chường mắt, trừ khi là chồng đưa nàng.

Lục Cổ gật gật đầu, chỉ là rất nhanh hắn liền nhíu mày:

“Không xa phía trước có một sức mạnh khác thường.

Đi qua nhìn một chút đi.”

“Chậm chút, ta bố trí chút trận pháp ở gần đây, phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn.” Đông Phương Lê Âm nói.

Lục Cổ đương nhiên gật đầu đồng ý, nếu như chỉ có mình hắn, hắn ngược lại có thể liều lĩnh một chút, nhưng mang theo vợ, an toàn là trên hết.

Mặc dù cảnh giới tu vi của vợ hắn cũng gần bằng hắn, nhưng hắn luôn có cảm giác vợ mình rất yếu đuối.

Cũng không biết vì sao.

Không bao lâu sau, hai người đã đi tới chỗ bất thường kia.

Trong tầm mắt hai người bây giờ là một cái cây to lớn, chỉ là cây này đã bị chặt bỏ, dường như đã mất đi sinh cơ.

Ở trên gốc cây có một cái bàn gỗ, trên bàn gỗ có một viên hạt châu trắng tinh, một quyển sách và một đồ vật bị thần lực

bao bọc.

“Sức mạnh rất kỳ lạ, không thể nào hiểu được.” Lục Cổ nhíu mày nói.

Đông Phương Lê Âm cũng nói:

“Chưa từng thấy qua sức mạnh này.”

Sức mạnh này mặc dù kỳ lạ, nhưng Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm cũng không cảm thấy có bất kỳ nguy hiểm gì.

“Ta đi thử một chút.” Lục Cổ mở miệng nói.

Đông Phương Lê Âm ở phía sau gật đầu, loại chuyện này nàng không có khả năng đi thử trước.

Tranh cãi với Tộc Trưởng Lục cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.

Sau đó Lục Cổ bước đến trước gốc cây, chỉ là lúc sắp tới bàn gỗ lại cảm nhận được lực cản.

“Chỗ này là ranh giới, đừng tới gần.” Lục Cổ nói với Đông Phương Lê Âm đi theo phía sau.

Đông Phương Lê Âm gật đầu, sau đó nói:

“Không cảm giác được dao động sức mạnh nào, là kết giới sao?”

Đông Phương Lê Âm vừa dứt lời, âm thanh của hệ thống xác minh đã vang lên:

“Đang xác minh thân phận, vui lòng phối hợp, đừng lộn xộn, chờ hệ thống xác minh.”

Cả Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm đều giật mình, đây là thứ gì?

Nhưng Lục Cổ cũng không động loạn mà đứng yên, phối hợp xác minh.

“Đang xác minh thân phận...”

Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm đều chăm chú nhìn vào hệ thống xác minh, chờ đợi kết quả.

“Xác minh thân phận thành công.”

“Cho qua.”

“Từ tận đáy lòng, cảm ơn hai vị đã phối hợp.”

“Mời vào.”

Không biết tại sao, Lục Cổ có cảm giác hệ thống xác minh vừa trải qua một giai đoạn rất khó khăn.

Nhưng hẳn thế mà lại xác minh thân phận thành công, điều kiện thông qua là gì?

Cái này Lục Cổ không biết.

Lúc này, Đông Phương Lê Âm cũng đi tới, nàng cũng định thử một chút xem có thể thông qua xác minh hay không.

Dù sao không qua thì cũng không thể đi vào được.

Rất nhanh sau đó, Đông Phương Lê Âm cũng cảm thấy có lực cản, tiếp đó liền nghe được âm thanh của hệ thống xác minh.

“Đang xác minh thân phận, vui lòng phối hợp, đừng lộn xộn, chờ hệ thống xác minh.”

Đông Phương Lê Âm không hề động, chờ đợi kết quả xác minh.

“Đang xác minh thân phận...”

Đông Phương Lê Âm và Lục Cổ đều đang đợi kết quả xác minh, nhưng kết quả còn chưa có, luồng sức mạnh xung quanh bỗng sáng lên, rực đỏ.

“Xác minh thân phận lỗi, thân phận không rõ, không thể xác minh.”

“Hệ thống load, xác minh lại.”

“Chương trình xác minh xuất hiện lỗi không biết, hệ thống đang gặp sự cố.”

“...”

Sau đó hệ thống xác minh nhất thời không vang lên âm thanh gì nữa.

Đông Phương Lê Âm và Lục Cổ đều ngạc nhiên, xảy ra chuyện gì rồi?

Sao lại đột nhiên không xác minh được nữa?

Nhưng đúng lúc này, âm thanh của hệ thống xác minh lại một lần nữa vang lên.

“Xác minh thân phận chưa từng thất bại, cho qua.”

“Mời vào.”

Lục Cổ: “...”

Đông Phương Lê Âm: “...”

Cả hai người đều một mặt mờ mịt, đây là có chuyện gì.

Nhưng Đông Phương Lê Âm quả thực thành công đi vào bên trong.

“Trên người của ta có biến hóa gì sao?” Đông Phương Lê Âm hơi tự ti nói.

“Không có, ta dám chắc chắn.” Lục Cổ đáp.

Hắn có lẽ còn hiểu về chuyện này hơn cả vợ của hắn.

Ngừng một chút, Lục Cổ lại nói:

“Có thể là trở nên đẹp hơn.”

Đông Phương Lê Âm hừ một tiếng, sau đó nhìn Lục Cổ, nói:

“Tộc Trưởng đại nhân, câu thân phận không rõ kia của nó là có ý gì?”

Lục Cổ néo mặt Đông Phương Lê Âm một cái:

“Thân phận của nàng không phải là Phu nhân của Tộc Trưởng Lục gia đương nhiệm sao?”

Còn thân phận gì nữa?”

“Đương nhiên là em gái của Tộc trưởng đương nhiệm của Đông Phương gia.” Đông Phương Lê Âm bổ sung.

Sau đó liền không thèm để ý đến chuyện này nữa.

Không rõ thì không rõ, dù sao nàng cũng vẫn là Phu nhân của Tộc trưởng Lục gia.

Có chồng, có con trai.

Không chừng không lâu sau còn có cả con gái nữa.

Sau khi thành công trấn an Đông Phương Lê Âm, Lục Cổ liền chú ý tới những vật ở trên bàn.

Trước tiên, hắn cầm quyển sách kia lên.

“Không có tên.” Đông Phương Lê Âm dựa sát vào Lục Cổ, nhìn quyển sách, tiếp tục nói:

“Mở ra xem.”

Lục Cổ mở sách ra, phát hiện bên trên một chữ cũng không có.

“Trống không?” Lục Cổ nhíu mày.

Đông Phương Lê Âm sờ sờ lên trang sách, sau đó nói:

“Có khí tức sức mạnh, tuy là rất nhỏ, có lẽ cái này đã cản trở tầm mắt của chúng ta.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 495: Xác Minh Thân Phận, Thân Phận Không Biết Xuất Hiện 2

Lục Cổ cũng thử cảm giác một chút, phát hiện đúng là như vậy.

“Đúng rồi, cầm về xem xem có ai muốn nghiên cứu thì ném cho người đó đi.” Lục Cổ nói.

Cát quyền sách đi, hấn lại cầm viên hạt châu trắng tinh lên:

“Bên trong này có sức mạnh thuần túy, giống với loại bên ngoài kia.

Sức mạnh này dùng tốt, chắc sẽ có công dụng nhất định, mang về cho Nhị Trưởng lão xem.”

Đông Phương Lê Âm thử cảm giác hạt châu trắng tinh một chút, tiếp đó mừng rỡ nói:

“Nếu như Nhị Trưởng lão có nghiên cứu ra cái gì, có thể dùng trên người con trai và Tiểu Tuyết Nhi!”

Lục Cổ gật đầu, như vật thì quá tốt rồi.

Đỡ cho bọn hấn suốt ngày lo lắng.

Đương nhiên, tốt nhất là để nó không đi hồ cha nữa.

Cuối cùng, Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm nhìn vào vật cuối cùng, dù nhìn thế nào, hai người cũng đều cảm thấy vật này bất phàm.

Lục Cổ đưa tay về phía đồ vật bị thần lực bao bọc.

Tay hấn xuyên qua thần lực, đụng phải đồ vật bên trong, tiếp đó thần lực biến mất, đồ vật hiện ra.

“Trang sách?” Lục Cổ hơi bất ngờ.

Đông Phương Lê Âm cũng tò mò, dùng ngón tay đụng vào trang sách, nói:

“Kim loại?”

Có điều trên này cũng không có bất kỳ chữ gì.”

Lục Cô và Đông Phương Lê Âm có chút bất đắc dĩ, đồ vật lấy được đều không thể hiểu, cũng không biết làm được cái gì.

Thậm chí đến cả tên cũng không biết.

Nhưng ngược lại hệ thống xác minh kia có chút thú vị.

Đương nhiên, thu hoạch này cũng không có gì quan trọng, nhiều nhất là giải sầu được một chút.

--

Xảo Vân Tông.

Trong sân nhỏ, Mộ Tuyết đang nằm trên giường đột nhiên tỉnh lại.

Nàng mở mắt ra, nhìn chăm chăm trần nhà không nói gì.

Kiểm tra thời gian một chút, mới phát hiện mình ngủ còn chưa đến hai tiếng.

“Đột nhiên tỉnh lại? Chắc chắn là Lục Thủy không ở bên cạnh ta.” Mộ Tuyết suy đoán trong lòng.

Ra khỏi nhà, Lục Thủy mà không ở bên cạnh nàng, kiểu gì nàng cũng sẽ ngủ không ngon.

Nghĩ như vậy, Mộ Tuyết liền đứng dậy đi ra bên ngoài.

“Tiểu thư, người đã tỉnh?”

Có đói không?” Đinh Lương nhìn thấy Mộ Tuyết, lập tức nói.

Mộ Tuyết nhìn Đinh Lương một chút, lắc đầu, sau đó nhìn sang Chân Linh ở gần đó.

Chỉ có Chân Linh ở đây, vậy tức là Lục Thủy quả thực đã ra ngoài rồi.

“Lục Thiếu gia đâu?” Mộ Tuyết hỏi một câu.

“Hải vực hình như xuất hiện dị thường, Thiếu gia ra ngoài xem xét, hẳn là muốn tìm Tộc trưởng.

Thiếu gia nói rất nhanh sẽ trở về, đại khái là khoảng sau giữa trưa một chút, lúc Mộ Tiêu thư tỉnh lại thì sẽ về.

Không nghĩ tới...” Chân Linh không nói thêm gì nữa.

Chẳng ai ngờ rằng, Thiếu gia rời đi chưa được bao lâu, Mộ Tiêu thư đã tỉnh lại.

Mộ Tuyết khẽ gật đầu, sau đó quay về phòng.

Thấy Mộ Tuyết quay về, Đinh Lương và Chân Linh liếc nhìn nhau.

Các nàng không nhìn ra tâm tình của Mộ Tuyết, nhưng chắc chắn là không hề vui vẻ gì.

...

Mộ Tuyết trở về phòng, nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ nói:

“Dị thường ở phần cuối của biển đã ảnh hưởng tới cả nơi này.

Lúc đầu không muốn quản, nhưng Lục Thủy cũng đã đi ra ngoài, không khiến cho chuyện này kết thúc, thì không biết bao lâu hần mới trở về.”

Lục Thủy thích làm loạn, lúc đầu có nàng bên cạnh, chắc chắn sẽ không đến mức mang nàng theo chạy đi làm loạn.

Giờ thì tốt rồi, thừa dịp nàng ngủ chạy loạn bên ngoài.

“Chẳng qua nếu như cha mẹ thật sự bị cuốn vào trong đó, không biết có thể gặp phải nguy hiểm gì hay không.”

“Chương môn Thiên Nữ hẳn là đang ở chỗ Hải Yêu bên kia, để nàng đi một chuyến đi, thuận tiện giải quyết vấn đề ở đó.”

Đưa ra quyết định, Mộ Tuyết không chân chừ nữa, lập tức bắt đầu liên hệ với Chương môn Thiên Nữ.

...

Khu vực Hải Yêu, Chương môn Thiên Nữ đang nói chuyện với Đại Thủy sư Vụ Nhã.

Tổ Loan cũng đang ở đây.

Bởi vì những người khác tới đây thực lực sẽ bị hạn chế.

Vi không để chuyện lần trước tái diễn, Tố Loan chỉ có thể tự mình cùng đi.

Thiên Nữ Tông đã có Tô Nhiễm ở đó, cùng với vài Tông Môn phụ thuộc, sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn.

Danh vọng của Thần Nữ đại nhân như mặt trời ban trưa, không ai dám gây chuyện.

“Chiến Thần Viễn Cổ của Tiên Đình sao? Nữ Vương chắc hẳn có biết, nhưng gần đây Nữ Vương đã chìm vào giấc ngủ say rồi.” Đại Thủy sư Vụ Nhã nói.

“Nữ Vương của mọi người sao lại đột nhiên chìm vào giấc ngủ say?” Chương môn Thiên Nữ hiếu kỳ hỏi.

Đại Thủy sư Vụ Nhã nghĩ nghĩ, đáp:

“Có thể là sắp xảy ra chuyện lớn gì đi, lo có người tìm tới cửa hỏi thăm, hoặc là yêu cầu xếp hàng, cho nên đóng cửa đi ngủ mất.

Người vĩnh viễn cũng không thể đánh thức một người già vờ ngủ được.”

Chương môn Thiên Nữ: “...”

Tố Loan: “...”

Chương môn Thiên Nữ cảm thấy hơi đáng tiếc, có điều tới nơi này cũng đã biết được không ít thứ về thời Viễn Cổ.

Chỉ là không có gì liên quan tới Chiến Thần của Tiên Đình.

Tố Loan cũng vậy, nàng cảm thấy lấy tu vi của nàng, căn bản không thể biết được những chuyện có liên quan tới thời Viễn Cổ kia.

Tiên Đình, Thần Chúng, Phật môn.

Đây đều là những thứ nàng chưa từng biết đến.

Còn nữa, trong lúc nói chuyện, các nàng biết đến một danh xưng, Chân Thần.

Thật không thể hiểu nổi, trong tu chân giới có thần sao?

Chương môn Thiên Nữ vốn định nói tiếp, kể cái gì đó.

Nhưng vừa định mở miệng, nàng lại nhận được một nhiệm vụ mới từ Thần Nữ đại nhân.

Chương môn Thiên Nữ quay sang nói với Đại Thủy sư Vụ Nhã:

“Tiền bối có biết đường đến phần cuối của biển không?”

Đối với câu hỏi đột ngột này của Chương môn Thiên Nữ, Tố Loan hơi kinh ngạc:

“Chương môn, xảy ra chuyện gì rồi?”

“Thần Nữ Đại nhân bảo ta qua đó.” Chương môn Thiên Nữ nói thẳng.

“Phần cuối của biển? Nơi đó là nơi Hải Yêu bọn ta trông coi, nhưng gần đây phần cuối của biển xảy ra không ít chuyện, mấy người ở đó thực sự là chơi đến vui vẻ.

Ngươi muốn đi sao? Chỗ của ta có bản đồ.” Nói rồi, Đại Thủy sư Vụ Nhã liền lấy bản đồ đưa cho Chương môn Thiên Nữ.

“Tạ ơn.” Chương môn Thiên Nữ nhận lấy bản đồ, nói lời cảm ơn.

“Ngươi đang rất gấp sao?” Một vị Hải Yêu bên cạnh Đại Thủy sư đột nhiên hỏi.

Chương môn Thiên Nữ gật đầu:

“Hắn là vậy.”

Vừa rồi Thần Nữ đại nhân nói Thần Nữ sẽ giúp nàng tăng tốc, rất nhanh có thể đến nơi, chỉ cần nàng biết đường là đủ.

“Vậy chúng ta tranh tài đi, xem ai qua đó trước, để Vụ Nhã làm trọng tài.” Tiểu Hải Yêu kia nói.

Chương môn Thiên Nữ gật đầu:

“Được thôi.”

Sau đó các nàng liền đứng vào vị trí, đợi Vụ Nhã nói bắt đầu.

Tổ Loan có chút ngoài ý muốn, Chương môn Thiên Nữ không cần nàng đi cùng sao?

Chương môn Thiên Nữ tự mình đi, tốc độ sẽ rất chậm không phải sao?

Đại Thủy sư Vụ Nhã nhìn Tiểu Hải Yêu và Chương môn Thiên Nữ, chân thành hỏi một câu:

“Chuẩn bị xong chưa?”

“Xong rồi.” Chương môn Thiên Nữ và Tiểu Hải Yêu lập tức nói.

“Chuẩn bị.” Đại Thủy sư nhìn hai người, hô lớn:

“Bắt đầu.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 496: Cướp!!!

Vù.

Một làn khói tím thối qua, Chương môn Thiên Nữ đã hoàn toàn biến mất trong tầm mắt của các nàng, thậm chí là trong cảm giác.

“...”

Tiểu Hải Yêu còn chưa kịp phản ứng.

Đây mà là chạy đua?

Không phải dịch chuyển tức thời sao?

Sau đó Tiểu Hải Yêu nhìn về phía Đại Thủy sư Vụ Nhã:

“Trọng tài, có người bật hack.”

“Ừm, thấy rồi.” Vụ Nhã gật đầu, tỏ vẻ hiểu rõ.

“Đều mở thành dạng này, không nên phong hào sao?” Tiểu Hải Yêu nói.

“Người đi hay là ta đi?” Vụ Nhã nhìn Tiểu Hải Yêu, tiếp tục nói:

“Thực sự không được thì người cũng bật hack đi.”

Tiểu Hải Yêu không nói gì, quay đầu bơi về phía cung điện Nữ Vương:

“Nữ Vương đừng ngủ nữa, bật hack cho ta đi.”

Tổ Loan: “...”

Nàng nhìn ra, Thần Nữ đại nhân đã giúp Chương môn Thiên Nữ, khó trách không cần nàng đi cùng.

Nhưng rốt cuộc phần cuối của biển là chỗ nào?

Từ khi Thiên Linh Phong của các nàng biến thành Thiên Nữ Tông, tu chân giới trong mắt các nàng cũng thay đổi theo.

Hải Yêu, Tiên Đình, Tộc Bất Tử, phần cuối của biển.

Toàn là những thứ trước kia các nàng chưa nghe qua bao giờ.

“Chúng ta tiếp tục trò chuyện đi, người muốn biết cái gì, ta đều có thể nói cho người, người cũng nói cho ta biết thế giới bên ngoài như thế nào.” Đại Thủy sư Vụ Nhã mở miệng nói.

Tổ Loan gật đầu:

“Được! Có điều, Chương môn của chúng ta thắng rồi đúng chứ?”

“Không, là Tiểu Đào của chúng ta thắng, Chương môn các người bất hack, đây là gian lận.” Đại Thủy sư Vụ Nhã nói.

Tổ Loan: “...”

--

Lục Thủy đi trong rừng cây, hắn có cảm giác phía trước cũng có đồ vật Cứu để lại.

Không bao lâu sau, Lục Thủy liền thấy cái cây đã bị chặt đi kia.

Vừa nhìn thấy cái cây này, hắn đã biết mình đã đến nơi cần đến.

Chỉ là vừa mới nhìn thấy thì liền sững sốt.

Có người đã đi vào, mà còn đã cầm lên hạt châu trắng tinh chứa thần lực ở trên bàn.

“Cái này không bình thường.”

Sau khi Lục Thủy nhìn rõ hai người ở trong xong, liền có chút ngoài ý muốn.

Đúng vậy, người hắn nhìn thấy đúng là cha mẹ hắn, Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm.

Thế nhưng chính vì vậy mới không bình thường.

‘Hai người làm thế nào mà thông qua được xác minh thân phận?’

Trong nhận biết của hắn, có thể thông qua xác minh đáng lẽ chỉ có một mình Chân Thần Duy Nhất.

Vì sao cha mẹ hắn cũng có thể đi vào.

Cũng không thể gian lận giống như hắn chứ?

‘Được rồi, vào thì vào, dù sao ta cũng không nghiên cứu qua hệ thống xác minh, có lẽ ai cũng có thể xác minh thành công.’ Lục Thủy nghĩ trong lòng.

Nhưng thứ hắn muốn là trang sách, cha mẹ hắn chắc chắn không thể chạm vào được.

Chỉ là rất nhanh Lục Thủy liền ngậy ngấn cả người, hắn nhìn thấy cha hắn cầm trang sách lên.

‘...Có chuyện gì xảy ra vậy?’

‘Cái này ta chắc chắn không có đoán sai, cha mẹ ta đáng nhẽ không đủ tư cách để cầm trang sách đó lên.’

‘Bọn họ bật hack à?’

Lục Thủy cau mày lại, cũng không phải là bởi vì cha mẹ hắn bật hack, mà bởi vì đây là vật hắn muốn.

Bây giờ bị cha hắn cầm mất.

Chuyện này rất khó xử lý.

‘Hay là chạy tới cướp?’

Lục Thủy đã có quyết định trong lòng.

Tu vi của cha mẹ hắn đều là lục giai, hắn có hi vọng.

Sau đó Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Chân Võ:

“Chờ chút nữa ta qua đó chặn đường bọn họ, người đi đoạt trang sách kia.”

Nghe thấy câu này, Chân Võ lập tức ngậy người:

“Thiếu gia, đây chính là Tộc trưởng và Phu nhân Tộc trưởng đó.”

Thiếu gia bị điên rồi sao?

...

Chân Võ thật sự không thể nào hiểu được suy nghĩ của Lục Thủy.

Cướp của ai hấn còn không sợ, thế nhưng người Thiếu gia bảo cướp chính là Tộc trưởng và Phu nhân Tộc trưởng đó.

Hấn rất sợ.

“Không cần lo lắng, mặc áo bào đen vào rồi, bọn họ chỉ là hai tu chân giả tu vi đỉnh phong lục giai mà thôi.

Xung quanh có chút trận pháp, hấn là có thể giành lại trang sách kia từ trong tay bọn họ.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Chân Võ: “...”

Thiếu gia, đây là vấn đề tu vi sao?

“Thiếu gia, nếu như bị phát hiện, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đó?” Chân Võ cố gắng khiến Lục Thủy hiểu mức độ nguy hiểm của hành động này.

Lục Thủy nhìn về phía Chân Võ, sau đó nói:

“Yên tâm đi, sẽ không bị phát hiện, ta đã kiểm tra áo bào đen rất nhiều lần rồi, sẽ không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra đâu.”

Chân Võ không còn lời nào để nói.

Hấn còn có thể làm sao?

Chỉ có thể hy vọng hành động lần này sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Nếu không, đời này của hấn liền lạnh rồi.

Đoạt đồ vật của người khác không được à, sao cứ phải là Tộc trưởng và Phu nhân Tộc trưởng chứ?

Lúc này, Chân Võ đột nhiên nhớ ra cái gì đó, lập tức nói:

“Thiếu gia, ta không chạm được vào trang sách kia.”

“Tay.” Chuyện này Lục Thủy đương nhiên biết rõ.

Sau khi Chân Võ đưa tay ra, Lục Thủy để sức mạnh thiên địa bao bọc lấy tay Chân Võ, lượng sức mạnh thiên địa này đủ để Chân Võ chạm được vào trang sách.

Nhưng Lục Thủy vẫn rất tò mò không biết rốt cuộc vì sao cha mẹ hấn lại có thể chạm được vào trang sách?

Không bước lên con đường chứng đạo, căn bản không có khả năng chạm được vào trang sách.

Lục Thủy đã đặc biệt dùng sức mạnh thiên địa kiểm tra một hồi, nhưng vẫn không tra xét ra cái gì.

“Được rồi, để sau hẵng nói đi, dù sao đây cũng không phải chuyện xấu.”

Sau đó Lục Thủy bắt đầu tới gần gốc cây kia.

“Ta sẽ tranh thủ cơ hội cho ngươi, nhớ nắm chắc thời cơ.” Giọng nói của Lục Thủy truyền vào trong đầu Chân Võ.

“Vâng, Thiếu gia.” Chân Võ gật đầu.

Hắn có chút căng thẳng.

Đại khái là từ lúc đi theo Thiếu gia ra ngoài đến giờ, trong tất cả những lần đối mặt với kẻ địch, thì đây là lần hắn cảm thấy căng thẳng nhất.

Không phải là vì lo lắng Thiếu gia xảy ra chuyện, mà là lo lắng chỗ hắn xảy ra vấn đề.

Đây chính là Tộc trưởng và Phu nhân Tộc trưởng đấy.

Hắn rất sợ.

Thiếu gia thật sự là đang làm loạn mà.

Nhưng hắn lại không thể không nghe theo.

Hắn chỉ có thể chờ đợi thời cơ, nhưng mà tu vi của Tộc trưởng và Phu nhân Tộc trưởng đều không hề yếu chút nào, cái gì mà chỉ là hai tu chân giả tu vi đỉnh phong lục giai mà thôi, loại lời này chỉ có Thiếu gia nhà bọn hắn mới nói ra được.

Lục Thủy chắc chắn sẽ không để ý đến suy nghĩ của người khác.

Trực tiếp tới mua trang sách kia, cha mẹ hắn chắc chắn sẽ không bán.

Hắn dù có tiền đến đâu, nhưng làm sao có thể có tiền bằng cha hắn được?

Nói đùa, tất cả tiền của hắn đều là cha hắn cho đó.

Nghĩ tới đây, Lục Thủy ngắt một lá cây ném thẳng về phía cha mẹ hắn.

Đỉnh phong Lục giai, có thể va thẳng vào.

Mà sau khi Lục Thủy ném lá cây đi, Lục Cổ đã nhận ra sự tồn tại của Lục Thủy.

Về phần lá cây kia, đương nhiên là nó đã tiêu tán ngay trước mặt Lục Cổ.

Không mạnh, đây là cảm giác trực quan nhất của Lục Cổ.

“Là người?” Lục Cổ nhìn về phía Lục Thủy.

Trong mắt hắn, đối phương là một người mặc áo bào màu đen, hình dáng cụ thể và tu vi đều không nhìn ra được.

Nhưng hắn vẫn có thể nhìn ra, người này chính là người đã mở ra phong ấn.

Việc người này ra tay với bọn họ khiến Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm khá bất ngờ.

Nhưng rất nhanh bọn hắn đã có được kết luận, đối phương là muốn đồ vật ở trong này.

Khả năng lớn là trang sách trong tay bọn họ.

Lục Thủy không hề mở miệng nói chuyện, đối mặt với hai vị này, vẫn là nói ít đi thì hơn.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 497: Đối Đầu

“Tại hạ là Lục Cổ, các hạ là?” Lục Cổ có chút khách khí nói với Lục Thủy.

Đối phương không bình thường, hiệu quả ẩn nấp cũng không tầm thường, hai người bọn họ từ nãy tới giờ đều không hề có cảm giác có người tới gần, tới tận khi đối phương xuất thủ, bọn họ mới phát hiện ra sự tồn tại của người này.

Cho nên không cần thiết thì hắn cũng không muốn gây thù với người này.

“Thiếu tông chủ Ân Thiên Tông, Lưu Hỏa.” Lục Thủy sửa lại giọng nói, khiến tiếng nói của hắn nghe có chút lớn.

Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm đều có chút ngoài ý muốn.

Thiếu tông chủ Ân Thiên Tông, Lưu Hỏa, cái tên này bọn họ nghe tới khá thường xuyên, thiên kiều số một đương thời, những gì hắn làm khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Bây giờ xem ra lời đồn kia cũng không phải chỉ là nói suông.

Quả thực không thể tưởng tượng được.

Dựa vào một màn mở ra phong ấn trước đó, cũng đủ để chứng minh sự đáng sợ của Lưu Hỏa.

Nhưng tu vi người này có vẻ như cũng không phải là rất cao.

“Các hạ muốn cái này?” Lục Cổ nhìn Lưu Hỏa, bình tĩnh nói.

Lục Thủy nhìn cha hắn, không nói gì, nói nhảm nhiều như vậy làm gì?

Trừ khi bỏ áo choàng xuống, nếu không cha hắn sẽ không bao giờ đưa cho hắn.

Trực tiếp động thủ luôn đi.

Không do dự nữa, Lục Thủy bước lên một bước, đi lên không trung.

Sau đó trực tiếp dẫn động trận pháp xung quanh, đây đều là trận pháp mẹ hấn bố trí, thân là con trai nàng, hấn đương nhiên kế thừa nó.

“Đi trên không? Ngũ giai Pháp Thân?” Lục Cổ có chút ngoài ý muốn.

Trong điều tra của bọn hấn, Lưu Hỏa hấn là còn rất trẻ.

Nhiều lắm là tu vi tam giai.

Thế nhưng dáng vẻ đi trên không này nhìn không hề giả chút nào.

Về phân đối phương trực tiếp động thủ, bọn họ ngược lại cũng không hề cảm thấy ngoài ý muốn.

“Hấn trực tiếp đoạt quyền chủ động trận pháp, tạo nghệ trận pháp khó mà đoán trước được.” Đông Phương Lê Âm nói.

Chủ yếu là muốn nhắc chồng nàng cẩn thận một chút, đừng khinh địch.

Lục Cổ gật đầu, thiên kiều số một đương thời, hấn cũng muốn nhìn một chút xem đối phương rốt cuộc là như thế nào.

Giao trang sách cho Đông Phương Lê Âm xong, Lục Cổ liền bước lên.

Nghênh chiến với Lưu Hỏa của Ân Thiên Tông.

Lục Thủy xoay chuyển trận pháp, trực tiếp công kích vào vị trí của bàn gỗ.

Đông Phương Lê Âm một bước lui ra ngoài, tránh khỏi công kích dễ như trở bàn tay.

Hệ thống xác minh để mặc công kích đánh vào trong, nó không thể chọc vào mấy người này được.

Nó chỉ là một cái hệ thống xác minh nho nhỏ, qua không biết bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên nó đụng phải nhiều người như vậy, cũng là lần đầu tiên đụng phải nhiều người không thể chọc nổi như vậy.

Đều là cái quý gì ấy.

Đông Phương Lê Âm cầm trang sách muốn thử cất vào trong túi trữ vật, lại phát hiện không cho vào được.

“Đúng là đồ vật bất phàm.”

Đông Phương Lê Âm cảm khái một câu, sau đó nhìn về phía trước.

Lúc này, Lục Thủy đã tới gần vị trí của cha hắn, hắn muốn đụng nắm đấm với cha hắn một chút, dùng toàn lực thử độ sức một trận.

Nắm đấm của hắn có thể cứng đối cứng với Hỏa Dục, mà cảnh giới của cha hắn còn không cao bằng Hỏa Dục, đây chính là cơ hội khó có được.

Sau đó Lục Thủy vận dụng toàn bộ tu vi, huy động sức mạnh thiên địa.

Ầm!!!

Lục Thủy và Lục Cổ, cả hai đều mang theo sức mạnh đáng sợ.

Một tiếng thật lớn vang lên, quả đấm của hai người đập vào nhau.

Răng rắc.

Trong nháy mắt khi nắm đấm của hai người đập vào nhau, tiếng xương cốt nứt gãy vang lên.

“Ah?”

Lục Thủy có chút không thể tin nổi, xương tay của hắn gãy mất rồi?

Nếu như không phải đau nhức kịch liệt đang truyền đến từ tay hắn, thì hắn sẽ nghĩ người bị gãy tay là cha hắn.

Ầm!

Lục Thủy trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Hắn ổn định lại thân thể trên không trung, có chút không dám tin.

Lục giai có thể đánh ra loại tổn thương này?

Lừa ai đây?

‘Cha, cha ở lại lục giai, không phải là khi dễ người khác sao?’

Lục Thủy có thể cảm nhận được rõ ràng, nắm đấm của cha hắn còn nặng hơn so với Hỏa Dực kia.

Sức mạnh của thân thể hoàn toàn nghiền ép Hỏa Dực của Bách Luyện Minh Thổ.

‘Thất sách, tặng không một cánh tay rồi.’

Mặc dù vấn đề cũng không quá lớn, nhưng đã mất đi tiên cơ.

Cũng may mà cha mẹ hắn không thể thu hồi thần lực trên trang sách, nếu không thì hắn đã thất bại hoàn toàn rồi.

Nhưng vì sao bọn họ lại có thể chạm được vào nó, này vẫn là một ẩn số, khả năng lớn là do mượn những sức mạnh khác.

Nhưng cụ thể là sức mạnh gì, với thực lực của Lục Thủy bây giờ thì không thể nào đưa ra kết luận được.

Dù sao cũng không phải chuyện gì xấu, có thể tạm thời không để ý tới.

Sau đó Lục Thủy từ bỏ cách dùng cứng đối cứng, hắn cũng không muốn bị đánh đến kêu cha gọi mẹ.

Lục Thủy lùi về sau một khoảng, sau đó trực tiếp dẫn động trận pháp.

Trong nháy mắt, trận pháp đã hoàn toàn bao phủ khu vực xung quanh, vô số trận đồ xuất hiện trên không trung.

“Hắn không chỉ đoạt quyền chủ động trận pháp, mà còn sửa đổi trận pháp, nối liền tất cả các trận pháp lại với nhau.

Những thay đổi trong đó, ta đều xem không hiểu.” Đông Phương Lê Âm lập tức nói.

Nàng phát hiện tạo nghệ trận pháp của người này thật sự là không hợp thói thường.

Lục Cổ không vội vã động thủ, trong chốc lát vừa rồi kia, hắn luôn có cảm giác đối phương đang xem thường hắn.

Nhưng không thừa thắng xông lên cũng là có nguyên nhân.

Hắn không phát hiện ra được bất cứ ác ý nào từ đối phương, không phải loại tâm lớn như nước kia, càng không phải loại trịch thượng nhìn từ trên cao xuống, mà là tâm địa hoàn toàn bình thường.

Có cảm giác như đối phương chỉ đang náo loạn một trận.

Điều này khiến hắn có chút khó hiểu.

Trong lúc Lục Cổ đang suy nghĩ, hắn nhận ra tất cả các trận pháp đều đã bị kích hoạt, còn bắt đầu công kích.

Vô số luồng sức mạnh phóng về phía vợ của hắn.

Mục tiêu là trang sách.

Không chần chừ, Lục Cổ lập tức biến mất tại chỗ, lúc hắn xuất hiện thì đã là ở bên cạnh Đông Phương Lê Âm.

Àm!!

Tất cả công kích đều nổ tung.

Nhưng những công kích của trận pháp này cũng chỉ nổ tung ở xung quanh hai người, không một chút sức mạnh nào tới gần được bọn họ.

Lục Thủy không hề cảm thấy ngoài ý muốn, hắn đã không còn coi cha hắn là một đối thủ lục giai nữa, mà xem như một thất giai dễ đọ sức.

Hình bóng Lục Thủy xuất hiện liên tục ở bốn phía, sau đó, rất nhiều trận pháp lại bắt đầu xuất hiện.

Những trận pháp này hóa thành từng luồng ánh sáng rơi xuống trên người Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm, tất cả đều là trận pháp giam cầm.

Trong nháy mắt khi vừa giam cầm hai người lại, Lục Thủy để trận pháp trực tiếp công kích vào trang sách trên tay mẹ hắn.

Đồng thời, hấn lấy ra Hồng Ô, giữ chặt lực chú ý của cha hấn.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 498: Lục Thủy Bị Đánh Gãy Hai Tay

Ngay lúc trận pháp sắp đụng vào trang sách, Đông Phương Lê Âm vốn đang bị giam cầm lại đột nhiên cử động, vừa vặn lật trang sách ra sau, tránh khỏi công kích của Lục Thủy.

Cùng lúc đó, mũi tên Hồng Ô cũng đã sắp bắn trúng bọn họ.

Chỉ là lúc sắp bắn trúng, một bàn tay đột nhiên duỗi ra, ngăn lại phía trước mũi tên.

Oanh!

Mũi tên đâm vào bàn tay kia, sau đó nổ thành từng mảnh nhỏ.

Lục Cổ cũng thoát khỏi giam cầm.

Lục Thủy: "..."

Mẹ hắn phá giải được trận pháp giam cầm của hắn, cha hắn cũng cưỡng ép thoát khỏi giam cầm.

Thế này làm sao đánh?

Không cho hắn thời gian chuẩn bị, hắn hoàn toàn không phải đối thủ của hai người này.

‘Còn tưởng rằng đều là lục giai, đánh nhau hắn sẽ không quá khó, chỉ ít là có thể lấy được đồ về.’

Bây giờ thì hay rồi, một khi đã vào thế bị động, thì chỉ còn nước chạy trốn.’

Lục Thủy có chút bất đắc dĩ trong lòng.

‘Chỉ có thể dùng cái này.’

Lúc này, Lục Thủy lấy ra một trang sách và hạt châu chứa thần lực.

Lúc đầu hẳn dự định cầm hạt châu chứa thần lực này đến Phong Sương Hà ném cho đũa nhóc kia ăn, bây giờ chỉ có thể dùng hết.

Lục Thủy mở ra toàn bộ trận pháp giam cầm, sau đó trực tiếp buông trang sách trong tay ra, trang sách được thả ra bay lơ lửng trước mặt hắn.

Tiếp đó, hạt châu chứa thần lực bị Lục Thủy bóp nát.

Thần lực bị hắn dẫn dắt.

Tiếp đó, Lục Thủy vẽ ra một đạo phù văn, đạo phù văn này nhanh chóng dung nhập vào trong trang sách.

Ánh sáng tỏa ra từ trang sách, thần lực trực tiếp hóa thành vô số đường cong kết nối với trang sách.

Lục Thủy đặt tay lên trang sách, trầm giọng nói:

“Vạn Tượng Khiên Dẫn.”

Hắn vừa dứt lời, thần lực vô hình lập tức dẫn động trang sách trong tay Đông Phương Lê Âm.

Vèo, trang sách trực tiếp bay ra khỏi tay nàng.

Nàng không thể ngăn nó bay đi được, dường như có một lực lượng nàng khó mà phá giải được đã dẫn động trang sách.

Lục Cổ nhanh chóng phá vỡ giam cầm, sau đó đuổi theo.

Lục Thủy lại một lần nữa lựa chọn cứng đối cứng với cha hắn.

Trong nháy mắt khi Lục Cổ sắp chạm đến trang sách, Lục Thủy trực tiếp tung nắm đấm ra, đánh về phía Lục Cổ.

Rầm!!!

Lục Cổ bất đắc dĩ, chỉ có thể phản kích lại.

Răng rắc.

Lại là tiếng xương gãy nứt.

Mà đúng lúc này, Chân Võ vẫn luôn tròn ở trong chỗ tối động thủ, hắn dùng tốc độ nhanh nhất nắm lấy hai trang sách.

Vừa nắm được trang sách thì lập tức liền mạng chạy thoát khỏi hiện trường.

Lục Thủy đương nhiên cũng thuận thế chạy đi.

Chỉ trong chớp mắt đã không còn thấy tung tích của bọn hần đầu nữa, là do có trận pháp.

Lục Cổ cũng không có ý muốn đuổi theo.

“Không sao chứ?” Đông Phương Lê Âm đi tới cạnh chồng mình, hỏi một câu.

Lục Cổ nhìn nơi Lục Thủy biến mất, hiếu kỳ hỏi một câu:

“Có cảm giác gì?”

“Một đứa trẻ?” Đông Phương Lê Âm suy tư một chút, đưa ra một đáp án mà chính mình cũng không tài nào hiểu nổi.

“Cũng không biết là trẻ con nhà nào.” Lục Cổ mở miệng nói.

Hắn cũng có cảm giác rất kỳ quái.

“Dù sao cũng không phải nhà chúng ta, có điều trang sách kia cứ như vậy mà tặng cho hắn sao?” Đông Phương Lê Âm hỏi.

“Hắn vốn chính là người mở phong ấn, không cần phải tranh đoạt với hắn làm gì.

Có điều tu vi của tên Lưu Hỏa này có chút kỳ quái.

Cảm giác cũng không mạnh, nhưng thực lực lại cường đại đến mức khiến người ta kinh ngạc, nhìn thế nào cũng thấy không thể nào là một người trẻ tuổi được.” Lục Cổ nói.

“Người đi theo hắn kia tu vi cũng không cao.” Đông Phương Lê Âm nhìn đối phương xuất thủ, có thể nhận thấy được đối phương khẳng định còn chưa đến ngũ giai.

Sau đó hai người liền không nghĩ nhiều nữa.

Thiếu Tông chủ Ân Thiên Tông, Lưu Hỏa, vốn là nhân vật truyền kỳ của tu chân giới.

Nhân vật truyền kỳ bình thường đều là thứ người thường không thể lý giải.

Giết Tà Thần, cùng hưởng đạo tàng, trở thành thần thoại trong những người cùng thế hệ, có cái nào là điều người bình thường làm được sao?

“Đi thôi, tới chỗ khác nhìn xem.” Lục Cổ nói.

Đông Phương Lê Âm gật đầu, nàng chỉ cần có thể đi khắp nơi cùng chồng nàng là đã rất thỏa mãn rồi.

Bảo vật gì đó, nàng hoàn toàn không có bất kỳ dự vọng gì với những thứ như vậy.

Trừ khi nó rất có ích với con trai và con dâu nàng.

Chỉ là hai người vừa mới định rời đi, một vệt ánh sáng bỗng rơi xuống mép gốc cây kia, cũng chính là nơi cách không xa phía trước hai người Lục Cổ.

Trong ánh sáng, một người đàn ông trung niên đứng đó.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy y, Lục Cổ lập tức bước lên che chắn Đông Phương Lê Âm đằng sau, lông mày nhíu lại.

Thất giai Pháp Thần.

Có ác ý.

Kỵ sĩ Quang Minh nhìn Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm một chút, sau đó đưa ánh mắt nhìn lên trên bàn gỗ, phía trên đã không còn bất kỳ vật gì.

Y biết, trên này vốn nên có ba món đồ.

Nhưng bây giờ đã không còn.

Cho thấy cái gì?

Chúng đã bị hai người trước mặt này cầm đi.

Phải biết rằng, bất kể y có cố gắng thế nào cũng đều không vào được bên trong.

Bất kể y làm gì thì cũng chỉ có thể nhận được một câu: Xác minh thất bại, rút.

Y thử tấn công, nhưng cũng không hề có tác dụng.

Y không thể nào biết được điều kiện xác minh là gì, nhưng y biết muốn cưỡng ép đi vào căn bản là không có khả năng.

Mà bây giờ, y cuối cùng cũng tìm được cách lấy được đồ vật bên trong.

Tìm người có thể đi vào, cướp đồ là được rồi.

Hai đỉnh phong lục giai, y không để vào mắt.

“Đồ vật bên trong, các ngươi cầm?” Kỵ sĩ Quang Minh nhìn chăm chăm hai người Lục Cổ, nói.

Lục Cổ nhìn kỵ sĩ Quang Minh, hiểu kỳ hỏi.

“Người của Thần Điện Quang Minh sao?”

Kỵ sĩ Quang Minh nhíu mày nhìn Lục Cổ, đối phương không phải là người không có kiến thức.

Thần Điện Quang Minh và Thần Điện Thái Dương tuy thế nhưng khác nhau, trong số bảy thần điện, thì Thần Điện Thái Dương hoạt động tích cực hơn cả.

Cho nên muốn nhìn ra y là người của Thần Điện Quang Minh cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

“Xem ra lời đồn là thật, Thần Quang Minh đã đang thức tỉnh rồi.” Lục Cổ nhìn chăm chăm kỵ sĩ Quang Minh, tiếp tục nói.

Từ phản ứng của đối phương, hẳn biết đối phương chính là người của Thần Điện Quang Minh, về phần Thần Quang Minh có phải thực sự là đang thức tỉnh hay không, còn phải xem vào phản ứng tiếp theo của đối phương.

Nghe được câu này, kỵ sĩ Quang Minh nhìn chăm chăm Lục Cổ hồi lâu, người trước mắt này tuyệt đối không đơn giản, y đáng nhẽ phải biết người này là ai mới đúng.

“Người là ai?” Kỵ sĩ Quang Minh hỏi một câu.

Lục Cổ cười cười không nói, hẳn cho ra kết luận, Thần Quang Minh có vẻ như thực sự đang thức tỉnh.

Tốc độ thức tỉnh của bảy Chủ Thần bảy Đại Thần Điện đã trở nên nhanh hơn.

Đối với Lục gia, đây cũng không phải chuyện gì tốt.

Nhưng loại chuyện cấp bậc này thì phải để ba vị Trưởng
lão quan tâm.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 499: Ngược

“Được rồi, các người tự mình đem đồ vật tới đây, hay là để ta động thủ đoạt lấy?” Kỵ sĩ Quang Minh không có ý định lãng phí thời gian.

Đối mặt với hai lục giai, y có đủ lòng tin mình có thể nghiền ép đối phương.

Thất giai Pháp Thần so với lục giai thông thường, khác nhau một trời một vực.

Chênh lệch ở giữa giống như lạch trời không cách nào vượt qua được.

Từ xưa tới nay, không có mấy người có thể phá vỡ lạch trời này.

Sau khi đoạt được đồ vật xong, y sẽ bắt hai người kia làm nô dịch, tiếp tục thu hoạch bảo vật cho y, xong xuôi hết mới giải thoát cho bọn họ.

Lục Cổ tiến về phía trước một bước, bình tĩnh nói:

“Ta muốn thỉnh giáo thần y của Pháp Thần Thần Điện Quang Minh một chút.”

“Không biết sống chết.” Kỵ sĩ Quang Minh giống như một đạo ánh sáng, biến mất ngay tại chỗ.

Chỉ một lục giai cũng dám khiêu chiến trước mặt y?

Y chỉ cần giơ ra một ngón tay cũng có thể ép cho đối phương không động đậy nổi.

Chênh lệch cảnh giới cũng không phải thứ mà cố gắng có thể bù đắp được.

“Mạng của các người, ta nhận.”

Tiếng nói vừa dứt, kỵ sĩ Quang Minh liền xuất hiện ngay trước mặt Lục Cổ, một ngón tay giơ ra, y có đủ tự tin rằng đối phương sẽ không thể nào tránh thoát khỏi một ngón tay này, thậm chí không thể cựa quậy một chút nào dưới thần uy của y.

Nhưng, ngay lúc kỵ sĩ Quang Minh sắp chạm vào Lục Cổ, nắm đấm của Lục Cổ động.

Rầm!!!

Nắm đấm của Lục Cổ đập thẳng vào ngón tay của kỵ sĩ Quang Minh.

Ầm!

Kỵ sĩ Quang Minh bị đánh bay ra ngoài.

“Cái này, làm sao có thể?”

Kỵ sĩ Quang Minh kinh hãi trong lòng, trong nháy mắt vừa rồi, y cảm nhận được một sức mạnh thật đáng sợ, một sức mạnh mà lục giai tuyệt đối không thể có.

Hơn nữa, giờ y còn cảm thấy đau đớn truyền đến từ ngón tay của mình, một quyền này của đối phương cũng quá nặng rồi.

Rất nhanh sau đó, kỵ sĩ Quang Minh đã khôi phục trạng thái bình thường, lần này y sẽ không khinh địch nữa.

Chẳng qua lúc y đang chuẩn bị phản kích, phía trước yn tình linh xuất hiện vô số nắm đấm, những nắm đấm này mang theo sức mạnh cường đại, thậm chí đến mức bóp méo cả không gian.

Kỵ sĩ Quang Minh kinh hãi, trực tiếp bị động xuất thủ.

Ầm!

Ầm ầm!

Rầm rầm rầm!

Nắm đấm của Lục Cổ không ngừng vung ra, sự công kích của người này mang theo ác ý rõ ràng, hẳn làm sao có thể để đối phương có thời gian điều chỉnh lại trạng thái được chứ?

Cho kẻ địch cơ hội?

Nhìn hẳn giống như rất ngu sao?

Ầm!

Công kích mạnh mẽ lại một lần nữa va chạm trên không trung.

Kỵ sĩ Quang Minh tỏa ra ánh sáng chói lòa, đối đầu với nắm đấm của Lục Cổ.

Sức mạnh của y đang không ngừng tăng lên, không giữ lại chút sức mạnh của thất giai Pháp Thần nào.

Hắn muốn trực tiếp tiêu diệt tên nhân loại ngu xuẩn này!

Ầm ầm!

Hình bóng của Lục Cổ và kỵ sĩ Quang Minh trên không trung xuất hiện rồi lại biến mất, biến mất rồi lại xuất hiện.

Sức mạnh như cơn bão từ trên cao quét xuống, toàn bộ rừng cây đều bị phá hủy.

Lục Thủy lúc này đang ở bên ngoài, hắn đã cất hai trang sách đi.

Nhưng khiến hắn ngoài ý muốn chính là, thất giai Pháp Thần kia thể mà lại động thủ với cha mẹ hắn.

Mặc dù cha hắn rất mạnh, nhưng người phải đối mặt lần này chính là Pháp Thần hoàn chỉnh, so với Hỏa Dực còn mạnh hơn nhiều.

‘Được rồi, đi dạo hai vòng quanh đây đi.’ Lục Thủy bất đắc dĩ thầm nghĩ.

Sau đó Lục Thủy bắt đầu đi lang thang quanh khu vực này, đương nhiên, hắn sẽ tránh khỏi dư âm của trận chiến.

Về phần tại sao lại muốn đi dạo, bởi vì chỉ có đi dạo hai vòng, hắn mới có thể bày ra trận pháp.

Nếu không lấy thực lực của hắn, làm sao mà can thiệp vào được.

Đương nhiên, hắn cũng không nhất định phải xuất thủ.

Chỉ là chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Chân Võ đi theo sau Lục Thủy cũng thỉnh thoảng đưa linh thạch ra.

Hắn thật ra vẫn còn đang đắm chìm trong chuyện vừa rồi, hắn cướp đồ của Tộc trưởng, nếu ngày nào đó bị phát hiện thì không biết sẽ như thế nào.

Ầm!!!

Tiếng công kích mạnh mẽ lại một lần nữa vang lên trên không trung.

Lần độ sức này so với trước đó lớn hơn rất nhiều.

Lục Cổ đứng trong không trung, trên người đầy vết thương, nhưng khí thế lại không hề yếu đi chút nào, ngược lại cuồng bạo dị thường, hắn đứng ở đó, ánh sáng hồng đỏ tỏa ra, quán quanh thân hắn.

Khí tức cường đại khuếch tán ra từ trên người hắn, trấn áp tất cả, giống như Ma Thần giữa trần thế.

Trên người kỵ sĩ Quang Minh tỏa ra quang huy, y chăm chú nhìn đôi phương, vẻ mặt chấn kinh.

Y đã khiến đôi phương bị thương, nhưng đôi phương lại không hề suy yếu đi, ngược lại càng đánh càng mạnh.

Giới hạn của người này rốt cuộc là ở đâu, y hoàn toàn không biết.

Y chỉ biết là nếu còn tiếp tục đánh như vậy, thậm chí có khả năng y sẽ thua.

Nhưng y rốt cuộc đã biết người này là ai.

“Một tu sĩ luyện thể cường đại đến như vậy, người là Lục Cổ?” Kỵ sĩ Quang Minh nhìn chăm chăm vào Lục Cổ, trầm giọng nói.

Lục Cổ không trả lời mà bước ra một bước, giờ phút này, tia sáng đỏ sậm lưu chuyển trong con ngươi hắn.

“Vậy các hạ đã chuẩn bị xong chưa?” Lục Cổ bước lên, ngạo nghễ nói:

“Chuẩn bị kỹ để mở mang kiến thức một chút, xem lục giai nghiền ép một thất giai Pháp Thần như thế nào?”

“Cuồng vọng.” Kỵ sĩ Quang Minh trực tiếp bộc phát ra ánh sáng vô tận.

“Ánh sáng ở khắp mọi nơi, ánh sáng ở ngay trong bản thân, quang huy cực hạn, chiếu rọi thế gian.” Kỵ sĩ Quang Minh nhìn về phía Lục Cổ, nghiêm nghị nói:

“Lục Cổ, ngươi lấy cái gì chống đỡ một chiêu này của ta?
Chịu chết đi.”

Lục Cổ có thể giết được, có lẽ giết hẳn càng tốt hơn.

Lục Cổ nhìn kỵ sĩ Quang Minh, mặc cho đôi phương tỏa ra hào quang.

Hắn từng bước đi lên, theo bước tiến của hắn, ánh sáng đỏ sậm xuất hiện.

Ánh sáng không ngừng mở rộng, giống như muốn bao trùm cả trời đất.

Trong con mắt của hắn cũng có ánh sáng đỏ sậm lưu chuyển, dường như hắn chính là nguồn gốc của tất cả những màu đó.

“Bây giờ mới dừng?” Mỗi một bước Lục Cổ bước ra đều là ở trên quang minh, đều có thể đâm vỡ nát quang minh.

Quang minh biến mất, thay vào đó chính là một màu đỏ sậm.

“Chậm rồi.”

Lục Cổ tới gần kỵ sĩ Quang Minh, ánh sáng đỏ sậm của hắn đã che khuất cả bầu trời.

“Ánh sáng của ngươi, sẽ được ta tước đoạt.” Lục Cổ duỗi ra một bàn tay đưa về phía kỵ sĩ Quang Minh.

Kỵ sĩ Quang Minh hoảng sợ nhìn bàn tay sắp tới gần mình này, y có một loại cảm giác, nếu như bị bàn tay này bắt lấy, y có thể sẽ chết ở đây.

Không, không thể nào.

Y làm sao có thể chết ở chỗ này?

Kỹ sĩ Quang Minh dù thế nào cũng sẽ không nghĩ tới một lục giai lại có thể mạnh đến mức này, con người từ khi nào đã đạt đến loại cấp độ này rồi?

Nếu như sớm biết có thể như vậy, y chắc chắn sẽ không chọc vào đối phương.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 500: Vô Đề

Mà trong lúc kỵ sĩ Quang Minh đang tuyệt vọng, y bỗng để ý tới Đông Phương Lê Âm ở xa xa.

Giây phút này, y giống như bắt được cọng cỏ cứu mạng.

Không chút do dự, y tập trung tất cả ánh sáng, đánh một đòn công kích về phía Đông Phương Lê Âm.

Y cảm thấy một chiêu này có thể giết chết đối phương.

‘Đi cứu nàng, đi cứu nàng, đi cứu nàng đi!’ Kỵ sĩ Quang Minh hò hét trong lòng.

Chỉ có như vậy y mới có cơ hội sống sót.

Lục Cổ quay đầu nhìn về phía Đông Phương Lê Âm sắp bị công kích, biến mất tại chỗ.

Kỵ sĩ Quang Minh mừng như điên, không chút do dự, trực tiếp quay đầu biến mất.

Lục Cổ xuất hiện ngay trước mặt Đông Phương Lê Âm, ngăn cản đòn công kích sắp đến.

Rất nhanh, lực lượng đã tan hết.

“Tộc trưởng đại nhân, tiểu nữ yếu đuối như vậy sao, lúc nào cũng cần phải có tộc trưởng đại nhân ở bên cạnh bảo vệ à?” Đông Phương Lê Âm thi triển Trì Dũ Thuật chữ trị cho chồng mình.

Thương thế trên người Lục Cổ bây giờ không hề nhẹ chút nào.

Có điều một đòn vừa rồi kia, nàng có đủ khả năng ngăn cản.

Cũng không đến mức gây thương tích cho nàng.

“Đúng vậy.” Lục Cổ bình tĩnh trả lời.

Hắn chính là không muốn để cho vợ mình phải mạo hiểm, điều này hoàn toàn không liên quan đến việc vợ hắn có mạnh

hay không.

“Thế nhưng kẻ địch đã chạy, vợ ngài lại trở thành vương tay vương chân.” Đông Phương Lê Âm nói.

Vừa nói chuyện, nàng vừa thả ra mấy cái Trì Dũ Thuật.

Đẳng cấp của Trì Dũ Thuật của nàng rất cao, cho nên Lục Cổ cũng khôi phục rất nhanh.

Nhưng mấy ngày tới cũng vẫn không thể đánh đấm gì mạnh.

Vượt cấp mang đến áp lực rất lớn cho thân thể hần, chuyện vượt cấp này nào có dễ dàng như vậy.

Hơn nữa vượt cấp cũng rất dễ tiến giai, nếu không phải cực kỳ cần thiết, hần cũng không có ý định lại động thủ.

“Cần chạy thì chạy.” Lục Cổ nói khẽ.

“Vậy tìm chỗ nào đó phục hồi thân thể thật tốt đi.” Đông Phương Lê Âm nói.

Lục Cổ đương nhiên không có ý kiến gì.

“Ta có cảm giác bệnh chuunibyous của con trai có lẽ là di truyền từ chàng.” Trên đường đi, Đông Phương Lê Âm nói.

“Con trai là nàng sinh, không phải nên giống mẹ sao?” Lục Cổ lập tức phản bác.

“Nhưng con trai là chàng khiến ta mang, ta chỉ phụ trách nuôi, sau đó thuận tiện sinh ra mà thôi.”

“...”

...

Lục Thủy ở phía xa nhìn kỵ sĩ Quang Minh rời đi.

Hai tay của hần bây giờ còn chưa hoàn toàn khôi phục, cha hần ra tay quá nặng.

Bây giờ Lục Thủy đã hiểu rõ, ở nhà cha hần coi như là đã hạ thủ lưu tình.

Về chuyện của kỵ sĩ Quang Minh, Lục Thủy không để ý tới.

Chân Võ ở đằng sau tò mò nói:

“Thiếu gia không xuất thủ sao?”

Vừa rồi hắn cảm thấy Thiếu gia là có cơ hội xuất thủ.

Lục Thủy khẽ lắc đầu, bình tĩnh nói:

“Không cần thiết, nếu như hắn không hạ sát thủ với mẹ ta, hắn là sẽ có cơ hội sống.

Bây giờ, chỉ có chết.”

Chân Võ không hiểu.

Nhưng hắn cũng không thể nhìn thấy kết quả cuối cùng, kỵ sĩ Quang Minh đã sớm mất tung tích.

Mà kỵ sĩ Quang Minh lúc sắp rời đi, đột nhiên dừng lại ở giữa không trung, y cảm giác thân thể mình như đang tan rã, máu trong người hoàn toàn không nghe theo sai khiến của hắn.

Lúc này, hắn nhìn thấy vô số sợi chỉ đỏ sậm tràn ra từ trên người.

“Cái... lúc nào?”

Kỵ sĩ Quang Minh một mặt hoảng sợ.

Tiếng nói vừa dứt, thân thể của y tiêu tán ngay tại chỗ.

Cuối cùng hóa thành tro tàn bay đi.

...

Hải Yêu Ly Thường đứng ở trên mây, nàng đang nhìn chăm chăm vào những đồ vật trên bàn mây, không phải là nàng không muốn lấy, mà là không thể vào được.

Hơi do dự, nàng lại một lần nữa đi tới cạnh bàn.

Vẫn là câu nói kia vang lên:

“Bồn hệ thống đã lặp lại rất nhiều lần, xác minh thất bại.”

“Xin đừng quấy rầy nữa.”

Ly Thường mở miệng nói:

“Ta muốn biết căn cứ xác minh thân phận ở đây là gì? Phải như thế nào mới có thể thông qua?”

“Thế người có hỏi giới hạn cảnh giới của người rằng làm thế nào mới có thể phá vỡ được nó không?” Hệ thống xác minh đáp lại một câu.

Ly Thường không biết nói gì.

Nhưng nàng đã nhìn ra, nơi phong ấn này quả thực rất bình thường.

Chỗ đặc biệt duy nhất chính là những vật trên bàn kia.

Nhưng nàng thử hết lần này tới lần khác đều không vào được, đều bị hệ thống xác minh này cản lại.

...

Mà loại tình huống này cũng không phải chỉ có một mình Ly Thường gặp phải.

Còn có Hồng Tố ở trong nam thạch đang nhìn chăm chăm bàn đất, nàng cũng không thể thông qua xác minh.

Chỉ có thể ở bên ngoài nhìn.

“Hệ thống xác minh này thật sự là kỳ quái, giống như là có linh trí vậy.”

“Đáng tiếc không có được bất cứ manh mối nào.”

“Chuyến này đi tay không thật ra cũng không có vấn đề gì, chỉ là không biết đồ vật ở bên trong cụ thể là gì thì có chút đáng tiếc.”

Phong ấn ở phần cuối của biển chủ yếu là vì cất giữ những vật này, nói là không có hứng thú với chúng là nói dối.

Quyển sách kia, ai biết trong đó có ghi cái gì?

Hạt châu kia, làm gì có ai biết liệu có phải là bảo vật đáng sợ hay không?

Quan trọng hơn chính là thứ bị một luồng sức mạnh đặc biệt bao phủ kia.

Đó mới là thứ quan trọng nhất.

Đáng tiếc, đừng nói lấy được, Hồng Tố biết ngay cả cơ hội biết nó là cái gì mình cũng không có.

Chẳng qua ngay lúc nàng đang muốn đến chỗ khác đi dạo một vòng thì lại phát hiện đồ vật trên bàn xuất hiện tình huống mới.

Hoặc là nói, đồ vật bị sức mạnh kỳ lạ bao phủ kia đã biến mất.

Chuyện cũng chỉ xảy ra trong nháy mắt.

“Có chuyện gì xảy ra?” Hồng Tố thử cảm giác, nhưng lại không cảm nhận được cái gì cả.

Sau đó Hồng Tố lại nhìn thấy quyển sách bay lên, sau đó biến mất.

Cuối cùng đến hạt châu kia, hạt châu này vừa mới nhấc lên khỏi mặt bàn đã biến mất ngay tại chỗ.

Hồng Tố khó tin trừng mắt nhìn, không cần nghĩ cũng biết, có thứ gì đó nàng không nhìn thấy đã cầm đi những đồ vật kia.

Lấy tu vi của nàng còn không phát hiện được, có thể thấy đối phương đáng sợ đến cỡ nào.

“Vãn bối Hồng Tố của Xảo Vân Tông, xin ra mắt tiên bối.” Hồng Tố cúi đầu cung kính nói.

“Hồng Tố? Không biết! Nhưng mà, nếu đã không nhìn thấy ta, thì cho dù ta có muốn cho ngươi thành thần, ngươi cũng không thành được.” Cô bé tóc bầy màu đứng trước mặt Hồng Tố rồi mở miệng nói.

Người vừa mới ăn đồ trên bàn kia đương nhiên là nàng.

Nàng đã thử qua, nhân loại này không nhìn thấy nàng.

Sau đó cô bé tóc bầy màu trực tiếp biến mất tại chỗ, nàng muốn tiếp tục đi tìm đồ ăn.

Ăn xong hết mọi thứ rồi, sẽ không còn ai dám mạo phạm uy nghiêm của Chân Thần nữa.

Hồng Tố đợi một lúc lâu cũng không thấy có bất kỳ tiếng động gì.

Cuối cùng nhẹ giọng thở dài:

“Xem ra đã rời đi rồi.”

Dịch: MB_Boss

Chương 501: Nguyễn Làm Tùy Tùng Của Ngài!

Sau đó Hồng Tố lại một lần nữa thử xác minh thân phận.

Tuy nhiên, còn chưa đợi hệ thống xác minh lên tiếng, Hồng Tố đã nói:

“Vừa rồi không nghe thấy thông báo xác minh, người vừa rồi không cần xác minh sao?”

Hồng Tố thật ra muốn thử hỏi một lần xem có thể có được đáp án hay không.

Nhưng cũng không ôm hy vọng gì.

Thế nhưng, nàng vậy mà lại thật sự có được đáp án.

Tiếng của hệ thống xác minh vang lên:

“Người chọc vào được à, sao người không đi mà xác minh đi?”

Hồng Tố: “...”

--

Lục Thủy không còn quan tâm đến cha mẹ hấn bên kia nữa, thật ra người của Thần Điện Quang Minh đã bỏ mình, hấn cũng có thể rời đi được rồi.

Nhưng hấn lại phát hiện ra một nơi có cách bài trí không giống những nơi khác.

Sau đó hấn kiểm tra tất cả mọi thứ một lần, phát hiện không chỉ có bề ngoài, mà bên trong cũng hoàn toàn tương tự.

Lục Thủy: “...”

Cuối cùng Lục Thủy vẫn đặt lực chú ý lên trang sách.

“Không biết tất cả có bao nhiêu trang sách?”

Lục Thủy không chắc chắn về tổng số trang sách, nhưng người có thể cầm được những trang sách này, hấn chỉ là số ít.

Cha mẹ hắn không quá bình thường, không thể tính ở trong đó.

Sau đó Lục Thủy quay đầu nhìn về phía chân trời, lại liếc mắt nhìn thời gian, hơi do dự.

Hắn nhận ra đã hơn hai giờ chiều rồi.

‘Gần đến giờ rồi, nên đi về thôi.’

Lục Thủy cũng không còn lưu luyến gì nữa.

Số đồ còn lại hắn đều sẽ bị Chân Thần Duy Nhất kia đem đi.

Đến lúc đó sang nhà nàng một chuyến là được.

Nếu như cha mẹ hắn lấy được, hắn cũng sẽ biết.

Cộng thêm nguy hiểm Thần Chúng đã biến mất, nơi này chắc cũng sắp kết thúc rồi, có thể trở về.

“Đi thôi, trở về.” Lục Thủy nói với Chân Võ.

Chân Võ có chút bất ngờ, Thiếu gia thế mà lại rời đi sớm như vậy.

Nhưng rời đi cũng tốt, tránh bị Tộc trưởng và Phu nhân Tộc trưởng phát hiện.

Sau đó hai người biến mất ngay tại chỗ, từ trong này đi ra ngoài đối với Lục Thủy mà nói, vô cùng đơn giản.

Rất nhanh sau đó, Lục Thủy và Chân Võ đã xuất hiện phía trên phong ấn.

Lần này Lục Thủy không trực tiếp rời đi từ phần cuối của biển, mà là nhảy lên, đi vào trong khu vực biển sâu.

Mặc dù vốn không dễ dàng như thế, nhưng phong ấn đã không còn, tương đối mà nói cũng không có gì khó.

Bịch một tiếng, Lục Thủy và Chân Võ đã đi vào trong khu vực biển sâu.

Một con Côn to lớn lập tức xuất hiện trước mặt bọn họ, tiếp đó há miệng ra, một ngụm ngụm bọn hắn vào miệng.

Sau đó rời đi.

Là Lục Thủy triệu hoán nó tới.

Ngay sau khi Côn rời đi không lâu, Chương môn Thiên Nữ đi tới phần cuối của biển.

Đoạn đường này có thể nói là nguy hiểm không gì sánh được, nếu không phải có Thần Nữ đại nhân, nàng không biết đã chết bao nhiêu lần rồi.

“Thần Nữ đại nhân, đã đến nơi.” Nhìn thấy hải vực đen kịt, Chương môn Thiên Nữ liền biết mình đã đến phần cuối của biển.

Nơi này là nơi nàng không thể nào tưởng tượng ra được.

Tạo vật thiên địa thật đáng sợ.

Lời nói của Chương môn Thiên Nữ vừa dứt, một luồng ánh sáng tím ngưng tụ ở xung quanh, sau đó hình bóng Mộ Tuyết xuất hiện trong biển sâu.

Nàng một thân áo tím, dung nhan bị mạng che mặt màu tím che lấp.

“Ở chỗ này chờ ta, đừng chạy loạn.” Mộ Tuyết dặn dò Chương môn Thiên Nữ một câu, sau đó lập tức đi về phần cuối của biển.

Đương nhiên, lúc này Chương môn Thiên Nữ đã được một đạo tử khí bảo hộ, có đạo tử khí này ở đây, Chương môn Thiên Nữ chắc chắn sẽ không bị vết nứt nuốt chửng.

Trong nháy mắt, Mộ Tuyết đã xuất hiện ở phía trên phong ấn.

Chẳng qua khi nàng đứng trên phong ấn thì liền cảm thấy có chút kỳ quái.

“Phong ấn cấp bậc Chân Thần, nhưng đã bị cưỡng ép phá vỡ, chỉ là...”

Mộ Tuyết trầm ngâm, lẩm nhẩm:

“Loại sức mạnh cấp bậc này, làm sao lại bị phá ra?”

Mà lại không có dấu hiệu đọ sức giữa sức mạnh nào.”

Không có độ sức giữa các sức mạnh, cũng tức là tuyệt đối không có việc dùng số lượng áp chế chất lượng xảy ra.

Phong ấn này chỉ đơn giản là được một người ngang sức phá giải.

“Có thể ngang bậc đối kháng với sức mạnh này như vậy, không có mấy người.”

“Thế nhưng trong nhận biết của ta, hẳn là không có người nào có thừa loại sức mạnh đẳng cấp này mới đúng.”

Do dự một lát, Mộ Tuyết tạm thời không suy nghĩ nhiều nữa, nhìn nhìn một chút rồi trực tiếp đi vào trong nơi phong ấn.

Nàng đi giữa không trung, không lâu sau thì phát hiện ra một người.

Là Hải Yêu.

Hải Yêu Ly Thường vốn đang xoắn xuýt với đồ vật bên trong, nhưng đột nhiên lại nhận ra có khí tức cường đại đang tới gần.

Lúc nàng phát hiện ra thì người kia đã xuất hiện trước mặt nàng rồi.

“Hải Yêu?” Mộ Tuyết nhìn Hải Yêu Ly Thường, mở miệng hỏi.

“Là người trong miệng Chưởng môn Thiên Nữ Tông kia, Tử Y Thần Nữ?” Hải Yêu Ly Thường lập tức đưa ra suy đoán.

Hải Yêu vốn là một vòng tròn không lớn, loại người như Chưởng môn Thiên Nữ này, các nàng đương nhiên đều biết.

Cũng biết bọn họ là theo mệnh lệnh của Tử Y Thần Nữ mới tới khu vực của Hải Yêu.

Mà hình tượng của Tử Y Thần Nữ, các nàng cũng có biết một chút.

Mộ Tuyết gật gật đầu, mặc dù không biết là ai đặt ra cái tên này, nhưng cũng tốt, nàng không cần phải nghĩ nhiều về vấn đề này nữa.

Sau đó nàng đưa ánh mắt về phía cái bàn bên trong.

Lúc vừa nhìn thấy những đồ vật trên bàn, nàng liền biết, đây chính là đồ vật quan trọng trong nơi phong ấn này.

“Đó hẳn là đồ vật cốt lõi ở nơi phong ấn, chỉ là phải thông qua xác minh thân phận rồi mới có thể đi vào.

Tạm thời không biết điều kiện xác minh thân phận là gì.”
Hải Yêu Ly Thường nói.

Mộ Tuyết gật gật đầu, sau đó đi tới, nàng muốn đi qua xem xem sẽ có chuyện gì xảy ra.

Đi được vài bước, Mộ Tuyết bỗng cảm giác được lực cản.

Lực cản vừa mới xuất hiện, nàng liền nghe thấy âm thanh của hệ thống xác minh:

“Nghiệm chứng thất bại, người đi đi.

Ta đã nói bao nhiêu lần rồi...”

Hệ thống xác minh vừa mới nói tới đây, một đạo tử quang nháy mắt vọt tới.

Sau đó hệ thống xác minh nhận ra mình đã bị treo máy, còn đối phương thì thông dong đi vào.

Trong chớp mắt này, ngữ điệu của hệ thống xác minh tăng nhanh hơn rất nhiều:

“Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, dạng đại lão như ngài về sau nếu đến thì chỉ cần nói một tiếng là được.”

“Không cần xác minh.”

“Hệ thống xác minh vì ngài nguyện đi theo làm tùy tùng.”

“Mời ngài vào.”

Mộ Tuyết: “...”

Nàng sao lại có cảm giác như hệ thống này đang bị bắt nạt?

Một chút khí phách cũng không có.

Đương nhiên, Hải Yêu Ly Thường còn hoang mang hơn.

Phản ứng của hệ thống xác minh này hoàn toàn vượt ra khỏi nhận thức của nàng, nàng cố gắng lâu như vậy cũng không thể đi vào.

Vậy mà Tử Y Thần Nữ vừa đến, hệ thống xác minh đã quỳ rồi.

Làm sao nàng ta làm được?

—

Dịch: MB_Boss

Chương 502: Mộ Tuyết Bắt Đầu Hoài Nghi 1

‘Đây chính là thứ đũa nhóc kia nói, bật hack sao?’

Hải Yêu Ly Thường không khỏi trầm nghĩ trong lòng.

Nhưng bây giờ nàng vẫn đặt lực chú ý lên Tử Y Thần Nữ, nàng muốn biết ba món đồ kia rốt cuộc là cái gì.

Mộ Tuyết lúc này đã đi tới bên bàn, cầm quyển sách lên, nàng lật ra, cứ tiếp tục lật như vậy, không hề dừng lại, không lâu sau đã lật hết cả quyển sách.

Không có tin tức gì hữu dụng, chỉ thấy Thần Quyển Aiz.

Về phần hai trang đầu, nói như thế nào đây, còn không bằng da Lục Thủy.

Khép sách lại, Mộ Tuyết quay đầu nhìn Hải Yêu Ly Thường một chút, sau đó ném ra ngoài:

“Cho người.”

Hải Yêu Ly Thường lập tức đỡ lấy cuốn sách, nàng có chút ngoài ý muốn:

“Thế này, có ổn không vậy?”

Mặc dù nàng thật sự rất muốn.

“Lần sau Chương môn Thiên Nữ tới chỗ các người mua đồ, các người giảm giá cho nàng là được.” Mộ Tuyết nói.

Nàng sẽ mua đặc sản của Hải Yêu rất thường xuyên.

Hơn nữa, cuốn sách kia cũng vô dụng.

Sau đó Mộ Tuyết lại cầm hạt châu trắng tinh kia lên, phát hiện cái này chỉ là thần lực tinh khiết, tiếp đó, nàng lại đưa tay cầm lấy đồ vật bị thần lực bao phủ, nhưng vừa mới đụng vào, đột nhiên có thứ gì đó cắn nàng một cái.

Không do dự, Mộ Tuyết nhẹ nhàng búng nó một cái.

Bụp!

Một cô bé tóc bảy màu bị đẩy ra ngoài.

“Đừng có cứ gặp đồ vật có thần lực là ăn.

Không sợ ăn nhầm à?” Mộ Tuyết cầm trang sách lên, bình tĩnh nói.

Nàng đương nhiên là nói cho cô bé tóc bảy màu nghe.

Hải Yêu Ly Thường đang lật sách ở bên ngoài nghe vậy thì có chút tò mò, nàng đương nhiên sẽ không cho rằng Tử Y Thần Nữ đang nói chuyện với nàng.

Hơn nữa loại cảm giác này, giống như là ở xung quanh có cái gì đó tồn tại.

Tuy nhiên lại không phát hiện ra bất cứ đồ vật nào.

Nhưng càng khiến nàng bắt đầu dĩ hơn chính là, sách này thể mà lại hạn chế người bình thường xem, có vẻ như khá là phiền phức.

Cô bé tóc bảy màu ngoan ngoãn đi tới bên người Mộ Tuyết, nàng đương nhiên nhận ra Mộ Tuyết.

“Ta đã ăn hai bàn rồi, không có vấn đề gì.” Cô bé tóc bảy màu nhỏ giọng nói.

Mộ Tuyết xem trang sách, cuối cùng phát hiện vật này không hoàn chỉnh, chỉ một trang thì nhìn không ra cái gì.

“Há miệng.” Mộ Tuyết nói.

Hải Yêu Ly Thường ở bên ngoài nghe vậy suýt chút nữa đã vô thức há miệng ra, nhưng nàng vẫn yên lặng đứng bên ngoài nhìn.

Rất nhanh sau đó, nàng phát hiện trang sách trên tay Tử Y Thần Nữ đã bị cái gì đó nuốt mất.

‘Cho nên quả nhiên có thứ gì đó ta không nhìn thấy ở đây sao?’

Tử Y Thần Nữ này là ai, vì sao có thể nhìn thấy?’

“Không phải người không thể nhìn thấy, mà là người không biết nhìn.” Mộ Tuyết dường như biết được Hải Yêu Ly Thường đang nghĩ gì, quay đầu nhìn Ly Thường, một đạo ánh sáng tím đột nhiên phóng ra.

Sau khi Hải Yêu Ly Thường tiếp nhận đạo ánh sáng tím này, Mộ Tuyết mới mở miệng nói:

“Dùng cách này nhìn, người miễn cưỡng có thể thấy được.”

Hải Yêu Ly Thường lập tức theo chỉ dẫn bắt đầu nhìn, rất nhanh sau đó, nàng rốt cuộc đã thấy được.

Là một cô bé.

Một cô bé có mái tóc màu sắc rực rỡ.

“Mái tóc thật xinh đẹp.” Hải Yêu Ly Thường vô thức nói.

Nghe được câu này, cô bé tóc bảy màu lập tức vui vẻ nói:

“Nhân loại, người có tướng thành thần.

Không đúng, người không phải nhân loại.

Không cần biết người là cái gì, người đều có tướng thành thần.”

Nói xong, cô bé tóc bảy màu lập tức chạy đến bên Mộ Tuyết, hát tóc nói:

“Tôm cá ở Thần Vực cũng rất hâm mộ ta.”

Mộ Tuyết nhìn cô bé tóc bảy màu một chút, nói:

“Mấy đứa nhóc hư cũng giống như người vậy.”

Nói xong Mộ Tuyết liền giơ hạt châu thần lực ra cho cô bé tóc màu.

Cô bé tóc màu lập tức há miệng ngậm vào, sau đó nuốt xuống.

Lại ăn được đồ đại bổ.

Hải Yêu Ly Thường nhất thời ngẩn người, nàng không thể nào hiểu được cô bé kia.

Tại sao cô bé kia đi vào không cần xác minh?

Hơn nữa khí tức trên người nàng cũng rất hợp với khí tức ở đây.

‘Chân Thần?’ Trong đầu Ly Thường xuất hiện một ý nghĩ hoang đường.

Nhưng nàng biết là không có khả năng.

“Đến chỗ khác xem một chút đi.” Nói rồi, Mộ Tuyết liền mang theo cô bé tóc bảy màu biến mất tại chỗ.

Hải Yêu đứng nhìn hai nàng biến mất.

“Cứ thế mà đi?” Hải Yêu Ly Thường có chút không dám tin.

Sau đó nàng lại một lần nữa tới gần hệ thống xác minh, muốn xem xem liệu có biến hóa mới gì hay không, khi vừa chạm đến vách ngăn, âm thanh của hệ thống xác minh lại lần nữa vang lên:

“Người còn muốn làm thế này bao nhiêu lần nữa?”

“...”

--

Mộ Tuyết mang theo cô bé tóc bảy màu đi trong nơi phong ấn, nàng đi một đường dài cũng không thấy có người nào.

Nhưng ngược lại nhìn thấy vợ chồng Lục Cổ.

“Thương thế không nặng, nhưng kẻ địch có vẻ như đã chết rồi.” Sau khi xác định hai người không có nguy hiểm gì, Mộ Tuyết liền trực tiếp đi tới một chỗ khác.

Nàng đi qua hầu hết các khu vực, lại cảm nhận không ít nơi.

Nàng nhìn thấy một số người, cũng nhìn thấy tiên bối Hồng Tổ, nhưng lại không nhìn thấy đồ vật liên quan đến thần lực mấy.

Sau đó Mộ Tuyết nhíu mày.

“Phong ấn bố trí ở phần cuối của biển, bên trong chỉ có những thứ đồ này thôi sao?”

Mộ Tuyết có chút ngoài ý muốn.

Nàng còn tưởng rằng nơi này hẳn là có rất nhiều vật kỳ lạ, nhưng lại bình thường ngoài dự kiến.

Nghĩ như vậy, Mộ Tuyết quay đầu nhìn về phía cô bé tóc bảy màu.

“Ngươi có thể cảm giác được sự tồn tại của những vật kia?”

Nghe thấy Mộ Tuyết hỏi, cô bé tóc bảy màu lập tức gật đầu:

“Ta có thể nghe thấy bọn chúng đang triệu hoán ta, sau đó ta liền ăn bọn chúng.”

“Ngươi là Chân Thần Duy Nhất?” Mộ Tuyết hỏi một câu.

Cô bé tóc bảy màu nghe được vấn đề này, lập tức lên tinh thần, tăng âm lượng lên, nói:

“Là Chân Thần Duy Nhất Thiên Địa.”

“Ngươi dùng thần lực rất tốt sao?” Mộ Tuyết đi trên đường, nhẹ giọng hỏi.

Lại cảm thấy cô bé có thể sẽ nghe không hiểu, Mộ Tuyết bổ sung thêm một câu:

“Biết làm thế nào để chuyển hóa thần lực thành lực lượng sinh mệnh không?”

Biết dùng tỉ lệ như nào để gia trì cho bản thân, khiến người khác nhìn thấy ngươi không?”

Cô bé tóc bảy màu nhìn Mộ Tuyết, bĩu môi không nói gì.

“Không à?” Mộ Tuyết nhìn cô bé, cười nói.

Lúc nói còn nhéo má cô bé tóc bảy màu một cái, rất đáng yêu.

Nhị Trưởng lão cũng đáng yêu như vậy.

Đáng tiếc kiếp này mới được bóp mặt nàng một lần.

Bị Mộ Tuyết nhéo má, cô bé tóc bảy màu liền vội vàng đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, sau khi phát hiện không có ai mới nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Bị thấy được sẽ ảnh hưởng tới uy nghiêm Chân Thần của nàng.

“Chỉ là thân lực không đủ, đủ rồi chắc chắn sẽ học được.”
Cô bé tóc bảy màu biện giải cho mình một câu.

Mộ Tuyết đã biết những thứ kia để lại cho người nào.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 503: Mộ Tuyết Bắt Đầu Hoài Nghi 2

“Quan hệ của ngươi với Chân Thần Độc Nhất là như thế nào?” Mộ Tuyết hỏi.

Nàng đương nhiên là nói tới người tên Cửu kia.

“Không có độc nhất, mới có duy nhất.” Cô bé tóc bảy màu nói.

Mộ Tuyết nhíu mày, đây là ý gì?

“Chân Thần Độc Nhất chết rồi sao?” Mộ Tuyết hỏi.

Cô bé tóc bảy màu lắc đầu:

“Không biết, dù sao thì không có độc nhất mới có thể có duy nhất.”

Mộ Tuyết trầm mặc một lát, sau đó cũng không thể nghĩ ra cái gì cụ thể.

‘Đến lúc đó bảo Chương môn Thiên Nữ hỏi Hải Yêu một chút, có lẽ có thể biết được đại khái.’

Mộ Tuyết thầm nghĩ trong lòng.

Sau đó nàng nói với cô bé tóc bảy màu:

“Ngươi đã ăn quyền sách kia chưa?”

“Ăn hai quyển.” Cô bé tóc bảy màu nói.

“Nhớ là phải mở ra nhìn nội dung bên trong.” Mộ Tuyết dặn dò cô bé một câu.

Nghe thấy câu này, cô bé tóc bảy màu trừng mắt nhìn, sau đó vẻ mặt trở nên khó xử.

Mộ Tuyết không quản cô bé nghĩ như thế nào, chỉ nói:

“Lần sau ta sẽ kiểm tra.”

Cô bé tóc bảy màu: “...”

Nàng cảm giác uy nghiêm Chân Thần của nàng đang bị mạo phạm.

“Vậy có thể đợi lâu lâu một chút được hay không?” Cuối cùng, cô bé tóc bảy màu cúi đầu, đung đung hai ngón tay nói.

Mộ Tuyết gật đầu, sau đó hiểu kỳ hỏi:

“Ngươi có biết trang sách ta vừa mới cho ngươi ăn là cái gì không?”

Cô bé tóc bảy màu lắc đầu.

Mộ Tuyết cũng không còn xoắn xuýt, nơi này có vẻ như không còn đồ vật đặc biệt gì.

“Còn nghe được tiếng triệu hoán không?” Mộ Tuyết hỏi.

Cô bé tóc bảy màu lắc đầu, nàng cảm thấy mình có thể đi về.

Không quay lại nhanh, có khi còn bị bắt, sau đó lại bị ném.

“Vậy thì trở về đi.” Nói rồi Mộ Tuyết mang theo cô bé tóc bảy màu rời khỏi nơi phong ấn.

Phần cuối của biển đã yên tĩnh trở lại, hẳn là sẽ không ảnh hưởng đến hải vực nữa.

Như vậy là đủ rồi.

Chỉ là lúc rời khỏi phần cuối của biển, Mộ Tuyết lại chăm chú nhìn cửa phong ấn một chút.

Sau đó, nàng liền xuất hiện ở bên cạnh Chương môn Thiên Nữ:

“Trở về đi.”

Nói xong, bóng dáng của nàng trực tiếp biến mất.

Chương môn Thiên Nữ cũng không chần chừ, vèo một tiếng chạy trở về.

Trải nghiệm tốc độ như vậy, đối với nàng mà nói có không ít chỗ tốt.

Cô bé tóc bảy màu không có chạy, mà trực tiếp nhảy vào một không gian, biến mất trong biển sâu.

Nàng đã ăn rất no, trở về tiêu hóa xong thì sẽ không có ai giữ được nàng nữa.

Uy nghiêm Chân Thần sẽ hiện lộ rõ ràng giữa thiên địa.

--

Đông Phương Lê m nâng má ngồi trước mặt Lục Cổ, nhìn hấn chữa thương.

Nàng đã bố trí trận pháp xung quanh, dưới tình huống bình thường, chỉ cần có người tới gần thì nàng sẽ lập tức biết.

Lần này vì đề phòng thủ đoạn ẩn nấp kỳ quái của Lưu Hỏa, nàng còn cho truyền hình ảnh lại, giúp nàng nhìn thấy động thái cụ thể xung quanh.

Thật ra nàng không hề yếu chút nào, thể thuật thì không thể so với chồng nàng được, nhưng về thuật pháp trận pháp, chồng nàng lại không so với nàng được.

Trong số những người cùng giai, nàng cũng là người nổi bật.

Đáng tiếc, chồng nàng chính là muốn bảo vệ nàng.

Nàng đương nhiên cũng không có ý kiến gì.

“Lần nào cũng thích đánh vượt cấp, sau đó lại một thân vết thương.” Đông Phương Lê m nhìn Lục Cổ, nhẹ nhàng nói.

Lục Cổ ổn định lại hơi thở, sau đó mở mắt nói:

“Từ lúc thành thân đến nay, ta cơ bản không có xuất thủ, thi thoảng có xuất thủ mấy lần thì đều là vì luận bàn với Đông Phương Dạ Minh.”

Đông Phương Dạ Minh là Tộc Trưởng đương nhiệm của Đông Phương gia, thiên phú kinh người, tu vi cao cường, hấn mạnh tới mức khiến cho Đông Phương gia giật mình, khiến cho người khác sợ sệt.

Nhưng lại không muốn luận bàn với Lục Cổ.

Hấn sợ Lục Cổ ư?

Đúng, hấn chính là sợ Lục Cổ, năm đám kia, chưa được mấy cái đã làm hấn gãy xương rồi.

Mỗi lần luận bàn đều muốn tới nửa cái mạng.

“Lúc người còn trẻ, không phải là hào khí ngút trời, muốn so độ cao với viễn tổ sao.” Đông Phương Lê m hai tay chống cằm, nhìn Lục Cổ cười nói.

“So độ cao với viễn tổ, nàng nghe cái này ở đâu thế.” Lục Cổ có chút bất đắc dĩ nói.

“Con trai nói, lúc đó người cũng ở đây.” Đông Phương Lê m đáp.

“Con trai bịa đặt lung tung mà người cũng tin?” Lục Cổ nói.

Lúc Lục Cổ con trẻ, quả thực là hào khí ngút trời, cực kỳ hăng hái nhiệt tình, vô địch trong số người cùng giai, một lòng muốn xây dựng sự nghiệp trong tu chân giới.

Không muốn kế thừa gia sản Lục gia.

Chỉ là sự nghiệp này còn chưa bắt đầu đã kết thúc.

Bởi vì lúc hấn sắp bắt đầu, lại gặp được Đông Phương Lê m.

Cuối cùng hấn buông lỏng nắm đấm, từ bỏ xông xáo, lựa chọn thành hôn với Đông Phương Lê m.

Cũng chính trong ngày thành hôn ấy, hấn tiếp quản vị trí Tộc trưởng Lục gia từ cha hấn.

Kết hôn sớm đương nhiên phải từ bỏ một vài thứ, nhưng hấn chưa từng hối hận về quyết định này, có thì đại khái chỉ là may mắn.

Dù sao thì hấn cũng rất thích cuộc sống bây giờ, chỉ cần con trai hấn không hổ cha nữa thì tốt.

“Có phải ta đã làm ảnh hưởng đến con đường nổi danh tu chân giới của Tộc trưởng đại nhân rồi hay không?” Đông Phương Lê m cười tủm tỉm nói với Lục Cổ.

Lục Cổ đứng lên, đi tới trước mặt Đông Phương Lê m, chân thành nói:

“Ta từ bỏ tu chân giới, nhưng lại có được cả thế giới.”

Đông Phương Lê m kinh ngạc nhìn Lục Cổ, ủy khuất nói:

“Ý Tộc trưởng đại nhân là, ta béo thành quả cầu luôn rồi?”

Lục Cổ sững sốt, cuối cùng lạnh lùng nói:

“Về nhà.”

“Tuân mệnh, Tộc trưởng đại nhân.” Đông Phương Lê m cười, kéo kéo Lục Cổ.

Sau đó hai người cùng nhau rời đi.

“Tộc trưởng đại nhân, người nói xem, ta rốt cuộc có mập hay không?”

“Gầy, con của người đã hơn trăm cân, người hẳn là đã giảm hơn trăm cân rồi.”

“Tộc trưởng đại nhân, người đang coi ta như đứa trẻ ba tuổi sao?”

“Bốn tuổi.”

“15 tuổi có được hay không? Ta cảm thấy tuổi cập kê chính là tuổi ta nhìn đẹp nhất.”

Giọng nói của Lục Cổ và Đông Phương Lê m dần trở nên xa xôi, chỉ còn một chút tiếng xì xào truyền lại.

Nhưng cũng không có ai nghe được cuộc đối thoại này giữa hai người.

Nếu có, đó nhất định là hệ thống xác minh.

Nhưng hệ thống xác minh lúc này không có thời gian đi nghe bất cứ thứ gì ở nơi phong ấn, hiện tại nó đang trong quá trình biến hóa.

Hoặc là nói, đang restart sau khi bị treo.

Phía trên cành cây gãy, âm thanh của hệ thống xác minh vang lên không ngừng:

“Load một lần nữa, một lần nữa xác minh.”

“Xác minh thất bại, hệ thống bị lỗi.”

“Load một lần nữa...”

...

...

“Load một lần nữa, một lần nữa xác minh.”

“Xác minh thành công.”

“Phân tích thành công thông tin không biết.”

“Tổng kết nhật ký sự cố của hệ thống.”

“Phát hiện ra một sinh mệnh không biết tồn tại, nghi ngờ là sự hình thành của con non.”

“Phát hiện ra sức mạnh không thể diễn tả được, không cách nào cảm giác, không thể nào hiểu được, không thể mạo phạm.”

“Kết luận tổng quát cuối cùng: Gặp mặt quý tốt là được.”

—

Dịch: MB_Boss

Chương 504: Lưu Hỏa Là Nữ Thì Tốt!

Hồng Tố có chút bất đắc dĩ, nàng phát hiện mình đi một chuyến đến đây chỉ để ngắm cảnh.

Cộng thêm nhìn thấy một vị không thể nào hiểu được.

Nhưng nàng cũng không cảm thấy tiếc nuối gì, nàng rõ ràng không có duyên với những thứ kia.

“Không thấy được người mở phong ấn kia, ngược lại có chút thua thiệt.”

Hồng Tố lẩm bẩm.

Chẳng qua lúc nàng đang định rời đi thì lại nhìn thấy vợ chồng Lục Cổ.

“Bị thương rồi?” Hồng Tố cau mày lại.

Sau đó nàng trực tiếp đáp xuống trước mặt Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm.

“Hồng Tố tiên bối?” Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm kinh ngạc mở miệng.

“Bị thương rồi?” Hồng Tố hỏi một câu.

“Chút phiền toái nhỏ thôi, đã không sao rồi.” Lục Cổ lập tức cung kính đáp.

Hồng Tố đương nhiên biết Lục Cổ sợ làm phiền nàng, nhưng nếu thật sự có vấn đề gì, Lục Cổ sẽ không mạnh miệng.

Dù sao Lê Âm cũng vẫn còn ở đây.

“Các người có thu hoạch được gì không?” Hồng Tố tùy tiện hỏi một câu.

“Lấy được hai thứ.” Lục Cổ lấy hạt châu và quyển sách kia ra cho Hồng Tố xem.

Hồng Tố có chút ngoài ý muốn, nàng nhận ra đây là đồ vật bên trong hệ thống xác minh.

Cầm lấy quyển sách, Hồng Tố lật ra nhìn thử, chân mày nàng cau lại, bên trên có chữ viết, nhưng nàng muốn nhìn rõ lại có chút khó khăn.

‘Tu vi không đủ.’

Đây là cảm giác trực quan nhất của Hồng Tố.

Nhưng những thứ này vốn đặc biệt, nếu như ai cũng có thể xem, ngược lại sẽ khiến người ta thất vọng.

Đương nhiên, mượn nhờ chút trợ giúp, nàng vẫn có thể nhìn rõ chữ viết bên trong được.

Nhưng nàng cũng không có ý định đi xem, mà khép sách lại trả cho Lục Cổ.

Đồ của tiểu bối, nàng còn chưa đến mức đi lấy.

Sau đó nàng lại cầm hạt châu lên quan sát, chỉ cảm thấy sức mạnh trong rất đặc biệt, chứ không hiểu.

Nàng liền không thèm để ý nữa.

“Các người thông qua được xác minh thân phận?” Hồng Tố tò mò hỏi một câu.

Lục Cổ liền kể lại một lần chuyện làm sao hấn và Đông Phương Lê m thông qua được xác minh thân phận.

Đương nhiên, cũng nhắc tới chuyện của Lưu Hỏa.

Loại chuyện bị cướp này, hấn đương nhiên là nói giảm nói tránh đi, thân là Tộc trưởng Lục gia, kể cả đối mặt với trưởng bối của chính mình thì cũng phải có chút mặt mũi.

Sau khi Hồng Tố nghe xong thì có chút bất ngờ.

“Nói cách khác, Lục Cổ là thành công thông qua xác minh thân phận, mà đến Lê Âm lại là không xác định được?”

Hồng Tố không rõ lắm, nàng vẫn chưa biết điều kiện thông qua xác minh thân phận là gì.

Nhưng nàng cũng không nghĩ nhiều.

Ngược lại chuyện người mở phong ấn là Lưu Hỏa khiến nàng cảm thấy rất ngạc nhiên.

‘Aizz, Lưu Hỏa là nữ thì tốt rồi, nói thế nào ta cũng sẽ kéo hẳn vào tông môn.’ Hồng Tố thở dài trong lòng.

“Tới đây, để ta kiểm tra thử xem nào.” Hồng Tố nói với Đông Phương Lê Âm.

Nàng muốn nhìn một chút xem thân thể của Đông Phương Lê Âm có vấn đề gì hay không.

Chủ yếu là xem xem có nguy hiểm hay không.

Lê m ngoan ngoãn đi tới trước mặt tiền bối Hồng Tố, sau đó tiếp nhận kiểm tra.

Một lát sau, Hồng Tố thu tay lại, nói:

“Không có vấn đề gì.”

Đông Phương Lê Âm và Lục Cổ cùng thở phào nhẹ nhõm, không có việc gì là tốt.

Nhờ đâu trong thân thể lại có tai họa ngầm gì đó, vậy liền khó qua.

“Bên ngoài khả năng là có Hải Yêu, bộ tộc các nàng cũng coi như là thân thiện, gặp phải thì đừng nổi xung đột.” Dặn dò một câu xong, Hồng Tố liền một mình rời đi.

Người trẻ tuổi có đôi có cặp, có nàng đi cùng, bọn họ sẽ không được tự nhiên.

Cho nên vẫn là để hai đứa nó tự đi về đi.

Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm đương nhiên là cẩn thận đồng ý.

--

Lục Thủy đi trên mặt nước.

Hắn một đường đi về phía Xảo Vân Tông.

Lúc sắp đến nơi, Lục Thủy liền để Côn Bằng tự đi chơi, tới gần thêm nữa sẽ rất dễ bị phát hiện.

Trên đường, Lục Thủy lại nhìn thời gian một chút.

‘Chưa đến ba giờ, không biết Mộ Tuyết có tỉnh lại hay không.’

Lục Thủy có chút để ý trong lòng.

Đương nhiên, hấn cũng không có bảo Chân Võ hỏi Chân Linh, loại chuyện này vẫn nên để hấn về tự mình xác nhận thì hơn.

Không bao lâu sau, Lục Thủy bước lên hòn đảo của Xảo Vân Tông, lúc này, Xảo Vân Tông đã khôi phục trạng thái bình thường.

Tình huống bên ngoài cũng chưa từng ảnh hưởng đến nơi này.

Côn xuất thủ, Hồng Tố tiên bối cũng xuất thủ.

Quan trọng nhất là bên Hải Yêu cũng xuất động rất nhiều người.

Lần này chuyện ở phần cuối của biển cũng không mang đến bất cứ dị thường nào cho hải vực.

Mấy phút sau, Lục Thủy về tới sân nhỏ.

Vừa đi vào đã thấy Chân Linh đứng ở cửa.

“Thiếu gia.” Chân Linh nhìn thấy Lục Thủy thì nhẹ giọng gọi một câu.

Lục Thủy phát hiện không có Đinh Lương ở đây liền đoán được có chuyện gì.

“Mộ Tiểu thư tỉnh lại lúc nào?” Lục Thủy hỏi.

“Không bao lâu sau khi Thiếu gia rời đi.” Chân Linh trả lời.

Lục Thủy gật đầu, sau đó đi vào bên trong.

Không biết vì sao, hấn có một loại cảm giác như mình đang có tật giật mình.

Lục Thủy đi từng bước một, bước lên cầu thang, chậm rãi lên tầng.

Chỉ là vừa mới đi được một nửa, hấn liền nghe thấy động tĩnh, phía trên có người đi xuống.

Không bao lâu sau, Lục Thủy dừng lại, hẩn nhìn thấy Mộ Tuyết.

Nhìn không có tinh thần lắm.

“Mộ Tiểu thư không nghỉ ngơi thêm chút nữa sao?” Lục Thủy hỏi.

Mộ Tuyết cúi đầu nhìn Lục Thủy, nàng có chút ngoài ý muốn.

‘Xem ra Chân Linh nói thật, Lục Thủy định là sẽ trở lại trước khi ta tỉnh.’ Mộ Tuyết cảm thấy có chút vui vẻ trong lòng.

Rất nhanh nàng liền không suy nghĩ nhiều nữa, bởi vì nàng đã tỉnh lại được rất lâu rồi.

Nói cách khác, Lục Thủy trở về rất muộn.

“Lục Thiếu gia có phát hiện ra cái gì ở ngoài biển không?” Mộ Tuyết hỏi.

“Không phát hiện gì.” Lục Thủy trả lời thẳng.

Mộ Tuyết: “...”

Không biết vì sao nàng rất muốn đánh người trước mặt mình này.

Tức giận.

Lục Thủy không để ý Mộ Tuyết có tức giận hay không, mà hỏi lại:

“Mộ Tiểu thư còn chưa ăn cơm sao?”

Mộ Tuyết: “Ta no rồi.”

Lục Thủy: “...”

...

Bởi vì Mộ Tuyết không có ý định ăn cơm, Lục Thủy liền mang Mộ Tuyết ra ngoài dạo chơi.

Xảo Vân Tông thật ra cũng không có cái gì để dạo, trừ khi mua quần áo.

Thật ra nhìn Mộ Tuyết mặc quần áo mới cũng là một loại hưởng thụ, nhưng giờ Lục Thủy không có ý định dẫn Mộ Tuyết đi.

“Mộ Tiểu thư, nếu như không có vấn đề gì thì chúng ta đến gặp Chương môn Xảo Vân Tông một chút đi.” Trên đường đi, Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết có chút ngoài ý muốn, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu:

“Được!”

Chương môn Xảo Vân Tông, đối với bọn hắn mà nói cũng coi như trường bối.

Là sư muội của bà nội Lục Thủy.

Đi gặp là chuyện nên làm.

Vấn đề duy nhất là Mộ Tuyết nàng chỉ là vị hôn thê của Lục Thủy, về mặt thân phận, có lẽ không thích hợp lắm.

Nhưng cũng sắp thành hôn rồi, hẳn là không có vấn đề gì.

Sau đó Lục Thủy đi tới khu vực tông môn của Xảo Vân Tông, chỉ là vừa mới tới liền bị người ta ngăn lại.

Là hai vị tiểu tiên tử.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 505: Vay Tiền? Không Cho Mượn!

“Nơi này là khu vực tông môn chúng ta, người bình thường không được đi vào.” Một vị tiên tử tóc thắt bím nói.

“Chúng ta đến bái kiến Du Dao tiên bối.” Lục Thủy mở miệng nói.

Tin tức cụ thể của Du Dao, hẳn đã để Chân Võ điều tra.

Bởi vì vốn là danh nhân, cho nên việc điều tra không hề có chút khó khăn nào, thậm chí không cần Chân Võ đi hỏi thăm, chính hẳn cũng đã biết.

Hai tiểu tiên tử nhìn Lục Thủy và Mộ Tuyết một lúc, cuối cùng nói:

“Hai vị là?”

Lục Thủy và Mộ Tuyết liền báo tên của mình ra:

“Lục Thủy Lục gia.”

“Mộ Tuyết Mộ gia.”

“Có tín vật không? Hoặc là đồ vật nào đó có thể chứng minh thân phận.” Vị tiên tử tóc thắt bím lại hỏi một câu.

Mộ Tuyết quay đầu nhìn Lục Thủy.

Lục Thủy hẳn là có tín vật, ví dụ như Thất Lân Long Ngâm Kiếm.

Lục Thủy cũng biết Thất Lân Long Ngâm Kiếm có thể dùng làm tín vật, nhưng vấn đề là bây giờ kiếm không ở chỗ hẳn, vậy hẳn còn có tín vật gì khác không?

Suy nghĩ một chút, Lục Thủy phát hiện, hẳn không có.

Nhưng giờ cũng không thể đi về được đúng không?

Sau đó hẳn lấy ra Bất Diệt Tiên Kiếm từ túi trữ vật, nói với hai tiểu tiên tử kia:

“Đây là Thất Lân Long Ngâm Kiếm, người cầm đi hỏi một chút là biết.”

Mộ Tuyết: “...”

Nàng nhìn thanh kiếm trong tay Lục Thủy, nhất thời không biết nói cái gì.

Giả danh thì cũng thôi đi, giờ còn giả cả kiếm.

Hai tiểu tiên tử nhìn thanh kiếm một chút, phát hiện cái này quả thực không giống một thanh kiếm bình thường.

Sau đó nhận lấy nói:

“Bây giờ chúng ta sẽ đi lên hỏi.”

Sau đó một tiểu tiên tử liền biến mất trong tầm mắt của Lục Thủy và Mộ Tuyết.

“Hai vị có thể đến cái đình bên cạnh nghỉ ngơi một lát, có thông báo ta sẽ lập tức báo lại với hai vị.” Một tiểu tiên tử tóc không thắt bím khác nói.

Lục Thủy và Mộ Tuyết gật gật đầu, sau đó đi tới cái đình bên cạnh nghỉ ngơi.

“Lục Thiếu gia, Thất Lân Long Ngâm Kiếm đâu rồi?” Sau khi tới nơi, Mộ Tuyết liền tò mò hỏi một câu.

Nàng sợ Lục Thủy lại đem nó đi thế chấp.

“Sáng sớm đã bị Hồng Tổ tiên bồi mượn đi rồi.” Lục Thủy trả lời.

Mộ Tuyết gật gật đầu, Hồng Tổ tiên bồi muốn đi tới phần cuối của biển, có Thất Lân Long Ngâm Kiếm quả thực cũng có chỗ tốt.

Nhưng vấn đề bây giờ là, Du Dao tiên bồi nhìn thấy thanh kiếm kia thì sẽ có phản ứng gì.

--

Trên đại điện Xảo Vân Tông.

Hai người con gái trẻ tuổi mỹ mạo đang ngồi, sắc mặt của các nàng cũng không quá thoải mái.

Nhưng rất nhanh các nàng liền nhẹ nhàng thở phào.

Hải vực đã dần dần yên tĩnh trở lại, không cần các nàng phải chú ý từng giây từng phút nữa.

“Vấn đề cũng không lớn, không biết sư phụ bên kia thế nào.” Du Miêu tiên tử nói.

“Hẳn là không có chuyện gì, nghe sư phụ nói nàng định mượn Thất Lân Long Ngâm Kiếm rồi qua đó, như vậy kể cả có ở khu vực biển sâu cũng sẽ không ở thế bị động.” Du Dao tiên tử nói.

Các nàng chính là người quản lý Xảo Vân Tông, Du Dao tiên tử và Du Miêu tiên tử.

Du Miêu gật gật đầu, khi nàng đang định nói tới chuyện khác, đột nhiên có người đi vào đại điện, nói:

“Bái kiến Chương môn.”

“Có chuyện gì?” Du Dao hỏi.

“Bên ngoài có người nói muốn gặp Chương môn, nói là Lục Thủy Lục gia và Mộ Tuyết Mộ gia.” Nói đến đây, tiên tử liền lấy ra một thanh kiếm, sau đó tiếp tục nói:

“Đây là tín vật của bọn họ, nói là Thất Lân Long Ngâm Kiếm.”

Du Dao và Du Miêu kinh ngạc, Lục Thủy và Mộ Tuyết?

Hơn nữa còn mang đến Thất Lân Long Ngâm Kiếm?

Sau đó Du Dao vẫy tay một cái, thanh kiếm kia trực tiếp bay lên, rơi vào tay nàng.

Không cần nghĩ cũng biết đây không phải Thất Lân Long Ngâm Kiếm.

Nhưng nàng phát hiện phẩm chất của kiếm này vô cùng cao, đây cũng không phải một thanh kiếm mà người bình thường có thể lấy ra được.

“Sư muội, ngươi xem kiếm này một chút đi.” Du Dao đưa thanh kiếm cho Du Miêu.

Ánh mắt của Du Miểu đương nhiên cũng không kém, nàng nhìn kỹ một lần, sau đó thấy được một dòng chữ phía trên kiếm:

“Bất Diệt Tiên Kiếm?”

Thanh kiếm này không tầm thường chút nào, tu chân giả bình thường không có khả năng có được loại kiếm cấp bậc này.”

“Hai người phía dưới tu vi gì?” Du Dao mở miệng hỏi.

“Một người nhị giai và một người không có tu vi.” Tiên tử ở dưới đại diện đáp.

Du Dao gật đầu, sau đó nói:

“Đề bọn họ tới gặp ta.”

Sau đó tiên tử kia liền lui ra ngoài.

“Xem ra hẳn là bọn họ.” Du Dao nói.

Du Miểu đặt thanh kiếm sang một bên, cười nói:

“Nói mới nhớ, ta cũng chưa từng gặp thằng nhóc Lục Thủy này, có điều ta lại càng muốn nhìn thấy đứa nhỏ Mộ gia kia hơn.

Nghe nói lúc trước khi Lục Thủy tới từ hôn, sau khi nhìn thấy đứa nhỏ Mộ gia kia liền ở tại chỗ làm trái lời mệnh lệnh trong tộc.”

...

Trong đình, Lục Thủy và Mộ Tuyết nhận được thông báo, bọn họ có thể đi vào.

Mộ Tuyết thật ra cảm thấy khá ngoài ý muốn, thế mà thật sự có thể đi vào.

Sau đó Mộ Tuyết đứng lên, nàng nhìn váy tiên của mình một chút, thấy không có vấn đề gì xong mới lên đường.

Gặp trưởng bối là một chuyện khó khăn.

Lúc trước đến Lục gia, mặc dù cũng sẽ có chút để ý, nhưng kiếp trước nàng vẫn luôn ở Lục gia, rất thân cận với bọn họ,

cho nên vấn đề không lớn.

Lần này thì không giống.

Nhờ đâu lại bị mất mặt.

Lục Thủy ở bên cạnh nhìn Mộ Tuyết, hẳn có cảm giác Mộ Tuyết đang khản trương.

Lớn vậy rồi mà còn cứ như một đứa trẻ vậy.

Hắn còn không khản trương đâu.

“Đêm nay Mộ Tiểu thư muốn ăn cái gì?” Trên đường đi, Lục Thủy hỏi.

“Ăn món điềm tâm ngọt?” Mộ Tuyết hỏi thử một câu.

“Mộ Tiểu thư mời sao?”

“Lục Thiếu gia cho ta mượn tiền sao?”

Lục Thủy: “...”

Này là chủ động vay tiền rồi?

“Không cho mượn.”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy một chút, sau đó lấy cuốn sổ nhỏ ra viết viết.

Lục Thủy: “...”

Chuyện như này mà cũng muốn nhớ?

Nhưng cũng không quan trọng, để cho cuốn sổ nhỏ này sống thêm mấy tháng nữa, sẽ có lúc hẳn khiến nó tỏa sáng.

Thấy Mộ Tuyết giở sổ ra ghi chép, Lục Thủy liền đi chậm lại, sau đó sát lại bên người Mộ Tuyết, sợ nàng không cẩn thận té ngã.

Thân là người bình thường, Mộ Tuyết mà ngã sẽ cảm thấy rất đau.

Đương nhiên, lúc đi bên người Mộ Tuyết, hẳn cũng thử len lén liếc nhìn cuốn sổ của Mộ Tuyết.

Hắn rất tò mò không biết Mộ Tuyết rốt cuộc là nhớ như thế nào.

Chỉ là vừa mới lại gần, Mộ Tuyết đã đóng cuốn sổ lại.

“Mộ Tiểu thư lần này lại viết cái gì vậy?” Lục Thủy hỏi.

“Ghi lại một chút kiến thức, thuận tiện xem còn nợ Lục Thiếu gia bao nhiêu linh thạch.” Mộ Tuyết nhẹ giọng giải thích.

Lục Thủy không hỏi thêm nữa, hai người đã đi tới trước đại điện, đi vào là sẽ thấy hai vị tiên bối.

Sau đó, hai người Lục Thủy và Mộ Tuyết được một người khác dẫn vào trong.

Vừa đi vào, Lục Thủy và Mộ Tuyết liền cung kính nói:

“Vãn bối là Lục Thủy.”

“Vãn bối là Mộ Tuyết.”

“Xin ra mắt tiên bối.”

Du Dao nhìn Lục Thủy và Mộ Tuyết, cười cười nói:

“Xem ra không phải là người khác giả mạo rồi, vậy thì đổi một chỗ bình thường đi.”

Dịch: MB_Boss

Chương 506: Ba Thế Hệ Nhà Sư Tử Thành Thân Rồi, Còn Chúng Ta Vẫn Độc Thân!

Tách!

Tiếng búng tay vang lên.

Lục Thủy và Mộ Tuyết trực tiếp cảm thấy có trận pháp di chuyển vị trí của bọn họ.

Đương nhiên, không có hành động thiếu suy nghĩ gì.

Chuyện này không cần thiết.

Mà Lục Thủy cũng không dám.

Trong chớp mắt, Lục Thủy liền phát hiện bọn họ đã đứng ở bên trong một ngôi đình lớn bên hồ.

Phía trước có hai vị tiên tử đang ngồi.

Hai người này nhìn còn rất trẻ, nhưng Lục Thủy biết, đây đều là người cùng thế hệ với bà nội mình.

“Tới đây ngồi đi.” Du Dao tiên tử nhẹ nhàng nói.

Lục Thủy và Mộ Tuyết đi tới, Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy ngồi xuống trước, nàng mới ngồi xuống theo.

Vừa mới ngồi xuống, Du Dao tiên tử liền nói:

“Hôm nay sao lại đột nhiên tới gặp hai bà già chúng ta vậy?”

Người hỏi ta ta cũng không biết, Lục Thủy tự nói trong lòng.

Sau đó mở miệng đáp:

“Vừa vặn tới đây, mang theo Mộ Tuyết tới gặp hai vị tiên bối.”

Ngồi trước mặt hẳn là hai vị trưởng bối, Lục Thủy cũng không dám tùy tiện nói bừa.

Cũng như lúc đối mặt với Tam Trưởng lão, hắn không dám mở miệng nói nửa câu đùa cợt.

Không cẩn thận liền bị thuyết giáo.

Du Dao và Du Miêu quay đầu nhìn về phía Mộ Tuyết.

“Quả thực rất xinh đẹp.” Du Miêu khen một câu.

Nàng nói thế nhưng là nói thật, Mộ Tuyết thật sự đẹp mắt, khí chất lại tốt.

Mộ Tuyết cúi đầu nói khẽ:

“So ra vẫn kém hai vị tiên bối.”

Du Dao và Du Miêu nghe vậy nhẹ nhàng cười.

Miệng đứa nhỏ này thật ngọt.

“Đây, quà gặp mặt.” Nói rồi Du Dao liền lấy ra một cái hộp nhỏ, đẩy về phía Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết lập tức nói cảm ơn:

“Tạ ơn Du Dao tiên bối.

“Đây là của ta.” Du Miêu cũng đẩy một cái hộp đến trước mặt Mộ Tuyết.

Quà gặp mặt được nhiên không thể hà tiện.

“Tạ ơn Du Miêu tiên bối.” Mộ Tuyết lại nói cảm ơn với Du Miêu.

Lục Thủy ở bên cạnh thật tò mò không biết bên trong là thứ gì.

Theo lý mà nói, Mộ Tuyết không thiếu gì cả, vậy còn có thể tặng cái gì?

“Mở ra nhìn xem.” Du Dao khẽ nói.

Du Miêu cũng phụ họa:

“Xem thử có thích hay không.”

Mộ Tuyết gật gật đầu, tiếp đó có chút mong đợi mở hộp ra.

Thật ra nàng biết bên trong là cái gì, nhưng vẫn có chút chờ mong.

Sau đó cái hộp bị nàng mở ra, trong hộp chính là một bộ váy tiên.

Một bộ váy tiên màu tím nhạt.

“Bộ này là dùng hà vân của Xảo Vân Tông để dệt ra, có thích không?” Du Dao giải thích một câu, sau đó hỏi.

“Thích ạ.” Mộ Tuyết cười cười, đáp lại.

Du Dao nhìn Mộ Tuyết, sau đó gật đầu:

“Thích là tốt rồi.”

Mộ Tuyết tuy là hay cười, nhưng từ lúc đi vào tới bây giờ, đây là lần đầu tiên Du Dao cảm thấy đối phương thật sự cười.

Lục Thủy nhìn bộ váy tiên, cảm thấy rất có ấn tượng.

Bộ váy tiên này hẳn chắc chắn đã từng nhìn thấy Mộ Tuyết mặc rồi.

‘Hóa ra là do hai vị tiên bối này tặng.’ Lục Thủy có đáp án trong lòng.

Hộp thứ hai, hẳn đại khái cũng đã biết là cái gì.

“Xem của ta xem.” Du Miểu lúc này cũng mở miệng nói.

Mộ Tuyết lập tức mở chiếc hộp Du Miểu tặng ra.

Là quần áo hiện đại, một chiếc váy quá gói, màu hồng phấn, nhưng rất nhạt.

“Có hơi bình thường, nhưng mặc vào chắc chắn sẽ rất đẹp mắt.” Du Miểu cười nói.

“Nhìn rất đẹp.” Mộ Tuyết nói từ tận đáy lòng.

Thật sự nhìn rất đẹp, kiếp trước nàng mặc rất thường xuyên.

“Mặc vào thử một chút xem.” Du Miểu đề nghị.

“Ah?” Mộ Tuyết có chút ngoài ý muốn.

Nàng nhìn về phía Lục Thủy.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, bình tĩnh nói:

“Lòng tốt của tiên bối, hẳn là nên thử một chút.”

Người chính là muốn nhìn đúng không? Mộ Tuyết thầm nói trong lòng.

Nhưng nơi này không phải cửa hàng quần áo, cho nên nàng không thể vì muốn khiến Lục Thủy tức giận mà không mặc.

Cuối cùng chỉ có thể gật đầu:

“Được!”

Hôm nay tiện nghi cho Lục Thủy rồi.

Lục Thủy khinh thường trong lòng, nếu không phải là lo lắng về vấn đề kích thích, hẳn sẽ để cho Mộ Tuyết mặc sao?

Ha ha!

Sau đó Lục Thủy bắt đầu mong đợi

Mặc dù ở kiếp trước đã nhìn thấy rất nhiều.

Nhưng kiếp này, đây là lần đầu tiên Mộ Tuyết mặc nó.

Hơn nữa còn là trước hôn nhân.

Nghe thấy Mộ Tuyết đồng ý, Du Miêu đứng dậy dẫn Mộ Tuyết đi thay quần áo.

Du Dao không đi cùng, mà ngồi tại chỗ chờ đợi.

“Có muốn chụp kiểu ảnh kỉ niệm không?” Du Dao nhìn Lục Thủy, nhẹ giọng cười nói.

Lục Thủy nghe thấy thì hơi sửng sốt, sau đó lắc đầu:

“Tiền bối nói đùa, về sau ta còn có thể nhìn thấy thường xuyên.”

Du Dao không nói gì thêm nữa, nàng đã có chút xác định lời nói của Lục Cổ và Lê m là đúng, Lục Thủy thật sự thích Mộ Tuyết.

Loại chuyện thích hay không này rất khó nói rõ, nàng càng không giải thích được tại sao Lục Thủy lại thích Mộ Tuyết, nhưng nói chung đây là một chuyện tốt.

Rất nhanh sau đó, Lục Thủy đã thấy Mộ Tuyết đi ra.

Váy tiên màu tím nhạt đối với nàng mà nói cực kỳ phù hợp, hoặc là nói cái váy tiên này chính là vì Mộ Tuyết mà tạo ra, đẹp mắt nhưng không quá hoa lệ, có thể mặc lúc nào cũng được.

Mộ Tuyết đoan trang đứng đó, nàng nhìn Lục Thủy, nói khẽ:

“Lục Thiếu gia cảm thấy thế nào?”

Lục Thủy không có phản ứng.

“Lục Thiếu gia?”

Lúc này Lục Thủy mới khôi phục tinh thần, sau đó lại rơi vào trầm tư.

Có phải vừa rồi Mộ Tuyết dùng mị thuật với hắn không vậy?

“Rất xinh đẹp.” Lục Thủy cho ra một đáp án đúng trọng tâm.

Du Dao và Du Miểu cùng mỉm cười nhìn hai người.

Tuổi trẻ thật tốt.

Dường như hai nàng vừa thấy được dáng vẻ yêu đương của sư tử mình.

“Tốt, nếu thích hợp, hôm nay cứ mặc như vậy đi.

Chúng ta còn có không ít chuyện cần làm, không ăn tối với các người được.” Du Miểu mở miệng nói.

Lục Thủy sững sốt, không được, váy bình thường còn chưa thử, sao đã đuổi người rồi?

Mộ Tuyết cũng có chút bất ngờ.

Nàng còn muốn mặc nốt cái kia cho Lục Thủy nhìn.

Nhưng hai người cũng không dám mạo phạm hai vị tiên bối.

Chỉ có thể nói cáo từ.

“Chờ chút, mang thanh kiếm này về đi.” Nói rồi Du Miểu liền đưa Bất Diệt Tiên Kiếm cho Lục Thủy.

Lục Thủy nhận lấy kiếm, sau đó cùng Mộ Tuyết rời đi.

Nhìn hai người đi ra khỏi đình, Du Dao mới tò mò hỏi:

“Vì sao không nhìn xem váy người làm có đẹp hay không?”

“Su tử, váy ta làm chắc chắn là đẹp.” Du Miêu trả lời một câu.

“Nhưng người không cảm thấy hai người kia có chút ngạo kiêu sao?” Du Miêu nói.

“Sau đó thì sao?” Du Dao nhìn Du Miêu.

Du Miêu cười nói:

“Đương nhiên là tác thành cho bọn họ ngạo kiêu.”

Du Dao: “...”

“Hai đứa nó thành thân, người có muốn đi không?” Du Dao hỏi một câu.

Dưới tình huống bình thường, nàng và sư muội nàng có thể đi, nhưng nếu sư phụ các nàng không cho đi thì không thể đi được.

Lão tổ không để cho mấy người lớn tuổi các nàng đến gần Lục gia.

“Su tử không đi sao?” Du Miêu hiếu kỳ hỏi.

“Nhìn sư tử thành hôn, lại nhìn con trai sư tử thành hôn, giờ lại nhìn cháu trai sư tử thành hôn.

Chúng ta thì vẫn độc thân.

Người không có chút cảm giác nào sao?” Du Dao nhìn Du Miêu, bình tĩnh nói.

“...”

Du Miêu lập tức không muốn nói chuyện với sư tử nàng nữa.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 507: Nhìn Mộ Tiểu Thư Sẽ Càng Ngọt Một Chút (1)

Lục Thủy và Mộ Tuyết đi trên đường, giờ hai người đã đi ra ngoài tông môn Xảo Vân Tông.

“Lục Thiếu gia, có thể cất đi giúp ta được không?” Trên đường, Mộ Tuyết đưa hai cái hộp nhỏ cho Lục Thủ.

Trong đây có hai bộ quần áo của nàng.

Là một người bình thường, nàng không có pháp bảo trữ vật.

Bộ quần áo trước còn có chỗ để nhét ít đồ, cái này thì không có chỗ cất.

“Cuốn sổ kia không cần ta cất giúp Mộ Tiểu thư sao?” Lục Thủy nhận lấy hai cái hộp, lại tốt bụng hỏi.

Mộ Tuyết ôm cuốn sổ trước người, lắc đầu nói:

“Không cần, thi thoảng ta lại cần nhớ một vài thứ gì đó.”

Nàng làm sao có thể đưa cái này cho Lục Thủy được?

Lục Thủy cảm thấy có chút đáng tiếc, hẳn còn chưa đến mức đi khiến cho cuốn sổ này tỏa sáng bây giờ, chủ yếu là muốn nhìn một chút xem Mộ Tuyết rốt cuộc là nhớ như thế nào.

Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng.

Hai người đi gần hết con phố thì nhìn thấy một cửa hàng đồ ngọt.

“Mộ Tiểu thư muốn ăn không?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Giữa trưa Mộ Tuyết không ăn gì, trên lý thuyết thì sẽ đói.

Con đường này lại không có cái gì để nhét đầy bao tử, chỉ có thể ăn chút điểm tâm ngọt.

Dù sao béo cũng là Mộ Tuyết béo.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, người thua thiệt hình như là hắn thì phải?

Lại nghĩ thêm một chút, hình như cũng không đúng lắm, nặng hơn thì hẳn hẳn là kiếm được lời mới đúng, bán theo cân cũng đáng tiền.

Chính là không nữa.

Sau đó Lục Thủy không nghĩ nhiều nữa, vẫn là để Mộ Tuyết đi lấp đầy bao tử đi.

Mộ Tuyết nhìn cửa hàng đồ ngọt một chút, nhe nhàng gật đầu.

Lúc vào cửa hàng, một vị tiên tử phục vụ lập tức nói:

“Hoan nghênh quý khách.”

Vừa nói xong câu này, vị tiên tử liền hơi sùng sốt.

Hai người này sao lại nhìn quen mắt như vậy?

Vị tiên tử này suy nghĩ một chút, sau đó liền bị dọa sợ.

‘Hai người này không phải lần trước đến mua quần áo, dùng một thanh kiếm có thể gọi là Thần Kiếm để thế chấp sao?’

‘Vì sao ta chạy đến đây làm người phục vụ rồi mà vẫn đụng phải bọn họ?’

Đúng vậy, đây chính là vị tiên tử trông tiệm bán quần áo lần trước.

Nhìn thấy Lục Thủy và Mộ Tuyết, tiên tử trông tiệm vẻ mặt cay đắng, sợ lại mang tới họa sát thân.

“Hai người ăn gì?” Tiên tử trông tiệm mỉm cười hỏi.

Nàng đã quyết định rồi, nếu lần này bọn họ lại không có tiền, lại dùng đồ vật thế chấp, nàng sẽ trực tiếp mời khách.

Lời được ít tiền đã không dễ dàng, lại còn muốn cả nửa cái mạng, còn không bằng hao tài tiêu tai.

Nàng mỉm cười với cuộc sống, nhưng cuộc sống lại cứ bóp cổ nàng hết lần này tới lần khác.

Mộ Tuyết nhìn thực đơn, sau đó gọi hai món nàg thích ăn.

Lục Thủy cũng không ăn đồ ngọt nhiều, gọi giống nàg là đượ.

...

Tiên tử trông tiệm nhìn món ăn Mộ Tuyết gọi, nhẹ nhàng thờ phào trong lòng.

Không quý, nàg bao đượ.

“Xin chờ một chút.” Tiên tử trông tiệm mỉm cười nói.

Mộ Tuyết gậ đầu, sau đó liền ngồi xuống.

Nơi này không giống chỗ của Hoa Vũ Tuyết Quý, vẫn có một vài khách khác.

“Lục Thiếu gia, có tin tức của dì Lê Âm chưa?” Mộ Tuyết hỏi một câu.

Mặc dù Mộ Tuyết biết hai người họ không có vấn đề gì, nhưng có tới Xảo Vân Tông hay không thì nàg không biết.

Lục Thủy lắc đầu, bình tĩnh nói:

“Mẹ ta thật vất vả mới ra ngoài đượ một lần, chắc chắn không muốn thế giới của hai người bị quấy rầy.”

Dù sao cha mẹ hắ cũng không có việc gì, hắ thân làm con trai đi quan tâm bọn họ làm cái gì?

Ngứa đòn à?

Mộ Tuyết gậ đầu, sau đó lại muốn hỏi chuyện liên quan đến điện thoại di động, nàg thường xuyên tỏ vẻ yếu đuối thì Lục Thủy chắc chắn sẽ sinh ra ý muốn bảo vệ, như vậy có thể kéo gần khoảng cách giữa bọn họ.

Khoảng cách gần, đắ cũng thuận tiện hơn.

Cả vốn lẫn lãi đều đã ghi trong sổ rồi.

Nàg bỗng cảm thấy lúc trước mình hắ nên mua một quyển dày hơn.

Chắ qua khi nàg đang định mở miệng thì món điểm tâm ngọt đã đượ đưa lên.

Thật nhanh.

“Mộ Tiểu thư có thể ăn rồi.” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, nói khẽ.

Mộ Tuyết không vui lắm, đột nhiên có cảm giác món điểm tâm này như vừa ngáng đường mình vậy.

Nhưng nàng vẫn xúc một miếng lên ăn.

Sau đó lại hơi kinh ngạc nói:

“Lục Thiếu gia thử một chút đi, món điểm tâm ngọt ở đây ăn thật ngon.”

Lần nào người cũng nói như vậy, Lục Thủy âm thầm nói trong lòng.

Sau đó cũng ăn thử một miếng.

“Hương vị quả thật không tệ, Mộ Tiểu thư nhớ đừng ăn quá nhiều.” Lục Thủy mở miệng nói.

“Vì sao?” Mộ Tuyết nghi hoặc hỏi lại.

“Quá ngọt, dễ béo.” Lục Thủy nói.

Lúc Lục Thủy nói ra câu này, miếng điểm tâm ngọt đang chuẩn bị đưa tới miệng Mộ Tuyết đột nhiên dừng lại.

Lục Thủy thật chẳng biết nói chuyện chút nào, hừ.

“Nhưng Mộ Tiểu thư có thể ăn từng miếng nhỏ một, như vậy lượng ăn sẽ ít hơn, sẽ không dễ béo nữa.” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, lại nói.

Mộ Tuyết: “...”

Mộ Tuyết không nói chuyện, đôi một miếng nhỏ hơn đưa lên miệng.

Lục Thủy ngồi đối diện Mộ Tuyết, chỉ nhìn như vậy.

Hắn cảm thấy nhìn Mộ Tuyết ăn là đủ rồi, Mộ Tuyết so với món điểm tâm ngọt này còn thú vị hơn.

Mộ Tuyết cúi đầu ăn một hồi, lúc nàng ngẩng đầu thì phát hiện Lục Thủy vẫn đang ngồi nhìn nàng.

“Lục Thiếu gia không ăn à? Món điểm tâm ngọt ở đây dễ ngấy quá sao?” Mộ Tuyết mở miệng hỏi.

Bị Lục Thủy nhìn, nàng cũng không có cảm giác khẩn trương, ngược lại còn thích được Lục Thủy ngắm như vậy.

Thứ nàng để ý nhất chính là ánh mắt của Lục Thủy.

Cho nên mọi người không nhìn nàng cũng chẳng sao, chỉ cần ánh mắt Lục Thủy luôn đặt trên người nàng là được rồi, nàng sẽ vì một ánh mắt duy nhất này mà thể hiện ra tư thái đẹp nhất.

“Cũng không phải là không thể ăn món điểm tâm ngọt này, chẳng qua là cảm thấy không cần thiết phải ăn.” Lục Thủy nhẹ nhàng nói.

Mộ Tuyết không hiểu:

“Không đói bụng sao?”

Lục Thủy lắc đầu, nhìn Mộ Tuyết giải thích:

“Cũng không phải, chẳng qua là cảm thấy so với món điểm tâm ngọt này, thì Mộ Tiểu thư còn ngọt hơn.”

Nghe được câu nói này của Lục Thủy, Mộ Tuyết hơi sững sốt.

Sau đó cúi đầu tiếp tục ăn từng miếng điểm tâm ngọt.

Vậy ta cho ngươi xem, nhìn cả một đời, ngọt cả một đời.

Mộ Tuyết ăn được hai miếng, mới khẽ nói:

“Cẩn thận sâu răng.”

“...”

Lục Thủy khinh thường, hẳn đường đường là tu chân giả, làm sao có thể sâu răng.

Ăn được một nửa, Mộ Tuyết cảm thấy có chút không ăn vào nữa, nàng thật sự muốn đưa phần còn lại cho Lục Thủy ăn, nhưng thời cơ lại chưa tới.

Đúng lúc này, Mộ Tuyết đột nhiên nhìn thấy bên ngoài cửa sổ thủy tinh có người đang nằm sấp xuống.

Nàng cẩn thận nhìn lại, là một cô gái mập nhỏ, trông có chút quen mắt.

“Lục Thiếu gia, người nói xem người bên ngoài kia có phải có chút quen mắt hay không?” Mộ Tuyết mở miệng hỏi.

Lục Thủy quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ thủy tinh, quả thật nhìn thấy một người nằm gục chỗ đó, trên người có chút bẩn, tóc hơi loạn, lại có chút béo, hẳn là con gái.

“Không biết.” Lục Thủy trực tiếp đáp

Dịch: MB_Boss

Chương 508: Nhìn Mộ Tiểu Thư Sẽ Càng Ngọt Một Chút (2)

“Là Lâm Hoan Hoan, Băng Thủy Cơ.” Mộ Tuyết nói.

Nàng cảm thấy Lục Thủy ngay cả nghĩ cũng không muốn nghĩ, trực tiếp nói không biết.

Lục Thủy nhìn lại một chút, phát hiện người này quả thật rất giống với cô gái mập nhỏ kia.

Không lâu sau khi Lục Thủy nhìn sang, Lâm Hoan Hoan dường như cũng nhìn lại.

“Nàng hình như đang nhìn người.” Lục Thủy mở miệng nói.

Lục Thủy vừa dứt lời, hai người liền thấy cô gái mập nhỏ động dậy, sau đó đứng dậy ở chỗ cách cửa hàng điểm tâm ngọt không xa.

Giống như đang chờ đợi cái gì vậy.

“Nàng có phải là đang chờ người hay không?” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết hơi nghi hoặc hỏi lại:

“Chờ ta làm gì?”

Lục Thủy lắc đầu, đối phương nhìn thấy Mộ Tuyết lại đột nhiên đứng ở gần cửa ra vào chờ đợi.

Tám chín phần mười là đang chờ Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết mắt thấy mình đã không ăn nổi món điểm tâm ngọt này nữa, nói:

“Vậy chúng ta đi ra xem một chút?”

Nàng không có ý định đi ra ngoài một mình, đương nhiên là cần Lục Thủy đi cùng với nàng.

Lục Thủy cũng đưa mắt nhìn vào món điểm tâm ngọt của Mộ Tuyết, nói:

“Mộ Tiểu thư ăn xong rồi đi.”

Hừ!

Đối với lời nói của Lục Thủy, Mộ Tuyết cảm thấy mình có thể không nghe, nếu là kiếp trước, món điểm tâm ngọt này của nàng bây giờ Lục Thủy đã ăn rồi, chỗ nào đến lượt nàng tiếp tục ăn.

Nhưng kiếp trước là kiếp trước, kiếp này không ăn không được, nàng chỉ có thể tiếp tục chậm rãi ăn.

‘Nhìn ta ăn đi, ta sẽ càng ngọt hơn, về sau ngươi cần một cái là sâu răng, sau đó ta sẽ nhổ đi từng cái răng của ngươi.’ Mộ Tuyết hung tợn thầm nghĩ trong lòng.

Mà lúc này Lục Thủy cũng đang ăn phần điểm tâm ngọt của hắn, Mộ Tuyết làm gì có chỗ nào là ăn không vào?

Nàng chính là bị dưỡng thành thói quen xấu, ăn một nửa là không muốn ăn nữa, đổi một loại khác nàng vẫn có thể tiếp tục ăn một nửa.

Cũng không biết là thứ bệnh gì.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là hắn có thể thừa dịp chưa thành hôn để cho Mộ Tuyết hiểu rõ đồ của mình thì mình phải tự mình ăn hết.

“Lục Thiếu gia có đói bụng không?” Thấy Lục Thủy ăn, Mộ Tuyết hiếu kỳ hỏi một câu.

Lục Thủy lắc đầu:

“Không, chỉ là lo rằng nhìn Mộ Tiểu thư quá ngọt, sẽ dễ sâu răng.”

Mộ Tuyết: “...”

Không thích Lục Thủy.

Ăn xong lại thích tiếp.

Sau đó rất nhanh, Mộ Tuyết đã ăn xong.

Lục Thủy: “...”

Hắn phát hiện tốc độ ăn của Mộ Tuyết tăng vọt trong nháy mắt.

Chờ Lục Thủy ăn xong, hai người liền định đi ra ngoài xem Lâm Hoan Hoan kia một chút.

Đương nhiên, tiền thì vẫn phải tính.

“Bao nhiêu?” Ở trước quầy, Lục Thủy mở miệng hỏi.

“Hai viên linh thạch nhất phẩm.” Tiên tử trông tiệm mỉm cười chuyên nghiệp, nói:

“Nếu như đạo hữu trùng hợp không mang theo linh thạch, vậy không cần mang đồ ra thế chấp, trực tiếp đi ra ngoài rẽ trái là được.”

Tiên tử trông tiệm vẻ mặt tươi cười, không hề giả dối.

Lục Thủy: “...”

Mộ Tuyết: “...”

Sau đó Lục Thủy lấy linh thạch ra thanh toán, chút linh thạch này hắn đương nhiên vẫn có, bình thường hắn luôn có một hai viên linh thạch tam phẩm, nhiều hơn thì không có.

“Hoan nghênh lần sau lại đến.” Tiên tử trông tiệm vẫn mỉm cười nói.

Chờ sau khi Lục Thủy và Mộ Tuyết đi ra, tiên tử trông tiệm mới hai tay che mặt, cảm thấy đặc biệt thống khổ:

“Thật xấu hổ mà.”

...

Lúc Lục Thủy và Mộ Tuyết cùng đi ra từ cửa hàng điếm tâm ngọt, Lâm Hoan Hoan liền chạy tới.

Nàng chạy đến trước mặt Mộ Tuyết, có chút luống cuống.

Nhất thời không biết nên mở miệng như thế nào.

Mộ Tuyết cũng biết đối phương thật sự là chờ nàng, liền chỉ vào bãi đất trống bên cạnh, nói:

“Sang bên kia nói chứ?”

Lâm Hoan Hoan gật đầu.

Đi vào bãi đất trống, Mộ Tuyết tìm một chỗ ngồi xuống trước, sau đó mới nói:

“Người tìm ta có việc gì?”

Lục Thủy ngồi bên cạnh Mộ Tuyết, hần chỉ là đi cùng.

Nhìn Mộ Tuyết nhìn có chút mảnh mai, không hề có chút khí thế sẽ vượt lên trên sân nhà của Lục Thủy chút nào.

Nàng cô ý, Lục Thủy liếc mắt liền nhìn ra.

Bây giờ Mộ Tuyết thật ra rất mạnh, đối với người ngoài cũng có thể rất cường thế.

Loại cường thế kia không phải là giọng điệu, mà là khí chất.

Nhưng hiện tại nàng không có chút khí thế cường thế nào, là bởi vì có hần ở đây.

Đại khái là sợ sẽ ảnh hưởng đến lòng tự trọng của hần đi.

“Ta, ta muốn hỏi là, sau tam giai, làm thế nào mới có thể học được Hiến Tế Huyết Nhục?” Lâm Hoan Hoan có chút xấu hổ nói.

Đây là cách duy nhất biến nàng trở nên yêu diễm, cho nên nàng mới đuổi tới tận đây.

Nàng cũng nghe Mộ Tuyết nói nơi này có Lăng Hải Tinh Dũng, đoán rằng Mộ Tuyết và đạo lữ của nàng chắc hẳn là sẽ tới đây.

Sau đó bởi vì thấy đói bụng nên khi nhìn thấy cửa hàng đồ ngọt liền muốn tới xem để giải thèm, không nghĩ tới lại tìm được Mộ Tuyết.

Không xem là bởi vì càng nhìn càng đói.

Nàng tu bạo thực, rất dễ bị đói.

Mộ Tuyết nhìn Lâm Hoan Hoan, hiếu kỳ hỏi:

“Ta nhớ Bằng Nguyên Tuyết Vực không phải thế lực nhỏ gì, thứ như này tùy tiện tra một chút tư liệu là biết mà?”

“Lúc trở về có thể sẽ không có cơ hội nữa, mà từ nhỏ tới lớn bọn họ cũng chưa từng nói cho ta biết cái này.” Lâm Hoan Hoan nói.

“Ngươi có hỏi qua sao?” Lục Thủy hỏi một câu.

Lâm Hoan Hoan nghe vậy thì cúi đầu:

“Không có, bọn họ không chào đón ta.”

Mộ Tuyết nhìn Lâm Hoan Hoan, như nhớ lại chuyện trước kia, sau đó nhìn về phía Lục Thủy:

“Trên người Lục Thiếu gia có giấy không?”

Ngươi không phải có cuốn sổ đó sao? Lục Thủy nhìn quyển sổ trong tay Mộ Tuyết, hỏi một câu trong lòng.

Sau đó lấy ra một trang giấy bình thường đưa cho Mộ Tuyết.

“Mộ Tiểu thư muốn trực tiếp viết ra?”

“Ừm.” Mộ Tuyết đáp lại một câu, sau đó nhận lấy giấy bắt đầu ghi chép.

Đối với nàng mà nói, Hiến Tế Huyết Nhục bạo thực không hề khó chút nào.

Lục Thủy ngồi một bên nhìn lướt qua, phát hiện thứ Mộ Tuyết viết không phải là cách Hiến Tế Huyết Nhục bình thường, mà là cách đã được cải tiến.

Về phần tại sao nàng lại biết cách cải tiến.

Hẳn là có liên quan đến việc hấn đũa Mộ Tuyết mập.

Khi đó Mộ Tuyết liền dùng thịt trên người mình để uy hiếp hấn: Ngươi lại nói ta, ta liền xuất thủ với thịt trên người vợ ngươi, để một chút thịt trên người nàng biến mất.

Quá vô sỉ.

Nhưng nghĩ lại lúc đó Mộ Tuyết vẫn rất là đáng yêu, đáng tiếc sau này, Mộ Tuyết lại thích trực tiếp ra tay đánh người.

Thật đúng là một thùng thuốc nổ di động.

“Lục Thiếu gia, người đang nghĩ gì thế?” Giọng nói của Mộ Tuyết đột nhiên vang lên.

Lục Thủy giật mình trong lòng, lên tiếng:

“Chữ viết của Mộ Tiêu thư thật đẹp mắt.

Người, lại càng đẹp mắt.”

Mộ Tuyết: “...”

Người học những lời này ở đâu? Mộ Tuyết nghi ngờ trong lòng.

Sau đó lại bắt đầu viết viết, chỉ là có cảm giác như cách viết lần này của nàng đã thay đổi.

Được Lục Thủy khen một cái, nàng theo bản năng viết chậm lại.

Sợ viết xấu.

Lục Thủy quá xấu rồi.

Mộ Tuyết cảm thấy Lục Thủy đã sắp hỏng đến nơi, đã học được công tâm kế rồi.

Nhưng vừa nghĩ tới việc được Lục Thủy khen, nàng lại vui vẻ.

Không có tiền đồ.

Lâm Hoan Hoan ở một bên cảm thấy bị thương tổn, rất muốn rời khỏi nơi này.

Hai người này thật quá đáng.

Nhưng vì tương lai yêu diễm, nàng chỉ có thể kiên trì đợi.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 509: Ghi Nợ

Không bao lâu sau, Mộ Tuyết dùng bút, đưa giấy cho Lâm Hoan Hoan, nói:

“Được rồi, ta đã cẩn thận suy nghĩ, nhị giai cũng có hy vọng hiển tế, nhưng chỉ có thể hiển tế lâm thời, tốt nhất lúc hiển tế hãy tiêu hao hết sức mạnh, như vậy có thể duy trì thêm chút thời gian.

Nếu không hai phút đồng hồ sau sẽ lại trở về bộ dáng ban đầu.”

Lâm Hoan Hoan luôn cảm thấy cái này có chút không bình thường

Đúng vậy, vốn là không bình thường, đây chính là bản cải tiến của Mộ Tuyết, nhưng người khác đừng nói là học, nghĩ cũng không dám nghĩ.

Đây là Mộ Tuyết vì muốn chống lại Lục Thủy mà nghĩ ra được, nhờ đâu trong cơn tức giận nàng thật sự bị Lục Thủy hiển tế thì cũng sẽ dễ dàng quay trở về ban đầu.

Thật trên người quen thuộc với Lục Thủy như vậy, hiển tế đi sẽ rất đáng tiếc.

Lục Thủy ở bên cạnh không nói gì, luôn có cảm giác đều là lỗi của hắn, khiến cho Mộ Tuyết phát minh ra thứ đồ kỳ kỳ quái quái như vậy.

Mà cái vừa đưa cho Lâm Hoan Hoan chính là bản cải tiến sau khi đã cải tiến của Mộ Tuyết, là thay đổi để phục vụ cho nhị giai.

Nhị giai không thể hiển tế vĩnh viễn, chỉ có thể đổi thành tạm thời.

Muốn thực sự học được Hiến Tế Huyết Nhục thì cần phải lên tam giai.

Lâm Hoan Hoan nhận lấy tờ giấy, sau đó xé phần còn trống ra:

“Có thể cho ta mượn bút được không?”

Mộ Tuyết đương nhiên không có ý kiến gì.

Lâm Hoan Hoan nhận lấy bút xong liền bắt đầu viết một vài thứ trên giấy.

Không bao lâu sau, nàng liền đưa cả mảnh giấy lẫn cây bút cho Mộ Tuyết:

“Cái này cho người.”

Nhận lấy giấy bút, Mộ Tuyết tò mò nhìn lướt qua, sau khi thấy nội dung trên đó, nàng liền hơi kinh ngạc:

“Giấy nợ? Năm viên linh thạch cứu phạm.”

Trên giấy nợ còn có dấu tay của Lâm Hoan Hoan.

“Bây giờ ta không có tiền, chỉ có thể ghi giấy nợ, năm viên linh thạch cứu phạm là giá ta đưa ra.

Mặc dù linh thạch cuối cùng đã bị mất, nhưng ta vẫn muốn dùng giá tiền này để mua cách trở nên yên ổn.

Ta sẽ từ từ trả lại.

Hy vọng người có thể cho ta thêm chút thời gian.” Lâm Hoan Hoan cúi đầu nói.

Lâm Hoan Hoan lần này rất tinh táo, không hề cảm thấy việc mình làm có gì không đúng.

Mà nàng cũng không để ý chuyện linh thạch bị mất lần trước.

Những người này đã cứu nàng, chẳng lẽ còn phải chịu trách nhiệm giúp nàng lấy lại linh thạch sao?

Mộ Tuyết nhìn giấy nợ và Lâm Hoan Hoan một chút, sau đó cất đi, nói:

“Được.”

“Vậy ta không quấy rầy các người nữa.” Sau khi nói cảm ơn, Lâm Hoan Hoan liền trực tiếp rời đi.

Nàng lại tiến thêm một bước về tương lai trở thành hàng yêu diễm.

Chỉ cần cố gắng trở nên yêu diễm, nàng liền có thể không cần lấy chồng.

Về sau nàng cũng không phải là hàng bánh bao màn thầu nữa.

Chỉ là vừa mới chạy được không bao xa, nàng liền phát hiện trên người mình không còn chút tiền nào, ăn không đủ no sẽ không thể quay về.

Nàng liền định chạy lại tìm Mộ Tuyết mượn chút xiu.

Chỉ là lúc quay lại thì Mộ Tuyết đã không còn ở đó nữa.

Lâm Hoan Hoan: "...”

Biến thành hàng chết đói.

--

Nữ Thần Băng Hải xuất hiện từ trong hồ, nàng ngẩng đầu nhìn về phần cuối của biển.

“Người của Thần Điện Quang Minh không trở về sao?”

Trầm mặc một lát, Nữ Thần Băng Hải lắc đầu:

“Được rồi, dị động đã lắng lại, kể cả có liên quan tới Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa thì cũng không phải chuyện của Thần Chúng.”

Việc liên qua đến vị Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa thời Viễn Cổ kia cho tới bây giờ cũng chưa từng là chuyện của một thế lực đơn lẻ.

Đương nhiên, thứ bọn họ nên chú trọng hiện tại vẫn là giúp thành viên của Thần Chúng khôi phục, để Chủ Thần trở về.

Cùng với việc phòng ngừa sự kiện ghi trong Sách Khải Huyền xảy ra.

“Chuyện thức tỉnh, tốc độ so với trước đây đã nhanh hơn không ít, đang được tiến hành ổn định.

Hiện tại cần xem xem làm thế nào để thăm dò Lục Thủy.”

Lục Thủy nhất định phải thăm dò, mặc dù Tiên Đình vẫn luôn thử thăm dò hẳn, gần đây Chiến Thần Tiên Đình cũng muốn ra tay.

Nhưng phương pháp đều rất đơn giản.

Cần đổi cách thăm dò năng lực của Lục Thủy một chút.

“Vậy dùng cách gì thì tốt đây?”

Bất kể là cách nào, Nữ Thần Băng Hải đều không muốn để cho người của Thần Chúng xuất thủ.

Thái Dương Chi Tử đã là một lần giáo huấn, giờ không có khả năng trực tiếp đối địch với Lục gia.

Đối đầu chính diện là một việc làm ngu xuẩn.

Nữ Thần Băng Hải trầm mặc một lát, sau đó, nàng há to miệng, âm thanh thông thả từ miệng nàng truyền ra:

“Người xưa có nói, giữa Tịnh Thổ và Minh Thổ có một vết nứt, bên trong vết nứt có Bỉ Chi Hải Ngạn, sông Vong Xuyên.

Bắc qua sông có cây cầu tên Nại Hà, bên kia cầu có con đường tên Kim Sinh.

Bước lên đường Kim Sinh có thể hiển lộ ra thành tựu kiếp này.

Mặc dù không chắc chắn, nhưng nếu siêu phàm thoát tục, đường Kim Sinh có thể chắn động đến Bỉ Chi Hải Ngạn.”

Nữ Thần Băng Hải nhìn về phía chân trời, giọng nói vang lên:

“Bờ bên kia Vong Xuyên, song nguyệt đồng thiên, đã tới.”

--

“Bỉ Chi Hải Ngạn?” Tâm Hòa Cổ Phật mở mắt ra nhìn về phía biển khổ bên ngoài.

Sau đó thở dài một tiếng:

“Cuối cùng lại phải mở sao?”

“Làm gì phải tra tấn hẳn? Nguyên khí trời đất, vận mệnh phù hợp, ngay cả Phật cũng không thể rung chuyển.

Làm gì có người nào có thể nghịch thiên cải mệnh?”

“Tại sao phải chấp mê bất ngộ?”

“Chờ vô số năm lại có kết quả gì?”

Tâm Hỏa Cổ Phật lắc đầu, sau đó nhìn về phía phật điện phía dưới.

Lúc này, dưới phật điện có một người đang quỳ, là một vị hòa thượng ăn mặc đơn giản.

“Có thu hoạch gì không?” Tiếng Phật vang vọng khắp phật điện.

Người bên dưới tuyên một câu phật hiệu, rồi nói:

“Chỉ thấy ngọc vỡ.”

“Có đăm chiêu không?” Tiếng Phật lại một lần nữa vang lên.

“Gặp phật tính, mừng rỡ, không đăm chiêu.” Giọng nói suy tư lại vang lên.

“Đi đi.” Tâm Hỏa Cổ Phật mở miệng nói.

Người bên dưới tuyên câu phật hiệu, sau đó liền lui ra ngoài phật điện.

Tâm Hỏa Cổ Phật lại nhìn ra ngoài biển khổ.

“Phật quang chợt hiện trong dãy núi Lô Minh, Lô La Cổ Phật hẳn cũng sắp trở về.”

“Hy vọng thực lực của hắn không bị ảnh hưởng quá nhiều.”

Phật môn có hai vị Cổ Phật tọa trấn, mặc dù thực lực không còn như thời hoàng kim nhưng ở trong ba đại thế lực cũng không tính là yếu thế.

Rất nhiều chuyện đều có thể đo sức tranh đoạt một phen.

Thời đại này, đương nhiên có không ít bảo vật giúp bọn hắn khôi phục.

Mưa máu ở Thiên Tai Cổ Thành cũng tính là một.

--

Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm không đến Xảo Vân Tông, hai người dự định về thẳng nhà.

Đã bị thương, tốt hơn hết là đi thẳng về.

Về phần Lãng Hải Tinh Dững, lần sau lại đến nhìn.

Lần này nhường cho con trai bọn họ.

“Chàng nói xem con trai và Tiểu Tuyết Nhi xem Lãng Hải Tinh Dững xong liệu có thể phát sinh vài việc gì đó hay không?” Trên đường, Đông Phương Lê Âm mở miệng hỏi.

“Có thể xảy ra chuyện gì?” Lục Cổ nắm tay Đông Phương Lê Âm nói.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 510: Sẽ Nhanh Thôi!

Hai người giờ vẫn còn đang ở trên biển.

Đang tản bộ.

Đợi đến khi mệt lại lấy pháp bảo phi hành ra.

Tộc trưởng Lục gia chắc chắn không thiếu những pháp bảo nhỏ này.

Càng sẽ không hai tay trống trơn đi ra ngoài, kể cả hai tay hấn trống trơn, thì phu nhân hấn chắc chắn cũng đã chuẩn bị tất cả mọi thứ.

Thấy Lục Cổ hỏi lại, Đông Phương Lê Âm hừ lạnh một tiếng, nói:

“Tộc trưởng đại nhân, đến khi nào ta mới có cái thai thứ hai?”

“Ta có cảm giác sẽ nhanh thôi.” Lục Cổ thuận miệng nói.

Chủ yếu là vì phu nhân hấn ngày nào cũng lắm bầm chuyện đứa con gái thứ hai.

Đông Phương Lê Âm cười nói:

“Ta cũng có cảm giác này.”

Nàng thật sự có cảm giác này, giống như trước đây luôn có cảm giác mình hấn nên có một đứa con gái vậy.

Rất khó hiểu.

Lục Cổ không nói gì, nếu thật sự có con gái, vậy đương nhiên là một chuyện vui vẻ.

Lại sinh thêm một đứa con trai, hấn cũng không mặn mà lắm với chuyện này.

Có một đứa con trai là đủ rồi, hai đứa sẽ rất âm ỉ.

Nhờ đâu đứa lớn đứa nhỏ đều vô dụng, vậy lại càng âm ỉ.

Đông Phương Lê Âm cũng muốn có con gái, nếu không nàng cũng sẽ không muốn mang thai lần nữa.

“Trở về để Nhị Trương lão bắt mạch xem có hay không.” Đông Phương Lê Âm nói.

“Chúng ta mới ra ngoài có mấy ngày, có cũng không nhanh như vậy.” Lục Cổ nói.

“VẬY ĐỢI QUUA MỘT THÁNG LẠI ĐẾN ĐỂ NHỊ TRƯỞNG LÃO BẮT MẠCH.”

“Nếu thật sự có, nàng ngay cả cửa lớn Lục gia cũng không đi ra được.”

“Có Tộc trưởng đại nhân bầu bạn, ta rất vui lòng.”

Lục Cổ nhìn Đông Phương Lê Âm, sờ sờ đầu nàng, sau đó nói:

“Ta cũng vui về.”

...

Lúc chạng vạng tối, hai người Lục Cổ về tới Lục gia.

Vừa mới đến quảng trường, Lục Cổ liền nhìn thấy Nhị Trương lão đi tới.

Trong nháy mắt khi thấy Nhị Trương lão, Lục Cổ vô thức lùi về sau một bước.

Yêu cầu hấn đánh thất giai Pháp Thần, hấn một cái chớp mắt cũng không chớp, đánh vượt cấp không phải việc ghê gớm gì.

Nhưng nhìn thấy Nhị Trương lão, trong lòng hấn cũng không nhịn được run lên.

“Con trai hấn là chưa trở lại đúng chứ?” Lục Cổ hỏi nhỏ Đông Phương Lê Âm bên cạnh.

Đông Phương Lê Âm cũng có chút lo lắng:

“Hấn là chưa mới đúng, trừ khi hai đứa chúng nó không xem Lăng Hải Tinh Dũng.”

Nhị Trương lão đi đến trước mặt Lục Cổ, tò mò hỏi:

“Đi ra ngoài một chuyến cũng bị thương?”

Lục Cổ nhẹ nhàng thở phào, không phải gọi hắn đi theo nói chuyện là tốt rồi.

Nỗi lòng lo lắng rốt cuộc cũng buông xuống được.

Sau đó Lục Cổ nói lại đại khái về chuyện bị thương.

Nhị Trưởng lão nghe xong, nhìn Lục Cổ một chút, giơ tay lên nói:

“Tay.”

Lục Cổ không dám không nghe theo, lập tức đưa tay ra.

Nhị Trưởng lão nắm lấy tay Lục Cổ, bắt đầu kiểm tra.

“Người nói là người gặp Lưu Hỏa của Ân Thiên Tông?”
Nhị Trưởng lão mở miệng hỏi.

“Đúng vậy, đã dạy dỗ qua, rất mạnh.” Lục Cổ đáp.

“Bị hắn cướp đồ?” Nhị Trưởng lão lại hỏi.

Lục Cổ cảm thấy chuyện này nên tính là hắn cố ý cho thì đúng hơn, nhưng đúng là hắn bị cướp đồ.

Cuối cùng gật đầu, không nói gì.

Nhị Trưởng lão nhìn Lục Cổ một chút, tiếp tục nói:

“Người cảm thấy Lưu Hỏa thế nào?”

“Thực lực rất mạnh, trận pháp siêu phàm nhập thánh, hành động có chút không thể tưởng tượng.

Chính là cảm giác...” Lục Cổ hơi dừng lại, sau đó nói:

“Cảm giác đối phương có lẽ vẫn còn nhỏ, hành vi tác phong khiến người ta không hề phát hiện ra chút ác ý nào.”

Nhị Trưởng lão không tiếp tục hỏi nhiều, mà thu tay lại, quay sang nhìn về phía Đông Phương Lê Âm:

“Tay.”

Đông Phương Lê Âm lập tức đưa tay ra.

Chờ Nhị Trưởng lão bắt mạch.

Nhị Trưởng lão tới lần này chủ yếu là vì Đông Phương Lê Âm.

Ra ngoài một chuyến vừa mới trở về, đương nhiên cần kiểm tra xem thân thể có vấn đề gì hay không.

Vết thương trước đó, nàng không có kết luận cụ thể.

Cho nên cần quan tâm kỹ một chút.

Lúc Nhị Trưởng lão kiểm tra, Đông Phương Lê Âm lên tiếng:

“Nhị Trưởng lão, cũng không có vấn đề gì chứ?”

Nhị Trưởng lão không nói gì khiến Đông Phương Lê Âm và Lục Cổ có chút lo lắng.

Sẽ không lại bị bệnh chứ?

Một lát sau, Nhị Trưởng lão mới thu tay lại, nói:

“Không để người động thủ là đúng, không biết vì nguyên nhân gì mà thân thể người có chút suy yếu.

Mấy ngày nay tĩnh dưỡng thật tốt đi.”

Nghe được câu này, Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm đều nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ cần không phải bệnh tật là tốt rồi.

Nghỉ ngơi một chút liền tốt.

Sau khi xác định Đông Phương Lê Âm không có việc gì, Nhị Trưởng lão liền định rời đi.

Chỉ là lúc rời đi, theo thói quen muốn cầm một miếng điễm tâm theo.

Vừa mới định đưa tay ra cầm lại phát hiện bây giờ không có điễm tâm.

Sau đó Nhị Trưởng lão liền định trực tiếp rời đi.

Ngay lúc này, Đông Phương Lê Âm lấy ra một miếng điễm tâm đưa đến bên miệng Nhị Trưởng lão.

“Nhị Trưởng lão, ăn miếng điễm tâm đi.”

Nhị Trưởng lão liếc mắt nhìn, sau đó đưa đầu lại gần, nhẹ nhàng cắn một miếng.

Đông Phương Lê Âm nhân cơ hội duỗi tay ra định bóp mặt Nhị Trưởng lão một chút.

Bốp!

Tay Đông Phương Lê Âm vừa mới ngang nhiên đưa ra liền bị Nhị Trưởng lão gạt đi.

Nhị Trưởng lão nhìn Đông Phương Lê Âm một chút, cầm lấy miếng điểm tâm nói:

“Không biết lớn nhỏ, người...”

“Cha mẹ đã dạy ta phải kính già yêu trẻ.” Nhị Trưởng lão còn chưa nói xong, Đông Phương Lê Âm đã mở miệng bổ sung đoạn còn lại.

Nhị Trưởng lão không đáp lại, chỉ nhìn Lục Cổ nói:

“Xem trọng Lê Âm.”

Nói xong quay người bước ra một bước, biến mất ngay tại chỗ.

Khi Nhị Trưởng lão xuất hiện lần nữa thì đã ở ngay trước căn phòng trúc của mình.

Nàng cắn một miếng điểm tâm trên tay, âm thầm tự nói:

“Lưu Hỏa động thủ đoạt đồ vật của Lục Cổ.”

“Lục Cổ đánh gãy hai tay của Lưu Hỏa.”

“Từ khi thanh danh của Lưu Hỏa truyền ra đến bây giờ, hoặc là ngoài sức tưởng tượng, hoặc là vênh váo hung hăng.”

“Chỉ có người khác ăn thiệt thòi, chưa từng có chuyện hấn yếu thế hơn người khác.”

“Nhưng khi gặp Lục Cổ và Lê Âm thì lại có vẻ bình thường.”

Nghĩ đến đây, Nhị Trưởng lão cho toàn bộ chỗ điểm tâm còn lại vào miệng, vui vẻ nhai nhai nhai.

...

Trăng sáng nhô lên cao, Mộ Tuyết cuối cùng cũng được đường đường chính chính ăn cơm tối.

Hôm nay đói bụng cả một ngày.

Nàng cảm thấy mình bị Lục Thủy ngược đãi.

Còn chưa lấy vào nhà đã như vậy, sau này hẳn lấy mình về nhà rồi thì sẽ còn phách lối đến cỡ nào chứ.

Mộ Tuyết nhấp một ngụm canh, cảm thấy mình suy nghĩ hơi nhiều.

Bởi vì sau khi gả cho Lục Thủy rồi, liền đến nàng trở nên phách lối.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết ăn, đương nhiên, lần này hẳn không chỉ nhìn không.

Chỉ là nhìn nhiều ăn ít.

Chỉ khi có hẳn nhìn, Mộ Tuyết mới có thể ngoan ngoãn ngồi ăn.

Nếu không nàng có lẽ cũng chỉ nhìn chứ không ăn.

Cái này gọi là tiên hạ thủ vi cường.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 511: Lãng Hải Tinh Dững

Nhưng Lục Thủy mới ngồi nhìn chưa được bao lâu, Chân Võ đột nhiên đi vào.

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, dưới tình huống bình thường, Chân Võ Chân Linh tuyệt đối sẽ không tùy tiện tới quấy rầy hắn và Mộ Tuyết.

“Xảy ra chuyện gì?” Lục Thủy đặt đôi đũa xuống, dò hỏi.

Mộ Tuyết đương nhiên cũng yên lặng ngồi một bên, chờ Chân Võ trả lời.

Ai biết có phải xảy ra việc lớn gì hay không.

“Thiếu gia, trên biển có biến hóa, người Xảo Vân Tông nói, đêm nay Lãng Hải Tinh Dững rất có thể sẽ xuất hiện.” Chân Võ nhanh chóng nói.

Lục Thủy nhìn bầu trời một chút, quả thực đã tối đen lại.

Ánh sao cũng đã xuất hiện.

Nếu như không phải rất gấp, Chân Võ cũng sẽ không tiến đến.

Sau đó Lục Thủy nhìn sang Mộ Tuyết, Mộ Tuyết mới ăn được một chút.

“Hay là Mộ Tiểu thư vừa đi vừa ăn?” Lục Thủy lại nhìn đồ ăn trên mặt bàn một chút, nói:

“Để Chân Võ Chân Linh đi theo bụng đồ ăn cho người?”

Mộ Tuyết: “...”

Ta cũng coi như là của người, làm mất mặt ta không phải là đang làm mất mặt người sao?

Lục Thủy quá xấu rồi.

Nếu là Trà Trà, có lẽ sẽ thật sự đồng ý.

Nhưng nàng không gánh nổi mặt mũi này.

Cuối cùng, hai người quyết định sau khi trở về sẽ ăn tiếp.

Thực sự không được thì trên đường về có thể đi ăn chút đồ ăn khuya.

Trên đường, Lục Thủy và Mộ Tuyết nhìn thấy không ít người đều đang đi về một phía.

Nói cách khác, Lăng Hải Tinh Dững thật sự sắp bắt đầu rồi.

Thấy có nhiều người, Lục Thủy liền đi sát lại Mộ Tuyết một chút, sợ Mộ Tuyết lạc, hoặc là không cẩn thận bị đụng ngã.

Đương nhiên, dựa vào thực lực của Mộ Tuyết, người ngã chắc chắn là người khác.

Nhưng Mộ Tuyết cuối cùng cũng chỉ là một người bình thường, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Hắn cũng không muốn nhìn thấy Mộ Tuyết bị thương tổn.

Mộ Tuyết thấy Lục Thủy tới gần, tự hỏi sau này có phải nên thường xuyên đi tới nơi đông người cùng Lục Thủy không.

Như vậy Lục Thủy liền sẽ một mực che chở nàng.

Chỉ là không có nắm tay nàng, có chút đáng tiếc.

Lục Thủy mang theo Mộ Tuyết đi ra phía rìa, mặc dù lần này không có nhiều người như bình thường, nhưng cũng không phải là ít, đi ở giữa đường rất dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Người nói xem vì sao bọn họ không bay lên?” Lục Thủy hỏi.

“Tứ giai mới có thể bay, nơi này hẳn là có rất ít tứ giai đi.” Mộ Tuyết mở miệng nói.

“Mộ Tiểu thư có muốn bay lên xem không?” Kiếp trước hai người đứng ở một vị trí đặc biệt trong Xảo Vân Tông nhìn, nhưng hẳn là trên không trung sẽ nhìn tốt hơn.

Kiếp trước cái gì cũng không hiểu, mơ mơ hồ hồ kéo theo Mộ Tuyết chen chúc giữa một đám người.

Khi đó rất hưng phấn, rất kích động.

Che chở Mộ Tuyết, mãi cho đến phía trên đầu.

Hắn nhớ kỹ, khi đó ánh mắt hắn chủ yếu là dừng lại trên người Mộ Tuyết.

Khi đó thật ngây thơ.

“Không cần, chúng ta đi lên phía trước nhìn.” Mộ Tuyết không chút do dự nói, nàng vẫn thích xem một cách bình thường hơn.

“Được.” Lục Thủy đáp.

Sau đó, dưới sự bảo vệ của Lục Thủy, hai người lại một lần nữa đi tới vị trí quan sát.

May mà người lần này không nhiều, nếu không Lục Thủy đã ôm lấy Mộ Tuyết bảo vệ trong ngực.

Có hơi đáng tiếc, nhưng không cần nóng vội.

Chuyện nhỏ không hẳn sẽ đánh chìm cả tàu.

Vì đại kế.

Mộ Tuyết đứng bên cạnh Lục Thủy, mặc dù bên cạnh nàng vẫn còn rất nhiều chỗ, nhưng nàng vẫn đứng dựa sát vào Lục Thủy.

Nhờ đâu mình bị lạc mất thì làm sao bây giờ?

Lục Thủy sẽ sót ruột.

Lúc này, đám người chờ xem Lăng Hải Tinh Dũng phần lớn đều đi theo cặp một nam một nữ.

Đi một mình chỉ chiếm ít.

Ví dụ như Lâm Hoan Hoan đang nằm nhoài trên lan can ở phía xa.

Nàng tương đối béo, chui vào chen chúc cũng dễ đẩy người hơn.

Đột nhiên cảm giác mập mạp cũng có ưu thế, chỉ là khiến người ta không thích.

Àm àm!

Bất chợt, trên bầu trời, sấm chớp lấp lóe.

Lục Thủy ngẩng đầu nhìn lên, hẳn có chút hiếu kỳ, trước đó xem Lãng Hải Tinh Dững hình như không có sấm chớp mà?

Xem ra Minh Thổ đánh nhau, Tịnh Thổ có vẻ như cũng không bình yên.

Lục Thủy cảm thấy, chuyện này hẳn là không liên quan gì đến hẳn, đúng không?

Àm àm!!

Một tiếng sấm lớn vang lên, rung động đến mức biển trời cũng như muốn nứt ra vậy.

‘Bỉ Chi Hải Ngạn?’ Thấy cảnh này, Lục Thủy liền nhìn ra rất nhiều thứ, hẳn có chút tò mò, thứ này lại sắp mở ra.

Đương nhiên, đây không phải nơi hiểm lạ gì.

Mở thì mở, lại chẳng liên quan gì đến hẳn.

Kiếp trước có mở hay không, hẳn chắc chắn không biết.

Khi đó hẳn còn đang nhảy nhót ở Lục gia, đại khái mới thoát khỏi cảm đoán chưa được một tháng.

Đối với chuyện bên ngoài, hẳn hoàn toàn không biết.

‘Đột nhiên cảm thấy cuộc sống một kiếp này có chút bận rộn, bốn ba khắp nơi.’ Lục Thủy hơi xúc động trong lòng.

Đương nhiên, có Mộ Tuyết bên cạnh hẳn, bận rộn thế nào cũng được.

Mộ Tuyết cũng hiếu kỳ, Bỉ Chi Hải Ngạn sao lại có liên quan đến Lãng Hải Tinh Dững?

Nàng trùng sinh trở về, cũng không có làm ra bao nhiêu chuyện, sao lại gây nên phản ứng dây chuyền lớn như vậy?

Không hiểu nổi.

Nhưng dù sao cũng thành hôn sớm hơn hai năm, quả thực có thay đổi rất lớn.

Mộ Tuyết vụng trộm nhìn Lục Thủy một chút, cảm thấy gả cho Lục Thủy sớm hơn một chút rất tốt.

Không gả đi sớm lại phải bị Lục Thủy trêu chọc mà không thể lên tiếng trong ba năm, quá thảm rồi.

May mà có hôn ước sớm.

Lục Thủy cùng lắm là phách lối thêm được năm tháng nữa.

Đến lúc đó Lục Thủy còn dám phách lối, liền cắn hấn.

Àm âm!!!

Lôi đình vô tận kéo đến từ phía chân trời, rơi thẳng xuống mặt biển.

Ào~

Sóng biển cuộn cuộn dâng lên, dường như một hợp thành một đường với bầu trời.

Nhìn về phía chân trời lúc này, lôi đình giống như là gần ngay trước mắt.

Khiến cho người ta vô thức muốn lùi lại.

Nhưng ngay lúc này, sấm chớp lại đột nhiên tiêu tán, khu vực vốn bất ổn dần ổn định lại.

Khi lôi đình biến mất, trăng tròn đã lên giữa trời, ánh sao tỏa sáng thành một dải như biển.

Sóng biển dâng lên, ánh sao như sông xuyên qua chín tầng mây, hòa vào trong biển.

Biển trời hợp nhất, thủy triều như sao tuôn.

Lục Thủy nhìn về phía chân trời, lúc này hấn có một loại cảm giác như bầu trời đầy sao đang ở ngay trước mặt, chạm tay là có thể lấy được.

Hấn đứng chỗ này lại như đang đứng trên chín tầng trời, mà dưới chín tầng trời là Lăng Hải Tinh Dũng.

Đây chính là kỳ cảnh thiên hạ độc đáo của Xảo Vân Tông.

Lục Thủy chỉ nhìn thoáng một cái, liền thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Mộ Tuyết.

Giống như lần đầu tiên nhìn thấy Lăng Hải Tinh Dũng, biểu cảm của Mộ Tuyết đặc biệt thú vị.

Kỳ cảnh thiên hạ, làm sao có thể đẹp bằng Mộ Tuyết trong mắt hắn đây?

Lúc này Mộ Tuyết đang nhìn Lăng Hải Tinh Dũng, nàng cảm giác lần này khả năng là bởi vị dị động, Lăng Hải Tinh Dũng so với trước đây còn to lớn hơn.

Chỉ là nhìn một hồi, trong lòng lại bỗng có cảm giác, nàng quay đầu nhìn sang Lục Thủy bên cạnh.

Dịch: MB_Boss

Chương 512: Chém Ta Trợ Hứng Cho Các Vị

Vừa quay đầu sang nhìn, Mộ Tuyết phát hiện Lục Thủy thế mà đang nhìn nàng.

Mộ Tuyết cảm thấy âm áp, im lặng, quay đầu tiếp tục xem Lăng Hải Tinh Dững.

Chỉ là vụng trộm bước một bước sang bên cạnh, một bước này đủ để dính sát vào Lục Thủy, trốn đến trong ngực Lục Thủy.

Nhưng mà, cảm giác mình chạm vào Lục Thủy lại không thấy đâu, nàng hơi nghi hoặc một chút.

Khi nhìn sang Lục Thủy, nàng phát hiện mình sờ dĩ không dựa vào trong ngực Lục Thủy, là bởi vì Lục Thủy cũng lùi một bước.

Mộ Tuyết: "...”

“Mộ Tiểu thư, bên kia rất chật chội sao?” Lục Thủy nhẹ giọng hỏi.

Mộ Tuyết không nói chuyện, chỉ là giơ chân lên, đập liên tiếp lên chân Lục Thủy.

Có biết nói chuyện hay không? Có biết nhìn bầu không khí không? Mộ Tuyết cực kỳ tức giận trong lòng.

Ah!

Không đau.

Lục Thủy cúi đầu nhìn xuống, hóa ra Mộ Tuyết là đang giẫm đập lên váy tiên của nàng.

Cũng may chất lượng váy này tốt, nếu không Mộ Tuyết sẽ đau lòng chết.

Nhưng Lục Thủy vẫn đứng bên cạnh Mộ Tuyết, mặc dù chân Mộ Tuyết vẫn không chịu buông ra.

Mộ Tuyết tức giận vẫn đẹp mắt như vậy.

Sau đó Lục Thủy cùng Mộ Tuyết nhìn Lãng Hải Tinh Dững phía trước.

Thời gian duy trì của Lãng Hải Tinh Dững không quá dài, nhưng đủ rung động lòng người.

Rất nhiều người lúc này sẽ yên lặng tay trong tay, an tĩnh nhìn.

Chỉ có Lục Thủy và Mộ Tuyết là chân đạp chân.

Hoặc là nói một người giẫm, một người bị giẫm.

Một hồi lâu sau, sóng biển bắt đầu lắng lại, ánh sao như quay lại bầu trời.

Biển trời tách rời, tất cả quay trở về bình thường.

Lúc này, những người xung quanh mới xôn xao hẳn lên.

“Mỗi lần nhìn Lãng Hải Tinh Dững đều có cảm giác khác nhau, cảm giác trong lòng rạo rực, tự tin bút phá.”

“Người mỗi lần đều mang một người khác nhau đến xem, lần này mang đến gia lớn nghiệp lớn, cho người tài nguyên.”

“Nói vậy, người là ai?”

“Ta là người đi cùng người lần trước.”

“...”

Xa hơn lại có người nói.

“Ta cảm giác trong lòng có chút phấn khích, người có muốn quyết chiến với ta không? Chém ta trợ hứng cho các vị.”

“Táo bạo như thế sao?”

“Đúng vậy, cảm xúc đến, không giết ta, không đủ để vượt xuống hào hùng đang trào dâng trong ngực ta.”

“...”

Lục Thủy đối với mấy lời này có chút cạn lời, tu chân giới lớn như vậy, thật đúng là loại người gì cũng có.

Ví dụ như vị trước mắt hắn này, còn đang giẫm lên chân của hắn.

“Mộ Tiểu thư, chân.” Lục Thủy nói khẽ.

Hắn nói rất nhỏ, sợ giống như những người trước đó, bị xem như dị loại mà trào phúng.

Mộ Tuyết quay đầu nhìn Lục Thủy:

“Lục Thiếu gia nói cái gì chân cơ?”

Mộ Tuyết đương nhiên chính là cô ý, Lục Thủy không cần nghĩ cũng biết.

Hắn cúi đầu nhìn xuống mặt đất, nói:

“Không có gì, chính là muốn nói cho Mộ Tiểu thư biết, tiên váy tiên bồi Du Dao tặng có vẻ như bị Mộ Tiểu thư giẫm đạp ra một cái lỗ rồi.”

Nghe được câu này, Mộ Tuyết vô thức lùi lại một bước.

Sau đó nàng liền biết mình bị Lục Thủy lừa.

Váy tiên tiên bồi Du Dao tặng mặc dù nhìn chỉ như một bộ váy tiên bình thường, nhưng chất liệu so với vài pháp bảo phòng ngự bình thường còn tốt hơn.

Làm sao có thể bị nàng giẫm hỏng được.

Chân Lục Thủy có bị nàng giẫm bị thương, váy tiên cũng sẽ không có chuyện gì.

Nhưng Mộ Tuyết vẫn ngồi xuống kiểm tra một hồi, váy mới, để bản cũng không tốt.

Sau khi xác định váy không có vấn đề gì, Mộ Tuyết mới đứng lên.

Lúc này, Lãng Hải Tinh Dững đã hoàn toàn lắng lại.

Muốn xem Lãng Hải Tinh Dững lần tiếp theo, liền phải đợi mấy trăm chục năm nữa.

Nhưng có một vài người nhìn một lần rồi thì sẽ không đến nhìn lần thứ hai nữa, dù sao nó cũng không giúp người tặng tu vi, chỉ là đẹp mắt mà thôi.

Đương nhiên, cũng có một vài người sau khi xem lại đột nhiên đốn ngộ, loại cảm giác bức bối thật lớn kia đủ để cho một số người cảm nhận được trong lòng.

“Mộ Tiểu thư muốn ăn chút gì đó không?” Cơm tối còn chưa ăn xong đã chạy đến đây, Mộ Tuyết có lẽ vẫn còn đói.

“Đã no rồi.” Mộ Tuyết nhẹ giọng trả lời Lục Thủy.

Nàng cho là sau khi Lăng Hải Tinh Dững qua đi, quan hệ giữa nàng và Lục Thủy nói thế nào cũng có thể nắm tay, thế nhưng nàng luôn cảm thấy càng ngày càng tệ.

Không đúng, là càng ngày càng bức mình.

‘Dứt khoát ném thẳng Lục Thủy xuống biển là được rồi.’ Mộ Tuyết hung tợn thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng tưởng tượng chính mình còn muốn nhảy xuống với Lục Thủy, nàng lại cảm thấy hay là lần sau rồi ném.

Váy tiên sẽ bị bẩn mất.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, luôn có cảm giác Mộ Tuyết đang nghĩ lung tung vớ vẩn gì đó.

‘Thật muốn gõ gõ đầu của nàng, hỏi một chút xem bên trong có phải toàn là thuốc nổ hay không.’ Lục Thủy âm thầm nói.

Sau đó hắn liền xoay người rời đi:

“Mộ Tiểu thư, nên rời đi thôi.”

Bây giờ phần lớn người đều đã rời đi, Lục Thủy đương nhiên cũng định rời đi.

Mình với Mộ Tuyết, hai người ở chỗ này làm gì?

Cô nam quả nữ, nhờ đâu bị Mộ Tuyết ném xuống biển thì hắn tìm ai khóc đây?

Đánh thì đánh không lại, mắng thì mắng không được.

Cho nên, hắn cảm thấy vẫn nên đến nơi có người một chút.

Không bao lâu sau, hai người đã đi đến trên đường phố, trên đường còn có không ít người vừa mới đi xem Lăng Hải

Tinh Dững.

“Vừa rồi Lục Thiếu gia có thấy hay không, vừa rồi khi Lăng Hải Tinh Dững diễn ra có một ngôi sao cực kỳ chói mắt du động, giống như muốn thoát khỏi trói buộc của biển sao vậy.” Trên đường, Mộ Tuyết hỏi.

Lúc này, nàng đã lấy trâm cài tóc xuống, để mái tóc dài xõa tung.

Để xõa hoàn toàn là bởi vì cảm thấy hoàn cảnh dưới ánh đèn này tương đối thích hợp để tóc dài.

Có thể khiến cho Lục Thủy thấy vẻ đẹp đặc biệt của nàng.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết một chút, cảm thấy việc Mộ Tuyết có hôn ước thật đúng là một chuyện khiến người ta vui vẻ.

Nói ra cái này, Lục Thủy cũng cảm thấy có chút tò mò.

Hắn nhớ rõ hắn và Mộ Tuyết từ nhỏ đã có hôn ước với nhau, ngược lại lại không hỏi rõ xem là chủ ý của ai.

‘Nói đến Mộ gia và Lục gia trước đó hình như không có liên quan gì mà? Thiên phú của Mộ Tuyết cũng không đến mức kinh thiên động địa.’ Lục Thủy hơi nghi hoặc.

Nhưng cũng không để ý nhiều.

Lục gia thông gia với người khác, vốn chính là chuyện hiếm khi bình thường.

Hắn từ nhỏ đã có thiên phú bình thường, sớm định ra hôn ước cho hắn cũng là một thao tác bình thường.

“Ngôi sao Mộ Tiểu thư nói, ta không nhìn thấy.” Lục Thủy lấy lại tinh thần, trả lời vấn đề của Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết quay đầu nhìn về phía Lục Thủy, im lặng không nói gì.

Nghĩ thầm, mình đẹp mắt như vậy sao?

Lục Thủy vẫn luôn nhìn nàng.

Kỳ cảnh kinh diễm như vậy cũng không lọt vào mắt hắn.

Nhưng trong lòng Mộ Tuyết rất là vui vẻ, mình quả nhiên đặc biệt hấp dẫn ưa thích của Lục Thủy.

“Lục Thiếu gia định bao giờ trở về?” Mộ Tuyết lại hỏi.

Lục Thủy suy ngẫm một lát.

Bây giờ Lăng Hải Tinh Dững cũng đã nhìn rồi, cũng không còn cái gì khác đáng giá để bọn hắn ở lại bên ngoài.

Cũng nên trở về thôi.

Lần này cũng đi ra được gần nửa tháng.

Ừm, là Lục Thủy đã ra ngoài mười ngày, Mộ Tuyết mới ra ngoài được bốn năm ngày.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 513: Ta Biết Ngự Kiếm Phi Hành

“Mộ Tiêu thư muốn đi đâu không?” Lục Thủy hỏi.

Mộ Tuyết thật vất vả mới ra ngoài được một lần, đương nhiên phải để nàng đi tới tất cả nhưng nơi nàng muốn đi.

Mộ Tuyết ngẩng đầu nhìn bầu trời, suy ngẫm một lát, sau đó nhìn về phía Lục Thủy nói:

“Muốn đi xem hoa ở sân nhỏ của Lục Thiếu gia thế nào rồi.”

“VẬY LIÊN VỀ NHÀ.” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết nói.

“Nghe theo Lục Thiếu gia.” Mộ Tuyết đáp ứng.

— —

Đông Phương gia, Đông Phương Trà Trà đã cầm chỗ tốt của nàng.

Thật phiền toái, nàng cầm rất lâu mới xong.

Người trong tộc vừa đưa một đồng lớn đồ vật vừa giảng giải cho nàng, nếu không phải nàng liên tục gật đầu nói đã hiểu, thì không biết đến bao giờ mới được ra ngoài.

“Phải đi hỏi Hương Dụ một chút, nếu không đến lúc cha hỏi lại không biết.”

Đông Phương Trà Trà mặc dù sẽ ra vẻ hiểu biết, nhưng sau đó vẫn sẽ đi cố gắng tìm hiểu rõ.

Nếu không sẽ bị mắng, còn phải chịu phạt.

Khóc đến mắt cũng sưng lên.

Chỉ là vừa mới đi ra ngoài, Đông Phương Trà Trà liền nghe thấy có người gọi nàng.

“Trà Trà, bên này.”

Đông Phương Trà Trà quay đầu nhìn sang, là muội muội Hiểu Hiểu.

“Muội muội Hiểu Hiểu.” Đông Phương Trà Trà lập tức chạy tới, muội muội Hiểu Hiểu đối với nàng khá tốt.

Đông Phương Hiểu Hiểu đối với xưng hô muội muội này không để ý chút nào, kể cả trong tộc còn có nhiều ca ca tỷ tỷ bên cạnh, nàng cũng không thèm để ý.

Tất cả mọi người đều giống nhau.

Không ai có thể khiến cho Đông Phương Trà Trà gọi một tiếng ca ca hoặc tỷ tỷ.

Chờ Đông Phương Trà Trà tới, Đông Phương Hiểu Hiểu mới ngạc nhiên nói:

“Trà Trà, trên đầu ngươi sao lại mang theo một đóa hoa?”

Đông Phương Trà Trà muốn ngẩng đầu lên xem, phát hiện mình không nhìn thấy, mới giải thích:

“Đây là Đậu Nha (giá đỗ).”

“Đây rõ ràng là hoa.” Đông Phương Hiểu Hiểu nói.

“Là Đậu Nha.” Đông Phương Trà Trà giải thích.

“Không phải Đậu Nha mà, đó chính là hoa, ngươi không cần chỉ hươu bảo ngựa.”

“Cái gì mà chỉ hươu bảo ngựa chứ, đó chính là Đậu Nha, ta sao lại không biết được?”

“Đó là hoa.”

“Là Đậu Nha.”

“Hoa.”

“Đậu Nha.”

“Hoa.”

“Đậu Nha.”

...

...

...

Những người khác của Đông Phương gia nhìn hai người tranh cãi, mặt nhất thời đen lại.

Các người tranh cãi này có ý nghĩ gì sao?

Hương Dụ tự nhiên cũng tới tìm Đông Phương Trà Trà.

Khi nàng thấy Tiểu thư Trà Trà nhà nàng đang tranh cãi với Tiểu thư Hiểu Hiểu thì cũng không biết nói cái gì cho phải.

Thấy Hương Dụ đến, Đông Phương Trà Trà lập tức kéo Hương Dụ qua, nói:

“Hương Dụ, người nói cho muội muội Hiểu Hiểu đi, đây là Đậu Nha.”

“Là tỷ tỷ Hiểu Hiểu, không phải muội muội.” Đông Phương Hiểu Hiểu vội la lên.

“Rõ ràng là muội muội.”

“Là tỷ tỷ.”

“Muội muội.”

“Tỷ tỷ.”

“Muội muội.”

“Tỷ tỷ.”

...

...

...

Những người khác nghe đoạn tranh cãi mới này, sắc mặt nhất thời trở nên cực kỳ khó coi, Đông Phương Hiểu Hiểu đã bị làm sai lệch, bọn hắn quyết định sẽ không bao giờ cãi lộn với Đông Phương Trà Trà, còn không bằng trực tiếp đi cáo phụ huynh.

Trải qua một thời gian cãi lộn, Đông Phương Hiểu Hiểu ngừng lại.

Nàng rút cuộc mới phản ứng được, mình vừa rồi vẫn luôn gọi Đông Phương Trà Trà là tỷ tỷ.

Nàng nhìn mấy người đồng lứa phía sau một chút, ánh mắt nhìn nàng kia giống như lúc nhìn Đông Phương Trà Trà vậy.

Ôi, thật là mắt mặt.

Cuối cùng, Đông Phương Hiểu Hiểu quyết định vẫn nên quay lại chủ đề cũ, thừa dịp Đông Phương Trà Trà chưa kịp phản ứng.

“Vậy sao ngươi lại gọi một đóa hoa là Đậu Nha?” Đông Phương Hiểu Hiểu chất vấn.

“Hương Dụ, ngươi nói đi.

Đây chính là Đậu Nha.” Đông Phương Trà Trà cảm thấy mắt Hương Dụ sáng như tuyết, khẳng định sẽ khiến muội muội Hiểu Hiểu hiểu ra.

Hương Dụ vẫn luôn đứng.

Đông Phương Hiểu Hiểu cũng nhìn về phía Hương Dụ, Đông Phương Trà Trà nói lung tung, nhưng Hương Dụ sẽ không nói lung tung.

Lúc này, Hương Dụ cầm lấy Đậu Nha từ trên đầu Đông Phương Trà Trà xuống, sau đó đặt trên vai Đông Phương Trà Trà, nói:

“Tên của nó là Đậu Nha, là một súng vật.”

Đông Phương Hiểu Hiểu: “...”

Những người khác: “...”

Đông Phương Hiểu Hiểu thống khổ ngồi xổm xuống, nàng rút cuộc là đang tranh cái gì chứ.

“Giờ đã tin nó là Đậu Nha chưa?” Nói rồi Đông Phương Trà Trà quay Đậu Nha sang một bên.

Đậu Nha vẫn luôn nhìn chăm chăm nàng mà chảy nước miếng, nàng sợ Đậu Nha không cẩn thận sẽ ăn luôn nàng.

Nàng còn nhỏ, không chịu được áp lực không phù hợp với lứa tuổi của mình.

“Tốt, nói chuyện chính đi.” Lúc này, một thanh niên trẻ tuổi đứng dậy nói.

Lại để hai người kia tiếp tục náo, có trời mới biết bọn họ còn muốn ồn ào tới khi nào.

“Đệ đệ Đông Phương, người nói đi.” Đông Phương Trà Trà ngoan ngoãn đứng sang một bên, nghiêm túc nói.

Đông Phương Khải Sinh: “...”

Hắn không đi tranh luận với Đông Phương Trà Trà, mà nhìn Đông Phương Trà Trà, nói:

“Kiếm Nhất Phong gửi lời mời, nhưng các Trưởng lão trong tộc nói cho người đi nhận lời mời.

Nói đi, chuyện người đã lên tam giai, là thật hay giả?”

Đông Phương Trà Trà trừng mắt nói:

“Tam giai? Ta đã lên tam giai thật lâu rồi, giờ các người mới biết sao?”

Đám người: “...”

“Nói đến, vì thăng tam giai, ta đã bế quan vài ngày, rất khó.” Đông Phương Trà Trà bổ sung một câu.

Những người khác: “...”

Đông Phương Trà Trà thay đổi, biến thành không nói tiếng người nữa.

Mặc dù trước kia cũng sẽ không nói, nhưng không giống hôm nay, mở miệng liền mắng người.

Nhưng mới 18 tuổi đã tam giai, khó trách trong tộc muốn cho Đông Phương Trà Trà nhiều đồ tốt như vậy.

Thế nhưng bọn hắn vẫn nghĩ không ra, vì sao Đông Phương Trà Trà mới có chút thời gian đã lên tam giai như vậy.

Trước đó không lâu khi Đông Phương Trà Trà đi ra ngoài, tu vi mới có 2.3 mà?

Đến giờ mới được hai tháng.

Sao có thể thăng cấp nhanh như vậy?

“Thế nhưng lời mời đến từ Kiếm Nhất Phong, dù thế nào cũng nên biết kiếm pháp chứ?” Đông Phương Hiểu Hiểu nói.

“Đúng vậy.” Những người khác phụ họa.

Loại môn phái lớn như Kiếm Nhất Phong, bọn hắn đương nhiên muốn đi mở mang đầu óc một chút.

Đây chính là nơi so với Đông Phương gia còn uy phong hơn nhiều, đi một chuyến xong trở về có thể khoe khoang ba năm.

Đông Phương Hiểu Hiểu cảm thấy như vậy.

Đông Phương Trà Trà suy nghĩ một chút, nói:

“Ta biết ngự kiếm phi hành, này có tính không?”

Đông Phương Trà Trà vừa dứt lời, xung quanh đột nhiên yên tĩnh lại, ngay cả không khí cũng như ngưng lại.

“Ngự ngự ngự ngự ngự ngự kiếm phi hành?” Đông Phương Hiểu Hiểu khó tin nhắc lại.

Đông Phương Khải Sinh cũng không dám tin nói:

“Làm sao có thể, ngự kiếm phi hành phải tứ giai mới có thể làm được mà?”

“Lúc ta còn là nhị giai đã có thể ngự kiếm phi hành.

Nếu không, ta làm mẫu một lần cho các người nhìn?” Đông Phương Trà Trà nghiêm túc nói.

Dì nhỏ cũng đã khen ngợi nàng.

Những người khác hai mặt nhìn nhau, sau đó vô cùng tán thành ý kiến này, nhìn, nhất định phải nhìn.

Sau đó cả đám định đi ra sân bãi phía ngoài, nhìn Đông Phương Trà Trà ngự kiếm phi hành.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 514: Vô Đề

Trên đường, Đông Phương Hiểu Hiểu nhìn bịt mắt của Đông Phương Trà Trà, tò mò hỏi:

“Trà Trà, sao ngươi đột nhiên bịt mắt, học được chuunibyou à?”

“Không phải, chị dâu nói con mắt của ta có sức mạnh quá lớn, cần phải phong ấn lại.

Cái bịt mắt này là di nhỏ tặng cho ta.

Cha cũng không để ta tùy tiện dùng sức mạnh của con mắt này.” Đông Phương Trà Trà nói.

Mà những người nghe được lời Đông Phương Trà Trà nói, tất cả đều kinh ngạc nhìn về phía Đông Phương Trà Trà.

Bọn họ vừa mới nghe được cái gì?

Chị dâu?

Trời ạ, là ai lợi hại như vậy?

“Trà Trà, người nói chị dâu là chị dâu nhà nào?” Đông Phương Khải Sinh tò mò hỏi.

“Biểu đệ Lục Thủy nha.” Đông Phương Trà Trà nói ra.

Hôm nay có thật nhiều người ở chỗ này, trước kia nàng đi chỗ nào cũng không thấy người.

“Nếu là biểu đệ, vậy tại sao lại gọi đạo lữ của hắn là chị dâu?” Đông Phương Hiểu Hiểu hỏi.

Những người khác cũng rất tò mò.

Thật ra chính Hương Dụ cũng không biết vì sao.

Đông Phương Trà Trà nghĩ nghĩ, nói:

“Trừ chị dâu, còn có xưng hô nào khác sao?”

Tất cả mọi người: “...”

...

Lục Thủy và Mộ Tuyết lúc này đã về tới sân nhỏ.

Hai người đi dạo một vòng, ngắm nhìn vài thứ, lại nói chuyện hàn huyên.

Cảm khái duy nhất của Mộ Tuyết chính là cuốn sổ lại nhiều thêm hai trang.

Lúc trở về, Đinh Lương chuẩn bị cho Mộ Tuyết một món điểm tâm nhỏ.

Mộ Tuyết không từ chối, mà bắt đầu chậm rãi ăn, Lục Thủy ngồi ngay bên cạnh nàng.

“Trà Trà cũng đã trở về được mấy ngày rồi, không biết gần đây đang làm gì?” Mộ Tuyết hiếu kỳ nói.

Lục Thủy nghĩ nghĩ lại cảnh mấy lần mình gặp được Đông Phương Tra Tra, nói:

“Đại khái không phải là bị truy sát, thì chính là bị đuổi giết trên đường đi.

Hoặc là không phải ngã sấp xuống, thì chính là ngã sấp xuống trên đường.”

“Đậu Nha vẫn còn ở chỗ Trà Trà đó.” Mộ Tuyết nói.

Nàng cũng không lo lắng cho an nguy của Đông Phương Trà Trà, trên người Trà Trà có công đức rất lớn, không có nguy hiểm gì.

“Mạng của đóa hoa kia thật cứng rắn.” Lục Thủy nói một câu.

Có thể không cứng rắn sao?

Ăn kiếm ý không chết, ăn kiếm đạo vô thượng cũng không chết.

Là những đóa Nhục Thực Hoa khác thì đã sớm tan tành rồi.

...

“Đúng rồi, Chân Võ bảo ngày mai có chuyến xe lửa tương đối nhanh, đại khái là đến chạng vạng tốt là có thể tới nơi rồi.” Lục Thủy không nói chuyện Đông Phương Tra Tra và Đậu Nha nữa.

Vẫn nên nói chút chuyện chính.

Mộ Tuyết gật đầu, khẽ nói:

“Vây phải hôm sau mới có thể tới nhìn hoa ở sân nhỏ của Lục Thiếu gia.”

Bởi vì trở về xong chắc chắn còn phải đi thăm cha mẹ Lục Thủy một chút, ăn thêm bữa cơm, ăn xong thì trời đã tối mất rồi.

Nàng lại không thể đã tối rồi còn đi quấy rầy Lục Thủy, trừ khi che mặt đi đánh Lục Thủy.

Tất chân nàng đều đã chuẩn bị đầy đủ từ rất lâu rồi, nhưng vẫn luôn không có cơ hội ra tay.

Mộ Tuyết cũng không nóng vội, sẽ luôn có cơ hội động thủ, nếu có ngày nào hấn chọc tới nàng, thì chính là trái một quyền phải một quyền, lại quay người thêm một cái đấm móc.

Sau đó nhét tất vào miệng.

Nếu lúc đó không mang tất thì lập tức đi mua ngay một đôi mới.

Nhờ đâu gần đó không có bán, vậy thì nghĩ thêm cách khác.

Giáo huấn là vẫn phải có.

Lục Thủy ăn đồ ăn trên bàn, luôn có cảm giác xung quanh có chút nguy hiểm.

Nhưng trở về Lục gia rồi, vấn đề cũng không lớn.

Mộ Tuyết muốn động thủ cũng không tiện.

Hơn nữa động thủ thì không phải cũng chỉ là đánh hai quyền thôi sao, không có gì đáng ngại, hấn vẫn đáp trả được.

Đánh lên trên người Mộ Tuyết, cảm giác kia khẳng định không tệ.

Quyền đấm vào thịt, đánh nát Mộ Tuyết.

Chỉ sợ nàng không chơi nổi liền kích hoạt Hỗn Nguyên chi khí, Sát Lục.

Bật hack thì còn chơi cái gì?

Còn gì thú vị?

--

Ngày hôm sau, mấy người Lục Thủy tạm biệt Xảo Vân Tông, lên đường về Lục gia.

Vì lần này đi vào ban ngày nên Mộ Tuyết không tiếp tục ngủ, mà cùng Lục Thủy ngắm phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

“Lục Thiếu gia có thể giúp ta chụp một kiểu ảnh được không?” Trên đường, Mộ Tuyết đột nhiên hỏi.

Hôm nay nàng mặc váy tiên màu tím, cực kỳ xinh đẹp.

“Mấy đũa Nhã Lâm muốn nhìn.” Mộ Tuyết bổ sung thêm một câu.

Lục Thủy không có ý kiến đối với chuyện này, hẩn lấy điện thoại di động của mình ra.

Nếu đúng lúc này Chân Võ ngoi đầu lên nói là mình có máy ảnh, Lục Thủy nghĩ sẽ ném Chân Võ ra ngoài cửa sổ.

Tiện tay ném cả Chân Linh ra ngoài luôn, nếu như cái người Đinh Lương kia cũng động một cái, vậy cũng ném nốt.

“Mộ Tiểu thư chỉ ngồi thôi sao?” Lục Thủy tò mò hỏi.

Mộ Tuyết gật đầu, mở miệng giải thích:

“Ừm, ảnh toàn thân tôi qua Đinh Lương đã giúp ta chụp rồi.”

Lục Thủy: “...”

Hẩn nghĩ hay là hỏi xem ảnh chụp một chút, để hẩn nhìn xem chụp như thế nào.

Nhưng mà nghĩ lại cũng đã sắp thành hôn rồi, không cần phải vội vã.

Sau đó Lục Thủy chụp cho Mộ Tuyết một tấm hình, rồi gửi cho nàng.

“Mộ Tiểu thư nhìn một chút xem.” Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết nhìn điện thoại một lát, sau đó nói:

“Tôi hôm qua Đinh Lương có gửi bức ảnh kia cho ta, ta gửi cho Lục Thiếu gia nhìn thử một chút xem có ổn hay không.”

Nói rồi Mộ Tuyết liền gửi hình của mình cho Lục Thủy.

Thấy Mộ Tuyết gửi ảnh chụp tới, hắn phát hiện chính là hình chụp toàn thân Mộ Tuyết mặc váy tiên màu tím.

‘Mộ Tuyết đây là cố ý gửi cho ta nhìn?’ Trong lòng Lục Thủy thoáng hiện lên nghi vấn này.

Sau đó câu nghi vấn liền biến thành câu khẳng định.

Gửi xong Mộ Tuyết cũng không nói thêm gì nữa, mà tiếp tục gửi ảnh cho Nhã Lâm.

Lục Thủy cũng không nói gì, chỉ ngồi bên cạnh Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết gửi ảnh chụp xong, cứ thi thoảng lại hỏi Lục Thủy xem điện thoại dùng như thế nào.

Lục Thủy liền trả lời đại khái là như vậy.

“Như này.”

“Cái này sẽ không.”

“Cái này rất khó.”

“Cái này không hiểu.”

“Cái này người lên mạng tra đi.”

“A, đến trạm rồi.”

Mộ Tuyết: “...”

Loại chồng như người tới làm gì?

Vợ đưa tới cửa rồi còn không biết cách tiếp đón.

Nàng thật ngốc khi cảm thấy Lục Thủy là người chồng tốt nhất trên đời này!

Nhưng đúng là đã đến trạm, hai người không thể không xuống xe lửa.

Vừa mới đi xuống, trời đã bắt đầu tối dần.

“Dì Lê m nói là qua bên kia ăn cơm chiều với bọn họ.” Ra khỏi nhà ga, Mộ Tuyết liền mở miệng nói.

Lục Cổ và Đông Phương Lê m đương nhiên biết hôm nay con trai và con dâu mình sẽ trở về.

Cho nên cơm nước đều đã chuẩn bị xong.

Lục Thủy nghe vậy thì cau mày lại, nhưng cũng không có cảm giác gì mấy.

Cũng không phải là chưa từng ăn.

Mộ Tuyết cũng không lo lắng, đồ ăn của dì Lê m ngoại trừ hơi khó ăn, thì đối với thân thể chỉ có ích chứ không có hại.

Đối với một người bình thường mà nói, ăn vào chính là thuốc đến bệnh trừ, thể chất tăng cường, chỉ là khó ăn.

Chủ yếu là do nguyên liệu tốt.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 515: Một Quyên Đánh Nổ Mộ Tuyệt

Rất nhanh sau đó Lục Thủy và Mộ Tuyệt đã trở về Lục gia.

Chỉ là vừa vào Lục gia không bao lâu, Lục Thủy liền nhận được thông báo đi gặp Tam Trưởng lão.

Điều này khiến Lục Thủy hơi nghi hoặc.

Lần này hẳn đi ra ngoài cũng không có làm cái gì mà, chỉ có đi dạo khắp nơi với Mộ Tuyệt, Tam Trưởng lão không có việc gì đi tìm hẳn làm gì?

Nhưng không cần đi ăn cơm cũng là một chuyện tốt.

“Vậy nhờ Mộ Tiểu thư nói lại với cha mẹ ta bên kia.” Lục Thủy nói với Mộ Tuyệt.

Mộ Tuyệt đương nhiên gật đầu đồng ý, để Lục Thủy trốn một kiếp.

Sau đó Lục Thủy đi về phía đại điện.

Hắn cẩn thận suy nghĩ lại một lần, Tam Trưởng lão rất có thể sẽ hỏi hắn chuyện ở quần đảo Mê Vụ.

Hắn xác thực không làm gì, còn kiếm lời cho Lục gia không ít tiền, nghĩ nghĩ, có lẽ là trả sạch được 5 triệu lần này.

Sau đó Lục Thủy đi vào đại điện, chỉ là vừa mới tiến vào đã nhìn thấy bản mặt như muốn đòi nợ 50 triệu của Tam Trưởng lão.

“...”

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, vậy mà lại còn thiếu nợ nhiều hơn.

“Ra mắt Tam Trưởng lão.” Lục Thủy đi đến phía dưới đại điện, cung kính nói.

Tam Trưởng lão nhìn Lục Thủy, cau mày.

Không nói lời nào.

Lục Thủy đứng phía dưới, nhất thời không biết nói cái gì.

Tam Trưởng lão bị táo bón à?

“Chuyện Trùng Cốc bị trọng thương, người có biết không?” Cuối cùng Tam Trưởng lão cũng mở miệng hỏi một câu.

“Biết.” Lục Thủy gật đầu.

Hả đương nhiên biết chuyện này, thế nhưng hắn cảm thấy trong chuyện này mình hẳn là đã kiếm tiền cho Lục gia mới đúng.

“Gần đây chỗ vườn linh dược sau núi đang cần nhổ cỏ, hai ngày nay người đi nhổ cỏ, có vấn đề gì không?” Tam Trưởng lão nói.

Trong giọng nói mang theo một loại bất đắc dĩ.

Điều này cũng khiến cho Tam Trưởng lão thất vọng? Lục Thủy có chút ngoài ý muốn trong lòng.

Tâm của Tam Trưởng lão làm bằng pha lê à?

Đương nhiên, những lời này hắn không dám nói ra ngoài.

Nhờ đâu lại bắt hắn vào Phong Sương Hà một tuần, vậy sẽ rất khó chịu.

Nhưng Tam Trưởng lão không có nói thẳng đây là hình phạt, cho nên hắn không có cách nào phản bác.

Do dự một lát, Lục Thủy chỉ có thể gật đầu:

“Không có vấn đề.”

Coi như đi bồi đắp tình cảm với Nhị Trưởng lão.

Ở vườn linh dược phía sau núi đương nhiên là Nhị Trưởng lão.

Những người khác đừng nói là đến đó nhổ cỏ, ngay cả phía sau núi cũng không đi được, chỉ có một vài nhân tài có thể đi.

Đương nhiên hắn thì có thể tùy tiện đi.

Chỉ là dựa vào thực lực bình thường của hắn, bình thường sẽ không tìm thấy những nơi kia, muốn tìm được thì phải dựa vào vận khí và tâm tình của mấy vị trưởng lão.

“Ở quần đảo Mê Vụ có thu hoạch gì khác không?” Tam Trưởng lão lại hỏi một câu.

“Nhặt về được một đóa Nhục Thực Hoa làm sủng vật.” Lục Thủy thành thật trả lời.

“Không còn gì khác?” Tam Trưởng lão hỏi.

“Không.” Lục Thủy cúi đầu trả lời.

Nghe thấy câu trả lời của Lục Thủy, gương mặt muốn đòi nợ 50 triệu của Tam Trưởng lão dường như có xu thế muốn đột phá lên 60 triệu.

Lục Thủy len lén liếc một cái, nhìn thấy cực kỳ rõ ràng.

Trị giá tăng vọt.

‘Chậc chậc, lại nhảy lên mấy triệu.’ Lục Thủy giật mình trong lòng.

Tam Trưởng lão đã không còn muốn nhìn thấy Lục Thủy nữa:

“Ngày mai nhớ đến đúng giờ.”

Lục Thủy đáp một tiếng rồi lui ra ngoài.

Nhìn Lục Thủy lui ra ngoài, Tam Trưởng lão thở dài một tiếng.

“Đề Đại Trưởng lão ngoài ý muốn xuất thủ, chẳng khắc nào để lọt vào mắt xanh của một đám đại nhân, đây cũng không phải chuyện tốt, thật là, không biết tự nhìn kỹ tình cảnh của bản thân à?”

Tam Trưởng lão lắc đầu, cảm thấy Lục Thủy vẫn còn chưa hiểu rõ tu chân giới.

Vẫn còn thiếu kinh nghiệm.

“Nhưng so với trước đây đã có tiến bộ hơn không ít.”

Khiến Tam Trương lão bất đắc dĩ chính là, những tiến bộ này đều là bởi vì một người phụ nữ.

Đương đương là Đại Thiếu gia Lục gia, sao lại có thể không có chút tiền đồ như thế được?

Chuyện này bị nói ra ngoài sẽ rất dễ khiến người khác khinh thường.

Nhưng mà nghĩ là, có lúc nào Lục Thủy ở bên ngoài được người khác coi trọng à?

Nghĩ tới đây, Tam Trương lão lại nhẹ nhàng thở ra, chỉ là vừa mới thở phào, lại cảm thấy Lục Thủy thật chẳng biết tranh đấu chút nào.

“Được rồi, thành hôn sớm một chút cũng tốt, bây giờ tình cảm cũng tốt, hẳn là sẽ rất dễ có con.

Hy vọng Lục gia có thể sinh ra một vị thiên kiêu.

Chi ít cũng nên mạnh hơn Lục Thủy một chút.”

Tam Trương lão nhìn ra bên ngoài, trầm mặc không nói, hẳn cảm thấy yêu cầu này của mình không hề cao chút nào.

Dù sao có kém cũng không thể kém hơn Lục Thủy được.

Đã nhiều năm như vậy, có thể cho ra một người như Lục Thủy ở Lục gia này, thật sự rất hiếm lạ.

--

Lúc Lục Thủy về tới sân nhỏ của mình thì trời đã tối.

Nghĩ Mộ Tuyết hẳn là cũng đã về nghỉ rồi.

Hắn đưa mắt nhìn mấy đóa hoa trong sân nhỏ, phát hiện dáng dấp của mấy bông hoa này cũng không tệ.

Hẳn là trong lúc hắn và Mộ Tuyết không ở đây đã có người chăm sóc nó, nếu không khó mà nói chúng có thể bị héo hay không.

Chỉ liếc nhìn vài cái, hắn cũng không để ý tới nữa, liền bật một cái đèn bàn nhỏ lên, bắt đầu ngồi đọc sách.

Còn một khoảng thời gian nữa cho đến khi hấn tấn thăng, thời gian trở về nhanh hơn mấy ngày so với hấn dự đoán.

Sức mạnh thiên địa cũng không còn nhiều lắm.

“Dựa theo tiến triển hiện tại, muốn lên ngũ giai thì hấn phải tới đầu tháng sau, chậm nhất là giữa tháng sau.”

“Tháng chín lên ngũ giai, vậy chỉ còn hơn bốn tháng, không biết có đủ thời gian để lên lục giai hay không.”

“Nếu lên được lục giai, cộng thêm sức mạnh thiên địa, công thêm luyện thể lục giai, hấn là cũng không có vấn đề gì nhỉ?”

Nếu như có thể hấn còn muốn bày thêm trận pháp.

“Dựa vào thực lực Mộ Tuyết biểu hiện ra, hấn là có thể ngang bằng với thất giai trong vài giây.

Chờ ta lục giai rồi thì không cần sức mạnh thiên địa cũng có thể đánh với thất giai, chiến thắng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Nếu như có thêm trận pháp, có thêm sức mạnh thiên địa, thì có lẽ chỉ cần vài giây là được.”

Lục Thủy cảm thấy mình có thể đè Mộ Tuyết xuống đánh.

Mà đây là thực lực của hấn đã bị gọt mất một ít rồi, nếu như không bị gọt, hấn cảm thấy chuyện một quyền đánh nổ Mộ Tuyết không phải là mộng.

Về phần Mộ Tuyết cũng có tiến bộ, Mộ Tuyết giờ đã không còn tu vi, tốc độ mạnh lên cũng sẽ bị hạn chế.

Muốn giữ lấy cơ thể bình thường thì phải bỏ ra cái giá là trở nên vô địch tuyệt đối.

Nếu như Mộ Tuyết có tu vi, hơn nữa còn có nhiều Hỗn Nguyên chi lực như vậy, vậy thì...

Tắm một cái rồi đi ngủ đi.

Một đêm này, Lục Thủy cơ bản đều dùng để đọc sách.

Đến khuya thì liền đi vào phòng nằm phác họa Thiên Địa Trận Văn, để phòng ngừa Mộ Tuyết không ngủ được lại đi

ngang qua, bắt gặp hấn vẫn chưa ngủ.

—

Dịch: MB

Chương 516: Chuyện Thường Ngày

Sáng sớm, Lục Thủy đã ngồi trong đình, bắt đầu đọc sách.

Từ khi hấn trùng sinh trở về, đây đã trở thành một thói quen khi hấn ở nhà.

Kỳ Khê cũng đưa bữa sáng đến vào sáng sớm.

Sau đó yên lặng lui xuống.

Lục Thủy không để ý, hấn tiếp tục giả bộ đọc sách, trên thực tế là đang phác họa Thiên Địa Trận Văn trong đầu.

Hấn phát hiện bây giờ mình đã rất gần mốc 4.5, ngày mai ngày kia là có thể thành công tấn thăng.

Trời sáng hơn một chút, Lục Thủy liền gấp sách lại để ở một bên, sau đó ngồi ăn bữa sáng để ở trên bàn.

Chờ đợi Mộ Tuyết.

Sáng sớm, Mộ Tuyết chắc chắn sẽ sang đây nhìn xem tình huống của mấy đóa hoa kia.

Quả nhiên, lúc Lục Thủy ăn tới miếng thứ ba thì liền nghe thấy tiếng bước chân truyền tới từ bên ngoài.

Mặc dù rất nhẹ, nhưng hấn vẫn nghe được.

Mà tiếng bước chân này chắc chắn là của Mộ Tuyết.

Lục Thủy nhìn về phía cửa viện, không bao lâu sau, một người con gái mặc một chiếc váy dài quá gối, mái tóc dài xoắn tung phiêu dạt trong gió đi tới.

Nàng cúi đầu, có chút ngượng ngùng.

Tay không biết nên để chỗ nào mới tốt.

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh liền lấy lại tinh thần, khẽ nói:

“Mộ Tiểu thư hôm nay rất xinh đẹp.”

Người này đương nhiên là Mộ Tuyết.

“Là quà của tiền bối Du Miểu, ta cảm thấy hẳn là nên mặc một chút.” Mộ Tuyết cúi đầu nói.

Mặc dù là cho Lục Thủy nhìn, nhưng kiếp này đây vẫn là lần đầu tiên nàng mặc nó, vẫn có chút không quen.

Đúng vậy, nàng chính là cô ý mặc cho Lục Thủy nhìn.

Lần trước ở Xảo Vân Tông, Lục Thủy muốn nhìn, nàng liền mặc vào.

Mặc dù không quen lắm, nhưng ai bảo Lục Thủy muốn nhìn chứ.

Cũng may Lục Thủy sẽ không nói không thích.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, mở miệng hỏi một câu:

“Mộ Tiểu thư đến xem hoa sao?”

Hắn không định dời ánh mắt đi, chỉ cần hắn thích nhìn, Mộ Tuyết ngược lại sẽ an tâm hơn.

Mộ Tuyết gật gật đầu, sau đó đi tới cạnh bụi hoa, kéo váy lên một chút, sau đó nhẹ nhàng từ từ ngồi xuống, dáng vẻ đoan trang ưu nhã.

Nhìn thôi cũng là một loại cảnh đẹp ý vui.

Đang quan sát mấy khóm hoa tươi, Mộ Tuyết đột nhiên khẽ nói:

“Lục Thiếu gia có cảm thấy trước kia ta mặc không đủ đẹp hay không?”

Nàng không quay đầu lại mà vẫn tiếp tục nhìn hoa tươi.

Nghe được vấn đề này, Lục Thủy đứng dậy, đi tới bên cạnh Mộ Tuyết, sau đó cũng ngồi xổm xuống, nói:

“Mỗi ngày khi nhìn thấy Mộ Tiểu thư lần đầu tiên, chẳng khác nào thấy được sự vật xinh đẹp nhất trong ngày.”

Mộ Tuyết hơi sững sốt, sau đó trầm mặc không nói.

Một lát sau, Mộ Tuyết mới mở miệng một lần nữa:

“Ừm, có thể đẹp hơn không?”

Nàng cảm thấy có một vài bộ quần áo có thể khiến nàng càng xinh đẹp hơn, đương nhiên, có vài bộ quần áo chỉ có thể mặc cho Lục Thủy nhìn.

“Mộ Tiểu thư đã đủ đẹp rồi, lại xinh đẹp hơn nữa, đây không phải là đang làm khó ta sao?” Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy bên cạnh, tò mò hỏi lại:

“Sao lại khiến Lục Thiếu gia khó xử?”

“Mộ Tiểu thư xinh đẹp hơn nữa, vậy nhìn Mộ Tiểu thư rồi làm sao còn có thể quay lại nhìn đường được?” Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết mở to mắt nhìn Lục Thủy một hồi, sau đó lại cúi đầu trầm mặc không nói.

Trong lòng có chút vui vẻ.

Lục Thủy khen nàng, nàng đương nhiên sẽ vui vẻ, nhưng không dám tiếp tục nói, chỉ sợ hấn lại nói cái gì khiến chút vui vẻ này của nàng trở thành tức giận.

Chỉ là nàng nhẹ nhàng di chuyển vị trí, tới gần Lục Thủy.

Nàng khẳng định, Lục Thủy thích nàng, chỉ là không công khai thừa nhận mà thôi.

Đại khái là muốn chờ đến khi thành hôn xong đi.

Nếu như đã thành hôn, nàng hiện tại cũng đã nhảy bổ vào lòng Lục Thủy rồi.

Lần nào cũng phải khắc chế.

Ừm, thứ khắc chế nhiều nhất, hấn là quả đấm.

Quả nhiên, Lục Thủy vẫn khiến người ta tức giận.

“Lục Thiếu gia, giúp ta tưới chút nước, tốt nhất là dùng hình thức mưa, mưa nhỏ.” Mộ Tuyết quan sát đóa hoa, mở miệng nói.

Chỉ là rất nhanh lại bổ sung thêm một câu:

“Cả những thứ bên cạnh này nữa.”

Lục Thủy không có từ chối, loại chuyện này hấn sẽ không từ chối, nhờ đâu sau này Mộ Tuyết không dám mở miệng nhờ

hắn giúp nữa thì sẽ không tốt.

Về phần giúp mua kem ly, hoặc là mở nắp chai, cái này thì lại khác.

Tách!

Tiếng búng tay vang lên, khu vực Mộ Tuyết chỉ định bỗng xuất hiện mưa phùn.

Khả năng không chế của hắn không tính là quá tốt, nhưng cũng coi là đạt.

Dù sao cũng chỉ ở mức trung bình.

“Còn cả bên này nữa, đất quá cứng.” Mộ Tuyết đi tới một bên khác, nói.

Lần này Lục Thủy không hề dùng pháp thuật, mà trực tiếp lấy ra một cái xẻng nhỏ từ trong pháp bảo trữ vật, nhẹ nhàng xới đất.

Mộ Tuyết nhìn, hơi sửng sốt:

“Lục Thiếu gia sao lại có thứ nào?”

Lục Thủy cũng không ngẩng đầu lên, vừa xới đất vừa đáp:

“Chân Võ cho ta.”

Chân Võ tại sao lại có vật này?

Mộ Tuyết không thể nào hiểu nổi.

Ở kiếp trước, Chân Võ Chân Linh hình như không phải thế này mà?

“Còn chỗ nào không?” Lục Thủy xới xong đất, mở miệng hỏi.

Mộ Tuyết đứng lên, đi tới một khóm hoa độc lập, nói:

“Chỗ này cần tia chút lá.”

Lục Thủy lấy ra một cái kéo, đưa cho Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy.

Lục Thủy hiểu ý, giải thích:

“Cái kéo này ta lấy từ nhà kho ra, cũng tiện cho việc thi thoảng cắt chút lá.”

Mộ Tuyết nhận lấy cái kéo, nhìn chăm chăm, trong lòng bỗng có đáp án.

“Đoạn Hải Trảm Long Tiên”. Nghĩa trên mặt chữ, có thể cắt biển chém rồng.

Nàng nhớ rõ lai lịch của cái kéo này phi thường bất phàm, thật sự đã từng cắt qua đầu một con Thần Long.

Ngoại trừ Lục gia, có nhà nào không có việc gì lại để cho đám thế hệ trẻ tùy tiện tiếp xúc với loại bảo vật này?

Thất Lâm Long Ngâm Kiếm là di vật của bà nội Lục Thủy thì không nói, nhưng cái kéo này cũng không phải di vật.

‘Chắc là vị trưởng lão nào đó tiện tay ném vào trong kho hàng.’ Mộ Tuyết suy đoán trong lòng.

Dù sao nàng cũng không thể biết được những đồ vật trong kho hàng là do ai cho vào.

Nhưng mà, cái kéo này dùng để cắt lá thật sự rất tốt.

Sau đó Mộ Tuyết liền ngồi xuống, bắt đầu cầm kéo cắt lá cây.

Lục Thủy đứng phía sau nhìn Mộ Tuyết, nhìn Mộ Tuyết chăm sóc hoa cũng là một chuyện vui vẻ.

Bận rộn một hồi, Lục Thủy liền ngẩng đầu nhìn về phía mặt trời đã lên cao, nói:

“Mộ Tiểu thư còn muốn tiếp tục làm việc không?”

Mộ Tuyết hơi nghi hoặc nhìn Lục Thủy, đây là muốn đuổi khách sao?

“Quấy rầy đến Lục Thiếu gia sao?” Mộ Tuyết hỏi.

“Không có.” Lục Thủy lập tức lắc đầu, tiếp tục mở miệng giải thích.

“Tam Trưởng lão bảo ta đến vườn linh dược phía sau núi nhỏ cỏ.”

“Lục Thiếu gia lại bị phạt?” Mộ Tuyết khẽ mỉm cười nhìn Lục Thủy.

“Là hỗ trợ.” Lục Thủy nhấn mạnh một câu.

Mộ Tuyết không để ý cái này, mà chỉ nói:

“Vậy ta có thể ở đây tiếp tục làm việc được không?”

—

Dịch: MB

Chương 517: Nhị Trưởng Lão Dạy Bảo

Bởi vì đây là sân nhỏ của Lục Thủy, mặc dù Mộ Tuyết là vị hôn thê của hắn nhưng cũng vẫn chưa phải nữ chủ nhân của nơi này.

Muốn ở lại đây vẫn cần có sự đồng ý của Lục Thủy.

Trừ khi Lục Thủy không ở Lục gia.

Lục Thủy gật đầu:

“Mộ Tiểu thư cứ tự nhiên.”

Nói xong Lục Thủy liền xoay người đi ra ngoài, đến trễ ai mà biết Tam Trưởng lão liệu có làm khó hắn hay không.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy đi ra ngoài, hơi do dự.

Mắt thấy Lục Thủy đã sắp rời khỏi sân nhỏ, nàng đột nhiên mở miệng gọi một tiếng:

“Lục Thiếu gia!”

Lục Thủy quay đầu nhìn Mộ Tuyết, chỉ là vừa mới quay đầu liền thấy Mộ Tuyết xoay người một vòng, sau đó có chút ngưng ngưng mở miệng:

“Lục Thiếu gia cảm thấy chiếc váy này mặc lên nhìn có được không?”

Lục Thủy có chút bất ngờ, đương nhiên cũng có chút thất thần, nhưng chớp mắt đã khôi phục lại, đáp:

“Váy đẹp, Mộ Tiểu thư càng xinh đẹp hơn.”

Mộ Tuyết có chút mừng rỡ cúi đầu, khẽ nói:

“Lục Thiếu gia đi đường cẩn thận.”

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết nhiều thêm một cái, sau đó mới có chút quyến luyến quay người rời đi.

Mộ Tuyết nhìn theo Lục Thủy đi ra khỏi sân nhỏ, biến mất ở cửa ra vào.

Chỉ là bóng lưng Lục Thủy vừa mới biến mất, Mộ Tuyết liền thấy hấn lui trở lại, ánh mắt đặt trên người nàng, sau đó, Mộ Tuyết nghe thấy giọng nói của Lục Thủy vang lên:

“Đúng rồi, Mộ Tiểu thư, nhớ đừng ăn hết đồ ăn sáng trên bàn của ta đó.”

Mộ Tuyết nhìn mấy món ăn đặt trên bàn, tò mò hỏi:

“Là bởi vì Lục Thiếu gia thích ăn sao?”

Thích ăn nàng có thể học làm, nhưng dường như những thứ nàng biết làm đều là thứ Lục Thủy thích ăn.

Cũng không biết trước hôn nhân khẩu vị có khác với sau khi cưới hay không.

“Không phải.” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, bình tĩnh nói:

“Đồ ăn sáng còn lại khá nhiều, Mộ Tiểu thư ăn hết sẽ rất dễ bị béo.”

Nói xong, Lục Thủy liền trực tiếp biến mất khỏi tầm mắt của Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết nhìn chằm chằm về hướng Lục Thủy biến mất, cắn răng:

“Ngươi mới béo, nói nhiều mà còn ăn hết.

Ta có mặt ngươi cũng phải cưới.”

Sau đó suy nghĩ trong đầu Mộ Tuyết lại quay xe, được Lục Thủy khen cảm giác thật tốt.

Tiếp đó nàng quyết định trở về đổi quần áo thành váy tiên bình thường, bởi vì hôm nay Lục Thủy không rảnh, nàng có xinh đẹp hấn cũng không nhìn được.

Như vậy mặc cũng không cảm thấy vui vẻ như trước nữa.

— —

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết nhiều thêm một chút, tâm tình cũng không tệ.

Hấn một đường đi về phía sau núi.

Về phần vị trí của vườn linh dược, hắn biết rõ, nhưng kiếp này đây là lần đầu tiên hắn tới, không biết là chuyện đương nhiên, cho nên chỉ tùy tiện đi.

Hắn là có thể đến nơi.

Nhị Trưởng lão sẽ ra đón hắn.

Sau đó Lục Thủy liền định bắt đầu tìm kiếm vườn linh dược ở trạng thái bình thường.

Hắn đi thêm vài phút đồng hồ, phát hiện vẫn chưa tìm được, tiếp đó lại đi thêm mười mấy phút, vẫn như cũ không tìm thấy.

Tiếp tục đi thêm mấy chục phút.

Sau đó Lục Thủy ngậy ngấn cả người.

“... Nhị Trưởng lão sẽ không phải là vẫn còn đang ngủ chứ?”

Đúng vậy, hắn đi đến tận giờ vẫn chưa tìm được đến chỗ kia, nếu như không sử dụng sức mạnh đã che giấu đi kia thì hắn đã lạc đường rồi.

Cuối cùng, Lục Thủy định nghỉ ngơi tại chỗ một chút.

Chỉ là vừa mới ngồi xuống, phía sau liền có tiếng nói vang lên:

“Người ở bên này làm gì?”

Là giọng của Nhị Trưởng lão.

Lục Thủy quay đầu nhìn sang, người hắn nhìn thấy vẫn là một cô bé mặc áo khoác màu trắng.

Nàng nhét hai tay vào trong túi, nhìn chăm chăm Lục Thủy.

“Tìm vườn linh dược, không tìm được.” Lục Thủy nói.

“Đi theo ta.” Nhị Trưởng lão đi lên phía trước, nói.

Lục Thủy đương nhiên đi theo sau.

“Tam Trưởng lão bảo người tới?” Nhị Trưởng lão đi trước mặt hắn, hỏi.

Trên thực tế, nàng cũng không biết chuyện này.

Thấy Lục Thủy ở sau núi đi lung tung mấy vòng, nàng còn tưởng rằng Lục Thủy muốn giấu giếm làm chuyện gì đó.

Không nghĩ tới hẳn lại cứ lòng vòng như vậy mãi, cho nên nàng mới đi ra ngoài.

Dưới tình huống bình thường, Lục Thủy muốn đến vườn linh dược, nàng cũng sẽ không ngăn cản.

Cũng không phải là cấm hẳn đến.

“Bảo ta tới nhờ cỏ.” Lục Thủy đơn giản giải thích một câu.

Nhị Trưởng lão quay đầu nhìn Lục Thủy một chút, hỏi:

“Ngươi có biết gì về linh dược không?”

“Không có.” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Nhị Trưởng lão không hề cảm thấy ngoài ý muốn, tiếp tục đi về phía trước.

Rất nhanh sau đó, Lục Thủy đã thấy một khu vườn linh dược.

Nơi này có rất nhiều rất nhiều linh dược.

Đương nhiên, cũng không phải là một linh điền đường đường chính chính.

Rất nhiều linh dược nơi này được trồng độc lập với nhau, thậm chí hoàn cảnh chỗ trồng mỗi loại cũng không giống nhau lắm, giống như là môi trường được đặc biệt sửa đổi để phù hợp với sự sinh trưởng của linh dược.

“Tới rồi.”

Nhị Trưởng lão đưa Lục Thủy đến trước một vài cây linh dược xích hồng, những cây linh dược xích hồng này giống như hoa đại vậy, tùy ý sinh trưởng ở chỗ này.

Bên cạnh những linh dược này còn có một ít cỏ dại.

“Xích Kim Hoa, sinh ra giữa cỏ.” Nhị Trưởng lão nhìn sang Lục Thủy, nói:

“Cỏ dại bên cạnh nó phần lớn đều là cỏ liên thành, là linh thảo hiếm có.

Không nên diệt trừ bọn chúng.

Làm thế nào để phân biệt giữa cỏ liên thành và cỏ dại thì phải dùng tu vi của người cảm giác một chút.

Dư thừa linh khí thì chính là cỏ liên thành.”

Lục Thủy có chút hiếu kỳ nói:

“Nếu như đem cỏ dại tới gần Xích Kim Hoa thì liệu có khả năng khiến cho cỏ dại biến thành cỏ liên thành hay không?”

“Có khả năng, nhưng quá nhiều cỏ liên thành cũng dễ ảnh hưởng đến chất lượng.” Nhị Trương lão đáp.

“Vậy nếu như diệt trừ cỏ liên thành ban đầu, trồng vào đó một gốc cỏ dại tương đối xinh đẹp thì liệu Xích Kim Thảo có coi gốc cỏ dại xinh đẹp này là cỏ liên thành không?” Lục Thủy lại hỏi.

Nhị Trương lão quay đầu nhìn về phía Lục Thủy, không trả lời vấn đề này.

Nàng đưa tay ngắt lấy một cánh hoa của Xích Kim Thảo, sau đó nói:

“Tay.”

Lục Thủy vươn tay.

Thấy Lục Thủy đưa tay ra, Nhị Trương lão liền thả cánh hoa vào lòng bàn tay Lục Thủy.

Chỉ trong chốc lát, cánh hoa liền biến mất.

Lục Thủy cảm thấy có chút ngứa.

“Độc của Xích Kim Hoa không làm thương tổn đồng loại, nếu như người hiếu kỳ thì có thể đi thử suy nghĩ của người một chút.” Nhị Trương lão nói.

...

Thấy Nhị Trương lão nói vậy, Lục Thủy ngược lại không có từ chối, mà chỉ nói:

“Có tài liệu liên quan không?”

Nhị Trưởng lão vươn tay, vài cuốn sách trực tiếp xuất hiện trên tay nàng, sau đó nàng đưa cho Lục Thủy, nói:

“Ở trong đây có ghi chép liên quan, dược tính của linh dược, hoàn cảnh sinh trưởng, điều kiện sinh trưởng.

Trước khi làm việc thì tra cứu cho rõ.”

Lục Thủy đưa tay nhận lấy sách.

Hắn nhận lấy sách xong, Nhị Trưởng lão liền xoay người, biến mất ngay tại chỗ.

Lục Thủy cũng không thêm để ý, hắn lấy ghế ra, ngồi xuống bắt đầu đọc sách.

—

Dịch: MB_Boss

Chương 518: Nhỏ Cỏ

Nhị Trưởng lão bước một bước về phía phòng trúc của mình, chỉ là ánh mắt nàng lại vẫn đang nhìn về hướng Lục Thủy.

“Nhìn không ra bất kỳ sức mạnh nào tồn tại.”

“Trên người cũng không phát giác ra bất kỳ thương tích nào.”

“Bình thường đến không thể bình thường hơn nữa.”

Nhị Trưởng lão trong lúc tự hỏi, theo bản năng muốn đưa miếng điếm tâm lên miệng ăn, đáng tiếc trên tay không có cái gì.

Sau đó, Nhị Trưởng lão lại bước lên một bước, biến mất ngay tại chỗ.

...

Ở phòng bếp.

Đông Phương Lê Âm đang ở bên trong làm điếm tâm.

Lục Cỏ đứng bên cạnh, tinh thần có chút mất tập trung, hỗ trợ nàng.

“Có chuyện gì khiến Tộc trưởng đại nhân sợ sệt như thế?” Đông Phương Lê Âm đặt món điếm tâm đã làm xong sang một bên, hỏi.

“Con trai đã đến vườn linh dược phía sau núi nhỏ cỏ rồi.” Lục Cỏ nói.

Nghe được câu này, Đông Phương Lê Âm lập tức đưa mắt nhìn xung quanh một lần.

Về mặt cảnh giác.

“Chắc là không có chuyện gì đâu?” Đông Phương Lê Âm nói.

Mặc đó chỗ đó là địa bàn của Nhị Trưởng lão, nhưng không có nghĩa đến đó là có thể gặp Nhị Trưởng lão.

Lục Cổ cũng hy vọng không có việc gì, nhưng con của hắn có thể an phận được sao?

Mà đúng lúc này, Nhị Trưởng lão đột nhiên xuất hiện ở bên ngoài phòng bếp.

Thấy cảnh này, Lục Cổ lập tức luống cuống.

Hắn không dám chạy, chỉ có thể đứng cảm đối mặt.

Nhị Trưởng lão từ bên ngoài phòng bếp từng bước một đi vào.

Lúc đi vào bên trong, Nhị Trưởng lão thấy Lục Cổ vẻ mặt hoảng sợ nhìn mình chằm chằm.

“Bị bệnh?” Nhị Trưởng lão hỏi một câu.

Lục Cổ: “...”

Không phải đến tìm hắn nói chuyện sao?

Trong nháy mắt, Lục Cổ khôi phục tinh thần:

“Không, không có.”

Đông Phương Lê Âm cũng nhẹ nhàng thở ra.

Nàng phát hiện con trai mình cũng coi như lợi hại, gặp một vài trường bối thôi cũng đủ khiến cho bọn họ tâm thần không yên.

Nhị Trưởng lão cầm một miếng diêm tâm lên, đưa tới bên miệng cắn một miếng, đúng lúc này, nàng thấy bàn tay của Lê Âm đang đưa tới gần mình.

Bốp!

Nhị Trưởng lão trực tiếp gạt tay Lê Âm ra.

Đông Phương Lê Âm bị đau sờ lên tay, nói:

“Véo mặt một chút, xoa đầu một chút, sẽ càng trở nên đáng yêu hơn.”

Nhị Trưởng lão lại cầm một miếng điếm tâm lên, mở miệng nói:

“Ta đã đủ đáng yêu, ngươi vẫn nên lo lắng cho chính ngươi đi thì hơn.”

Nói xong, Nhị Trưởng lão liền quay người bước ra một bước, biến mất tại chỗ.

Nhị Trưởng lão rời đi, Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm đương nhiên cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Lúc này, Đông Phương Lê Âm nhìn về phía Lục Cổ, nói:

“Tộc trưởng đại nhân, ta có đáng yêu không?”

Lục Cổ mắt nhìn Đông Phương Lê Âm, đáp:

“Nàng thích hợp đi con đường gọi cảm hơn.”

Đông Phương Lê Âm bĩu môi, sau đó đụng đầu vào lồng ngực của Lục Cổ.

Lại còn nói nàng không đáng yêu.

Bởi vì trên tay có bột mì, sợ làm bẩn quần áo Lục Cổ, cho nên Đông Phương Lê Âm liền dùng đầu đánh Lục Cổ.

Chỉ là rất nhanh sau đó, Đông Phương Lê Âm liền ngừng lại, nói:

“Trán bị đụng đau, Tộc trưởng đại nhân xoa xoa giúp ta đi.”

Lục Cổ nghe vậy liền dùng trán mình đụng đụng vào trán của Đông Phương Lê Âm.

Sau đó, Đông Phương Lê Âm đột nhiên cười khúc khích, vui vẻ nói:

“Tộc trưởng đại nhân không sợ bị nhìn thấy à, như vậy uy nghiêm cũng không còn nữa.”

--

Lục Thủy lúc này đang ngồi trên ghế đọc sách, hần lật trang sách ra, sau đó kéo dài thời gian để phác họa Thiên Địa Trận Văn.

Hắn thật ra cũng từng nghiên cứu một chút về linh dược, lúc trước chủ yếu là vì để Mộ Tuyết mang thai, cảm thấy có chút thuốc có thể hỗ trợ.

Đương nhiên, trong lĩnh vực này vẫn khá hạn chế.

Về phần cỏ liên thành này, trước đây hắn thật ra đã từng chơi qua.

Lần này muốn thử trò mới.

Đến khoảng giữa trưa, Lục Thủy khép sách lại.

Hắn đã lật qua tất cả các trang một lần.

Trong quyển sách này còn có một số chú giải của Nhị Trương lão, nếu như đem ra ngoài thì không biết sẽ bị bao nhiêu người tranh đoạt.

Đặt sách ở một bên xong, Lục Thủy liền đi về một phía khác.

Hắn muốn tìm một vài linh dược thích hợp để chọn làm cỏ liên thành.

Lục Thủy vừa đi vừa nhìn, một lát sau, hắn đột nhiên nhìn thấy có hai người đang bón phân cho linh dược.

Một nam một nữ, có điều tuổi tác đều đã rất lớn.

“Vị Thượng Kiếm đạo nhân ở Cung Thu Cảnh kia?” Lục Thủy nhìn người đàn ông, đột nhiên nhớ ra.

Hắn nhớ rõ khi đó Thượng Kiếm đạo nhân tự xưng là cận vệ của Lục gia.

Không nghĩ tới là một người bón phân.

Hai người kia lúc này cũng phát hiện sự hiện diện của Lục Thủy.

“Thiếu gia?” Thượng Kiếm đạo nhân có chút bất ngờ.

Nơi này là phía sau núi Lục gia, ngoại trừ ba vị Trương lão, những người khác rất ít khi tới.

“Thiếu gia tới đây là muốn lấy linh dược gì sao? Vợ chồng chúng ta có thể giúp.” Một bà lão già nua ở gần đó lên tiếng.

Hạ Sa, đạo lữ của Thượng Kiếm đạo nhân.

Hai vợ chồng có tu vi gần như bằng nhau.

Lục Thủy lắc đầu:

“Chỉ tùy tiện xem.”

Hai vợ chồng này thích mặc áo liệm à?

Thân ở Lục gia, lại làm việc cho Nhị Trưởng lão, muốn bảo trì tuổi trẻ là việc rất đơn giản.

Đương nhiên, Lục Thủy cũng không để ý mấy đến chuyện này, càng sẽ không đi tìm hiểu.

Chuyện của người khác, không cần phải tìm hiểu rõ ràng.

Sau đó Lục Thủy cũng không để ý tới hai người kia nữa, mà tiếp tục đi tìm linh dược hần muốn tìm.

Trên thực tế, hần cũng không biết dùng linh dược gì thì tốt, chủ yếu là muốn tìm một cây nhìn thuận mắt.

Chỉ là vừa mới đi được mấy bước, hần đột nhiên dừng lại, đứng ở trước một bụi cỏ nhỏ.

‘Linh Lung Thảo, trưởng thành có thể hóa thành sinh linh, giống như người lại giống như yêu, có chút linh trí.

Trước khi trưởng thành thì có thể dùng để luyện khí, giúp pháp bảo sinh ra khí linh.’ Lục Thủy ngồi xổm xuống nhìn cây cỏ non, trong đầu hiện ra thông tin liên quan.

Linh Lung Thảo vô cùng trân quý, cỏ này giống như Cỏ Sinh Mệnh.

Chỉ là khó mà trưởng thành.

Phần lớn người nuôi cỏ này cũng chỉ là nuôi chơi, không có dự định dùng làm thuốc, thậm chí không có dự định dùng để luyện khí.

Bởi vì nó cho người ta cảm giác giống như một quả trứng.

“Ngươi đi.” Lục Thủy động hủ, bắt đầu đào Linh Lung Thảo lên.

“Thiếu gia, đây là Linh Lung Thảo, điều kiện sinh trưởng của nó tương đối hà khắc, độ khó cấy ghép cũng cao, hay là để ta tới giúp đi?” Hạ Sa đứng bên cạnh Lục Thủy, nói.

Linh Lung Thảo có khả năng tạo ra sinh mệnh mới, Hạ Sa rất chú ý cái này, nếu ngày nào đó thật sự có sinh mệnh mới ra đời, vợ chồng bọn họ đều định nói chuyện nhận nuôi với Nhị Trưởng lão.

Hiện tại Lục Thủy đột nhiên muốn động thủ, bà khẳng định sẽ rất dễ ý.

Bọn họ không có cách nào ngăn cản Lục thủy, chỉ có thể giúp Lục Thủy động thủ, phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn xuất hiện.

Lục Thủy mắt nhìn vợ chồng Thượng Kiếm đạo nhân bên cạnh, sau đó đứng sang một bên, ra hiệu cho vợ chồng Thượng Kiếm đạo nhân động thủ.

Hạ Sa không dám chần chờ, lập tức đi tới bên cạnh Linh Lung Thảo, bắt đầu cấy nó lên.

Dịch: MB_Boss

Chương 519: Tóm Lại Là Rất Đáng Yêu

1

Thượng Kiếm đạo nhân cầm chậu hoa tới, cho loại đất thích hợp vào, lại bày một trận pháp phù hợp.

Cả hai người đều có tu vi thất giai Nhập Đạo.

Làm những chuyện này đương nhiên không có bất cứ vấn đề gì.

Lục Thủy không đi ra chỗ khác, cũng không lôi sách ra đọc, mà đứng nhìn Hạ Sa làm việc.

Hắn thấy Hạ Sa xới từng chút đất một lên, chỉ có nhìn thấy hướng đi của rễ cây mới có thể cấy ghép mà không làm tổn hại tới Linh Lung Thảo.

Rất nhanh sau đó đã có thể thấy rõ ràng rễ cây của nó, tất cả rễ cây đều mọc riêng biệt, không có cái nào bị xoắn vào nhau.

Thấy cảnh này, Lục Thủy liền cau mày lại:

“Cây Linh Lung Thảo này trồng ở đây bao lâu rồi?”

“76 năm, là lúc Tam Trưởng lão ra ngoài, ngoài ý muốn phát hiện được, sau đó liền thuận tiện mang về.” Hạ Sa cũng không quay đầu lại, vừa làm vừa trả lời.

“Khi đó người cấy nó ở đây chính là chúng ta.” Thượng Kiếm đạo nhân mở miệng giải thích một câu.

Khi đó bọn họ rất là mừng rỡ.

Đáng tiếc, đã nhiều năm như vậy rồi, cây Linh Lung Thảo này một chút trưởng thành hơn cũng không có.

Lục Thủy ở một bên gật đầu, không nói gì.

Khả năng là chưa được trăm tuổi, với hắn mà nói là một tin tức tốt.

Lớn tuổi, Xích Kim Hoa không nhận sẽ không tốt.

Thực vật cũng có trực giác của thực vật, đúng không?

Hạ Sa rất cẩn thận đặt Linh Lung Thảo vào trong chậu hoa.

Lục Thủy đứng bên cạnh xem toàn bộ quá trình.

“Thiếu gia, sau đó muốn làm gì?” Hạ Sa hỏi.

Thượng Kiếm đạo nhân cầm chậu hoa, đợi Lục Thủy trả lời.

Hai ông bà già, bắt bọn họ làm việc như vậy có cảm giác giống như đang gây khó dễ người ta vậy. Lục Thủy nói thầm trong lòng.

Nhưng mà nếu thật sự coi bọn họ là hai ông bà già tay trái gà không chặt, thì không phải gây thơ cũng chính là ngu ngốc.

“Đem Linh Lung Thảo đặt ở chỗ Xích Kim Hoa bên kia, ta ở đây nhìn thêm một chút.” Lục Thủy nói xong, lại hướng về một phía khác bước đi.

Thượng Kiếm đạo nhân và Hạ Sa liếc nhau một cái, sau đó Hạ Sa nhận lấy Linh Lung Thảo, đi về phía Xích Kim Hoa bên kia.

Còn Thượng Kiếm đạo nhân thì đi theo Lục Thủy.

Cần thì giúp Lục Thủy chuyển linh dược đi.

Lục Thủy đi một vòng trong vườn linh dược, hắn cũng không để ý Thượng Kiếm đạo nhân đi theo sau lưng.

Có Linh Lung Thảo rồi, hắn vẫn muốn tìm thêm một chủng loại giống thế.

Lớn nhỏ gì cũng được, miễn là cùng loại.

Đi một hồi, Lục Thủy cũng không nhìn thấy linh dược nào khiến hắn hài lòng cả.

Sau đó, hắn nhìn thấy một cây linh dược kết quả.

Trên cây có hai quả mọc ra.

Lục Thủy liếc nhìn một cái, liền ngắt xuống một quả, xoa xoa vài cái, cho vào miệng ăn.

Giòn giòn thanh thanh, khá ngon miệng.

Thượng Kiếm đạo nhân phía sau ngăn người tại chỗ.

“...”

Thanh Tâm Nguyên Linh Thánh Quả, có thể thanh tâm minh thần, đối với việc tu luyện, ngộ đạo, thậm chí là nhập ma đều có tác dụng to lớn, thế mà bị Lục Thủy tùy ý ngắt xuống ăn như vậy.

Thật là bại gia mà!

Gia lớn nghiệp lớn cũng không thể như vậy!

Đáng tiếc, Thượng Kiếm đạo nhân không có tư cách thuyết phục hẳn.

Bởi vì linh dược nơi này đều có cấm chế của Nhị Trương lão.

Người khác động một cái, nàng đều biết.

Lục Thủy có thể hái xuống ăn, vậy chẳng khác nào Nhị Trương lão đã ngầm đồng ý, vậy ông có tư cách gì đi ngăn cản?

Đừng nói là Nhị Trương lão đã ngầm đồng ý, không ngầm đồng ý thì ông cũng không thể mở miệng ngăn cản.

Cùng lắm là, nói một chút đây là quả gì, quan trọng bao nhiêu.

Nếu Lục Thủy vẫn khư khư cố chấp, vậy toàn bộ Lục gia cũng không có mấy người có thể ngăn cản hẳn.

Đừng nhìn Lục Thủy ở Lục gia bị coi là phế vật, đặc quyền mà hẳn có không hề kém một chút nào so với bất kỳ đời thiếu gia nào ở Lục gia.

Dù sao đây cũng chính là nhà bọn họ.

Lục Thủy thực sự không nghĩ nhiều như vậy, hương vị của loại trái cây này không tệ, khó mới có thể đến đây được một chuyến, không ăn một chút thì quá đáng tiếc.

Phần lớn trái cây đều khó mà ăn trực tiếp, cũng không phải không thể ăn, mà là lượng linh khí ẩn chứa trong đó quá lớn,

cần thiên định tu luyện.

Hắn chỉ muốn ăn trái cây, không phải tu luyện.

Hơn nữa lại dễ tổn thương thân thể.

Lục Thủy đi chừng mười phút đồng hồ, cuối cùng dừng lại ở một chỗ.

Cách hắn không xa có một đóa hoa, xung quanh đóa hoa này có gió lốc quẩn quanh, dường như sẽ làm tổn thương đến tất cả sự vật xung quanh vậy.

“Tình Thiên Hoa, thuộc loại Hoa Thiên Phú hiếm thấy, sinh ra đã có gió lốc vờn quanh, bị kích thích thì gió lốc xung quanh sẽ trở nên cuồng bạo, theo thời gian trưởng thành cũng sẽ tăng cường không ngừng, một tu sĩ bình thường chỉ cần hơi không cẩn thận là có thể bị Tình Thiên Hoa làm cho bị thương.

Hoa Thiên Phú, nghĩa trên mặt chữ, có thể chuyển dời năng lực của đối phương lên trên người của tu chân giả.

Trưởng thành đến một mức nhất định, thiên phú này đủ để phá hủy người cùng giai.” Thượng Kiếm đạo nhân thấy Lục Thủy nhìn chằm chằm Tình Thiên Hoa, liền mở miệng nói đại khái về thông tin của nó.

Đây là một đóa hoa không lớn, dáng người nhỏ nhưng tính tình lớn.

Nó đi.

“Giúp ta cấy nó ra.” Lục Thủy nói.

Thượng Kiếm đạo nhân không biết Lục Thủy rốt cuộc muốn làm gì, nhưng vẫn đi qua cây Tình Thiên Hoa ra.

Toàn bộ quá trình Lục Thủy đều đứng một bên quan sát, hắn phát hiện khi Thượng Kiếm đạo nhân cấy hoa, gió lốc xung quanh nó cũng không hề trở nên cuồng bạo.

Xem ra Thượng Kiếm đạo nhân này quả thật có chút bản lĩnh.

Chờ Thượng Kiếm đạo nhân chuyển Tình Thiên Hoa sang chậu hoa xong, Lục Thủy liền không đi dạo khắp nơi nữa mà

quay trở về vị trí của Xích Kim Hoa.

Hạ Sa vẫn luôn chờ đợi ở bên này, không biết vì sao, bà luôn có cảm giác Lục Thủy sẽ làm loạn.

Lúc về đến nơi, Lục Thủy liền ngồi xổm xuống bên cạnh Xích Kim Hoa, hẩn quan sát những đám cỏ xung quanh cây hoa, hiện tại có tất cả 5 cây cỏ liên thành ở đây.

Lục Thủy vẽ một vòng tròn ở bên trái và bên phải của cỏ liên thành.

Sau đó đứng lên nói:

“Giờ nhổ cỏ liên thành đi thôi.”

Cỏ liên thành một khi đã nhổ đi, thì giống như trái cây đã bị hái xuống, chất lượng nhất định sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Cỏ liên thành đã nhổ đi, lại trồng trở lại, cũng không nhất định vẫn là cỏ liên thành.

Hạ Sa và Thượng Kiếm đạo nhân muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn làm theo lời Lục Thủy, nhổ cỏ liên thành ra.

Không bao lâu sau, năm cây cỏ liên thành đã bị nhổ hết đi.

Lục Thủy nhìn một hồi, sau đó ngẩng đầu nhìn Thiên Đạo:

“Ta đi ăn cơm trưa, các người chớ đụng lung tung vào chỗ này.”

Nói xong, Lục Thủy liền xoay người rời đi, hẩn đương nhiên là đi hái trái cây ăn.

Dịch: MB

Chương 520: Tóm Lại Là Rất Đáng Yêu

2

Nhìn Lục Thủy rời đi, Thượng Kiếm đạo nhân và Hạ Sa liếc nhau một cái.

“Bà này, bà nói xem Thiếu gia muốn làm gì?” Thượng Kiếm đạo nhân hỏi.

Hạ Sa lắc đầu, thờ dài nói:

“Hy vọng là không làm loạn, nhưng luôn có cảm giác rất khó mà không làm loạn.”

“Tóm lại trước cứ quan sát xem đã, nếu chúng ta làm được cái gì thì làm, giảm đi thường xuống mức thấp nhất.” Thượng Kiếm đạo nhân nói.

Hạ Sa gật đầu.

Nhị Trưởng lão từ đầu tới cuối chưa từng xuất hiện, vậy đã nói ra là Lục Thủy hoàn toàn có thể làm loạn.

Còn là loại bọn họ không thể cản.

Sau đó hai người liền tiếp tục làm việc của mình, không quên từng giây từng phút chú ý tới Xích Kim Hoa bên này, chỉ cần Lục Thủy vừa về đến, bọn họ liền sẽ tới hỗ trợ.

Chuyện của vườn linh dược cũng không cần gấp gáp như vậy.

Vấn đề không lớn.

Chỉ là mới bận rộn được một hồi, cả hai lại ngừng lại.

“Bà này, bà vẫn nên đi hỏi Nhị Trưởng lão một chút đi. Linh dược nơi này quá trân quý.” Thượng Kiếm đạo nhân nói.

Hạ Sa gật đầu, rất đồng ý với lời nói của Thượng Kiếm đạo nhân.

“Vậy ta đi hỏi Nhị Trưởng lão một chút.”

Nói rồi, Hạ Sa liền để công việc trong tay xuống, đi về phía chỗ ở của Nhị Trưởng lão.

Không bao lâu sau, Hạ Sa đã đi tới trước phòng trúc, bà nhìn thấy Nhị Trưởng lão đang ngồi trên ghế xử lý linh dược.

Nói thật, Nhị Trưởng lão thật sự rất đáng yêu.

Nhưng Hạ Sa không dám có chút bất kính nào.

Bà đi tới trước mặt Nhị Trưởng lão, cung kính nói:

“Ra mắt Nhị Trưởng lão.”

“Có việc?” Nhị Trưởng lão vẫn tiếp tục xử lý linh dược trong tay, đầu không hề ngẩng lên.

Hạ Sa cúi đầu, không dám tùy ý ngẩng đầu, bà có cảm giác mỗi lần gặp Nhị Trưởng lão đều có áp lực rất lớn.

“Là như thế này, hôm nay Thiếu gia đi tới vườn linh dược.

Hình như muốn làm một số việc.” Hạ Sa nói.

Nhị Trưởng lão nghe xong, bình tĩnh nói:

“Cứ để hấn náo, xảy ra vấn đề gì thì nói cho Tam Trưởng lão là được, trừng phạt Lục Thủy như thế nào, Tam Trưởng lão sẽ lo liệu.”

“Quấy rầy Nhị Trưởng lão rồi.” Nói xong Hạ Sa liền chạm rãi lùi ra khỏi nơi này.

Ý tứ của Nhị Trưởng lão, bà không cần hỏi nữa.

Lục Thủy thân là Thiếu gia Lục gia, hoàn toàn có thể náo loạn ở vườn linh dược.

Náo ra chuyện thì sẽ phải chịu trừng phạt.

Nhị Trưởng lão không để ý đến Hạ Sa, mà hướng mắt nhìn về phía vườn linh dược một chút.

Rất nhanh sau đó, nàng liền thu hồi ánh mắt, tiếp tục xử lý linh dược.

Lục Thủy hái được không ít trái cây, đủ để hân nhét đầy bao tử của mình.

Hắn nhìn sách một hồi, sau đó ngẩng đầu nhìn trời một chút, giờ đã là giữa trưa.

“Có vẻ đã được rồi.”

Cất sách đi, Lục Thủy đứng dậy đi về phía Xích Kim Hoa bên kia.

Có một số việc phải làm vào giữa trưa.

Lục Thủy vừa đến gần Xích Kim Hoa, hai vợ chồng Thượng Kiếm đạo nhân liền đi tới bên cạnh hắn.

“Thiếu gia, có cần chúng ta làm gì không?” Hạ Sa hỏi.

Bọn họ đã xác định được rằng Lục Thủy có thể làm bất cứ thứ gì hắn muốn đối với linh dược ở đây.

Bọn họ cũng không hy vọng Linh Lung Thảo xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Các linh dược khác tốt nhất cũng đừng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bởi vì bọn họ dù sao cũng là người chăm sóc nơi này.

Có đôi khi thật sự rất hao tâm tốn sức.

Nếu như chuyện gì cũng phải gọi Nhị Trương lão tới làm, vậy bọn họ liền sẽ trở nên dư thừa, cho nên có một vài chuyện khó cũng phải vắt óc nghĩ cách mà làm.

“Đem Tình Thiên Hoa trồng ở phía bên trái, nhớ đừng để Tình Thiên Hoa cuồng bạo.”

Nếu không Xích Kim Hoa có thể trực tiếp bị hủy.” Lục Thủy nói.

Thượng Kiếm đạo nhân: “...”

Hạ Sa: “...”

Đây căn bản không phải hoàn cảnh sinh trưởng thích hợp cho linh dược này, hơn nữa trồng ở vị trí ngay gần Xích Kim Hoa như vậy, đây không phải là huyền tân đoạt chủ (*) sao?

Như này sẽ hủy cả Xích Kim Hoa lẫn Tình Thiên Hoa mất.

“Thiếu gia, cây Tình Thiên Hoa này không thích hợp để trồng ở đây, có thể sẽ khiến cả hai loại hoa cùng khô héo mất.” Hạ Sa do dự mãi, cuối cùng vẫn cảm thấy hẫng là nên nhắc nhở một câu.

“Không được phép trồng à?” Lục Thủy hỏi một câu.

Thực sự không được, vậy hẫng có lẽ đành phải an tâm đi nhờ cỏ, dù sao hẫng cũng không xác định rõ hậu quả.

Một số ghi chép trong sách này hẫng cũng sẽ đọc lại một lần, cái này có một chút liên quan đến nghiên cứu của hẫng ở kiếp trước.

Hẫng ngược lại là có lòng tin, nhưng chưa nhìn thấy kết cục, hẫng cũng không dám đưa ra kết luận tuyệt đối.

Dù sao thì ở kiếp trước cũng có rất nhiều lý luận có tính khả thi, nhưng cuối cùng Mộ Tuyết vẫn không mang thai.

Nghe thấy câu hỏi này của Lục Thủy, Hạ Sa lập tức lắc đầu:

“Không phải, nếu Thiếu gia muốn trồng, vậy để ta giúp Thiếu gia.”

Nói xong, Hạ Sa liền bắt tay vào di chuyển Tình Thiên Hoa.

Bà thở một hơi dài trong lòng, từ trước tới giờ, bà chưa từng gặp qua người nào làm loạn như vậy.

Thật đúng là táng gia bại sản mà!

Bà không hiểu, Tộc trưởng và mấy vị Trưởng lão tại sao lại để mặc cho Lục Thủy náo loạn như vậy.

Náo từ nhỏ đến tận khi lớn.

Đại khái là không hề đau lòng một chút nào cho những vật này, có lẽ là nghèo khó đã hạn chế tư tưởng của bà.

Nhưng bà vẫn cẩn thận từng li từng tí di chuyển Tình Thiên Hoa tới vị trí Lục Thủy chỉ định, toàn bộ quá trình vô cùng thuận lợi, không xảy ra vấn đề gì.

Bận rộn một hồi lâu, Tình Thiên Hoa mới hoàn toàn được trồng xuống bên cạnh Xích Kim Hoa.

“Xong rồi, Thiếu gia.” Hạ Sa nói.

Lục Thủy nhìn một lát, thuận tiện vẽ một đường ở gần Tình Thiên Hoa, đường này liên kết vị trí của năm cây cỏ liên thành ban đầu, chạy thẳng đến một vị trí bên phải.

“Bây giờ cấy Linh Lung Thảo vào vị trí bên phải kia.” Lục Thủy mở miệng nói.

Nghe được câu này, Thượng Kiếm đạo nhân và Hạ Sa đều thở dài một hơi.

Nhưng mà Linh Lung Thảo từ đầu tới cuối đều chưa từng có dấu hiệu thai nghén sinh mệnh mới, cho nên bọn họ cũng không có cách nào ngăn cản.

Chỉ có thể hy vọng sẽ không xuất hiện vấn đề gì lớn, nếu không, muốn tìm lại một gốc Linh Lung Thảo cũng không biết sẽ phải mất bao lâu nữa.

Đây không phải là thứ muốn tìm là tìm được.

Nếu không thì đi trồng sau núi làm gì?

Lần này, người cấy ghép chính là Thượng Kiếm đạo nhân, mỗi một bước ông làm đều vô cùng cẩn thận, thậm chí còn dò xét tình huống của đất vô cùng kỹ lưỡng, thế nhưng dù kiểm tra thế nào ông cũng đều không cảm thấy nơi này thích hợp để trồng Linh Lung Thảo.

Còn chưa nói tới nơi này còn có cả Tình Thiên Hoa và Xích Kim Hoa.

Tới đây có khác nào để làm phân bón chứ!

—

Dịch: MB

Chương 521: Báo Cáo

Lục Thủy nhìn Thượng Kiếm đạo nhân di chuyển Linh Lung Thảo, lúc ông ta đang xử lý rễ cây, Lục Thủy bỗng mở miệng nói:

“Buộc hai rễ lại với nhau đi, như vậy tương đối khỏe mạnh.”

Thượng Kiếm đạo nhân: “...”

Ông ta không thể nào hiểu nổi suy nghĩ của Lục Thủy, nhưng cái này cũng không phải vấn đề lớn gì, cho nên ông vẫn làm theo.

Toàn bộ quá trình đều được Thượng Kiếm đạo nhân xử lý rất nhẹ nhàng, rất ổn định, tuyệt đối không mang lại chút tổn thương nào cho Linh Lung Thảo.

Không bao lâu sau, Linh Lung Thảo đã được di chuyển tới nơi ở mới.

Thượng Kiếm đạo nhân nhìn Linh Lung Thảo và Tình Thiên Hoa, sợ đột nhiên có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Tuy là hiện tại không có việc gì, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra vấn đề lớn.

Bốp!

Lục Thủy vỗ tay một cái, sau đó phía trên Xích Kim Hoa có mưa phùn rơi xuống.

Bây giờ tất cả mọi thứ đều đã được xử lý tốt.

Nước cũng đã tưới, giờ chỉ có thể chờ đợi.

“Thiếu gia, còn cần làm cái gì không?” Hạ Sa ở một bên hỏi.

“Đem cỏ liên thành trước đó đi xử lý một chút, ngoài ra không còn gì cả.”

Lục Thủy cảm thấy hấn nên đi nhỏ cỏ thôi, nếu không Tam Trương lão lại trách tội, gia tăng số lượng việc làm cho hấn.

“Thiếu gia đột nhiên muốn di chuyển những linh dược này tới đây là có dự định làm gì sao?” Thượng Kiếm đạo nhân hỏi.

Lục Thủy lắc đầu, mở miệng nói:

“Chỉ là muốn nhìn xem đôi loại cỏ thì liệu Xích Kim Hoa có thể coi bọn nó như cỏ liên thành dược hay không mà thôi.”

Thượng Kiếm đạo nhân và Hạ Sa đều sững sờ.

Còn hoang đường hơn so với dự đoán của bọn họ.

Nhưng hai người cũng không hề nói cái gì, chẳng qua chỉ cảm thấy có chút đáng tiếc.

Tiểu Linh Lung Thảo, tiểu Tình Thiên Hoa, tiểu Xích Kim Hoa.

Sau đó hai người liền đi bận rộn việc của riêng mình, đương nhiên, thi thoảng vẫn sẽ để ý đến Linh Lung Thảo bên này một chút, nhìn xem trạng thái của Xích Kim Hoa bọn chúng thế nào.

Lục Thủy cũng luôn chú ý tới chúng, nhưng hấn biết, muốn xuất hiện tình huống lớn thì ít nhất cũng phải chờ tới chạng vạng tối, khi đó mới có thể xác nhận được suy nghĩ của hấn có đúng hay không.

Khi đó hấn đại khái đã trở về, cho nên chỉ có thể đợi hôm nào lại đến để xác nhận.

Lục Thủy đi một vòng quanh vườn linh dược, chỉ cần nhìn thấy cỏ dại, hấn sẽ lập tức nhổ đi.

Trên thực tế cũng không có nhiều cỏ dại, vợ chồng Thượng Kiếm đạo nhân cũng nhổ cỏ.

Lục Thủy bận rộn đến gần bữa cơm tối mới định rời đi.

“Cần trở về rồi.” Nhỏ cỏ giống như chặn trâu, một việc làm bình thường.

Cũng không phải đi hôi lỗi ở Phong Sương Hà.

Trước lúc trở về, Lục Thủy nhìn thoáng qua Xích Kim Hoa một cái, lúc này, tình trạng của Tinh Thiên Hoa và Linh Lung Thảo đều rất bình thường.

‘Trước mắt không có vấn đề gì, cũng không biết một hai giờ tiếp theo có xảy ra vấn đề gì hay không.’ Lục Thủy nói trong lòng.

Nhưng dù có xảy ra vấn đề, hẳn cũng không có cách nào cứu.

Cho nên ở lại cũng vô dụng.

Còn không bằng đi thẳng về.

Lục Thủy rời khỏi vườn linh dược, định trở về đọc sách, phác họa Thiên Địa Trận Văn, khả năng lớn là ngày mai vẫn còn phải tới.

Đến lúc đó liền biết kết quả.

...

Thượng Kiếm đạo nhân và Hạ Sa đưa mắt nhìn Lục Thủy rời đi.

Chờ đến khi Lục Thủy rời đi xong, hai người liền đi thẳng tới chỗ Linh Lung Thảo bên này.

Bọn họ phát hiện Linh Lung Thảo lúc này giống như đã héo rũ, nằm rạp trên mặt đất.

Gió vốn luôn quần quanh Tinh Thiên Hoa lúc này đều đã biến mất, mặc dù không nằm rạp xuống đất như Linh Lung Thảo, nhưng trạng thái của nó cũng không tốt gì.

Ngược lại, Xích Kim Hoa lại rất có tinh thần.

“Cái này?” Hạ Sa có chút khó chịu.

Bọn họ vẫn luôn chăm sóc Linh Lung Thảo cẩn thận, vẫn luôn mong mỗi, thế nhưng, giờ đây hy vọng đã tan vỡ.

Hai người cứ đứng vậy nhìn Linh Lung Thảo và Tinh Thiên Hoa khô héo từng chút một.

“Đi tìm Nhị Trưởng lão đi.” Do dự hồi lâu, Thượng Kiếm đạo nhân mới mở miệng nói.

Bây giờ Lục Thủy đã náo xong, hẳn là nên để lại như cũ rồi?

Hạ Sa gật đầu nói:

“Chúng ta cùng đi.”

...

Nhị Trưởng lão lúc này vẫn còn đang xử lý linh dược, việc Lục Thủy rời đi nàng đương nhiên có biết.

Về phần Lục Thủy làm cái gì, nàng không có ý định đi xem bây giờ.

Chờ xử lý tốt vật trong tay xong, lại đi xem hẳn đang làm chuyện hoang đường gì sau.

Lãng phí đồ, đương nhiên sẽ phải chịu trừng phạt.

Tam Trưởng lão sẽ không quản những mặt khác, những chuyện lớn nhỏ của Lục gia đều là do Tộc trưởng hiện tại quản, thân là Trưởng lão nhỏ nhất, hẳn chủ yếu là quản Lục Thủy.

Trước khi Nhị Trưởng lão cũng từng giống như Tam Trưởng lão, quản qua Thiếu gia Lục gia.

Đại Trưởng lão cũng từng quản qua, giống như Nhị Trưởng lão.

Khi đó, bọn họ đều là Trưởng lão nhỏ nhất.

Lục gia chưa bao giờ xuất hiện vị Trưởng lão thứ tư.

Thật ra cũng rất hiếm khi có đồng thời ba vị Trưởng lão, chẳng qua là mạng của Đại Trưởng lão hiện tại tương đối cứng rắn, cho nên mới có thể giữa được cả ba vị Trưởng lão trong thời gian dài.

Nhị Trưởng lão tự biết mình không thể sống lâu hơn Đại Trưởng lão, cho nên từ xưa tới nay chưa từng cho là mình có thể trở thành Đại Trưởng lão.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu Đại Trưởng lão ngoài ý muốn bảo nàng đi đến đáy Phong Sương Hà.

Không bao lâu sau, Nhị Trưởng lão có cảm giác có người tới chỗ nàng.

Nhưng nàng cũng không có ngẩng đầu xem xét, mà tiếp tục xử lý linh dược của nàng.

“Nhị Trưởng lão.” Thượng Kiếm đạo nhân và Hạ Sa đứng cách chỗ Nhị Trưởng lão không xa, thấp giọng cung kính nói.

“Nói đi.” Nhị Trưởng lão vẫn đang xử lý linh dược, cất giọng nói.

Tốc độ của nàng cũng không vì có người đến mà bị ảnh hưởng.

Xử lý linh dược không phải việc khó gì, đối với nàng mà nói, chỉ là việc làm thường ngày để giết thời gian.

Từ trên xuống dưới Lục gia, đại khái chỉ có Đông Phương Lê Âm cần nàng để ý đến thân thể, mặt khác cũng không có chuyện gì để làm.

À, giờ thì có thêm một Mộ Tuyết.

Lại là một căn bệnh khó chữa khác.

Ngoại trừ cái đó ra, nếu bên ngoài không xuất hiện việc lớn gì, thì nàng sẽ rất ít để ý tới.

“Thiếu gia đã rời khỏi vườn linh dược, hẳn là đã trở về rồi.” Thượng Kiếm đạo nhân mở miệng nói.

Ông ta không dám có chút bất kính nào.

Thực lực của Nhị Trưởng lão cũng không phải thứ bọn họ có thể so sánh được.

“Nó làm cái gì?” Nhị Trưởng lão hỏi.

Nàng thật sự không biết rốt cuộc Lục Thủy muốn náo cái gì.

Nhưng nghe hẳn nói, nhìn thế nào cũng chỉ là nghịch nghịch một chút.

“Thiếu gia cho nhờ bỏ cỏ liên thành của Xích Kim Hoa, đổi thành hai gốc linh dược làm cỏ liên thành mới.” Lần này, là Hạ Sa nói.

“Hắn dùng loại linh dược gì?” Nhị Trưởng lão cũng biết chuyện này, nhưng nàng tưởng rằng Lục Thủy sẽ tự mình động thủ.

Đặc biệt cho hắn khả năng miễn dịch với độc tố.

Không nghĩ tới hai người này lại làm giúp toàn bộ quá trình.

Đối với Lục Thủy mà nói, hắn là bớt đi một chút vui thú.

—

Dịch: MB

Chương 522: Kinh Ngạc

“Dùng Tình Thiên Hoa, và Linh Lung Thảo.” Hạ Sa mở miệng nói.

“Tình huống bây giờ như thế nào?” Nhị Trương lão bình tĩnh hỏi.

Nàng từ đầu tới cuối đều không hề ngẩng đầu, Hạ Sa và Thượng Kiếm đạo nhân càng không thể biết thái độ của Nhị Trương lão là như thế nào.

“Lúc chúng ta tới, gió của Tình Thiên Hoa đã tán đi, Linh Lung Thảo thì ngã xuống đất không dậy nổi, gần như khô héo.” Hạ Sa không dám nói lung tung, chỉ đơn giản thuật lại tình huống:

“Xích Kim Hoa tạm thời không có vấn đề gì.”

Thượng Kiếm đạo nhân do dự mãi, mới mở miệng nói:

“Đây vốn là trò chơi của Thiếu gia, bây giờ nhìn có vẻ như Tình Thiên Hoa và Linh Lung Thảo đều đang trở nên khô héo, có nên chuyển lại chỗ cũ hay không?”

Trước mắt, cỏ liên thành không có cách nào trồng lại, nhưng Tình Thiên Hoa và Linh Lung Thảo thì vẫn có thể cứu.

Nhị Trương lão không nói gì, vẫn tiếp tục xử lý linh dược trong tay.

Hạ Sa và Thượng Kiếm đạo nhân không nhận được câu trả lời từ Nhị Trương lão cũng không hỏi thêm gì, chỉ an tĩnh chờ đợi.

Một hồi lâu sau, Nhị Trương lão mới xử lý xong tất cả những linh dược trong tay.

“Đi qua nhìn tình huống một chút.” Nhị Trương lão đem linh dược để qua một bên, sau đó đứng lên, bước ra một bước, tiếp đó biến mất ngay tại chỗ.

Hạ Sa và Thượng Kiếm đạo nhân lập tức đi về phía vườn linh dược.

Tuy là không đi cùng nhau, nhưng chỗ này cách vườn linh dược cũng không xa, bọn họ đến cũng chỉ sau Nhị Trưởng lão không bao lâu.

Rất nhanh, hai người đã đi tới bên cạnh Xích Kim Hoa.

Nhị Trưởng lão lúc này đã đứng bên cạnh Xích Kim Hoa, đang cúi đầu nhìn nó chăm chú.

Ở trong mắt Thượng Kiếm đạo nhân, Linh Lung Thảo đã hấp hối, Tình Thiên Hoa cũng bắt đầu rũ xuống.

Tình huống ngàn cân treo sợi tóc.

Nhưng Nhị Trưởng lão vẫn còn đang nhìn, cho nên hai người không dám nói gì, chỉ có thể chờ đợi Nhị Trưởng lão ra lệnh.

Nhị Trưởng lão nhìn Linh Lung Thảo, một lát sau lại nhìn về phía Tình Thiên Hoa.

Cuối cùng lại quan sát Xích Kim Hoa.

Không nói lời nào.

Lúc này, nàng phát hiện cuốn sách nàng đưa cho Lục Thủy được để ở ngay bên cạnh, liền thuận tay cất đi.

Một chút thời gian nữa trôi qua.

Nhị Trưởng lão thu hồi ánh mắt từ trên Linh Lung Thảo, sau đó quay người rời đi, thuận miệng nói:

“Cứ như vậy đi.”

Thượng Kiếm đạo nhân và Hạ Sa than nhẹ trong lòng.

Chỉ là đúng lúc này, giọng nói của Nhị Trưởng lão lại vang lên”

“Chú ý tới nơi này, bất kể xảy ra tình huống gì cũng không cần động vào.”

“Vâng.” Thượng Kiếm đạo nhân và Hạ Sa cùng gật đầu đáp.

Chờ Nhị Trương lão biến mất xong, hai người mới bắt đầu dĩ liếc nhìn nhau.

“Người già rồi liền dễ đa sầu đa cảm.” Hạ Sa mở miệng nói.

Sau đó bà lập tức ngậm miệng, bởi vì tuổi của Nhị Trương lão so với bà còn lớn hơn.

Nói già, dễ bị hiểu nhầm là nói Nhị Trương lão.

“Nơi này có cần xem xét gì không?” Thượng Kiếm đạo nhân ngược lại tương đối để ý tới lời Nhị Trương lão nói.

Hai người có chút không hiểu.

Mà ngay lúc hai người đang định thảo luận một chút, đột nhiên một trận gió thổi lên.

Là gió từ phía Xích Kim Hoa bên này.

Chỉ cần ngọn gió này thổi qua, liền sẽ khiến người ta có chút mò không ra phương hướng.

“Vừa rồi có gió thổi tới từ chỗ Xích Kim Hoa bên này?” Hạ Sa hỏi một câu.

Hai người lập tức cúi đầu xem xét, nhưng cũng không thấy bất kỳ dấu hiệu nào của gió.

Tình Thiên Hoa vẫn như trước, rũ tới sắp ngã xuống đất.

Ngay lúc bọn họ đang đắn đo do dự, một trận gió nữa lại thổi lên, lần này, hai người nhìn thấy rõ ràng xung quanh Xích Kim Hoa có xuất hiện gió.

Thế nhưng xung quanh Xích Kim Hoa sao lại có thể có gió được?

Nơi này không có loại trận pháp như vậy.

Thế nhưng cơn gió này vẫn như vậy, phảng phất vờn quanh.

Hạ Sa và Thượng Kiếm đạo nhân liếc nhìn nhau, lần này, còn chưa đợi hai người nói được câu nào, cơn gió lại bắt chợt xuất hiện, nhưng không giống những lần trước, chỉ thổi qua một lần.

Mà là thổi liên tiếp không ngừng, di động xung quanh Xích Kim Hoa.

“Sao lại thế này?” Hạ Sa hơi kinh ngạc.

Còn chưa chờ Thượng Kiếm đạo nhân làm ra vẻ mặt kinh ngạc và nghi ngờ, hai người đột nhiên cảm nhận được hai đạo linh khí.

Bọn họ lập tức nhìn về nơi phát ra linh khí.

Là Tình Thiên Hoa và Linh Lung Thảo.

“Linh khí đến từ Xích Kim Hoa.” Thượng Kiếm đạo nhân đưa ra kết luận.

Trong nháy mắt khi linh khí xuất hiện, Tình Thiên Hoa vốn sắp ngã đột nhiên đứng thẳng lên, giống như cây khô gặp mùa xuân, hạn hán đã lâu gặp mưa, sau đó, quanh thân nó cũng bắt đầu xuất hiện cơn gió lốc nhỏ nhỏ.

So với trước đó đã nhỏ hơn rất nhiều.

Tình Thiên Hoa lại đứng đưa trong gió.

“Cái này, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” Hạ Sa hoàn toàn không hiểu nổi.

Tình Thiên Hoa rõ ràng đã sắp khô héo, sao lại đột nhiên sống dậy như vậy?

Hơn nữa, còn được nuôi dưỡng bằng linh khí.

Nếu như tiếp tục lớn lên như vậy, vậy sau này chắc chắn nó sẽ không còn là một cây Tình Thiên Hoa bình thường nữa.

“Nhìn Linh Lung Thảo kia.” Thượng Kiếm đạo nhân cũng kinh ngạc nói.

Hạ Sa lập tức đưa mắt nhìn về phía Linh Lung Thảo, bà kinh ngạc phát hiện, cây Linh Lung Thảo vốn nằm rạp trên đất lúc này vươn thẳng người đứng đưa, mặc dù không có tinh thần như trước, nhưng cũng không còn dáng vẻ khô héo nữa.

Chỉ như vậy thôi thì không có gì.

Nhưng khiến cho hai người thật sự kinh ngạc đến khó tin chính là, trên thân Linh Lung Thảo đột nhiên xuất hiện một

đốm sáng, đốm sáng này nhanh chóng mở rộng, khuếch tán.

Đôi mắt Hạ Sa tròn to, nghẹn giọng nói:

“Cái này, làm sao có thể?”

Lúc đốm sáng kia đã khuếch tán tới mức bao phủ cả cây Linh Lung Thảo, một bóng người nho nhỏ xuất hiện ở bên trên, cuộn mình lại, giống như đang ngủ say.

“Linh Lung Thảo thế mà lại xuất hiện dấu hiệu trưởng thành vào lúc này, bắt đầu thai nghén sinh mệnh mới.

Tại sao lại như vậy?” Thượng Kiếm đạo nhân cũng khó tin nói.

Vốn bọn họ đều cho là Linh Lung Thảo đã sắp khô héo, vĩnh viễn không có khả năng trưởng thành nữa, thế nhưng Linh Lung Thảo lại vào thời điểm khó khăn nhất mà bắt đầu trưởng thành.

Mang thai sinh mệnh mới.

Bọn họ đều nhìn ra, trưởng thành là bởi vì biến cố đột ngột.

Mà biến cố đột ngột này là do Thiếu gia bọn họ náo loạn ra.

“Là Thiếu gia? Không, không thể nào!” Thượng Kiếm đạo nhân không thể hiểu nổi thốt lên.

Đây đúng là chủ ý của Lục Thủy, nhưng toàn bộ quá trình đều là do bọn họ làm, nếu như có cách làm gì đặc biệt, bọn họ không có khả năng không biết.

Nhưng toàn bộ quá trình không có bất cứ một chỗ kỳ quái nào.

Thế nhưng Linh Lung Thảo lại không hiểu thấu bắt đầu trưởng thành, Tình Thiên Hoa cũng có khả năng tiến thêm một bước.

Cả Xích Kim Hoa dường như cũng càng ngày càng trở nên bất phạm.

—

Dịch: MB

Chương 523: Trùng Hợp Sao

“Trùng hợp sao?” Hạ Sa nhìn Thượng Kiếm đạo nhân, muốn có được đáp án.

Thế nhưng ai có thể nói cho bọn họ đáp án đây?

Nếu như là trùng hợp, vậy cũng quá đúng lúc rồi?

Mà lại còn đạt được hiệu quả đáng sợ như vậy, đơn giản là không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng chính là bởi vì quá mức kinh thiên hãi tục, hai người mới không thể tin nổi đây là do Lục Thủy làm.

Nhưng bất kể như thế nào, bọn họ đều nhận ra bọn họ đã sai, mười phần sai.

Lục Thủy không chỉ không hại những linh dược này, ngược lại còn cho chúng một tương lai hoàn toàn mới.

Vừa rồi Nhị Trương lão hãn là đã nhìn ra rồi?

...

Nhị Trương lão ngồi tại chỗ tiếp tục xử lý linh dược, đối với biến hóa của Xích Kim Hoa, nàng đương nhiên biết.

“Toàn bộ quá trình Lục Thủy chưa từng đụng tay vào, ai có thể tin tưởng đây là bút tích của hắn?”

“Coi như chuyện này chỉ là trùng hợp đi.”

“Nhưng lúc Lục Thủy chọn trái cây, quả thật là tùy ý chọn, tùy ý hái, thế nhưng không có một quả nào có thể ảnh hưởng đến thân thể của hắn, không có một quả nào là có liên quan tới tu vi.

Không có một quả nào là không thể ăn được như một loại trái cây bình thường.”

“Coi như đây cũng là trùng hợp đi.”

“Thế nhưng có quá nhiều chuyện trùng hợp ở cùng một chỗ, thì sẽ không chỉ đơn giản là trùng hợp nữa.”

Nhị Trưởng lão nhẹ giọng tự nói, sau đó không để ý đến chuyện này nữa mà tiếp tục xử lý linh dược của nàng.

Lúc này, một trận gió thổi lên, cơn gió lay động mái tóc Nhị Trưởng lão, một lát sau thì dừng lại.

Tất cả yên tĩnh lại.

--

Mộ Tuyết ngồi trong sân, nàng cũng không biết khi nào thì Lục Thủy trở về.

Đã cả ngày rồi.

“Làm sao lại có cảm giác lúc Lục Thủy chưa thành hôn thì thường xuyên bị phạt nhỉ?” Mộ Tuyết có chút bất đắc dĩ.

Trước kia mặc dù cũng đã được nghe nói, nhưng là chưa từng tự mình trải nghiệm qua.

Hiện tại đã cảm nhận được, hẳn đúng là động một chút là bị Tam Trưởng lão kéo đi phạt.

Còn không thể từ chối.

‘Đi xem một chút xem Lục Thủy đã trở về chưa.’ Mộ Tuyết nghĩ trong lòng.

Nàng quyết định giả bộ đi ngang qua sân nhỏ của Lục Thủy, sau đó lên nhìn xem Lục Thủy có ở đó hay không.

Có thì sẽ giả bộ đến xem hoa.

Không có liền đi xem hoa thật vậy.

Ngay lúc Mộ Tuyết muốn đứng dậy đi ra ngoài, điện thoại di động của nàng đột nhiên kêu lên.

Mộ Tuyết có chút ngạc nhiên, cầm điện thoại lên xem, là dì Đường.

Đối với cuộc gọi của dì Đường, Mộ Tuyết cũng không kinh ngạc, thi thoảng dì Đường cũng sẽ gọi điện thoại cho nàng.

Trước đó, lúc nhận được lần đầu tiên, nàng thật sự đã rất kinh ngạc.

“Dì Đường?” Mộ Tuyết nhận điện thoại.

“Là ta, con bây giờ ở Lục gia à?” Phía bên kia vang lên giọng nói của dì Đường.

Giọng nói của dì Đường cũng không giống như lần đầu tiên gọi điện tới, vừa xấu hổ vừa luống cuống.

Mộ Tuyết lên tiếng, sau đó phía bên kia lại nói:

“Hai ngày nay muốn con trở về một chuyến, không phải chuyện gì khác, là chuyện liên quan tới áo cưới của con.

Cần đến đo kích thước cụ thể, có lẽ sẽ tốn chút thời gian.”

Tương đối mà nói, áo cưới là một công trình lớn, Mộ Tuyết sẽ không đích thân làm, cho nên chỉ có thể nhờ dì Đường và các trưởng bối khác trong tộc hỗ trợ.

“Ngày mai sao?” Mộ Tuyết hỏi một câu.

Chuyện này nàng đương nhiên sẽ không chần chừ.

Làm sớm một chút, nàng cũng an tâm.

Kiếp trước hẳn là cũng đo qua, chỉ là khi đó còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu.

Không quá để ý tới.

Cũng ví dụ như Lục Thủy luôn canh cánh trong lòng dáng vẻ tươi cười của nàng.

Khi đó nàng làm sao để ý cái này.

Lúc đó nàng cảm thấy chỉ là chuyển sang nơi khác tu luyện mà thôi.

Ai biết Lục Thủy đối với nàng tốt như vậy, thương yêu nàng như vậy.

Sau khi xác định thời gian xong, Mộ Tuyết liền cúp điện thoại.

‘Ngày mai phải trở về một chuyến, phải đi nói với Lục Thủy một tiếng.’ Mộ Tuyết thầm nghĩ trong lòng.

Nếu như Lục Thủy có thể đưa nàng về thì càng tốt.

Chỉ là Lục Thủy đang trong thời gian chịu phạt, không biết có thể hay không.

Đương nhiên, cái này cũng không ngăn cản nàng đi tìm Lục Thủy.

...

Lục Thủy đã về tới sân nhỏ.

Chỉ là vừa mới về, Chân Võ liền tìm tới.

“Thiếu gia, có chút chuyện muốn nói với ngài.” Chân Võ mở miệng nói.

Lục Thủy không có cảm giác là chuyện liên quan tới Tiên Đình.

Đám Lạc Phong vẫn còn đang lăn lộn ở địa giới ma tu.

Mà cũng không cảm thấy những người của Tiên Đình này có động thái gì.

Đương nhiên, những người này gây sự quá thường xuyên, hấn cũng không thừa hơi đi chú ý đến, bởi vì gần đây hấn còn phải bồi Mộ Tuyết bề bộn nhiều việc.

Quả nhiên, nữ nhân mới là chương ngại vật ảnh hưởng hấn đại triển quyền cước.

Chỉ là tảng đá này có chút hung.

“Chuyện gì?” Lục Thủy hỏi.

“Kiếm Nhất Phong phát thư mời tới, Tam Trưởng lão bảo để Thiếu gia đi, ngày mai xuất phát đi Kiếm Nhất Phong.” Chân Võ mở miệng nói.

“Đi Kiếm Nhất Phong?” Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Đề hấn đi Kiếm Nhất Phong làm gì?

Mà Kiếm Nhất Phong sao lại đột nhiên phát thư mời?

Lục gia ngoại trừ tên thiếu gia phế vật là hấn này cũng không có người nào khác, mà hấn lại không đáng để Kiếm Nhất Phong phát thư mời tới mà?

Kiếm Nhất Phong thế nhưng là thế lực đỉnh cấp, cũng không phải quá để ý tới Lục gia.

Ngoại trừ một vài tồn tại đỉnh cấp.

‘Cũng có khả năng là vì chuyện Trùng Cốc lần trước.’ Lục Thủy thầm nghĩ trong lòng.

“Đúng vậy, Kiếm Nhất Phong phát thư mời tới, chủ yếu là muốn mời những người đã từng tiến vào kiếm đạo vô thượng.

Chuyện Thiệu gia đi quần đảo Mê Vụ, Kiếm Nhất Phong có biết, cho nên mới phát thư mời tới.” Chân Võ giải thích.

Lục Thủy gật đầu, khi đó Trùng Cốc tìm đường chết, chuyện Thiệu gia Lục gia ở bên trong kiếm đạo vô thượng đã có không ít người nhìn thấy, đây cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Lùi 100 bước mà nói, kể cả Kiếm Nhất Phong không biết, nhưng chỉ cần biết hắn có đi qua quần đảo Mê Vụ, đại khái cũng sẽ gửi thư mời tới.

“Mục đích là gì?” Lục Thủy hỏi.

Mời cũng phải có lý do, nếu không chẳng lẽ cứ mời là những người khác đều phải đến?

Kiếm Nhất Phong cũng không phách lối đến mức đó.

Trừ khi tu kiếm tu đến hổng đầu óc.

“Nghe nói là vì kiếm đạo vô thượng, bọn hắn muốn để người tiếp xúc với kiếm đạo vô thượng cố gắng đưa ra những hiểu biết của mình khi ở trong đó.

Sau đó phục chế kiếm đạo vô thượng.

Muốn đúc kiếm cho lão tổ không biết của bọn họ.

Nói là chỉ cần có chỗ giúp đỡ thôi, Kiếm Nhất Phong tuyệt đối sẽ không bạc đãi những người cần trợ giúp.” Chân Võ nói.

Lục Thủy bất đắc dĩ, hắn cần trợ giúp à?

Thứ Kiếm Nhất Phong có thể cho hắn, Lục gia tuyệt đối không thiếu.

Kể cả Kiếm Đạo cũng vậy, kiếm đạo vô thượng đương thời không phải đang ở ngay tại Lục gia à.

Cự kiếm đạo vô thượng cũng ở Lục gia.

Ặc, bị Đông Phương Tra Tra bắt cóc.

—

Dịch: MB

Chương 524: Hôn Sự Của Kiều Càn

“Ngày mai xuất phát?” Lục Thủy hỏi.

“Tam Trưởng lão nói như vậy.” Chân Võ đáp.

Mặc dù không biết Tam Trưởng lão nghĩ thế nào, thế nhưng Lục Thủy cũng không thể từ chối, hẳn cảm giác một kiếp này Tam Trưởng lão chính là muốn đá hắn ra ngoài mỗi ngày.

Đây là muốn trong vòng nửa năm để hắn đi tất cả các nơi một lần sao?

Nửa năm sau hắn sẽ có gia đình rồi, không thể tùy tiện đi ra ngoài nữa.

Hơn nữa, khi đó nhiệm vụ chủ yếu của hắn sẽ là khiến cho Mộ Tuyết mang thai, cũng sẽ không ai để hắn ra ngoài nữa.

Sau đó Lục Thủy liền để Chân Võ rời đi, Chân Võ vừa mới đi tới cửa viện, Mộ Tuyết liền tới.

“Thiếu nữ này.” Chân Võ lập tức tránh sang một bên, để Mộ Tuyết đi vào.

Mộ Tuyết gật đầu, đi vào trong sân nhỏ của Lục Thủy.

Vừa đi vào liền nhìn thấy Lục Thủy đang ngồi trong đình.

“Không quấy rầy Lục Thiếu gia chứ?” Giọng nói của Mộ Tuyết rất nhẹ, cũng rất chậm rãi.

Có, người quấy rầy ta mạnh lên. Lục Thủy thầm trả lời trong lòng.

Nhưng hắn không có ý định nói ra miệng, mà đứng dậy đi về phía Mộ Tuyết, tò mò hỏi:

“Mộ Tiểu thư lại tới chăm sóc hoa sao?”

Trên lý thuyết, ban ngày Mộ Tuyết hẳn là đã làm xong rồi mới đứng, coi như lấy cớ cũng dùng không tốt lắm.

Mộ Tuyết lắc đầu, mở miệng nói:

“Mai ta cần phải về Mộ gia một chuyến, muốn tới đây nói với Lục Thiếu gia một tiếng.

Đại khái phải mất mấy ngày.

Di Đường bảo ta trở về chuẩn bị vài thứ.”

Mộ Tuyệt không nói là về để đo áo cưới.

Con gái nha, dù sao cũng sẽ ngượng ngùng.

“Ngày mai đi luôn?” Lục Thủy có chút bất ngờ.

“Rất gấp sao?”

“Có chút sốt ruột, không thích hợp sao?” Mộ Tuyệt hỏi.

Nàng thấy Lục Thủy nhìn có chút khó xử.

“Vừa rồi Chân Võ đến nói với ta rằng Tam Trưởng lão bảo ta ngày mai đi một chuyến tới Kiếm Nhất Phong, cho nên ta đại khái chỉ có thể đưa Mộ Tiểu thư về Mộ gia, làm xong chuyện mới có thể sang đón Mộ Tiểu thư được.” Lục Thủy giải thích.

Mộ Tuyệt nghe xong cũng không cảm thấy không vui chút nào, ngược lại còn có chút vui vẻ, ý tứ của Lục Thủy rất rõ ràng, hẳn là định đi cùng mình sang Mộ gia, sau đó lại cùng mình trở về.

Thế nhưng giờ hẳn có việc trong người, không thể chờ ở Mộ gia được.

“Lục Thiếu gia phải đi tới Kiếm Nhất Phong?” Mộ Tuyệt hỏi.

Lục Thủy gật đầu, thuận tiện giải thích:

“Là bởi vì chuyện ở quần đảo Mê Vụ, vì một vài nhân vật lớn đi.”

Mộ Tuyệt không hề để ý tới mục đích của Kiếm Nhất Phong, chỉ có chút hiếu kỳ nói:

“Nghe nói Kiếm Nhất Phong có rất nhiều tiên tử kiếm tu, các nàng bình thường đều đặt hết tình cảm lên trên thân kiếm, tích cách có hơi cực đoan, tương đối nguy hiểm.

Lúc Lục Thiếu gia đi nhớ cảnh giác một chút.”

“Mộ Tiêu thư biết thật nhiều.”

Lục Thủy phát hiện câu nói này Mộ Tuyết chưa từng nói qua ở kiếp trước.

Ghi lại.

Nhưng mà hắn cũng không quá để ý nội dung, có thể chỉ là một thông tin vô dụng.

Cái này không có gì đáng để ý, thứ hắn để ý bây giờ chính là chuyện ngày mai.

Ngày mai cần phải đưa Mộ Tuyết trở về, hắn là sẽ chậm thời gian một chút.

Hơn nữa cũng không biết phải ở lại Kiếm Nhất Phong bao lâu, khó mà nói có thể khiến Mộ Tuyết phải đợi lâu hay không.

“Lục Thiếu gia đã ăn cơm chưa? Nếu như chưa, ta có thể làm một chút cho Lục Thiếu gia.” Mộ Tuyết nói.

Nghe được câu này, Lục Thủy lập tức nói:

“Mộ Tiêu thư có cơm ăn sao? Nếu như không có, ta sẽ không ăn đâu.”

Mộ Tuyết: “...”

Lần trước thật sự là ngoài ý muốn.

Sao cứ nhớ mãi thế.

...

Ngày hôm sau, Lục Thủy và Mộ Tuyết đến tìm Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm, chủ yếu là đến để chào tạm biệt.

Đông Phương Lê m đương nhiên lại dặn dò một hồi, thuận tiện sửa sang lại quần áo của Lục Thủy và Mộ Tuyết.

Lục Thủy không nói câu nào, hắn nhìn cha hắn một chút, phát hiện cha hắn đã chuẩn bị mở miệng giáo dục hắn bất cứ lúc nào.

Hắn đã học cách trở nên thông minh hơn, sẽ không cho cha hắn cơ hội.

Về lời nói của mẹ hắn, hắn gật đầu “vâng” là được.

Mộ Tuyết ngược lại rất nghiêm túc lắng nghe.

Chờ Lục Thủy và Mộ Tuyết rời đi xong, Đông Phương Lê Âm mới quay về phía chồng mình, nói:

“Có phải con trai lại gạt ta hay không?”

“Nàng phát hiện?” Lục Cổ nói.

Đông Phương Lê Âm: “...”

--

Kiều gia.

Kiều Càn trốn trong chỗ ở của mình, không hề có dự định đi ra ngoài.

Chỗ ở của hắn ngược lại không bị đổi đi, mặc dù đã trở thành phế vật, nhưng chỗ ở của hắn cũng không hề giống một nơi tu luyện tốt trong tông môn, cho nên hắn không đến mức bị đuổi đi.

Đương nhiên, nếu như bị đuổi đi, hắn có lẽ còn vui vẻ hơn.

Bởi vì như vậy sẽ khiến cho cảm giác tồn tại của hắn hoàn toàn biến mất.

Bây giờ ở nơi này, khó tránh khỏi sẽ có người nhớ tới hắn.

Biết đâu lại rước phiền phức lên người hắn thì sao.

Hôm nay Kiêu Càn vẫn ngồi ở trong phòng, giống như trước không có bất kỳ kẻ nào tới quấy rầy hắn.

Hắn cũng không cần ra ngoài làm việc.

Phế vật ra ngoài, có đôi khi rất khiến gia tộc mất mặt.

Chỉ là khiến Kiêu Càn ngoài ý muốn chính là, cửa phòng hắn hôm nay đột nhiên bị gõ.

Cốc cốc!

Kiều Càn nhíu mày, ai lại tới tìm hắn?

“Là mẹ.” Lúc Kiêu Càn còn đang đoán đong đoán tây, một giọng nói từ bên ngoài đã vang lên, là giọng của phụ nữ.

Trong mắt Kiều Càn hiện lên một tia xấu hổ, lập tức nói:

“Tới đây.”

Cửa vừa mở ra, Kiều Càn liền nhìn thấy một người phụ nữ sắc mặt có chút tái nhợt.

Chính là mẹ ruột của hắn, Kiều Ngọc.

“Mẹ, sao người lại tới đây?” Kiều Càn nhìn mẹ mình, tươi cười nói.

“Con không đến thăm mẹ, mẹ cũng chỉ có thể chạy sang đây xem con.” Nói rồi, Kiều Ngọc liền đi vào trong phòng Kiều Càn, nòng nhìn bốn phía một chút, phát hiện phòng của Kiều Càn có chút tốt, nhưng nàng cũng không để ý quá nhiều, tìm một chỗ ngồi xuống, nói:

“Càn nhi, gần đây con đang sợ cái gì sao?”

“Không có, mẹ quá lo lắng rồi, con thì sợ cái gì, bọn họ cũng chỉ dám nói xấu sau lưng mà thôi.” Kiều Càn có chút “cậy mạnh” nói.

Kiều Ngọc không đi so đo cái này, chỉ nói:

“Hôm nay mẹ đến là muốn nói cho con một chuyện.”

Kiều Càn có chút bất ngờ, hắn không có cách nào xác định được mẹ hắn sẽ nói cái gì.

Nhưng hắn vẫn mỉm cười, nói:

“Mẹ nói đi.”

Kiều Ngọc nhìn Kiều Càn thật sâu một cái, nói ra:

“Cha con có tìm cho con một mối hôn sự.”

Nghe được câu này, Kiều Càn ngây ngẩn cả người, lần này hắn thật sự ngây ngẩn cả người.

Cưới, hôn sự?

Đây là chuyện hắn dù thế nào cũng chưa từng nghĩ tới.

Nhưng rất nhanh hắn liền nhớ tới Lục Thủy.

‘Ừm, ngay cả Lục Thiếu gia cũng không tránh được chuyện này, có một số việc chính là phải chấp nhận, chấp nhận.’ Kiều Càn thầm nói trong lòng.

“Ở trong tu chân giới mà nói, đôi phương cũng coi như là một gia tộc lớn.” Kiều Ngọc lại bổ sung một câu.

Nghe được câu này, Kiều Càn cúi đầu.

Câu này đã nói ra, người gả cho hắn kia không phải có vấn đề, thì cũng chính là giống như hắn, một phế vật vô dụng.

Bởi vì gia đình hai nhà ngang nhau, hắn lại là phế vật, cho nên đôi phương không thể nào là kiều nữ.

Bọn hắn chỉ là vật phẩm thông gia.

Kiều Ngọc thấy Kiều Càn trầm mặc không nói, hơi thở dài trong lòng, sau đó nói:

“Như vậy cuộc sống của người ở Kiều gia sẽ tốt hơn rất nhiều.”

Kiều Càn hiểu rõ, hắn cũng hiểu rằng nếu như hắn không phải phế vật, vậy hôn sự lần này cũng sẽ không tới phiên hắn.

Kiều Càn cúi đầu, vò vò tay áo trống rỗng, có chút ghen giọng nói:

“Con, nghe theo mẹ.”

Hắn chỉ là muốn duy trì cảm giác tồn tại thấp, muốn giúp chính mình sống sót.

Lục Thủy mạnh như vậy, đáng sợ như vậy còn làm thế, hắn thì tính là gì?

Lục Thủy không hiển thánh, hắn tuyệt đối sẽ không ra mặt.

—

Dịch: MB

Chương 525: Đi Kiếm Nhất Phong

“Chờ làm xong chuyện bên Kiếm Nhất Phong, ta lại đến đón Mộ Tiểu thư.” Ở nhà ga, Lục Thủy nói với Mộ Tuyết.

Bây giờ hai người đã tới Mộ gia, việc xây dựng lại nhà ga Mộ gia đã hoàn thành xong.

“Lục Thiếu gia đi đường cẩn thận.” Mộ Tuyết nhẹ nhàng nói với Lục Thủy.

“Ừm.” Lục Thủy đáp một tiếng, sau đó đi lên xe lửa, hẳn muốn tiếp tục đi về Kiếm Nhất Phong.

Khoảng cách cũng không gần, đại khái phải hôm sau mới có thể đến.

Đến Mộ gia đã mất hơn một ngày, đi Kiếm Nhất Phong lại phải mất hơn một ngày nữa.

Ngồi xe mãi rất hao tâm tốn sức.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy lên xe lửa, sau đó lại nhìn xe lửa đi ra khỏi nhà ga.

Lục Thủy rời đi, nàng mới xoay người đi ra nhà ga, thuận tiện nói một câu:

“Trở về thôi.”

Đình Lương đương nhiên là đi theo sau Mộ Tuyết.

Tiểu thư đã thay đổi rồi, trước kia luôn là vẻ mặt không biểu tình, luôn luôn bình tĩnh.

Bây giờ chỉ cần có Lục Thiếu gia ở đó, vẻ mặt Tiểu thư luôn sẽ ần ần như đang cười.

Nàng có thể nhìn ra rõ ràng, Đại Tiểu thư nhà nàng rất thích Lục Thiếu gia.

Đây là chuyện tốt.

Dù sao Tiểu thư cũng sắp gả cho Lục Thiếu gia, hai người đã sắp thành vợ chồng.

Ở Lục gia so với lúc ở Mộ gia cũng tốt hơn nhiều.

Bên Lục gia thật sự rất thoải mái.

...

Không bao lâu sau, Mộ Tuyết đã đi tới chỗ ở của dì Đường.

Dì Đường lúc đầu muốn ra đón nàng, nhưng Mộ Tuyết lại cứ bảo không cần, dù sao Mộ Tuyết còn muốn ở lại nhà ga đưa tiễn Lục Thủy.

Đề dì Đường đến cũng không tốt.

“Lục Thiệu gia không đi cùng sao?” Dì Đường hiếu kỳ hỏi một câu.

Mộ Tuyết lắc đầu, mở miệng giải thích:

“Hắn phải đi Kiếm Nhất Phong, sau mới có thể tới.”

“Con thích Lục Thiệu gia?” Dì Đường nhìn Mộ Tuyết, thử hỏi.

Mộ Tuyết hơi sững sốt, cảm thấy hơi khó chịu.

Nàng theo bản năng muốn lắc đầu, nhưng cuối cùng lại không có lắc.

Nàng thích Lục Thủy.

Dì Đường thấy Mộ Tuyết như vậy, bèn chuyển đề tài, nói:

“Đi thôi, trước xem vải vóc chuẩn bị cho con.”

Mộ Tuyết gật đầu, không nói gì, theo dì Đường đi xem vải vóc.

Lần này, nàng muốn cười với Lục Thủy.

--

Lục Thủy đang ngồi trên xe lửa xem sách..

Hắn cảm thấy ngày mai là có thể tấn thẳng 4.5, nếu như thuận lợi, lúc trở lại Lục gia là đã gần tới 4.6.

Cách ngũ giai chỉ còn một chút nữa thôi.

Như vậy, có nên độ kiếp chúc mừng một chút không đây?

Cái này không vội.

“Chuyện Kiếm Nhất Phong bên kia lúc nào thì bắt đầu?”
Lục Thủy hỏi.

“Trên lý thuyết thì là hôm nay, nhưng cũng không có hạn chế thời gian, bọn họ cũng không có ý định đợi tới khi tất cả mọi người tới đông đủ rồi mới bắt đầu phục chế kiếm đạo vô thượng.” Chân Võ nói.

Lục Thủy gật đầu, người của Kiếm Nhất Phong muốn phục chế kiếm đạo vô thượng hoàn chỉnh, đây là chuyện không thể nào.

Nhưng chỉ cần tìm đủ nhiều người, chút hình thức ban đầu hẳn là có thể.

Đương nhiên, trong đó quan trọng nhất chính là Kiếm Khởi.

Nếu như có thể có cả đóa Nhục Thực Hoa kia, vậy thì càng tốt.

Nhưng Nhục Thực Hoa không có linh trí, có thể đạt được cảm ngộ Kiếm Đạo từ trên người nó hay không, chỉ có thể nhờ vào vận khí.

Thấy Lục Thủy không nói gì, Chân Võ lại mở miệng nói:

“Hôm qua Lạc Phong gửi tin tới, nói là có người ở trong núi lớn nghe thấy âm thanh của phật.

Cụ thể là ngọn núi nào thì không rõ.”

“Có biết tình huống cụ thể không?” Lục Thủy hỏi.

“Có người nói thấy được một vị đức phật sùng sững trên không trung, giống như là cửa lớn của phật quốc mở ra, nhưng Lạc Phong nói hẳn cảm thấy cái này không thể tin.” Chân Võ nói.

Lục Thủy gật đầu.

Đức phật sùng sững trong không trung cũng không phải chuyện hiếm lạ gì.

Hơn nữa vào thời kỳ Viễn Cổ, Tiên Đình rách nát biến thành phế tích, phật quốc sụp đổ hóa thành hư vô, thần điện vỡ vụn không còn Thần Linh.

Cho nên chuyện cửa lớn phật quốc là không thể tin.

“Nhìn lại xem Tiên Đình và Thần Chúng đâu?” Lục Thủy mở miệng nói.

“Thần Điện Quang Minh náo động hẳn lên, bên Thần Điện Thái Dương nghe nói có xuất hiện ứng cử viên cho vị trí Thái Dương Thần, hai ngày nay bên phù tu cũng đang chuẩn bị lấy cái gì đó, nhưng cụ thể thì không rõ.” Chân Võ nói.

Lục Thủy nhất thời không nói gì.

Hai ngày trước một chút tin tức cũng không có, mới qua hai ngày một đêm mà chỗ nào cũng sinh động hẳn lên rồi.

Hẹn nhau cùng ngoi lên à?

“Tiếp tục chú ý.” Chuyện Lục Thủy có thể làm bây giờ chính là chú ý, bọn họ không ở cùng một khu vực, nếu không thực sự cần thiết thì hẳn cũng không có ý định đi tìm tới làm gì.

Chứ đừng nói là hiện tại còn không xác định rõ những người này ở đây làm gì.

Chỉ có thể quan sát.

Không còn chuyện gì nữa, Lục Thủy liền bắt đầu xem Thiên Địa Trận Văn.

Có Mộ Tuyết ở đó, hẳn cũng không dám lấy quyển sách này ra xem.

Đã mấy ngày rồi, cuối cùng cũng có thể xem Thiên Địa Trận Văn.

--

Kiểm Nhất Phong.

“Hương Dụ, ngươi nói xem Hiều Hiều muội muội vì sao lại không đi cùng ta? Cứ nhất định phải đi một mình?” Trên đường, Đông Phương Trà Trà tò mò hỏi.

Đến Kiếm Nhất Phong có Đông Phương Trà Trà và Đông Phương Hiểu Hiểu.

Đông Phương Trà Trà là mặt bài, Đông Phương Hiểu Hiểu lại là người quan trọng.

Bởi vì Đông Phương Hiểu Hiểu chính là người tiên vào kiếm đạo vô thượng.

Hơn nữa còn lên hai tầng.

Đã rất lợi hại.

“Bởi vì Trà Trà Tiểu thư quá lợi hại.” Hương Dụ đáp.

Nghe thấy lời này của Hương Dụ, Đông Phương Trà Trà cực kỳ vui vẻ.

Điều này nói rõ nàng lại tiến thêm một bước trên con đường trở nên mạnh hơn.

Chờ nàng mạnh lên rồi, liền có thể muốn làm gì thì làm.

Không cần nghe lời của bất kỳ ai nữa.

Đến lúc đó, nàng nói gì cũng là đúng.

Lời Hương Dụ nói đều là sai.

Àm!

Đột nhiên, một tiếng nổ mạnh truyền tới.

Hương Dụ lập tức kéo Trà Trà ra sau lưng bảo vệ, cảnh giác nhìn về phía trước,

Nơi này là Kiếm Nhất Phong, vậy mà còn có người dám ở chỗ này làm loạn, nhìn thế nào cũng thấy không an toàn.

Trà Trà cũng nhìn chăm chăm phía trước, có điều nàng còn vươn tay lên đầu nắm một cái, Đậu Nha bị nàng kéo xuống, giấu ở trong tay áo.

Đậu Nha giòn như vậy, bị quăng một cái thì nát hết mất.

Àm!!

Lần này, dư âm của vụ nổ trực tiếp đánh tới.

Nhưng đến cách Hương Dụ không bao xa liền trực tiếp biến mất.

Ặc, có chút yếu.

Hương Dụ cau mày, nếu như cảm giác của nàng không sai, thì chỉ là hai tam giai tranh đấu, hơn nữa còn không mạnh lắm.

“Hương Dụ, có phải là không mạnh lắm hay không?” Đông Phương Trà Trà tò mò hỏi.

“Trà Trà Tiểu thư, ở tu chân giới không có chỗ nào là an toàn, mặc dù thực lực đối phương biểu hiện ra có vẻ như là chỉ mới lên tam giai không bao lâu, nhưng tuyệt đối không được khinh thường bọn họ.

Khinh thường có khả năng sẽ phải trả giá đắt.” Hương Dụ nghiêm mặt nói.

—

Dịch: MB

Chương 526: Sau Khi Tốt Nghiệp Đại Học Nên Làm Gì 1

“Ừm.” Đông Phương Trà Trà nghiêm túc gật đầu.

Có vẻ giống như chị dâu nàng vậy, nhìn không mạnh bằng nàng.

Đánh nhau liền, liền... Chết máy. Không tưởng tượng ra được.

Còn có biểu đệ Lục Thủy, rõ ràng yếu hơn nàng nhiều như vậy, nhưng lần nào cũng đánh lén được nàng, làm hại nàng lúc nào cũng bị đánh.

Cho nên Đông Phương Trà Trà cảm thấy Hương Dụ nói rất có lý.

Hương Dụ nói rất đúng.

Đúng lúc này, một đạo kiếm quang lóe lên.

Kiểm ý cường đại từ trời cao hạ xuống, giống như muốn chém sạch toàn bộ trở ngại.

Cảm nhận được kiếm ý này, chân mày Hương Dụ lập tức cau lại, lại tới một người, người này không giống với người trước đó.

‘Tu vi khoảng 3.7, không khác lắm so với ta, nhưng không biết vì sao lại có cảm giác mình hoàn toàn không phải là đối thủ của đối phương.’ Hương Dụ giật mình trong lòng.

Kiểm ý thật cường đại.

Nàng che chở cho Đông Phương Trà Trà đằng sau, bắt đầu lùi lại, nếu như người này xuất thủ với các nàng, nàng chỉ có thể để Trà Trà Tiểu thư trốn đi trước.

“Nơi này còn có hai người.” Đột nhiên, một âm thanh vang lên từ bên cạnh.

Đông Phương Trà Trà và Hương Dụ lập tức quay đầu lại nhìn.

Có hai người tới, một nam một nữ.

Nữ là nhị giai, trong tay cầm trường đao, nam là tam giai, hai tay không có gì.

“Không cần khẩn trương, chúng ta chỉ đến để xử lý chút xung đột nhỏ.” Sơ Vũ nói.

Đúng vậy, người tới chính là Sơ Vũ và Kiếm Lạc.

Mà người ra tay ngăn cản xung đột, đương nhiên là người mạnh nhất, Kiếm Khởi.

Nhiều người, gần bên này liền có chút loạn.

Bên trong Kiếm Nhất Phong, ngược lại không có ai dám làm loạn.

Xác định thân phận của bọn Kiếm Lạc xong, Hương Dụ liền nhẹ nhàng thở ra, sau đó yên lặng đứng một bên.

“Các người đều là người của Kiếm Nhất Phong?” Đông Phương Trà Trà hiếu kỳ hỏi một câu.

Đương nhiên, nàng vẫn sẽ duy trì cảnh giác.

Đây là Hương Dụ dạy.

Bây giờ nàng vẫn phải nghe lời.

“Nàng là, còn ta không phải.

Ta là người của Bách Hoa Cốc, đây là Kiếm Lạc của Kiếm Nhất Phong.” Sơ Vũ đơn giản giới thiệu một câu.

“Đông Phương Trà Trà?” Kiếm Lạc nhìn Đông Phương Trà Trà, mở miệng hỏi.

“Ngươi biết ta?” Đông Phương Trà Trà có chút ngoài ý muốn.

Trên thực tế, nàng có biết Kiếm Lạc, Kiếm Lạc thế nhưng là thiên chi kiêu nữ nổi danh, rất nhiều người đều hâm mộ nàng ta, ngoài ra còn có Đạo Tông Vũ Niết kia.

Loại danh nhân như này lại biết mình, Đông Phương Trà Trà cảm thấy mình có thể nói lại chuyện này với Hiểu Hiểu muội muội.

Kiểm Lạc gật đầu, thật ra lúc Đông Phương Trà Trà ở Thiên Trì Hà đã làm ra náo động lớn.

Nàng đương nhiên là biết.

Nhưng nàng cảm thấy mình vẫn mạnh hơn Đông Phương Trà Trà một chút, ở tất cả các phương diện đều mạnh hơn một chút, sau đó, Kiểm Lạc đột nhiên liếc mắt nhìn vào trước ngực Đông Phương Trà Trà.

Cái này thì Trà Trà mạnh hơn nhiều.

Đương nhiên, ở tu chân giới vẫn là dùng tu vi để nói chuyện.

Tu vi của nàng cũng mạnh hơn Đông Phương Trà Trà rất nhiều, nhất là gần đây, tốc độ tăng nhanh vô cùng.

Sau đó, Kiểm Lạc thử nhìn tu vi của Đông Phương Trà Trà.

Vừa xem liền ngây cả người.

‘Tam, tam giai?’ Kiểm Lạc có chút khó có thể tin.

Lập tức mở miệng nói:

“Ngươi tam giai rồi?”

Nghe thấy Kiểm Lạc nói, Sơ Vũ cũng mới chú ý tới việc Đông Phương Trà Trà thế mà đã tam giai.

Nhưng mà tam giai thì cũng có cái gì kỳ quái đâu?

Hắn mặc dù tương đối trạch, nhưng gần đây ở chung với bọn Kiểm Khởi Kiểm Lạc tương đối thường xuyên, đương nhiên cũng sẽ nghe được một chút về một vài thiên chi kiêu tử tương đối kinh người.

Thế nhưng trong những người này không hề có người nào tên Đông Phương Trà Trà.

Đông Phương Trà Trà gật đầu:

“Tam giai rất lâu rồi.”

Hương Dụ ở bên cạnh nhú mày, không nghĩ tới vừa đến đã gặp được người biết Tiểu thư của nàng.

Dưới tình huống bình thường, chỉ cần không ai biết tuổi của Trà Trà Tiểu thư, thì tu vi tam giai cũng không có cái gì.

Nhưng mà vấn đề hửn là cũng không lớn.

Trà Trà Tiểu thư quả thật là xưa đâu bằng nay.

Nhưng nàng thật sự không rõ vì sao Trà Trà Tiểu thư lúc nào cũng bị Lục Thiểu gia đánh.

Nghe thấy lời Đông Phương Trà Trà nói, Kiếm Lạc trầm mặc.

Nếu như nàng nhớ không lầm, Đông Phương Trà Trà hửn là mới khoảng 18 tuổi?

Không khác lắm so với nàng.

Mới từng này tuổi đã lên tam giai, Đạo Tông Vũ Niết cũng chưa đến mức như vậy.

Toàn bộ tu chân giới, người mạnh nhất cùng tuổi, hửn là vị này.

‘Hóa ra trong lúc không để ý, vị trí thiên kiêu đã sớm đổi chủ rồi.’ Kiếm Lạc hơi xúc động nghĩ.

Đương nhiên, nàng chỉ là cảm khái một chút, ừm, còn có chút chấn kinh.

Sơ Vũ không để ý chút nào đến chuyện tu vi, hửn nhìn Đông Phương Trà Trà với con mắt hiếu kỳ, nói:

“Con mắt của người có phải là có ẩn giấu sức mạnh cường đại hay không?”

“Làm sao người biết?” Đông Phương Trà Trà có chút bất ngờ.

Ngay cả Hương Dụ bên cạnh cũng bất ngờ.

Nàng có chút khẩn trương.

Chuyện tu vi bị biết thì không có gì, nhưng con mắt của Tiểu thư một khi bị nhận ra, vậy sẽ nguy hiểm.

Nàng biết, con mắt kia của Trà Trà Tiểu thư là bảo vật khó có được trên cả thế gian này.

Đủ để khiến cho những nhân vật lớn phải mơ ước.

Sơ Vũ thử phán đoán:

“Con mắt của ngươi màu gì?

Màu lam hay màu vàng?

Ta đoán hẳn là màu vàng.”

“Làm sao ngươi biết?” Đông Phương Trà Trà lại kinh ngạc.

“Trà Trà Tiểu thư.” Hương Dụ lập tức gọi một tiếng.

Cái này rất nguy hiểm.

Nhưng nàng cũng không hiểu người trước mắt này làm thế nào mà có thể biết được màu mắt của Tiểu thư.

Nghe thấy lời Đông Phương Trà Trà nói, Sơ Vũ lập tức nói ra suy đoán:

“Tà Vương Chân Nhân, đúng không?”

“A? Một biểu đệ của ta cũng nói là như vậy.” Đông Phương Trà Trà hơi sững sốt.

Hương Dụ trực tiếp bó tay rồi.

Nàng thật ra đã đặc biệt đi tra qua về con mắt này.

Cuối cùng chỉ có thể nói, Lục Thiếu gia chính là đang nói đùa. Nói cách khác, người này thật ra làm cảm thấy Trà Trà Tiểu thư nhà nàng chính là thiếu nữ chuunibyounên mới nói vậy?

Thua thiệt nàng khẩn trương cả nửa ngày.

Nhưng nàng cũng không dám buông lỏng cảnh giác.

“Đây là con mắt gì?” Kiếm Lạc hiếu kỳ hỏi.

“Lát nữa ta sẽ phổ cập khoa học cho ngươi.” Nói xong, Sơ Vũ lại tò mò hỏi.

“Biểu đệ của ngươi là ai? Có thể giới thiệu cho ta biết một chút hay không?”

Ta cảm thấy ta và hấn khẳng định có tiếng nói chung.”

“Đừng đến lúc đó gặp phải yêu nghiệt, đầu cũng không ngẩng lên nổi, mắt mặt xấu hổ.” Kiếm Lạc ở bên cạnh khinh thường nói.

Sơ Vũ đối với lời nói của Kiếm Lạc, đã trở thành miễn dịch.

Có loại phụ nữ nào hấn chưa từng gặp qua?

Nhưng hấn cảm thấy thiên phú của hấn còn có thể, trước mắt chính là thuộc nhóm người lợi hại nhất trong số người cùng thế hệ ở Bách Hoa Cốc.

—

Dịch: MB

Chương 527: Sau Khi Tốt Nghiệp Đại Học Nên Làm Gì 2

Kiểm Lạc liếc nhìn Sơ Vũ, sau đó truyền âm cho hắn:

“Đông Phương Trà Trà khoảng 18 tuổi.”

18 tuổi thì sao?

A!

18 tuổi!?

‘Mẹ nó!’ Sơ Vũ suyt chút nữa thì trực tiếp kêu lên, hắn lập tức nhìn về phía Kiểm Lạc, truyền âm lại:

‘Người không gạt ta đây chứ? Cô bé trước mắt này thật ra lại là một yêu nghiệt?’

Kiểm Lạc không muốn trả lời, tin hay không thì tùy.

Viết tiểu thuyết chính là có bệnh.

‘Kể cả Đông Phương Trà Trà là yêu nghiệt, nhưng không có nghĩa biểu đệ của nàng cũng là yêu nghiệt, ta cảm thấy bọn ta hắn là vẫn sẽ có tiếng nói chung.’ Sơ Vũ cẩn thận suy nghĩ một chút, đưa ra kết luận.

Dù sao thì là anh em ruột cũng không có nghĩa thiên phú sẽ như nhau.

Ví dụ như Kiểm Khởi và Kiểm Lạc.

Kiểm Lạc mặc dù lợi hại, nhưng so với Kiểm Khởi vẫn kém hơn rất nhiều.

Lúc này, đột nhiên Đông Phương Trà Trà giơ tay lên, nói:

“Các người đã nói chuyện xong chưa?”

Sơ Vũ: “...”

Yêu nghiệt thật là đáng sợ, bọn hắn truyền âm mà cũng biết.

Đông Phương Trà Trà chỉ là cảm thấy hai người kia nhìn nhau như vậy, hẳn là đang nói chuyện.

Rời nhà ra ngoài thì phải chuẩn bị tốt lễ phép cơ bản, không nên cho người ta thêm phiền phức, không nên ảnh hưởng đến người khác.

Điều này nàng vẫn luôn nhớ kỹ.

Sau khi có được khẳng định của Sơ Vũ, Đông Phương Trà Trà mới nói:

“Một ngày nữa bọn họ tới, ta liền giới thiệu với các người.”

Nàng đương nhiên biết biểu đệ Lục Thủy cũng tới.

Chị dâu nói cho nàng biết.

Sơ Vũ và Kiếm Lạc có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới biểu đệ của đối phương thế mà cũng tới.

Có điều đến lúc đó nhìn một chút cũng không có gì.

Trò chuyện vui vẻ, nhớ đâu còn có thể có chút linh cảm.

Đúng, gần đây Sơ Vũ lại kẹt vấn, đi lấy tài liệu mặc dù có chút linh cảm, nhưng không duy trì được bao lâu.

Nếu không thì hẳn đi tản bộ cùng với Kiếm Lạc Kiếm Khởi ở chỗ này làm gì.

Không bằng về sớm thức đêm gõ chữ.

Mà mười ngày tới là sắp khai giảng, hẳn còn phải đọc sách.

Rất bận bịu.

Mùa tốt nghiệp, đọc xong hẳn lại phải đi học đại học năm 1.

--

Giữa trưa ngày hôm sau, Lục Thủy vẫn còn ngồi trên xe lửa.

Nhưng cũng chỉ còn cách Kiếm Nhất Phong một trạm sau cùng.

Lục Thủy nhìn ra ngoài cửa sổ, khép sách lại.

Xe lửa bây giờ đang ở trên bầu trời, trong rừng cây phía dưới có hung thú cường đại, nếu như trên mặt đất có phát ra bất kỳ âm thanh, hoặc là động tĩnh gì đều dễ dàng kinh động hung thú.

Cho nên chỉ có thể đi đường không.

“4.5, mấy ngày nữa là có thể lên 4.6, cách ngũ giai còn có hơn 10 ngày.”

Lục Thủy có chút chờ mong lên ngũ giai, bởi vì chỉ có lên ngũ giai rồi, hẳn mới có thể biết muốn tấn thăng lục giai phải mất bao nhiêu thời gian.

Tình huống ở kiếp trước không thể tham khảo được.

Chỉ có đạt đến cảnh giới thì mới có thể biết được tình huống đằng sau.

“Cũng may không cần chờ quá lâu.” Lục Thủy thầm nói.

Lục Thủy nhìn ra ngoài một hồi, phát hiện phía nơi xa xuất hiện một ngọn núi lớn, ngọn núi này đứng sừng sững ở đó, nhìn giống như một thanh kiếm sắc.

“Kiếm Nhất Phong?”

Nhìn thấy ngọn núi này, trong lòng Lục Thủy xuất hiện một nghi vấn nho nhỏ.

Kiếm Nhất Phong có quan hệ với Kiếm Nhất sao?

“Các người có biết lai lịch của Kiếm Nhất Phong không?” Lục Thủy đột nhiên hỏi.

Người hẳn hỏi đương nhiên là Chân Võ và Chân Linh phía sau hẳn.

Chân Võ mở miệng nói:

“Theo như trong ghi chép, Kiếm Nhất Phong là tông môn do một vị tán tu thành lập.

Nghe nói rất lâu trước đó, có một vị tán tu ngồi ở Kiếm Nhất Phong ngộ được Kiếm Đạo, cuối cùng liền khai tông lập phái ở chỗ này.

Về phần tại sao lại lấy tên là Kiếm Nhất Phong.

Nghe nói là vì hấn đã nói cho người đến sau rằng, con đường Kiếm Đạo không có đỉnh phong, nếu có, vậy đó là ở Kiếm Nhất Phong bọn hấn.”

‘Chuyện xưa rất phổ biến, rất có ngụ ý ủng hộ lòng người, nhưng không liên quan đến Kiếm Nhất.’ Lục Thủy suy nghĩ.

Nhưng hấn cũng không có nghĩ nhiều, lúc này, xe lửa đã bắt đầu hạ xuống.

Đến nơi, bọn hấn cũng nên xuống xe rồi.

Sau đó xe lửa ngừng lại, đã đến Kiếm Nhất Phong.

Lục Thủy đi ra khỏi xe lửa, người xuống xe cũng không ít.

Đại khái đều là vì đáp lời mời của Kiếm Nhất Phong, người Kiếm Nhất Phong mời lần này cũng không ít, có lẽ chỉ cần đi qua quần đảo Mê Vụ thì sẽ đều ở trong danh sách mời.

Lúc Lục Thủy vừa đi ra khỏi xe lửa, cách đó không xa, Kinh Hải và Đạo Tông Vũ Niết cũng đi ra.

Kinh Hải nhìn thấy Lục Thủy thì có chút ngoài ý muốn, khẽ nói:

“Thiếu gia Lục gia cũng ở đây.”

Đạo Tông Vũ Niết đương nhiên biết Kinh Hải có ý gì.

Lúc bọn hấn rời khỏi quần đảo Mê Vụ đã lập tức đi điều tra bên Trùng Cốc, kết quả khiến bọn hấn có chút khó tiếp nhận.

Trùng Cốc thân là thể lực cao cấp, lại bị hủy mất một nửa dưới một kiếm của người khác, thậm chí còn không dám có bất kỳ lời oán giận nào.

Mà cách tông môn đỉnh cấp khác thế mà cũng không có bất kỳ phản ứng gì.

Mặc kệ là Đạo Tông, Kiếm Nhất Phong hay là Xảo Vân Tông, tất cả đều một bộ không liên quan đến mình.

Các thể lực khác thì hoặc ít hoặc nhiều đều có chút ngoài ý muốn và bạo động.

Điều này thể hiện trực tiếp một việc, sự cường đại của Lục gia chỉ có một bộ phận người cấp cao nhất mới biết được.

Mà loại tình huống này tuyệt đối không phải lần đầu tiên.

Kinh Hải càng ngày càng không thể nào hiểu được Lục gia.

Đương nhiên, bây giờ có cho hắn mười cái lá gan hắn cũng không dám đi trêu chọc Lục gia.

Mặc dù nói là mâu thuẫn giữa tiêu bối với nhau, vấn đề sẽ không quá lớn.

Nhưng dĩ hòa vi quý.

Sau đó, bọn hắn liền đi về phía Kiếm Nhất Phong, đi xem một chút xem Kiếm Nhất Phong rốt cuộc là muốn làm gì.

...

Lục Thủy đi tới chân núi Kiếm Nhất Phong, hắn ngẩng đầu nhìn, phát hiện nơi này cũng không có ai ngự kiếm phi hành.

Kiếm Nhất Phong có không ít người tam giai đã có thể ngự kiếm phi hành, không đem ra khoe khoang thì thật đáng tiếc.

Nói thật, Lục Thủy chưa bao giờ thể nghiệm qua nhị giai ngự kiếm phi hành.

Lúc hắn nhị giai cũng không thể ngự kiếm phi hành, một kiếm này không có cách nào làm, kiếp trước lại càng không có khả năng.

Lục Thủy lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, Đông Phương Tra Tra mà thôi.

Chỉ cần không phải Mộ Tuyết lúc nhị giai có thể ngự kiếm phi hành là được, nếu không về sau lúc cãi nhau lại phải nói chuyện này.

Lúc Lục Thủy nghĩ đến đây, người của Kiếm Nhất Phong đột nhiên bước đến ngăn cản hắn.

“Đạo hữu có thư mời không?” Một vị tu sĩ hỏi.

Lục Thủy nhìn vị tu sĩ này, là một nam thanh niên, tu vi nhị giai, dáng vẻ rất bình thường.

Lục Thủy không nói gì, mà chỉ giơ tay sang phía bên cạnh.

Tay hấn vừa vươn ra, Chân Võ liền đặt thư mời vào trên tay Lục Thủy.

—

Dịch: MB

Chương 528: Sau Khi Tốt Nghiệp Đại Học Nên Làm Gì 3

Nhận lấy thư mời, Lục Thủy liền đưa cho vị đệ tử bình thường của Kiếm Nhất Phong ở trước mặt kia, nói:

“Cái này à?”

“Lục gia?” Đệ tử bình thường kia nhận lấy thư mời, có chút hiếu kỳ nói.

“Có gì không đúng sao?” Lục Thủy hỏi.

Đệ tử bình thường lập tức lắc đầu nói:

“Không có, mời vào bên trong.”

“Không cần kiểm tra xem chúng ta có phải là từng tiến vào kiếm đạo vô thượng hay không sao?” Lục Thủy hỏi.

Kiếm Nhất Phong mặc dù mời rất nhiều người, nhưng không phải tất cả những người được mời đều có thể đi vào Kiếm Nhất Phong.

Chỉ có người có cảm ngộ ở trong kiếm đạo vô thượng mới có thể đi vào.

Mà người không vào được, cũng không phải là đi một chuyến tay không.

Ở bên ngoài, sẽ có tiền bồi của Kiếm Nhất Phong đi ra giảng giải con đường tu luyện, giải đáp thắc mắc của người.

Cái này đối với rất nhiều người mà nói, cũng là một loại cơ duyên.

“Thư mời của đạo hữu tương đối đặc biệt, không cần như vậy cũng có thể tùy ý đi vào Kiếm Nhất Phong.” Đệ tử bình thường kia nói.

Lục Thủy gật gật đầu, không nói thêm gì.

“Đạo hữu có muốn đi thẳng đến Kiếm Ý Trì không? Nếu có, ta có thể dẫn đường cho đạo hữu.” Vị đệ tử bình thường

kia nói.

Lục Thủy gật đầu:

“Làm phiền.”

Sau đó, đệ tử bình thường kia liền dẫn theo Lục Thủy đi vào bên trong.

“Đạo hữu là người của Lục gia à?” Trên đường, đệ tử bình thường tò mò hỏi.

“Lục Thủy Lục gia.” Lục Thủy nói.

“Bởi vì ta vẫn luôn ở Kiếm Nhất Phong, chưa từng đi ra ngoài, cho nên chuyện bên ngoài cũng không hiểu rõ lắm, trước đó có chút thất thố, mong đạo hữu đừng để ý.” Vị đệ tử bình thường có chút xin lỗi nói.

Lục Thủy không để ý cái này, mà là hỏi:

“Người ở Kiếm Nhất Phong tu kiếm sao?”

“Không có, ta không thích hợp tu kiếm.” Vị đệ tử bình thường có chút xấu hổ nói:

“Ta ở Kiếm Nhất Phong chỉ là một tu sĩ nhỏ chạy vặt.”

Mấy người Lục Thủy lúc này đã đi vào đường mòn, thi thoảng lại có một hai người đi ngang qua bọn hắn.

Nhưng nhìn có vẻ như không phải là người của Kiếm Nhất Phong.

Sau khi đi ngang qua hai người, Lục Thủy lại hỏi:

“Đạo hiệu của người ở Kiếm Nhất Phong là gì?”

“Nam Xuyên, đây là đạo hiệu ta tự lấy lúc vừa vào Kiếm Nhất Phong.” Nam Xuyên đáp.

Lúc nói lên đạo hiệu, y còn có chút tiếc nuối.

Bởi vì bản thân chỉ là một đệ tử bình thường.

“Tu kiếm rất khó à?” Lúc này, mấy người Lục Thủy đã đi ra khỏi đường mòn, đi tới bên hồ, nơi này là đường lớn, có không ít người qua lại.

“Rất khó, dù sao thì ta cũng không vung nổi kiếm, cuối cùng chỉ có thể làm việc vặt.” Nam Xuyên nói.

“Có hâm mộ không?” Lục Thủy hỏi.

“Hâm mộ, tu kiếm hăng là một chuyện rất vui vẻ.” Nam Xuyên cười đáp.

Lục Thủy không nói gì thêm, không bao lâu sau, một khu vực cấm đầy kiếm lọt vào trong tầm mắt của bọn hắn, bao quanh nơi này là một luồng kiếm ý cường đại.

“Đã đến Kiếm Ý Trì rồi, đạo hữu có thể đi qua bên kia thử một chút, đi vào được liền có thể có được tạ lễ của Kiếm Nhất Phong, nghe nói là cực kỳ phong phú.” Nam Xuyên nhìn Kiếm Ý Trì phía trước, nói.

Lục Thủy nhìn thấy Kiếm Ý Trì thì dừng lại, hắn có chút hiếu kỳ nói:

“Nghe nói nơi này được chuẩn bị để đúc kiếm cho một nhân vật lớn, người nói xem, coi như đúc được kiếm rồi, thì vị nhân vật lớn kia liệu có đồng ý cầm kiếm không?”

“Chắc chắn có.” Nam Xuyên kích động, lại sùng bái nói:

“Tiền bối của Kiếm Nhất Phong chúng ta nhất định sẽ rực rỡ hào quang.”

“Thật sao?” Lục Thủy để lại một câu như vậy, trực tiếp đi về phía trước.

Lục Thủy đi, Chân Võ Chân Linh đương nhiên đi theo sau.

Nam Xuyên thì không đi tiếp nữa, y chỉ cần đưa người đến nơi này là đủ rồi.

Có điều Nam Xuyên vẫn đứng đó nhìn Lục Thủy nhiều thêm một cái:

“Thiếu gia Lục gia nhìn có chút bình thường.”

Sau đó Nam Xuyên cũng không để ý tới nữa, quay người đi ra ngoài, hắn còn phải tiếp tục làm việc.

Mấy ngày nay có thể nói là thời gian bận rộn nhất trong nhiều năm qua của bọn hắn.

...

Lục Thủy đi đến Kiếm Ý Trì.

Đối với người tên Nam Xuyên kia, hắn không quá để ý, có điều đối phương lại khá nhiệt tình.

Rất nhanh sau đó, Lục Thủy đã đi tới trước kết giới, bên trong kết giới này có một ít khí tức của kiếm ý vô thượng.

“Kiếm Khởi từng tiến vào rồi sao?”

Hắn cẩn thận cảm giác, kiếm ý vô thượng ở nơi này đều đã bắt đầu tiếp cận hình thức ban đầu.

Ngoại trừ Kiếm Khởi, những người khác đều không làm được cái này.

Nhục Thực Hoa ngược lại cũng có thể làm được, nhưng nó cần phải có linh trí, hoặc là có người dẫn dắt.

“Thiếu gia, nơi này hẳn là đường ranh giới, người có thể vào chính là người mà Kiếm Nhất Phong thực sự muốn mời đến.” Chân Võ bên cạnh nói.

Thiếu gia bọn họ đương nhiên có thể đi vào, nhưng bọn họ đều biết Thiếu gia nhà mình không hề tầm thường.

Cho nên đi vào có thể sẽ gây ra chút oanh động, thân làm tùy tùng, Chân Võ cảm thấy mình nên nhắc nhở một chút.

Lục Thủy nhìn kết giới, không nói gì, cất bước đi vào.

Chân Võ Chân Linh lập tức đuổi theo sau.

Ba người thành công đi vào kết giới.

Trong nháy mắt khi bước vào kết giới, Lục Thủy lập tức cảm giác được một cỗ kiếm ý lạnh thấu xương xông tới.

Kiếm ý này từ trên cao rơi xuống, như muốn ép người đứng không vững.

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, có điều kiếm ý này không có tác dụng gì đối với hắn, ngược lại, Chân Võ Chân Linh vừa cảm giác được kiếm ý liền lập tức đưa tay cầm kiếm chống xuống, phải dựa vào kiếm mới đứng được.

Lục Thủy quay đầu nhìn Chân Võ Chân Linh một chút.

Tiếp đó, hắn lại quay đầu nhìn về một nơi khác, phát hiện xung quanh có rất nhiều người đều đang đau khổ cố gắng đứng thẳng, một vài người còn đứt khoát ngòi luôn xuống dưới đất.

Rất hiếm người có thể hoạt động được.

Lục Thủy: "...”

Sau đó hắn lấy ra Thất Lân Long Ngâm Kiếm, cắm thanh kiếm vào trong đất, hai tay nắm lấy chuôi kiếm, nghiêng thân thể qua, đứng dựa vào kiếm.

Chân Võ Chân Linh: "...”

Lần này Lục Thủy thể nhưng dùng tên thật, cho nên phải duy trì dáng vẻ bình thường.

Nếu như có thể, hắn thật muốn đem mặt nạ ra đeo.

‘Nhắc mới nhớ, Kiếm Nhất Phong có mời Lưu Hỏa không vậy?’ Trong lòng Lục Thủy thoáng hiện lên một tia nghi vấn.

Nếu có, vậy thư mời của Lưu Hỏa đâu?

Nghi vấn này, Lục Thủy vốn muốn hỏi hỏi Chân Võ một chút.

Chỉ là còn chưa kịp mở lại, hắn đã nghe thấy cách đó không xa có người ngòi xuống.

“Không được, đứng lên còn không nổi, làm sao có thể đi đến phía trước cầm chuôi Hối Vu Kiếm kia được?”

Thật sự có người có thể cầm được sao?” Một người thanh niên ngòi dưới đất, bất đắc dĩ nói.

“Ai nói không đâu? Nhưng đối với tu vi chúng ta cũng có giúp ích.

Chúng ta càng phản kháng, Kiếm Nhất Phong càng lấy được nhiều, chỗ tốt cho chúng ta cũng nhiều lên.

Nếu như chúng ta thật sự đi tới phía trước, như vậy có khả năng nhất định rằng chỗ tốt bản thân có được còn mạnh hơn cả Hối Vu Kiếm.” Một người trẻ tuổi ngòi dưới đất nói.

Dáng vẻ bọn họ nhìn như rất thành thạo.

—

Dịch: MB

Chương 529: Giả Vờ Làm Lưu Hỏa, Sau Đó Ăn Phân Trước Mặt Mọi Người Sẽ Như Thế Nào? 1

Lục Thủy nhìn hai người, đại khái đã biết có chuyện gì xảy ra.

Kiểm Nhất Phong vì kiếm đạo vô thượng, chỉ có thể dùng kiếm ý áp chế một đám người ở đây, những người này muốn đứng lên thì phải dùng cảm ngộ có được ở kiếm đạo vô thượng để phản kích, chuyện này đối với rất nhiều người mà nói đều là một loại tập luyện, đối với tu vi của bản thân cũng có chỗ tốt.

Về phần Hối Vu Kiếm, đại khái chính là một phần thưởng nhỏ đi.

Dù sao cũng không phải kiếm gì tốt.

Hối Vu kiếm, bắt nguồn từ thời kỳ Viễn Cổ, từng chém qua vô số Yêu thú, dùng yêu khí để đúc kiếm, khí tức sát phạt chấn động tứ phương.

Lục Thủy từng nghe nói qua về thanh kiếm này, chỉ có thể nói cũng không khác gì lắm so với chuôi kiếm trong tay hắn này.

Sau đó, Lục Thủy ngẩng đầu lên nhìn vào kiếm ý phía trên, hắn cảm thấy mình tới đây hoàn toàn không giúp ích chút nào cho Kiếm Nhất Phong.

Dù sao thì kiếm ý này cũng không áp chế nổi hắn.

“Không phải, ta cảm thấy Hối Vu Kiếm là được chuẩn bị cho người đặc biệt.” Tiếng nói chuyện lại một lần nữa vang lên.

Lúc này lại có thêm không ít người ngồi xuống.

Lần này, người mở miệng là một vị tiên tử.

“Có ý gì?” Có người tò mò hỏi.

“Nói thật, tình huống của những người như chúng ta thế nào, trong lòng chúng ta đều rõ ràng.

Loại bảo vật như Hối Vu Kiếm này, cho chúng ta chúng ta cũng không không chế nổi.

Quan trọng nhất là muốn đi đến cùng, chúng ta ở kiếm đạo vô thượng mới lên được tầng một tầng hai, có khả năng sao?

Nơi này chính là dành cho người đã đánh dấu kiếm đạo vô thượng.

Ta đã nói đến như vậy, các người có hiểu không?” Vị tiên tử kia nói.

Tất cả mọi người đều sững sờ, sau đó nhớ tới tình huống ở kiếm đạo vô thượng.

“Người nói thế này ta lại nhớ tới, lúc ở Kiếm Nhất Phong ta hình như nghe thấy có người nói rằng Kiếm Nhất Phong có mời tới một người rất khó lường.” Có người mở miệng nói.

Người khó lường?

Ở bên trong kiếm đạo vô thượng, nếu nói nhất định có người khó lường, vậy cũng chỉ có một vị.

“Người người nói không phải là vị kia đấy chứ?”

“Thiếu Tông chủ của Ân Thiên Tông...”

“Lưu Hỏa?”

Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, nếu như quả thật là vị này, vậy cũng không còn ai có dũng khí đi tranh thanh Hối Vu Kiếm kia nữa.

Hoặc là nói, Lưu Hỏa tới, vậy thanh kiếm kia nhất định sẽ là của Lưu Hỏa.

Không vì gì cả, chỉ bởi vì hắn là Lưu Hỏa.

Có rất ít người từng gặp qua Lưu Hỏa, nhưng Lưu Hỏa gần như là đại diện cho truyền kì, đại biểu cho thần thoại.

Đã nhiều năm trôi qua như vậy, toàn bộ tu chân giới cũng chưa từng xuất hiện nhân vật nào ở mức này.

Hai từ thiên kiều sớm đã không đủ để thể hiện rõ sự đáng sợ của Lưu Hỏa.

Hắn sớm đã đi trước tất cả mọi người, là truyền kỳ mà thể hệ trẻ bây giờ không có cách nào vượt qua, không có cách nào nhìn thẳng.

“Thế nhưng liệu hắn có đến không?” Có người không quá tin hỏi.

Lưu Hỏa thật sự sẽ đến sao?

Vì một thanh kiếm, hay là vì tạ lễ của Kiếm Nhất Phong?

Phải biết rằng, trong cảm giác của bọn họ, Lưu Hỏa thật sự là cái gì cũng không thiếu.

Cùng hưởng đạo tàng, vô số cơ duyên tạo hóa hắn đều không thèm để vào trong mắt, nơi hắn đi qua, chỉ có hắn cho người khác, chứ chưa bao giờ cầm của người khác cả.

Loại cảnh giới này, ngay cả lão tiên bối cũng thấy mặc cảm.

Có người giơ tay nói:

“Ta hình như có nghe nói Lưu Hỏa đã đồng ý.”

Nghe được câu này, tất cả những người còn dư sức lực đều nhìn về phía âm thanh phát ra.

Lục Thủy đương nhiên cũng nhìn sang.

Thấy có người bàn luận về Lưu Hỏa, hắn liền muốn nghe thử một chút.

Nhất là, Lưu Hỏa đồng ý lúc nào?

Lục Thủy phát hiện người nói chính là một thiếu niên, y thấy có nhiều người nhìn qua liền có chút khản trương, nhưng vẫn mở miệng nói:

“Ta nghe một vị bằng hữu trong Kiếm Nhất Phong nói rằng, nghe nói người kia một hai ngày nữa sẽ tới.”

“Thật sự sẽ tới?” Có người giật mình hỏi lại.

Nhưng càng nhiều hơn chính là kinh hi.

Có thể quan sát Lưu Hỏa ở khoảng cách gần, thật đúng là một chuyện đáng mừng rỡ.

Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Chân Võ Chân Linh.

Chân Võ Chân Linh lắc đầu, bọn hắn thật sự là không biết cái gì cả.

Lục Thủy quay đầu lại, sau đó ngồi xuống, giả vờ đứng không vững cũng thật mệt mỏi, còn không bằng ngồi xuống luôn cho rồi, dễ chịu hơn biết bao.

Bây giờ hắn đang tò mò không biết ai sẽ giả mạo hắn, phải biết rằng nơi này chính là Kiếm Nhất Phong.

Nếu chuyện giả mạo hắn bị lộ cũng không phải chuyện tốt gì.

Kết cục đại khái sẽ rất thâm.

Sau đó Lục Thủy liền không suy nghĩ nhiều nữa, chờ Lưu Hỏa tới rồi lại nói.

Chỉ cần không cầm áo gi – lê Lưu Hỏa này làm chuyện người khác khinh thường, hắn ngược lại vui lòng đứng một bên quan sát.

Nếu như có người dám cầm áo gi – lê Lưu Hỏa đi hái hoa tặc, vậy hắn có thể truy sát đối phương ngàn dặm.

Lục Thủy ngồi một hồi, cảm thấy thật nhàm chán.

Ở chỗ này hắn đi không được, không đi cũng không được.

Những người khác phần lớn đều không thể đi được mấy bước.

Phía trước cũng chỉ có rải rác mấy người.

Cái gọi là Hội Vu Kiếm còn chẳng nhìn thấy đâu.

Chân Võ Chân Linh ngược lại rất cố gắng đứng vững, chuyện này đối với bọn hắn mà nói chính là một cơ hội luyện tập, không có lý do nào để bỏ qua.

Bây giờ bọn hắn đã bắt đầu thích ứng với kiếm ý ở tí ngoài rìa, mặc dù không thể nào đi thêm được hai bước, nhưng về

phần đứng vững thì mạnh hơn rất nhiều so với phần lớn người ở đây.

Nhàm chán một hồi, Lục Thủy lại lấy sách ra bắt đầu lật xem, đây quả thật cũng là nơi đọc sách tốt.

Đương nhiên, hấn cũng sẽ không cứ ngồi đây đọc mãi.

Ba ngày, nếu ba ngày nơi này còn chưa kết thúc, lại vẫn nhàm chán như vậy, hấn liền trở về.

Thuận tiện đi đón Mộ Tuyết.

Chủ yếu vẫn là đi đón Mộ Tuyết, hấn không muốn để Mộ Tuyết phải đợi lâu.

Dù sao thì để nàng đợi lâu, có khả năng nàng sẽ tự tới luôn.

--

Dãy núi Lôi Minh.

Nơi này có Phật quang như ẩn như hiện.

Phía dưới Phật quang có một ngọn đồi nhỏ, bên cạnh gò đồi có một cái cửa bị đá che lại.

Trên cửa dường như có một vài chữ như ẩn như hiện.

Xoạt!

Một đạo Phật quang hiện lên, trên cửa đá xuất hiện ba chữ, nhưng Phật quang biến mất quá nhanh, chữ viết hiện lên cũng không rõ.

Nhất thời không có cách nào biết được nơi đây là chỗ nào.

Xoạt!

Xoạt!

Lúc này, trên cửa đá, số lần Phật quang xuất hiện bắt đầu trở nên thường xuyên hơn.

Theo Phật quang xuất hiện, những hòn đá che lấp cánh cửa dần rơi xuống.

Lộ ra cánh cửa gỗ đẹp đẽ bên trong.

Lộ bộ!

Tốc độ rơi xuống của đá càng lúc càng nhanh, rất nhanh sau đó, toàn bộ cửa gỗ đã lộ ra hoàn toàn.

Lúc cửa gỗ hoàn toàn được phơi bày, chữ viết trên cửa gỗ cũng hiện ra rõ ràng: đèn Lô La.

—

Dịch: MB

Chương 530: Giả Vờ Làm Lưu Hỏa, Sau Đó Ăn Phân Trước Mặt Mọi Người Sẽ Như Thế Nào? 2

Két!

Cửa gỗ bị mở ra từ bên trong.

Trong nháy mắt khi khe cửa vừa xuất hiện, ánh sáng vàng chói lọi tỏa ra bốn phía, Phật quang tràn ngập.

Toàn bộ dãy núi lâm vào yên tĩnh, toàn bộ sinh linh đều nằm rạp trên mặt đất.

Giống như có tồn tại gì đó rất bí ẩn xuất hiện.

Chuyện dị thường này kéo dài một hồi lâu.

Cuối cùng ánh sáng tán đi hết, Phật quang bình ổn lại.

Cửa lớn của đền Lô Lô hoàn toàn được mở ra, mà người mở cửa là một vị hòa thượng.

Vị hòa thượng này nhìn trang nghiêm đứng đắn, nhưng dưới mắt lại có một vết sẹo, vết sẹo này khiến cho hắn nhìn thêm vẻ hung dữ.

Lô Lô Cổ Phật, thức tỉnh từ trong giấc ngủ mê vô tận.

Hắn không lựa chọn mở ra kiếp sau, cho nên lượng thực lực bị hao tổn cũng không nghiêm trọng lắm.

Mặc dù không đạt được trạng thái đỉnh phong, thế nhưng cũng không phải người mà Tâm Hỏa Cổ Phật có thể so sánh được.

Có thể nói hắn hiện tại là vị bảo toàn thực lực được nhiều nhất trong số những người cùng cấp từ thời Viễn Cổ.

Tinh Ti, Chiến Thần của Tiên Đình, và Thái Dương Thần, Nữ Thần Băng Hải, Quang Minh Thần của Thần Chúng, không một vị nào có thể so sánh được với hắn.

Phương thức này cũng kèm theo nhiều rủi ro hơn, một khi Lâu La tự nổi lên ngoài ý muốn thì rất có thể sẽ thân tử đạo tiêu.

Nhưng chưa từng có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào xuất hiện với hắn.

Lâu La đi ra khỏi chùa miếu, hắn từng bước đi trong núi rừng, Phật quang bắt đầu ngưng tụ quanh thân, sức mạnh đang từng bước khôi phục.

Lúc hắn đi trên con sông nhỏ thì sức mạnh của hắn đã thông thuận.

Phật quang không còn tràn ra ngoài.

Sức mạnh được ổn định lại.

Trầm mặc một lát, Lâu La nhìn về phía chân trời.

“Khô Hải Phật Môn mở ra, xem ra các Cổ Phật khác đã thức tỉnh trước một bước rồi.”

“Đã như vậy, ta liền đi một chuyến đến Đạo Tông trước.”

“Lần này không thể để cho truyền thừa của Kiếm Nhất làm hỏng việc.”

Tiếng nói của Lâu La chậm rãi vang lên.

Sau đó, hắn ở trên sông nhỏ bước ra một bước, biến mất ngay tại chỗ.

Lúc này, dãy núi Lô Minh mới trở lại bình thường.

Phía trên Đạo Tông, hình bóng của Lâu La chậm rãi xuất hiện.

Chẳng qua khi hắn vừa mới xuất hiện thì lập tức cảm giác được có người đi ra từ Đạo Tông.

Rất nhanh sau đó, một vị lão giả xuất hiện phía trước mặt hắn.

“Xin hỏi thí chủ, nơi này có phải là Đạo Tông không?” Lâu La tuyên một câu Phật hiệu, hỏi.

Lão giả của Đạo Tông nhìn Lâu La, bình tĩnh nói:

“Vâng, đại sư có việc gì sao?”

Sắc mặt Lô La không hề thay đổi, mở miệng nói:

“Vậy vì sao không thấy truyền thừa của Kiếm Nhất?”

Chân mày lão giả của Đạo Tông cau lại:

“Ta không rõ ý của đại sư.”

Lô La trầm mặc một lát, lập tức hiểu ra:

“Thì ra là thế, Đạo Tông hiện tại không phải là Đạo Tông của Kiếm Nhất.”

“Đại sư có ý gì?” Lão giả Đạo Tông lại mở miệng hỏi.

Thật ra ông cũng từng được nghe nói về Kiếm Nhất, nhất là lúc kiếm đạo vô thượng mở ra, ông cũng có nhận được tin tức.

Thế nhưng từ đầu đến cuối đều không tra ra được người tên Đạo Tông Kiếm Nhất này.

Nhưng từ những lời hòa thượng này nói, hẳn biết được một vài thứ.

Đạo Tông, là của Kiếm Nhất.

“Nếu đã thành quá khứ, đương nhiên không cần phải nói ra.” Lô La tuyên một câu Phật hiệu, sau đó liền cáo từ:

“Quấy rầy thí chủ rồi.”

Tiếng nói vừa dứt, Lô La liền biến mất tại chỗ.

Hắn định quan sát tu chân giới hiện tại một chút trước, sau đó trở về Khổ Hải Phật Môn, tọa trấn Khổ Hải Phật Môn.

Hắn tin tưởng có hẳn ở đó tọa trấn Phật Môn, Tiên Đình và Thần Chúng chắc chắn sẽ rơi vào thế yếu.

Đến lúc đó, Phật Môn có thể quang minh chính đại nhập thế phát triển, tranh thủ cho những người khác trở về sớm hơn.

Mà Thần Chúng và Tiên Đình vẫn có hạn chế lớn như thế.

Lão giả Đạo Tông nhìn Lô La biến mất, cau mày lại.

“Người của Phật Môn sao?”

Sau đó, lão giả Đạo Tông cũng biến mất ngay tại chỗ.

Ông có thể cảm giác được đối phương không đi quá xa.

Lão giả Đạo Tông cảm thấy, nếu hòa thượng này có thể đi thăm hỏi Lục gia một chút thì không thể nào tốt hơn được nữa.

--

“Người thật sự muốn đi Kiếm Nhất Phong?” Ma tu Hòa Vũ Diệp nhìn về phía Lịch Thiên Xích, hỏi.

“Đi nhìn chút việc đời, có cái gì không tốt à?”

Đánh không lại, trốn cũng không có vấn đề gì.

Hơn nữa chúng ta cũng coi như đã cảm ngộ qua kiếm đạo vô thượng, vấn đề không lớn.

Quan trọng nhất là...” Lịch Thiên Xích vung vẩy thư mời trong tay, nói:

“Chúng ta đã đồng ý lời mời.”

“Đó là Lưu Hỏa.” Ma tu Hòa Vũ Diệp nói.

Lịch Thiên Xích lấy ra mặt nạ từ bên trong pháp bảo trữ vật, sau đó đeo lên, rất nhanh sau đó, cả người hắn đã bị áo bào đen bao phủ:

“Hiện tại, ta cũng có thể là Lưu Hỏa.

Muốn thực lực có thực lực, muốn thần bí có thần bí.”

Ma tu Hòa Vũ Diệp: “...”

Nàng rất muốn hỏi một chút, bọn họ tại sao đột nhiên phải chia ra ngoài.

Còn không phải bởi vì Lưu Hỏa chọc vào Tiên Đình, có khả năng liên lụy tới bọn họ sao!

Bây giờ tên ăn phân này thế mà đi chủ động đóng vai thành Lưu Hỏa.

Có khác gì tự đưa tới cửa không chứ?

“Không nên hiểu lầm.” Lịch Thiên Xích chân thành nói.

“Lưu Hỏa có thể đã chọc vào Tiên Đình làm liên lụy tới chúng ta, chúng ta vì sao không thể giúp hắn đánh chút quan

hệ với Kiếm Nhất Phong?

Có qua có lại?”

“Kiếm Nhất Phong có chó không?” Ma tu Hòa Vũ Diệp đột nhiên hỏi.

“Vấn đề này có hơi khó, vào xem là biết.” Lịch Thiên Xích có chút bối rối nói.

Ma tu Hòa Vũ Diệp cũng mang mặt nạ lên, tiếp đó, áo bảo đen bao trùm lấy cả người nàng.

“Đúng rồi, ta dùng thân phận gì?” Ma tu Hòa Vũ Diệp hỏi.

“Đương nhiên là tùy tùng.” Lịch Thiên Xích nói.

Ma tu Hòa Vũ Diệp: “Ha ha.”

Dựa vào tình huống trước mắt của bọn họ mà nói, vốn hẳn là đang dạo chơi khắp nơi.

Cho nên đến Kiếm Nhất Phong là một lựa chọn tốt.

Chuyện lớn khẳng định là không dám chọc, Kiếm Nhất Phong dù sao cũng không phải là một thế lực bình thường, bọn họ ở đó làm loạn rất dễ không có đường về.

Đã chút náo chút, vậy vấn đề liền không lớn.

Tên ăn phân kia, đại khái tới lại là hết ăn lại uống.

--

Lục Thủy vẫn ngồi tại chỗ xem sách, Chân Võ Chân Linh đã thay phiên nhau đi về phía trước được một khoảng.

Bọn hắn vẫn luôn là một người ở bên cạnh Lục Thủy bảo hộ, một người đi về phía trước, coi như tự huấn luyện chính mình.

Ngũ giai đối với bọn hắn mà nói, còn có chút xa, nhưng trải qua dạng huấn luyện này, ngũ giai sẽ càng ngày càng gần.

Thiếu gia bọn hắn không biết đã thăng được bao nhiêu cấp, bọn hắn lại chậm chạp mãi không bước lên được ranh giới ngũ giai.

Hồ thẹn với vun trồng của Thiếu gia.

Phải biết rằng, nhờ vào Thiếu gia, bọn hấn đã gặp không biết bao nhiêu kỳ ngộ.

Trà Trà Tiểu thư cũng đã lên tam giai, bọn hấn lại vẫn nhảy nhót ở tứ giai.

Đừng để đến lúc Trà Trà Tiểu thư lên tứ giai, bọn hấn lại vẫn chưa lên được ngũ giai.

—

Dịch: MB

Chương 531: Giả Vờ Làm Lưu Hỏa, Sau Đó Ăn Phân Trước Mặt Mọi Người Sẽ Như Thế Nào? 3

Nhưng bọn hắn cũng có chút hiếu kỳ, Thiếu gia không biết là bước vào ngũ giai lúc nào, hắn là rất nhanh đi?

Đến lúc đó nếu như còn có thể nhìn thấy Thiếu gia độ kiếp một lần, vậy thì thật sự là một chuyện khiến người ta hưng phấn.

Bây giờ bọn hắn nghĩ đến lúc Lục Thủy độ kiếp trước đó, vẫn có loại cảm giác to lớn mệnh mông tràn ngập trong lòng.

Đó đơn giản chính là kỳ tích.

Một lúc lâu sau, Lục Thủy ngẩng đầu nhìn một cái.

“Trời đã sáng rồi?”

Lục Thủy cảm thấy lúc đọc sách, thời gian trôi qua thật nhanh.

Tốc độ tiến triển của tu vi cũng rất nhanh.

Nhất thời hắn có chút không muốn rời đi.

Ở chỗ này ba ngày, hắn cảm thấy mình có thể thành công tấn thăng 4.6 trước khi nhìn thấy Mộ Tuyết.

Kinh Hải ở chỗ xa vẫn luôn chú ý tới Lục Thủy.

Hắn phát hiện, Lục Thủy thật sự không nhúc nhích, chỉ ngồi đó đọc sách.

“Lục Thiếu gia chỉ là tới chơi thôi sao?” Kinh Hải có chút hiếu kỳ trong lòng.

Nhưng hắn cẩn thận nghĩ nghĩ lại, thiên phú của Lục Thủy hình như cực kỳ có hạn, muốn hoạt động ở chỗ này quả thật là có chút làm khó hắn.

Sau đó Kinh Hải cũng không nhìn quá chăm chú nữa, mà tiếp tục đi về phía trước.

Chuyện Lưu Hỏa sẽ đến, hẳn đương nhiên biết.

Cho nên hẳn còn muốn chú ý xem có người giấu mình đi vào hay không.

Hắn từng gặp qua Lưu Hỏa, cũng không biết Lưu Hỏa có nhớ hắn hay không.

Khi đó hẳn thật sự không nghĩ tới Lưu Hỏa sẽ có hào quang rực rỡ như thế.

Àm!

Đột nhiên, Kinh Hải cảm nhận được dư chấn sức mạnh truyền tới.

Hắn hơi kinh ngạc, lập tức nhìn sang.

Sau đó, hắn nhìn thấy sức mạnh kia bắt nguồn từ một vị tiên tử ở phía trước, là một cô gái tóc ngắn, vẻ mặt lạnh nhạt.

“Trời sinh Không Minh Tâm, tương lai của Vũ Niết sư muội thật sự là tiền đồ vô hạn.” Kinh Hải kinh ngạc.

Biến cố bất thành linh này đương nhiên đã kinh động đến không ít người.

“Vậy ra phải là người đoạt được cơ duyên hơn phần lớn những người khác trong kiếm đạo vô thượng mới có thể xuất hiện cộng minh?”

“Không chỉ có như vậy, trọng điểm là ở chỗ, nàng lý giải thấu triệt cảm ngộ đạt được!”

“Lại nói, nàng ta là ai?”

“Đạo Tông Vũ Niết mà ngươi cũng không biết?”

“Rất lợi hại phải không? Nhà ta có một tỷ tỷ, không đúng, có một muội muội còn lợi hại hơn.”

“Đó là người không hiểu rõ Đạo Tông Vũ Niết thôi, toàn bộ tu chân giới, trong số các tiên tử cùng tuổi, không ai có thể vượt qua nàng.”

Ngay cả tiên tử Kiếm Lạc của Kiếm Nhất Phong còn yếu hơn nàng một bậc.”

Những người khác không hề phản bác.

Đông Phương Hiểu Hiểu thấy vậy cũng không mở miệng phản bác.

Thật là một đám ngu dốt.

Đạo Tông Vũ Niết có lợi hại hơn nữa, liệu có thể ngự kiếm phi hành khi là nhị giai không?

Có thể tấn thăng tam giai năm 18 tuổi không?

Còn chưa lên tam giai, Trà Trà nhà nàng đã có thể ngự kiếm phi hành, khiến người toàn tộc kinh hãi đến rớt cằm.

Quá mạnh.

Nàng cảm thấy Trà Trà đối với việc ngự kiếm phi hành có lẽ là có hiểu lầm gì đó.

Lục Thủy lại không hề để ý tới não động bên này, hắn vẫn đang cầm sách xem, đồng thời tự hỏi một việc trong đầu.

Hắn đang nghĩ, nếu như hắn ở chỗ này trực tiếp tấn thăng ngũ giai thì sẽ như thế nào.

Khả năng Mộ Tuyết giết tới có thể lớn, cũng có thể không lớn.

Đương nhiên, cũng chỉ có thể suy nghĩ kĩ hơn, coi như Mộ Tuyết không đến, hắn cũng sẽ không để Mộ Tuyết chờ hơn mười ngày.

Để Mộ Tuyết mong ngóng chờ đợi hắn, đây không phải thứ hắn muốn thấy.

Hắn không thể chịu nổi việc ngồi yên để Mộ Tuyết chờ đợi lại chờ đợi như vậy.

Mộ Tuyết muốn gặp hắn, hắn sẽ cố gắng trở về bên người Mộ Tuyết, Mộ Tuyết cần hắn, hắn nhất định sẽ đứng ở bên cạnh Mộ Tuyết.

Không cần biết là cách bao xa.

Đại khái Mộ Tuyết cũng sẽ nghĩ như vậy đi.

Sau đó rất dễ xảy ra chuyện A đi tìm B, B đồng thời đi tìm A, một người bay, một người ngồi xe, cuối cùng A không thấy B, B không tìm được A, bi kịch liền xảy ra.

Bởi vậy kết luận rằng, trước khi xuất phát, tốt nhất nên nói trước về thời gian và địa điểm gặp mặt.

Lục Thủy lắc đầu, nghĩ nhiều nữa cũng vô dụng, tiếp tục ngồi phác họa Thiên Địa Trần Văn.

Chỉ là vừa mới phát họa được một nửa, bên cạnh liền xuất hiện bạo động, tiếp đó, một cỗ sức mạnh và khí tức cường đại hơn truyền tới.

Lúc này Lục Thủy mới ngẩng đầu nhìn sang, bởi vì quá mạnh.

Những người khác cũng vô thức nhìn qua.

Bọn họ lập tức thấy được hai người xuất hiện trong tầm mắt, hai người mặc áo bào đen.

Hai người này vừa tiến đến, kiếm ý nơi này liền mở rộng ra cực lớn.

Không chỉ như vậy, lúc hai người vừa bước vào liền phát sinh xung đột với kiếm ý, giống như cường giả đọ sức với nhau.

Loại cảm giác này khiến cho tất cả mọi người đều có chút khó mà nhìn thẳng.

“Này này này, kia là ai vậy? Tại sao ta có cảm giác ta đứng trước mặt bọn hắn, có vẻ hơi nhỏ bé.”

“Không nhìn thấy dung mạo, lại mạnh mẽ không gì sánh được, còn có thể để kiếm ý mở rộng ra nhiều như vậy, người cảm thấy đây còn có thể là ai được chứ?”

“Không, không thể nào?”

Thật sự tới?”

Tất cả mọi người đều có chút khó tin nổi.

Bởi vì tất cả bọn họ đều nghĩ đến cùng một người.

Thiếu Tông chủ Ân Thiên Tông, Lưu Hỏa.

Lục Thủy cũng cực kỳ tò mò nhìn qua, một cái nhìn này khiến hắn có chút ngoài ý muốn.

“Mạnh như vậy?”

Đúng vậy, hắn có thể trực tiếp cảm giác được hai người kia căn bản không phải tu chân giả bình thường.

Chính là loại mà tu vi nhập đạo cũng không đủ dùng trước mặt bọn hắn.

“Cường giả loại này giả mạo Lưu Hỏa làm gì?”

Lục Thủy không hiểu rõ lắm, thân phận của chính bọn hắn có khi còn hữu dụng hơn so với Lưu Hỏa.

Tên tuổi Lưu Hỏa có lớn hơn chút nữa, nhưng cường giả khác cũng không nhất định sẽ để ý tới người tên Lưu Hỏa này.

Hoặc là nói chưa chắc đã biết người này.

Nhưng tu vi là sự thực, không người nào dám xem thường.

Lúc Lục Thủy đang quan sát hai người kia, thì đột nhiên cảm giác người giả mạo Lưu Hỏa kia dường như đã phát giác ra cái gì, như muốn xoay đầu lại nhìn về phía hắn.

‘Bị phát hiện rồi?’ Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Nhưng hắn cũng không có bối rối, chỉ thay đổi ánh mắt một chút.

Sau đó Lưu Hỏa kia quả thực nhìn sang, chỉ là ánh mắt cũng không có mục tiêu rõ ràng.

‘Thật sự nhạy cảm, thuộc cấp cao của Ân Thiên Tông sao?’ Lục Thủy có chút suy đoán trong lòng.

Loại tu vi này, lại còn có thư mời Lưu Hỏa, cộng thêm việc phát giác được ánh mắt của hắn, chỉ có khả năng là người thuộc cấp cao nhất của Ân Thiên Tông.

“A?” Lục Thủy cảm thấy có chút ngạc nhiên, hắn có cảm giác ánh mắt của Lưu Hỏa kia dừng lại trên người hắn một lát.

‘Hắn là vì danh sách khách hàng kia.’

Chỉ có như vậy, đối phương mới có lý do để chú ý tới hắn.

Mà cũng từ ánh mắt này của đối phương, Lục Thủy lại càng xác định người nọ chính là cấp cao của Ân Thiên Tông.

Nhưng loại cường giả như đối phương thế mà lại nhàn rỗi tới mức đi giả mạo Lưu Hỏa, đây là chuyện dù có thể nào Lục Thủy cũng chưa từng nghĩ tới.

...

“Thế nào?” Ma tu Hòa Vũ Diệp truyền âm hỏi một câu.

“Có cảm giác vừa rồi có người đang đánh giá chúng ta, nhưng ta không tìm thấy mục tiêu, chắc chắn không phải là ảo giác, nơi này có khả năng có cường giả ẩn nấp.” Lịch Thiên Xích mở miệng nói.

Hắn không quá để ý, tất cả mọi người đều làm bộ kẻ yếu đi vào.

Không can thiệp vào chuyện của nhau là được.

Không quá xoắn xuýt chuyện này, Lịch Thiên Xích lại nói:

“Người đoán xem ta vừa mới thấy được ai?”

“Gần đây có chó sao?” Tiếng truyền âm của ma tu Hòa Vũ Diệp có chút lạnh nhạt.

Nhưng nàng cũng không thử đi tìm vừa rồi ai là người dò xét bọn họ.

Tên ăn phân này mặc dù chỉ thích hết ăn lại uống, nhưng có vài phương diện quả thật là có chỗ hơn người.

Ví dụ như khả năng tìm phân.

“Là Thiếu gia Lục gia Lục Thủy, chờ chuyện bên này kết thúc, ta liền đi gặp hắn một lần, để hắn cảm thụ một chút cái gọi là áp lực của Lưu Hỏa.” Lịch Thiên Xích truyền âm lại, nói.

Ma tu Hòa Vũ Diệp ngược lại không nói gì, Lục Thủy thế nhưng là do Tông chủ của bọn họ đưa lên bí giám.

Tiếp xúc một chút hắn cũng coi như là chuyện nên làm.

—

Dịch: MB

Chương 532: Ai Dám Nói Hấn Là Lưu Hỏa Giả? 1

Sau đó Lịch Thiên Xích và ma tu Hòa Vũ Diệp trực tiếp đi vào bên trong, áp chế của Kiếm Đạo nơi này không có tác dụng gì đối với bọn hắn.

Nhưng bọn hắn cũng vẫn phản hồi một chút cảm ngộ kiếm ý.

Lúc ở ngoài quần đảo Mê Vụ, bọn hắn có cợ xát được một chút.

Mặc dù không nhiều, nhưng tu vi của bọn hắn là gì chứ?

Cảm ngộ lấy được, đương nhiên không phải thứ mà những người ở đây có thể so sánh được.

Lục Thủy nhìn hai người kia cứ như vậy một đường đi vào bên trong, khí thế bàng bạc, khiến cho người ta không cách nào nhìn thẳng.

Ép cho tất cả những người ở đây nhất thời đều không thể động đậy.

Đến tận khi bọn họ đã đi được một khoảng, từng người một mới thở phào nhẹ nhõm.

“Uy áp này thật mạnh.”

“Thật sự là Lưu Hỏa sao? Nếu không thì làm gì có ai có thể đi thẳng vào trong như vậy được?”

Kinh Hải nhìn hình bóng của Lịch Thiên Xích, nhất thời im lặng.

Hắn đã từng tiếp xúc với Lưu Hỏa, nhưng nói thế nào đây, khí tức có chút không giống lắm.

Đương nhiên, cũng có thể là thay đổi sau khi mạnh lên.

Nhưng Lưu Hỏa đúng là tồn tại không người nào có thể với tới được, trong nháy mắt vừa rồi, hắn cảm giác được khí tức

sức mạnh mênh mông của đối phương.

Một vài tiền bối trong tông môn bọn hắn còn có chỗ không bằng.

“Thiếu gia?” Chân Võ ở gần đó nhẹ giọng gọi.

Lục Thủy thu hồi ánh mắt, nói:

“Tạm thời không cần để ý.”

Chân Võ Chân Linh không nói thêm gì nữa.

Rầm!

Ngay lúc Lục Thủy lại cúi đầu xuống đọc sách, tiếng người ngã sấp xuống đột nhiên vang lên, còn ở ngay cạnh hắn.

“Ai nha nha, đau.” Tiếng kêu đau lập tức vang lên.

Lục Thủy nghe thấy giọng nói này, có cảm giác giống như đã nghe thấy ở đâu rồi.

Sau đó hắn quay đầu nhìn xuống, phát hiện ở một chỗ cách hắn không xa có một thiếu nữ đang nằm sấp xuống.

“Đông Phương Tra Tra?” Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Đông Phương Tra Tra thế mà cũng tới.

Nàng đi vào thế nào vậy?

Rất nhanh sau đó Lục Thủy đã thấy Nhục Thực Hoa trên đầu Đông Phương Tra Tra, hắn liền hiểu Đông Phương Tra Tra đi vào kiểu gì.

“Đông Phương đệ đệ? Người đã đến rồi sao?” Đông Phương Trà Trà cố gắng ngồi dậy, sau đó chào hỏi với Lục Thủy.

Bởi vì biểu đệ Lục Thủy rời nhà đi ra ngoài vẫn luôn tự gọi mình là Đông Phương Hạo Nguyệt, cho nên Đông Phương Trà Trà cảm thấy gọi hắn là Đông Phương đệ đệ tương đối tốt.

Không thể cho người khác thêm phiền phức.

Lục Thủy cũng không để ý Đông Phương Trà Trà gọi hắn thế nào.

“Đúng rồi, vừa nãy các người có nhìn thấy tên Lưu Hỏa giả kia không?” Đông Phương Trà Trà mở miệng hỏi.

“Hắn có nói hắn tên là Lưu Hỏa à?” Lục Thủy nhìn về phía Đông Phương Trà Trà, hỏi.

Phải biết rằng, người kia đến nhưng một câu cũng không nói, chỉ là tất cả mọi người đều đoán rằng đối phương chính là Lưu Hỏa.

Người khác đoán được thì rất bình thường, nhưng với trí thông minh này của Đông Phương Trà Trà thì sao có thể đoán được?

Cho nên Lục Thủy mới mở miệng hỏi.

“Đúng thế, người bên ngoài đều biết một vài tiền bối của Kiếm Nhất Phong đã xuất động.” Đông Phương Trà Trà lập tức nói.

Lúc này, những người khác cũng quay đầu nhìn lại.

Đông Phương Hiểu Hiểu cũng đã nhận ra Đông Phương Trà Trà, nàng thật sự rất ngạc nhiên không biết Trà Trà làm thế nào để vào đây.

Nơi này chỉ có người đã từng tiến vào kiếm đạo vô thượng mới có thể vào, Trà Trà không có tiến vào kiếm đạo vô thượng.

Có thể là đặc quyền của thiên tài đi.

Có điều nàng cũng nhìn thấy Lục Thủy.

Nàng nhận ra Lục Thủy, khi đó bọn nàng đã từng gặp qua rồi.

“Khó trách lúc đó hắn hỏi ta có phải người Đông Phương gia hay không, hóa ra là hắn biết Trà Trà.”

Rất nhanh sau đó Đông Phương Hiểu Hiểu lại cảm thấy không đúng.

Vì sao biết Trà Trà, lại cảm thấy nàng là người Đông Phương gia?

Nhưng nàng bây giờ càng tò mò chuyện của Lưu Hỏa kia hơn.

Xem xem Trà Trà nói thế nào.

Đương nhiên, nàng chưa từng có suy nghĩ đi qua chào hỏi Đông Phương Trà Trà.

“Vậy vì sao người lại nói hắn là Lưu Hỏa giả?” Lục Thủy hỏi.

Hắn muốn biết Đông Phương Trà Trà làm thế nào để phân biệt đối phương là thật hay là giả.

“Trên người hắn không có lửa, ta cảm thấy tám phần là giả.

Nhưng vẫn còn hai phần khả năng, cho nên Hương Dụ không để ta dùng câu khẳng định.” Đông Phương Trà Trà giải thích.

Lục Thủy nhất thời không nói gì.

Cứ cho là không nghe thấy đi.

Những người khác cũng nhất thời không biết nói gì cho phải.

Nhưng lúc Lưu Hỏa ra sân, hình như quả thật rất hay mang theo lửa.

Không có lửa rất dễ là giả danh.

Nhưng nơi này là Kiếm Nhất Phong, ai dám ở chỗ này giả danh Lưu Hỏa chứ?

Cho nên, hắn là thật.

“Lưu Hỏa vừa rồi kia, trên người hắn có lửa xuất hiện à?” Đông Phương Trà Trà hiếu kỳ hỏi.

“Không có.” Lục Thủy bình tĩnh trả lời.

Sau đó lại cúi đầu đọc sách, không muốn nhận sự chú ý của người khác.

Đông Phương Trà Trà cũng không nói chuyện, nàng chính là muốn biết trên người Lưu Hỏa kia rốt cuộc có lửa xuất hiện hay không.

Mà bây giờ biểu đệ Lục Thủy lại đang đọc sách, nàng tốt nhất không nên quấy rầy.

Sau đó Đông Phương Trà Trà nhìn bốn phía một chút, phát hiện Hiểu Hiểu muội muội cũng ở đây.

Nàng muốn đi qua, lại phát hiện đến ngòi còn thấy khó chịu, chứ đừng nói tới việc qua đó tìm Hiểu Hiểu muội muội nói chuyện phiếm.

Thật thê thảm, lại phải bỏ đi.

Lục Thủy vẫn ngồi đó xem sách, Đông Phương Trà Trà cảm thấy không có khả năng tiếp tục ở lại, liền quay người bắt đầu bỏ ra.

Không có cách nào khác, nàng không đứng dậy nổi.

Những người khác thì thuận theo chủ đề của Đông Phương Trà Trà, bắt đầu thảo luận chuyện người kia rốt cuộc có phải là Lưu Hỏa thật hay không.

Phần lớn người ở đây đều cảm thấy là Lưu Hỏa thật, chỉ có một phần nhỏ người cảm thấy cần phải có phe cánh chống đối, cho nên cảm thấy đây không phải là Lưu Hỏa thật.

Đương nhiên, cũng có người giữ thái độ trung lập.

Có phải hay không liên quan gì tới ta? Đại khái chính là loại suy nghĩ này.

Kinh Hải thì lại lâm vào trầm tư.

...

Trời sắp tối, Lục Thủy đột nhiên thu hồi lại ánh mắt từ trên trang sách, ngẩng đầu nhìn về phương xa.

‘Khí tức Phật Môn? Mà lại không chút thu liễm nào, người của Khổ Hải Phật Môn có chuyện gì thế?’

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Khổ Hải Phật Môn đạo gần đây tương đối ít nổi danh.

Lần này sao lại đột nhiên khoa trương như vậy?

Giống như đang tuyên chiến với người khác vậy.

‘Cường giả Chủ chiến của Phật Môn?’

Không cần biết là thế lực nào, nhất định đều sẽ có phân công rõ ràng, loại chiến đấu ắt không thể thiếu.

Tiên Đình có Chiến Thần, Phật Môn đương nhiên cũng có Chiến Đầu Cổ Phật.

‘Nếu như đến đây, không biết Kiếm Nhất Phong có ra tay không?’ Lục Thủy có chút tò mò.

Phải biết người của Phật Môn này không hề sợ chọc phải người khác chút nào.

—

Dịch: MB

Chương 533: Ai Dám Nói Hấn Là Lưu Hỏa Giả? 2

Cuối cùng Lục Thủy khép sách lại.

Không cần biết là như thế nào, hấn cũng cần phải đi ra xem một chút, có một số việc cần phải chuẩn bị một chút, đề phòng những người này giao chiến.

Dù sao người của Phật Môn đang đến gần này, rất có thể là một vị Cổ Phật.

‘Xem ra lời Lạc Phong nói đại khái là có liên quan tới người này rồi.’

Lục Thủy suy đoán trong lòng.

“Ra ngoài đi.” Lục Thủy đứng dậy đi ra ngoài.

Chân Võ Chân Linh lập tức dừng ma luyện, đi theo ra ngoài.

Chưa đi được hai bước đã nhìn thấy Đông Phương Trà Trà vẫn đang bò trên mặt đất, Lục Thủy lựa chọn không nhìn, trực tiếp đi ngang qua.

Đề nàng tiếp tục bò đi.

Đông Phương Trà Trà thấy người đến, liền đưa tay bắt lấy góc quần Chân Linh, có chút khó chịu nói:

“Chân Linh, kéo ta một cái.”

Chân Linh nhìn Lục Thủy một chút, phát hiện Lục Thủy không để ý, liền ngồi xuống kéo theo Đông Phương Trà Trà, thuận tiện mang theo Đông Phương Trà Trà ra khỏi Kiếm Ý Trì.

Trà Trà Tiểu thư mặc dù đầu óc không quá sáng sủa, nhưng không khiến người ta chán ghét.

...

Vừa mới ra khỏi kết giới, Đông Phương Trà Trà liền nhẹ nhàng thở phào, cuối cùng cũng an toàn ra được bên ngoài.

Đông Phương Trà Trà sáng tỏ, lấy toàn bộ linh thạch trên người mình ra, sau đó định đặt trên tay biểu đệ Lục Thủy.

“Một bàn tay không đủ cầm.” Đông Phương Trà Trà nhỏ giọng nhắc nhở Lục Thủy.

Lục Thủy: “...”

Hắn thiếu chút linh thạch này sao?

“Cho ta Nhục Thực Hoa.” Lục Thủy nói.

Người của Phật Môn muốn tới, Nhục Thực Hoa đối với hắn mà nói có lẽ có chỗ dùng.

Cho nên chỉ có thể tạm lấy lại từ chỗ Đông Phương Trà Trà.

“A, chờ chút nha.”

Cắt linh thạch đi, tiết kiệm được thật nhiều tiền.

Sau đó Đông Phương Trà Trà giơ tay đưa lên trên đầu, tiếp đó Đậu Nha liền bị nàng bắt xuống.

Gần đây nàng đã có kinh nghiệm cầm Đậu Nha, chỉ một lát là có thể lấy được xuống, trước đó phải giằng co rất lâu.

“Cho này.” Đông Phương Trà Trà đưa Đậu Nha cho Lục Thủy.

Lục Thủy cầm lấy Đậu Nha đặt lên vai, lúc này Đậu Nha đang hướng về phía Đông Phương Trà Trà chảy nước miếng.

Đông Phương Trà Trà động tay, giúp Đậu Nha quay người, để nó nhìn cổ biểu đệ Lục Thủy chảy nước miếng.

Như vậy nàng mới có cảm giác an toàn, nó cứ luôn nhìn nàng chảy nước miếng như vậy, khiến người ta cảm thấy khi Đậu Nha trưởng thành sẽ một ngụm ăn hết nàng.

“Đông Phương đệ đệ có rảnh không, có người nói hắn cũng biết Tà Vương Chân Nhân, nói hắn và ngươi có khả năng có tiếng nói chung.” Đông Phương Trà Trà tò mò hỏi một câu.

“...”

“Không rảnh.” Lục Thủy không hề nghĩ ngợi trực tiếp từ chối.

Đường đường là một tu chân giả, không làm việc đàng hoàng, đi nói lung tung cái gì.

Rời nhà ra ngoài nếu như bị biết được thì sao, không cần mặt nữa đúng không?

Sau đó Lục Thủy định nhìn quanh bốn phía, mà người của Phật Môn kia, hẳn là đã nhận ra nơi này.

Thật sự là phiền phức.

Có điều một vị Cổ Phật, hẳn là biết rất nhiều thứ.

Đáng tiếc không đánh lại, nếu không hẳn đã trực tiếp bắt người tra hỏi rồi.

Đông Phương Trà Trà nhìn xung quanh một vòng, sau đó liền chạy đi tìm Hương Dụ.

Nhân cơ hội tốt, vứt bỏ Đậu Nha.

--

Khở Hải Phật Môn.

Tâm Hỏa Cổ Phật mở mắt ra, hẳn quay đầu nhìn sang bên cạnh.

Đài sen bên kia phát ra ánh sáng nhàn nhạt, nhìn như từ ảm đạm trở nên sống động.

“Lâu La Cổ Phật đã tỉnh lại, nhưng sao vẫn còn chưa trở về?” Tâm Hỏa Cổ Phật thắc mắc.

Rất nhanh hẳn liền có suy đoán, Lâu La Cổ Phật lấy chiến chứng phật quả.

Hắn bây giờ rất có khả năng đã đi thanh lý một vài nguy cơ tiềm ẩn.

“Lâu La Cổ Phật mặc dù lấy chiến chứng phật quả, nhưng hẳn không phải là người dễ xúc động, hẳn là sẽ không xuất

hiện chuyện ngoài ý muốn gì.” Tâm Hỏa Cổ Phật cũng không lo lắng.

Chỉ cần không nổi xung đột với Lục gia, dựa vào thực lực của Lô La Cổ Phật, mặc dù chưa trở lại đỉnh phong, người của tu chân giới bây giờ tuy là có thể đánh bại hắn, nhưng chắc chắn không có khả năng giết chết hắn được.

Những cái này Tâm Hỏa Cổ Phật nhìn ra được sau khi quan sát đài sen của Lô La.

Sau đó Tâm Hỏa Cổ Phật lại nhắm mắt lại, không quá ba ngày sau, Lô La Cổ Phật tất nhiên sẽ trở về.

Đến lúc đó Khổ Hải Phật Môn sẽ hoàn toàn thoát khỏi cục diện yếu thế hiện tại.

...

Lô La Cổ Phật đi hơn một ngày ở tu chân giới, hắn phát hiện tu chân giới bây giờ thật quá yếu quá yếu.

Thật sự không có cách nào so sánh được với thời đại của bọn hắn trước kia.

Đi một đường, đến người có thể phát giác được tồn tại của hắn cũng không có, chứ đừng nói tới người đáng để hắn động thủ.

“Có chút thất vọng.”

“Thời đại không có cường giả, lại là thời đại được ghi lại trong Vị Lai Kinh.”

Một nhóm người bọn hắn bắt đầu thức tỉnh, cơ bản đều bắt nguồn từ Vị Lai Kinh.

Cho nên đây tất nhiên là thời đại được ghi lại trong Vị Lai Kinh.

“Đạo Tông mặc dù vẫn còn, nhưng truyền thừa đã sớm bị đứt đoạn, người của tông môn đó thậm chí còn không biết bắt nguồn của mình.”

“Chỉ còn cái tên Đạo Tông mà thôi.”

Phải biết rằng, vào thời kỳ Viễn Cổ, bất kể là ai cũng đều phải thừa nhận sự cường đại của Đạo Tông.

Lâu La Cổ Phật chấp tay trước ngực, bước đi trên bầu trời.

Hắn đã đi tới rất nhiều nơi, quyết định sau khi hùng đông thì sẽ trở về Khô Hải Phật Môn.

Chỉ là hôm nay đêm đen vừa mới đến, hắn lại ngoài ý muốn cảm giác được một cỗ kiếm ý.

“Kiếm tu?”

“Có khí tức yếu ớt của kiếm ý từ Kiếm Nhất.”

“Không đúng, có truyền thừa của Kiếm Nhất.”

Sau khi cảm giác được, Lâu La cũng không có quá nhiều kinh ngạc, ngược lại có chút hài lòng.

Tìm được rồi.

Nếu như không có, hắn ngược lại sẽ cảm thấy không an lòng.

Truyền thừa của Kiếm Nhất chất chứa quá nhiều sự ngoài ý muốn.

Nhìn thấy tất cả, Lâu La giơ lên một ngón tay cái, trực tiếp ấn xuống một chuông.

Cũng không phải là một chuông rất mạnh, nhưng có thể khiến cho người ta không cách nào đề phòng.

...

Lịch Thiên Xích vẫn còn đang tiến lên, hắn không lập tức đi đến cùng, mà là chậm rãi đi từng bước.

Bộ dáng vẫn phải giả mạo, nếu không nhờ đâu bị phát hiện mình là Lưu Hỏa giả, vậy không tốt lắm.

“Ta cảm thấy nếu như là Lưu Hỏa thật, hắn hẳn sẽ không lãng phí nhiều thời gian như vậy đâu?” Lịch Thiên Xích bỗng cảm thấy mình có lẽ đã làm sai rồi.

“Ngươi vui vẻ là được.” Ma tu Hòa Vũ Diệp bình tĩnh nói.

Nhưng trước mặt Hối Vu Kiếm quả thực có thể.

Có chút thu hoạch cũng không tệ.

Còn có thể quan sát tâm tú của tông môn người khác.

Thế hệ trẻ tuổi ở chỗ này có không ít người xuất sắc.

Tông môn bọn hắn không có cách nào mở rộng chiêu mộ như các tông môn bình thường khác.

Dù sao sơn môn cũng bị đối thường xuyên.

—

Dịch: MB

Chương 534: Ai Dám Nói Hấn Là Lưu Hỏa Giả? 3

“Ừm?” Lịch Thiên Xích ngừng lại, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía không trung.

Ma tu Hòa Vũ Diệp có chút ngoài ý muốn, sau đó cũng kinh ngạc nhìn về phía chân trời.

Bọn hắn thân là cấp cao của Ân Thiên Tông, mỗi người đều có trực giác cảm nhận nguy cơ nhạy bén.

Hiện tại, có nguy cơ tới.

Không suy nghĩ nhiều, Lịch Thiên Xích trực tiếp lấy pháp bảo ra, phóng về phía chân trời.

Bởi vì sức mạnh Lịch Thiên Xích vận dụng không hề kém, cho nên một đám người đang ở trong kết giới đều cảm thấy tim đập nhanh.

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Đúng đó, sao lại có cảm giác có người trong đây đột nhiên sử dụng sức mạnh cường đại?”

“Là Lưu Hỏa sao?”

Bọn hắn vừa mới đưa ra nghi hoặc, một giây sau đã có được đáp án.

Trên đường chân trời, hào quang sáng chói đột nhiên lóe lên.

Tia sáng này mang theo sức mạnh cường đại, cuốn tới từ trên cao.

Ầm ầm!

Ngay lúc pháp bảo của Lịch Thiên Xích phóng tới chân trời, liền trực tiếp va chạm với một cỗ sức mạnh khổng lồ.

Chấn động sức mạnh đáng sợ trực tiếp lan ra bốn phía, đè ép xuống.

Vụt!

Phần lớn người đều bị chấn động cường đại này đè xuống đất, số người có thể đứng thẳng rất ít.

Mà ở trên không trung, một người đàn ông trung niên cầm kiếm đứng sừng sững ở đó, hắn phát giác được công kích, nhưng xuất thủ muộn hơn người khác một bước.

“Lưu Hỏa của Ân Thiên Tông sao?” Hắn đứng ở nơi đó, quan sát khu vực bên trong.

Hắn có thể thấy rõ người tên Lưu Hỏa kia đã động thủ sớm hơn hắn một bước.

“Thật sự là kẻ đáng sợ.”

Lúc này, từng người mới phản ứng được, hóa ra là có người công kích nơi này, mà Lưu Hỏa sớm phát hiện ra, nhanh chóng xuất thủ chống lại.

Nếu như Lưu Hỏa không xuất thủ, không ai biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

Mặc dù khả năng cũng sẽ bị Kiếm Nhất Phong xuất thủ chặn đường, nhưng Lưu Hỏa dù sao cũng đã nhanh hơn một bước.

“Đây chắc chắn là Lưu Hỏa rồi chứ? Ai còn dám nói hắn là Lưu Hỏa giả?”

“Cho nên vừa rồi Lưu Hỏa đã cứu chúng ta?”

“Các ngươi có cảm nhận được uy áp vừa rồi không? Đây là sức mạnh cấp bậc gì chứ?”

Tất cả mọi người đều hơi giật mình.

Đồng thời có chút lo lắng.

Kiếm Nhất Phong thế mà cũng bị công kích, gần đây tu chân giới xảy ra chuyện gì thế?

Sao lại cứ liên tiếp xảy ra chuyện vậy?

Mà ở bên trong, Lịch Thiên Xích thu hồi pháp bảo, nhú mày nói:

“Thật mạnh, căn bản không cùng một cấp bậc.

Rút lui đi.”

Ma tu Hòa Vũ Diệp cũng kinh hãi, nàng có thể phát giác được, đây có lẽ chỉ mới là đối phương tiện tay công kích.

Dựa vào thực lực của bọn hắn, căn bản không thể đo sức với tồn tại này được.

“Đừng nóng vội, hắn không phải là nhằm vào chúng ta, tùy tiện chạy đi, có thể sẽ bị nhằm vào.” Ma tu Hòa Vũ Diệp nói.

Lịch Thiên Xích gật đầu.

Loại cường giả này hoàn toàn vượt qua thực lực của bọn hắn, bị nhằm vào nhất định không có khả năng ngoi đầu lên.

Bọn hắn chính là lo lắng Tiên Đình cũng có loại cường giả này, nếu không tại sao phải chạy như thế chứ?

“Có điều người thật giống như đã xoát không ít danh vọng cho Lưu Hỏa.” Ma tu Hòa Vũ Diệp chỉ chỉ sau lưng, nói.

Lịch Thiên Xích không thêm đề ý:

“Lát nữa ta liền bôi xấu thanh danh của Lưu Hỏa, không làm được ta liền ăn phân trước mặt mọi người.”

Nghe được câu này, Hòa Vũ Diệp nhất thời không nói gì.

Nàng đột nhiên phát hiện, cái chiêu hết ăn lại uống này, đơn giản đã giết được 10.000 địch.

“Đi tìm con chó đi.” Ma tu Hòa Vũ Diệp lạnh lùng nói.

“Ta mở dạ dày trước đã.”

“...”

Chưa đợi Lịch Thiên Xích kịp khai vị, hắn đã cảm nhận được một cỗ uy áp cường đại xông tới.

Uy áp này đến từ phía chân trời, sau đó, một giọng nói rơi xuống từ trên cao, nương theo tiếng nói phát ra còn có phật âm mênh mênh:

“Phản ứng còn được.

Nhưng kiếm ý này có chút khiến người ta thất vọng, cũng chỉ là bắt chước da lông của Kiếm Nhất mà thôi.”

m thanh đột nhiên vang lên này khiến cho não của tất cả mọi người nổ tung, một vài người tu vi không đủ, thậm chí còn khó mà nghe rõ đối phương đang nói cái gì.

...

Lục Thủy lúc này đang đứng trên một con đường nhỏ, hẳn đương nhiên cũng nghe thấy âm thanh này.

Chân Võ Chân Linh muốn bảo vệ Lục Thủy, thế nhưng bọn hắn phát hiện, mình ở nơi này đứng trước chủ nhân của giọng nói kia, có vẻ hơi nhỏ bé.

Đầu óc còn có chút không thanh tỉnh.

“Tới thật nhanh, mà lại còn biết Kiếm Nhất.” Lục Thủy cau mày.

Hắn có thể xác định được, đây là một vị Cổ Phật.

Đại Thừa Cổ Phật, cùng cấp bậc tồn tại với Đại Đạo Thiên Thành.

Đã cảnh giới tối cao mà tu chân giới biết đến.

Số người có thể đứng ở cảnh giới này ít đến thương cảm.

Kiếm Nhất Phong là một trong các thế lực đỉnh cấp, hẳn là cũng có một hoặc hai vị.

“Trên cảm giác, thực lực của đối phương không ở đỉnh phong, nhưng vẫn rất cường đại.”

Đại Đạo Thiên Thành cũng chia mạnh yếu.

Mạnh thì như Đại Trưởng lão, yếu thì như tất cả những người cùng cấp bậc khác.

Đương nhiên, có yếu hơn nữa thì cũng không phải người mà Lục Thủy hiện tại có thể chống đỡ được.

Chênh lệch quá lớn, loại chênh lệch này không phải là thứ mà mấy ngày nhìn Thiên Địa Trận Văn là có thể bù đắp được.

Hơn nữa lại khác với Tinh Ti Tiên Quân, thực lực của Tinh Ti Tiên Quân cơ bản đã bị xói mòn, nhưng Cổ Phật này lại chỉ bị trôi mất một chút.

Cảnh giới của đôi phương ổn định ở Cổ Phật chi cảnh.

Lục Thủy quay đầu nhìn về phía tòa sơn phong nào đó của Kiếm Nhất Phong, sau đó nói:

“Các người đi tìm Đông Phương Tra Tra, đừng để nàng chạy loạn.”

Nói xong, Lục Thủy cũng không quay đầu lại, đi về phía ngọn núi.

Chân Võ Chân Linh trong chốc lát đã khôi phục lại, sau đó hai người lập tức lĩnh mệnh:

“Vâng, thưa Thiếu gia.”

Bọn hắn biết Lục Thủy đã giúp bọn họ loại bỏ ảnh hưởng trái chiều.

Sau đó hai người đi thẳng về phía Trà Trà Tiểu thư đã đi.

Lục Thủy cũng không phải là lo lắng Đông Phương Tra Tra xảy ra chuyện.

Chủ yếu là Đông Phương Tra Tra bị Mộ Tuyết bao bọc, nàng gặp phải nguy hiểm, rất có khả năng sẽ kích động cơ chế bảo hộ của Mộ Tuyết.

Hắn cũng không muốn lúc sử dụng sức mạnh thiên địa lại đụng phải Mộ Tuyết.

“Nhưng mà người có thể giải quyết vấn đề này cũng vẫn chỉ có cường giả của Kiếm Nhất Phong.”

Lục Thủy thở dài, hắn không rõ Kiếm Nhất Phong rốt cuộc có mấy vị cường giả Đại Đạo Thiên Thành, nếu như chỉ có một vị, vậy thì thảm rồi.

Bởi vì với thực lực của vị kia, khả năng sẽ không phát huy được.

...

“Vị Cổ Phật kia từ đâu ra thế?” Ở Kiếm Nhất Phong phía dưới, Nam Xuyên nhìn lên bầu trời, hơi kinh ngạc.

Đại Thừa Cổ Phật, ở tu chân giới căn bản không có cường giả bậc này.

Gần đây nhân tài của Phật Môn bắt đầu trở nên năng động hơn một chút.

“Khô Hải Phật Môn sao? Xem ra quả thực không phải là người thời đại này.”

Nam Xuyên có chút đáp án trong lòng.

Nhưng những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là, hiện tại vị Cổ Phật này đang công kích Kiếm Nhất Phong.

—

Dịch: MB

Chương 535: Vô Đề

Nam Xuyên liếc nhìn thanh kiếm bên cạnh, hần thử đưa tay chụp lấy thanh kiếm kia.

Lúc tay hần đang chậm rãi tiến đến gần thanh kiếm, lúc gần chạm vào thì lại vô thức run rẩy.

Giằng co một lát, hần vẫn không thể nắm chặt được đuôi kiếm.

Cuối cùng, Nam Xuyên đành buông tay ra.

Hần, không cầm được kiếm.

Hoặc là nói hần sớm đã không có kiếm.

Lúc này, Nam Xuyên nhìn lên không trung, vị Cổ Phật của Phật Môn kia đã lấy được kiếm ý vô thượng mà Kiếm Nhất Phong ngưng tụ được, nhẹ nhàng bóp một cái.

Àm!

Kiếm ý vô thượng thật vất vả mới ngưng tụ ra được, vỡ vụn tại chỗ.

Hóa thành hư không.

“Quá yếu.” Lâu La lắc đầu.

Thấy cảnh này, Nam Xuyên ngược lại không có cảm giác gì, quay đầu nhìn về phía Kiếm Nhất Phong.

“Không ra sao?” Nam Xuyên có chút đặng chất:

“Muốn để ta động thủ?”

Lúc này, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một vị đại phật, vị đại phật này vừa xuất hiện, liền đánh ra một chuông về phía Kiếm Nhất Phong.

Tất cả mọi người của Kiếm Nhất Phong đều cảm nhận được một cỗ sức mạnh đáng sợ đang tràn tới.

Sức mạnh này như có thể hủy diệt hoàn toàn tính mạng hơi thở của bọn họ.

Nhưng dưới sức mạnh đáng sợ này, bọn họ lại không có năng lực phản kháng.

Trong nháy mắt, mọi người đã bắt đầu khủng hoảng.

“Về sau sẽ không còn truyền thừa của Kiếm Nhất nữa.”
Lâu La Cổ Phật đánh một chuông tới.

Một chuông này đủ để đám người ở dưới phải bỏ ra cái giá đau đớn thê thảm.

Ngay lúc một chuông này sắp chạm đến Kiếm Nhất Phong, một luồng ánh sáng vàng đột nhiên vọt ra.

“Đạo pháp, pháp tướng thiên địa.”

Tiếng nói rơi xuống, một bóng người to lớn xông ra từ Kiếm Nhất Phong, trực tiếp phá hủy một chuông của đại phật kia.

Ầm!

Sau khi phá được một chuông kia, bóng người to lớn trực tiếp công kích đại phật.

Lâu La Cổ Phật nhíu mày, hẳn không thêm để ý chuyện công kích của mình bị phá, đây không phải chuyện hiểm lạ gì, thứ hẳn để ý là sức mạnh mà đối phương dùng, là đạo pháp.

Đạo pháp không tính là truyền thừa của Kiếm Nhất.

Nhưng Lâu La cũng không quá để ý, diệt trừ là được, tiếp đó trực tiếp động thủ công kích bóng người khổng lồ kia.

Hai phe giao chiến hết sức căng thẳng.

Oanh!

Ầm ầm!

Rầm rầm rầm!

Nhưng chỉ trong chớp mắt, hai bên đã xông lên trời, sức mạnh không ngừng va đập vào nhau.

Ngay cả Kiếm Nhất Phong phía dưới cũng bị chấn động đáng sợ này rửa sạch, dường như bất cứ lúc nào đều có thể sụp đổ, chứ đừng nói tới những sinh linh gần đó, tất cả đều nằm rạp trên đất, thấp thỏm lo âu.

Cường giả giao thủ, Kiếm Nhất Phong ở chính vị trí trung tâm.

Đương nhiên có người muốn rời khỏi Kiếm Nhất Phong.

Nhưng vừa rời khi có người định chạy thoát, một đạo Phật quang đã lập tức rơi xuống.

Đạo Phật quang này trực tiếp bao phủ lấy toàn bộ Kiếm Nhất Phong, áp lực cường đại, trấn áp người ở bên trong.

Đạo Phật quang này khiến cho tất cả mọi người từ bỏ ý định trốn thoát.

Bởi vì bọn họ phát hiện căn bản không có cách nào rung chuyển Phật quang.

Phật quang bao phủ lấy Kiếm Nhất Phong, một lát sau, bên trong đó lại xuất hiện một luồng ánh sáng, chiếu rọi Kiếm Ý Trì.

Trong nháy mắt, Kiếm Ý Trì bị sức mạnh cường đại bao phủ, sức mạnh này ép xuống, dường như đang liên tục đè ép tất cả mọi người ở trong.

Bọn họ có một loại cảm giác, nếu như tiếp tục như vậy, thì không bao lâu sau bọn họ sẽ bị đè chết ở chỗ này.

Cường giả của Kiếm Nhất Phong trước đó đến đây đương nhiên đã động thủ chống đỡ.

Thế nhưng sức ép của Phật quang quá mạnh, hẳn phát hiện một mình hẳn hoàn toàn không đủ.

Ngay lúc hẳn đang định cầu viện, một sức mạnh mới đột nhiên bộc phát, chống đỡ lấy áp lực đáng sợ kia.

“Thật mạnh, so với ta còn mạnh hơn.” Cường giả của Kiếm Nhất Phong chấn kinh trong lòng.

Những người khác cũng cảm nhận được biến hóa này.

“Dễ thở hơn rồi, có cường giả xuất thủ sao?”

“Lưu Hỏa ở ngay đây mà?”

“Lưu Hỏa đại khái cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ áp lực đáng sợ bậc này, hắn có vẻ như còn rất trẻ, không có khả năng giải quyết vấn đề cấp bậc này.”

“Đúng vậy đó, lại nói, đây là loại chiến đấu cấp bậc gì chứ? Đầu ta cũng không dám nhắc.”

Chấn động sức mạnh cường đại thậm chí còn có thể khiến mắt bọn họ bị thương.

Loại tranh đấu đáng sợ này, không phải thứ Lưu Hỏa hiện tại có thể tham dự vào đúng chứ?

Lưu Hỏa có lẽ còn cần thêm một thời gian nữa?

Có thể chống đỡ được uy áp nơi này đã đủ để không dậy nổi rồi.

...

Lịch Thiên Xích nhìn luồng Phật quang bao phủ xung quanh, cau mày.

“Xem ra nơi này đã bị đối phương để mắt tới, hơn nữa còn bị khóa lại.” Lịch Thiên Xích nói.

Ở phía trên hắn, khóa ngưng tụ từ Phật quang đã đang hình thành.

“Kiếp Nạn Tỏa của Phật Môn, thế mà lại dùng thủ đoạn này để đối phó với người ở đây, vị hòa thượng kia thật sự đã để mắt đến chúng ta rồi.” Ma tu Hòa Vũ Diệp cũng có chút lo lắng.

Kiếp Nạn Tỏa, nhất định phải được mở ra từ bên ngoài.

Đã ở bên trong, nếu không có thực lực tuyệt đối thì căn bản không có cách nào phá giải được.

Sẽ bị nghiền ép từng bước một.

Quả thực là muốn tiêu diệt tất cả mọi người ở bên trong.

Nhưng mà kể cả bên ngoài có người, thì cũng chưa chắc đã mở ra được.

Tu vi mạnh một chút, thì vấn đề thời gian cũng không lớn.

Thế nhưng tu vi không đủ thì sẽ cần phải dùng chìa khóa để mở.

Nhưng chìa khóa là cái gì, ai mà biết?

Kiếp Nạn Tỏa phân ra làm vô số loại, người phá vỡ được nó, hầu hết đều là dùng thực lực cưỡng ép phá vỡ.

“Phiền toái, cường giả ở Kiếm Nhất Phong không ít, nhưng trong thời gian ngắn khăng định không có cách nào tới cứu viện cho chúng ta được, kể cả tới, cũng không có đủ thời gian để phá vỡ được cái này.” Lịch Thiên Xích nói.

Bên ngoài còn đang loạn thành một đoàn.

Hai cường giả cấp bậc Đại Đạo Thiên Thành đang giao chiến, thứ khiến Kiếm Nhất Phong lo lắng nhất bây giờ chính là chấn động từ cuộc chiến này.

Hiện trường giao chiến quá gần đó.

“Chỉ cần Kiếm Nhất Phong không thua người của Phật Môn kia, vậy chúng ta chỗ này cũng không có vấn đề gì.” Ma tu Hòa Vũ Diệp nói.

Chỉ cần có thể thắng, bọn họ ở nơi này liền có thể kiên trì.

“Thế nhưng người nhìn phía trên một chút đi, người của Kiếm Nhất Phong kia chính là bị đè lên đánh, cái này có chỗ nào giống tranh đấu giữa người cùng giai không?”

Hơn nữa, Kiếm Nhất Phong không phải tu kiếm sao?

Vì sao người kia lại dùng đạo pháp?

Người này nếu có thể thắng ta sẽ trồng cây chuối ăn phân.”
Lịch Thiên Xích mở miệng nói.

Lần này ma tu Hòa Vũ Diệp không nói gì, nàng nhìn thế nào cũng thấy người của Kiếm Nhất Phong kia sắp thua rồi.

Nếu như người này thua, Kiếm Nhất Phong vô lực đối kháng, vậy bọn họ cũng khó thoát khỏi cái chết.

—

Dịch: MB

Chương 536: Lưu Hỏa Thật Đăng Tràng

1

“Nói đến mới nhớ, không biết Lưu Hỏa có chịu đựng được Kiếp Nạn Tỏa không nhỉ? Ta có cảm giác mình lại kéo độ cao cho Lưu Hỏa rồi.” Lịch Thiên Xích bất đắc dĩ nói.

“Hay là chú ý phía trên một chút đi, không được thì phải nhanh chóng nghĩ cách chạy khỏi đây.

Luôn cần phải thử một chút.” Ma tu Hòa Vũ Diệp nói.

Mặc dù biết là khó chạy thoát được, nhưng vậy không có nghĩa là bọn họ sẽ ngồi đây chờ chết.

Thân là thành viên của Ân Thiên Tông, bọn họ có thể giống người qua đường bình thường sao?

Nếu như không có cách, bọn họ có thể lựa chọn tìm cơ hội ám sát vị hòa thượng kia.

Đương nhiên, trước tiên vẫn cần phải thoát khỏi Kiếp Nạn Tỏa này đã.

...

Một số người có thể quan sát trận chiến kia, lúc này lông mày đều nhíu lại.

Bọn hắn đều nhìn ra được.

Lão tổ của bọn hắn bị đè lên đánh.

Nhưng đây là vị lão tổ nào, bọn hắn cũng không biết.

Trên không trung.

Nam Xuyên không ngừng vận dụng đạo pháp đọ sức với Lô La Cổ Phật, thế nhưng hắn hoàn toàn không phải đối thủ của người này.

Hắn có thể nhận ra được đối phương không ở trong trạng thái mạnh nhất, nhưng hắn vẫn không có cách nào chống cự công kích của đối phương.

Đúng vậy, người sử dụng Pháp Tướng Thiên Địa chính là Nam Xuyên.

Thân là một đệ tử bình thường của Kiếm Nhất Phong, hẳn đương nhiên có nghĩa vụ bảo vệ Kiếm Nhất Phong.

Hắn dùng hết toàn lực, thế nhưng hoàn toàn không phải đối thủ của đối phương.

Ầm!!!

Nam Xuyên bị đánh bay ra ngoài.

Phụt.

Lần này hẳn không chịu đựng nổi nữa, một ngụm máu tươi phun ra.

“Quá yếu.” Lâu La Cổ Phật hóa thành một tôn đại phật, nhìn Nam Xuyên, lắc đầu nói:

“Đây không phải sức mạnh thực sự của ngươi, ta có thể cảm giác được, trong người ngươi có truyền thừa của Kiếm Nhất.

Không cảm kiếm, ngươi chỉ có thể nuốt hận dưới lòng bàn tay của phật ta thôi.”

Nam Xuyên cau mày nhìn người này, đối phương rất mạnh.

Hơn nữa không giống với người của Phật Môn bình thường, mặc dù đối phương dùng Phật Môn chi pháp, nhưng lại bá đạo dị thường, dường như có thể trấn áp tất cả.

“Ta rất hiếu kỳ, vì sao ngươi lại xuất thủ với chúng ta?” Nam Xuyên mở miệng dò hỏi.

“Vì sao?” Lâu La nhìn về phía Nam Xuyên, giật mình nói:

“Cũng đúng, Đạo Tông cũng không biết Kiếm Nhất, các ngươi mặc dù có giữ truyền thừa của Kiếm Nhất, nhưng hẳn là cũng không biết.

Đối với các ngươi mà nói, hẳn là ân oán của thời trước đi.

Loại ân oán này không có cách nào hóa giải được.

Nếu như nhất định phải nêu ra một lý do, vậy chính là vì để không dẫm vào vết xe đổ đi.”

Nam Xuyên cau mày, ân oán thời trước, truyền thừa của Kiếm Nhất?

Đạo Tông Kiếm Nhất, cuối cùng truyền thừa của Kiếm Nhất lại ở chỗ Kiếm Nhất Phong bọn hắn.

Kiếm Nhất Phong?

Có lẽ đây mới là nguyên nhân chủ yếu tiên bối lấy cái tên này.

Mà trong lúc Nam Xuyên còn đang suy nghĩ, Lâu La đã trực tiếp xuất thủ.

Vị Đại Phật sừng sững trên không trung, phía sau lưng xuất hiện vô số bàn tay.

Cổ Phật Pháp Tướng, Đại Thiên Thế Giới.

Giờ phút này, vô số bàn tay tạo ra một thủ ấn riêng, mỗi một thủ ấn này chính là một đạo công kích.

Ngay sau đó, vô số công kích phóng tới Pháp Tướng Thiên Địa của Nam Xuyên.

Nam Xuyên kinh hãi, hắn toàn lực thúc đẩy Pháp Tướng Thiên Địa, bắt đầu dùng đạo pháp đối kháng Phật pháp.

Ầm!

Ầm!!

Ầm!!!

Sức mạnh vô cùng cường đại trực tiếp lao về phía Nam Xuyên.

Thân thể Nam Xuyên không ngừng lùi lại, trên người liên tiếp xuất hiện thêm nhiều vết thương.

Phụt.

Máu tươi phun ra, máu từ vết thương tạo thành từng bông hoa đỏ tươi nở rộ trên quần áo.

Dưới tác động của sức mạnh, toàn bộ vùng đất dường như đang phải tiếp nhận thiên tai nặng nề khó mà diễn tả được bằng lời.

Toàn bộ sinh linh đều run như cây sắt, nằm rạp trên đất.

Bọn chúng thấp thỏm lo âu, sinh mệnh của chúng nó lúc này như bị chi phối, có thể sẽ hóa thành cát bụi bất cứ lúc nào.

Ngay cả Kiếm Nhất Phong cũng phải tiếp nhận áp lực khó có thể tưởng tượng nổi.

Rất nhiều cường giả đều đang cố gắng chống đỡ đại trận của Kiếm Nhất Phong.

Phật quang đã hạn chế tự do của tất cả mọi người, dù bọn hắn có muốn chạy trốn ra xa khỏi cuộc giao chiến đáng sợ này cũng không được.

Cho nên bọn hắn chỉ có thể ở đây cảm thụ khí tức đáng sợ kia.

Loại khí tức này ép bọn hắn đến không có cách nào ngẩng đầu lên.

Đây chính là chênh lệch giữa cường giả và kẻ yếu.

“Quá yếu.” Lâu La Cổ Phật thu lại Cổ Phật Pháp Tướng, tự mình tới gần Nam Xuyên.

Lúc này, Nam Xuyên vẫn còn mở Pháp Tướng Thiên Địa.

Đây là đạo pháp mạnh nhất của hắn, nếu không trực tiếp vận dụng sức mạnh mạnh nhất, ngay cả giữ nó một lát thôi hắn cũng không làm được.

Thế nhưng kể cả hắn đã mở ra Pháp Tướng Thiên Địa, hắn vẫn không thể chống đỡ công kích của đối phương.

Hắn lúc này gần như không thể tranh đấu với đối phương.

Pháp Tướng Thiên Địa cũng đã xuất hiện vết rách.

Nhưng hắn vẫn có thể gắng gượng chống đỡ thêm một đoạn thời gian nữa.

Nghĩ như vậy, Nam Xuyên liền bắt đầu hành động, muốn tiếp tục ngăn cản bước chân của Lâu La Cổ Phật.

“Không có ích lợi gì đâu, người bây giờ, cũng chỉ là nỗ lực hết đà.” Lâu La Cổ Phật từng bước một tới gần Nam Xuyên.

Hắn cho là mình không ở trong trạng thái tốt nhất, đấu với người này sẽ hơi phiền toái.

Thế nhưng dù thế nào hắn cũng không nghĩ đến, đôi phương lại có thể yếu đến như vậy.

Sau đó, Lâu La Cổ Phật chấp tay trước ngực, bình tĩnh nói:

“Hồng Trần Nghiệp Hỏa.”

Giờ phút này, vô số phát quang lóe lên từ sau lưng Lâu La Cổ Phật, những phát quang này hóa thành từng đoạn xích lao về phía Nam Xuyên.

Nam Xuyên cau mày, muốn thử chống cự, nhưng Lâu La Cổ Phật lại thành linh xuất hiện phía trên Pháp Tướng của hắn, một chưởng đè xuống.

Công kích của Nam Xuyên trực tiếp tiêu tán.

Sau đó, vô số xiềng xích đâm xuyên vào Pháp Tướng Thiên Địa của hắn, lao thẳng đến chỗ Nam Xuyên.

Lúc này, Nam Xuyên đã sớm không còn năng lực tránh né nữa.

Soạt!

Hàng loạt sợi xích trói Nam Xuyên lại.

Hai tay của hắn bị hạn chế di chuyển, thân thể càng không có cách nào động đậy.

Thứ đáng ăn mừng duy nhất chính là Pháp Tướng Thiên Địa của hắn vẫn còn, dẫn đến Lâu La Cổ Phật nhất định phải phá vỡ Pháp Tướng Thiên Địa mới có thể trực tiếp ra tay với hắn.

“Một cái Pháp Tướng Thiên Địa mà thôi, còn có thể chống đỡ được bao lâu chứ?” Lâu La Cổ Phật đi đến phía trên Pháp Tướng, sau đó đánh một chưởng tới.

Ầm!!!

Sức mạnh khổng lồ nháy mắt lan tỏa.

Phụt.

Nam Xuyên trực tiếp nhận lấy tổn thương cực lớn, nhưng hắn vẫn cắn răng chống đỡ Pháp Tướng Thiên Địa.

Lâu La Cổ Phật cũng không hề dừng lại.

Sức mạnh của hắn không ngừng đánh thẳng vào Nam Xuyên.

Mà thân thể Nam Xuyên đã bị dây xích trói chặt, căn bản không thể phản kháng.

Chờ đợi hắn chỉ có số phận bị giết chết.

—

Dịch: MB

Chương 537: Lưu Hỏa Thật Đăng Tràng

2

Ở trong Kiếm Nhất Phong, bất kể là người có thể nhìn thấy hay không nhìn thấy cuộc đọ sức trên không trung, tất cả đều nghe được tiếng nói của Lô La Cổ Phật.

Tiền bối Kiếm Nhất Phong, bại.

Bây giờ cũng chỉ là đang vật lộn chống đỡ mà thôi.

Một khi tiền bối của Kiếm Nhất Phong không nhìn được nữa, khả năng rất lớn bọn họ sẽ phải bỏ mình ở Kiếm nhất Phong.

Nhất là người ở Kiếm Ý Trì.

Bọn hắn phát hiện áp lực đè lên mình càng lúc càng lớn, không gian sinh tồn cũng càng ngày càng ít.

Bọn hắn thậm chí còn thấy được “Lưu Hỏa” cũng đang vật lộn chống đỡ như mình.

“Nơi này có vẻ như cũng không kiên trì được lâu nữa, có phải là chờ đến lúc giao chiến kết thúc thì chúng ta sẽ chết hết hay không?”

Có người nói.

“Ta đã thử rất nhiều cách rồi, căn bản không có khả năng đi ra ngoài.”

“Lưu Hỏa còn không ra được, đừng nói là chúng ta.”

“Đối mặt với tồn tại đáng sợ mức này, ngay cả Lưu Hỏa cũng không có cách nào.”

“Đúng vậy đó, dù sao chênh lệch cũng quá lớn.”

“Không biết Kiếm Nhất Phong còn cách nào hay không.”

Phần lớn người đều cảm thấy khủng hoảng, bọn hắn lúc này quả thực đã có thể nhìn thấy cái chết ở ngay trước mắt.

Mỗi người đều đang từng bước tiến đến cái chết.

Nhưng lại không có bất kỳ cách nào.

Vị tiên bối kia của Kiếm Nhất Phong cũng nhú mày, xác thực không có cách nào.

Nếu như không phải là có Lưu Hỏa ở đây, nơi này khả năng đã không còn tiếp tục kiên trì được nữa rồi.

Mặc dù vậy, nơi này cũng không thể kiên trì được quá lâu nữa.

“Bên ngoài không có cách nào ổn định lại sao?” Vị tiên bối của Kiếm Nhất Phong có chút nôn nóng trong lòng.

Hắn thậm chí còn hy vọng một người giống như truyền kỳ như Lưu Hỏa có thể nghĩ ra một cách nào đó.

Thế nhưng, hắn biết đây chỉ là suy nghĩ hão huyền, đó căn bản là không thể nào.

Lịch Thiên Xích cau mày.

“Không tìm được cách, chỗ ta cũng không còn kiên trì được bao lâu nữa đâu.”

“Không có cách nào, kể cả giờ người tự nổ cũng vô dụng, mặc dù có khả năng là có thể nổ vỡ khóa, nhưng ta sẽ không tránh được.” Ma tu Hòa Vũ Diệp bình tĩnh nói.

“Vậy người tự nổ đi, ta hẳn là có thể tránh được.” Lịch Thiên Xích nói.

“Không được, cường độ nổ của ta kém hơn người một chút.” Ma tu Hòa Vũ Diệp nói.

“...thật sự cứ như vậy chết ở chỗ này sao? Ở chỗ này không có người nào có khả năng sao?” Lịch Thiên Xích hỏi.

“Người thế nhưng là Lưu Hỏa đấy, bọn họ đều đang trông cậy vào người.” Ma tu Hòa Vũ Diệp lườm Lịch Thiên Xích một cái.

“Không đúng, nơi này chắc chắn còn có cường giả, cảm giác trước đó của ta hẳn là không sai, trừ khi hắn sớm đã đi ra ngoài.” Lịch Thiên Xích hướng mắt về phía gần đó nhìn một

lượt, thế nhưng dù có nhìn thế nào, hấn cũng không tìm thấy ai có thực lực cao hơn hấn.

Mở miệng tìm?

Phải nói như thế nào mới động được đối phương?

Mời người ta ăn điếm tâm?

Lịch Thiên Xích do dự.

--

“Trà Trà Tiểu thư, hãy đợi ở đây, đừng chạy lung tung.”
Chân Linh che chở Trà Trà, nói.

Chân Võ không có ở đây, mà đang ở trong tối.

Chủ yếu là bọn họ vừa nghĩ tới một vấn đề.

Nếu như Trà Trà Tiểu thư hỏi về Thiếu gia bọn họ, bọn họ sẽ không giải thích được.

Thiếu gia đi đâu làm gì bọn họ cũng không biết.

Cho nên để không gây ra phiền toái không cần thiết, hai người quyết định một sáng một tối bảo vệ cho Trà Trà Tiểu thư.

Lúc này Trà Trà đang tránh sau lưng Hương Dụ, Chân Linh nói cái gì, nàng liền nghe cái đó, tuyệt đối sẽ không mang đến cho hai người Chân Linh bất cứ phiền phức gì.

Chân Linh cũng cảm thấy Trà Trà Tiểu thư thật sự không gây chút phiền phức nào cho người khác cả.

Khó trách Hương Dụ kiêu gì cũng nói ra được một thân ưu điểm về Tiểu thư nhà nàng.

Chân Linh thở dài, hoàn toàn không giống với Thiếu gia bọn họ.

Thiếu gia bọn họ chuyện gì cũng làm được.

Có điều hình như lời nói của Thiếu nữ nữ đặc biệt có tác dụng.

Mà bọn họ cũng cảm thấy, có Thiếu nữ nữ ở đó, Thiếu gia sẽ an ổn hơn rất nhiều.

Đáng tiếc lần này không có Thiếu nữ nữ ở đây, đương nhiên ở đây cũng không tốt.

Nơi này quá nguy hiểm, hai người bọn họ thật ra rất khó mà bảo vệ được ai lúc này.

Nếu không phải dựa vào trạng thái mà Thiếu gia cho bọn họ, thì có lẽ nửa bước bọn họ cũng khó mà đi được.

Trong bóng tối, Chân Võ cầm điện thoại, có tín hiệu, hẳn đã chuẩn bị gọi điện cầu viện Tộc trưởng bất kỳ lúc nào.

Chuyện lần này Thiếu gia chắc chắn không thể xử lý được.

Một khi tiền bối Kiếm Nhất Phong thua, hẳn sẽ lập tức gọi điện cầu viện.

Kể cả Đại Thiếu gia có bị chỉ trích thì hẳn cũng sẽ không do dự.

Lúc này, Chân Võ đang mặc một chiếc áo bào đen mà Lục Thủy đưa cho, có áo bào đen trên người, hẳn hoàn toàn có thừa thời gian.

Mặc áo bào đen vào rồi, hẳn liền sẽ không nhận bất cứ áp chế nào.

Mặc dù không biết làm sao Thiếu gia nhà mình làm được, nhưng chiếc áo bào đen này chính là có thể miễn dịch với hầu hết áp chế bên ngoài.

...

Kiếm Nhất Phong bị đánh, thật ra vẫn có không ít người cảm giác được.

Nhưng rất nhiều người đều không chú ý.

Đạo Tông ngược lại có chú ý tới, bởi vì chỗ bọn họ có thể nói là cách đó gần nhất.

“Người động thủ lại là hắn, bên kia có thể kiên trì đến bây giờ đã coi như không tệ, đáng tiếc.”

Lúc trước bọn họ không thể nào hiểu được tại sao người này mới chỉ gặp Lục Vô Vi có một lần, đã trực tiếp từ bỏ kiếm trong tay.

Điều này tương đương với việc từ bỏ thực lực của hắn.

Không ai hiểu nổi hành vi này của hắn.

Cho đến tận khi bọn hắn nhìn thấy Lục Vô Vi xuất thủ, ít nhiều đều đã có chút hiểu được.

...

Chiến Thần của Tiên Đình cau mày lại.

“Lâu La Cổ Phật? Hắn thế mà đã thức tỉnh rồi, hơn nữa tu vi cũng không bị ảnh hưởng bao nhiêu.”

“Hắn không mở ra kiếp sau?”

Chuyện này đối với bọn hắn mà nói cũng không phải chuyện tốt.

Tiên Đình trước mắt mặc dù có hắn ở đó, nhưng hắn chưa có trở lại đỉnh phong.

Mà những người chủ trì công việc thức tỉnh kia của Tiên Đình, không có một ai có thể đọ sức với Lâu La.

Cộng lại cũng không được.

Khổ Hải Phật Môn có thêm Lâu La, có thể nói là vượt lên trên tất cả mọi người trong nháy mắt.

“Đáng tiếc, người hắn chọc không phải Lục Vô Vi.”

Nếu như Lâu La Cổ Phật khiêu chiến Lục Vô Vi, vậy thì thú vị rồi.

...

Tâm Hỏa Cổ Phật đương nhiên cũng phát giác.

Nhưng hắn không để ý, Kiếm Nhất Phong, hắn đương nhiên cũng biết.

Lâu La Cổ Phật đi tới đó là chuyện đương nhiên, chỉ là nhanh hơn khá nhiều so với dự đoán của hắn.

Bất kể cuối cùng như thế nào, Kiếm Nhất Phong hắn là không có người nào giữ lại được Lâu La Cổ Phật.

Hắn đương nhiên sẽ không đi để ý quá nhiều.

--

Lục Thủy lúc này đang đi trên một đường núi, dưới mỗi một bước chân của hắn đều có trận văn xuất hiện, đây là đường lui hắn để lại cho chính mình.

Cũng là để tiện cho các hành động sau đó.

Lúc đi đến sườn núi, Lục Thủy lấy mặt nạ ra, mang lên mặt, tiếp đó lại lấy ra Hồng Ô.

Khi Hồng Ô xuất hiện trong tay hắn, ngọn lửa lại một lần nữa bao trùm lấy hắn, không bao lâu sau, toàn thân Lục Thủy trên dưới đều là lửa cháy, giống như một người lửa.

Ngay cả Đậu Nha trên bả vai hắn cũng hoàn toàn bị lửa bao trùm.

Nhưng nó vẫn như cũ nhìn chăm chăm Lục Thủy chảy nước miếng.

Chỉ là người bình thường không cách nào nhìn thấy được.

“Phật quang của Cổ Phật có thể trấn áp người khác, cũng có thể che đậy cảm giác của một số người, với ta mà nói là chuyện tốt.

Nhưng vẫn cần chú ý cẩn thận.”

Lục Thủy không hề cảm thấy Kiếm Nhất Phong bình thường.

Cường giả ở nơi này không hề ít chút nào, nếu như bị phát hiện, với hắn mà nói là một việc rất phiền phức.

Có điều khi hắn đang đi trên núi, hắn có cảm giác bên trong Kiếm Nhất Phong thật ra còn có một cỗ sức mạnh cường đại không kém gì sức mạnh của vị Cổ Phật kia.

Nguồn lực lượng này cũng không sinh động, giống như đang bế quan.

Trông cậy vào nó thì chẳng khác nào đứng yên nhìn trời.

—

Dịch: MB

Chương 538: Lưu Hỏa Thật Đăng Tràng

3

Không bao lâu sau, Lục Thủy đi tới bên trên một ngọn núi nhỏ, ở biên giới ngọn núi có một thanh kiếm sừng sững cắm ở chỗ đó.

Là một thanh kiếm đã hóa đá.

Nó cứ như thế an tĩnh cắm ở trong đất, nhận lấy sự tàn phá của thời gian, không có ai cầm lên.

Lục Thủy đi tới biên giới ngọn núi, đứng bên cạnh thanh kiếm hóa đá kia.

Hắn không đụng vào nó, mà nhìn xuống xem tình hình hiện tại của Kiếm Nhất Phong.

Chỗ này có tầm mắt rất rộng, hắn có thể nhìn thấy được rất nhiều nơi.

Ví dụ như mấy cường giả đang chống đỡ trận pháp của Kiếm Nhất Phong, hoặc như Kiếm Ý Trì đang co lại.

“Kiếp Nạn Tỏa? Xem ra là bởi vì chuyện truyền thừa của Kiếm Nhất.”

Nhìn thấy những người kia được chăm sóc đặc biệt, hắn liền đoán được đại khái.

Cổ Phật kia vẫn luôn đề cập tới Kiếm Nhất, hẳn là có ân oán gì đó với Kiếm Nhất, muốn đối phó với truyền thừa của Kiếm Nhất.

Lục Thủy thu hồi ánh mắt, sau đó nhìn về phía chân trời, lúc này Pháp Tướng Thiên Địa của Nam Xuyên đã phủ kín vết nứt, không bao lâu nữa sẽ hoàn toàn vỡ nát.

Nam Xuyên sau đó cũng sẽ không còn sức chống trả nữa.

Tiếp đó liền đến phiên bọn hắn nơi này.

Khi đó, hắn sẽ phải đối mặt với nguy cơ sinh tử.

Mộ Tuyết tám phần là sẽ tới, đến lúc đó nàng nhìn thấy bộ dạng của hắn như hiện tại, vậy đời này liền xong rồi.

Nhưng ngồi chờ chết cũng không phải tính cách của hắn.

Dù sao Mộ Tuyết bây giờ cũng đang chuẩn bị hồng trang áo cưới của nàng.

Không có khả năng xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì.

‘Phật quang không yếu, Nam Xuyên lại đang bị Hồng Trần Nghiệp Tỏa trói buộc, muốn giao lưu thông thuận, cần phải chèn ép một chút.’

Lục Thủy nghĩ trong lòng.

Có điều không có cách nào chèn ép Hồng Trần Nghiệp Tỏa được, hắn chỉ có thể chèn ép Phật quang đang bao phủ Kiếm Nhất Phong.

Sau đó, Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Kiếp Nạn Tỏa.

“Hủy cái khóa này, hắn là có thể làm yếu bớt không ít Phật quang.”

Nghĩ như vậy, Lục Thủy liền di chuyển Hồng Ô, sau đó đưa tay chậm rãi kéo dây cung.

Lúc này, Hồng Ô đã sớm biết phối hợp với Lục Thủy.

Dù sao không phối hợp thì sẽ chẳng có chút tác dụng nào cả.

Giờ phút này, ánh sáng màu đỏ như lửa bắt đầu tụ tập lại một chỗ, chỉ một giây sau, một mũi tên mang theo khí tức sức mạnh cường đại đã xuất hiện trên dây cung của Hồng Ô, bất cứ lúc nào đều có thể bắn ra.

...

Cùng lúc đó, phần lớn người ở Kiếm Ý Trì đều đã không thể đứng thẳng nổi nữa, bọn họ cảm giác không qua bao lâu nữa, chính mình sẽ hoàn toàn ngã gục ở nơi này.

“Phải chết sao?”

“Chắc là vậy, có chút không cam tâm, không nghĩ tới lại chết oan ức như vậy.”

“Bị loại nhân vật đáng sợ này giết, cũng coi như huy hoàng.”

“Không biết Lưu Hỏa có dự định gì.”

Đúng vậy, không cần biết lúc này bọn họ khủng hoảng đến thế nào, đều phải đối đầu với tình huống hiện tại.

Đó chính là bọn họ có thể sẽ không sống được bao lâu nữa.

Nhưng bọn hắn rất tò mò không biết, thân là Lưu Hỏa trong truyền kỳ, liệu có hành động nào khác hay không.

Thế nhưng nghĩ tới nghĩ lui thế nào cũng đều cảm thấy rất khó.

Sức mạnh của Phật Quang quá mạnh.

Căn bản không có cách nào.

Lịch Thiên Xích cũng cảm thấy không còn thời gian nữa, hắn đã không thể chờ đợi thêm được.

Sau đó, giọng nói của hắn vang lên trong tai tất cả mọi người.

“Chư vị, chúng ta cũng không nhất định phải chết ở chỗ này.”

Nghe thấy Lưu Hỏa đột nhiên mở miệng, tất cả đều giật mình.

Nhưng bọn hắn cách Lưu Hỏa cũng không gần, dù có muốn giao lưu cũng không có cách nào giao lưu.

Chỉ có thể chờ đợi Lưu Hỏa tiếp tục nói.

Lịch Thiên Xích đương nhiên cũng không có ý định nói chuyện phiếm với người khác, nói thẳng:

“Còn có một vị cường giả ở đây, hẳn hẳn là có cách.”

Đúng vậy, người hắn nói chính là vị âm thầm dò xét hắn kia.

Chỉ cần người kia xuất thủ, có lẽ sẽ có cơ hội.

Mà nghe được Lưu Hỏa nói, những người khác đều chấn động, bọn hắn còn có thể cứu được?

Còn có cao thủ ở đây?

Lịch Thiên Xích là muốn trực tiếp kéo người từ trong bóng tối ra, nếu còn không ra, hắn cũng không chống nổi nữa.

Lịch Thiên Xích há to miệng, định nói tiếp.

Ngay lúc hắn đang định nói, trong mắt đột nhiên có một đạo ánh lửa xông vào.

Không chỉ Lịch Thiên Xích, ma tu Hòa Vũ Diệp và những người khác cũng cảm thấy.

Sau đó, bọn họ theo bản năng nghiêng đầu sang nhìn, giống như bên cạnh có đồ vật gì đó hấp dẫn người khác vậy.

Vừa quay sang nhìn, tất cả đều khẽ giật mình, bọn hắn nhìn thấy một vệt ánh sáng đang lao về phía bên này, dường như mang theo một cỗ sức mạnh không thể tưởng tượng nổi.

Ầm!!

Ánh lửa kia lấy thế sét đánh không kịp bưng tai trực tiếp cắm vào trong Kiếp Nạn Tỏa.

Lịch Thiên Xích cứ thế đứng nguyên tại chỗ.

Hắn cảm thấy đôi phương có phải là hồ đồ rồi hay không, tưởng một mũi tên có thể mở được Kiếp Nạn Tỏa sao?

Ngay lúc Lịch Thiên Xích đang chất vấn trong lòng, đột nhiên có người kêu lên:

“Các ngươi nhìn kia, ổ khóa hình như xảy ra vấn đề!”

Răng rắc.

Ngay lúc này, Kiếp Nạn Tỏa bắt đầu vỡ vụn.

“Cái này, làm sao có thể?”

Lịch Thiên Xích khó tin nhìn, Kiếp Nạn Tỏa được mở ra rồi?

Đối phương làm sao làm được?

Loại công kích trình độ kia không có khả năng mở ra Kiếp Nạn Tỏa.

Trừ khi...

Người kia dựa vào năng lực tự phá giải Kiếp Nạn Tỏa, là tìm được chìa khóa của Kiếp Nạn Tỏa sao?

Cái này, căn bản không có khả năng!

Là ai đáng sợ như thế?

Rầm!

Giờ phút này, Kiếp Nạn Tỏa vỡ vụn tại chỗ, hóa thành hư không.

Lịch Thiên Xích không thể tin nổi, nhưng sự thật đã bày ra trước mắt.

Có điều hấn không hề chần chừ chút nào, lập tức nói với Hòa Vũ Diệp:

“Động thủ.”

Hai người không nói gì thêm nữa, liên thủ bắt đầu phá vỡ phật quang nơi này.

Ầm!

Rầm rầm!!

Rầm!!!

Phật quang bao trùm lấy Kiếm Ý Trì trực tiếp bị hai người Lịch Thiên Xích phá nát.

Giờ phút này, những người bên trong trực tiếp khôi phục tự do, không còn phải tiếp nhận trấn áp trí mạng nữa.

Từng người đều hưng phấn không chịu nổi.

“Chúng ta tự do rồi?”

“Không, chúng ta vừa trở về từ cõi chết.”

“Không, chúng ta còn chưa tự do đâu, chưa chạy được.”

“Các người không tò mò vừa rồi là ai xuất thủ sao? Lưu Hỏa có phải đã sớm biết hay không?”

“Đúng đó, đúng đó.”

Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn về phía Lưu Hỏa.

Lịch Thiên Xích có chút bất đắc dĩ, này hẳn phải nói làm sao?

Hắn cũng không biết có chuyện gì xảy ra mà.

Đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng kiếm thanh thúy.

“Keng!”

m thanh này giống như có một loại năng lực nào đó vậy, khiến cho tất cả mọi người đều vô thức nhìn qua.

Sau đó, bọn hắn nhìn thấy trên ngọn núi đứng đấy một người toàn thân là lửa, người này đứng đó khiến cho người ta có một loại cảm giác không cách nào nhìn thẳng.

Dường như tất cả đều ở dưới chân hắn, tất cả đều nên ngưỡng mộ hắn.

“Luu, Luu Hỏa?”

Trong nháy mắt khi nhìn thấy bóng người này, trong đầu tất cả mọi người đều hiện ra cái tên này.

Người toàn thân là lửa, chỉ có Luu Hỏa thôi.

Hơn nữa mũi tên vừa rồi hình như chính là bắn tới từ phía bên kia đúng không?

Là Luu Hỏa xuất thủ cứu bọn hắn?

Thế nhưng còn Luu Hỏa bên trong thì sao?

Mọi người lại một lần nữa nhìn về phía Luu Hỏa đứng gần đó, nhất thời không phân rõ được, rốt cuộc vị nào là Luu Hỏa thật.

Lịch Thiên Xích thật ra cũng rất kinh ngạc, người vừa rồi phá giải Kiếp Nạn Tỏa chính là Luu Hỏa?

Cũng đúng, năng lực thần hồ kỳ kỹ kia, tám phần cũng chỉ có thể là người được vinh danh truyền kỳ này mới có khả năng làm được.

Thật là khiến người ta ngoài ý muốn.

Luu Hỏa này rốt cuộc là đáng sợ đến cỡ nào chứ?

Có điều tên Lưu Hỏa này đã cho bọn hấn rất nhiều phiền phức.

Ví dụ như hiện tại.

Lịch Thiên Xích nhìn những người khác, nghiêm chỉnh nói:

“Thiếu Tông chủ anh minh thần võ, đã sớm biết tất cả.”

—

Dịch: MB

Chương 539: Năm Chặt Kiếm Chặng Khác Nào Cầm Toàn Thế Giới 1

Lịch Thiên Xích nói xong câu đó thì không nhiều lời nữa.

Cần chừa chút không gian cho những người này tưởng tượng.

Lúc này, cả đám người đều đang nghĩ lại.

“Đúng rồi, vừa rồi Lưu Hỏa, không đúng, vị tiên bồi của Ân Thiên Tông này nói còn có một người có thể cứu chúng ta, chính là chỉ Lưu Hỏa sao?”

“Nói như vậy là Lưu Hỏa đã sớm biết sẽ có cường giả tới đây, liền để người kia vào đây trước?”

“Hẳn là vậy, cũng không biết Lưu Hỏa muốn làm gì.”

“Bất kể nói thế nào, chúng ta cũng nhờ vậy mà trốn được một kiếp.”

“Đúng vậy đó, có điều loại chiến đấu cấp bậc này, Lưu Hỏa cũng có thể tham dự vào sao?”

Chuyện này đối với bọn hắn mà nói hoàn toàn không có cách nào lý giải.

Lịch Thiên Xích để mặc cho những người này nói, dù sao thì hắn hiện tại cũng chỉ có thể im lặng, chờ chuyện ở đây kết thúc xong thì trực tiếp rút lui.

Nhưng biểu hiện của Lưu Hỏa quả thật khiến cho hắn có chút ngoài ý muốn, Lưu Hỏa này đã khiến hắn ngoài ý muốn rất nhiều lần.

Cũng quen rồi.

“Năng lực ứng biến của ta mạnh chứ?” Lịch Thiên Xích truyền âm cho ma tu Hòa Vũ Diệp.

Ma tu Hòa Vũ Diệp bình tĩnh nói:

“Mất mặt.”

“Không ai biết chúng ta là ai mà.” Lịch Thiên Xích nói ra.

Hiện tại cơ bản không ai có thể xem thấu hình dạng lúc đầu của bọn hắn, cho nên mất mặt hay không, không ai biết.

“Ha ha.” Ma tu Hòa Vũ Diệp lạnh lùng nói:

“Thân phận giả đã bại lộ, giờ ngươi định gây phiền toái cho Lưu Hỏa thế nào?”

“Đề ta mở rộng dạ dày.” Lịch Thiên Xích lấy một quả táo ra, nói.

“ ... ”

Quả nhiên, vẫn chỉ có hết ăn lại uống.

...

“Là Lưu Hỏa, ta đã nói người trước đó là giả rồi, cái người trên người có lửa kia mới là thật.” Đông Phương Trà Trà mở miệng nói.

Chân Linh nhất thời không nói gì, luôn có cảm giác bởi vì Trà Trà Tiểu thư, cho nên Lưu Hỏa mới có thêm tiêu chí mang lửa trên thân.

Nhưng Thiếu gia bọn họ đã xuất thủ, chuyện này đối với bọn họ mà nói cũng là chuyện thật sự không tốt.

Bởi vì bọn họ không biết Thiếu gia muốn làm cái gì.

Trước đó đánh thất giai đã gần như sắp chết, mà người bây giờ này còn là người chỉ một ngón tay đã có thể đè chết thất giai.

Bọn họ làm sao có thể an tâm được.

Cho nên Chân Linh cũng đã chuẩn bị sẵn sàng gọi điện thoại bất cứ lúc nào.

Nếu như Thiếu gia xảy ra chuyện, bọn họ không đảm đương nổi.

...

Lúc đám người Kiếm Khởi nhìn về phía kiếm minh, bọn hắn đã biết người đáp ứng lời mời đến kia là Lưu Hỏa giả.

Nhưng không nghĩ tới Lưu Hỏa thật thế mà cũng tới.

Điều này khiến bọn hắn rất giật mình.

“Lưu Hỏa đúng là rất mạnh, nhưng hắn thật sự có thể chi phối chiến cuộc sao?” Kiếm Lạc nhìn về bóng người Lưu Hỏa, nói.

“Về sau lúc đui ở trước mặt, ngươi phải nhớ kỹ mình chỉ là người câm điếc.” Sơ Vũ nói.

Kiếm Lạc không muốn để ý tới Sơ Vũ.

Lúc này, khi nhỏ đang run rẩy trốn dưới mái tóc dài của Kiếm Lạc, nó rất sợ hãi.

Người trên trời thật sự quá quá mạnh, thân là Thông Linh Minh Hầu, sức quan sát của nó cực kỳ mạnh.

Kiếm Khởi cũng nhú mày:

“Chênh lệch quả thực rất lớn, không biết đạo hữu Lưu Hỏa định làm gì.”

Bọn hắn biết Lưu Hỏa rất mạnh, nhưng còn chưa mạnh bằng hai vị trên trời kia.

Nhưng bản thân Lưu Hỏa vốn rất kỳ quái, hắn dường như chính là một kỳ tích, làm được chuyện mà vô số người không có cách nào làm được.

Có lẽ thật sự có thể có biện pháp nào đó.

...

Lục Thủy thu lại tay vừa đụng vào thanh kiếm đá kia.

Hắn đứng ở chỗ này vốn không có người phát hiện, nhưng vì để thu hút sự chú ý của người trên không trung, hắn không thể không khiến tất cả mọi người chú ý đến mình.

Mà việc hắn làm, chính là khiến thanh kiếm bên cạnh này phát ra âm thanh, khiến cho tất cả mọi người đều biết hắn đang đứng ở chỗ này.

Lúc Lục Thủy thu tay lại, tất cả mọi người đều nhìn sang.

Người của Kiếm Nhất Phong đương nhiên đều nhìn thấy hắn, nhưng rất nhiều người đều không biết hắn là ai, thậm chí còn chưa từng nghe nói tới.

Trong ánh mắt bọn họ mang theo kinh ngạc, mang theo nghi hoặc, mang theo cảnh giác.

Đương nhiên, Lục Thủy không để ý đến những người này, những người này không rảnh đi làm khó hắn.

Người Lục Thủy để ý là Nam Xuyên ở trên trời kia.

Lúc này, Nam Xuyên cũng nhìn thấy Lục Thủy toàn thân là lửa.

Hắn hơi nghi hoặc, càng chấn kinh nhiều hơn.

Nghi ngờ vì không biết người này là ai, chấn kinh vì, đối phương thế mà đứng ở vị trí năm đó hắn từ bỏ kiếm.

Mà tiếng vang truyền đến vừa rồi kia, là từ thanh kiếm trước đây của hắn.

Đối phương làm sao làm được?

Lâu La đương nhiên cũng nhìn thấy Lục Thủy.

“Người này mặc dù đặc biệt, nhưng sức mạnh cũng không quá lớn.

Cũng không có truyền thừa của Kiếm Nhất.”

...

“Hắn muốn làm gì?

“Đúng đấy, đột nhiên ngoi đầu lên như vậy không phải là đang kéo cừu hận sao?”

“Người này đi lên đó lúc nào vậy?”

Rất nhiều người của Kiếm Nhất Phong nhất thời đều có chút nghi hoặc.

Ngay trong lúc tất cả mọi người đều đang nghi ngờ, một âm thanh thật lớn đột nhiên truyền ra từ trên ngọn núi:

“Tiền bối vì sao không xuất kiếm?”

Lục Thủy nhìn Nam Xuyên, hấn cần giao lưu với Nam Xuyên, sau đó để Nam Xuyên xuất thủ.

Hấn không thể làm đối thủ của Cổ Phật kia được.

Đương nhiên, để phòng ngừa Cổ Phật kia đến đánh giết hấn, dọc đường hấn đã chuẩn bị rất nhiều thủ đoạn.

Tuyệt đối sẽ không bị đối phương dễ dàng đánh giết.

Trừ khi toàn bộ Kiếm Nhất Phong bị hủy hoại trong chốc lát.

Nghe thấy câu hỏi của Lục Thủy, tất cả mọi người đều khẽ giật mình.

Đúng vậy, bọn họ kỳ thật đều cùng có một nghi vấn như nhau, vì sao lão tổ của Kiếm Nhất Phong lại dùng đạo pháp?

Nam Xuyên cúi gầm đầu, sau đó sa sút nói:

“Ta, không có kiếm.”

Lâu La Cổ Phật đứng ở nơi đó không nói gì, chỉ là tăng thêm sức mạnh trong tay.

Việc hấn muốn làm hiện tại, chính là trực tiếp đánh giết người này.

Những người khác không tạo thành bất cứ chút uy hiếp nào đối với hấn.

Nhưng tình cảm của nhân loại có đôi khi sẽ khiến cho một số người bùng nổ, cho nên Lâu La Cổ Phật không động thủ với Kiếm Nhất Phong trước tiên, mà lựa chọn đánh giết người trước mắt này.

Ầm!

Răng rắc!

Vết nứt trên Pháp Tướng Thiên Địa càng ngày càng nhiều, không bao lâu nữa thôi là hấn có thể đánh nát Pháp Tướng Thiên Địa.

Đáng tiếc duy nhất chính là Hồng Trần Nghiệp Tỏa không đủ để giết người, nếu không đối phương đã hoàn toàn biến mất rồi.

Mà nghe thấy lời Nam Xuyên vừa nói, phần lớn người Kiếm Nhất Phong đều có suy đoán.

Hóa ra Kiếm Nhất Phong muốn ngưng tụ kiếm đạo vô thượng chính là vì đại nhân vật này sao?

Lục Thủy không để ý những cái khác, chỉ nhìn Nam Xuyên, mở miệng nói:

“Không có sao?”

Chỗ văn bói nơi này có một thanh kiếm, có thể cấp cho tiền bói.”

Giọng nói của Lục Thủy truyền ra ngoài.

Nam Xuyên nghe thấy, nhưng kiếm của hắn đã gãy mất rồi, không chỉ đơn giản là gãy như trên ý nghĩa:

“Không giống, ta đi tới điểm cuối cùng của kiếm đạo, ở đó ta nhìn thấy một người, một bóng lưng.

Khi vừa nhìn thấy hắn, trong nháy mắt, kiếm của ta liền gãy mất.

Đỉnh phong Kiếm Đạo, con đường vô thượng, đã sớm bị hình bóng kia chiếm cứ.

Ta không có cách nào đối mặt với hắn, càng không có cách nào rút kiếm về phía hắn.

Kiếm của ta, không có.”

—

Dịch: MB

Chương 540: Năm Chặt Kiếm Chặng Khác Nào Cầm Toàn Thế Giới 2

Tiếng nói của Nam Xuyên vừa dứt, Lô La Cổ Phật liền mở miệng nói:

“Hóa ra là không có kiếm tâm, đánh mất kiếm ý.

Khó trách lại dùng đạo pháp.

Không có kiếm tâm kiếm ý, cho kiếm gì cũng vô dụng.”

Tất cả mọi người trong Kiếm Nhất Phong đều một trận thổn thức, thì ra là như vậy.

Có một vài người rất ngạc nhiên, tò mò không biết vị tiên bối này rốt cuộc đã thấy được người kinh khủng đến mức nào.

Lục Thủy không suy nghĩ nhiều, chỉ bình tĩnh nói:

“Kiếm ý sao?”

Thật trùng hợp, chỗ văn bối nơi này có một đạo kiếm ý, có thể cho tiên bối mượn.”

Nam Xuyên thở dài, hẳn biết người này có chút không đơn giản.

Nhưng có kiếm ý gì hữu dụng đối với hắn đâu?

Lô La Cổ Phật cũng cho là như vậy, hắn thấy, đối với một người đã đi đến cuối Kiếm Đạo, có thể xứng đôi với kiếm của hắn, trên thế gian ít có.

Người toàn thân là lửa này nhìn như không đơn giản, nhưng cuối cùng vẫn là quá yếu.

Nam Xuyên muốn mở miệng nói cho người này biết không cần lãng phí thời gian trên người hắn.

Chỉ là hắn vừa mới há miệng, lông mày lại đột nhiên nhíu lại.

Không biết có chuyện gì xảy ra, hấn cảm giác được một cỗ khí tức khác.

Là kiếm ý.

Lúc kiếm ý này vừa mới xuất hiện, giữa trời đất, gió mây đột nhiên dâng trào.

Người rõ ràng nhất dĩ nhiên chính là toàn bộ Kiếm Nhất Phong, tất cả các thanh kiếm ở đây đều không hiểu sao đột nhiên rung động, dường như có một tồn tại gì đó rất đáng sợ đối với bọn chúng sắp xuất hiện.

Ngay chính Lô La Cổ Phật vốn khinh thường Lục Thủy lúc này sắc mặt cũng khẽ biến.

Trong lòng hấn cảm thấy từng tia run sợ, giống như khi còn bé gặp phải tồn tại đáng sợ nào đó.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều nhìn về phía Lục Thủy, bọn họ nhìn thấy Lục Thủy kéo từ trên bờ vai ra một đạo kiếm ý.

Kiếm ý này không có nghĩa là công kích, không có nghĩa là cường đại, nhưng nó đại biểu cho Kiếm Đạo vô thượng.

Kiếm đạo vô thượng.

Lục Thủy trực tiếp rút kiếm đạo vô thượng từ trong miệng Đậu Nha ra, kiếm đạo vô thượng vốn đã bị Đậu Nha tiêu hóa, bây giờ bị cưỡng ép ngưng tụ đi ra.

Đậu Nha gập thân xuống tại chỗ, hấp hối.

Nhưng nó vẫn nhìn chăm chăm cỗ Lục Thủy như cũ, chảy nước miếng.

Dù cỗ hấn lúc này đều là lửa.

Lục Thủy rút toàn bộ kiếm đạo vô thượng ra, sau đó nắm trong tay.

Lúc nhìn thấy kiếm ý này xuất hiện, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

“Kiếm đạo vô thượng? Vậy mà lại là kiếm đạo vô thượng!”

“Ông trời của ta, quả nhiên, kiếm đạo vô thượng đã bị Lưu Hỏa cầm đi!”

“Kiếm đạo vô thượng?” Nam Xuyên cũng cảm thấy khó có thể tin.

Hắn có thể cảm giác được, đó là kiếm đạo vô thượng chân chính, thứ người này muốn cho hắn mượn vậy mà lại là kiếm đạo vô thượng.

Mà Lưu La Cổ Phật ở phía trên lại càng thêm kích động.

“Kiếm Nhất?”

Hắn dù thế nào cũng không nghĩ đến thế mà lại gặp gỡ Kiếm Đạo của Kiếm Nhất ở nơi này.

Đây chính là truyền thừa chân chính của Kiếm Nhất, quyết không thể lưu.

Trong chớp mắt này, Lưu La Cổ Phật trực tiếp từ bỏ Nam Xuyên, hắn muốn đi đánh giết người bất thành linh xuất hiện này.

Nhất định phải khiến truyền thừa của Kiếm Nhất biến mất.

Lưu La Cổ Phật động, nhưng Nam Xuyên vẫn luôn bị đánh cũng động.

Hắn không thể để đối phương đi đánh giết người kia được.

Nam Xuyên gầm nhẹ một tiếng, trực tiếp vận dụng Pháp Tướng Thiên Địa, giờ phút này, toàn bộ Pháp Tướng Thiên Địa vây lấy Lưu La Cổ Phật, hạn chế hành động của hắn.

“Ngươi ngăn được ta sao?” Lưu La Cổ Phật trực tiếp vận dụng Cổ Phật Pháp Tướng, Đại Thiên Thế Giới.

Cho hắn ba hơi là hắn có thể phá vỡ người kia.

Nhưng Lục Thủy lúc này không chút chần chờ nào, hắn trực tiếp vung kiếm đạo vô thượng trong tay ra ngoài.

“Kiếm đạo vô thượng này, có thể có tư cách được tiên bối mượn không?”

Vèo một tiếng, kiếm đạo vô thượng trực tiếp bay về phía Nam Xuyên.

“Người dám.” Lâu La Cổ Phật gầm thét.

Mặc dù kiếm đạo vô thượng cũng chưa chắc đã hữu dụng với người trước mắt này, nhưng mọi chuyện sẽ dễ trở nên phức tạp.

Àm!

Lâu La Cổ Phật trực tiếp công kích ngăn cản Pháp Tướng Thiên Địa, chỉ là lúc này kiếm đạo vô thượng đã tiến nhập vào Pháp Tướng Thiên Địa, nằm ngang ngay phía trước Nam Xuyên.

Lâu La Cổ Phật không chút do dự, trực tiếp bắt đầu bắn phá Pháp Tướng Thiên Địa của Nam Xuyên.

Về phần Lục Thủy bên kia, hắn cũng không có ý định buông tha, tên nhân loại này có thể lấy ra kiếm ý của Kiếm Nhất, tuyệt đối không thể lưu.

...

Biến cố bất thành linh này khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy ngoài ý muốn, Lưu Hỏa thế mà lại trực tiếp cho mượn kiếm đạo vô thượng.

Nói như vậy thì quả thực có khả năng nghịch chuyển thế cục.

Lịch Thiên Xích cau mày, hắn phát hiện hắn không có cách nào đoán được tên Lưu Hỏa này đang nghĩ cái gì.

Hơn nữa luôn có cảm giác như tất cả đều nằm trong sự khống chế của đôi phương.

Thật sự là một kẻ đáng sợ.

Nhất là khi đối đầu trực diện với lửa giận của Cổ Phật thế kia, đôi phương thật sự không sợ sao?

Bị nhìn chăm chú như vậy, người bình thường đều khó mà chịu nổi đúng chứ?

Hắn tự nhận mình cảm thấy có chút khó khăn.

Nhưng Lưu Hỏa không có chút dáng vẻ khó chịu nào.

“Lưu Hỏa thật sự cùng tuổi với chúng ta sao?”

Đây là tiếng lòng của phần lớn thế hệ trẻ tuổi.

Kiểm Khởi cũng kinh ngạc, kiếm đạo vô thượng hẳn là không còn nữa mới đúng, nhưng Lưu Hỏa lại có thể ngưng tụ nó ra, điều này đủ để chứng minh sự lý giải về kiếm đạo của Lưu Hỏa đã vượt xa vô số người.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, nếu không thì làm sao đôi phương có thể chỉ điểm giúp hắn nắm lấy thanh kiếm vô địch được?

Hắn không biết tương lai mình sẽ gặp được ai, cũng không biết có thể sẽ giống như lão tổ hay không, nhưng kiếm đang ở trong tay hắn, hắn muốn đi khiêu chiến tồn tại ở cuối cùng kia.

Chân Linh cảm thấy có chút khẩn trương, không biết Thiếu gia có thể bị cuốn vào trong đó hay không.

Nàng cần chú ý kỹ.

Đương nhiên, an nguy của Trà Trà Tiểu thư nàng cũng sẽ không buông lỏng.

Cũng may Hương Dụ cũng cực kỳ cảnh giác.

“Hương Dụ, Chân Linh, các người nhìn phật quang kia đi, hình như xuất hiện dị động.” Đông Phương Trà Trà nhỏ giọng nói.

Quan sát được cái gì vẫn phải nói, không chừng có thể giúp ích cho Chân Linh và Hương Dụ.

Tiếng nói khá nhỏ, đương nhiên là vì sợ sẽ gây thêm phiền phức.

Chân Linh và Hương Dụ lập tức nhìn lên.

Quả nhiên, khi các nàng nhìn lên phật quang thì trong đó đang ngưng tụ một bóng người, bóng người này vừa mới xuất hiện liền lao thẳng về phía Lục Thủy bên kia.

“Nguy rồi.” Chân Linh có chút lo lắng.

Phật ảnh kia hẳn là hướng về phía Thiếu gia bọn họ đi.

Nếu như Thiếu gia không ngăn cản được, vậy có thể sẽ rất nguy hiểm.

Thế nhưng, bọn họ không biết Thiếu gia có nắm chắc hay không.

Lúc này, những người khác của Kiếm Nhất Phong đương nhiên cũng nhìn thấy.

Tất cả mọi người đều biết đó hẳn là hướng về phía Lưu Hỏa.

—

Dịch: MB

Chương 541: Năm Chặt Kiếm Chặng Khác Nào Cầm Toàn Thế Giới 3

Có người của Kiếm Nhất Phong từ bỏ duy trì đại trận, trực tiếp đi giúp Lưu Hỏa.

Nếu như lúc này mà thấy chết không cứu, vậy Kiếm Nhất Phong bọn hắn còn xứng làm kiếm tu sao?

Nhưng mà, khi bọn hắn vừa mới khởi hành, từ trên ngọn núi bỗng truyền tới một tiếng quát, âm thanh này như vang lên từ trên chín tầng trời, uy nghiêm vang vọng:

“Cút.”

Lời nói vừa dứt, tiếng sấm rền rĩ.

Mà khiến cho tất cả mọi người đều thấy khó tin chính là, Phật ảnh vốn đang đến gần Lưu Hỏa dường như đang phải tiếp nhận lấy áp lực vô tận.

Một tiếng ‘cút’ trực tiếp tạo áp lực lên trên người nó.

Phật ảnh trực tiếp dừng lại giữa không trung.

Tất cả mọi người đều biết là Lưu Hỏa xuất thủ.

Nhưng không ai biết hắn dùng thủ đoạn gì.

Ầm!!!

Phật ảnh vỡ vụn tại chỗ.

Lịch Thiên Xích và Hòa Vũ Diệp ngẩn cả người, tất cả mọi người ở Kiếm Nhất Phong đều như thế.

Lưu Hỏa quả nhiên không thể dùng lẽ thường đối đãi.

Lục Thủy than nhẹ trong lòng.

Một đạo Phật ảnh yếu ớt của Cổ Phật thôi mà đã tiêu tốn hết phần lớn sức mạnh thiên địa của hắn.

“Nếu Cổ Phật này ra tay với ta, không chuẩn bị thi cơ bản là ngã sau một giây.

Thật sự là phiền phức.”

Lục Thủy có chút bất đắc dĩ, những người của Phật Môn này không thể chờ hẵn thành hôn xong rồi mới đến giày vò được sao?

Dị thường chỗ Lục Thủy bên này đương nhiên bị Lô La Cổ Phật phát giác được.

‘Tân tú quý dị mức này, nếu như không phải là người mang Kiếm Đạo của Kiếm Nhất, ta chắc chắn sẽ không tùy tiện kết thù, nhưng hiện tại, quyết không thể lưu.’

Lô La Cổ Phật nghĩ như vậy, trực tiếp đánh ra một chưởng.

Một chưởng này đánh thẳng về phía Kiếm Nhất Phong, đủ để diệt sát đối phương.

Công kích đáng sợ này trực tiếp khiến cho trận pháp của Kiếm Nhất Phong vỡ nát tại chỗ.

Rầm!

Một chưởng này của Lô La Cổ Phật đánh thẳng đến vị trí Lục Thủy.

Ở Kiếm Nhất Phong, không ai trong số những người cảm nhận được uy thế của một chưởng này có đủ thực lực để đối đầu trực diện với nó.

Đông Phương Trà Trà được Hương Dụ bảo vệ, uy thế đáng sợ này khiến các nàng không cách nào đứng thẳng.

Ngay cả Chân Linh có trợ giúp của Lục Thủy cũng khó mà tiếp nhận nổi.

Đây mới thực sự là sức mạnh của Lô La Cổ Phật.

“Hương Dụ, ta có cảm giác nếu như thảo bị mất ra thì có thể giảm bớt áp lực giúp các người.” Đông Phương Trà Trà mở miệng nói.

“Không được.” Hương Dụ và Chân Linh lập tức phản đối.

“Ồ.” Đông Phương Trà Trà chỉ có thể coi như thôi.

Chân Linh và Hương Dụ nào dám để con mắt của Trà Trà Tiểu thư lóe sáng chỗ này.

Một khi bị để mắt tới, vậy đơn giản chính là để Trà Trà đi chịu chết.

Lúc này, Lục Thủy đang phải đối mặt với công kích đáng sợ kia.

“Một đòn của Cổ Phật có thể dòi non lập bẻ.”

Lục Thủy cảm thấy mình đối mặt với một đòn này căn bản không có chút lực phản kích nào.

Mặc dù hẳn có thể tìm ra nhược điểm, tìm tới được khu vực công kích thích hợp nhất, nhưng thực lực của hẳn bây giờ căn bản không có cách nào may mắn rung chuyển được một đòn này.

Một đòn này khóa chặt hẳn, truyền tổng bình thường căn bản vô dụng.

Đương nhiên, hẳn cũng không dùng truyền tổng bình thường.

Hắn đã chuẩn bị đầy đủ.

Sau đó Lục Thủy quay người rời đi, sau đó như thế nào đều phải xem cố gắng của Kiếm Nhất Phong.

Hắn đã làm tất cả những gì có thể làm.

Còn tiếp tục nữa thì chính là tự chuốc thêm phiền phức lên người mình.

Mà trong nháy mắt khi Lục Thủy vừa quay người rời đi, từ trong Kiếm Nhất Phong rớt cuộc xông ra một người, người này trực tiếp đối đầu chính diện với một đòn của Cổ Phật.

Tay hẳn cầm trường kiếm, Kiếm Đạo chảy ngang, vọt vào trong một công kích kia của Cổ Phật.

“Thiên Hằng Nhất Kiếm.”

Đây là một người đàn ông trung niên, khí tức Kiếm Đạo của hẳn trực tiếp đối kháng với một chương của Lâu La.

Ầm!!!

“A!”

Người đàn ông này gầm nhẹ một tiếng, trong nháy mắt khí đùng vào một chướng kia, thân thể của hắn trực tiếp tóe ra máu tươi, chênh lệch đẳng cấp căn bản là không thể bù đắp được.

Việc hắn có thể làm chỉ có cương ngạnh chống lại.

Dù thế nào đi nữa, hắn cũng sẽ không để một đòn này đánh tới người phía sau hắn.

“Phá cho ta.”

Người đàn ông này nổi giận gầm lên một tiếng, trực tiếp để cho sức mạnh toàn thân phun ra ngoài.

Ầm!

Một đòn của Cổ Phật bị một kiếm bổ ra.

Sau đó khí tức sức mạnh mới bình tĩnh lại.

Người đàn ông này rơi xuống biên giới ngọn núi, một chân quỳ xuống trên đất, hắn đã là nỗ lực hết đà, cũng không có cách nào chịu được bất cứ đòn nào của đối phương nữa.

Có thể ngăn lại một đòn kia của đối phương đã không dễ dàng...”

“Đạo hữu, nơi này nguy hiểm, xin sớm tìm cách...”

Người đàn ông này muốn để Lục Thủy mau chóng rời khỏi nơi này, chẳng qua khi hắn vừa mới quay đầu xem xét, thì phát hiện nơi này đã sớm không còn bất kỳ kẻ nào.

“...”

Cũng tốt, hắn đỡ phải nhắc nhở.

...

“Biến mất rồi?” Lô La Cổ Phật có chút ngoài ý muốn, hắn phát hiện mình đã hoàn toàn không tìm thấy người vừa rồi kia đâu nữa.

Hoặc là nói người vừa rồi kia căn bản không có bất kỳ khí tức gì lộ ra ngoài.

Cái này có chút khó tin.

Nhưng hẳn tạm thời không để ý đến nữa, mà đem lực chú ý đặt trên người Nam Xuyên.

Không thể để cho nơi này lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn nữa.

Phải trực tiếp phá vỡ Pháp Tướng Thiên Địa.

Nhất là khi Pháp Tướng Thiên Địa của đối phương thế mà lại tăng cường.

“Nhất định phải nhanh.”

Vốn cho rằng sẽ là một trận chiến rất đơn giản, không nghĩ tới lại đánh thành dạng này.

Nhưng có thể phân ra thắng bại nhanh như vậy, ngược lại rất ít gặp.

Hắn cũng không hy vọng kéo dài thời gian thêm nữa.

Trong khi Lô La Cổ Phật đang phá Pháp Tướng Thiên Địa, thì Nam Xuyên bên trong Pháp Tướng Thiên Địa đã lâm vào mê mang.

Đúng vậy, hẳn dường như bị kiếm đạo vô thượng này hấp dẫn.

Loại cảm giác này khiến hắn thấy có chút kỳ quái, như có người đang ngoắc tay với hắn, mời gọi hắn tiếp xúc với kiếm đạo vô thượng này.

Thật giống như kiếm đạo vô thượng này có thể tìm ra một con đường cho hắn vậy.

“Thế nhưng phía trước ta đã sớm không còn đường, kiếm đã dừng lại trong quá khứ.”

Nam Xuyên có chút đắng chát trong lòng.

Hắn đã thử qua, hắn không cảm nổi kiếm.

“Ngươi nói xem, phía trước không còn đường thì nên làm cái gì?” Bất chợt, một giọng nói truyền vào trong đầu Nam Xuyên.

Giọng nói này mang theo tự tin, mang theo giọng điệu trưởng bối.

Nam Xuyên hơi kinh ngạc, sau đó lập tức ngẩng đầu nhìn lại.

Vừa ngẩng đầu lên, hắn liền ngây ngẩn cả người.

Hắn nhìn thấy một người đàn ông đứng trên biên giới ngọn núi, hắn chỉ đơn giản đứng đó, lại giống như đứng trên trời.

Tồn tại của hắn giống như là một thanh kiếm vô thượng giữa thiên địa.

Hắn nhìn sang bên này, một thiếu niên vẻ mặt tươi cười, một thân áo trắng như cưỡi ngựa trở về.

“Đây là ai?”

Nam Xuyên rung động trong lòng.

Loại cảm giác này, hắn cũng từng cảm thấy trên người Lục Vô Vi.

Là cảm giác trước khi bước ra nửa bước cuối cùng kia.

—

Dịch: MB

Chương 542: Năm Chặt Kiếm Chặng Khác Nào Cầm Toàn Thế Giới 4

Sau đó Nam Xuyên mới phát hiện, chính mình thế mà lại không ở vị trí Kiếm Nhất Phong, mà là đang ở trên một đỉnh núi cao vút xuyên qua tầng mây.

Hắn lúc này đang ngồi khoanh chân dưới đất, mà ở phía trước của hắn có một thanh kiếm lẳng lặng đứng đó.

Có điều nơi này không chỉ có một mình hắn, bên cạnh hắn còn có bốn người.

Cộng thêm hắn tất cả có năm người, mà toàn bộ đều trong thời thiếu niên trẻ tuổi.

“Nơi này là nơi nào? Không, là kiếm đạo vô thượng để ta nhìn thấy cái này sao?”

“Vì sao lại là như này?”

Nam Xuyên không hiểu.

Nhưng lúc này hắn phát hiện thân thể của chính mình lại mở miệng ra nói:

“Đúng vậy sư phụ, con đường Kiếm Đạo dĩ vãng không có, mà chúng ta lại không vang dội cỗ kim giống như sư phụ.

Thứ chúng ta đối mặt có thể là một khoảng trống rỗng, là một con đường không có đường đi.

Con đường không có đường đi này, làm thế nào chúng ta mới có thể bước đi được?”

“Thứ chúng ta tu là gì?” Người kia nhìn xem một đám đệ tử hỏi.

“Là kiếm.” Có người trả lời.

“Vậy thì con đường tu kiếm ở đâu?”

“Đây không phải là vấn đề ta hỏi sư phụ sao?”

Người kia cười cười, nhìn xem Kiếm Đạo đang đứng lặng ở phía trước:

“Các người không nên hỏi ta, mà nên hỏi thanh kiếm trước mắt các người.”

Tất cả mọi người đều tỏ vẻ không hiểu.

Người kia đi đến phía trước thanh kiếm, hắn đưa tay nắm chặt thanh kiếm kia, sau đó nhẹ nhàng rút lên.

Trong nháy mắt khi đối phương đụng vào kiếm, một đạo kiếm ý xuyên thủng bầu trời, thanh kiếm nhìn như bình thường kia dường như hóa thành Thần Binh giữa thiên địa, an tĩnh nằm trong tay người kia.

“Rõ chưa?” Người kia hỏi.

Những người khác lắc đầu.

Người kia vẫn như cũ mỉm cười, nói:

“Thân là kiếm tu, kiếm chính là đường của chúng ta.

Có kiếm thì có đường, nếu như có kiếm mà không có đường, vậy thì dùng thanh kiếm trong tay, chém ra một con đường hoàn toàn mới cho chính mình.”

Người kia lại cầm thanh kiếm về vị trí trước đó, hắn nhìn một đám đệ tử, nói:

“Các người phải nhớ kỹ một điều, đạo cuối cùng không phải kiếm tu cuối cùng, cuối cùng không có khả năng có đường, nhưng thanh kiếm trong tay các người, có thể vì các người chém ra một con đường độc nhất thuộc về chính các người.

Nắm chặt thanh kiếm trong tay các người, chẳng khác nào nắm chặt toàn thế giới.

Đây là một con đường cực kỳ gian nan, nếu như các người muốn đi, nếu như các người có đủ dũng khí, hãy đưa tay nắm chặt thanh kiếm phía trước các người.

Nắm chặt nó, các người chính là người thừa kế của Kiếm Nhất ta.”

Lúc này, Kiếm Nhất nhìn về phía Nam Xuyên, nói:

“Người có lẽ có rất nhiều nghi vấn, nhưng kiếm của người có thể cho người đáp án.

Chỉ cần người nắm chặt nó.”

Nam Xuyên kinh ngạc nhìn thanh kiếm phía trước, hẳn có thể cảm giác được tay mình đang nhanh chóng tiếp nhận thanh kiếm kia.

Chẳng qua khi hẳn sắp tới gần thanh kiếm kia, hẳn bỗng nhiên mở mắt, ngọn núi biến mất, Kiếm Nhất cũng đã biến mất.

Mà bày ra trước mắt hẳn hiện tại chính là kiếm đạo vô thượng.

Nắm chặt lấy thanh kiếm này, chẳng khác nào nắm được tất cả, cảm được tương lai, nắm được đáp án.

Giờ phút này, trong đôi mắt Nam Xuyên lóe lên một tia khát vọng.

Hắn khát vọng dùng kiếm của hắn chém ra một cái tương lai, chém ra một con đường của hắn.

Soạt!

Nam Xuyên động, tay của hắn dịch chuyển xiềng xích, bắt đầu tiếp xúc với kiếm ý vô thượng kia.

“Thế mà có thể một lần nữa ngưng tụ kiếm tâm?” Sắc mặt Lô La Cổ Phật hiện đầy khó khăn, nhưng hẳn đã không chế Hồng Trần Nghiệp Tỏa hạn chế hành động của Nam Xuyên.

“Cho ta động.”

Nam Xuyên hét lớn một tiếng, hẳn trực tiếp dịch chuyển Hồng Trần Nghiệp Tỏa, đưa tay ra nắm chặt lấy chuôi của kiếm đạo vô thượng kia.

Trong nháy mắt khi Nam Xuyên đưa tay ra, một cỗ kiếm ý bắt đầu xuất hiện trên người hắn.

Trận pháp trên ngọn núi chỗ Lục Thủy đứng trước đó nháy mắt dâng trào, thanh kiếm sớm đã hóa đá kia thành linh biến

mất ngay tại chỗ.

Người đàn ông trung niên của Kiếm Nhất Phong kia cũng sờ.

Hắn cũng không biết có chuyện gì xảy ra.

Mà theo tiếng gầm thét của Nam Xuyên, tay hắn rút cuộc cũng đặt trước kiếm đạo vô thượng, ngay tiếp đó đã nắm chặt lấy chuôi kiếm đạo vô thượng.

Hô~

Nam Xuyên cảm lấy kiếm ý vô thượng trước mắt, chẳng qua khi hắn vừa nắm lấy, kiếm ý vô thượng trực tiếp biến thành thanh trường kiếm sớm đã hóa đá kia.

Ngay lúc Nam Xuyên nắm chặt lấy thanh trường kiếm hóa đá này, xiềng xích trên người hắn lập tức hóa thành hư không.

Ầm!

Tất cả giam cầm trên người hắn biến mất.

Một cỗ kiếm ý thuộc về hắn bắt đầu phát ra.

Kiếm này đứng trên không trung, chỉ thẳng vào chân trời.

Nam Xuyên vung kiếm trong tay, lớp đá trên thân kiếm bắt đầu nứt vỡ, thân kiếm dần lộ ra.

Đây là một thiết kiếm phong cách cổ xưa.

Lâu La Cổ Phật trầm mặt không nói gì, chỉ nhìn Nam Xuyên.

Lúc này, Pháp Tướng Thiên Địa nhanh chóng biến mất, đạo pháp thuộc về Nam Xuyên đều dần bị xóa đi.

Mà sau khi đạo pháp bị xóa đi, kiếm ý của hắn càng thêm lạnh thấu xương.

Nam Xuyên nhìn Lâu La Cổ Phật, nắm kiếm, bình tĩnh nói:

“Kiếm Nhất Phong, Kiếm Xuyên, xin chỉ giáo.”

...

Kiểm Xuyên đứng sừng sững trên không trung, trong tay hắn cầm trường kiếm, đối đầu với Lâu La Cổ Phật.

Giờ phút này, hắn chính là một thanh bất khả chiến bại.

Quay về Kiếm Đạo cuối cùng.

Cảm nhận được kiếm ý đáng sợ này, toàn bộ Kiếm Nhất Phong đều sôi trào.

Đây mới là tư thái mà lão tổ bọn hắn nên có.

“Nghịch chuyên, thế mà thật sự nghịch chuyên được thế cục.” Lịch Thiên Xích phát hiện Lưu Hỏa thật quá mạnh.

Hòa Vũ Diệp cũng kinh ngạc, giờ phút này, nàng có thể phát giác được rõ ràng, vị Kiếm Xuyên kia không giống với lúc trước, so với thời điểm sử dụng đạo pháp hoàn toàn là hai dáng vẻ khác nhau.

Lúc sử dụng đạo pháp, có thể nói là nhu nhược yếu ớt.

Mà bây giờ lại vênh vác hung hăng, lại có một loại khí thế trên vạn người.

Dường như không có một người nào có thể ngăn cản kiếm của hắn, hắn sẽ dùng kiếm của mình chém tất cả mọi kẻ địch.

“Đây chính là Đại Đạo Thiên Thành sao? Thật sự là cảnh giới khó mà với tới.”

Hòa Vũ Diệp đương nhiên cũng phát hiện một chuyện, từ lúc Lưu Hỏa xuất hiện tới giờ chưa tới ba tháng, mà thanh danh của hắn đã sớm vượt qua phần lớn cường giả.

Cho hắn thêm thời gian, thì Ân Thiên Tông sẽ không trèo qua nổi Lưu Hỏa.

...

“Cổ Phật Pháp Tướng, Tam Thiên Đại Giới.” Lâu La Cổ Phật đối mặt với Kiếm Xuyên, không nói thêm gì mà trực tiếp lựa chọn chiến đấu.

Trận chiến vừa mới bắt đầu.

Nhưng lần này hắn tất nhiên sẽ đánh đổi một số thứ.

Đây là chuyện không còn cách nào khác.

Hắn phải vận dụng toàn bộ sức mạnh, chém giết được đối phương ở chỗ này.

Kiểm Đạo của đối phương vừa mới mở, quyết không thể để nó tiếp tục khai thác hơn được.

Lần này, nếu không đánh bại, chém giết được nó, có lẽ trong tương lai sẽ không còn cơ hội đánh bại chém giết đối phương nữa.

Đây là đạo tranh phong.

Trăm trận không bại, đạo tâm không cần, tất sẽ tạo thành tâm vô địch.

—

Dịch: MB

Chương 543: Quang Minh Thần Muốn Cùng Người Ôn Chuyện 1

Vào lúc này, Đại Phật hiện ra, phát quang chiếu rọi trời đất, trên không trung xuất hiện vô số vòng sáng màu vàng.

Trong mỗi một vòng sáng dường như đều dung nạp lấy một phương trời đất, một đầu đại đạo.

Đại Thiên Phật Pháp.

Lâu La Cổ Phật không chút do dự triển khai công kích Kiếm Xuyên.

Kiếm Xuyên đứng ở trong Đại Thiên Phật Pháp, động kiếm.

Kiếm Đạo chảy ngang ở chân trời, một đạo kiếm quang trực tiếp chém về phía tất cả các vòng sáng.

Ầm!!

Hai luồng sức mạnh va chạm, kinh động toàn bộ tu chân giới.

Kiếm đạo vô thượng va chạm với Đại Thiên Phật Pháp.

Lâu La đứng ở phía trên Đại Phật, điều khiển Đại Thiên Phật Pháp triệt tiêu một kiếm của Kiếm Xuyên.

“Không nghĩ tới ngươi thế mà lại lý giải kiếm thấu triệt như vậy, đã bắt đầu tiếp cận với năm vị đệ tử của Kiếm Nhất.

Nhưng trong năm người bọn hắn, có hai người là ta giết chết.”

Lâu La Cổ Phật nhìn Nam Xuyên, mở miệng nói.

Kiếm Xuyên từng bước một đi bên trong Đại Thiên Phật Pháp.

“Ta sinh ở loạn thế, tám tuổi sư phụ nhặt được, tiếp thu kiếm pháp.

16 tuổi, lần đầu tiên cầm kiếm, không hiểu ý nghĩa của kiếm.

30 tuổi mới học được một bộ kiếm pháp hoàn chỉnh.”

Kiếm Xuyên từng bước một tới gần Lô La Cổ Phật, mặc kệ công kích của đối phương cường đại đến mức nào, kiếm của hắn đều có thể chém ra được.

Tất cả, không gì có thể ngăn cản bước tiến của hắn.

“Thiên phú của ta không cao, năm 800 tuổi mới bắt đầu bước đi trên con đường Kiếm Đạo, lần đầu tiên hiểu rõ cái gì là Kiếm Đạo.

Trước một năm khi sư phụ đi về cõi tiên ta mới hoàn thành được mong đợi của ông, bước vào Kiếm Đạo cuối cùng, gia nhập hàng ngũ Đại Đạo Thiên Thành.

Sau đó ta gặp phải người kia, không có cách nào cầm kiếm lại nữa.

Hôm nay nhờ có tiền bối Viễn Cổ dạy bảo, một lần nữa cầm lên kiếm, vì chính mình chém ra một con đường hoàn toàn mới.”

Hình bóng của Kiếm Xuyên bắt đầu lơ lửng không cố định, bước tiến của hắn càng lúc càng nhanh, càng ngày càng khó bị bắt.

“Nhưng trước đó, ta muốn các hạ hiểu một chuyện.”

Bóng dáng của Kiếm Xuyên biến mất ngay tại chỗ, giọng nói của hắn bỗng vang vọng bốn phía.

Lô La Cổ Phật cau mày, nhưng hắn cũng không có nhiều bất ngờ.

Sức mạnh trên người hắn còn đang bộc phát, đây là hắn cưỡng ép tăng sức mạnh của mình.

Đối mặt với người thừa kế thật sự của Kiếm Nhất, hắn không hề khinh thường chút nào.

Một giây sau khi biến mất, Kiếm Xuyên đã xuất hiện trước mặt Lô La Cổ Phật, ở phía trước Pháp Tướng của Lô La Cổ

Phật, thân hình hấn có lộ ra vẻ nhỏ bé, nhưng kiếm ý của hấn lại bao phủ khắp chân trời.

Lúc này, Kiếm Xuyên chém một kiếm xuống.

“Ta muốn các hạ hiểu rằng Kiếm Nhất Phong ta, không phải nơi Phật Môn các người có thể càn rỡ.”

Ầm!!!

Một kiếm này trực tiếp chém lên trên Pháp Tướng của Lô La Cổ Phật.

Đại chiến trong nháy mắt bộc phát.

...

Lần này trận chiến không thừa thớt bình thường giống như lúc trước nữa, rất nhiều người đều bắt đầu để ý tới.

Đạo Tông thì vẫn chú ý như trước.

“Thế mà cứ như vậy ngưng tụ ra kiếm tâm một lần nữa?”

Hơn nữa Kiếm Nhất Phong mới là truyền thừa của Kiếm Nhất?”

“Có điều hấn đã tìm về được kiếm tâm, người của Phật Môn kia sẽ phải bỏ ra cái giá lớn.”

Kiếm Nhất Phong cường đại, hấn đương nhiên biết rõ, Đạo Tông mặc dù vẫn luôn được vinh danh là tông môn mạnh nhất tu chân giới, nhưng Kiếm Nhất Phong cũng không kém hơn bọn hấn bao nhiêu.

Đương nhiên, tông môn bọn hấn đúng là mạnh nhất, chỉ là người mạnh nhất tu chân giới không ở trong Đạo Tông bọn hấn mà thôi.

“Nhưng mà, Lưu Hỏa à.”

Vừa rồi hấn đương nhiên cũng nhìn thấy Lưu Hỏa.

Nhưng hấn phát hiện chính mình không có cách nào xem thấu được nguy trạng của đối phương dù chỉ một chút.

Khi hấn muốn thử đi thăm dò, đối phương thế mà phát hiện ra hấn.

Cho nên hấn từ bỏ.

Người này tự xưng là Thiếu Tông chủ của Ân Thiên Tông.

Nhờ đâu thật sự nhìn thấu, sau đó thấy được khuôn mặt quen thuộc năm đó.

Cái kia...

Cường giả Đạo Tông vô thức rùng mình một cái.

...

Ngung Hạ Xảo Vân Tông cũng ngẩng đầu nhìn về phía chân trời.

“Kiếm ý thật mạnh.”

Sau đó Ngung Hạ phóng ánh mắt về phía trận chiến.

Rất nhanh nàng liền nhìn thấy.

“Kiếm Nhất Phong và Phật Môn độ sức?”

Nàng có chút ngoài ý muốn, bao nhiêu năm qua, loại cường giả như bọn họ rất ít khi động thủ.

Lần trước là Lục Vô Vi động thủ.

Trận chiến kia, không đáng xem chút nào.

Ngược lại khiến không ít người có bóng ma tâm lý, trận này ngược lại có chút đáng vẻ tương xứng hơn.

“Nhưng người này không phải không có kiếm tâm sao?”
Người có thể đạt tới loại cảnh giới này như bọn hấn, cũng chỉ có vài người.

Mỗi một người đi ra đều sẽ bị chú ý tới.

Người này lúc trước khi bước vào Đại Đạo Thiên Thành, nàng có chú ý tới.

Đáng tiếc sau khi đôi phương đi tìm Lục Vô Vi xong liền hoàn toàn mai danh ẩn tích.

Quang huy thuộc về hấn đương nhiên cũng biến mất theo.

“Là ai khiến hấn cầm kiếm một lần nữa?”

Ngung Hạ có chút hiếu kỳ, đáng tiếc xem quá muộn.

Năm đó nàng thật ra cũng rất tò mò, người này cũng chỉ đi tìm Lục Vô Vi có một lần, làm sao lại hoàn toàn mất đi quang huy.

Bây giờ nàng có thể hiểu rõ đối phương, hoặc là nói người thuộc loại cảnh giới như bọn họ này đều hiểu.

Lục Vô Vi căn bản không có cách nào đối đãi như với người cùng giai bình thường được.

“Không biết Lục gia có đang chú ý tới hay không.” Ngung Hạ có chút hiếu kỳ.

Dù sao người này cũng là vì Lục gia mới bị phế bỏ, hiện tại lại một lần nữa thu được quang huy.

...

Đại diện Lục gia, Tam Trưởng lão hơi kinh ngạc.

Hắn vừa mới cảm giác được phía sau núi có một tia khí tức sức mạnh.

Thuộc về Nhị Trưởng lão, chỉ là khí tức sức mạnh này vừa mới xuất hiện đã trực tiếp biến mất.

Gần đây tâm tình Nhị Trưởng lão không ổn định sao?

Đối mặt với Nhị Trưởng lão, Tam Trưởng lão vẫn không dám có chút bất kính nào.

Năm đó hắn cũng giống như Lục Thủy.

Thường xuyên chịu phạt.

Đáng tiếc Lục Thủy không cầu phát triển, hoặc cũng có thể là do vì một người phụ nữ mà thay đổi.

“Haiz.”

Nghĩ tới đây, Tam Trưởng lão lại thở dài một tiếng.

Hiện tại hắn chỉ có thể trông cậy vào Lục Thủy sau khi thành hôn đầu sang năm, có thể mau chóng có con.

Phía sau núi, Nhị Trưởng lão đứng bên cạnh ao nước nhìn về phía chân trời, không nói gì.

Sức mạnh không gian như ẩn như hiện dưới chân nàng, chỉ là nó đã đang dần lắng lại.

Nàng thu hồi ánh mắt, sau đó nhìn về phía ao nước.

Chỉ cứ nhìn như vậy.

Một lát sau, một giọng nói thông thả truyền từ trong ao ra:

“Không cần quá để ý.”

Nhị Trưởng lão không có trả lời, sau đó quay người rời đi.

Đối với bọn họ mà nói thật sự là bất ngờ, Đại Đạo giả giao tranh, thế mà còn có thể xuất hiện thiên kiều số một Lưu Hỏa.

Sau khi Nhị Trưởng lão rời đi, một trận gió thổi qua mặt ao.

Cuối cùng lắng xuống.

—

Dịch: MB

Chương 544: Quang Minh Thần Muốn Cùng Người Ôn Chuyện 2

Khô Hải Phật Môn, Tâm Hỏa Cổ Phật mở mắt, hơi kinh ngạc nhìn về phía chân trời.

“Kiếm ý thật mạnh.”

Kiếm ý này khiến hấn vô thức nhớ tới ngũ đại kiếm tu của Đạo Tông.

Năm người kia có thể nói là trấn áp cả nửa cái tu chân giới.

Trừ năm người bọn hấn, trong số những người cùng thời đại còn lại không một ai có thể một mình đối mặt với bất kỳ ai trong số năm người này.

Chi ít là bên trong Phật Môn, Tiên Đình, Thần Chúng, không có người nào có thể làm được.

Bảy đại Chủ Thần của Thần Chúng, trong số cùng giai có thể nói là phi thường mạnh, nhưng vẫn không có cách nào một mình đối mặt với ngũ đại kiếm tu của Đạo Tông.

Muốn đánh giết một trong số năm người này, ít nhất cũng cần có ba vị Cổ Phật đồng thời xuất thủ.

“Người này mặc dù không mạnh bằng năm người kia, nhưng hấn bây giờ cũng không yếu chút nào.”

“Nếu như Lô La Cổ Phật vẫn có đầy đủ sức mạnh thì ngược lại không có gì, nhưng hiện tại hấn không có.”

“Đối mặt với người này không nhất định có chỗ tốt.”

Càng quan trọng hơn này, hấn có biết đến một chút tư liệu về người này.

Từng giao chiến với Lục Vô Vi.

Cuối cùng mới rơi vào loại kết cục kia.

Lục Vô Vi là ai?

Một kiếm là có thể trăm giết tòn tại như Thái Dương Thần.

Cũng tương đương với một kiếm có thể trăm giết tòn tại như Cổ Phật.

Có thể giao chiến với loại tòn tại này, cho dù là thua, cũng tuyệt đối không đơn giản.

Bây giờ người này đã trở về trạng thái trước đó, điều này khiến Tâm Hỏa Cổ Phật có chút không yên lòng.

“Trận tranh đấu mạnh như vậy chắc chắn sẽ kéo tới rất nhiều sự chú ý, cần phải đi một chuyến, để Lâu La Cổ Phật tạm thời từ bỏ Kiếm Nhất Phong.”

Tâm Hỏa Cổ Phật không do dự nữa, đứng dậy rời đi.

Lâu La Cổ Phật khác với hắn, hắn không thể trở lại đỉnh phong trong thời gian ngắn được, nhưng Lâu La Cổ Phật có thể.

Đến lúc đó có thể lại đi Kiếm Nhất Phong sau.

Nghĩ như vậy, Tâm Hỏa Cổ Phật liền biến mất tại chỗ.

Hắn muốn trực tiếp tiến về Kiếm Nhất Phong.

Sử dụng công không gian, lẽ ra phải đến nơi ngay lập tức, nhưng hắn phát hiện có một vệt ánh sáng bộc phát từ trong thông đạo không gian.

Ầm!!!

Tâm Hỏa Cổ Phật vô thức lùi về phía sau một bước.

Một cái lùi này trực tiếp đưa hắn ra khỏi thông đạo không gian, giẫm lên không trung.

Dưới chân hắn chính là đại dương nhìn không thấy bờ.

“Băng Hải Nữ Thần?”

Có người cản trở hắn tiến về Kiếm Nhất Phong.

Mà người này rất có thể là Băng Hải Nữ Thần, một trong bảy đại Chủ Thần.

Sau đó, một vệt ánh sáng lóe lên trước hắn.

Tiếp đó, một người đàn ông toàn thân là ánh sáng xuất hiện, đứng cách hấn không xa, đây là một người đàn ông trung niên, tóc hấn không hề dài, nhưng mỗi một sợi đều tản ra bạch quang.

“Thần Quang Minh.” Tâm Hỏa Cổ Phật trầm giọng nói:

“Hai vị Chủ Thần của Thần Chúng đồng loạt ra tay, không biết là vì chuyện gì?”

Bị hai vị Chủ Thần để mắt tới là chuyện mà Tâm Hỏa Cổ Phật dù thế nào cũng chưa từng nghĩ tới.

Nếu như hai vị Chủ Thần này không ngăn hấn lại, có lẽ người của Tiên Đình cũng sẽ xuất thủ.

Quả nhiên, tất cả mọi người đều đang chú ý đến trận chiến của Lô La Cổ Phật.

Nếu như Lô La Cổ Phật thắng dễ dàng, không ai sẽ ngăn cản đường đi của hấn, nhưng bây giờ không giống với lúc trước.

Kiểm ý kia khiến tất cả mọi người đều nghĩ đến ngũ đại kiếm tu của Đạo Tông.

Cho nên Lô La Cổ Phật có khả năng bại vong, vì thế, bọn họ tuyệt đối sẽ không để hấn đi đến Kiếm Nhất Phong.

Quang Minh Thần nhìn Tâm Hỏa Cổ Phật, bình tĩnh nói:

“Bản thân vừa mới tỉnh lại, có lòng muốn ôn chuyện cũ với Tâm Hỏa Cổ Phật, không biết ý của Tâm Hỏa Cổ Phật như thế nào?”

m thanh của Quang Minh Thần cũng mang theo ánh sáng, thần thánh không thể xâm phạm.

Tâm Hỏa Cổ Phật không nói gì.

Nếu như chỉ có một người Quang Minh Thần, hấn có thể thử xuất thủ, nhưng dưới chân hấn là biển cả.

Băng Hải Nữ Thần cũng có mặt ở hiện trường.

Thời gian thức tỉnh của Băng Hải Nữ Thần mặc dù không có dài bằng hấn, nhưng huyết vũ lần trước đã giúp Chủ Thần

của Thần Chúng khôi phục lại không ít.

Hiện tại hắn xuất thủ, không có phần thắng.

Chớ đừng nói là còn có Tiên Đình ở phía sau nhìn chăm chăm.

Tâm Hỏa Cổ Phật không nói gì, Quang Minh Thần đương nhiên cũng không nói nữa, hai người chỉ an tĩnh đứng trên không.

Một người bất động, người còn lại cũng sẽ không động.

...

“Người của Thần Chúng xuất thủ.” Chiến Thần Tiên Đình nhìn về phía chân trời, vẻ mặt nghiêm trọng.

“Hiện tại nhằm vào chính là Phật Môn, tiếp theo sẽ là Tiên Đình, Tinh Ti nếu như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn ngược lại còn tốt, hiện tại chỉ có một mình ta, sẽ rất dễ bị bó tay bó chân.”

Trong số Đại La Tiên Quân của Tiên Đình hiện tại chỉ có một mình hắn.

Mặc dù ưu thế của Tiên Đình so với Thần Chúng và Phật Môn lớn hơn rất nhiều.

Nhưng một khi dính đến loại cảnh giới này, những người khác khó mà có tác dụng quá lớn.

Đương nhiên, trước mắt tất cả mọi người còn chưa khôi phục hết, Tiên Đình ngược lại sẽ không lâm vào loại quần cảnh như Phật Môn.

Chiến Thần lại nhìn về phía Kiếm Nhất Phong.

“Nhưng người kia có thể chiến thắng Lâu La Cổ Phật hay không, vẫn còn là ẩn số.”

Đối phương mặc dù rất mạnh, mặc dù là truyền thừa của Kiếm Nhất, nhưng Lâu La Cổ Phật cũng không yếu.

Lúc trước khi vây công ngũ đại kiếm tu của Đạo Tông, Lâu La Cổ Phật có thể sống sót hai lần liên tục, này đã đủ để chứng minh tất cả.

Thực lực của Lô La tương đương với hắn, thân đã trải qua vô số trận chiến, thời đại này ngoại trừ Lục Vô Vi, khả năng thật sự không có ai giết chết được hắn.

--

Lúc này, những người đủ mạnh, có chút hứng thú đều đang chú ý tới trận chiến ở Kiếm Nhất Phong.

Nhưng phần lớn người ở Kiếm Nhất Phong lại đều không thể xem được.

Bởi vì thực lực của phần lớn người ở đây đều không đủ, đi quan sát trận chiến với bọn họ mà nói, chính là trí mạng.

Sức mạnh Đại Đạo, căn bản không phải thứ mà mắt của bọn họ có thể chịu nổi.

Chuyện duy nhất có thể làm chính là cúi đầu nghiêng tai lắng nghe.

Có lẽ có thể nghe được một chút tin tức liên quan.

Chân Võ lúc này cũng đang cúi đầu, hắn nhìn thấy Thiếu gia bị công kích thì giật nảy mình, nếu như vừa rồi không phải có người vỗ bả vai hắn, hắn rất có khả năng đã mở điện thoại nhấn số bấm gọi rồi.

“Người đang làm gì?” Một tiếng nói đột nhiên truyền tới.

Là giọng nói của Lục Thủy.

Lục Thủy biến mất trên ngọn núi, đương nhiên là muốn trở về, sau đó cảm giác Chân Võ có khả năng sẽ làm chuyện gì ngu xuẩn, liền động thủ ngăn cản.

“Thiếu, Thiếu gia.” Chân Võ có chút khẩn trương.

Hắn muốn động tay thu di động lại, nhưng nhất thời không động đậy được.

—

Dịch: MB

Chương 545: Quang Minh Thần Muốn Cùng Người Ôn Chuyện 3

Lục Thủy liếc nhìn điện thoại Chân Võ một chút, thấy trên điện thoại di động của Chân Võ hiện ra người liên lạc “997”.

“Đây là ai?”

Lục Thủy tò mò hỏi một câu.

“Tộc, Tộc trưởng.” Chân Võ mở miệng đáp.

Lục Thủy thu tay về nói:

“Vì sao lại ghi chú là 997?”

“Ghi chú của bọn tôi căn bản là số hiệu, phòng ngừa trường hợp mất điện thoại sẽ mang đến phiền phức.” Chân Võ mở miệng giải thích.

Lục Thủy gật đầu, không để ý đến ghi chú nữa, nói:

“Không cần nghĩ tới chuyện gọi điện thoại, loại tồn tại cấp bậc này giao thủ, tín hiệu trong không gian đã sớm hỗn loạn, không có khả năng gọi điện được.”

“Thế nhưng có tín hiệu.” Chân Võ hơi không tin lắm.

“Đó là vì Kiếp Nạn Tỏa.” Lục Thủy nhìn Chân Võ một cái, nói:

“Có nói người cũng không hiểu.”

Chân Võ không nói thêm gì nữa, cắt điện thoại di động đi.

Thật ra hắn muốn gọi điện cho Chân Linh thử một chút.

Nhưng bây giờ không phải lúc để thí nghiệm.

Lục Thủy đưa mắt nhìn bọn người Đông Phương Tra Tra phía xa xa, không có dự định đi tới đó.

Hắn đang chờ đợi kết quả cuối cùng.

“Thiếu gia, tiền bối của Kiếm Nhất Phong có thể thắng không?” Chân Võ cúi đầu hỏi.

Nếu như không có cách nào liên hệ với Tộc trưởng cầu cứu viện, như vậy việc tiền bối Kiếm Nhất Phong có thể thắng hay không sẽ quyết định nguy cơ bọn hắn phải đối diện.

Lục Thủy nhìn về phía chân trời, bình tĩnh nói:

“Loại chiến đấu cấp bậc này, chỉ nhìn mỗi thực lực thì khó mà cho ra kết luận.”

Thực lực của hai người kia không chênh lệch nhiều, Cổ Phật có thể có nhiều cơ hội thắng hơn một chút xíu, nhưng cuối cùng ai sẽ thắng, hoàn toàn không có cách nào cho ra kết luận từ mặt ngoài.

Nhất là với kiếm tu.

Lục Thủy biết Chân Võ đang suy nghĩ gì.

Hắn tiếp tục nói:

“Không cần quá để ý, trận chiến của hai người họ có không ít người chú ý tới.

Kiếm Nhất Phong không có khả năng bị một vị Cổ Phật diệt đi.”

Nghe được lời Lục Thủy nói, Chân Võ thở phào trong lòng.

Từ khi đi theo Thiếu gia, hắn phát hiện mình thường xuyên gặp mấy trận đấu vượt ngoài tầm nhận thức.

Lần này có thể tính là khoa trương nhất.

Nếu như không phải đang ở Kiếm Nhất Phong, có một đám tiền bối Kiếm Nhất Phong chống cự dư chấn cho, thì bọn hắn đã sớm tan thành mây khói rồi.

Lục Thủy không chú ý những chuyện khác, mà nhìn chăm chăm phía chân trời.

Trước đó hắn cảm giác có một vài ánh mắt đặt trên người hắn, thậm chí có người còn muốn quan sát hắn.

Nếu như không phải hắn đã chuẩn bị rất nhiều, thì cũng có chút phiền toái.

Cũng không phải là lo bị xem thấu.

Không có năng lực tiêu hao được sức mạnh thiên địa của hắn, thì không thể nào xem thấu hắn.

Nếu không thì sao hắn dám đứng ở nơi đó chứ?

Thứ hắn lo lắng chính là ánh mắt của những người này sẽ chỉ dừng lại trên người hắn.

Cũng may hắn đã dự tính đến chuyện tương tự ngay từ đầu.

Những người này căn bản không phát hiện ra tung tích của hắn.

‘Hiện tại liền nhìn xem thực lực của Kiếm Xuyên.’

Theo Lục Thủy, Kiếm Xuyên có thể đã đi gặp Đại Trưởng lão, hắn là mạnh hơn so với những kiếm tu bình thường.

Nhưng hắn có cảm giác Kiếm Xuyên giống như đã nhìn thấy cái gì ở kiếm đạo vô thượng, cụ thể là cái gì thì hắn không có cách nào quan sát được.

Dù sao thì hắn cũng không có nghiên cứu qua kiếm đạo vô thượng.

...

Ở phía chân trời, kiếm ý của Kiếm Xuyên trải rộng khắp, thần thông Phật Môn cũng chảy ngang tám phương.

Sức mạnh không ngừng va chạm, bầu trời dường như bị sức mạnh của hai người đánh xuyên, nhật nguyệt vô quang, không gian vỡ vụn.

Bóng người Kiếm Xuyên trên bầu trời ẩn hiện liên tục.

Mỗi một lần xuất hiện chính là một đạo công kích cườn gđại.

Công kích sẽ khiến kẻ địch bị thương, cũng khiến chính mình tổn thương.

Đại Phật bắt đầu đổ máu, chân trời dần bị huyết quang nhuộm đỏ.

Kiếm ý mang theo máu tươi, sức mạnh Phật Môn mang theo máu tươi, cùng vậy xuống nhân gian.

Mặt đất rung chuyển, sông núi gần Kiếm Nhất Phong đổ nát.

Toàn bộ sinh linh đều đang sợ hãi chạy trốn.

Lúc này, kiếm ý khắp đường chân trời quy nhất, Kiếm Xuyên đứng trong kiếm ý.

Đại Phật sụp đổ hóa thành Lô La Cổ Phật.

Hai người bọn họ đứng trên không, không gian dưới chân bọn hắn đã vỡ vụn.

Trên thân hai người đều có rất nhiều vết thương.

Lô La Cổ Phật nhìn Kiếm Xuyên, khuôn mặt tràn đầy vẻ kiêng kị.

Cường đại, người này thân là kiếm tu nhưng so với đại bộ phận kiếm tu còn mạnh hơn, nếu như tùy ý để đối phương tiếp tục vung kiếm, một ngày nào đó, đối phương sẽ lại biến thành bộ dáng của ngũ đại kiếm tu Đạo Tông lúc trước.

Nhất định phải đánh giết người trước mặt này.

Kiếm Xuyên cũng nhìn chăm chăm Lô La Cổ Phật, đối phương cường đại đến mức khiến hắn có chút kinh hãi.

Nếu để cho đối phương trở lại đỉnh phong, tất nhiên sẽ mang đến nguy hại cho Kiếm Nhất Phong.

Kiếm Xuyên nắm chặt kiếm trong tay, tâm thần quy nhất.

Hắn bắt đầu thu lại toàn bộ kiếm ý, ánh mắt trở nên lạnh thấu xương, kiếm ý từ trong mắt hắn tràn ra.

Sau đó hắn biến mất ngay tại chỗ, kiếm ý như ánh sáng vọt thẳng về phía Lô La Cổ Phật.

“Cực Đạo, Thiên Khung Kiếm Nhất.”

Lô La Cổ Phật nhìn Kiếm Xuyên đang xông tới, trong lòng có chút dị thường.

“Lại là Cực Đạo.”

Cực Đạo Kiếm Nhất, cái này chỉ có ngũ đại kiếm tu Đạo Tông dùng, hắn không nghĩ tới người này thế mà cũng dùng

nó.

Mặc dù chỉ là miễn cưỡng dùng, nhưng đối với bất kỳ một vị Cổ Phật nào mà nói, đều là trí mạng.

Lâu La Cổ Phật chấp tay trước ngực, ngọn lửa bùng lên, bao quanh thân thể hắn.

“Hong Trần Pháp Tướng, 3000 Nghiệp Hỏa, phần thiên địa, miễn chúng sinh.”

Giờ phút này, Nghiệp Hỏa vô tận bùng phát trên người Lâu La Cổ Phật.

Ngọn lửa xuất hiện, trực tiếp đốt cháy không gian.

Toàn bộ sinh cơ bên cạnh hắn đều biến mất.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều chăm chú nhìn nơi này.

Cực Đạo Kiếm Nhất, Hồng Trần Nghiệp Tỏa.

Một cái là cực hạn Kiếm Đạo, một cái là Pháp Tướng cao nhất trong Phật Môn.

Cả hai người đều dùng hết tất cả để dẫn động những thứ này.

Đến cùng ai sẽ thắng, không ai biết.

Tâm Hỏa Cổ Phật nhìn một màn này, trầm mặc không nói.

Đây là một đòn cuối cùng, phân thắng bại, định sinh tử.

Ầm! ! !

Sức mạnh công kích cường đại trải rộng khắp chân trời, một đạo ánh sáng như mặt trời chiếu rọi trời đất.

Bầu trời vốn đen kịt bỗng chốc sáng bùng lên.

Không có ai lên tiếng, miễn là có thể ngẩng đầu lên, tất cả đều nhìn chăm chăm bầu trời.

Nhất là người của Kiếm Nhất Phong.

Bọn hắn nhìn lên bầu trời, có chút khản trương, bọn hắn cũng biết, một đòn này qua đi, tất nhiên sẽ phải có một vị bỏ mạng.

Nếu như lão tổ bọn hắn là người bỏ mạng, vậy đối với Kiếm Nhất Phong mà nói, là đả kích khó có thể chịu nổi.

Lục Thủy cũng nhìn về phía chân trời, hắn chỉ bình tĩnh nhìn.

Không bao lâu sau, ánh sáng tan hết, trên bầu trời, hai người vẫn đứng vững như cũ.

Hai người đưa lưng về phía đối phương, bất động đứng trên không.

Trong tay Kiếm Xuyên vẫn nắm lấy thanh kiếm, trên kiếm của hắn không có máu tươi bám lên.

Ngọn lửa trên người Lô La Cổ Phật đã sớm biến mất, hắn vẫn duy trì tư thế chấp tay trước ngực.

Lúc này, một luồng gió nhẹ phảng phất thổi qua.

Làn gió lay động góc áo Kiếm Xuyên, sau đó Kiếm Xuyên cũng không cách nào đứng thẳng trên không trung được nữa, bắt đầu rơi xuống, trong quá trình rơi xuống, trên người hắn xuất hiện vết bỏng, sinh cơ ảm đạm.

Nhưng tay hắn vẫn nắm lấy thanh kiếm.

Tâm Hỏa Cổ Phật nhìn xem một màn này, tuyên câu Phật hiệu.

Quang Minh Thần thu hồi ánh mắt, biến mất tại chỗ.

Chiến Thần cũng thu hồi ánh mắt, không quan tâm nữa.

Ngưng Hạ lắc đầu, tiếp tục việc thu thừa.

Nhị Trưởng lão vẫn đang xử lý linh dược trong tay, chưa từng bị ngoại vật ảnh hưởng.

“Lại là loại kết quả này.” Trong cảm địa Đạo Tông truyền ra tiếng thốt thức, cuối cùng cũng không quan tâm tới nữa.

Một vài cường giả của Kiếm Nhất Phong đương nhiên cũng nhìn thấy, ánh mắt lộ ra bi thương.

Lục Thủy bình tĩnh nhìn tất cả.

“Thiếu gia?” Chân Võ mở miệng hỏi một câu.

Hắn đang rất tò mò tình huống hiện tại là như thế nào.

“Hai ngày nữa, chuẩn bị trở về đi.” Lục Thủy thuận miệng nói một câu, sau đó cất bước đi về phía Đông Phương Tra Tra.

Nên đem Đậu Nha sắp chết giao cho Đông Phương Tra Tra.

Ở phía chân trời, Lô La Cổ Phật nhìn về phía trước, vẻ mặt bình tĩnh.

“Ta từng sống sót qua hai lần Cực Đạo, cuối cùng lại vẫn trốn không thoát một đòn Cực Đạo trí mạng.”

Ầm! ! !

Bóng người Lô La Cổ Phật như pháo hoa nổ rộ phía chân trời.

—

Dịch: MB

Chương 546: Thuốc Giả? Ta Muốn 100 Viên! 1

Lâu La Cổ Phật chết tại Kiếm Nhất Phong.

Dưới Cực Đạo, hấn căn bản không có cơ hội chạy trốn, chuyện này hấn đã biết từ rất rất lâu trước đây.

Đối mặt với ngũ đại kiếm tu, tuyệt đối không thể trốn, hoặc là giết chết hấn, hoặc là bị hấn giết chết.

Về việc Lâu La có hồi hận khi đến Kiếm Nhất Phong hay không, không ai biết.

Có lẽ là không.

Lúc này, trong dòng sức mạnh chảy ngang trên bầu trời xuất hiện một bóng người.

Là một vị hòa thượng mặc áo bào chấp tay trước ngực.

Người này đương nhiên là Tâm Hỏa Cổ Phật.

Hấn đứng ở nơi đó, cúi đầu thoáng nhìn Kiếm Nhất Phong phía dưới, ánh mắt không có chút gợn sóng nào, cũng chưa từng có ý định động thủ với Kiếm Nhất Phong.

Thực lực của hấn chưa đủ, có muốn động thủ cũng không động được.

Tuyên một câu phật hiệu, Tâm Hỏa Cổ Phật vươn tay, phật quang ngưng tụ trong tay hấn, sức mạnh tràn ra xung quanh nhanh chóng tụ tập lại.

Một hồi lâu sau, một hạt tròn màu vàng được ngưng tụ trong tay Tâm Hỏa Cổ Phật.

Cổ Phật xá lợi.

Có thể nói là truyền thừa xá lợi mà Lâu La Cổ Phật để lại.

Tương lai ai có thể đạt được xá lợi này, có lẽ sẽ có cơ hội đạt được tới độ cao của Lâu La Cổ Phật.

Tâm Hỏa Cổ Phật nhìn xung quanh, lại tuyên một câu Phật hiệu, sau đó biến mất tại chỗ.

Tương lai, không cần biết là Cổ Phật nào hiện thế, hẳn nhất định phải tự mình đi một chuyến, đem người mang về Khổ Hải Phật Môn.

“Thời đại bây giờ, mặc dù không thể nào so được với thời kỳ Viễn Cổ, nhưng tuyệt đối không thể khinh thường.”

--

“Thế mà lại thắng.” Lịch Thiên Xích có chút khó tin nổi.

“Đồng quy vu tận sao?” Ma tu Hòa Vũ Diệp hỏi.

Lịch Thiên Xích lắc đầu:

“Không biết, lúc Kiếm Xuyên tiền bối rơi xuống, có người đã mang hắn đi.

Hắn là những cường giả khác của Kiếm Nhất Phong xuất thủ, nếu như hắn xuất thủ sớm một chút, có lẽ đã không như vậy.”

“Cũng không nhất định, nếu như Kiếm Xuyên tiền bối có thể sống sót, như vậy đối với vị tiền bối này mà nói, chuyện lần này là kỳ ngộ cao đến mức nào chứ.” Ma tu Hòa Vũ Diệp nói.

Lịch Thiên Xích gật gật đầu, đúng thế, Kiếm Xuyên đã ngưng tụ lại được kiếm tâm một lần nữa.

Có thể nói là chiến lược vô cùng cường đại của Kiếm Nhất Phong.

“Phật quang đã biến mất, chúng ta mau rời đi thôi.” Lịch Thiên Xích nói.

“Không cần dùng thân phận Lưu Hỏa của ngươi đi chèn ép Đại thiếu gia Lục gia nữa sao?” Ma tu Hòa Vũ Diệp hỏi.

Lịch Thiên Xích nhìn xung quanh một vòng, ngay sau đó đã thấy được Lục Thủy đang đi trên đường.

Hắn chỉnh mặt nạ ngay ngắn, thấp giọng nói:

“Ngươi nói xem hiện tại ta có thể tiếp hộ đơn này không?”

“Không thể.” Ma tu Hòa Vũ Diệp nhìn Lịch Thiên Xích, chân thành nói:

“Mặc dù danh sách khách hàng gần đây vẫn luôn không được hoàn thành, nhưng còn chưa tới lượt cấp bậc như chúng ta đi tiếp.”

“Ta nhớ có thể chọn nhận đơn trước, chỉ cần một hai tháng không có ai hoàn thành, ta liền có thể tiếp nhận.” Lịch Thiên Xích nhìn Hòa Vũ Diệp, nói:

“Như vậy có đúng không?”

Ma tu Hòa Vũ Diệp gật đầu, không thể phủ nhận:

“Người muốn nhận?”

“Nhận.” Lịch Thiên Xích nhìn về phía Lục Thủy, mang theo ý cười nói:

“Qua một hai tháng, ta liền lấy danh Lưu Hỏa đi tìm Đại Thiểu gia Lục gia, dạy hẳn cách làm người.

Không đánh gục hẳn, ta liền thay hẳn ăn tại chỗ.

Đến lúc đó, người quay cái video, sau đó gửi cho người Lục gia nhìn, kéo chút cừu hận cho Lưu Hỏa.”

Lịch Thiên Xích nhìn về phía Hòa Vũ Diệp, nói:

“Chờ mong không?”

Ma tu Hòa Vũ Diệp cười ha ha, dù sao đánh Lục Thủy cũng quả thật không có độ khó gì.

Qua một hai tháng nữa không có ai hoàn thành, ngược lại có thể đi một chuyến.

Chuyện này cũng sẽ không kết thành thù với Lục gia, cho nên không có vấn đề gì lớn.

Ai bảo chính Lục gia muốn đưa Thiểu gia gia tộc mình lên bí giám chứ, chỉ cần đánh không tổn thương đến điểm quan trọng, Lục gia sẽ không nói gì được.

Sau đó, Lịch Thiên Xích và ma tu Hòa Vũ Diệp liền thừa cơ rời khỏi Kiếm Nhất Phong.

Bị cường giả Kiếm Nhất Phong chú ý tới là một chuyện rất phiền phức.

Hơn nữa, Lưu Hỏa cũng không biết đã đi đâu rồi, bọn hắn đương nhiên cũng không cần phải ở lại nữa.

...

Lục Thủy mắt nhìn hai người Lịch Thiên Xích, hắn có chút tò mò, lúc vừa rồi Lưu Hỏa xuất hiện, tình huống bên kia không biết là như thế nào?

Có điều hắn chưa từng có ý nghĩ đi hỏi thăm.

Chờ lát nữa để Chân Võ đi thu thập tin tức đi.

Về phần Kiếm Xuyên, tỷ lệ còn sống hẳn là rất cao.

Vị ẩn núp bên trong Kiếm Nhất Phong kia, vào lúc kiếm ý của Kiếm Xuyên bắn ra đã thức tỉnh rồi.

Còn về kiếm đạo vô thượng, đây chẳng qua là Kiếm Đạo lâm thời ngưng tụ từ trên thân Nhục Thực Hoa ra.

Sau khi phát huy tác dụng sẽ biến mất.

Nếu như còn muốn kiếm đạo vô thượng, thì phải ngưng tụ từ trong miệng Đậu Nha ra lần nữa.

Còn xảy ra tình huống này lần nữa, vậy hôm sau Nhục Thực Hoa có thể đem chôn được rồi.

Đông Phương Tra Tra hẳn là sẽ còn định thời gian thấp hương cho nó.

“Thiếu gia?” Nhìn thấy Lục Thủy đi tới, Chân Linh lập tức cắt điện thoại di động đi.

Lục Thủy không để ý, mà cầm Đậu Nha xuống, sau đó ném cho Đông Phương Tra Tra.

Đông Phương Tra Tra bắt lấy bông hoa đã khô quắt không còn chút sinh cơ nào, nhất thời không nhận ra:

“Đông Phương đệ đệ, đây là cái gì?”

“Đậu Nha.” Lục Thủy trả lời.

Đông Phương Trà Trà: “...”

Xong, biểu đệ Lục Thủy giết chết Đậu Nha, muốn giá họa cho ta.

“Chưa chết, tưới chút nước cũng không có vấn đề gì.” Lục Thủy nói.

Vừa rồi Đông Phương Trà Trà còn một mặt khiếp sợ, định thật sự đem Nhục Thực Hoa đi chôn, nếu vậy, hẳn cũng không biết giải thích với Mộ Tuyệt làm sao.

Hoa thật sự không phải ta chôn.

Như vậy?

“Ồ.” Nghe thấy Đông Phương đệ đệ nói, Đông Phương Trà Trà mới nhẹ nhàng thở ra.

Nếu không lại phải chịu phạt, sẽ không tốt.

Dì nhỏ sẽ phạt nàng xách thùng nước đứng, lại phải khóc.

“Thiếu gia bây giờ muốn đi đâu?” Chân Võ mở miệng hỏi.

Bây giờ trời đã tối, cho nên Thiếu gia muốn làm gì, bọn hắn thật sự không biết.

Hương Dụ cũng nhìn Lục Thủy, nói như thế nào đây.

Ở bên ngoài, nghe theo Trà Trà Tiểu thư là không thể nào, nhưng Lục Thiếu gia ngược lại có chút đáng tin.

Dù sao trước đó khi các nàng gặp nguy hiểm, đều là do Lục Thiếu gia xuất thủ tương trợ.

Lục Thiếu gia cũng không có phé như lời đồn bên ngoài.

Có điều tu vi hơi thấp một chút.

Nhưng thực lực của Chân Võ Chân Linh mạnh, Lục Thiếu gia cũng không cần động thủ.

“Tìm một chỗ nghỉ ngơi đi, nhìn xem sau đó Kiếm Nhất Phong có chuyện gì khác hay không, nếu không có thì liền chuẩn bị rời đi.” Lục Thủy mở miệng nói.

Đông Phương Trà Trà lập tức gơ tay:

“Ta biết nơi nào có chỗ ở.”

Lục Thủy liếc nhìn Đông Phương Tra Tra, sau đó để nàng dẫn đường.

Những người khác hẳn là cũng được sắp xếp chỗ ở, dù sao Kiếm Ý Trì cũng đã không còn nữa.

Không bao lâu sau, mấy người Lục Thủy liền đi tới một chỗ đường phố, nơi này có mấy ngôi nhà sát nhau, nơi ở tương đối bình thường.

Sân nhỏ độc lập cũng không có.

Dịch: MB

Chương 547: Thuốc Giả? Ta Muốn 100 Viên! 2

“Đông Phương gia ở tu chân giới địa vị cũng không cao, tất cả chỗ ở đều tương đối bình thường, hy vọng Lục Thiểu gia không quá để ý.” Hương Dụ lập tức giải thích một câu.

Đây là chỗ ở phổ thông mà Kiếm Nhất Phong sắp xếp.

“Vấn đề không lớn.” Lục Thủy mở miệng nói.

Đông Phương Trà Trà gật gật đầu, nàng cũng cảm thấy rất tốt.

Sau đó Lục Thủy tìm một gian phòng, ở lại.

Đêm nay, bên ngoài đại khái là không yên ổn xuống được, dù sao thì cũng vừa mới trải qua loại chiến đấu của cường giả kia, chưa nói cảm giác hưng phấn khi trở về từ cõi chết, dù cho có để bọn hắn ngủ, bọn hắn cũng không dám nằm ngủ.

Lục Thủy nghỉ ngơi, Chân Võ Chân Linh thì an tĩnh canh giữ ở bên ngoài.

“Lúc Thiểu gia suýt chút nữa bị công kích, ngươi có nhân số điện thoại không?” Chân Võ hỏi Chân Linh.

Chân Linh gật đầu:

“Không kết nối được.”

Chân Võ lặp lại lời nói của Lục Thủy một lần.

Đương nhiên, bọn hắn vẫn không biết rõ vì sao có tín hiệu mà gọi điện lại không kết nối được.

Không khoa học.

Nhưng Thiểu gia bọn hắn vẫn như trước khiến người ta kinh ngạc, quả nhiên, Thiểu gia chưa bao giờ để thất sách chuyện gì.

Trà Trà Tiểu thư có thể nói là thiên tài hi hữu của tu chân giới, thế nhưng ở trước mặt Thiểu gia bọn họ cũng chỉ là một

cái muối muối.

Có điều, Trà Trà Tiểu thư đúng thật là biểu muối của Thiếu gia bọn họ.

Đông Phương Trà Trà ngược lại không có ý định nghỉ ngơi, nàng phải trông nom Đậu Nha, chị dâu đã đưa Đậu Nha cho nàng nuôi, lúc trở về tình trạng nó không tốt, sẽ rất không tốt.

Nhưng nàng đột nhiên có chút tò mò, Tiểu Băng không biết có tên hay không.

Đậu Nha còn có tên.

--

Lục Thủy cũng không định ngủ, cũng không phải là không ngủ được, mà là sức mạnh thiên địa đã tiêu hao gần hết, cần phải đọc sách.

Loại cường giả phạm quy như Đại Đạo Thiên Thành này cũng không phải người mà hấn bây giờ có thể đối phó.

Cho nên lần này không thể chính diện giải quyết vấn đề, với hấn mà nói, không có áp lực gì.

Có thể khiến hấn áp lực, vẫn là việc trước hôn nhân có thể đánh thắng Mộ Tuyết hay không.

Còn về những chuyện khác, cưới xong đợi Mộ Tuyết vui vẻ rồi, cái gì cũng dễ giải quyết.

Cũng không phải là để Mộ Tuyết xử lý giúp hấn, mà là cho đến khi Mộ Tuyết vui vẻ thì thời gian cũng đã đủ, hấn lúc đó sẽ có đủ năng lực đi xử lý bất cứ chuyện gì.

“Nhắc đến, Mộ Tuyết đã ngủ chưa nhỉ?”

Trong lòng Lục Thủy thoáng hiện lên một tia nghi vấn.

Nhưng lực ảnh hưởng của cuộc giao chiến giữa cường giả Đại Đạo vẫn còn, hiện tại hấn vẫn không có cách nào liên lạc với bên ngoài.

Cho nên hấn không thể nhắn tin, hoặc là gọi điện cho Mộ Tuyết được.

Mà giờ cũng đã nửa đêm, nhờ đâu quấy rầy Mộ Tuyết nghỉ ngơi sẽ không tốt.

“Haiz, đọc sách sao lại có thể phân tâm thế?”

Sau đó Lục Thủy không nghĩ nhiều nữa, bắt đầu xem Thiên Địa Trận Văn.

Hữu Vi Pháp đương nhiên cũng đang cùng tiến, qua ba bốn ngày nữa, hẳn có thể tấn thăng 4.6.

Không có Mộ Tuyết bên cạnh, việc thăng cấp sẽ nhanh hơn một chút.

...

Mộ Tuyết lúc này đang ngồi bên cửa sổ, nhìn lên ánh trăng trên bầu trời ngân người.

Nàng thật ra rất tò mò không biết Lục Thủy giờ đang làm gì.

Xác suất lớn là đang ngủ, không ngủ được thì cũng sẽ nghĩ về chuyện khiến người ta tức giận.

Ví dụ như nói xấu nàng các loại.

Nghĩ tới đây, Mộ Tuyết đột nhiên sững sờ.

“Đây coi như là đang nghĩ tới ta sao?”

Hắn là vậy.

Sau đó, Mộ Tuyết có chút vui vẻ đi nghỉ ngơi.

Hai ngày nữa, chuyện áo cưới cũng sẽ không cần nàng ở lại phối hợp nữa, đến lúc đó chờ Lục Thủy đến tìm nàng là được.

Mặc dù sau khi gặp mặt, Lục Thủy rất dễ sẽ trêu tức nàng, nhưng nàng vẫn muốn gặp.

Nếu như có thể để nàng dùng nắm tay nhỏ nắm lấy hai quyền thì càng tốt.

Không thì nắm hai cái cũng được.

--

Sáng sớm.

Lục Thủy đi ra khỏi chỗ ở, tới dưới một gốc cây, ngồi trên bàn dưới tàng cây đọc sách.

Mặc dù trong phòng cũng có thể đọc, nhưng ở bên ngoài có cảm giác hơn.

Một ngày mới bắt đầu từ buổi sáng sớm.

Lúc này chỉ có Chân Võ ở bên người Lục Thủy, Chân Linh đã đi tìm hiểu tin tức, thuận tiện đi chuẩn bị đồ ăn.

Đến khi trời sáng rõ, Lục Thủy bỗng nghe thấy một đám người đang bàn tán cái gì đó.

Dường như có chút hưng phấn.

Lục Thủy khép sách lại, nhìn về phía đám người ở xa xa.

Là thế hệ tu chân giả trẻ tuổi, xác suất lớn là những người ở trong Kiếm Trì Ý trước kia.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Lục Thủy hỏi.

Chân Linh đặt hoa quả Hương Dụ tặng lên trên bàn đá, mở miệng nói:

“Kiếm Nhất Phong đột nhiên ban bố một sự kiện, nói là buổi tối hôm nay, nơi khởi nguồn tông môn bọn hấn sắp mở ra, Đại Đạo Mê Cung.”

“Đại Đạo Mê Cung?” Lục Thủy chưa từng nghe nói về cái này.

Có điều mỗi một tông môn lớn đều có nơi đặc biệt của chính mình, đây là chút chỗ đứng gốc rễ của tông môn.

Lục gia ngoài trừ Tàng Kinh Các, hình như không có nơi đặc biệt gì.

Hoặc là nói quá đặc biệt đi.

Ví dụ như Phong Sương Hà, Chân Thần Duy Nhất ở dưới sông.

“Đại Đạo Mê Cung là nơi tạo hóa của Kiếm Nhất Phong, nghe nói là tất cả các đệ tử hợp cách của Kiếm Nhất Phong đều có thể đến đó một lần.

Ở bên trong có thể ngưng tụ kiếm ý, có thể thông hiểu đạo pháp.

Thậm chí người tài ba còn có thể thấy rõ con đường thuộc về mình.

Đây cũng là một trong những lý do Kiếm Nhất Phong có tầng tầng lớp lớp thiên tài.” Lần này, Chân Võ mở miệng giải thích.

Lục Thủy gật đầu, giống với Khởi Nguyên Thạch của Mộ gia.

“Nhưng bởi vì tất cả mọi người đều chỉ có thể tiến vào một lần, không đến lúc cần thiết, có rất ít người sẽ chọn tiến vào.

Bởi vì trong mắt rất nhiều người, bình cảnh là thời điểm tiến vào thích hợp nhất.” Chân Linh bổ sung.

“Loại nơi như này Kiếm Nhất Phong sẽ mở ra cho người ngoài sao?” Lục Thủy hỏi.

Đây không phải là vấn đề keo kiệt hay không, mà là vấn đề bài ngoại.

Không có ai lại thích vì người ngoài làm áo cưới cả.

Loại vật này, đương nhiên sẽ chỉ để cho người một nhà.

Làm gì có ai không có việc gì để một đám người ngoài đi vào?

Coi như lần này tất cả đã bị kinh hãi ở Kiếm Nhất Phong, nhưng đối với rất nhiều người mà nói cũng là một chuyện tốt, có vài người thậm chí còn có thể trở về khoe khoang nửa năm.

Dù sao đây cũng chỉ là cuộc đọ sức giữa tồn tại Đại Đạo.

Có mặt ở hiện trường chính là một loại cơ duyên tạo hóa.

Kiếm Nhất Phong căn bản không cần phải mở ra Đại Đạo Mê Cung.

Chân Linh mở miệng giải thích:

“Lúc vừa mới tới, Trà Trà Tiểu thư nói là đặc biệt mở ra để báo đáp.

Là một số người Trà Trà Tiểu thư vừa mới quen nói cho
nàng biết.”

—

Dịch: MB

Chương 548: Thuốc Giả? Ta Muốn 100 Viên! 3

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không nói gì, mà ra hiệu cho Chân Linh tiếp tục nói.

“Căn cứ vào lời của Trà Trà Tiểu thư, Đại Đạo Mê Cung là Kiếm Nhất Phong đặc biệt mở vì Lưu Hỏa.

Chính là vì muốn báo đáp Lưu Hỏa khi đó xuất thủ tương trợ.

Nhưng Lưu Hỏa rốt cuộc là ai bọn họ đều không biết, đồng thời cũng biết Lưu Hỏa không muốn lộ diện trước mắt tất cả mọi người.

Thế nhưng chuyện báo đáp lại không thể bởi vậy mà coi như thôi.

Vì thế Kiếm Nhất Phong trực tiếp quyết định mở ra Đại Đạo Mê Cung cho tất cả mọi người bên trong Kiếm Nhất Phong.

Với hy vọng rằng Lưu Hỏa đang núp trong bóng tối có thể tiến vào Đại Đạo Mê Cung.” Chân Linh mở miệng nói.

Lúc nói những lời này, trong lòng nàng vẫn có chút kiêu ngạo.

Bởi vì Lưu Hỏa, chính là Thiếu gia của bọn nàng.

Lúc trước hai người vẫn cho rằng Thiếu gia không gì khác ngoài một Thiếu gia phé vật.

Nhưng ai có thể nghĩ đến, Thiếu gia phé vật này lại hoàn toàn xứng đáng trở thành truyền kỳ.

Người khác càng xem trọng Lưu Hỏa, Chân Võ Chân Linh lại càng tự hào.

“Thiếu gia có muốn đi vào không?” Chân Võ mở miệng dò hỏi.

Bọn hắn đương nhiên biết những nơi này đối với Thiếu gia bọn hắn mà nói, không có tác dụng gì.

Thiếu gia bọn họ không cần loại tạo hóa này.

Nhưng việc Thiếu gia bọn họ làm không liên quan đến chuyện có hay không có tạo hóa.

Cho nên vẫn có khả năng đi.

“Có thể đi nhìn xem.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Với hắn mà nói, loại chuyện nhỏ nhặt này không cần phải đi để ý, nhưng để giết thời gian thì cũng không phải không được.

Về phần báo đáp, hắn chưa bao giờ cần bất kỳ kẻ nào báo đáp hắn.

Còn nữa, chuyện của Lưu Hỏa không có quan hệ gì với Lục Thủy hắn.

Hơn nữa, Đông Phương Tra Tra mới quen được bằng hữu? Lục Thủy có chút nghi vấn trong lòng, Đông Phương Tra Tra có quen biết bằng hữu nào bình thường sao?

Không chừng là lấy được tin tức giả.

Nghe thấy Lục Thủy nói muốn đi, Chân Võ Chân Linh liền không hỏi nhiều nữa, đến lúc đó nhắc nhở Thiếu gia đi là được.

“Có tin tức gì khác từ bên ngoài không?” Lục Thủy hỏi.

Phật Môn chết mất một vị Cổ Phật, đối với Tiên Đình và Thần Chúng mà nói, cũng không phải chuyện nhỏ.

Những người này có thể sẽ có chút hành động.

Về phần Phật Môn.

Tạm thời sẽ không có động tác gì.

Nghe thấy Lục Thủy hỏi, Chân Võ lắc đầu:

“Trước mắt vẫn không có cách nào liên lạc với bên ngoài.”

Lục Thủy ngẩng đầu về phía chân trời một cái, phát hiện phía trên quả thực vẫn còn lưu lại dư chấn sức mạnh.

Hơn nữa, không gian đã đổ sụp vẫn còn chưa khôi phục hoàn toàn.

Kiểm Nhất Phong mặc dù đang toàn lực tu bổ, nhưng phá hư thì dễ, khôi phục lại thì không có dễ dàng như vậy.

Lục Thủy không để ý những cái khác nữa, mở sách tiếp tục xem.

Chỗ hẩn ở nằm ở cuối con đường, vị trí tương đối hẻo lánh, có mấy cây đại thụ sừng sững.

Dưới cây có vài cái bàn để người nghỉ ngơi.

Tương đối trống trải quanh quẽ.

Không lo lắng bị người khác đột nhiên quấy rầy.

Lục Thủy cứ ở đó đọc sách đến tận buổi chiều.

Trong khoảng thời gian này, Đông Phương Tra Tra có đến một chuyến, là đến để khoe khoang Đậu Nha đã bắt đầu khôi phục tinh thần, sau đó liền rời đi.

Nàng lo rằng biểu đệ Lục Thủy muốn kéo nàng đọc sách.

Nhưng vậy liền không có cách nào đi dạo Kiếm Nhất Phong thật tốt.

Nàng cảm thấy vẫn là tìm Hiểu Hiểu muội muội chơi đùa tương đối thú vị.

...

Lúc này, dưới cây đại thụ có không ít người ngồi, bọn họ hoặc ít hoặc nhiều ngồi chung một chỗ, thảo luận một số việc.

“Không biết Đại Đạo Mê Cung là dạng gì, sau khi đi vào sẽ có thu hoạch gì.”

“Hẳn là không thu hoạch không đơn giản đâu, nghe nói Đại Đạo Mê Cung lần này là đặc biệt mở ra vì Lưu Hỏa, nhưng không ai biết Lưu Hỏa là ai, cho nên mới trực tiếp mở ra cho tất cả mọi người.”

“Ta cũng nghe nói, lần này chúng ta hoàn toàn là nhờ vào phúc của Lưu Hỏa rồi.”

“Nhưng cũng không biết Lưu Hỏa đã đi hay chưa, hai người trước đó kia đã rời đi, Lưu Hỏa là Thiếu Tông chủ của bọn hắn, khả năng lớn cũng đã rời đi.”

“Đúng, Kiếm Nhất Phong lần này chính là đang đánh cược, cược Lưu Hỏa chưa có rời đi.”

“Lại nói các người tiến vào Đại Đạo Mê Cung, đã nghĩ qua phải làm thế nào chưa? Nghe nói Đại Đạo Mê Cung rất dễ khiến người ta đánh mất bản thân.”

“Thật sao? Chúng ta cũng không hiểu rõ cái này.”

“Thật, có điều ta có được một nhóm linh dược, là một bằng hữu từ Kiếm Nhất Phong vụng trộm cho ta, các người có muốn một chút không?”

Một hạt một linh thạch tứ phẩm.

Nghe nói có thể bảo trì thanh tĩnh, thuận tiện lĩnh ngộ được đồ vật.

Thuộc về tác dụng phụ trợ.”

“Tứ phẩm sao? Cho ta hai viên.”

Lục Thủy vốn đang đọc sách, nghe thấy câu này thì cứ có cảm giác là lạ.

Đại Đạo Mê Cung có liên quan tới đạo, người nhập đạo ngược lại sẽ có khả năng lạc lối trong đạo của chính mình, nhưng nếu không có đạo của chính mình, thì sao có thể đánh mất bản thân được?

Sau đó, Lục Thủy dời ánh mắt từ trên sách đến vị trí đám người đang nói chuyện với nhau cách đó không xa.

Ngẩng đầu nhìn lên, là năm người đang ngồi dưới cây đại thụ giao lưu, lá rụng dưới chân bọn hắn bị gió thổi động lên.

Cuối cùng, Lục Thủy đặt ánh mắt lên trên thân người bán thuốc, đó là một thanh niên mặc trang phục màu đen, sau lưng có đeo một cái hộp, tương tự như hộp kiếm, là một pháp bảo.

‘Có phải đã gặp qua ở đâu rồi hay không?’ Lục Thủy cảm thấy người này có chút quen mắt, thế nhưng lại cảm thấy

không có ẩn tượng gì.

Sau đó Lục Thủy không suy nghĩ nữa, phiền phức.

“Đúng rồi, Lưu Hỏa kia trước đó đã giải thích như thế nào?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Lưu Hỏa thật xuất hiện, cũng đồng nghĩa với việc Lưu Hỏa giả kia bại lộ thân phận.

Nhưng nhìn đối phương một chút việc cũng không có, hẳn là đã có đối sách.

Đối với việc này, Lục Thủy vẫn có chút tò mò.

“Nguyên văn là như này: Thiếu Tông chủ anh minh thần võ, đã sớm biết tất cả.” Chân Võ đem nguyên văn lời nói nghe được lặp lại.

Lục Thủy nhất thời im lặng.

‘Tốt xấu gì cũng là cấp cao của Ân Thiên Tông, nói lời như vậy không phải là đang tự làm khó mình sao?’ Lục Thủy trong lòng bất đắc dĩ thầm nghĩ.

Ngẫm lại, Lục Thủy phát hiện da mặt người này khả năng có chút dày.

Dù sao thì chuyện giả trang Lưu Hỏa cũng đã làm ra, nói như thế nào cũng không phải người bình thường.

Bình thường tiêu bồi giả trang Lưu Hỏa thì không có gì, thế nhưng hai người kia, tùy tiện ném ra ngoài cũng có thể làm Chương giáo tông môn một phương.

Còn tiền bồi dạng này đi giả trang một hậu bồi như hắn, cũng cần phải có dũng khí.

Lục Thủy cảm thấy chờ hắn mạnh lên rồi, đến lúc đó có thể trực tiếp xuất hiện trước mặt đối phương, làm cho đối phương gọi hắn là Thiếu Tông chủ.

Nhìn xem đối phương có gọi thật không.

—

Dịch: MB

Chương 549: Thuốc Giả? Ta Muốn 100 Viên! 4

Nghĩ như vậy, Lục Thủy liền cúi đầu tiếp tục xem sách, Đại Đạo Mê Cũng đã sắp mở ra, hắn còn cần phải vào dạo chơi, hiện tại tích lũy sức mạnh thiên địa nhiều thêm một chút, nói chung không sai.

Chỉ là hắn vừa mới cúi đầu liền cảm giác có người đi tới.

Chân Võ Chân Linh trực tiếp đứng phía trước Lục Thủy, cản trở đối phương tới gần.

“Đạo hữu hiểu lầm rồi, ta chỉ là hảo tâm tới hỏi các người một chút xem có muốn mua thuốc hay không thôi.” Người kia lập tức nói.

Đúng vậy, người tới chính là thanh niên cũng theo hộp kiếm kia.

Hắn mang theo ý cười nói với Chân Võ Chân Linh.

Dường như sợ bị người khác hiểu lầm về hành vi của mình.

Chân Võ quay đầu nhìn về phía Lục Thủy.

Lục Thủy nhìn đối phương một chút, sau đó đặt sách xuống.

Chân Võ Chân Linh hiểu ý, lùi về.

Người thanh niên kia cười cười, nói với Lục Thủy:

“Tại hạ tên Diệp Tân, không biết đại danh của đạo hữu là?”

“Đông Phương Hạo Nguyệt.” Lục Thủy mở miệng nói.

Hắn chính là muốn nhìn một chút xem người này muốn làm gì, dù sao cũng có cảm giác đã gặp qua ở đâu đó.

“Đông Phương Thiếu gia, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.” Diệp Tân khách khí một câu, tiếp tục nói:

“Lát nữa Đông Phương Thiệu gia cũng tiến vào Đại Đạo Mê Cung chứ?”

Lục Thủy gật đầu không nói gì.

“Là như vậy, tại hạ có được một ít linh dược, được đặc biệt chuẩn bị cho Đại Đạo Mê Cung.

Là được vài bằng hữu của Kiếm Nhất Phong cho.

Nghe nói có thể giúp người ở bên trong có cảm ngộ càng sâu hơn.

Được chuyên dùng cho đệ tử quan trọng của Kiếm Nhất Phong.” Diệp Tân nhìn bốn phía một chút, nhỏ giọng nói:

“Thuốc này chỉ có hai viên, thầy Đông Phương Thiệu gia hiền hòa, định cho Đông Phương Thiệu gia một viên, lưu cái thiện duyên.

Không biết Đông Phương Thiệu gia có cần hay không?

Đây là do một bằng hữu mạo hiểm tặng cho ta, nếu Đông Phương Thiệu gia không cần, cũng hy vọng ngài đừng tiết lộ ra ngoài.

A, còn đây là linh dược giúp bảo trì thanh tịnh tại Đại Đạo Mê Cung, coi như lễ gặp mặt.”

Nói rồi, Diệp Tân liền đặt một viên linh dược phổ thông lên bàn, đựng trong một cái hộp bình thường.

Lục Thủy liếc nhìn đối phương, luôn cảm thấy bộ dáng người này có chút quen thuộc.

“Lấy thuốc ra xem một chút.” Lục Thủy nói.

Nghe thấy Lục Thủy nói, Diệp Tân vui mừng trong lòng, sau đó lấy ra một cái bình tinh xảo.

Tiếp đó đổ ra một viên đan dược, viên đan dược này sáng long lanh óng ánh, ở giữa còn có một tia sáng lấp lánh du động.

Còn có một mùi thơm nhàn nhạt tỏa ra.

‘Là hấn.’ Nhìn thấy viên đan dược này, Lục Thủy rất cuộc nhớ ra.

Ở kiếp trước, ở tiểu trấn Thu Vân có một tên bán thuốc giả, có lần còn bán được trên đầu của hấn, hình dáng thuốc đại khái chính là như này.

Hấn mua không ít, chủ yếu là mùi vị không tệ.

Thuận tiện cho Mộ Tuyết làm đồ ăn vặt ăn.

Liên tưởng đến Mộ Tuyết, hấn tự nhiên có càng nhiều ấn tượng.

Nhưng người này bị hấn nhớ kỹ không phải bởi vì viên thuốc giả này.

Mà là hấn ta sống rất dai.

Lúc trước hấn nhìn qua, tu vi của đối phương bình thường, nhưng chính là đặc biệt sống lâu.

Về sau hấn mới biết được, người này một khi sống không nổi nữa sẽ bạo tu vi để tăng tuổi thọ cho mình, thiên phú giống với Thạch Đầu Nhân.

‘Nhưng tu vi hấn hiện tại ngược lại còn được.’ Lục Thủy có thể nhìn ra, tu vi đối phương cũng không phải là nhị giai giống như biểu hiện.

Mà là đang ở thất giai.

Năng lực che giấu còn được nha.

“Một viên bao nhiêu tiền?” Lục Thủy hỏi.

Thấy đối phương như vậy, Diệp Tân đương nhiên vui vẻ, nhỏ giọng nói:

“Một linh thạch ngũ phẩm, đồ quý, cũng không có cách nào, dù sao số lượng cũng có hạn.

Nhưng đan dược dù gì cũng chỉ có tác dụng phụ trợ, nó cũng không phải thần dược gì, chỉ có thể giúp Đông Phương Thiếu gia có nhiều cơ hội hơn mà thôi.”

“Không đắt.” Nghe được câu nói này của Lục Thủy, Diệp Tân vui mừng, lần làm ăn này thành rồi.

Chỉ là hấn còn chưa vui mừng được bao lâu, đã bị câu nói kế tiếp của Lục Thủy làm cho ghen hờn:

“Ta muốn 100 viên.”

“...” Diệp Tân có chút lúng túng nói:

“Đông Phương Thiếu gia, tất cả chỉ có hai viên, một viên là để cho chính ta.”

Ngừng một chút, Diệp Tân lại nói:

“Nhưng nếu Đông Phương Thiếu gia thật sự muốn nhiều như vậy, viên kia của ta cũng có thể đưa cho Đông Phương Thiếu gia, thiên phú này của ta, ta cũng hiểu rõ.”

“Thuốc giả mà thôi, nhiều lắm là có chút hiệu quả linh khí, loại vật này có 100 viên hẳn cũng quá khó đâu, đúng chứ?”
Lục Thủy nhìn về phía Diệp Tân, mở miệng nói.

Diệp Tân: “...”

Người này nói cái đồ chơi gì thế?

Ở đâu ra?

...

Diệp Tân âm thầm đánh giá Lục Thủy, ăn mặc chỉnh tề, dáng ngồi ngay ngắn, trông rất ra dáng một Đại thiếu gia.

Gương mặt bình tĩnh, không kiêu ngạo cũng không khép nép, trầm ổn lại đủ tự tin, phảng phất như mọi việc đều mặc cho đối phương nắm trong lòng bàn tay.

Thế nhưng Diệp Tân lại cảm thấy khả năng mình bị đối phương lừa là vô cùng cao.

Kẻ lừa đảo có mặt khắp nơi. Hẳn gặp nhiều rồi.

“Có thể Đông Phương thiếu gia đã hiểu lầm gì đó, đã Đông Phương thiếu gia không cần, vậy thì tại hạ cũng không quấy rầy ngài nữa.”

Diệp Tân nói xong, dự định mang theo thuốc rời đi.

Chuyện mua bán không thành thì thôi, không thể bị mang tiếng là bán thuốc giả được.

Lục Thủy nhìn “động tác chậm chạp” của Diệp Tân, mở miệng nói:

“Nguyên liệu chính gồm linh thực Mạch Tuệ, linh vật Hoa Tiên Hương, Thiên Sơn thủy, cộng thêm một giọt linh khí Lưu Quang. Lại thêm phù văn Thanh Tâm, mùi vị tạm được. Nếu nói đến công hiệu, đại khái là giúp cho người dùng tĩnh tâm, an thần.

Nhìn thấy bàn tay đang gom thuốc của Diệp Tân khựng lại, Lục Thủy lại nói:

“Một viên ngũ phẩm mua một viên linh dược của ngươi, ta muốn một trăm viên. Được không?”

Diệp Tân có chút kinh ngạc nhìn người đối diện, không vì cái gì khác, chỉ vì những gì hắn nói đều đúng hết.

Linh dược của hắn, không phải ai cũng có thể dễ dàng nhận ra thành phần như vậy. Thủ thuật luyện đan của hắn, cũng không phải luyện đan sư bình thường có thể so sánh được.

“Nhưng người này làm sao mà biết được?” Diệp Tân nhìn Lục Thủy, trong lòng có chút đắn đo không rõ.

Cuối cùng Diệp Tân vẫn thu đan dược lại, cười nói:

“Đông Phương thiếu gia thật là thích nói đùa.”

Lục Thủy không chút để ý, chỉ bình tĩnh nói:

“Đưa cho hắn một viên linh thạch thất phẩm.”

Chân Võ không chút do dự nào lấy ra một viên linh thạch thất phẩm.

Tuy rằng hắn không hiểu vì sao thiếu gia lại bỏ tiền mua thuốc giả, còn mua với giá đắt như thế.

Nhưng mà hắn không thể không nghe theo lệnh thiếu gia.

Phục tùng mệnh lệnh, và việc Thiếu gia vô dụng hay không là hai chuyện khác nhau.

Thiếu gia là thiếu gia, bọn họ chỉ là tùy tùng.

Đương nhiên, lúc gặp nguy hiểm thì không thể nghe lời như bây giờ, đã biết rõ thiếu gia không thể đánh mà còn cho hắn tiền lên, chuyện này tuyệt đối không thể.

—

Dịch: MB

Chương 550: Nếu Đại Đạo Có Đỉnh Phong, Thế Thì Nhất Định Là Lưu Hỏa!

1

Diệp Tân nhận lấy linh thạch thất phẩm, nhất thời có chút mơ hồ.

Nếu đối phương đã biết đây chỉ là đan dược thông thường, tại sao còn bỏ ra số tiền lớn để mua?

Thiếu gia danh môn vọng tộc, đều là như vậy sao?

Nhưng này là một viên thất phẩm, dù là gia đình giàu có mấy, cũng không thể lãng phí kiểu này.

Cuối cùng Diệp Tân đem linh thạch thất phẩm đặt ở trên bàn.

Cảnh này ngược lại khiến cho Lục Thủy có hơi kinh ngạc. Nhưng hắn chỉ nhìn đối phương, xem hắn ta muốn sao.

Diệp Tân có chút xấu hổ nói:

“Vẫn là không thể gạt được Đông Phương thiếu gia.”

“Cái gì?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

“Không tới một trăm viên, vền vền chỉ có năm mươi ba viên. Cho nên không cần một viên linh thạch thất phẩm.” Diệp Tân nhẹ giọng nói.

Thường thì chuyện tổn hại đến danh tiếng của mình, hắn tuyệt đối không thể đồng ý được.

Nhưng mà, vị Đông Phương thiếu gia này quá hào phóng rồi!

Mới qua một nhà liền bán hết rồi, hắn không còn hàng thì bán gì nữa?

Còn cần danh tiếng để làm gì? Người ta đã biết là thuốc giả rồi.

Lục Thủy lại liếc mắt nhìn đối phương một cái, sau đó nói:

“Chân Võ!”

Chân Võ hiểu ý, lập tức đem linh thạch thất phẩm thu về. Sau đó lấy năm viên linh thạch lục phẩm và ba viên linh thạch ngũ phẩm ra.

Lần này Diệp Tân không nhiều lời nữa, từ từ lấy đan dược ra.

“Đông Phương thiếu gia có muốn kiểm tra lại hàng? Cái kia... dư ra ba viên cũng tặng cho Lục thiếu gia luôn”. Diệp Tân nói.

Thật ra hắn vẫn rất tò mò, tại sao người này lại muốn mua linh dược của hắn.

Lục Thủy cầm lấy một cái bình hơi lớn, sau đó đổ ra một viên thuốc, trực tiếp bỏ vào miệng ăn.

“Mùi vị cũng tạm được.” Là vì thời gian không đúng sao? Đường như ăn vào không có ngon miệng như kiếp trước.

Nhưng vẫn rất ngon? Để dành một ít mai mốt cho Mộ Tuyết ăn.

Cũng may không phải với Mộ Tuyết gặp được loại người này, không thì không có tiền để mua rồi.

Muốn thế chấp cũng không được, hắn không có thứ gì đáng tiền cả.

“Đan dược này có thể làm giòn một chút, nhớ kỹ chuẩn bị nhiều hơn đi, sau này nếu như gặp được, lại mang ra bán cho ta”. Lục Thủy nói với Diệp Tân.

Không biết có phải ảo giác không, Diệp Tân có cảm giác mình bị áp bức.

“Ta sẽ cố hết sức”. Sau đó hắn liền nói lời cáo từ:

“Còn chuyện gì không? Nếu không thì ta không phiền Đông Phương thiếu gia nữa”.

Lục Thủy không nói gì thêm, Diệp Tân quay đầu rời đi.

Nên rời đi? Hắn có chút rầu rĩ.

“Tuy rằng thuốc đã bán hết, thế nhưng không biết vì sao, có chút trống rỗng?”

Phải chăng không cần cố gắng mà đạt được thành quả nên vậy? Khuyết thiếu cảm giác thành tựu cùng với quá trình phấn đấu.

“Về sau bán thuốc đều trống rỗng thế này thì tốt rồi”.

Đương nhiên? Bản thân hẳn không muốn gặp lại cái người tên Đông Phương Hạo Nguyệt này, có chút chột dạ.

Lục Thủy không quan tâm chuyện gì khác, bắt đầu cúi đầu đọc sách, lâu lâu ăn chút linh dược.

Lúc này Chân Linh lặng lẽ rời đi, nàng cần phải chuẩn bị thức ăn.

Chân Võ đương nhiên là bảo vệ Lục Thủy, lỡ như có gì phiền phức xảy ra, hẳn cũng có thể trước tiên xử lý.

Cũng là tùy thời chờ đợi mệnh lệnh từ Lục Thủy.

Ban đêm, Kiếm Nhất Phong bị một Đạo Uẩn bao phủ.

Ngay lúc Đạo Uẩn xuất hiện, Lục Thủy cũng bỏ sách xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn một cái.

Hắn phát hiện Đạo Uẩn này tựa như một cánh cửa, từ mờ nhạt dần dần trở nên rõ ràng.

“Đại Đạo Mê Cung đã mở”

Trong lòng Lục Thủy có chút suy đoán, hẳn phát hiện bề ngoài của Đại Đạo Mê Cung này có chút thú vị.

“Xem ra phải đi” Lục Thủy ngược nhìn trần vãn trên trời, mở miệng nói.

Chân Võ ở phía sau không nói gì, hẳn vẫn chưa xác định được thời gian tiến vào.

Nhưng hẳn cũng cảm nhận được những biến hóa trên Kiếm Nhất Phong.

“Đông Phương biểu đệ”, Đông Phương Trà Trà chạy tới, tóc xõa ngang vai, phía trên có một đóa hoa, đó là Đậu Nha.

Vừa tới nơi Đông Phương Trà Trà đã mở miệng nói:

“Đại Đạo Mê Cung sắp mở rồi, vài người bạn của ta nói rằng, ngay lúc này đi qua đó có thể giành được vị trí tốt, đi vào trong sẽ có thể thu được nhiều thứ ưu việt hơn.”

Lục Thủy không định đi chung với Đông Phương Trà Trà, dù sao cùng với Đông Phương Trà Trà kết bạn, thường là nói chuyện hợp nhau.

Những người như vậy, hẳn ít giao thiệp mới tốt.

Đỡ có ngày bị Đông Phương Trà Trà liên lụy tới.

Nhưng không chờ Lục Thủy mở miệng, Đông Phương Trà Trà đã đưa hẳn một tờ giấy, nói:

“Nơi đây là vị trí bạn bè mới quen cho biết, đến lúc Đông Phương đệ đệ qua đó tìm là được.

Ta phải cùng Hiểu Hiểu muội muội đi rồi.

Tạm biệt.”

Nói xong thì Đông Phương Trà Trà tức tốc chạy ra ngoài.

Nàng như là sắp được dịp chơi vui.

Chỉ là vừa chạy hai bước, Lục Thủy đã nàng gọi lại:

“Chờ một chút.”

Đông Phương Trà Trà nhìn Lục Thủy, đầy mặt khó hiểu, sau đó thì như chợt hiểu ra. Đông Phương đệ đệ chỉ có một mình, không chơi chung với ai thật là có chút cô độc.

Trong lúc Đông Phương Trà Trà còn đang suy ngẫm, Lục Thủy lại nói:

“Lúc vào Đại Đạo Mê Cung, nhớ lấy khăn che mắt ra.”

“Ngươi có thể đi.” Lục Thủy lại nói thêm câu nữa.

“..., À.” Sau đó thì Đông Phương Trà Trà chạy đi rồi.

Trở về sẽ để cho Đông Phương biểu đệ và biểu tẩu có nhiều cơ hội hẹn hò!

Nhìn thấy Đông Phương Trà Trà đi rồi, Lục Thủy mới đưa giấy lên xem.

Chỉ nhìn thoáng qua, hẳn biết vị trí này không giống như chuyện thuốc giả.

“Đúng là thứ hữu dụng! Xem ra những người Đông Phương Trà Trà quen biết, quả thật có người tương đối lợi lại thuộc thế hệ trẻ tuổi của Kiếm Nhất Phong, đồng thời không có ác ý gì.” Lục Thủy âm thầm tự nhủ.

Đương nhiên, lợi hại hay không cũng không đáng kể, có mang ác ý hay không cũng không thành vấn đề lớn gì.

Nhiều lắm là moi sạch túi tiền của Đông Phương Trà Trà mà thôi, cái này là chuyện thường rồi.

Qua chốc lát Chân Linh cũng đã trở lại, vừa tới thì nói:

“Thiếu gia, Đại Đạo Mê Cung mở ra, người của Kiếm Nhất Phong gọi tất cả mọi người qua đó, chuẩn bị tiến vào.

Nhóm người của Trà Trà tiêu thư đã muốn xuất phát.”

Lục Thủy khép sách lại, đứng lên nói:

“Đi thôi.”

Đi vào Đại Đạo Mê Cung dạo chơi một vòng cũng được, giết giờ gian chút.

Loại này bình thường dạo một vòng chỉ cần một hai ngày thôi, vừa kịp lúc đi Mộ gia.

Ban đêm, trên cao trăng sáng.

Lục Thủy đi tới một chỗ đất trống.

Nơi này là bãi cỏ phía sau núi của Kiếm Nhất Phong.

Bốn phía trên cỏ có dựng những trụ đá, từng trụ đá đều có khắc phù văn, những phù văn này đang phát ra ánh sáng nhạt, trên đó hiển hiện Đạo Uẩn.

Mà phía trước nhất của mặt cỏ, có một cái đài cao, trên đài vẽ trận pháp phức tạp, phía trên ánh sáng lan tỏa, Đạo Uẩn bên trong phát ra một tia sáng mãnh liệt.

Nhìn vào bên trong tế đàn kia, dường như có thể nhìn thấu không gian.

Bên trong đại khái là Đại Đạo Mê Cung đi.

Mọi người đều có cùng ý nghĩ như vậy.

—

Dịch: MB

Chương 551: Nếu Đại Đạo Có Đỉnh Phong, Thế Thì Nhất Định Là Lưu Hỏa!

2

Ngay lúc này, nơi này đã tụ tập không ít người, nhưng khu vực này đủ rộng, không xuất hiện sự chen chúc nào.

Lục Thủy mang theo Chân Võ, Chân Linh đi tới bên cạnh một trụ đá.

Nơi này giống với vị trí Đông Phương Trà Trà cho.

Đúng vậy, trên giấy có vẽ hình dạng trụ đá, mà vị trí đánh dấu chính là ở bên cạnh của trụ đá đó.

Nhưng Lục Thủy không có đi đến vị trí đánh dấu.

Mà là tùy tiện chọn một trụ đá.

Hiệu quả tuyệt đối tốt hơn so với vị trí cho trước đó.

“Đứng ở chỗ này đừng cử động, chờ đi vào.” Lục Thủy mở miệng nói.

Đương nhiên Chân Võ, Chân Linh hiểu ý của Lục Thủy, vị trí này không tầm thường.

“Rõ!” Chân Võ Chân Linh thấp giọng đáp.

Sau đó Lục Thủy lấy ra Thiên Địa Trận Văn tiếp tục xem.

Người ở đây không ít, không thể nhanh chóng mà tập hợp hết, đối phương hiển nhiên muốn cho tất cả mọi người đồng thời đi vào trong.

Mà không phải từng nhóm một tiến vào.

Kiểu này giúp cho Lưu Hỏa dễ dàng hòa vào đoàn người.

Nơi đây thậm chí không kiểm tra thân phận bất kì ai.

Cho dù là có Ma tu, Yêu tộc trà trộn vào, Kiếm Nhất Phong cũng không để ý.

“Lưu Hỏa thật sự sẽ đi vào sao?” Một vài cường giả của Kiếm Nhất Phong canh chừng lối vào Mê cung hỏi.

“Không biết, chỉ cần là có khả năng xảy ra, chúng ta không thể không bày tỏ chút gì.

Chỉ ít cũng làm cho đối phương nhìn thấy thành ý của ta.

Dựa vào những tin đồn gần đây mà nói, có thể hẳn chẳng thềm để ý đến Đại Đạo Mê Cung của chúng ta.

Thế nhưng đây là một phần tâm ý.

Biểu thị cho chân thành của Kiếm Nhất Phong.” Có người mở miệng nói.

Kỳ thực một phần là những người này không tìm hiểu con người của Lưu Hỏa, một khi tìm hiểu rồi, họ sẽ biết Lưu Hỏa nhất định sẽ khởi đầu một truyền kì.

Đối phương quả thật vô cùng trẻ tuổi, người như vậy đã định sẵn một tương lai rực rỡ phía trước, danh chấn tu chân giới.

“Vậy làm sao xác định được Lưu Hỏa có đi vào hay là không?” Có người hỏi.

Nghe được vấn đề này, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Một chút đáp lại cũng không có, quả thực là không có cách gì xác định được Lưu Hỏa có đi vào hay là không.

Nhưng mà, không làm không được.

“Có lẽ cũng như những lần khác, nơi Lưu Hỏa đi qua, tất nhiên sẽ phát sinh những dị tượng kinh thiên.”

“Thế nhưng Đại Đạo Mê Cung thì có thể phát sinh dị tượng gì?”

“...”

Trong nháy mắt, mọi người lại rơi vào trầm mặc.

Vấn đề nan giải.

Chỉ có thể đi một bước tính một bước thôi.

Lúc này Sơ Vũ và Kiếm Lạc đã đứng bên trụ đá, nhưng bọn họ không có ý định đi vào, chỉ là đang chờ người.

“Vì sao vẫn chưa tới?” Sơ Vũ tò mò hỏi.

Khi Kiếm Khởi, Kiếm Lạc đưa cho Đông Phương Trà Trà vị trí, thì mục đích của Sơ Vũ chính là muốn cho biểu đệ của Đông Phương Trà Trà đi qua đây.

Sau đó phía bọn hắn sẽ quan sát, nếu như hắn cũng bình thường, thì hắn sẽ bước đến chào hỏi, tự mình làm quen.

Trò chuyện những chủ đề chung.

Nếu như đôi phương có xem tiểu thuyết càng tốt, có thể giới thiệu tiểu thuyết do hắn viết.

Sơ Vũ đã nghĩ kỹ, dù sao Tu chân giới không có mấy người cùng sở thích như hắn, không dễ gì mới gặp được một cái, tiếc là đôi phương nhưng không đến.

“Yên lành làm một người tu chân, cuối cùng lại chạy đi viết tiểu thuyết, người nghĩ ai cũng giống như người sao?” Kiếm Lạc đang ở một bên chơi đùa với khi con, thuận miệng nói.

Sơ Vũ cũng không để ý, mà chỉ nói:

“Còn người sao không đi tu luyện?”

“Nếu người không phải do ca ca của ta dẫn đến, ai thèm để ý kẻ mất mặt như người” Kiếm Lạc nói.

Loại người như Sơ Vũ vậy, cùng với bọn họ không giống nhau, người sống lâu nơi thế tục, tư duy tương đối quái lạ.

Đến lúc đó, có mất thể diện thì cũng là nàng và ca ca của nàng mất mặt.”

Kiếm Lạc giành lấy trái cây của khi con, chọc cho nó tự tay bắt lấy trái cây.

“Sắp bắt đầu, đôi phương vẫn chưa tới.” Kiếm Lạc nhắc nhở một câu, do dự một chút nàng vẫn là tò mò hỏi:

“Người không đi vào sao?”

Tuy rằng Sơ Vũ không có ý muốn tiến vào kiếm tri, thế nhưng Đại Đạo Mê Cung hẳn cũng có thể vào được.

Ít nhiều gì cũng chiếm được chút lợi ích.

Từ xưa tới nay chưa từng có ai đi vào mà tay trắng đi ra.

“Ta rất hài lòng với mình lúc này.” Sơ Vũ nghĩ nghĩ, lại nói:

“Ta sợ mình lĩnh ngộ được cái gì lợi hại, sư phụ và các sư tử sẽ không cho ta viết tiểu thuyết, mà sẽ đem ta nhốt lại, bắt ta tu luyện.”

Kiểm Lạc liếc mắt nhìn Sơ Vũ một cái, lạnh giọng nói:

“Viết tiểu thuyết, da mặt đều dày như vậy sao?”

Sơ Vũ cũng không để tâm lời Kiếm Lạc nói, bình thường cùng với người khác nói chuyện, Kiếm Lạc chẳng mấy khi được hoan nghênh.

Hắn chỉ là có nhiều sư tử sư muội, từng trải nhiều nên mới chịu đựng được.

Cho nên chuyện không đáng chấp nhận, hẳn sẽ không đi để tâm.

“Được rồi, ngươi có nhìn thấy bắp đùi lớn không?” Sơ Vũ đưa mắt nhìn bốn phía.

Bởi vì không đợi được biểu đệ của Đông Phương Trà Trà, chỉ có thể nhìn xem bắp đùi lớn có hay không.

“Hắn không muốn cho người khác nhìn thấy, chúng ta sẽ thấy được sao? Có vài người có não như không.

Không có chút hiểu biết, chết như thế nào cũng không biết.” Kiếm Lạc nói.

Sơ Vũ đưa tay đặt lên đầu Kiếm Lạc, sau đó nhẹ nhàng xoa đầu nàng về một phía:

“Nhìn kỹ trước hẵng nói.”

Kiểm Lạc hừ lạnh một tiếng, sau đó cũng nhìn khắp xung quanh.

Ý đồ tìm ra bóng dáng của Lưu Hỏa.

Nhưng mà có quá nhiều người, cảm nhận khí tức cũng vô dụng, cơ bản là bọn họ không tìm ra được.

Lục Thủy vẫn còn đang đọc sách, hẳn không muốn bị người khác quấy rầy, tất nhiên không ai có thể tới quấy rầy hắn được.

Lần này Lục Thủy chưa xem được bao lâu, xung quanh đã không còn người đi tới nơi này.

Lục lượng cũng bắt đầu bị kích hoạt.

Lục Thủy cất sách vào.

Đến lúc đi vào.

“Các vị, Đại Đạo Mê Cung tức thời sẽ mở ra, xin đợi tại chỗ.” Đột nhiên có tiếng nói truyền ra:

“Đại Đạo Mê Cung không có bất kì quy tắc gì. Sau khi tiến vào, có thể gặp được kì ngộ gì, hoàn toàn dựa vào cá nhân.

Ba phút sau Đại Đạo Mê Cung sẽ mở ra.

Những ai vẫn chưa tiến đến lối vào, xin mời nhanh chóng đến đây.”

Câu nói sau cùng là đối với toàn Kiếm Nhất Phong.

Chỉ sợ Lưu Hỏa không biết chuyện này, vì vậy sẽ bỏ lỡ.

Bọn họ cũng sợ Lưu Hỏa sẽ đến trễ.

Ba phút vô cùng ngắn.

Trong ba phút này, các cường giả Kiếm Nhất Phong không thấy bất kì ai tiến vào, cũng không cảm nhận được có người sắp tới gần.

Còn lại không phải không muốn tới, chính là không thể tới.

Chắc chắn không phải quên.

“Đã đến giờ, mời các vị bắt đầu tiến vào Đại Đạo Mê Cung.”

Nghe được những lời này, tất cả mọi người đều kích động.

Cuối cùng có thể đi vào xem một chút Đại Đạo Mê Cung của Kiếm Nhất Phong rồi.

Chuyện này chính là ước mơ đối với rất nhiều người, không dám nghĩ lại có ngày thực hiện được.

Đương nhiên, rất nhiều người cũng hi vọng Lưu Hỏa có thể đi vào.

Không có lý do gì, chỉ là để Kiếm Nhất Phong cảm thấy lần mở ra này là đáng giá, như vậy bọn họ cũng an tâm một chút.

Dù sao Kiếm Nhất Phong vui vẻ, bọn họ chắc chắn sẽ không gặp phiền phức.

—

Dịch: MB

Chương 552: Nếu Đại Đạo Có Đỉnh Phong, Thế Thì Nhất Định Là Lưu Hỏa!

3

Lục Thủy nhìn trụ đá xuất hiện ánh sáng, sau đó bình tĩnh nói:

“Sau khi đi vào không cần đi tìm người, tự mình đi dạo là được rồi.

Bên trong không có nguy hiểm”.

Chân Võ Chân Linh gật đầu, chưa kịp đáp lời, bọn họ phát hiện mình đã bị ánh sáng bao phủ.

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ người trên sân cỏ, đều giống nhưng là tia sáng biến mất ngay tại chỗ.

Tất cả ánh sáng đều vọt về phía tế đàn.

Ngay khi sân cỏ không một bóng người thì trên trụ đá mới xuất hiện một số người.

Bọn họ chính là cường giả của Kiếm Nhất Phong.

“Đã vào, không biết bên trong sẽ xảy ra chuyện gì, nếu như có cách để biết Lưu Hỏa có vào trong hay không thì tốt rồi”.

“Thuận theo tự nhiên vậy.”

Sau đó những người đó không nói nữa, mà ngồi xếp bằng ở phía trên trụ đá, lần này có quá nhiều người đi vào, bọn họ cần phải ở tại chỗ mà thủ hộ.

Đề đề phòng Đại Đạo Mê Cung xuất hiện vài chuyện nhỏ ngoài ý muốn.

Mặc dù Đại Đạo Mê Cung chưa từng xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn, đồng thời cũng chưa từng có nhiều người như vậy đồng thời đi vào.

Cẩn thận một chút mới tốt.

Chỉ là bọn hắn vừa mới yên tĩnh lại, thành linh có một vết sáng dùng ở trên tế đàn, lúc này bầu trời phía trên tế đàn xuất hiện một một tấm bia đá.

“Đại Đạo Bi Văn? Lão tổ muốn dùng Đại Đạo Bi Văn để nhận diện hay sao?”

“Đúng là một biện pháp tốt! Có thể cảm nhận được tu vi của người bên trong, cũng biết được thân phận của bọn họ.”

“Chờ chút xem qua thử, nếu xuất hiện tu vi hơn người, đó chắc chắn phải là Lưu Hỏa.”

Những người khác tự nhiên là sắc mặt vui mừng.

Nếu như có thể thông qua liên kết với Đại Đạo Mê Cung mà phán đoán, Lưu Hỏa có ở bên trong hay không, đối với bọn họ mà nói là một sự kiện đáng vui mừng.

Chỉ sợ đến lúc đó, không nhìn thấy người này.

“Thường thì Đại Đạo Mê Cung sẽ liên tục trong hai ba ngày, cứ bình tĩnh chờ đi!”

Nhóm ba người của Kiếm Khởi lúc này cũng từ đằng xa quan sát. Nói cách khác, lân cận Kiếm Nhất Phong đang có không ít người vây quanh, họ muốn nhìn một chút các tiên bối có biện pháp gì để xác định Lưu Hỏa có đi vào hay không.

Lúc này nghe nói có Đại Đạo Bi Văn, một đám liền hưng phấn lên.

Đương nhiên, bọn họ cũng không biết Đại Đạo Bi Văn là vật gì, họ chỉ biết nó rất lợi hại, có thể xác định Lưu Hỏa có bên trong hay không.

Bọn người Kiếm Khởi không nói gì, kỳ thực biện pháp đơn giản nhất là, từng người từng người bọn họ nhìn xem.

Sau đó có thể xác định Lưu Hỏa có bên trong hay là không.

“Không phải ta khoác lác không nào, ta cảm thấy nếu Lưu Hỏa thật sự đi vào, không cần cái Đại Đạo Bi Văn này, vẫn có thể tạo nên oanh động như thường”.

Sơ Vũ nhìn nhìn Đại Đạo Bi Văn rồi mở miệng nói.

Kiểm Lạc không thèm để ý Sơ Vũ, nàng đang cầm một quả đào cho khi con ăn.

Nàng phát hiện, khi con vẫn không ngừng ăn.

Còn Sơ Vũ, sau này có thể đánh thắng thì, cầm đao chém là được rồi.

Trước khi dùng đao chém, nàng cần phải mặc chút quần áo phù hợp cho việc rút đao, chứ không phải một thân tiên y, tự nhiên phóng khoáng như này.

Đáng mặt là đệ nhất tiên tử của Kiếm Nhất Phong.

Những người khác đứng cùng một chỗ với nàng, đều cảm thấy áp lực. Đáng tiếc Sơ Vũ lại không, hẳn sớm thấy qua các loại tiên tử. Xinh đẹp, vô cùng xinh đẹp, đẹp tuyệt trần, toàn bộ đều gặp rồi.

Tông môn của hắn, loại gì tiên tử mà không có?

Theo như lời Sơ Vũ, hẳn tại tu chân giới nói ra thậm phận Tông môn của mình, có hàng đồng người muốn làm anh rể, em rể, thậm chí một số tiền bối cũng sẽ đối xử tốt với hắn.

“Sáng lên.”

Đúng lúc này, có người kêu lên.

Nhóm người Kiếm Khởi và Sơ Vũ lập tức nhìn tới.

Bọn họ phát hiện phía dưới Đại Đạo Bi Văn, có hai tia sáng đang sáng lên, hai tia sáng tương tự nhau.

Bọn chúng giống như một đốm sáng nhỏ, từ từ kéo dài hướng lên phía trên.

“Tia sáng xuất hiện, điều này có nghĩa là có người bắt đầu liên kết được với Đại Đạo Mê Cung, tiếp xúc được hạch tâm. Tia sáng càng lên cao bao nhiêu, càng chứng tỏ được thiên phú và những kì ngộ mà họ gặp được”. Một cường giả của Kiếm Nhất Phong ở trên trụ đá mở miệng nói.

Là cố ý nói cho đệ tử phía dưới nghe thấy.

Bởi vì những người này căn bản không biết cách sử dụng Đại Đạo Bi Văn.

Một số đệ tử của Kiếm Nhất Phong nghe xong có chút kinh ngạc.

“Cái này có nhanh quá hay không? Chỉ mời đi vào một lúc mà thôi”.

“Đúng là có chút nhanh, khi ta đi vào thì vẫn mê mang một lúc lâu.”

“Nhưng ta nghe nói khi Du sư huynh đi vào, chỉ trong nháy mắt đã trực tiếp lĩnh ngộ kiếm đạo.”

“Im đi! Hơn hai trăm năm trước, Du sư huynh chính là truyền kì của tông môn, sao người có thể sánh được?”

“...”

Kiếm Khởi cũng có chút kinh ngạc, mới đi vào đã có thu hoạch, hơn nữa là hai người, thật sự rất lợi hại.

Tuy nhiên, chuyện này phần lớn là dựa vào kì ngộ, tương lai có thể làm gì vẫn là không chắc chắn.

Những cường giả trên trụ đá kia, tất nhiên không mấy kinh ngạc, chuyện này không đáng giá để bọn họ phải kinh ngạc.

Trừ khi hai người này có thể vượt qua 1/3 quãng đường.

1/3 có thể xem là nhân tài kiệt xuất, một nửa chính là thiên kiêu, 2/3 trên đời hiếm thấy.

Còn như cao nhất của Bi Văn, từ xưa hiếm lại càng hiếm, nếu có thì khẳng định là Lưu Hỏa.

Đương nhiên, đây không phải là tuyệt đối, nhưng đủ để thấy những người này là người này bất phàm.

“Đột nhiên có chút chờ mong, xem tia sáng của Đông Phương Trà Trà sẽ tới độ cao nào”. Kiếm Lạc mở miệng nói.

“Thật sự thì nàng mới mười tám tuổi, tu chân giới cơ bản không có tên của nàng.

Thế nhưng nàng lại sớm vượt qua mọi người”. Sơ Vũ cũng cảm thán nói.

Trong số bọn họ, có thể đem ra so sánh với Đông Phương Trà Trà, đại khái chỉ có Kiếm Lạc.

Nhưng mà dùng cảnh giới tu vi ở mười tám tuổi để so, Kiếm Lạc cũng bị treo lên đánh.

Hoặc phải nói, toàn bộ tu chân giới, không ai không bị treo lên mà đánh.

Bên trong Đại Đạo Mê Cung, có một đường nhỏ, xung quanh cây cỏ tươi tốt, tựa hồ không thể nhìn rõ đối diện có gì.

Lúc này Chân Võ đang đi trên đường, hắn vừa vào thì đã có cảm ngộ.

Hắn cảm thấy mình càng đi về phía trước, cảm ngộ càng nhiều.

Loại cảm giác này rất kì lạ, hắn cảm thấy sau khi ra khỏi mê cung, mình sẽ có thể ngộ ra tất cả.

Hơn nữa hắn cũng cảm giác rõ, có gì đó đang từng chút một tích lũy bên trong cơ thể, rất nhanh sẽ có đột phá.

Đa số kỳ ngộ đều là đi theo Thiếu gia mà gặp được.

Chân Linh không ở bên cạnh Chân Võ, thế nhưng Chân Võ vẫn cảm giác được nàng đang ở rất gần hắn.

Bọn họ có cùng từng trải, cùng cảm ngộ, giống nhau về nội tình.

Con đường của bọn hắn hẵn nhiên là giống nhau, tâm ý là như nhau.

Nếu như có thể đồng thời nhìn thấy hai người họ, sẽ thấy lúc này bọn họ đang vai kề vai đi về phía trước.

Toàn bộ Đại Đạo Mê Cung bên trong, trước nhất tiến vào cảm ngộ chính là hai người bọn họ.

Hai người cũng là người đầu tiên tìm ra con đường của chính mình.

Bọn họ biết, việc này có liên quan với việc Thiếu gia bảo bọn họ đứng yên tại chỗ.

—

Dịch: MB

Chương 553: Cá Chép Vượt Long Môn Hóa Thành Rồng 1

Con đường mà Chân Võ, Chân Linh đang đi vẫn bình thường, chưa gặp phải trở ngại gì. Nhưng mà, những gì người khác trải qua lại không giống như vậy.

Đông Phương Trà Trà đang đứng giữa một hòn đảo nhỏ, nàng thật sự không nhìn thấy được con đường nào cả.

“Đây là cái Mê Cung kiểu gì?” Đông Phương Trà Trà bĩu môi, cảm thấy mình bị bắt nạt.

Bốn phía xung quanh Đông Phương Trà Trà không có gì khác ngoài biển, cả thế giới đều là nước.

Nơi nàng đang đứng rất nhỏ, chỉ cần thêm một người nữa thôi cũng làm nơi này trở nên chen chúc. Nơi này phải gọi là gò đất nhỏ thì đúng hơn.

Trên mặt đất có một ít cỏ, nếu như nàng có thể thu nhỏ lại vài lần, thì có thể nói bản thân đang ở trên đảo.

“Thì ra không có đường đi cũng gọi là Mê cung.”

Đông Phương Trà Trà ngồi xuống đất, hai tay nâng má nhìn biển cả.

Hương Dụ nói, biển cả rất nguy hiểm, không có chuyện gì thì đừng tùy tiện đi lại lung tung, dễ dàng gặp nguy hiểm.

Sau đó Đông Phương Trà Trà đem Đậu Nha đặt ở bên cạnh, lấy ra cần câu, bắt đầu câu cá.

Biểu tẩu nói cần câu này là lúc đi câu với Lục Thủy biểu đệ, nàng nhờ Hương Dụ đi mua.

Sẵn dịp này có thể lấy ra dùng.

“Ngươi đừng nhìn ta rồi chảy nước bọt, chờ chút ta câu cá cho ngươi ăn.” Đông Phương Trà Trà nhìn dáng vẻ của Đậu Nha, sau đó nói.

Đông Phương Trà Trà cứ như vậy mà ngồi câu cá, nàng vẫn còn mang khăn che mắt.

...

Tại một nơi khác trên biển, cũng toàn nước và nước.

Trên mặt nước cũng có một hòn đảo, chỗ này thì lớn hơn một chút so với chỗ của Đông Phương Trà Trà.

Có một cô gái tóc ngắn đang đứng trên đảo, vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt có chút hờ hững.

Đạo Tông Vũ Niết.

Gia thế của nàng và Đông Phương Trà Trà tương đương nhau.

Nhưng điều kiện sống của nàng tương đối tốt hơn.

Khi phải đối mặt với biển cả mênh mông, lựa chọn của nàng lại khác hẳn Đông Phương Trà Trà.

Sau chốc lát trầm tư, nàng từ từ cất bước đi về phía biển.

Nàng đi cũng không chậm, nhưng mỗi bước đi đều làm mặt biển phát sinh một ít biến hóa.

Có lúc nhiều ra một đóa hoa, khi thì nhiều hơn một bụi cỏ, cũng có lúc xuất hiện một con côn trùng, hay là một chút đất cát.

Những thứ xuất hiện thêm, từ từ thay thế cho nước biển vô tận.

“Ban đầu không có đường, có bước chân đi qua, chậm rãi sẽ thành đường.”

“Nếu tạo hóa không vì ta mở đường, thì ta tự tạo con đường cho bản thân.”

Đạo Tông Vũ Niết từng bước từng bước mà đi, biển cả từng chút một bị thay đổi. Con đường mới trong cuộc đời nàng cũng đang từ từ hiện ra.

Con đường này, là nàng dùng bước chân của chính mình đi nếm trải mà có.

Khi nàng chọn con đường này, nàng cũng tạo nên tên tuổi cho riêng mình.

Khi Đạo Tôn Vũ Niết tìm ra con đường của mình, thì Đại Đạo Bi Văn cũng cảm ứng được.

Rất nhanh lại có tia sáng mới xuất hiện, sau đó dùng tốc độ cực nhanh hướng về phía trước kéo dài.

Tia sáng này đột ngột xuất hiện, còn có tốc độ cực kì nhanh, làm cho mọi người đang có mặt nơi này cảm thấy kinh ngạc.

“Đây là ai? Sao có thể thẳng tiến nhanh như vậy?”

“Mọi người xem, tia sáng này sắp vượt qua hai tia sáng trước đó rồi, và không có dấu hiệu chậm lại.”

Tia sáng mới đúng là dùng tốc độ rất nhanh để vượt qua hai tia sáng ban đầu.

Lúc này vẫn không ngừng hướng lên trên, cho đến khi vượt qua 1/3 quãng đường thì mới dần dần chậm lại.

“Rốt cục dừng lại rồi? Nhanh như vậy thì đạt được một 1/3? Thật sự rất lợi hại.

Tuy là tốc độ chậm lại, nhưng không ai biết được tia sáng này cuối cùng sẽ dừng lại ở đâu.”

Đại Đạo Mê Cung sẽ còn tiếp tục trong hai ba ngày? Bây giờ chỉ mới hơn nửa giờ đã vượt qua một 1/3.

Hai ba ngày sau? Nói không chừng, có thể lại tăng thêm 1/3 nữa, vậy thì vô cùng lợi hại.

Lúc này bọn họ nghe nói, một nửa chính là thiên tài. Như vậy 2/3 thì sao? Chính là thiên tài trong thiên tài? Đạt tới cấp bậc yêu nghiệt.

Nếu người này cứ tiếp tục như vậy mà đi tới, rất có khả năng đạt tới cấp bậc đó.

“Thật là không đơn giản chút nào”. Một cường giả của Kiếm Nhất Phong ở trên trụ đá cũng cảm thán.

Kẻ này thiên phú kinh người, điều kiện tiên thiên lại cao hơn rất nhiều người.

Về phần có thể ở bên trong đạt được bao nhiêu lợi ích nữa.

Vậy thì phải xem đôi phương có thể đi được bao xa.

“Đúng rồi, theo ta nhớ thì Đại Đạo Mê Cung cũng phân chia cấp bậc phải không?”

“Đúng! Những người có thiên phú tốt nhất? Thường là ở trên mặt nước, thấp hơn một chút thì sẽ gặp núi, lại thấp hơn nữa thì sẽ bắt đầu tại đường mòn trong mê cung.

Xếp sau nữa như là Mộc Sạn Mê Cung, bình thường không có ai gặp phải.

Đại môn phái như Kiếm Nhất Phong, thu nhận đệ tử đương nhiên yêu cầu thiên phú tốt.

Thiên phú quá thấp? Chắc chắn không có cơ hội gia nhập đại môn phái.

“Còn nơi nào thấp hơn Mộc Sạn Mê Cung không?”

“Có! Đó là Cầu Độc Mộc, nhưng chỉ là ghi chép lại mà thôi? Trong tông môn hình nhưng chưa từng có đệ tử nào kém cỏi tới vậy.”

“Thật ra phân loại cũng không phải tuyệt đối, còn tùy thuộc vào tính cách nữa? Dựa vào hoàn cảnh ban đầu để xác định thiên phú, không hợp lý cho lắm.” Có người giải thích.

“Phải không? Ta nghe nói một vài người sẽ gặp được cảnh trước nay chưa từng gặp? Du sư huynh cũng không gặp qua những cảnh bình thường.”

Nhóm người của Kiếm Khởi không biết nói gì? Bọn họ chưa bao giờ đi vào.

Không biết rốt cuộc bên trong có những gì.

Tình huống bên trong như thế nào, cần chú ý cái gì.

Các trưởng bối cũng không nói bất cứ điều gì với họ.

Trước khi đi vào, Đại Đạo Mê Cung là một bí ẩn.

Cùng một hoàn cảnh, vẫn có những chi tiết khác xa nhau.

“Lại có tia sáng mới xuất hiện, nhưng mà quá yếu.”

Kiểm Lạc thu hồi ánh mắt, tò mò hỏi:

“Các người nghĩ tia sáng kia có thể là Đông Phương Trà Trà hay không?”

“Rất khó nói, Đạo Tông Vũ Niết cũng ở bên trong, nếu đem so sánh thì nàng có phần chói mắt hơn.” Sơ Vũ nói.

Rất nhiều người đều biết Đạo tông Vũ Niết, nhưng chỉ có vài người biết đến Đông Phương Trà Trà.”

Chưa kể Đạo Tông Vũ Niết mọi mặt đều rất xuất sắc, theo như hiểu biết của Sơ Vũ thì đối phương từ nhỏ đến lớn vẫn luôn như thế.

Rất ít khi bị vượt qua.

Thiên phú của Đông Phương Trà Trà từ nhỏ cũng rất là cao. Nhưng nếu so sánh với Đạo Tông Vũ Niết và Kiểm Lạc, vẫn còn thua xa.

Dù gần đây có đột ngột vượt qua mọi người.

Nhưng có thể ở trong Đại Đạo Mê Cung tỏa sáng hay không, là chuyện rất khó nói.

...

Trong lúc mọi người ở bên ngoài đang thảo luận, rất nhiều chuyện đã xảy ra với những người bên trong.

Trước mặt Kinh Hải là một ngọn núi lớn.

Ngọn núi này bị sương mù dày đặc vây quanh, có một ít âm thanh hung mãnh phát ra từ phía trên.

Sâu bên trong ngọn núi, dường như ẩn giấu thứ gì đó rất nguy hiểm.

Lưng chừng núi có một con đường nhỏ, là đường để đi vào núi. Con đường này đầy dây bụi gai, một khi bước chân vào là sẽ đi lên con đường không có lối về.

Dưới chân núi, hai bên có hai con đường.

Một cái rộng rãi thênh thang, có ánh sáng mặt trời soi rọi.

Một cái nhỏ hẹp gò ghề, gian khổ trùng trùng.

Chuyện Kinh Hải phải đối mặt là, chọn lựa một trong ba con đường đó.

—

Dịch: MB

Chương 554: Cá Chép Vượt Long Môn Hóa Thành Rồng 2

Kinh Hải không nhìn hai con đường bên cạnh, mà trực tiếp bước về phía con đường ở giữa núi.

“Đối mặt một ngọn núi, đối mặt ba con đường, thì nên mạnh dạn một chút.

Đường tu chân có mấy khi thuận buồm xuôi gió?

Và đứng ở nơi cao, mới có thể thấy được nhiều cảnh đẹp.”

Kinh Hải bước từng bước một đi về phía trước, sương mù dày đặc vây quanh ngọn núi cũng từ từ tản ra, Kinh Hải càng đi lên cao, sương mù tản ra càng nhiều.

Chờ đến khi lên được đỉnh núi, sẽ là lúc trời quang mây tạnh.

Có thể đem hết thấy cảnh đẹp thu vào tầm mắt.

...

Cũng là đối mặt với ngọn núi, nhưng có người sẽ lựa chọn rút lui, người thì chọn đường lớn thênh thang để đi.

Không chọn lựa con đường trước mặt, nhìn như né tránh, nhưng biết đâu lại có cơ hội nhìn thấy một thế giới mới.

Con đường tu chân vốn gập ghềnh, thành quả của sự cố gắng có khi không nhiều, nhưng mà đường rộng thênh thang thì sẽ thu được rất ít thành quả.

Chọn con đường dễ đi, vẫn sẽ có thu hoạch.

Sao phải làm khó chính mình?

Những người đang trong Mộc Sạn Mê Cung, có người chọn lựa đi ra ngoài, có người thì chọn bay lên phía trên.

Đối mặt với những gì xảy ra trước mắt.

Có người sẽ tuân theo quy tắc, từng bước một mà làm.

Có người sẽ nảy ra ý tưởng khác, không làm theo lẽ thường.

Đây chính là lựa chọn, và hãy thử xem, chúng ta có thể tìm được gì trong lựa chọn của chính mình.

Nếu tìm được đó là cơ duyên của tạo hóa.

Nếu có thể từ trong đó, ngộ ra con đường cho riêng mình, thì thật là tốt.

....

Trong khi rất nhiều người đã chọn con đường cho mình, thì cũng có một số người đứng yên tại chỗ giống như Đông Phương Trà Trà.

Chỉ cần không đi, sẽ không bị lạc đường.

Lúc này Lục Thủy cũng đứng yên tại chỗ.

Hắn không có cách nào, bởi hắn đang đứng trên một vách núi.

Phía dưới vách núi, là một cái vực sâu thăm thẳm không thấy đáy.

Giữa hai vách núi có một cây cầu, đây là một cây cầu độc mộc.

Thân cầu đã hơi mục nát, làm cho người ta cảm thấy bước lên sẽ gãy.

Vì vậy Lục Thủy không biết nên đi qua hay không, phải làm thế nào mới tốt.

Còn phía sau hắn là một con đường mờ mịt.

Đường này có thể là đường xuống núi, cũng có thể là đường đi ra biển.

Không cần để ý, bởi vì hắn muốn đi qua vách núi, xem phía bên kia có gì.

Hắn cảm giác ở đối diện có một chút ánh sáng le lói, đi qua bên đó biết đâu nhìn thấy cái gì thú vị.

Nhưng mà phải đi qua cầu độc mộc, nếu không đi qua cây cầu này, nơi mà hấn đi đến sẽ là một nơi khác.

“Thật là phiền phức.”

Lục Thủy trong lòng bất đắc dĩ thở dài.

Ở trong này không thể sử dụng bất kỳ sức mạnh gì, cầu kia thì quá cao.

Lục thủy ngẩng đầu nhìn lên, trên cao trời xanh mây trắng, giống y như bên ngoài.

“Hiện thân của Đại Đạo là gì? Có thể dùng ý nghĩ của Đại Đạo để gian lận hay không.

Nhưng ta chỉ là một gã tứ giai.”

Lục thủy lắc đầu, sau đó nhấc chân bước lên cầu độc mộc.

Cót két!

Vừa mới bước lên, Lục thủy đã nghe được tiếng cây gỗ kêu.

Y như một ông già bị người ta đá trúng, xương cốt đều muốn gãy hết.

Lục thủy cúi đầu nhìn thoáng qua, tiếp tục bước thứ hai.

Cót két!

Lục Thủy bước một bước, cây gỗ bị hấn giẫm cũng kêu lên một tiếng.

Không quá lâu, Lục Thủy sắp đi được nửa cầu, hấn đi rất vững vàng, rất chậm.

Khi đi đến giữa cầu thì thân cầu bắt đầu lắc lư. Đây là chuyện không thể tránh khỏi, cho nên hấn đành dùng cách của người bình thường để đi qua.

Không thể dùng bất cứ lực lượng đặc biệt nào.

Lục Thủy đành đứng yên ở giữa đường, chờ cho thân cầu ổn định lại.

Qua một hồi, cảm thấy thân cầu độc mộc đã bình thường trở lại, hấn mới tiếp tục đi.

Lần này hẳn đi nhanh hơn một chút, nhưng vẫn rất vững vàng.

Từng bước có trật tự, cố gắng không gây quá nhiều áp lực lên cây cầu độc mộc.

Rất nhanh Lục Thủy đã đến được vách núi phía đối diện.

Ngay khi hai chân hẳn đều đứng trên vách núi, cây cầu độc mộc phía sau chợt vang lên mấy tiếng thật lớn.

Soạt!

Ầm!

Cầu độc mộc gãy nát, rơi xuống vực sâu.

Con đường này đã không thể quay lại.

Lục Thủy dường như biết trước sẽ có như vậy, nên hẳn không có ngoảnh đầu lại mà tiếp tục đi về phía trước.

Bờ bên này, không có đường xuống núi như là bên kia.

Chỉ có sương mù dày đặc, mênh mông vô bờ.

Vào trong màn sương, đưa tay không thấy rõ năm ngón, cúi đầu nhìn không rõ đường đi. Cuối cùng sẽ đi đến đâu, này là một ẩn số.

Giống như được sinh ra để làm người ta lạc lối.

Gặp phải sương mù, người ta thường e sợ những nguy hiểm bên trong, thế nhưng Lục Thủy lại không thềm để ý.

Dứt khoát đi vào trong sương mù.

“Có thể mất chút thời gian, nhưng mà không quá lâu, cũng không biết sẽ gặp được cái gì đây”.

Trong sương mù, Lục Thủy vừa đi vừa cười.

...

Bên ngoài trăng đã lên cao.

Rất nhiều người vẫn chờ ở xung quanh cửa vào Đại Đạo Mê Cung.

Bọn họ quyết định ở chỗ này chờ thêm hai ba ngày, để xem cuối cùng có thể nhìn thấy bóng dáng của Lưu Hỏa hay không.

Bọn họ không rời đi, mà thời gian này cũng không có gì khác thường xảy ra. Mọi người bắt đầu tìm chỗ ngồi xếp bằng, nhắm mắt lại chậm rãi điều chỉnh tu vi.

Để hiểu rõ hơn lực lượng đang có trong người.

Lúc này trên Đại Đạo Bi Văn đã xuất hiện rất nhiều tia sáng, nhưng không có tia sáng nào làm người ta kinh ngạc.

Ngoại trừ ba tia sáng lúc đầu đạt tới 1/3, những tia sáng khác cũng tốt, nhưng chưa đủ để thu hút sự chú ý của mọi người.

“Tia sáng kia là Vũ Niết phải không!? Đã hơn phân nửa, nhất định có thể đạt tới 2/3.

Trời sinh Không Minh Tâm mạnh như vậy sao?” Sơ Vũ có chút ngạc nhiên.

Thiên phú này cao đến khác thường, đem người khác bỏ xa cả con đường.

Hiện tại, đa số tia sáng đều nằm ở 1/3 quãng đường.

Ví dụ như hai cái ban đầu, và vài cái sau đó.

Không có cái nào so sánh được với tia sáng thứ ba kia.

Đạo Tông Vũ Niết là người sáng chói nhất trong số những người có tiếng tăm, đang ở trong Đại Đạo Mê Cung.

“Một phần cũng do tâm tính.” Kiếm Khởi mở miệng nói.

Thiên phú rất quan trọng, nhưng tâm trí cũng quyết định một phần.

Thiên phú như nhau, nhưng thành tựu lại khác nhau một trời một vực, có thể thấy rõ tính quyết định nằm ở tâm trí.

“Kiếm Lạc, nếu người đi vào, đại khái sẽ tới cấp bậc nào?” Sơ Vũ tò mò hỏi.

Nghe Sơ Vũ hỏi vậy, Kiếm Lạc do dự một chút, sau đó lắc đầu:

“Không biết, nhưng ta cảm thấy mình không thể so sánh với Đạo Tông Vũ Niết.

Nàng lợi hại hơn ta nhiều.

Chẳng những thiên phú, mà còn về tâm tính.”

Kiểm Lạc sẽ không phùng má giả làm người mập.

Không thể sánh bằng thì thôi.

Nàng sẽ không cố ý đi so sánh, nhưng đôi khi nàng không thể không thừa nhận, đối phương ưu tú hơn.

“Nhưng mà ca ca chắc chắn mạnh hơn nàng, mọi mặt đều mạnh hơn.” Kiếm Lạc lại nói thêm.

Kiểm Khởi không nói gì, không phải hẳn cảm thấy mình mạnh.

Đối với ai cũng vậy, kiếm của hắn không bao giờ xem nhẹ người khác.

Sơ Vũ không tiếp tục rồi rắm chuyện này nữa, mà tò mò nói:

“Đã lâu như vậy, các người nói xem tia sáng của Đông Phương Trà Trà, đã xuất hiện hay chưa?”

Kiểm Lạc lắc đầu, chuyện này thì nàng thật sự không biết.

Đông Phương Trà Trà mới mười tám tuổi, thực lực đã đạt tới tam giai, thật sự là đủ chói mắt.

—

Dịch: MB

Chương 555: Cá Chép Vượt Long Môn Hóa Thành Rồng 3

Trong khoảng thời gian này, đã có nhiều tia sáng lần lượt xuất hiện. Với thực lực và tuổi tác của Đông Phương Trà Trà, thì không có lý do gì, nàng không tìm được con đường cho mình.

“Cũng không có tung tích của Lưu Hỏa.” Kiếm Lạc nói.

“Không xác định được Lưu Hỏa có đi vào trong không, nhưng mà Đông Phương trà trà chắc chắn đã vào, còn là vị trí tốt nữa.” Sơ Vũ nói.

Nhất thời, Kiếm Lạc không biết phải nói thế nào.

Có thể tia sáng của Đông Phương trà trà đã xuất hiện rồi, là một trong những tia sáng kia!?

Có phải là cái dài nhất hay không?

Cái kia có khả năng cao nhất, là thuộc về Đạo Tông Vũ Niết.

Cuối cùng, bọn họ cũng không thể đưa ra bất kỳ đáp án nào.

...

Đông Phương Trà Trà vẫn đang câu cá, nàng câu lâu rồi, mà chưa có con cá nào mắc câu.

“Lâu như vậy mà không được con nào.” Đông Phương Trà Trà nhìn ra ngoài biển, cảm thấy có chút buồn ngủ.

Cá vẫn không chịu cắn câu.

“Đừng nhìn ta, không câu được cá ta cũng hết cách rồi.

Ta cũng dùng đồ ăn ngon để làm mồi nhử rồi.” Đông Phương Trà Trà ấn ấn đầu của Đậu Nha, làm cho nó cúi xuống, để nó không nhìn mình chảy nước miếng.

“Ha!” Đông Phương Trà Trà mở miệng ngáp một cái.

“Có phải ta đã quên gì đó hay không? Để ta nghĩ xem.”

“Hương Dụ nhắc nhở ta, đừng đi lung tung, chuyện gì nguy hiểm thì đừng làm, phải đề cao cảnh giác với những người bỗng nhiên xuất hiện.”

Đông Phương Trà Trà ngẫm nghĩ, cảm thấy mấy việc đó nàng đều làm được.

“Biểu tâu không có dặn dò gì, Lục Thủy biểu đệ...”

“À, Lục Thủy biểu đệ kêu nàng tháo khăn che mắt ra.”

Nhớ tới việc này, Đông Phương Trà Trà muốn tháo khăn che mắt gỡ ra, nhưng mà vừa giơ tay lên, thì cần câu bỗng nhiên rung rung.

Đông Phương Trà Trà bị dọa sợ, vội vàng nắm chặt cần câu.

Soạt!

Cần câu được kéo lên.

Sau đó, một quả trái cây từ dưới biển nhảy lên mặt nước, bị cần câu treo lơ lửng giữa không trung.

Đông Phương Trà Trà: “...”

“Câu được một quả trái cây dưới biển?”

Đông Phương Trà Trà có chút do dự, cảm thấy không bình thường:

“Trái cây có thể bị mặn hay không?”

Nghĩ vậy, Đông Phương Trà Trà lấy trái cây xuống, nàng xoa xoa vài cái, định ném thử xem sao.

Nhưng mà Đậu Nha vẫn đang nhìn nàng chảy nước miếng.

“Cho người!”

Đông Phương Trà Trà nói xong, cầm trái cây đặt xuống trước mặt Đậu Nha. Đậu Nha cắn một miếng trái cây, sau đó lại nhìn Đông Phương Trà Trà chảy nước miếng, rồi lại tiếp tục ăn trái cây.

Dáng vẻ rất là hung dữ.

“...”

Đông Phương Trà Trà tháo khăn che mắt ra.

“Được rồi, tiếp tục câu cá.”

Mọi thứ dần dần yên tĩnh như lúc ban đầu, mà Đông Phương Trà Trà cũng không biết, khoảnh khắc nàng tháo khăn che mắt ra, cả một vùng biển đều xuất hiện biến hóa.

Biển cả cảm nhận được có chuyện bất thường xảy ra, bắt đầu sục sôi.

Con cá bắt đầu bơi lội, từng con sóng lần lượt cuộn trào.

Nhưng Đông Phương Trà Trà cũng không phát hiện những chuyện này, nàng vẫn đang tập trung câu cá.

Lần này nàng không chờ bao lâu, cần câu lại rung lên, rung mạnh hơn rất nhiều so với lần trước.

“Lần này chắc chắn là cá lớn.”

Đông Phương Trà Trà có chút hưng phấn, nàng dùng sức thật mạnh để kéo cá lên.

Sột soạt!

Ào Ào!

Một con cá vàng vẩy đuôi, bị kéo lên từ trong nước.

Là một con cái nhỏ dài khoảng 10cm.

Đông Phương Trà Trà nhìn thấy con cá thì có chút thất vọng, nàng tưởng sẽ câu được cá lớn, bởi vì nàng suýt kéo không nổi cần câu.

Đông Phương Trà Trà kéo con cá đến trước mặt, nhìn nhìn, con cá cũng nhìn lại nàng, ban đầu là như vậy.

Sau đó thì con cá nháy nháy mắt với Đông Phương Trà Trà.

Đông Phương Trà Trà gỡ con cá khỏi lưỡi câu và ném nó xuống nước.

Cá nhỏ quá.

Một lần nữa, Đông Phương Trà Trà lại bắt đầu câu cá, rất nhanh cần câu lại rung, lần này nàng câu được trái cây.

Đông Phương Trà Trà dùng phép thuật rửa sạch, sau đó ăn một miếng.

“Ngọt?”

Đông Phương Trà Trà vừa câu cá vừa ăn trái cây, nàng định câu cho mình và Đậu Nha mỗi người một quả.

Cần câu lại rung lên, nhưng lần này thứ Đông Phương Trà Trà câu được là cá, hình như nó là con cá lúc nãy.

Đông Phương Trà Trà lưỡng lự một chút, rồi đem con cá đặt trước mặt Đậu Nha:

“Đậu Nha, coi chừng nó.”

Đậu Nha nhìn con cá vàng, chảy nước miếng.

Cá: “...”

...

Sáng sớm hôm sau.

Mặt trời chậm rãi mọc lên.

Bên ngoài Đại đạo Mê Cung, mọi người còn đang nhìn Đại Đạo Bi Văn, lúc này tia sáng thứ ba sắp đạt tới mức 2/3.

Điều này làm cho các cường giả phải chú ý tới.

“2/3 quãng đường, Kiếm Nhất Phong của chúng ta có đệ tử như vậy sao?”

Có cường giả mở miệng nói khẽ.

“Cùng thế hệ, chỉ có hai huynh muội Kiếm Khởi là có khả năng này.”

“Những người này không thể so sánh với Kiếm Khởi được, Kiếm Lạc thiên phú không tệ, nhưng nàng vẫn còn trẻ, tâm tính chưa đủ thành thục.”

Nghe được câu này, có người lập tức phản bác:

“Tạm thời không nói đến Kiếm khởi, ta cũng đồng ý là trong cùng thế hệ, không ai giỏi hơn hẳn.

Còn Kiếm Lạc, mặc dù tu kiếm không có thành tựu, nhưng sau khi chuyển sang tu đao đã thể hiện thiên phú kinh người, nói như người là không hợp lý.

Gần đây tu vi của nàng đột nhiên tăng mạnh, tu đao cũng có tiến bộ. Kể ra thì, mạnh hơn so với vài người tu kiếm chúng ta hồi trẻ nhiều lắm.

Dù đối phương có là Đạo Tông Vũ Niết đi nữa, Kiếm Lạc cũng không yếu hơn bao nhiêu.

Khi nàng còn nhỏ đã chọn sai con đường, mới thua kém người ta mà thôi.”

Vị Tiên tử này vô cùng thiên vị cho Kiếm Lạc.

Những người khác không muốn tranh cãi với nàng.

Bọn họ nhìn chuyện chứ không nhìn người. Ngược lại, Tiên tử thì nhìn người chứ không nhìn việc.

Nhưng bản thân nàng cũng phải thừa nhận một việc, đó là Đạo Tông Vũ Niết quả thật lợi hại. Hiện nay, các tiên tử cùng thế hệ trong tu chân giới, không ai có thể vượt qua.

“Các trưởng bối trong tông môn của người đang phê bình người kia.” Sơ Vũ khều khều Kiếm Lạc, nói.

Kiếm Lạc không nói gì.

Khi có Trưởng bối vì mình nói chuyện, nàng nên vui mừng mới phải.

Nhưng vị trưởng bối kia không biết được, tu vi của nàng đột nhiên tăng mạnh là vì gặp được cơ duyên, tu đao tiến bộ nhanh chóng, vì trong Minh Thổ nàng được đại lão chỉ dạy.

Lúc đó, ngoại trừ ca ca của nàng, những người còn lại đều được chỉ dạy.

Nàng cảm thấy mình đã phụ lòng mong mỏi của các tiền bối trong tông môn.

Sau này cần phải cố gắng hơn nữa, cố gắng trong mười lăm năm phải chém được Sơ Vũ.

“Vậy thì ngoài Đạo Tông Vũ Niết, không còn cái gì đáng xem hay sao?” Một người vừa ngáp vừa nói.

Nhìn suốt một đêm, thật là nhàm chán.

Tuy rằng những người khác cũng sắp tiếp cận phân nửa, nhưng mà Đạo Tông Vũ Niết vẫn là người xuất chúng nhất, áp đảo hết thảy hào quang của người khác.

Mọi hào quang đều tụ tập ở trên người nàng.

Vì vậy tia sáng kia mới được suy đoán là của Đạo Tông Vũ Niết.

—

Dịch: MB

Chương 556: Cá Chép Vượt Long Môn Hóa Thành Rồng 4

Lúc này, cái người vừa mới ngáp chột nhìn thấy, trên Đại Đạo Bi Văn lóe lên một vệt Kim quang.

Hắn hoàn toàn tỉnh ngủ, lập tức nói:

“Ta có hoa mắt hay không, ta nhìn thấy Đại Đạo Bi Văn lóe ra kim quang kia.”

“Người không có hoa mắt ta mới bị hoa mắt, ta nhìn thấy hai lần rồi.” Có người lập tức đáp lại.

Tức thì, tất cả mọi người đều hướng mắt nhìn về phía Đại Đạo Bi Văn.

Có một vệt Kim quang xuất hiện trên Đại Đạo Bi Văn.

Lần này kim quang không nhấp nháy nữa.

“Tình huống này là bình thường phải không?” Một số cường giả của Kiếm Nhất Phong cũng không thể xác định được.

Cuối cùng thì dị tượng cũng xuất hiện rồi.

Bọn họ có chút hưng phấn.

Bởi vì dị tượng thường đại diện cho Lưu Hỏa.

Nếu đúng là Lưu Hỏa, thì quyết định mà bọn họ đưa ra, là vô cùng chính xác.

Sau khi kim quang xuất hiện, bên cạnh Đại Đạo Bi Văn lại có thêm một cái bóng dáng màu vàng, là một con cá đang nằm dưới đất.

“Cá?”

Trong chốc lát, mọi người đều cảm thấy khó hiểu, tại sao lại có thêm một con cá?

...

Trong Đại Đạo Mê Cung, Đông Phương Trà Trà đã câu được rất nhiều trái cây, nàng đã ăn trái cây suốt một ngày rồi.

“Hình như trái cây này không có tác dụng chống đói.”

Nàng ăn cả ngày nhưng không có cảm giác no bụng.

Mà mí mắt lại hơi hơi sưng lên.

Con cá vàng kia trừng mắt nhìn Đông Phương Trà Trà, sau đó trở mình nhảy xuống nước.

Đông Phương Trà Trà thấy được, nhưng không thêm quan tâm.

Điều khiến nàng bất ngờ là, con cá vừa bơi vào trong nước thì cả người nó cũng tỏa ra kim quang.

Kế tiếp, Đông Phương Trà Trà nhìn thấy con cá đang nhảy nhảy lên trên mặt nước.

Rào rào, con cá đã lao ra khỏi mặt nước.

Lúc nó nhảy vọt lên thì bóng dáng của nó cũng từ từ lớn dần, toàn thân phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Ngao!

Một tiếng long ngâm làm rung động đất trời.

Cá vượt Long Môn hóa thành rồng.

Khi con cá ở trong này đang hóa rồng, thì bên ngoài, con cá bên cạnh Đại Đạo Bi Văn cũng bắt đầu bơi lội, trong nháy mắt từ trong Đại Đạo Bi Văn phát ra một tiếng long ngâm.

Cá vượt Long Môn, rồng bay lên trời.

Ngao!

Những người đang vây xem ở trên Kiếm Nhất Phong đều kinh sợ rồi.

Đây là cái gì biến hóa?

Sau khi rồng bay lên thì tiếp tục có tiếng phượng minh truyền ra.

Rồng bay lên trời rồi hóa thành Phượng Hoàng.

Sau đó, lại có huyễn tượng khác xuất hiện, Phượng từ trên trời bay xuống.

Phượng lạc đại địa, Long ngâm sơn lâm.

Rồng!

Có tiếng gầm đing tai nhức óc.

Mãnh hổ xuống núi vọt vào trong biển.

Bạch Hổ vào biển thì hóa thành Huyền Vũ.

Oong!

Trên mình Huyền Vũ bộc phát ra ánh sáng, những tia sáng này lại xông về phía chân trời.

Long Phượng trình tường, Tứ Tượng tề thiên.

Tất cả mọi người đều bị kim quang bao phủ.

Sau đó, tất cả dị tượng hóa thành một vệt sáng, vọt vào Đại Đạo Bi Văn.

Bên trong Đại Đạo Mê Cung, Đông Phương Trà Trà nhìn thấy con cá kia hóa Rồng rồi lại hóa thành Phượng, sau đó trực tiếp lao về phía của nàng.

Trong nhất thời, nàng không có cách nào nhức nhích.

Oanh!

Tia sáng kia trực tiếp vọt vào trong mắt phải của Đông Phương Trà Trà.

Mà ở bên ngoài thì, mọi người nhìn thấy ánh sáng kia vọt vào bên trong Đại Đạo Bi Văn.

Khi ánh sáng biến mất, mỗi người đều nhìn chăm chăm vào Bi Văn, xem xét.

Bọn họ rất muốn biết, tiếp theo sẽ còn phát sinh chuyện gì khác.

Bọn họ càng xem càng bị thứ mình nhìn thấy, làm cho ngây ngẩn cả người.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Bi Văn còn có công dụng như vậy sao?”

“Không biết, trước đây chưa thấy tiền bối nào sử dụng qua.”

“Ta cảm thấy không thể! Dù sao Đại Đạo Bi Văn cũng là vật đáng hoàng, có tôn nghiêm.”

Người bên ngoài hoang mang là chuyện bình thường. Nhưng lúc này bản thân các cường giả của Kiếm Nhất Phong cũng cảm thấy hoang mang.

Bọn họ cũng không thể hiểu rõ tình hình hiện tại là sao.

Trên lý thuyết, Đại Đạo Bi Văn là dùng tia sáng để thể hiện thiên phú và linh ngộ của những người có mặt trong Đại Đạo Mê Cung.

Trước đây chưa từng phát sinh chuyện gì kì lạ.

Nhưng bây giờ lại phát sinh dị tượng.

Làm cho người ta không cách nào giải thích được.

Bọn họ rõ ràng nhìn thấy một con cá vàng nhỏ, đang bơi lội ở trong Đại Đạo Bi Văn.

...

Tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng khó hiểu. Vì sao con cá nhỏ kia có thể tự do bơi lội trong Đại Đạo Bi Văn được?

Con cá nhỏ bơi trong Đại Đạo Bi Văn mà giống như bơi trong hồ cá, khi thì ở phía dưới cùng, khi thì ở trên cao nhất, không gặp bất cứ trở ngại nào cả.

Chuyện này là sao vậy?

“Các người có suy nghĩ gì không?” Sau một thời gian dài im lặng, một cường giả của Kiếm Nhất Phong lên tiếng hỏi.

“Các người nhìn ra điều gì không?” Có người lại hỏi.

“Không biết các người nhìn hiểu không, riêng ta không hiểu.”

Những người khác đều không nói nên lời.

Sau đó, một ông lão ngồi ở trụ đá phía trước nhất, mở miệng giải thích:

“Đại Đạo Bi Văn ẩn chứa ba ngàn Đại đạo, ngàn vạn con đường.

Con cá này có thể đi vào Bi Văn, có thể ở trong Bi Văn tự do bơi lội.

Điều đó cho thấy, con Cá Chép Vàng này thỏa mãn được vô số khả năng ẩn chứa bên trong Đại Đạo Bi Văn.

Là một cũng là hai, là hai cũng là ba, là ba cũng là vô số.

Người này đứng ở giữa ngã ba đường rộng lớn, có vô số con đường tùy ý hấn lựa chọn.”

Những cường giả kia nghe xong có chút kinh ngạc, vì bọn họ điều biết chuyện này có ý nghĩa như thế nào.

Tương lai của người này rộng mở hơn rất nhiều so với bất kỳ ai.

“Đây là thể chất Đại Đạo sao?” Có người hỏi.

“Phải nói là thời đại sủng nhi.” Ông lão ở phía trước nhất, nói rằng.

Thời đại sủng nhi, ở trong thời đại này, đối phương có thể may mắn gặp được vô số kỳ ngộ.

Người bình thường khó mà với tới được.

“Có phải Lưu Hỏa hay không?” Ngừng lại một chút, cuối cùng có người hỏi ra một câu như vậy.

Đối với vấn đề này, không có ai lên tiếng đáp lại.

Các đệ tử đang có mặt bên dưới, đều hướng mắt nhìn về phía các vị tiền bối, trông chờ bọn họ đưa ra kết luận.

“Chắc là không.” Ông lão kia đáp.

“Vì sao?”

“Khí chất không giống nhau.” Đây là kết luận chung của những người khác.

Mọi người cảm thấy câu trả lời trên giống như một câu nói đùa vậy.

Nhưng mà suy nghĩ kĩ, lại cảm thấy vô cùng hợp lý, thật sự là không giống với khí chất của Lưu Hỏa.

Mặc dù đối phương cũng làm cho Đại Đạo Mê Cung xuất hiện dị tượng, nhưng mà dị tượng này tương đối nhẹ nhàng, không giống với phong cách vốn có của Lưu Hỏa.

Nhưng mà các cường giả của Kiếm Nhất Phong vẫn rất muốn biết đối phương là ai. Nếu như hấn đồng ý gia nhập Kiếm Nhất Phong, vậy thì trong tương lai, Kiếm Nhất Phong sẽ đạt được những thành tựu xuất sắc hơn nữa.

Trước có Kiếm Khởi, giờ mà có thêm “thời đại sủng nhi”.

Thì trong tương lai, Kiếm Nhất Phong chắc chắn sẽ có hai cao thủ vang danh khắp tu chân giới.

Đáng tiếc, bọn họ không có chút manh mối gì về người này.

“Người này là Đông Phương Trà Trà sao?” Kiếm Lạc mở miệng nói.

—

Dịch: MB

Chương 557: Kinh Tứ Tọa Chấn Bát Phương 1

Chỗ bọn họ đang đứng đã được cách âm, những gì họ nói sẽ không bị người khác nghe được.

Sẽ không ai rảnh rỗi đến nỗi chạy đến chỗ của bọn họ để nghe trộm.

Có cách âm, lỡ như bọn họ vô tình nhắc đến Lưu Hỏa, cũng sẽ không gây ra phiền phức cho hắn.

Bởi vì ba người bọn họ đều biết Lưu Hỏa là ai.

Ở tu chân giới, rất ít người biết được thân phận thật sự của Lưu Hỏa.

Ba người bọn họ may mắn nằm trong số ít đó.

Sơ Vũ suy nghĩ một chút, tỏ vẻ đồng ý:

“Có khả năng rất cao, không có định tính rõ ràng, năng lực lợi hại nhưng nhìn qua rất bình thường.

Không xử sự theo lẽ thường.

Tính tình khá thoải mái, dễ chịu.

“Các người có cảm thấy là, con cá tự mình nhảy vào Đại Đạo Bi Văn hay không? Nói một cách khác, không phải Đông Phương Trà Trà tìm thấy cơ duyên, mà là cơ duyên chủ động tìm tới nàng.” Kiếm Khởi mở miệng nói.

Kiểm Lạc và Sơ Vũ cũng cảm thấy Kiếm Khởi nói rất có lý.

“Thời đại sùng nhi” là như vậy sao?

Nhưng mà Kiếm Lạc có thể xác định, tất cả mọi người đều thấp hơn so với Đông Phương Trà Trà rồi.

“Nếu như Lưu Hỏa có mặt, thì hắn có thể vượt qua Đông Phương Trà Trà hay không?” Kiếm Lạc mở miệng nói.

...

Bên trong Đại Đạo Mê Cung, Đông Phương Trà Trà cảm thấy có gì đó rơi vào trong mắt rồi? Nàng lập tức che mắt lại.

“Ồ? Có thể cử động rồi.”

Đông Phương Trà Trà kinh ngạc phát hiện mình đã có thể cử động.

Trước đó nàng đã thử nhiều lần mà không được.

Lúc này, tất cả tia sáng đã dung hòa vào trong ánh mắt của nàng rồi.

Bị ảo giác hay sao vậy? Đông Phương Trà Trà cảm thấy mắt mình có thể bao quát toàn bộ vùng biển này, biết rõ đến từng góc ngách.

Trên trời hay dưới nước nàng đều có thể đi tới.

Nhưng không có nơi nào thú vị cả? Cuối cùng Đông Phương Trà Trà quơ quơ cần câu? Nàng quyết định sẽ tiếp tục câu cá.

Trước khi câu cá, nàng dùng gương để kiểm tra hai mắt của mình, nhưng không nhìn thấy con cá nào bên trong.

Lúc này nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng thầm ghi nhớ chuyện này, chờ gặp biểu tẩu sẽ hỏi.

Biểu tẩu có chút hiểu biết đối với đôi mắt của nàng.

Nếu có chuyện gì biểu tẩu sẽ nói cho nàng biết.

...

Trong khi Đông Phương Trà Trà tỏa sáng, thì Lục thủy vẫn đang đi trong sương mù.

Hắn bước từng bước thật vững vàng? Nhưng mà mỗi lần giẫm chân xuống đều cảm thấy hụt hẫng? Không có cảm giác như đang đi trên mặt đất.

Nếu như tâm lý không tốt, ở trong này đi nửa bước cũng rất khó khăn.

Không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, đưa tay cũng không thấy được năm ngón.

Một màu trắng xóa tựa như bóng tối vô tận.

Ngoài ra, nơi đây cũng không có gì phức tạp, chỉ là đường đi có hơi xa.

Hắn không thể hiểu được, chủ nhân của nơi này nghĩ như thế nào? Tạo ra một địa phương xa xôi như thế này thì đối với hắn có ích lợi gì sao?

Hơn nữa, không thể tùy ý vận dụng năng lực, cũng không được nôn nóng.

Nếu không làm được, người sẽ không thể đi đến nơi mình muốn.

“Sự hiểu biết của người này đối với Đại Đạo, vượt xa người thường rất nhiều.” Lục Thủy ở trong lòng âm thầm đưa ra nhận xét đối với người đã bố trí nơi này.

Nếu chỉ dùng lực lượng của Đạo để ngăn chặn người ngoài, thì đây là một vấn đề rất đơn giản đối với Lục Thủy.

Lỡ sinh ra “tác dụng phụ” thì sao? Có chút phiền phức.

Lục Thủy lắc lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Rất gần.

Hắn cảm giác tia sáng kia đang ở cách đó không xa.

Lao xao!

Một lúc sau, khi Lục Thủy giẫm chân xuống, sương mù dày đặc bỗng nhiên chuyển động.

Lục Thủy mỉm cười.

Sau đó giơ tay xua đi màn sương trắng.

Lần này sương trắng trực tiếp bị hắn xua tan? Lộ ra con đường phía trước.

Là một con đường trải bằng đá cuội? Hai bên đường hoa tươi đua nở, tỏa ra hương thơm thoang thoảng.

“Cuối cùng cũng đến nơi.”

Lục Thủy đi ở trên đường nhỏ, mỗi bước đi đều làm sương trắng cuộn trào dữ dội hơn.

Bên trong sương trắng cuộn trào, nghĩa là ở bên ngoài sương trắng dần dần tản sang nơi khác.

Ở chỗ vách núi đen, sương trắng bắt đầu chuyển động, bắt đầu tản ra bên ngoài.

Rất nhanh sương trắng sẽ lan tới bên vách đá, không bao lâu sẽ vượt qua vách núi.

Một phần lớn rơi vào bên dưới vách núi, nhưng vẫn còn lại rất nhiều, chúng nó trực tiếp hướng về phía đối diện của vách núi mà đi.

Sau khi đến được vách núi, chẳng những sương trắng không ngừng lại, mà còn cuộn trào dữ dội hơn.

Giống như ở giữa trung tâm của một vụ nổ.

Sương trắng một đường đi xuống, đi tới bên cạnh một cái hồ lớn, bên trong hồ có rất nhiều Mộc Sạn Đạo, phía trên có rất nhiều người, nhưng họ không can thiệp chuyện của người khác.

Sương trắng đi xuống dưới, trực tiếp tràn vào chỗ của mọi người, dính lên người họ.

“Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao đột ngột có sương mù?”

Một số người đang có mặt trên Mê Cung Mộc Sạn có chút ngạc nhiên.

Đột nhiên có sương mù làm cho bọn họ phải dừng lại, nhất là sương mù này vô cùng dày đặc, ảnh hưởng đến tầm nhìn của bọn họ.

Ở trong sương mù, bọn họ không dám làm càn, chỉ có thể đối với xung quanh cảnh giác hơn.

Sương trắng đi qua Mộc Sạn Mê Cung, tiếp tục tràn xuống phía dưới.

Rất nhanh đi tới chân núi, nơi này có Mê Cung Tiểu Đạo, trong đường nhỏ có thật nhiều người, bọn họ vẫn như cũ

không can thiệp chuyện của nhau, hơn nữa khoảng cách đều vô cùng xa, chỉ có hai người là đi sát bên nhau.

Sương trắng dâng lên với tốc độ nhanh vô cùng, nháy mắt đã đem mọi người bao phủ ở bên trong.

Màn sương làm ảnh hưởng con đường của mọi người, trong Mê Cung Tiểu Đạo, không ai tránh khỏi.

Chân Võ, Chân Linh bắt buộc phải dừng lại.

Sương mù này đến quá bất ngờ, trực tiếp che khuất con đường trước mặt họ, làm cho bọn họ có chút ngoài ý muốn.

“Vì sao trời bỗng nhiên có sương mù?”

“Sương mù này không bình thường chút nào.”

Rất nhiều người cũng cảm thấy ngạc nhiên.

“Đại Đạo Mê Cung đúng là không đơn giản chút nào, tưởng rằng tìm được con đường thích hợp. Không ngờ mới đi được nửa đường thì gặp phải sương mù.”

“Đáng tiếc, ta đã cảm nhận được đường đi, bây giờ mất rồi.”

“May mắn ta có mua thuốc, nhanh chóng ăn một viên, tinh thần đã tốt hơn nhiều.”

“Ta đặc biệt đi mua tin tức, không có nói về trường hợp nào liên quan với sương mù, thế này là sao?”

Rất nhiều người bị bất ngờ, nhưng bọn họ không tìm được cách gì.

Mặc kệ bọn họ làm như thế nào, đều không tránh khỏi ảnh hưởng của sương mù.

Mà sương mù thì ngày càng nhiều và dày đặc hơn.

Theo bước chân của Lục Thủy, ở vị trí trung tâm sương trắng sôi trào càng mãnh liệt hơn.

Giống như con sóng to trong con giông bão, che khuất cả bầu trời.

Nhưng mà chỉ trong nháy mắt, đã từ Mê Cung Tiểu Đạo tràn về phía một ngọn núi khác.

Ở đây trên đường có người, chân núi cũng có người, ngọn núi này có ba con đường, mỗi con đường đều có một vài người.

Những người này trực tiếp bị sương mù bao phủ, nhưng trong nháy mắt, sương mù này đã hướng lên phía trên ngọn núi.

—

Dịch: MB

Chương 558: Kinh Tứ Tọa Chấn Bát Phương 2

Kinh Hải dừng chân đứng lại, sau đó kinh ngạc nói:

“Sương mù này tới thật là hung mãnh, có chỗ nào đã xảy ra vấn đề?”

Hắn đã hỏi qua bạn thân ở Kiếm Nhất Phong, người kia không có nói gì về sương mù cả.

Như vậy, chuyện này là một sự cố ngoài ý muốn, sự cố vượt qua mức bình thường.

“Lưu Hỏa?”

Đây là người đầu tiên mà Kinh Hải nghĩ tới.

Nhưng hắn không dám xác định, cũng không có cách nào kết luận.

Việc duy nhất có thể làm chính là đứng yên tại chỗ, bởi vì mọi thứ đều bị bao phủ trong lớp sương mù đáng sợ này.

Phía trước đã không có đường rồi, muốn bước ra con đường của mình đều không thể làm được.

Sương mù này là một mê chương.

“Không biết có ai khắc phục được mê chương này hay không.”

Ở chỗ Kinh Hải, tất cả mọi người đều dừng lại, nhưng sương mù thì không có ngừng nghỉ, nó trực tiếp vượt qua núi lớn tiến về phía vô tận Đại Hải.

Một lúc sau, Vũ Niết đang đi thì dừng lại.

Nàng quay đầu nhìn về phía bên cạnh, vô tận sương trắng cuộn cuộn lao đến, giống như một con sóng thần không thể né tránh, cũng không thể rút lui.

“Đây là?”

Đạo Tông Vũ Niết có chút kinh ngạc, nhưng nàng chưa kịp phản ứng, sương mù đã trực tiếp bao trùm nàng, cũng che khuất tất cả con đường của nàng.

“Không gây thương tổn, nhưng làm cản trở con đường của ta.”

“Kinh Hải sư huynh không có nhắc tới sương mù, vậy thì đây không phải là tình huống bình thường.”

“Vì sao tình huống này lại là một hiện tượng tự nhiên?”

Đạo Tông Vũ Niết thử phát phát tay, nhưng không có tác dụng gì, tay không đặt ở trước mặt đều khó nhìn thấy.

Sương mù này thật đặc biệt, nếu có người dung nhập vào trong sương mù, thật sự dễ dàng để ám sát một người nào đó.”

Khi Đạo Tông Vũ Niết bị sương mù bao phủ, thì Đông Phương Trà Trà cũng đã bị bao phủ bởi sương mù.

Nàng giật mình, vội vàng đưa tay nắm lấy Đậ Nha.

Nếu như bất thành linh bị thay đổi vị trí mà không mang theo đậ nha, vậy thì không tốt.

Trở về sẽ bị biểu tẩu cản nhắc.

Sau đó bị tiểu di phạt đứng, về nhà còn bị cha mẹ dạy dỗ.

Có một súng vật cũng không giữ được.

“Hô~”

“May quá, Đậ Nha vẫn còn.”

Sau đó Đông Phương Trà Trà đem Đậ Nha đặt ở trên vai, như vậy có thể nhìn thấy, không sợ bị lạc mất trong tíc tắc.

“Vì sao ở đây bỗng nhiên có sương mù?”

“Cũng may không có chạy lung tung, không thì gặp phải nguy hiểm rồi, Hương Dụ nói rất đúng.”

Sau đó Trà Trà tiếp tục cầm cần câu, câu cá. Sương mù có thể giúp nàng câu cá dễ dàng hơn, hoa quả dưới biển đều không nhìn thấy cam bẫy, trực tiếp bị mắc câu.

Nhưng sương mù này làm cho nàng không thể cảm nhận tình hình dưới biển, trước đó nàng cảm nhận được rất rõ ràng.

Đối với chuyện này, Đông Phương Trà Trà cũng không quan tâm, tiếp tục câu cá là được.

Vì sao lại có sương mù, Đông Phương Trà Trà chưa từng nghĩ tới.

Chỉ là sương mù mà thôi, có gì lạ đâu?

...

Ở bên ngoài Kiếm Nhất Phong, mỗi người đều đang nhìn vào Đại Đạo Bi Văn.

Bọn họ hết sức tò mò đối với con cá ở bên trong.

Nếu không có tiền bối tông môn ở đó, sẽ có vài người muốn lên đó để kiểm tra.

Nếu có thể, bọn họ còn muốn bỏ vào đó một ít thức ăn cho cá, nhìn xem con cá này có thể ăn được hay không.

Sự thật là, những cường giả của Kiếm Nhất Phong ở đằng kia cũng nghĩ như vậy, nhưng vì sĩ diện, nên họ không có làm chuyện ngậy thơ như vậy.

“Nếu như con cá này ra ngoài, các người nghĩ có thể ăn được hay không?” Có người hỏi.

“Vậy thì người nên nghĩ cách để câu nó trước đi.”

“Không, các người không có mỗi câu, có thể con cá này không ăn mỗi câu thông thường.”

“Các người đều sai, Đại Đạo Bi Văn không có lỗ hổng, các người cần nghĩ cách để cắm cần câu vào trong.”

“...”

Nhóm người của Sơ Vũ nghe những người xung quanh bàn tán mà cảm thấy cạn lời.

Những người này không thể nói chuyện gì đó nghiêm túc hơn sao?

“Các người nghĩ mùi vị con cá này như thế nào?” Sơ Vũ nhìn Kiếm Khởi và Kiếm Lạc, hỏi.

Kiếm Lạc không muốn để ý tới Sơ Vũ.

Trái lại, Kiếm Khởi suy nghĩ một chút mới trả lời:

“Chắc là được, những gì có trên Đại Đạo Bi Văn chính là hiện thân của Đại Đạo, tương tự như Ngô Đạo Quả, có thể mùi vị cũng sẽ giống nhau.

Ta nghe một vị tiên bối nói, mùi vị của Ngô Đạo Quả cũng được lắm.

Khi hắn còn trẻ, may mắn ăn được một trái.”

Sơ Vũ: “... “

Kiếm Lạc: “...”

Thật sự có thể đưa ra câu trả lời a.

Khi một số người còn đang thảo luận thì sương trắng bỗng nhiên xuất hiện.

“Ồ, sương mù?”

Nghe được câu này, tất cả mọi người đều nhìn xung quanh, thật sự là có sương mù.

“Đúng là sương mù”.

“Không đúng, nơi này làm sao mà có sương mù được?”

Đúng vậy, trận pháp của cửa vào Đại Đạo Mê Cung không phải đồ trang trí, không thể nào có sương mù được.

Nếu sương mù thật sự xuất hiện, cũng sẽ bị trận pháp làm sạch.

Nhưng trên trời thật sự có sương mù.

Không riêng gì đệ tử của Kiếm Nhất Phong, chính những cường giả kia cũng phải nhíu mày.

“Sương mù này không bình thường, có thể ảnh hưởng đến cảm giác của con người.”

“Các người có nhìn thấy sương mù từ đâu tới hay không?”

“Nháy mắt xuất hiện, hoặc là từ bốn phương tám hướng xuất hiện.”

“Không phải, là từ trong Đại Đạo Mê Cung tràn ra.”

Nghe được câu này, tất cả cường giả đều nhìn về hướng tế đàn, nhưng không nhìn thấy gì cả.

Chỉ trong nháy mắt, bọn họ bị sương mù trực tiếp bao phủ, đến người bên cạnh cũng không thấy rõ.

“Sao lại thế này? Ta cảm giác như người bên cạnh đều biến mất rồi.”

Trong đám người có người tỏ ra lo lắng.

“Ta cũng nhìn không thấy.”

“Sương mù này có chút khác thường.”

“Tiền bối không cần nói, đây là sương mù từ trong Đại Đạo Mê Cung đi ra, làm sao mà bình thường được?”

Lúc này cường giả của Kiếm Nhất Phong mở miệng nói:

“Đừng lo lắng, an tâm đứng tại chỗ và đừng làm những chuyện không cần thiết.

Sương mù này không có tác hại.”

Sau đó, trực tiếp mở ra đại trận của nơi này, để đề phòng người bên ngoài đi vào công kích.

Bên trong chắc chắn không có gì nguy hiểm.

Bọn họ có thể cảm giác được.

Nhưng mà bọn hắn vẫn không biết chuyện gì đã xảy ra.

...

“Dị tượng này chưa từng xuất hiện, nó không phải là một trong những dị tượng của Đại Đạo Bi Văn?”

Sơ Vũ ở trong lòng đã có chút suy đoán, muốn nhìn ánh mắt của Kiếm Lạc Kiếm Khởi.

Nhưng không nhìn thấy được.

Ngẫm lại coi như xong.

Đát, đát.

Lúc này, có âm thanh từ trong sương mù bắt chợt truyền tới.

Dường như ở phía trước, không xa.

“Có tiếng bước chân?”

“Ở hướng nào?”

“Không cảm giác được, hình như từ trong sương mù truyền tới.”

Tất cả mọi người đều có chút khẩn trương, ai biết trong sương mù có cái gì, thật đáng sợ.

Những cường giả kia cũng là như vậy, bọn họ cũng không phân biệt được tiếng bước chân phát ra từ đâu.

Chuyện này thật kì lạ.

Rất cuộc, chuyện gì đã xảy ra trong Đại Đạo Mê Cung?

...

Không riêng gì người bên ngoài, Đông Phương Trà Trà cũng nghe được thanh âm này, nàng thấy hơi sợ.

Vội vàng ôm lấy Đậu Nha.

—

Dịch: MB

Chương 559: Kinh Tứ Tọa Chấn Bát Phương 3

“Ồ, muốn trái cây thì ngươi cứ nói, ở chỗ ta còn rất nhiều, linh thạch cũng có.

Pháp bảo cũng có thể cho ngươi.”

Đông Phương Trà Trà đẩy những trái cây câu được ra ngoài, sau đó lấy thêm vài cái linh thạch ra, như vậy sẽ dễ dàng cho cái người bỗng nhiên xuất hiện có thể lấy đi.

Đậu Nha là không thể giao ra.

Không biết vì sao, tiếng bước chân của đối phương không ngừng vang lên, nhưng không tới gần cũng không đi xa.

Thật khác thường.

Đạo Tông Vũ Niết nhíu mày, nòng cảnh giác nhìn bốn phía, trên người có lực lượng mơ hồ xuất hiện.

Nhưng nàng không cảm thấy đối phương đang ở gần, dường như tiếng bước chân chỉ là ảo giác mà thôi.

“Chuyện gì xảy ra?”

Nàng có thể đoán ra tiếng bước chân là từ trong sương mù truyền tới, hoặc là tiếng bước chân đó mang đến sương mù.

...

Giữa sườn núi, Kinh Hải nghe âm thanh từ bốn hướng, có kết luận.

Tiếng bước chân này không phải ở chỗ hấn đang đứng, là từ nơi khác truyền tới.

“Lưu Hỏa đi qua, có thể ảnh hưởng đến tất cả các vùng trong Đại Đạo Mê Cung sao?”

Đó là lý do duy nhất để giải thích cho chuyện này.

Nhiều người thì đối với bốn phía đề cao cảnh giác, thậm chí bắt đầu công kích.

Chân Võ Chân Linh đứng tại chỗ, trong lòng bọn họ đã có suy đoán.

Tiếng bước chân không tồn tại nơi đây, vậy thì khả năng tăng tiến năng lực của Thiếu gia là vô hạn.

“Không biết lần này Thiếu gia gặp được cái gì vậy.”

Hai người đều rất tò mò, và cũng rất mong chờ.”

Tiền bối của Kiếm Nhất Phong đã nói là nơi này không có nguy hiểm.

Không phải tuyệt đối, nhưng cũng không có vấn đề lớn.

Đúng vậy, rất nhiều người đều nghĩ là như vậy, nơi này không có nguy hiểm, tất cả đều đang chờ đợi.

Đợi xem tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Bọn họ không dám tùy tiện mở miệng.

Lo lắng cũng là lẽ thường tình.

Nhưng đúng lúc này, tiếng bước chân đột ngột ngừng lại.

Tiếp đó có một giọng nói vang lên, giọng nói mang theo mỉm cười, mang theo một lực hấp dẫn:

“Sau nhiều năm, ngươi là người thứ nhất tìm được chỗ này.”

Là giọng nói của nam giới.

Mọi người nghe được giọng nói này đều thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ biết rằng không có nguy hiểm gì đang đến gần.

Điều mà Chân Võ Chân Linh suy đoán, cũng có thể xác định rồi, đây chắc chắn là thiếu gia của bọn họ.

Tìm được nơi mà nhiều năm qua không ai tìm được.

Kinh Hải cũng đã xác định được, người này chính là Lưu Hỏa, theo như nhận thức của hắn, trong số những người đi

vào, chỉ có Lưu Hỏa có thể làm ra những chuyện dị thường như vậy.

Đông Phương Trà Trà nhìn xung quanh, sau khi xác định giọng nói này không phải nói chuyện với mình, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng nàng sẽ tịch thu mọi thứ, để đề phòng rủi ro, chờ xong chuyện mới cất vào.

Trái cây chắc có thể ăn được?

Dù gì nàng vẫn còn câu tiếp.

Đạo Tông Vũ Niết im lặng lắng nghe, nàng cũng rất tò mò, rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Mà bên ngoài đã muốn “nổ tung nôi”. Ở trong Đại Đạo Mê Cung mọi người không thể trao đổi với nhau, nên họ chỉ có thể ở trong lòng suy đoán.

Còn bên ngoài, tuy là mọi người không thể nhìn thấy nhau, nhưng họ vẫn có thể nghe được.

Cho nên bọn họ trực tiếp hét lên.

“Đây là chuyện đang diễn ra trong Đại Đạo Mê Cung?”

“Nói như vậy nghĩa là sao? Các ngươi mau giải thích.”

“Như vậy mà không hiểu sao? Đúng như nghĩa đen, có người tìm được nơi mà nhiều năm qua ngoại trừ tổ tiên trong Tông môn, thì không có ai tìm được.”

“Chuyện này không quan trọng, quan trọng là người này là ai vậy.”

“Các ngươi nghĩ đó là ai?”

“Ta nghĩ tới một người, các ngươi thì sao?”

“Ta cũng nghĩ đến một người.”

“Ta cũng vậy.”

Tất cả mọi người đều nghĩ tới một người, đệ nhất thiên kiêu của thời nay, có thể nói là truyền kỳ, Lưu Hỏa.

Nhóm người Sơ Vũ cũng nghĩ là Lưu Hỏa, dù sao bọn họ đối với Lưu Hỏa cũng có hiểu biết nhất định, đối phương là người có thể làm những chuyện người khác không làm được.

“Ta đã nói rồi, cho dù không có Đại Đạo Bi Văn, Lưu Hỏa như cũ có thể làm ra dị tượng.” Sơ Vũ mở miệng nói.

Kiểm Lạc không nói gì.

Nàng thật sự tò mò là, chỗ đó rốt cuộc là cái gì.

Tại sao lại có người nói chuyện.

Cường giả của Kiếm Nhất Phong cũng là như vậy, bọn họ có chút kích động.

Có hai lý do để kích động. Một là, có thể bọn họ đã thành công, Lưu Hỏa thật sự đi vào.

Bọn họ công khai Đại Đạo Mê Cung, là một việc làm sáng suốt, chí ít thì Lưu Hỏa đã tiếp nhận thành ý của bọn họ.

Thứ hai, Lưu Hỏa lại có thể tìm được nơi mà bọn họ đã tìm kiếm nhiều năm, hơn nữa bên trong còn có tiếng người nói chuyện.

Chuyện này đối với người của Kiếm Nhất Phong mà nói, thật sự là thế giới mới.

Không phải người của bọn họ đi vào, nhưng mà bọn hắn đã nghe được, biết đâu bọn họ còn có thể nhìn thấy thứ gì đó.

Lo lắng truyền thừa bị Lưu Hỏa đoạt?

Không, bọn họ không lo lắng vấn đề này, có truyền thừa nào có thể so với Vô Thượng Kiếm Đạo?

Hiện tại Vô Thượng Kiếm Đạo đang ở trên người của Lưu Hỏa.

Kiểm Đạo truyền thừa, Lưu Hỏa không cần.

Đối phương sẽ không để ý đến.

Lại nói, chiếm được cũng tốt, qua đó ít nhiều cải thiện được mối quan hệ với Lưu Hỏa.

Xem như đầu tư cho Lưu Hỏa.

Bọn họ tuyệt đối không thua thiệt.

“Các người nói chút nữa sẽ xảy ra chuyện gì?” Trên trụ đá, có người mở miệng hỏi.

Nói thật, hắn có chút kích động.

“An tĩnh lắng nghe.” Người ở trên trụ đá trước nhất mở miệng nói.

Vì vậy bọn họ không nói nữa mà an tĩnh lắng nghe, sợ bỏ qua cái gì.

...

Lúc đầu, Lục thủy đi trên đường nhỏ có lát đá cuội.

Lần này đường xá cũng không xa.

Hắn có thể cảm giác được.

Phía trước, sương mù dày đặc đang nhanh chóng hướng bên ngoài bay đi, cảnh vật nơi này càng rõ ràng hơn, như được lau sạch bụi bặm, ngăn nắp xinh đẹp.

Không lâu sau Lục thủy đã đi tới cuối đường, ở đó có một cây đại thụ.

Đại thụ này tươi tốt lạ thường, cành lá rậm rạp.

Chỉ có vài ánh nắng thưa thưa có thể chiếu xuống dưới.

Dưới gốc cây có một chiếc bàn đá, phía trên đang bày một bàn cờ.

Đương nhiên đây không phải là điều Lục Thủy chú ý, làm cho Lục Thủy thấy bất ngờ là người đang ngồi trên ghế.

Là một thanh niên mặc áo trắng.

Khi Lục Thủy đang quan sát hắn, thì hắn cũng đang nhìn Lục thủy, nét mặt mang theo ý cười.

“Sau nhiều năm, ngươi là người thứ nhất tìm được chỗ này.”

Nhìn thấy người, nghe được tiếng, Lục thủy biết, sự tồn tại của người này mới là điều đặc biệt nhất ở đây.

Hắn liếc nhìn trên cao, nơi này có ánh sáng mặt trời, vẫn là hiện thân của Đại Đạo.

Đương nhiên, hắn đề ý không phải cái này, mà là nơi đây hình như đối diện với bên ngoài.

Vì thế Lục Thủy tăng thêm Thiên Địa Chi Lực vào trong giọng nói của mình, làm cho người khác không thể nào phân biệt:

“Đạo tông, Kiếm Nhất?”

—

Dịch: MB

Chương 560: Đồi Thoại Với Viễn Cổ Kiếm Nhất 1

Nghe được câu này, tất cả mọi người trong Kiếm Nhất Phong đều chấn động.

Kiếm Nhất?

Mặc dù bọn họ cũng đều biết rằng Đạo Tông là Kiếm Nhất, nhưng hóa ra Kiếm Nhất Phong mới là truyền thừa của Kiếm Nhất.

Nói cách khác, Kiếm Nhất chính là lão tổ khai sơn chân chính của bọn hắn.

Cho nên, vị tiên bối giống như thần thoại này, vẫn còn sống?

Không ai nói chuyện, chỉ an tĩnh nghe.

Lục Thủy cũng nhìn về phía người thanh niên trước mắt đáng vẻ tươi cười âm áp.

Hắn rũ mắt nhìn bàn cờ Lục Thủy bày ra trước mặt, mở miệng nói:

“Vì sao cho rằng như vậy?”

Lục Thủy nhìn bàn cờ một chút, nói:

“Tùy tiện đoán.”

“Vậy người cảm thấy ta còn sống hay đã chết?” Thanh niên vẫn tươi cười như cũ nói.

Với hắn mà nói, đàm luận chuyện sinh tử giống như không phải một chuyện không tốt, mà giống như một chuyện thú vị vậy.

“Giống với Mặc Vân Tử tiên bối, đều là một tia thần thức.” Lục Thủy mở miệng nói.

Đúng vậy, người này đương nhiên không thể nào là chân thân của Kiếm Nhất, nếu như là chân thân, uy thế của đối

phương cũng không chỉ có như vậy.

Kiểm Nhất, chỉ từ chút gì đó hấn lưu lại này, có thể thấy hấn tuyệt đối không kém hơn so với Đại Trưởng lão.

Đương nhiên, đôi phương cho đến bây giờ cũng chưa từng thừa nhận mình là Kiểm Nhất.

Nhưng một tia thần thức là thật.

“Mặc Vân Tử?” Người thanh niên có chút ngoài ý muốn, sau đó hiếu kỳ hỏi:

“Người thế mà đã từng gặp qua hấn, hấn để lại cái gì?”

“Đạo tàng.” Lục Thủy mở miệng đáp.

“Người cầm?” Người thanh niên nói.

Lục Thủy lắc đầu, hấn cảm nhận gió bốn phía, nói:

“Cho tất cả mọi người cùng hưởng.”

Nghe được câu này, người thanh niên sững sờ, cảm giác như vừa nghe được chuyện gì đó không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng nụ cười trên mặt lại càng đậm hơn.

Hấn cũng không hỏi thêm về chuyện Mặc Vân Tử nữa, mà hỏi:

“Tại sao người phải tiến vào Mê Cung?”

Người không giống lắm với những gì ta nghĩ.”

Đúng vậy, người nào tới, có ý nghĩa cho thấy tình huống bên ngoài.

Nếu như người tới là người hấn dự liệu, thì tình huống có hỏng bét cũng không hỏng bét đến nỗi nào.

Thế nhưng lại hoàn toàn không giống như hấn nghĩ.

Là Đạo Tông đã không còn sao?

Đối với vấn đề này, Lục Thủy đương nhiên hiểu rõ ý tứ của đôi phương.

“Kiểm Nhất Phong phá lệ công khai Đại Đạo Mê Cung.”

Nghe được cái tên này, người thanh niên sững sờ:

“Kiếm Nhất Phong?”

Thì ra là thế.

Thoát khỏi Đạo Tông tự thành một phái, cũng tốt.”

Quan trọng không phải là Đạo Tông có còn hay không, mà quan trọng là truyền thừa vẫn còn ở đó.

“Nói như vậy truyền thừa của ta hiện tại là Kiếm Nhất Phong rồi?” Người thanh niên mang theo ý cười nói:

“Lại dùng tên của ta để đặt, lá gan của những người này cũng thật lớn.”

Nghe được câu này, Lục Thủy liền biết, người trước mắt này chính là Kiếm Nhất.

Đạo Tông Kiếm Nhất.

Mà bên ngoài Kiếm Nhất Phong, tất cả mọi người cứ thế ở yên tại chỗ.

Kiếm Nhất Phong thật sự là truyền thừa của Kiếm Nhất, hơn nữa vị tiền bối này cũng đã thừa nhận Kiếm Nhất Phong.

Nói như thế nào đây?

Loại cảm giác này rất kỳ quái, tiền bối Viễn Cổ không phủ nhận bọn hắn, đây là một loại vinh hạnh.

Chủ nhân của kiếm đạo vô thượng, chính là Kiếm Nhất Phong bọn hắn.

Không một ai nói chuyện, cả đám đều yên tĩnh tại chỗ lắng nghe.

Có thể được nghe tiền bối dạy bảo, đây là mộng tưởng của biết bao nhiêu người chứ.

Lục Thủy ngược lại không có cảm giác gì, hắn nhìn Kiếm Nhất, nói:

“Có chút vấn đề nhỏ muốn thỉnh giáo tiền bối, không biết tiền bối có tiện hay không?”

Kiếm Nhất không trực tiếp trả lời, mà chỉ chỉ vào một chỗ, nói:

“Ngồi đi.”

Lục Thủy không chân chờ, hấn đi tới cạnh bàn đá, sau đó ngồi xuống.

Ngồi ngay đối diện Kiếm Nhất, mà ở giữa hai người, là một bàn cờ.

“Tùng chơi cờ bao giờ chưa?” Kiếm Nhất hỏi.

“Đã từng.” Lục Thủy mở miệng trả lời.

“Kỳ nghệ thế nào?”

“Tương tự như tiên bói.”

Nghe được câu này, Kiếm Nhất sững sờ:

“Chúng ta đã từng chơi cờ với nhau rồi?”

Lục Thủy đưa tay cầm quân cờ lên quan sát, nói: “Bên trong kiếm đạo vô thượng từng đánh ba ván với tiên bói.”

“Ngươi thua?”

“Ta thắng.”

“...”

Kiếm Nhất nhất thời không nói gì, bình tĩnh lại một hồi, mới mở miệng nói:

“Tiểu hữu không phải có vấn đề cần hỏi sao?”

Vừa hạ một quân vừa hỏi đi.”

Lục Thủy nhìn quân cờ, nói:

“Quân cờ này cùng loại với quân cờ của Mặc Vân Tử tiên bói.”

Nghe vậy, Kiếm Nhất cười cười nói:

“Ngươi thật không đơn giản chút nào, lúc đầu ta còn có lo nghĩ trong lòng, bây giờ, ta tin.

Quân cờ này đại biểu cho vật ta lưu lại.

Là đặc biệt để lại cho người tìm tới ta, ngươi tu kiếm sao?”

“Không tu.” Lục Thủy nói.

“Vậy người có biết kiếm đạo vô thượng bị ai cầm không?”
Kiếm Nhất mở miệng hỏi.

Hắn muốn nhìn một chút xem có liên quan đến truyền thừa của hắn hay không.

Nếu có, hắn có thể cho đối phương đồ vật hắn để lại, chỉ cần đối phương thông qua được thử nghiệm của hắn.

Chỉ là rất nhanh, hắn liền ngậy ngấn cả người.

“Bị ta chiếm được.” Lục Thủy mở miệng nói.

Kiếm Nhất: “...”

Thế nhưng hắn không cảm giác được một chút kiếm ý nào, xem ra đối phương căn bản không sử dụng kiếm.

Không sử dụng kiếm mà lại có thể có được kiếm ý vô thượng, cái này có chút không tưởng tượng nổi.

Nhưng mà có chút đáng tiếc.

“Tiền bối cảm thấy kiếm đạo vô thượng không còn có chút đáng tiếc sao?” Lục Thủy không chờ đối phương mở miệng, tiếp tục nói:

“Nếu như ta nói khi đó còn có một người khác cùng ta đến tầng cao nhất, mà hắn ở nơi đó đã cầm được thanh kiếm vô địch thì sao?”

Hơn nữa, người này còn vừa vặn là người của Kiếm Nhất Phong thì sao?”

Kiếm Nhất sững sốt một chút, hỏi:

“Hắn tu vi gì?”

“Tam giai.” Lục Thủy nói.

“Tam giai?” Nghe được lời này, Kiếm Nhất đột nhiên cười, cười ra tiếng:

“Kiếm Nhất Phong ta còn có đệ tử bậc này?”

Tam giai, muốn một chút, nhưng cũng không khiến ta mất mặt.

Như vậy tiêu hữu là không quan tâm tới vật ta để lại rồi?”

Lục Thủy gật đầu.

Không cần biết đôi phương để lại cái gì, hấn đều không thềm để ý.

“Như vậy để tùy đám sương mù này khuếch tán đi, người hữu duyên sẽ có được.” Kiếm Nhất nói.

Hiện tại ở Đại Đạo Mê Cung không có kiếm tu, nhưng Kiếm Nhất không thềm để ý.

Chút quyết đoán này, hấn có.

“Vậy đánh cờ đi.”

Bộp một tiếng, Kiếm Nhất ngăn cách toàn bộ tình huống bên trong.

Không một âm thanh nào có thể truyền ra ngoài.

...

Mà những người ở bên ngoài kia có chút ngạc nhiên.

Nhất là người ở trong Đại Đạo Mê Cung.

Những lời vừa rồi kia có ý gì, tất cả mọi người đều biết.

Bọn hấn có khả năng nhất định nhất được vật mà loại tồn tại thần thoại như Kiếm Nhất này để lại.

“Đi theo Thiếu gia luôn có cảm giác chính là một loại cơ duyên.

Thiếu gia ở đâu, cơ duyên ở đó.

Toàn bộ tu chân giới đều đang nhặt cơ duyên.” Chân Võ Chân Linh thở dài trong lòng.

Người khác đối với cái này có lẽ còn chưa có nhận thức quá lớn, nhưng bọn hấn thì biết cực kỳ rõ ràng.

Thiếu gia bọn họ chính là không tưởng tượng nổi như thế.

—

Dịch: MB

Chương 561: Đồi Thoại Với Viễn Cổ Kiếm Nhất 2

Kinh Hải thở dài trong lòng, tên Lưu Hỏa này thật đáng sợ.

Những lời trước đó kia đều đã nói rõ một chuyện.

Đó là người này chính là Thiếu Tông chủ của Ân Thiên Tông, Lưu Hỏa.

Là tồn tại chỉ có thể nhìn mà thèm.

Tất cả mọi người vẫn còn đang ở tầng một, mà Lưu Hỏa đã đến tầng cao nhất, ở giữa không biết cách bao nhiêu tầng.

Đông Phương Trà Trà thì nhẹ nhàng thở ra, sau đó lựa chọn thu hồi linh thạch và trái cây.

Hương Dụ đã phổ cập khoa học cho nàng, sở hữu Kiếm Đạo vô thượng chính là Lưu Hỏa.

Lưu Hỏa không đến mức đi cướp linh thạch của nàng.

Loại nhân vật nhỏ như nàng cũng sẽ không gặp được nhân vật lớn như Lưu Hỏa đâu.

...

Mà ở bên ngoài, từng người đều kích động.

“Kiếm Khởi, hai vị đại lão vừa mới khen ngươi.” Sở Vũ đẩy đẩy người bên cạnh nói.

“Ngươi nói ca ca ta, đừng ta làm gì?” Giọng nói của Kiếm Lạc vang lên.

Nàng có vẻ như có chút vui vẻ, có người khen ca ca nàng nha.

Hơn nữa còn là tiền bối của Kiếm Nhất Phong bọn nàng, tiền bối lợi hại nhất.

Nàng đương nhiên sẽ tự hào.

“A? Vị trí này không phải Kiếm Khởi sao?” Sơ Vũ có chút ngoài ý muốn.

“Ta ở sau lưng các người.” Giọng nói của Kiếm Khởi vang lên.

Hắn được hai vị kia nhắc đến, thật ra cũng có chút xấu hổ.

Nhưng không ảnh hưởng tới kiếm trong tay hắn.

Hắn từng lên tới tầng cao nhất, chuyện này chỉ có một số cực ít người mới biết.

Cho nên những người khác của Kiếm Nhất Phong cũng không biết người này rốt cuộc là ai.

“Vừa rồi tiên bối nói gì các người đã nghe thấy chưa?” Có người hỏi.

“Không nên hỏi vấn đề ngu ngốc như vậy, đã nói rõ vậy rồi, vật mà tiên bối để lại, sẽ trực tiếp phân.”

“Người hữu duyên sẽ có được, thuận theo sương mù.

Vậy chúng ta có thể có được ư?”

“Phía trước có nhiều người như vậy, người nghĩ sao?”

“...”

“Vậy đệ tử Kiếm Nhất Phong trong miệng bọn hắn kia là ai?”

“Thiên tài tam giai ở Kiếm Nhất Phong, người nói xem còn có vị nào?”

“...”

Lúc này, cường giả của Kiếm Nhất Phong cũng nhíu mày lại.

Vật mà tiên bối Kiếm Nhất Phong lưu lại này, thấy thế nào cũng không đơn giản.

Bọn hắn ở chỗ này rất khó chiếm được.

Vậy phải đi vào sao?

“Chờ một chút xem.”

Chỉ có thể nhìn một chút xem có chuyện gì xảy ra.

Chuyện này nếu như quyết định sai, thì sẽ bị chế giễu cả một đời.

Đương nhiên, trong lòng bọn hắn vô cùng kích động.

Không vì gì khác, mà vì bốn chữ của Kiếm Nhất tiên bối: Kiếm Nhất Phong ta.

Chuyện này đối với bọn hắn mà nói chính là ca ngợi lớn nhất.

Từng người một bây giờ đều đang chờ đợi, chờ đợi xem sẽ có thứ gì xuất hiện.

--

Lục Thủy ngẩng đầu nhìn bốn phía, phát hiện nơi này đã không còn công khai với bên ngoài.

“Ngươi tên gì?” Kiếm Nhất trực tiếp cầm cờ trắng đi đầu.

Nếu trước đó đã thua, vậy bây giờ thể để thua nữa.

Mặt mũi?

Một tia thần thức thì còn cần mặt mũi gì?

Chết cũng đã chết rồi.

Chết thảm hơn hắn cũng không biết.

“Vãn bối là Lục Thủy.” Lục Thủy mở miệng đáp.

Nói tên thật đại khái là vì tôn trọng đi.

Chỉ là hắn có cảm giác vị tiên bối này không tử tế, chưa nói một tiếng đã cầm cờ đi trước.

Lục Thủy cũng không suy nghĩ nhiều, cầm quân cờ đen lên hạ xuống một nước.

“Lục tiểu hữu có gì muốn hỏi?” Kiếm Nhất lại hạ một quân.

Mà theo quân cờ của Kiếm Nhất và Lục Thủy hạ xuống, màn sương trắng ban đầu bắt đầu cuộn lên trên, ở giữa có dấu vết của đạo.

Chỉ là những vết tích này cũng không rõ ràng, còn chưa tới lúc bộc phát.

Có điều một chút khí tức đã bắt đầu thông qua màn sương trắng khuếch tán ra bên ngoài, nhưng tốc độ khuếch tán cũng không nhanh.

Đối với loại chuyện này, bất kể là Kiếm Nhất hay Lục Thủy, đều không để ý.

Đối với bọn hắn mà nói, có lẽ đánh cờ quan trọng hơn.

Cộc!

Lục Thủy hạ cờ xuống, tư thế tốt, âm thanh lớn, để có khí trận.

“Muốn hỏi tiên bối một chút, đối với chuyện thời Viễn Cổ, tiên bối có biết nhiều hay không?” Lục Thủy mở miệng nói.

Cộc!

Kiếm Nhất hạ cờ, âm thanh cũng vang dội.

“Biết không ít, nhưng có chút khó nói, người có thể hỏi trước.” Kiếm Nhất mở miệng nói.

“Tiên bối có biết nhiều về Tiên Đình, Thần Chúng và Phật Môn không?” Lục Thủy hỏi.

Nói rồi hắn liền hạ một quân cờ, khí thế không hề giảm.

So khí thế, hắn sẽ không thua.

Kiếm Nhất cau mày, cảm thấy như gặp phải kinh địch, khó trách người bên trong kiếm đạo vô thượng lại thất bại.

Khí thế rất đặc biệt, sức mạnh mặc dù yếu, nhưng không hề đơn giản.

Nhưng hắn bây giờ khác với người trong kiếm đạo vô thượng kia, người kia là không có trí lực.

Hắn bây giờ có càng nhiều khả năng thắng hơn.

Cộc!

Kiếm Nhất hạ cờ, sau đó suy tư một chút, nói:

“Tiên Đình và Phật Môn thì hiểu rõ, nhưng Thần Chúng thì chưa từng nghe qua.”

Nghe được câu này, Lục Thủy liền biết, thời gian Kiếm Nhất chết tương đối sớm, Thần Chúng là thế lực xuất hiện sau này, khi đó Kiếm Nhất hẳn là đã không còn.

“Vậy tiên bối đối với những người khác ở thời đại kia có hiểu rõ không?” Lục Thủy hạ tiếp một quân cờ, tiếp tục hỏi.

“Người có thể hỏi rõ một chút, ví dụ như nói cho ta biết người sáng lập Thần Chúng này là ai, có thể ta biết.

Ở thời đại kia, chỉ cần đủ nổi danh, ta liền biết.” Kiếm Nhất nói.

Ánh mắt của hắn đặt trên bàn cờ, hiện tại vừa mới bắt đầu, suy tính nhiều không có gì tốt.

Vững vàng đi là được.

Cộp!

Lục Thủy không có chút suy nghĩ nhường nào, khí thế nắm rất ổn.

“Thần Quyển, Aiz.

Hắn là tên này.” Lục Thủy mở miệng nói.

Cái tên này là lấy được ở hội nghị kia, cho nên hắn mới suy đoán vị kia của Thần Chúng là Thần Quyển Aiz, nhưng có thể tính sai hay không, hắn cũng không dám khẳng định.

“Thần Quyển Aiz?” Kiếm Nhất hạ cờ xuống, tiếp tục nói:

“Là tiểu nha đầu này à.

Một hậu bối thiên phú rất mạnh, nhưng thực lực cũng không kém mấy lão gia hỏa chúng ta bao nhiêu, lại còn là Thần Quyển.”

“Tiên bối có cảm thấy nàng sẽ giết thân không?” Lục Thủy tiếp tục hỏi.

Đương nhiên, việc chơi cờ cũng không có dừng lại.

Nghe được vấn đề này của Lục Thủy, Kiếm Nhất cười một cái, nói:

“Xem ra Lục tiểu hữu biết rất nhiều.

Có điều ta rất tò mò không biết tình huống bên ngoài bây giờ là như thế nào?

Người biết chuyện thời kỳ Viễn Cổ, nhiều hay không nhiều?”

“Thời đại tu chân giới bây giờ, Đạo Tông, Kiếm Nhất Phong, Trùng Cốc, Xảo Vân Tông là các thế lực cầm đầu.

Muốn tìm ra mấy nhà ngang với thế lực bọn hắn thì có, nhưng mạnh hơn thì cơ bản không có.

Mà Tiên Đình, Phật Môn, Thần Chúng gần đây bắt đầu nổi lên, trong thời đại này, bọn hắn đang khôi phục.” Lục Thủy hạ quân cờ xuống bàn cờ, tiếp tục nói.

“Còn về người biết đến chuyện thời kỳ Viễn Cổ, ít lại càng thêm ít.

Nếu như không phải có vài chuyện ngoài ý muốn, ta cũng sẽ không biết tới.”

Hắn quả thật không biết chuyện thời kỳ Viễn Cổ, ở kiếp trước cũng không thể biết.

Mặc dù không nghiên cứu sai, thế nhưng cũng không biết.

—

Dịch: MB

Chương 562: Đồi Thoại Với Viễn Cổ Kiếm Nhất 3

“Khôi phục?” Kiếm Nhất cười một tiếng:

“Xem ra ở giữa hắn là xảy ra không ít chuyện, những người thuộc những thế lực này cũng không yếu, Đạo Tông đều đang truyền thừa, bọn hắn lại xảy ra chuyện.”

“Nghe nói truyền thừa của Đạo Tông bị đứt mất, cái tên Kiếm Nhất này bọn họ đều chưa từng nghe qua.” Lục Thủy nói thêm một câu.

Kiếm Nhất: “...”

Được rồi, Đạo Tông còn kém hơn.

Kiếm Nhất lại hạ một nước cờ, Lục Thủy không nói chuyện, theo sau hạ một nước.

Kiếm Nhất chỉ có thể tiếp tục, khí thế không hề thua, duy trì rất tốt.

“Nếu người đã biết đến chuyện giết thần, vậy hắn phải biết Chân Thần là ai đúng chứ?” Kiếm Nhất mở miệng hỏi một câu.

“Cửu, Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa.” Trong lúc nói chuyện, Lục Thủy và Kiếm Nhất đã thay phiên hạ mấy nước cờ.

Lúc này, sương trắng bắt đầu quay cuồng, khí tức đã trở nên cực kỳ dày đặc.

Sau đó bắt đầu điên cuồng tàn phá bừa bãi.

Mà những người ở trong Mộc Sạn Mê Cung là cảm thấy sâu sắc nhất.

Đây không phải khí tức đạo đơn thuần, dường như là khí tức dẫn đạo, nhưng đang dạy bảo người nên đi con đường phía trước như thế nào.

“Cảm giác của ta bị sai sao? Ta có cảm giác như vướng mắc của ta như đang được nói lỏng, con đường phía trước như sáng tỏ rõ ràng.”

Có một vài người đã nhận ra cái gì, sau đó bắt đầu bước đi trong màn sương trắng dày đặc đưa tay không thấy được năm ngón.

Khí tức này vẫn như cũ tiếp tục khuếch tán, chỉ là tốc độ không còn nhanh như vậy mà thôi.

Mà người cách gần nhất, ngược lại là người gặp phải trước tiên.

Nhưng khí tức yếu kém lại truyền đi nhanh vô cùng.

Ở bên ngoài, cả đám đều cảm thấy dị thường.

“Cái màn sương mù này giống như có thêm chút đồ vật gì đó, thế nhưng hình như lại không có chút tác dụng gì đối với chúng ta.”

“Đây chính là vật mà tiền bối để lại? Có phải hơi bình thường hay không?”

“Hay là chúng ta ở bên ngoài nên cảm giác không được rõ ràng?”

“Nhưng tình huống bên trong thế nào chúng ta lại không biết.”

“Thế nhưng Đại Đạo Bi Văn biết mà.”

“Thế nhưng chúng ta không nhìn thấy mà.”

“...”

Một đám cường giả của Kiếm Nhất Phong nhất thời cũng trầm mặc, bọn hắn cũng cảm thấy dị thường, nhưng chính là không xác định được dị thường như thế nào.

Có lẽ là vì còn chưa đủ kịch liệt đi.

Mà đúng lúc này, Đại Đạo Bi Văn đột nhiên hô ứng lẫn nhau, sau đó, một vệt sáng lóe lên, ánh sáng này dường như hòa với sương trắng, bắt đầu truyền lại dung mạo của nó.

“Này này, các ngươi có thấy không?”

“Thấy thấy, là tia sáng.”

“Đúng, là tia sáng của Đại Đạo Bia Văn.”

Lúc này, một đám cường giả cũng đã nhìn thấy.

“Đại Đạo Bi Văn hẳn cũng là do tổ tiên truyền xuống.”

Đúng vậy, cái dáng vẻ ăn khớp này, tám chín phần mười là như vậy.

Bọn hắn chỉ biết Đại Đạo Bi Văn là đồ vật vẫn luôn có trong tông môn.

Nhưng cụ thể là ở đâu ra, thật đúng là không biết.

“Không đúng, các ngươi nhìn đi, đường bên trên không đúng lắm.” Lúc này, có người bắt đầu quan sát thấy ánh sáng dị thường.

Kiểm Khởi bọn hắn cũng nhìn sang.

Bọn hắn nhìn thấy những đường sáng kia kéo rất dài, cái này ngược lại không có gì, thế nhưng có một vài tia sáng không dài lúc đầu đột nhiên bắt đầu kéo dài lên, mà tốc độ còn không chậm.

Mặc dù cách 1/3 còn rất xa, nhưng này đồng nghĩa với việc đang tăng độ cao cho bọn hắn.

“Thế nhưng vì sao chỉ có những người thiên phú tầm thường kia động?” Rất nhiều người đều nghi vấn trong lòng.

Lúc này, tia sáng nào ở dưới cùng nhất, đương nhiên sẽ bị cho là thiên phú bình thường.

Cường giả của Kiếm Nhất Phong cũng nhìn thấy, bọn hắn có thể sẽ biết nguyên nhân.

“Lại nhìn chút nữa đi.”

Bọn hắn không có gấp, mà là đang chờ đợi.

Tình huống bên trong chỉ vừa mới bắt đầu, sẽ không quá muộn.

...

“Đúng, Cừu.” Kiếm Nhất hạ quân cờ trong tay xuống, tiếp tục nói:

“Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa.

Một vị Chân Thần chạy ngược chạy xuôi, một cô bé ngây thơ nhiều chuyện.”

Ngây thơ nhiều chuyện? Cũng đúng.

Lục Thủy trong lòng nghĩ đến Tiên Nhân Đau Răng, Nhược Thủy Tam Thiên, Tinh Ti Tiên Quân.

Những người này đều từng gặp qua Cừu, mà Cừu có vẻ như đều từng giúp bọn họ.

Cũng không biết là xuất phát từ nguyên nhân gì.

“Tiền bối rất quen thuộc với Chân Thần sao?” Lục Thủy hỏi.

Kiếm Nhất lắc đầu:

“Không tính là quen thuộc, thỉnh thoảng sẽ gặp mấy lần, lần cuối cùng gặp mặt hẳn là trước khi nàng chết không lâu đi.”

Kiếm Nhất hạ một quân cờ, hẳn cảm thấy đối phương mặc dù đang hỏi chút việc, nhưng tâm tư đặt trên bàn cờ không hề giảm chút nào.

Kình địch mà.

Lục Thủy không có ý định thua vị tiền bối này, nói gì thì cũng phải thắng được ván đầu tiên.

“Tiền bối có biết Chân Thần chết như thế nào không?” Lục Thủy hạ một quân cờ xuống, mở miệng hỏi.

“Cái này ta không có cách nào nói quá nhiều, chỉ có thể nói là một loại lựa chọn, cộng thêm chút nhân tố bên ngoài.

Nhưng mà quá trình chết đi của Cừu thì ta không biết.

Cùng ngày nàng chết đó, ta hẳn là cũng đã chết.

Trí nhớ của ta được sắp xếp nơi này dừng lại ở ngày đó, cho nên chuyện đoạn thời gian kia, ta không có khả năng biết.”

Kiểm Nhất nói.

Hắn nói rất bình tĩnh, dường như không phải là đang nói về sinh tử của chính mình.

Lục Thủy ngược lại có chút ngoài ý muốn, Kiểm Nhất cũng chết đi trong cùng ngày Chân Thần mất đó.

Nói cách khác, cái chết của Kiểm Nhất có quan hệ trực tiếp với Chân Thần.

“Vậy tiên bói hẳn phải biết ngày đó mình muốn đi làm gì chứ?” Lục Thủy cúi đầu hạ cờ, thuận miệng hỏi.

“Cái này liên quan đến rất nhiều thứ, một tia thần thức như ta không chắc là có thể nói hay không.

Nếu nói, có khả năng là sẽ chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ.

Cho nên vẫn không nói thì tốt hơn.” Kiểm Nhất nói.

Thật vất vả mới có thể đánh cờ cùng người khác, không nên bất đắc kỳ tử thì hơn.

Lục Thủy cũng không cưỡng cầu, tiếp tục hỏi.

“Tiên bói có tham gia hội nghị giết thần không?”

Nghe được vấn đề này, Kiểm Nhất nhìn Lục Thủy một chút:

“Ngươi thế mà cái này cũng biết?”

“Vãn bói có đi qua cái chỗ kia.” Lục Thủy nói.

“Cái hội nghị kia ta không có đi, nhưng đúng là cái hội nghị kia đã mở màn cho việc giết thần.

Cửu cũng tới gần thời gian rơi xuống sau đó.

Đến ngươi.” Kiểm Nhất hạ cờ, mở miệng nói.

Cộp!

Lục Thủy hạ cờ, tiếp tục hỏi:

“Tiên bói có biết người tổ chức hội nghị là ai không?”

Kiểm Nhất hạ cờ, không mở miệng trả lời vấn đề này.

“Đổi vấn đề khác đi.”

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, thế mà lại trực tiếp không đề cập tới.

‘Người này có tính nguy hiểm rất cao sao?’ Lục Thủy hơi kinh ngạc trong lòng.

“Tiền bối có biết Dự Ngôn Thạch Bản và Vị Lai Kinh không?”

Đây là chuyện Lục Thủy vẫn luôn muốn biết, nhưng hẳn cảm thấy Kiếm Nhất khả năng cao là không biết.

Bởi vì khi đó Thần Chúng cũng đã trở thành thế lực lớn.

Nói cách khác, Kiếm Nhất đã sớm chết không biết bao lâu rồi.

Chênh lệch thời gian quá mức xa xôi.

—

Dịch: MB

Chương 563: Đồi Thoại Với Viễn Cổ Kiếm Nhất 4

Quả nhiên, Kiếm Nhất lắc đầu:

“Chưa từng nghe nói qua.

Nhưng ta có chút hiếu kỳ về hội nghị mà tiểu hữu nhắc tới trước đó.

Cái hội nghị kia, tiểu hữu biết được bao nhiêu?”

“Ngoại trừ người đề xuất còn có năm người tham gia, Lạc Tam Sinh của Minh Thổ, Tiên Mục của Tiên Đình, những người khác thì không biết.

Nhưng Phật Môn cũng có tìm người tới đó, cho nên Nam Mô của Phật Môn hẳn là cũng đi, người của Thần Chúng cũng tới chỗ kia, cho nên Thần Quyển Aiz có liên quan đến Thần Chúng hẳn là cũng đi.” Lục Thủy hạ cờ.

Kiếm Nhất gật gật đầu:

“Khó trách tiểu hữu lại hỏi Thần Quyển Aiz liệu có thể giết thần hay không, sức mạnh của Thần Chúng nếu như có chút tương tự với Chân Thần mà nói, như vậy người sáng lập Thần Chúng hẳn là nàng.

Mặc dù nàng là Thần Quyển, nhưng Cửu không cần tín ngưỡng, Aiz phát triển hoàn toàn bằng sở thích của bản thân.”

Đối với việc này, Lục Thủy không nói gì thêm, Aiz đối với hẳn mà nói, chỉ là thuận miệng nhắc tới:

“Đúng rồi, ta có nhìn thấy danh sách mời của hội nghị kia.

Cuối danh sách có viết Mê Đô, tiền bối có biết là cái gì không?”

“Thời đại này có Mê Vụ Chi Đô không?”

Cột một tiếng, Kiếm Nhất hạ cờ, tiếp tục nói:

“Nếu có thì đi vào.

Mê Đô là cách gọi phổ biến, cụ thể chỉ cái gì, phải xem người kia nghĩ như nào.

Nhưng khẳng định có quan hệ với Mê Vụ Chi Đô.”

Lục Thủy gật đầu, không tiếp tục hỏi chuyện liên quan đến Mê Vụ Chi Đô nữa.

Nơi này chỉ có thể chờ đến lúc hấn có đủ thực lực, cộng thêm rảnh rỗi, lại tới nhìn xem sau.

Nếu không vào rồi sẽ rất khó đi ra.

Trừ khi Đại Trưởng lão vớt hấn ra.

Hoặc là Mộ Tuyết biết, đi vào mang hấn ra.

Nhưng mặc kệ là kiểu nào, đều không phải là điều hấn muốn.

Lục Thủy nhìn bàn cờ, lúc này cờ đã hạ rất nhiều, gần như chiếm non nửa bàn cờ, ván cờ đã dần kịch liệt lên.

Vốn định chuyên tâm đánh cờ, Lục Thủy lại đột nhiên nghĩ đến một vấn đề nhỏ.

“Tiền bối, ta còn một vấn đề nữa.” Lục Thủy mở miệng nói.

“Hỏi đi.” Kiếm Nhất không thèm để ý Lục Thủy hỏi cái gì.

Có thể trả lời thì trả lời, không thể trả lời đương nhiên sẽ không trả lời.

Lục Thủy không chần chờ, trực tiếp mở miệng hỏi:

“Tiền bối có biết Lục là ai không?”

Cái tên này hấn đã nghe thấy nhiều lần, nhưng chính là vẫn luôn không có cách nào có được bất cứ tin tức gì.

Căn bản không ai nhớ được hấn, ngoại trừ tên ra.

Mà thực lực của Kiếm Nhất thì không hề yếu chút nào, có lẽ có thể nhớ được.

Lúc này, Kiếm Nhất nhíu mày, hấn suy tư một chút, nói:

“Có chút không nhớ được, sẽ không phải Lục cũng đã chết rồi chứ?”

Kiểm Nhất vỗ vỗ trán nói:

“Lục tám phần là chết rồi.”

“Hình như tiên bối không bắt ngờ về chuyện này.” Nói xong Lục Thủy hạ một nước cờ, lần này cần thừa dịp đối phương chưa chuẩn bị, đánh một đòn hiểm.

Kiểm Nhất dự định hạ cờ trước, sau đó mới giải thích.

Nhưng vừa hạ cờ xong thì hắn phát hiện mình đi sai nước.

Lục Thủy ở trong lòng mừng thầm, cuối cùng cũng tìm được cơ hội.

Nhưng hắn chưa kịp thả con cờ xuống, đã bị một bàn tay đột ngột chặn lại.

Là tay của Kiểm Nhất.

Lục Thủy nghi hoặc nhìn về phía Kiểm Nhất:

“Tiên bối làm vậy là sao?”

Kiểm Nhất thu hồi con cờ, nói:

“Nước đi này không tính.”

Lục Thủy: “???”

Sau đó hắn cũng thu hồi một con cờ nói:

“Vậy nước đi này của ta, cũng không tính.”

“Ngươi làm như vậy thật nhàm chán.” Kiểm Nhất nói.

“Làm như tiên bối thì thú vị lắm sao?” Lục Thủy nói.

“Già trẻ có thứ tự, ngươi là vãn bối phải nên tôn kính trưởng bối.”

“Tiên bối, ta họ Lục không phải họ Kiểm.”

Kiểm Nhất liếc mắt nhìn Lục Thủy một cái, nói:

“Người chết là lớn nhất, có đúng không!?”

Lục Thủy: “...”

Sau đó, Lục Thủy hồi cờ thất bại, còn Kiếm Nhất hồi cờ thành công.

Kiếm Nhất hạ đúng nước cờ, sau đó mở miệng nói:

“Vừa rồi chúng ta nói đến đâu rồi?”

À, cái chết của Lục.

Lục là một người cực kỳ đặc biệt. Trước kia, tồn tại cảm của hắn tuy thấp, nhưng có thể làm cho người ta phải nhớ kỹ hắn.

Đặc biệt là hắn không thể ảnh hưởng đến ta, cho dù ta chỉ là một tia Thần thức.

Theo dòng thời gian trôi, kí ức của ta cũng mờ nhạt dần theo năm tháng, ta chỉ có thể nói.

Lục, đã chết.

Ta cảm thấy cái chết của hắn là chuyện tất nhiên.”

“Vì sao?” Lục Thủy có chút tò mò.

“Bởi vì...” Kiếm Nhất ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút, nói:

“Xem như hắn chán sống đi.

Nguyên nhân là gì thì người đừng hỏi, chuyện này hết tám phần là ta không thể nói ra.

Lục không cho ta làm tổn hại tới danh tiếng của hắn.”

Lục Thủy nhìn nhìn bàn cờ, hắn hạ xuống một nước cờ tốt, sau đó tò mò hỏi:

“Tiền bối và Lục rất quen thuộc?”

“Không quen. Mỗi lần ta tìm hắn chơi cờ, hắn đều chơi cho có lệ mà thôi.” Kiếm Nhất vừa cười vừa nói.

Nói đến chuyện này, Kiếm Nhất ngoài miệng tỏ vẻ bất mãn, nhưng nét mặt không có vẻ gì là khó chịu.

Bọn họ rất quen thuộc, Lục Thủy rút ra kết luận.

“Lục là một người như thế nào?” Lục Thủy hỏi.

Trong thời đại của chúng ta, Chân Thần vẫn còn tồn tại.

Nhưng những lão già như bọn ta kiêng kỵ nhất không phải là chân thần, mà là Lục.

Lục là một người rất đặc biệt.

Nếu như ta không có đoán sai, ngày mà các Chân Thần ngã xuống, cũng là ngày Lục soi sáng toàn bộ tu chân giới.

Sức mạnh của hắn không có ai ngăn nổi.

Nhưng mà... ” Kiếm Nhất nói đến đây thì dừng lại.

Lục Thủy không hỏi, hắn biết Kiếm Nhất sẽ nói tiếp.

Đúng là Kiếm Nhất chỉ dừng một chút, sau đó tiếp tục nói:

“Nhưng một ngày nọ, chính sự đặc biệt của Lục mang đến một đạo khám mà hắn khó có thể vượt qua.

Chỉ cần vượt qua, Lục chính là người quyền lực nhất tu chân giới.”

“... “

“Cuối cùng hắn làm thế nào để vượt qua?” Lục Thủy hỏi.

Không cần hỏi cũng biết, Lục chắc chắn vượt qua được, cho nên Lục Thủy trực tiếp hỏi làm sao vượt qua.

Kiếm Nhất hạ cờ, cười không nói.

Lại không trả lời? Lục Thủy cũng đành chịu.

Nhưng mà hắn rất tò mò? Ngày mà Chân Thần ngã xuống, đã xảy ra những chuyện gì.

Kiếm Nhất cũng chết vào ngày đó? Lục gặp phải nguy cơ không biết trước? Nhược Thủy Tam Thiên chứng kiến thiên địa xảy ra thiên kiếp trước nay chưa từng có.

Ít nhất là bốn cái.

“Ngày Chân Thần ngã xuống thật sự là một ngày không yên ổn” Lục Thủy trong lòng thở dài.

Nhưng mà? Hỏi nhiều như vậy, Cũng không có chuyện nào liên quan mật thiết với hắn.

Tất cả chỉ để thỏa mãn trí tò mò của hấn mà thôi.

Kiểm Nhất chết vào ngày các Chân Thần ngã xuống? Vậy thì hấn đối với những chuyện xảy ra sau đó, hoàn toàn không biết.

Chuyện trước đó? Có chuyện nói được, có chuyện không thể nói.

Lục Thủy cũng không biết hỏi từ đâu.

Hấn thật sự không biết gì về những chuyện đã xảy ra trong thời kì đó, muốn hỏi cũng không biết hỏi cái gì.

—

Dịch: MB

Chương 564: Kiếm Nhất: “Người Chết Là Lớn Nhất!” 1

“Nếu như ngươi muốn biết chuyện của Lục, có thể đi một chuyến tới Thiên Tai cổ thành xem sao.” Kiếm Nhất mở miệng nói.

“Thiên Tai cổ thành? Bất Tử tộc?” Lục Thủy có chút bất ngờ.

“Đúng? Bất Tử tộc? Ngươi đi qua rồi?”

Nơi đó bây giờ như thế nào rồi?” Kiếm Nhất hỏi.

“Người của Bất Tử tộc vẫn còn ở bên trong, không thể ra ngoài, nhưng không phải là người sống nữa. Ở bên ngoài, số người sống sót của Bất Tử tộc còn rất ít.” Lục Thủy dựa theo sự thật mà nói.

“Kết quả này cũng là bình thường? Người của Bất Tử tộc bị mê hoặc nên đánh mất chính mình, sau cùng làm nội bộ tan rã.

Là chủng tộc bảo vệ Chân Thần? Bọn họ có được huyết thống của Thần, phải là lá chắn kiên cố nhất? Đáng tiếc, cũng chính thần huyết làm cho bọn họ đi lên con đường không lối về.” Kiếm Nhất hơi xúc động nói.

“Chủng tộc bảo vệ cho Chân Thần?” Lục Thủy có chút bất ngờ, đây là lần đầu tiên hắn biết tới chuyện này.

“Bất Tử tộc vì Chân Thần mà đến? Sau đó trở thành lá chắn kiên cố của Chân Thần.

Nếu như Chân thần không may ngã xuống? Bất Tử tộc chính là chủng tộc có thể tạo nên những biến số? Bọn họ điên lên, ai cũng phải sợ hãi.

Vì vậy một số người luôn hy vọng Bất Tử tộc bị tan rã.

Cửu nghĩ rằng thần huyết có thể bảo vệ bọn họ, đáng tiếc... cuối cùng vẫn bị diệt vong.

May mắn, vẫn còn một số người tinh táo, lựa chọn từ bỏ Thiên Tai cổ thành, nhanh chóng rời đi.

Không thì Bất Tử tộc đã triệt để diệt tộc rồi.

Nhưng mà Chân Thần ngã xuống, bọn họ ở bên ngoài chắc chắn sẽ người khác người truy sát.

Bất Tử tộc đáng sợ, ai cũng biết.

“Đến lượt ngươi.” Kiếm Nhất hạ cờ, mở miệng nói.

Hắn cảm thấy bước đi này cực kỳ tốt.

Có thể thắng.

Lục Thủy có chút bất ngờ, thì ra thần huyết là do Chân Thần ban cho Bất Tử tộc.

Bởi vì Chân Thần sắp ngã xuống, mà Bất Tử Tộc bị nhắm vào.

“Huyết Ảnh nói rất đúng, nguyên nhân chính làm cho Bất Tử tộc bị diệt vong, là vì Chân Thần sắp ngã xuống.” Lục Thủy nghĩ thầm.

Nhưng Huyết Ảnh có thể là kẻ chủ mưu trong chuyện này, Bất Tử tộc là hộ vệ của Thần, cuối cùng lại có ý muốn trở thành Thần tộc.

Từ nay về sau vạn kiếp bất phục.

Bất Tử Thần tộc, thật sự có thể mê hoặc người.

“Ở Thiên Tai cổ thành, làm thế nào tìm được những manh mối liên quan tới Lục?” Lục Thủy hỏi.

Hắn vẫn giữ được thế trận trên bàn cờ.

Hắn có thể thắng ván này.

“Đoạt được thần huyết, bên trong có thể có vài thứ liên quan đến Lục.”

Bởi vì ở thời đại kia, tất cả mọi người đều kiêng kỵ Lục.

Chân Thần cũng không ngoại lệ.

Có khi hấn mới là người mà Chân Thần kiêng kỵ nhất.”
Kiếm Nhất suy nghĩ một chút nói:

“Chính xác thì Lục mới là nguyên nhân lớn nhất làm cho Chân Thần Độc Nhất phải ngã xuống.

Sự tồn tại của Lục, làm cho vòng quay của thời đại nhanh hơn rất nhiều.”

Lục Thủy không nói gì. Trước đó, thời gian không thích hợp để hấn đoạt lấy thần huyết mang đi, hiện tại cũng không thích hợp.

Mang đi không có chỗ giấu.

Bởi vì Thiên Tai cổ thành có thể di động cho nên hiện tại hấn cũng không biết thần huyết đang ở đâu.

Quan trọng nhất là, hấn chưa có cách gì để giải quyết vấn đề của nơi đó, tạm thời không nên đi.

Chờ có cơ hội rồi tính sau.

“Được rồi, người họ Lục đúng không?” Kiếm Nhất đột nhiên hỏi.

Lục Thủy gật đầu, không nói gì.

“Trong nhà có người nào tu kiếm hay không?” Kiếm Nhất lại hỏi.

Lục Thủy gật đầu:

“Có một vị trưởng bối tu kiếm.”

Đại trưởng lão chính là kiếm đạo vô thượng trên đời này.

Kiếm Nhất gật gù, chăm chú nhìn vào bàn cờ, sau đó nói:

“Vậy thì không sao.”

Lục Thủy không thể hiểu hết suy nghĩ của vị tiền bối này.

Ông ấy cảm thấy, gia đình hấn có quan hệ gì đó với Lục hay sao?

Lúc trước hấn cũng từng nghi ngờ như vậy, nhưng trong gia tộc không tìm thấy tài liệu gì ghi chép về thời Viễn Cổ.

Cho nên, khả năng này thật sự rất thấp.

Trong tu chân giới có rất nhiều người mang họ Lục, nhưng chỉ có gia tộc của hắn là có tiếng tăm nhất.

Những người khác thường sử dụng đạo hiệu, không có dùng tên.

Người trong gia tộc bọn hắn không có đạo hiệu.

Sau đó Lục Thủy không có hỏi thêm gì nữa, chờ khi nào nhớ tới, có chuyện gì cần hỏi thì sẽ hỏi!

Hiện tại nên tập trung chơi cờ.

Lục Thủy và Kiếm Nhất đều tập trung chơi cờ.

Khi bọn họ không nói chuyện với nhau nữa, thì tốc độ hạ cờ nhanh hơn rất nhiều.

Ở bên ngoài, sương trắng liên tục quay cuồng như muốn bùng nổ, sau đó giống như một cơn sóng dữ bắt đầu phun trào.

Lần này phun ra, không phải sương trắng bình thường, mà là cơ duyên được Kiếm Nhất lưu lại trong những quân cờ.

Là cơ duyên do Kiếm Nhất tự mình dẫn dắt.

Tất cả mọi người đều đạt được một ít, đủ để phá giải vương mắc của bản thân.

Sẽ được hướng dẫn một con đường càng thích hợp và chính xác hơn.

Bình cảnh sẽ bị phá bỏ, nghi ngờ sẽ tìm được đáp án, bị lạc đường sẽ tìm lại được phương hướng.

Trong lúc sương trắng phun trào, sẽ có chút ít âm thanh từ phía bên trong truyền ra ngoài.

“Nước đi này không tính.”

“Tiền bối, ngươi là người đã chết, lý do ‘người chết là lớn nhất’ không thể dùng nữa.”

“Vừa mới là giả chết, bây giờ mới thật sự chết.”

“..., tiền bối đã hạ cờ thì không được hỏi hận, đây là lần cuối cùng nha.”

“Lục tiểu hữu yên tâm, ta dùng nhân phẩm để bảo đảm.”

...

...

“Tiền bối, nhân phẩm của ngươi đâu rồi?”

“Là của ngươi rồi, lần này ta dùng danh dự bảo đảm .”

“ ... ”

Gặp được đôi thủ ngang tài ngang sức là chuyện thật vui vẻ, điều đáng tiếc duy nhất là đôi thủ này vẫn còn sống.

--

Số lượng quân cờ trên bàn cờ của Lục Thủy và Kiếm Nhất càng ngày càng nhiều, lực lượng vô hình cũng theo đó mà bắt đầu bành trướng.

Oanh một tiếng.

Giống như có thuốc nổ, cùng lúc phát nổ ở khắp mọi nơi.

Bắt đầu từ Mộc Sạn Mê Cung, sau đó là Mê Cung Tiểu Đạo, trước Tuyên Trạch Sơn, mệnh môn Đại Hải.

Tại thời điểm này, rất nhiều người đều cảm nhận được ánh sáng mới.

Ánh sáng này cùng lúc chiếu sáng con đường của tất cả mọi người, giống như con đường ngay dưới chân tự động kéo dài ra.

Bình cảnh bị phá vỡ, con đường thông thoáng.

Không có ai giải thích được lý do.

Mọi người đều không biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng mà bọn hắn biết, đây là hiệu ứng do Kiếm Nhất Phong - Kiếm Nhất và Lưu Hỏa mang tới.

Mọi người không chần chừ, bắt đầu toàn tâm toàn ý đi dung nhập vào bên trong.

Chân Võ và Chân Linh lại tiếp tục bước đi.

Tốc độ của bọn họ còn nhanh hơn so với trước kia.

Kinh Hải, Đạo Tông Vũ Niết cũng như vậy.

Đông Phương Trà Trà cảm thấy có nhiều kinh nghiệm câu cá hơn rồi.

...

Mà ở bên ngoài, mọi người cuối cùng đã cảm nhận được sự khác biệt.

Mỗi người bọn họ đều mơ hồ cảm nhận được thứ gì đó đang âm thầm chỉ dẫn cho bọn họ.

—

Dịch: MB

Chương 565: Kiếm Nhất: “Người Chết Là Lớn Nhất!” 2

Khi bọn họ tỉnh tâm đi lĩnh ngộ mới phát hiện, những thứ trước đây không hiểu dường như có manh mối rồi.

Cảm giác này làm cho tất cả mọi người đều giật mình.

Rất nhanh lại có biến cố mới xảy ra, làm cho mọi người không thể ngồi yên.

“Các người hãy nhìn Đại Đạo Bi Văn.”

Có người đột nhiên hét to.

“Này này này, trời ạ! Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Mọi người đều nhìn qua.

Bọn họ nhìn thấy tất cả tia sáng có trên Đạo Đạo Bi Văn dường như đang chuyển động, bọn chúng liên tục hướng lên phía trên mà kéo dài, tốc độ nhanh hơn so với trước đó rất nhiều.

Đạo Tông Vũ Niết trước đó vẫn luôn chậm chạp, không thể đạt được 2/3, cuối cùng cũng đạt được 2/3 quãng đường.

Tất cả tia sáng của mọi người tăng tốc, nhanh chóng dài hơn, bọn họ đều đang tiến lên một tầm cao mới.

Đây thật sự là gặp được cơ duyên trong cơ duyên.

Chuyện này không đơn giản như là $1+1=2$.

Lúc này có một đệ tử trực tiếp mở miệng nói:

“Các vị tiền bối, đệ tử Mộc Ngưu Quy, xin được tiến vào Đại Đạo Mê Cung.”

Đây là cơ hội ngàn năm mới có một lần, không thể bỏ lỡ.

Hắn có thể cảm giác được, chỉ cần hắn được đi vào bên trong, hắn có thể tăng thêm một bậc nữa.

Ban đầu hẳn đã dự định năm mươi năm sau mới đi vào, nhưng lúc này hẳn lại không chút do dự xin được tiến vào.

Nếu bỏ qua, có thể cả đời này đều không thể gặp được.

Hơn nữa cơ duyên này thuộc về tông môn của bọn hắn.

“Các vị tiên bối, đệ tử Kim Ngọc Lan, xin được tiến vào Đại Đạo Mê Cung.”

“Đệ tử La Định, xin được tiến vào Đại Đạo Mê Cung.”

“Đệ tử Dư Kiếp, xin được tiến vào Đại Đạo Mê Cung.”

Đại đạo Mê Cung cả đời chỉ có thể tiến vào một lần, và chỉ có một cơ hội duy nhất.

Nhưng mà bọn hắn bằng lòng xin được tiến nhập sớm hơn, lúc này không vào sẽ thiệt thòi.

Sau đó có càng nhiều giọng nói vang lên, tất cả đều muốn vào lúc này tiến vào Đại Đạo Mê Cung.

Các cường giả của Kiếm Nhất Phong lẫn nhau truyền tin.

“Các ngươi thấy thế nào?”

“Cần phải nhanh chóng đưa ra quyết định, không thể kéo dài.”

“Ta cũng biết, nhưng quyết định như thế nào đây?”

“Đánh cược một lần?”

“Cần thận một chút, lúc này thật sự là cơ hội ngàn năm có một để tiến vào Đại Đạo Mê Cung, nhưng có vài đệ tử chưa đủ điều kiện để tiến vào.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Để các đệ tử đến đây, chỉ cần trong lòng có cảm ngộ, đều được tiến vào Đại Đạo Mê Cung.

Như thế nào?”

“Có thể.”

“Vậy thì nhanh lên, đừng để cơ duyên bị người ở bên trong đoạt hết.

Lão tổ cũng khá là hào phóng.”

Sau đó, một giọng nói vang lên trên Kiếm Nhất Phong:

“Đệ tử của Kiếm Nhất Phong nghe lệnh.”

“Các người hãy tập trung ở lối vào của Đại Đạo Mê Cung, những ai trong lòng có cảm ngộ, và trước nay chưa từng tiến vào Đại Đạo Mê Cung, lúc này có thể trực tiếp đi vào.”

“Lập tức đến đây.”

Lúc này có vô số tia sáng hướng ra phía ngoài, dẫn đường cho những đệ tử còn đang bị sương trắng bao phủ có thể tiến lên:

“Theo tia sáng mà đến, nếu đã ở ngay lối vào của Đại Đạo Mê Cung, thì hãy chạm vào tia sáng sau đó dùng ý niệm trực tiếp tiến vào trong”

Giờ khắc này toàn bộ Kiếm Nhất Phong đang sôi trào lên.

Có người đã rời khỏi vị trí của mình, một vài người đang bế quan cũng bừng tỉnh.

“Đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Kiếm Nhất Phong bị sương trắng bao phủ?”

“Chỉ có vài ngày, tại sao Kiếm Nhất Phong lại trở nên như vậy?”

Rất nhiều người cảm thấy khó hiểu, nhưng ngay sau đó các cường giả của Kiếm Nhất Phong lại lên tiếng, nói:

“Chủ nhân của Vô thượng kiếm đạo, tiền bối của Kiếm Nhất Phong chúng ta, Kiếm Nhất, ở Đại Đạo Mê Cung gieo xuống vô thượng cơ duyên, người hữu duyên sẽ gặp được, đây kỳ ngộ ngàn năm mới có một lần, nếu chậm trễ sẽ không còn cơ hội.”

Trong nháy mắt, mọi người đều sửng sò khi nghe được câu này.

Bọn họ đều biết Kiếm Đạo vô thượng là gì.

Mặc dù không hiểu rõ chuyện này là sao, nhưng mà tiền bối sẽ không dối gạt người.

Đại cơ duyên ngay tại Đại Đạo Mê Cung.

Lúc này, toàn bộ người trên Kiếm Nhất Phong đều chuyển động, đều lao về phía cửa vào Đại Đạo Mê Cung.

Vừa mới tiếp xúc sương trắng, thì trong lòng bọn họ đã có một tia cảm ngộ, tinh thần càng được nâng cao.

“Ha ha, ta đã cảm nhận được, là cảm ngộ của Đạo, cuối cùng ta cũng có thể lĩnh ngộ được kiếm đạo rồi.”

Người thanh niên này lấy tốc độ cực nhanh đi theo tia sáng vọt vào trong sương mù.

Rất nhanh hắn đã vào được Đại Đạo Mê Cung.

“Đệ tử Chính Lôi Thiên, vâng mệnh vào Đại Đạo Mê Cung, cảm ngộ kiếm đạo.”

Ngay sau đó Chính Lôi Thiên trực tiếp vọt vào trong Đại Đạo Mê Cung.

“Su phụ muốn nhập đạo rồi?”

“Chính sư thúc lại muốn nhập đạo rồi?”

“Ta cũng cảm nhận được, ta phải đi vào.”

“Đợi ta với, ta cũng cảm thấy.”

Lúc này Kiếm Khởi bình tĩnh nói:

“Ta cũng muốn đi vào.”

“Ca ca cũng muốn đi vào? Nhưng như vậy có quá sớm hay không?” Kiếm Lạc hơi bất ngờ.

“Không sớm! Ta cảm giác cơ duyên lần này, sẽ là cơ duyên quan trọng nhất trong cuộc đời mình, nhất định phải đi.” Kiếm Khởi nói.

“Vậy là Kiếm Nhất tiên bối, cũng muốn gặp mặt vị đệ tử mà Lưu Hỏa nhắc đến đây mà.” Sơ Vũ nói.

Kiếm Khởi không nói thêm gì, có lẽ là như vậy.

“Ta đi vào, các người không cần rối rắm, làm theo ý mình là được rồi.” Kiếm Khởi nói xong, trực tiếp biến mất.

“Vậy ta cũng đi vào, rãnh rồi ở đâu cũng như nhau.” Sơ Vũ mở miệng nói.

“Ta cũng đi.” Kiếm Lạc lên tiếng.

Sau đó Sơ Vũ ngay tại chỗ biến mất. Kiếm Lạc thì mang theo khi con cùng nhau biến mất.

Một lượng lớn người bắt đầu nối tiếp nhau tiến vào Đại Đạo Mê Cung.

Hôm nay là ngày Kiếm Nhất sơn, có số lượng đệ tử sơn môn tiến vào Đại Đạo Mê Cung, nhiều nhất từ trước tới nay.

Cũng là ngày có nhiều thu hoạch nhất.

Ngày này nhất định sẽ được người của Kiếm Nhất Phong ghi lại.

Ghi chú vào sử sách của tông môn.

“Các người nghĩ lần đặt cược này thắng hay thua?” Một ít cường giả của Kiếm Nhất Phong vẫn còn có chút thấp thỏm.

Bọn họ đang dùng tiền đồ của rất nhiều đệ tử để làm tiền đặt cược.

Không phải thời gian tốt nhất mà vẫn tiến vào, nếu như bên trong không có gì cả, sẽ ảnh hưởng đến tương lai của bọn hắn.

Không có ai biết đáp án để trả lời vấn đề của hắn.

Bọn họ sợ thua, thế nhưng cũng hy vọng sẽ giành được thắng lợi lớn.

Tất cả mọi người đang chờ đợi trong căng thẳng.

Chỉ có con cá vàng nhỏ vẫn đang vô tư bơi lội, giống như mọi thứ đều không có quan hệ gì với nó.

Ừm, thật sự không có liên quan.

...

Kiếm khởi không giống như những người khác, ngay khi hắn vừa đi vào, Kiếm Nhất đang đánh cờ nhưng vẫn cảm nhận được.

Đối với hần mà nói, đối phương quá đặc biệt, như là một
vàng thái dương chói mắt.

—

Dịch: MB

Chương 566: Kiếm Nhất: “Người Chết Là Lớn Nhất!” 3

Kiếm Nhất ngừng đánh cờ, mở miệng nói:

“Lục tiểu hữu, chúng ta tạm dừng ở đây, ta đi một chút sẽ trở lại.”

Lục Thủy gật đầu, hắn cũng biết đối phương muốn đi làm chuyện gì, vì vậy hắn cũng không thêm đề ý.

Kiếm Nhất có việc cũng tốt, hắn có thể suy nghĩ kỹ càng xem làm thế nào để thắng được ván này.

Và tìm cách để đối phương không thể hồi cờ được nữa.

Ván cờ này vô cùng gian nan nhưng mà hắn sẽ thắng.

“Lục tiểu hữu, ánh mắt của ta vẫn nhìn chăm chú vào bên này, ngươi đừng tùy tiện chạm vào bàn cờ.” Kiếm Nhất nói.

Chỉ cần chạm vào một con cờ, cũng có thể đảo ngược tình thế.

Có chết hay không không quan trọng, bằng mọi giá hắn phải thắng được ván cờ này .

Sau khi Lục Thủy gật đầu, Kiếm Nhất trực tiếp biến mất.

Hắn muốn gặp “người thừa kế sáng giá” kia một lần.

Lần đầu tiên sau nhiều năm, hắn mới gặp được một người trẻ tuổi như vậy, có thể cầm thanh kiếm Vô Song.

Làm sao không vui cho được?

Hắn không có lập tức đi tìm Kiếm Khởi, bởi vì hắn muốn chuẩn bị một thử thách đặc biệt dành cho đối phương.

Một thử thách rất đơn giản .

Lúc này Kiếm Khởi đang nhíu mày quan sát bốn phía, hắn phát hiện mình đang đứng trên một đỉnh núi trống trải, nơi này

có một bãi đất trống, dưới núi non xanh nước biếc, không thấy tung tích của những người khác.

Sau đó Kiếm Khởi nhìn về bãi đất trống.

Ở chính giữa của bãi đất trống có một chiếc bàn đá, trên bàn đá có một quả dưa hấu và một tờ giấy mỏng.

Kiếm Khởi có chút khó hiểu, nơi này là chỗ nào trong Đại Đạo Mê Cung?

Hắn chưa từng nghe ai nhắc đến, và nơi này cũng không có sương trắng.

Kiếm Khởi không có nghĩ nhiều mà bắt đầu đi tới bên cạnh chiếc bàn đá, cầm tờ giấy lên xem.

Phía trên chỉ có một câu nói được viết bằng chữ Viễn Cổ:

Xin mời một kiếm bồ quả dưa hấu làm đôi.

Kiếm Khởi: "..."

Không hiểu.

Nhưng hắn đã làm theo, hắn dùng kiếm trong tay, bồ dưa.

Dưa hấu rất đỏ, chắc là rất ngọt.

Đáng xấu hổ sao?

Thân là một người kiếm tu mà lại dùng kiếm để bồ dưa hấu.

Không có gì là xấu hổ, đối với Kiếm Khởi thì kiếm là dùng để chém, dưa hấu và kẻ địch đều giống nhau.

Sau khi quả dưa bị bồ làm đôi, Kiếm Khởi phát hiện tờ giấy trên tay mình đang lóe sáng.

Mặt trên xuất hiện dòng chữ mới: Xin mời một kiếm cắt dưa hấu thành 4 phần bằng nhau.

Kiếm Khởi nhượng mảy, sau đó hắn nhìn thấy quả dưa hấu trước mặt đã trở lại như lúc ban đầu.

Hắn nắm chặt kiếm, nhẹ nhàng cắt xuống một lần nữa, trong nháy mắt dưa hấu bị cắt thành bốn phần.

Việc này khá dễ dàng, chỉ cần khổng chế tốt kiếm khí là được.

Mà lúc này tờ giấy lại xuất hiện chữ mới: Xin mời một kiếm cắt dưa hấu thành 8 phần bằng nhau.

Kiểm Khởi làm theo, chữ mới lại xuất hiện.

Một kiếm 16 phần bằng nhau.

Một kiếm 32 hai phần bằng nhau.

Một kiếm 64 phần bằng nhau.

Một Kiếm 128 phần bằng nhau.

Lúc này Kiếm Khởi cảm thấy có chút khó khăn, bắt hấn chia kiếm khí thành 128 phần không khó, khó ở chỗ phải chia cho đều, chỉ cần một phần không đều sẽ làm dưa hấu bị vỡ nát.

Đặc biệt là phải thật mỏng.

Lần này Kiếm Khởi phải tốn một ít thời gian.

Thành công cắt ra 128 phần.

Nhưng mà chữ mới lại tiếp tục xuất hiện: Xin mời một kiếm cắt dưa hấu thành 256 phần bằng nhau.

Kiểm Khởi nhíu mày, hấn không nói gì, mà tiếp tục làm thử.

Kiểm Khởi cầm kiếm chém tới $\frac{1}{2}$ quả dưa thì bắt đầu chia nhỏ kiếm khí ra.

Nhưng mới phân ra hơn 200 phần kiếm ý, quả dưa hấu đột nhiên oanh một tiếng.

Nổ.

“Thất bại.”

Kiểm Khởi thảm thì.

Trầm mặc một lát, hấn bình tĩnh nói:

“Làm lại.”

Quả dưa hấu mới xuất hiện.

Kiểm Khởi lại một lần nữa vung kiếm.

Oanh!

Dưa hấu lại lần nữa nổ, là do kiếm khí hỗn loạn.

Lần này Kiếm Khởi không thử lại, mà nhắm hai mắt lại.

Hắn là chủ nhân của thanh kiếm Vô Song, kiếm của hắn có đầy đủ uy lực và niềm tin để cắt được mọi thứ.

Nhưng mà kiếm của hắn quá thô ráp.

Hắn cần phải biến đổi kiếm của mình, làm cho nó không còn thô ráp nữa.

Mà biến thành một thanh kiếm tinh tế, có thể sử dụng theo ý muốn.

“Thật sự là một hạt giống tốt.” Kiếm Nhất âm thầm quan sát Kiếm Khởi, nét mặt tươi cười.

“Không biết tương lai, có thể đi bao xa.”

Sau đó Kiếm Nhất không để ý nữa, dù có đi bao xa thì hắn cũng không nhìn thấy được.

“Trở về đánh cờ.”

Chờ đối phương hoàn thành thử thách, hắn sẽ nghĩ xem có cần gặp mặt hay không!

...

Rất nhanh Kiếm Nhất đã về tới bên bàn cờ.

“Tiểu hữu, người đừng tưởng rằng ta không biết người đã làm cái gì.” Kiếm Nhất vừa ngồi xuống đã chất vấn Lục Thủy.

Lục Thủy sắc mặt không thay đổi nhìn Kiếm Nhất, nói:

“Tiền bối, ta đã làm cái gì?”

“Tự người nói.”

“Ván cờ này có đánh tiếp hay không? Không đánh thì ta đi về.”

“Đánh, ta chỉ muốn thử một chút, nếu như tiểu hữu thật có làm gì thì sẽ tự khai ra.”

“...”

Đương nhiên là Lục Thủy không có làm gì hết, bởi vì hắn có đủ tự tin để thắng được ván này.

Sau đó bọn họ tiếp tục chơi cờ với tốc độ bình thường.

Cạch!

Lục Thủy hạ cờ, bắt đầu chém giết quân trắng.

Kiểm Nhất không sợ hãi, cầm cờ trắng chém giết quân đen.

Trung gian, hai người mang theo khí thế mạnh mẽ, mà vô biên sương trắng cũng theo tốc độ hạ cờ của bọn hắn bắt đầu nhảy múa.

Toàn bộ Đại Đạo Mê Cung vì vậy nổi lên một cơn bão - sương trắng.

Tất cả mọi người đi trong bão tố.

Bọn họ không có bị bão táp mang theo sương trắng ảnh hưởng, trái lại, nhờ bão táp thôi thúc làm tốc độ của bọn họ ngày càng nhanh hơn.

“Ngộ được, cuối cùng ta cũng ngộ ra rồi.” Một người thành công bước vào cảnh giới nhập đạo, ngửa đầu cười to.

“Nhanh thôi, sắp hiểu rõ con đường sau này rồi.”

“Thì ra là vậy.”

Mỗi người bọn họ đang đi trên con đường của chính mình, hoặc nhanh hoặc chậm, hoặc xa hoặc gần.

Đông Phương Trà Trà tiếp tục câu cá, trái cây hoặc lớn hoặc nhỏ, hoặc chua hoặc ngọt.

Những biến hóa của nơi này cũng không có ảnh hưởng quá nhiều đối với nàng.

Duy nhất biến hóa là có thể tiến vào cảnh giới Đại sư câu cá.

Sơ Vũ cũng không tìm được cái thú vị.

Hắn đầy mặt ủ rũ đi trên đường, thở dài nói:

“Số phận đã định, đời này phải làm một “ông bảo mẫu.”

Sơ Vũ cảm nhận được con đường phía trước, cả con đường này hẳn đều cảm thấy rất rõ ràng, không cần phải đi.

“Hay là thay đổi một chút? Bắt đầu rèn luyện thể chất, làm một Thánh kỵ sĩ?”

“Vú em không nên giết chóc khắp nơi đúng không?”

Nhưng Sơ Vũ đã nhanh chóng từ bỏ ý nghĩa trong đầu.

“Ta nên viết tiểu thuyết mới đúng, không cần phải rối rắm chuyện tu luyện làm gì.”

Sau đó Sơ Vũ cố gắng tận dụng cơ duyên ở đây, để xem sách mới nên viết như thế nào.

Quyển sách trước đó, ra chương mới quá nhanh, nên sắp viết xong rồi.

Cần phải chuẩn bị xuất bản sách mới rồi, nhưng hẳn không giàu có gì, tiền ghi danh lại phải nhờ các sư tử trả giúp.

Dịch: MB

Chương 567: Đại Trưởng Lão Và Kiếm Nhất Gặp Mặt 1

Aizz!

Thật là khó nói ra.

Tiếc là hắn còn chưa có tốt nghiệp, không thì vào đại học năm thứ nhất các sư tử sẽ chuẩn bị cho hắn một ngôi biệt thự.

Sau đó Sơ Vũ bắt đầu suy nghĩ về sách mới, nhưng mà cơ duyên nơi này hình như không biết sách mới là cái gì.

Trực tiếp đánh dấu X cho hắn.

Sơ Vũ: "...”

Cơ duyên của Kiếm Nhất tiền bối không theo kịp những thay đổi của thời đại nha.

Kiếm Nhất đang đánh cờ thì đột nhiên ngẩn ra, nhẹ giọng nói:

“Có ai đó đang xúc phạm ta ,chờ ta xử lý một chút.”

Nói xong Kiếm Nhất vung tay lên một cái, rồi lại tiếp tục chơi cờ.

“Tiền bối để lại cái gì ở trong cơ duyên của mình?” Lục Thủy tò mò hỏi một câu.

Hắn cũng không có tí mĩ đi xem xét, mặc kệ là cái gì, hắn đều không có hứng thú.

Đối với hắn tất cả đều vô dụng.

“Là kinh nghiệm!” Kiếm Nhất mở miệng nói.

Đúng vậy, hắn mang Kiếm Đạo vô thượng đặt ở Mê Vụ Đảo, thế nhưng mang kinh nghiệm của mình để lại chỗ này.

Những kinh nghiệm này là dùng để bồi dưỡng người, giúp cho người ta không cần đi qua một ít đường vòng.

Hắn hi vọng là người thừa kế của hắn có thể tự mình đạt được thành tựu như hắn, mà không phải kế thừa Kiếm đạo vô thượng của hắn mới có thể đạt được.

Học tập và bất chước là hai khái niệm khác nhau.

Học trò của hắn còn sống, mà hắn đã chết rồi.

Lục Thủy không nói gì, bởi vì hắn cảm thấy mình có nhiều kinh nghiệm hơn.

Và hắn cũng không cần ai chỉ đường cho mình, nếu như đối phương có nghiên cứu về sự vô sinh ở những người tu chân thì hắn sẽ nghĩ lại.

Hắn rất sẵn lòng trao đổi, thảo luận về học thuật .

Còn những chuyện liên quan tới Đạo hắn không hứng thú cho lắm.

Sau đó bọn họ tiếp tục chơi cờ, lúc này trên bàn cờ đã có một nửa số quân cờ.

Nhưng thế cục không rõ ràng, khó phân thắng bại.

Trong sương trắng, Sơ Vũ còn đang suy nghĩ phải làm thế nào mới tốt.

Nhưng trong đầu vừa lóe lên ý tưởng, thì hắn cũng có cảm giác bị người xách lên.

Sơ Vũ: “???”

Sao lại thế này?

Hắn chưa kịp mở miệng hỏi, thì cảm giác được mình đang trực tiếp bay lên trên trời.

“Tiền bối chuyện gì cũng phải từ từ.” Sơ Vũ lập tức kêu lên.

Mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cứ gọi một tiếng “tiền bối” trước, rồi nói sau.

Nhưng mà chẳng có tác dụng gì cả, sau khi bay lên trời xong thì hắn lại cảm giác mình bị hung hăng ném trở xuống.

“A a a ~”

Một lực cản vô cùng mạnh mẽ xuất hiện xung quanh Sơ Vũ, xương cốt toàn thân của hắn bị không gian áp súc muốn vỡ vụn ra.

Tốc độ này sao mà nhanh quá vậy?

Thật sự té xuống, thì sẽ chết không toàn thây!

Nhưng Sơ Vũ còn chưa kịp nghĩ kỹ di ngôn, thì nghe “bịch” một cái, sau đó hắn cảm giác mình rơi xuống biển.

Nhưng tốc độ cũng không có chậm lại.

Bùm! ! !

Sơ Vũ phát hiện mình trực tiếp đâm xuống đất ? Xương cốt toàn thân xem như vỡ vụn.

“Ha! Không chết.”

“Cũng còn may.”

Sơ Vũ muốn cử động, nhưng hắn phát hiện mình không thể động đậy.

Hắn bị áp lực của biển cả đè ép? Khó có thể nhúc nhích.

Sơ Vũ: “...”

Hối hận? Biết trước thì không tiến vào rồi.

Hắn cũng hiểu rõ một điều, về sau gặp được Đại tiên bối? Tốt nhất là đừng có suy nghĩ lung tung, cũng không nên nghĩ cách viết tiểu thuyết.

Viết tiểu thuyết? Chỉ có đường chết.

...

Kiểm Nhất Phong liên tục có người tiến vào trong Đại Đạo Mê Cung? Đại Đạo Bi Văn đã ngừng ghi chép lại sự việc ở bên trong

Trước đó ghi lại là để kiểm tra xem Lưu Hỏa có đi vào hay không.

Bây giờ đã biết đối phương đang ở bên trong và còn tạo ra chấn động lớn như vậy, thì không cần phải ghi lại nữa.

Tiếp tục ghi chép thì sẽ bại lộ tung tích của những người mạnh nhất.

Sẽ làm cho bọn họ gặp phải những rắc rối không cần thiết.

Cho dù đó chỉ là những suy đoán.

Ví dụ như Đạo Tông Vũ Niết.

Cuối cùng nếu nàng có thể vượt qua 2/3 quãng đường, thì sẽ có càng nhiều người biết đến nàng.

Khó mà nói được là tốt hay là xấu? Đối với nàng mà nói có thể là tốt.

Bởi vì Đạo tông có thể sẽ dành cho nàng nhiều tài nguyên tốt hơn.

Nhưng Kiếm Nhất Phong không hi vọng Kiếm Khởi được nhiều người biết tới.

Kiếm Khởi là một hạt giống tốt như thế nào? Bọn họ đã sớm biết.

Không cần phải dùng nhiều cách để chứng minh.

Khi bầu trời đã hoàn toàn sáng tỏ, người của Kiếm Nhất Phong cũng không tiếp tục tiến vào.

Có cảm nhận, đều đi vào rồi.

Suốt một đêm, lại sắp hết một ngày nữa.

Cơ duyên bên trong cũng đã ổn định lại rồi.

“Đại Đạo Bi Văn đã ngừng ghi lại, nghĩa là chúng ta phải đợi cuối cùng mới có thể biết được thu hoạch của bọn hắn.”

“Thật khó mà chịu đựng được? Nhưng đây là quyết định của Lão tổ, mọi người cũng không thể làm gì được”

“Đợi thêm chút nữa? Qua ngày mai, có thể sẽ kết thúc.”

Những cường giả khác của Kiếm Nhất Phong cũng không nói thêm gì nữa? Chỉ có thể bình tĩnh mà chờ.

Đợi đến ngày mai.

...

Mộ Tuyết đang ngồi dưới một cây đại thụ bên cạnh con sông nhỏ? Trời đã vào thu rồi? Thời tiết có chút lạnh, lá cây ở đây đều đã úa vàng.

Thỉnh thoảng sẽ có một ít lá cây rơi xuống.

Đình Lương đang quét lá cây.

“Kỳ lạ, ngày hôm nay sao lại ít lá rụng vậy kia?” Đình Lương nhỏ giọng thì thầm.

Mộ Tuyết nhìn thoáng qua, phát hiện thật sự là ít hơn một chút.

Sau đó nàng nhìn lên cây, phát hiện lá cây còn rất nhiều.

Nhưng cũng không để ý làm gì, lá rụng mà thôi, không phải mỗi ngày đều như nhau.

Mộ Tuyết lại tiếp tục nghe Thiên Nữ chương môn báo cáo.

Đúng rồi, ngày hôm nay Thiên Nữ chương môn đột nhiên đến tìm nàng, nói rằng có ít tin tức liên quan tới Chiến Vô Ảnh.

“Chắc chắn là hai tháng sau sao?” Mộ Tuyết hỏi.

Thiên Nữ chương môn mới vừa nói cho nàng biết, Chiến Vô Ảnh nhờ cậy Thần Huyền Tông tạo ra một món siêu cấp pháp bảo, hai tháng sau món pháp bảo này sẽ xuất thế, và được đưa đến địa phận của Ma tu giới, giao cho Chiến Vô Ảnh.

“Thời gian vẫn chưa được xác định rõ, nhưng ước tính là hai tháng nữa.” Thiên Nữ chương môn mở miệng nói.

“Các người làm sao thăm dò được tin tức này? Mộ Tuyết không có tiếp tục rối rắm vấn đề thời gian.

“Từ một ít tin đồn trong địa phận của Ma tu, chỉ biết chung chung vậy thôi, cụ thể không biết.” Thiên Nữ chương môn trả lời.

Mộ Tuyết ở trong lòng bất đắc dĩ, chuyện này rõ ràng không bình thường.

Hình như là đối phương cố ý làm như thế, nhưng lại có vẻ lộ liễu quá.

Mục đích của chuyện này, người khác chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhìn thấu.

Tất cả mọi người không ngốc.

Nhưng đối phương thật sự làm như vậy, nếu thật sự như vậy thì sao!?

Thật là khó hiểu.

“Lẽ nào đối phương thật sự nhắm vào Lục Thủy?”

“Mặc kệ, tới lúc đó chặn đường tra khảo là được rồi”

Mộ Tuyết suy nghĩ một chút, khi Thần Huyền Tông đang trên đường giao hàng là lúc thích hợp để Lục Thủy chặn cướp.

Dịch: MB

Chương 568: Đại Trưởng Lão Và Kiếm Nhất Gặp Mặt 2

Sau khi Lục Thủy đoạt được pháp bảo, Chiến Vô Ảnh sẽ hành động.

Nàng sẽ chờ Chiến Vô Ảnh xuất hiện, đánh hấn trọng thương rồi bắt lại, sau đó tra hỏi xem có phải hấn muốn nhắm vào Lục Thủy hay không.

Cuối cùng là làm cho hấn biến mất.

Trước khi tra hỏi, đương nhiên là giả mạo đối phương, xông ra đánh Lục Thủy, dạy Lục Thủy cách đối nhân xử thế, làm cho hấn hiểu được Tu Chân giới đáng sợ thế nào.

Sau này cũng không đi ra ngoài nữa.

Thật sự là một kế hoạch hoàn hảo và không có chút sơ xuất nào.

“Nếu có tin tức cụ thể gì lại nói cho ta biết.” Mộ Tuyết nói rằng.

“Vâng, Thần Nữ đại nhân.” Thiên Nữ chường môn trả lời, sau đó lại nói:

“Thần Nữ đại nhân, còn có một chút tin tức râu ria khác. Từng có tin đồn Chiến Vô Ảnh và Tiên Đình Chiến Thần có thể có quan hệ?”

Tin tức gần nhất chúng ta nhận được có nói, Tiên Đình đang thức tỉnh. Phù Tu có thể là một thể lực của Tiên Đình, mà đạo gần đây Phù Tu và Thần Huyền Tông lại có quan hệ rất mật thiết với nhau, cho nên chuyện này có thể cũng có chút vấn đề.”

Nghe Thiên Nữ chường môn nói vậy, Mộ Tuyết có chút bất ngờ, vậy mà trực tiếp dính líu đến Tiên Đình.

Chẳng lẽ Tiên Đình cũng muốn ra tay với Lục Thủy?

Loại Đại Thiếu gia vô dụng như Lục Thủy, vì sao lại bị chú ý tới?

Nhưng mà chuyện này cũng không đáng kể, đến lúc đó bắt lại tra khảo một chút.

“Ta biết rồi.” Mộ Tuyết đáp.

Sau khi nói thêm một chút chuyện nhỏ nhặt khác thì Mộ Tuyết cắt đứt liên lạc.

Mặc kệ việc này và Tiên Đình có quan hệ hay không, chuyện nàng muốn làm cũng sẽ không thay đổi.

Cuối cùng có thể giấu mặt đánh Lục Thủy rồi.

“Nhưng mà phải chờ hai tháng, có vẻ lâu, phải chi gần đây có cơ hội để đánh một lần.”

“Sau đó nhét thêm vớ hay là món quần áo nhỏ gì đó, để cho hẳn biết thế nào là nhục nhã.”

Mộ Tuyết cúi đầu nhìn nhìn, sau đó cảm thấy làm thực nữ vẫn tốt hơn.

“Nhưng hai tháng sau là sắp đến tháng 11.”

“Ngày cưới chắc là tháng 2 sang năm, vậy là chỉ có ba tháng để dưỡng thương.”

“Không thể ra tay quá nặng.”

Hơn năm tháng nữa nàng sẽ gả cho Lục Thủy. Nghĩ tới chuyện này Mộ Tuyết cũng có chút vui vẻ.

Cuối cùng cũng kết hôn.

...

Trong Đại Đạo Mê Cung, Lục Thủy buông cờ.

Ván cờ này đã xong.

“Ngươi thua.” Kiếm Nhất mang theo ý cười, nói với Lục Thủy.

Dáng vẻ có chút đắc ý.

“Lại đánh ván nữa.” Lục Thủy mở miệng nói.

Còn thiếu chút xíu nữa là hấn đã thắng, nếu mà Kiếm Nhất không có hồi cờ, hấn chắc chắn sẽ thắng.

Vì vậy Lục Thủy đưa ra quy tắc:

“Tiền bối, ta nói trước, ván này không được hồi cờ.”

“Đương nhiên, hạ cờ không hồi hận.” Kiếm Nhất nói rằng.

Sau đó Lục Thủy và Kiếm Nhất bắt đầu ván cờ mới.

Lần này không có trò chuyện, tốc độ hạ cờ nhanh hơn so với trước đó.

Hạ hơn một nửa, Lục Thủy cũng không thấy Kiếm Nhất tiền bối hồi cờ, kể ra Kiếm Nhất tiền bối cũng là người có uy tín.

Theo thời gian trôi qua, bàn cờ của bọn họ đã có một nửa số quân cờ.

Lúc này đây, giọng nói đáng chết kia lại vang lên: .

“Nước đi này không tính.”

“Tiền bối, đã nói không hồi cờ mà.”

“Tiểu hữu, ta là người đã chết, sắp tiêu tán, trong lòng lo âu, vì vậy hạ sai nước cờ, không phải nên tha thứ sao?”

Lục Thủy: “...”

...

...

“Tiền bối, ngươi còn đang sầu lo sao?”

“Vậy thì không có, ta đang suy nghĩ xem còn có cái gì có thể mang ra bảo đảm.”

Như vậy đi, lúc này đây ta dùng Đạo tông bảo đảm, nước đi này không tính.”

“Đã bảo đảm rồi, Đạo tông Kiếm Nhất Phong đều là của ta rồi.”

“Ta đây có một tờ hôn ước, là hôn ước với Tịnh Thổ, đưa hôn ước ra, công chúa của Tịnh Thổ sẽ gả cho ngươi.”

“Ta có thể tử.”

“Tam thể tứ thiệp không phải là rất bình thường sao?”

“Không bình thường.”

“Thật sự không được ta dùng tính mạng của mình đảm bảo.”

“...”

Ván cờ này hạ đến rạng sáng.

Cuối cùng Kiếm Nhất nở nụ cười nhìn Lục Thủy.

Lục Thủy trong lòng không phục, thế nhưng hấn không có biểu hiện ra ngoài.

Hấn chỉ nhìn Kiếm Nhất.

“Lại đánh một ván?” Kiếm Nhất nhìn Lục Thủy, hỏi.

Lục Thủy đứng dậy, lạnh lùng nói:

“Không chơi nữa, về nhà.”

“Ta cam đoan không hồi cờ.” Kiếm Nhất nhìn Lục Thủy ‘lời thề son sắt’ nói.

“Tiền bối cảm thấy ta tin sao?” Lục Thủy nói.

Ba!

Kiếm Nhất trực tiếp lấy kiếm của mình vỗ lên bàn nói:

“Ta dùng kiếm của mình, và kiếm tâm để bảo đảm.”

Điều quan trọng nhất với một Kiếm tu là gì?

Chính là kiếm và kiếm tâm của hấn.

Nếu một cái Kiếm tu bị mất đi kiếm tâm, thì hấn chỉ là một người Tu Chân biết sử dụng kiếm mà thôi.

Tu Chân giới có nhiều người dùng linh kiếm, thế nhưng được gọi là Kiếm tu ít càng thêm ít.

Bản chất khác biệt giữa bọn họ chính là Kiếm tâm.

Những người khác dùng kiếm, đa số là chỉ có Đạo tâm.

Lục Thủy cảm thấy lần này, Kiếm Nhất chắc là không hỏi cờ nữa.

Một ván cờ mới bắt đầu.

...

...

“Tiền bối, người không cần kiếm của mình?”

“Tặng cho người.”

“..., Làm một người Kiếm tu, kiếm rất là quan trọng a!”

“Chết cũng đã chết rồi, còn chấp nhất mà làm gì, sống không mang đến chết không thể mang theo, đều là vật ngoài thân.”

“...”

Trong lúc bất chợt, Lục Thủy nghĩ có phải mình còn quá non không.

Nói về thời gian sống, hắn cảm thấy mình đã sống lâu hơn so vị này rất là nhiều.

Nhưng mà da mặt không có dày bằng đối với phương.

Hắn đột nhiên hiểu được, tại sao Lục không muốn chơi cờ với Kiếm Nhất rồi.

Tiền bối, Đạo tông là do người sáng lập?”

“Đúng vậy, có vấn đề gì?”

“Có phải người cũng từng đem Đạo tông ra bảo đảm với Lục?”

“..., chơi cờ.”

“...”

Trưa hôm đó, ván cờ thứ ba kết thúc.

Mỗi một cục đều hạ rất lâu, bởi vì hỏi cờ mà bọn họ phải giằng co hết ngày.

Nhưng mà ba ván đại bại, Lục Thủy cảm thấy cả đời này cũng không cách nào lật ngược tình thế.

Không phải là Kiếm Nhất không muốn chơi, mà là Kiếm Nhất đã sắp hết thời gian rồi.

Là một cái người sống, làm sao có thể thắng một người chết đây?

Nuôi tiếc trong cuộc sống bị Kiếm Nhất chiếm lấy một phần.

Trong lòng có chút khó chịu.

“Có rất ít người có thể làm cho ta đánh cờ vui vẻ như vậy.” Kiếm Nhất mở miệng nói.

Dáng vẻ vô cùng thỏa mãn.

“Nếu tiên bối hạ cờ mà không hồi cờ, đúng là tràn trề vui vẻ.” Lục Thủy mở miệng nói.

Kiếm Nhất không để ý cái này, mà nhìn nhìn Lục Thủy nói:

“Ngươi còn có thắc mắc gì muốn hỏi không?”

Thời gian của hắn không nhiều lắm, nếu không hỏi sẽ không thể mở miệng trả lời.

“Tiên bối có biết Chân Thần Độc Nhất thiên địa không?” Lục Thủy suy nghĩ một chút, hỏi.

Kiếm Nhất lắc lắc đầu, nói:

“Chưa từng nghe nói qua, có thể đây là danh hiệu khác của Cửu.”

Lục Thủy không nói gì, Kiếm Nhất không biết cũng là bình thường, khi đó Kiếm Nhất có thể đã chết rồi.

“Vãn bối không có vấn đề gì nữa.” Lục Thủy mở miệng nói.

Hắn biết rất ít, nên không còn thắc mắc gì nữa.

Còn những vấn đề sau này, chờ sau này rồi tính!

Dịch: MB

Chương 569: Đại Trưởng Lão Và Kiếm Nhất Gặp Mặt 3

“Nhà của ngươi thật sự có Kiếm tu sao?” Kiếm Nhất nhìn Lục Thủy hỏi.

Lục Thủy gật đầu:

“Tại sao tiền bối muốn hỏi vấn đề này?”

Không có ý kiến gì, sẽ không hỏi vấn đề này.

Nếu như không có thì có ý nghĩa gì ở đây?

Kiếm Nhất lắc đầu không nói.

Lục Thủy: “...”

“Được rồi, Lục tiểu hữu ngươi bao nhiêu tuổi rồi?” Kiếm Nhất tò mò hỏi.

Thực lực phi phàm còn có đạo lữ chắc là rất lớn rồi, khoảng chừng hai trăm tuổi đi.

“Hai mươi.” Lục Thủy mở miệng nói.

“Hai mươi a, thật sự không nhỏ, ngạc...” Kiếm Nhất dừng lại sững sờ:

“Ngươi nói cái gì?”

Lục Thủy chỉ nhìn Kiếm Nhất không nói gì, đối phương nhất định là nghe rõ.

Kiếm Nhất: “Tu vi của ngươi bao nhiêu?”

Lục Thủy: ” 4.5, ờ, vừa mới tăng lên 4.6 rồi.”

Kiếm Nhất: “...”

Lục Thủy: “Hơn mười ngày nữa thì có thể tăng lên ngũ giai, cũng không có nhanh lắm a!”

Cũng là nhờ kiếp trước mang tới.

Kiếm Nhất: “...”

Nhìn thấy Kiếm Nhất không nói lời nào, Lục Thủy mở miệng hỏi:

“Tiền bối cảm thấy có gì không đúng sao?”

Kiếm Nhất nhìn Lục Thủy, thông thả nói:

“Ngươi cảm thấy đúng sao?”

Hai mươi tuổi sắp đạt ngũ giai, đây là khái niệm gì?

Ở thời đại của bọn họ, cường giả vô số, rất nhiều thiên kiêu nổi lên, Nhưng không có ai biến thái như vậy.

Căn cứ vào lời nói của đối phương, mang Đạo tàng chia sẻ, đoạt được Kiếm Đạo vô thượng mà không dùng, Cơ duyên trong Đại Đạo Mê Cung xem như không thấy.

Làm thế nào để có được quyết đoán như vậy?

Thua thiệt.

Tông môn của hắn thật vất vả mới có một hạt giống tốt, chưa chi đã bị người khác trấn áp.

...

Cuối cùng Kiếm Nhất không có rồi rắm nữa.

Người chết rồi thì dễ dàng thông suốt hơn.

“Không có vấn đề gì thì ta phải đi đây.” Kiếm Nhất mở miệng nói.

“Vẫn còn một ít thời gian.” Lục Thủy nói.

Kiếm Nhất cười cười nói:

“Có là có, nhưng mà chính mình đi sẽ tốt hơn bị hỏi thúc mới đi, nên tự giác một chút.

Ngươi nói có đúng hay không?”

Lục Thủy nhìn Kiếm Nhất, trầm mặc một lát, sau đó đứng lên cung kính làm lễ:

“Tiền bối, lên đường bình an.”

“Không biết về sau có còn cơ hội chơi cờ với tiểu hữu hay không, cùng với tiểu hữu chơi cờ thật sự rất vui.” Kiếm Nhất

mở miệng nói.

Mượn có “người chết là lớn nhất” để chơi xấu - hời cờ, người chắc chắn là vui rồi. Lục Thủy ở trong lòng nói thầm .

Kiểm Nhất không nói gì nữa, thân người nhẹ nhàng nhảy lên, hướng trên cao mà đi.

“Để cho ta liếc mắt nhìn Tu Chân giới một lần nữa.”

Lục Thủy cúi đầu không nói gì.

Hắn có chút tò mò là rốt cuộc Kiểm Nhất vì sao mà chết, trong hai ngày quan sát, hắn có thể cảm giác được, đối phương cường đại đến không tưởng, người có Đại Đạo bình thường ở trước mặt hắn đều giống như một đũa con nít.

Người như thế tuyệt đối có khả năng đã đánh sâu vào cảnh giới trong truyền thuyết, tại sao có thể dễ dàng chết đi?

“Quên một cái vấn đề quan trọng.” Lục Thủy có chút ảo não:

“Quên hỏi Lục là nam hay nữ rồi.”

...

Kiểm Nhất bắt đầu tách khỏi Đại Đạo Mê Cung, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được.

Bởi vì tất cả bọn họ có thể ngộ Đạo, đều là công lao của Kiểm Nhất.

Bây giờ người dẫn đạo sắp tan biến, bọn họ làm sao không phát hiện được?

Kiểm Khởi cảm giác rõ ràng nhất.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía trên cao, một tia sáng đang hướng về phía chân trời bay đi.

Kiểm Khởi nhìn theo tia sáng, cuối cùng cung kính cúi đầu làm lễ.

Lúc này Kiểm Khởi nghe được một giọng nói:

“Đạo của Kiểm tu là do chính mình, có thể học, nhưng không thể bắt chước.

Học là sống, kế thừa là chết.

Kiểm đạo tận cùng có một thế giới hoàn toàn mới, vô cùng hấp dẫn, có thể đi nhìn xem.

Người sẽ thích.

Ta không có cái gì có thể để lại cho người, nhưng mà kiếm đang ở trong tay người, thế giới đều là của người.

Hãy dùng kiếm của người, chém ra một thế giới thuộc về người.”

Giọng nói của Kiếm Nhất dần dần biến mất.

“Vãn bối ghi nhớ trong lòng, cung tiễn tiền bối.” Kiếm Khởi cúi đầu, cung kính mở miệng.

Ánh sáng trên bầu trời đang dần biến mất.

Lúc này toàn bộ người trong Đại Đạo Mê Cung đều nhìn về phía chân trời, sương trắng bắt đầu tan biến..

Bọn họ biết Kiếm Nhất tiền bối phải rời đi.

Hết thấy đệ tử Kiếm Nhất Phong, đều cúi đầu nhẹ giọng nói:

“Cung tiễn tiền bối.”

Những người khác tất nhiên cũng cúi đầu thành kính nói:

“Tiền bối lên đường bình an.”

Chân Võ Chân Linh cũng cúi đầu, nhận ân huệ của đôi phương, đương nhiên phải biết ơn.

Kinh Hải, Đạo Tông Vũ Niết cũng như vậy.

Kiểm Lạc thu lại thanh đao trong tay, cúi đầu trầm mặc không nói.

Nàng cảm giác mình cũng được đặc biệt chú ý.

Nàng ở trên con đường Tu đạo đã đi được rất xa.

Sơ Vũ muốn ngắt đầu nói chuyện, nhưng cuối cùng cũng không thể nói nên lời.

“Tiền bối tốt xấu gì cũng thả ta ra trước đã.”

...

Trên đảo, Đông Phương Trà Trà nhìn về phía chân trời, nàng cảm giác nơi đó có người phải rời đi.

Sau đó nàng buông xuống cần câu, đối với bầu trời phát tay:

“Bye bye.”

Kiểm Nhất nhìn ngắm toàn bộ Đại Đạo Mê Cung, cuối cùng vọt ra khỏi Đại Đạo Mê Cung.

Thời điểm Kiểm Nhất lao ra ngoài Đại Đạo Mê Cung, toàn bộ người ở Kiểm Nhất Phong đều đã nhận ra, cũng sớm biết rằng vị tiên bối này sắp tiêu tán ở thế gian.

Tất cả cường giả đang ngồi xếp bằng ở phía trên trụ đá, không hẹn mà cùng đứng lên, sau đó đối với ánh sáng đột nhiên xuất hiện kia cúi đầu, cung kính nói:

“Cung tiễn lão tổ.”

Giờ khắc này tất cả người của Kiểm Nhất Phong, ở trong lòng đều có linh cảm, cùng nhau cúi đầu làm lễ:

“Cung tiễn lão tổ.”

m thanh đó giống như một cơn sóng, trực tiếp vang lên trên Kiểm Nhất Phong.

Kiểm Nhất lúc này đã tới trên bầu trời, hắn ngắm nhìn Kiểm Nhất Phong mỉm cười, đây là một cái tông môn tốt.

Không có làm mất mặt của hắn.

Rất nhanh Kiểm Nhất cảm giác được hai tia khí tức có lực lượng tương đối mạnh hơn so với những cái khác.

“Nhìn chung thực lực vẫn quá yếu, nhưng cũng tạm được! Cũng là nhân tài mới nổi.”

“A, trong đó có một người cũng đã từng tiếp xúc với Kiếm Đạo vô thượng, thật sự là một gương mặt sáng giá đây.

Hơn nữa Lục tiểu hữu rất biết dùng Kiếm Đạo vô thượng nha.”

Đối với việc Kiếm Đạo vô thượng bị Lục Thủy đoạt được, hấn không có cảm giác gì.

Đối với cường giả chân chính mà nói, Kiếm Đạo vô thượng cũng không có ích lợi gì.

Ở thời đại kia, có rất nhiều cường giả cũng đạt tới cấp bậc của hấn.

Không biết thời đại này có hay không.

Rất nhanh Kiếm Nhất thấy được Đạo tông, mới vừa nhìn thấy thôi đã làm cho hấn cảm thấy có một chút quen thuộc.

“Tuy rằng truyền thừa bị chặt đứt, nhưng mà vẫn kế thừa được chút gì đó.”

“Cũng còn tốt.”

Nhìn đến Đạo tông vẫn còn, trong lòng hấn cũng cảm thấy nhẹ nhõm một phần.

Đạo tông xem như không có vì cái chết của hấn mà biến mất ở bên trong bụi bặm của lịch sử.

Trước khi chết, điều làm cho hấn vẫn canh cánh trong nhiều nhất chính là Đạo tông.

—

Dịch: MB

Chương 570: Đại Trưởng Lão Và Kiếm Nhất Gặp Mặt 4

Chân Thần ngã xuống, thời đại mới bắt đầu.

Đạo tông không có hấn đó là một điểm yếu chí mạng, nhưng hấn cũng có để lại “hậu thủ”, xem ra nó đã phát huy được tác dụng của mình.

Kiếm Nhất thu hồi ánh mắt, bắt đầu xem xét bốn phía:

“Đề ta nhìn xem, Tu Chân giới trong thời đại này, có cường giả tối cao nào không?”

...

Phía sau núi của Lục gia.

Trong hồ nước đột nhiên thổi lên một trận gió.

Sau đó từ từ truyền ra thanh âm rất ôn hòa:

“Kiếm ý?”

Là Kiếm Đạo vô thượng.

Không phải, cái này đặc biệt hơn so với Kiếm Đạo vô thượng.

Là Kiếm ý vẫn còn sống.”

Lúc này, một ánh mắt rơi vào phía sau núi của Lục gia, khi ánh mắt kia nhìn tới thì trong nháy mắt Đại trưởng lão cũng nhìn thấy đối phương.

Khoảnh khắc này, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Một cái Viễn Cổ Kiếm Đạo vô thượng, một cái Đương Đại Kiếm Đạo vô thượng.

Hai người mạnh nhất trong Kiếm đạo, vào giờ khắc này giống như xuyên thấu qua vô tận năm tháng, thấy được lẫn nhau.

“Đạo tông Kiếm Nhất?” giọng nói của Đại trưởng lão truyền ra ngoài.

Thanh âm của hắn vẫn như cũ vẫn duy trì sự ôn hòa.

“Đương đại lại có Kiếm tu đạt tới cấp bậc này sao?” giọng nói của Kiếm Nhất vô cùng ngạc nhiên.

Sau khi nghe được thanh âm của Kiếm Nhất, có một trận gió nổi lên ở bên trên hồ nước.

Sau đó trận gió này thổi tới vị trí của Kiếm Nhất .

Kiếm Nhất cảm thấy có một trận gió, hắn cũng nhìn đến phía trước giống như có một người đàn ông đang đứng.

“Vãn bối Lục Vô Vi.” Giọng nói của Đại trưởng lão thong thả truyền ra.

“Người đang ở Mê Vụ Chi Đô?” Kiếm Nhất mở miệng hỏi.

“Đúng vậy.” Đại trưởng lão gật đầu.

Khi nhìn đến Kiếm Nhất, Đại trưởng lão nháy mắt hiểu ra một sự kiện.

Kiếm Nhất là người đã khai sáng nên Kiếm Đạo.

Con đường này, có thể là do Kiếm Nhất tạo ra.

Tiền bối ở đẳng cấp này, tự nhiên đáng giá hắn kính nể.

Nếu có thể, hắn muốn cùng với Kiếm Nhất phân cao thấp.

Đáng tiếc, đôi phương gần tiêu tán.

“Không thể thắng ta cho nên cảm thấy có chút tiếc nuối?” Kiếm Nhất mở miệng cười:

“Dù sao người vĩnh viễn không thể thắng được một người đã chết.”

Đại trưởng lão không nói gì, hắn đứng ở nơi đó, giống như đang tiễn Kiếm Nhất đoạn đường cuối cùng.

Kiếm Nhất cũng không quan tâm, mà là tò mò hỏi một câu:

“Người cũng họ Lục, và là một Kiếm tu.

Gia tộc của người có một hậu bối rất giỏi đúng không?”

Đại trưởng lão trầm mặc một lát, cuối cùng gật đầu:

“Đúng.”

Kiểm Nhất nhìn nhìn Lục Vô Vi, lại cúi đầu nhìn nhìn Đại Đạo Mê Cung, sau đó cười nói:

“Thì ra là thế, thật sự là một chuyện đáng để vui mừng”

Sau đó Kiểm Nhất không có chú ý Lục Vô Vi, dù sao đối phương không cần hắn chỉ dạy.

Đương đại có thể gặp được Kiểm tu đạt tới cấp bậc như này, với hắn mà nói cũng là một chuyện may mắn rồi.

Đáng tiếc, toàn bộ thời kỳ.

Chỉ có một người đạt tới cấp bậc này.

Suy ra, giới Kiểm tu của bọn họ cuối cùng cũng có thể thống lĩnh một thời đại.

Đáng tự hào.

Cuối cùng Kiểm Nhất đưa ánh mắt rơi vào vị trí Không Minh hải vực.

Hắn thật muốn nhìn một chút chỗ này, đang là tình huống gì.

Mà theo ánh mắt của Kiểm Nhất liếc qua, Không Minh hải vực đang bình tĩnh không lay động, bất chợt xuất hiện những dao động.

Một luồng khí ở trong biển sâu truyền ra.

...

Không Minh Hải Vực, Cô Ảnh Lão Nhân có chút hoảng sợ nhìn về phía đáy biển sâu thẳm.

Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, cái người vẫn luôn ngủ say ở nơi sâu thẳm kia vậy mà đang giãy giụa tỉnh lại, và đang dùng dùng nổi giận.

Toàn bộ biển cả đều bởi vì sự phẫn nộ của hắn mà sôi trào lên.

“Đã xảy ra chuyện gì? Sao bỗng nhiên lại trở nên như thế?”

Cô Ảnh Lão Nhân không có nghĩ nhiều, mà thử dùng lực lượng để bình ổn Không Minh Hải Vực.

Nhưng hấn vừa mới làm như vậy, thì cảm nhận được có một nhân vật đáng sợ nào đó đang nhìn chòng chọc vào mình.

Chỉ một ánh mắt cũng đủ làm cho toàn thân Cô Ảnh Lão Nhân muốn phát run, không dám động đậy.

Cảm giác bị cái gì đó vô cùng kinh khủng theo dõi, làm cho trên trán của Cô Ảnh Lão Nhân toát mồ hôi lạnh.

Bất cứ lúc nào cũng có thể làm cho hấn rơi vào vô tận sợ hãi và điên cuồng.

Cô Ảnh Lão Nhân thấp thỏm lo âu nhưng không tìm được biện pháp gì.

Những khác thường ở Không Minh Hải Vực đã thu hút sự chú ý của Hải Yêu.

Trong cung điện dưới đáy biển, một người con gái có dung mạo xinh đẹp từ từ tỉnh lại sau giấc ngủ say.

Nàng ngồi dậy, nhìn thấy Không Minh Hải Vực đang sôi trào, trong lòng thở dài:

“Thế giới này càng ngày càng rối loạn, Chân Thần không còn, chúng ta chỉ có thể trốn ở chỗ này không đi ra.”

“Nhưng đến tình trạng này mà vẫn không thể tránh khỏi tai họa.”

“Không có cách nào khác, ta chỉ là một Hải Yêu nho nhỏ, không thể xen vào quá nhiều chuyện.”

Nghĩ như vậy, Hải Yêu Nữ Vương lại một lần nữa nằm xuống, sau đó nhắm mắt lại ngủ.

Nàng sẽ không tỉnh giấc nữa.

Thế giới bên ngoài dù có âm ỹ mấy, cũng không thể đánh thức được người đang giả bộ ngủ như nàng.

Nếu có người đối với nàng động võ thì khác.

...

“Ha, Lục thật sự không có làm ta thất vọng.” Kiếm Nhất nhìn về phía Không Minh Hải Vực, cười đắc ý.

Hắn tự nhiên thấy được Không Minh Hải Vực có điều bất thường, cũng cảm nhận được sự tức giận của đối phương.

“Đừng cố giãy giụa, người bây giờ có thể làm gì được ta? Ta đã chết rồi, đối với một người chết thì người có thể làm gì được?”

“Nhưng như vậy rất tốt, muốn giết chết ta lại không thể giết được.”

“Người chỉ có thể nhìn ta tiêu tán, mà không thể làm gì được ta.”

Lúc này Không Minh Hải Vực sóng to ngập trời, từ bên trong bộc phát ra vô tận phần nộ .

Sau đó một nguồn sức mạnh đang thử đột phá Không Minh Hải Vực, hắn muốn xé Kiếm Nhất.

Có một lực lượng không thể xác định đang tập hợp, một tia khí tức không thể xác định đang thử đột phá.

Toàn bộ hải vực đang ngưng tụ lực lượng cho cho một lần dâng trào lên.

Cuối cùng ở trên không trung ngưng tụ thành một chỉ lực, rồi đột phá Không Minh Hải Vực, xông về phía chân trời. Lực lượng mạnh mẽ này tu sĩ bình thường không thể nào đối mặt

Một đòn đánh này giống như vắt kiệt toàn bộ sức lực của đối phương.

Ầm! ! !

Đòn đánh đáng sợ này lao thẳng về phía Kiếm Nhất.

“Đi chết đi.”

m thanh vô hình từ trong Không Minh Hải Vực truyền ra.

Kiếm Nhất nhìn thấy đối phương công kích, gương mặt vẫn bình tĩnh.

Đại trưởng lão nhìn công kích phát ra từ phía Không Minh Hải Vực, sau đó chậm rãi cầm kiếm giờ lên.

Tiếp đó chém xuống một kiếm.

Kiếm quang bộc phát xuyên thấu không gian, trực tiếp chém vào lực lượng ở phía trên Không Minh hải vực.

Không có tiếng nổ mạnh, không có bất kỳ chấn động nào.

—

Dịch: MB

Chương 571: Người Vĩnh Viễn Không Thể Đánh Thức Người Đang Giả Bộ Ngủ, Trừ Khi Động Võ 1

Nhưng mà, lúc này lực lượng sinh ra trong Không Minh Hải Vực đã từ một phân thành, sau đó biến mất ở phía chân trời.

Một chiêu đã bị phá tan, trong Không Minh Hải Vực truyền ra cảm xúc không cam tâm.

Cuối cùng cạn kiệt sức lực rồi yếu ớt ngã xuống.

Không thể chú ý đến bên ngoài được nữa.

“Người xem, đã nói người đừng giãy giụa rồi” Đây là câu nói sau cùng mà người tồn tại trong Không Minh Hải Vực nghe thấy được.

Cảm giác không cam lòng khó mà lắng xuống được.

Chờ cho Không Minh Hải Vực bình tĩnh trở lại, Kiếm Nhất mới nhìn hướng Lục Vô Vi.

“Một chiêu kiếm thật là mạnh.”

Đại trưởng lão nhìn Kiếm Nhất không nói gì.

Kiếm Nhất cũng không nói nhiều? Nếu như Lục Vô Vi không có ra tay? Hắn cũng không thể bị đối phương tiến bước.

Làm sao có thể làm cho đối phương hài lòng đâu?

“Muốn nhìn cũng đều nhìn, cần phải đi.”

Giọng nói của Kiếm Nhất rơi xuống? Sau đó hóa thành một tia sáng phân tán ở giữa không trung.

Bóng dáng của hắn cứ như vậy tan biến ở trong trời đất.

Hắn là tự mình đi? Không có chờ đến thời điểm cuối cùng.

Như vậy có vẻ phóng khoáng hơn.

Đúng không?

Đại trưởng lão trầm mặc nhìn, một lát sau có trận gió ở trên không bay lượn.

Trên bầu trời? Đã không còn bóng dáng ai cả.

...

Lục Thủy ngồi bên bàn cờ, phía đối diện từ lâu đã không còn bóng dáng của Kiếm Nhất.

Sương trắng đã muốn lắng lại? Thậm chí bắt đầu lui về nơi đây? Nhưng không có có ảnh hưởng đến đường nhỏ và đại thụ.

Lục Thủy biết, một tia Thần thức của Kiếm Nhất đã muốn triệt để tiêu tán.

Lúc này trên bàn cờ, xuất hiện thêm vài món đồ.

Một thanh kiếm? Một tờ hôn ước.

Kiếm này là thanh kiếm mà thời trẻ Kiếm Nhất mang theo? Đạt tới cảnh giới của hắn thì trong tay có kiếm hay không cũng không có gì khác nhau.

Nhưng thanh kiếm này được Kiếm Nhất mang bên mình, đương nhiên không kém cõi.

Hôn ước là Tịnh Thổ đưa cho, cầm hôn ước đến Tịnh Thổ, chỉ cần đương đại công chúa chưa có lập gia đình? Sẽ thực hiện hôn ước.

Đây là ràng buộc.

Lục Thủy chỉ nhìn qua mấy thứ này, không có dự định mang đi.

Một lát sau hắn đứng dậy rời đi.

“Để lại cho người hữu duyên!”

Kiếm của Kiếm Nhất nằm ở trong tay của hắn, sẽ bị bỏ vào một góc mà thôi.

Không bằng để lại cho người hữu duyên? Tương lai còn có thể tại Tu Chân giới tỏa ra hào quang của nó.

Còn về hôn ước.

Có vài người vẫn chưa tìm được đạo lữ, đã tặng kiếm? Thôi thì tặng luôn một đạo lữ? Coi như là Kiếm Nhất để lại phúc lợi a!

Người hữu duyên thì có được.

Lục Thủy đi ở trên đường nhỏ? Cũng không quay đầu lại vẫy vẫy tay:

“Đi rồi.”

Đã không thể thắng cờ còn thua liên tiếp ba ván thật là một chuyện đáng ghét.

Đi vào sương trắng, Lục Thủy bắt đầu hướng ra bên ngoài mà đi, Cơ duyên trong Đại Đạo Mê Cung cũng gần kết thúc.

Đi ra khác với lúc đi vào, muốn đi vào thì phải chậm rãi mà đi nhưng đi ra ngoài thì lại khác.

Lục Thủy không dùng cách bình thường để đi.

Cho nên rất nhanh đã về tới bên vách đá

“Xem ra sương trắng đã muốn thu về như lúc đầu.”

Lục Thủy nhìn xem từng lớp sương trắng mỏng manh, đang nhanh chóng bay về chỗ đại thụ, thì hẳn biết đã đến lúc đi ra.

Lúc này Chân Võ Chân Linh đang đứng ở bên ngoài Mê Cung Tiểu Đạo.

“Hiện ra.”

“Một con đường hoàn chỉnh.”

Phía trên ngọn núi lớn, Kinh Hải đứng ở đỉnh núi nhìn phong cảnh phía ngoài xa.

Đó là một đại dương bao la, mênh mông vô bờ, làm cho người ta có cảm giác bản thân thật bé nhỏ.

“Thật sự là một hành trình kì diệu.”

Hắn ngấm nhìn Đại Hải, trong lòng yên ổn.

Hắn ở trong này chiếm được đầy đủ cơ duyên, cũng hiểu được cơ duyên do đâu mà có.

Lúc này Đạo Tông Vũ Niết vẫn đang đứng ở trên Đại Hải, nhưng mà dưới chân nàng đã có một con đường, đây là con đường có thể băng qua đại dương.

“Con đường mới cũng không dễ đi, nhưng mà người khác không thể nào so sánh được.”

...

Lúc này Sơ Vũ đang trôi nổi trên biển, nhưng cuối cùng vẫn còn sống.

Kiểm Lạc đang ở bên cạnh Sơ Vũ, nàng không có nhìn thấy Sơ Vũ, thế nhưng lòng có cảm giác, ngay tại chỗ vung ra một đao cực mạnh.

Nơi này thích hợp luyện đao.

Kiểm Khởi không giống như mọi người, hắn đứng ở trên đỉnh núi cao.

Ở trong này hắn không có cảm ngộ được cái gì.

Hắn chỉ không ngừng luyện kiếm mà thôi.

Hiện tại hắn đã muốn hoàn toàn khác xa so với lúc mới vừa đi vào.

Hắn bắt đầu không chế được Kiếm khí, kiếm ý.

Kiểm Nhất tiên bối không dạy cho hắn cái gì lại giống như đã dạy cho hắn tất cả.

...

Tất cả mọi người đều có thu hoạch, Đông Phương Trà Trà cũng không ngoại lệ, nàng câu cá tốc độ càng lúc càng nhanh.

Tuy rằng câu lên đều là trái cây.

Thế nhưng đã chất thành đống.

Đậu Nha càng ăn càng chậm, hiện tại đang cắn trái cây nhìn chằm chằm Đông Phương Trà Trà chảy nước bọt, ăn không nổi nữa.

Đông Phương Trà Trà cũng ăn không nổi, nhưng vẫn không thấy no.

“Lấy về cho Hương Dụ bọn họ ăn, biểu tẩu chắc cũng sẽ thích.

Lại cho Đông Phương đệ đệ, tiểu di và dưỡng, cha và mẹ.”

Đông Phương Trà Trà nghĩ nàng nhất định sẽ được khen ngợi.

Nhất là cha và mẹ.

Sau đó Đông Phương Trà Trà lấy cái khăn che mắt mang vào, nàng cảm thấy sắp phải rời khỏi đây, nên chuẩn bị một chút.

Ở bên ngoài là không thể tháo khăn che mắt ra.

Tất cả mọi người đều dặn dò nàng như vậy.

“Mang khăn che mắt, sửa sang lại quần áo, mang theo Đậu Nha, trái cây cũng thu xong, cần câu ở trong tay.

“Ừm, không có bỏ sót gì cả.”

Đông Phương Trà Trà kiểm tra lại, sau khi xác định không có vấn đề, mới an tâm đợi kết thúc.

...

Lúc này trên bầu trời của Đại Đạo Mê Cung bắt đầu xuất hiện tia sáng, những tia sáng này phân tán ở khắp nơi trong Đại Đạo Mê Cung.

Tất cả mọi người vào giờ khắc này hiểu được, chỉ cần chạm vào tia sáng, thì có thể lập tức rời đi.

Đã đến lúc rời đi, đương nhiên không phải tất cả bọn họ phải ngay lập tức đi ra.

Mà là sau khi hoàn thành cảm ngộ, thì có thể trực tiếp rời đi.

Thời hạn cuối cùng là nửa ngày sau.

Khi đó không muốn đi cũng sẽ bị cưỡng chế đưa đi.

Trước kia rất nhiều người sẽ đợi cho đến thời khắc cuối cùng, hiện tại thì khác, bọn họ đều đã đạt đến cực hạn.

Nên đi ra.

Cần phải trở về bề quan để hấp thụ cơ duyên ở nơi đây.

Chân Võ Chân Linh không chần chừ mà trực tiếp rời đi, bọn họ cần phải ra ngoài sớm hơn Thiếu gia một chút, không thì Thiếu gia sẽ không có người chăm sóc.

Hương Dụ cũng là như vậy, lỡ như Trà Trà tiêu thụ đi ra ngoài trước, không biết có gặp nguy hiểm gì hay không.

Không nhìn thấy Trà Trà tiêu thụ, nàng không yên tâm.

Sau đó số lượng lớn người bắt đầu rời khỏi Đại Đạo Mê Cung.

Sơ Vũ, Kiếm Lạc, Kiếm Khởi, Kinh Hải, Vũ Niết, Đông Phương Trà Trà, Đông Phương Hiểu Hiểu, đều chọn trực tiếp rời đi.

Đã không còn cần thiết ở lại đây.

—

Dịch: MB

Chương 572: Người Vĩnh Viễn Không Thể Đánh Thức Người Đang Giả Bộ Ngủ, Trừ Khi Động Võ 2

Lục Thủy nhìn nhìn tia sáng, cũng chợn rời đi.

Những chuyện ở nơi đây, khi Kiếm Nhất tiêu tán cũng đã kết thúc rồi.

Còn về cơ duyên, hắn không cần những cơ duyên này.

Cũng không phải hắn không thu hoạch được gì, trong hai ngày nay cảnh giới của hắn đã được tăng lên.

Tu vi 4.6, đã sắp đạt được ngũ giai.

Lên ngũ giai, hắn sẽ có thể biết được cần bao lâu để tăng lên lục giai.

Chuyện này cực kỳ quan trọng đối với kế hoạch sau này.

Có thể hoàn thành đại kế hay không, phụ thuộc vào tốc độ tăng cấp sau khi đã lên ngũ giai.

Ngoài những thứ này ra, chủ yếu nhất là đã biết được một số sự việc thời Viễn Cổ, ví dụ như nguyên nhân Bất Tử tộc diệt vong.

Chân Thần ngã xuống là chuyện tất yếu sẽ xảy ra, nhưng đó cũng sự chọn lọc của thời đại.

Ngày Chân Thần ngã xuống, đã xảy ra rất nhiều chuyện, đồng thời cũng phân chia thời đại thành hai giai đoạn.

Mà Lục chính là người nổi bật nhất trong lúc đó.

Lục đủ khả năng đại biểu cho một thời đại rồi.

Tiếc là không có tin tức gì về Đá Tiên Tri.

Vật này và Kiếm Nhất không phải cùng một thời với nhau.

“Bởi vậy có thể thấy được, thời kỳ Viễn Cổ chia làm hai giai đoạn, lấy sự kiện Chân Thần ngã xuống làm cột mốc phân

chia.”

“Lấy sự biến mất của ba thế lực lớn nhất vẽ nên dấu chấm tròn, từ đó thời kỳ Viễn Cổ triệt để kết thúc.”

“Mê Vụ Chi Đô có thể sẽ có đáp án, nhưng trong thời gian ngắn không thể đi, tạm thời cũng không thể tìm được thần huyết.”

Lục Thủy trầm mặc một lát, rất nhiều chuyện bây giờ hẳn không thể xử lý được.

Cần một ít thời gian.

“Thuận theo tự nhiên vậy! A, hoặc chờ sau khi kết hôn rồi đi tìm đáp án.”

Chuyện này thật sự làm cho người ta cảm thấy tò mò.

Lục, còn có Chân Thần Cửu.

Lục Thủy luôn cảm thấy mấy việc này và gia tộc của hẳn có liên quan với nhau.

Không phải vì bọn họ cùng mang họ “Lục”, mà vì Chân Thần Duy Nhất đang ở nhà của bọn họ.

Giữa Chân Thần Duy nhất và Chân Thần Độc Nhất chắc hẳn có mối quan hệ nào đó.

Mối quan hệ giữa bọn họ có thể là khi thời đại Viễn Cổ kết thúc, một vài trưởng lão trong gia tộc đã nhặt được một thứ gì đó.

Bởi vậy tạo nên cục diện như bây giờ.

Dù sao cũng không tìm được đáp án nên Lục Thủy không tiếp tục suy nghĩ nữa.

Hầu hết chuyện về Lục và Chân Thần, Kiếm Nhất đều không thể nói được, nên hẳn chỉ có thể tự nghĩ cách mà thôi.

Ánh sáng lóe lên, bóng dáng của Lục Thủy biến mất ngay tại chỗ.

...

Ồ bên ngoài sương trắng đã tan biến từ lâu, bọn họ biết Kiếm Nhất tiên bối đã muốn tiêu tán rồi.

Thật ra bọn họ cũng từng suy nghĩ, nếu như Kiếm Nhất tiên bối vẫn còn sống, thì tông môn của bọn họ sẽ lớn mạnh đến mức độ nào.

nhưng mà bọn họ nhanh chóng phát hiện đây không phải là một giả thuyết tốt.

Bởi vì Đạo tông cũng của Kiếm Nhất tiên bối, đến lúc đó hai bên sáp nhập sẽ rất lộn xộn.

Bọn họ rất tò mò, Đạo tông ở thời kỳ Viễn Cổ hùng mạnh tới mức nào?

Nhưng mà không có ai có thể nói cho bọn hắn biết đáp án.

Và chuyện mà bọn hắn cần để ý lúc này là Đại Đạo Mê Cung.

Có rất nhiều người sẽ đi ra.

Bọn họ không quan tâm những người khác có thu hoạch hay không.

Bọn họ chỉ để ý những đệ tử của Kiếm Nhất Phong về sau mới đi vào, có thu hoạch hay không.

Thu hoạch lớn hay nhỏ.

Có ai thất bại hay không.

Quyết định lần này của bọn hắn giống như là một lần đánh cược.

Nếu thua sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của cả một thế hệ mới.

Cho nên bọn họ có chút lo lắng

Rất nhanh từng tia sáng bắt đầu xuất hiện, đa số người đều lựa chọn đi ra.

Bọn họ vừa ra tới là các loại khí tức bắt đầu tàn sát bừa bãi, không cần đặc biệt xem xét cũng biết, những người này đi vào đều thu được không ít Cơ duyên. Cảnh giới không nhất định

được tăng lên thế nhưng so với việc tăng lên còn tốt hơn rất nhiều.

Vài cường giả của Kiếm Nhất Phong lập tức dò xét các đệ tử của Kiếm Nhất Phong.

Bọn họ nhanh chóng thấy được, mỗi người đệ tử đều có không ít thu hoạch.

Trên người của mỗi người đều lưu lại một ít khí tức, những khí tức này phần nào chứng tỏ kỳ ngộ mà bọn họ đạt được.

Bọn họ cũng nhìn thấy Chính Lôi Thiên, lúc này hắn đã muốn nhập đạo.

Còn có một ít đệ tử mặc dù cảnh giới không có tăng lên, thế nhưng trụ cột vững chắc rất nhiều.

Con đường tương lai có thể đi được xa hơn.

Sau khi các cường giả kia nhìn qua một lượt, bọn hắn đã có thể thở phào nhẹ nhõm.

Không có đặt cược sai, Kiếm Nhất Phong của bọn họ đã đạt được thắng lợi lớn.

Mặc dù mở ra Đại Đạo Mê Cung là vì muốn cảm ơn Lưu Hỏa, nhưng cuối cùng nhờ công của Lưu hỏa mà lần này lại gặp được vô số cơ duyên.

Trong nhất thời bọn họ không biết làm thế nào để cảm ơn Lưu Hỏa nữa.

Đây thật sự là một người mang theo sắc thái Truyền Kỳ.

Bọn họ rất muốn gặp mặt người này một lần nhưng mà bọn họ hoàn toàn không biết đối phương là ai.

“Kiếm Khởi sắp đi ra.” Lúc này có cường giả truyền âm.

Mỗi người đều nhanh chóng quay đầu nhìn về phía Kiếm Khởi xuất hiện.

“Vì sao trên người hắn không có dấu hiệu của cơ duyên?” Có người cảm thấy bất ngờ.

“Không thể nào! Với thực lực của Kiếm Khởi, làm sao không có thu hoạch được.”

“Đừng mãi nhìn vào Cơ duyên, hãy xem khí tức của Kiếm Khởi.”

“Khí tức dường như yếu hơn, kiếm ý của hắn đã được giấu đi.”

“Kiếm Khởi không giống với mọi người, Kiếm Nhất tiên bồi không cho hắn Cơ duyên, nhưng đã dạy cho hắn thứ khác. Đó là con đường để trở thành một cường giả.”

“Đúng rồi, thật sự không giống nhau.”

“Chúng ta hãy an tĩnh chờ đợi, xem trong tương lai hắn có thể đi được bao xa.”

Lúc này có người lại nói:

“Các người hãy xem Đạo Tông Vũ Niết, nàng cũng đạt được cơ duyên, thật sự là quá may mắn. Cứ tiếp tục như vậy, chỉ một hai năm sẽ tăng lên tam giai, nàng và Kiếm Lạc bằng tuổi với nhau đúng không!?”

“Chừng 20 thì có thể tăng lên tam giai, đương thời có ai có thể so sánh được sao?”

“Các người hãy nhìn Kiếm Lạc kia, so với nàng cũng không kém cạnh gì, lại thêm một hai năm, cũng có thể tăng lên tam giai.”

“Thật sự là như vậy.” Bọn họ có chút ngạc nhiên.

Đương thời lại có nhiều thiên kiêu tập hợp như vậy, những người này có thể tạo nên thời đại mới hay không?

Mỗi một người đều có chút xúc động.

Nhưng mà những người này cần phải trưởng thành hơn

Cần có một khoảng thời gian rất dài nữa.

Phía sau muốn tiến giai sẽ không có nhanh như thế.

Hơn nữa Nhập Đạo là một cái Khảm, rất nhiều thiên kiêu đều bị vướng ở cửa ải này, cuối cùng cả đời đều không thể bước vào.

Điều này không đơn giản là dồn nhiều tài nguyên thì được.

Cần phải có cảm ngộ, phải thấu hiểu được Thiên Địa Đại Đạo.

...

Chân Võ và Chân Linh vừa ra ngoài thì đã tìm được đôi phương.

“Có nhìn thấy Thiếu gia hay không?” Chân Võ hỏi.

Chân Linh lắc đầu:

“Không có.”

Vị trí đi ra không giống nhau, bọn họ cũng không biết Lục Thủy sẽ xuất hiện ở đâu.

—

Dịch: MB

Chương 573: Người Vĩnh Viễn Không Thể Đánh Thức Người Đang Giả Bộ Ngủ, Trừ Khi Động Võ 3

Lúc này, Lục Thủy xuất hiện ở trong đám người.

Hắn không có cố ý không chế vị trí, càng bình thường càng tốt.

Nhưng vị trí hắn đi ra có hơi chen chúc, mà mỗi người còn phát ra lực lượng để bài xích, Lục Thủy cảm giác mình bị xa lánh, thật không biết làm sao.

Khi hắn muốn tránh thoát hết thầy bài xích, nhanh chóng rời đi, đột nhiên quanh người hắn cũng xuất hiện lực lượng bài xích, đem những người khác đẩy ra một khoảng xa.

“Lục thiếu gia?” Giọng nói vang lên bên người Lục Thủy.

Có người giúp ta? Lục Thủy có chút bất ngờ.

Quay đầu nhìn sang, phát hiện đây là một người đã từng gặp mặt, nhưng không nhớ tên.

“Tại hạ Đạo tông Kinh Hải, ở trong Kiếm Đạo vô thượng đã có duyên gặp mặt một lần.” Kinh Hải nhìn Lục Thủy nói rằng.

Hắn có hơi bất ngờ, bản thân vậy mà xuất hiện ở bên cạnh Lục Đại thiếu gia.

Nhưng không có nhìn thấy dấu vết gì từ trên người đối phương, thiên phú thật sự kém như vậy sao?

Không có dấu vết, tính ra cũng không có mấy người a!?

“Thì ra là cái người trong Âm Cảnh” Lục Thủy đã nhớ ra.

“Lục thiếu gia có thu hoạch gì không?” Kinh Hải hỏi.

Lục Thủy gật đầu, bình tĩnh nói:

“Có một chút.”

Kinh Hải mặt mỉm cười, nói:

“Ta tiễn Lục thiếu gia đi ra ngoài.”

“Cảm ơn nhiều.” Lục Thủy nhìn Kinh Hải, mở miệng nói.

Hình như đối phương rất lo lắng hẳn ở trong này sẽ xảy ra chuyện.

Kinh Hải thật sự rất lo lắng, nếu như có người bất cẩn sẽ làm cho Lục gia Đại trưởng lão đến đây, hẳn không thể tưởng tượng nổi lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì.

Tình hình lúc này, rất dễ dàng xảy ra tranh chấp.

Mặc dù ở Kiếm Nhất Phong, không ai dám cả gan làm loạn, nhưng sẽ lén lút giở trò.

Nếu ai đó lén lút giở trò với Lục Thủy, rất có thể làm cho vị cường giả kia xuất hiện.

Việc này làm cho người ta nghĩ tới mà sợ.

Cho nên hẳn bắt buộc phải tiến lên chào hỏi, tiễn đối phương trở lại bên cạnh tùy tùng.

Bọn họ rất nhanh rời khỏi đoàn người.

Mà Chân Võ và Chân Linh cuối cùng cũng tìm tới.

“Thiếu gia.” Chân Võ Chân Linh đi tới bên người Lục Thủy, mở miệng nói.

Sau đó bọn họ lại liếc mắt nhìn về phía Kinh Hải đang đứng kế bên.

Kinh Hải nhìn đến hai người kia thì đã biết, những chuyện sau đó không cần hẳn quan tâm.

“Ta còn có việc, không quấy rầy Lục thiếu gia nữa.”

Nói xong Kinh Hải cũng xoay người rời đi.

Lục Thủy nhìn Kinh Hải rời đi, đợi đến hẳn đã đi thật xa, mới quay đầu nhìn về phía Chân Võ Chân Linh:

“Đi thôi.”

Sau đó bọn họ lập tức đi ra phía bên ngoài.

Trên đường Lục Thủy nhìn thấy Đông Phương Trà Trà, nàng đang không ngừng tìm kiếm cái gì đó.

Hương Dụ đang ở một bên, nàng có chút bất lực.

“Người đang tìm cái gì?” Lục Thủy đi đến trước mặt Đông Phương Trà Trà, hỏi.

“Tìm trái cây, ta nhớ rõ ta mang ra ngoài rất nhiều, mới định lấy cho Hương Dụ ăn, thì phát hiện trái cây đâu mất rồi.” Đông Phương Trà Trà cúi đầu tìm kiếm.

Lục Thủy liếc mắt nhìn Đông Phương Trà Trà một cái, sau đó lại liếc mắt nhìn Đậu Nha đang đeo trên tóc của nàng một cái, nói:

“Các người đã ăn bao nhiêu?”

Lúc này Đông Phương Trà Trà mới ngẩng đầu nhìn về phía Lục Thủy, suy nghĩ nói:

“Ăn hai a!,sau đó không ăn nổi nữa nên mang về.”

Lục Thủy trong lòng thở dài, không muốn sống.

“Tháo khăn che mắt ra.” nói xong Lục Thủy trực tiếp ở xung quanh phát ra Thiên Địa Chi Lực.

Phòng ngừa người khác nhìn thấy được ánh mắt của Đông Phương Trà Trà.

Đông Phương Trà Trà “ồ” lên một tiếng, sau đó tháo khăn che mắt xuống.

Hương dụ cũng không có nói gì, chỉ âm thầm bày ra trận pháp.

Lục Thủy không có để ý động tác của Hương Dụ, hần liếc mắt nhìn ánh mắt của Đông Phương Trà Trà đã chuyển sang màu vàng, cảm thấy bó tay:

“Người sẽ ngắt xiu.”

“A? ” Đông Phương Trà Trà không hiểu vì sao, hỏi:

“Ta ngắt xiu?”

Vừa mới nói xong, nàng cũng cảm giác trong đầu ong ong, sau đó nhắm mắt lại, trực tiếp ngã xuống.

Hương Dụ hoảng sợ, lập tức chạy tới đỡ lấy Đông Phương Trà Trà.

“Trà Trà tiểu thư?” kêu xong, Hương Dụ mới phát hiện Trà Trà tiểu thư chỉ ngất xỉu mà thôi.

Sau đó nhìn về phía Lục Thủy:

“Đông Phương thiếu gia, tiểu thư làm sao vậy?”

Nàng đương nhiên biết Lục Thủy sẽ không làm hại Trà Trà tiểu thư.

“Ngươi hãy nhìn Đậu Nha.” Lục Thủy mở miệng nói.

Hương Dụ lập tức nhìn về phía Đậu Nha đang ở trên tóc của Trà Trà tiểu thư, Hương Dụ vừa nhìn đã bị dọa sợ.

Lúc này Đậu Nha đã co rúm lại, nước bọt biến thành bọt mép, giống như bị trúng độc chết rồi.

Hơn nữa nó đang lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được mà từ từ héo rũ.

“Cái này...”

Nếu như Trà Trà tiểu thư cũng như vậy thì thật nguy hiểm.

“Không có một chút thường thức, Đại Đạo Mê Cung là hiện thân của Đại Đạo, trái cây ở bên trong tự nhiên là tinh túy mà Đại Đạo ngưng tụ thành, ăn một chút là quá tốt rồi, vậy mà ăn hai ngày.

Dù thân thể có làm bằng sắt cũng không chịu nổi.” Lục Thủy mở miệng nói.

Nếu không nhờ ánh mắt chống đỡ cho Đông Phương Trà Trà, hiện tại nàng cũng giống như Đậu Nha rồi.

Ở trong Đại Đạo Mê Cung thì không thành vấn đề, thế nhưng không có Đại Đạo trong Đại Đạo Mê Cung bảo vệ, muốn tỉnh lại cũng không dễ dàng gì.

“Đông Phương thiếu gia, vậy làm sao bây giờ?” Hương Dụ có chút nóng nảy.

Chuyện này vượt quá sự hiểu biết của nàng.

“Giúp Đông Phương Trà Trà mang cái khăn che mắt vào đi, để cho nàng ngủ hai ngày là được rồi.” Lục Thủy nói rằng.

Người bình thường đều hiểu được, ngủ hai ngày không có khả năng khỏe lại, nếu không có người giúp Đông Phương Trà Trà hấp thu ảnh hưởng của Đại Đạo quả.

Nàng phải tự mình tiêu hóa, thì có ngủ 100 năm cũng là bình thường.

Để nhị trưởng lão xử lý, vấn đề sẽ dễ giải quyết hơn.

Nhưng mà hần muốn đi tìm Mộ Tuyết, tất cả không thể trông cậy vào một mình Nhị trưởng lão, Lục Thủy càng không thể tự mình làm.

Chỉ có thể nhờ Mộ Tuyết thôi.

Hương Dụ nghe lời Lục Thủy, trước tiên giúp Trà Trà tiêu thụ mang khăn che mắt vào.

“Đi thôi, đi về trước đã.” Lục Thủy đi ra phía ngoài.

Hương Dụ mang theo Đông Phương Trà Trà, Chân Linh thì mang theo Đậu Nha.

Nàng có cảm giác Đậu Nha sắp chết rồi.

Sau khi đến nơi, Hương Dụ đưa Đông Phương Trà Trà nằm lên giường nghỉ ngơi, rồi ngồi ở bên cạnh, canh giữ.

Lục Thủy vẫn như cũ, ngồi dưới tán cây đại thụ ở cuối đường.

“Thiếu gia, đã có tín hiệu trở lại, xe lửa cũng thông.” Chân Võ ở bên cạnh Lục Thủy, nói.

Hần vừa trở lại thì nhanh chóng đi xác định mấy chuyện này.

Lục Thủy lấy điện thoại di động ra, phát hiện thật sự có thể lên mạng rồi.

“Mua vé tối nay, ngày mai có thể đến Mộ gia không?” Lục Thủy hỏi.

Hắn đã muốn thành công tiến nhập 4.6, không cần rồi rắm chuyện sắp tiến giai thì phải tìm cách gì để câu giờ.

“Chiều mai thì có thể.” Chân Võ nói.

“Vậy hãy cho người đi chuẩn bị một chút, đêm nay xuất phát.” Lục Thủy nói rằng.

Cuối cùng cũng phải trở về gặp Mộ Tuyết rồi, đối với Lục Thủy mà nói chuyện này rất đáng mong đợi.

Chân Linh gật đầu rời đi, cần phải chuẩn bị đương nhiên là phía bên Trà Trà tiểu thư.

“Thiếu gia, lúc đi ra, ta nhận được tin tức của Lạc Phong, hắn nói có tin tức của Ma tu Chiến Vô Ảnh.” Chân Võ nhìn Lục Thủy nói.

Nhanh như vậy sao? Cũng đúng, không hơn kém bao lâu. Lục Thủy trong lòng cũng có chút ngạc nhiên.

“Nói ra nghe thử.” Lục Thủy tiện tay lấy ra sách ra.

—

Dịch: MB

Chương 574: Cách MÀN HÌNH ĐÁNH LỤC Thủy 1

Lục Thủy vừa xem Thiên Địa Trận Văn, vừa nghe tin tức của nhóm người Lạc Phong báo về.

“Lạc Phong ở địa giới Ma tu nghe được một tin tức, Ma tu Chiến Vô Ảnh đã nhờ cậy thần huyền tông chế tạo cho hắn một cái pháp bảo, pháp bảo này khoảng 2 tháng sau sẽ hoàn thành. Sau đó Thần Huyền Tông sẽ vận chuyển pháp bảo đến địa giới Ma tu để giao cho Ma tu Chiến Vô Ảnh”

Chân Võ mở miệng nói.

Lục Thủy nghĩ nghĩ, hắn có chút khó hiểu, tại sao phải nhờ Thần Quyền Tông đưa đi qua?

Đây là muốn người ta đến cướp hay sao?

“Có bao nhiêu người biết được tin tức này?” Lục Thủy vẫn đang xem sách.

“Lạc Phong đã đặc biệt điều tra, tin tức này mặc dù không có công khai, nhưng chỉ cần chịu khó tìm hiểu thì đều có thể tra ra.

Lạc Phong đưa ra một kết luận ban đầu, đây là một cái bẫy.

Một cái bẫy thật lộ liễu, đối phương dường như không sợ người khác sẽ nhìn thấu âm mưu của mình.

Nhưng đây cũng có thể là Chiến Vô Ảnh cố ý tung quả mìn, để âm thầm thực hiện một âm mưu khác” Chân Võ nói.

Lục Thủy không nói gì thêm, nếu dựa theo diễn biến của kiếp trước.

Cuối cùng là hắn ở bên ngoài chặn được siêu cấp pháp bảo, sau đó đối phương đã tìm tới cửa, dạy cách hắn đối nhân xử thế.

“Nếu đây là một cái bẫy, vậy thì nó đang nhằm vào ta đúng không?” Lục Thủy ở trong lòng đưa ra nghi vấn.

Hiện tại hấn có chút nghi ngờ, cuối cùng thì siêu cấp pháp bảo của đối phương là thật hay giả.

“Kiếp trước uổng công chịu đòn.” Lục Thủy trong lòng có chút khó chịu

Nhưng mà tại sao đối phương lại muốn làm như vậy?

“Còn có tin tức gì nữa không?” Lục Thủy hỏi.

“Gần nhất Lạc Phong dựa vào tin tức khác, đưa ra một kết luận nữa.

Hấn nói trong Tiên Đình có một Chiến Thần Vô Ảnh, tu luyện công pháp giống với Ma tu Chiến Vô Ảnh, hai người kia có thể có liên quan với nhau.

Mà Thần Huyền Tông và Phù Tu cũng bị nghi ngờ có liên quan với nhau.

Rất có thể đây là một kế hoạch hoặc bẫy rập của Tiên Đình.” Chân Võ mở miệng nói.

Lục Thủy có chút bất ngờ, Tiên Đình?

Như vậy là đối phương cố ý nhằm vào hấn, chuyện này cũng là bình thường thôi.

“Là muốn thăm dò sao? Cuối cùng mới ra tay độc ác, không có trực tiếp xuống tay giết chết là vì ta không phải là người mà bọn hấn muốn tìm?” Lục Thủy ở trong lòng đưa ra kết luận.

Suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, kiếp trước hấn thực sự không có làm gì cả.

Người nọ là bị Đại trưởng lão giết chết mà!?

Toàn bộ thế lực có liên quan với hấn ở địa giới của Ma tu đều bị vạ lây, cũng xem như là cố ý đi.

“Hai tháng, dựa theo tình huống của kiếp trước, thực lực của hấn cũng không có mạnh lắm. Chuẩn bị một chút, sẽ không thành vấn đề.” Lục Thủy ở trong lòng tính toán.

Cuối cùng thì đối phương có mục đích gì, có quan hệ gì với Tiên Đình hay không.

Lục Thủy không quan tâm.

Hắn chỉ là mục tiêu của người này mà không phải là một thể lực nào hết.

Kiếp trước bị đối phương dạy cho cách đối nhân xử thế, đời này hắn muốn dạy lại cho đối phương cách đối nhân xử thế.

Những chuyện khác chờ hắn dạy dỗ đối phương xong sau đó mới tra hỏi.

“Để cho nhóm người của Lạc Phong tập trung chú ý vào chuyện này? Phải biết rõ thời gian vận chuyển pháp bảo.” Lục Thủy dặn dò.

Đến lúc đó hắn đi chặn đường đánh cướp và chờ đối phương tới.

Làm cho đối phương biết cái gì gọi là “thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân”.

“Thiếu gia? Lạc Phong nói còn có một chuyện liên quan tới thiếu gia” Chân Võ nhìn Lục Thủy nói rằng.

Lục thủy hơi ngạc nhiên.

“Có liên quan đến ta?” Theo tình huống bình thường, dù là Chân Võ hay là Lạc Phong sẽ nói là có chuyện liên quan tới Tiên Đình và Lưu Hỏa, chứ không trực tiếp nói có liên quan tới hắn.

“Đúng vậy, Thiếu gia? Là về đơn ủy thác từ khách hàng của Ân Thiên Bí Giám.” Chân Võ gật đầu, tiếp tục nói.

“Lạc Phong nói, có một cấp trên bỗng nhiên tiếp nhận đơn ủy thác của khách hàng.

Trong vòng 40 ngày nếu không có ai hoàn thành, thì danh sách sẽ bị người cấp trên kia tiếp nhận.

Đến lúc đó cấp trên của Ân Thiên Tông sẽ đích thân đến tìm thiếu gia.

Chuyện này vượt quá khả năng của nhóm Lạc Phong.”

Cấp trên của Ân Thiên Tông? Vậy thì không phải những người tứ giai, ngũ giai như bọn họ có thể ngăn cản được? Đi ra chính là tặng đầu người.

Nên họ chỉ có thể báo cáo lại.

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, tại sao cấp trên của Ân Thiên Tông lại đột nhiên ra tay với hắn?

Rất nhanh Lục Thủy nghĩ tới, trước đó từng có hai người giả mạo Lưu Hỏa.

“Đây là thân phận bị bại lộ, đúng lúc nhìn đến ta, nên đem ta ra trút giận?”

Khả năng này rất là cao.

Dù sao thời gian trùng khớp là được.

“Thời gian hoàn thành đơn là 40 ngày, tất nhiên là muốn chờ cơ hội để ra tay? Nếu đối phương thật sự chú ý, sẽ là trong hai tháng này.

Lúc đó ta mới hơn ngũ giai? Có thể thắng hay không là chuyện rất khó nói.

Nhưng đây không phải là vấn đề lớn.”

Sau đó Lục Thủy không có tiếp tục rồi rấm nữa.

Vẫn còn hai tháng, mà trong hai tháng có thể xảy ra rất nhiều chuyện.

Ví dụ như Mộ Tuyết trực tiếp phát hiện hắn trọng sinh, vậy thì sau đó không cần chú ý chuyện gì nữa rồi.

Chỉ cần quan tâm xem bản thân làm sao khôi phục là được.

Thời gian tĩnh dưỡng của hắn dài hay ngắn, phụ thuộc và mức độ tức giận của Mộ Tuyết.

Sau đó Chân Võ không nói thêm gì nữa, không còn tin tức gì cần hắn báo cáo.

Lục Thủy cũng không nói gì nữa, chỉ cúi đầu đọc sách.

Hắn đang suy nghĩ một chuyện, ngày mai phải đến Mộ gia, vậy hắn có cần nhắn tin cho Mộ Tuyết biết hay không?

Lưu Thủy do dự một chút, lấy điện thoại di động ra, gửi đi một tin nhắn.

...

“Thật không ngờ Thiên Nữ Tông có thể biết được nhiều chuyện như vậy.” Nhiếp Hạo giải quyết xong người trong tay của hắn, mở miệng nói.

“Hình như các nàng cũng có chút hứng thú đối với những chuyện trong thời Viễn Cổ, so với chúng ta thì có chút khác biệt, chính là...” Lạc Phong hạ giọng đối thủ, sau đó nói tiếp:

“Đối với chuyện liên quan tới Chiến Vô Ảnh, hình như các nàng có cùng mục đích với chúng ta.

Xem ra Chiến Vô Ảnh không đơn giản như chúng ta nghĩ, Thiếu tông chủ và Tử Y Thần Nữ đều đang chú ý tới.”

Bọn họ không biết rốt cuộc trên người của hắn có bí mật gì, cũng không thể tùy tiện hỏi tới.

“Không phải Tử Y Thần Nữ và Thiếu tông có cạnh tranh với nhau sao!? Chúng ta và Thiên Nữ Tông hợp tác, có vấn đề gì không?” Nhiếp Hạo có chút lo lắng.

Uy thế của Thiếu tông chủ chưa từng bị giảm sút.

Đặc biệt là, đến bây giờ hắn cũng không biết, rốt cuộc Thiếu tông có chủ hạ cấm chế ở trên người của hắn hay không.

Hỏi Lạc Phong, Lạc Phong cũng không biết rõ.

Mấy chuyện này, cho dù khó xảy ra thì cũng cần đề phòng một chút.

—

Dịch: MB

Chương 575: Cách MÀN HÌNH ĐÁNH LỤC Thủy 2

Làm việc cho Thiếu tông chủ thật sự rất thoải mái, thù lao nhận được luôn vượt qua mong đợi của bọn họ.

Bọn họ chỉ hận không thể ngay lập tức hoàn thành nhiệm vụ.

Lạc Phong đi vào trong một cánh cửa.

Nơi này là thư viện của các thế lực Ma tu ở trong địa giới Ma tu, bởi vì đối phương không chịu cho bọn họ mượn đọc, cho nên bọn họ chỉ có thể tự đi vào.

Chuyện này thật sự không có cách nào khác, giúp Thiếu tông chủ làm việc, phải liên tục tra cứu một vài thứ.

Cho dù có đáng tin cậy hay không, chỉ cần tìm được ghi chép có liên quan đều tốt.

“Không đến nỗi nào, mặc dù không biết rõ là chuyện gì xảy ra, nhưng mà có thể xác định chút ít.

Thiếu tông chủ và Tử Y Thần Nữ không có đối nghịch với nhau.

Biết điểm này là đủ rồi.

Hơn nữa chúng ta cũng tra ra một ít thông tin cơ bản, không có ảnh hưởng tới Thiếu tông chủ.” Lạc Phong nói rằng.

“Người nói cấp trên của tông môn nếu như biết đối tượng mà khách hàng ủy thác chính là Thiếu tông chủ thì sao?” Nhiếp Hạo có chút tò mò hỏi.

Cấp trên của Tông môn muốn đi đánh Thiếu tông chủ của bọn họ, này thật sự là một chuyện mang tính lịch sử đối với tông môn của bọn họ.

Đến lúc đó mà bị đánh ngược trở lại, thì sẽ trở thành một đoạn truyền kỳ rồi.

Trực tiếp đưa Thiếu tông chủ của bọn họ tới Bí Giám, cũng là một đoạn truyền kỳ.

Cấp trên của Tông môn liên tục có những thao tác “ảo”.

Không biết cuối cùng sẽ thế nào.

Lạc Phong lắc lắc đầu:

“Những chuyện ở trình độ này, chúng ta muốn biết, cũng không cách nào biết được.”

Dù là ai bị mất mặt, bọn họ đều không thể trêu vào.

Nhiếp Hạo cũng không để ý, hắn đi đến trước giá sách, bắt đầu tìm một ít sách có niên đại xa xưa rồi đưa lại cho Lạc Phong.

Còn hắn nhanh chân chạy, hắn đọc sách chậm hơn so với Lạc Phong rất nhiều.

“Được rồi, Có phải Thiếu tông chủ cũng cho chúng ta chú ý một chút xem Tu Chân giới có ai bán bảo hiểm hay không?”

Ta nhớ ra địa giới Ma tu có một tông môn chuyên bán phiếu bảo hiểm, có cần đi hỏi thử hay không?” Nhiếp Hạo ôm sách đặt ở trước mặt Lạc Phong rồi hỏi.

Lạc Phong bắt đầu lật xem một ít sách, nói:

“Có thể đi hỏi xem sao, nhưng phải chờ ta tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra ở Bỉ Chi Hải Ngạn.

Theo ta được biết, chỗ này người tầm thường không thể nào biết được, nhưng gần đây không vì sao tin tức bị rò rỉ, rất nhiều người đã nghe được tin tức.

Dường như có người đang cố ý thúc đẩy uy tín của Bỉ Ngạn.”

“Nhưng chỗ này vẫn là nơi mà người bình thường không thể đến a, người như vậy là quá cẩn thận rồi?” Nhiếp Hạo cũng ngồi xuống bắt đầu đọc sách.

“Điều tra luôn luôn tốt, nhìn xem có ghi chép gì liên quan tới Bỉ Ngạn hay không, từ đó đưa ra giả thuyết thích hợp, nếu

có cũng không hẳn chuyện xấu, biết đâu chúng có liên quan với tin tức mà Thiếu tông chủ cần.” Lạc Phong nói.

“Lạc Phong, người nói Bỉ Ngạn và Địa Phủ có quan hệ gì không?

Có phải là nguồn gốc của Luân Hồi hay không?” Nhiếp Hạo vô cùng tò mò về chuyện này.

Lạc Phong lắc đầu, cái này hẳn không có cách nào trả lời, hoàn toàn vượt quá sự hiểu biết của hắn.

“Hay là thử hỏi Thiếu tông chủ xem sao?” Nhiếp Hạo gợi ý.

Lạc Phong động lòng:

“Vậy cũng phải tra được chút tin tức hãy hỏi, mau tìm đọc đi!”

Nhiếp Hạo lập tức làm việc chăm chỉ hơn rất nhiều.

...

Minh thổ.

Tại một vùng đất hoang vu, một người đàn ông tay cầm trường thương, thắt lưng đeo trường kiếm đang đưa lưng về phía một đám Yêu thú.

Những Yêu thú đó vô cùng mạnh mẽ, khí tức mạnh mẽ chèn ép người đàn ông kia.

Mặc dù vậy, thân thể của hắn vẫn không hề bị ép cong.

Hắn đem trường thương giắt ở sau lưng, bình tĩnh nói:

“Là một Minh Thổ Thiên Vũ, trải qua hơn trăm trận chiến chưa từng thất bại, các người biết lí do là gì không?”

Trong lúc nói chuyện, hắn quay đầu liếc nhìn Yêu thú ở sau lưng.

Những Yêu thú kia nhìn chòng chọc người đàn ông trước mặt, khí thế trên người đối phương rất mạnh, không chút sợ hãi nào đối với chúng nó.

Còn dám đưa lưng về phía chúng nó, điều này làm cho chúng nó có chút e dè.

Rống!

Một ít Yêu thú gầm nhẹ.

Muốn rục rịch nhưng lại lo sợ.

“Hôm nay, ta sẽ cho các ngươi biết nguyên nhân vì sao, Minh Thổ Thiên Vũ - Danh Dữ Trọng, dù quay lưng về phía chúng sinh vẫn chưa từng thất bại.” Danh Dữ Trọng lạnh lùng nói:

“Các ngươi hãy mở to mắt ra mà xem cho kỹ.”

Danh Dữ Trọng nói xong, giờ giờ trường thương sau đó ném trường thương lên trên không.

Một lũ Yêu thú nhìn chăm chăm vào cây thương, gương mặt cảnh giác, một số còn cử động thân thể, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Có chút Yêu thú nhát gan, động đậy thân thể, muốn nhanh chân bỏ chạy.

Chúng nó nhìn chăm chăm vào trường thương. Đến khi...

Keng!

Trường thương nặng nề cắm trên mặt đất.

Không có chuyện gì xảy, mà Minh Thổ Thiên Vũ - Danh Dữ Trọng thì đã biến mất, đến bóng lưng cũng không còn.

Lũ Yêu thú: “????”

...

Danh Dữ Trọng điên cuồng chạy trốn, quá nguy hiểm.

Ở Minh Thổ rất ít khi gặp phải yêu thú mạnh mẽ như thế.

Không ngờ hắn mới vừa rời đi Minh Hải không bao lâu, đã cho hắn đụng phải, thiếu chút nữa là mất mạng rồi.

Đúng vậy, hắn vừa mới thoát khỏi khôn cảnh không bao lâu, con người kia thật sự là quá ghê tởm.

Đi rồi cũng không yên ổn, hẳn phải hao tổn tinh thần rất nhiều ,mới có thể thăng thiên chạy trốn.

Danh Dữ Trọng càng chạy về phía trước càng cảm thấy ngạc nhiên.

Hắn phát hiện có những chồi non đang mọc ra dưới chân mình, là chút cỏ dại thông thường.”

Sao lại thế này? Vùng đất này làm sao có thể mọc ra cây cối?”

Ở Minh Thổ có những loại thực vật đặc thù.

Rất nhiều nơi không mọc ra loại cỏ dại có màu xanh bình thường.

Nhất là vùng đất đai hoang vu này, thực vật đặc trưng của Minh Thổ cũng không sống được.

Nơi này là vùng đất bị bỏ hoang

“Nơi đây đã xảy ra chuyện gì, bỗng nhiên có thể mọc ra cây cối? Khó trách những Yêu thú kia lại xuất hiện.”

Minh Thổ Thiên Vũ - Danh Dữ Trọng rất là kinh ngạc.

Nhưng không dám dừng chân.

Mà càng tăng tốc bỏ chạy.

Bỉ Chi Hải Ngạn sắp mở ra.

Khe hở giữa Minh Thổ và Tịnh Thổ sắp mở ra, ở giữa sẽ có một vùng đất mới.

Hắn phải nhanh chân đến xem.

Còn ở trong đó rốt cuộc có cái gì thì hẳn cũng không rõ lắm.

Dù sao hẳn mới vừa thăng chức Minh Thổ Thiên Vũ không bao lâu.

Nghe nói sẽ có Tịnh Thổ Tiên Tử đi đến.

Có thể bắt một cái về nuôi dưỡng làm sủng vật.

“Cũng không biết có cơ hội đi vào hay không.” Danh Dữ Trọng ở trong lòng thở dài.

Có thể đi vào Bỉ Ngạn hay không hoàn toàn dựa vào may mắn, bao nhiêu Minh Thổ Bách Luyện muốn vào cũng không vào được.

Trái lại nhân viên thông thường của Minh Thổ có thể đi vào.

—

Dịch: MB

Chương 576: Cách MÀN HÌNH ĐÁNH LỤC THỦY 3

Mộ Tuyết đang tưới hoa, bỗng nhiên cảm giác điện thoại di động vang lên một cái.

Sau đó lập tức lấy ra.

Điện thoại di động của nàng chỉ liên lạc với vài người mà thôi.

Tỷ lệ Lục Thủy tìm nàng vô cùng cao.

Sau khi lấy ra xem thử, đúng là Lục Thủy.

“Chuyện của Mộ tiểu thư đã làm xong chưa? Chiều mai chúng ta sẽ đến Mộ gia.” đây là tin tức của Lục Thủy gửi.

“Giọng điệu nói chuyện với vợ cũng chẳng có.” Mộ Tuyết lẩm bẩm một câu.

Nếu thêm vào mấy chữ “đáng yêu của ta” sẽ thuận mắt hơn rất nhiều.

Đối với việc hiện tại Lục Thủy không có nói những lời thẳng thắn làm người ta tức, trong lòng của Mộ Tuyết cũng thấy thỏa mãn rồi.

Sau đó gửi tin nhắn trả lời.

“Cũng gần xong hết rồi, ngày mai mấy giờ Lục thiếu gia đến nơi?”

Mộ Tuyết muốn đi ra trạm xe đón Lục Thủy.

Phép lịch sự khi tiếp khách a.

Lục Thủy đặt điện thoại di động ở trong sách, sau đó nhìn chằm chằm điện thoại di động, chờ xem khi nào Mộ Tuyết sẽ trả lời hẳn.

Hiện tại trời còn chưa tối, nên Mộ Tuyết sẽ nhanh chóng trả lời.

Chưa đến vài giây, điện thoại di động của hắn đã vang lên.

Chắc chắn là tin nhắn của Mộ Tuyết.

Nhìn câu hỏi của Mộ Tuyết, Lục Thủy thử hỏi Chân Võ, đại khái thì khi nào đến.

Sau đó trả lời cho Mộ Tuyết.

Rất nhanh Lục Thủy lại nhận được tin nhắn của Mộ Tuyết.

“Khi Lục thiếu gia đến, vừa đúng giờ cơm tối, Lục thiếu gia muốn ăn cái gì?”

Lục Thủy vừa định trả lời, thì nhận được một tin nhắn nữa.

“Có cơm.”

Lục Thủy: “...”

Lần này hắn thật sự không có rối rắm vấn đề cơm.

“Mộ tiểu thư vì sao vẫn rối rắm chuyện cơm nước vậy?”
Lục Thủy trả lời một câu.

Mộ Tuyết nhìn đến câu trả lời của Lục Thủy, nhăn nhăn mặt, tức giận nói:

“Rõ ràng là ngươi vẫn luôn rối rắm chuyện này, ác nhân cáo trạng trước.”

Sau đó Mộ Tuyết đối với màn hình đánh hai quyền:

“Đánh ngươi nè.”

Nghĩ như vậy, Mộ Tuyết đến bên cạnh bàn ngồi xuống, sau đó nàng nhìn thấy trên bàn có trái cây do Đinh Lương chuẩn bị, còn là nho nữa.

Mộ Tuyết hái một trái nho, sau đó chụp ảnh cho Lục Thủy xem.

Nàng cảm thấy có thể học theo cách của Lục Thủy, chọc giận lại hắn.

“Chắc sẽ không tức giận đâu ha!? Ừ, chắc là không đâu.”

Không thể làm nũng, thật sự là khó chịu mà.

Gửi ảnh chụp xong, Mộ Tuyết còn kèm theo một câu:

“Lục thiếu gia muốn ăn sao?”

Vừa mới gửi đi, nàng đã nhận được tin nhắn của Lục Thủy trả lời:

“Chua, không ăn.”

“Sao mà chua?” Mộ Tuyết trong lòng không phục.

Sau đó ăn một trái nho, vừa cắn một cái nàng đã nhúu mày lại, tiếp đó mắt cũng híp lại rồi.

Hồi lâu sau, Mộ Tuyết mới đối với điện thoại di động gõ hai chữ:

“Ngọt.”

--

Sau khi trời tối, đoàn người của Lục Thủy ngồi trên xe lửa rời khỏi Kiếm Nhất Phong.

Sau đó Kiếm Nhất Phong muốn làm gì, Lục Thủy không thèm để ý, làm sao để khôi phục tình cảnh xung quanh, đương nhiên hắn cũng không quan tâm.

Tai nạn lần này thật sự không có liên quan gì tới hắn.

Lưu Hỏa cũng không gánh “nồi”.

Suốt đêm có không ít người rời đi, thậm chí có người còn mua vé đứng để rời đi.

Tu Chân giới sẽ ít xảy ra chuyện kì lạ rồi.

“Rất nhiều người đều muốn trở về bế quan.” Chân Võ nhìn thấy Lục Thủy đang chăm chú nhìn những người khác, nên thuận miệng giải thích một câu.

Lục Thủy gật đầu không nói gì thêm.

Chân Võ Chân Linh đại khái cũng cần bế quan, nhưng bọn hắn có thể chờ đến khi về tới Lục gia rồi mới bế quan, đối với bọn họ mà nói đã thành thói quen rồi!

Đông Phương Trà Trà được Hương Dụ mang đi, bây giờ vẫn đang nằm ngủ mê mang.

Hương Dụ đã kiểm tra nhiều lần nhưng không có gì đáng lo, không thì nàng đã trực tiếp gọi điện thoại về rồi.

Nếu hai ngày này Trà Trà tiểu thư vẫn không có tỉnh lại, nàng cũng sẽ gọi điện thoại cầu cứu tộc trưởng của bọn họ.

Lục Thủy không để ý Đông Phương Trà Trà có đang ngủ hay không.

Mặc kệ vấn đề gì, đến chỗ của Mộ Tuyết rồi, Đông Phương Trà Trà sẽ bình an vô sự.

Người mà Mộ Tuyết bảo vệ, làm sao dễ dàng gặp chuyện không may?

“Nhưng Nhục Thực Hoa này thì thảm rồi.” Lục Thủy nhìn Đậu Nha đang im lặng ở trên bàn, tự nói.

Lúc này Đậu Nha đã được trồng ở trong chậu hoa.

Nó đang co quắp lại, đã muốn héo rũ.

Nước bọt cũng không chảy, không biết có thể chịu đựng tới lúc gặp Mộ Tuyết hay không.

Lục Thủy không thể ra tay.

...

Buổi chiều hôm sau.

Mộ Tuyết đang tự mình chải tóc, kiếp trước nàng và Lục Thủy không có người hầu gái, các kiểu tóc đều là tự mình làm.

Thỉnh thoảng để cho Lục Thủy giúp nàng.

Lục Thủy cảm thấy bản thân là Đại thiếu gia, làm mấy này rất mất mặt.

Sau đó thì chơi đùa tóc của nàng thật là vui vẻ.

Lục Thủy giỏi nhất là giúp nàng thắt bím tóc.

Lấy trâm cài tóc của Lục Thủy tặng cài lên trên tóc, Mộ Tuyết đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài.

Nàng nhẹ nhàng xoay một vòng, bả vai không có lộ, chân cũng không còn lộ, nhưng nàng cảm thấy Lục Thủy sẽ thích nàng như thế này.

Sau đó Mộ Tuyết cất bước đi ra phía ngoài.

Đình Lương chờ ở bên ngoài, nhìn đến Mộ Tuyết đi ra, lập tức đi qua đón:

“Đại tiểu thư, người lại chính mình chửi đầu?”

Mộ Tuyết gật đầu, không nói gì.

“Lần sau có thể gọi Đình Lương giúp tiểu thư sao?” Đình Lương thấp giọng nói.

Mộ Tuyết nhìn nhìn Đình Lương, gật đầu đáp:

“Ừ.”

Đình Lương không nói gì, lần trước Đại tiểu thư cũng hứa với nàng như vậy.

Nhưng chưa lần nào để cho nàng giúp.

Nàng cảm thấy sau khi tiểu thư quen biết với Lục thiếu gia thì bắt đầu thay đổi, trở nên cởi mở hơn là một chuyện.

Chủ yếu là trở nên vạn năng rồi, có thể lên phòng khách, xuống phòng bếp.

Người hầu gái như nàng chỉ có thể làm một vài chuyện lật vật mà thôi.

“Mấy giờ rồi.” Mộ Tuyết hỏi.

“Mới hơn 5 giờ.” Đình Lương lập tức trả lời.

Mộ Tuyết gật đầu, sau đó đi ra phía ngoài.

Phải đi tới trạm xe.

Nhưng trước khi đi, nàng hái một quả nho, tính để cho Lục Thủy ném thử, nàng xác định là ngọt.

Chùm nho này nàng đã ăn rất nhiều quả, đều là ngọt.

—

Lục Thủy cất sách đi, đã đến nơi ở của Mộ gia .

Cần phải xuống xe.

Cả ngày nay hắn đều đang đọc sách.

Thiên Địa Chi Lực vẫn không tăng tới mức độ mà hẳn mong muốn, may mà tu vi đang tăng lên.

Không bao lâu xe lửa ngừng lại.

“Thiếu gia, đến rồi.” Chân Võ mở miệng nhắc nhở.

Lục Thủy gật đầu, sau đó đứng lên xuống xe.

Trước khi xuống xe hẳn nhìn Đông Phương Tra Tra liếc mắt một cái, xác định Hương Dụ cũng theo xuống xe, hẳn không để ý nữa.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, ngày mai Đông Phương Tra Tra sẽ tỉnh lại.

Sau đó Lục Thủy đi ra xe lửa, vừa mới ra hẳn đã nhìn thấy Mộ Tuyết ở cách đó không xa.

Mộ Tuyết đang mặc một bộ tiên váy nhạt màu, tóc chỉ đơn giản cột lên, tràn đầy khí chất của một thiếu nữ.

Gió nhẹ lay động góc váy của Mộ Tuyết, mái tóc đen nhánh cũng không muốn chịu thua mà nhẹ bay theo gió.

“Lục thiếu gia đi đường vất vả rồi.” Mộ Tuyết đi hai bước, tới gần Lục Thủy nhẹ giọng nói.

Giọng nói của nàng mang theo ý cười nhợt nhạt.

Dịch: MB

Chương 577: Cách MÀN HÌNH ĐÁNH LỤC Thủy 4

“Mộ tiêu thư vẫn chói mắt như vậy.” Lục Thủy nói theo bản năng.

Nghe được câu này, Mộ Tuyết trong lòng có chút hài lòng.

“Cái này cho Lục thiếu gia.” Mộ Tuyết đưa quả nho cho Lục Thủy.

Lục Thủy có chút bất đắc dĩ, đây là vì ngày hôm qua hắn nói nho chua?

“Do Mộ Tuyết đặc biệt chọn lựa, chắc chắn là ngọt.” Hắn ở trong lòng suy đoán.

Lục Thủy tự tay tiếp nhận nho, sau đó bỏ vào trong miệng.

“A?” trong nháy mắt Lục Thủy cảm giác vị giác bị kích thích.

Quả này sao lại chua dữ vậy?

“Ngọt sao?” Mộ Tuyết vẻ mặt mong đợi nhìn Lục Thủy.

Thấy Mộ Tuyết nhìn mình như vậy, Lục Thủy giật giật khóe môi, vẻ mặt bình tĩnh nuốt nho vào, đến vỏ cũng không phun ra.

“Ngọt.”

Giờ khắc này nụ cười trên môi Mộ Tuyết càng rõ ràng hơn.

Nhìn Mộ Tuyết tươi cười, Lục Thủy nghĩ mình còn có thể tiếp tục ăn thêm vài quả.

Chỉ có thể ăn vài quả, tuyệt đối không thể ăn nhiều.

Răng nanh đều ê cả rồi.

Nghiệp chướng, sớm biết thì ngày hôm qua không nói là chua rồi.

“Trà Trà? Nàng làm sao vậy?” lúc này Mộ Tuyết thấy Đông Phương Trà Trà. đang được Hương Dụ cõng trên lưng.

Nàng đã biết Trà Trà muốn tới, nhưng không nghĩ đến nàng ấy sẽ bị cõng đi ra.

“Ồ Đại Đạo Mê Cung ăn trái cây thì trở thành bộ dạng này.” Lục Thủy đơn giản giải thích một câu.

Mộ Tuyết gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Hương Dụ nhẹ giọng nói:

“Trước hết để cho Đinh Lương mang Trà Trà đi đến chỗ ở của ta.”

Lúc này Đinh Lương đang đứng một bên, lập tức chạy tới dẫn đường cho Hương Dụ.

Mộ Tuyết muốn đến đó rồi hỏi rõ, Lục Thủy không có quá để bụng đối với chuyện của Trà Trà.

Mặc dù là muội muội của mình nhưng lại không quan tâm chăm sóc.

Những gì biết được đôi khi không đầy đủ.

Đinh Lương mang theo Hương Dụ rời đi, Mộ Tuyết thì mang theo nhóm người của Lục Thủy đi gặp cha nàng. .

Lục Thủy tới Mộ gia làm khách, tự nhiên là phải gặp mặt một số trưởng bối Mộ gia, không thì có vẻ hãnh không được lễ phép cho lắm.

Tại phòng khách tạm thời của Mộ gia, Lục Thủy gặp được Mộ Trạch, lúc này chỉ có một mình Mộ Trạch ở đây.

Tộc trưởng của Mộ gia là Mộ Uyên và người đứng thứ 2 ở Mộ gia là Mộ Khương đều đang bận rộn công việc, không ở nơi này.

Mộ Trạch có mặt, đại khái là đúng dịp Lục Thủy muốn tới a!

“Ngươi hãy làm việc của mình trước đi.” Mộ Trạch đối với Mộ Tuyết mở miệng nói.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy liếc mắt một cái, sau đó gật đầu nói:

“Dạ, phụ thân.”

Tiếp đó Mộ Tuyết liền đi ra ngoài, chờ chút sẽ hỏi Lục Thủy xem cha nàng nói gì đó.

Hiện tại nên đi xem Trà Trà, vấn đề của nàng thật không phải chuyện nhỏ.

Sau khi Mộ Tuyết đi ra ngoài, Mộ Trạch mới nhìn Lục Thủy nói:

“Lục thiếu gia có thể an tâm để vị hôn thê của mình ở Mộ gia sao?”

Vẫn chưa tìm được nguy hiểm tiềm tàng, Mộ Tuyết ở Lục gia mới là an toàn nhất.

Không ở Lục gia nhưng có Lục Thủy bên cạnh, cũng coi như an toàn.

Mà mấy ngày nay, một mình Mộ Tuyết ở đây, không thể biết chắc sẽ gặp chuyện gì hay không.

“Người kia sẽ không tới Mộ gia, ta đã thấy người đó rồi, hắn sẽ không làm tổn thương tới Mộ Tuyết.” Lục Thủy mở miệng nói.

Mộ Trạch nhìn Lục Thủy không nói gì.

Lục Thủy không nói là đã giải quyết được, đủ chứng minh đối phương vô cùng mạnh mẽ.

Trầm mặc xong, Mộ Trạch mới mở miệng nói:

“Lục thiếu gia biết hắn là ai không?”

“Không biết.” Lục Thủy nói thẳng.

Mộ Trạch: “...”

...

Mộ Trạch không nói gì, hắn có thể nói Lục Thủy cái gì?

Đánh thì đánh không lại, hiểu biết cũng không nhiều bằng đối phương.

Bản thân cũng không phải là một người cha tốt, đương nhiên sẽ không lấy thân phận cha vợ để dọa nạt Lục Thủy.

Mà cũng chưa chắc hữu dụng.

Lục Thủy biết người kia đáng đáp ra sao, nhưng mà hiện tại vẫn chưa tra được nhiều thông tin.

Hắn cũng không nóng nảy, dù sao chính diện chống lại người kia sẽ không có phần thắng.

Cho dù hắn có chuẩn bị đầy đủ, tạm thời cũng không có phần thắng.

Cấp bậc của hắn quá thấp.

Đây là điểm yếu.

“Lục thiếu gia trong lòng có chừng mực là được.” Mộ Trạch bình tĩnh nói.

Hắn không có hỏi nhiều, cũng không ý kiến gì về chuyện này.

Nếu so sánh thì, trên đời này Lục Thủy mới là người quan tâm Mộ Tuyết nhất, tuyệt đối không lấy an toàn của Mộ Tuyết ra đùa.

Mộ Tuyết không có vấn đề, đương nhiên Mộ gia cũng không bị thương tổn gì.

Đối với Lục gia mà nói cũng là một chuyện tốt.

Lục Thủy gật đầu, hắn cảm thấy dù hắn có xảy ra chuyện, thì Mộ Tuyết cũng sẽ không có chuyện gì.

Nhưng chung quy thì Mộ Tuyết là vợ của hắn, trong khả năng có thể, hắn sẽ không để Mộ Tuyết phải ra tay.

Nhắc tới chuyện này, Lục Thủy tò mò nói:

“Tiền bối, ta có chút tò mò, hôn ước của ta và Mộ Tuyết là do ai lập ra?”

“Phụ thân của ngươi không có nói cho ngươi?” Mộ Trạch nói.

“Chưa từng hỏi.” Lục Thủy nói.

Vấn đề này hẳn chưa từng nghĩ tới, làm sao sẽ đi hỏi.

Đặc biệt là kiếp trước.

Cũng vì kiếp này gặp được nhiều chuyện, mới đột nhiên nghĩ tới vấn đề này.

Trước đây chính mình còn yếu như vậy, mặc dù có chút bất mãn chuyện phải lập gia đình sớm, nhưng vẫn ngoan ngoãn cưới Mộ Tuyết.

Khi thấy Mộ Tuyết lần đầu tiên, thì hẳn không có gì bất mãn nữa.

Cảm thấy kết hôn rất tốt.

Bởi vì Mộ Tuyết thật xinh đẹp, tuy tuổi còn nhỏ nhưng lại rất biết điều.

“Một lần ra ngoài, phụ thân người đã tới tìm ta, chúng ta đã quyết định lập ra hôn ước.” Mộ Trạch mở miệng nói.

“Tiền bối và phụ thân là bạn thân?” Lục Thủy hỏi.

Nhưng xem thế nào cũng không giống lắm, ngược lại cha hẳn và cậu hẳn nhìn giống bạn thân hơn.

Mộ Trạch lắc lắc đầu:

“Không phải, đó là lần đầu tiên chúng ta biết tới đối phương, chính xác là lần đầu tiên gặp mặt.”

“Chỉ như vậy mà lập ra hôn ước cho ta và Mộ Tuyết?” Lục Thủy vô cùng kinh ngạc, dù mới quen đã thấy thân thì cũng không tới mức như vậy a?

Lần này Mộ Trạch không có mở miệng trả lời.

Lục Thủy: “...”

Lại không nói, xem ra giữa cha vợ và cha của hẳn thật sự có một ít quan điểm giống nhau.

Dừng lại một lát, Mộ Trạch mới nói:

“Lục thiếu gia có thể thử hỏi phụ thân của người, nếu như hẳn muốn cho người biết, thì sẽ nói cho người biết.”

Lục Thủy: “...”

Chắc chắn hẳn không thể tìm được đáp án rồi, Tiên Đình có thể là lý do làm cho hai người cha cùng chung quan điểm với nhau, nếu hẳn không bại lộ thực lực của chính mình, chắc chắn cha của hẳn sẽ không nói ra.

Cha vợ đã biết thực lực của hẳn rồi, nhưng cũng không chịu nói.

Luôn cảm giác mọi chuyện không có đơn giản như vậy.

Chuyện này không cần sự đồng ý của đối phương, chỉ khi con của chính mình hỏi tới, thì bọn họ mới quyết định nói hay không.

Ví dụ như Mộ Tuyết đi hỏi phụ thân của Lục Thủy, cũng sẽ nhận được đáp án giống như Lục Thủy mà thôi.

Lục Thủy thờ dài ở trong lòng, cảm thấy đợi thêm một thời gian nữa hãy hỏi.

Chỉ không đây nửa năm nữa.

—

Dịch: MB

Chương 578: Đêm Trăng Tròn Ta Tới Tìm Người 1

“Bỗng nhiên cảm thấy trước tiên thành hôn cũng tốt? Chỉ cần đúng lúc từ hôn là được.” Lục Thủy ở trong lòng có chút may mắn.

“Được rồi, ta có chuyện muốn nghe ý kiến của Lục thiếu gia.” thấy Lục Thủy không tiếp tục hỏi chuyện hôn ước? Nên quyết định hỏi về vấn đề của hắn.

“Tiền bối mời nói.” Lục Thủy không có ý định từ chối.

Biết đâu có thể từ chỗ cha vợ biết được nhiều hơn thì sao.

Nếu không thì phải đi hỏi cha mẹ của hắn? Vậy thì chỉ có thể quỳ xuống hỏi.

Mẹ của hắn nhờ hắn đi làm việc, hắn đều phải quỳ trên mặt đất nghe.

Muốn dùng cái tên giả là Đông Phương Hạo Nguyệt? Cha của hắn cũng bắt hắn phải quỳ xuống nhận lỗi.

Nếu như biết những chuyện hắn tự ý làm trong thời gian này.

Nói chung? Không dễ đối phó.

“Đi theo ta? Dẫn người đi nhìn xem.” Mộ Trạch mở miệng nói.

Lục Thủy có chút bất ngờ, nhưng mà vẫn đi theo.

—

Mộ Tuyết rời khỏi phòng khách tạm thời, thì trực tiếp trở về chỗ ở của mình.

Nàng đi xem Trà Trà như thế nào rồi.

Nhưng mới vừa trở về nàng nhìn thấy Đậu Nha ở trên bàn đã muốn khô héo.

Mộ Tuyết: "... "

Mới mấy ngày không gặp? Đậu Nha đều héo rũ thành như vậy.

Nhưng Mộ Tuyết nhanh chóng phát hiện trạng thái của Đậu Nha và Trà Trà giống nhau.

"Tiểu thư? Người đã trở lại." Đinh Lương đi tới Mộ Tuyết bên cạnh nói.

"Trà Trà đâu?" Mộ Tuyết hỏi.

"Ở phòng bên cạnh." Đinh Lương trả lời.

"Mang theo Đậu Nha, chúng ta đi nhìn xem Trà Trà." Mộ Tuyết nhẹ giọng nói.

Đinh Lương ôm lấy Đậu Nha, đi theo sau.

Phòng ốc nơi đây đều là tạm thời xây dựng, tuy rằng đơn sơ một chút nhưng cái gì cần có thì đều có.

Ở lại cũng không có gì bất tiện.

Tình huống của Đông Phương Trà Trà hiện giờ, là đang an ổn nằm ở trên giường? Mọi mặt đều rất tốt.

Hương Dụ đang ngồi bên cạnh Trà Trà.

Kết.

Hương Dụ nghe được tiếng mở cửa.

Quay đầu nhìn sang, thì thấy Mộ Tuyết đang đi vào.

"Mộ tiểu thư." Hương Dụ lập tức đứng dậy đối với Mộ Tuyết cúi người nói.

Mộ Tuyết gật gật đầu? Đi tới bên người Đông Phương Trà Trà, nói:

"Đại Đạo Mê Cung là địa phương nào?"

Thật ra Mộ Tuyết cũng không hiểu nhiều về Đại Đạo Mê Cung.

Hương Dụ lập tức giải thích một chút về Đại Đạo Mê Cung.

Nàng cũng không biết nhiều lắm? Nhưng biết đó là vùng đất có Cơ duyên của Kiếm Nhất Phong.

Mộ Tuyết nghe xong gật gật đầu, tổng kết một câu? Bên trong là nơi thể hiện Đại Đạo.

“Trà Trà ở bên trong đã ăn bao nhiêu trái cây?” Mộ Tuyết ngồi bên cạnh Đông Phương Trà Trà hỏi.

“Ăn? Ăn hai ngày? Lục thiếu gia nói để cho Trà Trà tiêu thụ nghỉ ngơi hai ngày, có thể tỉnh lại.” Hương Dụ mở miệng nói.

Những lời nói của Lục Thủy làm sao có thể tin là thật? Nghỉ ngơi hai ngày? Cho dù nghỉ ngơi 200 năm, có thể tỉnh lại hay không đều là vấn đề. Mộ Tuyết trong lòng cảm thấy bất lực.

Càng bất lực hơn là, làm sao Trà Trà có thể ăn nhiều như vậy chứ?

Nàng không biết khẩu vị lớn tới đâu, cũng phải không chế ẩm thực sao?

Lỡ như phát phì sẽ khó lấy chồng.

Không có nghĩ nhiều, Mộ Tuyết lấy khăn che mắt của Đông Phương Trà Trà ra, sau đó đưa tay sờ trán của Đông Phương Trà Trà.

Lúc này ở trên trán của Đông Phương Trà Trà xuất hiện một phù văn.

Phù Văn nháy mắt hóa thành tia sáng màu tím rồi biến mất, đã dung nhập vào trong thân thể của Đông Phương Trà Trà.

Tia sáng màu tím này sẽ giúp Đông Phương Trà Trà xoa dịu ảnh hưởng của Đại Đạo trong cơ thể, làm cho nàng mau chóng tỉnh lại.

Còn việc hấp thu chỉ có thể trông cậy vào bản thân của Đông Phương Trà Trà mà thôi.

Đại khái cần một khoảng thời gian rất dài.

“Phúc duyên thực dày.” Mộ Tuyết ở trong lòng thầm nói.

Kiếp trước cũng không có phô trương như vậy.

Không có nghĩ nhiều, Mộ Tuyết nhìn về phía Đinh Lương, tiếp theo là Đậu Nha.

“Đinh Lương, tìm cái ghế, đặt Đậu Nha ở cạnh giường của Trà Trà.”

“Rõ.” Đinh Lương trả lời xong, lấy một cái ghế đặt cạnh giường của Đông Phương Trà Trà sau đó đặt Đậu Nha lên trên ghế.

Mộ Tuyết quan sát Đậu Nha, sau đó nhẹ nhàng ở trên người Đậu Nha trên người ấn một cái.

Một tia sáng màu tím vô cùng nhỏ, nhanh chóng dung nhập vào trên thân của Đậu Nha.

Bản thân Đậu Nha không tâm thường, bây giờ càng lợi hại hơn rồi.

“Không biết có thể sinh ra linh trí hay không.”

Làm xong mọi việc Mộ Tuyết mới đứng lên, sau đó nhìn Hương Dụ nói:

“Không cần lo lắng, ngày mai Trà Trà sẽ có thể tỉnh lại, đêm nay để cho nàng ngủ một giấc thật ngon là tốt rồi.”

Hương Dụ không hiểu vì sao.

Mặc dù Mộ tiểu thư là người thường, nhưng mà học thức vô cùng uyên bác, chắc không lừa nàng đâu!

Mà Lục thiếu gia cũng nói là nghỉ ngơi hai ngày sẽ tốt.

Đương nhiên là các nàng không thấy được động tác vừa rồi của Mộ Tuyết.

Sau đó Mộ Tuyết rời khỏi phòng của Trà Trà.

Để Đậu Nha ở chỗ này, là vì muốn công đức chi lực sẽ kích thích bản năng của nó.

Giúp cho nó dễ dàng khôi phục lại.

...

Lục Thủy đi theo Mộ Trạch tới tổ địa của Mộ gia.

“Nơi đây xảy ra vấn đề?” trên đường Lục Thủy mở miệng hỏi.

Nếu nơi đây không có xảy ra vấn đề, cha vợ sẽ không dẫn hẳn tới nơi này để nói chuyện.

“Là Khởi Nguyên Thạch.” Mộ Trạch ở phía trước dẫn đường.

“Khởi Nguyên Thạch?” Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, kiếp trước Khởi Nguyên Thạch không có tác quái.

Vì sao lần này lại trực tiếp tác quái?

“Là vì lần trước cảm ứng được Mộ Tuyết? Chuyện này không nên.” Lục Thủy trong lòng có chút nghi vấn.

“Trước đó Khởi Nguyên Thạch để lại ấn ký ở trên tay của Nhã Nguyệt, ấn ký này thỉnh thoảng còn có thể lóe sáng, nhưng mà gần đây không có nữa.” Mộ Trạch chậm rãi đi ở trong đường hầm, tiếp tục nói:

“Bên phía Nhã Nguyệt không có vấn đề gì nhưng mà Khởi Nguyên Thạch ở tổ địa lại bất ngờ xuất hiện phản ứng.”

“Ngươi xem.” lúc này Mộ Trạch đã mang theo Lục Thủy đi tới trên quảng trường.

Hắn nhường ra vị trí, để cho Lục Thủy có thể thấy rõ Khởi Nguyên Thạch ở phía trước nhất.

“Ngạch.” Lục Thủy cũng sững sờ khi nhìn đến Khởi Nguyên Thạch.

Trước kia Khởi Nguyên Thạch thật sự giống như một tảng đá bình thường, an tĩnh nằm ở nơi đó, hiện tại không giống nhau.

Khởi Nguyên Thạch giống như là một bóng đèn bị hư đang liên tục chớp tắt, giống như có người lên tục ấn tắt - mở công tắc, để cho người ta biết ở đây có vấn đề.

“Khởi Nguyên Thạch tương đối sinh động, đây là đang làm gì?” Lục Thủy tò mò hỏi.

Mộ Trạch lắc đầu:

“Có lẽ là muốn nói chuyện với con người đi! Lục thiếu gia có biện pháp nào làm cho Khởi Nguyên Thạch ngừng lại không?”

Đương nhiên hắn sẽ không để cho Lục Thủy mạo hiểm đi tới nói chuyện, mặc dù rất muốn biết rõ chuyện này là sao, thế nhưng quá nguy hiểm.

Chỉ cần có thể dừng lại, đối với bọn họ mà nói là đủ rồi.

Vẫn nhấp nháy như vậy, mấy người bọn đều không thể ngủ yên, ai mà biết chuyện này là sao.

Giống như đèn trong WC hư rồi, cứ mở công tắc thì liên tục chớp tắt.

Đêm hôm khuya khoắt mở lên còn không bằng tắt đi.

—

Dịch: MB

Chương 579: Đêm Trăng Tròn Ta Tới Tìm Người 2

Lục Thủy đi đến phía trước Khởi Nguyên Thạch quan sát, cũng không nhìn ra manh mối gì.

“Chắc là đối phương đã tiếp xúc với nơi này, tin tức phát ra không được rõ ràng, nếu như có thể chạm vào thì sẽ cảm nhận được một ít manh mối.” Nói xong Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Mộ Trạch.

Đối với Mộ gia mà nói Khởi Nguyên Thạch rất là thần thánh, hấn tùy tiện đụng vào thì không được lễ phép cho lắm.

Cần phải có sự đồng ý của Mộ Trạch .

“Lục thiếu gia tùy ý.” Mộ Trạch mở miệng nói.

Chỉ đụng vào mà thôi, cũng không phải chuyện gì lớn lao.

Bọn họ cũng không phải là người bảo thủ, không biết ứng biến thì làm sao duy trì sự tồn tại của Mộ gia?

Lục Thủy gật đầu, sau đó nhẹ nhàng nhảy tới bên cạnh Khởi Nguyên Thạch, lúc này Khởi Nguyên Thạch vẫn liên tục nhấp nháy.

Ở bên cạnh Khởi Nguyên Thạch cũng không có bất cứ vật gì, cho nên Lục Thủy không cần chú ý cái gì, có thể trực tiếp chạm vào để kiểm tra.

“Lục thiếu gia.” Mộ Trạch khẽ gọi, khi Lục Thủy quay đầu nhìn qua, hấn mới tiếp tục nói:

“Nếu không được, đừng có cố sức.”

Nếu như Lục Thủy ở chỗ của hấn mà gặp chuyện không may, không ai có thể gánh nổi trách nhiệm.

Lục Thủy gật đầu không nói gì.

Lúc này hấn đã đặt tay lên trên Khởi Nguyên Thạch.

Vừa đặt lên, hấn đã nghe được âm thanh.

Là âm thanh ở bên trong Khởi Nguyên Thạch:

“Ta không có ác ý, đừng vội vàng từ chối nói chuyện với ta.

Hình như thế giới sẽ bất ngờ xuất hiện những biến đổi, mỗi tháng vào đêm trăng tròn ta sẽ cùng ngươi thành lập liên kết.

Hy vọng ngươi sẽ không từ chối nữa.

Nếu như từ chối, ta sẽ để lại lời nhắn.”

Lục Thủy cảm nhận một hồi, chỉ phát hiện được những câu như vậy.

Và hắn cũng không có cảm giác được mối liên kết tồn tại.

“Không đơn giản chút nào, dùng Thiên Địa Chi Lục thăm dò một chút, có thể sẽ tra được gì đó.

Hoặc là cần thêm một chút thời gian.” Lục Thủy ở trong lòng đưa ra suy đoán.

Đương nhiên, hắn không thể tùy tiện sử dụng Thiên Địa Chi Lục.

Tu luyện có thể dùng, trực tiếp sử dụng Thiên Địa Chi Lục để thăm dò sẽ có chút nguy hiểm.

Không may bị Mộ Tuyết cảm nhận được, rất đáng sợ.

Nghĩ như vậy, Lục Thủy vội rút tay về.

Khi hắn rút tay lại, Khởi Nguyên Thạch đang nhấp nháy cũng bình thường trở lại.

Thật sự có tin tức nhắc nhở sao?

Lục Thủy có chút bất đắc dĩ.

“Nhưng đối phương nói đừng cự tuyệt nữa, vậy là từng bị cự tuyệt rồi?”

Sau đó hắn nhớ ra cái gì đó.

“Trên tay Nhã Nguyệt có ấn ký, chắc là lần trước đi tới Đường gia, Mộ Tuyết từ chối.”

“Liên hệ phía bên kia chắc cũng do Mộ Tuyết cắt đứt”

” Hiện tại nàng mặc kệ, tức là để dành sau này cho ta xử lý?”

Lục Thủy cảm thấy đúng là như thế.

Vậy bây giờ quan tâm một chút, vấn đề này cũng không lớn.

Chờ khi Mộ Tuyết không ở Mộ gia lại đến xem xét.

Mộ Trạch nhìn thấy Khởi Nguyên Thạch không còn nhấp nháy nữa, có chút kinh ngạc, thật ra bọn họ đã cảm nhận rất nhiều lần, cũng tra xét rất nhiều lần.

Mọi biện pháp đều đã thử hết, nhưng đành bó tay.

Ngược lại, Lục Thủy chỉ trực tiếp sờ thử đã giải quyết được vấn đề.

Thiếu gia của Lục gia đặc biệt như vậy, mà người của Lục gia đến bây giờ vẫn không phát hiện ra.

“Nếu như Lục gia biết được Lục Thủy đặc biệt như vậy, sẽ để cho hắn cưới Mộ Tuyết sao?” Mộ Trạch ở trong lòng ngờ vực.

Tư tưởng bình thường chắc chắn là không, nhưng biết đâu Lục gia không giống như những gia tộc khác.

Có thể đồng ý, dù sao lần trước đã tới từ hôn.

“Thế nhưng Lục Thủy khẳng khẳng muốn cưới, Lục gia cũng không có cách nào.”

Nghĩ đến đây, Mộ Trạch không muốn nghĩ nhiều.

“Lục thiếu gia có thu hoạch?” Mộ Trạch nhìn Lục Thủy hỏi.

Hắn không vội vàng hỏi lý do, từ từ hỏi là được rồi, chuyện hắn cần biết, Lục Thủy đều sẽ nói.

“Có một chút.” Lục Thủy cử động thân thể, nhảy về tới bên cạnh Mộ Trạch.

“Không phức tạp, cũng không đơn giản.” Lục Thủy quay đầu nhìn Khởi Nguyên Thạch:

“Ta nghe được mấy câu nói ở bên trong.”

Mộ Trạch có chút bất ngờ, lại là lời nói.

“Là vì nghe xong nội dung, cho nên Khởi Nguyên Thạch mới không nhấp nháy nữa?” Mộ Trạch hỏi.

Lục Thủy gật đầu:

“Là như vậy.”

Mộ Trạch: “...”

Kiểu cài đặt có chút quen thuộc a?

Xem xong thì không nhấp nháy, không xem sẽ liên tục nhắc nhở người.

“Lục thiếu gia nghe được cái gì?” Mộ Trạch có chút tò mò.

“Yêu cầu được nói chuyện, mỗi tháng vào đêm trăng tròn, hắn sẽ phát ra yêu cầu kết nối, nếu không có ai đồng ý kết nối, hắn sẽ để lại lời nhắn.” Lục Thủy nói rằng.

Lục Thủy không có nói chuyện thế giới có biến đổi, nói ra cha vợ cũng không biết.

Nhưng đôi phương nói thế giới có biến đổi vậy thì hắn phải có mối liên hệ gì đó với thế giới.

Nói cách khác, thế giới sẽ thông báo cho đôi phương biết về những biến đổi?

Cụ thể sẽ có biến hóa gì, Lục Thủy cũng không biết.

Nhưng có thể làm cho đôi phương rút ngắn từ 5 năm biến thành mỗi tháng thành lập một lần liên hệ, điều này nói rõ biến hóa cũng không nhỏ.

“Những lời đó có nghĩa là khi cần thiết thì Khởi Nguyên Thạch sẽ tiếp tục nhấp nháy?” Mộ Trạch hỏi.

Nghe được Mộ Trạch vừa nói như vậy, Lục Thủy cũng mới nhớ tới chuyện này, sau đó gật đầu:

“Sẽ.”

Mộ Trạch nhíu mày:

“Nói cách khác ngày 15 tháng sau, Khởi Nguyên Thạch sẽ tiếp tục nhấp nháy, mà muốn cho Khởi Nguyên Thạch ngừng lại, thì cần phải nhờ Lục thiếu gia đến đây một chuyến?”

“Là 16.” Lục Thủy đính chính lại

Mộ Trạch:”???”

“Vi sao?” Mộ Trạch không hiểu lắm.

“Tiền bối không biết sao?” Lục Thủy nhắc nhở:

“15 trăng sáng, 16 trăng tròn.”

Mộ Trạch: “...”

Trong lúc nhất thời hẳn không biết làm sao phản bác, Lục Thủy mới vừa nói là vào ngày ánh trăng tròn nhất.

Mộ Trạch đột nhiên có chút tò mò, vị tiền bối kia là xem thời gian, hay là xem ánh trăng.

Nếu như là xem ánh trăng, tại từng vị trí khác nhau trên thế giới, sẽ nhìn thấy hình dạng khác nhau a!?

“Đến lúc đó ta tới xem một chút cụ thể là ngày nào” Mộ Trạch nói rằng.

Đối với cái này cái Lục Thủy không nói gì thêm, hẳn kiên trì 16.

“Được rồi, ấn ký trên người của Nhã Nguyệt cũng sẽ tiếp thu được sao?” Mộ Trạch hỏi.

“Chắc là không được.” Lục Thủy nói.

Nếu như Mộ Tuyết từ chối, chắc chắn sẽ thiết lập phòng hộ cho Nhã Nguyệt.

Mà chính vì Mộ Tuyết từ chối, làm cho đối phương thấy được hy vọng, bởi vì hẳn đã xác nhận được, thật sự có người có thể giao lưu với hẳn.

“Không thể?” Mộ Trạch muốn biết nguyên nhân cụ thể.

“Đúng vậy, không thể.” Lục Thủy sẽ không nói lý do.

Nói ra sẽ làm cho Mộ Tuyết bị bại lộ.

Không nói sao? Mộ Trạch sẽ có chút nghi ngờ.

Nhưng hẳn cũng sẽ không tiếp tục hỏi rõ ngọn nguồn, vấn đề này có thể giải quyết là được.

Do dự một chút, Mộ Trạch mở miệng hỏi:

“Tháng sau nếu như Khởi Nguyên Thạch lại phát sáng, có thể nhờ Lục thiếu gia tới một chuyến sao?”

—

Dịch: MB

Chương 580: Đêm Trăng Tròn Ta Tới Tìm Người 3

“Có thể là có thể, nhưng chỉ có thể tiện đường qua đây.”
Lục Thủy nói rằng.

Hắn cũng không dự định đưa Mộ Tuyết tới.

Chủ yếu là Mộ Tuyết mà tới, hắn không có cách nào sử dụng Thiên Địa Chi Lực để tìm tòi kết quả.

Đối phương nếu có thể để lại lời nhắn cho hắn, vậy thì hắn cũng có thể làm như vậy.

Nếu muốn làm tới bước này thì không thể để Mộ Tuyết ở gần đây.

“Ta hiểu rồi, đến lúc đó ta sẽ thông báo cho Lục thiếu gia.”
Mộ Trạch nói rằng.

Lục Thủy gật gật đầu, sau đó bọn họ đi ra phía ngoài.

Chuyện nơi đây đã muốn xử lý xong, không cần phải ở lại làm gì.

“Lục thiếu gia cảm thấy đối phương là loại người nào?”
Mộ Trạch hỏi.

“Khởi nguyên thạch không phải do tổ tiên của Mộ gia để lại sao? Như vậy khả năng rất cao đó là tổ tiên của các người.”
Lục Thủy tùy ý suy đoán.

Trừ bỏ khả năng này, hắn không thể nghĩ được những khả năng khác.

“Tổ tiên để lại, cũng có thể là do tổ tiên nhặt được.” Mộ Trạch lắc đầu nói.

“Nhưng mà Khởi Nguyên Thạch không có lợi ích gì đối với người khác !? Nó chấp nhận huyết mạch của Mộ gia, không thể nói là không có quan hệ trực tiếp với Mộ gia được.”
Lục Thủy nói.

Mộ Trạch không nói gì, đi được một đoạn đường, hần mới thấp giọng nói:

“Lục thiếu gia cảm thấy, huyết mạch của Mộ gia có thể tồn tại cảm chế nào đó hay không, hoặc là một loại ràng buộc nào đó?”

Nghe được cái này, Lục Thủy có chút bất ngờ.

Cha vợ là cảm thấy, thật ra Mộ gia đang bị khống chế?

Cũng đúng, lỡ như chuyện này thật sự xảy ra, có nói cái gì đi nữa bọn họ cũng sẽ không cùng người bên trong thành lập liên hệ.

Tốt nhất là duy trì như hiện tại.

Chờ khi có đủ thực lực rồi nói sau.

Dù sao những người khác trong Mộ gia không biết chuyện này, chỉ có một mình Mộ Trạch biết.

Quyết định của hần có thể ảnh hưởng tới sự sống còn của Mộ gia.

Cần phải nghĩ tới tình huống xấu nhất.

“Không có, không có khả năng đó.” Lục Thủy khẳng định nói.

Nếu có, kiếp trước hần và Mộ Tuyết đã sớm biết.

Không nói cái khác, chỉ nói Mộ Tuyết.

Thực lực của Mộ Tuyết bày ở nơi đó, trên người nàng nếu là có mấy thứ như vậy, đối phương sớm bị Mộ Tuyết tìm ra, thuận tiện xử lý.

Đương nhiên, dựa theo kiếp trước mà nói, Lục Thủy sẽ nhìn ra được, sau đó xử lý tốt chuyện này.

Nhưng từ đầu đến cuối đều không có.

Cho dù sau này tự nhiên biến mất cũng là không thể, bởi vì thực lực của Mộ Tuyết lúc này cũng có thể phát giác ra được.

Nàng không xử lý, nghĩa là không có vấn đề gì.

“Là như vậy sao? Ta đây an tâm rồi.” Mộ Trạch nhẹ nhàng thở ra.

Lục Thủy là người đặc biệt, nếu hắn nói không có, vậy thì rất đáng tin cậy.

Hơn nữa giọng nói vô cùng chắc chắn.

--

Ra khỏi tổ địa, Lục Thủy cũng cáo từ Mộ Trạch.

Theo quan điểm Lục Thủy, chuyện của Khởi Nguyên Thạch rất thú vị.

Đặc biệt là lời nhắn.

“Suy nghĩ kỹ một chút, tháng sau đêm trăng tròn còn bao nhiêu lâu, để xem lúc đó có thể tới không.” Lục Thủy trầm nghĩ.

Sau đó thì hướng tới chỗ ở của Mộ Tuyết mà đi.

Chỗ ở của hắn cũng ở hướng đó.

Chân Võ Chân Linh đi theo phía sau Lục Thủy.

Bọn họ vẫn luôn chờ ở bên ngoài tổ địa.

Khi Lục Thủy đi tới chỗ của Mộ Tuyết thì trời đã tối rồi.

“Lục thiếu gia vẫn chưa ăn cơm?” Mộ Tuyết nhìn thấy Lục Thủy, thì đi thẳng tới bên cạnh Lục Thủy, hỏi.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, cảm giác Mộ Tuyết đã đợi được một lúc.

“Chưa ăn.” Lục Thủy gật gật đầu nhẹ giọng đáp.

“Lục thiếu gia đi theo ta.” Giọng nói của Mộ Tuyết mang theo ý cười nhàn nhạt, giống như rất sợ Lục Thủy nói “ăn rồi”.

Lúc này tâm trạng của Lục Thủy đang rất nhảy nhót.

Lục Thủy đi theo, Chân Võ Chân Linh sẽ không theo sau.

Lúc Thiếu gia và thiếu phu nhân ở cùng một chỗ, thì bọn họ không cần đi theo.

Đi qua đường nhỏ, hai người Lục Thủy đến được nhà bếp, nơi này là nhà bếp tạm thời, rất cũ kỹ và sơ sài.

Lúc này tại phòng bếp không có ai.

“Lục thiếu gia ngồi xuống trước, ta đi bung thức ăn.” nói xong Mộ Tuyết bắt đầu bận rộn.

Lục Thủy ngấm nhìn bóng dáng bận rộn của Mộ Tuyết, thì muốn giúp một tay, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn ngồi yên, đợi Mộ Tuyết mang thức ăn lên.

Trước hết bung lên là cơm tẻ.

“Đây là cơm của Lục thiếu gia.” Mộ Tuyết đặc biệt giải thích một câu.

Lục Thủy: “...”

Rất nhanh mấy món ăn nóng hôi cũng được Mộ Tuyết bung ra ngoài.

“Lục thiếu gia nếm thử.”

Bày xong bàn ăn, Mộ Tuyết ngồi đối diện với Lục Thủy, nói rằng.

Lục Thủy cầm đũa lên nói:

“Những thứ này do Mộ tiểu thư làm sao?”

“Ngày hôm nay đúng lúc rảnh rỗi.” Mộ Tuyết giải thích câu.

“Mộ tiểu thư ăn rồi?” Lục Thủy thấy trước mặt Mộ Tuyết không có cơm nên hỏi.

Mộ Tuyết sững sốt một chút, sau đó lắc lắc đầu.

Nàng nóng lòng muốn nhìn Lục Thủy ăn thử, nên quên mất.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết liếc mắt một cái, sau đó buông đũa xuống, đứng dậy rời đi.

Mộ Tuyết ra vẻ khó hiểu, nhìn Lục Thủy.

Lúc này Lục Thủy đi tới chỗ trước đó Mộ Tuyết xới cơm, xới thêm một chén cơm để xuống

Sau đó đưa tới trước mặt Mộ Tuyết, nói:

“Cơm của Mộ tiểu thư.”

Mộ Tuyết nhìn chén cơm trước mặt, im lặng không nói.

Chắc chắn là Lục Thủy thích ta.

Đây là ý nghĩ đầu tiên của Mộ Tuyết.

Ý thứ 2 là ta cũng thích Lục Thủy.

Lúc này Lục Thủy đã trở lại chỗ ngồi, khi hắn vừa cầm đũa lên thì nghe giọng nói yếu ớt của Mộ Tuyết truyền tới:

“Lục thiếu gia, không lấy đũa cho ta sao.”

Lục Thủy ngẩng đầu nhìn Mộ Tuyết liếc mắt một cái, bình tĩnh nói:

“Tay chân của Mộ tiểu thư không tiện sao?”

Mộ Tuyết: “...”

Sau đó Mộ Tuyết tự cầm lấy đũa, nhưng nàng không ăn trước, mà nhìn Lục Thủy ăn.

Chờ cho Lục Thủy nếm thử một lượt mới có chút chờ mong nói:

“Lục thiếu gia cảm thấy thế nào?”

“Dễ ăn hơn so với lần trước.” Lục Thủy đang ăn cơm, trả lời.

Đồ ăn Mộ Tuyết nấu đúng là ăn ngon.

Không diễn tả được ngon tới mức nào, nhưng là ăn ngon.

Hắn thích ăn, có thể một phần là do người nấu.

“Ý của Lục thiếu gia là lần trước không thể ăn?” Mộ Tuyết hỏi.

“Không phải.” Mộ Tuyết trong lòng vui vẻ, nàng thích Lục Thủy khen nàng, chưa có vui vẻ xong thì nàng vội vàng lấy giấy bút ra.

“Lần trước là khó ăn.” Đây là vẻ sau mà Lục Thủy muốn nói.

...

Mộ Tuyết buông đũa xuống, sau đó cầm quyển sổ nhỏ lên bắt đầu viết viết.

“Mộ Tiểu thư lúc này mà cũng muốn viết sao?” Lục Thủy vừa ăn vừa hỏi một câu.

“Nhờ phúc của Lục Thiếu gia.” Mộ Tuyết nói khẽ.

‘Gần đây có phải ta đối với Mộ Tuyết quá tốt rồi hay không? Luôn có cảm giác cứ luôn phản bác ta.’ Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, trong lòng nghi ngờ.

Không để cho Mộ Tuyết cảm thấy hấn dễ nói chuyện, Mộ Tuyết có lẽ vẫn sẽ có tư thái đại tiểu thư.

Ví dụ như việc ghi chép, theo như trước đó, nàng sẽ không ghi lúc đang ăn cơm.

Chuyện đôi đũa, trên lý thuyết nàng cũng sẽ tự mình đi lấy.

Điểm cừu hận chưa kéo đủ nhiều sao?

Lục Thủy tràn đầy nghi hoặc trong lòng.

—

Dịch: MB

Chương 581: Luận Chia Tay Với Bạn Gái Như Thế Nào! 1

‘Không phải là ta đã vô tình khiến Mộ Tuyết cảm thấy rằng ta thích nàng đấy chứ? Mặc dù là sự thật, nhưng ta hẳn là rất ít biểu hiện ra ngoài mới đúng.’ Lục Thủy bắt đầu tỉnh lại.

Hắn cảm thấy sau này phải cẩn thận một chút.

Dù sao nếu quá quen thuộc, hẳn làm cái gì cũng vô dụng.

Nhưng chỉ cần Mộ Tuyết không biết hắn trùng sinh, như vậy vấn đề hẳn sẽ không quá lớn.

Trong lòng Mộ Tuyết tồn tại lo lắng, sẽ không dám làm ra chuyện không phù hợp thiết lập nghiêm trọng với người mình sẽ gả cho.

“Chuyện của Mộ Tiểu thư đã xử lý xong chưa?” Thấy Mộ Tuyết cất quyền sở đi, Lục Thủy mới mở miệng hỏi.

Vận mệnh của quyền sở đó đã được định sẵn, Lục Thủy hẳn nói, không ai có thể cứu được nó.

“Đã tốt rồi.” Mộ Tuyết nói.

Hai người có thể về Lục gia bất kỳ lúc nào.

Về phần xây dựng Mộ gia, vẫn còn cần mấy tháng nữa, mặc dù có chút vội, nhưng chắc chắn có thể khôi phục hoàn toàn trước hôn lễ.

Tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến hôn lễ của hai người bọn họ.

Lục gia cực kỳ tích cực đối với chuyện này, tuyệt đối không cho phép có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, từ đó trì hoãn hôn lễ.

“Nếu là như vậy, thì ngày một lên đường về Lục gia luôn đi, Mộ Tiểu thư thấy có vấn đề gì không?” Lục Thủy hỏi.

Mộ Tuyết ăn đồ ăn chính mình làm, cảm giác thật ngon, lần trước cũng không kém.

Vừa rồi Lục Thủy tuyệt đối là cô ý nói đồ ăn nàng làm khó ăn.

“Nghe theo Lục Thiếu gia.” Mộ Tuyết đáp một tiếng.

Lục Thủy đặc biệt đề cách ra một ngày, chính là không muốn thể hiện rằng mình đi quá gấp, phải quan tâm tới tâm tình của Mộ Tuyết.

Vừa đến đã dẫn người đi, luôn cảm giác có chút không khách khí.

Mặc dù không khách khí rất phù hợp với tên Thiếu gia phé vật như hấn, nhưng con người đều sẽ thay đổi.

Nhất là sau khi gặp được Mộ Tuyết.

Kiếp trước cũng là sau khi cưới Mộ Tuyết hấn mới trở nên chăm chỉ hơn chút.

Đối mặt với một số việc, cũng sẽ lo lắng đến Mộ Tuyết.

Kiếp này như vậy cũng là bình thường.

Đương nhiên, xúc động cũng không phải không có, nhất là lúc Mộ Tuyết bị gây khó dễ, rất dễ xúc động nhất.

Ví dụ như kiếp trước san bằng Mộ gia.

Cả cuộc đời trước, hấn là không có chuyện nào bốc đồng hơn chuyện này.

Đời này hấn là không có chứ.

Khi đó thật sự là một bồn lửa giận, không cố kỵ cái gì, tóm lại trước cứ đánh ngã bọn họ rồi lại nói.

“Lục Thiếu gia ăn xong có muốn đi ra phố dạo chơi không?” Mộ Tuyết hỏi.

Bây giờ cũng chưa muộn, Mộ Tuyết cảm thấy Lục Thủy không đến mức ngủ sớm như vậy.

“Ra phố?” Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Mộ gia còn có con phố nào à?

“Mặc dù Mộ gia bị hủy, thế nhưng người vẫn còn, mà người thì đương nhiên cần phải sinh hoạt, những nhu cầu cuộc sống nhất định sẽ được trang bị trước tiên.

Cho nên khu phố cần thiết cho sinh hoạt nhất định sẽ được xây dựng tạm thời.” Mộ Tuyết giải thích.

“Nghe theo sắp xếp của Mộ Tiêu thư.” Lục Thủy đáp.

Ở Mộ gia, đương nhiên là nghe theo Mộ Tuyết tương đối tốt.

Mộ Tuyết gật đầu, có thể dạo phố cùng Lục Thủy nhất định khiến cho người ta vui vẻ.

...

Ăn cơm tối xong, Mộ Tuyết liền dẫn theo Lục Thủy đến khu phố tạm thời.

Chân Võ Chân Linh và Đinh Lương thì đi theo phía sau, không dám tới gần.

Không có nguy hiểm, bọn họ thậm chí còn sẽ không đi tìm bóng dáng của Lục Thủy và Mộ Tuyết.

Đương nhiên, Mộ gia cũng thuộc khu vực an toàn cho nên bọn họ mới dám như vậy.

Lục Thủy nhìn từng người đến người đi, mặc dù có chút đơn sơ, nhưng cực kỳ náo nhiệt.

Tinh thần người Mộ gia, một chút ảnh hưởng cũng không có.

Thậm chí còn tốt hơn so với trước đó một chút.

Có lẽ bởi vì gặp kiếp nạn, lại qua đại nạn không chết, cho nên càng thêm trân quý những người và vật mà trước đó không quý trọng đủ đi.

Lục Thủy thâm nghĩ trong lòng.

Có điều vẫn quá mức đơn sơ, không có cửa hàng món ngọt gì.

Mộ Tuyết đại khái là không có cái ăn.

“Lục Thiếu gia muốn ăn điểm tâm không?” Trên đường đi, Mộ Tuyết nhẹ giọng hỏi.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết một chút, nói:

“Mộ Tiểu thư là cảm thấy quần áo của mình quá rộng rãi sao?”

Mộ Tuyết: “...”

Lục Thủy là nói ta béo đúng không? Chắc chắn vậy.

Tìm một góc nhỏ đánh rụng răng hần.

Mộ Tuyết nhẹ nhàng bóp bóp nắm tay, sau đó nói khẽ:

“Lục Thiếu gia ăn không?”

“Mộ Tiểu thư cảm thấy con phở này có điểm tâm gì có thể ăn?” Lục Thủy hỏi.

Quà vặt ngược lại là có, nhưng Mộ Tuyết chịu ăn sao?

Nàng chỉ thích ăn món ngọt, bánh ngọt hoặc kem ly.

“Lục Thiếu gia từng ném qua cái kia chưa?” Mộ Tuyết đưa tay chỉ vào một khu vực phía trước.

Theo hướng tay Mộ Tuyết nhìn sang, Lục Thủy phát hiện là một tiệm bán kem que nhỏ.

Là loại kem que một cây có thể bẻ thành hai nửa kia.

“Có thể thử một chút.” Lục Thủy mở miệng nói.

Hần đương nhiên đã từng ném qua, bây giờ thử lại lần nữa cũng được, dù sao cũng là ăn chơi.

“Ta mời Lục Thiếu gia.” Mộ Tuyết mở miệng nói.

Lục Thủy hơi kinh ngạc trong lòng, Mộ Tuyết có tiền lúc nào?

Không suy nghĩ nhiều, Lục Thủy theo Mộ Tuyết đi tới.

Đi vào cửa tiệm, Mộ Tuyết nhìn đồng kem que, thuận tay chọn một cây rồi đi tính tiền:

“Ông chủ, cái này bán bao nhiêu tiền?”

“Một khối.”

“Cho.”

m thanh của Mộ Tuyết rất nhẹ, không mang theo tâm tình gì.

Nói rồi nàng lấy ra một khối tiền từ bên trong quyển sổ, là kẹp ở trong quyển sổ, chỉ có duy nhất một khối.

Lục Thủy: “...”

Hắn không biết nên đập đen rau muống từ đâu.

Không bao lâu sau, Mộ Tuyết quay lại bên cạnh Lục Thủy, sau đó đưa kem que cho Lục Thủy:

“Lục Thiệu gia có thể bẻ cái này thành hai nửa.”

Lục Thủy hiểu rõ ý tứ của Mộ Tuyết, bèn hẳn mỗi người một nửa.

“Mộ Tuyết Tiểu thư không thể tự bẻ sao?” Lục Thủy nhận lấy kem que hỏi.

“Kem tương đối cứng, ta không bẻ ra được.” Mộ Tuyết chậm rãi nói.

Tiểu gia bích ngọc, sức lực nhỏ, không có cách nào.

Lục Thủy gật đầu, sau đó nắm lấy kem que, hơi dùng sức.

Không gãy.

“Cái kem que này quả thật khá cứng.” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, nói.

Mộ Tuyết trừng mắt nhìn, không nói gì.

Sau đó Lục Thủy gia tăng “sức lực”, nét mặt của hắn có vẻ hơi cố hết sức.

“A.”

Hai tay Lục Thủy lộ ra gân xanh, mấy giây sau.

Kem que vẫn hoàn hảo không chút tổn hại.

“Mộ Tiểu thư, độ cứng của kem que này vượt quá tưởng tượng, ta bẻ không được.” Lục Thủy nói với Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết lúc này nhìn chăm chăm Lục Thủy, trầm mặc một hồi, mới mở miệng nói:

“Lục Thiếu gia thử lại lần nữa đi.”

“Đề ta thử lại lần nữa.”

Nói xong, Lục Thủy liền đặt kem que lên đầu gối, gặm nhẹ một tiếng, gân xanh lại nổi lên.

“Hừ.”

“Ha ha!”

Lại qua mấy giây sau, Lục Thủy dừng dùng sức, hẩn ngừng đầu nhìn Mộ Tuyết, lắc đầu, biểu thị bất lực.

—

Dịch: MB

Chương 582: Luận Chia Tay Với Bạn Gái Như Thế Nào! 2

Mộ Tuyết không nói gì, lấy ra quyển sổ nhỏ, mở ra bắt đầu ghi chép.

Lục Thủy: "..."

Thật sự là một lời không hợp liền bắt đầu ghi lại.

Lần này, Lục Thủy không để cho Mộ Tuyết thuận lợi ghi chép, mà ngay lúc Mộ Tuyết đặt bút viết, nháy mắt bẻ kem que ra.

Rắc.

Một tiếng thanh thúy vang lên.

Kem que phân thành hai.

"A, gãy rồi." Lục Thủy đưa ra một nửa que kem, nói:

"Mộ Tiểu thư, cho này."

Lần này còn nhớ ghi sao?

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, đưa tay nhận lấy que kem, cho vào miệng cắn.

Sau đó tiếp tục viết.

Lục Thủy: "..."

...

Cuối cùng, Lục Thủy và Mộ Tuyết ngồi ở trước một sạp hàng nhỏ ăn kem que, đây là một sạp hàng bán cơm.

Một đôi vợ chồng nhỏ bận rộn.

Người vợ không thể nói chuyện, chân người chồng có chút không tốt.

"Đây là điểm tâm của hai vị." Ông chủ kia để điểm tâm lên bàn, nói.

Lục Thủy nhìn đối phương, lại nhìn chân của hắn một chút, nói:

“Chân ông chủ bị thương sao?”

Ông chủ ngượng ngùng cười cười:

“Trước đó bị thương, nhưng cũng đã sắp lành.

Thương cân động cốt, 100 ngày đã có thể đi, như vậy đã là rất khá.

Qua hai ngày nữa hắn là liền giống như bình thường.”

Bọn họ đều là người bình thường, bị thương cũng phải chờ tốt lên dần.

Không thể so sánh với tu chân giả.

Lục Thủy vốn còn muốn hỏi chút vấn đề nhỏ, chỉ là còn chưa hỏi ra lời, bà chủ liền thở phò đi đến bên cạnh ông chủ, nàng nhìn chằm chằm chồng của mình không nói gì, cũng nói không ra.

Có điều lần này thủ ngữ của không dùng.

“Biết rồi, không được động loạn.” Ông chủ có chút bất đắc dĩ.

Sau đó hắn không tiếp tục ở đó nữa, nói lời xin lỗi với hai người Lục Thủy rồi đi vào trong ngòi.

“Lục Thiếu gia biết ông chủ nơi này sao?” Mộ Tuyết ăn kem que, hỏi.

Lục Thủy gật đầu:

“Trước đây từng ăn qua điểm tâm ở cửa hàng này, so với điểm tâm mẹ ta làm ngon hơn nhiều.”

Mặc dù độ sai không bằng.

Nhưng mùi vị ngon.

Mộ Tuyết cảm điểm tâm lên nhẹ nhàng cắn một miếng, sau đó gật đầu:

“Quả thực so với mẹ... so với dì Lê m ăn ngon hơn, nhưng độ dai không ngon bằng dì Lê m.”

Lục Thủy không để ý Mộ Tuyết suýt chút nữa gọi sai:

“Ngày mai Mộ Tiểu thư có muốn làm gì không?”

“Trà Trà ngày mai hẳn là sẽ tỉnh lại, mang nàng đến gần đây chơi đùa.” Mộ Tuyết ăn điềm tâm, nói.

Đối với việc này, Lục Thủy không có phản đối, hần hần là không cần đi theo chứ?

“Lục Thiếu gia ngày mai có muốn đi cùng không?” Mộ Tuyết hỏi.

“Mộ Tiểu thư muốn dẫn Đông Phương Trà Trà đi đâu?” Lục Thủy hỏi.

“Một thẳng cảnh nhỏ ở gần đây.” Mộ Tuyết đã ăn xong điềm tâm, tiếp tục nói:

“Cả đi cả về đại khái hơn nửa ngày là đủ, vừa vặn một vài thứ di Đường cần cũng có ở bên kia, có thể mang về giúp di Đường.”

Phải ngồi xe mà cũng gọi là gần sao?

Lục Thủy có chút bất đắc dĩ.

Xa như vậy, hẳn đương nhiên phải đi cùng.

“Ngày mai mấy giờ xuất phát.” Lục Thủy hỏi.

“Nghe theo Lục Thiếu gia.” Mộ Tuyết nói.

Lục Thủy: “...”

--

Sáng sớm hôm sau.

Trời hửng sáng.

Hương Dụ vẫn luôn ngồi bên cạnh Đông Phương Trà Trà, hôm nay nếu Đông Phương Trà Trà còn chưa tỉnh lại, nàng sẽ liên hệ với Tộc trưởng.

Nhưng nàng cảm thấy Trà Trà Tiểu thư hẳn là có thể tỉnh lại, bởi vì Đậu Nha thể mà còn không khô héo nữa, đã dần chuyển sang trạng thái bình thường.

Đậu Nha còn bình thường lại, Trà Trà Tiểu thư hẳn là cũng có thể tỉnh lại.

Hương Dụ vừa nghĩ như vậy, một tiếng bịch đột nhiên vang lên.

Đông Phương Trà Trà đang nằm trên giường bỗng nhảy dựng lên.

Hương Dụ giật nảy mình.

Khi thấy rõ người, tảng đá trong lòng nàng rớt cuộc cũng buông xuống.

Nàng nhìn thấy Trà Trà Tiểu thư vẻ mặt mê mang đứng trên giường.

“Hương Dụ, đây là chỗ nào?” Đông Phương Trà Trà nhìn Hương Dụ hỏi.

Nàng vừa tỉnh lại, cảm giác trạng thái đặc biệt tốt.

Cũng không biết vì sao.

Mặc dù vừa tỉnh lại đã ở trong hoàn cảnh xa lạ, nhưng có Hương Dụ ở đây, vậy liền không tính là xa lạ.

“Trà Trà Tiểu thư, trước xuống giường đã, một chút đoạn trang của đại tiểu thư cũng không có.” Hương Dụ lập tức nói.

Chờ Đông Phương Trà Trà nhu thuận ngồi xuống xong, Hương Dụ mới giải thích:

“Nơi này là nơi ở của Mộ Tiểu thư, bây giờ Mộ Tiểu thư hẳn là đang ở ngay bên ngoài.”

“Vậy ta đi tìm chị dâu.” Đông Phương Trà Trà lập tức nói.

Nàng muốn nói với chị dâu chuyện con mắt.

Có một con cá tiến vào, không biết có vấn đề gì không.

“A, quần áo còn chưa mặc, nếu không ở nhà thì sẽ bị mắng.” Ngay lúc Hương Dụ vừa muốn mở miệng nhắc, Đông Phương Trà Trà đã tự phản ứng lại.

Hương Dụ nhẹ nhàng thở ra.

Xem ra Trà Trà Tiểu thư không có thay đổi gì lớn.

Mức độ thông minh không rõ ràng không có chuyển biến xấu.

Nhưng Trà Trà Tiểu thư thật sự đã tỉnh lại, Lục Thiếu gia và Mộ Tiểu thư đều nói đúng.

Kiến thức hai người họ uyên bác như thế sao?

Nàng thật ra cũng đã điều tra, có vẻ như vấn đề của Trà Trà Tiểu thư không nhỏ chút nào.

Hương Dụ có chút không hiểu.

Một người bị gọi là Thiếu gia phé vật, một người thì là Đại tiểu thư tu vi hoàn toàn biến mất, chỉ có tầm nhìn của người thường.

Cái này thật sự bình thường sao?

Nếu như đây là hai người khác, Hương Dụ tuyệt đối sẽ không muốn để Trà Trà Tiểu thư ở cùng một chỗ với bọn họ.

Quá nguy hiểm.

--

Lục Thủy sáng sớm đã tỉnh lại, hần mỗi ngày đều dậy sớm đọc sách.

Bởi vì là chỗ ở tạm thời, cho nên hần đi tới dưới cây đại thụ chỗ bờ sông.

Chỉ là mới xem sách một hồi, Chân Võ đã đi tới bên người Lục Thủy:

“Thiếu gia, Lạc Phong truyền tin tức đến.”

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, nhanh như vậy đã có tin tức mới rồi?

“Vé xe lúc mấy giờ?” Lục Thủy hỏi.

Nếu không có thời gian, vậy để sau hăng nói.

“Tám giờ, còn hai giờ.” Chân Võ trả lời.

“Nói đi, Lạc Phong có phát hiện gì?” Lục Thủy nói.

Thời gian còn rất nhiều.

“Lạc Phong hai ngày nay đã tra xét một vài tàng thư trong Tông môn, bọn hắn phát hiện ra một tin tức ngoài ý muốn.” Chân Võ nhìn Lục Thủy một chút, phát hiện Lục Thủy không có ý định cắt ngang liền tiếp tục nói:

“Lạc Phong ngoài ý muốn phát hiện người mà Thiếu gia cho điều tra trước đó kia, nếu như không có gì sai, thì người xuất hiện ở nhà ga quần đảo Mê Vụ kia hẳn là Ma Kiếm Trảm Đò.

Thông tin cụ thể Lạc Phong không có, đó là một người tương đối ít tin tức.

Điều biết được duy nhất là đây là một người vô cùng mạnh. Còn là cường giả có niên đại rất xa xưa.”

‘Ma Kiếm Trảm Đò?’ Lục Thủy lặp lại một lần trong lòng. Không chút ấn tượng nào.

“Đề bọn hắn từ từ tra đi, người này là người của Tiên Đình.” Lục Thủy nói.

Chân Võ có chút ngoài ý muốn, đối phương lại là người của Tiên Đình.

Hắn biết Thiếu gia và Tiên Đình không hợp nhau, nhưng cụ thể vì cái gì, bọn hắn cũng không biết.

Dù sao Thiếu gia bọn họ vẫn luôn điều tra về Tiên Đình.

—

Dịch: MB

Chương 583: Luận Chia Tay Với Bạn Gái Như Thế Nào! 3

Nhưng mà, từ chỗ Minh Thổ đó, Chân Võ Chân Linh cảm thấy Thiếu gia có khả năng đã cuốn vào trong vòng xoáy lớn.

Câu nói kia, giết Lục Thủy Minh Thổ liền có thể phục hưng, khiến cho bọn hắn cảm thấy tất cả còn lâu mới đơn giản như những gì bọn hắn thấy.

Có điều chức trách của bọn hắn không phải là biết rõ những thứ này, mà là giúp Thiếu gia làm chút việc nhỏ.

Thiếu gia bọn họ cuối cùng cũng sẽ có ngày giải quyết được cái vòng xoáy này.

Nhất định sẽ.

Chân Võ không nghĩ nhiều nữa, đáp một tiếng, sau đó liền tiếp tục nói:

“Lạc Phong nói gần đây Bỉ Chi Hải Ngạn mở ra vì bị người truyền ra, hơn nữa còn nói độ khó tiến vào Bỉ Chi Hải Ngạn đã thấp xuống.

Mặc dù không có chứng cứ, nhưng Bỉ Chi Hải Ngạn mở ra, khẳng định có cất giấu mục đích của một số người.

Lạc Phong tra được Bỉ Ngạn có thể có liên quan tới cường giả nào đó của Phật Môn.

Một vài ghi chép không đáng tin cậy cho thấy, vị cường giả Phật Môn này có thể làm cho Phật tiến vào Bỉ Ngạn, đặc biệt xuất gia tiến vào Khổ Hải, cầu kiến chúng phật.”

Lục Thủy chỉ nghe, không nói gì thêm.

Lần này Bỉ Chi Hải Ngạn mở ra quả thực là ngoài ý muốn.

Minh Thổ và Tịnh Thổ đều không an phận, cộng thêm chuyện ở phần cuối của biển, đã trực tiếp đẩy nhanh việc Bỉ Chi Hải Ngạn mở ra.

Nhưng người lan truyền thông tin này, Lục Thủy thật sự không biết là ai sẽ làm như thế.

Về phần Phật Môn, cái này dính đến điểm mù của Lục Thủy, hẳn hoàn toàn không biết.

Có điều cũng không có hứng thú gì.

Bỉ Chi Hải Ngạn cũng coi như đặc biệt, nếu đi có lẽ có thể có được một chút tin tức.

Nhưng gần đây hẳn là không có thời gian đi.

Cho nên, trước tiên tạm thời mặc kệ đi.

“Còn gì nữa không?” Lục Thủy hỏi.

“Lạc Phong nói bọn hắn có một vấn đề muốn thỉnh giáo Thiếu gia.” Chân Võ nói.

Thật ra Chân Võ cũng rất tò mò với vấn đề kia.

Loại người cấp bậc như bọn hắn này, cả đời này khả năng đều không thể tiếp xúc với đáp án của vấn đề này.

Cho nên, nếu như Thiếu gia có thể trả lời, vậy thật khiến người ta vui mừng.

Chỉ là loại vấn đề này, Thiếu gia thật sự sẽ có thể trả lời sao?

Chân Võ cảm thấy rất không có khả năng.

“Hỏi đi.” Lục Thủy mở miệng nói.

Một vấn đề, hẳn còn chưa đến mức từ chối.

“Lạc Phong hỏi, trên đời này có tồn tại luân hồi không?” Chân Võ trình bày lại y nguyên câu nói một lần.

Nghe được vấn đề này, tay lật sách của Lục Thủy cũng dừng lại.

Mấy người này mới cấp mấy?

Đột nhiên lại đi hỏi loại vấn đề này.

Giống như hai đứa học sinh tiểu học hỏi nhìn con trai mình ly hôn có cảm giác như thế nào vậy.

Đương nhiên, điều này cũng như một đám người thân ở dưới mặt đất, hỏi trong vũ trụ vô tận có tồn tại sinh mệnh hay không.

Những việc chưa biết nói chung luôn sẽ hướng con người ta tới đáp án.

“Vậy phải xem có cái nhìn thế nào về vấn đề luân hồi này.”
Lục Thủy khép sách lại nói.

Vấn đề này không phải một hai câu là có thể nói rõ, cho nên lúc trả lời vấn đề này, Lục Thủy không tính đọc sách.

“Giống như kiểu Địa Phủ mà một số người hay nói kia.”
Chân Võ suy nghĩ, nói.

Thật ra hẳn rất bất ngờ, Thiếu gia dường như thật sự biết đáp án của vấn đề này.”

“Không tồn tại.” Lục Thủy mở miệng nói:

“Sinh tử là một bộ phận tuần hoàn của thế gian, loại tuần hoàn này không thi hành ở bất kỳ một chỗ gì.”

Lục Thủy dừng lại, nói:

“Đương nhiên, nơi Luân Hồi xác thực không tồn tại, nhưng loại chuyện luân hồi này là có thể tồn tại, chỉ là hình thức có chút khác biệt mà thôi.”

“Hình thức khác biệt?” Chân Võ có chút không hiểu.

“Ví dụ như Phật Môn Chính Quả, một khi có được Phật Môn Chính Quả, như vậy sẽ có tư cách mở ra kiếp sau.

Kiếp sau xem như hồi sinh.

Tương xứng với luân hồi, chỉ là số lần có hạn, kiếp sau cũng không có cách nào dự đoán được thôi.” Lục Thủy tiếp tục nói.

“Nhưng bên ngoài Phật Môn, người có thể nắm giữ loại phương thức hồi sinh này cũng không nhiều.”

“Vậy liệu rằng có thể lực cường đại nào lập ra nơi Luân Hồi không?” Chân Võ hỏi.

Lục Thủy lắc đầu, bình tĩnh nói:

“Không thể nào, nắm giữ luân hồi của người khác, đồng nghĩa với nắm giữ phương pháp phục sinh.

Giới hạn sức mạnh của thể giới, không ai có thể phục sinh người đã chết đi từ lâu.

Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa cũng không ngoại lệ.

Muốn làm được loại chuyện này đầu tiên cần...”

Lục Thủy dừng lại, không tiếp tục nói, chỉ lắc đầu:

“Trong đó dính tới rất nhiều sức mạnh và nhận thức về thể giới liên quan, cộng thêm kết cấu sinh mệnh, nói người cũng không hiểu.”

Chân Võ: “...”

Hắn quả thật hoàn toàn không hiểu, nhưng cũng coi như biết được đáp án.

Nơi Luân Hồi không tồn tại, nhưng luân hồi có thể tồn tại.

Đương nhiên, có tồn tại hay không không liên quan đến hắn.

Hữu dụng duy nhất chính là gia tăng kiến thức.

Mặc dù tri thức này cũng không có chỗ nào để dùng.

...

Trên mặt biển rộng lớn vô biên.

Một con rùa đen to lớn đang chậm rãi bơi.

Trên lưng con rùa đen này có một người đàn ông đang ngồi.

Trong mắt người đàn ông này dường như trải rộng huyền bí vô tận, hắn ngồi ở chỗ đó cho người ta một loại cảm giác nhìn thấu tương lai.

“Lần này ngươi muốn đi đâu?” m thanh già nua chậm rãi vang lên từ trong miệng rùa đen.

“Tùy tiện đi đến một nơi nhiều người gần đây làm một thầy bói đi.” Thiên Cơ Lâu Vũ nói.

Đúng vậy, hẳn chính là chủ nhân Thiên Cơ Các, Thiên Cơ Lôu Vũ.

Bọn hắn rời khỏi Tiên Sơn, đi lại không ngừng khắp tu chân giới.

“Bây giờ mới đi ra được bao lâu mà đã đi nhiều nơi như vậy, có phải có chút cẩn thận quá hay không?” Thạch Quy tò mò hỏi.

“Luôn có người theo đuổi phía sau, cũng không có cách nào, nhưng lần này hẳn là không có theo đuổi.” Thiên Cơ Lôu Vũ mở miệng nói.

“Người giống như đã thật lâu rồi không có tiến vào loại trạng thái kia.” Thạch Quy nói.

Dưới tình huống bình thường, Thiên Cơ Lôu Vũ mặc dù thân ở hiện tại, nhưng hẳn sống ở tương lai, ánh mắt của hắn vẫn luôn ở trong tương lai.

Mà bây giờ, Thiên Cơ Lôu Vũ thân ở hiện tại, cũng sống ở hiện tại.

Ánh mắt vẫn luôn không dám nhìn vào tương lai.

“Người không hiểu, tương lai đột nhiên có nhiều hơn rất nhiều biến số, ta không dám nhìn.

Người hẳn là cũng cảm thấy, hai tháng gần đây không ngừng xảy ra chuyện lớn, chuyện xảy ra trong hai ba tháng nay, so với mấy trăm năm trước đó có khi còn nhiều hơn.

Mà phía sau mỗi một chuyện đều có hướng phát triển không giống với bình thường.

Ví dụ như Bỉ Chi Hải Ngạn sắp mở ra, lần này Bỉ Chi Hải Ngạn dường như là mở ra vì con người.

Tịnh Thổ, Minh Thổ, biển cả, đều có sức mạnh thúc đẩy.” Thiên Cơ Lôu Vũ thở dài một tiếng.

Tu chân giới hiện tại, hẳn càng xem càng không hiểu.

Càng ngày càng không dám nhìn.

Tu chân giới tương lai biến thành cái dạng gì, hấn không biết.

Cũng không dám biết.

“Là bởi vì những thế lực Tiên Đình kia đang thức tỉnh sao?” Thạch Quy mở miệng hỏi.

“Ai biết được.” Thiên Cơ Lôu Vũ lắc đầu, tiếp tục nói:

“Thời đại này, cấm kỵ kèm theo cũng không ít, không gian sinh tồn của ta cũng càng ngày càng nhỏ hẹp.”

“Đến hồ Hải Đường rồi.” Thạch Quy nhìn về phía trước, mở miệng nói.

Ở trước mặt bọn họ có một hòn đảo, đảo này không lớn, cũng không có nơi quá đặc biệt.

Nhưng trên hòn đảo có một cái hồ lớn.

Hồ này trong vắt thấy đáy, nhìn thấy hình phản chiếu rõ ràng, trong hồ có cột đá đan xen, có thể cho người đi qua.

Rất nhiều người nhàn rỗi sẽ đến đây đi dạo một vòng.

Không tính là quá đẹp, nhưng cũng được.

Mà ở bên hồ này có một con đường bằng đá dẫn đến đình, trong đình có một vị đạo nhân ngồi, phía trước hấn có bày một cái sạp nhỏ, trên sạp viết hai chữ xem bói.

Đạo sĩ kia hơi lim dim mắt, lúc cảm giác được phía trước có người xuất hiện, thì nhẹ nhàng chậm chạp nói:

“Nhân duyên tương lai, đạo hữu muốn coi gì?”

Nói rồi đạo nhân mở mắt, chỉ là vừa mới mở mắt, hấn liền ngây ngẩn cả người.

P phía trước hấn có một con rùa lớn, trên lưng rùa có một người đàn ông đang ngồi.

Nhìn thế nào cũng thấy không đơn giản.

“Cái này, tiền bói có gì cần hỗ trợ sao?” Đạo sĩ lập tức đứng lên nói.

Đối phương nhìn thế nào cũng thấy là sâu không thấy đáy.

Hắn cũng không dám khinh thường trước mặt đối phương.

“Mấy ngày tới để lão phu ở chỗ này giúp người đoán mệnh, thế nào?” Thiên Cơ Lô Vũ mở miệng nói.

--

“Không có chuyện gì sao?” Đông Phương Trà Trà đeo cái che mắt lại, hỏi.

Vừa rồi chị dâu nói với nàng rằng con mắt nàng không có vấn đề, không cần để ý.

Lo lắng của nàng liền trút xuống, mặc dù trước cũng không có bao nhiêu.

“Ừm, không cần để ý, chỉ là sau này thiếu người hỗ trợ đánh nhau thì có thể thử dùng con mắt vẽ một con Linh thú ra hỗ trợ.

Tốt nhất là Tứ Thượng Thánh Thú.” Mộ Tuyết nhẹ nhàng nói.

“Vậy phải học vẽ tranh?” Đông Phương Trà Trà lẩm bẩm một câu, lại hỏi:

“Chị dâu vừa nói muốn ra ngoài dạo chơi, là muốn đi đâu?”

“Vốn là muốn đi núi Hải Cảnh, nhưng dì Đường nói ở hồ Hải Đường rất dễ mua được đồ vật nàng muốn.

Cho nên đi hồ Hải Đường.” Mộ Tuyết nói.

—

Dịch: MB

Chương 584: Chúc Mừng Rút Được Thẻ Xăm Tốt Nhất 1

Hồ Băng Hải, Băng Hải Nữ Thần từ trong hồ xuất hiện.

Nàng ngấm nhìn biển cả bao la, sau đó nhú nhú mày.

“Không thích hợp.”

“Biển cả đã trở nên yên tĩnh hơn một chút so với dĩ vãng, điều này không bình thường chút nào.”

“Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Băng Hải Nữ Thần nhìn ra phía ngoài khơi, trầm mặc không nói.

Một lát sau, Băng Hải Nữ Thần há miệng, lực lượng của nàng bắt đầu truyền ra ngoài:

“Bên phía người có gì khác thường không?”

m thanh này truyền đi rất xa, nhưng chỉ có một người có thể nghe được.

Quang Minh thần.

Rất nhanh, âm thanh của Quang Minh thần truyền tới:

“Ánh sáng trở nên nhẹ nhàng hơn.”

Hai vị Chủ Thần đều không có nói nữa.

Mà lựa chọn trầm mặc.

Một lúc lâu, Băng hải Nữ Thần lại một lần nữa mở miệng:

“Có cách nào làm cho Hắc Âm Nữ Thần tỉnh lại không?”

Quang Minh và Hắc Âm đối lập với nhau, nên dễ dàng kích thích đến đối phương nhất.

“Đang cố gắng.”

“Phải trả giá sao?”

Phía đối diện không có âm thanh truyền tới, Quang Minh thần lựa chọn trầm mặc.

Xem ra cái giá phải trả cũng không nhỏ.

Sau đó bọn họ chấm dứt liên lạc.

Băng Hải Nữ Thần lại quan sát biển cả bao la, nhẹ giọng nói:

“Có một linh cảm không rõ ràng.”

Với cấp bậc của bọn họ, có linh cảm không rõ ràng thì chắc chắn không phải là ảo giác.

Vì vậy trong tương lai sẽ xảy ra chuyện gì đó mà bọn họ không thể chịu nổi.

Nhưng không có ai đoán được đó là chuyện gì.

Cuối cùng Băng Hải Nữ Thần lặn xuống đáy hồ, điều duy nhất có thể làm là tăng cường thực lực của Thần Chúng.

Ngoài ra phải thăm dò Lục Thủy, cần phải gạt bỏ tất cả các nghi vấn.

“Gần đây các người có phát hiện chuyện gì kì lạ không?” trong hội nghị Phù Không Đảo của Tiên Đình, tiền bối chủ trì mở miệng hỏi.

“Không biết có phải ảo giác hay không, gần đây tu luyện thuận lợi hơn rất nhiều.” Ma Kiếm Trảm Đồ mở miệng nói.

“Đó là tác dụng mà người có được khi tiếp xúc với Kiếm Đạo vô thượng.” Tiền bối chủ trì hội nghị giải thích.

Ma Kiếm Trảm Đồ gật gật đầu, hần cũng nghĩ tới lý do đó.

Nhưng ngoài sự thay đổi này thì hần thật sự không còn thay đổi nào khác.

“Hình như khắc họa phù chú càng thêm thuận lợi.” Cao Viễn cũng mở miệng nói.

“Có thể có liên quan với Thiên Cơ Lâu Vũ, người đã đề cho đối phương trốn thoát rồi đúng không?” Tiền bối chủ trì hội nghị lại một lần nữa mở miệng.

Cao Viễn nhất thời im lặng.

Cuối cùng gật đầu.

Có thể thấy, Thiên Cơ Lô Vĩ đã tìm đủ mọi cách để trốn tránh hẳn.

Nhưng vì sao như thế?

Từ đầu đến cuối hẳn vẫn không hiểu được.

Bởi vì Tiên Đình?

Vậy thì không đúng lắm.

“Phải chăng nơi nào đó đã xảy ra vấn đề? Tại sao tiên bối lại đột nhiên nhắc đến chuyện này?” Thính Vân Tích tò mò nói.

Không phải là xung quanh có vấn đề sao.

Nàng cảm thấy mùa thu năm nay, lá cây không rụng nhiều.

Một ít phong cảnh không có lá vàng nên vẻ đẹp giảm đi ít nhiều.

Vị tiên bối chủ trì hội nghị kia nhìn mọi người nói:

“Các người có phát hiện hay không, một ít đất đai hoang vu có dấu hiệu của những mầm sống mới, hoặc là đã vào thu nhưng lá cây vẫn chưa bị úa vàng”

Những người khác đều sửng sốt.

Những thay đổi này có gì mà kì lạ?

Cao Viễn càng cảm thấy khó hiểu hơn.

“Hiện tại gần tháng 9, trên lý thuyết thì còn một khoảng thời gian nữa lá cây mới bắt đầu úa vàng.

Cho dù có vài nơi lá cây rụng sớm, thế nhưng chậm lại thì khó mà nhận thấy được.

Mà thật sự có chậm lại, cũng không thể xem như một hiện tượng kỳ lạ được.”

Những người khác gật đầu, bọn họ quay đầu nhìn về phía tiên bối đứng đầu, hy vọng có thể nghe được lời giải thích.

“Chiến Thần trong lòng có linh cảm, những thay đổi nhìn như tầm thường này sẽ mang đến vấn đề rất lớn.” Tiên bối chủ trì hội nghị tiếp tục nói:

“Ở cấp bậc của Chiến Thần, nếu trong lòng có linh cảm, tuyệt đối không phải là ảo giác.”

Những người khác có chút không hiểu, những vấn đề nhỏ này, thật sự sẽ mang đến nguy cơ không xác định?

“Tuy rằng ta cũng cảm giác lá cây úa vàng chậm hơn so với năm trước? Thế nhưng cái này sẽ tạo thành biến đổi lớn gì?” Thính Vân Tích tò mò hỏi.

“Sẽ có chuyện lớn gì, tạm thời không nói đến.

Chiến Thần đã có đôi sách gì chưa?” có người mở miệng hỏi.

“Cụ thể sẽ xảy ra chuyện gì, thật sự không ai biết.

Nhưng Chiến Thần hi vọng từ giờ trở đi chúng ta phải dốc sức đánh thức được Thái Nhất Tiên Quân.” Tiên bối chủ trì công việc nhìn tất cả những người có mặt, nói.

“Thái Nhất Tiên Quân?”

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Thái Nhất Tiên Quân là người mạnh nhất trong số các Tiên Quân.

Có người nói thực lực của hắn còn cao hơn Tiên Đình Chiến Thần.

Nhưng muốn thức tỉnh một cường giả như vậy vào lúc này là chuyện không thể.

Việc này quá khó khăn.

Và đối với Thái Nhất Tiên Quân mà nói? Cũng không phải là một chuyện tốt.

“Có thật sự cần thiết không?” Ma Kiếm Trảm Đồ hỏi.

Nếu phải dốc sức để đánh thức Thái Nhất Tiên Quân? thì sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch mà bọn họ đang nắm trong tay.

Như là một đòn chí mạng đối với việc phát triển thực lực của Tiên Đình sau này.

Bởi vì bọn họ không thể xác định được Thái Nhất Tiên Quân có thể tỉnh lại vào lúc này hay không.

Có thể làm cho Tinh Ti Tiên Quân tỉnh lại sớm hơn dự định là may mắn lắm rồi.

Lại muốn đánh thức Thái Nhất Tiên Quân, có thể không được may mắn như vậy đâu.

Tiền bối chủ trì hội nghị nhìn mọi người, cuối cùng nói:

“Bỏ phiếu đi!”

Hiện nay một vài cường giả của Tiên Đình có thể tỉnh lại đều do năm người bọn họ phụ trách, nên chuyện đánh thức Thái Nhất Tiên Quân cũng phải dựa vào bọn họ.

Vì vậy bỏ phiếu là lựa chọn tốt nhất.

Chiến Thần đang dốc sức chuẩn bị kế hoạch của riêng hắn, sẽ không ảnh hưởng tới năm người này.

Tất nhiên bọn họ cũng không thể chi phối suy nghĩ của Chiến Thần.

“Bắt đầu đi.” Tiền bối chủ trì hội nghị nói xong thì trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình:

“Ta đồng ý việc dốc sức đánh thức Thái Nhất Tiên Quân.”

“Ta không đồng ý.” Ma Kiếm Trảm Đồ nhìn mọi người nói:

“Chuyện mà ta cần làm đã sắp giải quyết xong. Có thể đạt được thành quả quan trọng, thành quả này có thể gặp mà không thể cầu. Nếu bây giờ dừng lại thì quá đáng tiếc.”

“Ta cũng không đồng ý. Công việc bên phía ta cũng sắp kết thúc. Nếu dừng lại thì sẽ thất bại trong gang tấc.

Đánh thức Thái Nhất Tiên Quân cũng không phải không được., nhưng phải cho ta thêm một ít thời gian.” Thính Vân Tích cũng không đồng ý, nói.

“Ta đồng ý.” Cao Viễn nhìn mọi người nói:

“Nếu Chiến Thần ở trong lòng có linh cảm, như vậy Thần Chúng và Phật Môn cũng sẽ cảm giác được.

Bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ dốc toàn lực làm cho một số người mạnh nhất tỉnh lại.

Mặc dù không thể chắc chắn 100%, nhưng không thể loại bỏ khả năng này.

Nếu như bọn họ thành công, sẽ có thể tạo thành ảnh hưởng vô cùng lớn đối với chúng ta”

—

Dịch: MB

Chương 585: Chúc Mừng Rút Được Thẻ Xăm Tốt Nhất 2

“Nói cách khác, tất cả mọi người đang đánh cuộc, chúng ta không cá cược sẽ có thể duy trì ưu thế hiện tại, hoặc là trực tiếp thua cuộc?” Người cuối cùng mở miệng nói.

Nghe qua ý kiến của những người khác, hắn trực tiếp tỏ rõ lập trường:

“Ta đồng ý.”

Cuộc bỏ phiếu đã có kết quả, không có ai nói thêm cái gì.

Đây là quyết định của bọn họ, hậu quả cũng sẽ do bọn họ gánh vác.

“Tạm thời dừng tất cả công việc hiện tại lại, dốc toàn lực làm cho Thái Nhất Tiên Quân thức tỉnh.” Tiên bối chủ trì hội nghị mở miệng nói.

“Nếu như lần này thành công, hy vọng tiên bối có thể nhắc nhở Thái Nhất Tiên Quân một câu, thực lực chưa khôi phục thì đừng hành động nông nổi.” Cao Viễn đưa ra ý kiến.

Chuyện của Tinh Ti Tiên Quân là sự cố ngoài ý muốn.

Nhưng Phật Môn là một ví dụ điển hình.

Bọn họ không thể hiểu rõ Phật pháp cho nên không thể lĩnh ngộ được, vì vậy Phật Môn liên tục có những hành động “tặng đầu người”.

Tiên Đình cũng đã chết không ít, nhưng do người khác tìm tới cửa.

Và Phật Môn không giống nhau.

Cũng không giống như Thần Chúng, bọn hắn là vì thí nghiệm xảy ra sự cố ngoài ý muốn.

Phật Môn từ đầu đến cuối đều là tự mình đưa đến cửa.

Đi cảm hóa tộc trưởng của Lục gia, trực tiếp mất tích. Cổ Phật thức tỉnh cũng không được gì, mạnh như vậy không đi đối phó Lục gia, lại chết ở Kiếm Nhất Phong.

Người của Phật Môn đều chết một cách rất khó hiểu.

Mọi người gật đầu, chuyện này thật sự phải xem trọng.

Đương nhiên, bọn họ chỉ cần nói với Chiến Thần là được rồi.

Nhân vật có cấp bậc như Tiên Quân nên để chiến thần đi khuyên giải.

--

Sáng sớm nhóm người của Lục Thủy đã lên xe lửa, đi đến lần này là hồ Hải Đường.

Tuy giữa đường phải sửa lại mục đích, nhưng cũng không có ảnh hưởng gì.

“Ở trên biển cũng có thể có hồ nước ngọt sao?” Đông Phương Trà Trà tò mò hỏi.

Nàng ngồi ở bên cạnh Mộ Tuyết.

Lúc này nàng đang cầm bản vẽ, tập tành vẽ tranh.

“Biểu tẩu, thật sự không thể trực tiếp viết sao?” Đông Phương Trà Trà lại hỏi.

Lục Thủy không muốn để ý tới Đông Phương Trà Trà, có nhiều vấn đề, nàng chỉ hỏi thôi chứ đại khái không cần người khác trả lời.

“Lo vẽ đi, bớt nói một chút.” Mộ Tuyết nhẹ giọng nói.

“Ồ.” Đông Phương Trà Trà cúi đầu vẽ vẽ.

Nàng học vẽ cũng giống như lúc nàng học viết chữ vậy, đều rất hăng hái.

Chắc chắn trong tương lai sẽ vẽ tranh giỏi giống như là viết chữ.

Chữ viết của nàng thật sự rất đẹp.

Lục Thủy tự nhiên biết Đông Phương Tra Tra học vẽ sẽ có công dụng, nhưng mà không nhiều lắm.

Năng lực của các Linh thú mà Đông Phương Tra Tra dùng ánh mắt triệu hồi tới rất là thấp, cao lắm cũng chỉ ngang hàng với tu vi của nàng.

Vừa mới nghĩ như vậy, Lục Thủy lại đột nhiên ngân ra.

“Suy nghĩ kỹ một chút, cũng không hẳn là như vậy.”

Lục Thủy nghĩ tới một cái khả năng, nếu như linh thú hoặc là thánh thú được triệu hồi, không có kế thừa trí thông minh của Đông Phương Tra Tra, vậy thì tổng chiến lực của bọn nó sẽ vượt qua chiến lực của Đông Phương Tra Tra.

Xem ra học vẽ cũng có một chút giá trị nhất định.

“Nghe nói cá của hồ Hải Đường với cá của hồ Đạm Nguyệt tương đối giống nhau, chút nữa Lục thiếu gia có muốn đi câu cá không?” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy hỏi.

Nghe được câu cá Đông Phương Trà Trà vội giơ tay lên, nhỏ giọng nói:

“Ta câu cá rất giỏi.”

Đông!

Mộ Tuyết búng lên trán của Đông Phương Trà Trà một cái, nhẹ giọng nói:

“Vẽ tranh.”

“Ừm.”

Đông Phương Trà Trà cúi đầu vẽ tranh.

Thật sự thì nàng câu cá rất rất giỏi, nếu cần nàng sẽ bộc lộ tài năng cho biểu tâu và Lục Thủy biểu đệ xem.

Lục Thủy cảm thấy có thể nhìn người khác câu cá.

Nhưng mà tự mình câu cứ cảm thấy có chút phí phạm thời gian.

“Vì sao chúng ta không bắt chú?” Lục Thủy mở miệng nói.

Hắn cảm thấy như vậy sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Mộ Tuyết không nói: "...”

“Bắt” nghe không êm tai bằng “câu” a.

Cá trong hồ Hải Đường ít đến thấy thương, không có ai câu được, muốn bắt cũng không thể bắt được.

Mộ Tuyết cũng không thèm để ý, nàng chỉ muốn an tĩnh đợi ở bên cạnh Lục Thủy và nhìn hẩn câu cá là đủ rồi.

—

Xe chạy được một giờ, lúc này Chân Võ nhẹ giọng nhắc nhở:

“Thiếu gia, thiếu phu nhân, đã đến hồ Hải Đường rồi.”

Lúc này xe lửa cũng đã dừng lại.

Lục Thủy và Mộ Tuyết đứng dậy xuống xe.

Đông Phương Trà Trà cất bản vẽ vào, đi theo xuống xe.

Vừa xuống xe Đông Phương Trà Trà nhìn thấy phía xa xa có một cái hồ lớn, giữa hồ có một vài cái đình nghỉ mát và trụ đá.

Chính giữa hồ còn có một cái hồ, nhưng quá xa không thấy rõ.

Nơi đây dù gì cũng là một hòn đảo, tầm nhìn bình thường tự nhiên không thể liếc mắt một cái nhìn hết cả hòn đảo.

“Biểu tẩu, ta đi vào trong vẽ tranh.” Đông Phương Trà Trà có chút hưng phấn nói.

Nàng muốn vừa thám hiểm vừa vẽ tranh.

Đông Phương Trà Trà muốn đi vào, đương nhiên Mộ Tuyết sẽ không có ý kiến.

Vừa vặn nàng và Lục Thủy có thể ở chung một chỗ với nhau.

Sau đó Đông Phương Trà Trà dẫn theo Hương Dụ hướng bên trong mà đi.

Nhìn thấy Đông Phương Trà Trà đã đi khỏi, Lục Thủy đối với Mộ Tuyết nói:

“Mộ tiểu có muốn đi mua sắm một chút không?”

Mộ Tuyết nhẹ nhàng gật đầu:

“Lục thiếu gia muốn đi không?”

Lục Thủy tỏ vẻ đồng ý: “Mộ tiểu thư muốn mua cái gì?”

“Một loại hương hoa.”

“Trên người của Mộ tiểu thư đã rất thơm rồi.”

“Nhưng mà tự ta ngửi không thấy.”

“Ý Mộ tiểu thư là khứu giác của ta có vấn đề?”

“...”

Ngươi mới cả người có chuyện.

Nhưng ta thích vấn đề này.

Mộ Tuyết cảm thấy đợi nàng và Lục Thủy quen thuộc thì có thể trực tiếp nói ra những lời này.

...

Thiên Cơ Lôu Vũ ngồi trước gian hàng, hẩn quan sát những người qua lại, không có ai muốn nhờ hẩn xem tướng.

Nguyên Tiên đạo nhân vẫn đứng ở sau lưng Thiên Cơ Lôu Vũ giống như một tùy tùng.

Lúc này hẩn cũng không biết mình nên cảm thấy may mắn hay là nên lo lắng.

Ngày hôm nay hẩn nhìn thấy vị tiên bối này xem bói, đối phương là thật sự biết xem tướng, mà trình độ lại vô cùng cao .

Hẩn quan sát thôi cũng cảm thấy mình được giác ngộ.

Lẽ ra đây là một chuyện tốt, nhưng mà đối phương mạnh mẽ như vậy, lại đột nhiên muốn giúp hẩn bày sạp xem bói.

Chuyện này thật sự không có vấn đề gì sao?

Lỡ như muốn tiễn hẩn một đoạn đường sau cuối?

Cái này càng không có lí do.

Đạo nhân ở trong lòng thở dài.

Mặc kệ như thế nào, hễ đều phải chấp nhận, bởi vì không thể phản kháng.

Chỉ có thể đi bước nào tính bước đó.

Thiên Cơ Lôu Vũ an tĩnh ngồi ở chỗ kia.

Lát sau có một người nam đứng ở trước gian hàng, hễ có chút tò mò nhìn Thiên Cơ Lôu Vũ nói:

“Đổi người xem bói rồi?”

Thiên Cơ Lôu Vũ quan sát người trẻ tuổi này, mặt mỉm cười nói:

“Tiểu hữu có muốn coi một quẻ?”

Thanh niên này ngồi đối diện quầy hàng, hiếu kỳ nói:

“Tiền bói là đệ tử của tông môn nào?”

—

Dịch: MB

Chương 586: Chúc Mừng Rút Được Thẻ Xăm Tốt Nhất 3

Đối phương gọi hắn là tiểu hữu, không gọi là tiền bối luôn cảm giác mình không lễ phép.

“Chỉ mà một Tán tu.” Thiên Cơ Lôu Vũ đặt một bó thăm bằng trúc ở phía trước người đàn ông này, nói:

“Tiểu hữu tùy tiện rút một cây.”

Do dự một chút, người đàn ông tự tay lấy ra một thẻ xăm.

Hắn tự mình nhìn thoáng qua, nhìn xem trên thẻ xăm có ký hiệu gì.

Nói thật, hắn đối với phương diện này cũng có một chút xíu nghiên cứu.

Nếu như đối phương là người ăn nói bừa bãi hắn cảm thấy mình cũng có căn cứ để thẻ vạch trần.

Nếu như nói quá êm tai, hắn cảm thấy tổn một ít tiền nghe một chút cũng không thành vấn đề.

Nhưng vừa mới nhìn về phía thẻ xăm, người đàn ông sững sốt một chút, mặt trên không có gì cả.

Không có kí hiệu gì hết, giống như một thẻ trúc bình thường.

Thẻ xăm gì vậy nè?

“Thẻ xăm tốt nhất.” Thiên Cơ Lôu Vũ mở miệng nói.

Người nam: “...”

Chỉ như vậy đã nhìn ra?

Nhưng đối phương nói là thẻ xăm tốt nhất, lẽ nào hắn còn muốn phản bác một cái?

“Tiền bối làm sao thấy được là xăm tốt nhất?” Người nam do dự một chút nhưng vẫn mở miệng hỏi.

“Quẻ bói.” Thiên Cơ Lôu Vũ nhìn người nam nói:

“Quẻ có ngàn loại, phong phú toàn diện, nơi trên thẻ xăm chỉ là chính đông.

Cầm thẻ xăm đi về phía đông, đó là cơ hội của tiểu hữu.”

Người nam nhú mày, nói:

“Tiền bói cảm thấy ta muốn có cơ hội gì?”

“Cơ hội để tiếp cận.” Thiên Cơ Lôu Vũ lại cười nói.

Người nam sững sốt, cuối cùng yên lặng để lại linh thạch, cầm thẻ xăm hướng phía đông mà đi.

Chờ người nam kia đi xa, Thiên Cơ Lôu Vũ mới cười nói:

“Rất thú vị, đúng không?”

“Người cảm thấy hẳn sẽ thành công hay là thất bại?” Thạch quy mở miệng dò hỏi.

Có đôi khi chỉ biết được phân nửa là chuyện rất là khó chịu.

Nhất là đi theo Thiên Cơ Lôu Vũ, chỉ biết được bắt đầu nhưng không cách nào biết được kết quả.

“Ta nói, thẻ xăm tốt nhất.

Nhưng mà không giống với suy nghĩ ở trong lòng của vị tiểu hữu này mà thôi.

Một số thời điểm, người ta luôn quan tâm tới những thứ không thuộc về mình, từ đó bỏ quên những thứ tốt đẹp bên cạnh mình.” Thiên Cơ Lôu Vũ bình tĩnh mở miệng, giống như nhìn thấu được sự thay đổi của vạn vật.

“Mỗi lần đều là nói một nửa giấu một nửa.” Thạch quy thờ dãi.

Đạo nhân ở một bên, lại cảm thấy nói nói một nửa giấu một nửa thật thần bí, cũng thật hợp lý.

Nói sai sẽ không bị vạch trần.

“Quả bói tuy có ngàn loại, bao hàm nhiều mặt, nhưng thiên cơ khó đoán, có muôn ngàn chuyện xấu, thiên địa vượt xa so

với vạn vật , khó có thể kết luận.” Thiên Cơ Lôu Vũ nói.

Hắn sẽ không đưa ra đáp án chắc chắn.

Có thể nói một vài khả năng.

Từ đó dẫn đường cho đôi phương, đi đến tương lai trong lòng họ mong muốn.

“So với người lúc còn trẻ, thần côn nhiều.” Thạch quy thấp giọng nói.

Đạo nhân ở một bên, không cảm thấy có gì không đúng, ngược lại cảm thấy quá đúng.

Hắn muốn nghe rõ nhớ kỹ, về sau nói chuyện càng thể hiện được sự cao thâm của hắn.

Thế nhưng, chỉ cần có thể thấu hiểu những lời này.

Hắn có thể đạt được chút thu hoạch cho việc xem bói.

Thiên Cơ Lôu Vũ cười không nói.

Có ai chưa từng trải qua tuổi trẻ nông cuồng đâu?

“Hương Dự, chút nữa người ngồi để cho ta vẽ.” Đột nhiên có giọng nói truyền đến bên tai Thiên Cơ Lôu Vũ.

“Trà Trà tiểu thư đã biết vẽ chân dung rồi?” Hương Dự có chút kinh ngạc.

“Không biết đâu, chỉ cảm thấy nói như vậy có vẻ rất giỏi.” Đông Phương Trà Trà nói rằng.

Hương dự: “...”

Nàng thật không biết mình sẽ bị vẽ thành hình dạng gì.

Lúc này Thiên Cơ Lôu Vũ nhìn đến hai người từ phía trước hắn đi qua.

Hắn bỗng nhiên sững sờ một chút, khi nhìn thấy một trong hai người đó.

“Trên người có kim quang, biểu hiện người này trên người tích công đức, chân đạp ngàn vạn cơ duyên, ý nghĩa phúc duyên thâm hậu, đường tương lai trải rộng khắp nơi, tương lai của cô gái này có vô hạn khả năng.

Tu Chân giới lại có người đặc thù tới vậy.” Thiên Cơ Lô Vũ trong lòng chấn động, sau đó theo bản năng nói:

“Hai vị xin dừng bước.”

Thiên Cơ Lô Vũ đột nhiên mở miệng, làm cho thạch quy có chút ngạc nhiên.

Bao nhiêu năm rồi nó không có nghe được Thiên Cơ Lô Vũ chủ động lên tiếng?

Hai người nữ này có gì đặc thù sao?

Nó nhìn sang, một người nhìn cũng được.

Trong đó người đeo cái khăn che mắt có thể có chút khác thường, nhưng nó vẫn không nhìn ra được người thiếu nữ này có điểm nào xuất sắc.

Nhiều lắm chữ “Kiếm” trên cái khăn che mắt được viết khá tốt.

Đông Phương Trà Trà và Hương Dụ đều sững sốt, sau đó nhìn sang quầy hàng bên cạnh.

“Người đang nói với chúng ta sao?” Đông Phương Trà Trà nhìn chủ nhân gian hàng, chỉ chỉ chính mình hỏi.

Thiên Cơ Lô Vũ gật đầu:

“Tiểu cô nương, có muốn xem một quẻ không?”

Không chính xác không lấy tiền.”

Vừa rồi Thiên Cơ Lô Vũ là sốt ruột nên buộc miệng nói, nhưng hẳn không cảm thấy có vấn đề gì.

Thiếu nữ này thật sự quá đặc thù, nếu như có thể làm cho nàng bái nhập Thiên Cơ Các, đối với bọn họ mà nói là một chuyện vô cùng tốt.

Tuyệt đối không thể bỏ qua.

Đến nỗi hẳn muốn thu làm đồ đệ của mình.

Nếu thiếu nữ này có thiên phú về phương diện này.

“Đúng thì sẽ thu tiền sao?”

Cảm giác bí mật bị người biết, còn phải trả tiền, thì thật lỗ vốn.” Đông Phương Trà Trà nói rằng.

Thiên Cơ Lô Lô: “...”

Hương dụ: “...”

Thạch quy: “...”

Trong lúc nhất thời bọn họ vậy mà không có cách nào phản bác.

“Tiểu cô nương có thể hỏi một ít chuyện không quan trọng, không chính xác không lấy tiền, đúng cũng không lấy tiền.” Thiên Cơ Lô Lô mở miệng nói.

Hắn muốn cho đối phương thấy khả năng đặc biệt của mình, từ đó làm cho đối phương bái nhập Thiên Cơ Các.

Đông Phương Trà Trà có chút cảnh giác:

“Hương Dụ nói trên đời không có bữa cơm nào là miễn phí, miễn phí chính là cái giá đắt nhất, những gì Hương Dụ nói bình thường đều đúng hết.”

Hương Dụ: “...”

Nhưng mà cái người này bỗng nhiên tìm các năng, bộ dạng thật sự có chút đáng ngờ.

Kẻ lừa đảo thông thường đều thích gọi người lại, sau đó xem cho người một quẻ.

Thiên Cơ Lô Lô chưa bao giờ cảm thấy muốn xem bói cho người ta mà lại khó tới vậy.

Toàn bộ Tu Chân giới bao nhiêu người khóc lóc năn nỉ để được hắn xem giúp một quẻ, ngược lại thiếu nữ này thì viện đủ lý do không muốn cho hắn xem.

“Tiểu cô nương muốn đi giữa hồ vẽ tranh?”

Nếu như không cần thiết thì đừng đi tốt hơn, ở trong đó sắp có mưa.” Thiên Cơ Lô Lô mở miệng nói.

Đông Phương Trà Trà và Hương Dụ liếc nhau một cái.

Trong mưa vẽ tranh khẳng định càng có cảm giác.

Ầm ầm!

Trong lúc bất chợt, Đông Phương Trà Trà nghe được tiếng sấm, quay đầu nhìn lại.

Phát hiện giữa hồ thật sự có mây đen tụ tập, có vẻ trời sắp mưa.

“Đây là tính ra?” Đông Phương Trà Trà nhìn về phía Thiên Cơ Lô Vũ hỏi.

Thiên Cơ Lô Vũ không thể phủ nhận mở miệng:

“Ngươi cảm thấy thế nào?”

—

Dịch: MB

Chương 587: Chúc Mừng Rút Được Thẻ Xăm Tốt Nhất 4

Do dự một chút Đông Phương Trà Trà ngồi xuống trước mặt Thiên Cơ Lôu Vũ, Hương Dụ theo sau Đông Phương Trà Trà, chuyện này không nhìn ra cái gì.

Cho nên nàng không có lý do gì can ngăn Trà Trà tiểu thư.

Duy trì cảnh giác là tốt rồi.

Hơn nữa Lục thiếu gia và Mộ tiểu thư đều ở đây gần đây, có chuyện cũng không cần lo lắng.

Nghĩ tới đây Hương Dụ mới sùng sốt.

Tu vi của Lục thiếu gia mới có nhị giai, Mộ tiểu thư là người thường.

Vậy mà nàng lại cảm thấy có mặt hai người kia thì sẽ thật an toàn.

Cảm giác an toàn này cũng không biết ở đâu ra.

Hương Dụ lập tức xua đi ý tưởng làm người ta kinh ngạc kia.

“Tiểu cô nương muốn xem cái gì?” Thiên Cơ Lôu Vũ mang theo chút ý cười hỏi.

Hắn tin tưởng mình đủ sức làm cho cô gái này báii nhập Thiên Cơ Các.

Đông Phương Trà Trà hiếu kỳ nói:

“Vấn đề gì cũng được?”

Thiên Cơ Lôu Vũ gật đầu:

“Cứ nói đừng ngại.”

“Ta muốn biết khi nào thì ta mới có thể trở nên mạnh mẽ.” Đông Phương Trà Trà mở miệng hỏi.

“Muốn mạnh đến mức độ nào?” Thiên Cơ Lôu Vũ hỏi.

Muốn trở nên mạnh mẽ nhất, nhìn thấu sinh mệnh, đủ mạnh đi!?

Đông Phương Trà Trà tự hỏi một chút, nói:

“Mạnh đến nỗi tất cả mọi người đánh không lại ta.”

Thật ra là muốn mạnh hơn so với biểu tẩu, thế nhưng biểu tẩu không cho nàng nói ra chuyện nàng ấy rất mạnh.

Thiên Cơ Lô Lô lắc đầu:

“Tu Chân giới có vô số cường giả, ngươi làm sao xác định được trong bóng tối không có ai mạnh hơn ngươi?”

“Vậy phải thế nào xác định?” Đông Phương Trà Trà tò mò hỏi.

Đương nhiên nàng không thể nào biết đáp án.

“Nhìn trộm thiên cơ.” Thiên Cơ Lô Lô nhìn Đông Phương Trà Trà nói:

“Nếu ngươi có năng lực đi nhìn trộm thiên cơ, nhìn thấu sinh mệnh trên thế gian, như vậy thì có thể từ trong thiên địa, nhìn thấy sự tồn tại của cường giả, nhìn đến cấp bậc của họ.

Đang ở hiện tại, nhưng có thể sống trong tương lai.

Khi đó ngươi sẽ biết bản thân mạnh đến đâu, có phải vô địch thiên hạ hay không.”

“Nhưng mà ta không biết cách nhìn thiên cơ a.” Đông Phương Trà Trà nói.

“Có thể học, tiểu cô nương có thiên phú, được trời ưu ái, cơ duyên vô số, học cái gì cũng nhanh.

Có thể chính ngươi cũng không biết bản thân đặc thù đến mức nào.

Sự đặc thù này nếu như không có người chỉ dẫn, sẽ dễ dàng mờ nhạt giữa đám đông.” Thiên Cơ Lô Lô nhìn Đông Phương Trà Trà, nghiêm túc nói.

Thạch quy ở một bên nghe được, đây là Thiên Cơ Lô Lô lại muốn thu đồ đệ sao?

“Tiểu nha đầu này đặc thù tới vậy sao? Thiên Cơ Lâu Vũ vậy mà cố ý dẫn dụ đối phương bái sư?”

Thạch quy có chút kinh ngạc.

Nhưng mà nó vẫn không có nhìn ra đối phương có điểm nào là đặc thù.

Đông Phương Trà Trà cảm thấy có chút phức tạp.

“Trước xem một que, để ta giúp người tính một chút con đường trở thành cường giả sẽ thuận lợi hay là có muôn ngàn trắc trở.” Thiên Cơ Lâu Vũ mở miệng nói.

Đương nhiên hẳn sẽ không quá vội vàng.

Mục đích thể hiện quá rõ, sẽ bị cảnh giác, rất khó đánh động đối phương.

“Được. ” Chuyện vừa rồi quá phức tạp, trực tiếp đoán mệnh đơn giản hơn.

Đợi nàng mạnh lên, Hương Dụ có nói gì cũng vô dụng, Lục Thủy biểu đệ đánh lén cũng sẽ bị nàng đánh lại.

“Hãy rút một thẻ xăm đi.” Thiên Cơ Lâu Vũ đặt thẻ trúc ở trước mặt Đông Phương Trà Trà, kêu nàng chọn một cây.

Đông Phương Trà Trà ngẫm nghĩa thẻ trúc, sau đó rất cẩn thận chọn ra cây đẹp nhất.

Nàng cảm thấy đẹp mắt nhất.

Chờ cho Đông Phương Trà Trà rút thăm xong, Thiên Cơ Lâu Vũ để những thẻ trúc còn lại qua một bên.

Sau đó nói:

“Dem thẻ xăm để lên bàn.”

Đông Phương Trà Trà làm theo.

Nhìn thấy Đông Phương Trà Trà đặt thẻ trúc lên bàn, Thiên Cơ Lâu Vũ mới cầm tiền đồng ở một bên lên.

Những đồng tiền này bị hắn bỏ vào trong mai rùa.

Đây là những vật dụng của chủ gian hàng, Thiên Cơ Lâu Vũ làm như vậy là để cho tiểu cô nương trước mặt hắn cảm

thấy chân thật một chút.

Khi những đồng tiền đã nằm trong mai rùa, Thiên Cơ Lôu Vũ dùng tay lắc lư hai cái, lúc này một vệt kim quang ở bên trong mai rùa hiện ra, tia sáng này thay đổi thành muôn hình vạn trạng, vô cùng huyền diệu.

Đông Phương Trà Trà và Hương Dụ đều có chút kinh ngạc.

Tia sáng này vừa mới hiện lên không bao lâu, Thiên Cơ Lôu Vũ đặt mai rùa ở phía trên thẻ trúc, rồi nghiêng mai rùa về phía sau, tiền đồng từ mai rùa trượt ra, từng đồng từng đồng rơi ra phía trên thẻ trúc, từng đồng liên tiếp đè lên nhau.

Khi tất cả tiền đồng đều nằm ngay ngắn ở phía trên thẻ trúc.

Một tia sáng từ phía cuối thẻ trúc xuất hiện.

“Tia sáng này là tương lai của ngươi đó, tiểu cô nương. Ánh sáng sẽ từ từ xuyên thấu qua đồng tiền, xuyên được càng nhiều đồng tiền thì đồng nghĩa với đường tương lai của ngươi càng thuận lợi.

Trái lại cũng vậy.” Thiên Cơ Lôu Vũ mở miệng giải thích.

Nghe được Thiên Cơ Lôu Vũ nói, Đông Phương Trà Trà và Hương Dụ đều nhìn chăm chăm vào thẻ trúc và ánh sáng phía trên nó.

Nhìn cái này, có thể đoán trước được con đường để trở nên mạnh mẽ trong tương lai, có thuận lợi hay là không. Đương nhiên là ai cũng sẽ muốn nhìn kỹ rồi.

Đạo nhân ở bên cạnh cũng đang quan sát, thạch quy hiển nhiên cũng đang chăm chú.

Thiếu nữ loài người này đã làm cho Thiên Cơ Lôu Vũ làm nhiều chuyện như vậy. Nên nó thật tò mò, con đường của nàng sẽ như thế nào.

Đồng tiền đại biểu cho kỳ ngộ, cũng đại biểu cho kiếp nạn.

Nó đã thấy Thiên Cơ Lôu Vũ dùng biện pháp này tính toán cho một số người.

Nhưng mà nhiều nhất là đi tới đồng tiền thứ 7 trong tổng số 11 đồng tiền.

Mà người có thể qua được 7 cái đồng tiền, thực lực đã muốn vượt qua nó.

Nó nhớ rõ người kia tên là Kiếm Xuyên.

Lúc này thạch quy nhìn thấy tia sáng đi tới cái đồng tiền thứ nhất, chỉ cần không phải người xui xẻo, thông thường đều có thể dễ dàng xuyên qua cái đồng tiền thứ nhất.

Thiên Cơ Lô Vũ cũng đang quan sát, hắn cũng muốn nhìn xem cuối cùng tia sáng sẽ đi tới cái đồng tiền thứ mấy.

Rất nhanh ánh sáng chiếu lên cái đồng tiền thứ nhất, khi ánh sáng chạm vào thì cái đồng tiền thứ nhất trực tiếp sáng lên.

Không ngừng lại chút nào.

Cái này rất bình thường.

Thiên Cơ Lô Vũ và thạch quy đều cảm thấy thật bình thường.

Sau khi cái đồng tiền thứ nhất bị chiếu sáng, tia sáng trực tiếp đi tới cái đồng tiền thứ 2.

Cái đồng tiền thứ 2 cũng được chiếu sáng, tốc độ giống y như lần đầu, không ngừng lại một chút xíu nào.

Cái này cũng thật bình thường.

Thiên Cơ Lô Vũ và thạch quy gật gật đầu.

Những thay đổi sẽ bắt đầu từ đồng tiền thứ 3, đặc thù một chút thì sẽ bắt đầu ở đồng tiền thứ 4.

Rất nhanh ánh sáng đi đến cái thứ 3, lần này thật sự bắt đầu có thay đổi rồi.

Nhưng sự thay đổi này làm cho Thiên Cơ Lô Vũ và thạch quy có chút bất ngờ không kịp trở tay.

—

Dịch: MB

Chương 588: Xem Bói Chỉ Cần Nói Huru Nói Vượn Một Chút Là Tốt Rồi 1

Khi ánh sáng đi qua cái đồng tiền thứ 3 thì bắt đầu gia tăng tốc độ, trong tích tắc đã đi tới cái thứ 4. Sau đó lại lần nữa gia tăng tốc độ, vèo một cái, ánh sáng xuyên thấu tất cả đồng tiền, kế tiếp là qua toàn bộ thẻ trúc và biến mất ở trong không khí.

Một màn này làm cho Thiên Cơ Kâu Vũ có chút bất ngờ.

Thạch quy càng là nhất thời không kịp phản ứng.

Đông Phương Trà Trà cũng là vẻ mặt choáng váng, nàng nhìn Thiên Cơ Lô Vũ muốn nghe được đáp án.

Hương Dụ cảm thấy rằng, thế này cũng bình thường thôi mà.

Đường tương lai của tiểu thư nhà nàng, sẽ không có quá nhiều gian nan hiểm trở.

“Đây có nghĩa là thời gian qua mau sao? Tương lai của ta sẽ sớm biến mất phải không?” Đông Phương Trà Trà mở miệng hỏi.

Nàng có chút để ý.

Nghe được Trà Trà tiểu thư nói như vậy? Hương Dụ cũng hồi hộp.

Nếu thật sự là như vậy, thì đó là một thảm họa.

Thiên Cơ Lô Vũ: “...”

Thạch quy trong lúc nhất thời cũng không biết phải nói như thế nào, người thiếu nữ này không bình thường.

Tình huống như vậy chưa bao giờ xảy ra, Thiên Cơ Lô Vũ có từng thấy qua ghi chép hay không cũng khó nói.

“Khó trách Thiên Cơ Lô Vũ sẽ chủ động giữ đối phương lại, còn muốn thu nhận làm đồ đệ. Chỉ riêng quả bói này, cũng

đủ để hắn có ý nghĩ thu nhận đệ tử rồi.” Thạch quy nghĩ thầm, nói.

Nhưng hiện tại nó cũng rất tò mò, cuối cùng thì quẻ tượng này có ý nghĩa gì.

Thiên Cơ Lô Vũ quan sát quẻ tượng, trầm mặc không nói.

“Nhanh như tia sáng thoáng qua, đã xuyên thấu toàn bộ 11 cái.

Cả đời này không gió, không mưa, không kiếp, không nạn.

Đường tu hành như nước chảy thành sông.

Từ xưa đến nay, người như thế không nhất định là mạnh nhất, nhưng nhất định có thể đi rất xa.

Bọn họ có tên gọi chung là Thời Đại Sùng Nhi.” Thiên Cơ Lô Vũ trong lòng rung động.

Dưới tình huống bình thường là không có Thời Đại Sùng Nhi.

Hắn không thể nào ngờ được, thời đại này lại có.

Mà còn ở ngay trước mắt hắn.

“Dù thế nào đi nữa cũng phải thu nhận nàng, cho dù nàng không làm gì cả, cũng có thể trở thành nhân vật đại diện tốt nhất cho Thiên Cơ Các.”

Thiên Cơ Lô Vũ không chế tất cả cảm xúc lại, nhìn Đông Phương Trà Trà nói rằng:

“Quẻ tượng này là xem xét đường tu hành của tiểu cô nương, không liên quan tới sinh mệnh.”

“Như vậy quẻ tượng có nói trong tương lai ta sẽ rất mạnh hay không?” Đông Phương Trà Trà hỏi.

“Đường tương lai sẽ rất thuận lợi, nhưng có mạnh hay không phải xem tiểu cô nương làm thế nào nắm chắc cơ duyên.” Thiên Cơ Lô Vũ nói rằng.

Hắn đang đợi đối phương hỏi như thế nào nắm chắc cơ duyên.

Nắm chắc cơ duyên là thế mạnh của Thiên Cơ Các.

Chỉ cần đối phương có hứng thú, thì hẳn có thể thuận thế dẫn đường đối phương bái nhập Thiên Cơ Các.

“Còn có thể coi cái khác sao?” Đông Phương Trà Trà hỏi. Về phần nắm chắc cơ duyên, nàng chắc chắn sẽ không nắm bắt được.

Hương Dụ nói có chút kỳ ngộ rất là nguy hiểm, không thích hợp cho nàng đi .

Đi rồi có khi không về được.

Cho nên cơ duyên gì gì đó, quá nguy hiểm thì nàng sẽ chọn rút lui.

Đoạt được mới gọi là cơ duyên, liên lụy tới tính mạng, đó chính là tử kiếp.

Hương Dụ nói đúng.

Thiên Cơ Lô Vũ nhíu mày, thay đổi vấn đề cho chút nhanh.

Nhưng Thiên Cơ Lô Vũ không thêm đề ý, đối với người trẻ tuổi thì có hai chuyện đề ý nhiều nhất.

Tương lai và nhân duyên.

Nếu đối phương bỏ qua tiền đề, như vậy thì chắc chắn là có hứng thú với nhân duyên.

Hiện giờ đang đối mặt với hẳn chính là Thời Đại Sung Nhi, cho nên hẳn không dám tùy ý quan sát tương lai, cũng như những nhân quả kỳ ngộ khác của đối phương.

Có vài thứ không nên xem.

Cho nên hẳn mới chơi mấy trò chơi nhỏ này với một cái tiểu cô nương.

“Có thể tính nhân duyên.” Thiên Cơ Lô Vũ tiện tay thu hồi tiền đồng và mấy cái thẻ trúc.

Lần này hẳn muốn dùng những cách khác để xem thử nhân duyên của đối phương.

Hắn cũng rất muốn biết, người nào sẽ cưới được Thời Đại Sủng Nhi.

Không chỉ có Thiên Cơ Lôu Vũ mà chính Hương Dụ cũng rất muốn biết, nhân duyên của Trà Trà tiểu thư sẽ như thế nào.

Nhưng mà Thiên Cơ Lôu Vũ muốn coi, không có nghĩa là người khác sẽ cho hắn coi.

Sau khi Đông Phương Trà Trà nghe được có thể tính nhân duyên thì trực tiếp nhớ tới nhóm người biểu tẩu.

Sau đó hỏi:

“Ta có thể để cho biểu tẩu qua đây xem một chút sao?”

Chắc chắn là bọn họ muốn coi cái này.”

“...” Thiên Cơ Lôu Vũ luôn cảm thấy tư duy logic của tiểu cô nương này không quá bình thường, nói chuyện là chuyện.

Thật sự không thể bình thường một chút sao?

Nhưng mà coi cho người khác cũng được.

Nhất là trường bối của đối phương.

Chút nữa phải thể hiện một chút thực lực, đủ cho đối phương hiểu được địa vị của hắn ở Tu Chân giới là nặng hay nhẹ.

Đến lúc đó đối phương sẽ đồng ý bái nhập Thiên Cơ Các.

“Có thể, nhưng thời gian cũng không nhiều.” Thiên Cơ Lôu Vũ mở miệng nói.

“Ta lập tức gọi điện thoại cho biểu tẩu.” Đông Phương Trà Trà lập tức nói.

Thiên Cơ Lôu Vũ im lặng ngồi ở chỗ kia, hắn muốn lợi dụng khoảng thời gian này, thử làm cho đối phương hiểu rõ một số chuyện, hoặc là đi tìm hiểu một chút chuyện của đối phương.

Đông Phương Trà Trà lập tức lấy điện thoại di động ra, bấm số gọi đi.

Lúc này thạch quy mới truyền âm cho Thiên Cơ Lôu Vũ:

“Người muốn thu nhận nàng làm đồ đệ?”

Nhưng tại sao phải dùng mấy biện pháp thông thường này làm gì?”

Với năng lực của Thiên Cơ Lôu Vũ, hoàn toàn có thể thi triển đại pháp lực, đại thần thông, sau đó thu nhận đối phương làm đồ đệ.

Hoặc là dùng biện pháp mạnh một chút cũng không thành vấn đề.

Hoàn toàn không cần thiết phải dẫn dắt từng bước như vậy.

Đây là đi giật lùi lại phía sau.

“Thời Đại Sùng Nhi, dùng biện pháp như thế này là nhẹ nhàng nhất.

Cũng tránh cho thời đại kích phát chế độ bảo vệ đối với nàng.” Thiên Cơ Lôu Vũ đáp lại nói.

Đối mặt với Thời Đại Sùng Nhi, hẳn không dám tùy ý xem xét, không dám tùy ý lộ ra mục đích của bản thân.

Cái này là sự thận trọng mà hẳn cần phải có.

Bởi vì bất cẩn một chút thôi, sẽ đụng chạm phải những sự tồn tại không thể trêu vào.

Thời Đại Sùng Nhi chính là đặc thù như vậy đó.

Mà thạch quy thì ngay tại chỗ gây người, Thời Đại Sùng Nhi.

Là cái tiểu nha đầu này?

Nó nhìn thế nào cũng thấy không giống lắm.

Sau đó nó không thêm nhắc lại, chỉ có thể trước tiên quan sát, hiện tại nó có chút hiểu được quẻ bói là có ý gì.

Quẻ bói của Thời Đại Sùng Nhi.

“Biểu tẩu các người xong việc chưa? Ta bên này gặp được một thầy bói, có thể tính nhân duyên, các người có muốn tới xem thử hay không.” Đông Phương Trà Trà nhỏ giọng nói với Mộ Tuyết đang ở đầu dây bên kia.

Phía đối diện, Mộ Tuyết hơi ngạc nhiên, gặp được một thầy bói?

Thật ra thì xem thử một lần cũng rất thú vị.

“Ồ chỗ nào vậy?” Mộ Tuyết mở miệng hỏi.

—

Dịch: MB

Chương 589: Xem Bói Chỉ Cần Nói Huru Nói Vượn Một Chút Là Tốt Rồi 2

Sau khi Đông Phương Trà Trà nói ra vị trí, Mộ Tuyết liền cúp điện thoại.

Sau đó nhìn về phía Lục Thủy nói:

“Trà Trà ở phía trước gặp một thầy bói, Lục thiếu gia có muốn đi qua xem thử hay không?”

Những thứ Mộ Tuyết cần đã mua xong, cho nên bây giờ xem như là thời gian rảnh rỗi.

Phải chờ tới buổi chiều mới có thể trở về, hiện tại cũng chỉ có thể đi lang thang.

“Mộ tiểu thư dẫn đường đi.” Lục Thủy mở miệng nói.

Vừa rồi Mộ Tuyết đã lên tiếng hỏi rõ vị trí, rõ ràng là muốn đi xem thử.

Đương nhiên hẳn không có lí do gì cự tuyệt.

Là thầy tướng số a, thật thú vị.

Nếu như dám nói lời khó nghe, hẳn sẽ ngay tại chỗ vì đối phương vẽ vòng tròn.

Lục Thủy ở trong lòng suy nghĩ.

...

Đông Phương Trà Trà nói chuyện điện thoại xong, thì lập tức nói:

“Biểu tẩu bọn họ đang trên đường tới đây, đúng rồi, có làm ảnh hưởng tới việc làm ăn của người hay không?”

Ta có cần tránh qua một bên hay không?”

Ảnh hưởng tới người khác không phải là một chuyện tốt.

Thiên Cơ Lô Vũ lắc đầu:

“Tiểu cô nương tiếp tục ngồi là tốt rồi, rồi rãnh tới buồn chán, tiểu cô nương nếu như có vấn đề gì, cứ hỏi là được.”

Đông Phương Trà Trà nghĩ nghĩ, sau đó từ trên tóc cầm lấy Đậu Nha xuống, hỏi tiếp:

“Ta muốn biết, Đậu Nha khi nào mới thôi đối với ta chảy nước miếng.”

Ngày hôm nay đi ra ngoài, Đậu Nha đã bị Đông Phương Trà Trà mang theo trên người.

Biểu tẩu nói làm như vậy Đậu Nha sẽ hồi phục nhanh hơn.

Thiên Cơ Lô Vũ nhìn về phía Đậu Nha, lập tức nhíu mày lại.

“Cây Nhục Thực Hoa này thật đặc biệt, tương lai của cây hoa này cũng rất phi thường, xứng đáng là Thời Đại Sủng Nhi, ngay cả sủng vật cũng đặc thù như vậy.”

Thiên Cơ Lô Vũ có chút khiếp sợ.

Sau đó lắc đầu nói:

“Vấn đề này là do tập tính, cũng giống như con người khi không được ăn cơm.”

Đông Phương Trà Trà nghe hiểu, vậy là Đậu Nha sẽ tiếp tục đối với nàng chảy nước miếng.

Thật thâm hiểm.

Sau đó Đông Phương Trà Trà muốn tiếp tục hỏi, nhưng trong lúc nhất thời lại không biết hỏi cái gì.

Dường như không có gì cần phải hỏi.

“Muốn biết như thế nào xem xét thiên cơ, mệnh lý sao? Nếu biết, thì có thể biết được bản thân có phải là người vô địch Tu Chân giới hay không.” Nhìn thấy Đông Phương Trà Trà không có ý định nói chuyện, Thiên Cơ Lô Vũ chỉ có thể chủ động đi dẫn đạo.

Đông Phương Trà Trà lập tức gật đầu, nhưng mà rất nhanh nàng lại lắc đầu.

Tiếp đó lấy ra tất cả linh thạch trên người, nói:

“Nhiều đây đủ không?”

Không đủ thì người đừng nói nữa, ta sợ không đủ tiền trả.”

Thiên Cơ Lôu Vũ nhìn Đông Phương Trà Trà, cảm thấy tiểu cô nương này thật sự có chút ý tứ.

Chỉ là nhìn thoáng quá có vẻ không quá thông minh, tâm trí không đủ cao.

“Đủ.” Lần này Thiên Cơ Lôu Vũ không có cự tuyệt.

Đông Phương Trà Trà đẩy linh thạch đi qua, sau đó an tĩnh ngồi tại chỗ, đợi Thiên Cơ Lôu Vũ nói cho nàng biết.

Hương Dụ chỉ nhìn chứ không nói gì, tuy rằng đưa tiền, nhưng nàng cảm giác đối phương dường như không quá chú ý tới linh thạch.

“Quẻ bói, thiên cơ, xu hướng trong thiên địa, đều là một phần trong mệnh lý.

Quẻ bói rất đa dạng, không chỉ có lành - dữ, lợi - hại, thiên cơ là vô hạn, hiểu được tồn tại của nhân quả, khó dò xét được thiên địa cổ kim hàng nghìn năm.

Chỉ cần làm được này đó, thì có thể biết được mình sẽ là vô địch hay không .

Mà muốn làm được này đó, đối người khác có thể nói là vô cùng gian nan, nhưng đối tiểu cô nương người mà nói, tất cả đều có thể.

Thiên cơ bên trong thì Tiên Sơn Thiên Cơ Các là nhất.

Nếu có duyên, có thể đi Tiên Sơn xem thử.”

Nói xong Thiên Cơ Lôu Vũ lấy ra một quyển sách tên là Thiên Diễn Chi Thuật:

“Hoặc là có thể học tập quyển sách này, đây là mệnh lý cơ sở, có thể bước đầu dự đoán lành, dữ.

Cái này tặng cho tiểu hữu.

Đây là quyển thượng, nếu như muốn học quyển hạ, như vậy...”

Nói tới đây, Thiên Cơ Lôu Vũ đột nhiên sửng sốt.

Hắn cảm giác trời bỗng nhiên tối xuống.

Cái này có chút không bình thường.

“Tối rồi?” hắn mở miệng hỏi.

“Không có a.” Đông Phương Trà Trà nhìn ngó bốn phía, trời chưa tối.

Nàng đối với quyển sách Thiên Diễn Chi Thuật này có chút hứng thú.

Nếu như nàng thật sự học xong, vậy thì có thể biết chính mình khi nào thì trở nên mạnh mẽ.

“Trời không có tối?” Thiên Cơ Lôu Vũ trong lòng có chút khiếp sợ.

Không có tối, vì sao thế giới của hắn đột nhiên nhìn không thấy gì hết?

“Người làm sao vậy?” Thạch quy truyền âm cho Thiên Cơ Lôu Vũ.

“Ta không nhìn thấy gì.” Thiên Cơ Lôu Vũ mở miệng nói.

“Ta không phải hỏi cái này, mà là người đang run rẩy.” Thạch quy có chút kinh hãi nói.

Nó chưa từng thấy Thiên Cơ Lôu Vũ vô thức run rẩy.

Thiên Cơ Lôu Vũ lập tức nắm lấy tay của mình, hắn cũng cảm thấy tay của hắn đang run rẩy.

Không chỉ có như vậy, hắn thậm chí có thể nhận thấy tim của hắn cũng đang run rẩy.

Giờ khắc này, có một nỗi sợ vô hình tràn ngập ở trong lòng.

“Ta, ta biết tại sao mình không nhìn thấy.” m thanh của Thiên Cơ Lôu Vũ mang theo từng tia hoảng sợ.

“Vì sao?” Thạch quy lập tức truyền âm hỏi.

“Con mắt của ta lấy thế giới mệnh lý làm cơ sở quan sát, mới vừa rồi, toàn bộ mệnh lý chung quanh ta trong nháy mắt

mất hết hiệu lực.

Một kiếp nạn không biết trước, đang đến gần ta.” Thiên Cơ Lô Vũ nhẹ giọng nói.

Mặc dù hấn cố gắng giữ vững bình tĩnh.

Nhưng mà hấn vẫn không khống chế được những cơn run rẩy

Lần này hấn phải đối mặt với nguy cơ lớn nhất từ trước tới nay.

Không phải đối phương chủ động tìm tới, mà bị hấn trêu chọc mới tới.

Không thì hấn nhất định sẽ phát hiện ra và nhanh chân chạy khỏi nơi này.

Hấn trốn lâu như vậy, không nghĩ tới trực tiếp từ bên vách đá rơi xuống vực sâu.

Thạch quy cũng kinh hãi không thôi, rốt cuộc là nhân vật đáng sợ nào đang đến gần bọn họ?

“Không trốn sao?” Thạch quy lập tức hỏi.

Lúc này còn ở lại đây thì không sáng suốt cho lắm.

“Không, không kịp nữa rồi, bọn họ, đến rồi.” Thiên Cơ Lô Vũ có chút tuyệt vọng.

Ngay lúc này hấn nhìn thấy cách đó không xa đi tới hai người.

Mỗi người đều làm cho hấn không cách nào nhìn thẳng, nếu hấn dám đi xem xét vận mệnh của đối phương, trong nháy mắt, ánh mắt của hấn sẽ bị mù.

Hai cái cực kỳ đáng sợ nhất.

Thiên Cơ Lô Vũ chuyển sang ánh mắt bình thường, lúc này hấn có thể thấy rõ ràng, hai nhân vật khủng bố này chỉ là một đôi nam nữ trẻ tuổi.

Nhìn qua vô cùng bình thường.

Nếu hấn không phải Thiên Cơ Lô Vĩ, hấn sẽ cho rằng đây là hai người bình thường.

Nhưng hấn chính là Thiên Cơ Lô Vĩ, cho nên hấn biết, hai người kia khùng bố đến nỗi hấn thờ cũng không dám thờ mạnh.

Bọn họ là mệnh lý bên trong cấm kỵ.

Xem xét tương lai của bọn họ, suy tính những sự vật có liên quan với bọn họ, không khác nào thiêu thân lao đầu vào lửa.

—

Dịch: MB

Chương 590: Xem Bói Chỉ Cần Nói Huru Nói Vượn Một Chút Là Tốt Rồi 3

“Biểu tâu, bên này, bên này.” Trong khi Thiên Cơ Lôu Vũ đang cầu khẩn đối phương không cần tới, thì Đông Phương Trà Trà lên tiếng.

Giờ khắc này Thiên Cơ Lôu Vũ hỏi hận.

Biết vậy chẳng làm.

Hắn không nên tìm người thiếu nữ này.

Khó trách a, khó trách gặp phải quỷ bói của Thời Đại Sủng Nhi.

Bên người nàng có hai người có thể thay thế toàn bộ thời đại.

Đây là lòng tham của hắn đưa tới mầm tai vạ, hắn rất cẩn thận rồi, cuối cùng lại từ trên người của Thời Đại Sủng Nhi, trêu chọc phải người không nên chọc.

Lục Thủy và Mộ Tuyết đã đi tới, khoảnh khắc thấy được thầy tướng số,

bọn họ đều có chút ngạc nhiên.

“Thiên Cơ Lôu Vũ?”

“Thiên Cơ Lôu Vũ?”

Mộ Tuyết là có chút ấn tượng đối với Thiên Cơ Lôu Vũ, kiếp trước bọn họ còn đặc biệt đến hỏi đối phương một vài vấn đề.

Đáng tiếc đối phương nhìn đến Lục Thủy thì trực tiếp sụp đổ.

Mệnh lý của Lục Thủy sớm vượt qua đối phương thừa nhận phạm trù, cho dù chỉ là nhìn thoáng qua.

Khi đó Lục Thủy còn nói là do nàng quá hung dữ.

Nàng một cái Sát Lục lĩnh vực, rõ ràng cũng rất phổ thông.

Lục Thủy hết sức bất ngờ, tìm nửa ngày không tìm được Thiên Cơ Lô Vũ, cứ như vậy bị hấn vô tình gặp được.

Lại là trong thân phận của một người khác.

Hấn thật sự có một vài vấn đề muốn hỏi đối phương, nếu như đối phương phải động chạm đến mệnh lý của Mộ Tuyết vậy thì không cần hỏi.

Đã bị Mộ Tuyết phát hiện một lần, lại thêm một lần sẽ làm cho Mộ Tuyết có phòng bị.

Sau đó Mộ Tuyết và Lục Thủy đi tới trước sạp.

Đông Phương Trà Trà lập tức đứng lên, nhường chỗ cho Mộ Tuyết ngồi xuống.

”Tiền bối xem tướng số này nói, hấn có thể xem nhân duyên, các người có muốn xem một lần không?” Đông Phương Trà Trà lập tức hỏi.

Lúc này sắc mặt của Thiên Cơ Lô Vũ vô cùng xấu xí, tuy rằng cố gắng tỏ ra bình thường, nhưng mà ánh mắt của hấn đã sớm mất đi màu sắc trước đó.

Thạch quy không thể nào hiểu được, rốt cuộc thì hai người kia có điểm gì đáng sợ?

Một bên, đạo nhân cũng tò mò, cảm giác vị tiền bối này dường như mất đi trạng thái.

“Tiền bối, tiền quẻ tính như thế nào?” Mộ Tuyết mở miệng hỏi.

Nàng thật sự không có lộ ra chút khí tức gì, còn Lục Thủy vẫn chưa trưởng thành.

Vì sao Thiên Cơ Lô Vũ làm như là gặp ma vậy?

Đây chính là cái giá phải trả khi ánh mắt có thể nhìn thấu tương lai?

Nếu thật sự có thể nhìn đến tương lai xa xôi như vậy, Thiên Cơ Lô Vũ chắc là bị Lục Thủy hù dọa.

Dù sao khi nàng và Lục Thủy đi ra ngoài, nàng đều là bộ dạng người vợ hiền.

Lục Thủy nói cái gì, nàng nghe cái gì.

Đương nhiên, lúc không có người, Lục Thủy dám trêu nàng, nàng vẫn sẽ nổi giận.

“Không chính xác không lấy tiền.” Thiên Cơ Lâu Vũ ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Thu đồ đệ?

Cả đời này hẳn cũng không thu tiểu cô nương kia làm đồ đệ.

Muốn thu chính là ngại mạng của mình quá lớn.

“Hai vị muốn xem cái gì?” Thiên Cơ Lâu Vũ cảm thấy tử vong đang hướng hẳn vẫy tay.

Bản thân còn phải mua vé trước.

Mộ Tuyết quay đầu nhìn Lục Thủy đang đứng bên cạnh, giống như đang hỏi là muốn xem cái gì.

“Xem thử hai người bọn họ sang năm thành hôn xong, thì bao lâu sẽ có con.” Đông Phương Trà Trà lập tức nói.

Nàng cảm thấy biểu tẩu sẽ xấu hổ, muốn biết nhưng ngại ngừng hỏi ra.

Hương Dụ nói vậy.

“Trà trà vậy mới tốt chứ.” Mộ Tuyết ở trong lòng khen ngợi Đông Phương Trà Trà.

Lục Thủy cảm thấy người biểu muội này cũng có điểm dùng được.

Vấn đề này hẳn không có cách nào nói ra khỏi miệng, Mộ Tuyết cũng không nói nên lời.

May mắn Đông Phương Trà Trà lên tiếng.

Sau đó hai người nhìn về phía Thiên Cơ Lâu Vũ, bọn họ không có phản đối.

Nếu không có phản đối, thì phải là cam chịu.

Mà sau lưng của Thiên Cơ Lôu Vũ sớm bị mồ hôi ướt nhẹp.

Hắn vừa mới thử trọn mắt một cái, đi nhìn thử đáp án của vấn đề này.

Sau đó hắn lại có cảm giác mình sẽ ngay tại chỗ nổ tung.

Hai người kia rốt cuộc có bao nhiêu khủng bố a?

Thật ra Lục Thủy và Mộ Tuyết đều rất chú ý không chế mệnh lý của bản thân, người bình thường không thể nào tính được.

Cố gắng thế nào đều không được.

Nhưng mà Thiên Cơ Lôu Vũ không phải người bình thường.

Hắn hiểu rất rõ về Đạo này, dù cho bọn người Lục Thủy có ẩn giấu thì hắn vẫn có thể nhìn thấy sự khủng bố này như thường.

Đây chính là cái giá để trở nên mạnh mẽ.

Rất nhanh Thiên Cơ Lôu Vũ nghiêm mặt nói:

“Lão phu ngày xem sao trời, quan sát phong vân chi thế, vì hai vị tìm ra quẻ tượng thích hợp.

Nhật nguyệt đồng thiên, tinh diêu song sinh, phong vân tề tụ.

Là tiên thiên chi quẻ.

Hai vị là trời đất tạo nên một đôi, khi thành hôn trời đất cùng chúc mừng, vạn vật sinh linh vì hai vị dâng lên lời chúc phúc, sau một thời gian tất nhiên được đến quý tử.

Trai gái đủ đây.”

Thiên cơ lôu vũ liên tục không ngừng mà nói ra kết luận

Trọn tròn mắt nói dối.

Lục Thủy và Mộ Tuyết đều có cảm giác này.

Bọn họ có thể cảm giác được, mệnh lý không có bị động chạm đến.

Một động chạm thật nhỏ cũng không có.

Một số người có một số việc, tương đối mà nói đều sẽ nhiều hoặc ít động chạm đến mệnh lý của người khác.

Đương nhiên bọn họ cũng là như vậy, chỉ là không có đi đến ý tới.

Ví dụ như khi có ai đó đề cập đến bọn họ, thì có thể nghe được, hoặc là không cần nghe.

Trùng hợp là đối phương đang ăn nói bậy bạ.

Nhưng thật là dễ nghe.

Bọn họ đồng ý nghe.

Lục Thủy thật hy vọng Thiên Cơ Lô Vũ có thể xem xét một lần, bọn hắn lúc này cũng không mạnh, sẽ không có khó khăn gì mới phải.

“Không phải xem bói thì cần thẻ xăm, vung tiền đồng sao?” Đông Phương Trà Trà tò mò hỏi một câu.

Thiên Cơ Lô Vũ gượng gạo cử động cái cổ, sau đó nhìn hướng Đông Phương Trà Trà.

Nghiệp chương a.

Đông Phương Trà Trà lập tức lui về phía sau một bước nhỏ, trốn ở sau lưng Hương Dụ.

Có phải nàng đã nói sai gì đó làm cho người ta thêm phiền toái?

Mộ Tuyết nhẹ giọng nói:

“Vậy ta cũng rút một thẻ xăm?”

Thiên Cơ Lô Vũ nào dám cự tuyệt, lập tức đem thẻ trúc đưa tới.

Mộ Tuyết nhìn nhìn thẻ trúc sau đó nói với Lục Thủy:

“Lục thiếu gia rút một cây?”

Lục Thủy đương nhiên không có từ chối, hắn cảm thấy rút một cái thẻ trúc thật sự có thể đụng chạm một chút mệnh lý.

Hoặc nhiều hoặc ít có thể tính ra chút gì đó.

Thiên Cơ Lôu Vũ quan sát hai người rút thăm, lúc này hần cảm giác cái mũi nóng lên, sau đó thì máu tươi bắt đầu chảy ra.

Chỉ mới rút một thẻ xăm mà thôi.

Hần lập tức lấy khăn lau lau máu mũi.

Hần muốn rời khỏi nơi này.

“Tiền bồi khó chịu?” Mộ Tuyết mở miệng hỏi .

Sự tồn tại của Lục Thủy quá đặc biệt rồi đúng không?

“Nhìn trộm thiên cơ sẽ làm trời đất tức giận, hôm nay sau khi xem xong quẻ này, lão phu sẽ rời khỏi đây.” Thiên Cơ Lôu Vũ mở miệng nói.

Nỗi khổ của hần có ai thấu hiểu?

Sau đó Lục Thủy và Mộ Tuyết đặt thẻ trúc lên bàn, lúc này tiền đồng rơi, tất cả đều dừng ở trên hai cái thẻ trúc, làm cho hai cái thẻ trúc hoàn mỹ nối liền với nhau.

Lúc rải tiền đồng, nội tâm của Thiên Cơ Lôu Vũ là như vậy:

“Ta không nghĩ gì hết, ta không muốn suy đoán, chỉ cần nối liền với nhau là được rồi.”

Quẻ tượng vô cùng dễ thấy.

Gieo xong quẻ này, trên người của hần có thêm vài vết nứt, tiếp đó là máu tươi phun ra.

Hần cần vượt qua cửa ải khó khăn này.

“Địa Trạch Lâm, Nhật Nguyệt chi quẻ, thiên tứ lương duyên, phu thê hảo hợp.” Thiên Cơ Lôu Vũ nhìn Mộ Tuyết và Lục Thủy, nghiêm mặt nói:

“Quẻ tượng này biểu hiện, hai vị là do ông trời tác hợp, vận số gia tăng.

Thiên địa đều đứng về phía hai vị.

Dưới gối có đủ con trai và con gái, kết hôn là lúc bắt đầu gặp được những điều tốt đẹp”

Nói xong Thiên Cơ Lô Vĩ cứ nhìn Lục Thủy và Mộ Tuyết, giống như đang nói, bài kiểm tra làm xong, có hài lòng không?

Lục Thủy nhìn Thiên Cơ Lô Vĩ, tạm thời không có mở miệng.

Bị Lục Thủy nhìn như vậy, Thiên Cơ Lô Vĩ có cảm giác như đang bị thiên địa đè ép.

Đề hắn có chút thở không nổi.

Tiếp tục như vậy nữa, hắn sẽ không chịu nổi.

Khi hắn sắp không chịu nổi nữa thì âm thanh của Lục Thủy cuối cùng cũng truyền tới:

“Quê này bao nhiêu tiền? “

Nghe được câu này, Thiên Cơ Lô Vĩ nhẹ nhàng thở ra.

Cuối cùng cũng qua ải.

—

Dịch: MB

Chương 591: Gặp Thời Quang Trường Hà 1

Tuy rằng Thiên Cơ Lô Vĩ xem không đúng, nhưng Lục Thủy cũng không quan tâm.

Kiếp này và kiếp trước không giống nhau.

Hắn có lòng tin với chính mình.

Chủ yếu là Thiên Cơ Lô Vĩ nói quá êm tai.

Hắn cảm thấy cũng được lắm.

Kiếp trước thì không được như vậy, hắn trực tiếp nổ tung, sau đó thì không ngừng kể thảm, không nói được một lời hay nào.

Lục Thủy rất hài lòng đối với những lời hay này, hắn cảm thấy Mộ Tuyết cũng sẽ nghĩ như vậy.

Đúng vậy, Mộ Tuyết nghe xong rất vui vẻ, nàng cảm thấy sẽ lưu lại ấn tượng tốt trong lòng Lục Thủy.

Sau đó tình cảm của bọn họ sẽ giống như đóm lửa cháy lan ra đồng cỏ, đã xảy ra là không thể ngăn cản.

Cuối cùng chính là lúc nàng vung vẩy nắm tay nhỏ.

Nàng chờ thật lâu.

Về phần con cái, nhất định sẽ có.

“Một viên linh thạch cấp 1 là đủ rồi, vì hai vị đoán một quẻ, lão phu cũng rất có tâm đắc.” Thiên Cơ Lô Vĩ nói lời khách sáo.

“Vậy lại thêm 9 quẻ nữa, gộp lại cho được cái số nguyên?” Lục Thủy đưa ra một linh thạch cấp 2 nói rằng.

Thiên Cơ Lô Vĩ vẻ mặt cứng đờ, hai tay không tự chủ run rẩy: “...”

Mộ Tuyết quay đầu nhìn về phía Lục Thủy, cảm thấy Lục Thủy thật là “tâm tư đen tối”.

Nàng không tin Lục Thủy không nhìn ra sắc mặt của thầy bói không bình thường.

Lục Thủy trong lòng có cảm giác, cúi đầu nhìn về phía Mộ Tuyết.

Thấy Lục Thủy nhìn qua, trên mặt Mộ Tuyết cũng theo đó mà toát ra vẻ tươi cười vô cùng xán lạn.

Lục Thủy nhất thời có chút thất thần.

“Vợ chồng, không có lý do gì phải nhìn hai lần.” Lục Thủy tỏ vẻ nghi ngờ.

Chắc chắn là do hiện tại Mộ Tuyết mạnh hơn hẳn.

m thậm sử dụng thủ đoạn gì đó đối với hẳn.

Vô sỉ.

“Khí sắc của tiền bói không tốt, hay là đừng làm phiền tiền bói nữa, Lục thiếu gia cảm thấy thế nào?” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy mở miệng hỏi.

Khí sắc của đôi phương không tốt đều là lỗi của ta hay sao? Rõ ràng là do bây giờ người quá mạnh mẽ. Lục Thủy trong lòng cảm thấy Mộ Tuyết đang vút nổi.

“Mộ tiểu thư còn muốn đi đâu?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

“Ừm...” Mộ Tuyết suy nghĩ một chút nói:

“Đi vào bên trong nhìn Trà Trà vẽ một chút?”

“Ta ở chỗ này câu cá một lúc, sau đó sẽ đi tìm Mộ tiểu thư.” Lục Thủy nói rằng.

Người lại muốn tính xem làm thế mới đánh bại được ta đúng không? Mộ Tuyết im lặng tự nói.

Nàng không thèm để ý.

Sẽ có lúc Lục Thủy phải khóc.

“Được, chúng ta sẽ ở bên trong chờ Lục thiếu gia.” Mộ Tuyết gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Sau đó thì gọi Đông Phương Trà Trà đi vào.

Đông Phương Trà Trà thật vui vẻ.

“Bye bye.” Đông Phương Trà Trà đối với Lục Thủy phát tay, sau đó cùng với Mộ Tuyết đi vào bên trong.

Lúc này ở bên trong đã tạnh mưa.

“Biểu tẩu, chút nữa để cho ta vẽ ngươi có được không?” Đông Phương Trà Trà nhỏ giọng nói với Mộ Tuyết.

“Trước tiên có thể vẽ Hương Dụ và Đinh Lương.” Mộ Tuyết nói.

Nếu như Trà Trà vẽ xấu, nàng sẽ bị Lục Thủy chê cười.

“Được rồi, vẽ xong Hương Dụ vẽ Đinh Lương, vẽ xong Đinh Lương vẽ biểu tẩu.”

“..., còn có Chân Linh.”

Đúng rồi, lúc này Chân Linh cũng đi theo.

Là do Lục Thủy dặn dò.

Ngoại trừ Chân Võ, Chân linh là người có chiến lực mạnh nhất, đương nhiên phải đi theo nhóm của Mộ Tuyết.

Để bảo đảm an toàn.

Lục Thủy nhìn nhóm của Mộ Tuyết rời đi, đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng của bọn họ, Lục Thủy mới ngồi xuống đối diện Thiên Cơ Lô Vũ, mở miệng nói:

“Có vài vấn đề muốn thỉnh giáo tiên bói.”

“Tiểu hữu mời nói.” Chỉ cần không nhờ hấn xem bói là được.

“Nếu ta muốn xem thử, bản thân có thể đánh bại một người hay không. Thì có cách nào để đối phương không phát hiện ra, hoặc là không cần động chạm vào mệnh lý của đối phương không?” Lục Thủy hỏi.

Lần trước không phải Thiên Cơ Lô Vũ tự mình coi, nên không thể xem là quẻ cao cấp .

Thiên Cơ Lôu Vũ nghe được vấn đề này, trong lòng đã muốn nhảy dựng lên.

Nhưng hắn vẫn lắc đầu nói:

“Đôi phương có biết hay không, phụ thuộc vào thực lực của hắn. Cho nên ta không thể trả lời vấn đề này.

Còn xem bói nhưng không cần động chạm vào mệnh lý của đối phương? Không thể được, cho dù là ta, cũng không thể nào làm được. “

Nhưng mà Lục Thủy lại có thể hiểu được, sau đó hắn đưa ra một ý tưởng:

“Trong kết cấu của Thiên Địa, có Đại Đạo mạch lạc. Mạch lạc này gần như ghi chép lại tất cả chuyện xảy ra trên toàn thế giới, có khi còn tự động suy diễn ra một vài khả năng.

Có thể dùng quẻ tượng để liên kết các Đại Đạo mạch lạc, từ đó tìm ra đáp án hay không?”

Thiên Cơ Lôu Vũ ngây ngẩn cả người khi nghe được ý tưởng của Lục Thủy.

Nói liên kết cấu của Thiên Địa, dò xét Đại Đạo mạch lạc, từ đó nhìn thấu Đại Đạo của vạn vật.

Nếu có thể tùy ý kết nối, tìm kiếm đáp án.

Vậy thì xem như biết được tất cả?

Như vậy thì còn là con người sao?

Hắn không thể tưởng tượng nổi, nhưng vẫn nói ra đáp án của mình:

“Ta không làm được.”

Không đạt tới cảnh giới trong truyền thuyết, thì không thể nào kết nối Đại Đạo mạch lạc được.

Đó là tự tìm cái chết.

Những người khác có thể không biết tới Đại Đạo mạch lạc, nhưng bản thân hắn là các chủ của Thiên Cơ Các, đương nhiên là biết đến.

Đó là một thứ vượt quá mức bình thường.

Chưa có ai thật sự tiếp xúc được Đại Đạo mạch lạc.

Lục Thủy không nói gì, thật ra muốn từ trong Đại Đạo mạch quan sát Mộ Tuyết, vẫn có thể bị đối phương phát hiện ra.

Ví dụ như có người từ Đại Đạo mạch lạc nhìn hấn, chắc chắn hấn sẽ cảm giác được.

Nếu như Thiên Cơ Lô Vũ có thể làm được, hấn vẫn đồng ý đánh cược một lần.

Đáng tiếc làm không được.

Nếu đối phương không có biện pháp, Lục Thủy cũng sẽ không miễn cưỡng.

Nhưng hấn vẫn muốn hỏi thêm một vài vấn đề khác nữa.

“Tiền bối biết Tiên Đình không?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Thiên Cơ Lô Vũ chắc chắn không phải là người của thời kỳ Viễn Cổ, theo lý mà nói sẽ không biết được nhiều chuyện.

Nhưng mà đối phương được ca ngợi rất nhiều, chắc sẽ biết được nhiều hơn so với người bình thường.

Cũng vì đối phương được ca ngợi rất nhiều, nên kiếp trước hấn và Mộ Tuyết mới đích thân tìm tới cửa.

“Viễn Cổ Bất Bại Tiên Đình?” Thiên Cơ Lô Vũ hỏi.

Lần này hấn có thể thở phào nhẹ nhõm rồi, Viễn Cổ Tiên Đình tuy rằng rất nguy hiểm, nhưng độ nguy hiểm không có cao như vậy.

Cuối cùng thì người trước mắt này, không có tiếp tục làm cho hấn phải bói toán người hoặc sự việc nguy hiểm khác nữa.

Người trước mặt hấn đây, mới là nguy hiểm nhất tồn tại.

Mọi thứ liên quan tới người này, hấn đều không muốn biết.

Tiếp xúc mệnh lý của đối phương, làm cho hấn có cảm giác như mình đang đương đầu với cả thế giới.

Cảm giác này làm cho hấn có chút sợ hãi.

Người không biết sẽ không sợ, người biết càng nhiều thì càng có nhiều kiêng kỵ

Biết quá nhiều, cũng không nhất định là chuyện tốt.

—

Dịch: MB

Chương 592: Gặp Thời Quang Trường Hà 2

“Đúng vậy.” Lục Thủy gật đầu:

“Tiền bối biết được bao nhiêu về Tiên Đình?”

“Nghe nói Tiên đình là một thế lực Viễn Cổ, tồn tại cùng lúc với Đạo Tông, Thần Chúng và Phật Môn, tạo thành tứ đại thế lực.

Mà theo thời gian trôi qua, Đạo Tông sa sút, ba thế lực lớn khác bốc hơi khỏi thế gian.

Gần đây ba thế lực lớn đột nhiên xuất hiện trở lại.

Ba thế lực này tại thời kỳ Viễn Cổ giống như một đám sương mù dày đặc, mà bản thân bọn họ là một vòng xoáy to lớn.

Ta đã từng xem qua, cảm nhận được sự tồn tại đáng sợ.

Toàn bộ thời kỳ Viễn Cổ bị lực lượng cường đại bao phủ, căn bản không có người nào có thể nhìn thấu được.

Nhưng rất có thể họ đang tranh giành một thứ gì đó.

Cuối cùng làm cho ba thế lực lớn bốc hơi khỏi thế gian, Đạo Tông sa sút.” Thiên Cơ Lô Vũ một hơi nói hết tất cả những chuyện mà hắn biết đến.

Lục Thủy có chút bất ngờ, tuy rằng những gì Thiên Cơ Lô Vũ nói, nhìn chung đều là vô nghĩa, nhưng hắn lại nói trúng điểm mấu chốt.

Thế lực Viễn Cổ hình như là đột nhiên sa sút.

Trung gian chắc chắn xảy ra một số việc.

Nhưng mà rất khó để biết được những chuyện này.

Khoảng thời gian sau khi Chân Thần ngã xuống là một ẩn số.

Người hán từng tiếp xúc, đều không thuộc thời kỳ đó.

Ví dụ như Nha Đông Tiên Nhân, Nhược Thủy Tam Thiên, Kiếm Nhất.

Bọn họ đều là những người thuộc về thời kỳ Chân Thần cường thịnh.

Sau khi Chân Thần ngã xuống, tất cả bọn họ đều không còn xuất hiện ở Tu Chân giới nữa.

“Thời kỳ đó, Cầu Tử bắt đầu nhảy nhót, nhưng mà một con chó có trí nhớ không được tốt, thì không thể đưa ra tin tức hữu ích gì.”

Lục Thủy ở trong lòng thở dài.

Trông cậy vào một con chó?

Chó cũng cảm thấy không thể trông cậy vào nó.

“Nhưng mà tranh đoạt đồ vật? Viễn Cổ có vật gì đáng giá ba thể lực lớn, phải nói là bốn thể lực lớn tranh đoạt?” Lục Thủy tỏ ra khó hiểu.

Thực lực của những người đó đã là Đế Tôn, những thứ tầm thường không có sức hấp dẫn đối với bọn họ.

Lục Thủy không nghĩ nhiều nữa, lại hỏi:

“Tiền bối có biết Dụ Ngôn Thạch Bản là gì không?”

Thiên Cơ Lôu Vũ lắc đầu, nói:

“Cũng không biết, nếu tiểu hữu muốn biết, ta có thể giúp tiểu hữu nhìn một chút.”

“Chịu nổi không?” Lục Thủy hỏi.

Dụ Ngôn Thạch Bản có liên quan đến Viễn Cổ, coi như có thể nhìn đến đi!

Chắc chắn có liên quan đến Tiên Đình Đế Tôn, hoặc là nhân vật có cấp bậc tương đương.

Lấy thực lực hiện tại của Thiên Cơ Lôu Vũ thật sự khó mà chịu nổi cấp bậc cao như Đế Tôn.

Nếu như đối phương không đồng ý, thì khó có thể nhìn trộm những người này được.

Trường hợp của hắn thì khác, bởi vì hắn đồng ý để cho Thiên Cơ Lôu Vũ xem.

Đáng tiếc đối phương nói nỏ là nỏ.

Ở kiếp trước, vừa đối mặt thì trực tiếp nỏ.

“Có thể thử xem.” Thiên Cơ Lôu Vũ nói rằng.

Thật sự có thể thử một chút, trong tình huống bình thường, đương nhiên hắn sẽ không liên quan đến những thứ cấm kỵ này.

Nhưng mà lần này có một cấm kỵ ở bên cạnh hắn, có đủ điều kiện để đi nhìn trộm một hai.

Chỉ cần không liên quan đến quá nhiều là được.

Lục Thủy không nói gì, chỉ ngồi ở đối diện, chờ đối phương đi tính một quẻ.

“Tiểu hữu chờ chốc lát.” Nói xong Thiên Cơ Lôu Vũ nhắm hai mắt lại.

Mệnh lý bình thường ở gần đây không có ích lợi gì, hắn cần một ít phương pháp khác.

Rất nhanh trên người của Thiên Cơ Lôu Vũ đã bị một hạt sáng huyền diệu bao phủ, dáng vẻ giống như hắn đang sống trong tương lai.

Nhưng bây giờ hắn không dám nhìn về tương lai, chỉ có thể chọn lựa che chắn tương lai nhìn về quá khứ.

Sau khi tiến vào trạng thái này, Thiên Cơ Lôu Vũ giống như đang đứng giữa tinh không vô tận.

Mỗi một điểm sáng trong tinh không, đại diện cho một đường mệnh lý, một phần nhân quả.

“Dự Ngôn Thạch Bản.”

Giữa tinh không vô tận Thiên Cơ Lôu Vũ nhẹ giọng nói.

Muốn tính cái gì cũng vậy, đều cần một ít môi giới, tên gọi thôi cũng được.

Có thể những người khác làm không được.

Nhưng mà hắn làm được.

Khi hắn nói tên ra trong nháy mắt, trong tinh không vô tận bắt đầu có ánh sáng lóe ra, một ít ánh sáng bắt đầu trở nên sinh động, có chút ánh sáng trở nên lớn hơn rất nhiều.

Thiên Cơ Lô Vũ nhìn những ánh sáng này, nhưng không có ý muốn đi kiểm tra.

Bởi vì những thứ này tuyệt đối không phải là thứ mà hắn muốn xem.

Hắn lại nhìn khắp bốn phía, sau đó thấy được giữa tinh không có một ánh sáng đặc biệt.

Một điểm sáng vô cùng nóng, nó sừng sững ở nơi đó, giống như trung tâm của vòng xoáy, tất cả các ngôi sao xung quanh đều bị nó cắn nuốt.

Nhìn đến điểm sáng này, Thiên Cơ Lô Vũ biết Dự Ngôn Thạch Bản không đơn giản chút nào.

“Tìm được.”

Thiên Cơ Lô Vũ không chần chừ lâu, hướng về phía điểm sáng mà đi.

Hắn không cần vọt vào giữa điểm sáng, cái kia không thực tế.

Chỉ cần tới gần, có thể nhìn đến đồ vật bên trong, càng đến gần, có thể nhìn thấy càng nhiều.

Thiên Cơ Lô Vũ cho rằng đến gần một ít có thể nhìn thấy những điểm ở ngoài rìa, nhưng hắn nghĩ làm rồi.

Hắn vẫn đang tới gần, nhưng không nhìn thấy gì cả.

Khi hắn đi đến vị trí của vòng xoáy, mới cảm giác được một chút biến đổi rất nhỏ.

“Nơi đây rốt cuộc cất giấu cái gì?”

Thiên Cơ Lôu Vũ có chút kinh hãi.

Sau đó hắn lại một lần nữa hướng bên trong mà đi.

Lúc này, hắn cũng nhanh chóng cảm giác được, khí tức đáng sợ ở bên trong điên cuồng tàn sát bừa bãi.

Khi hắn ngăn cản những khí tức này, lại có cảm giác điềm sáng càng gần hơn.

“Không thể đến gần hơn.”

Đến đây đã là cực hạn của hắn, hắn có thể cảm giác được, Dự Ngôn Thạch Bản là đồ vật cấm kỵ của thời kỳ Viễn Cổ.

Gần chút nữa với hắn mà nói là trí mạng.

Nhưng vào lúc này, hắn nghe được tiếng nước chảy.

Róc rách!

Trong nháy mắt hắn ngây ngẩn cả người khi nghe được tiếng nước chảy.

Sau đó nhìn về phía sau lưng.

Chỉ thoáng nhìn cũng đủ làm hắn cảm thấy chấn động.

Con đường mà hắn đi tới đã bị chặt đứt.

Mệnh lý thuộc về hắn đã biến mất, không có mệnh lý hắn sẽ không có đường trở về.

“Cái này, tại sao có thể như vậy?”

Lúc này hắn mới phát hiện có một dòng sông thay thế con đường hắn đi tới

Dòng sông này chảy về phía trung tâm của điềm sáng.

“Thời, Thời Quang Trường Hà? Làm sao có thể xuất hiện ở nơi này?” Thiên Cơ Lôu Vũ nhận ra dòng sông, hoặc là đoán ra.

Hắn đã bị dòng sông bao phủ, không còn đường, hắn sẽ bị Thời Quang Trường Hà ăn mòn, cuối cùng trở thành một phần của con sông, triệt để chết đi.

Sau khi Thời Quang Trường Hà xuất hiện, ở gần điểm sáng lại xuất hiện ba tia sáng mới.

Ba tia sáng này đều không giống nhau, một tia có vẻ chân thật, một tia vô cùng mờ ảo, còn có một tia hơi yếu ớt một chút.

—

Dịch: MB

Chương 593: Gặp Thời Quang Trường Hà 3

“Không được, phải tìm cách rời khỏi.”

Thiên Cơ Lôu Vũ lập tức bắt đầu tìm cách rời khỏi nơi này.

Nhưng hắn có làm cái gì đi nữa, cũng không thể thoát khỏi vòng xoáy to lớn này.

Vòng xoáy này có sức hút vô tận, triệt để cản nuốt hắn, Thời Quang Trường Hà cũng đang bị cuốn vào trong điểm sáng.

“Chuyện này rốt cuộc là sao?”

Thiên Cơ Lôu Vũ không hiểu cũng không tiếp tục để ý tới, hắn chỉ cần đi vào điểm sáng thì có thể tìm được đáp án.

Nhưng đi vào đồng nghĩa là chết chắc rồi.

Chuyện thời Viễn Cổ thật sự là một vòng xoáy mà hắn không thể nào trốn thoát.

Là do hắn sơ suất.

Thiên Cơ Lôu Vũ không ngừng chạy trốn vòng xoáy, muốn thoát khỏi tác dụng phụ do Thời Quang Trường Hà mang tới .

Chỉ cần hắn tìm được đường.

Thì hắn có thể đi ra.

Hiện tại hy vọng duy nhất chính là cấm kỵ đang ở bên cạnh hắn, ở phía bên ngoài.

...

Lục Thủy ngồi tại chỗ, chờ đợi Thiên Cơ Lôu Vũ tỉnh lại.

Hắn không biết Thiên Cơ Lôu Vũ tỉnh thế nào.

Đối với Đạo này hắn hiểu không nhiều lắm.

Không thì hắn cũng bày sạp xem bói cho người ta.

Thạch quy cũng đang ở một bên chờ đợi, nó không có cảm giác gì đối với việc xem bói của Thiên Cơ lâu Vũ, nên chỉ cần chờ đáp án là được.

Nhưng bọn nó đang chờ đợi, thì đột nhiên cảm giác khí tức của Thiên Cơ Lâu Vũ rối loạn.

Sau khi ngẩng đầu nhìn qua, nó không khỏi giật mình.

Hào quang ở trên người của Thiên Cơ Lâu Vũ đang từ từ tiêu tán, đồng thời những thứ vô hình xung quanh hắn cũng đang bị lực lượng nào đó cắn nuốt.

Tuy rằng nhìn không thấy, nhưng cảm giác này thật sự tồn tại.

“Tại sao có thể như vậy?” Thạch quy có chút khó tin hỏi.

Thiên Cơ Lâu Vũ lại bị mất phương hướng ở bên trong mệnh lý.

Thiên Cơ Lâu Vũ là thiên tài đặc biệt của Thiên Cơ Các trong nhiều năm qua. Có rất nhiều cách để hắn chết đi, nhưng bị lạc đường trong mệnh lý mà chết là chuyện không thể xảy ra.

“Rốt cuộc thì hắn đã gặp phải chuyện gì?”

“Tiền bối bị làm sao vậy?” Ở một bên, đạo nhân cũng hơi bất ngờ.

Hắn muốn đi qua xem thử.

Nhưng mà hắn chưa kịp tới gần Thiên Cơ Lâu Vũ thì có một lực lượng trực tiếp xẹt qua ngay trước mặt của hắn.

Sau đó một trận pháp cường đại từ trên trời xuất hiện rồi vây quanh thân thể của Thiên Cơ Lâu Vũ.

“Thiên Cơ Lâu Vũ đã bị lạc đường ở trong mệnh lý, đừng tới gần hắn nêu không sẽ bị truyền nhiễm.”

Chỉ cần có tứ chi tiếp xúc với hắn thì sẽ bị hút vào trong đó.

Và bị lạc đường ở bên trong mệnh lý vô tận.” Thạch quy trầm thấp mở miệng.

“Ồ bên trong mệnh lý mà bị lạc mất phương hướng thì sẽ ra sao?” Đạo nhân kia có chút sợ hãi nói.

Lúc này hắn vô thức lùi về phía sau hết mấy bước.

Thạch quy liếc mắt nhìn đạo nhân một cái, trầm giọng nói:

“Ra được thì sống, ra không được, thì chết.”

Thiên Cơ Các từng có rất nhiều người cũng vì lạc đường ở bên trong mệnh lý mà chết đi.

Các tiên bối đã tổng kết vô số kinh nghiệm, mới tìm được biện pháp ổn định, đến nay đã hình thành được hệ thống, phòng ngừa việc lạc đường bên trong mệnh lý.

Vậy mà hôm nay, Thiên Cơ Lô Vũ lại bị lạc đường ở bên trong mệnh lý.

Lục Thủy nhìn Thiên Cơ Lô Vũ, hắn có thể cảm giác được khí tức của Thiên Cơ Lô Vũ đã triệt để rối loạn.

Và có cái gì đó đang ngăn cản hắn.

“Có vẻ như hắn đã gặp phải thứ gì đó đặc biệt.” Lục Thủy đứng lên.

Sau đó bắt đầu tới gần Thiên Cơ Lô Vũ.

Nhìn thấy Lục Thủy muốn tới gần, thạch quy lập tức nói:

“Đừng đến quá gần, ta không đảm bảo được sẽ xảy ra chuyện gì hay không.”

Mặc dù có trận pháp ngăn cản, nhưng thạch quy không biết có thể ngăn cản được mệnh lý đang thác loạn của Thiên Cơ Lô Vũ hay không.

Lục Thủy không để ý đến thạch quy, tiếp tục tới gần Thiên Cơ Lô Vũ.

Thạch quy không nói gì thêm, dù sao có trận pháp, có đến gần cũng không thể đến quá gần được.

Thực lực của đối phương chắc là không cao lắm, nó bày ra kết giới, không đạt tới cấp bậc như nó là phá...

Thạch quy vừa mới suy nghĩ đến đây thì đột nhiên dừng lại.

“Chuyện này, làm sao có thể?”

Thạch quy trong lòng chấn động, đối phương vậy mà trực tiếp bước qua kết giới nó bày ra, không một chút dao động, cũng không có dừng lại.

Hoàn toàn không để mắt tới kết giới của nó.

“Làm sao có thể? Ta hoàn toàn không có cảm giác gì, hẳn làm thế nào đi vào được?”

Nó không thể nào hiểu được, không thể lý giải được Lục Thủy đã dùng cách gì để đi vào.

“Là do kết giới của ta xuất hiện lệch lạc sao?”

Thạch quy bắt đầu nghi ngờ chính mình.

Lục Thủy đi tới bên người Thiên Cơ Lôu Vũ , nhìn thấy Thiên Cơ Lôu Vũ đang lạc đường ở bên trong mệnh lý , sau đó vươn tay ấn về phía bờ vai của hắn.

“Không thể...” Thạch quy nhìn thấy vậy lập tức kêu lên.

Nhưng vừa kêu thành tiếng, thì tay của Lục Thủy cũng đã đặt ở trên vai của Thiên Cơ Lôu Vũ.

Thạch quy khẩn trương, chẳng những chính mình sẽ bị hại không ít, mà còn liên lụy tới Thiên Cơ Lôu Vũ, làm cho mệnh lý của hắn càng loạn hơn.

Vừa nghĩ đến đây, thạch quy đã ngay tại chỗ hóa đá.

Nó nhìn thấy hào quang trên người của Thiên Cơ Lôu Vũ, lấy tay của Lục Thủy làm trung tâm, bắt đầu trở nên ổn định.

Mệnh lý trực tiếp liên kết với Thiên Cơ Lôu Vũ đang bị lạc đường ở bên trong.

Cảm giác hụt hẫng biến mất.

“Không đúng, không thể nào. Từ đó đến giờ chưa nghe nói qua có người có thể ổn định được người đang bị lạc đường ở trong mệnh lý.

Không tồn tại.”

Lúc này thạch quy thấy Lục Thủy nhìn sang, trong khoảnh khắc, nó có chút xấu hổ với những gì mình vừa nói.

Lập tức nói thêm:

“Đừng chạm vào bả vai bên này, Thiên Cơ Lô Vũ bị thương ở bên này, đổi sang bên kia sẽ tốt hơn.”

Vết nhơ, từ nay về sau quy sinh đã có vết nhơ.

Thạch quy thật muốn vỗ vào đầu của mình một cái, mới vừa rồi nó đều nói những gì vậy?

Chân Võ ở một bên nhìn, vô cùng thông cảm cho thạch quy.

Trước đây hấn và Chân Linh cũng là như vậy.

Nghi ngờ thực lực của thiếu gia.

Mất mặt ném về đến nhà.

Lục Thủy nghe thạch quy nói xong, cuối cùng quyết định rút tay về, bởi vì mọi chuyện đã ổn rồi.

...

Thiên Cơ Lô Vũ bị Thời Quang Trường Hà ảnh hưởng, đang giãy giụa trong vòng xoáy, thì bất chợt cảm thấy quanh mình có một luồng khí tức kì lạ giúp hấn ổn định.

Hấn rõ ràng cảm giác được, mệnh lý trước đây đã bị thay thế của hấn, lại một lần nữa xuất hiện.

Giống như ai đó đã bày sẵn một cái đại lộ ở phía sau cho hấn.

Thiên Cơ Lô Vũ vô thức quay đầu nhìn một cái.

Chỉ một cái liếc mắt, Thiên Cơ Lô Vũ cảm thấy ánh mắt đau đớn, ngay sau đó trực tiếp vỡ vụn.

Hấn đã nhìn thấy thứ không nên thấy, trong lòng tràn ngập sợ hãi, sau đó lập tức nhắm hai mắt lại.

—

Dịch: MB

Chương 594: Gặp Thời Quang Trường Hà 4

“Đây, đây chính là mệnh lý của hấn sao?”

Một sự tồn tại vô biên vô hạn không cách nào nói rõ, dường như tinh không mệnh lý là món đồ chơi trong bàn tay hấn.

Chỉ một cái liếc mắt, chính mình suýt nữa vỡ vụn ngay tại chỗ.

Cái này thật sự là người sao?

Không dám nghĩ nhiều, Thiên Cơ Lô Vũ lập tức thuận theo mệnh lý trước đó của hấn đi trở về.

Nếu không trở về, thì có thể phải vĩnh viễn ở lại chỗ này.

Lần này thu hoạch lớn nhất là, hấn phát hiện được sự tồn tại của người đang ở trước mặt hấn, có thể đã vượt qua cấm kỵ.

...

Ở bên ngoài, Lục Thủy đã trở lại chỗ ngồi trước đó.

Thạch quy trong lòng có chút kính nể.

Nó phần nào hiểu được cảm giác của Thiên Cơ Lô Vũ, tên nhân loại này không có điểm nào bình thường.

“Người đã tỉnh.” Lục Thủy nhìn Thiên Cơ Lô Vũ mở miệng nói.

Lúc này Thiên Cơ Lô Vũ đã muốn tỉnh lại, nhưng hấn không có mở mắt, bởi vì dưới khé mắt của hấn có chút máu tươi chảy ra.

Mắt của hấn đã bị thương rất nặng.

“Quan sát Dự Ngôn Thạch Bản làm cho thương thế của người nặng như vậy?” Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Lý thuyết không phải như vậy.

Hắn có thể cảm giác được Thiên Cơ Lôu Vũ cũng không có tiếp xúc quá sâu.

Thiên Cơ Lôu Vũ nghe được câu này, trong lòng không thoải mái.

Ta là gặp lại người mới bị thương.

Những lời này Thiên Cơ Lôu Vũ đương nhiên sẽ không nói ra khỏi miệng, hắn vẫn chưa muốn chết.

“Ta đã thấy được tin tức liên quan với Dự Ngôn Thạch Bản.” Thiên Cơ Lôu Vũ cũng không nói gì khác, trực tiếp tiến vào chủ đề.

Lục Thủy không có ngạc nhiên, hắn im lặng nhìn Thiên Cơ Lôu Vũ, chờ nghe tiếp.

“Dự Ngôn Thạch Bản có liên quan với quá khứ, tương lai, và tương lai không có thật.

Ta không thể hiểu được những chuyện đó, nhưng những gì ta thấy chắc là không sai.

Cũng có thể là ta đã làm.” Thiên Cơ Lôu Vũ nói rằng, hắn thật sự không thể lý giải được.

Tương lai không có thật? Lục Thủy trong lòng có chút ngoài ý muốn.

“Có vẻ như Dự Ngôn Thạch Bản liên quan đến rất nhiều thứ.”

Lục Thủy không có nghĩ nhiều, sau đó tò mò nói:

“Người là bị mấy thứ này nhốt ở bên trong?”

Lục Thủy hỏi cái này, Thiên Cơ Lôu Vũ trong lòng còn có chút sợ hãi:

“Không phải, ta đã gặp được Thời Quang Trường Hà trong truyền thuyết.

Nhưng Thời Quang Trường Hà làm ta bị lạc đường ở trong tinh không mệnh lý.”

“Thời Quang Trường Hà?” Lục Thủy không bất ngờ cho lắm.

Đối với rất nhiều người mà nói, Thời Quang Trường Hà thật sự đặt biệt.

Nhưng với hắn mà nói thì không là gì, rất dễ dàng tìm được.

Nhưng muốn sử dụng được thì không có dễ dàng như vậy.

“Có vẻ như Dự Ngôn Thạch Bản và Thời Quang Trường Hà cũng có một chút liên quan với nhau .

Nếu như Thiên Cơ Lô Vũ dùng thời gian hiện tại, để tìm thấy Dự Ngôn Thạch Bản. Vậy thì Dự Ngôn Thạch Bản có liên quan tới quá khứ, hiện tại, tương lai, và tương lai không có thật.”

Lục Thủy trong lòng không tìm thấy câu trả lời nào hợp lý hơn.

Chuyện này có vẻ có chút phức tạp .

Rất nhanh, Lục Thủy không có rối rắm về Dự Ngôn Thạch Bản nữa.

Sau này nhìn thấy, sẽ dễ hiểu một chút!

“Nếu như ta muốn biết một vài chuyện của thời kỳ Viễn Cổ, nên bắt đầu từ đâu?” Lục Thủy hỏi.

Vấn đề này đơn giản.

Thiên Cơ Lô Vũ yên tâm rồi, chỉ cần không hỏi đến những chuyện tương tự như Dự Ngôn Thạch Bản.

Đều dễ nói chuyện hơn.

Không phải là sợ lạc đường thêm lần nữa.

Mà lo lắng sẽ gặp lại mệnh lý của đối phương.

Đến lúc đó mắt hắn có thể khôi phục hay không cũng là vấn đề.

“Minh Thổ hoặc là Tịnh Thổ.” Thiên Cơ Lô Vũ giải thích:

“Minh Thổ và Tịnh Thổ hiếm khi can thiệp vào thời đại này, hầu hết lãnh thổ đều bị trục xuất, nội bộ tranh đấu cũng không nhiều, truyền thừa sẽ tương đối hoàn chỉnh.

Có thể sẽ biết chút ít về những chuyện trong thời kỳ Viễn Cổ.”

Lục Thủy gật đầu.

Nhưng mà hẳn không thể đi đến Minh Thổ hoặc là Tịnh Thổ.

“Nghe nói Bỉ Chi Hải Ngạn sắp mở ra, bên trong chắc sẽ có người của Minh Thổ và Tịnh Thổ.” Thiên Cơ Lô Vũ mở miệng nói.

“Tiền bối có biết chút gì về Bỉ Chi Hải Ngạn hay không?” Lục Thủy hỏi.

Dường như Bỉ Chi Hải Ngạn đã có từ trước khi Minh Thổ và Tịnh Thổ bị trục xuất, và không thể xác minh được nguồn gốc.

Bỉ Chi Hải Ngạn còn được gọi là Bỉ Ngạn.

Tồn tại trong Bỉ Ngạn gồm có Vong Xuyên Hà Lưu, Nại Hà Độc Kiều, và thần bí nhất là Kim Sinh Lộ.

Nghe nói trong quá khứ, thường có người đi lạc vào Bỉ Ngạn, cho nên trong dân gian vẫn có những truyền thuyết liên quan tới Bỉ Ngạn.

Truyền thuyết không hẳn là có thật, nhưng có lẽ trống mà gió không vào.

Nghe nói Bỉ Ngạn có một gốc cây tên là Chuyển Sinh, tiên vào cây này có thể đạt được cơ hội chuyển kiếp.” Thiên Cơ Lô Vũ nhìn Lục Thủy tiếp tục nói:

“Ta đã từng nhìn qua, cây Chuyển Sinh Thụ này vậy mà chưa từng có người sử dụng.

Có lẽ lời đồn đãi là có thật, nhưng điều kiện vô cùng khắc khe.

Khi Bỉ Chi Hải Ngạn mở ra, người của Minh Thổ và Tịnh Thổ đều sẽ tiến vào, còn mục đích thật sự của bọn họ là gì, thì có rất ít người biết được.

Cũng không ai biết phía dưới Vong Xuyên có cái gì, điểm cuối của Kim Sinh Lộ sẽ có sinh mạng mới hay không.

Bỉ Chi Hải Ngạn không quá bí ẩn, nhưng cũng không bình thường như chúng ta tưởng.”

Lục Thủy gật đầu, thật sự là cẩn kẽ hơn nhiều so với Lạc Phong.

Đặc biệt là có những thứ như Chuyển Sinh Thụ.

“Bên trong và Phật Môn có mối quan hệ nhất định?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Ở trong mắt Lục Thủy, Bỉ Chi Hải Ngạn cũng không có đặc biệt lắm, mặc dù ở kiếp trước chưa từng quan sát qua, nhưng thật sự là không có giá trị nghiên cứu quá lớn.

Ừm, là không có giá trị nghiên cứu.

“Chắc là có, Bỉ Ngạn có truyền thuyết về Phật Môn, nhưng truyền thuyết cụ thể là cái gì thì ta không có nhìn thử.

Truyền thuyết này liên quan đến sự tồn tại mà ta hoàn toàn không thể nhìn thấy.” Thiên Cơ Lâu Vũ hơi kinh ngạc mở miệng.

Hắn thật sự muốn đi xem truyền thuyết, nhưng không thể nhìn thấy gì cả.

Cũng không có nguy hiểm rõ ràng nào, sự tồn tại ở nơi đó hòa nhã đến lạ thường.

Không có một chút ý tưởng hay động cơ gì để làm tổn thương người khác.

Lục Thủy gật đầu, không tiếp tục hỏi nhiều.

Thật sự cần phải đi đến Bỉ Chi Hải Ngạn một chuyến, cũng nhất định phải bắt lấy vài người của Minh Thổ và Tịnh Thổ để hỏi một chút.

Nhưng mà có chút khó khăn.

Quá mạnh bắt không được.

Không đủ mạnh, hiểu biết hơi ít.

Ví dụ như người lần trước - một trong những Minh Thỗ Thiên Vũ, không biết gì cả.

Đến mặt mũi của mục tiêu trong nhiệm vụ mà hấn cũng không biết, có thể thấy Minh Thỗ làm việc vô cùng cẩn thận.

Chỉ một người có thể biết, thì tuyệt đối không để cho người thứ hai biết tới.

—

Dịch: MB

Chương 595: Đối Tượng Để Kết Hôn 1

“Đại khái là uy danh của Đại trưởng lão bắt đầu có tác dụng nhất định.”

Đúng vậy, chỉ có tác dụng nhất định.

Bởi vì cuối cùng vẫn có người của Minh Thổ Thập Điện xuống tay với hắn, chứng tỏ Đại trưởng lão cũng không thể áp được ý muốn đánh cược trong lòng bọn họ.

Cũng có thể bọn họ không biết thực được lực chân chính của Đại trưởng lão.

Tóm lại, thật sự muốn đi Bỉ Chi Hải Ngạn thăm dò tin tức thì phải dựa vào vận may.”

“Quấy rầy tiền bối.” Lục Thủy đứng dậy, dự định rời đi.

Về phần tiền quẻ, hắn không định trả.

Mặc dù Thiên Cơ Lô Vũ không đưa ra tin tức gì cụ thể, nhưng mà ít nhiều gì cũng có chút manh mối, mấy viên linh thạch bình thường không thể mua được.

“Nếu có thắc mắc gì, có thể tới hỏi ta.” Trước khi đi Lục Thủy mở miệng nói.

Hắn cảm thấy Thiên Cơ Lô Vũ cũng biết là, ở một số phương diện thì kiến thức của hắn tương đối uyên bác.

Không biết, đời này cũng sẽ không hỏi. Thiên Cơ Lô Vũ ở trong lòng đưa ra câu trả lời.

Nhưng vẫn nhẹ nhàng thờ ra.

Cuối cùng kết thúc.

Chỉ có con mắt bị thương, đúng là may mắn trong bất hạnh.

Hắn rất hài lòng.

Lục Thủy rời đi, thạch quy nhìn thấy bóng dáng đối phương từ từ biến mất trong tầm mắt nó.

“Hắn đi rồi.” Thạch quy mở miệng.

“Hô!”

Thiên Cơ Lôu Vũ thở phào nhẹ nhõm.

Triệt để an toàn.

“Rời khỏi nơi này trước đã.” Thiên Cơ Lôu Vũ lập tức nói.

Sau đó thạch quy mang theo Thiên Cơ Lôu Vũ ngay tại chỗ biến mất.

Để lại vị đạo nhân lúc ban đầu, trong gió ngồn ngàng.

Sau đó hắn cũng không để ý, tiếp tục ngồi xuống xem bói, sau đó bắt đầu bắt chước theo Thiên Cơ Lôu Vũ.

Hắn cảm thấy bản thân mình nên có cảm ngộ.

Hắn cũng nhẹ nhàng thở ra.

Hình như không có tổn thất gì.

Không đúng, mặt bàn còn có một ít linh thạch, hắn kiểm lời.

...

“Người không sao chứ?” Ở ngoài biển thạch quy mở miệng hỏi.

Nó cũng có chút hiểu được sự đáng sợ của người kia, cho nên rất lo lắng Thiên Cơ Lôu Vũ có thể trực tiếp chết bất đắc kỳ tử hay không.

“Không ngại, chỉ bị thương con mắt, xem như may mắn.” Thiên Cơ Lôu Vũ mở miệng nói.

“Không phải ánh mắt của người bị thương lúc xem Dự Ngôn Thạch Bản sao?” Thạch quy tò mò hỏi.

Giọng nói của hắn rất già nua, cũng rất ôn hòa.

Giống như một ông già muốn chạy nhưng không thể chạy nhanh vậy.

“Người cảm thấy ta sẽ liêu lĩnh như vậy sao?” Thiên Cơ Lôu Vũ nhắm mắt lại, trong lòng vẫn còn sợ hãi nói:

“Ta, chỉ nhìn mệnh lý của người kia một chút, suýt nữa tại chỗ mất mạng, sự tồn tại của hắn còn kinh khủng hơn so với dự đoán của ta.”

“Hắn căn bản không thể gọi là người, đó là sự tồn tại vô thượng nhưng có được thân thể con người.” Giọng nói của Thiên Cơ Lô Vũ có chút run rẩy.

“Đáng sợ như vậy sao?” Thạch quy tỏ vẻ nó không thể đồng cảm được.

Đáng sợ tới vậy, đại khái chỉ có Thiên Cơ Lô Vũ mới có thể phát giác được.

Càng hiểu biết về thế giới, sẽ càng cảm thấy chính mình nhỏ bé.

Đây là chuyện không thể tránh khỏi.

Thực lực của nó càng mạnh, càng cảm giác tự bảo vệ chính mình cũng khó khăn.

Đặc biệt là nó còn có một kiếp nạn vẫn chưa ứng nghiệm.

Có lẽ không có cách gì tránh thoát .

Nhưng nó sống đủ lâu rồi.

Thiên Cơ Lô Vũ thở dài một tiếng:

“Người biết cái gì càng đáng sợ hơn hay không?”

Thạch quy lắc đầu:

“Còn có thứ càng đáng sợ hơn sao?”

“Đạo lý của người kia, và người kia giống nhau.”

Thạch quy sùng sốt một chút.

Nó bỗng nhiên hiểu được chút ít, vì sao thiếu nữ kia sẽ là Thời Đại Sung Nhi.

“Nếu bọn hắn đều đáng sợ như vậy, khi đó nói rõ không tốt sao? Nhìn qua thì bọn hắn cũng không phải loại người không hiểu lý lẽ.” Thạch quy mở miệng hỏi.

Nói đến giao tiếp, nó cảm thấy hai người kia cũng không có làm chuyện gì để cho người ta cảm thấy bất mãn.

Cũng không có ý ép buộc Thiên Cơ Lôu Vũ xem bói.

Nếu như Thiên Cơ Lôu Vũ chịu nói ra chuyện khó xử của hắn, thì không đến nỗi xảy ra chuyện.

Thiên Cơ Lôu Vũ cúi đầu, sau đó cười cười, nói:

“Trước khi nói ra, người dám đánh cược xem bọn hắn là loại người gì sao?”

Nếu như bọn hắn là người không nói lý lẽ thì sao?

Có cược nổi hay không?

Thắng thì thật là tốt, nếu như thua thì có thể hiện giờ ta không còn gì cả.”

Thạch quy im lặng.

Thật sự là không cược nổi.

“Bây giờ đi đâu? Về Tiên Sơn?” Thạch quy hỏi.

“Không, tiếp tục trốn, nơi nhìn như an toàn có thể là nơi nguy hiểm” Thiên Cơ Lôu Vũ bình tĩnh nói.

Mặc dù hai người kia có vẻ dễ nói chuyện, nhưng hắn chỉ gặp phải bọn họ thì có thể bị tổn thương.

Nếu có một ngày bọn hắn cãi nhau, chạy tới tìm hắn xem bói.

Sẽ mất mạng như chơi.

“Tiếp tục đi khắp nơi đoán mệnh?” Thạch quy hỏi.

“Không, ta đã ngộ ra, bói toán là quẻ, không phải mệnh.”
Thiên Cơ Lôu Vũ nói:

“Quẻ là một, hình dạng là hai, tổng hợp nhân quả chính là ba, ba nguyên nhân này là do trời định, vô hạn thiên cơ quy về mệnh lý.”

Thiên Cơ Lôu Vũ nói xong thì mở mắt ra, trong ánh mắt của hắn xuất hiện một quẻ tượng.

Hắn đã tiến thêm một bước nữa trên con đường Thiên Cơ.

Nhưng vẫn không cách nào nhìn thẳng vào Lục Thủy được.

Dù chỉ nhìn bằng mắt thường cũng sẽ bị thương.

Đây chính là cái giá phải trả.

Thạch quy hơi kinh ngạc, nó không nghĩ tới, Thiên Cơ Lô Vũ đã trở nên như thế, mà lại có thể tiến thêm một bước.

Nhân vật khủng bố nhất sao?

Thạch quy vẫn không thể nào lý giải hết sự khủng bố của người kia.

Hy vọng tương lai cũng không có cơ hội để lý giải.

Lục Thủy đi ở trên cột đá, hần đang trên đường đi vào bên trong.

Phải đến chỗ hẹn với Mộ Tuyết.

Trên đường đi hần gặp được một cái Điếu Ngư Đài, có một số người đang câu cá tại đây.

“Lúc này ta lấy lý do là câu cá?”

Lục Thủy nghĩ nghĩ, cảm thấy hình như là vậy.

“Được rồi, câu hai con cá rồi đi vào.”

Sau đó Lục Thủy đi tới Điếu Ngư Đài, hần tìm một chỗ trống sau đó ngồi xuống.

Ghế ngồi và mồi câu đều là do Chân Võ đưa cho.

Hiện tại Lục Thủy đã không cần hỏi Chân Võ là có một thứ gì đó hay không, mà trực tiếp yêu cầu là được.

Chân Võ đều có.

Lục Thủy vừa mới ngồi xuống và lấy cần câu ra, thì một người thanh niên ở bên cạnh nhìn hần và nói:

“Đạo hữu, dự định ngồi mấy ngày?”

Lục Thủy nghe xong vẻ mặt sững sốt nhìn về phía thanh niên bên cạnh.

Đây là một chàng thanh niên trông rất trẻ, sắc mặt có chút tái nhợt, trên người mặc trang phục của tông môn, là màu đỏ

sắc tương đối dễ nhìn, mặt trên có thêu ba chữ rất nhỏ - Hợp Hoan Tông.

Tu vi ở tam giai, coi như không tệ.

Sau đó Lục Thủy hiểu kỳ hỏi:

“Tại sao phải ngồi vài ngày?”

“Bởi vì ở chỗ này câu cá, phải mất mấy ngày mới có thể có thu hoạch.” Thanh niên Hợp Hoan tông mở miệng giải thích.

—

Dịch: MB

Chương 596: Đối Tượng Để Kết Hôn 2

“Đạo hữu ngồi mấy ngày rồi?” Lục Thủy hỏi.

“Hai ngày.” Thanh niên thở dài một tiếng nói:

“Lại ngồi thêm hai ngày, nếu không có thu hoạch, thì sẽ trở về.

Ngày nào đó rảnh rồi lại đến thử vận may.”

“Đúng rồi, nơi này không phải câu càng lâu thì càng dễ được cá, bình thường năm ngày không có, thì không cần lãng phí thời gian.” Thanh niên Hợp Hoan tông tốt bụng nhắc nhở thêm.

“Ta chỉ câu hai con, cũng không cần ngồi lâu như vậy.” Lục Thủy mở miệng nói ra.

“...” Thanh niên Hợp Hoan tông cảm thấy vị đạo hữu mới tới, chắc chắn là lần đầu tiên đến câu cá.

Khi còn trẻ hấn cũng nghĩ như vậy.

Năm ngày?

Hấn cảm thấy năm tiếng là có thể câu được cá.

Sau đó là hiện thực tàn khốc, tính ra thì lần đó ngồi một tháng.

Không có gì cả.

Soạt!

Miêu Đồng mới nghĩ vậy thì nghe được âm thanh có cá mắc câu.

Hấn hơi kinh ngạc, sau đó muốn nhìn thử xem ai mà may mắn như thế.

Vừa mới dự định quay đầu xem xét, thì một con cá lướt qua khóe mắt hấn.

Là ngay bên cạnh hấn.

Lục Thủy nhú mày nhìn con cá mắc câu.

Đây chỉ là một con cá rất bình thường, nhưng điều làm cho Lục Thủy không thể chấp nhận được là nó chỉ lớn bằng bàn tay.

Như vậy làm sao ăn đây?

Cuối cùng Lục Thủy gỡ con cá khỏi lưỡi câu rồi ném vào trong nước.

Quá nhỏ, không cần giữ lại.

Ở một bên Miêu Đồng thấy vậy thì có chút sững sờ.

Chưa được bao lâu đã câu được một con?

Chưa tới 1 phút đồng hồ a.

“May mắn, đều là nhất thời may mắn.

Thả con cá đi, bây giờ muốn câu chưa chắc câu được.” Miêu Đồng trong lòng trầm nghĩ.

Sau đó Miêu Đồng lại nghe được một tiếng “soạt”, người mới tới lại câu được rồi, lần này là một con cá lớn.

Lục Thủy nhìn một chút, sau đó kêu Chân Võ cất con cá đi.

Hắn lại tiếp tục câu cá, chỉ cần thêm một con nữa là được.

“Cái kia, đạo hữu làm sao làm được?” Miêu Đồng không nhìn được mà hỏi thử.

“Mắc mồi vào lưỡi câu, sau đó thả vào trong nước câu.” Lục Thủy rất nghiêm túc đưa ra câu trả lời chắc chắn.

“Có thể bán cho ta một ít mồi câu không? Giá cả không thành vấn đề.” Miêu Đồng cảm thấy đúng, vấn đề chắc chắn là ở mồi câu.

“Chân Võ.” Lục Thủy kêu một tiếng.

Sau đó Chân Võ đưa cho Miêu Đồng một ít mồi câu.

Miêu Đồng lập tức đổi mồi câu mới, dự định thể hiện một chút.

Người bên cạnh chắc chắn sẽ chịu thua với tài câu cá thuần thục của hắn.

Soạt!

Hắn vừa mới thay mồi câu xong thì nhìn thấy người bên cạnh lại câu được một con cá lớn nữa.

“Đủ hai con, cần phải đi.” Lục Thủy nhẹ giọng nói, thuận tiện nói lời chào tạm biệt với Miêu Đồng.

Miêu Đồng: “...”

Cái này cộng lại chỉ mới 2 phút mà thôi?

Biến thái a?

Nhưng hắn đã mua được mồi câu, bây giờ đến lượt hắn tỏa sáng.

Hắn vừa mới đặt câu câu xuống thì những người khác đã tới vây quanh hắn.

“Đạo hữu mồi câu có bán không?”

“Đạo hữu, tu vi của ta là tứ giai muốn mua mồi câu của ngươi, mong là đạo hữu sẽ nể chút tình a?”

“Đạo hữu, ta là đệ tử của Đạo Tông, muốn mua mồi câu của ngươi, cứ tùy tiện ra giá đi.”

“Đạo hữu, ...”

Miêu Đồng: “...”

Tu chân giới thật sự là tàn nhẫn, sớm biết như vậy đã mang theo đạo lữ đến.

Đúng là, trong Tu Chân giới lạnh lẽo này, chỉ có đạo lữ ở nhà mới có thể cho hắn một chút ấm áp.

Lục Thủy rời đi, về phần mấy người kia dùng mồi câu mà Chân Võ mua, có thể câu được cá hay không, không liên quan tới hắn.

Dù sao hắn hoàn thành nhiệm vụ.

“Mộ Tuyết còn nói cá ở đây khó câu, nói bậy nói bạ.”

Được rồi, có thể là do trên người hắn được tăng thêm thiên địa vận khí đi.

Loại vận may này vô cùng có ích đối với những chuyện nhỏ nhặt như thế này.

Nhưng trong chuyện mang thai của Mộ Tuyết thì chẳng có tác dụng gì.

Uổng công hắn bỏ ra nhiều thời gian như vậy, từ trong thiên địa đoạt tới.

—— ———

Mộ Tuyết và Đông Phương Trà Trà đi tới tận cùng bên trong hồ, nơi này có cái đình nhỏ, rất thích hợp vẽ phong cảnh.

Nhưng bên trong dường như có người đang trú mưa.

Khi này nơi này vừa có mưa, có người ở bên trong trú mưa rất bình thường.

“Biểu tẩu, người nhìn người kia có chút quen mắt đúng không?” Đông Phương Trà Trà chỉ vào người ở trong đình tò mò nói.

Đình sừng sững tại trong hồ nước, xung quanh đình có một ít cột đá lớn, chỉ cao hơn mặt nước một chút, để cho mọi người đi lại.

Trên mặt hồ hoa sen đang nở rộ.

Vô cùng xinh đẹp.

Mộ Tuyết nhìn xem người trong đình, là một cô gái mũm mĩm, lúc này nàng đang cúi đầu ăn bánh bao.

“Lâm Hoan Hoan?” Mộ Tuyết có chút bất ngờ.

“Đúng, đúng.” Đông Phương Trà Trà cũng nhớ tới:

“Lần trước bị cướp 500 triệu - Lâm Hoan Hoan, ta bị cướp rất nhiều lần, cũng không tới 500 triệu.”

Mộ Tuyết: “...”

Bị cướp thật nhiều lần, nói ra không cảm thấy xấu hổ sao?

Nàng cảm thấy nếu như Trà Trà bị cướp 500 triệu, thì đừng mong có tiền tiêu vặt nữa.

Cho bao nhiêu hết bấy nhiêu.

Ồ, hiện tại cũng như vậy, trên người nàng lại không còn một đồng nào.

Lúc này, Lâm Hoan Hoan cũng nhìn thấy Mộ Tuyết.

“Mộ tiểu thư?” Lâm Hoan Hoan có chút bất ngờ cũng có chút vui vẻ, gặp được người quen đương nhiên là một chuyện tốt.

Mặc dù thiếu đối phương thật nhiều tiền.

“Người vẫn chưa trở về sao?” Mộ Tuyết tò mò nói.

Lâm Hoan Hoan cúi đầu, uất ức nói:

“Việc hôn nhân đã định rồi, bây giờ ta đang đào hôn.”

“Đào hôn?” Mộ Tuyết hơi kinh ngạc, còn có thể đào hôn nha?

Trước kia nàng hoàn toàn không có nghĩ tới.

Hiện tại có nói thế nào nàng cũng không làm chuyện như vậy.

Trước kia cho dù biết, cũng không thể đào hôn.

Lúc đó nàng cần phải nghe theo sự sắp đặt của gia tộc, bởi vì nàng sinh ở Mộ gia, là Mộ gia nuôi nàng trưởng thành.

Nhưng kiếp này, nếu như Mộ gia không đồng ý nàng gả cho Lục Thủy thì nàng sẽ cãi lại.

“Hình như trở nên hư hỏng rồi.” Mộ Tuyết ở trong lòng chế giễu bản thân.

“Đúng vậy, đào hôn.” Lâm Hoan Hoan gật đầu nói.

“Vậy người muốn chạy trốn tới khi nào? Không về nhà?” Đông Phương Trà Trà hỏi.

“Chạy trốn tới khi ta được tam giai, học được huyết nhục hiển tế, trở nên xinh đẹp mới trở về.” Lâm Hoan Hoan tự mình cổ vũ.

“Trở nên xinh đẹp sẽ không cần lập gia đình?” Đông Phương Trà Trà hỏi.

“Không phải a, nhưng có thể gả cho người tốt hơn.” Lâm Hoan Hoan nói ra.

“Vẫn phải lấy chồng a? Vậy cái người hiện giờ người phải gả, không tốt sao?”

“Không tốt.”

“Chỗ nào không tốt?”

“Chẳng những tu vi của hấn kém cõi, mà nghe nói hấn còn thiếu một cánh tay. Yêu cầu của ta cũng không cao, thiên phú kém một chút không sao, đáng đáp bình thường giống như ta cũng được, quan trọng là tứ chi của hấn không đầy đủ.

Điều này ta không thể nào chấp nhận.

Đã vượt quá điểm giới hạn trong lòng ta rồi.” Lâm Hoan Hoan vô cùng khổ sở khi nói những lời này.

Nàng chỉ hơi mồm mĩm một chút thôi, tại sao lại bắt nàng phải gả cho một người kém cõi như vậy?

—

Dịch: MB

Chương 597: Đối Tượng Để Kết Hôn 3

Đông Phương Trà Trà đưa tay ra hiệu: “Vậy tại sao không hạ thấp điểm giới hạn trong lòng của người thêm chút nữa?

Như vậy thì có thể vui vẻ lập gia đình.”

“...”

Lâm Hoan Hoan nhìn xem Đông Phương Trà Trà, nhất thời nói không nên lời.

Mộ Tuyết ở bên cạnh không có mở miệng, Trà Trà luôn có chút khác biệt với mọi người.

“Có cái gì không đúng sao?” Đông Phương Trà Trà nhìn thấy các nàng đều im lặng, cảm thấy chính mình đã nói gì đó không đúng lắm.

“Vẽ tranh đi.” Mộ Tuyết mở miệng nói.

Đông Phương Trà Trà “ồ” một tiếng, kêu Hương Dụ ngồi ở một bên cho nàng vẽ.

Hương Dụ không có gì để nói, an tĩnh cho Trà Trà tiểu thư vẽ.

Cũng không biết sẽ bị vẽ thành cái gì.

“Ngày cưới là lúc nào?” Mộ Tuyết ngồi ở một bên hỏi Lâm Hoan Hoan.

“Không biết, chỉ nghe nói là rất nhanh.” Lâm Hoan Hoan lắc đầu, cảm giác thời gian không đợi nàng.

Nàng muốn tăng lên tam giai, trong vài tháng chắc chắn là không được.

Cuối cùng vẫn phải gả đi.

“Nếu như Mộ tiểu thư bị người trong gia tộc yêu cầu lấy chồng, sẽ đồng ý sao?” Lâm Hoan Hoan hiếu kỳ hỏi một câu.

Nàng luôn cảm thấy Mộ tiểu thư là người rất tốt, mà còn rất lợi hại nữa.

Không phải tu vi lợi hại, là cảm giác lợi hại.

Mộ Tuyết nghe được vấn đề này, cười cười nói:

“Cuối năm ta phải nghe theo sự sắp xếp của gia tộc, cùng vị gia thiếu gia kia thành hôn.”

Lâm Hoan Hoan hơi kinh ngạc:

“Vậy vị Lục thiếu gia lần trước thì sao?”

Nàng cảm giác hai người bọn họ mới là xứng đôi nhất.

“Chính là gã cho hấn.” Mộ Tuyết mang theo ý cười nhợt nhạt nói.

Lâm Hoan Hoan: “...”

“Chúng ta từ nhỏ đã có hôn ước, trước khi thành hôn nửa năm, mới gặp nhau lần đầu tiên.” Mộ Tuyết mở miệng nói:

“Người cảm thấy ta gã cho Lục thiếu gia được không?”

“Được.” Lâm Hoan Hoan lập tức nói:

“Ta cảm thấy Mộ tiểu thư và Lục thiếu gia đặc biệt xứng đôi, hơn nữa Lục thiếu gia đối xử với Mộ tiểu thư cực kỳ tốt.”

Nghe đến mấy cái này, trong lòng Mộ Tuyết vô cùng vui vẻ.

“Mà Mộ tiểu thư cũng đặc biệt thích Lục thiếu gia.” Lâm Hoan Hoan bổ sung câu.

Mộ Tuyết: “...”

Cũng may Lục Thủy không ở nơi này, nếu không sẽ càng quá đáng hơn.

Đương nhiên, nàng không phủ nhận nàng thích Lục Thủy.

“Phải chi ta cũng may mắn như vậy thì tốt biết mấy.” Lâm Hoan Hoan ăn bánh bao có chút khó chịu:

“Đáng tiếc không có khả năng, ta không được xinh đẹp như Mộ tiểu thư.

Mỗi ngày ăn bánh bao, bây giờ lớn lên nhìn giống như cái bánh bao.

Các tỷ tỷ của ta đều là những người xinh đẹp, quýn rũ.

“Tam giai thì sẽ gầy, chắc chắn nhìn rất đẹp.” Mộ Tuyết quan sát ngũ quan của Lâm Hoan Hoan, nói ra.

Nàng nói là sự thật.

Ngũ quan của Lâm Hoan Hoan thật sự dễ nhìn.

Chỉ là mũm mĩm một chút.

Nếu như khuôn mặt hồng hào một chút, sẽ trông thật đáng yêu.

Nói tới hồng hào, Mộ Tuyết lại nhớ tới bộ dạng lúc Lâm Hoan Hoan bị đánh.

Thật thú vị.

Cái tên Băng Thủy Cơ thật là dễ nghe, nhưng mà không thích hợp với Lâm Hoan Hoan cho lắm.

Lâm Hoan Hoan gật đầu, nhưng mà tam giai còn xa quá.

“Đào hôn thật sự có tác dụng sao?” Đông Phương Trà Trà ở một bên hiếu kỳ hỏi.

“Vô dụng, chờ đến ngày thành hôn, cha của ta sẽ cho người bắt ta về.” Lâm Hoan Hoan mất mát nói.

Nàng chỉ muốn thể hiện sự bất mãn, nhân tiện trở nên xinh đẹp.

Ít nhất làm cho bọn hắn coi trọng một chút.

“Vậy thì trước khi đến ngày cưới, người cố gắng trở nên xinh đẹp, sau đó mang theo thành quả gả cho người kia à?”

Người thật không thích người kia sao?

“Đã bỏ ra nhiều như vậy.” Đông Phương Trà Trà nói ra.

Lâm Hoan Hoan đang gặm bánh bao, nghe như vậy trong nháy mắt dừng lại, sau đó ánh mắt của nàng bắt đầu ảm ướt.

Kế tiếp nàng òa khóc chạy ra khỏi đình.

“Ô ô ô.”

Mộ Tuyết: “...”

Hương Dụ: "...”

“Vẽ tranh, đừng nói chuyện.” Mộ Tuyết mở miệng nói.

“Ồ.” Đông Phương Trà Trà bắt đầu vẽ tranh.

...

Lục Thủy đang trên đường đi về phía Mộ Tuyết, đột nhiên nhìn thấy có người khóc lóc rất thương tâm chạy tới.

Dường như đôi phương không định nhường đường, Lục Thủy vì an toàn của bản thân, tránh sang một bên.

Để cho người hơi mập kia có thể thuận lợi chạy qua.

Lục Thủy không tiếp tục để ý người kia.

Hắn thấy được Mộ Tuyết.

Nhanh chóng đi tới trước mặt Mộ Tuyết.

“Ta mang cho Mộ tiểu thư hai con cá, một con vẫn còn sống.” Lục Thủy nhìn thấy Mộ Tuyết đứng lên, mở miệng nói ra.

Mộ Tuyết thấy Lục Thủy nhanh như vậy đã tới, rất là vui vẻ, vừa rồi nàng không có cảm nhận được người khác động chạm mệnh lý, chắc chắn là xem bói thất bại rồi.

“Vậy một con khác thì sao?” Mộ Tuyết tò mò hỏi một câu.

“Một con khác cũng là cá sống.” Lục Thủy nghiêm mặt nói.

Mộ Tuyết: "...”

Có phải Lục Thủy chưa từng trải qua giao tiếp với xã hội không?

Ở kiếp trước, sau khi Lục Thủy đã trải đời thì mới gặp nhau.

Khi đó hắn là một người thật dịu dàng, đối với nàng rất là tốt.

Hiện tại thế nào?

“Hình như hiện tại đối với ta cũng không tệ lắm.

Chỉ hay làm chút chuyện mờ ám.”

Kiều gia, một chỗ trong đình, ngồi hai người, một nam một nữ.

Người nữ bộ dáng xinh đẹp, vẻ mặt tức giận.

Người nam một bên tay áo trống không, có chút bất đắc dĩ cười.

“Nghe nói ở bên nhà gái còn đào hôn, thật quá đáng.” Kiêu Thiển có chút phẫn nộ.

Đúng vậy, hai người này là Kiêu Càn và Kiêu Thiển, Kiêu Thiển nghe nói ca ca của mình muốn thành hôn thì rất vui vẻ.

Dù sao đôi phương cũng là con nhà giàu có.

Nhưng nghe nói nhà gái vậy mà đào hôn, cho nên nàng tức giận.

“Một cô gái hơi mập, thiên phú không cao, tuổi còn lớn hơn so với ca ca, nàng còn có mặt mũi trốn?”

Chúng ta không có ghét bỏ nàng là tốt lắm rồi.” Kiêu Thiển không xả hết cơn tức không thoải mái:

“Nếu không phải ca bị thương, một cô gái mập như nàng có tư cách gì gả tới?”

Kiều gia chúng ta thua kém nhà nàng hay sao?”

“Đôi phương nói là ra ngoài giải sầu thôi, không có phô trương như vậy.” Kiêu Càn mở miệng giải thích.

Hắn đã đồng ý thành hôn, tự nhiên là có chuẩn bị tâm lý hết rồi, đôi phương đào hôn cũng nằm trong dự đoán của hắn.

Dù sao, hiện tại hắn chỉ là một thiếu gia ăn hại.

Còn vô dụng hơn so với Lục Thủy.

Người khác có thể đồng ý mới là lạ.

Nhưng hắn phát hiện giữa những kẻ ăn hại trong lúc đó, cũng có khác biệt một trời một vực.

Ví dụ như đã từng ăn hại - Lục Thủy.

Bây giờ nhớ lại, Lục Thủy mặc dù vô dụng, nhưng không phải bất cứ kẻ nào cũng có thể ức hiếp.

Trước kia hấn vậy mà tìm Lục Thủy gây phiền phức, thật sự là quá ngu xuẩn.

Lục Thủy là con trai độc nhất trong gia tộc, người khác nhìn thấy Lục Thủy có thể sẽ cho rằng hấn là đồ ăn hại.

Nhưng mà Lục gia chưa bao xem Lục Thủy là đồ ăn hại.

Hết thủy đều là tốt nhất thích hợp nhất, kể cả đối tượng kết hôn.

Người khác cảm thấy không quá quan trọng, Lục gia là tầng tầng sàng chọn.

Còn hấn thì khác, người khác cảm thấy hấn là đồ ăn hại, Kiêu gia cũng đối đãi với hấn giống như vậy.

Hết thủy đều tùy tiện.

Đây chính là khác biệt.

Có một số việc, có thật sự trải qua rồi, mới có thể hiểu sự khác nhau.

—

Dịch: MB

Chương 598: Đào Hôn 1

Kiều Thiên nghe Kiều Càn nói vậy thì mất hứng.

“Ca, đã như vậy mà ngươi còn giúp bọn họ nói chuyện, ngươi không tức giận sao?”

Kiều Thiên đều muốn nhảy dựng lên.

“Cũng không phải vậy, chỉ cảm thấy chuyện này cứ chờ xem kết quả là được rồi.” Kiều Càn cố ý nhỏ giọng nói.

Kiều Thiên nhìn xem thân ca ca của mình, nàng cảm thấy ca ca của nàng đã thay đổi, không còn giống như trước kia.

Trở nên nhu nhược.

Khi nàng muốn trực tiếp mở miệng nói ra, thì chợt nhìn thấy tay áo của Kiều Càn bị gió thổi bay.

Nàng sững sờ trong giây lát.

Sau đó nuốt xuống những lời nói sắp sửa thốt ra.

“Đúng rồi, ca làm sao có thể đồng ý cưới đối phương? Nếu như đối phương đào hôn thì càng tốt hơn nhiều.

Bởi vì, Ca không thể phản kháng cuộc hôn nhân này.”

Kiều Thiên nghĩ như vậy nên an tĩnh ngồi ở chỗ kia, nàng do dự một lúc lâu, rồi đột nhiên nói:

“Ca, ta giúp ngươi đào hôn nha?”

“A?” Lần này, Kiều Càn thật sự ngây ngẩn cả người.

Hắn chưa từng nghĩ tới, muội của hắn sẽ đưa ra đề nghị như thế này.

“Đào hôn mà bị bắt trở về, hậu quả rất nghiêm trọng?” Kiều Càn làm cho biểu hiện của mình có vẻ bình thường một chút.

Hắn thật sự không tán thành chuyện đào hôn này, ảnh hưởng quá lớn. Thời điểm này, sẽ gây sự chú ý với những

người trước nay không để ý tới hắn.

Điều này hoàn toàn trái ngược với “kế hoạch giấu mình” của hắn.

Hắn không đồng ý với cách làm này.

Nếu như là một tên thiếu gia ăn hại, thì sẽ làm ra chuyện nông nổi như vậy sao?

Đáp án là sẽ.

Là nhất định sẽ.

Bình thường, hắn sẽ không cưới một cô gái mũm mĩm làm vợ.

Nếu như không ai nói ra coi như xong, nhưng bây giờ muội của hắn đề nghị, có cần phải giả vờ làm một thiếu gia ăn hại, yếu đuối, nhất gan không?

Có đột ngột quá hay không?

Kiều Càn có chút đau đầu.

“Đúng, đào hôn sẽ làm cha và mọi người tức giận. Vậy thì, ca, ta đưa người ra bên ngoài giải sầu một chút đi.” Kiêu Thiên vẻ mặt tươi cười nói.

Đối phương có thể trốn, thì ca cũng có thể trốn, chắc chắn cũng muốn trốn.

Một cái cô gái mập mạp, ai đồng ý cưới?

Đối phương còn dám đào hôn.

“Đêm nay sẽ ra ngoài?” Kiêu Càn mở miệng hỏi.

Hắn lựa chọn đào hôn.

Có lẽ, cứ phô trương như thế này, trái lại có thể đạt được hiệu quả tốt hơn là khiêm nhường.

Nhưng hắn muốn làm bộ làm tịch một chút.

Bởi vì hắn phát hiện, có thể là, một số người trong tộc mong muốn hắn làm ra những chuyện như thế này.

Nếu như hấn không có đoán sai, lần này ra ngoài sẽ rất thuận lợi.

Thế diện của Kiều gia không phải thế diện sao?

Người của người có thể trốn, người của ta cũng có thể trốn.

Cũng chỉ là hai kẻ ăn hại mà thôi.

Kiều Càn ở trong lòng thở dài, phát hiện, muốn làm một kẻ ăn hại, bình yên sống sót, là một chuyện vô cùng khó khăn.

Hấn chỉ muốn sống sót, và không bị liên lụy vào những phân tranh trong gia tộc.

...

Kiều gia.

Ở một cái sân nhỏ, bên cạnh hồ nước, một người đàn ông trung niên đang đứng đó, hấn cúi đầu ngắm nhìn những con cá đang bơi lội ở trong hồ.

Một lát sau, hấn thu hồi ánh mắt, bình tĩnh nói:

“Có thu hoạch gì sao?”

Bên cạnh hấn không có người, nhưng sau khi hấn nói xong, có một người từ trong góc tường của sân nhỏ chậm rãi đi ra.

Người này cúi đầu, cung kính nói với người đàn ông trung niên kia:

“Sau khi nghe Kiều Thiên tiểu thư đề nghị, Kiều Càn thiếu gia dự định đêm nay đi ra ngoài giải sầu.”

Người đàn ông trung niên nghe xong, hơi nhếch mép cười rồi chậm rãi nói:

“Người trẻ tuổi ở trong nhà lâu, tự nhiên muốn đi ra nhìn ngắm thế giới bên ngoài.

Những người già như chúng ta không thể ngăn cản được.

Gần đây Kiều gia xảy ra nhiều chuyện, không cần để ý đến những người đi ra ngoài.”

“Rõ.” Sau đó, người kia biến mất trong bóng tối ở góc tường.

Trong sân chỉ còn một mình người đàn ông trung niên, hắn nắm một ít đồ ăn cho cá ném vào trong hồ nước, trong lòng chút thờ ơ, tự nói:

“Đừng tưởng rằng Kiều gia bọn ta rất xem trọng cuộc hôn nhân này, người của các người giải sấu bao lâu, người của chúng ta cũng mất tích bấy lâu.”

Chạng vạng tối, Lục Thủy và mọi người về tới Mộ gia.

Đúng lúc, đêm nay có cá ăn.

Kêu Chân Võ Chân và Linh làm là được.

Ngay sau khi trở về, Mộ Tuyết đã trực tiếp đi tìm Đường di.

Nàng muốn mang đồ vật giao cho Đường di.

“Gần đây trong tộc có chú ý tới Bỉ Chi Hải Ngạn sao?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

“Nghe nói Linh Dược Viên đang chú ý tới, hình như muốn đi hái thuốc.” Chân Võ mở miệng nói ra.

“Hái thuốc?” Lục Thủy có chút ngạc nhiên, Bỉ Chi Hải Ngạn có loại linh dược nào đáng để cấy - ghép hay sao?

“Nghe nói Linh Dược Viên đối với Bỉ Ngạn Hoa có hứng thú.” Chân Võ mở miệng giải thích.

Lục Thủy nhíu mày, Bỉ Chi Hải Ngạn có Bỉ Ngạn Hoa sao?

Hình như hắn chưa từng nhìn thấy.

Nếu như, thật sự có hoa, thì cũng không giống như Bỉ Ngạn Hoa mà bên ngoài hay nhắc tới.

Chắc không có ai biết được, tác dụng rõ rệt của nó là gì.

Linh Dược Viên ở Lục gia rất rộng lớn, chỉ cần có linh dược quý hiếm, kì lạ gì đều sẽ phái người đi hái về.

Bình thường sẽ không thất bại.

Bởi vì có Nhị trưởng lão.

Nếu như hững người khác không đoạt được, thì Nhị trưởng lão sẽ ra tay.

Nàng không bao giờ để ý tới thân phận của mình.

Việc lớn việc nhỏ, đều có thể làm.

Hơn nữa còn có hiệu suất.

Ví dụ như, đêm hôm khuya khoắt, tự mình đi hái Dạ Lạc Quả ở một nơi nào đó trong Lục gia.

Tự nàng muốn làm chứ không có lý do gì cả.

Những lúc rảnh rỗi, còn tự mình đi lấy cái điêm tâm ăn.

Bên trên có thể đánh Đại tộc trưởng của Lục gia, bên dưới có thể chơi đùa với Đông Phương Tra Tra nửa ngày.

Theo Lục Thủy, Nhị trưởng lão là trưởng bối đáng yêu nhất ở Lục gia.

Đặc biệt là sẽ không ra tay với hắn.

“Bọn họ đã xác định danh ngạch chưa?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Bỉ Chi Hải Ngạn không phải chỗ bình thường, người có thể đi chắc chắn cũng không tầm thường.

Lục Thủy cảm thấy có thể nhân cơ hội này đi tới đó một chuyến.

Nhưng trong nhà còn có Mộ Tuyết, hắn cần phải ở bên cạnh nàng, thật là phiền phức.

Đưa đi chung lại không thích hợp.

“Nếu như Tam trưởng lão lại trừng phạt thêm lần nữa thì tốt biết mấy.” Lục Thủy nghĩ thầm.

Nhưng mà lần này ra ngoài, hình như hắn không có làm chuyện gì để cho Tam trưởng lão có lý do phạt hắn.

Hay là làm chuyện gì đó?

Một lần nữa sang bằng Mộ gia?

Đùa giỡn.

Hắn không làm được.

“Danh ngạch lần này còn đang xem xét, muốn biết danh sách cụ thể thì cần phải đi hỏi một chút.” Chân Võ mở miệng nói.

Lục Thủy không nói gì thêm, tiếp tục theo dõi đi!

Với lại, phải thêm một thời gian nữa Bỉ Chi Hải Ngạn mới mở ra.

Hắn đi ra ngoài cũng khá lâu, nên ở nhà nghỉ ngơi một thời gian.

Sắp đến tháng 9 rồi.

Cố gắng một chút, sẽ được 4.7, đến lúc đó, nếu có thể ra ngoài, sẽ độ kiếp để chúc mừng một chút.

Còn không thể ra ngoài, thì không độ kiếp mà trực tiếp tiến vào ngũ giai.

—

Dịch: MB

Chương 599: Đào Hôn 2

Đại điện của Lục gia.

Tam trưởng lão ngồi ở vị trí phía trên cùng, Khô Thụ lão nhân đứng ở dưới đại điện.

Gần đây hẳn nhận nhiệm vụ quan sát thiếu gia Lục gia, đồng thời trông coi Tàng Kinh các.

“Gần đây Lục Thủy có làm cái gì sao?” Tiếng nói của Tam trưởng lão cất lên ở trong Đại điện.

Hắn không nhận được tin tức lớn gì của Lục Thủy, đột nhiên cảm thấy có chút không quen.

Mỗi lần Lục Thủy ra ngoài, hầu như, đều xảy ra chuyện.

Thỉnh thoảng còn gây ra chút chuyện làm người ta phải tức giận.

“Toàn bộ hành trình, Thiếu gia không có gây ra chuyện gì hết, lúc ở Kiếm Nhất Phong cũng bình an vô sự.

Trận chiến ở Kiếm Nhất Phong cũng không có ảnh hưởng đến những người ở bên trong.” Khô Thụ lão nhân mở miệng nói.

Thật ra thì, thiếu gia của bọn họ chính là Lưu Hỏa - người đã nghịch chuyên thể cục của Kiếm Nhất Phong.

Khô Thụ lão nhân biết.

Nhưng mà hắn không thể nói với Tam trưởng lão được.

Hắn đã thử thật nhiều cách, nhưng không cách nào báo cáo tin tức này cho Tam trưởng lão.

Hi vọng khi Tam trưởng lão biết được sẽ không trách tội hắn.

Chắc chắn là sẽ giận dữ, nhưng sự giận dữ sẽ không là gì so với niềm vui sướng.

Lục gia tuyệt thế thiên kiêu nha.

“Gần đây, cái người tên Lưu Hỏa rất tích cực.” Tam trưởng lão mở miệng nói.

“Rất nhiều người đều đang điều tra Lưu Hỏa. Nhưng mà, tạm thời, trong Tu Chân giới vẫn chưa có tin tức nào liên quan tới lai lịch và tiểu sử của Lưu Hỏa.

Ẩn Thiên Tông vẫn không thừa nhận bọn họ có một vị Thiếu tông chủ.” Khô Thụ lão nhân nói ra.

“Tam trưởng lão hãy tiếp tục chú ý, thuận tiện đoán một chút, hẳn chính là thiếu gia.

Lưu Hỏa ở Kiếm Nhất Phong, thiếu gia cũng ở Kiếm Nhất Phong.’

Khô Thụ lão nhân muốn nói ra những lời này nhưng nói không nên lời, hẳn không thể nào hiểu được, cuối cùng thì, thiếu gia đã dùng thủ đoạn gì đối với hắn.

“Nếu như tuổi của hắn thật sự không lớn, và những chuyện đó đều đúng.

Rất lâu rồi, Tu chân giới chưa có xuất hiện người như vậy.” Tam trưởng lão hơi xúc động.

Hắn cảm thấy Đại trưởng lão cũng là một người như vậy.

Nghe nói, Đại trưởng lão là một người rất khiêm nhường, trong thời đại của chính mình.

Hắn biết được cũng không nhiều.

Thời điểm đó, hắn vẫn luôn được Nhị trưởng lão trông nom, Đại trưởng lão cơ bản không ra mặt.

Đại trưởng lão thật sự là một huyền thoại đối với bọn họ.

Bây giờ, Lục Cổ và những người khác cũng nghĩ như vậy.

Đối bọn hắn mà nói, Đại trưởng lão vẫn là một huyền thoại.

Khô Thụ lão nhân cúi đầu không nói gì, hắn rất muốn nói với Tam trưởng lão, người có đẳng cấp khó lường kia, chính là thiếu gia Lục gia - Lục Thủy.

Hắn cũng không biết khi nào thì thiếu gia mới đồng ý tiết lộ thân phận.

Đến lúc đó toàn bộ Lục gia đều phải chấn động đi?

Đừng chờ tới khi vô địch thiên hạ rồi vẫn không ai biết.

Hắn thật sự rất khó chịu khi không thể nói ra.

Tam trưởng lão thở dài một hơi, sau đó không nghĩ về Lưu Hỏa nữa, Lục Thủy mới là người mà hắn cần để ý nhất.

“Gần đây Lục Thủy ở đâu?” Tam trưởng lão hỏi.

“Thiếu gia chắc đang ở Mộ gia, có thể hai ngày nay sẽ trở về.” Khô Thụ lão nhân nói ra.

Có vẻ như, hắn thật sự quan tâm đến tiêu nha đầu của Mộ gia. Tam trưởng lão im lặng tự nói.

Chuyện từ hôn cũng dám cãi lệnh, thì hắn còn có thể nói cái gì?

Thật ra thì, hắn khá bất ngờ đối với chuyện này.

Từ hôn là một chuyện lớn, vậy mà Lục Thủy nói không lùi là không lùi, cũng có chút khí phách.

“Tu vi của Lục Thủy có thay đổi không?” Tam trưởng lão hỏi.

“Tu vi của thiếu gia có lẽ còn ở 2.1.” Khô Thụ lão nhân nói ra.

Hắn cũng không hiểu vì sao thiếu gia nhất định phải dừng lại ở 2.1, tùy tiện sửa một chút cũng không thành vấn đề nha.

Tam trưởng lão nghe vậy thì bắt đầu thay đổi sắc mặt, mấy triệu rồi lại thêm mấy triệu.

Đã đi bao nhiêu chỗ đặc biệt, trải qua bao nhiêu cái kỳ ngộ.

Vận may tốt tới phá nóc, vậy mà mấy tháng nay tu vi vẫn ở 2.1.

Trong lúc nhất thời, Tam trưởng lão rất muốn dạy dỗ Lục Thủy một trận.

Tốt xấu gì cũng có một chút xú tiến bộ a.

Rất nhanh, Tam trưởng lão nghĩ đến thể thuật của Lục Thủy.

Được rồi, hấn thừa nhận, thật sự có một chút tiến bộ.

Nhưng mà tu vi không tăng, thì không thể tiến thêm một bước để xác định thể thuật, đây cũng là một chuyện phiền phức.

“Không phải hấn vì tiêu nha đầu của Mộ gia mà bắt đầu có lòng cầu tiến sao?”

Nghe nói Bì Chi Hải Ngạn có một con đường gọi là Kim Sinh Lộ, để hấn đi đến đó một chuyến, sau khi trở về, hấn phải nói cho ta biết, muốn tu đạo hay là luyện thể.” Tam trưởng lão mở miệng nói ra.

Vì một người con gái mà thay đổi, thật là không có tiền đề.

Nhưng mà không thể xem nhẹ sự thay đổi.

Điều hấn cần làm không phải là trấn áp, mà là dốc toàn lực thúc đẩy sự thay đổi của Lục Thủy, để hấn đi đến một con đường càng thích hợp và hiệu quả hơn.

Đây là chuyện mà hấn cần làm, cũng là trách nhiệm của hấn với tư cách là Tam trưởng lão của Lục gia.

“Lần này Linh Dược Viên cũng muốn đi Bì Chi Hải Ngạn, có cần ta đi chung với thiếu gia không?” Khô Thụ lão nhân mở miệng hỏi.

Lần này, hấn là người dẫn đội của Linh Dược Viên đi Bì Chi Hải Ngạn.

Chủ yếu là phù hợp với Đạo của hấn.

“Không cần, nếu Linh Dược Viên đã được cử đi, không cần thiết lo lắng đến hành trình của hấn làm gì.” Tam trưởng lão nói ra.

Khô Thụ lão nhân hiểu được.

Bởi vì, mỗi lần, Nhị trưởng lão đều sẽ đi theo người của Linh Dược Viên.

Lần này cũng như vậy.

Nói cách khác, có Nhị trưởng lão đi theo, thiếu gia không thể nào xảy ra chuyện ngoài ý muốn được.

Hiện nay, trong Tu Chân giới, cơ bản không ai có thể ngăn cản được nhị trưởng lão.

Đương nhiên, Khô Thụ lão nhân cũng không biết, rốt cuộc thì tu vi của Nhị trưởng lão đã đến cảnh giới nào.

“Chờ Lục Thủy trở về, để cho Chân Võ nói lại hần.” Tam trưởng lão nói.

Lần này hần không muốn gặp Lục Thủy.

Còn một khoảng thời gian nữa mới tới ngày Bỉ Chi Hải Ngạn mở ra.

Tam trưởng lão cũng không quan tâm tới những khác thường ở Bỉ Chi Hải Ngạn.

Nhị trưởng lão cũng đi.

...

“Lục Thủy cũng đi Bỉ Chi Hải Ngạn?” Nhị trưởng lão xử lý linh dược trong tay, âm thầm tự nói.

“Bỉ Chi Hải Ngạn mở ra có chút khác thường, cấp bậc vào cửa cực kỳ thấp, giống như là cố ý để cho người ta đi vào, khó nói chắc là vì số lượng người, hay là vì che chắn cho một vài người nào đó.”

“Nhưng mà vấn đề này cũng không lớn, biết đâu có thể nhìn thấy bộ dạng của huyền thoại Lưu Hỏa.”

“Nhiều lần như vậy, hần đi đến nơi nào, ở đó đều xảy ra một số chuyện, mà mỗi sự kiện đều nối tiếp nhau mà đến, không cho hần chút thời gian nào.”

—

Dịch: MB

Chương 600: Đào Hôn 3

Nhị trưởng lão nhìn xem linh dược đều được sắp xếp đều vào đây.

Nàng rất có hứng thú đối với Bỉ Ngạn Hoa ở trong Bỉ Chi Hải Ngạn.

Nàng đã đi đến đó 2 lần rồi, nhưng đều không nhìn thấy hoa.

Hy vọng lần này sẽ có.

...

Linh Dược Viên.

“Nghe nói lần này ra ngoài cây- ghép linh dược, có A Mãn.” Linh Dược Viên có người bắt đầu thảo luận.

“Phương diện này, A Mãn thật sự là lợi hại. Tuy là hắn bị mù nhưng mà thực lực của hắn là không thể nghi ngờ, ý ta là thực lực cây - ghép linh dược.” Những người khác nói ra cái nhìn của mình.

“Nhưng mà tu vi của A Mãn mới có nhất giai, nghe nói điểm đến lần này là một nơi không đơn giản, nhất giai có bình thường quá hay không?”

“Chính xác, mặc dù có cường giả đi chung, nhưng mà tu vi của A Mãn đúng là có chút gượng gượng.”

“Nghe nói toàn bộ trong vườn, bình thường, khả năng cây - ghép của A Mãn không ai có thể so sánh được.”

Tất cả mọi người: “...”

“Các ngươi đều bị vượt qua rồi?”

“Đúng vậy.”

“... , thiên phú của A Mãn ở phương diện này quá cao, tuy là hắn nhìn không thấy, nhưng mà hắn am hiểu về cấu tạo của linh dược hơn so với mọi người.

Các người không cần nói hấn mù, ta cảm thấy, hấn còn nhìn thấy rõ ràng hơn so với chúng ta.”

“Đừng nói nữa, hay là đề nghị A Mãn đi xin cái pháp bảo hộ mệnh đi!

Chắc là, sẽ được thông qua.”

“A Mãn mới tới đây, không giỏi ăn nói lại chỉ biết cặm cụi làm, có lẽ không biết rằng, có thể xin pháp bảo hộ mệnh, hãy tìm người đi giúp hấn đi.”

Sáng sớm hôm sau.

Mộ Tuyết vẫy tay chào từ biệt Đường đi.

Đông Phương Trà Trà cũng phát tay, nàng cũng hơi quen thuộc nha.

Lục Thủy thì nghe được một câu mà kiếp trước hấn vĩnh viễn không có khả năng nghe được, Đường đi vậy mà nói với hấn:

“Làm phiền Lục thiếu gia chăm sóc cho Mộ Tuyết.”

Đối với chuyện này, Lục Thủy không thể từ chối mà gật đầu.

Cũng trả lời một câu: “Sẽ.”

Hấn là thiếu gia của Lục gia, đương nhiên phải hiểu phép lịch sự.

Trước kia hấn hơi ấu trĩ một chút, nhưng cũng không đến nỗi không coi ai ra gì.

Sau đó thì bọn hấn lên xe lửa, bắt đầu đi đến Lục gia, nửa đường còn phải đổi xe, sáng mai sẽ có thể tới Lục gia.

Có hơi xa.

Đông Phương Trà Trà cũng đi Lục gia.

Khi nào nàng muốn về nhà, sẽ tự mình trở về.

Bởi vì vấn đề của đôi mắt, ở lại Lục gia sẽ an toàn hơn nhiều.

Người của Đông Phương gia rất lo lắng ánh mắt của Đông Phương Trà Trà đột nhiên mất không chế, sau đó dẫn tới dị tượng.

Chờ Đông Phương Trà Trà trưởng thành hơn một chút ,thì không cần phải kiêng kỵ gì nữa.

Mà ở lại Lục gia, xảy ra chuyện gì đều không cần lo lắng, Lục gia bảo vệ được.

Trên thực tế, con mắt của Đông Phương Trà Trà bị mất không chế, là chuyện không thể xảy ra.

Trên người nàng có phương pháp đặc biệt của Mộ Tuyết, có thể áp chế tất cả dị tượng.

Thật sự bắt đầu mất không chế, Mộ Tuyết cũng có thể phát giác được, sau đó tự mình đi trấn áp.

Đông Phương Trà Trà là một trong số những người được nàng bảo vệ.

“Lục Thủy biểu đệ, ngươi và biểu tẩu ngồi chung một chỗ, ta vẽ một bức tranh cho các ngươi.” Xe lửa vừa rời khỏi nhà ga Mộ gia, Đông Phương Trà Trà lập tức tràn đầy phấn khởi nói.

Hương Dụ, Đinh Lương còn có Chân Linh, nàng đã vẽ chán. Bây giờ, rốt cục có thể vẽ biểu tẩu và Lục Thủy biểu đệ.

Mộ Tuyết và Lục Thủy không có ý kiến gì đối với đề nghị này.

Chẳng những bọn hắn cần phải ngồi chung một chỗ, mà còn phải xích lại gần nhau.

Đây cũng là yêu cầu của đại họa sĩ Đông Phương Trà Trà .

...

“Mộ tiểu thư, thức dậy.” Sáng sớm ngày thứ hai, Lục Thủy nhỏ giọng đánh thức Mộ Tuyết đang tựa ở trên người hắn ngủ.

Ở Phù Không đảo, sau khi chuyển sang xe khác, thì Mộ Tuyết cảm thấy buồn ngủ.

Nàng vốn là người bình thường, tự nhiên sẽ cảm thấy mệt mỏi rã rời, muốn nghỉ ngơi.

Còn ở đối diện, Đông Phương Tra Tra bởi vì vẽ tranh quá lâu nên trực tiếp ngủ, Lục Thủy không có ý định đánh thức nàng.

Để cho nàng ngủ tiếp, sau khi tỉnh ngủ thì tự mình ngồi xe trở về.

Mộ Tuyết tỉnh lại, phát hiện trời đã sáng rồi.

Nàng quay đầu nhìn Lục Thủy một chút, vừa tỉnh dậy đã có thể nhìn thấy Lục Thủy, thật sự là một chuyện vui vẻ:

“Lục thiếu gia sớm.”

Mộ Tuyết nét mặt tươi cười nói lời chào buổi sáng với Lục Thủy.

Lục Thủy sảng sốt một chút, hẳn nhớ tới cảnh tượng sau khi bọn họ kết hôn, sáng sớm Mộ Tuyết sẽ nhìn hẳn tỉnh lại, sau đó cố ý chào buổi sáng với hẳn.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, Lục Thủy đã trở lại bình thường:

“Mộ tiểu thư sớm, sắp tới.”

Ngược lại, Mộ Tuyết không có cảm giác gì, cảm giác duy nhất chính là, Lục Thủy nhìn xem nàng tới gần người.

Lục Thủy là thật sự thích nàng.

Sau đó Mộ Tuyết nhìn xem đối diện đang ngủ Trà Trà, mở miệng nói:

“Trà Trà dậy đi.”

Lục Thủy không có để ý Đông Phương Tra Tra có thức hay không, mà là đưa tay lấy được bản vẽ.

Hắn muốn nhìn một chút, Đông Phương Tra Tra đã vẽ bọn hắn trông như thế nào.

Chỉ nhìn thoáng qua, Lục Thủy có ý nghĩ dùng một mũi lửa thiêu rụi cho rồi.

Còn không bằng trực tiếp vẽ một người que diêm.

Xem ra, Đông Phương Trà Trà không có hội họa thiên phú.

...

Trong tiêu viện của Lục Cổ, ở Lục gia.

“Hình như con trai đã trở về.” Đông Phương Lê Âm nói với phu quân của mình.

“Người bây giờ không thể vào bếp được.”

Lục Cổ ngồi ở bên bàn đá, hấn đang chuẩn bị trái cây cho phu nhân của mình ăn.

Đông Phương Lê Âm cầm khối điểm tâm dứt cho Lục Cổ ăn, yếu ớt kêu một tiếng:

“Tộc trưởng đại nhân...”

“Chờ thân thể tốt.” Lục Cổ vừa nói vừa dứt trái cây cho Đông Phương Lê Âm.

Thật ra thân thể của Đông Phương Lê Âm cũng không có vấn đề gì, nhưng mà gần đây có chút kỳ lạ.

Sức khỏe tốt quá đáng, cho nên cần theo dõi một chút.

Đông Phương Lê Âm bĩu môi:

“Vậy tộc trưởng đại nhân đỡ dành một chút.”

Lục Cổ ngẩng đầu nhìn về phía Đông Phương Lê Âm, Đông Phương Lê Âm cũng nhìn chăm chăm Lục Cổ.

Cảm giác bầu không khí vô cùng tốt.

“Tiểu di chúng ta đã về.” Tiếng nói của Đông Phương Trà Trà đột nhiên vang lên ở bên ngoài.

Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm đều giật mình.

“Ta cảm thấy, cần phải chậm rãi trò chuyện với Đông Phương Dạ Minh.” Lục Cổ cúi đầu mở miệng nói.

“Trà Trà như vậy rất đáng yêu, phải chi con gái của chúng ta cũng đáng yêu như vậy thì tốt biết mấy.” Đông Phương Lê Âm vừa cười vừa nói.

Sau đó đưa đầu ghé sát vào mặt của Lục Cổ, cọ cọ, cảm thấy hài lòng vì không bị bọn trẻ trở lại, nhìn thấy.

Lục Cổ đưa tay xoa xoa đầu Đông Phương Lê Âm, nói:

“Có khi mấy vị trưởng lão kia đang lo lắng muốn chết.”

“Nhưng, chắc chắn, không có làm cho mọi người phải lo lắng như con trai.” Đông Phương Lê Âm phản bác.

“Ừ thì, cũng đúng.” Lục Cổ gật đầu.

—

Dịch: MB

Chương 601: Đào Hôn 4

Con của bọn họ thật sự là chuyện gì cũng có thể làm được.

Trước kia, chỉ ở tại Lục gia mất mặt, hiện tại tốt, rời nhà đi ra ngoài, mặc dù không nổi bật.

Nhưng luôn có tin tức gì đó không tốt bị báo về.

Cải lại gia tộc không chịu từ hôn, qua một thời gian ngắn Mộ gia không còn, Trùng cốc bị hủy, từng người một bị vạ lây.

Kiểm Nhất Phong gặp đại nạn, con của bọn họ cũng có mặt.

Nghe nói Tam trưởng lão còn để con trai của bọn họ đi Bỉ Chi Hải Ngạn, nếu như Bỉ Chi Hải Ngạn cũng bị mất, bọn hắn cũng cảm thấy rất bình thường.

Trong lúc bất chợt, Lục Cổ bỗng nhận ra nguy cơ, kế tiếp có phải là Lục gia hay không?

Nhưng mà, rất nhanh, Lục Cổ đã nhẹ nhàng thở ra, bởi vì tai nạn đã tới, người đó là vị Thái Dương Thần lần trước.

Nói như vậy con trai của ta là ngọn nguồn của tội ác, tai nạn thể chất?

Được rồi, đùa giỡn.

Lúc này, Lục Thủy và mọi người đi đến.

Vừa chạy tới nơi, Đông Phương Trà Trà lập tức nói:

“Tiểu di ta vẽ bức tranh cho ngươi nha, gần đây ta đang học vẽ.”

Lúc này, Đông Phương Trà Trà cũng không có mang khăn che mắt, ở Lục gia là không cần mang.

“Trà Trà, ánh mắt của ngươi không giống nhau cho lắm?” Đông Phương Lê Âm có chút ngạc nhiên

Nàng thật sự cảm giác được ánh mắt của Trà Trà có thay đổi mới.

“Có a có a.”

Sau đó Đông Phương Trà Trà thao thao bất tuyệt giảng giải.

Lục Thủy và Mộ Tuyết ngồi ở một bên nghe.

Lục Thủy không có hứng thú đối với nội dung câu chuyện, hẳn chủ yếu là đi với Mộ Tuyết.

Vừa mới về tới Lục gia, thì để Mộ Tuyết một mình, không tốt cho lắm.

Mộ Tuyết không sợ người lạ, đó là vì hẳn biết Mộ Tuyết là trùng sinh, nếu như không phải, Mộ Tuyết chỉ có hẳn là người gần gũi nhất.

Dù sao bọn hẳn là vị hôn phu, hôn thê.

Nếu như Mộ Tuyết cũng trở về chỗ mình ở, thì không có gì phải đề ý.

Ừm, Lục Thủy cảm thấy hẳn cũng lúc sơ sót.

“Các người đều chưa ăn điểm tâm?” Đông Phương Trà Trà nói xong, Đông Phương Lê Âm hỏi.

Lục Thủy nghe được câu này, theo bản năng đứng lên:

“Mẹ, ta sắp đột phá, muốn trở về tu luyện.”

Chỉ cần mẹ hẳn chưa có mở miệng gọi hẳn ở lại đây ăn cơm, là hẳn có thể rời đi.

Chờ mẹ hẳn mở miệng, thì sẽ không kịp nữa.

Bỏn phận làm con, những lời này hẳn vẫn phải nghe.

Vừa mới đứng lên, mới phản ứng được, Mộ Tuyết cũng ở nơi đây.

Cuối cùng hẳn nhìn về phía mẹ hẳn.

Đông Phương Lê Âm nhìn xem Lục Thủy, không có mở miệng giữ lại.

Lục Thủy: “...”

Mẫu thân hôm nay không thích hợp.

Theo dĩ vãng, tuyệt đối không phải như thế này.

Nếu không tỏ ra mất mát, nói con trai đã trưởng thành, thì sẽ để cho hắn quỳ xuống ăn cơm.

Như vậy mới bình thường.

Lục Thủy trong lòng tràn đầy nghi vấn.

Cuối cùng Lục Thủy lại ngồi xuống, nói khẽ:

“Ta ở lại ăn cơm với cha mẹ.”

Đông Phương Lê Âm quay đầu nhìn về phía Lục Cổ, ra vẻ tò mò nói:

“Người nói con trai gần đây làm sao vậy, đột nhiên đồng ý ăn cơm với chúng ta.”

“Bởi vì có mặt tiểu nha đầu của Mộ gia.” Lục Cổ vô cùng phối hợp với Đông Phương Lê Âm, nghiêm trang nói.

“A ~” Đông Phương Lê Âm làm bộ như mình mới vừa hiểu ra:

“Thì ra là cùng với thê tử ăn cơm, không phải cùng với chúng ta ăn cơm nha.”

Lục Cổ: “Con trai trưởng thành.”

Đông Phương Lê Âm: “Đúng nha, con trai trưởng thành.”

Lục Thủy: “...”

Chơi rất vui đúng không?

Cha mẹ hắn thật quá đáng.

Mộ Tuyết ở một bên cúi đầu, nàng cảm thấy mặt đỏ rần.

Mẹ là thích trêu người như vậy.

Đông Phương Trà Trà không rõ ràng cho lắm, sau đó làm ra biểu tình như vừa mới nghĩ ra mọi chuyện.

...

Lục Thủy ăn điểm tâm xong thì trở về tiểu viện của mình.

Mộ Tuyết và Đông Phương Trà Trà đều bị mẫu thân của Lục Thủy giữ lại.

Lục Cổ đi xử lý những công việc mà một tộc trưởng như hắn phải làm.

Tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong Lục gia đều do hắn xử lý.

Tam trưởng lão chỉ trông nom thiếu gia của Lục gia.

Còn các thiên kim tiểu thư của Lục gia có ai trông nom hay không, Lục Thủy cũng không biết.

Chắc là có, nghe nói trước kia, Nhị trưởng lão là do Đại trưởng lão trông nom.

“Hô!”

Ngồi ở trong đình tại tiểu viện của mình, Lục Thủy thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cha mẹ của hắn thật quá đáng, lúc nào cũng “kẻ xướng người họa” mà trêu chọc hắn.

Hắn cùng với bọn họ ăn cơm đó là lòng hiếu thảo, không có dính líu một đồng xu nào với Mộ Tuyết.

Lục Thủy cũng không tiếp tục rối rắm những chuyện nhỏ nhặt này, mà lấy sách ra bắt đầu đọc.

Nhân tiện tặng thêm một chút Thiên Địa Chi Lục.

Đương nhiên, Hữu Vi Pháp cũng đang tấn tới, đỉnh phong của tứ giai đã gần trong gang tấc, sắp đạt ngũ giai.

Cảnh giới hoàn toàn mới, rất đáng để mong đợi.

Nhưng mà Lục Thủy vừa mới lấy sách ra, thì Chân Võ đi tới.

Ở Lục gia, Chân Võ không cần đi theo bên người Lục Thủy, những lúc như thế này, Chân Võ và Chân Linh gần như là tự do phân phối thời gian của mình.

Nếu như đến tìm Lục Thủy thì chắc chắn là có việc.

“Thiếu gia.” Chân Võ cúi đầu nói:

“Tam trưởng lão nói là Bỉ Chi Hải Ngạn sắp mở ra, muốn thiếu gia đi tới Kim Sinh Lộ một chuyến, sau đó xác định xem muốn tu đạo, hay là luyện thể.”

Thật ra, khi Chân Võ vừa trở về đã nhận được tin tức này.

Nhưng khi đó thiếu gia đang ở chỗ của tộc trưởng, hẳn không dám đi quấy rầy.

Chờ Lục Thủy trở về, hẳn mới tới nói chuyện này.

“Ồ?” Lục Thủy lộ ra ý cười đầy mặt.

Hắn còn dự định sẽ gây ra một chút chuyện, để Tam trưởng lão phạt hắn đi Bỉ Chi Hải Ngạn, không nghĩ tới Tam trưởng lão lại chủ động để hắn đi.

Nghĩ lại, Tam trưởng lão cũng rất cực khổ, Tu Chân giới vừa có nơi nào tốt, thì sẽ chú ý tới, sau đó để cho hắn đi một chuyến.

Nhưng mà không dễ nói chuyện cho lắm.

Mỗi lần gặp mặt, đều giống như nợ mặt của hắn 5 triệu, không thì nợ mặt của hắn 50 triệu.

Ngày nào xui xẻo một chút, Lục Thủy cảm thấy mình sẽ dễ dàng vào Phong Sương Hà úp mặt vô tường sám hối.

“Ồ, nghĩ lại thì, những trang sách bằng kim loại kia, chắc có ghi lại không ít chuyện của Chân Thần Duy Nhất.

Lần sau, có rảnh sẽ đi xuống đáy sông Phong Sương Hà xem thử.

Viếng thăm thiên địa Duy Nhất Chân Thần một chút.

Chờ ngũ giai rồi đi.”

Thực lực sau khi lên Ngũ giai và hiện tại, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Ngũ giai Pháp Thân, có thể thực chất hóa lực lượng, tùy tiện phóng xuất đại pháp lực.

Tứ giai Minh Thân hoàn toàn không thể so sánh.

Thực lực như vậy, chắc đủ tư cách vào Thần Vực, nhìn xem vị Duy Nhất Chân Thần kia ở nơi nào.

“Vì sao Tam trưởng lão lại đột nhiên muốn ta quyết định tu đạo hay là luyện thể?”

Lục Thủy hơi nghi hoặc một chút.

Nhưng, rất nhanh, hắn phát hiện ra thực lực của mình vẫn luôn dừng lại tại 2.1.

Mà cảnh giới không tăng lên, hắn luyện thể cũng sẽ bị kẹt lại.

Cũng không phải là không thể mạnh lên, mà là không có cách để xảy ra biến hóa về chất.

Dù sao, giữa nhị giai và tam giai có một đạo khảm.

Còn có thiên kiếp giữ cửa.

—

Dịch: MB

Chương 602: Thiên Địa Biến Hóa 1

Hiện tại, thực lực của hắn vẫn không tăng lên, luyện thể cũng không có tác dụng gì.

Mà hắn lại có thiên phú luyện thể, đương nhiên Tam trưởng lão sẽ có suy nghĩ là để cho hắn luyện thể.

Nhưng hắn luyện thể chỉ là luyện chơi, cũng không có dự định luyện tới cùng.

“Được rồi, chờ khi đi Bỉ Chi Hải Ngạn trở về, thì sẽ để tu vi tăng lên 2.2 vậy.”

Lục Thủy đã có quyết định ở trong lòng.

Hắn sẽ lựa chọn tu đạo, chuyện này không có cách nào khác.

Bởi vì luyện thể đã gần đến tam giai, đến lúc đó làm bộ luyện thể, chắc chắn phải tăng lên tam giai từ đó độ kiếp.

Hắn độ kiếp, ba vị trưởng lão hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ chú ý tới.

Chắc chắn là Mộ Tuyết cũng sẽ nhìn thấy.

Hắn làm sao mà độ kiếp?

Làm cho thiên kiếp của ngũ giai giảm thành thiên kiếp của tam giai?

Không thể nào, thiên kiếp là có điểm giới hạn.

Mà Mộ Tuyết chắc chắn sẽ phát hiện ra.

“Có nói khi nào xuất phát sao?” Lục Thủy mở miệng hỏi Chân Võ.

Chân Võ lắc đầu:

“Không có, nghe nói phải một thời gian nữa Bỉ Chi Hải Ngạn mới mở ra, chưa biết được chính xác là lúc nào.”

Lục Thủy gật đầu, sau đó nghĩ đến Linh Dược Viên, nói:

“Linh Dược Viên cũng muốn đi, vậy là đi chung với bọn họ hay sao?”

Chân Võ lắc đầu:

“Không có nhắc đến chuyện này.”

Vậy là tùy ý ta muốn đi như thế nào, cũng đúng, Nhị trưởng lão cũng sẽ đi theo, đương nhiên không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Lục Thủy nghĩ thầm.

Nếu như Nhị trưởng lão đi chung với hắn thì cũng thật phiền toái, không thể làm ra động tác quá lớn và cần nguy trang cho tốt.

Chuẩn bị một chút, vấn đề cũng không lớn.

“Phía bên Lạc Phong có tin tức mới không?” Lục Thủy hỏi.

Bỉ Chi Hải Ngạn muốn mở, tam đại thế lực không thể nào không có phản ứng gì.

Nơi này có liên quan đến Phật môn, và truyền thuyết chuyển sinh.

Có thể có một chút liên hệ với thời kỳ Viễn Cổ .

“Gần đây, Lạc Phong đang chú ý Chiến Vô Ảnh, không quá chú ý đối với Tiên Đình.

Nhưng mà, gần đây bọn hắn phát hiện, Phù Tu bất ngờ thay đổi phương hướng hành động, vô cùng đột ngột.

Vì vậy, rất có thể, bọn họ đang làm một việc gì đó rất khẩn cấp.

Về phía Thần Chúng, trước mắt chỉ có tin tức của Thái Dương Thần Điện, bọn hắn vẫn đang tuyển Thái Dương Thần đời tiếp theo.

Phật Môn không có tin tức gì.” Chân Võ nói.

Bảy đại Chủ Thần là thần vị, cũng là đại biểu cho thực lực.

Có đầy đủ thực lực, có thể trực tiếp kế thừa thần vị, còn không đủ thực lực vẫn có thể được ban cho thần vị.

Thần Chúng Chân Thần nói một câu là có thể định đoạt, nếu như không có Thần Chúng Chân Thần, chỉ cần có được sự ủng hộ của bốn vị Chủ Thần là đủ.

Tiên Đình liên tục có hành động, hai phe còn lại chắc chắn cũng không chịu ngồi yên nhìn xem Tiên Đình phát triển, có thể là đang âm thầm khôi phục. Lục Thủy tự lẩm bẫm một mình.

Hắn không tin Thần Chúng sẽ không tiếp tục đánh thức các Chủ Thần, cũng sẽ không tin Phật Môn chỉ nghỉ ngơi lấy lại sức, nhất là vừa mới chết một vị Cổ Phật.

Nếu như so sánh, thì thực lực của Phật Môn là yếu nhất trong tam đại thế lực.

Từ khi vị Cổ Phật kia chết, ưu thế của bọn họ cũng biến mất.

“Trước mắt, đơn ủy thác liên quan đến thiếu gia tại Ân Thiên Tông, đã không ai tiếp, có vẻ như bọn hắn đều đang đợi người cấp trên kia tiếp nhận.” Chân Võ mở miệng tiếp tục nói:

“Hình như Ân Thiên Tông biết đơn ủy thác của khách hàng lần này không đơn giản, đột nhiên không muốn tiếp nhận nữa.

Lạc Phong nói, nguyên nhân có thể là do hắn.

Nhiếp Hạo nhận, nhưng từ đầu đến cuối hắn vẫn không nhận, người của Ân Thiên Tông đều biết hắn cẩn thận.

Hơn nữa, xem lại thì thấy tất cả những người tiếp nhận đều thất bại.

Cho nên những người khác thật không dám nhận, cuối cùng lại đột nhiên toát ra một người cấp trên nhận.

Lần này thì không còn người nào dám nhận nữa.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, hơn một tháng sau, đơn ủy thác của thiếu gia sẽ do người cấp trên kia nhận.

Theo lời nói của Lạc Phong, vị cấp trên này thực lực rất mạnh, một vài chương giáo bên ngoài không thể nào so sánh được.”

Chân Võ muốn cho Lục Thủy cẩn thận một chút, bởi vì đối phương thật sự rất mạnh.

Ân Thiên Tông đến nay còn rất tốt là nhờ vào công lao của mấy người cấp trên kia.

Một số thể lực hàng đầu đều sẽ lựa chọn hợp tác với bọn họ, đủ để thấy những cao tầng kia không đơn giản chút nào.

Lục Thủy gật đầu.

Người kia thật sự rất mạnh.

Đánh nhau thật phiền toái, chờ ngũ giai rồi tính.

“Giúp ta chuẩn bị một vài thứ.” Sau khi Chân Võ đã báo cáo hết, Lục Thủy kêu Chân Võ đi nhà kho lấy một ít đồ vật.

Những thứ này hẳn chuẩn bị để đi Bỉ Chi Hải Ngạn, Nhị trưởng lão sẽ đi, hẳn cần phải cải trang một chút để che giấu tai mắt của người khác.

Đề phòng khi hắn đi bắt người của Tịnh Thổ và Minh Thổ, vô tình bị người khác phát hiện.

Vậy thì khó xử rồi.

Sau đó, Chân Võ đi làm việc, Lục Thủy thì tiếp tục xem sách của hắn, nhưng không có xem suốt ngày.

Buổi trưa, có thể đi quảng trường luyện thể.

Thể thuật của hắn cần phải nhanh một chút đạt tới thực lực tứ giai .

Chờ thể thuật theo kịp tu vi của hắn, thực lực sẽ tăng cường rất nhiều, sau đó thêm vào thiên địa chi lực, tuyệt đối sẽ xảy ra sự biến đổi về chất.

Lúc này, Mộ Tuyết đang quan sát Đông Phương Lê Âm, nàng đã nghe nói về tình huống của Đông Phương Lê Âm.

Cũng đặc biệt xem xét, trạng thái thật sự rất tốt.

Giống như được tăng thêm cái gì đó.

Nhưng nàng lén vận dụng Hồn Nguyên Tử Khí nhìn thử, lại không phát hiện được một điểm khác thường nào.

Tình huống này có chút không bình thường

May mà không có bất cứ nguy hiểm gì.

“Dù là kiếp này hay là ở kiếp trước, mẹ đều có chút không thích hợp.

Ở kiếp trước là bị bệnh, kiếp này là trạng thái tốt quá mức bình thường.” Mộ Tuyết trong lòng có chút nghi hoặc.

“Lê m di, có thể để cho ta bắt mạch thử không?” Mộ Tuyết vẫn muốn nhìn xem.

Đông Phương Lê Âm có chút hiếu kỳ:

“Tiểu Tuyết Nhi còn biết xem bệnh?”

Nhưng nàng vẫn đưa bàn tay ra ngoài.

Nhị trưởng lão thường xuyên muốn bắt mạch, đối với chuyện đưa tay cho người ta bắt mạch, nàng vô cùng quen thuộc.

“Trước kia từng học một chút xíu.” Mộ Tuyết nhẹ nhàng nói ra.

Đông Phương Lê Âm cũng không thèm để ý, nàng cũng muốn nhìn xem Mộ Tuyết sẽ làm như thế nào.

Tất cả đều thật an tĩnh chờ đợi Mộ Tuyết bắt mạch.

Đông Phương Trà Trà đang ở một bên vẽ tranh, cảm thấy đây là một cảnh tượng tốt, cần phải lưu giữ lại.

Lúc này, Đông Phương Trà Trà có thật nhiều linh cảm.

Sau đó, răng rắc.

Rất tốt, đã chụp lại.

Vẽ tranh làm sao nhanh bằng chụp ảnh.

Mộ Tuyết và Đông Phương Lê Âm đều có chút bất đắc dĩ.

Lúc này, Mộ Tuyết thu tay về.

Dịch: MB

Chương 603: Thiên Địa Biến Hóa 2

“Có thu hoạch sao?” Đông Phương Lê Âm hỏi một câu.

Mộ Tuyết lắc đầu.

Thật sự không có một chút xíu thu hoạch nào, không phát hiện được một chút vấn đề gì.

Nhưng mà, không thể xác định rõ nguyên nhân của chuyện này.

Thật là kì lạ.

“Gần đây Tiểu Tuyết và con trai chúng ta ở chung có tốt không?” Đông Phương Lê Âm không để ý chuyện xem mạch, mà bắt đầu hỏi về chuyện tình cảm giữa con trai và con dâu.

Nàng thật sự rất ngạc nhiên.

Con trai của bọn họ và Mộ Tuyết rõ ràng là yêu thích đôi phương, nhưng mà cảm giác như bọn nhỏ đang dậm chân tại chỗ, không cách nào tiến vào giai đoạn cuồng nhiệt trong tình yêu.

Hiện nay, người tuổi trẻ còn muốn hàm súc hơn so với bọn họ ngày xưa sao?

Nghe được vấn đề này, suy nghĩ của Mộ Tuyết trực tiếp quay trở lại, sau đó nói khẽ:

“Khá tốt.”

“Vậy là chưa đủ tốt.” Đông Phương Lê Âm suy nghĩ một chút nói:

“Gần đây, cha của Lục Thủy vẫn còn ghi sổ mấy trận đòn chưa có đánh, hay là làm cho Lục Thủy phải nằm một thời gian, sau đó để người dùng y thuật giúp hắn bắt mạch?”

Đông Phương Lê Âm cảm thấy, cả tộc không có ai cảm thấy cách này không tốt.

Đây mạnh tình cảm nha.

Tạo điều kiện để sau này mấy vị trưởng lão khen ngợi.

Mộ Tuyết: "...”

Mẹ thật quá đáng.

Nhưng mà ta muốn tự mình đánh.

...

Lục Thủy đang đọc sách nhưng luôn cảm thấy không thích hợp.

Giống như có gai ở sau lưng.

“Có ai đó muốn ám toán ta?” Lục Thủy khép sách lại, nhìn bốn phía đang yên tĩnh, tự nói.

Hắn do dự một chút, quyết định không đọc sách nữa.

“Đi đến thị trấn nhỏ dạo một vòng, nhìn xem có mối đe dọa tiềm ẩn nào không.”

Lục Thủy nghĩ như vậy rồi đứng dậy rời khỏi tiểu viện.

Sau đó đi về phía thị trấn nhỏ.

Bình thường, khi hắn đi thị trấn Mộ Tuyết đều sẽ đi theo, nhưng lúc này Mộ Tuyết còn đang ở chỗ mẹ của hắn, chắc chắn không thể theo hắn đi dạo phố được.

Không có Mộ Tuyết đi theo cũng tốt, hắn không cần phải đi ăn điểm tâm ngọt.

Vì sao nàng không có mặt lên đâu?

Chắc chắn là ăn gian.

Lục Thủy đi thẳng ra cửa lớn của Lục gia.

Hiện tại đang là ban ngày, ánh nắng tươi sáng, gió nhẹ thoải mái.

Lục Thủy đón gió, từ từ đi xuống núi.

Vừa xuống tới chân núi, dường như, hắn liếc thấy một cái bóng trắng.

Quay đầu nhìn sang, là một bé gái đang ngồi xỏm trên mặt đất quan sát một cái cây nhỏ vừa mới nảy mầm.

Bé gái này mặc một bộ áo trắng và buộc tóc, lúc này áo khoác màu trắng của nàng đang tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Nhưng bản thân nàng không thêm để ý chút nào.

Người này là Nhị trưởng lão.

Lục Thủy tò mò đi tới.

Khi Lục Thủy đến gần, Nhị trưởng lão chỉ quay đầu liếc nhìn Lục Thủy, không có để ý.

“Đây là loại linh dược gì sao?” Lục Thủy mở miệng hỏi thăm.

“Một đóa hoa đại bình thường, ngoài ý muốn nảy mầm thôi.” Nhị trưởng lão mở miệng nói ra.

“Ngoài ý muốn nảy mầm?” Lục Thủy không hiểu rõ lắm.

Nhị trưởng lão đứng lên nói:

“Một cái hạt giống bị hư, nếu như không có tác động từ bên ngoài là không thể nào nảy mầm.

Nhưng sáng sớm hôm nay, nó nảy mầm.”

“Có vấn đề gì không?” Lục Thủy cảm thấy chuyện này không có gì kì lạ.

Đây là bộc phát tính trẻ con sao?

“Nếu chỉ một trường hợp này thì thật sự không có gì, nhưng là, gần đây cây khô có dấu hiệu sống lại, lá cây bị úa vàng có dấu hiệu chuyển màu xanh.

Không chỉ mình Lục gia, bên ngoài cũng thế.” Nhị trưởng lão bình tĩnh nói, giống như nàng không để ý nhiều lắm đối với những thay đổi này.

Sau đó đưa tay ra nói:

“Tay.”

Lục Thủy tự nhiên hiểu rõ là có ý tứ gì, lập tức đưa tay ra.

Nhị trưởng lão bắt mạch là muốn xem xét thân thể của Lục Thủy, gần đây nàng muốn cho Lục Thủy ăn một ít linh dược giúp tăng trưởng tu vi.

Mọi thứ đều dựa theo bình thường mà làm là được.

“Vì sao những thứ này lại đột ngột thay đổi như vậy? Lục Thủy tò mò nói.

Hắn thật sự không có cảm giác gì đối với những chuyện như thế này.

Ở kiếp trước, có hay không hắn không rõ lắm, nếu thật sự có, hắn cũng không có khả năng biết.

Khi đó hắn thật sự là một thiếu gia ăn hại.

Ngây thơ, ấu trĩ, còn hay ảo tưởng sức mạnh.

Có đôi khi suy nghĩ lại, hắn đều muốn tự sát mình một cái.

“Là sự biến hóa trong thiên địa, nhưng mà những biến đổi này không có tồn tại, cũng không tìm được nguyên nhân ban đầu.” Nhị trưởng lão thuận miệng giải thích.

Lục Thủy suy nghĩ, phát hiện không có chuyện gì sẽ tạo nên những thay đổi này.

Lúc này Nhị trưởng lão rút tay lại, nói:

“Đạo tu và luyện thể, ngươi thích cái nào hơn?”

“Đạo tu.” Lục Thủy trực tiếp trả lời.

Nhị trưởng lão không nói gì thêm.

Mà lấy ra một cây linh dược đã úa vàng, dự định trồng xuống đất.

Tiếp theo Nhị trưởng lão lấy ra một cái cái xẻng nhỏ, bắt đầu đào một hố nhỏ.

Lục Thủy nhìn thấy áo khoác màu trắng lại phết trên mặt đất, hiếu kỳ nói:

“Ngươi không sợ quần áo bị vấy bẩn sao?”

“Không sợ.” Nhị trưởng lão cúi đầu chuyển động cái xẻng, nói.

Giọng nói của Nhị trưởng lão không có cảm xúc, rất bình tĩnh.

“Cái áo khoác trắng này ngươi đã mặc bao lâu? Chưa từng giặt qua có đúng không? Sẽ không có mùi sao?” Lục Thủy cảm thấy luôn luôn mặc một bộ quần áo, là không có cơ hội giặt.

Nghe được vấn đề này, Nhị trưởng lão ngẩng đầu nhìn Lục Thủy một lúc.

Một lát sau, tiếp tục trông cái cây linh dược đã khô héo kia, sau khi đã trông xong, Nhị trưởng lão mới đứng lên, nói:

“Tưới chút nước.”

Lục Thủy gật đầu, thi triển pháp thuật tưới nước.

Chờ hẳn tưới nước xong rồi nhìn về phía Nhị trưởng lão, thì phát hiện Nhị trưởng lão đã từ trước mặt của hắn biến mất.

Không biết đi nơi nào.

Lục Thủy cũng không thêm đề ý chuyện này.

Hắn cúi đầu nhìn cái cây linh dược khô héo kia, có chút nghi hoặc.

“Đã khô héo, cũng có thể một lần nữa sống lại?”

Nếu thật sự có chuyện như vậy, thì sự biến hóa của thiên địa cũng không hề nhỏ nữa.”

Lục Thủy nhanh chóng nhớ lại tin tức mà Khởi Nguyên Thạch của Mộ gia truyền tới, người ở phía đối diện Khởi Nguyên Thạch, cũng nói thiên địa sẽ xuất hiện biến hóa.

Biến hóa này làm hắn có thể thường xuyên kết nối với Khởi Nguyên Thạch.

Bình thường là 5 năm một lần.

“Cũng không biết hai sự biến hóa này, có giống nhau hay không, tháng sau, khi sắp đến ngày trăng tròn, tìm một cơ hội đi qua hỏi thử.”

Lục Thủy không tiếp tục suy nghĩ nhiều, hắn muốn đi tới thị trấn Thu Vân.

Đi dạo một vòng, để loại bỏ cảm giác trước đó, rồi lại trở về đọc sách hoặc là luyện thể.

...

Nhị trưởng lão từ chỗ Lục Thủy rời đi, trực tiếp xuất hiện ở trong tiểu viện của Lục Cổ.

Vừa xuất hiện thì thấy ba người Đông Phương Lê Âm.

Đông Phương Lê Âm cũng trước tiên thấy được Nhị trưởng lão.

Đông Phương Lê Âm có chút mừng rỡ khi gặp Nhị trưởng lão.

Nhiều lần nhìn thấy Nhị trưởng lão, nếu như nàng sinh con gái, chắc chắn cũng trông đáng yêu giống như Nhị trưởng lão.

—

Dịch: MB

Chương 604: Thiên Địa Biến Hóa 3

Đông Phương Lê Âm còn chưa mở miệng, Nhị trưởng lão đã ngồi ngay bên cạnh các nàng sau đó nói với Đông Phương Lê Âm:

“Đưa tay.”

Đông Phương Lê Âm lập tức đưa tay ra, một câu nói của Nhị trưởng lão, có thể quyết định nàng có thể nấu ăn hay không.

Phu quân của nàng vừa nghe đến chuyện không tốt, thì đặc biệt nghiêm ngặt, không cho nàng làm cái này, không để cho nàng đụng cái kia.

“Nhị trưởng lão, ta cảm thấy lần này không có vấn đề.” Đông Phương Lê Âm nói ra.

“Là không có vấn đề, nhưng mà không tìm được nguyên nhân, cần quan sát.” Nhị trưởng lão liên tục nhíu mày.

Thật quá kì lạ.

Thật sự không có chút vấn đề nào.

Mặc kệ nàng làm sao xem, dùng biện pháp gì, đều không thể tra được một chút xú chỗ xấu nào.

Nhưng mà quá tốt càng làm người ta không thể nào an tâm.

Lỡ như đó là dấu hiệu trước khi xảy ra chuyện.

Đối với Đông Phương Lê Âm mà nói là trí mạng.

“Có thay đổi lập tức cho ta biết.” Nhị trưởng lão rút tay lại nói.

Đông Phương Lê Âm có chút uể oải gật đầu, xem ra vẫn là phải ngoan ngoãn chờ.

Nhưng nàng cũng quen rồi, vì phu quân của nàng cũng thường xuyên ở bên cạnh nàng.

Gần nhất cũng có thể bận bịu chuyện đám cưới của con trai.

Lúc này Nhị trưởng lão nhìn về phía Mộ Tuyết:

“Đưa tay.”

Mộ Tuyết không dám chần chừ, lập tức đưa tay đặt ở chỗ Nhị trưởng lão có thể dễ dàng bắt mạch.

Một lát sau, Nhị trưởng lão mới rút tay lại:

“Có tu luyện?”

“Ngẫu nhiên.” Mộ Tuyết mở miệng nói ra.

Bởi vì mỗi ngày đều ở bên cạnh Lục Thủy, ngày ngày nhớ Lục Thủy, nên không có tu luyện gì nhiều.

Dù sao tu hay không tu cũng như nhau.

Nhị trưởng lão không nói gì.

Nàng đưa tay cảm khôi điểm tâm, cắn một miếng, phát hiện không phải Lê m làm, không có tiếp tục lấy thêm.

Lập tức dự định rời đi.

Vừa mới dự định đứng lên, thì nhìn thấy Đông Phương Trà Trà đang chán nản ngồi ở một bên, giống như đang chờ đợi để đưa tay cho nàng.

Nhị trưởng lão: “..., đưa tay.”

Nghe được câu này, Đông Phương Trà Trà vui vẻ nhướn mày, tiếp đó đưa bàn tay ra ngoài.

Nhị trưởng lão tiếp tục bắt mạch, định xem sơ qua.

Nhưng vừa xem xét, nàng lại có chút bất ngờ.

Thân thể là không có vấn đề gì.

“Gần nhất đi bế quan đi.” Nhị trưởng lão nói một câu, thì quay người rời đi.

Sau đó thì trực tiếp biến mất ngay tại chỗ.

Đông Phương Lê Âm vẻ mặt kinh ngạc nhìn Đông Phương Trà Trà.

Trà Trà lại phải bé quan thẳng cấp?

Nếu như sinh một đứa con gái giống như Trà Trà, mấy vị trưởng lão rốt cuộc sẽ khóc hay là cười đây?

...

Nhị trưởng lão đang đi trên một con đường phía sau núi.

“Không nói đến tình huống của Lục Thủy, Lê m, Mộ Tuyết, tình huống của Trà Trà thì không thích hợp.”

“Trên người có ảnh hưởng của Đại Đạo, người bình thường sẽ không thể tỉnh dậy, mà bị vây ở trong ảnh hưởng của Đại Đạo và rơi vào trạng thái ngủ say.”

“Có người giúp nàng sắp xếp lại ảnh hưởng của Đại Đạo, mà còn biện pháp vô cùng cao siêu.”

Nhị trưởng lão bỏ điềm tâm vào trong miệng, cắn mấy lần xong nuốt xuống.

“Nhưng mà, Đông Phương Trà Trà phúc duyên thâm hậu, thiên phú cũng không tệ.”

“Đông Phương Trà Trà là con gái của Đông Phương gia, Lục Thủy cũng do người của Đông Phương gia sinh ra.”

Trong lúc nhất thời, Nhị trưởng lão rơi vào trầm tư, một lát sau thì nảy ra một ý nghĩ to gan.

“Con cái của Lục Thủy, có nên thêm Đông Phương gia vào danh sách hay không?”

Nghĩ tới đây, Nhị trưởng lão đột nhiên ngừng lại.

Nàng nhớ tới một chuyện.

“Quên trả lời câu hỏi của Lục Thủy.”

Nghĩ lại chuyện này, Nhị trưởng lão lại quay người biến mất ngay tại chỗ.

Đi tìm Lục Cổ một chuyến.

—————

Lục Thủy đang đi trên đường phố ở thị trấn Thu Vân, hần nhìn ngó xung quanh, cũng không có cảm giác được cái gì

khác thường.

Hắn đi được một lúc thì đột nhiên nghe thấy ở phía trước, cách đó không xa, có một ít người vây quanh.

Lục Thủy tò mò đi tới.

“Từ nơi sâu xa, có thiên địa Chân Thần, trao đổi với Chân Thần có thể được thần quang che chở.

Mà thần quang có thể ngưng tụ thành thuốc, ăn vào có thể bảo vệ phúc duyên, có thể hưởng bình an.

Nếu như vận may tốt được Chân Thần chú ý, tu vi cũng có thể tiến triển cực nhanh.”

Giọng nói đó đột nhiên truyền vào trong lỗ tai của Lục Thủy.

Lục Thủy cảm thấy những lời này có chút quen tai.

“Thật hay giả?”

“Nghe cứ như là bịa chuyện.”

“Một viên đan dược 9 viên linh thạch cấp 1, các người không mua ăn là thiệt thòi, không mua được, bị lừa gạt là do các người không chịu tin.

Nhưng có thử nghĩ hay không, nếu như thuốc này là thật thì sao?

Một chút che chở có thể cứu người trong lúc khó khăn, giữa sự sống và cái chết lại có thêm một chút cơ hội.

9 viên linh thạch cấp 1, chưa đến một viên linh thạch cấp 2, coi như mất các người cũng không thấy tiếc.

Nhưng đây thật sự là một cơ hội.

Chỉ xem các người có đồng ý đi thử một lần hay không.

Tại hạ dựa vào uy tín bán thuốc.”

Những người khác có chút chần chừ.

9 viên cấp 1 đối với người Tu Chân mà nói thì không là gì cả.

Ở đây cũng có những người không phải người Tu Chân, nhưng 9 viên cấp 1 cũng không thành vấn đề.

Mua thì luôn có cảm giác bị lừa, mà không mua lại cảm thấy như mình đã bỏ qua một cơ hội.

Đối với Tu Chân giới, thì thật sự là chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Hay là xem như đánh rơi 9 viên linh thạch cấp 1?

“Có tất cả bao nhiêu viên? Ta mua hết.” Có một giọng nói vang lên từ phía sau đám người.

Bọn hắn quay đầu nhìn sang, phát hiện lại là Lục Thủy, đại thiếu gia của Lục gia.

Ồ, Lục thiếu gia mua rất bình thường.

Những người khác không cần tiếp tục rồi rầm, bởi vì thuốc đã bán hết rồi.

Đúng vậy, người mua thuốc lại là Lục Thủy, hắn đã nhớ ra, là cái người lần trước bán thuốc giả.

Lần này đi đến nhà hắn buôn bán luôn rồi.

Diệp Tân nhìn thấy Lục Thủy, sắc mặt cũng không tốt.

Vì sao lại là người này?

Bán ai cũng được, hắn thật sự không muốn bán cho người này.

Người này là đang mua đồ ăn vặt.

Nhưng mà những người khác đi rồi, trong lúc nhất thời, hắn cũng không biết nên bán hay là không.

Lục Thủy đi tới trước mặt Diệp Tân, nói:

“Có bao nhiêu thuốc?”

“Chỉ là thuốc thường, không giống với loại lần trước.”
Diệp Tân nói ra.

Nếu không hắn chắc chắn bán giá cao.

Bởi vì bề ngoài tốt.

Đây là một viên nhị phẩm lần trước bán còn lại.

Cho nên mới ở nơi này giảm giá bán cho hết.

Lục Thủy không để ý, mà chỉ nói:

“Thuốc bán xong, hiện tại ta có một vấn đề muốn hỏi người.”

“Đông Phương thiếu gia, mời nói.” Diệp Tân bắt đầu mở miệng.

Hắn còn có thể làm sao?

“Người đối với thiên địa Chân Thần hiểu được bao nhiêu?”
Lục Thủy hỏi.

Nghe được vấn đề này, Diệp Tân sửng sò, nói:

“Thiên địa Chân Thần? Tu chân giới không có thiên địa Chân Thần a?”

Ta nhìn thấy cái tên này trong một vài cuốn sách, thuận tiện lấy ra xài mà thôi.”

Lục Thủy cảm linh được, mang theo Diệp Tân đi ở một bên đường:

“Đi qua bên cạnh, nói cho ta biết trong sách viết như thế nào.”

“Đó là Yêu tộc ghi chép lại một số việc, cũng không có đề cập nhiều đến Chân Thần.” Diệp Tân giải thích nói.

“Không sao, sau khi nói xong, ta có thể trả tiền công.” Lục Thủy nhẹ nhàng nói ra.

—

Dịch: MB

Chương 605: Vì Sao Không Đến Nhờ Ta Giúp 1

Lục Thủy đi tới chiếc ghế dài màu xanh lá ở bên cạnh, sau đó ngồi xuống.

“Ngồi đi.”

Hắn mở miệng nói với Diệp Tân đang đứng yên ở phía trước.

Diệp Tân chỉ có thể ngồi xuống.

“Nói một chút chuyện xưa mà ngươi đã đọc.” Lục Thủy nói.

“Đông Phương thiếu gia, đây chỉ là một câu chuyện xưa rất bình thường và nhàm chán.” Diệp Tân mở miệng nói ra.

Lục Thủy nhìn thấy Diệp Tân đã ngồi xuống, bình tĩnh nói:

“Ta sẽ căn cứ vào mức độ hấp dẫn của chuyện xưa mà ngươi kể, để trả tiền công cho ngươi.”

Diệp Tân do dự một chút, sau đó đành gật đầu:

“Được rồi, nhưng quyển sách về chuyện xưa kia hơi dài một chút, nếu như Đông Phương thiếu gia chán thì có thể trực tiếp kêu dừng.”

Lục Thủy gật đầu, ra hiệu Diệp Tân có thể bắt đầu.

“Trong sách không có ghi lại thời gian và địa điểm.

Chỉ nói về một rừng cây rộng lớn, vô biên vô tận.

Trong rừng cây, có rất nhiều Yêu hoặc là thú.

Yêu thì hiểu tính người, thú thì sống bằng bản năng.” Diệp Tân nói tới chỗ này, thì dường như rơi vào hồi ức, sau đó nhẹ nhàng nói:

“Ở trong rừng cây, hoặc là trong Yêu tộc, vẫn luôn lưu truyền một cái truyền thuyết.

Theo truyền thuyết, trong thiên địa có một vị Chân Thần.

Nếu như gặp được nàng, sẽ có thể đạt được kỳ ngộ trước nay chưa từng có, kỳ ngộ này là ước mơ tha thiết, là nguyện vọng của tất cả Yêu: hóa thân thành một người trưởng thành.

Không phải là một sự biến đổi theo khái niệm truyền thống.

Mà thật sự thoát khỏi thân thể loài thú trở thành một con người, và không phải là người bình thường.

Mà là một con người có thiên phú đặc biệt.

Tương lai sẽ đứng tại vạn linh chi đỉnh, tiền đồ không thể đo lường.”

“Trong rừng cây có một con hồ ly, nó cũng nghe được truyền thuyết về Thiên Địa Chân Thần.

Nhưng truyền thuyết chỉ là truyền thuyết, nó vẫn cảm thấy mình không thể gặp được.

Cho đến một ngày mưa to, nó đang trú mưa dưới một cây đại thụ.

Thì có một chùm sáng dừng ở trước mặt nó, ở trong chùm sáng đó có một người đang nhìn vào nó.

Con hồ ly kia nhìn thấy, ngây ngẩn cả người, nó vô thức cúi đầu, nhào người ở trên mặt đất, bởi vì nó không thể hiểu được sự hiện diện của người này.”

Lục Thủy có một chút suy đoán, mở miệng nói:

“Nó gặp được Thiên Địa Chân Thần?”

Chuyện xưa chắc chắn đều bắt đầu như thế này.

“Đúng vậy.” Diệp Tân không thể phủ nhận gật đầu:

“Con hồ ly kia gặp được Thiên Địa Chân Thần, người ở bên trong chùm sáng nói với nó như vậy.

Nàng nói: Người cũng ở nơi đây trú mưa sao? Ta là Thiên Địa Chân Thần, chúng ta có duyên.

Mặc dù hồ ly hiểu tính người, nhưng không có được khả năng nói tiếng người.

Nhưng mà Thiên Địa Chân Thần có thể nhìn thấu suy nghĩ của nó.

Thiên Địa Chân Thần nhìn hồ ly, hỏi một vấn đề: Có muốn trở thành một con người thật sự không?

Hồ ly không chút do dự, lựa chọn gật đầu.

Nó gặp được, gặp được truyền thuyết trong rừng cây.

Nhìn thấy Chân Thần, có hi vọng được hóa thân thành người.”

Lục Thủy nghe không nói gì, chuyện thật sự trở thành con người, hẳn làm được.

Bình thường thì, những người có tu vi cao cường cũng không thể làm được.

Vấn đề này không chỉ phụ thuộc vào thực lực, mà còn dựa vào khả năng lý giải và quyền năng.

“Thiên Địa Chân Thần truyền cho hồ ly một bản công pháp, trong công pháp, mỗi một lần tu luyện 10 năm, nó sẽ có thể mọc thêm một cái đuôi.

Đến khi mọc đủ 9 cái đuôi thì có thể hóa thân thành người.

Một người có được thiên phú đặc biệt.

Hồ ly dùng tiếng nói của chính mình hỏi Chân Thần: Vậy thì 90 năm là có thể hóa thân thành người rồi sao?

Thiên Địa Chân Thần cười nhưng không trả lời, chỉ nói là: Ta ở lại chỗ này trú mưa 500 năm, ngươi có bất cứ vấn đề gì đều có thể đến hỏi ta.

Hồ ly không rõ ràng cho lắm, nhưng vẫn bắt đầu tu luyện công pháp mà Thiên Địa Chân Thần cho nó.

Nó rất chăm chỉ, cũng rất cố gắng.

Mười năm trôi qua, hồ ly có 1 cái đuôi mới.

Nó phát hiện 10 năm thì có hai cái đuôi rồi, như vậy 80 năm thì có thể có 9 cái đuôi, không cần năm 90.

Nó càng cố gắng.

Nó không ngừng tu luyện, cái đuôi mọc càng nhiều, thực lực cũng bắt đầu mạnh lên.

Những năm này nó không có làm gì, cũng không có đi tìm Thiên Địa Chân Thần.

Cho đến năm thứ 80.”

Nói đến đây, Diệp Tân dừng lại.

“Cái đuôi thứ 9 xảy ra vấn đề, đúng không?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Nếu như con hồ ly trong câu chuyện, có thể dễ dàng hóa thành người, vậy thì chuyện xưa này rất nhạt nhẽo, không có một chút gập ghềnh nào.

Và Chân Thần cũng không có thực lực này, thoải mái để cho Yêu biến thành người.

Một bộ công pháp là không đủ.

Diệp Tân gật gật đầu mở miệng nói:

“Đúng vậy, cái đuôi thứ 9 xảy ra vấn đề.

Vào năm thứ 80, hồ ly thành công mọc ra cái đuôi thứ 9, nhưng mà xảy ra một chuyện nó chưa bao giờ nghĩ tới, cái đuôi thứ nhất của nó đột nhiên bị rụng đi.

Nó vẫn là Bát Vĩ Hồ Ly.

Hồ ly hoang mang, nhưng vẫn tiếp tục tu luyện, nó nghĩ lại tu 10 năm, thì có thể mọc ra một cái đuôi nữa.

Nhưng mà 10 năm nữa trôi qua, nó không còn mọc thêm đuôi nữa.

Hai mươi năm trôi qua, vẫn như vậy.

Hồ ly không tiếp tục tu luyện, mà cầm cái đuôi đi bị rụng của nó đi tìm Chân Thần, nói ra sự hoang mang của nó.

Nhưng lại ngoài ý muốn có được câu trả lời chắc chắn. Chân Thần nói cho nó biết: Đưa cái đuôi bị rụng của người tới thế giới của người bình thường, khi có người đốt cháy cái đuôi, nó sẽ cộng hưởng với chủ nhân và đưa chủ nhân đến chỗ nó đang ở, người cần phải thỏa mãn một nguyện vọng của đối phương, vậy thì sẽ có được cái đuôi mới.

Hồ ly nghi ngờ hỏi Chân Thần: Chỉ cần làm như vậy, thì có thể có chín cái đuôi sao?

Chân Thần chỉ cười không trả lời.

Hồ ly làm theo, nó rời đi rừng cây, đi đến thế giới bên ngoài, nó mang cái đuôi của mình đưa ra ngoài.

Nó chờ đợi 5 năm, cuối cùng cũng cảm giác được cái đuôi bị thiêu hủy.

Nó lập tức xuất hiện ở nơi cái đuôi bị đốt.

Người đốt cháy cái đuôi của nó là một tên ăn mày.

Hồ ly nói cho hắn biết: Người có thể nói ra một điều ước.

Điều ước của tên ăn mày rất đơn giản, hắn muốn có được vô số tiền tài.

Hồ ly tìm cho hắn một cái bảo vật vô giá, tên ăn mày thực hiện được nguyện vọng.

Hồ ly mọc ra một cái đuôi mới, nhưng mà cái đuôi mới mọc ra, thì một cái đuôi cũ lại rụng đi.

Nó phát hiện chỉ cần mình mọc ra một cái đuôi mới, sẽ đồng thời bị rụng mất một cái khác, giống như vòng tuần hoàn vô tận, vĩnh viễn không thể có đủ 9 cái đuôi.

Hồ ly buồn bực, nhưng vẫn tiếp tục đưa cái đuôi bị rụng ra ngoài.

Thời gian cứ thế trôi qua 100 năm, hồ ly không biết mình đã thỏa mãn bao nhiêu điều ước, không biết mình bị rụng mất bao nhiêu cái đuôi.

Có thể là, nó không cách nào trở thành Cửu Vĩ Hồ Ly, không cách nào trở thành con người thật sự.

—

Dịch: MB

Chương 606: Vì Sao Không Đến Nhờ Ta Giúp 2

Sau khi mang một cái đuôi ném vào phàm trần, nó về tới rừng cây.

Nó than phiền với Chân Thần rằng: cứ tiếp tục lặp lại như vậy thì bao lâu mới xong?

Thiên Địa Chân Thần cười không đáp.

Về sau, hồ ly lại cảm thấy cái đuôi của mình bị đốt cháy.

Nó trước tiên chạy tới.

Nhưng mà đối tượng của điều ước lần này nằm ngoài dự liệu của nó.

Nó thấy được một con chim nhỏ, một con chim nhỏ rất phổ thông và rất bình thường.

Trên người nó có ngọn lửa, là ngọn lửa này đã đốt cháy cái đuôi của hồ ly.

Cho nên con chim này chính đối tượng mà hồ ly phải thực hiện nguyện vọng.

Nhưng đối phương không thể nói chuyện, cũng không đủ linh trí, không cách nào cầu nguyện.

Chúng nó có thể đơn giản giao lưu với nhau. Nhưng muốn đối phương có thể nói ra nguyện vọng, nhất định phải làm cho đối phương có được linh trí.

Hồ ly gặp khó khăn, bởi vì, con chim không ước nguyện được thì con đường của nó sẽ bị chặn đứt.”

Diệp Tân trầm mặc một lát, tiếp tục nói:

“Rơi vào đường cùng, hồ ly đưa ra một quyết định, nó sẽ dẫn dắt con chim kia tu luyện, để nó có được linh trí, sau đó hướng chính mình cầu nguyện.

Đây không phải là biện pháp tốt, nhưng là biện pháp duy nhất mà hồ ly nghĩ được.

Để cho con chim kia có thể khỏe mạnh trưởng thành và tu luyện cho tốt, hồ ly hao phí rất nhiều tâm sức.

Gần như mỗi ngày nó đều đang quan sát chim nhỏ, mỗi ngày đều đang lo lắng cho sự an toàn của nó.

Cũng may hết thảy đều thuận lợi, qua 50 năm, chim nhỏ rốt cục có linh trí, một khi có linh trí, thì có thể dễ dàng tu luyện hơn.

Một ngày nọ, hồ ly hỏi tới nguyện vọng của chim nhỏ, chim nhỏ tỏ vẻ không hiểu.

Nó vừa mới có linh trí, không hiểu được những sự vật quá phức tạp.

Hồ ly cũng cảm thấy một đứa nhỏ không hiểu chuyện, nói ra nguyện vọng sẽ vô cùng đơn giản, đây là gian lận.

Cho nên hồ ly quyết định tiếp tục dạy chim nhỏ tu luyện.

Lại qua 100 năm.

Một ngày này, chim nhỏ huyễn hóa thành hình người, là một bé gái thật xinh xắn.

Hồ ly lại hỏi bé gái có nguyện vọng gì.

Đương nhiên, hồ ly cũng giải thích sự tồn tại của chính mình cũng như mục đích của những chuyện nó đã làm.

Nó muốn bé gái công bằng đưa ra nguyện vọng của mình.

Trong lòng thầm nghĩ.

Nó sẽ cố gắng hết sức để thực hiện.

Khi đó bé gái đã có thể tự mình suy nghĩ, nàng hỏi hồ ly: Nếu như ta cầu nguyện xong, thì ngươi sẽ lập tức rời đi?

Hồ ly trả lời: Đúng vậy, nguyện vọng kết thúc, ta phải chuẩn bị cho nguyện vọng tiếp theo.

Bé gái lập tức nói: Vậy ta cần suy nghĩ một chút.

Một lần suy nghĩ mất hết 50 năm, trong thời gian này, bé gái lớn lên thành một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều.

Nàng tự đặt cho mình một cái tên gọi là Tư Dao.

Năm đó, nàng cũng làm cho dung nhan của chính mình dừng lại ở thời kỳ thiếu nữ.

Nàng là Yêu, có thể làm cho dung mạo của mình dừng lại ở một thời gian cố định.

Nhưng thiên phú của nàng không tốt, muốn tiến thêm một bước là chuyện gần như không thể, nhất là không có công pháp tốt hơn.

Hồ ly có công pháp của Thiên Địa Chân Thần nên nó mới có thể càng ngày càng mạnh.

Nhưng Tư Dao không có.

Hồ ly từng năm, từng năm ở bên cạnh Tư Dao, nó cũng không có mở miệng hỏi lại điều ước của Tư Dao là gì.

Nó đang đợi, chờ đợi Tư Dao chủ động mở miệng cầu nguyện.

Nó lại đợi 50 năm, một năm kia, Tư Dao chủ động mở miệng cầu nguyện.

Có phải là thật hay không? Nguyện vọng gì đều có thể? Tư Dao ôm hồ ly ngồi dưới tàng cây, đại nạn của nàng sắp tới.

Đêm nay là ngày cuối cùng.

Hồ ly nhẹ nhàng gật đầu nói cho Tư Dao đáp án: Đúng vậy, bất kể là nguyện vọng gì, chỉ cần ta có thể làm được.

Tư Dao tựa ở dưới đại thụ, con mắt khép hờ, thanh âm có chút suy yếu: Vậy ta, cầu nguyện.

Hồ ly vẫn nghe, nó sớm biết Tư Dao đã nghĩ ra điều ước, nhưng mà nó không biết điều ước của Tư Dao là cái gì.”

Nói đến đây Diệp Tân lại lần dừng lại.

Lục Thủy không có mở miệng, hắn đang đợi điều ước cuối cùng.

Nếu như hắn không có đoán sai, điều ước của Điều Yêu, là điều ước cuối cùng mà hồ ly cần thực hiện.

Từ nay về sau, hồ ly không cần đi thực hiện điều ước của người khác nữa.

Hắn cũng muốn biết nguyện vọng của thiếu nữ kia là gì.

Diệp Tân thở ra một hơi nói:

“Hồ ly hỏi Tư Dao: Nguyện vọng của người là cái gì?”

Tay của Tư Dao vuốt ve hồ ly, sau đó giọng nói yếu ớt của nàng vang lên, nàng nói: Nguyện vọng của ta là, người có thể có được cái đuôi thứ 9.

Nghe được câu này trong nháy mắt, hồ ly ngây ngẩn cả người, trong lòng rung động.

Nó là một cái Yêu, nó chưa bao giờ nghĩ tới có người sẽ đưa ra điều ước như thế này.

Từ trước tới giờ, nó không nghĩ rằng đây là một điều ước.

Nhưng mà nó đã nghe được.

Nghe được một người khác vì nó mà cầu nguyện.

Trong nháy mắt đó, trên người của hồ ly bộc phát ra ánh sáng, nó thuận lợi mọc cái đuôi thứ 9.

Sau khi có đủ 9 cái đuôi, hồ ly bị 9 cái đuôi bao bọc, sau đó hóa thành hình người.

Nó trở thành hắn, trở thành con người thật sự.

Một người có được thiên phú đặc biệt, vô số người không thể với tới.

Hắn hiểu được, trở thành một con người, cần được thiên địa công nhận, cần Chân Thần đồng ý, mà quan trọng nhất chính là cần những sinh linh khác ủng hộ.

Giây phút này, hắn cứ như vậy mà đứng ở tại chỗ, nhìn xem Tư Dao đang mở to mắt ngắm nhìn hắn.

Cứ như vậy trong nháy mắt, hồ ly cảm thấy trở thành một con người cũng không có gì thú vị.

Hắn ôm Tư Dao tìm được Thiên Địa Chân Thần.

Thiên Địa Chân Thần nhìn thấy hồ ly đã trở thành con người, chúc mừng một câu. Nàng nói: Người đã trở thành người, thật là hiếm có.

Hồ ly quỳ ở trước mặt Thiên Địa Chân Thần, cầu xin: Cầu xin ngài mau cứu nàng, ta chấp nhận từ bỏ trưởng thành.

Đôi mắt hồ ly cầu xin, Chân Thần không có mở miệng đồng ý, nàng nói: Người hoặc là Yêu đều là sinh linh trong thế gian, đều bình đẳng như nhau, Yêu đang theo đuổi trưởng thành, chắc gì con người không theo đuổi mơ ước hóa thành Yêu? Cho nên cái này không thể trở thành điều kiện trao đổi, để ngươi giao dịch với ta.

Hồ ly hỏi: Vậy phải dùng cái gì để làm điều kiện trao đổi?

Câu trả lời của Thiên Địa Chân Thần làm cho hồ ly bất ngờ, nàng nói: Niềm tin.

Hồ ly không hiểu.

Lúc này Chân Thần vẫy tay, Tư Dao đang hấp hối bỗng hóa thành một con chim nhỏ, bay đến trong tay của Chân Thần.

Sau đó, ở trong tay của Chân Thần dần dần thu nhỏ, cuối cùng trở thành một cái hạt giống.

Chân Thần đưa hạt giống cho hồ ly, nói: Giữa thiên địa có hai nơi bị trục xuất khỏi đất liền, ở giữa hai nơi này có một không gian hoàn toàn mới, tên là Bì Chi Hải Ngạn.

Dịch: MB

Chương 607: Vì Sao Không Đến Nhờ Ta Giúp 3

Tìm tới nơi này, đem hạt giống gieo xuống.

Nếu ngày nào đó có thể nở hoa kết trái thì cũng là lúc nó có được sinh mạng mới.

Niềm tin của người sẽ quyết định nó thành công hay là thất bại.

Nếu như người không từ bỏ thì nó sống, nếu như người buông tay nó sẽ chết.

Chân Thần dặn dò xong những lời này thì rời đi.

Hồ ly nghe theo lời nói của Chân Thần, mang theo hạt giống tìm được Bỉ Chi Hải Ngạn, gieo hạt giống xuống.

Hắn ở nơi đó chờ đợi vô số năm.

Hạt giống nảy mầm, trưởng thành, nở hoa rồi, nhưng từ đầu đến cuối không cách nào kết trái.

Về sau hồ ly rời đi Bỉ Chi Hải Ngạn, hắn muốn đi tìm kiếm Chân Thần xin giúp đỡ, nhưng mà thời đại kia Chân Thần không xuất hiện.

Có chỉ có tiên, phật.

Hồ ly lựa chọn hướng phật xin giúp đỡ.”

Nghe được cái này Lục Thủy đột nhiên nhớ tới truyền thuyết mà Lạc Phong và mọi người nói với hắn, cũng nhớ tới lời đồn đãi mà Thiên Cơ Lôu Vũ nói.

Nhưng hắn không có mở miệng, mà tiếp tục nghe kể.

Hắn không ngờ rằng câu chuyện này lại là phiên bản hoàn chỉnh của truyền thuyết mà Lạc Phong và những người khác đã nghe được.

“Hồ ly đã xuất gia vào Khổ Hải, bản thân hắn là một người có thiên phú cực tốt.

Bởi vì đã có một thời gian thực hiện những điều ước, nên hắn đã lĩnh ngộ thấu đáo Phật Pháp, cuối cùng chứng được chính quả, nhập Khổ Hải Phật Điện, nhìn thấy chân thân của Đức Phật.

Hắn bái phật, hi vọng phật có thể ra tay giúp đỡ.

Phật nhìn về hướng chân trời, nhìn thấu khoảng cách vô tận, thấy được hết thảy nguyên do.

Cuối cùng, phật, trầm mặc.

Hồ ly được phật đồng ý, rời đi Phật Môn, bỏ đi chính quả, cuối cùng ngủ say ở dưới đại thụ.

Không muốn tỉnh lại.”

...

...

Diệp Tân nói xong, hắn thở ra một hơi, cuối cùng nhìn Lục Thủy nói:

“Đông Phương thiếu gia, ta nói xong, chuyện xưa mà quyển sách kia ghi lại là như vậy.”

“Chân Thần không xuất hiện, vì sao hắn không tiếp tục tìm Chân Thần?” Lục Thủy hỏi một câu.

Diệp Tân không có cảm xúc gì, chỉ là lắc đầu:

“Cái này phải hỏi người viết truyện, vì sao không để cho hồ ly đi tìm.”

Lục Thủy không tiếp tục hỏi chuyện xưa.

Hắn nhìn Diệp Tân, ý tứ sâu xa nói:

“Bái phật không bằng tới cầu ta.”

Diệp Tân sửng sốt một chút, sau đó tỏ ra có chút lúng túng nói:

“Đông Phương thiếu gia là có ý gì?”

“Không có ý gì.” Lục Thủy đứng dậy chuẩn bị rời đi, nhưng trước khi đi hắn lại nhìn Diệp Tân một lần. nói:

“Còn nhớ ta nói tiền công hay không?”

Diệp Tân không rõ ràng cho lắm.

“Câu nói mới vừa rồi, là tiền công của người.” Nói xong Lục Thủy cất bước rời đi, hoàn toàn không cho Diệp Tân cơ hội phản ứng.

Diệp Tân cứ thế ở yên tại chỗ, hồi lâu sau, mới thở ra một hơi, rồi đứng lên rời đi.

Nhìn thoáng qua thì Đông Phương Hạo Nguyệt chỉ là một vị thiếu gia bình thường mà thôi.

...

Lục Thủy đi trên đường, không để ý đến Diệp Tân ở phía sau.

Sau khi nghe xong chuyện xưa, hẳn cũng phần nào hiểu được mọi chuyện.

Nếu như hẳn không có đoán sai, nhân vật trong câu chuyện xưa này chính là Diệp Tân.

Một người có được thiên phú đặc biệt, một người chỉ cần tu luyện thì có thể tiếp tục sống.

Một người có thể tùy ý phá bỏ chính quả của mình.

“Nửa phần đầu của câu chuyện xưa nói rất kỹ càng, nhưng nửa phần sau lại rất mơ hồ, rất nhiều chỗ đều kể sơ lược.

Thiên Địa Chân Thần không xuất hiện, chính là thời kỳ sau khi Chân Thần ngã xuống.

Chân Thần ngã xuống, thiên địa sẽ có cảnh báo, hẳn không thể không biết.

Cho nên rất nhiều chuyện liên quan tới nửa phần sau, hẳn đều không có nói.

Chân Thần ngã xuống liên quan đến rất nhiều chuyện, chuyện xưa thật sự không thích hợp để đề cập tới.”

“Nhưng mà, lý do con chim kia không có tỉnh lại, có thể là giống với Nhược Thủy Tam Thiên.

Chân Thần hứa sẽ đi giúp đỡ, cuối cùng thất hứa.”

Chân Thần để lại cục diện rối rắm, những người khác cơ bản không cách nào tiếp nhận.

Cho dù là tam đại thế lực đứng đầu nhất tồn tại.

“Tại vì sao, cục diện rối rắm nào cũng bị ta đụng phải?”
Lục Thủy trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Nhưng mà Lục Thủy vẫn rất tò mò, cuối cùng thì ở kiếp trước, Diệp Tân cứu sống con chim kia, hay là từ bỏ.

Nếu như không có từ bỏ, vì sao không đến nhờ cậy bọn họ?

Không cần nói đến hẳn, câu chuyện này đủ làm Mộ Tuyết động lòng.

Mặc dù là một câu chuyện rất xa xưa và rất dở.

Nhưng Mộ Tuyết tuyệt đối không để ý, sẽ thuận tay xử lý một chút.

Nếu như Mộ Tuyết xử lý không được, nàng cũng không ngần ngại nhờ vả Lục Thủy - người vẫn đang khoanh tay đứng nhìn.

Sau đó vấn đề sẽ được giải quyết.

Mặc kệ vấn đề gì, chỉ cần Mộ Tuyết nhìn về phía Lục Thủy, sẽ được giải quyết rất nhanh.

Lục Thủy về tới trên đường phố, hẳn nhìn xem người đến người đi ở trên đường, quyết định ăn một chút gì rồi trở về tu luyện.

Chuyện của Diệp Tân, hẳn cần đi một chuyến Bỉ Chi Hải Ngạn xem thử.

Cố sự này vậy mà trùng khớp với thời gian trước và sau khi Chân Thần ngã xuống, có thể sẽ thu được một ít tin tức hữu dụng.

“Tiền công ta đã cho, có chịu lấy hay không, phụ thuộc vào sự lựa chọn của hẳn.”

Lục Thủy không nghĩ nhiều nữa, quyết định đi ăn tô mì.

Cũng mang ít món điểm tâm ngọt trở về cho Mộ Tuyết.

Chỉ là thuận tiện thôi.

...

Tại tiểu viện mà Mộ Tuyết ở lại, Lục Thủy mang món điểm tâm ngọt để lên bàn, tiện tay để lại tờ giấy: Đồ tặng kèm.

Sau đó Lục Thủy quay người rời đi, Mộ Tuyết bây giờ còn chưa trở về.

Sau khi rời đi, Lục Thủy quyết định đi quảng trường luyện thể.

Lục Thủy vừa mới rời đi không bao lâu, thì Mộ Tuyết trở lại.

Vì Nhị trưởng lão của Lục gia đến tìm tộc trưởng của Lục gia, sau đó Lục tộc trưởng vẫn đang nằm.

Mộ Tuyết đương nhiên sẽ không quấy rầy thế giới hai người của cha và mẹ.

Mộ Tuyết đi tới bên cạnh bàn, nàng thấy được món điểm tâm ngọt, cộng thêm một tờ giấy.

“Đồ tặng kèm?” Mộ Tuyết nhìn xem món điểm tâm ngọt, một chút cũng không tin.

Món điểm tâm ngọt của Hoa Vũ Tuyết Quý làm gì có đồ tặng kèm?

Từ trước tới giờ, những khi Lục Thủy ở một mình sẽ không ăn món điểm tâm ngọt.

Mộ Tuyết không có suy nghĩ nhiều, trực tiếp mở ra đóng gói, ăn thử một miếng.

Vừa mới ăn một cái, cảm giác cũng không ngon cho lắm.

Hương vị không có vấn đề, vậy tại sao ăn không thấy ngon?

Không đủ ngọt?

Rất nhanh, Mộ Tuyết đã biết tại sao, sau đó nàng mang theo món điểm tâm ngọt đi tìm Lục Thủy.

Nàng phát hiện món điểm tâm ngọt thì vừa nhìn Lục Thủy vừa ăn, mới có thể ngọt đến trong lòng đi.

Đình Lương nhìn thấy tiểu thư nhà mình ôm món điểm tâm ngọt đi ra ngoài, cảm thấy tiểu thư yêu đương.

Rơi vào bể tình.

Nàng không có đi theo.

Hay là đi cho Băng Phượng ăn vậy, dường như rất lâu rồi không ai cho nó ăn.

Băng Phượng thờ ơ nhìn Đình Lương, cuối cùng thì cũng có người nhớ tới nó.

Trên người nó chảy là huyết thống cao quý của phượng hoàng, nhưng mà mỗi người đều xem nó là con gà con mà nuôi, cho ăn đều không nhiệt tình, may mà trước đó nó ăn nhiều, có thể chống đói.

—

Dịch: MB

Chương 608: Vì Sao Không Đến Nhờ Ta Giúp 4

Minh Thổ.

Một trong những Minh Thổ Thiên Vũ - Danh Dữ Trọng đang điên cuồng chạy trốn.

“Đều đuổi theo hết mấy ngày mấy đêm, vì sao bọn chúng còn có thể đuổi được lâu vậy?”

Trong lúc nhất thời, Danh Dữ Trọng không biết nói cái gì cho phải, đám hung thú này quá mạnh.

Nếu không phải hấn nhanh trí, sớm đã bị đám hung thú này đuổi kịp.

Nhưng hấn phát hiện, gần đây, đất đai ở Minh Thổ có chút kỳ lạ.

Có mầm non xuất hiện, thỉnh thoảng trên trời còn bắt đầu đổ mưa.

Thật sự là nước mưa, trong truyền thuyết và thế giới bên ngoài đều giống nhau: nước mưa thông thường.

Dường như Minh Thổ đang trải qua sự thay đổi lớn.

Những thay đổi này mặc dù có chút đột ngột, nhưng không đến nỗi xấu.

Có dấu hiệu xuất hiện của mầm non mới và thực vật, rất nhiều, rất nhiều hung thú thích sự biến đổi này.

Mà hấn là một thành viên của Minh Thổ, bọn hung thú sẽ không dễ dàng tha cho hấn.

Bọn chúng không cho phép người của Minh Thổ phá hủy những thay đổi đang diễn ra ở nơi này, đây là theo bản năng mà bảo vệ.

Khát vọng của bọn chúng vô cùng mãnh liệt.

Mãnh liệt đến mức truy sát hấn mấy ngày mấy đêm vẫn chưa chịu bỏ qua.

Lúc này hưng thú càng ngày càng gần, tiếp tục như vậy nữa Danh Dữ Trọng cảm thấy có ngày chính mình sẽ bị đuổi kịp.

Nhưng lại “vô kế khả thi”.

Hấn tự hỏi mình có nên dừng lại đánh một trận hay không, nếu như thắng, đây là một chiến tích chói mắt của hấn, còn thua thì hấn cũng đã có một trận chiến huy hoàng trước khi chết.

Danh Dữ Trọng vẫn còn đang do dự, thì bất chợt nghe được âm thanh của mặt đất đang chấn động.

Ầm ầm!

Chấn động to lớn, trực tiếp truyền tới, Danh Dữ Trọng và tất cả hưng thú ở phía sau đều bị ảnh hưởng.

Tiếp đó có một khí tức đáng sợ truyền tới.

Khí tức này làm cho Danh Dữ Trọng ngay cả bước đi cũng không được.

Minh Thổ Thập Điện.

Trong chớp nhoáng này, Danh Dữ Trọng đã biết là ai đang giao chiến.

Chỉ có Minh Thổ Thập Điện mới có thực lực này.

“Vì sao lại đánh nhau?”

Danh Dữ Trọng không thể nào hiểu được, nhưng hấn phát hiện chiến trường cách chỗ này có hơi gần thì phải?

Muốn chết.

...

Vào lúc này, trong hồ Băng Hải, Băng Hải Nữ Thần lại một lần nữa hiện ra từ trong đáy biển sâu thẳm.

“Minh Thổ lại một lần nữa xuất hiện rung chuyển, Tịnh Thổ mặc dù không có, nhưng cũng không yên tĩnh.”

“Bỉ Chi Hải Ngạn cũng đi theo rung chuyển.”

“Đúng lúc để Bỉ Chi Hải Ngạn có thể trực tiếp mở ra.”

Ai cũng có thể chờ nhưng bọn họ không muốn chờ.

Thế giới xuất hiện biến hóa, cho bọn họ mang đến áp lực vô hình, bây giờ nàng cần phải xác nhận rõ những vấn đề trước mắt.

Lục Thủy rốt cuộc có vấn đề hay không.

Bỉ Chi Hải Ngạn mở ra, có khả năng rất lớn là Lục gia sẽ để Lục Thủy đi vào.

Nàng không có nhằm vào bất cứ ai, chắc chắn là Lục gia cũng không có phòng bị gì.

Nàng không xác định được, chuyện này có thể thuận lợi tiến hành hay không, nếu như Lục Thủy không đi, thì những gì nàng đã bận rộn chuẩn bị một thời gian dài đều uổng phí.

Nhưng đây là cách làm cẩn thận nhất.

Quyết định là do đối phương đưa ra, đương nhiên sẽ không đề cao cảnh giác cho lắm.

“Hết thấy đều là thuận thế mà làm.”

Bỉ Chi Hải Ngạn mở ra, đó là vấn đề của Tịnh Thổ và Minh Thổ.

Nàng chỉ thúc đẩy một chút.

Phía sau, cũng chỉ có thể chờ đợi kết quả.

Nàng không tự mình thăm dò Lục Thủy thì không thể an tâm.

Sau đó Băng Hải Nữ Thần lại lặn vào đáy hồ.

Lực lượng của nàng cũng đang tác dụng ở phía trên biên sâu vô tận, lối vào của Bỉ Chi Hải Ngạn đang nhanh chóng mở ra.

Ánh trắng của Tịnh Thổ và Minh Thổ, hiện ra ở Bỉ Chi Hải Ngạn.

Giờ phút này, Danh Dữ Trọng cũng đã nhận ra sự thay đổi của bầu trời, trên trời dường như xuất hiện ánh trắng.

Không, là hai mặt trăng.

“Bỉ Chi Hải Ngạn đã mở ra.”

Danh Dữ Trọng không rõ ràng cho lắm, nhưng hắn phát hiện có một ánh trăng bắn về phía hắn và đàn thú phía sau hắn

Danh Dữ Trọng: “...”

...

Ban đêm, Lục Thủy mới ngồi trong đình tu luyện thể thuật, dùng sức mạnh thiên địa dẫn đạo tâm bồ.

Ngày hôm nay, bởi vì hắn tặng đồ cho Mộ Tuyết, Mộ Tuyết đã đến xem hắn luyện thể cả một ngày.

Còn vừa nhìn hắn vừa ăn món điểm tâm ngọt hắn tặng.

Lục Thủy vì vậy không dám dùng sức mạnh thiên địa trên luyện thể, hắn có cảm giác cả ngày hôm nay cứ như vậy bị lãng phí.

Tu luyện bình thường và dùng sức mạnh thiên địa tu luyện, khác biệt cả một trời.

Đây chính là kết cục của việc đưa điểm tâm ngọt cho Mộ Tuyết.

Lần sau sẽ không tiếp tục thuận tiện mang theo nữa.

Bởi vì ban ngày không sử dụng sức mạnh thiên địa tu luyện thể thuật, cho nên chỉ có thể bổ sung lúc này.

Đặc biệt lãng phí thời gian.

Hồi lâu sau, Lục Thủy mới mở hai mắt ra.

Hắn có thể cảm giác được thân thể của mình mạnh mẽ hơn rất nhiều.

“Còn chưa lên tứ giai, nhưng cũng đã sắp rồi, có gắng thêm mấy ngày nữa là không còn kém nhiều lắm.

Tiến triển của thể thuật coi như nhanh.”

Quả thực rất nhanh, thể thuật hắn tu luyện cả ở nhà, có thể nói là tiến triển cực nhanh.

Chỉ cần cho hẩn thời gian, đuổi kịp cha hẩn cũng không thành vấn đề.

Dù sao cha hẩn bây giờ cũng mới lục giai.

Ai bảo cha không chịu thăng cấp.

Hai ngày tiếp theo Lục Thủy không phải đọc sách thì chính là luyện thể, thuận tiện bồi Mộ Tuyết đi dạo ở tiêu trấn.

Không có thu hoạch gì lớn.

Ngược lại nhìn thấy Mộ Tuyết ghi sổ nhiều lần.

Đối với việc này, Lục Thủy không thêm đề ý chút nào, hẩn đã biết ma tu có bản phiếu bảo hộ nguy hiểm, chỉ cần xuất hiện nguy hiểm, đối phương liền có thể vượt qua không gian mà tới.

Lục Thủy quyết định dành thời gian tự đi mua một trăm phiếu.

Đến lúc đó có khả năng sẽ hữu dụng.

Sáng sớm một ngày mới.

Lục Thủy vẫn như cũ ngồi đọc sách trong đình.

Kỳ Khê như thường lệ mang bữa sáng tới đặt trên bàn cho Lục Thủy, nhưng lần này nàng không lui ra ngoài luôn, mà nói khẽ:

“Thiếu gia, Tộc trưởng bảo hôm nay ngài hãy chuẩn bị một chút, ngày mai cần đi ra ngoài.”

Lục Thủy ngược lại có chút ngoài ý muốn, hẩn còn phải đi ra ngoài?

“Có biết là đi đâu không?” Lục Thủy xem sách, thuận miệng hỏi một câu.

“Hẩn là Bỉ Chi Hải Ngạn, người của vườn Linh Dược sáng sớm đã xuất phát.” Kỳ Khê cúi đầu nói.

Lục Thủy gật đầu biểu thị đã hiểu, có điều cũng có chút bất đắc dĩ.

Hẩn mới ở nhà nghỉ ngơi ba bốn ngày.

Chỉ là suy nghĩ kỹ lại một chút, cũng xem như đã nghĩ dài.

Mà lần này là ngày mai xuất phát, không phải lo lắng xuất phát cùng ngày, đã tính là khá tốt.

‘Xem ra bọn họ đối với việc ta đi Bỉ Chi Hải Ngạn không mưu cầu danh lợi gì.’ Lục Thủy im lặng tự nói trong lòng.

Hắn ngược lại rất mưu cầu danh lợi đối với chuyến đi này.

Đi rồi có thể biết thêm một chút về cục diện rối rắm mà Chân Thần để lại, cộng thêm nhìn xem Bỉ Chi Hải Ngạn có chỗ đặc biệt gì.

—

Dịch: MB

Chương 609: Khiêu Chiến Lục Thủy 1

Sau khi Lục Thủy gạt đầu, Kỳ Khê liền nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Phải trở về bẩm báo với Phu nhân.

Kỳ Khê phát hiện Thiếu gia hai ba tháng nay thay đổi thật nhiều, trước kia căn bản sẽ không sáng sớm đọc sách, hiện tại đã không giống với lúc trước.

Mỗi ngày ở nhà đều dậy sớm.

Kỳ Khê rời đi, Lục Thủy cũng không hề để ý, mà tiếp tục nhìn sách luyện thể của hắn.

Trên thực tế, hắn đang phách họa Thiên Địa Trận Văn trong đầu.

Từ khi Mộ Tuyết tới, hắn cũng không dám nhìn Thiên Địa Trận Văn ở nhà.

Nhìn hồi lâu, Lục Thủy lại đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân.

Rất nhẹ, nhưng rất quen thuộc.

Mộ Tuyết tới.

Lục Thủy khép sách lại.

‘Xem ra ta vẫn rất có tâm nhìn.’ Lục Thủy xem sách, im lặng tự nói.

Chỉ cần không phải là đang xem Thiên Địa Trận Văn, hắn liền hoàn toàn không sợ.

Nếu như hắn bị phát hiện đang nhìn chăm chăm vào Thiên Địa Trận Văn, có trời mới biết Mộ Tuyết sẽ nghĩ thế nào.

Hắn có thể sẽ không chịu nổi.

Rất nhanh sau đó, tiếng bước chân của Mộ Tuyết đã xuất hiện ở cửa viện của Lục Thủy.

Lục Thủy nhìn sang, phát hiện Mộ Tuyết hôm nay mặc váy tiên màu tím, kiểu tóc tương đối phức tạp, một sợi tóc rủ xuống bên tai, mang theo khí tức thanh xuân.

Tóc này phải chải mất bao lâu? Lục Thủy nghi ngờ trong lòng.

Đẹp mắt thì đẹp mắt, chính là chải rất phiền phức.

Hắn đã có kinh nghiệm trong phương diện này.

Trước kia hắn từng chải qua cho Mộ Tuyết, rất thú vị.

Nhưng buộc bím tóc vẫn thú vị nhất, chủ yếu là dễ dàng.

“Lục Thiếu gia, buổi sáng tốt lành.” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, cực kỳ lễ phép nói.

“Mộ Tiểu thư, buổi sáng tốt lành.” Lục Thủy trả lời một câu, tiếp tục nói:

“Mộ Tiểu thư đến chăm sóc hoa sao?”

Hôm qua Lục Thủy có nói qua với Mộ Tuyết, hoa chỗ hắn đáng đáp có vẻ như không quá được để ý.

Cũng không phải sắp khô héo, chỉ là để hơi sai chỗ.

Nói đến khô héo, hắn cũng phát hiện, sức sống của hoa cỏ cây cối đột nhiên mạnh hơn rất nhiều.

Hơn nữa, rất nhiều nơi hoặc nhiều hoặc ít đều có hiện tượng này.

Trên lý thuyết, cũng có khả năng là để tam đại thế lực nhanh chóng thức tỉnh.

Thế giới đang biến hóa theo chiều hướng tốt.

Nói cách khác, người muốn tỉnh lại sẽ càng dễ tỉnh lại, muốn khôi phục thực lực khả năng sẽ càng dễ khôi phục lại.

Ví dụ như Khởi Nguyên Thạch ở Mộ gia.

Qua mấy ngày hắn sẽ lại sáng lên.

Liên nhìn xem lúc nào cha vợ liên hệ với hắn.

Mộ Tuyết nhẹ nhàng gật đầu, nói:

“Lục Thiếu gia nói hoa chỗ nào để sai chỗ?”

Hừ!

Không khen ta đẹp mắt, hôm nay đã phải chải chuốt rất lâu.

Lục Thủy không chỉ rõ đóa hoa kia trước tiên, mà nói:

“Lúc đầu chỉ là hoa để sai chỗ, hôm nay khả năng liền muốn khô héo.”

“Thời tiết hôm nay không ổn sao?” Mộ Tuyết ngẩng đầu nhìn, không có cảm giác thời tiết có biến hóa gì.

Ngược lại cảm giác như đại địa hồi xuân.

Lục Thủy để sách lên bàn, đứng lên nói:

“Nhìn thấy Mộ Tuyết, hoa trong sân nhỏ, có đóa nào dám nở?”

Tự rước lấy nhục sao?”

Mộ Tuyết nghe thấy lời Lục Thủy nói thì có chút ngoài ý muốn, nhưng nàng đương nhiên hiểu rõ ý của Lục Thủy.

Sau đó cúi đầu không nói gì thêm.

Tốt, tốt, vui vẻ.

Về sau sẽ đánh nhẹ hơn một chút.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, cảm giác là lạ, luôn có cảm giác nói xong câu này, Mộ Tuyết ngược lại giống như muốn đánh chính mình một trận.

“Mộ Tiểu thư đang nghĩ gì vậy?” Lục Thủy hiếu kỳ hỏi một câu.

Mộ Tuyết lắc đầu, sau đó nói:

“Lục Thiếu gia đều nói chuyện trời đất như thế với con gái sao?”

“Ta không nói chuyện phiếm với người phụ nữ nào khác.” Lục Thủy đi đến bên cạnh bụi hoa.

Hắn đang tìm đóa hoa đặt sai chỗ kia.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, cứ nhìn như vậy.

Đừng nhìn ta, ta chính là nói thật. Lục Thủy có chút bất đắc dĩ trong lòng.

Đúng là thật, trừ khi có việc, nếu không hẳn làm sao có thể nói chuyện phiếm với nữ nhân khác.

Đọc sách không thú vị sao?

Còn không bằng nghĩ về Mộ Tuyết.

Chi ít nhớ tới Mộ Tuyết còn vui vẻ, nói chuyện phiếm với những người khác có thể vui vẻ như vậy sao?

Mộ Tuyết không nói gì thêm, mà cất bước đi đến bên cạnh Lục Thủy, nói khẽ:

“Là hoa bên này?”

Lục Thủy gật đầu.

“Tìm được rồi.” Một hồi sau, Mộ Tuyết tìm thấy bông hoa có dáng vẻ không tốt, sau đó bắt đầu ngồi xuống xử lý.

Lục Thủy không có rời đi, hẳn ngồi xổm xuống bên cạnh Mộ Tuyết, chơi mấy bông hoa khác.

Đang tốt sao lại động vào?

Không làm hư thì sao có thể để Mộ Tuyết tiếp tục ở chỗ này xử lý được?

“Nhưng bông hoa này được xử lý tốt xong, về sau có cần phải thường xuyên chăm sóc không?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Kiếp trước, Mộ Tuyết cũng không có việc gì làm liền ngồi chăm hoa, hẳn cũng bồi nàng.

Để Mộ Tuyết làm một chút, sau đó thuận tay phá rối.

Dù sao cũng cả ngày nhàn rỗi.

Lúc này, Lục Thủy đã nghịch một đóa hoa đến héo tàn.

“Lục Thiếu gia, hoa nở không dễ nhìn, nên muốn cho nó nở lại từ đầu sao?” Mộ Tuyết mở miệng nói.

Không phải, ta chính là đang quấy rối. Đương nhiên, lời này Lục Thủy không nói ra miệng, chỉ nói:

“Mộ Tiểu thư người trần mắt thịt, có lẽ là không nhìn ra, vừa rồi bên trong đóa hoa kia có con sâu rất lớn.”

Người chính là đang lừa phỉnh ta thì có, chẳng qua ta cam tâm tình nguyện để người lừa gạt. Mộ Tuyết suy nghĩ trong lòng.

Nhưng nàng cũng không thèm để ý nhiều.

Sau đó Mộ Tuyết trả lời câu hỏi vừa rồi của Lục Thủy:

“Mấy bông hoa có vấn đề này xử lý xong là tốt rồi, dưới tình huống bình thường không cần phải để ý đến.”

Dừng một chút, Mộ Tuyết lại nói:

“Vừa rồi trên đường ta nhìn thấy Kỳ Khê.”

Kỳ Khê là ai? Lục Thủy theo bản năng muốn hỏi, nhưng cẩn thận nghĩ lại một lúc, có thể là một thị nữ nào đó.

Thị nữ duy nhất hẳn nhìn thấy hôm nay, đại khái chính là thị nữ của mẹ hẳn kia.

Vấn đề này nếu hỏi ra, Mộ Tuyết có thể liền sẽ sẽ vô ý thức đáp: Thị nữ mới tới nha, mẹ bên kia cũng đã nói mấy lần rồi.

Sau đó, bọn hẳn khả năng sẽ mất to trừng mắt nhỏ.

Kiếp trước sau khi bế quan đi ra, thị nữ bình thường đều sẽ đổi một nhóm, ai mà nhớ được.

Thị nữ cũng phải lấy chồng, Lục gia sẽ không để cho các nàng làm thị nữ cả một đời.

Nên lấy chồng liền sẽ để các nàng đi lấy chồng.

Chỉ có một bộ phận cực ít không đi lấy chồng mới có thể làm thị nữ thật lâu.

“Lục Thiếu gia có phải ngày mai sẽ phải ra ngoài rồi hay không?” Mộ Tuyết mở miệng nói.

“Ừm.” Lục Thủy gật đầu:

“Ngày mai đi Bỉ Chi Hải Ngạn.”

Mộ Tuyết cảm giác Lục Thủy đặc biệt thương xuyên ra ngoài, việc nàng trùng sinh rốt cuộc đã xúc động đến cái gì,

dẫn đến Lục Thủy chăm chỉ ra ngoài như vậy?

Tức giận.

Có điều không xúc động đến cái gì thì cũng sẽ không thành hôn sớm như vậy, càng sẽ không được sớm đến Lục gia nhìn thấy Lục Thủy.

Suy nghĩ kỹ một chút, nàng vẫn lời.

—

Dịch: MB

Chương 610: Khiêu Chiến Lục Thủy 2

Được rồi! Mộ Tuyết cảm thấy là con người thì nên biết thỏa mãn.

“Lục Thiếu gia lát nữa có muốn đi ăn món điểm tâm ngọt không?” Mộ Tuyết hỏi.

Ăn nhiều món điểm tâm ngọt, Lục Thủy thấy nàng liền sẽ cảm thấy ngọt, nhìn thấy món điểm tâm ngọt liền sẽ nhớ tới nàng.

“Mộ Tiểu thư bao nhiêu cân?” Lục Thủy rất ngạc nhiên hỏi một câu.

“100 cân.” Sau đó Mộ Tuyết duỗi ra hai ngón tay, có chút đắc ý nói:

“Gầy đi 2 cân.”

Lục Thủy: “...”

Gầy đi?

Đây là ăn gian à?

Sau đó Lục Thủy đứng dậy, nói:

“Mộ Tiểu thư, chúng ta đi ăn cơm.”

Mộ Tuyết: “...”

Ta gầy không phải vì không ăn cơm, là vì rất lâu rồi mới nhìn thấy người, bây giờ thấy rồi chắc chắn sẽ không gầy.

...

Hoa Vũ Tuyết Quý.

Mộ Tuyết ngồi đối diện Lục Thủy ăn món điểm tâm ngọt.

Hiện tại đang là giữa trưa.

Nàng đã ăn xong cơm trưa, thuận tiện tới ăn chút điểm tâm.

Nhưng ăn như vậy xong, nàng có khả năng thật sự sẽ béo lên.

Cho nên nàng ăn không nhiều.

Lục Thủy vừa ăn món điểm tâm ngọt vừa nhìn Mộ Tuyết, không có cảm giác trên thân Mộ Tuyết thiếu miếng thịt nào, sao lại gầy đi được?

Được rồi, Mộ Tuyết mặc váy tiên, hấn nhìn cũng không thấy.

Lần sau động chút tay chân với phần eo váy của nàng, làm rộng một chút, cho nàng thể nghiệm một đêm đột ngột gầy đi là như thế nào.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, luôn có cảm giác trong đầu Lục Thủy đang suy nghĩ chuyện gì xấu.

“Các người nói đánh bại Lục Thiếu gia Lục Thủy thì thật sự có thể nắm được công pháp bí tịch của tông môn chúng ta sao?” Một tiếng nói đột nhiên truyền đến tai Lục Thủy và Mộ Tuyết.

Cái này khiến cho hai người có chút ngoài ý muốn.

Mộ Tuyết nhìn về phía Lục Thủy, dường như đang hỏi: Lục Thiếu gia đoạt công pháp bí tịch của nhà khác lúc nào vậy?

Lục Thủy nhún vai, biểu thị bản thân hoàn toàn không biết gì cả.

Hôm nay Hoa Vũ Tuyết Quý hiếm khi có khách.

Nhưng vị trí bình thường của hấn và Mộ Tuyết luôn được để trống.

Không có cách nào, ai bảo Hoa Vũ Tuyết Quý các nàng biết Mộ Tuyết và hấn thường xuyên đến chứ.

Cho nên lúc nào cũng sẽ giữ lại chỗ trống, phòng ngừa lúc bọn hấn tới lại không có chỗ trống để ngồi.

Đương nhiên, việc buôn bán nơi này cũng không tốt như vậy.

Bình thường đều không ngồi kín chỗ.

Lục Thủy quay đầu nhìn sang, phát hiện vị trí bên kia có ba người đang ngồi, một nam hai nữ.

Bọn họ mặc quần áo hiện đại, nam mặc áo ngắn tay, quần dài, để tóc ngắn.

Nữ, một người thì mặc quần dài, một người mặc váy ngắn, tóc các nàng đều được buộc lên.

Tướng mạo không tệ.

Ba người đều rất trẻ trung.

“Hắn là có thể, nghe nói Thiếu gia Lục gia lúc đánh cược vẫn rất giữ uy tín.” Nhan Ngọc tiên tử có chút không tự tin nói.

“Thế nhưng sư tỷ, ca ca ta làm sao có thể đánh cược với Thiếu gia Lục gia được?” Hà Tịch tiên tử mở miệng nói, nàng chính là người mặc váy ngắn kia.

Là váy hiện đại.

Hà Kim thở dài một tiếng, nói:

“Chúng ta cũng không biết Lục Thủy rốt cuộc có đáng đáp ra sao.

Nghe nói thực lực của Lục Thiếu gia bình thường, hắn là có thể thắng hắn đúng không?”

Ba người nhất thời không biết nên nói thế nào.

Lục Thủy nghe xong nửa hiểu nửa không, tìm ta đánh cược?

Thắng sẽ có công pháp bí tịch.

Những người này là ai thế?

Nam tu vi 2.3, nữ một người tu vi 2.1, một người mới tu vi 1.7.

Yêu như vậy cũng dám đến Lục gia đắc tội Lục Thiếu gia?

Ai cho bọn hắn dũng khí.

Thấy trong mắt Mộ Tuyết ánh lên vẻ hiếu kỳ, Lục Thủy liền mở miệng nói với bên kia:

“Mấy vị muốn tìm Lục Thiếu gia?”

Tiếng nói đột nhiên vang lên này đương nhiên đã có chút hù dọa ba người kia.

Nơi này là tiểu trấn Thu Vân, rất dễ khiến người khác hiểu lầm.

Lục gia cũng không phải là nơi những người như bọn hắn có thể chọc nổi.

Sau đó, mấy người Hà Kim nhìn thấy Lục Thủy, bọn hắn liền đứng dậy.

“Tại hạ là Hà Kim, bên này là sư muội ta Nhan Ngọc, còn có muội muội ta, Hà Tịch.

Không biết hai vị là?

Đúng rồi, có phải đã ảnh hưởng đến đạo hữu rồi hay không?” Giọng điệu của Hà Tịch rất thấp.

“Tại hạ là Đông Phương Thập Lý, vị này là vị hôn thê của ta, Tuyết Tễ.” Lục Thủy giới thiệu hắn và Mộ Tuyết xong, liền tiếp tục nói:

“Vừa nghe mọi người nhắc đến Lục Thiếu gia, không biết có thể nói chi tiết một chút không?”

Có thể ta sẽ giúp được các ngươi.”

Nói rồi Lục Thủy liền đứng lên, sau đó chuyển món điếm tâm ngọt sang bên Mộ Tuyết, rồi đứng lên ngồi xuống bên cạnh nàng.

Ý của hắn rất rõ ràng, có thể ngồi xuống nói.

Vị trí này đủ lớn, ba người bọn hắn ngồi thêm vào cũng không đến mức phải chen chúc.

Ba người Hà Kim ngồi xuống đối diện Lục Thủy.

Bọn hắn có chút khẩn trương.

Không phải là bởi vì Lục Thủy mạnh, mà vì đây là lần đầu tiên ba người bọn hắn tới khu vực Lục gia, có chút cẩn thận lo lắng.

Muội muội của Hà Kim, Hà Tịch ngồi trong cùng, Nhan Ngọc ngồi giữa, Hà Kim ngồi ngoài cùng, cũng chính là đối

diện với Lục Thủy.

Mộ Tuyết ngồi bên cạnh Lục Thủy, không nói gì.

Nàng đương nhiên nghe theo Lục Thủy.

Có điều lại dùng tên giả, có phải lúc Lục Thủy ra ngoài đều thích dùng tên giả hay không vậy?

Dùng những tên gì?

Nàng cảm thấy lúc rảnh có thể đào đào lên nhìn.

“Các người vừa mới nói đánh cược với Lục Thiếu gia là có chuyện gì vậy?” Lục Thủy hỏi.

Hắn tuyệt đối không biết những người này.

“Nói ra thật xấu hổ.” Hà Kim có chút xấu hổ nói:

“Chúng ta thật ra là đệ tử của Vạn Mộc Tông, Vạn Mộc Hồi Xuân Quyết của tông môn chúng ta thật lâu trước đây bị thất lạc, cho nên tông môn rớt xuống ngàn trượng, gần như không kiên trì nổi nữa.

Về sau chúng ta nghe nói ở Lục gia có bản đầy đủ của Vạn Mộc Hồi Xuân Quyết.

Cho nên mới tới tiểu trấn Thu Vân.”

“Các người muốn Lục gia trả lại Vạn Mộc Hồi Xuân Quyết?” Lục Thủy hỏi.

“Không không không.” Ba người lập tức lắc đầu, giống như bị kinh hãi, Hà Kim lập tức nói:

“Đông Phương đạo hữu nói quá lời rồi, chúng ta chỉ là muốn mua một bản sao.

Đây là Lục gia, cho chúng ta mười cái lá gan chúng ta cũng không dám nói ra hai chữ trả lại.

Nhưng bởi vì tông môn của chúng ta rất nhỏ, gần như không gặp được người của Lục gia, cũng không có tư cách đi mua.

Cho nên mới nghĩ đến phương pháp đàn độn này.”

“Khiêu chiến Lục Thiếu gia? Hoặc là kích thích đối phương đánh cược với các người? Tiền đặt cược chính là Vạn Mộc Xuân Hồi Quyết?” Mộ Tuyết ở bên cạnh Lục Thủy mở miệng hỏi.

“Đại khái là vậy.” Nhan Ngọc mở miệng đáp.

“Chúng ta thật sự không có ý gì khác, các người đừng hiểu lầm, truyền ra ngoài sẽ rất nguy hiểm cho chúng ta.” Hà Tịch cũng nói.

Ba người này lá gan không lớn, suy nghĩ ngược lại rất là lớn mật. Lục Thủy im lặng tự nhủ.

“Bây giờ các người định làm gì?” Lục Thủy hỏi Hà Kim.

“Chúng ta định trước khi đến sẽ nghe ngóng nơi Lục Thiếu gia từng đến, như vậy có thể biết được dáng dấp của Lục Thiếu gia ra sao.

Chúng ta nghe ngóng rất lâu, lại phát hiện căn bản không có ai có vật gì như ảnh chụp của Lục Thiếu gia.

Chỉ có thể tận mắt đi xem.

Sau đó lại thử đánh cược với Lục Thiếu gia.” Hà Kim mở miệng nói.

—

Dịch: MB

Chương 611: Khiêu Chiến Lục Thủy 3

“Các người định đánh cược cái gì với Lục Thiếu gia?” Lục Thủy tiếp tục hỏi.

Hắn cảm thấy biết rõ tình hình sẽ tương đối tốt, đến lúc đó trở về chuẩn bị một chút, khiến bọn hắn thua tâm phục khẩu phục.

Mộ Tuyết mắt nhìn Lục Thủy, cảm thấy Lục Thủy đang gian lận.

“Định luận võ.” Hà Kim có chút hồ thẹn nói:

“Nghe nói Lục Thiếu gia hơi yếu phương diện này, phần thắng của chúng ta sẽ lớn hơn một chút.”

Vậy ta thắng, Lục Thủy thầm nghĩ trong lòng.

Rồi lập tức nhẹ giọng nói:

“Đề nghị đổi cái khác, nghe nói gần đây Lục Thiếu gia ăn không ít cơ duyên, tương đối biết đánh nhau, tu vi các người nhìn thế này có thể không đủ.”

“A?” Lời này khiến ba người Hà Kim có chút ngoài ý muốn.

Đánh không lại sao?

“Vậy chúng ta nghĩ lại cách một chút.” Hà Kim có chút khó khăn nói.

Bọn hắn hình như cũng không có năng khiếu gì.

Hắn còn đánh không lại, chẳng lẽ còn trông cậy vào sự muội và muội muội hắn sao?

Nhan Ngọc và Hà Tịch cũng mặt ủ mày chau, các nàng thế nhưng thật ra là tới làm hậu cần.

Lục Thủy nhìn ba người, cảm thấy tương đối thú vị, nói:

“Muốn ta hỗ trợ không?”

Hắn có thể cho người lấy Vạn Mộc Hồi Xuân xuống, để cho bọn hắn chép một chút.

“Không, không cần.” Hà Kim lập tức từ chối:

“Dù sao cũng là chuyện có chút đặc tội Lục Thiếu gia, nếu Lục gia thật sự truy cứu, sẽ liên lụy tới Đông Phương đạo hữu.”

Lục Thủy: “...”

Loại chuyện nhỏ nhặt này Tam Trưởng lão ngay cả quản cũng không muốn quản.

Nhiều lắm là ngồi trên đại điện thờ dài, Lục gia ta khi nào mới có thể cho ra một thiên kiều.

Dù sao ngoại trừ thờ dài vì cái này ra, cũng không còn cái gì để thờ dài, những cái khác đều đã thất vọng hoàn toàn.

Nếu không phải vậy, tùy hắn đi, tùy hắn đi thôi.

“Vậy chúng ta không quấy rầy Đông Phương đạo hữu và Tuyệt Tế tiên tử nữa.”

Sau khi Lục Thủy gật đầu, Hà Kim liền mang theo sư muội và muội muội hắn đứng dậy rời đi.

Bọn hắn đã ăn xong, cũng nên đi ra ngoài tìm kiếm tung tích Lục Thiếu gia rồi.

Nhìn ba người rời đi, Mộ Tuyệt hiếu kỳ hỏi:

“Lục Thiếu gia có gặp phải loại chuyện này nhiều không?”

“Lần đầu gặp.” Lục Thủy đúng sự thật nói.

Kiếp trước hắn cũng không có gặp phải chuyện này.

Nói vậy ba người này nhất định là thất bại rồi, chỉ ít kiếp trước đã thất bại. Lục Thủy đột nhiên nghĩ đến.

Mộ Tuyệt cũng nghĩ như vậy, kiếp trước nàng chưa từng nghe Lục Thủy nhắc tới loại chuyện thú vị này.

Xem ra ba người bọn hắn đến cuối cùng cũng không tìm được Lục Thủy. Mộ Tuyệt suy nghĩ trong lòng.

Kiếp trước, Lục Thủy bị cảm tức một đoạn thời gian, muốn tìm được quả thật không dễ dàng.

Sau đó, Lục Thủy an vị cạnh Mộ Tuyết ăn món điểm tâm ngọt, mặc dù không thể ngẩng đầu nhìn Mộ Tuyết, nhưng lại có thể ngửi được hương thơm nhẹ trên người Mộ Tuyết, cũng tốt.

Tuyết Quý đứng trên quây luôn có cảm giác Thiếu gia và Thiếu nữ chỉ thiếu dính cùng một chỗ với nhau nữa thôi.

Rõ ràng hai người đều muốn dính cùng một chỗ với nhau, thế nhưng lại vẫn duy trì một khoảng cách.

Tuyết Quý hai tay nâng má tựa trên quây, bắt đầu suy nghĩ:

“Cũng không biết Thiếu gia và Thiếu nữ đã nắm tay hôn môi bao giờ chưa?”

Hôm nay chỉ có một mình Tuyết Quý, Hoa Quý và Vũ Quý đã đi làm nhiệm vụ.

Lần nào nàng cũng bị vớt lại.

Về phần ba người vừa rồi, nàng đã cho người đi tra xét, chỉ cần là giống như bọn hắn nói, nàng sẽ không quản.

Dù sao Thiếu gia bọn nàng còn giống như rất chờ mong.

Cộp cộp!

Đột nhiên, Tuyết Quý nghe thấy có người gõ bàn, lập tức hồi thần lại.

Lúc này mới phát hiện Thiếu gia và Thiếu nữ đã ăn xong.

“Bao nhiêu tiền?” Tuyết Quý nghe thấy Lục Thủy hỏi.

“Thiếu gia, ba người vừa rồi đã tính cho hai người rồi.” Tuyết Quý lập tức nói.

Mặc dù dáng vẻ ba người kia có vẻ rất đau đớn, nhưng vẫn trả tiền.

Nghe thấy vậy, Lục Thủy ngược lại có chút ngoài ý muốn.

Nhưng cũng không quá để ý.

Mộ Tuyết càng sẽ không để ý, dù sao cũng không phải nàng trả, nàng là ăn của Lục Thủy.

--

Giữa trưa hôm sau, Lục Thủy và Mộ Tuyết đi dạo trên đường phố tiểu trấn Thu Vân.

Lần này, Chân Võ, Chân Linh và Đinh Lương cũng đi theo.

Chân Võ, Chân Linh đi theo là bởi vì Lục Thủy phải ra ngoài, bọn hắn cần đi cùng.

Đinh Lương đi theo là bởi vì Lục Thủy phải ra cửa, đến lúc đó Tiểu thư nàng sẽ là một mình, nàng cần đi theo.

Dù sao Tiểu thư nhà nàng không có tu vi cũng không có tiền.

Đông Phương Trà Trà mấy ngày nay lại bắt đầu bẽ quan.

“Lục Thiếu gia, cho người.” Mộ Tuyết đi bên cạnh Lục Thủy, đưa ra một miếng điềm tâm.

Lục Thủy nhận lấy điềm tâm, cắn một miếng, ngọt, hương vị cũng không tệ lắm.

“Mộ Tiểu thư tự làm sao?” Lục Thủy tò mò hỏi một câu.

Hắn cảm thấy đây đúng là hương vị do Mộ Tuyết làm ra.

Mộ Tuyết gật đầu:

“Làm lúc sáng.”

Rất nhanh sau đó, Lục Thủy đã đi tới nhà ga.

“Mộ Tiểu thư, đến trạm xe rồi.” Lục Thủy dừng lại, nói với Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết cũng dừng lại bên cạnh Lục Thủy, khẽ nói:

“Lục Thiếu gia, lên đường bình an.”

Lục Thủy bỏ điềm tâm vào trong miệng, nhai mấy cái rồi nuốt xuống.

“Nghe theo Mộ Tiểu thư.” Lục Thủy nhẹ nhàng nói.

Mộ Tuyết mỉm cười nhìn Lục Thủy.

Cuối cùng, Lục Thủy quay người đi vào nhà ga.

Mộ Tuyết cứ như vậy nhìn Lục Thủy, nhìn đến khi hình bóng Lục Thủy biến mất trong tầm mắt.

Chờ đến khi gả cho Lục Thủy rồi sẽ không cần phải tách ra nữa.

Mộ Tuyết nghĩ vậy trong lòng.

“Tiểu thư, Lục Thiếu gia đã đi vào rồi.” Đinh Lương nói.

Mộ Tuyết gật gù đầu, sau đó thu hồi ánh mắt.

“Tiểu thư muốn ăn điểm tâm ngọt không?” Đinh Lương hỏi.

Mộ Tuyết lắc đầu, nói khẽ:

“Không muốn ăn.”

Đinh Lương liền biết, không có Lục Thiếu gia ở đây, Tiểu thư ăn cái gì cũng không có chút hăng hái nào.

--

Bên trong Phong Sương Hà không ai chú ý tới, đột nhiên bắt đầu phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Sương mù bắt đầu bao phủ toàn bộ Phong Sương Hà.

Hồi lâu sau, từ dưới đáy sông truyền đến một tiếng nói tương đối vui vẻ:

“Hừ hừ, qua hai ngày nữa, ta liền có thể tiêu hóa hoàn toàn, đến lúc đó, nơi này rốt cuộc sẽ không nhốt được ta nữa.”

“Đến lúc đó, ai còn dám hung với ta, còn dám nói Thần Vực của ta xấu, ta liền sẽ cho bọn hắn biết, uy nghiêm của Chân Thần không bao giờ có thể bị sỉ nhục.”

“Khinh nhờn thần sẽ phải trả giá thật lớn.”

“Ta chính là Chân Thần Duy Nhất Thiên Địa.”

Đúng lúc này, một trận gió nhẹ bỗng dừng thổi vào.

Nơi ngọn gió này thổi qua, sương mù theo đó mà tán đi, ánh sáng theo đó mà dập tắt.

Chỉ trong vòng mấy hơi thở, toàn bộ Phong Sương Hà đã trở về bình thường.

Sau đó, bên trong Phong Sương Hà vang lên một giọng nói thông thả:

“An tĩnh chút.”

Dưới Phong Sương Hà lóe lên từng tia sáng, sau đó, một giọng nói ủy khuất vang lên:

“Ta cũng không có ra ngoài, mà người khác cũng không nghe thấy ta nói chuyện.”

Không ai đáp lại giọng nói từ dưới Phong Sương Hà kia, gió đã dừng, âm thanh trên không trung cũng không vang lên nữa.

Ánh sáng dưới Phong Sương Hà sau khi chờ một hồi phát hiện không có ai, sương mù lại lần nữa xuất hiện, ánh sáng từ theo đó tản ra.

Tiếp đó, một giọng nói yếu ớt vang lên:

“Nhân loại nên có nguyện vọng, khi đó, ta sẽ thỏa mãn ngươi.”

Sau đó, tất cả yên tĩnh lại.

—

Dịch: MB

Chương 612: Trùm Bất Bại Sau Hàng Ngàn Trận Chiến 1

“Phải mất bao lâu mới đến được Bỉ Chi Hải Ngạn?”

Trên xe lửa, Lục Thủy ngồi ở chỗ gần cửa sổ, trên tay cầm Thiên Địa Trận Văn, đang xem.

Chỉ khi đi ra ngoài hẻm mới dám lấy Thiên Địa Trận Văn ra lật xem.

Ai bảo Mộ Tuyết có hơi hung dữ đâu?

Tính tình nóng nảy, một chút là bùng nổ.

“Tối nay là có thể đến.” Chân Võ mở miệng nói ra.

Lục Thủy nghe thấy vậy thì sững sốt một chút.

Tối nay?

Chưa đầy nửa ngày thì có thể đến Bỉ Ngạn rồi?

“Có chuyện khác thường đã xảy ra?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Vị trí của Bỉ Ngạn cũng không gần hơn bao nhiêu so với đáy biển, nhưng những chuyển động bất thường lần trước hẳn cảm nhận được lại vô cùng xa.

Chỉ mất nửa ngày để đi từ Lục gia đến Bỉ Ngạn, xe lửa này chạy với tốc độ của Côn hay sao?

“Đúng vậy, có vẻ như Bỉ Chi Hải Ngạn đột ngột bị mở ra. Và trong quá trình mở ra đã xuất hiện vấn đề gì đó, làm cho cánh cổng không gian của lối vào di chuyển khắp nơi .

Vì vậy rất nhiều nơi đã xuất hiện những khe hở khá ổn định.

Từ khe hở đi vào, có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Gần biển cũng có một khe hở như vậy.

Nhưng cần một chút thời gian mới có thể thật sự vào được Bì Chi Hải Ngạn.

Chuyện này phụ thuộc vào quãng đường phía bên trong khe hở.

Nhưng chắc chắn nhanh hơn so với đi vào từ cửa chính” Chân Võ mở miệng giải thích.

Cửa vào mà cũng xảy ra vấn đề, thì Minh Thổ và Tịnh Thổ không thể nào sống yên ổn được.

Tất nhiên là Lục Thủy không quan tâm.

Đối với hắn thì nhanh một chút hay chậm một chút đều không thành vấn đề.

Một hoặc hai ngày nữa tu vi của hắn sẽ có thể đột phá 4.7, đến lúc đó hắn sẽ quyết định độ kiếp hay là không.

“Đề xem có cường giả của Minh Thổ hoặc là Tịnh Thổ hay không. Nếu có, thì sẽ biểu diễn miễn phí cho hắn, sau đó bắt hắn khai ra một chút tin tức xem như là tiền công.” Lục Thủy nghĩ thầm ở trong lòng.

Hắn thật vất vả biểu diễn độ kiếp, có lẽ đối phương sẽ đồng ý cho hắn chút mặt mũi.

Lục Thủy không có tiếp tục nghĩ nhiều nữa mà bắt đầu xem Thiên Địa Trận Văn.

Lần này đi Bì Chi Hải Ngạn, hắn đã chuẩn bị không ít đồ đạc.

Bởi vì có khá nhiều chuyện phải làm.

Nhưng chuyện phức tạp nhất là, Diệp Tân sẽ đến đòi khoản tiền công như đã hứa.

Đến lúc đó, Bì Chi Hải Ngạn sẽ xảy ra những thay đổi to lớn.

Mặc dù Lục Thủy cảm thấy hơi phiền phức, nhưng hắn đã hứa sẽ trả công thì nhất định làm được.

Không thể xác định được đối phương có đến lấy hay không.

Nếu muốn lấy, thì sau đó hẳn có thể hỏi thăm đối phương một số chuyện ở thời kỳ Viễn Cổ, biết đâu sẽ có được một chút thu hoạch.

Nếu đối phương từ chối, thì hẳn cũng không thể ép buộc được.

Hay là ngay tại chỗ biểu diễn thêm một lần độ kiếp nữa?

Hẳn là một đại thiếu gia thực thụ, mà phải đi giả làm kẻ mãi võ ở đầu đường hay sao?

Nếu như Tam trưởng lão biết được, sẽ bắt hẳn vào Phong Sương Hà úp mặt vô tường sám hối hay không?

Lục Thủy ở trong lòng thở dài, chuyện này để sau hãy nói.

...

Trong Băng Xuyên hồ, ở ngay giữa hồ, có một khối băng kỳ lạ đang từ từ nổi lên khỏi mặt nước.

Sau khi nổi lên, nó bắt đầu biến hóa.

Rất nhanh đã hóa thành một con người.

Là một người thiếu nữ trẻ tuổi.

Thiếu nữ này và Băng Hải Nữ Thần giống nhau như đúc.

“Sử dụng phân thân này để đi xem thử Kim Sinh Lộ của Lục Thủy.”

Băng Hải Nữ Thần bình tĩnh mở miệng.

Nàng đã chuẩn bị sẵn sàng, có thể cắt đứt liên lạc bất cứ lúc nào.

Nếu như gặp được Đại trưởng lão của Lục gia, sẽ ngay tại chỗ tự hủy, tuyệt đối không cho đối phương cơ hội.

Không có ai quên được kết cục của Thái Dương Thần.

Đối với tất cả mọi người mà nói, chuyện này chẳng khác nào là lao đầu vào chỗ chết? Cho dù chỉ là một phân thân.

Cái chết của Thái Dương Thần vô cùng có giá trị.

Không ai có thể phủ định công lao của Thái Dương Thần.

Không giống với Phật Môn và Tiên Đình, những người như Cổ Phật và Tiên Quân đều là hy sinh vô ích.

Băng Hải Nữ Thần rời khỏi Băng Hải, mục tiêu của nàng chính là Bỉ Chi Hải Ngạn.

Nếu như tin tức nàng nhận được không có sai, thì Lục Thủy cũng sẽ đi Bỉ Chi Hải Ngạn.

Nhưng nàng không biết thời gian chính xác là lúc nào.

Tuy Lục gia không có cố ý giấu diếm tin tức, nhưng cũng vô cùng khó khăn mới có thể tra được.

Chỉ cần Lục Thủy đi, Băng Hải Nữ Thần sẽ có thể tìm tới đối phương.

“Tóm lại, có vấn đề hay không, cứ chờ xem biểu hiện của đối phương ở Kim Sinh Lộ sẽ rõ.” Băng Hải Nữ Thần tự lẩm bẩm một mình.

Nàng dự định sẽ liên lạc với Quang Minh Thần, tiếc là Quang Minh Thần đã bị mất liên lạc.

Không lâu nữa Hắc Âm Nữ Thần sẽ bắt đầu tỉnh lại.

“Gần đây, Tiên Đình cũng đang tìm cách đánh thức mấy vị Tiên Quân. Tuy Phật Môn không có động tĩnh gì, nhưng chắc chắn là bọn họ sẽ không ngồi chờ chết.

Vậy là, không riêng gì chúng ta cảm thấy bất an.”

Cuối cùng, Băng Hải Nữ Thần biến mất ở trên biển cả bao la.

“Đây là Bỉ Chi Hải Ngạn phải không?”

Khô Thụ Lão Nhân đi ở phía trước nhất.

Có ba người đi theo phía sau hẳn.

Bọn họ gồm có: Một người đàn ông trung niên tên là Hỏa Đô, tu vi là thất giai, đại khái thì hẳn là người phụ trách các công việc của Linh Dược Viên.

Đương nhiên sẽ tham gia vào chuyến đi cấy - ghép Bỉ Ngạn Hoa này.

Một người phụ nữ thoát nhìn thật trẻ trung xinh đẹp tên là Kiến Nguyệt, tu vi là lục giai và là một chiến binh, nhận nhiệm vụ làm vệ sĩ trong chuyến đi này.

Nàng cột tóc dài, ăn mặc giản dị, không cầu kỳ, là người tạm thời được điều phối đến để hỗ trợ.

Người cuối cùng là A Mãn, tu vi ở nhất giai.

Nguyên nhân dẫn theo A Mãn rất đơn giản, là vì khả năng cấy - ghép của lục giai và thất giai, đều không bằng A Mãn.

Chuyện này không liên quan tới vấn đề nỗ lực hay là không, mà là thiên phú được trời ban tặng.

Nếu như chỉ cấy - ghép một loại hoa thông thường, bọn họ tự nhiên không cần dẫn theo A Mãn, vì tu vi của A Mãn sẽ liên lụy tới bọn họ.

Nhưng mà Bỉ Ngạn Hoa là một loại đặc thù, bọn họ không dám chắc bản thân có thể cấy - ghép được hay không.

Nên đành dẫn theo A Mãn để đề phòng chuyện ngoài dự liệu.

Mặc dù tu vi của A Mãn chỉ ở nhất giai, nhưng mà hắn có pháp bảo hộ mệnh, cho nên không cần lo lắng sự an toàn.

Chỉ còn chờ xem hoàn cảnh xung quanh như thế nào.

Khô Thụ Lão Nhân biết Nhị trưởng lão cũng sẽ đi chung, nhưng mà bọn họ làm việc của bọn họ, Nhị trưởng lão làm việc của Nhị trưởng lão.

Bọn họ có thu hoạch hay không, đều không liên quan đến thu hoạch của Nhị trưởng lão.

—

Dịch: MB

Chương 613: Trùm Bất Bại Sau Hàng Ngàn Trận Chiến 2

Lúc này, Khô Thụ Lão Nhân đang đi trên một vùng đất đai hoang vu, bầu trời thì có chút âm u và tầm nhìn không cao.

Trong tầm mắt, không có gì khác ngoài đất đá cằn cỗi.

Cho nên Khô Thụ Lão Nhân có chút nghi ngờ, rốt cuộc thì nơi này có phải là Bỉ Chi Hải Ngạn hay không.

“Chúng ta đi vào giao lộ cũng lâu rồi, theo lý thuyết thì đã sớm đến nơi, nhưng ta nghe An Dật nói, biện pháp dễ dàng nhất để nhận biết Bỉ Chi Hải Ngạn là trông thấy Song Nguyệt.” Kiến Nguyệt tiên tử nói.

Kiến Nguyệt tiên tử là đạo lữ của An Dật, cũng là mẫu thân của An Khê.

Trước giờ vẫn luôn canh giữ ở địa bàn của Lục gia, lần này tạm thời để nàng tới làm vệ sĩ.

Vì vậy, nàng biết được rất nhiều điều về Bỉ Chi Hải Ngạn từ An Dật, dù sao, An Dật cũng là cận vệ của tộc trưởng, chuyên môn đi điều tra một số việc, có rất nhiều đầu mối để thu thập tin tức.

Mặc dù có sai lệch đôi chút, nhưng chắc chắn là biết được nhiều chuyện hơn so với những người khác.

“Song Nguyệt?” Khô Thụ Lão Nhân ngẩng đầu nhìn trời, không thấy gì cả.

“Xem ra không phải, tiếp tục đi về phía trước đi.” Khô Thụ Lão Nhân nói.

Hắn quay đầu nhìn A Mãn một chút, trên thực tế, hắn không nghĩ như những người khác.

A Mãn là do thiếu gia mang về, mặc dù chỉ là nhất giai, nhưng hắn luôn cảm thấy đôi phương không đơn giản.

Đối với bọn họ mà nói, tốt hơn hết là đừng biểu hiện ra bên ngoài mới là lựa chọn khôn ngoan.

Hỏa Đô ngồi xuống, chạm tay vào đất đai bên dưới, tò mò nói:

“Nếu như nơi này không phải là Bỉ Chi Hải Ngạn, vậy thì nơi này là chỗ nào? Đất đai dưới chân là thật sự là đất.

Vấn đề này có chút khó khăn đối với bọn họ.

“Có thể có liên quan tới Minh Thổ và Tịnh Thổ.” Khô Thổ Lão Nhân suy nghĩ một chút, nói:

“Bỉ Chi Hải Ngạn ở giữa hai bên, hiện tại có thể chúng ta đang ở Minh Thổ hoặc là một vùng đất hẻo lánh sát biên giới của Tịnh Thổ.”

Hỏa Đô gật gật đầu, cũng có thể là như vậy.

A Mãn chỉ đi theo nhóm chứ hẳn không biết gì cả.

Chỉ cần an tâm làm việc cần làm là được.

Hắn đã tích lũy được một ít tiền, sẽ chờ bé trai xuống tới.

Phải chờ một thời đại, nhưng mà hẳn chờ nổi.

Trong thời gian này, chỉ cần thanh thản ổn định làm việc là tốt rồi.

Đương nhiên, hẳn cũng không dám gây ra phiền phức cho Lục thiếu gia. Cho dù có ở bất cứ nơi đâu, hẳn cũng sẽ không tùy ý mở mắt ra.

Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được, lực lượng mà đôi mắt mang đến cho hắn .

Một khi hẳn mở mắt ra sẽ làm cho thiên địa có những thay đổi khác thường.

“Đúng rồi, có thể An Dật và mọi người cũng sẽ đến điều tra một vài thứ, để ta thử liên lạc với hắn.” Kiến Nguyệt tiên tử nói.

Những người khác gật đầu.

“Trước tiên, chúng ta cứ tiếp tục đi vào bên trong.” Khô Thụ Lão Nhân nhìn về phía trước nói.

Đến được Bỉ Chi Hải Ngạn là một chuyện, có thể tìm được Bỉ Ngạn Hoa hay không là chuyện rất khó nói.

Nhưng chưa đi được bao lâu, Khô Thụ Lão Nhân lại đột nhiên ngừng lại.

Những người khác cũng có chút ngạc nhiên.

Hỏa Đô đang muốn hỏi lý do, nhưng vừa mới há miệng thì hần nhìn thấy trên trời rơi xuống một ánh trăng.

Ánh trăng này giống như phá vỡ sự ngăn cản của bầu trời, mạnh mẽ chiếu rọi xuống phía dưới.

Điều làm cho Hỏa Đô và mọi người phải đề phòng là trong ánh trăng có một người.

Khô Thụ Lão Nhân âm thầm điều động lực lượng, sẵn sàng động thủ bất cứ lúc nào.

Rầm!

Ánh trăng rơi xuống, một người đàn ông mặc áo giáp xuất hiện, hần quỳ một chân trên đất, khí tức và lực lượng trên người hần bắt đầu khởi động.

Hần tay cầm trường thương, bên hông đeo trường kiếm, uy vũ bất phàm.

Gió nhẹ lay động đất cát, người đàn ông kia chậm rãi đứng dậy, lực lượng cũng theo đó quay cuồng, giờ phút này ánh mắt của hần nhìn chăm chú vào Khô Thụ Lão Nhân đang đứng ở trước mặt.

“Ta là Minh Thổ Thiên Vũ - Danh Dữ Trọng, xin hỏi mấy vị đạo hữu là muốn đối địch với ta sao?” Giọng nói trầm thấp của Danh Dữ Trọng vang lên.

Khô Thụ lão nhân nhíu mày, tu vi của người này là lục giai, hần lấy đâu ra dũng khí để nói với bọn họ như vậy?

Nhưng hần cũng không có dự định động thủ:

“Đạo hữu, chúng ta cũng không có...”

“Minh Thổ Thiên Vũ - Danh Dữ Trọng - ta đang đứng trên đất đai của Minh Thổ, đã từng trải qua hàng ngàn trận chiến nhưng đều bất bại. Cho dù mấy vị muốn có khiêu chiến với ta, thì ta đây cũng không có gì phải khiếp sợ.” Minh Thổ Thiên Vũ - Danh Dữ Trọng trực tiếp ngắt lời của Khô Thụ Lão Nhân.

Khô Thụ Lão Nhân: “...”

“Là như vậy đạo hữu, chúng ta...”

“Các đồng đội của ta, hãy xuất hiện đi.” Danh Dữ Trọng lại một lần nữa ngắt lời của Khô Thụ Lão Nhân:

“Hãy để cho những người khiêu chiến nghe được tiếng gầm thét của các ngươi.”

Khô Thụ Lão Nhân: “???”

Người này bị làm sao vậy?

Hỏa Đô và Kiến Nguyệt ở phía sau cũng nghĩ như vậy.

Luôn cảm thấy đối phương không được bình thường cho lắm.

Nhưng mà bọn hắn thật sự nhìn thấy một ánh trăng mới đang rơi xuống.

Tiếp theo là khí tức mạnh mẽ và tiếng gầm kinh thiên động địa xuất hiện.

Rống!

Là thú dữ, những đàn thú dữ vô cùng mạnh mẽ.

Cùng lúc đó, Danh Dữ Trọng vừa múa may trường thương vừa nói:

“Mấy vị nếu không muốn đối địch với ta, có thể tự động rời đi.

Không thì so tài xem hư thực.”

Khô Thụ Lão Nhân và mọi người nhú mày, cuối cùng không muốn gây thêm rắc rối.

“Chúng ta đi.” Khô Thụ Lão Nhân nói xong thì dẫn theo mọi người rời xa nơi này.

Đặc biệt là những bầy thú dữ kia đang nhìn chăm chăm vào bọn họ, nếu như đánh nhau sẽ rất phiền phức.

Sau khi nhóm người của Khô Thụ Lão Nhân rời đi, những đàn thú kia bắt đầu di chuyển.

Điên cuồng mà hướng về phía Minh Thổ Thiên - Vũ Danh Dữ Trọng bên này chạy tới.

Danh Dữ Trọng cảm thương, đứng yên không hề động đậy.

Sau khi cảm giác được nhóm người của Khô Thụ Lão Nhân đã hoàn toàn biến mất, thì sắc mặt bình tĩnh của hắn trong nháy mắt trở nên hoảng loạn.

“Má ơi.” Hắn ném bỏ trường thương, bắt đầu chạy trốn như điên.

Những bầy thú này thật sự là bám dai như đĩa.

Bậc thầy của cuộc sống - Sơ Vũ nói rất đúng, khi đối mặt địch nhân nhất định phải có đủ khí thế, đặc biệt là khi đánh không lại.

Sau đó, Danh Dữ Trọng rất ngạc nhiên: đây là đâu?

Bỉ Chi Hải Ngạn trong truyền thuyết sao?

Hắn không cách nào xác định.

Trước chạy trốn chết rồi nói sau.

May mắn hắn có nhiều thương, lần sau vẫn có thể tiếp tục dùng tư thế vừa rồi.

—————

Đêm khuya.

Lục Thủy xuống xe lừa. Hắn đang đứng ở phía trên mặt biển.

Xung quanh có một ít người, những người này hoặc nhiều hoặc ít đều đang phân vân.

Do dự khi đối diện với một con đường tối tăm đang ở phía trước.

Đúng vậy, cách đó không xa, ở phía trước của Lục Thủy có một lối đi tối thui. Lối đi này là con đường để đi tới cửa vào của Bể Chi Hải Ngạn.

—

Dịch: MB

Chương 614: Trùm Bất Bại Sau Hàng Ngàn Trận Chiến 3

“Đi vào có cần lo lắng hậu quả về sau hay không?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Theo như truyền thuyết thì Bì Chi Hải Ngạn không có nguy hiểm gì.

“Bì Chi Hải Ngạn là nơi đối lập với thế giới hiện tại, nơi sinh - tử giao nhau, người sống khó vào được.

Từ xưa tới nay rất nhiều người đều nghĩ như vậy, cho nên mới lo lắng.” Chân Võ mở miệng nói.

Và không phải ai cũng biết là bên trong Bì Chi Hải Ngạn có Kim Sinh Lộ, có Chuyển Sinh Thụ.

Bọn hắn chỉ nghĩ rằng bên trong có thể có luân hồi tồn tại mà thôi.

Lục Thủy gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó trực tiếp đi về phía lối vào.

Chân Võ và Chân Linh tất nhiên là đi theo ở phía sau.

Bọn hắn nhất định phải duy trì cảnh giác cao độ.

Bởi vì bên trong Bì Chi Hải Ngạn không có bất cứ quy tắc gì, không ai biết được trên đường đi chính mình sẽ gặp phải chuyện gì.

Rất nhanh, Lục Thủy đã chui vào trong lối đi.

Khi Lục Thủy đi ở trong đường hầm, hắn có cảm giác như chính mình đang đi ở trên đồng cỏ.

Hắn nhanh chóng nhìn rõ hoàn cảnh ở đây.

Không gian sáng sủa, trên mặt đất mọc đầy hoa cỏ, mang theo một tinh thần tràn đầy sức sống.

Khác nhau một trời một vực so với Bì Chi Hải Ngạn trong lời đồn đãi.

“Nơi này chính là Bỉ Chi Hải Ngạn?” Chân Linh hơi tò mò, vô thức hỏi.

Chân Võ cũng thấy kinh ngạc:

“Không giống với lời đồn một chút nào.”

Lục Thủy nhìn bãi cỏ, sau đó đi về phía trước:

“Vùng đất này thuộc về Tịnh Thổ, chỉ giao nhau với một phần không gian của Bỉ Chi Hải Ngạn.

Có thể là do hai bên đột nhiên phát sinh một vài va chạm, ngoài ý muốn mà tạo thành.

Đây cũng là lý do vì sao có nhiều lối vào đột ngột xuất hiện ở khắp nơi. Không bao lâu nữa những vùng đất đó sẽ tách khỏi không gian này.” Lục Thủy mở miệng nói.

Không có gì nguy hiểm, đến lúc đó chỉ cần chạy thật nhanh là được.

Tốc độ của nhị giai hoàn toàn có thể làm được.

Các vùng đất muốn tách khỏi không gian này cũng có chút khó khăn.

Đương nhiên là tốc độ sẽ không nhanh.

“Thiếu gia có thể phân biệt được chỗ nào thuộc về Bỉ Ngạn hay không?” Chân Linh mở miệng hỏi.

Dựa vào lời nói của thiếu gia thì, chưa vào được Bỉ Ngạn đã gặp phải một vài nguy hiểm tiềm tàng.

Nếu như bọn họ có thể phân biệt đâu là Bỉ Ngạn, thì không cần phải lo lắng vấn đề không gian.

Chỉ cần tập trung chú ý vào cảnh vật ở xung quanh và những người xa lạ là được.

“Hỏi thử người ở phía trước một chút là biết.” Lục Thủy mở lời nói.

Lúc này ánh mắt của hắn đang dừng lại ở phía trước, nơi đó có một người đàn ông trên lưng mang theo kiếm, và một người con gái đi chân trần, đang nói chuyện với nhau.

Chân Võ và Chân Linh nhìn qua, phát hiện trên người của cô gái kia có chút ánh sáng yếu ớt, nàng mặc một bộ quần áo màu trắng, vô cùng xinh đẹp.

Ánh mắt của nàng thật bình tĩnh, toát ra một tia khí tức cao quý.

Không cần đi xem xét, Chân Võ Chân Linh cũng biết đây là một vị cường giả.

Một cường giả mà bọn họ hoàn toàn không thể đối phó.

“Không cần để ý, đi qua nhìn một chút là được.” Lục Thủy mở miệng nói.

Nếu như hắn không có đoán sai, cô gái kia chắc là người của Tịnh Thổ.

Còn người trên lưng có đeo kiếm là Diệp Tân.

Thật không dễ dàng gì mới có thể gặp được Diệp Tân ở nơi này.

Trong hoàn cảnh bình thường, hắn đã sớm vào bên trong rồi.

Sau đó, Lục Thủy đi đến gần nơi mà Diệp Tân đang đứng, ở đây đã có thể nghe được những gì bọn họ nói với nhau.

“Tiền bối, nơi này thật sự không phải là Tịnh Thổ, mà là Bỉ Chi Hải Ngạn.” Diệp Tân thấp giọng nói.

“Đất đai dưới chân ta rõ ràng là vùng đất thuộc về Tịnh Thổ, chắc chắn không sai.” Mộc Nhiễm nhíu mày nói.

Nàng là bỗng nhiên đến nơi này, mặc dù đứng trên đất đai của Tịnh Thổ nhưng lại cảm thấy vô cùng lạ lẫm.

Nàng từng nghe nói về Bỉ Chi Hải Ngạn, cũng biết gần đây sẽ mở ra.

“Nếu tiền bối không tin, có thể tiếp tục đi về phía trước, khi cùng lúc thấy được hai mặt trăng ở trên trời, có nghĩa là đã đi vào Bỉ Chi Hải Ngạn.

Một không gian không giống như bình thường.” Diệp Tân cung kính nói.

Mộc Nhiễm im lặng.

Lúc này, nàng cũng thấy được nhóm người của Lục Thủy đang lại gần, tu vi ở nhị giai và tứ giai, nàng không có chú ý nhiều.

Nhưng nàng không thèm để ý, không có nghĩa là Lục Thủy không thèm để ý.

Một cường giả của Tịnh Thổ, có tu vi là thất giai.

Có thể biết được khá nhiều chuyện.

“Nghe nói, Tịnh Thổ có truyền thừa từ lâu đời và đến nay vẫn còn tồn tại. Xin hỏi tiên bối, ngài đối với những chuyện ở thời kỳ Viễn Cổ biết được bao nhiêu?” Lục Thủy đi tới, trực tiếp mở miệng hỏi.

Thất giai, nếu như đánh nhau hẳn không có phần thắng.

Nhưng có thể hỏi một chút chuyện của thời kỳ Viễn Cổ, nếu như đối phương biết mà không chịu nói, thì sẽ thử ra tay đánh lên.

Mộc Nhiễm nhíu mày nhìn Lục Thủy.

Nơi này vẫn là đất đai của Tịnh Thổ, nàng có thể thông qua đó dò xét được mức độ nguy hiểm của một người.

Ví dụ như người đang đứng trước mặt nàng, mặc dù có chút nguy hiểm nhưng mà không có ảnh hưởng đến tính mạng.

Tu vi của người đang mở miệng nói chuyện kia chỉ có nhị giai, cũng không mang theo nguy hiểm gì.

Nhưng mà đất đai của Tịnh Thổ lại nói nàng hãy cố gắng tránh xa hẳn, một khi tiếp xúc sẽ gặp nguy hiểm, là nguy hiểm chết người.

Thật ra, có thể đi vào nơi này thì không phải là kẻ yếu.

Mộc Nhiễm không có ý định trả lời đối phương, nàng muốn dựa vào đất đai của Tịnh Thổ để trực tiếp thoát khỏi nơi này.

Nàng phải đi vào Bỉ Chi Hải Ngạn, chuyện này không có lựa chọn nào khác.

Bây giờ nàng đã không còn cách nào để quay lại.

Nàng không muốn kết bạn, càng không muốn đắc tội với một người nguy hiểm như vậy.

Trực tiếp rời đi là lựa chọn tốt nhất.

Lục Thủy đang chờ đợi đối phương trả lời, nhưng mà đối phương vừa mới nhìn qua, thì hần phát hiện được nàng đang kết nối với đất đai ở dưới chân, chuẩn bị biến mất khỏi chỗ này.

Lục Thủy: "..."

Không nói một tiếng đã muốn trực tiếp rời đi, thật là hiếm thấy.

Kết nối với đất đai của Tịnh Thổ là đặc quyền của hoàng tộc Tịnh Thổ!?

Diệp Tân cũng rất bất ngờ, người của Tịnh Thổ, vậy mà đi thẳng.

Chạy trốn sao?

Lúc này, Diệp Tân nhìn về phía Lục Thủy, người của Tịnh Thổ không có cảm giác được nguy hiểm, là sẽ không trực tiếp chạy trốn như vậy.

Hắn không đủ khả năng làm cho đối phương không kịp nói gì đã chạy trốn, có thể chứng tỏ vị Tịnh Thổ tiên tử kia không hề yếu, đặc biệt là nàng còn có một vài con bài chưa lật.

Vậy mà Đông Phương Hạo Nguyệt mới nói một câu, đối phương đã trực tiếp rời đi.

Điều này không bình thường.

Vì vậy, Đông Phương Hạo Nguyệt thật sự rất đặc thù?

—

Dịch: MB

Chương 615: Trùm Bất Bại Sau Hàng Ngàn Trận Chiến 4

“Đông Phương thiếu gia, lại gặp nhau rồi.” Diệp Tân nhìn về phía Lục Thủy ân cần thăm hỏi nói.

Hắn cảm thấy Đông Phương Hạo Nguyệt đúng là rất đặc thù.

Bởi vì thuốc giả của hắn đối phương chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra.

Vừa có tiền vừa có kiến thức tốt.

Bị một thiếu gia như vậy chú ý tới, hắn cũng không dễ chịu gì.

“Đạo hữu là tới bán thuốc giả?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

“Đông Phương thiếu gia hiểu lầm.” Diệp Tân lập tức phủ nhận.

Nếu như hắn nói “phải”, đối phương chắc chắn sẽ qua đây mua hết.

Một chút thú vui khi bán thuốc cũng bị tước đoạt, thật là đáng sợ.

Với lại đối phương cứ mở miệng là nói “thuốc giả”, hắn rất khó chịu.

Đặc biệt là không thể phản bác lại.

“Ta lần này chỉ tới xem cho biết Bỉ Ngạn là nơi như thế nào, chủ yếu là lần trước có kẻ với Đông Phương thiếu gia một câu chuyện xưa, nên ta cũng muốn kiểm tra xem có đúng như vậy không.” Diệp Tân mở miệng nói ra.

Lục Thủy cũng không để ý, mà đi ở phía trước, nói:

“Nhìn thấy Song Nguyệt nghĩa là đã đến được Bỉ Ngạn rồi?”

Diệp Tân nhẹ nhàng gạt đầu, mở miệng nói:

“Đúng vậy, nhưng nghe nói là người của Tịnh Thổ và Minh Thổ cũng tới, Đông Phương thiếu gia nên cẩn thận mới được.

Người vừa rời Đông Phương thiếu gia cũng thấy được.”

Lục Thủy cúi đầu nhìn đất đai của Tịnh Thổ một chút, không nói gì thêm.

Lần này Bỉ Chi Hải Ngạn mở ra, đều có sự thúc đẩy của Tịnh Thổ và Minh Thổ, xem ra sẽ gặp được không ít bất ngờ.

Đoạn đường này cũng không bình yên.

Trầm mặc một lát, Lục Thủy tò mò nói:

“Phương hướng ở đây có ảnh hưởng gì tới vị trí khi tiến vào Bỉ Chi Hải Ngạn hay không?”

“Có thể là có, Đông Phương thiếu gia muốn đến Kim Sinh Lộ, thì cứ đi về phía trước là được.” Diệp Tân chỉ về phía trước và nói.

“Người không đi?” Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Diệp Tân.

Diệp Tân gật đầu, giải thích nói:

“Ta muốn đi xem thử Bỉ Ngạn Hoa, rồi sẽ từ nơi đó bắt đầu tìm kiếm những cảnh tượng trong chuyện xưa.”

Diệp Tân ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

“Ta phải đi về phía bên trái, nếu như không sai thì rất nhanh sẽ tới được.

Ta không quá rầy Đông Phương thiếu gia nữa.”

Diệp Tân nói xong, lập tức quay đầu rời đi.

Lục Thủy cũng không nói cái gì.

Cũng không có đề cập đến tiền công lần trước.

Nếu đối phương không cần, thì hẳn còn có thể nói gì nữa?

Lục Thủy không tiếp tục nghĩ nhiều, trực tiếp đi thẳng về phía trước, đoạn đường này cũng không gần, Lục Thủy đi hết một đêm.

Cho đến sáng sớm ngày thứ hai, Lục Thủy vẫn chưa nhìn thấy được Song Nguyệt.

Nói là đến sáng sớm ngày thứ hai, nhưng mà Lục Thủy cũng không có cảm giác trời đã sáng, nói cách khác thời gian ở bên ngoài không thể dùng cho bên trong này.

Ngược lại, hấn càng đi thì trời càng tối.

Ánh sáng là do Tịnh Thổ mang tới, hiện giờ đã bắt đầu rời xa Tịnh Thổ, ánh sáng cũng từ từ biến mất.

Chỉ còn lại chút ánh sáng lơ mờ.

Lục Thủy có chút không xác định, hiện tại đang là hừng đông, thì sẽ có Song Nguyệt hay là không?

Rất nhanh, Lục Thủy không cần phải lo lắng chuyện này.

Hấn tiếp tục đi, nhìn thấy trời càng ngày càng u ám, hoa cỏ dưới chân cũng đã biến mất.

Khi Lục Thủy đạp chân lên vùng một đất đai hoang vu thì ngừng lại.

Bởi vì lúc này trên bầu trời đã có ánh trăng chiếu rọi xuống.

Trên trời đồng thời xuất hiện hai mặt trăng, dường như hòa lẫn vào đường chân trời, như mộng như ảo.

“Xem ra đã đến Bỉ Chi Hải Ngạn.” Lục Thủy mở miệng nói.

Chân Võ, Chân Linh cũng kinh ngạc, khi bọn họ nhìn về sau nhìn thì phát hiện bãi cỏ và ánh sáng ban ngày đã biến mất.

Thay vào đó là một vùng đất đai hoang vu, vô biên vô tận.

Nơi này chính là Hải Chi Biên Ngạn?

Không có hoa, không có cỏ.

Có chỉ sự hoang vu và u ám.

Hoàn cảnh vô cùng khắc nghiệt.

Chênh lệch rất nhiều so với Bì Chi Hải Ngạn mà bọn họ tưởng tượng.

Lúc này, ở phía trước đột nhiên truyền đến tiếng vang, dường như có một đám người đang thở dài.

“Thiếu gia, bọn họ chắc là những người trước tiên tiến vào.” Chân Võ mở miệng nói.

Lục Thủy nhìn về phía chân trời, sau đó gật đầu:

“Đi qua xem thử.”

Rất nhanh nhóm người Lục Thủy đã đi tới trong đám đông.

Lúc này bọn họ mới nhìn thấy, phía trước đám đông có một khối bia đá dính đầy bụi đất.

Trên tấm bia đá có ba cái chữ to được điêu khắc theo phong cách cổ xưa: Nại Hà Kiều.

Phía dưới ba chữ này còn có hai hàng chữ nhỏ: Không qua Nại Hà Kiều, khó gặp Kim Sinh Lộ.

“Nại Hà Kiều?” Lục Thủy thật sự có chút bất ngờ, đúng là Diệp Tân rất quen thuộc đối với nơi này.

Nhưng hẳn nhanh chóng có chút nghi hoặc, bởi vì phía sau bia đá không có bóng dáng của bất cứ cây cầu nào.

Chỉ có một dòng sông, chính xác là một dòng sông đã cạn khô.

“Tiền bối, ta có thể thử một chút sao?” Có một giọng nói đột ngột thốt lên từ phía sau.

Là giọng nói của một người con gái.

“Có thể, nhưng phải đi qua Nại Hà Kiều, không có tâm tính nhất định, là không thể nào qua được, lỡ như rơi xuống thì phải mất một ngày mới có thể trở lên.

Đã suy nghĩ kỹ chưa.” Là giọng nói của một người đã già.

Lúc này Lục Thủy mới nhìn thấy, có một ông lão tuổi đã xế chiều, đang ngồi bên cạnh bia đá.

“Là nam? Không phải Mạnh Bà sao?”

Trong đầu của Lục Thủy lóe lên một câu hỏi không đáng tin cậy như vậy.

...

Lục gia, Phong Sương Hà.

Lúc này Phong Sương Hà đã bị sương mù dày đặc vờn quanh, một đóa hoa sen tại mặt sông nở rộ.

Khi hoa sen nở rộ, một bé gái với mái tóc sặc sỡ từ ở trong hoa sen xuất hiện.

Nàng sờ lên bụng, cảm thấy vẫn cần hơn một ngày nữa để tiêu hóa.

“Hình như nơi nào đó ở bên ngoài, có thứ gì đó đang kêu gọi ta, muốn cho ta đi đến đó.

Nhưng mà cảm giác không rõ ràng lắm.

Hơn nữa...”

Bé gái tóc màu gỗ gõ đầu ngón tay của mình vào nhau.

Theo bản năng, nàng cảm thấy mình không thể xử lý được.

Với trách nhiệm của Thiên Địa Duy Nhất Chân Thần, nơi nào đó đang cần nàng, nàng không thể không quan tâm.

Nàng phải tiêu hóa rất nhiều thần lực mới có thể mơ hồ cảm giác được.

Muốn cảm giác rõ ràng, có lẽ phải tiêu hóa hết toàn bộ.

Nhưng mà xử lý không được làm sao bây giờ?

Bé gái tóc màu nhìn nhìn phía sau.

Sau đó “hô” một tiếng hướng về phía trước bay đi.

Đi tìm một người vừa lợi hại vừa dễ nói chuyện nhờ giúp đỡ.

Quan trọng là sẽ không hung dữ với nàng.

Sau đó Thiên Địa Duy Nhất Chân Thần bắt đầu bay về phía những chỗ ở của Lục gia, giống như đang tìm kiếm cái gì.

...

Mộ Tuyết ngồi ở trong đình, nàng cầm thức ăn cho Băng Phượng ăn, hiện tại Băng Phượng đã khôn ngoan hơn rất nhiều.

Ném cục xương cũng sẽ khéo léo ngậm trở về cho người.

Mộ Tuyết nhìn xem Băng Phượng, nàng phát hiện Băng Phượng và Trà Trà không hợp nhau lắm, cả hai có thể trực tiếp đánh nhau.

—

Dịch: MB

Chương 616: Bên Dưới Cầu Nại Hà 1

Ở kiếp trước, cuộc sống của Băng Phượng rất tốt, kiếp này thì hơi thê thảm rồi.

Nhưng suy nghĩ một chút thì cũng đúng thôi, ở kiếp trước nàng là một thiên chi kiều nữ, thiên phú tu hành đặc biệt cao.

Băng Phượng là cam tâm tình nguyện nhận nàng làm chủ.

Kiếp này không tình nguyện, lập tức bị nuôi nhốt giống như một con gà con.

Còn bị buộc bằng dây thừng.

Nhưng nuôi theo kiểu này cũng rất thú vị.

Nếu sau này không rảnh trông coi thì sẽ cởi dây ra!

Mộ Tuyết cảm thấy sau khi kết hôn, Băng Phượng mười phần khéo léo mà ăn mấy thứ linh tinh, chủ nhân nhìn thấy nó khôn khéo như vậy, biết đâu chủ nhân sẽ cảm thấy hài lòng mà không trói nó nữa.

Chỉ cần được cởi trói, nó sẽ có thể trở lại hình tượng cao quý ban đầu.

Thế nào là cao quý?

Đương nhiên là khi không có đeo dây thừng.

Nhưng mà bây giờ ăn nhiều một chút mới là đúng đắn, bởi vì nó không biết lúc nào sẽ phải nhịn đói tiếp.

Cho nên nó bắt đầu ăn thật hăng hái, cho dù là đang ăn thức ăn gia súc.

Nó muốn ghi lại những việc này vào trong huyết mạch, nói cho huyết mạch đời sau.

Băng Phượng cao quý vẫn có thể ăn thức ăn gia súc.

Bởi vì trong huyết mạch không có loại truyền thừa này mà nó suýt chút nữa chết đói.

Bằng Phượng đang suy nghĩ thì nhìn thấy chủ nhân lại ném thức ăn, nó không nói hai lời mà bắt đầu ăn.

“Lại nói tiếp, hình như Đậu Nha đi bé quan chung với Trà Trà.” Mộ Tuyết nhớ tới nàng còn có một sủng vật khác.

Một cây Nhục Thực Hoa tên là Đậu Nha.

Là của Lục Thủy tặng nàng.

” Cơ duyên của Đậu Nha thật sự không tệ, đi theo Trà Trà bé quan cũng tốt.” Mộ Tuyết cũng không quan tâm lắm.

Để cho Đậu Nha bám theo Trà Trà, nàng sẽ có nhiều thời gian ở chung với Lục Thủy.

Nhắc tới Lục Thủy, Mộ Tuyết muốn ngay lập tức gọi điện thoại đi qua, muốn nghe giọng nói của Lục Thủy một chút.

Nhưng mà Bỉ Chi Hải Ngạn chắc chắn không có tín hiệu.

Cho nên là không thể nào gọi vào được.

“Chắc chắn là không gọi được, nhưng ta vẫn gọi thử xem sao.”

Mộ Tuyết nói xong thì bấm số điện thoại của Lục Thủy.

Sau đó đặt ở bên tai.

Có chút hồi hộp.

Rất nhanh có âm thanh từ phía đối diện truyền tới.

“Số điện thoại quý khách đang gọi, hiện không liên lạc được, xin gọi lại sau...”

Mộ Tuyết nghe tổng đài báo như vậy thì hơi thất vọng bỏ đi động xuống:

“Đã nói mà, thật sự không gọi được.”

Sau đó Mộ Tuyết dự định đi tiểu viện của Lục Thủy sân để tưới hoa.

Nhưng chưa kịp đứng dậy thì nàng cảm thấy có người tới.

Chính xác là từ trên trời bay tới.

Trong khu vực Lục gia, cơ bản không có ai được phép bay.

Không phải muốn cấm người cường đại bay, mà người cường đại đều trực tiếp mở không gian, không cần thiết bay.

Hình như người này cũng có thể mở không gian.

“Là đang tìm ta?” Mộ Tuyết đã có đáp án ở trong lòng.

Nhưng cũng có thể là đi dạo, thấy được nàng, sau đó đi xuống tìm nàng.

Đúng vậy, Mộ Tuyết biết người tới là ai.

Trong vài lần hít - thở, một bé gái với mái tóc sặc sỡ xuất hiện ở trước mặt Mộ Tuyết.

Nàng nhìn Mộ Tuyết, có chút lém lỉnh.

Vừa đến đây nàng đã nhìn chung quanh một lần, không nhìn thấy cái người dễ bắt nạt kia.

Người kia cũng rất đáng giận, vẫn luôn chê bai Thần Vực của nàng.

Thành thần nhưng là vị thần kém cõi nhất..

“Sao ngươi lại tới đây?” Mộ Tuyết mở miệng hỏi.

Đình Lương đi mua sắm, cho nên Mộ Tuyết không cần dùng suy nghĩ để nói chuyện.

“Ta...” bé gái bay đến trước mặt Mộ Tuyết dự định nói rõ mục đích của mình.

Đúng lúc nàng sắp mở miệng nói thì Mộ Tuyết trực tiếp ngắt lời nàng:

“Qua đây, ngồi xuống rồi nói.”

Mộ Tuyết nói xong thì đưa tay cầm lấy tay của cô bé, sau đó để nàng ngồi ở trên ghế kế bên mình.

“Mái tóc này nhìn vào giống như là một cô gái hư hỏng, có muốn nhuộm lại thành màu đen hay không?” Mộ Tuyết sờ lên mái tóc của cô bé và hỏi.

Bé gái tóc màu lập tức che mái tóc của mình lại:

“Như thế này đẹp hơn, nhiều màu sắc và nổi bật nhất.”

Mộ Tuyết cũng không để ý, mà là nắm tay tựa ở trên mặt bàn, một tay kéo lấy má nói:

“Vì sao đột nhiên đến đây?”

Nếu như nhóc con này nhằm chán, nàng có thể cho Trà Trà thức dậy chơi đùa với nàng.

Chơi chung với Trà Trà, nhất định có thể chơi cả ngày.

Tiểu nữ hài tóc ngồi tại chỗ, gõ gõ ngón tay, nói:

“Ta cảm giác một nơi nào đó trên thế giới đang kêu gọi ta, có người cần ta giúp đỡ.”

Mộ Tuyết không nói gì thêm, đại khái đây chính là chức trách của một Chân Thần.

Mà bình thường đều có liên quan đến Độc Nhất Chân Thần.

“Nhưng mà...” Bé gái ấp úng nói:

“Ta cảm thấy mình không thể, không thể xử lý được.”

“Muốn ta giúp ngươi xử lý phải không?” Mộ Tuyết mở miệng hỏi.

Nghe được câu này, bé gái lập tức chuyển sang vẻ mặt tươi cười, nhưng rất nhanh nàng lại đứng lên, nghiêm túc nói:

“Ta là Thiên Địa Duy Nhất Chân Thần, cần có uy nghiêm của một Chân Thần, thần nên thỏa mãn nguyện vọng của con người.”

“Vậy thì nguyện vọng của ta là có thể giúp Duy Nhất Chân Thần làm một chuyện gì đó.” Mộ Tuyết một tay nâng má, vẻ mặt mang theo ý cười nhìn bé gái nói.

“Lúc con người có nguyện vọng, ta và ngươi sẽ cùng thực hiện.” Thiên Địa Duy Nhất Chân Thần, rất có uy nghiêm nói.

Mộ Tuyết cũng không thèm để ý, mà chỉ nói:

“Là chuyện gì?”

Bé gái tóc màu lác lác đầu:

“Vẫn chưa biết, chờ ngày mai tiêu hóa xong thần lực trong bụng, thì sẽ cảm giác được.”

“Vậy ngày mai lại nói.” Mộ Tuyết mở miệng nói..

Nàng không cảm thấy chút xa lạ nào đối với đứa trẻ này.

Với lại, người có thể sống ở Phong Sương Hà chắc không phải là người ngoài.

Không phải như vậy thì làm sao có thể tùy ý nhảy nhót ở Lục gia mà không có ai trông chừng.

Đương nhiên, vị Duy Nhất Chân Thần này, trông không có chút nguy hiểm nào.

Có thể có chút uy hiếp đối với Trà Trà.

Lúc này Lục Thủy đi tới trong đám người.

Hắn nhìn thấy một ông lão đang ngồi bên cạnh bia đá, và một cô gái mặc da hổ đang đứng trước mặt ông ấy.

Yêu tộc sao?

Lục Thủy trong lòng hơi ngạc nhiên.

Vậy mà có thể ở nơi này nhìn thấy Yêu tộc.

Lúc này ông lão đưa cho nữ Yêu tu một viên hạt châu màu vàng nhạt, nói:

“Cầm lấy hạt châu, sau đó hướng về phía bờ bên kia đi tới.

Nếu như có thể đi qua được thì sẽ nhìn thấy Kim Sinh Lộ.

Không thể tới sẽ rơi vào Vong Xuyên Hà.”

Nữ Yêu tu nói tiếng cảm ơn và nhận lấy hạt châu, sau đó nhắm mắt ngưng thần trong chốc lát rồi cất bước đi ra ngoài.

Lục Thủy có thể thấy rõ ràng, hạt châu này sẽ dựa vào niềm tin của con người mà ngưng tụ thành một con đường ở dưới chân.

Giống như đang mở một cánh cửa.

“Đây là một thử thách để kiểm tra tâm tính?” Lục Thủy vô thức nói.

“Nếu như đơn giản như vậy thì tốt rồi, khi đi tới nửa đường sẽ có những vật khác ảnh hưởng người.” Một người đứng bên cạnh đột nhiên mở miệng nói.

—

Dịch: MB

Chương 617: Bên Dưới Cầu Nại Hà 2

Lục Thủy quay đầu nhìn sang, là một người trông có vẻ quen mắt.

Là một người thanh niên, trên người mặc trang phục tông môn màu đỏ sậm, hình như là Hợp Hoan tông.

Sau đó Lục Thủy đã nhớ được người này là ai.

Là người câu cá ở hồ Hải Đường.

Lúc này, thanh niên kia cũng nhìn lại, đương nhiên là hắn cũng nhận ra Lục Thủy.

“Là người?” Miêu Đồng hơi bất ngờ, người này để lại cho hắn ấn tượng thật sâu sắc, tốc độ câu cá thật sự giống như bặt hack.

Sau đó hắn mua mỗi câu, nói như thế nào đây, không phải là không sử dụng được.

Mà là không tới phiên hắn dùng.

Một lời khó nói hết.

Miêu Đồng vứt bỏ những suy nghĩ linh tinh rồi mở miệng nói:

“Ta tên là Miêu Đồng, còn đạo hữu?”

“Đông Phương Hạo Nguyệt.” Lục Thủy mở miệng xưng tên, tùy tiện hỏi nói:

“Nơi này có cái gì không đúng sao?”

Miêu Đồng vô cùng hứng thú mà bắt đầu giải thích những chuyện này, hắn nói:

“Khi ta tới, lão tiên bối này vẫn chưa có xuất hiện, là có người đã xoa xoa bia đá và vị tiên bối này mới đi ra.

Giống y như đèn thần Aladdin, đạo hữu biết không?”

Lục Thủy gật đầu:

“Biết.”

Hắn thật sự có xem qua, bởi vì những gì hắn từng đọc cũng không ít, ở kiếp trước, trước khi kết hôn và sau khi cưới đều có.

Thỉnh thoảng hắn và Mộ Tuyết còn xem chung với nhau.

Mộ Tuyết còn tỏ vẻ khinh thường, nói hắn bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn xem những thứ này.

Nàng còn nói, thiếu gia ngốc như hắn, thì chỉ có thiếu phu nhân ngốc ghéch như nàng mới đồng ý xem chung.

Lục Thủy cười nhạt.

Mỗi cái thời đại đều có những thứ gì đó đáng được chú ý.

Đây không phải ngẫu thơ, đây là tiến trình của lịch sử.

Mộ Tuyết tính tình nóng nảy như thuốc nổ, trừ bùng nổ ra thì không biết gì hết.

Nhưng mà, một ngày không gặp sẽ làm cho người ta có chút nhớ nhung.

“Sau khi vị tiên bối này đi ra thì trực tiếp nói rõ, hắn có thể giúp những người đã đến đây đi qua Nại Hà Kiều. Nhưng mà hắn chỉ cung cấp trợ giúp, có thể đi qua hay không thì tùy thuộc vào mỗi cá nhân.” Miêu Đồng tiếp tục nói.

“Không thể bay thẳng qua sao?” Lục Thủy hỏi.

Dù sao đều phải qua sông, vì sao không được bay qua?

Nơi này vậy mà là Vong Xuyên Hà? Hắn còn tưởng đây chỉ là khe suối.

“Có thể, nhưng qua bên kia sẽ không gặp được Kim Sinh Lộ, những người nhận được sự giúp đỡ của vị tiên bối này và đã qua được bờ bên kia, cũng sẽ biến mất.

Dường như Kim Sinh Lộ ở trong một không gian mà mắt thường không thể nhìn thấy được.” Miêu Đồng nói ra.

Hắn đã sớm chuẩn bị câu trả lời, cho câu hỏi của Lục Thủy.

Dù sao rất nhiều người tới đây đều sẽ hỏi một lần.

Lúc này, nữ Yêu tu kia đang đi ở phía trên Vong Xuyên Hà, nàng đạp không mà đi, không có sử dụng chút nào lực lượng, hơn nữa nàng vẫn đang nhắm mắt.

“Ta cũng thử qua một lần rồi, cứ nghĩ tâm vô tạp niệm sẽ có thể đi ở phía trên.

Nhưng khi đi được $\frac{1}{2}$ quãng đường thì sẽ giống như trải qua bão tố, nếu như không thể ổn định thì sẽ trực tiếp rơi vào trong Vong Xuyên Hà.

Đừng nhìn sông này không sâu lắm, nếu như rớt xuống, phải hơn một ngày mới có thể đi lên.” Miêu Đồng mở miệng nói.

Lục Thủy nhìn Vong Xuyên Hà, phát hiện con sông này không cạn mà còn rất rộng.

Không thể nhìn rõ tình huống bên dưới, bởi vì ở đây không đủ ánh sáng.

“Phía dưới có cái gì?” Lục Thủy hỏi một câu.

“Không có gì cả.” Miêu Đồng suy nghĩ một chút, nói:

“Trừ đất đai hoang vu ra, một cái vỏ sò hoặc là xương cá đều không có.

Sạch sẽ tới kỳ lạ.”

Lục Thủy không nói gì, hần bắt đầu quan sát nữ Yêu tu, lúc nàng đã đi được một đoạn đường rồi, phía sau đều rất ổn.

Rất nhiều người đều đang nhìn, đều muốn từ đối phương rút ra kinh nghiệm để chính mình có thể thuận lợi đi qua.

“Tác dụng chính của Kim Sinh Lộ là thể hiện thành tựu của kiếp này!?! Con đường này thật sự cần thiết phải đi sao?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

“Đông Phương đạo hữu không có hứng thú đối với tương lai của bản thân sao?” Miêu Đồng mở miệng hỏi.

Trong lúc nhất thời, Lục Thủy không có trả lời.

Hần hiểu rõ tương lai của bản thân hơn bất cứ người nào, và rất có thể Kim Sinh Lộ không thể quan sát được tương lai

của hắn.

Nếu như có thể nhìn thấy được thì con đường này sẽ trực tiếp sụp đổ.

Tương lai của hắn, Kim Sinh Lộ không chịu nổi.

Bởi vì tương lai của hắn không còn nằm trong phạm vi của thế giới này.

Kim Sinh Lộ có sụp đổ cũng không thể nào làm được.

“Nhìn kia, cô gái kia sắp đi đến vị trí mà bão táp sẽ xuất hiện.” Miêu Đồng mở miệng nói.

Nói đến đây, hắn nhớ tới cái gì, tiếp tục nói:

“Đúng rồi, trước đó có hai người đã thông qua được Nại Hà Kiều.

Ta không biết hai người đó là ai, nhưng có vẻ không đơn giản chút nào.

Chắc là tiền bối nào đó.”

Lục Thủy không có hứng thú đối với chuyện người nào đã đi qua được.

Hắn vẫn đang chăm chú quan sát nữ Yêu tu kia.

Lúc này, trong đôi mắt của Lục Thủy, có thiên địa chi lực đang chuyển động.

“Đến rồi.” Không bao lâu, Lục Thủy trong lòng thầm nghĩ.

Hắn nhìn thấy có vô số tạp niệm giống như là bão táp xông về phía nữ Yêu tu kia.

Những tạp niệm này đang điên cuồng ảnh hưởng đến nàng.

Trong vòng mấy lượt hít - thở, nữ Yêu tu kia đã tiếp thu những tạp niệm kia, cuối cùng điểm chổng đờ dưới chân nàng âm âm vỡ vụn.

Vèo một tiếng.

Nữ Yêu tu trực tiếp rơi vào bên trong Vong Xuyên Hà.

“Thất bại.” Miêu Đồng thở dài.

Bọn hấn muốn đi qua, thật là khó a.

Nhưng đối với bọn hấn mà nói cũng thật là thú vị, đặc biệt là mỗi ngày chỉ có một cơ hội.

Không có gì không tốt.

Dù sao đều là đến giải sầu.

Lục Thủy nhìn về phương hướng mà nữ Yêu tu kia rơi xuống, trầm mặc không nói.

Hấn cảm giác vừa rồi có gì đó không đúng lắm, nhưng muốn cảm nhận rõ ràng thì cần tự mình đi nhìn xem.

“A?”

Ngay lúc Lục Thủy suy nghĩ thì hấn đột nhiên cảm giác có ánh mắt đang nhìn vào mình, ở phía sau cùng và rất mạnh mẽ.

Nhị trưởng lão? Lục Thủy ở trong lòng vô thức nghĩ đến Nhị trưởng lão.

“Không, không giống lắm, Nhị trưởng lão rất ít khi nhìn chăm chăm vào ta như vậy. Mặc dù Nhị trưởng lão không có cảm xúc gì nhiều, nhưng tuyệt đối không dùng ánh mắt lạnh lùng như vậy.” Lục Thủy có thể cảm giác được ánh mắt này lạnh như băng.

Nhưng đôi phương quá mạnh, nếu như bây giờ ra tay với hấn.

Có thể nói dữ nhiều lành ít.

“Thật phiền phức, vừa ra tới đã gặp được quái vật như thế này.” Lục Thủy trong lòng thở dài.

Cuối cùng thì đối phương là ai, hấn căn bản không có đáp án.

“Đông Phương đạo hữu có muốn đi thử không?” Miêu Đồng đột nhiên mở miệng hỏi Lục Thủy.

Lục Thủy quay đầu nhìn Miêu Đồng một chút, sau đó mở miệng hỏi:

“Mỗi lần chỉ có một người được thử?”

“Không phải, bao nhiêu người đều có thể, chỉ là hiện tại ít người, mọi người ăn ý lựa chọn tự đi một mình.” Miêu Đồng mở miệng nói ra.

Lục Thủy gật gật đầu:

“Ta đi thử xem.”

Đi cảm nhận một chút, xem rốt cuộc Nại Hà Kiều đã xảy ra chuyện gì, nhân cơ hội thử xem có thể trốn thoát ánh mắt kia không.

Sau đó Lục Thủy đi tới trước mặt ông lão, nói:

“Tiền bối, vẫn bối có thể thử một chút sao?”

Từ đầu ông lão vẫn đang híp mắt, từ từ mở mắt nhìn Lục Thủy nói:

“Tiểu hữu đi một mình sao?”

Lúc này Chân Võ Chân Linh đang đứng sau lưng Lục Thủy, nên ông lão mới hỏi như vậy.

“Ba người.” Lục Thủy không nhanh không chậm trả lời.

“Nếu như rơi xuống, thì phải một ngày sau mới có thể đi lên, ba vị đã hiểu rõ chưa?” Lão giả nhìn ba người Lục Thủy mở miệng hỏi.

Lục Thủy gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ.

Chân Võ, Chân Linh cũng theo đó gật đầu.

Thiếu gia của bọn họ muốn từng người một đi thử bọn họ mới phải lo lắng.

Bởi vì như vậy bọn họ sẽ không theo bước tiến của Lục Thủy.

Chẳng khác nào lạc mất tung tích của Lục Thủy.

Mặc dù không có ai trách tội bọn họ, nhưng đây là chuyện vô cùng khó chịu đối với bọn họ.

Là tùy tùng mà lại để lạc mất chủ nhân, thì bọn họ còn có thể làm được cái gì.

—

Dịch: MB

Chương 618: Bên Dưới Cầu Nại Hà 3

Lúc này, ông lão vẫy tay, một viên hạt châu màu vàng nhạt từ phía dưới Vong Xuyên Hà bay đi lên.

Sau đó dừng lại ở trước mặt của Lục Thủy nói:

“Chuẩn bị sẵn sàng thì có thể xuất phát.”

Thì ra hạt châu này chỉ có một viên, Lục Thủy trong lòng thâm nghĩ.

Lục Thủy nhanh chóng tiếp nhận hạt châu, khi hấn nắm chặt hạt châu, có thể rõ ràng cảm giác được chính mình tiếp xúc với một lực lượng đặc thù.

Và chỉ cần giữ được bình tĩnh thì sẽ duy trì được sự tiếp xúc này.

Hoặc là sự kết nối.

“Chuẩn bị xong?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Đương nhiên là hấn hỏi Chân Võ và Chân Linh.

Chân Võ, Chân Linh liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó đồng thời gật đầu:

“Rồi.”

Lục Thủy không chần chừ mà trực tiếp cất bước, bước từng bước một hướng về phía trước mà đi.

Miêu Đồng nhìn chăm chăm vào bóng dáng của Lục Thủy, hấn cảm thấy vận may của đôi phương rất tốt, biết đâu sẽ thành công.

Những người khác cũng đang nhìn xem.

“Lần đầu tiên nhìn thấy ba người cùng nhau đi tới.”

“Đúng vậy, để xem một người thất bại thì có làm cho những người khác cũng bị thất bại hay không.”

Bởi vì trước đó, bọn họ chưa bao giờ thử đi theo nhóm như thế này, mặc dù lão tiên bói nói một người hay một nhóm người đều không có gì khác nhau.

Nhưng mà có một số việc vẫn là chờ người khác thử trước, mới có thể đưa ra kết luận chính xác.

Vì không ai khẳng định được, lão tiên bói này có nói dối hay không.

Lục Thủy cũng không quan tâm những gì lão tiên bói nói là thật hay giả, hắn muốn nhanh chóng đến phía trước xem đã xảy ra chuyện gì.

Rất nhanh ba người Lục Thủy đã đi tới phía trên Vong Xuyên Hà.

Lục Thủy không giống như những người khác, hắn mở to mắt nhìn xuống dưới chân, hắn có thể rõ ràng cảm nhận được bên dưới không phải là không khí, mà là vật liệu gỗ.

Hắn đang đi trên một cây cầu bằng gỗ.

Loại cảm giác này giống như là dưới chân của hắn có một chiếc cầu độc mộc.

“Thì ra là như vậy, Nại Hà Kiều không phải là không tồn tại hoặc vô hình, nếu như ta không có đoán sai, ở phía trước chắc chắn có thể trực tiếp nhìn thấy đáp án.” Lục Thủy trong lòng nghĩ như vậy.

Sau đó tăng tốc độ.

Nhưng vừa mới thử bước nhanh hơn thì hắn có cảm giác mình bị hụt chân.

Sau đó Lục Thủy hơi chao đảo một chút.

Lục Thủy: “???”

A ?

Trong khi Lục Thủy chưa hết sửng sốt, thì thân thể hắn càng lắc lư nhiều hơn.

Lục Thủy hét lên một tiếng sau đó trực tiếp rơi từ trên không trung xuống.

Lục Thủy cứ như vậy mà rớt xuống phía dưới Nại Hà Kiều.

Chân Võ Chân Linh đều nhất thời ngậy người ngay tại chỗ, bọn hắn không cần nghĩ ngợi gì đều muốn nhảy theo.

Nhưng mà không có rơi xuống.

“Tâm tính, đừng để tâm tính tiếp tục bình tĩnh.” Chân Linh lập tức nói.

Chân Võ cũng hiểu được, nói theo:

“Bước nhanh một chút chắc có thể rơi xuống dưới.”

Bọn họ không thể hiểu nổi vì sao thiếu gia lại đột nhiên rơi xuống, nhìn dáng vẻ thì thiếu gia cũng rất là kinh ngạc.

Giống như là bị ép buộc.

Có phải là quá sớm hay không?

Lúc này mới đi được bao xa?

Bọn hắn chợt nhớ lại vị thiếu gia hay phô trương của trước kia.

Có phải thiếu gia chưa kịp chuyển đổi nhân vật?

Vùng vẫy một hồi, cuối cùng Chân Võ, Chân Linh cũng rớt xuống.

Bọn họ chỉ hy vọng không bị lạc mất thiếu gia.

Những người đang đứng ở phía sau quan sát, từng người đều không biết phải nói sao.

“Tốc độ té xuống như thế này có nhanh quá không?”

“Người trẻ tuổi thật là biết cách yêu đương.”

“Người có đạo lý thật sự là đáng sợ, hủy hoại tương lai.”

“Các ngươi biết cái gì, trong thế giới của hai người, những người khác đều là kẻ ngu.”

“...”

“Cái gì mà ngu ngốc, các ngươi không nhìn thấy người của Hợp Hoan tông đang đứng phía sau? Sắc mặt tái nhợt tới vậy.”

“Nghe nói Hợp Hoan tông là vì tu luyện.”

“Có phải vậy không? Nghe nói Hợp Hoan tông là một môn phái lớn, tông chủ của bọn hấn rốt cuộc là nam hay là nữ?”

Miêu Đồng: “...”

Vì sao người bị hại luôn là hấn?

Lần trước câu cá là như vậy, lần này Đông Phương Hạo Nguyệt đi thử Nại Hà Kiều cũng như vậy.

Lần này hấn không có làm cái gì hết.

Nhưng mà, Đông Phương Hạo Nguyệt thật là kỳ lạ, sớm như vậy thì rớt xuống, rõ ràng vận may rất là “đỏ” mà.

Miêu Đồng không hiểu, nhưng mà hấn cảm thấy mình nên rời xa đám đông.

Lỡ như bọn họ đến hỏi tông chủ của hấn là nam hay nữ sẽ không tốt.

Bởi vì hấn cũng không biết.

Tông chủ siêu cấp thần bí.

...

Ở một khu đất xa xa, có một thiếu nữ đang đứng.

Mặt đất ở dưới chân của nàng dường như được bao phủ bởi một lớp băng, khắp người nàng tỏa ra hơi thở lạnh lẽo.

Lúc này, trên nét mặt lạnh lẽo của nàng có một chút ngạc nhiên.

Lục Thủy rớt xuống Nại Hà Kiều, rất là đột ngột, làm cho người ta phải kinh ngạc.

“Lúc mà hấn té xuống, bản thân hấn cũng rất ngạc nhiên, có lẽ là do quá nóng vội mà ra.” Băng Hải Nữ Thần lẩm bẫm một mình.

Nói thật, khoảnh khắc nhìn thấy Lục Thủy rơi xuống, trong lòng của nàng cũng khó mà chấp nhận được.

Nhanh như vậy đã rơi xuống?

Lần đầu tiên nàng thấy khoảng cách gần như vậy.

Nhưng nàng nhìn thế nào, cũng không cảm thấy đây là do đối phương cố ý.

Nàng đã tới tận đây, tất nhiên muốn xem thử đối phương đi Kim Sinh Lộ.

Nếu như cuối cùng Lục Thủy gây khó dễ, vậy thì nàng sẽ vận dụng lực lượng, bắt cầu cho tất cả mọi người.

“Từ bao giờ mà một trong bảy đại Chủ Thần của Thần Chúng - Băng Hải Nữ Thần, lại cảm thấy hứng thú đối với một người bình thường?” Có một giọng nói đột ngột vang lên ở phía sau lưng của Băng Hải Nữ Thần.

Là giọng nữ, còn có chút non nớt.

Một đứa con nít?

“Có thể im hơi lặng tiếng xuất hiện ở sau lưng của bản thân, mà còn có giọng nói của trẻ con, toàn bộ Tu Chân giới cũng không có người thứ hai.” Băng Hải Nữ Thần vừa nói vừa quay đầu nhìn đi lại.

Đó là một bé gái mặc quần áo màu trắng và áo khoác trắng.

Hai tay bỏ trong túi áo, vẻ mặt bình tĩnh.

Xét về khí chất, tuyệt đối không thua kém Băng Hải Nữ Thần một chút nào.

Mà lại đáng yêu hơn nhiều.

“Lục gia Nhị trưởng lão - Lục Hữu Đình.” Băng Hải Nữ Thần nhìn Nhị trưởng lão, lạnh lùng nói.

Nếu là Lục gia Nhị trưởng lão thì nàng không cần lo lắng.

Nhưng mà nàng để ý là, Lục gia Đại trưởng lão - Lục Vô Vi có ở chỗ này hay không.

Băng Hải Nữ Thần đang đứng cách đó không xa, Nhị trưởng lão nhìn Băng Hải Nữ Thần, sau đó bước từng bước một, đi thẳng tới.

“Không cần cảm nhận khắp bốn phía, Đại trưởng lão sẽ không tới.”

“Người không phải là đối thủ của ta.” Băng Hải Nữ Thần nhìn Nhị trưởng lão nói.

Ý tứ của nàng rất rõ ràng, không có Đại trưởng lão làm chỗ dựa, một cái Lục Hữu Đình không dám tùy tiện đứng trước mặt nàng như vậy.

“Dù sao, ta ở Lục gia chỉ là phụ trách hậu cần.” Nhị trưởng lão nói khẽ.

Đối với những chuyện râu ria như thế này, Nhị trưởng lão sẽ không thèm chú ý.

Nàng chú ý tới là vì, vừa rồi, Băng Hải Nữ Thần đang nhìn Lục Thủy.

Thần Chúng và Lục gia của bọn họ thật sự có thù oán.

Nhưng mà một vị Chủ Thần, cho dù là phân thân, cũng không cần tự mình đến xem xét thiếu gia của Lục gia.

“Nàng phát hiện Lục Thủy không bình thường? Muốn tự mình tới xác định?” Nhị trưởng lão trong lòng có chút lo lắng.

Nàng không thể xác định, rốt cuộc đối phương đang nghĩ gì.

Cho nên nàng đành phải từ bỏ việc tìm kiếm Bỉ Ngạn Hoa, tới xem xét.

Thần Chúng tuyệt đối không hy vọng Lục gia xuất hiện một thiên kiêu mạnh nhất từ trước đến nay.

Đương nhiên, cũng có thể là nàng quá lo lắng.

“Lục gia Đại trưởng lão không đến, người không sợ chính mình gặp nguy hiểm sao?” Băng Hải Nữ Thần mở miệng hỏi.

Nàng cũng rất kinh ngạc.

“Lục gia Nhị trưởng lão cũng tới, nàng lại nhìn thấy ta đang quan sát Lục Thủy?”

Xem ra Lục gia còn coi trọng Lục Thủy hơn so với dự đoán của ta.

Bọn hắn cũng rất quan tâm biểu hiện của Lục Thủy ở Kim Sinh Lộ?”

Băng Hải Nữ Thần cảm thấy khó hiểu.

Lục gia đều muốn đến xem xét Kim Sinh Lộ của Lục Thủy, Lục Thủy thật là có vấn đề sao?

Hay là nói, Lục Thủy có vấn đề nên bọn hắn mới muốn nhìn?

—

Dịch: MB

Chương 619: Lục Thủy Làm Rung Chuyến Bỉ Chi Hải Ngạn 1

Nhị trưởng lão và Băng Hải Nữ Thần đều đứng yên tại chỗ, giữa các nàng không có động tác khác.

Nhưng khí tức của lực lượng đang không ngừng va chạm.

Chỉ là những va chạm hồi hợt chứ không thật sự giao tranh với nhau.

Có lẽ cả hai bên đều cảm thấy, không cần thiết phải đánh nhau vào lúc này.

“Vì sao Nữ thần lại đến chốn Bỉ Ngạn này?” Nhị trưởng lão mở miệng hỏi.

Nàng không biết mục đích của đối phương, chỉ có thể thử từ trong miệng của đối phương phân tích một chút gì đó.

“Vậy thì Nhị trưởng lão của Lục gia vì sao lại tới đây?” Băng Hải Nữ Thần mở miệng hỏi lại.

Đương nhiên là nàng không thể lộ ra bất cứ tin tức gì.

Đến đây thì hai người đều không có mở miệng nói chuyện nữa.

Mà đang kiềm chế lẫn nhau.

Nhị trưởng lão cảm thấy phải đề phòng đối phương, đặc biệt là đối phương vừa mới chú ý vào Lục Thủy.

Mặc kệ Lục Thủy có đặc biệt hay không đều xứng đáng để nàng chú ý.

Băng Hải Nữ Thần cũng đang lo lắng đối phương sẽ gọi Đại trưởng lão của Lục gia đến, nếu như không chú ý tới đối phương, nàng phải luôn luôn đề phòng bản thân bị đánh lén.

Như vậy sẽ không có lợi đối với mục đích của chuyến đi này.

Vì vậy tốt nhất là ở chỗ này chờ đợi.

Chắc chắn là Lục Thủy sẽ trở lại Nại Hà Kiều.

Lục Thủy sẽ trực tiếp rơi vào trong Vong Xuyên Hà Đạo, mặc dù đang rơi xuống, nhưng vẻ mặt của Lục Thủy lại bình tĩnh lạ thường.

Hắn không hề quan tâm chuyện mình sẽ rơi xuống.

Lúc này, hạt châu màu vàng nhạt đã thoát khỏi bàn tay của hắn, không biết bay đi nơi nào.

Có lẽ ở trên tay của Chân Võ hoặc là Chân Linh, chỉ cần rơi khỏi Nại Hà Kiều thì sẽ không cảm được hạt châu nữa.

Chắc là có mối liên hệ đặc biệt nào đó với Nại Hà Kiều.

Nhưng trái lại, Lục Thủy rất để ý đối với chuyện mình sảy chân rơi xuống.

“Có thể là do nhất thời mất tập trung, đây không phải là vấn đề lớn gì.”

Lục Thủy cảm nhận được thân thể đang rơi xuống, tại khoảnh khắc vừa mới bị rơi xuống, hắn nghe được một âm thanh khác thường.

“Có tiếng nước chảy, là Vong Xuyên Hà sao?”

Lục Thủy trầm mặc một lát thì có chút đáp án:

“Là như vậy sao?”

Bỉ Chi Hải Ngạn mà chúng ta nhìn thấy không phải là Bỉ Chi Hải Ngạn thật sự.

Nhưng mục đích của việc này là gì?”

Lục Thủy đưa lưng về phía Vong Xuyên Hà Đạo, hắn nghĩ mãi vẫn không hiểu được mục đích của việc này.

Nếu hắn có thể tiếp xúc lâu hơn, sẽ có thể phát hiện được một chút manh mối.

Đáng tiếc, thời gian tiếp xúc quá ngắn.

Hắn không thể nào xác định được nguyên nhân cụ thể.

“Tuy nhiên ánh mắt kia đã biến mất, không còn bị nhìn chằm chằm nữa, cũng xem như là một chuyện tốt.”

Lục Thủy nghĩ thầm ở trong lòng.

Lại rơi thêm một lúc, thân thể của Lục Thủy chậm rãi đứng thẳng, lúc này, dưới chân hắn xuất hiện một cơn gió.

Một cơn gió đột ngột nổi lên từ dưới đáy sông phủ đầy đất cát của Vong Xuyên Hà.

Gió thổi bay đất cát, thân thể của Lục Thủy chậm rãi rơi xuống.

Tiếng gió thổi rít qua, chân Lục Thủy vững vàng giẫm lên mặt đất của Vong Xuyên Hà Đạo.

Lục Thủy vừa xuống tới thì bắt đầu quan sát xung quanh, đập vào mắt là một vùng đất đai khô cằn, cát đất ở đây có vẻ tối xộp.

Có chút trái ngược với vẻ bề ngoài đặc biệt cứng rắn.

Ở nơi này không có gì ngoài cát đá.

Không có thực vật hay cây cối, càng không có vỏ sò, xương cá.

Cũng không có những đồ vật gì khác.

Nhưng lại có một hai dấu chân người.

Có chút xa, những người đó vẫn tiếp tục bước về phía trước.

“Chắc là của những người bị rơi xuống trước.” Lục Thủy tự đưa ra đáp án.

Bởi vì nơi mà hắn rơi xuống tương đối gần bờ sông, cho nên đối với nhiều người phía trước, bây giờ hắn đang ở phía sau những người khác.

Chỉ có một khả năng.

Đó là người đứng sau hắn, sau một quãng đường dài, cuối cùng cũng đến được bờ bên kia.

Lục Thủy không có rời đi, mà ngồi xuống vẽ một cái trận pháp, sau đó dùng Thiên Địa Chi Lực cảm nhận đất đai của Bỉ Chi Hải Ngạn.

“Cảm giác chưa bao giờ có dòng sông, nhưng cũng có thể là đã khô cạn từ lâu.”

Lúc ban đầu, Bỉ Chi Hải Ngạn là nơi như thế nào, Lục Thủy không biết, và cũng không một ai biết.

Nhưng mà, nơi này chắc chắn đang che giấu một thứ gì đó, và phải tìm được chìa khóa thì mới có thể mở ra.

Lục Thủy không có suy nghĩ nhiều, mà từ trên người lấy ra ba hạt đậu nành.

Sau đó nhẹ nhàng rãi xuống.

“Tát Đậu Thành Bình.” Lục Thủy nhẹ giọng tự nói.

Nói đại mà thôi, thật ra chiêu này không phải là “Tát Đậu Thành Bình”.

Đậu nành sau khi rơi xuống thì tự động chui vào trong đất.

Sau đó một hạt đi về phía thượng du, một hạt đi về phía hạ du, còn lại một viên thì đi về phía bên kia bờ sông.

Đây là những phân thân mà Lục Thủy đặc biệt chuẩn bị.

Mỗi viên đậu nành đều mất rất nhiều thời gian để khắc họa trận pháp, và được thêm vào Thiên Địa Chi Lực. Trong phạm vi nhất định, lực lượng của hấn có thể tác động lên hạt đậu trong đất, sau đó vượt không gian hiện thân, tương tự như cách Mộ Tuyệt đã làm lúc ở Thiên Tai cổ thành.

Với thực lực của hấn, nếu khoảng cách quá xa, sẽ bị mất hiệu lực.

Nhưng mà trên hạt đậu nành có trận pháp của hấn, trên đường đi, nếu như vượt ngoài phạm vi ảnh hưởng thì sẽ khắc ấn trận pháp, để kéo dài khoảng cách thêm một chút.

Tóm lại, hấn chuẩn bị rất đầy đủ.

Bằng cách này, hấn có làm chuyện gì đi nữa, Nhị trưởng lão cũng sẽ không phát hiện được.

Bởi vì Nhị trưởng lão chỉ đi tìm bản thể của hấn.

Đến lúc đó Nhị trưởng lão sẽ nhìn hấn rồi khen ngợi con nhà người ta.

Điều kiện là hấn phải gây ra chuyện gì đó, không thì Nhị trưởng lão cũng không có gì để tán thưởng.

Sau khi làm xong mọi việc, Lục Thủy tiếp tục đứng tại chỗ chờ đợi.

Có lẽ, Chân Võ, Chân Linh đã xuống tới rồi.

Kết quả là, Lục Thủy lập tức nhìn thấy phía trước có hai người rơi xuống.

Một nam, một nữ.

Nam nhanh hơn một chút, có thể là do cân nặng.

Hai người kia tự nhiên là Chân Võ, Chân Linh.

Oanh, oanh hai tiếng.

Chân Võ, Chân Linh đã rơi xuống đất.

Lục Thủy phát tay một cái, bụi đất trực tiếp bị hấn xua đi.

Lập tức nhắc chân đi về phía thượng du.

Chân Võ, Chân Linh nhanh chóng theo sau.

“Thiếu gia, người không sao chứ?”

Lục Thủy đang đi trên đường, lắc đầu. Hấn cảm thấy, con đường đi hướng thượng du của Vong Xuyên Hà Đạo, cũng không dễ đi.

Vì vậy mới cần một ngày.

— —

Lục Thủy thử một chút, phát hiện bay lên cũng không dễ dàng.

“Các người có thể ngự kiếm phi hành sao?” Lục Thủy hỏi Chân Võ, Chân Linh lúc này đã theo kịp.

Chân Võ, Chân Linh cũng thử, một lúc sau, rất khó khăn mới bay lên được một chút, lại lên cao nữa thì giống như đụng

vào một áp lực cực kì lớn.

“Không tốt lắm, giống như có thứ gì đó rất lớn đang áp chế chúng ta.” Chân Võ mở miệng nói.

“Giống như hai chúng ta thật sự ở trong dòng chảy của Vong Xuyên Hà.” Chân Linh nói ra cái nhìn của mình.

—

Dịch: MB

Chương 620: Lục Thủy Làm Rung Chuyến Bỏ Chi Hải Ngạn 2

Lục Thủy chỉ gật đầu.

Xem ra, vẫn có một chút ít ảnh hưởng, không phải bị cách ly.

Nghĩ như vậy, Lục Thủy thử đưa tay chạm vào phía trước và vận dụng Thiên Địa Chi Lực.

Dựa vào tiếp xúc trước đó và sự hiểu biết, bắt đầu thăm dò.

Rất nhanh, tay của Lục Thủy đụng phải cái gì đó, nhưng không phải là đồ vật có thực.

Lục Thủy lập tức gia tăng Thiên Địa Chi Lực.

Chân Võ và Chân Linh đứng sau lưng Lục Thủy, bọn họ không biết Lục Thủy muốn làm gì, nhưng mà bọn họ vẫn cảm giác được Lục Thủy đụng phải cái gì đó.

Bọn hắn không biết được thứ đó rốt cuộc là cái gì.

Thiếu gia luôn luôn làm vài chuyện mà người khác không thể nào hiểu được.

Soạt.

Trong khi Chân Võ, Chân Linh đang cảm thấy khó hiểu, thì bọn họ đột nhiên nghe được tiếng nước chảy.

Kế tiếp, bọn họ nhìn thấy nước sông đục ngầu xuất hiện ở phía trước, nơi tay của thiếu gia bọn họ chạm vào.

“Sông, nước sông?” Chân Võ ngây ngẩn cả người, thậm chí không thể nào hiểu được.

Bọn hắn khẳng định nước sông là trống rỗng chảy ra.

“Nước này có một lực lượng kỳ lạ.” Chân Linh cũng lập tức nói.

Trong lúc bọn hắc kinh ngạc thì nước sông đột ngột dừng lại.

Đồng thời bọn họ cũng nhìn thấy thiếu gia của bọn họ để tay xuống.

Nước sông là do thiếu gia của bọn họ làm ra.

Nước đó từ đâu mà có?

Lục Thủy để tay xuống, cũng không có thử lại, bởi vì tiêu hao quá nhiều Thiên Địa Chi Lực, không cần thiết ở giữa khoảng không mở ra một cái khe hở khi mà hắc không muốn đi vào trong.

Nếu muốn mở một cái khe hở đủ rộng cho bọn họ đi vào, thì sẽ tiêu hao hết tất cả Thiên Địa Chi Lực mà hắc đang có.

Cái được không đủ bù cái mất.

Tốt hơn là đi tìm xem lỗ hồng thực sự đang ở đâu.

Đến lúc đó sẽ biết được chuyện gì xảy ra.

“Nước của Vong Xuyên Hà, không cần kinh ngạc.” Lục Thủy nhìn thấy Chân Võ, Chân Linh ngạc nhiên như vậy nên thuận miệng giải thích một câu.

Nước của Vong Xuyên Hà?

Trong lúc nhất thời, Chân Võ Chân Linh đều có chút lo lắng nhìn xem bốn phía, thật ra thì nơi này cũng có nước?

Nếu như nước của Vong Xuyên Hà đột nhiên xuất hiện, bọn họ có thể từ nơi này chạy trốn sao?

Một cảm giác nguy hiểm bao trùm bọn họ.

Nhưng bọn họ vẫn rất tò mò.

“Thiếu gia, rõ ràng là Vong Xuyên Hà có nước, nhưng vì sao ở trong Vong Xuyên Hà Đạo lại không có?” Chân Võ mở miệng hỏi.

Lục Thủy liếc mắt nhìn Chân Võ một cái:

“Nói, các người cũng không hiểu.”

Chân Võ, Chân Linh: “...”

Được rồi, lời thiếu gia nói đều là sự thật.

Những thứ phức tạp như vậy, bọn hắn thật sự không thể hiểu nổi.

Nếu mà thiếu gia có thể giải thích thì tốt biết mấy.

Lục Thủy không muốn giải thích, chuyện này nói ra rất dài dòng, bắt đầu kể thì phải kể một đồng lớn.

Hơn nữa, hắn vẫn chưa xác định được toàn bộ kết cấu, cần phải đi xem xét một lần.

“Đi thượng du nhìn xem.” Lục Thủy nói xong thì cất bước đi về phía trước.

Tốc độ của hắn cũng không chậm, bởi vì nơi này không thể ảnh hưởng đến hắn được.

Nhìn thấy Lục Thủy đi nhanh như vậy, Chân Võ Chân Linh cũng không than phiền gì, đây là thiếu gia đang huấn luyện cho bọn họ.

Sau đó hai người cũng tăng tốc bước nhanh, bởi vì bọn họ muốn cố gắng theo kịp bước chân của thiếu gia.

—————

Diệp Tân nhìn thấy Song Nguyệt, trực tiếp hướng về phía Song Nguyệt mà đi .

Nét mặt của hắn đã không còn ung dung, cũng không nhanh mồm nhanh miệng như lúc bán thuốc giả nữa.

Mặc dù nhìn rất bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt của hắn lại lộ ra từng tia bi thương.

Dường như vô số năm chờ đợi mà kết quả lại là công dã tràng.

Hắn chỉ đi theo một phương hướng duy nhất, không để ý những phương hướng khác, với hắn mà nói Song Nguyệt chính là phương hướng.

Lúc này, hắn đang đi ở phía trên sông - núi, nhìn xuống phía dưới tựa như con sông thật lớn, nhưng mà phía dưới thật sự không có gì cả.

Cho dù là một giọt nước cũng không có.

Diệp Tân thu hồi ánh mắt, sau đó nhìn về dòng sông bên cạnh, thở dài một tiếng:

“Khi nào thì Vong Xuyên mới có thể có nước?”

Liếc mắt nhìn Vong Xuyên một cái, Diệp Tân ngẩng đầu nhìn về phía hai bên bờ Vong Xuyên, lại là một tia bất đắc dĩ:

“Bỉ Ngạn hoa, khi nào có thể nở?”

“Bỉ Ngạn Hoa không nở, Vong Xuyên Hà không chảy, Nại Hà Kiều đến nay không bóng dáng.”

Hết thấy đều giống với trước kia.

Không một chút biến hóa.”

“Đến nỗi bầu trời cũng bình lặng như xưa, vô số năm chưa từng thay đổi.” Diệp Tân nhìn lên bầu trời trầm giọng nói.

Àm âm!

Àm âm!!

Khi tiếng nói của Diệp Tân vừa rơi xuống.

Trên bầu trời đột nhiên vang lên tiếng sấm, một tia chớp lóe lên ở giữa Song Nguyệt.

Tất cả các vùng đất trong Bỉ Ngạn đều đột ngột rung lên một cái, giống như bị cái gì đó làm cho chấn động.

Như có cái gì đó sắp phá tan công xiềng.

Diệp Tân bỗng nhiên ngây ngẩn cả người khi cảm nhận được tất cả.

“Xảy, xảy ra chuyện gì rồi?”

“Vì sao lại đột ngột xuất hiện biến đổi khác thường? Vô số năm qua, Bỉ Ngạn chưa bao giờ xuất hiện tình huống như thế này.”

Rất nhanh, Diệp Tân có chút lo lắng:

“Là Chuyển Sinh Thụ đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao?”

Diệp Tân không chút do dự lấy ra hộp kiếm sau lưng.

“Phịch” một tiếng hộp kiếm trực tiếp bị Diệp Tân dựng đứng trên mặt đất, sau đó hắn chuyển động tay, hộp kiếm trượt ra hai bên.

Tiếp theo, rất nhiều lá cây từ trong hộp kiếm xuất hiện.

Tất cả lá cây đều có màu xanh biếc, những lá cây này nổi bông bên ngoài không trung, mỗi một lá đều mang theo khí tức đủ để những người tu chân bình thường phải kiêng kỵ.

Diệp Tân dùng ngón tay tạo thành chỉ pháp, trực tiếp điều khiển những lá cây này.

“Mở đường.”

Theo tiếng nói của Diệp Tân rơi xuống, những lá cây này không ngừng xông về phía trước, dường như muốn phá vỡ không gian.

Mà Diệp Tân cũng không có chân chờ, trực tiếp đi theo lá cây, một đường hướng về phía trước.

Giống như muốn tiến về một nơi mà người bình thường không cách nào đến được.

Hắn có chuyện rất quan trọng phải đi xác nhận.

—————

Nhị trưởng lão đang ở một nơi cách Nại Hà Kiều không xa. Sau khi Lục Thủy rơi xuống thì nàng không thể cảm nhận được Lục Thủy.

Vong Xuyên Hà thật sự không đơn giản chút nào.

Nhưng không đáng để nàng phải lo lắng, duy nhất nên lo lắng, đó là Thần Chúng Chủ Thần, Băng Hải Nữ Thần.

Một cái phân thân thì mức độ uy hiếp không cao, nhưng sự chú ý của một vị Chủ Thần có thể mang đến uy hiếp hoặc lớn hoặc nhỏ.

Một điều vô cùng quan trọng là, đôi phương đã có suy đoán gì đó đối với năng lực của Lục Thủy.

Nếu như suy đoán đó cần được xác định, như vậy thì tình cảnh của Lục Thủy vô cùng nguy hiểm.

“Cũng may lần này đến đây, không thì sự việc có thể phát triển theo hướng khó lường.”

“Hơn nữa, Bỉ Chi Hải Ngạn còn có những người khác âm thầm thúc đẩy, nếu như có liên quan với Băng Hải Nữ Thần, vậy thì...”

Nhị trưởng lão không có tiếp tục suy nghĩ.

Nàng lấy ra một ít linh dược rồi bắt đầu ngay tại chỗ xử lý.

Rảnh rỗi làm chút chuyện rảnh rỗi.

—

Dịch: MB

Chương 621: Lục Thủy Làm Rung Chuyển Bỉ Chi Hải Ngạn 3

Nhìn thấy Nhị trưởng lão Lục Hữu Đình của Lục gia vậy mà bắt đầu xử lý linh dược, Băng Hải Nữ Thần nhíu nhíu mày.

“Là cố ý chơi trò tâm lý, hay là nàng có đầy đủ thực lực?”
Băng Hải Nữ Thần không thể xác định.

Nhưng nàng cũng không dám xem thường Lục Hữu Đình, nàng vẫn luôn chú ý đến khí tức xung quanh.

Nếu có mùi vị gì đặc thù hoặc là những vật khác xuất hiện, nàng sẽ trước tiên biến mất.

Nàng có đầy đủ hiểu biết đối với y thuật của Nhị trưởng lão của Lục gia - Lục Hữu Đình.

Ở cảnh giới của nàng, hết thảy độc đều không có tác dụng.

Luôn có những thứ mà chúng ta chưa biết tới.

Nếu như chủ quan, hoặc là khinh thường đối phương.

Kết cục của nàng cũng sẽ giống như kết cục của Thái Dương Thần.

Bất kể như thế nào, nàng đều không thể phớt lờ. Bản thể ở phía bên kia cũng đang cảnh giác, phòng ngừa bị truy tung ngược lại.

Ầm ầm!

Ầm ầm!!

Đột nhiên có tiếng vang từ phía chân trời truyền đến.

Làm cho Băng Hải Nữ Thần và Nhị trưởng lão đều sững sờ.

Lập tức nhìn về phía chân trời.

Bên trong Song nguyệt đột nhiên có ánh chớp lấp lóe, nhìn như bình thường, nhưng mà từ xưa đến nay Bỉ Chi Hải Ngạn

chưa từng có sấm sét.

Các nàng nhanh chóng phát giác được những biến hóa ở xung quanh, giống như có đồ vật gì bị rung chuyển.

Toàn bộ Bì Ngạn đều đang chấn động.

“Xảy ra chuyện gì rồi? Lục Thủy không có ở trong tầm mắt của ta, là hấn sao?” Nhị trưởng lão trước tiên nghĩ đến Lục Thủy.

Nhưng luôn cảm thấy không có khả năng, hơn nữa Lục Thủy đang ở dưới Vong Xuyên Hà Đạo, không thể làm rung chuyển toàn bộ Bì Chi Hải Ngạn.

Như vậy chỗ nào xuất hiện biến đổi khác thường rồi?

Nhị trưởng lão rất muốn đi khắp nơi xem thử, nhưng mà không thể đi.

Băng Hải Nữ Thần cũng rất kinh ngạc, nhưng nàng không có chút manh mối nào.

Biến động khác thường lúc này không phải tới từ bên dưới Vong Xuyên Hà Đạo, nên nàng sẽ không liên tưởng tới Lục Thủy.

Nàng cũng không muốn Bì Chi Hải Ngạn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Vì sẽ phá hư kế hoạch của nàng.

Nếu như Lục Hữu Đình không ở chỗ này, nàng nhất định phải đi thăm dò xem sao, sau đó làm cho dị tượng biến mất.

Nghĩ đến đây, Băng Hải Nữ Thần quay đầu nhìn sang thì thấy Lục Hữu Đình lại tiếp tục xử lý linh dược, nàng mở miệng nói:

“Nhị trưởng lão cảm thấy chuyện gì vừa mới xảy ra?”

“Thần Chúng Chủ Thần kiến thức uyên bác, không biết có ý kiến gì không?” Nhị trưởng lão cúi đầu xử lý linh dược, hỏi ngược lại.

Nàng không có nhìn Băng Hải Nữ Thần.

Cũng không trông cậy vào câu trả lời của đối phương.

Hai người lại một lần nữa rơi vào trầm mặc.

Các nàng đều không có ý định rời đi, chỉ đành đứng đây câu giờ.

Hai người đều có suy nghĩ của riêng mình, đều có việc muốn đi xác nhận.

...

Đột nhiên phát sinh biến hóa làm cho rất nhiều người kinh ngạc, nhưng mà ông lão đi ra từ trong bia đá thì ngược lại, hắn không cảm thấy bất ngờ, giống như đây là một chuyện rất bình thường, đã quá quen thuộc rồi.

Nhưng mà không bao lâu sau, hắn lại đột nhiên sùng sốt một chút.

“Nơi này, có sấm sét rồi?” Hắn tự lầm bầm.

Câu nói này rất nhiều người nghe được, sau đó lập tức có người hỏi lại:

“Có sấm sét nghĩa là sao?”

“Đúng vậy, tiền bối. Nơi này bình thường không có sấm sét sao?”

Nhưng mà ông lão không tiếp tục nói nữa, giống như chưa bao giờ nói ra câu nói vừa rồi.

Lại giống như không có nghe được những vấn đề kia.

Miêu Đồng tỏ vẻ không hiểu, những chuyện bí ẩn ở đây có vẻ phức tạp hơn hắn nghĩ.

Sấm sét vừa rồi rõ ràng làm khác thường.

“Sớm biết vậy, dẫn đạo lũ đi chung, an toàn hơn một chút.”

Nhưng hắn nhanh chóng từ bỏ ý nghĩ này, bây giờ hắn tương đối hiểu kỳ là: Khi nào thì Đông Phương Hạo Nguyệt mới đi lên.

Hắn vẫn chờ cho đối phương giải thích, thuận tiện ké chút vận may.

Từ đầu đến cuối, hắn đều cảm thấy vận may của đôi phương tốt đến khác thường.

Còn chuyện bị rớt xuống Nại Hà Kiều, không thể chứng tỏ chuyện gì.

...

Cũng có một số ít người tỏ vẻ khinh thường đối với những sự thay đổi này, bởi vì điều họ kiêng kỵ không có xuất hiện.

Ví dụ như đang điên cuồng chạy trốn: Minh Thổ Thiên Vũ - Danh Dữ Trọng.

“Thù hắn bao nhiêu sâu, đuổi theo tới bây giờ.”

Danh Dữ Trọng cảm thấy tiếp tục như thế này, hắn phải chết dưới miệng của đám thú dữ này.

Trước đó còn cách rất xa, bây giờ thì đàn thú đã tới rất gần hắn.

Khoảng cách đang không ngừng rút ngắn, những đàn thú kia không biết cái gì là mệt mỏi, chiến lược vẫn còn cao hơn so với hắn.

Điều duy nhất đáng mừng là, tốc độ và trí não của bọn chúng còn lâu mới so được với hắn.

Nên mới có thể kéo dài đến bây giờ.

Nếu như đầu óc bọn chúng tốt, cũng sẽ không liều mạng đuổi theo hắn.

Suy nghĩ lại thì, bọn hắn cũng không có thù, nếu là vì những mầm non, thì hiện tại cũng đã ra khỏi Minh Thổ, nhưng mà bọn chúng vẫn rất cố chấp.

Nhất định phải đuổi giết một cái Minh Thổ Thiên Vũ nhỏ như hắn.

Vì sao không trực tiếp đuổi theo Minh Thổ Thập Điện?

Lúc này, Minh Thổ Thiên Vũ - Danh Dữ Trọng thấy phía trước có một sườn núi nhỏ.

“Nhảy qua xong đổi một hướng khác, có thể làm cho chúng nó bị bất ngờ một chút.” Danh Dữ Trọng mừng rỡ.

Cuối cùng lại có thể kéo dài thêm một đoạn thời gian.

Tới gần dốc núi, Danh Dữ Trọng trực tiếp nhảy lên, vượt qua.

— —

Danh Dữ Trọng vừa mới nhảy qua thì thấy chút ánh sáng yếu ớt, là một người.

Một người phụ nữ mặc áo choàng ma pháp, đội một chiếc mũ ma pháp, toàn thân phát ra ánh sáng.

Người của Tịnh Thổ.

Danh Dữ Trọng trong lòng kinh hãi.

Oanh một tiếng, Danh Dữ Trọng rơi vào phía sau dốc núi, cách vị trí của người phụ nữ Tịnh Thổ kia không xa.

Mộc Nhiễm ngạc nhiên nhìn về phía cái người đang chậm rãi đứng lên.

Nàng mới vừa thay quần áo xong, cải trang thành bộ dạng mà người Tịnh Thổ tuyệt đối sẽ không cải trang.

Đây là nàng từ trong sách cổ nhìn thấy.

Ai ngờ vừa mới mặc xong, thì có một người đàn ông đột nhiên nhảy ra.

Nàng nổi lên sát ý, vì đối phương thấy được nàng thay quần áo rồi.

Nhưng nàng vừa mới thả ra sát ý, người đàn ông kia đã đứng dậy, tiếp theo là giọng nói trầm thấp vang lên:

“Người của Tịnh Thổ? Bản tọa là Minh Thổ Thiên Vũ - Danh Dữ Trọng, ngươi muốn tuyên chiến với ta sao?”

“Minh Thổ? Tuyên chiến?”

Không phải, ta là muốn giết ngươi.” Mộc Nhiễm cảm thấy buồn cười, một cái lực giai lấy đâu ra sức mạnh?

Người của Minh Thổ đều là những kẻ trí não kém phát triển.

Dựa theo ghi chép, mỗi lần Bĩ Chi Hải Ngạn mở ra, người của bọn họ luôn bị giảm đi một ít, một phần là bị người của Minh Thổ bắt, phần là bị giết.

Ngược lại, người của Minh Thổ bị bọn họ giết nhiều hơn.

Danh Dữ Trọng tỏ ra lạnh nhạt nói:

“Giết ta? Bằng người?”

Ta là Minh Thổ Thiên Vũ - Danh Dữ Trọng, rèn kiếm nơi Minh Khâu, trải qua hàng ngàn trận chiến chưa từng thất bại, người biết vì sao không?”

—

Dịch: MB

Chương 622: Lục Thủy Làm Rung Chuyển Bỉ Chi Hải Ngạn 4

Danh Dữ Trọng cầm trường kiếm trong tay, đứng ở trên mặt đất, tỏa ra khí phách ngút trời.

Trong lúc nhất thời, Mộc Nhiễm có hơi kinh ngạc, khí tràng của đối phương thật mạnh.

“Vì sao?” Mộc Nhiễm mở miệng hỏi.

“Ha ha, ha ha.” Danh Dữ Trọng há miệng cười lớn, sau đó đồng dục nói:

“Bởi vì ta có một đám bạn tốt có nghĩa khí.

Xuất hiện đi.

Các bạn của ta.”

Danh Dữ Trọng múa may trường kiếm, chỉ thẳng vào Mộc Nhiễm, ngạo nghễ nói:

“Vì ta mà chiến.”

Rống!

Một tiếng gầm thật lớn từ phía trên sườn núi vang lên, tiếp theo là khí tức mạnh mẽ bộc phát.

Danh Dữ Trọng bị dọa sợ, lập tức lui về sau, dựa vào dốc núi bên cạnh.

Cũng may có cái dốc núi, nếu không sẽ bị hai mặt chặn đánh, mạng cũng không còn.

Mộc Nhiễm hơi kinh ngạc:

“Khí tức thật là mạnh.”

Những bầy thú này là hướng về phía nàng mà đến.

Nàng không thể tránh được.

Lập tức không nói hai lời, vận dụng tất cả tu vi, đại chiến hết sức căng thẳng.

Oanh!!!

Lục Thủy đi trên Vong Xuyên Hà Đạo, hấn đang ở trong lòng sông, nên không có cảm nhận được tình hình của Bỉ Chi Hải Ngạn.

Con đường mà hấn đi cũng khác với mọi người, cho nên trên đường đi hấn cũng không có phát hiện bất cứ ai, cũng không có phát hiện bất cứ vật có ích nào.

“Có chút xa.” Lục Thủy nhìn về phía trước, tự nói.

Hấn thử cảm nhận một chút, xung quanh không có chỗ nào đặc biệt, không biết phải đi bao xa nữa mới có thu hoạch.

Nhưng hấn không vội vàng, bởi vì đi lên sẽ rơi vào tầm ngắm của người khác.

Hấn muốn ở phía dưới chuẩn bị tất cả cho thật tốt, sẵn sàng đối phó bất cứ tình huống nào.

Ví dụ như khắc thêm một chút trận pháp, hay là xem Thiên Địa Trận Văn.

Để tăng thêm Thiên Địa Chi Lục.

“Ngày mai sẽ tiến vào 4.7, ở phía dưới đi dạo thêm một ngày nữa.” Lục Thủy nghĩ thầm trong lòng.

Khi lên 4.7, hấn sẽ có thể độ kiếp bất cứ lúc nào.

Đến lúc đó, có chuyện gì xảy ra hấn đều có thể đối phó.

Nhưng ánh mắt đột nhiên xuất hiện kia, sẽ làm cho kế hoạch của hấn bị xáo trộn.

Bởi vì không cách nào chống lại.

Còn muốn tìm ra thì rất dễ dàng.

Lục Thủy không có tiếp tục suy nghĩ nhiều, trước tiên hãy lên tới 4.7 rồi nói.

Hấn còn có ba hạt đậu nành giúp hấn dò đường, ngày mai ít nhiều gì cũng sẽ có chút thu hoạch.

...

Giữa trưa ngày hôm sau.

Mộ Tuyết ngồi tại chỗ, nàng đang đợi bé gái hư hỏng kia tới.

Thần lực trong bụng đối phương cũng nên tiêu hóa xong rồi.

“Đình Lương, giúp ta mua một phần điềm tâm ngọt trở về, phải mua của Hoa Vũ Tuyết Quý.” Mộ Tuyết nói với Đình Lương đang ở kế bên cho Băng Phượng ăn.

Nàng không muốn Đình Lương nghe thấy nàng mở miệng nói chuyện.

Cứ hiểu lầm là nàng mắc bệnh tương tư cũng được.

“Tiểu thư muốn mua loại nào?” Đình Lương lập tức trả lời nói.

“Ừm ~” Mộ Tuyết suy nghĩ một chút nói:

“Bình thường hay ăn.”

“Được.” Đình Lương nói xong thì rời khỏi tiểu viện.

Nàng không biết tiểu thư nhà nàng hay ăn những gì.

Bởi vì mỗi lần tiểu thư đều đi chung với Lục thiếu gia, và sẽ không cho người khác đi theo.

Nhưng mà nàng không biết, không có nghĩa là ba tỷ muội Hoa Vũ Tuyết Quý không biết.

Đi hỏi một chút là được rồi.

Mộ Tuyết nhìn thấy Đình Lương đã đi, thì quay đầu nhìn về phía chân trời.

“Đến đây.”

Mộ Tuyết nói khẽ.

Nàng thật sự rất tò mò, nơi mà Duy Nhất Chân Thần cảm giác được là địa phương nào.

Thật ra thì, nàng cũng có một chút hứng thú với những chuyện liên quan tới Độc Nhất Chân Thần - Cửu.

Chỉ là một chút mà thôi.

Bởi vì ở kiếp trước không có nghe nói đến tên này.

“Không biết có liên quan đến nơi mà Lục Thủy đi hay không, nếu có thì len lén đi nhìn Lục Thủy một chút.

Một chút là được.”

Mộ Tuyết nâng má, tựa ở trên mặt bàn, suy nghĩ rất vui vẻ.

Mộ Tuyết ngồi trên ghế, chờ đợi Chân Thần Duy Nhất.

Tiếng gió thoảng qua, một bé gái tóc màu dừng ở trên ghế, sau đó ngồi xuống.

Thần lực ở trong bụng đã tiêu hóa xong, nàng sẽ rất vui vẻ nếu được ăn thêm nhiều thần lực nữa.

Lúc đầu, nàng còn muốn tiêu hóa trang sách kim loại, nhưng mà phát hiện không tiêu hóa được.

Nàng sờ lên bụng, cảm thấy dạ dày của mình không đủ mạnh mẽ.

Là Chân Thần Duy Nhất trong Thiên Địa, nàng cảm thấy mình đã bị khiêu khích.

Nhưng không có ai biết.

Uy nghiêm của Chân Thần không có bị hao tổn.

“Tiêu hóa xong rồi?” Mộ Tuyết nhìn bé gái tóc màu đang ngoan ngoãn ngồi ở một bên, hỏi.

“Ừ.” Bé gái tóc màu liên tục gật đầu y như là gà con mổ thóc.

Bộ dạng của nàng giống như là đang gặp chút khó khăn.

“Vẫn chưa đến lúc?” Mộ Tuyết nâng má nhìn bé gái tóc màu.

“Cảm giác triệu hồi thì rất rõ ràng, nhưng mà vị trí có chút mơ hồ, chờ cho bên kia chịu đủ kích thích, sẽ có thể xác định được vị trí.

Có thể, có thể phải đợi thêm một hai ngày.” Bé gái tóc màu cúi đầu gõ gõ ngón tay vào nhau, thấp giọng nói ra.

Giống như một đứa bé phạm lỗi.

Nàng không biết là do thân lực chưa đủ mạnh, hay là tín hiệu triệu hồi quá yếu.

“Suy nghĩ của Chân Thần cũng là suy nghĩ của ta.” Mộ Tuyết vừa cười vừa nói.

Nàng không có sốt ruột, trái lại, càng mong chờ nhiều hơn. Nếu như không đúng như mong chờ, thì một hai ngày sau đó, Lục Thủy cũng sẽ trở về.

Đến lúc đó, có thể điện thoại sẽ gọi được.

Nghe Mộ Tuyết nói như vậy, bé gái tóc màu lập tức bay lên, mang theo khí tức thần thánh nói:

“Vinh quang của Chân Thần sẽ soi sáng cho ngươi.”

“Vinh quang sao.” Mộ Tuyết nói xong thì trên tay của nàng cũng xuất hiện 7 tia sáng mà người bình thường không thể nào thấy được.

“Ở chỗ của ta có bảy loại khác nhau, ngươi thích loại nào?”

“Đều thích.” Bé gái tóc màu vui vẻ ra mặt nói, sau đó lại nghiêm túc:

“Ta là một Chân Thần, sẽ không bị ảnh hưởng bởi những sự vật của con người.”

“Đây là ta dâng tặng cho Chân Thần.” Mộ Tuyết vừa cười vừa nói.

“Vậy thì ta học tia sáng màu trắng kia trước.” Bé gái tóc màu lập tức nói.

Lục Thủy vẫn đang đi trên Vong Xuyên Hà Đạo, hẳn đã đi được một ngày một đêm.

Cũng xem sách hết một ngày một đêm.

Bây giờ, tu vi của hắn đã đạt tới 4.7.

“Không thể lập tức độ kiếp được, cần thêm hai ngày nữa mới có thể độ kiếp.”

Nếu như cần thiết, cũng có thể cưỡng chế độ kiếp.” Lục Thủy trong lòng suy tính.

Nếu như, dựa theo tiến độ của Hữu Vi Pháp, chừng năm ngày nữa hẳn có thể bước vào ngũ giai, chuyện này giống như là nước chảy thành sông, vì vậy cứ tiến hành theo chất lượng.

Nhưng mà, độ kiếp không giống như vậy, đạt tới đỉnh phong của tứ giai thì có thể thử đột phá vào ngũ giai.

Cũng có thể cưỡng chế đột phá, nhưng mà phải chịu một ít tổn hại.

Hơn nữa, thiên kiếp rất khó vượt qua.

Lục Thủy không cần phải lo lắng những chuyện này.

Tuy nhiên, cưỡng chế độ kiếp cũng không có lợi ích gì, về sau vẫn phải bổ sung lực lượng, tính ra thì thời gian cũng như nhau.

Vì vậy nên thuận theo tự nhiên đi.

—

Dịch: MB

Chương 623: Bậc Thầy Cuộc Sống Đã Từng Nói Cho Ta Một Câu 1

Lục Thủy đi một ngày một đêm, Chân Võ Chân Linh cũng đi một ngày một đêm.

Bây giờ, mỗi một bước chân, bọn họ đều phải dốc hết sức lực.

Hình như lực lượng toàn thân vẫn luôn bị chèn ép.

Bọn họ không biết phải đi bao xa.

Nhưng bọn họ sẽ không mở miệng than mệt, xem như đây là một cách rèn luyện để họ trở nên mạnh mẽ hơn, bởi vì, không phải chỗ nào cũng sẽ chèn ép bọn họ như thế này.

“Ừm?” Lúc này, Lục Thủy đột nhiên ngừng lại.

Ba hạt đậu nành mà hấn phân đi ra ngoài, dường như có một hạt gặp được thứ không tầm thường.

Tốc độ của đậu nành nhanh hơn hấn rất nhiều, không thì, ngày tháng năm nào mới có thể đi ra Vong Xuyên Hà Đạo.

Lục Thủy quyết định đi qua xem xét một chút.

Lục Thủy nói xong thì tự mình lấy ra cái ghế, sau đó ngồi xuống.

Sau khi Lục Thủy ngồi xuống thì liếc mắt nhìn Chân Võ và Chân Linh một chút, hai người kia đang chống kiếm, hít thở, có vẻ rất mệt mỏi.

Trong lòng Lục Thủy toát ra một cái nghi vấn:

“Hai người kia rốt cuộc là huynh muội, hay là thanh mai trúc mã? Hoặc là...”

Tỷ đệ?”

Được rồi, Lục Thủy không quan tâm.

Hai người kia thật sự là vô cùng ăn ý với nhau, quan hệ cũng rất tốt, nhưng mà dáng dấp không giống, rất có thể họ không phải là huynh muội - tỷ đệ.

“Nếu như là thanh mai trúc mã, vậy bọn họ sẽ trở thành đạo lữ sao?”

Nếu như sẽ, vậy thì ta bị mất tùy tùng rồi?” Lục Thủy nghĩ tới đây thì bỗng nhiên hiểu ra:

“A, ta sẽ thành hôn trước, bọn họ sẽ trực tiếp thất nghiệp.

Đáng thương.”

Sau đó, Lục Thủy an tĩnh ngồi trên ghế.

Chân Võ cảm thấy mình thất trách, không có trước tiên lấy ghế ra cho thiếu gia ngồi xuống.

Lúc này, Chân Võ cảnh giác bốn phía, Chân Linh bắt đầu nghỉ ngơi.

Bọn họ phải thay phiên nghỉ ngơi, thay phiên quan sát cảnh vật xung quanh.

Bây giờ, bọn họ đều không ở trong trạng thái, nghỉ ngơi là rất cần thiết.

Lục Thủy nhắm mắt lại, tâm trí bắt đầu lan tràn ra.

Không phải là hẳn không thể trực tiếp đi qua, mà là bây giờ, không có ai nhìn chăm chăm, vậy thì ngồi xuống rồi đi qua.

Hiệu suất sẽ cao một chút.

Sau đó, Lục Thủy kết nối với hạt đậu nành có manh mối và dịch chuyển lực lượng đi qua.

Có một bóng người từ từ xuất hiện bên bờ sông ở Vong Xuyên Hà. Dáng dấp không cao lớn, ngược lại có chút thấp bé, giống như là đứa trẻ tám chín tuổi.

Cách thức xuất hiện của bóng người kia vô cùng đặc biệt, giống như được ngưng tụ ra từ trong không khí, người bình thường khó có thể nhận thấy được.

“Vẫn là một vùng đất hoang vu.” Lục Thủy nhìn quanh một vòng, không nhìn được nói ra.

Đúng vậy, bóng người này là do Lục Thủy dùng Thiên Địa Chi Lực ngưng tụ ra.

Bởi vì lực lượng có hạn, cho nên chiều cao của cái bóng chỉ bằng phân nửa chiều cao của hấn.

Tầm nhìn bị hạn chế khá nhiều, quan trọng nhất là, không khí ở độ cao 1m không trong lành bằng độ cao 1.8m.

Nhị trường lão thật khổ, không được hít thở không khí ở trên cao.

Lần sau trở về có thể hỏi một chút.

Lục Thủy không tiếp tục suy nghĩ linh tinh nữa, mà bắt đầu quan sát kỹ xung quanh.

Nơi này là một vùng đất bằng phẳng, không có phong cảnh gì đặc biệt.

Sau đó, Lục Thủy ngẩng đầu nhìn về phía Song Nguyệt.

Hấn phát hiện Song Nguyệt có vẻ lớn hơn rất nhiều so với trước đó.

“Là do độ cao của nơi này hay sao?” Lục Thủy nhìn về phía hạ du, cảm thấy độ cao của nơi này cũng không rõ ràng.

“Xem ra, không phải vấn đề từ độ cao, mà do nơi này có một lực lượng khác.” Lục Thủy tự lẩm bẫm một mình.

Sau đó, hấn lùi về phía sau một bước, ngồi xuống xem xét.

Nơi đậu nanh phát hiện, ở ngay dưới chân hấn.

Khi Lục Thủy ngồi xổm xuống xem xét, thì hấn phát hiện trên mặt đất có một chiếc lá.

Một chiếc lá màu xanh biếc.

Chiếc lá không lớn lắm, chừng một nửa bàn tay.

Nhưng có một chút khí tức đặc biệt.

“Cảm giác như kết nối với một nơi nào đó, cũng tương tự như hạt châu của Nại Hà Kiều, nhưng là một nơi hoàn toàn

khác.”

“Đề xem kết nối tới chỗ nào.”

Lục Thủy đương nhiên muốn biết nơi này rốt cuộc kết nối tới chỗ nào.”

Bởi vì toàn bộ Bì Chi Hải Ngạn hầu như không có thực vật tồn tại.

Mà trong truyền thuyết, chỉ có một thứ duy nhất phù hợp với lá cây.

Lục Thủy không biết lá cây này có kết nối với thứ kia hay không, nhưng cứ đi đến đó xem thử sẽ rõ.

Lá cây đang nằm trong lòng bàn tay của Lục Thủy, lúc này Thiên Địa Chi Lục bắt đầu tác động lên nó.

Chỉ trong chốc lát, Lục Thủy đã nhìn thấy phương hướng được liên kết với lá cây.

Một lối đi rất nhỏ bắt đầu xuất hiện.

Lục Thủy theo kết nối nhìn về phía trước.

Hắn thấy được một lớp bình chướng.

“Có khí tức của Chân Thần, đây là kết giới do Chân Thần bày ra?” Lục Thủy hơi bất ngờ một chút.

Kết giới của nơi này hoàn toàn khác biệt với Nại Hà Kiều và Vong Xuyên Hà Đạo.

Rất nhanh, Lục Thủy thấy được rõ ràng toàn bộ kết giới, hắn còn có thể thấy rõ tình huống ở bên trong kết giới.

Ở bên trong kết giới, cũng là một vùng đất hoang vu, nhưng ở trên mặt đất căn cõi này lại có một ít lá rụng.

Nhìn sâu vào bên trong, Lục Thủy thấy được một cây đại thụ.

Một gốc cây đại thụ đang nở đầy hoa.

Cây này tràn đầy sức sống, hoàn toàn không thích hợp với đất đai căn cõi của Bì Ngạn.

Trên lý thuyết, nó không thể nào phát triển mạnh mẽ như vậy được, nhưng sự thật thì ngược lại.

Đất đai cằn cỗi không có bất cứ ảnh hưởng nào với nó.

Ở dưới tàng cây, Lục Thủy thấy được một bóng người, là một cái bóng người đang cầm hộp kiếm trên tay.

Hắn cứ như vậy mà đứng, không hề động đậy, giống như cử động là một chuyện dư thừa.

“Là Diệp Tân phải không?” Trong lòng Lục Thủy đã có câu trả lời.

“Như vậy, cây này chính là Chuyển Sinh Thụ?”

Theo lời hắn kể, cây này chỉ nở hoa, không có kết trái.”

Lục Thủy thử dùng Thiên Địa Chi Lục xem xét cái cây, muốn tìm hiểu xem cái cây này và con chim kia có quan hệ với nhau hay không, nhưng hắn vừa mới vận dụng Thiên Địa Chi Lục thì đã bị kết giới của Chân Thần ngăn cản.

Hắn vẫn có thể nhìn thấu cây này, nhưng mà rất lãng phí Thiên Địa Chi Lục.

Vì vậy tốt nhất là đi vào bên trong xem thử.

Lục Thủy nghĩ như vậy thì dự định tiến vào kết giới để tìm câu trả lời.

Hắn có cảm giác, chỉ cần biết được tình huống của Chuyển Sinh Thụ, thì hắn có thể biết tình huống của toàn bộ Bỉ Chi Hải Ngạn.

Lục Thủy suy nghĩ xong thì chuyển động bước chân.

Kết giới này không ngăn được hắn.

Khi Lục Thủy sắp bước tới gần kết giới của Chân Thần, thì đột ngột dừng lại.

Sau đó quay đầu nhìn về phía sau.

Thân thể của hắn đang ở hướng bên đó.

“Cảm giác có khí tức cường đại đang đến gần cơ thể của ta, chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Có vẻ như hắn sắp gặp nguy hiểm.

Bên này chỉ là một hạt đậu nành, mất rồi cũng không sao.

Bên kia chính là thân thể của hắn.

—

Dịch: MB

Chương 624: Bậc Thầy Cuộc Sống Đã Từng Nói Cho Ta Một Câu 2

“Trước tiên trở về, nhìn xem chuyện gì đang xảy ra.”

Lục Thủy cảm giác có một đám khí tức cường đại đang đến gần.

Dường như rất hung hãn.

Cuối cùng, Lục Thủy thu hồi lực lượng, một hạt đậu nành rơi trên mặt đất.

Đậu nành cũng đang thử tiến vào kết giới.

Cần có một chút thời gian, nhưng mà nhanh thôi.

...

Bên trong Vong Xuyên Hà Đạo, Lục Thủy mở mắt ra.

Hắn nhìn về phía trước, chân mày nhíu lại.

Tầm nhìn ở bên này rõ ràng hơn rất nhiều so với bên kết giới của Chân Thần.

“Là khí tức của Tịnh Thổ và Minh Thổ, còn có khí tức của thú dữ.”

Lục Thủy đưa ra kết luận chỉ trong nháy mắt.

“Là bị truy đuổi sao?”

Trên mặt của Lục Thủy tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Ngồi ở chỗ này mà vẫn có phiền phức tìm tới cửa.

Hắn cảm giác mình đã từng gặp hai luồng khí tức này ở nơi nào đó, đặc biệt là luồng khí tức của Minh Thổ.

“Minh Thổ không đủ mạnh, khí tức của Tịnh Thổ không ổn định. Có thể thử tra hỏi hai vị này.” Lục Thủy cảm thấy, nếu đối phương đã đưa tới cửa,

thì nhân cơ hội này chớp tới hỏi một chút.

Nhìn vào thực lực của hai người này.

Và thực lực sắp vào ngũ giai của hắn, thì không cần phải biểu diễn độ kiếp.

Nếu như hai người này cũng giống như cha của hắn, vậy thì hắn chỉ có thể biểu diễn một lần độ kiếp.

Chắc là bọn họ sẽ nể tình.

“Nhưng vẫn rất khó khăn khi phải đối diện với một cái lục giai và một cái thất giai đã bị thương.”

Lục Thủy suy nghĩ xong thì từ trên ghế đứng dậy, sau đó bắt đầu viết phù văn ở giữa không trung.

Tốc độ của hắn rất nhanh, một số lượng lớn phù văn bắt đầu tản ra xung quanh, vị trí của mỗi cái đều là sắp xếp theo suy nghĩ của Lục Thủy.

Ngay tại chỗ chuẩn bị, hiệu lực và tác dụng không lớn lắm, nhưng sẽ giúp hắn tranh thủ đầy đủ thời gian trong lúc đánh nhau.

Có thể đảo ngược tình huống bất lợi.

Chân Võ và Chân Linh nhìn thấy hành động của Lục Thủy, thì biết sắp xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Để cho thiếu gia phải chủ động tìm cách đối phó.

Vậy thì chuyện này đã vượt quá khả năng của hai người bọn họ.

Bọn họ nhìn xuống điện thoại, sau đó liếc mắt nhìn nhau.

Không có tín hiệu.

Đây là tin tức mà bọn họ đọc được từ trong mắt của đối phương.

Không bao lâu sau, Lục Thủy dừng tay lại:

“Một lúc sau, có thứ gì xông tới cũng không cần để ý.”

Lục Thủy nói xong thì lại ngồi xuống, tiếp tục xem sách.

Chân Võ và Chân Linh lập tức gật đầu, trả lời.

Thiếu gia lại nhắc nhở, nhưng bọn họ sẽ không nghĩ rằng chuyện này là bình thường và không cần phải quan tâm.

Sự thật là, lần nào cũng xảy ra chuyện lớn.

...

Ở thượng du của Vong Xuyên Hà Đạo.

Minh Thổ Thiên Vũ - Danh Dữ Trọng đang điên cuồng chạy trốn, phía trước hắn có một người tiên tử mặc áo choàng ma pháp, cũng chạy rất nhanh.

Trên người của tiên tử này có một vài vết máu, là máu của nàng và máu của người khác.

Nàng đã bị thương rất nặng.

Đàn phải vất chân chạy trời chết.

Bởi vì không thể phi hành, nên không có cách nào khác ngoài chạy bộ.

Lúc này, Mộc Nhiễm vô cùng tức giận, nhưng nàng chỉ im lặng, tập trung mà chạy.

Chỉ cần bắt cần một chút thì sẽ dễ dàng bị đuổi kịp.

Lúc này, Danh Dữ Trọng đang đuổi theo ngay phía sau nàng.

Người không biết sẽ nghĩ là Danh Dữ Trọng đang đuổi đánh Mộc Nhiễm.

Rống!

Ở phía sau truyền đến tiếng gầm thét dữ dội, hình như có hung thú đang rất tức giận.

Danh Dữ Trọng nghe được tiếng gầm, run rẩy một cái, tăng nhanh tốc độ.

Bây giờ, tốc độ của hắn và Mộc Nhiễm là như nhau.

“Vô sỉ.” Mộc Nhiễm lạnh lùng liếc mắt nhìn Danh Dữ Trọng.

Nàng phát hiện, tên Minh Thổ Thiên Vũ này vô sỉ tới cực điểm.

Vậy mà dùng kế để nàng và đàn thú đánh nhau.

Trận chiến kia nàng đã dùng hết toàn lực, cũng đánh đám thú bị thương.

Đám thú vì vậy mà cuồng hóa, trong lúc nhất thời nàng không phải là đối thủ của chúng, trực tiếp bị tát mấy cái, trọng thương.

Khi bị thương, nàng cứ nghĩ mình sẽ bị tên Minh Thổ Thiên Vũ kia bắt hoặc là đánh giết.

Nhưng nàng không thể tưởng tượng được là tên Minh Thổ Thiên Vũ kia bỏ chạy, hẳn thừa dịp các nàng đang giao chiến, trực tiếp chạy trốn.

Khi đó nàng mới phát hiện, đám thú kia thật ra là kẻ thù, chứ không phải là đồng bọn của Danh Dữ Trọng.

Cũng không biết thù hằn như thế nào, đám thú trực tiếp bỏ qua nàng, sau đó đuổi theo Danh Dữ Trọng.

Nàng tạm thời thoát hiểm.

Nàng thề, lần sau phải tự tay đâm tên Minh Thổ Thiên Vũ vô sỉ kia.

Và nàng tuyệt đối không nghĩ tới là, cái tên Danh Dữ Trọng kia lại chạy trở về.

Hướng về phía nàng mà lao tới.

Đối mặt đàn thú cuồng bạo, nàng không còn đủ sức chống cự.

Rơi vào đường cùng, chỉ có thể chạy trốn.

Mặc kệ nàng chạy thế nào, tên Minh Thổ Thiên Vũ - Danh Dữ Trọng chết tiệt kia vẫn luôn đuổi theo nàng.

Mỗi lần sắp bị đuổi kịp, nàng đều dùng sức mạnh, đánh lui đám thú.

Nàng cảm thấy mình cũng sắp bị ghi thù.

Nếu như có thể, nàng thật muốn bớt chút thời gian giết chết cái tên Minh Thổ Thiên Vũ này.

Thực lực của đôi phương không yếu, đều có thể tức thời né tránh những đòn tấn công, không phải vậy thì Danh Dữ Trọng đã chết.

“Tiên tử, trước khi nói chuyện phải xem xét tình huống một chút, nếu như ta không dẫn dắt đàn thú rời đi, có lẽ tiên tử đã mất mạng lâu rồi.” Danh Dữ Trọng trầm giọng nói.

“Nói như vậy thì người là ân nhân cứu mạng của ta rồi?” Mộc Nhiễm lạnh lùng cất tiếng nói.

Danh Dữ Trọng gật gật đầu:

“Tiên tử nói có lý.”

Hắn nói xong còn gia tăng tốc độ.

“Vậy thì lại cứu thêm một lần, chúng ta chia nhau chạy, được không?”

Ta sẽ ghi nhớ đại ân của các hạ, kiếp sau sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp cho ngươi.” Mộc Nhiễm lại lạnh lùng nói.

“Thầy của ta, nhân tộc đệ nhất trí giả - Bách Hoa Sơ Vũ đã từng nói cho ta biết.

Sinh mệnh đáng quý ở chỗ nó chỉ có một lần, cứu người khác một lần họ sẽ cảm kích, cứu nhiều lần, bọn họ sẽ học thành thói quen, từ đó xem ngươi như là vú em.

Cho nên, với tư cách là một trong những Minh Thổ Thiên Vũ, ta tuyệt đối sẽ không cứu một người hai lần.” Minh Thổ Thiên Vũ - Danh Dữ Trọng mở miệng nói.

Hết cách rồi, hắn chỉ có thể đổ thừa đôi phương, nếu không thì sẽ chết.

Đám thú cuồng bạo, hắn chạy không nổi.

“Ta chưa bao giờ gặp người nào vô liêm sỉ như vậy.” Mộc Nhiễm nghĩ, nếu cho nàng một cơ hội, nàng phải bóp nát đôi phương.

Nếu không có tên Minh Thổ Thiên Vũ - Danh Dữ Trọng này, chuyến đi Bỉ Ngạn của nàng chắc chắn sẽ không như thế này.

Rõ ràng nơi này không có gì nguy hiểm.

Vậy mà nàng vừa đến nơi thì liên tục cảm nhận được tính mạng gặp nguy hiểm.

“Phía trước có người?” Mộc Nhiễm có chút bất ngờ.

Nàng cảm nhận được, phía trước thật sự có người.

“Hình như hơi yếu, ồ, không đúng.” Danh Dữ Trọng cảm nhận xong, thì cho rằng đối phương thật xui xẻo, nhưng mà, rất nhanh, hẳn lại cảm thấy mình quá may mắn.

Nhìn thấy Danh Dữ Trọng tăng tốc hướng về nơi có người mà đi, Mộc Nhiễm nhíu mày:

“Minh Thỏ Thiên Vũ gặp được kẻ yếu cũng không buông tha?”

Minh Thỏ Thiên Vũ - Danh Dữ Trọng, không có lập tức trả lời, mà lấy ra trường thương, nghiêm mặt nói:

“Kẻ sĩ một thân một mình, cảm thương chiến đấu hàng trăm trận, chưa từng bại trận.

Hôm nay, Minh Thỏ Thiên Vũ -Danh Dữ Trọng này, sẽ cho người mở mang kiến thức một chút, xem ta làm sao tạo nên những thần thoại đang được nhắc tới.

Cũng để cho người thấy ta làm thế nào thay đổi cục diện, đứng ở thế bất bại.”

Mộc Nhiễm hơi ngạc nhiên, đối phương nói rất nghiêm túc.

—

Dịch: MB

Chương 625: Bậc Thầy Cuộc Sống Đã Từng Nói Cho Ta Một Câu 3

“Không lẽ ta thật sự nhìn lầm?”

Mộc Nhiễm hơi nghi hoặc một chút.

Nhưng nàng không nói gì thêm, nếu đối phương có thể nghịch chuyển thế cục, nàng chờ thời cơ chạy thoát là được

Nếu như lại lừa dối người, thì gán thêm cho hắn một cái nhãn là “thích làm màu”.

Rất nhanh, bọn hắn có thể thấy rõ người phía trước.

Là ba người.

Một người ngồi trên ghế, hai người đứng ở hai bên cái ghế.

Bọn họ rất yếu.

Một người nhị giai, hai người tứ giai.

“Là bọn họ?”

Mộc Nhiễm trước tiên nhận ra ba người này.

Là người làm cho nàng cảm thấy nguy hiểm.

Nhưng nàng có thể xác định, thực lực của đối phương hoàn toàn không thể tạo ra uy hiếp đối với nàng

Đám thú nhiều như vậy, những người này không có khả năng chống đỡ được.

Nhưng mà.

Mộc Nhiễm hơi kinh ngạc khi thấy người kia từ đầu đến cuối đều đang cúi đầu đọc sách.

Lẽ ra, bọn họ phải bị những tiếng động bên này làm ảnh hưởng mới phải.

“Tuy hai người tứ giai có chút cảnh giác, nhưng bọn họ lại không có ý định chạy trốn.

Bọn hắn biết mình đối mặt với đàn thú ở cấp bậc nào không?”

Mộc Nhiễm cảm thấy những người này đều bị điên rồi.

Danh Dữ Trọng cầm kiếm lao về phía nhóm người của Lục Thủy.

Bước tiến của hắn rất là ổn định, vô cùng uy phong.

Trong lòng hắn vô cùng vui sướng khi nhìn thấy nhóm người của Lục Thủy.

Được cứu, được cứu rồi.

Bây giờ thì Chân Võ, Chân Linh cũng nhìn thấy nhóm người Danh Dữ Trọng.

Thật trùng hợp, bọn họ đã từng gặp hai người này.

Bọn họ còn rất quen thuộc với Danh Dữ Trọng.

Tên Minh Thổ Thiên Vũ kia từng được Sơ Vũ dạy cho cách thoát ế, cũng từng bị thiếu gia của bọn họ nhốt ở trên đảo hoang.

Nhìn thấy đôi phương còn dẫn theo một cô gái xinh đẹp, Chân Võ không nhịn được mà suy đoán : tên kia thật sự thoát khỏi kiếp độc thân rồi sao?

Nhưng mà, sắc mặt của bọn hắn có vẻ không đúng lắm.

“Là bày thú.” Chân Linh ở một bên mở miệng nhắc nhở.

Chân Võ gật đầu:

“Rất mạnh.”

Sau đó hai người bọn họ đứng sát vào nhau, chuẩn bị sẵn sàng rút kiếm khi cần thiết.

Bọn họ tâm ý tương thông, có thể biết rõ suy nghĩ của đôi phương.

Lục Thủy cũng phát hiện bày thú đã tới gần.

Hắn ngẩng đầu nhìn một cái, đúng là hai người mà hắn đã từng gặp.

Vị Minh Thổ kia khí thế thật hùng hổ, đây là muốn tuyên chiến với hắn sao?

“Thật can đảm.”

Lục Thủy cười như không cười nhìn xem Minh Thổ Thiên Vũ.

Lần này, tốc độ của Minh Thổ Thiên Vũ Danh - Dữ Trọng càng nhanh hơn.

Mộc Nhiễm rất tò mò, tên Minh Thổ vô sỉ kia muốn làm gì.

Tuyên chiến với những người này sao?

Đây là biện pháp nghịch chuyển thế cục của hắn?

Rất nhanh, nàng phát hiện là nàng đã nghĩ sai rồi.

Nàng nhìn thấy Minh Thổ Thiên Vũ - Danh Dữ Trọng nhảy lên một cái, trực tiếp rơi xuống trước mặt của người nhị giai kia.

Lúc này, Danh Dữ Trọng cầm trường thương trong tay, quỳ một chân trên đất.

Mộc Nhiễm nghĩ đối phương lại muốn khoác lác với mấy người kia.

Nhưng chẳng mấy chốc, những lời nói của Danh Dữ Trọng đã làm cho Mộc Nhiễm sững sờ ngay tại chỗ, không biết làm sao.

Giọng nói trầm thấp, mang theo thái độ vô cùng cung kính của Danh Dữ Trọng vang lên:

“Vãn bối, Minh Thổ Thiên Vũ - Danh Dữ Trọng, bái kiến tiền bối.

Những điều tiền bối dạy bảo, vãn bối ngày đêm ghi nhớ trong lòng, không dám quên.”

Khoảng thời gian bị cầm tù, khoảng thời quay lưng với Minh Thổ, đến nay hắn vẫn nhớ rõ môn một.

“Tiền, tiền bối?” Mộc Nhiễm không nghĩ tới, Danh Dữ Trọng sẽ nói ra những lời này.

Nàng đứng ở nơi đó, đang phân vân, không biết phải xung hô với đối phương như thế nào.

Rống!

Trong nháy mắt, tiếng gầm thét của bầy thú ở phía sau đã đánh thức nàng:

“Vãn bối, Tịnh Thổ - Mộc Nhiễm, bái kiến tiên bối.”

Mộc Nhiễm cúi đầu cung kính nói.

Nếu như Danh Dữ Trọng dùng cách này để nghịch chuyển thế cục, thì nàng cũng đành phải dùng tới.

Bây giờ có thể dùng giọng điệu cao ngạo để nhờ bọn họ cứu giúp sao?

Cũng không biết bị chết như thế nào đâu.

Quý tộc chỉ thật sự là quý tộc, khi ở trong lãnh địa của mình.

Điểm này nhất định phải hiểu rõ.

Lục Thủy tựa ở trên ghế cao, hần nhìn xem hai người kia, trong lòng hơi xúc động.

Hần còn chưa có động thủ mà bọn họ đã cúi đầu?

Điều này cho thấy, hần sẽ không thu hoạch được tin tức gì trên người bọn họ.

Minh Thổ Thiên Vũ - Danh Dữ Trọng: lúc làm nhiệm vụ, hần không biết dáng dấp của Lục Thủy ra sao, chỉ có một chút hiểu biết nửa vời về Lạc Tam Sinh, không có tác dụng gì.

Còn người Tịnh Thổ kia.

“Đây là Tịnh Thổ hoàng tộc, có thể mượn thân phận và địa vị của nàng để sử dụng một chút.” Lục Thủy trong lòng đánh giá.

Rống!!!

Trong phút chốc, có tiếng rống giận của bầy thú truyền tới.

“Thiếu gia, bầy thú đã xông tới.” Chân Võ mở miệng nhắc nhở.

Hắn sợ thiếu gia lo suy nghĩ mà trực tiếp quên mất bày thú.

Danh Dữ Trọng và Mộc Nhiễm cũng lo lắng, đàn thú đã tới gần, nếu như không trốn sẽ không còn kịp nữa.

Nhưng đã yêu cầu đôi phương giúp đỡ, bây giờ không thể trốn được.

Đây là đang dùng mạng sống để đánh cược.

Mộc Nhiễm nhìn thấy Danh Dữ Trọng không nhúc nhích, nàng cũng không động đậy.

Với sự vô sỉ của người này, nếu như nàng nhịn không được mà chạy trốn, rất có thể trúng kế của hắn.

Danh Dữ Trọng cảm thấy, thất giai đều tin tưởng tiền bối như vậy, một cái lục giai như hắn không có lý do gì để nghi ngờ.

Lục Thủy nhìn về phía bày thú đang đến gần, sau đó duỗi ra một bàn tay, ngay lập tức, có phù văn khổng lồ bắt đầu xuất hiện ở phía trước hắn.

Mà lúc này đàn thú đã tới gần, chỉ cần nhảy lên thì có thể triệt để trấn áp tất cả bọn họ.

Danh Dữ Trọng và Mộc Nhiễm đều cảm thấy sợ hãi tột cùng.

Tay của Chân Võ và Chân Linh cũng đã đặt trên chuôi kiếm.

Khi bọn họ nghĩ rằng bày thú sắp nhảy qua đây.

Bày thú đột ngột im lặng, trong nháy mắt, tất cả đều đứng yên tại chỗ, bọn chúng cảm thấy sợ hãi.

Dường như nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ.

Đang đứng yên nhưng tứ chi không ngừng run rẩy.

“Ngao ô!”

Đàn thú gầm nhẹ, như tỏ ý đầu hàng, lại như hoảng sợ gào thét.

Danh Dữ Trọng ngây ngẩn cả người, Mộc Nhiễm cũng sửng sốt.

Lúc này bọn họ mới phát hiện, ánh mắt của tất cả bầy thú đều nhìn về phía tu sĩ nhị giai đang ngồi trên ghế kia.

Bọn hắn thật tò mò, rốt cuộc đàn thú đã nhìn thấy cái gì.

“Cút!”

Giọng nói trầm thấp vang lên.

Tiếp theo là tiếng bước chân điên cuồng chạy trốn.

Bầy thú đang quay đầu bỏ chạy, vừa chạy vừa la hét.

Cũng không biết chúng nó đang la hét gì.

Bây giờ, Mộc Nhiễm cảm thấy vô cùng may mắn khi vừa rồi mình chịu cúi đầu.

Đúng vậy, từ “Cút” vừa rồi là Lục Thủy nói.

Danh Dữ Trọng cảm thấy danh hào “ngàn trận bất bại” của mình đã được bảo vệ.

Bị bầy thú đuổi theo nhiều ngày như vậy, cuối cùng có thể ngừng lại.

Hình như lại rơi vào miệng cọp.

Lục Thủy không có để ý bầy thú, một đám thú không có trí thông minh, hù dọa một chút là có thể đạt được mục đích.

Đánh thì đánh không lại.

May mắn đây không phải là một bầy thú hiếu chiến, nếu không, có hù dọa cũng vô ích.

—

Dịch: MB

Chương 626: Thời Đại Này Kết Thúc Rồi

1

Lục Thủy nhìn Minh Thổ Thiên Vũ - Danh Dữ Trọng vẫn đang quỳ một chân trên đất, thu hồi sách, hỏi:

“Là Minh Thổ Thiên Vũ, người có bao nhiêu quyền hạn ở Minh Thổ?”

Danh Dữ Trọng đang vui mừng vì may mắn sống sót, nghe được câu hỏi của Lục Thủy, trong nháy mắt, hắn cảm thấy dường như mình đã trở lại đảo hoang.

Lúc trước, cũng đối mặt với người này, khi đó, tưởng chừng mình sẽ bị diệt khẩu bất cứ lúc nào.

Bây giờ, mặc dù không có bị giam cầm, nhưng nỗi sợ hãi ở trong lòng của Danh Dữ Trọng lại càng nhiều hơn.

Cấp trên của hắn, Minh Thổ Bách Luyện, đã chết trong tay của đối phương.

Bây thú truy sát hắn thật lâu, chỉ nghe một câu nói đã sợ hãi rút lui.

Người trước mắt này, còn đáng sợ hơn so với tưởng tượng của hắn

“Không, không có cao lắm, chỉ nhiều hơn so với thành viên bình thường của Minh Thổ.” Danh Dữ Trọng cúi đầu nói ra.

“Người biết được bao nhiêu chuyện liên quan với thời đại Lạc Tam Sinh?” Lục Thủy hỏi.

Lục Thủy không biết thời đại của Lạc Tam Sinh kết thúc khi Chân Thần ngã xuống, hay là khi thời kỳ Viễn Cổ triệt để kết thúc.

Bởi vì Lạc Tam Sinh không nằm trong tam đại thế lực, nên Lục Thủy không biết được kết cục của hắn.

Nói cách khác, không thể xác định được danh tiếng của người này trong thời kỳ Viễn Cổ.

Lục Thủy cũng không có hứng thú gì đối với người này, chỉ muốn thông qua hắn để tìm hiểu thêm về thời kỳ Viễn Cổ.

Tốt nhất là, có thể hiểu rõ những chuyện liên quan tới thời kỳ của Dự Ngôn Thạch Bản.

Danh Dữ Trọng có chút lúng túng:

“Mặc dù những ghi chép có đề cập một phần nhỏ về chuyện của Lạc Tam Sinh, nhưng mà không có nói rõ là ở thời đại nào.

Nhưng nếu kiên nhẫn tìm đọc, có thể sẽ có một ít thu hoạch.”

“Có nghe nói về Viễn Cổ Tiên Đình hay không?” Lục Thủy lại hỏi.

Danh Dữ Trọng lắc đầu.

Lục Thủy cũng không đề ý.

Tuy nhiên, hắn nhớ lại chuyện trước đó, ở Minh Thổ.

“Sau khi chúng ta rời khỏi, Minh Thổ có xảy ra chuyện lớn gì không?” Lục Thủy hỏi.

Hắn muốn biết Đại trưởng lão có ra tay hay không.

Hỏi Danh Dữ Trọng chắc chắn là chính xác hơn hỏi những người khác.

“Chuyện lớn?” Danh Dữ Trọng không hiểu cho lắm.

“Minh Thổ có bị kiếm chém đứt không?” Lục Thủy trực tiếp hỏi.

Danh Dữ Trọng: “...”

Mộc Nhiễm: “...”

Câu nói này thật hù dọa người.

Nếu như Minh Thổ có thể bị chém bằng một thanh kiếm, có nghĩa là Tịnh Thổ cũng có thể bị cắt bằng một thanh kiếm.

Tu Chân giới thật sự đáng sợ như vậy sao?

Đừng nói đến Minh Thổ Thập Điện, ngay cả Tịnh Thổ Vương Thượng cũng không dám nói như vậy.

“Không có.” Danh Dữ Trọng thấp giọng nói.

Lục Thủy cũng nhẹ nhàng thở ra, vậy là, Đại trưởng lão thật sự không có đi đến đó.

“Thái độ của Minh Thổ Thập Điện đối với sự kiện kia như thế nào?” Điều Lục Thủy muốn biết là, đối phương sẽ làm gì sau khi Minh Thổ Bách Luyện - Hỏa Dục bị hấn giết.

Hấn nhớ là Minh Thổ Thập Điện Sát Ngán có liên kết với vật gì đó trên người của mình.

Nhưng mà thứ này vẫn không có phản ứng, hấn ném tới ném lui rồi quên mất.

Minh Thổ Thiên Vũ - Danh Dữ Trọng có chút lúng túng nói:

“Khi tiền bối bỏ đi, không có thả ta ra. Gần đây, ta mới vừa trốn thoát khỏi hòn đảo, thì bị đàn thú đuổi giết.

Vẫn luôn chạy trốn tới bây giờ.”

Lục Thủy: “...”

Từ lúc hấn rời khỏi Minh Thổ đến nay đã bao lâu rồi?

Được rồi, lần này thu thập tin tức thất bại, là vấn đề của hấn.

Nhưng hấn cũng biết được một chuyện là: Minh Thổ không có bị Đại trưởng lão công kích.

Sau đó, Lục Thủy nhìn về phía Tịnh Thổ Mộc Nhiễm:

“Tịnh Thổ hoàng tộc?”

Mộc Nhiễm trong lòng cả kinh, sau đó cúi đầu đáp:

“Vẫn bởi là Tịnh Thổ tam công chúa.”

Lục Thủy hơi bất ngờ, thì ra không chỉ có một vị Tịnh Thổ công chúa.

Tịnh Thổ và Minh Thổ không giống nhau, Tịnh Thổ hoàng tộc thân cận Tịnh Thổ, có quyền năng đặc biệt ở Tịnh Thổ.

Vì vậy, từ trước tới giờ, bộ tộc của bọn hấn luôn thống trị Tịnh Thổ.

Nhưng tình hình ở bên trong như thế nào thì hấn không có tìm hiểu tỉ mỉ.

Không có giá trị nghiên cứu.

Tình cờ đi qua một hai lần, đại khái là vì tìm tài liệu.

Chẳng những bọn họ không gây sự với hấn mà còn vô cùng khách sáo.

Nếu như phải so sánh, thì thái độ của bọn họ tốt hơn người của Minh Thổ rất nhiều.

Mộc Nhiễm đúng là Tịnh Thổ hoàng tộc, nhưng mà đôi phương chỉ liếc mắt đã nhìn ra, làm cho nàng có chút hoang mang.

Tịnh Thổ hoàng tộc có sức hấp dẫn đặc biệt đối với một số người, đặc biệt là thân cận Tịnh Thổ.

Chỉ cần đặt chân lên Tịnh Thổ, thì có thể biết được mức độ nguy hiểm của những người khác.

Đồng thời có thể nhờ vào Tịnh Thổ để trực tiếp di chuyển, giống như Súc Địa Thành Thốn.

Bọn họ gần như là bất khả chiến bại khi ở trên đất đai Tịnh Thổ.

Nếu như người trước mắt này, muốn hỏi về bí quyết thân cận Tịnh Thổ, thì nàng không thể trả lời được.

Nhưng mà những người biết được chuyện này, hoặc nhiều hoặc ít đều cảm thấy tò mò, sẽ tìm cách dò hỏi.

Mộc Nhiễm hơi hồi hộp.

Tuy nhiên, Lục Thủy không có nghĩ nhiều như vậy, có một vấn đề liên quan tới Tịnh Thổ, hấn thật sự muốn hỏi cho rõ.

Nhưng lại cảm thấy chuyện này hơi bất lịch sự, tuy nhiên, xuất phát từ tính hiếu kỳ, Lục Thủy vẫn lên tiếng hỏi:

“Nghe nói Tịnh Thổ có một bí mật không muốn người khác biết.”

“Đến rồi.” Mộc Nhiễm nghe vậy thì cảm thấy chính mình không thể né tránh vấn đề kia:

“Tiền bối, mời nói.”

“Nghe nói Tịnh Thổ có Vương và Nữ Vương, bọn họ ai lớn hơn?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Có thể là câu hỏi này không được lễ phép cho lắm.

Đã có lần hấn và Mộ Tuyết tình cờ nhắc đến.

Mộ Tuyết đã nói như thế này: Chắc chắn là Vương lớn, cũng giống như ta và người, Lục gia thiếu gia và Lục gia thiếu phu nhân, đương nhiên là Lục gia thiếu gia lớn.

Lúc trước hấn còn đặc biệt trả lời rằng: Khi làm nô mật thất của ta, sao người không nghĩ như vậy?

Sau đó...

...

Sau đó, sẽ không có sau đó.

Bọn hấn không có rồi rắm về vấn đề này nữa.

Đương nhiên, khi ở bên ngoài, Mộ Tuyết chưa bao giờ động thủ với hấn, trừ khi không có ai.

Đáng tiếc là, mấy trăm năm qua, số lần bọn họ đi ra ngoài rất là ít.

Xa nhất là đi dạo ở thị trấn nhỏ Thu Vân.

Tịnh Thổ, Minh Thổ, và những nơi lận cận khác? Đều là rất lâu sau đó, nếu như thuận đường thì sẽ đi xem một chuyến.

Lúc mới kết hôn thì cũng thường xuyên ra ngoài.

Bởi vì muốn dẫn Mộ Tuyết đi tham quan một vài nơi.

Bồi dưỡng tình cảm vợ chồng.

Mộc Nhiễm ngây ngẩn cả người khi nghe được câu hỏi của Lục Thủy.

“Chuyện bí mật mà Tiền bối nhắc tới, là chuyện này sao?” Mộc Nhiễm mở miệng dò hỏi.

Vì sao không hỏi về cơ mật hoàng gia?

Trên mặt của Lục Thủy không có biểu tình gì, chỉ nói là:

“Khó trả lời?”

—

Dịch: MB

Chương 627: Thời Đại Nay Kết Thúc Rồi

2

“Không, không phải.” Mộc Nhiễm lập tức mở miệng giải thích:

“Thật ra chuyện này cũng không có gì bí mật.

Ở Tịnh Thổ, nếu có Nữ Vương thì Nữ Vương là lớn.

Nếu không phải như vậy thì sẽ là gọi Vương Hậu.”

“Làm sao chia?” Lục Thủy hỏi.

“Nhiều trường hợp, đều là xem ai mạnh hơn.” Mộc Nhiễm trả lời.

Chuyện nhà thì rất khó để nói rõ, bên trong còn trộn lẫn rất nhiều nguyên nhân.

Lục Thủy gật gật đầu, hẳn cảm thấy dựa vào sức mạnh để xác định thì thật quá sơ sài.

Đương nhiên, hẳn cũng không thêm đề ý chuyện này, chỉ là thuận miệng hỏi thử.

Chờ khi trở về sẽ phổ cập khoa học với Mộ Tuyết.

“Người là Tịnh Thổ hoàng tộc, chắc sẽ biết được nhiều chuyện liên quan tới lịch sử Tịnh Thổ đúng không?” Lục Thủy cử động thân thể, tìm một tư thế ngồi thoải mái hơn.

Hắn không còn rối rắm chuyện Nữ Vương, mà thử nghe ngóng những chuyện liên quan tới thời kỳ Viễn Cổ.

“Đúng vậy, ở Tịnh Thổ, không ai hiểu rõ lịch sử của Tịnh Thổ bằng hoàng tộc.

Ta là công chúa của Tịnh Thổ, đương nhiên có hiểu biết nhất định đối với lịch sử của Tịnh Thổ.” Mộc Nhiễm cúi đầu trả lời.

Nàng biết vị tiên bối trước mặt này, có hứng thú với lịch sử, chính xác là có hứng thú với những chuyện trong thời kỳ

Viễn Cổ.

Dựa vào những câu hán đã hỏi Minh Thổ Thiên Vũ thì biết.

Hầu hết chuyện trong lịch sử nàng đều có thể nói.

Nếu như không thể nói, thì cũng không quan trọng bằng bí mật hoàng tộc.

“Người được nhắc tới nhiều nhất trong lịch sử của Tịnh Thổ là ai?” Lục Thủy cũng không có trực tiếp hỏi chuyện của thời kỳ Viễn Cổ, mà từ khía cạnh khác đi tìm hiểu.

Dù truyền thừa của Tịnh Thổ không bị gián đoạn, nhưng mà thời gian lâu như vậy, kí ức của bọn họ về thời kỳ Viễn Cổ sẽ có chút mơ hồ.

“Vương nữ, Cơ Tâm.

Người đã thay đổi Tịnh Thổ, được tất cả mọi người thừa nhận là người mạnh nhất trong lịch sử của Tịnh Thổ.

Không có nàng, Tịnh Thổ không có hoàng tộc.” Mộc Nhiễm nói.

Đây là hiểu biết của nàng đối với lịch sử Tịnh Thổ, nàng có thể nói ra vấn đề này chỉ trong nháy mắt.

Tất cả mọi người cũng sẽ đồng ý với câu trả lời của nàng.

Lục Thủy nghe được cái tên này thì nhú nhú mày, trước đây, hán có nghe qua.

Hán nhanh chóng nghĩ ra.

“Thiên Linh tộc?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Thiên Linh tộc Cơ Tâm, là một trong những người được mời đến hội nghị Thí Thần

Toàn bộ người có tên trong danh sách, đều có cùng cấp bậc với nhau.

Như vậy thì, người này xứng đáng là người mạnh nhất Tịnh Thổ.

“Tiền bối biết Thiên Linh tộc?” Mộc Nhiễm hơi bất ngờ.

Sau khi hoàng tộc xuất hiện, thì Thiên Linh tộc gần như bị lãng quên.

Bởi vì Thiên Linh tộc đã trở thành Tịnh Thổ hoàng tộc.

Chuyện này đừng nói những người khác, kể cả người của Tịnh Thổ cũng không biết được.

Vậy mà người trước mặt này, chỉ nghe tên thì biết đây là người của Thiên Linh Tộc.

Đối phương còn đặc biệt hơn so với dự đoán của Mộc Nhiễm.

Trong lúc nhất thời, nàng cảm thấy may mắn khi mình không có nói sai.

Cũng làm cho nàng không dám nói dối.

Xem ra, đúng là Thiên Linh tộc Cơ Tâm trong danh sách. Lục Thủy không có lên tiếng hỏi kỹ về Thiên Linh tộc.

“Các người có bao nhiêu ghi chép liên quan với thời đại của Cơ Tâm?”

“Có một ít, cũng không có quá nhiều, liên quan tới vương nữ Cơ Tâm, Tịnh Thổ cũng là kiến thức nửa vời.”

“Nói một chút đi, bắt đầu nói lại từ đâu.”

Mộc Nhiễm trầm mặc một lát, nàng cần sắp xếp lại từ ngữ, để có thể diễn đạt suôn sẻ hơn một chút.

Lục Thủy cũng không gấp gáp, an tĩnh chờ đợi đối phương mở miệng.

Danh Dữ Trọng cảm thấy bản thân mình không có giá trị gì.

Đọc sách nhiều thật là tốt, nếu như hắn đọc sách nhiều, thì sẽ không giống như bây giờ, hỏi gì cũng không biết.

Mộc Nhiễm thở ra một hơi nói:

“Khi vương nữ chào đời, cũng là thời đại mà cha của nàng trị vì Tịnh Thổ. Nhưng mà hắn cũng không có quan tâm nhiều đến nàng, bởi vì hắn có rất nhiều con gái.

Sau khi vương nữ lớn lên, thiên phú của nàng mới bị người khác phát hiện.

Trong vòng 100 năm, vương nữ Cơ Tâm đã mạnh mẽ đến nỗi toàn bộ Tịnh Thổ không ai uy hiếp được nàng.

Tất cả mọi người biết, vương nữ Cơ Tâm sẽ là vị Vương tiếp theo của Tịnh Thổ.

Tịnh Thổ Vương mạnh nhất từ trước tới nay.

Tịnh Thổ Vương đương thời cũng nghĩ như vậy.

Bởi vì không ai có thể ngăn cản vương nữ Cơ Tâm trở thành Vương.

Vương nữ Cơ Tâm quá mạnh, chỉ trong 1000 năm thì triệt để trấn áp Tịnh Thổ.

Nhưng đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sau khi vương nữ Cơ Tâm trở thành người mạnh nhất Tịnh Thổ, thì quyết định rời khỏi Tịnh Thổ.

Trước khi đi nàng chỉ để lại một câu: Nơi này quá nhỏ.”

“Lúc đi, nàng rất hăng hái, dường như thiên hạ đều ở dưới chân nàng.

Đến khi vương nữ Cơ Tâm trở về thì không còn như xưa.”
Mộc Nhiễm trầm mặc chốc lát nói:

“Ta nhớ được trong ghi chép có một đoạn như thế này:
Ngày ấy, vương nữ trở thì đi tìm mẹ của nàng.

Vào ngày đó, vương nữ nhào vào trong lòng của Vương Hậu, giọng nói nghẹn ngào mang theo tiếng khóc vang lên:
Mẫu thân ta thua rồi, đối phương chỉ xuất ra một kiếm.

Vào ngày đó, vương nữ khóc như là một đứa trẻ.

Về sau người của Tịnh Thổ mới biết, đương thời Tu Chân giới, cường giả quật khởi.

Đánh bại vương nữ Cơ Tâm, là một vị kiếm tu tên là Kiếm Nhất, một kiếm chém Cửu Châu, không ai sánh kịp.

Vương nữ Cơ Tâm ở lại Tịnh Thổ, nàng càng trở nên mạnh mẽ hơn, mạnh đến mức có thể cạnh tranh với tất cả các cường

giả đương thời.

Nàng không muốn làm Vương, nhưng nàng cũng không chán ghét cuộc sống của một vương nữ.

Nàng cảm thấy mình phải làm chút gì đó cho gia đình.

Khi mà một trong những cường giả của thời đại, vương nữ Cơ Tâm ra tay, tất nhiên sẽ đạt được vài thành tựu lớn.

Hoàng tộc ra đời.

Không có ai biết vương nữ Cơ Tâm đã làm cái gì.

Tất cả mọi người chỉ biết là, một số ít Thiên Linh tộc ở Tịnh Thổ, có được đặc quyền, có được quyền năng của riêng mình.

Đây chính là đặc quyền của hoàng tộc.

Vương nữ Cơ Tâm trở thành chỗ dựa lớn nhất của Hoàng tộc, cũng dẫn dắt Tịnh Thổ phát triển lớn mạnh.

Gọi là vương nữ, nhưng tất cả mọi người biết, vương nữ Cơ Tâm mới thật sự là vị vua không ngai của Tịnh Thổ.”

Lục Thủy bình tĩnh nghe, những chuyện này không có ích lợi gì đối với hắn.

Nhưng mà có thể xác định được, Thiên Linh tộc Cơ Tâm và Kiếm Nhất là người cùng thời đại với nhau.

Và cũng cùng một cấp bậc.

Ít nhất là đến sau cùng, đã ngang bằng nhau.

Đều có đủ tư cách để có tên trong danh sách.

Đáng tiếc, những ghi chép của Tịnh Thổ chỉ nghiêng về một phía, nếu như có thể tiếp xúc thời đại kia, có lẽ sẽ ghi chép được nhiều thứ hơn.

—

Dịch: MB

Chương 628: Thời Đại Này Kết Thúc Rồi

3

Mộc Nhiễm tiếp tục cất tiếng nói:

“Về sau, ở một thời điểm nào đó, vương nữ lại rời khỏi Tịnh Thổ.”

Lần này vương nữ Cơ Tâm đi thật lâu, cho đến một ngày kia, thiên địa truyền đến chấn động, thế giới dường như muốn sụp đổ.

Lực lượng đó vô cùng mạnh mẽ, mạnh đến nỗi toàn bộ Tịnh Thổ đều rung chuyển.

Không có ai biết chuyện gì xảy ra.

Khi có người muốn xem xét Tu Chân giới rốt cuộc xảy ra chuyện gì, lại phát hiện là không thể nào xem xét được.

Cũng vào lúc đó, vương nữ Cơ Tâm đã trở lại, mang theo máu me khắp người, chỉ nói một câu: Ta thua.”

Lục Thủy nghe đến đây thì nhíu mày lại, thiên địa chấn động mạnh?

“Trong ghi chép có nhắc tới MBA hay không?” Lục Thủy hỏi.

Lục Thủy đột nhiên mở miệng ngắt lời, Mộc Nhiễm không dám tiếp tục nói thêm, đối với vấn đề của Lục Thủy Mộc Nhiễm chỉ lắc đầu:

“Không có nói tới MBA.”

Khoảng thời gian đó có nói tới Chân Thần hay không?” Lục Thủy tiếp tục hỏi.

Mộc Nhiễm vẫn lắc đầu:

“Không có.”

Là do Chân Thần ngã xuống, hay là bọn hắn cố ý, không ghi chép lại? Lục Thủy nghi hoặc.

Là do Tịnh Thổ không có nhận được MBA, chuyện này lớn như vậy không thể nào không ghi chép lại.

“Ừm, còn có một khả năng khác, người không biết đến Chân Thần thì không có tự cách biết.” Lục Thủy cảm thấy khả năng này cao nhất.

Tương tự như là Thiên Kiếp MBA, những người không có trải qua độ kiếp thì sẽ không nhận được.

“Tiếp tục.” Lục Thủy mở miệng nói.

Mộc Nhiễm không có suy nghĩ nhiều, tiếp tục nói:

“Vương nữ Cơ Tâm trở về, bản thân bị trọng thương, nàng phong bế Tịnh Thổ, sau đó bắt đầu thời kỳ trị thương dài đằng đẳng.

Dần dần, vương nữ Cơ Tâm gần như trở thành một truyền thuyết.

Duy trì trong thời gian rất dài rất dài.

Tịnh Thổ đã thay đổi mấy vị Vương.

Cho đến một ngày, toàn bộ Tịnh Thổ đột nhiên phát sinh chấn động, bầu trời bắt đầu sụp xuống.

Lực lượng cực kì khủng bố bừa bãi tàn phá ở khắp nơi, như là đến ngày tận thế.

Tịnh Thổ phái ra tất cả cường giả, nhưng mà không có ai ngăn chặn được sự tan vỡ của Tịnh Thổ, Tịnh Thổ bắt đầu bị phá hủy.

Không có ai biết nguyên nhân, không ai biết, vì sao đang yên đang lành thì bầu trời sụp đổ”

Mộc Nhiễm nói đến đây thì có chút kích động:

“Khi tất cả mọi người đã tuyệt vọng, khi tất cả mọi người phải đối diện với cái chết, thì vương nữ Cơ Tâm trong truyền thuyết, xuất hiện.

Nàng chân trần đi giữa không trung.

Những nơi đi qua, sụp đổ biến mất, lực lượng tiêu tán.

Tịnh Thổ có thể bắt đầu khôi phục.

Tất cả người Tịnh Thổ reo hò.

Hô to vương nữ.

Khi đó tất cả mọi người đều nhìn theo vương nữ, nhìn xem vương nữ nghịch chuyển thế cục, nhìn xem vương nữ cứu vớt Tịnh Thổ, nhìn xem vương nữ... từ từ tiêu tán.

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người lại trầm mặc.

Wương nữ Cơ Tâm đang dùng tính mạng của nàng cứu vớt Tịnh Thổ.

Ngày đó, bọn hắn nghe được vương nữ Cơ Tâm nói hai câu nói. Một câu là hướng về phía người bên ngoài nói, nàng nói: Có đáng hay không? Không có ai nhớ đến người.

Câu nói thứ hai là hướng về phía tất cả người của Tịnh Thổ nói, nàng đưa tay ngưng tụ lại toàn bộ Tịnh Thổ, nói rằng: Thời đại này, kết thúc.

Wương nữ Cơ Tâm hoàn toàn biến mất, Tịnh Thổ bị nàng ngưng kết lại, chờ đợi khôi phục.”

Sau khi nói xong, Mộc Nhiễm thở phào nhẹ nhõm rồi nói với Lục Thủy:

“Tiền bối, đây là toàn bộ ghi chép về vương nữ Cơ Tâm.”

Lục Thủy gật đầu tỏ ý hiểu rõ.

Hắn không nói gì, mà là bắt đầu suy nghĩ về các cột mốc thời gian trong cuộc đời của Thiên Linh tộc Cơ Tâm.

“Tịnh Thổ đã xảy ra hai lần chấn động, lần thứ hai không cần nghĩ cũng biết, là khi thời đại Viễn Cổ kết thúc.

Câu nói đầu tiên của nàng là nói với ai?

Lục sao?” Lục Thủy cảm thấy khả năng này vô cùng lớn, bởi vì chỉ có Lục phù hợp với những đặc điểm đó.

“Cho nên, khi thời đại kết thúc từng xảy ra đại chiến? Lục tham chiến?

Nguyên nhân gây ra trận đại chiến này là gì?” Lục Thủy không thể hiểu rõ.

Lục Thủy không có đi suy nghĩ về câu nói thứ hai, thời đại kết thúc, thời đại của Cơ Tầm và tất cả mọi người đều vẽ lên dấu chấm tròn.

Thời đại Viễn Cổ triệt để kết thúc.

Tịnh Thổ bởi vì phong bế, và được Cơ xả Tầm thân bảo vệ, có thể giữ lại tương đối hoàn chỉnh.

“Như vậy, lần thứ nhất xuất hiện chấn động, chắc là ngày mà Chân Thần ngã xuống.

Cơ Tầm nói nàng thua, mà không phải bại.

Nói cách khác, tất cả kết cục đều được xác định.”

Lục Thủy thở dài, hắn vẫn không thể nào đoán được, ngày đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Vào cái ngày Chân Thần ngã xuống, những chuyện đã xảy ra, hình như nhiều hơn so với đoán của hắn.

Người tham dự, cũng không phải là số ít.

“Có ghi chép gì liên quan đến Viễn Cổ Tiên Đình hay không?” Lục Thủy mở miệng hỏi thăm.

Lời nói của đối phương phần nào giúp hắn hiểu rõ hơn đối với những chuyện xảy ra trong thời kỳ Viễn Cổ, nhưng không có nhắc tới Dự Ngôn Thạch Bản.

— —

Tin tức của Dự Ngôn Thạch Bản mới là điều hắn muốn biết nhất.

“Rất ít, những ghi chép của Tịnh Thổ về Bất Bại Tiên Đình cũng là: thế lực cường đại, Tiên Thê hệ chính hợp và đỉnh phong.” Mộc Nhiễm nói ra.

Nàng cũng không biết vị tiên bối này có hài lòng với câu trả lời của nàng hay không.

Lục Thủy có chút tiếc nuối, Tịnh Thổ vẫn còn rất khép kín.

Nhưng mà, Tịnh Thổ không khép kín thì không thể nào giữ được những ghi chép hoàn chỉnh như vậy.

Toàn bộ Tu Chân giới, Đạo Tông được gọi là mạnh nhất, cũng không biết được ai là tổ tiên, chớ đừng nhắc tới Tịnh Thổ.

Tịnh Thổ còn kém rất xa so với Viễn Cổ Đạo Tông.

“Đúng rồi, người biết vì sao Tịnh Thổ bị trục xuất không?”
Lục Thủy hiếu kỳ hỏi một câu.

Vấn đề này, không ai trả lời được.

Có vẻ như Tịnh Thổ và Minh Thổ đều bị trục xuất trước thời kỳ Viễn Cổ.

Mộc Nhiễm do dự một chút, nói:

“Trên ghi chép là không có, nhưng mà dựa vào một số ghi chép bí mật của hoàng gia, Tịnh Thổ là bị một vị Chân Thần trục xuất.”

“Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa?” Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Nhưng mà Mộc Nhiễm lại lắc đầu:

“Không biết, không có ghi chép liên quan.”

Lục Thủy không có đề ý, thế giới này tồn tại trong thời gian rất dài, thời kỳ Viễn Cổ không phải là thời điểm bắt đầu.

Có rất ít người biết được: trước đó đã xảy ra chuyện gì, có bao nhiêu cái thời đại biến mất.

Đương nhiên, Lục Thủy cũng không thêm đề ý, hắn chỉ cần biết rõ ràng những chuyện trong thời kỳ Viễn Cổ là được.

Bởi vì những chuyện trong thời kỳ đó có thể có liên quan tới hắn hoặc là Lục gia.

Muốn tìm hiểu nhiều hơn thì rất khó khăn.

Thời gian quá xa xưa, không ai biết rõ.

Thật ra thì, chờ thực lực của hắn khôi phục lại, cũng có thể đi tìm hiểu một chút.

Phải xem có cần thiết hay không.

Trước mắt không có hứng thú gì.

Chuyện xảy ra trong thời kỳ Viên Cổ mới là đỉnh điểm trong sự bộc phát của thế giới.

Cường giả đồng loạt nổi lên, Chân Thần ngã xuống.

Một thời đại có khoảng 10 người đạt tới tầm cỡ của Kiếm Nhất, chưa từng xảy ra ở bất cứ đâu.

Thời đại này xem như có một người, đó là Đại trưởng lão.

—

Dịch: MB

Chương 629: Thời Đại Này Kết Thúc Rồi

4

Lục Thủy không có suy nghĩ nhiều, nếu như vị Tịnh Thổ công chúa này không có nói sai, vậy thì có khả năng rất lớn, Thời kỳ Viễn Cổ là do Lục tự tay kết thúc.

“Kiếm Nhất nói Lục đã chết, là chết vào lúc đó?” Lục Thủy nghĩ không ra.

Dường như Lục là một đặc thù đối với thời kỳ Viễn Cổ.

Kiếm Nhất nói, thời đại của Chân Thần kết thúc, là do sự tồn tại của Lục thúc đẩy, mà thời đại Viễn Cổ kết thúc, cũng có liên quan tới hắn.

Hắn sinh ra là để làm kẻ kết thúc các thời đại hay sao?

Lục Thủy trong lòng thở dài, hắn tìm không thấy đáp án.

Đã lâu như vậy, hắn cũng nên đi khỏi Vong Xuyên Hà Đạo, đậu nành ở bên kia ít nhiều gì cũng có tiến triển, lỡ như gây ra chuyện gì, thì hắn cần phải xuất hiện trong tầm mắt của Nhị trưởng lão.

Không phải như vậy, Nhị trưởng lão làm sao khen ngợi con nhà người ta?

Lỡ như đầu óc bất ngờ xoay chuyển, sau đó bắt đầu nghi ngờ hắn thì không hay cho lắm.

Vì vậy, tốt nhất là, vừa ở trong tầm mắt của Nhị trưởng lão vừa gây chuyện.

Mặc dù đầu của Nhị trưởng lão nhỏ, nhưng luôn bận rộn suy nghĩ.

“Vì sao các ngươi lại đến Bì Chi Hải Ngạn?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Hỏi xong cái này thì nên đi.

Thật ra, đa số người của Tu Chân giới tới đây là vì Kim Sinh Lộ, nhưng hai người này thì không chắc lắm.

Lục Thủy nhìn về phía Danh Dữ Trọng trước.

Minh Thổ Thiên Vũ - Danh Dữ Trọng bị Lục Thủy nhìn chăm chăm, hẳn cảm thấy áp lực thật lớn, rơi vào đường cùng, chỉ có thể thấp giọng giải thích:

“Nghe nói người của Minh Thổ có ý định bắt người của Tịnh Thổ trở về nuôi làm súng vật... Ta, ta tới tìm hiểu.”

Tịnh Thổ công chúa - Mộc Nhiễm nghe được câu này, thì sắc mặt trở nên lạnh lẽo: đây thật sự là vũ nhục Tịnh Thổ.

Cho nên quan hệ giữa Minh Thổ và Tịnh Thổ vẫn không tốt.

Đương nhiên, tốt hay không đều không quan trọng, mọi người chỉ xảy ra xung đột khi ở Bỉ Chi Hải Ngạn.

Về sau, căn bản không gặp được.

Lục Thủy cũng có chút khó hiểu, bắt về làm súng vật hay là làm chuyện khác?

Sau đó, Lục Thủy nhìn về phía Tịnh Thổ công chúa Mộc Nhiễm.

Mộc Nhiễm cúi đầu nói:

“Chúng ta là vì Chuyển Sinh Thụ.

Nghe nói Bỉ Chi Hải Ngạn sẽ xuất hiện mầm cây của Chuyển Sinh Thụ, chỉ cần đạt được thì có thể có được sinh mạng mới.

Hình như những người đã hết thọ mệnh là không dùng được.”

Lục Thủy hơi bất ngờ, nơi này còn có mầm cây của Chuyển Sinh Thụ?

Nhưng mà Chuyển Sinh Thụ không dễ dàng sử dụng mới đúng.

Trừ khi dùng để khôi phục vết thương hoặc là khôi phục thực lực.

Tuy nhiên, như thế này thì có chút khả năng.

Con điều yêu kia thì khác, thứ nó cần là một sinh mệnh mới.

Sinh mệnh hoàn toàn mới.

Nếu như có Chân Thần tồn tại, nó muốn tỉnh lại thì không thành vấn đề.

Chờ một thời cơ tốt là đủ.

Đáng tiếc, Chân Thần đã ngã xuống, cho đến nay, nó vẫn không thể nào tỉnh lại.

Diệp Tân chờ đến hiện tại, cũng không chờ được kết quả.

Hắn cũng phải chờ đợi nành tiến vào bên trong, mới có thể đi xem thử.

Lục Thủy suy nghĩ xong thì đứng lên.

Hắn bắt đầu hướng về phía bờ của Vong Xuyên Hà Đạo đi tới.

Cần hỏi đã hỏi xong, tiếp tục hỏi cũng không có thêm tin tức gì.

Hắn chỉ nhìn thoáng qua người của Minh Thổ và Tịnh Thổ, tùy tiện nói một câu:

“Xin phép đi trước.”

Minh Thổ Thiên Vũ - Danh Dữ Trọng và Tịnh Thổ công chúa - Mộc Nhiễm đều sững sờ khi nghe được lời nói của Lục Thủy.

Sau đó thì vui mừng khôn xiết, nói cách khác, bọn hắn được tự do.

Mà không cần bỏ ra bất cứ thứ gì.

Cũng nhân cơ hội này, thoát khỏi nguy hiểm.

...

Lục Thủy đi rồi, Danh Dữ Trọng và Mộc Nhiễm nhìn xem Lục Thủy rời đi.

Còn cung kính mà trả lời lại:

“Tiền bối đi thông thả.”

Theo lý thì không có ai tự đưa mình vào miệng cọp, vì vậy bọn hần không có ý định đi theo.

Danh Dữ Trọng chờ cho Lục Thủy đi xa, thì “vèo” một cái, nhảy ra thật xa, chủ yếu là hần sợ Tịnh Thổ Mộc Nhiễm ra tay với hần.

Tuy là Mộc Nhiễm rất muốn động thủ, nhưng nàng đang bị thương, không dám chắc bản thân có thể bắt được Minh Thổ Thiên Vũ - Danh Dữ Trọng hay không.

Nếu như nàng có thể trực tiếp đánh giết thì không sao, lỡ như không thể đánh giết đối phương, ngược lại, sẽ ảnh hưởng đến quá trình trị thương sau này.

Ở nơi này lại bị hạn chế nghiêm trọng, nên đi ra ngoài trước rồi tính tiếp.

“Ta sẽ đi ở phía sau còn người đi trước, lại để cho ta nhìn thấy người...” Tịnh Thổ Mộc Nhiễm lạnh lùng nhìn Danh Dữ Trọng nói:

“Không phải lúc nào cũng có người đến cứu người.”

Danh Dữ Trọng nhìn xem Mộc Nhiễm, nghiêm nhiên nói:

“Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, chúng ta sau này không gặp lại.”

Danh Dữ Trọng nói xong, quay người rời đi, điệu bộ hoàn toàn không giống như chạy trốn chết.

Lần này hần thật sự thoát khỏi nguy hiểm, có thể mặc sức đi lại trong Bì Chi Hải Ngạn.

Hần - Danh Dữ Trọng, có thể viết tiếp thần thoại “ngàn trận bất bại” của mình.

“Vô sỉ, quá vô sỉ.” Mộc Nhiễm nhìn Danh Dữ Trọng rời đi, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nàng thật muốn bóp nát cái tên Minh Thổ Thiên Vũ này, tiếc là không có cách.

Nàng đã từng gặp được người của Minh Thổ, nhưng lần đầu tiên gặp được người vô sỉ như hắn.

Mộc Nhiễm nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, trong mắt lại hiện lên một chút khí chất quý tộc vốn có.

Nàng không phải là người không phân biệt được tình hình, việc cấp bách nhất chính là hồi phục thương thế.

Những chuyện khác, chờ sau này hắn nói.

Nếu như có thể, nàng muốn đi tìm mầm cây của Chuyển Sinh Thụ, phụ vương của nàng cần.

Nếu như không có, thì tìm vài người Minh Thổ để trút giận.

Nói không chừng, bọn hắn vẫn còn muốn bắt được nàng.

Nàng cảm thấy mình nên khiêm tốn một chút, bởi vì nàng không chắc người của Minh Thổ, từ cấp bậc Bách Luyện trở lên có đến đây hay không.

Lỡ như thân phận công chúa của nàng bị bại lộ, chắc chắn sẽ rơi vào tầm ngắm của bọn họ.

Sau đó, Tịnh Thổ công chúa - Mộc Nhiễm hướng về một bên khác của Vong Xuyên Hà Đạo mà đi.

Nàng cảm thấy bên kia sẽ không có vấn đề.

Lục Thủy đang đi giữa Vong Xuyên Hà Đạo.

Thêm nửa ngày nữa sẽ có thể đi lên.

Lúc đó sẽ là buổi tối.

Vong Xuyên Hà Đạo có chút khác thường, dường như, đất đai ở đây đều bị kéo dài ra.

Lục Thủy cũng không quan tâm, với hắn mà nói, tạm thời không xảy ra chuyện gì to tát là được.

Có thể dùng khoảng thời gian này để đọc sách.

Thiên Địa Chi Lục sẽ càng ngày càng dư dả.

Đến lúc đó quyền đánh Đại trưởng lão, cước đạp Tam trưởng lão, trừng khóc Nhị trưởng lão.

Nhưng mà, hắn nên lấy lý do gì đây?

Hình như bọn họ không còn ngăn cản hắn cưới Mộ Tuyết.

Buồn nha.

Lục Thủy gác lại những suy nghĩ ngổn ngang, tiếp tục vừa đi vừa đọc sách rất là nhàn nhã.

Mới vừa tập trung trong chốc lát, thì một tia sáng yếu ớt chợt lóe lên trong đầu của hắn.

—

Dịch: MB

Chương 630: Nhị Trưởng Lão Vs Băng Hải Nữ Thần 1

Lục Thủy ngừng lại, theo phản xạ mà thốt lên:

“Có ánh sáng?”

Bỉ Chi Hải Ngạn vốn là một nơi tối tăm, bởi vì không có ánh sáng chiếu tới nên cảnh vật lúc nào cũng âm u, mờ mịt. Cảnh vật trong Vong Xuyên Hà Đạo cũng tương tự như vậy, nên ánh sáng kia dễ dàng thu hút sự chú ý của Lục Thủy.

Chân Võ và Chân Linh lập tức xem xét xung quanh, nhưng không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Chớ nói chi là đồ vật phát sáng.

“Thiếu gia, chúng ta không có nhìn thấy.” Chân Võ mở miệng nói.

Lục Thủy nhắm mắt lại, sau đó bắt đầu phóng thích Thiên Địa Chi Lực ra bên ngoài.

Có thể là, vừa rồi, hắn vô tình vận dụng Thiên Địa Chi Lực vì vậy mà nhận thấy được ánh sáng kia.

Thiên Địa Chi Lực vừa mới tản ra xa một chút, thì Lục Thủy đã mở mắt ra:

“Tìm được rồi.”

Tiếp đó, có một vệt sáng xông vào trong mắt, hắn quay đầu nhìn đi qua.

Phát hiện bên trong Vong Xuyên Hà Đạo có một mầm cây nhỏ đang phát ra ánh sáng.

Lục Thủy nhìn thấy mầm cây, chỉ trong nháy mắt, đã biết nó là loại cây gì.

Chuyển Sinh Thụ!

“Có vẻ như, Chuyển Sinh Thụ là đặc trưng của Bỉ Chi Hải Ngạn? Nơi này được xem như chốn luân hồi cũng không phải

là lời đồn vô căn cứ.”

Lục Thủy cất bước đi tới phía trước mâm Chuyển Sinh Thụ.

Hắn đưa tay ra, muốn thử chạm vào mâm Chuyển Sinh Thụ, nhưng mà tay của hắn lại trực tiếp xuyên qua mâm cây.

“Không phải chỗ nào sao? Đây là hình ảnh phản chiếu?”
Lục Thủy suy đoán.

Hắn có thể xác định là cây này chưa bị sử dụng.

Hình như Chuyển Sinh Thụ chỉ dùng được một lần.

Hạn chế vô cùng lớn.

Nếu không lớn thì hơi quá đáng.

Lục Thủy nhìn xem mâm Chuyển Sinh Thụ, suy nghĩ một lúc rồi tự nói:

“Vẫn có cách để lấy nó ra từ bên trong, nhưng mà, vị trí không phải ở đây, không thể dự đoán được những chuyện có thể xảy ra.”

Mặc dù, Chuyển Sinh Thụ rất là đặc biệt, nhưng không có tác dụng dụng gì đối với Lục Thủy.

Còn với những người khác mà nói, thì nó được hiểu đơn giản là một cái mạng.

“Có nên làm cho tình hình bên trên trở nên rối loạn hay không?” Lục Thủy nghĩ đến ánh mắt lạ trước đó vẫn dõi theo hắn.

Nếu như đối phương ra tay thì ít nhiều gì cũng sẽ ảnh hưởng tới hắn.

“Tìm một chút chuyện cho bọn hắn vậy.”

Sau khi đưa ra quyết định, Lục Thủy bắt đầu khắc hoạ trận pháp ở bên cạnh mâm Chuyển Sinh Thụ.

Mặc dù không biết nó được phản chiếu từ nơi nào.

Nhưng vẫn có thể làm cho nó xuất hiện ở bãi đất hoang phía bên kia.

Sẽ phiền phức một chút.

Nếu như các cường giả vào Bỉ Ngạn có chuyện để làm, thì sau này hẳn sẽ ít gặp phiền phức hơn.

Đặc biệt là người chú ý hẳn.

Một mình Nhị trưởng lão đã đủ phiền rồi, lại có thêm hai ba người thì rất đau đầu.

Hắn cũng không quan tâm lắm Chuyển Sinh Thụ rốt cuộc sẽ rơi vào tay ai.

Rơi vào trong tay của tam đại thế lực cũng không sao cả, bọn hắn có thể khôi phục nhanh hơn cũng tốt.

Sau này, khi hắn và Mộ Tuyết thành hôn xong, những thế lực này cũng không đến nỗi chống đỡ không nổi, mà chạy trốn khắp nơi.

Tìm kiếm rất phiền phức.

Lục Thủy liên tục khắc hoạ trận pháp, Chân Võ, Chân Linh ở phía sau nhìn xem, có cảm giác như thiếu gia của bọn họ đang đấu trí đấu dũng với không khí.

Nếu là trước đây, bọn hắn sẽ cho rằng thiếu gia có bệnh.

Bệnh trung nhị.

Bây giờ, bọn họ không dám suy nghĩ vô phép như vậy nữa, bởi vì thiếu gia không phải bệnh trung nhị, mà thật sự lợi hại.

Không biết thiếu gia đã nhìn thấy gì.

Thế giới quan của thiếu gia không giống như bọn họ.

Rất lâu sau đó, Chân Võ, Chân Linh nhìn thấy Lục Thủy dừng lại.

Một cái trận pháp phức tạp xuất hiện, Chân Võ, Chân Linh nhìn về phía trận pháp, cảm thấy trận pháp này thật thâm thúy, huyền ảo giống như một cái vực sâu thăm thẳm.

Làm cho người ta có chút khiếp sợ.

Sau đó trận pháp phát ra tia sáng, tia sáng này bắt đầu xông thẳng lên phía trên.

Tia sáng xông lên được một đoạn đường thì từ từ biến mất.

Không có bị tan biến, mà là xuyên qua một không gian bọn họ không nhìn thấy được.

Rất nhanh, tia sáng đã hoàn toàn biến mất, mọi thứ lại quay về với không khí an tĩnh ban đầu.

Chân Võ hiểu kỳ nói:

“Thiếu gia đang chuẩn bị làm gì vậy?”

Lục Thủy nhìn Chân Võ, lắc đầu nói:

“Cho người trong Bỉ Ngạn một chút phúc lợi.”

Chuyển Sinh Thụ là phúc lợi mà bọn họ muốn gặp nhưng không gặp được.

Lục Thủy nói xong, thì vui vẻ đi về phía trước.

Sắp bắt đầu rồi.

Chân Võ và Chân Linh không thể hiểu nổi, bọn họ không thể nào lý giải được những việc làm của thiếu gia.

Sau đó hai người bọn họ lập tức đi theo.

Bọn họ có cảm giác, lần này trở về, tu vi của bọn họ sẽ có thể tiếp cận ngũ giai.

Đi theo thiếu gia, dù không thường xuyên tu luyện thì cảnh giới vẫn cứ tăng lên với tốc độ thần kỳ.

Lúc này mới có mấy tháng thôi.

Diệp Tân đang đứng trước Chuyển Sinh Thụ.

Hắn đã quan sát thật lâu, sự cố bất ngờ kia làm cho hắn lo lắng, Chuyển Sinh Thụ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

May mắn là không có xảy ra chuyện gì.

Sau một thời gian dài đứng yên, rốt cuộc Diệp Tân cũng cử động.

Hắn đặt hộp kiếm bên cạnh cái cây, sau đó khoanh chân ngồi dưới tán cây.

Hắn đã quyết định, chờ cho các vùng đất trong Bì Ngạn đóng lại, thì chính mình cũng rơi vào trạng thái ngủ say.

Thời đại này, không có ai giúp được hắn, cho nên hắn không cần ra ngoài.

Đợi lần sau mở ra, sẽ đi một vòng, tìm kiếm tung tích của Chân Thần, tìm gặp người có thể giúp được hắn.

Vẫn luôn lặp đi lặp lại như thế này, chưa từng ngừng nghỉ.

Hắn không cần lo lắng vấn đề tuổi thọ, có thể, hắn đánh không lại mọi người, nhưng không có mấy người có thể sống thọ hơn hắn.

Hắn có thiên phú mà Chân Thần ban tặng, sinh mệnh gần như không có điểm cuối.

Chỉ cần hắn tu luyện, hắn tiến giai.

Cho dù, chỉ có thể tấn thăng đến thất giai, hắn vẫn có tiếp tục sống.

Hơn nữa, thất giai không phải là điểm cuối cùng của hắn.

Diệp Tân ngồi dưới tàng cây, đưa lưng về phía đại thụ, ngắm nhìn Song Nguyệt ở phía bên ngoài.

“Thật hy vọng phía bên ngoài có thể xảy ra nhiều chuyện khác thường nữa.”

Diệp Tân bắt lực thở dài:

“Đáng tiếc, không có chuyện gì bất thường.”

Àm àm!

Àm àm!!

Àm àm!!!

Tiếng nổ thật to lại một lần nữa vang lên từ phía chân trời.

Lần này còn mãnh liệt hơn so với trước đó.

Không chỉ có như vậy, màu sắc của Song Nguyệt cũng trở nên khác thường, Mặt trăng bắt đầu chuyển từ màu trắng sang màu đỏ.

Trong lúc nhất thời, Diệp Tân ngây ngẩn cả người.

“Hồng, Hồng Nguyệt? Bì Ngạn Hồng Nguyệt?” Diệp Tân kích động đứng lên.

Hồng nguyệt, Hồng Nguyệt là khởi điểm của tất cả.

Đì đùng.

Bên trong chân trời bên xuất hiện những tia chớp.

Rì rào.

Chuyển Sinh Thụ bỗng nhiên lắc lư, giống như đang cộng hưởng với nơi nào đó.

Lúc này, có một ánh trăng từ chân trời xa xôi hạ xuống.

Bên trong có một cái mầm cây nho nhỏ.

“Mầm Chuyển Sinh Thụ?

Sao lại thế?” Diệp Tân có chút khó hiểu.

Mầm Chuyển Sinh Thụ vậy mà có thật.

Hắn ở chỗ này vô số năm, chưa bao giờ gặp được.

Cũng chưa từng nhìn thấy Hồng Nguyệt.

Có thể, lần này sẽ gặp được những gì mà Chân Thần đã nói, cũng sẽ xuất hiện một bước ngoặt mà từ trước tới nay chưa từng có.

Bởi vì Hồng Nguyệt đã xuất hiện.

—

Dịch: MB

Chương 631: Nhị Trưởng Lão Vs Băng Hải Nữ Thần 2

Diệp Tân nghĩ như vậy, ngẩng đầu nhìn về Song Nguyệt ở trên trời cao.

Nhưng những gì mà hắn nhìn thấy cũng làm cho hắn ngây ngẩn cả người, tâm tình đang kích động nhanh chóng nguội lạnh.

Hồng Nguyệt, biến mất.

Đã trở thành một mặt trăng màu trắng.

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?” Diệp Tân ngược mắt nhìn trời, quan sát Song Nguyệt, tự mình lẩm bẫm.

Hắn không thể nào giải thích được những hiện tượng này.

Trước giờ chưa từng có.

” Chấp niệm trong lòng như Hồng Trần Nghiệp Hỏa, địa ngục ác ma, vì sao không chịu buông xuống?” Có một giọng nói đột ngột truyền đến chỗ Diệp Tân.

Hắn quay đầu nhìn đi qua.

Trong tầm mắt không có người.

Nhưng hắn biết rằng, có một một vị hòa thượng đang từ một nơi sâu thẳm nào đó đi về phía bên này.

“U La Cổ Phật?” Diệp Tân hơi kinh ngạc:

“Không ngờ, kiếp sau của ngươi đã khôi phục đến mức độ này, nhưng vì sao ta chưa bao giờ thấy được bóng dáng của ngươi ở Tu Chân giới?”

Đối phương không có truyền âm đến nữa, nhìn chung là do khoảng cách quá xa, những lời nói vừa rồi của đối phương là dùng thần lực truyền tới.

Muốn nói cho hắn biết, cố nhân sắp đến nhà.

...

Nhị trưởng lão và Băng Hải Nữ Thần vẫn đang giảng co như trước.

Các nàng đều không có ý muốn động thủ.

Nhưng mà các nàng đều rất tò mò, Lục Thủy đi đâu?

Đã hơn một ngày, sao vẫn chưa lên tới?

“Lại muốn gây ra chuyện gì hay sao?” Nhị trưởng vẻ mặt không cảm xúc nhìn xem Vong Xuyên Hà Đạo.

Chuyện dĩ vãng coi như xong, nhưng mà bị Băng Hải Nữ Thần nhìn chăm chăm sẽ rất nguy hiểm.

“Bị người khác phát hiện cũng đồng nghĩa với bị loại bỏ.” Nhị trưởng lão sẽ không can thiệp chuyện của Lục Thủy.

Nếu như cách làm của hắn để cho bản thân vào tình trạng nguy hiểm lâu dài, thì sai lầm của hắn, sẽ dẫn tới kết cục là bị đào thải khỏi Tu Chân giới.

Đến lúc đó đừng hòng ra khỏi cửa.

Băng Hải Nữ Thần cũng nghi hoặc, đến bây giờ mà Lục Thủy còn chưa đi lên.

Nàng muốn tận mắt nhìn thấy biểu hiện Kim Sinh Lộ của Lục Thủy, nếu như đối phương không có đi.

Vậy thì vấn đề đã được làm rõ.

Nếu không có Lục Hữu Đình ở chỗ này, thì nàng sẽ đi xem thử, rốt cuộc Lục Thủy đang làm gì.

Ầm ầm!

Ầm ầm!!

Ầm ầm!!!

Bầu trời nổi sấm.

Lần này, tiếng vang lớn hơn rất nhiều so với lần trước.

Nhị trưởng lão và Băng Hải Nữ Thần lập tức nhìn về vị trí của Song Nguyệt.

Nhưng vừa nhìn thấy tình cảnh này thì các nàng cũng có chút giật mình.

“Hồng Nguyệt?”

Các nàng không biết sự xuất hiện của Hồng Nguyệt đại biểu cho cái gì, nhưng mà các nàng biết, chắc chắn là các vùng đất trong Bì Ngạn đang xảy ra chuyện gì đó bất thường.

Chuyện bất thường liên tục xảy ra, làm cho các nàng không thể thờ ơ.

Đặc biệt là Nhị trưởng lão.

“Lần thứ hai, Lục Thủy vẫn không có xuất hiện.” Nhị trưởng lão cảm thấy tám chín phần là có liên quan tới Lục Thủy.

Mà đúng lúc này, nơi xa đột nhiên xuất hiện ánh trắng, bên trong ánh trắng rõ ràng có một mầm cây.

Nhị trưởng lão và Băng Hải Nữ Thần chỉ cần nhìn mầm cây này một chút, thì trực tiếp nhận ra được.

“Mầm Chuyển Sinh Thụ?”

Trong khoảnh khắc này, Nhị trưởng lão muốn xông thẳng qua đó cướp đoạt.

Có thể không có nhiều tác dụng nhưng mà trồng ở phía sau núi cũng không thành vấn đề.

Nhưng khi sắp hành động thì nàng do dự.

Không có lý do, đơn giản là nàng cũng nghi ngờ chuyện này có liên quan với Lục Thủy.

Nhị trưởng lão không nhúc nhích, nhưng mà Băng Hải Nữ Thần muốn hành động. Chỉ cần đoạt được mầm Chuyển Sinh Thụ, trong một thời gian ngắn, nàng sẽ có thể hồi phục tới đỉnh phong, thậm chí có thể tỉnh lại Thần Chúng Chân Thần.

Chuyện này cực kỳ quan trọng đối với bọn họ.

Một khi thân của bọn họ thức tỉnh, Tiên Đình, Phật Môn, sẽ trực tiếp bị thua.

Cho nên chuyện của Lục Thủy hoàn toàn có thể chậm lại một chút.

Đây là thu hoạch ngoài ý muốn.

Chắc chắn là Tiên Đình, Phật Môn chưa phát hiện được.

Cho dù có, người tới cũng không phải là đối thủ của nàng.

Khi mà Băng Hải Nữ Thần muốn đi qua đó, thì có một lực lượng cường đại thành hình xuất hiện ở phía trước nàng.

Băng Hải Nữ Thần không chần chừ, trực tiếp ra tay, nàng muốn nghiền nát lực lượng đột ngột xuất hiện.

Oanh!

Hai luồng lực lượng va chạm với nhau.

Để cho Băng Hải Nữ Thần ngạc nhiên là nàng không cách nào nghiền nát luồng lực lượng này được.

“Thật mạnh.” Băng Hải Nữ Thần trong lòng hơi kinh ngạc.

Lúc này, Nhị trưởng lão đứng ở trước mặt của Băng Hải Nữ Thần, ra vẻ hiếu kỳ nói:

“Nữ thần muốn đi đâu vậy?”

“Ngươi muốn ngăn cản ta?” Băng Hải Nữ Thần lạnh lùng nhìn Nhị trưởng lão.

Toàn thân nàng bắt đầu tản ra hàn khí.

“Nhìn những tiêu tử kia qua cầu, không thú vị hơn sao?” Nhị trưởng lão không thèm quan tâm đến hàn khí xung quanh.

“Nàng không đi cướp Chuyển Sinh Thụ? Hay là có người đi rồi?”

Vừa rồi, trong nháy mắt, nàng có vẻ chần chừ.

“Vì sao như thế?” Trong lúc nhất thời, Băng Hải Nữ Thần cảm thấy nàng không thể hiểu nổi suy nghĩ của Lục Hữu Đình.

Là lo lắng tình hình của Lục Thủy, hay là thứ khác?

Nàng không thể nào biết được.

Nhưng mà những chuyện này đều có thể để sang một bên, hiện tại, nàng nhất định phải đi.

Lỡ như bị người khác đoạt mất, sẽ khó tìm hơn bây giờ rất nhiều.

Tuy nhiên, chuyện này cũng không quan trọng. Chuyện quan trọng nhất và cũng tồi tệ nhất đó là: Có người của Tiên Đình hoặc Phật Môn ở gần chỗ Chuyên Sinh Thụ.

“Người không ngăn được ta.” Băng Hải Nữ Thần trực tiếp vận dụng quyền năng từ lực lượng của mình.

Nàng không có xem thường Lục Hữu Đình, nàng sử dụng chính là thực lực mạnh nhất của phân thân.

Giờ phút này, lực lượng giống như đại dương mênh mông trực tiếp ập tới Nhị trưởng lão.

Lực lượng đáng sợ mang theo ý niệm đáng sợ, đó là ý niệm của một vị Chủ Thần.

Đứng trước ý niệm này, nhân loại như là một chiếc thuyền gỗ, đang đối mặt với biển cả bao la.

Ý nghĩ duy nhất của nhân loại là nhỏ bé.

E ngại, tuyệt vọng, là cảm xúc vốn có của nhân loại.

“Lực lượng công kích, đồng thời công tâm?” Nhị trưởng lão nhìn xem Băng Hải Nữ Thần, bình tĩnh mở miệng.

Đương nhiên là nàng có thể cảm giác được công kích của Băng Hải Nữ Thần, cũng có thể biết được đối phương mạnh mẽ tới mức độ nào.

Trình độ khôi phục của Băng Hải Nữ Thần tốt hơn rất nhiều so với dự đoán của nàng.

Đối mặt với lực lượng công kích vô cùng cường đại của Băng Hải Nữ Thần, Nhị trưởng lão sắc mặt không thay đổi, duỗi ra một bàn tay.

Sau đó dè xuống.

Rầm!

Xoẹt!!!

Một luồng lực lượng mạnh mẽ hơn so với lực lượng của Băng Hải Nữ Thần, trực tiếp hóa thành một bàn tay, tóm lấy lực lượng của Băng Hải Nữ Thần ấn vào mặt đất cần cỗi.

Ầm ầm!!!

Tiếng nổ mạnh bộc phát khắp nơi trên mặt đất.

Lực lượng đáng sợ tạo nên những cơn gió lốc, càn quét lung tung.

Vù, vù !!!

Toàn bộ mặt đất chấn động, đất đá sứt lún tạo thành một cái hố to.

Cát bụi bay khắp nơi, gió thổi ào ạt.

Mà Nhị trưởng lão thì đứng ở bên cạnh hố to, nhìn vào trong hố.

Nàng không có thừa thắng xông lên, cũng không có lộ ra biểu cảm dư thừa.

Không có khinh thường càng không có chăm chú vào.

Chỉ yên lặng thu tay về, bỏ vào trong túi áo.

Gió lòn từ bên người nàng thổi qua, lay động góc áo của nàng, nhẹ nhàng vờ về mái tóc của nàng.

—

Dịch: MB

Chương 632: Nhị Trưởng Lão Vs Băng Hải Nữ Thần 3

Ánh mắt của Nhị trưởng lão từ đầu đến cuối đều dừng ở trung tâm của hố to.

Đó là vị trí của Băng Hải Nữ Thần.

Lúc này, lực lượng - gió lốc bắt đầu ngừng, cát bụi bắt đầu tán đi.

Khi cát bụi sắp tán đi thì trong hố to có hàn khí bắt đầu tràn ra, đất đai đang bị đông lại.

Hàn khí lạnh buốt ngưng tụ ở ngay chính giữa hố.

Vèo!

Tất cả lực lượng- gió lốc biến mất, hết thảy cát bụi rơi xuống đất.

Băng Hải Nữ Thần đứng ở vị trí trung tâm lạnh lùng nhìn Nhị trưởng lão ở phía trên hố.

Khóe miệng của nàng tràn ra máu tươi, thân thể suy sụp đang nhanh chóng hồi phục.

“Ta cứ nghĩ là mình đánh giá người quá cao, hóa ra vẫn còn thấp.” Băng Hải Nữ Thần lạnh giọng mở miệng.

Một chiêu.

Chỉ một chiêu.

Nàng chưa từng nghĩ tới, phân thân của mình sẽ bị đối phương đánh bại chỉ bằng một chiêu, mà lại nhẹ nhàng như vậy.

Đối với nàng mà nói, cho dù bộ phân thân này không phải đối thủ của đối phương, cũng không đến nỗi chạy không thoát như vậy.

— —

Hiện tại nàng sai rồi.

Mười phần sai.

Căn bản không thể dùng cảnh giới bình thường đi đối phó với đối phương.

Cũng giống như Lục gia Đại trưởng lão.

Ở cảnh giới của bản thân, bọn hắn đều là độc nhất vô nhị cường giả.

“Không phải ta mạnh.” Nhị trưởng lão cúi đầu nhìn xem bộ dáng chật vật của Băng Hải Nữ Thần nói:

“Cảnh giới của ngươi cao hơn ta, nhưng ngươi đã quên một chuyện”

“Quên cái gì?” Băng Hải Nữ Thần đứng ở nơi đó, thân thể của nàng đang liên tục phục hồi, và lực lượng cũng dần mạnh hơn.

Chắc chắn nàng sẽ không từ bỏ mầm Chuyển Sinh Thụ.

Nếu đối phương cho nàng cơ hội hồi phục, nàng cũng vui vẻ nói chuyện phiếm đôi câu với đối phương.

Cũng thuận tiện cho nàng liên hệ với bản thể, mượn thêm lực lượng từ bản thể.

Nhưng bản thể ở bên kia phải đề phòng đối phương truy tung.

Một khi phát hiện manh mối, nàng sẽ cắt đứt hết tải liên hệ.

Băng Hải Nữ Thần đang lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, khôi phục lại, thậm chí mạnh hơn.

Nhị trưởng lão nhìn thấy, nhưng chỉ đứng đó quan sát mà thôi,

Dường như tất cả đều không thể làm cho tâm tình của nàng thay đổi.

Còn không bằng Băng Hải Nữ Thần nhìn xem Lục Thủy.

“Cảnh giới của ngươi thật sự cao hơn ta, ta cũng không phải là đối thủ của ngươi, nhưng là...” Nhị trưởng lão nhìn chằm chằm Băng Hải Nữ Thần, tạm ngừng rồi tiếp tục nói:

“Ngươi nghĩ bản thân đang ở thời kỳ toàn thịnh sao?”

“Nghĩ hiện giờ ngươi đang dùng là bản thể?”

Băng Hải Nữ Thần đương nhiên nghĩ tới, tốc độ khôi phục lực lượng của nàng chắc chắn vượt xa người của ba thể lực lớn.

Trên lý thuyết, một vị Lục gia Nhị trưởng lão không phải là đối thủ của nàng.

Đáng tiếc là, lý thuyết mãi mãi không bằng thực tế.

Nhưng Băng Hải Nữ Thần cũng không sót ruột.

“Như vậy, ngươi cảm thấy bây giờ ta có thể rời đi tầm mắt của ngươi không?” Toàn thân của Băng Hải Nữ Thần toát ra khí lạnh.

Thương thế của nàng đã hoàn toàn khôi phục, lực lượng của bản thể cũng trở thành hậu thuẫn cho phân thân.

Trong phút chốc, khí lạnh len lõi khắp bốn phương tám hướng, tàn phá bờ bãi, hơn phân nửa vùng đất trong Bỉ Chi Hải Ngạn bị khí lạnh xâm lấn.

Nhiệt độ bắt đầu hạ xuống.

Vừa nói dứt lời, trong nháy mắt, Băng Hải Nữ Thần hành động.

Nàng hóa thành một luồng không khí lạnh, bắt đầu rời đi nơi này.

Đây là lực lượng thể hiện, là Chủ Thần quyền năng.

Khí lạnh tiếp xúc với nơi nào, thì vị trí của nàng cũng ở đó.

Ở bên trong khí lạnh, khắp nơi đều là nàng, nhưng cũng không phải nàng.

Băng Hải Nữ Thần cũng không cho rằng Lục Hữu Đình có thể ngăn cản nàng rời đi.

Xem như Lục Hữu Đình có thể đánh bại phân thân của nàng, nhưng liên quan tới quyền năng của Chủ Thần, nàng ta không ngăn được.

Giờ phút này, tất cả những người bị khí lạnh bao phủ, đều cảm thấy run sợ.

Đây là nỗi sợ hãi xuất phát từ bản năng.

Cảm nhận được chính mình đang ở trong lĩnh vực của một đẳng tối cao, trong lĩnh vực này, sinh tử bị quyết định chỉ bằng một ý nghĩ của đối phương.

Rất nhiều người bên cạnh Nại Hà Kiều đều đang sợ hãi.

Bọn hắn vô thức tới gần, muốn kháng cự lại loại khí lạnh đáng sợ này.

Mặc dù không có cảm giác được sự tồn tại của lực lượng mạnh mẽ này, nhưng cấp độ lực lượng đã vượt qua hiểu biết của bọn họ rồi.

Miêu Đồng khoanh tay, hồi hận, nơi này thật là đáng sợ.

Sớm biết vậy, hắn đã dẫn theo đạo lữ.

Từ đầu, ông lão vẫn luôn nhìn Hồng Nguyệt, bây giờ đã thu hồi ánh mắt.

Bản thân hắn cũng cảm thấy nguồn lực lượng này thật đáng sợ.

“Bỉ Ngạn tới rất nhiều sự tồn tại đáng sợ.”

Lần này không có người hỏi nhiều, cũng không có người nghe rõ ràng.

Bọn hắn vẫn luôn bị khí lạnh ảnh hưởng, vô cùng sợ hãi.

Nhị trưởng lão nhìn xem khí lạnh tàn phá bờ bãi, không quan tâm lắm, khí lạnh này có thể làm cho những người khác sợ hãi, nhưng rất là bình thường đối với nàng.

Sau khi Băng Hải Nữ Thần rời đi, nàng mới duỗi ra một bàn tay hướng về phía trung tâm của cái hố, có một bụi cỏ nhỏ mọc rễ nảy mầm ở trong hố, sau đó chui ra khỏi mặt đất.

Cỏ non mọc ra, trong nháy mắt, quanh thân nó giống như có nhật nguyệt vờn quanh.

Nhị trưởng lão thấy cảnh này, thay đổi ngón tay thành chuông, sau đó nắm ngón tay bắt đầu nắm lại:

“Thảo Mộc Nhất Giới.”

“Nhật Nguyệt, Tù Lung.”

Tiếng nói vừa dứt, năm ngón tay khép lại.

Giờ phút này, hào quang của Nhật Nguyệt bắt đầu khuếch tán, bóng dáng của nó len lỏi trên mặt đất.

Chốc lát đã bao trùm những nơi trước đó bị khí lạnh của Băng Hải Nữ Thần bao phủ.

Băng Hải Nữ Thần vốn đã rời khỏi chỗ của Nhị trưởng lão cũng như là sắp tiếp cận được mầm Chuyển Sinh Thụ, trong lúc bất chợt cảm giác thân thể bị cản trở.

Tiếp đó trong đầu của nàng truyền ra một giọng nói:

“Thảo Mộc Nhất Giới, Nhật Nguyệt Tù Lung.”

Nàng hơi kinh ngạc:

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Trong khi nàng đang kinh ngạc, trong mắt của nàng đột nhiên xuất hiện hào quang của Nhật Nguyệt.

Băng Hải Nữ Thần nhìn thấy hai tia sáng này, trong nháy mắt, có một dự cảm không tốt trở lên trong lòng.

“Không tốt.”

Nàng muốn trốn chạy, nhưng mà hào quang của Nhật Nguyệt trực tiếp bao trùm nàng, sau đó kéo nàng trở lại.

Băng Hải Nữ Thần khó thở, nhưng mà trong lúc nhất thời nàng cũng không có biện pháp đối phó.

Đành mặc kệ đối phương trói buộc.

Trong nháy mắt, tất cả hàn khí biến mất, những luồng khí lạnh cũng biến mất. Sau đó tất cả tụ hợp lại trong hồ to.

Thân thể của Băng Hải Nữ Thần cũng từ từ hiện ra.

Thật ra, tất cả mọi chuyện, chỉ xảy ra trong thời gian rất là ngắn.

Không có tạo nên nhiều thay đổi đối với người khác.

Thay đổi duy nhất là thời tiết trở nên âm áp, cảm giác sợ hãi biến mất.

“Tại sao có thể như vậy? Làm sao có thể?”

Băng Hải Nữ Thần thất bại, hoàn toàn thất bại, Băng Hải Nữ Thần không dám tin tưởng.

Rốt cuộc tu vi của ngươi đã đến cấp bậc nào?”

Bị đánh lui trở về Băng Hải Nữ Thần đứng tại trong hố to, gương mặt, lạnh lùng nhìn Lục Hữu Đình.

Nàng có chút phần nộ.

Có chút thất mắc.

Cảnh giới của nàng cao hơn nhiều, cho dù chưa có khôi phục cũng sẽ có ưu thế do cảnh giới cao mang lại.

Nhưng nàng không có cảm giác được.

Nhị trưởng lão đứng bên rìa của hố to, gió vẫn đang lay động mái tóc và góc áo của nàng:

“Bên dưới Đại Đạo.”

—

Dịch: MB

Chương 633: Bỉ Ngạn Chuyển Sinh Thụ

1

Bên dưới Đại Đạo, cửu giai Chứng Đạo.

Cách Đại Đạo Thiên Thành chỉ có một bước nhỏ.

Nhưng mà một bước này cũng giống như là lạch trời vậy, khó mà với tới được, uy lực cũng khác nhau một trời một vực.

Cho dù thực lực có chỗ thiếu hụt, thì dựa vào cảnh giới áp chế vẫn có thể chiếm được ưu thế cực kì lớn.

Vậy mà đối mặt với Lục gia Nhị trưởng lão Lục Hữu Đình.

Chẳng những Băng Hải Nữ Thần không chiếm được ưu thế về cảnh giới, mà quyền năng của Chủ Thần cũng không phát huy được tác dụng.

“Nếu bên dưới Đại Đạo, làm thế nào mà người có thể dễ dàng ảnh hưởng đến ta?” Nếu như đối phương tỏ ra gắng gượng một chút, thì nàng sẽ cho rằng đối phương đã cố gắng hết sức.

Nhưng mà Lục Hữu Đình quá ung dung, làm cho nàng không thể nào đoán được.

Thật sự thì, nàng càng hy vọng đối phương sẽ nói với nàng rằng, các nàng ở cùng một cảnh giới.

Như vậy thì Băng Hải Nữ Thần sẽ không cảm thấy hoang mang.

Cùng một cảnh giới, nàng vẫn còn một chặng đường rất xa, mới có thể khôi phục lại như thời kỳ toàn thịnh.

Đối phương cũng không có phô trương như vậy.

Nhưng không cùng một cảnh giới, thì đây thật sự là một lời uy hiếp ngầm.

Đến khi đối phương bước vào Đại Đạo, dù nàng có đang ở thời kỳ toàn thịnh thì vẫn sẽ thua.

Thần Chúng Thất Đại Chủ Thần là bảy người mạnh nhất trong số những người đạt tới cảnh giới Đại Đạo Thiên Thành.

Là một trong số bảy vị Chủ Thần, được Thần Chúng Chân Thần chiếu cố, có được quyền năng đặc biệt của Chủ Thần.

Đây là ưu thế mà những người khác không thể có.

Tiên Đình Tiên Quân đông đảo, Phật Môn Cổ Phật cũng không ít.

Nhưng tất cả bọn họ, không có mấy người so sánh được với Thần Chúng Thất Đại Chủ Thần.

Người thật sự không e ngại bọn họ chỉ có Viễn Cổ Đạo Tông - Ngũ Đại Kiếm Tu.

Đó là ác mộng của tất cả mọi người ở cùng cảnh giới.

Nhưng mà, khi Lục Hữu Đình tiến vào hàng ngũ Đại Đạo, nàng chắc chắn cũng là một ác mộng.

“Một mình Lục gia Đại trưởng lão đã đủ phiền phức, hiện tại lại có thêm Lục Hữu Đình.” Băng Hải Nữ Thần nhíu mày nhìn Lục Hữu Đình.

Nhị trưởng lão nhướng mày nhìn Băng Hải Nữ Thần, ngay sau đó không nhanh không chậm mở miệng trả lời vấn đề của nàng:

“Là Lục gia Nhị trưởng lão, ta chỉ phụ trách hậu cần, thực lực cũng không mạnh.

Ảnh hưởng đến ngươi, chẳng qua là ngươi không ở thời kỳ toàn thịnh, cũng không phải đang dùng bản thể.”

Trong lúc nhất thời, Băng Hải Nữ Thần cũng không biết nên nói cái gì.

Nàng nhìn chăm chăm Lục Hữu Đình, lạnh lùng nói:

“Lục gia đều là quái vật sao?”

Một người là Lục gia Đại trưởng lão - Lục Vô Vi, một người khác vẫn chưa bộc lộ khả năng đó là Lục gia Nhị trưởng lão - Lục Hữu Đình, cộng thêm những nội dung được ghi chép trong Sách Khải Huyền.

Thực lực của Lục gia thật sự làm cho bọn hắn không có cách đối mặt.

Nếu như bọn họ có nhiều người hơn, lại có thêm một vài cá nhân bước vào hàng ngũ Đại Đạo, thì hoàn toàn có khả năng trấn áp được tam đại thế lực.

Trừ khi Thân Chúng Chân Thần của bọn họ, Tiên Đình Đê Tôn, hoặc là Phật Môn Cổ Phật ra tay.

Nhị trưởng lão đứng bên miệng hố, ánh mắt của nàng luôn nhìn chăm chăm vào Băng Hải Nữ Thần.

Nhưng câu hỏi của đối phương làm cho Nhị trưởng lão hơi bất ngờ.

Sau đó Nhị trưởng lão lắc đầu, thông thả nói:

“Vì sao người của Lục gia lại là quái vật?”

Lục gia truyền thừa rất nhiều năm, mặc dù không cách nào ngược dòng lịch sử, trở lại thời kỳ Viễn Cổ để tìm hiểu, nhưng cũng không thể xác định rõ bề dày lịch sử.

Mà trong suốt khoảng thời gian lâu dài này, Lục gia vẫn luôn duy trì sự khiêm tốn, chưa bao giờ đối địch, gây thù với người ở bên ngoài.

Không ôm ấp dã tâm to lớn, bình thản trông coi mảnh đất nhỏ khoảng 1.3 mẫu của mình.

Nhưng mà qua vô số năm tháng, cũng như sự chuyển giao của thời đại, truyền thừa cho đến ngày nay.

Lục gia cũng chỉ còn lại sáu người.

Ba lão già sống dai, hai người trung niên vô dụng, một thiếu niên trẻ người non dạ.”

Nhị trưởng lão nhìn xem Băng Hải Nữ Thần, trầm mặc một lát, nói:

“Như vậy thì Lục gia có thể là quái vật hay sao?”

“Chẳng qua là có một hai người hơi đặc biệt, có thể sống lâu một chút thôi.” Nhị trưởng lão ngẩng đầu nhìn lên Song Nguyệt ở trên trời, nói thêm một câu.

“Lục gia có phải là quái vật hay không, trong lòng của ta biết rất rõ.” Băng Hải Nữ Thần âm thầm tự nhủ.

Nàng không muốn tiếp tục nói về chuyện này.

“Người không có hứng thú với Chuyển Sinh Thụ sao? Biết đâu nó có thể giúp người trưởng thành.” Băng Hải Nữ Thần giấu giếm khí tức, thử thuyết phục Nhị trưởng lão.

Nàng nghĩ rằng đối phương có thể bị dẫn dụ khi nghe được câu này, ít nhất là, trong nháy mắt, sẽ có một ý nghĩ khác.

Nhưng mà không có, Nhị trưởng lão chỉ nhìn chằm chằm nàng, không nói thêm một câu dư thừa nào.

Băng Hải Nữ Thần cũng có thể cảm giác được, bản thân mình hoàn toàn không có lối thoát.

Hay là Lục gia đã cử người khác đến cướp? Băng Hải Nữ Thần cảm thấy khả năng này rất cao.

Nếu như nàng bị cản trở thì tỷ lệ thành công của bọn họ càng cao hơn.

Nhưng mà, nàng có thể ngăn cản được bản thể của ta sao? Suy nghĩ này bất chợt lóe lên trong đầu của Băng Hải Nữ Thần.

“Nếu như nàng không thể ngăn cản bản thể của ta, thì ta sẽ có thể đạt được mầm Chuyển Sinh Thụ.

Dựa vào thực lực mà đối phương biểu hiện ra, chỉ cần ta thật cẩn thận, cho dù là đánh không lại, cũng có thể rời khỏi.” Băng Hải Nữ Thần thử tưởng tượng.

Nếu như chuyện này thành công sẽ mang lại rất nhiều lợi ích.

“Có thể đánh cướp một lần, lỡ như thất bại, nàng cũng không thể giữ ta lại.” Băng Hải Nữ Thần cảm thấy không cần phải chần chừ nữa.

Nhưng mà Băng Hải Nữ Thần quyết định kết nối với bản thể xong thì bất chợt ngăn ra.

“Không đúng, chắc chắn nàng có thể nghĩ tới chuyện ta sẽ kêu gọi bản thể đến.

Tại vì sao nàng không hề đề phòng? Thật sự tự tin như vậy sao?” Băng Hải Nữ Thần thử cảm nhận xung quanh.

Nàng phát hiện nơi này vẫn đang bị phong tỏa, đất đai xung quanh vẫn bị ảnh hưởng bởi pháp thuật của Lục Hữu Đình.

Băng Hải Nữ Thần trầm mặc một lát rồi hỏi Nhị trưởng lão:

“Nếu như bản thể của ta tới đây, sau đó muốn rời đi, người nghĩ mình có thể ngăn cản được không?”

Nhị trưởng lão không thay đổi sắc mặt, mở miệng:

“Thử một chút thì biết.”

Băng Hải Nữ Thần từ bỏ ý nghĩ phản kháng, nàng đi thẳng đến mép hồ, không nghĩ cách chạy trốn nữa.

Nhị trưởng lão nhìn thấy Băng Hải Nữ Thần xuất hiện ở cách đó không xa, thì không để ý đến nữa.

Trong lòng có chút tiếc nuối, than thầm:

“Đáng tiếc, không có dẫn dụ được bản thể của nàng.”

Không cần thiết phải tiêu diệt một bộ phận thân làm gì.

Nếu như bản thể của Băng Hải Nữ Thần tới đây.

Nhị trưởng lão sẽ không ngần ngại mà thừa dịp đối phương bệnh, lấy mạng của đối phương.

—

Dịch: MB

Chương 634: Bể Ngạn Chuyển Sinh Thụ

2

“Nàng cẩn thận hơn so với Thái Dương Thần, hoặc là cái chết của Thái Dương Thần làm cho đối phương cẩn thận hơn rất nhiều.

Nếu không thì, ngày hôm nay, bản thể của Băng Hải Nữ Thần chắc chắn sẽ đến đây.”

Sau đó, Nhị trưởng lão không tiếp tục suy nghĩ nữa.

Nàng lại lấy linh dược ra xử lý.

Chuyện xảy ra ở nơi khác nàng sẽ không quan tâm tới.

Nhưng lần này, nàng hi vọng chuyện của Chuyển Sinh Thụ là do Lục Thủy gây ra, cũng mong hắn có thể lấy được, sau đó mang đi.

Nếu như không phải, cũng không sao cả.

Chỉ cần vị Băng Hải Chủ Thần này không có uy hiếp đến Lục Thủy là được.

Hai người lại bắt đầu giằng co.

...

Ngoài biển, thân thể của Băng Hải Nữ Thần từ trong hồ Băng Xuyên nổi lên mặt nước.

Nàng xuyên qua biển cả mênh mông nhìn về nơi xa.

“Ngăn cản ta, thậm chí muốn săn - giết ta.”

Gương mặt của Băng Hải Nữ Thần càng lạnh lùng hơn:

“Lục gia Lục Hữu Đình, nàng cho rằng dựa vào phân thân của ta, thì có thể xác định ta còn phân thân khác hay không?”

“Không biết ngươi có nghĩ tới hay không, trong điện của Thất Đại Chủ Thần vẫn còn nhiều cường giả?”

Cho dù bọn họ ở trong trạng thái đang thức tỉnh.

Sau đó Băng Hải Nữ Thần hạ thần dụ.

Thần dụ trực tiếp truyền đến Thái Dương Thần Điện, Quang Minh Thần Điện, Băng Hải Thần Điện.

Thần dụ chỉ có một mệnh lệnh: bất chấp tất cả, nhất định phải đoạt được mầm Chuyển Sinh Thụ.

Đúng là nàng đang bị kiềm chế, nhưng Lục Hữu Đình cũng không có cách nào thoát đi.

Tuy nhiên, Băng Hải Nữ Thần nhanh chóng phát hiện điểm đáng ngờ.

“Hiện tại, có thể nói rằng, toàn bộ Bì Chi Hải Ngạn này, thực lực của nàng là mạnh nhất.

Vì sao muốn ở lại chỗ này?”

Băng Hải Nữ Thần trầm mặc một lát, lẩm bẫm:

“Có thứ gì đó còn quan trọng hơn so với mầm Chuyển Sinh Thụ hay sao?”

Rất nhanh, Băng Hải Nữ Thần đã nghĩ ra:

“Nàng không để cho ta đi qua, vì sợ ta sẽ nhìn thấy gì đó?

Đối với nàng mà nói chuyện quan trọng hơn...

Lục Thủy?”

Băng Hải Nữ Thần nghĩ đến đây thì giật mình tỉnh ngộ.

Sau đó lại truyền đạt một thần dụ nữa, kèm theo hình ảnh của Lục Thủy: Chú ý những người có mặt gần Chuyển Sinh Thụ, nhận diện tất cả những người lạ mặt, khi thấy người này xuất hiện thì ngay lập tức báo cáo lại.

Sau khi mọi chuyện đều được xử lý xong, Băng Hải Nữ Thần mới bắt đầu lặn xuống đáy hồ.

“Hi vọng là do ta nghĩ nhiều mà thôi.”

Sau khi Khô Thụ Lão Nhân vào Bì Ngạn, thì bắt đầu đi khắp nơi tìm kiếm Bì Ngạn Hoa.

Nhưng mà đã qua một ngày, bọn họ không thấy được một đóa hoa bình thường, chớ đừng nói tới Bỉ Ngạn Hoa.

“Nơi đây toàn là đồng không mông quạnh, căn bản không có thực vật sống.” Khô Thụ Lão Nhân mở miệng nói.

Thực lực của hắn thật sự rất thích hợp với nơi này.

Chỉ cần có một chút thực vật, hắn đều có thể phát hiện được.

Nhưng mà không có gì cả.

“Ta dùng bí pháp liên hệ An Dật, ở bên kia, bọn họ cũng không phát hiện được gì. Nhưng bọn họ cũng đang đi đến đây.” Kiến Nguyệt tiên tử mở miệng nói.

Bọn hắn đều là lần đầu tiên tới nơi này, mọi thứ vẫn còn rất xa lạ.

Bởi vì lâu như vậy mà không phát hiện được gì, làm cho bọn họ không biết phải làm thế nào.

“Theo những ghi chép trước đây, thì Lục gia đã từng tới vùng đất Bỉ Ngạn này.

Xem ra, chúng ta và bọn họ đều gặp phải tình huống khó khăn, từ đầu đến cuối không có thu hoạch được gì.” Hỏa Đô mở miệng nói.

Khi vừa tới nơi này, hắn cũng hy vọng là sẽ có chút thu hoạch.

Một chút xíu thôi cũng được.

Bây giờ thì tốt rồi, ngoại trừ chuyện ở trên vùng đất hoang vu đi dạo một vòng.

Không có thua hoạch gì khác, cảnh vật ở nơi này không có gì đáng giá để bọn họ phải nghiên cứu.

Nếu như phải nói về thu hoạch, thì hiện tại họ chỉ có một thu hoạch là nhìn thấy Song Nguyệt Đồng Thiên.

A Mẫn đi ở chính giữa, hắn cũng không có cảm giác gì.

Hơn nữa, hắn chỉ cần nghe những người này phân công là được.

Không cần lo lắng chuyện khác, nếu như gặp được linh được, thì cây - ghép là được rồi.

“Nhóm của An Dật đến đây là để điều tra về Tiên Đình đúng không?” Khô Thụ Lão Nhân có chút hiếu kỳ hỏi.

Hắn vẫn cảm thấy những việc làm của thiếu gia, đều có liên quan đến Viễn Cổ Tiên Đình.

Hình như đa số người của Tiên Đình, đều bị thiếu gia của bọn họ giết chết.

“Ừm.” Kiến Nguyệt tiên tử gật đầu:

“Nghe nói nơi này có truyền thuyết liên quan tới Phật Môn, muốn xem xét một chút, xem có thể từ phương diện này tìm ra một ít chuyện liên quan với Tiên Đình hay không.

Nhưng mà bọn hắn cũng gặp phải vấn đề giống như chúng ta: không có chút thu hoạch nào.”

“Đã có mấy lần An Dật đi ra ngoài nhưng không thu hoạch được gì, phải không?” Khô Thụ Lão Nhân mở miệng nói.

Kiến Nguyệt gật đầu:

“Đúng vậy.”

Tin tức liên quan tới Viễn Cổ Tiên Đình, thật sự rất khó tìm.

Bọn hắn cũng thảo luận một trận về chuyện của Tiên Đình.

Nhưng chỉ là nói chuyện phiếm mà thôi.

Trong khi bọn họ đang nói chuyện với nhau, thì trên trời bất chợt vang lên tiếng sấm.

Ầm ầm!

Ngay sau đó, bọn họ nhìn thấy Song Nguyệt biến thành Hồng Nguyệt.

Sự thay đổi đột ngột này làm cho họ phải cảnh giác.

“Quan sát xung quanh thật là kỹ, nhìn xem có biến hóa nhỏ gì hay không.” Khô Thụ Lão Nhân lập tức nói.

Bọn họ không biết sự xuất hiện của Hồng Nguyệt sẽ mang lại hiệu ứng gì.

Nhưng mà cảnh giác một chút luôn đúng.

Kiến Nguyệt tiên tử và Hỏa Đô đều đang nhìn ngó khắp nơi.

Đương nhiên là A Mẫn được bọn hắc bảo vệ ở bên trong.

Sau đó, Hỏa Đô lập tức chỉ vào bên cạnh kinh ngạc nói:

“Các ngươi nhìn.”

Nghe được tiếng nói của Hỏa Đô, Khô Thụ Lão Nhân và Kiến Nguyệt tiên tử đều nhìn sang.

Bọn hắc nhìn thấy ánh trăng từ trên cao rơi xuống, mà trong ánh trăng này, có một mầm cây.

“Đây là cái gì vậy?” Kiến Nguyệt tiên tử hơi kinh ngạc.

Nhưng mà, mặc kệ đó là cái gì, chắc chắn không phải là một mầm cây thông thường.

Khô Thụ Lão Nhân thử cảm nhận, sau đó kinh ngạc nói:

“Cây này mang cho ta cảm giác như được tái sinh, chắc chắn là không tầm thường.

Kiến Nguyệt tiên tử hãy hỏi An Dật thử xem, có thể hắc biết được một chút.”

“Được.” Kiến Nguyệt tiên tử lập tức trả lời.

“Bất kể như thế nào, chúng ta hãy qua bên đó trước, chắc chắn sẽ có một số người tìm đến.

Chúng ta đang ở gần nơi đó, có thể chiếm được tiên cơ,” Khô Thụ Lão Nhân lập tức nói.

Những người khác tự nhiên không có ý kiến, A Mẫn kích hoạt hộ mệnh pháp bảo, đi theo Kiến Nguyệt tiên tử.

Bọn họ trực tiếp hướng về phía mầm cây đi tới.

Bây giờ, mầm cây đã rơi xuống đất, chỉ cần đi qua lấy chắc là không xảy ra chuyện gì.

Mới vừa đi được nửa đường, bọn hắc bồng nhiên thấy ớn lạnh, hình như có sự tồn tại mạnh mẽ nào đó sắp đến đây.

—

Dịch: MB

Chương 635: Bỉ Ngạn Chuyển Sinh Thụ

3

“Cẩn thận một chút, đối phương rất mạnh.” Khô Thụ Lão Nhân lập tức nhắc nhở.

Đương nhiên là Kiến Nguyệt tiên tử và mọi người cũng có thể cảm nhận được, cái cảm giác sợ hãi từ trong linh hồn này rất là rõ ràng.

Chỉ trong nháy mắt, không khí lạnh biến mất, cảm giác sợ hãi kia cũng không còn nữa.

Mỗi người đều cảm thấy hoang mang.

Khô Thụ Lão Nhân cũng rất bất ngờ.

Hắn tỉ mỉ cảm nhận một vòng, không có phát hiện được gì.

Chuyện này không quan trọng lắm, có thể là đối phương chỉ tình cờ đi qua.

“Duy trì cảnh giác.” Bốn bóng người nhanh chóng lao đi (A Mãn là được người khác dẫn theo), trực tiếp hướng về phía mầm cây.

Trên đường, Kiến Nguyệt tiên tử nhận được câu trả lời từ An Dật:

“An Dật đã trả lời, hắn nói truyền thuyết này liên quan tới Phật Môn, nhắc đến một cái cây gọi là Chuyển Sinh Thụ.

Cây xuất hiện trong Bỉ Chi Hải Ngạn, rất có thể là loại cây này.

“Chuyển Sinh Thụ?” Khô Thụ Lão Nhân nhíu mày, sau đó nói:

“Phải rồi, ta vẫn luôn cảm thấy gốc cây kia ẩn chứa sinh mệnh.

Nếu không có Bỉ Ngạn Hoa, vậy thì mang cây Chuyển Sinh Thụ này về vậy”

Không ai có ý kiến.

Bọn hắn đều đang nhanh chóng tiếp cận mâm Chuyển Sinh Thụ.

Không bao lâu sau, Khô Thụ Lão Nhân và mọi người đã đi tới gần chỗ của mâm Chuyển Sinh Thụ, bọn họ là những người tới sớm nhất.

Khô Thụ Lão Nhân lập tức đi tới trước mâm Chuyển Sinh Thụ, hắn muốn trực tiếp mang mâm cây này đi.

Nhưng mới vừa tới gần mâm Chuyển Sinh Thụ, hắn phát hiện mâm Chuyển Sinh Thụ sinh trưởng hơi đặc biệt, vậy mà đã ăn sâu bén rễ, không thể nào trực tiếp nhổ lên.

Tu Chân giới có vô số linh dược, phương thức sinh trưởng vô cùng đa dạng.

Một số linh dược có thể trực tiếp mang đi, một số khác phải dựa theo môi trường sống, từ từ tiến hành cấy - ghép, nếu không sẽ làm cho linh dược bị tổn hại.

Thậm chí trực tiếp bị hư hỏng.

Đây chính là vai trò của cấy - ghép.

“Rõ ràng là rơi xuống từ trên không, vì sao lại có cảm giác như đã sinh trưởng được mấy trăm năm.” Khô Thụ Lão Nhân có chút khó hiểu.

“Nếu không thể trực tiếp nhổ cây, vậy thì mang theo cả cây lẫn đất cát xung quanh.” Khô Thụ Lão Nhân cảm thấy chỉ có cách này là hợp lý nhất.

Cấy - ghép có thể chờ đến nơi an toàn rồi mới tiến hành.

Có thể bị tổn hại một chút.

Rất nhanh thôi, sẽ có người tìm đến nơi này, nếu bây giờ không rời đi, sau đó chưa chắc đi được.

Khô Thụ Lão Nhân không chút do dự, chống tay ở trên mặt đất, sau đó thử chia cắt đất đai xung quanh.

Chờ chút sẽ tìm vật chứa vào rồi mang đi.

Lúc trước hấn có nghe kể rằng, Nhị trưởng lão vì muốn mang một đóa hoa khó cấy ghép đi, mà trực tiếp lấy cả núi lẫn hoa mang trở về, sau đó đặt ở một trong Hậu Sơn.

Hấn cảm thấy cách này có thể áp dụng.

Tuy nhiên, khi hấn thử chia cắt đất, thì mầm cây phía trên lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy từ từ héo úa.

Khô Thụ Lão Nhân giật nảy mình, lập tức dừng tay lại.

Lúc này mầm cây mới không khô héo nữa.

“Không có cách nào cấy ghép hay sao?” Khô Thụ Lão Nhân nhíu mày.

Hỏa Đô và những người còn lại cũng đi đến:

“Có thể có liên quan với hoàn cảnh nơi này.

Chuyển Sinh Thụ rời đi Bỉ Chi Hải Ngạn, thì vẫn là Chuyển Sinh Thụ hay sao?”

Khô Thụ Lão Nhân gật đầu, chính xác là như thế.

Cho nên, hấn phải trực tiếp mang cả Bỉ Chi Hải Ngạn trở về sao?

Hấn không làm được.

“A Mãn, nhìn xem có thể cấy - ghép được hay không.” Hỏa Đô lập tức nói với A Mãn:

“Ồ, ờ” A Mãn gật đầu, đi tới phía trước Chuyển Sinh Thụ.

Khô Thụ Lão Nhân nhìn xem A Mãn, hấn không biết đôi phương có thể cấy - ghép được hay không.

Nếu như không được, thì bọn họ đành phải từ bỏ sao?

Hấn nghĩ như vậy thì bắt đầu bố trí một trận pháp cấm chế ở xung quanh.

Để đề phòng tình huống bất ngờ xảy ra.

Bởi vì phía bên A Mãn cần một chút thời gian mới có kết quả.

Hỏa Đô và Kiến Nguyệt tiên tử đều có sự chuẩn bị riêng.

Bọn hắn cũng biết, chẳng mấy chốc sẽ có những người khác tìm tới nơi này.

Đến lúc đó, bọn họ chắc chắn không được thoải mái.

Nếu như có một người hoàn toàn áp chế được bọn họ, vậy thì bọn họ chỉ có thể từ bỏ.

Ngược lại thì bọn hắn sẽ kiên trì đến cùng.

A Mãn đặt tay ở bên cạnh mầm cây, hắn đang cố gắng thu thập tin tức từ mầm cây.

Dựa vào đó xác định xem có thể cấy - ghép hay không, làm sao để cấy - ghép.

Đây là khả năng mà lúc trước hắn không có, hay là không giỏi lắm. Không lâu sau đó, A Mãn đã cảm nhận xong.

“Như thế nào?” Hỏa Đô lập tức mở miệng hỏi thăm.

Hắn biết A Mãn đã có kết quả.

“Điều, điều kiện cực kì, cực kì khắt khe...” A Mãn thử mở miệng giải thích.

Nhưng mà, Hỏa Đô trực tiếp ngắt lời, nói:

“Người chỉ cần trả lời, có thể hoặc là không thể.”

Nghe A Mãn cà lăm xong, trời đều đã sáng.

Hiện tại không có đủ thời gian.

“Có thể, có thể.” A Mãn cũng không có để ý, lập tức gạt đầu.

“Cần bao nhiêu thời gian?” Khô Thụ Lão Nhân mở miệng hỏi.

Vấn đề này rất quan trọng.

Cần bao nhiêu thời gian, đồng nghĩa bọn hắn phải ở chỗ này cố thủ bấy lâu.

“Bốn, bốn canh, bốn canh giờ.” A Mãn trả lời.

Tất cả mọi người đều sững sờ với đáp án này. Quá

Chỉ cần vài người có cùng cấp độ, cũng đủ làm bọn họ mệt mỏi, chớ đừng nói đến các cường giả mạnh mẽ hơn.

Hơn nữa, đến lúc đó tất nhiên là bị vây công, cho dù có cây - ghép được, cũng là uổng công làm cho người khác hưởng mà thôi.

“Bắt đầu cây - ghép.” Khô Thụ Lão Nhân không một chút do dự, lập tức mở miệng nói.

Bây giờ đã không có thời gian để chần chờ nữa.

Bọn hấn vẫn có thể đánh cược một lần.

Cược là cuối cùng Nhị trưởng lão sẽ xuất hiện.

Thật sự không được, mới bỏ cuộc.

Hỏa Đô không thắc mắc gì, trực tiếp bắt tay vào chuẩn bị.

Kiến Nguyệt tiên tử đi tới bên cạnh A Mãn, nàng chấp tay trước ngực, bày ra một vòng phòng hộ có hình dạng như một cái chuông màu vàng óng, ở xung quanh thân thể của A Mãn.

Đây là vòng phòng ngự của nàng, bởi vì không thể di chuyển, cho nên lực phòng ngự vô cùng mạnh.

A Mãn cũng không có nói thêm cái gì, bắt đầu lấy ra một ít vật dụng, chuẩn bị cây - ghép.

Đầu tiên, hấn lấy ra một cái chậu hoa, chậu hoa này là đặc biệt chế tạo, phía trên có thật nhiều trận pháp.

Sau khi đổ đầy đất của Bỉ Chi Hải Ngạn vào trong chậu, A Mãn lấy ra một ít giấy dán, mỗi một cái giấy dán là một loại trận pháp, một loại vật liệu.

Đây là những vật dụng cần thiết của một nhân viên cấy - ghép.

Bọn hấn không cần hiểu rõ trận pháp, chỉ cần biết cách sử dụng là được.

Là dùng để mô phỏng môi trường xung quanh.

Hỏa Đô và Khô Thụ Lão Nhân thỉnh thoảng liếc nhìn một cái, bọn hấn phát hiện A Mãn để lại tử khí và sinh khí ở trong chậu hoa.

Đúng là phù hợp với đặc tính của Chuyển Sinh Thọ.

—

Dịch: MB

Chương 636: Bĩ Ngạn Chuyển Sinh Thụ

4

“Thật sự là lợi hại, có đôi khi ta cũng hoài nghi A Mãn rốt cuộc có phải là nhất giai hay không.

Ta cố ý kiểm tra hắn nhiều lần, nhưng mà thật sự là nhất giai.

Ta chưa bao giờ gặp được nhất giai nào có thể làm được những chuyện như hắn.

Hình như hắn có thể mô phỏng ra bất cứ hoàn cảnh sinh tồn nào của linh dược.

Hơn nữa, từ trước tới nay, chưa từng xảy ra sự cố gì trong quá trình cấy ghép.

Ta đã xin cho hắn rất nhiều linh dược để kéo dài tuổi thọ.

Sợ đại nạn của hắn đột nhiên tiến đến.” Hỏa Đô hơi xúc động nói.

Có thể, hắn thật sự không phải là nhất giai. Khô Thụ Lão Nhân thâm nghĩ.

Ít nhiều gì hắn cũng có vài phần tin tưởng vào A Mãn.

Người này có chút quan hệ với thiếu gia của bọn họ.

Tuy nhiên, có thể tự mình giải quyết vấn đề mới là tốt nhất.

Đang miên man suy nghĩ, bỗng nhiên hắn ngẩn ra, lập tức nói:

“Chú ý, có người đến.”

“Chắc chắn, thì ra còn có người đến sớm hơn cả ta.” Một cơn gió đen thổi qua, một nam thanh niên xuất hiện ở phía trước Khô Thụ Lão Nhân.

Người nam này mặc quần áo màu đen, trên người còn có hắc khí.

Tạo cho người ta một cảm giác rất là âm trầm.

“Ma tu?” Khô Thụ Lão Nhân nhìn chăm chăm vào đôi phương, nhíu mày.

Tu vi ở thất giai Nhập Đạo, cấp bậc này làm cho hắn hơi ngạc nhiên.

Lẽ ra, Bỉ Chi Hải Ngạn không có quá nhiều cường giả mới đúng.

Ngoại trừ Minh Thổ và Tịnh Thổ.

“Ma tu Cát An, một kẻ tán tu.” Sau khi ma tu Cát An báo tên tuổi xong thì lại nói tiếp:

“Nói thật, ta không có hứng thú đối với các ngươi.

Hơn nữa, ta biết hiện tại mình không thể cướp được mầm cây kia từ tay các ngươi, cho nên ta cũng mất hứng thú đối với mầm cây.

Chúng ta làm một cuộc trao đổi có được không?”

“Trao đổi gì?” Khô Thụ Lão Nhân mở miệng hỏi.

Nếu như không cần động thủ, thì hắn sẽ suy nghĩ.

“Đầu tiên, tu vi của ta là thất giai Nhập Đạo, có thể không bằng ngươi, nhưng mà ta cũng là một sự uy hiếp đối với các ngươi.

Đặc biệt là khi phía sau còn có nhiều người đang đến.

Nếu như ta bắt tay với bọn họ, đối phó các ngươi, vậy thì các ngươi sẽ rơi vào nguy hiểm, có đúng hay không?

“Đúng.” Khô Thụ Lão Nhân gật đầu đáp.

Hỏa Đô tiếp tục chuẩn bị.

Kiến Nguyệt tiên tử không có động tác gì.

“Nếu đồng ý, vậy thì đã có lý do để giao dịch.” Ma tu Cát An nhìn xem Khô Thụ Lão Nhân nói:

“Cho ta một viên linh thạch cấp 9, ta sẽ quay đầu rời đi, tuyệt đối không xen vào chuyện của các ngươi.

Nói cách khác, chỉ cần các người ở chỗ này, ta sẽ không ra tay, công khai hay lén lút gì cũng sẽ không tham dự.

Một viên cấp 9, tiêu trừ được uy hiếp của một thất giai.

Khoản giao dịch này như thế nào?”

Khô Thụ Lão Nhân cau mày, nói:

“Làm sao bọn ta có thể tin tưởng người?”

Ma tu Cát An nhúng vai, mỉm cười nhìn Khô Thụ Lão Nhân, nói:

“Không có bất cứ lý do nào hết, hơn nữa ta là một người ma tu, nên hoàn toàn không đáng tin cậy.

Khoản giao dịch này là một ván bài đối với các người.

Trước khi giao dịch, không có gì là bảo đảm.

Đồng ý giao dịch hay không?”

Khô Thụ Lão Nhân chỉ nhìn đối phương một chút, sau đó ném ra một viên linh thạch cấp 9, nói:

“Giao dịch thành công.”

Ma tu Cát An cầm lấy linh thạch, cười cười:

“Lựa chọn của người sẽ không sai, tiếp theo ta sẽ không ra tay.

Nhưng ta sẽ ở gần đây để đợi.

Nếu như các người đồng ý trả thêm 1 viên linh thạch cấp 9, ta sẽ giúp các người ngăn chặn một vị cường giả thất giai Nhập Đạo.

Chỉ có một thôi nha.

Và không có cường giả nào có tu vi trên thất giai.

Nếu không giao dịch thất bại.

Lần này các người có thể trả tiền sau.

Chờ tin tức của các người.”

Ma tu Cát An nói xong thì quay đầu rời đi, hấn trực tiếp hóa thành một cơn gió đen, biến mất ngay tại chỗ.

Khô Thụ Lão Nhân trông thấy ma tu Cát An đã rời đi, nhẹ nhàng thở ra.

Một viên cấp 9 cũng không sao, hắn cảm thấy giao dịch này đáng giá.

Chỉ sợ từ giờ trở đi.

Sẽ có càng nhiều người đi về phía bên này.

...

Ban đêm, Lục Thủy cảm thấy bây giờ đã thích hợp để rời khỏi Vong Xuyên Hà Đạo.

“Nhanh hơn một chút so với dự đoán.”

Tốc độ của bọn hắn không nhanh, nhưng mà khoảng cách cũng không có xa như vậy.

“Thiếu gia, chúng ta cảm thấy áp lực đã giảm xuống rất nhiều, chắc sắp đến.” Chân Võ ở phía sau nhắc nhở.

Lục Thủy gật đầu, không nói gì.

Vừa rời, hắn đã nhìn thấy sự thay đổi của bầu trời.

Cho nên hắn cũng muốn đi lên xem thử, phúc lợi mà mình gửi tặng, có đủ sức hấp dẫn đối với người luôn lén lút quan sát hắn hay không.

Trên lý thuyết là có thể.

Không bao lâu sau, Lục Thủy rút cuộc thấy được dòng sông hướng đi lên, có hơi dốc, chỉ cần đi lên, là có thể ra khỏi Vong Xuyên Hà Đạo.

Tuy nhiên, hắn có chút phân vân, không biết nên lên bằng cách nào. Hắn muốn trực tiếp nhảy lên, nhưng cảm thấy làm như vậy thì có chút bất thường.

“Các người làm thế nào để lên trên?” Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Chân Võ, Chân Linh.

Chân Võ và Chân Linh liếc nhìn nhau, sau đó suy nghĩ một chút, phát hiện không có cách nào khác.

“Leo đi lên.” Đây là biện pháp duy nhất của bọn họ.

Lục Thủy gật gật đầu.

Hắn biết nên dùng cách gì để lên rồi.

“Các người đi lên trước, sau đó kéo ta đi lên, có mang theo dây thừng sao?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Chân Võ và Chân Linh trong nháy mắt ngó người ra, sau đó chợt thông suốt, tu vi của thiếu gia mới nhị giai, muốn đi lên tất nhiên sẽ có chút khó khăn.

Bọn hắn chỉ nghĩ cách để chính mình đi lên, thật là thất trách.

Chân Võ nhìn Chân Linh, Chân Linh gật đầu, sau đó bắt đầu leo dốc đi lên trên.

Chân Linh đi lên, Chân Võ cũng không có theo sau, mà là lấy ra một tấm thảm, đây là pháp bảo, tác dụng chính là có thể duy trì cân bằng.

Phi hành pháp bảo là không có tác dụng khi ở trong này.

Kế tiếp Chân Võ đặt một cái ghế ở bên trên tấm thảm, nói:

“Thiếu gia, người ngồi trên ghế là được, ta cũng thiếu gia đi lên.”

Choàng tấm thảm trên lưng là có thể cũng được.

Lục Thủy: “???”

Trước kia ta vô dụng như vậy sao?

Hắn cảm thấy bản thân trước kia hơi trung nhị một chút, ấu trĩ một chút.

Nhưng cũng không đến nỗi nào, đúng không?

Lục Thủy cũng không nói gì, nơi này không thể ngự kiếm phi hành, dùng cách này để đưa hắn đi lên là dễ dàng nhất.

Trong chốc lát, Chân Linh đã từ phía trên ném dây thừng xuống, để Chân Võ có thể trèo lên dễ dàng hơn.

“Vừa rồi, hai người bọn họ không có nói chuyện với nhau!?” Lục Thủy có chút ngạc nhiên, thật sự rất ăn ý.

Hắn cũng không suy nghĩ nhiều, thản nhiên cầm lấy một quyển sách, bắt đầu đọc.

—

Dịch: MB

Chương 637: Thể Diện Của Lục Gia Mất Hết Rồi! 1

Lúc này, Chân Võ choàng tấm thảm lên lưng, níu lấy dây thừng bắt đầu leo lên phía bên trên.

Tấm thảm cân bằng vô cùng tốt, Lục Thủy không có bị chao đảo một chút nào.

Lúc này hạt đậu nành của Lục Thủy cũng gửi tin tức đến, nó đã vào được bên trong Chân Thần kết giới.

“U La Cổ Phật, vị Cổ Phật bóc đồng nhất Phật Môn năm nào, bây giờ lại muốn khuyên người vào Phật Môn sao?” Trong nháy mắt, tiếng nói của Diệp Tân truyền tới.

“U La Cổ Phật? Cũng là người của Phật Môn à?” Lục Thủy có chút bất ngờ, có người khác đi vào bên trong Chân thần kết giới?

Mà còn quen biết với Diệp Tân.

Lục Thủy che một bên mắt của mình lại, thử nhìn kỹ tình huống ở bên kia.

Hắn nhanh chóng nhìn thấy Diệp Tân đứng ở dưới đại thụ, nhìn về phương xa.

Hắn chỉ nói một câu như vậy, sau đó thì không nói thêm gì nữa.

“Không có người? Chắc là đang ở trên đường, hoặc là cách không nói chuyện với nhau.” Chỉ trong nháy mắt, ở trong lòng của Lục Thủy đã có đáp án.

Lúc này hắn nghe được giọng nói bình thản của người kia:

“Thí chủ quá khen.

Trong dĩ vãng, người bóc đồng nhất Phật Môn phải là thí chủ mới đúng, Tân Trần Minh Phật.”

Lục Thủy nhìn bốn phía, vẫn chưa thấy được người nào.

Nhưng mà hắn có thể cảm giác được đối phương đang đến gần.

Còn Diệp Tân thì im lặng đứng ở nơi đó.

Lục Thủy chờ trong chốc lát thì rút lui.

Tuy nhiên, hắn vẫn luôn chú ý đến bên kia, chỉ cần bọn nói chuyện thì hắn sẽ nghe được.

“Diệp Tân đã từng là một Minh Phật sao? Vậy thì hắn đã từng phá vỡ rất nhiều cảnh giới.”

Phía dưới Đại Thừa Cổ Phật, cửu giai Minh Phật.

Tương đương với cảnh giới phía dưới Đại Đạo Thiên Thành là cửu giai Chứng Đạo.

Lục Thủy không có suy nghĩ nhiều, hắn đã đề đầu nạnh đi tiếp xúc Chuyển Sinh Thụ.

Đến lúc đó, hắn sẽ biết được rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.

Sau đó mới suy nghĩ xem có ra tay hay không.

...

Nhị trưởng lão vẫn đang sắp xếp lại linh dược.

Có lẽ đây là chuyện duy nhất nàng cảm thấy hứng thú và muốn làm.

Nàng làm chuyện này ngày qua ngày, năm qua năm, đến nay đã làm được rất nhiều năm.

Làm hoài mà không thấy chán.

Ngày xưa, vì sao nàng lại chọn con đường này?

Bản thân của Nhị trưởng lão cũng không nhớ nổi.

Nhưng mà điều thú vị nhất vẫn là những ngày mở thưởng giữa đường.

“Nhị trưởng lão cảm thấy, cuối cùng thì, mầm Chuyển Sinh Thụ sẽ rơi vào tay ai?” Băng Hải Nữ Thần thờ ơ nói.

Nàng muốn thăm dò một chút, vì sao Lục gia Nhị trưởng lão Lục Hữu Đình lại chấp nhận bỏ qua, không đi tranh đoạt Chuyển Sinh Thụ.

“Người hữu duyên.” Nhị trưởng lão bình tĩnh trả lời.

Băng Hải Nữ Thần có thể cảm nhận được, phía bên kia đã có người ra tay.

Không thể chắc chắn là những người mà nàng cử đi sẽ đến đó trước tiên.

Bởi vì tìm được vị trí đã là một việc khó khăn.

Tuy nhiên, nàng không cần phải nghĩ nhiều về chuyện này, có vài chuyện nàng cần phải hỏi ngay bây giờ.

Nàng do dự một chút, cuối cùng quyết định hỏi về một người mà không ai muốn nhắc tới:

“Nhị trưởng lão cảm thấy Lục gia thiếu gia, Lục Thủy, có đi đến đó không?”

“Một trong bảy vị Chủ Thần vậy mà cảm thấy hứng thú với một đứa con nít sao?” Nhị trưởng lão thông thả nói.

Nhưng mà trong lòng của nàng cũng có chút hoang mang, dường như đối phương đã phát hiện được cái gì.

Băng Hải Nữ Thần còn muốn hỏi thêm, bởi vì dựa và thái độ né tránh của đối phương sẽ phần nào suy đoán được chân tướng của sự việc.

Mà nàng thật sự muốn biết được đáp án cuối cùng, cho dù nó sẽ làm cho người ta khó mà chấp nhận được.

Nàng mới định hỏi tiếp thì đột ngột dừng lại.

Khí tức của Lục Thủy đã xuất hiện.

Nhị trưởng lão cũng ngay lập tức phát hiện được khí tức của Lục Thủy.

Nàng ngừng xử lý linh dược, ngẩng đầu nhìn qua.

Băng Hải Nữ Thần cũng quay đầu nhìn lại.

Người đầu tiên các nàng nhìn thấy là Chân Linh.

Chân Linh đã trèo ra ngoài Vong Xuyên Hà Đạo. Đầu tiên, nàng lấy dây thừng ra, cột vào một tảng đá kế bên, sau đó ném dây thừng xuống phía dưới.

Nhị trưởng lão không thể hiểu nổi, tại sao Chân Linh lại mang theo một sợi dây thừng bình thường ở trên người?

Tu Chân giới, còn có người sử dụng món đồ này sao?

Tuy nhiên, nàng thật sự cảm nhận được khí tức yếu ớt thuộc về Lục Thủy.

Nhưng mà Chân Linh đang làm cái gì vậy?

Băng Hải Nữ Thần cũng không hiểu người này đang làm gì.

Bởi vì, chỉ có người bình thường mới làm những việc như thế này.

Các nàng chờ trong chốc lát.

Cuối cùng nhìn thấy một người đang từ phía dưới leo lên, mà khí tức của Lục Thủy cũng ngày một rõ ràng hơn.

Khi nhìn thấy được người đi lên là ai, trong nháy mắt, Băng Hải Nữ Thần và Nhị trưởng lão đều không kịp phản ứng.

Người mà các nàng nhìn thấy là Chân Võ, hắn nắm lấy dây thừng, từng bước một trèo ra khỏi Vong Xuyên Hà Đạo.

Mà ở phía sau Chân Võ, Lục Thủy đang ngồi chiếm chuê trên một cái ghế, phía dưới cái ghế là một tấm thảm.

Tấm thảm này được Chân Võ choàng trên lưng.

Nhị trưởng lão đưa tay, sử dụng pháp thuật chụp một tấm ảnh lưu niệm.

Nàng sẽ mang tấm ảnh này về cho Tam trưởng lão xem.

“Hắn thật biết giữ gìn hình tượng của mình.” Nhị trưởng lão tự mình lầm bầm.

Nhưng thể diện của Lục gia thì bị hắn quăng mất.

Ngay lúc này, Băng Hải Nữ Thần cũng không biết nên nói cái gì, trong khoảnh khắc vừa rồi, nàng thực sự cảm thấy mình

thật là ngu ngốc khi từ ngàn dặm xa xôi đến đây để thăm dò Lục Thủy.

Nhưng ngay sau đó nàng lại thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất thì Lục Thủy không có liên quan gì đến Chuyển Sinh Thụ.

Nhị trưởng lão tự nhiên cũng nghĩ đến điểm này, nàng không có bộc lộ bất cứ biểu hiện hay suy nghĩ gì.

Nàng đã nhận ra, Băng Hải Nữ Thần thật sự rất chú ý Lục Thủy.

Nàng chỉ có thể tiếp tục chú ý xem kế tiếp sẽ xảy chuyện gì.

...

Lục Thủy ngồi trên ghế, bây giờ thì hẳn đang ở bên trên Vong Xuyên Hà Đạo.

Chân Võ và Chân Linh thu đã hồi dây thừng, đứng ở phía sau hẳn.

Lúc này Lục Thủy vẫn đang chăm chú nhìn vào trong sách.

Nhưng hẳn không có đọc sách.

“Hai ánh mắt, không ít, ngược lại nhiều hơn.” Lục Thủy trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Xem ra, có người thật sự để mắt tới hẳn, nhưng hẳn cũng cảm nhận được, ánh mắt này không còn chăm chú như là trước đó.

Giống như là tình cờ nhìn qua mà thôi.

“Phương án dùng mầm Chuyển Sinh Thụ làm môi nhử, thất bại.” Lục Thủy thở dài.

Sau đó, hẳn không nghĩ nhiều nữa, mà khép sách lại, đứng lên.

“Lại đi Nại Hà Kiều xem thử.”

Lục Thủy vừa nói vừa đi về phía Nại Hà Kiều.

Đi qua đó cũng không mất bao lâu.

Phía trên và phía dưới Vong Xuyên Hà Đạo là hoàn toàn khác nhau.

Mà mục đích hấn tới chỗ này là muốn đi tới Kim Sinh Lộ.

Lúc này, hấn không có gì phải vội vàng, bởi vì, ở bên phía Diệp Tân đường như xảy ra chuyện ngoài ý muốn .

Tâm trí của hấn sẽ phải chú ý rất nhiều vào phía bên kia, trong lúc đó thân thể hấn ở bên này chỉ có thể làm một khán giả đứng hóng chuyện bên Nại Hà Kiều.

Trừ khi phát sinh chuyện ngoài ý muốn nào khác.

—

Dịch: MB

Chương 638: Thể Diện Của Lục Gia Mất Hết Rồi! 2

Tất nhiên Chân Võ sẽ đi thu dọn tằm thằm và cái ghế, sau đó đi theo sau lưng Lục Thủy.

Bọn họ cảm thấy sau khi đi lên, thì cả người nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Khi vận chuyển tu vi cũng nhanh hơn trước.

Ở phía dưới lâu như vậy, thực lực của bọn họ rõ ràng được cải thiện không ít.

Lại chờ thêm một hai tháng nữa là có thể thử đánh sâu vào ngũ giai.

Đến lúc đó có thể xin một chút ý kiến từ thiếu gia.

Bây giờ không cần phải vội vàng làm gì.

Bọn họ từng bước một đi về phía Nại Hà Kiều, trên đường đi Chân Võ bỗng nhiên thắc mắc, tại sao thiếu gia của bọn họ lại muốn rơi xuống Nại Hà Kiều.

Theo lý mà nói, với năng lực của thiếu gia thì không thể nào té xuống được.

Chân Võ cảm thấy đáp án sẽ không giống như những gì bọn họ nghĩ, cho nên sau một hồi do dự, hắn quyết định trực tiếp mở miệng hỏi đáp án.

“Thiếu gia.” Chân Võ từ phía sau nhẹ giọng gọi Lục Thủy.

Lục Thủy không có dừng lại, cũng không quay đầu lại, hắn cúi đầu đọc sách, thuận miệng nói:

“Nói đi.”

Hắn đang suy nghĩ về ánh mắt, hắn cảm thấy một trong hai ánh mắt kia là thuộc về Nhị trưởng lão.

Nhưng mặc kệ là Nhị trưởng lão hay là những người khác, dĩ nhiên là muốn biết được chuyện gì đó mới đặc biệt chú ý

đến hẳn.

“Nếu như là Nhị trưởng lão, thì rất có thể là thuận tiện nên xem xét một chút, xem thử hẳn có làm Lục gia mất mặt không.

Nếu như là tam đại thế lực, thì có thể là đến thăm dò ta.”
Lục Thủy tự mình suy đoán.

Hắn cảm thấy những tiên đoán của Dự Ngôn Thạch Bản, khả năng cao là liên quan tới đệ đệ, muội muội.

Lần trước, để cho Băng Hải sứ đồ truyền tin trở về, chắc chắn sẽ làm cho một số người phải dè chừng.

“Như vậy thì, ánh mắt lãnh đạm mang theo chút rét lạnh trước đó.

Tám chín phần mười là thuộc về người của Băng Hải Thần Điện.

Thảo nào, việc mở ra Bỉ Chi Hải Ngạn lại kỳ quái như vậy.” Lục Thủy cảm thấy suy đoán của mình là có căn cứ hẳn hoi.

Đương nhiên, hẳn không có cách nào đi xác nhận.

Bởi vì, hiện tại, hẳn không phải là đối thủ của hai người đang ẩn nấp trong bóng tối.

“Thiếu gia, đêm nay có muốn ăn chút gì không? Có cá nướng.” Chân Võ mở miệng dò hỏi.

Mỗi khi thiếu gia có thời gian rảnh rỗi cũng sẽ ăn chút gì đó.

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân khác, không biết có phải do Vong Xuyên Hà Đạo hay không.

Hắn và Chân Linh đều cảm thấy đói bụng.

Lục Thủy nghe được câu này thì ngừng lại, sau đó quay đầu nhìn về phía Chân Võ:

“Cá sống?”

Chân Võ lập tức gật đầu:

“Đúng vậy, thiếu gia, có đầy đủ các loại gia vị và đồ ăn kèm.”

Lục Thủy nhìn chăm chăm Chân Võ, tiếp tục nói:

“Ta muốn ăn món điểm tâm ngọt, có không?”

“Hoa Vũ Tuyết Quý có được không? Nhưng mà không được đầy đủ, chỉ có năm loại.” Lần này là Chân Linh mở miệng.

Bọn hắn rất quen thuộc với Hoa Vũ Tuyết Quý, còn có An Ngữ.

Có mấy món này là rất bình thường.

Hơn nữa đều được bảo quản tốt.

Chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề.

“Ta muốn ăn mì thịt bò của quán ăn ở gần chỗ Hoa Vũ Tuyết Quý có không?” Lục Thủy chuyển sự chú ý sang Chân Linh.

Giống như muốn thách đố Chân Võ và Chân Linh.

“Thiếu gia muốn ăn mì nước hay mì xào?” Chân Linh cúi đầu nhẹ giọng hỏi.

Nói xong lại bổ sung thêm một câu:

“Đều có.”

Những món ăn thông thường như thế này, chắc chắn là không thiếu.

Lục Thủy trầm mặc một hồi: “...”

Cuối cùng hắn quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước, tùy tiện nói:

“Đêm nay không ăn.”

Chân Võ, Chân Linh: “...”

Mà ở phía đằng xa, Nhị trưởng lão và Băng Hải Nữ Thần cũng không biết nên nói sao cho phải.

Không thể nào hiểu được.

Bạn hẳn thật sự là người Tu Chân sao?

Nhị trưởng lão lại xử lý linh dược, giả vờ như chưa từng nghe, hay thấy gì cả.

Thế diện của Lục gia hoàn toàn mất hết.

Mười mấy năm qua, Tam trưởng lão ở trên đại điện than thở, không phải là không có nguyên nhân.

Băng Hải Nữ Thần cũng cúi đầu, xem như không nhìn thấy, không nghe được.

Nếu không nàng sẽ cảm thấy chính mình cực kỳ ngu xuẩn.

Không có việc gì chạy tới thăm dò làm cái gì.

...

Lục Thủy rất ngạc nhiên, kể cả thức ăn mà Chân Võ và Chân Linh cũng chuẩn bị đầy đủ hết?

Đây là vấn đề của hẳn phải không?

Dù sao, những gì tùy tùng chuẩn bị thường là dành cho thiếu gia của mình.

“Không, đó không phải là vấn đề của ta, là vấn đề của ta khi còn trẻ.”

Lục Thủy đưa ra kết luận, cảm thấy kết luận này rất có sức thuyết phục.

Trên đường đi, hẳn đột nhiên phát hiện ở một hướng khác có lực lượng dao động, thoát ẩu thoát hiện.

“Đánh nhau? Chắc là vì mầm Chuyển Sinh Thụ, hình như ở cách đây không xa.

Tại sao hai ánh mắt đó vẫn nhìn về nơi này?

Đều nhìn không vừa mắt sao?

Cũng phải, một cái mầm Chuyển Sinh Thụ mà thôi.

Đáng tiếc không có nhìn thấy thứ gì tốt hơn.”

Lục Thủy cảm thấy mình đã đánh giá thấp một số cường giả, đồng thời cảm thấy bọn họ nhất định sẽ đánh nhau để đoạt

lấy mầm Chuyển Sinh Thụ.

Không nghĩ tới, vẫn có người ở nơi đây chặn đường hấn.

Sau đó, Lục Thủy cũng không quan tâm, hấn muốn xem ở đằng kia đã xảy ra chuyện gì.

Đáng tiếc là không có đậu nành ở hướng đó, đành phải bỏ qua.

Đặc biệt là hấn phải dồn phần lớn tinh lực của mình vào bên trong Chân Thần kết giới.

Bởi vì vị U La Cổ Phật kia cũng sắp tới rồi.

Có thể sẽ nghe được một vài chuyện thú vị.

Trong khoảng thời gian này, hấn cũng sẽ dùng đậu nành đi tìm hiểu thật kỹ Chuyển Sinh Thụ.

...

Diệp Tân nhìn về phía xa, âm thầm thở dài.

Sự xuất hiện của U La Cổ Phật làm cho hấn có chút bận tâm.

Bởi vì hấn không thể đoán được, tại vì sao đối phương lại tới đây.

Nếu là vì hấn thì không sao, nếu như vì lí do khác, vậy thì hơi khó đoán một chút.

Vì vậy, điều mà hấn hy vọng nhất là không nhìn thấy bất cứ người ngoài nào ở đây.

Lòng người khó đoán, lỡ như có người nào tư tưởng đến cây Chuyển Sinh Thụ này, thì thật là phiền phức cho hấn.

Không phải ai cũng tin rằng Chuyển Sinh Thụ này không có tác dụng gì đối với người khác.

Một vài người còn cho rằng có thể bồi dưỡng ra một cây Chuyển Sinh Thụ khác từ cây Chuyển Sinh Thụ này.

Nếu như hấn không hiểu rõ về Chuyển Sinh Thụ, chắc chắn là hấn cũng sẽ tin tưởng như vậy.

Diệp Tân lắc đầu, lẳng lặng đứng chờ đợi cổ nhân đến tìm.

Lúc này hắn không hề phát hiện, có một hạt đậu nành lẳng lẳng nằm bên cạnh rễ cây của Chuyển Sinh Thụ.

” Sự xuất hiện của Mầm Chuyển Sinh Thụ chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của nhiều người.

Không biết cuộc chiến ở bên kia đã ngã ngũ hay chưa.”

Diệp Tân cảm thấy nếu như bên kia vẫn chưa có kết quả, thì có thể dẫn dụ U La Cổ Phật đi qua.

...

Ở phía bên kia Bỉ Ngạn, có một khu vực được bao phủ bởi vô số đại thụ, giống như là trong Bỉ Ngạn mọc ra một mảnh rừng rậm.

Tất cả thực vật trong rừng rậm đều đang tấn công người.

Hơn nữa, còn được gia tăng thêm lực lượng vô cùng mạnh mẽ.

Có một cô gái toàn thân tỏa ra ánh sáng yếu ớt, đang nhanh chóng lao đi trong rừng cây.

Hầu hết cây cối cản trở nàng đang lần lượt bị phá hủy.

“Hừ, trình độ này mà cũng muốn ngăn cản ta?” Tịnh Thổ Tiêu Lâm nhanh chóng hướng bên trong mà đi.

Những người khác khó mà mang theo Mầm Chuyển Sinh Thụ rời đi.

Nhưng mà nàng không giống bọn họ, nàng có Tịnh Thổ bí pháp.

Nhất định có thể lấy được mầm cây mang về Tịnh Thổ.

Một phía khác của rừng cây, có một người đàn ông mặc áo giáp đang vung đao chém ra con đường của hắn.

Minh Thổ Bách Luyện - Hoàng Hôn.

“Hừ, vừa rồi có người của Tịnh Thổ đi vào?

Muốn đoạt lấy mầm cây?

Mặc kệ đó là mầm cây gì, ta không đoạt được, tất cả những người khác cũng đừng hòng có được.”

Tốc độ của hấn cực nhanh, ôm thái độ ăn không được thì phá cho hôi, hấn thà rằng phá hủy mầm cây kia chứ nhất quyết không để người khác mang đi.

Những phương hướng khác, cũng có không ít người tiến vào.

Mà gần với vị trí trung tâm.

—

Dịch: MB

Chương 639: Thê Diện Của Lục Gia Mất Hết Rồi! 3

Khô Thụ Lão Nhân cẩn thận quan sát rừng cây:

“Không kiên trì được bao lâu, bọn hấn sẽ nhanh chóng tìm tới nơi này.”

Nếu không phải trong Bì Chi Hải Ngạn này, bay quá cao sẽ tạo nên điều khác thường, nơi này đã liên tục bị vây công từ lâu.

Hoàn toàn không có khoảng trống để khôi phục rừng cây.

“Mặt đất vẫn bị ảnh hưởng, có người cố ý hủy hoại mầm Chuyên Sinh Thụ.

Mặc dù ta không chế được, nhưng sẽ chậm trễ tiến độ của A Mãn.” Hỏa Đô lập tức nói.

Nơi này thật sự là loại người gì cũng có.

Đổi ngược lại, bọn hấn cũng sẽ làm như vậy.

Cho nên, không có gì phải oán trách, chỉ có thể dốc hết sức lực chống đỡ.

Khô Thụ Lão Nhân nhìn xem A Mãn, lúc này A Mãn đã bắt đầu dịch chuyển rễ cây của mầm Chuyên Sinh Thụ.”

Rễ cây không ngắn, cần thêm một chút thời gian.

“Hi vọng có thể chống chịu thêm chút nữa.” Khô Thụ Lão Nhân tự lẩm bẩm.

Nhưng hấn biết rõ, đây là chuyện không thể được.

Chỉ có thể dốc hết sức làm.

“Tìm được các người rồi.” Giọng nói của một cô gái vang lên.

Tịnh Thổ Tiêu Lâm phá vỡ rừng cây, nhìn xem Khô Thụ Lão Nhân và những người khác.

Khi nàng nhìn thấy những người này sắp cầy - ghép xong mầm Chuyển Sinh Thụ thì trực tiếp choáng váng rồi.

Nàng thật không ngờ những người này lại có thể làm được chuyện như thế này.

“Bên ngoài Tu Chân giới, đúng là loại người nào cũng có.”
Tịnh Thổ Tiêu Lâm trong lòng khiếp sợ.

Nhưng nàng không chần chừ.

Trực tiếp ra tay.

Từ chỗ của nàng bộc phát ra một lực lượng mạnh mẽ, uy thế to lớn làm cho người ta không dám khinh thường.

Sau đó, nàng huy động lực lượng, trực tiếp lao về phía A Mãn.

Ầm!

Lực lượng vùn vụt lao về phía vòng phòng ngự của Kiến Nguyệt tiên tử.

Chỉ cần đánh trúng sẽ có thể gây ra sự cố ngoài ý muốn.

Ngay khi công kích sắp chạm vào vòng phòng ngự của Kiến Nguyệt tiên tử, Khô Thụ Lão Nhân trực tiếp xuất hiện ở phía trước công kích của đối phương

“Tịch Diệt.” Khô Thụ Lão Nhân đưa tay chặn lại đòn đánh của Tịnh Thổ Tiêu Lâm.

Sau đó công kích của Tiêu Lâm lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được bắt đầu tiêu tán.

“Chút tài mọn.” Tịnh Thổ Tiêu Lâm không chút e ngại mà bắt đầu tấn công Khô Thụ Lão Nhân.

Khô Thụ Lão Nhân đương nhiên là không nương tay.

Hắn nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết trận chiến này.

Ầm!

Ầm! ầm!

Khô Thụ Lão Nhân liên tục điều động lực lượng của rừng cây tiến hành công kích.

Mà ánh sáng trên người của Tịnh Thổ Tiêu Lâm cũng càng ngày càng mạnh, công kích của nàng cũng không hề yếu, nàng cũng muốn dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết Khô Thụ Lão Nhân.

Lực lượng - gió lốc không ngừng bộc phát.

Bọn hắn ở trên không trung không có ngừng nghỉ, liên tục thúc giục lực lượng, chỉ cần một phút bất cẩn thì sẽ phân được thắng bại.

Cho nên bọn hắn không thể nào chú ý tới chuyện khác.

Hỏa Đô nhìn xem rừng cây, nhíu mày.

Rừng cây do Thụ lão dùng phần lớn lực lượng tạo thành sắp không chống đỡ nổi.

Chẳng mấy chốc sẽ biến thành đồ trang trí, đến lúc đó, bọn hắn sẽ lộ diện với mọi người.

Lúc này Hỏa Đô cảm nhận được một đòn công kích mạnh mẽ.

Hắn không hề chần chừ, trực tiếp kích hoạt trận pháp ở xung quanh, tiến hành phòng ngự.

Vụt! Vụt!

Ánh đao chọt lóe lên.

Trực tiếp đánh nát một tầng trận pháp của Hỏa Đô.

“Thật yếu, ta khuyên ngươi nên để mầm cây lại.” Minh Thổ Bách Luyện - Hoàng Hôn cầm đao, từng bước một tiến về phía Hỏa Đô.

Hỏa Đô không có chùn tay, mà nhanh chóng tạo ra phòng ngự.

Bước chân của Minh Thổ Bách Luyện - Hoàng Hôn cũng càng lúc càng nhanh.

Thoắt cái, hắn đã áp sát phòng ngự trận pháp, sau đó hai tay nắm chặt đại đao bổ xuống.

Đao ý mạnh mẽ ập tới.

“Thiên Dao Vạn Nhận Trảm.”

Xung quanh đại đao xuất hiện vô số lưỡi đao, sau đó những lưỡi đao này lại trong nháy mắt dung nhập vào bên trong đại đao.

Sau đó một đao bổ xuống.

Choang! ! !

Lực lượng đánh thẳng vào bên trong phòng ngự trận pháp.

Hỏa Đô điều khiển trận pháp chống lại.

Khụ!

Lực lượng mạnh mẽ áp chế trực tiếp làm cho Hỏa Đô bị thương.

Phịch!

Phòng ngự trận pháp sinh ra lực cản.

Minh Thổ Bách Luyện - Hoàng Hôn bị đẩy lùi một khoảng xa.

Nhưng hắn không bị chút thương tổn nào, phòng ngự trận pháp chỉ là dùng để phòng thủ, tất nhiên sẽ không gây ra thương tổn đối với hắn.

“Thất giai Nhập Đạo, không hơn kém nhiều so với Thụ lão, không được, ta hoàn toàn không phải là đối thủ.” Hỏa Đô chau mày.

“Lúc này An Dật có thể đến kịp thì tốt rồi, trên người hắn có pháp bảo mạnh mẽ của tộc trưởng ban cho, nhất định có thể chống chịu được.” Kiến Nguyệt tiên tử mở miệng nói.

Hỏa Đô trong lòng đắng chát, chủ yếu là bọn hắn có thể kiên trì lâu như vậy sao?

Nơi này có thất giai Nhập Đạo, có một số là thất giai, còn có rất nhiều lục giai.

Mấy người bọn hắn, không thể kiên trì được bao lâu.

Có thể chống chọi tới giờ phút này đã là vượt quá khả năng rồi.

“Sử dụng tất cả các pháp bảo, chắc có thể kiên trì thêm chút nữa.” Hỏa Đô nghĩ vậy thì trực tiếp sử dụng thêm mấy pháp bảo nữa.

Hi vọng có chút tác dụng.

“Xem ra người không còn thủ đoạn nào khác.” Lúc này, Minh Thổ Bách Luyện - Hoàng Hôn lại một lần nữa nâng lên đại đao trong tay.

Hắn đang tích tụ lực lượng chuẩn bị phát động công kích một lần nữa.

Lần này sẽ triệt để xuyên phá phòng ngự của tên thất giai này.

Không phá nổi chính là nỗi si nhục đối với một Minh Thổ Bách Luyện như hắn.

Vù! Vù!

Đao ý tàn phá bừa bãi, ý niệm mạnh mẽ, lực lượng đáng sợ theo đó tụ hợp.

Hỏa Đô chau mày.

Đối phương đang tụ lực, công kích lần này sẽ mạnh mẽ hơn lần trước rất nhiều.

“Phải cẩn thận, có thể ta không ngăn nổi lần công kích này.” Hỏa Đô trầm giọng nói.

Nhưng mà hắn cũng không định né tránh.

Kiến Nguyệt tiên tử lại một lần nữa gia cố phòng ngự, phòng ngự này là nhằm vào A Mãn.

Cho nên nàng không có cách nào đi giúp Hỏa Đô.

An toàn của A Mãn là do nàng phụ trách.

Một khi nàng buông lỏng cảnh giác, hoặc là đi giúp đỡ Hỏa Đô.

Sợ rằng có người trong bóng tối âm thầm đánh lén.

Đến lúc đó thất bại trong gang tấc.

Lúc này, Minh Thổ Bách Luyện - Hoàng Hôn có hành động, hấn bắt đầu nhảy lên.

Đại đao bị hấn nắm chặt ở trong tay, bất cứ lúc nào cũng có thể chém xuống.

Hỏa Đô liều mạng nhìn chăm chăm, chuẩn bị dốc hết sức bình sinh đánh cược một lần.

Đối phương là Nhập Đạo cường giả, không ở cùng đẳng cấp với hấn.

Ngay khi Hỏa Đô dự định liều mạng, trong đầu hấn đột nhiên vang lên một giọng nói:

“Một viên cấp 9, ta sẽ giúp ngươi ngăn chặn tên thất giai này, đồng ý không?”

Ta tin là ngươi cũng hiểu rất rõ, thực lực của ngươi không đỡ nổi chiêu này của đối phương.”

Hỏa Đô sững sốt một chút, hấn tự nhiên biết đối phương là ai.

Hấn chần chờ trong nháy mắt, đến khi hấn nhìn thấy cái người thất giai Nhập Đạo kia sắp đánh tới thì trực tiếp làm ra quyết định:

“Đồng ý.”

“Hợp tác vui vẻ.”

—

Dịch: MB

Chương 640: Có Người Cầu Nguyện Vì Ta 1

Sau khi nghe được câu nói “hợp tác vui vẻ”.

Thì Hỏa Đô phát hiện một bóng đen xuất hiện ở phía trước phòng ngự trận pháp của hắn.

Đối mặt trực diện với cường giả thất giai Nhập Đạo kia.

Sự xuất hiện của bóng đen kia, ngay lập tức thu hút được sự chú ý của Minh Thổ Bách Luyện - Hoàng Hôn.

Tuy nhiên, hắn vẫn tiếp tục xuất đao mà không do dự chút nào.

Đã có người muốn tới chịu chết, vậy thì hắn cũng không ngại giết thêm một người.

Vùn vụt!

Đại đao bắt đầu hạ xuống.

“Không Minh Cực Đạo Trảm.”

Bóng dáng của thanh đại đao xuất hiện, mang theo một luồng đao ý mạnh mẽ, bộc phát ra ngoài.

Mà toàn bộ lực lượng lẫn đao ý đều bị bóng đen kia tiếp nhận.

“Hắc Phong Pháp.”

Một cơn gió đen ngay lập tức xuất hiện, trực tiếp bao phủ lấy hai người.

Tiếp đó bắt đầu tan biến.

“Các người ở đâu? Sau này ta sẽ đến lấy tiền công, người này khó nhằn đấy.” Giọng nói của ma tu Cát An vang lên trong đầu của Hỏa Đô.

“Lục gia.”

Hỏa Đô trước tiên trả lời chắc chắn, sau đó nói tiếp:

“Nếu như ta chết đi, người hãy tìm tới Đan Hải đạo nhân, nói cho hắn biết ta thiếu người một viên linh thạch cấp 9, hắn sẽ đưa cho người.”

“Chúc các người may mắn.” Ma tu Cát An truyền âm tới.

Sau đó thì hắn trực tiếp biến mất.

Mà hắn cũng kéo vị cường giả thất giai Nhập Đạo kia theo.

Hỏa Đô nhìn thấy vậy thì thở phào nhẹ nhõm.

Ma tu thật sự là những người làm cho người ta khó hiểu.

Bọn hắn tương đối may mắn, khi gặp được một ma tu biết giữ chữ tín.

Cho dù việc này là do đối phương tự biên tự diễn thì đó cũng là điều may mắn cho bọn họ.

Suy cho cùng, người kia không phải là kẻ địch.

Kiến Nguyệt tiên tử cũng nhẹ nhàng thở ra khi nhìn thấy thất giai Nhập Đạo biến mất.

Bây giờ bọn họ không có đủ sức để chống lại đối phương.

“Đằng sau còn có rất nhiều người, sẽ không dễ dàng gì.” Hỏa Đô mở miệng nói.

Kiến Nguyệt tiên tử gật đầu.

Mặc dù rất nguy hiểm, nhưng mà bọn hắn chỉ hi vọng không gặp phải những người như cường giả thất giai Nhập Đạo vừa rồi.

Mà người vừa xuất hiện khi này, không phải là thất giai Nhập Đạo mà bọn họ biết tới, như vậy thì có khả năng cao đây là cường giả của Minh Thổ hoặc Tịnh Thổ.

Kế tiếp sẽ còn các cường giả khác ở hai nơi đó tìm tới đây.

Hỏa Đô quay đầu nhìn về phía A Mãn, hắn dự định hỏi A Mãn xem cần bao lâu nữa.

Nhưng hắn chợt nhận ra rằng, người phải thừa nhận áp lực không chỉ có bọn hắn.

A Mãn mới là nhân vật chủ chốt trong lúc này, người phải chịu áp lực lớn nhất cũng là hắn.

Hắn phải duy trì tốc độ mà không được phép mắc sai lầm.

Hơn nữa, hắn còn là mục tiêu mà những người khác nhắm tới.

“Cần thêm một chút thời gian nữa.” Nhìn thấy A Mãn vẫn đang liên tục dịch chuyển rễ cây, Hỏa Đô biết rằng vẫn còn một thời gian nữa mới có thể hoàn thành việc cấy - ghép.

Cũng vào lúc này, Hỏa Đô phát hiện vai trò của rừng cây càng ngày càng giảm, trong khi số người bắt đầu công kích về phía bên này thì càng ngày càng tăng.

Hắn không nói lời nào, trực tiếp mở ra tất cả phòng ngự trận pháp, bắt đầu phòng ngự.

...

Ở những nơi khác trong Bỉ Chi Hải Ngạn.

Một vài nhóm người đang tụ tập cùng nhau thì bắt đầu chia ra hành động, tìm kiếm mầm cây trong thân dụ của nữ thần.

Những người này tương đối mạnh, kém cỏi nhất cũng là lục giai.

Mạnh nhất đã vượt qua cảnh giới của thất giai.

Theo lý mà nói, trong Tu Chân giới hiếm khi gặp được người có cấp độ cao như vậy.

Sự khác biệt về cảnh giới cũng giống như là người đang sống ở hai thế giới khác nhau.

Sẽ rất ít khi gặp được.

Một lúc lâu sau, có ba tia sáng bắt đầu tụ hợp, bọn hắn đi về một hướng khả nghi.

“Qua bên kia xem thử, cảm giác như có lực lượng dao động.”

Có người chọn hành động một mình, tự nhiên cũng có người tổ đội đồng hành.

Ba người này, một vị ky sĩ thuộc Thái Dương Thần Điện cấp bậc là Pháp Thần, một vị là thần quan của Quang Minh Thần Điện cấp bậc cũng là Pháp Thần.

Còn có một vị là sứ đồ của Băng Hải Thần Điện, nàng cũng là một Pháp Thần.

Ba vị Pháp Thần trực tiếp hướng về khu vực có lực lượng dao động đi tới.

Bọn họ tìm một hồi lâu mới phát hiện được khu vực này.

Bỉ Chi Hải Ngạn lớn hơn rất nhiều so với dự đoán của bọn họ.

—————

Lục Thủy cúi đầu xem sách, bước chân đều đều đi về phía trước.

Quyển sách mà hắn đang xem, không phải sách luyện thể, cũng không phải Thiên Địa Trận Văn.

Mà là quyển sách hắn đã xem khi ở Mộ gia, tựa đề < Làm thế nào để nói được những lời nói xuyên thấu nội tâm của người khác >, đã lâu rồi, hắn không có đọc quyển sách này.

Lục Thủy nhìn rất chăm chú, lần này hắn thật sự là đang đọc sách.

Chớ không phải giả vờ xem.

Bởi vì sách này thú vị hơn nhiều so với Thiên Địa Trận Văn và luyện thể.

Thiên Địa Trận Văn, là vì mạnh lên.

Luyện thể là làm bộ cho Mộ Tuyết xem.

Chỉ có quyển sách này thực sự làm cho hắn cảm thấy thích thú.

Từ đằng xa, Nhị trưởng lão và Băng Hải Nữ Thần đều không muốn nhìn tới Lục Thủy nữa.

Nhưng sự chú ý của bọn họ thì vẫn hướng về phía Lục Thủy.

“Ánh mắt không nhìn về phía này, nhưng mà lực chú ý vẫn còn.” Lục Thủy vừa đọc sách, vừa cảm nhận những thay đổi ở xung quanh.

Hắn có thể khẳng định, hai người là kia đặc biệt chú ý tới hắn.

Nhưng không có lộ liễu quá mà thôi.

“Là bởi vì đang giằng co với nhau sao?” Trong lòng Lục Thủy hơi nghi hoặc một chút.

Tóm lại, hai người kia chắc chắn không cùng một phe.

Sau đó Lục Thủy bắt đầu chú ý phía bên Diệp Tân.

Hình như là vị U La Cổ Phật kia sắp tới.

Trong cảm nhận của đậu nành, có một nguồn lực lượng đang nhanh chóng tới gần.

Đối phương giống như bị rắc rối gì đó níu chân, không được thoải mái cho lắm nên chậm trễ.

Hiện giờ hắn sắp thoát khỏi trở ngại kia.

“Kỳ lạ, đối phương không đi vào từ cửa chính hay sao?” Lục Thủy có chút thắc mắc.

Hắn bắt đầu đem lực chú ý đặt ở bên phía Chân Thần kết giới, bên này thì vẫn vừa đọc sách vừa đi về phía trước.

Không hao phí quá nhiều tinh thần vì vậy vấn đề cũng không lớn lắm, nhưng tốt nhất là không cần đánh nhau với người khác.

Nếu không thì thế nào cũng bị lộ tẩy.

Ừm.

Lục Thủy đột nhiên cảm thấy, như vậy có lẽ càng phù hợp với tu vi nhị giai cũng như tên tuổi của mình.

Đương nhiên, có Chân Võ và Chân Linh ở đây, sẽ không để cho hắn phải ra tay đánh nhau với người khác.

Bây giờ ánh mắt của Lục Thủy đã chuyển sang phía đậu nành.

Thứ đầu tiên nhìn thấy dĩ nhiên là rễ cây của Chuyển Sinh Thụ.

Hắn thử quan sát một chút xíu, phát hiện được không ít trở ngại.

Từ từ rồi phân tích sau! Hắn không vội.

Sau đó, Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Diệp Tân đang đứng dưới tàng cây, Diệp Tân thì vẫn luôn nhìn chăm chăm phía bên ngoài Chân Thần kết giới.

Ngay sau đó nhú mào lại.

—

Dịch: MB

Chương 641: Có Người Cầu Nguyện Vì Ta 2

Tí tách!

Lúc này, giống như có một giọt nước mưa rơi xuống Chân Thần kết giới, lực lượng ở bên trên bắt đầu gợn sóng và khuếch tán ra xung quanh.

“Có người đang thử tiến vào Chân Thần kết giới.” Lục Thủy ngay tức khắc cảm nhận được.

Diệp Tân cũng bước lên phía trước một bước, hẳn biết U La Cổ Phật đến rồi.

Lúc này kết giới bắt đầu từng tầng, từng tầng tản ra, người bên ngoài sẽ ngay lập tức tiến vào.

“Thì ra Phật Môn có chìa khóa để đi vào.” Lục Thủy dựa vào gốc cây quan sát hết thảy.

Hiện tại hẳn là đậu nành, có đến gần như thế nào cũng không sợ bọn họ phát hiện ra.

Nhưng trên hết là vì hẳn có Thiên Địa Chi Lực, nếu không thì rất dễ bị phát hiện.

Phật Môn có chìa khoá cũng là chuyện bình thường.

Dù sao Diệp Tân cũng từng nhờ cậy Phật Môn.

Lục Thủy nhìn xem Chân Thần kết giới, hẳn thấy được một bóng người đang từ từ đi vào bên trong kết giới.

“U La Cổ Phật, tu vi rất mạnh, không thua kém gì so với người đã công kích Kiếm Nhất Phong.” Lục Thủy nhìn thấy đối phương trong nháy mắt, cũng đã cảm nhận được đối phương rất mạnh mẽ.

Nhưng mà hẳn vẫn bị bắt ngờ bởi vì đối phương dường như đang chịu sự ràng buộc nào đó.

Còn sự ràng buộc đó là gì thì trước hết phải chờ đối phương tiến vào, tận mắt nhìn cho rõ.

Diệp Tân cũng đã nhận ra đối phương rất mạnh, nhưng hắn cũng không làm gì cả.

Chỉ an tĩnh chờ đợi.

Rất nhanh, Chân Thần kết giới đã bình tĩnh trở lại.

Một vị hòa thượng chấp tay trước ngực bước vào, vẻ mặt nhu hòa, ánh mắt trầm tĩnh, trên người mặc một bộ cà sa màu đen, nhìn có chút bình thường.

Chuyện làm cho người ta phải ngạc nhiên là trên bả vai của hắn có một vết thương, thoạt nhìn không có gì đáng sợ, nhưng mà khí tức trên đó làm người ta phải rùng mình sợ hãi.

“Là khí tức của Minh Thổ? Thì ra là thế.” Khi Lục Thủy nhìn đến hòa thượng này trong nháy mắt, thì hắn đã biết tại vì sao mà đối phương bị hạn chế.

Người này đã mạnh mẽ vượt qua rào cản không gian để đi vào Bỉ Chi Hải Ngạn.

Cho nên tốc độ của hắn mới chậm như vậy, đồng thời tu vi cũng bị hạn chế.

Cho dù bị hạn chế, thì một vài thất giai Nhập Đạo, cũng không phải là đối thủ của hắn.

Ở trong Bỉ Chi Hải Ngạn này, hắn vẫn là người mạnh hơn.

“Tu vi này, hạn chế này.

Chắc không phải là một trong những Minh Thổ Thập Điện.” Lục Thủy chưa từng nghĩ tới trong Minh Thổ Thập Điện sẽ có người của Phật Môn.

Đối phương cũng không dễ dàng gì mới có thể tới đây.

Lúc bấy giờ, Diệp Tân nhìn về phía bả vai của U La Cổ Phật, cau mày nói:

“Người bị thương rồi?”

Thương thế của U La Cổ Phật chắc chắn là không nhẹ, nếu không thì tại sao mà tới giờ vẫn chưa khép lại.

Căn cơ tu luyện của hắn rất là cao.

“Lối vào đột nhiên xuất hiện và chỉ có một cái.

Mỗi người trong Minh Thổ Thập Điện đều muốn đi qua.

Chỉ có thể giành giật một hồi, may mắn vào được.” U La Cổ Phật đi đến trước mặt Diệp Tân, nhẹ nhàng nói ra.

Giọng nói của hắn vô cùng bình thản, không có để ý thương thế, cũng không có kể lại quá trình tranh đấu.

Tất cả sự việc được rút gọn bằng một câu may mắn.

Nhưng mà Diệp Tân biết, đối phương phải trả một cái giá không nhỏ cho sự may mắn này.

Đương nhiên, hắn đề ý nhất chính là thân phận của U La Cổ Phật.

“Người là một trong những Minh Thổ Thập Điện sao?” Diệp Tân nhìn xem U La Cổ Phật mở miệng hỏi.

U La Cổ Phật không có kiêng dè vấn đề này một chút nào, hắn nhẹ nhàng gạt đầu:

“Thí chủ cũng biết đó, người trong Phật Môn như chúng ta, không được chọn lựa kiếp sau.”

“Vậy người rốt cuộc là một Minh Thổ Thập Điện, hay là U La Cổ Phật của Phật Môn?” Diệp Tân có chút để ý.

Phải biết, đây là hai thân phận hoàn toàn khác nhau.

Trên lý thuyết là không có cách nào đồng thời đảm nhiệm được.

“Đã là Minh Thổ Thập Điện, cũng là Phật Môn Cổ Phật.” U La Cổ Phật mở miệng nói.

Diệp Tân cảm thấy U La Cổ Phật quá lạc quan rồi.

Chuyện này cũng không phải dễ giải quyết.

Đương nhiên, hắn cũng không thèm để ý.

Hắn không phải người của Phật Môn hay là Minh Thổ.

Đối phương là người của thế lực nào cũng không có ảnh hưởng tới hắn.

“Nếu như thật sự là một Minh Thổ Thập Điện, vậy người này chắc đã xem qua Vị Lai Kinh?”

Không biết hắn có thái độ gì khi Sát Ngân cử người đi ám sát ta.” Lục Thủy rất muốn tâm sự với đối phương.

Nhưng mà tốt nhất là thôi đi.

Cho dù hắn biểu diễn độ kiếp cũng chưa chắc đối phương chịu nể mặt.

“Vì sao U La Cổ Phật lại tới đây?” Giọng nói của Diệp Tân lại vang lên.

Lục Thủy không tiếp tục suy nghĩ nữa, mà lắng nghe xem bọn họ muốn nói gì.

“Điểm đến ở gần đây, cảm thấy thí chủ sẽ ở chỗ này, nên tới xem một chút.

Đã rất lâu không có gặp mặt thí chủ.” U La Cổ Phật bình thản nói.

Giọng nói của hắn không nhỏ cũng không nặng, không là cho người nghe cảm thấy khó chịu.

Không hẳn là êm tai, nhưng không đáng ghét, và không có cảm giác bài xích.

Cũng không có thêm phương pháp của phật môn vào để trấn áp tâm hồn người ta.

Câu trả lời của U La Cổ Phật cũng không có làm cho Diệp Tân cảm thấy ngạc nhiên, hắn nhìn về phía mùm Chuyển Sinh Thụ nói:

“Có một mùm Chuyển Sinh Thụ mới vừa rơi xuống, Cổ Phật có biết không?”

Ở bên ngoài chắc là có không ít người đang tranh đoạt.”

Mục đích của Diệp Tân rất rõ ràng: làm cho U La Cổ Phật rời khỏi nơi này.

Hắn hiểu rất rõ Mầm Chuyển Sinh Thụ quan trọng như thế nào.

Vậy thì Phật Môn chắc chắn cũng hiểu được.

Lúc này, U La Cổ Phật nhìn về hướng mà Diệp Tân đang nhìn, lắc đầu nói:

“Khi đến đây, bản tăng chưa từng nhìn thấy, có lẽ ta không phải là người hữu duyên.

Đã như vậy thì đi tranh đấu để làm gì?”

“Thiền tâm của Cổ Phật thật sự là không ai sánh bằng.” Diệp Tân có chút kinh ngạc, nhưng hắn cũng coi như là đương nhiên.

“Thí chủ quá khen.

Năm đó thí chủ nhập Phật Môn, vào Phật Điện, phát tâm chiếu Khổ Hải, thiện ý động hồng trần.

Phật từng nói, xưa nay độc nhất.” U La Cổ Phật mở miệng.

Giọng nói của hắn không có gì thay đổi, vẫn bình thản như trước.

Diệp Tân lắc đầu, tự giễu:

“Ta mang theo mục đích mà tới, chưa bao giờ một lòng hướng Phật.”

U La Cổ Phật ngẩng đầu nhìn Chuyển Sinh Thụ và nói:

“Có người đứng trước Khổ Hải, một lòng hướng Phật, nhưng mà nửa bước khó đi.

Khuyết thiếu tuệ căn, không hiểu Phật Pháp.

Mà có người, vô tâm thành Phật, lại có thể một bước vượt qua Khổ Hải.

Nhìn thấy Đức Phật.

Tuệ căn từ tâm sinh, chân thành thì sẽ thông hiểu Phật Pháp.”

U La Cổ Phật quay đầu nhìn về phía Diệp Tân, tiếp tục nói:

“Hồng trần chấp niệm, như Sa Bà Địa Ngục, kiếp nạn Khổ Hải.

Càng lún càng sâu, khổ sở vô cùng, không thể an yên.”

—

Dịch: MB

Chương 642: Có Người Cầu Nguyện Vì Ta 3

U La Cổ Phật không để cho Diệp Tân nói chuyện, hần đi hai bước đến trước Chuyển Sinh Thu, tiếp tục nói:

“Đã nâng lên được, vì sao không thể thả xuống đâu?”

Chấp niệm không thể đạt được kết quả, cũng là nỗi khổ chốn hồng trần.

Khổ hải vô biên, có thể đem chấp niệm lưu tại Khổ Hải, dùng Khổ Hải chứng minh quá khứ của người, hoàn toàn trở thành một con người mới.

Tâm như gương sáng, không bị nhân quả lay động, không phải vui vẻ hơn sao?”

U La Cổ Phật một lần nữa nhìn về phía Diệp Tân.

Thứ mà Diệp Tân vẫn luôn chấp nhất là không có kết quả.

Lún sâu trong Khổ Hải vô tận, vĩnh viễn không có hồi kết.

Lục Thủy ở một bên không có ý nghĩ gì khác, hần chỉ lẳng lẳng nghe.

Hần có thể nhìn ra, U La Cổ Phật là tới khuyên Diệp Tân buông xuống.

Hần muốn nhìn xem Diệp Tân có muốn từ bỏ hay không.

Diệp Tân trầm mặc một hồi, sau đó nói khẽ:

“Cổ Phật, người nói cái gì mới có thể làm cho con người ta thỏa mãn đây?”

Không bị nhân quả lay động, trong lòng không có sự mong chờ?”

U La Cổ Phật không có trả lời, chỉ nhìn xem Diệp Tân.

Diệp Tân cũng không thêm để ý, hần nhìn vào U La Cổ Phật, tiếp tục nói:

“Thế giới vô tận này chính hồng trần.

Có người vì ba bữa cơm no ấm mà thỏa mãn, có người đã có thể sống lâu mà còn muốn tiến thêm một bước.

Chúng sinh đông đảo, tâm tư hướng về nơi khác nhau, làm sao nói rõ được cái gì là thỏa mãn? Thì như thế nào biết vui sướng?

Phật nói không bị nhân quả lay chuyển, buông xuống có thể siêu thoát hồng trần.

Nhưng Phật có từng hiểu, buông xuống cũng là một loại thống khổ hay không?

Những gì bản thân suy nghĩ, không phải là những gì người khác nghĩ.

Như thế nào hồng trần?

Thế giới to lớn này chính là hồng trần.

Ngươi, ta đều đang trong hồng trần, vì sao lại muốn thoát ly?

Vật trong lòng bàn tay, chính là trong lòng vui sướng, vì sao muốn buông xuống?”

U La Cổ Phật nhìn xem Diệp Tân, trong mắt không có gợn sóng, cũng không có mở miệng.

Lúc này Diệp Tân vẫn nhìn xem U La Cổ Phật.

Hắn lại nói tiếp:

“Muốn thỉnh giáo Cổ Phật một vấn đề.”

“Thí chủ, mời nói.” U La Cổ Phật nhẹ giọng nói.

Diệp Tân quay đầu nhìn về phía bên ngoài Chân Thần kết giới, trong phút chốc chìm vào hồi ức.

U La Cổ Phật cũng nhìn xem bên ngoài, không có mở miệng thúc giục, chỉ an tĩnh chờ đợi.

Một lát sau, Diệp Tân cất tiếng nói:

“Nếu như Cổ Phật cho tất cả mọi người trên thế gian một điều ước, Cổ Phật cảm thấy sẽ có người vì Cổ Phật cầu nguyện

sao?”

Diệp Tân không quay đầu lại, hắn đang đợi U La Cổ Phật trả lời.

U La Cổ Phật nhất thời sửng sốt.

Hắn suy tư một lát.

Cuối cùng, trầm mặc.

Lúc này, Diệp Tân mới quay đầu nhìn U La Cổ Phật, khoe mắt có chút ẩm ướt, giọng nói của hắn mang theo một chút tự hào và vui vẻ, nói:

“Ta có.”

—— ———

Ầm!!!

Phòng ngự của Hỏa Đô trực tiếp bị đánh vỡ, cả người hắn bị đánh bay ra ngoài.

Khụ!

Phun ra một ngụm máu tươi.

Hỏa Đô suy yếu nằm trên mặt đất, hắn muốn đứng lên, nhưng không thể nào đứng lên được.

Có quá nhiều người đi vào, tất cả công kích đều đang hướng về phía hắn đánh tới.

Mặc dù không có người ở cảnh giới thất giai Nhập Đạo, nhưng mà trong đó không thiếu những cường giả thất giai.

Hắn căn bản không thể chống lại sự công kích của nhiều người như vậy.

Lúc này Hỏa Đô quay đầu nhìn về phía A Mãn, đã muốn hoàn thành công đoạn sau cùng.

Đúng vậy, cũng bởi vì điều này mà tất cả mọi người đang điên cuồng công kích.

Ngay lúc này không có người nói chuyện, cũng không có người để ý tới Hỏa Đô, trong số bọn họ chỉ có hai loại người.

Người muốn cướp đoạt mầm cây và người muốn hủy hoại mầm cây.

Hỏa Đô tin rằng, bọn họ đều làm việc theo lệnh của tổ chức.

Hiện giờ, Kiến Nguyệt tiên tử đang nhìn chăm chăm vào những người muốn đánh tới, nàng không biết mình có thể kiên trì được mấy đợt nữa.

Nhưng ngay thời khắc cuối cùng mà từ bỏ thì sẽ thất bại trong gang tấc.

Đương nhiên, hiện tại nàng có muốn từ bỏ cũng đã quá trễ rồi.

Rầm!!!

Một lượng lớn công kích hướng bên này trút xuống.

Vù vù!

Phòng ngự của Kiến Nguyệt tiên tử liên tục bị công kích.

Răng rắc!

Không được bao lâu, phòng ngự của Kiến Nguyệt tiên tử đã xuất hiện vết rách.

Tiếp tục như vậy nữa.

Chắc chắn phải chết.

“Không ngờ phòng ngự của lục giai mà lại kiên cố như vậy.”

Có người nói nhỏ.

Cuộc tấn công vẫn đang tiếp diễn.

Ầm!

Ầm!!

Ầm!!!

Công kích một lần lại một lần đánh lên trên phòng ngự của Kiến Nguyệt tiên tử .

Phụt ~

Kiến Nguyệt tiên tử phun ra một ngụm máu tươi.

“Công kích không còn mạnh như trước, bọn hắc đang thu lực?” Kiến Nguyệt tiên tử biết rõ, chỉ cần vị trí của nàng thất thủ.

Những người này có thể sẽ bắt đầu đầu đá lẫn nhau.

Bây giờ công kích đã trở nên thừa thớt, bọn hắc đang đề phòng lẫn nhau.

Kiến Nguyệt tiên tử trong lòng mừng rỡ, tình hình này nàng sẽ có thể kéo dài thêm một chút thời gian.

Ngay tại lúc này, một luồng ánh sáng từ trên trời giáng xuống.

Ánh sáng này trực tiếp đánh vào phòng ngự của Kiến Nguyệt tiên tử.

Oành!

Răng rắc.

Ầm!

Phòng ngự của Kiến Nguyệt tiên tử bị ánh sáng đánh trúng, trong phút chốc tan rã.

Công kích phá tan phòng ngự, trực tiếp đánh lên người Kiến Nguyệt tiên tử.

Ầm!

Kiến Nguyệt tiên tử dốc toàn lực chống lại, nhưng không thể chống đỡ được.

Sau đó bị đánh bay ra ngoài.

Miệng nàng ứa ra máu tươi, cả người ngã xuống đất.

Không rõ sống chết.

“Cuối cùng cũng tìm được.” Một giọng nói đột ngột vang lên từ phía trên cao.

Lúc này tất cả mọi người phát hiện, trên bầu trời xuất hiện ba người, một người toàn thân như lửa, một người thì tỏa ra

ánh sáng rực rỡ, còn có một người làm cho người ta có cảm giác vô cùng lạnh lẽo.

Mỗi một người đều cực kì mạnh mẽ.

Vượt xa tất cả những người bên dưới hợp lại.

Tuy nhiên, có người không thêm chú ý phía trên.

Mà hướng về phía A Mãn đi tới.

Bởi vì lúc này A Mãn đã hoàn toàn cấy ghép xong mầm cây.

“Các người dám?” Thái Dương Điện Pháp Thần giận dữ hét lên, muốn trực tiếp công kích người đang tới gần A Mãn.

Nhưng mà người kia ra tay với tốc độ vô cùng nhanh, công kích của Thái Dương Điện Pháp Thần chưa chắc đến kịp.

“Tốc độ thật nhanh, ta đi chặn đường hấn.” Quang Minh Điện Pháp Thần giống như một tia sáng từ phía trên lao xuống.

Nếu như có thể, hấn sẽ trực tiếp mang mầm cây kia đi.

Quang Minh Điện Pháp Thần Quan chẳng mấy chốc sẽ tiếp cận được A Mãn.

A Mãn bối rối đứng yên tại chỗ, không biết làm sao.

Những người đang có mặt ở đây đều muốn lao về phía hấn, hấn không biết phải ứng phó thế nào.

Ngay khi A Mãn muốn hỏi rõ thì nghe được một giọng nói bất chợt vang lên trong đầu:

“Ngồi xuống.”

A Mãn không chút do dự, ngồi xồm xuống.

Vèo!

Một chùm ánh sáng hiện lên.

Ánh sáng này trực tiếp bao bọc lấy A Mãn.

Mà lúc này, Quang Minh Điện Pháp Thần cũng vừa vận dụng phải chùm ánh sáng.

Chùm ánh sáng đột ngột xuất hiện làm cho Quan Minh Điện Pháp Thần hơi bị bất ngờ, trước đó, hắn chưa kịp tóm lấy A mãn thì đã chạm phải chùm ánh sáng này, bây giờ tay hắn đang bị đau.

—

Dịch: MB

Chương 643: Có Người Cầu Nguyện Vì Ta 4

Trong khoảnh khắc đó, hắn cảm giác chính mình bắt được thứ gì đó tràn ngập gai nhọn.

Hơn nữa, lực lượng đánh vào bên trên lập tức bị bắn ngược trở về.

Quang Minh Điện Pháp Thần không chút do dự lựa chọn lui về không trung.

Mà cái người trước đó phóng tới A Mãn cũng lập tức bị tia sáng kia bắn ngược trở về.

Ngay sau đó, rơi vào công kích của Thái Dương Thần Điện Pháp Thần.

“Ui da, đau chết mất.”

An Dật, lần sau người lại xem ta như là đồ vật ném ra bên ngoài.

Ta sẽ xin chuyển đi.” Một đứa bé trai còn nhỏ hơn lòng bàn tay, đang trốn ở phía dưới chùm ánh sáng kia, oan oan kêu đau.

Trên người nó cũng một cái mai rùa mọc đầy gai nhọn.

Đại Địa Thứ Quy Thuần khí linh.

An Dật tóm lấy Hỏa Đô đẩy vào trong phạm vi của ánh sáng, sau đó tự mình ôm lấy Kiến Nguyệt đi vào bên trong.

Lúc này, Khô Thụ Lão Nhân cũng dùng tốc độ cực nhanh về tới bên cạnh A Mãn.

Trên người hắn dính chút máu tươi.

Có của hắn, cũng có người khác.

Hắn phát hiện tình huống bên này, muốn nhanh chóng trở về, đáng tiếc là không kịp.

Cũng may An Dật đã đến.

Rầm!!

Có ba luồng công kích từ không trung trực tiếp đánh xuống, nện ở phía trên Đại Địa Thứ Quy Thuần.

“Oa, đau đau.

Mau bỏ sung năng lượng cho ta, tu vi của ba người này đều ở Nhập Đạo.

Không bỏ sung năng lượng ta sẽ chịu không nổi.” Khí linh nói.

Khô Thụ Lão Nhân không nói hai lời, trực tiếp tăng thêm năng lượng cho Đại Địa Thứ Quy Thuần.

Trong nháy mắt, phòng ngự trở nên kiên cố hơn rất nhiều.

Đại Địa Thứ Quy Thuần, người nắm giữ nó càng mạnh mẽ thì lực phòng ngự của nó càng mạnh.

Giới hạn cao nhất là bát giai.

“Hỏa Đô tiên bối vẫn tinh táo nhưng đã trọng thương.

Kiến Nguyệt thì hôn mê rồi.

Thụ lão, bây giờ phải làm sao?

Tình huống hiện tại, hộ thuẩn mà tộc trưởng ban cho, cũng không cầm cự được bao lâu.” An Dật nhìn xem Khô Thụ Lão Nhân nói.

Đồng thời, hắn cũng đang tiến hành trị thương cho Kiến Nguyệt tiên tử.

Lần này may mắn là hắn đến kịp.

Cũng không phải là mỗi lần đến phút cuối, thì sẽ có cường giả đột nhiên ra tay giúp đỡ.

“Người của Thái Dương Thần Điện?” Khô Thụ Lão Nhân nhìn lên bầu trời.

Ba người này đang toàn lực công kích.

Những người khác đã bắt đầu tránh né mũi nhọn.

Sau đó Khô Thụ lão nhân nhìn về phía A Mãn nói:

“Đã hoàn toàn cây - ghép xong?”

A Mãn gật đầu:

“Đúng, đúng, nhưng, nhưng mà, cần ổn, ổn định một chút. Nhanh, nhanh thôi.”

Lúc này A Mãn đang xử lý mầm cây trong chậu hoa.

Phía dưới chậu hoa này có Không Gian trận pháp.

Rễ cây sẽ không bị bất cứ ảnh hưởng gì.

Khô Thụ lão nhân gật gật đầu, sau đó nhìn thoáng qua hai người đang trọng thương là Hỏa Đô và Kiến Nguyệt.

Cuối cùng, hắn quyết định đánh cược một lần.

“An Dật, người ở lại đây chăm sóc nhóm người Hỏa Đô, có cái hộ thuẫn này, sẽ không thành vấn đề.” Khô Thụ Lão Nhân nói ra.

“Thụ lão dự định làm gì?” An Dật nhíu mày.

Thụ lão không hề từ bỏ, vậy thì đồng nghĩa là muốn mạo hiểm.

“Ta dẫn theo A Mãn chạy trốn trước.” Khô Thụ Lão Nhân mở miệng nói ra.

An Dật cau mày, sau đó nói khẽ:

“Nếu không cần thận người có thể chết đó.”

“Đã cố gắng lâu như vậy rồi, hơn nữa, cho dù hiện tại chúng ta muốn từ bỏ, cũng chưa chắc người của Thái Dương Thần Điện chịu bỏ qua cho chúng ta.” Khô Thụ lão nhân mở miệng nói.

An Dật biết, hắn để bọn họ ở lại tương đương với cứu mạng của bọn họ.

Bởi vì hiện tại Chuyên Sinh Thụ đang ở trên tay của A Mãn.

Khô Thụ Lão Nhân muốn mạo hiểm dẫn theo A Mãn.

Nhưng mà trong mắt An Dật, hành động này không khác gì đâm đầu vào chỗ chết.

“Người có biện pháp gì?” An Dật hỏi.

“Trên đường đến đây, ta thấy được một nơi, có thể mạo hiểm một lần.” Khô Thụ Lão Nhân nói.

Việc đã đến nước này, An Dật cũng không thể nói thêm cái gì.

Khô Thụ Lão Nhân nhìn về phía A Mãn, nói:

“Sợ sao?”

A Mãn lắc đầu, không nói gì.

Bởi vì cà lăm.

“Chuyện sau này, giao cho người.” Khô Thụ lão nhân nói với An Dật.

Sau khi phun ra một ngụm máu tươi, thì dẫn theo A Mãn bắt đầu hướng về nơi xa bỏ chạy.

Hắn cảm thấy mình sẽ không cực sai.

...

Khô Thụ Lão Nhân mang theo Chuyển Sinh Thụ chạy trốn.

Làm cho tất cả mọi người đều choáng váng.

Nhóm người của Thần Chúng đang ở trên không trung là những người bị sốc nhất.

Quang Minh Thần Quan lộ ra ánh mắt khinh thường:

“Hừ, trốn?”

Có thể nhanh hơn ta sao?”

Sau đó, hắn hóa thành một vệt ánh sáng trực tiếp đuổi theo Khô Thụ Lão Nhân.

Hai người khác cũng nhanh chóng đuổi theo.

Để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bọn hắn đã liên lạc với những người khác, kể cả vị cường giả đã vượt qua thất giai kia.

Những người khác có thể không đến kịp, nhưng mà vị kia chắc chắn tới kịp.

Những người còn lại dĩ nhiên là tự mình đuổi theo.

Bọn hắn cố gắng đuổi theo để không bị mất dấu.

Mặc dù không biết cuối cùng ai sẽ đoạt được, nhưng không có nghĩa là bọn hắn không còn hi vọng.

Khô Thụ Lão Nhân dẫn A Mãn chạy trốn, không còn ai chú ý tới Hỏa Đô và những người ở lại.

An Dật thở phào một hơi, hắn không biết Khô Thụ Lão Nhân và cái người tên A Mãn cuối cùng sẽ ra sao.

Có thể thấy rõ nhất đó là lành ít dữ nhiều.

Tịnh Thổ Tiêu Lâm không cam lòng khi nhìn thấy mọi người rời đi.

Nàng bị thương nặng, bởi vì người đàn ông kia quá mạnh mẽ.

Cùng lúc đó, ở một phía khác, ma tu Cát An đang tránh né công kích của Minh Thổ Bách Luyện Hoàng Hôn.

Hắn nhận thấy vị trí của mầm cây đã thay đổi.

“Có vẻ như nó đã được cấy - ghép xong.

Bây giờ có thể đi thu tiền được rồi, không biết người kia sống hay chết.” Ma tu Cát An lẩm bẩm một mình.

Lúc này, lại có đao ý đánh tới.

Ma tu Cát An đành phải né tránh thêm lần nữa.

Sau đó, nhìn xem Minh Thổ Hoàng Hôn nói:

“Bọn họ đã thành công, chúng ta đừng đánh nhau nữa, có được không?”

Minh Thổ Hoàng Hôn lạnh lùng cười:

“Người không biết là, bây giờ mình đã trở thành kẻ địch của ta sao?”

Nếu chuyến đi này đã không có thu hoạch, vậy thì đem người trở thành một thu hoạch.”

Ngay sau đó, đao ý tung hoành ngang dọc.

Trực tiếp nhắm vào ma tu Cát An.

“...” Ma tu Cát An hết chỗ nói rồi.

Giờ thì tốt ghê, muốn trốn cũng không thể trốn được.

Rơi vào đường cùng, ma tu Cát An chỉ có thể quần nhau với tên thất giai Nhập Đạo này.

Đối phương công kích rất ác liệt, rất khó giải quyết.

Ma tu Cát An không có ý định sống mái với đối phương, cho nên hắn vẫn luôn tránh né công kích của đối phương.

Hắn tin là với thực lực của bản thân, hắn sẽ tìm được sơ hở rồi né tránh công kích của đối phương.

Một lát sau, ma tu Cát An nhú mày, người của Minh Thổ thật sự là hung mãnh.

Hơi thở của “Đạo” càng ngày càng dày đặc, đao pháp của Minh Thổ Hoàng Hôn cũng càng ngày càng khủng bố.

Hắn nhìn ma tu Cát An, giọng nói lạnh như băng:

“Người nghĩ rằng người có thể tránh né được đao pháp của ta sao?”

Ngây thơ.”

Giờ khắc này đao ý dâng cao ngút trời, dường như muốn ép buộc ma tu Cát An phải ngay chính diện đối đầu .

—

Dịch: MB

Chương 644: Mở Mắt Ra Thì Trở Thành Nghịch Tinh 1

Ma tu Cát An cau mày, trong lòng bất đắc dĩ.

Tuy nhiên, vào cái khoảnh khắc hấn quyết định nghênh chiến.

Thì chợt cảm nhận được một luồng khí tức ở phía xa đang tiến đến.

Không chỉ ma tu Cát An cảm nhận được luồng khí tức này, mà Minh Thổ Hoàng Hôn cũng nhận thấy.

Minh Thổ Hoàng Hôn theo phản xạ ngẩng đầu nhìn về phía sau lưng, đơn giản là vì hơi thở này làm cho hấn cảm thấy run sợ.

Hấn vừa mới quay đầu, thì nhìn thấy một chùm sáng bay vút qua phía trên đầu của bọn hấn.

Nhưng trong khoảnh khắc mà ánh sáng này lướt qua, nó đã đánh tan công kích của Minh Thổ Hoàng Hôn một cách dễ dàng.

Hơn nữa, trong lúc bọn họ đang âm thầm sợ hãi thì chùm sáng kia dường như cúi đầu nhìn thoáng qua bọn hấn,

Chỉ một cái liếc mắt, lại đủ làm cho ma tu Cát An và Minh Thổ Hoàng Hôn đều hồi hộp tới mức tim đập thành thịch.

Họ cảm giác mình tựa như hai con kiến, đang đánh nhau thì bị một người khổng lồ nhìn thấy.

Từ đó không thể tự mình làm chủ sự sống chết của bản thân.

Cường giả này có tu vi ở phía trên thất giai.

Đây là điều mà hai người bọn họ đồng thời cảm nhận được.

Ngay sau đó thì tia sáng kia tiếp tục đuổi theo hướng mà mầm cây đang di chuyển.

“Cũng may, chỉ là tùy tiện liếc mắt qua mà thôi.” Ma tu Cát An ở trong lòng âm thầm thở ra một hơi.

Hắn quyết định, tạm thời không đi đòi linh thạch.

Tóm lại, chờ về sau đi Lục gia lấy linh thạch.

“Ừm, Lục gia...nghe có vẻ quen quen tai?”

Hình như trong danh sách về các mối nguy hiểm mà sư phụ để lại, có nhắc tới thì phải?” Ma tu Cát An nghĩ tới đây thì muốn quay về tìm danh sách, lật xem cho rõ.

Nhưng mới vừa cử động thì trong nháy mắt đao ý đã đánh tới.

Ma tu Cát An: “...”

Lúc này mà vẫn muốn đánh nhau?

...

An Dật mang theo Kiến Nguyệt tiên tử, khí linh thì mang theo Hỏa Đô, cả bọn đang nhanh chóng rời khỏi chỗ ban đầu.

Mặc dù không có người tìm đến gây sự với bọn họ.

Nếu như mà mọi chuyện bên phía Khô Thụ Lão Nhân ngã ngũ.

Thì khó nói chắc những người kia có quay lại tìm bọn họ hay không.

Bây giờ không rời đi, chờ chút có thể đi hay không đều là vấn đề.

“Không biết bây giờ Khô Thụ Lão Nhân ra sao rồi, hắn nói có biện pháp, là thật sao?” Đại Địa Thứ Quy Thuần khí linh mở miệng nói.

“Không biết.” An Dật lắc đầu.

Bọn họ không chút chậm trễ, luôn giữ vững tốc độ muốn chạy đi càng xa càng tốt.

“Chắc chắn sẽ có chuyển biến, Thụ lão sẽ không làm những chuyện mà hắn không nắm chắc.” An Dật nói.

“Hy vọng vậy, dù gì Khô Thụ Lão Nhân cũng từng sử dụng ta, nếu như hắn chết thì thật là đáng tiếc.” Khí linh thở dài nói.

An Dật vừa muốn mở miệng nói chuyện thì chân trời đột nhiên truyền tới một luồng khí tức, nên hắn ngay lập tức dừng lại.

Luồng khí tức này rất mạnh mẽ, làm hắn cảm thấy sợ hãi.

Đại Địa Thứ Quy Thuần cũng cảm thấy bị uy hiếp.

Vù!

Một chùm sáng bay vút qua ngay trên đầu bọn hắn.

Mặc dù chỉ là đi ngang qua, chưa từng liếc mắt nhìn, nhưng An Dật vẫn cảm thấy đây là một mối đe dọa rất lớn.

“Không phải thất giai Nhập Đạo.” An Dật nhìn về phía chùm sáng kia rời đi, lầm bầm.

“E là Khô Thụ Lão Nhân và cái người kia đều lành ít dữ nhiều.” Khí linh lại thở dài một tiếng.

“Vì sao người mạnh mẽ như vậy lại xuất hiện ở đây?” An Dật cảm thấy khó hiểu, nói.

Người đạt tới cảnh giới này sẽ không ở trong thế giới của bọn họ.

Vậy mà bây giờ lại thật sự cảm nhận được.

“Cũng không biết khi nào những người chi viện sẽ tới.” An Dật không cách nào qua bên đó giúp đỡ.

Mà có đi được thì cũng không giúp được việc gì.

“Trốn trước? Sau đó nhìn tình hình.” An Dật chỉ có thể cố gắng quan sát.

Hi vọng bọn họ sẽ không tới quá trễ.

Nhưng mà tu vi trên thất giai, ngoại trừ ba vị trưởng lão, cũng không có mấy người.

...

Khô Thụ lão nhân dẫn theo A Mãn chạy một mạch về phía trước, tốc độ của hắn rất nhanh, không có ai đuổi kịp hắn.

Nhưng chỉ là tạm thời.

Hắn biết chính mình sẽ không thể duy trì được lâu và chắc chắn sẽ bị những người ở phía sau đuổi kịp.

Mà hắn chỉ cần tìm được một chỗ thích hợp trước khi bọn họ đuổi tới nơi là được rồi.

“Chắc là có, trước đó ta đã nhìn thấy một cái khe núi ở đâu đây.”

Khô Thụ Lão Nhân tự mình lắm bả.

Hắn đang cảm nhận tình huống xung quanh.

Tiếp đó, hắn nhanh chóng tìm được một khe núi khá rộng.

“Tìm được.”

Hắn không chút do dự vọt vào trong khe núi.

Lúc này tốc độ của hắn cũng bắt đầu yếu dần.

Không bao lâu sau người ở phía sau sẽ tìm thấy và đem bọn hắn bao vây lại

Sau đó cướp đi mầm Chuyển Sinh Thụ.

Trong chốc lát, Khô Thụ lão nhân đã dẫn A Mãn đi vào bên trong khe núi.

Bọn hắn đứng trên một khối đá thật lớn đang nằm lơ lửng một mình.

A Mãn tự mình đứng vững vàng ở phía trên.

Lúc này tay hắn đang ôm lấy chậu hoa, mầm Chuyển Sinh Thụ thì vững vàng đứng trên mặt đất ở bên trong chậu.

Mầm Chuyển Sinh Thụ đã được cấy - ghép xong, chỉ cần không có ngoại lực ảnh hưởng tới thì sẽ không có vấn đề gì.

A Mãn định nói cho Khô Thụ lão nhân biết, để hắn mang mầm cây cất kỹ.

Nhưng hắn còn chưa mở lời.

Giọng nói yếu ớt của Khô Thụ Lão Nhân đã vang lên trước:

“A Mãn, ta có một số việc muốn hỏi ngươi, ngươi là được thiếu gia mang về đúng không?”

Gật đầu hoặc lắc đầu là được.”

“Đúng.” A Mãn gật đầu.

“Ngươi không phải là một tên nhất giai thông thường đúng không?” Khô Thụ Lão Nhân hỏi tiếp.

Hắn hơi hồi hộp một chút.

Bởi vì điều này rất là quan trọng.

Hắn nhìn chằm chằm A Mãn muốn xem kỹ A Mãn sẽ gật đầu hay lắc đầu.

A Mãn chưa kịp trả lời thì có một luồng sáng bất chợt xông tới.

Khô Thụ Lão Nhân kinh hãi.

Hắn đành phải quay đầu đối diện với luồng sáng kia.

Khô Thụ lão nhân vận chuyển tu vi, dốc hết sức lực chống lại.

Đùng!!

Lực lượng của Khô Thụ Lão Nhân và luồng sáng kia đụng vào nhau.

Sau một tiếng vang thật lớn, kèm theo lực lượng dao động.

Khô Thụ lão nhân buộc phải dẫn theo A Mãn lui về sau một khoảng cách nhất định.

Sau khi hắn lùi lại, những chùm ánh sáng bắt đầu rơi xuống xung quanh, và một lực lượng mạnh mẽ ập đến.

“Ngươi muốn chạy đi đâu?” Quang Minh Thần Quan nhìn xem Khô Thụ lão Nhân nói.

Tuy nhiên hắn không có tùy tiện công kích, bởi vì món đồ hắn cần vẫn còn nằm trong tay đối phương.

Hắn không có niềm tin tuyệt đối nên vẫn chưa muốn dồn đối phương vào đường cùng.

Đúng lúc này, một ngọn lửa từ trên trời rơi xuống, kỵ sĩ của Thái Dương Thần Điện, đã đứng thẳng ở trên không trung.

Kế tiếp là cảm giác lạnh lẽo bao trùm, bóng dáng một người phụ nữ đi tới bên cạnh khe núi.

Là Băng Hải Sứ Đồ .

—

Dịch: MB

Chương 645: Mở Mắt Ra Thì Trở Thành Nghịch Tinh 2

“Giao ra mâm cây, có thể để cho các người an toàn rời đi.”
Băng Hải Sứ Đồ mở miệng nói.

Khô Thụ Lão Nhân tin sao?

Dù có giao nộp cũng không phải lúc này.

“A Mãn, đưa mâm cây cho ta, ta mang theo mâm cây rời đi, trước đó ta sẽ để lại cho người một vòng phòng ngự.

Bọn hấn sẽ không để ý tới người.” Khô Thụ Lão Nhân nói nhỏ.

Bây giờ hấn không thể nào nhìn xem A Mãn.

Bởi vì chỉ cần hấn mất tập trung một chút xíu thôi, đối phương sẽ lập tức ra tay.

Đến lúc đó, sẽ không còn bất cứ cơ hội nào nữa.

Đến bây giờ, A Mãn vẫn chưa trả lời câu hỏi của hấn, nói cách khác hấn đã đặt cược sai.

Bây giờ chỉ còn con đường cuối cùng này để đi.

A Mãn nhìn xem Khô Thụ Lão Nhân, vừa rời hấn đã gạt đầu, nhưng mà, dường như Khô Thụ Lão Nhân không có nhìn thấy.

Khô Thụ Lão Nhân có mệnh lệnh mới, hấn tự nhiên sẽ không cãi lời.

Sau đó hấn đưa mâm cây qua.

Khô Thụ lão nhân đã thấy mâm cây, cũng dự định tiếp nhận nó.

Kế tiếp hấn sẽ một mình bỏ chạy.

Đây là lựa chọn duy nhất.

Chỉ cần hắn chạy trốn thật nhanh, mấy người kia chắc chắn không thèm để ý tới những người khác.

Khi Khô Thụ Lão Nhân sắp chạm tay vào chậu hoa thì có một luồng sáng chói mắt từ trên cao bất chợt giáng xuống.

Ánh sáng chiếu rọi vào trong khe núi, lực lượng vô cùng mạnh mẽ ập tới trấn áp.

Ba người của Thần Chúng lẫn Khô Thụ lão Nhân đều vì thế mà kinh ngạc.

Bọn họ cảm giác thân thể không thể dễ dàng hành động như trước.

Khô Thụ lão nhân kinh hãi.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, cố gắng ép buộc bản thân cử động.

Nhưng mà nguồn lực lượng kia thật sự mạnh mẽ hơn hắn, lại tăng thêm lực trấn áp.

Phịch một tiếng.

Thân thể của Khô Thụ Lão Nhân bị trấn áp đến nỗi không cách nào đứng thẳng, nằm rạp xuống đất.

“Sao có thể xuất hiện cảnh giới mạnh mẽ như thế này?” Khô Thụ lão nhân nằm rạp trên mặt đất, muốn cố gắng đứng lên.

Nhưng mà hết thảy cố gắng, trước thực lực tuyệt đối.

Đều là phí công.

Những người của Thần Chúng cũng là cúi đầu.

Giống như đang cung kính nghênh tiếp đáng quyền năng kia.

Lúc này một người nam toàn thân tản ra ánh sáng từ trên cao chậm rãi hạ xuống.

“Vinh quang của thần soi sáng khắp nơi, nơi được chiếu rọi đều thuộc về thần.”

Giọng nói thần thánh từ nơi đó vang lên.

Thần Chúng bát giai Thiên Thần.

Chính là cảnh giới phía trên thất giai Pháp Thần.

“Quang Minh Thần Điện?” Khô Thụ Lão Nhân liếc mắt đã nhìn ra lai lịch của đôi phương.

Đối mặt với cảnh giới này, hẳn thật sự không có chút phân thắng nào.

Đừng nói chống lại, hẳn chỉ muốn đứng thẳng thôi cũng không được.

Cứ như vậy sao?

Khô Thụ Lão Nhân ở trong lòng thở dài.

Hắn nhìn về phía A Mãn, hẳn không biết sau đó đôi phương có giết A Mãn hay không.

Lúc này A Mãn đứng tại chỗ, trong tay hắn vẫn đang ôm chậu hoa.

Người nam kia phát ra ánh sáng mãnh liệt, chậm rãi hạ xuống mặt đất, hắn nhìn xem A Mãn, giọng nói hùng hồn vang lên:

“Đưa mầm cây giao cho ta, ngươi có thể rời đi.”

A Mãn nghe được, tay ôm chậu hoa từ từ đưa ra phía sau giấu đi.

Hắn có chút bối rối.

Đây là thành quả trong công việc của hắn.

Hắn nhìn không thấy, nhưng mà ít nhiều gì cũng cảm giác được, vật này rất quan trọng.

Hắn rất yêu thích công việc hiện tại của mình.

Trong dĩ vãng hắn làm việc gì cũng bị người ta đánh chửi, nhưng mà phần công việc này, không có ai đánh chửi hắn.

Thậm chí một vài tiền bối còn khen ngợi hắn.

Mặc dù vẫn rất cô độc, nhưng hắn muốn làm công việc này.

Bây giờ thành quả của công việc đang nằm trên tay hắn.

Vì bảo vệ thành quả này mà tất cả các tiền bối đều bị thương.

Chỉ còn lại một mình hắn.

Chỉ trong một khoảnh khắc nhưng A Mãn đã suy nghĩ rất nhiều.

Cuối cùng hắn mở miệng hỏi Khô Thụ Lão Nhân:

“Tiền, tiền bối, nơi, nơi này, có phải Lục gia không?”

Nghe được câu này, Khô Thụ Lão Nhân trong nháy mắt ngây ngẩn cả người, vì sao A Mãn lại hỏi vấn đề này?

“Là do thiếu gia hạ xuống cấm chế sao?” Giờ khắc này Khô Thụ lão nhân có một ý nghĩ.

Hắn muốn nói cho A Mãn nơi này không phải Lục gia.

Nhưng mà lực lượng đáng sợ kia trấn áp hắn.

Hắn không cách nào mở miệng.

Vị Thần Chúng Thiên Thần kia nhìn vào A Mãn và nhíu mày, không biết vì cái gì, hắn cảm thấy hơi bất an một chút.

Hắn không suy nghĩ nhiều mà trực tiếp hành động, lấy thực lực của hắn có thể trong một cái chớp mắt cướp đi mầm cây của đối phương.

Không thể để một tên nhất giai gây ra chuyện ngoài ý muốn được.

Khô Thụ Lão Nhân nhìn thấy nhân vật đáng sợ kia muốn ra tay, trong lòng của hắn quýnh lên.

Hắn phải trả lời câu hỏi của A Mãn.

Phụt!

Khô Thụ Lão Nhân phun ra một ngụm máu tươi, đây là tinh huyết bên trong cơ thể của hắn, hắn dùng ngụm máu tươi này để tạm thời thoát khỏi áp chế, mở miệng nói chuyện.

Sau khi cảm thấy bản thân có thể lên tiếng, Khô Thụ Lão Nhân lập tức gào thét to với A Mãn:

“Không phải, nơi này không phải Lục gia.”

“Vậy, vậy ta, an tâm rồi.

Ta, ta muốn mở, mắt ra.” A Mãn giống như vừa thở phào nhẹ nhõm.

Thật là tốt khi xác định được nơi này không ở trong khu vực của Lục gia.

Sau đó hắn đưa tay giật lấy mảnh vải đang che mắt của mình.

Mảnh vải từ từ bị kéo xuống.

Thần Chúng Thiên Thần cảm thấy trong lòng hồi hộp vô cớ.

Hắn cảm giác có mối nguy hiểm đang đến gần.

Quan trọng nhất là, khoảng cách này rõ ràng có thể đến trong nháy mắt, nhưng hắn đã hành động lâu như vậy, mà vẫn đang ở trên đường.

Dường như trong nháy mắt khoảng cách đã bị kéo dài vô hạn.

“Mở mắt?” Hắn nghe được câu nói của A Mãn:

“Ta không tin một cái nhất giai có thể lật ngược tình thế này.”

Thần Chúng Thiên Thần vừa nói dứt lời thì bộc phát ra ánh sáng mãnh liệt, hắn đang không ngừng gia tăng tốc độ của mình, hắn muốn đoạt lấy mầm cây.

Ba người khác cũng hành động y như vậy, bọn hắn từ bốn phía lao vào, chỉ vì muốn đoạt lấy mầm cây trong tay A Mãn.

Bốn người cùng nhau xông tới, trong nháy mắt, Thần Chúng Thiên Thần cảm thấy khoảng cách đang nhanh chóng rút ngắn lại.

Lập tức tới nơi.

Khô Thụ Lão Nhân nhìn thấy tất cả mọi người đang đến gần A Mãn, trong lòng của hắn càng lo lắng, hắn không hiểu vì sao A Mãn lại mở mắt.

Bây giờ nhìn phía nào thì tình cảnh của A Mãn đều rất nguy hiểm.

Đúng lúc này, Khô Thụ lão nhân trông thấy mảnh vải che mắt đã hoàn toàn bị cởi ra, mí mắt của A Mãn giật giật vài cái.

Giây phút mà mí mắt A Mãn hấp háy, Khô Thụ Lão Nhân chợt cảm thấy trong lòng bồn chồn mà không thể giải thích được.

Giống như có vật gì đó đáng sợ sắp sửa xuất hiện.

Trong tích tắc, Khô Thụ Lão Nhân nhìn thấy đôi mắt của A Mãn hoàn toàn mở ra.

—

Dịch: MB

Chương 646: Mở Mắt Ra Thì Trở Thành Nghịch Tinh 3

Sau đó, có một tia sáng màu đỏ thẫm từ trong khóe mắt của hắn bắn thẳng ra ngoài.

Rầm!!!

Ánh sáng xuất hiện trong nháy mắt.

Thì phía chân trời cũng có tiếng nổ dữ dội bất chợt vang lên.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Sấm chớp bắt đầu điên cuồng lóe lên trên không trung, một tia sáng màu đỏ lao vút ra từ phía chân trời.

Khô Thụ lão nhân sững sờ nhìn về phía chân trời, hắn cảm thấy như có thứ gì đó từ bầu trời phía bên ngoài phá vỡ không gian xông đến chỗ này.

Tia sáng màu đỏ kia càng ngày càng đậm hơn.

Vật kia muốn tới.

Sự thay đổi đột ngột này làm cho bốn người của Thần Chúng vô thức dừng lại.

Bọn hắn cảm thấy có vật gì đáng sợ sắp giáng xuống nơi này.

Rầm!

Trong lúc bất chợt, toàn bộ Bỉ Ngạn đều bị rung chuyển.

Lúc này bầu trời bị xé ra một cái khe hở.

Khô Thụ Lão Nhân sững sờ chứng kiến tất cả, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc

“Đây, đây là cái gì?”

Không riêng gì Khô Thụ Lão Nhân, sắc mặt của Thần Chúng Thiên Thần cũng là tràn đầy vẻ khủng hoảng.

“Tại sao, sao lại xảy ra chuyện như thế này?”

Ở bên ngoài khe núi, có một số người đang chạy tới, toàn bộ đều ngừng lại.

Bọn họ ngẩng đầu nhìn bầu trời, cảnh tượng mà họ nhìn thấy, làm cho ai nấy đều sững sờ ngay tại chỗ.

Mỗi người đều cảm thấy thật khó tin.

“Trên trời sao lại xuất hiện vật này?”

Bọn họ nhìn thấy một khe hở trên bầu trời của Bì Ngạn.

Từ khe hở này có thể nhìn thấy bầu trời phía bên ngoài.

Trong khe hở, có một ngôi sao màu đỏ thẫm từ bên ngoài đang xuyên qua không gian bay tới.

Nhìn thấy ngôi sao này, trong lòng bọn họ dấy lên một nỗi sợ hãi không thể hình dung được.

Như là đến ngày tận thế, cận kề tử vong.

Àm!

Sấm sét liên tục rền vang nơi chân trời, chỉ trong nháy mắt, ngôi sao màu đỏ thẫm kia đã xuất hiện ở Bì Chi Hải Ngạn.

Một khí tức cực kì đáng sợ cũng theo đó bao phủ xuống, mang theo nỗi sợ hãi không thể nào diễn tả được, len lỏi khắp nơi.

Tất cả mọi người đều muốn chạy khỏi nơi này ngay lập tức.

Nhưng mà, không thể cử động được.

Tất cả mọi người đang ở phía dưới này, đều giống như mất đi quyền kiểm soát cơ thể.

Đúng vậy, kể cả tư cách chạy trốn cũng không có.

“Nghịch, Nghịch Tinh giáng thế?” Thần Chúng Thiên Thần hoảng sợ nhìn xem hết thấy chuyện xảy ra ở đây.

Hắn cảm nhận được sự hủy diệt, cảm nhận được hơi thở chết chóc.

Hắn quay đầu nhìn về phía A Mãn.

Khi hắn nhìn thấy A Mãn trong nháy mắt, sợ hãi tràn ngập toàn thân của hắn, hắn đã thấy được.

Người nam này vừa mở mắt, đôi mắt hắn có màu đỏ rực.

Toàn thân hắn cũng toát ra hơi thở của sự hủy diệt.

“Ngươi, ngươi là, là nghịch, Nghịch Tinh?” Thần Chúng Thiên Thần run rẩy mở miệng hỏi.

Sự tồn tại của Nghịch Tinh là biểu tượng cho sự hủy diệt của một thời đại.

Sự tồn tại này rất hiếm gặp, mà hắn, hắn thế mà chính mình đi về hướng hủy diệt.

Những thành viên khác của Thần Chúng cũng đang sợ hãi tột cùng, bọn hắn muốn thoát khỏi đây, nhưng mà hoàn toàn không cử động được.

Khô Thụ Lão Nhân kinh ngạc nhìn A Mãn.

Hắn có năm mơ cũng chưa từng nghĩ tới, A Mãn là Nghịch Tinh trong truyền thuyết.

Thiếu gia vậy mà dám mang Nghịch Tinh về Lục gia, còn A Mãn lại thật sự là Nghịch Tinh.

Trong lòng của Khô Thụ Lão Nhân lúc này cũng tràn đầy sợ hãi như những người kia.

Đối mặt với Nghịch Tinh, sợ hãi là chuyện bình thường.

A Mãn nhìn xem tất cả mọi người, hắn mở mắt, cảm giác trong thân thể có một nguồn lực lượng chính mình không thể nào áp chế được.

Hắn cảm giác bản thân như sắp nổ tung.

A Mãn có chút khó chịu há to miệng, dường như có thứ gì ở trong miệng hắn muốn vọt ra ngoài.

Lúc này, tất cả mọi người phát hiện, trong miệng của A Mãn bắt đầu xuất hiện ánh sáng màu đỏ rực.

Tất cả mọi người biết sắp có chuyện chẳng lành.

“A ~ “

Từ trong cổ họng của A Mãn tràn ra tiếng kêu đau đớn, giờ khắc này lực lượng của A Mãn sắp mất kiểm soát.

Ánh sáng đỏ rực kia từ trong miệng A Mãn bắn ra bên ngoài.

Lực lượng bị rối loạn làm cho hấn ngửa mặt lên trời hét dài.

“A a a.”

Ầm!

Ánh sáng màu đỏ rực kia vọt lên tận trời, chỉ trong vài nhịp thở, ánh sáng và ngôi sao màu đỏ thẫm kia đã liên kết lại với nhau.

Giờ khắc này ngôi sao màu đỏ thẫm tỏa ánh sáng đậm màu hơn, ánh sáng từ trên trời giáng xuống.

Tất cả mọi người nhìn thấy ánh sáng này rơi xuống, cảm thấy như nghe được bài ca câu hồn đoạt mệnh.

Tiếng ca này là vì bọn họ mà cất lên.

Ánh sáng đỏ thẫm không có chiếu rọi những nơi khác, mà là trực tiếp chiếu xuống trung tâm và vùng xung quanh khe núi.

Tất cả mọi người ở phía dưới muốn chạy trốn, nhưng không có ai có thể chạy khỏi nơi này.

Thần Chúng Thiên Thần cử động, nhưng hấn chưa đi được bao xa.

Ánh sáng, bùng xuống.

“Không, đừng mà.”

Rầm!

Toàn bộ khe núi, và đất đai xung quanh giống như là vừa mới hứng chịu một đòn tấn công từ thiên địa.

Mặt đất đều trực tiếp lún xuống rất sâu.

Phía bên trong, tất cả mọi người bị trấn áp nằm rạp người trên mặt đất.

Trong khe núi, bát giai Thiên Thần cố gắng đứng lên, trong con mắt của hắn hiện đầy vẻ khủng hoảng.

Bị trấn áp cũng không đáng sợ, đáng sợ là, thân thể của hắn đang tiêu tán, tử thần đang ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng cười cợt.

“Tại sao có thể như vậy, vì sao Nghịch Tinh vẫn còn tồn tại?”

Không, ta không cam lòng...”

Àm!

Thiên Thần vỡ vụn.

Sau đó mấy người thành viên khác của Thần Chúng dù là không cam lòng, dù là sợ hãi tột cùng.

Tất cả đều nối tiếp nhau tan vỡ.

Mà cùng chung số phận, còn có tất cả mọi người đang ở phía ngoài khe núi.

“A ~ “

Vượt ngoài phạm vi chỉ vài cm, một người đàn ông trung niên ngồi bệt dưới đất, ánh mắt hoảng loạn chứng kiến mọi người ở ngay trước mặt hắn bị tan biến.

Thực lực của hắn yếu hơn nên đã chậm một bước nhỏ, nhờ một bước nhỏ này mà hắn được sống sót.

Hắn nhìn về phía trước, mồm há hốc ra, trong đôi mắt tràn đầy sự sợ hãi.

Hắn muốn hét to lên nhưng căn bản là không thể phát ra tiếng.

Nỗi sợ hãi ngăn chặn cổ họng của hắn lại.

Mà chỗ xa hơn, một số người nháo nhào quay người bỏ chạy.

“A a a a.”

Vực sâu vô tận, cách bọn họ, chỉ có một bước.

Đây chính là Nghịch Tinh.

Những nơi đi qua, sự sống bị hủy diệt, không chừa một ngọn cỏ.

—————

An Dật và những người khác tự nhiên cũng nhìn thấy ngôi sao màu đỏ kia giáng xuống, toàn bộ Bỉ Chi Hải Ngạn đều đang chấn động.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” An Dật cảm thấy khó hiểu.

Vì sao Nghịch Tinh lại xuất hiện ở chỗ này?

Hắn đã từng gặp Nghịch Tinh, tận mắt nhìn thấy.

Trải nghiệm đáng sợ đó bây giờ vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Nhưng mà hắn chưa từng nghĩ đến, hắn sẽ nhìn thấy Nghịch Tinh một lần nữa.

“Nhân vật khủng bố trước kia cũng đang ở nơi đây sao?” An Dật tức thời đưa ra phán đoán.

Nhân vật khủng bố kia là người đã đưa Nghịch Tinh về đúng vị trí, khó có thể dự đoán được hắn sẽ hiện diện ở đâu.

“Có phải nhóm người của Thụ lão cũng ở phía bên đó không?” An Dật có chút lo lắng.

Hắn không biết tình huống bên kia như thế nào.

“Ta không biết, ta không biết gì hết, thật đáng sợ.” Khí linh hai tay ôm đầu kêu khóc.

Nó cảm nhận cực kỳ rõ sự đáng sợ của Nghịch Tinh.

...

“Trời ạ, rốt cuộc có bao nhiêu nhân vật đáng sợ đang hiện diện ở nơi này?” Ma tu Cát An cảm thấy tim mình đang đập liên hồi.

Hắn chỉ muốn ngay lập tức rời khỏi Bỉ Chi Hải Ngạn.

Dưới đất, khắp nơi đang không ngừng rung chuyển, trên bầu trời, giăng đầy sấm chớp.

Ánh sáng màu đỏ thẫm kia đang chiếu rọi khắp nơi.

“Ngay cả Song Nguyệt cũng bị nhuộm đỏ sao?” Ma tu Cát An không muốn dây dưa ở chỗ này nữa.

Lúc này, Nghịch Tinh và Song Nguyệt đang đối đầu với nhau, giống như muốn tranh giành quyền làm chủ bầu trời.

Song Nguyệt từ màu trắng noãn biến thành màu đỏ tươi.

Ma tu Cát An muốn trốn, nhưng mà vừa mới cử động thì đao ý của cái tên kia lại tới.

“Người điên rồi sao? Trong tình huống này mà người còn muốn đánh nhau à?” Ma tu Cát An giận điên người.

“Đây là kết cục của người khi dám cản trở ta.” Minh Thổ Hoàng Hôn trầm giọng nói.

Ma tu Cát An né tránh công kích, nói:

“Nói thật, nếu như không nhờ ta, người có thể đã chết.

Thấy không, phương hướng của ngôi sao này, chính là phương hướng mà mầm cây đã được mang đi.”

Minh Thổ Hoàng Hôn hừ lạnh một tiếng:

“Nếu như người không nhúng tay vào, mầm cây đã rơi vào trong tay ta từ lâu rồi.”

Ma tu Cát An: “...”

Hình như là vậy.

Dịch: MB

Chương 647: Cầu Phật Không Bằng Bái Ta 1

Nhóm hai người của Nhị trưởng lão, lúc này, nàng vẫn đang xử lý linh dược.

Thỉnh thoảng nàng sẽ liếc nhìn Lục Thủy một cái.

Ngay khi nàng dự định nhìn xem Lục Thủy có đổi sách không, thì bầu trời bỗng nhiên vang lên tiếng sấm nổ liên hồi.

Ầm ầm!

Tiếng nổ liên tục truyền đến.

Ngay sau đó là khí tức mạnh mẽ theo sát phía sau.

Nhị trưởng lão hơi bị bất ngờ, nàng nhìn về phía chân trời.

Lúc này bầu trời xuất hiện vết nứt, một ngôi sao màu đỏ thẫm từ phía chân trời vọt tới.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Nhị trưởng lão hơi kinh ngạc, sau đó nàng nhận ra ngôi sao màu đỏ thẫm kia:

“Nghịch Tinh? Vì sao Nghịch Tinh lại xuất hiện ở đây?”

Không chỉ có Nhị trưởng lão kinh ngạc, ngay cả Băng Hải Nữ Thần cũng vô cùng kinh ngạc.

“Nghịch Tinh? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” Sau đó Nghịch Tinh liên kết với một tia sáng cũng có màu đỏ thẫm, rồi sau đó ánh sáng màu đỏ bắt đầu tuôn rơi.

“Là bởi vì mầm Chuyển Sinh Thụ sao?” Băng Hải Nữ Thần suy đoán.

Nàng rất muốn đi qua đó xem thử.

Nhưng mà lực lượng của Lục Hữu Đình từ đầu đến cuối không hề lơ lửng.

Điều này làm cho nàng có chút bất lực.

Sau đó nàng nhìn về phía Nhị trưởng lão, nàng có thể thấy rõ ràng, đôi phương cũng vô cùng kinh ngạc.

Hoàn toàn không rõ chuyện gì đã xảy ra.

“Nàng cũng không biết hay sao? Vậy thì, rốt cuộc là người của thế lực nào?” Băng Hải Nữ Thần cảm thấy thế giới này không bình thường chút nào.

Nàng cứ ngỡ rằng, bí ẩn nhất phải là tam đại thế lực: Thần Chúng của nàng, Phật Môn và Tiên Đình.

Bây giờ nhìn lại, trong bóng tối cũng không được yên tĩnh cho lắm.

Thời đại mới, cũng không có tệ hại như nàng nghĩ.

Nhị trưởng lão nhìn xem Nghịch Tinh, trong đầu hiện lên các loại suy đoán, cuối cùng đặt hết nghi vấn về phía Độ Thiên Lĩnh.

Nghịch Tinh bị một nhân vật mạnh mẽ cố định vào vị trí, sau đó biến mất không một dấu vết.

Mà nhân vật này bị nghi ngờ là người đã vô tình xâm nhập vào Độ Thiên Lĩnh của Lục Thủy.

“Cho nên đây là lý do để hấn vẫn còn ở lại nơi này sao?” Nhị trưởng lão cảm thấy khả năng này rất cao.

Vì thế, nàng mới không muốn để cho Băng Hải Nữ Thần đi xem xét.

Cho dù khả năng này là cực kì nhỏ nhoi.

Nàng cũng phải buộc Băng Hải Nữ Thần ở lại chỗ này, nhìn nàng xử lý linh dược.

...

Ở bên trong Chân Thần kết giới.

Diệp Tân nhìn xem U La Cổ Phật.

Hấn nhẹ nhàng, từ tốn, nói rằng:

“Nếu như Cổ Phật gặp được người vì người cầu nguyện, vẫn sẽ bằng lòng buông bỏ nàng sao?”

Sẽ vì sự thanh thản của bản thân mà buông bỏ đối phương sao?

Sẽ vì thành Phật mà đi giết chết người này sao?

Chân Thần đã từng nói cho ta biết, sinh tử của nàng phụ thuộc vào niềm tin nơi ta.

Nếu như ta nhu nhược buông xuôi, nàng sẽ chết.

Nếu mà ta vẫn kiên trì không bỏ cuộc, thì nàng còn có hy vọng sống sót.

Chỉ là hy vọng.

Nhưng, đây là hy vọng để sinh tồn.

Đây không phải là chấp niệm của ta, là hy vọng, là niềm tin, là tấm lòng của ta.”

Diệp Tân nhìn xem U La Cổ Phật tiếp tục nói:

“Chắc là Cổ Phật cũng biết, ta đã từng là một con Yêu.”

“Biết.” U La Cổ Phật bình tĩnh mở miệng.

Hắn không có nói gì để thuyết phục Diệp Tân, chỉ yên lặng lắng nghe Diệp Tân nói.

Không có tỏ ra mất kiên nhẫn, không có vẻ gì là miễn cưỡng, càng không có sự bất mãn nào.

Ngược lại, cảm thấy có chút thông suốt.

“Trong dĩ vãng, dù là ta đã rũ bỏ kiếp Yêu để trở thành một con người, thì vẫn luôn cảm thấy bản thân thiếu thiếu một cái gì đó.

Ta đã từng dò hỏi Chân Thần, nhưng Chân Thần không có trả lời ta.

Sau đó, ta đã tìm kiếm thật là lâu, mới nhận ra thứ mà bản thân khuyết thiếu rốt cuộc là cái gì.” Diệp Tân rũ mi, nhìn xuống, nói.

“Là cái gì?” U La Cổ Phật hỏi.

Diệp Tân giương mắt nhìn về phía U La Cổ Phật, giọng nói của hắn có chút nặng nề:

“Là trái tim.

Ta sinh ra là một con Yêu, thứ ta thiếu là trái tim của một con người.

Nếu sinh ra làm một con người thì phải có một tấm lòng.”

“Lòng người sao?” U La Cổ Phật trầm mặc một lát, tiếp tục nói:

“Giữa thiên địa cũng có khoảng cách, nhưng còn lòng người, dù chỉ có ba tấc lại giống như vực sâu không đáy.

Lòng người lương thiện thì có thể so sánh với nhật nguyệt.

Lòng người một khi sản sinh ý nghĩ độc ác, thì sẽ nhuốm đỏ con người và cõi trần tục.”

“Cho nên, Chân Thần từng nói rằng.

Yêu đang theo đuổi sự trưởng thành, mà người cũng đang theo đuổi để hóa thành Yêu.” Diệp Tân nhẹ nhàng nói ra.

Nghe được câu này, U La Cổ Phật giống như giật mình tỉnh ngộ, sau đó nhỏ giọng tán thành, nói:

“Thì ra là thế.”

Diệp Tân chuyển ánh mắt về phía Chuyên Sinh Thu, vẻ mặt nghiêm túc:

“Ta đang truy đuổi trưởng thành, cho nên ta chấp nhận tin tưởng, tình nguyện vì nàng vào Sa Bà Địa Ngục, cam tâm vì nàng sa vào nhân gian Khổ Hải.

Chấp nhận từ này về sau vĩnh viễn đọa lạc trong đau khổ.”

Diệp Tân quay đầu nhìn về phía U La Cổ Phật, giọng nói hơi trầm xuống:

“Cổ Phật khuyên ta buông xuống, nhưng ta mà buông xuống chính là giết người. Vì trở thành phật mà giết người, một vị Phật như vậy thật sự là Phật sao? Năm đó Đức Phật trầm mặc, không có cách nào giúp ta, cũng chưa từng khuyên ta. Bởi vì đã nhìn thấu hết thấy ngay từ đầu.”

U La Cổ Phật nhìn xem Diệp Tân, cuối cùng cúi đầu nói nhỏ:

“Xem ra, bản tạng mới là người vẫn luôn ôm chấp niệm trong lòng.”

Diệp Tân im lặng cúi đầu.

Lục Thủy ở phía sau nhìn thấy, trong lúc nhất thời cũng không nói được gì.

“Cảm giác như hấn đang tỏ tình với cái cây này ?” Trong đầu của Lục Thủy hiện lên một ý nghĩ như vậy.

Nhưng hấn cũng không có rối rắm hay quan tâm về những gì đối phương lý giải.

Lòng người như thế nào, Phật Môn hoặc là Tu Chân giới như thế nào, đều không có quá nhiều quan hệ đối với hấn.

“Vị Cổ Phật này cũng là người khiêm tốn, chỉ cần hấn không ảnh hưởng ta, thì không thành vấn đề.” Lục Thủy bắt đầu tưởng tượng.

Hấn đã phân tích tương đối đầy đủ rồi.

Hơn nữa, cuối cùng hấn cũng hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra ở trong Bỉ Ngạn này.

Sự thật là, Bỉ Chi Hải Ngạn chưa từng được mở ra.

Cần phải mở được khóa cửa, cũng chính là cây Chuyển Sinh Thụ trước mặt.

Mà chỉ có Chân Thần mới có chìa khóa.

Đây là lí do vì sao Chuyển Sinh Thụ được đặt ở đây.

Bây giờ, cho dù ai đó chỉ lấy đi mầm Chuyển Sinh Thụ thì tác dụng cũng sẽ giảm đi rất nhiều.

“Ta có chìa khóa, nhưng cần phải có điều kiện kích hoạt.”
Lục Thủy cau mày.

Sau đó hấn quay đầu nhìn về phía không trung, khi Song Nguyệt biến thành Hồng Nguyệt mới có thể bắt đầu kích hoạt tất cả.

Lục Thủy có thể làm được, nhưng cần có một chút thời gian.

“Hơi phiền phức.”

Điểm khởi đầu này hẳn không thể dùng hạt đậu nành này đi kích hoạt, cũng không thể dùng bản thể đi làm.

Chỉ có thể chuyển lực chú ý sang một hạt đậu nành khác, sau đó để cho nó liêu lĩnh đi xử lý.

—

Dịch: MB

Chương 648: Cầu Phật Không Bằng Bái Ta 2

“Sẽ mất rất nhiều thời gian.”

Lục Thủy muốn mở miệng hỏi Diệp Tân thêm một lần nữa, là có muốn lấy tiền công hay là không.

Điều này liên quan tới chuyện đôi phương có đồng ý nói về thời kỳ Viễn Cổ cho hắn nghe hay không.

Chủ yếu là hắn đã hoàn toàn hiểu rõ Chuyển Sinh Thụ.

Có đủ khả năng để trả phần tiền công mà hắn đã hứa hẹn trước đó.

Àm!

Ngay khi Lục Thủy dự định chuyển sang hạt đậu nành khác, đi kích hoạt Hồng Nguyệt.

Bầu trời lại đột nhiên truyền đến tiếng nổ.

Sấm sét liên tục nổi lên giữa không trung, và ánh sáng màu đỏ thẫm cũng từ từ chiếu rọi khắp bầu trời.

Lục Thủy hơi bất ngờ một chút, sau đó nhìn về phía chân trời.

“Nghịch Tinh? A Mãn mở mắt?”

Lục Thủy nhíu mày, sau đó đoán được tình hình chung.

“Chắc là đi chung với Linh Dược Viên, có vẻ như mầm Chuyển Sinh Thụ bị A Mãn và mọi người lấy được, nhưng mà quá trình có hơi khúc chiết.” Lục Thủy nghĩ thầm.

Lúc này, Diệp Tân và U La Cổ Phật cũng nhìn sang.

Bọn họ đều sững sờ trong giây lát.

“Đây là Nghịch Tinh trong truyền thuyết?” Diệp Tân kinh ngạc nói.

“Không phải trong truyền thuyết, thật sự là Nghịch Tinh.”
U La Cổ Phật nhìn lên ngôi sao màu đỏ thẫm trên trời, thắc mắc:

“Nhưng mà Nghịch Tinh này có vẻ khác thường.”

Diệp Tân thì nhớ ra cái gì đó.

Hắn nhớ tới một tin đồn không đáng tin, theo như lời đồn ấy, có người đã đưa Nghịch Tinh vào vị trí.

“Không ngờ là có thật.” Diệp Tân cảm thấy không tin tưởng lắm.

Lúc trước hắn có đi tìm hiểu thử, nhưng mà không tìm được tin tức gì.

Lời đồn rất chân thật, tuy nhiên, không có bất cứ thông tin gì về người kia.

Hắn ta giống như không hề tồn tại, cho nên Diệp Tân không có đi tìm hiểu cặn kẽ.

Nhưng mà hôm nay hắn đã thấy được.

Vậy thì, hắn có thể gặp được nhân vật kia không?

...

Ở ven bờ Vong Xuyên Hà Đạo, Lục Thủy cũng theo phản xạ nhìn về phía chân trời.

Một cảnh tượng đáng sợ như thế này, cho dù hắn chỉ mới nhị giai cũng sẽ phát giác được.

Hơn nữa cả cõi Bỉ Ngạn này đều đang chấn động.

Không có lý do gì mà không đi quan sát.

Hành động đầu tiên của Chân Võ và Chân Linh là đứng chắn trước mặt của Lục Thủy, bọn hắn nhận ra Nghịch Tinh.

Đây là A Mãn.

“Không cần để ý, không ảnh hưởng tới chúng ta.” Lục Thủy mở miệng nói trước.

Chân Võ và Chân Linh gật đầu, nhưng không có nới lỏng cảnh giác.

Bọn họ biết rất rõ là lực lượng của A Mãn không ổn định.

Điều này thật dễ dàng ảnh hưởng đến thiếu gia của bọn họ.

Lục Thủy không có quan tâm tới ánh sáng màu đỏ thẫm đang chiếu xuống.

Lực lượng của A Mãn bị mất kiểm soát là chuyện rất bình thường, bởi vì hấn nhắm mắt bao lâu thì lực lượng cũng bị dồn nén bấy lâu.

Còn hấn thì không biết cách để hấp thụ lực lượng kia cho thật tốt.

Tuy lực lượng có bị mất kiểm soát nhưng vẫn còn giữ được lý trí, cơ bản thì vẫn có khả năng khống chế được.

Giết địch chắc chắn là không thành vấn đề, và phe ta cũng không bị ảnh hưởng đến.

Đương nhiên đây cũng là giới hạn cao nhất rồi.

Để cho hấn ra tay đánh nhau chắc chắn là không được, chỉ có thể nổ chết đối thủ.

“Không có nhìn về phía này, nhưng vẫn duy trì sự chú ý, Nghịch Tinh giáng thế đều không thể làm cho bọn họ bị phân tâm sao?” Lục Thủy thật không hiểu nổi.

Nếu như không có người nhìn chăm chăm, hấn đã muốn đi qua xem thử.

Bây giờ coi như xong, một tên nhị giai đi qua đó chẳng khác nào đi chịu chết.

Hấn lại không phải kẻ ngốc.

Lúc này Nghịch Tinh bỗng nhiên đối mặt với Song Nguyệt, cả hai giống như tính tình không hợp nhau, gặp mặt thì hết sức chướng mắt.

Trực tiếp bắt đầu tranh giành vị trí bá chủ trên bầu trời.

“Kích thích Song Nguyệt từ đó kích hoạt Bỉ Ngạn Hồng Nguyệt.

Thật là đúng lúc.”

Lục Thủy có hơi bất ngờ một chút.

Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn.

Nhưng lại đồng thời giúp hắn hoàn thành bước đầu tiên.

Sau đó, Lục Thủy tập trung sự chú ý vào phía bên trong Chân Thần kết giới.

Hắn bắt đầu cảm nhận Chuyển Sinh Thụ.

Hắn nhanh chóng phát hiện rằng, kích hoạt Hồng Nguyệt đúng là có tác dụng.

Ổ khóa đã xuất hiện.

“Có thể ra tay.”

Bây giờ đến phiên hắn làm cho ổ khóa này chiếu rọi toàn bộ Bỉ Ngạn.

“Để xem lần này người sẽ lựa chọn như thế nào.

Nếu như không cần khoản tiền công này, bản thiếu gia sẽ xoay người rời đi.”

Lục Thủy nhìn xem Diệp Tân.

Hắn đã cho cơ hội, phải xem đối phương có tận dụng hay không.

Giờ khắc này, Thiên Địa Chi Lực của Lục Thủy bắt đầu xâm nhập vào rễ cây của Chuyển Sinh Thụ.

Rễ cây hầu như là trải rộng toàn bộ đất đai trong Bỉ Ngạn, nhưng chỉ trong chớp mắt Thiên Địa Chi Lực đã vươn tới nơi xa nhất.

Từ đầu đến giờ, Minh Thổ Thiên Vũ - Danh Dữ Trọng vẫn đang chạy đi, lúc này hắn đột nhiên dừng lại và tò mò ngẩng đầu lên nhìn trời.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy? Hay là quay lại đi chung với vị đại lão kia!?”

Minh Thổ Danh Dữ Trọng cảm thấy lúc này ở bên cạnh có người thì càng an tâm hơn.

Mà ở một phía khác, Tinh Thổ công chúa Mộc Nhiễm cũng đang sững sờ nhìn về phía bầu trời, vừa rồi nàng phát giác có thứ gì đó xuất hiện, nhưng vừa nhìn thấy thì nàng lại không biết phải làm sao.

“Lại nữa rồi, ta chưa từng nghe nói rằng Bỉ Chi Hải Ngạn sẽ có nhiều chuyện bất thường như vậy nha.”

...

Ma tu Cát An và Minh Thổ Hoàng Hôn đang giao chiến với nhau thì bất chợt cảm thấy có thứ gì đó xuất hiện ở gần đó.

“Chờ chút, lại có gì đó xuất hiện.” Ma tu Cát An lập tức nói.

Minh Thổ Hoàng Hôn tự nhiên không dám khinh thường, vừa rồi, đã có hai lần xảy ra chuyện ngoài ý muốn, suýt chút nữa chết người, lần này chắc cũng không đơn giản.

Bọn họ nhanh chóng thấy được.

“Chuyện này là sao?” Minh Thổ Hoàng Hôn cảm thấy khó hiểu.

Ma tu Cát An cũng không hiểu được.

“Cây? Mà còn là một gốc cây thật là lớn.”

Đúng vậy, bọn hắn nhìn thấy nơi xa xôi xuất hiện một cây đại thụ, cũng không biết là trùng hợp hay không, nhưng vị trí của cây này vừa vặn là ở trung gian của Song Nguyệt và ngôi sao màu đỏ thẫm kia.

“Một lần lại một lần xảy ra chuyện khác thường, rốt cuộc là muốn làm gì vậy?” Ma tu Cát An hơi sợ hãi.

Sự xuất hiện của cái cây này làm hắn có cảm giác bản thân thật nhỏ bé.

Bởi vì hắn cảm thấy hình như mình đang ở dưới tán cây.

Muốn chạy trốn cũng không thể được, trừ khi rời khỏi Bỉ Chi Hải Ngạn.

Minh Thổ Hoàng Hôn cũng cảm thấy kinh hãi, cây này là âm thầm xuất hiện, hoàn toàn khác với những tình huống trước

đó.

Nhưng lại làm cho người ta cảm thấy sợ hãi hơn, mà không biết lí do.

Có thể là vì ngôi sao màu đỏ thẫm kia, không có ở phía trên của bọn hắn, còn cây này làm cho người ta có cảm giác bản thân bị bao phủ.

—

Dịch: MB

Chương 649: Cầu Phật Không Bằng Bái Ta 3

“Không gian bị bóp méo, bầu trời xuất hiện sự khác thường, mặc kệ nhìn theo góc độ nào, đại thụ kia đều nằm ở chính giữa Nghịch Tinh và Song Nguyệt.

Rốt cuộc là ai đang âm thầm giở trò?” Nhị trưởng lão càng nghĩ càng thấy khó hiểu.

Lục Thủy đang ở chỗ này, vậy mà liên tục xảy ra những chuyện khác thường.

Nàng biết những địa phương mà Lục Thủy đi tới, đều sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nàng cũng biết nguyên nhân là do Lục Thủy.

Nhưng mà lần này là nàng tận mắt nhìn thấy.

Cũng nhìn chằm chằm Lục Thủy.

Nàng nghĩ rằng mọi việc Lục Thủy làm đều sẽ nằm trong tầm mắt của mình, vậy mà không có gì cả.

Lục Thủy cũng đang ở chỗ này nhìn xem.

Hắn không có làm gì hết.

“Là hắn đã tỉ mỉ dàn xếp? Hay là chúng ta đã sai?” Nhị trưởng lão hơi hoài nghi bản thân.

Băng Hải Nữ Thần cũng đang nhìn xem gốc cây kia, nàng biết đó là Chuyển Sinh Thụ.

Tuy nhiên, nàng không thể đoán được rốt cuộc là ai khơi mào tất cả chuyện này.

“Vì sao thời đại này luôn xảy ra một vài chuyện mà ta không thể nào hiểu nổi vậy?” Băng Hải Nữ Thần luôn cảm thấy có chút bất lực đối với thời đại này.

Vấn đề này không phải do lực lượng mà bởi vì gặp phải những chuyện chưa từng gặp hoặc là nghe nói tới.

Người ta thường e ngại những gì mà mình không thể nắm bắt.

Đặc biệt là một vị Chủ Thần.

Với vai trò của một Chủ Thần, không thể nào thiếu sự hiểu biết được.

Lúc này, hình dáng của Chuyển Sinh Thụ càng ngày càng rõ ràng, thậm chí bọn họ có thể nhìn thấy dưới gốc cây có hai bóng người.

“Dưới cây có người?” Miêu Đồng nhìn xem đại thụ hơi kinh ngạc nói.

Hắn và những người đang có mặt ở chỗ này đều không mạnh, đã bị hù dọa hết mấy lần rồi.

Nếu có thể lựa chọn một lần nữa, bọn hắn tuyệt đối không đi tới nơi này.

Những người ở phía khác cũng nghĩ như vậy.

Bởi vì tất cả những gì đang diễn ra quá vi diệu, không phải là chuyện mà bọn họ có hiểu được, có thể tiếp xúc được, có thể biết được.

Chỉ cần chạm phải một chút xíu, bọn họ cũng có thể chết ngay tại chỗ.

Lúc này ông lão ở bên cạnh bia đá cũng đang quan sát.

Hắn cũng cảm thấy thắc mắc, bởi vì hắn thật sự không biết được ngôi sao màu đỏ thẫm kia cuối cùng là cái gì.

Đúng lúc này, bọn họ nghe được tiếng nói vang lên ở bên cạnh cái cây, giọng nói như gần như xa, giống như cố ý xử lý xong mới truyền ra bên ngoài.

“Hồng Nguyệt đã xuất hiện, nhưng mà nguyên nhân là do Ngịch Tinh.

Chân Thần ngã xuống, hiện tại trên cõi đời này còn ai có thể giúp người cõi bỏ chấp niệm này không?”

Tất cả mọi người đều có chút kinh ngạc khi nghe được giọng nói này, bởi vì giọng nói là từ chỗ cây đại thụ kia truyền

tới.

Nhưng bọn hắn lại có cảm giác như chính mình cũng đang ở dưới tàng cây, người nói chuyện đang ở ngay bên cạnh.

“Chân Thần?” Nhị trưởng lão âm thầm lặp đi lặp lại cái từ này.

“Điều bí mật ở bên dưới Phong Sương Hà, cũng được gọi như vậy?” Nàng từng tới Phong Sương Hà, biết được bí mật mà chỉ có Lục gia Đại trưởng lão mới biết.

Nàng cũng cảm thấy khó hiểu.

Nhưng mà không có đi dò hỏi.

Bây giờ nghe Chân Thần ngã xuống, nàng có hơi chú ý một chút.

Nhưng nàng cũng phân nào hiểu được, hai người kia đều không phải là người ở thời đại này.

Bọn hắn rất có thể là đến từ thời đại Viễn Cổ.

Băng Hải Nữ Thần thử cảm nhận dưới chân, nàng cảm thấy tất cả vấn đề đều nằm ở dưới mặt đất này.

Nhưng nàng không thể làm gì khác.

“Có liên quan tới Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa sao?” Sau đó nàng nhìn về phía hai người kia, nàng đã nhận ra bọn họ là người của Phật Môn.

Tuy nhiên, nàng chưa từng nghĩ tới Phật Môn vẫn còn cường giả khác.

Tâm Hỏa chắc chắn sẽ không tùy tiện đến đây.

Hiện tại rất nhiều người đều đang nhìn đại thụ, mối liên kết của ngôi sao màu đỏ thẫm đã bị cắt đứt từ lâu, cho nên những người khác không có nhìn thấy.

Mọi người đều đang chờ nghe hai người dưới tàng cây trò chuyện.

Bọn họ nghĩ rằng có thể dựa vào cuộc đối thoại này để biết chuyện gì đã xảy ra.

Lục Thủy cũng nhìn xem hai người kia, hấn vẫn cần thêm một chút thời gian.

Nhưng sắp được rồi.

Cũng có thể nói là, sẽ xong ngay lập tức.

Diệp Tân nghe được câu hỏi của U La Cổ Phật thì bắt đầu trầm mặc trong chốc lát, hấn có chút đau thương:

“Năm đó, Chân Thần từng nói với ta là nàng sẽ đến giúp ta, chỉ cần ta có thể đợi tới ngày Chuyển Sinh Thụ kết quả.

Vậy mà Chân Thần đã thất hứa.

Ta đã từng nghĩ rằng Phật có thể giúp ta.

Nhưng mà ta vào Khổ Hải, đi tới Phật Điện, gặp được Đức Phật.

Ta khổ sở khẩn cầu, Phật lại bắt lục.

Ta cũng không biết trên đời này còn có ai giúp ta cởi bỏ được khúc mắc ở trong lòng.”

U La Cổ Phật chỉ có thể im lặng, lắng nghe những gì Diệp Tân nói.

Không chỉ có U La Cổ Phật, tất cả mọi người ở bên ngoài nghe xong cũng lựa chọn trầm mặc.

Tuy là bọn hấn không hiểu nhiều lắm, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự bi thương kia.

Không hiểu, cũng không tùy tiện mở miệng.

Tất cả chìm đắm trong sự yên tĩnh.

Băng Hải Nữ Thần nhíu mày, chuyện này nàng đã từng nghe rồi.

Đồ vật mà Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa để lại thì không ai có thể đụng tới được.

Thực lực chỉ là một phần của vấn đề, nguyên nhân chính là do Thần quyền hoặc là sự thừa nhận.

Có đầy đủ Thần quyền, hoặc là thực lực đạt được sự thừa nhận của Chân Thần.

Cho đến nay chưa ai làm được điều này.

Cũng sẽ không có người như vậy.

“Ai nói không có?” Có tiếng nói bất chợt truyền ra từ bên trong cây đại thụ.

Giọng nói này mênh mông kì ảo làm cho tất cả mọi người phải sững sờ khi nghe thấy.

Băng Hải Nữ Thần chăm chú nhìn vào Chuyển Sinh Thụ, đây là giọng nói thứ ba.

Là ai?

Diệp Tân và U La Cổ Phật đều nghe thấy.

Bọn họ cảm thấy thật khó tin, ở đây còn có người khác sao?

Diệp Tân còn chưa kịp mở miệng hỏi xem đối phương là ai, thì có một vệt sáng lóe lên từ trong Chuyển Sinh Thụ.

Ánh sáng màu trắng nõn, vọt thẳng về phía chân trời, phóng tới trung gian của Nghịch Tinh và Hồng Nguyệt.

Tia sáng này chiếu rọi toàn cõi Bỉ Ngạn.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy ánh sáng này xuất hiện.

Lục Thủy ngưng tụ ra thân hình, hắn đã muốn phơi bày tất cả, cho nên đây là lúc mà đối phương phải làm ra lựa chọn.

Sau đó, hắn bắt đầu bước đi, từng bước từng bước một.

Mà theo từng bước chân của Lục Thủy, lúc này, ánh sáng màu trắng nõn kia cũng bắt đầu gấp khúc thành từng đoạn từng đoạn cầu thang hướng xuống bên dưới kéo dài.

Cộp, cộp, cộp.

Có tiếng bước chân vang lên ở chân cầu thang.

Nhưng mà mọi người đều thấy rõ là trên cầu thang không có người.

Đành chịu, toàn bộ cầu thang đều bị ánh sáng màu trắng nõn kia bao quanh, không có cách nào nhìn rõ được tình huống bên trong.

—

Dịch: MB

Chương 650: Cầu Phật Không Bằng Bái Ta 4

Diệp Tân sững sờ chứng kiến tất cả, Chuyên Sinh Thụ phát sinh chuyện kỳ lạ, một chuyện lạ mà hắn chưa từng gặp được lần nào.

Hắn không biết điều này đại biểu cho cái gì.

Nhưng hắn có thể khẳng định là có người vừa nói chuyện, và người này sắp xuất hiện.

U La Cổ Phật thử nhìn xuyên qua ánh sáng màu trắng nõn kia, và hắn phát hiện rằng thực lực của hắn vậy mà không thể nhìn thấy.

“Là lực lượng của Chân Thần, sao người này có thể làm được?” U La Cổ Phật kinh ngạc nói.

Vì sao người này có thể làm được chuyện mà Phật đều không thể làm được?

Cộp, cộp, cộp!

Tiếng bước chân rất nhẹ nhưng mọi người đều có thể nghe thấy.

Hiện giờ thì bản thể của Lục Thủy đang nhìn về phía có tiếng bước chân, Chân Võ và Chân Linh cũng là như vậy.

Bọn hắn cảm thấy thật khó hiểu, chuyện này vậy mà không phải là thiếu gia của bọn họ bày ra.

Có vẻ như, không giống những lần trước cho lắm.

Chỉ chốc lát, Chân Võ và Chân Linh đã nhìn thấy một cái bóng người hơi thấp bé theo ánh sáng màu trắng nõn kia đi tới vị trí cao nhất.

Chân của hắn giẫm trên bậc thang ánh sáng, toàn thân tỏa ra hào quang.

Nghịch Tinh và Hồng Nguyệt ở phía sau hắn, giống như là hai tên hộ vệ góp phần tôn vinh hắn.

Mà ngay thời khắc đối phương đứng trên đỉnh, thiên địa yên tĩnh trở lại, tất cả ồn ào do Nghịch Tinh tạo ra đều lập tức tan biến.

Ở trước mặt của người này, tất cả mọi thứ dường như không có quyền lên tiếng.

Hắn chưa lên tiếng, thì thiên địa không được phép lên tiếng.

Hắn đứng ở nơi đó, không ai có thể nhìn thấy dung nhan của hắn, không ai dám khinh thường sự hiện diện của hắn.

Giờ khắc này, bóng người kia đứng ở trên không, cúi đầu nhìn xuống dưới.

Khoảnh khắc đối phương nhìn xuống, tất cả mọi người đều sửng sốt, cảm giác như đối phương đang nhìn mình, dường như người đang nhìn bọn họ là một đấng siêu nhiên rất đáng sợ.

Sau đó một giọng nói vang lên.

m điệu hùng hồn, mạnh mẽ, có một không hai trong thiên địa này.

Trong giọng nói ẩn chứa sự tự tin, khí phách bề ngỗ thiên hạ:

“Cầu phật, không bằng bái ta.”

Ầm!

Tiếng nói vừa dứt, dường như có vô vàn tiếng hét âm thầm vang lên trong Bỉ Ngạn.

Đầu óc của tất cả mọi người dường như bị nổ tung.

Câu nói kia có trọng lượng rất nặng, nặng đến mức mọi người không thể chịu nổi.

U La Cổ Phật lộ ra vẻ khó tin nhìn vào bóng dáng của người kia, hắn không biết đối phương là ai.

Nhưng hắn biết rằng đối phương đứng ở chỗ này, không e ngại bất cứ sự nghi ngờ nào.

“Hắn là ai?”

U La Cổ Phật thật sự muốn xông tới để nhìn đối phương cho thật kỹ, nhưng hắn biết rằng mình không thể tìm được đối phương.

Đúng vậy, hoàn toàn không có cách để cảm nhận được sự tồn tại của đối phương.

Băng Hải Nữ Thần cũng kinh ngạc nhìn bóng người này, nàng muốn biết đối phương là ai, nàng muốn nhìn xem đối phương rốt cuộc là thần thánh phương nào, mà dám nói ra những lời như vậy.

Nàng muốn biết đối phương dựa vào cái gì mà tự tin như vậy.

“Đương thời thật sự có người như vậy sao?” Băng Hải Nữ Thần không tin.

“Đây là thực lực của hắn sao? Thật sự là hắn sao?” Nhị trưởng lão nhìn vào bóng dáng của người này.

Nàng phát hiện hình dáng kia giống như một đứa con nít.

Không phải và cũng không thể nào là Lục Thủy.

Lục Thủy đang ở bên cạnh Vong Xuyên Hà, nàng không có nhìn lầm.

“Ta đã sai rồi sao? Phải chăng người này không phải là người mà ta suy đoán, hắn là một cường giả mới trong thời đại này?” Nhị trưởng lão đang tự hỏi.

Nàng không có đáp án.

Nhưng mà Nghịch Tinh rõ ràng là đang phụ trợ cho đối phương.

An Dật cũng đang nhìn lên bầu trời, hắn hơi thất thần.

“Thật sự là nhân vật đáng sợ kia, hắn cũng tới.”

Hắn nhìn thấy Nghịch Tinh ở chỗ này, đương nhiên là nhân vật đáng sợ kia cũng ở chỗ này.

“Ui, Ui, Ui, thần của ta ơi, vì sao ta lại cảm thấy sợ hãi như thế này?” Ma tu Cát An nhìn về phía bóng dáng thấp bé kia,

trong lòng âm thầm run sợ.

Người này còn làm cho người ta cảm thấy sợ hãi hơn là Nghịch Tinh.

Đối phương chỉ mới nói ra một câu nói thôi.

Và người bị rung động nhiều nhất không phải là những người kia, mà là người trong cuộc, cũng chính là Diệp Tân.

Diệp Tân có chút khó tin nhìn lên người đang đứng trên bầu trời.

Hắn đã từng nghe một câu nói tương tự, và vẫn âm thầm ghi nhớ kỹ ở trong lòng.

Câu nói đó xuất phát từ miệng của một người nhị giai, hắn luôn cảm thấy đối phương là một người rất kì lạ.

Một người thích nói những lời nói ba hoa.

Hắn ngay lập tức nhớ lại những lời người kia từng nói.

“Cầu phật không bằng tới cầu ta.”

“Còn nhớ tiền công mà ta đã hứa không?”

“Câu nói vừa rồi chính là tiền công của ngươi.”

Đầu óc Diệp Tân bị những lời nói này làm cho choáng ngợp.

Ông!!!

Trong đầu của hắn chợt lóe lên cái gì đó, sau đó hắn thông suốt.

Lúc này, trong ánh mắt của hắn lộ ra vẻ bối rối, khóe mắt có chút ẩm ướt.

“Cái này, chính là tiền công của ta sao?”

“Thật sự có thể làm được sao?”

...

Diệp Tân nhìn ngắm tất cả mọi thứ ở đây, hắn không có gì để do dự.

Không có gì cần chần chừ.

Nói cách khác, thật hay giả với hắn mà nói đều không quan trọng.

Bởi vì mặc kệ là thật hay giả, hắn đều đồng ý thử một lần.

Tình nguyện đi cầu xin thêm một lần.

Đó là niềm tin trong lòng của hắn, là kim chỉ nam của hắn, là ánh sáng mà lòng hắn hướng tới.

Vì nàng, hắn có thể xuống Địa Ngục, vào Khổ Hải, thì tại sao không thể quy lụy người này?

Diệp Tân cúi thấp người, chậm rãi quỳ xuống.

Lúc này, trong tâm trí hắn chỉ có những hình ảnh khi còn tấm bé, chính mình dẫn dắt một con chim nhỏ.

Nhớ lại những lần bản thân được một cô bé ôm ở trong ngực, chạy tung tăng trên bãi cỏ.

Rồi nhớ về buổi chiều tà năm ấy, người thiếu nữ kia nói với hắn nàng muốn cầu nguyện.

Đặc biệt là câu nói mà suốt kiếp hắn cũng không thể nào quên.

“Nguyện vọng của ta là, để cho ngươi biến thành người.”

Bịch!

Một tiếng động nhỏ vang lên dưới tàng cây.

Tất cả mọi người đều nghe được, thấy được.

Bọn họ trông thấy dưới tàng cây, có người quỳ trên mặt đất sau đó hắn từ từ cúi người sát xuống, đầu nhẹ nhàng va chạm với mặt đất.

Hắn đã quỳ lạy.

Tiếp đó tất cả mọi người nghe được một câu khẩn cầu vang lên:

“Cầu ngài mau cứu nàng.”

Tất cả mọi người tiếp tục theo dõi, bọn họ không biết phía sau sẽ xảy ra chuyện gì, điều duy nhất có thể làm là chờ xem.

Hiện tại, bọn họ đều chăm chú nhìn vào bóng người ở trên bầu trời.

U La Cổ Phật cũng đang nhìn, hấn chỉ đơn giản là nhìn xem.

Mà lúc này, Lục Thủy cúi đầu chăm chú nhìn vào Diệp Tân đang quỳ dưới tàng cây, khóe miệng hiện lên ý cười.

Tiếp đó, tiếng nói của hấn vang lên.

Hùng hồn không gì sánh được, rung động lòng người:

“Như người mong muốn.”

—

Dịch: MB

Chương 651: Mộ Tuyệt Phát Hiện Thiên Địa Chi Lược 1

Ngay khoảnh khắc tiếng nói kia ngừng lại, tất cả mọi người cảm nhận được toàn bộ mặt đất của Bỉ Ngạn đang chấn động.

Không gian dường như bị bóp méo.

Sau đó, ở trên bầu trời, có vô số ánh sáng lấp lánh bắt đầu hội tụ lại.

Ở ngay phía trên Chuyển Sinh Thụ, tỏa ra hào quang vô cùng rực rỡ.

Tất cả mọi người trông thấy được cảnh tượng này, đều không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng bọn họ cảm giác hết thảy cảnh vật trước mắt đang vặn vẹo và dần xuất hiện cảnh tượng mới.

Ông già ở bên cạnh bia đá giật nảy mình.

Hắn đứng dậy, nhìn lên trên bầu trời, thảng thốt nói rằng:

“Bỉ Ngạn mở ra, Bỉ Ngạn vậy mà được mở ra.”

Những người khác tự nhiên nghe được lời nói của ông lão, nhưng không có ai hiểu được hắn muốn nói cái gì.

Băng Hải Nữ Thần và Nhị trưởng lão ở phía sau cũng nghe thấy.

“Bỉ Ngạn mở ra?” Nhị trưởng lão quan sát xung quanh, nàng muốn nhìn xem một lát sau sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Bỉ Ngạn thật sự sẽ là một nơi như thế nào.

Băng Hải Nữ Thần nhìn sang Chuyển Sinh Thụ, nàng cảm giác Chuyển Sinh Thụ dường như đã đạt tới mức giới hạn cao nhất, kế tiếp sẽ xảy ra biến hóa.

Lúc này, ở trên bầu trời có một vòng ánh sáng màu trắng được ngưng kết.

Giống như là toàn bộ ánh sáng trong Bỉ Chi Hải Ngạn đều hội tụ về đây

Ngay sau khi vòng sáng màu trắng này được ngưng kết, Lục Thủy đi tới phía trước và đưa tay ra nhẹ nhàng chạm vào nó.

Bùm!

Không gian yên tĩnh vang lên tiếng nổ, vòng sáng kia bùm bùm nổ tung.

Có vô số tia sáng rơi xuống mặt đất của Bỉ Ngạn.

Lúc này, Lục Thủy nhíu mày, hắn vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm, nhưng mà không có phát giác được cái gì.

Duy trì cảnh giác là được, việc cấp bách là phải giải quyết cho xong chuyện ở nơi này.

Đã bắt đầu thì không thể dừng lại.

Diệp Tân chứng kiến tất cả, hắn không biết vì sao đối phương lại làm như vậy.

Nhưng mà, chỉ một lúc sau, hắn lại nghe thấy giọng nói hùng hồn vang lên từ trên trời, là giọng nói của Lục Thủy:

“Bỉ Ngạn Hoa sẽ nở.”

Tất cả mọi người đều nghe được, tuy nhiên, không có ai tin tưởng chuyện này.

Bởi vì Bỉ Ngạn căn bản không có hoa.

Nơi này chỉ là một vùng đất hoang vu.

U La Cổ Phật nhìn thấy tất cả, trong mắt tràn đầy rung động, hắn nhìn chăm chăm vào mặt đất, muốn nhìn xem lời nói của đối phương là thật hay giả.

Nếu như là thật, vậy thì đối phương đúng là làm cho người ta không thể nào hình dung được.

Diệp Tân cũng nhìn xung quanh một lượt.

Hắn nhớ tới lời nói của Chân Thần, khi mà Bỉ Ngạn Hoa nở, sẽ là lúc Chuyển Sinh Thụ bắt đầu kết trái.

Lúc này ánh sáng rơi xuống, Diệp Tân nhìn xem ánh sáng vừa rơi xuống bên cạnh hắn, sau đó hắn phát hiện đất đai hoang vu đột nhiên xuất hiện những đóa hoa màu đỏ tươi.

Từng đóa, từng đóa trải đầy dưới chân hắn.

Sau đó nhanh chóng ra lan tràn ra xung quanh.

Bằng mắt thường có thể nhìn thấy, hoa nở khắp nơi, tựa như là cơn sóng thủy triều, quét sạch toàn bộ đất đai bờ cõi.

Diệp Tân kinh ngạc nhìn tất cả những gì đang diễn ra, ánh mắt của hắn bắt đầu mơ hồ:

“Thật sự, thật sự nở.

Sau nhiều năm như vậy Bỉ Ngạn Hoa đã thật sự nở rồi!”

“Ta đã chờ vô số năm.” Diệp Tân quỳ ở nơi đó, một giọt nước mắt rơi ở trên Bỉ Ngạn Hoa.

Vô số năm.

Hắn đã đợi được hi vọng.

Nhị trưởng lão cũng nhìn thấy, ánh sáng rơi xuống, Bỉ Ngạn Hoa nở rộ và bắt đầu trải rộng toàn cõi Bỉ Ngạn.

Nàng nhìn đóa Bỉ Ngạn Hoa dưới chân, trong nháy mắt không biết phải làm sao.

“Thì ra lý do mà ta tìm không thấy Bỉ Ngạn Hoa, là bởi vì Bỉ Ngạn Hoa cũng không có sinh trưởng ở trên mặt đất bình thường.

Không có người mở ra Bỉ Ngạn, thì sẽ không nhìn thấy được Bỉ Ngạn Hoa.”

Nhị trưởng lão nhìn xem đóa hoa, cảm nhận được những thay đổi xung quanh mình.

Nàng có thể rõ ràng cảm giác được, toàn bộ Bỉ Ngạn đều đang phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

“Nở rồi, Bỉ Ngạn Hoa vậy mà thật sự nở rộ.

Rốt cuộc thì người này là ai vậy?” Băng Hải Nữ Thần nhìn về phía bóng người trên bầu trời.

Thật khó mà suy đoán được, sự tồn tại của đối phương có thể ảnh hưởng đến bọn họ hay không.

Ánh sáng lả tả rơi xuống mặt đất, hoa tươi nở rộ trên toàn cõi Bỉ Ngạn.

Chỉ trong phút chốc, ở trong tầm mắt đều là Bỉ Ngạn Hoa.

Miêu Đồng và mọi người nhìn đến ngây người, lại có chút lo âu.

Bọn hắn thật sự không biết phải làm cái gì bây giờ.

Lúc này, bọn hắn trông thấy ông lão đi đến bên bờ Vong Xuyên Hà.

“Tiền bối, còn có biến hóa nào khác sao?” Miêu Đồng hỏi.

Những người khác cũng muốn biết, nhưng chưa chờ ông lão mở miệng nói.

Từ trên cao lại vang lên một câu nói mới.

Giống như là dùng ngôn ngữ để tạo nên sự biến hóa:

“Vong Xuyên Hà chảy.”

Lục Thủy cúi đầu nhìn sang Vong Xuyên Hà Đạo, sau đó nhẹ nhàng quẹt một cái.

Thiên Địa Chi Lục cũng theo đó tràn ra.

Ngay lập tức, toàn bộ Vong Xuyên Hà Đạo xuất hiện một luồng khí tức dồi dào.

Ngay sau đó, những người còn mắc kẹt ở bên dưới trực tiếp bị ném ra ngoài.

Tiếng nói của Lục Thủy vừa dứt, ông lão ở cạnh bia đá thật cung kính hướng về phía Lục Thủy cúi đầu:

“Kính cẩn nghe theo.”

Ầm!

Nước của Vong Xuyên Hà từ trong lòng đất chảy ra, theo thượng du liên tục đổ xuống phía dưới.

Nước của Vong Xuyên Hà dọc theo Vong Xuyên Hà Đạo chảy qua toàn bộ Bì Ngạn.

Lúc này, ông lão hóa thành một vệt sáng, nhảy vào giữa dòng sông.

Cùng lúc đó bia đá cũng bay theo, bia đá vào trong sông hóa thành một chiếc thuyền nhỏ, và có một ông già ngồi ở phía đuôi thuyền.

Ở bên cạnh ông ấy còn có một hạt châu, hạt châu hóa thành mái chèo.

Sau đó, ông già và chiếc thuyền biến mất trên Vong Xuyên Hà Đạo.

“Cái này, chuyện này là sao?”

Có người lập tức hỏi.

“Người đưa đò trên Vong Xuyên?”

“Còn có chuyện này nữa à?”

“Đừng quan tâm chuyện này có hay không, đằng nào thì thân phận của đối phương cũng sẽ na ná như vậy.”

“Cũng đúng, cho nên hẳn mới có thể giúp người ta qua sông.”

“Tại vì sao mỗi khi chúng ta qua sông, đi đến giữa đường đều cảm thấy tâm thần bị rối loạn?”

Lúc này, tất cả mọi người bắt đầu nhìn về khoảng không ở trên mặt sông, bọn họ nhớ rõ đó là vị trí trung tâm, sẽ xuất hiện thứ gì đó khác thường.

Khi mà bọn họ nhìn sang thì thấy được một bóng người mờ ảo.

Hình như là một người con gái.

Nàng giống như là đang đối diện với đấng quyền năng nào đó trên trời cao.

Cúi người, chờ đợi đối phương mở miệng.

Hiện giờ Lục Thủy có thể cảm nhận được toàn bộ hình
huống của Bỉ Ngạn, không có ai chống đối hắn.

Hắn đã chuẩn bị kỹ càng, nếu có người dám ngăn cản hắn.

Thì sẽ trực tiếp độ kiếp, vừa độ kiếp vừa xử lý.

Chỉ trong chốc lát, Lục Thủy lại giải quyết tới vấn đề khác.

—

Dịch: MB

Chương 652: Mộ Tuyệt Phát Hiện Thiên Địa Chi Lực 2

Lục Thủy nhìn về phía Nại Hà Kiều, nhẹ nhàng nói rằng:

“Nại Hà Kiều hiện ra.”

Bóng người ở trên Nại Hà Kiều, cung kính cúi đầu khi nghe được lời nói của Lục Thủy, sau đó giọng nói trong trẻo của một cô gái vang lên:

“Kính cẩn nghe theo.”

Đúng lúc này, một cây cầu gỗ đơn sơ xuất hiện ở trên Vong Xuyên Hà.

Thân cầu chậm rãi hiện ra từ trong hư vô, sau đó từ từ hạ xuống phía bên trên Vong Xuyên Hà Đạo.

Mà ngay chính giữa cầu có một cô gái đang đứng.

Một cô gái trẻ trung với nét mặt thần thờ.

Gương mặt của nàng thật là xinh đẹp, trên người mặc một bộ quần áo màu đỏ.

Nhưng không thể cảm nhận được một chút sinh khí nào.

Sau đó, cô gái kia ở ngay trên cầu, biến mất không để lại một chút dấu vết nào.

Đây là Mạnh Bà trong truyền thuyết sao?

Trong đầu của rất nhiều người đều nghĩ đến đáp án này.

Mặc dù Địa Phủ không có thật, nhưng mà trong truyền thuyết thường chứa đựng một ít màu sắc chân thực.

Cũng vào lúc này, có những con đường vô hình từ từ xuất hiện ở phía đối diện của Vong Xuyên Hà Đạo

Đó chính là Kim Sinh Lộ.

Mỗi người có một con đường khác nhau.

“Đây mới là hình dạng thật sự của Bỉ Ngạn sao?” Nhị trưởng lão có chút bất ngờ.

Băng Hải Nữ Thần cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Trên trời có Hồng nguyệt, Bỉ Ngạn Hoa nở rộ, Vong Xuyên Hà chảy, Nại Hà Kiều xuất hiện.

Đây mới thật sự là Bỉ Ngạn.

“Vậy thì Kim Sinh Lộ sẽ càng trở nên đặc biệt hơn sao? Lục Thủy sẽ đi tới đó hay không?” Băng Hải Nữ Thần trong lòng có chút thắc mắc.

Lúc này, Lục Thủy đã không còn ở trên không trung, Kim Sinh Lộ mở ra không có liên quan gì với hắn.

Điều mà hắn cảm thấy hơi kỳ lạ đó là, sự tồn tại của Kim Sinh Lộ không nằm trong kết cấu của Bỉ Ngạn.

Chờ một lúc sau đi qua đó xem thử sẽ biết.

Bây giờ thì hắn muốn tới chỗ Chuyển Sinh Thụ.

Vì Chuyển Sinh Thụ, hoàn thành một bước cuối cùng.

Lục Thủy hạ xuống phía trước Chuyển Sinh Thụ, bây giờ thì ở bên trên Chuyển Sinh Thụ đã nở ra rất nhiều hoa.

Nhưng chỉ có một đóa hoa ở ngay vị trí trung tâm có dấu hiệu kết trái.

Đóa hoa này chính là con Điều Yêu trước kia.

Vạn vật đã có đủ, chỉ thiếu một tia lực lượng cuối cùng.

Toàn bộ Bỉ Chi Hải Ngạn đều đang làm nền cho đóa hoa này.

Tất cả những gì Chân Thần chuẩn bị đều là vì Chuyển Sinh Thụ.

Bỉ Ngạn không hoa, Vong Xuyên Hà ngừng chảy, Nại Hà Kiều biến mất, cũng là vì cây Chuyển Sinh Thụ này.

Đây là chu kì của sự tái sinh, vòng tuần hoàn của lực lượng, sự giao nhau của Bỉ Ngạn và thiên địa.

Cho nên, không có Thiên Địa Chi Lực sẽ không cách nào thu xếp lại mớ rắc rối mà Chân Thần bày ra.

Trong thời đại này, chỉ có hấn và Mộ Tuyết mới có khả năng giúp đỡ được Diệp Tân.

Vấn đề này không liên quan tới sức chiến đấu.

Lục Thủy hạ xuống, Diệp Tân kinh ngạc nhìn bóng dáng của Lục Thủy, hấn không biết mình nên nói cái gì, cũng không biết chính mình nên làm cái gì.

Cuối cùng, hấn lặng lẽ quỳ lạy thay cho lời cảm ơn.

Lục Thủy nhìn những đóa hoa bên trên Chuyển Sinh Thụ, lại nhìn nhìn Diệp Tân một chút, cuối cùng ngưng tụ ra một tia lực lượng ở trước mặt của Diệp Tân.

“Nhận lấy lực lượng này, đưa nó dung nhập vào trong Chuyển Sinh Thụ, có thể thực hiện được nguyện vọng.”

Lục Thủy nói xong thì hóa thành vô số ánh sáng biến mất ngay tại chỗ.

Chuyện nên làm hấn đều làm, một bước cuối cùng này nên để cho Diệp Tân tự mình hoàn thành.

Diệp Tân sửng sốt một chút, sau đó duỗi hai tay ra, cẩn thận từng li từng tí tiếp nhận tia lực lượng kia.

Hấn nhìn xem tia lực lượng trong tay mình, lực lượng này hấn không thể nào hiểu được.

Lực lượng tỏa ra ánh sáng yếu ớt nhưng lại chứa đựng khả năng vô hạn.

Sau khi chắc chắn là lực lượng kia đã nằm yên ổn trong lòng bàn tay, Diệp Tân mới đứng lên đi về phía Chuyển Sinh Thụ.

Lúc này, Chuyển Sinh Thụ bắt đầu lay động, cách thành công chỉ có một bước cuối cùng nên Chuyển Sinh Thụ cũng bắt đầu sinh động hẳn lên.

Trời còn chưa sáng.

Đinh Lương đã bắt đầu bận rộn.

Sau khi làm xong mọi việc thì cho Băng Phượng ăn.

Trong lúc cho ăn, nàng nhìn thoáng qua gian phòng của tiểu thư.

“Có lẽ là tiểu thư sẽ không thức sớm vậy đâu.”

Nàng thật sự rất lo lắng chuyện tiểu thư nhà nàng sáng sớm đã đi sang tiểu viện của Lục thiếu gia để tưới hoa, càng lo lắng hơn nữa khi mà đêm hôm khuya khoắt lại cũng tưới hoa.

Nếu như Tiểu thư có tâm sự thì sẽ vào đêm hôm khuya khoắt đi tưới hoa.

“Không biết Lục thiếu gia sẽ trở về muộn hơn mấy ngày, tiểu thư có đi tưới hoa vào ban đêm hay không đây.”

Đinh Lương lẩm bẫm một câu.

Thật ra thì, nàng hi vọng là Lục thiếu gia có thể về sớm một chút.

Như vậy tiểu thư sẽ vui vẻ lên.

Chỉ khi có mặt của Lục thiếu gia, nàng mới cảm giác được tiểu thư là thật sự vui vẻ.

Không cần cười cũng có thể cảm nhận được loại cảm giác đó.

Yêu đương thật đáng sợ.

Đinh Lương nghĩ như vậy thì dự định đi trấn nhỏ.

Muốn đi chuẩn bị bữa sáng cho tiểu thư của nàng, mặc dù tiểu thư có thể sẽ bị Lục phu nhân gọi đi ăn điểm tâm, nhưng nàng vẫn phải chuẩn bị.

Thật ra phòng bếp của Lục gia cũng sẽ chuẩn bị, nàng chỉ là chuẩn bị thêm vài món mà tiểu thư của nàng thích ăn.

Chỉ cần chuẩn bị sẵn.

Nếu như tiểu thư không ăn thì cho Băng Phượng ăn, Băng Phượng vẫn rất thích ăn.

“Khi trở về chắc là trời cũng vừa sáng, nếu mà tiểu thư chịu để cho ta giúp nàng chải tóc thì càng tốt.”

Đinh Lương cảm thấy công việc của mình quá ít.

Nhất là phương diện chải chuốt, chung diện của tiểu thư.

Đều là tiểu thư tự mình làm lấy.

Nàng cảm thấy mình bị thất nghiệp.

Sau đó Đinh Lương ra khỏi tiểu viện.

Đinh Lương mới vừa đi không bao lâu, cửa phòng của Mộ Tuyết truyền ra tiếng động nhỏ.

Mộ Tuyết đã thức giấc.

Lúc này, Mộ Tuyết mặc áo dài tay và quần dài, tóc thì đơn giản buộc lên, nhìn tương đối nhàn nhã.

Nàng ngắm nhìn cách trang điểm của bản thân, cảm thấy Lục Thủy chắc chắn sẽ thích.

Mặc ít một chút Lục Thủy càng ưa thích, nhưng mà nàng không quen mặc như vậy, chờ thành hôn rồi, Lục Thủy muốn thấy nàng mặc cái gì đều có thể.

Ừm, ở trong phòng.

Trong phòng, nàng sẽ thấy dễ chịu hơn, bởi vì chỉ có một mình Lục Thủy trông thấy.

Mộ Tuyết không tiếp tục suy nghĩ nữa mà mở cửa phòng, nhìn một vòng xung quanh.

“Đinh Lương đi ra ngoài rồi?”

Tiếp đó Mộ Tuyết cũng không thêm đề ý, từ từ đi ra ngoài tiểu viện.

Nàng hướng về phía tiểu viện của Lục Thủy đi tới.

Hôm nay có đóa hoa muốn mở, nàng đi xem một chút.

Không bao lâu, Mộ Tuyết đã đi tới phía ngoài tiểu viện của Lục Thủy, mới đi chốc lát đã đến nơi, nàng theo phản xạ nhìn về phía đình nhỏ trong sân.

Được rồi, vẫn là không thấy được Lục Thủy ngồi ở chỗ đó.

—

Dịch: MB

Chương 653: Mộ Tuyết Phát Hiện Thiên Địa Chỉ Lực 3

“Ba ngày rồi, cũng không biết mấy ngày nữa người kia mới trở về.” Mộ Tuyết tự mình lầm bầm.

Sau đó nhẹ nhàng đi vào trong đình ngồi xuống.

Ngồi ngay bên cạnh vị trí mà Lục Thủy hay ngồi.

Sau đó Mộ Tuyết hai tay chống cằm ngắm nhìn khóm hoa ở gần đó.

Nàng rất là quen thuộc với nơi này, cho nên không cần ngồi cho đoan trang.

Nhưng vừa mới ngồi một hồi, Mộ Tuyết lại cảm giác được có người đang đi tới.

Là ở trên trời.

“Đã phát giác ra chưa?” Mộ Tuyết không có bất ngờ chút nào.

Hiện tại, nàng cũng không có việc gì làm, giúp đưa nhỏ này xử lý một chút chuyện cũng có thể giết thời gian.

Nhân tiện nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì có thể làm cho đứa bé này sinh ra cảm ứng.

“Rất có thể giống với tình huống trước đó, có liên quan với Cửu.” Mộ Tuyết nghĩ.

Nàng cũng không có hiểu cặn kẽ về tình huống của Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa.

Cho nên có thể thông qua con bé hư hỏng này tìm hiểu một chút cũng tốt.

“Vù” một tiếng, bé gái đáp xuống ở bên cạnh Mộ Tuyết, nàng có chút mừng rỡ cũng có chút sốt ruột.

Nhưng nhìn thấy Mộ Tuyết nhìn chằm chằm vào mình, thì nàng đã ngoan ngoãn ngồi xuống rồi mới mở miệng nói:

“Ta đã cảm nhận được, cảm giác bị triệu hồi đã trở nên mãnh liệt rồi, lập tức có thể biết được vị trí.”

Mộ Tuyết gật gật đầu, sau đó nói:

“Đưa tay ra đi.”

Bé gái tóc màu hơi nghi hoặc nhưng mà vẫn ngoan ngoãn đưa tay ra.

Mộ Tuyết vẽ lên trên tay của cô bé một cái phù văn, nói:

“Khi đi qua đó, cảm thấy sắp tới nơi thì hãy kích hoạt phù văn này.

Như vậy thì ta sẽ có thể đi qua.”

Bé gái tóc màu hiểu kỳ chạm tay vào phù văn, sau đó quẹt nhẹ, phù văn bị kích hoạt lên.

Mộ Tuyết giơ tay lên, nhẹ nhàng phát một cái, phù văn yên tĩnh lại.

“Đến rồi hãy kích hoạt.”

“Ồ.” Bé gái tóc màu lập tức gật đầu.

Mộ Tuyết xoa xoa đầu của cô bé, cảm thấy con bé hư hỏng này thật ra cũng rất đáng yêu.

“Người đã ở tại Phong Sương Hà bao lâu rồi?” Mộ Tuyết tò mò hỏi thử.

Bé gái tóc màu nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu:

“Không nhớ rõ, tỉnh lại ngay tại Thần Vực.”

“Vậy trước khi tỉnh lại thì sao?” Mộ Tuyết hỏi.

Bé gái tóc màu lắc đầu.

“Thần Vực có đẹp không?” Mộ Tuyết hỏi.

Nàng cũng không có hứng thú đối với những thứ khác.

Bé gái tóc màu vừa nghe đến vấn đề này thì rất hưng phấn, nói:

“Thần Vực rất tốt, có thể nhìn thấy thật nhiều tôm cá, chúng nó có rất nhiều màu sắc, nhưng đều không có nhiều

màu sắc như là tóc của ta.

Chúng nó ao ước được như ta.”

Bé gái tóc màu vô cùng tự hào nói, còn đưa tay sờ lên đầu của mình.

“Vậy có ai chơi với ngươi không?” Mộ Tuyết hỏi.

“Ta là Chân Thần Duy Nhất Thiên Địa, không cần có bạn chơi chung.

Chân Thần chính là Chân Thần, cũng không phải là con nít.” Bé gái tóc màu đồng dặc nói.

Mộ Tuyết nhìn bé gái tóc màu, nhất thời trầm mặc.

Tuy nhiên, nàng phát hiện lúc này trên thân thể của bé gái tóc màu bắt đầu xuất hiện hào quang yếu ớt, hình như có thứ gì đó đang kết nối với nàng.

Rất mãnh liệt.

“Ta cảm nhận được, cũng biết vị trí.” Bé gái tóc màu hưng phấn reo lên.

“Vậy thì đi qua đi.” Mộ Tuyết mở miệng nói.

Đương nhiên là bản thể của nàng sẽ không rời khỏi Mộ gia, chỉ cần lực lượng đi ra là được rồi.

Bé gái tóc màu đáp lời xong thì nhảy vọt lên không trung và biến mất ở trên bầu trời.

Trực tiếp đi xuyên qua không gian.

Nàng là Chân Thần Duy Nhất Thiên Địa, đương nhiên là có thể thực hiện được những kỹ năng đơn giản như thế này.

Mộ Tuyết im lặng nhìn về hướng bé gái tóc màu vừa biến mất.

Nàng chỉ cần an tĩnh chờ đợi.

Phù văn sẽ nhanh chóng được kích hoạt mà thôi.

Một lúc sau.

Mộ Tuyết vẫn chưa cảm nhận được gì cả.

“Không có bị kích hoạt? Gặp phải khó khăn?”

Mộ Tuyết không có lo lắng, mặc dù con nhóc kia thoát nhìn như một đứa trẻ, nhưng mà nàng tự xưng là Chân Thần Duy Nhất, cũng không phải là khoác lác.

Thần lực mà nàng sở hữu được cũng không tầm thường chút nào.

Có thể dễ dàng đánh bại nàng, nhưng mà muốn tạo ra thương tổn chí mạng là điều rất khó.

“Nghĩ lại thì, tại sao ở kiếp trước ta chưa bao giờ gặp được nàng?”

Điều này không hợp lý.”

Mộ Tuyết hơi thắc mắc một chút, chỉ đành quan sát thêm hai năm.

Để xem khoảng thời gian này sẽ xảy ra chuyện gì.

Mộ Tuyết không miên man suy nghĩ nữa, bởi vì, ngay lúc này, nàng rốt cuộc cũng cảm nhận được phù văn bị kích hoạt.

...

Phía trên Vô Tận Đại Hải, bé gái tóc màu cuối cùng cũng ổn định được thân thể của mình.

“Thần lực ở bên trong thật sự đã bị phong ấn lại, kì quái.”
Bé gái tóc màu sờ lên đầu của mình.

Vừa rồi không cẩn thận bị đụng trúng.

Nàng là Chân Thần đương nhiên sẽ không kêu đau.

Uy nghiêm của Chân Thần là không thể bị hao tổn.

Lúc này, bé gái tóc màu nhìn thấy vùng biển ở phía trước có một lối đi, bên trong đó dường như le lói chút ánh sáng màu đỏ đậm.

“Thần lực vẫn còn hơi yếu, phải chi thần lực này có thể ăn được thì tốt biết mấy.”

Bé gái tóc màu nói xong thì kích hoạt phù văn ở trong tay.

Sau đó, một tia sáng màu tím xuất hiện.

Tia sáng màu tím này từ từ ngưng tụ thành hình dáng một người con gái, người này đương nhiên là Mộ Tuyết.

Hiện giờ, nàng đang mang một cái khăn che mặt màu tím, hoàn toàn che khuất dung nhan của chính mình.

Mộ Tuyết vừa xuất hiện thì đã nghe thấy tiếng nói của bé gái tóc màu:

“Chính là chỗ này, nhưng bên trong dường như đã xảy ra chuyện gì rồi, ta không đi vào được.”

“Để ta xem thử.” Mộ Tuyết nói xong bèn quay đầu nhìn về phía trước.

Nàng nhìn thấy vùng biển ở phía trước có một lối đi, ở đôi diện lối đi dường như có một vùng đất khác.

“Bỉ Chi Hải Ngạn?” Mộ Tuyết không ngạc nhiên về điều này.

Sau đó, nàng ngẩng đầu nhìn lên, ở trên không xuất hiện một vết nứt, giống như bị thứ gì đó mạnh bạo xé rách.

Thực sự là đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Nhưng nếu nơi này là Bỉ Chi Hải Ngạn, như vậy thì Lục Thủy chắc chắn đang ở bên trong?” Trong lòng của Mộ Tuyết dấy lên một niềm vui nho nhỏ, bởi vì nàng có thể âm thầm đi qua đó để ngắm nhìn Lục Thủy một chút xíu.

Sau đó sẽ ở nhà chờ Lục Thủy trở về.

“Đi thôi, vào xem.” Mộ Tuyết nói.

Nàng cảm giác được thần lực, có vẻ như nơi này thật sự có liên quan tới Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa.

Tuy nhiên, không thể ngăn được nàng.

Không có bất cứ ảnh hưởng gì đối với nàng.

Bé gái tóc màu đi ở sau lưng Mộ Tuyết.

Sau đó các nàng nhanh chóng tiếp cận lối vào, nhưng họ chưa kịp đi vào, thì có một lực lượng mạnh mẽ từ bên trong bất chợt ủa tới.

Tiếp đó là giọng nói của một người nam vang lên:

“Bỉ Ngạn Hoa sẽ nở.”

Ở bên trong giọng nói kì ảo này tràn đầy Thiên Địa Chi Lực.

Trong giây phút này, Mộ Tuyết vốn định tiến vào Bỉ Chi Hải Ngạn, nhưng nàng trực tiếp dừng lại.

Nàng đứng ngay lối vào Bỉ Chi Hải Ngạn, không đi vào trong, không rời đi.

Cũng không nói lời nào.

Bé gái tóc màu tò mò nhìn xem Mộ Tuyết.

Nàng cảm thấy quá khó sao?

Chuyện này thật sự là có chút khó khăn đối với con người.

“Chuyện này rất khó giải quyết sao?” Bé gái tóc màu gõ gõ ngón tay vào nhau, nhỏ giọng hỏi.

Đây vốn là trách nhiệm của một Chân Thần.

Mộ Tuyết xoa xoa đầu bé gái tóc màu, nói nhỏ:

“Chúng ta chờ một chút.”

Bé gái tóc màu ngoan ngoãn đứng chờ.

Nàng là Chân Thần, sẽ không mang đến phiền phức cho một người phàm.

Mộ Tuyết bình tĩnh đứng đó, giống như đang chờ xem diễn biến tiếp theo.

Sau đó, nàng lại cảm giác được lối vào Bỉ Chi Hải Ngạn bộc phát ra lực lượng, rồi giọng nói kia càng thêm hư ảo hơn.

“Vong Xuyên Hà chảy.”

Mộ Tuyết vẫn đứng đó, tiếp tục nhìn xem lối vào Bỉ Chi Hải Ngạn.

Không có đưa lực lượng tiến vào trong thăm dò, cũng không có miên man suy nghĩ.

Lại qua một hồi, lực lượng lại một lần nữa bộc phát, giọng nói kia lại vang lên:

“Nại Hà Kiều xuất hiện.”

Sau khi nghe được ba lần, Mộ Tuyết lại đợi thêm một lát nhưng mà giọng nói kia không truyền ra nữa.

“Hình như ở bên trong có một nguồn lực lượng còn lợi hại hơn so với lực lượng của ta.” Bé gái tóc màu nhìn chằm chằm lồi vào Bỉ Chi Hải Ngạn nói.

Nhưng nàng không xác định được lực lượng đó là gì

“Thiên Địa Chi Lực.” Mộ Tuyết nhẹ giọng giải thích:

“Lực lượng này dựa vào năng lượng trong thiên địa, tương tự như thần lực”

“Hắn muốn xúc phạm thần sao?” Bé gái tóc màu hỏi.

Muốn sánh ngang với Thần, chống lại thần, không phải là xúc phạm thần hay sao?

“Hắn đang giúp Chân Thần làm việc, đây là nguyện vọng của hắn.” Mộ Tuyết nói.

“Khi nhân loại có nguyện vọng, ta sẽ thỏa mãn cho hắn.” Bé gái tóc màu bay lên, theo phản xạ mà thể hiện ra tác phong của một vị Thần.

Nói xong thì cảm thấy có gì đó không đúng.

Mộ Tuyết không có để ý, nàng nhìn xem Bỉ Chi Hải Ngạn, âm thầm tự nhủ:

“Thiên Địa Chi Lực, nhưng không phải là loại Thiên Địa Chi Lực thô sơ.

Mà là Thiên Địa Chi Lực đã trải qua rèn luyện”

“Thì ra là như vậy.

Sao hắn không thay đổi giọng nói một chút nha?”

Trong mắt Mộ Tuyết từ từ ánh lên niềm vui, chỉ trong chốc lát nàng đã suy nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Cũng thông suốt được nhiều vấn đề.

“Hắn không có vì ta mà điên đảo tâm hồn, thích ta nhưng không có thể hiện ra, lại còn thích giở trò “nhây”.

Sở ghi chép đều sắp viết đây.

Hắn chính là cố ý.

Cố ý trêu chọc ta, vì biết ta không thể tùy tiện nổi cáu.”

Mộ Tuyệt phòng má:

“Đồ... Xấu... Xa!”

—

Dịch: MB

Chương 654: Ta Trở Thành Đại BOSS Rồi? 1

Mộ Tuyết nhìn lồi vào Bỉ Chi Hải Ngạn, mặc dù nàng rất muốn xông vào bên trong, đối mặt với Lục Thủy, sau đó mỉm cười chào hỏi hắn: Lục thiếu gia, ngươi cũng ở đây sao, thật là trùng hợp nha.

Nhưng nàng cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình.

Hiện tại không thể đi vào, bởi vì Lục Thủy dường như đang bận bịu.

Hơn nữa, nàng muốn bình tĩnh suy ngẫm lại tất cả, xem chuyện gì xảy ra.

Hiện tại xông vào hình như rất thua thiệt, nàng chỉ vô tình phát hiện ra chuyện này.

Cũng không phải Lục Thủy tự nói cho nàng biết.

“Trên người của ta có Hỗn Nguyên Khí, Lục Thủy chỉ cần nhìn thấy ta thì sẽ biết chuyện gì xảy ra.

Nhưng Thiên Địa Chi Lực của hắn, chỉ cần không bày ra, thì ta sẽ không phát hiện được.

Vậy thì hắn bắt đầu tu luyện Thiên Địa Chi Lực từ lúc nào?

Cố ý không nói với ta, chắc chắn là có mưu đồ xấu xa.

Mộ Tuyết bắt đầu hồi tưởng lại lần thứ nhất nhìn thấy Lục Thủy.

Khi đó, Lục Thủy đến Mộ gia từ hôn.

“Thời điểm hắn đến từ hôn thì đã nhìn ra được ta trùng sinh trở về?”

Mộ Tuyết suy tư.

“Khả năng rất lớn, dựa vào biểu hiện thì hơi khó đoán một chút.”

Nàng không có chứng kiến được tình huống của Lục Thủy trước khi kết hôn, cho nên thật sự không thể xác định được, những biểu hiện của hắn vào lúc đó là bình thường hay không.

“Nhưng mà sau khi hắn bị ta uy hiếp thì bắt đầu luyện thể, còn cố ý đi xem bói, trước kia cảm thấy những việc này cũng bình thường.

Bây giờ nghĩ lại, không bình thường chút nào.

Bây giờ hắn vẫn đang cố gắng luyện thể, vậy thì chỉ có một nguyên nhân, Thiên Địa Chi Lục của hắn chưa đủ để đối phó ta.

Muốn dùng luyện thể thuật để “lấy mạnh bù yếu”.

Vậy thì dòng thời gian của hắn ngắn hơn rất nhiều so với ta”

Mộ Tuyết rút ra một vài kết luận nho nhỏ, đáng tiếc là không có chứng cứ.

Nhưng mà có chứng cứ hay không cũng không quan trọng, tình huống hiện tại là Lục Thủy đánh không lại nàng.

“Nếu như Lục Thủy trùng sinh xong mà vẫn đến từ hôn, vậy là hắn thật sự muốn từ hôn sao?”

Nếu không, hắn không có lý do gì để giấu ta.

Hắn có âm mưu gì trong chuyện từ hôn?”

Mộ Tuyết thử tưởng tượng, nếu như ở kiếp trước, nàng bị Lục Thủy từ hôn thì sẽ như thế nào?

Bất an, hụt hẫng, luống cuống?

Ngày xưa, nàng không hiểu gì cả.

Bị từ hôn thì chắc chắn sẽ không biết nên làm gì.

“Hắn muốn nhìn thấy dáng vẻ luống cuống của ta?”

Không, không chỉ có vậy, chắc chắn là hắn còn muốn quay phim, sau này, khi đã kết hôn thật nhiều năm hắn sẽ lấy ra để trêu chọc ta thêm một lần.”

Mộ Tuyết nghĩ tới đây thôi, trong mắt đã toát ra lửa giận.

Nếu như nàng không có trùng sinh, chắc chắn Lục Thủy sẽ đạt được mục đích.

Nhưng mà, nếu nàng không trùng sinh, thì cũng không có xảy ra chuyện từ hôn.

“Hắn đã biết ta là trùng sinh, vì sao vẫn không chịu từ bỏ?

Là muốn thu hoạch được thành tựu từ chỗ của ta sao?”

Mộ Tuyết cảm thấy chính mình có thể là một Đại Boss trong ý nghĩ của Lục Thủy.

Tuy nhiên nàng không chú ý nhiều tới những chuyện này.

Lục Thủy biết rõ nàng là người trùng sinh, còn cô ý trêu đùa nàng, đây mới là chuyện tệ hại nhất.

Chuyện này mới là quan trọng.

“Nhìn vợ của mình giả nai, là chuyện rất thú vị đúng không?” Mộ Tuyết đối diện với Bỉ Chi Hải Ngạn, muốn lớn tiếng chất vấn.

Nhưng mà nàng không có làm như thế.

Một lát sau Mộ Tuyết cười tươi như hoa:

“Nếu người thích xem vợ của mình giả nai, vậy thì ta sẽ tiếp tục đóng kịch cho người xem.

Ta sẽ chống mắt nhìn xem, sau đó, người muốn làm gì.

Để cho người đặc ý thêm một thời gian nữa, dù sao người cũng chỉ có thể kiêu ngạo trong thời này mà thôi.

Đến lúc đó cần người!”

Mộ Tuyết đang ngẫm nghĩ thì chợt nghĩ tới một sự kiện.

“Nói cách khác, từ nay về sau ta muốn đánh Lục Thủy sẽ dễ dàng hơn rất nhiều?”

Muốn đánh thế nào cũng được, không cần sợ Lục Thủy không thích ta.”

Mộ Tuyết cảm thấy đúng là như vậy, bởi vì Lục Thủy không có khả năng không thích nàng.

Lục Thủy vẫn còn ký ức của kiếp trước, vậy thì Mộ Tuyết không có gì phải sợ.

“Lúc đánh hấn cũng có thể nhét vài món đồ nho nhỏ? Lục Thủy có nhìn thấy hay là phát hiện được cũng không có gì.

Những chuyện như vậy giữa hai vợ chồng cũng không xem như quá biến thái?”

Lúc vừa nghĩ đến thì Mộ Tuyết cảm thấy rất có lý, nhưng không bao lâu sau nàng đã trực tiếp phủ định ý nghĩ của mình.

“Không được, không thể bị hấn nhìn thấy.

Hấn đã nhìn thấy ta của lúc 20 tuổi, nhưng 19 tuổi thì vẫn chưa thấy qua.

Không cho hấn nhìn, tức chết hấn.”

Sau đó Mộ Tuyết bắt đầu dựa vào thời gian của Lục Thủy, suy nghĩ tất cả những chuyện mà hấn chắc chắn sẽ làm. Mốc thời gian gần nhất của hấn đó là ma tu Chiến Vô Ảnh.

Mà thật trùng hợp là nàng đã dự định sẽ giả dạng đối phương.

Nghĩ đến đây, Mộ Tuyết cũng có chút vui vẻ.

Tuy nhiên đây đều là những sự kiện riêng tư của bọn họ, khi Mộ Tuyết nhớ đến một số việc khác, thì cũng cảm thấy có bóng dáng của Lục Thủy trong đó.

“Chuyện Mộ gia bị san thành bình địa phải có quan hệ trực tiếp với Lục Thủy.

Vị trí của Khởi Nguyên Thạch chắc chắn là hấn cũng đã biết, nhưng không biết có nhúng tay vào hay không.”

“Nhân vật đang giúp đỡ cho người ở phía dưới Thu Cảnh cung chắc cũng là Lục Thủy.

Ừm...”

Mộ Tuyết cẩn thận suy nghĩ một lúc, sau đó cho ra kết luận mới:

“Giúp đỡ cho cô gái khác, lập mưu đối phó vợ của mình, cần phải ghi nhớ.”

Nàng nói xong thì cách không lấy sổ ghi chép ra ghi lại.

Chẳng qua trong quá trình hồi tưởng, nàng lại cảm thấy thắc mắc:

“Nhắc tới mới nhớ là bọn ta như thế nào trùng sinh được?”

Rõ ràng đều là người trùng sinh, vì sao ta lại tới sớm hơn Lục Thủy hai ba năm?”

Mộ Tuyết có thể tính sơ sơ là mình tới sớm hơn Lục Thủy bao lâu.

Vì sao?

Bởi vì Lục Thủy mà trùng sinh sớm hơn một năm, thì lần trước hẳn đã có thể từ hôn được rồi.

Cũng có thể Mộ Tuyết đã gả vào Lục gia rồi.

Sau đó Mộ Tuyết lắc đầu.

“Được rồi, hãy để cho Lục Thủy suy nghĩ đi.”

“Nhưng mà Lục Thủy ở bên ngoài phô trương như vậy, chắc phải có một chút tiếng tăm.

Cần phải cho Thiên Nữ chương môn đi điều tra thử.”

Mộ Tuyết nghĩ kỹ, chờ khi biết được lớp vỏ bọc bên ngoài của Lục Thủy, sẽ tìm một cơ hội ôm lấy hắn, sau đó ghé vào lỗ tai của hắn nhẹ nhàng gọi cái tên giả đó ra.

Hù chết hắn.

Sau khi phát hiện ra khí tức ở bên trong Bỉ Chi Hải Ngạn bắt đầu bình tĩnh lại, Mộ Tuyết rốt cuộc có thể thoải mái thở ra một hơi.

Nàng dự định đi trở về

Nàng còn muốn suy nghĩ thêm, sau đó an tĩnh chờ Lục Thủy trở về.

“Mọi chuyện ở bên trong đã có người xử lý ổn thỏa, chúng ta trở về đi.” Mộ Tuyết nói với bé gái tóc màu.

Bé gái tóc màu tò mò hỏi:

“Người kia là ai vậy?”

Ta muốn giúp hấn mở mang kiến thức, thấy được uy nghiêm của Chân Thần, có được không?”

“Tạm thời thì không được.” Mộ Tuyết vừa cười vừa nói.

Tuy Lục Thủy yếu, nhưng đứa nhỏ này cũng không mạnh.

Mà Thiên Địa Chi Lục hoàn toàn áp chế được thần lực của nó.

“Vậy chờ ta ăn thêm một ít thần lực nữa, sẽ cho hấn biết tay.” Bé gái tóc màu nói.

Mộ Tuyết không nói gì thêm.

Đến khi đó thì không có ai uy hiếp được Lục Thủy nữa rồi.

Ờ, trừ nàng.

Mộ Tuyết lập tức biến mất ngay tại chỗ, bé gái tóc màu biến mất ở trên bầu trời.

Bởi vì nàng cũng cảm giác lực triệu hồi đã biến mất.

Nàng dự định chờ người ở bên trong đi hết lại đến xem thử, xem có thể tìm được thần lực còn sót lại để ăn hay không.

—

Dịch: MB

Chương 655: Ta Trở Thành Đại BOSS Rồi? 2

Lục Thủy thu hồi Thiên Địa Chi Lực của hắn, sau đó đòi lục chú ý trở lại bản thể.

Hiện giờ hắn vẫn cảm thấy có chút không thích hợp.

Nhưng mà xung quanh cũng không có cái gì khác thường.

“Thật kỳ lạ, rõ ràng không có mối đe dọa nào cả.”

Lục Thủy cảm nhận một hồi, không phát hiện được gì.

Sau đó hắn cũng không nghĩ tới nữa, mà cùng với mọi người nhìn xem kết quả cuối cùng của Chuyển Sinh Thụ.

Lúc này vẫn có thể nhìn thấy rõ Chuyển Sinh Thụ và hai bóng người ở bên dưới tàng cây.

Lục Thủy nhìn thấy Diệp Tân đang đi về phía Chuyển Sinh Thụ, U La Cổ Phật chỉ đứng ở một bên quan sát, không có hành động nào khác.

Tiếp theo, Lục Thủy nhìn thấy Diệp Tân tới gần Chuyển Sinh Thụ, sau đó đưa lực lượng trong tay của hắn dung nhập vào bên trong Chuyển Sinh Thụ.

Bây giờ thì Diệp Tân đã rút tay về, hắn bắt đầu hồi hộp nhìn vào Chuyển Sinh Thụ, không biết tiếp theo sẽ có chuyện gì xảy ra với Chuyển Sinh Thụ.

Nhưng mà điều hắn lo sợ nhất là không có chuyện gì xảy ra.

Không được bao lâu thì hắn đã nhận ra lo lắng của mình là dư thừa.

Sau khi Chuyển Sinh Thụ hấp thụ tia lực lượng kia xong, lập tức sinh ra rất nhiều bó mạch, những bó mạch này từ từ lan rộng ra khắp mặt đất của Bỉ Ngạn, vô số Bỉ Ngạn Hoa đang truyền lực lượng vào trong bó mạch, những dòng chảy của Vong Xuyên Hà cũng kết nối với chúng.

Kể cả Nại Hà Kiều cũng như vậy.

Cuối cùng, những bó mạch này lại tập trung về phía trên Chuyên Sinh Thụ.

Tất cả lực lượng đều truyền vào đóa hoa ở trên cao nhất.

Diệp Tân sững sờ chứng kiến hết thảy, chỉ trong vài lần hô hấp, hắn đã thấy cánh hoa bắt đầu rơi xuống.

Hoa rơi, cây kết trái.

Đúng vậy, Chuyên Sinh Thụ bắt đầu kết trái.

Trái cây này ở nơi cao nhất trên Chuyên Sinh Thụ, sự xuất hiện của nó giống như một chùm sáng màu trắng noãn.

Ánh sáng chiếu rọi toàn bộ Bỉ Ngạn, tràn đầy sức sống, khác xa với phong cảnh vốn có của Bỉ Ngạn.

Trái cây này hoàn toàn trong suốt, ở chính giữa dường như có một sinh mệnh đang ngủ say.

Cuối cùng thì ánh sáng bắt đầu biến mất, giống như đã trải qua thời kỳ chín muồi.

Sau đó từ trên cây chậm rãi rơi xuống.

Diệp Tân lập tức đưa tay đỡ lấy.

Khi trái cây rơi vào trong tay hắn, khoảnh khắc trái cây tiếp xúc với Diệp Tân, nó lại tỏa sáng một lần nữa.

Nhưng lần này ánh sáng chỉ chợt lóe lên.

Những người khác không cách nào thấy rõ trên tay của Diệp Tân xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà Lục Thủy biết, trái cây kia lại biến thành một con chim.

Đúng vậy, Diệp Tân nhìn xem con Thanh Điều quen thuộc trong lòng bàn tay mình, hốc mắt đột nhiên trở nên ẩm ướt

Con Thanh Điều này đang ngủ say, nhưng Diệp Tân biết rằng đây chính là người mà hắn vẫn một mực đợi chờ.

“Đã lâu không gặp.” Diệp Tân ôn tồn nói.

Dù rằng đối phương không thể lập tức trả lời với hắn.

Nhưng những lời nói này, hắn đã dồn nén thật lâu.

Hôm nay rốt cục có thể nói ra.

U La Cổ Phật chứng kiến tất cả, hắn kinh ngạc với kỳ tích mà vị kia tạo ra, cảm động cho phúc duyên của Diệp Tân, nhưng trong lòng hắn thật bình thản.

Cũng không dự định làm cái gì.

“Trong cõi trần tục, phức tạp nhất chính là tình, làm người ta cảm động nhất cũng là tình.

Là duyên, cũng là kiếp.” U La Cổ Phật cất tiếng nói.

Diệp Tân quay đầu nhìn về phía U La Cổ Phật:

“Nhưng mà muôn ngàn sinh linh lẫn sự vật, có cách nào thoát khỏi phiền nhiễu này đâu?”

“Có.” U La Cổ Phật nói.

Diệp Tân có chút ngạc nhiên, sau đó cung kính nói:

“Xin mời Cổ Phật chỉ bảo.”

Lục Thủy cũng lắng nghe, mặc dù hắn không có khổ sở vì tình, nhưng cũng muốn nghe thử quan điểm của vị Cổ Phật này.

Miêu Đồng cũng chăm chú, hắn là kẻ khôn khổ vì tình.

“Thứ nhất, tốt nhất không gặp gỡ, thì sẽ không mến nhau.

Thứ hai, tốt nhất không hiểu nhau, sẽ không cần tương tư.” U La Cổ Phật nhìn vào Diệp Tân, chậm rãi nói ra.

Lục Thủy: “...”

Miêu Đồng: “...”

Diệp Tân nghe xong thì hơi sững sốt một chút, sau đó mới nói:

“Lời nói của Cổ Phật lời cũng không phải là Phật pháp.”

Đây chỉ là cách để trốn tránh chứ thật sự không phải là Phật pháp.

U La Cổ Phật cười cười, nói rằng:

“Phương pháp nhà Phật, lý lẽ của thế tục, đều là đạo lý trong nhân gian, không phải sao?”

Phật pháp vốn được đúc kết từ trong thế tục, Phật có thể phổ độ chúng sinh, nhưng nếu không hiểu rõ lý lẽ trong thế tục, thì sao có thể nói là phổ độ đâu?

Đây là điều mà thí chủ vừa mới nói với bản tăng.”

Diệp Tân im lặng không nói.

U La Cổ Phật cúi đầu, dùng giọng điệu bình thản nói ra một đoạn giáo lý nhà Phật:

“Phật từng nói qua, nếu như Phật pháp là đúng, thì chân lý khác chưa chắc là sai.

Nếu như Phật pháp là sai, vậy thì chân lý khác cũng chưa hẳn là đúng.

Thiện ác không có căn nguyên, đúng sai ở suy nghĩ ban đầu.”

U La Cổ Phật tạm ngừng, hấn chấp tay trước ngực, cúi đầu với Diệp Tân:

“Hôm nay có thể gặp được thí chủ, trò chuyện với thí chủ, là Phật duyên của bản tăng.”

Nhìn thấy U La Cổ Phật cúi đầu lạy tạ, Diệp Tân kinh hãi, lập tức ngăn cản nói:

“Cổ Phật nói quá lời.”

Lúc này U La Cổ Phật mới đứng thẳng người lại, khoảnh khắc hấn đứng lên, trên người hấn tỏa ra một vòng Phật quang.

Trong ánh sáng có lòng từ bi, có ý phổ độ.

Hấn lại tiến thêm một bước trên con đường Phật Pháp.

Pháp tướng của Cổ Phật như ẩn như hiện.

“U La Cổ Phật?” Bạng Hải Nữ Thần nhíu nhíu mày.

Nàng nhận ra đối phương, nhưng điều làm cho nàng không thể nào chấp nhận được là, vào lúc này, đỉnh phong cao nhất

của U La Cổ Phật vậy mà đã tiếp cận với bảy đại Chủ Thần các nàng.

Hơn nữa, mặc dù hấn vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng không có thua kém bao nhiêu so với Lâu La Cổ Phật.

“Từ khi nào Phật Môn khôi phục được nhiều Cổ Phật như thế? Tâm Hỏa Cổ Phật cũng không thể so sánh được?” Băng Hải Nữ Thần cảm thấy áp lực.

Nàng chỉ hy vọng, Hắc Âm Nữ Thần có thể mau chóng tỉnh lại.

Diệp Tân nhìn xem U La Cổ Phật, tự nhiên biết đối phương có sự đột phá:

“Chúc mừng Cổ Phật.”

U La Cổ Phật gật đầu, nói:

“Khúc mắc của thí chủ đã được giải, thì không còn liên quan gì với Phật Môn nữa.

Trong thời đại này, Khổ Hải Phật Môn lại thức tỉnh, nghĩa là sắp có khổ nạn, hy vọng thí chủ tự giải quyết cho tốt.”

U La Cổ Phật nhìn Diệp Tân một lúc, hơi phân vân, lại nói thêm:

“Phật đã từng nói qua, nếu người khác đều là ác, thì Phật cũng chưa hẳn là tốt.

Thí chủ, hữu duyên gặp lại.”

U La Cổ Phật nói xong thì dự định rời khỏi Chân Thần kết giới, hấn phải trở về Minh Thổ.

Nhưng U La Cổ Phật mới vừa đi đến nửa đường thì đột nhiên ngừng lại.

Diệp Tân đang định bái biệt U La Cổ Phật đã nhìn thấy U La Cổ Phật dừng lại, hình như có việc gì.

Hấn cảm thấy hơi tò mò một chút.

—

Dịch: MB

Chương 656: Ta Trở Thành Đại BOSS Rồi? 3

Lúc này, U La Cổ Phật hướng về phía Chuyển Sinh Thụ, cung kính nói:

“Bần tăng là đệ tử Phật Môn, U La Cổ Phật, muốn thỉnh giáo thí chủ một vấn đề.”

Đây là nói với ta sao? Lục Thủy lập tức nhận ra, U La Cổ Phật đang nói chuyện với hắn.

Thật ra thì hắn cũng muốn trò chuyện với vị U La Cổ Phật này một chút.

Nhưng mà thực lực của hắn không đủ để thiết lập giao tiếp bình thường.

Tuy nhiên, trả lời một câu hỏi của đối phương thì vẫn có thể.

Lục Thủy sử dụng Thiên Địa Chi Lực, làm cho Chuyển Sinh Thụ lay động, lóe lên một cái.

U La Cổ Phật nhìn thấy ánh sáng chợt lóe lên, thì biết đây là đối phương đồng ý trả lời.

Lập tức mở miệng nói:

“Thí chủ có thể nói cho ta biết danh tính hay không?”

Nghe câu hỏi này, mọi người đều sửng sốt, có thể nói, tất cả bọn họ đều cảm thấy thích thú với câu hỏi này.

Mặc kệ là Diệp Tân, hay là Nhị trưởng lão, hoặc là Băng Hải Nữ Thần, kể cả nhóm người của An Dật đang ở cách đó khá xa.

Mỗi người đều muốn biết.

Người mạnh mẽ thì muốn biết mức độ nguy hiểm của đối phương, ví dụ như Băng Hải Nữ Thần, nàng muốn biết đối phương rốt cuộc có thể ảnh hưởng đến các nàng hay không.

Nếu như có thể lôi kéo, bản thân nàng sẽ không ngần ngại đi lôi kéo đối phương.

Mà Nhị trưởng lão thì ngược lại, nàng muốn biết mình có thể nghe được tên của Lưu Hỏa không, hiện tại, nàng càng xem thì càng không hiểu nổi, nên chỉ đành từ danh tính của đối phương suy ra chút manh mối.

Kẻ yếu thế thì muốn nghe xong rồi trở về kể lại cho người khác hâm mộ, ví dụ như Miêu Đồng, hẳn quyết định trở về sẽ kể cho đạo侶 của hắn, khoác lác một chút, chứng tỏ rằng hắn ra ngoài không phải là đi chơi bời lêu lổng.

Trong lòng Lục Thủy không có chút gợn sóng nào đối với vấn đề này.

Sau đó, hắn thông qua đậu nành, truyền ra một câu:

“Một người nghe kể chuyện xưa.”

Nghe được câu trả lời vi diệu này, cả đám người đều có chút sửng sốt, như vậy cũng là câu trả lời sao?

U La Cổ Phật không có suy nghĩ nhiều, cúi đầu cảm kích nói:

“Đa tạ thí chủ.”

U La Cổ Phật nói xong bèn đi ra khỏi Chân Thần kết giới, cuối cùng biến mất ngay trong tầm mắt của mọi người.

Diệp Tân trông thấy U La Cổ Phật rời đi, hắn biết đối phương trở về Minh Thổ.

Sau đó cung kính cúi đầu.

Mà trong lòng của hắn cũng đã có đáp án khi nghe câu trả lời của nhân vật kia.

Lúc này, Chuyển Sinh Thụ cũng bắt đầu biến mất.

Hết thấy đều sẽ bình thường trở lại, ngôi sao màu đỏ thẫm cũng rời khỏi Bỉ Ngạn.

Song Nguyệt thì vẫn là Hồng nguyệt, không có thay đổi.

Đây mới là cảnh tượng ở trong Bỉ Ngạn.

Lục Thủy thu hồi ánh mắt, hấn trả lời như vậy, cũng không phải nói cho những người khác nghe.

Mà là nói cho Diệp Tân nghe.

Bởi vì Diệp Tân biết Lưu Hỏa là ai.

Lục Thủy muốn để Diệp Tân chủ động đến tìm mình, dù sao hấn không thể biết Diệp Tân ở đâu.

Cho nên hấn chỉ có thể đưa ra đáp án mà Diệp Tân sẽ hiểu được.

Đến lúc đó thì có thể từ trong miệng của đối phương, biết được một số chuyện trong thời kỳ Viễn Cổ.

Hoặc nhiều hoặc ít, nhưng chắc chắn là có.

“Đi thôi, đi xem thử Kim Sinh Lộ.” Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Nại Hà Kiều, từ từ đi qua.

Hấn đương nhiên biết tới sự xuất hiện của Nại Hà Kiều.

Đi qua đó sẽ có thể trực tiếp tiến về phía Kim Sinh Lộ.

Mặc dù có thể đi thuyền qua đó, nhưng thuyền làm sao nhanh bằng cầu?

Lúc này, Chân Võ và Chân Linh mới lấy lại tinh thần, vội cúi đầu trả lời.

Thật ra bọn họ cũng muốn hỏi một chút về tình huống vừa rồi, cho dù người kia không phải là thiếu gia của bọn họ, bọn họ cũng cảm thấy là thiếu gia biết được gì đó.

Vừa rồi, khi U La Cổ Phật hỏi danh tính, bọn họ cứ nghĩ là mình sẽ nghe được tên của thiếu tông chủ Ân Thiên tông: Lưu Hỏa.

Đáng tiếc, đối phương chỉ nói ra một câu khơi khơi như vậy.

Thiếu gia có nghe kể chuyện xưa sao?

Hình như là có.

Chân Võ do dự một chút, mở miệng nói:

“Thiếu gia.”

“Không ăn.” Lục Thủy trực tiếp trả lời.

Chân Võ: “...”

Chân Linh: “...”

Thiếu gia đã nói như vậy, bọn hắn còn có thể nói cái gì?

Chờ có cơ hội rồi mới hỏi đi.

Sau đó Chân Võ và Chân Linh theo chân Lục Thủy, đi một mạch về phía Nại Hà Kiều.

Đoạn đường này cũng không xa, chỉ đi một lúc là đến nơi.

“Ánh mắt lại bắt đầu tập trung về phía này, có vẻ như hai người kia thật sự muốn nhìn chăm chăm vào ta.” Lục Thủy trong lòng bất đắc dĩ.

Cho dù nhìn chăm chăm thì đã sao?

Hắn làm nhiều chuyện như vậy, người chú ý hắn, phát giác được gì sao?

Không thể nào!

Nhị trưởng lão đúng là không có phát giác được, hiện giờ nàng đang cảm thấy hơi hoang mang, cuối cùng là nàng đoán sai, hay Lục Thủy ngụy trang quá khéo.

“Vừa rồi người kia nói rằng hắn là một kẻ nghe kể chuyện xưa, ta suy xét thế nào cũng cảm thấy không liên quan tới Lục Thủy.

Mà phía trước chính là Kim Sinh Lộ, có thể quan sát một chút.

Nhưng...” Nhị trưởng lão quay đầu nhìn về phía Băng Hải Nữ Thần, nàng đang phân vân không biết mình có nên đánh chết đối phương ngay bây giờ không.

Tuy nhiên, nàng nhanh chóng từ bỏ ý nghĩ này.

Sau khi bị giết, đối phương sẽ có thêm nhiều kế hoạch khác.

Chẳng thà để đối phương tiếp tục quan sát.

Nếu Lục Thủy thực sự đặc biệt và bị phát hiện, thì sẽ có nguy cơ bị loại bỏ.

Đương nhiên, bản thể của Băng Hải Nữ Thần tự mình đi tới thì kết quả sẽ khác.

Trông thấy Băng Hải Nữ Thần nhìn sang, Nhị trưởng lão tỏ ra thờ ơ và ngồi xồm xuông, sau đó bắt đầu cấy ghép Bỉ Ngạn Hoa.

Loài hoa này cũng không dễ dàng cấy ghép.

Băng Hải Nữ Thần nhìn xem Lục Hữu Đình, cau mày.

“Tại sao vừa rồi nàng đã muốn ra tay với ta, nhưng lại từ bỏ?”

Băng Hải Nữ Thần nhìn về phía Lục Thủy, sau đó suy đoán.

“Sự chú ý của ta làm cho Lục Hữu Đình cảnh giác, không ra tay là bởi vì muốn cho ta xem xong?”

Từ đó loại bỏ sự chú ý của ta đối với Lục Thủy?

Làm sao nàng ấy có thể đoán được là ta muốn tra xét tới cùng?

Băng Hải Nữ Thần nghĩ mãi không ra.

Nàng từ nhiều manh mối mà suy đoán rằng Lục gia rất quan tâm Lục Thủy.

Nhưng mà ở trong mắt của bọn họ, Lục Thủy cũng không phải là người tài giỏi.

Rất có thể, Lục Hữu Đình biết nàng đang chú ý tới Lục Thủy cho nên mới ở lại chỗ này.

“Lục Hữu Đình muốn biết ta đang chú ý đến điều gì?”

“Như vậy thì, chỉ cần Lục Thủy đi đến Kim Sinh Lộ, mặc kệ là tình huống như thế nào, nàng cũng sẽ ra tay đối phó ta.”

Sau khi Băng Hải Nữ Thần suy nghĩ kỹ, cũng không có tỏ ra lo lắng.

Nếu như, ngay lúc này, Lục Hữu Đình ra tay với nàng mới thật sự là phiền phức.

Sau đó hai người lại bắt đầu giằng co.

—

Dịch: MB

Chương 657: Ta Trở Thành Đại BOSS Rồi? 4

Bên trong những khóm Bỉ Ngạn Hoa rậm rạp.

Có một đám Yêu thú, đang cẩn thận từng li từng tí di chuyển giữa những bụi hoa, sợ rằng trong lúc vô tình sẽ giẫm nát những đóa hoa.

Đây là cảnh tượng mà bọn chúng chưa từng thấy được.

Theo bản năng không muốn phá hư.

Nơi mà bọn chúng sinh sống, chưa bao giờ có những thứ như thế này.

Cho nên bọn chúng vô cùng quý trọng.

Rống!

Bởi vì phía trước hoa mọc càng ngày càng dày đặc, cho nên những con thú lớn sẽ cõng những con nhỏ hơn trên lưng.

Sau đó vô cùng cẩn thận đi về phía trước.

Loạng choạng một chút.

Có con không cẩn thận đụng phải một đóa Bỉ Ngạn Hoa.

Ngao!

Một tiếng rống làm toàn bộ bầy thú đều hoảng hốt, những con nhỏ suýt chút té lăn xuống.

May mắn là trụ lại được.

Bởi vì Yêu thú kia kịp thời rụt chân lại, nên không có làm Bỉ Ngạn Hoa bị hư hại.

Sau đó, Yêu thú dùng móng vuốt đụng vào Bỉ Ngạn Hoa, cẩn thận nâng đỡ đóa hoa về đúng vị trí.

Nhìn thấy đóa Bỉ Ngạn Hoa vẫn an toàn, đàn thú nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng vừa thở phào nhẹ nhõm xong, thì bất chợt có một bóng người ở trên không trung, đang chạy như bay đến.

Người này vọt thẳng tới, đụng vào bầy thú.

Bầy thú: “???”

Chỉ nghe được một tiếng “phịch”.

Bầy thú bị người này đụng trúng, trực tiếp bay ra ngoài.

Uych?

Người kia cũng ngã lăn quay ra đất.

“A, đau quá! Sao tự nhiên lại xảy ra va chạm vậy?” Tịnh Thổ công chúa Mộc Nhiễm cảm thấy không thể hiểu nổi.

Ban đầu nàng đang ở chỗ Kim Sinh Lộ, nhưng dường như nàng xâm nhập bất hợp pháp, nên bị cưỡng chế đưa trở về.

Sau khi va chạm, nàng bị thương ở cánh tay.

Mộc Nhiễm xoa xoa cánh tay, cảm thấy vô cùng đau đớn.

“Đụng trúng cái gì rồi? Dường như rất là sắc bén?” Nàng là một người tu chân đã đạt tới thất giai, cơ thể không có yếu ớt tới vậy.

Có thể làm cho tay của nàng bị thương, chắc chắn là không đơn giản chút nào.

Tịnh Thổ công chúa Mộc Nhiễm vừa suy nghĩ tới đây thì mơ hồ nghe được tiếng gầm gừ từ phía sau lưng truyền tới.

Nàng giật nảy mình, lập tức quay đầu xem thử.

Vừa mới nhìn thấy, Tịnh Thổ Mộc Nhiễm lập tức sợ ngây người.

Nàng nhìn thấy một đám Yêu thú đang nhìn chăm chăm vào nàng, ánh mắt tràn đầy lửa giận.

Lúc này có vô số Bỉ Ngạn Hoa ngã xuống ở xung quanh yêu thú.

Mà đóa Bỉ Ngạn Hoa vừa mới được nâng dậy đã bị chân của Mộc Nhiễm giẫm nát.

Đàn thú, nổi giận.

Rống!

Toàn bộ bầy thú đồng loạt gào thét, tiếng gầm gừ đinh tai nhức óc.

Giờ khắc này, đàn thú không một chút do dự xông về phía Tịnh Thổ công chúa Mộc Nhiễm.

Giống như muốn đem con người trước mặt xé thành mảnh nhỏ.

Mộc Nhiễm ngây ngẩn cả người, nàng không hiểu gì cả, vì sao chính mình lại đụng phải đàn thú, còn là bầy thú trước đó.

Nàng thật sự đánh không lại.

Đặc biệt là thương thế của nàng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

“Tại sao lại xui xẻo như vậy.”

Tịnh Thổ Mộc Nhiễm hét lên một tiếng, nhắc chân chạy trốn chết.

Cuộc trốn chạy dài đằng đẵng lại bắt đầu.

Nàng không biết sau cuộc truy sát này, nàng còn giữ được tính mạng hay không.

Bởi vì nàng không thể nào chạy hơn bầy thú được.

“Không, chắc là không sao đâu, cái tên Minh Thổ Thiên Vũ kia bị đuổi mấy ngày mấy đêm đều không xảy ra chuyện, ta ít nhất cũng có thể kiên trì được mấy tháng.

Chắc chắn sẽ có chuyển biến.” Mộc Nhiễm âm thầm tự nhủ.

Vài tháng thôi, nàng cũng không tin bầy thú này có thể đuổi giết nàng suốt mấy tháng liền.

Mộc Nhiễm không ngừng chạy về phía trước, sau lưng, đàn thú phát điên đuổi theo.

Bọn họ không có chú ý đến biến hóa của Chuyển Sinh Thú, cũng không có tâm trạng nghe ngóng những âm thanh phát ra

từ chỗ Chuyển Sinh Thụ.

Bây giờ, Mộc Nhiễm chỉ muốn sống sót mà thôi, nàng chỉ cần lơ là một chút thì sẽ chết ngay tại chỗ.

Mà bây thú thì đâu để ý nhiều như vậy.

Mộc Nhiễm chạy hồi lâu, trên đường đi nàng không có phát hiện bất cứ người nào, cũng không có cách nào cầu cứu các cường giả khác.

Cho đến khi nàng nhìn thấy một bóng người.

Một người mặc áo giáp, tay cầm trường thương, ba người tu chân đang đối mặt với hắn đều là lục giai, nhưng hắn không sợ hãi chút nào.

Nhìn thấy hắn trong nháy mắt, Mộc Nhiễm lập tức chạy qua.

“Rốt cuộc tìm được kẻ thù thật sự của bây thú.”

...

Minh Thổ Thiên Vũ Danh Dữ Trọng nhìn ba người đang đứng trước mặt, trầm giọng nói:

“Ta là người Minh Thổ, đúc thương ở Minh Hải, cả đời truyền kỳ, trăm trận trăm thắng.

Hôm nay gặp được các vị, là may mắn của ta.

Thành tích bất bại lại tăng thêm một trận.

Ba vị đã muốn học hỏi vậy thì ta cũng không keo kiệt”

Minh Thổ Thiên Vũ Danh Dữ Trọng vừa nói vừa múa may trường thương, khí thế hào hùng.

Phía trước mặt của Danh Dữ Trọng có ba người lục giai, đều là nam, theo tu vi, ba người bọn họ không có ai thấp hơn Danh Dữ Trọng.

Nhưng khí thế mà Danh Dữ Trọng biểu hiện ra ngoài, lại hoàn toàn vượt khỏi tính toán của bọn họ.

Hơn nữa, bọn họ không có hiểu biết nhiều về Minh Thổ, thậm chí chưa bao giờ gặp qua.

Mọi hiểu biết đều là kiến thức ít ỏi trong sách, hình như theo ghi chép thì người Minh Thỗ rất là dũng mãnh thiện chiến.

Cho nên, ba người có chút do dự.

Bọn họ chỉ muốn chặn đường đánh cướp một vài cường giả quanh đây.

Nhưng không ngờ đối phương lại là kẻ khó xoi như vậy.

Không cẩn thận sẽ mất cả chì lẫn chài, vậy thì rất tệ.

“Có ra tay hay không?”

“Cũng muốn động thủ, nhưng mà hấn có vẻ rất mạnh?”

“Nhìn không giống lắm, nếu như hấn thật sự mạnh thì đã ra tay đối phó chúng ta, lẽ mà ở đó làm gì?”

“Biết đâu hấn là một kẻ dở hơi? Các ngươi không cảm thấy, chỉ có kẻ dở hơi mới nói năng như vậy sao?”

Ba người trong nháy mắt chấm dứt truyền âm.

Gặp phải kẻ yếu, bọn họ sẽ không chủ động ra tay.

Đều là ở trên cao nhìn xuống, chờ đối phương ra tay trước.

Ba người bọn họ đều không yếu, đã quá quen thuộc với cảm giác này.

Đặc biệt là ba người bọn họ đều là ma tu.

Nên càng thích làm như vậy.

Rống!

Trong khi bọn họ còn đang do dự thì có tiếng gầm giận dữ đột ngột vang lên.

Bọn họ quay đầu nhìn về phía vừa phát ra âm thanh.

Vừa nhìn đã bị dọa sợ hết hồn.

Bọn họ nhìn thấy một cường giả, dẫn theo một đám Yêu thú đang chạy về phía này.

Khí thế hùng hổ.

“Ô kìa, Tịnh Thỗ công chúa?”

Lại đến tìm ta à.” Danh Dữ Trọng nhìn thấy Mộc Nhiễm thì quay đầu nhìn về phía ba vị cường giả lục giai, sắc mặt không chút thay đổi nói:

“Ba vị đừng có lo lắng, bọn chúng vì muốn giao chiến với ta nên mới tới đây.

Ta sẽ nói rõ ràng với bọn chúng, trước tiên, bọn chúng và ba vị sẽ đánh một trận.

Mặc dù bọn chúng thật hung hãn, nhưng mà chỉ công kích trước một lần thôi.

Sức mạnh chỉ bằng một đòn đánh của thất giai, chắc không thành vấn đề với ba vị.

Sau đó bọn chúng sẽ thừa nhận thực lực của ba vị.”

—

Dịch: MB

Chương 658: Mộ Tuyệt Muốn Mặc Váy 1

Rống!

Trong khi bọn họ còn đang do dự thì có tiếng gầm giận dữ đột ngột vang lên.

Bọn họ quay đầu nhìn về phía vừa phát ra âm thanh.

Vừa nhìn đã bị dọa sợ hết hồn.

Bọn họ nhìn thấy một cường giả, dẫn theo một đám Yêu thú đang chạy về phía này.

Khí thế hùng hổ.

“Ô kìa, Tịnh Thổ công chúa?”

Lại đến tìm ta à.” Danh Dữ Trọng nhìn thấy Mộ Nhiễm thì quay đầu nhìn về phía ba vị cường giả lục giai, sắc mặt không chút thay đổi nói:

“Ba vị đừng có lo lắng, bọn chúng vì muốn giao chiến với ta nên mới tới đây.

Ta sẽ nói rõ ràng với bọn chúng, trước tiên, bọn chúng và ba vị sẽ đánh một trận.

Mặc dù bọn chúng thật hung hãn, nhưng mà chỉ công kích trước một lần thôi.

Sức mạnh chỉ bằng một đòn đánh của thất giai, chắc không thành vấn đề với ba vị.

Sau đó bọn chúng sẽ thừa nhận thực lực của ba vị.”

Rống!!

Đàn thú nhìn thấy Danh Dữ Trọng trong nháy mắt đã bắt đầu nổi điên lên, khí tức đáng sợ xông ra khắp bốn phía.

“Ồ, có vẻ như bọn chúng rất thích thú.” Danh Dữ Trọng sắc mặt không thay đổi nói.

Ba người ma tu: “...”

Một đám Yêu thú mạnh hơn lục giai đang vọt về phía bọn họ?

Tiếp nhận một đợt tấn công của bọn chúng?

Ha hả.

“Đạo hữu mạnh mẽ, hiên ngang, xứng đáng với danh hiệu bất bại.”

“Ba người chúng tôi xin nhận lỗi “

“Xin từ biệt.”

Ba người, mỗi người một câu, nói xong thì trực tiếp dùng tốc độ nhanh nhất quay đầu bỏ chạy.

Minh Thổ Thiên Vũ Danh Dữ Trọng nhìn bọn họ chạy.

Chờ cho bóng dáng của bọn họ hoàn toàn biến mất, hắn ngay lập tức vứt bỏ trường thương ở trong tay, nhắc chân chạy trốn chết.

Má ơi, vì sao đàn thú lại tới đây, từ bao giờ Tịnh Thổ công chúa cũng vô sỉ như vậy?

Hắn đã chọn hướng khác để chạy, nhưng mà hắn vừa đổi hướng, Tịnh Thổ công chúa Mộc Nhiễm đã lập tức đuổi theo

Không bao lâu sau Tịnh Thổ Mộc Nhiễm đã đuổi kịp Danh Dữ Trọng.

“Trả lại bầy thú cho ngươi.” Tịnh Thổ Mộc Nhiễm mở miệng nói với Danh Dữ Trọng.

Lần này nàng đã thoát chết rồi, phải không?

Danh Dữ Trọng nhìn Mộc Nhiễm, khóe mắt giật giật, trầm giọng nói:

“Đó là bầy thú của ngươi.”

Hắn là mới thoát khỏi miệng hổ lại rơi vào miệng sói sao.

Không biết có phải là ảo giác hay không, từ khi hắn thoát chết ở đảo hoang, thì luôn phải tìm cách để sống sót.

Trong tiểu viện của Lục Thủy, Mộ Tuyết mở mắt ra.

Nàng nhẹ nhàng đứng dậy, nét mặt tươi cười rạng rỡ.

Nàng uyển chuyển xoay hai vòng rồi cất bước đi đến vị trí trông trải hơn.

Sau đó theo phản xạ cúi xuống nhìn.

Giống như muốn nhìn xem trang phục của bản thân có xinh đẹp không.

Nhưng vừa mới xoay hai vòng nàng đã cảm thấy không thoải mái rồi.

“Không phải váy, không tìm được cảm giác.

Hay là đi thay một cái váy thử xem sao?

Chờ Lục Thủy trở về, xoay vài vòng thật xinh đẹp cho hắn xem.”

Mộ Tuyết nghĩ tới đây thì lập tức lắc đầu, sau đó tự nhắc nhở bản thân.

“Mộ Tuyết, ngươi phải tỉnh táo.

Không cần vui vẻ như vậy.

Chỉ là Lục Thủy còn giữ lại trí nhớ mà thôi, có thể làm những hành động như là đánh hắn, cắn hắn, làm nũng với hắn, đều rất bình thường, trước đó ngươi đều đã làm rồi mà.”

“Hừ, không vui, không thêm đề ý.

Chuyện nhỏ.

Nhìn thấy hắn bị bẽ mặt mới đáng vui.”

Mộ Tuyết nghĩ nghĩ thì lại theo phản xạ mà xoay hai vòng.

Nhưng mà Mộ Tuyết vừa mới xoay, lại cảm thấy không thoải mái như lúc mặc váy.

“Trở về thay một chiếc váy.”

Mộ Tuyết vừa nói vừa chạy về chỗ ở của mình, dự định đổi một bộ váy tiên mà Lục Thủy ưa thích.

Những lời ban nãy tự nhủ với lòng đã bị nàng ném ra khỏi đầu.

Nàng nóng lòng muốn mặc váy tiên vào, sau đó vui vẻ xoay mấy vòng.

Chỉ một lúc sau, Mộ Tuyết đã về đến nơi ở của mình, lúc này trời đã hửng sáng.

Trở về phòng, Mộ Tuyết chọn lựa thật lâu vẫn không tìm được chiếc váy nào ưng ý.

“Muốn hỏi Lục Thủy.” Mộ Tuyết bĩu môi.

Nhưng mà nàng lại lập tức lắc đầu:

“Không được, vừa biết được Lục Thủy có kí ức, thì tiềm thức của ta sẽ muốn ỷ lại vào hắn.”

“Hay là chờ Lục Thủy trở về, trước tiên sẽ đánh hắn một trận để xoa dịu tâm tình?”

Mộ Tuyết cảm thấy cách này rất tốt.

Nhưng bây giờ vẫn là đi thay váy tiên trước đã.

...

Mộ Tuyết ở bên trong thay quần áo, cùng lúc đó, đầu của Đông Phương Trà Trà đang thập thò ngoài cửa tiểu viện.

Hôm nay, nàng vừa mới xuất quan là chạy đến đây tìm biểu tẩu.

Rất nhanh, Đông Phương Trà Trà đã thấy Băng Phượng.

Băng Phượng dường như nhận thấy gì đó, cũng lập tức ngẩng đầu nhìn ra ngoài.

Kẻ thù lớn nhất trong đời lại tới.

Đông Phương Trà Trà quan sát dây đai của Băng Phượng, xác định không có đổi mới, bèn mạnh dạn đi vào.

Nàng sẽ không té ngã ở một chỗ tới hai lần.

Đông Phương Trà Trà vừa vào thì đưa tay gỡ Đậ Nha xuống.

Sau đó đặt ở trên bàn đá.

Nàng muốn đi phân cao thấp với Băng Phượng phân, mang Đậu Nha ở trên người, sẽ ảnh hưởng tới sự phát huy của nàng.

Cất kỹ Đậu Nha, Đông Phương Trà Trà tìm kiếm sợi dây vẽ lần trước.

Tìm được dây và kiểm tra không thấy vấn đề, Đông Phương Trà Trà cảm thấy tràn đầy tự tin.

Nhưng mà nàng chưa kịp mở miệng khiêu khích Băng Phượng thì cửa phòng của Mộ Tuyết mở ra.

Đông Phương Trà Trà nhìn sang, lập tức trông thấy Mộ Tuyết thay quần áo xong, đi ra:

“Ồ?”

Biểu tượng, có phải Lục Thủy biểu đệ đã tặng quà cho người đúng không?”

“Hả?” Mộ Tuyết sững sốt một chút, nói:

“Tại sao lại hỏi như vậy?”

Mộ Tuyết không biết chuyện Đông Phương Trà Trà xuất quan.

Chắc là hôm nay vừa mới xuất quan, đương nhiên xuất quan không quan trọng, quan trọng là, vì sao Trà Trà lại nghĩ là Lục Thủy đã tặng quà cho nàng?

“Khi cha ta tặng quà cho mẹ của ta, nàng cũng vui vẻ như người vậy.” Đông Phương Trà Trà lập tức nói.

Mộ Tuyết: “...”

Rõ ràng như vậy sao?

Nàng đã cố gắng kiềm chế rất nhiều rồi.

Mộ Tuyết không nghĩ nữa mà đi qua chỗ bàn đá ngồi xuống, cũng trở lại với dáng vẻ đoan trang trước đó.

Nàng nhìn Đông Phương Trà Trà, hỏi:

“Vừa mới xuất quan?”

Đông Phương Trà Trà cũng không có đi trêu chọc Băng Phượng, nàng đến ngồi bên cạnh Mộ Tuyết, gật đầu nói:

“Trước bình minh thì đã xuất quan rồi.

Bởi vì có vấn đề muốn hỏi biểu tâu, cho nên tới đây”

Mộ Tuyết có chút tò mò:

“Có chuyện gì?”

Trà Trà còn có chuyện gì cần hỏi?

Đông Phương Trà Trà lập tức thành khẩn nói:

“Lần này ta bết quan, phát hiện tu vi đã từ 3.1 lên tới 3.2, cảm thấy mạnh hơn rất nhiều.

Cho nên muốn đi khiêu chiến Lục Thủy biểu đệ.

Ta cảm thấy, bây giờ, cho dù Lục Thủy biểu đệ có đánh lén, cũng không phải đối thủ của ta.”

Mộ Tuyết nhìn Đông Phương Trà Trà trong chốc lát, không biết lúc này nên nói cái gì mới tốt.

Nếu là trước kia nàng sẽ góp phần cổ vũ cho Trà Trà.

Hiện tại... Nếu nàng thật sự làm vậy, chính là xúi giục Trà Trà đi chịu đòn.

Lục Thủy cũng không phải là người biết thương yêu biểu muội, ở kiếp trước Lục Thủy đã đối xử với Trà Trà như thế nào?

Hắn âm thầm giở trò trong thiên kiếp, làm cho Trà Trà trực tiếp sinh ra ám ảnh tâm lý đối với thiên kiếp.

—

Dịch: MB

Chương 659: Mộ Tuyết Muốn Mặc Váy 2

Thật ra chuyện này cũng không nghiêm trọng, dù sao còn có nàng ở đây, thiên kiếp cũng không dám quá đáng.

Chủ yếu là Lục Thủy có thể trực tiếp ném Trà Trà đến bên rìa vũ trụ.

Rìa vũ trụ là một nơi rất kì lạ, đi vào thì hầu như không thể trở ra.

Trà Trà bị ném vào một lần, sẽ không phải ở đó một hai ngày là xong.

Đã có lần, nàng bế quan xong đi ra thì phát hiện Trà Trà mất tích, sau đó mới biết được, trước khi nàng và Lục Thủy bế quan, Trà Trà đã bị ném đến rìa vũ trụ.

Lúc kéo Trà Trà trở về thì đã qua mấy trăm năm.

Trà Trà ở bên trong đợi tới ngu người.

“Dì Lê m đồng ý không?” Mộ Tuyết hỏi.

Nàng cảm thấy, cho dù Lục Thủy không bộc lộ khả năng, thì vẫn có thể nhẹ nhàng đánh được Trà Trà.

“Nhắc tới mới nhớ, bây giờ tu vi của Lục Thủy là bao nhiêu? Nếu mà hấn dám lên tới thất giai, thì hấn cũng xong đời.” Mộ Tuyết nghĩ thầm.

“Chờ đến lúc đó đi hỏi thử, à, hiện tại đã có thể hỏi.

Lúc ta đến đây đã gặp Kỳ Khê, nàng nói đi gọi chúng ta đi ăn điểm tâm.” Đông Phương Trà Trà nói nói thì nhớ tới chuyện này

Mộ Tuyết nhìn xem thời gian, phát hiện không còn sớm.

“Vậy thì đi qua đó trước.”

Mộ Tuyết đứng lên, muốn đi qua bên kia.

Đi gặp Đông Phương Lê m, nàng phải không chế thật tốt, nếu không sẽ bị trêu đùa.

Đông Phương Trà Trà không có phản đối, đi qua hạ chiến thư với di, chờ nàng đánh thắng Lục Thủy biểu đệ, chẳng khác nào đã tiến thêm một bước trên con đường rèn luyện để mạnh hơn.

Chờ nàng mạnh, sẽ có thể đi ra ngoài thám hiểm mỗi ngày.

Không cần phải nghe theo lời dặn dò của Hương Dự, cũng sẽ không bị cướp linh thạch, đến lúc đó, nàng có thể làm những gì mình muốn.

Không bao lâu sau, các nàng đã đến được tiêu viện của Đông Phương Lê m.

Vừa bước vào thì thấy Đông Phương Lê m đang đếm số điểm tâm trên bàn, có vẻ như bị thiếu mất gì đó.

Sau đó, vẻ mặt của Đông Phương Lê m giống như là chợt hiểu ra, nàng cũng nhìn thấy Mộ Tuyết và Đông Phương Trà Trà.

“Các người đã tới?”

Ngồi xuống trước đi, ta đi lấy một món đồ.”

Đông Phương Lê m nói xong, cất bước đi về phòng.

Mộ Tuyết và Đông Phương Trà Trà đi đến bên bàn, ngồi xuống.

Đông Phương Trà Trà ngồi xuống thì bắt đầu cầm đĩa chia sẵn cho mọi người, nhưng vừa làm xong, nàng chợt nhìn thấy vật gì đó bị chặn phía dưới đĩa điểm tâm ở giữa.

Sau đó, Đông Phương Trà Trà bèn bung chiếc đĩa lên, muốn lấy đồ vật ở phía dưới ra.

Nhưng mà mới đưa tay cầm lấy đồ vật, thì vô tình đụng vào đĩa ở trước mặt.

Đông Phương Trà Trà giật mình, lập tức đưa tay bắt lấy đĩa.

Loảng xoảng!

Bộp bộp!

Bấy giờ Đông Phương Trà Trà mới phát hiện trong lúc gấp gáp, nàng đã ném đĩa điểm tâm trong tay xuống đất.

Cùng lúc đó, Đông Phương Lê m cũng vừa bước ra.

Mộ Tuyết: "...”

Đông Phương Trà Trà liếc nhìn Đông Phương Lê m, sau đó đưa tay đang cầm đĩa giấu ra sau lưng, ngẩng đầu nhìn lên trời huyết sáo, tỏ vẻ như “ta không biết gì hết”.

Đông Phương Lê m: "...”

Một lát sau.

Ở ngoài sân vang lên tiếng nước nổ.

“Hức hức, hu hu hu.”

Đông Phương Trà Trà đứng ở ngoài sân, tay xách thùng nước, trên đầu cũng đội một thùng.

Tu vi thì đã bị phong ấn lại.

Nghẹn ngào khóc từng tiếng một, rất là khổ sở.

Chiến thư còn chưa có hạ đâu.

Chưa ra trận đã chết yểu.

—————

Sau khi Chuyển Sinh Thụ biến mất, toàn cõi Bỉ Ngạn bắt đầu bình tĩnh trở lại, đúng hơn là, trở về trạng thái ban đầu.

Cũng không phải là cảnh vật được phục hồi, mà là mỗi người lại trở về với việc đang làm dang dở trước đó.

Ví dụ như ma tu Cát An.

Hắn cần phải rời khỏi nơi này, nhưng người Minh Thổ kia giống như bị điên.

“Đầu óc người thật sự bình thường à? Không sợ chút nữa lại xảy ra chuyện khủng khiếp hơn sao?” Ma tu Cát An vừa tránh né công kích, vừa nói với Minh Thổ Hoàng Hôn.

Chém xong một đao, Minh Thổ Hoàng Hôn nhìn vào ma tu Cát An nói:

“Người cảm thấy nên làm cái gì mới là đúng đắn?”

“Đương nhiên là rời khỏi Bỉ Chi Hải Ngạn, đây mới là hành động đúng đắn nhất.” Ma tu Cát An lập tức nói.

Thật là không dễ dàng gì, đôi phương mới chịu nghe hẳn nói một câu.

“Ta là một trong những Minh Thổ Bách Luyện.” Minh Thổ Hoàng Hôn mở miệng nói.

Ma tu Cát An cảm thấy câu nói không đầu không đuôi này thật khó hiểu.

Tuy nhiên hẳn vẫn thử hỏi một câu:

“Nghĩa là, người vì giữ gìn tôn nghiêm của mình nên không thể rút lui, đúng không?”

“Không.” Minh Thổ Bách Luyện Hoàng Hôn nắm đao, bắt đầu múa may:

“Bởi vì chưa đủ thời gian, thành viên Minh Thổ không thể trở về, càng không thể rời khỏi Bỉ Chi Hải Ngạn.

Cho nên, chịu chết đi.”

Ma tu Cát An: “...”

Gan lì.

...

Lúc này, Kiến Nguyệt tiên tử đã tỉnh lại, Hòa Đô thì đang tựa ở trên tảng đá.

Bọn họ ngõ ngàng quan sát xung quanh, nơi này rất là lạ lẫm.

“Nơi này là nơi nào?” Kiến Nguyệt tiên tử nhìn An Dật, yếu ớt nói.

Nàng thật sự không thể đoán được nơi này là ở đâu.

Mặt trăng màu đỏ, hoa mọc khắp núi, còn có khí tức đặc biệt.

“Nơi này chính là Bỉ Chi Hải Ngạn, nhưng mà xảy ra rất nhiều biến hóa, những biến hóa mà một vài người trong chúng

ta chưa từng biết đến.” An Dật giải thích.

Chuyến đi này của hắn, cũng không phải là không có thu hoạch.

Những thứ khác không cần nhắc tới, chỉ riêng những lời U La Cổ Phật đã nói, cũng có tác dụng nhất định đối với hắn rồi.

Phật Môn lại xuất hiện trong thời đại này, đương nhiên sẽ tạo nên một cơn lốc xoáy lớn, cũng có nghĩa là Tiên Đình sẽ xuất hiện, và chắc chắn là có kế hoạch.

Có thể thử điều tra theo phương hướng này.

Giá như có thể tìm được hai người kia, có lẽ sẽ biết được nhiều hơn.

Đáng tiếc là hắn quá yếu.

Đương nhiên, việc cần làm nhất trong lúc này là phải đi tìm nhóm người của Khô Thụ Lão Nhân.

Hi vọng bọn họ còn sống.

...

Lục Thủy tốn một chút thời gian mới đi tới bên cạnh Nại Hà Kiều.

Ngay khi vừa tới nơi thì đã có chút bất ngờ.

Bởi vì mới nhìn thoáng qua, hắn đã trông thấy Miêu Đồng đang đứng ở một bên Nại Hà Kiều, dự định nhảy xuống.

Ùm!!

Miêu Đồng gần như không có do dự, lao đầu vào bên trong Vong Xuyên Hà.

Lục Thủy: “...”

Trong lòng có bao nhiêu lần quẫn, cũng không nên nhảy xuống Vong Xuyên Hà chứ.

Nhưng khi Lục Thủy thử nhìn xuống sông thì phát hiện dưới sông đã có khá nhiều người.

May mắn là lúc này nước trong dòng sông cũng không thật sự chảy xiết.

Nếu không thì... Không đúng, Vong Xuyên Hà cũng không phải con sông bình thường.

Đi xuống dưới thì gần như không lên được.

Giống như khi không có nước vậy, đi lên đặc biệt gian nan.

Không có nước đã gian nan, có nước đương nhiên là không dễ dàng hơn bao nhiêu.

Lục Thủy có thể nhìn thấy bọn họ đang giẫy giụa tìm đường sống ở trong nước, nhưng vẫn không có cách nào rời đi Vong Xuyên Hà, chứ đừng nói đến việc đi lên.

“Thiếu gia, có thuyền đang đến gần bọn hấn.” Chân Võ mở miệng nhắc nhở.

Lục Thủy cũng nhìn thấy, có thuyền đang đến gần, thuyền không lớn, có một ông lão ngồi ở đuôi thuyền.

Miêu Đồng nhìn thấy có thuyền tới gần, cảm thấy mình sắp được cứu rồi.

Hấn giẫy giụa cầu cứu:

“Tiền bối, cứu mạng.”

Chỉ trong chốc lát, thuyền của ông lão đi tới trước mặt Miêu Đồng, hấn cười ha ha nói:

“Muốn lên thuyền phải giao linh thạch, một viên cấp 5.”

“Không thành vấn đề.” Miêu Đồng không dám mặc cả, hấn có thể cảm nhận được sự đáng sợ của dòng sông này.

Sau đó, hấn được ông lão vớt lên thuyền.

Kế tiếp, ông lão lại chạy về hướng khác.

Lục Thủy đang quan sát tình huống phía dưới, tự nhiên cũng nghe được cuộc đối thoại của bọn họ.

Đúng hơn là, ông lão kia cố ý nói cho tất cả bọn họ nghe.

“Có nghĩa là mỗi lần đi qua cần phải bỏ ra một viên linh thạch cấp 5?” Bất chợt có người mở miệng nói ra một câu như vậy.

“Cũng không phải, nếu chỉ đi một lần đã có thể vượt qua, thì không cần giao linh thạch.

Không phải vừa rồi đã có người qua được sao.”

“Quy tắc không có thay đổi gì nhiều so với trước đó, một viên linh thạch cấp 5, đổi lấy một ngày.”

—

Dịch: MB

Chương 660: Mộ Tuyệt Muốn Mặc Váy 3

Những người khác nghe vậy đều gật đầu đồng ý, không có ai cảm thấy giá này đắt.

Bởi vì người trả nôi thì không thềm so đo, còn không trả nôi thì cũng không thể nói gì.

Tuy nhiên, một viên linh thạch cấp 5, có nghèo khó mấy thì cũng có thể gom góp được.

Có rất ít người có thể đi tới Bỉ Chi Hải Ngạn, mà toàn bộ tài sản cộng lại không bằng một viên linh thạch cấp 5.

Lúc này có người hiếu kỳ nói:

“Rất cuộc thì ở nửa đường gặp được cái gì vậy? Tưởng rằng có cầu rồi thì sẽ dễ dàng hơn một chút, không ngờ là càng khó.”

“Những chuyện như thế này, chỉ có chính mình trải qua mới hiểu được.”

Lục Thủy ở phía sau nghe, sau đó bắt đầu quan sát Nại Hà Kiều.

Trong mắt của những người bình thường, trên Nại Hà Kiều không có người.

Nhưng ở trong mắt của Lục Thủy, ngay giữa cầu, có một cô gái đang đứng yên cúi đầu.

Nàng không làm gì cả, chỉ yên tĩnh đứng ở nơi đó.

“Có vẻ như nàng ấy chính là người đã ra tay, tiếc là tới chậm một bước, không thể xác định nàng sẽ làm như thế nào.” Lục Thủy nghĩ thầm.

Hắn biết chuyện gì đã xảy ra với Nại Hà Kiều, nhưng hắn không biết chuyện gì đã xảy ra với người này.

Chỉ biết rằng nàng chính là một máu chốt của Nại Hà Kiều.

Nghĩ lại thì, có một vấn đề mà Lục Thủy cũng không biết, đó là: ai là người đã tạo ra Bỉ Chi Hải Ngạn?

Trong khi Lục Thủy đang suy nghĩ, đã có hai người đi về phía Nại Hà Kiều.

Lục Thủy thấy có người muốn đi qua cầu thì bèn quan sát, ít nhất là có thể biết được chuyện gì đang xảy ra.

Hai người đang đi qua cầu, là một đôi nam nữ mặc trang phục giống nhau, có thể là sư huynh muội đồng môn hay quan hệ nào đó tương tự.

Đi được một lúc lâu, Lục Thủy nhìn thấy bọn họ đi tới giữa Nại Hà Kiều.

Tức là họ đang đến trước mặt của cô gái mặc áo đỏ kia.

Lúc bấy giờ, Lục Thủy nhìn thấy cô gái kia đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt của nàng xuất hiện một tia sáng yếu ớt có màu đỏ.

Ánh sáng chợt lóe lên, hai người kia lập tức giật mình đứng yên tại chỗ.

Giống như bị ai đó dùng Định Thân Thuật.

Sau đó, trên người của bọn họ xuất hiện một vài sợi dây nhỏ, với màu sắc khác nhau.

Hình như mỗi một sợi dây đại diện cho một thứ khác nhau.

Hiện giờ, sợi dây ở trên người của cô gái xảy ra vấn đề trước, một đầu của sợi dây nhỏ màu hồng bắt chợt lóe lên.

Tiếp đó những sợi dây khác đã biến mất, sợi dây nhỏ màu hồng thì điều khiển cô gái kia, nàng bò lên trên lan can của Nại Hà Kiều, sau đó nhảy xuống.

Ùm!!!

Ngay khi cô gái kia bị rơi xuống nước, sợi dây nhỏ trên người của nam thanh niên kia lập tức xảy ra biến hóa.

Sợi dây màu tím phát ra ánh sáng yếu ớt.

Tiếp đó, hắn cũng bị điều khiển bởi sợi dây màu tím và nhảy vào Vong Xuyên Hà.

“Là thất tình lục dục sao?” Lục Thủy đã hiểu ra.

Chỉ cần trong lòng có có nhược điểm thì sẽ bị lợi dụng, trừ khi chiến thắng nhược điểm.

Không thì sẽ khó mà đi qua được.

Đương nhiên, không có nhược điểm cũng có thể qua.

“Mặc dù thủ đoạn không tồi, nhưng mà không có một chút tác dụng nào đối với ta.

Tuy nhiên, phía sau lại có người nhìn chăm chăm, nếu như ta không sử dụng bất cứ thủ đoạn nào, thì rất có thể bị chi phối bởi ảo ảnh của Mộ Tuyết.” Lục Thủy cảm thấy chuyện này thật là phiền phức.

Giả sử hắn không bị trúng chiêu, thuận lợi đi qua, thì có đột ngột quá không?

Nếu như là Nhị trưởng lão ở phía sau, vậy thì không phù hợp với hình tượng Lục thiếu gia mà hắn đã tạo ra.

Lục Thủy thở dài, chỉ đành đứng xem thêm chút nữa.

Điều hắn lo lắng nhất chính là, cô gái này muốn tác động tới thất tình lục dục của hắn, đến lúc đó đừng nói là điều khiển được, không có ngay tại chỗ xảy ra chuyện xem như là nàng giỏi rồi.

Bởi vì sẽ có khả năng bị Mộ Tuyết phát giác.

Một cô gái cũng dám ảnh hưởng tới thất tình lục dục của hắn sao?

Thật sự là quá xem thường Mộ Tuyết rồi.

Đương nhiên, ngược lại cũng là như vậy.

Mệnh lý của Hắn và Mộ Tuyết là nối tiếp nhau.

Ví dụ như: có người giả mạo hắn hoặc là Mộ Tuyết, chỉ cần ở bên cạnh, bọn hắn có thể lập tức phân biệt được thật giả, mà không cần dùng tới pháp thuật.

Nếu như bị chiếm hữu và điều khiển cơ thể, hắn và Mộ Tuyết không cần tới gần đều có thể biết được.

Cho nên, hấn muốn đi qua, mà không gây chú ý, có hơi khó khăn.

“Lại rơi xuống, muốn đi qua đó khó như vậy sao?” Có người thở dài.

Nếu thêm hai người nữa bị rơi xuống thì bọn họ sẽ không tự ý hành động nữa.

Bởi vì nhóm người bị rơi xuống lúc trước đã lên bờ.

Có thể dò hỏi được một chút tin tức từ bọn họ.

Lục Thủy nhìn thấy được Miêu Đồng đi lên.

Lúc này Miêu Đồng cũng nhìn thấy Lục Thủy, sau đó hướng về phía Lục Thủy chào hỏi:

“Đông Phương đạo hữu, người rốt cục trở về rồi?”

Lục Thủy rơi xuống hồi lâu, Miêu Đồng đều cho rằng đã xảy ra chuyện.

Nhưng mà nghĩ như thế nào đều cảm thấy khả năng này không xảy ra, bởi vì vận may của đối phương có vẻ như rất là tốt.

Lục Thủy gật đầu xem như là trả lời, hấn không có chủ động đặt câu hỏi cho đối phương.

Mà là chờ cho Miêu Đồng dùng pháp lực hong khô quần áo.

Chờ quần áo của đối phương khô rồi Lục Thủy mới mở miệng nói:

“Đạo hữu biết chuyện gì xảy với cây cầu này không?”

“Là Nại Hà Kiều đó, nhưng mà chắc chắn không giống như những gì chúng ta đã nghe kể, và ở phía trên cũng không phải là Mạnh bà, mà là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp.

Nàng đã xuất hiện ngay từ đầu, bây giờ thì không biết đi đâu rồi.

Có thể là vẫn còn ở trên cầu.” Miêu Đồng dường như cực kì thích giải thích các vấn đề, sau đó hấn lại nói tiếp:

“Lúc đi qua cầu, ngay từ đầu không có cảm giác gì.

Thật sự có vấn đề là lúc đi đến giữa cầu.”

Biết được Miêu Đồng là đang nói về tình huống khi đi qua cầu, những người khác đều vênh tai lắng nghe.

“Có vấn đề gì?” Lục Thủy phối hợp hỏi.

Miêu Đồng suy nghĩ trong chốc lát rồi nói:

“Cảm giác thấy được mấy cái thế giới, mỗi cái thế giới đều xảy ra những chuyện khác nhau, và người sẽ có cảm giác bản thân đồng thời trải qua vô số chuyện.

Chỉ cần người bị dao động ở bất cứ tình huống nào, cũng sẽ bị mất ý thức.

Tỉnh lại, thì đã ở dưới sông.”

Những người khác cảm thấy khó hiểu.

Lúc này lại có người nói:

“Ta là trực tiếp nhìn thấy mấy cô gái, có người muốn giết ta, có người muốn ta giết họ.

Thật không hiểu ra làm sao.”

Có người phụ họa, tự nhiên sẽ kéo theo những người khác.

“Ta chỉ thấy được đối tượng mà ta yêu thầm, nhưng mà hơi bị nhiều.”

“...”

Lục Thủy không mấy quan tâm tới những lời kể này, biểu hiện của thất tình lục dục, cái gì đều có thể.

Hơn nữa, đối phương là muốn làm cho người ta bị cuốn vào trong đó, tự nhiên sẽ có rất nhiều tình huống để cho họ lựa chọn.

Không được chọn, có lẽ là đối phương cảm thấy không cần chọn.

Nhắm mắt lại đều có thể sinh ra dục vọng.

“Nhưng mà người đưa đồ kia thật biết kiếm tiền, mỗi lần vớt lên là một viên cấp 5, hấn chỉ cần vài ngày, thì có thể kiếm được số tiền mà mất 100 năm ta cũng không kiếm được.” Miêu Đồng có chút hâm mộ.

Nghe được câu này, Lục Thủy đột nhiên nhìn về phía Miêu Đồng, nói:

“Người cảm thấy người đưa đồ kia thích linh thạch sao?”

“Có người không thích linh thạch sao?” Miêu Đồng hỏi lại.

Nghe được câu này, khóe miệng của Lục Thủy hơi hơi nhếch lên, hấn cảm thấy mình đã tìm được cách để đi qua rồi.

“Cảm ơn đã nhắc nhở.” Lục Thủy nói với Miêu Đồng.

Miêu Đồng: “???”

“Đi thôi, chúng ta đi qua.” Lục Thủy nói với Chân Võ và Chân Linh.

Hấn nói xong thì nhấc chân đi về phía Nại Hà Kiều.

Những người khác có chút tò mò, người này là muốn đi thử sao?

“Thiếu gia, cần chúng ta thử trước hay không?” Chân Linh lập tức mở miệng nói.

Bọn hấn cảm thấy kinh nghiệm mà bản thân trải qua, sẽ tốt hơn kinh nghiệm nghe được từ người khác.

Bởi vì có thể hiểu rõ hơn, nhiều hơn.

Lục Thủy đi ở phía trước, lắc đầu nói:

“Không cần, ta đã có cách đi qua.”

—

Dịch: MB

Chương 661: Sức Mạnh Của Đồng Tiền 1

Lục Thủy có cách đi qua cầu, Chân Võ Chân Linh cũng sẽ không nghi ngờ, chỉ cảm thấy hơi tò mò là sẽ làm như thế nào để đi qua.

Bình thường thì chắc chắn là có thể trực tiếp đi qua, mà không bị bất cứ ảnh hưởng gì.

Với thực lực của Lục Thủy, đương nhiên là không thành vấn đề.

Những người khác cũng thấy ngạc nhiên.

Bọn họ cũng không có nhận ra Lục Thủy, mà là nhìn thấy tu vi của đối phương chỉ có nhị giai, nên cảm thấy không đáng tin lắm.

Đương nhiên, bọn họ cũng chỉ im lặng quan sát Lục Thủy.

Lỡ như hẳn thật sự có biện pháp thì sao?

Miêu Đồng cảm thấy không có vấn đề gì, mặc dù hẳn cũng rất hiếu kỳ, Lục Thủy sẽ dùng cách gì để đi qua.

Nhị trưởng lão và Băng Hải Nữ Thần cũng đang quan sát.

“Đông Phương? Đi ra khỏi nhà thì không muốn dùng cái tên “Lục Thủy” sao?” Trong đầu của Nhị trưởng lão chợt lóe qua ý nghĩ như vậy.

Tuy nhiên, nàng cũng không thêm để ý chuyện này, mà tò mò muốn biết Lục Thủy sẽ dùng cách gì để đi qua.

Hắn có thể “bỗng nhiên nổi tiếng” hay không.

Băng Hải Nữ Thần cũng nhìn chăm chăm, nàng muốn xem thử, rốt cuộc thì Lục Thủy sẽ làm như thế nào để đi qua bên kia.

Đây là cơ hội tốt, giúp nàng có thể phán đoán chính xác về Lục Thủy.

Lục Thủy biết rõ là những người này đều chú ý tới hắn.

Nhưng đây là chuyện không thể tránh khỏi, cách mà những người này dùng để đi qua cầu quá bình thường, không thích hợp với hấn.

Cho nên, hấn đành phải tự tạo ra một con đường thích hợp cho chính mình.

Bản chất của con đường là không cố định, không dừng cảm đi thử một lần, thì làm sao phát hiện ra con đường mới?

Sau đó, Lục Thủy dừng lại ở phía trước Nại Hà Kiều.

Hiện giờ, chiếc thuyền nhỏ bên trong Vong Xuyên Hà cũng dừng ở phía dưới Nại Hà Kiều, giống như đang chờ ba người của Lục Thủy rơi xuống nước.

“Lần trước, tên nhóc này đi không được bao lâu đã rơi vào Vong Xuyên Hà Đạo, không chừng lần này sẽ bị rơi sớm hơn.” Ông lão nghĩ như vậy thì di chuyển vị trí một chút.

Để cho Lục Thủy lên thuyền dễ dàng hơn.

Nhưng chẳng mấy chốc thì hấn đã bị Lục Thủy làm cho ngỡ ngàng.

“Hấn đang làm gì vậy?”

Lúc này, ông lão nhìn thấy Lục Thủy cầm một viên linh thạch cấp 1 trong tay, sau đó ném đến giữa Nại Hà Kiều

Ông lão: “???”

Chân Võ và Chân Linh tưởng rằng thiếu gia sẽ xuất phát, nhưng chợt nhìn thấy thiếu gia lấy linh thạch ra, sau đó ném đi.

Chân Võ, Chân Linh đều sửng sờ trong giây lát.

Không chỉ có mấy người bọn họ, tất cả mọi người ở phía sau cũng đều ngớ người ra: đây là đang làm gì vậy?

Miêu Đồng thực sự bị bất ngờ: Hấn muốn mua chuộc cô gái ở trên cầu sao?

Đây chính là biện pháp của Đông Phương đạo hữu à?

Tạm thời, Miêu Đồng không biết nên nói cái gì.

Một người luôn trầm tĩnh như Nhị trưởng lão, lúc này cũng phải ngỡ ngàng.

Băng Hải Nữ Thần ở một bên, cũng đang hoài nghi là mình có nhìn lầm hay không.

Nàng cảm thấy trong lòng mình có cái gì đó không thể giải tỏa được, rất khó chịu.

Sau đó nàng nhìn về phía Lục Hữu Đình:

“Lục gia thiếu gia, thật sự không giống với người thường.”

Nhị trưởng lão nhìn sang Băng Hải Nữ Thần, sau đó thờ ơ chụp một tấm hình.

Để dành cho Tam trưởng lão xem.

“Hắn đang làm gì vậy?” Ở một bên Nại Hà Kiều, lập tức có người mở miệng bàn tán.

“Nếu ta không có nhìn lầm, thì hắn đang ném linh thạch?”

“...”

“Vậy thì người cảm thấy, hắn ném linh thạch để làm gì?”

“Muốn mua chuộc người gác cầu?”

“Một viên linh thạch cấp 1 sao?”

“Thật ra thì tốn bao nhiêu linh thạch cũng vậy, phải xem cô gái kia còn ở trên cầu hay không.

Cho dù là còn, những người sống lâu như vậy sẽ cần linh thạch hay sao?”

“Dù thế nào đi nữa, suy nghĩ của người này thật không giống ai, nếu như thất bại thì có bị trừng phạt không.”

“Ta cảm thấy như vậy sẽ có nguy hiểm.”

Những người khác đều đang im lặng quan sát tình huống của Lục Thủy.

Bọn họ rất muốn biết kết cục của người này sẽ như thế nào.

Làm như vậy không phải là xem thường người canh gác sao?

Nếu như trên cầu thật sự có người trông coi.

Miêu Đồng cũng đang nhìn và không biết sẽ xảy ra chuyện gì, hẳn chưa từng gặp qua tình huống nào như thế này.

“Thiếu gia?” Chân Võ rớt cuộc không nhìn được, mở miệng.

Hắn muốn hỏi thiếu gia của bọn họ: Biện pháp này hình như là hơi vi diệu?

Lục Thủy không để ý đến Chân Võ, chỉ nhìn xem linh thạch cấp 1 và cô gái ở giữa cầu.

Hắn nhìn thấy rõ ràng, cô gái kia có nhìn thoáng qua viên linh thạch.

Nhưng không có bày tỏ thái độ, cũng không cảm thấy bị sỉ nhục.

Đương nhiên, đối phương cũng không có ngẩng đầu nhìn sang.

“Linh thạch nhị phẩm.” Lục Thủy đưa tay nói.

Chân Võ lập tức lấy linh thạch nhị phẩm để vào trong tay của Lục Thủy.

Thiếu gia cố ý ném linh thạch hẳn cũng hết cách rồi.

Muốn hỏi mà không thể hỏi.

Hắn cảm thấy sau khi ra khỏi Vong Xuyên Hà Đạo, việc đặt câu hỏi bỗng trở nên khó khăn quá.

Lục Thủy cầm lấy linh thạch nhị phẩm, trực tiếp ném ra ngoài, không một chút do dự,

Lần này cô gái kia không thèm liếc mắt nhìn.

“Tam phẩm.” Lục Thủy lại nói.

Sau khi Lục Thủy cầm được linh thạch tam phẩm, lại tiếp tục ném qua.

Đối phương không hề phản ứng.

“Tứ phẩm.”

Vẫn không thèm nhúc nhích.

“Ngũ phẩm.”

Lần này, Lục Thủy nhìn thấy cô gái kia có liếc nhìn linh thạch một cái.

“Lục phẩm.”

Khi linh thạch lục phẩm được ném đến dưới chân của đối phương, cô gái mặc áo đỏ kia ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Lục Thủy.

Lục Thủy không thèm để ý, trực tiếp giả vờ như không thấy.

Và tiếp tục đưa tay nói:

“Thất phẩm.”

Chân Võ lại lấy linh thạch đặt lên trên tay của Lục Thủy.

Mà Lục Thủy cũng không một chút do dự, ném linh thạch ra ngoài.

Khi linh thạch thất phẩm được ném đến gần chỗ của nàng, thì cô gái kia đã có chút động lòng.

Nhưng mà cuối cùng vẫn không hề nhúc nhích.

“Ôi trời ơi, một viên linh thạch thất phẩm sao? Một triệu viên linh thạch nhất phẩm, người này ai? Sao lại có nhiều tiền như vậy?”

“Không phải, ta chỉ muốn nói là số linh thạch này nếu như không thể nhặt lại thì sao?”

“Đúng vậy, thật sự là phá của!?”

Ngay từ đầu, người ở phía sau chỉ tính xem chuyện vui, cảm thấy người này sẽ không ném được bao nhiêu linh thạch.

Nhưng nào ngờ, đối phương đều ném tới một viên thất phẩm.

Một kẻ nhị giai vậy mà có thể tùy tiện ném ra một viên thất phẩm?

Thiếu gia nhà nào lại dám hoang phí như vậy?

Miêu Đồng cũng không ngờ tới.

“Thì ra hẳn giàu có như vậy? Một viên thất phẩm, ta dành dụm rất là lâu mà cũng chỉ có được ngàn ấy.”

Trong khi cả đám đều đang cảm thán cho gia tộc của vị thiếu gia phá của này, thì giọng nói của Lục Thủy lại vang lên:

“Bát phẩm.”

Thật hó cha!

Nghe được câu này, mỗi người ở phía sau đều sùng sốt, ai lại mang nhiều tiền như vậy đi ra ngoài chứ?

Hơn nữa tu vi lại không cao.

Đến nỗi hai tên tùy tùng kia cũng mới tứ giai?

Không sợ có người giở trò đánh cướp sao?

—

Dịch: MB

Chương 662: Sức Mạnh Của Đồng Tiền 2

Miêu Đồng thấy thật khó tin.

“Có vẻ như, Đông Phương đạo hữu không phải là con nhà giàu có thông thường.

Mà gia tộc tuyệt đối không đơn giản.”

Lúc này, bọn họ nhìn thấy Lục Thủy đã cầm một viên bát phẩm trong tay.

“Chắc là không ném thật đâu?”

“Ném hay không ném chúng ta sẽ lập tức biết được, nhưng mà ta càng hiếu kỳ, sau khi ném xong sẽ đạt được hiệu quả sao.”

“Có thể là không?”

“Có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ, Mạnh Bà không phải người sao?”

Cộp!

Lúc này, tất cả mọi người nhìn thấy Lục Thủy ném ra một viên linh thạch bát phẩm.

Bọn hắn đều muốn nhìn thật kỹ xem rốt cuộc là có xảy ra biến hóa gì không.

Lục Thủy cũng nhìn xem, hắn thấy tay của cô gái áo đỏ kia, khẽ cử động khi nhìn thấy viên linh thạch bát phẩm, hơn nữa nàng ấy còn nhìn hắn một cái.

Nhưng mà vẫn kịp thời kiềm chế lại.

Người ở phía sau thì không thấy gì cả.

“Có lẽ là không thành công.”

“Ta nghĩ rằng, ở một nơi không thể đoán trước như thế này, linh thạch sẽ không có tác dụng, đúng không?”

“Ta lại cảm thấy là vì tu vi của đối phương quá mạnh, một viên linh thạch bát phẩm là không có nghĩa lý gì.”

“Nếu như là một viên cửu phẩm thì sao?”

“Cửu phẩm? Nằm mơ à? Có được một viên bát phẩm đã là giàu có tới vô nhân đạo rồi, cửu phẩm không phải là đi ngược lại luật trời sao.

Gia tộc nào lại cho hậu bối của mình nhiều linh thạch như vậy chứ?

Trong tất cả môn phái mà ta biết được, không có cái nào như vậy.

Một viên thất phẩm cũng không có.”

Những người khác gật đầu đồng tình.

Nhưng mà bọn hắn vừa mới gật đầu, giọng nói của Lục Thủy lại một lần nữa vang lên:

“Cửu phẩm.”

Tất cả mọi người: “...”

Đây là đứa con phá sản của nhà ai vậy?

Tiền cũng nhiều ghê?

Hơn nữa, bọn họ chưa từng gặp người này.

Hừm.

“Có khi nào người này đã trộm bảo khố ở trong nhà hay không?”

Một viên cửu phẩm, là khoản tiền vô cùng lớn đối với bất kỳ một người tu chân bình thường nào.

Hiện giờ, Nhị trưởng lão cũng đang nhìn xem, bởi vì nàng có thể nhìn thấy cô gái kia, cho nên suy nghĩ của nàng cũng không giống như những người khác.

Hơn nữa, nàng cũng nhìn thấy đối phương bắt đầu dao động.

“Một viên cửu phẩm đã là khả năng cao nhất của Lục Thủy, tiền tiêu vật của hắn khi đi ra ngoài, sẽ không nhiều hơn

hai viên linh thạch cứu phẩm.

Mà một viên cứu phẩm thì chưa thật sự lung lạc được cô gái này, chỉ cần cho nàng thời gian để do dự, thì khó mà thành công.

Đến lúc đó, chẳng những không đi qua được, mà còn không thể lấy lại linh thạch.”

Cho dù Nhị trưởng lão cảm thấy hành vi như thế này thật mất mặt, nhưng vẫn theo phản xạ mà đi phân tích một chút.

Băng Hải Nữ Thần nhíu mày, nàng cũng cảm thấy là đối phương sẽ không dễ dàng nhường đường.

Nếu như không nhường đường thì làm sao Lục Thủy vượt qua được?

Giá như Lục Hữu Đình không có mặt, nàng đã có thể ra tay rồi.

Đề cho Lục Thủy và tất cả mọi người đều đi qua.

Điều này sẽ không làm cho những người kia cảm thấy mình bị kẻ khác nhắm vào.

Đương nhiên, nàng không mong muốn Lục Thủy sinh lòng cảnh giác, rồi không đi Kim Sinh Lộ.

“Làm sao bây giờ? Phải làm cách nào để Lục Thủy có thể đi qua?”

Băng Hải Nữ Thần nhìn Lục Hữu Đình một chút, sau đó thu hồi ánh mắt.

“Quan sát thêm chút nữa, có lẽ Lục Hữu Đình sẽ ra tay.”

Mà lúc này, Chân Võ đã đặt linh thạch cứu phẩm lên tay của Lục Thủy.

Hắn há to miệng, muốn nói là đã hết linh thạch rồi.

Nhưng cuối cùng hắn đã nghẹn những lời đó lại.

Phía sau có người, nói ra sẽ làm ảnh hưởng tới danh dự của Lục gia.

Chỉ mong thiếu gia có thể tự mình hiểu được.

Lục Thủy cầm lấy viên linh thạch cứu phẩm, sau đó nhìn về phía Nại Hà Kiều.

Dựa vào những phản ứng trước đó của cô gái kia, Lục Thủy cảm thấy, có ném linh thạch cứu phẩm tới chân của nàng, cùng lắm chỉ làm cho nàng có chút kích động mà thôi.

Sau đó sẽ cố gắng từ chối.

Nhưng mà hẳn sẽ ném tới dưới chân của đối phương sao?

“Bây giờ, là ta để cho ngươi lựa chọn, mà không phải là chờ ngươi lựa chọn.” Lục Thủy nghĩ xong thì trực tiếp ném viên linh thạch cứu phẩm trong tay ra ngoài.

Lần này, Lục Thủy không có ném về phía giữa, mà chỉ ném tới $\frac{1}{2}$ đoạn đường đó.

Sau một tiếng “cộp”, linh thạch bị vút ở nửa đường, và đang nhanh chóng hướng sang bên cạnh lăn đi.

Theo tình hình này thì sẽ không dừng lại, nếu như vẫn tiếp tục lăn, sẽ trực tiếp lăn xuống Nại Hà Kiều.

Mà phía dưới cầu, là chiếc thuyền nhỏ đang neo đậu trên Vong Xuyên Hà.

Ông lão trên thuyền cũng nhìn thấy những gì đang diễn ra ngay lúc này.

Cũng có chút sửng sốt.

Sau đó, hẳn lập tức nhìn về phía cô gái ở trên Nại Hà Kiều.

Giống như đang chờ đối phương đưa ra quyết định.

Cùng một lúc, cô gái áo đỏ cũng là kinh ngạc nhìn theo viên linh thạch cứu phẩm kia.

“Trò khôn vặt.” Nhị trưởng lão thấy cảnh này, tự nhiên hiểu được cách làm của Lục Thủy.

Hẳn làm cho hai chọn một.

Hoặc là Nại Hà Kiều chặn viên linh thạch cứu phẩm lại, hoặc là linh thạch cứu phẩm rơi vào trong tay của người đưa đò.

Quyền lựa chọn thuộc về Nại Hà Kiều.

“Sẽ không sợ đối phương cầm linh thạch nhưng không làm việc sao?”

Xem như đối phương sẽ không như vậy, chẳng lẽ không sợ những người khác nổi lòng tham?” Nhị trưởng lão cảm thấy Lục Thủy không đủ chín chắn.

Sau đó, Nhị trưởng lão bèn quan sát tất cả mọi người phía sau và ghi nhớ lại.

Mà lúc này, tất cả mọi người đều nhìn thấy Lục Thủy ném ra linh thạch cướp phẩm.

“Đây, đây là muốn rơi xuống sao.”

“Cướp phẩm đó.”

Bọn hắn đều muốn thoát mồ hôi vì viên linh thạch kia, không ai lấy, bọn họ có thể giữ lấy viên linh thạch này một cách miễn phí.

Lục Thủy tự nhiên biết linh thạch muốn rơi xuống.

Hắn chính là cố ý.

“Lựa chọn đi, Bỉ Chi Hải Ngạn không có linh thạch nha!”
Lục Thủy âm thầm tự nhủ.

Trong tình huống bình thường, một viên linh thạch cướp phẩm là không đủ để đả động mấy người này, tuy nhiên nơi này đã bị phong bế vô số năm, chắc chắn là không gặp được nhiều linh thạch.

Hơn nữa, linh thạch của mỗi thời đại đều không giống nhau, hắn không tin những người này không muốn chiếm giữ.

Chờ Bỉ Chi Hải Ngạn lại mở ra thêm vài lần, có thể đã qua thời đại mới.

Bọn hắn muốn có loại linh thạch này, cũng chưa chắc kiếm được.

Thời đại luôn thay đổi, tu chân giới làm sao có thể giữ nguyên hiện trạng được?

Cũng chỉ có phạm vi thuộc về Lục gia là ít bị biến đổi nhất.

Lạc hậu khủng khiếp.

Mỗi lần hấn xuất quan đều phải đổi mới một số thiết bị.

Vài lần hiêm hoi, con người bị tiêu diệt, hấn mới không thể đổi mới.

Khoảng thời gian đó, hầu như không có đổi mới.

Lỡ như những người này lấy linh thạch nhưng không làm việc thì sao? Lục Thủy cũng không có tính tới.

Hấn chỉ thử vận may thôi.

“Cuối cùng, nên lựa chọn đi nào?” Lúc này linh thạch đã đến gần mép cầu, lại lặn thêm một chút sẽ rớt xuống Nại Hà Kiều.

Hiện giờ, cô gái kia chỉ nhìn chăm chăm vào linh thạch cứu phẩm, chứ không có dự định ra tay.

Lục Thủy cũng nhìn vào viên linh thạch cứu phẩm kia, nó sắp sửa rơi xuống Nại Hà Kiều.

“Vậy mà không cần?” Lục Thủy hơi bị bất ngờ.

—

Dịch: MB

Chương 663: Sức Mạnh Của Đồng Tiền 3

Ngay lúc này, viên linh thạch cửu phẩm sắp rơi xuống đã đột nhiên biến mất.

Lục Thủy nhìn thấy vậy thì nhếch miệng cười.

Thành công rồi.

Mỗi người đều đang nhìn chăm chăm vào viên linh thạch cửu phẩm, bỗng nhiên phát hiện linh thạch mất tiêu, thì cảm thấy sững sốt.

“Linh thạch cửu phẩm đâu mất rồi?”

“Đúng, chỉ trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi.”

Lúc này, lập tức có người hốt hoảng nói:

“Không riêng gì linh thạch cửu phẩm, số linh thạch còn lại cũng đã biến mất rồi.”

Tất cả mọi người nhìn về phía Nại Hà Kiều, thật sự là không nhìn thấy một viên linh thạch nào nữa.

“Toàn bộ đều bị lấy đi rồi?”

Có người đưa nghi hoặc, hỏi.

Mà ông lão phía dưới cầu thì đang thờ dài, vì cảm thấy hơi tiếc nuối.

Vừa rồi, linh thạch cửu phẩm đã suýt rơi vào tay hắn.

Ngay sau khi linh thạch biến mất, tất cả mọi người đều chú ý vào Lục Thủy và Nại Hà Kiều, bọn họ muốn biết, kế tiếp sẽ xảy ra biến hóa như thế nào.

Bọn họ không có uổng công chờ đợi, không bao lâu sau, Nại Hà Kiều xảy ra sự biến hóa khác.

Một giọng nữ không có chút cảm xúc nào vang lên từ phía Nại Hà Kiều.

“Qua.”

Tất cả mọi người: "...”

“Thật sự là đi qua, ta sống lâu như vậy lần đầu thấy được.”

“Sức mạnh của đồng tiền, thật sự là lợi hại.”

“Chúng ta làm sao có thể học theo cách này đây?”

Bọn họ không phải là không có linh thạch, chỉ là không có nhiều linh thạch mà thôi.

Cửu phẩm?

Đánh chết bọn họ cũng không có nhiều như vậy.

Lục Thủy không có khách sáo, cũng không có để ý tới lời bàn tán của người khác, hấn cất bước đi tới, thuận tiện nói:

“Đi thôi.”

Chân Võ, Chân Linh tự nhiên đi theo.

Tuy nhiên, bọn hấn vẫn duy trì cảnh giác, sợ giữa đường sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Lục Thủy không có để ý, bởi vì hấn nhìn thấy có gái áo đỏ kia đã tránh sang một bên.

Không bao lâu sau, bọn hấn đã đi tới giữa cầu.

Tất cả mọi người đang chú ý vào nhóm người của Lục Thủy.

Muốn nhìn xem ba người này có thể hay thuận lợi đi qua hay không.

Lục Thủy không có thả chậm bước chân, trực tiếp đi ngang qua bên người của cô gái.

Bởi vì thân cầu rất rộng, cho dù Chân Võ và Chân Linh có đi theo thì cũng không có đụng trúng đối phương.

Người phía sau, cứ như vậy nhìn thấy Lục Thủy vượt qua đoạn giữa của Nại Hà Kiều, nhìn xem Lục Thủy đi hết Nại Hà Kiều.

Thật sự qua rồi.

“Ba người đi qua, cần một viên cửu phẩm, chúng ta bắt chước nổi sao?”

Tất cả mọi người trầm mặc.

Cái này còn phải hỏi sao?

Thực sự là không thể làm nổi.

Miêu Đồng cũng vô cùng kinh ngạc, cách này vậy mà có thể đi qua, thật là...Phục.

Một thử thách đang diễn ra êm đẹp, bỗng nhiên đổi thành bán vé vào cửa.

Đương nhiên, vé vào cửa này không ai mua nổi.

Chẳng thà tiếp tục tham gia thử thách, cùng lắm là trả một viên linh thạch ngũ phẩm cho người đưa đò.

Người đưa đò?

Nghĩ tới đây, Miêu Đồng chợt nghĩ cái gì.

Sau đó nhìn về phía Vong Xuyên Hà, vừa quơ quơ tay vừa nói với ông lão trong Vong Xuyên Hà rằng:

“Tiền bối, một viên thất phẩm có thể đi qua bên kia không?”

Một câu nói của Miêu Đồng, làm cho tất cả mọi người giật mình nhận ra, bọn họ có thể ngồi thuyền đi qua.

Lúc này ông lão mỉm cười nói:

“Một viên bát phẩm, sau một giờ có thể qua, một viên thất phẩm thì mất hai giờ.

Một viên lục phẩm, năm giờ.

Một viên ngũ phẩm, hai ngày sau, đưa qua.”

“Vì sao lại thế?” Miêu Đồng lập tức hỏi.

Còn vì sao không có báo giá một viên cửu phẩm? Vì một viên cửu phẩm đương nhiên là trực tiếp đi qua cầu rồi.

Ông lão ngồi ở đuôi thuyền, nói nhỏ:

“Bởi vì càng sớm bước vào Kim Sinh Lộ, càng được nhiều thứ tốt.”

Bây giờ thì tất cả mọi người mới biết được.

Tuy nhiên, rất ít người trong số họ trả nổi một viên thất phẩm, nhiều lắm là một viên lục phẩm.

Nhưng cần tới 5 giờ.

Trừ khi chính mình đi qua.

Miêu Đồng không chút do dự ném một viên linh thạch thất phẩm đi qua:

“Tiền bối, ta lựa chọn hai giờ đi qua.”

Hắn không thể đi qua Nại Hà Kiều, hắn nhớ rất rõ những gì bản thân đã nhìn thấy.

Chắc chắn là không thể vượt qua được.

Lúc này, những người khác cũng bắt đầu phân vân.

“Ta chọn sau 5 giờ vậy.”

“Ta cũng sau 5 giờ, nhưng mà ta vẫn muốn thử đi qua Nại Hà Kiều.”

“Mua vé thuyền giá lục phẩm, có thể miễn phí vớt 3 lần.

Vé thất phẩm, miễn phí 7 lần.

Bát phẩm miễn phí 20 lần.”

Lần này, mỗi người đều nhao nhao muốn thử.

...

“Thật biết làm ăn.” Nhị trưởng lão nhìn người lái đò kia, lẩm bẩm nói.

Nhưng nàng cũng không có để ý, chỉ là tùy tiện búng tay một cái.

Một tiếng “vù” thoáng qua.

Một nguồn lực lượng vô hình ập tới bao phủ tất cả chỉ trong nháy mắt.

Lực lượng như gió, thoát cái thổi qua xung quanh Nại Hà Kiều.

Lúc này, ông lão trên thuyền và cô gái trên Nại Hà Kiều đều giật mình.

Nhưng mà sau đó không có phát hiện được gì nên cũng không tiếp tục để ý.

Còn những người khác, hầu như không biết trên người mình đã xảy ra thay đổi gì.

Công dụng mà pháp thuật của Nhị trưởng lão tạo ra rất đơn giản: Từ bây giờ, trí nhớ của bọn họ về hình dạng của Lục Thủy, đều trở nên mơ hồ.

Làm xong việc này, Nhị trưởng lão không có tiếp tục quan tâm đến nhóm người kia.

Mà là đưa mắt nhìn về phía đôi diện Nại Hà Kiều, cũng chính là vị trí của Kim Sinh Lộ.

Với tu vi của các nàng, thật ra có thể trực tiếp nhìn thấy Kim Sinh Lộ, đặc biệt là bây giờ Kim Sinh Lộ đã hiện ra.

Nhị trưởng lão nhìn về phía Kim Sinh Lộ, trái lại là có chút hiếu kỳ.

“Đoạn cuối của Kim Sinh Lộ là một vùng tăm tối, căn bản là không có cách quan sát.

Cũng không biết rốt cuộc sẽ gặp được cái gì khi đi đến đó.”

Ở một bên, Băng Hải Nữ Thần cũng không biết gì về đoạn cuối của Kim Sinh Lộ, hơn nữa, nàng còn muốn tự mình đi thử một lần.

Không có mong muốn đạt được thành tựu gì.

Bởi vì thành tựu của nàng đã đạt đến đỉnh phong.

Nàng chỉ cảm thấy tò mò về nơi này.

Ví dụ như Bỉ Ngạn, về nguồn gốc của Bỉ Ngạn, hoặc là vùng rìa xa nhất của Bỉ Ngạn.

Nhưng mà Lục Hữu Đình đang ở đây, nàng không thể đi đâu được.

Chỉ có thể ở nơi này chờ chết, hoặc là tự bạo để công kích Lục Hữu Đình.

Tuy nhiên, những chuyện này đều phải chờ cho Lục Thủy đi đến Kim Sinh Lộ.

Lúc này, Băng Hải Nữ Thần đã đặt hết sự chú ý lên người của Lục Thủy, nàng làm nhiều chuyện như vậy, chính là muốn nhìn Lục Thủy đi Kim Sinh Lộ.

Bây giờ đương nhiên là không thể bỏ qua.

Ánh mắt của Nhị trưởng lão cũng đang nhìn vào Lục Thủy, nàng sợ rằng Lục Thủy sẽ tỏa sáng ở Kim Sinh Lộ.

Nhưng cũng chỉ là sự lo lắng bình thường mà thôi.

Chỉ vì rất lâu rồi không có cảm giác rầu rĩ như vậy.

Khi nàng mới bắt đầu quản lý Lục gia cũng có chút lo lắng.

Hiện giờ người đang phải rầu rĩ là Tam trưởng lão.

—

Dịch: MB

Chương 664: Sức Mạnh Của Đồng Tiền 4

Trước kia, nàng là Lục gia Tam trưởng lão, nhưng mà không bao lâu thì đã từ Tam trưởng lão biến thành Nhị trưởng lão.

Khoảng thời gian hơn một trăm năm đó, đã phát sinh rất nhiều chuyện.

Nếu như nàng không có nhớ lầm, thời gian mà Ân Thiên tông xuất hiện cũng là vào lúc đó.

Sau đó, lại trải qua rất nhiều năm nữa, Tam trưởng lão mới xuất hiện, nàng từ nhiệm dưỡng lão.

Nhị trưởng lão không có chìm vào hồi ức, trong chốc lát đã không còn suy nghĩ những thứ này. Nàng cũng không có xử lý linh dược, hiện giờ nàng đang quan sát Lục Thủy.

Riêng Bỉ Ngạn Hoa thì nàng đã cấy ghép xong rồi.

...

Lục Thủy đi qua Nại Hà Kiều rồi lại tiếp tục đi thẳng về phía trước, mặc dù nơi này có Bỉ Ngạn Hoa, nhưng mà không có quá dày đặc.

Nơi này khác phía đối diện một chút, đó là có một con đường nhỏ lát bằng đá.

Chắc là dành cho những người muốn đi đến Kim Sinh Lộ.

Bọn họ không tốn bao nhiêu thời gian thì đã đi hết con đường nhỏ.

Cuối con đường nhỏ này có liên kết với một nơi vô cùng tăm tối, ở bên trong có một số vệt sáng, phía cuối mỗi vệt sáng thì có một bóng người.

Bọn họ chính là những người trước đó đã tiến vào Kim Sinh Lộ.

Mỗi một vệt sáng chính là một con đường, là con đường mà những người này đã tạo ra.

Mà phía trước khu vực tắm tối kia có một tấm bia đá.

Trên đó viết ba chữ thật to: Kim Sinh Lộ.

Lục Thủy đi tới trước tấm bia đá, nhìn thấy phía dưới còn có một vài chữ nhỏ.

“Phía dưới Đại đạo mạch lạc, vượt ra ngoài mệnh lý của kiếp này, không xem quá khứ - tương lai, chỉ phô bày ra thành tựu của kiếp này.”

Lục Thủy nhìn xem những chữ này, hơi bất ngờ một chút.

“Không ngờ là có thể liên kết với Đại Đạo mạch lạc, thực lực của người này rất cao, hoặc là thực lực của hắn về phương diện này rất cao.

Giá như có thể biết được ai là người sáng tạo, thì có thể nhờ hắn xem giúp cho một quẻ.” Lục Thủy âm thầm tự nhủ.

Đương nhiên, Lục Thủy cũng chỉ suy nghĩ mà thôi, hắn cảm thấy, rất có thể là do Chân Thần sáng tạo ra.

Mà Chân Thần đã ngã xuống.

Cho nên, không có khả năng xem bói giúp hắn.

Chân Võ và Chân Linh tự nhiên cũng nhìn thấy, bọn hắn do dự nhìn Lục Thủy một lúc.

Rồi trực tiếp mở miệng:

“Thiếu gia, chúng ta dự định ở bên ngoài chờ thiếu gia.”

Lục Thủy nghe được câu nói của Chân Võ nên đưa mắt nhìn qua, hắn cảm thấy khó hiểu, vì sao Chân Võ lại muốn làm như vậy.

Chân Linh cúi đầu giải thích:

“Chúng ta không có mong muốn gì khác, cũng chưa từng nghĩ phải đạt được thành tựu gì trong kiếp này.

Chúng ta cảm thấy thật hài lòng với những gì mình được chứng kiến.”

“Và lại, sau khi tiến vào, sẽ không thể đi theo bên cạnh thiếu gia, thà rằng ở chỗ này đợi thiếu gia đi ra.” Chân Võ

cũng mở miệng nói.

Lục Thủy nhìn bọn họ một chút, sau đó gật đầu nói:

“VẬY HÃY Ở ĐÂY CHỜ TA.”

Bọn họ không muốn đi vào, thì Lục Thủy cũng sẽ không ép buộc hay sai khiến.

Kim Sinh Lộ cũng bình thường thôi, đi hay không cũng không có gì khác biệt.

Bởi vì có hai lý do cho nên hắn phải đi vào.

Thứ nhất, đây là yêu cầu của Tam trưởng lão, lời nói của trưởng bối không thể cãi lại.

Thứ hai là muốn xem thử bên trong Kim Sinh Lộ có cái gì.

Kim Sinh Lộ và Bì Chi Hải Ngạn khác nhau, nên sẽ có những thứ đồ khác.

Nếu như có thể, hắn muốn đi tới tận cùng của Kim Sinh Lộ để tìm hiểu.

Chỉ cần hai ánh mắt kia đừng có tập trung chú ý vào hắn là được.

Đáng tiếc, từ khi hắn đi vào Kim Sinh Lộ, hai ánh mắt kia chưa từng lơ là chút xíu nào.

Chắc chắn là cố ý đến xem hắn đi Kim Sinh Lộ.

“Hơi phiền phức một chút, nhưng, cũng có thể thử xem sao” Lục Thủy suy nghĩ xong thì cất bước đi về phía khu vực tối tăm kia.

Hắn nhớ mình còn có một viên đậu nành ở chỗ này, lúc cần, sẽ có chút tác dụng.

Sau đó, Lục Thủy bước từng bước một đi vào trong khu vực tối tăm kia.

Lúc ban đầu, sẽ giới thiệu ngắn gọn về thành tựu hiện tại của hắn, và sau đó mở rộng sang tương lai của hắn.

Trong bóng tối sẽ có một con đường dẫn đến Quang Minh Đạo thuộc về hắn.

...

Lục Thủy sắp bước vào Kim Sinh Lộ.

Nhị trưởng lão và Băng Hải Nữ Thần đều nhìn chăm chăm.

Bước đầu tiên này giống như là trụ cột, trụ cột càng lớn thì có thể đi được càng xa, hoàn cảnh xung quanh cũng càng phong phú.

Các nàng đã quan sát một, hai người tiến vào trước đó.

Một người biểu hiện thường thường, đường đi chỉ kéo dài mấy chục mét, xung quanh không có cảnh vật làm nền.

Sau đó có một người cũng khá tốt, con đường kéo dài được hơn trăm mét, xung quanh có hoa có bướm.

“Điều quan trọng nhất trong bước đầu tiên đó là độ dài của con đường được bao xa, bởi vì nó đại biểu cho thiên phú, nếu như Lục Thủy giấu giếm thiên phú, thì ở Kim Sinh Lộ cũng sẽ bị bại lộ.” Nhị trưởng lão quan sát Lục Thủy.

Nàng cũng rất muốn biết, rốt cuộc thì thiên phú của Lục Thủy là như thế nào.

Hoặc là suy đoán của bọn họ có đúng hay không.

Quan sát Kim Sinh Lộ có lẽ sẽ biết được tình hình chung.

Băng Hải Nữ Thần cũng nhìn chăm chăm.

“Nếu như thật sự là Lục Thủy, vậy thì Kim Sinh Lộ ít nhất cũng sẽ xuất hiện Đại Đạo Phạn m.”

Trong lòng của Băng Hải Nữ Thần vừa mong chờ lại vừa lo sợ.

Nàng hi vọng có thể phát hiện ra điều gì đó, nhưng tuyệt đối không mong muốn kết quả giống như mình suy đoán.

Chân Võ, Chân Linh đương nhiên là sẽ dõi theo thiếu gia của mình.

Bọn họ cảm thấy thành tựu của thiếu gia có thể xông thẳng đến chân trời.

Không biết Kim Sinh Lộ sẽ làm thế nào để tái hiện lại.

Bây giờ thì Lục Thủy đã đứng ở trên Kim Sinh Lộ rồi.

Ngay khi tiến vào khu vực tắm tối, vị trí của hắn lập tức thay đổi, bị đưa tới một chỗ khác.

Khu vực tắm tối kia giống như là một vùng đất vô tận, có thể chứa được vô số người.

Lục Thủy để vị trí của mình tự do thay đổi, hiện giờ hắn có thể cảm nhận rất rõ ràng, Kim Sinh Lộ đang cảm ứng thiên phú và tu vi của mình.

Sau đó sẽ từ những tin tức thu được, bắt đầu suy diễn ra những thành tựu mà hắn đã đạt được.

Không có tiếp xúc với mệnh lý của hắn.

Tuy nhiên, Kim Sinh Lộ có lẽ không tái hiện được mệnh lý của hắn trong quá khứ.

Bởi vì mệnh lý của hắn ở ba tháng trước là thuộc về kiếp trước.

Vậy thì làm sao mà thể hiện ra được?

Nếu như có thể, cũng chỉ suy diễn được những điều bình thường bên ngoài mệnh lý, sẽ không biểu hiện được chính xác những thăng trầm, mà chỉ là một con đường mà thôi.

Cũng giống như khi nhìn ra biển cả, mặt biển yên ả đấy, nhưng phía dưới có khi là sóng ngầm mãnh liệt, hai trạng này thái hoàn toàn khác nhau.

Nhưng đều là biển.

—

Dịch: MB

Chương 665: Trên Kim Sinh Lộ Có Hệ Thống Kiểm Duyệt 1

Lúc này, Lục Thủy phát hiện quá trình suy diễn đã kết thúc, sắp có kết quả.

“Kết quả có thể sẽ hiện ra ở dưới chân của ta, không biết sẽ như thế nào đây.” Lục Thủy có chút tò mò.

Nếu như chỉ dựa vào thiên phú và tu vi, thì không thể đoán ra những việc mà hắn đã làm.

Trừ khi Kim Sinh Lộ có thể phát giác được Thiên Địa Chi Lực của hắn.

Sau đó, Lục Thủy nhìn thấy ở dưới chân xuất hiện ánh sáng, con đường cũng từ từ hiện ra.

Là một con đường lát gỗ nhỏ hẹp, chỉ rộng khoảng một mét.

Sau đó, con đường bắt đầu hướng về phía trước kéo dài.

Lục Thủy nhìn xem con đường đang ngày một dài hơn, tốc độ cũng chỉ ở mức vừa phải.

Không bao lâu, con đường đã kéo dài được hơn 5 mét, và vẫn còn tiếp tục.

Nhưng tốc độ đã chậm hơn một chút.

Sau đó không lâu thì Lục Thủy nhìn thấy con đường ngừng lại.

Đại khái là được 7, 8 mét.

“Tạm được.” Lục Thủy gật gật đầu.

Cá nhân hắn tương đối hài lòng.

Nhưng mà không có so sánh, hắn cũng không biết trình độ của mình là gì.

Nhị trưởng lão ở phía sau, trong phút chốc nói không nên lời.

Lục Thủy có thể nói dối, Kim Sinh Lộ sẽ không nói dối, đúng không?

Băng Hải Nữ Thần cảm thấy hơi khó chịu.

Nàng nghĩ là thiên phú có tề đến đâu đi chẳng nữa, cũng sẽ vượt qua 10 mét, phải không?

“Không, có thể là lúc đầu chỉ nhận xét những điều bình thường, sau đó mới biểu hiện ra những thứ quan trọng hơn.” Băng Hải Nữ Thần âm thầm nói.

Hiện giờ, Nhị trưởng lão đang quan sát chứ không có nghĩ ngợi gì hết, nàng chỉ muốn xem Lục Thủy sẽ có thể đi được bao xa ở trên Kim Sinh Lộ.

Nàng đã hoàn toàn bị bối rối.

Đành phải quan sát thêm rồi mới tính toán.

Đương nhiên là Chân Võ và Chân Linh cũng nhìn thấy, bọn họ không hiểu chuyện gì đã xảy ra ở trên Kim Sinh Lộ.

Nhưng mà bọn họ hiểu rõ thành tựu của thiếu gia hơn bất cứ ai.

Ở thời đại này, xét theo thành tựu.

Trong thế hệ trẻ tuổi, thiếu gia của bọn họ nhận thứ hai, thì không có ai dám nhận thứ ba huống hồ là thứ nhất.

Quá gần.

Trừ khi, da mặt của người kia đủ dày.

Mộ Tuyết ngồi trong tiểu viện của mình, nàng đã hoàn toàn không chế được bản thân.

Cũng có thể là, chuyện rắc rối mà Trà Trà gây ra vào buổi sáng, đã làm nàng bị phân tâm.

Trà Trà khóc nửa ngày, bây giờ đã chạy đi thấp nhang cho khí linh.

Phải mất kha khá thời gian.

Cùng lúc đó thì Mộ Tuyết liên hệ với Thiên Nữ chương môn, để Thiên Nữ chương môn thăm dò xem những người nào đã xuất hiện trong thời gian gần đây.

Chủ yếu là những người đặc biệt nổi tiếng.

Nàng cảm thấy, nếu như Lục Thủy đã từng ra tay khi ở bên ngoài, thì chắc chắn là sẽ tạo nên tiếng tăm nhất định.

Và hẳn tuyệt đối không sử dụng cái tên “Lục Thủy”.

Mà sẽ có một cái tên khác.

Sau đó, Mộ Tuyết đã nghe được một cái tên mà mình từng nghe qua.

“Luru Hỏa? Thiếu tông chủ của Ân Thiên tông?” Mộ Tuyết hơi bất ngờ.

“Đúng vậy, Luru Hỏa là người nổi tiếng nhất trong khoảng thời gian này, hẳn cường đại, thần bí, hẳn đi đến đâu thì tạo ra truyền thuyết đến đó.

Từ truyền thuyết bình thường đến truyền thuyết mang tính sử thi, hiện tại đã đến cấp độ thần thoại rồi.

Trước đó ta đã có nói qua với Thiên Nữ đại nhân.” Tiếng nói của Thiên Nữ chương môn truyền vào trong tai của Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết nghe xong cười cười, mặc dù nàng không biết ở kiếp trước có người này hay không, nhưng mà hiện tại nghe được đã cảm thấy không đúng.

Bởi vì nàng có đối tượng đề nghi ngờ.

“Nói cho ta biết, hẳn xuất hiện từ lúc nào.” Mộ Tuyết nói.

Thiên Nữ chương môn nghe được vấn đề này thì bắt đầu áp úng.

“Có vấn đề gì?” Mộ Tuyết hỏi.

Dường như, dáng vẻ của Thiên Nữ chương môn có chút thẹn thùng.

Thiên Nữ chương môn quỳ trên mặt đất, cúi đầu nói:

“Thật ra thì, chúng ta rất có thể là người đầu tiên nhìn thấy Lưu Hỏa.”

“Ồ?” Mộ Tuyết cảm thấy hứng thú:

“Hãy nói rõ ràng hơn.”

Nếu là chuyện kể về Lục Thủy thì nàng có 200 hứng thú, nếu như không phải thì không có chút xíu hứng thú nào.

Nàng chỉ cần nghe thoáng qua thì sẽ biết được người đó có phải là Lục Thủy hay không.

Thiên Nữ chương môn bắt đầu suy tư, nàng cần phải sắp xếp lại ý nghĩ của mình.

Mộ Tuyết cũng không có hồi thúc, kể càng rõ ràng càng tốt.

“Chuyện xảy ra khoảng ba tháng trước, khi đó Thiên Nữ tông vẫn còn gọi là Vô Diện môn.

Mặc dù ta là chương môn, nhưng quyền hành thực sự lại nằm ở trong tay của Tả Hữu hộ pháp và Đông Tây trưởng lão.

Có một lần, Nam Bắc trưởng lão đang sắp xếp lại tài liệu thì đột nhiên phát hiện được một bản ghi chép liên quan tới kỳ thư.

Mà trùng hợp là bọn họ cũng có tin tức của kỳ thư, hơn nữa còn muốn cướp đoạt, chúng ta không thể không đi.

Sau đó thì xuất phát đi Phù Không Đảo.

Kỳ thư là ở chỗ này.

Bọn hắn ở nơi đó bày ra đại trận, là vì muốn cướp đoạt kỳ thư.

Kế tiếp, bọn hắn lại cho rằng kỳ thư bị một vị thiếu gia có mang theo 2 người tùy tùng đoạt được, bèn bắt đầu vây công đối phương.

Ta dẫn theo Nam Bắc trưởng lão không dám mạo hiểm, nên ở bên ngoài đánh nhau với nhóm người vốn đã chiếm được kỳ thư là Lương gia.

Để có thể tùy cơ ứng biến.

Sau đó đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Nhắc đến chuyện này, trong lòng của Thiên Nữ chương môn vẫn còn cảm thấy sợ hãi, nàng tự mình trấn tĩnh, sau đó nói tiếp:

“Khi đó ta cảm thấy hơi bất an, nên lập tức quỳ xuống, Nam Bắc trưởng lão và người của Thiên Nữ tông cũng quỳ theo ta, nhờ quỳ xuống mà tất cả đều tránh thoát một kiếp, không có quỳ đều bị giết.

Tả Hữu hộ pháp và Đông Tây trưởng lão hợp lực vây công người kia, kết cục là trực tiếp tan thành mây khói.

Sau đó đối phương dùng khí thế mà chúng ta không thể chịu nổi để xuất hiện.

May mắn là chúng ta biết thức thời, nên hắn cũng không có làm khó dễ gì.

Người kia đoạt lấy kỳ thư từ trong tay của Lương gia, hủy đi khí hải của một số người trong Lương gia.

Cuối cùng bỏ đi.

Khi đối phương rời đi, chúng ta có hỏi tên tuổi của hắn.

Hắn nói, hắn là thiếu tông chủ của Ân Thiên tông, tên Lưu Hỏa.”

Mộ Tuyết nghe xong thì trầm mặc:

“Thời gian là khoảng ba tháng, Phù Không đảo.

Trên đường đi từ hôn, lại thêm kỳ thư, khi đó Lục Thủy cũng nói đó là kỳ thư!?” Mộ Tuyết đương nhiên nhớ rõ Cửu Chuyển Bát Tử Chân Kinh trong tay của nàng.

Thiên Nữ chương môn là người của Bát Tử tộc, có được ghi chép về quyển sách này rất bình thường.

“Như vậy thì Lưu Hỏa chính là Lục Thủy rồi?”

Một chiêu giết chết tứ giai, sau đó không ra tay nữa? Thiên Địa Chi Lục không đủ để sử dụng?

Hơn nữa, thực lực của hắn, chắc chắn không đến tam giai.”

Mộ Tuyết mỉm cười.

“Nói cách khác, trước lúc từ hôn không bao lâu Lục Thủy mới phục hồi kí ức, sau đó thì vô cùng hăng hái đi từ hôn?”

Cho nên, hiện giờ tu vi của hắn là khoảng tứ giai, ngũ giai không có khả năng cho lắm, vậy thì không thành vấn đề.

Không phải thất giai là được.”

Mộ Tuyết ngẫm nghĩ xong, duỗi tay ra chỉ về phía Thiên Nữ chưởng môn.

Một tiếng “âm” vang lên.

—

Dịch: MB

Chương 666: Trên Kim Sinh Lộ Có Hệ Thống Kiểm Duyệt 2

Thiên Nữ chưởng môn bị một tia chớp đánh ngã xuống đất.

Thiên Nữ chưởng môn toàn thân bốc khói: “???”

Nàng không biết vì sao lại thế.

Nhưng mà đau quá.

“Sự trừng phạt nho nhỏ.” Mộ Tuyết mở miệng nói.

“Thần Nữ đại nhân, ta đã làm sai chuyện gì?” Thiên Nữ chưởng môn nhìn đau đứng dậy, quỳ ngay ngắn.

“Bởi vì đối địch với Lưu Hỏa.” Mộ Tuyết đưa ra lời giải thích ngắn gọn.

“Thần Nữ đại nhân có quen biết với Lưu Hỏa ?” Thiên Nữ chưởng môn có chút tò mò.

Gần đây thân thể của nàng rất mạnh, có bị thương cũng sẽ nhanh chóng phục hồi.

Đương nhiên, lý do quan trọng nhất là Thần Nữ đại nhân đã nhẹ tay.

Nếu không thì nàng đã chết từ sớm.

Mộ Tuyết cười cười:

“Sau này ngươi sẽ biết.”

Thiên Nữ chưởng môn cảm thấy mình đoán đúng, Thần Nữ đại nhân và Lưu Hỏa thật sự quen biết nhau.

Vì vậy Thần Nữ đại nhân mới tức giận khi biết bọn họ đã từng vây công Lưu Hỏa?

Thiên Nữ chưởng môn cảm thấy thật nguy hiểm, may mắn là bọn họ đã không làm ra chuyện không thể tha thứ.

“Tiếp tục kể chuyện của Lưu Hỏa đi.

Đúng rồi, hấn là thiếu tông chủ của Ân Thiên tông thật sao?” Mộ Tuyết hỏi.

“Không phải.” Thiên Nữ chương môn lập tức lắc đầu nói:

“Nghe người của Ân Thiên tông nói, bọn hấn không có thiếu tông chủ, hơn nữa Lưu Hỏa còn bị đưa lên Ân Thiên Bí Giám.

Hiện nay đang xếp hạng thứ 11, Thần Nữ đại nhân xếp thứ 10.”

Mộ Tuyết đương nhiên biết mình bị liệt vào danh sách, bây giờ lại biết mình đang xếp phía trước Lục Thủy.

Nàng không có hứng thú gì với thứ hạng này, ở phía trước hay sau Lục Thủy đều được.

Kế tiếp nhau là tốt rồi.

“Lục Thủy vẫn còn là thiếu tông chủ giả mạo. Trong khi đó, ta đã có một cái Thiên Nữ tông, mặc dù là Thần Nữ giả, nhưng ít nhất cũng được Thiên Nữ tông thừa nhận.” Mộ Tuyết cảm thấy sau này có thể mang mấy chuyện này ra nói với Lục Thủy.

“Hãy nói về một vài chuyện truyền kỳ của Lưu Hỏa xem nào.” Mộ Tuyết nói.

Sau đó Thiên nữ chương môn bèn kể sơ lược về những việc làm của Lưu Hỏa.

Giết Tà Thần, chém Hoa Tiên, chiến đấu với Thái Dương Chi Tử, chia sẻ Đạo Tàng... ở Mê Vụ Đảo gặp được Thánh, tại Kiếm Nhất Phong đối mặt với Cổ Phật, mở ra Vạn Cổ Mê Cung.

Mộ Tuyết yên lặng nghe kể, nàng phát hiện, thỉnh thoảng, những việc làm của Lục Thủy cũng không có ai biết.

Ví dụ như sự kiện lần trước ở Hải Vực.

Chắc chắn cũng là do Lục Thủy mở ra.

Khi đó nàng cũng cảm thấy tò mò, rốt cuộc là người nào lại có khả năng mở được.

Mà trừ Lục Thủy, chắc không có người khác.

“Vì việc này, còn bỏ ta ở lại, nói là đi ra ngoài câu cá.”

Sau khi tóm tắt sơ lược các sự tích truyền kì của Lưu Hỏa xong, thì trong lòng của Mộ Tuyết đã nắm được tình hình.

Nhưng mà nàng vẫn cảm thấy hơi mờ mịt đối với thực lực của Lục Thủy.

“Hình như không có yếu như ta tưởng, xem ra, trùng sinh cũng có ảnh hưởng nhất định với hắn.” Mộ Tuyết nghĩ thầm.

Sau đó nói với Thiên Nữ chương môn:

“Đúng rồi, còn nhớ được ai đã tranh đoạt An Kỳ Quả với các người ở Mê Vụ Đảo hay không?”

Thiên Nữ chương môn lập tức trả lời:

“Nhớ kỹ, là hai người của Ân Thiên tông.”

Thật ra thì nàng vẫn không hiểu, vì sao Ân Thiên tông phải tranh giành trái cây với các nàng.

“Bọn hắn là người của Lưu Hỏa.” Mộ Tuyết nói ra.

Trước đó nàng cũng không hiểu được, nhưng hiện tại nàng đã nghĩ ra.

Lục Thủy cũng có suy nghĩ giống như nàng.

Hư hỏng.

Đồ xấu xa.

Đền vợ của mình cũng không buông tha.

Thiên Nữ chương môn giật mình, nàng có hơi ngạc nhiên, làm sao mà Thần Nữ đại nhân lại biết được.

Nhưng nàng không có hỏi.

Sau đó tiếp tục nói thêm chút nữa, Thiên Nữ chương môn phát hiện Thần Nữ đại nhân đã cắt đứt liên lạc.

Nàng sờ lên người mình, cảm thấy thương thế đã khỏe.

Tiếp đó nàng bèn đi ra phía bên ngoài.

Nàng muốn nói cho Tố Loan tiền bối và mọi người biết.

Thiên Nữ chưởng môn mới vừa bước ra đã thấy Tố Loan và mọi người đang chờ ở bên ngoài.

Nam Bắc trưởng lão đi tới gần Thiên Nữ chưởng môn trước nhất, nói:

“Chưởng môn, ngươi không sao chứ?”

Tố Loan cũng có chút khẩn trương nói:

“Là Thần Nữ đại nhân tức giận sao?”

Đương nhiên là các nàng đều nghe được tiếng sấm nổ vừa rồi, hơn nữa còn biết Thiên Nữ chưởng môn đang liên lạc với Thần Nữ đại nhân.

Điều này làm cho các nàng hơi hoang mang.

Bởi vì, lúc bình thường, Thần Nữ đại nhân sẽ không ra tay.

“Là vì những chuyện trước kia của Thiên Nữ tông, nhưng sẽ không sao đâu.” Thiên Nữ chưởng môn mở miệng nói.

Tiếp đó, Thiên nữ chưởng môn bắt đầu kể tóm tắt những chuyện của Lưu Hỏa.

“Thần Nữ chưởng môn và Lưu Hỏa có quen biết?” Tố Loan cảm thấy thật khó tin.

Tuy nhiên, không lâu sau đó bọn họ đã bình tĩnh lại.

Lưu Hỏa thật sự xứng đáng là nhân vật huyền thoại của Tu Chân giới.

Cường đại, thần bí, hầu như không có ai sánh bằng.

Người như vậy có quen biết với Thần Nữ đại nhân, cũng là chuyện dễ hiểu.

Tố Nhiễm lại có chút đề ý đến chuyện đã xảy ra với hai người của Ân Thiên tông.

“Ân Thiên tông - Lạc Phong là người làm việc cho Lưu Hỏa?” Tố Nhiễm cảm thấy thực lực của đối phương mạnh như vậy cũng là điều hợp lý.

“Bọn họ phủ định địa vị thiếu tông chủ của Lưu Hỏa đúng không? Tại sao người của Ân Thiên tông còn làm việc cho

Lưu Hỏa?” Tô Nhiễm lại hỏi.

Đương nhiên là bọn họ đều không hiểu được vấn đề này.

“Tóm lại, đừng có xảy ra xung đột lớn gì với bọn họ, khi không thật sự cần thiết.

Cũng đừng nói gì về chuyện của Thần Nữ đại nhân và Lưu Hỏa.” Tô Loan nhìn về phía Thiên Nữ chương môn, dò hỏi:

“Chương môn cảm thấy thế nào?”

“Nghe theo tiên bối.” Thiên Nữ chương môn lập tức nói.

Tô Loan: “...”

Lục Thủy đang thong thả bước đi ở trên Kim Sinh Lộ, con đường của hắn vẫn đang kéo dài về phía trước, và thay đổi liên tục.

“Tốc độ thay đổi cũng không nhanh lắm, mặc kệ là luyện thể hay là tu đạo, trước mắt đều không có đạt được thành tựu gì.” Lục Thủy đi ở trên đường, đương nhiên là có thể cảm giác được những thành tựu đang được suy diễn.

Mà những phương diện khác cũng không có thành tựu gì.

Việc đọc sách dường như rất là thành thạo.

Hèn chi hắn có thể lĩnh ngộ được Thiên Địa Trận Văn.

Tuy nhiên, từ khả năng này mà suy diễn tiếp thì cũng không thể diễn tả ra Thiên Địa Trận Văn.

Cho nên thành tựu này cực kì hạn chế.

“Không biết nơi này có thể suy diễn được Thiên Địa Trận Văn không?” Lục Thủy bỗng nhiên muốn thử một chút.

Thiên Địa Trận Văn là công pháp tổ truyền của Lục gia.

Mặc dù không có ai biết, nhưng mà vẫn được truyền thừa đến ngày nay.

Là một quyển công pháp quan trọng nhất của Lục gia .

Cho dù quyển sách này chỉ là một mớ giấy lộn đối với Lục gia, nhưng vẫn được giữ gìn rất tốt.

Cho đến khi truyền được truyền tới tay của Lục Thủy.

Nếu như thông qua Kim Sinh Lộ có thể suy diễn ra nguồn gốc của Thiên Địa Trận Văn thì cũng đáng để mạo hiểm một lần.

Nhưng ý nghĩ này vừa nhen nhóm đã bị Lục Thủy dập tắt.

“Tuy Kim Sinh Lộ suy diễn quá khứ, tương lai nhưng sẽ không vượt ra khỏi sự tồn tại của bản thân ta.

Quá khứ của Thiên Địa Trận Văn, vượt khỏi quá khứ của ta, nên không có cách nào suy diễn ra.”

Kim Sinh Lộ là nói về kiếp này, mà kiếp này của hắn không bao gồm quá khứ của Thiên Địa Trận Văn.

Cho dù là tăng thêm kiếp trước.

Lục Thủy vẫn tiếp tục đi về phía trước, ngay từ đầu ánh sáng còn hơi mờ ảo, về sau thì bắt đầu sáng sủa hơn.

Mà lúc này thành tựu đọc sách lại đột nhiên bắt đầu tỏa ra ánh sáng khác thường.

Tia sáng kì lạ này lại bắt đầu kết nối những ánh sáng của thành tựu khác.

“Thì ra ta là một vị cường giả về lý luận?”

—

Dịch: MB

Chương 667: Trên Kim Sinh Lộ Có Hệ Thống Kiểm Duyệt 3

Lục Thủy nhìn đến đây thì đã hiểu rõ hết thảy.

Bởi vì không có cách nào suy diễn ra Thiên Địa Trận Văn, cho nên thể hiện như thế này cũng là bình thường.

“Vậy thì, rốt cuộc là Kim Sinh Lộ không thể suy diễn ra Thiên Địa Trận Văn, hay là không thể suy diễn ra việc ta hiểu được Thiên Địa Trận Văn?”

Lục Thủy nghi ngờ về điều này.

Dù nói thế nào đi chăng nữa, thì Thiên Địa Trận Văn cũng là một loại công pháp trong thế giới.

Trong Đại đạo mạch lạc chắc là có hình dạng của nó.

Lục Thủy muốn thử quan sát Kim Sinh Lộ, tìm hiểu tỉ mỉ xem chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng lại sợ sẽ gây ra chấn động, ánh mắt kia vẫn còn nhìn chăm chăm hẳn từ phía sau.

“Dùng Thiên Địa Chi Lực xem xét Kim Sinh Lộ trước đã.” Lục Thủy cảm thấy, trước tiên vẫn phải xem xét hình dạng tổng thể.

Phía cuối của Kim Sinh Lộ là một vùng tăm tối, không hề đơn giản chút nào, có lẽ sẽ phát hiện ra điều thú vị nào đó.

Sau đó, trong mắt của Lục Thủy xuất hiện Thiên Địa Chi Lực.

Tuy nhiên Thiên Địa Chi Lực vừa mới xuất hiện, thì hẳn cũng bị bất ngờ.

“Sương mù?”

Đúng vậy, ngay sau khi Lục Thủy vận dụng Thiên Địa Chi Lực, hẳn lập tức phát hiện xung quanh mình có sương mù.

Kế tiếp, hấn lại nhìn về phía trước, phát hiện phía trước sương mù càng dày đặc hơn.

Giống như là vực sâu thăm thẳm.

Làm cho hấn cảm thấy hơi rộng lớn.

Thậm chí hấn cảm thấy tiếp tục đi về phía trước sẽ bị rơi vào trong vùng sương mù vô tận này, khó mà kiểm soát được.

Lục Thủy không có bị ảnh hưởng bởi lớp sương mù dày đặc, vẫn giữ tốc độ vừa phải, từng bước từng bước đi về phía trước.

Giống như là không nhìn thấy sương mù vậy.

Sau đó, Lục Thủy thử thu hồi Thiên Địa Chi Lực.

Khi đã thu hồi Thiên Địa Chi Lực rồi, hấn phát hiện sương mù cũng biến mất, mà đập vào mắt vẫn là một vùng tăm tối.

Nhìn không thấy điểm cuối, xem không rõ bất cứ vật gì.

“Thì ra là như vậy, cũng không biết sương mù này liên kết với nơi nào.

Hay là thử tiếp xúc xem sao, sương mù mang đến cho ta một cảm giác rất kỳ lạ, có lẽ nó có thể kết nối với Thiên Địa Chi Lực của ta.” Lục Thủy tự lẩm bẫm.

Sự tồn tại của sương mù chính là bí mật của Kim Sinh Lộ, mà Lục Thủy cũng không biết sương mù này đại biểu cho cái gì, lại có tác dụng gì.

Muốn biết, hấn phải thử tiếp xúc với nó rồi từ đó tìm hiểu.

Còn Kim Sinh Lộ mà hấn đang đi, thì cứ tiếp tục đi về phía trước là được.

Dù gì cũng sẽ không đi được bao xa.

Những tin tức của hấn trong tương lai, thì ngay cả Đại Đạo mạch lạc cũng khó mà nắm bắt được, cho nên thành tựu có thể suy diễn được sẽ không nhiều lắm.

Lục Thủy cũng không thêm suy nghĩ, mà lại bắt đầu sử dụng Thiên Địa Chi Lực, sương mù ở trong khu vực tăm tối này lại hiện ra.

Lớp sương mù dày đặc tưởng chừng như vô tận này, giống như đang hấp thu hấn.

Hấn quá mức nhỏ bé khi đối mặt với lớp sương mù.

Lục Thủy quan sát sương mù xong, thì bắt đầu phóng thích Thiên Địa Chi Lực ra xung quanh.

Thiên địa chi lực vừa tràn ra đã bị sương mù trực tiếp hấp thụ.

Xem như là kết nối thành công.

Lục Thủy chờ cho Thiên Địa Chi Lực thâm nhập vào trong sương mù, thì tiến hành chuyển đổi ý thức của mình đi qua.

Sau đó, hấn cảm giác như bản thân cũng đạp ở bên trên sương mù.

Kết nối thành công, chuyển đổi cũng rất thành công.

Bây giờ, Lục Thủy lại ẩn giấu Thiên Địa Chi Lực ở trong mắt, và hấn phát hiện mình hoàn toàn không nhìn thấy sự tồn tại của sương mù nữa.

“Có vẻ như trong sương mù này còn ẩn chứa một nguồn lực lượng không tầm thường khác.

Không phải như vậy, thì trong lúc này mà ta đã có thể nhìn rõ mọi thứ.”

Nếu như chính hấn cũng không thể nhìn ra Thiên Địa Chi Lực của mình đang tồn tại xung quanh, thì sương mù này thật sự là rất đặc biệt.

Lục Thủy càng tiếp cận với sương mù, thì cảm giác quen thuộc cũng càng mãnh liệt hơn.

“Cảm giác giống như là phong ấn ở Hải Vực.”

Đó là phong ấn mà không có ai giải được.

Nếu như sương mù này cũng có đẳng cấp như vậy, thì hấn có thể là người đầu tiên phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Còn đúng hay sai thì đi vào bên trong sẽ biết.

Lúc này, thân thể của Lục Thủy cũng đang chậm rãi tiến về phía trước.

Việc không ché tốt bước chân, không phải là vấn đề quá lớn.

Sau đó, hắn đã đặt hết lực chú ý vào thân thể nho nhỏ mà Thiên Địa Chi Lực ngưng tụ ra.

Thân thể của Thiên Địa Chi Lực đập lên sương mù, từng bước tiến vào khu vực có sương mù dày đặc hơn, giống như là đang chủ động để cho sương mù cắn nuốt.

...

Nhị trưởng lão ở phía sau quan sát Lục Thủy đi trên Kim Sinh Lộ.

Không nói được một lời.

Đoạn đường này, ánh sáng ảm đạm, tốc độ mở đường thì chậm chạp, mặc dù phía sau có chút an ủi, nhưng nhìn chung là không có thành tựu gì.

Tuy nhiên, nàng không có cảm thấy thất vọng.

Bởi vì Lục Thủy sắp thành hôn, cơ hội mở thưởng không còn xa nữa.

Hiện tại, nàng cũng không suy nghĩ tới vấn đề mà nàng nghi ngờ.

Có cơ hội rồi nói sau.

“Với tốc độ của Lục Thủy thì sẽ không đi được bao xa.”
Nhị trưởng lão nghĩ thầm.

Băng Hải Nữ Thần đang chứng kiến hết thảy, nàng muốn nhìn đến cuối cùng, chỉ cần chưa kết thúc thì chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Ví dụ như, đôi phương có tài nhưng thành đạt muộn thì sao?

Được rồi, bản thân của Băng Hải Nữ Thần cũng không tin.

Tốc độ trải dài của Kim Sinh Lộ thuộc về Lục Thủy quá chậm, hơn nữa không có suy diễn ra được thành tựu gì.

Con đường âm đạm, chung quanh là màu đen tăm tối, nhìn sao cũng không giống với người sẽ có hào quang rực rỡ.

...

Lục Thủy giẫm chân lên sương mù, hấn đi không nhanh, nhưng đã càng ngày càng xa so với bản thể, dường như một bước đi có thể vượt qua vô số khoảng cách.

Đi hơn một giờ, Lục Thủy cảm giác xung quanh mình đã bị sương mù bao phủ hoàn toàn, tiếp đó hấn cảm giác bản thân đã đến một nơi hoàn toàn mới.

Cũng mang lại cho hấn một cảm giác khác.

“Là sương mù của Mê Vụ Chi Đô sao?”

Lục Thủy hơi bị bất ngờ, hấn chưa từng nghĩ tới, Kim Sinh Lộ và Mê Vụ Chi Đô sẽ có quan hệ với nhau.

Hơn nữa, lớp sương mù vừa rồi, rõ ràng chỉ là một cầu nối, chắc là do Chân Thần để lại.

“Vì muốn liên kết với Mê Vụ Chi Đô sao?”

Lục Thủy không có vội vàng đưa ra kết luận, mà dự định đi thăm dò trước.

Vả lại, hấn có thể cảm giác được sự ảnh hưởng của lớp sương mù trước đó vẫn còn tồn tại.

Nếu không, với thực lực của hấn, tiến vào Mê Vụ Chi Đô, thì sẽ khó mà trở ra được.

Lục Thủy thử nhìn xuống dưới chân, phát hiện con đường do sương mù tạo thành đã ngày càng rõ ràng hơn, sương mù ở xung quanh cũng bắt đầu sắp xếp lại, từ mất trật tự dần dần trở nên có tổ chức.

Sau đó, từ trong sương mù đột ngột khúc xạ ra một tia sáng, tia sáng này chắn ngang con đường phía trước Lục Thủy, ngay sau đó vang lên một giọng nói:

“Nơi đây cấm những người không có phận sự tiến vào, do bản hệ thống tự mình trấn giữ và xác nhận, chắc chắn là không thể dựa vào vận may.

Xin hỏi có muốn bắt đầu kiểm tra thân phận hay không?”

Lục Thủy nhìn vào tia sáng này, nghe giọng điệu này, chợt nhớ tới hệ thống kiểm duyệt ở Hải Vực.

Nơi này thì sẽ như thế nào?

“Không biết thân phận là gì thì mới có thể thông qua.” Lục Thủy cảm thấy có chút tò mò.

Hắn không có tính toán gì cả, rất tự giác đi đến phía trước hệ thống kiểm duyệt, nói:

“Bắt đầu kiểm tra đi.”

“Cám ơn ngài đã phối hợp, tiếp theo sẽ kiểm tra thân phận của người.” Hệ thống kiểm duyệt cất tiếng nói.

Sau đó một vệt sáng chiếu lên trên người của Lục Thủy, giống như muốn tiến hành kiểm tra tất cả.

Nhưng mà ánh sáng này vừa mới quét được một chút, thì đột nhiên dừng lại.

“Có vấn đề gì không?” Nhìn thấy ánh sáng vẫn còn, Lục Thủy mở miệng dò hỏi.

“Không có vấn đề.” Hệ thống kiểm duyệt đang tạm dừng, lập tức nói:

“Xin hỏi nếu như xác nhận thân phận thất bại, ngài vẫn đi vào sao?”

“Không vào trong thì ta tới đây làm gì?” Lục Thủy hỏi ngược lại.

Lúc này, ánh sáng của hệ thống kiểm duyệt nhẹ nhàng lướt qua, sau đó cung kính nói:

“Xin chào, thân phận của ngài đã được xác nhận xong.

Chúc ngài có một chuyến đi vui vẻ.”

—

Dịch: MB

Chương 668: Gặp Được Chân Thần Độc Nhất 1

Lục Thủy có chút bất ngờ khi nghe được tiếng nói từ hệ thống kiểm duyệt.

Tốc độ kiểm tra hơi nhanh.

Tiếng nói từ hệ thống kiểm duyệt vừa dứt, lớp màn ánh sáng phía trước mặt Lục Thủy cũng biến mất.

Nhường đường cho Lục Thủy đi vào.

“Cần những điều kiện nào để thân phận được chấp nhận?”

Lục Thủy không có trước tiên đi vào, mà là mở miệng dò hỏi.

Hắn có chút hứng thú với việc kiểm duyệt thân phận ở nơi này.

Hiểu càng chi tiết và tỉ mỉ, sẽ có thể suy đoán được những gì đang xảy ra ở đây.

Bởi vì hệ thống kiểm duyệt của nơi này tương tự như hệ thống của Hải Vực, điều là hệ thống kiểm duyệt thuộc về Chân Thần.

Mà nơi này sẽ khó đi vào hơn so với Hải Vực.

“Điều kiện đầu tiên để được hệ thống chấp nhận: là nữ.” Hệ thống kiểm duyệt lập tức trả lời câu hỏi của Lục Thủy.

Phụ nữ? Cho dù là ai, đều sẽ phản ứng khi nghe được câu trả lời như vậy, và Lục Thủy cũng không ngoại lệ.

Hắn quay đầu nhìn về phía hệ thống kiểm duyệt.

“Chương trình là chết, hệ thống là sống, đại lão không phân giới tính.” Hệ thống kiểm duyệt nói tiếp.

Lục Thủy xác định, hệ thống này không chỉ tương tự với hệ thống của Hải Vực.

Đại khái thì một vài dữ liệu.

Có thể là từ hệ thống của Hải Vực chạy tới đây.

“Đây là nơi nào?” Lục Thủy hỏi.

“Quyền hạn không đủ, không thể phân tích.” Hệ thống kiểm duyệt trả lời một cách cứng nhắc.

Giống như là bị mất đi trí năng vậy.

Lục Thủy gật đầu, không tiếp tục để ý hệ thống kiểm duyệt nữa, bởi vì không thu thập được nhiều tin tức có ích từ nó.

Đi vào trong xem xét trước đã, thật sự không được, khi đi ra sẽ hỏi hệ thống. Lục Thủy tự lẩm bẫm.

Sau khi vượt qua hệ thống kiểm duyệt, đi vào bên trong sẽ thấy sương mù không còn phân tán nữa, mà có kết cấu rõ ràng, giống như là một cung điện.

Có cột đá, có cầu thang, có đại điện.

Con đường mà Lục Thủy đang đi, là lối đi dẫn tới cầu thang của đại điện.

“Có chút trùng lặp, nơi này hình như là ở bên trong của Mê Vụ Chi Đô thì phải? Nhưng lại hoàn toàn khác nhau.” Lục Thủy quan sát đại điện và nghĩ.

Nơi này đúng là ở trong phạm vi của Mê Vụ Chi Đô, và đã bị bao phủ bởi lực lượng của Chân Thần.

Nên những ảnh hưởng xấu từ Mê Vụ Chi Đô sẽ không truyền đến nơi này được.

Hắn không biết nơi này thuộc khu vực nào, bởi vì Mê Vụ Chi Đô cũng không phải là nhỏ.

“Thì ra, Kiếm Nhất khuyên ta nên tới Mê Vụ Chi Đô một chuyến, là vì bên trong có thể tìm thấy một số đồ vật có liên quan tới Chân Thần.

Đáng tiếc, tạm thời, ta vẫn không thể nào nhúng tay vào.” Lục Thủy hơi tiếc nuối một chút.

Thực lực của hắn thật sự không đủ.

Mặc dù với thực lực hiện tại, hắn sẽ không gặp nguy hiểm khi ra vào Mê Vụ Chi Đô, nhưng không biết phải mất bao lâu.

Hắn không có nhiều thời gian như vậy.

Lục Thủy bỏ qua những suy nghĩ vô ích, từ từ đi về phía đại điện.

Có thể sẽ phát hiện được gì đó ở bên trong.

Lộp cộp!

Có tiếng động truyền ra từ cầu thang, theo mỗi bước chân của Lục Thủy.

Trong chốc lát, Lục Thủy đã đi đến bậc thang cuối cùng và đang đứng ở cửa đại điện.

Ngay khi hắn muốn quan sát xem rốt cuộc trong đại điện có những gì.

Một giọng nói trong trẻo lại tràn đầy uy nghiêm bỗng nhiên vang lên từ bên trong:

“Người là Chân Thần Duy Nhất Thiên Địa trong truyền thuyết, đúng không?”

“???” Lục Thủy còn chưa đi vào, đã bị lão đảo suất vấp ngã.

Người ở bên trong nói vậy là có ý gì?

Đi vào thì chắc chắn là Chân Thần Duy Nhất Thiên Địa?

Giọng nữ, nghe không lớn, là ai?

Lục Thủy cảm thấy khó hiểu, sau đó hắn bước vào đại sảnh.

Vào bên trong, Lục Thủy mới nhìn thấy một bé gái đang ngồi trên đại điện.

Nàng đang ngồi trên bậc thang bằng mù sương, hai chân lắc lư nhìn về phía cửa đại điện, nét mặt tươi cười.

“Cao hơn Nhị trưởng lão một chút, mặc trang phục màu cam với kiểu dáng kì lạ, không phải loại đang thịnh hành.” Chỉ trong nháy mắt, Lục Thủy đã âm thầm đưa ra nhận xét.

Lục Thủy thấy được đối phương, đối phương tự nhiên cũng nhìn thấy Lục Thủy.

Mà vẻ mặt tươi cười của bé gái kia cũng bất chợt cứng đờ lại.

Tiếp đó hoảng sợ nói:

“Người là ai? Vào bằng cách nào?”

Lục Thủy trông thấy dáng vẻ sợ hãi của bé gái, ngạc nhiên nói:

“Người là ai? Tại sao lại ở chỗ này?”

Bé gái nhảy xuống đất, sau đó mang theo thái độ nghi ngờ, lại như đang suy nghĩ, đi về phía Lục Thủy.

“Làm thế nào mà một con người lại vào đây được?” Bé gái cảm thấy khó hiểu.

“Đi tới.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Hắn không cảm nhận được một chút thái độ thù địch nào từ bé gái này.

Nói như thế nào đây, trái lại, cảm thấy bé gái này là người tốt.

Thật là một cảm giác kỳ diệu.

Lục Thủy nhìn bé gái trước mặt, cảm giác như nhìn thấy một vầng sáng ấm áp.

“Hệ thống kiểm duyệt không chặn người lại sao?” Bé gái vừa đi vòng quanh Lục Thủy hai vòng vừa hỏi.

“Đã vượt qua được sự kiểm tra.”

Lục Thủy bình tĩnh nói.

“Người là nữ?” Bé gái kia có chút ngạc nhiên ngắm nghía Lục Thủy.

Lục Thủy: “...”

“Trông cũng không giống nha.” Bé gái vừa cười vừa nói.

Sau đó, nàng đã không rối rắm chuyện này nữa, mà muốn biết tên của Lục Thủy:

“Người tên là gì?”

“Lục Thủy.” Lục Thủy trả lời.

Hắn không có dùng tên giả, không cần thiết, hắn có thể cảm nhận được sự tồn tại của đối phương là có giới hạn.

“Lục Thủy à?” Bé gái lùi lại phía sau một chút, mỉm cười nói:

“Còn ta là Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa, người có thể gọi là Cửu.”

Lục Thủy nhìn vào Cửu ở trước mặt mình, thật sự là một bé gái vô hại trong mắt của người khác.

Hắn không quá ngạc nhiên bởi vì đã đoán được từ trước.

Đang đợi đối phương nói ra thôi.

“Người đã ngã xuống như thế nào?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Nghe được câu hỏi của Lục Thủy, Cửu nháy nháy mắt, sau đó nói:

“Cha mẹ người không dạy người phép lịch sự sao? Làm gì có người vừa mới gặp mặt, đã hỏi đối phương chết như thế nào?”

Câu hỏi đầu tiên của ta là: người là ai. Lục Thủy chỉ âm thầm phản bác, không có nói ra.

Có vẻ như vị Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa này nói quá nhiều, nếu như im lặng thì thật tốt.

“Ta không thể nói cho người biết, ta đã chết như thế nào.

Bởi vì, thật sự thì ta là một chương trình có sẵn, chỉ biết được những gì có liên quan với Chân Thần Duy Nhất mà thôi.” Cửu suy nghĩ một chút rồi nói tiếp:

“Cốt lõi của chương trình là thần lực, và dữ liệu là cố định, người chỉ cần hiểu như vậy.”

“Vậy thì, chuyện về Chân Thần Duy Nhất là như thế nào?”
Lục Thủy mở miệng hỏi.

Hắn cũng đã nhìn ra, nhân vật Cửu này giống như là được đặc biệt chuẩn bị cho Chân Thần Duy Nhất.

Ngay khi hắn đến đây và nghe được câu nói kia thì đã đoán được.

Theo lý thuyết thì, chỉ có bé gái kia mới có thể vào được nơi này.

Nhưng hắn lại vô tình biết được, điều này nằm ngoài chương trình mà Cửu đã đặt ra.

—

Dịch: MB

Chương 669: Gặp Được Chân Thần Độc Nhất 2

Cửu đi về phía bực cao ở chính điện và ngồi xuống, dùng giọng điệu tràn đầy hy vọng nói rằng:

“Chân Thần Duy Nhất Thiên Địa, là một vị Chân Thần chưa hoàn thiện, sẽ xuất hiện sau khi ta ngã xuống.

Theo ta được biết, nàng là một bé gái với mái tóc sặc sỡ, rất dễ thương và hoạt bát.

Tuy chưa hoàn thiện, nhưng chắc chắn là rất kiên cường, tự tin.”

“Trông giống như một con nhóc hư hỏng.” Lục Thủy buộc miệng nói ra.

“Người đã gặp nàng?” Cửu kinh ngạc nhìn vào Lục Thủy.

“Đã gặp, nhưng không có giao tiếp gì nhiều.

Nàng có thể trở thành một vị Chân Thần toàn vẹn sao?” Lục Thủy hỏi.

Cửu lắc đầu:

“Không thể, hoặc do điều kiện quá khắc nghiệt, cơ bản là không được.”

“Vì sao người phải ở chỗ này chờ đợi Chân Thần Duy Nhất?” Lục Thủy hỏi.

Hắn không tin Chân Thần Độc Nhất, sẽ ăn no rảnh rồi, cố ý để lại thân lực của mình ở đây, chỉ vì muốn gặp mặt Chân Thần Duy Nhất.

“Nếu ta nói lý do đơn giản là vì muốn gặp nàng, người tin không?” Cửu mở miệng hỏi.

“Không tin.” Lục Thủy lắc đầu.

Cửu cũng không thèm để ý, nàng nhảy xuống rồi lại trực tiếp nhảy lên bực cao nhất trong đại điện.

“Có thể nói cho ta nghe về Chân Thần Duy Nhất không?”

Cửu nhìn Lục Thủy, nhẹ giọng hỏi.

“Không thể.” Lục Thủy trực tiếp lắc đầu.

Cửu đứng ở nơi đó, nàng nhìn Lục Thủy, có chút bất đắc dĩ nói:

“Được rồi, ngươi hỏi đi, có thể trả lời ta đều trả lời ngươi.

Nhưng ta thật sự là chương trình có sẵn, dữ liệu có giới hạn.

Nếu ngươi có thể gặp được tia thần niệm mà ta để lại, thì có thể biết nhiều hơn.”

“Thần niệm của ngươi vẫn còn sót lại?” Lục Thủy hơi bất ngờ.

Thần niệm còn sót lại không phải điều hiếm có gì, Kiếm Nhất cũng để lại biết bao nhiêu cái rồi.

Sống động nhất là tia ở Đại Đạo Mê Cung.

Nếu có thể, Lục Thủy cũng muốn cắt bớt một nửa, vậy thì sẽ không biết hồi cờ.

Cho dù hồi cờ, cũng sẽ không tỏ ra hợp tình hợp lý như vậy.

“Chắc là không có, trong kho dữ liệu không có loại tin tức này.

Ngươi hãy hỏi điều mà ngươi muốn biết đi.” Cửu nhảy tới trước mặt Lục Thủy và nói.

Lục Thủy nhìn xem Cửu, hơi phân vân, mở miệng nói:

“Ngươi, là người lùn sao?”

Lục Thủy cảm thấy cần phải hỏi chuyện này, ngay từ đầu hẳn đã nghe nói rằng Cửu là một bé gái.

Vậy mà, tới bây giờ, nàng vẫn là một bé gái thì không bình thường chút nào.

Đây là một thông tin quan trọng.

Như vậy sẽ biết được Chân Thần rút cuộc có phải là một vị thần hoàn mỹ hay không.

Cửu trùng mắt nhìn Lục Thủy, nói:

“Vì sao ta lại là một người lùn? Bây giờ, người nhìn thấy ta là trẻ con.

Thực tế thì, khi chuẩn bị chương trình này, ta đã là một thiếu nữ duyên dáng rồi.

Chiều cao là 1,63m.

Lý do ta dùng trạng thái này, chủ yếu là dễ thương.”

Lục Thủy: “...”

Mặc dù nhân vật Cửu này cũng không tệ, nhưng Lục Thủy vẫn cảm thấy Nhị trưởng lão dễ thương hơn nhiều.

Bởi vì Nhị trưởng lão là người nhà của hắn.

“Tại sao Chân Thần lại ngã xuống?” Lục Thủy hỏi.

“Không biết, trong kho dữ liệu không có cái này.” Cửu trả lời.

“Ai đã làm cho Chân Thần phải ngã xuống?”

“Không biết.”

“Người biết Lục là ai không?”

“Biết.”

“Hắn là người thế nào?”

“Không biết, ta biết tới sự tồn tại của Lục, còn mặt khác không biết.”

“..., người biết được những gì?”

“Ta biết mình không có buồn phiền khi phải ngã xuống, nhưng mà hơi tiếc nuối một chút.”

“Tiếc nuối?” Lục Thủy không hiểu.

Cửu nhẹ nhàng gật đầu, sau đó lại ngồi ở trên bục cao, chân của nàng vẫn đang lắc lư nhưng không có vui sướng gì.

Giọng nói của nàng không còn bình thản nữa:

“Bởi vì ta thất hứa với rất nhiều người.”

Lục Thủy trầm mặc một chút, nói:

“Ngươi biết Nhược Thủy Tam Thiên không?”

“Biết.” Cửu nhìn xem Lục Thủy, không hiểu vì sao hấn lại hỏi chuyện này.

“Nàng bị nhốt ở bên trong Nhược Thủy của mình, ta giúp nàng thoát ra.” Lục Thủy nói với Cửu.

Cửu mở to hai mắt nhìn xem Lục Thủy, rất là ngạc nhiên.

“Ngươi có dữ liệu về Chuyển Sinh Thụ hay không?” Lục Thủy lại hỏi.

“Tur Dao sao!” Cửu rõ ràng cũng biết.

“Ta đã giúp nàng có được sinh mạng mới, bằng cách mở ra Bỉ Ngạn và làm cho Chuyển Sinh Thụ kết trái.” Lục Thủy nói nhỏ.

Cửu cảm thấy có chút khó tin.

Nhưng nàng không nói gì.

“Liên quan tới Chân Thần còn có Nha Đông Tiên Nhân, ở thời đại kia, các ngươi gọi là Bất Diệt Tiên.

Hấn đã tỉnh lại rồi, bây giờ đang ở tiểu trấn nhà ta để chữa răng.” Lục Thủy không có dừng lại, tiếp tục nói:

“Còn Tinh Ti Tiên Quân thì hấn chỉ liếc mắt nhìn ta, rồi tan thành mây khói.

Ta chưa gặp được những người khác.”

Cửu nhìn chăm chăm Lục Thủy, trong mắt xuất hiện hào quang.

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Cửu không thể nào đoán được.

“Lục Thủy, đại thiếu gia Lục gia.” Lục Thủy lặp lại tên mình một lần nữa.

Cửu nhìn xem Lục Thủy, cười nói:

“Người tới được nơi này không phải là trùng hợp, đúng rồi, người đã tới Hải Vực chưa?”

“Đi rồi, phong ấn bị ta mở ra, hình như mọi thứ đều bị Chân Thần Duy Nhất ăn, chờ qua một thời gian nữa, ta sẽ bắt nàng phải nhô ra.

Có thời gian rảnh, ta sẽ tới thăm Thần Vực của nàng.” Lục Thủy nói ra.

“Người biết Thần Vực của nàng ở đâu?” Cửu hỏi.

“Ở nhà ta.”

“???”

Cửu nhìn xem Lục Thủy, bất chợt cười phá lên.

Vô cùng vui vẻ.

Nàng nhảy dựng lên, nói:

“Đúng rồi, lần sau người đến, có thể dẫn nàng đi chung không? Ta muốn gặp nàng.

Sau đó, người muốn biết cái gì, ta sẽ dựa vào dữ liệu trong kho, tìm thông tin cho người.

Không có câu trả lời, cũng sẽ dạy người cách đi tìm.”

“Mang tới?” Lục Thủy nhú mày nói:

“Qua một thời gian ngắn, Bỉ Chi Hải Ngạn sẽ đóng lại, không biết bao lâu nữa mới lại mở ra.”

“Có thể đi Hải Vực tìm ta.” Cửu giải thích nói:

“Chương trình của ta đã được kích hoạt, bây giờ chỉ cần có hệ thống để kết nối, thì ta đều có thể đến được.

Ví dụ như Hải Vực có hệ thống kiểm duyệt, và nơi này cũng có hệ thống kiểm duyệt.”

“Dùng cách này thì người có thể tiếp tục sống sót sao?” Lục Thủy hiếu kỳ nói.

Cửu phui phui vạt áo của mình, lắc đầu nói:

“Sẽ không, làm Chân Thần thì phải chấp nhận được chuyện mình sẽ ngã xuống.

Sau khi gặp được Chân Thần Duy Nhất thì chương trình sẽ tự hủy, hoặc nó sẽ tự động biến mất khi đã cạn kiệt thần lực.

Còn khoảng 100 năm nữa thì thần lực mới bị cạn kiệt.

Nhiều nhất là 100 năm, thì ta sẽ hoàn toàn biến mất.

Những dữ liệu có liên quan cũng sẽ theo đó biến mất.”

Lục Thủy gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, Chân Thần đã ngã xuống, chương trình có thể tồn tại là dựa vào thần lực còn sót lại của Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa.

Giống với nhân vật Kiếm Đạo Vô Thượng của Kiếm Nhất.

Nhưng Lục Thủy vẫn thắc mắc, vì sao Cửu luôn muốn gặp Chân Thần Duy Nhất.

“Ta có thể hứa với ngươi.” Lục Thủy quyết định nhận lời.

Hắn cảm thấy chuyện này không khó.

Đến lúc đó, dẫn theo Chân Thần Duy Nhất đi tới Hải Vực một chuyến là được rồi.

—

Dịch: MB

Chương 670: Gặp Được Chân Thần Độc Nhất 3

“Bây giờ ngươi muốn biết cái gì?” Cửu tươì cười nhìn Lục Thủy.

Hình như nàng rất vui vẻ vì Lục Thủy đã chấp nhận yêu cầu của mình.

“Ta muốn biết, làm cách nào để tìm hiểu về những chuyện đã xảy ra vào ngày ngươi ngã xuống.” Lục Thủy hỏi.

Lục Thủy cảm thấy mình sẽ không tìm hiểu được tin tức gì về những chuyện đã xảy ra sau khi Chân Thần ngã xuống từ Cửu.

Ngoại trừ Dự Ngôn Thạch Bản, Lục Thủy nghĩ rằng, ngày Chân Thần ngã xuống là mốc thời gian có thể khai thác được nhiều tin tức nhất.

Chỉ cần biết được những chuyện đã xảy ra vào ngày hôm đó, sẽ có thể biết được tình hình chung là như thế nào.

Cửu ngẫm nghĩ một chút, sau đó nói:

“Có hai cách.

Một là đi vào Mê Vụ Chi Đô, có lẽ sẽ tìm được câu trả lời ở bên trong.

Nhưng ta không biết phải tìm bằng cách nào, trong kho dữ liệu, không tin tức cụ thể liên quan tới Mê Vụ Chi Đô.

Hai là tìm được một người.

Một người cực kì giỏi lẫn trốn, dù tất cả mọi người chết rồi, người kia chắc chắn vẫn còn sống.”

“Ai?” Lục Thủy hơi tò mò.

Ngươi nào lại có được bản lĩnh như vậy?

“Thiên Cơ các, Thiên Cơ.” Cửu thấp giọng nói.

Lục Thủy có chút nghi ngờ khi nghe tới cái tên này.

Cho dù là ở kiếp trước hay kiếp này, hẳn đều chưa từng nghe nói đến tên này, chỉ nghe qua cái tên Thiên Cơ Lô Vũ mà thôi.

“Phải làm thế nào mới tìm được hắn?” Lục Thủy hỏi.

Nếu như thực lực của cái người tên là Thiên Cơ này giỏi hơn nhiều so với Thiên Cơ Lô Vũ của kiếp trước.

Vậy thì có thể hỏi được rất nhiều vấn đề, mà cũng có thể gặp phải kẻ giả danh lừa gạt.

“Nơi trốn tránh lý tưởng là các thành phố lớn, hẳn giỏi nhất là ẩn náu giữa những người bình thường.” Cửu nói.

Lục Thủy: “...”

Như vậy thì làm sao mà tìm đây?

Tóm lại là không thể tìm được.

Nhưng đây cũng là một cách.

Sau đó Lục Thủy lại hỏi một vài vấn đề.

Nhưng chỉ nhận được những câu trả lời lấp lửng.

Nói chung là vô ích.

“Xem ra, muốn biết những chuyện về thời kỳ Viễn Cổ, thì không thể trông cậy vào nàng.” Lục Thủy cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Rõ ràng gặp được chính chủ, nhưng mà không có thu hoạch gì.

Cửu đương nhiên biết suy nghĩ của Lục Thủy, nên nói tiếp:

“Dù sao ta cũng là Chân Thần, Chân Thần ngã xuống, tất nhiên không thể để lại đồ vật có liên quan được.

Có thể tạo ra chương trình này, cũng đã vô cùng khó khăn.”

“Còn một vấn đề nhỏ, chắc là ngươi có thể trả lời được.” Lục Thủy nói.

“Ngươi nói đi.” Cửu ngồi ở trên bục cao, lắc lư hai chân.

Cho dù nàng không thể trả lời được, thì cũng không có gì phải áy náy.

“Vì sao Kim Sinh Lộ trong Bì Ngạn lại liên kết với Mê Vụ Chi Đô?” Lục Thủy hỏi.

“Ừm ~” Cửu suy nghĩ một chút rồi nói:

“Đầu tiên, người cũng biết, tình trạng hiện giờ của ta là gì.

Chương trình này được tạo ra khi ta còn sống, có thần cách của ta, có nghĩa là có tính cách.

Mà muốn làm được như vậy, một tia thần lực là không đủ, cần có thứ quan trọng thuộc về ta, Chân Thần thần tính.

Mà Chân Thần đã ngã xuống, rất khó giữ được thần tính, thậm chí sẽ bị những lực lượng khác cắn nuốt.

Cho nên Mê Vụ Chi Đô chính là lựa chọn duy nhất.

Tóm lại, lý do là như vậy.

Còn Mê Vụ Chi Đô có điều gì đặc biệt? Người đừng hỏi, ta không trả lời được.”

Lục Thủy lắc đầu, hắn không định hỏi.

Ở kiếp trước, hắn đã từng đi vào Mê Vụ Chi Đô, nhưng không có tìm hiểu kỹ mà thôi.

“Hình như không còn gì để hỏi.” Lục Thủy nói xong, muốn đi khỏi đây.

Tuy nhiên, trước khi đi, hắn vẫn tò mò hỏi thêm:

“Nếu người đã bị kích hoạt, vậy thì sẽ luôn chờ đợi ở đây sao?”

Lục Thủy rất muốn biết, vị Chân Thần này có nhầm chán tới nỗi tự mình độc thoại hay không.

“Không có.” Chân Thần nhún nhảy hai cái, đi tới gần Lục Thủy nói:

“Khi người đi khỏi, ta cũng không tồn tại.

Khi nào có người vào được đây thì ta mới xuất hiện.

Là một Chân Thần, đây là năng lực cao nhất mà ta có thể để lại.

Chỉ có những người đặc biệt, mới thấy được sự tồn tại của ta.

Ví dụ như ngươi, hoặc là Chân Thần Duy Nhất.”

“Gặp phải vấn đề nằm ngoài tính toán của chương trình thì sao?” Lục Thủy vô tình nói ra.

Đương nhiên, sẽ tương tự như thế này, không cần phải hỏi rõ ràng làm gì.

Sau đó Lục Thủy rời đi, Cứu nhìn Lục Thủy đi khỏi.

Khi Lục Thủy bước ra ngoài đại điện, rời khỏi phạm vi của đại điện.

Cứu cũng bắt đầu tan biến.

Khi nàng sắp sửa biến mất hoàn toàn đã nở một nụ cười thật tươi.

Cuối cùng không để lại dấu vết gì.

Lục Thủy từ từ đi ra bên ngoài, trở lại chỗ hệ thống kiểm duyệt.

Không bao lâu sau, là hắn có thể tiếp tục kết nối với hệ thống kiểm duyệt.

Sau đó, Lục Thủy bước vào trong sương mù, hắn muốn rời khỏi nơi này.

Trở lại Kim Sinh Lộ.

Nơi này chính là bí mật của Kim Sinh Lộ.

Bí mật này lẽ ra chỉ thuộc về Chân Thần Duy Nhất, nhưng không may bị hắn tìm thấy trước.

Điều đáng tiếc nhất là, không có hỏi được tin tức có ích.

“Trái lại, có thể chú ý một chút tới người tên là Thiên Cơ.”

“Mặc dù, thu hoạch không nhiều, nhưng Chân Thần Duy Nhất cũng là một điểm đột phá, sau này dẫn nàng đi theo, có lẽ sẽ tìm được nhiều tin tức hơn.”

Người mà đối phương chờ đợi là Chân Thần Duy Nhất, nàng có thể làm cho những tin tức khác xuất hiện.

Đương nhiên, muốn tóm được Chân Thần Duy Nhất, cần có chút thời gian.

“Chờ thêm hai tháng, xử lý các lãnh đạo cao cấp của Ân Thiên Tông xong, sau đó đi dạy dỗ tên ma tu kia cách đối nhân xử thế.”

“Nhưng mà khi làm những chuyện này, chắc là cha vợ cũng sẽ đến tìm.

Có thể phải đi đến Mộ gia một chuyến.”

Lục Thủy tính toán sơ lược xong, cảm thấy khi đi ngang qua lãnh thổ của ma tu, cần phải ghé mua một phần bảo hiểm tai nạn.

Cái này thì mua càng sớm càng tốt.

Sau này, nếu như đột nhiên nghỉ bán thì thật là đáng tiếc.

“Để xem, khi đi trở về có thuận đường hay không.”

Lục Thủy không tiếp tục suy nghĩ linh tinh nữa, giẫm lên sương mù đi ra ngoài.

Không lâu sau đó, Lục Thủy đã bước lên vùng sương mù thuộc về Mê Vụ Chi Đô.

Lúc này, Lục Thủy ngừng lại.

Quay người nhìn sang bên cạnh.

Bước qua ranh giới này, sẽ ra khỏi phạm vi an toàn, sau đó hẳn sẽ hoàn toàn đi vào Mê Vụ Chi Đô.

Lục Thủy sờ sờ sương mù, chợt nảy ra một ý tưởng táo bạo.

“Nếu như ta dùng Thiên Địa Chi Lục mô phỏng khí tức của “Đạo”, có thể nhìn xuyên qua màn sương mù, nhìn thấy một phần của Mê Vụ Chi Đô hay không?”

Theo lý thuyết thì, kết hợp với lực lượng do Cửu để lại sẽ làm được.”

Lục Thủy nghĩ xong, quyết định sẽ thử nhìn thoáng qua Mê Vụ Chi Đô, nếu không nhìn thấy gì thì thôi.

Nếu có thể nhìn thấy gì đó, thì xem như là có chút thu hoạch.

Sau đó, Lục Thủy bắt đầu mô phỏng khí tức của “Đạo”, lại kết hợp với lực lượng của Chân Thần Cửu để lại.

Rất nhanh, tầm nhìn của Lục Thủy bắt đầu khuếch tán ra phía ngoài xa.

Nơi có thể nhìn thấy, đều là sương mù dày đặc.

May mắn là không bị giới hạn.

Sau một hồi tìm tòi trong sương mù, Lục Thủy rốt cuộc thấy được một khu vực sương mù bao phủ tương đối mỏng.

Sau đó, đưa ánh mắt nhìn sang.

Ngay lúc này, đập vào mắt là một khu phế tích.

Ở phía trước khu phế tích, Lục Thủy thấy được một tấm bia đá rất to, phía trên có hai chữ cũng rất to.

Nhưng đã bị sương mù che khuất.

Lục Thủy muốn đi tới nhìn cho rõ.

Nhưng sắp nhìn thấy được thì phế tích kia đột nhiên biến mất.

Ngay sau đó, ở trên bầu trời xuất hiện muôn vàn ngôi sao, những ngôi sao này dường như bị kéo ra ngoài, và đang liên tục di chuyển về phía phế tích, sau đó lại nhanh chóng rút lui.

Tiếp đó, lại tới gần rồi lùi lại, giống như quá trình hô hấp của một vật nào đó.

Lục Thủy thở dài một tiếng, hẳn muốn đi qua, lại cảm thấy sẽ bị ảnh hưởng.

Mặc dù chỉ là di chuyển ánh mắt.

“Có lẽ là từ mặt khác sẽ quan sát được.”

Lục Thủy nghĩ xong thì định tìm cách khác để quan sát.

Tuy nhiên, vừa mới dự định thay đổi vị trí, thì có một ánh mắt từ phía xa đột nhiên nhìn qua đây.

Lục Thủy giật mình, sau đó quay sang nhìn thử.

Không thấy được sự tồn tại của đối phương, nhưng mà ánh mắt đó rất rõ ràng.

“Ngài là ai?” Có một giọng nói bất chợt vang lên trong đầu của Lục Thủy.

Lục Thủy nghe được câu này, lập tức nhíu mày lại.

Mê Vụ Chi Đô có cường giả, điều này là bình thường, nhưng muốn nhanh chóng phát hiện được hắn thì rất là khó.

Bởi vì đã có lực lượng của Chân Thần bảo vệ, cho nên không cần lo lắng quá nhiều.

Sau đó Lục Thủy dùng lực lượng truyền tin đi:

“Thiếu tông chủ của Ân Thiên tông, Lưu Hỏa.

Còn ngài?”

Tin tức của Lục Thủy không mang theo cảm xúc, không có sợ hãi.

Lục Thủy không có phân vân khi phải đối mặt với nhau.

Bởi vì người kia không thể đánh hắn được.

Đối phương có chút ngạc nhiên khi nghe được câu trả lời của Lục Thủy:

“Ồ?”

Lục Thủy đứng ở nơi đó nhìn về phía người kia, đối phương không có trả lời và thái độ cũng làm hắn hơi bất ngờ, nhưng cũng không quá chú ý.

Tiếp theo, chờ cho đối phương trả lời là được.

Hắn không muốn nói gì nữa.

Không lâu sau, phía đối diện lại truyền tin tới, giọng điệu rất bình tĩnh.

Nhưng mà Lục Thủy nghe xong thì hơi sửng sốt một chút.

Nội dung đó là:

“Bản tọa là tông chủ của Ân Thiên tông.”

—

Dịch: MB

Chương 671: Đêm Nay Là Đêm Trăng Tròn 1

“? ? ?”

Trong nháy mắt, Lục Thủy ngây ngẩn cả người.

Hắn gặp được ai vậy?

Tông chủ trong truyền thuyết của Ân Thiên Tông?

“Chẳng phải Chân Võ đã nói, có lẽ là, Ân Thiên tông không có tông chủ hay sao?”

“Hiện tại, đối phương mạnh như vậy, chắc không thêm giả mạo người khác đâu?!”

Lục Thủy trong lòng hoang mang.

Nếu như gặp được đệ tử bình thường của Ân Thiên tông thì không sao, còn gặp được tông chủ thì không tốt chút nào.

Người này là tông chủ, đương nhiên biết là tông môn của mình không có thiếu tông chủ.

Bây giờ thì Lục Thủy đã hiểu được, vì sao trước đó vị tông chủ của Ân Thiên Tông này lại “Ồ” lên như thế.

Bản thân hắn là hàng giả lại gặp phải hàng thật.

Sau khi đối phương nói ra thân phận, Lục Thủy sẽ không tiếp tục nói dối nữa.

Lục Thủy chủ động nói trước, vẫn rất bình tĩnh truyền tin đi, mà không hề cảm thấy xấu hổ khi bị lộ tẩy:

“Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài.

Cáo từ.”

Dứt lời, Lục Thủy nhanh như chớp thu hồi ánh mắt của mình.

Đề tất cả biến mất ở trong Chân Thần kết giới.

Vì sao?

Bởi vì, chỉ cần chậm trễ thêm, đối phương có thể dựa vào thực lực lần theo nguồn gốc của Đạo mà tìm được hắn.

Đến lúc đó, muốn trốn cũng trốn không thoát.

Mặc dù giao lưu với đối phương, có thể biết được một số tin tức liên quan tới Mê Vụ Chi Đô, nhưng không có thực lực bằng nhau, thì không thể thành lập mối liên hệ bình đẳng.

Hắn dừng lại càng lâu thì sẽ càng nguy hiểm hơn.

Ít ra thì, với tình cảnh hiện tại.

Chạy trốn là lựa chọn tốt nhất.

Ai bảo chính mình giả mạo thiếu tông chủ của đối phương làm gì?

“Lần sau, sẽ không thể dùng thân phận thiếu tông chủ của Ân Thiên tông tại Mê Vụ Chi Đô.” Lục Thủy thu hồi ánh mắt xong thì âm thầm quyết định.

Sau đó dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi Mê Vụ Chi Đô, đi về Kim Sinh Lộ.

Bên trong Mê Vụ Chi Đô, ánh mắt kia nhìn thấy Lục Thủy rời đi, hắn không có ngăn cản cũng không định truy tìm vị trí của Lục Thủy.

Mà chỉ liếc mắt nhìn thoáng qua vị trí Lục Thủy vừa biến mất.

“Không có một chút dấu hiệu nào, có vẻ như, khu vực bên kia cũng không đơn giản.”

Hắn đã xem thử, vị trí mà Lưu Hỏa biến mất không hề tồn tại, chắc chắn nơi này có một bí mật mà hiện tại hắn không thể nhìn thấu.

Hắn cũng không có ý định đi tìm hiểu cặn kẽ chuyện này.

Trái lại, sự xuất hiện của Lưu Hỏa làm hắn cảm thấy bất ngờ.

“Lưu Hỏa vào đây bằng cách nào?”

“Mà vẫn bình an vô sự.”

“Hiện tại, với thực lực của hắn thì không thể làm được.”

Một giọng nói ôn hòa vang lên ở trong Mê Vụ Chi Đô.

Sau cùng, một trận gió thổi qua, xóa sạch tất cả dấu vết.

Một lúc sau, nơi này trở lại bình thường, kể cả những ngôi sao đột nhiên xuất hiện cũng đã biến mất.

“Trong tương lai, hắn chắc chắn sẽ đến đây, nhưng sẽ không dùng thân phận thiếu tông chủ nữa.”

Giọng nói từ từ biến mất, tất cả quay về với yên lặng.

Nhị trưởng lão nhìn xem bóng dáng của Lục Thủy, cuối cùng thu hồi ánh mắt.

Không cần quan sát tiếp.

Lúc này, Lục Thủy đã dừng chân đứng lại.

Đúng hơn là quá trình suy diễn của Kim Sinh Lộ đã kết thúc.

Thành tựu của Lục Thủy cũng ngừng lại ở đó.

Mặc dù không quá kém cỏi, nhưng chỉ đạt mức bình thường.

Đương nhiên là không tệ hại như những gì đã thể hiện trong mấy năm qua.

Nếu mà sau này không có gặp được kỳ ngộ đặc biệt nào, thì vẫn sẽ như vậy mà thôi.

Với tính chất đặc biệt của Kim Sinh Lộ, bình thường là sẽ không xuất hiện sai lầm.

Con đường tối tăm và cũng không được bao xa, xung quanh lại không có bất cứ cảnh vật trang trí nào.

Đây chính là con đường của Lục Thủy.

Thiên phú và tài năng của hắn hiện giờ, không có khả năng phát triển nhiều hơn.

Sau khi chứng kiến tất cả, Băng Hải Nữ Thần cuối cùng cũng có thể nhẹ nhàng thở ra.

Vậy là bọn họ có thể tập trung phát triển lực lượng của Thần Chúng rồi. Chỉ cần Lục Thủy còn sống, thì Lục gia sẽ không có dự định sinh thêm đứa nữa.

Đương nhiên, bọn họ cũng sẽ tiếp tục chú ý tới chuyện này.

Băng Hải Nữ Thần suy nghĩ xong thì nhìn về phía Lục Hữu Đình.

Khi Băng Hải Nữ Thần quay đầu nhìn về phía Lục Hữu Đình, Lục Hữu Đình cũng nhìn lại.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

“Nàng muốn động thủ.”

Điều đầu tiên Băng Hải Nữ Thần nhận thấy, đó là Lục Hữu Đình muốn ra tay với nàng.

“Tiên hạ thủ vi cường.”

Giờ phút này, khí tức lạnh lẽo bắt đầu trỗi dậy một cách điên cuồng, tất cả mọi thứ đang mạnh mẽ ập tới vây quanh Nhị trưởng lão.

Sẵn sàng chấp nhận kết cục “cá chết lưới rách”.

Nhị trưởng lão chỉ quan sát, không có ra tay trước.

Trong nháy mắt, khí tức lạnh lẽo đã bao trùm Nhị trưởng lão, lực lượng mạnh mẽ bộc phát và nổ tung.

Kể cả phân thân của Băng Hải Nữ Thần cũng bị nứt ra.

Đây là tự hại 1000 để tổn thương địch 800.

Và không nói một câu dư thừa nào.

Nhị trưởng lão nhìn Băng Hải Nữ Thần, chậm rãi giơ tay lên, sau đó năm ngón tay hướng về phía Băng Hải Nữ Thần bắt đầu nắm lại.

“Nổ.”

Nhị trưởng lão nói xong thì nhanh chóng nắm chặt tay lại.

Ngay lúc đó, có một bàn tay to hiện ra gần chỗ Băng Hải Nữ Thần.

Bàn tay này cũng đang nhanh chóng nắm lại.

Băng Hải Nữ Thần cảm thấy bị uy hiếp, nhưng nàng không có phòng thủ, mà dồn tất cả lực lượng vào một đòn đánh để tấn công Lục Hữu Đình.

Một tiếng “âm” vang lên.

Ngay khi bàn tay lớn khép chặt lại, thì Băng Hải Nữ Thần cũng bị bắt giữ.

Rồi bị nghiền nát.

Âm!

Băng Hải Nữ Thần trực tiếp vỡ vụn, cuối cùng hóa thành một vũng nước, rơi xuống mặt đất.

Trong khoảnh khắc nàng bị Nhị trưởng lão tiêu diệt.

Lực lượng của nàng hoàn thành công kích.

Công kích này vọt thẳng về phía Nhị trưởng lão.

Nhị trưởng lão công kích Băng Hải Nữ Thần, không có chú ý tới công kích đang tới gần mình.

Âm âm!

Cùng một thời gian, đòn tấn công mạnh mẽ kia đánh lên thân thể của Nhị trưởng lão.

Nhưng Nhị trưởng không hề phản ứng, dù chỉ là một cái liếc mắt.

Khí lạnh tàn phá bừa bãi, che mắt Nhị trưởng lão.

Cô gái trên Nại Hà Kiều và ông lão dưới cầu đều chú ý tới trận đánh của Băng Hải Nữ Thần và Nhị trưởng lão.

Tuy nhiên, lực lượng lại nhanh chóng ổn định lại, làm cho bọn họ hơi bất ngờ.

“Một chiêu quyết định thắng thua?” Ông lão kinh ngạc.

Hắn còn cho rằng, trong thời gian ngắn, hai người kia sẽ không thể phân thắng bại.

“Cô bé kia trốn không thoát? Cho dù là cửu giai Chúng Đạo đỉnh phong, đối mặt với đòn tấn công này cũng sẽ bị thương không nhẹ đâu?” Ông lão nhìn chăm chăm vị trí mà lực lượng lạnh lẽo vừa đánh vào.

Cô gái áo đỏ cũng đang nhìn xem.

Nhưng mà lực lượng lạnh lẽo lại nhanh chóng tan biến, bóng dáng của cô bé kia cũng xuất hiện.

“Sao lại như vậy?” Cô gái áo đỏ cảm thấy thật bất ngờ.

Ông lão ở trên Vong Xuyên Hà cũng khiếp sợ:

“Không có chút xíu thương tổn nào? Tu vi của người này thật sự là cửu giai Chúng Đạo sao?”

—

Dịch: MB

Chương 672: Đêm Nay Là Đêm Trăng Tròn 2

Lúc này, Nhị trưởng lão đang đứng ở đằng xa, từ đầu tới cuối nàng đều không có để mắt tới công kích của Băng Hải Nữ Thần.

Nàng phui phui quần áo xong thì lập tức xoay người bỏ đi.

Chuyện ở đây xem như đã kết thúc.

Dù rằng bản thể của Băng Hải Nữ Thần không đến, có giết bao nhiêu cái phân thân cũng là vô dụng.

Nhưng mà đã gặp được thì nàng vẫn sẽ chú ý tới.

Có thể giết thì sẽ không để cho đối phương tự do nhảy nhót.

Tuy nàng không giỏi về chiến đấu, nhưng cũng phải xem đối thủ là ai.

Nhị trưởng lão rời đi, nhưng trước khi đi, nàng muốn tới chỗ Nghịch Tinh xem thử, bởi vì hiện giờ nàng lại có sự nghi ngờ khác đối với Lục Thủy.

Đồng thời, nàng cũng muốn biết mầm Chuyển Sinh Thụ cuối cùng rơi vào tay ai.

Nếu được, nàng sẽ cướp lấy mầm Chuyển Sinh Thụ mang về.

Cô gái áo đỏ và ông lão nhìn thấy Nhị trưởng lão bỏ đi thì đều thở phào nhẹ nhõm, người này không phải là kẻ dễ bị trêu ghẹo.

Bọn họ vẫn còn cảm thấy sợ hãi khi mà đối phương nhìn chăm chú về phía bên này hồi lâu.

Trên Hải Vực bao la, bên trong Băng Xuyên Hồ.

Bóng dáng của Băng Hải Nữ Thần chậm rãi hiện ra.

Nàng nhìn về phía Bỉ Chi Hải Ngạn, vẻ mặt không cảm xúc.

“Có lẽ đòn đánh sau cùng không thể làm tổn thương Lục Hữu Đình, nhưng mà không quan trọng.”

Nàng không có đặc mục tiêu gì vào đòn tấn công đó.

Đặc biệt là, không thể giết chết đối phương, thì chút tổn thương ngoài da cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Làm vậy chỉ vì không muốn khoanh tay chờ chết mà thôi.

“Chuyện của Lục Thủy có thể tạm thời gác lại, nhưng mà không thể xem nhẹ.

Vẫn phải thu thập tin tức liên quan tới hắn, để đề phòng bất trắc.”

Phải càng ngày càng cẩn thận hơn.

Đây là điều tất yếu.

“Cũng cần phải chú ý tới vị tôn giả có thể không chế Chuyên Sinh Thụ kia.

Người này cực kỳ đặc biệt.”

“Không biết người đó có đoạt được mầm Chuyên Sinh Thụ hay không.”

Nàng cảm thấy rất có thể, và Nghịch Tinh có lẽ cũng có liên quan với hắn.

“Nhưng, tóm lại không phải là kẻ thù lớn, chỉ cần không có xung đột về lợi ích, không cần phải gây thù.”

Băng Hải Nữ Thần không nghĩ nhiều nữa.

Chờ đợi kết quả sau đó là được.

Tuy nhiên, khi sắp chìm vào dưới hồ, thì nàng chợt cảm giác được một luồng khí tức hắc ám.

“Cuối cùng thì Hắc Ám Nữ Thần cũng bắt đầu thức tỉnh sao?”

“Có vẻ như, hành động của Quan Minh Thần khá là thuận lợi, vậy thì không cần để ý tới sự xuất hiện của U La Cổ Phật

nữa.”

...

Khô Hải Phật Môn, Tâm Hỏa Cổ Phật mở mắt ra.

Hắn nhìn về phía bên ngoài phật điện.

Lúc này, có một vệt sáng rơi xuống phía dưới phật điện.

Ánh sáng hóa thành một vàng phật ảnh, phật ảnh này vừa xuất hiện đã niệm lên câu phật hiệu.

“U La Cổ Phật?” Sự xuất hiện đột ngột của U La Cổ Phật làm cho Tâm Hỏa Cổ Phật có chút bất ngờ.

Hắn cũng không biết là kiếp sau của U La Cổ Phật đã xuất hiện.

Hơn nữa, thoát nhìn vô cùng mạnh mẽ.

Không thua kém gì Lâu La Cổ Phật.

“Tâm Hỏa Cổ Phật, đã lâu không gặp.” Giọng nói của U La Cổ Phật vang lên.

Tuy là hắn dùng phật ảnh đi đến đây, nhưng cũng không ảnh hưởng việc giao lưu.

“Không thể tự mình trở về sao?” Tâm Hỏa Cổ Phật mở miệng hỏi.

Nếu như có thể trở về, U La Cổ Phật không cần phải làm như vậy.

“Thân thể ở Minh Thổ, đảm nhiệm vị trí trong Thập Điện, không thể thoát khỏi nhân quả thế tục.” U La Cổ Phật mở miệng nói.

Tâm Hỏa Cổ Phật nghe vậy, nhìn chăm chăm U La Cổ Phật một chút, rồi gật đầu nói:

“Nhân quả kiếp sau cũng không thể xem thường được.”

“Lần này trở về là muốn thông báo một chuyện.” U La Cổ Phật không nói nhân quả kiếp sau, chỉ nói rõ ý đồ đến.

“Chuyện liên quan tới Vị Lai Kinh?” Tâm Hỏa Cổ Phật hỏi thử.

Nếu không phải chuyện quan trọng như vậy, thì U La Cổ Phật đương nhiên không cần tới.

Cũng chưa đến lúc Phật Môn cần sự giúp sức của U La Cổ Phật.

“Có người trong Minh Thổ Thập Điện, biết được nội dung của Sách Khải Huyền, muốn giết Lục Thủy.” U La Cổ Phật nói.

Sách Khải Huyền?

Thần Chúng?

Ý tứ của U La Cổ Phật rất rõ ràng: Có người tiết lộ nội dung của Sách Khải Huyền.

Từ đó biết được tầm quan trọng của Lục gia.

Nếu Lục Thủy chết, Lục gia nhất định phải sinh đứa con thứ hai.

Một khi đứa con thứ hai này chào đời, thì hậu quả khó lường.

Đây có thể là kỳ ngộ đối với tất cả mọi người.

“Minh Thổ sẽ không làm kẻ ngoài cuộc.” Tâm Hỏa Cổ Phật thở dài.

U La Cổ Phật không có ý kiến về vấn đề này, mà là chấp tay trước ngực, niệm câu phật hiệu.

Lập tức biến mất ở phía trên phật điện.

Tâm Hỏa Cổ Phật cũng niệm câu phật hiệu, nhìn U La Cổ Phật rời đi.

“Cần phải hành động nhanh hơn.”

Tâm Hỏa Cổ Phật thở dài.

Chuyện này không có cách nào khác, không ai đợ ai, phục hồi càng chậm thì càng nguy hiểm.

Lục Thủy về tới Kim Sinh Lộ, cũng thu hồi Thiên Địa Chi Lực vào trong cơ thể.

Lúc hấn rời khỏi Mê Vụ Chi Đô đã đặc biệt kiểm tra, chắc chắn là không bị đối phương truy tung ngược lại, mới thả lỏng cảnh giác.

Mặc dù Chân Thần kết giới không tầm thường, và Thiên Địa Chi Lực của hấn cũng không tầm thường.

Nhưng cẩn thận là điều cần thiết.

Nếu như bị tìm tới nơi, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

“Ánh mắt đã biến mất?” Sau khi Lục Thủy chuyển lực chú ý trở về, điều đầu tiên hấn nhận thấy được là, hai ánh mắt theo dõi chính mình đã hoàn toàn biến mất.

“Có lẽ là đến xem biểu hiện của ta trên Kim Sinh Lộ mà thôi.” Lục Thủy nhìn thấy con đường của mình trên Kim Sinh Lộ đã dừng lại, trong lúc nhất thời cũng có chút bất đắc dĩ.

Quá bình thường.

Kim Sinh Lộ suy diễn quá ngắn, vì vậy không thể biểu hiện ra tương lai của hấn.

Đặc biệt là kiếp này, hấn sẽ trở nên mạnh mẽ với tốc độ rất nhanh.

Ví dụ như hiện giờ, nếu mà không độ kiếp, thì ba bốn ngày nữa hấn sẽ có thể tiến vào ngũ giai.

Đến lúc đó, sẽ có thể biết được thực lực của hấn bị cắt giảm bao nhiêu, cũng có thể biết tốc độ tiến giai ra sao.

“Hay là ngồi xuống và thử trải nghiệm những thành tựu mà Kim Sinh Lộ suy diễn ra.”

Lục Thủy cúi đầu nhìn vào điểm cuối của Kim Sinh Lộ, tự mình lâm bầm.

Hấn ngồi xuống và nhắm mắt lại, sau đó bắt đầu trải nghiệm thành tựu trên Kim Sinh Lộ, nhưng thực tế là phác họa Thiên Địa Trận Văn.

Thật ra hấn muốn nhìn xem mình có bị ai khác theo dõi hay không.

Chờ đến buổi tối, hấn sẽ tìm cách rời khỏi nơi này.

Tuy hǎn không biết khi nào thì Kim Sinh Lộ mới kết thúc, nhưng lúc đi ra có thể hỏi thử.

...

Nhị trưởng lão vẫn đang đi về phía trước.

Mỗi bước đi, nàng sẽ ngay tại chỗ biến mất và sau đó xuất hiện tại ở một vị trí xa hơn.

Con đường dưới chân nàng ngày càng rút ngắn lại.

Mỗi bước đi đều là ngẫu nhiên.

Nhị trưởng lão đi được vài bước, nhìn thấy phía trước có hai người đang đánh nhau.

Đạo ý cũng từ chỗ đó bay tới.

—

Dịch: MB

Chương 673: Đêm Nay Là Đêm Trăng Tròn 3

Vù!

Một thanh trường đao trực tiếp bay về phía nàng.

Nhị trưởng lão: "..."

Oành!

Nhát đao này bổ xuống ngay bên cạnh Nhị trưởng lão, mặt đất đều nứt ra một cái rãnh sâu.

Nhị trưởng lão không muốn nói gì với hai bóng người này hết, nàng trực tiếp duỗi ra một bàn tay.

Và rồi nhẹ nhàng vỗ xuống một cái, như là đang đập muỗi vậy.

"Vù" một cái, lực lượng mạnh mẽ giống như một bàn tay đánh về phía hai người kia.

Ầm!

Hai người chưa kịp nhìn rõ gì hết, đã trực tiếp bị vỗ bay ra xa.

Không biết sống chết.

Nhị trưởng lão bỏ qua hai người bọn họ, tiếp tục đi về phía trước.

Ma tu Cát An nằm trên đất, nhìn theo bóng dáng của Nhị trưởng lão ở phía đằng xa mà trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Hắn phun ra một ngụm máu tươi, thở phào nhẹ nhõm.

May mà đối phương không có ý định giết người, nếu không hai người bọn họ đã mất mạng bởi một chương vừa rồi.

Phụt!

Minh Thổ Hoàng Hôn cũng phun ra máu tươi, hắn đang dùng ánh mắt hốt hoảng nhìn về hướng Nhị Trưởng lão rời đi.

Trong khoảnh khắc đó, hắn nghĩ mình phải chết.

“Đánh tiếp nào, người nghĩ lần sau, chúng ta có còn may mắn như thế này không?” Ma tu Cát An nhìn chằm chằm Minh Thổ Hoàng Hôn nói.

Cũng vì Minh Thổ Hoàng Hôn muốn đánh nhau với hắn, nên mới vô tình chọc giận vị tôn giả kia.

Suýt chút nữa thì mất mạng.

Nơi này có vô số cường giả, chưa tới phiên thất giai như bọn họ làm càn.

“Đừng có khích bác ta, nếu người nói tiếp thì đừng mong trốn thoát.” Minh Thổ Hoàng Hôn lập tức nói.

Tất nhiên là hắn không định đánh tiếp.

Hắn cũng không phải là kẻ liều mạng.

Thật vất vả mới tu luyện tới cảnh giới cao, hắn không dại gì mà chạy đi tìm người có thực lực mạnh hơn mình gấp nhiều lần, để thể hiện khả năng.

Ma tu Cát An im lặng, não của người này mà nóng lên, thì không biết cuối cùng bọn họ sẽ chết như thế nào.

Ngộ nhỡ, lại có người đi ngang qua, chỉ trời mới biết đôi phương có chịu nương tay hay không.

Cuối cùng, ma tu Cát An lặng lẽ rời đi.

Bởi vì nói nhiều mà ngã xuống, sẽ chết không nhắm mắt.

Minh Thổ Hoàng Hôn cũng im lặng, cầm đao trong tay, chậm rãi bỏ đi.

Đến lúc này, trận chiến của hai người bọn họ xem như kết thúc.

Đương nhiên là Nhị trưởng lão không có để ý hai người kia, mà chỉ nhìn về phía trước.

Và nàng đã thấy được lực lượng của Nghịch Tinh.

“Ngôi sao màu đỏ thậm chí đã biến mất, vậy mà lực lượng của Nghịch Tinh vẫn còn đây.” Nhị trưởng lão nhìn về chân trời,

tự mình lằm bằm.

Bước ra một bước, nàng đi tới vị trí ngay bên ngoài phạm vi thuộc về lực lượng của Nghịch Tinh.

Lúc này, bên ngoài không có ai cả.

“Trên lý thuyết, có thể có người.”

Nhị trưởng lão đứng ở phía ngoài, cảm thấy thật khó hiểu, nơi này xem như an ổn, người vây xem sẽ ít một chút nhưng không thể không có.

Sự nghi ngờ vừa lóe lên thì Nhị trưởng lão cũng nhíu mày lại.

Tiếp theo, lực lượng của Nghịch Tinh đã trực tiếp công kích nàng.

Ầm!

Mà lực lượng của Nghịch Tinh sắp tới gần Nhị trưởng lão thì lại tự vỡ thành từng mảnh nhỏ rồi rơi xuống đất.

“Thì ra là thế, lực lượng của Nghịch Tinh có thể tự động bảo vệ chủ nhân.”

“Như vậy là bản thân của Nghịch Tinh cũng ở bên trong?”

Nhị trưởng lão không hề sợ hãi, mà còn vui mừng vì điều đó.

Có thể gặp được hiện thân Nghịch Tinh là một chuyện tốt đối với nàng.

Bởi vì có thể từ chỗ đối phương biết được một số chuyện.

Nhị trưởng lão không chút do dự bước vào phạm vi thuộc về lực lượng của Nghịch Tinh.

Khi Nhị trưởng lão đi vào, lực lượng của Nghịch Tinh lại trực tiếp tấn công nàng, nhưng không có tia lực lượng nào ngăn được nàng.

Nàng thong thả đi vào bên trong giống như đang đi dạo.

Không lâu sau, nàng đã nhìn rõ tình hình ở bên trong hẻm núi.

Một người trung niên đang nằm trên đất, bị thương không nhẹ, mặc dù đã hôn mê nhưng không có nguy hiểm tới tính mạng.

Còn có một người trung niên khác, hấn đứng yên tại chỗ, vẻ mặt đờ đẫn, bên cạnh có một mâm cây đã được cấy ghép xong.

“Khô Thụ Lão Nhân?” Nhị trưởng lão liếc nhìn người nằm dưới đất, sau đó đưa mắt nhìn về phía mâm cây:

“Mâm Chuyển Sinh Thụ?”

Cuối cùng, Nhị trưởng lão nhìn về phía A Mãn:

“Trên người có lực lượng của Nghịch Tinh, chưa thể không chế hoàn toàn, nhưng có thể điều khiển để không làm tổn thương người của phe ta.

Hắn là Nghịch Tinh?”

Nhị trưởng lão rút ra kết luận xong thì cảm thấy rất là thích thú.

Nàng biết Linh Dược Viên có phái người đến đây, còn người này lại đi chung với Khô Thụ Lão Nhân, như vậy thì chỉ có một khả năng.

Đối phương là cũng người của Linh Dược Viên.

“Nghịch Tinh là người của Lục gia Linh Dược Viên?”

Chuyện này không đơn giản chút nào.”

Nhị trưởng lão xuất hiện ở trước mặt của A Mãn, sau đó nhẹ nhàng búng tay một cái, vậy là đầu óc vẫn đang mơ hồ của hấn lập tức tỉnh táo lại.

“Có vài câu hỏi muốn hỏi ngươi.” Có một giọng nói đột ngột vang lên trong tai của A Mãn.

Lúc này, A Mãn mới giật mình phát hiện trước mặt có một đứa bé gái.

Nhưng hấn không biết đối phương là ai.

“Ngươi là người của Lục gia Linh Dược viên?” Nhị trưởng lão hỏi thẳng mà không thêm để ý phản ứng của A Mãn.

Nghe được câu này, A Mãn theo phản xạ sờ sờ mồm Chuyên Sinh Thụ ở bên cạnh.

“Cái này, đây là, là của bọn ta.” Hỏi một đấng, A Mãn trả lời một nẻo.

“Làm sao người vào được Lục gia Linh Dược viên?” Nhị trưởng lão tiếp tục hỏi.

A Mãn im lặng, hẳn không biết đối phương là ai, từ chối trả lời.

Nhị trưởng lão dường như đã biết được câu trả lời, bắt đầu hỏi một vài vấn đề khác:

“Thiếu gia của Lục gia - Lục Thủy là người đã xác định lại vị trí cho ngươi, đúng không?”

A Mãn nghe được câu hỏi này thì lập tức mở to hai mắt, vô thức nói:

“Ngươi...”

Nhưng hẳn chưa kịp thốt thành câu thì đã kịp thời bịt miệng mình lại.

Cà lăm thỉnh thoảng cũng có ích.

Nhị trưởng lão không có hỏi thêm câu nào nữa, mà là vỗ mạnh hai tay vào nhau.

Bộp!

A Mãn trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Sau đó ngã trên mặt đất.

“May mà lực lượng đã bị tiêu hao rất nhiều, không thì khó mà tác động được.” Nhị trưởng lão cúi đầu nhìn xem A Mãn đang nằm trên đất, tiếp tục mở miệng:

“Lực lượng cũng không mạnh lắm, xem ra xác định vị trí cũng có cái hại là không thể khống chế lực lượng.

“Nhưng mà...” Nhị trưởng lão quay đầu nhìn về phía Kim Sinh Lộ, nói thầm: “Giấu thật kỹ, cho dù ở dưới mí mắt, ta cũng không thể nhìn ra kẽ hở.

Cũng phải, đã nhiều năm như vậy, nhưng chưa bao giờ bị phát hiện.

Cuối cùng thì hắn đã làm như thế nào?”

Mặc dù Nhị trưởng lão cảm thấy tò mò, nhưng không có suy nghĩ sâu xa.

Nếu như có thể nghĩ đến, nàng đã sớm tìm ra sơ hở.

Nhưng mà chú ý lâu như vậy, lại không phát hiện được gì hết.

—

Dịch: MB

Chương 674: Đêm Nay Là Đêm Trăng Tròn 4

Nhị trưởng lão nghĩ tới đây, đột nhiên ngân ra.

“Với thực lực và những điều kỳ diệu hần đã tạo ra.

Nếu như có người chú ý đến hần, làm sao mà hần không biết được chứ?”

“Nói cách khác, ngay từ đầu thì hần đã biết có người đang theo dõi mình?”

Nhị trưởng lão cảm thấy khả năng này rất cao.

Kế tiếp, nàng đưa Khô Thụ Lão Nhân và A Mãn, mang theo Chuyển Sinh Thụ rời khỏi chỗ này.

Nàng cảm thấy Nghịch Tinh xuất hiện là chuyện ngoài ý muốn.

Đơn giản là vì tự vệ khi đối mặt kẻ địch mà thôi.

Tuy nhị trưởng lão rời đi, nhưng nàng không có phá hủy lực lượng của Nghịch Tinh, vẫn để cho nó tiếp tục bảo vệ nơi này.

Mà ở bên trong không có gì hết, bao gồm khí tức.

...

Nhóm người của An Dật và Kiến Nguyệt tiên tử đang đến gần khu vực mà Nghịch Tinh xuất hiện.

Bọn họ đến là để tìm kiếm nhóm người của Khô Thụ Lão Nhân.

Nhưng đã tìm khắp một vòng mà không gặp được ai hết.

Ngoại trừ phạm vi thuộc về lực lượng của Nghịch Tinh, thật sự là không thấy một bóng người nào.

Còn lực lượng của Nghịch Tinh thì họ không thể đến gần.

Nếu đến gần sẽ bị công kích ngay lập tức.

Bọn họ đã thử một lần rồi, không cần biết là vật sống hay là lực lượng, dám tới gần đều bị công kích.

Mà bọn họ thì không thể chịu nổi trình độ công kích như thế này.

Bọn họ cũng không biết tình huống bên trong rốt cuộc là như thế nào.

“Không biết tình huống của Thụ lão ra sao.” Hỏa Đô thờ dài nói.

Hiện giờ, thương thế của hắn cũng không hề nhẹ.

“Có vẻ như cứu viện không thể vào được, vì vị kia đã có mặt ngay trước đó.” An Dật cũng thờ dài.

Kiến Nguyệt tiên tử im lặng.

Thật sự là có rất cường giả đang ở nơi này.

Tuy nhiên, những cường giả này lại hiếm khi xuất hiện trong thế giới bên ngoài.

Thực lực của mấy người bọn họ ở Tu chân giới có thể nói là khá tốt, nhưng khi đến những nơi đặc biệt như thế này thì không là gì cả.

Minh Thổ, Tịnh Thổ, và các thế lực khác nữa.

Những cường giả chân chính đều không thèm để mắt tới bọn họ.

Ầm!

Trong lúc bọn họ chưa biết xoay sở thế nào, phía sau chột có âm thanh của vật nặng rơi xuống đất.

Bọn họ bị dọa sợ hết hồn.

Với khoảng cách gần như vậy, mà bọn họ lại không phát hiện được.

Nhưng trong chốc lát, bọn họ đã thấy được vật vừa rơi xuống là gì.

“Thụ lão? A Mãn?” Hỏa Đô không tin vào mắt mình.

Tại sao bọn họ lại ở chỗ này?

An Dật và mọi người lập tức quan sát xung quanh, không thấy ai hết.

“Nhìn kia, mâm Chuyển Sinh Thụ vẫn còn.” Kiến Nguyệt tiên tử chỉ vào mâm Chuyển Sinh Thụ kế bên A Mãn, nói.

“Nếu mà mâm Chuyển Sinh Thụ cũng ở đây, vậy thì người đưa bọn họ trở về là...” Hỏa Đô lập tức nói ra suy nghĩ của mình.

Đương nhiên là An Dật và những người khác cũng nghĩ tới.

“Hãy kiểm tra thương thế của bọn họ trước đã.” An Dật nói.

—————

Ban đêm, mấy vị quản lý của Mộ gia mặt mày râu rĩ đứng trong tổ địa.

Trước đó, khởi nguyên thạch vẫn luôn im lặng, nhưng đêm nay lại bắt đầu nhấp nháy.

Mà còn nhấp nháy với tốc độ nhanh hơn so với lần trước.

“Lão Tam, người thấy thế nào?” Mộ Uyên quay đầu nhìn về phía Mộ Trạch nói.

Từ trước đến giờ đều do Mộ Trạch theo dõi, cho nên lần này đương nhiên là hỏi hắn.

Mộ Trạch có chút bất đắc dĩ, còn hai ngày nữa mới tới ngày 15.

Nhưng mà đêm nay mặt trăng thật sự rất tròn.

Xem ra, không thể tin tưởng tuyệt đối vào lời nói của Lục thiếu gia được, dù rằng ngày 16 mới nhấp nháy là sai.

Nhưng trăng vừa tròn thì nó cũng đã ngay lập tức nhấp nháy.

“Vừa quan sát vừa tiếp tục tìm hiểu.” Mộ Trạch nói.

Hắn có thể làm gì bây giờ?

Liên hệ với Lục Thủy xem thế nào, hi vọng là đối phương đang rảnh.

...

Mộ Trạch rời khỏi tổ địa.

Tạm thời, bọn họ chưa nghĩ được cách nào tốt nên đành để yên, về sau rồi tính tiếp.

Lần trước cũng là như thế.

Có thể là, đến một lúc nào đó thì nó sẽ không nhấp nháy nữa.

Mộ Uyên và Mộ Khương đều nghĩ như vậy, nhưng mà Mộ Trạch biết, trừ khi có người đọc được tin tức từ Khởi Nguyên Thạch.

Không thì nó vẫn sẽ tiếp tục nhấp nháy.

Lúc này, tần suất lóe lên cũng không chậm, hắn nghĩ rằng người nọ không phải để lại lời nhắn, mà đang kêu gọi.

Đáng tiếc là bọn hắn đã cảm nhận vài lần, nhưng không cảm giác được gì hết.

Đã làm đủ mọi cách, đều không được.

Kể cả cách nhỏ máu gì đó bọn họ cũng thử rồi.

Sự thật chứng minh, những cách làm thông thường hoàn toàn vô dụng.

“Hài~” Mộ Trạch thở dài một tiếng:

“Rất cuộc, phải dùng năng lực gì mới có thể cảm nhận được tin tức bên trong Khởi Nguyên Thạch đây?”

Hắn đã từng hỏi Lục Thủy về chuyện này.

Nhưng không nhận được câu trả lời chính xác.

Trên đường trở về, Mộ Trạch lấy điện thoại ra và gọi cho Lục Thủy, hy vọng Lục Thủy có thể chỉ cho hắn cách giải quyết.

Chứ hắn không có ý định mời Lục Thủy tới.

Lần trước thì Lục Thủy đang ở đây, lần này không thể vì chuyện của Khởi Nguyên Thạch mà chủ động gọi Lục Thủy đến được, bởi vì Lục Thủy là người ngoài cuộc.

Làm như vậy sẽ khiến cho người khác chú ý.

Chắc chắn là Lục Thủy sẽ không đồng ý.

Sau khi gọi đi, Mộ Trạch từ từ nhú chặt mày lại.

“Không liên lạc được? Đành chờ đến ngày mai xem sao.”

Mộ Trạch cắt điện thoại đi.

Những chuyện như thế này không thể vội vàng, mà cũng không cần phải vội.

Hắn biết chuyện gì đang xảy ra với Khởi Nguyên Thạch, mặc dù liên tục nhấp nháy như vậy rất là phiền, nhưng cũng không có tác hại gì.

Mộ Trạch về tới chỗ ở của mình, hiện giờ, ngoại trừ chuyện của Khởi Nguyên Thạch, hắn không cần bận rộn chuyện gì cả.

Hoặc là, gần đây Mộ gia không phải bận rộn như trước nữa.

Hắn vừa về tới thì gặp được vợ của mình là Đường Y.

“Người mới về tới? Có chuyện muốn bàn bạc với người đây.” Đường Y đón Mộ Trạch đi vào.

Nàng đang tươi cười rạng rỡ giống như là không có chuyện gì xảy ra.

Mộ Trạch nhìn vợ của mình, nhẹ giọng nói:

“Chuyện gì?”

“Trong tiểu viện cũ của Mộ Tuyết, có một vài loài hoa cần phải nuôi dưỡng một thời gian mới trồng được, và giờ đã đạt yêu cầu rồi.

Hay là nhân cơ hội này đi thăm Mộ Tuyết?

Nhìn xem cuộc sống của nàng tại Lục gia là như thế nào.” Đường Y nhìn Mộ Trạch nói.

Nàng cảm thấy đi thăm Mộ Tuyết một chút cũng không có gì quan trọng.

Nhưng nàng lại nhận được câu trả lời là: “Không đi.”

—

Dịch: MB

Chương 675: Bắt Đầu Cuộc Sống Mới 1

Đường Y cảm thấy thật bất ngờ và không hiểu được lý do:

“Dù gì Mộ Tuyết cũng là con gái của ngươi, vì sao không thể đi thăm và quan sát hoàn cảnh sống của nàng ở Lục gia?”

Mấy tháng sau Mộ Tuyết sẽ gả vào Lục gia, hiện tại đi thăm một chút, hợp tình hợp lý.

Vả lại đi tới đi lui cũng không mất bao nhiêu thời gian.

“Ngươi bắt đầu quan tâm tới Mộ Tuyết từ khi nào vậy?” Mộ Trạch nhìn xem Đường Y trầm giọng nói:

“Con gái gả ra ngoài giống như nước đã đổ đi, sống tốt hay không tự nàng biết là được.”

“Mộ Trạch.” Đường Y có chút tức giận nhìn vào Mộ Trạch, nói:

“Ngươi bị bệnh hả?”

Ngươi có ba đứa con gái, gả đi rồi thì đều không phải con của ngươi đúng không?”

Mộ Trạch nhìn Đường Y một hồi, trầm giọng nói:

“Muốn thì tự mình đi đi, không đi thì nói bọn họ cho người tới lấy.”

Không phải Lục thiếu gia thích Mộ Tuyết sao?

Ngươi kêu hắn tới đây mà lấy.”

Nói xong, vung tay đi vào phòng.

Không đi Lục gia là thật, gọi Lục Thủy đến, là cách hắn mới vừa nghĩ ra.

“Ngươi...” Đường Y nhìn theo bóng lưng của Mộ Trạch, tức giận dậm chân nhưng không thể nói gì.

Sau đó cúi đầu thở dài, rồi cũng đi về phòng.

Nàng hiểu rõ chồng mình, cho dù có làm âm ỹ lên thì cũng vô dụng thôi.

—————

Ở trên Kim Sinh Lộ, Lục Thủy ngồi được một lúc lâu thì mở mắt ra.

“Sắp đến giờ rồi, bây giờ chắc là buổi tối.” Lục Thủy đứng dậy, phúi phúi quần, tự nhủ:

“Có thể đi về rồi.

Nếu như có đủ thời gian thì đi vòng qua địa phận của Ma tu một chuyến.”

Lục Thủy xoay người đi trở về điểm xuất phát của Kim Sinh Lộ.

Chỉ cần đi ngược lại thì có thể rời khỏi Kim Sinh Lộ, trở lại con đường nhỏ lúc ban đầu.

Ai đi vào cũng biết điều này.

Nó giống như một quy tắc đã được định sẵn, đi vào là tự nhiên biết được.

Trên đường trở về, Lục Thủy nhìn thấy bên cạnh xuất hiện một vài con đường mới, chắc là thuộc về những người đến sau.

Nhưng mà không có ai kèm cỏi hơn hẳn.

Chỉ trong chốc lát, Lục Thủy đã về tới điểm xuất phát và dùng chân giẫm mạnh lên đó, vị trí của hắn bắt đầu xảy ra biến hóa.

Đang nhanh chóng đến gần lối vào.

Chỉ qua vài lần hô hấp, Lục Thủy đã đứng ở giao lộ của Kim Sinh Lộ.

Chân Võ và Chân Linh đang chờ ở phía bên ngoài.

“Thiếu gia.” Chân Võ, Chân Linh lập tức đi tới trước mặt của Lục Thủy.

Bọn họ đã nhìn thấy Kim Sinh Lộ của Lục Thủy, trong lòng bọn họ rất tức giận với con đường u ám đó.

Thật là một con đường không có tầm nhìn mà.

Đương nhiên, cũng là suy nghĩ thoáng qua mà thôi.

Dựa vào sự hiểu biết của bọn họ về Lục Thủy, chắc chắn là tầm nhìn của Kim Sinh Lộ đã bị che chắn nên nó mới không thể suy diễn được gì.

Mà người đã che lại tầm nhìn của Kim Sinh Lộ, không ai khác ngoài thiếu gia của bọn họ.

Cho nên, lặng lẽ tiếp thu là được.

Lục Thủy bước ra khỏi Kim Sinh Lộ, giẫm chân lên trên đường nhỏ, nói:

“Đi thôi, nên rời khỏi đây.”

Hắn vừa nói vừa đi về phía trước, hiện giờ, không có bất cứ ánh mắt nào theo dõi hắn.

Vì vậy không cần đề phòng gì hết.

Tuy là hắn không biết vị trí của lối ra nằm ở đâu, nhưng có thể hỏi người khác.

Chân Võ và Chân Linh đi theo Lục Thủy, bọn họ cũng cảm thấy cần phải trở về, mà bọn họ không biết làm sao để trở về nên chỉ lặng lẽ theo sau.

“Tất cả mọi người đã đi vào Kim Sinh Lộ?” Trên đường đi, Lục Thủy đột nhiên hỏi.

Phía sau, Chân Võ gật đầu trước:

“Gần như, bọn họ bắt chước cách làm của thiếu gia.

Nhưng mà chậm hơn một chút.

Nghe nói có mấy người còn chậm hơn thế nữa.”

Lục Thủy gật đầu, hắn cũng không thèm để ý xem những người đó đã dùng hết bao nhiêu linh thạch.

Chỉ cần biết, trên người của Chân Võ và Chân Linh còn bao nhiêu linh thạch.

“Các người còn bao nhiêu linh thạch?” Lục Thủy hỏi.

Chân Võ và Chân Linh liếc nhau một cái, sau đó mở miệng nói:

“Không tới một viên bát phẩm.”

Bao nhiêu đó cũng là khá nhiều rồi.

Thật may mắn là bọn họ đã mang theo thật nhiều linh thạch, để phòng khi rủi ro.

Bởi vì, những lần thiếu gia ra tay, đều cần rất nhiều linh thạch hỗ trợ.

Nhưng mà không ngờ là lần này lại dùng gần hết để mua vé vào cửa.

Chỉ dư lại một chút số lẻ.

Không biết có đủ dùng cho lần kế tiếp hay không.

“Không tới một viên bát phẩm sao?”

Lục Thủy âm thầm tính toán, cảm thấy vấn đề này cũng không lớn.

“Thiếu gia cần dùng linh thạch để làm gì vậy?” Chân Linh hỏi.

Bọn họ chỉ sợ Lục Thủy sẽ dùng để ra tay với một vị tôn giả mạnh mẽ nào đó.

Như vậy thì sẽ rất phiền phức.

“Đến lúc đó người sẽ biết.”

Lục Thủy mở miệng trả lời.

Sau đó thì im lặng đi về phía Nại Hà Kiều.

Không lâu sau đó, Lục Thủy đã đến ngay bên cạnh Nại Hà Kiều.

Hắn đưa mắt nhìn xem dòng nước trong Vong Xuyên Hà Đạo, dòng nước đục ngầu kia làm cho mắt thường không thể thấy rõ những thứ có ở bên trong.

Lần này, Lục Thủy không có nhìn thấy điều gì thú vị.

Sau đó, Lục Thủy đi về phía bờ sông.

Lục Thủy xuất hiện đã thu hút sự chú ý của một số người ở đối diện, kể cả ông lão trên Vong Xuyên Hà Đạo cũng nhìn về phía Lục Thủy.

“Tại sao người này lại trở ra sớm như vậy?”

Có người bắt đầu thắc mắc.

“Người này nhìn rất quen mắt, có phải trước đó đã từng gặp qua?”

“Hả? Các người không nhớ sao? Hẳn chính là... Ồ, là ai vậy?”

“Đối phương là ai đều không quan trọng, quan trọng là, đến lúc đó, chúng ta sẽ trở về bằng cách nào.”

Một câu đánh thức người trong mộng.

Bọn họ chỉ muốn đi qua, chưa bao giờ nghĩ tới làm sao để trở về.

Có một số người chỉ đủ tiền để đi qua.

Ngay lập tức, sắc mặt của bọn họ đều không tốt.

Lý do bọn họ vẫn còn ở tại chỗ này là vì không có đủ linh thạch.

“Chỉ có thể tự mình đi qua Nại Hà Kiều vậy.”

Cả bọn gật đầu.

Lục Thủy thật sự không nghĩ tới chuyện quay về bằng cách nào, lúc này, hẳn chỉ nghĩ làm thế nào để ra khỏi Bỉ Chi Hải Ngạn mà thôi.

Lục Thủy đi tới bên bờ sông của Vong Xuyên Hà và nói:

“Gọi người đưa đò kia tới đây.”

Chân Võ hiểu ý, lập tức đưa tay vẫy gọi ông lão.

Ông lão nhìn thấy Chân Võ phát phát tay thì lập tức hiểu được ý của đối phương, và không có lý do gì để từ chối.

Ông lão nhanh chóng lái thuyền chạy tới trước mặt của Lục Thủy.

“Ba vị muốn qua sông?” Ông lão cười và nói với Lục Thủy:

“Thật không dám giấu giếm, dùng cách gì để đi tới Kim Sinh Lộ thì cũng có thể trở về bằng cách đó, sẽ không bị ai cản trở.

Nếu như từ chỗ của lão đây đi qua thì lão cũng sẽ đưa về, miễn phí.”

Ý tứ của hắn rất rõ ràng, nhóm người của Lục Thủy có thể trực tiếp đi qua Nại Hà Kiều để trở về.

Lục Thủy chưa từng nghĩ sẽ đi qua cầu, bởi vì không cần thiết.

Hắn nói với ông lão:

“Rời khỏi Bỉ Chi Hải Ngạn, bao nhiêu linh thạch?”

—

Dịch: MB

Chương 676: Bắt Đầu Cuộc Sống Mới 2

Ông lão sững sốt khi nghe được câu hỏi của Lục Thủy, hẳn chưa bao giờ nghĩ tới, có người sẽ hỏi vấn đề này.

Rời khỏi Bì Chi Hải Ngạn là chuyện tương đối dễ.

Nhưng mà chưa đến thời điểm thích hợp thì hơi khó một chút.

“Mỗi người một viên thất phẩm.” Ông lão do dự một chút rồi trực tiếp nói ra giá cả.

“Đưa linh thạch.” Lục Thủy nói xong, trực tiếp bước xuống thuyền.

Con thuyền này tuy nhỏ, nhưng vẫn có thể chở được ba người.

Hoặc là chở bao nhiêu cũng không thành vấn đề.

Chân Võ đi theo lên trước, ngay khi Lục Thủy đi đến mũi thuyền thì hắn lập tức lấy ra cái ghế thích hợp, cẩn thận đặt xuống.

Chân Linh thì tính toán linh thạch ở phía sau.

May mà có đủ linh thạch.

Nếu như lại thêm vài viên nữa thì hai người bọn họ phải gom góp lại.

Ông lão nhìn thấy Lục Thủy ngồi trên ghế, nhất thời không biết nên nói thế nào.

Thiếu gia của gia tộc lớn đều như vậy sao?

Hắn thấy được, thiên phú của đối phương chỉ bình thường, cũng biết đối phương không đi được bao xa khi ở trên Kim Sinh Lộ.

Nhưng mà ấn tượng của hắn về người này khá là sâu đậm, bởi vì, đây là lần đầu tiên có người dùng linh thạch để mở đường đi qua Nại Hà Kiều.

Đương nhiên, trên người đối phương cũng mang đậm khí chất của thiếu gia con nhà giàu.

Nhưng hẳn không thể tưởng tượng nổi, vì sao một người thiên phú không tốt, tu vi lại thấp, vẫn được người trong gia đình ủng hộ nhiều như vậy?

Đó chỉ là suy nghĩ thoáng qua trong đầu, ông lão không có nghĩ sâu hơn bởi vì chẳng liên quan gì tới hắn.

Mặc dù tu vi của đối phương yếu nhưng hẳn cũng không có tỏ ra khinh thường.

Kiểm chút linh thạch mà thôi.

Lục Thủy ngồi ở mũi thuyền, có thể cảm nhận rõ ràng là thuyền đang đi về phía trước.

Vô cùng vững vàng, hơn nữa tốc độ cũng không chậm.

Người ở phía đối diện đều kinh ngạc khi thấy con thuyền đang chạy về hướng khác.

“Đây là muốn đi đâu?”

“Không nghe được bọn họ nói gì, nhưng mà không có thuyền thì chúng ta làm sao qua sông đây?”

“Chúng ta đi qua Nại Hà Kiều, cho nên vấn đề không phải là có thể qua sông hay không, mà là rơi xuống thì làm thế nào để sống sót?”

Đám người: “...”

Ông lão không thèm để ý đến những chuyện này, quãng đường không bao xa, thời gian đi và về cũng chưa tới một ngày.

Sau khi xong việc, lại trở về đón những người kia là được.

Thuyền đi xa hơn một chút, Lục Thủy khép lại quyển sách vừa mới lấy ra, quay đầu nhìn về phía ông lão:

“Muốn hỏi tiên bối vài câu.”

“Hỏi đi, có thể trả lời thì lão sẽ nói hết.” Ông lão cười ha hả nói.

Đối phương là người khá thú vị, và hẳn cảm thấy người như vậy sẽ không hỏi tới những chuyện sâu xa.

Chắc sẽ dễ dàng trả lời được.

“Sau khi Bỉ Chi Hải Ngạn mở ra, thì sẽ duy trì trong bao lâu?” Lục Thủy hỏi.

Đúng là chỉ hỏi những câu thông thường, ông lão sắp xếp ý nghĩ xong thì nói:

“Thời gian cũng không cố định, phải xem Kim Sinh Lộ có xảy ra chuyện ngoài ý muốn hay không, nếu như trên Kim Sinh Lộ có người vẫn đang đi về phía trước.

Vậy thì thời gian sẽ bị chậm lại.

Trong tình huống bình thường, hơn mười ngày sẽ đóng lại.”

Lục Thủy gật đầu, hơn mười ngày xem như đủ lâu, hẳn tới đây và làm nhiều chuyện như vậy, chỉ mất khoảng ba ngày.

“Tiền bối có biết nguồn gốc của Bỉ Chi Hải Ngạn không?” Lục Thủy lại mở miệng hỏi thêm.

Câu hỏi này hơi sâu xa một chút, nhưng vẫn xem như là đúng chừng mực, ông lão đương nhiên không có để ở trong lòng, mở miệng nói:

“Nghe nói là có liên quan tới Minh Thổ và Tịnh Thổ, nhưng chuyện xảy ra như thế nào thì lão cũng không thể nói tỉ mỉ được.

Trước khi lão tới đây thì Bỉ Chi Hải Ngạn đã xuất hiện rồi.”

Lục Thủy không nói gì, Bỉ Chi Hải Ngạn đã có từ rất sớm.

Có lẽ đã xuất hiện sớm hơn so với thời kỳ Viễn Cổ một khoảng thời gian.

Lục Thủy chỉ là bỗng nhiên thấy tò mò, nên không có tiếp tục rồi rằm.

Vấn đề tiếp theo, mới là chuyện mà hẳn muốn biết thật rõ ràng:

“Tiền bối và vị tiền bối áo đỏ ở trên Nại Hà Kiều, đến Bỉ Chi Hải Ngạn này bằng cách nào?”

Có liên quan với Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa hay không?”

Ngay từ đầu, thái độ của ông lão rất là bình thản, nhưng khi Lục Thủy hỏi tới chuyện của cô gái áo đỏ thì hắn có hơi ngạc nhiên.

Khi áo đỏ xuất hiện thì người này không có mặt mà!?

Sự nghi ngờ này chỉ thoáng qua trong đầu, hắn cũng không để ý lắm vì nghĩ rằng có ai đó đã kể lại cho người này nghe.

Nhưng nghe được câu hỏi kế tiếp thì hắn lập tức sững sờ.

Kể cả thuyền cũng vì vậy mà dừng lại.

Sau đó ông lão nhìn chằm chằm Lục Thủy, hắn không nghĩ tới một người tu vi nhị giai sẽ hỏi đến những chuyện này.

“Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa mà tiểu hữu vừa nói tới là ai vậy?” Ông lão thử hỏi.

“Ngoại trừ Cửu ở thời kỳ Viễn Cổ ra, còn có người thứ hai sao?” Lục Thủy cũng đang nhìn vào ông lão.

Khoảnh khắc mà Lục Thủy bước ra ngoài thì hắn chợt hiểu ra một chuyện.

Ông lão này cũng là người ở thời kỳ Viễn Cổ, chắc chắn là biết được khá nhiều chuyện.

Cho nên hắn muốn dò hỏi thử.

Mà những câu hỏi kế tiếp của hắn, có tìm được câu trả lời hay không, còn tùy thuộc vào lý do đối phương đến nơi này, và đối phương có liên quan tới Chân Thần hay không.

Ông lão không thể tin nổi, hỏi lại:

“Sao ngươi có thể biết được tên của vị này?”

Lục Thủy xoay ghế lại, dựa người về phía sau và nói:

“Tên Cửu cũng không phải là điều cấm kỵ gì, vì sao ta không thể biết?”

Không biết tới sự tồn tại của Cửu, sao ta lại biết cách mở khóa Chuyển Sinh Thụ, mở ra Bỉ Chi Hải Ngạn?”

Làm thế nào mở khóa Chuyển Sinh Thụ, mở ra Bỉ Chi Hải Ngạn? Câu nói này đánh sâu vào tâm trí của ông lão, nặng nề gõ vào màng nhĩ của hắn.

Tuy hắn không thể tin vào tai mình, nhưng hắn vẫn phải suy nghĩ về ý nghĩa của câu nói này.

Chỉ trong chốc lát hắn đã hiểu ra.

Hắn nhìn xem Lục Thủy, khó có thể tin nói:

“Là, là ngươi sao?”

Người đã mở ra Bỉ Chi Hải Ngạn, không chế lực lượng của Chân Thần, làm cho Chuyển Sinh Thụ nở hoa kết trái.

Một sự tồn tại mà bọn họ không thể hiểu được, một người có quyền lực tối cao.

Vậy mà người này đang ở ngay trước mắt hắn.

Chân Võ và Chân Linh cũng có chút kinh ngạc, cho nên bóng người trước đó làm Bỉ Ngạn Hoa nở rộ, Vong Xuyên Hà Đạo có nước chảy, Nại Hà Kiều xuất hiện bóng người, là thiếu gia của bọn họ sao?

Những chuyện đó giống như là một thần thoại, và người tạo ra thần thoại đó chính là gia của bọn họ.

Bọn họ đã tự hỏi vì sao lần này thiếu gia lại an tĩnh như vậy, không có gây chuyện.

Hóa ra là âm thầm gây chuyện ở sau lưng bọn họ.

Mặc dù không biết thiếu gia đã làm điều đó như thế nào, nhưng mà bọn họ tin là thiếu gia không nói dối.

Cảm thấy nghi ngờ đó là chuyện trong dĩ vãng rồi, hiện tại, thiếu gia nói cái gì bọn họ cũng tin hết.

“Không, không thể nào, ngươi đang giả mạo đối phương mà thôi.” Ông lão lập tức bình tĩnh lại.

Biết tới sự tồn tại của Cửu, không có nghĩa là sẽ mở ra Bỉ Chi Hải Ngạn được.

Thực lực của đối phương càng không thể chứng minh hẳn là vị tôn giả kia.

Lục Thủy cũng không thèm đề đến phán đoán của đối phương, hẳn chỉ nói:

“Vậy tiên bối có thể trả lời câu hỏi của ta không?”

Vì sao lại tới Bỉ Chi Hải Ngạn, có quan hệ gì với Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa.”

—

Dịch: MB

Chương 677: Bắt Đầu Cuộc Sống Mới 3

Ông lão nhìn Lục Thủy, nhất thời không thể đưa ra câu trả lời chắc chắn.

Hắn ngồi ngay tại chỗ, và vẫn đang suy đoán thận phận của Lục Thủy.

Sự trầm mặc của đôi phương là nằm trong dự đoán, nên Lục Thủy cũng không thềm để ý tới.

Tuy rằng thực lực của hắn không ngang tầm với đôi phương, nhưng đôi phương chịu sự hạn chế từ Vong Xuyên Hà Đạo.

Nên sẽ không vô cớ ra tay với hắn.

Trừ khi hắn tỏ thái độ thù địch trước.

Với người ở trên Nại Hà Kiều cũng là như thế.

Vì vậy mà Lục Thủy không cần đắn đo nhiều khi đặt câu hỏi.

Tuy nhiên, tất cả phải do đôi phương tự nguyện nói ra, chứ hắn không thể nào ép buộc được.

Ông lão nhìn xem Lục Thủy, âm thầm thở dài, sau đó bình tĩnh trở lại:

“Chúng ta không biết làm sao tới được nơi này, khi ta tỉnh lại thì đã ở đây rồi.

Người ở trên Nại Hà Kiều cũng là như vậy.

Sau đó rất lâu, Chân Thần mới đến nơi này, khi đó nàng giống như là một vầng sáng âm áp vậy, rõ ràng chỉ là một bé gái, nhưng chúng ta lại cảm thấy nàng có thể tạo ra mọi kỳ tích.

Về sau, nàng từng hỏi ba chúng ta có muốn rời khỏi nơi này hay không.

Nhưng mà chúng ta từ chối.”

“Vì sao?”“Lục Thủy bình tĩnh hỏi.

Nét mặt của ông lão có chút khở sở.

Ông ấy khẽ thở dài một hơi rồi nói:

“Bởi vì thế gian không còn gì để mà lưu luyến!”

Bọn họ đã ở lại chỗ này rất nhiều năm, nếu không còn lưu luyến với thế gian, thì ở lại nơi này sẽ tốt hơn là đi ra ngoài.

Ít ra thì đây là nơi quen thuộc của bọn họ.

Lục Thủy không có tiếp tục hỏi, chỉ nói rằng:

“Sau khi đi vào Bì Chi Hải Ngạn, các người có biết được tình huống ở bên ngoài không?”

Ông lão lắc đầu:

“Bì Chi Hải Ngạn rất ít khi mở ra, nhưng thỉnh thoảng có thể cảm nhận được sự dao động của lực lượng truyền tới.

Mạnh mẽ nhất có lẽ là sau khi chúng ta bị Chân Thần khóa lại.

Cho nên cảm giác cũng không được rõ ràng.

Trái lại thì cái người vẫn ngủ say ở dưới gốc cây Chuyển Sinh Thụ, chắc là cảm nhận rõ hơn.

Có thể hắn đã biết được gì đó”

Diệp Tân sao? Trong lòng của Lục Thủy đã có câu trả lời.

Nhưng tạm thời, hắn cũng không biết Diệp Tân ở đâu, chỉ có thể chờ Diệp Tân tới tìm hắn.

Mà hắn không cần phải chờ lâu đâu, có lẽ về tới Thu Vân tiểu trấn thì sẽ gặp được Diệp Tân.

Lục Thủy không có tiếp tục hỏi về thời kỳ Viễn Cổ, bởi vì hỏi cũng không có được câu trả lời.

Hắn quay đầu nhìn về hướng Kim Sinh Lộ nói:

“Kim Sinh Lộ là có sẵn, hay sau này mới thêm vào?”

“Lúc trước, Kim Sinh Lộ không phải là Kim Sinh Lộ, sau khi Chân Thần đến đây, thì mới trở thành Kim Sinh Lộ.

Trước đó, nó là cái gì thì chúng ta không có quyền biết tới.

Sau khi Chân Thần đến đây, chúng ta mới được giải thoát khỏi sự giam cầm mạnh mẽ.” Ông lão nói.

Lục Thủy không quan tâm đến chuyện này, Bỉ Chi Hải Ngạn đã được tạo ra từ rất lâu.

Nhưng điều đó không có ý nghĩa gì với hắn.

Lục Thủy không hỏi gì nữa, gật đầu cảm ơn rồi tiếp tục đọc sách.

Bây giờ chỉ cần chờ để ra ngoài là được.

Ông lão nhìn xem Lục Thủy, muốn nói lại thôi.

Hắn rất muốn hỏi, rốt cuộc thì đối phương có phải là vị tôn giả kia không.

Nhưng cuối cùng hắn chỉ thờ dài rồi im lặng.

Thật ra thì phải hay không phải, với hắn đều giống nhau.

Suốt dọc đường không ai lên tiếng nữa, Lục Thủy xem Thiên Địa Trận Văn, hấp thụ thêm Thiên Địa Chi Lục.

Tu vi của hắn tăng lên, tốc độ hấp thụ Thiên Địa Chi Lục cũng nhanh hơn một chút.

Nhưng vì hắn thường gặp phải người mà mình hoàn toàn đánh không lại, nên mức độ tiêu hao cũng nhiều hơn.

Lúc rạng sáng.

Lục Thủy thấy được một lối đi ở ngay bên cạnh Vong Xuyên Hà.

Bên trong có tiếng sóng biển.

“Ba vị chuẩn bị kỹ càng, đã đến vị trí của lối ra.” Tiếng nói của ông lão truyền vào trong tai của bọn họ.

“Có rất nhiều lối đi để ra khỏi Bỉ Chi Hải Ngạn à?” Lục Thủy nhìn vào lối đi, hỏi.

“Đúng rồi, hơn nữa vào lúc cuối cùng thì trên bầu trời sẽ xuất hiện một lối đi hình xoắn ốc vô cùng lớn, có rất ít người bị mắc kẹt lại.” Ông lão nói.

Dù sao thì từ xưa đến nay, kẻ yếu là không thể vào được nơi này.

Lần này là ngoài ý muốn.

Nếu không, bọn họ cũng không có cơ hội kiếm được linh thạch.

Lục Thủy gật đầu.

Lúc này, thuyền đã neo sát bên bờ, bọn hắn phải tự mình tiến vào trong lối đi.

Ông lão có muốn đi chung cũng không được.

“Đi thôi.” Lục Thủy nhắc chân bước lên bờ.

Chân Võ và Chân Linh đương nhiên là đi theo ngay phía sau.

Nhưng khi Lục Thủy sắp bước vào phía trong lối đi thì ông lão đột nhiên lên tiếng:

“Xin chờ một chút.”

Lục Thủy quay đầu nhìn về phía ông lão trên thuyền, ánh mắt như muốn hỏi là: Có chuyện gì sao?

Ông lão đứng lên, hắn nhìn vào Lục Thủy, dò hỏi.

“Tiểu hữu thật sự là người đã mở ra Bì Chi Hải Ngạn sao?”

“Tiền bối có mong muốn gì?” Lục Thủy trực tiếp hỏi lại

Hắn không cần thiết phải trả lời là phải hay không.

Bởi vì không có bằng chứng, nói gì cũng vô ích.

Ông lão nhìn Lục Thủy, thờ dãi rồi nói:

“Mời đi thông thả.”

Hắn muốn yêu cầu, lại không biết phải cầu cái gì.

Lục Thủy cũng nhìn ông lão một cái, rồi quay người rời đi, trước khi đi hắn đã để lại một câu:

“Nếu các ngươi muốn rời khỏi nơi này, hãy đi vào Chuyển Sinh Thủy, sẽ có thể rời khỏi một thời gian ngắn, đây là thứ mà Chân Thần đã để lại cho các ngươi.”

Lục Thủy nói dứt lời thì biến mất ở ngay cửa lối đi.

Ông lão kinh ngạc nhìn theo Lục Thủy, rồi lại nhìn về hướng của Chuyên Sinh Thụ.

Sau đó, chèo thuyền trở về vị trí của Kim Sinh Lộ.

.....

Trên bãi đất hoang trong Bể Ngạn, có hai bóng người đang điên cuồng chạy trốn.

Ngay phía sau, rất nhiều Yêu thú đang cố sức đuổi theo bọn họ.

Với lòng căm thù ngút trời, bọn chúng quyết phải đuổi theo tới cùng.

“Vô sỉ.” Một giọng nữ vang lên.

“Như nhau.” Đây là giọng nam.

Tịnh Thổ công chúa Mộc Nhiễm nhìn sang Danh Dữ Trọng ở kế bên, nói:

“Đã nói rõ là chia nhau chạy, vậy mà ngươi lại chạy theo ta.”

“Nếu như đàn thú này đuổi theo ngươi thì ta đã rời khỏi đây từ lâu.” Danh Dữ Trọng vừa thở vừa nói.

Hắn bị đuổi theo lâu như vậy, mà vẫn phải cật lực chạy trốn, nếu không sẽ mất mạng nơi đất khách quê người.

Tịnh Thổ Mộc Nhiễm mặc áo choàng ma pháp, khi chạy cảm thấy thật phiền phức.

Nhưng càng chạy đi, nàng lại cảm thấy có gì đó không đúng.

“Khi nào thì dưới chân không có Bể Ngạn Hoa nữa?”

Điều này không bình thường.

Minh Thổ Danh Dữ Trọng cũng cúi đầu xem thử, vừa nhìn thoáng qua hắn cũng cảm thấy hơi bất ngờ.

“Khí tức của Minh Thổ.”

“Có ý gì?” Mộc Nhiễm có chút khiếp sợ.

Nàng nghĩ đến một cái khả năng.

Không được, phải quay lại ngay, nếu không sẽ không còn kịp nữa.

Nghĩ sao làm vậy, Mộc Nhiễm bắt đầu xoay người chạy sang một hướng khác.

Còn chuyện bị người theo đuôi thì tạm thời mặc kệ, khi đến địa giới của Tịnh Thổ, nàng sẽ đá văng tên vô sỉ kia ngay lập tức.

Nhưng mà nàng vừa mới chuyển hướng không được bao lâu, có ánh trăng từ trên cao chiếu xuống, ánh sáng trực tiếp bao trùm nàng và Danh Dĩ Trọng.

Mộc Nhiễm: “....”

Danh Dĩ Trọng: “....”

—

Dịch: MB

Chương 678: Nên Đánh Vào Mắt Trái Hay Là Mắt Phải Trước Đây? 1

Minh Thổ Danh Dữ Trọng nhìn lên vàng trắng kia, cảm thấy thật quen thuộc.

Nếu như không có đoán sai, hẳn sẽ trở về Minh Thổ ngay bây giờ.

Vị Tịnh Thổ công chúa ở bên cạnh, tám phần là phải đi tới Minh Thổ.

Muốn chết.

Đương nhiên là Tịnh Thổ Mộc Nhiễm cũng cảm nhận được: Nàng sẽ phải đi tới Minh Thổ?

Xong rồi, cuộc đời này xem như chấm hết.

Minh Thổ đến thì dễ nhưng rời đi thì khó, có trời mới biết phải tốn bao nhiêu công sức để có thể đi ra ngoài?

Vả lại, có thể rời khỏi Minh Thổ cũng không có nghĩa là sẽ trở về Tịnh Thổ được.

Cả đời này đều phải lang thang ở bên ngoài.

Lúc này, Tịnh Thổ Mộc Nhiễm nhìn thấy Danh Dữ Trọng quỳ một gối xuống, tay cầm trường thương, khí thế kinh người.

Mộc Nhiễm: “???”

Người này muốn làm gì vậy?

Mọi chuyện xảy ra thật sự quá nhanh, nhanh đến nỗi bọn họ không kịp phản ứng.

Mộc Nhiễm thử chạy trốn, nhưng căn bản là không có cách nào thoát được.

Chỉ đành nhìn chính mình biến mất ngay tại chỗ.

Là lực lượng không gian, bởi vì nàng có được quyền năng của Tịnh Thổ và thường tiếp xúc với lực lượng không gian, nên giờ phút này nàng biết rằng mình chỉ có thể chấp nhận số phận mà thôi.

Mộc Nhiễm và Danh Dĩ Trọng biến mất.

Bỏ lại đàn thú vừa xông tới, ngo ngác tìm kiếm.

Bị mất dấu rồi?

Ánh sáng đâu? Ánh sáng đâu rồi?

Đàn thú có chút táo bạo, một vài con bắt đầu nhìn lên trời gầm thét, tức tối đòi trời giáng xuống một ánh trăng khác.

Sau khi kêu gào được một lúc, chúng nó phát hiện trời cao đã đồng ý yêu cầu của bọn nó.

Ánh sáng từ vầng trăng lại chiếu xuống, đưa tất cả chúng nó đều bao phủ ở bên trong.

Nhưng mà ánh trăng này lại ẩn chứa sức mạnh của sấm sét.

Ầm ầm!

Ngao ô ô...

Tiếng kêu thảm thiết vang lên và kéo dài không dứt.

...

Phía trên một bãi đất hoang ở Minh Thổ.

Có đàn thú đang chia làm hai phe, dường như sẵn sàng lao vào đánh nhau bất cứ lúc nào.

Khoảng cách giữa bọn chúng cũng không xa, tiếng gầm nối tiếp nhau vang lên.

Một trận chiến lớn sắp xảy ra ngay trước mắt.

Còn tại sao chúng lại đánh nhau?

Vui vẻ là được rồi, không cần phải tìm lý do gì hết.

Niềm vui của yêu thú, người thường không thể hiểu được.

“Ngao ô.”

“Rống “

Ý chí chiến đấu của hai phe yêu thú ngày một dâng cao.

Bất cứ lúc nào cũng có thể tiến công.

Ngay khi bọn chúng sắp di chuyển, chuẩn bị đánh nhau thì có ánh trăng từ trên cao chiếu xuống.

Ngoài ánh trăng, bọn chúng còn thấy được hai bóng người, một người có vẻ luống cuống, một người khác đang trong tư thế ngồi xôm, quỳ một gối xuống đất và tay thì cầm trường thương, trông khí thế khác thường.

Còn có lực lượng đang chuyển động ở xung quanh.

Trong lúc nhất thời, tất cả yêu thú đều đưa mắt nhìn về phía người này, theo bản năng thôi thúc, dường như bọn chúng đều đang sợ hãi.

Mộc Nhiễm xuất hiện ở Minh Thổ, mới đầu nàng cảm thấy không thể thích nghi được, nhưng sau đó đã điều chỉnh tốt trạng thái.

Nàng vừa điều chỉnh trạng thái xong thì giây tiếp theo lại bị choáng váng một lần nữa.

Bây giờ thì phía trước lẫn phía sau đều là đàn thú.

Minh Thổ không có gì khác ngoài đàn thú hay sao?

Danh Dữ Trọng: "..."

Gần đây, mệnh của hấn là phạm vào đàn thú à?

Dù vậy, hấn vẫn chậm rãi đứng dậy, sau đó dùng trường thương gõ thật mạnh xuống đất:

"Bản tọa...."

"Rống!" Trong đàn thú phía sau, hình như có con không rõ tình huống nên đã gầm lên.

Tiếng gầm này khơi dậy ý chí chiến đấu của tất cả yêu thú.

Trong nháy mắt, hai đàn thú trực tiếp nhìn chằm chằm vào Danh Dữ Trọng.

Danh Dữ Trọng: "..."

Mộc Nhiễm: "..."

Sắp phải chạy trốn chết nữa rồi.

“Tại sao lại đuổi theo ta?” Mộc Nhiễm tuyệt vọng với tên Danh Dữ Trọng ở phía sau rồi.

Bọn họ đang chạy nhanh như bay.

“Ta không thể sống thiếu ngươi.” Danh Dữ Trọng lập tức nói.

“Vô sỉ!!!”

...

...

—— ———

Trên biển cả bao la, mặt trời nhô lên khỏi mặt nước, ánh sáng nhuộm đỏ cả một vùng biển.

Ngay khi mặt trời mọc, Lục Thủy cũng từ trong ánh nắng bước ra ngoài.

Ánh sáng rực rỡ trực tiếp chiếu tới làm cho hấn không thể nhìn rõ, phải đứng lại trong chốc lát.

“Hơi chói mắt.” Lục Thủy nhìn về phía mặt trời sau đó lặng lẽ xoay người.

Chân Võ, Chân Linh cũng đi theo ra ngoài.

Lúc này, lối đi phía sau lưng họ đã biến mất.

Lối đi để ra bên ngoài là cố định, nhưng vị trí của cửa ra lại là ngẫu nhiên.

Tương tự như lối đi để vào bên trong.

Khi đi vào, không phải các cửa đều cố định.

Số cửa cố định rất là ít.

Mà cửa ra cũng sẽ có những cái là cố định, nói cách khác, mỗi cửa vào cố định sẽ có một cửa ra cố định tương ứng với nó.

“Đổi lại, không cần lo lắng sẽ gặp phải một vài cường giả.” Lục Thủy nhìn vị trí mà bọn hấn đi ra, nói thềm.

“Thiếu gia, chắc không có nhà ga nào ở gần đây.” Chân Võ mở miệng nói.

Hắn vừa ra tới thì đặc biệt kiểm tra thử vị trí, là dùng pháp bảo định vị.

Nơi này không có tín hiệu.

Và trong khi nói thì đã lấy ra một chiếc thuyền, đó cũng là pháp bảo.

Lục Thủy đứng ở đầu thuyền, nói:

“VẬY cứ từ từ đi tới. ĐÚNG rồi, thẻ bảo hiểm tai nạn mà Lạc Phong nói, là do ai bán?”

“Hiện nay, là do Không Gian sứ đồ ở lãnh địa Ma tu bán ra.” Chân Võ trả lời.

Lúc này, Chân Võ và Chân Linh cũng đã đi lên thuyền, và con thuyền bắt đầu di chuyển đến nơi khác.

“Không Gian sứ đồ?” Lục Thủy có chút kinh ngạc với danh hiệu này.

“Đúng vậy, nghe nói người ma tu này may mắn có được năng lực không gian, mặc dù chưa nhập đạo, hắn vẫn có thể điều khiển không gian.

Không biết vì lý do gì, thời gian gần đây, hắn bắt đầu bán thẻ bảo hiểm tai nạn.

Tạm thời chưa nghe được tin đồn xấu nào.

Xem như là có uy tín”

Với cường giả ở cấp bậc này, nếu họ thật sự muốn giấu giếm, thì bọn hắn sẽ khó mà phát hiện được.

Nên mới nói là hiện nay không có vấn đề gì.

“Giới tính thì sao?” Lục Thủy hỏi.

“Nam.” Chân Võ trả lời.

Tuy hắn không hiểu vì sao thiếu gia lại hỏi như vậy, nhưng vẫn thành thật trả lời.

Lục Thủy ngồi ở mũi thuyền gật đầu, vậy thì tạm được.

Nếu như đối phương là một tiên tử, hẳn sợ rằng thứ mình mua sẽ trở thành phiếu ghi thù.

Đến lúc đó, chẳng khác gì chịu chết.

Hoặc là cảm thấy mình thật sự sống quá lâu.

Mộ Tuyết sẽ nói: Còn dám tìm cô gái khác đến đối phó vợ của mình.

Sau đó thì bùng nổ.

“Muốn sử dụng thẻ bảo hiểm của hẳn thì phải làm sao?”
Lục Thủy lấy sách ra bắt đầu đọc.

Biên cả mệnh mỏng vô bờ, ngoài việc đọc sách, hẳn không còn việc gì khác để làm.

Chờ có tín hiệu thì sẽ nhắn tin cho Mộ Tuyết.

Nhưng không nên nói là mình sẽ trở về sớm như vậy.

Bởi vì muốn đi tới lãnh địa của ma tu một chuyến.

“Nghe nói thẻ bảo hiểm tương đương với tọa độ không gian, khi sử dụng sẽ được cộng thêm lực lượng của vị cường giả kia.” Chân Võ giải thích.

Hắn đang định nói tiếp.

—

Dịch: MB

Chương 679: Nên Đánh Vào Mắt Trái Hay Là Mắt Phải Trước Đây? 2

Nhưng Lục Thủy đã ngắt lời của hắn, nói:

“Gia tăng lực lượng?”

Phải biết rằng, muốn gia tăng lực lượng không phải là chuyện dễ, không phải ta mạnh, ta cho người thêm một chút thì người cũng sẽ mạnh.

Đây là điều không thể.

Dù có thể mạnh hơn thì cũng nguy hiểm tới tính mạng.

Lực lượng có nguồn gốc khác nhau thì không thể thêm vào nội tại, chỉ có thể tăng thêm ở bên ngoài, nhưng vẫn khó mà thực hiện được.

Nếu như không thể chịu đựng được, thì sẽ mất mạng.

Cho nên, muốn gia tăng sức mạnh cho những người khác, mà còn vượt không gian để tăng thêm, gần như là không thể.

“Đúng vậy, gia tăng lực lượng, và thiên phú thứ hai của người ma tu này là vạn nguyên thể.

Nghe nói bình thường có thể gia tăng lực lượng cho người khác, giá trị được thêm vào là ba phần lực lượng của bản thân hắn.

Nếu không gian bị cản trở, đại khái sẽ giảm xuống còn hai phần.

Nghe nói là thêm vào không có gây tổn thương.

Nhưng mà có thể không chế được hay không, hoàn toàn dựa vào chính mình.”

“Vạn nguyên thể, khó trách.” Lục Thủy có thể hiểu được, tuy nhiên, thiên phú của người ma tu này cũng thật là nhiều.

Lục Thủy trọng sinh một kiếp, trưởng thành nhưng không có suy nghĩ xem thiên phú của mình là gì.

Về sau, quá trình tích lũy làm cho hắn xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nếu phải nói, thì thiên phú của hắn là sự cố gắng.

Thiên Địa Trận Văn cho hắn bộ phóng để cố gắng.

Sau đó lại thêm chút may mắn.

“Còn tác dụng gì khác ngoài gia tăng lực lượng hay không?” Lục Thủy dò hỏi.

Trời đã sáng, Lục Thủy lấy điện thoại di động ra xem thời gian, thuận tiện kiểm tra tính hiệu.

Hiện giờ vẫn còn trong trạng thái không có tín hiệu.

Trái lại thì thời gian còn rất sớm, chưa tới 7 giờ.

“Gia tăng lực lượng là một loại, còn loại khác là vượt không gian tìm kiếm người.

Người ma tu kia sẽ nhờ vào những thẻ bảo hiểm để định vị tọa độ, sau đó mở ra cổng không gian mang chủ thẻ đi.

Vì vậy mà thoát khỏi nguy hiểm.” Chân Võ nói.

“Chỉ có hai loại?”

“Tạm thời chỉ biết được hai loại, cụ thể thì cần phải đi hỏi chính chủ.”

“Biết vị trí của hắn không?”

“Lãnh địa Ma tu, Loạn Thiên Hải.”

Lục Thủy gật đầu.

Loạn Thiên Hải không phải là một vùng biển, mà phải nói là biển mây, từ trên biển không thể nào đi thẳng tới đó.

Nhưng mà, loại thẻ bảo hiểm này phù hợp với nhu cầu sử dụng của hắn.

Ví dụ như gia tăng năng lực...

“Đúng rồi, tu vi của hắn là gì?” Lục Thủy chợt nghĩ đến vấn đề quan trọng.

Nếu thực lực của đối phương quá yếu, thêm vào thì được ích lợi gì?

“Theo như lời đồn ở bên ngoài thì là thất giai Nhập Đạo.” Chân Võ trả lời.

Thất giai Nhập Đạo? Mang ra so sánh thì không đủ mạnh, nhưng có là tốt rồi, hơn nữa có thể mở ra không gian để tìm người.

Kỹ năng này không tệ.

“Nếu muốn tới đó, thì phải mất bao lâu?” Lục Thủy hỏi.

Chân Võ không có trả lời ngay, mà là bắt đầu xem xét vị trí.

Cũng không phải xem xét vị trí của Loạn Thiên Hải, mà là vị trí hiện tại của bọn họ.

Lúc này, Chân Linh cũng nhắc nhở:

“Thiếu gia, linh thạch của chúng ta cũng không còn nhiều, muốn đi thì phải bổ sung thêm.

Và số lượng linh thạch cần thêm vào là khá nhiều, sau khi trở về, rất có thể bị tộc trưởng và những người khác hỏi tới.”

Đương nhiên là Lục Thủy biết rõ, trên người của Chân Võ và Chân Linh không còn nhiều linh thạch, mà muốn bổ sung linh thạch thì chỉ cần tìm một ít chi nhánh của Lục gia là được.

Cũng không cần phải về Lục gia.

Nếu Chân Linh nói như vậy, chắc đã tìm được cách bổ sung.

Còn chuyện bị tra hỏi...

“Ngươi cứ nói với bọn họ là ta mua con voi.” Lục Thủy nói thẳng.

“Thiếu gia, voi không đáng tiền.” Chân Linh thấy hơi khó.

“Vậy ngươi hãy nói mua một thần thú là con voi, nếu hỏi voi đang ở đâu, thì nói giữ đường đói bụng, ăn rồi.” Lục Thủy nói.

Chân Linh: "...”

Nàng bỗng nhiên cảm thấy, trước kia thiếu gia giả vờ ăn hại, chính là vì tình huống như thế này?

Dù sao, so với những chuyện xấu hổ mà thiếu gia từng làm ra, chuyện như thế này cũng không phải là không thể.

“Vâng.”

Cuối cùng, Chân Linh gật đầu đồng ý.

Tuy nhiên, chuyện linh thạch thì cần phải liên lạc một chút.

Theo lý thuyết là có thể chuyển tới, và chỉ phụ thuộc vào thời gian.

Sau đó Chân Linh nhìn về phía Chân Võ.

Thì ra Chân Võ cũng muốn đưa ra đáp án.

“Thiếu gia, muốn đến Loạn Thiên Hải, nhanh nhất phải mất ba ngày.” Chân Võ nói.

“Ba ngày?” Lục Thủy nhíu mày:

“Hơi lâu.”

Hắn đã đi khoảng bốn ngày, còn tiếp tục lê mề nữa, sẽ vượt quá mười ngày.

Còn có thể lâu hơn.

Tuy hắn có thể đợi, nhưng Mộ Tuyết rất thích giờ trò.

Bây giờ là tháng chín, thời gian Mộ Tuyết ở lại Lục gia cũng chỉ còn vài tháng, hắn cứ mãi miết ở bên ngoài, chắc chắn là Mộ Tuyết sẽ không vui.

Ngộ nhờ nàng đuổi theo hắn, thì phải làm sao đây?

Vì vậy, cần rút ngắn thời gian lại.

“Nếu có thêm Côn thì sao?” Lục Thủy nhìn về phía Chân Võ.

“Không tới một ngày.” Chân Võ trực tiếp trả lời.

Đúng rồi, nếu có sự trợ giúp của Côn, thì sẽ rút ngắn được thời gian đi trên biển, mà lãnh địa ma tu cũng có vùng biển,

đến lúc đó có thể trực tiếp đi qua.

Cũng sẽ không chậm trễ bao nhiêu thời gian.

Côn thật sự rất khôn ngoan và nghe lời.

Nếu là hơi nhỏ một chút, cũng có thể mang về Lục gia nuôi.

Được rồi, nhỏ một chút sẽ không đủ chỗ.

“Chuẩn bị kỹ càng đi.” Lục Thủy nói.

Hắn nói xong thì đứng dậy bước xuống thuyền, nếu gọi Côn tới, tự nhiên là không cần phải ngồi thuyền.

Chân Võ và Chân Linh đi theo xuống thuyền, mà thuyền cũng bị bọn họ cắt vào.

Không lâu sau, bọn họ thấy được một bóng đen to lớn hiện ra từ đáy biển.

Là Côn sắp nổi lên.

Nhưng mà Chân Võ và Chân Linh nhanh chóng phát hiện cái bóng có gì đó sai sai.

Hình như không giống với trước kia.

Chân Võ không dám chần chờ, lập tức nói:

“Thiếu gia, dường như Côn này hơi khác một chút?”

Loại cảm giác này rất rõ ràng, vì vậy hắn nhất định phải nhắc nhở trước, chỉ sợ thiếu gia không có chú ý tới.

Lục Thủy cúi đầu nhìn xem bóng dáng của Côn, đúng là hơi khác so với trước kia, có một nguồn lực lượng rồi loạn đang chuyển động xung quanh Côn.

Cho dù đang liên tục tiêu tán, nhưng mà ảnh hưởng thì vẫn còn.

Trong đầu chợt nảy ra một ý nghĩ, Lục Thủy bắt đầu giao lưu với Côn, hắn thử thông qua Côn để tìm hiểu tình huống cụ thể.

Trong chốc lát thì hắn kết thúc giao lưu.

“Không cần để ý, ăn bị đau bụng, hình dạng tạm thời bị thay đổi.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Tin tức mà Côn truyền tới là, nó cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ ăn một chút đồ ở dưới đáy biển thì bị như vậy.

Mặc dù Lục Thủy không biết Côn ăn cái gì, nhưng vấn đề này không lớn, qua vài ngày tác dụng phụ sẽ biến mất.

Chân Võ và Chân Linh cúi đầu, bọn hắn nhìn thấy Côn đang nổi lên mặt nước, nhất thời không thể hiểu nổi.

Những sinh vật như Côn, khi tiêu hóa gặp vấn đề thì đều như thế này sao?

Đều sẽ bị biến dạng à?

Trên lưng của con này là một lớp vỏ phải không?

Hóa đá hay là hóa rùa?

—

Dịch: MB

Chương 680: Nên Đánh Vào Mắt Trái Hay Là Mắt Phải Trước Đây? 3

Nhìn kỹ hơn, có cảm giác như là một loài quái vật biển.

Côn nổi lên mặt nước, Lục Thủy tự nhiên là đứng ở trên lưng Côn, hẳn vẫn chưa muốn cho Côn trực tiếp bay lên mà để nó bơi trên biển trước.

Chủ yếu là hẳn muốn đợi có tín hiệu, sau đó báo tin bình an với Mộ Tuyết.

“Thiếu gia, ngồi ghế.” Chân Võ lập tức đặt một cái ghế ở sau lưng Lục Thủy.

“Khi nào có tín hiệu, nói cho ta biết.” Lục Thủy ngồi xuống ghế rồi cúi đầu đọc sách.

Chuyện tín hiệu, để Chân Võ và Chân Linh chú ý là được.

Chân Võ và Chân Linh cúi đầu nhận lệnh.

Vừa mới trả lời xong, ở phía sau đột nhiên truyền tới tiếng sóng biển cuộn trào.

Rào rào!

Ầm!

Một cơn sóng lớn quét qua.

May mà không có đánh thẳng lên phía trên.

Chân Võ, Chân Linh trước tiên quay người đề phòng.

Nhưng sau khi nhìn rõ tình huống thì thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi là Côn quẫy đuôi.

Chính là động tác hơi lớn.

“Nó đang thái ra ngoài, không cần để ý.” Lục Thủy cúi đầu xem sách, thuận miệng giải thích một chút.

Chân Võ, Chân Linh: “...”

Nếu như nuôi con vật nhỏ này sẽ phải tốn nhiều công chăm sóc.

Mặt trời đã lên cao hơn, đến khi Lục Thủy cảm nhận được hơi nóng thì đột nhiên có khí tức của cường giả ở phía trước truyền tới.

Khí tức này hơi suy yếu.

“Có bóng người ở vùng biển phía trước.” Chân Võ nhìn về phía trước nói.

Lục Thủy cũng nhìn thấy, người kia nằm yên không nhúc nhích ở trên mặt biển, chắc là bị thương.

“Đạo hữu, chúng ta làm giao dịch đi.” Bỗng nhiên có tiếng nói truyền tới.

“Xem ra là cố ý bại lộ khí tức.” Lục Thủy nói thầm.

Lập tức khép sách lại, ngả người dựa về phía sau:

“Giao dịch gì?”

“Có thể chở ta đoạn đường không? Ta sẽ trả một viên linh thạch lục phẩm, chỉ cần đưa vào bờ.” Người kia tiếp tục truyền âm tới.

“Ma tu?” Lục Thủy mở miệng.

“Ma tu Cát An.” Ma tu Cát An trả lời.

Hắn đã định trở về, nhưng vì nóng lòng rời đi làm cho vết thương trở nặng.

Cần phải nghỉ ngơi một thời gian.

Trước đó, hắn đang ẩn náu dưới đáy biển, trong vòng phòng hộ mà chính mình tạo ra.

Đang yên đang lành thì đột nhiên bị quái vật khổng lồ dưới đáy biển đánh bật ra khỏi nơi bế quan.

Thương càng thêm thương.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể tỏ ra khí tức để giao dịch với đối phương.

Nếu đối phương không đi về phía bên này, hẳn đành già chết.

Nếu như đến, hẳn nhất định phải đối mặt, và cần phát ra một lượng khí tức đủ mạnh, như là một loại uy hiếp.

Lạc đà đầu gầy thì vẫn lớn hơn ngựa.

Nhìn lại chuyến đi tới Bì Ngạn vừa rồi, hẳn vô cùng hối hận.

“Một viên thất phẩm, đưa ngươi về tới lãnh địa ma tu, tiện thể trả lời vài câu hỏi của ta.” Lục Thủy mở miệng nói.

Hắn muốn đi tới lãnh địa ma tu, sẽ càng thuận lợi hơn cho hắn, nếu có thể từ miệng của một ma tu biết được tin tức về vị không gian sứ đồ kia.

Hắn cũng không thể khinh thường một cường giả thất giai Nhập Đạo được.

Dù rằng hẳn sắp đạt tới ngũ giai.

“Đồng ý.” Ma tu Cát An lập tức trả lời.

Nhưng mà trong lòng hắn không hề cảm thấy nhẹ nhõm, những vấn đề mà đối phương muốn hỏi hắn, chính là điều phiền phức nhất.

Có trời mới biết người kia sẽ hỏi cái gì.

“Ngươi tự lên đây, hay là người của ta kéo ngươi lên?” Lục Thủy hỏi.

Ma tu Cát An: “.....”

Cuối cùng, hẳn chuyển động thân thể, nhảy đến trước mặt Lục Thủy.

Do hắn bị thương nghiêm trọng, nên chọn ngồi xuống thay vì đứng thẳng.

Hắn có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy Lục Thủy, không ngờ lại yếu như vậy.

Nhưng con linh thú ở dưới chân lại mạnh đến lạ thường.

Hắn thấy thật khó hiểu, không biết chuyện gì xảy ra.

Nơi này tổng cộng có ba người, một người ngồi, hai người đứng ở phía sau.

Hắn không cần hỏi cũng biết ai làm chủ.

“Đây là linh thạch của đạo hữu.” Vừa nói dứt lời, Ma tu Cát An cũng đã ném một viên linh thạch thất phẩm cho Lục Thủy.

“Xin hỏi các hạ là?”

“Đông Phương Hạo Nguyệt.” Lục Thủy nhận lấy linh thạch, ném sang cho Chân Võ mà không thèm nhìn một cái.

Chân Võ, Chân Linh đương nhiên là không có ý kiến gì với hành động của thiếu gia nhà họ, mà là bắt đầu đề phòng người kia.

Đối phương mạnh đến thái quá.

Dù đã bị thương nặng.

“Đạo hữu còn muốn hỏi cái gì?” Ma tu Cát An tiếp tục hỏi.

Hắn cẩn thận cảm nhận thú cưỡi bên dưới, hắn cảm thấy thú đã đánh văng hắn, rất có thể là con thú này.

Hơn nữa, thực lực của hắn căn bản là không thể so sánh với nó được.

Và hắn cũng không biết nó là loài vật gì.

“Ngươi biết Không Gian sứ đồ không?” Lục Thủy hỏi.

Hắn không có ý định vòng vo tam quốc.

Trời vừa sáng, Mộ Tuyết đã ngồi trong sân.

Hôm qua nghe được thật nhiều sự tích của Lục Thủy, rất hài lòng, nhưng hôm nay lại thấy hơi nhớ Lục Thủy rồi.

Trên bàn đá, Mộ Tuyết nhìn điện thoại, muốn gọi thử.

“Bấm gọi thì chắc chắn là không có tín hiệu?”

Không thể nhận được tín hiệu khi ở Bỉ Chi Hải Ngạn.

“Ừm, cứ gọi thử đi, dù gì cũng không gọi được đâu.”

Sau khi tự tìm một lý do, Mộ Tuyết bèn gọi điện thoại cho Lục Thủy.

Sau đó áp điện thoại vào bên tai, nàng thấy hơi hồi hộp mà không biết vì sao.

Tút~!

Đã gọi được.

“Nguy rồi, ta nên nói gì đây?” Mộ Tuyết hơi luống cuống, nhưng không có cúp máy.

“Hay là vạch trần hắn?”

“Không nên, không nên.”

“Vậy thì tỏ ra là mình nhớ hắn?”

“Không, Lục Thủy chắc chắn biết là ta nhớ hắn, biểu hiện ra chẳng khác nào tạo cơ hội cho hắn chế nhạo?”

Ta còn muốn xem hắn làm trò cười đâu.”

Suy nghĩ, quanh đi quẩn lại.

Mộ Tuyết còn chưa nghĩ được chuyện để nói, đã nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên từ đầu dây bên kia.

“Mộ tiểu thư thức sớm vậy?”

“Giọng nói trong điện thoại di động hơi khác một chút.” Trong đầu Mộ Tuyết chợt lóe lên ý nghĩ như thế.

Sau khi nghe được giọng nói của Lục Thủy, nàng đã không còn băn khoăn xem mình phải nói gì.

Chỉ thì thầm:

“Lục thiếu gia đã làm xong việc chưa?”

“Đã ra khỏi Bỉ Chi Hải Ngạn được một thời gian, đến bây giờ điện thoại mới có tín hiệu.” Giọng nói của Lục Thủy vang lên.

Có phải hắn muốn nói là hắn vẫn luôn chờ tín hiệu để gọi điện thoại cho ta? Mộ Tuyết cảm thấy mình không có nghĩ sai.

Tuy rằng biết Lục Thủy cũng có ký ức, nhưng Lục Thủy dù là đang giả vờ thì vẫn sẽ tỏ ra thích nàng.

“Khi nào Lục thiếu gia trở về?” Mộ Tuyết mở miệng hỏi.

Giọng nói của nàng thật nhẹ nhàng, nhẹ đến nỗi người ta cảm thấy như nàng đang nỉ non: ta nhớ ngươi.

Khi Lục Thủy nghe được câu này, thì lập tức trả lời:

“Ta hôm nay có thể...ừ, có thể xuất phát, tối đa là hai ngày tới.”

Mộ Tuyết nghe giọng nói của Lục Thủy, nét mặt tươi cười.

Sau đó nói:

“Lục thiếu gia sẽ ghé qua Mộ gia chứ?”

Tối hôm qua, nàng nhận được điện thoại của Đường di, nàng ấy định tìm thời gian rảnh sẽ mang hoa tới Lục gia.

Nhưng nếu Lục Thủy rảnh rồi, thì hãy nhờ hắn đến lấy.

“Mộ tiểu thư cần lấy cái gì?” Giọng nói của Lục Thủy lại vang lên.

Sau đó, Mộ Tuyết kể tóm tắt cho Lục Thủy nghe những chuyện Đường di đã nói vào tối qua.

Lục Thủy trực tiếp nhận lời.

Sau đó thì bọn họ kết thúc cuộc gọi.

—

Dịch: MB

Chương 681: Nên Đánh Vào Mắt Trái Hay Là Mắt Phải Trước Đây? 4

Mộ Tuyết nằm nhoài trên mặt bàn, nhìn vào điện thoại, không biết đang suy nghĩ gì.

Một lúc sau, vang lên tiếng nàgng tự độc thoại:

“Nên đánh vào mắt trái trước, hay là đánh vào mắt phải trước?”

“Đánh cái mũi trước.”

Trên biển cả bao la, Lục Thủy để điện thoại di động xuống.

Vừa rồi, Mộ Tuyết hỏi hấn khi nào trở về, giọng điệu ấy làm cho hấn suyt chút nữa đánh mất lý trí, nếu không kịp thời tỉnh táo lại, câu trả lời của hấn có lẽ là : Hôm nay sẽ trở về.

Sức ảnh hưởng của Mộ Tuyết quá lớn.

Nhưng mà... Lục Thủy bỗng nhiên do dự.

“Đông Phương đạo hữu?” Ma tu Cát An nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Hấn đang phân vân, chính mình có nên nói về chuyện của Không Gian sứ đồ không?

Đối phương nói chuyện điện thoại xong thì trầm mặc hồi lâu, vẫn không lên tiếng.

Sau khi mở miệng hỏi thăm, thì ma tu Cát An cảm thấy có chút khác thường.

Dù gì hấn cũng là một cường giả thất giai Nhập Đạo, còn người trước mặt hấn chỉ là một tu sĩ nhị giai.

“Vì sao ta luôn cảm thấy mình bị đối phương lẩn lút?”

Bị áp chế bởi khí thế của một người nhị giai?”

Lúc này, ma tu Cát An mới thật sự nhận ra, từ đầu đến giờ, bản thân vẫn luôn ở thế bị động.

Mỗi một động tác của người nhị giai kia đều có thể trấn áp hẳn, dễ như trở bàn tay.

“Không, có lẽ là do ta đã bị thương, lại có thêm con thú cưỡi mạnh mẽ này.

Mới tạo thành tình huống như bây giờ.”

Ma tu Cát An cho là như thế.

Hắn cũng không suy nghĩ nhiều tới chuyện sau này, bởi vì hiện giờ bản thân hắn bị thương rất nặng.

Lục Thủy đưa tay ra hiệu cho ma tu Cát An im lặng.

Hắn đang suy nghĩ.

Nghĩ về một chuyện rất quan trọng.

Quan trọng hơn rất nhiều so với chuyện hắn đang làm lúc này.

Tuy nhiên, chuyện cần suy nghĩ lần này không có nội dung hay quá trình cụ thể.

Đại khái thì nội dung như sau:

Vấn đề: Có nên trở về gặp Mộ Tuyết hay không, và trở về thì có ảnh hưởng tới chuyện gì không?

Quá trình: Không.

Kết luận: Trở về.

Sau khi đưa ra quyết định, Lục Thủy nhìn về phía ma tu Cát An, nói:

“Tiền bối ta muốn hỏi một câu.”

“Ngươi hỏi.” Ma tu Cát An nói.

“Với tu vi của tiền bối, từ nơi này lên đến bờ phải mất bao lâu?” Lục Thủy hỏi.

Chuyện này rất là quan trọng đối với hắn.

“Khoảng nửa ngày, còn tùy thuộc vào địa điểm muốn đi tới.” Ma tu Cát An suy nghĩ thoáng qua sau đó đưa ra câu trả lời an toàn.

Nhưng mà hắn đã nói dối, thật ra thì hắn rất thành thạo chuyện này, và không cần phải tốn nhiều thời gian như vậy.

“Chân Võ, linh thạch thất phẩm.” Lục Thủy đưa tay.

Chân Võ trực tiếp đưa linh thạch, hắn không hiểu, cũng không cần hiểu, yên lặng theo dõi là được.

Đừng nói Chân Võ, ngay cả ma tu Cát An cũng không hiểu.

Mà chuyện xảy ra ngay sau đó, càng làm cho hắn khó hiểu hơn.

Lục Thủy ném linh thạch cho ma tu Cát An, mỉm cười nói:

“Tiền bối, không tiền.”

Ma tu Cát An: “???”

Ý của hắn là sao?

Ma tu Cát An chưa kịp mở miệng hỏi rõ, một cơn chấn động dữ dội xảy ra ngay bên dưới vị trí của hắn.

Tiếp theo thì hắn bị ném bay ra ngoài.

Sau đó, một con quái vật biển khổng lồ vọt thẳng lên không trung.

Trong mắt của Ma tu Cát An tràn đầy sợ hãi, hắn tưởng rằng con vật kia nhằm vào hắn.

Nhưng hắn nhanh chóng nhận ra mình đã sai, quái vật biển là hướng về phía ba người kia.

Hắn trở mắt nhìn ba người kia bị con quái vật biển nuốt chửng, cuối cùng biến mất ở trên mặt biển.

Mà hắn.

Ào!

Bị sóng biển do con quái vật kia tạo ra, dội sạch từ đầu tới chân.

Giao dịch của hắn đã bị hủy bỏ sao?

Đối phương còn trả lại linh thạch cho hắn.

Giao dịch hay là linh thạch gì đó, Lục Thủy đều mặc kệ.

Hắn chỉ có một ý nghĩ.

Trở về, gặp Mộ Tuyết.

Những chuyện khác tạm thời gác lại.

...

Đình Lương nhìn lên bầu trời, thời tiết ngày hôm nay đặc biệt tốt.

Mặt trời hơi chói chang.

Băng Phượng dường như không thích ánh nắng quá gay gắt, mặt trời vừa lên cao thì nó sẽ co ro lại.

May mà đã qua giữa trưa, mặt trời bắt đầu xuống núi.

“Aizz.”

Thở dài một tiếng.

Đình Lương cúi đầu dứt cho Băng Phượng ăn, nhất thời không biết nên làm như thế nào.

Tiểu thư lại đi tưới hoa.

Giữa trưa, nhìn thoáng qua thì có vẻ như bình thường, nhưng mà chỉ tưới có một đóa hoa thì chắc chắn là có vấn đề.

Nếu như bây giờ là buổi tối, thì sẽ là vấn đề lớn.

“Không biết đến khi nào Lục thiếu gia mới trở về.”

Nàng cảm thấy tiểu thư của nàng chắc chắn là mắc bệnh tương tư.

“Nếu Trà Trà tiểu thư có thể thả hết trâu sớm hơn thì tốt biết mấy.”

Đông Phương Trà Trà được gọi đi chăn trâu rồi, là bản thân nàng muốn đi chứ không có lý do gì cả.

Tinh thần mạo hiểm đã thôi thúc nàng.

Trà Trà tiểu thư thật là vô tư, nhưng lại không được thông minh cho lắm.

“Đình Lương? Thiếu phu nhân có ở đây không?” Kỳ Khê đột nhiên đến đây.

Đình Lương nhìn sang, lập tức nói:

“Tộc trưởng phu nhân tìm tiểu thư à? Để ta đi nói với tiểu thư.”

Mộ Tuyết đang tưới hoa ở trong tiểu viện của Lục Thủy.

“Không phải, là có chuyện muốn nói cho thiếu phu nhân biết.”

“Chuyện gì vậy?”

Lúc ban đầu Đình Lương hơi bối rối, nhưng sau khi nàng nghe xong thì đã thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, nàng tạm biệt Kỳ Khê vì muốn nói chuyện này cho tiểu thư biết ngay lập tức.

.....

Mộ Tuyết đang tưới hoa ở trong tiểu viện của Lục Thủy, nàng cầm một dụng cụ nhỏ, vẫn luôn ngồi xổm ở một chỗ.

Điềm đạm, thanh lịch, dường như những đóa hoa ở xung quanh cũng đang làm nền cho nàng.

Khung cảnh này mới xinh đẹp làm sao.

“Tiểu thư.”

Giọng nói của Đình Lương vang lên, phá vỡ cảnh đẹp và truyền đến tai của Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết ngẩng đầu nhìn thấy Đình Lương đang vội vã đi tới, chậm rãi mở miệng:

“Làm sao vậy?”

“Có người.” Đình Lương thở ra một hơi nói:

“Có người ở Thu Vân tiểu trấn, nhìn thấy Lục thiếu gia trở về.”

Mộ Tuyết nghe vậy, thì sững sờ một chút.

Sau đó Mộ Tuyết lập tức đứng lên.

Nàng bối rối trong thoáng giây vì không biết nên để dụng cụ tưới nước ở đâu.

Đình Lương lập tức đi tới và nhận lấy dụng cụ tưới nước.

Mộ Tuyết lại cúi đầu nhìn xuống váy tiên.

“Trông rất đẹp mắt, không có bị vậy bản.” Đình Lương lập tức nói.

Mộ Tuyết nhìn Đình Lương một chút, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, nói:

“Ta đi mua một ít đồ.”

Mộ Tuyết nói xong thì cất bước đi ra ngoài, nàng không dám đi quá nhanh, hình tượng đại tiểu thư đoan trang đã hạn chế nàng.

Nhưng mà vẫn nhanh hơn một chút so với bình thường.

Đình Lương không có đi theo.

Cũng không dám đi theo.

Nhưng nàng cảm thấy tiểu thư thật là hiểu chuyện.

Chờ Mộ Tuyết đi xa, Đình Lương mới rời khỏi tiểu viện

Như vậy thì tiểu thư nhà nàng sẽ không cần bận tâm đến thể diện mà phải đi đứng chậm rãi.

Còn tiểu viện này, nàng không dám ở lại đâu.

Không riêng gì nàng, người của Lục gia, từ trên xuống dưới đều không có ai dám đến tiểu viện này.

—

Dịch: MB

Chương 682: Không Được, Ta Muốn Đánh Lục Thủy 1

Mộ Tuyết bước ra khỏi cổng lớn của Lục gia, trực tiếp đi bộ xuống núi.

Nàng thật sự rất bất ngờ.

“Không phải nói hai ngày nữa mới về? Sao chỉ có nửa ngày đã đột ngột trở về rồi?”

“Gã bịp bợm.”

“Đồ xấu xa.”

Mộ Tuyết nhìn về phía Thu Vân tiểu trấn ở dưới chân núi, bỗng nhiên cảm thấy đường xá có chút xa xôi.

Nhưng nàng không có nghĩ tới chuyện sử dụng lực lượng để di chuyển.

Bởi vì tiếp tục đi như thế này, chắc chắn sẽ gặp được Lục Thủy.

Trong khi Mộ Tuyết thất thân, bụi cỏ ở bên cạnh đột nhiên truyền ra những tiếng sột soạt.

Một con Độc Giác Ngưu chui ra từ trong bụi cỏ, có một người thiếu nữ đang vui vẻ ngồi trên lưng của trâu.

“Trà Trà? Người đang làm gì vậy?” Mộ Tuyết có hơi ngạc nhiên.

“Chăn trâu a.” Đông Phương Trà Trà nhìn thấy Mộ Tuyết thì nhảy đến trước mặt của Mộ Tuyết, nói:

“Biểu tâu, để ta nói cho người biết, chăn trâu có gì thú vị.”

Mộ Tuyết nhìn xem Đông Phương Trà Trà, nàng bỗng nghĩ ra cách để có thể xuống núi thật là nhanh.

Một lúc sau, Mộ Tuyết đã tới được cửa vào Thu Vân tiểu trấn, còn Trà Trà đã ngự “Kiếm” phi hành trở về, bò của nàng vẫn đang chờ nàng ở phía trên.

“Có vẻ như số phận của Khổ Ách Ngưu không được tốt lắm khi gặp phải Trà Trà.”

Mộ Tuyết lắc đầu.

Trong cơ thể của Trà Trà có công đức, mà điều này lại là thiên địch đối với Khổ Ách Ngưu.

Đương nhiên, Trà Trà tự mình chơi đùa, không ai để ý tới nàng.

Bình thường, nếu như không gây chuyện thì không bị phạt đứng.

Phạt đứng cũng chỉ khóc cho tới trưa, hoặc là hết buổi chiều.

Không phải là vấn đề lớn.

Sau đó thì Mộ Tuyết đi vào Thu Vân tiểu trấn, nàng đi thông thả, thuận tiện nhìn ngắm xung quanh.

Để có thể nhìn thấy Lục Thủy.

...

Lục Thủy đang đi trên đường phố Thu Vân tiểu trấn, hần cũng hết nói nổi bản thân.

Đầu óc nóng lên thì chạy trở về, kế hoạch đã chuẩn bị tốt cũng bị hần ném sang một bên.

Chẳng những chuyện mua thẻ bảo hiểm bị chậm trễ, mà còn không có mang hoa về cho Mộ Tuyết được.

“Cũng không biết Mộ Tuyết sẽ có phản ứng gì.”

Mặc dù không biết thái độ của Mộ Tuyết như thế nào, nhưng Lục Thủy cảm thấy chắc chắn là Mộ Tuyết sẽ hài lòng.

Khi đi ngang qua Hoa Vũ Tuyết Quý, Lục Thủy liếc nhìn vào bên trong.

Hần đang phân vân là có nên mang chút điểm tâm ngọt về cho Mộ Tuyết hay không.

Và rồi hần nhanh chóng từ bỏ ý nghĩ này.

Làm như vậy quá lộ liễu, hẳn trở về chỉ là ngẫu nhiên, không phải là đặc biệt trở về để gặp Mộ Tuyết.

Nếu còn tình cờ gửi tặng món điểm tâm ngọt, đó sẽ là cố ý.

Cứ như thế này mà đi về là được rồi.

“Meo meo~ “

Lục Thủy chợt nghe thấy tiếng mèo kêu.

Cúi đầu nhìn xuống, là một con mèo có bộ lông vằn đen - trắng, đôi mắt màu xanh lam, trên người ẩn chứa linh tính.

“Con mèo này...” Lục Thủy nhíu mày.

Chân Võ và Chân Linh có chút tò mò, thiếu gia cảm thấy con mèo này có vấn đề sao?

Sau đó hai người bọn họ nhìn vào Lục Thủy, hy vọng nghe được phần sau.

“Quá gầy, chắc chắn là không dễ nấu nướng.” Lục Thủy nói ra nửa câu sau.

Chân Võ và Chân Linh: “...”

Thiếu gia, mèo không phải dùng để ăn.

Con mèo kia dường như là nghe và hiểu được, nó ngay lập tức xù lông lên, e dè không dám tới gần Lục Thủy.

Đương nhiên, Lục Thủy cũng không có muốn ăn thịt mèo.

Hắn không chú trọng nhiều đến chuyện ăn uống.

Chỉ cần không phải tài nấu nướng của mẹ hắn, thì sẽ không thành vấn đề.

Sau đó Lục Thủy không để ý tới con mèo kia nữa, xoay người bỏ đi.

“Là mèo của Phật Môn, Thần Chúng xong rồi tới Phật Môn, những người này thật sự không yên tâm về ta.” Lục Thủy thầm cảm tạ bọn họ một chút.

Mà con mèo này cũng không có làm ra hành động gì với Lục Thủy.

Bởi vì ở trong phạm vi của Lục gia, hẳn tuyệt đối là người bình thường.

Còn ở lại chỗ này một thời gian dài?

Thì tùy thuộc vào số mệnh của nó.

Nếu như khôn ngoan, không làm những hành động mờ ám, thì sẽ có thể ở lại lâu hơn.

Còn nếu liên tục giở trò thì rất dễ bị mất tích.

Lục Thủy không muốn đề ý tới bất cứ chuyện gì trong Thu Vân tiểu trấn.

Trừ khi mèo này có thể đi vào Lục gia.

Cho dù hẳn muốn mặc kệ cũng không được, bởi vì quá khoa trương.

Lục gia có ba nhân vật lừng lẫy là Đại trưởng lão, Nhị trưởng lão, Tam trưởng lão cùng nhau bảo vệ, nếu mà nó có thể đi vào.

Vậy thì nó thật là ghê gớm.

“Ừm, cho nó một trăm cái lá gan, nó cũng không dám tới gần chân núi.”

Sau đó, Lục Thủy không e ngại gì nữa, đi trở về.

Đã đến lúc trở về gặp Mộ Tuyết rồi, nhưng phải tìm một lý do chính đáng để gặp mặt.

Chắc chắn là sẽ làm cho Mộ Tuyết phải nhảy lên vì vui sướng.

Chân Võ và Chân Linh đi theo sau lưng Lục Thủy, thật ra thì bọn họ không hiểu được cách làm của Lục Thủy, ban đầu là muốn đi lãnh địa ma tu, giờ thì đột nhiên muốn trở về Lục gia.

Chỉ nhận một cuộc gọi từ điện thoại mà thôi.

Điện thoại?

Chân Võ và Chân Linh liếc nhìn nhau.

Lúc này bọn họ mới phản ứng được, hình như cuộc gọi mà thiếu gia đã nhận là của thiếu phu nhân.

Cho nên...

Thiếu gia thay đổi hành trình là vì thiếu phu nhân sao?

Lúc này, Chân Linh dùng kiếm chạm nhẹ vào Chân Võ, chờ Chân Võ nhìn qua, nàng mới hướng về phía trước và ra hiệu.

Chân Võ tò mò nhìn xem.

Sau đó thì tốc độ của hai người đã chậm lại chỉ trong tích tắc, chẳng những vậy, cả hai còn bắt đầu đi giạt lùi.

Đúng vậy, người bọn họ nhìn thấy là Mộ Tuyết.

Lúc này, bọn họ phải rời đi.

Cũng không cần phải lo việc bảo vệ.

Đã trở lại thời gian tự do, có thể tự do hoạt động.

Thật ra thì Chân Linh cảm thấy có chút may mắn, nàng sẽ không cần phải báo cáo rằng: mua thần thú voi và ăn rồi.

Bởi vì nhìn lướt qua thôi cũng biết là thiếu gia dựng chuyện lừa người.

Đến lúc đó, chắc chắn là thiếu gia cũng sẽ bị trừng phạt.

Và chuyện làm bọn họ càng tò mò hơn đó là: Vì sao người như thiếu gia lại muốn mua thẻ bảo hiểm.

Bởi vì gặp nguy hiểm? Thiếu gia vẫn luôn làm mấy chuyện mạo hiểm.

Chỉ cần hắn muốn làm, thì sẽ bất chấp nguy hiểm.

Ví dụ như giết Tà Thần, hay là đánh nhau với Minh Thổ Bách Luyện, một chuyện nguy hiểm hơn so với một chuyện.

...

Trước khi Chân Võ, Chân Linh nhìn thấy Mộ Tuyết thì Lục Thủy đã trông thấy Mộ Tuyết.

Đương nhiên là hắn đi về phía Mộ Tuyết chứ không có dừng lại.

“Tại sao lại gặp được Mộ Tuyết ở nơi này? Không có người hầu gái, có nghĩ là ai đó đã bán đứng ta?” Lục Thủy trong lòng bất đắc dĩ.

Là tai mắt của ai?

Làm cho hấn tàn phế.

(“Hắt xì” - Lục đại tộc trưởng đang ăn điểm tâm thì cảm thấy thời tiết dường như đã thay đổi, hấn vậy mà bị hắt hơi rồi.)

(Đúng vậy, hấn vô tình nhìn thấy con trai mình trở về, sau khi nói với vợ xong thì hấn cũng sai người đi thông báo cho Mộ Tuyết biết.)

Lục Thủy nhìn về phía Mộ Tuyết, lúc này, Mộ Tuyết cũng nhìn thấy hấn.

—

Dịch: MB

Chương 683: Không Được, Ta Muốn Đánh Lục Thủy 2

Trong thoáng chốc, Lục Thủy đã đến trước mặt Mộ Tuyết trước, nói:

“Sao Mộ tiểu thư lại một mình đi đến tiểu trấn thế này?”

“Sao Lục thiếu gia lại trở về sớm vậy?” Mộ Tuyết không thèm để ý tới câu hỏi của Lục Thủy.

Nàng muốn biết vì sao Lục Thủy lại đột ngột trở về.

Mặc dù nàng thật vui vẻ.

Nhưng mà không có biểu lộ ra ngoài.

Lục Thủy nhìn quanh một vòng, thấy có máy bán nước tự động, nói:

“Mộ tiểu thư muốn uống nước không?”

Mộ Tuyết gật gật đầu.

Sau đó hai người đi về phía máy bán nước.

“Lúc trở về đã gặp được một người ma tu, ngay từ đầu đã nói là đi đến nơi gần với Mộ gia, nhưng mà hắn lại rút ta ở chỗ gần với Lục gia, nên thuận đường trở về.” Lục Thủy mở miệng nói.

“Không tin.” Mộ Tuyết thâm nghĩ ở trong lòng.

Dù tình huống như thế nào, đối với nàng đều không quan trọng.

“Ở Bỉ Chi Hải Ngạn, Lục thiếu gia có thu hoạch được gì không?” Mộ Tuyết mở miệng hỏi.

Lúc này, bọn họ đã đi tới trước máy bán nước.

“Mộ tiểu thư muốn uống cái gì?”

“Cái này.” Mộ Tuyết chỉ vào một loại nước lọc thông thường.

Lục Thủy cũng chọn thứ mình muốn uống, đến lúc trả tiền thì Lục Thủy mới thành linh phát hiện ra, hắn đã tiêu hết số linh thạch lẻ của mình.

Mà tiền phổ thông cũng không có.

Sau đó hắn nhìn về phía Mộ Tuyết, nói:

“Mộ tiểu thư có mang tiền không?”

Mộ Tuyết chỉ im lặng nhìn xem Lục Thủy.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

Cuối cùng Lục Thủy mở miệng nói:

“Mộ tiểu thư khát không?”

“Khát.” Mộ Tuyết nói khẽ.

“Ừm, ta cũng không khát, vậy chúng ta đi.” Lục Thủy nói xong quay đầu rời đi.

Mộ Tuyết: “...”

“Mộ tiểu thư đến tiểu trấn mua đồ sao?” Bên đường phố, Lục Thủy hỏi.

Lúc này Mộ Tuyết đang đi ở bên cạnh Lục Thủy, mặc dù không có dựa vào, nhưng khoảng cách rất là gần.

“Đến mua quần áo.” Mộ Tuyết tìm cho mình cái cớ.

Xem như Lục Thủy biết mình nhớ hắn, nàng cũng không nói ra.

Trừ khi Lục Thủy nói trước.

Hoặc là chính mình không nhận được.

Nhưng mà bây giờ nhìn thấy Lục Thủy rồi, sẽ nhận được.

“Mua quần áo?” Lục Thủy có chút ngạc nhiên, sau đó chỉ chỉ cửa hàng quần áo ở bên cạnh nói:

“Cửa hàng này thì sao?”

Hắn cảm thấy đi mua quần áo với Mộ Tuyết cũng có chút thú vị.

Bởi vì có thể nhìn nàng thay quần áo.

Vóc dáng của Mộ Tuyết đẹp, mặc cái gì cũng dễ nhìn.

Lúc này, Mộ Tuyết cũng liếc nhìn sang bên cạnh, đúng là có một cửa hàng quần áo nữ khá to.

“Làm phiền Lục thiếu gia rồi.” Nàng cảm thấy có thể mua một hai bộ.

Đúng lúc Lục Thủy cũng có mặt, dù sao đều là mặc cho Lục Thủy nhìn.

Đã là tháng 9, còn hơn bốn tháng nữa sẽ gả cho Lục Thủy, đến lúc đó, mỗi ngày thức dậy thay quần áo xong, có thể hỏi Lục Thủy là nhìn đẹp hay không.

Dám nói không đẹp thì sẽ cắn hấn.

“Xin chào quý khách.”

Lục Thủy và Mộ Tuyết đi vào, lập tức có người mở miệng chào mừng.

Là hai người nhân viên nữ.

Có lẽ là tu chân giả.

Bọn họ đều không quan tâm lắm.

“Mộ tiểu thư muốn mua váy, hay là áo quần?” Lục Thủy hỏi.

Mộ Tuyết bước vào trong.

Nàng lần lượt nhìn xung quanh, phát hiện có một bộ quần áo được trưng bày ở trong tủ kính, trên bục triển lãm.

“Bộ này thật đẹp.” Mộ Tuyết vô thức đi tới.

Lục Thủy cũng quay đầu nhìn sang, là một chiếc váy dài, nhưng cổ áo hơi thấp một chút.

“Thật đẹp sao?” Lục Thủy hỏi.

Mộ Tuyết gật đầu, thật sự là rất đẹp, chỉ là hơi lộ da thịt một chút

Nhưng vẫn có thể mặc cho Lục Thủy nhìn.

“Vậy thì xem thêm một lúc, vì chúng ta mua không nổi .”
Tiếng nói của Lục Thủy lại một lần nữa truyền vào trong tai của Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết sững sốt một chút.

Đúng ha, bọn họ căn bản không có tiền.

Sau đó Mộ Tuyết lấy sổ ghi chép ra, bắt đầu ghi lại.

Lúc đầu, nàng cảm thấy hôm nay thật vui vẻ, không cần ghi chép, nhưng là nàng sai.

Lục Thủy thật không có giới hạn.

Vợ hăn giả nai để làm cho hăn vui, còn hăn chỉ biết cà khía chứ không làm được gì khác.

Sau khi viết xong thì nàng khép sổ lại.

Sau đó đi thử những bộ quần áo khác.

Vì sao?

Bởi vì Lục Thủy thích xem, mà thử một chút lại không cần trả tiền.

Mộ Tuyết thử hai bộ quần áo, sau đó lại đi đổi một bộ váy tiên phức tạp.

Trong suốt quá trình, Lục Thủy chỉ nhìn xem, ví dụ như ghi chép vào sổ, ví dụ như ngắm nhìn sau khi nàng thay quần áo.

Lúc này, Lục Thủy cảm thấy Mộ Tuyết không thể mặc xong đồ trong thời gian ngắn, hăn bèn lục lợi trữ vật pháp bảo.

Cuối cùng vẫn không tìm được thứ gì đáng giá.

Chỉ có Bất Diệt Tiên Kiếm là có thể dùng để thế chấp.

Lục Thủy đi đến quầy hàng, đặt kiếm ở phía trên:

“Các người cảm thấy cái này có thể đổi được bao nhiêu quần áo?”

Nhân viên phục vụ ở quầy hàng nhìn Lục Thủy, có chút khó xử nói:

“Thiếu gia không mang theo tiền sao? Sau này, chúng tôi có thể tìm Chân Võ và Chân Linh để lấy.”

Lục Thủy hơi bất ngờ một chút.

“Người biết ta?”

Tranh Mễ nhìn Lục Thủy, giải thích rằng:

“Thiếu gia, ta đã sống ở tiểu trấn này rất nhiều năm, nhiệm vụ đều là tại tiểu trấn, thỉnh thoảng có đến Tàng Kinh các, nhận ra thiếu gia là điều rất bình thường.”

Làm việc cho Lục gia, chỉ có người vẫn đang luyện tập, hoặc là vẫn luôn ở bên ngoài và ít khi trở về, mới hoàn toàn không biết thiếu gia Lục gia.

Luôn luôn ở tại Lục gia, đa số là nhận biết.

Lục Thủy đẩy Bất Diệt Tiên Kiếm đi qua, nói:

“Tìm Chân và Võ Chân Linh lấy linh thạch, mang kiếm giao cho họ, để họ giao lại cho ta.”

Tranh Mễ gật đầu, không dám từ chối.

Nhưng nàng phát hiện rằng mình đã biết được hình dáng của thiếu phu nhân như thế nào rồi.

Lúc đi Tàng Kinh các, luôn có người truyền tai nhau, nói rằng bước sang đầu năm tới, thiếu gia sẽ thành hôn.

Đối tượng là đại tiểu thư Mộ gia.

Đáng tiếc là rất nhiều người đều chưa từng gặp được.

Lục Thủy mang kiếm giao cho đối phương xong, lại đến trước phòng thay quần áo đứng chờ Mộ Tuyết.

“Là quá rắc rối khi phải mặc một mình sao?” Lục Thủy hơi tò mò.

“Lỡ như nàng muốn ta giúp thì phải làm sao bây giờ? Xem kỹ, hay là nhìn thoáng qua thôi?”

“Làm bộ nhắm mắt lại, sau đó len lén nhìn xem?”

Được rồi, hắn cảm thấy Mộ Tuyết sẽ không gọi hắn giúp đỡ.

Hắn nhớ kỹ, lúc vừa mới thành hôn, Mộ Tuyết luôn tự mình làm mọi thứ.

Cũng sẽ không để cho hắn giúp.

Một phần là vì còn lạ lẫm, một phần là vì ngại ngùng.

Sau đó, quen thuộc rồi, lại trải qua thời gian yêu đương cuồng nhiệt.

Mộ Tuyết sẽ quán quýt lấy hắn, giúp nàng mặc những bộ váy phức tạp.

Không giúp là không được.

Lúc này, Mộ Tuyết từ phòng thay quần áo đi ra, trên người mặc một bộ váy tiên màu xanh.

Vô cùng đẹp.

Tuy nhiên, Lục Thủy chỉ thất thần một lát, trước khi Mộ Tuyết kịp mở miệng, hắn đã nói:

“Thích hợp, đẹp mắt, Mộ tiểu thư thật là khéo chọn.”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, miễn cưỡng đem ba chữ “Đẹp không” nuốt xuống.

Niềm vui khi mua sắm quần áo, cũng vì vậy mà giảm bớt chỉ trong nháy mắt.

“Không được, sắp không nhìn được nữa, rất muốn đánh cái tên Lục Thủy xấu xa này.”

Mà ngay khi Mộ Tuyết dự định đi thay lại quần áo đang mặc trước đó, Lục Thủy lại nói rằng:

“Mộ tiểu thư cứ mặc như vậy trở về thì được rồi.”

Mộ Tuyết có hơi bất ngờ.

Lại cầm kiếm làm đồ thế chấp?

Sau đó, bọn họ ký tên vào sổ tính tiền rồi rời đi.

Trên đường, Mộ Tuyết thắc mắc nói:

“Lục thiếu gia dùng Thất Lân Long Ngâm Kiếm?”

Lục Thủy cất quần áo của Mộ Tuyết vào trong trữ vật pháp bảo, nói:

“Là Bất Diệt Tiên Kiếm.”

Không dám lấy Thất Lân Long Ngâm Kiếm ra thế chấp, bởi vì quần áo lân này hơi phổ thông.

Giá cả chưa tới một viên ngũ phẩm.

Mộ Tuyết nhẹ nhàng gật đầu:

“Gây thêm phiền phức cho Lục thiếu gia rồi.”

Nàng biết rõ là không có tiền rất bất tiện, nhưng nàng vẫn cố ý không mang theo, cũng không muốn dẫn Đinh Lương đi theo.

Đi với Lục Thủy, mấy chuyện này cứ để Lục Thủy tìm cách là tốt nhất.

Không có cách, thì mắt lớn tròng mắt nhỏ.

Vả lại, nàng thích nhìn Lục Thủy, Lục Thủy cũng thích nhìn nàng.

“Mộ tiểu thư...”

Lục Thủy vừa mới mở miệng, Mộ Tuyết đã lấy sổ ghi chép ra, ngắt lời hẳn, nói:

“Sổ sách nhớ kỹ, sẽ trả lại cho Lục thiếu gia.”

Lục Thủy: “....”

Tại sao lại có cảm giác như mình bị phản kích vậy?

Đúng là đối xử với nàng quá tốt rồi.

Sớm biết như thế này, đã kéo dài thêm 2 ngày nữa.

—

Dịch: MB

Chương 684: Không Được, Ta Muốn Đánh Lọc Thủy 3

Phòng khám răng trong tiểu trấn.

Nha sĩ Nhàn Cẩm đang xem tài liệu, gần đây nàng vẫn đang nghiên cứu về chiếc răng của Nha Đông Tiên Nhân.

Nàng phát hiện muốn hoàn toàn chữa khỏi chiếc răng này là chuyện vô cùng khó.

Khó khăn đến độ nàng cảm giác như, chiếc răng kia vốn không thuộc về một người tứ - ngũ giai.

“Thật sự là không hợp lẽ thường, ở trong trấn có đủ loại quái nhân.” Nhàn Cẩm lắc đầu, thì thầm một mình.

Thật ra điều làm nàng cảm thấy khó hiểu hơn là, vị Nha Đông Tiên Nhân này không hề có công việc đàng hoàng.

Thế nhưng đi ra ngoài một chuyến xong là có rất nhiều thu hoạch.

Nói chung, nghề nghiệp của hắn là lao động tự do.

Sửa chữa ổn thỏa, Nhàn Cẩm khép tài liệu lại, sau đó đứng dậy và duỗi lưng một cái.

Đi tới cửa, nàng có chút cảm thán:

“Hôm nay không có khách, lại không có chuyện gì bận rộn.”

“Nên làm cũng làm xong, đi vuốt ve chó?”

Hiện tại, nàng muốn tìm thú cưng ở trong tiểu trấn, loài gì cũng được.

“Meo ~ “

Bỗng nhiên có tiếng mèo kêu, truyền đến trong tai của Nhàn Cẩm.

Khi nàng nhìn qua, phát hiện là một con mèo có bộ lông vằn đen - trắng, nhìn rất đẹp.

“Khi nào thì trong tiểu trấn lại có con mèo như thế này? Thú cưng mới?” Nàng âm thầm kinh ngạc.

Còn là lông xù, làm cho người ta rất muốn chộp tới ôm ấp.

Con mèo ở cách đó không xa, nhưng nàng không có đi qua bắt, nàng có thể cảm giác được, con mèo này không muốn người lạ đến gần.

Không có suy nghĩ nhiều, nàng lấy điện thoại di động ra chụp một tấm ảnh.

Nếu như đối phương không đồng ý, vậy thì tìm một người khác mà nó muốn.

Nhàn Cẩm chụp hình xong thì đi trở về phòng khám, nàng muốn đi rửa ảnh vừa chụp.

Sau đó đưa cho vị vua không ngại của tiểu trấn.

Hắc Bạch Miêu nhìn Nhàn Cẩm một chút, sau đó đi về phía trước.

Nó cảm thấy Lục gia cũng bình thường thôi, đâu có đáng sợ như những gì mà các vị Phật đã nói.

Thực lực của những người ở đây cũng không có mạnh tới vậy.

Có rất nhiều người còn không sánh bằng một thú cưỡi như nó.

Người của Phật Môn không dám tự đi đến, nên phái thú cưỡi là nó đi đến.

“Thấy được thiếu gia Lục gia, không có vấn đề gì lớn, chờ chút nữa đi ra bên ngoài truyền tin tức cho bọn họ.”

Hắc Bạch Miêu liếm liếm móng vuốt.

Nó đã đi một quãng đường rất xa, dự định đi xung quanh để làm quen với hoàn cảnh.

Đi dò hỏi một vài linh thú, tiểu trấn có một con chó mực, cần phải chú ý.

Nó dự định sẽ đứng ở xa xa quan sát một lúc.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Chẳng qua là một con chó hoang thôi, nó cũng không đề ý nhiều.

Phịch một tiếng.

Hắc Bạch Miêu đang suy nghĩ, bỗng cảm giác như mình đã đụng trúng thứ gì.

Nó bị đánh lùi lại hai bước, hơi ngẩng đầu lên nhìn, là một con chó nhỏ màu đen và không lớn hơn nó bao nhiêu.

Mặc dù con chó này rất nhỏ, nhưng mà trong mắt của nó tràn đầy sự khinh thường.

“Có phải là con mèo lạ này không?” Cầu Tử ở trên cao nhìn xuống, quan sát Hắc Bạch Miêu và nói.

Lúc này, Hắc Bạch Miêu mới nhìn thấy xung quanh đã vây quanh một người trung niên và một con chó to.

Nhưng mà những người này đều không mạnh.

Một đám sinh vật cấp thấp.

Hắc Bạch Miêu quyết định trực tiếp nhảy qua đầu của con chó nhỏ, sau đó nghênh ngang rời khỏi nơi này.

Một đám sinh vật cấp thấp mà muốn tới gần nó?

Không có cửa đâu.

Nghĩ như vậy, Hắc Bạch Miêu bèn nhảy lên một cái, muốn từ trên đầu của Cầu Tử nhảy đi qua.

Nhưng mà nó vừa mới vọt lên, lại đột nhiên cảm giác được một lực lượng mạnh mẽ chặn lại.

Là từ phía trên truyền tới.

Đùng!

Một âm thanh nặng nề vang lên.

Phịch.

Hắc Bạch Miêu bay thẳng lên, kế tiếp là nặng nề té trên mặt đất, tuy nhiên, Hắc Bạch Miêu hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì.

Nó không thể nào hiểu được, vì sao bản thân lại bị một bàn tay đánh văng.

Hơn nữa còn có cảm giác đau đớn truyền tới.

Con chó mực kia không tầm thường.

Sau khi rút ra kết luận thì nó muốn ngay lập tức chạy trốn.

Nhưng khi nó muốn đứng lên, một bàn chân chó đã ấn xuống đầu mèo của nó, mặc kệ nó giãy giụa như thế nào cũng không thể trốn thoát.

“Meo ~ “

Tiếng kêu chói tai trực tiếp vang lên.

“Mèo hoang ở đâu tới, dám vào cửa nhà của Cầu gia này? Tưởng bản đại gia không phải chó nhà sao?”

Đùng!

Lại một âm thanh nặng nề vang lên.

“Ồ? Mùi vị của tin tức.”

Cầu Tử đi tới bên cạnh Hắc Bạch Miêu và đánh hơi, cuối cùng đưa mắt nhìn chằm chằm vào bội ria mép của mèo.

“Thì ra là mèo của nội gián.”

Đùng!

Cầu Tử giơ chân tát một cái, trực tiếp làm gãy sợi ria mép kia.

“Ở đây cũng có.”

Đùng!

“Còn có chỗ này.”

Đùng!

“Meo meo ~ meo ~ “

“Meo ~ “

Tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên.

Dường như là con mèo đã bị hành hạ rất dã man.

Cầu Ngạo Thiên đứng ở nơi đó nuốt nước miếng, may mà trước kia nó biết nhìn thời thế.

Nha Đông Tiên Nhân nhìn xem con mèo kia, cảm thấy nó thật sự có chút kỳ lạ.

“Hình như có khí tức của Phật Môn, nhưng rất là yếu ớt.”

Chỉ trong chốc lát thì hắn không thèm để ý nữa, một con mèo đã được Phật Môn điểm hóa mà thôi, cũng không hiếm lạ gì.

Một lúc sau.

Cầu Tử và Bất Diệt Tiên Nhân ngồi dưới tàng cây ăn đùi gà.

“Ta muốn nói chuyện này cho họ nhà chó nghe, ta là một cho chó nhà trung thành và siêng năng.” Cầu Tử hưng phấn nói.

” Lát nữa ta sẽ nói với Chân Võ tiểu huynh đệ.“Nha Đông Tiên Nhân gật đầu nói.

Cầu Ngạo Thiên nằm rạp trên mặt đất, đó là đùi gà của nó.

“Anh bạn nhà giàu, có cảm thấy linh khí ở xung quanh trở nên nhiều hơn hay không? Giống như thực lực cũng nhanh chóng phục hồi.” Nha Đông Tiên Nhân hiếu kỳ nói.

Cầu Tử đánh hơi, nói:

“Hình như nồng độ của linh khí trở nên đậm đặc hơn, nhưng rất khó phát hiện được

Có vẻ như thực lực cũng đang hồi phục nhanh hơn một chút so với trước.”

Ai!

Nha Đông Tiên Nhân thở dài một tiếng.

Hắn không muốn khôi phục thực lực.

Nhưng cũng không biết thiên địa ở vùng này xảy ra chuyện gì.

Hắn nghĩ mình nên sắp xếp thời gian đi tìm Lục Thủy để nói chuyện.

“Thì ra các người đang ở đây.” Bỗng nhiên có một giọng nữ truyền vào trong tai của bọn hắn.

Người tới là Nhân Cẩm.

“Tiên tử có chuyện gì sao?” Nha Đông Tiên Nhân lập tức đứng lên.

Đây là nha sĩ và là chủ nợ của hắn.

“Ta muốn con mèo này cam tâm tình nguyện ở lại cửa tiệm của ta vài ngày.” Nhân Cẩm lấy ảnh chụp đưa cho Nha Đông Tiên Nhân.

Nha Đông Tiên Nhân nhận lấy ảnh chụp xem xong thì sững sờ ngay tại chỗ.

“Có vấn đề gì sao?” Nhân Cẩm tò mò hỏi.

Nhìn vào biểu cảm của đối phương, cảm thấy có gì đó không bình thường, trong dĩ vãng đều là trực tiếp nói rằng : Không thành vấn đề.

Cầu Tử giẫm lên trên người của Cầu Ngạo Thiên, sau đó nhảy lên trên người của Nha Đông Tiên Nhân, nó thật tò mò, muốn xem thử là con mèo như thế nào.

Có loại mèo nào mà nó không thể giải quyết được sao?

Không thể nào.

Là con cháu của họ nhà chó, nó không sợ gì cả.

Cầu Tử nhanh chóng nhìn thấy.

Nhưng mà sau khi xem xong, thì nó lặng lẽ nhảy xuống đất, yên lặng ăn đùi gà.

Nhân Cẩm càng cảm thấy có vấn đề, con chó mực này rất là kiêu ngạo, vậy mà lần này lại không rên tiếng nào.

“Tiên tử đi theo ta.” Nha Đông Tiên Nhân thở dài một tiếng.

Vẻ mặt của Nhàn Cẩm vô cùng kinh ngạc, nhưng mà vẫn đi theo Nha Đông Tiên Nhân.

Bọn họ đi vòng ra phía sau cái cây.

“Đến rồi.” Nha Đông Tiên Nhân nói một tiếng, sau đó nhường lại vị trí phía trước.

Lúc này, Nhàn Cẩm rốt cục thấy được, một con mèo bị treo trên cây.

Trên thân thể của con mèo này có một vài vết thương, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng những đường vân đen - trắng.

Không cần nghi ngờ nữa, con mèo này chính là con mèo mà nàng muốn, hiện giờ, nó đang yên lặng bị treo ở trên nhánh cây.

Nhàn Cẩm: “...”

—

Dịch: MB

Chương 685: Đến Tàng Kinh Các Làm Lão Tăng Quét Rác 1

Nhàn Cẩm nhìn thấy tất cả, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Một con mèo thật xinh đẹp, vì sao lại trở thành thế này?

“Con mèo này, đừng chạm đến các người?”

Nhàn Cẩm nhìn vào Nha Đông Tiên Nhân, hỏi.

Mặc dù nhóm người này thường ngày có hơi kiêu ngạo, thỉnh thoảng giết đồ ăn, nhưng sẽ không làm đến mức độ này.

“Tiên tử hiểu lầm rồi, đây là một con mèo nội gián.” Nha Đông Tiên Nhân bèn giải thích ngắn gọn tình huống trước đó.

Nhàn Cẩm nghe xong, có chút ngạc nhiên:

“Người nói con mèo này là mèo hoang? Không đúng, là có người phái nó tới?”

Nha Đông Tiên Nhân gật đầu.

“Là ai phái tới?” Nhàn Cẩm tiên tử thắc mắc hỏi.

“Vừa rồi anh bạn nhà giàu đây đang tra hỏi, nhìn thấy nó sắp không xong nên dừng lại.” Nha Đông Tiên Nhân nói.

Đúng vậy, Hắc Bạch Miêu còn đang thoi thóp.

Cầu Tử quyết định chờ nó tỉnh lại sẽ tiếp tục tra hỏi.

“Bây giờ là không có cách nào tra hỏi đúng không?” Nhàn Cẩm hỏi.

Nha Đông Tiên Nhân trả lời “Đúng” .

Hiện tại đúng là không có cách nào tra hỏi được.

Nhàn Cẩm không thêm để ý, nàng cũng không cần biết đối phương có chứng cứ hay không.

Bởi vì, bọn họ tra hỏi chuyện của bọn họ, nàng có ý nghĩ của nàng.

Nàng nhìn xem Hắc Bạch Miêu, ria mép không còn được mấy sợi, bộ lông cũng bị hư tổn đôi chút, đưa ra một đề nghị:

“Để cho ta mang về nuôi, chờ hồi phục kha khá rồi các người lại tra hỏi tiếp, có được không?”

Tra hỏi xong lại cho ta nuôi, sau đó lại tra hỏi, lại nuôi, đến khi ta không muốn nuôi tiếp, thì các người tự mình xử lý, như thế nào?”

Con mèo đang háp hỏi: “???”

Cầu Ngạo Thiên vô thức run rẩy một chút.

Những người này thật tàn nhẫn.

Cuối cùng, Nha Đông Tiên Nhân và Cầu Tử đồng ý.

Nhàn Cẩm mang theo mèo đi rồi.

Lúc mang đi hình như còn vụng vầy hai cái.

Lục Thủy đi theo Mộ Tuyết về tới tiểu viện của nàng.

Chủ yếu là giúp Mộ Tuyết mang quần áo về.

Để nàng tự cảm lấy thì không tốt lắm, hơn nữa, Mộ Tuyết không thể sử dụng trữ vật pháp bảo.

Đây là lí do vì sao nàng không mang theo gì cả, trừ sổ ghi chép.

Đột nhiên Lục Thủy phát hiện, nếu như sau này muốn trộm sổ ghi chép, thì phải đến gần Mộ Tuyết, sau đó từ trên người nàng lấy đi sổ ghi chép à?

Vậy thì trình độ tiếp xúc thân mật sẽ rất là cao.

Đúng là một chuyện thật rắc rối.

Không lâu sau đó, Lục Thủy đã đi tới tiểu viện Mộ Tuyết ở, hẩn cảm quần áo giao cho Mộ Tuyết, nói:

“Quần áo của Mộ tiểu thư.”

“Lục thiếu gia chờ ta một chút.” Mộ Tuyết nhận lấy quần áo, sau đó chạy vào trong phòng.

Nàng muốn mang quần áo cát kỹ.

Trong chốc lát nàng đã đi ra khỏi phòng.

“Mộ tiểu thư còn muốn làm cái gì?” Lục Thủy tò mò nói.

Hắn đã đưa Mộ Tuyết trở về, hơn nữa, bọn họ cũng đã đi dạo rất lâu trong tiểu trấn.

Không phải bây giờ nên trở về nghỉ ngơi sao?

Mà trời tối rồi.

Đi bộ không mệt mỏi sao?

“Nghe nói Trà Trà đi chăn trâu, muốn đến đó xem thử.” Mộ Tuyết mỉm cười và nói với Lục Thủy.

Giống như rất muốn Lục Thủy đi với nàng.

Lục Thủy âm thầm chế nhạo, cười với ta có tác dụng sao?

Được rồi, có tác dụng.

“Mộ tiểu thư đã đi rất lâu, hay là nghỉ ngơi một chút lại đi? Trời vẫn chưa tối, chăn trâu cần thả rất muộn.” Lục Thủy nói.

Hắn nói là sự thật, rốt cuộc thì thân thể của Mộ Tuyết chỉ là người bình thường.

Đi bộ lâu như vậy, cho dù là con gái, bẩm sinh có thể dạo phố lâu.

Thì cũng sẽ thấy mệt.

Chưa kể là muốn về Lục gia thì cần phải đi lên núi.

“Vậy thì nghỉ ngơi một chút đi.” Mộ Tuyết nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh bàn đá.

Lục Thủy cũng ngồi xuống, hắn hiếu kỳ nói:

“Mộ tiểu thư muốn khi nào trở về lấy hoa?”

Hắn đột ngột trở về, chuyện này tự nhiên là cần Mộ Tuyết sắp xếp lại.

Mộ Tuyết suy nghĩ một chút, nói:

“Chờ chút nữa ta hỏi Đường di xem thế nào, Lục thiếu gia vừa mới trở về, lại tiếp tục ra ngoài cũng không tốt.

Đúng rồi, Lục thiếu gia đột nhiên trở về...”

“Không ăn, không đói bụng.” Lục Thủy trực tiếp ngắt lời, nói.

Mộ Tuyết: “...”

Đúng là, vẫn nên trực tiếp ra tay thì hơn.

Lục Thủy đã bị nàng chiều hư.

Tiếp tục như vậy nữa, sớm muộn gì cũng sẽ lên tới trời.

Ồ, lại nhin thêm một một thời gian, lên tới trời té chết hẳn.

...

Ban đêm.

Lục Thủy về tới tiểu viện của mình, cả ngày hôm nay, hắn vẫn luôn ở bên cạnh Mộ Tuyết.

Sau đó, ngoại trừ Đông Phương Tra Tra, hắn không có gặp thêm người nào khác.

Hắn cũng không kịp đi gặp cha mẹ mình.

“Có lẽ cha mẹ cũng không biết ta đã trở về.” Nghĩ tới đây, Lục Thủy chợt nhớ ra, bản thân quên mất một sự việc:

“Quên dò hỏi Mộ Tuyết, không thể biết được người nào đã để lộ tin tức.”

Hôm nay không biết rõ ràng, sau này gần như là không thể biết được.

Bởi vì hắn sẽ quên.

Vừa mới trở lại tiểu viện, Lục Thủy đã thấy Chân Võ đang từ cửa đi vào.

Lục Thủy không thấy ngạc nhiên chút nào khi Chân Võ đến đây.

Hôm nay đột nhiên trở lại Lục gia, Lục gia chắc chắn phải dặn dò một số việc.

Ví dụ như ngày mai đi gặp Tam trưởng lão.

“Nhắc đến mới nhớ, hình như ta đã quên tăng tu vi lên, hay là đêm nay nâng lên một chút?” Lục Thủy cảm thấy chuyện này rất cần thiết.

Từ 2.1 lên tới 2.2.

Đề cho Tam trưởng lão nhìn thấy chút hy vọng.

Nếu như phải chuyên tu thể thuật, sẽ rất phiền phức.

“Nói đi, có chuyện gì.” Lục Thủy mở miệng nói.

Hôm nay vẫn luôn ở bên cạnh Mộ Tuyết, Chân Võ có muốn tìm hấn cũng không thể.

Đừng nói là hấn, ngay cả Tam trưởng lão cũng sẽ không đề cho người ta tới quấy rầy hấn và Mộ Tuyết, trừ khi sự tình tương đối khẩn cấp.

Không phải vậy thì chuyện phát triển tình cảm của hấn và Mộ Tuyết sẽ quan trọng hơn một chút.

Đương nhiên, nếu hấn đã có con trai, vậy thì khó nói.

Công cụ tạo người đã vô dụng.

Chỉ cần không gây chuyện cho ngài ấy tức giận thì đã cảm ơn trời đất rồi.

Chân Võ đứng cách Lục Thủy không xa, nghe Lục Thủy nói như vậy thì mở miệng nói rằng:

“Thiếu gia, Tam trưởng lão bảo ta nói với thiếu gia là, sáng mai hãy đến đại điện một chuyến.”

Đoán đúng rồi.

Chuyện này không có làm cho Lục Thủy ngạc nhiên một chút nào.

Bởi vì hấn cũng đoán được đại khái lý do.

Cho nên không cần phải hỏi Chân Võ.

“Còn gì nữa không?”

Lục Thủy lấy sách luyện thể ra, dự định xem một chút.

Trở về, quá trình tu luyện sẽ bị chậm trễ.

Nhưng không có ảnh hưởng gì tới việc tăng lên ngũ giai.

Và ở nhà đương nhiên là không thể độ kiếp chúc mừng được.

Trừ khi hấn chán sống rồi.

“Nha Đông Tiên Nhân vừa mới kể lại, Cầu Tử bắt được một con mèo nội gián ở trong trấn.

Nha Đông Tiên Nhân nói có lẽ là của Phật Môn, hấn đã nhận ra khí tức của Phật Môn.” Chân Võ nói.

Trái lại, chuyện này làm cho Lục Thủy có hơi bất ngờ, chưa được bao lâu thì con mèo kia đã bị phát hiện rồi?

—

Dịch: MB

Chương 686: Đến Tàng Kinh Các Làm Lão Tăng Quét Rác 2

“Mèo đâu?” Lục Thủy hỏi.

“Bị đánh trọng thương, mất đi khả năng truyền tin.

Nghe nói bị nha sĩ tiên tử mang đi, chờ vết thương được chữa khỏi, Cầu Tử sẽ tiếp tục tra hỏi.

Bọn hắn hỏi thiếu gia là cần phải chú ý cái gì.” Chân Võ hỏi.

Hắn cảm thấy chuyện này chỉ vì con chó kia muốn được khen ngợi thôi.

Đương nhiên, hắn tuyệt đối không nghĩ rằng bọn họ đang nói dối.

Mặc kệ là Nha Đông Tiên Nhân, hay là Cầu Tử, sự tồn tại của họ, không phải người bình thường có thể hiểu được.

Ngoại trừ thiếu gia của hắn, không ai sai khiến được con chó kia.

Lục Thủy không để ý điều này, hắn mở sách ra, bâng quơ nói:

“Để cho bọn họ tự giải quyết đi.”

“Thiếu gia nghĩ con mèo kia vì sao lại đến đây?” Chân Võ tò mò hỏi.

Hắn cho rằng biết trước sẽ dễ dàng đề phòng.

Lục Thủy nhìn về phía Chân Võ, ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

“Chuyện này rất phức tạp, liên quan đến tam đại thế lực, và toàn bộ Lục gia.

Nói đến rất phiền phức, về sau ngươi sẽ từ từ biết được.”

Chuyện này thật sự rất phức tạp, có liên quan tới em trai hoặc là em gái của Lục Thủy.

Lục Thủy cảm thấy khó mà giải thích cặn kẽ được.

Bởi vì còn rất nhiều điều, bản thân hắn cũng chưa hiểu rõ.

Nhưng Chân Võ đi theo bên cạnh hắn, sẽ biết được phần nào.

Cũng không đúng, có chút manh mối bày ở trước mặt Chân Võ, Chân Võ cũng không thể nhìn ra.

Chân Võ cúi đầu không dám hỏi nhiều.

Nhưng hắn đã hiểu được một điều, đó là không phải vô duyên vô cớ mà thiếu gia lại đối đầu với tam đại thế lực.

Cũng không phải vì tò mò mà muốn điều tra tam đại thế lực.

Thiếu gia là đang tự mình chuẩn bị.

Mặc dù hắn không biết vì sao thiếu gia không chịu thương lượng với người trong tộc, nhưng mà thiếu gia làm như vậy, thì chắc chắn là không sai.

“Đúng rồi, người của Linh Dược Viên trở về chưa?” Lục Thủy tò mò hỏi.

Bởi vì Nghịch Tinh xuất hiện, Lục Thủy rất muốn biết, lí do gì bên kia lại đánh nhau.

“Vẫn chưa, theo lời của An Ngữ thì bọn họ đang trên đường trở về.

Dường như họ ra khỏi Bỉ Chi Hải Ngạn trễ hơn chúng ta một chút.” Chân Võ trả lời.

“Tình hình cụ thể như thế nào? A Mãn đánh nhau với người khác?” Lục Thủy hỏi.

Sự đặc biệt của A Mãn có thể liên lụy đến hắn.

Nếu cần thiết, hắn muốn ở giữa đường, chặn người của Linh Dược Viên lại và dạy cho bọn họ một khóa học.

Sẽ biểu diễn một lần độ kiếp, có lẽ họ sẽ cho người làm thiếu gia như hắn một chút thể diện.

Chân Võ lắc đầu, nói:

“Bọn họ giải thích là : Sau khi A Mãn cấy ghép xong, Thụ lão vì bảo vệ Hỏa Đô tiên bối và mọi người, đã dẫn theo A Mãn - lúc này đang ổn định linh đực, trốn đi nơi khác.

Cuối cùng, hình như có người ra tay cứu giúp, may mắn vượt qua khó khăn.”

“Thụ lão dẫn đi? Vậy thì không thành vấn đề.” Thụ lão là biết hẳn, dù biết được sự đặc biệt của A Mãn thì cũng không quan trọng.

Không cần phải chú ý đến việc này.

“Phía bên Lạc Phong có tin tức gì không?” Lục Thủy lật sách ra, hỏi.

Chỉ cần trong nhà không có hậu hoạn gì là được.

“Lạc Phong nói, gần đây lãnh địa ma tu xảy ra một vài hiện tượng khác thường, một số vùng đất chết lại đột nhiên xuất hiện sự sống.

Theo lý thuyết thì đây là chuyện tốt, nhưng với một số người tu chân cần có không khí chết chóc thì điều này không tốt cho lắm.

Tuy nhiên, điều này không phải là vấn đề lớn.

Bọn hắn đã kiểm tra, nói rằng trong thời gian gần nhất, sẽ xảy ra những sự biến đổi khó hiểu.

Bởi vì không thể tìm được nguyên nhân.

Ta hỏi một số người, bọn hắn cũng cảm nhận được những biến đổi tương tự.

Nha Đông Tiên Nhân cũng nói là linh khí dường như cũng dày đặc hơn chút.” Chân Võ nói.

Những sự biến đổi này thật sự rất kỳ lạ, không phải theo khu vực, mà là toàn bộ tu chân giới.

Không ai biết chuyện gì đã xảy ra.

Lục Thủy trầm mặc không nói, thật sự thì hắn cũng không biết tại sao như vậy.

Ở kiếp trước, cho dù có xảy ra những biến đổi này thì hẳn cũng không phát hiện được.

Vì vậy chỉ có thể đi bước nào tính bước đó.

“Trước tiên, cứ chú ý việc này, người của Tiên Đình có hành động cụ thể nào không?” Lục Thủy nói.

“Không có tin tức gì, tin tức của Phật Môn và Thần Chúng rất khó tìm hiểu.

Tuy nhiên, người trong tộc hình như xem trọng Thần Chúng hơn, nếu có tin tức mới, chắc là có thể biết được.” Chân Võ nghiêm túc trả lời.

An tĩnh như vậy? Lục Thủy nhất thời không quen.

Đương nhiên, an tĩnh không có nghĩa là bọn họ không làm gì cả, mà là ngày càng kín đáo hơn.

Trong quá khứ, một số địa điểm đặc biệt đã được mở ra, làm kinh động đến những thế lực này.

Bây giờ thì khác rồi, họ đi đâu cũng cố ý giữ bí mật.

Người biết được đã ít lại càng thêm ít, nên không có tin tức gì.

Sau đó Chân Võ lại nói thêm một vài chuyện khác, nhưng đều là những chuyện vô bổ.

Lục Thủy chờ Chân Võ đi khỏi, mới bắt đầu đọc sách.

Còn Bất Diệt Tiên Kiếm thì Chân Võ vẫn chưa có mang đến cho hắn.

Có lẽ là phải chờ đến ngày mai.

—————

Ở phía sau núi của Lục gia, Nhị trưởng lão đang chậm rãi đi ở trên đường nhỏ.

Trang phục của nàng vẫn như thế, một bộ quần áo trắng với áo khoác ngoài cũng màu trắng.

Qua bao nhiêu năm, dáng vẻ không hề có sự thay đổi nào, vẻ mặt bình tĩnh nhìn không ra cảm xúc khác.

Sau khi xuyên qua rừng trúc, Nhị trưởng lão xuất hiện ở bên hồ nước.

Lúc này, một trận gió từ phương xa nhẹ nhàng thổi tới, lay động nhánh cây, làm mặt nước gợn sóng.

Rì rào!

“Lục Thủy đi đến Kim Sinh Lộ, không có bất cứ điều khác lạ nào.

Mặc dù là nhìn chăm chăm vào hấn, vẫn không thể biết được hấn đã làm gì.” Nhị trưởng lão đứng ở bên hồ nước, mở miệng nói.

Nhị trưởng lão nói xong, không có lập tức nhận được câu trả lời.

Một lúc sau, trong hồ nước truyền ra một giọng nói ôn hòa:

“Ta đã gặp Lưu Hỏa ở Mê Vụ Chi Đô.”

“Làm sao có thể?” Nhị trưởng lão có chút ngạc nhiên: “Vào lúc nào vậy?”

“Hôm qua.”

“Hôm qua hấn ở trên Kim Sinh Lộ.” Nhị trưởng lão hơi lưỡng lự khi nói đến việc này, sau đó hỏi:

“Kim Sinh Lộ kết nối với Mê Vụ Chi Đô?”

Nhưng làm thế nào mà hấn có thể tự do ra vào Mê Vụ Chi Đô được?”

Nếu vậy, nàng đã hiểu vì sao Kim Sinh Lộ của Lục Thủy lại quá đổi bình thường, thì ra là hấn đã chạy tới Mê Vụ Chi Đô ngay dưới mí mắt của nàng.

“Vẫn chưa biết được, hấn đã bỏ chạy ngay sau khi ta nói ra thân phận.” Giọng nói ôn hòa truyền ra từ trong hồ nước.

Thân phận?

Trong nháy mắt, có vô số ý nghĩ hiện lên trong đầu của Nhị trưởng lão.

Ví dụ như Lưu Hỏa chắc chắn sẽ xưng mình là thiếu tông chủ của Ân Thiên tông, mà thân phận đã làm cho hắn phải bỏ chạy cũng không phải là Đại trưởng lão Lục gia.

Hắn đã dám chạy đi tìm cha ruột của mình để đánh nhau, thì sợ gì Đại trưởng lão?

Nhị trưởng lão: “....”

Cuộc trò chuyện kết thúc.

—

Dịch: MB

Chương 687: Đến Tàng Kinh Các Làm Lão Tăng Quét Rác 3

Nhị trưởng lão trầm mặc một lát rồi xoay người rời đi.

Đã không còn gì đáng nói, trên người của Lục Thủy có một loại lực lượng mà bọn họ không thể nhìn thấu, lại có tính cảnh giác cao.

Nếu gặp phải tình huống không thể chống lại, thì hẳn tuyệt đối không mạo hiểm.

Ví dụ như tông chủ Ân Thiên tông.

Năng lực càng không phải nói tới, xác định lại vị trí cho Nghịch Tinh, an toàn trở ra từ Mê Vụ Chi Đô.

Đủ để chứng minh tất cả.

Cho nên, bọn hắn không định xen vào, mà để đối phương tự do phát triển.

Còn việc quản lý người như thế nào, là do Tam trưởng lão chịu trách nhiệm.

Nhưng Nhị trưởng lão cũng đã biết được một chuyện, Lưu Hỏa giả mạo thiếu tông chủ Ân Thiên tông chỉ là “mèo mù vớ cá rán”.

Sau khi Nhị trưởng lão đi khỏi, hồ nước lại nổi lên một cơn gió nhẹ, rồi tất cả nhanh chóng an tĩnh lại.

.....

Mộ Tuyết nằm ở trên giường, mở to mắt nhìn lên trần nhà, hơi khó ngủ.

Đáng lẽ, Lục Thủy trở về là một chuyện vui vẻ, nhưng hôm nay đã bị Lục Thủy chọc tức rất là nhiều.

“Thật là muốn cắn hắn, hay đánh hắn cũng được.”

Mộ Tuyết nghĩ thầm.

Nàng ngẫm nghĩ một chút, nếu như đêm hôm khuya khoắt mò đi đánh người, sẽ có hậu quả gì.

Lục Thủy chắc chắn là không dám phản kháng, nhưng mà dễ dàng bị những người khác phát hiện.

Đến lúc đó nàng phải giải thích thế nào?

Bọn họ chưa thành hôn mà lại ở chung phòng?

Mộ Tuyết đưa hai tay che mặt.

“Đến lúc đó sẽ bị Lục Thủy chế giễu cả đời, nói ta chưa có gả cho hắn thì đã mò sang phòng hắn, còn bị bắt gặp.”

“Muốn chết.”

“Được rồi, đi ngủ, ngày mai làm đồ ăn ngon cho hắn.”

Mộ Tuyết nghĩ xong thì trở mình, dự định đi ngủ.

Bắt đầu từ ngày mai, sau khi thức dậy là có thể nhìn thấy Lục Thủy.

Nhưng Mộ Tuyết vừa mới nhắm mắt lại thì đột nhiên nghĩ đến một chuyện: Lục Thủy đã về, vậy thì không thể đi lấy hoa.

Nàng vẫn chưa kịp nói cho Đường di biết.

Sau khi nhớ ra, Mộ Tuyết bèn ngồi dậy và nhìn đồng hồ, cũng chưa muộn lắm.

Sau đó thì thử gọi điện thoại cho Đường di.

Giọng nói của Đường di lập tức vang lên ngay khi cuộc gọi được kết nối.

“Mộ Tuyết? Có chuyện gì vậy?”

“Đường di, Lục Thủy đã trở về, cho nên tạm thời không thể đi lấy hoa được.” Mộ Tuyết nhẹ giọng giải thích.

“Vậy à.” Đói diện im lặng một hồi, sau đó nói:

“Hôm nay Nhã Nguyệt và Nhã Lâm cũng trở về, ta sẽ bảo các nàng mang đến cho ngươi, vừa vặn cho các nàng đi chơi hai ngày, Nhã Lâm vừa về tới đã nhớ ngươi.”

Mộ Tuyết sững sờ, để Nhã Nguyệt và Nhã Lâm tới đây?

“Các nàng vẫn còn quá nhỏ? Nếu như bị lạc đường thì sao?” Mộ Tuyết thấy hơi lo, nàng nghĩ rằng mình nên đi đón thì tốt hơn.

Nhã Nguyệt chỉ có 16 tuổi !?

Nhã Lâm càng không cần phải nói, vẫn còn không biết tuổi tác là gì.

“Yên tâm đi.” Tiếng nói của Đường di truyền tới.

Lại nói thêm một chút rồi các nàng kết thúc cuộc nói chuyện.

Mộ Tuyết lại nằm xuống.

Nàng nhìn lên trần nhà, suy tư.

Đây là lần đầu tiên Nhã Nguyệt và Nhã Lâm đến Lục gia!?

Ở kiếp trước cũng chưa từng tới.

....

Ngày kế tiếp, trời vừa hửng sáng, Lục Thủy khép lại sách.

Hắn phải đi tới đại điện một chuyến.

Bước ra ngoài sân, Lục Thủy nhìn một vòng xung quanh.

“Mộ Tuyết không có tới tưới hoa sao?”

Không thấy được Mộ Tuyết, Lục Thủy cảm giác thời tiết hôm nay cũng không được tốt.

Hắn không có tìm cách đi qua.

Sau đó, Lục Thủy không suy nghĩ nhiều, khoảng chừng bốn tháng nữa, không nhìn cũng không được.

Lúc này là khoảng thời gian thanh tịnh nhất trong vô số năm qua.

Phải quý trọng.

Đương nhiên, hắn cũng không bận tâm nhiều như vậy sau khoảng thời gian này, bởi vì Mộ Tuyết thật sự quá xinh đẹp.

Gạt bỏ những ý nghĩ linh tinh, Lục Thủy bắt đầu đi về phía đại điện.

Hắn nhanh chóng đến trước đại điện.

“Tu vi đã điều chỉnh xong, lần này sẽ không phải nợ thêm bao nhiêu tiền nữa!” Lục Thủy đi lên cầu thang, bước vào đại điện.

Hắn cảm thấy chuyến đi lần này thật thuận lợi, tu vi cũng được tăng lên.

Đừng nói 50 triệu, hắn cảm thấy nhiều lắm cũng chỉ thiếu khoảng 4 triệu thôi.

Lục Thủy từ từ đi vào đại điện, tiện thể nhìn lên phía trên đại điện, muốn quan sát sắc mặt của Tam trưởng lão trước.

Cảm xúc của Tam trưởng lão phần nào quyết định là hắn sẽ bị phạt hay là vui vẻ bước ra khỏi đại điện.

Nhưng Lục Thủy đã phải ngăn người trong chốc lát.

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

Trong lòng của hắn hơi hoang mang, lần này Tam trưởng lão sẽ tăng giá lên bao nhiêu?

Thay vì 50 triệu, có thể sẽ lên tới 70 triệu.

“Ta lại làm sai à? Sai cái gì vậy?”

Lục Thủy cố nhớ lại, nhưng vẫn không nghĩ ra là mình đã làm gì sai.

Hắn đi đến Bỉ Chi Hải Ngạn, sau đó quay trở về, tất cả đều bình thường.

Ngoài việc bỏ rơi một người ma tu, thì không có gây sự với ai cả.

Mà người ma tu kia có lẽ vẫn còn lênh đênh trên biển.

Không thể ảnh hưởng đến hắn.

Vì sao sắc mặt của Tam trưởng lão cứ như là người ta thiếu hắn 70 triệu vậy?

Không còn là giới hạn trước đó nữa, mà đã tăng thêm?

“Gặp qua Tam trưởng lão.” Lục Thủy đứng ở dưới đại điện, cung kính mở miệng.

Tam trưởng lão ngồi ở phía trên cùng của đại điện, hẳn dùng gương mặt 70 triệu nhìn chăm chăm vào Lục Thủy.

“Biết lỗi chưa?” Tam trưởng lão hỏi.

Lục Thủy âm thầm thở dài, nhưng hẳn cũng muốn hỏi rõ xem mình đã làm gì sai.

“Tam trưởng lão có thể cho ta chút gợi ý không?” Lục Thủy nhẹ giọng hỏi.

Sau khi Lục Thủy đặt câu hỏi, hẳn phát hiện gương mặt 70 triệu của Tam trưởng lão, muốn đột phá, và đang tăng thêm giá trị.

“Vèo” một tiếng.

Hai tấm ảnh chụp từ trên đại điện bay xuống.

Sau đó “kịch” một tiếng, cắm trên mặt đất, ngay trước mặt của Lục Thủy.

Lục Thủy trong lòng rất là ngạc nhiên, hẳn cúi người cầm hai tấm ảnh chụp lên.

May mà Tam trưởng lão không dùng lực, không thì hẳn sẽ không thể lấy được.

Và không ai thêm chú ý tới lỗ thủng ở trên đại điện, vì chút nữa nó sẽ tự sửa chữa lại.

Đại điện của Lục gia cao cấp như vậy, sao có thể thiếu chức năng tự sửa chữa được.

Chẳng mấy chốc, Lục Thủy đã nhìn thấy bức ảnh đầu tiên.

Hắn hơi sững sốt một chút, trong ảnh là cảnh tượng hẳn đang ngồi trên ghế và được Chân Võ công.

Là lúc leo lên Vong Xuyên Hà Đạo.

Lục Thủy: “...”

Là ai làm?

Sau đó hẳn nhìn xem tấm ảnh chụp thứ hai, là cảnh hẳn ném linh thạch về phía giữa Nại Hà Kiều

“...”

Sau khi xem ảnh, hắn biết là mình thật sự tiêu rồi.

Hắn càng thắc mắc, rốt cuộc là do ai làm.

Là ánh mắt lúc đó, hay là có người nào khác đang ần núp?

Người khả nghi nhất là Nhị trưởng lão.

“Nhìn rõ chưa?” Giọng nói của Tam trưởng lão vang lên.

Lục Thủy chỉ có thể gật đầu:

“Nhìn rõ rồi.”

“Không giải thích một chút sao?” Tam trưởng lão lùi ra sau rồi dựa vào, hỏi.

Gương mặt 70 triệu của hắn, đang ổn định và có khả năng tăng thêm

—

Dịch: MB

Chương 688: Đến Tàng Kinh Các Làm Lão Tăng Quét Rác 4

Lục Thủy trầm mặc không nói, hẳn muốn nói đó là một phần trong kế hoạch lớn của mình, chỉ là cách làm hơi phô trương một chút.

Nhưng không thể nói như vậy được.

Còn những lời giải thích thông thường thì đều vô dụng với gương mặt 70 triệu của Tam trưởng lão.

“Không nói? Hay là không có gì để nói?” Giọng nói của Tam trưởng lão có chút trầm thấp.

Lục Thủy im lặng, cúi đầu.

Đúng là thiếu 70 triệu.

Lúc từ hôn thất bại, rõ ràng là chỉ có 50 triệu.

Lần này không có nghiêm trọng bằng chuyện từ hôn thất bại mà?

“Nếu không nói lời nào, thì chính là chấp nhận chuyện này?” Tam trưởng lão lại nói.

Lục Thủy gật đầu, nói khẽ:

“Vâng.”

Không biết có phải là ảo giác hay không, Lục Thủy cảm thấy mỗi lần trở về, đều phải chịu phạt.

Không biết lần này là gì.

Tam trưởng lão nhìn Lục Thủy, cũng không có nói đến hình phạt, mà là hỏi về Kim Sinh Lộ trước.

“Đi hết Kim Sinh Lộ rồi?”

“Đã đi hết.”

“Ngươi đã có quyết định chưa, tu đạo hay là luyện thể?”

“Đã quyết định.”

Tam trưởng lão nhìn Lục Thủy thật sâu, nói:

“Đáp án là gì?”

“Tu đạo.” Lục Thủy trực tiếp trả lời mà không cần phân vân suy nghĩ.

Đây là đáp án ngay từ đầu của hắn, luyện thể là không thể nào.

Điều đó là được thừa hưởng từ cha hắn.

Hơn nữa, chờ hắn trưởng thành, luyện thể hay và tu đạo cũng không có gì khác nhau.

Nhưng giai đoạn đầu thì tu đạo chắc chắn là mạnh hơn.

Dù sao cũng là con đường hắn đã đi qua.

Tam trưởng lão nhíu mày, hắn cứ nghĩ câu trả lời sẽ là luyện thể.

“Đây là kết luận từ Kim Sinh Lộ phải không?” Tam trưởng lão hỏi.

Lục Thủy lắc đầu, thành thật nói:

“Kim Sinh Lộ không có đưa ra kết luận này, nó để cho ta đọc nhiều sách.”

Tam trưởng lão nhìn chăm chăm Lục Thủy hồi lâu, cuối cùng lặng lẽ thở dài ở trong lòng, nói:

“Vậy thì hãy đến Tàng Kinh Các đọc sách trong ba ngày, sau đó sẽ có người đến để kiểm tra thành quả đọc sách của ngươi.

Nếu như cuối cùng ngươi không thu hoạch được gì, ngươi biết hậu quả.”

Ta không biết, Lục Thủy trong lòng muốn lập tức trả lời lại như vậy.

Nhưng mà không dám nói.

Tam trưởng lão quá nghiêm túc.

Khác với Nhị trưởng lão, Nhị trưởng lão dễ thương lại thân thiện.

Còn Đại trưởng lão thì rất khó gặp được.

Thần Long thấy đầu, không thấy đuôi.

Còn cha mẹ hắn, cha hắn sẽ đánh hắn, mẹ hắn trừ bỏ không đáng tin cậy, rất ít khi đánh hay dạy dỗ hắn.

Được rồi, trong gia tộc từ trên xuống dưới, Tam trưởng lão là người khó trêu chọc nhất.

Tuy nhiên, có một vấn đề hắn vẫn phải hỏi:

“Làm thế nào để vượt qua khảo sát?”

“Tùy thuộc vào loại sách mà người đọc, sách công pháp thì người phải biết được ưu điểm và khuyết điểm, sách về Linh Dược thì người phải ghi lại công dụng chính của nó, và phải phân biệt được các loại linh dược.

Luyện khí, người phải biết được những nguyên liệu cần thiết và những điều cần lưu ý.

Luyện đan, người phải biết được cách phối hợp các linh dược với nhau.”

Tam trưởng lão nhìn Lục Thủy một chút, tiếp tục nói:

“Vì vậy khi đọc sách hãy tập trung hơn, đừng suy nghĩ linh tinh.

Hậu quả không phải người có thể gánh vác nổi.”

Lục Thủy: “...”

Vậy thì ta cũng có thể xem Viễn Cổ Tạp Đàm đúng không?

Cuối cùng, Lục Thủy chỉ đành cúi đầu đồng ý.

Hắn đang nghĩ, lúc nào sắp xếp hắn đi nghiên cứu trận pháp, hắn am hiểu cái này.

Còn chuyện đi diện bích hồi lỗi, có lẽ là không thể xảy ra trong thời gian này.

Vì sao?

Bởi vì Mộ Tuyết đang ở đây, làm vậy chẳng khác nào muốn ngăn cản hắn và Mộ Tuyết bồi dưỡng tình cảm.

Nhưng mà hiện tại Lục Thủy rất muốn đi Phong Sương Hà diện bích hồi lỗi.

Để có thể vào xem Thần Vực là như thế nào.

...

Lục Thủy từ từ đi ra phía bên ngoài Đại điện của Lục gia.

Tam trưởng lão vẫn ngồi ở trên cùng, hẩn cứ như vậy nhìn xem Lục Thủy rời đi.

“Tu vi 2.2, xem như có chút tiến bộ.

Chỉ là cách xử sự còn nhiều thiếu sót.”

Ai!

Thở dài một tiếng, gần đây hẩn bắt Lục Thủy chạy ngược chạy xuôi, mặc dù thành quả không rõ ràng, nhưng ít nhất là mỗi lần đều có thể bình yên vô sự trở về.

Cũng an ủi được phần nào.

Không giống trước kia, ở trong phạm vi của Lục gia cũng có thể mang theo thương tích trở về.

Có lẽ là sắp thành hôn, là người có gia đình nên không còn làm càn như trước nữa.

Sau đó Tam trưởng lão lại liếc nhìn hai tấm hình kia, lông mày theo phản xạ mà nhíu nhíu vài cái.

Cảm thấy hơi khó chịu.

Nhưng hẩn lại không thể trừng phạt quá nặng, không thể bề quan, cảm tức cũng không được.

Bởi vì mỗi lần đều là hẩn bảo Lục Thủy đi ra ngoài, mà giam lại chính là đi ngược lại với tương lai của Lục gia.

Ai!

Lại thở dài một tiếng.

Hy vọng có thể mở thưởng sớm một chút.

...

Lục Thủy rời khỏi đại điện, về tới tiểu viện của mình.

Chút nữa hẳn phải đi Tàng Kinh Các.

Trước khi đi, đương nhiên là phải nói với Mộ Tuyết.

Vừa mới đi vào trong sân, Lục Thủy đã thấy Mộ Tuyết đang tưới hoa.

Lúc này Mộ Tuyết đang mặc một bộ váy tiên màu xanh giống như ngày hôm qua, mái tóc dùng trâm cài tùy tiện ghim lên.

Nhưng vẫn xinh đẹp như mọi khi.

Khi đang tưới hoa, dáng vẻ càng xinh đẹp hơn.

“Mộ tiểu thư mỗi ngày đều dậy sớm như vậy sao?” Lục Thủy thấy Mộ Tuyết nhìn sang, mở miệng dò hỏi.

Mặc dù hẳn đi đại điện xong, rồi lại trở về tiểu viện.

Nhưng cũng không có mất bao nhiêu thời gian.

Vậy mà Mộ Tuyết đã tưới được khá nhiều hoa, chứng tỏ là hẳn rời đi thì một lúc sau Mộ Tuyết đã tới.

“Lục thiếu gia lại bị phạt?” Mộ Tuyết đứng lên, nhỏ nhẹ nói với Lục Thủy.

Nàng biết Lục Thủy đi đại điện.

Mà bình thường thì Lục Thủy đi đại điện là để chịu phạt.

Dù ở kiếp trước hay kiếp này thì đều là như vậy.

Ở kiếp trước, có đôi khi nàng cũng bị Lục Thủy làm liên lụy, cùng nhau chịu phạt.

Tuy nhiên, nàng cảm thấy nếu như nàng có thai, chắc chắn là không cần chịu hình phạt nào hết.

Đáng tiếc, ở kiếp trước vẫn không có mang thai.

Kiếp này nhất định có thể mang thai.

Lục Thủy đi vào bên trong, Mộ Tuyết đến Lục gia lâu như vậy, đã nhìn thấy hẳn bị phạt vài lần, cho nên hẳn cũng không muốn giải thích, Tam trưởng lão chính là người thích xử phạt lung tung.

“Tam trưởng lão kêu ta đi Tàng Thư Các đọc sách, hôm nay Mộ tiêu thư dự định làm cái gì?” Lục Thủy hỏi.

“Ta cũng muốn đọc sách, nhưng mà ngày mai nhóm của Nhã Nguyệt sẽ tới, cho nên chỉ xem được ngày hôm nay.” Mộ Tuyết vừa tưới hoa vừa trả lời lại.

“Hai người muội muội của người?” Lục Thủy hơi ngạc nhiên một chút.

Đây là chuyện hiếm thấy, ở kiếp trước các nàng cũng chưa từng tới chứ không riêng thì kiếp này.

“Chắc là Mộ Tuyết rất vui vẻ?”

Vì ở kiếp trước, sau khi nàng gả vào Lục gia, người của Mộ gia gần như không có tới thăm nom nàng.

Nàng trở về cũng không được chào đón.

—

Dịch: MB

Chương 689: Lấy Chồng Theo Chồng, Ta Nghe Theo Lời Của Lục Thủy 1

Nhất là cha vợ, thật sự là chỉ muốn giết chết hắn.” Trong lòng của Lục Thủy thoáng qua những ý nghĩ này.

Được rồi, sự thật là Lục Thủy cũng đã làm như vậy, Mộ gia là do một tay hắn hủy hoại.

Nhưng vẫn không giải quyết được vấn đề.

Sử dụng bạo lực không có chút tác dụng nào với những chuyện này.

Sau này, khi hắn nghĩ lại thì mới nhận ra mình đã quá kích động.

Đương nhiên, có lặp lại lần nữa, thì hắn vẫn sẽ làm như vậy.

Cho dù bây giờ hắn biết rằng cha vợ là cố ý, vẫn cứ muốn đè xuống đất đánh.

“Ừm.” Giọng nói của Mộ Tuyết nhỏ nhẹ nhưng mang theo ý cười:

“Ta đã nói với Lê m di, cũng sắp xếp chỗ ở xong xuôi, sẽ ở chung tiểu viện với ta.”

Thật ra thì có thể sắp xếp một tiểu viện khác, nhưng chính nàng đã đề nghị như vậy.

Dù rằng Lục gia chỉ có ngàn ấy người, chỗ ở thì lại nhiều.

Lục Thủy gật gật đầu, hắn chắc chắn sẽ không nhúng tay vào chuyện này.

Ở kiếp trước, hắn có thể cho Mộ Tuyết rất nhiều, rất nhiều thứ.

Chỉ riêng những thứ này là không cho được.

Cho nên, hắn cũng rất vui

Bởi vì Mộ Tuyết thấy vui.

Mộ Tuyết cảm thấy hài lòng thì hấn cũng sẽ hài lòng, chỉ cần không đánh hấn cho vui là được.

Khi đi đến đình hóng mát, Lục Thủy nhìn thấy trên mặt bàn có một ít điếm tâm.

“Mộ tiêu thư làm?” Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Mộ Tuyết, hỏi.

Lúc này Mộ Tuyết còn đang tưới hoa, hình như nàng muốn tưới hết tất cả hoa ở xung quanh đây.

Nghe Lục Thủy hỏi vậy, Mộ Tuyết nhìn về phía Lục Thủy, nói:

“Buổi sáng thức dậy sớm nên làm một ít.”

Chẳng trách, khi ta đi thì vẫn chưa đến.

Lục Thủy nghe xong đã đoán được nguyên nhân mà Mộ Tuyết đến tưới hoa trễ.

Lục Thủy không nói chuyện nữa, bắt đầu ăn điếm tâm.

Hấn muốn chờ Mộ Tuyết tưới hoa xong, sau đó cùng nhau đi Tàng Thư Các.

Mộ Tuyết muốn đi, bọn họ đương nhiên là đi chung với nhau.

Mộ Tuyết len lén nhìn Lục Thủy một chút, rồi tiếp tục tưới hoa, Lục Thủy thích là được.

Nếu Lục Thủy không thích thì nàng sẽ cho hấn phải trả giá đắt.

Ví dụ như dùng trâm cài tóc trên đầu nàng, giúp Lục Thủy mở não.

Nhắc đến trâm cài tóc, nàng rớt cuộc biết tại sao lại trùng hợp như vậy.

Chắc chắn là Lục Thủy ra ngoài thấy được, sau đó muốn tặng cho nàng.

“Tạo cơ hội cho người lập thành tựu, đến lúc đó đừng viện cớ là ta không cho người cơ hội.”

Mộ Tuyết nghĩ thầm trong lòng, sau đó bắt đầu chăm chú tưới hoa.

Thật ra thì nàng cảm thấy giả nai cũng rất thú vị.

Lục Thủy vừa ăn điem tâm vừa xem Mộ Tuyết tưới hoa, ăn rồi ăn, một lúc sau, khi hấn muốn lấy thêm thì mới phát hiện là mình đã ăn hết rồi.

“Lục thiếu gia rất đói sao?” Mộ Tuyết tưới xong hoa, ngồi đối diện với Lục Thủy.

Ánh mắt của nàng tràn đầy vui vẻ nhìn vào Lục Thủy.

Lục Thủy đã ăn hết điem tâm do nàng làm, không vui sao được?

“Ừm.” Lục Thủy chỉ ậm ừ cho qua.

Sao hấn có thể nói là mình nhìn một lúc thì thất thần.

Sau đó thì ăn hết lúc nào cũng không hay?

Chắc chắn là không.

...

Tàng Kinh Các.

“Đây không phải là thiếu gia sao? Người đi bên cạnh thiếu gia là Mộ tiểu thư !? Nghe nói đầu năm tới sẽ thành hôn, lần đầu gặp.” Đột nhiên có người nhìn về phía cửa ra vào của Tàng Kinh Các.

Lúc này, người đang ở ngoài cửa tất nhiên là Lục Thủy và Mộ Tuyết.

Bọn hấn không có ở tại lầu một, mà là đi lên phía trên.

“Ta cũng là lần đầu nhìn thấy Mộ tiểu thư, có vẻ như tình cảm của bọn họ rất tốt.

“Để ta nói cho các người nghe, thật ra thì rất nhiều người đã gọi là thiếu phu nhân rồi, chỉ có những người như chúng ta chưa tiếp xúc được, mới không có gọi như vậy.”

“Trực tiếp gọi là thiếu phu nhân thích hợp sao?” Có người hỏi.

Làm như vậy có khi lại phản tác dụng.

“Nghe nói là tộc trưởng và tộc trưởng phu nhân cho phép.”

“Vậy à, vậy thì không thành vấn đề.”

“Theo các người, tại sao thiếu gia phải đến Tàng Kinh Các?”

Ờ thì...

Câu hỏi này ngay lập tức khiến cho mọi người bị bối rối.

Thiếu gia đến để xử lý công việc?

Không ai tin.

Khả năng lớn nhất là để khoe khoang về Tàng Kinh Các.

Đây chính là chút tật xấu của thiếu gia.

Lục Thủy và Mộ Tuyết đi thẳng lên lầu ba, lầu một khá nhiều người.

Lầu hai có một vài người, lầu ba cơ bản là không có.

Đúng là rất ít người có thể lên được lầu ba.

Lầu bốn, chỉ người có cấp bậc tương đương với Khô Thụ Lão Nhân là có thể lên.

Khi Lục Thủy đi vào lầu ba, nơi này trái lại là có một hai người, nhưng đều ở trong góc đọc sách.

Thậm chí họ đều không nhận ra là có người đến.

Rất tập trung.

Lục Thủy cũng chỉ nhìn được bóng dáng chứ không biết đó là ai.

Mà hẳn cũng không quan tâm.

“Mộ tiểu thư muốn xem cái gì?” Lục Thủy hỏi.

Nghe được câu này, Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy một chút, sau đó nói:

“Tự ta tìm.”

Tình huống lần đầu tiên tới Tàng Kinh Các, như hiển hiện ngay trước mắt.

Khi đó là vừa mới tới Lục gia, còn lần này, năng sợ mình không nhìn được mà đánh Lục Thủy.

Bên trái một quyển, bên phải một quyển.

Đánh được thật thì chắc chắn là rất vui.

Lục Thủy vô cùng hoang mang khi nhìn thấy vẻ mặt của Mộ Tuyết, vì sao Mộ Tuyết lại có biểu cảm như thế này?

Hắn chỉ muốn làm tròn bổn phận của chủ nhà.

Lúc này, Lục Thủy nhìn thấy Mộ Tuyết đang nhón chân lấy sách.

Thế là hắn nhớ ra, biết vì sao Mộ Tuyết lại có biểu cảm đó.

Do Mộ Tuyết không cần giúp đỡ, nên Lục Thủy tự đi tìm sách để đọc.

Vì sự có mặt của Mộ Tuyết, hắn đành phải nghiêm túc đi tìm sách thay vì tìm một chỗ ngồi và xem Thiên Địa Trận Văn mỗi ngày.

Mà vẫn có thể dễ như trở bàn tay vượt qua khảo sát.

Hắn đã đọc hết tất cả sách ở đây, vẫn còn nhớ được những kiến thức liên quan.

Dù có quên thì chỉ cần xem lại một lần là được.

Vì hắn sẽ bỏ qua những kiến thức vô bổ.

Lục Thủy bắt đầu đi xung quanh để tìm sách.

“Tiên Thiên Chân Võ quyển.” Lục Thủy nhìn xuống, lại tiếp tục nhìn sang bên cạnh:

“Tiên Thiên Chân Linh quyển.”

“Thật đáng tiếc khi hai quyển sách này không được đưa cho Chân Võ và Chân Linh.” Lục Thủy lắc đầu, tiếp tục tìm sách.

“Ma Ngôn Lục Chân Quyết.”

“Đạo Kinh Cứu Đạo Đồ.”

“Cổ Yêu Tam Kiếp Biến.”

...

Lục Thủy chỉ nhìn lướt qua tên của từng quyển sách.

Hắn không có một chút hứng thú nào đối với các loại sách về công pháp tu luyện, hoặc là pháp thuật.

Nếu như hắn nói ra ưu - khuyết điểm của những công pháp này, e rằng Tam trưởng lão sẽ nghĩ là hắn gian lận.

Đến lúc đó lại cho hắn một hình phạt khác.

“Kiếm Nhất Vi Kỳ Truyện.” Lục Thủy thờ ơ đảo mắt tìm kiếm, hắn vừa mới dời mắt thì chợt ngăn người ra.

Sau đó đưa mắt nhìn lại.

“Cái gì thế này?” Lục Thủy nhìn kỹ hơn, trong lòng hơi bối rối.

Kiếp trước, ở đây có quyển sách này sao?

Chắc là không có!?

Mặc kệ có hay không, ở kiếp trước hắn tuyệt đối sẽ không để ý quyển sách này, hồi ức là thứ không cần thiết.

Hay là lấy ra xem thử.

Nếu như hắn không có đánh cờ với Kiếm Nhất, thì chắc chắn là hắn sẽ không chú ý tới quyển sách này.

—

Dịch: MB

Chương 690: Lấy Chồng Theo Chồng, Ta Nghe Theo Lời Của Lục Thủy 2

Vừa nghĩ tới Kiếm Nhất, điều đầu tiên hẳn nhớ không phải Kiếm Đạo Vô Thượng, mà là cờ vây.

Kiếm Nhất ngoài việc thích chơi cờ vây, còn thích hồi cờ.

Hại hẳn cả đời này đều không thể thắng được đối phương.

Lục Thủy không chút do dự, đưa tay lấy quyển sách kia.

Bây giờ, xem quyển sách này thú vị hơn nhiều so với xem công pháp hay là pháp thuật.

Nhưng mà tay của Lục Thủy vừa mới chạm vào quyển sách, một cái tay khác cũng vừa duỗi tới.

“Hả?” Lục Thủy quay đầu nhìn đi qua.

Lúc này, người kia cũng nhìn lại.

“Tiểu huynh đệ, người trước.” Là một người đàn ông trung niên.

Lục Thủy nhìn thoáng qua, người đàn ông trung niên này có để râu, tu vi lục giai, trên người mang theo vàng sáng yếu ớt.

Là khí tức giác ngộ.

“Người này vừa mới ngộ Đạo xong?” Lục Thủy hơi bất ngờ.

Nhưng mà hẳn cũng không để ý nhiều, trực tiếp lấy quyển sách “Kiếm Nhất Vi Kỳ Truyện” ra.

Sau đó dự định rời đi.

“Tiểu huynh đệ cũng cảm thấy hứng thú đối với cường giả ở thời kỳ Viễn Cổ như là Kiếm Nhất sao?” Người đàn ông lục giai nhìn Lục Thủy, tò mò hỏi.

Hắn cũng mới biết tới sự tồn tại của Kiếm Nhất trong thời gian gần đây, nên có chút hào hứng khi nhìn thấy quyển sách này.

Hắn không có ý tranh giành quyển sách, hoàn toàn là vì Lục Thủy quá trẻ tuổi, mà tu vi lại không cao.

Người như thế này mà có thể lên được lầu 3, tuyệt đối là có lý do đặc biệt.

Hắn vừa mới gia nhập Lục gia, làm việc cho Lục gia, không muốn gây xích mích với người khác.

Đương nhiên, hắn còn một số linh dược gần đây vẫn chưa bán được, nếu có thể từ người trẻ tuổi này ra tay.

Cũng là một chuyện tốt đối với hắn.

Người có kiến thức sâu rộng hắn sẽ bán không được, bình thường muốn mua lại tiếc tiền.

Loại người có đặc quyền lại chưa hiểu biết nhiều như thế này, chính là đối tượng tốt.

Đương nhiên, hắn không gạt người, thuốc này là thật, chỉ là công dụng rất bình thường.

Bị phụ huynh của đối phương biết, bọn họ cũng chỉ cảm thấy hơi bất đắc dĩ.

Bởi vì không lỗ, chỉ là ít khi dùng tới.

“Ta có hứng thú đối với cò vây.” Lục Thủy trả lời một câu không liên quan.

Người đàn ông lục giai: “.....”

Lục Thủy không để ý tới hắn, bắt đầu nhìn quanh, xem Mộ Tuyết đang làm gì.

Loảng xoảng!

Lục Thủy vừa mới nhìn thấy Mộ Tuyết, thì phát hiện Mộ Tuyết đã kéo rút một đồng sách xuống.

Mộ Tuyết luống cuống lùi về sau một bước, suýt nữa thì bị rút trúng người rồi.

Lục Thủy cũng giật nảy mình.

Nhìn thấy Mộ Tuyết không sao, hấn mới mở miệng nói:

“Mộ tiểu thư không lấy được sách, sao không nói?”

Mộ Tuyết nhìn xem Lục Thủy, im lặng quay đi.

Nói, lại để ở chỗ cao hơn.

Lục Thủy đi tới, hấn cầm sách của mình đưa tới trước mặt Mộ Tuyết, nói:

“Mộ tiểu thư cầm giúp ta một chút.”

Chờ Mộ Tuyết tiếp nhận sách, Lục Thủy mới cúi người nhặt lại từng quyển sách bị rớt, đặt trở lại trên giá sách.

Chỉ giữ lại một quyển “Viễn Cổ Tạp Đàm”.

“Mộ tiểu thư muốn xem cái này?” Lục Thủy cầm sách đưa cho Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết “Ừ” một tiếng, tiếp nhận sách.

Sau đó đưa trả “Kiếm Nhất Vi Kỳ Truyện” lại cho Lục Thủy, nàng cũng định mở miệng hỏi Lục Thủy, sao lại có hứng thú với cò vây.

Nhưng mà nàng chưa kịp mở miệng.

Có hai người ở gần đó đã đi tới.

“Hai vị không có sao chứ?” Thật trùng hợp, lại là người đàn ông lục giai kia.

Đi theo bên cạnh hấn là một cô gái trẻ.

Tu vi ngũ giai.

“Các người có việc gì không?” Lục Thủy nhận lấy sách Mộ Tuyết đưa tới, nhìn xem hai người kia.

Hấn cũng không thấy ngạc nhiên khi hai người kia không nhận ra hấn.

Còn nhiều người không nhận ra hấn lắm.

Có người đã ở Lục gia rất nhiều năm mà còn không biết hấn.

Ở kiếp trước, chắc cũng có rất nhiều người không biết.

Đương nhiên, hắn cũng không biết bọn họ.

Nhiều khi bế quan đi ra, gặp được người hầu gái, đều có thể khiến đối phương bị giật mình.

Hắn cũng không biết đối phương có thật sự là hầu gái hay không.

Muốn hắn nhớ rõ những người hầu gái thật sự là làm khó hắn.

“Tại hạ Dịch Sơn, còn đây là đạo lữ của ta, Du Nhã.” Dịch Sơn đơn giản tự giới thiệu, rồi nói tiếp:

“Vợ chồng ta mới đến Lục gia được vài ngày, nên vẫn chưa quen thuộc với nơi này, hai vị là?”

“Đông Phương Thập Lý.” Lục Thủy vô thức nói.

Mộ Tuyết có chút bất đắc dĩ nhìn về phía Lục Thủy, cuối cùng nói khẽ:

“Tuyết Tễ.”

Chuyện xưng tên này là theo thói quen.

Nhưng hai người này vừa mới tới, không biết Lục Thủy cũng là chuyện dễ hiểu.

“Hai vị cũng là đạo lữ?” Du Nhã hiếu kỳ hỏi một câu.

Cảm giác của nàng là như thế.

Thay vì nói là vị hôn thê, Lục Thủy lại trực tiếp gật đầu.

Mộ Tuyết nhìn thấy Lục Thủy gật đầu, đương nhiên sẽ không nói gì thêm.

Nàng cũng gật đầu.

Lấy chồng theo chồng.

Thật ra thì Dịch Sơn và Du Nhã lại có chút ngạc nhiên, một người nhị giai và một người bình thường.

Người như vậy có thể lên tầng ba, có lẽ là dựa vào bậc cha chú của họ.

“Là như thế này, chúng tôi có một vài thứ có thể giúp ích cho việc tu luyện, khá thích hợp với hai vị, mời xem thử.

Chẳng hạn như Thánh Quý Quả này.” Dịch Sơn lấy ra một thứ trái cây tỏa ra ánh sáng màu đỏ, nói:

“Thánh Quý Quả, mùi vị đặc biệt, hương thơm ngào ngạt nhưng khi ăn vào lại có thể cảm nhận được sự nồng nàn của nó.

Nghe nói là cực kì ngon.

Là thức ăn trợ giúp máu huyết lưu thông, thân tâm hợp nhất, tinh thần minh mẫn dễ tập trung.

Ăn trước khi tu luyện có tác dụng rất tốt đối với việc tu luyện.

Hiệu quả tốt nhất là đối với nhị giai”

Hắn không có nói sai, nhưng muốn cho máu huyết lưu thông thì có thể dùng Thông Huyết Đan thông thường để thay thế, thân tâm hợp nhất có thể dùng chú thuật phổ thông là Hợp Ý Chú để thay thế, tinh thần minh mẫn dễ tập trung có thể dùng Tĩnh Tâm Chú thay thế.

Thánh Quý Quả thật sự là quý hiếm, nhưng lại có ba công dụng rẻ tiền.

Mà nó lại khó tìm vô cùng.

Và có lẽ nó còn công dụng nào khác chưa được biết đến.

Nếu như phải bán giá thấp thì thà rằng bọn họ để lại ăn, dù gì cũng được ăn ngon.

Đương nhiên, bọn họ cũng không ôm hi vọng sẽ bán được, nhưng thử một chút cũng tốt.

Việc mua bán không thành thì cũng còn tình nghĩa.

Bọn họ muốn dành dụm chút tiền tu luyện cũng không phải dễ.

Lục Thủy không hề quan tâm tới những gì Dịch Sơn nói.

Hắn rất ngạc nhiên khi nhìn thấy Thánh Quý Quả.

Lục gia có loại trái cây này nhưng mà không nhiều, kết trái cũng không nhanh.

Bọn hắn rất ít khi được ăn.

Cho nên bọn hắn vẫn rất vui vẻ khi biết đôi phương muốn bán.

Đặc biệt là Thánh Quý Quả này lại khá to.

“Ngồi xuống nói tiếp.” Lục Thủy lập tức nói.

Chuyện đọc sách tạm thời gạt sang một bên đi!

Chờ hắn mua được trái cây này xong hắn tính.

Bởi vì có thể đọc sách bất cứ lúc nào, còn bỏ qua trái cây này, là thật sự bỏ qua cơ hội, không biết bao giờ mới gặp lại.

Bốn người ngồi xuống một cái bàn.

Lục Thủy tiếp nhận trái cây nói:

“Các ngươi còn có loại trái cây này sao?”

“Thánh Quý Quả còn có một, những thứ khác cũng có.” Du Nhã vừa nói vừa lấy ra một vài loại trái cây.

“Chỗ chúng tôi còn có một số linh dược khá tốt, cũng có thể...”

—

Dịch: MB

Chương 691: Lấy Chồng Theo Chồng, Ta Nghe Theo Lời Của Lục Thủy 3

Dịch Sơn vẫn chưa nói xong đã bị Lục Thủy ngắt lời, hắn nói:

“Chúng tôi không cần linh dược, trái cây là được.”

“Ừm, được.” Mặc dù Dịch Sơn không hiểu vì sao nhưng vẫn gật đầu.

Hắn phát hiện hai người kia hình như không hề quan tâm tới tu vị của bọn hắn.

Thái độ khi nói chuyện không hề khách sáo.

Cũng không biết là do tuổi trẻ nóng tính hay vì có chỗ dựa.

Hắn cũng không thèm để ý, có thể bán được trái cây thì tốt rồi.

Bởi vì rất cần tiền và một vài lý do đặc biệt cho nên bọn họ mới tới nương nhờ Lục gia.

“Tổng cộng chỉ có bao nhiêu đây.” Du Nhã lấy ra khá nhiều trái cây.

Tất cả trái cây được bày gọn gàng ở trên bàn, rất dễ quan sát.

Lục Thủy chỉ nhìn thoáng qua, không có thứ hắn cần.

Nhưng đôi phương muốn giới thiệu, hắn không thể không nghe.

Bởi vì hiện giờ, hắn không thể tỏ ra là mình thật am hiểu về các loại linh dược hay trái cây.

Mộ Tuyệt kín đáo quan sát Lục Thủy, muốn cười thầm trong lòng, nàng cảm thấy Lục Thủy giả bộ bình thường cũng rất thú vị.”

Rất nhiều kiến thức hắn đều không được thể hiện ra.

Lần sau trêu hấn một chút.

Sau đó Mộ Tuyết an tĩnh ngồi ở bên cạnh Lục Thủy, khi có mặt Lục Thủy, mọi chuyện nàng đều nghe theo hấn.

Nàng chỉ cần ngồi, không nói gì cả cũng có thể hạn chế được Lục Thủy.

“Đây là Hỏa Tiên Quả, ăn vào có thể chống chịu được nhiệt độ cao, ngay cả...” Dịch Sơn đang giải thích từng loại cho Lục Thủy.

Khi hấn vừa mới giải thích tới Hỏa Tiên Quả thì Lục Thủy lại bất ngờ ra hiệu cho hấn dừng lại.

“Có chuyện gì vậy, Đông Phương tiểu huynh đệ?” Dịch Sơn hỏi.

“Người chỉ cần trực tiếp nói, ăn ngon hay không là được.” Lục Thủy đã không muốn nghe tiếp.

Như thế này thật là lãng phí thời gian.

Dịch Sơn và Du Nhã liếc nhìn nhau, nói vậy là nghĩa làm sao?

“Đông Phương tiểu huynh đệ, người muốn dùng mùi vị để định giá của mỗi loại linh quả sao?” Dịch Sơn gượng gạo mở miệng hỏi.

Lục Thủy cầm một cái Thánh Quý Quả, nói:

“Ví dụ trái cây này đi, người cảm thấy nó đáng giá bao nhiêu thì cứ nói ra đi, ta không ép giá.”

Dịch Sơn cười ha ha:

“Tiểu huynh đệ nói đùa, nếu ta nói là một viên thất phẩm, chẳng lẽ tiểu huynh đệ cũng sẽ mua sao?”

Lục Thủy cười không nói.

Dịch Sơn nhìn xem Lục Thủy, trong lúc nhất thời cũng không dám kêu giá cao đến thế, làm vậy sẽ dễ dàng gây hiềm khích với người khác.

Nhưng hấn suy nghĩ một hồi, phát hiện ngoài Thánh Quý Quả, mùi vị của những loại trái cây khác đều rất bình thường.

Dịch Sơn ra hiệu cho vợ mình cắt trái cây đi, sau đó nói với Lục Thủy:

“Đông Phương tiểu huynh đệ, nếu như chỉ nói về mùi vị, có lẽ chỉ có hai cái Thánh Quý Quả.”

Lục Thủy cầm hai cái Thánh Quý Quả, một lớn một nhỏ, hẳn đang phân vân là rốt cuộc nên cho Mộ Tuyết trái lớn hay là nhỏ.

Nhỏ đi, Mộ Tuyết đang giảm cân.

“Ra giá đi.” Lục Thủy tùy ý nói.

“Dựa vào công dụng thì giá của hai trái cây này khoảng một viên ngũ phẩm.

Nhưng mà xét theo độ quý hiếm, giá trị chừng hai viên ngũ phẩm.

Tuy nhiên, Điều mà Đông Phương tiểu huynh đệ để ý đó là mùi vị, không phải công dụng, cho nên giá trị của nó chính là sự quý hiếm.

Tóm lại, giá của hai Thánh Quý Quả này tổng cộng là hai viên linh thạch ngũ phẩm được không?” Dịch Sơn nhìn Lục Thủy và hỏi.

Hai viên ngũ phẩm cũng không phải là số tiền lớn, nhưng mà bọn họ phải dè xẻn, tiết kiệm mới có thể lên đến lục giai và ngũ giai.

Bọn họ rất để ý thu nhập.

Ban đầu, bọn họ vẫn có thể tiếp tục tiết kiệm để sống ở tu chân giới, nhưng đã xảy ra một vài chuyện ngoài ý muốn, khiến cho bọn họ phải tìm nơi nương tựa.

Tuy rằng từ nay về sau sẽ mất đi tự do, nhưng bọn họ sẽ có thể lấy lại tự do của mình khi mà tu vi đạt tới thất giai Nhập Đạo.

Nghe Dịch Sơn nói vậy, Lục Thủy nhìn đối phương một cái nói:

“Không ra giá cao một chút sao?”

Trái cây này thật sự không tệ, cao thêm chút nữa cũng được.

Dù gì hiện giờ hắn cũng không có tiền, ra giá cao một chút thì hắn có thể lấy ra Thất Lân Long Ngâm Kiếm làm vật thế chấp.

Hắn nhớ rất rõ những sự tích về bà nội của mình, đương nhiên, không cần thiết hắn sẽ không làm như vậy.

Dù sao cũng là di vật.

Dịch Sơn hơi ngượng ngùng, cười nói:

“Nếu như tiểu huynh đệ cảm thấy giá cả cao, có thể nói thẳng.”

Thật ra thì hắn cũng đang đợi đối phương trả giá.

Giá cả đúng là cao hơn một chút.

Ăn ngon cũng không hẳn là đáng tiền.

“Được rồi, cứ tính hai viên linh thạch ngũ phẩm đi.” Lục Thủy nhìn Dịch Sơn, thông thả nói:

“Linh thạch cần chờ một chút, trên người của ta không có nhiều linh thạch như vậy.”

“Có thể hiểu được.” Dịch Sơn gật đầu.

Tu vi nhị giai đúng là rất ít khi mang theo linh thạch.

Cũng không cần đi ra ngoài.

“À phải, hiếm có người trẻ tuổi như tiểu huynh đệ có thể lên được lầu 3, là nhờ vào bậc cha chú hay sao?” Dịch Sơn nhẹ giọng hỏi.

Nhưng hỏi xong lại cảm thấy có chút hối hận, nếu như đối phương là người ghét dựa dẫm vào cha mẹ, vậy thì chuyện làm ăn này coi như xong.

Lục Thủy không có chú ý nhiều, hắn suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói:

“Đúng là nhờ vào cha mẹ.”

Ai bảo cha hắn là tộc trưởng đâu?

Dịch Sơn nghĩ thầm ở trong lòng, hóa ra là do cha mẹ.

Lúc này Lục Thủy đã rửa sạch trái cây, cầm một trái lớn hơn đưa tới trước mặt của Mộ Tuyết.

Chút nữa dễ dàng ăn.

Mộ Tuyết nhìn thấy là phần trái cây hơi to hơn thì trong lòng rất vui vẻ, tuy nhiên, lúc này nàng vẫn đang quan sát Du Nhã.

Sau đó hiếu kỳ nói:

“Tiền bối đang mang thai?”

Du Nhã và Dịch Sơn đều sửng sờ khi nghe được câu hỏi của Mộ Tuyết.

Bọn họ hơi kinh ngạc nói:

“Làm sao tiểu tiên tử biết được?”

Đúng là Du Nhã đang mang thai, đây cũng là lý do chính khiến cho bọn họ phải tìm tới Lục gia.

“Có thể để cho vẫn bối bắt mạch được không?” Mộ Tuyết nói với Du Nhã.

“Vậy thì làm phiền tiểu tiên tử.” Du Nhã hơi do dự, nhưng mà vẫn duỗi tay ra.

Nhìn thoáng qua thì tuổi tác của nàng không lớn hơn Mộ Tuyết là bao, nhưng thật sự thì có thể thuộc vào hàng trăm rồi.

Có khi đã được mấy trăm.

Lục Thủy nhìn xem Mộ Tuyết, cảm thấy nàng có thể là đang hâm mộ đối phương.

Nhưng mà đột nhiên muốn bắt mạch, đứa nhỏ này có thể là có chút vấn đề nhỏ.

Mộ Tuyết đưa tay ấn lên cổ tay của Du Nhã, và chỉ trong chốc lát thì đã thu tay lại.

Du Nhã tò mò nhìn Mộ Tuyết, không biết vị tiểu cô nương này sẽ đưa ra kết luận như thế nào.

Mộ Tuyết ngẫm nghĩ một chút, nói:

“Có phải thai nhi bị ảnh hưởng bởi những di chứng sau khi tiến giai không?”

Khoan nói đến việc chữa trị tận gốc, chỉ là giữ cho thai nhi phát triển bình thường cũng đã tốn kém rất nhiều linh thạch.”

“Ngươi, ngươi làm sao nhìn ra được?” Du Nhã hơi kinh ngạc.

Bọn hắn thật sự đã gặp rất nhiều người mới tìm ra được nguyên nhân.

Thiếu nữ này rõ ràng chỉ là một người bình thường, vì sao có thể tìm được nguyên nhân chỉ trong nháy mắt?

—

Dịch: MB

Chương 692: Ai Mới Là Tác Giả 1

Dịch Sơn và Du Nhã đều nhìn vào Mộ Tuyết.

Đối phương không cần hỏi han gì nhiều, đã có thể trực tiếp đưa ra kết luận một cách nhanh chóng.

Điều này không bình thường chút nào.

Nếu như bọn họ chưa từng tìm gặp nhiều người, mời tới nhiều người tu chân có y thuật siêu phàm, thì sẽ không thể nhận ra.

Bởi vì tự mình trải qua rồi, bọn họ mới nhận ra rằng, người đối diện chắc chắn không phải là người bình thường, như nàng đang thể hiện ra ngoài.

Chỉ riêng về kiến thức và y thuật, đã là không tầm thường rồi.

“Gần đây ta cũng đang tìm hiểu về lĩnh vực này, bây giờ lại trùng hợp gặp được trường hợp tương tự, cho nên có thể nhìn ra.” Mộ Tuyết nhỏ nhẹ nói.

Ở kiếp trước, trong lúc Lục Thủy đang nghiên cứu, nàng cũng không có khoan tay ngồi chờ.

Y thuật của nàng cũng không tốt lắm, nhưng mà những kiến thức liên quan đến việc mang thai thì nàng vẫn biết được một ít.

Chỉ là chưa có tự mình trải qua mà thôi.

Đều tại Lục Thủy, không có để nàng mang thai.

Còn về y thuật, đương nhiên là Nhị trưởng lão tài giỏi.

Lục Thủy mặc kệ đối phương có mang thai hay không, hẳn chỉ nghiên cứu làm sao để dằng mang thai, mà không phải là tình trạng khi mang thai.

Đương nhiên, hẳn có nhìn ra thì cũng không thể nói ra được.

Làm vậy chẳng khác nào nói với Mộ Tuyết là, kiến thức về lĩnh vực này của hắn rất là phong phú?

Vậy thì khác gì chịu chết đâu.

Du Nhã thở dài một hơi, nói:

“Sau khi ta thăng cấp lên ngũ giai, đúng là có để lại một vài di chứng, nhưng mà đã điều dưỡng trong thời gian dài, cứ ngỡ là không có vấn đề gì.

Đến khi mang thai lại vô tình phát hiện ra, sinh mệnh bé nhỏ đang từ từ suy yếu.

Khi đó chúng ta rất lo lắng, lập tức đi tìm người giúp đỡ.

Thời gian đó, đã tìm tới rất nhiều người, tiêu tốn tất cả tiền bạc tích lũy được, cuối cùng mới tra ra là có liên quan tới di chứng trước đó của ta.

Nhưng chỉ biết nguyên nhân, không tìm được cách chữa trị.

Cuối cùng, hết đường xoay sở, chỉ có thể gia nhập Lục gia.

May mắn là điều kiện Lục gia đưa ra khá tốt, tạm thời cũng không cần làm cái gì.”

Mộ Tuyết nghe, gật gật đầu nói:

“Chắc là có người kê toa thuốc cho ngươi rồi?”

“Đúng là có, thuốc này không thể ngừng, rất tốn kém, cho dù gia nhập vào Lục gia thì cũng chỉ vừa đủ.” Dịch Sơn có chút bất đắc dĩ nói:

“Nhưng mà người của Lục gia cũng đã gợi ý cho chúng ta một phương hướng để giải quyết vấn đề, đó là dùng công pháp trung hòa.

Vị tiên bối kia nói, chỉ cần tìm được một bộ công pháp thích hợp, có lẽ sẽ thay đổi được tình thế hiện giờ, nhưng không có nói rõ đó là loại công pháp gì.”

Vì vậy mà chúng ta vẫn luôn ở lại lâu ba.

Công pháp thích hợp? Lục Thủy có chút ngạc nhiên, như vậy là sức sống của sinh mệnh nhỏ kia cũng không đơn giản.

Phúc họa tương y.

Chỉ cần để cho hấn bắt mạch, thì hấn có thể biết đó là loại công pháp gì.

Nhưng mà Mộ Tuyết chắc chắn cũng biết được.

Cho nên hấn không định nhúng tay vào.

Hấn chuẩn bị gọi Chân Võ đến đây một chuyến.

Không có Chân Võ thì hấn lấy đâu ra linh thạch?

Mộ Tuyết suy nghĩ một chút, lại vẽ vẽ lên mặt bàn, sau đó mới mở miệng nói:

“Các người có từng nghĩ đến công pháp của ma tu hay chưa?”

“Công pháp của ma tu?” Điều này khiến cho Dịch Sơn và Du Nhã đều có chút bất ngờ.

Bọn họ chưa bao giờ suy nghĩ tới công pháp của ma tu, luôn cảm thấy nó quá cực đoan.

Rất nguy hiểm.

“Ừ, công pháp của ma tu.” Mộ Tuyết giải thích nói:

“Bởi vì bản chất của di chứng là là cực đoan, mà phần lớn công pháp của ma tu cũng có tính chất cực đoan, ngược lại là có thể trung hòa lẫn nhau.

Nhưng ít nhiều sẽ ảnh hưởng tới tu vi.”

Du Nhã nhìn xem Mộ Tuyết, cảm thấy rất kì lạ, nhịp tim của nàng hơi rối loạn, người thiếu nữ trước mặt tạo cho nàng một cảm giác thật vi diệu.

Cử chỉ và lời nói của đôi phương, còn có sắc mặt, đều không phù hợp với tu vi của nàng.

Những gì nàng nói, giống như là đã biết trước đáp án, đang chờ người từng bước hỏi tới.

Nhưng lại cảm thấy không thể nào, vì đôi phương còn quá trẻ lại không có tu vi.

Hơn nữa công pháp của ma tu rất dễ bị bác bỏ, bình thường người ta chỉ nghe cho có lệ hoặc ôm tâm tính là có dịp sẽ thử.

Công pháp của ma tu cũng không phải là loại công pháp tốt với bọn họ, bởi vì chỉ cần sơ suất một chút thôi cũng sẽ nguy hiểm tới tính mạng.

Nhưng mà xuất phát từ một loại trực giác mơ hồ, Du Nhã cảm thấy đó lại là cơ hội ngàn năm một thuở, nếu như bỏ lỡ thì có lẽ là không thể nắm bắt được nữa.

Nàng há miệng thở dốc, cuối cùng níu lấy tay của chồng mình lúc này đang định từ chối khéo, mở miệng nói trước:

“Tiểu, tiểu tiên tử cảm thấy công pháp ma tu nào mới là thích hợp nhất?”

Dịch Sơn hơi sững sốt một chút, nhìn về phía đạo lữ của mình với ánh mắt ngạc nhiên.

Làm vậy không phải là quá liều lĩnh hay sao?

Hơn nữa, đối phương trẻ tuổi như vậy, làm sao có thể biết được cách giải quyết vấn đề này?

Nhưng điều khiến hắn khó hiểu hơn chính là, đạo lữ của hắn dùng lực rất mạnh để níu lấy tay hắn.

Giống như thật để ý đến câu trả lời sau đó.

Hắn thì không tin tưởng.

Mộ Tuyết cười nhẹ và nói:

“Có thể thử Ma Ngôn Lục Chân Quyết xem sao.”

Mộ Tuyết không có nói hết, chỉ là đưa ra một gợi ý.

Lục Thủy nghe được tên của công pháp, cảm thấy hình như mình vừa mới nhìn thấy, nhưng hắn cũng không có ý kiến gì đối với sự giúp đỡ của Mộ Tuyết.

Có lẽ là vì đối phương đang mang thai.

Cho nên Mộ Tuyết mới muốn giúp đỡ một chút.

Bởi vì đây là điều mà nàng khao khát có được.

Nghe được câu trả lời chắc chắn của Mộ Tuyết , Du Nhã nhẹ nhàng thở ra, sau đó cảm kích nói:

“Sau đó ta sẽ thử, đúng rồi, nếu như có thể làm được, thì ta làm cách nào để tìm được hai vị mà cảm tạ đây?”

“Dù gì cũng là một gợi ý mới, khi có thời gian, thật sự là nên tìm đến nhà để tạ ơn.” Dịch Sơn cũng mở miệng nói.

Mặc dù không hiểu vợ mình đang nghĩ gì, nhưng đây thật sự là một hướng giải quyết khác.

Mộ Tuyết không có trả lời câu hỏi này, mà là nhìn về phía Lục Thủy.

Dịch Sơn và Du Nhã cũng nhìn về phía Lục Thủy.

“Không cần, cha của ta cũng rất bận rộn.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Cha hẳn thật sự rất bận.

Mẹ hẳn lại không để ý tới.

“Vậy thì chúng ta đã làm phiền rồi, cha của người chắc là có không ít việc phải làm cho Lục gia.” Dịch Sơn hơi ngượng ngùng một chút, nhưng không nói thêm gì nữa.

Mỗi người đều có ý nghĩ của mình, điều này rất bình thường.

Lúc này, Dịch Sơn muốn đứng dậy tiếp tục tìm công pháp và tài liệu.

Mà hẳn cũng không muốn lấy linh thạch của đối phương nữa, dù gì cũng đưa ra gợi ý mới.

Hắn cũng không phải là người cổ hủ, hẹp hòi như vậy.

Nhưng hẳn vừa mới đứng lên, đã nghe được tiếng bước chân nơi cầu thang lầu ba, hình như có người đang đi lên.

Tầng lầu vốn an tĩnh, đột nhiên nghe được tiếng vang, khó tránh khỏi sẽ tò mò muốn biết người tới là ai.

—

Dịch: MB

Chương 693: Ai Mới Là Tác Giả 2

Khô Thụ lão nhân đang đi trên cầu thang của Tầng Kinh Các, hắn vừa mới trở về thì nghe nói thiếu gia bị phạt đi tới Tầng Kinh Các.

Hắn cũng nhanh chóng biết được nội dung của hình phạt.

Thay vì dưỡng thương, hắn quyết định đi tới Tầng Kinh Các trước.

Để đảm nhận công việc này.

Hắn sợ rằng những người khác trong Tầng Kinh Các sẽ xem thường thiếu gia.

Chuyện này cũng không tốt đẹp gì.

Tầng Kinh Các đang do hắn quản lý, để hắn làm là hợp lý nhất.

Hơn nữa, hắn cũng có vài vấn đề muốn hỏi thiếu gia, ví dụ như những chuyện trong Bỉ Chi Hải Ngạn.

Mặc dù không cách nào nói ra.

Nhưng mà vẫn tò mò muốn biết.

Chỉ trong chốc lát, hắn đã đi tới lầu ba của Tầng Kinh Các.

Trước tiên nhìn thấy là hai khuôn mặt xa lạ, không, phải nói là chỉ từng gặp mặt có một lần.

Sau đó nhìn thấy tự nhiên là thiếu gia Lục gia và thiếu phu nhân.

Hai người kia không biết thân phận của thiếu gia? Đây là ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu Thụ lão.

Thụ lão đi lên, một vị cường giả thất giai Nhập Đạo thật sự.

Người đứng dậy trước tiên là Dịch Sơn và đạo lữ của hắn, Du Nhã.

Bọn họ không dám tỏ ra vô lễ đối với những bậc tiền bối như thế này, nhất là đối phương đang đi tới đây.

“Xin chào tiền bối.” Dịch Sơn và Du Nhã cúi đầu cung kính nói.

Bọn hắn nói xong, lại không nghe được giọng nói nào tiếp theo.

Theo lý thì có lẽ hai người trẻ tuổi kia cũng phải chào hỏi mới đúng.

Sau đó hắn cúi đầu nhìn sang và sững sờ khi thấy hai người kia vẫn còn ngồi ở trên ghế, làm như không liên quan đến mình.

Điều này làm cho Dịch Sơn và Du Nhã có chút lo lắng.

Dịch Sơn nhẹ giọng nhắc nhở:

“Đông Phương tiểu huynh đệ.”

Từ nãy giờ Lục Thủy vẫn đang nhìn xem làm cách nào để ăn trái cây, nghe được Dịch Sơn gọi nên hắn nhìn qua.

Sắc mặt của Dịch Sơn lúc này khá là phong phú, liên tục ra hiệu ngầm cho Lục Thủy.

Đề hắn đứng lên hành lễ.

Nhưng mà Lục Thủy vẫn không hề nhúc nhích.

Du Nhã cũng đang nhắc nhở Mộ Tuyết, nhưng mà Mộ Tuyết chỉ mỉm cười đáp lại.

Đến đây thì hai người bọn họ cũng đành chịu, hai người trẻ tuổi này thật là không biết cách đối nhân xử thế gì cả!?

Ngẫm lại cũng đúng thôi, ngay từ đầu bọn họ cũng không có vẻ gì là lễ phép.

Con nít không hiểu chuyện, chắc là Thụ lão cũng sẽ không để ý đâu.

Dịch Sơn cảm thấy hắn vẫn nên mở miệng nói vài lời, dù gì Thụ lão cũng đã đến đây.

Nhưng Dịch Sơn vừa muốn mở miệng đã thấy, Thụ lão vừa tới thì lập tức cúi đầu, cung kính chào Lục Thủy.

Lúc này Dịch Sơn và Du Nhã đều sững sờ ngay tại chỗ.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Không cần chờ lâu, bọn họ nghe được Thụ lão cất tiếng nói.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân.”

Thiếu, thiếu gia?

Dịch Sơn và Du Nhã liếc mắt nhìn nhau, sau đó lại nhìn về phía Lục Thủy và Mộ Tuyết một lần nữa.

Và rồi bọn họ đã hiểu ra, vì sao hai người kia có thể tự do lên lầu ba.

Cũng hiểu vì sao Lục Thủy lại nói là nhờ vào bậc cha chú mà được lên trên này.

Bởi vì cha hắn là tộc trưởng, Tàng Kinh Các là nhà hắn.

Đừng nói lầu ba, lầu năm hắn đều có thể lên.

Dịch Sơn toát hết mồ hôi trán, vừa rồi hắn còn muốn đến thăm viếng cha mẹ của đối phương.

Đó không phải là đòi gặp mặt tộc trưởng và tộc trưởng phu nhân sao?

Hay là ba vị trưởng lão?

Vậy thì chẳng khác nào tìm đường chết?

Tuy là tộc trưởng của Lục gia tu vi chỉ có lục giai, nhưng thực lực lại rất là khủng bố, hắn may mắn được chứng kiến một lần.

Đó căn bản không thể xem là lục giai được, thất giai đều phải lùi lại ba phần.

Thật ra thì bọn hắn cũng đã được nghe kể về thiếu gia của Lục gia và thiếu phu nhân, nhưng chỉ nghe tên chứ chưa biết mặt.

Và chắc chắn không phải là Đông Phương Thập Lý và Tuyết Tễ gì đó.

Nếu không phải vậy, bọn họ làm sao dám gạ gẫm đòi phương mua này nọ.

Một người nhị giai, một người bình thường, lẽ ra hẳn phải nghĩ tới sớm hơn.

“Đưa cho ta hai viên linh thạch ngũ phẩm, ta sẽ kêu Chân Võ trả lại cho ngươi sau.” Lục Thủy nói với Khô Thụ Lão Nhân.

Khô Thụ Lão Nhân không dám chần chờ, lập tức lấy ra hai viên linh thạch ngũ phẩm.

Còn chuyện có trả lại hay không thì hẳn mặc kệ, bởi vì người trả cũng không phải là Lục Thủy.

Thiếu gia của bọn họ cơ bản là không có mang theo linh thạch trên người.

Lục Thủy nhận lấy linh thạch, đưa tới trước mặt Dịch Sơn nói:

“Tiền trái cây, nếu có nữa thì hãy tiếp tục bán cho ta, người thật sự có thể ra giá cao hơn một chút, vì nó đáng giá.”

Dịch Sơn rớt cuộc cũng lấy lại tinh thần.

Hắn đẩy linh thạch trở về, có chút thấp thỏm nói:

“Thiếu gia nói đùa, thật ra là dự định biếu cho thiếu gia và thiếu phu nhân.

Trước đó không biết thân phận của thiếu gia và thiếu phu nhân, đã vô tình xúc phạm tới.”

Lục Thủy nhìn Dịch Sơn một chút, cuối cùng cầm lại linh thạch, nói:

“Tên Lục Thủy, không có tiện lợi bằng Đông Phương Thập Lý.”

Dịch Sơn: “...”

Du Nhã: “...”

Tuy nhiên, bọn hắn vẫn còn có chút kinh ngạc, bởi vì biểu hiện của thiếu gia cũng không có tệ hại như lời đồn đãi.

“Thiếu gia, theo lệnh của Tam trưởng lão, ta tới đây ghi lại tên sách mà thiếu gia đọc.” Khô Thụ Lão Nhân nói.

Còn việc Lục Thủy nói rằng dùng tên giả thuận tiện, thì hắn càng hiểu rõ hơn.

Cái tên giả kia đã làm chấn động tu chân giới, rất nhiều người muốn biết Lưu Hỏa rốt cuộc là ai.

Nhưng mà không ai biết được.

Mà hắn là người biết chuyện, lại không thể mở miệng nói ra.

Đây cũng là một nỗi khổ.

“Quyển này.” Lục Thủy cầm sách đưa cho Khô Thụ Lão Nhân.

Khô Thụ Lão Nhân liếc mắt nhìn, hơi nhướng mày:

“Đây là nói về cờ vây?”

“Nếu không, thì phải như thế nào?” Lục Thủy hỏi.

Khô Thụ Lão Nhân có chút khó xử:

“Thiếu gia, hay là đổi một quyển khác?”

Lục Thủy nhìn thoáng qua Khô Thụ Lão Nhân, sau đó không tiếp tục để ý.

Khô Thụ Lão Nhân: “.....”

Ôi! Có vẻ như Tam trưởng lão lại phải thở dài vì tức giận.

Khô Thụ Lão Nhân không nói thêm gì nữa, lặng lẽ rời đi.

Dịch Sơn và Du Nhã cũng chào tạm biệt, bọn họ muốn đi tìm sách thêm một lúc.

Thiếu gia và thiếu phu nhân ở đây, bọn họ không nên quấy rầy.

Vừa rồi thật là làm ầu mà.

Chờ cho mọi người đi hết, Mộ Tuyết mới đưa tay đỏi lấy trái cây trong tay của Lục Thủy và nói:

“Cái này cho Lục thiếu gia.”

Lục Thủy không nói gì hết, bỏ vào trong miệng nhai.

Ừ, đúng là ăn rất ngon.

Đáng tiếc là chỉ có hai trái.

Mộ Tuyết cũng ăn trái cây, sau đó giờ quyển sách ở trên bàn ra, bắt đầu đọc.

Lục Thủy ngồi bên cạnh Mộ Tuyết, cũng đang nhìn vào sách.

Hắn thật sự tò mò, không biết “Kiếm Nhất Vi Kỳ Truyện” rốt cuộc là viết về cái gì.

Dạy người ta làm thế nào để hồi cờ sao?

Lục Thủy nghĩ xong thì lật ra trang thứ nhất của quyển sách:

Kỳ Đạo là là thứ mà ta muốn theo đuổi cả đời, Kiếm Đạo chỉ là thứ ta thuận tay tạo ra.

Hôm nay ta muốn bỏ kiếm theo cờ.

Làm một bậc thầy chơi cờ mà ai ai cũng biết tới, sau đó sẽ dùng vạn vật đánh cờ với thiên địa.

Dịch: MB

Chương 694: Ai Mới Là Tác Giả 3

Lục Thủy vừa đọc trang đầu tiên đã phải cau mày, đây là chữ viết Viễn Cổ, còn là bản gốc.

Đúng là hiếm thấy.

“Khó trách sẽ bị đặt ở lầu ba, bản thân quyển sách này cũng đã ẩn chứa một số điều phi thường.

Nội dung bên trong sẽ liên quan tới những nhân vật mạnh mẽ như là Kiếm Nhất.” Lục Thủy nghĩ thầm.

Có lẽ trước kia không có ai biết Kiếm Nhất là ai, nhưng kể từ khi Kiếm Đạo Vô Thượng xuất hiện, mọi người đã biết Kiếm Nhất căn bản không phải là một người bình thường.

Đương nhiên, cũng chỉ có số ít người biết, Kiếm Nhất rốt cuộc là nhân vật ở cấp bậc nào.

Lục Thủy không có suy nghĩ nhiều, tiếp tục xem trang tiếp theo, nhìn xem Kiếm Nhất làm thế nào trở thành bậc thầy chơi cờ, làm sao đánh cờ với thiên địa.

Trang thứ hai:

Ta đã định đánh với thiên địa một ván trước, vậy mà thiên địa không thèm nhìn đến ta.

Roi vào đường cùng, ta chỉ có thể đi về hương trấn, nhìn xem có cuộc thi nào về lĩnh vực này hay không.

Nhưng ta nhanh chóng phát hiện, người chơi cờ vậy đã ít càng thêm ít.

Vậy thì làm sao ta có thể trở thành bậc thầy chơi cờ được đây?

Cho nên ta đã đi tìm người quản lý nơi này, nói cho hắn biết sự vĩ đại của cờ vậy, để hắn phổ biến rộng rãi.

Sau đó sẽ tổ chức cuộc thi.

Thế giới rộng lớn, nhưng ta chẳng ngại phiền mà bôn ba đi khắp nơi, mỗi một địa phương đều sẽ tìm người quản lý để trò chuyện, nói cho bọn họ biết là nên phát triển cờ vây.

Đa số bọn họ rất thân thiện, vui vẻ nhận lời.

Một vài người ngoan cố cũng đã hiểu ra sự vĩ đại của cờ vây dưới nguyên tắc của ta.

Ba mươi năm sau.

Cuộc thi cờ vây rốt cục được tổ chức.

Bọn họ xưng người mạnh nhất là Kỳ Thánh, đây là chế tạo cho ta.

Ta đã đăng ký tham gia cuộc thi cờ vây hương trấn đầu tiên.

Đối thủ của ta là một người thiếu niên, nhìn như là vừa mới tiếp xúc cờ vây.

Trận đấu bắt đầu.

Ván cờ như chiến trường, ta cầm cờ đi trước, muốn nói cho thiếu niên này, chân lý của cờ vây.

“Đã suy nghĩ rất lâu, còn muốn suy nghĩ nữa sao?” Thiếu niên kia hơi khinh thường ta.

Người trẻ tuổi thiếu hiểu biết.

Ta dẫn đo thật lâu, rốt cuộc đã hiểu ra vấn đề nằm ở đâu.

“Nước đi này không tính.” Đây là quyết định của ta sau khi suy nghĩ cặn kẽ.

“Hở?” Thiếu niên cảm thấy choáng váng:

“Thi đấu mà muốn hỏi cờ sao?”

“Quy tắc cuộc thi cũng không có nói là không được đi lại.” Mặc dù ta không có xem qua quy tắc, nhưng chắc chắn là không có điều này.

“Người xem, quy tắc có điều này nha.” Người thiếu niên lấy ra một quyển luật lệ thi đấu.

“Người không biết không có tội, ta cũng không hiểu rõ tình hình, cho nên vi phạm lần đầu là có thể được tha thứ, nước đi này không tính.” Ta đang nói lý lẽ với hắn.

Thiếu niên kia bị ta thuyết phục.

Sau đó...

“Một đám người không hiểu chân lý của cờ vây, dám cả gan đuổi ta ra ngoài, bỏ ta ra.” Ta vô cùng tức giận.

Ta là bậc thầy của môn cờ vây.

Bọn xấu xa này.

Phịch!

Ta bị ném đến trên mặt đất.

“Lại đến quấy rối, hủy bỏ tư cách thi đấu vào năm sau của ngươi.” Người kia lại dám quát tháo vào mặt ta, còn đe dọa ta.

Những người này thật quá đáng.

“Các ngươi có thể dùng ngôi thứ ba để viết sách hay không? Các ngươi bị bệnh à.” Ta rất là tức giận, gào thét.

Bọn người phàm ngu dốt, vẫn không biết cách là cho người ta vừa lòng đẹp ý.

...

Lục Thủy hơi ngạc nhiên khi đọc đến đây, ý của Kiếm Nhất là sao?

Hóa ra người viết sách thật sự không phải là hắn?

Hắn làm nhiều chuyện như vậy, xung quanh đều có người đi theo, còn đang giúp hắn viết sách?

Ai nhàm chán như vậy?

“Các ngươi? Vậy thì ít nhất là hai người, là Lục sao?” Lục Thủy cảm thấy khả năng này rất cao.

“Người thứ hai sẽ là ai?”

Lục Thủy cẩn thận suy nghĩ một chút, từ những tin tức bên trong, hắn cũng không biết được ai khác ngoài Kiếm Nhất và

Lục .

Lần trước nói chuyện với Kiếm Nhất, nhìn theo nhiều góc độ khác nhau, hấn và Lục rất là thân, những người khác không thể nào sánh bằng.

“Được rồi, cứ đọc tiếp đã, có thể người kể chuyện sẽ tự viết về mình”

Nghĩ như vậy, Lục Thủy lại tiếp tục xem.

Chưa kể là quyển sách này cũng rất thú vị.

Nhất là nhìn xem đến đoạn Kiếm Nhất bởi vì hồi cờ mà bị ném ra ngoài, khi đó hấn cũng muốn làm như vậy.

Nếu không phải đôi phương là bậc tiền bối, còn là người đã chết.

Hấn tuyệt đối sẽ không nhượng bộ.

...

Ta bỏ qua hương trấn này, quyết định đi tới một cái hương trấn vẫn chưa bắt đầu thi đấu để tham gia.

Đường xá xa xôi, không thành vấn đề với ta.

Chỉ trong nháy mắt, ta đi tới hương trấn mới, ở rất xa.

Vừa kịp hạn chót để đăng ký, sau đó thì ta bắt đầu tham gia tranh tài.

Cuộc thi trước đó chỉ là ngoài ý muốn, lần này ta sẽ chỉ dẫn cho bọn hấn con đường chơi cờ, giống như là 30 năm trước vậy.

Cuộc thi bắt đầu, lần này đối thủ của ta là một thiếu nữ.

Lại là một người trẻ tuổi thiếu hiểu biết.

Tài năng chơi cờ làm sao có thể so với ta?

Lần này đối phương cầm cờ đi trước.

Từ nước cờ của đối phương, ta biết khả năng chơi cờ của người này không tốt.

Y như rằng.

“Ừm, ờ, nước cờ này không tính có được không?” Thiếu nữ có chút sợ sệt nói.

“Không được.” Ta thẳng thừng từ chối.

“Cờ vây thần kỳ ở chỗ hạ cờ không được hồi hận, dù là ta đồng ý nhường người, ta cũng không thể vi phạm quy tắc cờ vây.

Người xem, quy tắc viết là không thể đi lại.”

Ta đặc biệt lấy bản quy tắc ra cho đối phương xem.

Để đối phương hiểu được, đi lại là phạm quy.

“Được, hiểu rồi.” Thiếu nữ kia mặc dù bất đắc dĩ, nhưng vẫn chấp nhận.

Hạ được một nửa.

“Nước đi này không tính, ta hạ sai.” Ta cảm thấy nước cờ này có chút không đúng.

“Nhưng mà hạ cờ không được hồi hận, trong quy tắc viết như thế.” Thiếu nữ kia cầm lấy quy tắc, còn đặc biệt chỉ cho ta xem.

“Quy tắc là chết, người là sống, vật sống sao có thể bị điều chết ràng buộc? Làm vậy sẽ khiến cho con người ta dậm chân tại chỗ.” Ta cảm thấy đối phương cần hiểu được điểm này.

“Thế nhưng là cờ vây thần kỳ ở chỗ hạ cờ không hồi hận, dù là ta đồng ý nhường cho người.” Thiếu nữ kia đưa ra lý lẽ phản bác lại.

“Điều thần kì là xuất phát từ trong tâm hồn, và tồn tại trong suy nghĩ, sở dĩ cờ vây trở nên thần kỳ như vậy là do con người chứ không phải do quy định.

Để cho ta đi lại, là người đã thừa nhận điều thần kỳ đó.

Chân lý của cờ vây sẽ được thể hiện trong tay của ta và người.” Ta nói xong thì cầm lấy quân cờ của mình lên, dự định đi lại.

Vì nghĩ rằng thiếu nữ này đã hiểu rõ chân lý của cờ vây.

—

Dịch: MB

Chương 695: Ai Mới Là Tác Giả 4

“Trọng tài, hẳn hồi cờ.” Thiếu nữ kia đột nhiên kêu lên.

Ta: “...”

“Thả ta ra, buông ta ra.” Ta lại bị ném ra ngoài thêm một lần.

Phịch!

Ta bị ném tới trên mặt đất, ta cảm thấy phần nộ.

Ta muốn một kiếm chém đứt nhà thi đấu này.

“Các người thật là chó, ta muốn chém nhà thi đấu hồi nào?”

Hãy đi đến nơi thi đấu tiếp theo.

Với lại viết thì cứ viết, đừng có đọc ra được không?” Ta cảm giác vô cùng bất đắc dĩ.

Người ở đây không hiểu chân lý của cờ vây, ta quyết định đi tới một nơi khác, ta sẽ tự mình phát triển cờ vây.

Vì sao tham gia cuộc thi mà chỉ có ta bị loại?

“Chờ một chút, các người chờ ta với.” Bên trong đột nhiên truyền ra một giọng nữ.

Là thiếu nữ đã đánh cờ với ta.

“Người có việc gì?” Ta hỏi.

“Ta có thể đi chung với các người không.” Thiếu nữ kia hỏi.

Sau đó nàng tự giới thiệu:

“Ta tên là Cửu, là Chân Thân Độc Nhất Thiên Địa, chắc chắn là các người đã nghe nói đến ta.”

“Xin lỗi, bọn ta không đi chung với chó hoặc phụ nữ.” Một người chỉ biết gọi trọng tài, không có tư cách đi chung với chúng ta.

Xuất phát đi tới nhà thi đấu tiếp theo.

...

Lục Thủy đọc đến đây thì hơi thắc mắc, Cửu vậy mà cũng xuất hiện.

“Như vậy thì Cửu không phải là một trong số những người viết truyện.”

Vừa rồi hẳn còn nghĩ xem người viết truyện có phải là Cửu hay không.

Xem ra là không thể nào.

Nhưng Cửu rõ ràng là biết Kiếm Nhất, ngay từ đầu đã có ý tiếp cận.

Sau đó phản bác chuyện Kiếm Nhất hồi cờ, nhưng không hiểu rõ chân lý của cờ vây bằng Kiếm Nhất.

“Lần sau ta sẽ hồi cờ trước.” Nghĩ đến điều này, Lục Thủy không khỏi cảm thấy tiếc nuối một chút:

“Không được, không có cơ hội.”

Lục Thủy nhất thời cảm thấy hơi khó chịu.

Sao Kiếm Nhất không chịu tập trung luyện kiếm cho thật giỏi? Nhất định phải chơi cờ vây làm gì.

Sau đó Lục Thủy dự định đọc tiếp, nhìn xem con đường chơi cờ vây của Kiếm Nhất cuối cùng sẽ đi về đâu.

Hơn nữa sách này có viết về Cửu, có thể sẽ có Lục, thật sự rất đáng xem.

“Ừng ục.”

Vừa mới lật sang trang, Lục Thủy nghe được tiếng bụng sôi lên.

Không phải hẳn.

Sau đó Lục Thủy bèn quay đầu nhìn về phía Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết cúi đầu đỏ mặt, tập trung đọc sách của nàng.

Bây giờ thì Lục Thủy mới nhớ ra, hình như Mộ Tuyết không có ăn điểm tâm, mà bây giờ đã qua giữa trưa rồi.

Lục Thủy nhìn nhìn quyển sách trong tay, phát hiện đã đọc được một nửa.

“Trưa nay Mộ tiểu thư muốn ăn gì?” Lục Thủy khép sách lại hỏi.

“Lục thiếu gia thì sao?” Mộ Tuyết ngẩng đầu nhìn về phía Lục Thủy.

“Trước tiên hãy đến tiểu trấn xem thử.” Lục Thủy nói xong thì cầm sách cất vào.

Hắn muốn mang quyển sách này theo.

“Nghe theo Lục thiếu gia.” Mộ Tuyết không có ý kiến gì.

Lục Thủy cầm lấy sách của Mộ Tuyết, cất lên trên giá sách.

Ban đầu đặt ở vị trí vừa phải, nhưng hắn ngẫm nghĩ một hồi lại lấy sách đặt vào vị trí cao hơn.

Không có mục đích gì cả, làm vậy để Mộ Tuyết phải nhờ hắn lấy giúp nàng.

Đến lúc đó sẽ được nàng nhờ vả, không đúng, lúc đó hắn sẽ đặt ở vị trí cao hơn.

Chọc tức nàng.

Mộ Tuyết chỉ nhìn thoáng qua vị trí của những quyển sách, cũng không thèm để ý.

Nếu như rơi thêm vài cuốn sách xuống, thì Lục Thủy cũng sẽ bị dọa sợ, lập tức cầm sách cho nàng.

Tóm lại, Lục Thủy vẫn rất là lo lắng cho nàng, dù biết rằng trên người nàng có Hỗn Nguyên Khí.

Nàng đặc biệt thích Lục Thủy.

...

Dịch Sơn và Du Nhã đã rời khỏi Tàng Kinh Các từ rất sớm.

“Người muốn tu luyện thật sao?” Dịch Sơn hơi nhíu mày lại.

Vừa rời, khi bọn họ đang tìm kiếm công pháp, đã tình cờ thấy được Ma Ngôn Lục Chân Quyết.

Và vợ của hắn - Du Nhã đã nhớ kỹ phần thứ nhất, muốn trở về tu luyện thử.

Vì mượn sách mang đi là việc rất khó nên đành phải học thuộc, sau đó trở về luyện.

Đương nhiên, cũng không phải là không thể mượn, nhưng không thật cần thiết thì tốt nhất là đừng mượn.

Bởi vì số lần có giới hạn.

“Ừm, thử xem sao, nhưng nên đến xin ý kiến của vị tiên bối kia.” Du Nhã mở miệng nói.

Dịch Sơn do dự một hồi, cuối cùng nhẹ giọng nói:

“Nếu như có vấn đề thì không được thử.”

Du Nhã nhìn Dịch Sơn, cười nói:

“Ta tưởng rằng ngươi sẽ không đồng ý.”

“Đúng là ta muốn ngăn cản, nhưng thấy thái độ của ngươi nghiêm túc như vậy, trong lúc nhất thời không biết làm sao thuyết phục ngươi.” Dịch Sơn thở dài một cái, sau đó thắc mắc hỏi:

“Vì sao ngươi nhất định phải thử? Ngươi thật sự tin vào những gì thiếu phu nhân nói à?”

Có nhìn như thế nào thì nàng ấy cũng chỉ là một người bình thường.”

“Mặc dù thiếu phu nhân trông giống như một người bình thường, nhưng ngươi còn nhớ, chúng ta là như thế nào tìm ra được nguyên nhân không?” Du Nhã hỏi chồng mình.

Bọn họ phải mất khá nhiều thời gian, mới biết được nguyên nhân gây bệnh, sau đó mới tìm hiểu tình trạng cụ thể.

Mà Mộ Tuyết chỉ cần bắt mạch một chút, nếu như không biết chẩn đoán của nàng là đúng, nghi ngờ là bình thường.

Nhưng mà đối phương đã đoán đúng, bọn họ không thể nghi ngờ điều đó.

“Thật vậy.” Dịch Sơn nặng nề nói:

“Nếu như không biết bọn họ là thiếu gia và thiếu phu nhân, thì trông bọn họ không có vẻ gì là vô dụng cả.”

Mặc dù cách cư xử của đôi phương với người khác có vẻ không được lịch sự, nhưng cũng không quá kém cỏi hay là phô trương.

Bọn hắn mới vừa tới, cũng không biết Lục thiếu gia sẽ diễn kịch.

“Có lẽ chỉ là ảo giác, nhưng ta luôn cảm thấy đây là một cái cơ hội, không thể bỏ qua.” Du Nhã nói.

“Cảm giác? Làm sao người cảm giác được?” Dịch Sơn có chút hiếu kỳ, trước đó hắn đã nhìn ra vợ mình có điều khác lạ rồi.

“Ừm ~” Du Nhã ngẫm nghĩ một hồi, ngập ngừng một chút rồi nói rằng:

“Ta cũng không diễn tả được, có lẽ là giác quan thứ sáu của người làm mẹ đi.”

Bản thân nàng cũng thấy hoài nghi, bởi vì không có bất cứ lý do gì.

Bọn họ không tiếp tục dẫn đo nữa, đã không tìm được đáp án cho vấn đề này, vậy thì thử trước rồi mới tính tiếp.

Một lúc sau, bọn họ đi tới một chỗ bên sườn núi, đây là nơi sinh sống của một vị tu chân có y thuật rất giỏi của Lục gia.

Vừa bước vào cửa tiểu viện, Dịch Sơn đã cung kính nói:

“Vãn bối Dịch Sơn, xin được gặp tiền bối.”

“Cửa mở, tự mình đi vào.” Rất nhanh, có một giọng nữ vang lên ở bên trong.

Bọn họ nghe lời bước vào.

“Là các người à, thai nhi có gì không ổn sao?” Tô Hồng bình tĩnh nhìn Du Nhã hỏi.

Tô Hồng là một trong những Y Tiên của Lục gia, trên mái tóc dài của nàng có vài sợi màu đỏ, vóc dáng trẻ trung, khuôn mặt xinh xắn, có thể nói là xinh đẹp như hoa.

Nhưng mọi người đều biết là tuổi tác của nàng rất cao.

Lúc này, Tô Hồng mặc một bộ váy tiên màu đỏ, đang đọc một quyển sách gì đó.

—

Dịch: MB

Chương 696: Gặp Được Quý Nhân 1

“Thưa tiên bối, chuyện là chúng ta dự định thử một bộ công pháp, mong tiên bối có thể chú ý giúp cho.” Dịch Sơn lập tức nói.

Muốn thử nhưng không có người lợi hại giúp đỡ, bọn họ sẽ không dám liều lĩnh.

Việc này liên quan tới con cái của bọn họ.

Sao có thể liều lĩnh được.

Mà Tô Hồng là người đã nhanh chóng tìm ra nguyên nhân khi kiểm tra cho vợ hắn, cũng giúp sửa lại toa thuốc, trực tiếp thấy được hiệu quả.

Vì vậy bọn họ rất là tín nhiệm nàng.

Còn toa thuốc trước đó là do một vị tiên bối ở Bách Hoa Cốc vô tình tìm được.

“Có thể nói cho ta biết là công pháp gì sao?” Tô Hồng tò mò hỏi.

Những lời yêu cầu giúp đỡ như thế này nàng sẽ không từ chối, nhưng phải xem đó là loại công pháp gì.

Có một số công pháp, không cần thử cũng biết là không thích hợp.

Nhưng bản thân nàng cũng không thể tìm ra công pháp thích hợp.

Cần có chút may mắn.

“Là Ma Ngôn Lục Chân Quyết.” Du Nhã trả lời.

“Nội dung thế nào?” Tô Hồng hỏi.

Nàng cũng không biết đây là bản công pháp gì.

“Thiên địa ba phần, Đạo - Ma không giống nhau, lý lẽ của Đạo kinh động thiên địa, đạo lý của Ma chấn động khắp

nơi...” Du Nhã bắt đầu đọc ra phần đầu của “Ma Ngôn Lục Chân Quyết”.

Đương nhiên, tu luyện cụ thể như thế nào thì cần phải thử rồi mới biết được.

Một lúc sau, Du Nhã đọc xong:

“Tiền bối, chính là như vậy.”

Tô Hồng nghe xong thì không có đưa ra nhận xét ngay.

Nàng bắt đầu luyện thử để tìm ra được vấn đề bên trong, vậy mà trong lúc nhất thời lại không tìm thấy bất cứ vấn đề nào.

Sau đó nàng nhìn về phía Du Nhã, cảm thán, nói:

“Các ngươi thật sự là dám nghĩ.”

Người bình thường, làm sao có thể trực tiếp nghĩ tới công pháp của ma tu được?

“Tiền bối, môn công pháp này có vấn đề rất nghiêm trọng sao?” Dịch Sơn có chút lo lắng nói.

“Không.” Tô Hồng lắc đầu, nàng nhìn xem Du Nhã, giọng nói không lớn lắm, nhưng ẩn chứa một chút phấn khởi:

“Hoàn toàn ngược lại, ta không tìm được vấn đề gì trong công pháp này, có thể thử được!

Có lẽ thật sự hiệu quả.”

“Đi theo ta.” Tô Hồng nói xong thì xoay người đi vào bên trong.

Dịch Sơn và Du Nhã nhìn nhau một chút, điều này khiến bọn họ rất kinh ngạc, đồng thời cũng có chút xúc động, cũng có thể nói là ngọn lửa hy vọng vẫn luôn nhen nhóm, lúc này bỗng bùng cháy lên.

“Vâng.” Du Nhã cất tiếng nói xong thì đi theo Tô Hồng vào bên trong.

Ngay sau đó, Du Nhã đã bắt đầu tu luyện Ma Ngôn Lục Chân Quyết dưới sự quan sát của Tô Hồng.

Nàng ngồi dưới đất, hít sâu một hơi, sau đó điều động linh khí rời bắt đầu vận chuyển dựa theo chỉ dẫn của Ma Ngôn Lục Chân Quyết.

Nàng không dám vận chuyển quá nhanh, chậm rãi tiến hành từng chút một.

May mắn là không có xảy ra bất cứ vấn đề gì, nàng biết rằng khi nàng cảm thấy không khỏe, sẽ xuất hiện những cơn đau nhỏ.

Nghiêm trọng, thậm chí ảnh hưởng đến thai nhi.

Dịch Sơn ở bên cạnh trông chừng, không có cách nào hỗ trợ, chỉ có thể nhìn chăm chăm.

Mà Tô Hồng thì đứng sát bên người Du Nhã, đưa tay là có thể chạm đến, để phòng ngừa bất trắc.

Tình hình trước mắt vô cùng ổn định.

Công pháp vận chuyển được một hồi, đột nhiên Du Nhã nhíu mày lại.

Dịch Sơn có chút lo lắng, Tô Hồng cũng trước tiên chạm vào Du Nhã, muốn kiểm tra xem việc vận chuyển công pháp, có gặp phải vấn đề gì không.

Chỉ trong giây lát thì nàng buông tay ra, nhẹ giọng giải thích:

“Luyện công pháp này phải chịu một chút đau đớn, không có gì đáng lo.”

Dịch Sơn nhẹ nhàng thở ra, nhưng cũng không dám lơ là.

Lúc này Du Nhã bắt đầu hội tụ linh khí, lập tức sẽ vận chuyển xong một chu kì.

Linh khí liên tục hội tụ lại và nhanh chóng hoàn thành, sau đó nguồn lực lượng này lại bắt đầu khuếch tán, len lỏi khắp các kinh mạch.

Nhưng mà chỉ trong nháy mắt, lượng linh khí vừa khuếch tán kia lại tràn về hướng khác.

Dường như ở phía đó có một lỗ thủng, tất cả linh khí đang hướng về phía đó mà tụ tập.

Rất nhanh, tất cả linh khí đã lấp vào chỗ trống kia.

Không có bù đắp được bao nhiêu, nhưng thật sự là có bù vào.

“Chuyện này, sao lại như vậy?” Du Nhã không khỏi giật mình khi cảm nhận được điều này.

Nàng chưa từng nghĩ điều này sẽ xảy ra.

Nàng chỉ mong có thể giảm bớt một chút là tốt rồi.

Nhưng lần này nàng cảm nhận được rất rõ, sự suy yếu của bào thai đã tạm thời ngừng lại rồi.

Trước đó chỉ có thể dùng lực lượng bên ngoài làm chậm lại, hoặc là chịu đựng thay.

Nhưng bây giờ, đã ngừng lại rồi.

Cứ như vậy mà ngừng lại, không có lý do.

Nàng kích động đến nỗi muốn bật khóc ngay tại chỗ.

Nhưng nàng vẫn cố gắng trấn tĩnh lại, bắt đầu thu công, không thể để xảy ra chuyện ngoài ý muốn ngay lúc này.

Sau đó nàng mở mắt.

Ánh vào tầm mắt là khuôn mặt lo lắng của chồng, lúc này đang ngồi xổm ở trước mặt nàng.

“Có khỏe không? Không có tác dụng cũng không sao, chúng ta lại tìm biện pháp khác.” Dịch Sơn nhìn xem Du Nhã, nhẹ nhàng nói.

“Thành, thành công.” Du Nhã ngay lập tức ôm lấy Dịch Sơn, kích động nói:

“Thành công, công pháp có tác dụng, ta cảm nhận được triệu chứng suy yếu của con đã biến mất rồi.”

Dịch Sơn bị vợ mình ôm lấy, nghe được điều nàng nói, cảm thấy không thể tin vào tai của mình.

“Biến mất? Thành công?” Hắn không thể tin nổi.

“Đừng kích động, để cho ta kiểm tra thử.” Tô Hồng ở một bên nói.

Hai người kia ở trước mặt nàng diễn cái gì vậy chứ?

Khi dễ người độc thân như nàng sao?

Du Nhã lập tức ngồi xuống, sau đó để Tô Hồng bắt mạch.

Tô Hồng tập trung tư tưởng bắt mạch, nàng vận dụng linh khí, kiểm tra rất cẩn thận, nàng có thể từ phản hồi của linh khí ở bên trong, phát hiện tất cả điều khác thường.

Lần này bắt mạch không mất bao nhiêu thời gian, sau đó Tô Hồng thu tay về, nói khẽ:

“Có người gợi ý cho các người chọn quyền công pháp này?”

“Đúng vậy.” Du Nhã gật đầu.

Tô Hồng đứng lên, nói khẽ:

“Gặp quý nhân, vấn đề thật sự được giải quyết, lại quan sát thêm một thời gian, nếu không có vấn đề gì.

Con của các người hoàn toàn được bảo vệ.”

Du Nhã và Dịch Sơn liếc nhìn nhau, bọn họ đều có thể nhìn thấy sự vui mừng trong ánh mắt của đối phương.

“Cảm ơn tiên bối rất nhiều.” Hai người cảm kích nói.

“Hãy cảm ơn vị quý nhân kia đi.” Tô Hồng mở miệng nói.

Quý nhân?

Du Nhã cảm thấy thật khó tin, nàng chưa từng nghĩ tới, người thiếu nữ trông rất bình thường kia lại là quý nhân của nàng.

Nhưng cuối cùng thì nàng cũng đã nắm được cơ hội, cảm giác lúc đó thật sự rất kì diệu.

Suy nghĩ khác nhau một chút, kết quả đã là một trời một vực.

Dịch Sơn cũng vậy, nếu như khi đó vợ hắn không nắm lấy, vậy thì không có được kết quả như bây giờ.

Trong lúc bất chợt, hấn cảm thấy có thể đến Lục gia, thật sự là một lựa chọn sáng suốt.

Tô Hồng lẳng lẳng nhìn bọn họ một hồi, nếu nàng đoán không sai, hai người này có lẽ đã được gặp Nhị trưởng lão.

Dịch: MB

Chương 697: Gặp Được Quý Nhân 2

Sáng sớm hôm sau.

Lục Thủy khép lại quyển sách “Kiếm Nhất Vi Kỳ Truyện”.

Nội dung cốt truyện sau đó căn bản là Kiếm Nhất đang tham gia thi đánh cờ.

Quyển sách kết thúc một cách rất kì lạ.

Nguyên văn bên trong là như thế này:

Cuộc thi cờ vây đã kết thúc, ta cũng phải rời đi, thật sự là một hành trình đầy ý nghĩa, tiếc là thời gian của ta quá gấp gáp.

...

Đây chỉ là một đoạn tự bạch bình thường, nhưng Lục Thủy luôn cảm giác đoạn văn này không phải là tự bạch của Kiếm Nhất, mà của người viết sách.

Còn kết quả trận đấu của Kiếm Nhất, không có gì đáng nói, đây thật sự chỉ là một quyển tự truyện dạy người ta làm sao để đi lại.

Một kỳ thủ đồng thời có hai tư tưởng trái ngược nhau.

Nhìn thấy Kiếm Nhất vô tình thăng cấp một hai lần, hẳn cảm thấy quá thất vọng về đối thủ của mình.

“Nhưng quyển sách này thật sự không có ẩn chứa bất cứ công pháp hay phát thuật gì, cũng không có miêu tả bất cứ điều gì về Kiếm Đạo của Kiếm Nhất.

Toàn bộ là viết về sự tích chơi cờ vây.”

Lục Thủy đọc quyển sách này, chính là đọc một quyển sách rất bình thường.

Nhưng bản thân quyển sách lại là thứ phi thường, vì qua vô số năm tháng mà vẫn chưa bị phân hủy.

Lục Thủy cất sách đi, sau đó nhìn ra phía bên ngoài.

“Chắc là Mộ Tuyết đã đi đến trạm xe rồi?”

Nghĩ như vậy, hắn bèn đi ra ngoài.

Còn quyển sách kia, hắn cũng không dự định mang trả lại, mà muốn tự mình cất giữ.

Khi nào muốn trả thì trả, dù sao những lý lẽ để hời cò ở bên trong là nhiều không kể xiết, có cơ hội gặp lại Kiếm Nhất, hắn muốn lấy đạo của người trả lại cho người.

Mà vậy thì cũng có thể xem như là một quyển bí tịch về cò vậy.

Nhưng mà không thể dùng trong cuộc thi nghiêm túc.

Trong một cuộc thi nghiêm túc mà muốn hời cò, hậu quả như thế nào cũng được ghi lại vô cùng sinh động trong sách.

Cần lấy đó mà làm gương.

Lục Thủy ra khỏi tiểu viện, trực tiếp đi về phía tiểu viện của Mộ Tuyết.

Hắn đã tính toán rồi, có lẽ sẽ trùng hợp gặp được Mộ Tuyết đang xuống núi.

Còn thời gian đi đến nhà ga thì hôm qua hắn đã hỏi được rồi.

Mộ Tuyết cũng chắc chắn sẽ đi sớm.

Lại đoán đúng. Lục Thủy vừa mới đi đến gần chỗ tiểu viện của Mộ Tuyết đã thấy nàng đang từ bên trong đi ra.

“Sớm như vậy, Lục thiếu gia muốn đi đâu?” Mộ Tuyết có chút mừng rỡ khi nhìn thấy Lục Thủy.

Nàng còn tưởng rằng sẽ gặp nhau ở cửa chính.

“Xuống núi, Mộ tiểu thư cũng phải xuống núi đúng không?” Lục Thủy nhẹ giọng hỏi.

Mộ Tuyết nhìn xem Lục Thủy, không có trả lời câu hỏi trước, mà là hiếu kỳ nói:

“Lục thiếu gia muốn dùng phi hành pháp bảo bay xuống sao?”

Cũng không phải chưa từng xảy ra.

Lần này nàng cần phải hỏi rõ ràng.

“...”

Lục Thủy nhất thời không nói nên lời.

Hắn lạnh nhạt liếc nhìn Mộ Tuyết một cái rồi tiếp tục đi về phía trước:

“Đi xuống.”

Nghe được câu này, Mộ Tuyết lập tức đi theo, bọn họ thuận đường.

Sẽ luôn luôn thuận đường.

Đinh Lương không dám tới gần, chỉ theo từ xa.

Bởi vì phải đi đón hai vị tiểu thư, nếu không nàng đã chọn ở lại nơi đây.

—————

Khô Hải Phật Môn.

Tâm Hỏa Cổ Phật cau mày, cuối cùng thở dài một tiếng:

“Không ngờ là tất cả đầu mối liên lạc đều bị cắt đứt, Lục gia trừ Lục Vô Vi, vẫn như cũ, không thể khinh thường.”

“Tuy nhiên, những sự biến đổi trên thế giới ngày càng rõ ràng hơn, thậm chí còn giúp khôi phục lực lượng, rốt cuộc là do đâu mà ra?”

Chuyện này hắn đã tìm hiểu rất lâu, lại không tìm được một chút manh mối nào.

Tất cả những thay đổi khác thường đều không có nguyên nhân gì cả, trống rỗng mà xuất hiện.

Hắn đã lật tìm tất cả ghi chép, không có tình huống như thế này.

“Nếu tiếp tục như vậy nữa, có thể thử làm cho Phật trở về.”

Tâm Hỏa Cổ Phật nhìn ra bên ngoài, nhìn xem Vô Tận Khô Hải, cuối cùng niệm câu Phật hiệu.

Hắn muốn chuẩn bị một chút, hai phe thế lực khác, có lẽ cũng nghĩ như vậy, hoặc không bao lâu nữa sẽ nghĩ tới.

Nhưng khả năng thành công thật sự quá thấp.

Trừ khi mức độ biến đổi của thế giới này có thể không ngừng tăng lên.

“Liên quan tới việc thăm dò Lục Thủy, cần bàn bạc kỹ hơn.”

Không thể phái thêm người khác đi tới Lục gia theo dõi.

Hiện giờ trong mắt của hai thế lực còn lại, Phật Môn chẳng khác gì một trò cười.

Nếu chuyện này mà bị bọn hắn biết được, lại có thêm một trò hề.

“Kiếp sau của Tân Cổ Phật cũng nên xuất hiện rồi, không biết sẽ là người thế nào.”

...

“Meo meo~ “

Hắc Bạch Miêu nhào người nằm ở trong tiệm của Nhân Cẩm, nó nhìn xem bên ngoài và cất tiếng kêu hơi bi thương.

Nó nghĩ rằng mình có thể đã bị Phật Môn vứt bỏ.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất là, nó không muốn chữa khỏi vết thương, nếu không sẽ phải đi gặp con chó kia, đó thật sự là chó.

Thật đáng sợ.

Nó cảm giác con chó này còn khủng bố hơn so với bất kì người nào trong Phật Môn.

Vừa nghĩ tới vết thương sắp khỏi thì phải đi, nó lại vô thức rùng mình một cái.

Con chó kia chỉ biết đánh nó, chứ có chịu hỏi nó câu nào đâu.

Trái lại, người muốn biết gì thì cứ nói ra đi.

“Lục thiếu gia ta muốn ăn bánh bao chay.”

“Không có, chỉ có bánh bao thịt.”

“Vậy thứ Lục thiếu gia đang ăn không phải là bánh sao?”

“Cái cuối cùng.”

“....”

Hắc Bạch Miêu nhìn thấy hai người đi ngang qua, nó lập tức chạy trốn, người này nó biết, nhưng mà không bị nhìn thấy thì tốt hơn.

Đó là thiếu gia Lục gia, nếu như hắn biết nó là mèo nội gián, chắc chắn nó sẽ bị ăn sạch.

Nơi này thật là khủng khiếp.

Muốn về nhà.

Mộ Tuyết đi ở bên cạnh Lục Thủy, nàng nhìn về phía sau và nói:

“Lục thiếu gia, trong tiệm vừa rồi hình như có bé mèo dễ thương.”

Lục Thủy cũng quay đầu nhìn một cái, không thấy gì cả:

“Không thấy được.”

Hắn thật sự không nhìn thấy, có Mộ Tuyết ở bên cạnh hắn, không có việc gì thì hắn nhìn xung quanh làm gì?

Chưa kể Mộ Tuyết vẫn còn nhìn chăm chăm vào bánh bao của hắn.

Đây là hắn vừa mới xếp hàng mua.

Mua cho Mộ Tuyết là bánh bao thịt, hắn cũng không muốn nghe được tiếng bụng của Mộ Tuyết sôi lên lần nữa.

Thấy Lục Thủy không thèm để ý, Mộ Tuyết tự nhiên cũng không thèm để ý.

Bọn họ cứ tiếp tục đi về phía trước, không bao lâu nữa sẽ đến được nhà ga.

“Chỉ có hai muội muội của người tới? Không có hầu gái sao?” Lục Thủy vừa ăn bánh bao vừa hỏi.

“Ừm, chỉ có hai người, Nhã Nguyệt và Nhã Lâm là do Đường di trông nom tới lớn, hình như không có hầu gái.” Thật ra thì Mộ Tuyết cũng không biết rõ về chuyện này.

Nàng không hề quan tâm tới hai người muội muội.

Chẳng trách các nàng cũng không dám lại gần mình.

“Ta nhớ Mộ tiểu thư nói có một người đã 16 tuổi rồi? Không nhỏ.” Lục Thủy nói.

“Ta năm nay 19 tuổi, Lục thiếu gia cảm thấy là ta già sao?” Mộ Tuyết nhìn xem Lục Thủy tò mò hỏi.

“...”

—

Dịch: MB

Chương 698: Gặp Được Quý Nhân 3

Logic gì thế này?

Lục Thủy tránh né vấn đề này, nói về chuyện của tuổi 16:

“Trong TV, nam nữ nhân vật chính 16 tuổi, đều có thể cứu vớt thế giới.

Em gái ngươi cũng 16 tuổi, có khi đã lên xem “Ma Pháp Thiếu Nữ cứu vớt thế giới” mà ngươi không biết.”

Cái gì mà “Ma Pháp Thiếu Nữ cứu vớt thế giới”, thật là lộn xộn.

“Hừ.” Mộ Tuyết hừ lạnh một tiếng, không muốn nói chuyện với Lục Thủy.

“Chút nữa Lục thiếu gia có cần đi đến Tầng Kinh Các không?” Mộ Tuyết cắn bánh bao, nhẹ nhàng hỏi.

Không nhắc đến, suýt nữa thì quên mất chuyện này.

“Xem tình hình.” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết một chút rồi nói.

Không muốn đi thì sẽ không đi Tầng Kinh Các.

Dù sao hắn có đọc sách, có thể vượt qua kiểm tra của Tam trưởng lão thì không có vấn đề gì.

Còn ở chung với Mộ Tuyết, Tam trưởng lão có ý kiến cũng sẽ không nói ra.

Hắn luôn suy nghĩ cho đời sau của Lục gia.

Một lúc sau, bọn họ đã tới nhà ga, chờ để đón Nhã Nguyệt và Nhã Lâm đến.

Nhưng vừa mới đứng chờ, Mộ Tuyết lại đột nhiên ngắt ra một chút:

“Đúng rồi, Nhã Lâm và Nhã Nguyệt chắc cũng chưa ăn điểm tâm, cần phải mua cho các nàng.”

Lần đầu đi đón muội muội, bối rối tới vậy sao?

Lục Thủy thấy hơi khó tin, Mộ Tuyết bao nhiêu tuổi rồi, vậy mà lại vì chút chuyện nhỏ này mà bối rối.

“Tiểu thư, ta có mua.” Lúc này Đinh Lương đang ở cách đó không xa, lập tức mở miệng.

Bởi vì đến nhà ga nên Đinh Lương đã đứng gần hơn rất nhiều.

Mộ Tuyết nhẹ nhàng thở ra.

Sau đó đứng ở bên cạnh Lục Thủy, nhìn về hướng xe sẽ tới.

Lục Thủy cũng là nhìn xem hướng của xe, sau đó hững hờ tới gần Mộ Tuyết, chạm vào vai của Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết trộm nhìn Lục Thủy một chút, sau đó cũng không nói gì.

Nếu không phải mang theo ký ức áp chế bản thân, chắc hẳn sẽ đưa tay ôm lấy vai của ta.

Mặc dù chỉ là tới gần, nhưng mà Mộ Tuyết vẫn rất là vui vẻ.

Nàng không dám làm động tác dư thừa gì, phải cẩn thận.

Rất nhanh, xe lửa vào trạm.

Ngay sau khi xe dừng lại hẳn, cửa xe cũng được mở ra.

“Tỷ tỷ.”

Cửa xe vừa mở ra, Lục Thủy và Mộ Tuyết đã nghe thấy có người đang gọi tỷ tỷ.

Lúc này, Nhã Lam ôm chậu hoa nhỏ chạy về phía Mộ Tuyết bên này.

Nàng cột mái tóc ngắn lên, trông giống như một đứa bé trai, trên mặt tràn đầy ý cười.

Nhã Nguyệt theo sát phía sau, cũng mang theo chậu hoa.

Nàng mặc váy dài, tóc dài được tạo kiểu rất xinh đẹp, phóng khoáng tự nhiên.

Nàng thấy mọi thứ thật mới mẻ nhưng cũng có chút dè dặt đối với nơi này.

Và các nàng còn mang theo hoa, đều là hoa mà Mộ Tuyết muốn cấy ghép, vì an toàn, chỉ có thể mang theo ở bên mình.

“Tỷ tỷ, mẹ không cho ta mang đồ ăn vặt, nhưng ta vẫn lén mang theo một bao, trong túi, ăn rất ngon.” Nhã Lâm vô cùng vui vẻ chạy đến trước mặt Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết xoa xoa đầu Nhã Lâm, cười nói:

“Cho tỷ tỷ ăn?”

“Ừm.” Nhã Lâm gật đầu lia lịa.

Lúc này Nhã Nguyệt đi tới, nói khẽ:

“Mộ Tuyết tỷ, tỷ phu.”

“Có đói bụng không?” Mộ Tuyết hỏi.

“Không đói bụng.”

“Đói.”

Nhã Nguyệt trừng mắt nhìn Nhã Lâm vì đã than đói.

Lúc này Đinh Lương mang điểm tâm mua được đưa cho Nhã Nguyệt và Nhã Lâm, sau đó chính mình ôm chậu hoa, đứng lùi sang một bên.

Nhã Nguyệt hơi e dè, nơi này là Lục gia, không phải Mộ gia.

Nàng không phải là đứa trẻ, từ những điều mà nàng biết, Lục gia mạnh hơn rất nhiều so với Mộ gia.

Loại cảm giác này, giống như mình là người đến từ nông thôn vậy.

“Đi thôi, trước tiên chúng ta sẽ đi đến Hoa Vũ Tuyết Quý ngồi nghỉ, chờ các người ăn xong, lại đi về chỗ ở.” Mộ Tuyết cười dịu dàng nói.

“Được đó.” Nhã Lâm lập tức reo lên.

Nhã Nguyệt thì nhẹ nhàng gật đầu:

“Vâng.”

Lục Thủy không nói gì, chỉ đi theo bên cạnh Mộ Tuyết, với hân mà nói thì nhìn xem

Nói chuyện dễ dàng khiến cho những người này cảm thấy áp lực.

Không đi chung thì thật sự là không được.

Rất nhanh, bọn họ đã đi tới Hoa Vũ Tuyết Quý.

“Chào mừng quý khách.”

Ba chị em Hoa - Vũ - Tuyết lập tức nói.

Hôm nay các nàng đều có mặt.

Chờ Lục Thủy và mọi người đã ngồi xuống, Tuyết Quý cầm thực đơn đi đến bên cạnh Mộ Tuyết nói:

“Thiếu phu nhân muốn gọi món gì.”

Các nàng biết bình thường đều là thiếu phu nhân chọn món ăn.

Nhưng lần này có mới khách tới, Tuyết Quý cũng không bỏ qua:

“Ở đây vẫn còn thực đơn, các người nhìn xem.”

Lục Thủy một mình ngồi một phía, Mộ Tuyết và Nhã Lâm, Nhã Nguyệt ngồi cùng một phía.

Đại khái là vì chăm sóc Nhã Nguyệt đang không được tự nhiên.

“Cho chúng ta phần giống với Mộ Tuyết tử là được.” Nhã Nguyệt nói.

Nhã Lâm không có tư cách nói chuyện, nàng còn chưa biết chữ.

Mộ Tuyết tự nhiên là chọn món nàng cảm thấy Nhã Nguyệt và Nhã Lâm sẽ thích.

Nhưng mà bánh bao vẫn chưa ăn.

Ừm, Nhã Lâm đã bắt đầu ăn.

Không tìm không phôi, Nhã Nguyệt nhìn xem có chút âm mộ.

Quyết định, đêm nay dạy nàng biết chữ.

Nhã Nguyệt định ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, nhưng mới vừa nhìn ra cửa sổ pha lê, nàng đã phát hiện có người đứng ngay bên cạnh nàng, nhìn xem nàng.

Phía ngoài cửa pha lê.

Điều này dọa nàng giật mình.

Là một thiếu nữ, rất là xinh đẹp.

“Sao Trà Trà lại ở chỗ này?” Mộ Tuyết tự nhiên cũng nhìn thấy.

Đông Phương Trà Trà nhìn xem chị em Nhã Nguyệt, ban đầu còn nghi ngờ, trong nháy mắt nàng đã hiểu ra một điều.

Hôm nay biểu tẩu không phải đang hẹn hò.

Nàng có thể đi vào tham gia náo nhiệt.

Nghĩ như vậy, nàng bèn đi vào bên trong Hoa Vũ Tuyết Quý.

Chỉ thoáng cái, Đông Phương Trà Trà đã vào đến bên trong, thật hưng phấn nói:

“Biểu tẩu, biểu muội, chúng ta cùng chơi một trò chơi đi.”

Mộ Tuyết tràn đầy nghi hoặc

Nhã Nguyệt cũng thấy khó hiểu, biểu muội là gọi nàng sao?

Nàng giống như không biết đối phương nha.

Trà Trà là lần trước đi Mộ gia, nhìn thấy ảnh nên nhận ra.

Nàng cảm thấy đã quen biết.

Mộ Tuyết có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn nói:

“Trò chơi gì?”

Nói xong thì nàng nhường chỗ cho Trà Trà, còn mình đến ngồi bên cạnh Lục Thủy.

Tin rằng Nhã Nguyệt và Trà Trà ở chung không có áp lực gì.

“Suy nghĩ nhanh, ta hỏi các người trả lời.” Đông Phương Trà Trà ngồi xuống nói.

Nhã Lâm nhìn chăm chăm vào khăn che mắt của Đông Phương Trà Trà, cảm thấy quá giỏi, cũng muốn có một cái.

Trà Trà cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng, sau đó nhìn về phía Nhã Lâm, gần như lập tức biết nàng ấy muốn cái gì, nàng chỉ chỉ khăn che mắt của mình, hỏi:

“Người cũng muốn mang?”

Nhã Lâm hồn nhiên gật đầu.

Nhưng mà lại lập tức lắc đầu, nàng không quen tỷ tỷ này.

“Hôm nay cho người mượn mang trước.” Đông Phương Trà Trà nói xong thì tháo khăn che mắt xuống đưa cho Nhã Lâm.

Chăm sóc muội muội là chuyện đương nhiên.

“Ánh mắt màu vàng óng?” Nhã Nguyệt rất ngạc nhiên khi nhìn thấy ánh mắt của Trà Trà.

“Được rồi, chúng ta lập tức chơi trò suy nghĩ nhanh đi.” Trà Trà có chút không kịp chờ đợi nói.

Trí lực áp chế là một phần quan trọng nếu muốn trở nên mạnh mẽ, Hương Dụ nói vậy, Hương Dụ là đúng.

Lần này nàng muốn trực tiếp đối đầu với trí lực của Lục Thủy biểu đệ và mọi người.

Dịch: MB

Chương 699: Ta Sắp Viết Một Quyển Sách Mới 1

Lục Thủy ngồi ở một bên, hấn vốn định làm người vô hình.

Nếu như có thể không đi theo, hấn đương nhiên sẽ không ở lại nơi này.

Mà đã đi đọc sách của mình lâu rồi.

Nhưng Mộ Tuyết còn chưa gả vào Lục gia, nếu như chỉ có một mình Mộ Tuyết bận bịu cả trong lẫn ngoài.

Sẽ để cho người của Mộ gia cảm thấy, Lục gia thật ra không chào đón các nàng.

Như vậy thì không tốt lắm.

Cho nên có làm người vô hình đi chằng nữa, thì hấn cũng phải đi theo.

Đương nhiên, dẫn đến gặp cha mẹ hấn cũng được, đến lúc đó hai vị trưởng bối chỉ cần tỏ ra hoan nghênh là được.

Dù gì cũng là tộc trưởng và tộc trưởng phu nhân, không thể nào tự mình đi đón, hai đứa nhỏ này chắc chắn không thể gánh nổi.

Nhưng Lục Thủy vẫn muốn đến, đi cùng với Mộ Tuyết.

Đây là chuyện hấn nên làm.

Còn việc Đông Phương Tra Tra chạy tới quấy rối, xem như là chuyện tốt.

Đông Phương Tra Tra có vẻ dễ làm quen, làm việc cũng có chút chừng mực.

Nói đúng hơn là biết nghe lời, không nên làm tuyệt đối không làm.

Không phải vô cơ mà với chỉ số IQ thấp như vậy, đi ra ngoài thường xuyên nhưng vẫn có thể sống khỏe mạnh.

“Vậy ta hỏi nha?” Đông Phương Trà Trà nhìn bốn người và nói.

“Hỏi đi.” Mộ Tuyết nói.

Nhã Nguyệt tò mò không biết tí tí trẻ tuổi này sẽ hỏi cái gì.

Nhã Lâm đang chơi bịt mắt.

Lục Thủy cũng đang lắng nghe, hẳn thật tò mò, Đông Phương Trà Trà có thể hỏi ra vấn đề gì.

“Có một ngày, cha dẫn theo mẹ đi săn, đó là một ngọn núi lớn, trên núi có thật nhiều Linh thú.

Cha mang theo cung và mười mũi tên.

Sau đó cha bắn ra một mũi tên.

Hỏi, lúc này cha còn lại mấy mũi tên?” Đông Phương Trà Trà nhìn cả nhóm hỏi.

Nghe được câu hỏi này trong nháy mắt, Lục Thủy cảm thấy câu trả lời chắc không có đơn giản như vậy.

“Không còn cái nào, mười mũi tên này là Tử Mẫu Tiên, bắn một cây, tất cả đều bay ra theo.” Lục Thủy trả lời.

Đông Phương Trà Trà lắc đầu:

“Không đúng.”

“Vậy là mười cái? Mũi tên bay ra ngoài sẽ biết quay trở về?” Hoa Quý bung điếm tâm lên, thuận miệng trả lời.

Các nàng đã từng gặp Đông Phương Trà Trà.

“Cũng không phải.” Đông Phương Trà Trà lắc đầu, cười có chút hả hê.

“Đây là của Trà Trà tiểu thư.” Hoa Quý mang lên thêm một phần cho Trà Trà.

Trà Trà tự nhiên là cảm ơn Hoa Quý.

Sau đó nhìn Mộ Tuyết và mọi người nói:

“Đoán đi, rất đơn giản.”

Lúc này Nhã Lâm dùng ngón tay đếm nói:

“Còn lại chín mũi tên.”

“Đúng rồi.” Đông Phương Trà Trà lập tức nói.

Mọi người: “...”

Lục Thủy cảm thấy trí thông minh của mình bị sỉ nhục.

Mộ Tuyết cười vui vẻ, không có cảm giác gì.

Nhã Nguyệt bĩu môi, vậy mà gọi là suy nghĩ nhanh sao.

“A.” Nhã Lâm vui vẻ nhất.

“Ta sắp hỏi câu tiếp theo.” Đông Phương Trà Trà thấy những người khác nhìn xem nàng, tiếp tục nói:

“Có một ngày mẹ bắt được con linh thú lớn - Khỏ Ách Ngưu, mẹ muốn mang linh thú bỏ vào trong tủ lạnh, phải làm mấy bước?”

“Ba bước.” Lục Thủy ăn món điểm tâm ngọt, thờ ơ nói:

“Mở tủ lạnh ra, mang Khỏ Ách Ngưu bỏ vào, đóng tủ lạnh lại.”

Câu hỏi ngây thơ, không phải giống với bỏ con voi vào sao.

“Vậy mẫu thân muốn mang một con linh thú lớn hơn nữa, Thôn Thiên Mãng bỏ vào trong tủ lạnh thì cần làm mấy bước?” Đông Phương Trà Trà lại hỏi.

“Ba bước, mở cửa tủ lạnh, bỏ vào, đóng cửa lại.” Nhã Nguyệt học theo, giành trả lời.

Nàng cảm thấy quy tắc chắc cũng giống vậy.

Nhưng mà câu trả lời là sai.

“Không đúng.” Đông Phương Trà Trà lắc đầu nói.

“Bốn bước.” Mộ Tuyết mở miệng nói:

“Mở cửa, lấy Khỏ Ách Ngưu ra, lại mang Thôn Thiên Mãng nhét vào, cuối cùng đóng cửa.”

“Biểu tẩu nói rất đúng, vậy ta tiếp tục hỏi.” Đông Phương Trà Trà nói, nàng chơi rất vui vẻ.

Nhã Nguyệt cảm giác mình bị khi dễ.

Vậy thì sao có thể tiếp tục chơi với nhau.

“Trên một ngọn núi lớn có rất nhiều linh thú tụ tập, một ngày nọ, Thú Vương được sinh ra, khi nó vượt thiên kiếp, khí thể ngút trời, toàn bộ linh thú từ khắp nơi trên ngọn núi lớn nhao nhao đến đây làm lễ, nhưng mà có một con linh thú mang trong mình huyết thống Viễn Cổ lại không hề đến.

Hỏi, đó là con gì?” Giọng nói của Đông Phương Trà Trà vang lên.

Linh thú có huyết thống Viễn Cổ?

Tứ đại Thánh Thú?

Chọn một?

Lục Thủy cảm thấy tùy tiện nói ra một loài mạnh mẽ là được.

Lúc này Nhã Nguyệt đột nhiên giơ tay, nói khẽ:

“Có phải là Thôn Thiên Mãng bị nhốt trong tử lạnh không?”

Đông Phương Trà Trà: “...”

Oa, sao lại có người thông minh như vậy ở đây?

Lục Thủy và Mộ Tuyết cũng nhìn về phía Đông Phương Trà Trà, giống như đang chờ Đông Phương Trà Trà xác định.

Đông Phương Trà Trà có chút buồn bã nói:

“Đúng rồi.”

Lục Thủy: “...”

Hắn cảm thấy mình không nên hấp tấp đưa ra đáp án thì hơn.

“Tốt, câu tiếp theo.” Đông Phương Trà Trà lấy lại tinh thần tiếp tục nói:

“Hôm nay Hương Dụ muốn đi tới một vùng đầm lầy hái trái cây, nghe nói vùng đầm lầy đó đầy rẫy linh thú hung dữ, vậy mà Hương Dụ có thể bình an vô sự đi vào trong đầm lầy.

Hỏi, tại sao như thế?”

“Bởi vì Hương Dụ dẫn theo Trà Trà, Trà Trà có khả thể khiến cho vạn thú thuận phục.” Mộ Tuyết mở miệng nói.

Đông Phương Trà Trà có chút vui vẻ gãi gãi đầu:

“Không có lợi hại như vậy.”

Lục Thủy nhìn mà cạn lời, sau đó nói rằng:

“Mộ tiểu thư, không cần dùng thủ đoạn, Đông Phương Trà Trà không chịu nổi khen.”

“Là Đông Phương Trà Trà.” Đông Phương Trà Trà mở miệng sửa đúng lại.

Nàng nhớ là đã nhiều lần sửa đúng lại cho Lục Thủy biểu đệ rồi.

“Vậy có phải nàng đã mang theo pháp bảo trấn áp linh thú không?” Nhã Nguyệt mở miệng nói.

“Không phải.” Đông Phương Trà Trà khoái chí lắc đầu.

Cũng không biết đặc ý cái gì.

Đại khái là Hương Dụ không sợ đàn thú đi.

“Bởi vì Linh thú đều đi bái lạy Thú Vương rồi?” Ba tử muội Hoa Quý đang ngồi ở bên cạnh, thử trả lời.

Nghe được đáp án này, Lục Thủy cảm thấy, tám phần là chị em sinh ba này đã đoán đúng.

Đông Phương Trà Trà nhìn xem ba người Hoa Vũ Tuyết Quý, gương mặt uể oải:

“Đúng rồi.”

“A.” ba tử muội Hoa Vũ Tuyết Quý vỗ tay chúc mừng.

Các nàng nghe nãy giờ, cuối cùng cũng trả lời đúng một câu.

“Câu cuối cùng.” Đông Phương Trà Trà lùi về phía sau một chút, nhìn xem tất cả mọi người nói:

“Vậy mà bản thân Hương Dụ lại bị thương, khi ở trong vùng đầm lầy không có linh thú đó.

Hỏi, vì sao?”

Hương Dụ đứng ở phía cuối cùng: “???”

Sao ta lại không biết mình bị thương vậy?

Nhưng Trà Trà tiểu thư đang chơi vui vẻ, nàng đương nhiên sẽ không đi quấy rầy.

“Bởi vì đầm lầy có yêu thú.” Nhã Nguyệt lập tức nói.

Trà Trà lắc đầu.

“Bởi vì Hương Dụ cảm thấy Trà Trà không nghe lời, tức hộc máu.” Mộ Tuyết lập tức nói.

“Đâu có.” Đông Phương Trà Trà bĩu môi.

Nàng rất cẩn thận khi đi ra khỏi nhà.

“Bởi vì không có trái cây, nên Hương Dụ đã dùng khổ nhục kế để không bị Trà Trà tiểu thư mắng.” Hoa Quý nói.

Chương 700: Ta Sắp Viết Một Quyển Sách Mới 2

Trà Trà vẫn lắc đầu.

Lục Thủy nhìn thấy Đông Phương Trà Trà đắc ý, không có mở miệng.

Có trời mới biết vì sao.

“Bởi vì bị mũi tên do cha của Trà Trà tủy tủy bắn trúng.” Nhã Lâm nãy giờ vẫn luôn im lặng lại đột nhiên lên tiếng.

Nghe được câu này trong nháy mắt.

Những người khác đều ngẩn ra.

“...”

Đông Phương Trà Trà nhìn chăm chăm Nhã Lâm, Nhã Lâm cũng nhìn xem Đông Phương Trà Trà.

Bốn mắt nhìn nhau.

Không đúng, là ba mắt nhìn nhau.

Trà Trà cảm thấy nàng vẫn nên dựa vào tu vi để hướng tới con đường vô địch đi, dù sao mẹ của bọn họ cũng nói trí thông minh của nàng không quá nổi bật.

...

Không lâu sau đó, Lục Thủy một mình đi đến Tầng Kinh Các.

Có Đông Phương Trà Trà ở đó, các nàng sẽ không cảm thấy bị áp lực gì.

Bởi vì Đông Phương Trà Trà cũng là khách.

Trên đường đi, Lục Thủy dự định đi lên tầng bốn của Tầng Kinh Các.

Như vậy thì có thể an tĩnh xem Thiên Địa Trận Văn.

Vì hiện tại Mộ Tuyết và Đông Phương Tra Tra đều không thể tùy tiện đi lên tầng bốn.

Sở dĩ không có ý định đi tầng năm, là vì không ai có thể lên lầu năm tìm hắn, mà hắn cần Khô Thụ Lão Nhân đến ghi lại tên sách sẽ đọc.

Nên chọn tầng bốn là tốt nhất.

Nhưng giữa đường thì điện thoại của Lục Thủy đột nhiên vang lên.

Hắn có chút hiếu kỳ, ai lại rảnh rỗi gọi điện thoại tìm hắn?

“Mộ Tuyết muốn tìm ta?” Lục Thủy cầm ra kiểm tra một hồi, phát hiện không phải Mộ Tuyết:

“Cha vợ?”

Đúng vậy, cha vợ gọi điện thoại tới.

Hắn đại khái có thể đoán được là chuyện gì.

Sau đó ấn nút nhận cuộc gọi:

“Tiền bối, có việc gì?”

“Hai đứa con gái của ta đã đến chưa?” Im lặng một hồi, đối diện vang lên tiếng nói của Mộ Trạch.

“Mộ Tuyết đến đón họ, không hỏi thăm Mộ Tuyết sao?” Lục Thủy hỏi.

Mặc dù cảm thấy cha vợ sẽ không hỏi, nhưng mà hắn vẫn thuận miệng nói.

“Có mặt Lục thiếu gia, ta còn cần hỏi sao?” giọng nói của Mộ Trạch có chút trầm thấp.

Nghe được câu này, Lục Thủy đột nhiên cười ra tiếng.

Câu nói này, hắn thích nghe.

“Hai cô con gái của người có Mộ Tuyết trông nom rồi, không có vấn đề gì, Lục gia cũng chỉ có một thiếu gia là ta, không ai dám khi dễ đến các nàng.

Nói chuyện chính đi.” Lục Thủy nói thẳng.

Điều tốt nhất của Lục gia đó là ít người.

Những người khác sao dám tùy ý khinh thường khách của Lục gia?

Vả lại, hai người kia dù gì cũng là em gái ruột của Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết sẽ không để các nàng bị khi dễ.

Còn Đông Phương Tra Tra, được rồi, không có gì đáng nói.

“Cách đây hai ngày, Khởi Nguyên Thạch lại bắt đầu lóe sáng, tần suất nhanh hơn nhiều so với lần trước đó, có lẽ là đang chờ để trò chuyện.” Mộ Trạch không tiếp tục vòng vo, trực tiếp nói đến Khởi Nguyên Thạch.

Lục Thủy cũng không thấy bất ngờ:

“Bây giờ vẫn đang nhấp nháy sao?”

“Ừm, tần suất có vẻ như nhanh hơn một chút, tần suất như vậy rất có thể sẽ lấp lóe trong hai ngày, hiện giờ là mười lăm.” Mộ Trạch nói.

Sớm hai ngày, thuận tiện chậm lại hai ngày.

Tư duy logic rất đơn giản.

“Hai ngày này ta không chắc sẽ ra ngoài được, vì vậy hãy chờ ta ra ngoài rồi nói sau.” Lục Thủy trả lời chắc chắn nói.

Có thể nói chuyện trực tiếp với Khởi Nguyên Thạch, chỉ có hắn và Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết chắc là không để ý tới, cho nên hắn đành phải tự giải quyết.

Mà những người khác cũng không thể thay thế được, chuyện này không phải chỉ cách là có thể làm được.

Không phải vậy thì Mộ Trạch đã tự mình làm lâu rồi.

Hắn vẫn luôn lo nghĩ, phía đối diện của Khởi Nguyên Thạch là cái gì.

Hắn không mong đó là thứ tốt đẹp, chỉ cần không phải là thứ mà hắn đang lo sợ thì tốt rồi.

Mặc dù Lục Thủy đã chắc chắn là không phải, nhưng không xác định được thì trong lòng vẫn không thể nào an tâm.

Những thứ không thể nắm rõ đều khiến cho người ta cảm thấy bất lực.

“Chờ Lục thiếu gia ra ngoài rồi, cho ta biết một tiếng, đến lúc đó bí mật tới một chuyện.” Mộ Trạch nói.

Lục Thủy đến, đương nhiên là phải thực hiện trong bí mật.

“Được.” Lục Thủy nhận lời xong thì kết thúc cuộc trò chuyện.

Sau khi cắt điện thoại, hấn ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời nhũ thẫm:

“Sự biến đổi của thế giới, làm cho đối phương sinh động hơn nhiều, cũng không biết đối diện của Khởi Nguyên Thạch được liên kết với nơi nào”

“Được rồi, đến lúc đó sẽ biết.”

Lục Thủy lắc đầu, không nên tiếp tục suy nghĩ về những chuyện này, vẫn là đến Tầng Kinh Các đọc sách đi.

Thế giới của người bình thường.

Thành Nam.

Nhà cao tầng san sát, xe cộ tấp nập.

Có người đang quét dọn đường đi, có người hút thuốc thờ dài, có người đang từ từ đi tới.

Ở phần đường dành cho người đi bộ, một đôi nam nữ đang sánh vai nhau đi về phía trước.

Nữ mặc quần dài với một chiếc áo khoác màu xanh - trắng.

Trang phục phổ thông, nhưng là vóc dáng lại vô cùng xinh đẹp, khuôn mặt không một chút tí vết, mặc kệ khí chất hay là dáng người đều không thể chê vào đâu được.

Mà người thanh niên bên cạnh, nếu chỉ xét về ngoại hình cũng đã tốt hơn so với thiếu nữ kia rất nhiều.

Nếu như mặc trang phục của nữ vào, thì thiếu nữ kể bên không thể nào so sánh với hắn được.

“Tại sao ngươi lại đến đây vậy?” Sơ Vũ nhìn Kiếm Lạc ở bên cạnh, thắc mắc hỏi.

Hắn sắp khai giảng, lại có một người khách như thế này tới nhà.

Làm cho hắn hơi đau đầu.

“Đi học.” Kiếm Lạc bình tĩnh nói.

Nàng thấy hơi khó chịu, người xung quanh luôn thích nhìn về phía nàng.

“Ngươi quá đẹp, người khác nhìn nhiều chút là chuyện bình thường, hơn nữa...” Sơ Vũ có thể cảm giác được Kiếm Lạc đang khó chịu, ánh mắt của hắn liếc qua ngực của Kiếm Lạc, rồi thở dài nói:

“Cái này cũng không giống với trước nữa”

Khuôn mặt của Kiếm Lạc đỏ bừng lên khi bắt gặp ánh mắt soi mói của Sơ Vũ.

Nàng xoay qua một bên, hừ lạnh một tiếng:

“Có bệnh.”

Sơ Vũ cũng không thêm để ý, mỗi lần đều khác nhau, người bình thường đều sẽ ngạc nhiên.

“Nếu như không thích bị nhìn, hãy làm một cái huyền thuật trên người mình, trở nên bình thường một chút là được, ngoài hình của người trong tu chân giới đều quá đẹp.” Sơ Vũ nhắc nhở.

“Ngươi cũng dùng huyền thuật sao?” Kiếm Lạc tò mò nhìn Sơ Vũ.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng mà dáng dấp của Sơ Vũ thật sự đẹp hơn cả nữ.

“Đương nhiên.” Sơ Vũ thở dài một tiếng nói:

“Không làm vậy thì khi đi học, nam hay nữ đều yêu thích và viết thư tình cho ta. Mấy năm trước là như vậy.

Mấy năm gần đây người người đều trực tiếp, không còn dùng ẩn ý nữa.

Muốn tránh khỏi những rắc rối không cần thiết như vậy, đương nhiên là làm chút thủ thuật để che mắt bọn họ.

Có lẽ người không thể hiểu được nỗi khổ của ta đâu.”

Kiểm Lạc: “...”

Nàng cũng không muốn tìm hiểu.

Lúc này nàng đã làm huyền thuật xong.

Đúng là không có ai nhìn vào nàng nữa.

Cuối cùng có thể thở

—

Dịch: MB

Chương 701: Ta Sắp Viết Một Quyển Sách Mới 3

“Ngươi còn chưa nói, vì sao lại chạy tới đi học, hơn nữa còn ở chỗ của ta.” Sơ Vũ hỏi.

Đây là chuyện phiền não nhất.

“Trong nhà muốn ta ra ngoài rèn luyện, nói ta có đủ kỳ ngộ, thiếu kinh nghiệm.

Ta cũng không muốn ở chỗ của ngươi, nhưng mà bọn họ nói phải có người quen chăm sóc thì bọn họ mới an tâm.” Kiếm Lạc nhìn xem Sơ Vũ một cái nói:

“Ta cảm thấy, để cho ta ở chung với một người tu chân mà suốt ngày chỉ lo viết sách, thì càng đáng lo hơn.”

Sơ Vũ căn bản không thêm đề ý những gì Kiếm Lạc nói, nhưng nhắc đến chuyện viết sách, hẳn cảm thấy cần phải nhắc nhở Kiếm Lạc vài điều:

“Gần đây ta muốn viết một quyển sách mới, ở chung với ta cũng được, nhưng đừng quấy rầy ta viết lách.

Nếu không, ta sẽ trói và bịt miệng của ngươi lại, nhốt ngươi ở trong phòng của ngươi.”

Kiếm Lạc lạnh nhạt nhìn Sơ Vũ:

“Ngươi có thể tìm được đạo lý thật sao?”

“Đạo lý có thể giúp ta viết tiểu thuyết sao?” Sơ Vũ hỏi ngược lại.

“Có bệnh.” Sau đó Kiếm Lạc tò mò hỏi:

“Sách mới của ngươi tên gì?”

Đến lúc đó nàng sẽ để lại vài câu chữ rửa ở bên dưới.

“Tên sách là « Đối tượng hẹn hò là Thánh Nữ », giới thiệu vắn tắt là, ờ, đã đến trường rồi, không nói nữa.” Lúc này Sơ Vũ phát hiện là đã đến cổng trường rồi.

“Sao trong trường không có ai vậy?” Kiếm Lạc nhìn thấy công trường đại học vắng vẻ, có chút hiếu kỳ nói.

“Không lý nào.” Sơ Vũ cũng cảm thấy hơi kì lạ, công trường đại học không thể nào vắng vẻ như vậy.

Bây giờ vẫn còn rất sớm.

“Thật đúng là kì lạ.” Sơ Vũ nhìn xung quanh một vòng, không thấy ai cả.

“Hay là đang giờ học?” Lần đầu tiên Kiếm Lạc đến trường học, nên không quá ngạc nhiên.

Cũng cảm thấy trường học này không có ai.

Sơ Vũ không nghĩ nhiều nữa, sau đó đi vào bên trong.

Khi đi ngang qua phòng bảo vệ, nhìn thấy một người bảo vệ trung niên đang ăn mì ăn liền.

Mùi vị rất nồng.

Mì ăn liền có mùi vị rất thơm ngon, ăn vào thì muốn ói.

Khi xưa hần nghèo đói, mỗi ngày đều ăn mì ăn liền, thật là không muốn nhớ lại.

Khi hần vào đại học năm nhất, có biệt thự và một ít học phí.

Nhưng sau đó thì các sư tử không thèm để ý tới hần.

Tiếp theo, khi học phí không có thì biệt thự đổi thành phòng nhỏ, rồi từ phòng nhỏ thành phòng cho thuê.

Cuối cùng sa sút đến nỗi ăn mì ăn liền sống qua ngày.

Nhưng vẫn kiên trì đăng chương mới mỗi ngày.

Chỉ có thỉnh thoảng ra ngoài tìm tài liệu hay là vào phụ bản mới tạm ngừng đổi mới.

Nhưng mà trong một lần lấy tư liệu, gặp được bấp dùi Đông Phương thì hoàn toàn thay đổi.

Nữ Thần May Mắn mỉm cười với hần.

Trong chốc lát Sơ Vũ đã tỉnh táo lại.

“Ừm, tự nhiên lại nhớ đến những chuyện này làm gì? Hay là do tô mì ăn liền.” Sơ Vũ lắc đầu.

Vì gặp được ông chú bảo vệ, nên hắn muốn hỏi xem có chuyện gì vậy, hắn đi tới và lịch sự nói:

“Chú, có thể hỏi chút chuyện được không?”

Vì sao trường học vắng vẻ quá vậy? Lúc này mới vừa khai giảng mà?”

Học kỳ mới sẽ có nhiều sinh viên mới tới báo danh, đây là thời gian náo nhiệt nhất trong năm.

Nhưng bây giờ thật sự là quá vắng vẻ.

Ông chú đang ăn mì, nhú mày nhìn Sơ Vũ một chút, sau đó lấy ra một lá thư mời đưa tới:

“Bởi vì cái này.”

“Thư mời khai giảng?” Sơ Vũ nhìn xem thư mời, cảm thấy hơi khó hiểu.

“Cầm là có thể tham gia, sau khi đi vào mở ra là được.” Ông chú bảo vệ cũng không ngẩng đầu lên nói.

Sơ Vũ nhận lấy thư mời, xem đi xem lại.

Đây là một lá thư được xếp rất đơn giản, màu đỏ, mặt ngoài có một bóng người, trong tay nắm chặt nguyệt.

Rất khí thế.

Kiểm Lạc cũng xích lại gần nhìn thoáng qua, và cũng không hiểu đó là gì.

“Chỉ có một lá thư mời sao?” Kiểm Lạc nhìn ông chú bảo vệ, thắc mắc nói.

Lần này người bảo vệ kia cũng không ngẩng đầu, giọng nói của hắn có chút nóng nảy:

“Tình nhân, một lá là đủ rồi.”

Tình, tình nhân?

Kiểm Lạc đã định giải thích rõ ràng.

Nhưng mà ông chú bảo vệ lại trực tiếp phát tay:

“Tranh thủ thời gian đi vào, đừng đứng đây cản trở ta, ta còn phải phát thư mời.”

“Được rồi, cảm ơn chú.” Sơ Vũ nói rồi kéo theo Kiếm Lạc đi vào bên trong.

Lúc này Kiếm Lạc đang đỏ mặt, không nói nên lời.

Sau khi đi vào, nàng lạnh lùng nhìn Sơ Vũ:

“Vì sao lúc này ngươi không chịu giải thích?”

“Sao phải giải thích với một người được tạo ra từ ảo thuật?” Sơ Vũ thuận miệng trả lời.

Hắn bắt đầu xem xét thư mời.

Mà nghe Sơ Vũ nói như thế, Kiếm Lạc nghĩ lại, cảm thấy hình như là đúng.

Tuy nhiên, trong lòng vẫn khó chịu.

Người ở xung quanh ngày càng nhiều, đi lại chuyện trò âm ỹ.

Kiếm Lạc cảm nhận được sự ồn ào xung quanh, đột nhiên sửng sốt một chút, lập tức nhìn quanh một vòng.

Nàng phát hiện xung quanh có nhiều người qua lại, có nam có nữ, còn có kết nhóm đi chung.

“Giữa trưa ăn cái gì? Gọi thức ăn ngoài?”

“Ngươi thấy Lâm Thanh Thanh ở lớp kế bên đẹp không?”

“Phải học quân sự, mệt mỏi quá.”

“Nghe nói có người đã bị ngắt xiu trong lúc học quân sự.”

Kiếm Lạc tò mò quan sát người xung quanh, sau đó nàng nhìn về phía cổng chính, vẫn là người đến người đi.

Nhưng mà, rõ ràng vừa rồi không có ai, vì sao lại lập tức có người?

“Sơ Vũ, ta cảm giác có chút không thích hợp.” Kiếm Lạc nhìn xung quanh rồi chạm vào Sơ Vũ nói.

“Không cần cảm giác, đúng là không thích hợp, người xem cái này sẽ rõ.” Giọng nói của Sơ Vũ truyền tới.

Lúc này, Kiếm Lạc nhìn về phía Sơ Vũ, thấy Sơ Vũ đưa qua một tờ giấy.

Nhận lấy tờ giấy, Kiếm Lạc nhìn thấy phía trên viết một ít chữ, là dùng bút bi hiện đại để viết chữ.

Nội dung như sau:

Ta muốn nhờ các người chuyển giúp một lá thư.

Ta không biết hắn là ai, ta cũng không biết hắn trông như thế nào.

Nhưng mà ta biết hắn là vô tình tìm ra ta, cũng có suy nghĩ và ý định tìm hiểu về ta.

Ta cảm thấy sợ.

Vì vậy ta quyết định chủ động liên hệ hắn.

Còn hắn là ai? Hắn là một sự tồn tại khó lường.

Một sự tồn tại vượt khỏi vạn vật sinh linh, thậm chí siêu nhiên hơn cả thế giới.

Ta khẳng định là các người biết hắn.

Sẽ có thù lao, các người có thể tự mình yêu cầu hoặc là chờ ta đưa.

Xin đừng để lộ tung tích của ta.

... ..

Nội dung chỉ có vậy.

Kiếm Lạc hơi khó hiểu

“Người hắn nói là ai?”

Không thể đánh giá, vượt qua vạn vật sinh linh, siêu nhiên hơn thế giới.

Làm thế nào chúng ta có thể quen biết với loại tồn tại ở cấp bậc đó?”

Sơ Vũ cầm lại trang giấy, đi vào bên trong, thuận tiện nói:

“Có.”

Kiểm Lạc đi theo, lập tức nói:

“Ai vậy?”

“Thiếu tông chủ Ân Thiên tông, Lưu Hỏa.” Sơ Vũ quay đầu nhìn Kiểm Lạc một chút, không nhanh không chậm mở miệng.

Kí ức của hắn vừa bị xé mở làm cho hắn xác định được đáp án này.

Chương 702: Ta Sắp Viết Một Quyển Sách Mới 4

Lục Thủy vừa mới đi đến Tàng Kinh Các, phát hiện điện thoại lại đổ chuông.

Điều này khiến hắn có chút bất đắc dĩ, vì sao hôm nay những người này lại nhiệt tình tìm hắn vậy.

Một ngày có thể sánh bằng một tháng.

“Sơ Vũ? Hắn không tập trung viết tiểu thuyết của hắn, tìm ta làm gì?” Lục Thủy trong lòng toát ra thắc mắc như vậy.

Sau đó Lục Thủy nhận cuộc gọi.

Vừa kết nối được thì giọng nói đầy kích động của Sơ Vũ cũng truyền tới:

“Đông Phương đạo hữu, chúng ta nhận được một bức thư, là muốn chúng ta chuyển giao lại cho người.”

Lục Thủy hơi kinh ngạc khi nghe thấy:

“Chuyển giao cho ta? Đối phương viết tên là gì?”

Đông Phương Hạo Nguyệt? Nếu như là cái tên này, có thể là nhầm lẫn.

“Một sự tồn tại không thể đo lường, vượt ra ngoài sinh linh vạn vật, thậm chí siêu việt toàn bộ thế giới.

Vậy đó.” Sơ Vũ lập tức nói.

Lục Thủy nghe những lời này, mặt mày đỏ ửng lên.

Sao người nọ lại dùng khái niệm như vậy để liên tưởng đến hắn?

“Đối phương là ai?” Lục Thủy không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục hỏi.

“Không biết, có lẽ qua nội dung bức thư đạo hữu sẽ biết.” Sơ Vũ nói.

“Nội dung đâu?”

“Không có mở ra.”

“Mở ra nhìn xem.”

Sơ Vũ do dự một lúc, lập tức nói:

“Chờ ta một chút.”

Lục Thủy im lặng chờ đợi, hẳn thật tò mò, là người nào chuẩn bị cho hắn một lá thư như vậy.

Tuy nhiên, bình thường thì rất có thể là Sơ Vũ và mọi người đã bị trêu đùa.

“Ồ, Đông Phương đạo hữu, hay là ta chụp lại cho người xem đi, ta xem không hiểu.” Sơ Vũ có chút ngưng ngưng nói.

Lục Thủy đồng ý và cúp điện thoại, chờ tin nhắn.

Một lúc sau, Lục Thủy nhận được ảnh chụp từ Sơ Vũ, hắn mở bức ảnh ra xem trước.

Thứ đầu tiên nhìn thấy là một tờ giấy bình thường, mà ở trong giấy có một bóng người, người nọ ngồi trên núi cao, cả vũ trụ và sao trời đều ở trong bàn tay hắn.

“Thiên Cơ.” Lục Thủy nhìn thấy hình trong nháy mắt, đã biết đối phương là ai.

“Bởi vì ta biết về sự tồn tại của hắn từ Cửu, nên hắn cảnh giác, thật sự là một người lợi hại.

Nếu so sánh với Thiên Cơ Lô Vũ sau này, không biết giữa hai người có bao nhiêu chênh lệch.” Lục Thủy trong lòng tưởng tượng.

Nhưng ở thời đại kia, có thể nằm trong danh sách thí thân, đều là người có cấp bậc tương tự như Kiếm Nhất.

Nếu Thiên Cơ là một trong những cái tên có trong danh sách, thì chắc chắn là giỏi hơn Thiên Cơ Lô Vũ nhiều.

Nhưng ở kiếp trước hắn không có gặp được Thiên Cơ, cho nên không thể xác định.

Lục Thủy không suy nghĩ nhiều nữa, bắt đầu xem xét nội dung, và chỉ trong tích tắc hấn đã hiểu được nội dung tin tức ẩn sau bức ảnh này.

“Một lúc sau, sẽ có người mang tin tức mà các hạ muốn tìm hiểu đến nơi gần đó.”

Lục Thủy nhìn xem điện thoại, có chút ngạc nhiên.

“Tin tức liên quan mà ta muốn?”

“Sao không trực tiếp nói cho ta biết đáp án? Vẫn có chỗ đề phòng?”

Lục Thủy đã định có thời gian rảnh sẽ tìm đối phương, làm một cuộc giao lưu bình đẳng.

Từ đó biết được nhiều chuyện về thời kỳ Viễn Cổ hơn.

Đương nhiên, điều kiện đầu tiên là có đủ thực lực.

Nếu như thực lực không đủ, sẽ rất khó xử lý, nên hấn định là sau này có thời gian rảnh rồi rồi tính.

Không ngờ đối phương trực tiếp đưa tin tức tới.

Nhưng vẫn không thể liên lạc được.

“Cũng được, thà có tin tức còn hơn là không có, nhưng mà hấn gửi đến bằng cách nào?”

Lục Thủy có chút rối rắm.

Tuy nhiên, hấn vẫn giải thích đơn giản cho Sơ Vũ biết về lá thư.

Bởi vì tin tức là do đối phương chuyển đến, chắc chắn cũng muốn biết người gửi tin là ai.

Cũng có thể tránh gây xung đột.

...

“Tiên Sơn, Thiên Cơ? Đây là tên người?” Kiếm Lạc có chút tò mò nhìn xem điện thoại của Sơ Vũ .

Sơ Vũ lắc đầu, hấn cũng không hiểu gì cả:

“Không rõ lắm, chưa từng nghe nói về nhân vật này, nhưng không cần biết rõ ràng cũng có thể cảm giác được sự phi thường của đối phương.”

“Người nghĩ người kia còn ở phòng bảo vệ không?” Kiếm Lạc quay đầu nhìn về phía phòng bảo vệ, hỏi.

Nàng hơi tò mò.

Sơ Vũ đặt tay lên đầu Kiếm Lạc, sau đó xoay đầu của nàng lại:

“Lên lớp, lúc này, khuyên người nên làm một người mù.

Biết mèο chết như thế nào không?”

Đầu bị xoay lại, Kiếm Lạc lạnh nhạt nhìn về phía Sơ Vũ:

“Một cái người tu chân chỉ viết tiểu thuyết, ý mình có chút thiên phú không chịu tu luyện, cuối cùng chết như thế nào cũng không biết.”

Nói là nói như vậy, nhưng nàng cũng không có chú ý đến phòng an ninh nữa.

Sơ Vũ hoàn toàn không quan tâm tới Kiếm Lạc.

Người xinh đẹp cũng sẽ có một vài khuyết điểm.

Ví dụ như các sư tử xinh đẹp của hắn, tại sao lại thích xem người khác mặc trang phục của nữ?

Hắn không mặc trang phục của nữ thì không được trở về.

Hứ!

Ai muốn trở về.

Trừ khi không có cơm ăn.

—— ———

Trên một hòn đảo ở nơi nào đó trong Minh Hải.

Có thật nhiều cường giả tụ tập ở chỗ này, bọn họ ở trên đảo và liên tục chế tạo gì đó.

Hình như đang tạo ra một đồ vật có liên quan tới không gian.

Nhưng người bình thường cũng không thể biết được tình huống cụ thể.

Kể cả người trực tiếp thực hiện cũng không biết rõ công dụng, bọn họ chỉ là người chuẩn bị.

Ngo Chí là một trong những Minh Thổ Bách Luyện, hẳn nhìn xem cấu tạo trận pháp đã được hoàn thành, thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng hẳn vừa mới thả lỏng, bỗng nhiên lại cảm giác được có lực lượng mạnh mẽ đang hướng về phía này.

Hắn không quá ngạc nhiên, chỉ nhìn về phía trước, có chút tò mò:

“Cuối cùng vẫn tới.

Không biết là người của vị điện chủ nào.”

Sau đó hẳn thấy được hai bóng người đang đi về phía bên này, cảm nhận được bọn họ trong nháy mắt, Minh Thổ Ngo Chí hơi nghi hoặc một chút.

“Lục giai? Cao lắm là một thành viên trong Thiên Vũ, một cái khác là người Tịnh Thổ? Sự kết hợp gì thế này?

Chưa từng gặp qua người của điện nào giống như vậy.”

Minh Thổ Thiên Vũ Danh Dữ Trọng một đường đi về phía trước, hẳn thấy được phía trước có một vị Minh Thổ Bách Luyện.

Điều này khiến hẳn cảm thấy rất kinh ngạc.

“Cấp bậc của người nọ là gì?” Danh Dữ Trọng hỏi Mộc Nhiễm.

“So với ta mạnh hơn, chưa kể là thương thế của ta còn không có khôi phục.” Mộc Nhiễm trầm giọng nói.

Bọn họ tạm thời không nội chiến.

Bởi vì Danh Dữ Trọng quá vô sỉ, không đúng, là vì bản thân đang ở Minh Thổ, mà Danh Dữ Trọng tuy yếu thế hơn nhưng có thể giúp nàng rời đi nơi này.

Dù không trở về được, thì ít nhất phải đi tới tu chân giới hiện giờ.

“Giao cho ta.” Danh Dĩ Trọng lấy trường thương ra, trên người bắt đầu xuất hiện một luồng khí tức.

Thẳng tiến về phía trước, không chừa đường lui.

Chương 703: Tấn Công Lục Gia 1

Mộc Nhiễm thật sự rất kinh ngạc, khí tức của Danh Dữ Trọng rất chân thực, đây chỉ là giả vờ? Mình có nên tin không?

Mà ngay khi Danh Dữ Trọng dự định mở miệng thì giọng nói từ đối diện truyền đến:

“Các hạ làm việc cho vị điện chủ nào?”

Có biết nơi này là một trong những kế hoạch của điện chủ Sát Ngấn Điện không? Các người đã sẵn sàng trở thành kẻ địch của điện chủ Sát Ngấn Điện hay chưa?”

Minh Thổ Bách Luyện Ngọ Chí nhìn xem hai người đối diện, mặc kệ như thế nào cũng phải tìm hiểu xem đối phương là ai.

Nếu không phải người của Thập Điện, tên tuổi của điện chủ Sát Ngấn Điện đã đủ sức đe dọa hầu hết các cường giả Minh Thổ.

Danh Dữ Trọng nhìn chằm chằm Ngọ Chí, bước tiến của hắn không hề ngừng lại, khí thế cũng không hề yếu đi chút nào:

“Ta không dám trở thành kẻ địch của điện chủ Sát Ngấn Điện, nhưng nếu không có Thập Điện, ta chính là truyền thuyết.

Tên tuổi bất bại của ta sẽ vang danh thiên hạ.”

Minh Thổ Bách Luyện Ngọ Chí nhíu mày lại, dũng khí của đối phương từ đâu ra?

Mà điều làm cho hắn càng khó tin là, một kẻ lục giai lại dám trực diện tấn công hắn.

Không biết sống chết.

Giờ phút này Ngọ Chí trực tiếp ra tay, đánh ra một chuồng, hắn thật muốn nhìn xem đối phương có bao nhiêu cân lượng.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn, lực lượng và lực lượng va chạm nhau trong nháy mắt đã phân ra mạnh yếu.

Danh Dữ Trọng hoàn toàn không chịu nổi một đòn này, điên cuồng lùi về phía sau.

“Cũng chỉ có vậy.” Ngô Chí lạnh lùng liếc mắt nhìn Danh Dữ Trọng.

Sau đòn đánh vừa rồi, Danh Dữ Trọng phải lùi về phía sau vô cùng xa, trong bóng râm dưới chân ngọn núi nhỏ, Mộc Nhiễm ở ngay bên cạnh hắn.

Mặc dù Danh Dữ Trọng bị đánh lui, nhưng trên mặt không hề tỏ ra sợ hãi, chỉ múa may trường thương, trầm giọng nói:

“Tiến lên đi, đồng bọn của ta.”

“Gào “

“Ngao ô “

Bỗng nhiên có một số lượng lớn yêu thú vọt lên từ phía sau, trực tiếp xông về phía Minh Thổ Bách Luyện Ngô Chí.

“Đàn thú ở đâu ra? Và chắc chắn là không chỉ một hai bày ủa tới.” Ngô Chí hơi kinh ngạc:

“Minh Thổ còn có Ngự Thú sư?”

Nhưng hắn không mất thời gian để suy nghĩ, việc cấp thiết nhất vẫn là nghĩ được cách chống chọi với đàn thú.

Đại chiến hết sức căng thẳng.

Ầm!!

Trận chiến kéo dài được một khoảng thời gian, tình hình trên chiến trường vô cùng thảm khốc.

Số lượng lớn yêu thú ngã xuống.

Nhưng mà Minh Thổ Ngô Chí và nhóm người của hắn cũng có chút vất vả.

Rất nhiều người bị thương nặng không thể di chuyển, thậm chí bị yêu thú đánh chết.

Cuối cùng đàn thú cảm thấy đánh không lại nên bắt đầu bỏ chạy.

Lúc này, Minh Thổ Ngọ Chí cũng bị thương nặng, nếu như những yêu thú kia có chút linh trí, cuối cùng nhóm người của bọn hắn chắc chắn sẽ thua.

Nhưng ngay sau đó, đồng tử của hắn co rụt lại.

Bởi vì bầy thú bị người sai khiến mới tấn công bọn họ.

“Tản ra, chạy trở về, nói cho điện chủ Sát Ngấn Điện tình hình bên này.” Minh Thổ Ngọ Chí lập tức nói.

Một số người ở phía sau hắn không chút do dự, trực tiếp tản ra và chạy trốn.

Tất cả mọi người chạy trốn, chỉ có một mình Minh Thổ Ngọ Chí không có trốn.

Bởi vì hắn biết, hai người kia chắc chắn sẽ theo dõi hắn.

“Kế hoạch của điện chủ Sát Ngấn Điện đã hoàn thành, cuối cùng Minh Thổ sẽ được hồi sinh.

Cánh cửa thế giới này sắp rộng mở, dù là chín điện khác có hợp lực phản đối, cũng không kịp.

Đích thân điện chủ Sát Ngấn Điện và đại quân của hắn, sắp đánh tới Lục gia.

Không ai ngăn cản được điện chủ Sát Ngấn Điện.

Các người không xứng, điện chủ của các người cũng không xứng.” Minh Thổ Ngọ Chí nhìn chằm chằm phía trước nói.

Nếu như hắn không có đoán sai, hai người kia ở ngay phía trước, cách đây không xa.

Mà hắn cũng không bất ngờ khi hôm nay phải chết ở chỗ này, chết trên con đường gây dựng lại Minh Thổ.

Nhưng hắn không sợ hãi.

Tiệc nuôi duy nhất, chính là không thể nhìn thấy Minh Thổ hồi sinh.

Mà hắn vừa mới tiếc nuối, lại đột nhiên cảm giác hai người kia đã bỏ đi.

Vì sao thế?

Từ bỏ?

Đúng là hắn có nghĩ tới khả năng này, cho nên mới nói nhiều như vậy.

Nhưng là một thuộc hạ của Thập Điện, cứ như vậy từ bỏ, thích hợp sao?

...

“Người biết cánh cửa dẫn đến thế giới này ở đâu không?”

Nếu như sai thì sao?

Còn không bằng hiện tại tra hỏi thử.” Trên đường rời đi, Mộc Nhiễm có chút bất ngờ.

Nàng đã định đi tra hỏi đối phương, nhưng mà Danh Dữ Trọng nói hắn biết được vị trí.

“Đến cái chết hắn còn không sợ, người có chắc là sẽ hỏi được?”

Hơn nữa cánh cửa kia mở ra không bao lâu sẽ đóng lại, nếu chậm trễ thì sẽ không đến kịp.” Giọng nói của Danh Dữ Trọng có chút nặng nề.

Giống như có thứ gì đè ép hắn, làm cho sắc mặt của hắn rất khó coi.

“Người có vẻ rất tích cực.” Mộc Nhiễm có chút ngạc nhiên.

Dưới tình huống bình thường, đối phương sẽ không bao giờ tích cực như vậy.

Danh Dữ Trọng nhẹ giọng nói:

“Mặc dù bản tọa chỉ vô địch Minh Thổ trong thời gian ngắn ngủi, nhưng tuyệt đối là người biết giữ lời hứa.”

“Người nghĩ ta tin sao?” Mộc Nhiễm mỉm cười với vẻ mỉa mai.

Danh Dữ Trọng im lặng.

Hắn vô duyên vô cớ đắc tội với người của Sát Ngấn Điện, còn suýt chút nữa phá hủy kế hoạch của điện chủ Sát Ngấn Điện, đừng nói hắn chỉ là một trong những tên Minh Thổ Thiên Vũ nho nhỏ.

Cho dù hắn là người của một trong chín điện chủ còn lại, cũng phải chết.

Cho nên muốn sống sót thì phải mau chóng rời khỏi Minh Thổ.

Bây giờ hắn còn mong sớm rời khỏi Minh Thổ hơn cả Mộc Nhiễm.

Muốn chết.

—— ———

Lãnh địa ma tu, Lạc Phong và Nhiếp Hạo lại một lần nữa xuất hiện ở trong Tầng Thư Các của một tông môn nào đó.

Tu vi của Lạc Phong là ngũ giai, trời sinh làm thích khách.

Chỉ cần không phải tông môn đặc biệt, có rất ít nơi hắn không thể lén vào.

Tuy nhiên, hắn cũng không tìm tới những môn phái nhỏ.

Mà rất thích tìm tới những môn phái lớn từng vang bóng một thời.

Những chỗ như vậy mới dễ dàng tìm ra một số manh mối.

“Khoảng thời gian gần đây không thu hoạch được gì.” Nhiếp Hạo vừa lật sách vừa nói.

Hắn không phải là dạng người như Lạc Phong, nếu phải an tĩnh ở một chỗ mà đọc sách, sẽ không chịu nổi.

Hắn thích hợp làm vệ sĩ cho Lạc Phong, hoặc là làm chuyện lật vật.

Mặc dù tu vi không được cao như Lạc Phong.

“Người thấy rảnh rồi nhàm chán, thì có thể nhân tiện nhận hai nhiệm vụ rồi ra ngoài hoàn thành.” Lạc Phong nói.

Hắn thấy được nhiệm vụ thích hợp, cũng sẽ nhận.

Đó là cách dễ dàng nhất để nhận được tài nguyên từ tông môn.

Không có đủ thực lực, không thể nào giúp thiếu tông chủ làm việc.

Nhưng giúp thiếu tông chủ làm việc, thứ nhận được không còn là tài nguyên nữa, phải gọi là công cụ gian lận.

“Không phải gần đây cần chú ý đến chuyện pháp bảo sao, không rảnh.” Nhiếp Hạo ngáp một cái, nói.

Cũng vì vậy mà trong khoảng thời gian này, bọn họ vẫn luôn ở lãnh địa của ma tu.

Không biết vì sao thiếu tông chủ lại quan tâm chuyện này đến vậy.

“Ma tu Chiến Vô Ảnh không hề đơn giản, thiếu tông chủ và Tử Y Thần Nữ đều đang chú ý tới, đại khái là có liên quan tới những điều mà chúng ta không hiểu nổi.” Lạc Phong nói.

Hắn cũng không có hỏi nhiều về chuyện này.

Có một số việc có thể hỏi, trái lại thì có một số việc không cần phải hỏi tới.

“À, ở đây có phần ghi chép liên quan tới Côn Bằng, ta nhớ Chân Võ từng nói là, thiếu tông chủ có một sủng vật là Côn?” Nhiếp Hạo xem sách nói.

“Hình như là có, mấy chuyện này đa số là thuận miệng kể.” Lạc Phong nhìn Nhiếp Hạo nói:

“Ghi chép nói sao?”

“Nói Côn từ khi sinh ra đã khó có thể hóa Bằng, điều kiện hóa Bằng cực kì khó khăn, vả lại cần có cơ hội.” Nhiếp Hạo nói, cũng hơi tò mò:

“Người nói sau khi Côn hóa Bằng rồi, còn có thể biến trở lại làm Côn không?”

Lạc Phong lắc đầu.

Hắn không thể nào trả lời câu hỏi kiểu này.

Chưa từng đọc qua ghi chép nào giống vậy, còn người tu chân bình thường cũng không thể biết được.

Bởi vì bọn họ còn chưa từng nhìn thấy Côn.

Bọn hắn cũng chưa từng thấy.

Đối với rất nhiều người, Côn gần như là Thần Thú trong truyền thuyết.

Lạc Phong không có quan tâm nhiều đến chuyện này, mà bắt đầu xem cái khác, nhưng mới vừa giở quyển sách trên tay ra, phát hiện điện thoại có tin tức.

Vì sự an toàn, bình thường, điện thoại di động của hắn sẽ không reo lên.

Lúc làm nhiệm vụ, điện thoại đều là bỏ trong túi đựng đồ.

Nếu mà có tin nhắn, tức là tìm được manh mối.

Tiện lợi.

—

Dịch: MB

Chương 704: Tấn Công Lục Gia 2

Lạc Phong nhìn xuống, lập tức nhíu mày lại.

“Sao vậy?” Nhiếp Hạo hỏi.

“Đã có chuyện xảy ra ở Hải Vực.” Lạc Phong đọc tin tức xong thì cất điện thoại đi:

“Còn nhớ ngôi mộ kia không?”

Rất có thể nơi đó chứa nhiều tin tức về Thâm Hải Mộ Địa.”

“Nhớ kỹ, nhưng chẳng phải bọn họ không cho người tham gia sao? Thậm chí không nói nó ở đâu.” Nhiếp Hạo hỏi.

Lạc Phong có rất nhiều nguồn tin tức.

Tuy nhiên, có một số tin tức, những người kia đều giữ làm của riêng, không muốn chia sẻ.

“Ừm, nhưng lối vào ngôi mộ đã biến mất, hoặc có lẽ bị ăn rồi.” Lạc Phong nói.

“Ăn? Nghĩa là sao?” Nhiếp Hạo không hiểu.

“Bọn họ nói, đã nhìn thấy quái vật khổng lồ dưới đáy biển nuốt chửng cửa vào của ngôi mộ, đó là chỗ quan trọng của lăng mộ, cửa vào bị nuốt mất nghĩa là khu mộ cũng biến mất.

Mà bọn họ cũng có một chút suy đoán về con quái vật khổng lồ đó, nói nó có thể là trong truyền thuyết...” Lạc Phong nhìn xem Nhiếp Hạo nói:

“Côn.”

Nhiếp Hạo: “...”

“Chuyện này xảy ra cách đây vài ngày, đến khi không tìm được manh mối gì, bọn họ mới bán tin tức này cho ta.” Lạc Phong nói.

Nhiếp Hạo: “...”

Nếu chịu bán sớm hơn, sẽ không trở thành như vậy.

Lục Thủy ngồi ở Tầng Kinh Các nhìn xem Thiên Địa Trận Văn, hấn cảm giác mình sẽ tiến vào ngũ giai trong một hai ngày tới.

Thật ra thì hấn đã chắc chắn tiến vào ngũ giai nếu như không ở chung với Mộ Tuyết.

Đương nhiên, nếu vẫn phải tiếp tục ở chung với Mộ Tuyết, rất có thể chuyện tăng lên ngũ giai phải chậm lại chút nữa.

“Không biết tin tức liên quan mà Thiên Cơ nói là gì, nếu có nguy hiểm, thì nên kéo dài đến lúc đó, sau đó dùng độ kiếp để đón tiếp.

Đáng tiếc là không có manh mối gì.”

“Không đúng, cho dù gặp nguy hiểm, cũng không thể độ kiếp.”

Thiên Cơ nói là ở gần hấn, nói cách khác đó là nơi gần với Lục gia.

Vậy thì cho hấn một trăm cái lá gan cũng không dám độ kiếp.

Cho nên vẫn là ngoan ngoãn tấn thăng ngũ giai đi.

Lúc chạng vạng tối, Lục Thủy để sách xuống đi tới phía trước cửa sổ Tầng Kinh Các, hấn nhìn mặt trời sắp khuất sau núi, trong lòng có chút băn khoăn.

Không biết lúc này Mộ Tuyết đang làm gì.

Hai người muội muội nàng dẫn theo cũng không biết sao rồi.

“Ở Lục gia lại không có ai dám làm khó Mộ Tuyết, chắc chắn là không có vấn đề.” Lục Thủy tự lẩm bảm một mình.

Cuối cùng vẫn muốn đi xem thử, hiện giờ Mộ Tuyết đang làm gì.

Chơi vui vẻ, tự nhiên không có gì, chỉ sợ có cái gì ngoài ý muốn.

“Đi xem một chút đi.”

Lục Thủy cất Thiên Địa Trận Văn rồi bắt đầu xuống lầu.

Rất có thể Mộ Tuyết đang ở trong tiểu viện, cũng có thể là đang đi dạo trong tiểu trấn, tóm lại coi như đi dạo một chút.

Gặp thì là tình cờ.

Khi đi đến lầu ba, Lục Thủy thấy Chân Võ đã đợi sẵn ở đây.

Chân Võ không lên được lầu bốn.

“Có việc gấp?” Lục Thủy thờ ờ hỏi một câu.

Tuy nhiên, hắn không có dừng chân đứng lại.

Chân Võ đi theo phía sau Lục Thủy, nói:

“Nhóm người Lạc Phong truyền tin tức đến, có lên quan tới Côn.”

“Là cái gì?” Lục Thủy hỏi.

Lúc này bọn hắn đang ở lầu hai, hơi nhiều người.

Chân Võ không có trước tiên mở miệng, mà đợi đến khi ra khỏi Tầng Kinh Các, đi đến chỗ không người rồi mới mở miệng nói:

“Trước đó Lạc Phong có giữ liên lạc với một vài người, những người này đang nghiên cứu nơi an nghỉ của một vị tiền bối, tin tức liên quan đến Mê Vụ Đảo cũng là do bọn họ cung cấp.

Và khoảng vài ngày trước, cửa vào lăng mộ đã bị một con quái thú khổng lồ nuốt chửng.

Những người đó kết luận rằng, con thú khổng lồ kia vô cùng có thể là Côn.

Mà bình thường, trong vùng biển của tu chân giới chắc là chỉ có một con Côn.”

“Cho nên Lạc Phong cảm thấy muốn có được nhiều tin tức hơn nữa, chỉ cần tìm Côn là được?” Lục Thủy hỏi.

“Đúng vậy, ta nghĩ có thể là bọn họ đúng, lần trước thiếu gia cũng đã nói, Côn dường như ăn sai đồ vật.” Chân Võ mở

miệng nhắc nhở.

Nghe được câu này, Lục Thủy đột nhiên ngừng lại.

Hắn chợt nghĩ đến một chuyện.

Nếu như Côn nuốt phải thứ gì đó không tầm thường, bình thường đều sẽ đưa đến bên cạnh hắn.

“Nếu như Côn thật sự đã ăn cửa vào, như vậy thì rất có thể nó sẽ tìm tới ta rồi nôn cái thứ kia ra?”

Dựa vào hình dạng lần trước nhìn thấy, đúng là ăn phải đồ vật ghê gớm nào đó.

Nếu như đoán không sai, ảnh hưởng trái chiều chắc đã tiêu hóa xong rồi.” Lục Thủy ngẫm nghĩ.

“Nhưng cũng không chắc chắn.” Lục Thủy cảm thấy chuyện này có thể là sự nhầm lẫn.

Mà hắn vừa mới nghĩ tới đây, lại đột nhiên nhớ tới tin tức của Thiên Cơ, tin tức có liên quan sẽ được đưa đến nơi gần hắn, trong thời gian gần đây.

“Không nói ai đưa, không có nói sẽ đưa tới bằng cách nào, cũng không có nói rõ sẽ đưa thứ gì đến.

Không thể nào?” Sắc mặt của Lục Thủy bỗng trở nên khó coi.

Nếu như xuyên chuỗi những chuyện này lại, vậy thì chẳng phải là Côn sẽ mang cửa vào mộ địa đưa đến gần chỗ hắn sao?

“Thiếu gia, sao rồi?” Chân Võ tò mò hỏi.

“Có thử quan sát vùng biển lận cận Lục gia chưa?” Lục Thủy quay đầu nhìn Chân Võ, hỏi.

“Đơn giản quan sát có lẽ là có, ta sẽ đi hỏi thăm chuyện này.” Chân Võ mở miệng nói.

Lục Thủy dự định sẽ đi chung với Chân Võ để tìm hiểu, nếu có chuyện gì ngoài ý muốn, hắn có thể dễ dàng tìm cách đối phó sớm.

Nhưng ngay khi Lục Thủy dự định mở miệng nói.

Hắn bỗng cảm nhận được một luồng khí tức đến từ phương xa, tốc độ nhanh khiến người ta phải tặc lưỡi.

Lục Thủy nhìn về phương hướng mà khí tức phát ra, cuối cùng thở dài một tiếng:

“Không cần hỏi, không còn kịp rồi.”

Con Côn này thật làm cho người đau đầu.

Vẻ mặt của Chân Võ tràn đầy kinh ngạc:

“Thiếu gia, xảy ra chuyện gì?”

“Nhìn chân trời.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Chân Võ lập tức nhìn về phía chân trời, lúc này hắn mới phát hiện nơi chân trời có một đốm lửa đang bay về phía Lục gia.

“Kẻ địch tấn công?” Đây là đáp án đầu tiên hắn nghĩ tới.

“Đó là quà tặng của Côn.” Lục Thủy thuận miệng giải thích.

Mỗi khi Côn nuốt được đồ tốt, đều gửi tới cho hắn.

Hành động trẻ con.

Có lẽ là vì sau nhiều năm mới nhận được chủ, quá vui vẻ.

“Côn, Côn đưa tới?” Chân Võ không thể ngay lập tức hiểu ra, nhưng chỉ thoáng chốc đã hiểu được, hắn hơi kinh ngạc mở miệng:

“Là cửa vào?”

Hắn còn nhớ rõ, lần trước, Bất Diệt Tiên Điện cũng là Côn đưa tới.

Cho nên nó ăn được đồ tốt, sẽ gửi tới cho thiếu gia của bọn họ, cũng là lẽ thường.

Thật ra thì trí khôn của Côn không cao lắm.

Giống như là đứa con nít.

“Đúng vậy, may mắn là nó chỉ nôn tới.” Lục Thủy có chút may mắn nói.

Nếu như nó tự mình tới đây, thì dĩ nhiên lành ít rồi.

Tâm tình của Nhị trưởng lão không tốt sẽ mang nó cất làm thuốc một cách dễ dàng.

Nhưng hành động này cũng đồng thời làm cho người khác chú ý tới.

Chân Võ cũng phải lau một vệt mồ hôi vì Côn, mặc dù hẳn biết Côn rất lợi hại, nhưng ở Lục gia, nó tuyệt đối là yếu thế.

Và hẳn cũng không lo sợ cái thứ này có thể làm cho người khác bị thương.

Nếu như có thể gây tổn thương cho người khác, vậy thì Lục gia sẽ không gọi là Lục gia nữa.

... .

—

Dịch: MB

Chương 705: Tấn Công Lục Gia 3

Tấn Công Lục Gia 3

Tam trưởng lão bước ra khỏi đại điện, hần vốn đang nghe Khô Thụ lão nhân báo cáo tình hình của Lục Thủy.

Nghe được Lục Thủy đang xem về cờ vây, suýt chút nữa hần đã phá nát cái ghế đang ngồi.

Nghiệp chương.

Nhưng mà đồ vật bất ngờ kia đã thu hút sự chú ý của hần.

“Vật này từ đâu đến?” Khô Thụ lão nhân cũng nhìn thấy.

“Từ Hải Vực.” Tam trưởng lão nhìn xem vật kia bình tĩnh mở miệng.

Hần không có ra tay, bởi vì không cần thiết.

Vùng đất mà món đồ này đáp xuống ở rất là xa.

Còn phía bên Hải Vực thì hần cũng không có đi, hần có thể cảm giác được Nhị trưởng lão đã đi.

Nếu như Nhị trưởng lão không có thu hoạch, hần đi cũng vô dụng.

Lúc này, Nhị trưởng lão xuất hiện ở phía trên Hải Vực.

Nàng vẫn mặc áo khoác trắng, cột tóc.

“Côn?” Nhị trưởng lão đứng trên mặt biển, có chút ngạc nhiên.

“Lại tặng đồ sao?” Nàng nhìn xem vật ở phía chân trời, lập tức đưa ra phán đoán.

“Có cần giả vờ đuổi theo một chút hay không?”

“Thôi đi, tốt nhất là nên trở về.”

Nhị trưởng lão nói xong thì xoay người rời đi, biến mất ngay tại chỗ.

Đuổi tiếp Côn trốn không thoát.

Chỉ cần không có ý công kích thì Lục gia đều sẽ bỏ qua.

Chưa kể, Côn này rất có thể là thuộc về người của Lục gia.

...

Vù!

Trên bầu trời Thu Vân tiểu trấn bắt đầu vang lên tiếng động lớn.

Lúc này rất nhiều người đều thấy được, trên bầu trời có một cục đá to lớn, không, là một cánh cửa rất lớn.

“Tỷ tỷ đây là cái gì?” Nhã Lâm chỉ lên trời, có chút sợ hãi.

Tảng đá kia thật lớn.

Nhã Nguyệt càng có thể cảm giác sự đáng sợ bên trong, nàng nắm lấy Nhã Lâm kéo ra phía sau, rồi đứng chắn trước mặt của Mộ Tuyết, nói:

“Mộ Tuyết tỷ, cẩn thận chút.”

Nhã Lâm vừa mới tu luyện không bao lâu, không có thực lực gì, tu vi của Mộ Tuyết đã mất hết, cho nên Nhã Nguyệt là lợi hại nhất.

Đương nhiên là nàng sẽ không để cho người khác bảo vệ.

“Không cần để ý, cánh cửa này sẽ không rơi xuống nơi đây, hơn nữa, có đánh nhau cũng không tới phiên Nhã Nguyệt.” Mộ Tuyết nhẹ nhàng nói ra.

“Đánh nhau? Để ta, để ta, ta tam giai.” Trà Trà đang nhìn ngây người, đã lấy lại tinh thần trước.

Nếu là tình huống bình thường nàng và Hương Dụ đã bỏ chạy từ sớm.

Nhưng mà có biểu tẩu ở đây, nàng không sợ.

Nhã Nguyệt: “...”

Trà Trà tỷ tam giai?

Chỉ lớn hơn nàng có hai tuổi?

Lợi hại như vậy?

Sau đó, Nhã Nguyệt lại cảm thấy không đúng, theo tuổi tác đồng lứa hiện giờ mà nói, không phải là Đạo Tông Vũ Niết có tu vi cao nhất, chuẩn thiên phú mạnh nhất sao?

Nhưng dường như nàng còn không có mạnh bằng Trà Trà tỷ.

Loại thiên chi kiêu nữ như Vũ Niết, Nhã Nguyệt cảm thấy đời này đều khó có thể tiếp xúc được.

Vậy mà trong lúc tình cờ, nàng lại tiếp xúc với người còn lợi hại hơn so với Vũ Niết.

Nhã Nguyệt nhìn vẻ mặt hung phấn của Đông Phương Trà Trà, trong lúc nhất thời cảm thấy hình như nàng không được thông minh lắm?

Hoàn toàn không có cảm giác hâm mộ khi nhìn thấy thiên chi kiêu nữ.

Mộ Tuyết không để ý các nàng, mà là nhìn phía xa.

“Là Côn, đây là Côn đưa tới, vậy thì Côn này là sủng vật của Lục Thủy nuôi?” Mộ Tuyết lập tức đưa ra suy đoán.

“Mà lần trước Côn sẽ xuất hiện ở Xảo Vân tông, còn phun ra Bất Diệt Tiên Điện, là vì ăn được đồ tốt, đưa cho Lục Thủy.” Mộ Tuyết chỉ ngẫm nghĩ một chút đã hiểu rõ tình huống.

Sau đó nàng không thêm để ý nữa.

Thứ này được đưa đến gần chỗ của Lục gia, phải làm sao, đương nhiên là do Lục gia quyết định.

Rất có thể Lục Thủy lại phải đi vào.

Nhưng may mắn là lần này gần

...

Ở một vùng hẻo lánh trong phạm vi của Lục gia, ngay trên bãi đất trống, một số người đang điên cuồng tung ra kỹ năng, liên tục tấn công lẫn nhau.

Đây là nơi mà người của Lục gia dùng để so tài và học hỏi.

Vốn dĩ, bọn họ đang nghiêm túc so tài, lại bất chợt cảm thấy có chút áp lực từ trên trời giáng xuống.

“Trời ạ, đây là cái gì?”

“Đây là cái gì, quan trọng lắm sao?”

“Không quan trọng sao?”

“Có điều còn quan trọng hơn.”

“Là cái gì?”

“Vẫn không chạy trốn, mạng nhỏ sẽ không còn.”

“...”

Chỉ thoáng chốc, cả đám người đã nhanh chóng tẩu thoát.

Cánh cửa này mang đến một áp lực vô cùng lớn đối với bọn họ, may mắn là không có tăng thêm lực lượng vào, nếu không, bọn họ nhất định sẽ bị thương.

Ầm!!

Ngay sau khi những người này chạy thoát, một cánh cổng nguy nga rơi xuống trên bãi đất trống.

Cát bụi giăng mù mịt như là bão táp.

Một nguồn năng lượng không thể diễn tả được bộc phát ra từ bên trong.

May mắn là phạm vi cũng không rộng.

Bão táp qua đi, mọi người đều thấy rõ cánh cổng lớn ở phía trước.

Trên đó có hai chữ viết của thời kỳ Viễn Cổ —— Táng Thần.

.....

Bỗng nhiên xuất hiện một cánh cửa đá, người ở xung quanh bãi đất trống đều không khỏi ngạc nhiên.

Không có ai biết đây là cái gì, nhưng mà luồng khí tức ở xung quanh cửa đá lại khiến cho bọn họ e sợ, khí tức này mặc

dù không có tùy ý phóng thích, nhưng vẫn làm cho người ta ngọt ngào.

Dù là nó chỉ an tĩnh đứng ở đằng kia, cũng làm cho một nhóm người phải cảm thấy kiêng kỵ.

Giống như tới gần nó chẳng khác nào là tự tìm cái chết.

Bản thân chỉ như loài sâu, kiến.

Hai chữ “Táng Thần” ở bên trên càng khủng bố hơn, chỉ nhìn vào một chút thôi, cũng cảm thấy ánh mắt phát đau.

Nếu là nhìn thêm chút nữa, chắc chắn là ánh mắt sẽ bị thương tổn, kể cả tinh thần cũng có thể bị sang chấn.

Thứ càng cổ xưa càng khiến người ta kính nể, càng nhìn càng cảm thấy bản thân nhỏ bé.

“Thứ đồ kinh khủng này là gì vậy? Ta cũng không dám nhìn thẳng.”

Có người lập tức mở miệng nói.

Giọng nói của hắn không nhỏ, giống như đang dùng giọng nói để che giấu sự bất an trong lòng mình.

“Không biết, vẫn là nhanh chóng báo cáo, cho người ta đến xử lý đi.”

Cấp bậc như chúng ta, căn bản là không thể tùy tiện đến gần thứ đó.

“Mọi người có ai nhìn rõ được chữ viết phía trên không? Ta nhìn vào thấy đau và mỏi mắt quá.”

“Hai chữ này là Táng thần.”

“Nghĩa là sao?”

“Không biết, hình như trên cửa có chú giải, nhưng vì phía trên có lực lượng đặc biệt, nên không thể nhìn lâu.”

“Trước hết rút lui đi.”

“Đúng vậy, rút lui đi, ở lâu cảm thấy đứng cũng không thể đứng vững được.”

“Ta cũng có loại cảm giác này.”

Dịch: MB

Chương 706: Từ Nay Về Sau, Nhân Gian Sẽ Không Còn Chân Thần 1

Từ Nay Về Sau, Nhân Gian Sẽ Không Còn Chân Thần 1

Lục Thủy trầm mặc nhìn về phía khu vực mà cửa đá rơi xuống.

Rất gần, mà bên trong lại có khá nhiều tin tức.

Nhưng điều làm cho người ta cảm thấy hơi bất đắc dĩ một chút, đó chính là quá gần, như vậy thì hẳn có thể đi vào bên trong hay không, phải xem tâm tình của Tam Trưởng lão có vui vẻ không.

Mà bây giờ, có lẽ là hẳn không được vui cho lắm.

“Ừm, không vui thì càng dễ đi vào hơn.

Đủ gần, hoàn toàn có thể xem như một trùng phạt.”

Nghĩ tới đây, Lục Thủy lại thở dài một hơi.

Có thể vào là được, chỉ sợ không vào được.

Chỉ cần không phải ở gần với Lục gia, thì không có hẳn vào không được, ở gần Lục gia, mọi chuyện đều khó đoán.

“Đi tìm hiểu một chút, nhìn xem Lục gia sẽ sắp xếp như thế nào, thuận tiện nghe ngóng xem có tin tức gì liên quan đến cánh cửa kia không.” Lục Thủy bình tĩnh mở miệng.

Hắn tự nhiên là đang giao việc cho Chân Võ ở sau lưng.

Chân Võ gật đầu:

“Vâng.”

Sau khi chắc chắn là không còn chuyện gì khác, Chân Võ rời đi.

Hắn cần phải đi tìm hiểu về tình hình của cánh cửa kia một chút.

Rồi tìm thời gian để báo cáo với thiếu gia.

Đến lúc đó phải xem thiếu gia có thời gian rảnh không, vì khi thiếu gia ở nhà, phần lớn thời gian đều là ở chung với thiếu phu nhân.

Sau khi Chân Võ rời đi, Lục Thủy cũng đi về phía chỗ ở của Mộ Tuyết ngay, hắn muốn đi qua xem thử Mộ Tuyết có ở đó hay không, không có thì sẽ đi tiêu trần.

Còn cánh cửa kia, hiện tại không cần phải quan tâm.

Chờ đợi tin tức là đủ.

...

Lục Thủy là không thêm để ý cánh cửa kia, còn Lục Cổ là tộc trưởng, đương nhiên phải là người trước tiên đi tìm hiểu xem đó là cái gì.

Rơi ở chỗ gần với Lục gia, nhìn sao cũng cảm thấy không phải là ngẫu nhiên.

Hắn cũng không lo lắng sẽ gặp phải vật có tính công kích.

Chủ yếu là lo lắng khí tức kèm theo kia cái gì, vợ hắn vẫn chưa có bình thường lại, cho nên không thể không để ý tới.

Trong chốc lát, Lục Cổ đã sắp tiếp xúc được với cánh cửa kia.

Vừa đến nơi, lực lượng trên người của hắn đã tự động kích hoạt.

Trong mắt hắn ánh lên một tia sáng màu đỏ sẫm.

“Thật sự là lợi hại, riêng khí tức đã có thể ảnh hưởng trực tiếp đến ta.” Lục Cổ không hề sợ hãi, hắn nhìn thẳng vào cánh cửa, muốn xem rốt cuộc nó như thế nào.

Khô Thụ lão nhân đi theo sau lưng Lục Cổ, hắn lại được trông thấy thiên phú đặc biệt của tộc trưởng một lần nữa.

Rõ ràng tu vi chỉ có lục giai, nhưng cho dù là hắn đều có một ít áp lực khi đối đầu với tộc trưởng.

Đánh nhau thật, hắn cũng không biết cuối cùng sẽ như thế nào.

“Không biết thiếu gia trưởng thành đến lục giai sẽ như thế nào?” Trong đầu Khô Thụ lão nhân toát ra ý nghĩ như vậy.

Nhưng hắn lại nhanh chóng ném ý nghĩ này đi, bởi vì hắn căn bản không biết, tu vi hiện tại của thiếu gia là gì.

Hắn chỉ biết là không thể dùng cách thông thường để đo lường thiếu gia.

“Tộc trưởng, cánh cửa này đột nhiên rơi xuống đây, chắc là có không ít người trong tu chân giới biết được, tộc trưởng muốn quan tâm không?” Khô Thụ lão nhân đứng sau lưng Lục Cổ, tò mò hỏi.

Tộc trưởng là người quản lý tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong Lục gia.

Ba vị trưởng lão cơ bản không nhúng tay vào.

Mà tộc trưởng làm việc lúc nào cũng độc đoán.

Nghe nói, nếu không gặp được tộc trưởng phu nhân, thì tộc trưởng đã đi xông pha khắp tu chân giới từ lâu.

“Thụ lão cảm thấy thế nào?” Lục Cổ nhìn xem cánh cửa lớn, mở miệng nói.

Ở trong mắt của hắn, chữ viết đang trở nên rõ ràng hơn, mà mắt hắn không có bị tổn thương một chút nào.

Bởi vì những tổn thương này không theo kịp khả năng tự hồi phục của hắn.

Thế thuật của hắn không hề thua kém bất cứ người đương thời nào.

Dù là từ xưa đến nay, cũng vậy.

Cho hắn thời gian, hắn có thể vượt qua tam đại thế thuật Viễn Cổ.

Nếu phải đi con đường này, hắn muốn đi xa nhất.

“Chắc là có không ít người sẽ tìm tới, ngoài sáng lẫn trong tối đều có.” Khô Thụ Lão Nhân nói.

“Chi bằng ta trực tiếp công khai?” Lục Cổ bắt đầu đi về phía cánh cửa.

Khô Thụ lão nhân theo ở phía sau nói:

“VẬY phải xem cánh cửa này có giá trị gì, biết được thì tộc trưởng chắc chắn có thể đưa ra quyết định.”

Lục Cổ nhìn vào vài chữ phía trước, trong thoáng chốc, hắn đã quay đầu bỏ đi, thuận tiện nói:

“TRỰC tiếp công khai đi, chỉ cần không đối địch với Lục gia, đều có thể đến quan sát cánh cửa đá này, thậm chí đi vào.”

“ĐƯƠNG nhiên, phải nói cho bọn họ biết, Lục gia không chịu trách nhiệm về sự an toàn của bọn họ.

Đi vào phạm vi của Lục gia, thì phải tuân thủ quy tắc của Lục gia.” Lục Cổ quay đầu nhìn về phía Khô Thụ Lão Nhân bổ sung một câu.

Khô Thụ Lão Nhân không chút ngạc nhiên đối với đáp án này.

...

Trên không trung, từ một nơi rất xa, Cầu Tử đứng ở trên người của Cầu Ngạo Thiên nhìn xem cửa đá, hơi kinh ngạc:

“TA nghĩ đó là sản phẩm trong thời đại của chúng ta.”

Cầu Tử tự nhiên là nói cho Nha Đông Tiên Nhân ở bên cạnh nghe.

“THỜI đại mà anh bạn nhà giàu phát triển thì ta đang ngủ say, nhưng khí tức phía trên thật sự rất cổ xưa, hơn nữa, cấp độ của lực lượng gần như là cao hơn ta” Nha Đông Tiên Nhân cũng có chút tò mò đối với cửa đá này.

“TÁng thần, cái này có phải là lăng mộ mai táng Thần hay không.” Cầu Ngạo Thiên xen miệng nói một câu.

Chữ ở phía trên đương nhiên là nghe Nha Đông Tiên Nhân nói.

Cầu Tử không biết chữ.

“NẾU ta nhớ không lầm, ở thời đại của ta, hai chữ này có ý nghĩa là nơi thờ phụng Thần.

Sau khi ta đạt tới tiên đỉnh rồi, mới biết được nhiều chữ hơn, mặc dù đa số chữ đều giống nhau, nhưng mà ý nghĩa trong đó vẫn sẽ khác nhau một chút.

Vì vậy có lẽ không phải là mộ.

Nếu mà là đền thờ, bên trong có thể có bất cứ thứ gì.” Nha Đông Tiên Nhân nói.

Hắn cũng biết chuyện Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa ngã xuống.

Nhưng vì sao ngã xuống, được mai táng ở nơi nào thì hắn không biết.

Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa là ân nhân của hắn.

Hy vọng chữa trị được chiếc răng đau là do Chân Thần mang lại.

Vị Chân Thần kia trông giống như một bé gái.

Cầu Ngạo Thiên gật gật đầu:

“Điều này ta hiểu rõ, cũng giống như mấy người của An Ngữ nói ‘bỏ trốn mất dạng’, cũng có hai nghĩa, nghe nói là bị dùng sai.”

Cầu Tử dùng cái mũi người người, nói:

“Ta trong cảm giác có không ít đồ tốt, không biết Cầu gia có thích hay không.”

“Chờ lực lượng trên cửa lớn ổn định lại, cấm chế bị phá giải xong, thì có thể vào xem.” Nha Đông Tiên Nhân nói ra.

Có thể vào tìm tòi kết quả, có lẽ có thể biết được chuyện liên quan đến Chân Thần Độc Nhất, nếu biết mộ địa của Chân Thần ở đâu, cũng xem như là một chuyện tốt.

Đương nhiên, có thể nhặt được một vài thứ đáng giá để chữa bệnh cũng tốt.

Với điều kiện, nó không phải là những đồ vật thờ cúng Thần.

“Ta ở bên ngoài chuẩn bị thức ăn cho Cầu đại gia và Tiên Nhân.” Cầu Ngạo Thiên lập tức nói.

Tuy thân thể nó to lớn nhưng không chịu nổi dày vò.

Nhất là kiểu dày vò của Cậu đại gia và Tiên Nhân.

Chỉ cần một chút ảnh hưởng còn sót lại nó cũng có thể bị giết.

...

—

Dịch: MB

Chương 707: Từ Nay Về Sau, Nhân Gian Sẽ Không Còn Chân Thần 2

Từ Nay Về Sau, Nhân Gian Sẽ Không Còn Chân Thần 2

“Không có ở đây sao?”

Lục Thủy đứng trong tiểu viện của Mộ Tuyết, không nhìn thấy Mộ Tuyết và mọi người.

Hắn không có dừng lại mà quyết định đi xuống tiểu trấn tìm.

Nhưng vừa muốn rời đi thì lại nhìn thấy có người đang đi về phía bên này.

Là mẹ của hắn.

Kỳ Khê theo ở phía sau, trong tay ôm hai quả trứng, một đỏ một xanh.

Nhìn thấy Lục Thủy, Đông Phương Lê Âm cười nhạt, dường như là thấy được chuyện gì thú vị.

“Đưa hai quả trứng linh thú cho thiếu gia.” Đông Phương Lê Âm mở miệng nói.

Giọng nói của nàng vững vàng, đoan trang lại thanh lịch.

Kỳ Khê không dám chần chừ, mang hai quả trứng linh thú giao cho Lục Thủy.

Sau đó thì bắt đầu lùi lại.

Lục Thủy tiếp nhận trứng linh thú, thắc mắc nói:

“Mẹ, đây là muốn làm cơm chiên trứng sao?”

“Nói bậy.” Đông Phương Lê Âm đi vào tiểu viện của Mộ Tuyết nói:

“Đây là quà tặng dành cho hai đứa nhỏ kia, hai đứa lần đầu tiên tới làm khách, cần phải tặng chút quà.

Con gái thường rất hiểu chuyện.”

Lục Thủy cũng theo vào tiểu viện, hấn nhìn trứng trong tay mình, lại nhìn về phía Băng Phượng đang bị cột lại.

Hấn phân nào hiểu được lý do mà mẹ mình tặng trứng, thay vì trực tiếp đưa linh thú.

Cần giữ sĩ diện.

“Mẹ muốn ở lại đây chờ các nàng trở về để tặng quà à?” Lục Thủy đứng ở một bên, không hề ngồi xuống.

Hấn lo lắng rằng mẹ hấn sẽ bắt hấn quỳ gối bất cứ lúc nào.

Mẹ hấn bắt hấn quỳ thường là có việc cần hấn đi làm, cha hấn bắt hấn quỳ, đó chính là chờ bị dạy dỗ.

“Thật ra thì ta cũng muốn đợi, nhưng sợ các nàng sẽ cảm thấy áp lực.” Đông Phương Lê Âm nói.

Thật sự là vậy, để một vị tộc trưởng phu nhân đợi các nàng trở về, tặng quà cho các nàng.

Chắc chắn là người làm văn bồi nào cũng sẽ sợ hãi.

Vậy thì không tốt lắm.

“Nhưng lại tình cờ nhìn thấy người đang đi tìm Tiểu Tuyết, nên thuận đường đi theo.” Đông Phương Lê Âm lại nói.

“Mẹ, ta chỉ đi ngang qua nơi này.” Lục Thủy cố giải thích.

“Mẹ hiểu, trước kia, khi cha người đi Đông Phương gia thì cũng thường xuyên để quên đồ vật trong tiểu viện của ta.” Đông Phương Lê Âm nói.

Lục Thủy: “...”

“Đúng rồi, có một di tích cổ không xác định bỗng nhiên rơi xuống Lục gia, cha của người nói rằng, muốn trực tiếp công khai.

Đến lúc đó, trên tiểu trấn chắc chắn sẽ có không ít người của tu chân giới tìm đến, nên người phải biết khiêm tốn một chút, đừng để Mộ Tuyết lo lắng.” Đông Phương Lê Âm căn dặn.

“Mẹ, vì sao không phải là người và cha lo lắng?” Lục Thủy hỏi.

“Mẹ không lo lắng, mẹ và cha người định sinh thêm muội cho người, nên tương đối lo lắng muội muội của người.” Đông Phương Lê Âm nói.

“....”

“Ta đi đưa trứng linh thú.” Lục Thủy nói xong, định rời đi.

Nơi này không phải tiểu viện của hắn, không thì hắn đã đuổi người.

“Chờ chút.” Đông Phương Lê Âm gọi Lục Thủy lại, nói:

“Còn có một việc, muốn người đi làm.”

Lục Thủy nhìn về phía mẹ hắn, dự định từ chối.

Nhưng lại sợ mẹ hắn sẽ để cho hắn quỳ xuống nhận lời.

“Là cái gì?” Lục Thủy cảm thấy vẫn là nghe lời một chút tốt hơn.

“Có liên quan tới trứng linh thú mà người đang cầm trên tay, đây là hai quả trứng linh thú giống nhau nhưng khác thuộc tính, để ấp chúng, cần có một ít nước đặc biệt, chỉ trên dãy núi Thiên Tuyết mới có.

Nước này nhất định phải dùng trong vòng ba ngày, nếu không thì sẽ mất tác dụng.” Đông Phương Lê Âm nói.

“Ngũ Hành Vân Thú sao? Cần có Tuyết Địa Vô Căn Thủy?” Lục Thủy nhìn xem hai cái trứng linh thú nói.

Đông Phương Lê Âm nhìn xem Lục Thủy, cười nói:

“Có Mộ Tuyết đúng là có khác, kiến thức cũng uyên bác hơn.

Đứa con trai nuôi nắng bao nhiêu năm nay, cuối cùng cũng trưởng thành rồi.”

Nhắc tới, Đông Phương Lê Âm lại bắt đầu cảm thán, niềm vui hiện ra trên mặt.

Lục Thủy: “....”

Chẳng phải lần trước người cảm thấy không vui vì ta đã lớn sao?

“Tại sao muốn ta đi lấy nước? Để cha đi không phải nhanh hơn sao?” Lục Thủy tò mò hỏi.

Hắn đi thì sẽ từ từ đi đèn rồi quay về, cha hắn đi thì chỉ trong thoáng chốc có thể trở lại rồi.

“Có thể giúp cho người và hai đứa trẻ kia thu hẹp khoảng cách với nhau, cũng giúp cho bọn họ và Mộ Tuyết xích lại gần nhau.” Đông Phương Lê Âm nói ra.

Đông Phương Lê Âm tự nhiên là hiểu rõ về mối quan hệ trước đó giữa Mộ Tuyết với Nhã Nguyệt và Nhã Lâm.

Chỉ cần cho các nàng một điều gì đó để cùng chờ mong, sẽ có thể âm thầm kéo gần khoảng cách giữa các nàng.

Tuy không phải tuyệt đối, nhưng nếu không có tác dụng thì xem như là con trai nàng uống công đi một chuyến mà thôi.

Có tác dụng thì là một chuyện đáng để vui mừng.

Lục Thủy bắt đầu dĩ thử dài, tại sao hắn phải thu hẹp khoảng cách với người khác?

Không cần, không kéo gần nổi.

Đệ đệ hay muội muội, hắn cảm thấy chỉ có một tác dụng.

Đó chính là lúc chọc hắn thì có thể trực tiếp đánh.

Lúc khác, không muốn để ý tới.

Tuy nhiên, việc có thể giúp Mộ Tuyết và muội muội của nàng xích lại gần nhau thì hắn sẵn sàng làm.

“Ngày mai xuất phát?” Lục Thủy hỏi.

“Ừm, ngày mai xuất phát, đến lúc đó các nàng tự mình áp trứng, tự mình để Linh thú nhận chủ.” Đông Phương Lê Âm nói ra.

Như vậy thì có xảy ra chuyện gì khó xử, cũng sẽ không liên quan tới nàng.

“Ta đi đưa trứng linh thú.” Lục Thủy nói.

Sau khi mẹ hắn cho phép thì hắn lập tức rời khỏi tiểu viện của Mộ Tuyết.

Hắn không khó chịu vì phải đi ra ngoài, ngày mai lấy thêm một quyển sách để đọc, là đã hoàn thành xong hình phạt của Tam trưởng lão.

Sau đó thì chỉ cần chờ kiểm tra lại.

Không ảnh hưởng tới việc hắn đi ra ngoài.

Còn cái cửa vào mà Côn đưa tới, hắn cũng không thèm để ý, không cần đi xem hắn cũng biết, muốn vào bên trong không phải là chuyện dễ.

Cũng không biết phải chịu đả vật bao nhiêu ngày.

Mười bữa nửa tháng đều là bình thường.

Cho nên hắn không vội.

Đông Phương Lê Âm mỉm cười nhìn theo bóng dáng con mình đang đi xa:

“Đáng tiếc Lục đại tộc trưởng không có mặt, không thì đã có thể hợp sức lại khi dễ con trai.”

Sau đó Đông Phương Lê Âm bèn đứng lên, muốn đi về tiểu viện của mình.

Nàng cũng không thể đi lung tung, Lục đại tộc trưởng trở về sẽ tức giận.

—————

Lục Thủy cầm hai cái trứng linh thú đi thẳng tới Thu Vân tiểu trấn, hắn phát hiện bản thân như thế này rất ngốc.

Cảm giác bị mẹ hắn lừa rồi, làm gì có người tặng quà mà phải tự mình đi một quãng đường xa xôi để tặng?

Chờ các nàng trở về, thuận tiện đưa cho không tốt sao?

Nhưng mà không quan trọng.

Đi vào Thu Vân tiểu trấn, Lục Thủy nhìn xem bốn phía, hắn bước đi thật thong thả, bởi vì muốn tìm xem Mộ Tuyết đang ở đâu.

Đi dạo một hồi, thì hắn tìm được Mộ Tuyết và mọi người đang ở trong một quán mì.

“Lục thiếu gia? Sao người lại tới đây?” Mộ Tuyết nhìn thấy là Lục Thủy tìm tới, có chút vui vẻ.

Thật ra các nàng mới đến đây không bao lâu, mặt trời cũng mới vừa lặn.

Trong lúc đó, chỗ ở của Nhã Nguyệt và Nhã Lâm đã được sắp xếp xong, cũng gặp và chào hỏi cha mẹ của Lục Thủy rồi.

Lúc này Nhã Nguyệt cũng nhỏ giọng kêu một tiếng tử phụ, Nhã Lâm đương nhiên cũng học theo, kêu.

Dịch: MB

Chương 708: Từ Nay Về Sau, Nhân Gian Sẽ Không Còn Chân Thần 3

Từ Nay Về Sau, Nhân Gian Sẽ Không Còn Chân Thần 3

Đông Phương Trà Trà đang bận nhai đồ ăn, không mở miệng được.

Không mở được càng tốt hơn, trong đầu Lục Thủy lóe ra ý nghĩ này.

Sau đó nhìn chị em Nhã Lâm một chút, rồi cầm hai cái trứng linh thú để lên bàn, nói:

“Mẹ ta tặng, mỗi người một cái.”

Còn các nàng muốn thuộc tính gì, Lục Thủy không xen vào.

Nhã Nguyệt và Nhã Lâm thấy khó hiểu.

Cho các nàng?

Trứng linh thú sao?

“Tiểu di tặng trứng luộc sao?” Lúc này, Đông Phương Trà Trà cuối cùng cũng đã nuốt hết thức ăn trong miệng, nói.

Lục Thủy liếc nhìn Đông Phương Trà Trà: “???”

Nhã Lâm và Nhã Nguyệt: “???”

Thì ra là trứng luộc.

“Là trứng Ngũ Hành linh thú, một cái là Thủy Vân Thú, một cái là Hỏa Vân Thú.” Mộ Tuyết mỉm cười giải thích, và nàng cũng cố ý nhích sang bên cạnh một chút.

Nhờ vị trí tốt cho Lục Thủy ngồi xuống.

Lục Thủy tự nhiên mà ngồi xuống bên cạnh Mộ Tuyết, cũng không thể ngồi chung chỗ với người khác được?

Hắn sợ mình nhịn không được sẽ mang người ném ra bên ngoài.

“Có thể áp ra linh thú con?” Nhã Lâm đứng lên, dùng ngón tay đụng đụng trúng linh thú một chút.

Chỉ là đụng một cái rồi lập tức thu về, giống như sợ trứng sẽ công kích lại vậy.

Nhã Nguyệt vẫn còn mắt tự nhiên lắm, nhưng cũng rất là tò mò.

Mộ gia cũng có Linh Thú Viên, nhưng nàng chưa nghe nói qua Ngũ Hành Vân Thú.

Đông Phương Trà Trà cũng hiếu kỳ đụng đụng:

“Biểu tẩu, Ngũ Hành Vân Thú là cái gì vậy.”

“Ngũ Hành Vân Thú, có sức mạnh của Ngũ Hành, tương truyền rằng tổ tiên của nó là Linh thú được sinh ra từ cội nguồn của Ngũ Hành, thực lực vô cùng mạnh mẽ, cho dù là một số Thủy Tổ Thánh Thú, Thần Thú cũng không thể áp chế được ngay từ đầu.

Mặc dù theo thời gian trôi qua, Ngũ Hành Vân Thú đã không bằng Thánh Thú hay Thần Thú, nhưng mà huyết mạch truyền thừa cũng không hề thua kém nhiều.” Mộ Tuyết nói.

“Thật là lợi hại.” Nhã Nguyệt thốt lên, sau đó có chút lo lắng nói:

“Vậy thì quá quý giá rồi, phải không?”

“Sẽ không nha, các người có nhớ Tiểu Băng của biểu tẩu không? Hương Dụ nói nó là Thần Thú chính hiệu.

Nhưng mà không được tích sự gì, chỉ biết mổ người.” Đông Phương Trà Trà nói.

Nhã Nguyệt: “???”

Con vật bị buộc lại đó là một Thần Thú?

“Đó là Băng Phượng.” Mộ Tuyết mở miệng giải thích.

Băng Phượng là có tên gọi, chỉ là kiếp này không có đặt tên mà thôi.

Nếu Trà Trà muốn gọi Tiểu Băng, vậy thì Tiểu Băng đi.

“Còn Đậu Nha thì sao?” Nhã Lâm nằm nhoài trên mặt bàn hỏi.

Nàng tự nhiên biết tỷ tỷ của nàng còn có một Linh thú khác.

Ở ngay trên đầu của Trà Trà tỷ tỷ.

Đông Phương Trà Trà cầm lấy Đậu Nha gỡ xuống, nói:

“Nhìn như là một con linh thú bình thường, còn chưa có linh trí.”

Lúc này, Đậu Nha đứng ở trên bàn nhìn xem Đông Phương Trà Trà, vẫn còn chảy nước bọt.

Trong miệng không có đồ ăn.

Nhã Lâm lập tức cho nó một cái trái cây, sau đó thì Đậu Nha đã nhìn chăm chăm vào Nhã Lâm, chảy nước bọt và nhai trái cây trong miệng.

Nhã Lâm: “...”

“Vậy chúng ta phải làm thế nào để ắp ra linh thú?” Nhã Nguyệt nhìn xem trứng linh thú hỏi.

Nàng sợ trứng linh thú ở trong tay của bọn nàng, sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Cần có Tuyết Sơn Vô Căn Thủy, ngày mai ta ra ngoài, thuận tiện đi lấy.” Lục Thủy nói ra.

Mộ Tuyết nhìn xem Lục Thủy, cuối cùng cười cười, dịu dàng nói:

“Vậy thì làm phiền Lục thiếu gia.”

Đông Phương Trà Trà nhìn xem Mộ Tuyết, nàng đã nhận ra bầu không khí không bình thường.

Sau đó từng ngụm, từng ngụm ăn hết mì.

“Ta đã ăn xong.” Nàng vừa nói vừa nắm lấy Nhã Lâm, nói:

“Nhã Lâm cũng ăn no rồi, Nhã Nguyệt muốn đi xem Linh thú, ta dẫn nàng đi.”

Nói xong, nàng bèn kéo lấy Nhã Nguyệt, dẫn theo Nhã Lâm chạy đi.

Nhã Lâm: “Ta chưa ăn no.”

Nhã Nguyệt: “Như vậy là sao?”

Đông Phương Trà Trà: “Biểu tâu muốn hẹn hò, tiểu di nói, khi gặp phải tình huống như vậy, nên rút lui.

Hương Dụ nói tiểu di nói đúng.”

Lục Thủy: “...”

Mộ Tuyết: “...”

Trà Trà không thể chạy xa một chút rồi hãy giải thích hay sao?

Lục Thủy thì quay đầu nhìn về phía Mộ Tuyết, hỏi một chuyện quan trọng:

“Mộ tiểu thư có mang theo tiền không?”

Mộ Tuyết: “....., Trà Trà nói nàng mời khách.”

—— ———

Ngày hôm sau, trời vừa hửng sáng Lục Thủy đã định đi ra ngoài.

Lần này đi ra ngoài cũng là không cần phải nói với cha mẹ của hắn, dù sao không phải đi làm chuyện gì.

Nhưng mới vừa đi ra khỏi tiểu viện đã gặp phải Mộ Tuyết.

“Nghe mẹ của ta nói rằng, gần đây sẽ có một số người tìm đến tiểu trấn, Mộ tiểu thư cẩn thận một chút.” Lục Thủy mở miệng nói.

Chắc chắn là sẽ có một số cường giả vì cánh cửa kia mà đến.

Lúc đó, lỡ như có người gây sự thì không tốt cho lắm.

Dù sao Mộ Tuyết cũng dẫn theo hai người muội muội.

“Ừm, Lê Âm di nói Lục thiếu gia cũng hay gây ra chuyện.” Mộ Tuyết sánh vai đi ở bên cạnh Lục Thủy, nói.

Nàng tự nhiên biết lần này Lục Thủy ra ngoài, là đặc biệt đi lấy Tuyết Sơn Vô Căn Thủy.

Lục Thủy không thèm đính chính về những gì mẹ hấn nói.

Vẫn là không để ý tới tốt hơn.

Hồi lâu sau, Lục Thủy đi vào nhà ga.

Chân Võ Chân Linh đã chờ sẵn tại đây, Đinh Lương cũng ở cách nhà ga không xa.

Nàng đang chờ tiểu thư của nàng.

Không cần đoán cũng biết, tiểu thư của nàng sẽ xuất hiện ở chỗ này.

Nàng không muốn tiểu thư phải một thân một mình trở về.

Gần đây sẽ có nhiều người từ bên ngoài vào trấn.

Rất nguy hiểm.

Mộ Tuyết không có tiền Lục Thủy lên xe lửa, đến nơi đây là được rồi.

Sau đó thì quay đầu trở về.

“Tiểu thư muốn đi mua đồ ăn sáng cho hai vị tiểu thư à?” Đinh Lương trước tiên xuất hiện sau lưng Mộ Tuyết.

“Ở tuổi của Nhã Lâm, không thể ăn quá nhiều đồ ăn vặt đúng không?” Mộ Tuyết đột nhiên hỏi.

“Nhã Lâm tiểu thư còn nhỏ, những thứ này ăn nhiều, ảnh hưởng sự phát triển thân thể.” Đinh Lương trả lời.

“Thì ra là vậy.” Mộ Tuyết gật đầu.

Chẳng trách, cần giấu đồ ăn vặt.

...

Lục Thủy ngồi ở trên xe lửa, dãy núi Thiên Tuyết cũng không quá xa, cả đi lẫn về mất khoảng một ngày.

Dãy núi kia là của Lục gia.

Người khác cơ bản không vào được.

Bởi vì thời gian quá ngắn, Lục Thủy không thể nào đi tới Mộ gia một chuyến.

Không thuận đường.

Nếu mà thuận đường, hẳn vẫn có thể đi một chuyến.

Vì vậy chỉ có thể để cha vợ ở bên kia, chờ thêm một khoảng thời gian nữa.

Có lẽ đợi đến khi hai người muội muội của Mộ Tuyết trở về là được.

Khi đó Mộ Tuyết chắc chắn sẽ không để cho hai muội muội của mình cứ như vậy mà đi về, nhất là còn mang theo hai cái Ngũ Hành Vân Thú.

Rất dễ dàng gặp phải nguy hiểm, cho nên nàng sẽ đi đưa trở về.

“Chỉ đành chờ đến lúc đó để đi theo tới Mộ gia, tiếc là không có cách nào tiến hành giao lưu trực tiếp với người ở bên kia Khởi Nguyên Thạch.” Trong lòng Lục Thủy có chút bất đắc dĩ.

Nếu không thì đã có thể biết được tình huống cụ thể là như thế nào.

Nhìn tin nhắn của đối phương, không có gì thú vị.

Có Mộ Tuyết, hẳn còn không dám nhắn lại cho đối phương.

Nhưng mà sau khi lên ngũ giai, chắc là không cần dùng Thiên Địa Chi Lục, hẳn cũng có thể nhắn lại cho đối phương.

Tu vi của hắn càng cao, uy lực càng mạnh.

Đáng tiếc là vô duyên vô cớ bị giảm xuống.

“Đúng rồi, có tin tức gì về cánh cửa kia hay không?” Lục Thủy hỏi Chân Võ ở bên cạnh.

Xe lửa đã xuất phát, trước lúc chạng vạng tối thì có thể đến.

“Đã biết được sơ sơ, đây là hình vẽ.” Nói xong, Chân Võ lấy ra một bức tranh, tiếp tục nói:

“Bởi vì bị ảnh hưởng của nguồn lực lượng đặc biệt, nên ảnh chụp sẽ bị vắn vẹo, chỉ có thể vẽ ra.”

“Táng thần? Đây không phải mộ.” Lục Thủy nhìn thấy hai chữ phía trên trong nháy mắt, thì biết đây không phải mộ.

“Cách viết của chữ này, có lẽ là đèn thờ, mang tính tưởng nhớ.” Lục Thủy lại nói.

Ở kiếp trước, hần nghiên cứu qua rất nhiều sách cổ.

Cho nên ưu tiên nghiên cứu về chữ viết.

Đáng tiếc là nội dung nghiên cứu quá đơn lẻ, dẫn đến hoàn toàn không biết thời kỳ Viễn Cổ xảy ra chuyện gì.

Chân Võ Chân Linh không hề kinh ngạc khi thiếu gia của họ trực tiếp đưa ra đáp án.

“Chúng ta đã hỏi thăm Nha Đông Tiên Nhân, hần cũng nói không phải mộ.

Người của Lục gia vẫn đang nghiên cứu, vẫn chưa đưa ra kết luận chắc chắn.

Số đông vẫn cảm thấy nơi này là mộ địa của Thần.

Một số ít cảm thấy, đây là vùng đất nguy hiểm, nguy hiểm đến nỗi có thể chôn vùi Thần Linh.” Chân Võ nói.

Lục Thủy trầm mặc, nhìn về phía những chữ viết nhỏ hơn một chút.

Chỉ có mười chữ:

Độc Nhất Thiên Địa đã ngã xuống, từ nay nhân gian sẽ không còn Chân Thần.

Dịch: MB

Chương 709: Nhân Vật Khủng Bố Nhất Thế Giới Đây. 1

Nhân Vật Khủng Bố Nhất Thế Giới Đây. 1

Lục Thủy nhìn xem những chữ này, không nói một lời nào.

Ý nghĩa của những chữ này rất là đơn giản.

Chân Thần ngã xuống, sau đó sẽ không còn Chân Thần nữa.

Nhưng mà Lục Thủy bỗng nhiên tự hỏi, rốt cuộc thì một vị Chân Thần hoàn chỉnh sẽ có hình dạng như thế nào.

Hắn chưa gặp bao giờ, cũng không có cách nào rút ra kết luận từ một vài manh mối ở những phương diện khác.

Lần trước nhìn thấy chỉ là thủ thuật mà Cửu để lại, không phải con người thật của nàng.

Cho nên không có thu hoạch gì.

“Vì sao những người kia lại muốn thí thân?”

“Có lẽ phía sau cánh cửa kia, sẽ có câu trả lời cho vấn đề này.”

Nhưng Lục Thủy chưa tiến vào, không thể xác định được.

“Cha của ta có đưa ra quyết định nào liên quan tới chuyện này không?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

“Tộc trưởng cho công khai sự tồn tại của cửa đá, chỉ cần không đối địch với Lục gia đều có thể đi vào nghiên cứu, nhưng phải chờ hai ngày sau.

Hơn nữa, lực lượng đặc biệt trên cửa đá cũng gây trở ngại cho tất cả mọi người.

Trước mắt không ai có thể tiến vào.” Chân Võ mở miệng nói.

Lục Thủy có biết đại khái về chuyện này, trước đó, mẹ của hắn đã nói với hắn.

Có vẻ như không có hành động gì khác.

“Có liên hệ với nhóm của Lạc Phong không?” Lục Thủy hỏi.

Thật ra, đã từng có người đi vào cánh cửa này rồi, cho nên ở bên ngoài mới có được tin tức về Mê Vụ Đảo.

“Đã liên lạc, tin tức Lạc Phong lấy được là, những người kia thật sự đã tiến vào, nhưng bọn hắn nói khi đó không có lực lượng đặc biệt.

Có lẽ là gặp công kích, lực lượng kia mới bộc phát ra.

Còn tình huống bên trong như thế nào, Lạc Phong không thăm dò được.

Có vẻ như bọn họ cũng không muốn nói ra.

Tuy nhiên, dựa vào sự hiểu biết của bọn họ về cửa đá, chắc là sẽ tìm đến Thu Vân tiểu trấn.

Thậm chí là đưa ra đề nghị hợp tác với tiền bối phụ trách việc này.” Chân Võ một hơi nói hết phần lớn sự việc.

Lục Thủy gật gật đầu.

Hắn cũng không quan tâm tới những người kia.

Nếu đối phương không nói, vậy thì hắn cũng không miễn cưỡng.

Dù sao, đến lúc đó chỉ cần đi vào, thì có thể biết tin tức liên quan.

Với thực lực của hắn, nếu không có chuyện lớn phải làm, chắc chắn là có thể đạt được gần như toàn bộ tin tức.

Nếu như phải làm chuyện lớn, vậy thì cần khiêm tốn một chút.

Ví dụ làm tới mức độ tương tự như Bỉ Chi Hải Ngạn.

Vậy thì hắn thật không dám.

“Nhưng mà có thể quan sát tình hình, nếu như hiệu quả của kết giới thật tốt, thì cũng không cần phải lo lắng quá nhiều.” Lục Thủy nghĩ thầm.

Không biết phải nói sao nữa, hấn vẫn là có chút...e ngại.

Một khi bị phát hiện, thì sẽ bị Mộ Tuyết xé xác.

“Hãy tiếp tục chú ý trước đã.” Lục Thủy nói dứt câu thì bắt đầu đọc sách.

Dù là Hữu Vi Pháp hay là Vô Vi Pháp đều đang tiến bộ.

Qua đêm nay, có lẽ Hữu Vi Pháp có thể đưa hấn tiến vào ngũ giai.

Sau khi tăng lên ngũ giai thì có thể biết được thời gian cần để tăng lên lục giai là bao lâu.

Bây giờ là đầu tháng chín, còn thời gian thành hôn là vào khoảng giữa tháng hai năm sau.

Trừ thời gian dùng để chuẩn bị hôn lễ, hấn vẫn còn được hơn bốn tháng nữa.

Cho nên hấn nhất định phải tiến vào lục giai trong vòng bốn tháng tới.

Nếu như không thể vào lục giai, mà thực lực còn bị xói mòn, như vậy thì có lẽ hấn không còn cơ hội.

Đến lúc đó cứ xách đầu đi thôi.

Hai kiếp đều đối địch với Mộ Tuyết, mà lại không tạo được chút chiến tích hoặc là thành tựu gì, thật sự là nỗi đau nhân đôi.

“Vậy mà cũng bị người đoán được, nhưng không thể tới gần hơn, nếu có cường giả lướt qua, chúng ta chắc chắn sẽ bị phát hiện.” Mộc Nhiễm nhìn xuyên qua Hải Vực xa xôi, mở miệng nói.

Bên kia cũng không phải người, mà là cường giả.

Đúng vậy, Mộc Nhiễm và Danh Dữ Trọng đã tới được lối vào để đi tới thế giới hiện tại.

Chính là hòn đảo mà trước đó Danh Dữ Trọng đã đi tới.

Nơi này đã có khe hở từ trước, cho nên từ nơi này ra ngoài là dễ dàng nhất.

Đặc biệt là cấp bậc như điện chủ Sát Ngấn Điện.

Cho nên Danh Dữ Trọng chỉ cần ngẫm nghĩ một chút.

Đã xác định được.

Hiện giờ, bọn họ đang ở tại Minh Hải, còn vị trí chính là hòn đảo nhỏ mà trước đó hắn bị bắt giữ.

“Vận mệnh thật biết trêu đùa, để cho ta chạy trốn khắp nơi, cuối cùng lại trốn về vị trí ban đầu.” Danh Dữ Trọng nhìn về nơi mình từng bị bắt giữ, xúc động nói:

“Có lẽ là vận mệnh đang nhắc nhở ta, con đường vô địch bắt đầu từ nơi này, cũng sẽ từ nơi này vang danh thiên hạ.”

“Diễn đủ chưa? Diễn đủ thì nói xem bây giờ phải làm sao.” Mộc Nhiễm trực tiếp cắt ngang dòng cảm xúc của Danh Dữ Trọng.

Hiện tại, nàng không muốn quan tâm tới những gì Danh Dữ Trọng nói.

Nàng không thể hiểu được, cuộc đời của Danh Dữ Trọng đã trải qua điều gì mà lại trở nên như thế này.

“Ồ, chúng ta chỉ cần ở chỗ này và chờ, hòn đảo này khá là an toàn, có lẽ còn còn một số chỗ để ẩn nấp nữa.

Trước kia, có một nhóm người mạnh mẽ từng xuất hiện ở nơi này, thầy của ta - nhà thông thái của loài người - Sơ Vũ, đã từng ở chỗ này dạy bảo cho ta.

Hòn đảo này bởi vì sự hiện diện của bọn họ mới trở nên đặc biệt.

Có lẽ ngay cả điện chủ Sát Ngấn Điện đều không thể cảm giác được chúng ta.” Danh Dữ Trọng nói, nói nói thì lại bắt đầu xúc động.

“A.” Mộc Nhiễm có chút khinh thường:

“Nói cho ta biết một người đi, để ta cũng cảm nhận một chút uy danh của sự tồn tại vô địch.”

Chờ Danh Dữ Trọng nói ra, nàng sẽ phản bác, khiến cho cái tên vô sĩ lại đáng chết này thật xấu hổ.

Mặc dù, với sự vô sĩ của đối phương thì sẽ không để trong lòng đâu, nàng chỉ muốn vui vẻ một chút.

“Vị tiền bối lần trước, chính là một trong số những người đó.

Hắn là ngọn hải đăng của tất cả mọi người, là nền tảng tạo nên sức mạnh vô địch.” Danh Dữ Trọng nhìn xem Mộc Nhiễm nói.

Nói xong hắn vẫn cứ nhìn chăm chăm, giống như đang chờ đối phương phản bác.

Mộc Nhiễm: “...”

Nàng thật không dám phản bác.

“Vô sĩ.” Cuối cùng Mộc Nhiễm chỉ nói được hai chữ.

“Hòn đảo này rất là đặc biệt, chỉ cần chúng ta ở chỗ này chờ khe hở được mở rộng ra, đến cuối cùng lại trà trộn đi vào là được rồi.

Có vẻ như hòn đảo này cũng có kết nối tọa độ, vị trí của chúng ta sẽ không bị trùng với những người kia.” Danh Dữ Trọng nói.

“Ngươi biết thật nhiều.” Mộc Nhiễm có chút khâm phục nói.

“Đương nhiên.” Danh Dữ Trọng nói.

“Lúc trước, ngươi cũng là một thành viên quan trọng ở chỗ này sao?”

“Thật sự là rất quan trọng, không ai thay thế được.”

“Còn nhớ rõ những gì thầy của ngươi đã dạy bảo sao?”

“Ngày đêm không dám quên.”

“Lúc trước, vì sao thầy của ngươi lại dạy bảo cho ngươi?”

“Bởi vì thầy là người phụ trách tra hỏi ta.”

Danh Dữ Trọng vừa nói xong, Mộc Nhiễm đã dùng vẻ mặt trêu tức nhìn Danh Dữ Trọng.

Đối diện với ánh mắt của Mộc Nhiễm, Danh Dữ Trọng không hề hoảng loạn, sắc mặt cũng không thay đổi:

“Vô địch có đôi khi chính là như vậy, cần sự sắp đặt của số phận và những mối quan hệ.”

“Lúc trước, vì sao bọn họ muốn bắt giữ ngươi?” Mộc Nhiễm không chút dao động trước những lời nói nhăng cuội của Danh Dữ Trọng.

“Đừng nói chuyện, bọn hấn đã muốn bắt đầu, hơn nữa, điện chủ Sát Ngán Điện hình như muốn xuất hiện.” Danh Dữ Trọng cắt ngang lời nói của Mộc Nhiễm.

Dịch: MB

Chương 710: Nhân Vật Khủng Bố Nhất Thế Giới Đây. 2

Nhân Vật Khủng Bố Nhất Thế Giới Đây. 2

Trong tầm quan sát của nhóm Danh Dữ Trọng, khu vực đó có khá nhiều người, nhưng không thể cảm nhận rõ tu vi của bọn họ.

Tuy nhiên, nhìn qua không có yếu chút nào.

Không thua kém hẳn là bao.

Lúc này, phía trên Minh Hải, bắt đầu xuất hiện một cái khe hở, sóng biển ngập trời giống như muốn tràn ra khỏi khe hở kia.

Mà ngay lúc này, trên không trung xuất hiện một cánh cửa không gian, một số người mặc áo giáp từ bên trong bước ra.

Vừa ra tới, một nguồn lực lượng mạnh mẽ trực tiếp đè ép xuống.

Nhóm của Danh Dữ Trọng cũng trước tiên cảm nhận được.

“Bát giai Vấn Đạo.” Mộc Nhiễm có chút kinh hãi, không ngờ là có sự tồn tại đáng sợ như vậy.

“Thực lực của những người này gần bằng với Minh Thổ Bách Luyện, bọn họ chắc chắn là thuộc hạ đáng tin cậy của điện chủ Sát Ngấn Điện.

Xem ra, những gì mà vị Bách Luyện kia nói là thật.

Điện chủ Sát Ngấn Điện muốn tiến đánh Lục gia.” Danh Dữ Trọng thấy thật khó tin.

Cuối cùng thì sự bình tĩnh ở Minh Thổ vẫn bị đánh vỡ.

Điện chủ Sát Ngấn Điện gần như là vô địch tại Minh Thổ.

Vậy mà hắn lại đắc tội, Minh Thổ đã không còn chôn cho hắn dung thân, cuộc sống mới của nhà vô địch sắp bắt đầu.

Má ơi, thật là đáng sợ.

“Lục gia là chỗ nào? Vì sao người của Minh Thổ lại muốn làm to chuyện?” Mộc Nhiễm không hiểu.

Đương nhiên, nàng vốn không hiểu biết gì về thế giới bên ngoài Tịnh Thổ, không biết Lục gia có ý nghĩa như thế nào cũng là lẽ thường.

“Chắc là muốn giết Lục Thủy, lần trước ta nghe nói là giết Lục Thủy có thể giúp Minh Thổ hồi sinh.

Hình như vị tiên bối kia cũng rất có hứng thú đối với chuyện này, ra khỏi đây, chúng ta hãy đi tìm hắn để nương tựa đi.” Danh Dữ Trọng nói.

Lúc này nên ôm lấy đùi, không được thì đi tìm thầy của hắn, một ngày là thầy suốt đời là thầy.

Dù sao thì thầy cũng là người của vị tiên bối kia.

Hắn có thể đi theo, nhận sự che chở.

Mộc Nhiễm vẫn đang im lặng, nàng rất là e sợ đối với tu chân giới đương thời.

Từ các loại ghi chép cho thấy, đương thời có rất nhiều cường giả.

Sự tồn tại khủng bố như Vương nữ Cơ Tâm, ra ngoài cũng bị đánh bại bởi một kiếm.

Còn là cùng một trình độ.

Điều này đủ để chứng minh tu chân giới đương thời rất đáng sợ.

Có lẽ sẽ tốt hơn nhiều, nếu như nhận được sự che chở từ một vị tiên bối.

Bằng không thì một khi chọc tới tồn tại kinh khủng nào đó, tu vi ở thất giai như nàng cũng không là gì cả.

Mặc dù ở Tịnh Thổ, thất giai đã vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng Tịnh Thổ nhìn chung vẫn là quá nhỏ.

Trong lúc bọn họ nói chuyện với nhau, lại có hai vị cường giả bát giai bước ra.

Dường như bầu trời đều không thể chịu nổi bởi sự xuất hiện của bọn họ.

Cũng ngay lúc này, từ không trung đột nhiên xuất hiện một nguồn lực lượng mà Danh Dữ Trọng và Mộc Nhiễm đều không thể nhìn thẳng vào.

Nguồn gốc của lực lượng này là từ câu đối ở hai bên cánh cửa không gian.

“Đây, đây là nhân vật ở cấp bậc nào?” Trong lòng Mộc Nhiễm dâng lên nỗi sợ hãi.

Loại tồn tại đáng sợ này, đừng nói là nàng, ngay cả Tịnh Thổ cũng không muốn là địch?

Minh Thổ lại có sự tồn tại đáng sợ đến nhường này?

“Sát, điện chủ Sát Ngán Điện đích thân đến.” Trong lòng của Danh Dữ Trọng cũng tràn ngập sợ hãi.

Trước đó, dù rằng hắn rất tự tin về sự an toàn của nơi này, nhưng bây giờ vẫn e sợ ánh mắt của điện chủ Sát Ngán Điện sẽ dò xét về phía bên này.

Bọn hắn căn bản không chịu nổi.

Đại Đạo Thiên Thành, cảnh giới cao nhất trong truyền thuyết tu chân.

Loại tồn tại đáng sợ này, ở đâu đều không thể bị xem nhẹ.

Bọn hắn vẫn không thể nào hiểu được, Lục gia rốt cuộc là nơi như thế nào, cần nhân vật đáng sợ như là điện chủ Sát Ngán Điện phải tự mình ra tay.

Trong lòng Mộc Nhiễm càng kiêng kị hơn.

Một cái Lục gia đã làm cho điện chủ Sát Ngán Điện của Minh Thổ phải tự mình tiến đánh, vậy thì toàn bộ tu chân giới rốt cuộc còn đáng sợ hơn bao nhiêu lần?

Suy cho cùng, Tịnh Thổ vẫn là quá nhỏ bé.

Hai người bị áp ở trên mặt đất, dù vẫn có thể nói chuyện, cũng không dám nói gì.

Bọn họ không ngừng thu khí tức lại.

Chỉ sợ bị cảm giác được, sợ nói chuyện sẽ bị nghe được.

Danh Dữ Trọng và Mộc Nhiễm căn bản không nhìn thấy tình huống bên kia, cũng không dám nhìn.

Bọn họ nằm rạp trên mặt đất an tĩnh chờ đợi, chờ đợi cho tất cả đi qua.

Đương nhiên, chờ đợi như thế này thật là dài dằng dặc đối với họ.

Bởi vì không cẩn thận sẽ dễ dàng chuốc lấy diệt vong.

Cuối cùng, không biết chờ qua bao lâu, khí tức biến mất.

Danh Dữ Trọng len lén ngẩng đầu nhìn đi qua, lúc này bầu trời đã không có vật gì.

Không có điện chủ Sát Ngán điện, không có cường giả bát giai.

Không có vô số cường giả khiến bọn hắn kiêng kỵ .

Mà lúc này, khe hở liên tiếp giữa trời và biển cũng dần thu hẹp lại, có vẻ như không bao lâu nữa sẽ biến mất.

Đó chính là lối ra mà bọn họ cần.

“Mau dậy đi, lối ra sắp biến mất, chúng ta từ bên này đi qua, chắc sẽ không xuất hiện cùng một chỗ với bọn họ.” Danh Dữ Trọng lập tức đứng lên.

Lúc này Mộc Nhiễm cũng đứng lên theo.

Tu vi của nàng là thất giai, lẽ ra phải mạnh mẽ.

Nhưng mà không biết chuyện gì xảy ra.

Từ khi rời khỏi Tịnh Thổ, đã không còn cảm thấy bản thân mạnh mẽ nữa.

Dường như khắp nơi đều là người hoặc là thú mạnh mẽ hơn nàng.

Kể cả cái người đang bên cạnh nàng đây, tu vi của hắn không bằng nàng, cũng khiến người ta cảm thấy khó đối phó.

Sớm biết như vậy, nàng sẽ chờ tăng đến Chúng Đạo rồi mới đi ra ngoài.

Tuy nhiên, nàng cũng không có chân chờ, mà là theo chân của Danh Dữ Trọng, bắt đầu lao về phía lối vào liên kết với tu chân giới hiện giờ.

Nàng không biết sẽ ở bên trong tu chân giới gặp được cái gì.

Chỉ mong là không giống như những gì đã xảy ra ở Bỉ Chi Hải Ngạn.

“Vèo” một cái.

Hai người bọn họ bình an vô sự vọt vào trong lối vào để đi tới thế giới hiện tại.

Ào.

Ngay sau đó, bọn họ cảm giác mình vọt vào trong biển cả.

Đúng vậy, bọn họ thật sự đã vọt vào trong biển cả.

Danh Dữ Trọng đưa mắt nhìn Mộc Nhiễm bên cạnh, sau đó đưa tay lên trên chỉ chỉ.

Phía trên có ánh sáng, nói cách khác, bọn họ cách mặt biển cũng không xa.

Đương nhiên, sở dĩ không cần truyền âm, vì sợ điện chủ Sát Ngấn Điện có thể đang ở gần đó.

Vì vậy, dù có thể sử dụng sức mạnh, thì trong lúc này vẫn không nên dùng sẽ tốt hơn.

Mộc Nhiễm gật đầu, sau đó hai người chậm rãi di chuyển lên phía trên mặt nước.

Khi bọn hắn ngoi đầu lên, phát hiện biển cả mênh mông vô bờ, bầu trời xanh thăm thẳm không một gợn mây.

Dịch: MB

Chương 711: Nhân Vật Khủng Bố Nhất Thế Giới Đây. 3

Nhân Vật Khủng Bố Nhất Thế Giới Đây. 3

“Nơi này chính là thế giới đương thời?” Mộc Nhiễm hơi kinh ngạc.

Không biết xuất phát từ cảm giác gì, nàng phát hiện nơi này lớn hơn rất rất nhiều so với Tịnh Thổ.

Nhất là bầu trời, cho nàng một loại cảm giác bao la rộng lớn.

Giống như bầu trời ở bên ngoài, có vô vàng vì sao.

Đương nhiên, điều đáng vui mừng là, vị trí này cách xa vị trí của điện chủ Sát Ngán Điện.

Nhưng nhìn về phía xa xa, có một vùng không gian hơi bị vặn vẹo.

Nơi đó chắc là vị trí của điện chủ Sát Ngán Điện và thuộc hạ.

“Có lẽ là an toàn.” Danh Dữ Trọng nổi lên mặt nước, cuối cùng đứng ở trên mặt biển.

Mộc Nhiễm cũng là đứng ở trên mặt biển:

“Làm sao bây giờ? Phải liên lạc với vị tiền bối kia.”

Thế giới này quá to lớn, luôn làm cho người ta cảm thấy bất an.

May mắn là không phải một người.

“Ừ, để ta thử liên lạc với vị tiền bối kia.” Danh Dữ Trọng nói.

Nhưng vừa mới dự định liên hệ hẳn lại ngăn người ra.

“Thế nào?” Mộc Nhiễm hỏi.

Danh Dữ Trọng có chút tuyệt vọng nói:

“Ta không có cách nào liên lạc với vị tiên bối kia.”

Mộc Nhiễm: “...”

Sau đó hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Mộc Nhiễm thở dài một tiếng nói:

“Tịnh Thổ có một loại bí pháp, nghe nói là do Vương nữ Cơ Tâm truyền lại, chỉ cần là người đã từng tiếp xúc, thì sẽ có thể liên lạc được.

Nhưng mà chuẩn bị rất tốn kém.

Sẽ do ngươi làm.”

Danh Dữ Trọng: “.....”

Hắn thật không muốn làm, nhưng từ xa cũng cảm nhận được dáng vẻ không gian bị bóp méo, hắn cảm thấy không nên lãng phí thời gian thì tốt hơn.

Thật không hay ho gì khi phải chạy loanh quanh và quỳ gối trong thế giới này.

Ban đêm.

Sau khi nói cho Mộ Tuyết biết kế hoạch, Lục Thủy mang theo Chân Võ và Chân Linh bước vào trong núi tuyết.

Bởi vì không xa lắm, cho nên Lục Thủy không có ý định bay đi lên, từng bước một đi lên là được rồi.

Dễ dàng đọc sách.

Nhiệt độ trên núi tuyết không là gì đối với bọn họ.

Là một người tu chân, sẽ không sợ một chút lạnh lẽo đó.

Đương nhiên, bình thường bọn họ cũng sẽ thay đổi trang phục cho phù hợp với thời tiết.

Mộ Tuyết thì rất thích, Lục Thủy cũng không ghét.

Cho nên ở kiếp trước, hắn và Mộ Tuyết sẽ mặc quần áo thật dày vào mùa đông.

Người không biết, còn tưởng là hai con người bình thường.

Thu Vân tiểu trấn có không ít người đều nghĩ như vậy.

Mặc dù sau một thời gian bế quan, thì trên trấn sẽ đôi không ít người.

Chỉ có một vài người tu chân, sẽ ở lại lâu hơn một chút.

Lục Thủy vứt bỏ những hồi ức linh tinh ra khỏi đầu, tập trung đi đường.

Vào khoảng nửa đêm, bọn hắn đi tới đỉnh núi.

Nơi này có một cái hồ nước, nước trong hồ rất lạnh, nhưng mà không có bị đóng băng.

Và ở phía trên mặt hồ, có một ít bong bóng nước trôi nổi.

Những bong bóng nước này lặng lẽ trôi giữa không trung, không có nguồn gốc.

“Cái bình.” Sau khi nhìn thấy những bóng nước này, Lục Thủy quyết định hoàn thành nhiệm vụ ra ngoài lần này.

Như vậy thì có thể trực tiếp ngồi xe trở về.

Nếu như đủ may mắn, có thể đuổi kịp chuyến xe lửa cuối cùng đi ngang qua.

Lục Thủy nhận lấy cái bình từ tay của Chân Võ, sau đó trực tiếp ném cái bình ra ngoài.

Bịch một tiếng.

Cái bình bị ném đến bên trong một cái bóng nước, sau đó Vô Căn Thủy bắt đầu bị cái bình hấp thu.

Cả một cái bóng nước nhanh chóng bị thu hết vào trong bình.

Lúc này Lục Thủy đưa tay thu bình lại.

Rất nhanh, hai cái cái bình đều đã lấy đầy nước.

Lần này Lục Thủy tự mình thu vào.

Chỉ là vừa mới mang bình thu lại, hắn cũng có chút ngoài ý muốn nhìn về phía chân trời.

“A? Ai vậy?” Lục Thủy có chút khó hiểu.

Nhưng cảm giác đã biến mất.

“Thiếu gia, sao rồi?” Chân Võ mở miệng hỏi.

“Có người chạm vào mệnh lý của ta, nhưng đã biến mất rồi.” Lục Thủy thuận miệng giải thích.

“Mệnh lý của thiếu gia?” Chân Linh cũng có chút không hiểu.

“Có thể thật sự chạm vào mệnh lý của ta, đối phương cũng không kém, nhưng trong nháy mắt thì biến mất, thực lực chắc chỉ ở mức tạm được.” Lục Thủy nói xong thì đi về phía chân núi và không nói thêm gì nữa.

Chân Võ Chân Linh tự nhiên không có hỏi nhiều.

Bọn họ chợt nhớ tới câu nói kia của thiếu gia: Nói các người cũng không hiểu.

Đúng vậy, bọn hắn không hiểu.

Phụt!

Trên mặt biển, Mộc Nhiễm trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, sau đó té ngã trên mặt nước.

Trong mắt của nàng tràn đầy sự sợ hãi, thân thể đang không tự chủ được mà run rẩy.

“Sao, sao có thể, tại sao lại có người đáng sợ như vậy?”

“Hắn, hắn căn bản không phải người, căn bản không phải.”

Mộc Nhiễm ngã xuống mặt nước, thân thể co ro, sợ hãi tột cùng khiến nàng không thể nào suy nghĩ nhiều hơn.

Mới vừa rồi, nàng cố gắng liên lạc với vị tiên bối kia, nhưng liên kết được trong nháy mắt, nàng thấy được thứ mà đời này đều không thể tưởng tượng nổi.

Thứ đó là một thứ không thể nào diễn tả được, nó đáng sợ hơn gấp nhiều lần so với điện chủ Sát Ngấn Điện.

Đó là đại biểu cho tất cả mọi thứ.

Chỉ một cái liếc mắt đơn giản thôi, nàng đã thấy như mình bị hủy diệt, trực tiếp bị xung kích trọng thương.

“Này, này, người sao rồi?” Danh Dữ Trọng nhìn thấy Mộc Nhiễm ngã trên mặt nước, có chút quan tâm.

Đang yên đang lành sao lại hộc máu, mà bộ dạng này giống như là bị thứ gì đó dọa sợ.

Đây là bí pháp gì?

Sao lại có tác dụng phụ khủng khiếp như vậy.

Danh Dữ Trọng trực tiếp ngưng kết một tảng băng ở trên mặt biển, sau đó cứ như vậy trông chừng Mộc Nhiễm.

Hắn không có đi gọi, bởi vì hắn phát hiện mặc kệ hắn gọi thế nào đều không tác dụng.

Căn bản là không có cách nào đánh thức đối phương ra khỏi nỗi sợ.

Đành phải ngồi ở một bên chờ đợi, thuận tiện khôi phục thực lực.

Vừa rồi làm chuẩn bị đã rút cạn toàn bộ lực lượng của hắn.

Nhưng mà hắn vẫn không hiểu, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Qua hồi lâu, cuối cùng Mộc Nhiễm đã không còn run rẩy nữa, nàng cũng chậm rãi ngồi dậy, chỉ là trong mắt còn có chút mê mang.

“Người, không sao?” Danh Dữ Trọng có chút lo lắng nhìn xem Mộc Nhiễm.

Thình lình như thế, rất khủng bố.

Ánh mắt kia giống như là gặp quỷ vậy.

Mộc Nhiễm khẽ gật đầu, sau đó vuốt vuốt cái trán, nàng có chút không nhớ nổi chuyện vừa rồi.

Sau khi lấy lại được một chút ý thức, nàng đã dùng phương pháp khác khổng chế trí nhớ của mình.

Bây giờ nàng không nhớ rõ mình đã nhìn thấy cái gì.

Chỉ có như vậy mới có thể hoàn toàn hồi phục lại.

“Vừa rồi ngươi bị sao vậy?” Danh Dữ Trọng hỏi.

“Không biết, ta phong ấn trí nhớ của mình, không làm vậy thì ta sẽ điên mất.” Mộc Nhiễm đứng dậy tiếp tục nói:

“Ta sẽ thử liên hệ với hai người tùy tùng bên cạnh vị tiên bối kia.”

“Không trực tiếp liên hệ với tiên bối?” Danh Dữ Trọng hỏi.

“Không.” Mộc Nhiễm nhìn xem Danh Dữ Trọng nghiêm túc nói:

“Sẽ chết.”

Nghe giọng điệu của Mộc Nhiễm, Danh Dữ Trọng vốn đã quyết định quay lưng với Minh Thổ, bước lên con đường vô địch, bỗng cảm thấy hay là quay về Minh Thổ đi.

...

Dịch: MB

Chương 712: Nhân Vật Khủng Bố Nhất Thế Giới Đây. 4

Nhân Vật Khủng Bố Nhất Thế Giới Đây. 4

Lục Thủy đã rời khỏi dãy núi Thiên Tuyết, đang ở cách nhà ga không xa.

“Thiếu gia, cần phải đi nhanh hơn nữa, nếu không thì sẽ bị trễ.” Chân Võ ở phía sau Lục Thủy, nhẹ nhàng nhắc nhở.

Lục Thủy khép quyển sách đang đọc lại, dự định bước đi nhanh hơn.

Đương nhiên, hấn tăng tốc chỉ là bước chân xa hơn một chút mà thôi.

“Ai đó?” Ngay khi Lục Thủy dự định cất bước, đột nhiên Chân Võ và Chân Linh đồng thời mở miệng.

Lục Thủy quay đầu nhìn Chân Võ và Chân Linh một chút, sau đó đã thấy một mối liên kết xuất hiện trong mệnh lý của hai người bọn họ.

Chỉ là kết nối đơn giản, không thể gây ra bất cứ tổn thương gì.

“Đây là muốn truyền đạt tin tức?” Lục Thủy cảm thấy người ở đối diện cũng là một nhân tài.

“Vậy thì vừa rồi là có người muốn kết nối vào mệnh lý của ta, vì muốn truyền tin?” Lục Thủy có hơi bất ngờ một chút.

Xem ra là có người muốn tìm hấn.

“Không cần để ý, đối phương chắc là có chuyện muốn nói, hãy giao lưu với bên kia đi.” Lục Thủy mở miệng nhắc nhở Chân Võ và Chân Linh.

Bởi vì cách kết nối này cũng không ổn định, có thể bị cắt đứt bất cứ lúc nào.

Lúc này Chân Võ và Chân Linh cũng đã biết được thân phận của đối phương.

Tịnh Thổ Mộc Nhiễm, bọn hắn đã từng gặp người này ở Bỉ Chi Hải Ngạn.

“Thiếu gia, là công chúa Tịnh Thổ.” Chân Võ mở miệng nói.

“Hình như nàng có chuyện vô cùng quan trọng muốn nói.” Chân Linh cũng mở miệng nói.

“Không vội, từ từ tới, nhìn xem đối phương muốn nói gì.” Lục Thủy lấy ra một cái ghế dựa, sau đó ngồi xuống, chờ đợi tin tức từ phía đối diện.

Chân Võ và Chân Linh gật đầu, lập tức bắt đầu giao lưu với phía đối diện.

Bọn hắn không cần mở miệng đã có thể giao lưu.

Trong thoáng chốc, sắc mặt của Chân Võ và Chân Linh lại đột nhiên thay đổi.

“Thiếu gia, không hay rồi, có chuyện lớn.” Chân Võ lập tức kêu lên.

“Công chúa Tịnh Thổ nói, điện chủ của một trong những Minh Thổ Thập Điện là Sát Ngán Điện, đã tập hợp rất nhiều cường giả và đi tới thế giới này, bọn hắn muốn tiến đánh Lục gia, giết thiếu gia.” Chân Linh lập tức nói thêm vào.

“Ồ?” Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Nói thật, sự anh dũng của điện chủ Sát Ngán Điện làm cho hắn hơi kinh ngạc.

Còn muốn tiến đánh Lục gia.

Đúng là quá tự tin rồi.

“Hiện tại, người của bọn họ đang ở đâu?” Lục Thủy nói xong, dùng Hữu Vi Pháp lại.

Hắn cũng sắp độ kiếp rồi.

Thời gian vừa vắn.

“Bọn họ đi theo vị trí trước đó của chúng ta, có lẽ là ở gần chỗ Hải Vực kia.” Chân Võ nói.

“Công chúa Tịnh Thổ còn nói, bọn họ có thể nhìn thấy không gian hơi vặn vẹo một chút, những cường giả kia chắc là vẫn ở gần chỗ Hải Vực.

Có lẽ là đang điều chỉnh thực lực, chờ đợi tiến công.” Chân Linh nói theo.

“Vậy hãy đi qua đó một chuyến đi.” Lục Thủy cất sách vào, bình tĩnh mà nói.

Sau đó lại hỏi đối phương một vài chuyện râu ria, rồi mới chính thức kết thúc liên lạc.

“Thiếu gia, có cần thông báo cho tộc trưởng không?” Chân Võ có chút lo lắng.

Bọn hắn vừa mới biết thực lực chung của nhóm người kia.

Những người khác không nói, chỉ riêng vị điện chủ Sát Ngấn Điện kia, đã đủ làm cho người ta cảm thấy khủng bố.

Đại Đạo Thiên Thành, hiện tại, thiếu gia của bọn họ khó mà đối phó nổi cấp bậc này.

Lục Thủy cất cái ghế vào, nhẹ giọng cười nói:

“Không cần, chúng ta đi một chuyến là đủ.

Còn trong tộc, không cần người nhắc nhở.”

Khả năng phòng thủ khu vực của Lục gia không tệ chút nào.

Khu vực Lục gia.

Thu Vân tiêu trần chào đón sự xuất hiện của một số người ở bên ngoài.

Những người này đều là vì cửa đá mà tới.

Tu vi của mỗi người đều không hề yếu.

“Cũng nhờ ta tình cờ đi ngang qua và chứng kiến, mới có thể biết được tin tức nhanh như vậy.

Cánh cửa kia thật khủng bố.

Chúng ta hãy đi qua đó tìm hiểu một chút.”

“Nghe nói là Lục gia cho công khai, chỉ cần có thực lực thì có thể đi vào.”

“Lục gia cũng vì không có cách nào đi, dù sao cũng không phải là thế lực hàng đầu, không thì họ đã tự mình nuốt chửng từ lâu rồi.”

“Cũng phải, thực lực của Lục gia có hạn, dù là muốn nuốt một mình, nhất định sẽ gặp phải sự phản đối, đến lúc đó không chỉ tốn công vô ích, còn có thể có người nóng nảy mà trực tiếp ra tay, vì vậy công khai ngay từ đầu là tốt nhất.”

Bọn họ mỗi người một câu, cùng nhau thảo luận việc Lục gia có được cánh cửa đá.

Xét về lý thì lần này Lục gia thật sự là vô tội.

Lúc này, bỗng nhiên có người thắc mắc nói ra một câu:

“Các người nghĩ, sẽ có những người tu chân mạnh mẽ trực tiếp ra tay chiếm đoạt không?”

“Không đến nỗi vậy chứ!?” Có người suy nghĩ một chút, nói:

“Khả năng cũng không cao, thế lực bình thường là không đoạt được, cho dù những thế lực hạng nhất thì cũng phải chịu áp lực vô cùng lớn.

Chắc chỉ có những thế lực hàng đầu giống như Đạo Tông, Kiếm Nhất Phong mới có thể ra tay được.

Mà thế lực hàng đầu không chỉ có một hai cái.

Một nhà động thủ, những nhà khác cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Đến lúc đó, sẽ xảy ra tranh đấu gay gắt, không ai muốn nhìn thấy điều đó cả.

Nhưng nếu Lục gia công khai, bọn họ không nhìn thấy lợi ích thật sự, là sẽ không đột ngột ra tay.”

Những người khác cảm thấy người này phân tích có lý, gật đầu lia lịa.

“Thì ra là như vậy, Lục gia thật đúng là thông minh.”

“Nhưng nếu có cường giả tự do nào ra tay thì sao? Hoặc là một vài tên ma tu không có đầu óc chẳng hạn?”

“Thì xem như là Lục gia xui xẻo.”

“Gia tộc đơn chiếc như Lục gia thật sự là khó mà chống chọi nổi, và trước giờ ta cũng chưa từng nghe nói về Lục gia, hình như rất khiêm tốn.

Cũng không biết lần này có bị cuốn vào trong vòng xoáy của các cường giả hay không.”

“Cũng đúng, nếu là ta, có lẽ cũng để cho người ta trực tiếp đoạt lấy cửa đá này.”

Lúc đầu, mỗi người chỉ dự định đi xem thử cánh cửa đá, sau đó nghiên cứu một chút.

Hiện tại, có lẽ nên chú ý quan sát thêm vài ngày nữa.

Đến lúc đó, nếu xác định không có cường giả nào ra tay, không có thể lực hàng đầu nào nhòm ngó.

Bọn họ mới tham gia vào, không thì sơ suất một chút sẽ bị cuốn vào trong bão táp.

Rất nguy hiểm.

Ở phía sau bọn họ cách đó không xa, một người với một bên tay áo trắng không đang đi dạo trên đường phố của tiểu trấn.

Hắn nghe được cuộc trò chuyện của những người kia, trên lý thuyết là không có sai, suy đoán của bọn họ đối với một gia tộc có thực lực trung bình như vậy là hợp tình hợp lý.

Nhưng vấn đề ở chỗ, bọn họ đã xem thường Lục gia.

Kiều Càn lặng lẽ thở dài, nhìn xem nhóm người ở đằng xa kia.

“Thật sự có người dám ở Lục gia giật đồ sao?”

Mặc kệ có hay không, Kiều Càn đều không xem trọng cái người giật đồ.

Hắn đào hôn, đã đi qua rất nhiều địa phương, trong lúc nhất thời không biết dừng lại ở đâu mới tốt.

Dịch: MB

Chương 713: Mời Ngài Cứ Tự Nhiên. 1

Cuối cùng quyết định đến Thu Vân tiểu trấn dạo chơi.

Đáng tiếc, vừa mới tới, thì nghe nói có cánh cửa đá rơi xuống nơi này, Lục gia còn công khai cửa đá.

“Trường bối trong nhà chắc cũng sẽ tới, hay là rời khỏi đây?”

Kiều Càn sờ lên tay áo trống không, sau đó thở dài một hơi.

“Hay là tìm một chỗ ở, rồi trốn tránh không đi ra.”

Hắn vẫn cảm thấy Thu Vân tiểu trấn sẽ an toàn hơn một chút so với những nơi khác.

Ở chỗ này chờ đến khi muội muội của hắn báo tin để cho hắn quay về là được.

Hắn chỉ muốn an tĩnh trốn, không có ý định tham dự chuyện náo nhiệt lần này.

Đương nhiên, còn có lý do để ở lại đây.

Đó là cho dù hắn gặp được Lục Thủy cũng không cần phải lo lắng, nếu như so sánh, đối mặt Lục Thủy sẽ an toàn hơn so với những thiếu gia của nhà khác.

Bởi vì hắn biết, đối phương chắc chắn không có ghi thù, và cũng không thêm sử dụng âm mưu quỷ kế gì.

Với cấp bậc của Lục Thủy, nếu như ghi thù, hắn đã chết từ lâu.

Ừm, điều kiện trước tiên là đừng chọc hắn.

Vì vậy, không gặp được là tốt nhất.

Bịch!

“Ai da”

Kiều Càn vừa mới xoay người, đột nhiên cảm giác mình bị người đụng trúng.

Tiếng “Ai da” là do đối phương thốt ra.

“Thật, thật xin lỗi.” Kiêu Càn lập tức cúi đầu xin lỗi.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, là ta đụng vào người, thật thật xin lỗi.

Ta không phải cố ý.” Là giọng nói hơi bối rối của một người nữ.

Kiều Càn ngẩng đầu nhìn, là một cô gái hơi mũm mĩm, không quen.

Sau đó hắn không nói gì, yên lặng nhường đường.

Không cần tranh chấp thì hắn sẽ không tranh, lùi một bước trời cao biển rộng, hắn không ngại lùi lại.

Hắn đã không còn là một vị thiếu gia kiêu ngạo với địa vị cao quý nữa.

Kể từ khi hắn bị đứt cánh tay, từ cõi chết trở về xong, đã không muốn nghĩ tới.

Ngẫm lại, hắn mới phát hiện, trước kia mình ngu xuẩn tới cỡ nào.

“Thành thật xin lỗi.” Lâm Hoan Hoan nhìn về phía người đối diện và liên tục xin lỗi, đặc biệt là lúc nhìn thấy bên tay áo trống không của đối phương lại càng thấy áy náy nhiều hơn.

Chờ đối phương lắc đầu tỏ vẻ không sao, nàng mới yên tâm rời đi.

Nàng đang bị người đuổi theo, không trốn không được, trong tình thế cấp bách mới đụng trúng người.

Sau khi đi được một đoạn, Lâm Hoan Hoan mới âm thầm mắng:

“Lâm Hoan Hoan, đến người tay chân không toàn vẹn mà người cũng đụng trúng, khó trách phải gả cho người tay chân không toàn vẹn. Đáng đời.”

Mắng rồi mắng, nàng lại muốn khóc, tốt xấu gì cũng nên gả cho người bình thường.

Mà vừa rồi, ngoài nói tiếng xin lỗi ra nàng cũng không có cách nào khác.

Linh thạch đã mất từ trước.

Còn bị người đuổi theo.

“Người kia chắc chắn là đang thăm mắng ta, nếu ta là một cô gái quyền rũ thì sẽ được đối xử khác rồi.

Đáng tiếc, chỉ là một cô nàng bánh bao.

Rất muốn được như các tỷ tỷ “

Rột Rột!

Lâm Hoan Hoan cảm thấy thật đói bụng, muốn ăn bánh bao.

Nhưng ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu đã bị nàng dập tắt ngay lập tức.

Không thể tiếp tục ăn bánh bao nữa, càng ăn càng giống bánh bao.

—————

Trên biển cả mênh mông, có ba bóng người mặc áo đen đang lướt đi trên mặt nước.

Dưới chân của bọn họ, sóng biển đang cuộn trào thì trở nên yên tĩnh, những cơn gió lốc cũng phải vòng đường khác.

Trong đêm tối, không ai thấy rõ được khuôn mặt của bọn họ, cũng không thể nào cảm nhận được tu vi.

Một lát sau, bọn họ dừng chân đứng lại trên mặt biển.

“Thiếu gia, chắc là ở gần đây.” Chân Võ cúi đầu nói.

Đúng vậy, ba người này không phải ai khác, mà chính là nhóm người của Lục Thủy.

Cần một chút thời gian để đến được đây.

Chủ yếu là phải đi tới gần biển.

Vừa đến bờ biển, sẽ có thể gọi Côn tới đón.

Hiện giờ Côn đang ở đáy biển, Lục Thủy phải dùng nó làm cầu nối để cảm nhận, tìm tới sự tồn tại của những người kia.

Nếu như là Côn tự mình tìm, rất dễ bị phát hiện.

Đương nhiên, khoảng cách quá xa, hấn cũng không cách nào khiến Côn làm cầu nối cho mình.

Một lúc sau, Lục Thủy thu hồi cảm giác.

“Tìm được.”

Nghe Lục Thủy nói như vậy, Chân Võ vẫn còn có chút đề ý hỏi một câu:

“Thiếu gia tính đối phó những người kia như thế nào?”

Hấn nghe nói rằng trong nhóm người kia có thể có bát giai Vấn Đạo, thất giai Nhập Đạo, và còn có một cái Đại Đạo Thiên Thành.

Mặc dù bọn hấn cũng không hiểu rõ về những cấp độ thực lực đó.

Tuy nhiên, những người này đều không phải là cường giả mà bình thường có thể gặp, trình độ nguy hiểm là không cần phải nói nhiều.

Nếu thiếu gia thật sự đánh nhau với bọn họ, dù có thất bại hay không, thì chắc chắn là sẽ bị thương rất nặng.

“Đi qua chào đón một chút.” Lục Thủy bình tĩnh mở miệng.

Chân Võ và Chân Linh còn muốn nói thêm gì đó, thế nhưng Lục Thủy trực tiếp ngắt lời của bọn họ:

“Các người và Côn ở lại đây, ta đi một mình, hãy nhớ lùi lại vào thời điểm thích hợp.”

Lục Thủy nói xong thì một thân một mình đi về phía trước.

Thật may mắn, những người kia đúng là đang chờ đợi thời cơ, giống như muốn một lần giết tới Lục gia.

Có lẽ là muốn dùng cổng không gian.

Chân Võ và Chân Linh nhìn Lục Thủy đi xa, không còn gì để nói.

Đối mặt loại địch nhân đáng sợ như vậy, bọn hắn đi theo cũng không giúp được gì.

Cho nên không thể đuổi theo.

Người mà thiếu gia phải đối mặt, càng ngày càng mạnh.

Lúc này, Chân Võ và Chân Linh phát hiện Côn đã xuất hiện ngay dưới chân bọn họ, Côn cũng không thể đi theo.

Nhưng Côn đã bình thường trở lại, chỉ là trông không được hăng hái như trước, có lẽ là do trước đó bị đau bụng.

...

Lục Thủy bước từng bước một, đi ở trên mặt nước.

Thuận tiện làm ra một chút phán đoán đơn giản về những người kia.

“Một cái Đại Đạo Thiên Thành, thoát nhìn có vẻ háo thắng hơn so với vị Phật Môn tự đến nộp mạng kia.

Quá mạnh, hoàn toàn không phải là đối thủ.”

“Ba người bát giai, có hai người đã Vấn Đạo, cũng là đánh không lại.”

“Ngoài ra, thất giai có khá nhiều người đã Nhập Đạo, chênh lệch cũng quá lớn.”

“Lúc bình thường mà đi qua đó chính là chịu chết, nhưng bây giờ không phải tình huống bình thường, có thể thử một chút.”

“Nhưng mà Đại Đạo Thiên Thành quá nguy hiểm, cho dù là độ kiếp, đôi phương cũng có thể gây ra tổn thương cho ta.”

“Hôm nay phải chạy trở về, không thể bị thương.”

Nghĩ vậy, Lục Thủy lấy ra tín vật mà lúc trước cướp được từ chỗ của Minh Thổ Bách Luyện Hỏa Dực.

Vật này giống như là một loại dây chuyền phù văn.

Thứ này hẳn có được từ rất lâu, nhưng vẫn chưa từng dùng qua.

Ban đầu hẳn đều quên mất, thế nhưng không thể ngờ được là, đối phương sẽ tiến đánh đến nhà hẳn, còn muốn đánh giết hẳn.

Lần trước, nếu không phải hẳn ta phản ứng thật nhanh, thì Sát Ngân Điện đã mất điện chủ từ lâu.

Dịch: MB

Chương 714: Mời Ngài Cứ Tự Nhiên. 2

“Đã nhặt lại được cái mạng nhưng mà không biết quý trọng, vậy thì ta sẽ tiễn ngươi một đoạn đường.

Để cho kiếm của Lục gia Đại trưởng lão giúp ngươi mở mang kiến thức một chút.”

Lục Thủy suy nghĩ xong thì mang tọa độ của Lục gia và hình ảnh, thông qua tín vật kia, truyền lại cho điện chủ Sát Ngấn Điện.

Bên trong còn kèm theo một câu nói của Lục Thủy.

Làm xong tất cả, cái tín vật kia cũng biến mất.

Là do Lục Thủy đã phá hủy, để đề phòng đối phương sẽ truy tung ngược lại.

Cho dù là như vậy vẫn có thể bị người ở gần đây biết được.

Còn tọa độ đã dùng phương pháp đặc biệt để xử lý, chỉ có thể đi một mình thì mới nhận được toàn bộ.

Những người khác, đều đừng hòng đi quấy rầy sự yên tĩnh của Lục gia vào lúc đêm hôm khuya khoắt.

Tránh cho khách trong nhà nhìn đến, cảm thấy khủng hoảng.

Cảm thấy Lục gia không an toàn.

Một người và một nhóm người, cảm giác tạo ra là khác nhau.

...

Một phía khác của Hải Vực, Lịch Thiên Xích đi ở trên mặt biển, khịt khịt mũi nói:

“Tới gần, chắc là ở ngay kế bên.”

“Lỡ như Côn kia có chủ nhân thì sao?” Ma tu Hòa Vũ Diệp nói.

Bọn hắn đang trốn tránh các thế lực của Tiên Đình, trong lúc đó lại hoàn toàn không biết nên làm gì, Lịch Thiên Xích bèn quyết định đi tìm Côn.

Tốt nhất là có thể bắt được, bắt không được cũng có thể giết thời gian.

“Trên lý thuyết là không thể có chủ nhân, loài vật như Côn, trốn ở nơi rất sâu, nếu có thì xác suất lớn là bộ tộc Hải Yêu.

Hải Yêu bình thường không ra khỏi biển, cho nên đặc tội một chút cũng không sao cả.” Lịch Thiên Xích tiếp tục nói:

“Hơn nữa, chỉ cần chúng ta không vào trong biển, thì sẽ không gặp được Hải Yêu nào.”

“Có ai biết được thực lực của Côn như thế nào không? Thực lực của chúng ta có lẽ không đủ.” Hòa Vũ Diệp mở miệng nói.

“Ta cá là nó vẫn chưa trưởng thành, chỉ cần chưa trưởng thành thì chắc chắn là không đến cửu giai.

Nếu bị thua ta... .”

“Phát sóng trực tiếp người ăn điểm tâm?”

Hòa Vũ Diệp ngắt lời của Lịch Thiên Xích.

“Trái lại là hợp ta ý, chỉ là gần đây không có chó, cần tài trợ.” Lịch Thiên Xích không phản đối chuyện phát sóng trực này.

Hòa Vũ Diệp nhìn xem Lịch Thiên Xích, cười ha ha, gần từng chữ một:

“Mời người tự nhiên.”

Lịch Thiên Xích: “? ? ?”

Sau đó ma tu Hòa Vũ Diệp bèn đi về trước, đến cũng đã đến rồi, đương nhiên là nàng sẽ không giữa đường rút lui.

“Hòa Vũ Diệp.” Lịch Thiên Xích đột nhiên kêu lên.

“Đừng gọi tên của ta.” Hòa Vũ Diệp không quay đầu lại, nói.

“Không phải, người mau dừng lại, phía trước có cường giả.” Lịch Thiên Xích nghiêm túc nói.

Hòa Vũ Diệp có chút thắc mắc, quay đầu nhìn về phía Lịch Thiên Xích:

“Cường giả?”

Nàng cũng không có cảm giác được.

Lịch Thiên Xích khịt khịt mũi, sau đó kinh hãi nói:

“Rất mạnh rất mạnh, mà còn rất là đông người nữa.

Trong đó có một người mà có lẽ Tông chủ cũng không thể chống lại.

Trước hết hãy lui ra xa một chút.”

Lịch Thiên Xích nói xong thì lập tức lui lại.

Bởi vì đây là mùi vị do gió mang tới, mặc dù không biết là bao xa, nhưng mà có thể tránh khỏi thì nên tránh đi.

Hòa Vũ Diệp cũng trước hết rút lui.

Cường giả mà Tông chủ của bọn họ mới có thể chống lại, thì mạnh tới mức nào?

Vả lại, vì sao cường giả lại xuất hiện ở trên biển cả mênh mông?

...

Tại vùng biển có thể liên thông với Minh Thổ, một người đàn ông trung niên vẫn đang nhắm mắt nghỉ ngơi lại đột nhiên mở mắt ra, khuôn mặt lạnh lùng nhìn không chút cảm xúc, đôi mắt thâm thúy làm người ta không thể đọc được suy nghĩ.

Thân thể hắn ở trên không trung, ngồi trên gai vàng, mặc áo giáp màu đen sẫm, vô số cường giả ở ngay phía phía dưới hắn, chờ đợi hắn ra lệnh.

Một trong những Minh Thổ Thập Điện, điện chủ Sát Ngấn Điện.

Danh xưng với thực là người mạnh nhất Minh Thổ.

Vì sự hồi sinh của Minh Thổ mà đi tới thế giới hiện tại.

Chỉ vì giết một người.

“Tín vật truyền tin của Hỏa Dục?”

“Là tên Lưu Hỏa kia?”

Điện chủ Sát Ngán Điện nhếch khóe miệng cười khẽ, hẳn không hề nghĩ rằng đối phương sẽ chủ động liên hệ với hắn.

Hỏa Dục chết, dẫn đến kế hoạch của hắn bị thất bại, mặc dù hắn phần nộ, nhưng cũng không có làm ra hành động mù quáng.

Tuy nhiên hắn từng nghe nói về vị thiếu tông chủ của Ân Thiên Tông - Lưu Hỏa này rồi.

Cũng đã định dùng Thiên Chi Pháp để thử tìm đối phương, đáng tiếc là người của hắn không thu hoạch được gì.

“Đề bôn điện chủ nhìn xem, tên thiếu tông chủ này muốn nói gì.”

Nghĩ như vậy, Sát Ngán trực tiếp liên kết với đầu mối thông tin này.

Nhưng vừa mới nhìn một chút, hắn đã nhíu mày lại.

Hắn thấy được một nơi, và một phần của tọa độ.

Đương nhiên, hắn còn nghe được một câu.

Một câu rất đơn giản: Tọa độ của Lục gia, Lục Thủy đang ở nhà, tọa độ này có thể trực tiếp tiến vào khu vực của Lục gia.

“Tọa độ của Lục gia? Người này vậy mà biết ta muốn tiến đánh vào Lục gia?”

Hơn nữa còn biết người mà chúng ta nhắm vào chính là Lục Thủy, nắm bắt tin tức thật là nhanh nhạy.

Tuy tọa độ này không hoàn chỉnh, nhưng vẫn có thể đến thẳng mục tiêu.

“Muốn ta trực tiếp tiến vào?”

Sau đó điện chủ Sát Ngán Điện trực tiếp làm một động tác tóm lấy, cuối cùng tín vật trực tiếp bị hắn lấy ra từ trong hư không.

“Vị trí không xa, có vẻ là trên hải vực này.

Bấy rập khả năng không cao.”

Điện chủ Sát Ngán Điện đứng lên, hấn nhìn đám người phía dưới.

Ở trên mặt biển có một ít người đang nhảy nhót quanh một cái trận pháp, giống như là đang giao lưu với thiên địa.

Là đang nhìn trời.

Bọn hấn đang tính tọa độ cụ thể của Lục Thủy.

“Còn cần bao nhiêu thời gian?” Điện chủ Sát Ngán điện đột nhiên hỏi.

Nghe được câu hỏi của điện chủ Sát Ngán Điện, phía dưới lập tức có người mở miệng nói:

“Trước khi trời hừng sáng là có thể hoàn thành.”

“Mang tọa độ Lục gia ra đây.” Điện chủ Sát Ngán Điện lại nói.

Lúc này có người bay thẳng đến bên người của điện chủ Sát Ngán điện, cung kính đưa lên một khối minh thạch.

Điện chủ Sát Ngán Điện tiếp nhận minh thạch, bắt đầu xem xét tọa độ.

“Có một chút chênh lệch, có vẻ là thật, có thể thử một chút.” Nghĩ như vậy, điện chủ Sát Ngán Điện đã có quyết định.

“Các người tiếp tục dò tìm Lục Thủy, ta đi Lục gia một chuyến.” Điện chủ Sát Ngán Điện nói xong thì nhảy một bước xa, hấn mở ra cổng không gian, muốn theo tọa độ trực tiếp tiến vào.

Bởi vì tọa độ này là đặc biệt, hấn chỉ có thể một mình tiến vào.

Thủ đoạn không tệ.

Nhưng mà điện chủ Sát Ngán Điện có đầy đủ tự tin.

Cho dù là đối diện có bấy rập, cũng không giữ được hấn.

Nhân dịp hỏi thăm Lục gia một tiếng.

Còn khiêm tốn một chút hay là phô trương một chút, điều này còn phải nói sao?

Minh Thổ Thập Điện như hấn đi tới thế giới hiện tại, cần phải khiêm tốn sao?

Điện chủ Sát Ngán Điện rời đi, tuy nhiên, những người khác cũng không hề lơ là, mà đều giữ vững chức trách.

Chờ đến đáp án cuối cùng.

Còn điện chủ Sát Ngán Điện.

Bọn hấn đương nhiên sẽ không lo lắng, điện chủ Sát Ngán Điện mạnh mẽ, tất cả mọi người rõ như ban ngày.

Dịch: MB

Chương 715: Mời Ngài Cứ Tự Nhiên. 3

Mời Ngài Cứ Tự Nhiên. 3

Khu vực Lục gia.

Dù là trời tối đen như mực, nhưng không hề quanh quẽ chút nào.

Nhất là đêm nay, có không ít người đi vào Lục gia.

Rất nhiều người đều là vì cánh cửa đá kia mà tới.

Trong số đó, vợ chồng Đông Phương Dạ Minh cũng là vào lúc này đi đến, sau khi biết tin tức, bọn họ gần như là xuất phát ngay, cho nên lúc này đã đến.

Lúc đến không có thông báo cho người của Lục gia.

Chủ yếu là vì cho con gái của bọn họ một niềm vui bất ngờ.

Đã lâu rồi bọn họ không gặp được đứa con gái ngọc ngách của mình.

Nhắc đến vẫn

Đương nhiên, vội vã tới như vậy, cũng là vì lo lắng nơi đây xuất hiện nhiều người, đứa con gái ngọc ngách kia lại gây họa.

Cũng không phải là lo lắng đả tội ai, mà vì ánh mắt dễ dàng bị người dòm ngó.

Sau khi những lão gia hỏa của Đông Phương gia biết về ánh mắt kia, thì đều sợ ngây người.

Đều nói là phú của trời, nếu như có thể đổi cho một đứa trẻ khác của Đông Phương gia thì tốt biết mấy.

Đông Phương Dạ Minh thì khinh thường, đổi một người khác thì có thể tùy tiện ở lại Lục gia như con gái của hắn hay sao?

Đông Phương gia cần phải giấu kỹ tới mức nào?

Mỗi ngày nơm nớp lo sợ.

“Đông Phương đạo hữu? Không ngờ các người cũng tới sớm như vậy.” Hai người trung niên đi về phía Đông Phương Dạ Minh, thoắt một cái đã đến nơi và khách sáo nói:

“Đông Phương phu nhân cũng có mặt.”

“Phong Tri đạo hữu, Uy Nhạc đạo hữu.” Đông Phương Dạ Minh khách sáo nói:

“Hai vị nhận được tin nhanh như vậy sao?”

Mộc Cận chỉ là nhẹ nhàng gật đầu không nói tiếng nào, nàng không biết những người này, cho nên thể hiện phép lịch sự cơ bản là được.

“Đúng lúc ta và Uy Nhạc đạo hữu đang ở gần đây, có thể nói là tận mắt nhìn thấy vật kia rơi xuống, trên đường lại nghe được một chút tin tức, nên trực tiếp tới xem thử.

Nhưng mà có chút lo lắng.” Phong Tri đạo nhân lắc đầu, nhẹ giọng nói.

Bọn hắn đều là trưởng lão trong môn phái của mình, tuy nhiên, chỉ là môn phái bậc trung mà thôi.

Tương đương với Đông Phương gia.

Nhưng mà tương lai của những người này lại không giống như là Đông Phương Dạ Minh.

Tất cả mọi người biết, Đông Phương Dạ Minh tuyệt đối có thể bước vào thất giai Nhập Đạo.

Nên cũng không dám tỏ ra tự cao tự đại đối với hắn.

Hơn nữa đôi phương còn là tộc trưởng, những người này cũng không ai dám tự cao tự đại.

“Lo lắng?” Đông Phương Dạ Minh không hiểu lắm:

“Đạo hữu có thể nói rõ hơn được không?”

“Quan hệ giữa Đông Phương đạo hữu và Lục gia không tầm thường, vậy thì có thể nói một chút về cấp bậc thế lực của

Lục gia không?” Uy Nhạc ở bên cạnh, mở miệng hỏi.

“Mạnh hơn so với Đông Phương gia của ta.” Đông Phương Dạ Minh nói.

Đây là sự thật.

Tộc trưởng Lục gia cũng mạnh hơn so với tộc trưởng Đông Phương gia là hẳn.

Hẳn - Đông Phương Dạ Minh có thiên phú siêu việt, ngộ tính kinh người.

Thế nhưng ở trước mặt của Lục tộc trưởng, gần như là bị đè ép dưới mặt đất.

Đó chính là cái đồ biến thái.

Sở dĩ hẳn chọn ban đêm tới, không thông báo với người của Lục gia, ngoại trừ tạo bất ngờ cho con gái, vẫn còn có hai lý do khác.

Một là, tránh cho muội muội của hẳn tự mình xuống bếp làm tiệc chiêu đãi, thứ hai là, không muốn bị Lục tộc trưởng kéo đi so tài.

Nếu nhẹ thì bị gãy xương, nặng thì phải nằm liệt giường.

Đặc biệt là hẳn nghe nói rằng Trà Trà vẫn luôn gây ra họa.

Ai, bản thân mình là anh vợ, lại không thể thu xếp tốt.

“Thật sự là mạnh hơn so với Đông Phương gia, nhưng cũng chỉ mạnh hơn Đông Phương gia mà thôi.” Phong Tri đạo nhân nhìn Đông Phương Dạ Minh nói:

“Đông Phương đạo hữu có lẽ không nhìn thấy cửa đá cũng không biết rõ ràng được, trên cửa kia có hai chữ, táng thần.

Không ai biết hai chữ này có ý nghĩa như thế nào, nhưng tất cả mọi người biết thứ này không tầm thường.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy cánh cửa kia.

Càng có thể tận mắt thấy rõ sự đặc biệt của cánh cửa.

Đông Phương đạo hữu nghĩ xem, một số thế lực hàng đầu, bọn họ sẽ không động lòng sao?”

“Nhất là Trùng Cốc.

Nghe nói gần đây, Trùng Cốc gặp phải một kiếp nạn từ trên trời rơi xuống, tài nguyên có phần thiếu thốn, nếu như bọn họ đoạt được cánh cửa này, gần như là có thể lấp đầy tất cả hao tổn.

Đông Phương đạo hữu cảm thấy đôi mắt với mấy thế lực hàng đầu này, Lục gia có thể làm cái gì?” Uy Nhạc đạo nhân cũng mở miệng nói thêm vào.

Đây chính là điều đáng thương của kẻ yếu.

Cho nên bọn hắn cũng không xem trọng Lục gia.

“Cánh cửa kia được công khai ra ngoài, có lẽ là Lục gia cố ý từ bỏ.” Phong Tri đạo nhân suy đoán nói.

Đông Phương Dạ Minh và Mộc Cận nghe vậy thì sửng sốt một chút.

Bọn hắn có quen biết với Lục gia, cho nên tin tức nhận được sẽ khác với những người này.

Đặc biệt là Đông Phương gia được hồi sinh như thế nào, bọn hắn rõ mồn một.

Bóng dáng của Lục gia Đại trưởng lão, bọn hắn đã từng gặp một lần.

Cái cảm giác kia khiến cho người ta không thể nào quên.

Còn Trùng cốc, bọn hắn cũng biết, chính là bị Lục gia Đại trưởng lão chém một kiếm.

Tuy nhiên, bọn hắn không thể nói ra những điều này.

Chỉ có thể thuận theo câu chuyện của bọn họ.

“Nói như vậy, hai vị là lo lắng không bao lâu nữa, cửa đá sẽ đổi chủ?” Đông Phương Dạ Minh hỏi.

“Đúng vậy, cho dù chúng ta có nghiên cứu được chút ít, cũng có thể bị những người kia diệt khẩu.

Vả lại, ở chỗ này chưa chắc là an toàn, Lục gia công khai sẽ dẫn tới không ít cường giả, đến lúc đó, Lục gia căn bản không trấn áp được.” Uy Nhạc đạo nhân thở dài.

Đông Phương Dạ Minh và Mộc Cận liếc nhau một cái, hai người cùng im lặng.

Bọn hắn cảm thấy, có cho những thế lực hàng đầu kia một trăm cái lá gan, cũng không dám làm bậy ở Lục gia.

Đây chính là khác biệt.

Càng là cường đại càng e ngại Lục gia.

Mà ở khoảng giữa thì thường không xem trọng Lục gia.

Thoáng chốc bọn hắn đã đi tới Thu Vân tiêu trấn.

Nhưng vừa mới đi vào Thu Vân tiêu trấn, bầu trời lại bất chợt xuất hiện một nguồn khí tức.

Khí tức này cực kỳ mạnh mẽ, mạnh tới nỗi khiến cho tim của người ta phải đập nhanh hơn.

Đông Phương Dạ Minh trước tiên nhìn về phía bầu trời.

Phong Tri và mọi người cũng là ngẩng đầu nhìn lại.

“Đây, đây là xảy ra chuyện gì vậy?”

“Cường giả, cường giả thật sự, bọn hắn cũng tới, chỉ một đêm cũng không thể chờ được.”

Đông Phương Dạ Minh cau mày, hắn kéo Mộc Cận đến sát bên cạnh mình.

Hắn thấy thật khó hiểu, rốt cuộc là ai tới Lục gia, mà lại mạnh mẽ như vậy, chỉ là khí tức cũng đã khiến hắn lạnh người.

Sau khi khí tức này xuất hiện, một vệt ánh sáng theo đó mà thấp sáng không trung, một cánh cửa đang từ từ mở ra.

Khi cổng không gian xuất hiện, một luồng khí tức dồi dào cũng theo đó mà cuộn cuộn tràn ra.

Ầm!

Trên không trung, giống như có sấm sét nổ giữa trời quang.

Toàn bộ khu vực Lục gia đều bị sức mạnh dồi dào này đánh thức.

Ngủ ở công viên, Cầu Tử và Bất Diệt Tiên Nhân ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, nhú mày.

“Tiên đình, rất gần với thời kì hoàng kim của ta.” Bất Diệt Tiên Nhân hơi kinh ngạc nói.

“Hừ! Hẳn thật đáng chết.

Địa bàn của Cầu gia ta là nơi hẳn có thể càn rỡ?

Bản đại gia dùng công phu tru lên vài tiếng, hẳn sẽ lạnh.” Cầu Tử nằm rạp trên mặt đất khinh thường nói.

Đương nhiên, nó không có ý định xông lên la hét.

Nó cũng biết được phần nào về sức mạnh của Nha Đông Tiên Nhân ở thời kì hoàng kim.

Mà đúng lúc này, trên không trung của Thu Vân tiểu trấn lập tức xuất hiện màn ánh sáng, trong nháy mắt đã mang tất cả ảnh hưởng trái chiều ngăn cách.

Tuy nhiên, người có tu vi cao, vẫn có thể cảm giác được khí tức đáng sợ kia.

Màn sáng này là để bảo vệ người có tu vi yếu và người bình thường trong Thu Vân tiểu trấn.

Dịch: MB

Chương 716: Đạo Tối Cao, Kiếm Đạo Vô Thượng. 1

Ầm ầm!

Trong lúc bất chợt, Nhã Nguyệt bị tiếng vang đánh thức, ở trong lòng nảy sinh một cảm giác sợ hãi, trực tiếp khiến cho tim nàng đập thành thịch.

Cảm giác này làm nàng theo phản xạ mà muốn run rẩy.

Nhưng cảm giác này đến nhanh đi cũng nhanh.

“Oa Oa ! Mẫu thân, mẫu thân.”

Nhã Lâm đang nhắm mắt lại và gào khóc ở ngay bên cạnh của nàng.

“Không có việc gì, không có việc gì, tỳ tỳ ở đây.”

Nhã Nguyệt lập tức vỗ về Nhã Lâm, dịu dàng dỗ dành nàng chìm vào giấc ngủ.

Đáng mừng là Nhã Lâm không có bị giật mình nữa, trẻ nhỏ đúng là dễ dụ.

Nhìn thấy Nhã Lâm bình tĩnh trở lại, Nhã Nguyệt nhẹ nhàng thở ra.

“Thùng thùng!”

Lúc này đột nhiên vang lên tiếng đập cửa.

“Nhã Nguyệt?” Là giọng nói của Mộ Tuyết.

Nghe được tiếng của Mộ Tuyết, Nhã Nguyệt lại thở phào một hơi, sau đó không kịp mặc áo choàng đã đi mở cửa.

“Mộ Tuyết tỳ.” Sau khi mở cửa, Nhã Nguyệt đã thấy Mộ Tuyết đứng ngay cửa ra vào, trên người đang mặc một bộ váy tiên.

Nhã Nguyệt hơi ngạc nhiên, Mộ Tuyết tỳ còn chưa ngủ sao?

Vẫn đang mặc quần áo ban ngày.

“Bị dọa sao? Nhã Lâm có ổn không?” Mộ Tuyết hỏi.

Nàng trước tiên cảm nhận được luồng khí tức kia, sau đó âm thầm dùng sức mạnh bao bọc lấy tiểu viện, vì vậy mới có vẻ như là chuyện chỉ xảy ra trong nháy mắt.

“Nhã Lâm đã ngủ thiếp đi, Mộ Tuyết tỷ biết xảy ra chuyện gì không?” Nhã Nguyệt cảm thấy hơi kỳ lạ.

Nàng vẫn cảm thấy sợ hãi khi nhớ lại cảm giác vừa rồi.

“Đi ra xem thì biết.” Mộ Tuyết nhẹ nhàng nói.

Nhã Nguyệt hơi ngạc nhiên.

Sau đó đi theo Mộ Tuyết ra ngoài sân.

“Nhìn lên bầu trời.” Giọng nói của Mộ Tuyết vang lên.

Nhã Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên, những gì trông thấy khiến nàng ngây ngẩn cả người.

Trên bầu trời có một màn ánh sáng, bên ngoài màn sáng có một tia sáng, chỉ là nhìn thấy tia sáng này thôi nàng cũng đã cảm thấy thật khủng bố.

Giống như là vực sâu thăm thẳm muốn nuốt chửng mọi thứ, lại tựa như bầu trời không thể chạm tới lại sắp sụp xuống.

“Đây.... Đây là cái gì?” Nhã Nguyệt chưa bao giờ thấy qua cảnh tượng như thế này, nàng có chút hoảng sợ.

“Ồ! Biểu tẩu, Nhã Nguyệt biểu muội, các người cũng tỉnh?” Trà Trà từ tiểu viện bên cạnh đi qua.

“Trà Trà tỷ? Người không sợ sao?” Nguyệt hơi kinh ngạc khi nhìn thấy vẻ mặt thờ ơ của Trà Trà.

“A? Ban đêm không ngủ được tiểu di sẽ không trách ta.” Đông Phương Trà Trà đi vào trong sân, nói.

“Ta nói là trên trời.” Nhã Nguyệt chỉ chỉ lên trên trời, nói.

Đông Phương Trà Trà nhìn thoáng qua, sau đó nói:

“Cái này à, để ta cởi khăn che mắt nhìn xem, thấy rõ ràng chút.”

Đông Phương Trà Trà cởi khăn che mắt, nhìn về phía chân trời, ánh mắt của nàng trực tiếp xuyên thấu màn sáng, thậm chí nhìn thấu bên trong cửa không gian.

Àm!

Khoảnh khắc nhìn vào bên trong cửa không gian, trong đầu của Đông Phương Trà Trà tựa như nổi lên bão tố.

“Ai nha, tiêu rồi, không thể thức đêm.”

“Soạt” một cái, đầu óc quá tải đã ngất xỉu.

Đông Phương Trà Trà cứ như vậy ngã trên mặt đất.

Nhã Nguyệt là nhìn thấy Đông Phương Trà Trà ngã xuống, nàng giật nảy mình.

“Trà Trà tử.” Nhã Nguyệt lập tức chạy tới đỡ lấy Đông Phương Trà Trà.

Sau đó nhìn về phía Mộ Tuyết tử, muốn biết nguyên nhân.

Mộ Tuyết ngồi ở bên bàn đá, cười nói:

“Không cần lo lắng, chỉ là ngất đi mà thôi.

Ánh mắt của Trà Trà là đặc biệt, nàng có thể nhìn thấy những thứ người khác không thấy được, có thể gặp được những sự tồn tại mà người khác không thể gặp.

Nhưng mà tu vi quá yếu nên không chịu nổi, dễ dàng bị ngất xỉu.”

Nhã Nguyệt: “...”

Vì vậy mà Trà Trà tử phải dùng khăn che mắt.

...

Nhị trưởng lão đứng trên quảng trường của Lục gia nhìn lên bầu trời, ánh mắt của nàng dừng lại trên cánh cửa không gian.

“Theo suy đoán, thì mạnh hơn Thái Dương Thần ở thời kì hoàng kim.

Minh Thổ cũng không thua kém gì nhiều so với Thần Chúng.

Theo tình hình trước mắt, thì có phần mạnh hơn.”

Nhị trưởng lão tự lắm bả, nàng không để ý vị cường giả này.

Sẽ có người ra tay.

Điều mà nàng muốn làm là, dựa vào phương hướng đối phương dùng để đi tới đây, đi tới Minh Thổ một chuyến.

...

Lục Cổ và Đông Phương Lê m tự nhiên cũng là nhìn lên bầu trời.

“Nhị trưởng lão và mọi người không có ngăn cách tất cả khí tức, xem ra là muốn cho những người từ bên ngoài vào trần cũng nhìn thấy.” Đông Phương Lê m nói.

“Chắc là nhìn không hiểu đâu, để xem vị cường giả này có thể kiên trì bao lâu.” Lục Cổ nói.

Hắn cũng không để ý, không có ai dám làm càn ở khu vực Lục gia.

Nếu có, thì hắn sẽ làm nó biến thành không có.

“Hình như gặp được loại tình huống này, con trai đều không ở nhà.

Nếu như ở nhà lại còn chứng kiến được, ngươi nghĩ hắn có vênh cái đuôi lên tới trời không?” Đông Phương Lê m nói.

Lục Cổ lắc đầu, nói:

“Khả năng ngất xỉu tương đối lớn hơn.”

Đông Phương Lê m: “...”

....

Người của Lục gia cũng không thêm để ý chuyện này, nhưng ở trong trần nhỏ, trong lòng của rất nhiều người vừa mới tới đều rất là sợ hãi.

“Ta đã nói mà, chắc chắn sẽ có những thế lực hàng đầu nhòm ngó tới cửa đá, thực lực như Lục gia căn bản không gánh nổi.”

“Đây cũng quá nhanh đi? Đều chưa được một đêm.”

“Có lẽ là lo lắng ‘đêm dài lắm mộng’, ai có thể cướp vào tay trước, người đó thắng.”

“Lục gia xui xẻo.”

“Tai bay vạ gió, Lục gia chỉ là vật hi sinh trong cuộc tranh đoạt giữa các thế lực lớn.”

“Vậy chúng ta thì sao?”

“Chuẩn bị tâm lý thật tốt, chỉ cần chạy nhanh, chắc không có vấn đề.”

Trong khi bọn hắn mở miệng nói chuyện, có tiếng bước chân từ bên trong cánh cửa không gian truyền đến.

Cộp!

Cộp!

Theo tiếng bước chân vang lên, lực lượng đáng sợ lại tiếp tục xông ra, những người vốn đang có thể mở miệng nói chuyện, trong lúc nhất thời đều không thể mở miệng nữa.

Không khí giống như một ngọn núi lớn, ngọn núi này đè ép bọn họ không thể nào nói chuyện.

Tu vi càng cao càng cảm nhận rõ ràng hơn.

Đây chính là cái uy của cường giả, còn chưa ra mặt, đã ép tất cả mọi người khó mà động đậy.

Nhân vật khủng bố như thế, sao Lục gia có thể chống lại được?

Kiều Càn cũng nhìn lên bầu trời, cái cảm giác tim đập nhanh kia, khiến cho hắn nhận ra bản thân nhỏ bé.

“Khó trách Lục Thủy vẫn luôn làm một thiếu gia vô dụng, tu chân giới, cường giả nhiều lắm.”

Lục Thủy cũng chưa từng để cho người ta biết được thực lực thật sự của mình.

Sao hắn lại dám ra mặt được?

Khiêm tốn, thích hợp với một tên thiếu gia vô dụng, nghe theo sự sắp đặt của gia tộc mà thành thân.

Mới là con đường hấn phải đi.

Hấn nghĩ kỹ rồi, phải sống cho tốt.

Àm!

Lực lượng trong khí tức lại tăng thêm một phần.

Lúc này, rất nhiều người đều thấy được, một bóng người từ trong cửa không gian đi ra.

Sự xuất hiện của hấn như là mặt trời chói chang, làm ánh mắt của tất cả mọi người đau nhói.

Bóng dáng của hấn như là một dãy núi vô tận, áp chế tất cả mọi người khó mà động đậy.

Đây chính là thực lực của hấn, lực lượng này, vô số người trong tu chân giới đều khó mà với tới được.

Sát Ngấn Điện Chủ đứng trên vùng trời của Lục gia, nhìn xuống khu vực Lục gia.

Hấn phát hiện tọa độ người kia cho hấn, vậy mà không có bất cứ vấn đề gì, và còn chính xác hơn tọa độ của bọn hấn rất nhiều, căn bản không có thời gian cho Lục gia chuẩn bị.

Đây là muốn mượn tay của hấn đối phó Lục gia sao?

Sát Ngấn Điện Chủ cũng không thèm để ý điều này, hấn chỉ cần đạt được mục đích là được.

Sát Ngấn điện chủ đứng sừng sững ở trên không, hấn lấy ra một thanh kiếm, đặt ở phía trước người, hai tay nhẹ nhàng khoác lên trên chuôi kiếm.

Sau đó hấn mở miệng, giọng điệu hùng hồn nói:

“Người của Lục gia, không tới đón tiếp bản điện chủ sao?”

Tiếng nói rơi xuống, một nguồn lực lượng mạnh mẽ không gì sánh được cũng trút xuống theo, giống như muốn trực tiếp nghiền nát toàn bộ Lục gia.

Đòn đánh tùy ý này có thể làm cho xung quanh Thu Vân tiểu trấn bị hủy hoại ngay lập tức.

Vợ chồng Đông Phương cau mày nhìn xem tất cả, quá mạnh, mạnh mẽ đến nỗi bọn hắn không cách nào tưởng tượng.

Sự sợ hãi hiện rõ trên gương mặt của Phong Tri đạo nhân và Uy Nhạc đạo nhân.

Một khi lực lượng đáng sợ này rơi xuống.

Bọn hắn chắc chắn phải chết.

Nhưng bọn hắn không thể làm gì được, chỉ có thể trơ mắt nhìn lực lượng này rơi xuống.

Bọn hắn nhỏ bé, như cá nằm trên thớt, mặc người chém giết.

Dịch: MB

Chương 717: Đạo Tối Cao, Kiếm Đạo Vô Thượng. 2

Những ai đang ngẩng đầu lên, đều cảm thấy sợ hãi, nỗi tuyệt vọng quanh quẩn trong đầu của bọn họ, không thể xua tan được.

Ngay khi lực lượng này sắp hạ xuống, không biết có phải là ảo giác hay không.

Tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy một trận gió nhẹ thoảng qua.

Cơn gió này ở khắp mọi nơi, mỗi người đều cảm nhận được nó, nhưng không có ai để ý tới nó.

Mà khiến cho tất cả mọi người khó có thể tin chính là, nơi cơn gió thổi qua, tất cả lực lượng đều theo đó biến mất, sức mạnh đáng sợ kia chỉ như một làn khói xanh, không thể ngăn nổi cơn gió quét tới.

Lực lượng khiến cho tất cả mọi người tuyệt vọng, đã biến mất trên bầu trời Thu Vân tiểu trấn, chỉ trong khoảnh khắc.

Cảm giác được lực lượng đã biến mất, mỗi người đều nhìn lên bầu trời, có chút bối rối.

Bọn hắn căn bản không biết là chuyện gì xảy ra.

Lực lượng tới, rồi trong chốc lát thì biến mất.

“Lại, lại có cường giả ra tay?”

“Nơi này đã thật sự biến thành chiến trường của cường giả, sớm biết như vậy thì lại đợi thêm vài ngày nữa tới.”

Rất nhiều người đều thâm kinh ngạc.

Không có người sẽ xem trọng Lục gia.

Ngay lúc này, một nguồn lực lượng đột nhiên xuất hiện, lực lượng này giống như một tia sáng chiếu vào trong mắt của tất cả mọi người.

Cảm nhận được ánh sáng vô hình này, trong nháy mắt, người tu chân ở bên trong Thu Vân tiểu trấn đều lấy làm kinh ngạc.

Bọn hắn vô thức quay đầu nhìn lại.

Là phương hướng của Lục gia.

Bọn hắn có thể rõ ràng cảm giác được, từ nơi đó, có một người đang đi về phía bên này.

Như là một nhân vật đi ra từ bên trong vô tận, nguồn gốc của lực lượng kia cũng dường như là vô tận, không thể đo lường hay so sánh.

Là Đạo Tối Cao.

“Đây, đây lại là nhân vật khủng bố nào nữa?”

“Ta, ta vừa vặn cảm thấy giống như Đạo Tối Cao.”

“Cảnh giới gì có thể khiến người ta sinh ra loại ảo giác này?”

“Hắn, hắn là người của Lục gia?”

“Điều đó không có khả năng? Làm sao Lục gia có thể có nhân vật đáng sợ như vậy?”

Mỗi một giọng nói đều đang run rẩy, đó là vì sợ hãi khi nhìn thấy Đạo Tối Cao.

Bọn hắn không tin người này sẽ là người của Lục gia.

Nếu như Lục gia có nhân vật khủng bố cỡ này, thì sao có thể chỉ là thế lực ở mức trên trung bình thôi?

Đã sớm sánh vai với các thế lực đỉnh cấp rồi.

Người bình thường tự nhiên là không tin, nhưng mà một số cường giả thường xuyên chú ý khu vực Lục gia, đương nhiên là biết ai sắp đi ra.

Xảo Vân tông, một chỗ bên hồ, một người phụ nữ mặc váy tiên hoa lệ, đang nhìn về phía chân trời.

Đây là một người phụ nữ có nhan sắc chim sa cá lặn, nét mặt của nàng mang theo ý cười, khi nàng nở nụ cười, những

đóa hoa trong hồ đường như càng cố gắng nở rộ hơn.

Người phụ nữ này chính là Xảo Vân tông - Ngung Hạ.

Lúc này Ngung Hạ rất có hứng thú gọi Hồng Tố tới.

“Lão tổ, sao vậy?” Hồng Tố đứng sau lưng Ngung Hạ hiểu kỳ mở miệng.

“Nhìn về phương hướng của Lục gia, đoán xem là ai mà gan dạ như vậy.” Trong giọng nói của Ngung Hạ cũng pha chút ý cười.

Nàng phát hiện cũng không tính sớm.

Là lực lượng của Đại Đạo Thiên Thành kinh động đến nàng.

Nói thật, nàng thật sự khâm phục người kia.

Hồng Tố cảm thấy khó hiểu nên nhìn qua, sau đó thì ngây ngẩn cả người.

“Đại Đạo Thiên Thành?” Hồng Tố có chút ngạc nhiên.

“Ừm, nếu như ta không có đoán sai, chắc là mạnh hơn nhiều so với Thái Dương Thần ở thời kì hoàng kim.” Ngung Hạ mở miệng nói.

“Thái Dương Thần ở thời kì hoàng kim?” Hồng Tố ngạc nhiên, đó là lực lượng đáng sợ như thế nào?

Lão tổ có thể ngăn lại hay không đều là vấn đề?

“Đó là ai? Hắn muốn đối địch với Lục gia?” Hồng Tố có rất nhiều câu hỏi.

“Người của Minh Thổ, thật sự là nắm một mẫu ba đất rồi tự xem mình là vua, tưởng rằng có thể hoành hành toàn bộ tu chân giới.” Ngung Hạ nói khẽ.

Nhưng nói thật, nàng rất khâm phục lòng can đảm của đôi phương.

“Người của Minh Thổ?” Hồng Tố có chút bất ngờ.

Vì sao người của Minh Thổ lại đi ra khỏi Minh Thổ?

“Nhìn xem đi, đúng lúc có thể biết được giới hạn cao nhất của Lục Vô Vi rốt cuộc là ở đâu.” Ngung Hạ mở miệng nói.

Không riêng gì Ngung Hạ, những người khác cũng đều trước tiên bắt được lực lượng của Lục Vô Vi.

Bên trong Khô Hải Phật Môn, Tâm Hỏa Cổ Phật niệm câu phật hiệu, thở dài nói:

“Thời đại mới mở ra, Minh Thổ cuối cùng vẫn không cam tâm làm kẻ vô danh.

Có vẻ như hẳn biết nội dung của Sách Khải Huyền, muốn cho chúng ta chú ý, để cho vị kia có thể thuận lợi xuất thế.”

Lục Thủy không phải người kia, bọn hắn vì tranh thủ thời gian, cho nên từ trước tới giờ mới không hạ đòn sát thủ với Lục Thủy.

Thậm chí muốn bảo vệ hắn.

Nhưng mà muốn làm cho cục diện rối loạn, Lục Thủy nhất định phải chết.

...

“Biết nội dung của nửa phần trên thì như thế nào?

Thật sự cho rằng có thể vây công Lục gia?

Nếu như đơn giản như vậy, chúng ta cần phải chờ đợi sao?

Nhưng đi trước mở đường thay cho chúng ta cũng tốt.” Bên trong lãnh địa Ma tu, Tiên Đình Chiến Thần nhìn lên bầu trời khinh thường mở miệng.

“Lực lượng ở cấp bậc Chủ thần, người của Minh Thổ rất mạnh, đúng lúc có thể biết rõ tình hình của Lục Vô Vi, cũng không biết vị này có thể kiên trì bao lâu.” Băng Hải Nữ Thần nhìn về phía chân trời, nàng cũng đang đợi.

...

Lúc này tất cả mọi người đều nhìn về phương hướng của Lục gia, tất cả mọi người có thể cảm giác bên kia có một người đi ra.

Nhưng mà trông đi qua, lại không thấy gì cả.

Hắn tồn tại, nhưng người ở bên trong Thu Vân tiểu trấn không thể nhìn thấy sự tồn tại của hắn.

Sự tồn tại đặc biệt này là gì vậy?

Không có ai biết, nhưng mà khí thế khi đối phương ra sân quá phô trương.

Khiến cho người ta theo phản xạ mà nhìn qua.

Đương nhiên là Sát Ngán Điện Chủ cũng nhìn về phương hướng của Lục gia.

Hắn híp mắt nhìn vào vị trí trống rỗng kia, cảm nhận đầu tiên ở trong lòng chính là mạnh mẽ.

Hắn sẽ không khinh địch, nhưng cũng không e ngại.

Hắn là người mạnh nhất trong Minh Thổ Thập Điện, hắn tin rằng mình có đủ thực lực để đánh trận chiến này, dù đối phương có là ai đi nữa.

Nếu không thì làm sao có thể phục hưng Minh Thổ?

Làm sao có thể chống lại áp lực của các điện chủ khác, thành công đi ra Minh Thổ?

Sát Ngán Điện Chủ nhìn xem phương hướng của Lục gia, ngay khi hắn thành công đối diện với bóng dáng kia, trên không trung.

Giọng nói trầm thấp từ chỗ của hắn vang lên:

“Minh Thổ Thập Điện, Sát Ngán.”

Sát Ngán Điện Chủ, trên người mặc áo giáp đen kịt, nhưng hắn đứng giữa đêm khuya khoắt lại vô cùng chói mắt.

Hắn đứng ở nơi đó, như là nắm trọn bóng tối ở trong tay, làm cho người ta không thể khinh thường.

“Lục gia trưởng lão, Lục Vô Vi.” Giọng nói từ tồn truyền ra từ trên không của Lục gia.

Không thể phân biệt được nơi phát ra của âm thanh.

Nhưng tất cả mọi người có thể cảm giác được, đối phương đang đứng trên bầu trời Lục gia, hắn giống như một tia sáng

vô hình.

Có thể nhìn chăm chú vào nó, nhưng không thể dò xét.

Mà nghe được giọng nói này thì tất cả đều ngẩn ra trong chốc lát.

Lục gia thật sự có nhân vật đáng sợ như vậy?

Bọn họ không thể tin được, hình như là chưa nghe thấy bao giờ.

Nếu như Lục gia thật sự có nhân vật đáng sợ như vậy, vì sao bọn họ chỉ là một thế lực trung đẳng?

Bọn hắn không thể nào hiểu được.

Nhưng mà tất cả đang xảy ra ở ngay trước mắt.

Đối phương chính là trưởng lão của Lục gia.

Nhưng mà bọn hắn vẫn không hiểu, Minh Thổ Thập Điện lại là cái gì?

Nếu mang ra so sánh, với các cường giả thuộc thế lực hàng đầu mà họ biết, thì hoàn toàn không cùng cấp bậc.

Điều duy nhất có thể biết đến, người kia rất mạnh, chắc chắn là không thua kém cường giả mạnh nhất của bất cứ thế lực hàng đầu nào.

Sát Ngán Điện Chủ không để ý đến người phía dưới, tuy nhiên, hắn chợt cảm giác được khí tức không gian, có ai đó ở ngay dưới mí mắt hắn, muốn lợi dụng tọa độ của đường hầm không gian mà hắn để lại.

“Một cái cửu giai, không đáng lo lắng.” Sát Ngán điện chủ không có để ý.

Cho dù trong đại quân của hắn không có cửu giai, nhưng mà bọn họ cộng lại, cũng không phải một cái cửu giai có thể so sánh được.

Hiện tại, tất cả lực chú ý của hắn đều đặt lên trên người của Lục gia trưởng lão.

Sát Ngán Điện Chủ nhìn xem Lục Vô Vi, dưới chân bắt đầu ngưng tụ ra lực lượng đen kịt, lực lượng này hóa thành

thực chất tạo thành một cái bục.

Sau đó hấn cắm thanh kiếm đang cầm trong tay lên bục.

Dịch: MB

Chương 718: Đạo Tối Cao, Kiếm Đạo Vô Thượng. 3

Đạo Tối Cao, Kiếm Đạo Vô Thượng. 3

Keng!

Một tiếng động thanh thúy vang lên.

Lực lượng cũng theo đó mà bắt đầu bộc phát ra, những nơi đi qua, người có tu vi kém đều trực tiếp bị đánh trúng.

Bọn họ theo bản năng mà nhìn chăm chú vào Sát Ngán Điện Chủ.

Đây là một loại lực hấp dẫn, căn bản là không thể không chế được.

Theo sự chuyển động của ánh mắt, khí thế của Sát Ngán Điện Chủ lại một lần nữa vượt qua Lục Vô Vi.

Đến tận đây, Sát Ngán Điện Chủ mới nhẹ giọng mở miệng:

“Nghe nói Lục gia trưởng lão đã bước vào Đạo Tối Cao, đứng trong hàng ngũ Đại Đạo Thiên Thành.

Bản điện vượt qua rào cản giữa Minh Thổ và thế giới hiện tại, muốn lĩnh giáo một hai.”

Sát Ngán điện chủ nói xong, phóng ra một bước, lực lượng của hắn giống như gió lốc vô tận, càn quét ra bên ngoài.

Lực lượng tản ra, tựa thiên địa hỗn loạn:

“Nếu như bản điện không địch lại, nguyện vĩnh viễn ở lại nơi này.

Nếu như Lục trưởng lão bại.

Ta, Minh Thổ Thập Điện, muốn mạng sống của Lục gia - Lục Thủy.”

Câu nói sau cùng, Sát Ngán Điện Chủ bộc lộ ra mười phần sát ý, giọng nói chấn động lòng người, xuyên thấu màng nhĩ

của tất cả mọi người.

Hắn là Minh Thổ Thập Điện, có kiêu ngạo của mình.

... .

“Gâu gâu, con người thiếu hiểu biết, cả gan muốn mạng của Cậu gia ta.” Cậu Tử đối với bầu trời gầm thét.

Nó - Cậu gia cũng là tên nhân loại này có thể khinh thường?

Đơn giản là không biết sống chết.

“Người nói cái tên tôn tử ăn nói lỗ măng kia, có thể sống bao lâu?” Cậu Tử cắn một miếng đùi gà, nói với Nha Đông Tiên Nhân.

Nha Đông Tiên Nhân nhìn về phía Minh Thổ Điện Chủ trên không trung, sau đó lắc đầu:

“Rất khó nói, nhưng mà anh bạn nhà giàu có nhìn ra không, cái người đứng ra đại diện cho Lục gia, không phải là chân thân?”

Điều này rất là quan trọng.

Gần như quyết định sức chiến đấu của đôi phương.

“Có mùi giống với lần trước, dù sao không phải một tia kiếm ý.” Cậu Tử nói.

“Vậy thì sẽ giải quyết nhanh chóng thôi.” Nha Đông Tiên Nhân mở miệng nói.

...

“Người này muốn đòi phó thiếu gia, hắn biết sự đặc biệt của thiếu gia?” Khô Thụ Lão Nhân nhìn lên bầu trời, thâm kinh ngạc.

Tuy nhiên, cảm giác lại không giống.

Hết lần này tới lần khác, hôm nay thiếu gia lại không có mặt.

Mặc kệ hắn nghĩ như thế nào, đều không thể hiểu nổi, vì sao người của Minh Thổ phải nhắm vào thiếu gia của bọn họ.

Thoáng chốc, Khô Thụ Lão Nhân nghĩ đến một cái khả năng.

“Không phải là muốn làm nhục Lục gia chứ?”

Điều này đối với người thất bại mà nói, thật sự là trần trụi nhục nhã.

Nhưng mà Đại trưởng lão sẽ thua sao?

Hắn không tin.

“Minh Thổ à.” Tam trưởng lão đang đứng ở phía trước Khô Thụ Lão Nhân, đột nhiên trầm giọng nói.

Nghe được câu nói này, trong nháy mắt, Khô Thụ Lão Nhân bỗng cảm thấy toàn thân phát lạnh, trong lòng của hắn kinh hãi.

Tam trưởng lão động sát ý.

Trong lúc bất chợt, Khô Thụ Lão Nhân phát hiện, vị Minh Thổ điện chủ này, đã động chạm vào điểm giới hạn của Lục gia.

Hắn chắc chắn phải chết.

Mộ Tuyết nâng má nhìn lên bầu trời, ánh mắt híp lại.

“Thật là thật to gan.” Ở trong lòng của Mộ Tuyết lóe lên ý nghĩ này.

Nhưng nàng không có bất cứ biểu hiện rõ ràng nào, Nhã Nguyệt còn đang bên cạnh nàng nhìn xem.

Hình như là bị hù dọa một chút.

Mộ Tuyết có chút hối hận, lẽ ra nàng nên đánh Nhã Nguyệt ngất xỉu ngay từ đầu.

...

Mà mỗi một người khách từ bên ngoài tới Thu Vân tiểu trấn, khi nghe được những lời này trong nháy mắt.

Đều có phần hiểu ra.

Thì ra vị Minh Thổ Sát Ngán Điện Chủ này, căn bản không phải vì cướp đoạt cửa đá mà tới.

“Đây là báo thù sao? Và hắn đã nói rằng, tu vi của Lục gia trưởng lão là Đại Đạo Thiên Thành.

Đây chính là cảnh giới tối cao tồn tại trong tu chân giới.

Lục gia lại có nhân vật đáng sợ như vậy sao.”

“Là báo thù, mà Lục gia thì chỉ có một vị thiếu gia, cũng chính là Lục Thủy.

Đối phương là đang nhục nhã Lục gia.”

“Sắp đánh nhau rồi, liệu chúng ta có thể sống sót qua chuyện này không?”

Bọn họ đều rất lo lắng.

Không phải suy nghĩ xem ai thắng ai bại, mà vì không biết bản thân có thể may mắn sống sót dưới ảnh hưởng của cuộc chiến này không.

Đối với bọn họ mà nói, những nhân vật này chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Một khi đánh nhau, căn bản là bọn họ không thể chịu nổi.

Trước mặt những nhân vật như thế này, bọn họ chỉ là phàm nhân.

Con kiến và người khổng lồ khác xa nhau.

Trong khi tất cả mọi người đang e sợ lực lượng của Sát Ngấn Điện Chủ, lúc tất cả mọi người đang kinh hãi vì lời nói của Sát Ngấn Điện Chủ, một trận gió nhẹ thổi qua toàn bộ Lục gia.

Trên bầu trời Lục gia, bóng dáng của Đại trưởng lão, trong tay có thêm một thanh kiếm.

Hắn đứng ở nơi đó, nhìn xem Sát Ngấn Điện Chủ.

Lục gia ngay dưới chân hắn, cũng ở phía sau hắn.

Lúc này, giọng nói của Lục gia Đại trưởng lão - Lục Vô Vi vang vọng khắp thiên địa, những người có đủ thực lực đều có thể nghe thấy:

“Các hạ có từng thấy được Đạo Tối Cao, Kiếm Đạo Vô Thượng chưa?”

“Chưa từng.” Giọng nói của Sát Ngán Điện Chủ cũng vang lên.

Lực lượng dần dần tập trung thành một cơn lốc xoáy.

Đôi phương ứng chiến cũng là lúc ra tay.

“Vậy thì các hạ hãy cảm thấy may mắn.” Giọng nói của Lục Vô Vi thong thả vang lên ở trong thiên địa.

Sau đó kiếm của hắn chuyển động.

Nghe thấy câu nói này, nhìn thấy thanh kiếm này chuyển động, trong nháy mắt, rất nhiều cường giả đều là sững sờ.

Mộ Tuyệt phản ứng nhanh nhất:

“Nhã Nguyệt cúi đầu, đừng nhìn.”

Nhã Nguyệt không không hiểu gì cả, trực tiếp cúi đầu, không dám nhìn xem.

Nàng không thể nào hiểu được là có ý gì.

Cái gì mà Đạo Tối Cao, cái gì Kiếm Đạo Vô Thượng.

Nàng đều không hiểu.

“Rừ!!!” Cầu Tử có chút sợ sệt gằm nhẹ.

Nó bỏ cái đùi gà đang cầm trên tay qua một bên, đây là sự tôn trọng đối với tổ tiên của Cầu gia.

Nhà Đông Tiên Nhân nhìn thấy thanh kiếm kia được cử lên thì nhíu mày lại.

“Những người chứng kiến được cảnh này sắp gặp xui xẻo.”

Lục Cổ cũng là trước tiên che kín mắt của Đông Phương Lê m lại:

“Đừng nhìn.”

“Không biết hiện giờ con trai đang ở đâu, an toàn hay không.” Đông Phương Lê m áp tay lên mu bàn tay mà Lục Cổ đang dùng che mắt cho mình.

Nàng không biết vì sao mà không thể nhìn.

Nhưng chồng của nàng không cho nhìn, vậy thì không nhìn chứ sao.

... ..

“Tiểu Hồng Tố, ta giúp ngươi hộ pháp, cảm nhận một chút cái gì là Đạo Tối Cao.” Ngung Hạ nghiêm túc mở miệng nói.

Ngay khi nàng nhìn thấy Lục Vô Vi cầm kiếm lên.

Nàng biết rằng kết cuộc đã được định rồi.

Người của Lục gia, rất là bao che khuyết điểm.

Vậy mà người này lại dám tuyên bố rằng muốn lấy mạng của Lục Thủy, thật sự là không biết sống chết.

Tuy vậy, nàng cũng cảm thấy tò mò, vì sao đối phương muốn nhắm vào Lục Thủy.

Nhưng mà, không có thời gian cho nàng suy nghĩ nhiều.

Hồng Tố nhìn về phía trước, không dám phân tâm, Đạo Tối Cao, Kiếm Đạo Vô Thượng, rốt cuộc là như thế nào, nàng không tưởng tượng nổi.

...

Dịch: MB

Chương 719: Đạo Tối Cao, Kiếm Đạo Vô Thượng. 4

Đạo Tối Cao, Kiếm Đạo Vô Thượng. 4

Mà lúc này đây, Băng Hải Nữ Thần, Phật Môn Tâm Hỏa, Tiên Đình Chiến Thần, tất cả đều đang quan sát.

Bọn họ biết vì sao đôi phương muốn giết Lục Thủy.

Nhưng mà điều này không quan trọng.

Quan trọng là cuối cùng cũng có thể dò xét một chút về thực lực thật sự của Lục Vô Vi.

Kiếm Nhất Phong thậm chí Đạo Tông, cũng đang âm thầm chú ý.

Câu nói kia, Đạo Tối Cao, Kiếm Đạo Vô Thượng, khiến cho bọn họ không thể không chú ý tới.

Đương nhiên là người của Trùng Cốc cũng đang lén lút quan sát.

Sợ một kiếm này sẽ thuận tiện chém bọn hắn.

....

Sát Ngấn Điện Chủ nhìn xem Lục Vô Vi, hắn có thể cảm giác được đôi phương rất mạnh, không kém gì hắn.

Nếu mà đôi phương không mạnh, thì hắn cần gì phải vượt qua khó khăn trắc trở, tìm tới?

Chín Điện khác của Minh Thổ sao phải cản trở hắn?

Còn không phải vì Lục gia trưởng lão rất có danh tiếng trong tu chân giới sao.

Đôi phương tuy mạnh, nhưng hắn là một trong những Minh Thổ Thập Điện, điện chủ mạnh nhất Minh Thổ, yếu sao?

Hôm nay, hắn muốn đạp ở trên đầu Lục gia, giết chết Lục Thủy, để cho nhân vật có thể phá hủy tam đại thế lực mà Dự

Ngôn đã nhắc tới, được sinh ra.

Từ đó, lập lại trật tự các thể lực trong tu chân giới một lần nữa.

Dù rằng hắn cũng phải chết dưới tay của nhân vật kia, thì cũng không oán không hối hận.

Bởi vì, chỉ có như vậy, Minh Thổ mới có thể hồi sinh.

Nếu không, vĩnh viễn cũng không thể nào vượt qua tam đại thể lực kia, thậm chí là bị tam đại thể lực kiểm soát, sự sống chết cũng nằm trong tay đối phương.

Hắn nhất định phải làm tốt

Hắn chiến đấu là vì sự hồi sinh của Minh Thổ.

Nguồn lực lượng vô tận tập trung ở xung quanh hắn, lực lượng lốc xoáy cũng biến mất, nhưng không có dấu vết gì của lực lượng.

Có lẽ, nó đã trở nên vô hình.

Lực lượng của Đạo vốn là vô hình, toàn bộ không gian đều đang vận vẹo.

Có thể sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào.

Bóng tối ngưng tụ ở xung quanh thân thể của Sát Ngân điện chủ, một hố đen xuất hiện ngay bên cạnh hắn.

Sự tồn tại của hắn tựa như là hố đen kia, nuốt chửng tất cả, hủy diệt tất cả.

Vạn vật đều không thể trốn thoát lòng bàn tay của hắn, tất cả đều bị giẫm nát ở dưới chân hắn.

Đây chính là thực lực của người mạnh nhất trong Minh Thổ Thập Điện.

Vượt qua Phật Môn Lô La, mạnh hơn Kiếm Nhất Phong Kiếm Xuyên.

Hắn hoàn toàn xứng đáng là người mạnh nhất Minh Thổ.

Những người cảm nhận được lực lượng này, trong lòng tràn đầy sợ hãi, bọn họ chưa từng thấy lực lượng nào đáng sợ

như thế này.

Cảm giác chết chóc quanh quẩn trong đầu của họ.

Bọn họ cứ như vậy nhìn lên trời, giống như đang chờ đợi cái chết đến gần.

Đối mặt lực lượng đáng sợ này, ngoài khoanh tay chờ chết, bọn họ còn có thể làm được gì?

Đông Phương Dạ Minh cũng đang nhìn lên bầu trời, sự mạnh mẽ của đối phương khiến cho tim hắn đập nhanh, hắn thấy bất an.

Mặc dù hắn có niềm tin đối với Lục gia, nhưng vẫn sẽ e ngại, vẫn sẽ tuyệt vọng.

Lực lượng này, không phải là thứ mà người như hắn có thể chịu nổi.

Nếu như không có màn sáng kia, bọn họ không có tư cách gì để nhìn thẳng.

Tuy nhiên, không có mấy người muốn cúi đầu vào lúc này, nếu như trước khi chết có thể chứng kiến được cảnh này, thì cũng đã đáng giá rồi.

“Để cho ta mở mang kiến thức một chút, Kiếm Đạo Vô Thượng của ngươi đi.” Một trong những Minh Thổ Thập Điện - Sát Ngán Điện Chủ, mang theo lực lượng tự như hổ đen của hắn bắt đầu cắn nuốt Lục Vô Vi.

Bóng tối bao phủ đối phương.

Cũng bao phủ tất cả mọi người.

Tối tăm, bóng tối vô tận.

Tất cả mọi người cảm giác như mình bị bóng tối nuốt chửng, bọn họ sẽ như vậy chết đi.

Lục gia thua.

Trong lúc tất cả mọi người tuyệt vọng, tất cả mọi người nghĩ là Minh Thổ Điện Chủ chiến thắng, một vệt ánh sáng xuyên thấu bóng tối dày đặc.

Tất cả mọi người thấy được ánh sáng chiếu vào bóng tối.

Mà lúc, này ánh sáng đang khuếch đại, lỗ hồng đang bị mở rộng ra.

Rất nhanh, bọn hắn thấy được, là kiếm, một thanh kiếm chém xuống tới.

Chỉ trong tích tắc, tất cả mọi người bị ánh sáng của thanh kiếm này bao phủ.

Bọn họ xem xét nguồn sáng và nhận thấy rằng, vì lý do nào đó mà cảnh vật xung quanh đang thay đổi nhanh chóng.

Không, không phải, là vì ánh mắt của bọn họ vẫn luôn nhìn về phía đầu nguồn, mọi thứ xung quanh chỉ là một con đường đang không ngừng lùi xa.

Những vật kia, dường như nhìn hai lần, sẽ khiến người ta chịu không nổi.

Con đường dưới chân dường như đang tăng tốc, ánh mắt của bọn họ đang không ngừng tiến về phía trước, càng lúc càng nhanh, vài lần hô hấp, bọn họ đã vượt ra khỏi tầm nhìn hạn hẹp của mình, hướng tới vũ trụ bao la, đó là Đạo Tồi Cao.

Sau đó, họ nhìn thấy ở nơi tận cùng vạn vật, có một bóng người đang hướng về phía bọn họ.

Người kia ở trên những ngôi sao, bên ngoài những ngôi sao, giống như muốn vượt ra khỏi những ngôi sao này.

Bóng dáng của Đạo Tồi Cao.

Không lâu sao, bọn họ nhìn kỹ hơn, bọn họ nhìn thấy trong tay của bóng người kia nắm một thanh kiếm, lúc này tay của hắn chậm rãi nâng kiếm lên.

Khoảnh khắc hắn nhắc kiếm lên, những ngôi sao xung quanh bắt đầu vỡ vụn.

Vạn vật đều bị dung nhập vào thanh kiếm kia, hoặc là nói thanh kiếm kia bắt đầu cắn nuốt tất cả, bắt đầu thay thế tất cả.

Trời sao, vạn vật, kể cả thế giới đều sẽ được thay thế.

Kiếm đã được nâng lên, mà giờ khắc này, tất cả mọi người đều sững sờ.

Trong mắt bọn họ không có gì khác, chỉ có một nhát kiếm kinh thiên động địa kia.

Ở trong mắt của tất cả mọi người, họ thấy được thiên địa, thấy được vạn vật, thấy được Chúa Tể.

Thậm chí thấy được sự diệt vong.

Kiểm, hạ xuống.

Thiên địa từ bỏ bọn họ, vạn vật bỏ bọn họ mà đi, Chúa Tể tước đoạt của bọn họ tất cả.

Cảm giác khủng hoảng và lo sợ tràn ngập trong lòng họ, nhưng mà vừa mới nảy sinh đã trực tiếp bị hủy diệt.

Bọn hắn không có tư cách gì với một kiếm này cả.

Sinh tử không do mình, hỉ nộ không do người.

Một kiếm này có thể chém bỏ tất cả thuộc về bọn họ.

Đạo Tồi Cao, Kiếm Đạo Vô Thượng.

Ầm!!!

Kiểm quang rơi xuống, tất cả mọi thứ đều biến mất.

Trong mắt của tất cả mọi người đều đã mất đi ánh sáng.

Giờ khắc này, thiên địa đã bình thường trở lại.

Bên trong Thu Vân tiểu trấn, tất cả những người chưa từng cúi đầu, đều quỳ gối trên mặt đất.

Phong Tri đạo nhân quỳ trên mặt đất run rẩy, trong mắt của hắn tràn đầy sự sợ hãi.

Hắn đang há hốc mồm, nhưng không cách nào lên tiếng.

Hắn muốn kêu, lại không kêu được.

Hắn muốn hét lên, mà không hét được.

Nỗi sợ hãi bóp nghẹn cổ họng của hắn, ngăn chặn tất cả của hắn.

Uy Nhạc đạo nhân cũng là như vậy.

Dịch: MB

Chương 720: Đạo Tối Cao, Kiếm Đạo Vô Thượng. 5

Đạo Tối Cao, Kiếm Đạo Vô Thượng. 5

Đông Phương Dạ Minh cũng quỳ trên mặt đất, hấn dùng tay nắm chặt vị trí của trái tim, hấn muốn cho chính mình tỉnh táo lại.

Nhưng mà không làm được.

Chỉ là nhìn thoáng qua đã đáng sợ như vậy, nếu như trực tiếp đối đầu một kiếm kia.

Vậy thì... thì sẽ còn khủng bố như thế nào?

Lúc này, hồ đen trên bầu trời đã bị xua tan, tất cả lực lượng đều biến mất không một dấu vết.

Chỉ còn lại Minh Thổ Thập Điện, Sát Ngấn Điện Chủ đứng trên không trung.

Hấn không công kích Lục Vô Vi, mà là nhìn về phương hướng của Lục Vô Vi, không phải hấn không muốn công kích, mà hấn đã hoàn toàn mất đi khả năng công kích.

Lúc này, trong mắt của hấn chỉ có sợ hãi.

Giống như đối mặt với vật gì rất đáng sợ vậy.

“Người...” Sát Ngấn Điện Chủ hoảng sợ nhìn xem Lục Vô Vi, giọng nói có chút run rẩy:

“Người, người thật là Đại Đạo Thiên Thành sao?”

“Không phải người đã nhìn thấy sao?” Giọng nói thông thả vang lên trên bầu trời Lục gia, không mang theo chút cảm xúc gì.

“Không, không thể nào, Đại Đạo Thiên Thành làm sao có thể nắm giữ loại lực lượng này?”

“Điều này sao có thể?” Sát Ngấn Điện Chủ không tin, hấn không tin là đối phương và mình ở cùng một cảnh giới.

Lúc này, trên mi tâm của Sát Ngán Điện Chủ xuất hiện một vết rách, chỉ trong nháy mắt, vết rách này từ mi tâm của hắn kéo dài xuống.

Hắn bị chém một kiếm.

Đôi phương chỉ xuất ra một kiếm.

Để giết hắn, vậy mà chỉ cần một kiếm.

“Ta cuối cùng đã hiểu, vì sao bọn họ lại cố gắng hết sức để ngăn cản ta, là ta không biết tự lượng sức mình.

Không nghĩ tới, không nghĩ tới trên đời này có nhân vật đáng sợ như ngươi vậy.” Sát Ngán điện chủ hơi tự giễu.

Lúc này vết rách đã trải rộng khắp người, hắn có thể sẽ biến mất bất cứ lúc nào.

“Lục gia, không phải là nơi mà Minh Thổ có thể tùy ý làm càn.” Giọng nói của Đại trưởng lão chậm rãi truyền ra.

Bóng dáng vô hình của hắn đã đi về phía sau núi của Lục gia.

Tất cả kết cục đã được định.

Hắn không cần phải ở lại.

Sát Ngán Điện Chủ nhìn xem Lục Vô Vi rời đi, vươn tay muốn đuổi theo.

Thế nhưng, tay của hắn vừa mới duỗi ra, thì “phịch” một tiếng, vỡ vụn thành từng mảnh.

Kế tiếp là thân thể của hắn, hai chân của hắn cũng bắt vỡ ra rồi biến mất.

“Ta không cam tâm khi phải ngã xuống ở nơi này.”

Ầm! ! !

Cuối cùng, người mạnh nhất Minh Thổ - Sát Ngán Điện Chủ, ngã xuống trên bầu trời Thu Vân tiểu trấn.

Lục Vô Vi trở về, Sát Ngán Điện Chủ ngã xuống.

Tuy nhiên, toàn bộ Thu Vân tiểu trấn không có truyền ra một lời nói dư thừa nào.

Ở bên ngoài cũng là một trận bình tĩnh.

Bọn họ vẫn chưa kịp lấy lại tinh thần.

Toàn bộ tu chân giới là thuộc về thế giới của cường giả, lại vô cùng yên tĩnh.

Băng Hải Nữ Thần thu hồi ánh mắt, cuối cùng không nói một lời, trực tiếp chìm vào trong Băng Hồ.

Nàng rũ mây xuống, không ai biết nàng đang nghĩ gì.

Cũng không thể nhìn thấy biểu cảm của nàng.

Nàng cứ như vậy an tĩnh chìm vào trong nước, mặt hồ yên ả đến lạ thường, không có chút xíu gợn sóng.

Khô Hải Phật Môn, Tâm Hỏa Cổ Phật nhắm hai mắt, chấp tay trước ngực mặc niệm tâm kinh.

Im lặng không nói, không hề bình luận gì về trận chiến này.

Giống như là chưa từng nhìn thấy.

Lãnh địa Ma tu, Tiên Đình Chiến Thần lặng lẽ xoay người đi trở về.

Hắn cúi đầu, từng bước từng bước đi tới, thật thông thả, vững vàng.

Hắn dự định trở về bế quan mấy ngày.

Tam đại thế lực không ai đi bình luận chuyện lúc trước, không có ai đi chế nhạo Minh Thổ Sát Ngán, cũng không có người cảm thán chuyện Lục Vô Vi giết người chỉ bằng một kiếm.

Đều giữ im lặng.

....

Trái lại, trong cấm địa của Đạo Tông truyền ra giọng nói rất nhỏ:

“Đạo Tông của ta là một tông môn mạnh trong tu chân giới, đương nhiên hiểu được tầm quan trọng của phép tắc, đi tới Lục gia sẽ tuân thủ luật lệ của Lục gia.

Rời nhà đi ra ngoài tuyệt đối không ức hiếp thiếu gia Lục gia, tình hữu nghị của hai nhà sẽ mãi mãi bền chặt.”

Sau đó cảm địa của Đạo Tông hoàn toàn yên lặng.

Cường giả của Trùng Cốc trốn ở trong góc âm u run lẩy bẩy, hấn bỗng nhiên cảm thấy, Trùng Cốc chỉ bị phá hủy một nửa, Lục gia muốn lấy đi một nửa tài nguyên của bọn hắn.

Thật sự rất nhân từ.

Muốn động đến thiếu gia Lục gia, thì đơn giản là đang liều mạng với Lục gia.

Xảo Vân tông Ngung Hạ cũng nặng nề thở ra một hơi.

Vốn định vỗ vỗ bộ ngực đầy đà, ngấm lại thôi được rồi.

Nàng đưa mắt nhìn vào trên người Hồng Tố, lúc này Hồng Tố đang cúi đầu, có chút run rẩy.

“Cảm giác như thế nào?” Ngung Hạ mở miệng hỏi.

“Lão tổ.” Hồng Tố nhìn về phía Ngung Hạ nói:

“Con người thật sự có thể đạt tới cảnh giới này sao?”

Ngung Hạ nhìn xem Hồng Tố, lắc đầu, nói:

“Không biết, ít nhất là bản tọa không làm được, Lục Vô Vi đã vượt ra khỏi toàn bộ tu chân giới, không có ai biết được hắn đang ở cảnh giới nào.

Nghe nói thời kỳ Viễn Cổ có vài người, mặc dù bản thân đang ở cảnh giới Đại Đạo, nhưng uy lực đã sớm vượt ra ngoài hàng ngũ Đại Đạo.

Có lẽ là dùng để chỉ những người ở dạng Đại Đạo giống như Lục Vô Vi.”

“Lão tổ, phải chăng phía trên Đại Đạo còn có cảnh giới khác?” Hồng Thụ nhìn xem Ngung Hạ, hỏi ra thắc mắc trong lòng.

Đại Đạo Thiên Thành, chính là Đạo Tối Cao.

Cảnh giới tối cao trong tu chân giới.

Có rất rất ít người có thể đạt tới cảnh giới này .

Cho dù là toàn bộ tu chân giới, người đang ở cảnh giới này, có thể dùng hai tay để đếm ra được.

Nhìn như không ít, nhưng đây là số lượng phải tập hợp qua vô số năm mới có được.

Mà số người này cũng không phải là một thời đại có được.

Ở thời đại của Lão Tổ, tổng cộng cũng chỉ xuất hiện có hai người thì đã được xem là nhiều.

“Phía trên Đại Đạo Thiên Thành sao?” Ngung Hạ suy ngẫm một chút rồi nói:

“Trong truyền thuyết là có cảnh giới đó.

Nhưng mà chưa từng có người chạm tới.

Tu chân giới hiện nay, trừ thời kỳ Viễn Cổ không biết ra, không ai chạm đến cảnh giới trong truyền thuyết kia.

Đúng vậy, cho dù là chỉ chạm vào một chút xíu cũng không có.

Cho nên cảnh giới kia từ trước đến giờ chỉ là truyền thuyết.

Nhưng nhìn vào biểu hiện bây giờ của Lục Vô Vi, có lẽ hẳn đã chạm tới.”

“Cảnh giới kia gọi là gì?” Hồng Tổ hỏi.

Ngung Hạ nhìn xem Hồng Tổ vầy vầy tay nói:

“Lại đây.”

Hồng Tổ không hiểu gì cả, nhưng vẫn đi tới trước mặt Ngung Hạ.

“Cộc!” Ngung Hạ đưa tay búng vào trán Hồng Tổ một cái, nói:

“Trở về nghỉ ngơi đi, vẫn chưa tới lúc người tiếp xúc được.”

Hồng Tổ bất đắc dĩ, nàng thật sự vẫn cách đó rất xa.

“Vâng.” Hồng Tổ lên tiếng đáp lại rồi rời đi.

Ngung Hạ nhìn về phía chân trời thở dài một tiếng:

“Có lẽ phải tìm một cơ hội đi tới Lục gia một chuyến, hỏi thăm Lục Vô Vi một chút.”

—— ———

Dịch: MB

Chương 721: Cửu Thiên Vô Lượng Kiếp.

1

Cửu Thiên Vô Lượng Kiếp. 1

“Mộ Tuyết tử, có thể ngẩng đầu sao?” Nhã Nguyệt cúi đầu hỏi.

Nàng vừa mới nghe được âm thanh ở phía trên, đã biết kết cục.

Nhân vật đáng sợ như vậy, vậy mà bại trận.

Hơn nữa còn thua rất là nhanh.

Nhưng thật may mắn vì hắn đã bại, nếu không thì bọn họ đều gặp nguy hiểm.

Giờ đã có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Được rồi.” Giọng nói dịu dàng của Mộ Tuyết vang lên.

Lúc này, Nhã Nguyệt mới thử nhìn về phía chân trời, nàng phát hiện bầu trời đã trở lại bộ dáng bình thường.

Có ánh trăng, có những vì sao, nhìn rất đẹp và loá mắt.

Mà màn sáng kia cũng đã biến mất.

“Mộ Tuyết tử, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?” Nhã Nguyệt hỏi.

“Đạo Tối Cao, Kiếm Đạo Vô Thượng.

Cấp bậc lực lượng này, Nhã Nguyệt không chịu nổi.” Mộ Tuyết mở miệng giải thích.

Nàng tự nhiên biết sự mạnh mẽ của Đại trưởng lão.

Có thể nói là nhân vật mạnh nhất toàn bộ thời đại.

“Vừa rồi, Mộ Tuyết tử đã nhìn thấy.” Nhã Nguyệt không xác định lắm.

Mộ Tuyết nhìn Nhã Nguyệt cười cười, không có mở miệng giải thích.

Mà chỉ nói:

“Được rồi, chuyện ngoài ý muốn đã kết thúc, nên nghỉ ngơi.”

“Trà Trà tử làm sao bây giờ?” Nhã Nguyệt chỉ chỉ Đông Phương Trà Trà đang nằm nhoài trên mặt bàn hỏi.

“Cứ để nàng ngủ như vậy, ta sẽ ở chỗ này cùng với nàng.” Mộ Tuyết nói.

Dù gì nàng cũng đã từng ngủ như thế này vài lần rồi.

Nhã Nguyệt nghĩ nghĩ, sau đó chạy về phòng.

Mộ Tuyết còn tưởng rằng Nhã Nguyệt đi ngủ, nhưng sau đó nàng lại thấy Nhã Nguyệt ôm chăn bông chạy ra.

“Ta ở chỗ này với Mộ Tuyết tử, Nhã Lâm không lạ giường, sẽ không giữa chừng tỉnh giấc.” Nhã Nguyệt mang chăn bông đắp lên bàn nói.

Mộ Tuyết: “...”

...

Đông Phương Lê m ngồi xỏm trên mặt đất, trước mắt của nàng còn có bàn tay của chồng nàng.

Chỉ là lúc này đã buông xuống.

Là không còn chút sức lực nên buông xuống.

Nhưng bàn tay vẫn ở trong tay của Đông Phương Lê m.

Khi bàn tay ở trước mắt buông ra, thì Đông Phương Lê m biết mình đã có thể mở mắt ra.

Mở mắt ngược nhìn, ánh sáng chiếu vào trong mắt nàng, điều đầu tiên nàng nhìn thấy, tộc trưởng Lục gia đang quỳ một chân trên đất, lực lượng toàn thân đang di chuyển hỗn loạn.

Trong ánh mắt có tia sáng màu đỏ sậm.

Đông Phương Lê m dùng tay nắm lấy tay của Lục Cổ, một tay khác thì giúp Lục Cổ lau đi mồ hôi lạnh trên trán.

“Biết không thể nhìn, Lục đại tộc trưởng còn nhìn.” Đông Phương Lê m dịu dàng nói.

Không có ý trách móc.

“Muốn, muốn mở rộng tầm mắt một chút.” Lục Cổ gian nan mở miệng.

Đông Phương Lê m tiến đến thật gần Lục Cổ, dùng trán của mình, cọ cọ cái trán của Lục Cổ, thì thầm:

“Có muốn ta giúp Lục tộc trưởng chia sẻ một chút không?”

“Hồ đồ.” Lục Cổ trực tiếp phản bác.

Đông Phương Lê m nhẹ nhàng lắc đầu, cọ cọ cái mũi của Lục Cổ, yếu ớt nói:

“Ngươi chiều hư.”

Lục Cổ không nói gì, sau đó, dưới sự nâng đỡ của Đông Phương Lê m, đứng lên.

“Mọi chuyện kết thúc rồi, nhưng một kiếm kia của Đại trưởng lão đúng là đáng sợ thật.” Lục Cổ mở miệng nói.

“Khó chịu như vậy còn che chở cho ta, vợ của ngươi sẽ ngây ngốc mở mắt nhìn sao?” Đông Phương Lê m đứng ở bên cạnh Lục Cổ, nói khẽ.

“Ta thích.” Lục Cổ nói.

Nghe được câu này, Đông Phương Lê m đi đến trước mặt Lục Cổ, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt mình thích nhìn nhất đời này, hỏi:

“Lục tộc trưởng thích gì?”

Lục Cổ nhìn vợ của mình đang đứng trước mặt, nhìn ánh mắt mong đợi của nàng, hẳn thừa biết nàng muốn nghe được điều gì.

Lục Cổ đưa tay lên sờ sờ gương mặt của Đông Phương Lê m, nói:

“Thích ngươi.”

Nghe được câu này, khóe miệng Đông Phương Lê m cong lên thành một nụ cười, sau đó vui vẻ ôm lấy Lục Cổ:

“Thích Lục tộc trưởng nhất.”

(Da gà nổi lên và rơi đầy đất, lớn tuổi rồi, có cần ướt át như vậy không, đây là cảm giác của Lục Thủy nếu như hắn có mặt ở đây.)

...

Thật lâu sau Khô Thụ Lão Nhân mới có thể lấy lại tinh thần, hắn nhìn xem Tam trưởng lão ở trước mặt, mở miệng nói:

“Cần đi tra một chút về Minh Thổ sao?”

“Nhị trưởng lão đã đi, chắc là sẽ nhanh chóng có tin tức.

Mặt khác, đi hỏi thăm Lục Cổ đi.” Tam trưởng lão quay đầu nhìn về phía Khô Thụ Lão Nhân nói:

“Sau khi Lục Thủy trở về, đi nghiệm chứng quá trình đọc sách của hắn trong ba ngày qua.

Nếu như không thể vượt qua, để cho hắn tiếp tục ở lại Tàng Kinh Các.”

Ngừng một chút, Tam trưởng lão lại bổ sung một câu:

“Không cho phép hắn tiếp tục đọc sách về cờ vây.”

“Vậy nếu là nhìn cờ tướng thì sao?” Khô Thụ Lão Nhân nhẹ giọng hỏi.

“???”

Tam trưởng lão nhìn xem Khô Thụ Lão Nhân hồi lâu, sau đó mở miệng nói:

“Đi mang loại sách như vậy xé.”

Khô Thụ Lão Nhân: “...”

Ở trên Hải Vực mênh mông, ánh sao chiếu rọi, không có âm thanh nào khác ngoài tiếng sóng biển.

Cả vùng biển rộng lớn, không có một bóng người, không có thuyền, trừ bỏ nước biển, chính là sóng biển.

Mà ngay lúc này, trên mặt biển đột nhiên xuất hiện một trận vụn vẹo.

Mặt biển vặn vẹo giống như bị mở ra một cái lỗ hồng, lỗ hồng xuất hiện cũng không ổn định, dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Sóng biển quay cuồng, trực tiếp ập vào cánh cửa không gian được mở ra một cách đột ngột kia.

Nhưng không lâu sau đó, sóng biển lại trực tiếp bị dội ngược lại.

Theo đó còn có một bóng người, nhìn không cao, là một bé gái cột tóc, mặc áo khoác màu trắng.

Nàng phui phui quần áo, giống như vừa rời nước biển đã làm ướt quần áo của nàng.

“Tọa độ này thật sự là kì lạ.”

Bé gái này vừa hong quần áo vừa ngẫm nghĩ.

Đúng vậy, nàng chính là người đã theo đường hầm không gian của Sát Ngán Điện Chủ để đi tới đây, Lục gia Nhị trưởng lão, Lục Hữu Đình.

“Tọa độ này rất kỳ quái, có thể làm cho ta sai lầm nhiều như vậy.” Nhị trưởng lão nhìn xem biển cả xung quanh, cau mày.

Nàng hồi tưởng một chút tọa độ, càng nghĩ càng thấy không thích hợp.

Sau đó nàng vung tay lên một cái, cổng không gian lại một lần nữa mở ra ngay trước mặt nàng.

Lần này, cổng không gian rất bình thường, không có một chút vặn vẹo hay không ổn định.

Nhị trưởng lão nhìn xem cổng không gian, không có ý định tiến vào.

Rất nhanh, nàng đã đóng cổng không gian này lại.

“Thật sự không thích hợp, người của Minh Thổ là đi qua tọa độ được chỉ định trước.

Thủ đoạn vô cùng cao.”

“Hơn nữa, tọa độ này có thể trực tiếp tiến vào khu vực Lục gia, thật sự là không tầm thường.”

Phải biết rằng tọa độ không gian của khu vực Lục gia, cũng không phải dễ dàng bị lợi dụng như thế.

Cho dù là Thái Dương Thần, cũng phải cần một khoảng thời gian mới có thể trực tiếp tiến vào.

“Có vẻ như có người giúp cho người của Minh Thổ mở ra tọa độ, thủ đoạn cao, năng lực mạnh, còn có sự hiểu biết nhất định về Lục gia.”

Chỉ trong nháy mắt, Nhị trưởng lão đã đưa ra suy luận, nhưng mà không cách nào biết được người này là ai.

Theo sự hiểu biết của nàng, thì không có ai phù hợp với những điều kiện này.

Nhưng mà hết lần này tới lần khác, người này lại thật sự tồn tại.

Dịch: MB

Chương 722: Cửu Thiên Vô Lượng Kiếp.

2

Cửu Thiên Vô Lượng Kiếp. 2

Sau đó, Nhị trưởng lão không nghĩ nhiều nữa, nàng muốn từ nơi này tiến vào Minh Thổ, làm một vài chuyện cần thiết.

“Ừm?”

Nhị trưởng lão phóng thích cảm quan của mình, vốn định nhìn xem vị trí cửa vào Minh Thổ ở nơi nào.

Chỉ cần là khu vực có không gian không ổn định, chắc chắn đó là lối vào của con đường đi tới Minh Thổ.

Mà điều khiến nàng bất ngờ chính là, nàng cảm giác được một nhóm người của Minh Thổ.

Tu vi không có gì đáng xem, nhưng mà chỗ bọn họ đang đứng, nàng lại không thể tìm ra sơ hở nào.

“Xem ra, không phải là một người tới.” Nhị trưởng lão nhìn xem vị trí của những người kia, sắc mặt không thay đổi, nói.

“Vậy thì cùng một lúc giải quyết hết.”

Nhị trưởng lão hạ quyết định xong, phóng ra một bước, dự định đi về phía bên kia.

Chỉ là một bước này còn chưa rơi xuống, trực giác của nàng đã mách bảo nàng nên lui lại.

Nhị trưởng lão kinh hãi, trong nháy mắt, lùi về phía sau một chút khoảng cách.

“Chuyện gì xảy ra?” Nhị trưởng lão ngẩng đầu nhìn lên trời, nàng cảm giác như có vật gì đáng sợ sắp xuất hiện trên bầu trời.

“Là thiên kiếp, có người dự định ở chỗ này độ kiếp? Hơn nữa, đây cũng không phải là thiên kiếp bình thường.” Nhị

trưởng lão cảm thấy có chút khó tin.

Bởi vì nàng cũng không có phát giác được, gần nơi này có người muốn độ kiếp.

Sau đó nàng hướng mắt nhìn về phía nhóm người của Minh Thổ.

Mặc dù khả năng thuộc về những người kia là không cao lắm, nhưng mà nàng vẫn muốn kiểm tra thử.

Tuy nhiên, khi nàng nhìn qua, một bóng người mặc áo choàng đen lọt vào trong tầm mắt của nàng.

“Là hắn.”

Nhị trưởng lão nhìn thấy người này trong nháy mắt, thì xác định được đây mới thật sự là người sắp độ kiếp.

Nhưng nàng không cách nào nhìn thấu người này rốt cuộc là ai.

“Khả năng ẩn nấp thật là lợi hại.”

Nhị trưởng lão hơi kinh ngạc nhìn xem hắn, nàng đứng tại chỗ, muốn nhìn một chút, người này muốn làm gì.

Mà nàng cũng đúng lúc nhìn thấy người kia cũng đang nhìn về phía nàng.

Giây phút này, Nhị trưởng lão cảm giác mình và người mặc áo choàng đen đang đối mặt nhau.

“Hắn đã phát hiện ra ta?”

Nhị trưởng lão nhíu mày, nhưng rất nhanh, nàng lại phát hiện người kia không còn quan tâm phía nàng, mà là trực tiếp đi về phía nhóm người của Minh Thổ.

“Từ khi nào, trong tu chân giới lại có người kì lạ như vậy?” Nhị trưởng lão phát hiện, nàng không cách nào xem thấu tu vi của đối phương.

Dù vậy, có thể phát hiện nàng, nói rõ đối phương không hề yếu.

Mà nàng cũng chưa từng nghe nói qua.

Trừ khi là người của Minh Thổ.

Nhị trưởng lão không có dự định bỏ đi, chỉ là nhìn xem, nằng muôn nhìn một chút đôi phương muôn làm gì.

...

Lục Thủy đi ở trên mặt biển, ngay sau khi lừa cái tên Đại Đạo Thiên Thành kia đi khỏi, thì hấn bắt đầu đi về phía những người Minh Thổ kia.

Những người này nếu đã tới tìm hấn, là chủ nhà, đương nhiên là hấn phải tận tình tiếp đón.

Cũng sắp đến giờ rồi, thiên kiếp đã bị hấn dẫn động, chỉ là chưa có giáng xuống sớm mà thôi, hấn còn đang ở cửa vào thiên kiếp, chưa hoàn toàn bước vào.

Chẳng qua là khi hấn đi đến nửa đường, thì bất chợt cảm giác có người đang chú ý tới hấn.

“Thì ra còn có người khác?”

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, hấn quay đầu nhìn đi qua.

Với thực lực hiện giờ của hấn là không nhìn thấy đôi phương.

Nhưng mà hấn cũng không có để ý, chỉ nhìn một cái rồi thu hồi ánh mắt.

Đôi phương không dám tới gần hấn.

Đợi đến lúc rời đi, chuẩn bị tốt tất cả là được.

Lục Thủy không có tiếp tục để ý đến ánh mắt đột ngột xuất hiện kia, hấn bước từng bước một đi đến vị trí của Minh Thổ.

Mỗi một bước đi, hấn sẽ biến mất ngay tại chỗ, sau đó xuất hiện ở phía xa.

Chỉ là một pháp thuật rất là đơn giản.

...

Những người Minh Thổ kia đứng ở trên mặt biển, ở phía bên trong của bọn họ, có một chỗ được ngưng kết thành băng để làm tế đàn.

Ở phía trên tế đàn, có ba người đang quơ tay múa chân, nhìn như là tùy ý múa may, nhưng thật ra là một điệu nhảy có quy luật rõ ràng.

Mà ở xung quanh bọn họ, có một ít lực lượng đặc biệt, những lực lượng này không ngừng ngưng tụ, giống như kết nối với thiên địa.

Lúc này, ba người kia đột nhiên thả chậm động tác, bọn họ làm ra vẻ như đang lắng nghe.

Dường như là đang lắng nghe tiếng gió, lại giống như đang nghe thiên địa thì thầm.

Nhìn thấy ba người này rốt cuộc có kết quả, những người khác vui mừng.

Nhất là ba người cường giả bát giai kia.

Bọn họ đứng ở ba phía, chuẩn bị xong công không gian, chỉ chờ ba người này đưa ra đáp án.

Đến lúc đó sẽ liên hệ với Sát Ngân Điện Chủ, cùng một lúc giết đi qua.

Lục Thủy vừa chết, bước đi quan trọng nhất để phục hưng Minh Thổ cũng hoàn thành.

Còn lại chờ đợi là được, chờ đợi thiên địa có biến đổi lớn, chờ đợi tu chân giới tẩy bài.

Khi đó chính là lúc Minh Thổ bắt đầu phục hưng.

Tất cả mọi người tin chắc chuyện này.

Bọn họ tụ tập cùng một chỗ, chính là vì phục hưng Minh Thổ.

Vì muốn Minh Thổ không còn bị người khác kìm kẹp, ít nhất là có năng lực chống đỡ.

Mà không phải mặc người chém giết.

Người của chín điện khác không dám, nhưng mà bọn họ dám.

Đường, cuối cùng là phải có người đi.

Người khác không đi, vậy thì để bọn họ đi

Nhưng điều đầu tiên là phải biết vị trí của Lục Thủy.

Minh Thổ Bách Luyện Nhật Húc, tu vi bát giai Vân Đạo, hẩn nhìn xem ba người trong tế đàn, đang chờ câu trả lời của bọn họ.

Lúc này một trong ba người kia ra hiệu im lặng.

Thấy như vậy, toàn quân từ trên xuống dưới, trong nháy mắt im thin thít, cho dù là tiếng hít thở đều không thể nghe được.

Ba người trên tế đàn rất hài lòng, bọn họ liếc nhìn nhau.

Sau đó ăn ý nhắm mắt lại, bọn họ nghe được tiếng gió, nghe được tiếng sóng biển, nghe được thế giới đang hô hấp, nghe được thiên địa đang thì thầm.

Kế tiếp, có tiếng bước chân truyền vào trong tai của bọn họ.

Giống như là có người đang đi ở bên tai họ.

Rất nhanh, bọn họ nghe được âm thanh từ nơi xa xăm truyền đến, hư vô mà mờ mịt:

“Nhìn về phía trước.”

Nghe thấy câu nói này trong nháy mắt, ba người ngay lập tức mở mắt, đồng thanh nói:

“Nhìn về phía trước.”

Tiếng nói của ba người vang lên, tất cả người của Minh Thổ đều giật mình, sau đó nhìn về phía trước.

Vừa liếc nhìn, bọn họ cũng đều bị giật mình.

Không biết từ khi nào, ở phía trước, có một bóng người đang từ từ tiếp cận bọn họ.

Là một người mặc áo choàng đen đang từng bước đi về phía này.

Minh Thổ Bách Luyện Nhật Húc bước ra một bước, nhìn vào bóng dáng của Lục Thủy, lập tức nói:

“Dừng lại.”

Trên người hắn tỏa ra khí thế thuộc về bát giai Vấn Đạo .

Không cần phải dùng hết sức, một câu nói này cũng đủ khiến cho người tới sụp đổ.

Nhưng mà khí thế này lại không tác dụng gì với Lục Thủy.

Hắn ngừng lại, nhìn nhóm người trước mặt, giọng nói trống rỗng vang lên:

“Là người của Minh Thổ - Sát Ngán Điện Chủ phải không?”

“Người là ai?” Minh Thổ Nhật Húc dùng ánh mắt cảnh giác nhìn xem Lục Thủy.

Đối phương phát lời khí tức của hắn, một câu đã chỉ rõ thân phận của bọn hắn.

Tuyệt đối không phải là người bình thường.

Lục Thủy đứng ở trên mặt nước, hắn nhìn xem những người Minh Thổ đang nhìn chăm chăm vào mình, đối với áp lực mà bọn họ phát ra xem như không tồn tại.

Giọng nói của hắn vô cùng bình tĩnh:

“Nhìn vào người mà các ngươi đang trông đợi.”

Nghe được những lời này trong nháy mắt, tất cả mọi người đều lấy làm kinh ngạc.

Có ý tứ gì?

Sau đó, bọn họ nhìn về phía ba người vẫn đang nhìn trời trên tế đàn.

Bọn họ không dám tin vào mắt mình, khi nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy kinh hãi của ba người kia.

“Không tin sao?” Giọng nói của Lục Thủy vang lên.

Sau đó dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, búng tay một cái.

Dịch: MB

Chương 723: Cửu Thiên Vô Lượng Kiếp. 3

Cửu Thiên Vô Lượng Kiếp. 3

Đùng!

m thanh trong trẻo vang lên, mà ba người tu chân của Minh Thổ đang nhìn trời kia, đột nhiên rùng mình một cái.

Bọn họ cảm giác có một khí tức đặc biệt và khác lạ xuất hiện xung quanh mình.

Kế tiếp, tất cả mọi người nhìn thấy ba người đang nhìn trời kia bị lực lượng đặc biệt đó trực tiếp ăn mòn.

Lực lượng đặc biệt kia như vô số con rắn độc cắn nuốt thân thể những người đó.

“Phụt!”

Chỉ trong nháy mắt, ba người đã miệng phun máu tươi, suy yếu ngã xuống đất.

Quá nhanh! Căn bản không có thời gian cho bọn họ phản ứng.

“Điều này, điều này không thể nào, đó là lực lượng giữa thiên địa, sao ngươi làm được điều đó?”

Ba người kia nhìn xem Lục Thủy, ánh mắt hoảng hốt, chỉ trong khoảnh khắc, bọn họ cảm thấy như mình đã nhìn thấy nhân vật đáng sợ nào đó.

“Không, sẽ không .”

Phụt!

Ba người lại phun ra một ngụm máu tươi.

Sau đó ngay tại chỗ, ngất xỉu.

Không có ai biết bọn họ nghĩ tới điều gì, nhìn thấy cái gì.

Nhưng mà tất cả người của Minh Thổ biết, sự xuất hiện bất ngờ của người này, đã phá hủy kế hoạch của bọn họ.

Đây là muốn đối địch với Minh Thổ của bọn họ.

Giờ phút này, sát ý nổi lên bốn phía.

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm vào Lục Thủy, đang sẵn sàng chờ hiệu lệnh, lập tức tiến lên vây công.

“Tên kia, ngươi muốn trở thành kẻ thù của Minh Thổ chúng ta sao?”

Minh Thổ Bách Luyện Nhật Húc nhìn về phía Lục Thủy, tỏa ra sát khí.

Lục Thủy đứng ở nơi đó, phớt lờ sát ý của đối phương.

Hắn chỉ là đứng ở trên mặt biển, nước biển ở xung quanh lại trở nên yên tĩnh, dường như sóng biển cũng e ngại hắn.

“Muốn sống, xoay người đi trở về Minh Thổ.” Lục Thủy đối mặt với sát ý của tất cả bọn họ, mở miệng nói.

“Tên kia, ngươi biết ngươi đang nói cái gì sao?” Lại một người bát giai nhìn xem Lục Thủy, trầm giọng nói.

Đây là một người đàn ông trung niên, tu vi bát giai Vấn Đạo.

Thực lực mạnh mẽ của hắn là trải qua chém giết mà có, trên tay của hắn nhuốm vô số máu tươi.

Bảo hắn trở về?

Hắn tình nguyện lựa chọn cái chết.

Mà đối phương có tư cách gì quyết định sự sống chết của hắn?

“Vậy các ngươi có biết, nơi mà các ngươi đang đứng, là lĩnh vực của ai không?” Lục Thủy nhìn đối phương bình tĩnh nói.

“Sát Ngán Điện Chủ từng đứng ở nơi này, nơi này chính là lĩnh vực của Minh Thổ bọn ta, là lĩnh vực của Sát Ngán Điện Chủ.

Tên kia, người phải trả giá đắt vì sự thiếu hiểu biết của mình.” Sắc mặt của Minh Thổ Bách Luyện Nhật Húc trở nên âm trầm.

“Không.” Lục Thủy lắc đầu, nhìn xem tất cả mọi người nói:

“Nơi này, là lĩnh vực của ta.

Sự sống chết của các người nằm trong tay ta.

Ngay từ khi ta xuất hiện, đã là như thế.”

“Làm càn.” Tiếng gầm giận dữ vang lên, mặc kệ người trước mặt này là ai, đều đã xâm phạm đến điểm máu chốt của Minh Thổ bọn họ.

Đây là kẻ thù của bọn họ, không có bất cứ lý do gì để nương tay.

Cũng không có chỗ nương tay.

“Giết hẳn.” Minh Thổ Bách Luyện Nhật Húc trực tiếp hạ lệnh.

Giờ phút này, sát ý như là sóng biển càn quét về phía Lục Thủy.

Có hai cường giả thất giai Nhập Đạo, chỉ trong nháy mắt, đã tiến đến trước mặt của Lục Thủy.

Bọn hắn muốn trực tiếp áp sát, đánh giết Lục Thủy.

Đối với người Minh Thổ mà nói, không có khái niệm ý đồng hiệp yếu.

Giữ lại lực lượng không dùng, từng người một tiến lên, đó mới là ngu xuẩn.

Khi hai người này xuất hiện ở bên cạnh Lục Thủy, lực lượng trên người bọn họ trong nháy mắt được kích phát, là kỹ năng liên hợp.

Bọn họ muốn hợp lực, thực hiện một pháp thuật mạnh mẽ, công kích Lục Thủy.

Chỉ trong chốc lát thôi, bọn họ sẽ có thể thành công.

“Suôn sẻ đến không ngờ.”

Trong đầu của hai người đều lóe lên ý nghĩ này.

Nhưng mà ý nghĩ này vừa mới xuất hiện trong nháy mắt, cũng đã trở thành vĩnh hằng.

Ầm ầm!

Hai tia sấm sét từ phía chân trời giáng xuống, trực tiếp đánh lên thân thể của hai người kia.

Không có một chút thời gian nào cho bọn họ phản ứng, thậm chí bọn họ đều không thể nhận thấy sự xuất hiện của hai tia sấm sét đó.

Tất cả xảy ra quá nhanh.

Nhanh đến nỗi người ta chẳng kịp nhận ra.

Sau khi bị sấm sét đánh trúng, hai người ngay lập tức biến mất.

Lục Thủy vẫn đứng ở nơi đó và chưa từng động đậy, cũng chưa từng để ý chính mình sắp gặp công kích.

Giống như tất cả đều ở trong lòng bàn tay của hắn.

Sấm sét đột nhiên xuất hiện, khiến cho người của Minh Thổ sửng sốt.

Kế tiếp, bọn họ cảm nhận được khí tức của thiên kiếp, vô cùng nồng nặc.

Không chỉ có như vậy, bọn họ phát hiện tất cả ngôi sao đều biến mất.

Không, là mây đen đã che lấp ánh sao.

“Kiếp vân? Không thể nào?” Minh Thổ Bách Luyện Nhật Húc trong nháy mắt nghĩ tới điều gì, hắn nhìn về phía Lục Thủy, âm trầm nói:

“Ngươi muốn độ kiếp?”

Lục Thủy nhìn xem hắn, nhẹ giọng cười nói:

“Để cho các ngươi mở mang kiến thức một chút, thiên kiếp mà các ngươi chưa bao giờ được chứng kiến, sẵn tiện tiễn các

ngươi một đoạn đường.”

“Thật ngạo mạng.” Minh Thổ Nhật Húc gầm nhẹ một tiếng.

Sau đó phát tay:

“Rút khỏi phạm vi của thiên kiếp, nhanh.”

Không có ai nói thêm cái gì, mỗi người Minh Thổ, nghe thấy câu nói này trong nháy mắt, toàn bộ bắt đầu lùi lại.

Vô cùng trật tự, không có chút rối loạn.

Tốc độ cũng vô cùng nhanh.

Nhưng mà phạm vi này rộng hơn bọn hắn nghĩ.

Lục Thủy lắc đầu, nói:

“Đã tới, các ngươi chậm rồi.”

Ầm ầm!!!

Bầu trời bị kiếp vân che kín, tiếp theo là tiếng sấm rền vang.

Một tia thiên uy từ Cửu Thiên giáng xuống.

Trán áp tất cả.

Vù!

Uy lực của Thiên kiếp chính là uy lực của thiên địa, uy áp giáng xuống, vạn vật đứng yên.

Giờ phút này sóng biển dừng, gió biển tản đi, Hải Vực mênh mông hoàn toàn yên tĩnh, mà nhóm người của Minh Thổ đang muốn chạy trốn, thân thể trong nháy mắt bị khóa chặt.

Không cách nào thoát khỏi phạm vi của thiên kiếp.

“Điều này, làm sao có thể?”

“Đây là loại thiên kiếp gì vậy? Sao có được cấp bậc uy áp như thế này?”

“Hợp sức công kích hắn.”

Tất cả mọi người biết, nếu như không làm chút gì, bọn họ chắc chắn bị kéo vào trong thiên kiếp của đối phương.

Giọng nói rơi xuống, lực lượng của bọn họ bắt đầu liên kết lại, lực lượng mạnh mẽ được phát ra.

Lực lượng như một vệt ánh sáng tập hợp lại với nhau, Minh Thổ Nhật Húc gầm nhẹ một tiếng, ra tay.

Hắn mang lực lượng được tập hợp lại, đẩy về phía Lục Thủy.

Một đòn này là đòn tấn công mạnh nhất mà bọn hắn có thể đánh ra, nếu không thể sống sót dưới thiên kiếp, vậy thì giết người độ kiếp.

Lục Thủy đứng ở nơi đó, nhìn xem đòn công kích mạnh mẽ sắp đánh vào mình, đưa một ngón tay ra.

Keng!

Một âm thanh trong trẻo vang lên.

Ngón tay của Lục Thủy chạm vào lực lượng kia, trong nháy mắt, toàn bộ lực lượng dừng lại.

Như là bị ngón tay của Lục Thủy chặn lại.

“Điều này sao có thể? Nếu hắn mạnh như vậy, vì sao phải dùng thiên kiếp để đối phó với chúng ta?”

Những người khác không thể tin được

Nếu như không tin, vậy thì tất cả những gì đang xảy ra trước mắt là sao?

Lục Thủy nhẹ nhàng búng tay.

Lực lượng mạnh mẽ kia trực tiếp biến mất ở giữa thiên địa, như là một trận gió nhẹ, không gợn lên được chút sóng gió nào.

“Các người hiểu biết được bao nhiêu về lực lượng?” Lục Thủy nhìn xem những người đang hoang mang kia, chỉ chỉ bầu trời nói:

“Nhìn lên bầu trời.”

Người của Minh Thổ theo phản xạ nhìn về phía chân trời, vừa nhìn bọn họ đều bị sửng sốt.

“Đây, đây là thiên kiếp?”

“Sao lại như thế?”

Lúc này bầu trời đã không còn mờ mịt, vô số kiếp vân tỏa ra ánh sáng nhợt nhạt, mà ở chính giữa những kiếp vân, có một vòng xoáy.

Vòng xoáy sâu hun hút, trong tầm mắt, là thế giới vô tận, là chân trời mênh mông, là toàn bộ Cửu Thiên.

Nhưng mà tất cả dường như sắp sập xuống.

Khi bọn hắn đối diện với Cửu Thiên, hơi thở của sự hủy diệt từ từ giáng xuống.

Thiên địa im ắng, vạn vật run rẩy.

“Đây là muốn hủy diệt thế giới sao?”

...

Dịch: MB

Chương 724: Cửu Thiên Vô Lượng Kiếp.

4

Cửu Thiên Vô Lượng Kiếp. 4

“Đây là loại thiên kiếp gì vậy? Chưa bao giờ thấy qua thiên kiếp nào có thể trận rầm rộ như vậy, uy áp nồng nặc như vậy.” Nhị trưởng lão nhìn về chân trời, nhíu nhíu mày.

Nàng có thể cảm nhận rất rõ ràng, sự nguy hiểm của thiên kiếp này.

Nói về khả năng cảm nhận, có rất ít người mạnh hơn nàng.

Đây cũng là lý do mà nàng có thể trước tiên rời khỏi phạm vi của thiên kiếp.

“Người này rốt cuộc là ai? Vì sao hắn lại ra tay đối phó người của Minh Thổ?” Nhị trưởng lão không hiểu.

Đối phương quá đặc biệt, khiến nàng hơi rối rắm.

Tuy nhiên, nàng càng muốn biết, thiên kiếp này là chuyện gì xảy ra.

Nàng đang đợi, đợi Thiên Kiếp MBA xuất hiện, theo lý thuyết thì chắc chắn sẽ có.

Bởi vì cái này tám chín phần mười không phải thiên kiếp cấp độ cao, nếu như là thiên kiếp của cửu giai hoặc cao hơn, thì cái người đang đối đầu với người của Minh Thổ không cần thiết phải độ kiếp.

Cho nên, đây chắc chắn là thiên kiếp dưới cửu giai.

Cụ thể là cấp mấy, Nhị trưởng lão không biết.

Mặc dù tò mò, nhưng Nhị trưởng lão vẫn lùi thêm một khoảng nữa.

Thiên kiếp này quá đáng sợ.

Phạm vi rộng lớn đến nghịch lý.

Chỉ trong chốc lát, vô số sấm sét che phủ bầu trời, khí tức đáng sợ như Cửu Thiên Ngân Hà đang trút xuống.

Mà lúc này Thiên Kiếp MBA cuối cùng cũng xuất hiện.

Nhận được Thiên Kiếp MBA trong nháy mắt, Nhị trưởng lão hoàn toàn ngây người.

“Điều này, sao có thể?”

“Sao lại là thiên kiếp của cấp độ thấp như vậy?”

“Không lý nào.”

Vô số năm qua, theo hiểu biết của nàng, chưa từng xảy ra chuyện tương tự.

....

“Bầu trời xảy ra chuyện gì vậy?” Lịch Thiên Xích nhìn về chân trời có chút hoang mang.

Hắn vừa mới gửi được nhân vật mạnh mẽ kia đã mất dấu, vốn định đi qua xem thử là chuyện gì đang xảy ra.

Vậy mà vừa mới đi đến nửa đường, hắn phát hiện bầu trời xuất hiện điều khác thường.

“Là thiên kiếp.” Ma tu Hòa Vũ Diệp nhìn lên bầu trời có chút ngoài ý muốn.

“Cho nên những người kia là đang hộ pháp cho ai đó độ kiếp?” Lịch Thiên Xích suy đoán.

“Nhìn xem sẽ biết.” Ma tu Hòa Vũ Diệp bình tĩnh nói.

Nhưng vừa mới nhìn thấy, bọn hắn phát hiện đó là một người đang đối mặt với một nhóm người.

Nhìn thế nào cũng không giống như hộ pháp.

Hộ pháp có thể để bản thân bị kéo vào sao?

“Thiên kiếp này không đúng, mau lùi lại.” Lịch Thiên Xích lập tức nói.

Hòa Vũ Diệp cũng phát hiện.

Phạm vi của thiên kiếp này rộng đến khó tin, hơn nữa còn có một nguồn uy áp khiến người ta không thể phản kháng, đang tiến về phía bên này.

Nếu như không lùi lại, bọn hắn có thể bị kéo vào.

Trong khi bọn hắn lùi lại, bầu trời bắt đầu bị sấm sét che kín, Cửu Thiên Lô Đình đang điên cuồng giáng xuống.

“Rốt cuộc là tiền bối ở cấp độ nào đang độ kiếp?” Lịch Thiên Xích vô cùng kích động.

Thiên kiếp này là thiên kiếp đáng sợ nhất mà hắn từng gặp.

Lúc này, Hòa Vũ Diệp lại mở miệng, trong mắt của nàng toát ra rung động, hình như nghe được việc gì đó rất khó tin:

“Trời, Thiên Kiếp MBA tới.”

Lúc này Lịch Thiên Xích cũng nhận được Thiên Kiếp MBA.

“Không, không thể nào? Không thể nào?”

“Đó là cái yêu nghiệt a?”

“Nhà ai?”

Lịch Thiên Xích tình nguyện tin tưởng là hắn tiếp nhận sai.

Thiên Kiếp MBA: Thiên kiếp ngũ giai, Cửu Thiên Vô Lượng Kiếp.

....

“Thiên kiếp ngũ giai, thiếu gia lại để cho độ thiên kiếp ngũ giai.” Chân Võ có chút kích động.

Cảnh tượng độ kiếp của thiếu gia, cả đời này hắn đều không thể quên.

Lần này lại có cơ hội nhìn thấy thiếu gia độ kiếp.

Chân Linh cũng rất kích động, thiếu gia độ kiếp chắc chắn không giống như người thường.

Đó là thiên kiếp đặc biệt nhất trong thiên địa.

Không có ai so sánh được, không gì so được.

Có một không hai, có thể sánh ngang với thiên địa.

Đây chính là thiên kiếp của thiếu gia bọn họ.

Khó trách thiếu gia dám một mình tiến lên, còn dặn bọn hắn chú ý lùi lại.

Chân Võ và Chân Linh hiểu rõ hơn bất cứ ai, thiếu gia độ kiếp là chuyện đáng sợ như thế nào.

Tuy nhiên, có một việc bọn hắn cũng rất kinh ngạc.

Hơn một tháng trước, thiếu gia mới độ thiên kiếp tứ giai, lúc này chỉ hơn một tháng, đã muốn đi vào ngũ giai.

Tốc độ này, toàn bộ tu chân giới, thật sự có người có thể so sánh sao?

Thiếu gia mới thật sự là thiên chi kiêu tử, mạnh nhất từ xưa đến nay.

....

“Thiên kiếp ngũ giai, không thể nào, loại cấp bậc thiên kiếp như thế này làm sao có thể là thiên kiếp ngũ giai?”

“Nhất định là có chỗ nào sai.”

Mỗi người của Minh Thổ đều nhìn xem Lục Thủy, không thể nào tin được những gì đang xảy ra trước mắt.

Thiên kiếp đáng sợ, khiến cho bọn họ không thể nào động dậy được, lại là thiên kiếp của một người muốn độ kiếp từ tứ giai lên ngũ giai.

Điều này nói lên cái gì?

Nói rõ, người trước mặt này chỉ mới tứ giai, tứ giai sao có thể đủ sức chống lại uy áp của bọn hắn.

Làm sao có thể độ được loại thiên kiếp đáng sợ hơn cả thiên kiếp của bát giai?

Minh Thổ Nhật Húc nhìn xem Lục Thủy, trong mắt của hắn hiện lên sự hoang mang, nhưng vẫn chấp nhận sự thật đáng sợ này.

Và hắn nghĩ tới một vấn đề.

“Ta thừa nhận là người thật đặc biệt, nhưng mà thiên kiếp đáng sợ như vậy sắp giáng xuống, người cảm thấy với tu vi tứ giai của người, có thể vượt qua loại thiên kiếp này sao?”

“Tên kia, người là muốn liều chết với bọn ta sao?”

Lục Thủy nhìn xem Minh Thổ Nhật Húc, mang theo ý cười mở miệng nói:

“Ôm nhau chết chung?”

Không, người nghĩ sai.

Người có chút hiểu lầm với thiên kiếp rồi.

Hôm nay, bản tọa đến nói cho người, phương pháp chính xác để mở ra thiên kiếp.”

Cách thức chính xác để mở ra thiên kiếp?

Cho dù là người của Minh Thổ, hay là Nhị trưởng lão, hoặc là nhóm người của Lịch Thiên Xích.

Không ai hiểu được những lời này là có ý gì.

“Thiên kiếp này ngoại trừ mạnh mẽ quá đáng, còn có vấn đề gì khác sao?” Nhị trưởng lão nhìn về phía chân trời, trong lúc nhất thời không thể phát hiện được gì.

Nhưng là nàng cảm thấy cái người Minh Thổ kia nói đúng.

Phải độ thiên kiếp mạnh như vậy, một cái tứ giai thật có thể vượt qua sao?

Hắn thật không phải đang muốn ôm nhau chết chung với những người này?

Lịch Thiên Xích cũng không thể hiểu nổi.

“Người cảm thấy hắn có thể vượt qua trận thiên kiếp đáng sợ này sao? Mặc dù hắn là yêu nghiệt, có thể càng yêu nghiệt, cũng không thể yêu nghiệt hơn so với thiên kiếp?” Lịch Thiên Xích hỏi ma tu Hòa Vũ Diệp ở bên cạnh.

Ma tu Hòa Vũ Diệp lắc đầu, nàng đang suy ngẫm một vấn đề.

“Người nghĩ, Vô Lượng kiếp là cái gì?” Hòa Vũ Diệp hỏi.

Nghe được vấn đề này, Lịch Thiên Xích nhìn trời một chút, nói:

“Có thể là nói đến Cửu Thiên Vô Lượng, trận thế này, thật sự là muốn diệt thế.

Người kia nếu có thể vượt qua loại thiên kiếp này, cả đời ta cũng sẽ không đi đắc tội hắn.

Gặp phải hắn, ta sẽ đi đường vòng.

Nếu không sẽ ở trước mặt hắn ăn phân.”

“Ha ha.” Hòa Vũ Diệp cười lạnh:

“Hết ăn lại uống còn chưa đủ, còn gạt người tiền người lên đường.”

Nói là nói như vậy, nhưng mà Hòa Vũ Diệp vẫn nhìn chăm chăm vào thiên kiếp.

Nàng muốn nhìn xem, đến cùng sẽ xảy ra chuyện gì.

Nàng thật là tò mò đối với phương pháp chính xác để mở ra thiên kiếp.

...

Dịch: MB

Chương 725: Đây Là Lĩnh Vực Của Ta, Ai Dám Phản Đối? 1

“Tên kia, ta không biết người đang nói cái gì, nhưng mà người phải biết, sự có mặt của chúng ta chỉ làm cho thiên kiếp của người càng thêm đáng sợ.

Chúng ta sẽ chết, nhưng người có thể sống sót sao?” Minh Thổ Nhật Húc nhìn xem Lục Thủy trầm giọng nói.

Thiên kiếp của đối phương thật là đáng sợ.

Không ở tại bên trong có lẽ khó mà cảm nhận được.

Cảm giác trực tiếp nhất là trời muốn sập.

Àm àm! !

Kiếp vân không lồ trên bầu trời

xuất hiện vô số vết rách.

Sau đó Cửu Thiên Lô Đình bắt đầu giáng xuống.

Không phải chỉ ở ngay phía trên Lục Thủy giáng xuống, mà là giáng xuống trên toàn bộ hải vực.

Chỉ cần có người ở kiếp vân phía dưới, gần như là sẽ có sấm sét đánh xuống.

Trừ một chỗ.

Đó chính là trước mặt Lục Thủy, hoặc là nói vị trí của nhóm người Minh Thổ và xung quanh của bọn hắn là không có sấm sét đánh tới.

Không ai hiểu đây là chuyện gì xảy ra.

Giống như là thiên kiếp cố ý tránh ra những người này vậy.

Hiện tượng kỳ quái này làm cho tất cả mọi người đều phải sửng sốt, điều này không bình thường.

Cho dù là không bình thường, cũng nói lên một việc.

Nhóm người Minh Thổ an toàn rất nhiều so với người độ kiếp kia.

Người của Minh Thổ tự nhiên cũng hiểu được điều này.

Như vậy cũng tốt hơn là trời sập, mà chỉ có một khoảng ở trên đầu của bọn hắn không có sập.

“A.” Minh Thổ Nhật Húc nhìn xem sấm sét khủng bố đánh xuống xung quanh, miễn cưỡng cười nói:

“Tên kia, cho dù cuối cùng chúng ta phải chết, cũng sẽ chết sau người.

Nơi này không phải lĩnh vực của người, người càng không thể khống chế sinh tử của chúng ta.

Người chỉ có thể để chúng ta nhìn xem người chết đi.”

Ầm!

Tiếng nổ rền vang khắp thiên địa, trong lúc bất chợt, những tia sấm sét khủng bố kia lóe ra những màu sắc khác nhau, mỗi một loại ẩn chứa lực lượng khác nhau.

Tử vong, hủy diệt, sụp đổ.

Đó chính là thuộc tính của những tia sấm sét kia.

Mặc kệ bọn chúng là dạng lực lượng gì, bản chất của bọn chúng là hủy diệt tất cả.

Thiên địa vạn vật, đều sẽ tan thành mây khói dưới những tia sấm sét này.

Cửu Thiên Vô Lượng, hủy diệt mới bắt đầu, tận cùng vạn vật.

Ầm!

Những sấm sét ngoài rìa rơi xuống mặt biển và không ngừng lấp đầy đáy biển, không có giới hạn, không ngừng nghỉ.

Nhị trưởng lão chứng kiến tất cả, cảm thấy thật khó tin.

Thiên kiếp vào biển, hơn nữa đang dần dần thay thế vùng biển này.

“Chuyện gì xảy ra? Vì sao thiên kiếp không trực tiếp công kích người độ kiếp?”

Sấm sét đang rơi xuống nhanh hơn, dùng mắt thường cũng có thể thấy rõ biển cả mênh mông đang dần bị thay thế.

Thiên kiếp rất mạnh, rất kì lạ, nhưng mà không có đi công kích người độ kiếp.

Đây là điều khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy khó hiểu.

Lịch Thiên Xích và Hòa Vũ Diệp cũng không thể nào hiểu được.

Thiên kiếp này đang chuẩn bị điều gì sao?

Ngay cả thiên kiếp đều cảm thấy người kia khó giải quyết?

Chân Võ và Chân Linh không nhìn thấy được toàn bộ, nhưng chỉ có bọn họ biết, vì sao thiên kiếp không có đi công kích thiếu gia của bọn họ.

Bởi vì thiên kiếp căn bản không phải đến để công kích thiếu gia bọn họ.

Điều thật sự khiến người ta không thể tin nổi, ở phía sau.

... ..

“Các người rất ngạc nhiên, vì sao thiên kiếp vẫn chưa công kích ta?” Lục Thủy nhìn xem những người kia bình tĩnh mở miệng.

Nhóm người của Minh Thổ chỉ im lặng nhìn xem Lục Thủy.

Thiên kiếp giáng xuống, bọn họ phải chịu áp lực cực lớn.

Hiện tại, bọn họ đang bị trận thiên kiếp đáng sợ này áp chế, căn bản khó mà nói chuyện được.

Vì sao cái người ở trước mặt này, lại có thể dễ dàng nói chuyện được, bọn hắn không biết.

Nhưng mà bọn hắn biết chuyện khác, đó chính là thiên kiếp sắp công kích đến người này.

Vô tận sấm sét, không cách nào chống cự, mang theo khí tức hủy diệt, mang theo sức mạnh đánh đổ vạn vật, công kích đến.

Từ bên ngoài một đường hướng vào bên trong, lúc này, cuối cùng đánh tới chỗ của người kia.

Àm âm!

Một tia chớp đánh xuống bên cạnh Lục Thủy, sau đó biến mất.

Tiếp đó người của Minh Thổ thấy được, phía trên đỉnh đầu của Lục Thủy có sấm sét đánh xuống, mạnh mẽ đến nỗi bọn họ không thể nhìn trực tiếp.

Những tia sấm sét kia đánh xuống, mặc dù không có công kích đến người độ kiếp.

Nhưng mà sấm sét trên toàn bộ hải vực đều bị dẫn dắt, tất cả đều tập trung về hướng bên này.

Giống như muốn ập về phía người độ kiếp kia.

“Người, phải chết.” Có một người trong Minh Thổ nhìn xem Lục Thủy, gian nan mở miệng.

Lục Thủy ra vẻ lịch sự, mỉm cười.

Hắn không có mở miệng, bởi vì không cần thiết.

Thiên kiếp tới.

Bây giờ chờ đợi thiên kiếp là được.

Còn mỉm cười, người kia cũng không nhìn thấy.

Hắn mặc áo choàng đen.

Chỉ trong vòng mấy nhịp hô hấp, sấm sét mang theo khí tức hủy diệt, cuối cùng giáng xuống ngay phía trên Lục Thủy.

Cách chỉ có một bước.

Tất cả mọi người đang nhìn xem.

Nhị trưởng lão nhìn vào Lục Thủy, nàng cảm thấy thật không thích hợp, nhưng lại không biết nơi nào không thích hợp.

Nhưng không lâu sau đó, nàng đã có thể biết đáp án.

Lịch Thiên Xích và Hòa Vũ Diệp cũng đang nhìn xem.

Bọn hắn muốn nhìn một chút, đến cuối cùng, người này sẽ chết dưới thiên kiếp, hay sẽ gãy giữa tìm đường sống ở ngay dưới thiên kiếp.

Chân Võ và Chân Linh cũng có chút khẩn trương, dù rằng bọn họ biết thiên kiếp sẽ không công kích thiếu gia của mình, nhưng mà thiên kiếp này quá kinh khủng, nhìn thôi cũng làm cho người ta cảm thấy hoảng sợ.

Tuy bọn hắn tự tin nhưng cũng sẽ khẩn trương, sẽ lo lắng.

Nhưng mà chỉ trong chốc lát thì bọn hắn biết chính mình không cần lo lắng.

Bởi vì thiên kiếp đã đánh lên người của Lục Thủy.

“Điều này, làm sao có thể?” Khi Nhị trưởng lão nhìn thấy thiên kiếp đánh lên trên người của Lục Thủy, thì sững sờ ngay tại chỗ.

Nàng mở to hai mắt, không thể khống chế tâm trạng của mình.

“Không thể nào.”

Nhị trưởng lão không thể tin được những gì đang xảy ra trước mắt mình.

Chuyện này vượt ra khỏi sự hiểu biết của nàng về thiên kiếp, nằm ngoài những thường thức vốn có của tu chân giới.

“Không, không thể nào? Không thể nào? Đang đùa sao?”

Hắn là yêu nghiệt sao?” Lịch Thiên Xích thật sự không thể giải thích được những gì mình đã nhìn thấy.

“Đây, đây chính là sự tự tin của hắn sao?”

Sao hắn có thể làm được?

Toàn bộ tu chân giới đều không có người có thể làm được như vậy mà?” Hòa Vũ Diệp cũng có chút thất thần.

Nàng cảm thấy đây là sự kiện hoang đường nhất mà nàng chứng kiến được kể từ khi chào đời đến nay.

Mà cảm thấy khó hiểu nhất, là nhóm người của Minh Thổ.

Bọn họ nhìn xem Lục Thủy, nhìn tất cả chuyện xảy ra trước mắt, không thể tin.

“Không có khả năng, điều này tuyệt đối không thể.”

“Không đâu, không đâu, tại sao có thể như vậy? Không thể nào.”

“Đây chính là thiên kiếp, là thiên kiếp.”

“Tại sao có thể như vậy được?”

Mỗi một người trong nhóm người Minh Thổ kia, đều không dám tin vào những gì mình đã thấy.

Đây không phải là thiên kiếp bọn họ biết đến, bọn họ cảm thấy bản thân có lẽ đã rơi vào ảo cảnh vô tận.

Dịch: MB

Chương 726: Đây Là Lĩnh Vực Của Ta, Ai Dám Phản Đối? 2

Minh Thổ Nhật Húc nhìn xem Lục Thủy, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

Hắn nhìn thấy cái gì?

Hắn cứ nghĩ thiên kiếp đánh lên trên thân thể người kia, sẽ công kích người kia.

Nhưng mà hắn đã sai, mười phần sai.

Hắn nhìn thấy thiên kiếp rơi xuống thân thể người kia, trở thành áo giáp cho hắn ta, giúp thân thể của hắn ta mạnh hơn, không có gây ra chút xíu tổn thương nào, mà giống như là phủ thêm chiến giáp cho hắn.

Điều làm cho hắn cảm thấy khó tin hơn nữa là, ở ngay phía sau người này, cũng có sấm sét đánh xuống.

Mà lần này sấm sét không có vào biển, mà là trực tiếp ở trên mặt biển bắt đầu xếp thành hình.

Sau lưng của người kia xuất hiện một cái ngai vàng, người nào nhìn thấy ngai vàng kia đều phải quỳ xuống bái lạy.

Giống như muốn cầu xin người này ngồi xuống.

Trời, thiên kiếp thuận phục người này, làm tùy tùng cho hắn.

Không thể nào, không có khả năng.

Đó căn bản không phải là thiên kiếp mà bọn họ nhận biết.

Nhưng mà chuyện xảy ra tiếp sau càng làm cho những người này không thể hiểu được, khó có thể tin.

Như là chuyện nghìn lẻ một đêm.

Tất cả bọn họ, kể cả người vây xem ở bên ngoài.

Không ai dám tưởng tượng ra chuyện như vậy.

Vô tận sấm sét thay thế biển cả, những tia sấm sét này lấy Lục Thủy làm ranh giới, bắt đầu tập hợp lại ở ngay phía sau hẳn.

Hải vực biến thành lĩnh vực của sấm sét.

Mà ở bên trong sấm sét, có vô số lôi thú ẩn núp ở dưới Lôi Vực, bọn chúng an tĩnh chờ đợi giống như chờ đợi mệnh lệnh.

Rồi lại có một lôi thú vô cùng lớn, xuất hiện ở phía dưới Lục Thủy, nó chậm rãi nổi lên, mang Lục Thủy và vương tọa nâng lên từ từ.

Khi đạt tới độ cao nhất định, lôi thú kia cũng ngừng nổi lên.

Lúc này, sấm sét trên bầu trời cũng ngừng lại.

Còn lại, chỉ có một đợt sấm sét cuối cùng.

Những tia sấm sét này bắt đầu ở không trung sắp xếp thành hình, rất nhanh, trên bầu trời xuất hiện một con Lôi Long, một tiếng rống ngâm chấn động bốn phía.

Con rồng này hạ xuống bên cạnh Lục Thủy, nằm rạp trên mặt đất.

Sau đó một tiếng chim hót vang lên, một con Chu Tước được sinh ra từ sấm sét, bay vút ra khỏi sấm sét, sau đó đáp xuống bên cạnh con rồng, và cũng cúi người.

Rống!

Một tiếng hô gầm kinh thiên địa, một con Lôi Hồ lao ra từ bên trong sấm sét.

Sau đó ngừng ở một bên khác của Lục Thủy, rồi phủ phục ở bên người Lục Thủy.

Gào!

Lại là một tiếng gầm vang, lần này là một con Huyền Vũ xông ra từ bên trong sấm sét.

Nó lấy tốc độ cực nhanh lao đến bên cạnh Lôi Hồ.

Tứ Tượng Thánh Thú đủ vị.

Vô tận sấm sét rơi vào vùng sấm sét ở phía sau, trong nháy mắt đan dệt ra vô số lôi đình tướng sĩ, bọn họ an tĩnh đứng ở phía sau, chờ tất cả mọi người đến đông đủ.

Tất cả lôi đình tướng sĩ, cung kính cúi đầu.

Nơi bọn hấn hướng tới chính là ngai vàng ở chỗ Lục Thủy.

Thiên quân vạn mã đứng ở sau lưng Lục Thủy, chờ nghe hiệu lệnh.

Thiên kiếp vì hấn mà chiến đấu, đây chính là thiên kiếp của Lục Thủy.

Chờ thiên kiếp đã không còn động tác gì nữa, Lục Thủy hạ thấp người ngồi xuống Lôi Đình Vương Tọa.

Hấn tựa ở trên ghế cao, một tay chống cằm nhìn nhóm người Minh Thổ ở trước mặt, thiên địa lập tức vang lên âm thanh chấn động.

m thanh này mang theo thiên uy, mang theo mùi vị của sự hủy diệt:

“Nơi này là lĩnh vực của ta.

Ai dám phản đối?”

Tiếng nói rơi xuống, không có người nói chuyện, không có ai mở miệng.

Bởi vì ngay sau khi Lục Thủy mở miệng nói, đại quân thiên kiếp cũng nhìn về phía nhóm người của Minh Thổ.

Loại áp lực đáng sợ này, ép bọn họ trong lúc nhất thời không cách nào suy nghĩ.

Đây là thiên kiếp?

Thiên kiếp thân phục ở dưới chân của người này?

Vì sao lại thế?

Không có ai xác định được tình huống này là gì.

Nhưng mà bọn hấn biết, người này tuyệt đối không phải người bình thường.

Hấn áp đảo thiên kiếp.

Đây là chuyện đáng sợ tới mức nào.

“Không thể nào, không thể nào.” Minh Thổ Nhật Húc ngẩng đầu nhìn Lục Thủy, gần như là gào thét ra mấy chữ này.

“Vì sao không có khả năng? Bởi vì chưa bao giờ thấy qua?” Giọng nói của Lục Thủy vang lên.

Chẳng những chưa từng thấy, mà đây thật sự là đảo lộn toàn bộ tu chân giới.

Đảo lộn thế giới quan của tất cả mọi người.

Điều này thật là chuyện không tồn tại.

“Người, người thật sự là người sao?” Minh Thổ Nhật Húc nhìn xem Lục Thủy hỏi.

Đây là nghi vấn của mọi người.

Đây thật sự là người sao?

Bọn họ cuối cùng biết, vì sao đối phương lại tự tin như vậy, vì sao một cái tứ giai có thể ở trước mặt bọn họ không bị ảnh hưởng.

Cũng biết vì sao hẳn lại nói là phương pháp chính xác để mở ra thiên kiếp.

Người này căn bản không phải người tầm thường.

Hắn thậm chí không phải người.

Lục Thủy nhìn xem Minh Thổ Nhật Húc, nhẹ giọng mở miệng:

“Sự hiểu biết của các người về lực lượng là có hạn thôi.”

Hiểu biết có hạn?

Minh Thổ Nhật Húc cười khỏ, đây là có hạn sao?

Điều này căn bản là vượt ra ngoài sự hiểu biết của con người.

“Còn có vấn đề sao?” Lục Thủy nhìn xem tất cả người của Minh Thổ, hỏi.

Minh Thổ Nhật Húc biết, bọn hắn phải dừng bước tại nơi này.

Người trước mặt, căn bản không phải bọn hắn có thể lý giải.

Ngũ giai thì như thế nào?

Tứ giai thì sao?

Hắn căn bản không nằm trong phạm vi hiểu biết của bọn họ.

Người này đã vượt ra ngoài thường thức của tu chân giới, thậm chí là vượt ra ngoài thế giới này.

Hắn tin tưởng, từ xưa đến nay, tuyệt đối không ai có thể vượt qua nhân vật đáng sợ này.

Sự tồn tại của hắn đơn giản là một sự gian lận.

Bọn họ lấy cái gì đối phó?

Trong mắt của tất cả người Minh Thổ đều đã mất đi ánh sáng.

Thế giới quan hoàn toàn bị đánh vỡ, nỗi sợ hãi bao trùm tất cả.

Nhưng mà bọn họ vẫn còn một thắc mắc.

“Người, người rốt cuộc là ai?”

“Trước khi chết, ít nhất hãy cho chúng ta biết.”

Có thể biết nhân vật đáng sợ này là ai, đối với bọn họ mà nói cũng là một sự an ủi.

Nhị trưởng lão nhìn xem tất cả, cũng đang mong đợi, chờ mong người này nói ra tên tuổi.

Nhất định phải chú ý tới người này.

Sự tồn tại của hắn quá đặc biệt.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới trên đời này sẽ có loại người như vậy.

Chưa bao giờ tìm hiểu về sự tồn tại của loại người này.

Đơn giản như là giấc mơ.

“Là ai đây? Cuối cùng sẽ là ai chứ?”

Nhị trưởng lão nhìn xem nhân vật đáng sợ kia, chờ đợi.

Lịch Thiên Xích và Hòa Vũ Diệp cũng đang mong chờ.

“Chỉ cần để cho ta biết hắn là ai, cả đời này ta đều nhường đường cho hắn, ta cho dù là ăn phân, cũng sẽ không đi đắc tội hắn.” Lịch Thiên Xích tự lắm bắm.

Phát hiện đáng sợ này đánh sâu và nhận thức của hắn, hắn cảm thấy mình cũng không tinh táo.

Mười ngón tay của Hòa Vũ Diệp đan chặt vào nhau, đặt ở trước người:

“Ngàn vạn lần, ngàn vạn lần, dù sao cũng đừng có tên ở trên bí giám.”

Chân Võ và Chân Linh cũng nhìn xem, bọn hắn không nghe được tiếng nói của người Minh Thổ, nhưng có thể nghe được tiếng nói của thiếu gia bọn họ.

Đây chính là cách mà thiếu gia của bọn họ độ kiếp, mỗi lần chứng kiến là mỗi lần bị rung động.

Côn ở trong nước rục rịch, nó cảm thấy nó cũng có thể nâng chủ nhân.

Vị trí kia nhường cho nó thì tốt rồi.

.....

Dịch: MB

Chương 727: Đây Là Lĩnh Vực Của Ta, Ai Dám Phản Đối? 3

Lục Thủy nhìn xem người của Minh Thổ, đối phương đang hỏi hắn là ai?

“Ta à?” Giọng nói của Lục Thủy vang lên.

Lúc này, tất cả mọi người đều vênh tai lên, kể cả nhóm người của Minh Thổ vốn đã mất hết ánh sáng trong mắt cũng vậy.

Giống như biết được tên của đối phương, là chuyện rất khó khăn.

Lục Thủy dừng lại một hồi, bọn họ cứ như vậy nhìn xem Lục Thủy.

Nhưng thời gian chỉ qua mấy nhịp hô hấp, giọng nói phiêu miểu thuộc về Lục Thủy vang lên thật là to và rõ:

“Bản tọa là thiếu tông chủ Ân Thiên tông, Lưu Hỏa.”

Àm!

Câu nói này như là sấm sét giữa trời quang, vang lên ở trong đầu của Nhị trưởng lão.

“Lưu Hỏa? Lại là Lưu Hỏa?”

Nàng thấy hơi khó tin.

Lưu Hỏa, người này là Lưu Hỏa à.

Người của Lục gia bọn họ.

“Thì ra hắn đặc biệt đến như vậy sao?”

Nhị trưởng lão có chút không dám tin tưởng, điều này thật sự làm nàng khó mà tin được.

Người mà từ nhỏ đến lớn đều khiến cho người ta phải bận tâm, lại là nhân vật khủng bố như thế này?

Mà Lịch Thiên Xích càng là không thể tin được.

Nghe thấy giọng nói này trong nháy mắt, hắn trực tiếp quỳ gối trên mặt biển.

“Luu, Luu Hỏa?” Lịch Thiên Xích không dám tin, người này lại là Luu Hỏa.

Thiếu tông chủ của bọn họ?

Thiếu tông chủ giả mạo.

Quan trọng nhất chính là, hắn đã tự tay đưa Luu Hỏa lên bí giám.

Đối địch với người này?

Tay của Lịch Thiên Xích run rẩy, lấy đĩa và dao nữa ra, sau đó đặt một vật màu đen đen lên trên đĩa.

Hắn muốn cắt một khối xuống để ăn, nhưng mà tay run rẩy, căn bản không nghe hắn sai khiến.

Hắn chỉ muốn ăn một ít thanh trà đặc chế để lấy lại bình tĩnh.

Ở một bên, Hòa Vũ Diệp cũng tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

“Tại sao sợ cái gì thì gặp cái đó vậy?”

...

Nhóm người của Minh Thổ nghe giọng nói của Luu Hỏa, một vài người biết, một vài người không.

Lục Thủy nhìn xem những người này đứng lên, nói:

“Ta đổi một cái cách nói đi.”

Nhóm người của Minh Thổ nhìn xem Lục Thủy, không hiểu ý tứ của hắn là gì.

Lúc này Lục Thủy giơ tay lên:

“Ta là Luu Hỏa, cũng là...”

Khi nói đến đây, Lục Thủy vung tay một cái.

Ầm ầm!!!

Tứ Tượng Thánh Thú ngửa mặt lên trời thét dài rồi xông thẳng về phía trước, thiên quân vạn mã chuyển động theo, Hải Vực bị thay thế bởi lĩnh vực của sấm sét, vô số lôi đình quái thú đồng loạt ủa ra.

Tiếng sấm bao trùm tất cả, ngăn cách tất cả.

Lúc này, Lục Thủy lại mở miệng một lần nữa, giọng nói của hắn chỉ truyền đến trong tai nhóm người của Minh Thổ:

“Ta là Lưu Hỏa, cũng là người các ngươi muốn tìm, thiếu gia Lục gia - Lục Thủy.”

“Ông” một tiếng.

Trong đầu của tất cả mọi người giống như là có gì đó bị nổ tung.

Lục, Lục Thủy?

Người này là Lục Thủy?

Sao có thể như vậy?

Làm sao có thể giết được loại người này?

Tất cả mọi người tuyệt vọng, bọn họ không tin, thậm chí cảm thấy mình ngu xuẩn tới cỡ nào, loại nhân vật đã vượt ra ngoài tầm hiểu biết, giết chết sao?

Ngay lúc này, Minh Thổ Nhật Húc đột nhiên cười.

Cười to “Ha ha ha”.

“Ha ha ha, ta đã hiểu, cuối cùng ta cũng hiểu rõ.”

“Minh Thổ có thể được hồi sinh, thì ra là như vậy, thì ra là như vậy.”

Kẻ thật sự có thể phá vỡ tam đại thế lực, không phải đứa bé thứ hai của Lục gia, mà là người trước mắt bọn hắn, Lục Thủy.

Người bọn hắn muốn giết chính là Lục Thủy.

Không có ai biết điều này, không có ai biết người này đã được sinh ra.

Khó trách đối phương vượt xa sự hiểu biết của bọn hắn.

Nếu như không phải là người vượt ra ngoài sự hiểu biết của con người, làm sao phá vỡ được tam đại thế lực?

Giờ phút này, ý nghĩ của hắn truyền vào trong đầu của tất cả người

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều hiểu ra.

Thì ra chính là người này.

“Có thể chết ở trong tay các hạ, là vinh hạnh của chúng ta.”

“Những gì chúng ta làm, đều là tự làm theo ý mình, mong các hạ hiểu cho.”

“Xin các hạ hiểu cho.”

Giờ phút này tất cả người của Minh Thổ đều quỳ một gối trước mặt của Lục Thủy.

Bọn họ không sợ chết, vì sự hồi sinh của Minh Thổ, bọn họ cam tâm tình nguyện chịu chết.

Hành động của bọn họ, không có khả năng được đối phương tha thứ, cũng không thể cầu xin tha thứ.

Yêu cầu chuyện quá xa vời là việc làm ngu xuẩn, chỉ có thể làm như thế này thôi.

Lục Thủy nhìn xem những người kia, ấn một ngón tay xuống:

“Như các ngươi mong muốn.”

Ngay khi Lục Thủy ấn một ngón tay xuống, thiên kiếp lập tức phát động một lượt công kích mạnh mẽ, xảy ra chỉ trong nháy mắt.

Tất cả người của Minh Thổ đều ở bên trong vùng sấm sét, Tứ Tượng Thánh Thú xuyên qua bọn họ.

Trong khoảnh khắc, tan thành mây khói.

Không còn ai sống sót.

Mà theo những người này biến mất, còn có vô tận sấm sét.

Sau khi Lục Thủy đánh ra một đòn, thiên kiếp cũng bắt đầu rút lui.

Trên trời, kiếp vân chậm rãi tản đi.

Trước khi tản đi còn vòng qua vòng lại vài lần, giống như đang tạm biệt Lục Thủy.

Hôm nay lại là một ngày trọn vẹn.

Không có kiếp nạn.

Thiên kiếp biến mất, Lục Thủy cũng từ trên không rơi xuống.

Nhưng hắn còn chưa kịp rơi xuống, lại bị nâng lên.

Là Côn.

Khi thiên kiếp tản đi trong nháy mắt, Côn cũng mang theo Chân Võ và Chân Linh bơi tới.

Chỉ trong nháy mắt, đã hoàn mỹ thay thế vị trí của thiên kiếp.

Côn tỏ ra rất vui vẻ, nó còn thuận tiện lắc lắc cái đuôi.

Chân Võ và Chân Linh lập tức đi đến sau lưng Lục Thủy.

Hành động của Côn, bọn họ có thể hiểu được, hơn nữa có thể trước tiên nhận được thiếu gia đã là rất tốt.

Chỉ là suýt chút không thể đứng vững.

Chân Võ và Chân Linh vốn định mở miệng, Lục Thủy lại khoát tay, nói:

“Đi thôi.”

Lục Thủy vừa nói vừa nhìn về phía của ánh mắt trước đó, đã tấn thăng lên ngũ giai có lẽ là hắn có thể nhìn thấy.

Nhưng mà trông đi qua lại không có gì cả.

Chắc là đã bỏ đi.

Sau đó Lục Thủy lại nhìn về phía của Lịch Thiên Xích một chút.

Chưa từng gặp, nhưng cũng không quan trọng.

Sau đó Côn đã mang theo nhóm người của Lục Thủy rời khỏi, đã ở chỗ này lãng phí không ít thời gian.

Còn phải chạy trở về.

Hòa Vũ Diệp nhìn xem Lịch Thiên Xích nói:

“Người không phải muốn bắt Côn sao?

Đi thôi.”

Lịch Thiên Xích: “...”

Hòa Vũ Diệp xem như hiểu rõ, cái tên này từ đầu tới giờ chỉ muốn lừa ăn lừa uống.

Lừa cả một đời cũng không ăn hết điếm tâm.

Mà ở một bên khác, Danh Dữ Trọng và Mộc Nhiễm kinh ngạc nhìn phía trước, bọn hắn cảm thấy mình vừa mới bị ảo giác, chắc chắn là ảo giác.

Làm sao thiên kiếp lại nghe theo lời con người được, người làm sao có thể áp đảo được thiên kiếp?

“Vừa rồi chắc chắn là ta đã rơi vào trong ảo cảnh.

Thật sự là một cái ảo cảnh đáng sợ, người có bị cuốn vào không?” Danh Dữ Trọng hỏi Mộc Nhiễm ở bên cạnh.

Mộc Nhiễm gật đầu:

“Có, huyền thuật của đối phương thật sự là thần xuất thần nhập hóa, ta cảm thấy hắn có thể là cửu giai.”

Danh Dữ Trọng mặt mang ý cười nói:

“Đúng vậy, tu chân giới có vô số người tài giỏi, rất thích đánh vào nhận thức của chúng ta, phá vỡ thế giới quan của chúng ta.”

Mộc Nhiễm hoàn toàn đồng ý với Danh Dữ Trọng, cũng cười nói:

“Ta đã gặp qua tình huống như thế này, nhưng mà ảo cảnh lần này quá phi lý, thiên kiếp sao có thể thuần phục con người.

Cái gì mà thiếu tông chủ Ân Thiên tông, giả muốn chết.”

Hai người liếc nhìn nhau, sau đó đều cười cười, tỏ vẻ ảo cảnh vừa rồi cũng bình thường thôi.

Nhưng mà rất nhanh, vẻ mặt của Danh Dữ Trọng như sắp khóc, nói:

“Ta muốn về Minh Thổ, ta đi trước.”

“Ta, ta cũng dự định trước tiên ở Minh Thổ xông xáo một thời gian, lại thử đến thế giới hiện tại.” Mộc Nhiễm cũng lập tức nói.

Không dám, không dám ở lại nơi này.

Quá kinh khủng.

Bọn hắn đều đã lớn như vậy, nhưng chưa từng gặp qua chuyện khủng bố như thế này.

Giờ phút này Danh Dữ Trọng cảm thấy vẫn nên ở lại Minh Thổ kéo dài truyền kì của hắn.

Tuy là Sát Ngân Điện Chủ đáng sợ, nhưng không có đáng sợ như nơi này.

Mộc Nhiễm cuối cùng cũng hiểu được vì sao vương nữ Cơ Tầm thua, tu chân giới căn bản không giống như những gì nàng biết.

Nơi này hoàn toàn vượt qua sự hiểu biết của nàng đối với tu chân giới.

Vương nữ đi vào thế giới hiện tại, cuối cùng thất bại.

Nàng tự nhận mình hoàn toàn kém xa vương nữ Cơ Tầm.

Đến tu chân giới có thể toàn mạng trở về hay không đều khó nói.

Tuy nhiên, Minh Thổ gần giống với Tịnh Thổ, không có khoa trương như vậy.

Cho nên cứ ở lại Minh Thổ trước đã.

An toàn.

Dịch: MB

Chương 728: Sự Mạnh Mẽ Của Lục Thủy. 1

Ở một bên khác của Hải Vực, bóng dáng của Nhị trưởng lão rơi xuống trên mặt biển.

Nàng trầm mặc không nói, nhìn xem phương hướng Lục Thủy rời đi, hiện giờ nàng vẫn còn trong trạng thái khiếp sợ.

Khi xác định đôi phương đã thật sự rời đi và bản thân cũng thả lỏng rời.

Nhị trưởng lão mới bắt đầu phân tích chuyện trước đó.

“Sau khi hấn thăng lên Ngũ giai, tầm nhìn không giống như người thường, khoảng cách quá gần, sẽ dễ dàng bị bắt được.”

“Sự xuất hiện của Côn, đã chứng minh những suy đoán trước kia của ta không có sai.”

“Từ đó cũng có thể khẳng định hấn đúng là thiếu tông chủ của Ân Thiên tông, Lưu Hỏa.”

Nghĩ tới đây, Nhị trưởng lão lại rơi vào trầm mặc.

Một màn vừa rồi, đơn giản là làm cho mọi người đều cảm thấy khó tin, rốt cuộc là loại nhân vật như thế nào, có thể khiến cho thiên kiếp trở nên như thế?

Nàng không thể nào giải thích được.

“Cũng khó trách, khó trách hấn có thể làm nhiều chuyện như vậy, khó trách hấn có thể sửa đổi Bỉ Chi Hải Ngạn, để cho khắp nơi đều hưởng cơ duyên.

Cũng khó trách có thể ra vào Mê Vụ Chi Đô.”

“20 tuổi, ngũ giai.”

“Sao hấn có thể làm được?”

Nhị trưởng lão cảm thấy khó hiểu, những tướng Đông Phương Trà Trà 18 tuổi tam giai, thì đã khiến cho người ta

cảm thấy khoa trương.

Gần như là dừng đầu từ xưa tới nay.

Nhưng mà ở trước mặt của Lưu Hỏa, Đông Phương Trà Trà lại quá bình thường.

Bỏ qua đẳng cấp, cách thức độ kiếp mới là thật sự là điều khiến cho người khác không thể nào tiếp nhận được.

Điều đó như đảo lộn toàn bộ tu chân giới.

Tư thái của một vị vua, đứng ở vị trí tối cao.

“Năng lực như vậy, tư thái như vậy, thủ đoạn như vậy, không phải người tài giỏi nào cũng có khả năng với tới được.”

“Vậy thì người cho Minh Thổ Sát Ngân tọa độ, cũng là hần sao?”

“Có đủ năng lực, đủ thực lực, đủ quen thuộc đối với Lục gia.”

Nhị trưởng lão nhìn xem Lục Thủy rời đi, sắc mặt không thay đổi mở miệng:

“Ngày phòng đêm phòng, giặt nhà khó phòng.

Mang nhà mình bán đứng, ngược lại là thuận buồm xuôi gió, trong lòng không có một chút gánh nặng.

Tuy nhiên, không có cố sức chống lại người Đại Đạo, xem như tâm tính có chút cẩn thận.”

Tư thái như vậy, đặc biệt như vậy, còn biết dẫn dắt kẻ Đại Đạo kia đến cho Đại trưởng lão giải quyết, nói rõ là không có bị tính kiêu ngạo làm mờ mắt.

Ít nhất là làm việc cũng có chút chừng mực.

“Lúc sau cuối, hần đã nói ra thân phận thật sự cho những người Minh Thổ kia biết?”

Sau đó Nhị trưởng lão nhìn về phía nhóm người của Lịch Thiên Xích.

“Sợ tới mức không dậy nổi à!”

Cuối cùng, Nhị trưởng lão dự định trở về.

Chuyện của Minh Thổ đã không cần phải chú ý tới nữa.

Nếu Lưu Hỏa muốn nhúng tay vào, vậy thì để cho hắn đi.

Phải biết rằng, Lưu Hỏa đã biết chuyện này từ trước, vậy thì hắn cũng có tai mắt ở Minh Thổ.

Gặp phải tình huống nguy hiểm mới phải thả người đến Lục gia, nếu không thì hắn đã tự giải quyết.

“Thật vất vả được một cái thiên kiều, cuối cùng lại phải giả vờ làm một thiếu gia vô dụng.”

Nhị trưởng lão lắc lắc đầu, vẫn không thể nào hiểu được.

Thật sự không thể nào hiểu được.

Còn giả vờ tự nhiên và giống đến vậy.

Sau đó, Nhị trưởng lão bước ra một bước xa, biến mất ngay tại chỗ.

Khi nàng xuất hiện lần nữa, đó là trong phòng bếp của Lục gia, nàng cầm lấy một khối điểm tâm, rồi lại biến mất ngay trong phòng bếp.

Phía sau núi, Nhị trưởng lão cắn một miếng điểm tâm, nghĩ đến một việc.

“Nếu như bây giờ ngăn cản hắn cưới Mộ Tuyết, phải chăng hắn sẽ đánh thẳng tới đại điện, và nói rằng: Ta muốn cưới Mộ Tuyết, ai dám phản đối?”

Từ dáng vẻ lúc độ kiếp, nàng cảm thấy khả năng này rất lớn.

Nhị trưởng lão bỏ hết phần điểm tâm còn lại vào miệng.

“Rất tiếc là chuyện như vậy sẽ không xảy ra.”

Việc hôn nhân sẽ được tiến hành thuận lợi.

—————

Lục Thủy ngồi trên ghế, bây giờ bọn hắn đang ở trên lưng Côn.

Phải mất một khoảng thời gian để đến nhà ga gần nhất.

Và Lục Thủy còn muốn kiểm chứng thực lực của mình sau khi thăng lên ngũ giai.

“Thiếu gia, thứ người muốn.” Chân Võ đứng sau lưng Lục Thủy, đưa ra một hòn đá phát ra ánh sáng giống kim loại.

Đây là Kim Diệu Thạch mà Lục Thủy muốn.

Còn dùng để làm gì, Chân Võ đương nhiên sẽ không biết.

Cũng sẽ không hỏi.

Với lại thiếu gia đã thăng lên ngũ giai rồi.

Tu vi còn cao hơn so với bọn hắn.

Đương nhiên, bọn hắn đã quen thuộc với sự thay đổi này, không còn cảm thấy khác thường nữa.

Dù sao cũng đi theo thiếu gia được mấy tháng rồi, không có cái gì là không bình thường.

Chuyện không bình thường, đối với thiếu gia của bọn hắn mà nói, mới là chuyện bình thường.

Chỉ cần đi theo bên cạnh thiếu gia, tu vi của bọn hắn cũng đột nhiên tăng mạnh, chớ nói chi là bản thân.

“Tóm lại là khi nào có thể về đến Thu Vân tiểu trấn?” Lục Thủy nhận lấy Kim Diệu Thạch hỏi.

Đây là Kim Diệu Thạch cấp năm.

Được dùng để tu luyện Hữu Vi Pháp.

Hơn nữa, vừa vặn có thể biết, khoảng cách đến lục giai là bao xa.

Đây là việc rất quan trọng và cần thiết.

“Nếu như thuận lợi, có lẽ là chiều nay sẽ đến Thu Vân tiểu trấn.” Chân Võ mở miệng giải thích.

Hiện tại là hơn hai giờ sáng.

Lục Thủy gật đầu.

Xế chiều hôm nay và thời gian dự kiến trước đó cũng không sai lệch bao nhiêu.

“Không biết tình hình trong nhà như thế nào, lại bỏ lỡ lúc Đại trưởng lão ra tay.” Lục Thủy thầm thở dài một chút.

Trọng sinh cũng khá lâu rồi, trước đây có hai lần cơ hội nhìn thấy Đại trưởng lão ra tay.

Nhưng mà không được nhìn thấy lần nào.

Với thực lực của đại trưởng lão, ra tay đối địch, nhất định là trận chiến khó gặp.

Đành chờ đợi lần sau.

Lục Thủy nghĩ xong, bắt đầu dùng Hữu Vi Pháp, nhìn xem khoảng cách đến lục giai của mình là bao xa.

Hắn nắm Kim Diệu Thạch, bắt đầu hấp thụ lực lượng của thuộc tính Kim.

Lần kiểm chứng này rất là quan trọng đối với Lục Thủy, vì vậy trong quá trình kiểm tra, kể cả Thiên Địa Trận Văn hắn cũng không có xem.

Nhưng chỉ trong chốc lát, Lục Thủy đã để tay xuống.

Hắn đưa ra kết luận.

“Mất hơn bảy ngày, thật sự là ngoài dự tính.”

Lục Thủy có hơi bất ngờ một chút.

Sau đó tùy tiện giơ tay lên, rồi hướng về phía bên cạnh, ngón tay nhẹ nhàng chỉ một cái.

Kinh Hồng Nhất Chỉ.

Ầm ầm!!!

Một ngón tay không lồ rơi xuống mặt biển, làm dậy lên một cơn sóng lớn.

Chân Võ và Chân Linh giật nảy mình.

Bọn hắn còn tưởng rằng bị kẻ thù tập kích.

“Không cần để ý, là kiểm tra mà thôi.” Lục Thủy nhìn thấy Chân Võ và Chân Linh muốn rút kiếm, thân nhiên giải thích.

Côn đương nhiên không bị ảnh hưởng.

Một chút sóng gió nhỏ này chưa thể ảnh hưởng tới nó.

Chân Võ và Chân Linh nghe Lục Thủy nói vậy, lúc này mới buông lỏng xuống, nhưng mà một đòn đánh này, không ngừng lại ở ngũ giai, phải không?

Tu vi và thực lực của thiếu gia thật sự là không cùng đẳng cấp với nhau.

Lục Thủy nhìn tay của mình, xem như là kiểm tra xong.

“Với tu vi ngũ giai, đại khái có thể đánh nhau bình thường với một số người sơ cấp lục giai.

Cũng giống như lúc tứ giai.

Vẫn không thể sử dụng những khả năng khác.

Bị tước bỏ nhiều hơn.”

Tứ giai, hẳn chỉ có thể đánh được sơ cấp ngũ giai, ngũ giai, hẳn chỉ có thể đánh với sơ cấp lục giai.

Thoạt nhìn giống nhau, trên thực tế thì khác nhau một trời một vực.

Nếu hẳn có thể phát huy toàn bộ sức mạnh của ngũ giai, thì không cần phải sử dụng tới Thiên Địa Chi Lực, vẫn thừa sức đối đầu với thất giai Nhập Đạo,

Không tính là quá khoa trương, dù sao bản thân hẳn ở kiếp trước, thêm vào này nọ, cũng không chỉ có một ít kiến thức về thí nghiệm.

“Thực lực bị tước bỏ, trạng thái hiện tại mà đánh nhau với cha hẳn, vẫn có thể bị đánh gãy tay chỉ trong phút chốc.

Nhưng mà....”

Dịch: MB

Chương 729: Sự Mạnh Mẽ Của Lục Thủy. 2

Sự Mạnh Mẽ Của Lục Thủy. 2

Về việc thực lực bị tước bỏ, Lục Thủy sớm có chuẩn bị tâm lý, bởi vì hắn phát hiện Hữu Vi Pháp của mình lại được tăng lên.

“Chừng bảy ngày thì có thể tăng lên 5.2, nói cách khác, nhiều nhất hai tháng, ta sẽ có thể tăng lên lục giai.

Nhanh một cách kì lạ.

Nhìn chung, thực lực của ta gần như được cải thiện.

Một lần nữa tu luyện lại Thiên Địa Chi Lực, có thể nhanh như vậy sao?”

Theo suy nghĩ của Lục Thủy thì không thể nhanh như vậy, tuy nhiên, việc này và việc hắn hoàn thiện Thiên Địa Chi Lực nhất định có liên quan với nhau.

Bởi vì hắn không có thật sự hoàn thiện Thiên Địa Chi Lực ngay từ đầu.

Sau đó, hắn không tiếp tục suy nghĩ nữa, mặc kệ là bị tước bỏ hay là được tăng cường.

Điều trước mắt là, vào khoảng tháng 11 thì hắn có thể thăng lên lục giai.

Khi đó, có lẽ hắn có thể bắt đầu thực hiện kế hoạch lớn của mình.

“Mặc dù còn dư lại hai tháng, có khả năng nhất định thăng lên thất giai, nhưng vẫn là không thăng đi.

Có luyện thể phụ trợ chắc là đủ.

Một khi thăng lên thất giai, có rất rất nhiều việc cần phải làm. Đến lúc đó thực lực còn phải bị tước bỏ một chút, tước bỏ cũng thật phiền toái.

Bất cẩn là không thể tước bỏ được.”

Vừa nghĩ tới cảnh giới không thể tước bỏ được, Lục Thủy lập tức nhìn xung quanh một lần, dáng vẻ có chút sợ sệt.

Lúc đó có lẽ là thật sự sống không bằng chết.

Sau đó Lục Thủy sẽ không tiếp tục suy nghĩ nhiều, hắn đã biết sơ lược về thực lực của mình.

Nếu như không dựa vào bất cứ ngoại lực nào giúp sức, hắn chỉ có thể đánh nhau với lục giai.

Là phổ thông lục giai, còn loại như cha hắn thì đành chịu.

Hắn không muốn bị đánh gọi cha.

Nếu mà có thêm Thiên Địa Chi Lực, hắn có thể đánh nhau với thất giai, còn đánh với cha của hắn có lẽ là bất phân thắng bại.

Dù sao cha của hắn cũng đã bước một chân vào thất giai rồi.

Còn cuối cùng có thể thắng hay không, cần xem thực chiến.

Mọi người đều có sức chiến đấu mạnh nhất khi ở dưới phổ thông bát giai, ai giỏi hơn tùy thuộc vào việc sử dụng lực lượng và kinh nghiệm chiến đấu.

Lục Thủy cảm thấy là mình có thể thắng, ít nhất trên lý thuyết là có thể thắng, chỉ cần không đi đánh mẹ của hắn là được.

Chiến sĩ một khi có nộ khí, sẽ trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Ví dụ như Quang Minh kỵ sĩ lúc trước đi, cứ nhất định phải tấn công mẹ hắn.

Nộ khí của cha hắn trong nháy mắt thì đầy, sau đó sử dụng đại chiêu, cuối cùng Quang Minh kỵ sĩ kia chạy không khỏi một chữ “Chết”.

“Ừm, đuổi kịp lão cha, kế tiếp chính là Tam trưởng lão.”

Đánh nhau với những người này, chỉ có thể giấu mặt, không dám trực tiếp đối mặt.

Nếu như bị phát hiện, có trời mới biết hấn phải tiếp nhận kiểu trừng phạt vô nhân đạo gì.

Hơn nữa còn không thể từ chối.

Ví dụ như: Mẹ hấn sẽ phong ấn tu vi của hấn, phạt hấn đứng và xách thùng, hấn còn có thể giải phong ấn tu vi hay sao?

“Còn cách Mộ Tuyết một khoảng cách, nhưng chắc là không quá xa.”

Từ đầu đến cuối, hấn vẫn không biết Mộ Tuyết là trọng sinh về năm nào, nếu không thì đã có thể biết đại khái trình độ của nàng.

Hấn là lục giai, chỉ có thể dùng mưu mẹo.

Sau đó Lục Thủy bắt đầu tập trung đọc sách.

Bây giờ hấn tích lũy Thiên Địa Chi Lực nhanh hơn rất nhiều.

Thật ra tích lũy đủ bốn tháng, nửa đường không cần, không phải là không có hi vọng.

Chỉ cần để hấn nắm giữ một phương thiên địa là đủ.

Trong nháy mắt sẽ có thể phân ra thắng bại.

Vì kế hoạch lớn của mình, trong thời gian này trừ người ma tu kia, hấn sẽ hạn chế tối đa, không cần ra tay thì sẽ không ra tay.

Thất giai trở lên, nhất quyết không gây sự.

Cửu giai hoặc là cường giả Đại Đạo, có thể đường vòng thì đường vòng.

Trong đêm tối, Lục Thủy nhìn xem Thiên Địa Trận Văn, biến mất ở trên mặt biển.

Tốc độ của Côn nhanh vô cùng.

Hơn nữa nó còn vô cùng vui vẻ.

Càng vui vẻ thì bơi lội càng nhanh, đại khái không bao lâu nó sẽ hối hận vì đã bơi nhanh như vậy đi.

Khu vực Lục gia, phía bên trên Thu Vân tiểu trấn, những người kia vẫn còn quỳ trên mặt đất.

Nỗi sợ hãi đánh sâu vào, khiến cho bọn họ không thể tự kiềm chế.

Trong công viên, Cầu Tử cầm đùi gà ở bên cạnh lên, nó rất khâm phục bản thân đã có dự tính trước.

“Ta đã nói tên tôn tử này không được, nhưng không ngờ rằng ngay cả một kiếm của tổ tiên Cầu gia cũng không thể cản được.

Thật vô dụng, bản đại gia mới kêu một tiếng.”

Cầu Tử tỏ vẻ khinh thường, sau khi nói xong thì cắn cắn đùi gà.

Nhưng mà trong lúc nhất thời có chút cắn không nổi.

Rơi vào đường cùng chỉ có thể nằm ngoài một bên, để cho móng vuốt của mình ổn định.

“Xem ra trên trấn có không ít người hãm sâu trong một kiếm này.

Anh bạn nhà giàu có cái nhìn gì đối với một kiếm này?”
Nha Đông Tiên Nhân hỏi.

Cầu Tử cắn đùi gà, hững hờ nói:

“Lần sau nhắm mắt lại nhìn.”

Nha Đông Tiên Nhân khẽ gật đầu, hoàn toàn đồng ý nói:

“Anh bạn nhà giàu nói có lý.”

Nha Đông Tiên Nhân nói xong thì muốn đi ngủ, trước khi răng chưa đau nên tranh thủ đi ngủ.

Tuy có nha sĩ tiên tử giúp đỡ, nhưng mà thỉnh thoảng vẫn sẽ lên cơn đau.

Cho dù có thể chịu đựng được, nhưng có thể không cảm giác được, tự nhiên là tốt nhất.

Trên đường phố, Đông Phương Dạ Minh điều chỉnh hô hấp, một lúc lâu sau, rốt cuộc lấy lại được bình tĩnh.

“Phù, thế này cũng quá đáng sợ rồi, trên đời này lại có nhân vật đáng sợ như vậy.” Đông Phương Dạ Minh nằm rạp trên mặt đất, trong lúc nhất thời khó mà đứng lên.

Sau đó hắn nhìn xem Mộc Cận đang nằm ở bên cạnh, khi nhìn đến một kiếm kia trong nháy mắt, hắn vô ý thức đánh vợ mình ngất xỉu.

Không biết có bị ảnh hưởng nặng lắm không.

Đông Phương Dạ Minh ngồi dưới đất, đỡ lấy Mộc Cận, cho nàng tựa ở trên người mình.

“Không biết khi tỉnh lại nàng có trách ta làm nàng bỏ qua một kiếm kinh thế kia không.”

Đông Phương Dạ Minh nghĩ thầm.

Một kiếm kia mặc dù đáng sợ, nhưng mà cả đời có lẽ chỉ có cơ hội lần này nhìn thấy được.

Tuy nhiên, một kiếm này đối với rất nhiều người mà nói, cũng dễ dàng tạo thành ám ảnh tâm lý.

May mắn cũng xui xẻo.

Đông Phương Dạ Minh nhìn xem tay của mình, hắn cảm thấy muốn thoát khỏi ám ảnh tâm lý của một kiếm này, cần phải luyện tập với Mộc Cận một khoảng thời gian.

Nếu như tâm lý không đủ vững vàng để đối diện, sẽ ảnh hưởng đến quá trình tiến giai sau này của hắn.

Đương nhiên, một kiếm này cũng là tạo hóa.

Đạo Tồi Cao, Kiếm Đạo Vô Thượng.

Danh xứng với thực.

Đạo Tồi Cao, biết bao người đời này đều không gặp được.

Chớ nói chi là vừa rồi được nhìn thấy rõ ràng như vậy.

Dịch: MB

Chương 730: Sự Mạnh Mẽ Của Lục Thủy. 3

Sự Mạnh Mẽ Của Lục Thủy. 3

“Ừm.” Lúc này Mộc Cận mới bắt đầu tỉnh lại.

Ngay sau đó, nàng mở mắt ra.

“Người đã tỉnh?”

Vừa mới mở mắt, Mộc Cận đã nghe được giọng nói của Đông Phương Dạ Minh.

Thần kinh vốn đang căng thẳng, trong nháy mắt thả lỏng.

Chờ đợi gần như hồi phục hoàn toàn, Mộc Cận mới mở miệng nói:

“Không biết Trà Trà thế nào.”

Dựa vào sự hiểu biết của bọn họ đối với con gái, tính tò mò của Trà Trà rất cao, chắc chắn là sẽ nhìn một kiếm kia.

Nếu như Hương Dụ không lên tiếng ngăn cản, có thể hiện giờ đang nằm trên đất khóc.

“Trà Trà sẽ không có chuyện gì, nên đánh thức Phong Tri đạo nhân và mọi người trước đã.” Đông Phương Dạ Minh đứng lên, nói.

Nếu vẫn quỳ gối trên đường lớn như vậy, bị nhìn thấy sẽ phần nào ảnh hưởng tới thể diện của bọn họ.

Sau đó, Phong Tri đạo nhân và Uy Nhạc đạo nhân được Đông Phương Dạ Minh đánh thức.

Vừa hồi phục ý thức, hai người đã trực tiếp ngồi xuống đất.

“Là chúng ta đã hiểu nhầm.

Thực lực của Lục gia đáng sợ như vậy, chúng ta không biết, cường giả của những thế lực hàng đầu chắc chắn là biết đến.

Bọn họ căn bản không dám tới Lục gia giết đồ.” Phong Tri đạo nhân thì thào.

Một kiếm kia hoàn toàn vượt ngoài tầm hiểu biết của bọn họ, một kiếm chém Đại Đạo, thế lực hàng đầu cũng chưa chắc làm được.

Nói cách khác, thật sự thì Lục gia rất có thể là gia tộc mạnh nhất tu chân giới.

Cũng có thể nói rằng người mạnh nhất tu chân giới, là người của Lục gia.

“Chênh lệch quá xa, những người tu chân như chúng ta, căn bản không có tư cách biết được những điều này.

Nếu không phải lần này trùng hợp gặp gỡ, chúng ta vẫn sẽ cảm thấy mình là người nhìn thấu chân tướng sự việc - kẻ ngu ngốc.” Uy Nhạc đạo nhân cũng mở miệng.

Trước đó bọn hắn còn nói Lục gia là vì tự vệ mới công khai cửa đá.

Nhưng mà trên thực tế, có lẽ Lục gia thật không thèm để ý cửa đá này.

Đây chính là chênh lệch.

“Đông Phương đạo hữu đã biết từ trước, đúng không?” Phong Tri đạo nhân nhìn về phía vợ chồng Đông Phương Dạ Minh.

Đông Phương Dạ Minh lắc đầu:

“Đạo hữu nói đùa, ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy một màn đáng sợ này.”

“Đông Phương đạo hữu thật sự là giữ thể diện cho hai lão già bọn ta.” Uy Nhạc đạo nhân nói khẽ.

Bọn họ dám đánh cược, Đông Phương Dạ Minh biết Lục gia không đơn giản.

Chỉ là vì sĩ diện của bọn họ, mới không có nói ra thôi.

“Nếu hai vị không có việc gì, vậy chúng ta xin phép đi trước.” Đông Phương Dạ Minh cũng không nhiều lời.

Bọn họ chẳng qua là chung đường đi tới tiểu trấn.

Bởi vì vợ chồng Đông Phương Dạ Minh có tư cách đi Lục gia làm khách, mà những người khác không có tư cách.

Trước đó, hai người kia có lẽ sẽ cảm thấy bản thân không chênh lệch nhiều so với Lục gia, mặt dạn mày dày đi tới.

Hiện tại, cho bọn họ lá gan, bọn họ cũng không dám đi tới.

Lục gia trong mắt bọn hắn đã là ngọn núi cao không thể với tới.

Sau đó, Đông Phương Dạ Minh mang theo Mộc Cận đi về phía Lục gia.

“Thật muốn đi ngay bây giờ sao?” Mộc Cận có chút thấp thỏm lo âu.

“Yên tâm đi, nghe Lục Cổ nói, lúc này Lê m rất ít khi xuống bếp.” Đông Phương Dạ Minh an ủi.

Phải biết, Mộc cận là Tiên Trù, vị giác rất là nhạy bén.

Cũng không phải sẽ làm hỏng cái gì, mà là người khác cảm thấy khó ăn, nàng sẽ càng cảm thấy khó ăn hơn.

“Hi vọng là Lê m sẽ không nhất thời cao hứng, hay là ta nấu cho nàng ăn đi.” Mộc Cận nói.

Nàng cũng rất bất đắc dĩ, không đi tới thì sẽ không gặp được Trà Trà.

Nhưng nếu Trà Trà làm đồ ăn, vậy thì thật là đáng sợ.

So Lê m còn đáng sợ hơn.

Nàng là Tiên Trù, thiên phú kinh người, tại sao lại sinh ra một đứa con gái có thiên phú nấu ăn là chỉ số âm?

Vậy đơn giản là thiếu hụt.

—— ———

Khi trời đã sáng choang, Lục Thủy cũng ngồi yên trên xe lửa.

Xe lửa sẽ đi thẳng đến Lục gia.

Điều khiến hấn tiếc nuối là, Mộ gia không ở cùng hướng, không thì có thể dành thời gian đi tới Mộ gia một chuyến.

Chắc là vừa kịp để nghe trực tiếp.

Đáng tiếc, chuyện này chỉ có thể chờ đợi đến tháng sau.

Chờ thêm vài ngày, có thể đi qua để xem tin nhắn lại.

Hiện tại, có thể tiếp xúc được, chắc chỉ có cánh cửa đá đang ở trong gia tộc, bên trong có lẽ có không ít tin tức.

“Lại nói tiếp, không biết Chân Thần Duy Nhất kia có thể đi vào hay không.

Có vẻ như nàng ta có rất nhiều đặc quyền.”

Ở bên trong của những nơi mà Lục Thủy từng đi qua, chỉ cần có quan hệ với Chân Thần Độc Nhất, thì chắc chắn Chân Thần Duy Nhất sẽ có được một chút đặc quyền.

Hoặc là nói, có vài nơi gần như là được chuẩn bị cho Chân Thần Duy Nhất.

Ví dụ như đồ vật ở Hải Vực.

Mặc kệ là sách vở, hay là thần lực, hoặc là quyền sách bằng kim loại, tất cả đều là để lại cho Chân Thần Duy Nhất.

Còn có Kim Sinh Lộ, nơi đó được lập ra cũng là vì Chân Thần Duy Nhất.

“Có lẽ giọt thần huyết kia cũng là để lại cho nàng, nhưng mà tạm thời không thể để cho nàng ăn, bên trong chắc sẽ có một ít tin tức liên quan tới Lục.”

Lục Thủy nghĩ thầm.

Với lại Thiên Tai Cổ Thành rốt cuộc là ở đâu, hiện tại hấn không biết.

Mà với thực lực hiện giờ của hấn, cũng không có cách nào đi đến và giải thoát cho Bất Tử Tộc.

Một lần nữa đi đến, hấn cảm thấy cũng chính là lúc người của Bất Tử Tộc được giải thoát.

“Thiếu gia.” Lúc này Chân Võ ở bên cạnh Lục Thủy mở miệng.

Lục Thủy ngừng suy nghĩ, quay đầu nhìn về phía Chân Võ, nói:

“Nói đi.”

“Lạc Phong mới vừa truyền tin tức tới, nói rằng, bởi vì cửa đá xuất hiện ở Lục gia, người ma tu bán thẻ bảo hiểm kia cũng sẽ đi tới Lục gia.

Tin tức này là do người ma tu kia tự mình thả ra, nói là người nào muốn mua, có thể đi Lục gia tìm hắn.” Chân Võ tạm dừng, rồi tiếp tục nói:

“Theo lời của Lạc Phong, nếu thiếu gia trở về, chắc là có thể gặp được người này ở gần Thu Vân tiểu trấn.”

“Biết hình dáng của hắn như thế nào không?” Lục Thủy lập tức hỏi.

Đây là một chuyện tốt đối với hắn.

Vốn là không rảnh đi tới lãnh địa ma tu, hắn còn hy vọng lần sau sẽ có cơ hội.

Bây giờ thì tốt rồi, có thể trực tiếp mua.

Mà không cần đi đến Loạn Thiên Hải.

“Lạc Phong có gửi chân dung của đối phương tới, chúng ta cũng đi trong tộc hỏi thăm, chỉ cần đối phương không thay đổi hình dạng, có thể nhận ra.” Chân Võ trả lời.

Những cường giả này bình thường đều không có ảnh chụp, chỉ có thể có ảnh chân dung.

Cũng có một chút có ảnh lưu niệm pháp thuật.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là không cải trang.

Nếu cải trang sẽ rất khó nhận ra, đặc biệt là một vài cường giả giỏi cải trang.

Chân Võ và Chân Linh cảm thấy bản thân không thể nhìn ra được.

Thực lực chênh lệch quá nhiều.

“Mấy ngày nay, hãy chú ý quan sát.” Lục Thủy nói.

Ở Thu Vân tiêu trần phát hiện được, nói là dễ giao dịch sẽ dễ giao dịch, nói khó giao dịch cũng khó giao dịch.

Mấu chốt là Mộ Tuyết.

Có thể tránh thoát Mộ Tuyết thì tốt.

Tránh không được cũng chỉ có thể ra ngoài.

Chân Võ đáp lời xong thì im lặng.

.....

Dịch: MB

Chương 731: Sự Mạnh Mẽ Của Lục Thủy. 4

Vào lúc giữa trưa, xe lửa dừng sát ở một bên.

Nơi này là một trạm dừng.

Lục Thủy không có để ý cái này, chỉ cúi đầu đọc sách, thêm một chút thời gian thì sẽ đến Lục gia.

Mang nước giao cho Mộ Tuyết xong, thì xem như hắn đã hoàn thành nhiệm vụ.

Còn chuyện làm sao để áp ra Ngũ Hành Vân thú, những người kia chắc là đã tìm được tài liệu.

Đối với trẻ nhỏ, đây là chuyện rất vui vẻ và rất đáng được mong đợi.

“A, Đông Phương tiểu hữu.”

Chợt có một giọng nói vang lên bên tai của Lục Thủy.

Đương nhiên, chỉ là vang lên mà thôi, hắn không có ngẩng đầu lên, mà vẫn đang xem sách và nghĩ tới chuyện của mình.

“Đông Phương tiểu hữu?” Giọng nói kia lại vang lên, lần này tương đối gần.

Lúc này Lục Thủy mới chợt nhớ tới, tên họ giả của mình là Đông Phương, người này có thể là đang gọi hắn.

Lập tức ngẩng đầu lên, nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Nhìn kỹ có chút quen mắt.

“Ma tu Cát An?” Lục Thủy không dám chắc cho lắm.

Lúc này, ma tu Cát An trông khác với trước đó, có lẽ là bị thương và không bị thương nên khác nhau.

Nhưng chỉ có mấy ngày, thương thế của đôi phương đã tốt rồi.

“Chính là tại hạ, tiểu hữu cũng đi Lục gia sao?” Ma tu Cát An hỏi.

“Có việc gì?” Lục Thủy không có ý định nói chuyện phiếm.

Hắn về nhà, không muốn có người đi chung đường.

Mà còn là ma tu Cát An.

Mộ Tuyết hỏi tới, hắn nên nói như thế nào mới tốt?

Người này chính là người ma tu mà hắn đã gặp khi đi ra từ Bì Chi Hải Ngạn.

“Là chuyện liên quan tới ma tu đương thời, lần trước, không phải Đông Phương tiểu hữu hỏi về Không Gian sứ đồ sao?”

Khi đó tiểu hữu đi quá nhanh, tại hạ chưa kịp nói rõ ràng.” Ma tu Cát An nói.

Lục Thủy nhìn ma tu Cát An một chút, nói:

“Người biết hắn?”

“Ma tu Thời Hạ, chính là sư phụ của ta.” Ma tu Cát An nói.

“Ngồi.” Lục Thủy khép sách lại, dự định từ từ tâm sự với ma tu Cát An.

Có thể biết được toàn bộ sự việc liên quan tới ma tu Thời Hạ.

Nghe Lục Thủy nói vậy, ma tu Cát An lập tức ngồi xuống trước mặt Lục Thủy.

Hắn không dám vô lễ.

Mặc dù tu vi của người trước mắt này chỉ có nhị giai, nhưng mà khí thế kinh người.

Đương nhiên, ma tu Cát An làm ăn luôn luôn dĩ hòa vi quý, cũng sẽ không để ý thái độ của khách hàng.

Chỉ cần không giẫm hắn, khách hàng chính là Thượng Đế.

“Địa giới ma tu, người bán thẻ bảo hiểm tai nạn, ma tu Thời Hạ là sư phụ người?” Lục Thủy hỏi lại lần nữa.

“Đúng vậy.” Ma tu Cát An gật đầu:

“Nhưng nếu tiểu hữu muốn ta đưa ra bằng chứng, ta không có.

Không Gian sứ đồ, ma tu Thời Hạ, đây là tên thường dùng của thầy ta, hẳn ở tu chân giới cũng không nổi tiếng lắm, là kiểu người khiêm tốn.

Điểm này tiểu hữu chắc phải biết.”

“Tiếp tục.” Lục Thủy nhìn xem ma tu Cát An nói.

Hắn cảm thấy lời nói của người này, có ý tứ nhất định, không có gì khó chịu nếu hắn ta tiếp tục nói.

“Một người khiêm tốn như thế, vào một lúc nào đó, ở nơi nào đó, thu nhận một người đệ tử nhưng không muốn người khác biết, là điều rất bình thường.

Tiểu hữu đồng ý không?” Ma tu Cát An giải thích thật đơn giản.

Lục Thủy lùi ra sau rồi dựa vào ghế, nhẹ giọng mở miệng nói:

“Sau đó thì sao?”

“Đối với việc làm ăn mà nói, ta là thật hay giả đều không quan trọng.

Đây chỉ là một khái niệm.

Quan trọng là, ta có đồ vật mà tiểu hữu cần, hơn nữa còn có thể vui vẻ thực hiện giao dịch.

Chỉ cần thỏa mãn điểm này, mặt khác cũng không cần để ý.

Đông Phương tiểu hữu vẫn đồng ý chứ?” Ma tu Cát An nhìn xem Lục Thủy, mở miệng hỏi.

Đây chính là mục đích của hắn, hắn muốn làm một cuộc giao dịch với đối phương .

Lục Thủy nghe ma tu Cát An nói, không có cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Hắn đúng là vì giao dịch mà tới.

Nếu như đối phương có thứ mà hắn cần, có phải là đệ tử của ma tu Thời Hạ hay không, cũng không quan trọng.

“Người biết ta muốn cái gì?” Lục Thủy bình tĩnh mở miệng.

Không cần suy nghĩ nhiều, Lục Thủy cũng biết người này tìm đến mình là vì giao dịch.

Tuy nhiên, có thể giao dịch thành công không, phải xem đối phương có cái gì.

“Tìm sư phụ của ta, không có gì ngoài phiếu bảo hiểm.” Ma tu Cát An nhìn xem Lục Thủy, nói.

“Người có?”

“Thực không dám giấu giếm, bán phiếu này, trước giờ đều là tại hạ, sư phụ đã mất tung tích từ lâu.”

“Đi Loạn Thiên Hải, người cần tìm cũng là người?”

“Đúng vậy.”

“Thả ra tin đồn, nói Không Gian sứ đồ đi Lục gia, cũng là người?”

“Đúng như đạo hữu nói.”

Lục Thủy rất có hứng thú nhìn xem ma tu Cát An, thì ra hắn đã sớm gặp được người bán phiếu bảo hiểm.

Chỉ là trong lúc nhất thời không biết thôi.

“Ở bên ngoài đồn đãi rằng, tu vi của ma tu Thời Hạ là thất giai Nhập Đạo, tu vi của người cũng là thất giai Nhập Đạo.

Dùng danh tiếng của mình bán phiếu, không phải càng thích hợp hơn?” Lục Thủy hỏi.

Đối phương không lộ mặt coi như xong, nhưng người này đã lộ mặt rồi.

Ma tu Cát An so so vai:

“Bởi vì ta không biết mở cổng không gian, cũng không có Vạn Nguyên Thể, không có thị trường.”

Mặc dù hẳn tỏ ra rất tự nhiên, nhưng mà đối với việc đối phương liếc mắt đã nhìn ra tu vi của mình, ma tu Cát An vẫn giữ lại chút đề phòng.

Ít nhất hẳn có thể xác định, người trước mắt này, thật không phải một người tu sĩ nhị giai bình thường.

Người không thể nhìn bề ngoài, nhất là người trong tu chân giới.

Luôn có một số người có “thú vui ác”, thích chơi trò “giả heo ăn thịt hổ”.

May mắn thay, hẳn thích hợp tác vui vẻ khi làm giao dịch, và luôn an toàn khi ít suy nghĩ tới những điều dư thừa.

Hắn vẫn kiếm được tiền, mà bên giao dịch với hắn cũng chưa bao giờ bị thua thiệt.

Lục Thủy gật đầu, hợp tình hợp lý, mua một ít phiếu bảo hiểm, thật ra là vì có thể vượt không gian tìm người và được tăng thêm.

Năng lực không gian cực kỳ quan trọng.

“Vậy, tu vi của ma tu Thời Hạ là gì?” Lục Thủy cảm thấy tu vi của ma tu Thời Hạ có lẽ không thấp như vậy.

Nếu như ma tu Cát An thật sự là đồ đệ của hắn.

“Lần gần nhất gặp mặt ông ấy là cách đây hơn 300 năm, khi đó ông đã là bát giai Vấn Đạo đỉnh phong.

Hiện tại có thăng lên cửu giai hay không, ta cũng không rõ.

Nhưng mà ông vẫn còn tại thế, điều này Đông Phương tiểu hữu không cần phải lo lắng.” Ma tu Cát An giải thích.

Bát giai đỉnh phong, nếu như thêm vào ba phần thực lực cho ta, như vậy ta ít nhất có thể đạt tới thực lực của thất giai, thật sự rất hữu dụng, đến lúc đó cho dù có đối mặt với Mộ Tuyết, cũng chưa chắc không có phần thắng.

Lục Thủy cảm thấy đối phương càng mạnh, thì càng có lợi cho hắn.

Dù là cuối cùng trên thực lực không chiếm được ưu thế, cũng có thể bảo đảm tìm và cứu được hấn bất cứ lúc nào.

“Ra giá đi.” Lục Thủy không có hỏi thêm gì khác.

Hấn dự định mua trước rồi nói tiếp.

“Phiếu bảo hiểm khác nhau, giá cả sẽ khác.” Ma tu Cát An cũng không vội vàng ra giá.

Hấn thích nói rõ tất cả, xong rồi mới đưa ra giá cả.

Đây là sở thích của hấn.

Điều kiện trên hết là đủ thời gian.

Dịch: MB

Chương 732: Ba Chiêu Đánh Bại Thất Giai 1

Lục Thủy chỉ im lặng nhìn ma tu Cát An, chờ xem hành động kế tiếp của hắn.

Đúng là Lục Thủy nhìn thấy ma tu Cát An lấy ra một tấm đạo phù, đạo phù này phát ra ánh sáng yếu ớt màu vàng kim.

Phiếu bảo hiểm gia tăng lực lượng là tác phẩm đặc ý của sư phụ ta, chỉ cần hoàn toàn kích hoạt tấm phù này, lực lượng sẽ lập tức thông qua tọa độ tràn vào thân thể người kích hoạt phù chú.

Ưu điểm của phù này là có thể cho người sử dụng có được lực lượng vô cùng mạnh mẽ, mạnh nhất có thể là bát giai, yếu nhất cũng có thể là thất giai.

Gần như có thể giúp người dùng chống cự tất cả kẻ thù mạnh.

Khuyết điểm bình thường là, đẳng cấp lực lượng loại này không có liên quan với Đạo, nên khi đối mặt với lực lượng của Đạo sẽ hơi yếu một chút.

Hơn nữa chỉ có thể tiếp nhận trong giới hạn mà bản thân có thể kiểm soát, nếu không dễ dàng hại chết chính mình.

Khuyết điểm chí mạng là, nhất định phải ở thời điểm sư phụ ta nhàn rỗi, nếu như khi đó ông ta đang độ kiếp hoặc là đang chiến đấu sống còn với người khác, vậy thì phù này có thể không có tác dụng.

Tác dụng của phù này cũng là tùy vào từng người, cho nên vẫn có sự tranh luận về giá bán ra.

Ta định giá là một viên linh thạch cửu phẩm, người càng yếu càng cảm thấy không đáng, nhưng chỉ cần tu vi không yếu, sẽ đáng giá trăm phần trăm.

Tiểu hữu đồng ý với những điều này sao?” Ma tu Cát An nhìn xem Lục Thủy nói.

Lục Thủy nhìn thoáng qua tấm phù kia, cuối cùng ra hiệu cho ma tu Cát An:

“Tiếp tục.”

Lục Thủy cảm thấy rất hứng thú với lời giới thiệu của người ma tu này, đúng là đã nói rõ hết những điều lợi và hại.

Đây là làm ăn?

Đây là đang làm chuyện mà bản thân cảm thấy hứng thú đi?

Nhưng đối phương muốn bán đồ cũng là thật.

“Đây là phiếu bảo hiểm không gian riêng biệt.” Ma tu Cát An vừa nói vừa lấy ra một tấm phù khác, và phù chú này cũng phát ra ánh sáng nhạt, nhưng lần này là màu xanh thẫm:

“Phiếu bảo hiểm không gian riêng biệt cũng là tác phẩm đặc ý của sư phụ ta, lúc bắt đầu tạo ra loại phiếu bảo hiểm này, cũng chứng tỏ được thiên phú không gian của hắn, mặc dù không mô phỏng được nhiều, nhưng là chỉ cần sử dụng tấm phù này, như vậy sẽ ngay tức thời tạo ra một không gian độc lập.

Phạm vi của không gian được tạo dựng là dựa theo yêu cầu của người dùng, nhưng thời gian chỉ trong nháy mắt, một khi không hoàn thành thiết lập, vậy thì phạm vi sẽ là một mét tính từ chỗ người dùng.

Sau khi không gian riêng biệt được tạo ra, sư phụ ta sẽ lấy tọa độ của không gian đó, bắt đầu tìm người.

Ưu điểm rất rõ ràng, có thể làm người ta trong nháy mắt trốn vào một không gian an toàn, sau đó sẽ được đưa ra khỏi nơi nguy hiểm.

Khuyết điểm thường thấy cũng không rõ ràng, trừ độ khó nhất định khi thiết lập, mặt khác không có vấn đề lớn gì.

Vẫn có khuyết điểm chí mạng, đó chính là giai đoạn tìm người cũng phải xem sư phụ ta có rảnh hay không.

Giá trị của tấm phù này cao hơn phiếu bảo hiểm gia tăng lực lượng, tranh cãi cũng không lớn, cho nên giá bán là hai

viên linh thạch cứu phẩm.

Đông Phương tiểu hữu cảm thấy có vấn đề gì không?”

“Còn gì nữa không?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Lúc này xe lửa đã khởi hành, không bao lâu sau, hẳn có thể trở lại Lục gia.

Vì vậy không nên lãng phí quá nhiều thời gian thì tốt hơn.

“Còn có một loại phiếu bảo hiểm có tính chất là trị liệu, bởi vì giá bán bình thường, nên gần như là hết rồi.” Ma tu Cát An mở miệng giải thích.

“Có thể xem thử sao?” Lục Thủy mở miệng hỏi về hai tấm phù kia.

“Đương nhiên.” Ma tu Cát An cầm hai tấm phù chú đẩy về phía trước mặt Lục Thủy, để cho hắn tùy ý quan sát.

Hắn dám giao ra, đương nhiên là không sợ đối phương cướp đoạt.

Hắn dám giao phiếu bảo hiểm tự nhiên là bởi vì đây là đồ vật độc quyền của hắn.

Người khác có được, nếu như không có sự đồng ý của hắn, cũng không dùng vào việc gì được.

Giữa Lục Thủy và ma tu Cát An cách nhau một cái bàn nhỏ, hai tấm phù chú chính là dán mặt bàn đẩy đi tới.

Lục Thủy nhìn xem hai tấm phù chú, sau đó đưa tay cầm lên tấm phù gia tăng lực lượng.

Cầm lấy tấm phù chú này, Lục Thủy đã có thể cảm nhận được trong phù chú ẩn chứa lực lượng.

Cũng không phải lực lượng mạnh mẽ gì, mà là sức mạnh huyền diệu, có liên quan với Đạo.

“Su phụ ngươi là phù tu?” Lục Thủy thuận miệng hỏi.

Chất lượng của phù này rất tốt, hơn nữa tay nghề cũng không tệ lắm.

Một viên cứu phẩm, tuyệt đối không đắt.

Đối với phần lớn người mà nói, giá trị bên trên có thể có chút khuyết điểm, nhưng với hấn mà nói, giá trị của tấm phù này không phải một viên cứu phẩm có thể so sánh được.

Không đến thất giai căn bản không chế không được bao nhiêu lực lượng tăng thêm, lực lượng hỗn loạn không phải là chuyện tốt gì.

Nhưng hấn thì khác, lực lượng bát giai Đỉnh Phong thêm vào cho hấn, không có chuyện không thể không chế.

Điều hấn đề ý là, đối phương có thể gia tăng cho hấn được bao nhiêu.

“Cũng không phải là phù tu, nhưng từng tự học một đoạn thời gian, nghe nói là tại di tích nào đó, đạt được truyền thừa.” Ma tu Cát An giải thích nói.

Lục Thủy gật đầu, không có đề ý những thứ này.

Hấn một tay cầm phù chú, sau đó dùng một tay khác thử vẽ gì đó lên phía trên.

Là muốn thử phá giải phong ấn ở phía bên ngoài của thứ này, thông qua phần quan trọng bên trong nhìn xem vị ma tu Thời Hạ kia, phải chăng vẫn khoẻ mạnh.

Loại vật này là có thể phát giác một hai.

Nhìn thấy Lục Thủy động tay chân, ma tu Cát An vẫn tự tin nói:

“Phù này là do sư phụ đặc biệt chế tạo, có quan hệ nhất định với bản thân hấn, dù là người có tu vi cao cường, không có đồ vật có liên quan, cũng không thể kích hoạt tấm phù này.”

Ngay khi ma tu Cát An vừa nói dứt lời, Lục Thủy đã lướt qua mặt ngoài của tấm phù trên tay, lập tức một vệt kim quang tỏa ra.

Vô số phù văn từ trong phù chú tràn ra, phù văn giống như là đã bị kích hoạt lên.

Thật sự là Lục Thủy chỉ muốn xem xét một chút, khi hấn lướt tay qua rồi, mới nghe được lời của ma tu Cát An.

Sau đó có chút lúng túng nhìn về phía ma tu Cát An.

Mà ma tu Cát An nhìn xem Lục Thủy, càng thêm xấu hổ, hẳn cảm giác như mặt mình vừa bị tát một cái thật mạnh.

Sau đó hai người bốn mắt nhìn nhau.

Lục Thủy nhìn xem ma tu Cát An, cuối cùng rút tay lại.

Lúc này, tất cả phù văn đều theo đó mà trở lại trong phù chú, giống như tất cả đều chưa từng xảy ra.

Nhìn thấy phù chú trở lại như lúc ban đầu, Lục Thủy cầm phiếu bảo hiểm gia tăng lực lượng đặt lên bàn, bình tĩnh nói:

“Thật sự không có vấn đề.”

Ma tu Cát An cười khan hai tiếng.

Hắn cảm thấy người này hơi khó hiểu, người bình thường không thể nào kích hoạt phù chú này, muốn kích hoạt cần có những vật khác.

Nhưng đối phương lại kích hoạt lên, mà chỉ cần phát tay một cái là được.

Nếu như tỏ ra khó khăn một chút, cũng xem như là tôn trọng hắn.

Đáng tiếc không có.

Dáng vẻ băng quơ, dễ như trở bàn tay.

Dịch: MB

Chương 733: Ba Chiêu Đánh Bại Thất Giai 2

“Người này đúng là không thể dùng lẽ thường để phán đoán, tu vi nhị giai chắc chắn không phải thật.” Ma tu Cát An âm thầm cảnh giác.

Rất nhanh hắn đã gạt bỏ xấu hổ qua một bên, nói:

“Đạo hữu quyết định như thế nào?”

“Số lượng đâu?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Hắn tự nhiên muốn.

“Phiếu bảo hiểm gia tăng lực lượng, chỉ bán một tấm.

Phiếu bảo hiểm không gian riêng biệt, có thể bán tới đa ba tấm.” Ma tu Cát An nói.

Lục Thủy nhìn xem phiếu bảo hiểm gia tăng lực lượng, có chút hiếu kỳ nói:

“Vì sao phiếu bảo hiểm gia tăng lực lượng, chỉ bán một tấm?”

Phiếu này có tác dụng lớn đối với hắn, linh thạch căn bản không phải vấn đề.

Mua xong Thần Thú voi, hắn còn có thể mua Thần Thú đại cầu, Thần Thú rùa đen, Thần Thú mèo.

Tóm lại Thần Thú nhiều như vậy, hắn đều có thể mua một lần, nhiều lắm là bị cấm túc hai ngày.

Hắn không thèm để ý.

“Bởi vì chỉ còn lại một tấm này.” Ma tu Cát An có chút xấu hổ nói.

Lục Thủy: “...”

Vậy phiếu không gian cũng không cần hỏi, còn dư lại ba tấm.

Lúc này Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Chân Võ và Chân Linh.

Chân Võ lập tức hiểu ý, nói:

“Thiếu gia, tạm thời chỉ có một viên linh thạch cửu phẩm, là tiền lẻ của thiếu gia, cho nên cần buổi chiều mới có thể gom góp bảy viên linh thạch cửu phẩm.”

Ma tu Cát An nghe xong hơi choáng.

Câu nói này nghe cứ sai sai.

Hiện tại chỉ có một viên linh thạch cửu phẩm, tại sao buổi chiều thì có thể trực tiếp gom góp bảy viên linh thạch cửu phẩm?

Có phải là hơi nhanh không?

Còn có, người này được xưng là thiếu gia, vậy đã nói rõ tuổi tác tuyệt đối không lớn.

Thiếu gia nhà nào, có thể mang nhiều linh thạch như vậy ở trên người?

Hai cái tứ giai không sợ bị nhắm tới sao?

Một viên cửu phẩm đối với tu sĩ ngũ giai, đó cũng là khoản tiền lớn.

Lúc trước, khi hãn ngũ giai mặc dù có linh thạch cửu phẩm, nhưng đó là linh thạch hãn dành dụm qua mấy trăm năm.

Lục Thủy gật đầu, có một viên cửu phẩm cũng không dễ dàng, lập tức vươn tay.

Chân Võ lập tức đưa ra một viên linh thạch cửu phẩm.

Lục Thủy cầm lấy viên linh thạch cửu phẩm để lên bàn, sau đó thu hồi phiếu bảo hiểm gia tăng lực lượng.

“Còn lại, đến Lục gia người của ta sẽ liên hệ người, ta muốn lấy luôn ba tấm phiếu không gian,

Có vấn đề gì không?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

“Không có vấn đề, ta gần nhất cũng sẽ ở Lục gia, tiểu hữu là vì cánh cửa kia đi?” Ma tu Cát An hỏi.

“Tiền bối cũng vậy?” Lục Thủy hỏi.

“Không phải.” Ma tu Cát An lắc đầu nói:

“Ta muốn đi tìm người của Lục gia đòi nợ.”

Tuy Lục Thủy có hơi bất ngờ, nhưng cũng không thêm để ý, bởi vì không liên quan tới hắn.

“Đúng rồi, tiền bối có nghĩ tới bán bảo hiểm hay không?” Lục Thủy đột nhiên nhớ tới vấn đề này, hắn cảm thấy cần phải hỏi một chút.

Lỡ như đối phương động lòng.

“Hả?” Ma tu Cát An hơi kinh ngạc, hắn không hiểu cho lắm.

“Giống như ta đến chỗ tiền bối mua bảo hiểm, nếu như trong lúc mua bảo hiểm mà xảy ra vấn đề, tiền bối bồi thường gấp bội, không ra vấn đề, linh thạch mà ta dùng mua bảo hiểm là của tiền bối.” Lục Thủy đơn giản giải thích một câu.

“Vậy thì ta toàn bị thua thiệt rồi?” Chỉ thoáng chốc Ma tu Cát An đã nhìn ra câu nói nhiều này có thật nhiều sơ hở.

“Không, ví dụ như ta mua là gặp rủi ro, bị chấn thương nặng.

Thời hạn là một năm, một năm này chỉ cần ta không trọng thương, linh thạch là của tiền bối.” Lục Thủy nói.

Ma tu Cát An không nói lời nào, hắn không động lòng.

“Có lẽ tiền bối không hiểu rõ về ta, tiền bối cảm thấy tu vi của ta hiện tại là gì?” Lục Thủy hỏi.

“Thoạt nhìn là nhị giai, trên thực tế tam giai?” Ma tu Cát An thử trả lời, trên thực tế hắn hoàn toàn đoán không ra thực lực của đối phương.

“Ngũ giai, vừa mới độ kiếp.” Lục Thủy nói.

Nghe vậy, ma tu Cát An thầm kinh ngạc, đối phương trông rất trẻ tuổi.

“Vậy tiên bối cảm thấy thực lực của ta như thế nào?” Lục Thủy lại hỏi thêm.

Ma tu Cát An không hiểu:

“Chẳng lẽ không phải ngũ giai sao?”

“Không phải.” Lục Thủy bình tĩnh lắc đầu, nói:

“Lấy tiên bối làm ví dụ đi, nếu như ta không có nhìn lầm, tiên bối tu chính là Hắc Phong Pháp?”

Lần này ma tu Cát An đều phải ngồi thẳng người lên, có rất ít người nhìn ra được hấn tu Hắc Phong Pháp.

Hơn hết, ở lãnh địa ma tu hấn là không cần Hắc Phong Pháp.

“Làm sao ngươi biết?” Ma tu Cát An hỏi.

“Nhìn ra được mà thôi.” Lục Thủy không có nói thêm cái này, mà là tiếp tục đề tài của mình:

“Tiên bối tu chính là Hắc Phong Pháp, tu vi thuộc về thất giai Nhập Đạo người nổi bật.

Nhưng là, tiên bối nhiều nhất chỉ đánh được với ta bảy chiêu rồi sẽ bị thua.”

“Không có khả năng.” Ma tu Cát An vô thức phản bác, sau đó phát hiện bản thân kích động, tiếp tục nói:

“Tiểu hữu tu vi là ngũ giai, cho dù là lợi hại, cũng không có khả năng so sánh ngang với người Nhập Đạo.”

“Muốn đơn giản thử một chút sao?” Lục Thủy hỏi.

Lục Thủy không có cảm thấy có cái gì không đúng khi mà đối phương tỏ vẻ nghi ngờ.

Ma tu Cát An do dự một chút, sau đó thu hồi phiếu bảo hiểm, nói:

“Tiểu hữu muốn thử như thế nào?”

“Nhìn vào mắt ta, dụng tâm thần độ sức.” Lục Thủy nhìn về phía ma tu Cát An nói.

Lúc này ma tu Cát An cũng đang nhìn xem Lục Thủy, khi ánh mắt bọn họ giao nhau, Lục Thủy trực tiếp kích phát Thiên Địa Chi Lực.

Và chỉ trong nháy mắt, hai người đã xuất hiện ở trên mặt nước trống trải và yên tĩnh.

Nơi này không có gì ngoài nước, vô cùng vô tận.

“Nơi này là...” Ma tu Cát An nhìn xung quanh, có chút khó tin.

“Thế giới tinh thần, đây là năng lực ta đạt được sau khi thăng lên ngũ giai, không có tác dụng gì, tiên bối chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể ra khỏi đây.” Lục Thủy giải thích một câu, lại tiếp tục nói:

“Tuy ở nơi này sử dụng là tinh thần, nhưng cũng không ngăn cản được tiên bối dùng lực lượng của Đạo, bởi vì nơi này là sân nhà của ta, cho nên tiên bối có thể thoải mái chuẩn bị, được rồi thì nói cho ta biết.

Phải rồi, bởi vì là sân nhà của ta, tiên bối chớ không nổi ba chiêu.”

Ma tu Cát An thử một chút, phát hiện thật có thể ngưng tụ lực lượng của Đạo.

“Bây giờ nhìn lại, đối phương đúng là ngũ giai, cho dù là so sánh về tinh thần, cũng không thể nào là đối thủ của ta.” Ma tu Cát An có vô số nghi vấn trong lòng.

Hắn không thể nào hiểu được đối phương lấy đâu ra tự tin, ba chiêu thì có thể đánh bại hắn?

Sau đó ma tu Cát An bắt đầu ngưng tụ lực lượng của Đạo, và chỉ trong chốc lát, hắn đã ngưng tụ được không ít lực lượng.

Đánh chết ngũ giai, có thể nói là dễ như trở bàn tay.

“Có thể bắt đầu.” Ma tu Cát An đứng ở trên mặt nước nhìn xem Lục Thủy, mở miệng nói.

Lúc này hắn cũng không thể thả lỏng cảnh giác.

Hắn quyết định trực tiếp đánh bại đối phương.

Dùng tất cả lực lượng hiện giờ.

Lục Thủy đứng ở đằng xa, nhìn xem ma tu Cát An nói:

“Vậy thì tiền bối có thể ra tay.”

Lục Thủy vừa nói dứt lời, thì cảm giác xung quanh tràn đầy lực lượng của Đạo, giống như muốn chặn hết mọi con đường của hắn, rồi kết liễu bằng một chiêu.

Đối mặt loại lực lượng này, Lục Thủy chỉ nhấc chân bước về phía trước một bước, sau đó bắt đầu khuếch tán Thiên Địa Chi Lực:

“Đại Đạo Chí Giản.”

Mặt nước gợn sóng, những nơi đi qua, lực lượng của Đại Đạo tan thành mây khói.

“Sao lại như vậy?” Ma tu Cát An không thể tin được, nhưng mà hắn cũng không có thời gian để mà suy nghĩ.

Hắn có thể cảm giác được không gian xung quanh đang bị đóng băng.

“Thương Minh Tù Lung.”

Khoảnh khắc nghe thấy giọng nói này, ma tu Cát An nhìn thấy hai bàn tay to sắp tóm lấy mình, lực lượng mạnh mẽ này khiến tim hắn đập loạn.

Không chút do dự, ma tu Cát An trực tiếp biến thành một cơn gió đen, biến mất ngay tại chỗ.

Hắn nghĩ rằng sau khi thoát ra ngoài, sẽ dư sức phản công.

Thế nhưng ngay khi hắn thoát khỏi hai bàn tay to lớn kia, có một ngón tay đã chỉ về phía hắn từ lúc nào rồi.

Giây phút hắn nhìn thấy và cảm nhận được ngón tay kia, ma tu Cát An cảm thấy không gian đều bị bóp méo, hắn muốn sử dụng Hắc Phong Pháp, lại phát hiện không thể dùng được.

Tất cả những gì hắn có thể làm bây giờ là nhìn xem ngón tay kia từ từ đến gần, và ngay lúc đó, hắn cảm giác không gian xung quanh đang vỡ vụn, thân thể của mình đang tiêu tán.

Ngón tay này có thể lấy đi mọi thứ của bạn.

“Kinh Hồng Nhất Chỉ.”

Dịch: MB

Chương 734: Ba Chiêu Đánh Bại Thất Giai 3

Một giọng nói vô cùng hùng hồn vang lên trong tâm trí của hắn.

Trong nháy mắt đó, ma tu Cát An cảm giác mình bị một ngón tay này bao trùm, mọi thứ đều tối sầm lại.

Sinh mệnh đang lụi tàn.

“Phù “

“Phù “

Ma tu Cát An đang ngồi tại chỗ đột nhiên thở dốc.

Hắn cúi đầu, trên trán rịn ra rất nhiều mồ hôi lạnh.

“Tiền bối cảm thấy thế nào? Bởi vì là ở sân nhà của ta, cho nên có vẻ không được chân thật.

Nếu như là thực chiến, sẽ không dễ dàng như vậy.

Thật ra, thực lực của chúng ta không chênh lệch nhiều, chỉ là ta có thể khắc chế Hắc Phong Pháp của tiền bối.” Giọng nói của Lục Thủy truyền vào trong tai của ma tu Cát An.

Rất bình tĩnh, không có đắc ý, cũng không có kiêu ngạo.

Ma tu Cát An thậm chí khó chịu một chút, người trẻ tuổi này, quá mạnh, mạnh đến mức người ta không thể nào hiểu được.

“Thật sự rất mạnh.” Cuối cùng ma tu Cát An chỉ nói được câu này.

“Hai tháng sau ta sẽ thăng lên lục giai, bằng vào thực lực của ta, tiền bối cảm thấy để cho ta mua bảo hiểm sẽ thua thiệt sao?”

Hơn nữa, chỉ cần thương thế của ta khôi phục trong vòng một tháng, vậy thì cũng không tính.

Nói thật, cho đến hiện tại, dù bị thương nặng hơn nữa, ba ngày ta đã có thể khôi phục như lúc ban đầu.” Lục Thủy tiếp tục nói.

Ma tu Cát An nhất thời không muốn nói chuyện.

Hai tháng sau sẽ có thể thăng lên lục giai?

Hắn xác định, đây không phải là người.

Người sẽ nói ra những lời này sao?

Không tồn tại, đó căn bản không phải người nói.

“Ta từ chối.” Yên lặng trong chốc lát, ma tu Cát An không chút do dự lựa chọn từ chối.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Lục Thủy, nghiêm túc nói:

“Dựa vào thực lực của tiểu hữu, và trình độ yêu nghiệt, trên lý thuyết là sẽ không xảy ra chuyện bị trọng thương.

Nhưng mà tiểu hữu cũng đang không ngừng chào hàng chính mình, muốn mua một phần bảo hiểm.

Điều này nói rõ tiểu hữu biết trong vòng một năm này chính mình chắc chắn sẽ bị trọng thương, hơn nữa là rất lâu không khỏi.

Nhìn như đang phòng ngừa chu đáo, tuy nhiên, mưa to gió lớn đang ở trước mắt.

Muốn tránh cũng không được, tránh cũng không thể tránh.

Chẳng qua là tiểu hữu muốn lừa gạt một phần bảo hiểm từ chỗ của ta mà thôi.

Những suy đoán trên, tiểu hữu có đồng ý không?”

Lục Thủy: “...”

Hơi gấp gáp rồi.

Cuối cùng, ma tu Cát An rời đi.

Lục Thủy chỉ mua được phiếu bảo hiểm gia tăng lực lượng.

Đương nhiên, vé không gian riêng biệt, có tiền cũng có thể mua.

Đối phương không có tỏ vẻ không bán.

Chân Võ và Chân Linh cũng là nhìn xem Lục Thủy, bọn hắn rất ngạc nhiên, là ai sẽ làm cho thiếu gia bị thương.

Mà còn là thật lâu không khỏi.

Bọn họ đã tận mắt nhìn thấy tốc độ phục hồi chấn thương của thiếu gia rồi.

Đó chính là chuyện trong nháy mắt.

Nhưng mà điệu bộ của thiếu gia lại tỏ vẻ như đang thật sự đề phòng cái gì.

Hay là trước kia đã bắt đầu đề phòng, giống như thiếu gia đã thấy được kết quả bị trọng thương.

Tuy nhiên, kết cục này đến cùng là cái gì, là ai mang tới.

Chân Võ và Chân Linh không được biết.

Hỏi chắc chắn là không dám hỏi.

Lục Thủy cảm thấy hơi đáng tiếc, trên thực tế thật là chia 5:5, hẳn chính là muốn mua thử.

Sau đó hắn không tiếp tục suy nghĩ chuyện này.

Sắp đến Lục gia.

—————

Trên đường phố, Sơ Vũ và Kiếm Lạc đang đi về phía ngoài trường học.

“Tại sao muốn đến Căn tin ăn?” Kiếm Lạc hỏi.

Cũng không phải cảm thấy khó ăn, mà là luôn nghe nói khó ăn.

“Thật ra ta cũng không muốn, nhưng ta phát hiện một chuyện quan trọng.” Sơ Vũ nhìn xem Kiếm Lạc nói.

“Chuyện gì?” Kiếm Lạc hỏi.

“Bọn họ đưa người đến chỗ của ta, mà không có đưa tiền sinh hoạt.” Sơ Vũ cảm thấy những người kia quá đáng.

Điều này chẳng khác nào làm cho cuộc sống vốn không giàu có của hắn, lại càng trở nên tồi tệ hơn.

“Cầm.” Kiếm Lạc trực tiếp lấy ra một viên linh thạch ngũ phẩm đưa cho Sơ Vũ.

Đề khởi bị nói rằng mình ăn không ở không.

“Linh thạch?” Sơ Vũ nói xong, lấy ra một viên linh thạch cửu phẩm, lại nói:

“Thấy không?”

Ta không thiếu linh thạch, ta thiếu tiền sinh hoạt.”

Nhìn thấy linh thạch cửu phẩm, Kiếm Lạc nhíu mày lại:

“Một cái tam giai mang theo một viên cửu phẩm, rời nhà đi ra ngoài chết như thế nào cũng không biết, nhất là còn lấy ra khoe khoan.

Người ngu xuẩn xưa nay không bao giờ quyết định mình ngu xuẩn.”

Sơ Vũ cũng không thèm để ý, mà là mang linh thạch thu vào, nói:

“Tóm lại, ở chỗ này không dùng đến linh thạch.”

“Ta trở về gọi điện thoại cho ca của ta.” Kiếm Lạc thu hồi linh thạch nói.

“Lại nói, ca của người luyện kiếm cần độc thân, người luyện đao cũng cần độc thân.” Sơ Vũ nghĩ tới điều gì.

“Vì sao?” Kiếm Lạc không rõ.

“Có người trong lòng, như vậy thì tâm sẽ loạn, mà tâm loạn thì đao sẽ chậm.” Sơ Vũ nói.

Kiếm Lạc nhìn Sơ Vũ một chút, nói:

“Có bệnh.”

Sau đó bọn họ đi về phía cổng chính.

Nhưng vừa mới đi đến cổng chính, bọn họ lại phát hiện, nơi này không có bất kỳ ai.

Tình huống này không bình thường.

Kiểm Lạc vận dụng lực lượng, thử xông phá loại hoàn cảnh này.

Nàng biết, khẳng định là lại tiến vào lĩnh vực của vị tiên bồi kia.

Nhưng không có kết quả.

“Nhớ kỹ người là cầm điếu.” Sơ Vũ nói với Kiểm Lạc, và đi về phía phòng bảo vệ.

Nghĩ đến lại phải gặp vị tiên bồi kia.

Đùi nói, Thiên Cơ tiên bồi.

Kiểm Lạc liếc mắt nhìn về phía Sơ Vũ, không nói một lời.

Cái tên viết tiểu thuyết này đúng là có bệnh, trở về sẽ nhấn lại cho truyện của hắn.

Chúc hắn sớm ngày thành thái giám.

Trong phòng an ninh vốn chỉ có một bảo an, chính là đại thúc trung niên mà lần trước Sơ Vũ bọn họ nhìn thấy, lúc này hắn còn đang ăn mì tôm.

Bên cạnh còn có mấy cái bánh mì cắn dở, tựa hồ dùng để ăn kèm.

Cũng không biết mùi vị thế nào.

“Đại thúc không gọi thức ăn ngoài sao?” Sơ Vũ đi đến cửa ra vào của phòng an ninh hiếu kỳ hỏi một câu.

Mì tôm nào ngon được như thức ăn ngoài.

Mà nếu ăn thứ này nhiều, người thấy liền muốn nôn, hắn đã từng tự mình trải qua.

Đó là một đoạn năm tháng nghĩ lại mà kinh.

Hắn cũng không hiểu, bản thân là một tam giai trong tu chân giới, không có việc gì mỗi ngày ăn mì tôm làm gì.

Có thể là vì trải nghiệm cuộc sống.

Tốt, chính là nghèo.

Hắn có thể hiểu được những người kia, khi còn bé muốn ăn mì tôm, trưởng thành chỉ có thể ăn mì tôm.

Bảo an đại thúc đang ăn mì tôm, ngẩng đầu nhìn Sơ Vũ và Kiếm Lạc, sau đó nuốt mì vào trong miệng, mở miệng nói:

“Tiền lương 2000, đủ để ăn thức ăn ngoài nào đây?”

“Không có bạn gái, thân thể của tu chân giả làm bằng sắt, nhưng giày vò hay là có bệnh, tiền tiết kiệm ra cuối cùng đưa cho học y.

Đầu óc còn không dùng được so với việc viết tiểu thuyết.”
m thành của Kiếm Lạc đột nhiên truyền từ bốn phương tám hướng đến.

Sơ Vũ và bảo an đại thúc lập tức quay đầu nhìn về phía Kiếm Lạc.

Về mặt Kiếm Lạc cũng kinh hoàng, nàng theo bản năng che miệng của mình.

Thế nhưng rất nhanh nàng liền ý thức được vấn đề ở đâu:

“Ta không nói chuyện.”

“Đại thúc không cần để ý, Kiếm Lạc bởi vì nguyên nhân về ngoài, đầu óc Tiên Thiên có chút thiếu hụt, gần đây mới vừa quen chữ lại không hiểu cách nói chuyện, bệnh tâm điên cũng vừa mới được trị khỏi.

Đúng rồi, lần này đại thúc tìm chúng ta là có chuyện gì?”
Sơ Vũ nhìn bảo an đại thúc cảm thấy cần phải nói đến chính sự.

Về mặt Kiếm Lạc lúng túng đứng ở bên cạnh Sơ Vũ.

Ý nghĩ trong lòng đột nhiên bị phóng ra, nàng muốn tìm một cái động chui vào.

“Các người nói mì tôm ba khối năm ăn ngon, hay là mì tôm năm khối tiền ăn ngon hơn?” Bảo an đại thúc ăn mì tôm hỏi.

Về phần nói đến Kiếm Lạc, có vẻ như hắn không để ý chút nào.

“Thức ăn ngoài ăn ngon hơn.” Sơ Vũ không chút do dự mở miệng.

Bảo an đại thúc nhìn Sơ Vũ, sau đó nói:

“Còn nhớ rõ thù lao ta nói không?”

“Đại thúc sẽ không định dùng mì tôm làm thù lao đó chứ? Vậy ta chọn loại năm khối tiền.” Sơ Vũ lập tức nói.

Thù lao gì đó, đương nhiên phải chọn đáng tiền hơn.

Không cần phải tiết kiệm tiền cơm.

Gần đây bởi vì có Kiếm Lạc gia nhập, sinh hoạt của hắn có chút gian nan.

Tiền thù lao còn chưa phát, duy trì hai tháng không là vấn đề.

Đó là hắn dùng cơ duyên đổi lấy.

Dịch: MB

Chương 735: Mộ Tuyệt Phát Hiện Lục Thủy Mua Vé Bảo Hộ 1

Bảo an đại thúc nhìn Sơ Vũ, bộ dáng giống như rất không tình nguyện.

“Mì tôm không có dư, vẫn nên dùng một vài tin tức hữu dụng làm thù lao thôi.” Bảo an đại thúc cúi đầu nhấp một hợp canh nói:

“Gần đây Lục gia xuất hiện một cánh cửa, các người có thể đi một chuyến.”

“Đi có làm được cái gì không?” Sơ Vũ tò mò hỏi.

Vừa mới khai giảng đã muốn xin nghỉ, chuyện này không tốt lắm.

“Đi có thể làm sách mới của người có càng nhiều linh cảm, hạ bút hữu thần.” Bảo an đại thúc cúi đầu ăn mì tôm, thuận miệng nói.

“Vừa mới khai giảng, chương trình học quan trọng còn chưa tới, ra ngoài lấy tài liệu quả nhiên là phải thừa dịp đi sớm.” Về mặt Sơ Vũ cảm kích nhìn bảo an đại thúc:

“Đại thúc, người cảm thấy ta có thể phong thần không?”

Bảo an đại thúc lấy ra một cái mã hai chiều từ trong ngăn kéo.

Sơ Vũ hiểu ý trong nháy mắt, quét mã hai chiều lên:

“Mì tôm năm khối tiền, xin mời đại thúc.”

Chờ sau khi thu được tiền, bảo an đại thúc mới quay lại nhìn Sơ Vũ chân thành nói:

“Ủng hộ, đừng từ bỏ.”

Sơ Vũ: “...”

“Người viết tiểu thuyết đều viết đến góc, hôm nay bị lừa không biết, hôm nào chết như thế nào cũng không rõ.” m

thanh của Kiếm Lạc lại một lần nữa truyền đến từ bốn phương tám hướng.

Lần này Kiếm Lạc không khẩn trương.

Chẳng qua Sơ Vũ và bảo an đại thúc đều lựa chọn không nhìn đến.

“Đại thúc, người không tử tế, năm khối tiền cũng không được.” Sơ Vũ mở miệng nói.

Bảo an đại thúc không để ý đến cái này, mà chỉ nói:

“Đến Lục gia các người sẽ gặp được vị tôn tại kia, giúp ta truyền một câu cho hắn.”

“Là cái gì?” Sơ Vũ hiếu kỳ.

Mặc dù hắn không biết Lục gia ở đâu, cũng không biết cửa đá ở Lục gia là tình huống như thế nào, nhưng đùi muốn đi qua, bọn họ theo tới khẳng định không thiệt thòi.

Nếu như có thể đồng hành cùng đùi, vậy đơn giản là kiếm lớn.

“Nói cho hắn biết, không gian trong cửa đá ở nơi cực kỳ xa xôi.

Mặc kệ bên trong xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không dính đến bên ngoài.” Bảo an đại thúc nói.

Sơ Vũ không rõ câu nói này có ý nghĩa gì.

“Người không cần hiểu câu nói này, kỳ thật ta cũng không hiểu, ta chỉ biết nói ra câu này, với ta mà nói chỉ có chỗ tốt chứ không có chỗ xấu.” Bảo an đại thúc giải thích.

“Đại thúc thật không biết vị kia sao? Cần chúng ta nói cho người tên của hắn và tướng mạo không?” Sơ Vũ hảo tâm nói.

Chỉ là câu nói này vừa mới nói xong, bảo an đại thúc vẻ mặt bình tĩnh ăn mì tôm, tay cầm nĩa tay đột nhiên run lên một cái, gương mặt ủ rũ.

Sau đó hắn ngẩng đầu nhìn về phía Sơ Vũ và Kiếm Lạc, nói:

“Có cơ hội gặp lại.”

m thanh vừa phát ra, Sơ Vũ và Kiếm Lạc liền phát hiện xung quanh âm ỉ rất nhiều.

Sau đó nhìn thấy cửa lớn có không ít người lui tới.

Bọn hắn đi ra từ trong hoàn cảnh đặc biệt.

Lúc này Sơ Vũ và Kiếm Lạc nhìn thoáng qua phòng an ninh, phát hiện bên trong cũng không có đại thúc an ninh kia.

Có là có hai vị bảo an khác.

Không quen biết.

“Đi thôi.” Sơ Vũ nói.

Kiếm Lạc đi bên cạnh Sơ Vũ, nói:

“Vừa lên khóa đã muốn xin nghỉ, có phải không tốt lắm không, mà còn dễ dàng không theo kịp tiến độ nữa.”

“Đại học ta đã đọc nhiều lần, nhắm mắt lại cũng tốt nghiệp, lên hay không lên khóa cũng không quan trọng.” Sơ Vũ nhìn về phía trước hững hờ nói.

Đối với sự tình mới nãy hắn không chút để ý, chỉ là vị đại thúc kia có vẻ như rất sợ sệt thôi.

Hắn không có cảm giác đui đáng sợ như vậy.

“Ta là lần đầu tiên.” Kiếm Lạc nói.

Sơ Vũ nhìn về phía Kiếm Lạc, nói:

“Lên lớp chính là ĐH năm 4, có học hay không có quan hệ gì?”

Kiếm Lạc nhìn Sơ Vũ, trong lúc nhất thời không biết phản bác ra sao, cuối cùng quay đầu lại:

“Không cần phát triển.”

...

Không Minh hải vực.

Biển sâu bắt đầu xuất hiện khí tức quý dị, dưới biển sâu cuộn cuộn sóng ngầm.

Mạch nước ngầm đầu nguồn phảng phát đến từ trong không gian.

Trong nháy mắt khí tức xuất hiện, Cô Ảnh lão nhân xuất hiện ở phụ cận.

Hắn nhìn đầu nguồn của khí tức này, sau đó đi vào.

Rất nhanh hắn liền xuất hiện trong không gian trống trải, nơi này chính là địa phương lúc trước hắn mang theo Lục Thủy đi vào.

Vừa tiến vào hắn liền cảm nhận được khí tức chí cao vô thượng.

Khí tức này xuất hiện cực kỳ đột ngột, trực tiếp ép Cô Ảnh lão nhân quỳ xuống đất.

Đối mặt với khí tức này, Cô Ảnh lão nhân cảm giác ý thức của mình đang vụn vẹo.

Phảng phát tất cả đều đang chuyển từ trật tự sang hỗn loạn.

“Bái kiến chủ nhân.”

Cô Ảnh lão nhân quỳ xuống đất, hoảng sợ mở miệng.

Nhưng mà sức mạnh này cũng không hề để ý đến hắn, cũng không có động tác dư thừa.

Phảng phát chỉ là sức mạnh đang tràn ra mà thôi.

Thế nhưng Cô Ảnh lão nhân có thể xác nhận, vô số năm qua, sức mạnh chưa bao giờ phát sinh qua bỏ sót.

Dù lần trước đột nhiên phát động bão táp công kích, cũng không có khí tức tùy ý truyền ra như hôm nay.

Vị tồn tại không thể nào hiểu được này, đột nhiên bắt đầu dị biến.

Cô Ảnh lão nhân quỳ hồi lâu cũng không đạt được bất kỳ trả lời chắc chắn nào, phảng phát đó chỉ là khí tức bỏ sót.

Có lẽ đối phương còn đang ngủ say.

Lại đợi hồi lâu, Cô Ảnh Nhân cúi đầu lui ra ngoài, không còn dám quấy rầy.

Nhưng hắn biết, có thể thần dưới biển sâu, muốn đi ra ngoài.

Vậy sẽ là tình huống như thế nào hắn không biết, cũng dự đoán không được.

...

Mà khi khí tức kia xuất hiện trong nháy mắt, Hải Yêu Nữ Vương vốn đang vờ ngủ đột nhiên mở mắt.

Xoát một cái trực tiếp ngồi dậy, tiếp đó nhìn về một bên khác của biển sâu.

Nàng có chút khó có thể tin:

“Sắp thức tỉnh thoát khỏi vây khốn rồi?”

Không có khả năng, thế giới xảy ra biến hóa gì sao?”

Cuối cùng Hải Yêu Nữ Vương thở dài một tiếng, vô lực nằm xuống.

“Rất muốn cứ nằm ngủ như vậy, làm một nhàn ngư.

Có thể cho tới bây giờ, thế giới khẳng định đã xảy ra biến hóa cực lớn gì đó.

Muốn chiến đội.

Nhưng phải đứng bên nào?

Trừ tam đại thế lực còn có lựa chọn nào khác sao?”

Hải Yêu Nữ Vương làm cá ướp muối vô số năm, lần này tốt rồi, cũng không biết hiện thế có cường giả nào.

Muốn tùy tiện vào một đội nào đó, cũng không biết vào đội nào.

“Nhân loại có cường giả không?” Hải Yêu Nữ Vương nhìn về phía trên hải vực, nhẹ giọng tự nói.

Nàng suy tư, sau đó nhớ tới một người.

“Lần trước ai la to chạy vào, nói có cường giả nhân loại, kêu cái gì, có vẻ là Tử Y Thần Nữ.

Gia nhập nàng?”

“Hắn chỉ là cường giả bình thường, trước hết gia nhập đi, không được lại nghĩ biện pháp khác.”

Nghĩ tới đây, Hải Yêu Nữ Vương liền nghĩ tới một người.

“Năm đó khi Triều Tịch tử phong ấn chúng ta, nói tất cả mọi người có thể sẽ chết, nhưng Thiên Cơ tiên bối nhất định còn sống.”

“Vị sát vách kia bắt đầu thức tỉnh thoát khỏi vây khốn, cho dù Thiên Cơ tiên bối, cũng phải xếp hàng nhỉ?”

“Không biết hắn đứng bên nào, nếu như Tử Y Thần Nữ không được thì tìm Thiên Cơ tiên bối.”

“Chỉ là phải gặp Tử Y Thần Nữ.”

Nghĩ tới đây, Hải Yêu Nữ Vương liền vỗ tay nói:

“Nếu quyết định, vậy liền ngủ tiếp thôi.”

...

Dịch: MB

Chương 736: Mộ Tuyệt Phát Hiện Lục Thủy Mua Vé Bảo Hộ 2

Xế chiều hôm đó, Lục Thủy đi ra xe lửa.

Dưới tình huống bình thường, nó vừa đứng lại thì có rất ít người xuống xe.

Dù sao Thu Vân tiểu trấn không có nhiều người ra ra vào vào như vậy.

Nhưng hôm nay, Lục Thủy phát hiện có không ít người xuống xe.

“Cũng là tới vì cửa đá? Đáng tiếc bọn họ đã chậm một ngày, bỏ qua Đại trưởng lão phát uy.” Trong lòng Lục Thủy cảm giác đáng tiếc cho bọn họ.

Chỉ là về sau có lẽ còn có cơ hội.

Không suy nghĩ nhiều, Lục Thủy liền đi ra ngoài bãi đỗ xe.

Mới vừa đi ra nhà ga, hắn liền thấy Mộ Tuyệt đứng ở bên ngoài.

Hôm nay Mộ Tuyệt mặc màu hồng tiên váy, mái tóc hắn là do thị nữ chải vuốt cho, nhìn liền biết là tiểu thư khuê các.

Đương nhiên, bất kể như thế nào, Mộ Tuyệt ở trong mắt Lục Thủy vẫn loá mắt như vậy.

Sau khi nhìn thấy Mộ Tuyệt, Lục Thủy lập tức đi đến chỗ Mộ Tuyệt.

Lần nào Mộ Tuyệt cũng chỉ đứng ở bên ngoài nhà ga, mà không phải đi vào.

“Lần này gặp Mộ tiểu thư lại trùng hợp làm chuyện gì sao?” Đi đến bên người Mộ Tuyệt, Lục Thủy mở miệng hỏi thăm.

Mặc dù biết lần nào Mộ Tuyệt cũng không có chuyện gì, nhưng Lục Thủy chỉ muốn hỏi một chút, xem Mộ Tuyệt sẽ cho

đáp án gì.

Lục Thủy vừa đến bên người Mộ Tuyết, Đinh Lương sau lưng Mộ Tuyết bắt đầu lui ra rời đi.

Hai ngày này Thu Vân tiểu trấn có không ít người tới, đương nhiên nàng sẽ không để một mình đại tiểu thư nhà nàng đến tiểu trấn.

Mộ Tuyết không để ý Đinh Lương và Chân Võ Chân Linh rời đi.

Nàng nở nụ cười nhợt nhạt với Lục Thủy, nói:

“Là đang đợi Lục thiếu gia.”

Chật, trực tiếp như vậy sao?

Rất nhanh Lục Thủy liền nghĩ đến chuyện gì, sau đó lấy ra bình Tuyết Sơn Vô Căn Thủy nói:

“Vì cái này sao?”

Hai muội muội của ngươi đâu?”

“Trà Trà mang theo các nàng chuẩn bị áp những vật khác.” Nói xong Mộ Tuyết đi sang một bên nhường đường.

Nhìn thấy Mộ Tuyết tránh ra, Lục Thủy tự nhiên cất bước đi về phía trước, Lục Thủy vừa đi Mộ Tuyết liền đi theo bên cạnh hẳn.

“Mộ tiểu thư xác định Đông Phương Tra Tra sẽ không mang theo hai muội muội của ngươi, nấu nước trứng linh thú sao?” Lục Thủy đưa cái bình cho Mộ Tuyết nói.

Đối với nước này, Mộ Tuyết khẳng định có hứng thú nhất định nhìn thử.

Bản năng của nhân loại bình thường.

Chỉ là vừa mở ra nhìn thoáng qua, Mộ Tuyết liền trả lại cái bình cho Lục Thủy:

“Sẽ không, Hương Dụ nhìn rồi, chắc chắn sẽ không có việc gì.”

“Thật sao? Đúng rồi, người trong Thu Vân tiểu trấn trở nên nhiều hơn, Mộ tiểu thư...” Lục Thủy vốn muốn nói Mộ Tuyết đến tiểu trấn cẩn thận chút.

Chỉ là lời còn chưa nói hết, phía sau đột nhiên vang lên âm thanh:

“Đông Phương tiểu hữu, xin dừng bước.”

Bởi vì âm thanh ngay ở phía sau, lời nói của Lục Thủy trực tiếp bị cắt ngang.

Mà âm thanh này rất quen tai.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện là ma tu Cát An.

Nhìn thấy đối phương, vẻ mặt Lục Thủy bình tĩnh:

“Tiền bối có việc?”

Lúc này Lục Thủy cứ như vậy mà nhìn ma tu Cát An, mặc dù hắn nhìn như bình tĩnh, nhưng nội tâm mơ hồ có bão táp nổi lên, cần thiết lời nói giết người diệt khẩu.

Lúc trước hắn không nên để đối phương còn sống xuống xe lửa.

Mộ Tuyết cũng nhìn ma tu Cát An, nàng cũng không nhận ra.

Chẳng qua là đến tìm Lục Thủy, nàng cũng không nói thêm gì.

Chỉ an tĩnh đứng ở bên người Lục Thủy.

“Có vẻ như Đông Phương tiểu hữu có chút hiểu rõ với nơi này.” Ma tu Cát An nhìn Mộ Tuyết bên người Lục Thủy, quan hệ hai người không tầm thường.

Đặc biệt đến tìm người, hoặc là tụ hợp, đều hiểu rõ nơi này hơn hẳn.

“Tiền bối muốn hỏi cái gì?” Lục Thủy nói.

“Không biết tiểu hữu biết Lục gia ở đâu không?” Ma tu Cát An hỏi.

Lục Thủy đưa tay chỉ về núi lớn phía trước nói:

“Đỉnh núi.”

“Đa tạ tiểu hữu, đây là phí hỏi đường.” Nói ma tu Cát An ném cho Lục Thủy một viên linh thạch nhị phẩm.

Lập tức hóa thành một đạo hắc phong biến mất tại chỗ.

Lục Thủy tiếp nhận linh thạch, nội tâm nhẹ nhàng thở ra.

Rất tốt, tất cả mọi người trốn khỏi một kiếp, tất cả đều vui vẻ.

“Lục thiếu gia biết hấn?” Mộ Tuyết nhìn thấy người kia rời đi, hiếu kỳ hỏi một câu.

“Một vị ma tu bán bảo hiểm, gặp được trên xe lửa, tìm ta chào hàng bảo hiểm.” Lục Thủy mặt không đỏ tim không đập nói.

Nghe nói như thế, Mộ Tuyết rất có hào hứng nhìn Lục Thủy, nói:

“Lục thiếu gia mua?”

“Không có.” Lục Thủy không chút do dự trả lời.

Trên mặt Mộ Tuyết có ý cười.

Nàng quyết định để Thiên Nữ chương môn hỏi thăm ma tu bán bảo hiểm.

Nhìn thử Lục Thủy mua bảo hiểm gì.

Lục Thủy không nhìn Mộ Tuyết, hấn lo lắng mình chợt dạ bị nhìn ra.

Lúc Mộ Tuyết vừa mới gả cho hấn, nhu thuận hiểu chuyện, lâu dần liền quý tinh, trong lòng của hấn nghĩ chút hư liền dễ dàng bị phát hiện.

Đời này không tiếp xúc, vừa để nàng tiếp xúc quen thuộc, liền... chắc, có vẻ cũng rất tốt.

Trên người Mộ Tuyết có mùi hương, ôn nhu ưu nhã lại xinh đẹp, kiếp trước thích Mộ Tuyết là rất bình thường.

Khi đó thành hôn xong thì tiếp xúc thân mật, có danh vợ chồng, hoàn toàn không trải qua giữ một khoảng cách.

Cũng như hiện tại duy trì một khoảng cách nhất định.

Chỉ là không có khả năng tiếp xúc, bằng không thì kế hoạch gì cũng phải thanh lý.

Sau đó Lục Thủy dòi chủ đề đi:

“Mộ tiểu thư muốn ăn bánh nướng không?”

Phía trước Lục Thủy có một nơi bán bánh nướng.

“Lục thiếu gia mời khách liền ăn.” Mộ Tuyết cũng không muốn chính mình bỏ tiền.

Đòi tiền không có, đòi người ngược lại có một.

Về sau còn có thể hỗ trợ sinh một.

Lục Thủy không nói gì, mà đi về phía trước, mua trước lại nói.

“Cho.” Đưa bánh nướng mua về cho Mộ Tuyết xong, bọn họ liền đi về phía Lục gia.

“Trên thị trấn có rất nhiều người xa lạ.” Mộ Tuyết cắn bánh nướng thuận miệng nói.

Lục Thủy cũng gật đầu:

“Lúc Mộ tiểu thư ra ngoài cẩn thận chút.”

Những người này có không ít cường giả, vạn nhất ra tay với Mộ Tuyết sẽ không tốt.

Những người kia không may không quan trọng.

Mộ Tuyết bại lộ, hắn cũng bại lộ theo.

Vợ chồng nhà, hoặc cùng nhau bình thường hoặc cùng nhau đặc biệt.

Không phải vậy kiêu gì cũng sẽ gây ra tranh luận không cần thiết.

Hắn cũng không muốn để một mình Mộ Tuyết nhận lấy những tranh luận không có chút ý nghĩa nào này.

Muốn một người nhận, đó cũng là hắn.

Đương nhiên, hắn sẽ trực tiếp giẫm những tranh luận không có ý nghĩa này ở dưới chân.

Hắn muốn cưới Mộ Tuyết, mặc kệ nhà hắn hay nhà Mộ Tuyết, chỉ có thể có một đáp án.

Đó chính là đồng ý.

“Bánh bao, ca ca bánh bao.”

“Ta không muốn bánh bao của người, lướt qua đi.”

“Ca ca bánh bao.”

“Ta không đoạt.”

Đột nhiên đối thoại truyền đến trong tai Lục Thủy và Mộ Tuyết.

Bọn họ có chút hiếu kỳ, sau đó nhìn lại bên cạnh.

Là một tiểu nữ hài trông hơi ngơ ngác, nàng giấu bánh bao, đối mặt cùng một cô gái mập nhỏ.

Cô gái mập nhỏ kia có vẻ tinh thần hơi sa sút, nhìn chăm chăm bánh bao dờ không ra.

“Là Lâm Hoan Hoan và tiểu nha đầu nhà bán mì.” Mộ Tuyết lập tức nhận ra hai vị này.

Tiểu nha đầu kia còn nhỏ hơn Nhã Lâm, mà lại ngơ ngác.

Nói cũng nói không nhiều.

Đạo lý càng ít hiểu biết.

Lục Thủy cũng từng gặp qua hai người kia.

Nếu như không nhớ lầm, Lâm Hoan Hoan koa còn đang đào hôn?

Hắn không hiểu nhiều về đào hôn, dù sao hắn không đào hôn.

Dịch: MB

Chương 737: Mộ Tuyết Phát Hiện Lục Thủy Mua Vé Bảo Hộ 3

Nhìn hai người kia, Mộ Tuyết đi tới.

“Các người đang làm gì vậy?” Mộ Tuyết đi đến bên cạnh tiểu nữ hài kia hỏi.

“Bánh bao, ca ca bánh bao.” Tiểu nữ hài kia nói với Mộ Tuyết.

“Mua cho ca ca người?” Mộ Tuyết ngồi xuống hỏi tiểu nữ hài.

Tiểu nữ hài gật đầu lặp lại câu nói kia:

“Ca ca bánh bao.”

Mộ Tuyết sờ lên đầu tiểu nữ hài, nói:

“Mau trở về đi thôi, gần đây đừng đi ra ngoài.”

Mộ Tuyết đã thấy, ca ca tiểu nữ hài đang chạy tới.

Xem ra là phát hiện muội muội nhà mình không có, đang đi tìm.

Chờ ca ca tiểu nữ hài kia tới đón tiểu nữ hài đi, Mộ Tuyết mới nhìn Lâm Hoan Hoan nói:

“Người chạy tới nơi này thế nào?”

Lâm Hoan Hoan cúi đầu nói:

“Tiền đủ ngồi xe đến nơi đây.”

Mộ Tuyết: “...”

“Còn đang đào hôn?”

Lâm Hoan Hoan gật đầu, sau đó giải thích nói:

“Lúc đầu bọn họ đều đuổi tới nơi này, chỉ là tối hôm qua có vẻ như xảy ra biến cố to lớn, bọn họ đột nhiên không thấy nữa.

Nghe nói nơi này có tồn tại cực kỳ cường đại, những người kia không dám ở nơi này làm càn.

Cho nên ta dự định đi làm ở đây.”

Lục Thủy ở một bên nghe, tối hôm qua hẳn là Đại trưởng lão ra tay, hù dọa những người kia.

Vừa mới nãy hẳn thấy có vài người có trạng thái không tốt lắm.

Tối hôm qua Đại trưởng lão ra tay có vẻ như ảnh hưởng tới không ít người.

“Sau đó chờ bắt về thành hôn?” Mộ Tuyết tò mò hỏi.

Lâm Hoan Hoan gật đầu.

Đúng vậy, nàng đã không có cách nào chạy trốn nữa.

Nếu đến bắt một lần nữa, lấy thực lực của nàng, căn bản không có khả năng đào tẩu.

Trước đó đều là trò vặt.

Lại đến hẳn là làm thật.

Mộ Tuyết không nói chuyện, mà quay đầu nhìn Lục Thủy mỉm cười.

Lục Thủy liền biết Mộ Tuyết đang suy nghĩ gì.

Chỉ là hẳn không nhìn, cười có làm được cái gì?

Đáng tiền không?

“Lục thiếu gia, cho ta mượn một ít linh thạch.” Mộ Tuyết nói xong lộ ra nụ cười xán lạn.

Một mặt chờ mong, phảng phất từ trước tới giờ không lo lắng sẽ bị cự tuyệt.

“Chỉ một viên tam phẩm.” Lục Thủy ném linh thạch ra.

Không có cách nào, hành vi theo bản năng.

Chính hẳn cũng không hiểu, vì sao Mộ Tuyết có thể làm hẳn phạm quy như thế.

“Tạ ơn Lục thiếu gia.” Mộ Tuyết vẫn mang theo ý cười.

Vẻ mặt Lục Thủy không biểu tình, lựa chọn không nhìn.

Mộ Tuyết quay đầu nhìn về phía Lâm Hoan Hoan, giao linh thạch cho nàng, nói:

” u khi nhận tiền lương thì đưa ta cũng được.”

“Được.” Lâm Hoan Hoan thu linh thạch, không phải chết đói rồi.

“Đúng rồi, tại sao Mộ tiểu thư lại ở chỗ này?” Lâm Hoan Hoan có chút hiếu kỳ.

“Bởi vì nơi này là địa bàn nhà ta.” Lục Thủy mở miệng nói.

“Ừm, gần đây ta đều ở nơi này.” Mộ Tuyết gật đầu.

“Nửa năm sau, Mộ tiểu thư muốn đến nơi này?” Lâm Hoan Hoan có chút ngoài ý muốn.

Nơi này giống như rất bình thường.

Nhưng rất nhanh nàng lại cảm thấy không đúng, hình như có người nói nơi này có cường giả siêu cấp.

Nếu như là thật, vậy trong này không phải có thể lực rất cường đại?

Tốt, một tu chân giả nho nhỏ như nàng cũng không hiểu, chờ lát người hỏi rõ ràng.

Thế nhưng tối hôm qua sao nàng không có cảm giác được cường giả siêu cấp nào?

“Ừm, sang năm sau vẫn ở nơi này.” Mộ Tuyết gật đầu, nàng xác thực muốn gả cho Lục Thủy, sau đó định cư ở chỗ này.

Đời này đều ở nơi này.

Hoặc là nói, Lục Thủy ở nơi nào, nàng ở chỗ đấy.

Nghĩ như vậy, Mộ Tuyết liền đến gần Lục Thủy.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, mặc cho Mộ Tuyết dựa tới gần.

Lộc cộc ~

Lâm Hoan Hoan vốn định nói gì đó, nhưng bụng lại vang lên âm thanh.

“Đi mua đồ ăn đi.” Mộ Tuyết nói khẽ.

Sau đó Lâm Hoan Hoan liền cáo biệt Lục Thủy và Mộ Tuyết, nàng muốn đi mua bánh bao.

Chủ yếu là tiện nghi.

Mộ Tuyết và Lục Thủy không có lưu lại quá lâu, một đường đi đến Lục gia.

“Các nàng ở chỗ Mộ tiểu thư sao?” Trở lại Lục gia, Lục Thủy mở miệng hỏi.

Hắn chỉ đương nhiên là hai muội muội của Mộ Tuyết.

Dù sao cũng có đồ vật muốn giao cho các nàng.

“Hắn là ở, không biết Trà Trà có mang theo các nàng chạy loạn không.” Bản thân Mộ Tuyết cũng không quá xác định.

Chuyện này Lục Thủy có thể lý giải, Đông Phương Tra Tra có thể chạy không thấy tăm hơi ở Lục gia.

Không phải là trốn đi luyện đại chiêu bí mật gì đó, mà là đang thám hiểm trên đường, nếu không phải là đang thấp hương cho các loại linh khí.

Cũng không biết nàng nghĩ như thế nào.

Đương nhiên, Lục Thủy càng không thể nào lý giải, tại sao khí linh lại yêu thích Đông Phương Tra Tra thấp hương cho chúng nó.

Bởi vì não nhiệt sao?

“Ta gọi điện thoại hỏi một chút.” Mộ Tuyết lấy điện thoại di động ra nói.

Lục Thủy không nói gì thêm, chỉ đứng ở bên người chờ Mộ Tuyết.

Rất nhanh Mộ Tuyết nhận được đáp án:

“Trà Trà nói đang chờ chúng ta trở về ăn cơm chiều.”

“Đến nơi mẹ ta?” Lục Thủy có chút hiếu kỳ.

“Là chỗ ở của ta.” Mộ Tuyết nói.

Lục Thủy một chút cũng không hiểu, làm sao lại đến nơi của Mộ Tuyết ăn cơm rồi?

Bình thường không phải đến chỗ của cha mẹ hấn sao?

Chỉ là Lục Thủy không hỏi thêm nữa, mà là đi theo Mộ Tuyết đến chỗ ở của nàng.

Vừa đến gần, hấn đã ngửi được mùi thơm.

“Phòng bếp thay người rồi?” Lục Thủy không cảm thấy phòng bếp nhà bọn họ có thể làm ra mùi thơm này.

Mộ Tuyết lắc đầu không nói chuyện.

Rất nhanh bọn họ liền đi vào.

Vừa vào đã thấy Đông Phương Trà Trà ngồi ở vị trí trước, trước nàng bày một bàn đồ ăn, sắc hương vị đều đủ.

Còn có hai món ăn có thể phát sáng.

Nhã Lâm và Nhã Nguyệt cũng đang ngồi, ngay bên người Đông Phương Trà Trà.

“Chị dâu, các người trở về rồi, nhanh lên, đồ ăn đã sắp lạnh.” Đông Phương Trà Trà phát tay với Lục Thủy và Mộ Tuyết.

Nhã Nguyệt và Nhã Lâm cũng lên tiếng chào hỏi.

Lục Thủy đi vào ngồi xuống, hấn có chút hiếu kỳ, chỉ là không hỏi, dự định thử đồ ăn trước.

Chờ Mộ Tuyết cũng ngồi xuống, Đông Phương Trà Trà lập tức nói:

“Tốt, người đã đông đủ, có thể ăn rồi.”

Nhìn thấy Trà Trà tỷ đã bắt đầu ăn, Nhã Lâm cũng cầm lấy đũa gấp thức ăn, nàng nhìn rất lâu rồi.

Lục Thủy cũng cầm lấy đũa kẹp đồ ăn, lập tức bỏ vào trong miệng.

Hấn ăn tương đối cẩn thận, chủ yếu là lo lắng mẹ hấn đùa hấn.

Nhưng luôn cảm giác mẹ hẳn không làm được đồ ăn thế này, mặc kệ là kiểu dáng hay mùi thơm, đều không phải trình độ mẹ hẳn có thể so sánh được.

Sau đó Lục Thủy bỏ đồ ăn vào trong miệng, rất nhanh hẳn cũng có chút kinh ngạc.

“Đây là đồ ăn do ai làm?”

Thức ăn này có trình độ còn siêu hơn do phòng bếp làm.

Phòng bếp cũng không có thực lực này.

“Là mẫu thân làm.” Đông Phương Trà Trà lập tức đáp.

“Đúng là sáng nay cha mẹ Trà Trà có tới.” Mộ Tuyệt giải thích.

Trong lòng Lục Thủy có chút bất đắc dĩ, đều là mẹ, làm sao khác biệt lại lớn như vậy.

Dịch: MB

Chương 738: Mộ Tuyết Cảm Thấy Có Thể Đánh Lục Thủy Ít Đi Một Quyền 1

Lục Thủy cảm giác đây là bữa ăn ngon nhất mà hắn ăn được từ trước đến nay.

Mẹ hắn không thể nào đạt được cảnh giới này.

Đương nhiên, Lục Thủy cũng không thèm để ý, bởi vì hắn có Mộ Tuyết, không cần ăn cơm của mẹ hắn.

Thực sự không được hắn có thể không ăn.

Trừ phi cha mẹ hắn nhớ tới hắn.

Nhưng bình thường sẽ không nhớ ra.

Nhất là gần đây có vẻ như bọn họ còn muốn sinh thêm hai đứa, nếu sinh ra muội muội, đứa con trai như hắn có khả năng có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Cơm nước xong xuôi, trời còn sớm, Lục Thủy giao Tuyết Sơn Vô Căn Thủy cho hai muội muội của Mộ Tuyết:

“Làm thể nào để áp các người hắn cũng đã biết.”

Nhã Nguyệt và Nhã Lâm lập tức gật đầu: “Tạ ơn tỳ phu.”

Lục Thủy không nói gì, hắn không phản đối cách gọi của những người này.

Tiếp đó quay đầu nhìn Mộ Tuyết:

“Vậy không làm phiền Mộ tiểu thư nữa.”

“Lục thiếu gia muốn đi Tàng Kinh các?” Mộ Tuyết biết Lục Thủy vẫn còn chưa qua trừng phạt kỳ.

Lục Thủy gật đầu, Tam trưởng lão muốn nghiệm chứng hắn đọc sách có thu hoạch ra sao, không vượt qua kiểm tra khẳng định sẽ bị trừng phạt tiếp.

“Vừa hay ta muốn đi ra ngoài một chút, tiện đường với Lục thiếu gia.” Mộ Tuyết nói.

“Đúng rồi, Lục thiếu gia chờ ta.” Nói xong Mộ Tuyết liền chạy vào phòng, không biết là lấy cái gì.

Rất nhanh Lục Thủy đã thấy Mộ Tuyết đi ra, thế nhưng không thấy nàng cầm theo món gì, vậy nàng vừa đi vào làm gì?

“Đi thôi.” Mộ Tuyết nói.

Lục Thủy không nói gì thêm, cùng Mộ Tuyết rời đi.

Đông Phương Trà Trà và Nhã Nguyệt Nhã Lâm giả vờ bản thân mình không có ở hiện trường.

Vẫn luôn giữ yên lặng.

Thẳng đến Lục Thủy bọn họ ra ngoài, các nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

“Nếu chúng ta quấy rầy Mộ Tuyết tử và tử phu thì sẽ như thế nào?” Nhã Nguyệt hiếu kỳ hỏi một câu.

“Sẽ bị phạt đứng.” Đông Phương Trà Trà lập tức nói.

Nhã Nguyệt: “???”

“Phạt đứng sẽ như thế nào?” Nhã Lâm tò mò hỏi.

“Sẽ khóc.” Đông Phương Trà Trà rất tự tin đáp.

Nhã Lâm suy nghĩ một chút, cảm thấy thật đáng sợ.

...

“Lục thiếu gia muốn ở Tầng Kinh một lát sao?” Trên đường đến Tầng Kinh các, Mộ Tuyết hỏi.

Lục Thủy nhìn về phía trước nên bước bộ pháp, hẳn có thể cảm nhận được Mộ Tuyết đang ngay cạnh bả vai hẳn:

“Hẳn là phải ở trong chốc lát, không biết Tam trưởng lão dự định sẽ nghiệm chúng sở học mấy ngày nay của ta như thế nào.”

Mộ Tuyết cũng không nghĩ ra được làm sao để nghiệm chúng Lục Thủy học được cờ vây thế nào, đại khái Tam trưởng lão rất tức giận đi.

Chẳng qua chỉ là tròng phật đọc sách ở Tầng Thư các mà thôi, đối với Mộ Tuyết mà nói không có bất cứ vấn đề gì, nàng có thể đến Tầng Kinh các bồi Lục Thủy bất cứ lúc nào.

“Cái này cho Lục thiếu gia.” Mộ Tuyết lấy ra một cái hộp, sau khi đưa hộp cho Lục Thủy mới tiếp tục nói:

“Có thể để ăn khuya.”

Lục Thủy nhận hộp, nhận ra là điếm tâm, có lẽ còn là đồ ngọt.

Ăn khuya bằng món này không sợ sâu răng sao?

Hắn vẫn có chút nhận biết với việc đau răng, lần trước đã từng đau rồi.

Đều là do cha hắn hồ.

Chưa từng gặp ai làm cha như thế.

“Làm lúc sáng sớm, xem như tạ lễ.” Mộ Tuyết đứng ở bên cạnh Lục Thủy nhẹ nhàng nói.

Về phần cảm ơn cái gì, dĩ nhiên không phải tạ ơn giúp đỡ mang nước về.

Mà là tạ ơn Lục Thủy yêu thích chính mình.

Chưa từng giữ lại.

Tạ ơn Lục Thủy để nàng yêu thích, chưa từng bị thương.

Lục Thủy nhìn điếm tâm này, cảm giác đây không phải tạ ơn hắn mang nước.

Mộ Tuyết sẽ không tạ ơn cái này, bởi vì đó là hắn chuyện nên làm.

Về phần đến cùng là tạ ơn cái gì, Lục Thủy không thêm đề ý.

Bởi vì chuyện Mộ Tuyết tạ ơn, khẳng định là chuyện hắn nguyện ý, là chuyện hắn hướng tới.

“Hương vị rất thơm.” Sau khi Lục Thủy nhận hộp điếm tâm, ngửi thấy một mùi thơm thanh đậm.

Nghe Lục Thủy nói, Mộ Tuyết sợi tóc gỡ bên tai, xích lại gần người một cái, nói:

“Là mùi Lộ Hoa, loại hoa này hộp thơm không lẫn át được.”

“Thật sao?” Nhìn thấy Mộ Tuyết lui trở về, Lục Thủy mới mở miệng nói:

“Mộ tiểu thư cảm thấy hoa gì thì thơm nhất?”

“Hương hoa?” Mộ Tuyết suy tư nói:

“Ừm, hẳn là Nghê Âm Hoa dưới biển sâu, loài hoa đó vừa ra biển sâu sẽ nở rộ hương hoa, mặc dù không nồng, nhưng mùi thơm lại thơm nhất, ta chưa từng ngửi được có đóa hoa nào thơm hơn loài hoa đó.”

Hoa đó là do Lục Thủy hái cho nàng.

Khi đó một mặt thần bí, nói muốn dẫn nàng đi xem một đồ vật.

Cuối cùng lại hái lên một đóa Nghê Âm Hoa từ dưới biển sâu.

Chỉ là cuối cùng lại thả trở về, bởi vì không thể lộ ra ánh sáng.

Nhìn vẻ mặt Mộ Tuyết thành thật suy nghĩ, Lục Thủy chỉ lắc đầu cười cười nói:

“Nào có hoa gì, có thể so sánh với mùi hương của Mộ tiểu thư?”

Nhìn thấy Mộ Tuyết hơi kinh ngạc, Lục Thủy lại cầm lấy cái hộp, tiếp tục nói:

“Ta nói mùi thơm, là mùi trên người Mộ tiểu thư.

Mà không phải mùi Lộ Hoa gì đó.”

Nghe Lục Thủy nói, Mộ Tuyết ngơ ngác đứng ở nơi đó nhìn Lục Thủy.

Tâm tình, đương nhiên rất cao hứng.

“Mộ tiêu thư đi làm việc của riêng mình đi.” Lục Thủy không cho Mộ Tuyết thời gian phản ứng liền trực tiếp đi về hướng Tàng Kinh các.

Dù sao nhanh đến.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy đi về phía trước, không đi lên cùng.

Chỉ là trên mặt từ từ lộ ra nụ cười.

“Tốt, lúc đánh người sẽ đánh ít đi một quyền, chỉ đánh 9999 quyền.” Mộ Tuyết suy nghĩ trong lòng.

Chỉ là vừa mới nghĩ tới đây, nàng liền nhìn thấy Lục Thủy đang đi đột nhiên ngừng lại.

Sau đó quay đầu nhìn nàng.

“Đúng rồi, Mộ tiêu thư nhớ kỹ trả lại linh thạch.” Nói xong Lục Thủy tăng tốc bước chân rời đi.

Lần này Mộ Tuyết mỉm cười, nhìn thấy Lục Thủy đi xa, nàng mới quay đầu đi về chỗ mình ở.

“Bổ sung một quyền, đây là nợ nần.”

...

Lục Thủy đi ở trên đường nhỏ, Tàng Kinh các ngay ở phía trước.

Lúc này hẳn đương nhiên sẽ không biết Mộ Tuyết đang suy nghĩ gì.

Nhưng đại khái đã đoán được.

Nhưng hẳn không thềm để ý, đến lúc đó thừa dịp Mộ Tuyết không chú ý, tìm laptop, để ánh lửa chiếu sáng đường xá hắc ám là đủ.

“Nàng đặt hộp này ở chỗ nào nhỉ?” Lục Thủy nhìn hộp điểm tâm không nhỏ có hơi kinh ngạc.

Vừa mới nãy Mộ Tuyết vào nhà hẳn là cầm cái này, thế nhưng hẳn không thấy Mộ Tuyết mang ở trên người.

Sau đó Lục Thủy không thềm để ý cái này.

Về phần mùi thơm, hắn nói là sự thật.

Người quen thuộc nhất, thích nhất, khẳng định là mùi trên người Mộ Tuyết.

Nghê Âm Hoa gì, căn bản không có khả năng so sánh với Mộ Tuyết.

Đó là hắn tra được từ trên một bản cổ tịch, dùng một vài thủ đoạn đặc biệt tìm ra cho Mộ Tuyết xem.

Thời điểm đó Mộ Tuyết rất dễ dụ.

Hiện tại khó mà nói.

Tuổi đã cao.

Nghĩ tới đây Lục Thủy đột nhiên nhìn bốn phía, sau đó nhẹ nhàng thở ra.

Sau khi hắn đi tới Tàng Kinh các, trực tiếp đi lầu ba.

Lúc đến lầu ba, Lục Thủy nhìn thấy Khô Thụ lão nhân đã ngồi ở vị trí lầu ba, hắn là đang chờ hắn.

“Thiếu gia, người đã đến, dựa theo Tam trưởng lão phân phó, hi vọng thiếu gia có thể phối hợp việc nghiệm chứng học tập.” Khô Thụ lão nhân đi đến bên cạnh Lục Thủy cung kính nói.

Đối với cái này, Lục Thủy không có lý do cự tuyệt nào:

“Ngay ở chỗ này?”

“Đúng vậy, hôm nay trừ tộc trưởng, không có người nào có thể lên lầu ba.” Khô Thụ lão nhân nói.

Lục Thủy hơi kinh ngạc, chỉ vì để hắn khảo thí mà phong luôn lầu ba.

“Tại sao không phải lầu bốn?” Lục Thủy cảm thấy lầu bốn mới sẽ không ảnh hưởng đến người khác.

Mà Khô Thụ lão nhân có tư cách lên lầu bốn.

“Dù sao cũng là thời gian thiếu gia khảo thí, lầu bốn không ảnh hưởng tới người khác khuyết thiếu đầy đủ cảm giác nghi thức.

Tam trưởng lão phân phó.” Khô Thụ lão nhân nói.

Lục Thủy: “...”

Dịch: MB

Chương 739: Mộ Tuyệt Cảm Thấy Có Thẻ Đánh Lục Thủy Ít Đi Một Quyển 2

Hắn không có gì đáng nói, đại khái là Tam trưởng lão bị chọc tức, đuổi người trong Tàng Kinh các đi.

Không có việc gì lại đặt sách cờ vây ở lầu ba.

Chỉ là quyển sách kia xác thực đáng giá đặt ở lầu ba.

Cũng không phải có tác dụng gì, mà là quyển sách kia đến từ thời kỳ Viễn Cổ, là bản thật.

Mà không phải viết tay.

Gia nhập tìm kiếm một tên tuổi.

“Thụ lão dự định thi thế nào?” Lục Thủy ngồi vào vừa nói.

Vấn đáp mà thôi, với hắn mà nói không có bất kỳ ảnh hưởng gì, mặc kệ hỏi cái gì hắn cũng có thể trả lời.

Lấy số lượng kiến thức của Thụ lão, làm sao cũng không có khả năng hỏi khó hắn.

Chớ nói chi là liên quan tới cờ vây.

“Xin mời thiếu gia hoàn thành bài thi này.” Khô Thụ lão nhân lấy ra một bài thi đặt ở trước mặt Lục Thủy.

“Đây là bút của thiếu gia.” Khô Thụ lão nhân còn rất thân mật chuẩn bị bút.

Lục Thủy có hơi ngoài ý muốn, lại là thi viết.

Xem ra là Tam trưởng lão muốn xem.

Nhưng thi viết cũng không làm khó được hắn.

Sau đó Lục Thủy bắt đầu thẩm đề.

Nhìn bài thi này có thể ra đề gì cho hắn.

Đề thứ nhất: Bàn cờ vây có tất cả bao nhiêu giao lộ?

“361 cái.” Lục Thủy chỉ suy nghĩ sơ đã biết.

Chỉ là đề cò vây bình thường như thế, cái này rất đơn giản.

Đề thi thứ hai: Tiểu Mục Thủ Giác cũng gọi là góc gì?

Lục Thủy: “???”

Thứ đồ gì đây?

Đề thi thứ ba: Góc thủ loại hình thường gặp có cái gì?

Có cái gì?

Đạo thứ tư đề: Các loại kiếp có cái nào?

Tam Cửu Kiếp? Phượng Tiên Kiếp? Long Hán Kiếp? Công Đúc Lượng Kiếp? Cửu Thiên Vô Lượng Kiếp?

Lục Thủy lần lượt nhìn xuống.

Cuối cùng bút của hắn không nhắc lên nữa, trả bài thi lại cho Khô Thụ lão nhân, vẻ mặt không chút thay đổi nói:

“Ra liên quan tới tu chân à.”

Những đề này bọn chúng không xứng.

Khô Thụ lão nhân nhận lấy bài thi, yên lặng thu vào.

Sau đó lấy ra một bài thi hoàn toàn mới.

Phảng phất đã sớm biết được kết cục.

Lục Thủy tiếp nhận bài thi mới, phát hiện rốt cục cũng nhìn hiểu được đề.

Ví dụ như lần đầu tiên độ kiếp cần phải chú ý những gì.

Chú ý khí chất là được.

Không phải vậy thì thiên kiếp sẽ rất khó xử.

Nhìn thấy Lục Thủy hững hờ làm bài thi, Khô Thụ lão nhân nói khẽ:

“Thiếu gia, tối hôm qua xảy ra một số việc, hình như có người đánh chủ ý lên đầu thiếu gia.”

Kỳ thật hắn rất muốn biết, có phải thiếu gia bại lộ rồi kho.

Nếu như bại lộ, hắn phải cân nhắc thuyết phục Lục Thủy, để mấy vị trưởng lão biết.

Để tránh xảy ra bất trắc.

“Người nói chính là Minh Thổ Thập Điện Sát Ngán?” Lục Thủy liền lên đề, hỏi.

“Thiếu gia đã biết chuyện này?” Khô Thụ lão nhân có chút ngoài ý muốn.

“Đề Chân Võ đến hỏi chuyện tối hôm qua, hiện tại còn không chưa báo cáo với ta.” Lục Thủy nhìn bài thi nói.

“Vậy thiếu gia làm sao biết được?” Khô Thụ lão nhân hiểu kỳ hỏi.

“Bởi vì việc này vốn do ta làm, sở dĩ Minh Thổ Sát Ngán có thể vào Lục gia, là bởi vì ta cho hắn tọa độ.

Cho nên việc hắn đến, ta rõ ràng hơn bất kỳ ai” Lục Thủy thuận miệng đáp.

Lục Thủy tùy tiện nói, nhưng Khô Thụ lão nhân nghe giật nảy mình.

“Thiếu gia, đây là vì sao?”

Hắn không thể nào hiểu được Lục Thủy muốn làm gì.

Chẳng lẽ thiếu gia có tâm lý phản nghịch rất lớn, ưa thích mang phiến toái cho gia tộc như vậy?

Lục Thủy nhìn đề chuyển bút trong tay, tùy ý nói:

“Bởi vì Minh Thổ đại quân vốn tới giết ta, lúc nhận được tin tức, ta liền đi qua.

Ai biết thực lực vị Sát Ngán điện chủ này mạnh như vậy, chỉ có thể để hắn tìm đến Đại trưởng lão.”

Đầu óc Khô Thụ lão nhân có chút loạn, giết thiếu gia?

Tại sao?

Mà thiếu gia thế mà đơn thương độc mã muốn đi đối kháng với Minh Thổ đại quân?

Trong nháy mắt nghĩ đến điều này, Khô Thụ lão nhân nghĩ đến một vấn đề.

Khi đó chỉ có Minh Thổ Sát Ngán tới, đại quân lớn như vậy đâu?

Khô Thụ lão nhân nghĩ đến một khả năng, nhưng hẳn không thể tin được, sau đó có chút kích động hỏi:

“Thiếu gia, Minh Thổ đại quân đâu?”

Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Khô Thụ lão nhân, đáp:

“Nếu bọn họ vẫn còn, thì ta trở về thế nào?”

Câu hỏi này rất bình thường, nhưng Khô Thụ lão nhân nghe thấy lại sinh lòng rung động.

Minh Thổ đại quân, yếu hơn nữa cũng không yếu đến nỗi chứ?

Mà thiếu gia bọn họ lấy sức một mình, giải quyết Lục gia Minh Thổ đại quân sắp xâm lấn?

Chỉ để một vị Minh Thổ điện chủ bước vào Lục gia, còn lại để thiếu gia bọn họ giải quyết tất cả?

Giờ khắc này Khô Thụ lão nhân cảm thấy mình ngu xuẩn cỡ nào, thế mà lại cảm thấy thiếu gia phản nghịch.

Đây là bóp chết nguy hiểm ở bên ngoài.

Có thể thiếu gia mới bao nhiêu lớn?

“Tiềm lực của thiếu gia đến cùng đáng sợ đến cỡ nào?” Khô Thụ lão nhân cảm thấy không phải mình đang nhìn một thiếu niên 20 tuổi.

Mà là tiên bối sâu không thấy đáy, mệnh mông vô cùng.

Mà thiếu gia đối chiến với Minh Thổ đại quân, trong thời gian này tất nhiên xảy ra kịch chiến mà hẳn không cách nào trải nghiệm.

“Chỉ là giao thủ bình thường mà thôi, không cần biểu hiện khoa trương như vậy.” Lục Thủy quay đầu lại tiếp tục làm bài thi.

Đề này rất đơn giản, nói rằng gặp một Linh thú Viễn Cổ ngủ say trong di tích, làm thế nào mới thích hợp nhất.

Cái này còn phải hỏi?

Nướng than là thích hợp nhất.

Chân Linh nhóm lửa, Chân Võ nướng.

“Thiếu gia vừa mới nói người của Minh Thổ tới giết thiếu gia, đây là vì sao?” Sau khi Khô Thụ lão nhân khôi phục cảm xúc, hỏi vấn đề quan trọng này.

Về phần thiếu gia nói giao thủ bình thường, hấn lược qua.

Việc này không thể nào.

Thiếu gia nói hời hợt, nhưng trong đó tất nhiên xảy ra đại chiến kinh thiên động địa.

Tuyệt đối không hề có quan hệ với hai chữ bình thường.

Không thể thấy tận mắt thấy, xác thực đáng tiếc.

“Tại sao?” Lục Thủy để cây viết trong tay xuống, nhìn Khô Thụ lão nhân nói:

“Có lẽ là vì để phục hưng Minh Thổ.

Cấp độ càng sâu liền phức tạp, nói người cũng không hiểu.”

“Cầm đi đi.” Lục Thủy cầm lấy bài thi từ mặt bàn đưa cho Khô Thụ lão nhân.

Hấn đã làm xong.

“Nhanh như vậy?” Khô Thụ lão nhân có chút ngoài ý muốn.

Hấn không thấy Lục Thủy viết bao nhiêu chữ, bài thi này nói thế nào cũng phải viết không ít chữ.

Chỉ là hấn đành tiếp nhận bài thi nhìn sơ qua.

Vừa xem xong, sắc mặt không tốt lắm.

“Thiếu gia, nội dung này có nên sửa một chút không?” Khô Thụ lão nhân có chút bất đắc dĩ.

Lần thứ nhất độ kiếp cần để ý khí chất?

Linh quả ăn ngon liền đáng giá tiền?

Giữa Linh khí và Đạo khí không có khác biệt?

Gặp được Viễn Cổ linh thạch thích hợp nhất thì nung than?

Đây là đáp án gì?

“Bài thi tiêu chú, dùng trạng thái trước mắt của ta làm tiêu chuẩn, đề mục tiếp theo ta cũng không trả lời lung tung.” Lục Thủy mở miệng giải thích.

Trong lúc nhất thời Khô Thụ lão nhân không biết nói cái gì. Hấn tin.

Nhưng là Tam trưởng lão không tin.

Cuối cùng Khô Thụ lão nhân cũng không nói gì, mà lựa chọn rời đi.

Hấn phụng mệnh làm việc, thiếu gia muốn giao đáp án này, hấn cũng không còn cách nào.

Chỉ có thể để Tam trưởng lão định đoạt.

Chẳng qua có thể biết chân tướng Minh Thổ công kích Lục gia, cũng không tính thua thiệt.

Cái này hấn có thể nói cho Tam trưởng lão biết.

Minh Thổ là vì phục hưng.

Về phần Minh Thổ Sát Ngán điện chủ là do thiếu gia cố ý dẫn tới, điều này hấn muốn nói cũng nói không ra miệng được.

Lúc nào mới có thể giải cấm chế này?

Rất nhanh Khô Thụ lão nhân đi tới đại điện.

Tam trưởng lão ngồi trên cùng đại điện, phảng phất vẫn luôn chờ đợi.

“Tam trưởng lão, đây là bài thi của thiếu gia.” Khô Thụ lão nhân cung kính nói.

“Như thế nào?” Tam trưởng lão nhìn Khô Thụ lão nhân.

Hấn không đi xem bài thi trước, cần phải chuẩn bị tâm lý.

Hấn không yêu cầu tốt bao nhiêu, nhìn ổn là được.

Có chút tiến bộ cũng có thể.

Dịch: MB

Chương 740: Mộ Tuyệt Cảm Thấy Có Thể Đánh Lọc Thủy Ít Đi Một Quyền 3

“Cái này.” Trong lúc nhất thời Khô Thụ lão nhân không biết nói gì, cuối cùng chỉ có thể cúi đầu nói:

“Một lời khó nói hết.”

Nghe được câu này, Tam trưởng lão liền không hỏi nhiều nữa.

Mà vẫy tay, bài thi trên tay Khô Thụ lão nhân bá một tiếng bay vào trong tay Tam trưởng lão.

Tam trưởng lão cầm bài thi xong liền bắt đầu đọc bài thi, hẳn muốn biết một lời khó nói hết của Khô Thụ lão nhân đến cùng là có ý gì.

Chỉ là khi nhìn thấy đề thứ nhất, lông mày hẳn trực tiếp nâng lên, nộ khí tăng ba trượng.

Trong nháy mắt nhìn xong bài thi, Tam trưởng lão liền bóp nát bài thi.

Lửa giận của hắn đang tăng cao.

Sau một hồi, lửa giận của Tam trưởng lão dần dần lắng lại.

Cuối cùng thở dài một tiếng:

“Còn có chuyện khác không?”

Hắn không bộc phát, cũng không hỏi nhiều.

“Có một tin tức liên quan tới Minh Thổ, là một chút truyền ngôn.”

“Là cái gì?” Tam trưởng lão hỏi.

“Căn cứ một chút truyền ngôn, mục tiêu lần này của Minh Thổ Sát Ngán vốn là thiếu gia, nghe nói là vì phục hưng Minh Thổ.” Khô Thụ lão nhân mở miệng nói.

Hắn phát hiện chỉ có thể nói nhiều như vậy.

Một khi dính đến thiếu gia bọn họ, liền không cách nào nói ra miệng.

Nhưng như vậy cũng đủ rồi.

“Phục hưng Minh Thổ?” Tam trưởng lão có chút ngoài ý muốn.

“Đúng vậy, nhưng cụ thể là vì sao cũng không có bất cứ tin tức gì, mà những điều này vẫn chỉ là truyền ngôn.” Khô Thụ lão nhân nói.

“Còn có việc sao?” Tam trưởng lão không đi hỏi chuyện này đến cùng.

Khô Thụ lão nhân minh bạch ý Tam trưởng lão, không có chuyện gì hẳn có thể lui xuống.

Khô Thụ lão nhân thối lui ra khỏi đại điện.

Trên đại điện chỉ có một mình Tam trưởng lão, hẳn nhìn ngoài đại điện thờ dài một tiếng.

“Còn có hơn bốn tháng, thật sự là dài đằng đặc.”

Với Lục Thủy không có gì mong đợi, hay là chờ mong mở thưởng.

Một người bình thường, một người thiếu thiên phú tu luyện, tình cảm cũng không tệ lắm, hẳn sẽ rất nhanh liền có hài tử?

Hẳn là vậy đi.

Ai!

Lại thờ dài một tiếng.

“Lục Thủy phạm có chút thiên phú, có chút tiến tới cũng sẽ không trở thành người để người ta lo như vậy.”

Vừa nghĩ tới Lục Thủy, Tam trưởng lão cảm thấy mình không phải thờ dài mà chính là phần nộ.

Gặp được Viễn Cổ Linh thú ngủ say, thế mà còn nường than, sao người không đi nấu nước?

Chân Võ Chân Linh là người tùy thân mang than sao?

Nếu không phải vì để sau này mở thưởng thuận tiện, một tháng này Lục Thủy phải vào Băng Sương Hà diện bích hồi lỗi.

Trừ phi nửa đường được mang ra.

...

Lục Thủy đứng phía trước cửa sổ Tàng Kinh các rùng mình một cái.

“Trời đã bắt đầu lạnh, chỉ là lá cây ngược lại một chút khuyh hướng chuyển vàng cũng không có, xem ra thiên địa biến hóa càng lúc càng lớn.”

Trong ánh mắt của Lục Thủy, tất cả cây cũng không thay đổi chuyển vàng, thậm chí hoa cũng không có xu thế tàn lụi.

Biến hóa này nhìn như không có gì, thế nhưng gần như trái với biến hóa bốn mùa.

Nếu như vên vẹn trong khu vực Lục gia ngược lại không có gì, nhưng nếu là biến hóa cấp Thế Giới.

Như vậy là đang thay đổi thế giới.

Thấy thế nào cũng không đơn giản.

Nhưng hắn không cảm giác được bất kỳ sức mạnh nào đang làm đảo lộn biến hóa này.

Cuối cùng Lục Thủy lắc đầu, chỉ có thể đến lúc đó lại nói.

Hoặc là chờ khi thực lực hắn đầy đủ.

Lục Thủy không nghĩ nhiều nữa, mà là rời khỏi cửa sổ đến giá sách cầm quyển sách.

Hắn không vội vã rời đi, dù sao không biết Tam trưởng lão có muốn trừng phạt tiếp không.

Lục Thủy tùy tiện cầm quyển sách, dự định nhìn một lát lại nói, chỉ là vừa mới ngồi xuống, đột nhiên cảm giác được Anh Linh điện trong trử vật pháp bảo truyền đến chấn động.

“Cô Ảnh lão nhân?” Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, sao Cô Ảnh lão nhân lại đột nhiên tìm hắn?

Chỉ là hấn không đáp lại, mà là đặt sách về lại giá sách, thuận thế rời khỏi Tàng Kinh các.

Sau khi rời khỏi Tàng Kinh các, Lục Thủy liền đến Thu Vân tiểu trấn.

Dưới tình huống bình thường Lục gia đáp lại Cô Ảnh lão nhân là vấn đề không lớn, nhưng hôm qua Lục gia mới nhận công kích, hấn không xác định Lục gia có người nhân rồi nhàm chán cảnh giác không gian râu ria biến hóa hay không.

Cho nên vẫn đi Thu Vân tiểu trấn mới an toàn.

Xuống núi, Lục Thủy mới lấy Anh Linh điện ra, lựa chọn đáp lại, chỉ là đáp lại đơn giản, cũng không để Cô Ảnh lão nhân đi ra.

“Vương, xảy ra đại sự.” Giọng Cô Ảnh lão nhân đối diện Anh Linh điện có chút hoảng sợ, nhưng vẫn cung kính.

“Nói một chút.” Lục Thủy đi trên đường, không nhanh không chậm mở miệng.

“Vị tồn tại kia vốn đã lâm vào ngủ say triệt để, tôi hôm qua trong lúc bất chợt có dấu hiệu thức tỉnh, sức mạnh bắt đầu tràn ra.

Dù vị tồn tại kia chỉ mới tràn sức mạnh ra, đều sẽ mang đến vô tận hủy diệt.

Tiên vương từng nói vị kia là thần dưới biển sâu, mà vị thần này có khả năng muốn rời khỏi biển sâu.

Một khi hấn ra khỏi biển sâu, nhìn khí tức mà hấn tràn ra mà xem, tuyệt đối là một con ác mộng.” Cô Ảnh lão nhân lập tức nói.

Vị tồn tại kia làm hấn hoảng sợ, làm hấn sợ sệt.

Phảng phất một khi đối phương tỉnh lại, đó chính là tai nạn hủy thiên diệt địa.

Lục Thủy biết vị tồn tại kia, lần trước Cô Ảnh lão nhân đã nói tốc độ thức tỉnh đối phương rất nhanh.

Chỉ là cũng không có sức mạnh tràn ra, lần này lại có sức mạnh tràn ra, đại diện cho hãn đang thu hoạch được tự do.

“Gần đây Lam Dạ quốc có xảy ra biến hóa gì không?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Vị trí của Lam Dạ quốc đến cùng ở đâu, hãn không biết.

Nhưng tuyệt đối là chỗ rất xa, nếu như nơi đó cũng có biến hóa, như vậy thì thật là biến hóa cấp Thế Giới.

“Lam Dạ quốc biến hóa? Biến hóa lớn ngược lại không có, duy nhất làm người ta cao hứng chính là, lương thực gieo xuống mọc nhanh, mà dáng vẻ lại rất tốt.” Cô Ảnh lão nhân mở miệng nói.

“Có phát hiện cây khô héo, mọc ra mầm non không?” Lục Thủy hỏi.

“Có, xác thực xảy ra.

Bọn họ cảm thấy ngoài ý muốn, đều xem như vương ban ân.” Cô Ảnh lão nhân nói.

Lục Thủy: “...”

Không cần chuyện gì cũng đều đẩy lên trên người của ta.

Lục Thủy cảm thấy hãn ăn một ít đồ của những đứa bé kia, thuận tay giúp Lam Dạ quốc mà thôi.

Chân chính chiến đấu là Lam Dạ quốc anh linh, là những người tu chân kia.

“Không phải ta.” Lục Thủy trả lời, rồi nói tiếp:

“Loại biến hóa kia hãn là biến hóa cấp Thế Giới, loại biến hóa này hãn sẽ tác dụng trên rất nhiều phương diện, ví dụ như sinh cơ, ví dụ như có thể để người ta khôi phục sức mạnh.

Tồn tại ở Thời kỳ Viễn Cổ, lại bởi vì những vật này khôi phục nhanh hơn, tồn tại bị ép ngủ say cũng sẽ bởi vì biến hóa này mà bắt đầu thức tỉnh.

Tồn tại bị phong ấn, cũng có thể trong khoảng thời gian này có khả năng tránh thoát phong ấn.”

“Vương nói là, vị tồn tại kia, bởi vì thế giới biến hóa mà bắt đầu thức tỉnh?” Cô Ảnh lão nhân hỏi.

Vậy loại biến hóa này, đối với bọn họ không hữu hảo chút nào.

Mặc dù thu hoạch tốt, Lam Dạ quốc sẽ không còn có người bởi vì đói khát mà ngã xuống.

Có thể tai nạn diệt thế cũng xảy ra theo.

“Không cần quá để ý, kiểu trợ giúp này chung quy là có cực hạn.

Vẫn phải tùy từng người mà khác nhau.

Căn cứ quan sát của ngươi, ngươi cảm thấy hắn tỉnh lại cần bao lâu?” Lục Thủy đi tới tiểu trấn.

Hắn nhìn chung quanh, nếu như có thể, hắn muốn tìm một nơi ăn điểm tâm Mộ Tuyết cho hắn.

“Sức mạnh tràn ra rất nhanh, sức mạnh cũng đang sinh động, nếu như thuận lợi, nhiều nhất hai năm vị tồn tại kia sẽ triệt để thức tỉnh.” Cô Ảnh lão nhân nói.

Hai năm dài không?

Rất ngắn.

Với hắn mà nói chỉ là trong nháy mắt.

Dịch: MB

Chương 741: Nguyên Nhân Cái Chết Của Kiếm Nhất 1

Nguyên Nhân Cái Chết Của Kiếm Nhất 1

“Hai năm?” Lục Thủy hỏi lại.

“Đúng vậy, Vương, nếu như xảy ra biến hóa lớn hơn nữa, có lẽ sẽ còn rút ngắn khoảng mấy tháng. Thời gian không chờ...” Ban đầu Cô Ảnh lão nhân muốn nói là thời gian không chờ người đâu nên cần mau chóng nghĩ biện pháp. Nhưng còn chưa kịp dứt câu đã bị Lục Thủy ngắt lời:

“Có hơi lâu.”

Cô Ảnh lão nhân: “???”

Hắn còn tưởng mình đang nghe nhầm, hai năm mà lại lâu?

Đối với những người tu chân như bọn hắn thì với khoảng thời gian đó chẳng được coi là gì, thậm chí hai năm còn chẳng làm nổi điều gì hết.

Muốn bề quan ấy gì còn phải tính từ đơn vị trăm năm trở lên. Thời gian hai năm như nhật nguyệt giao thời, hai mắt nhắm lại vừa mở là đã qua.

“Vương, là hai năm, không phải hai ngàn năm đâu.” Cô Ảnh lão nhân cảm thấy hắn vẫn nên nhắc nhở một câu mới được.

“Hai năm rất dài, chỉ cần không đến gần nửa năm thì vấn đề không quá lớn.” Lục Thủy thuận miệng giải thích, hắn cũng không nghe nhầm thành hai ngàn năm.

“À đúng rồi.” Lục Thủy đi tới công viên ở tiểu trấn, sau đó tìm một chỗ để ngồi rồi tiện đó mở điểm tâm ra:

“Quan sát ý thức của vị kia khi nào thì khôi phục, khôi phục thì nói cho ta biết một tiếng, ta đến trao đổi với hắn một chút. Nếu như không không bị nhận ra thì chờ hắn không có thể ra biển nữa thì nói cho ta biết.”

Nói một cách tương đối thì ý thức đó là sự tồn tại vô cùng cổ xưa, và lại thực lực không hề kém một chút nào. Đến lúc đó, hẳn có thể đi theo đối phương để trao đổi vài chuyện. Nếu như giao lưu với nhau vui vẻ thì hẳn có thể biết được không ít chuyện về Viễn Cổ. Nếu như giao lưu không thoải mái, thì nhanh chóng đi luôn.

Ở kiếp trước chưa từng thấy bóng dáng của người này, mọi người bình an vô sự. Hy vọng ở kiếp này đối phương không nên quá nhảy nhót.

“Vâng.” Cô Ảnh lão nhân đáp ứng.

Hắn rất ngạc nhiên, không biết hai năm sau Vương muốn đối phó với đối phương như thế nào, trông dáng vẻ thì kiêu gì cũng thấy không có khả năng. Nhưng hắn không nói ra điều mình muốn hỏi. Cứ tin tưởng Vương là được rồi.

“Còn có một vấn đề nhỏ.” Khi Lục Thủy cầm miếng điếm tâm chuẩn bị ăn thì đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

“Ngài nói.” Cô Ảnh lão nhân cung kính đáp.

“Khoảng bốn tháng, à không, khoảng năm tháng nữa các người có rảnh không?” Lục Thủy hỏi.

“Vương có chuyện gì cần chúng ta làm sao? Trên dưới Lam Dạ quốc tất sẽ dốc hết toàn lực.” Cô Ảnh lão nhân lập tức trả lời.

Lục Thủy không có bất cứ điều gì cần bọn họ làm, chuyện là Vương dần dà liền lãng quên, cho nên hắn cũng không thêm để ý. Dù sao hắn cũng không định đi Lam Dạ quốc.

“Cũng không phải chuyện quan trọng gì. Đến lúc đó phái một hai người đến đại biểu là được.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Nói xong cắn một miếng điếm tâm, cảm giác nóng bừng bừng khiến càng ăn càng ngon hơn.

Cô Ảnh lão nhân lại không hiểu Lục Thủy là có ý gì: “Chuyện Vương định nói đến là chuyện gì vậy?”

“Đầu năm, ta chuẩn bị thành hôn.” Lục Thủy ăn sạch sẽ miếng điếm tâm rồi tiếp tục nói: “Có rảnh không?”

“Có, có.” Cô Ảnh lão nhân sững sốt một chút, sau đó hơi kích động đáp ứng.

Tiếp theo lão hỏi lại một cách khó tin: “Chuyện Vương muốn nói chính là chuyện này ư?”

“Nếu không còn như nào nữa?” Lục Thủy thuận miệng hỏi lại.

Sau đó không còn chuyện gì nữa nên bọn hắn liền kết thúc cuộc nói chuyện.

Cô Ảnh lão nhân đứng ở trong Anh Linh điện, trong mắt hắn chất chứa niềm vui sướng, mừng rỡ. Vương mời bọn họ tham gia hôn lễ, chuyện này đối với bọn họ mà nói là sự vinh hạnh tối thượng.

Nhưng, hắn nhanh chóng nghiêm trang lại. Hắn đứng trên tế đàn Anh Linh điện, bắt đầu gọi một số anh linh đang ngủ say dậy.

Rất nhanh đã có bọn người đại tướng quân xuất hiện ở trên tế đàn.

“Quốc sư, có chuyện gì khẩn cấp à?” Đại tướng quân lập tức hỏi. Nếu như không có điều gì quan trọng, quốc sư sẽ không quấy rầy bọn hắn ngủ say. Hơn nữa, nhìn vẻ mặt quốc sư cũng có thể biết chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn nào rồi.

Cô Ảnh lão nhân nhìn về phía đám người đại tướng quân, trầm giọng nói:

“Vương, người...”

Nghe được câu này, tất cả mọi người đều có chút khẩn trương.

Vương là trụ cột tinh thần của bọn hắn, là ánh sáng đưa bọn hắn tiến lên, là người dẫn đường chỉ lối cho bọn họ, nếu như vương xảy ra điều gì ngoài ý muốn. Anh Linh điện có thể sẽ vì vậy mà đổ sụp mất. Dù sao, không có Vương thời gian của bọn hắn đã không còn ngưng kết nữa.

“Quốc sư, Vương bị làm sao?” Đại tướng quân lập tức hỏi.

Quốc sư nhìn tất cả mọi người, tỏ vẻ mặt rất nghiêm trọng. Vẻ mặt hần càng nghiêm trọng thì một đám đại tướng quân và một ít tướng lĩnh này lại càng khấn trương.

“Vương ấy...” Quốc sư hít vào một hơi rồi nói:

“Vương chuẩn bị đầu năm này đại hôn, bảo chúng ta phải mấy người làm đại biểu qua đó. Chư vị tướng quân cảm thấy, chúng ta nên chuẩn bị lễ vật gì cho Vương thì được?”

Tất cả mọi người: “...”

Chuyện khiến người ta phấn chấn như thế mà nói chuyện nặng nề như vậy. Xem chút hù chết người rồi.

Lục Thủy ngồi ở công viên ăn điếm tâm, trời đã nhá nhem tối. Nhưng vẫn chưa tới lúc trở về.

Cùng lúc ăn điếm tâm, Lục Thủy lại lấy ra quyển Kiếm Nhất Vi Kỳ Truyện. Hần mang ra không phải là để đọc quyển sách này, mà là vì để cho người khác cảm thấy mình đang đọc nó. Để dấu giếm việc hần đang phác họa Thiên Địa Trận Văn. Để có lỡ như Mộ Tuyết các nàng xuống đi dạo phố.

“Ngươi đừng bay loạn, kẻ bên này có rất nhiều Linh thú, ngươi chỉ là một con chim bình thường sẽ bị bọn chúng bắt nạt, xem như con mồi.”

“Đứng ở trên bả vai ta, đừng đứng ở trên đầu.”

“Nơi này khủng bố như vậy vì sao ta không rời đi ư?”

“Bởi vì vẫn chưa thể rời đi. Và lại, nơi này có thể nói là chỗ an toàn nhất Tu Chân giới.”

“Mấy năm nay ta thường xuyên hành tẩu ở Tu Chân giới, sao có thể không có tiền, mà dù cho ta không có tiền thì ta cũng có thể bán thuốc giả để nuôi ngươi.”

Đang đọc sách, Lục Thủy đột nhiên liền nghe được giọng nói quen thuộc.

Sau đó hần ngẩng đầu nhìn qua. Là phía cửa ra vào của công viên.

“Ồ? Nhanh như vậy đã đến tiểu trấn Thu Vân rồi?” Lục Thủy nhìn về phía phát ra giọng nói, cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Hắn vốn cho rằng đối phương sẽ trễ mất một chút mới có thể tìm đến, không ngờ rằng mới có mấy ngày mà đã đến rồi.

Đúng vậy, người đến là Diệp Tân.

Lúc này, Diệp Tân mặc quần áo rất hợp thời, áo phong ngắn tay. Hắn vẫn y nguyên cõng theo hộp kiếm. Trừ đó ra, trên đầu của hắn còn có một con Thanh Điều đang đậu, thỉnh thoảng mổ vào đầu Diệp Tân.

Lúc Lục Thủy nhìn thấy hắn thì Diệp Tân cũng nhìn thấy Lục Thủy.

Diệp Tân vốn đang cười đùa thì đột nhiên ngừng lại, con chim Thanh Điều đậu trên đầu hắn thì tỏ vẻ hơi nghi hoặc một chút.

Sau đó, Diệp Tân đưa mắt nhìn về phía nơi mình phải đi đến, nó thấy được Lục Thủy.

Dịch: MB

Chương 742: Nguyên Nhân Cái Chết Của Kiếm Nhất 2

Nguyên Nhân Cái Chết Của Kiếm Nhất 2

Lúc này, Thanh Điều an tĩnh đậu trên đầu Diệp Tân, nó biết mấy ngày nay Diệp Tân vẫn luôn đi tìm một người, và đã tìm được. Mà người này, lại chính là ân nhân cứu mạng của nó. Nó không biết người này sẽ bắt Diệp Tân phải bỏ ra những gì.

“Không cần lo lắng.” Diệp Tân nhẹ giọng an ủi Thanh Điều, sau đó cất bước đi về phía Lục Thủy. Lục Thủy mang đến cho hắn một cảm giác rất kỳ quái, trước kia mỗi lần nghĩ đến là một lần đau đầu thế nhưng lần này lại có chút khẩn trương.

Nếu như đối phương thật sự là người đó, vậy thì hắn đúng là có mắt mà không biết Thái Sơn.

“Đến sớm hơn so với ta dự đoán.” Nhìn thấy Diệp Tân đi tới, Lục Thủy cất tiếng chào.

Nghe được câu này, Diệp Tân liền cứ thế mà đứng nguyên tại chỗ. Lúc này hắn đang đứng đằng trước cách Lục Thủy không xa.

“Người, có đúng là sự tồn tại ấy?” Diệp Tân có chút không dám tin.

Đối phương trông rất trẻ, hắn chắc chắn. Nếu đối phương có thể là vị ấy thì thực sự khó mà tin nổi, vượt quá sức tưởng tượng của hắn. Để hắn tin là vị ấy là thiếu niên mới chừng 20 tuổi, hắn luôn có cảm giác như chuyện hết sức viển vông.

“Cái mớ hỗn độn mà Cửu để lại chẳng qua là thiếu một cái chốt mở, không có khoa trương như người nghĩ vậy đâu.” Lục Thủy để sách xuống, bình tĩnh nói.

Với hắn mà nói, Cửu để lại một mớ hỗn độn nhưng phần lớn đều là những thứ khá đơn giản..

Đến trước mắt cũng chỉ có Thiên Tai cổ thành mới khiến hắn có cảm giác khó giải quyết. Dựa vào thực lực của hắn hiện giờ, vẫn không có cách nào giải quyết vấn đề nơi đó. Đương nhiên, Thiên Tai cổ thành là nơi trú đóng của tộc Bất Tử, nơi đó gần như có tất cả người của tộc Bất Tử.

Mạnh mẽ phi phạm.

Nhất định phải lấy thứ nào để so sánh thì đó hẳn là Minh Thổ. Một khi Thiên Tai cổ thành buông bỏ tất cả hạn chế thì việc diệt sát Minh Thổ không còn khó nữa.

Mà đây còn là danh sách không có người kia gia nhập. Trước sự chú ý của tộc Bất Tử, người này có ở Thiên Tai cổ thành hay không, hắn cũng không biết. Đây là những người có cùng cấp độ với Kiếm Nhất.

Theo Kiếm Nhất nói, hắn cũng có thể coi là hộ vệ của Cửu nếu như Cửu cần bảo tiêu.

Diệp Tân nghe Lục Thủy nói, cuối cùng cung kính cúi đầu về phía Lục Thủy:

“Đa tạ Đông Phương thiếu gia, đại ân đại đức suốt đời khó quên.”

Lúc này Thanh Điều cũng là cung kính cúi đầu về phía Lục Thủy. Nó không thể nói chuyện, chỉ có thể bày tỏ lòng thành như vậy.

“Ta nói, đó là thù lao của người. Chẳng qua ta gọi người tới là vì có một vấn đề muốn hỏi người.” Lục Thủy vừa ăn điểm tâm vừa nói ý định của mình. Từ trước đến nay hắn không phải loại người để ý đến việc đối phương hồi báo. Bởi vì xác thực chỉ là hắn cho đối phương thù lao mà thôi. Hắn làm chỉ vì muốn hay không, hoặc là, có tiện tay hay không.

“Đông Phương thiếu gia muốn biết điều gì? Chỉ cần là điều ta biết, tất biết gì nói vậy.” Diệp Tân cung kính đáp lời.

Lục Thủy chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh, nói:

“Ngồi.”

Diệp Tân không từ chối, hỏi đi bán thuốc giả, hấn cũng bị động như vậy. Coi như thói quen.

Thanh Điều yên lặng đợi.

“Đông Phương thiếu gia là muốn biết chuyện về mặt nào?”
Diệp Tân đã từng là cứu giai cường giả, hấn tự nhận là bản thân biết không ít thứ.

Vả lại hấn sống cực kỳ lâu.

“Người biết bao nhiêu chuyện về Viễn Cổ?” Lục Thủy không tiếp tục ăn nữa mà cắt đứt tâm đi.

Bây giờ là lúc hỏi chuyện chính sự.

“Thời kỳ Viễn Cổ là tuế nguyệt dài đằng đẵng, không biết Đông Phương thiếu gia muốn biết đoạn nào?” Diệp Tân hỏi.

“Chuyện có liên quan đến thời kì khi mà Độc Nhất Chân Thần Cứu còn chưa vẫn lạc.” Lục Thủy nghĩ một lúc rồi nói tiếp:

“Tu Chân giới vào thời điểm đó, người hiểu rõ được đến đâu?”

Diệp Tân lắc đầu, nói:

“Ta là về sau có được sự chỉ dẫn của Chân Thần, có đủ thực lực, đi về trần thế nên cũng biết rất ít những chuyện liên quan tới Tu Chân giới. Nhiều ít chỉ nghe nói qua một chút về nhân vật truyền kỳ truyền thuyết. Ví dụ như vô địch đương thời - Kiếm Nhất của Đạo Tông. Nhiều hơn thì ta cũng không biết. Khi đó thực ra ta cũng không mạnh mẽ gì cho cam.”

Đối với những điều này Lục Thủy có thể hiểu được, từ những cố sự kia có thể đoán đại khái ra được, chỉ là hấn muốn đáp án từ chính miệng Diệp Tân mà thôi.

“Vậy thì chuyện liên quan đến việc Chân Thần vẫn lạc người có biết điều gì không? Hoặc nói, ngày mà Chân Thần vẫn lạc đã xảy ra chuyện gì?” Lục Thủy lại hỏi.

“Cái ngày mà Chân Thần vẫn lạc sao?” Diệp Tân suy tư rồi đáp:

“Ta nhớ rằng lúc ấy ta vốn nên ngủ say, nhưng trong lúc bất chợt lại bị dị động đánh thức, dù có đang ở Bỉ Chi Hải Ngạn thì dị động ấy vẫn truyền đến. Lực lượng đáng sợ ấy đang trùng kích Bỉ Chi Hải Ngạn. Như thể bất cứ lúc nào cũng có thể phá vỡ không gian Bỉ Chi Hải Ngạn. Mà ngay vào lúc ấy, ta nhận được một thứ như thể Thiên Kiếp MBA. Số liệu đó nói cho ta biết, Độc Nhất Chân Thần sắp vẫn lạc. Ta bị hù dọa trước tin tức này, cảm thấy đó nhất định là giả. Thế nhưng là một giây sau ta nghe được giọng nói của Chân Thần.”

“Nàng nói: Thật xin lỗi, ta đành phải thất ước. Trong nháy mắt đó ta không thể tin nổi nhưng lại không thể không tin, vị Chân Thần vĩnh viễn không vẫn lạc cuối cùng cũng có ngày vẫn lạc.”

“Về sau thì sao?” Lục Thủy hỏi.

Những điều này hẳn đã được nghe từ Nhược Thủy Tam Thiên. Mặc dù nghe lặp lại nhưng Lục Thủy không thêm để ý. Bởi vì nghe được tin tức giống nhau từ người thứ hai thì cũng mang ý nghĩa rằng mức độ chuẩn xác của tin tức là không có vấn đề.

Khi đó, đúng Chân Thần đã vẫn lạc giống như vậy.

Tịnh Thổ không có ghi chép liên quan đến vấn đề này, chứng tỏ bọn hắn không có người nào có liên quan đến Chân Thần hoặc có thể nói, bọn họ không biết Chân Thần. Cho nên không được thiên địa MBA nhắc nhở.

Mà vốn Cửu không có ước định gì với những người kia nên tất nhiên cũng sẽ không truyền tin tức cho họ.

Diệp Tân lần này lại không nghĩ nhiều liền đáp lời:

“Về sau thì bên ngoài có vẻ như đã xảy ra chuyện đáng sợ nào đó, nhưng nó không truyền đến Bỉ Chi Hải Ngạn. Nhưng không bao lâu sau thì Bỉ Chi Hải Ngạn đã nhận phải một đợt trùng kích to lớn vô cùng, so trước đó còn mãnh liệt hơn.”

“Không phải thiên kiếp ư?” Lục Thủy tò mò hỏi.

Phải biết, Nhược Thủy Tam Thiên cảm nhận được là thiên kiếp. Loại thiên kiếp đó dị thường đáng sợ nhưng có thể thứ

Diệp Tân cảm nhận được có vẻ không phải thiên kiếp.

“Hắn không phải là thiên kiếp đâu, ta còn nghe được âm thanh, vài âm thanh dị thường tức giận.” Diệp Tân nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn cảm thấy đó không phải thiên kiếp.

“Thanh âm?” Điều này càng khiến cho Lục Thủy cảm thấy ngoài ý muốn, trải nghiệm của Diệp Tân có vẻ không giống Nhược Thủy Tam Thiên cho lắm:

“Nội dung là gì?”

“Kiếm Nhất, toàn bộ thời đại không ai có thể ngăn cản bước đi của ngươi, chỉ cần ngươi nguyện ý, Chí Cao Thiên Cảnh chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay. Ngươi hủy kế hoạch ta chuẩn bị vô số năm, ngươi đáng chết, đáng chết. Ngươi hủy ta.” Diệp Tân nhìn Lục Thủy, chân thành nói:

“Có lẽ là những câu này, ta không xác định chính xác được mình nghe thiếu hay sai ở đâu hay không bởi vì khi nghe được những lời này đã lập tức bị chấn động đến choáng váng ngất đi.”

Lục Thủy trong lúc nhất thời không nói gì.

Kiếm Nhất hủy đi kế hoạch vô số năm của người nào đó, người này là ai hắn không biết. Nhưng là hắn nhớ kỹ, ngày đó, Kiếm Nhất biết mình hắn phải chết, hắn đã làm một chuyện tất sẽ đi về hướng diệt vong. Và lại có liên quan đến sự tồn tại không hề thấp, thậm chí còn cao hơn bản thân hắn.

Điều này mới dẫn đến việc hắn không nguyện ý bắt đầu nói về nó.

Cho nên, lý do là vì vì phá hỏng kế hoạch của người kia?

“Có thể xác định một điều, chính là khi đó Kiếm Nhất vẫn chỉ là Đại đạo giả, hắn sắp sửa tấn thăng cảnh giới cao hơn, thế nhưng lại không có đủ thời gian sao?” Lục Thủy có hơi mù mờ đoạn này.

Có lẽ là bởi vì Chân Thần muốn vẫn lạc.

“Bất kể như thế nào, ngày đó, Chân Thần chắc chắn là điểm quan trọng. Nàng vẫn lạc trở thành điều tất nhiên, mà

Lục là người trực tiếp thôi thúc Độc Nhất Chân Thần vẫn lạc.

Kiểm Nhất từng nói, sự tồn tại của Lục là để thôi động thời đại phát triển. Mà Độc Nhất Chân Thần cũng bởi vậy mà tăng tốc độ vẫn lạc.

“Chẳng qua, cuối cùng thì ngày đó Kiểm Nhất đã làm gì?”

Lục Thủy không được biết, nhưng là Kiểm Nhất chết có lẽ không thoát khỏi liên quan với kế hoạch không biết kia.

Suy nghĩ đến đây, Lục Thủy mới nhìn về phía Diệp Tân rồi nói:

“Sau đó thì sao?”

Vừa rồi lúc Lục Thủy đang tự hỏi, Diệp Tân không quấy rầy, hắn còn tiện đó sửa sang lại những chuyện về thời kỳ Viễn Cổ. Cho nên Lục Thủy vừa hỏi, hắn đã biết phải trả lời ra sao:

“Về sau thì là lần tiếp theo Bỉ Chi Hải Ngạn mở ra. Ta rời khỏi Bỉ Chi Hải Ngạn, muốn ra bên ngoài xem đã xảy ra chuyện gì, tiện thể nghĩ cách nào để xác định được người có thể cứu được Tư Dao.”

Nói đến đây, Thanh Điều đậu trên đầu Diệp Tân liền cúi người cọ cọ vào đầu Diệp Tân.

Lục Thủy nhìn thấy hết thấy, thì cảm giác có gì đó sai sai thì phải?

Nhân yêu khác đường.

Được rồi, đừng đùa nữa.

Trước kia Diệp Tân cũng là yêu, có lẽ hắn sẽ không có chứng ngại gì trong lòng.

Nhưng là mộ con chim cùng với một con hồ ly, nghĩ cũng không dám nghĩ nữa. Hoàn toàn không cùng một giống loài.

Lục Thủy nghĩ vậy nhưng rồi cũng nhanh chóng vứt đi những suy nghĩ thất lễ đó. Dù sao yêu cũng là có thể hoá hình, không khác gì người cả.

Dịch: MB

Chương 743: Nguyên Nhân Cái Chết Của Kiếm Nhất 3

Nguyên Nhân Cái Chết Của Kiếm Nhất 3

Diệp Tân đưa tay đỡ Thanh Điều xuống, sau đó cẩn thận đặt trong lòng bàn tay, nói:

“Ta rời khỏi Bỉ Chi Hải Ngạn, khi đó không còn nghe ngóng được tin tức về Độc Nhất Chân Thần nữa. Thậm chí còn bởi vì câu nói kia mà ta còn đi tìm hiểu những tin tức về Kiếm Nhất. Sau đó thì nhận được kết quả là Kiếm Nhất đã vẫn lạc vào nhiều năm trước, có lẽ là cũng vào khoảng thời kì Chân Thần vẫn lạc. Sau khi Chân Thần không còn nữa, nổi danh nhất Tu Chân giới chính là phật môn Phật Đà, cùng với Tiên Đình Đế Tôn.”

“Thần Chúng đâu?” Lục Thủy hiếu kỳ hỏi lại.

“Vào lúc ta ra ngoài, Thần Chúng có vẻ như không vui vẻ gì. Nếu không phải vậy ta có lẽ sẽ đi cứu trợ Thần Chúng của Chân Thần. Về sau ta đến phật môn. Tiện đà nghe ngóng một vài chuyện liên quan tới việc Độc Nhất Chân Thần vẫn lạc.”

“Kết quả ra sao?” Lục Thủy hỏi.

Diệp Tân lắc đầu: “Không có bất kỳ thu hoạch gì, nghe nói ngày đó chân trời nhuộm đỏ, có luồng sức mạnh điên cuồng rửa sạch Tu Chân giới. Không một ai biết được ngày đó đã xảy ra chuyện gì. Trừ một vài sự tồn tại đứng đầu. Năm đó ta vào phật điện, cũng đã hỏi phật vấn đề này, hy vọng có thể biết được tin tức của Độc Nhất Chân Thần, từ đó lại hi vọng. Nhưng phật vẫn giữ yên lặng. Chân tướng liên quan tới Độc Nhất Chân Thần vẫn lạc, gần như không có ai biết. Mà người nào có biết thì cũng không muốn nhắc đến.”

Lục Thủy không xoắn xuýt nhiều những việc này, dù sao thực lực Diệp Tân cũng có hạn.

Trước mắt, trong những người hấn tiếp xúc thì Kiếm Nhất là người hiểu rõ nhất chuyện năm đó, đáng tiếc hấn chỉ còn lại một sợi thần thức không thể nói nhiều lời.

Kim Sinh Lộ Cửu có kho số liệu cố định, cái này dẫn đến việc nàng cái gì cũng không biết. Có lẽ mang Duy Nhất Chân Thần đến là có thể biết được càng nhiều tin tức hơn từ nàng.

Ví dụ như lai lịch của Duy Nhất Chân Thần.

“Thời kỳ Viễn Cổ lúc kết thúc như vậy, ngươi còn biết những gì nữa sao?” Lục Thủy hỏi.

Hấn biết được từ chỗ Tịnh Thổ, lực lượng trùng kích cũng xảy ra vào ngày đó còn mãnh liệt hơn so với cái ngày Chân Thần vẫn lạc. Vương nữ Cơ Tầm cũng chính vào ngày đó đã vẫn lạc.

“Biết một chút.” Về mặt Diệp Tân hơi tệ:

“Thời điểm đó ta nản lòng thoái chí, rơi vào giấc ngủ say không có tận cùng, thế nhưng có một chấn động to lớn đã trực tiếp đánh thức ta.”

“Xảy ra chuyện gì?” Lục Thủy hỏi.

Ngày đó hấn là đã xảy ra một trận đại chiến.

“Bỉ Chi Hải Ngạn bị công phá, không gian phá toái, lực lượng như sóng triều đồng công kích tới Bỉ Chi Hải Ngạn. Nếu như không phải có lực lượng của Chân Thần che chắn bên ngoài, có lẽ Bỉ Chi Hải Ngạn đã không có ở đây.” Lòng Diệp Tân vẫn còn sợ hãi, đáp.

Những rất nhanh đã hồi phục tinh thần, tiếp tục nói:

“Bởi vì sức mạnh quá cường đại, dù cho đã có lực lượng của Chân Thần bảo hộ, ta cũng không thể nhìn thẳng, nhưng có lẽ ta đã nghe được bọn họ nói chuyện với nhau.”

“Nói chuyện với nhau?” Đường nói có chút ngoài ý muốn, Diệp Tân có lẽ không biết nhưng có nhiều chuyện lại mang đến vấn đề mâu chốt.

“Ta nghe được có người nói: Ngươi nói không tranh, tại sao muốn ngăn cản ta, Chân Thần đã chết, ngươi không ngăn

cản được chúng ta.

Đại khái chính là mấy câu này.”

“Nghe xong người lại ngắt đi?” Lục Thủy hiểu kỳ hỏi một câu.

Diệp Tân: “...”

Cuối cùng nhẹ gật đầu: “Đến tiếp sau đó là luồng lực lượng thậm chí còn hơn xa cả lực lượng của Chân Thần, ta không chịu nổi, cũng may Bỉ Chi Hải Ngạn không bị phá hủy.”

Trong lúc nhất thời, Lục Thủy không nói gì.

Câu nói kia của Diệp Tân hẳn đã từng nghe được nửa câu sau.

“Chân Thần đã chết, người không ngăn cản được chúng ta” hẳn nghe được từ Dự Ngôn Thạch Bản.

“Người nói là không tranh, kết hợp với cường giả thời đại ấy, có khả năng cao nhất đó chính là Lục. Có thể Kiếm Nhất nói là Lục không muốn sống.”

Lục Thủy nhất thời nghĩ mãi không ra.

Tin tức phiên diện chính là khiến cho người ta khó chịu vậy đấy.

“Đến khi ta tỉnh lại, có vẻ như đã trôi qua mấy năm, khi đó ta thừa dịp Bỉ Chi Hải Ngạn có lỗ thủng mà rời khỏi Bỉ Chi Hải Ngạn. Ta muốn xem bên ngoài đã xảy ra chuyện gì. Sau khi ta đã đi qua rất nhiều nơi thì ta mới phát hiện, Bất Bại Tiên Đình vỡ vụn, Khổ Hải Phật Môn khô cạn, Bất Lạc Thần Chúng tiếp đón hoàng hôn. Toàn bộ Tu Chân giới bị phá hủy đến không chịu nổi, chỉ còn lại cực ít thế lực vẫn đang kéo dài hơi tàn. Dù là tam đại thế lực có thể sánh vai với Đạo Tông, cũng đã hoàn toàn xuống dốc. Tu Chân giới cường thịnh một thời ấy như thể đã lùi lại vô số năm.”

“Thời kỳ Viễn Cổ vào lúc này vẽ ra một dấu chấm hết.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Thời đại mới từ khi đó bắt đầu, có lẽ ở giữa còn có một vài chuyện tuế nguyệt. Nhưng tiếp theo chính là thời kỳ này của

bọn hắn, vẫn kéo dài đến ngày nay. Tu Chân giới không thể khôi phục được sự cường thịnh xưa kia.

Gần đây, tam đại thế lực đột nhiên ngoi đầu lên. Thời đại thuộc về bọn họ dường như lại một lần nữa mở màn.

Lục Thủy không có suy nghĩ nhiều những điều này, mà hỏi Diệp Tân tiếp:

“Người đã từng nghe nói đến Dự Ngôn Thạch Bản, hay là Vị Lai Kinh chưa?”

Diệp Tân suy tư một hồi lâu, cuối cùng lắc đầu, hắn chưa từng nghe nói đến.

Lục Thủy không tiếp tục hỏi nhiều.

Dự Ngôn Thạch Bản được tam đại thế lực lưu lại, mà hắn nghe được câu nói kia, gần như đã có thể cho thấy phiến đá đó là sản phẩm thời kỳ Viễn Cổ cuối.

Còn đề phòng cái gì.

Ví dụ như đệ đệ muội muội của hắn.

“Chẳng lẽ đệ đệ muội muội của ta còn có thực lực còn mạnh hơn cả ta hay sao?” Trong lòng Lục Thủy thoáng lóe lên ý nghĩ này.

Hắn cảm thấy thực lực mình cũng không yếu. Nhưng đệ đệ muội muội còn kinh khủng hơn cả hắn, thật là khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Nếu như không thể mạnh như hắn thì vì sao nhân vật chính trong Dự Ngôn Thạch Bản lại là đệ đệ muội muội hắn, mà không phải hắn đây?

Sau đó hắn liền không xoắn xuýt cái vấn đề ngây thơ này nữa.

Tổng thể mà nói, Kiếm Nhất chết có thể đã phá hủy kế hoạch của một vị nào đó.

Mà thời kỳ Viễn Cổ kết thúc, kết hợp với những gì biết từ Thiên Cơ Lô Vũ, thì có khả năng những người kia đang tranh đoạt thứ gì đó, mà Lục thì lại đang ngăn cản bọn họ.

Xác suất cao là Lục bởi vậy nên chết rồi, không ai nhớ kỹ hẳn.

“Theo Kiếm Nhất nói, không có người nào là đối thủ của Lục, chính bản thân hắn cũng không muốn sống.”

Lục Thủy cảm thấy đây đều là góc nhìn từ người đứng ngoài quan sát, thông tin chưa được tỏ tường, nếu như có thể biết được chân tướng từ người trong cuộc thì có thể trực tiếp rõ ràng cuối cùng là đã có chuyện gì xảy ra.

Sau đó Lục Thủy quay đầu nhìn về phía vị trí cửa đá, có lẽ có thể biết một ít điều từ nơi đó.

“Đúng rồi, các người có biết cửa đá đột nhiên bay tới Lục gia là ai để lại không?” Lục Thủy hỏi.

“Ta đã xem qua cửa đá kia, người lưu lại cửa đá có thực lực cao hơn ta quá nhiều ta, với cấp bậc này của ta tiếp xúc không đến.” Diệp Tân thấp giọng nói.

Những cường giả hắn tiếp xúc nhiều nhất là người phật môn. Ngoài đó ra hắn đều không tiếp xúc nhiều. Người khác cũng không biết về con người Diệp Tân.

So sánh với những cường giả chân chính kia hắn cũng chỉ bình thường.

Lục Thủy tỏ ra đã hiểu.

Tương đối mà nói, hắn có thể từ Diệp Tân hỏi ra được những điều này đã không dễ gì, Nói chung tình huống đại khái thời kỳ Viễn Cổ hắn đã nắm bắt được chút chút. Những chi tiết còn thiếu trong đó như về cái ngày Chân Thần vẫn lạc hay vào khoảng thời gian các thế lực Tiên Đình biến mất kia. Hắn muốn biết có phải là Dự Ngôn Thạch Bản đã xuất hiện khoảng thời kỳ đó. Nếu biết rõ, hắn có thể biết mẹ có phải bị bọn chúng nhắm vào hay không.

“Đúng rồi, người còn bán thuốc giả không?” Lục Thủy đành từ bỏ những vấn đề phức tạp kia, hắn cảm thấy lúc này nên hỏi một vài vấn đề tương quan trước đã.

Diệp Tân: “... .”

Thanh Điều: “...”

Dịch: MB

Chương 744: Thành Đoàn Tới Lục Gia Khai Hoang 1

Thành Đoàn Tới Lục Gia Khai Hoang 1

Đám người Diệp Tân rời đi, Lục Thủy nhìn bọn họ vào vườn hoa.

Xác suất lớn là đi vào bắt sâu cho con chim xanh kia ăn.

Cũng không biết là nó có ăn hay không đây.

Đọc xong sách rồi, Lục Thủy cũng không có ý định ở lại nữa.

Cũng cần phải trở về.

Trên đường phố ở trấn nhỏ Thu Vân, Lục Thủy nhìn những người xung quanh.

Hắn phát hiện ra có không ít người có tu vi ngũ giai lục giai, thậm chí cả thất giai cũng thường thấy rất nhiều.

Trước kia không thường gặp ở trấn nhỏ.

“Đều là vì thạch môn mà tới à? Xem ra hai chữ Táng Thần này rất hấp dẫn người khác.”

“Không biết có ai trong tam đại thế lực tới không nhỉ?”

Trong tam đại thế lực, có thù oán với bọn họ trên mặt nổi, hẳn là Thần Chúng.

Tiên Đình và Phật Môn cũng không có mâu thuẫn trực tiếp.

Cho nên những người này không hẳn là sẽ không dám tới.

“Nhưng mà lực kinh sợ của Đại trưởng lão quá mạnh mẽ, một số nhân vật cao cấp nhất chắc chắn không dám tự mình tới.”

Khả năng những người đó tới là không.

Không có việc gì cực kỳ cần thiết, bọn họ sẽ không tới mạo hiểm.

Hơn nữa họ có tới chắc chắn cũng sẽ rất điệu thấp.

Lục Thủy đi thẳng một đường về trụ trạch Lục gia.

Chỉ là lúc đang đi trên đường, hẳn luôn có thể thấy được một số người cũng đang đi về phía núi này.

Nhưng mà cũng có một vài người đang đi trở về.

“Lục gia lại không tiếp khách, xem ra chỉ là công khai thách môn, những thứ khác Lục gia không tính quan tâm.”

Đột nhiên âm thanh truyền vào trong tay Lục Thủy.

“Nghe nói không ai thấy được, người của Đạo Tông tới cầu kiến cũng bị ăn chèn bẻ môn y hết.”

“Người nói Lục gia làm vậy không sợ đắc tội những người đó sao?”

“Người không biết à? Nghe nói thật ra Lục gia rất mạnh.”

“Rất mạnh? Thật hay giả vậy?”

“Không biết, dù sao thì cũng là nghe nói, nghe nói tôi hôm qua Lục gia xảy ra đại chiến, Đại trưởng lão của Lục gia lấy một địch bốn, càn quét tất cả. Có người chính mắt nhìn thấy.”

“Lỡ là tin vịt thì làm sao? Nhìn thế nào thì trông Lục gia cũng không giống vừa xảy ra đại chiến.”

“Nhưng mà người không cảm thấy lạ lắm sao? Ta thấy người của Tông Đạo, người của Trùng Cốc, bọn họ đều không một ai lấy ra tư thái của thế lực cao cấp. Nhất là Trùng Cốc, khiêm tốn như những thế lực bình thường vậy, không giống tác phong thường ngày của họ chút nào.”

“Không cần biết là thật hay giả, tóm lại không có lửa làm sao có khói, chúng ta vẫn nên khiêm tốn chút đi.”

Lục Thủy nhìn những người này rời đi.

“Xem ra tôi qua việc Đại trưởng lão ra tay đã ảnh hưởng tới không ít người, danh tiếng cũng truyền ra ngoài.”

Mặc dù danh tiếng này cũng khiến người ta khó có thể tưởng tượng dù là nhiều hay ít, nhưng vẫn sẽ khiến cho rất nhiều kẻ phải kiêng kỵ.

Không sợ vạ nhất, chỉ sợ nhất vạ.

“Vậy tính ra thân phận địa vị của ta lại cao lên rồi sao?”

Danh vọng của Lục gia trỗi dậy, tất nhiên Lục thiếu gia là hãnh cũng nước dâng thì thuyền lên.

“Đáng tiếc, khi ta ra khỏi cửa không cần cái tên Lục Thủy này.”

Lục Thủy lắc đầu.

Hắn phát hiện ra việc danh vọng của Lục gia nâng cao không có một chút hữu dụng nào với hắn.

Ngược lại sẽ càng khiến cho hắn bị kỳ thị ở bên ngoài.

Lục gia là một gia tộc mạnh như thế, một vị thiếu gia duy nhất lại phế vật thế này.

Người khác ngẫm nghĩ như thế nào, Lục Thủy đều đoán được hết.

“Hay là kẻ tặc Đông Phương Hạo Nguyệt đi.”

Lục Thủy nhanh chóng đi tới dưới chân núi, nơi này cũng không có ai cả.

Thứ duy nhất có thể thấy được chính là một nhóm ba người đi ở phía trước.

Khi Lục Thủy tiến lại gần, một người trong đó quay về đằng sau nhìn một cái.

Lúc đối phương nhìn sang, Lục Thủy cũng nhìn sang.

Cảm giác khá là quen mắt, nhưng không nhận ra được.

Sau đó hắn không để ý đến nữa, mà là tự mình đi.

Còn về tu vi của cái người kia, hắn là ở bát giai.

Mặc dù không đánh lại, nhưng nhìn thế nào cũng không giống người có thể vượt qua cấp của cha hắn.

Cho nên cùng lắm thì là đánh không lại mà thôi.

Nhìn thế này ta cũng mạnh lắm đấy chứ.

Trong đầu Lục Thủy thoáng qua suy nghĩ này, nhưng lại nhanh chóng bác bỏ.

Bởi vì khi đối mặt với bát giai, hấn chỉ có thể chạy trốn, cho nên chỉ có thể coi là dát vàng lên trên mặt mình thôi.

Kiều Vô Tình nhìn thấy Lục Thủy, hấn ta ngừng lại, vốn tưởng rằng Lục Thủy sẽ tới bái kiến tiên bối.

Thế mà hấn ta lại phát hiện hấn ta đã sai.

Lục Thủy chỉ làm như không nhìn thấy hấn ta, đi ngang qua bên người hấn ta để đi về phía Lục gia.

“Tổ gia gia?” Kiêu Thiển cũng nhìn thấy Lục Thủy đi ngang qua người bọn họ.

Thế mà hấn cũng không thèm nhìn bọn họ lấy một cái, đúng là không để ai vào mắt.

“Người này là ai?” Đường đệ của Kiêu Thiển là Kiêu Dịch tò mò hỏi.

“Thiếu gia của Lục gia – Lục Thủy.” Kiêu Vô Tình không để ý đến Lục Thủy, mà cứ tiếp tục đi về phía trước.

Bọn họ và Lục Thủy chỉ chung đường được một nửa.

“Chính là vị thiếu gia phế... không có thiên phú gì đó hả?” Kiêu Dịch hỏi.

Hấn ta vốn định nói là thiếu gia phế vật, nhưng mà Tổ gia nhìn hấn ta như thế khiến cho hấn ta đổi lại cách nói trong nháy mắt.

Gọi đối phương là thiếu gia phế vật ở trên đất Lục gia, không phải chuyện lễ phép gì.

Còn không bằng hai người đánh nhau.

Nếu đánh nhau thì coi như hai vị tiểu bối không hiểu chuyện, hành động theo cảm tính.

Trong phạm vi Lục gia, mắng đối phương là phế vật, thật sự coi rẻ mặt mũi Lục gia.

“Bây giờ thứ Lục gia coi trọng nhất là hôn sự của Lục Thủy. Các ngươi nên nhớ, không có việc gì thì đừng nên đi

chọc vào hấn. Lúc này ai dám rước phiền toái đến cho bọn họ sẽ không có trái ngọt mà ăn đâu.” Kiều Vô Tình mở miệng nói.

Chính hấn ta của hiện tại cũng không dám đi dạy dỗ Lục Thủy.

Hôn sự của Lục Thủy đột nhiên tiến hành trước thời hạn, thể hiện rằng Lục gia đã không thể chờ đợi, muốn có đứa trẻ mới lắm rồi.

Tổn thương đến Lục Thủy vào lúc này chính là đang đối đầu với Lục gia.

Hấn ta không thể nào làm ra chuyện ngu xuẩn như thế được.

“Tổ gia gia, Lục gia lợi hại đến thế ạ?” Kiều Dịch tò mò hỏi.

Kiều Vô Tình liếc Kiều Dịch và Kiều Thiên một cái, nói:

“Hai đứa cảm thấy thế nào?”

“Tam trưởng lão của Lục gia có quen biết với Tổ gia gia, nói rõ ràng thực lực của Tam trưởng lão Lục gia cũng gần với Tổ gia gia. Vậy thì gia tộc của bọn họ hẳn là không kém Kiều gia chúng ta bao nhiêu. Nhưng theo ta biết, về mặt quy mô, Lục gia cũng không hơn Kiều gia chúng ta ở tu chân giới này. Cho nên vấn đề không nằm trên thực lực của bọn họ, nên khiếm khuyết nằm trên người quản lý của bọn họ phải không?” Đây là câu trả lời của Kiều Thiên.

“Ta cảm thấy mặc dù Tam trưởng lão Lục gia có quen biết Tổ gia gia, nhưng mà cũng có thể chênh lệch thực lực. Hơn nữa Kiều gia chúng ta nội tình thâm hậu, có khuếch đại thực lực. Mà nhân đinh Lục gia thừa thớt, nội tình không đủ. Không phải bọn họ không muốn khuếch đại, mà là căn bản không thể khuếch đại nổi. Nội tình giống như căn cơ, căn cơ chưa đủ mà khuếch đại thì ngang với tự diệt vong. Cho nên quy mô và sức ảnh hưởng của Lục gia cũng không hơn Kiều gia chúng ta.” Kiều Dịch mở miệng nói ra suy nghĩ của mình.

Kiều Vô Tình lắc đầu, thả chậm nhịp bước, nói:

“Đúng, mà cũng không đúng. Lục gia không thể khinh thường, không đơn giản như các người nghĩ đâu. Khi đối mặt với Lục gia tuyệt đối không được vô lễ, còn những chuyện khác các người từ từ sẽ biết.”

Kiều Thiên và Kiều Dịch gật đầu, mặc dù không quá hiểu, nhưng không muốn quá can rở ở Lục gia, hoặc là đã hiểu rồi.

Kiều Thiên có thể hiểu sơ sơ một chút.

Lục Thủy là thiếu gia Lục gia, lại sắp bước vào thời kỳ lập gia đình.

Trêu chọc hấn vào lúc này chỉ có thể rước lấy sự khó chịu của Lục gia.

Sẽ không giống như trước đây.

Nhân đình Lục gia thừa thớt, cho nên mới vô cùng coi trọng chuyện này.

Kiều Thiên gật đầu một cái. Nàng biết, bản thân việc liên quan tới chuyện xảy ra kia chính là kiêng kỵ.

Hơn nữa Tổ gia gia vẫn luôn gặp Tam trưởng lão Lục gia, chứ không phải là Đại trưởng lão hay Nhị trưởng lão Lục gia.

Sự biến tướng này nói rõ rằng Lục gia có sự lợi hại hơn người.

Giờ phút này Kiều Thiên cảm thấy mình đã hiểu ra rất nhiều chuyện.

Nhưng cũng có cảm giác không hiểu rõ.

“Nếu như ca biết nguyên nhân hậu quả của chuyện này sớm một chút sẽ không đi coi thường người khác, có lẽ cũng sẽ không rơi vào kết quả như bây giờ.” Trong lòng Kiều Thiên thở dài.

Bây giờ nàng cũng không biết ca ca nàng đã đào hôn đi đâu.

Dịch: MB

Chương 745: Thành Đoàn Tới Lục Gia Khai Hoang 2

Hòn đảo trên không.

“Lục gia xuất hiện Táng Thần Đại Môn, chuyện này các người có nghe nói không?” Vị tiên bói chủ trì công việc của Tiên Đình mở miệng hỏi.

“Táng Thần Đại Môn? Chưa từng nghe nói qua.” Cao Viễn lập tức mở miệng nói.

“Ta có nghe nói qua một chút xiu, nhưng mà bởi vì đang có việc nên không thể nào chú ý được. Đó là vật gì thế?” Ma Kiếm Trảm Đồ mở miệng nói.

Dao gàn đây bọn họ đều đang bận rộn một chuyện, đó chính là thức tỉnh Thái Nhất Tiên Quân.

Đây không phải là một chuyện dễ dàng, bọn họ gàn như bỏ qua tất cả mọi chuyện.

Nếu không sẽ rất khó đẩy nhanh tiến triển.

Sự cường đại của Thái Nhất Tiên Quân, bọn họ có thể hiểu một chút.

Vị tiên bói chủ trì công việc kia nhìn về phía những người khác, sau khi xác định không có ai biết mới mở miệng nói:

“Đột nhiên một cánh cửa bay tới Lục gia, mà trên cánh cửa này viết Táng Thần. Đó cũng không phải là nơi mai táng thần, mà là mang ý cúng tế thần.”

“Ở trong đó có cái gì?” Thính Vân Tích tò mò hỏi.

Cái tên này nghe thế nào cũng thấy không đơn giản.

Hơn nữa thần ở đây chỉ ai?

“Ta cũng không biết bên trong có cái gì, nhưng mà thần ở đây có thể chỉ Chân Thần độc nhất thời viễn cổ.” Tiên bói chủ trì công việc nói.

“Chân Thần của Thần Chúng?” Có người mở miệng hỏi.

“Không phải.” Vị tiên bối chủ trì công việc kia lắc đầu nói:

“Căn cứ theo lời Chiến Thần, Chân Thần độc nhất chính là chân thần độc nhất, chỉ có một vị này mà thôi. Chân Thần của Thần Chúng không phải là Chân Thần chân chính.”

“Ý là chân thần của Thần Chúng chỉ gọi vậy thôi, mà Chân Thần độc nhất thời viễn cổ mới là thần thật?” Thính Vân Tích nói.

Vị tiên bối chủ trì công việc gật đầu một cái:

“Chiến Thần không nói nhiều về chuyện liên quan đến vị Chân Thần này, chắc cũng không phải thứ chúng ta có thể hiểu được. Nhưng mà bên trong có thể có sức mạnh thuộc về Chân Thần. Chỉ cần lấy được, có lẽ có thể đẩy nhanh tiến độ của chúng ta lên không ít. Phật Môn và Thần Chúng chắc cũng sẽ tham dự vào.”

“Tham dự?” Cao Viễn không quá hiểu:

“Đồ của Lục gia, muốn tranh giành gần như là chuyện thể nào mà?”

Loại chuyện này bọn họ biết, tiên bối chủ trì công việc cũng biết.

Cái chết của thần Thái Dương, mặc dù bọn họ không tận mắt nhìn thấy, nhưng bọn họ biết kết cục.

Hôm đó bọn họ cũng tổn thất một tên Tiên Quân.

“Chuyện này ta cũng đã được nghe nói qua, nghe nói Lục gia công khai chuyện này. Chỉ cần không phải là địch của Lục gia gì đều có thể đi, tuân thủ quy củ của Lục gia là được.” Ma Kiếm Trảm Đồ nói.

“Nhưng mà chúng ta không thể đi được.” Thính Vân Tích nói.

Bọn họ quả thật không có thời gian, chuyện của Thái Nhất Tiên Quân không thể ngừng lại được.

Nếu như trong đó không có thu hoạch gì, mà tiến độ bên này lại bị chậm, vậy chính là bỏ rơi ưu thế.

Khiến những thế lực khác càng có nhiều ưu thế hơn.

Đây là một chuyện trí mạng.

“Chuyện này ta cũng biết. Đã khôi phục được khoảng bao nhiêu nhân viên của Tiên Đình rồi?” Tiền bối chủ trì công việc hỏi.

Bọn họ quả thật không có thời gian, nhưng mà bọn họ cũng có tổ chức nội tình.

Mỗi người có thế lực là một chuyện, thành viên Tiên Đình tinh lại cũng là một chuyện.

Mấy hôm nay bọn họ cũng không phải ăn không ngồi rồi.

Trừ Chiến thần và Tinh Ti Tiên Quân, vẫn có những người khác tinh lại.

Giống như Thần Chúng và Phật Môn vậy.

Điều bọn họ đề ý nhất thật ra là sự tinh lại của Chủ Thần và Cổ Phật.

Tiên Đình cũng đề ý Tiên Quân nhất.

“Tam tiên Vân Đoan cũng khôi phục được không ít.” Thính Vân Tích mở miệng nói.

Tam tiên Vân Đoan: Ba tiên Phong, Lôi, Vũ.

Ba vị này đều là nhân vật cấp thiên tiên.

“Ba người bọn họ à?” Tiền bối chủ trì công việc thờ dài một hơi, nói:

“Đề ta thử trao đổi với bọn họ xem sao.”

Bình thường người của Tiên Đình sẽ không can thiệp quyết định của bọn họ.

Nhưng mà không dễ dàng để những người đó làm việc như thế.

Không can thiệp hoàn toàn là bởi vì những người khác không ai dám đi can thiệp vào cấp bậc chiến thần.

Một Chiến Thần có thể áp chế phần lớn người Tiên Đình.

“Vẫn nên nói về Thái Nhất Tiên Quân đi, nếu như thuận lợi thì phải mất thời gian bao lâu?” Tiên bối chủ trì công việc hỏi.

“Vốn là cần khoảng hai tháng. Nhưng mà không biết vì nguyên nhân gì, mọi việc thuận lợi khó có thể tưởng tượng được, hơn nữa bản thân Thái Nhất Tiên Quân cũng đang tĩnh lại, cho nên nhiều nhất là một tháng. Nếu như bên trong Thần Táng có thu hoạch, hẳn là sẽ nhanh hơn. Nhưng mà cần một chút thời gian để khôi phục, đến lúc đó vẫn phải mời chiến thần đi nói một chút.” Cao Viễn mở miệng nói.

Hắn ta là người gần gũi với Thái Nhất Tiên Quân nhất.

Cho nên biết chính xác nhất về tiến độ.

Những người khác cũng gật đầu.

“Đúng rồi, tiên bối biết dị biến trên thế giới là do cái gì không? Ta phát hiện ra không chỉ nhiều sinh cơ hơn, thậm chí linh khí cũng có khuynh hướng gia tăng. Hơn nữa tốc độ Thái Nhất Tiên Quân tĩnh lại, tam tiên Vân Đoan khôi phục đều đang tăng lên. Điều này nhìn thế nào cũng thấy không bình thường.” Có người mở miệng dò hỏi.

Chuyện này ban đầu thấy không lớn, nhưng mà theo thời gian thay đổi, nhìn thế nào cũng không bình thường.

Hình như ảnh hưởng càng ngày càng lớn.

Nghe thấy vấn đề này, những người khác cũng lập tức nhìn về phía tiên bối chủ trì công việc. Bọn họ không có câu trả lời, nên chỉ có thể trông cậy vào tiên bối chủ trì công việc.

Nhìn từng ánh mắt đưa sang, tiên bối chủ trì công việc chậm rãi lắc đầu, nói:

“Không có tin tức gì. Nhưng mà trước mắt xem ra cũng không ảnh hưởng xấu đến chúng ta, tất nhiên cũng có lợi và vô hại với Thần Chúng và Phật Môn. Nhưng mà chuyện này dẫn tới sự cảnh giác của Chiến Thần. Cho nên, rốt cuộc chuyện này là tốt hay xấu, không ai dám kết luận cả.”

Những người khác không nói gì, bọn họ chỉ có thể tiếp tục chú ý chuyện này.

Trên hải vực vô tận có một sông băng, trong sông băng có một cái hồ.

Lúc này một đạo thần quang rơi xuống cái hồ.

Đây là một đường ánh sáng đen nhánh.

Mà trong nháy mắt khi đường sáng này xuất hiện, nữ thần Băng Hải chậm rãi nổi lên từ trong hồ.

“Nữ thần Hắc Ám? Xem ra trạng thái của ngươi ở bước đầu tỉnh lại đều tốt hơn tất cả mọi người.” Nữ thần Băng Hải nhìn thần quang, mở miệng nói.

Giọng nói của nàng rất bình tĩnh, không mang theo bất kỳ cảm xúc nào.

Nữ thần Hắc Ám vừa mới tỉnh lại đã có chút quyền năng, mà khi đó nàng lại không có.

Ngay cả thần Quang Minh cũng không có nhiều như thế.

Cho nên nữ thần Hắc Ám là một vị có quyền năng lớn nhất trong bước đầu khôi phục chủ thân.

Dĩ nhiên, bàn về việc ai khôi phục nhiều nhất, tất nhiên là nữ thần Băng Hải rồi.

Nếu như thần Thái Dương còn khỏe mạnh, vậy chính là thần Thái Dương.

Đáng tiếc thần Thái Dương đã hy sinh vì đại nghĩa.

“Lúc ta mới vừa tỉnh lại đã cảm thấy năng lượng của thần.” Giọng nói của nữ thần Hắc Ám truyền ra từ trong mảnh đen tối.

“Ở đâu?” Nữ thần Băng Hải mở miệng hỏi.

Năng lượng của thần không nhất định là năng lượng mà thần như các nàng còn để lại.

Cũng có thể là năng lực của cổ thần.

Lúc này ánh sáng đen tối dần biến mất, một vị thiếu nữ mặc váy xếp màu đen đứng giữa không trung.

Nàng từ từ hạ xuống.

Cuối cùng đứng ở bên hồ, ngay sau đó duỗi tay chỉ về một phương, nói:

“Bên kia.”

“Vị trí mà thần Quang Minh đã từng chắc chắn?” Nữ thần Băng Hải hỏi.

Nếu như nữ thần Hắc Âm chỉ vị trí hải vực, nàng có thể biết rõ vị trí trong chớp mắt.

Nhưng mà ở hải vực không có bầu trời này, quyền năng của nàng không tràn ra ngoài.

Quyền năng của thần Quang Minh mới có thể biết nơi nữ thần Hắc Âm chỉ.

“Lục gia.” Nữ thần Hắc Âm gật đầu một cái, nói:

“Đây là địa danh thần Quang Minh chỉ cho ta.”

Trong chớp mắt khi nghe thấy cái tên này, nữ thần Băng Hải nhìn nữ thần Hắc Âm một cái, nói:

“Ngươi muốn đi à?”

Nữ thần Hắc Âm không trả lời ngay, bởi vì vừa rồi nữ thần Băng Hải nhìn nàng một cái khiến cho nàng cảm thấy rất kỳ lạ.

“Có vấn đề gì không?” Nữ thần Hắc Âm mở miệng hỏi.

“Thần Quang Minh đã nói với ngươi như thế nào?” Giọng nói của nữ thần Băng Hải vẫn bình tĩnh như thường lệ.

Giống như dòng nước chảy không gợn sóng.

“Lục gia rất mạnh, thần Thái Dương đã bỏ mạng ở Lục gia.” Nữ thần Hắc Âm nói.

“Vậy ngươi cảm thấy ngươi có ưu thế gì để đi?” Nữ thần Băng Hải nhìn nữ thần Hắc Âm, hỏi.

Trái lại nàng không phản bác trực tiếp suy nghĩ của đối phương.

“Trừ bỏ lớp tồn tại của chủ nhân ta kia, trong thiên hạ này không có năng lực không gian của ai mạnh hơn ta. Ta muốn đi, không ai giữ được. Bất kỳ không gian giam cầm nào cũng không có hiệu lực với ta.” Nữ thần Hắc Ám bình tĩnh mở miệng.

Nàng không kiêu ngạo, nàng chỉ đang thuật lại một sự thật.

Dù bây giờ nàng đã khôi phục, sức mạnh không gian cũng không mạnh như thế.

Nhưng cũng không phải người bình thường có thể sánh được.

Bởi vì không gian và bóng tối là quyền năng của nàng.

Dịch: MB

Chương 746: Thành Đoàn Tới Lục Gia Khai Hoang 3

Thành Đoàn Tới Lục Gia Khai Hoang 3

“Quả thật có thể thử một lần.” Nữ thần Băng Hải nhìn nữ thần Hắc Âm, nghiêm túc nói:

“Nhưng mà ngươi cần biết một chuyện.”

“Chuyện gì?” Nữ thần Hắc Âm hỏi.

“Lục gia rất nguy hiểm, mà mức độ nguy hiểm có lẽ đến cả thần Quang Minh cũng không rõ. Bây giờ ta nói cho ngươi biết.” Nữ thần Băng Hải thoáng dừng lại, rồi nói tiếp:

“Trong thất đại chủ thần, cho dù là ai, có khôi phục khỏe hẳn lại cũng không thể nào chịu được một kích trọn vẹn của Đại trưởng lão Lục gia.”

“Sao có thể?” Nữ thần Hắc Âm không quá tin.

“Sự thật là như vậy.” Nữ thần Băng Hải rũ mi, nói.

Nàng rất giật mình, nhất là khi tận mắt nhìn thấy.

Nàng cũng không nguyện ý tin tưởng, nhưng sự thật chính là như thế.

Nếu như đưa con trai thứ hai của Lục gia ra đời, trạng thái như bây giờ của bọn họ không có biện pháp đối phó.

Điều duy nhất họ có thể làm chính là khôi phục sức mạnh, để Chân Thần trở về.

Đến lúc đó, bất kỳ vấn đề gì cũng có thể giải quyết được.

Nữ thần Hắc Âm rũ mi. Cách bao nhiêu năm, nàng đã trở lại cuộc sống một lần nữa.

Vốn tưởng rằng với thực lực của bọn họ, toàn bộ tu chân giới không có mấy ai có thể chống lại được.

Nhưng bây giờ lại có người nói với nàng rằng trong tu chân giới có người có thể một kiếm chém nàng ở toàn thịnh kỳ.

Nhất là đối phương còn từng chém thần Thái Dương.

“Nếu như ngươi cảm nhận được sức mạnh thì đáng để ngươi mạo hiểm, chắc là cũng được.” Nữ thần Băng Hải không ngăn cản.

Mỗi một vị chủ thần đều có suy nghĩ của riêng mình, không ai là trẻ con cả.

Bọn họ đều có suy tính của riêng.

“Ta cần điều tra một chút mới quyết định được.” Nữ thần Hắc Âm thấp giọng nói.

Sau đó nàng biến mất ngay tại chỗ.

Nữ thần Băng Hải nhìn nữ thần Hắc Âm rời đi.

Cuối cùng chìm vào trong hồ.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Lục Thủy ngồi trong đình đọc sách.

Còn về điểm tâm Mộ Tuyết cho, tối hôm qua cũng đã ăn hết rồi.

Coi như bữa ăn khuya.

Lúc Lục Thủy đang đọc sách, Chân Võ đi vào. Hắn ta chỉ yên lặng đứng đó, chờ Lục Thủy đọc xong quyển sách trên tay.

Lúc này Chân Linh đang đợi ở bên ngoài.

Chủ yếu là đang nhìn xem thiếu nữ có đến hay không.

Nếu như thiếu nữ tới, sẽ thông báo cho Chân Võ trước tiên, sau đó cùng nhau biến mất.

Không được bao lâu, Lục Thủy đã bỏ quyển sách trong tay xuống.

Hắn nhìn trời một chút, đã sáng.

Mặc dù khả năng cao Mộ Tuyết sẽ không tới, nhưng lỡ như thì sao?

Cho nên hắn nhìn thẳng Chân Võ, định giải quyết chuyện này:

“Nói đi, chuyện gì?”

Dưới tình huống bình thường, Chân Võ sẽ không có gì cần báo cáo.

Có thì cũng không cần tới báo cáo từ sáng sớm như thế.

Có sự đồng ý của Lục Thủy, Chân Võ liền đi tới bên người Lục Thủy, rồi sau đó lấy một thanh kiếm ra.

Là tiên kiếm Bất Diệt.

“Đây là kiếm của thiếu gia.”

Lục Thủy nhận lấy kiếm. Không báo hắn ta mang đến, hắn cũng quên mất mình còn có một thanh kiếm như thế.

Hơn nữa còn bị hắn thế chấp ở tiệm y phục.

Sau khi Lục Thủy nhận lấy kiếm, Chân Võ lại lập tức lấy ra một vài lá bùa, nói:

“Đây là phiếu bảo đảm mà thiếu gia muốn mua, đã mua được toàn bộ rồi. Cũng đã giữ lại phương thức liên lạc, sau này thiếu gia cần có thể hỏi trực tiếp vị ma tu kia.”

Thì ra là bởi vì cái này. Lục Thủy bỗng hiểu tại sao Chân Võ lại tới sớm như thế.

Thì ra là vì đưa phiếu bảo đảm không gian cô lập.

Mua vật này là cơ mật, hơn nữa tầm quan trọng rất cao.

Tất nhiên là giao cho hắn càng sớm càng tốt.

Còn tiếp đến sau này, hắn cảm thấy mình không cần.

Trừ phi trong nửa năm đối phương còn có thể bán ra.

“Phải tìm thời gian thử hiệu quả một chút mới được.” Trong lòng Lục Thủy suy nghĩ.

“Thiếu gia, lần này tổn rất nhiều linh thạch, chúng ta chú thích trong thương khố là mua thần thú Long Tượng. Vấn đề là bây giờ đi đâu để tìm được một con thần thú Long Tượng?” Chân Võ hỏi nhỏ.

“Nói ăn rồi thì thời gian không phù hợp, Tam trưởng lão mà biết được, chắc chắn thiếu gia sẽ không qua được.” Chân Võ lại bổ sung một câu.

Lục Thủy gật đầu, quả thật ăn không kịp.

Bởi vì mua ngày hôm qua, nhưng mà ngày hôm qua hẳn đã ở nhà rồi. không có thời gian ăn.

“Vậy thì phóng sinh đi.” Lục Thủy thuận miệng nói.

Chân Võ: “...”

Vị thiếu gia này... Hẳn ta căn bản không thể phản bác.

“Đã hỏi rõ chuyện điện chủ Minh Thổ Sát Ngân chưa?” Lục Thủy hỏi.

“Đã hỏi rõ rồi.” Chân Võ cúi đầu với Lục Thủy:

“Điện chủ Minh Thổ Sát Ngân đến rồi, tới gặp Đại trưởng lão trước tiên. Đối phương nói rõ muốn phân cao thấp với Đại trưởng lão, hẳn ta thua thì ở lại, Đại trưởng lão thua thì hẳn ta muốn mạng thiếu gia.”

“Rất bình thường, mục tiêu của bọn họ vốn là ta. nếu không cũng sẽ không dễ dàng dẫn hẳn ta tới vị trí trấn nhỏ như thế.” Lục Thủy mở miệng nói.

Đối phương là do thiếu gia dẫn tới, Chân Võ đã đoán ra từ lâu.

Mà đối phương muốn giết thiếu gia của bọn họ, chuyện này hẳn ta cũng biết rất rõ ràng.

Chính vì phục hưng Minh Thổ.

Cái tên Minh Thổ Thiên Vũ đã nói qua từ lâu.

“Sau khi điện chủ Minh Thổ Sát Ngân nói ra những lời này, e rằng bọn họ đã chọc giận Đại trưởng lão. Rồi sau đó Đại trưởng lão hỏi điện chủ Minh Thổ Sát Ngân đã từng thấy đạo chi tần đầu, vô thượng kiếm đạo chưa.” Chân Võ mở miệng nói.

“Đạo chi tần đầu, vô thượng kiếm đạo?” Lục Thủy khá bất ngờ.

Xem ra Đại trưởng lão thật sự tức giận.

Người kia nói gì không nói, lại cứ nói muốn giết ta.

Thiếu gia duy nhất của Lục gia, dù người có thật sự muốn giết cũng không thể nói ra được.

Nói ra rồi thì cũng thôi đi, cũng đừng để cho Đại trưởng lão nghe thấy.

“Cũng không biết sắp tới Minh Thổ có gặp họa hay không nữa.” Lục Thủy cũng không quá chắc chắn.

Đời trước hắn bị đánh gần chết, địa giới ma tu mới gặp họa.

Bây giờ hắn vẫn rất tốt, khả năng Đại trưởng lão dính líu tới Minh Thổ không quá cao.

“Thiếu gia, đạo chi tẫn đầu, vô thượng kiếm đạo là vì vậy?” Chân Võ khá tò mò.

Nhưng mà đã hỏi những người đó, ai ai cũng ngậm miệng không nói.

Người nào cũng lộ ra ánh mắt hoảng sợ.

Dường như hồi tưởng lại cũng là một chuyện vô cùng đau khổ.

“Ý trên mặt chữ, chuyện rất hiếm có. Nhưng mà không có tu vi lục giai trở lên, sau này nghe thấy câu này nhớ cúi đầu. Nếu không có thể ngay cả kiếm người cũng không cầm được nữa.” Lục Thủy nhắc nhở.

Dịch: MB

Chương 747: Thiệp Mời Đính Hôn 1

Thiệp Mời Đính Hôn 1

Tất nhiên Chân Võ tin tưởng không nghi ngờ lời nói của Lục Thủy.

Thiếu gia nói không thể nhìn, vậy thì bọn họ thật sự không đi nhìn.

“Đúng rồi thiếu gia, lần này thạch môn mở, nghe nói sẽ có rất nhiều người đến. Ta thấy người của Phật Môn ở gần thạch môn, hẳn là cũng sẽ có người của tam đại thế lực tới.”

Chân Võ nhắc nhở.

Thiếu gia nhà bọn họ rất để ý đến hành động của tam đại thế lực.

Bây giờ mỗi một người có thể đều đang tụ tập ở khu vực của bọn họ, tất nhiên càng cần đề phòng hơn.

Nhất là trong khu vực nhà mình, thiếu gia chính là một thiếu gia phé vật, không thể nào ra tay.

Điều này rất bị động.

Quả nhiên là tới rồi à? Trái lại trong lòng Lục Thủy cũng không lo lắng đối phương làm bậy.

“Bọn họ không dám can rở ở đây đâu. Ngược lại, có khi bọn họ phải khiêm tốn hơn bất kỳ ai hết. Không cần để ý quá, ngẫu nhiên để ý một chút là được rồi.” Lục Thủy nói.

Quá để ý trái lại sẽ dẫn tới sự chú ý, nhất là khi Chân Võ là tùy tùng của hắn.

Bị người trong nhà chú ý thì cũng không có gì, nhưng bị người của tam đại thế lực chú ý, vậy thì không phải chuyện hay ho gì.

Lục Thủy cũng không muốn lại bị thăm dò đủ kiểu.

Thăm dò nhiều, hẳn phải công nôi của đệ đệ muội muội mất.

“Vâng.” Chân Võ đáp lại một tiếng, tiếp tục nói:

“Bên phía Nhạc Phong truyền tin tức tới, nói những người biết được chuyện về thạch môn kia có lẽ đã hợp tác đưa ra quyết định xong rồi, sẽ chạy tới bên này.”

“Không cần để ý đến bọn họ. Ma tu Chiến Vô Ảnh và Thần Huyền Tông có những tin tức gì khác không?” Lục Thủy hỏi.

Hắn đã để ý chuyện này lâu lắm rồi.

Trước mắt mà nói là một chuyện hẳn phải làm.

Sau đó chỉ cần tam đại thế lực yên tĩnh chút, hẳn cũng sẽ yên tĩnh lại một chút.

Cố gắng hết sức không chọc đến Tam trưởng lão, như vậy thì không cần ra cửa.

Đến lúc đó thiên địa chi lực góp nhặt thành núi, Mộ Tuyệt không chịu nổi một kích.

Được rồi, không quá có thể.

Nhưng ít nhất vẫn phải có mơ ước, lẽ đâu thực hiện được.

“Không có tin tức gì, tam đại thế lực vẫn duy trì sự khiêm tốn như cũ. Trái lại dạo gần đây địa giới Ma tu xảy ra ít chuyện, nghe nói có liên quan đến chí tôn Ma tu. Tin tức này truyền tới từ trong tộc, tạm thời vẫn chưa biết cụ thể, nhưng mà đã để Nhạc Phong đi điều tra một chút vào lúc rảnh rỗi rồi.” Chân Võ mở miệng nói.

Chân Võ cũng không dám hỏi quá nhiều, dù sao thì nếu hỏi nhiều, một khi bọn họ nghi ngờ đến thiếu gia, hẳn sẽ xong đời luôn.

Mà Nhạc Phong kia thì không cần lo lắng, đó là người của thiếu gia, không chỉ tận tâm tận lực, mà tuyệt đối sẽ làm việc bí mật.

Phần lớn những chuyện để Nhạc Phong đi hỏi thăm thuận lợi hơn so với đi hỏi nhân viên tình báo rất nhiều.

Tất nhiên, cho dù là tình báo nhà ai cũng kém hơn so với thiếu gia nhà bọn họ tự mình đi ra ngoài.

Dù Nhạc Phong có tra thế nào, cũng chỉ có thể tra được đầu mối. Cho dù hẳn ta có tự mình tới địa điểm có tin tức, cũng không đào được nhiều thứ hơn.

Muốn có được tin tức chân chính, đều cần đến thiếu gia nhà bọn họ tự mình lên đường.

Vậy thì giống như một ngưỡng cửa, thực lực không đủ, vĩnh viễn sẽ không có được tin tức tương quan.

Tất nhiên, nguồn tình báo của Nhạc Phong cũng thật sự lợi hại.

Cũng không phải ai cũng có thể đạt được ba yêu cầu của thiếu gia nhà bọn họ.

Nhạc Phong làm được.

Tất nhiên Chân Võ không giỏi loại chuyện này. Hẳn ta chính là tùy tùng, làm tốt phận sự này là được.

“Tự truyện của Cầu Tử biên đến đâu rồi?” Lục Thủy đột nhiên nghĩ ra còn có chuyện thế này.

“Không có gì tiến triển, nhưng mà Cầu Tử đã khôi phục được kha khá thực lực, tiên nhân Nha Đông cũng đang nhúc nhủ về việc làm sao áp chế thực lực khôi phục.” Chân Võ nói.

Bởi vì thế giới biến hóa, dẫn đến thực lực của tiên nhân Nha Đông tăng rất nhanh, đây là điều mà hiện tại Nha Đông không muốn thấy nhất.

Hẳn ta càng khôi phục, đau răng lại càng nghiêm trọng, cũng càng khó chữa trị.

Thật vất vả mới xuống đến nước này, lại tăng trở lại à?

Tất nhiên hẳn ta không tình nguyện.

Lục Thủy có thể hiểu tâm trạng của tiên nhân Nha Đông. Trước kia Mộ Tuyết cũng thường xuyên chém tu vi, đáng tiếc ngay cả Trảm Thành Đại Đạo Giả cũng không làm được.

Trên Trảm Thành Đại Đạo Giả đã là cực hạn rồi.

“Giấy bút.” Lục Thủy nói.

Chân Võ không chân chừ, lập tức đặt giấy bút lên trên bàn trước mặt Lục Thủy.

Lục Thủy thuận tay cầm bút lên, sau đó vẽ một ít phù văn trên giấy.

Sau khi xong xuôi thì cầm lên giao cho Chân Võ:

“Đưa cho tiên nhân Nha Đông, để hắn ta dùng tiên lực vẽ lên trên người, sẽ áp chế sự khôi phục sức mạnh của hắn ta.”

Chân Võ lập tức nhận lấy, đáp vâng.

Sau đó Chân Võ rời đi.

Tổng thể mọi chuyện cũng đã nói hết rồi.

Trước mắt không có chuyện khẩn cấp gì, quan trọng nhất vẫn là phiếu bảo đảm của không gian cô lập.

Sau khi Chân Võ rời đi, Lục Thủy cầm sách lên.

Theo như bình thường, sau khi dạy Ma tu làm người, chỉ cần hắn không ra ngoài sẽ không có việc gì.

Đi ra ngoài là có thể bị cao tăng Ân Thiên tông để mắt tới.

“Đến lúc đó nếu như ra ngoài cùng với Mộ Tuyết, vẫn phải đi giải quyết đối phương trước. Để cho hắn ta biết về cái gì gọi là uy của thiếu tông chủ giả.”

Cao tăng Ân Thiên tông nhận danh sách khách hàng của hắn.

Chuyện này Lục Thủy vẫn còn nhớ.

Đến lúc đó cũng có thể tra một chút, là vị kia trong nhà nhìn hắn ngứa mắt nên để hắn tới Thiên Bí Giám.

Là cha hắn hay là ba vị trưởng lão.

Người trong nhà cũng không bỏ qua.

Mộ Tuyết dậy rất sớm, nhưng nàng phát hiện ra Nhã Nguyệt và Nhã Lâm còn dậy sớm hơn cả nàng.

Lúc đi từ trong nhà ra sân, Mộ Tuyết thấy Nhã Nguyệt và Nhã Lâm đang đùa giỡn với linh thú của các nàng ấy.

Là hai con linh thú lông xù xù, trông hơi giống sư tử mới sinh ra không bao lâu.

Nhưng mà một con màu xanh biển, một con màu lửa đỏ.

Màu lửa đỏ là của Nhã Nguyệt, màu xanh biển là của Nhã Lâm.

Tính tình Nhã Nguyệt yếu đuối, cho nên cần một con Hỏa Vân Thú tính tình không yếu ớt.

Nhã Lâm nghịch ngợm, nuôi một con Thủy Vân Thú tính cách tương đối ôn hòa vẫn tốt hơn một chút.

Tính cách bù đắp cho nhau.

Nhưng mà cũng có một loại khả năng, Hỏa Vân Thú bản tính khá nóng nảy có thể bị Nhã Nguyệt dưỡng thành Hỏa Vân Thú tính cách ôn hòa.

Khả năng không nhỏ.

Nhưng Mộ Tuyết không thêm để ý.

Bởi vì người làm tỷ tỷ là nàng đây vẫn luôn đứng sau lưng các nàng ấy.

Cho dù là đời trước, thỉnh thoảng nàng sẽ quan tâm một chút.

Mặc dù chỉ là thỉnh thoảng.

“Tỷ tỷ, tỷ xem đám chúng nó đang uống nước kia.” Nhã Lâm thấy Mộ Tuyết đi ra, lập tức kêu lên.

Mộ Tuyết nhìn sang, quả thật hai con linh thú này đang liếm nước trên bàn.

Bọn chúng thức thời hơn Băng Phượng, lúc nhận chủ không kháng cự một chút nào.

Nếu không Băng Phượng có thể có bạn rồi.

Lúc này Băng Phượng đang nhìn hai con Ngũ Hành Vân Thú kia. Nó thân là Băng Phượng, liếc cái là nhìn ra mình cao

quý hơn bọn chúng rất nhiều.

Nhưng tại sao bọn chúng lại có thể tự do không bị nhốt, mà nó lại bị xích ở đây?

Có phải do nhận thức của nó có vấn đề không vậy?

Nó rất hối hận, hối hận vì ban đầu khi nhận chủ đã kháng cự.

Nó dường như không có sự cao quý như miêu tả của huyết mạch, người nhà này vốn không để ý đến nó.

Đúng vậy, trừ thị nữa kia ra thì không ai cho nó ăn.

Nhiều lắm là có nhân loại mạo phạm nó.

Con phượng hoàng đó sinh lòng căm thù, gặp lần nào mổ lần đó.

Dịch: MB

Chương 748: Thiệp Mời Đính Hôn 2

Thiệp Mời Đính Hôn 2

Mộ Tuyết không hề biết về đủ loại hoạt động trong tư tưởng của Băng Phượng.

Nàng cũng thêm để ý, dù sao thì cũng đã nuôi không biết bao nhiêu năm, nuôi thả từ lâu, bây giờ cũng không để ý theo bản năng.

“Đây là Linh Tuyền?” Mộ Tuyết đi tới bên cạnh Nhã Nguyệt và Nhã Lâm, hỏi.

“Đây là Đinh Lương tới từ Linh Thú Viên, phí linh thạch y như nuôi Ngũ Hành Vân Thú vậy.” Nhã Nguyệt không có lòng tin lắm.

Mặc dù các nàng đều là thiên kim Mộ gia, nhưng không có nhiều tài nguyên như vậy.

Nhất là Nhã Lâm, quá ít.

Mặc dù có cha các nàng ở đây, nhưng từ rất lâu trước kia cha đã không dễ nói chuyện.

Cũng chỉ mặc Nhã Lâm tùy tiện, không hiểu gì cả.

Nhưng mà Nhã Lâm còn nhỏ, ngây thơ trong sáng, tất nhiên sẽ không có vấn đề gì.

“Sẽ không đâu. Thịnh thoả có vài thứ tốt thì cho ăn, còn bình thường cho ít đồ thông thường là được rồi. Băng Phượng cũng được cho ăn như vậy đó.” Mộ Tuyết nhẹ giọng nói.

Nhã Nguyệt gật đầu.

Có thể nuôi là nàng ta đã vui vẻ lắm rồi.

Nhã Lâm không hiểu lắm. Nàng cảm thấy linh thú này rất đẹp, rất dễ thương.

Còn là của nàng nữa chứ.

“Nhưng mà nương có cho nuôi không vậy?” Nhã Lâm nghĩ tới một vấn đề lớn này.

Nương không để cho nàng làm gì cả, sẽ bị đánh.

“Chỉ cần Nhã Lâm nuôi dưỡng thật tốt, chắc chắn Đường đi sẽ không nói gì đâu.” Mộ Tuyết xoa đầu Nhã Lâm, nhẹ giọng nói.

Nghe thấy lời Mộ Tuyết nói, Nhã Lâm mới thở phào nhẹ nhõm.

Tất nhiên Nhã Nguyệt không lo lắng chuyện này.

Nàng ta cảm thấy lễ vật ra mắt này rất quý, nàng ta tra thử, thật ra Ngũ Hành Vân Thú hiếm thấy vô cùng.

Nhưng mà nghe nói Trà Trà tử có hai món pháp bảo khí linh, Mộ Tuyết tử có một thần thú, nàng ta an tâm hơn một chút.

Mộ Tuyết nhìn Nhã Nguyệt, phát hiện nàng ta đang lo lắng điều gì đó, rồi mở miệng nói:

“Không cần suy nghĩ nhiều, cho dù là đưa linh thú hay thú gì khác cũng là chuyện rất bình thường.” Nếu như không phải lo lắng bọn Nhã Nguyệt quá để ý thì đồ được tặng chắc chắn càng tốt hơn nữa.

Lục gia không thiếu mấy thứ này.

Cơ hội tặng lễ thế này, đã ít lại càng ít.

Thật vất vả mới gặp được một lần, chắc chắn sẽ không đưa đồ thông thường.

An ủi Nhã Nguyệt xong, Mộ Tuyết cảm thấy bây giờ hẳn nên để các nàng ấy chơi cùng Ngũ Hành Vân Thú.

Nàng phải đi tưới hoa.

Chỉ là vừa mới định rời đi, lại cảm giác được có lực lượng đang kêu gọi nàng.

Là ấn ký nàng để lại cho chương môn Thiên nữ.

“Sao chương môn Thiên Nữ lại tìm mình vào lúc này nhỉ?” Mộ Tuyết suy nghĩ một chút, chắc chắn gần đây không để

chương môn Thiên Nữ đi làm chuyện gì mà.

Chuyện điều tra Ma tu bán bảo hiểm nàng vẫn chưa kịp để chương môn Thiên Nữ đi thăm dò.

Chẳng là chuyện Ma tu Chiến Vô Ảnh?

Mộ Tuyết không biết.

Nhưng mà nàng vẫn có ý định kết nối để nhìn thử xem là chuyện gì.

Nếu như là chuyện Ma tu Chiến Vô Ảnh, hai hôm nay Lục Thủy chắc chắn phải ra cửa, vậy thì vui quá.

Nàng đã chuẩn bị xong mười ngàn quyền để đánh Lục Thủy rồi.

Nhưng mà trước khi kết nối, nàng vẽ một trận pháp trong sân.

“Nhã Lâm, nên chơi với tiểu yêu quái rồi.” Mộ Tuyết nói.

“Dạ?” Nhã Lâm không bỏ được tiểu linh thú trên mặt bàn.

“Vâng ạ.”

Đáp lời, Nhã Lâm bước về phía trận pháp, đi một bước quay đầu lại ba lần, Mộ Tuyết nhìn mà buồn cười.

Sau khi Nhã Lâm tiến vào trận pháp, Mộ Tuyết lại vẽ một trận pháp nhỏ hơn chút, nói:

“Nhã Nguyệt, tu luyện ở đây.”

“Vâng, Mộ Tuyết tỷ.” Nhã Nguyệt cũng không như Nhã Lâm, mà chạy thẳng tới ngai đó tĩnh tọa tu luyện.

Sau khi sắp xếp việc làm cho hai tiểu tử này xong, Mộ Tuyết ngồi xuống cạnh bàn đá.

Lần này có thể yên lặng kết nối rồi.

Ngay sau đó nàng nghe thấy giọng nói của chương môn Thiên Nữ:

“Thần Nữ đại nhân.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tâm thần Mộ Tuyết lên tiếng truyền đi.

“Có chuyện quan trọng cần báo cho Thần Nữ đại nhân, có liên quan đến Hải Yêu.” Chương môn Thiên Nữ an phận quỳ xuống đất, nói.

Lần nào chương môn Thiên Nữ cũng quỳ, Mộ Tuyết cũng không còn cách nào khác.

Nhưng mà tin tức có liên quan tới Hải Yêu, khiến cho Mộ Tuyết khá là bất ngờ.

Nàng và Hải Yêu hẳn là chỉ có quan hệ mua bán đặc sản thôi đúng không?

Cũng không thể có đặc sản vào lúc này chứ?

“Là chuyện gì?” Mộ Tuyết hỏi.

“Nghe tiền bối Vũ Nhã Đại Thủy Sư nói, nữ vương của các nàng tỉnh lại rồi.” Chương môn Thiên Nữ truyền tới.

Nghe thấy câu này, Mộ Tuyết có chút hiếu kỳ, nói:

“Ta nhớ lần trước nói là nữ vương của các nàng giả vờ ngủ, gọi cũng không tỉnh.”

Chương môn Thiên Nữ đã từng nói chuyện này với nàng.

“Đúng thế, nhưng đột nhiên nàng tỉnh lại rồi, hơn nữa còn nói muốn gặp Thần Nữ đại nhân.”

Nói xong những chuyện này, chương môn Thiên Nữ khẽ ngẩng đầu, thử hỏi:

“Không biết Thần Nữ đại nhân có muốn gặp một lần hay không ạ?”

“Gặp ta?” Chuyện này trong nằm trong sự lý giải của Mộ Tuyết, đời trước càng không có chuyện thế này:

“Có nói tại sao không?”

“Không nói trực tiếp nói rõ, nhưng mà nói có liên quan đến tình hình chung của tu chân giới. Có vẻ như rất quan trọng.” Chương môn Thiên Nữ nói.

Mộ Tuyết suy nghĩ, tình hình chung của tu chân giới?

Đời trước khi nàng gả cho Lục Thủy cũng không xảy ra chuyện gì mà.

Gả cho hắn lâu lắm rồi, vẫn không có chuyện gì hết.”

“Có thể gặp, người đi một chuyến là được. Đến lúc đó ta sẽ xuất hiện.” Cuối cùng Mộ Tuyết vẫn quyết định gặp mặt một lần.

Lúc này chuông môn Thiên Nữ áp úng đứng lên.

“Có vấn đề gì?” Mộ Tuyết thấy chuông môn Thiên Nữ như vậy, cũng biết không bình thường.

“Nữ vương Hải Yêu muốn gặp riêng Thần Nữ đại nhân.” Đây mới là chuyện khiến chuông môn Thiên Nữ khỏ sở.

Nếu không nàng ta cảm thấy chẳng có vấn đề gì.

Nàng ấy đúng là rảnh rồi.

Muốn gặp riêng ta? Chân mày Mộ Tuyết hơi nhíu lại.

Lúc này có vẻ như Hỏa Vân Thú không muốn uống nước nữa, định đi chơi.

Mộ Tuyết vươn tay bắt nó lại, sau đó đặt bên cạnh Thủy Vân Thú, để chúng nó tiếp tục uống nước.

“Trong vòng nửa năm, ta sẽ rút thời gian rảnh ra để đi gặp.” Mộ Tuyết nghĩ một hồi rồi cho chuông môn Thiên Nữ câu trả lời.

Nửa năm sau nàng đã gả cho Lục Thủy, cho nên hành động tự do hơn nhiều.

Bây giờ nàng rất ít có cơ hội ra cửa.

Thân là người bình thường như nàng, ai cũng lo lắng khi nàng đi ra ngoài.

Trừ phi có cơ hội nào đó, nếu không chỉ có thể chờ đến sau khi gả cho Lục Thủy, cùng đi với Lục Thủy.

Không bao lâu sau Mộ Tuyết đã kết thúc truyền tin với chuông môn Thiên Nữ.

Trước khi kết thúc, Mộ Tuyết còn hỏi tình hình Ma tu Chiến Vô Ảnh, đáng tiếc trước mắt không có bất kỳ động tĩnh gì.

Cho nên chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

Nàng cũng phải chương môn Thiên Nữ đi thăm dò chuyện Ma tu bán bảo hiểm, còn nàng thì phải xem xem Lục Thủy mua bảo hiểm gì.

Nhưng mà tu chân giới lại có bảo hiểm, đúng là khiến nàng bất ngờ.

“Nếu không ta cũng mua một phần cho Lục Thủy? Sau đó biết tên ta lên chỗ người được lợi?”

Nghĩ tới đây, Mộ Tuyết cảm thấy chủ ý này không tồi.

Đến lúc đó nhìn xem tình hình thế nào.

“Bây giờ cũng không thể đi tưới hoa nữa rồi.”

Mộ Tuyết nhìn Nhã Lâm đang bị tiểu yêu quái đuổi, hơi không biết làm sao.

Dịch: MB

Chương 749: Thiệp Mời Đính Hôn 3

Đại diện Lục gia.

“Lục huynh, mấy tháng không gặp, hình như tu vi lại tăng lên rồi.” Kiều Vô Tình trên đại diện nhìn Tam trưởng lão, mang theo ý cười nói.

“May mắn gặp chút kỳ ngộ, Kiều huynh cũng không kém.” Tam trưởng lão nhìn Kiều Vô Tình ngồi ở phía trên nhất của đại diện, khách sáo nói.

“Hoàn toàn không thể nào so với Lục huynh được.” Kiều Vô Tình không thảo luận vấn đề này nữa, mà là nói sang chuyện khác:

“Nghe nói qua mấy tháng nữa tiểu bối nhà Lục huynh sẽ thành hôn à?”

Nhắc tới Lục Thủy, sắc mặt Tam trưởng lão liền khó coi:

“Ngày ngày không làm việc gì nên hồi, ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, không có một chút thành tựu nào hết. Lập gia đình sớm là tác dụng duy nhất của hắn.”

“Lục Thủy còn được chán, chủ yếu là do còn trẻ tuổi, sau khi thành hôn có lẽ có thể hiểu được nỗi khổ tâm của Lục huynh thôi. Nói là kém, nhưng không kém bằng tiểu tử nhà ta kia.” Nói tới đây, Kiều Vô Tình thở dài một tiếng.

Hắn ta sẽ không đi nói xấu Lục Thủy, nhưng hắn ta cũng không để cho tiểu bối đời sau nhà mình chút mặt mũi nào.

“Là đứa nào vậy?” Tam trưởng lão khá tò mò.

Có thể bị Kiều Vô Tình chỉ đích danh, không thể nào là phé vạt chân chính.

Còn về vị kia, quả thật Tam trưởng lão không biết.

Kiều gia thật sự rất nhiều người, quan trọng là ông ta chưa bao giờ chú ý đến.

“Lần trước còn cùng ta đi thăm Lục huynh, không biết bây giờ đã chạy đi đâu rồi. Ban đầu thiên phú không tệ, đáng tiếc tính cách hơi thiếu sót, sau khi tới Thiên Trì Hà thì bị gãy một cánh tay, tu vi bị phế. Từ đó đắm chìm trong truy lạc.” Kiều Vô Tình lắc đầu, hơi bùi ngùi và ngán ngẩm.

“Là phúc hay họa còn chưa biết được, có khi là gặp phúc trong họa cũng nên ấy chứ. Nhưng mà đột nhiên Kiều huynh nhắc tới, tiểu tử này có chuyện gì à? Nếu như muốn mời Nhị trưởng lão ra tay, ta không dám đồng ý ngay lập tức, chỉ có thể giúp hỏi thăm chút thôi.” Tam trưởng lão nhìn Kiều Vô Tình, nói.

“Lục huynh nói đùa.” Kiều Vô Tình lập tức giải thích:

“Ta biết tình huống của tiểu tử kia, hy vọng mong manh lắm. Nếu như quyết tâm không buông tha, trái lại ta sẽ mặt dày đi cầu xin vị tiền bối kia, nhưng bây giờ hẳn đắm chìm trong truy lạc, không ai có cách nào nữa.”

Kiều Vô Tình không thể tiếp nhận ý tốt này được.

Đối với bọn họ mà nói, đây là một nhân tình lớn.

Mặc dù Lục gia không thêm đề ý, nhưng sẽ làm hao tổn đến tình nghĩa của hắn ta và Tam trưởng lão Lục gia.

Mất nhiều hơn được.

Kiều gia của hắn ta dựa vào đâu mà vào Lục gia?

Phải biết, các thế lực cao cấp Đạo Tông hay Trùng Cốc cũng không thể nào vào làm khách, nhưng mà hắn ta lại có thể.

Không phải bởi vì Kiều gia của hắn ta lợi hại, chỉ là vì hắn ta là người quen cũ của Tam trưởng lão Lục gia.

Quan hệ cũng không tệ lắm.

Điều Lục gia am hiểu nhất là trao đổi lợi ích, cho nên hắn ta sẽ không có bất kỳ dính líu về lợi ích nào với Lục gia.

Mối liên hôn lần trước thì không giống.

“Ý của Kiều huynh là?” Tam trưởng lão tò mò nhìn Kiều Vô Tình.

Ông ta hiểu rõ, có một tiểu bối phé vật là chuyện nhúc đầu đến nhường nào.

Nhất là còn cây ngay không sợ chết đứng.

Nếu không phải sắp liên hôn, Lục Thủy tuyệt đối phải bị giam giữ.

Càng nghĩ Tam trưởng lão lại càng tức giận.

Kiều Vô Tình không giải đáp ngay, mà lấy ra một tấm thiệp mời, cuối cùng giật giở ngón tay ném ra ngoài.

Vèo một tiếng, thiệp mời xuất hiện trong tay Tam trưởng lão.

Tam trưởng lão khá bất ngờ, mở ra kiểm tra.

Chỉ một cái liếc mắt thôi cũng khiến ông ta kinh ngạc.

“Thiệp mời đính hôn?” Tam trưởng lão nhìn về phía Kiều Vô Tình, nói:

“Lại còn là với con gái của vục chủ Băng Nguyên Tuyết Vục của địa giới ma tu, tiểu tử tên là Kiều Kiên?”

“Đúng vậy, đối với hần là nói cũng là chuyện tốt. Trái ngược lại, điều kiện bên nữ không kém chút nào. Kiều gia nhiều người, rất khó chú ý đến hần, có mối hôn sự này cũng là một sự trợ giúp đối với hần.” Kiều Vô Tình mở miệng nói.

“Thời gian đính hôn vào cuối tháng này? Còn là ở Băng Nguyên Tuyết Vục? Bọn họ cường thế đến vậy sao?” Tam trưởng lão nhìn thiệp mời, tò mò hỏi.

Còn việc Kiều Vô Tình nói nhiều người này, ông ta cảm thấy Kiều Vô Tình đang khoe khoang với ông ta.

Mà thời gian cũng thế, chưa tới một tháng.

Chẳng qua chỉ là đính hôn, có hơi khác so với hôn sự của Lục Thủy.

“Đính hôn mà thôi, Kiều gia bọn ta không tranh những thứ này. Nhưng mà chủ yếu vẫn là bởi vì Nguyệt Chi Quốc của

Băng Nguyên Tuyết Vực. Nguyệt Chi Quốc Độ sắp mở, Băng Nguyên Tuyết Vực không có thực lực tiến vào, mà Kiều gia bọn ta đúng lúc cũng có chút nghiên cứu. Coi như là sính lễ.” Kiều Vô Tình giải thích sơ qua.

Hắn ta nói rất rõ ràng, mỗi liên hôn này chính là vì Nguyệt Chi Quốc Độ.

Mà cửa vào Nguyệt Chi Quốc Độ nằm trong tay Băng Nguyên Tuyết Vực, cho nên đính hôn tại Băng Nguyên Tuyết Vực, ngày đính hôn chính là ngày bọn họ thử nghiệm tiến vào Nguyệt Chi Quốc Độ.”

“Chỉ là đính hôn sao?” Tam trưởng lão hơi tò mò.

Ông ta không có chút hứng thú nào với Nguyệt Chi Quốc Độ.

“Chuyện thành hôn còn phải xem bản thân bọn họ, nhưng mà người của Băng Nguyên Tuyết Vực cũng hy vọng mau mau chút.” Kiều Vô Tình mở miệng nói.

Tam trưởng lão cất thiệp mời vào, nói:

“Tạm thời ta không thể rời đi, đến lúc đó để Lục Thủy đi thay bọn ta một chuyến. Hy vọng Kiều huynh bỏ qua cho.”

“Có người đi được đã là cho Kiều mỗ mặt mũi lắm rồi.” Kiều Vô Tình không thêm để ý chút nào. Thật ra cũng chỉ tiện tay đưa thiệp mời thôi, hắn ta tới đây là vì có chút hứng thú với thạch môn.

Hơn nữa chỉ là Kiều Kiên thành hôn, vốn ý hắn ta cũng không muốn mời Lục Bất Tranh.

Người tới là thiếu gia Lục gia Lục Thủy, cũng đúng với ý hắn ta.

Buổi trưa Lục Thủy bị nương hắn gọi qua.

Hắn cảm thấy mình cũng không làm gì, thị nữ tới mời ăn cơm cũng không nói thẳng.

Cho nên hắn không đoán ra được cụ thể là chuyện gì.

“Nương, người tìm con?” Đi tới viện tử của cha nương hấn, Lục Thủy phát hiện chỉ có mình nương hấn.

Đông Phương Lê m ngồi trong đình, nàng ta mặc váy tiên bảo thủ, tóc chải sang một bên.

Nhìn cũng biết đã gả cho người ta làm thê từ lâu.

Mặc dù còn rất trẻ.

Nhưng mà Lục Thủy biết, nương hấn cũng đã qua mấy cái năm mươi rồi.

Không cần biết đã qua bao nhiêu cái năm mươi, hiện giờ nàng ta vẫn duy trì dung nhan như trước đây.

Dù là đời trước đi qua vô số năm, vẫn như thế.

Cha hấn thì không giống vậy, sau mỗi một năm sẽ khiến tóc mình đổi trắng một sợi.

Sau khi trắng phau rồi, lại qua mỗi một năm nữa, biến thành một sợi đen.

Càng sống càng trẻ.

Đã lâu rồi Lục Thủy không thích tới chỗ của bọn họ.

“Quý xuống.” Lục Thủy vừa mới đến gần, Đông Phương Lê m đã mở miệng kêu Lục Thủy quý xuống.

Lục Thủy thoáng sửng sốt, cuối cùng vẫn quý xuống:

“Lần này nương có chuyện gì cần con làm ạ?”

“Biết lỗi chưa?” Đông Phương Lê m đột nhiên hỏi.

Câu khởi này khiến cho Lục Thủy khá khó hiểu.

Không phải kêu ta làm việc sao?

Nhưng mà hấn tò mò hỏi một câu:

“Hình như hai ngày nay con không làm chuyện gì sai mà.”

Hấn suy nghĩ cẩn thận một hồi, trừ việc dụ người tấn công nhà mình, hấn không làm bất kỳ chuyện sai trái nào.

Mà chuyện tấn công Lục gia này, chắc chắn nương hấn không biết.

Nếu như bọn họ biết chuyện này, người hỏi tội sẽ không phải nương hấn.

Mà là Tam trưởng lão.

Trực tiếp quỳ hai ngày rồi hẵng nói.

Cho nên hấn không phải là chuyện này.

Lục Thủy nhanh chóng nghĩ tới điều gì đó.

Dịch: MB

Chương 750: Thiệp Mời Đính Hôn 4

Không phải chuyện này, vậy chẳng lẽ là chuyện mua thân thú à?

Khả năng này rất cao.

Vậy phải giải thích như thế nào mới có thể không bị trừng phạt đây?

Lục Thủy cảm thấy phải suy nghĩ cho kỹ, nhưng hần nhanh chóng phát hiện ra mình nghĩ sai rồi.”

“Đều là chuyện đính hôn trong nhà, hài tử nhà người ta đã đính hôn hết rồi, còn còn thì sao? Ngày nào cũng ở chung một chỗ với Tiểu Tuyết, tại sao lại không có chút tiến triển nào thế hả?” Đông Phương Lê m mở miệng nói.

Lục Thủy: “???”

Nương hần đang nói gì thế?

“Ta nghe cha con nói, Kiều Kiên của Kiều gia sắp đính hôn rồi, cuối tháng con cần phải đi một chuyến.” Đông Phương Lê m nhìn nhi tử nhà mình, sau đó thở dài một tiếng:

“Ta và cha con đã suy nghĩ kỹ rồi, khi nào tình cảm của con và Tiểu Tuyết tốt lên sẽ tính tiếp chuyện thành hôn trước thời hạn. Nhưng mà không ngờ lại không có một chút tiến triển nào. Nhi tử không biết suy nghĩ cho cha mẹ gì hết.” Nói rồi mặt Đông Phương Lê m đầy vẻ ngán ngẫm.

Lục Thủy: “...”

Hần cảm thấy có phải mình nên tỉnh táo lại một chút không?

Chỉ là còn chưa cảm thấy mình nên nghĩ lại, hần liền phát hiện mình không cần nghĩ lại.

Hần thấy nương hần chóng cảm, bất đắc dĩ nói:

“Con không chịu thua kém, nương không có việc gì làm, hơi nhàm chán.”

Lục Thủy: “...”

Cữ mục tới làm khách, người không có việc gì làm thì đi học nấu ăn đi.

Trong lòng Lục Thủy nghĩ như vậy, nhưng mà không dám nói ra khỏi miệng.

Lỡ đâu mấy hôm nữa nương hấn muốn đích thân xuống bếp sẽ không hay.

Nếu mà để cha hấn biết được sẽ lại phải quỳ, lại bị phạt.

Nhưng mà hấn sẽ để cha mẹ hấn có cơ hội rút ngắn ngày thành hôn lại ư?

Không thể nào.

Lần trước đã rút ngắn một lần, trực tiếp hại kế hoạch của hấn biến thành trạng thái khẩn cấp, nếu một lần nữa, thì chính là trạng thái hoàn toàn chịu chết.

Một đời thanh danh của hấn, kế hoạch không thể nào có sơ hở của hấn.

Bị huỷ vì cha mẹ hấn tâm huyết dâng trào muốn tìm chút chuyện.

Nhưng mà, vừa mới nói ai sắp đính hôn cơ?

“Kiều Kiên của Kiều gia? Ai vậy?” Lục Thủy nhìn nương hấn, tò mò hỏi.

“Vị lần trước xảy ra va chạm với con ở trấn nhỏ Thu Vân đó.” Đông Phương Lê m không ngoài ý muốn khi nhi tử nhà mình quên mất đối phương là ai.

Có đôi khi là quên thật, có đôi khi là bệnh trung nhị phát tác, giả vờ quên.

Nghe Đông Phương Lê m nhắc nhở, Lục Thủy cuối cùng cũng nhớ ra Kiều Càn là ai.

“Là Kiều Càn sao? Sao hấn lại có hôn ước được?” Lục Thủy có chút tò mò.

“Cha ngươi vừa mới từ chỗ Tam trưởng lão biết được đó, thời gian vào cuối tháng này, đến lúc đó ngươi đi một chuyến.

Tam trưởng lão sẽ đưa thiệp mời cho người.” Đông Phương Lê m nói.

Nói xong bà vỗ vỗ vị trí bên cạnh:

“Đứng dậy, lại đây ngồi đi.”

“Mẫu thân, dưới đầu gối nam nhi là vàng, đâu phải muốn quỳ ở đâu cũng được, nếu lần sau không có việc gì có thể không quỳ không?” Lục Thủy đứng lên ngồi bên cạnh mẫu thân, hấn nói.

“Mẫu thân người cũng đã đặt một chân vào quan tài rồi, bảo người quỳ có một chút mà người còn ra vẻ uất ức sao?”

Có muốn ta quỳ để đền bù cho người không?” Đông Phương Lê m nhìn nhi tử nhà mình hỏi.

Lục Thủy: “...”

Hấn cảm thấy tốt nhất là bản thân nên tiếp tục quỳ thì hơn.

“Chỉ là tại sao mẫu thân lại nói bản thân đã đặt một chân vào quan tài rồi vậy? Nói như thế thì hơi nặng lời, lúc trước ta lỡ miệng nói gì sao?” Trong lòng Lục Thủy có chút mờ mịt, không rõ chuyện gì.

Có Mộ Tuyết ở đây thì tốt rồi, nàng ấy nhớ dai lắm.

“Linh thú của hai tiểu muội Tiểu Tuyết vẫn ổn chứ?” Đông Phương Lê m hỏi.

Thân là trưởng bối, còn là trưởng phu nhân Lục gia tộc, nếu bà mà đi hỏi chuyện đám người Nhã Nguyệt thì đối với bọn họ chính là áp lực, vì vậy để cho hai đứa nó thoải mái một chút.

Bà bình thường sẽ không tới quấy rầy chúng.

“Không biết.” Lục Thủy trực tiếp trả lời.

Đông Phương Lê m: “...”

Đứa con trai này của mình làm việc không đáng tin cậy chút nào.

Lục Thủy thật sự không biết, vì khi đó hấn đi ứng phó thi cử với tam trưởng lão.

Đây là chuyện không có cách nào xử lí, có lẽ sẽ không có vấn đề gì.

“À mà Khô Thụ lão nhân không tìm đến đây, Chân Võ cũng không có đề cập qua chuyện này, xem ra Tam trưởng lão đồng ý nhận bài thi của ta rồi?”

Chẳng phải chuyện này bất thường quá hay sao?”

Chuyện này không trong dự tính của Lục Thủy, hẳn vốn tưởng rằng Tam trưởng lão còn muốn gặp hẳn một lần để giáo dục hẳn một trận.

Thật không may, không có gì cả.

Có điều bài thi kia hẳn trả lời quả thật rất nghiêm túc, chỉ là Tam trưởng lão có thể sẽ hơi không tán đồng.

Sau đó Lục Thủy cũng không nghĩ nhiều, nếu đã qua cửa ải Tam trưởng lão, vậy thì không có gì cần phải lo nữa.

“Hiện tại ngươi cũng sắp thành gia lập thất rồi, không thể tùy ý như trước kia nữa, phải biết quan tâm chăm sóc Tiểu Tuyết nhiều hơn một chút.” Đông Phương Lê m dẫn dò Lục Thủy.

“Vâng.” Lục Thủy gật gật đầu.

Hắn cảm nhận được gần như phần lớn sự lo âu rồi.

“Còn có, cái trán nhỏ Thu Vân này có quá nhiều người, mặc dù không có gì nguy hiểm nhưng con phải luôn đi theo sau Tiểu Tuyết.” Đông Phương Lê m tiếp tục nói.

“Ta biết rồi.” Lục Thủy vẫn gật đầu.

Đối với lời dạy bảo của mẫu thân, hẳn ngoài việc gật đầu chỉ còn biết đáp tuân lệnh.

Đông Phương Lê m cảm thấy đứa con trai này của bà lại trả lời qua loa cho xong chuyện rồi.

Có điều bà rất rõ con trai mình là thích Tiểu Tuyết thật lòng, vì vậy sẽ nghe lọt những gì bà nói.

“Qua hai hôm nữa, hai đứa nhóc có thể phải quay về rồi, thân là đại tử, nhất định Tiểu Tuyết sẽ đi tiễn hai tiểu muội,

con nhớ phải đi theo.” Đông Phương Lê mỉm cười dặn dò.

Nếu như đưa bọn chúng về rồi, vậy thì hãy tự quay về nhà mình.

Không có con trai bà đi theo, lần sau làm sao chúng đến nữa?

Cứ cho là muốn đến, cũng có chút không tiện.

Cho nên chuyên con trai bà đi theo là rất quan trọng.

“Được ạ.” Lục Thủy vẫn là gật đầu.

Đông Phương Lê m: “...”

Sau đó không lâu, Lục Thủy rời khỏi chỗ của mẫu thân hẳn, lần này gọi hẳn tới không có mục đích gì khác, chỉ là để dặn dò một chuyện. .

Phần lớn đều là có liên quan tới Mộ Tuyết, muốn hẳn chú ý Mộ Tuyết hơn, tính tình đại thiếu gia bớt nóng nảy một chút.

Lục Thủy đương nhiên gật đầu đồng ý.

Đương nhiên là trong lòng hẳn cũng đang nghĩ như vậy, cảm thấy những việc mình đang làm đây không phải vấn đề lớn.

Chuyện duy nhất khiến Lục Thủy để ý đó là khi rời đi mẹ hẳn đã đích thân đưa cho một đĩa điểm tâm.

Điều này làm hẳn hồi hận khi ban nãy đã ngồi lại.

“Mùi thơm không khác so với nhà bếp làm lắm.” Đi trên đường Lục Thủy cầm lấy một miếng điểm tâm gửi thử.

Muốn xem thử có phải do mẫu thân hẳn tự làm không.

Nếu thật thì len lén đưa trả lại nhà bếp vậy.

Dù sao thì mẫu thân cũng không bảo phải ăn nó.

“Thôi thì cứ thử đi.”

Lục Thủy nói rồi cắn một miếng.

Cái kiểu dai dai này... hình như là mẹ hẳn làm thật.

Nhưng mà vẫn chưa nếm được vị gì, Lục Thủy liền nhai nhai vài cái.

Lúc này đây vị mới bắt đầu tản ra.

Sau đó hần liền sùng sờ:

“Sao lại ngon vậy?”

“Là dì làm sao?”

Ngay lập tức Lục Thủy liền nghĩ ra ai đã làm nó. Kết hợp với bàn com tối qua, Lục Thủy liền phát hiện: Dì của hần nấu ăn thật sự rất ngon, tài nghệ kinh người.

“Dì nấu ngon như vậy, sao lại sinh ra cô con gái là Đông Phương Tra tra chứ? Thật đáng tiếc mà.” Lục Thủy cảm thán.

Mẫu thân hần nấu khó ăn như vậy, mà lại có thể sinh ra được đứa con ưu tú như hần.

Lục Thủy bụng điểm tâm đi đến quảng trường, hần muốn đi rèn luyện thân thể.

Việc rèn luyện thân thể đã bị hần trì hoãn rất lâu rồi.

Đi tới quảng trường, Lục Thủy đặt điểm tâm đặt sang một bên.

Hần khởi động thân thể, lấy thiên trọng phù văn ra, đây là đồ vật cần thiết khi rèn luyện thân thể.

Kỹ năng thể chất của hần đã đạt tứ giai, cho nên hần đặc biệt chế tạo thiên trọng phù văn riêng để phù hợp với cấp độ.

“Mình vừa nhớ ra hai ngày nữa Mộ Tuyết sẽ đi đưa hai tiểu muội muội trở về, trùng hợp mình cũng đến đó vào hai ngày nữa, có thể sẵn tiện đi thăm Khởi Nguyên Thạch một chút. Cũng đã 15 năm rồi, không biết Khởi Nguyên Thạch ở nơi đó sống có tốt không. ”

Dịch: MB

Chương 751: Có Phải Thần Nữ Xem Thường Hải Yêu Bọn Ta Hay Không? 1

Lục Thủy ngẩng đầu nhìn trời.

Trong cảm nhận của hắn, linh khí đang tụ lại.

“Thiên địa biến hóa không ngừng, cũng có nghĩa đối với người đối diện với đá Khởi Nguyên Thạch mà nói, thời gian hắn tác động tới đá Khởi Nguyên Thạch sẽ ngày càng dài.

Nhưng không đủ để hắn can thiệp vào những chuyện khác của Khởi Nguyên Thạch.”

“Kiếp trước, Mộ gia cũng không phát hiện ra bất kỳ vấn đề gì, cũng chính là nói, dù thế giới biến hóa như thế nào, thì những người đối diện với đá Khởi Nguyên Thạch nhất định phải liên hệ với người nhà Mộ gia.”

Nghĩ đến đây, Lục Thủy có suy đoán khác.

“Kiếp này có ảnh hưởng của ta và Mộ Tuyết, có thể sẽ phát sinh những chuyện mà kiếp trước chưa hề có.

Cho nên, thế giới đổi thay, nhất định có điều gì đó do ta hoặc Mộ Tuyết tác động đến.”

Đối với việc rốt cục đó là điều gì, Lục Thủy cũng không tìm hiểu nữa.

Bởi vì sẽ không có đáp án.

Nếu như có khởi nguồn, vậy thì cứ để thời gian trôi đi, khởi nguồn của nó tự động sẽ xuất hiện.

“Có điều sự biến hóa này đối với ba đại thế lực mà nói, có thể sẽ là một chuyện tốt?”

Tất cả mọi người đang hồi phục, Cầu Tử đang hồi phục, Nha Đông tiên nhân cũng đang tự phục hồi, Khổng Minh ở hải vực cũng đang thức tỉnh.

Ba đại thế lực này có thể nói là thu được nhiều lợi ích nhất.

“Cũng tốt, hồi phục nhanh, có thực lực họ mới có thể xuất đầu lộ diện.”

Dừng lại mạch suy nghĩ, Lục Thủy bắt đầu chạy quanh quảng trường.

Đây không phải là chạy bình thường, mỗi một bước chạy của hắn đều đại biểu cho sức công phá của chuyển động.

Chạy càng lâu cũng chính là tương đương với thời gian tu luyện càng nhiều.

Sau đó dùng sức mạnh của thiên địa kết đọng, có thể mang lại cho hắn sự tiến bộ vượt bậc.

Tất nhiên có thể ngồi tu luyện nhưng so với vận động thân thể thì hiệu quả kém xa.

Rèn luyện thân thể chính là chú ý coi trọng kỹ thuật chuyển động, ngược lại ngộ đạo thì coi trọng kỹ thuật tĩnh lặng.

Lục Thủy tập luyện từng bước, lúc đầu còn có chút khó khăn, nhưng rất nhanh sau đó tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh.

Năng lượng trên cơ thể cũng chuyển động một cách nhanh chóng.

Năng lượng lan tỏa khắp cơ thể, tôi luyện kinh mạch, máu thịt râm ran.

Nhưng rất nhanh lại được linh khí tẩm bổ.

Việc rèn luyện thân thể cần đúng phương pháp cũng như sức lực để chuyển vận.

Nếu không dễ tự làm tổn thương chính mình

Đó là việc mà cha vẫn luôn nói với hắn.

Tốc độ chạy của Lục Thủy càng ngày càng nhanh nhưng đến một tốc độ nhất định nhịp chạy của hắn sẽ yếu dần đi.

Đây là sự tiêu hao thể lực của cơ thể.

Tiêu hao càng nhiều thì hiệu quả kết tinh sức mạnh tự nuôi dưỡng của thiên địa càng lớn.

Giữa trưa, ánh mặt trời càng gay gắt.

Lục Thủy không chạy nữa mà đi bộ từng nhịp một.

Lúc này mỗi một nhịp đi, mồ hôi lại túa ra đầm đìa trên mặt hần.

Tay chân nặng như núi đè.

Hần thở hắt ra, tóc hần sớm đã ướt đẫm mồ hôi.

Cơ thể hần gàn như đã vắt kiệt sức.

Cuối cùng Lục Thủy cũng dừng lại, hần ngồi trên mặt đất bắt đầu bước tu luyện tiếp theo.

Sức mạnh của thiên địa dường như xoay chuyển trong thân thể hần.

Trước mắt, đây là bước quan trọng nhất, chỉ cần hoàn thành nó công lực sẽ tăng lên đáng kể.

Rất lâu sau, Lục Thủy mới từ từ mở mắt.

Một tia sáng lóe lên trong mắt hần.

Tia sáng lóe lên cũng là lúc sức mạnh trong cơ thể trực tiếp được khơi dậy.

Cơ thể tràn đầy sức mạnh giống như một con sóng cuộn cuộn trong cơ thể.

“Tu luyện tứ giai mặc dù còn cách ngũ giai một bậc nhưng quả thực so với trước kia mạnh hơn không hề ít.” Lục Thủy nắm chặt tay, nhận thức một cách tổng thể.

Sau đó hần tới được ranh giới của Tử Kim Thạch.

Tử Kim Thạch chính là mảnh vỡ mà lúc trước Mộ Tuyết bẻ gãy.

Lục Thủy nhìn Tử Kim Thạch, thở một hơi.

Hần muốn dồn sức mạnh của mình vào Tử Kim Thạch.

Vù vù!

Lục Thủy trực tiếp đâm vào, lực đâm từ bàn tay hần bùng nổ mạnh mẽ.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Sau cú đấm đầu tiên, Lục Thủy liên tiếp tung ra không ngừng những cú đấm uy mãnh khác vào Tử Kim Thạch.

Những cú đấm cứ như một bão nhỏ bao vây quanh hắn.

Lục Thủy càng đấm càng nhanh hơn.

Cuối cùng tập trung toàn bộ sức mạnh về phía trước, vung mạnh xuống Tử Kim Thạch.

Bùm!!!

Một lực mạnh mẽ trực tiếp khiến Tử Kim Thạch bị chấn động.

Răng rắc.

Trong nháy mắt Lục Thủy thu quyền, một âm thanh giòn giã vang lên từ phía Tử Kim Thạch.

Bề mặt của viên đá nứt ra một chút.

“Phù! Cuối cùng cũng có thể phá được Tử Kim Thạch. Tuy còn quá sớm để phá vỡ nó hoàn toàn. “Lục Thủy nhẹ nhõm khi nhìn thấy vết nứt trên Tử Kim Thạch.

Đương nhiên nếu mà vận dụng tu vi, hắn cũng có thể phá vỡ nó, thế nhưng như vậy sẽ đồng nghĩa với việc hắn không thể chịu được đòn công kích của Mộ Tuyết.

Vì vậy, có thể phá vỡ được Tử Kim Thạch bằng sức lực của bản thân mà không dùng tới tu vi là điều tốt nhất.

“Tuy đã phá vỡ được viên đá, dùng để phát tiết cũng không tệ, nhưng rốt cuộc vẫn cảm thấy có chút khuyết điểm.”

Dù sao nó vẫn là một hòn đá.

Giống như việc đánh lại kẻ thù, đối phương bị đánh liên tục mà không nói lời nào, khuôn mặt không chút biểu cảm, nhìn vào lúc nào cũng cảm thấy không ổn

“Có thể tìm người khác để học hỏi.”

Lục Thủy bắt đầu suy nghĩ xem nên tìm ai phù hợp với mình. Lần trước Tam trưởng lão nói sẽ tìm hán rèn luyện nhị giai, không lẽ đã quên rồi chứ?

Quá trình rèn luyện của hán rất mau tiến bộ, căn bản không cần giám sát.

“Trời nắng chói chang, thời tiết tốt như vậy, Tra Tra lại muốn tránh nóng.... Ha, mẫu thân tặng ta mặt nạ này rất đẹp, còn có thể che dấu khí tức, lần sau giả thành biểu đệ Lưu Hỏa khiêu chiến Lục Thủy có thể đeo.”

Đột nhiên có tiếng động truyền đến tai Lục Thủy.

Hán liếc mắt nhìn, là bước chân nhẹ nhàng của Đông Phương Tra Tra.

Nàng đeo mặt nạ và nhìn vào gương như thể rất thích mặt nạ mà nàng đeo.

“Tốt thật, có đôi thủ tự mình tìm tới cửa luôn rồi.”

Lục Thủy cất bước tiến về phía Đông Phương Tra Tra.

Rắc rắc!

Rắc rắc!

Rắc rắc!

Một lúc sau Lục Thủy phủ tay rời khỏi quảng trường.

Ở đâu ra tên thích khách đeo mặt nạ đột nhập vào nhà hán giữa thanh thiên bạch nhật không biết.

“Ô ô, ô ô... Đau quá.”

Đông Phương Tra Tra ngẩng đầu lên, nhìn tứ phía khóc lóc thút thít.

Mặt nạ cũng rơi ra, còn mặt thì có chút sưng.

“Lục Thủy biểu đệ lại đánh lén người.”

Sau đó Đông Phương Tra Tra ngừng khóc, cha, mẹ còn có Hương Vụ không có ở đây, phải đi tìm bọn họ khóc một trận.

Nàng ta muốn đôi đầu trực diện với Lục Thủy biểu đệ.

Sáng tinh mơ hôm sau, trong sân, Lục Thủy mang một bộ mặt mệt mỏi ngồi đọc sách.

Hôm qua bị phạt đứng rồi.

Quả nhiên, ở nhà vẫn là không nên đánh Đông Phương Tra Tra thì tốt hơn.

Bất quá hai ngày này sức mạnh thăng cấp không ít.

Sức mạnh kinh thiên động địa căn bản vẫn chưa dùng tới, thể thuật tứ giai, căn cơ tu luyện là 5.1, nhìn cảnh giới tu luyện, có thể đánh bại hẳn phải là người có năng lực trường môn.

Thậm chí là vài trường môn cũng chưa chắc là đối thủ của hẳn.

Không có tu vi bát giai thì không có cách nào bắt được hẳn.

Dù sao nếu như đánh không lại, hẳn cũng bỏ chạy.

Lục Thủy ăn điểm tâm do kẻ đầy tớ mang đến rồi quyết định đọc lại cuốn sách.

Chỉ là lúc hẳn dự định tiếp tục xem sách, đột nhiên cảm thấy có cái gì đó bay vụt qua đầu.

Ngẩng đầu lên, thì ra là một cô bé.

Tóc trên đầu cô nương đó đầy màu sắc, rất đáng yêu.

Cô bé này cứ như vậy từ phía trên đầu Lục Thủy bay qua.

“Chân Thần Duy Nhất?” Lục Thủy nhìn theo hướng tiêu cô nương rời đi, có chút hiếu kỳ:

“Nàng ấy đi đâu vậy?”

Nhìn hướng này có lẽ là xuống núi.”

“Là hướng Thạch Môn?” Lục Thủy nghĩ ngợi một chút, đại khái cũng đoán ra được.

Táng Thần Thạch Môn vốn có quan hệ với Chân Thần, thân là Chân Thần Duy Nhất, đi xuống là rất bình thường.

Táng Thần Thạch Môn vốn dĩ có quan hệ với Chân Thần, thân là Chân Thần duy nhất, xuống núi cũng là điều đương nhiên.

Về phần vị Chân Thần Duy Nhất này có thể vào hay không, Lục Thủy cũng không chắc.

“Nói đến chuyện làm thế nào đem tên tiểu tử này đến Hải Tầm Đầu?” Lục Thủy tự nhiên nhớ ra chuyện bản thân đã đáp ứng với Cửu.

Hắn không thể ở đây đánh nhau với Chân Thần Duy Nhất, cho nên việc ép buộc là không được.

Trừ khi là vừa vịn gập được ở bên ngoài.

Trái lại như vậy có thể trói cô nương đó rồi mang tới cuối biển.

Mặc dù cuối biển có xa, nhưng có sự trợ giúp của Côn, chỉ cần tới được hải phận, thì trong một khoảng thời gian ngắn có thể tới được cuối biển rồi.

“Xem xem có cơ hội tốt nào.” Nội tâm Lục Thủy nghĩ.

Nếu như có cơ hội, hắn cũng dự định sẽ tới hải phận một chuyến.

Cuốn Kim Khí còn trông cậy vào việc đi hải phận.

Thấy trời đã sáng, Lục Thủy liền gấp sách lại.

Hôm nay phải ra ngoài.

Hôm qua Mộ Tuyết nói với hắn, hôm nay nàng phải tiễn hai tiểu muội trở về.

Vốn dĩ định vui đùa thêm hai hôm, đột nhiên có không ít người lạ đến tiểu trấn Thu Vân, nhưng không có ai đến tiểu trấn quấy nhiễu.

Cứ cho là ở tiểu trấn không an toàn, nhưng có Lục gia ở đây.

Đông Phương Tra Tra ở đây lâu như vậy, còn chưa thám hiểm hết, với hai tiểu muội của Mộ Tuyết cũng vậy thôi.

Đáng tiếc là, bà của hai bọn họ bị bệnh.

Họ phải về xem thế nào, ngay cả Mộ Tuyết cũng phải đi theo.

Cho nên hôm nay chỉ có thể rời khỏi Lục gia.

Lục Thủy tự nhiên cũng phải đi.

Nếu như không vì đúng lúc phải rời đi, hôm qua có lẽ đã không đơn giản là bị phạt đứng.

Không chừng cha hắn còn tiếp tục giám sát hắn.

Vận khí thật tốt.

.....

Dịch: MB

Chương 752: Có Phải Thần Nữ Xem Thường Hải Yêu Bọn Ta Hay Không? 2

Có Phải Thần Nữ Xem Thường Hải Yêu Bọn Ta Hay Không? 2

.....

Lục Thủy tới chỗ Mộ Tuyết, muốn xem xem Mộ Tuyết chuẩn bị như thế nào rồi.

Chỉ là đúng lúc đến, hắn liền nhìn thấy Mộ Tuyết đứng ở góc tường ngẩng đầu nhìn lên trời.

Hôm nay Mộ Tuyết không mặc váy, mà khoác một chiếc áo lông cùng với một chiếc quần.

Đầu tóc buộc một cách đơn giản.

Lúc này Lục Thủy nhìn thấy Mộ Tuyết tim liền trở nên đập rộn ràng.

Tay còn đang giơ lên, hình như muốn nắm thứ gì đó.

Lúc Thủy tò mò nhìn lên tường, hắn phát hiện Hỏa Vân Thú thể mà lại nằm ườn trên tường.

Mộ Tuyết muốn bắt nó.

Nhưng một người bình thường như nàng, cao như vậy làm sao nhảy tới.

“Mộ tiểu thư đang làm gì vậy?” Lục Thủy mở miệng hỏi một chút.

Mộ Tuyết quay đầu nhìn Lục Thủy, rồi cười nói:

“Lục thiếu gia, có thể đến giúp một chút được không?”

“Không thể.” Lục Thủy trực tiếp từ chối.

Mộ Tuyết: “???”

Lục Thủy, anh là muốn châu trời luôn đúng không?

Lục Thủy đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống nhìn Mộ Tuyết.

Bà ra dáng vẻ đợi Mộ Tuyết nhảy lên.

Tự nhiên thấy được ánh mắt đó của Lục Thủy, Mộ Tuyết hỏi:

“Lục thiếu gia đang nhìn gì vậy?”

“Khuyh thế giai nhân.” Ánh mắt Lục Thủy vẫn như cũ ở trên người Mộ Tuyết, hấn nói thật.

Mộ Tuyết nhìn nhìn Lục Thủy, lại nhìn tới Hỏa Vân Thú ở trên tường.

Cuối cùng vẫn buông tha Hỏa Vân Thú, đi tới bên cạnh Lục Thủy.

Lục Thủy chính là muốn thấy nàng thất thố ngại ngùng.

Có điều sau khi Lục Thủy khen ngợi nàng, động tác của nàng trở nên đoan trang hơn.

“Ngày nào Lục thiếu gia cũng dậy sớm vậy để đọc sách sao?” Mộ Tuyết ngồi đối diện Lục Thủy tò mò hỏi.

“Cuốn sách này rất hay, Mộ tiểu thư muốn xem không?” Lục Thủy lôi ra cuốn Kiếm Nhất Vi Kỳ Truyện nói.

Dậy sớm là thói quen hàng ngày của hấn, hấn sợ Mộ Tuyết đoán được gì chăng?

Kiếp trước, Mộ Tuyết là Tiểu Bạch, trốn ở vườn nhà tu luyện.

Không nhất định biết việc lấy chồng kết hôn, nhưng phải biết vị hôn phu tương lai của mình như thế nào?

Sẽ không đâu.

Mộ Tuyết nhìn cuốn Kiếm Nhất Vi Kỳ Truyện , nàng không ngờ rằng Lục Thủy vẫn mang bên mình.

Có điều xem sách chỉ là giả, ngày ngày dậy sớm phác họa Thiên Địa Văn Trận mới là thật?

Đến lúc đó có mình có thể quang minh chính đại đi đánh hấn, xem hấn còn dám đánh lại không.

Suy nghĩ này thoáng qua trong tâm trí Mộ Tuyết, sau đó liền mượn cuốn Kiếm Nhất Vi Kỳ Truyện.

Nàng hiếu kỳ không biết nội dung bên trong nó là gì.

Nội dung mà bình thường làm sao khiến Lục Thủy mang theo bên mình được?

Sau đó Mộ Tuyết lật mở sách nhìn qua một chút.

Lúc đọc trang đầu tiên, nàng cảm thấy khí thế của Kiếm Y kinh người đến mức có thể đối đầu với vạn vật của trời đất.

Kiểu người này dù ở đâu cũng không hề tầm thường, hơn nữa còn có thể sáng tạo ra kiếm đạo.

Rồi nàng đọc tiếp vài trang nữa, vốn dĩ có chút kính phục đối phương, nhưng càng xem nàng càng cảm thấy người này có chút vô sỉ.

Hơn nữa nói đến cờ vây, làm sao thông suốt nước cờ?

Nước đi vẫn là đa dạng, đây là bách khoa toàn thư về nước cờ sao?

Chưa xem được bao lâu Mộ Tuyết liền gấp sách lại đưa cho Lục Thủy.

Nàng cảm thấy Lục Thủy cất giữ cuốn sách kỹ càng như vậy không phải là không có đạo lý.

“Lục thiếu gia đang học cờ vây sao?” Mộ Tuyết hiếu kỳ hỏi.

Kiếp trước Lục Thủy không hề biết chơi mà?

Kiếp này lại có thể học đánh cờ, cuốn sách này mà không phải dạy người ta chơi cờ, nàng mới không tin.

Lục Thủy: “....”.

Hắn sẽ không làm chuyện không cần mặt mũi như vậy, một người dùng Kiếm Y, có cần phải mất mặt đến vậy không.

Đường đường là người sáng tạo kiếm đạo, người sáng lập Đạo Tôn, thời kỳ đỉnh cao của kẻ mạnh, lại có thể đi say mê cờ vây.

Hắn cũng chưa hề nghĩ tới.

“Mộ tiểu thư dự định khi nào xuất phát?” Lục Thủy không muốn thảo luận chuyện chơi cờ nữa.

“Đình Lương đang giúp Nhã Nguyệt Nhã Lâm thu dọn đồ đạc. Hôm qua ngủ muộn quá, bọn họ chắc là vừa mới ngủ dậy.” Mộ Tuyết nhìn phòng của Nhã Nguyệt Nhã Lâm khẽ nói.

Lục Thủy gật đầu, có điều lúc ấy hắn muốn hỏi chuyện khác, đột nhiên cảm thấy ở cửa có gì đó nhô ra.

Là đầu của Đông Phương Tra Tra.

Lục Thủy nhìn sang, Đông Phương Tra Tra tự nhiên thấy trong sân cũng chỉ có Lục Thủy cùng với Mộ Tuyết, khoảnh khắc này nàng ta cảm thấy tốt nhất là không nên làm phiền.

Cuối cùng Đông Phương Tra Tra rút đầu lại.

Giả vờ như chưa từng đến.

Lục Thủy: “...”

Mộ Tuyết cũng nhìn thấy, nàng cười nhẹ nói:

“Tra Tra, vào đi.”

Hiếm khi được ra ngoài một chuyến cho nên Tra Tra cũng muốn đi cùng.

Lúc này đầu của Đông Phương Tra Tra lại ló ra, nàng ta hỏi thử:

“thể quấy rầy biểu tẩu hện hò hay không?”

Lục Thủy: “..

Mộ Tuyết: “. ...

...

Một lúc sau, khi mọi người đều chuẩn bị xuất phát, Lục Thủy mới đứng dậy bắt Hỏa Vân Thú xuống đặt vào tay Mộ Tuyết, nói:

“Mộ tiểu thư nhảy lên, quả thực rất đẹp.”

Mộ Tuyết nhận Hòa Vân Thú, nhìn Tra Tra cùng với hai tiểu muội bên cạnh, mặt nàng đột nhiên đỏ bừng.

Nhiều người quá đi.

Lục Thủy cũng có chút sững sốt, kiếp trước chưa từng phát sinh loại chuyện như vậy.

Có điều hẳn vẫn giữ sự bình tĩnh.

Làm cho Mộ Tuyết ngượng ngùng rồi.

Lúc ra khỏi cửa mẫu thân Lục Thủy lại dặn dò hẳn một hồi, còn giúp hẳn sửa sang lại y phục.

Toàn bộ quá trình Lục Thủy chỉ gật đầu vâng dạ.

Vì vậy, họ nhanh chóng đi đến nhà ga xe lửa.

Một nhóm chín người.

“Mộ tiểu thư là muốn về nhà Mộ gia trước, sau đó theo đi Đường đến Đường gia?” Trên tàu, Lục Thủy hỏi.

“Ừm, đi Đường cũng muốn trở về.

Nếu như Lục thiếu gia cảm thấy bất tiện có thể ở Mộ gia đi loanh quanh trước.” Mộ Tuyết mở miệng nói.

Suy cho cùng thì đi Đường cũng đem người đến Đường gia.

Tra Tra cũng có thể tính vào, nhưng còn Lục Thủy là thiếu gia nhà họ Lục, nếu cùng đi ít nhiều sẽ có chút bất tiện.

Lục Thủy gật đầu, ở lại Mộ Gia gần như là lựa chọn tốt nhất.

Hắn còn có thể đến xem xét Khởi Nguyên Thạch một chút.

Có điều đến lúc đó rồi nói.

Trong Thâm Hải cung điện, Hải Yêu nữ vương mở to mắt nhìn lên mặt biển, có chút khó chịu.

“Trong vòng nửa năm?”

Khoảng thời gian này hơi lâu.

Tử Y Thần Nữ có vẻ không biết được sự lợi hại của Hải Yêu?

Lại có thể thờ ơ chúng ta như vậy.”

Suy xét một lúc Hải Yêu nữ vương đã có câu trả lời của mình.

“Hình như chúng ta thực sự không đủ lợi hại, vẫn luôn trốn dưới đáy biển sâu.”

Hải Yêu nữ vương quay đầu nhìn sức mạnh của hải vực, thở dài một tiếng:

“Nửa năm cũng là thời gian để nghỉ ngơi, có điều hàng xóm của chúng ta thì không đợi được rồi.”

Nàng ta có thể cảm nhận được, nửa năm này đối phương có thể đang dần tỉnh lại rồi.

Tuy là đối phương không thềm đến làm phiền bọn họ nhưng thời đại tranh chấp này sẽ bắt đầu.

Thế giới này sẽ thay đổi nếu như không có ai đứng ra dẹp loạn, bản thân nàng thì không sợ, nhưng Hải Yêu có nhiều người như vậy, bọn họ sẽ không chịu nổi cuộc chiến tranh này.

Trừ khi có người can thiệp vào, nếu không thì hết cách.

“Ừm, trong lúc nhất thời không cần chú ý, vẫn là nên đi ngủ trước một giấc.”

Hải Yêu nữ vương cảm thấy vẫn là ngủ một giấc rồi nói sau.

Có điều vừa mới nhắm mắt, nàng ta đột nhiên mở mắt ra, ngòì bật dậy nhìn xa xăm.

“Khí tức long tộc.”

“Thủy Long biển sâu? Vậy thì quên đi, ta còn tưởng rằng là Thánh Thú Long tộc.”

Sau đó Hải Yêu Nữ Vương liền tiếp tục nằm xuống.

“Cũng không biết bọn chúng phát hiện ra bảo vật gì mà lại chạy tới vùng biển này.”

Sau đó Hải Yêu nữ vương liền nhắm mắt lại, nàng ta mặc kệ, nhưng những hải yêu nhàn rỗi nhàm chán khác có thể đi theo.

Suy cho cùng chắc chắn có không ít Hải Yêu hiếu kỳ rất cục đó là bảo vật gì, liệu có nên đến xem không.

Có vẻ như còn xuất hiện cùng với Long cung.

Lúc này những hải yêu bên ngoài khác cũng có người nhận ra thủy long biển sâu.

“Hơi thở của Long Thủy, chúng ta đi trêu chọc chúng một chút đi?” Một con Hải Yêu lập tức hỏi.

Đại thủy sư Vụ Nha lập tức nói:

“Thủy Long biển sâu nhát gan như vậy, sao lại chạy ra ngoài được?”

Có bảo vật gì khiến chúng động tâm sao?”

“Bọn chúng chắc chắn đặt bẫy, chúng ta có cần giả vờ sập bẫy khiến bọn chúng vui vẻ một chút?”

“Ta cũng đi, ta cũng đi.”

“Người chớ có đi, người yếu ớt như vậy sẽ bị bắt thật đó.”

“Ta đi tìm nữ vương giúp đỡ, các người nhớ chờ ta.”

Dịch: MB

Chương 753: Thâm Hải Long Bắt Hai Người Kinh Khủng Nhất 1

Thâm Hải Long Bắt Hai Người Kinh Khủng Nhất 1

Phù Không đảo.

Đám người Lục Thủy trung chuyển ở chỗ này, trưa mai là có thể đến.

Bởi vì không bắt kịp chuyến xe đầu tiên nên có thể sẽ đến Mộ gia trễ hơn một chút. Nếu không phải vậy thì sáng sớm ngày mai đã có thể đến rồi.

Đương nhiên, Mộ Tuyết cũng không gấp gáp gì, từ từ rồi sẽ đến thôi.

“Sẽ mất một khoảng thời gian, các người muốn mua thứ gì không?” Mộ Tuyết hỏi Nhã Nguyệt và Nhã Lâm.

“Đi ăn đi, ta mời.” Đông Phương Trà Trà lập tức nhắc tay.

Thân là tỷ tỷ, đương nhiên nàng là người mời.

Nhã Nguyệt bắt Hỏa Vân Thú, nó quá hoạt bát, khiến nàng có chút bất đắc dĩ. Vẫn là Thủy Vân Thú tốt hơn, yên lặng nằm nhoài trên đầu Nhã Lâm, thỉnh thoảng hít thở thành trái bóng nước, trông đáng yêu làm sao.

Mặc dù Hỏa Vân Thú có thể phun lửa, thế nhưng điều này rất dễ đốt cháy đồ vật, hơn nữa nó còn chạy lảng xảng. Thật là tổn hao tinh thần.

Nếu như Nhã Lâm chính là Hỏa Vân Thú...

Nhã Nguyệt suy tư, sau đó nghĩ tới phải đuổi theo Nhã Lâm và Hỏa Vân Thú. Bởi vì Hỏa Vân Thú sẽ chạy, Nhã Lâm nhất định cũng chạy theo, sau đó thì ai biết được hai tên này sẽ chạy đi đâu, cuối cùng chẳng phải vẫn là nàng đi tìm hay sao.

Quả nhiên, may mà Hỏa Vân Thú không phải Nhã Lâm nuôi, bằng không lúc nào nàng cũng phải lo lắng mất.

Mặc dù bây giờ có Mộ Tuyết tử và Trà Trà tử hỗ trợ, nhưng sau khi trở về nhà, nàng vẫn là người phải dõi theo Nhã Lâm. Cả ngày đều phải đi bắt Nhã Lâm và Hỏa Vân Thú, lúc đó đúng là đi chịu tội.

“Vậy thì ăn gì đây?” Nhã Nguyệt hỏi.

Nhất thời hỏi nàng cũng không biết nên ăn gì.

“Đương nhiên là ăn thì gì chưa từng ăn.” Đông Phương Trà Trà lập tức đáp.

Thật vất vả mới được đi một chuyến, ăn mấy thứ trước kia từng, thôi xin.

Thừa dịp bây giờ còn có linh thạch, tranh thủ tiêu đi. Nếu không thì sao này chẳng còn dịp nào nữa.

Nàng có kinh nghiệm rồi.

“Được!” Nhã Lâm lập tức reo lên.

Chỉ là động tác mạnh quá nên đã ném cả Thủy Vân Thú xuống đất. Thủy Vân Thú không có vấn đề gì về năng lực cân bằng, nó đứng trên mặt đất ngược nhìn chủ nhân nhà mình, luôn cảm thấy chủ nhân nhà mình thật hiếu động. Sau đó, nó nhảy nhảy hai lần rồi lại tiếp tục nằm nhoài trên đầu Nhã Lâm.

Nhã Lâm đưa tay đỡ Thủy Vân Thú, làm như này nàng mới cảm thấy ổn định được. Nếu không đỡ một chút thì lúc nào cũng có cảm giác Thủy Vân Thú nằm sắp lệch về một bên.

Nhã Nguyệt không có ý kiến gì, nàng khá điềm đạm nho nhã, không giống như Nhã Lâm không tim không phổi reo hò.

Lục Thủy ở bên cạnh quan sát cũng không có ý kiến gì, hẳn chỉ hy vọng lần đầu tiên đến nơi đây sẽ không xảy ra chuyện gì.

Cái Vô Diện môn kia cứ nhất định phải đi ra gây sự, đã thế còn kéo cả hắn vào.

Hồi đó vừa mới trùng sinh, thực lực chưa đến đâu nhưng để khi dễ những người kia vẫn là có thừa. Thực lực hiện tại của hắn giờ đây đã không thể so sánh nổi, thế nhưng có Mộ Tuyết ở đó, hắn còn yếu đi hơn cả khi đó.

Chẳng qua đã có Chân Võ Chân Linh ở đó, hẳn không có vấn đề gì. Lúc này Chân Võ Chân Linh, thế nhưng đã là người có thể đối đầu với ngũ giai.

Mộ Tuyết cũng không để ý các nàng ấy muốn đi đâu, nàng ở bên cạnh Lục Thủy. Hai đứa Nhã Nguyệt và Trà Trà các nàng vẫn còn là trẻ con. Có hai người bọn họ đi theo là tốt rồi.

“Thiếu gia, chúng ta đi chuẩn bị một vài thứ.” Lúc này Chân Linh đột nhiên lên tiếng.

Đình Lương và Hương Dụ cùng ở bên người Chân Linh, dường như là ba người có ý định đi chuẩn bị một đồ vật gì đó.

Lục Thủy không hỏi nhiều, mà chỉ gật đầu:

“Đi đi.”

Đình Lương và Hương Dụ cũng đã hỏi trước, sau đó rời đi cùng Chân Linh.

“Lục thiếu gia biết các nàng muốn đi đâu sao?” Mộ Tuyết ở một bên tò mò hỏi.

Lục Thủy quay đầu nhìn Mộ Tuyết, nói: “Mộ tiểu thư cũng không biết, ta làm sao lại biết được?”

Ba người họ đều là nữ, Mộ Tuyết cũng là nữ, chẳng lạ không rõ hơn hẳn hay sao?

Mộ Tuyết quay đầu nhìn sang bên cạnh, ta biết muốn làm gì nhưng ngược lại nàng không để ý chút nào.

Đông Phương Trà Trà nhanh chóng dẫn theo Nhã Lâm và Nhã Nguyệt đi tới một tiểu điểm, nơi này bán quả khô, còn về đó là những loại quả khô gì Lục Thủy không biết. Dù sao trên biển cửa hàng viết đó là đồ đặc sản.

Nhóm Đông Phương Trà Trà ở đó mua đồ, Mộ Tuyết thì bị Nhã Lâm kéo đến nếm thử. Lục Thủy chỉ đứng ở đằng sau quan sát, hẳn cũng sẽ trò chuyện cùng với Mộ Tuyết, giao lưu về những thứ khác là chuyện tốn sức. Cho nên hẳn cứ giữ yên lặng là đủ rồi.

Các nàng mua đồ cần đến tiền, Chân Võ sẽ tự giác đi lên trả tiền. Còn Đông Phương Trà Trà tự có tiền, nên không cần

quan tâm đến nàng ấy.

“Nghe nói sóng gió trên mặt biển há lớn, không biết có ảnh hưởng đến chuyến xe lửa sau đó hay không.” Đột nhiên có một giọng nói truyền đến bên tai Lục Thủy.

Nhìn lại thì ra là hai người đang đứng ở cửa hàng sát vách nói chuyện phiếm.

“Chắc không có vấn đề gì đâu, xe lửa của Mặc gia nào phải đồ bình thường. Vả lại, nếu thực sự không được đi nữa thì còn có thể bay thẳng.” Một người khác tiếp lời.

“Không phải, nghe nói trận sóng gió đợt này có vẻ hơi kỳ quái, có khả năng bên dưới biển có hải quái gì đó, hơn nữa cách không xa Phù Không đảo. Đối với loại hải quái có thể ảnh hưởng đến cả một vùng biển thì bay trên trời lúc có bọn chúng chẳng mang đến chút tác dụng nào. Cũng không biết Mặc gia sẽ làm như thế nào, chỉ hi vọng đừng trì hoãn. Nếu không lại phải by đến trạm khác thì quá lãng phí thời gian rồi.” Người kia cũng có chút bần chồn, đáp.

Lục Thủy nghe được vậy thì hấn quay đầu nhìn về phía Chân Võ, nói:

“Đi tra một chút.”

“Vâng.” Chân Võ lập tức đáp ứng.

Nhưng là hấn nhìn xung quanh lại phát hiện nơi này không có tùy tùng.

“Không cần để ý, đi tra trước đi.” Nhìn thấy Chân Võ chần chờ, Lục Thủy lặp lại lời nói.

Sau đó Chân Võ mới không nói gì nữa mà bắt đầu đi điều tra. Nhưng hấn vẫn liên hệ với Chân Linh, bảo các nàng sắp xếp vài người đi theo thiếu gia nhà họ.

An nguy là một chuyện, chủ yếu là có một số việc chỉ thích hợp để tùy tùng làm. Dù sao mấy vị đó không phải thiếu gia thì cũng là tiểu thư, có một số việc họ chưa chắc đã biết.

Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn của Chân Linh, Chân Võ an tâm hơn rất nhiều.

“Phải trì hoãn sao?” Lúc này, Mộ Tuyết cầm một vài loại quả khô đưa cho Lục Thủy, tiện đà hỏi một số việc nàng cũng vừa mới nghe được.

Mới vừa rồi Nhã Lâm ở bên cạnh nàng, cho nên nàng không chú ý được nhiều thứ một lúc. Người bên cạnh có nói cái gì nàng chắc chắn không nghe rõ.

Lục Thủy nhận quả khô, nhẹ nhàng bóp một cái, khá cứng, còn về đó là quả khô gì thì hẳn không biết. Quả này có màu tím, quả thành chùm. Sau đó Lục Thủy lấy một quả nhỏ cho vào miệng, nhai nuốt.

Răng rắc. Giòn, giống như đang ăn chocolate vậy. Nhưng hương vị lại hoàn toàn không giống. Cũng khá được. Chỉ là đồ ăn vặt nhỏ nhỏ, không có vấn đề gì.

“Thông tin cụ thể thì chưa biết, nhưng cũng có thể là bọn họ chuyện bé xé ra to, ta bảo Chân Võ đi tra rồi. Mặc dù Phù Không đảo hơi vắng vẻ, nhưng chắc hẳn xung quanh không có thứ gì lợi hại đâu.” Lục Thủy nói.

Đúng là không có gì thứ lợi hại, cho dù là người hay là hải quái. Tất cả đều không có.

Nếu không phải vậy thì sao lúc trước một cái Vô Diện môn dám ra tay ở chỗ này?

Mộng du chắc?

Mộ Tuyết cũng gật đầu. Sau đó không nghĩ nhiều nữa mà quay sang hỏi tiếp:

“Lục thiếu gia ăn thấy loại quả đó có ngon không?”

“Không ngon bằng điểm tâm mà Mộ tiểu thư làm.” Lục Thủy thuận miệng trả lời.

Thật sự chỉ là thuận miệng.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy một lúc rồi hỏi:

“Lục thiếu gia đã từng ném thử điểm tâm mà mẫu thân Trà Trà làm chưa?”

“Chưa từng.” Lục Thủy vứt hạt quả khô đi, tiện đáp lời.

Mộ Tuyết: “...”

Trợn trắng mắt nói lời bịa đặt.

Dịch: MB

Chương 754: Thâm Hải Long Bắt Hai Người Kinh Khủng Nhất 2

“Đi thôi, chúng ta đi tới một nơi.” Đông Phương Trà Trà mua một ít rồi dẫn Nhã Nguyệt và Nhã Lâm đi xuống một nhà khác.

Nhã Nguyệt và Nhã Lâm có vẻ như vẫn rất vui vẻ.

Lục Thủy cùng Mộ Tuyết thì đi theo ở đằng sau, thuận tiện cho việc tâm sự.

Đến khi bọn họ đi đến cửa hàng thứ hai thì cũng là lúc Chân Linh chạy về. Nàng chỉ là yên lặng đi theo đằng sau cùng. Quan sát đám Đông Phương Trà Trà, nếu thấy đến lúc cần thiết thì sẽ đi lên hỗ trợ. Ví dụ như trả tiền.

Đi dạo được khoảng một giờ thì Chân Võ trở lại.

“Thiếu gia, thiếu nữi.” Chân Võ đứng sau lưng Lục Thủy và Mộ Tuyết, hạ thấp giọng gọi.

Lúc này, Chân Linh lại tiếp tục rời đi, có lẽ là đi tìm đám Đinh Lương.

“Hỏi rõ ràng rồi?” Lục Thủy và Mộ Tuyết không có để ý đến Chân Linh, chỉ nhìn Chân Võ rồi hỏi.

“Đúng vậy, có một vài vấn đề.” Chân Võ nói khẽ.

Bởi vì đám Đông Phương Trà Trà đi dạo rất vui vẻ, cho nên Chân Võ không định để các nàng nghe thấy, tránh ảnh hưởng đến tâm trạng vui chơi của các nàng.

“Nói đi.” Lục Thủy và Mộ Tuyết vẫn đi đằng sau ba người Nhã Nguyệt như cũ chỉ khác là bước chân dần trở nên chậm hơn.

“Đúng là bên ngoài hải vực xuất hiện một vài biến cố, chưa nói đến ở đó có sóng gió biển lớn, thế nhưng không ngờ nơi đó còn xuất hiện cả vòng xoáy. Có một cỗ xe lửa ở bên trên vừa đúng lúc đi qua, suýt nữa đã bị hút vào. Mặc dù hữu kinh vô

hiểm, nhưng cũng khiến bọn họ cảnh giác hơn nhiều. Bây giờ ở xung quanh Phù Không đảo xuất hiện khá nhiều vòng xoáy. Cụ thể ở đáy biển có thứ gì vẫn chưa có người nào biết. Chính vì lẽ đó cho nên những nơi có vòng xoáy xuất hiện, hoặc là hướng nào thường xuyên xuất hiện vòng xoáy, không có xe dừng ở Phù Không đảo.” Chân Võ giải thích nói.

“Không thể đi đường hàng không?” Lục Thủy dò hỏi.

Dựa vào uy tín của Mặc gia, không thể chỉ vì mấy lý do nhỏ nhặt này mà lập tức hủy bỏ bên trạm. Mặc dù điều này sẽ không gây nên sự bất mãn, nhưng chẳng phải sẽ khiến Mặc gia trông có vẻ vô dụng sao?

Mặc gia có thể nhịn được nhiều thứ nhưng lại không muốn nhẫn nhịn điều này.

Một cái vòng xoáy mà đã khiến Mặc gia phải dừng bước.

Bọn họ cũng cần mặt mũi nữa chứ.

“Không phải không thử, nhưng thử rồi cũng thất bại.” Chân Võ nói.

“Thất bại rồi?” Điều này thực sự khiến Lục Thủy cảm thấy ngoài ý muốn, xem ra vòng xoáy này không đơn giản chút nào.

Mộ Tuyệt cũng cảm thấy bất ngờ, bay lên trên nơi có vòng xoáy cũng không được?

“Đúng vậy, thất bại rồi. Sau khi xe lửa bay lên trên không, chỉ cần đi ngang qua vòng xoáy thôi là lập tức đi vào tầm ảnh hưởng của vòng xoáy. Cho dù bay cao đến đâu thì chỉ cần đi ngang qua cái vòng xoáy kia là tập tức sẽ bị vòng xoáy ảnh hưởng. Như thể trong không trung cũng có vòng xoáy vậy. Cũng may lực ảnh hưởng cùng mặt nước vòng xoáy một dạng, cho nên chưa từng xuất hiện bất luận cái gì thương vong. Cụ thể là chuyện gì xảy ra, vẫn không có người nào biết.” Chân Võ nói xong cũng ngừng lại.

Thực ra hẳn có điều muốn hỏi Lục Thủy. Dựa vào học thức uyên bác của thiếu gia bọn họ đã biểu hiện chắc chắn biết đó là cái gì.

Nhưng có thiếu phu nhân ở đây nên chắc chắn thiếu gia còn phải tiếp tục giả vờ mình vô dụng. Hắn không rõ vì sao và cũng không dám hỏi.

“Có lẽ là Thâm Hải Phong Nhân, biển sâu có một vài linh vật có năng lực này.” Mộ Tuyết lên tiếng nói ra suy đoán của mình.

Chân Võ hơi ngạc nhiên, thiếu phu nhân biết ư?

Lục Thủy cũng nhìn về phía Mộ Tuyết, tỏ ý mời nàng nói tiếp.

Mộ Tuyết vừa nhìn sang Lục Thủy là biết hắn lại giả vờ rời.

“Ta từng nhìn thấy trên một bản cổ tịch. Mang đến ảnh hưởng nhường này có thể là năng lực của Linh thú nhưng cũng có thể là năng lực của một loại bảo vật. Cho nên tình huống cụ thể là như thế nào, ta cũng không biết.” Mộ Tuyết nói tiếp.

Chân Võ cẩn thận suy nghĩ một chút rồi nói:

“Có lẽ là là con người làm ra, trước mắt một nửa hải vực bị quấy rầy rồi.”

“Nói cách khác, trước mắt tuyến đường đi đến Mộ gia không có vấn đề?” Lục Thủy hỏi.

Vừa rồi nếu có vấn đề thì Chân Võ đã nói từ trước rồi.

“Đúng vậy thiếu gia, nhưng có lẽ vì Mặc gia lo lắng nên sẽ bị hủy.” Chân Võ đáp.

“Tiếp tục chú ý đi.” Lục Thủy nói.

Tiếp đó bọn họ không dây dưa vấn đề này nữa. Mặc dù không phải chuyện tốt, nhưng còn có thể dựa vào vận may. Có tỷ lệ cao là vẫn đến Mộ gia như bình thường.

Nếu như trì hoãn thì rất khó là phải trì hoãn mất bao lâu.

“Nếu như vẫn bị hoãn chuyến đi thì chúng ta bay đến trạm ở phụ cận, có lẽ phải mất khoảng nửa ngày mới tới. Mộ tiểu thư cảm thấy thế nào?” Lục Thủy quay qua hỏi Mộ Tuyết.

Lúc này, bọn vẫn đi đằng sau đám Đông Phương Trà Trà như cũ. Trên tay Mộ Tuyết cầm vài loại đồ ăn vặt cùng với một vài đồ lưu niệm trang trí đơn giản.

Đồ không nhiều, nàng chỉ cầm mấy thứ đó bởi vì những đồ nàng không cầm được đã ở bên trong pháp bảo trữ vật của Lục Thủy.

“Nghe theo Lục thiếu gia đi.” Mộ Tuyết nhẹ nhàng nói với Lục Thủy.

Rời nhà ra ngoài, nàng vẫn luôn nghe theo Lục Thủy. Cho dù có phải nàng trùng sinh hay không thì đều sẽ nghe theo Lục Thủy. Kiếp trước gả cho Lục Thủy, nàng cũng chỉ nghe Lục Thủy nói, dù sao nàng cũng không hiểu. Mà không hiểu đương nhiên sẽ nghe theo phu quân nhà mình rồi.

“Được rồi, nếu vẫn tiếp tục bị hoãn thì chúng ta nhờ Đông Phương Trà Trà ngự kiếm phi hành.” Lục Thủy nói.

Đông Phương Trà Trà nói nhiều lần rằng nàng ấy muốn làm mẫu việc ngự kiếm phi hành, chỉ tiếc rằng đến giờ vẫn chưa có cơ hội cho nàng thi thố tài năng.

“Chắc chắn lúc ấy Trà Trà sẽ vui lắm.” Mộ Tuyết nghe vậy thì cười nhẹ.

.....

Vào lúc xe lửa sắp đến, đám Chân Linh mới quay lại nhóm.

Các nàng nói là đi bỏ sung một vài loại đồ ăn.

Lục Thủy không để ý, hẳn hiện giờ chỉ để ý xe lửa có đúng giờ hay không thôi. Cả đoàn người đi du ngoạn dường như có vẻ đều nghe theo hắn. Đông Phương Trà Trà suốt ngày gọi hắn là biểu đệ, nhưng nàng thì chỉ biết chạy khắp nơi.

“Thiếu gia, xe lửa đang ở ngay phía bên này của Phù Không đảo, xem ra là vẫn ổn như bình thường. Vòng xoáy vẫn trong ảnh hưởng trong phạm vi một nửa như cũ, không có tiền triển nào khác. Người ở Phù Không đảo có vẻ như đã tra xét rồi, còn chưa biết kết quả ra sao.” Chân Võ đứng sau lưng Lục Thủy lên tiếng nhắc nhở.

“Vậy thì đến phòng chờ chờ xe đến thôi.” Lục Thủy nói.

Đình Lương và Hương Dụ đi đằng sau thì đi về phía Đông Phương Trà Trà đang đi đằng trước. Chuẩn bị lên xe, không thể để cho các nàng tiếp tục đi dạo nữa.

“Áy, đã đến giờ rồi sao?” Đông Phương Trà Trà có chút tiếc nuối, nàng vẫn chưa đi dạo xong mà.

Nhưng nàng sẽ không gây thêm phiền phức cho người khác. Đây cũng chính là nguyên tắc khi ra ngoài làm việc của nàng.

Cho đến trước khi nàng trở thành bất khả chiến bại thì nàng đều sẽ tuân thủ nghiêm chỉnh những nguyên tắc này mà làm việc.

Còn sau khi bất khả chiến bại, Hương Dụ nói cái gì cũng là sai, biểu đệ Lục Thủy đánh lén cũng chỉ là phí công, đến lúc đó, biểu tẩu... biểu tẩu thì vẫn là biểu tẩu.

Dịch: MB

Chương 755: Thâm Hải Long Bắt Hai Người Kinh Khủng Nhất 3

Không bao lâu, xe lửa thuận lợi vào trạm, nhóm người Lục Thủy cũng thuận lợi lên xe lửa.

Lục Thủy phát hiện số người lần này lên xe lửa chuyển trạm khá đông.

“Bởi vì có một nửa xe lửa không thể nào cập bến ở chỗ này, rất nhiều người chỉ có thể chuyển trạm, vả lại công thêm có một vài người nửa đường xuống xe. Cho nên nhất thời người ở đây hơi đông.” Sau khi xe lửa đến trạm, Chân Võ nhỏ giọng giải thích nguyên nhân.

Chẳng qua nhiều người hay không cũng chẳng ảnh hưởng đến bọn họ.

Lục Thủy và Mộ Tuyết ngồi cùng một chỗ, Đông Phương Trà Trà và đám Nhã Lâm, Nhã Nguyệt các nàng ngồi cùng nhau.

“Xem ra không có điều gì bất ngờ.” Mộ Tuyết vừa nhìn ra ngoài cửa sổ vừa nói.

Lúc này xe lửa đã chuyển động, không bao lâu nữa là có thể rời khỏi phạm vi Phù Không đảo.

Một lát sau, xe lửa rời khỏi Phù Không đảo. Đúng là không có bất cứ vấn đề gì.

“Nếu Mộ tiểu thư thấy buồn ngủ thì có thể nghỉ ngơi một lát.” Hiện tại trời đã tối, cho nên Mộ Tuyết thấy buồn ngủ.

Lục Thủy làm vậy không phải vì để Mộ Tuyết dựa vào hấn ngủ, mà chỉ là thấy thân thể của người bình thường, thức đêm không tốt.

Mộ Tuyết nhẹ gật đầu, nhưng nàng muốn nhìn sang chỗ đám Nhã Nguyệt xem như nào. Nhìn sang bên đó, Mộ Tuyết thấy Nhã Lâm đã ngả người dựa vào Nhã Nguyệt ngủ thiếp đi, một quyển sách che trên mặt.

“...”

Không ngờ Nhã Nguyệt lại để Nhã Lâm đọc sách. Mộ Tuyết khá buồn cười, bởi vì để đồ dành Nhã Lâm đi ngủ là một chuyện rất thú vị.

Cho nàng đọc sách là ổn ngay.

Dưới biển sâu.

“Không đợi Tiêu Đào sao?” Đại thủy sư Vụ Nhã, hỏi những Hải Yêu khác bên cạnh

Ly Thường cũng ở trong đó, nàng lắc đầu, nói:

“Tiêu Đào đi tìm Nữ Vương nhiều lần nhưng vẫn không thể mời người ra ngoài, cho nên đợi cũng chỉ uống công.”

“Tu vi giảm xuống một chút, không làm vậy sẽ dọa Thâm Hải Thủy Long mất.” Đại thủy sư Vụ Nhã lập tức nói.

Tu vi Thâm Hải Thủy Long không hề mạnh, dù có lớn mạnh hơn một chút thì cũng chỉ có một hai cái. Lần này bắt nhiều Hải Yêu như vậy, khẳng định bọn chúng rất vui đây.

“Không biết bọn chúng vì loại bảo vật gì mà có thể cứ thế độc hết toàn bộ lực lượng.” Ly Thường hơi kinh ngạc.

Bảo vật đáng giá nhường nào mới khiến bọn chúng làm đến nhường này.

“Nhìn đi, là Thâm Hải Phong Nhãn, xem ra bọn chúng ở đối diện, nơi có Thâm Hải Phong Nhãn chắc chắn không có bẫy rập.” Đại thủy sư Vụ Nhã nói.

Thâm Hải Thủy Long chỉ đặt bẫy ở những nơi yên tĩnh và không có dao động. Từ xưa đến nay, bọn chúng không bao giờ cứng chọi cứng với mọi người.

Những loài khác thuộc Long tộc ghét bọn chúng đến cùng cực. Bọn chúng quả thực là sỉ nhục của Long tộc, đã không mạnh mẽ lại không có tôn nghiêm. Như rùa rụt cổ, thích tạo bẫy rập. Thế cũng thôi đi, tốt xấu gì cũng bắt được những sinh vật mạnh hơn một chút.

Tóm lại Thâm Hải Thủy Long là đám mà Long tộc cực kỳ khinh thường. Bọn chúng không muốn nhận Thâm Hải Thủy Long là thuộc Long tộc.

“Nhìn thấy Long Cung, chơi gì thì chơi nhưng đừng bơi lên trên, khiến người khác phải đi vớt thì phiền phức lắm.” Ly Thường dặn dò.

Phía đằng trước các nàng có một tòa Long Cung to lớn, trong Long Cung có một vệt ánh sáng lóe ra, như thể có sức mạnh rất cường đại giá trị.

“Đi, bơi lên đi, đi vào trong bẫy của bọn chúng. Mục tiêu của bọn nó chắc chắn là sinh vật trên mặt biển, cũng không biết đó là ai.” Đại thủy sư Vụ Nhã nói.

“Đi, đi, nhớ kỹ dùng hình dáng của người bình thường, nếu không sẽ dọa mất đám Thâm Hải Long tộc.” Một con Hải Yêu khác chêm vào.

Rất nhanh các nàng đã vọt vào trong cạm bẫy của Thâm Hải Long tộc.

Dùng hình dáng con người bình thường. Chờ khi bị bắt, nói cho đối phương biết các nàng là Hải Yêu thì sẽ không có vấn đề gì nữa rồi. Dù sao cũng đã bắt được. Trước khi chưa bắt được thì sẽ sợ. Đã bị bắt được rồi lá gan liền lớn.

.....

Thâm Hải Long Cung.

Một con rồng có màu sắc hơi tối nhìn hạt châu trước mặt.

Hạt châu này lóe lên lập lòe. Nó nhìn chăm chăm hạt châu, không nhúc nhích. Cho đến tận khi tốc độ nhấp nháy của hạt châu này bắt đầu trở nên nhanh hơn nó mới kích động hẳn.

“Tới, sắp đến rồi. Chuẩn bị kỹ càng.” Thâm Hải Long màu đồng tối huy động móng vuốt nói.

Râu rồng của nó cũng xuôi theo động tác mà vênh lên, lộ ra cảm xúc cao hứng.

Khoảng thời gian trước, hạt châu này đột nhiên sáng lên. Nói rõ thế giới này xuất hiện một món bảo vật cực kỳ khó có

được. Bọn chúng do dự rất lâu, rồi cuối cùng quyết định đi ra ngoài tầm bảo. Chỉ cần cầm được món bảo vật đó là bọn chúng lập tức trở về biển sâu. Không có ý định khiến người khác gặp nguy hiểm về tính mạng, cũng không muốn gây nên sự chú ý ở Tu Chân giới.

Dựa vào nhắc nhở của bảo châu, bọn chúng phát hiện bảo vật đang ở ngay gần kề. Thế nhưng thứ đó thực sự là gì và ở đâu thì bọn chúng không xác định được.

Cho nên vì để lấy được bảo vật, bọn chúng nghiên cứu tình huống những nơi ngay gần kề, rất nhanh đã có đáp án.

Nơi này có phương tiện giao thông, bảo vật có thể sẽ di động theo phương tiện giao thông. Cho nên bọn chúng phong bế lại một vài phương hướng, sau đó canh giữ ở những nơi không có bị phong bế. Chờ đến khi bảo vật rơi xuống bẫy rập của bọn chúng.

Cuối cùng thì lúc này bảo vật đã đến.

Lúc này, Thâm Hải Long Âm Đồng nhìn thấy hạt châu lấp lóe càng lúc càng nhanh, nhanh đến mức gần như phát sáng liên tục.

“Ra tay đi.”

Thâm Hải Long Âm Đồng lập tức kêu lên.

Lúc này, Long Cung bạo phát ra lực lượng cường đại, như một tấm lưới bắt đầu co lại, ở thủy vực và không gian bên trên thủy vực đều bị lực lượng này bao lấy, hơn nữa còn lấy tốc độ cực nhanh co lại.

Chỉ cần mang tất cả mọi thứ vào trong Long Cung, rồi kéo về. Sau đó tìm ra bảo vật, rồi lai thế những người này đi. Tiếp đó chuyển đi nơi khác là không còn vấn đề gì nữa rồi. Kế hoạch rất hoàn mỹ, cho đến giờ vẫn rất thuận lợi.

Mộ Tuyệt vốn đang buồn ngủ, nàng đang suy nghĩ làm sao thể hiện rằng mình chỉ lơ đãng tựa lên người Lục Thủy.

Chẳng qua, khi nàng nhắm mắt lại định ngủ một lúc thì đột nhiên lại mở mắt.

Dưới nước có sức mạnh, không đúng, là nơi này có bẫy.

“Quái lạ, tại sao có thể có người bố trí bẫy rập ở chỗ này? Và lại còn có xu thế lơ mờ phát động, cũng không đúng, hiện giờ đã phát động rồi. Nói cách khác, mục tiêu của bọn họ là chiếc xe lửa này?” Mộ Tuyết có chút ngạc nhiên.

Thực ra Lục Thủy cũng thấy bất ngờ.

Cuối cùng thì ai là người làm ra việc này?

Bọn hắn chỉ đi ngang qua, chẳng hiểu làm sao lại bị động thủ rồi?

“Mục tiêu của bọn họ là người trên chiếc xe này? Cũng không biết là ai gây ra phiền phức.” Lục Thủy thở dài trong lòng.

Nếu như là tình huống bình thường, hắn sẽ bảo Chân Võ Chân Linh chú ý. Nhưng hiện giờ lại không được, Mộ Tuyết đang ở bên cạnh.

Mộ Tuyết cũng đành chịu, bây giờ phải ra tay như thế nào đây?

Nếu như chỉ có Trà Trà ở đây thì tốt. Cũng không trở thành việc quá phiền phức. Cuối cùng nàng chỉ có thể dùng một ít tử khí, bám vào trên thân những người khác. Bảo đảm khi sinh mệnh gặp phải nguy hiểm thì thuận tiện ra tay.

Đương nhiên, Lục Thủy cũng có.

Dù sao Lục Thủy vẫn không biết nàng đã biết hắn vẫn còn ký ức. Câu nói này làm sao nói như thế được.

Dịch: MB

Chương 756: Thâm Hải Long Bắt Hai Người Kinh Khủng Nhất 4

Loảng xoảng!

Trong lúc bắt chột xe lửa trực tiếp đầu động, phảng phát trong nháy mắt dừng đồng dạng, lại hình như bị cái gì kẹp lại, một mực ủng hộ cửa lại không động được.

Cũng may tính cân bằng rất mạnh, bọn họ không vì vậy mà bị trùng kích.

Nhưng là rất nhiều người đều bưng tỉnh.

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Sao xe lại lại trông như thể rơi xuống nước vậy? Là vòng xoáy sao?”

“Vòng xoáy ư? Chẳng phải đã nói có thể tránh thoát sao? Vì sao ta lại có cảm giác đã chạm vào trong nước rồi?”

“A ~ “

Trong lúc bắt chột toàn bộ toàn bộ xe lửa bắt đầu nhanh chóng rơi xuống, thậm chí bắt đầu xoay tròn.

Khi chuyện này xảy ra trong nháy mắt, Lục Thủy nhanh chóng bảo vệ lấy Mộ Tuyết.

Đám Đinh Lương và Hương Dụ thì cũng nhanh chóng bảo vệ hai người Nhã Lâm và Nhã Nguyệt. Nhã Lâm và Nhã Nguyệt đều là nhất giai. Chân Võ Chân Linh cũng là thi pháp để bọn họ ổn định lại.

“Là Thâm Hải Thủy Long, sao bọn gia hỏa này chạy thế ra thế?” Lục Thủy bảo vệ Mộ Tuyết, chỉ trong nháy mắt đã biết là thứ gì vừa ra tay.

“Xe này có bảo vật gì đáng giá để bọn chúng mạo hiểm sao?” Lục Thủy không hiểu lắm.

Bình thường, Thâm Hải Thủy Long sẽ vì bảo vật mà liều mạng, nhưng có rất ít bảo vật đáng giá để bọn chúng mang cả Long Cung ra.

Nhưng Lục Thủy rất nhanh đã nghĩ đến một khả năng, là Đông Phương Tra Tra.

Mặc dù con mắt Đông Phương Tra Tra không tính là cực kỳ lợi hại, thế nhưng con mắt của nàng chính là bảo vật cả thế gian cũng hiếm thấy.

“Nhưng nó cũng đã bị Mộ Tuyết phong ấn, vì sao đôi phương có thể phát giác được? Xem ra không phải dựa vào khí tức, mà là một loại trực giác.” Lục Thủy hiểu được vấn đề nằm ở đâu.

Thế nhưng trong lúc nhất thời vẫn không biết phải làm thế nào.

Lúc này Mộ Tuyết cũng đoán được, con mắt Trà Trà cần thêm một bước phong ấn nữa.

Lúc này, một luồng tử quang xuất hiện, trực tiếp phong ấn Công Đức Chi Nhân của Trà Trà. Làm xong những việc này, xe lửa liền rơi vào trong Long Cung.

Bang một tiếng.

Tất cả mọi người nghe thấy một tiếng vang thật lớn, bọn họ cũng nhận phải trùng kích mạnh mẽ.

Cảm giác này khiến Lục Thủy nhớ tới lúc khi bị Côn nuốt. Không vui vẻ một chút nào.

Nhưng khi bị Côn nuốt, chỉ có hấn và Chân Võ Chân Linh nên rất thuận tiện. Nhưng hiện giờ người quá đông. Mộ Tuyết bận tâm hấn nên sẽ không tùy ý ra tay, mà hấn thì lại sợ Mộ Tuyết nên cũng không dám ra tay. Nếu không phải vậy thì chỉ là Thâm Hải Thủy Long làm sao có cơ hội.

Đây là vận khí tốt của đôi phương sao?

Lục Thủy cảm thấy mình đã bị Khí Vận Chi Phụ chơi đùa rồi.

Nhưng hấn cảm thấy, con mắt Đông Phương Tra Tra bị phong ấn. Là chủng loại phong ấn ngăn cách mệnh lý, cho dù có dựa vào trực giác đối phương thì cũng không tìm ra được.

Đương nhiên, Đông Phương Tra Tra cũng không thể tiếp tục sử dụng Công Đức Chi Nhãn. Giờ chỉ có thể xem thử Thâm Hải Thủy Long có thể từ bỏ hay không. Thường thì bọn chúng không giết người.

“Mộ tiêu thư, người không sao chứ?” Chờ đến sau khi xe ổn định lại, Lục Thủy nhìn về phía Mộ Tuyết.

Hấn bảo vệ khá toàn diện, Mộ Tuyết sẽ không có chuyện gì.

Mặc dù Mộ Tuyết rất mạnh chỉ là thân thể của người bình thường. Nếu có va chạm sẽ bị thương.

Mộ Tuyết lắc đầu:

“Không có việc gì, mấy người Nhã Lâm đâu?”

Lúc Mộ Tuyết nhìn sang, Nhã Lâm còn ôm Thủy Vân Thú ngủ. Động tĩnh mới vừa rồi không thể đánh thức nàng.

Đám người: “...”

Trái lại Trà Trà thì bị hù dọa. Nàng cảm thấy linh thạch của nàng không còn. Cũng may mới vừa rồi bỏ ra thật nhiều.

Trong Long Cung, Thâm Hải Long vô cùng hưng phấn. Ngay khi xe lửa rơi xuống, những hạt châu vẫn tiếp tục phát sáng.

Điều cho thấy, khi bảo vật rơi xuống long cung, có thể trở về, không cần ở lại nữa.

Chỉ là chưa vui mừng được bao lâu, hạt châu đang phát sáng nhanh chóng mất đi ánh sáng.

Nụ cười trên mặt Thâm Hải Long Âm Đồng cứng đờ tại chỗ.

Tất, tất rồi?

Nó lập tức nhìn vào hạt châu bên cạnh, nhưng chẳng thấy có vấn đề gì.

Sau đó, nó nhẹ nhàng cầm hạt châu lên:

“Hình như không còn linh lực rồi?”

Hạt châu này luôn ở Long cung của bọn chúng, nhưng rất ít khi phát sáng.

Bây giờ bỗng dưng không còn sáng, khả năng rất cao là không còn linh lực.

Không thì đã có sự cố xảy ra.

Chắc chắn là hết năng lượng, Thâm Hải Long đưa ra một đáp án tương đối đáng tin.

Bởi vì chính nó không cảm giác được có bất cứ vật gì thoát khỏi bẫy của chúng cả.

Bảo vật vẫn còn ở trong đó.

Còn việc bảo vật đã bị giấu đi, Thâm Hải Long không tin.

Bởi vì bất cứ phong ấn nào cũng đều vô dụng với hạt châu này.

Đây là kinh nghiệm vô số năm từ tổ tiên.

Dù là loại phong ấn gì, hạt châu đều có thể xuyên qua.

Nguyên tắc là gì, nó không biết. Nhưng đây là kinh nghiệm đúc kết rất nhiều năm của tổ tiên chúng.

“Long Vương.” Một tên người có đầu mọc sừng rồng đi tới trước Thâm Hải Long Âm Đồng, cung kính nói:

“Xe lửa đã bị chúng ta không chế, không có gì ngoài ý muốn xảy ra.

Đúng vậy, Thâm Hải Long Âm Đồng, là Long Vương của Long Cung.

Hắn là người mạnh nhất trong các Thâm Hải Thủy Long, cứu giai.

Thông thường, Long Vương cũng có tu vi cứu giai.

Nhưng hắn thì khác, hắn là Thâm Hải Thủy Long, vùng nước đặc biệt.

Có thể nói, trong cửu giai, hấn đánh không thắng được.

Có đôi khi bát giai cấp cao, hấn đánh cũng không lại.

Vậy nên bộ tộc của chúng đều núp ở biển sâu. Chúng yêu thích bảo vật nhưng lại không thể ra ngoài đi tìm bảo vật.

Lần này bảo vật quan trọng, chỉ có thể dốc toàn lực.

“Trước tiên, đem bọn chúng giam lại.” Thâm Hải Long Vương nói.

Hiện tại, nó vẫn mang thân rồng, vảy rồng u ám có thể cho nó cảm giác an toàn. Nếu không gặp chuyện cần thiết, nó không muốn biến thành hình người.

Chỉ những Thủy Long cần làm việc mới biến thành người cho tiện.

“Giam lại?” Thâm Hải Lý Ngao có chút nghi hoặc.

Lúc này không phải nên đi tìm bảo vật, rồi quay trở về sao?

“Tự mình tìm bảo châu đi. Vì xe lửa tiến vào long cung chẳng được bao lâu thì không còn sáng.” Thâm Hải Long Vương Âm Đồng trầm giọng nói.

Lý Ngao nhìn về phía hạt châu, lúc này hấn mới phát hiện ra hạt châu đã mất đi ánh sáng.

“Cái này?” Lý Ngao có chút không hiểu:

“Bảo vật biến mất à?”

“Chắc là bảo châu đã mất hết năng lượng. Trước tiên, cần nghĩ các đề kích hoạt lại lần nữa.

Bảo vật hấn là còn ở trong xe lửa. Nhốt người lại, sau đó điều tra xe lửa qua một lần.” Thâm Hải Long Vương Âm Đồng lập tức nói.

“Phải trở về sao?” Thâm Hải Long Vương Lý Ngao hỏi.

“Phải trở về ngay bây giờ.” Nếu chậm trễ, chẳng biết sẽ có ai chạy tới.

Bọn chúng cũng không muốn giữ lại đối phó loài người, quá nguy hiểm.

“Đúng rồi, đúng lúc xuất hiện mấy Hải Yêu...”

Lý Ngao vừa mới nói đến Hải Yêu, Thâm Hải Long Vương liền giật mình kêu lên:

“Không nên trêu chọc các nàng.”

“Không phải bị người của chúng ta bắt lại, các nàng giống như không cần thận rơi vào bẫy.” Lý Ngao giải thích.

Đối nghịch cùng Hải Yêu, có cho hăm mười cái lá gan cũng không dám.

“Bắt, bắt lại?” Thâm Hải Long Vương có chút khó tin, nhưng vẫn nhẹ nhàng thở ra. Chắc là không phải Hải Yêu mạnh.

Thâm Hải Long tộc của hắn hiện tại cũng từng bắt Hải Yêu.

Ah, Rõng.

“Tìm được kho báu thì thả cùng những nhân loại kia. Nếu làm loạn thì cứ trực tiếp thả.” Thâm Hải Long Vương nói thêm.

Lý Ngao không có ý kiến gì.

Hải Yêu rất hung tàn. Nếu các nàng tìm tới đòi chém giết, cả Long cung cũng tiêu đời.

Cấp bậc thực lực của Hải Yêu là gì thì Thâm Hải Long Vương không biết. Chỉ biết, nếu cộng tất cả Long tộc lại, cộng luôn cả tộc Thánh Long, thì mới đủ tư cách đối kháng với Hải Yêu.

Chắc là do Long tộc không đoàn kết được như Hải Yêu tộc, có cho mười lá gan, chúng cũng không dám trêu chọc Hải Yêu.

Chờ Lý Ngao rời đi, Thâm Hải Thủy Long vương nhìn xem hạt châu.

“Làm thế nào để bổ sung năng lượng đây?”

Trước giờ hắn chưa từng nghe nói qua, cho nên hắn không biết làm thế nào.

“Hi vọng không cần kéo quá lâu.”

Càng kéo dài lâu, chúng càng gặp nguy hiểm.

Ai biết bên trong xe lửa sẽ có đại nhân vật nào.

Nhưng bây giờ hẳn cũng không thể thả họ đi. Bảo vật đang ở trên người ai đang là ẩn số.

Hay là về Thâm Hải trước, như vậy thì mới an toàn thêm đôi chút.

...

Dịch: MB

Chương 757: Người Thế Mà Lại Thích Nam Nhân? 1

Lục Thuỷ nhìn xem bốn phía, hẳn cũng không để ý Thâm Hải Thuỷ Long long cung.

Điều hẳn để ý là biển phía ngoài long cung đang dao động rất nhanh, mà ánh sáng càng ngày càng ít đi, toàn bộ vùng nước càng ngày càng hắc ám.

Nói cách khác, Long cung không chỉ di chuyển, mà còn di chuyển với tốc độ nhanh nhất.

Hướng di chuyển chính là đáy biển sâu.

Thâm Hải Thuỷ Long thường ẩn mình dưới đáy biển sâu.

Có thể ẩn được bao sâu, chúng liền ẩn được bấy sâu, chỉ sợ có người tìm đến cửa.

“Cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn không thể đến Mộ gia trước trưa mai.”

Mộ Tuyết đành bất lực, Thâm Hải Thuỷ Long lúc nào cũng nằm im, nhưng lúc này nhất định phải xuất động.

Mục tiêu của chúng hẳn là Trà Trà, chúng liền đến Lục gia trước hai ngày.

Dĩ nhiên, Mộ Tuyết cảm thấy rằng Thâm Hải Thuỷ long sẽ không rời khỏi hải vực.

Chúng sẽ nằm im chờ đợi mục tiêu.

Lúc này, bên trong xe lửa có không ít người, bọn họ đều đứng dậy và đi xem có chuyện gì đang xảy ra.

Chân Võ Chân Linh cũng nghĩ mình nên nhìn ra xem đang xảy ra chuyện gì.

Tuy nhiên, có tương đối nhiều người, bọn họ không dám đi lại tùy tiện.

Không đợi những người kia đi ra ngoài, một nguồn lực lượng xuất hiện xung quanh, lực lượng này xuất hiện trong nháy mắt, tất cả mọi người cảm giác được tu vi bị phong bế.

“Tu vi của ta bị áp chế.”

“Ta cũng vậy, xem ra không phải chuyện ngoài ý muốn, mà là có mục đích.”

“Cũng không biết là có mục đích gì.”

“Nói như vậy, chuyện Phù Không đảo xuất hiện trong vòng xoáy, cũng không phải ngẫu nhiên.”

Lục Thuỷ cũng đã nhận ra, đây là trận pháp phong bế tu vi.

Đối phương đã chuẩn bị rất đầy đủ.

“Ta có cảm giác mắt đã không còn nhìn thấy.” Hiện tại, Đông Phương Trà Trà mới phát hiện mắt mình không dễ dùng.

Chẳng qua, mọi người đều cảm thấy tu vi của mình bị áp chế là có nguyên nhân.

“Trà Trà tiểu thư, đừng nói lung tung, cũng đừng cử động lung tung.”

Hướng Dụ đứng bên cạnh Đông Phương Trà Trà, cảnh giác nhìn bên ngoài xe lửa.

Tu vi của nàng cũng bị hạn chế, nhưng nàng vẫn không thể trốn đi.

“Không cần lo lắng, Thâm Hải Thuỷ Long chắc hẳn sẽ không làm hại con người.” Lúc này, Mộ Tuyết mở miệng nói.

Chủ yếu là vì nhìn thấy bộ dáng lo lắng của Nhã Nguyệt.

Nhã Nguyệt chưa từng thấy chuyện gì lớn.

Lục Thuỷ không như lúc trước. Dù không mang theo ký ức, hẳn cũng sẽ giả bộ như đã trải sự đời, sau đó ra vẻ bình tĩnh.

Dù sao, không thể hiện hoảng hốt trong lòng, người khác cũng sẽ không biết.

Còn hiện tại, Mộ Tuyết tự khắc biết Lục Thủy không hoảng hốt.

Nhã Nguyệt nhìn thấy tất cả mọi người không hoảng sợ, cũng bình tĩnh lại một chút.

Chỉ là không biết, có nên gọi Nhã Lâm hay không.

Lúc này, bên ngoài bắt đầu xuất hiện rất nhiều hải quái, có hải quái hình người, cũng có hải quái hình cá. Thâm Hải Long cũng có một chút.

Bọn chúng ngay ngắn bao vây xe lửa.

Người trên xe lửa bị hù dọa, nguyên nhân không phải vì hình dạng của chúng, mà là bị tu vi của bọn chúng hù dọa.

Nhất là Rồng.

Long tộc ở đâu cũng đều là một đại đại danh từ.

Nhất thời, tất cả mọi người cũng không biết làm cách nào cho phải. Lúc này, bên ngoài truyền đến một âm thanh.

Là âm thanh của Thâm Thủy Hải Long:

“Nghe đây, nơi này là Thâm Hải Long cung. Trong các ngươi, nếu như không ai muốn bị áp chế tu bi thì đi từng người đi ra ngoài.

Bọn ta không có ý định đối địch với nhân loại, chỉ cần các ngươi phối hợp, bọn ta có được đồ vật liền buông tha các ngươi. Các ngươi suy nghĩ cho kỹ, nếu như không nghe theo...”

Thâm Hải Thủy Long không tiếp tục nói nữa, để con người tự suy nghĩ phần tiếp theo.

Dù sao khi gặp người không phối hợp, lại còn mạnh, bọn chúng cũng đánh không lại.

Cả đám đều có chút giật mình, Thâm Hải Long cung.

Thế nào cũng không thấy đây là chỗ bình thường.

Nhã Nguyệt ngược lại rất bất ngờ, mọi chuyện đều như Mộ Tuyết tỷ dự liệu.

“Không cần để ý, chỉ cần phối hợp là tốt rồi.” Mộ Tuyết lúc này đã thức dậy, bước đến bên cạnh Nhã Nguyệt.

Sau đó, Nhã Nguyệt liền ôm lấy Nhã Lâm mà không đánh thức nàng.

Chỉ là vừa ôm được Nhã Lâm, Nhã Lâm liền không thoải mái trở mình.

Nhã Nguyệt: “...”

Nàng muốn làm muội muội.

Nàng ngẫm nghĩ rồi phát hiện Mộ Tuyết đang nằm cạnh mình.

Thật ra, nàng là thân muội muội của Mộ Tuyết.

Lục Thuỷ đi phía sau, trước mặt Thâm Hải Thuỷ Long là Đông Phương Trà Trà, nhất thời, hắn không biết làm sao để giải quyết chuyện này.

“Cần tìm cách để gặp Thâm Hải Long Vương và thuyết phục nó.” Lục Thuỷ trầm nghĩ.

Chỉ cần để hắn gặp một chút, vấn đề không lớn, nhất là khi mục tiêu của bọn chúng là Đông Phương Trà Trà.

Nếu như biết, sẽ phiền phức thêm rất nhiều.

Dù sao Thâm Hải Thuỷ Long đặc biệt yêu thích bảo vật cấp độ cao.

Nhất là khi loại kia là trân bảo tuyệt thế.

Chúng không hứng thú với Đạo khí, chỉ ưu thích bảo vật tự nhiên.

Sau đó, Lục Thuỷ liền đi ra xe lửa.

Trên xe lửa, những người khác cũng tự giác phối hợp. Tu vi bị áp chế, bọn họ chẳng còn năng lực phản kháng.

Đi ra ngoài, Lục Thuỷ thấy một nhóm người đang náo loạn, một số người toan xông phá áp chế.

Có một số người định dùng pháp bảo.

Nhưng không người nào dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lục Thuỷ quay đầu nhìn về phía những người đang vây quanh xe lửa, không tính các loại hải quái, Thâm Hải Thuỷ Long ước chừng có tầm mười con.

Nhưng quá nửa trong số chúng xuất hiện dưới dạng nửa người nửa thú.

Toàn bộ sự uy hiếp đều xuất phát từ mười bọn họ.

Dù là Thâm Hải Thuỷ Long tại Long tộc không chịu nổi một cước, nhưng so với phần lớn người ở đây, bọn chúng không hề thua kém.

“Thật tốt khi không phải là nửa người nửa rồng. Xem chúng là động vật thì thật quá xấu hổ.”

Lục Thuỷ trong lòng bất đắc dĩ.

Chỉ có thể nhìn người trước tiên.

Vị trí bọn họ đứng là một khu đất trống rất lớn, không có nước trong long cung.

“Nam nữ tách ra.” Nhìn thấy đoàn người đi ra sau, Lí Ngao nửa người nửa rồng lên tiếng.

“...”

Nghe được câu này, Lục Thuỷ bối rối trong lòng.

Dù sao thì cũng không xem là chuyện xấu.

“Chân Linh, đi theo bên cạnh Mộ tiểu thư.” Lục Thuỷ nhìn về phía Chân Linh dặn dò.

“Vâng, thiếu gia.” Chân Linh lập tức đứng sau lưng Mộ Tuyết.

Bất chợt, Lục Thuỷ phát hiện bọn họ có chín người, bảy nữ.

Ba người là con của cha vợ.

Cha vợ thật ưa thích sinh nữ nhi.

Nghe nói nam nữ cần tách ra, Mộ Tuyết quay đầu nhìn Lục Thuỷ, nói khẽ:

“Lục thiếu gia, cẩn thận chút.”

Vừa tách ra, nàng không thể thấy Lục Thuỷ được nữa.

Không ai biết Lục Thuỷ sẽ làm loạn hay không. Mặc dù mang theo ký ức, thế nhưng không một ai nhìn xem Lục Thuỷ, giúp hắn dễ dàng làm việc theo ý mình.

Giống như việc hắn bị thương, không ai thêm để ý.

“Ta ở lại chỗ này, chắc là hắn bận tâm một chút.

Với thành tích không thể phủ nhận ở nơi này, hắn sẽ động thủ với người.” Nghĩ tới đây, Mộ Tuyết liền không lo lắng như vậy nữa.

Lục Thuỷ nhìn Mộ Tuyết rồi gật đầu:

“Mộ tiểu thư, cần cẩn thận một chút.”

Toàn bộ long cung cộng lại cũng đều không là đối thủ của Mộ Tuyết, vậy nên hắn cũng không lo lắng.

Dù sao thì không động thủ là tốt nhất.

Chờ nam nữ đã tách ra, Lý Ngao lại lên tiếng:

“Tất cả mọi người đeo vòng tay cấm chế lên.”

Lúc này, một đám hải quái đưa lên rất nhiều vòng tay cấm chế màu xanh lam.

Cũng giống như thuỷ hoàn, bên trong có một cấm chế phức tạp.

“Hình như đây đều là cấm chế phù văn thất giai trở lên. Long tộc nhân nhỡ như vậy sao?” Lục Thuỷ không hiểu.

Thân là long tộc vốn rất kiêu ngạo. Ai không có việc thì làm việc vặt, cứ làm đi làm lại những thứ vô dụng như vòng tay này.

Số lượng nhiều bất bình thường.

Dịch: MB

Chương 758: Người Thế Mà Lại Thích Nam Nhân? 2

Lục Thuỷ nhận lấy vòng tay rồi đeo lên. Vừa đeo lên, vòng tay liền co rút lại, làm cho không ai cởi được.

Một năng lượng bên trong truyền ra ngoài, hẳn nhận ra đây là năng lượng của cấm chế của Thâm Hải Thuỷ Long.

Tất cả đều xuất phát từ chi thủ của Thâm Hải Thuỷ Long.

Vì nữ ít hơn nam một chút, nên bọn họ đeo vòng tay rất dễ dàng.

Sau đó họ bị một vị nữ Thâm Hải Thuỷ Long mang đi.

Cũng mang bộ dạng nửa người nửa Thâm Hải Thuỷ Long.

Sau khi nhìn thấy Mộ Tuyết rời đi, Lục Thuỷ đung đung cổ tay vòng tay, lúc đầu vòng tay co lại, Lục Thuỷ đung vào mặt sau, vòng tay lỏng ra.

Muốn lấy xuống dễ như trở bàn tay.

Sau đó Lục Thuỷ lại đung một cái, để vòng tay co vào.

Chân Võ nhìn thấy màn này, hẳn có chút sững sốt.

Cuối cùng cảm thấy đây là lẽ dĩ nhiên.

Thứ này cơ bản là vô dụng đối với thiếu gia bọn hắn.

Lúc này, đám người Lục Thuỷ cũng bị Thâm Hải Long mang đi chỗ ngược với chỗ Mộ Tuyết. Chắc là nhà lao nam nữ không tương thông.

“Chú ý gì thế?” Lục Thuỷ có chút kinh ngạc.

Bình thường đều giam chung một chỗ, Thâm hải Thuỷ Long sẽ còn tách ra để dễ quản lý.

Rất nhanh, Lục Thuỷ đi theo Thâm Hải Thuỷ Long, đi vào Long cung dưới mặt đất.

“Là một thuỷ lao dưới mặt đất sao?”

Có người bắt đầu lo lắng.

“Nếu chỉ là thuỷ lao còn đỡ. Chỉ sợ bọn chúng sẽ lấy đồ xuyên qua thân thể chúng ta để phòng ngừa chạy trốn.”

“Không đến mức đó chứ? Long tộc là một chủng tộc cường đại, xem thường chúng ta như những con tôm nhỏ à?”

“Ai biết được? Cường đại cũng không có nghĩa là sẽ khinh địch, hiện tại chúng ta chính là kẻ địch của bọn hắn.”

Không biết bọn hắn bắt chúng ta là vì cái gì.”

Những người này bước vào long cung có chút lo lắng.

Chủ yếu là vì nơi này có một số người bình thường.

Họ mới là những người cần lo lắng nhất, tu chân giả không để ý đến Thuỷ Lao, nhưng người bình thường thì khác.

Nếu đó là Thuỷ Lao, Lục Thuỷ đã lên kế hoạch tìm kiếm Mộ Tuyết.

Nói thế nào cũng không thể để nàng ở tại Thuỷ Lao.

Về phần lí do của Thâm Hải Thuỷ Long, ngoại trừ bảo vật, hẳn là không còn gì khác.

Thông thường, bọn chúng là thợ săn kho báu hoặc những người có bản năng tương tự.

Thế nhưng ngay thời điểm mọi người đi ra ngoài, Lục Thuỷ không nhìn thấy người hay vật nào.

Vậy nên, người kia hoặc là vật kia, khả năng cao bởi vì con mắt của Đông Phương Tra Tra bị Mộ Tuyết phong ấn nên mất đi hiệu quả.

Ngay lúc Lục Thuỷ đang suy nghĩ, bọn họ đã đi qua hành lang tới chỗ lao ngục.

Vừa tiến vào, Lục Thuỷ có chút kinh ngạc.

Chính diện của những nhà tù này bị màn nước ngăn cách, có thể nhìn rõ vào bên trong. Phía trong có bốn tấm trải giường, ga giường chỉnh tề, sàn nhà sạch sẽ, căn phòng nhỏ bên trong hẳn là nhà vệ sinh.

“Cũng nhân đạo quá nhỉ!” Lục Thuỷ hơi kinh ngạc.

Không chỉ hẳn, những người khác cũng rất kinh ngạc. Bọn họ tưởng rằng sẽ bị tống vào Thuỷ Lao.

Nhưng nhìn thấy đó là một nơi bình thường, bọn họ cũng nhẹ nhàng thở ra.

Lục Thuỷ cùng Chân Võ cùng những người khác rất nhanh bị đưa vào cùng một phòng giam.

Ngay lúc đóng cửa, hải quái ném lại một câu:

“Nhớ kỹ, chỉ cần các người chịu phối hợp, bọn ta sẽ không tổn thương các người. Đúng giờ vẫn có cơm ba bữa.”

Sau đó hải quái liền rời đi.

Sau khi hải quái rời đi, Lục Thuỷ liền quay đầu nhìn sáu người.

Đúng vậy, nơi này là phòng cho tám người.

Sáu người bọn họ có một vị lão giả, một tam giai tu vi, ba người trung niên, cũng là tam giai tu vi.

Còn lại hai người... Ngạch, nhìn rất quen mắt.

“Đông Phương đạo hữu?”

Vì Lục Thuỷ cảm giác người đằng sau có chút quen mắt, hẳn liền gọi một cái tên giả.

Đây là một người trẻ tuổi, sắc mặt tái nhợt, trên người mặc trang phục hiện đại.

“Có nhớ không? Ta là Hợp Hoan tông.” Nhìn thấy Lục Thuỷ đang nghi hoặc, nam tử trẻ tuổi lập tức mở miệng nhắc nhở.

“Miêu...”

Miêu cái gì cơ?

“Miêu Đồng.” Hợp Hoan tông Miêu Đồng lập tức nói.

Sợ đối phương hỏi sai tên sẽ xấu hổ.

“Miêu Đồng đạo hữu sao lại ở chỗ này?” Lục Thuỷ hiếu kỳ hỏi một câu.

Hắn cứ có cảm giác sẽ gặp được người này ở bất cứ đâu.

Ai đó hãy cho hắn lời giải thích đi?

Thâm Hải Long cũng có lời giải thích nào tốt không?

Lúc này Lục Thuỷ nhìn nam tử bên cạnh Miêu Đồng một chút, chỉ là nhìn qua một chút, hắn cũng cảm giác người này có chút kỳ quái.

Người này mặc quần áo tương tự như Miêu Đồng, nhưng chỉ cần liếc mắt, hắn cũng cảm thấy người đàn ông này có chút kỳ quái.

“A, giới thiệu một chút, đây là đạo lữ của ta.” Miêu Đồng chỉ vào nam tử bên cạnh nói.

Nghe được câu này, Lục Thuỷ có chút sửng sốt, hắn nhìn chằm chằm Miêu Đồng, sau đó lùi về sau một bước.

Miêu Đồng: “???”

Rất nhanh hắn liền nhận ra có vấn đề.

“Không phải, không phải như các người nghĩ đâu.” Miêu Đồng nhìn xung quanh một chút, nhỏ giọng nói:

“Là nàng cải nam trang.”

“Các người gọi ta là Minh Vũ Thanh là được. Ta là thê tử của Miêu Đồng.” Minh Vũ Thanh dùng giọng nữ, để chứng tỏ Miêu Đồng không thích nam tử.

“Đúng rồi, không cần lo lắng ta bị phát hiện ra là nữ, trừ các người ra, những người khác không nghe được tiếng của ta.”

Minh Vũ Thanh bổ sung thêm một câu.

Lục Thuỷ ngược lại không cảm thấy gì, hắn chỉ gật đầu:

“Các người tới nơi này du lịch sao?”

Người trước mặt có bát giai tu vi. Giam cầm đối với nàng vốn dĩ vô dụng.

Mà khí tức nàng từng bị suy yếu, có lẽ do thương thế hại thân.

Cao nhất là cửu giai tu vi.

Loại người như vậy, không thể bị Thâm Hải Thuỷ Long bắt.

Chẳng qua...

Lục Thuỷ nhìn Miêu Đồng một chút, sắc mặt hần trắng bệch, là tu vi tam giai.

Cái này lớn cỡ nào?

Tất nhiên, hần không cảm thấy vậy.

Chỉ là, có chút hiểm thấy.

“Thật ra, là ta muốn đi Lục gia xem thử. Nghe nói ở đây có một cánh cửa đá, là một kỳ quan. Ta muốn đi mở mang tầm mắt một chút.” Miêu Đồng nói.

Thật ra hần vừa mới rời khỏi Bỉ Chi Hải Ngạn không bao lâu để đi dạo chơi. Không ngờ đạo lữ của hần lại chạy tới.

Mặc dù hần rất mong hiện tại nàng có thể rời khỏi Bỉ Chi Hải Ngạn, nhưng sau khi rời đi, hần vẫn cảm thấy đi một mình thì tốt hơn.

Nhưng cứ thế lãng phí mất một chuyến đi, thật đáng buồn.

Lục Thuỷ đương nhiên không biết Miêu Đồng đang buồn, chỉ tò mò hỏi:

“Xe lửa này không phải đi về phía Lục gia.”

“Bởi vì vương phải vòng xoáy, xe của Lục gia bắt buộc phải ngừng, bọn ta phải trung chuyển qua nơi khác. Không ngờ lại gặp phải Thâm Hải Long tộc, nói rằng trên xe lửa có bảo vật nên muốn tới nhìn một chút.” Miêu Đồng giải thích đơn giản.

“Đông Phương đạo hữu có hiểu ro Thâm Hải Thuỷ Long không?”

Minh Vũ Thanh đi theo nhìn xem, nàng đã từng nghe qua tên Đông Phương Hạo Nguyệt, Miêu Đồng nói với nàng

người này không tầm thường, vận khí cực kỳ tốt.

Thế nhưng khi nàng quan sát một chút, chỉ là một tu sĩ nhị giai bình thường, nhiều lắm thì cũng có nhiều vết tích tu luyện, nhưng vẫn rất bình thường.

Loại người này nhìn thế nào cũng không ra là có vận khí tốt.

Trong giới tu chân, vận khí rất quan trọng, người có vận khí, tuyệt đối không yếu như vậy.

Nhưng nàng không nói gì, chỉ ngồi một bên nhìn xem.

Nàng ở cảnh giới và vị trí quá cao, khó có chung chủ đề chung để nói chuyện. Hơn nữa, người quanh năm ở địa vị cao như nàng, trong lúc vô tình, có thể làm tổn thương lòng tự tôn của bằng hữu Miêu Đồng.

Nàng không muốn như vậy.

Nếu như là hồ bằng cầu hữu cái kia coi là chuyện khác.

“Có hiểu một chút, các ngươi có hiểu rõ nhiều không?” Lục Thủy mặc dù có hiểu, nhưng không liên quan đến hẳn nhiều.

Cho nên, có thể đối phương thật sự có thể cho hắn lời giải thích hữu dụng.

Nhìn thấy Lục Thủy muốn nói chuyện phiếm, Chân Võ lập tức lấy ra ba cái ghế và một cái bàn, sau đó đặt một chút hoa quả lên mặt bàn.

Cũng may nơi này đủ lớn.

“Ngồi xuống rồi nói.” Lục Thủy không cảm thấy quá kinh ngạc với chuyện này, chỉ ngồi xuống, tiện chào hỏi bọn Miêu Đồng.

Miêu Đồng: “? ? ?”

Minh Vũ Thanh: “? ? ?”

Những người khác: “? ? ?”

Tình huống này là gì đây?

Ai còn mang theo những vật tùy thân này chứ, cho rằng đang đi du lịch sao?

Nhưng bọn họ nhanh chóng cảm thấy có gì đó không đúng, người này sao có thể lấy vật ra từ không gian đựng pháp bảo chứ?

Không thể dùng tu vi, thì cũng không thể kết nối không gian trữ pháp bảo mà.

Minh Vũ Thanh cũng cau mày theo, nàng cảm giác được tu vi của đối phương quả thật đã bị áp chế.

Nhưng hẳn đúng là mở được không gian trữ pháp bảo.

“Việc lưu trữ pháp bảo kia, tên tùy tùng này cất pháp bảo đẳng cấp rất cao, người bình thường cũng không thể có. Loại pháp bảo này chỉ những cường giả mới thường mang theo bên mình, hoặc tặng cho hậu bối có thiên phú mạnh. Nhưng đối phương là một tên tùy tùng, sao có thể có pháp bảo thế này?”

Minh Vũ Thanh không thể lý giải.

Miêu Đồng có nói qua, tên tùy tùng này còn mang theo cửu phẩm linh thạch bên người. Một tùy tùng của thiếu gia làm sao có thể mang nhiều linh thạch như vậy?”

Đông Phương Hạo Nguyệt? Đông Phương thiếu gia?

Dù vậy, Đông Phương gia chỉ là một gia tộc phổ thông, không có khả năng để một tên tùy tùng mang theo loại pháp bảo đặc thù trữ vật như vậy, càng không thể để một tên tùy tùng mang theo cửu phẩm linh thạch. Ta biết Đông Phương gia không có năng lực này.”

Minh Vũ Thanh cảm thấy Đông Phương Hạo Nguyệt không phải là Đông Phương gia, nhưng cụ thể là của nhà nào, nàng không biết.

Bởi trong nhận biết của nàng, không nhớ có loại thiếu gia thế này.

Một thiếu gia có thiên phú bình thường không thể có sắp xếp như vậy.

Chẳng lẽ thật sự chỉ là vận khí tốt?

Dịch: MB

Chương 759: Nhà Họ Lục Có Vị Thiếu Gia, Đông Phương Đạo Hữu Có Biết Không? 1

Miêu Đồng cẩn thận ngồi xuống ghế. Có thể lấy ra bàn ghế tùy thích, điều này làm hắn có chút ngạc nhiên.

Hắn chưa bao giờ gặp người tu chân mang theo những vật tùy thân như vậy.

Quả nhiên Đông Phương đạo hữu không bình thường chút nào. Từ đầu đến cuối hắn tin chắc vào điều này.

“Đông Phương đạo hữu có biết Thâm Hải Thủy Long là gì không?”

Sau khi Minh Vũ Thanh đến ngồi phía sau Miêu Đồng, Miêu Đồng mới bắt đầu nói chuyện với Lục Thủy.

“Núp dưới biển sâu không dám ra ngoài, nhu nhược nhất gan, nhưng vì bảo vật đôi khi sẽ liều mạng.” Lục Thủy mở miệng nói.

Thâm Hải Thủy Long nói chung thì là như vậy. A còn có một điều nữa, thật ra là thực lực có đôi chút yếu ớt.

Còn về việc yếu bao nhiêu? Nếu một ngày kia Long tộc cần tụ tập tất cả chủng loại đối địch, lấy Thánh Long làm thủ lĩnh Long tộc, bọn họ nguyện từ bỏ Thâm Hải Thủy Long.

Đối với Thánh Long và một số nhánh Long tộc dũng mãnh khác mà nói. Thâm Hải Thủy Long có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Nhưng mà tốt hơn hết là không có.

“Nói vậy thì Đông Phương đạo hữu chắc cũng biết, lần này Thâm Hải Thủy Long vì bảo vật mà đến?”

Miêu Đồng cảm thấy không cần phải giải thích quá nhiều.

Lục Thủy gật đầu nhẹ với Miêu Đồng, giọng nhẹ nhàng chậm chạp nói:

“Chỉ biết chút này thôi, những điều khác căn bản không biết.”

“Mặt khác sao?” Miêu Đồng suy nghĩ một chút nói.

“Đông Phương đạo hữu có biết bảo vật mà Thâm Hải Thủy Long đang tìm là gì không?”

“Là cái gì?” Lục Thủy lắc đầu hỏi. Cái này hẳn cũng không biết.

Kiếp trước hẳn không gặp phải mấy chuyện này, chẳng qua là có ngẫu nhiên đọc được ít ghi chép nên mới biết được chút ít về Thâm Hải Thủy Long.

Nếu không thì ai biết được Thâm Hải Thủy Long là gì?

“Nghe nói là một viên bảo châu. Lai lịch của viên châu này dường như có liên quan tới biển sâu.”

Phải tốn rất nhiều năm viên châu này mới phát sáng một lần, mỗi lần phát sáng, khả năng rất cao Thâm Hải Thủy Long sẽ xuất động.

Lần này chiến trận chấn động như vậy, viên châu kia hẳn sẽ sáng lên.

Nhưng mà suy đoán rõ ràng một chút, hẳn là viên châu kia đã xuất hiện ngoài ý muốn. Bằng không với tính cách của Thâm Hải Thủy Long chắc chắn đã sớm tìm ra vị trí của viên châu ngay lúc xe lửa rơi xuống rồi.

Mà lúc này đây không chỉ không tìm, lại còn giam cả người lại, chỉ có thể là đang được viên châu hồi phục.

“Hoặc là đã tìm thấy rồi.” Miêu Đồng một hơi giải thích rất nhiều.

“Viên châu?” Lục Thủy có chút kinh ngạc.

Viên châu có thể bước đầu cảm giác được phong ấn của Mộ Tuyết. Là bản năng tìm kiếm bảo vật của bảo vật sao?

Nhưng mà đối phương đoán sai rồi, không phải hạt châu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, là bảo vật bản thân xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hiện tại Thâm Hải Thủy Long căn bản không có khả năng tìm ra bảo vật.

Chẳng được mấy người sẽ cảm thấy rằng một con mắt lại là bảo vật hiếm có trên thế gian.

Nhất là lại còn bị phong ấn.

Nhiều lắm thì sẽ nghĩ rằng Đông Phương Trà Trà bị trung nhị mà thôi.

À đó là nếu như bọn họ biết được “trung nhị” là gì.

“Đúng vậy, viên châu này dường như có thể xuyên qua muôn trùng cách trở trên thế gian, cảm giác được sự tồn tại của bảo vật. Nhưng mà Thâm Hải Thủy Long thật sự không muốn trở thành kẻ địch với con người. Cho nên chúng ta chỉ cần an tĩnh chờ đợi thì sẽ không có nguy hiểm gì đâu.” Miêu Đồng nói.

Lục Thủy không để tâm lắm về Thâm Hải Thủy Long này, nhưng mà lại rất hiếu kỳ với viên châu kia.

“Các người biết lúc nào thì viên châu sáng lên sao?”

Vấn đề này thì Miêu Đồng không cách nào giải thích được. Lúc sau hắn nhìn về phía Minh Vũ Thanh ở bên cạnh, mang theo ý tứ hỏi thăm.

“Cách đây rất lâu về trước, cũng chẳng rõ là bao nhiêu năm, nghe nói trên một hòn đảo có vết tích do Thâm Hải Thủy Long để lại. Không ai biết vì sao bọn chúng lại xuất hiện ở đó, cũng không ai biết là bọn chúng mang cái gì đi. Nhưng mà theo mọi người suy đoán, hẳn là bọn chúng đang đi tìm bảo vật.” Minh Vũ Thanh bình tĩnh nói.

Lục Thủy không nói thêm gì, im lặng gật đầu. Có cơ hội thì sẽ hỏi thêm một chút rốt cuộc Thâm Hải Long Vương dựa vào hạt châu tìm ra bảo vật gì.

“Các người định khi nào rời đi?”

Lục Thủy nhìn về phía Miêu Đồng hiếu kỳ hỏi thăm. Miêu Đồng có đạo lữ của hắn, muốn rời khỏi nơi này tương đối dễ dàng.

“Chờ xem Thâm Hải Thủy Long có tìm được bảo vật không để còn xem thử, rốt cuộc là bảo vật gì để bọn chúng phải huy động lực lượng như vậy.” Lần này là Minh Vũ Thanh nói.

Nàng quả thật rất tò mò, bằng không thì đã sớm rời đi rồi.

“Sau khi rời đi thì có lẽ chúng ta sẽ đến Lục gia. À phải rồi, Đông Phương đạo hữu có biết Lục gia không? Cảm thấy đó là một gia tộc như nào? Thế lực như nào?” Miêu Đồng hỏi Lục Thủy.

Kỳ thật thì hắn đối với Lục gia không biết gì cả, thậm chí còn chưa cả nghe qua cơ. Bởi vì muốn đi qua nên đã đặc biệt đi tìm hiểu một chút. Ai biết được đạo lữ nhà hắn nhất quyết đòi theo cơ.

Còn nói một tràng khiến hắn có chút bất ngờ.

“Lục gia?” Lục Thủy nghe được cái này có chút bất ngờ cuối cùng khẽ nói:

“Bình thường cũng hay nhắc tới, hắn là vẫn tốt nhỉ?”

Trừ mấy vị trưởng lão, Lục gia thật ra không có mạnh đến mức đó.

Mà quy mô Lục gia cũng không lớn, nhân khẩu thì ít ỏi.

Cũng có vài người làm việc tương đối nhiều, chỉ là bọn họ thật sự cũng ít xông xáo bên ngoài.

Cho nên là tên tuổi của Lục gia vẫn luôn rất bình thường.

Chỉ là vị thiếu gia nhà bọn họ dù là có người biết đến, những vẫn rất khó gặp.

Đầu tiên là phải biết Lục gia, bằng không không thể biết đến vị thiếu gia này.

“Ngay từ đầu ta cũng thấy như vậy.” Miêu Đồng nói ra

“Ngay từ đầu?” Lục Thủy hiếu kỳ hỏi một câu.

Nhưng rất nhanh một lúc sau hắn liền hiểu ra. Thời kỳ toàn thịnh của đạo lữ của Miêu Đồng là cứu giai, đối với Lục gia ít nhiều có hiểu rõ.

Đương nhiên sẽ không có hiểu biết sâu đến như vậy. Sẽ không đáng sợ như một số người theo Đạo.

Miêu Đồng nhìn quanh bốn phía một lúc rồi mới nhỏ giọng nói với Lục Thủy:

“Nghe nói Lục gia không đơn giản như vẻ bề ngoài, thậm chí còn cực kỳ cường đại. Nếu như Đông Phương đạo hữu có đi cần cần thận một chút, ra vẻ quá thường dễ dẫn đến nguy hiểm. Nguồn tin rất đáng tin đó.”

Nghe được câu này Lục Thủy gật đầu nhẹ:

“Đã có nghe qua, nhưng mà các ngươi là nghe người ta nói hay là đã tự mình trải qua?”

“Đông Phương đạo hữu trải qua rồi?” Miêu Đồng theo bản năng hỏi.

Lục Thủy lắc đầu, biểu thị chưa từng trải qua.

“Chúng ta cũng chưa từng trải qua, là được nghe khuyên bảo mà thôi.”

Hắn còn tưởng rằng có thể biết được thông tin chính xác từ chỗ Đông Phương Hạo Nguyệt.

“Các ngươi nghe ai khuyên bảo?” Lục Thủy hiếu kỳ hỏi thăm.

Người bình thường sẽ không khuyên bảo mấy chuyện này, cùng lắm thì có thể là đạo lữ của Miêu Đồng khuyên bảo hắn.

Miêu Đồng liếc mắt nhìn đạo lữ một cái, sau đó nhỏ giọng nói:

“Thanh Y nói là khuyên bảo của tông chủ, cụ thể là gì ta cũng không biết.”

Tông chủ Hợp Hoan tông, nói đến người này hắn liền có một vấn đề rất muốn hỏi. Nhưng mà ngẫm lại thì thấy không phải thời điểm thích hợp, không hỏi được, không cần thận sẽ

bị đạo lữ của Miêu Đồng ghi thù, đối với hấn mà nói sẽ rất
phiền phức.

Dịch: MB

Chương 760: Nhà Họ Lục Có Vị Thiếu Gia, Đông Phương Đạo Hữu Có Biết Không? 2

“Nếu như bắt buộc phải nói về điểm đặc biệt của Lục gia, trên đường đến đây ta cũng nghe được một vài lời.” Lục Thủy nhẹ giọng mở miệng.

“Nghe nói Lục gia có một vị đại năng, đã trăm sát cường giả đạo tấn đầu. Lời nói có chút ly kỳ, chẳng biết là thật hay là giả.”

Nghe được Lục Thủy nói câu này, lông mày Minh Vũ Thanh liền nheo lại, sau đó nhẹ giọng hỏi một câu;

“Người có biết đạo tấn đầu là cảnh giới gì rồi không?”

Đạo tấn đầu, từ này được nói ra từ miệng một vị tu sĩ nhị giai nàng luôn cảm thấy thiếu cảm giác chân thật.

Những người này liệu có hiểu được những gì tồn tại ở đạo tấn đầu không?

Nó giống như là những người sống cuộc sống bần cùng nghèo khổ lại đi lý giải xem người nhà giàu ăn uống sinh hoạt như nào ấy.

Có người cảm thấy có tiền thì có thể ăn mì thêm một cái trứng mặn, gọi đồ ăn nhanh thì hai mặn một chay.

Có người cảm thấy người thật sự có tiền sẽ có thể mua được điện thoại mà mình yêu thích.

Lại có người cảm thấy rằng, công việc tốt nhất là lương một tháng 8000, không cần làm nhiều việc, ban đêm không tăng ca, cuối tuần có song tu, lãnh đạo trước nay hiền lành không mắng chửi người, chỉ ở công ti vào ngày làm việc, còn không cần tự trả tiền.

Những người này cũng chưa từng bước đến đỉnh núi, chỉ cần dùng phong cảnh ven đường để suy đoán cảnh sắc của

Tượng Sơn nơi trên đỉnh.

Tu luyện cũng như vậy, tu sĩ nhị giai tam giai có thể biết đến từ “đạo tấn đầu” nhưng bọn họ vĩnh viễn sẽ chẳng biết được ý nghĩa của đạo tấn đầu.

Đối với vấn đề này, Lục Thủy không chân chờ, chỉ là bình tĩnh trả lời:

“Đạo tấn đầu, Đại Đạo Thiên Thành.”

“Vậy người có thể hiểu được đây là cảnh giới tối cao của tu chân giới sao?”

Minh Vũ Thanh nói.

Nàng thật sự rất bất ngờ, đối phương thế mà lại biết đến Đại Đạo Thiên Thành.

Nghe được vấn đề này, Lục Thủy lắc đầu.

Minh Vũ Thanh liền coi như là hấn không hiểu, nàng cũng chẳng có ý định hỏi nhiều. Dù sao tam giai của nàng quá cao, nói thêm gì đi nữa cũng không tránh khỏi có chút hùng hổ dọa người.

Nhưng thân là tu sĩ nhị giai, tốt nhất nên có lòng kính sợ với cảnh giới này.

Chẳng qua rất nhanh nàng đã có chút kinh ngạc:

“Đại Đạo Thiên Thành chỉ là cảnh giới cao nhất trong quy ước thông thường, tại vì phía trên nó còn có một loại cảnh giới trong truyền thuyết. Tiền bối hấn đã nghe nói qua?” Lục Thủy mở miệng nói.

Minh Vũ Thanh thật sự rất bất ngờ, nàng chưa từng nghĩ đến một tu sĩ nhị giai lại còn biết được chuyện như này.

Truyền thuyết trong cảnh giới kia nàng chỉ là nghe tông chủ vô tình nhắc qua đôi ba lần. Người bình thường chắc chắn không có khả năng biết đến.

“Người này lai lịch không đơn giản.” Minh Vũ Thanh thầm nghĩ.

Một thiếu gia của gia đình bình thường tuyệt đối không có khả năng biết nhiều chuyện như vậy.

Không, hẳn là bất luận về vấn đề gì, một thiếu gia nhà bình thường khó có khả năng biết nhiều đến như vậy.

Cho dù là thiên chi kiêu tử của những thế gia thế lực đỉnh cấp cũng sẽ không biết đến điều này.

Người này tuyệt đối không bình thường.

“Nhưng mà tại sao hẳn lại gọi ta là “tiền bối”? Miêu Đồng nói với hẳn ta rất lớn tuổi sao?”

Nghĩ tới đây Minh Vũ Thanh liếc mắt nhìn Miêu Đồng. Trong khoảnh khắc đó, Miêu Đồng cảm giác toàn thân run lên một cái, sau đó đôi mắt mờ mịt nhìn về phía Minh Vũ Thanh.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Tại sao lại có cảm giác nguy hiểm nhỉ?

Lục Thủy không biết những người này ở đây làm gì, nhưng nhìn đến hai người họ ẩn ý đưa tình thì cảm giác không mấy dễ chịu.

Lúc hẳn ở bên cạnh Mộ Tuyết đâu có như vậy.

Cho dù có cũng sẽ không ảnh hưởng đến người khác.

Dù sao xung quanh bọn họ cũng không có người.

“Cái kia.....” Lúc này, một lão giả vẫn luôn đứng yên một bên đột nhiên lên tiếng. Mấy người nhóm Lục Thủy hiếu kỳ đi qua xem.

Đây là người lớn tuổi nhất trong tám người bọn hẳn nhưng lại chẳng có thiên phú gì, tuổi đã cao nhưng chỉ dừng ở tam giai.

Già rồi nhưng mà vẫn có chút kì quái, Lục Thủy lại không để ý mấy.

“Chuyện gì vậy?” Lục Thủy hỏi.

“Các người nói chúng ta bị bắt giam là do Long tộc muốn tìm bảo vật. Vậy đến lúc bọn chúng tìm ra rồi thì sao?” Lão giả kia hỏi.

Nghe được câu này, ai cũng cảm thấy có chút kỳ quái. Lão giả nhìn có chút khẩn trương:

“Dưới tình huống bình thường, chỉ cần phối hợp một chút bọn chúng sẽ không đả thương người đâu, ngược lại có khi sẽ thả hết người ra ấy.” Minh Vũ Thanh thuận miệng trả lời.

Nàng cảm thấy lão giả này hẳn là có mang cái gì đó quý giá theo bên mình. Còn về việc có phải thứ Thâm Hải Thủy Long muốn hay không nàng không biết, cũng không có ý định hỏi.

Những người khác cũng đoán được. Lục Thủy lại cảm thấy đối phương có lẽ là lo lắng quá độ rồi. Bởi vì bảo vật vốn không ở trên người hắn.

Lão giả kia hỏi xong thì liền an tĩnh ngồi một bên chẳng nói thêm câu nào. Ba người đàn ông trung niên chỉ nhìn ông lão mà chẳng nói gì, tựa như là cùng một giuộc.

“Đúng rồi, Đông Phương đạo hữu đến từ Lục gia, có chuyện muốn hỏi người một chút.” Miêu Đồng không chút để ý những người khác.

Người kia có mang theo bảo vật hay không hẳn cũng chẳng để ý, cũng chẳng liên quan gì đến hắn.

Hắn chỉ nhớ rõ ban nãy mình bị nhìn chăm chăm một lúc, cảm giác nguy hiểm bao trùm cả cơ thể, hay là tranh thủ thời gian nói sang chuyện khác nhỉ?

“Chuyện gì?” Lục Thủy hỏi lại. Những vấn đề bình thường hắn đều trả lời.

Dù sao đối phương vẫn đang làm công việc giải thích, cũng không thể lấy mãi thông tin từ một phía được.

“Ta tham khảo một vài tư liệu, biết được Lục gia có một vị thiếu gia, hình như thanh danh không được tốt lắm, Đông Phương đạo hữu liệu có biết người này?” Miêu Đồng dò hỏi.

Bởi vì vị thiếu gia kia tuổi còn quá nhỏ, Thanh Y thậm chí còn chưa từng nghe qua. Nàng thậm chí còn không biết Lục gia có một vị thiếu gia cơ.

Mà thật ra là nàng chẳng hề biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy đến với Lục gia nữa. Chỉ biết rằng không có khả năng gây náo.

Lục Thủy: “.....”

Có người đang nghe ngóng ta từ phía ta.

—

Lúc này Mộ Tuyết cũng đã đến phòng giam. Phía các nàng cũng là phòng giam tám người. Nhưng mà nhóm lại chỉ có bảy người, khoan, Nhã Lâm không tính, chỉ có sáu thôi. Nhã Lâm quá nhỏ không được chia giường ngủ.

Đương nhiên Nhã Nguyệt cũng không nỡ để Nhã Lâm ngủ một mình. Ở nhà thì không nói, chứ còn đến chốn xa lạ này như nào cũng sẽ không để Nhã Lâm rời xa khỏi nàng một bước.

Muội muội này của nàng tính tình tùy tiện, chẳng hiểu gì cả, rất nguy hiểm.

Mặc dù Trà Trà tử tử không phải là người có dáng vẻ thông minh, nhưng có lúc lại thông minh ghê gớm.

Luôn có thể phát hiện được chuyện mà nàng không phát hiện ra, hơn thế nữa là Trà Trà tử tử rất lợi hại, Đạo Tông Vũ Niết mạnh nhất tu chân giới cũng không sánh bằng Trà Trà tử tử.

Đương nhiên, hai người nếu đứng chung một chỗ, hoặc là để nàng so sánh một chút trong suy nghĩ, nàng có thể sẽ dựa vào ấn tượng mà cảm thấy Đạo Tông Vũ Niết lợi hại hơn.

Trà Trà tử tử thật sự không khiến người ta liên tưởng đến được thiên kiều chi danh.

Nàng cũng không hiểu vì sao.

Nhóm Mộ Tuyết đi vào nhà giam, lúc này bên trong đã có hai người, là hai nữ tử rất đẹp.

Hai nàng nhìn thấy Mộ Tuyết thì lễ phép cười.

Lúc đầu cảm thấy các nàng rất nhàm chán, sau đó phát hiện nhóm người này thật là kỳ quái. Có người bình thường, có trẻ con, có cả nhất giai.

Nhưng nói chung là có chút yếu.

Quan trọng nhất chính là, các nàng hình như là cùng một nhóm.

Mộ Tuyết gật gật đầu với hai người, xem như lên tiếng chào.

Đối phương cũng lễ phép cúi đầu lại.

Nhưng hai bên đều không có nói chuyện.

Chờ sau khi tiến vào, Mộ Tuyết liền nhìn về phía Nhã Nguyệt nói:

“Cho Nhã Lâm nằm trên giường đi.”

Nhã Nguyệt một mực ôm Nhã Lâm, để những người khác ôm Nhã Lâm sẽ tỉnh, không thì thì khóc nháo.

Rõ ràng nhắm mắt lại, sẽ không biết gì cả, cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Nhã Nguyệt nhớ kỹ Nhã Lâm khi còn bé cũng là như vậy, mẫu thân nàng ôm ngủ không có việc gì, nàng vừa đi bế lên thì liền khóc.

Đối với lời Mộ Tuyết nói, Nhã Nguyệt đều nghe, sau đó liền đem Nhã Lâm đặt trên một cái giường thấp hơn gần đó.

Dịch: MB

Chương 761: Nhà Họ Lục Có Vị Thiếu Gia, Đông Phương Đạo Hữu Có Biết Không? 3

“Nhã Nguyệt cũng nghỉ ngơi đi, không cần lo lắng.” Mộ Tuyết nói.

Nhã Nguyệt thật sự không dám ngủ, nơi này là chỗ nào nàng cũng chẳng biết.

Mộ Tuyết tỷ tỷ thân thể lại yếu ớt.

Nàng tốt xấu có 1.7 tu vi, Mộ Tuyết tỷ tỷ chỉ là người bình thường.

Chỉ là không đợi Nhã Nguyệt nói gì, Đông Phương Trà Trà liền cởi giày nằm lên trên giường nói:

“Biểu tẩu, vậy ta cũng ngủ.”

Biểu tẩu rất thường xuyên thức đêm đợi Lục Thủy biểu đệ, nàng ấy quen rồi, cho nên nàng ngủ trước tốt hơn.

Tỉnh ngủ lại thức đêm với biểu tẩu.

Nhã Nguyệt: “... , Vậy ta cũng ngủ.”

Nàng phát hiện nàng cũng không cần cậy mạnh.

Đình Lương, Hương Dụ, còn có Chân Linh các nàng đều ở đây.

Không tới phiên nàng cậy mạnh.

Nghe lời Mộ Tuyết tỷ tỷ là được.

Sau đó Nhã Nguyệt nằm bên cạnh Nhã Lâm, bắt đầu nghỉ ngơi.

Về phần Trà Trà đã nhắm mắt ngủ say, hiện tại rất muộn rồi.

Mộ Tuyết ngồi bên giường không nói gì, nàng đang đợi Nhã Nguyệt chìm vào giấc ngủ.

Đình Lương đi đến bên cạnh Mộ Tuyết, nhẹ giọng hỏi:

“Đại tiểu thư không nghỉ ngơi sao?”

Tiểu thư nhà nàng mất hết tu vi biến thành người thường.

Thức đêm sẽ rất khó chịu.

“Đợi thêm một lát.” Mộ Tuyết nhìn Đình Lương nhẹ nhàng nói.

Lúc sau Trà Trà ngủ rồi, Nhã Nguyệt cũng chìm vào giấc ngủ.

Mộ Tuyết cứ như vậy nhìn, hai người bên cạnh nhất thời cũng không có nói chuyện, chỉ là tò mò nhìn những người này.

Các nàng đang nghĩ, vì sao một người bình thường lại có địa vị cao nhất.

Chờ Nhã Nguyệt ngủ say, Mộ Tuyết liền quay đầu nhìn về phía nhóm người Chân Linh nói:

“Các người cũng đi nghỉ ngơi đi, tu vi bị áp chế lại, không nghỉ ngơi cũng có chút ảnh hưởng.”

“Đình Lương cùng Hương Dụ nghỉ ngơi là được, ta có tu vi tứ giai, cho dù tu vi bị áp chế lại, không ngủ được cũng chẳng ảnh hưởng mấy. Thiếu nữ này không cần để ý ạ.” Chân Linh lập tức nói.

“Ta cũng không cần nghỉ ngơi, hay là Mộ tiểu thư nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Hương Dụ nói.

“Tiểu thư không ngủ, ta nào dám ngủ.” Đình Lương nói khẽ.

Tiểu thư nhà nàng hình như lại phải thức đêm, có thể là đang lo lắng Lục thiếu gia.

“Thì ra là tiểu thư thế gia, lại là thiếu nữ này, khó trách thna phận nàng cao nhất.” Hai nữ nhân bên cạnh bắt đầu truyền âm giao tiếp.

“Chẳng qua nàng là một người bình thường, gia tộc tu chân nào lại lấy người bình thường?”

“Chờ chút hỏi một chút là được.”

“Có không lẽ phép lắm không? Nếu không hay là chúng ta đi ra ngoài trước tìm Thâm Hải Thủy Long chơi đi, chơi trò đánh lén.”

“Đợi thêm một lúc đã, còn chưa tới địa bàn của Thâm Hải Thủy Long, bọn hần còn đang cảnh giác.”

... .

Mộ Tuyết ngồi ở chỗ đó thờ dài trong lòng.

Nàng biết chắc những người này sẽ không nghe nàng, nhất là Chân Linh.

Lục Thủy để nàng đi theo, nàng chắc chắn sẽ không nghỉ ngơi.

Lúc nào mấy người này mới chịu nghe nàng?

Chắc không có chuyện đó đâu.

“Vậy ta nghỉ ngơi nha?” Mộ Tuyết nhìn nhóm Đinh Lương các nàng nói.

Nghe được câu này, Đinh Lương cực kỳ vui mừng:

“Tiểu thư an tâm nghỉ ngơi.”

Chân Linh cũng nhẹ nhàng thở ra, thiếu nữ này là người bình thường, thức đêm cũng không tốt.

Mộ Tuyết bất đắc dĩ chuyển động người, chỉ là nàng không có nằm xuống, mà là đứng lên.

Khi nàng đứng lên trong nháy mắt, sau lưng mỗi người Đinh Lương các nàng xuất hiện một cây Lang Nha bông màu tím, sau đó lấy tốc độ nhanh như sét đánh không kịp bưng tai gõ và ót của ba người Đinh Lương.

Ầm!

Ba người vẫn không rõ tại sao Mộ Tuyết lại đứng lên, đã ngay lập tức mất đi ý thức.

Sau đó “rầm, rầm, rầm”

Từng người từng người theo tứ tự trên mặt đất, lâm vào hôn mê.

Mộ Tuyết thở dài, không có cách nào khác, chỉ có thể dùng cách này để các nàng nghỉ ngơi, cũng không phải lần đầu tiên, chắc sẽ quen thôi.

Nhưng mà chuyện này ngay lập tức làm hai nữ nhân bên cạnh kinh ngạc.

“? ? ?”

Xảy ra chuyện gì vậy?

Lần này các nàng lại nhìn về phía Mộ Tuyết đã cảm thấy không giống với lúc trước, người này không phải người bình thường.

Thế nhưng các nàng lại chẳng phát hiện ra gì?

Mộ Tuyết chẳng để ý gì các nàng, đi tới Trà Trà bên giường, tiếp lấy đánh thức Trà Trà:

“Trà Trà, tỉnh dậy.”

Mộ Tuyết đưa tay búng trán Trà Trà.

Bịch một tiếng.

Đông Phương Trà Trà ôm lấy cái trán co lại thành một đoàn:

“A, trán đau quá...”

“... . Chỉ là tiếng gõ thôi, mau dậy đi.” Mộ Tuyết bất đắc dĩ nói.

Lúc này Trà Trà mới nhìn Mộ Tuyết, nàng bung bít lấy cái trán đứng lên, ngáp nói:

“Biểu tẩu thức đêm một mình nên chán sao?”

“Mấy người Hương Dụ ngủ rồi, ôm các nàng lên trên giường nghỉ ngơi.” Mộ Tuyết chỉ vào trên đất ba người nói.

Trà Trà lúc này mới nhìn thấy mấy người Hương Dụ ngã trên mặt đất, nhưng mà nàng cũng không kinh ngạc lắm, chỉ là “A” một tiếng, sau đó ôm lấy cái trán đi giúp mấy người Hương Dụ .

Lúc này Mộ Tuyết liền xoay người nhìn về phía hai người ngồi bên cạnh ngồi, nói khẽ:

“Hải Yêu?”

“Hải Yêu Ly Thường.” Ly Thường lập tức mở miệng nói.

“Hải Yêu đại thủy sư Vụ Nhã.” Đại thủy sư Vụ Nhã cũng lập tức nói.

Đối phương thế mà đã sớm biết thân phận của các nàng, nói cách khác, mấy người đang ngủ kia đều là do đối phương không hy vọng họ nghe được cuộc nói chuyện này?

Nhưng mà các nàng cũng không biết người này cuối cùng là ai.

Bởi vì hồi nãy các nàng căn bản không có chú ý tới người này động thủ như nào.

Hoàn toàn không phát hiện được linh lực.

Đông Phương Trà Trà đang ôm từng người lên, nàng đang coi thử ai nhẹ nhất, nhẹ nhất thì ngủ giường trên cùng.

Giường chiếu ở đây không chắc chắn lắm, người nhẹ hơn ngủ ở trên, lỡ mà có sập giường, người ở dưới ít bị đập một chút.

Sau đó Trà Trà phát hiện giường trên quá cao, nàng ôm không lên được, hay là để Đinh Lương với Chân Linh ngủ chung, sau đó Hương Dụ ngủ riêng.

Nàng ở dưới có thể ngủ cùng Hương Dụ.

Chờ nàng giúp xong, liền đi tới bên cạnh Mộ Tuyết, đối phương hai người, các nàng hai người, lộ ra có khí thế ngang bằng.

Mộ Tuyết không để ý Trà Trà bên cạnh, mà là nhìn hai Hải Yêu nói:

“Vị trí của Hải Yêu Nữ Vương các người có không?”

“Tiên tử muốn tìm Nữ Vương chúng ta? Nhưng mà Nữ Vương của chúng ta rơi vào giấc ngủ say, chưa từng tỉnh lại.” Ly Thường nhìn Mộ Tuyết, dò hỏi:

“Không biết tiểu tiên tử là ai?”

Mộ Tuyết bình tĩnh do dự một chút, sau đó nhìn Ly Thường nói, thanh âm của nàng rất nhẹ:

“Còn nhớ rõ người gặp được ai ở nơi cuối cùng của biển không?”

Trong nháy mắt nghe được câu này, Hải Yêu Ly Thường đột nhiên sững sốt một chút.

Nơi cuối cùng của biển nàng gặp ai?

Nếu như nhất định phải nói một người, đó chính là... Tử Y Thần Nữ.

“Là người?” Ly Thường có chút khó có thể tin, nàng không thể tin được nữ tử bình thường trước mắt này lại là Tử Y Thần Nữ.

Căn bản là một trời một vực đó.

Tử Y Thần Nữ mạnh mẽ cường đại, nàng đã cảm nhận qua.

Sự đối xử khác biệt của hệ thống nghiệm chứng đủ chứng minh sức mạnh dường đại của Tử Y Thần Nữ.

Nhưng lẽ như bên kia lừa mình thì sao?

“Không, ở nơi cuối cùng của biển ta không chỉ gặp được một người.” Ly Thường lại một lần nói:

“Người là người nào?”

“Là người tặng sách cho người.” Mộ Tuyết nhìn Ly Thường nói khẽ:

“Lần này có thể nói cho ta biết vị trí của Hải Yêu Nữ Vương chưa?”

“Có thể, có thể.” Hải Yêu Ly Thường kinh ngạc nói.

Nàng tin tưởng, đối phương đúng là Tử Y Thần Nữ.

Người ấy một mực tại tu chân giới giả làm người bình thường sao?

Nhưng mà nàng cũng không có nói ra thân phận của Mộ Tuyết, đối phương có vẻ như không muốn nhắc tới.

Đại thủy sư Vụ Nhã không hiểu cuộc đối thoại giữa hai người lắm.

Đông Phương Trà Trà cũng không hiểu, nhưng đó không phải là thứ ngăn trở nàng thể hiện ra ngoài, dường như hết thảy nàng đều hiểu.

Nghe không hiểu thì trước tiên giả bộ một chút, sau đó hỏi lại biểu tâu.

Hương Dụ nói, rời nhà đi ra ngoài, không thể để cho người khác cảm thấy người cái gì cũng đều không hiểu.

Hương Dụ nói chắc chắn là đúng.

Rất nhanh Mộ Tuyết liền có được vị trí, nàng quay đầu nhìn Trà Trà nói:

“Đi thôi, ra ngoài đi dạo một vòng.”

“A?” Đông Phương Trà Trà có chút bất ngờ:

“Biểu tâu muốn đi đâu?”

“Dẫn người đi đào mấy món đặc sản.” Mộ Tuyết mang theo ý cười nhợt nhạt nói.

Dịch: MB

Chương 762: Mộ Tuyết: Ta Bây Giờ, Yêu Sao? 1

Đông Phương Trà Trà không biết thổ đặc sản là cái gì, chẳng qua nàng ngược lại rất nguyện ý đi ra ngoài chơi.

Mặc dù có hơi buồn ngủ, nhưng tỉnh thoảnh thức đêm cũng có thể.

“Hương Dụ các nàng thì sao?” Lúc này Đông Phương Trà Trà nhìn Hương Dụ các nàng liếc mắt một cái hỏi.

“Yên tâm, trước khi các nàng tỉnh lại có thể trở về.” Mộ Tuyết nhẹ giọng giải thích.

Đến nỗi chuyện an nguy, liền không cần giải thích.

“Vậy chị dâu, chúng ta lên đường đi.” Đông Phương Trà Trà hưng phấn nói.

“Xuyt.” Mộ Tuyết làm động tác im lặng, nhỏ giọng nói:

“Chớ quấy rầy đánh thức Nhã Nguyệt các nàng.”

Nhã Nguyệt và Nhã Lâm cũng không phải đánh cho bất tỉnh, không cần thận sẽ tỉnh lại.

Mộ Tuyết vốn không muốn đánh Đinh Lương các nàng bất tỉnh, nhưng ai bảo các nàng không nghe lời.

Nhưng ngẫm lại, Đinh Lương và Chân Linh cũng không phải lần đầu bị đánh cho bất tỉnh, trước lạ sau quen.

“Tiền bối đi tìm nữ vương là bởi vì sự kiện lúc trước sao?” Hải yêu Ly Thường hiếu kỳ hỏi một câu.

Đôi phương muốn gặp nữ vương các nàng, xác suất lớn chính là trước đó nữ vương muốn gặp Tử Y Thần Nữ.

Lúc trước Thần nữ cũng không rảnh.

Không nghĩ tới, lại bởi vì tình huống này mà rảnh rồi.

Ly Thường cảm thấy có chút ly kỳ.

Thâm Hải Thủy Long làm việc thật sự có lợi cho Hải yêu các nàng, trong lúc nhất thời Ly Thường cảm thấy có nên ít trêu đùa bọn họ một chút không.

“Ừm.” Mộ Tuyết khẽ gật đầu, nhẹ giọng đáp lại.

“Thế nhưng phải làm sao rời khỏi nơi này? Thâm Hải Thủy Long còn chưa tìm được bảo vật, động tĩnh quá lớn, khẳng định bọn họ sẽ cho rằng có người muốn mang theo bảo vật rời đi.” Đại Thủy sư Vụ Nhã tò mò hỏi.

Đối với việc Thâm Hải Thủy Long không đạt được bảo vật, các nàng đã biết, về phần tại sao không đạt được, trong lúc nhất thời các nàng không chiếm được đáp án chuẩn xác.

Có lẽ hạt châu Thâm Hải Thủy Long tầm bảo hư rồi, hoặc là bảo vật đã không còn nữa.

“Không làm Thâm Hải Thủy Long chú ý chẳng phải có thể rời chứ?” Mộ Tuyết khẽ nói.

“Thế nhưng cái này rất khó đi?” Đại Thủy sư Vụ Nhã cảm thấy vô cùng khó.

Thần không biết quý không hay rời đi, độ khó rất lớn.

Mặc dù Thâm Hải Thủy Long yếu, nhưng phòng ngự có thể làm rất tốt.

Dù sao bọn họ biết mình yếu.

Rõ ràng sẽ dùng cái gì đó để bổ sung chính mình.

Cho nên muốn rời khỏi Thâm Hải Long cung, không phải là không được, nhưng muốn vô thanh vô tức rời đi, độ khó sẽ rất lớn.

Chỉ ít Hải yêu các nàng nhiều như vậy, không có một người có thể làm được.

“Rất khó sao?” Mộ Tuyết nhìn Đại Thủy sư Vụ Nhã hỏi một câu.

Đối mặt với nghi vấn của đối phương, Đại Thủy sư Vụ Nhã vốn muốn gật đầu.

Thế nhưng rất nhanh nàng cứ thế mà ngưng ý định gật đầu lại.

Nàng nhìn thấy người này đưa tay nhẹ nhàng vạch một cái, liền mở ra thông đạo không gian.

Trong nháy mắt lối đi này đo mở ra, thậm chí nàng có thể cảm giác được khí tức của thông đạo đối diện.

Là nơi các nàng Hải yêu.

Chuyện này...

“Đây chẳng phải đã mở rồi sao? Mà Thâm Hải Thủy Long cũng không cảm nhận được.” Mộ Tuyết bình tĩnh nói.

Ly Thường vẫn không nói gì, vẻ mặt nàng không có biểu tình đứng nhìn.

Chỉ có Đại Thủy sư Vụ Nhã cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Các ngươi muốn trở về không?” Mộ Tuyết hỏi một câu.

“Không được, chúng ta còn có một số chuyện ở đây.” Hải yêu Ly Thường mở miệng nói.

Thật vất vả mới đi ra, đương nhiên các nàng sẽ không muốn trở về.

Đối với chuyện này, Mộ Tuyết cũng không để ý, chỉ chào hỏi Đông Phương Trà Trà một tiếng:

“Trà Trà, đi vào.”

“Nha.” Đông Phương Trà Trà ồ một tiếng trực tiếp đi vào thông đạo không gian.

Sau đó Mộ Tuyết cũng đi vào theo.

Sau khi Mộ Tuyết đi vào, cổng không gian cũng đóng lại theo.

Không mang đến bất cứ dao động gì.

Thậm chí Thâm Hải Thủy Long hoàn toàn không biết đã thiếu hai người.

Chờ âu kjk trong phòng không có bất kỳ tiếng vang gì, Đại Thủy sư Vụ Nhã mới nhìn Hải yêu Ly Thường:

“Rốt cuộc vị này là ai?”

Nàng có thể cảm giác được, đối phương rất mạnh mẽ, thế nhưng nàng làm sao cũng không nhìn ra chỗ đặc biệt của đối phương, vốn chỉ là bộ dáng của người bình thường.

Mà căn cứ đối thoại của đối phương và Ly Thường, Đại Thủy sư Vụ Nhã cảm thấy hai người bọn họ quen biết.

Cho nên muốn hỏi một chút.

“Còn nhớ rõ khoảng thời gian trước, nữ vương muốn gặp người nào không?” Hải yêu Ly Thường nhìn Đại Thủy sư Vụ Nhã hỏi.

“Nữ vương muốn gặp ai?”

Ta ngẫm lại.” Đại Thủy sư Vụ Nhã cẩn thận suy nghĩ, sau đó nàng nhớ tới, thế nhưng đáp án làm nàng có chút khó có thể tin:

“Người nói là, Tử Y Thần Nữ?”

Ly Thường làm hư thanh:

“Nhỏ giọng một chút.”

Có hai người còn đang ngủ, mà Tử Y Thần Nữ rõ ràng không muốn để người khác biết thân phận của nàng, nếu các nàng để lộ chuyện này ra, vạn nhất bị trách tội thì không tốt.

Ly Thường đã gặp qua uy năng của Tử Y Thần Nữ.

Tử Y Thần Nữ tuyệt đối đặc biệt.

“Tại sao ngươi không nhắc nhở ta sớm một chút?” Đại Thủy sư Vụ Nhã cảm thấy mình vừa mới mất mặt.

Mà là vô y mất mặt, mặc dù nàng không hiểu rõ Tử Y Thần Nữ mạnh bao nhiêu, nhưng khẳng định mạnh hơn các nàng.

Nếu nàng biết tình hình thực tế, chắc chắn sẽ không đi chất vấn đối phương, dù sao thanh danh đối phương vẫn rất lớn.

“Nếu như người biết thân phận Thần nữ, khi này ta đưa ra nghi vấn, người sẽ nhắc nhở ta sao?” Hải yêu Ly Thường hỏi Đại Thủy sư Vụ Nhã.

“Không biết.” Đại Thủy sư Vụ Nhã đáp, bộ dáng đương nhiên.

Chuyện thú vị như thế, tại sao nàng phải nhắc nhở?

Hai người: “...”

Sau đó các nàng không thảo luận chuyện này nữa.

“Hiện tại ra ngoài không?” Đại Thủy sư Vụ Nhã hỏi.

“Chờ một chút đi, chỉ là phải ở đây bố trí trận pháp cách âm.

Chớ quấy rầy người khác tỉnh giấc.” Hải yêu Ly Thường nói.

Các nàng đều có thể rõ ràng, Thần nữ không hi vọng những người này tỉnh lại.

Mà chờ các nàng ra ngoài, có thể sẽ nháo ra một số việc, động tĩnh không nhỏ.

Vạn nhất đánh thức, liền... liền có thể được đưa về nhà.

Bởi vì khẳng định Tử Y Thần Nữ lưu lại trên người những người này chút gì đó.

Nhìn Thiên Nữ chương môn liền biết.

Thần nữ chính là Thiên Nữ chương môn hack, Tiểu Đào vẫn luôn tìm Nữ vương làm hack cho nàng.

Đáng tiếc Nữ vương vẫn luôn vờ ngủ.

“Người nói Thần nữ rốt cuộc là ai? Làm sao cảm giác nàng có vẻ rất nhỏ.” Đại Thủy sư Vụ Nhã hiếu kỳ hỏi một câu.

Nàng nhìn xuống tất cả mọi người xung quanh, đạt được một đáp án, đó chính là người nơi này đều nhỏ không hợp thói thường.

Theo tình huống này, Tử Y Thần Nữ cũng sẽ không lớn.

Nhưng thực lực của nàng quá mạnh, cường đại đến mức căn bản không phù hợp tuổi tác nàng hiện có.

Có lẽ có ẩn tình gì không muốn người biết?

“Người hỏi một chút.” Ly Thường bố trí trận pháp nói.

“Vẫn nên đi đùa Thâm Hải Thủy Long đi.” Đại Thủy sư Vụ Nhã cảm thấy nhân loại quá phức tạp, tìm sinh vật trong biển chơi đùa tương đối tốt.

...

Dịch: MB

Chương 763: Mộ Tuyết: Ta Bây Giờ, Yêu Sao? 2

Lục Thủy vốn đang ăn điem tâm đột nhiên nhìn qua bên cạnh.

“Hỗn Nguyên chi khí?” Trong lòng Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, hắn không cảm giác sai lầm, đúng là sức mạnh của Mộ Tuyết.

“Khí tức không gian, Mộ Tuyết đi ra ngoài rồi?”

“Nhìn thử xem.”

Nghĩ như vậy, hắn liền vận dụng tu vi, dự định đi qua quan sát bên kia.

Đương nhiên, hắn vẫn không dám dùng sức mạnh thiên địa.

Vạn nhất Mộ Tuyết chỉ mở cổng không gian chơi, vậy hắn liền xong.

Rất nhanh Lục Thủy liền thấy nhà tù thuộc về Mộ Tuyết, Nhã Lâm Nhã Nguyệt đều đang ngủ.

Duy chỉ thiếu Mộ Tuyết và Đông Phương Trà Trà.

“Hải yêu?” Lúc này Lục Thủy nhìn thấy gian phòng còn có hai Hải yêu.

Tiếp đó hắn lại nhìn xuống cổng không gian đã biến mất.

Rất nhanh Lục Thủy thu hồi ánh mắt.

Hắn bắt đầu suy nghĩ.

“Mộ Tuyết ra ngoài, mang theo Đông Phương Trà Trà, hắn là đi tìm Hải yêu.”

Từ Thiên Nữ tông có thể đi mua ốc hương, Lục Thủy có thể đoán ra Mộ Tuyết và Hải yêu có tiếp xúc qua.

Hoặc là nói, Mộ Tuyết là người phát ngôn của Thiên Nữ chương môn, khẳng định có tiếp xúc với Hải yêu.

Mà vị trí công không gian, cũng có quan hệ với khí tức Hải yêu.

“Lần này Mộ Tuyết đi tìm Hải yêu làm gì?”

Lục Thủy thử tưởng tượng.

Rất nhanh hấn đã đoán ra:

“Thần dưới biển sâu?”

“Thần dưới biển sâu thân ở Không Minh hải vực, mà Hải yêu cũng ở hải vực đó.

Cô Ảnh lão nhân biết vị thần kia sắp thức tỉnh, Hải yêu không có lý do không biết, nói cách khác các nàng cần ngoại viện.

Cho nên tìm Mộ Tuyết.”

Lục Thủy cảm thấy mình đại khái không đoán sai.

Sau đó liền đứng lên, hấn nhìn bên ngoài vẻ mặt không biểu tình.

Hấn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Mộ Tuyết đi tìm Hải yêu, như vậy hấn ở đây chẳng phải là không có hạn chế?

“Duy nhất cần để ý là, không biết lúc nào Mộ Tuyết sẽ trở về.”

“Thiếu gia, sao thế?” Chân Võ hỏi.

Miêu Đồng bọn họ cũng rất tò mò, sao Lục Thủy lại đột nhiên đứng lên.

“Chân Võ, gọi người tới, ta muốn gặp Thâm Hải Long vương.” Lục Thủy quyết định.

Tìm Thâm Hải Long vương trước.

Chỉ cần không sử dụng sức mạnh thiên địa, coi như Mộ Tuyết trở về, hấn cũng không thêm để ý.

Từ nhỏ đến lớn hẳn đã rất dũng cảm, bằng không làm sao lại dễ dàng bị thương?

n, yếu cũng là một chuyện.

Nghe được Lục Thủy nói, Miêu Đồng bọn họ có chút ngoài ý muốn.

Mà ông lão kia lo lắng nhất, hẳn cẩn thận từng li từng tí trốn ở nơi hẻo lánh.

Thấy thế nào đều có vấn đề.

Minh Vũ Thanh Y cảm thấy trên người lão giả này, khẳng định mang theo cái gì đó.

Chie là nàng càng hiếu kỳ Lục Thủy muốn làm gì.

“Đông Phương đạo hữu là muốn làm gì?” Miêu Đồng mở miệng hỏi.

Lục Thủy nhìn thoáng qua Miêu Đồng nói:

“Giảng đạo lý với Thâm Hải Long vương, ta rất bận rộn, không rảnh ở biển sâu đợi lâu như vậy.” Lục Thủy mang theo ý cười nói.

Miêu Đồng: “...”

Đạo lý kia của hẳn đứng đắn không?

Nhưng thực lực của Đông Phương đạo hữu không đủ?

Lúc đầu muốn khuyên Miêu Đồng lại đột nhiên từ bỏ, Đông Phương Hạo Nguyệt đối với chuyện gì cũng có hiểu biết.

Vận khí tốt, làm việc cũng không làm loạn, đôi phương nói như vậy hẳn là có tính toán của mình.

“Vậy chờ tin tức tốt của Đông Phương đạo hữu.” Cuối cùng Miêu Đồng chỉ có thể chúc phúc một câu.

Minh Vũ Thanh Y chỉ nhìn xem, nàng không dự định nhúng tay vào chuyện này, nếu như cuối cùng Miêu Đồng cầu nàng, nàng sẽ mềm lòng.

Dù sao Miêu Đồng là phu quân của nàng.

Một vị phu quân cả một đời.

Nàng rất thích.

Chỉ là nàng phu quân này có chút sợ nàng, sợ mình ăn hấn.

Chân Võ không nói gì thêm, thiếu gia bọn họ nói đi giảng đạo lý với Long vương, hấn không có bất kỳ chất vấn gì.

Ký ức chất vấn vẫn còn mới mẻ, đó cũng là thời gian làm bọn hấn cảm thấy xấu hổ.

Nói cái gì cũng không thể có cuộc sống này tiếp.

Oanh! ! !

Chân Võ trực tiếp đánh vào một quyền lên trên màn nước.

Phịch một tiếng.

Màn nước truyền ra dao động, nhưng cũng không lớn.

Nhưng Chân Võ không dừng lại, mà là không ngừng công kích lên màn nước, hấn không tính toán dùng nắm đấm đánh mở, mà chỉ muốn người tới.

Như vậy là đủ.

Thiếu gia chỉ để hấn gọi người tới.

Ầm!

Ầm! !

Ầm! ! !

m thanh không ngừng truyền ra, tất cả mọi người nhìn sang, không rõ người bên này muốn làm gì.

Rất nhanh hành động của Chân Võ kinh động hải quái trông coi.

Là một Chương Ngư Quái.

Hấn có tám cái móng vuốt nửa người trên hình người.

“Dừng tay, nhân loại ngươi muốn làm gì?” Bạch tộc hải quái nhìn chăm chăm Chân Võ âm trầm nói.

Mặc dù vẻ mặt hấn âm trầm, nhưng có chút bận tâm người này đánh mở màn nước.

Làm lớn chuyện, tất cả mọi người nháo theo liền không tốt.

Vạn nhất trong đó còn có cường giả, bọn họ muốn lãnh lạnh.

“Có nhu cầu gì có thể nói thẳng, nếu như không phải quá mức, chúng ta ưu đãi tù binh.” Bạch tuộc hải quái lại bổ sung một câu.

Nhìn thấy có người tới, Chân Võ liền dừng công kích, sau đó lui sang một bên.

Lục Thủy đi đến màn nước trước nói:

“Là ta có việc.”

“Chuyện gì?” Bạch tuộc hải quái nhìn Lục Thủy cau mày, xem xét loại người này chính là người có thân phận địa vị.

Khó mà nói đối phương có phải siêu cấp cường giả gì không.

Nếu như đúng, vẫn nên thả sớm một chút mới tốt.

Chỉ cần xác định trên người hắn không có bảo vật Long vương muốn.

“Ta muốn gặp Long cung Long vương của các ngươi.” Lục Thủy không quanh co lòng vòng nói thẳng.

“Gặp Long vương chúng ta?” Bạch tuộc hải quái cau mày, hắn nhìn Lục Thủy liếc mắt một cái, nói:

“Ngươi có tư cách gì gặp Long vương chúng ta?”

“Ta có thể giúp các ngươi tìm được bảo vật, chuyện này đủ không?” Lục Thủy hỏi.

Nghe được câu này, bạch tuộc hải quái sững sờ.

Hắn xác thực nghe nói hiện tại đột nhiên tìm không thấy bảo vật, Long vương những người kia vẫn đang buồn rầu chuyện này, nếu có người có thể giúp một tay tìm ra bảo vật, như vậy xác thực có tư cách gặp Long vương.

“Ta đi hỏi một chút.” Bạch tuộc hải quái không dám từ chối, chỉ có thể đáp lại như vậy.

Lục Thủy gật đầu.

Sau đó bắt đầu chờ đợi, không qua mấy phút, bạch tuộc hải quái đó liền trở về, hấn mở màn nước ra nói:

“Đi theo ta, Long vương đồng ý gặp ngươi, nhưng nếu như ý kiến gì cũng không nhắc tới, như vậy sau này không còn cung cấp một ngày ba bữa nữa.”

Chỉ có chút trừng phạt này?

Nghe được trừng phạt này làm Lục Thủy sững sốt một chút.

Những người khác chú ý bên này cũng sững sờ, Long tộc nơi này dễ nói chuyện như vậy sao?

Trong lúc nhất thời vài người có chút năng lực bắt đầu nổi lên tâm tư.

Trong nháy mắt Lục Thủy và Chân Võ đi ra màn nước, phòng khác lập tức có người nhắc tay, lớn tiếng kêu lên:

“Vị tiên bối này, ta có thiên phú trực giác tâm bảo, có lẽ cũng có thể giúp một tay.”

Tiếp đó lại có một người khác nhắc tay:

“Tiền bối ta có một con Linh thú, cũng có năng lực tâm bảo, cũng có thể giúp một tay.”

“Ta, ta, nếu như tâm bảo vật, có lẽ ta có thể cung cấp kỹ thuật ủng hộ, ta nghiên cứu rất nhiều về vật hoặc Linh thú.”
Còn có người nhắc tay.

Bạch tuộc hải quái nhìn bốn phía, phát hiện còn có ba người, hai nam một nữ.

Người cuối cùng là nữ.

Hấn do dự một chút, trực tiếp thả ba người kia ra nói:

“Cùng đi theo ta, nhưng chộc tới Long vương, mặc dù Long vương khinh thường giết các ngươi, nhưng đừng nghĩ an ổn như những người khác.

Đương nhiên, nếu thật sự cung cấp hỗ trợ, Long vương cũng chưa từng keo kiệt.”

Tất cả mọi người gật đầu, không nói thêm gì.

Mà ở trong phòng giam Lục Thủy, ông lão kia nhìn chăm chăm vào Lục Thủy, dường như đang sợ hãi điều gì.

Cuối cùng hẳn cũng không nói gì, chỉ yên tĩnh đợi.

Minh Vũ Thanh Y cảm thấy lá gan của những người này thật lớn.

Thế mà lại tin tưởng Long tộc nhân từ.

Tốt thôi, Thâm Hải Thủy Long không phải nhân từ, là không muốn gây chuyện.

Phiền phức không cần thiết, từ trước đến nay bọn họ không có ý định chọc.

Trừ phi có quan hệ với bảo vật.

Sau đó, Miêu Đồng thấy Lục Thủy và Chân Võ đi theo bạch tuộc hải quái ra bên ngoài.

“Thanh Y, người nói Đông Phương đạo hữu thật sự biết bảo vật ở đâu à?” Miêu Đồng hiếu kỳ hỏi một câu.

“Không phải người nói vận khí người kia vô cùng tốt sao?”

Vận nhất tùy tiện cầm chính là bảo vật.” Minh Vũ Thanh Y nhẹ nhàng đáp.

Nghe đạo lữ nhà mình nói như vậy, Miêu Đồng gật đầu:

“Đúng thế, vận khí của Đông Phương đạo hữu tốt không hợp thói thường, hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Từ khi vừa mới bắt đầu quen biết Lục Thủy, Miêu Đồng liền cảm giác bản thân đang nhìn một nhân vật không đơn giản.

Sau này cũng thế, dáng người ném Linh thạch kia, mở ra một cánh cửa thế giới mới cho bọn họ.

Nhưng lần này may mắn đạo lữ hẳn cũng ở đây, nếu không mình lại phải cảm thấy nếu mang theo đạo lữ thì tốt rồi.

Sao hẳn cảm giác gần đây chính mình vẫn luôn gặp chuyện nhi?

...

Dịch: MB

Chương 764: Mộ Tuyết: Ta Bây Giờ, Yêu Sao? 3

Không Minh hải vực, khu vực Hải yêu ở.

Hải Yêu Nữ Vương vốn nằm ở trên giường đột nhiên ngồi dậy, nàng quay đầu nhìn về phía bên trên hải vực có chút ngoài ý muốn:

“Không phải chứ?”

Lại tăng tốc rồi?”

Làm Hải Yêu Nữ Vương không thể không dậy, nàng đứng trên mặt đất, cảm giác qua vô số năm rốt cuộc cũng rời giường.

Đáng tiếc duy nhất là, không phải tự nguyện.

Rất nhanh nàng liền biến mất tại chỗ.

Đợi khi nàng lại xuất hiện một lần nữa, đã ở dưới Không Minh hải vực.

Nơi này cuộn cuộn sóng ngầm, một luồng khí tức quỷ dị đang không ngừng tràn ra.

Dường như tất cả đều đang từ có thứ tự chuyển sang không thứ tự.

Hải Yêu Nữ Vương nhìn hết thấy, chân mày cau lại:

“Quá nhanh, nếu cứ như vậy, đừng nói nửa năm, mấy tháng có lẽ sẽ sơ bộ thức tỉnh.

Không được, phải mau chóng liên minh với Thần nữ kia.

Trước hết đứng một đội.

Tránh những người kia tìm tới cửa.

Đến lúc đó nếu thực sự không được, lại đổi sang đứng đội khác, sau đó tìm Thiên Cơ tiên bối, hỏi thử hắn đứng ở bên nào.”

Chuyện này cấp bách, nhưng có một chuyện làm Hải Yêu Nữ Vương có chút đau đầu.

Đó là Tử Y Thần Nữ có nói trong vòng nửa năm sẽ đến tìm nàng, nửa năm có thể là hôm nay cũng có thể là sau 6 tháng.

Sao lại chờ được.

“Được rồi, nếu Tử Y Thần Nữ đến không được, vậy ta tự mình đi tìm nàng.

Nhưng phải cần biết nàng ở đâu.”

Nghĩ như vậy Hải Yêu Nữ Vương định trở về.

Trước khi trở về nàng nhìn thoáng qua sức mạnh đang tràn ra này, hiện tại khí tức sức mạnh vẫn còn tương đối yên tĩnh, nhưng khi nào thì những khí tức này thì bắt đầu sinh động, nàng cũng không biết.

Một khi sinh động, nàng phải bắt đầu xử lý.

Ai bảo các nàng sinh hoạt ở nơi này.

Thật sự là một việc phiền phức.

“Sớm biết vậy trước kia hẳn nên ngủ nhiều một chút, sau này còn có cơ hội ngủ không là hai chuyện.”

Sau đó Hải Yêu Nữ Vương biến mất tại chỗ, nàng muốn về cung điện của mình.

Nằm tiếp một lát, dịu lại cảm giác luôn luôn phải ngủ.

Rất nhanh Hải Yêu Nữ Vương đã trở lại cung điện của mình, chỉ là trong nháy mắt vừa mới xuất hiện ở cung điện của mình, nàng sửng sốt một chút.

Nàng phát hiện cung điện của mình nhiều thêm hai người, vô thanh vô tức.

Chuyện này có chút khó tin.

Bởi vì sức mạnh kia ảnh hưởng, làm ta xuất hiện ảo giác?

Đây là trực giác đầu tiên của Hải Yêu Nữ Vương.

Sau đó nàng lại quan sát hai người kia, là hai nữ tử mặc phục sức hiện đại.

Mặc dù nàng vẫn luôn ngủ say, nhưng rất nhiều người cũng có thể biết đến.

Ngẫu nhiên mở mắt ra, sẽ nhìn thế giới bên ngoài một chút.

Lúc này hai người kia, một người đứng ở phía trước, vẻ mặt bình tĩnh, trên người không có bất kỳ khí tức tu vi gì, như là một người bình thường, không, đây chính là một người bình thường.

Còn có một người đứng ở phía sau, rất trẻ trung, có hơi mới lạ nhìn chằm chằm nàng, phảng phất đang suy nghĩ.

Người này ngược lại có tu vi, thực lực tam giai.

Hai người kia nói thế nào cũng không thể vô thanh vô tức đi vào cung điện của nàng.

Xác suất lớn là ảo giác.

U không nói gì, mà dự định thử dùng sức mạnh xung kích thử.

Nhìn xem nên giải quyết vấn đề này như thế nào.

Chỉ là còn chưa đợi nàng sức mạnh vận dụng, liền nghe được nữ tử tu vi tam giai mở miệng phát ra âm thanh:

“Chị dâu, có phải nàng cảm thấy mình đi nhầm cửa rồi hay không?”

Mộ Tuyết không trả lời, chỉ là nhìn Hải Yêu Nữ Vương này.

Đúng vậy, hai người đến chính là Mộ Tuyết và Đông Phương Trà Trà.

Cơ hội khó có được, Mộ Tuyết liền đến.

Thuận tiện cho Lục Thủy cơ hội giải quyết vấn đề.

Nàng rất tri kỷ, còn đặc biệt lưu lại chút khí tức, để Lục Thủy biết mình đi nơi nào.

Lục Thủy ngốc, khẳng định còn đang âm thầm mừng thầm.

Cũng không biết tại sao thích xoát thành tựu trên người lão bà của mình.

Nghĩ nghĩ Mộ Tuyết lại thoải mái, dù sao trong mắt Lục Thủy đều là nàng.

Không đến chỗ nàng xoát thành tị, còn có thể đi đâu xoát thành tị?

Nhưng Lục Thủy muốn xoát thành tị, nàng cũng phải xoát.

Thành tị 1 vạn quyền, 2 tháng này có thể đạt được, chờ ma tu koa xuất thủ, hi vọng đối phương nhanh một chút.

“Hải Yêu Nữ Vương?” Mộ Tuyết không nghĩ đến Lục Thủy nữa, nhẹ giọng mở miệng với Hải Yêu Nữ Vương.

Lúc này Hải Yêu Nữ Vương cảm thấy có khả năng mình không phải xuất hiện ảo giác, nàng vận dụng sức mạnh, phát hiện linh đài của mình không có bất kỳ dị thường gì.

Cũng thế, sát vách chỉ tràn ra khí tức mà thôi, lấy tu vi của nàng không đến nỗi chịu ảnh hưởng.

Nhưng...

Nếu như nàng không chịu ảnh hưởng, hai người kia lại là chuyện gì?

Lấy tu vi của nàng, sao đối phương có thể vô thanh vô tức xuất hiện trong cung điện của nàng được?

“Các ngươi là ai?” Hải Yêu Nữ Vương cuối cùng vẫn quyết định trước hết câu thông với đối phương, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, sau khi câu thông có lẽ có thể đạt được kết quả.

Nhìn rất đẹp, có vẻ như Hải yêu đều nhìn rất đẹp, Mộ Tuyết quan sát Hải Yêu Nữ Vương.

Lúc này Hải Yêu Nữ Vương mặc tiên váy thủy lam sắc, tóc cột đuôi ngựa đơn giản, mi tâm có ấn ký giọt nước.

Tu vi đại đạo tự nhiên.

Rất mạnh.

“Nghe nói ngươi muốn gặp ta, ta dành trích thời gian tới.” Mộ Tuyết nhẹ giọng mở miệng.

Nàng sẽ không tự mình nói chính mình là Tử Y Thần Nữ, xưng hô trung nhị như thế, người khác gọi nàng nàng có thể miễn cưỡng đồng ý.

Nhưng nhất định phải do bản thân nói ra miệng.

Luôn cảm giác có chút xấu hổ.

Cho nên có thể không nói, nàng cũng không muốn nói.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao nàng không chính diện trả lời vấn đề của Ly Thường.

“Ta muốn gặp người?” Hải Yêu Nữ Vương sững sốt một chút, sau đó nghĩ đến cái gì, có chút không dám tin nói:

“Tử Y Thần Nữ?”

Nói rồi Hải Yêu Nữ Vương nhìn quần áo của Mộ Tuyết, áo len màu đỏ sậm, quần màu đen.

Tóc buộc rất đẹp, còn có một cây trâm gài tóc tử sắc.

Không có mạng che mặt.

Hoàn toàn không hợp với Tử Y Thần Nữ mà nàng nhận biết.

“Không giống sao?” Mộ Tuyết nhìn Hải Yêu Nữ Vương hỏi một câu.

Đối phương biểu lộ rõ ràng không thể nào tin được nàng chính là Tử Y Thần Nữ, đây là chuyện không có cách nào khác, Hải Yêu Ly Thường tốt xấu đã nhìn thấy trạng thái Thần nữ của nàng, có thể Hải Yêu Nữ Vương còn chưa.

Cho nên làm cho đối phương tin tưởng không dễ dàng như vậy.

Chỉ là cũng không khó.

“Không giống.” Hải Yêu Nữ Vương lắc đầu.

Chênh lệch quá lớn, không, phải nói căn bản chính là hai người không giống.

Tử Y Thần Nữ nói thế nào cũng là cường giả bên trong loài người, thế nhưng người trước mắt này, quá yếu.

Nói nàng yếu đuối, tay trói gà không chặt cũng không đủ.

Nhưng đối phương rốt cuộc đến đây thế nào?

Đây là Hải Yêu Nữ Vương không thể nào hiểu được.

“Như vậy sao?” Mộ Tuyết nói khẽ.

Tiếng nói vừa ra, trên người nàng bắt đầu xuất hiện tử khí, tử khí này xuất hiện cực kì đột ngột, thậm chí Hải Yêu Nữ Vương không biết tử khí xuất hiện thế nào.

Mà khi khí tức này xuất hiện, thế mà làm nàng có một cảm giác nguy cơ, không phải mạnh mẽ cỡ nào, mà khí tức này rất đặc biệt, đối với nàng mà nói như là một độc không thể giải.

Thân là Hải yêu rất khó giết chết.

Nhưng hiện tại nàng cảm giác trong mắt đối phương, đặc tính khó giết của Hải yêu không tồn tại.

Hải yêu trước kia không tầm thường, ở trước mặt người này trở nên bình thường.

Cái này, làm sao lại có sức mạnh này?

Ngay khi Hải Yêu Nữ Vương kinh ngạc, mái tóc Mộ Tuyết bị tử khí bao trùm, mái tóc vốn đen dài, trực tiếp biến thành mái tóc tím dài.

Thậm chí có tử quang mơ hồ phát ra.

Tiếp đó quần áo cũng bị tử khí bao trùm theo, vốn chỉ là áo len và quần, trong nháy mắt bị tiên váy tử sắc thay thế.

Đây là trực tiếp che lại quần áo trên người nàng.

Rất nhanh trên mặt của nàng nhiều thêm một mạng che mặt tử sắc, nhìn như trong suốt nhưng trừ Lục Thủy không người nào có thể nhìn thấu.

Cho dù là Hải Yêu Nữ Vương trước mắt.

Làm tất cả mọi thứ thay đổi xong, Mộ Tuyết mới nhìn Hải Yêu Nữ Vương.

Lúc này Mộ Tuyết đứng ở nơi đó như đứng ở vị trí mà tất cả mọi người chỉ có thể ngưỡng mộ, khí tức đáng sợ phát ra từ

trên người nàng.

Dường như nàng tồn tại, chính là hiện hữu vô thượng.

“Hiện tại, giống chứ?”

Mộ Tuyết mở miệng nói với Hải Yêu Nữ Vương.

Lúc này khí tức Mộ Tuyết như dòng lũ tuôn về phía Hải Yêu Nữ Vương.

Dịch: MB

Chương 765: Bái Kiến Long Vương, Chụp Ảnh Cho Ta Trước Được Không 1

Hải Yêu Nữ Vương lòng sinh rung động.

Khí tức đáng sợ kia cứ tuôn về phía nàng, đến mức nàng không dám khinh thường và lười biếng.

Thực sự rất cường đại, tiểu cô nương này nhìn thì có vẻ rất bình thường nhưng lại mạnh đến nỗi nàng không thể không chăm chú đôi mắt. Và lại, đôi phương có mái tóc màu tím, đến cả đôi mắt cũng cũng dát lên một màu tím nhạt.

“Bảo sao, bảo sao nàng ta lại được gọi là Tử Sắc Thần Nữ.”

“Nàng ta chỉ đứng ở nơi đó cũng đã giống như nữ thần rơi xuống từ Cửu Thiên vậy.”

Thân là Nữ Vương bộ tộc Hải Yêu, Hải Yêu Nữ Vương còn mặc cảm, cảm thấy tư thái không bằng.

Đôi mắt với Tử Y Thần Nữ, vẻ mặt Hải Yêu Nữ Vương nghiêm chỉnh, trên người nàng cũng bao trùm một luồng lực lượng.

Tư thái của bậc Nữ Vương không sót chút gì. Đây là sự đối kháng về bản năng.

“Xem ra các hạ đúng là Tử Y Thần Nữ.” Giọng nói của Hải Yêu Nữ Vương truyền ra, lúc này, giọng nàng mang theo uy thế của bậc Nữ Vương.

Đồng thời cũng thừa nhận đôi phương thực sự mạnh mẽ. Hải Yêu Nữ Vương cảm thấy hàng người xếp hàng này, có lẽ sẽ phải đứng rất lâu đây.

Nương theo khí chất của hai người xuất hiện, trong cung điện cũng bao trùm lấy không khí nghiêm túc. Khiến các nàng muốn thả lỏng cũng không dám.

Nhưng mà đúng vào lúc này, đột nhiên truyền đến một âm thanh thanh thúy.

“Tách tách!”

Là âm thanh của máy ảnh.

Mộ Tuyết quay đầu nhìn sang thì phát hiện Trà Trà đang chụp ảnh ở đằng trước.

“.....”

Nàng có chút bất đắc dĩ, lại chụp ảnh loạn xạ rồi.

Hải Yêu Nữ Vương cũng nhìn sang: Sao lại không chụp ta.

Nhìn thấy hai người kia đều nhìn mình, Đông Phương Trà Trà yên lặng lui ra phía sau.

Ai nha, lại gây họa rồi, quên không tắt âm, chắc ở đây sẽ không bị phạt đúng chứ?

Trà Trà cúi đầu nhìn lướt qua xung quanh.

Nếu cô nàng mà ở đây, chắc chắn nàng sẽ bị phạt đúng.

Mộ Tuyết không để ý nữa. Nhưng bầu không khí căng thẳng vừa rồi bị Trà Trà quấy rối nên cũng không giống với lúc trước nữa.

Sau đó, ánh sáng màu tím trên người Mộ Tuyết trong nháy mắt tan đi, nàng lại biến thành người bình thường.

“Giờ thì ta có thể hỏi vì sao lại muốn gặp ta chưa?” Mộ Tuyết hỏi Hải Yêu Nữ Vương.

Hải Yêu Nữ Vương vẫn tiếp tục duy trì tư thái bậc Nữ Vương, nàng nhìn sang Đông Phương Trà Trà, nói:

“Trước đó có thể chụp cho ta một tấm hình không?”

Mộ Tuyết: “...”

Cái cô Hải Yêu Nữ Vương này có lẽ khá hợp chuyện với Trà Trà.

Lục Thủy đi theo hải quái bạch tuộc đi thẳng về hướng cung điện Long cung.

Lúc đầu hắn chỉ có một người, bây giờ thêm ra ba người, việc này có hơi chút ảnh hưởng tới hắn.

Nhưng nó không phải vấn đề lớn, đến lúc đó nhìn xem mà làm là được rồi.

Chân Võ vẫn luôn đi sau lưng Lục Thủy, hắn không thể ở lại trong đó một mình.

Còn về bàn ghế thì hắn cũng không lấy lại. Bọn hắn còn muốn ngồi, tất nhiên không thể cứ vậy mà cất đi. Dù sao thì Miêu Đồng cũng gọi là quen biết với thiếu gia nhà họ.

“Nhớ đừng có làm loạn nếu không có năng lực, thà không làm còn hơn mắc sai lầm.” Hải quái bạch tuộc đi ở phía trước tốt bụng nhắc nhở một câu.

“Đa tạ tiên bối nhắc nhở.” Một nam tử lên tiếng nói cảm ơn.

Là một vị nam tử trung niên, hắn nói hắn có trực giác tâm bảo.

Một người nam tử trẻ tuổi khác nói có linh vật tâm bảo. Nữ tử kia thì nói mình có thể gia trì linh vật tâm bảo, hoặc là sửa chữa pháp khí tâm bảo.

Lục Thủy nghĩ ngợi, hắn đột nhiên phát hiện chỉ có hắn là không có thành thạo môn nghề nào. Đến lúc đó có khả năng không có quyền lên tiếng.

Nhưng hắn cũng không thêm để ý, chỉ cần để hắn nhìn thấy Thâm Hải Long Vương, là hắn có thể lập tức giải quyết vấn đề. Không phải hắn giúp Thâm Hải Long Vương tìm bảo vật, mà là muốn giảng đạo lý cho Thâm Hải Long Vương.

Bảo vật làm gì có ở Thâm Hải Long cung, còn tìm làm cái gì?

Đám người Lục Thủy rất nhanh đã được dẫn tới trước cung điện.

“Các người chờ một chút.” Hải quái bạch tuộc nói xong liền đi vào, hẩn đi thông báo.

Hải quái bạch tuộc nhanh chóng đi ra, hẩn nhìn đám Lục Thủy rồi nói:

“Chờ ở đây một lúc sẽ có đại nhân mang các người đi vào. Long Vương không phải xấu, hi vọng các người đừng làm loạn.”

Bọn Lục Thủy nói cảm ơn hải quái bạch tuộc.

Sau đó, hải quái bạch tuộc liền rời đi, chỉ còn năm người đám Lục Thủy đứng tại đó chờ đợi.

“Lòng can đảm của đạo hữu khiến tại hạ vô cùng bội phục, không biết đạo hữu có năng lực gì, có thể giúp Long Vương tìm được bảo vật?” Nam nhân trung niên nhìn Lục Thủy, nói.

Sau đó hẩn bổ sung thêm một câu:

“Tại hạ Tiến Bảo đạo nhân, có chút thiên phú về việc tìm bảo.”

Lục Thủy quay sang nhìn thoáng qua Tiến Bảo đạo nhân rồi nói:

“Ta nói mò thôi. Ta là muốn gặp Long Vương một lần.”

Lục Thủy vừa dứt lời, Tiến Bảo đạo nhân lập tức sững sờ. Hai người khác thì run lên. Đến cả Chân Võ cũng thấy mơ hồ. Nhưng sau đó hẩn lại cảm thấy thực sự thiếu gia đang nói thật.

“Ha ha.” Tiến Bảo đạo nhân cười xấu hổ, nói:

“Đạo hữu thật khiến cho tại hạ khâm phục.”

Còn về phần khâm phục cái gì, ai mà biết.

Sau khi kết thúc màn hỏi đáp của Tiến Bảo đạo nhân, hai người còn lại hoàn toàn không muốn nói chuyện với Lục Thủy nữa. Có trời mới biết sẽ hẩn ta sẽ nói ra lời gì.

Nhờ đắc tội Long Vương thì không ổn.

.....

Trong cung điện Thâm Hải Long cung.

Long Vương Âm Đồng nhìn hạt châu, trầm mặc không nói gì, hần thử một vài biện pháp nhưng vẫn chẳng có tiến triển. Điều này khiến hần hơi bực bội.

Ngay lúc hần đang vô cùng bực bội thì đột nhiên có người nói cho hần biết, trong những người hần bắt lại có người nói có thể giúp hần tìm ra bảo vật.

Rơi vào đường cùng hần mới đáp ứng.

Đương nhiên, ngoài đó ra là những suy tính khác. Đó chính là hần vẫn luôn có cảm giác có thứ gì đó đang long cung khóa chặt bọn hần.

Điều này nói lên rằng đang có người để mắt tới bọn họ. Không chỉ có vậy, không gian can thiệp cũng xuất hiện dao động.

Cho nên cần mau chóng tìm ra bảo vật, sau đó thả tất cả những người đag bị bắt đi.

Người đang để mắt tới long cung đến tám chín phần mười đến vì người bên trong xe lửa. Tất nhiên cũng không ngoại trừ người đó đến là vì bảo vật.

“Long Vương, những người kia đã tới. Việc này có thật sự cần thiết không? Chỉ cần chúng ta trở lại đại bản doanh là có thể giải quyết vấn đề hạt châu.” Lý Ngao đi vào, đứng trước mặt Âm Đồng Long Vương nói ra ý kiến của mình.

Long Vương lắc đầu, nói khẽ:

“Có thể nhanh chóng giải quyết lúc nào thì hay lúc đó, chắc chắn bên ngoài có thứ đag truy đuổi chúng ta, nếu bị nó đuổi kịp không biết là tốt hay là xấu. Và lại, ta cảm giác trận pháp can thiệp không gian của Long cung xuất hiện dao động. Ta nghĩ có lẽ là có người muốn biết được vị trí của long cung. Điều này thể hiện rõ có khả năng đối phương cùng một cấp với ta.”

Có được năng lực về không gian, cơ bản đều là cửu giai.

Chỉ có phần nhỏ những người ở thất giai hoặc bát giai có được năng lực về không gian.

Những người đó được gọi thống nhất là thiên tài.

Cho nên, dù là đối phương không phải đnag ở cứu giai, thì cũng là loại nhân vật cấp bậc thiên tài, chắc chắn không phải lại người dễ chọc phải cho cam.

Lý Ngao nghe thấy vậy thì run lên, lập tức nghiêm mặt, nói:

“Vậy để ta gọi bọn họ vào.”

“Không thể bỏ qua những công nghệ mà các bậc tiền bối lưu lại, nhưng cũng không thể quá dựa dẫm vào những kỹ năng truyền thống. Chỉ có sáng tạo điều mới lạ thì mới có thể giúp cho con đường tầm bảo của chúng ta ngày càng vững vàng, vươn xa.” Giọng nói Long Vương Âm Đồng trầm thấp truyền ra từ đại điện.

Lý Ngao cảm thấy Long Vương thật anh minh.

Hạt châu là tiền bối bọn họ phát hiện ở đại bản doanh, cho nên khi trở về hẳn có thể giải quyết được vấn đề năng lượng. Nhưng vẫn phải mất thời gian.

Có đôi khi, thời gian thực sự quý giá.

Một khi gặp phải tình huống không đủ thời gian, việc sáng tạo cái mới trở thành điều cực kỳ cần thiết.

Bởi vì... Bọn họ không muốn bị đánh đến tận cửa, chỉ cần bị đánh tới cửa, bọn họ thường đều không đánh lại.

...

Đám người Lục Thủy vốn đang đứng chờ thì nhìn thất được bóng của một Bán Long nửa người nửa rồng đi ra.

Đó chính là Lý Ngao.

Chương 766: Bái Kiến Long Vương, Chụp Ảnh Cho Ta Trước Được Không 2

“Tu vi bát giai, gần đạt đến đỉnh phong, tu vi rất mạnh, nhưng nếu đánh nhau, có lẽ không kém quá xa với những người bát giai bình thường khác. Nếu như là lão cha tới, chỉ cần đến thất giai là có thể toàn thắng.”

Cha hắn chỉ cần lên thất giai là có thể nhập đạo, thực lực chắc chắn không tầm thường. Chà, suy nghĩ kỹ thì để cha hắn đánh Thâm Hải Thủy Long, có thể hơi bắt nạt người ta quá.

Dù sao cha hắn cũng dừng ở lục giai đỉnh phong quá lâu rồi, đạo đã rèn luyện hoàn thành, hơn xa ngưỡng bình thường nhập đạo, hiện giờ chỉ kém lâm môn một bước.

Một khi bước vào, thực lực sẽ đột nhiên tăng mạnh.

“Đi vào cùng ta.” Lý Ngao nhìn thấy năm người Lục Thủy, không nói nhiều, trực tiếp mang theo bọn hắn đi vào cung điện.

Hai người chỗ Lục Thủy đi theo Lý Ngao, không nói gì. Ba người còn lại thì có vẻ hơi e dè.

Bọn họ cúi đầu không dám tùy ý quan sát bốn phía.

Khác với bọn họ, Lục Thủy thì bình thản hơn rất nhiều, hắn nhìn về phía trước, muốn nhìn xem cấu trúc của nơi này một chút. Chỉ là vừa mới bước vào long cung, hắn lập tức phát hiện cấm chế trên vòng tay biến mất, hoặc là nói, cấm chế áp chế tu vi đã biến mất.

Ở đây, bọn họ là có thể sử dụng sức mạnh thực sự.

Mấy người khác rõ ràng cũng phát hiện ra điều này, nhưng là bọn họ không dám lên tiếng, chỉ tiếp tục đi theo Lý Ngao.

Lục Thủy không để ý những điều này. Hắn bắt đầu quan sát kết cấu của đại điện, nhưng chỉ nhìn qua là hắn đã thấy được nơi này có rất nhiều trận pháp phòng ngự, hơn nữa còn vô cùng tinh xảo kỳ diệu.

“Xem ra Thâm Hải Thủy Long đã bày không ít trận pháp phòng ngự trong long cung. Hơn nữa còn có năng lực can thiệp không gian phòng ngự, so với phần lớn những trận pháp ngoài kia lợi hại hơn rất nhiều. Những người này, chà, những con rồng này thực sự lo lắng có người giết tới đến mức nào đây?”

Trong lòng Lục Thủy có chút bất đắc dĩ.

Thân là Long tộc, bố trí những trận pháp này cũng không phải quá khoa trương. Nhưng chuyện khoa trương ở đây là, bọn chúng thân là Thâm Hải Thủy Long của Long tộc, nhưng lại không am hiểu trận pháp.

Đến cùng là đã phải trải qua những gì mới khiến bọn chúng từ trước tới giờ không am hiểu trận pháp, ngang ngạnh trở thành Trận Pháp đại sư?

Sau đó, Lục Thủy ngừng việc đánh giá xung quang, chỉ tiếp tục xem kiến trúc của long cung.

Chẳng qua là khi hần sắp thu hồi ánh mắt, thì bất chợt nhìn thấy trong trận pháp có một vệt ánh sáng chợt lóe lên, không gây nên bất cứ động tĩnh gì.

“Ồ? Là không gian can thiệp, có người muốn vượt không gian?”

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, trong nháy mắt vừa rồi, hần có thể cảm nhận được rất rõ có lực lượng không gian.

Đúng là có người muốn trực tiếp vượt không gian đi vào long cung. Lòng nghi hoặc của Lục Thủy vừa mới dâng lên, hần lại tiếp tục phát hiện trận pháp lại lóe lên một cái.

“Lại tới?”

“Xem ra không chỉ một người để mắt tới long cung.”

“Vì sao đây?” Lục Thủy không hiểu.

Dù sao chắc chắn không phải vì hần. Nếu như là do hần, cho dù Tam trưởng lão có không qua được, thì chắc chắn Nhị trưởng lão cũng có thể tới.

Đại trưởng lão thì không nói làm gì.

Mê Vụ Chi Đô còn không ngăn được hắn, rất ít thứ ở Tu Chân giới có thể ngăn được hắn.

Nhưng nếu nhất định phải so ra thì Tam trưởng lão chính là bình nơi này.

“Hắn là do xe lửa, chắc có lẽ trên đó có thứ gì đó rất quan trọng, khiến người ta truy đuổi.”

Đây mới chỉ là suy đoán của Lục Thủy, còn cụ thể là gì, tại sao lại gây nên sự chú ý của người có năng lực không gian thì hắn không biết được.

Trên xe lửa không chỉ hắn và Mộ Tuyết không đơn giản, những người khác cũng không kém nha.

“Có người nhìn chăm chăm, khẳng định Thâm Hải Long Vương rất hoảng đây, hắn hiện giờ là không kịp chờ nữa, chỉ muốn tìm được bảo vật, sau đó thả người thôi.”

Trong lúc Lục lúc nghĩ những thứ này, Lý Ngao dừng bước chân.

Lục Thủy quan sát, phát hiện nơi này là một phần của đại điện, bốn phía đại điện có tám cây cột đá sừng sững đứng đó.

Mà đằng trước có một con rồng màu đen ngồi ở nơi đó, hắn nhắm mắt, trên thân lwof mờ có long uy truyền ra.

Thân là một con rồng, chỉ ngồi nơi đó thôi đã đủ khiến người ra cảm thấy một loại áp lực khó diễn tả.

Đây chính là Long tộc.

Một danh từ mạnh mẽ.

Những người khác là nghĩ như vậy.

Chỉ có Lục Thủy là cảm giác rồng này có lẽ đã sợ co lại thành viên rồi.

Bị ít nhất là hai vị cường giả để mắt tới, dù là đối phương tìm không đến, nhưng hắn cũng rất sợ sệt. Có lẽ đây cũng là nguyên nhân hắn có thể gặp Long Vương dễ dàng như vậy.

“Long Vương, đã mang người đến rồi.” Lý Ngao lên tiếng.

Lúc này Thâm Hải Long Vương Âm Đồng mở ra mắt rồng, ánh mắt của hắn trực tiếp rơi vào Lục Thủy bọn người trên thân.

Trong nháy mắt bọn hắn cũng cảm giác được kinh khủng long uy, phảng phất bị to lớn vô cùng quái vật nhìn chăm chăm, sinh tử chỉ ở đối phương một cái chớp mắt suy nghĩ bên trong.

“Gặp qua Long Vương.” Lúc này nam tử trung niên kia đỉnh lấy áp lực cực lớn, cung kính hành lễ.

Mặt khác cũng lập tức đi theo hành lễ, Lục Thủy cũng là đi theo:

“Gặp qua Long Vương.”

Vốn chính là đến giảng đạo lý, hắn không có ý định cùng đối phương cứng nhắc lấy tới.

Dạng này sẽ rất phiền phức.

Tại Lục Thủy bọn hắn hành lễ đằng sau, cái kia cường đại long uy biến mất theo.

Trong những người này tâm nhẹ nhàng thở ra, hữu kinh vô hiểm.

Nhưng là bọn họ cũng đều biết, chuyện về sau, mới là lần này trọng điểm.

Nếu như thất bại hoặc là không có chút nào Kiến Thụ, như vậy sẽ có kết cục gì bọn hắn căn bản không biết.

Thế nhưng là chỉ cần bắt được cơ hội, cái này có lẽ đối bọn hắn tới nói chính là một lần kỳ ngộ.

“Các người có biện pháp tìm tới bảo vật? Có thể các người biết chúng ta làm sao tìm được bảo vật sao?” Long Vương Âm Đồng nhìn xem năm tên nhân loại trầm thấp mở miệng.

Vấn đề này vừa ra, không người nào dám tùy ý mở miệng trả lời, bởi vì bọn hắn cái gì cũng không biết.

Lục Thủy cũng đang đợi, mặc dù biết là hạt châu, nhưng là hắn muốn nhìn hạt châu rồi lại nói.

Ba người kia trong lòng có chút khản trương, lỗ như Long Vương điếm danh bảo bọn họ trả lời, bọn họ cũng không biết đáp lại như thế nào.

Cũng may Long Vương Âm Đồng không có ý định bảo bọn họ trả lời.

Mà là tiếp tục nói:

“Nói xem các ngươi có cái gì năng lực gì đi.”

“Bắt đầu từ ngươi.” Long Vương nhìn về phía nữ tử trẻ tuổi.

Nàng đứng ở đầu bên phải, Lục Thủy hiện giờ thì đứng ở đầu bên trái, Chân Võ đứng đằng sau hẳn.

“Vâng.” Nữ tử kia lập tức đáp ứng, sau đó nói:

“Vãn bối có nghiên cứu một chút về đồ tâm bảo, trời sinh thân thể hòa hợp với đồ tâm bảo hoặc là tâm bảo chi linh. Có thể gia tăng sức mạnh tâm bảo. Có thể sửa chữa một vài pháp bảo tâm bảo.”

Nghe đến đây, trong lòng Long Vương có chút ngoài ý muốn, nhân loại còn có loại người đặc biệt như này sao?

Có lẽ có thể giúp hắn bổ sung năng lượng cho hạt châu, nếu không thì sửa chữa cũng được.

“Ngươi thì sao?” Long Vương nhìn về phía nam tử thanh niên bên cạnh nữ tử trẻ tuổi.

Nam tử kia đã chuẩn bị xong lí do thoái thác từ trước, lập tức nói:

“Vãn bối không có năng lực tâm bảo, nhưng là vãn bối có một Linh thú có năng lực tâm bảo, có thể tìm kiếm người khác, tìm kiếm đồ vật. Chỉ cần đồ Long Vương tâm bảo vẫn còn, như vậy Linh thú của vãn bối sẽ có thể tìm ra manh mối về đồ muốn tâm bảo, từ đó tìm được bảo vật.”

Long Vương trong lòng bội phục, nhân loại thật sự là nhân tài xuất hiện lớp lớp, khó trách có thể làm Chúa Tể đại địa.

Sau đó Long Vương nhìn về phía nam tử trung niên kia.

“Vãn bói có được trực giác tâm bảo, có thể từ nơi sâu xa tìm được bảo vật mà tiên bói muốn, nhưng cần cung cấp một vài manh mối, bất kỳ manh mối nào liên quan cũng đều có thể. Càng kỹ càng thì lại càng nhanh.” Nam tử trung niên thấp giọng nói.

“Đây mà là tâm bảo? Đây là đang đoán mệnh mới đúng!” Trong lòng Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Ba người này đều thật lợi hại.

Nhưng là đáng tiếc, đồ mà Mộ Tuyết phong ấn, bọn họ không thể tìm được đâu.

Chương 767: Bái Kiến Long Vương, Chụp Ảnh Cho Ta Trước Được Không 3

Lúc này Lục Thủy nhìn thấy Long Vương đưa ánh mắt nhìn về phía hắn, tiếp đó Long Vương cất tiếng mang theo uy áp:

“Còn người?”

“Ta có thể giúp Long Vương vào lúc bọn họ thúc thủ vô sách.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Nghe được câu này, đừng nói là Long Vương, đến cả ba người bên cạnh cũng đều có chút ngoài ý muốn.

Người này có ý gì?

Là hắn vô tri hay là cuồng vọng?

“Nhân loại, người rất tự tin?” Đôi mắt đen của Long Vương nhìn thẳng vào Lục Thủy, trầm giọng nói.

Lục Thủy thong dong gật đầu, dùng hành động để ra hiệu, không dùng ngôn ngữ, mà cũng chẳng cần đến ngôn ngữ. Lúc này, vô thanh thắng hữu thanh.

“Hi vọng người có vốn liếng để tự tin.”

Nói xong, Long Vương không nói thêm gì nữa. Cũng không hỏi đến Chân Võ. Vị trí mà Chân Võ đang đứng cũng đã thể hiện ra thân phận của hắn, không cần thiết phải hỏi.

Lục Thủy như vậy, khiến cho ba người khác cảm thấy kinh ngạc.

Thế mà cũng có thể vượt qua kiểm tra?

Cũng không biết thực sự là đối phương có bản lĩnh, hay là đang nói bậy đây.

Nếu như là bịa chuyện, kết cục của hắn sao có thể tốt được?

Lục Thủy không để ý gì khác. Đúng là hắn có năng lực tìm được bảo vật, nhưng đây không phải mục đích mà hắn tới. Hiện giờ hắn chỉ muốn nhìn thấy hạt châu kia, tiện thể nhìn xem hạt châu này có thể kiểm tra đo lường được bảo vật gì.

Rất nhanh Lục Thủy nhìn thấy Long Vương vươn móng vuốt, hắn tại hư không bắt dưới, tiếp lấy một cái hạt châu xuất hiện tại trong lòng bàn tay của hắn.

Lúc này, trong cung điện xuất hiện một chỗ bệ đá, xuất hiện đằng sau bệ đá, Long Vương di chuyển.

Hắn đi đến trước bệ đá đó, nhẹ nhàng buông hạt châu xuống, sau đó về lại chỗ.

Giọng nói của hắn mang theo uy nghiêm:

“Đây chính là hạt châu chúng ta dùng để tầm bảo vật, các người phải làm hai chuyện. Hai chuyện này sẽ hợp lại là một chuyện. Một, giúp hạt châu khôi phục, từ đó để cho chúng ta biết bảo vật ở đâu. Hai, thông qua hạt châu tìm ra bảo vật. Chỉ cần có thể làm được, muốn pháp bảo, muốn công pháp tu luyện, muốn Linh thú trong biển, hay là linh thạch, chúng ta đều có thể thỏa mãn. Mong các người sẽ không khiến chúng ta không thu hoạch được gì.”

Giọng nói Long Vương không lớn, cũng không thi triển rùng rợn uy gì, nhưng lại khiến ba người kia có cảm giác như một tòa núi lớn đặt lên trên người bọn họ, khiến cho người ta thở không nổi.

Uy danh Long tộc, vốn là nặng nề.

Lục Thủy nhìn hạt châu, đây là một hạt châu màu xanh nước biển, nhìn vô cùng bình thường. Nhưng không biết vì sao, hắn có cảm giác trong hạt châu này ẩn chứa thiên địa.

“Nhìn không phải hạt châu bình thường, cần lên kiểm tra một chút mới có thể biết cụ thể như thế nào.” Trong lòng Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Hắn vốn cho rằng dù hạt châu có không đơn giản, nhưng cũng sẽ không có hình dáng giống như kia.

Thế nhưng mới chỉ nhìn một chút, hắn cũng đã cảm nhận được, có khả năng hạt châu này còn đặc biệt hơn nhiều so với hắn đoán.

Đây chắc chắn không phải bảo vật Thâm Hải Long tộc tạo ra.

“Ai tới trước?” Long Vương nhìn đám người Lục Thủy bên dưới cung điện nhẹ nhàng chậm rãi lên tiếng.

Lý Ngao cũng đứng bên cạnh nhìn, để phòng có vấn đề gì ngoài ý muốn.

“Vãn bối tới trước.” Nam tử trung niên là người đầu tiên đứng dậy.

Đạo hiệu của hắn là Tiên Bảo đạo nhân, tự nhiên có đủ lòng tin.

Hắn không cần kinh nghiệm quan sát, kinh nghiệm thừa thãi đối với trực giác tâm bảo của hắn không mang đến trợ giúp quá lớn.

Cho nên dù là người đầu tiên bước lên, hắn cũng không thiệt thòi.

Nếu như lần này có thể cung cấp manh mối để tâm bảo, như vậy tất nhiên hắn sẽ nhận được nhiều thứ tốt.

Nếu tìm được, tất cả công lao đều là của hắn.

Tiên Bảo đạo nhân đi lên một bước, không ai nói thêm điều gì. Long Vương cũng chỉ nhìn xem.

“Vãn bối mạo phạm.”

Nói Tiên Bảo đạo nhân liền đi tới trước bệ đá, hắn nhìn xem hạt châu, cuối cùng hít một hơi thật sâu.

Lập tức liền nhẹ nhàng nắm tay đặt ở trên mặt hạt châu.

Hắn muốn đi cảm thụ sự tồn tại của hạt châu, lấy hạt châu làm môi giới, nhìn vị trí của bảo vật.

Đây chính là trực giác của hắn.

Hắn không có khả năng trực tiếp cảm giác nơi nào có bảo vật, nhưng là chỉ cần có manh mối về bảo vật, là hắn có thể

cảm giác bảo vật ở nơi nào.

Rất nhanh hắn liền bước vào trạng thái.

Ở bên trong thế giới tinh thần của hắn, hắn đứng ở một chỗ không có ánh sáng chỉ có bóng tối.

Lúc này, hạt châu hắn cầm trong tay bắt đầu tỏa ra ánh sáng nhạt, mà điều hắn muốn làm, chính là tìm ánh sáng giống như vậy.

Lúc này Tiên Bảo đạo nhân có thể rõ ràng cảm giác được, trong hắc ám có vô số đường cong queo.

Nhưng lại không có một đường cong nào thuộc về hạt châu.

Không có đường dây này, hắn sẽ không tìm được hạt châu rồi cảm giác được vị trí bảo vật.

“Làm sao lại như vậy?” Tiên Bảo đạo nhân cau mày, chờ một lúc vẫn không thể nào đạt lần ra manh mối.

Hắn đối mặt với bóng tối vô tận, không có bất cứ điểm sáng thừa thãi nào.

“Không thể nào, làm sao có thể không có cái gì?”

Tiên Bảo đạo nhân không tin, cho dù là thứ gì thì đều có ánh sáng kết nối, thế nhưng hạt châu này lại không có cái gì, dù là Long Vương trước đó cầm nó cũng không có bất cứ kết nối nào.

Cái này khác với nhận biết của hắn.

Giờ khắc này, Tiên Bảo đạo nhân tăng nhanh tốc độ, gió loạn ở trong hắc ám phun trào.

Cơn bão táp này càng ngày càng nghiêm trọng, sau đó bắt đầu công kích hạt châu trong tay Tiên Bảo đạo nhân.

Đây là kết quả Tiên Bảo đạo nhân nỗ lực, hắn chau mày, không ngừng tăng thêm cường độ, chỉ cần chậm đến, hắn cảm thấy sẽ có thể tìm được một điểm sáng khác.

Sau đó gió loạn bắt đầu tiếp xúc đến hạt châu.

Việc này theo Tiên Bảo đạo nhân vốn phải là một chuyện nên vui mừng nhưng khi gió loạn tiếp xúc hạt châu, chỉ trong nháy mắt, có một luồng ánh sáng nhạt lấp lóe ở ngoài hạt châu.

Oành!

Một luồng bạo tạo vô hình từ hạt châu nổ tung trực tiếp lan ra xung quanh.

Tất cả gió loạn trong khoảnh khắc tan thành mây khói.

Ầm!

Tiên Bảo đạo nhân vốn đứng ở đằng trước hạt châu, lập tức bị sức mạnh vô hình này đánh bay.

Hự ~

Tiên Bảo đạo nhân bay ra ngoài phun một ngụm máu tươi.

Hắn bị đánh ngã xuống đất. Lúc này, trên mặt Tiên Bảo đạo nhân có chút hoảng sợ, lực lượng cường đại khiến hắn trong nháy mắt tưởng rằng mình sắp tử vong.

Long Vương nhìn Tiên Bảo đạo nhân, không nói gì, Lý Ngao thì đến trước mặt Tiên Bảo đạo nhân, lập tức thi triển Trì Dũ Thuật, nói:

“Có phát hiện gì không?”

Tiên Bảo đạo nhân cúi đầu, giọng nói mang theo xin lỗi:

“Vãn bối vô năng.”

Lý Ngao không nói gì thêm, tiếp tục dùng Trì Dũ Thuật rồi không nhìn đến Tiên Bảo đạo nhân nữa. Hắn đứng sang một bên, chờ đợi tiến triển từ những người khác.

Hắn cũng ra tay vừa lúc, tiện thể xử lý một vài vết máu.

Lúc này, ánh nhìn của Long Vương rơi xuống người nữ tử và thanh niên kia.

“Long Vương, ta cảm thấy cần liên thủ. Vị tiên tử này là người có thể gia trì tâm bảo năng lực, nàng có thể một tay giúp gia trì hạt châu, sau đó giúp cho Linh thú của ta càng dễ tìm ra manh mối từ bên trong.” Thanh niên kia nói.

Không phải hẳn không muốn công lao, mà là hẳn phát hiện, có lẽ sủng vật của hẳn khó mà lập công được, cho nên thêm một người nữa có thể tăng lên xác suất thành công.

Lỡ như có thể thành công...

“Có thể.” Long Vương nói.

Lúc này, người thanh niên kia nhìn về phía nữ tử rồi nói:

“Tiên tử, mời nàng hỗ trợ gia trì bảo vật, nếu như hai phe đều có thể gia trì tất nhiên sẽ càng tốt hơn.”

Nữ tử kia gật gật đầu: “Được.”

Sau đó nàng bắt đầu bố trí mọi thứ. Nàng cũng không hề tự tin vào chính mình, cho nên nghe thấy việc liên thủ lẽ tất nhiên là đồng ý, và cũng chẳng có lý do gì mà từ chối. Nhất là khi nhìn thấy cái dáng vẻ của Tiên Bảo đạo nhân kia trọng thương.

Nàng biết, cái viên châu tâm bảo này không hề đơn giản.

Vị tiên tử kia nhanh chóng chuẩn bị xong hết mọi thứ, nàng chuẩn bị một vài trận pháp, và vận dụng một vài pháp bảo.

Còn thanh niên nam tử kia cũng triệu hoán ra một tiểu linh thú trông giống như một con sóc, nó đứng trên vai người thanh niên.

“Được rồi.” Tiên tử kia ra hiệu cho người thanh niên.

Thanh niên nam tử gật đầu, sau đó đặt Linh thú hình dáng giống loài sóc lên trên bệ đá, bắt đầu đợi nó có thể phát hiện hay không.

Lục Thủy nhìn thấy con sóc thì có hơi ngoài ý muốn:

“Kim Linh? Bảo sao có thể tâm bảo.”

Kim Linh, không có hình dạng cụ thể, tất cả đều là Linh thú được thai nghén từ trong thiên nhiên. Trời sinh hẳn cảm với các loại bảo vật.

Đúng là Linh thú không tâm thường.

Ban đầu Lục Thủy còn tưởng rằng đối phương có chó tâm bảo, xem ra là hẳn nghĩ sai rồi.

Chương 768: Lục Thủy: Ta Bây Giờ Đã Đủ Tư Cách Chưa? 1

Lúc sau Lục Thủy lại nhìn xem nam tử thanh tú kia chuẩn bị thứ gì, là trận pháp cùng kỳ môn thuật pháp hời hợt, cộng thêm một chút rèn đúc chi pháp đơn giản.

Người này học rất nhiều thứ nhưng lại không giỏi.

Có điều khi hợp nhất mấy thứ đơn giản này lại với nhau lại rất thú vị.

Lúc này con sóc Kim Linh cùng với chuỗi ngọc đều được ban phước.

Ánh sáng bao trùm chúng.

Con sóc tới gần chuỗi ngọc, nó nhìn trái lại nhìn phải rồi nhảy lên trên chuỗi ngọc.

Đúng rồi, chuỗi ngọc này so với con sóc to lớn hơn không hề ít.

Con sóc Kim Linh đứng bên trên chuỗi ngọc, đi một vòng rồi nhìn về hướng nam thanh niên kia.

Như thể đang nói, không thấy gì cả.

Nam thanh niên nháy mắt với con sóc như thể muốn nói với nó tiếp tục tìm xem.

Con sóc lập tức nhảy xuống khỏi chuỗi ngọc, bắt đầu xoay xoay chuỗi ngọc, rồi lại ngửi ngửi gõ gõ.

Qua một lúc nó lại nhìn về hướng nam thanh niên với vẻ mặt vô tội như muốn nói: thật sự là không có gì hết.

Trán nam thanh niên chảy đầy mồ hôi.

Nhưng mà anh ta thật không có bất kỳ biện pháp gì.

Sau đó anh nhìn về hướng nam tử thanh tú.

Nam tử nhìn anh ta rồi lại nhìn bản thân, giật nảy mình, dường như muốn nói, đừng có nhìn tôi, tôi sẽ hỗ trợ mà.

Hai người nhất thời không dám nói gì.

Bởi vì một chút động tĩnh cũng không có.

Vừa rồi Tiến Bảo đạo sĩ, làm ra việc khoa trương như vậy.

Có điều trong nháy mắt, nam tử kia liền cảm thấy hay là làm bị thương chính mình?

Lục Thủy nhìn hai người họ nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Cấp độ của chuỗi ngọc này hoàn toàn vượt qua sự nhận thức của bọn họ, ngoài việc lúc trước Tiến Bảo đạo sĩ có thể sờ được một chút lớp lông ra thì hai người họ không động vào được bất cứ thứ gì.

Hoặc là Tiến Bảo đạo sĩ phải có thiên phú đặc biệt tìm bảo vật.

Thảo nào anh ta tự tin như thế.

Lý Ngao nhìn ra được hai người họ đúng là năng lực có hạn, liền lại gần nói:

“Có phát hiện chằng?”

Hai người cúi đầu nói nhỏ:

“Vãn bối bất tài.”

Bây giờ không phải lúc có tỏ vẻ, nếu không chết rồi lại không biết tại sao mình chết.

Tiến Bảo đạo nhân liền cảm thấy tốt hơn hẳn, hiện tại anh ta nhìn hai người họ, cảm thấy hai người này đúng là không bằng mình.

“Cất đồ của các người đi.” Sau đó Lý Ngao nhìn Lục Thủy nói:

“Hiện tại ba người bọn họ đều không có cách gì, vậy anh có biện pháp gì không?”

Câu trả lời của đối phương không giống với những người khác, vì vậy Lý Ngao lại hỏi thêm một câu.

Tuy rằng bộ dạng nửa người nửa rồng của anh ta không gây áp lực cho người khác giống như Long Vương nhưng sức mạnh cấp 8 của anh ta là thật, chỉ cần bị anh ta nhìn trực diện, không có ai là không hoảng sợ.

Lúc này, Tiên Bảo đạo sĩ cùng với hai người nam tử trẻ tuổi kia đều nhìn về hướng Lục Thủy.

Họ muốn biết đối phương làm sao trả lời.

Muốn biết bọn họ nghe được người này nói qua rằng không hề có dự định giúp Long Vương tìm bảo vật, chuyện giúp Long Vương tìm bảo vật chỉ là lời hấn tùy tiện nói ra mà thôi.

Không tìm thì không tìm, họ chỉ hy vọng đối phương đừng liên lụy đến bọn họ.

Vạn nhất chọc giận Long Vương, bọn họ gánh không nổi.

Lục Thủy lúc này cũng nhìn về hướng Lý Ngao, khẽ nói:

“Tiền bối nhìn mà xem.”

Nghe được câu nói này Lý Ngao sửng sốt.

Không phải câu nói này có vấn đề mà là đối phương không hề bị ánh mắt của anh ta tác động.

“Có phải do gần đây mình bỏ bê việc tu luyện không?” Lý Ngao cảm thấy vấn đề có lẽ nằm ở trên người mình.

Lát sau anh ta lúi sang một bên, nhìn xem Lục Thủy định làm gì.

Lúc này Long Vương cũng nhìn Lục Thủy, hiếm khi mở miệng nói:

“Con người, người cần phải biết, nếu như người thất bại, sẽ phải nhận hình phạt không thể tưởng tượng được.”

Lục Thủy bước đến trước bệ đá, trước mặt hấn chính là chuỗi ngọc.

Tuy là hấn không hề có ý định tìm bảo vật nhưng chuỗi ngọc này khiến hấn cảm thấy rất hứng thú.

Đối với Long Vương mà nói, Lục Thủy không hề để tâm khẽ giọng hỏi:

“Tiền bối, có thể nói cho tôi biết ông lấy chuỗi ngọc này ở đâu không?”

Long Vương nhú mày, có chút khó chịu:

“Cậu hiện tại không có tư cách.”

Cái gì cũng không làm, thực sự không có cách gì biết được chút tin tức từ miệng của đối phương.

Lục Thủy không quan tâm đến điều này.

Hắn cũng không đáp lời.

Chuỗi ngọc đang ở trước mắt Lục Thủy, hắn có thể nhìn rõ chuỗi ngọc này căn bản không phải người bình thường có thể rèn ra được.

Hoặc là nói chuỗi ngọc này không giống với được rèn ra.

“Chuỗi ngọc này có lai lịch không tầm thường, để tôi xem rốt cuộc đây là như thế nào.” Lục Thủy vươn tay ra chạm vào chuỗi ngọc.

Hắn muốn thử xem xem thành phần cấu tạo nên chuỗi ngọc.

Lúc Lục Thủy chạm tay vào chuỗi ngọc.

Tất cả mọi người đều nhìn hắn.

Suy cho cùng thì lời nói của Lục Thủy so với những người kia có chút khác thường, hơn nữa còn vô cùng tự tin.

Long Vương hay Lý Ngao đều muốn xem xem người này có thể phát hiện ra điều gì khác không.

Tiền Bảo đạo nhân - bọn họ cũng nhìn Lục Thủy, họ cũng rất hiếu kỳ đối phương rốt cục có thể tìm được bảo vật hay không.

Có điều sau khi tay Lục Thủy chạm vào chuỗi ngọc một lúc, chuỗi ngọc cũng chẳng có gì biến hóa, thậm chí bản thân Lục Thủy cũng chẳng có chút thay đổi nào.

Việc này khiến mọi người không biết phải nói gì.

Long Vương cũng cau mày lại.

Đây là một chút cũng không có gì xảy ra sao?

Tiền Bảo đạo nhân cũng thở dài: “Xem ra người này thật sự đang làm loạn, cậu ta đúng là muốn tìm cái chết.”

“Hy vọng cậu ta đừng có nói linh tinh.” Khi biết Lục Thủy không làm được gì, nội tâm tử thanh tú kia bắt đầu cầu nguyện.

Bọn họ thực ra cũng không ngờ rằng vấn đề lại trở nên nan giải như vậy.

Chuỗi ngọc này chẳng khác gì đồ giả.

Lúc này Lý Ngao vẫn nhìn Lục Thủy, muốn xem đến cuối cùng rồi mới tiến lên.

Vậy mà khiến Lý Ngao không ngờ đến là chuyện, lúc này Lục Thủy đã thu tay về rồi.

“Kết thúc rồi sao?”

Lý Ngao có chút bất ngờ.

Kết thúc như vậy có phải quá bình thường rồi không.

Tiền Bảo đạo nhân cũng rất kinh ngạc, cho nên người này căn bản cũng không có năng lực gì cả, chẳng qua đến đùa giỡn sao?

Người thanh niên cũng không thể tin được, người này điên rồi sao? Làm ra vẻ nhiều đó chỉ để như vậy.

Gặp phải đồng đội đến làm loạn, hy vọng cũng đừng loạn bán đứng người ta.

Không có năng lực thì không có năng lực, cũng nghìn vạn lần đừng làm mấy điều ngu ngốc. Nam tử thanh tú thầm cầu nguyện trong lòng.

Chấn Vũ nhìn Lục Thủy, cũng không rõ thiếu gia đang nghĩ gì, nhưng cậu chỉ cần đợi là được.

“Có phát hiện?” Lần này là Long Vương đích thân hỏi.

Bởi vì đó là lần cuối cùng rồi.

Nếu như cái gì cũng không có, vậy cùng một dạng người, chẳng khác gì với không có bất kỳ thu hoạch gì.

Long cung chắc chắn sẽ không cung cấp 3 bữa ăn một ngày.

Lục Thủy nhíu mày rồi nhìn Long Vương hỏi:

“Có, nhưng tôi lấy làm kỳ là, thứ này các người từ đâu có được.”

Nghe được câu hỏi này, Tiến Bảo Đạo nhân và những người khác cảm thấy não của đối phương không vui chút nào, tại sao cứ mãi truy hỏi vấn đề này.

Không cách gì trực tiếp nói.

Long Vương trầm mặc nhưn mày nhìn Lục Thủy:

“Con người, người cảm thấy người có tư cách hỏi vấn đề này sao?”

Nghe được sự đáp trả của Long Vương, Lục Thủy không nói gì, mà đưa tay ra búng nhẹ ngón tay.

Pa!

Một âm thanh từ ngón tay vang lên.

Lúc bọn họ còn chưa hiểu tại sao đối phương lại búng tay, một luồng sáng đột nhiên lóe ra từ bên trong chuỗi ngọc.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng này đều khoogn khỏi sững sờ.

Đặc biệt là Long Vương là Lý Ngao.

Ánh sáng này không phải từ bề mặt phát ra mà là từ bên trong.

Đó là một dấu hiệu của báu vật.

Đối phương sao có thể làm được?

Tiến Bảo đạo nhân cũng sững sờ nhìn chuỗi ngọc, muốn biết bản thân nỗ lực nhiều như thế, cũng không tạo ra bất kỳ ảnh hưởng gì, bề mặt của chuỗi ngọc cũng khó chạm vào.

Nhưng đối phương chỉ cần một cái búng tay trực tiếp khiến bên trong phát sáng.

Chẳng lẽ hẳn thật sự có thể tìm được bảo vật? Tiến Bảo đạo nhân có chút không hiểu.

Chương 769: Lục Thủy: Ta Bây Giờ Đã Đủ Tư Cách Chưa? 2

Hai người nam tử trẻ tuổi bày ra bộ mặt kinh hãi, muốn biết chính họ lúc trước đều đã chạm vào chuỗi ngọc.

Cảm giác chính mình có chút năng lượng, nhưng chuỗi ngọc như bị ngăn cách không hề tiếp nhận năng lượng của họ.

Căn bản không cách gì tạo ra cộng hưởng.

Mà đối phương một cái búng tay có thể trực tiếp kích động chuỗi ngọc.

Vừa nãy hẳn cái gì cũng không làm mới đúng.

Mà vào lúc tất cả mọi người kinh ngạc, tay Lục Thủy chạm vào chuỗi ngọc nhẹ nhàng nhấc lên.

Sau đó ánh sáng bắt đầu phát ra, bao phủ toàn bộ chuỗi ngọc, chiếu sáng toàn bộ.

Với sự xuất hiện của ánh sáng, tất cả mọi người có mặt dường như nhìn thấy hàng ngàn sinh vật sống được phản chiếu từ chuỗi ngọc

Thú dữ, linh thú, thánh thú, thần thú, vô số sinh vật dường như ẩn hiện trong ánh sáng này.

Sau đó, họ nhìn thấy núi, sông và rừng rậm, tiếp theo là dãy núi.

Chẳng bao lâu, đại dương vô tận hiện ra trong luồng sáng.

Đại dương bao la dường như nhấn chìm toàn bộ cung điện.

Cảm nhận được toàn bộ điều này Long Vương trực tiếp đứng lên.

Ông ta nhìn Lục Thủy đầy hoài nghi rồi lại nhìn chuỗi ngọc.

Không biết có phải ảo giác không, nhưng chỉ trong chốc lát, ông ta nhìn thấy một mảnh trời đất, thế giới và muôn loài.

Mà ông ta là một trong số rất nhiều người.

Không phải chỉ mình ông ta cảm thấy vậy, Lý Ngao, Tiên Bảo đạo nhân, còn có Chấn Vũ cùng với hai người trẻ tuổi kia.

Tất cả đều có cảm giác đó.

Dường như chuỗi ngọc muốn mở ra một thế giới mới.

Khiến bọn họ kinh ngạc không thôi.

Con người ở thế giới trước mắt trở thành một sinh vật nhỏ bé.

Sức mạnh vĩ đại khiến họ cảm thấy sợ hãi.

Lúc này họ mới hiểu, người này từ đầu đến cuối không nói gì to tát cả, hần hình như thật sự có năng lực, có đủ tự tin, có thể đối phương vốn dĩ như vậy.

Thực lực của hắn như vậy.

“Hiện tại, tiền bối cảm thấy tôi đủ tư cách chưa?” Lời của Lục Thủy phát ra.

Lúc lời của hắn phát ra, chuỗi ngọc lại trở về trạng thái ban đầu.

Dường như chưa có chuyện gì xảy ra.

Sức mạnh vừa rồi phát ra dường như không tồn tại.

Nhưng cảm giác tim đập nhanh vẫn bao trùm tất cả mọi người.

Dường như không ngừng nói với họ, sự việc vừa rồi tất cả đều là thật.

Người trước mắt này, có khả năng khơi gợi sức mạnh của chuỗi ngọc.

Long Vương nhìn Lục Thủy, sự kinh ngạc hiển hiện trong đáy mắt, ánh sáng vừa phát ra từ chuỗi ngọc, là việc bọn họ trước giờ chưa từng gặp.

Chuỗi ngọc có sức mạnh như vậy từ khi nào?

Họ đã sở hữu hạt đó trong vô số năm, và họ chỉ biết rằng hạt đó có thể được sử dụng để săn tìm kho báu, nhưng không

bao giờ biết rằng nó có thể được sử dụng cho bất cứ việc gì khác.

“Con người, người khiến ta rất kinh ngạc.” Long Vương nhìn Lục Thủy, vừa kinh ngạc đồng thời có chút e ngại, người này không hề đơn giản.

Người này nếu như cùng họ đối địch, khó nói họ còn giấu con át chủ bài nào không.

Lục Thủy không giả vờ nữa, định cùng Long Vương nói đạo lý, sau đó hỏi về nguồn gốc của chuỗi ngọc này, hẳn muốn đi xem thử.

Đây hoàn toàn không phải là một cuộc truy tìm kho báu.

Luận về bảo vật, cả thế giới đều nói về kết cấu, hiếm có vật phẩm nào có thể vượt qua được chuỗi ngọc này.

Chuỗi ngọc này cũng không phải thứ mà người bình thường có thể nắm được.

Long Thú dưới biển sâu căn bản không biết chúng đang sở hữu bao nhiêu bảo vật khó mà có được.

“Tiền bối...”

Bùm!!!

Lục Thủy vừa mở miệng, một tiếng nổ đột nhiên vang lên từ Long cung.

Khiến hắn có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên.

Là một cuộc công kích.

Bùm!!!

Lại có một vụ nổ nữa, toàn bộ Long cung rung chuyển, Tiến Bảo đại nhân và những người khác có chút đứng không vững.

Long Vương tối sầm mặt ngẩng đầu nhìn, hắn vẻ mặt ảm đạm nhìn bầu trời.

Sau đó, ông ta bay ra khỏi cung điện và đi kiểm tra tình hình bên ngoài.

Tiến Bảo đạo nhân sững sờ, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Tuy nhiên, không cho bọn họ thời gian suy nghĩ, một nhóm lực lượng trực tiếp bao vây bọn hắn, sau đó năm người, bao gồm Lục Thủy, bị bọn chúng trực tiếp khống chế.

Đó là lực lượng của Lý Ngao.

Sức mạnh đỉnh cao cấp 8, căn bản không phải vài người như Tiến Bảo đạo nhân có thể chống lại được.

Sau đó bọn họ nhìn thấy đại điện xuất hiện một lối đi, bên dưới tối đen như mực.

“Hãy đợi bên trong, nhớ kỹ chỉ cần không chạy lung tung thì sẽ không sao cả.”

Nghe thấy giọng nói này, Tiến Bảo đạo nhân trực tiếp bị hút thẳng vào căn phòng màu đen trong cung điện.

Căn bản không để cho người ta thời gian phản ứng.

Lục Thủy tự nhiên cũng cũng bị nhốt trong cung điện.

Có điều đối với hắn mà nói, ra khỏi đây chẳng phải điều gì khó.

Hắn đứng ở nơi tối đen, cảm nhận một chút, phát hiện bản thân không bị nhốt cùng với những người khác.

Chấn Vũ cũng không ở bên cạnh hắn.

“Chỗ này suy cho cùng cũng rất rộng, cũng không biết thâm hải Long Vương tạo nên căn phòng này làm gì.”

Phòng ngự ở đây không yếu, hơn nữa hơi thở bị cô lập, nhưng là nơi ẩn nấp rất tốt.

Có điều Lục Thủy không có ý định ẩn trốn.

Vừa nãy nếu như không nhìn sai, những kẻ đang để mắt đến Long cung bắt đầu dùng thủ đoạn không gian để công kích rồi.

Chắc hẳn có thứ gì đó ở trong Long cung này.

Nếu không rất ít người dám nguyện ý khai chiến với Long tộc, đặc biệt là thâm hải Long Thủy.

Suy cho cùng Tái Thủy cũng là Long tộc.

Lục Thủy không lưu lại chỗ này mà tiến một bước ra.

Chỗ này có rất nhiều trận pháp, vào hay ra đều có liên kết trận pháp bên trong.

Tất cả bước đi của Lục Thủy trực tiếp bước lên trên trận pháp, bước đi của hắn đã thoát ra khỏi trận pháp, lúc hắn một lần nữa xuất hiện hắn đã ở trong cung điện.

Bùm!!!

Vừa rồi khi xuất hiện Lục Thủy nghe thấy có sự va chạm của sức mạnh phía trên.

Đối phương vẫn đang công kích, hơn nữa bên trên có hai con rồng đang cố gắng chống trả.

Lục Thủy không để ý đến tình hình mà đưa tay ra, dưới cung điện xuất hiện một khe hở, Chấn Vũ được hắn kéo ra ngoài.

Đây là thứ Lục Thủy kết nối với trận pháp để làm được, đương nhiên tu luyện cũng rất quan trọng.

Bởi vì căn cơ tu luyện không đủ, hắn sẽ dùng sức mạnh của thiên địa.

“Thiếu gia.” Chấn Vũ vốn đang kinh ngạc, lập tức bình tĩnh lại gọi một tiếng.

Cũng may là thiếu gia không quên mất mình.

Lục Thủy không nói gì mà nhìn chuỗi ngọc phía trước.

Vừa nãy vào khoảnh khắc chạm vào chuỗi ngọc, hắn liền cảm nhận được chuỗi ngọc gần như mang dấu ấn của cả một thế giới.

Vạn vật chúng sinh dường như lưu lại hơi thở ở đây.

Nó là một mô hình thế giới thu nhỏ.

Loại cao cấp này không thể nào thuộc về Thủy Long được, nếu như nhất định phải tìm một chủ nhân thích hợp của nó thì chỉ có một người là phù hợp.

Đó là vị thần chân chính của trời đất.

“Xem ra chuỗi ngọc cảm nhận được Đông Phương Tra Tra, căn bản không phải vì ánh mắt là bảo vật.” Nội tâm Lục Thủy suy đoán.

Đây căn bản hoàn toàn không phải là một cuộc truy tìm bảo vật.

Nhưng cụ thể đó là gì, hẳn cũng không chắc lắm.

Cần phải xem xem Thủy Long thâm hải tìm được bảo vật gì.

Bùm!!!

Lúc này lại có một trận bùng nổ công kích ở phía trên.

“Thiếu gia, ở lại nơi này không sao chứ?” Chấn Vũ nhẹ giọng hỏi.

Vừa nãy cung điện này đều bị chấn động rồi.

Lục Thủy nhìn chuỗi ngọc nhẹ lắc đầu:

“Không cần để tâm, có điều đây là một cuộc công kích trên không, đánh không tới.

Phía trước vẫn cần chút thời gian.”

Để cho Thủy Long công kích, bọn họ không thể nhưng để bọn họ phòng thủ vẫn là rất tốt.

Chấn Vũ gật đầu không nói.

Thiếu gia nói như vậy, vậy thì nhất định là như vậy.

Chương 770: Lục Thủy: Ta Bây Giờ Đã Đủ Tư Cách Chưa? 3

Quả nhiên không lâu sau, âm thanh phía trên Long cung biến mất.

Hai con rồng đang hướng phía Long cung tiến đến.

Long Vương đã giải quyết trận công kích trên không, và lập tức trở về cung điện, ông ta muốn nhanh chóng tìm bảo vật, sau đó thả người.

Cuối cùng chạy trốn truy đuổi.

Nếu đối phương vẫn truy đuổi không ngừng, vậy thì quay lại đại bản doanh.

Đại bản doanh rất đặc biệt, căn bản sẽ không ai phát hiện ra.

Như vậy một ngày bị truy đuổi, ông ta một chút cũng không muốn trải qua.

Cho nên có thể không ra khỏi biển bọn họ thật sự không muốn.

Rất nhanh Long Vương và Lý Ngao quay về đến đỉnh cung điện, chỉ là vừa về tới bọn họ đều sững sờ.

Bọn họ nhìn thấy có hai người đứng trong cung điện, chính là người đã khơi dậy sức mạnh của chuỗi ngọc và đoàn tùy tùng của hắn.

“Lúc này rõ ràng ta đã đem bọn họ nhốt vào mật thất dưới Long cung.” Lý Ngao lập tức nói.

Điều này cho thấy đối phương từ dưới mật thất trở ra, hơn nữa cũng không hề tốn thời gian.

Loại người này không dễ đụng.

Nội tâm Long Vương vô cùng kinh hãi, đây chắc không phải Kỳ Lân đó chứ?

Người này nhìn thế nào cũng rất trẻ tuổi, trên người không hề có dấu vết của tuổi tác.

Tuổi tác nhất định không quá 100.

Nhưng nhìn cũng chỉ có 2 cấp tu luyện.

Giả lợn ăn thịt hổ.

Mấy từ này lóe lên trong suy nghĩ Long Vương và Lý Ngao.

Sau đó Long Vương bốt sợ hãi, quay trở về đình cung điện.

Lý Ngao biến thành hình dáng nửa người, đứng cách chỗ Lục Thủy không xa.

“Con người, nói xem suy nghĩ của ngươi.” Long Vương nhìn Lục Thủy, vẻ mặt bình tĩnh, giọng nói uy nghiêm.

Nội tâm hoang mang, vậy cũng không thể biểu hiện ra ngoài.

Về phần “làm sao ngươi có thể ra ngoài” sự hạ thấp bản thân này ông ta không định nói ra.

Có vẻ như hắn không biết, khí thế yếu hẳn đi.

Kỳ thật Long Vương còn có chút hối hận, lấy được bảo vật thì tốt rồi, hiện tại bảo vật không thấy đâu nữa, bên ngoài có kẻ địch mạnh, bên trong có người không biết lai lịch thế nào.

Thật là bị giặc bao vây.

“Muốn hỏi tiền bối vài vấn đề.” Lục Thủy nhìn Long Vương nhẹ giọng mở miệng.

“Cậu rất mạnh?” Nói mạnh không mạnh thì tốt, không cần biểu hiện ra ngoài.

Nửa câu sau Long Vương không nói ra.

Thân là Long Vương, vẫn còn cần giữ mặt mũi.

“Cần thể hiện cho tiền bối xem sao?” Lục Thủy nhìn Long Vương hỏi.

Dựa vào thực lực hiện có của hắn, nhiều nhất đánh cấp 7, còn một khi là cấp 8 thì vượt khỏi phạm vi năng lực của hắn.

Có điều, ở dưới biển, hẳn không bao giờ lo lắng về kẻ địch mạnh.

Chỉ cần Long Vương muốn hẳn thể hiện tư cách nói chuyện, hẳn sẽ cho Long Vương biết.

Dưới biển, rốt cuộc ai mới là vua.

“Con người, người rất tự tin.” Long Vương nhìn Lục Thủy, trầm giọng nói:

“Nói đi, người muốn hỏi gì.”

Đối với việc thể hiện hay không thể hiện, hẳn nhắc cũng không nhắc.

Lục Thủy nhìn chuỗi ngọc hỏi:

“Tôi muốn biết chuỗi ngọc này các ông từ đâu có được.”

“Đây là báu vật được Long tộc lưu truyền từ đời này sang đời khác.” Long Vương đáp.

“Nguồn gốc thì sao? Hoặc là làm sao tổ tiên của các ông có được chuỗi ngọc, ở đâu lấy được nó? Lục Thủy hỏi.

“Nguồn gốc sao?” Long Vương nhìn Lục Thủy nói:

“Con người, người làm sao xác định đây không phải Long tộc chúng ta tự tạo ra nó?”

Nghe thấy vậy, Lục Thủy hướng Long Vương hỏi:

“Tiền bối, ông biết chuỗi ngọc này là gì không?”

Đừng nói các ông, chỉ sợ cả Long tộc, thậm chí tất cả mọi người trong giới tu luyện đều không cách gì tạo ra được chuỗi ngọc này.

Đây là chuỗi ngọc có thể chứa được cả thế giới

Nếu như phải lấy một cái tên cho nó, thích hợp nhất là Sơn Hải Chúng Sinh Hình.

Nó là chuỗi ngọc, nhưng cũng là một bản đồ miêu tả thế giới.”

Lục Thủy cầm chuỗi ngọc lên, vạn vật bên trong được ánh sáng phát ra, chúng mang một sức mạnh khủng khiếp mà họ

không cách gì hiểu được.

“Tiền bối cảm thấy, một chuỗi ngọc như vậy, các ông có thể chế tạo được sao?” Lục Thủy nhìn phía Long Vương hỏi.

Nghe Lục Thủy nói vậy, Long Vương có chút khó tin, Lý Ngao cũng không hiểu.

Đây rõ ràng là chuỗi ngọc truy tìm kho báu của bọn họ, tại sao lại biến thành như vậy?

Long Vương nhìn Lục Thủy, nhất thời không có gì để nói.

Lục Thủy đợi một lát, cũng không mong đợi gì Long Vương đáp lời.

“Xem ra vẫn là thực lực chưa đủ.” Lục Thủy trong lòng thở dài.

Lúc sau hấn búng tay một cái.

Pa!

Một âm thanh giòn giã vang lên trong cung điện.

Long Vương và Lý Ngao không hiểu Lục Thủy đang làm gì.

“Tiền bối, mời ngẩng đầu nhìn lên.” Lục Thủy nhẹ giọng nói.

Long Vương có chút khó hiểu, liền ngẩng đầu nhìn.

Chỉ là lần này Long Vương trực tiếp bị chấn động.

Ông ta nhìn thấy phía hải vực bên trên long cung, một con vật khổng lồ nằm đó vui mừng nhìn cung điện.

Nhưng cảm giác áp bức bao trùm khiến Long Vương kinh hãi.

“Côn, Côn Bằng?” Long Vương có chút sửng sốt, ông cũng không hiểu tại sao Côn lại đột nhiên nằm trên Long cung.

Lúc nào xuất hiện vậy?

Tại sao lại xuất hiện?

Rất nhanh Long Vương phát hiện, ánh mắt của Côn vẫn luôn dừng lại phía con người kia.

Là hấn gọi Côn đến?

Chủ nhân của Côn?

Một kẻ có thể uy hiếp đến cả Long Tộc, chủ nhân của nó?

Đây xem ra không phải người bình thường?

Không thể nào.

Loại người nào có thể khiến Côn nhận chủ? Hơn nữa Côn còn có vẻ mặt vui mừng như vậy?

Người này là quái vật gì?

“Tiền bối, có thể nói rồi chứ?” Lúc này giọng Lục Thủy truyền đến.

Bây giờ giọng nói của hấn mang hàm ý khó cự tuyệt.

Có vẻ như chỉ cần từ chối, Côn sẽ lập tức phá vỡ lớp phòng hộ của Long cung, sau đó nói đạo lý.

Lục Thủy cứ như vậy đứng đó, nhưng lần này trong mắt Lý Ngao, Lục Thủy mang một thái độ tuyệt đối xem nhẹ Long Vương bọn họ.

Loại người này, từ lúc bắt đầu đã không phải phe yếu thế.

Anh ta cuối cùng cũng biết, tại sao lúc này sự ép buộc của mình với người này lại không có hiệu quả.

Một Côn có thể đe bẹp anh ta đều là sủng vật của đôi phương, thì anh ta tính là gì?

Bùm!!!

Đột nhiên cả Long cung bị chấn động.

Là đuôi của Côn đập vào Long cung, lực va chạm kinh hoàng khiến Long cung bị chấn động.

Lúc này Long Vương cuối cùng cũng tỉnh táo trở lại, ông ta nhìn ánh mắt Lục Thủy càng thêm sợ hãi.

Cuối cùng chỉ có thể mở miệng nói:

“Là đại bản doanh của bọn ta, tổ tiên của bọn ta ở đó phát hiện ra chuỗi ngọc này.

Bọn ta cũng không biết ở chỗ nào, cũng không biết chuỗi ngọc này là gì.

Nhưng nghe nuôi tổ tiên đã tìm được một bảo vật cực kỳ quý hiếm ở hướng chuỗi ngọc phát sáng.”

“Các người tìm thấy bảo vật gì?” Lục Thủy hỏi.

Chỉ cần cho hắn biết những thứ này, biết đâu có thể tìm được điểm chung.

“Không biết, tổ tiên vào lúc đại họa, đã đem bảo vật rời đi, cuối cùng trở thành ngủ đông.” Long Vương mở miệng nói.

Họ cũng dự định làm như vậy.

“Ông thì sao? Đã tìm được chưa?” Đối với Long Vương mà nói, hắn có thể hiểu.

Mặc dù những thứ bên ngoài chết không thể mang theo nhưng Thủy Long chính là muốn mang theo.

Long Vương nhất thời không muốn đáp.

Nhưng lúc này Côn lại vẫy đuôi một cái.

Một cơn chấn động lớn lại chuyển đến.

Long Vương chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu:

“Rất nhiều năm trước tìm thấy một kiện.”

“Ở trên người sao?” Lục Thủy lập tức hỏi.

“Ở đại bản doanh, nơi đó đối với bọn ta mà nói mới là nơi an toàn nhất.” Long Vương mở miệng đáp.

Long tộc bọn họ đối với Đại bản doanh tuyệt đối ti tưởng, đó là một nơi an toàn.

Mặc dù bọn họ không biết chỗ đó rốt cuộc là nơi như thế nào, nhưng nhiều năm như vậy, chưa từng xảy ra vấn đề gì.

Chương 771: Người Đứng Dẫn Ai Bật Hack 1

Không thể nhìn thấy bảo vật ngay lập tức, Lục Thủy có hơi thất vọng.

“Các người trở lại đại bản doanh cần bao lâu?” Lục Thủy hỏi Thâm Hải Long vương.

Thâm Hải Long vương nhìn không gian can thiệp phía trên Long cung, cảm thấy vẫn nên trở về, ở lại bên ngoài càng lâu càng không an toàn.

Sau đó hắn cúi đầu nhìn về phía Lý Ngao.

Đối với việc cần bao lâu có thể trở về, Lý Ngao biết rõ ràng hơn, đây là chuyện hắn đang an bài.

Lục Thủy thuận theo ánh mắt của Thâm Hải Long vương nhìn về phía Lý Ngao.

“Qua nửa canh giờ tiếp là đủ.” Lý Ngao mở miệng nói.

Tốc độ của Long cung rất nhanh, nhưng là đại bản doanh của bọn họ cách nơi này rất xa xôi.

“Nửa canh giờ?”

Cái này quá lâu, không qua bao lâu nữa Mộ Tuyết sẽ trở về.

Sau đó Lục Thủy ngẩng đầu nhìn về phía côn, hắn truyền đạt một mệnh lệnh cho côn.

Tiếp đó sau khi thu được mệnh lệnh, côn không còn dựa vào phía trên nữa, mà biến mất trong thủy vực hắc ám.

Nhưng không bao lâu, Lý Ngao lại đột nhiên cảm giác được tốc độ của Long cung nhanh hơn rất nhiều.

Cái này...

“Ta để côn tăng tốc cho các người, tốt nhất các người nên câu thông với nó, tránh xuất hiện vấn đề về phương hướng.”

Lục Thủy nhìn Lý Ngao nói.

“Ta cho người đi câu thông.” Lý Ngao lập tức nói.

Nói xong liền rời khỏi cung điện.

Lý Ngao rời đi, hẳn rời đi không bao lâu, không gian can thiệp lại tránh hai lần.

“Xem ra không còn bao lâu nữa bọn họ cũng sẽ đánh tới.” Lục Thủy thuận miệng nói.

Đối với lời nói của Lục Thủy, Thâm Hải Long vương đương nhiên biết.

Hiện tại hẳn hai mặt thù địch, bằng không thì cũng không đến nỗi khuất phục nhanh như vậy.

“Các hạ có thể thông qua hạt châu tìm ra bảo vật?” Thâm Hải Long vương vẫn muốn biết bảo vật ở nơi đâu.

Dù không chiếm được, để bọn họ nhìn một chút cũng tốt.

Không biết rốt cuộc là bảo vật gì.

“Người cảm thấy bảo vật sẽ là thứ gì?” Lục Thủy hỏi ngược lại.

Thâm Hải Long vương lắc đầu:

“Không có bất kỳ manh mối gì, mà cái gì cũng có khả năng.

Hạt châu cách một khoảng thời gian rất dài mới có thể sáng một lần, mỗi một lần đều không phải đồ vật giống nhau.

Cho nên hoàn toàn không biết lần này sẽ là thứ gì.”

“Món bảo vật kia người tốt nhất là đừng nghĩ lấy được, bên người nàng có một người mà người vĩnh viễn không thể trêu vào.” Lục Thủy nhìn Thâm Hải Long vương tiếp tục nói:

“Đừng nói người, toàn bộ Long tộc cộng lại, cũng phải chịu diệt vong.

Qua mấy tháng, toàn bộ Tu Chân giới cộng lại cũng không đả thương được người kia mấy may.”

Thâm Hải Long vương có chút khó có thể tin.

Lục Thủy cũng không có ý định nhiều lời.

Ai biết bọn họ có nổi điên đoạt bảo vật hay không, đến lúc đó nếu Mộ Tuyết bại lộ, hắn cũng phải bại lộ theo.

Nếu thật sự như vậy, nhất định phải đào gân rồng của Thâm Hải Thủy Long.

Hủy đại kế của hắn.

Trong chớp nhoáng, Thâm Hải Long vương vô ý thức rùng mình một cái, phảng phất có nguy hiểm lơ lửng trên đầu, một khi chọn sai sẽ vạn kiếp bất phục.

Âm âm!

Đột nhiên phía trên Long cung lại tiếp tục xuất hiện không gian công kích.

“Xem ra người ở đối diện sắp tới đây.” Lục Thủy ngẩng đầu nhìn phía trên cung điện nói.

Sau đó Lục Thủy liền không để ý, hắn cần phải giải quyết chuyện bị Thâm Hải Long vương bắt trước khi Mộ Tuyết trở về.

Thuận tiện giải quyết người đột nhiên đánh tới.

Sau đó để Thâm Hải Long vương đưa bọn họ trở lại vị trí trước đó.

“Nói về đại bản doanh của các người đi.”

Lục Thủy thu hồi ánh mắt nhìn về phía Thâm Hải Long vương.

Đại bản doanh trong miệng đối phương, có vẻ có quan hệ với hạt châu.

...

Mộ Tuyết và Hải Yêu Nữ Vương đi một nơi trong hải vực.

Nước biển ở chỗ các nàng sẽ tự động tách rời.

Đây là năng lực của Hải Yêu Nữ Vương, tới là khách, Tử Y Thần Nữ rõ ràng không thích đi lại ở trong nước, cho nên nàng phải hỗ trợ ngăn cách nước biển.

Điểm quan trọng nhất là, hồ trợ Đông Phương Trà Trà kia tìm đặc sản không gian.

Đúng vậy, hiện tại các nàng đang đi trong sân bãi đặc sản Hải yêu.

Mộ Tuyết đặc biệt dẫn Đông Phương Trà Trà đến tìm ốc hương.

Đối với chuyện này, Đông Phương Trà Trà đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Mà nàng cũng cảm giác ốc hương ăn rất ngon, nàng từng ăn qua.

Đương nhiên, Đông Phương Trà Trà không phải tìm ốc hương một mình, lúc các nàng đi ra trùng hợp gặp Hải yêu tiểu Đào vẫn luôn đang truy tìm hack.

Sau đó bị Hải Yêu Nữ Vương bắt cùng đi tìm ốc hương.

“Ngươi là nhân loại?” Hải yêu tiểu Đào tò mò nhìn Đông Phương Trà Trà.

Đông Phương Trà Trà nhìn chằm chằm Hải yêu tiểu Đào, trừng mắt nhìn, ngạc nhiên nói:

“Chẳng lẽ ngươi không phải nhân loại?”

Hải yêu tiểu Đào: “...”

Đây không phải chuyện rõ ràng sao?

“Chúng ta sinh hoạt ở trong biển, là Hải yêu.” Hải yêu tiểu Đào giải thích nói.

“Các ngươi biết Chân Thần duy nhất không?” Đông Phương Trà Trà đột nhiên hỏi.

“Không biết, đó là cái gì?” Hải yêu tiểu Đào vẻ mặt đầy dấu chấm hỏi.

Đông Phương Trà Trà suy nghĩ một chút nói:

“Nàng giống như các ngươi, sinh hoạt trong nước, ngẩng đầu trông không đến trời xanh, cúi đầu không nhìn thấy bãi cỏ.

Ban ngày không có mặt trời, ban đêm không có trăng sáng.

Còn không thể ăn cơm nóng hổi... Ai nha, đau.”

Lúc Đông Phương Trà Trà nói chuyện, đột nhiên bị một luồng tử sắc quang gõ lên trán nàng.

Là Mộ Tuyết.

“Làm nhiều, ít nói chuyện.” m thanh của Mộ Tuyết truyền tới.

“Nha.” Đông Phương Trà Trà ồ một tiếng bắt đầu tìm ốc hương.

Vẻ mặt Hải yêu tiểu Đào mờ mịt.

Thì ra các nàng thăm như vậy sao?

Sau đó nàng đứng lên chạy đến chôn Hải Yêu Nữ Vương:

“Nữ vương đại nhân, ta quyết định ta muốn ra...”

“Đào xong ốc hương lại nói tiếp.” Hải Yêu Nữ Vương nói thẳng.

“Nha.” Hải yêu tiểu Đào vừa chạy hai bước ngoan ngoãn trở về đào ốc.

Mộ Tuyết nhìn tất cả, cảm giác Hải yêu cũng không thể nào bớt lo.

“Hiện tại Nữ vương có thể nói người tìm ta có chuyện gì sao?” Mộ Tuyết nhìn Hải Yêu Nữ Vương hỏi.

Hiện tại nàng cũng không vội trở về, cảm giác Lục Thủy hẳn còn cần một chút thời gian mới có thể giải quyết chuyện của Thâm Hải Thủy Long.

Đến lúc đó trở về nếu vừa vặn đụng phải Lục Thủy đang đánh người, vậy liền xấu hổ.

Không đúng, nàng có gì phải lúng túng, hẳn là trực tiếp xông lên đánh Lục Thủy một trận trước lại nói.

Không thể để cho hắn có cơ hội mở miệng giải thích.

Bằng không thì lập tức mềm lòng là không tốt.

Nàng thích Lục Thủy như vậy, Lục Thủy lại hư, nói hai câu hữu ích nàng liền luân hãm.

Cũng may Lục Thủy chỉ biết khen nàng.

“Thần nữ có biết về cường giả Tu Chân giới không?” Hải Yêu Nữ Vương hỏi.

Nàng muốn nói từ ban đầu.

“Cường giả?” Trong đầu Mộ Tuyết trong nháy mắt xuất hiện bộ dáng Lục Thủy:

“Ngược lại biết một người.”

“Chỉ một người?” Hải Yêu Nữ Vương có chút ngoài ý muốn.

Cường giả Tu Chân giới không ít, mà gần đây người của Thần Chúng cũng đang lộ đầu, thế lực khác khăng định cũng hoạt động trong Tu Chân giới không ít.

Trên lý luận Tử Y Thần Nữ là nhân vật có cấp bậc như vậy, không nên chỉ biết một cường giả.

“Ừm, chỉ một người.” Mộ Tuyết cảm thấy trừ Lục Thủy, không có cường giả thứ hai.

Trong Tu Chân giới, còn có người có thể sánh với Lục Thủy sao?

Trong vô số năm tháng, một người cũng không có.

Chẳng qua ngược lại nàng còn thường xuyên ức hiếp cường giả này.

Sinh khí thì cần hẳn.

Ở kiếp trước bởi vì chuyện đưa bé, bọn họ cũng rất dễ dàng giận dỗi.

Chẳng hạn như đi bệnh viện, người ở cảnh giới gì rồi, còn đi bệnh viện.

Chương 772: Người Đứng Dẫn Ai Bật Hack 2

“Thần nữ đã nghe nói về Tiên đình, Phật môn và Thần Chúng chưa?” Hải Yêu Nữ Vương lại hỏi.

Mặc dù Thần nữ chỉ nhận biết một cường giả, nhưng không quan hệ, tiếp tục nói là được.

“Từng nghe nói, hình như gần đây còn hoạt động trong Tu Chân giới.” Mộ Tuyết nói.

Nàng không chú ý những người này, đây không phải điều nàng cần chú ý.

Chỉ là thỉnh thoảng Thiên Nữ chương môn sẽ nhắc đến, nàng cũng biết một chút.

Cộng thêm có quan hệ với Lưu Hoả, nàng nghe càng nhiều.

“Như vậy lúc Thần nữ đối diện với mấy thế lực này, là có lập trường gì?” Hải Yêu Nữ Vương hỏi.

Chuyện này đối với nàng mà nói rất quan trọng, bởi vì nàng muốn đứng đội, nếu như Tử Y Thần Nữ cùng những người này cùng một lập trường, nàng không có cách nào đứng đội.

Cuối cùng vẫn tương đương gia nhập những người kia.

Vậy nàng tình nguyện nhận áp lực, đi tìm Thiên Cơ tiên bối.

“Lập trường sao?” Mộ Tuyết suy nghĩ.

Lập trường của nàng với những người này là nước giếng không phạm nước sông, nhưng Lưu Hoả giết không ít người của Tiên đình.

Tiên đình Thần Chúng đều không thể nào đối phó.

Nhất là Thần Chúng, thế mà chủ động khiêu chiến Lục Thủy, đây quả thực là đang đối địch với nàng.

“Đối địch.” Mộ Tuyết không suy nghĩ mà trực tiếp đáp lại Hải Yêu Nữ Vương.

Mà đối với đáp án này Hải Yêu Nữ Vương sững sốt một chút, nàng làm sao cũng không nghĩ tới, thế mà là đối địch.

Trong nhận biết của nàng, xác suất lớn là không có quan hệ lợi ích chút nào mới đúng.

Chỉ là nàng cũng không hỏi thêm về vấn đề này.

Mà hỏi sang vấn đề khác:

“Vậy Thần nữ biết ba thế lực này trong thời kỳ viễn cổ đã xảy ra một trận tranh đấu nghiêng trời lệch đất không?”

“Tranh đấu nghiêng trời lệch đất?” Mộ Tuyết lắc đầu.

Đối với thời kỳ viễn cổ, nàng cũng biết không nhiều.

Từ nhỏ đến lớn nàng chỉ ở trong nhà, sau khi lớn lên gả cho Lục Thủy, người còn chưa có tiếp xúc qua mấy ai.

Ngẫu nhiên đi ra cửa một hai lần.

Sau khi gả cho Lục Thủy cũng thế, bọn họ vẫn luôn trải qua sinh hoạt vợ chồng.

Chuyện bên ngoài khu vực Lục gia, bọn họ rất ít tiếp xúc, ngay từ đầu Lục Thủy sẽ mang theo nàng đi ra bên ngoài.

Còn lại đều trong khu vực Lục gia.

Dù sao chuyện của hai người bọn họ vẫn không thể đạt được biện pháp giải quyết tốt.

Nào có rảnh mà biết thời kỳ viễn cổ gì.

“Thời kỳ viễn cổ kết thúc bắt nguồn từ cuộc tranh đấu này.

Tam đại thế lực khai chiến, Đạo tông cũng bị liên lụy vào trong.

Trong trận chiến kia vạn vật sinh linh gặp vô tận tai nạn, sơn băng địa liệt, sinh mệnh tàn lụi.

Trong Tu Chân giới, cho dù là tộc Hải yêu chúng ta, cũng không có tư cách tả hữu trận chiến kia, đối mặt với cuộc tranh

đấu kia chúng ta cũng chỉ là người bị hại.” Hải Yêu Nữ Vương lòng còn sợ hãi nói.

Nàng đã trải qua trận chiến kia, bằng không thì làm sao lại ngay lập tức muốn đi đứng đội.

“Bọn họ đang tranh cái gì?” Mộ Tuyết hiếu kỳ hỏi.

Mặc dù có thể là một lý do buồn cười, nhưng Mộ Tuyết vẫn muốn biết một chút.

Rốt cuộc là cái gì đáng để bọn họ trực tiếp khai chiến.

Nếu như là lý do buồn cười như lập trường, vậy nàng cũng không biết nên nói gì cho phải.

Nhưng vô số tranh đấu, xác thực đều bởi vì lập trường.

“Nữ vương nói cho ta, bọn họ đang tranh đoạt một vật.” Hải Yêu Nữ Vương nói.

“Nữ vương?” Mộ Tuyết nhìn về phía Hải Yêu Nữ Vương.

“Ừm.” Hải Yêu Nữ Vương gật đầu:

“Ta là Hải Yêu Nữ Vương đời thứ hai.

Chỉ là mặc dù ta và Nữ vương cùng một cảnh giới, có thể thực lực ngày đêm khác biệt, rất nhiều chuyện nữ vương biết, mà ta không có tư cách biết đến.”

Mộ Tuyết gật gật đầu, không tiếp tục hỏi về chuyện Hải Yêu Nữ Vương tiền nhiệm nữa, mà là hỏi cuộc tranh đấu kia:

“Tam đại thế lực đang tranh cái gì?”

Là cái gì đáng giá để tam đại thế lực triệt để khai chiến, không phải đồ vật đặc biệt quan trọng thì không đến nỗi như thế.

“Nghe nói quan hệ trực tiếp đến Tam đại thế lực Đế Tôn, Chân Thần, Phật Đà.

Nhưng cụ thể là cái gì, Nữ vương không nói thẳng.

Nàng nói chuyện này là không có cách nào tránh khỏi.” Hải Yêu Nữ Vương nói.

“Cho nên chuyện này và tìm ta có liên hệ gì?” Mộ Tuyết suy nghĩ, vẫn không có cảm giác được đối phương nói với nàng những điều này làm gì.

“Đứng đội.” Hải Yêu Nữ Vương nói thẳng.

Mộ Tuyết nhìn Hải Yêu Nữ Vương tỏ vẻ không hiểu.

“Bởi vì Hải yêu chúng ta xưa nay không chào đón tam đại thế lực, cho nên chúng ta chưa hề nghĩ tới việc đứng về bên tam đại thế lực.

Mà không đứng về bên tam đại thế lực, một khi nghênh đón bọn họ tranh đấu, đối với chúng ta là vấn đề rất nguy hiểm.

Cho nên chúng ta cần cường giả che chở, hoặc liên thủ vượt qua cửa ải khó khăn.” Hải Yêu Nữ Vương nói với Mộ Tuyết.

“Cho nên chọn ta?” Trong lúc nhất thời Mộ Tuyết không biết nên nói gì cho phải.

Đối phương là người vận khí tốt sao?

“Kỳ thật cường giả trong thời đại này, chúng ta chỉ nhận biết Thần nữ người.

Những năm qua, chỉ có Thiên Nữ tông và Hải yêu chúng ta tiếp xúc qua.

Cho nên...” Hải Yêu Nữ Vương không muốn nói bản thân mình lừa.

Được thôi, Mộ Tuyết xác nhận, Hải Yêu Nữ Vương đúng là vận khí tốt.

“Tam đại thế lực tranh đấu, Hải yêu gia nhập vào phe người khác là vì bo bo giữ mình?

Thế nhưng Nữ vương vừa mới nói, vào thời kỳ viễn cổ Đạo tông cũng bị liên lụy ở trong đó, không gia nhập tam đại thế lực, thật sự hiệu quả sao?” Mặc dù Mộ Tuyết không lo lắng gì về tam đại thế lực, nhưng đối với lời nói của Hải Yêu Nữ Vương, nàng vẫn có chút nghi vấn.

Cho nên dự định hỏi rõ ràng.

Nàng có thể che chở một số người, nhưng không có nghĩa là sẽ tùy tiện che chở người.

Mà tranh đấu bên ngoài, bọn họ căn bản không nhúng tay vào.

Kiếp trước nàng và Lục Thủy chưa hề nhúng tay vào.

Ngược lại có vẻ như Đại trưởng lão từng nhúng tay vào một lần.

“Không giống.” Hải Yêu Nữ Vương lắc đầu nói:

“Đạo tông không giống, cùng tất cả mọi người không giống.”

“Không giống?” Mộ Tuyết hỏi.

“Ừm, không giống.” Hải Yêu Nữ Vương nhớ nói:

“Ở thời kỳ viễn cổ, có rất nhiều thế lực đều bo bo giữ mình, nhưng nguyên nhân Đạo tông bị liên lụy vào bên trong không giống với tất cả mọi người.

Bọn họ gần như tự chủ động cuốn vào.

Mà chuyện bọn họ cần làm, chỉ có một.”

Hải Yêu Nữ Vương ngừng một chút.

Mộ Tuyết không nói gì, mà chỉ nhìn Hải Yêu Nữ Vương, lúc này không cần Hải Yêu Nữ Vương cũng sẽ tiếp tục nói tiếp.

Quả nhiên, Hải Yêu Nữ Vương chỉ dừng lại liên tiếp tục nói:

“Đạo tông thân là một trong tứ đại thế lực viễn cổ, bọn họ gia nhập tranh đấu chỉ có một mục đích.

Đó chính là bình định chiến loạn.”

Hải Yêu Nữ Vương hơi xúc động nói:

“Khi đó Đạo tông có ngũ đại kiếm tu cầm đầu, bất kỳ một thế lực nào cũng không thể chiến thắng Đạo tông.

Ngũ đại kiếm tu trước mặt bảy đại Chủ Thần Thần Chúng, căn bản không có lực chống đỡ chút nào.

Cuối cùng hình thành Đạo tông dùng sức lực một tông, chiến đấu với tam đại thế lực.

Dù trực diện tam đại thế lực, Đạo tông cũng chưa từng tan tác.

Đạo tông tồn tại, làm vô số sinh linh đạt được cơ hội kéo dài hơi tàn.”

Chương 773: Người Đứng Dẫn Ai Bất Hack 3

“Hải yêu không tham chiến?” Mộ Tuyết tò mò hỏi.

Nếu như Hải yêu gia nhập Đạo tông, trên lý luận sẽ là một trợ lực to lớn.

“Tham gia một bộ phận, nhưng Nữ vương không thể tham dự.

Ta cảm giác chỉ cần Nữ vương tham dự, tuyệt đối không giống chiến cuộc.

Khi đó ta hỏi Nữ vương, Nữ vương đáp là, theo quy định nếu chúng ta thua, thì không thể tiếp tục tham dự bất cứ chuyện gì của Tu Chân giới.

Đây là nguyên do của Nữ vương.

Cho nên khi đó ta thống ngự Hải yêu.

Đối mặt với tranh đấu như thế, ta cảm thấy một cảm giác bất lực.”

“Ta nhớ bên trong tam đại thế lực đều có tồn tại mạnh hơn.” Mộ Tuyết có chút suy nghĩ, nói:

“Nếu như ta không nhớ lầm, Đạo tông không có tồn tại mạnh hơn, như vậy thật sự có tư cách tranh phong với tam đại thế lực sao?”

Đây mới là trọng điểm.

Đạo tông mạnh hơn, hẳn cũng không có cấp bậc nhân vật như Đạo Tổ này.

Như vậy làm sao có thể tranh với tam đại thế lực Đế Tôn, Phật Đà và Chân Thần?

Nghe được vấn đề này, Hải yêu sửng sốt một chút.

Sau đó trong mắt xuất hiện một tia mê mang.

“Sao vậy?” Mộ Tuyết nhìn Hải Yêu Nữ Vương mê mang tò mò hỏi.

Hải Yêu Nữ Vương biểu hiện không quá bình thường.

Có vẻ như nàng không biết đáp án của vấn đề này.

“Cảm giác có chút kỳ quái.” Hải Yêu Nữ Vương cẩn thận suy nghĩ nói:

“Ta cảm giác phía sau Đạo tông hẳn đứng một người, thế nhưng cẩn thận suy nghĩ, thế mà không có ký ức này.”

Mộ Tuyết cũng có chút ngoài ý muốn, ký ức của Hải Yêu Nữ Vương có vẻ như xuất hiện một vài vấn đề.

Nhưng nếu Đạo tông thật sự có thể tranh phong với tam đại thế lực, như vậy tất nhiên có chỗ đặc biệt gì.

Sau đó Mộ Tuyết không tiếp tục hỏi những vấn đề này nữa.

“Nữ vương vừa mới nói lần tranh chấp này làm thời kỳ viễn cổ bởi vậy mà kết thúc, như vậy trận tranh đấu này kết thúc thế nào?” Mộ Tuyết hỏi.

Toàn bộ Tu Chân giới đều trong dư âm tranh đấu, dù sao cũng nên có bên thắng chứ?

“Chuyện này...” Nữ vương có chút khó khăn nói:

“Ta không biết kết thúc ra sao, bởi vì lúc sắp kết thúc, thiên địa đột nhiên truyền đến sức mạnh đáng sợ, Nữ vương trực tiếp phong ấn tất cả Hải yêu chúng ta xuống dưới biển sâu.

Chờ khi ta tỉnh lại một lần nữa, Tu Chân giới đã trở lại hòa bình.

Tam đại thế lực đã không còn, duy nhất tồn tại là Đạo tông, cũng từ đây xuống dốc.

Chỉ là Nữ vương cũng không thấy tăm hơi.”

“Nữ vương các ngươi tên gì?” Mộ Tuyết hỏi.

Chuyện thời kỳ viễn cổ nàng không hiểu rõ, cũng xác thực không có hứng thú lắm.

“Triều Tịch, tỷ tỷ của ta.” Hải Yêu Nữ Vương nói.

Mộ Tuyết không nói gì thêm, chưa từng nghe qua cái tên này.

“Bởi vì thời kỳ viễn cổ tranh đấu, dẫn đến các người muốn gia nhập một thế lực, thế nhưng hiện tại tam đại thế lực cũng không có động tĩnh lớn gì.

Bọn họ khôi phục, hẳn cần thời gian rất lâu.

Tại sao phải nóng lòng gia nhập?” Mộ Tuyết mở miệng hỏi.

Hiện tại Tu Chân giới cũng không có dấu hiệu Tiên đình chờ hoạt động.

Cũng là nói, chờ bọn họ khôi phục thực lực, cũng không biết cần bao nhiêu năm.

Chớ nói chi là nhắc tới thời gian.

Mà nàng sống qua một đời người, một đoạn thời gian rất dài ở kiếp trước, Tu Chân giới rất hòa bình.

Đoạn thời gian này người bình thường lớn lên mấy chục đời cũng không qua hết.

Hải Yêu Nữ Vương lắc đầu, thở dài nói:

“Không có thời gian, nếu như dưới tình huống bình thường, chúng ta xác thực không thêm quan tâm.

Nhưng ngoài ý muốn xảy ra.”

“Chuyện ngoài ý muốn gì?” Mộ Tuyết đi dưới đáy biển, bên cạnh nàng có một khối cự thạch biển sâu, trên tảng đá vừa vặn có một con ốc hương.

Sau khi nhặt ốc hương lấy xuống, Mộ Tuyết liền ném sang cho Trà Trà bên kia.

“Ai nha, dọa ta.” Đông Phương Trà Trà thì thầm một tiếng.

Mộ Tuyết không để ý, mà nhìn Hải Yêu Nữ Vương, chờ đợi câu trả lời của nàng.

“Thần nữ có biết dưới Không Minh hải vực có một vị tồn tại?” Hải yêu nhìn Mộ Tuyết hỏi.

“Có một chút ấn tượng, nhưng cụ thể mạnh bao nhiêu thì không biết.” Mộ Tuyết xác thực có một chút ấn tượng, nhưng chưa từng gặp vị cường giả kia.

Dù sao từng nghe nói qua, là khi ở kiếp trước.

Khi đó thường xuyên đến Hải yêu mua đặc sản.

Nếu như đụng phải, khả năng vị kia còn chưa đi.

Dù sao mỗi lần Lục Thủy đều cùng đi với nàng.

Có Lục Thủy ở bên người, nàng xưa nay không cần ra tay.

Kiếp trước Lục Thủy còn đặc biệt xung động, có người ức hiếp nàng, sẽ dễ dàng bạo tạc.

Chẳng hạn như phụ thân nàng.

Lúc ấy Lục Thủy bùng nổ, Mộ gia liền bị san bằng.

“Vị tồn tại kia thực lực gì ta cũng không rõ lắm, nhưng ta biết, một khi hắn thức tỉnh, thế giới sẽ lâm vào hỗn loạn, đến lúc đó đại chiến sẽ lại một lần bộc phát.

Nữ vương từng nói, một khi vị tồn tại kia thức tỉnh, thì phải chuẩn bị tốt ứng đối phó.” Hải Yêu Nữ Vương nói.

“Nói cách khác, chân chính làm các người lựa chọn gia nhập, là cường giả dưới Không Minh hải vực?”

Hắn sắp thức tỉnh rồi?” Mộ Tuyết hỏi.

“Đúng thế.” Hải Yêu Nữ Vương dừng đi lại, nước biển xung quanh cũng dừng tách ra, nàng nhìn về hướng vị tồn tại kia nói:

“Ta vừa mới quan sát qua, đối phương không đến nửa năm liền sẽ sơ bộ thức tỉnh.

Đến lúc đó sẽ như thế nào, ai cũng không biết.”

“Có thể để ta đi qua nhìn một chút không?” Mộ Tuyết nói.

Để nàng đi xem xem, vị tồn tại kia rốt cuộc khó giải quyết hay không khó giải quyết.

Mà ở kiếp trước thời kỳ này khẳng định không có náo động gì.

Cho nên nàng cũng muốn đi xem, có phải Lục Thủy khiến động cái gì không, dẫn đến thế giới xuất hiện biến hóa.

Chuyện này làm nàng cảm thấy khẳng định là Lục Thủy, Lục Thủy quá sinh động.

Nhảy nhót khắp nơi.

Nàng rất nhu thuận, mỗi ngày ở nhà chờ Lục Thủy trở về.

Hải Yêu Nữ Vương đương nhiên không có ý kiến, nàng đi phía trước dẫn đường.

Đông Phương Trà Trà và Hải yêu tiểu Đào đi theo sau lưng Mộ Tuyết và Hải Yêu Nữ Vương.

Các nàng nghe không hiểu những sự tình kia, cho nên đều không nghe nữa

“Người có tu vi tam giai?” Hải yêu tiểu Đào nhìn Đông Phương Trà Trà hỏi.

Lúc này Đông Phương Trà Trà đang bắt một con cá, tát lên người cá, cá chính là cá, vừa này mới dám đánh lên nàng.

Nghe tiểu Đào đặt câu hỏi, Đông Phương Trà Trà buông cá xuống, định nghiêm túc trả lời.

Đi ra bên ngoài, lễ phép cơ bản rất quan trọng.

Mỗi lần đi ra ngoài mẫu thân đều nói như vậy.

Hương Dụ nói mẫu thân nói đúng.

“Trước đó không lâu mới lên tam giai.” Đông Phương Trà Trà nói.

“Ta cũng kém không nhiều, đúng rồi, người bật hack sao?” Hải yêu tiểu Đào hỏi.

“Không mở.” Đông Phương Trà Trà lập tức trả lời.

Nàng quyết định, trở về phải hỏi chị dâu bật hack là cái gì.

Nghe xong tiểu Đào rất cao hứng:

“Ta cũng không mở, đúng rồi, người năm nay bao lớn?”

Nàng cảm thấy nhân loại không bật hack này, hẳn không hơn kém nàng bao nhiêu.

“4 tháng trước vừa mới đủ 18 tuổi.” Đông Phương Trà Trà đếm ngón tay đáp.

Nàng đang đếm mấy tháng trước.

“Muời, 18 tuổi?” Hải yêu tiêu Đào sừng sốt một chút, phản ứng này không thích hợp.

18 tuổi tam giai?

Nàng 18 tuổi mới vừa nhị giai không bao lâu.

“Người không phải nói, người không bật hack sao?” Hải yêu tiêu Đào khóc.

Nàng muốn tìm nữ vương bật hack.

...

Thu Vân tiểu trấn.

Kiều Càn đi trên đường phố.

Lúc này hẳn mặc áo bào đen, nhưng không che đỉnh đầu, chỉ che khuất cánh tay.

Mà áo choàng của hẳn là Lục Thủy cải tạo cho hẳn, cho nên không cần che khuất mặt cũng có thể che giấu khí tức của hẳn.

Hẳn không dám đi lại trên đường cái vào ban ngày, cho nên chỉ có thể nhân lúc tối xuống đi ra mua chút đồ vật.

Không dám ra ngoài, chủ yếu vẫn là lo lắng gặp được người trong gia tộc hẳn.

Đối với cánh cửa đá kia, Kiều gia khẳng định sẽ đưa đến một số người, cụ thể là người nào hẳn đã có một chút suy đoán.

Lần trước hẳn đi theo tổ gia gia đến, biết tổ gia gia và Lục gia Tam trưởng lão có quen biết.

Cho nên lần này xác suất lớn vẫn là tổ gia gia, mà muội muội của hẳn hẳn sẽ cũng đến.

Người khác hẳn không đi đoán, cũng không có tất yếu gì.

Hắn không có lòng ganh đua so sánh, càng sẽ không không có việc gì đi đả tội người không cần thiết phải đả tội.

Chuyện ném quả táo này, hẳn mãi mãi sẽ không làm nữa.

Sau đó, Kiều Càn dừng ở trên đường mà lúc trước nổi tranh chấp với Lục Thủy.

“Nơi này chính là nơi thay đổi cả đời ta.”

Kiều Càn nhỏ giọng thở dài, hiện tại hẳn sẽ không làm chuyện gây thơ nữa, bởi vì muốn tiếp tục sống.

Chương 774: Đến Thần Vực 1

Kiều Càn thở dài một cái, dự định mua chút đồ trở về.

Cửa đá mở ra còn cần một thời gian, chuyện này nói rõ người của Kiều gia sẽ ở đây một thời gian.

Hắn có thể không ra ngoài, đương nhiên là không ra mới tốt.

Sau đó Kiều Càn đi vào siêu thị trong tiểu trấn.

Hắn muốn mua một ít đồ ăn, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Siêu thị này cũng không phải đều là đồ vật bình thường, rất nhiều thứ mang theo linh khí.

U khi hắn lấy xong đồ vật, định đi xung quanh mua một ít đồ ăn nóng rồi lại trở về.

Đồ trong siêu thị ăn không ngon bằng bên ngoài.

Kiều Càn đi vào một cửa hàng bánh bao.

Không bao lâu, liền mang theo hai cái bánh bao đi về nơi ở.

“Nghe nói địa giới ma tu xảy ra đại sự, có người cầm ma tu chí tôn truyền thừa bỏ chạy.”

“Truyền thừa sao? Sao ta lại nghe nói là tín vật truyền thừa?”

“Không giống sao? Chỉ là lấy đi đồ vật quan trọng, hẳn là thật.”

“Ừm, ta còn nghe nói trong ma tu có cường giả đuổi theo, không biết cuối cùng có thể đuổi kịp hay không.”

“Cũng không biết là ai to gan như vậy, mà có thực lực mang đồ vật đi dưới mí mắt của những cường giả kia.”

“Địa giới ma tu bị nháo rất lớn, rất khó tưởng tượng được tình huống cụ thể như thế nào.”

“Xác thực, nhưng cái này đã vượt qua cấp độ chúng ta biết, cuối cùng như thế nào, cũng không ai biết được.”

“Vẫn nên nghiên cứu cửa đá đi, có lẽ có thể trộn lẫn chút chỗ tốt.”

Một vài âm thanh truyền vào trong tai.Kiều Càn.

Hắn đi qua bên người những người kia, không đi nhìn một chút.

Bản thân tồn tại cảm gần như vô hình.

Bị người khác chú ý không phải chuyện tốt gì.

Trước kia hắn chỉ hi vọng trường bồi chú ý.

Bởi vì hắn sẽ cảm giác thế giới đang vây quanh hắn.

Về sau Kiêu Càn không nghĩ nhiều nữa, đó cũng là chuyện quá khứ.

Àm!!

Lúc Kiêu Càn dự định bước nhanh trở về, đột nhiên cảm giác mình bị đụng vào.

Va chạm đột ngột làm hắn trong lúc nhất thời không đứng vững được, bánh bao trong tay trực tiếp bay ra ngoài.

Bánh bao bay ra ngoài ngay phía trước Kiêu Càn, hắn chỉ cần vận dụng tu vi sẽ tiếp được, nhưng hắn không làm như thế, mà nhìn bánh bao bắt đầu rơi xuống đất.

Chỉ là khi hắn cho rằng bánh bao sẽ rơi xuống đất, đột nhiên nhìn thấy có thân ảnh nhào tới.

Phịch một tiếng, người kia trực tiếp té ngã trên mặt đất, chẳng qua trước khi nàng ngã xuống, tiếp được hai cái bánh bao.

Là một nữ tử có hơi mập.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Lâm Hoan Hoan đứng lên, nàng luôn nói xin lỗi Kiêu Càn.

Vừa mới nãy nàng vội vã đi mua ăn, liền đụng vào người này.

“Đúng rồi, bánh bao của người, không bị rơi xuống đất.”
Lâm Hoan Hoan đưa bánh bao, lên, cũng thuận thể nhìn
thoáng qua Kiều Càn, nhìn thấy mặt Kiều Càn trong nháy mắt,
nàng sửng sốt một chút.

Nàng nhớ rõ lần trước chính mình đụng qua đối phương,
đây là một người tàn tật.

Mà đối phương mặc áo bào đen, khẳng định cũng là tự ti.

“Thật xin lỗi.” Nàng áy náy càng đậm.

“Không có việc gì.” Kiều Càn cúi đầu nói khẽ.

Dường như người sai hẳn vậy.

Nói xong hẳn định cầm lại bánh bao.

“Ừng ục!”

Kiều Càn vừa mới đưa tay, liền nghe được âm thanh bụng
kêu, là cô gái nhỏ mập kia.

Mà đối phương nhìn bánh bao, đôi mắt đang phát sáng.

Sau đó hẳn thu tay về nói:

“Tặng người đi.”

Lâm Hoan Hoan có chút xấu hổ:

“Ta, ta đưa người tiền, ta mua lại.”

Sau đó Lâm Hoan Hoan trả tiền, Kiều Càn thu.

Sau đó Kiều Càn liền cất bước rời đi.

Hắn cảm thấy lần sau đi đường phải chú ý một chút, thể mà
bị cùng một người đụng vào hai lần.

Lâm Hoan Hoan vỗ vỗ mặt mình:

“Mua bánh bao còn đụng người hai lần, khẳng định bị
mắng chết.

Cô nàng béo chết tiệt, hẳn trong lòng khẳng định mắng như
thế.

Lần sau không thể lại đụng người nữa.”

...

Sâu dưới đáy biển đen nhánh.

Một con hải quái to lớn đẩy một chũ cung điện to lớn, đang không ngừng đi phía trước.

Tốc độ nhanh chóng làm người tặc lưới.

“Côn có loại ý nghĩ nuốt vào Long cung sau đó tăng tốc.”
Lục Thủy nhìn phía ngoài hải vực nói.

Ở bên cạnh hắn đương nhiên là Thâm Hải Long vương.

Thâm Hải Long vương không muốn nói chuyện, côn này xem ra còn chưa trưởng thành, nhưng cảm giác cùng thành niên không kém.

Lục Thủy cũng không để ý quá nhiều, mà hiếu kỳ nói:

“Người vừa mới nói đại bản doanh thật ra là một di tích, hạt châu chính là đồ vật đặt ở di tích?”

Vừa mới nãy, Thâm Hải Long vương nói cho hắn lai lịch hạt châu, cộng thêm lai lịch đại bản doanh bọn họ.

Đại bản doanh không phải do bọn họ chế tạo, mà là một di tích.

Khi bọn họ trốn vào biển sâu, ngoài ý muốn phát hiện di tích kia.

Sau khi đi vào, bọn họ mới phát hiện có thể phát hiện di tích là một sự kiện không dễ dàng sẽ cỡ nào.

Bởi vì lại đi ra, cũng tìm không được di tích nữa.

Tổ tiên bọn họ nghiên cứu hồi lâu, mới nghiên cứu ra biện pháp trở lại di tích.

Điều này nói rõ, những người khác muốn tìm được di tích gần như là không thể nào.

Cho nên nơi đó liền thành đại bản doanh của bọn họ.

Lúc không có chuyện gì làm bọn họ trốn ở trong đại bản doanh.

“Đúng vậy lúc bình thường, hạt châu đều bị ta đặt ở trong di tích.” Thâm Hải Long vương nói.

Lục Thủy không nói gì, trong lúc nhất thời hẳn cũng không nghĩ ra đồ vật tương quan, chỉ có thể đến lại nói tiếp.

Không bao lâu Lục Thủy liền thấy Lý Ngao đi đến.

“Long vương, sắp tới rồi, lần này người ngoài tương đối nhiều, khả năng cần nghiệm chứng.”

Lý Ngao cung kính nói với Thâm Hải Long vương.

“Nghiệm chứng?” Lục Thủy nghe được từ này ngược lại có chút ngoài ý muốn.

“Vâng, trước kia chỉ cần định vị đại bản doanh là có thể ra vào.

Gần đây không biết xảy ra chuyện gì, đại bản doanh đột nhiên xuất hiện một hệ thống nghiệm chứng.

Mặc dù không nghiệm chứng cũng có thể thông qua bình thường, nhưng thông qua nghiệm chứng, đi vào dễ hơn dĩ vãng, cũng càng nhanh.” Lý Ngao giải thích.

“Cái hệ thống kia là di tích? Vậy các người thông qua nghiệm chứng thế nào?” Lục Thủy trong lúc nhất thời nghĩ đến cái gì, cho nên suy nghĩ hỏi hai câu.

“Bởi vì nguyên nhân ở tương đối lâu, giống như cư dân được di tích thừa nhận làm.

Cho nên có thể thông qua nghiệm chứng.” Lý Ngao giải thích.

Bọn họ cũng không biết tình huống cụ thể.

“Để ta xem các người nghiệm chứng thế nào.” Lục Thủy mở miệng nói.

Thâm Hải Long vương và Lý Ngao đương nhiên không có bất kỳ ý kiến gì.

Rất nhanh Lục Thủy bọn hắn liền đến đoạn trước nhất Long cung, lúc này Long cung đã dừng lại, cơn cũng không còn tăng tốc nữa mà nằm sấp phía trên Long cung.

Mà phía trước Long cung, Lục Thủy nhìn thấy một màn sáng.

Đằng sau màn sáng là một kiến trúc cự thạch, trung tâm kiến trúc nhất có một cung điện.

Bốn phía cung điện đều là nhà ở.

Xem ra nơi này trước kia hẳn có người ở lại, cũng không biết người nào sẽ ở trong biển sâu.

Trong lòng Lục Thủy có chút nghi vấn.

Chỉ là hệ thống nghiệm chứng có thể cho hẳn một chút nhắc nhở.

Phía trước màn sáng chính là hệ thống nghiệm chứng.

“Hiện tại đã đến bên ngoài đại bản doanh, người bình thường không có định vị đặc biệt thì vô pháp tới đây, chớ nói chi là nhìn thấy đại bản doanh.” Lý Ngao bên cạnh Lục Thủy giải thích.

“Kiểm trắc ra đại lượng sinh mệnh ngoại lai, mở ra nghiệm chứng, thông qua nghiệm chứng bản hệ thống mở ra thuận tiện cửa lớn.

Kiểm trắc thất bại, mời cư dân tự cố gắng đi vào.” Phụ đề hệ thống nghiệm chứng xuất hiện trên màn sáng.

“Không nói lời nào sao?” Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Cùng hẳn nghĩ không giống nhau lắm.

Chân Võ ở phía sau cũng cảm thấy bất ngờ.

Dù sao hệ thống nghiệm chứng này hẳn đã gặp một lần, hẳn cũng cho rằng đối phương hẳn sẽ nói chuyện mới đúng.

Chương 775: Đến Thần Vực 2

“Hệ thống nghiệm chứng từ trước đến nay không biết nói chuyện.” Lý Ngao mở miệng giải thích.

Lúc này Thâm Hải Long vương đi về phía trước một bước, không gian can thiệp lấp lóe tần suất càng ngày càng cao, hắn muốn sớm một chút đi vào đại bản doanh.

Hắn sẽ không có việc gì.

Sau đó... Sau đó hắn cũng không biết làm sao bây giờ, quyền chủ động giống như nằm trên người nhân loại kia.

Hi vọng không có việc gì đi.

Đuôi đối phương đi, không có khả năng, rõ ràng đối phương có hứng thú với đại bản doanh của bọn họ.

“Bắt đầu nghiệm chứng.” Thâm Hải Long vương mở miệng nói với hệ thống nghiệm chứng.

Theo âm thanh Thâm Hải Long vương rơi xuống, bên trong màn sáng bắt đầu xuất hiện một vệt ánh sáng.

Lý Ngao nhìn ánh sáng quét tới, hắn thấy tia sáng trực tiếp quét về ám đồng của Long vương.

Nhưng mà chuyện xảy ra làm hắn ngoài ý muốn.

Ánh sáng đột nhiên vượt qua Thâm Hải Long vương chờ đợi nghiệm chứng, quét về phía Lục Thủy đứng ở phía sau.

Một màn này làm Lý Ngao có chút ngoài ý muốn, làm Thâm Hải Long vương cũng có chút ngoài ý muốn.

Bọn họ trực tiếp nhìn về phía Lục Thủy, không biết rõ đã xảy ra chuyện gì.

Kỳ thật Lục Thủy cũng không hiểu xảy ra chuyện gì, hắn nhìn về phía Thâm Hải Long vương hỏi:

“Chuyện này bình thường sao?”

Thâm Hải Long vương suy nghĩ, cho ra đáp án tương đối đáng tin cậy:

“Hắn là nguyên nhân hạt châu, các hạ vừa mới tiếp xúc với hạt châu tương đối dài, cho nên có quyền ưu tiên.

Chờ thất bại sẽ nghiệm chứng những người khác.

Các hạ chờ đợi một lát là đủ.

Không có bất kỳ nguy hiểm nào.”

Thâm Hải Long vương cũng lo lắng Lục Thủy sẽ cảm thấy bọn họ đang mưu hại đối phương, vạn nhất còn liền nói chuyện.

Chuyện này cũng không phải tốt đẹp gì.

Lục Thủy không nói gì thêm, hắn đương nhiên cũng có thể phát giác được có gặp nguy hiểm hay không.

Chỉ là ánh sáng quét qua này, ngược lại làm hắn có chút quen thuộc.

Long vương và Lý Ngao đều nhìn Lục Thủy, chờ đợi Lục Thủy bên kia kết thúc nghiệm chứng.

Đáp án hắn là thất bại.

Trừ Thâm Hải Thủy Long bọn họ, những người khác tới nghiệm chứng đều thất bại.

Rất nhanh bọn họ liền thấy ánh sáng nghiệm chứng thu về.

Theo bọn họ suy nghĩ, lập tức sẽ xuất hiện nghiệm chứng mới

Nhưng mà, bọn họ phát hiện chính mình sai rồi.

Hệ thống nghiệm chứng không chỉ không lần nữa phát ra ánh sáng nghiệm chứng, thậm chí trực tiếp mở miệng:

“Kết thúc nghiệm chứng, thông qua nghiệm chứng.

Hoan nghênh đến Thần vực, người viếng thăm vĩ đại.

Bản hệ thống vì ngài dốc hết toàn lực, đi theo làm tùy tùng.

Thông đạo tối cao đang mở ra, chúc ngài đi đường vui vẻ.”

Thâm Hải Long vương: “???”

Lý Ngao: “???”

Không phải, xảy ra chuyện gì vậy?

Tại sao hệ thống nghiệm chứng mở miệng nói chuyện rồi?

Mà người kia không chỉ thông qua nghiệm chứng, hệ thống nghiệm chứng còn gọi hắn là người viếng thăm vĩ đại?

Phải biết bọn họ từ hệ thống nghiệm chứng đạt được, chỉ là thân phận cư dân bình thường.

Chênh lệch này quả thực một trời một vực.

Thâm Hải Long vương và Lý Ngao nhìn về phía Lục Thủy, trong lúc nhất thời vô cùng chấn động.

Người này rốt cuộc có thân phận gì?

Hạng người gì, mới có thể được xưng hô là người viếng thăm vĩ đại?

Thâm Hải Long vương không thể nào hiểu được, rốt cuộc mình đang đứng chung với dạng tồn tại gì..

Lục Thủy nghe được âm thanh của hệ thống nghiệm chứng, khước miệng lộ ra ý cười, hắn nhìn ra.

Hệ thống nghiệm chứng này bắt nguồn từ hệ thống nghiệm chứng biển cuối.

Chân Võ ở phía sau cũng sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh hắn liền nhớ lại đến hệ thống gặp phải ở biển cuối kia.

Khả năng có liên quan.

Lục Thủy đi về phía trước hai bước, hắn đứng trước màn sáng hỏi:

“Nơi này là Thần vực?”

Cái này mới là trọng điểm.

Hai chữ Thần vực, trực tiếp cho thấy nơi này là địa phương nào.

Mà là Thần vực của ai, cũng trực tiếp có thể biết được.

Nhưng vì sao Thần vực lại ở trong nước?

“Đúng thế.” m thanh của hệ thống nghiệm chứng vừa vang lên, màn sáng liền bắt đầu tách ra.

Sau đó một đầu thông hướng Thần vực đại đạo xuất hiện, ánh sáng chói lọi hiện ra trên đường.

Vô số quang ảnh đứng ở hai bên, phảng phất đang hoan nghênh người viếng thăm.

Mà trên đại đạo có tinh không chiếu rọi, vũ trụ mênh mông ẩn trên đại đạo.

Làm người đến có cảm giác đạp lên trên sa trời.

Thanh thế nghênh đón này, hoàn toàn vượt qua nhận biết của Thâm Hải Thủy Long đối với đại bản doanh bọn họ.

Khi bọn họ thông qua nghiệm chứng, cái gì cũng không có.

Đây chính là đãi ngộ khác biệt.

Chỉ là đại bản doanh của bọn họ thế mà là Thần vực, bọn họ cũng là lần đầu tiên biết.

Khó trách nơi này đặc biệt như thế.

Vậy, vậy hạt châu...

Nhớ tới hạt châu, Thâm Hải Thủy Long thế mới biết giá trị của vật kia rốt cuộc cao tới bao nhiêu.

Phải biết hạt châu là đồ vật trung bày ở trung tâm đại bản doanh.

Bọn họ tầm bảo khắp nơi, nhưng lại không biết, bảo vật trân quý nhất thế gian này, khả năng chính là hạt châu vẫn luôn nằm trong tay bọn họ.

Lục Thủy đứng ở phía trước nhất, lúc này Long cung bắt đầu thuận theo hướng trong thông đạo mà đi.

Hắn không đi hỏi hệ thống nghiệm chứng vấn đề khác.

Hệ thống nghiệm chứng sẽ không cho ra đáp án gì.

Tự hắn vào xem là được.

Hắn cảm thấy có lẽ bên trong có thể biết một số việc.

Khi tiến vào màn sáng, Lý Ngao thử đụng hệ thống nghiệm chứng, hiếu kỳ hỏi câu:

“Người biết nói chuyện?”

“Cút!” Hệ thống nghiệm chứng trực tiếp đáp lại một câu.

Lý Ngao: “...”

Thâm Hải Long vương ở một bên cũng im lặng.

Lúc đầu tuy hắn hiếu kỳ, nhưng vẫn từ bỏ ý nghĩ cùng hệ thống nghiệm chứng giao lưu.

Hắn không muốn mất mặt như thế.

Hệ thống nghiệm chứng này, tám chín phần mười là lần yếu sợ mạnh.

Mà nói tới mềm, đại khái tất cả mọi người có thể kiên cường hơn Thâm Hải Thủy Long bọn họ.

...

Hải yêu Ly Thường nhìn trên đầu, mặc dù nơi này ở dưới mặt đất, nhưng nàng vẫn có thể cảm thấy được một vài thứ.

“Cảm giác đã đi vào hoàn cảnh đặc biệt, hẳn là đại bản doanh của Thâm Hải Thủy Long.” Hải yêu Ly Thường nói.

“Vừa mới tăng tốc rõ ràng không bình thường.” Đại Thủy sư Vụ Nhã cũng nói.

“Ừm, xác thực không quá bình thường, xem ra Long cung vẫn phát sinh chuyện khác, chúng ta đi ra trước xem một chút, sau đó đến hỏi Thâm Hải Thủy Long, đưa chút lễ gặp mặt.” Hải yêu Ly Thường nói.

Các nàng thật sự đến đưa lễ gặp mặt.

Nhưng Thâm Hải Thủy Long tin hay không thì các nàng mặc kệ.

Dọa không đến các nàng càng tốt.

Dù sao tất cả mọi người không phải đến để đụng thủ, thân thiện giao lưu thôi.

“Ừm, chỉ là các nàng xác định không có vấn đề gì sao?”
Đại Thủy sư Vụ Nhã nhìn đám người Nhã Nguyệt hỏi.

“Yên tâm đi, mặc kệ bên ngoài xảy ra cái gì khẳng định sẽ không ảnh hưởng đến nơi này, ta chuẩn bị rất nhiều phòng hộ.”
Hải yêu Ly Thường nói.

Hai người gật đầu, thuận thế đi ra màn nước.

Màn nước nơi này đương nhiên vậy không được các nàng.

Các nàng thân là Hải yêu, trời sinh thân cận nguồn nước.

Nào có nước gì có thể tùy ý vậy khôn các nàng?

Thật sự cho rằng Hải yêu không cần mặt mũi sao?

...

“Đã đi rất lâu, không biết tình huống như thế nào rồi.”
Miêu Đồng ngồi trên ghế nhìn ra bên ngoài.

Đừng nói là hấn, tất cả mọi người nơi này rất hiếu kì mấy người kia có thể hỗ trợ tìm tới bảo vật hay không.

Trước mắt xem ra ảnh hưởng gì cũng không có.

Long cung vừa mới lắc lư mấy lần, cộng thêm giống như tăng tốc.

“Cũng nhanh bắt đầu đi, Long cung đã dừng lại, có khả năng đã đến Thâm Hải Thủy Long.” Minh Vũ Thanh Y nói.

“Nói như vậy sắp bắt đầu điều tra bảo vật rồi?” Miêu Đồng nhìn về phía Minh Vũ Thanh Y nói.

Lần này nếu một người, cũng không biết sẽ gặp phải điều tra như thế nào.

“Khó nói, lâu như vậy còn chưa có động tĩnh, có lẽ bọn họ không có biện pháp biết bảo vật.” Minh Vũ Thanh Y cầm điếm tâm trên bàn bắt đầu ăn.

Vừa mới cắn một cái, hấn ngẩng đầu nói:

“Chỉ là không bao lâu nữa nơi này hấn sẽ sắp xảy ra vài việc gì đó.

May mà lần này ta theo tới, gần đây Tu Chân giới không ổn định.”

Miêu Đồng nhìn về phía đạo lữ nhà mình, ý tứ của những lời này là, về sau hẳn không thể một mình ở bên ngoài giải sầu sao?

“Sắc mặt sao lại càng tái nhợt rồi?” Minh Vũ Thanh Y nhìn Miêu Đồng hỏi.

Sắc mặt của Miêu Đồng vốn tái nhợt, hiện tại huyết sắc cũng không có.

“Không có, chỉ là cảm thấy sau này tương đối bận rộn.” Miêu Đồng nói khẽ.

“Thời gian tự do của ngươi ít đi à?” Minh Vũ Thanh Y nhìn Miêu Đồng tiếp tục hỏi:

“Ngẫm lại lần này chính mình đi ra ngoài, bao lâu không về nhà rồi?”

“Ta ở Hải Chi Bì Ngạn đạt được không ít cơ duyên, tốc độ tu luyện cũng nhanh hơn không ít.” Miêu Đồng nói.

“Có song tu nhanh không?” Minh Vũ Thanh Y nói khẽ.

Miêu Đồng: “...”

Vậy thiên phú của hẳn không đủ.

Bằng không thì cơ duyên Kim Sinh Lộ, tuyệt không kém mấy may.

Chương 776: Đến Thần Vực 3

Minh Vũ Thanh Y nhìn Miêu Đồng, âm thanh nhu hòa:

“Người tu luyện quá muộn, cùng ta mới có thể đề tu vi của người tiến triển càng nhanh hơn.

Ta cũng sẽ không ăn người.

Cũng không thể để mấy trăm ngàn năm sau, bắt ta thủ tiết chứ?

Đến lúc đó vợ con của mình không chừng còn tặng cho người khác, chết người đều không vui.”

Miêu Đồng: “...”

Tu Chân giới lạnh như băng này, xác thực không ấm áp như đạo lữ trong nhà có thể cho hấn, nhưng đôi khi vẫn có chút nóng.

Cho nên hấn sẽ ra ngoài câu cá, đi nơi có mức độ nguy hiểm không cao.

Về phân đạo lữ hấn, bình thường đều đang khôi phục thực lực.

“Ừm?” Lúc này Minh Vũ Thanh Y đột nhiên nhìn lại phía sau.

Miêu Đồng có chút ngoài ý muốn cũng nhìn sang.

Hấn thuận theo ánh mắt của Minh Vũ Thanh Y, nhìn thấy lão giả trong góc.

Không biết có phải là ảo giác hay không, Miêu Đồng cảm giác hấn càng thêm già nua.

“Người này có vấn đề gì sao?” Miêu Đồng hỏi.

“Trên người hấn có tọa độ khí tức, vừa mới tránh rất rõ ràng, có người muốn tìm tới cửa.” Minh Vũ Thanh Y nói.

Ông lão kia ngồi xỏm trong góc, dường như rất suy yếu, vẻ mặt lão nhìn Minh Vũ Thanh Y kiêng kị.

Miêu Đồng ngược lại không lý giải ra sao, tu vi của hắn tương đối thấp.

“Lấy đồ vật kia ra ta xem chút, khí tức vật kia lan ra, mà ảnh hưởng cũng lan ra.

Nếu như ta không đoán sai, người suy yếu là do vật kia ảnh hưởng.” Minh Vũ Thanh Y nhìn lão giả nói.

Ông lão kia che chở trữ vật pháp bảo trên người, không có suy nghĩ lấy ra.

“Lấy thực lực của người không thể nào có được bảo vật này, mà ta có thể cảm giác được, có cường giả thực hiện phong ấn.

Người kia cho người cái gì?” Minh Vũ Thanh Y hỏi.

Lão giả trầm mặc không nói, lão rất suy yếu.

“Người biết Hợp Hoan tông thâm phạm nhân dùng hình gì không?” Minh Vũ Thanh Y mắt lạnh nhìn ông lão kia.

Nàng lấy chồng, bằng không thì làm sao nói nhảm nhiều như vậy.

Miêu Đồng không thích nàng làm chuyện cực đoan, cho nên nàng thay đổi.

Nhưng không có nghĩa là nàng có tính khí tốt.

Nàng tốt tính đều trên người Miêu Đồng.

Sau đó trên người nàng liền xuất hiện một luồng uy áp.

Lão giả nhìn Minh Vũ Thanh Y, trong nháy mắt cảm thấy một áp lực to lớn vô cùng, dường như chính mình đang đối mặt với tồn tại đáng sợ nào.

Lão vốn hư nhược, tinh thần xuất hiện chấn động.

Dưới uy thế áp bách như vậy, lão vô ý thức mở miệng:

“Một, một viên Linh thạch bát phẩm, và, và một viên Thọ Nguyên đan 100 năm.”

“Một viên cứu phẩm, đủ để người mua mấy viên Thọ Nguyên đan, lấy đồ vật ra.” Minh Vũ Thanh Y trực tiếp quăng

một viên Linh thạch cửu phẩm qua, nhìn thấy đối phương đang do dự, tiếp tục nói:

“Lấy ra người không nhất định sẽ chết, nhưng không lấy ra người khẳng định sẽ chết.”

Lão giả kia do dự một chút, cuối cùng vẫn lấy trữ vật pháp bảo ra ra.

Lão không muốn lấy đồ vật bên trong ra.

Nhưng vật kia sẽ ảnh hưởng đến thân thể của lão.

Bên trên ba người trung niên nhìn xem hết thấy, bọn họ không dám nói một lời.

Thở mạnh cũng không dám.

Đối mặt với người của Hợp Hoan tông, bọn họ cảm nhận được uy áp đáng sợ.

Đối phương không chỉ không bị phong bế tu vi, còn mạnh đến mức không còn gì để nói.

Lúc ông lão kia cầm trữ vật pháp bảo ra, trữ vật pháp bảo liền tự động bay vào trong tay Minh Vũ Thanh Y.

Cầm được trữ vật pháp bảo, Minh Vũ Thanh Y cảm giác pháp bảo này đang hấp thu sức mạnh trên người nàng.

Mặc dù rất yếu ớt, nhưng nếu tu vi yếu, kiên trì không được bao lâu.

Đây chính là nguyên nhân ông lão kia hư nhược.

Có lẽ đối phương già nua như vậy cũng có khả năng có quan hệ với thứ này.

Sau đó Minh Vũ Thanh Y mở trữ vật pháp bảo ra, vừa mới mở ra lông mày nàng liền nhíu lại.

Mà cường độ hấp thu sức mạnh kia lớn hơn rất nhiều.

Rất nhanh, một đồ vật vuông vức bị mang ra.

Miêu Đồng hiếu kỳ nhìn sang, là một khối đá, tảng đá huyết hồng sắc.

Màu đỏ phía trên như vừa mới bị nhiễm phải máu tươi.

Chẳng qua liếc mắt một cái, hấn cảm giác thế giới bị huyết hồng quang mang bao phủ.

Tinh thần của hấn bị thế giới huyết hồng ăn mòn.

Một cảm giác cực kì khó chịu sinh sôi trong lòng hấn, cảm giác bị đè nén làm hấn muốn hò hét.

Mà trong lúc hấn muốn lên tiếng, một bàn tay trắng nõn xuyên thấu qua huyết quang, chạm lên mặt hấn.

Bàn tay này chạm vào hấn trong nháy mắt, thế giới huyết hồng trong nháy mắt phá thành mảnh nhỏ.

Phịch một tiếng, tinh thần Miêu Đồng trở lại trong thân thể của mình, thế giới cũng trở nên bình thường.

“Tảng đá này rất quý dị, cũng may ta phong ấn sớm.” Minh Vũ Thanh Y nhìn thấy Miêu Đồng không có việc gì liền nhẹ nhàng thở ra.

Trong lòng Miêu Đồng còn sợ hãi thở ra một hơi:

“Đây là vật gì?”

Hấn rá bất ngờ, làm sao cũng không nghĩ tới, bên người lại có đồ vật nguy hiểm như vậy.

Khó trách ông lão kia vẫn luôn không quá bình thường, đây chỉ là nhìn thấy, nếu đặt ở trên người ai biết sẽ như thế nào.

“Từ khi tức xem ra hấn là đồ vật ma tu, mà cảm giác không chỉ một cường giả để mắt tới thứ này.” Minh Vũ Thanh Y cau mày nói.

“Hiện tại phải làm sao?” Miêu Đồng hỏi.

Đồ vật đang trong tay, nói cách khác bọn họ có thể bị cuốn vào trong trận tranh đoạt này.

Minh Vũ Thanh Y nhìn Miêu Đồng, mỉm cười nói:

“Chuyện phiền toái như vậy, đương nhiên trực tiếp ném cho Thâm Hải Thủy Long.”

Nói xong Minh Vũ Thanh Y liền ném đá huyết hồng ra ngoài.

Hòn đá một đường bay ra bên ngoài, còn biết tự mình rẽ ngoặt.

Tảng đá kia sẽ ném đến trước mặt Thâm Hải Thủy Long, đến nổi nơi nào của Thâm Hải Thủy Long nàng mặc kệ.

Dù sao chuyện phiến toái như vậy, nàng không có ý định tham dự.

Nếu khi còn một mình, nàng còn dự định thử một lần.

Hiện tại, thôi đi.

...

Dưới biển sâu có hai người đang nhanh chóng du tẩu, một người trung niên tóc đen, một nữ tử tóc đỏ thành thực.

Bọn họ bơi lội, cũng không gây nên bất kỳ gợn sóng nào ở trong biển, dường như chỉ là một bộ phận của nước.

Đây là biểu hiện tu vi mạnh mẽ.

“Ma tu Vô Dạ, người làm chuyện tốt.” Nữ tử tóc đỏ nhìn người trung niên, trong mắt bắn ra lửa giận.

“Nếu như người là ta, người cũng sẽ làm chuyện như vậy.” m thanh ma tu Vô Dạ lạnh lùng nói:

“Chiếm chính mình giống như Chí tôn là Huyết tu, muốn làm của riêng?”

Ma tu Hồng Nhan, người đã hỏi ta chưa?”

“Nếu người không phục, có thể nói với tổ tiên của ta.” Ma tu Hồng Nhan trầm giọng nói.

“Ha, hẳn là ma tu địa giới đại tiên bối, người để ta đi chịu chết sao?” Ma tu Vô Dạ cười lạnh.

Sau đó bọn họ không nói nữa, mà là đi vào biển sâu.

Khí tức tọa độ không ổn định, không gian can thiệp nghiêm trọng, bọn họ chỉ có thể tìm như thế.

May mà cũng sắp đến.

Chương 777: Lục Thủy Là Thần? 1

Long cung thành công tiến vào Thần Vực, dừng trên hải vực trống trải.

Nói này chính là nơi long cung dừng lại hằng năm, cho nên sẽ không khó chịu một chút nào.

Mà kiến trúc Thần Vực ngay tại bên cạnh long cung, có một số Thâm Hải Thủy Long ngụ trong kiến trúc thần vực, mà một số thì ở long cung hoặc là hải vực xa xôi.

Phạm vi Thần Vực vô cùng lớn, giống như không gian Thâm Hải mới tinh.

Khi long cung trở lại Thần Vực, Côn đã chạy đi nơi khác.

Dường như không thể nào thích vào Thần Vực.

Tất nhiên Lục Thủy cũng không có ý định để Côn vào.

Tất nhiên, Lục Thủy ở trong Thần Vực cũng sẽ không uy hiếp để Thâm Hải Thủy Long.

Bởi vì hẳn cảm giác mình có thể dùng thiên địa chi lực để dẫn động Thần Vực.

Hoặc là nói, thần lực có thể dẫn động nơi này.

“Chân Thần duy nhất không tìm tới nơi này, xem ra nơi này quả thật khó khiến người ta phát hiện.” Lục Thủy nhìn kiến trúc Thần Vực phía xa, nói.

“Các hạ muốn tới trung tâm cung điện à?” Thâm Hải Long Vương thấy Lục Thủy cầm hạt châu, hẳn là muốn đi.

Bọn họ không thể nào ngăn cản, đôi phương ở nơi này sẽ có đãi ngộ không quá giống nhau.

Một câu nói của đôi phương có thể khiến hệ thống tra xét cho bọn họ thêm phiền phức.

“Ta đi qua xem thử.” Lục Thủy mở miệng nói.

“Khi nào có thể thả người của long cung bị nhốt?” Thâm Hải Long Vương cảm thấy tốt nhất nên chắc chắn chuyện này một chút.

Sự tồn tại của Lục Thủy đã hoàn toàn làm rối loạn kế hoạch của bọn họ, bây giờ mặc dù không gian can thiệp không lóe lên nữa, nhưng trực giác của một Long tộc khiến cho bọn họ có chút cảm giác nguy cơ.

Cho nên, có thể khôi phục được sự bình tĩnh năm xưa thì vẫn nên khôi phục sớm sẽ tốt hơn.

Đáng tiếc quyền chủ động đã không còn nằm trong tay họ từ lâu.

Nếu như hệ thống tra xét không có biểu hiện khoa trương như thế, thật ra bọn họ rất muốn thử dùng đại bản doanh để khôi phục hạt châu, sau đó tìm ra bảo vật.

Bây giờ...

Đại bản doanh là Thần Vực, hạt châu không phải bảo vật tìm bảo, cho nên bọn họ nhất thời cảm thấy không biết nên làm thế nào.

“Chờ ta trở lại đi.” Lục Thủy bình tĩnh mở miệng.

Bây giờ thả kiểu gì?

Dù Thâm Hải Thủy Long có thể để tất cả mọi người dưới Thâm Hải còn sống rời đi, nhưng mà đám người Mộ Tuyết vẫn chưa về.

Vậy không phải rối loạn sao?

Hơn nữa trên người đám người Nhã Nguyệt có sức mạnh của Mộ Tuyết vờn quanh, một khi có động tĩnh, vậy thì Mộ Tuyết sẽ trở lại trước tiên.

Mộ Tuyết về rồi, hấn còn chơi cái gì nữa?

Sau đó Lục Thủy liền bước ra một bước, đi về phía trung tâm Thần Vực.

Thâm Hải Long Vương và Lý Ngao chỉ đứng nhìn. Bọn họ cảm thấy đôi phương qua đó rồi về hấn là sẽ không mất quá

nhiều thời gian.

Vấn đề không lớn.

Đợi thêm một lúc là được.

Nhưng mà ngay khi bọn họ định như vậy, đột nhiên sững sờ.

Trong Thần Vực có nước, Thâm Hải Long Vương và Lý Ngao vốn tưởng rằng Lục Thủy sẽ lội qua.

Nhưng mà bọn họ sai rồi, khi Lục Thủy đi về phía trước, tất cả nước tản hết ra thành một con đường.

Lục Thủy đi từng bước một trên đường.

Nước trong Thâm Hải như bị vật gì đó đẩy lùi về phía sau.

Lúc này Thâm Hải Long Vương và Lý Ngao thấy hạt châu trong tay Lục Thủy sáng lên.

Ánh sáng bắt đầu chiếu sáng khu vực không có nước.

Mà khi Lục Thủy đi về phía trước, nước Thâm Hải càng lùi về phía sau, không gian không có nước cũng ngày càng mở rộng ra, ánh sáng của hạt châu cũng ngày càng sáng hơn.

Lúc này hạt châu thoát ra khỏi tay Lục Thủy, trôi lơ lửng bên cạnh hắn.

Ánh sáng chiếu xuống bao trùm Lục Thủy trong đó.

Dưới ánh sáng bao trùm, dường như Lục Thủy biến thành ánh sáng, lại dường như biến thành một bộ phận của hạt châu.

Lúc này dưới chân Lục Thủy bắt đầu xuất hiện hoa cỏ cây cối.

Mỗi một bước hắn đi, sự sống nở rộ ngay dưới chân hắn, sức mạnh của sự sống truyền tới từ trên người hắn.

Thâm Hải Long Vương và Lý Ngao sững sờ nhìn một màn này, bọn họ thấy Thần Vực bị nước bao trùm đang dần dần xuất hiện trong nước.

Bọn họ thấy Thần Vực luôn u tối bắt đầu bị ánh sáng bao trùm, bắt đầu xuất hiện sự sống.

Hoa cỏ mọc um tùm, sức sống dồi dào.

Mà tất cả những thứ này đều do ánh sáng trên người của người kia mang tới.

Sự xuất hiện của hắn trực tiếp thay đổi Thần Vực đã yên lặng vô số năm.

Không, sự tồn tại của hắn kích hoạt Thần Vực nguyên bản.

“Long Vương, hắn...” Trong mắt Lý Ngao bị sự chấn động bao phủ.

Hắn ta nhìn bóng người Lục Thủy, chấn động trong lòng khó mà lắng xuống được.

Long Vương cũng thế, ông ta không hiểu nổi sự biến hóa bất thành linh này.

Nhưng mà ông ta biết, Thần Vực đang dị biến, mà người có thể ảnh hưởng đến Thần Vực, hắn...

“Hắn... Sẽ không phải là thần chứ?” Giọng nói của Long Vương hơi kích động, pha chút kinh hãi.

Chân Võ cũng nhìn thiếu gia nhà hắn ta, hắn ta cũng không thể nào hiểu nổi tại sao thiếu gia lại có thể kích hoạt Thần Vực.

Nhưng mà hắn ta biết, thiếu gia vốn không phải người phạm.

Thiên kiếp cũng phải thần phục dưới chân thiếu gia nhà hắn ta.

Nghĩ tới đây, Chân Võ đột nhiên sững sờ.

Đúng vậy, phải là sự tồn tại nào mới có thể khiến thiên kiếp thần phục?

“Thiếu gia... sẽ không phải là Chân Thần chuyển thể chứ?” Trong đầu Chân Võ đột nhiên lóe lên suy nghĩ này.

...

Trong một căn phòng nào đó ở long cung.

Một nữ Thâm Hải Thủy Long nửa rồng nửa người đang rúc trong xó xinh, mặt nàng ta đầy vẻ sợ hãi nhìn phía trước.

Phía trước mặt nàng ta có hai người, mà tay của hai người này lại hơi trong suốt, giống như nước.

Đây là đặc điểm riêng của Hải Yêu.

Hơn nữa hai người này còn tản mát ra khí tức Hải Yêu nồng nặc.

“Hi.” Hải Yêu Ly Thường nhìn Thâm Hải Thủy Long, chào hỏi:

“Bọn ta đều là loài vật trong Thâm Hải, đặc biệt qua đây gọi cửa. Đừng sợ, bọn ta chỉ tới chụp ảnh chung để thể hiện mối ngoại giao hữu hảo thôi, không phải tới ăn của người.”

Nghe thấy ăn, Thâm Hải Thủy Long lùi về phía sau.

Ai tới làm bạn mà vừa vào đã phong bế không gian vậy?

Hơn nữa Hải Yêu thật sự từng ăn Long tộc.

Mình da dày thịt béo, lỗ đâu khó thoát khỏi miệng cộp.

Nàng ta đã nói rồi, Hải Yêu có gì tốt đẹp đâu chứ, cứ thả thẳng đi.

Cái gì mà Hải Yêu yếu đuối không cần lo lắng, các nàng chỉ giả vờ yếu ớt thôi.

Sau đó đánh vào nội bộ.

“Nè, đây là ốc hoa - đặc sản của Hải Yêu bọn ta, cho riêng người đó. Ăn ngon lắm, loài người cũng đặc biệt tìm tới bọn họ để mua.” Đại thủy sư Vụ Nha đưa cho Thâm Hải Thủy Long đó một con ốc hoa.

Đối mặt với ốc hoa mà đại thủy sư Vụ Nhã đưa tới, Thâm Hải Thủy Long không dám không nhận.

“Thử mùi vị chút đi.” Lúc Thâm Hải Thủy Long nhận lấy ốc hoa, đại thủy sư Vụ Nhã bảo đối phương thử một chút.

Nhìn nụ cười “hiền hòa” của hai vị Hải Yêu trước mắt, Thâm Hải Thủy Long không nói hai lời, ném ốc hoa vào trong miệng, sau đó nuốt xuống, nói:

“Ừm, ăn ngon.”

Ly Thường: “...”

Đại thủy sư Vụ Nhã: “...”

Không ăn được vỏ đâu.

Nhưng mà đối phương là rỗng, các nàng cũng không tiện nói gì, dù sao thì các nàng cũng không thể hiểu rỗng ăn được cái gì.

Chương 778: Lục Thủy Là Thần? 2

“Chúng ta là bạn thân nhé?” Hải Yêu Ly Thường nhìn Thâm Hải Nữ Long, hỏi.

“Bạn, bạn, bạn thân.” Đầu lưỡi Thâm Hải Nữ Long không thể thẳng ra ngay lập tức.

“Bọn ta rời đi, ngươi sẽ không kêu chứ?” Đại thủy sư Vụ Nhã nhìn Thâm Hải Nữ Long, hỏi.

“Không, không biết.” Thâm Hải Nữ Long lập tức lắc đầu.

“Vậy bọn ta trói ngươi lại, chắc ngươi không có ý kiến gì chứ?” Hải Yêu Ly Thường lấy sợi dây ra, hỏi.

Nữ Thâm Hải Thủy Long kinh ngạc nhìn sợi dây, cuối cùng vẫn lắc đầu:

“Không, không đâu.”

Sau đó Hải Yêu Ly Thường trói Thâm Hải Thủy Long lại, trói rất chặt.

“Thuận tiện lát nữa nhét vào bánh mì cũng được chứ? Nghe nói là thức ăn của loài người, cực kỳ ngon.” Đại thủy sư Vụ Nhã nhìn Thâm Hải Thủy Long, hỏi.

Tất nhiên đối phương cảm động đến phát khóc, sau đó rung rung gật đầu.

Sau khi làm xong những việc này, Hải Yêu Ly Thường mới mở miệng nói:

“Đi thôi, tới nhà Hạ Nhất, chậm trễ sẽ bị mấy tên khác bao trọn mất.”

Thâm Hải Thủy Long nhìn đám Hải Yêu Ly Thường rời đi.

Cuối cùng cũng thả lỏng, bạn tốt Hải Yêu ư?

Dù gì cũng không giết nàng ta.

Hy vọng những con rồng khác cũng không sao.

...

Hải Yêu Ly Thường và đại thủy sư Vụ Nhã đi ra ngoài.

Vừa mới ra ngoài, các nàng cũng cảm thấy bên ngoài có điều gì đó không bình thường.

Giống như có ánh sáng gì đó chiếu tới.

Vị trí của các nàng bây giờ ở phía sau Long Cung, là nơi ở của những con rồng khác.

“Hình như bên kia không đúng lắm, chúng ta qua đó xem thử đi.” Hải Yêu Ly Thường mở miệng nói.

Đại thủy sư Vụ Nhã cũng nhìn thấy, ánh sáng rất rõ ràng, cũng đã rọi tới rồi.

Hoàn toàn khác với ánh sáng của Long Cung.

Vô cùng chói mắt.

Ánh sáng chiếu qua bên này, mà người phát hiện bắt đầu đi về phía ánh sáng.

Hải Yêu Ly Thường và Hải Yêu Vụ Nhã nhanh chóng đi tới vị trí ánh sáng.

Các nàng tò mò nhìn sang.

Nhưng mà vừa nhìn một cái, các nàng liền bị cảnh tượng trước mắt chấn động.

Trong mắt của các nàng thấy được một bóng người, bóng người này đi trên đường rẽ toàn bộ biển cả ra.

Nước biển nơi hấn đi qua như lòng lồi.

Đất nơi hấn đạp lên hoa nở khắp nơi.

Con đường phía trước hấn hiển lộ từng chút một, các tòa kiến trúc đang không ngừng phôi bày trong biển khơi.

Ánh sáng trên người hấn bắt đầu chiếu sáng.

Bóng hình này dường như muốn tạo ra một mảnh trời đất mới ở đáy biển sâu này.

Sức mạnh vô thượng bắn ra từ trên người hấn.

“Xảy... Xảy ra chuyện gì thế này?” Trong phút chốc Hải Yêu Ly Thường không hiểu là tình huống gì.

Hải Yêu Vụ Nhã lại càng không thể hiểu nổi hiện tượng này.

Người đó giống như một luồng sáng không thể nào đưa mắt nhìn thẳng, muốn xem cho rõ ràng cũng không thể nào.

Nhưng sức mạnh tạo ra vùng biển này, sức mạnh rót sự sống vào đáy biển này, đó không phải là sức mạnh mà người bình thường có thể có được.

Hơn nữa các nàng có thể cảm nhận được rõ ràng, sức mạnh tu vi tạo ra vùng biển này không phải thứ các nàng biết.

Mà là một loại sức mạnh to lớn không thể nào hiểu nổi.

“Trời ơi, Thâm Hải Thủy Long có loại đáng sợ thế này tồn tại từ bao giờ thế?” Trong lòng đại thủy sư Vụ Nhã vẫn còn sợ hãi.

Nếu đến để hỏi thăm sự tồn tại của vị kia, các nàng còn có thể chạy nhảy vui vẻ không?

Mà lúc này đã tới nhân viên long cung đã tới, cũng đang kinh ngạc nhìn ánh sáng tiến đến phía trước.

Bọn họ căn bản không biết đó là cái gì.

Cũng chưa từng thấy tình cảnh đáng sợ như thế.

Không biết đối với bọn họ chính là một loại đáng sợ.

...

Lục Thủy đi trên đường ở Thần Vực.

Lúc hấn rời khỏi long cung có thể cảm nhận được luồng sức mạnh mơ hồ của hạt châu, dường như đang tìm kiếm cộng minh.

Mà hấn chỉ thử cộng minh thôi.

Sau đó liền dẫn tới một loạt phản ứng.

Thần Vực bắt đầu kích hoạt dưới chân hấn.

Hắn nhìn về phía trước, có thể cảm nhận rõ ràng Thần Vực yên lặng đã lâu bỗng phẫn chấn hồi sinh vì sự xuất hiện của hắn.

Hắn đi từng bước một về phía trước, tiến lại gần trung tâm cung điện.

Hạt châu dẫn dắt hắn đi sang bên kia.

Nước biển lùi về phía sau, sinh vật trong biển đang không ngừng chạy trốn.

Cho dù là trong Thần Vực có cái gì, các sinh linh cũng đều trốn tránh khi Lục Thủy đến.

Bọn họ nhìn Lục Thủy bước từng bước một về phía trung tâm cung điện, nhìn Thần Vực hiện ra từ trong nước.

Ánh sáng chiếu rọi khắp Thần Vực.

Nhịp bước của Lục Thủy càng lúc càng nhanh, nước cũng cũng càng lúc càng lùi vào nhanh hơn.

Sau đó Lục Thủy đi tới trung tâm cung điện. Trong nháy mắt khi hắn đặt chân lên cung điện, Thần Vực hoàn toàn thoát khỏi nước biển.

Mà bầu trời cũng đang giương cao dần lên.

Độ cao của bầu trời dừng lại vào lúc Lục Thủy đưa cung điện lên trên nhất.

Lúc này toàn bộ Thần Vực được chiếu rọi dưới ánh sáng.

Hoa nở khắp nơi, các tòa kiến trúc cũ kỹ hư hỏng bỗng rực rỡ lên, đổi mới hoàn toàn giống như được tu bổ lại.

Hai bên đường đi được hoa cỏ bao trùm, sức sống bùng bùng tràn ngập.

Tất cả mọi người đều nhìn trần nhỏ đột nhiên hiện ra này, trần nhỏ đắm chìm dưới ánh sáng chói lọi trông có hơi thần thánh.

Giống như kẻ dơ bẩn không thể nào đặt chân đến được.

Nhìn Thần Vực như vậy, trong lòng tất cả mọi người đều có một loại cảm giác không nói nên lời.

Dường như có một vị thần chí cao vô thượng đang quan sát bọn họ.

Lúc này, phía trên nhất của cung điện trung tâm, vô số ánh sáng tản ra.

Thâm Hải Long Vương là người đầu tiên bị rọi sáng đến, Lý Ngao là người thứ hai.

Sau đó ánh sáng không ngừng chiếu vào trên người Thâm Hải Thủy Long.

Và trong nháy mắt đó, bọn họ hiểu luồng sáng này thể hiện cho điều gì.

Là sự chứng nhận bản thân là cư dân Thần Vực.

Chân Võ không được chiếu sáng, một vài loại hải quái chưa từng sinh sống lâu dài ở đây cũng không được chiếu sáng.

Hải Yêu Ly Thường nhìn tất cả những thứ này, có vẻ hơi kiêng kỵ nhìn ánh sáng kia.

Nhưng một khắc sau, nàng ta và Vụ Nhã được chiếu sáng.

Ánh sáng chiếu rọi trên người hai nàng.

Trong chớp mắt này, đại thủy sư hiểu rõ:

“Hình như chúng ta có tư cách tiến vào Thần Vực rồi. Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tại sao ngươi lại nhắc tới Thần Vực?” Hải Yêu Ly Thường nhìn đại thủy sư Vụ Nhã, hỏi.

Đại thủy sư Vụ Nhã thoáng sửng sốt:

“Ta không biết, hình như tự nhiên biết thôi.”

Hải Yêu Ly Thường không nói gì thêm. Đúng vậy, nàng ta cũng biết, trần nhỏ trước mắt là Thần Vực.

Mà các nàng là cư dân.

“Ngươi nói xem vị ở trên kia có phải là Chân Thần hay không?” Hải Yêu Ly Thường nhìn ánh sáng phía trên cung điện, hơi khó tin.

Phải biết, các nàng biết đến sự tồn tại của nhất tộc Chân Thần.

Mặc dù các nàng không biết quá rõ, nhưng cũng biết hoặc nhiều hoặc ít.

Lục Thủy đứng ở phía cao nhất của cung điện.

Nơi này gần như có thể thấy được toàn bộ Thần Vực.

Nhưng mà hắn không nhìn Thần Vực, mà là đi tới bên tế đàn của cung điện.

Nơi này có một đài cột đá, hắn là dùng để đặt hạt châu.

Sau khi đặt hạt châu lên cột đá, có luồng sáng rọi lên cột đá.

Thứ này nhìn giống như phù văn, khó mà nhìn thẳng.

Lục Thủy vươn tay chạm tới, một loại cảm giác kỳ lạ xuất hiện trong lòng hắn.

“Ánh sáng này nối với hạt châu, dường như có thể đi thử nghiệm những chuyên hạt châu quan sát được.”

“Cứ xem thử trước xem sao.”

Vốn hắn tới để đạt được một số chuyện, không có lý do gì để trì hoãn.

Còn về bảo vật Thâm Hải Long Vương tìm được, hắn cũng không kiểm tra trước.

Chủ yếu là sự tồn tại của Thần Vực khiến hắn khá bất ngờ, nên định đi xem thử trước.

“Chuyện mà hạt châu quan sát, không biết có thể thấy được những gì, có lẽ có thể thấy được quá trình hình thành hạt châu.”

Nghĩ như vậy, Lục Thủy bèn ngồi bên tế đàn. Hắn nhắm hai mắt lại, vận dụng một chút thiên địa chi lực, đi kiểm tra nội dung bên trong.

Chương 779: Lục Thủy Là Thần? 3

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Lục Thủy cảm thấy ý thức tinh thần mình nằm trong một vùng tối.

Trong bóng tối nhanh chóng xuất hiện một khe hở, trong khe hở có ánh sáng chợt hiện lên.

Sau đó khe hở mở rộng, cỏ cảnh tượng truyền vào.

Sau khi cảnh tượng ổn định, Lục Thủy nhìn thấy bầu trời ngăn cách Thần Vực.

“Vùng trời Thần Vực?” Lục Thủy có câu trả lời trong nháy mắt.

“Đây là cảnh tượng khi hạt châu mới được tạo ra ư? Nhưng trông cũng không giống lắm.”

Quả thật không giống lắm, sự tồn tại của hạt châu không nên chỉ nhìn chăm chăm lên phía trên.

Tầm nhìn của hạt châu này đã biến thành tầm nhìn của Lục Thủy, bây giờ hẳn có một loại cảm giác đang nhìn lên trời.

Nếu như chỉ là như vậy, thế thì hẳn chỉ có thể nhìn lên bầu trời.

Lúc này hẳn không thể nhận được bất kỳ tin tức gì.

Bởi vì không có ai đứng phía trên hạt châu.

Khi Lục Thủy đang nghĩ như vậy, cảnh sắc đột nhiên thay đổi.

Cảnh sắc bầu trời nghiêng xuống dưới, cuối cùng biến thành cảnh tượng cung điện.

Lục Thủy khá khó hiểu, chỉ là khi hẳn muốn nhìn xem bên cạnh có cái gì, cảnh tượng biến mất, tất cả đột nhiên quy về bóng tối.

Sự biến hóa đột ngột này khiến Lục Thủy khá kinh ngạc.

Nhưng ánh sáng lại nhanh chóng xuất hiện một lần nữa, cảnh tượng bắt đầu khôi phục.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Tín hiệu không ổn à?”

Lúc này cảnh tượng lại bắt đầu thay đổi, trong lúc bất chợt dường như cao hơn một chút, hơn nữa xê dịch xuống dưới cung điện.

Giống như có người cầm hạt châu lên, đi xuống dưới.

Chỉ là khi đi được nửa đường, người kia dừng lại.

Lục Thủy có thể thấy cảnh tượng dừng ở chỗ đó.

Lần này, Lục Thủy không ngờ vực gì nữa, mà quan sát.

Hắn có một loại cảm giác vô cùng kỳ quái.

Quả nhiên, biến hóa bắt đầu, một bàn tay xuất hiện trong cảnh, thoạt nhìn là tay một đứa trẻ.

Mà Lục Thủy có thể thấy cảnh tượng bàn tay đang không ngừng đến gần, bàn tay vốn không tồn, lại có thể che phủ đi toàn bộ những gì Lục Thủy có thể nhìn thấy.

Lần này cảnh tượng khôi phục rất nhanh, dường như cái tay kia cầm lấy rất nhanh.

“Hay lắm, lần này cả âm thanh cũng có thể ghi lại.”

Đột nhiên âm thanh truyền vào trong tai Lục Thủy.

Nghe thấy âm thanh này, Lục Thủy thoáng sửng sốt.

Đây là âm thanh của Cửu.

Hắn nhớ rất rõ, hơn nữa cảnh vật thỉnh thoảng lại nhảy lên này, cùng với vị trí vừa đưa tay lên, trực tiếp thể hiện một chuyện.

Nơi hắn nhìn thấy, là nơi Chân Thần Cửu nhìn thấy.

“Thế mà lại là như vậy.”

Lục Thủy rất bất ngờ.

Nhưng mà hắn cũng không suy nghĩ nhiều, mà là tiếp tục nhìn xuống.

Lúc này Cửu đi tới biên giới Thần Vực, nơi này trừ nước biển đen nhánh ra thì gần như không có sinh vật khác.

Tiếp theo Lục Thủy lại thấy bàn kia tay, chỉ là bàn tay là chém một chiêu về phía Thâm Hải, một dòng nước biển lập tức bị gọi ra trước mặt.

Đây là một dòng nước không lớn, dường như có sức mạnh của sinh mệnh, nhưng cũng không phải sinh mệnh hoàn chỉnh.

Cửu nâng nước lên, thần lực lộ ra trong dòng nước.

Sau đó dòng nước không ngừng biến hóa thành hình người, cuối cùng biến thành hình dáng một tiểu nữ hài, chỉ là người tiểu nữ hài này trong suốt.

“Ha, hoàn thành rồi. Bồi dưỡng nhiều năm như thế, cuối cùng cũng thành công. Có muốn đặt cho người một cái tên không?”

Lúc này Cửu đặt tiểu nữ hài đang mờ mịt xuống đất, bây giờ nàng vẫn còn rất nhỏ.

“Ừm, trước mắt đặt co hình thái sinh mệnh của người một cái tên đi, đặt là Thủy Linh thì sao?”

Tiểu nữ hài từ nước kia mang vẻ mặt khó hiểu.

“Nghe không hay? Vậy thì gọi là Hải Yêu đi.”

Tiểu nữ hài trong suốt trợn tròn mắt nhìn, dường như đang biểu thị sự hài lòng.

Trong giọng nói của Cửu mang theo ý cười:

“Vậy sau này người tên là Hải Yêu Triều Tịch.”

Lúc này, Cửu đứng lên:

“Đi thôi, đi xem tiểu nam hài lần trước kia, để xem lần này hắn có tới thật hay không.”

Lục Thủy đi theo ánh mắt Cửu, đi tới một nơi. Sau khi tiến vào, hắn liền thấy có một tiểu nam hài đang rúc trong một xó, dường như hơi luống cuống.

Nhất là khi Cửu xuất hiện, đối phương lại càng luống cuống hơn.

“Người tỉnh rồi à? Xem ra đã không sao.” Giọng của Cửu mang theo sự ấm áp.

Tiểu nam hài kia nhìn Cửu, mặt vẫn đầy sợ hãi.

“Đừng sợ, bọn ta sẽ đưa người trở về lục địa, nhưng mà có một số việc muốn nói với người. Người có thể sống được là bởi vì ta đã sửa đổi một vài thứ trên người người, những thứ này khiến người không chỉ không sống được, còn gần như không chết được. Dù là người còn lại một giọt máu cũng có thể sống lại. Cho nên, người đã không tính là người bình thường nữa, hoặc là nói đã là chủng người mới. Ta sẽ đặt tên cho chủng người mới này, tên là tộc Bất Tử. Dễ nghe heuws? Người và Hải Yêu đều là chủng tộc có sức mạnh sinh mệnh thịnh vượng nhất.” Trong giọng nói của Cửu mang theo ý cười nhàn nhạt.

Dường như tiểu nam hài kia nghe không hiểu, nhưng hình như đã bớt sợ hơn một chút.

“Đúng rồi, người có tên không?” Cửu mở miệng hỏi.

Tiểu nam hài nghe hiểu những lời này, sau đó lắc đầu.

“Vậy ta lấy cho người một cái tên nhé.” Giọng nói của Cửu nhanh nhẹn, có vẻ rất thích đặt tên cho người khác:

“Tên là Cố Lý đi, Cố Lý tộc Bất Tử.”

Tiểu nam hài kia nhìn Cửu, không phản bác.

Hắn ta chỉ tò mò hỏi một câu:

“Người, người là ai?”

“Thần.” Cửu trả lời rất đơn giản.

“Thần?” Tiểu nam hài kia hơi nghi ngờ.

“Đúng, Chân Thần Độc Nhất trong thiên địa, người cũng có thể gọi ta là Cửu.” Giọng Cửu mang theo sự vui thích, dường như rất thích người khác hỏi nàng như vậy.

Cảm giác Chân Thần Duy Nhất hơi giống nàng, trong lòng Lục Thủy thoáng qua suy nghĩ này.

Lúc đối phương báo tên cũng rất vui vẻ. Đáng tiếc một người tên chỉ có một chữ Cửu, một người không có gì cả.

“Chân Thần Duy Nhất chắc cũng có tên, còn cụ thể là tên gì, tới Thần Vực của nàng xem thử có lẽ sẽ biết ngay.” Trong lòng Lục Thủy nghĩ vậy.

Nhưng mà cũng là lần đầu tiên hắn biết tộc Bất Tử và Hải Yêu đến bằng cách nào.

Khó trách tộc Bất Tử là chủng tộc được Chân Thần bảo vệ.

“Được rồi, ta muốn đưa ngươi rời đi. Thế giới bên ngoài vốn rất rối loạn, ngươi tự nghĩ biện pháp đi, dù sao thì ngươi cũng không chết được, hẳn là có thể tạo dựng một mảnh trời.” Cửu cười nói.

Nói rồi, nàng chỉ về một hướng.

Tiểu nam hài kia còn chưa kịp phản ứng đã biến mất ngay tại chỗ.

Sau khi Cửu sắp xếp chỗ ở cho Triều Tịch xong, nàng liền trở về cung điện.

Lúc này nàng giơ tay lên.

Lục Thủy thấy được một bàn tay khác, lúc vừa mới nhìn thấy, hắn có hơi kinh ngạc.

Trên ngón tay Cửu xuất hiện vết rách.

“Thời đại thuộc về ta sắp hạ màn, chỉ là vẫn chưa tìm thấy được người này.” Cửu có chút không biết làm sao.

Dường như nàng không hề để ý đến thời đại của mình sắp hạ màn, trái lại để ý hơn đến người sắp kết thúc thời đại của nàng hơn.

Lục Thủy cau mày lại, hắn phát hiện ra hình như Chân Thần đã sớm biết rằng mình sắp chết.

“Ấy? Lại phát hiện một người.” Giọng của Cửu đột nhiên vang lên.

Lúc này Lục Thủy mới phát hiện, cảnh tượng hắn thấy dường như xuất hiện ánh sáng.

“Đi qua nhìn thử xem.”

Giọng nói của Cửu vừa vang lên, thân thể đã biến mất theo.

Mà trong tầm mắt Lục Thủy, thế giới lại lâm vào bóng tối một lần nữa.

Luồng sáng mới nhanh chóng xuất hiện, đập vào mắt cuối cùng không phải là hải vực, mà là trời xanh mây trắng.

Theo ánh nhìn chăm chú của Cửu, Lục Thủy thấy được một ngọn núi, cả ngọn núi đều bị tường vân bao phủ.

“Thời đại sủng nhi? Đi xem thử xem hấn tu luyện có vấn đề gì không.”

Nói rồi Cửu tiến vào một sơn động.

Theo lễ phép, Cửu đặc biệt cảm nhận một hồi, sau khi chắc chắn chỉ có một người đang bế quan bên trong mới đi vào.

Vừa đi vào, Lục Thủy đã thấy được khí tức cường đại thông qua ánh mắt Cửu.

“Không biết tính tình như thế nào.”

Cửu đi vào bên trong cùng với sự tò mò.

Mặc dù khí tức ở nơi đây vô cùng cường đại, nhưng mà ở trước mặt Cửu, tất cả bão táp đều dừng lại.

Sức mạnh nhanh chóng ổn định trước mặt nàng.

Cửu nhanh chóng đi tới nội bộ.

Lục Thủy cũng nhìn thấy, là một nam tử trung niên người mặc áo vải bình thường đang ngồi tu luyện.

Chương 780: Xem Chính Tác Giả 1

Nam nhân trung niên không phát giác Cửu đã đến gần.

Lục Thủy nhìn nam nhân trung niên, không biết nói gì cho phải.

Người này hẳn thấy quen quen, phải nói là rất quen.

“Thật không bình thường. Hẳn chỉ đang hô hấp, không có bất kỳ vết tích vận chuyển công pháp. Mà nơi này lại không có chút phòng hộ nào. Nhìn thế nào cũng không giống nơi bế quan. Linh khí cũng không đủ nồng đậm.”

Cửu hơi kinh ngạc.

Dù vậy, đối phương vẫn tu luyện mạnh mẽ, còn đạt được nhất giai.

“Thật là thời đại sủng nhi, nhắm mắt hút máy khí là có thể tu luyện.”

“Tê, đau đau đau.” Trong lúc bất chợt, người trung niên kia ngừng tu luyện, bụm gò má, mặt thông khô.

Lục Thủy cứ đứng , không biết nói gì.

Người này hẳn là Đau Răng Tiên Nhân.

Nhắm mắt lại cũng có thể luyện đến tiên đỉnh.

Lúc nghe nói đến lần đầu, hẳn cũng kinh ngạc. Hiện tại được tận mắt nhìn, hẳn thấy thật ly kỳ.

Giống như chỉ cần hô hấp, chỉ cần nghĩ, liền tu luyện thành công, có thể tiến giai.

Đương nhiên cái giá phải trả là răng ngày càng đau hơn.

“Nếu hiện tại hẳn mà nhỏ răng có lẽ vẫn còn kịp.” Lục Thủy nhìn vị Đau Răng Tiên Nhân đang bụm má nói thầm.

Nhưng nếu Đau Răng Tiên Nhân không đau răng thì mọi chuyện sẽ dừng lại ở đó, tốt xấu thế nào không ai biết được.

“Xem ra cho đến hiện tại, không có vấn đề gì, về sau nhớ chú ý. Không biết đến cuối cùng hẳn có thể đạt tới trạng thái nào.” Cữu nhìn Đâu Răng Tiên Nhân, cuối cùng vẫn không định giao lưu với Đâu Răng Tiên Nhân.

Vẫn chưa đến lúc.

Hay đúng hơn là nó chưa cần thiết.

Sau đó, Cữu lui ra ngoài, nàng nhìn núi Phong Trầm bị tường vân bao phủ ngẫm.

“Đại thời đại chắc hẳn muốn giáng lâm, cho dù là thời đại sủng nhi, khả năng cao cũng rơi vào nhóm người mạnh nhất. Mà có thể trở thành một trong những người mạnh nhất, phải xem tạo hoá thế nào đã.”

Thời đại sủng nhi có ưu thế tuyệt đối, nhưng dù không cố gắng, cũng không có khả năng trở thành một trong nhóm người mạnh nhất.

Có thiên phú, không biết quý trọng, không sử dụng, tất nhiên sẽ trở nên tầm thường.

Sau đó Cữu quay người, biến mất ngay tại chỗ.

“Không biết còn xuất hiện cái nào nữa, phải chú ý từng thứ đã đi qua.”

Giọng nói của Cữu lọt vào tai Lục Thuỷ.

Lúc này, Lục Thuỷ cảm giác mắt mình tối sầm lại.

Khi hẳn tưởng mắt sẽ sáng lại, bất chợt một cảm giác mắt kết nối truyền đến.

Trong cung điện Thần Vực, Lục Thuỷ mở mắt ra, hẳn có chút nghi hoặc nhìn bên cạnh cột đá và hạt châu.

“Lại không có cách nào sao?”

Hắn thử tiếp tục nhìn vào ánh sáng phía trên, nhưng phát hiện ra ánh sáng này đã không còn đặc biệt như trước.

“Chỉ có những thứ này?” Lục Thuỷ kinh ngạc.

Điều này có nghĩa là gì?

Nhưng có chút khả năng có thể đoán được.

Lục Thuỷ đứng dậy đi vào hạt châu trước mặt.

“Hạt châu này không phải là mắt của Cửu sao?”

Đúng vậy, nếu như thứ hấn nhìn không phải là giả, thì hạt châu hấn là từ mắt của Cửu.

Nếu như là mắt của Chân Thần, như vậy cũng không có gì đặc biệt.

“Vậy nên sở dĩ có phản ứng với Đông Phương Tra Tra là vì Đông Phương Tra Tra có được Công Đức Chi Nhân, từ đó có thể trở thành một trong những thành viên mạnh nhất của thời đại?”

Lục Thuỷ cảm giác khả năng này rất cao.

Từ lúc Cửu tìm tới Đau Răng Tiên Nhân, hấn liền có cơ sở suy đoán.

Khi đó, hấn cảm nhận được cảnh tượng ánh sáng xuất hiện, cũng có thể nói ánh mắt của Cửu có thể phát giác được cường giả xuất hiện, hoặc có thể phát hiện được người có đầy đủ tiềm lực xuất hiện.

Đau Răng Tiên Nhân thân là thời đại sủng nhi, tất nhiên sẽ có tiềm lực này.

Nếu Đau Răng Tiên Nhân không phải vì có thể trị hết hàm răng của hấn, hấn tuyệt đối không thể rời vào trạng thái ngủ say và nhất định có thể đạt cấp kiếm nhất.

Tiên Đình Đế Tôn coi trọng Bất Diệt Tiên là chuyện đương nhiên.

Bởi vì sau khi Chân Thần ngã xuống, thời đại kia đã không còn cảnh giới Kiếm Nhất.

Kiếm Nhất vẫn lạc, Thiên Linh tộc Cơ Tầm trở về Tịnh Thổ không còn ra ngoài, Bất Tử tộc Cố Lý diên rồi, tám thành cũng đã vẫn lạc.

Trong danh sách thí thân, trừ ba vị đang nắm giữ thế lực, còn những người khác không phải vẫn lạc thì chính là không

còn tin tức gì.

Cho đến nay, có khả năng thiên cơ vẫn còn tai thế và phát huy trong thế tục.

Lục Thủy đùng đùng hạt châu, thở dài một tiếng:

“Đáng tiếc, không có cách nào nhìn thêm được, nếu không sẽ biết được rất nhiều tin tức.”

Bất quá Cửu vì lí do gì mà tìm một số người, hẳn cũng không hiểu nhiều.

Trước mắt, Cửu chưa làm ra sự tình gì làm khó hẳn.

Nàng thân là Độc Nhất Chân Thần dường như rất ung dung đối mặt với tự thân vẫn lạc, đối mặt với những tu chân giả mới không có chút chèn ép nào.

Để chữa vết răng, Bất Diệt Tiên đã cho hẳn tán công công pháp, còn bảo toàn lực lượng của hẳn.

Nhược Thủy Tam Thiên đã cho nàng thời cơ để tự khống chế, mặc dù cuối cùng thất ước.

Diệp Tân càng không cần phải nói, Diệp Tân có thể có thành tựu trước mắt đều nhờ sự tiến hoá từ Chân Thần Cửu.

Tinh Ti Tiên Quân cũng vậy.

Cửu cho hẳn một bộ công pháp, có thể cứu hẳn khỏi sự huỷ diệt.

Có điều Tinh Ti đã cự tuyệt.

“Mặc dù cục diện có không ít rối ren, nhưng Độc Nhất Chân Thần không làm những việc khiến người ta chán ghét.”

Lục Thủy tự nói thầm.

Về phần Duy Nhất Chân Thần, hẳn là một đứa trẻ, anh ta thèm để tâm.

Đương nhiên, nếu chọc tới hẳn, hẳn nhất định sẽ đánh cho một trận.

Trừ Mộ Tuyết ra, ai hẳn cũng không quen.

Cái gì mà Đông Phương Tra Tra đê đê muội muội, vẫn không đánh lâm.

Cha mẹ thì bỏ đi.

Nhưng nói đến Duy Nhất Chân Thần, Lục Thủy cảm thấy nếu cho đối phương có được hạt châu này, ắt hẳn sẽ có không ít quyền năng.

Hạt châu này mặc dù không phải thần lực, nhưng nó có thể là chi nhãn của Độc Nhất Chân Thần, một giọt máu cũng có thể khiến Duy Nhất Chân Thần chạy theo như vịt, chớ nói chi là con mắt.

Đáng tiếc, đối phương lại không phát hiện được.

Thời điểm Lục Thủy đang suy nghĩ, đột nhiên hắn cảm giác có người đến gần.

“Tiền bối, ngài có ở đây không?” Là tiếng của Lý Ngao.

Đối mặt với sự xuất hiện nhiều lần của Lục Thủy, hắn vẫn cảm thấy gọi là tiền bối thì thích hợp hơn.

Không đột ngột, cũng sẽ không thất lễ.

“Lên đây đi.” Lục Thủy trực tiếp mở miệng đáp.

Mặc dù không hiểu làm sao đối phương làm sao lại tới tìm hắn, nhưng là hắn là có việc.

Lý Ngao cúi đầu đi tới, lúc này trên người Lục Thủy vẫn còn ánh sáng, cho nên hắn không dám nhìn thẳng Lục Thủy.

Loại sức mạnh này khiến hắn cảm thấy mình không có tư cách ngẩng đầu.

Lúc này Lý Ngao lấy từ trong tay ra một khối đá huyết hồng, đưa cho Lục Thủy.

Tảng đá kia đang phát ra ánh sáng nhạt.

“Vì tảng đá này mà tới?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Hắn phát hiện tảng đá kia có chút không đơn giản.

Nhưng dưới ánh sáng của hạt châu, nó lại có bộ dạng rất yên tĩnh.

“Đúng vậy, có người vừa mới nhặt được tảng đá, có thể là do người khác ném ra. Chính xác là ai ném ra, chúng ta tạm thời không biết, nhưng khả năng cao là Hải Yêu. Ở long cung, các nàng khá tự do.” Lý Ngao cung kính trả lời.

Hải Yêu trốn ra được, bọn hắn không có cách nào hạn chế sự tự do của Hải Yêu.

“Đúng rồi tiên bối, ngay lúc tảng đá này vừa xuất hiện, hình như có liên quan đến tia sáng mà tiên bối đưa tới.” Lý Ngao mở miệng nói.

Vốn là do Long Vương đưa tới, nhưng hắn không dám.

Hắn đương nhiên không dám, nên mới để tùy tùng của Lục Thuỷ đưa tới.

Dù cho có dám, đối phương cũng không có cách nào tiến vào Thần Vực.

Lý Ngao và Long Vương lại không thể để Thâm Hải Thuỷ Long khác đưa.

Cho nên dù thực lực không bằng, nhưng Lý Ngao vẫn phải đến.

Chương 781: Xem Chính Tác Giả 2

Lục Thủy vẫy tay, hòn đá màu huyết hồng bay đến trên tay hắn.

Ngay khi chạm vào tảng đá, trong nháy mắt, hắn liền nhận thấy sức hút nhàn nhạt từ bên trong truyền đến, nhưng bị hào quang của hạt châu áp chế, không dám ra mà thôi.

“Đồ vật của Ma Tu.” Ngay khi chạm vào, Lục Thủy đã biết tảng đá kia bắt nguồn từ huyết khí của người tu luyện ma pháp.

Và nó vô cùng bất phàm, cổ xưa đến mức không hợp lẽ thường.

Có lẽ là đồ vật thời kỳ Viễn Cổ.

Sau đó, Lục Thủy đem tảng đá lớn kia tới gần hạt châu, phát hiện ra có chút liên quan đến nhau.

Mà ngay lúc ấy, trên cột sáng bỗng biến đổi, xuất hiện phù văn mới.

“Chẳng lẽ đây là đồ vật kích hoạt?”

Nghĩ ra điều này, Lục Thủy ngồi xuống, bắt đầu kết nối lại.

Nhìn thấy Lục Thủy ngồi, Lý Ngao rất cung kính lui xuống.

Nói đùa, có thể rời đi sớm, ai muốn ở lại thêm một khắc nào chứ?

Lý Ngao liền lui về Long cung, tới bên cạnh Long Vương, Chân Võ cũng ở đây.

“Thế nào rồi?” Thâm Hải Long Vương lập tức hỏi.

Hắn không dám đi, nhưng không có nghĩa là hắn không hiểu kỳ phản ứng của vị kia khi nhìn thấy tảng đá.

Lý Ngao thở phào nhẹ nhõm nói:

“Người kia không tức giận, xem ra ta đã trợ giúp họ một ít.”

Đây đúng là trong cái rủi có cái may.

Chân Võ đứng cạnh không nói gì, hắn không đủ thực lực, không thể cùng hai vị tiên bối nói chuyện.

Nhưng hắn cảm thấy thiếu gia không quá đáng sợ.

Chỉ là thiếu gia làm việc không hợp thói thường, hắn và Chân Linh thường xuyên lo lắng hãi hùng.

Lỡ như xảy ra chuyện, bọn hắn trở về sẽ chịu không nổi.

Ngay từ đầu bọn hắn còn nghĩ sẽ bẩm báo Tam trưởng lão sự tình của thiếu gia, nếu thất bại cũng vẫn thử một chút.

Nhưng càng biết nhiều, bọn hắn càng chẳng muốn báo cáo.

Nếu Tam trưởng lão biết chuyện, bọn hắn chết chắc.

Nếu thiếu gia không sao, mọi chuyện còn dễ thương lượng. Một khi xảy ra chuyện, bọn hắn khó tránh khỏi chịu trách nhiệm.

Cũng may gần đây thực lực của thiếu gia càng ngày càng mạnh, tỉ lệ nguy hiểm cũng giảm bớt không ít.

Thâm Hải Long Vương nhẹ nhàng thở phào.

Không chọc giận đối phương là tốt rồi.

Nhưng hơi thở còn chưa dứt, bất chợt một cỗ khí cường đại truyền đến.

Là khí tức bên ngoài Thần Vực.

Thâm Hải Long Vương sững sờ, Lý Ngao cũng cả kinh.

“Tới rồi, nhanh thật!” Thâm Hải Long Vương sắc mặt có chút khó coi.

Hắn có thể cảm nhận được khí tức vừa rồi ít nhất ngang giai với hắn.

Mà đối mặt với kẻ cùng giai, hắn tuyệt đối không phải đối thủ.

Đây là chuyện đương nhiên.

“Vị bên kia đang làm gì vậy?” Thâm Hải Long Vương hỏi.

Hắn cảm thấy nơi này là Thần Vực, đối phương thân là kích hoạt Thần Vực thân, hẳn là sẽ xuất thủ tương trợ chứ?

“Lúc ta rời đi, vị kia đã lâm vào tĩnh tư.” Lý Ngao nhỏ giọng nói.

Thâm Hải Long Vương tuyệt vọng.

Đối phương đang bận, mà hắn là cư dân của Thần Vực, phải mang theo trách nhiệm của cư dân, không thể để cho người khác quấy rối đến vị kia.

“Trước mắt liên lạc, hỏi họ tới vì cái gì. Nếu chỉ có một hai người đến vì long cung, cứ để họ đến đi.” Thâm Hải Long Vương nhìn ra phía ngoài nói.

Đối phương hẳn là có tọa độ, nếu không thì không thể tìm tới nơi này.

Mà đối phương tìm tới đây nhất định là vì người hoặc vật.

Người thì dễ nói, nhưng nếu là vật, hẳn không có cách nào xác định được là thứ gì.

Nghĩ tới đây, Long Vương đột nhiên có chút sừng sốt. Hắn nhận ra hòn đá kia không đơn giản.

Không lẽ là vì hòn đá kia?

“Không ổn rồi, ta không cảm giác được phía trên có tọa độ xuất hiện, mà bị phong ấn cũng vô cùng chặt chẽ.” Thâm Hải Long Vương trong lòng trầm nghĩ.

Nếu như phía trên thoáng hiện có tọa độ, hẳn đã ném ra ngoài từ lâu.

Sau đó, Thâm Hải Long Vương không nghĩ nhiều nữa, hiện tại chỉ có thể kiên trì lên.

Vị bên trong kia, dù sao hẳn cũng không thể trêu vào.

Nhưng những người bên ngoài có thể tìm tới Thần Vực, thật là làm hắn bất ngờ.

Tổ tiên bọn họ là thế, nhưng cũng tốn không ít công sức mới có thể phát hiện ra Thần Vực.

Chỉ ngồi đánh dấu cũng có thể sao?

Thâm Hải Long Vương nhanh chóng bay thẳng đến biên giới Thần Vực, đối phương cũng đang tiến vào.

Lục Thủy nhắm mắt, kết nối lại vào hạt châu.

Lần này hẳn có thể cảm giác được khí tức của khối đá huyết hồng kia. Theo khí tức này dẫn dắt, hẳn cảm nhận được một cảnh tượng hoàn toàn mới.

Cảnh tượng này xuất hiện bằng phương thức như trước đó.

Có điều địa điểm không giống nhau.

Lục Thủy nhìn thấy bãi cỏ trước tiên.

Và tiến lên từng bước.

Hẳn là Cửu đang đi lại.

Ngoài cây cỏ hoa lá, gần đó còn có cây cối.

Chẳng mấy chốc Lục Thủy đã nhìn thấy kết giới, một kết giới tốt.

Nhưng Cửu vẫn không dừng lại, một bước bước vào kết giới, chẳng thềm đem kết giới để vào trong mắt.

Thực lực của Chân Thần đúng là không thể nghi ngờ.

Khi tiến vào đằng sau kết giới, Lục Thủy phát hiện một nam tử áo đen ở bên trong, nam tử này tóc đen lẫn màu đỏ bên trong.

Lúc này, hẳn nhắm mắt lại, thần sắc thông khổ.

Lục Thủy nhìn thấy trên người đối phương có rất nhiều vết máu.

Hẳn bị thương không nhẹ.

Lúc Cửu dừng lại đằng sau, nam tử kia bỗng mở mắt, tựa như lúc này mới phát giác có người tới gần.

Khi hẳn mở mắt ra, trong nháy mắt đã đối mặt với Cửu.

Lục Thuỷ có thể thấy rõ con người đối phương đột nhiên co rụt lại, nhưng không làm bất cứ hành động nào.

Thậm chí trong nháy mắt khôi phục bình tĩnh.

“Người là ai?” Đối phương nhìn chằm chằm Cửu rồi mở lời hỏi.

Hắn thậm chí cũng không thèm phòng ngự.

Lúc này, Lục Thuỷ nghe được tiếng của Cửu:

“Ma tu thiên kiều số một, Huyết Trần?”

“Người đặc biệt tới tìm ta là để hỏi cái này?” Ma tu Huyết Trần nhìn Cửu, khẽ hỏi.

Nghe được ma tu tên Huyết Trần, Lục Thuỷ cũng hơi bất ngờ. Có thể khiến cho Cửu tìm tới cửa, hắn cũng không phải kẻ yếu.

Chắc sẽ là một thành viên trong danh sách thí thần, cũng bình thường.

Về phần Diệp Tân...

Lục Thuỷ không hiểu được.

Đại khái cho rằng Cửu rảnh rồi nhàm chán đi.

Diệp Tân mặc dù không yếu, nhưng không thể so sánh với người này.

Mà Diệp Tân ngay từ đầu cũng chỉ là một con hồ ly bình thường, không phải do Cửu cảm giác được khí tức của cường giả.

Còn về cụ thể, Lục Thuỷ tạm thời không biết.

Có lẽ vĩnh viễn cũng không biết. Dù sao ngay cả Diệp Tân cũng không biết.

“Nghe nói người khiêu chiến với Lục, sau đó thảm bại?” Cửu nhìn tên ma tu Huyết Trần tò mò hỏi.

Ngữ khí của nàng mang theo cảm giác nhẹ nhàng, phảng phất chút tâm tình vui vẻ.

“Thua dưới tay Lục, không phải rất bình thường sao?” Ma tu Huyết Trần nhìn Cửu với ánh mắt lạnh lẽo.

“Đúng là bình thường. Ta tới là nói cho người biết rằng phương pháp tu luyện của người không đúng.” Cửu nhìn ma tu Huyết Trần nói:

“Bản chất của người tu luyện là máu. Mặc dù dung hợp chút máu của cường giả Viễn Cổ có thể làm người mạnh lên, nhưng dù sao đây cũng là ngoại vật, dù thực tế vẫn có thể hoàn toàn dung hợp, sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến bản thân người.

Nếu cứ nhất quyết dung hợp xuống, thân thể người sẽ nảy sinh dị biến.

Mặc dù vấn đề đó không quá lớn, nhưng người là người có tố chất, không nên dung nạp những thứ này.

Cuối cùng những vật này sẽ chỉ trở thành những chướng ngại cản đường người tiến bước.

Bản thân người không thể so với bất cứ cường giả nào, so với Thánh Thú, Hung Thú, Thần Thú đều kém hơn.”

Chương 782: Xem Chính Tác Giả 3

“Người đang dạy ta tu luyện sao?” Ma tu Huyết Trần tỏ vẻ khinh thường.

“Đúng vậy, ta đang dạy người tu luyện, có gì không đúng sao?” Gương mặt Cửu đầy ý cười, không để ý đến bộ dáng khinh thường của đối phương.

Người rất mạnh sao?” Ma tu Huyết Trần âm thầm nói.

“Ừm, so với người thì mạnh hơn một chút.” Cửu nhẹ nhàng nói.

Ngay khi Cửu vừa nói xong, Lục Thuỷ nhìn thấy ma tu Huyết Trần kích động, đòn tấn công của hắn đến trước mặt Cửu.

Nhưng ngay lúc công kích của đối phương đến, Cửu nhẹ nhàng xoay người làm ma tu Huyết Trần vồ hụt.

Nhưng hắn vẫn tiếp tục công kích.

Cửu lại đổi vị trí, nhưng mà ma tu Huyết Trần vẫn đuổi theo tấn công.

Sau đó ngay tại chỗ thân ảnh của Cửu xuất hiện một rừng cây xuất hiện.

Công kích mạnh mẽ xuất hiện tứ phía.

Đó cũng là sức mạnh của ma tu Huyết Trần.

Nhưng toàn bộ rừng cây như không bị tấn công mạnh mẽ.

Lục Thuỷ nhìn ma tu Huyết Trần, không muốn nói gì.

Đối phương không công kích nổi Cửu, bởi vì trong mắt Cửu, tốc độ của ma tu Huyết Trần chậm hơn bình thường, mà toàn thân lại đầy sơ hở.

Tổng hợp sức mạnh của đối phương, sẽ bị áp chế tuyệt đối.

Cấp độ khác biệt hơn hẳn.

Một lát sau, ma tu Huyết Trần ngừng lại, hấn nhìn rồi Cửu nói:

“Ngươi không tấn công sao?”

“Là không muốn.” Cửu nói.

“Vì sao?” Ma tu Huyết Trần mặc dù đánh không lại đối phương, nhưng hấn không biết đối phương lợi hại cỡ nào.

Cửu suy nghĩ một lúc rồi nói:

“Bởi vì ta yêu thế giới này nên không muốn làm khó sinh linh của thế giới.

Nhưng mà...”

Cửu duỗi ngón tay, nói:

“Nhưng mà đôi khi cũng nên để sinh linh biết, uy nghiêm của Chân Thần không thể mạo phạm.”

Sau đó chỉ tay vào hấn.

Thời khắc này, ma tu Huyết Trần bỗng cảm giác toàn bộ thế giới đổ vào người hấn.

Mà hấn cảm thấy một cái chỉ tay của đối phương cũng khiến hấn cảm giác đối phương đã đánh bại hấn, không cần cái chỉ tay thứ hai.

Loại cảm này không giống đến từ tu vi cường đại mà đến từ vĩ lực kinh người của đối phương.

Nhưng trong nháy mắt, Cửu thu tay.

Cảm giác căng cứng bên trong ma tu Huyết Trần cũng thoát ra ngoài.

Con mắt hấn hiện lên vẻ kinh hãi:

“Ngươi rốt cuộc là ai?”

Người cường đại như vậy tồn tại mà hấn chưa từng nghe nói tới.

Từ khi nào giới Tu chân có cường giả tới mức này.

Cửu đáp xuống đất, ánh mắt của nàng dừng tại trên người ma tu Huyết Trần:

“Ta vừa mới nói, ta là thần.”

“Thần?” Ma tu Huyết Trần có tin.

“Ừm, Thiên Địa Độc Nhất Chân Thần, ngươi cũng có thể gọi ta là Cửu.” Cửu tiếp tục cất tiếng nói.

Nàng mang theo nụ cười thản nhiên.

“Vậy giờ ta dạy ngươi tu luyện, có vấn đề gì không?” Cửu lại mở miệng nói.

Lần này ma tu Huyết Trần không lời nào để nói.

Nhưng hắn vẫn hiếu kỳ hỏi một câu:

“Vì sao lại giúp ta?”

Cửu cười nói:

“Bởi vì ta hi vọng thế giới này tốt đẹp hơn một chút.”

Nàng quay người rời đi, mặt Lục Thủy đen lại khi nhìn thấy cảnh tượng.

Hắn có thể cảm giác được, kết nối lại gãy mất.

Trong cung điện Lục Thủy mở mắt.

Lần nào cũng không có được tin tức gì hữu dụng.

Nhưng ít nhất hắn đã nhìn thấy một Cửu sinh động như thời Viễn Cổ.

“Thân là Thiên Địa Độc Nhất Chân Thần, nàng đầy thiện ý đối với thế giới này.”

Lục Thủy không thể hiểu được nàng, dù sao hắn cũng chưa từng yêu thế giới này.

Chắc là toàn bộ tình yêu đều dành cho Mộ Tuyết.

Nhưng trong niên đại của Chân Thần, những ngày làm kiêu tử thật sự là một cực hình thống khổ.

Lục vốn là một tồn tại đặc thù trong thời đại ấy, bây giờ lại có thêm một Chân Thần.

Những người kia có thể trở thành người mạnh nhất thời đại thật sự không dễ dàng.

Khả năng cao đã trải qua sóng gió lớn.

“Còn có thứ gì có thể lại tiến vào nữa?” Lục Thuỷ nhìn cột đá, muốn thử kết nối lại một lần nữa.

Muốn kết nối lại, hẳn phải cầm đồ vật tương ứng, cũng nhìn thấy những nội dung tương ứng.

Thời điểm mới bắt đầu, có lẽ là giai đoạn thử nghiệm.

“Nói như vậy, cái này chắc hẳn là đồ vật của ma tu Huyết Trần.” Lục Thuỷ nhìn huyết hồng, im ắng nói.

Sau đó hẳn tiện tay cất tảng đá.

Sau đó thử từ kho trữ vật pháp bảo lấy ra một ít thứ gì đó, hẳn muốn tìm xem còn chút đồ vật nào liên quan đến hạt châu không.

Lần đầu tiên Lục Thuỷ lấy ra trang kim sách Cửu lưu lại, phía trên còn mang theo thần lục.

“Không có phản ứng.”

Hắn đem trang kim sách tới gần hạt châu và cột đá, một chút phản ứng cũng không có.

Sau đó, không biết từ đâu, hắn lấy ra một miếng ngọc bội, vẫn không có tác dụng gì.

Sau đó hẳn lại tùy tiện lấy ra mấy thứ đồ không biết của niên đại nào, nhưng thật đáng tiếc, không có chút phản ứng nào.

“Xem ra không chỉ có đồ vật thời viễn cổ, còn phải là những đồ vật có quan hệ với Cửu. Ví dụ như những di vật trên những cường giả có trong danh sách.”

Lục Thuỷ ngẫm nghĩ, hẳn không nghĩ mình có những vật này. Những người kia đã chết hay chưa, hẳn không thể biết chính xác, chứ nói gì đến những đồ vật liên quan.

“Chờ một chút.”

Lục Thuỷ có chút sững sốt, hình như có vật giống như vậy.

Kiểm Nhất Vi Kỳ Truyện.

Lệ thuộc Kiểm Nhất, không chỉ là Kiểm Nhất trong thời đại cường giả mà còn có thể là Kiểm Nhất mạnh nhất mọi thời đại.

Quan trọng hơn, bên trong Kiểm Nhất Vi Kỳ Truyện vốn có hình bóng của Cửu.

Nghĩ vậy, Lục Thuỷ liền lấy ra Kiểm Nhất Vi Kỳ Truyện.

Vào thời điểm hấn đặt quyển sách này cạnh cột đá, ánh sáng phía trên bỗng biến đổi.

“Quả nhiên là có thể.”

Không chút do dự, Lục Thuỷ bắt đầu kết nối hạt châu.

Lần này là ánh mắt của Cửu, hấn cuối cùng cũng biết người viết sách là ai.

Thuận tiện có thể mở mang thêm kiến thức, một người đặc biệt của Viễn Cổ - Lục.

Đương nhiên cũng có khả năng người viết sách chính là Lục.

.....

Lúc này Thâm Hải Long Vương đã thấy người tới.

Là hai người, một nam, một nữ.

Bọn hấn ở bên ngoài Thần Vực, định tiến vào.

Thâm Hải Long Vương xuất hiện làm bọn họ có chút giận.

Nếu không phải Thâm Hải Thuỷ Long đột ngột nhúng tay vào chuyện của hấn, sao có thể phát sinh nhiều trắc trở như vậy?

Lửa giận trong lòng ma tu Vô Dạ ngày càng tăng, hấn nóng ruột muốn thành công nhưng lại bị Thâm Hải Thuỷ Long quấy rầy.

“Hai vị một mực tìm vị trí của Long cung ta, rốt cuộc cần làm gì?” Thâm Hải Long Vương nhìn hai vị cường giả kia hỏi.

“Cần làm chuyện gì mà ngươi không biết sao?” Ma tu Vô Dạ lạnh lùng nói.

“Trả lại tín vật Chí Tôn, nếu không thì đừng trách bọn ta không khách khí.”

Ngay lúc ma tu Vô Dạ nói chuyện, trên người hắn bộc phát khí thế.

Thâm Hải Thuỷ Long không có thực lực, chỉ cần gặp người đủ mạnh, bọn hắn liền sợ.

“Thứ hai vị nói tới là cái gì?” Thâm Hải Long Vương áp lực hỏi.

Hai người kia chỉ cần tùy tiện ra tay, hắn hoàn toàn không phải đối thủ, nếu cả hai bên đều động thủ, hắn hoàn toàn không thể đánh trả.

“Là vật như thế này.” Ma tu Hồng Nhan phác hoạ.

Là một khối đá màu đỏ như máu.

Nhưng bọn hắn cũng không có ý định từ bỏ việc đi vào Thâm Hải Long cung.

Hoặc có thể nói một khi từ bỏ, bọn hắn khó mà phát giác được sự tồn tại của long cung.

Nếu không phải vì lúc trước từng công kích long cung, có lưu lại ấn ký, bọn hắn đã mất dấu long cung.

Năng lực ẩn nấp của đối phương quá mạnh.

Mà khi Thâm Hải Long Vương nhìn thấy thứ hai người muốn tìm, trong lòng hắn ngập tràn hối hận.

Hắn thật sợ sẽ gặp chuyện.

Hai người kia muốn thứ gì hắn đều có thể có, chỉ cần không phải người hay vật bên trong xe lửa.

Phối hợp một chút cũng không có vấn đề gì.

Thế nhưng vật này đã đưa đến tay vị kia. Nhưng vị kia còn chưa tha cho hắn.

Đây là điều hắn muốn sao?

“Hai vị, đây chắc chắn là hiểu lầm, vật này hiện tại đang trong tay một vị thần đang ở trong Thần Vực của chúng ta. Chờ hấn ra ngoài, hấn sẽ trả lại hai vị.” Thâm Hải Long Vương nhẹ nhàng nói.

Hấn chỉ có thể nói như vậy.

“Thần ở Thần Vực?” Ma tu Vô Dạ cười lạnh nói:

“Ngươi đang dỗ con nít ba tuổi sao?”

Oanh một tiếng, bọn hấn tăng cường độ, bắt đầu tiến vào Thần Vực

Ngày cuối cùng, nếu có phiếu tháng thì hãy nhanh tay lên nhé.

Main bá đạo; hậu cung hữu dụng; NVP có não; tình tiết không máu chó; không buff quá đà; cốt truyện đặc sắc tại #Tới Dị Giới Làm Tiểu Bạch Kiềm.

Chương 783: Quang Minh Chính Đại Đánh Lục Thủy 1

Linh lực cường đại ở bên ngoài Thần Vực bộc phát, Thâm Hải Long Vương có thể cảm giác được rõ ràng đối phương sắp tiến vào Thần Vực.

Dựa theo thói quen của Thâm Hải Thủy Long, lúc này tuyệt đối không thể lấy cứng chọi cứng.

Nhất định phải nghĩ biện pháp trốn thoát, hoặc là tìm cách hóa giải nguy nan.

Thế nhưng...

Thâm Hải Long Vương nhìn lại vị trí Thần Vực một chút, lại nhìn thần dân của mình một chút.

Hắn có thể trốn sao?

Nếu như trốn thì có khi phải đối mặt với cơn thịnh nộ của Thần Vực, còn nếu không trốn thì sẽ phải đối mặt với vòng vây công của hai tu sĩ cấp chín.

Thân là Thâm Hải Thủy Long, Thâm Hải Long Vương cảm thấy mình dường như đã bị bức đến đường cùng.

Thâm Hải Long cung trừu hấn ra, tuyệt đối không có người thứ hai có thể cùng hai người bên ngoài đối đầu trực tiếp.

Đồng nghĩa với việc không chọn ra được người thứ hai để chủ trì đại cục.

Giờ khắc này bản thân hấn là Thâm Hải Long Vương, chỉ có hấn mới có thể đưa ra quyết định.

Hoặc là đối địch với hai người kia, hoặc là chọc giận thần linh của Thần Vực này.

Đối với hai lựa chọn này, Thâm Hải Long Vương lựa chọn người trước mặt.

Hắn nhìn chằm chằm hai người kia, truyền ra tiếng rỗng ngâm trầm thấp, sau đó giật giật thân mình liền xông ra ngoài.

Nếu đôi phương còn không tiến tới, thì liền ngăn cản đôi phương tiến tới.

Một khi để bọn hắn tiến vào, long cung không hề có chút phân thắng.

Cách này cũng có thể kéo dài thời gian, để cho vị bên trong kia có đủ thời gian xử lý xong chuyện.

Hi vọng, hắn không chọn sai.

“Con người, tự tiện xông vào Thần Vực, tội không thể tha.” Thâm Hải Long Vương truyền ra thanh âm trầm thấp, sau đó phun ra hơi thở tràn đầy linh lực đang tùy thời bộc phát.

Nghênh đón hai ma tu.

Thâm Hải Long Vương đột nhiên xuất hiện trước mặt, ma tu Vô Dạ và ma tu Hồng Nhan hơi kinh ngạc.

Cái này cùng với Thâm Hải Long Vương mà bọn hắn biết có chút không giống.

Thực lực của đôi phương không phải đối thủ của bọn hắn, vậy mà lại chọn đối đầu trực tiếp với bọn hắn.

Tức là đôi phương có thể đang liều mạng vì bảo vật.

Hoặc là, nơi này thật sự có thần.

Hai người nhìn về phía Thần Vực, bên trong thật sự có nước biển tách rời ra, ánh sáng có chút đặc thù, nhưng mà bên trong cũng không có bất kỳ bóng người nào.

“Có khả năng chỉ là kế của Thâm Hải Thủy Long, đi vào trước rồi tính.” Ma tu Vô Dạ phỏng đoán rồi nói.

Ma tu Hồng Nhan cũng nghĩ như thế.

Nói ra một vị thần chẳng hề tồn tại để bọn hắn sinh ra lòng kiêng kỵ.

Lại đánh tan sự nhận thức của bọn họ, tiến hành mê hoặc, để bọn họ ngờ vực càng thêm ngờ vực.

Thế nhưng thần thì cũng chỉ là người tu chân thôi, không phải sao?

Tây phương thần chúng, nhiều vị thần như vậy.

Bọn hấn sợ sao?

Trừ khi nơi này thật sự có một vị Chủ Thần, vậy nếu như bọn họ quay đầu rời đi, một vị Chủ Thần sẽ cho phép bọn họ làm loạn nơi cửa vào sao?

Còn nữa Chủ Thần biển sâu bọn hấn chỉ nhận một vị, Băng Hải Nữ Thần.

Nhưng mà trong truyền thuyết Băng Hải Nữ Thần chỉ ở trong hồ băng, chứ không phải tại đáy biển.

Sau đó hai người không nghĩ nhiều nữa, trực tiếp đi vào bên trong.

Tín vật chí tôn liên quan đến con đường tương lai của bọn hấn, bọn hấn tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha.

Không bao lâu, ba vị tu sĩ cấp chín đã đụng độ nhau trong kết giới của Thần Vực.

Oanh!!!

Linh lực cường đại trực tiếp tản ra bốn phía.

Linh lực này có xu hướng nghiêng về một bên đánh về phía Thâm Hải Long Vương.

“Hô” một tiếng, Thâm Hải Long Vương bị đánh lui trở về.

Nhưng lớp vảy rồng trên người hấn đỡ cho hấn đòn tấn công này đã bị tổn thương rất nhiều.

Hấn còn có thể chống đỡ tiếp một lúc.

Sau đó Thâm Hải Long Vương bắt đầu theo hai người giao đấu với nhau, hấn chỉ có thể xuất chiêu ở khu vực Thần Vực khó tiến vào.

Một khi tiến vào Thần Vực, vậy thì chỉ có thua.

Giờ khắc này, Thâm Hải Long Vương cảm thấy, nếu như nghiệm chứng hệ thống nghiệm chứng có thể đóng đường

thông lại thì tốt..

Nhưng mà làm sao hệ thống nghiệm chứng có thể mặc kệ những thứ này.

... .

“Tiền bối, Long Vương tiền bối chịu đựng nổi không?”
Chân Võ đi đến bên cạnh Lý Ngao thử hỏi.

Lý Ngao nhìn xem Chân Võ, lắc đầu:

“Không có khả năng.”

Long Vương làm sao có thể đánh thắng được tu sĩ cấp chín?

Đề cao Thâm Hải Thủy Long chúng ta như vậy sao?

Chân Võ cũng không nói thêm gì, đẳng cấp này của hắn, nếu như không phải là bởi vì duyên cớ nơi Thần Vực, ngay cả tư cách giao đầu trực quan bọn hắn cũng không có.

Vốn cũng không cách xa lắm, nếu không phải có long cung chống đỡ, hắn chắc chắn không thể đứng an ổn ở đây.

Sau đó Chân Võ nhìn lại vào bên trong Thần Vực, hắn không biết thiếu gia nhà hắn bây giờ đang làm gì.

Chẳng qua nếu có người đánh đến tận cửa, luôn cảm thấy ít nhiều đều có liên quan đến thiếu gia nhà hắn.

Rời nhà đi ra ngoài có việc, đều cùng thiếu gia nhà hắn có liên quan.

—————

Phía dưới vùng biển Không Minh hải vực, Mộ Tuyết cùng Hải Yêu Nữ Vương đi tới nơi linh lực tràn ra.

Thật ra Mộ Tuyết muốn đến xem.

Hải Yêu Nữ Vương cũng sẽ không từ chối, dẫn đầu đội quân cũng cần có dũng khí cường giả một chút.

Nếu như chỉ nhìn thoáng qua đã rút lui, đội quân này cũng trụ chẳng được mấy ngày.

Dù sao dẫn quân cũng cần một chút xíu chất lượng, dù là chỉ là tạm thời.

“Nhìn bên kia.” Lúc này Hải Yêu Nữ Vương chỉ về khu vực hỗn loạn đang trước nói.

Nơi đó có khí tức tràn ra, trật tự bình thường đang dần bị linh lực chậm chạp ăn mòn, phảng phất tại nơi hỗn loạn chuyển biến vô định.

Mộ Tuyết nhìn sang, thật sự thấy được linh lực đặc thù, cũng thật sự cảm nhận được không gian phía dưới biển sâu có một vị tồn tại.

Vị này, không hề yếu.

“Nói cách khác, một khi hấn thức tỉnh, liền sẽ mang đến hỗn loạn cho tu chân giới?” Mộ Tuyết hỏi.

Với linh lực đang hiện hữu lúc này, thật sự không cách nào lơ đi sự tồn tại ấy.

“Đúng vậy, bất quá lần đầu thức tỉnh hấn là sẽ không mang đến ảnh hưởng quá lớn, thế nhưng là ảnh hưởng quy mô nhỏ vẫn có, nhưng là cụ thể là dạng gì, ta cũng không cách nào biết được..” Hải Yêu Nữ Vương nhẹ nhàng nói.

Nàng một mực quan sát Tử Y Thần Nữ.

Muốn nhìn một chút xem thử khi đối phương sau khi biết được điều này sẽ có biểu cảm gì.

Nhưng mà khiến nàng hơi bất đã dĩ, Tử Y Thần Nữ không có biến chuyển gì trong cảm xúc.

Chương 784: Quang Minh Chính Đại Đánh Lục Thủy2

Lúc này Đông Phương Trà Trà ở phía sau đột nhiên nhấc tay nói:

“Các người không phải cố ý để nó chuyển biến sao?”

Mộ Tuyết và Hải Yêu Nữ Vương quay đầu nhìn về Đông Phương Trà Trà phía sau lưng, các nàng cũng không hiểu tại sao Đông Phương Trà Trà có suy nghĩ này.

Tiểu Đào ở một bên cũng có chút hiếu kỳ.

Nàng không thấy được Nữ Vương cùng với Thần Nữ kia cố ý để khí tức chuyển động.

Nhưng mà nàng biết Thiên Nữ chưởng môn ngoại treo.

Vậy mà lại là nữ nhân trước mặt này.

Nữ Vương không cho nàng ngoại treo, nàng có tìm được Thần Nữ không?

Nhưng là Nữ Vương càng ngoại treo sẽ càng mạnh nhỉ?

Hình như là lựa chọn hơi tệ.

Đông Phương Trà Trà nhìn thấy những người này đều đang nhìn mình, sau đó bước mấy bước, trốn ra sau lưng Mộ Tuyết nói:

“Các người bàn cách đối phó nó ngay trước cửa nhà nó, không phải là đang cố ý nói cho nó nghe à?”

Mộ Tuyết: “? ? ?”

Hải Yêu Nữ Vương: “? ? ?”

Tiểu Đào cũng bối rối.

Nhưng là suy nghĩ kỹ một chút, hình như không có vấn đề gì.

Dù sao mãi đến lúc Nữ Vương cùng Thần Nữ đạt thành hiệp nghị mới chuyển động.

Thật thông là nhân loại thông minh.

Đây chính là bất hack nhân sinh sao?

“Khụ khụ.” Mộ Tuyết ho khan hai tiếng nói:

“Nữ Vương hay là nghĩ lại xem xử lý khí tức này như thế nào đi.”

Khí tức này mặc dù sinh động hẳn lên, dù là loại đặc thù, nó cũng chỉ là một cỗ khí tức.

Hải Yêu Nữ Vương cũng không có để ý nhiều, làm gì có chuyện khí tức còn có thể nghe hiểu các nàng nói cái gì?

Trùng hợp, chắc chắn chỉ là trùng hợp.

“Tiểu Đào, người đi qua xem một chút, nhìn xem có thể áp chế khí tức hay không.” Hải Yêu Nữ Vương nhìn về phía Hải Yêu Tiểu Đào nói.

Đối với chuyện này, Hải Yêu Tiểu Đào không chút do dự.

Lúc này Nữ Vương chính là nàng ngoại treo.

Đi lên trước là được.

Sau đó Hải Yêu Tiểu Đào ngay lập tức đánh về phía cỗ khí tức sinh động kia.

Khí tức hỗn loạn chỉ là tán loạn khắp nơi, Tiểu Đào tiếp cận chẳng chút e ngại.

Rất nhanh Tiểu Đào như là hòa vào trong nước, trực tiếp quét ngang qua hướng những khí tức kia.

Hô!

Trong nước xuất hiện sóng nhỏ, sau đó những khí tức kia ngay lập tức bị Tiểu Đào đánh tan.

Nhưng mà sau khi bị đánh tan, khí tức hỗn loạn lại tập hợp về một chỗ.

Mặc dù khí tức yếu đi không ít, nhưng cũng chẳng có tổn thương là bao.

Muốn dễ khí tức tiêu tán, cần một chút thời gian.

Dùng trật tự đấu với không trật tự.

Không khó, liền nhìn bên kia càng mạnh.

Thế nhưng muốn đánh tan vô tự cũng không có dễ dàng như vậy.

Nếu như những khí tức này một mực sinh động như vậy thì lại có thêm chút việc làm cho Hải Yêu tộc rồi.

Hải Yêu Nữ Vương cảm thấy rất ảnh hưởng giấc ngủ .

“Trước mắt loại trình độ này cũng không có vấn đề gì, gọi bừa vài Hải Yêu tới chơi đùa với nó là được rồi.” Hải Yêu Nữ Vương nói.

Chỉ cần nơi này không có gia tốc dị biến, loại tình huống này các nàng đối phó cũng dễ dàng.

Coi như sau khi ăn xong thì chơi vài trò tiêu khiển.

Mộ Tuyết nhìn khí tức, có chút hiếu kỳ nói:

“Hỗn loạn là một linh lực có cấp độ, có lẽ có thể đổi phương pháp đối phó khác.”

“Đổi phương thức?” Hải Yêu Nữ Vương có chút thắc mắc.

Cái này mà cũng có biện pháp đối phó?

Đạo linh lực?

Nàng vừa mới cũng âm thầm thử, mặc dù sẽ tốt một chút nhưng là vẫn không có quá chênh lệch rõ ràng.

Đương nhiên, linh lực đủ lớn chênh lệch tự nhiên lớn.

Nhưng mà trên bản chất là giống nhau.

“Đi qua thử một chút là biết.” Mộ Tuyết nhẹ nhàng nói.

Sau đó từng bước một đi về phía cỗ khí tức hỗn loạn.

Hải Yêu Nữ Vương tự nhiên cũng đi theo, nàng còn giúp Mộ Tuyết tách nước biển ra, trải ra một đoạn đường bình thường.

Khi Mộ Tuyết đi vào rồi đến bên cạnh Hải Yêu Tiểu Đào mới mở miệng nói:

“Trà Trà dẫn một chút khí tức tới.”

Đông Phương Trà Trà đang nhìn quanh xem thử ở đây có hải sản không thì nghe Mộ Tuyết gọi nàng về sau, lập tức đáp:

“Được thôi biểu tâu.”

Sau đó Đông Phương Trà Trà liền vồ vồ trên mặt đất, sau đó đi về phía Tiểu Đào, về phía tương đối nhiều khí tức.

Chỉ là Đông Phương Trà Trà vừa mới đi sang, còn chưa có làm cái gì, những cỗ khí tức hỗn loạn kia tựa như chịu lực hút gì mà liên tục bay về phía Đông Phương Trà Trà.

“Từ đã?” Chưa kịp dừng lại, Đông Phương Trà Trà sững sốt một chút.

Sau đó thật nhanh chạy trở về.

Những khí tức này không cho nàng cơ hội đấu đơn..

Hải Yêu Tiểu Đào thấy cảnh này cũng có chút buồn bực, con người này đang làm gì vậy?

Bởi vì dễ ức hiếp sao?

Xem ra vẫn là nàng tương đối lợi hại.

Sau đó Đông Phương Trà Trà liền chạy trở về bên cạnh Mộ Tuyết, sau đó trốn ra sau lưng Mộ Tuyết.

Còn đuổi nữa, linh thạch của nàng sẽ không còn nữa.

Hao tài tiêu tai, đây là chuyện ra ngoài nàng hay làm nhất.

Sau khi Đông Phương Trà Trà trốn sau lưng Mộ Tuyết, tất cả khí tức hỗn loạn đều hướng về phía Mộ Tuyết.

Bộ dạng dường như muốn đem Mộ Tuyết nuốt sống.

Hải Yêu Nữ Vương nhìn thấy thì có chút không nhịn được muốn ra tay.

Chủ yếu là Mộ Tuyết với bộ dạng của người bình thường, khiến cho người khác phải có chút bận tâm.

Nàng chuẩn bị ra tay hết rồi.

Chính là Hải Yêu Tiểu Đào nôn nóng muốn ra tay.

Đông Phương Trà Trà nếu không phải biết chị dâu nhà mình lợi hại chắc chắn sẽ đến đứng trước mặt Mộ Tuyết..

Ngay tại lúc khí tức hỗn loạn sắp chạm đến Mộ Tuyết, bỗng nhiên dừng lại.

Đúng vậy, tất cả khí tức bay qua tưởng như bị nhấn phải nút tạm dừng, cứ thế dừng trước mặt Mộ Tuyết.

Thấy cảnh này Hải Yêu Nữ Vương có chút giật mình, nàng không có phát giác được một chút linh lực nào.

“Chuyện gì xảy ra?”

Hải Yêu Nữ Vương cảm giác Thần Nữ này thật khiến người khác khó hiểu không giải thích nổi.

Nhưng mà rất nhanh, nàng phát hiện nàng càng càng không cách nào hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Lúc này Hải Yêu Nữ Vương nhìn thấy Mộ Tuyết vươn tay ra, nhẹ nhàng chạm vào khí tức.

Àm!

Chỉ là chạm đến, những khí tức kia ngay lập tức sụp đổ, tiêu tán không tung tích.

Hải Yêu Nữ Vương run lên, sau đó nàng kinh ngạc phát hiện, những khí tức kia là hoàn toàn biến mất, không có bất kỳ khả năng nào ngưng tụ trở lại.

Dường như vô tự bị đánh vỡ, bị Tử Y Thần Nữ một điểm tay đánh vỡ.

Sau đó ngay trong nháy mắt khí tức hỗn loạn ban đầu dừng lại bây giờ như gặp quỷ mà rút đầu về.

Không ngừng rút về lại, tốc độ rất nhanh.

Tựa tễ một bước sẽ bị tiêu tán ngay lập tức.

Chương 785: Quang Minh Chính Đại Đánh Lục Thủy³

Hải Yêu Tiểu Đào nhìn ngây ngẩn cả người, Hải Yêu Nữ Vương cũng giật mình đứng im tại chỗ.

Đông Phương Trà Trà thẳng lưng lên một chút.

Biểu tẩu vẫn là biểu tẩu.

Qua được một lúc, khí tức sinh động ban đầu, đừng nói là yên tĩnh trở lại, muốn nhìn cũng không nhìn thấy được nữa.

Khu vực biển Không Minh khôi phục yên tĩnh như cũ.

Cũng chỉ bởi vì một cái chỉ tay tùy ý của Mộ Tuyết.

Hải Yêu Nữ Vương nhìn Mộ Tuyết, nàng cảm giác mình hình như đã đụng đến một nhân vật không dễ lường rồi.

Chỉ ít Tử Y Thần Nữ vượt xa sự mong đợi của nàng.

“Thần Nữ, làm thế nào làm được vậy?” Hải Yêu Nữ Vương khôi phục lại hỏi.

“Dựa trên bản chất chênh lệch đi.” Mộ Tuyết một mặt buông lỏng nói:

“Dù sao cũng chỉ là linh lực khí tức, bản năng sẽ e ngại linh lực cao tầng. Nhất là loại linh lực đặc thù này.”

Có thể làm cho khí tức hỗn loạn e ngại linh lực, Hải Yêu Nữ Vương cũng đã nghe nói qua, nhưng nó lại đến từ trên người một người đã sụp đổ.

Sau đó Hải Yêu Nữ Vương nhìn Mộ Tuyết, hỏi một câu mà tự mình cũng cảm thấy buồn cười nói:

“Thần Nữ sở dĩ được xưng là Thần Nữ, là do thật sự là thần sao? Ý của ta là Chân Thần, không phải những chủng Thần khác.”

Mộ Tuyết lắc đầu nói:

“Không phải, ta chỉ là một người bình thường.”

Hải Yêu Nữ Vương: “... .”

Mặc kệ người khác tin hay không, dù sao nàng không tin.

Lúc này Lục Thủy lại một lần kết nối vào hạt châu, theo dẫn dắt của Kiếm Nhất Vi Kỳ Truyện, hẳn lại một lần thấy được cảnh tượng khác.

Lần này nhìn thấy được bàn cờ.

“Tới.”

Thấy cảnh này Lục Thủy có chút hưng phấn, rốt cục có thể nhìn đồ vật mà hẳn hứng thú.

“Cái này không tính, ta đi sai.” Trong nháy mắt cảnh tượng xuất hiện, Lục Thủy liền nghe được giọng nói quen thuộc.

Nếu như không đoán sai, đây chắc là tiếng gọi cha của Kiếm Nhất.

Rất nhanh, ánh mắt Cửu liền nhìn về hướng đối diện.

Lục Thủy nhìn thấy, là một bạch y thiếu niên.

Chính là Kiếm Nhất lúc tuổi còn trẻ.

Nhưng mà cùng với khi đó hẳn nhìn thấy cũng không có gì chênh lệch.

“Cờ đã đặt xuống thì không được hoàn, trên quy tắc là như thế viết.” Là giọng Cửu, Lục Thủy còn nhìn thấy nàng lấy ra quy tắc, chỉ cho Kiếm Nhất xem.

Thấy cảnh này, Lục Thủy cảm giác có chút quen thuộc.

Đây không phải là lúc hẳn xem Kiếm Nhất Vi Kỳ Truyện, nhìn thấy cảnh này sao?

“Quy tắc là chết, người là sống, vật sống sao có thể bị vật chết trói buộc? Cái này sẽ chỉ để cho người ta dừng bước ngay lập tức.” Kiếm Nhất hết sức chăm chú nói.

“Một chữ cũng không sai.” Lục Thủy sợ ngây người, hẳn đặc biệt nhớ một chút Kiếm Nhất Vi Kỳ Truyện.

Lời nói của Kiếm Nhất, cùng với ở bên trong ghi chép, thật sự là một chữ cũng không sai.

Nói cách khác, quyển sách kia quả thật là thật.

Rất nhanh Lục Thủy muốn đi xem chỗ khác, nhưng là hắn phát hiện lực chú ý của Cửu đều trên bàn cờ, không có đi nhìn chỗ khác.

Mà lại hắn cũng không có nghe được giọng người kể chuyện.

Đây là xảy ra chuyện gì?

Hay là thật chỉ có lời bặc bặc mới có tiếng?

Rất nhanh nội dung cốt truyện liền phát triển đến một bước cuối cùng, Cửu không thể ngăn cản đối phương muốn đi lại.

“Trọng tài, hắn đi lại.” Cửu hướng về phía một bên trọng tài kêu lên.

Sau đó Lục Thủy nhìn xem Kiếm Nhất bị đuổi ra ngoài.

Thấy cảnh này, Lục Thủy cảm giác thể xác tinh thần sung sướng.

Lúc trước hắn thiếu một người trọng tài, bằng không thì cũng không đến mức bị đi lại nhiều lần như vậy.

Kiếm Nhất bị đuổi ra ngoài, Cửu thắng, nhưng mà nàng không có để ý những này, mà là đưa tay ra chỉ.

Lục Thủy phát hiện trên ngón tay có vết rách.

Lúc này vết rách dường như phát ra ánh sáng nhạt.

“Rốt cục, bị ta tìm được hắn. Người đàn ông có thể kết thúc thời đại.” Nói đến đây, giọng của Cửu liền mang theo ý cười dày đặc, nồng hậu.

“May mà ta có chút hứng thú với đánh cờ, chạy tới tham gia trận đấu.”

Lúc này Lục Thủy nhìn thấy Cửu bắt đầu chạy ra ngoài.

“Chờ một chút, các người chờ ta một chút.” Cửu vừa mới đi ra ngoài liền lập tức kêu lên.

Vừa mới nãy nhờ dư quang bên trong, Lục Thủy thấy được bóng dáng ba người.

Nhưng cũng không cố định, trong lúc nhất thời hẳn không có cách nào thấy rõ.

“Người có chuyện gì?” Là Kiếm Nhất đang hỏi.

“Ta có thể cùng các người đồng hành không?” Cừu hỏi thăm mấy người Kiếm Nhất, lúc này nàng lại một lần nhìn về phía người bên cạnh Kiếm Nhất, thuận tiện làm tự giới thiệu:

“Ta gọi Cừu, là Thiên Địa Độc Nhất Chân Thần, các người chắc là nghe qua tên ta rồi.”

Lúc này ánh mắt Cừu dừng lại trên người bên cạnh Kiếm Nhất.

Lục Thủy lập tức bắt đầu xem xét.

Là hai người, một người cầm sách trong tay đang viết, còn có một người đứng bên cạnh.

Dưới chân của hẳn có một con chó đen.

Lục Thủy chỉ liếc qua con chó đen một cái, cuối cùng đưa ánh mắt đặt lại trên người hai người kia.

Hắn trước tiên nhìn người viết sách bên cạnh.

Đây là một vị thiếu niên, lần đầu tiên nhìn qua, hẳn rất bình thường, không phải tướng mạo bình thường, mà là bản thân hẳn tồn tại cảm giác bình thường.

Nhìn kỹ một chút cảm giác ấy sẽ biến mất, trên người hẳn dường như bắt đầu xuất hiện ánh sáng, Lục Thủy cảm thấy đối phương chói mắt như vậy.

Một loại ánh sáng vô hình, lại dường như chiếu sáng toàn bộ thế giới.

Hết thấy tất cả ở bên cạnh hẳn đều âm đạm phai mờ.

Đây là cảm giác của Lục Thủy, cũng là cảm giác của Cừu.

Lục.

Đây là ý nghĩ đầu tiên trong đầu Lục Thủy.

Đối phương chính là vị tồn tại cực kỳ đặc thù kia.

Sau khi biết được lục, Lục Thủy lập tức nhìn về phía lục bên người bên cạnh người viết sách.

Bởi vì hẳn biết, ánh mắt của Cửu chẳng mấy chốc sẽ dời đi, hẳn cần nắm chặt thời gian.

Nhìn xem là ai sẽ giúp Kiếm Nhất viết tự truyện, có lẽ là một người đặc biệt.

Rất nhanh Lục Thủy quay đầu nhìn sang, trong khoảnh khắc hẳn quay đầu trong nháy mắt, hẳn phát hiện cái người viết sách kia đột nhiên quay đầu nhìn sang, trong nháy mắt đó bọn hẳn tựa như mặt đối mặt.

Nhưng mà Lục Thủy có thể xác định, đối phương không nhìn thấy hẳn.

Thế nhưng vẫn khiến hẳn hơi kinh ngạc.

Mà khi hẳn đi thăm dò nhìn tướng mạo đối phương, mới đột nhiên phát hiện, thế mà thấy không rõ đối phương dáng dấp ra sao.

“Chuyện gì xảy ra?”

Lục Thủy trong lòng hơi kinh ngạc.

Sau đó hẳn bắt đầu tập trung lực chú ý, muốn thử đi xem rõ ràng dung nhan của đối phương.

Hẳn có thể phát giác được rõ ràng, khi Cửu nhìn đến đối phương không có kinh ngạc, nói cách khác, là Cửu nhìn được người này.

Nhìn không được chính là hẳn.

Hoặc là nói trong ghi chép không có cách nào để nhớ rõ ràng hình dạng của hẳn.

Lục Thủy vận dụng thiên địa chi lực.

Đều lúc này mà bảo là nhìn không rõ?

“Hữu hiệu.”

Dưới tác dụng của thiên địa chi lực, hình dạng mơ hồ kia dạng bắt đầu bị lau, ngay lập tức biến hóa rõ ràng.

Hắn ngược lại là muốn nhìn cho rõ một chút đối phương đến tột cùng tại sao lại trở nên mờ ảo.

Rất nhanh hết thấy hết thấy liền từ mơ hồ chuyển thành rõ ràng, sau đó liền rõ ràng hết thấy.

Nhưng mà kết quả lại làm cho Lục Thủy ngây ngẩn cả người.

Trống không.

Vị trí ban nãy có bóng người, giờ rỗng.

Chương 786: Ta Chính Là Vị Thần Mà Người Muốn Tìm 1

Biến mất, ngay tại lúc Lục Thủy tưởng là sắp nhìn thấy người kia.

Người kia biến mất cùng với vết mờ.

Lục Thủy chỉ có thể nhìn thấy vị trí trống trải.

Dường như từ nãy tới giờ chỗ đó chưa từng có ai đứng đó.

Lúc này Lục Thủy định so sánh từ xung quanh xem có thể nhìn thấy lại bóng người kia hay không.

Nhưng mà khi hấn nhìn lại những người khác, lại đột nhiên phát hiện tất cả mọi người đều đang trở nên mờ dần.

Sau đó một tiếng “răng rắc” vang lên.

Cảnh tượng trước mắt xuất hiện vô số vết rách dài.

Không chỉ là cảnh tượng mà Cửu nhìn thấy, hấn cũng cảm giác được bản thân đang bị những vết đen bao trùm.

Phịch một tiếng.

Mọi thứ đều hóa thành từng mảnh nhỏ.

Trong cung điện, Lục Thủy đột nhiên mở mắt ra.

Lúc hấn mở mắt ra, ánh sáng trên cột đá vỡ tan.

Ầm!

Trong nháy mắt ánh sáng tiêu tán không tung tích.

Lục Thủy cau mày, vừa rồi hấn bị cưỡng chế buộc phải ngừng lại mọi thứ.

Bình thường hấn là còn có thể tiếp tục.

Sau đó hấn nhìn thấy trên cột đá không còn ánh sáng, hơi kinh ngạc:

“Không phải là hỏng rồi chứ?”

Ánh sáng không còn nghĩ là không thể kết nối tới hạt châu nữa, cũng sẽ không nhìn thấy được cảnh tượng mà Cửu nhìn thấy.

Làm sao hạt châu lại xuất hiện ở nơi này, cũng không cách nào biết biết.

“Thâm Hải Thủy Long chắc là không biết cái này đâu ha?” Lục Thủy cảm thấy có thể sửa được, nhưng mà có lẽ tốn hơi nhiều thời gian.

Trong phút chốc không sửa được đâu.

Mà chỉ cần Thâm Hải Thủy Long không biết cái ánh sáng này, có lẽ tạm thời không cần sửa.

Thứ này chắc chắn linh thạch đèn không nổi.

Lúc sau Lục Thủy không nghĩ những chuyện này nữa, mà là suy nghĩ về cảnh tượng ban nãy nhìn thấy.

“Lục khó mà nói, toàn bộ thế giới hầu như đều quên mất hấn, dường như hấn chưa từng xuất hiện trên đời này.

Hấn là cùng lời hấn nói có liên quan.

Nếu không phải vậy cũng không đến mức Cửu phải tìm kiếm hấn như tìm kiếm vận may.

Còn thực lực của hấn thì...

Trong lúc nhất thời Lục Thủy không có cách nào phán đoán.

Nhưng mà điều có thể xác định là Kiếm Nhất tuyệt đối không phải là đối thủ của Lục.

Người bình thường có lẽ nhìn không ra, nhưng mà trong ánh mắt Cửu, hai người kia hoàn toàn không ở cùng một cấp bậc.

Thậm chí Lục Thủy có một loại cảm giác, có lẽ tất cả những người có tên trong danh sách Thí Thần cộng lại, chưa chắc đã là đối thủ của Lục.

Cuối cùng Cửu vẫn quen biết Lục, nếu như Lục về phía Cửu, Chân Thần không thể nào suy sụp.

Nhưng mà Lục lại là người máu chót dẫn đến sự kết thúc của thời đại Chân Thần, nhưng hắn lại không tham dự hội nghị Thí Thần, thậm chí còn không có tên trên danh sách.”

Cuối cùng lập trường của Lục là gì, trong nhất thời Lục Thủy cũng chưa nghĩ rõ ràng.

Chỉ có thể lấy bằng chứng từ nơi khác.

Sau đó chính là người viết sách.

Người này cho Lục Thủy cảm giác rất kỳ quái.

Hắn tồn tại thì không cách nào thấy rõ hắn, thấy rõ hắn hắn lại không tồn tại.

“Sự tồn tại của người này là mơ hồ? Hay là điều gì khác?”

Lục Thủy chưa có gặp qua chuyện tương tự, không hiểu rõ lắm, nhưng người viết sách này nhìn thế nào cũng không phải người bình thường.

Mà người có thể đứng ở bên cạnh Lục cũng không thể nào là người bình thường.

“Thời kỳ Viễn Cổ còn có nhân vật lợi hại như vậy sao?”

“Thiên Cơ? Chắc không phải đâu.”

Lục Thủy suy tư một lát, ngay sau đó liền có đáp án.

“Có khi nào là Mê Đô trên danh sách không?”

Trước tiên trong số người mà Lục Thủy quen biết, chỉ có Mê Đô là không có bất cứ đặc điểm cụ thể nào trên danh sách.

Cho nên đây là khả năng cao nhất.

Mê Đô với thành phố Sương Mù có liên quan, có lẽ sau khi đi vào có thể biết rất nhiều.

Đây là Kiếm Nhất nói cho hắn biết.

Cho nên đối với Mê Đô, Kiếm Nhất hẳn là có hiểu biết ít nhiều.

Nhưng mà vào thành phố sương mù quá khó khăn, thực lực không cho phép, hiện tại hắn không thể đi được, đại khái phải chờ tới sau khi kết hôn.

Khi đó có lẽ không thành vấn đề.

“Nhưng mà nơi này chỉ có tin tức trước khi Chân Thần sụp đổ, cũng không hề có đồ vật liên quan tới Dự Ngôn Thạch Bản.”

Sự tồn tại của Dự Ngôn Thạch Bản chiếm thời gian tương đối ngắn ở thời kỳ Viễn Cổ .

Cho nên, muốn tìm được tin tức liên quan cũng không dễ dàng.

Hiện tại chỉ có thể gửi hy vọng vào cánh cửa đá nhà hắc cánh.

Hi vọng sẽ không để cho người quá thất vọng.

Sau đó Lục Thủy liếc nhìn cột đá đã không còn ánh sáng.

“Lần sau tới sửa vậy.”

Không còn cách nào khác, bây giờ mà sửa thì quá tốn thời gian.

Còn muốn nghiên cứu kết cấu cột đá một chút, chưa có sửa được một nửa thì Mộ Tuyết có lẽ ở ngay sau lưng hắc hỏi rằng chơi có vui không?

Hắc không muốn sớm như vậy đã phải rời xa tháng ngày cơm đưa đến miệng áo dâng đến tay đầu.

“Nhưng mà tại sao ta chỉ đi xem người kia một chút thì cái nơi này lại hư mất?”

“Bởi vì thiên địa chi lực của ta với thần lực va chạm vào nhau dẫn đến sao?”

Bởi vì vừa rời toàn tâm toàn ý nhìn người kia, mà tại thời gian liên kết hắc không chú ý được cột đá.

Cho nên trước lúc vỡ vụn một khắc đã xảy ra chuyện gì hắc cũng không biết.

Đương nhiên, tám chín phần mười là hắc làm hư hỏng liên quan gì đến chất lượng cả.

Sau đó Lục Thủy đứng lên, hắc định tìm hiểu cấu tạo cột đá.

Có vậy mới biết hư chỗ nào, dùng bí thuật nào để sửa mà còn về luyện tập một

Thần Vực bên này dù sao cũng không phải nhà của hắn.

Chẳng qua là khi Lục Thủy dự định đi kiểm tra cấu tạo, bên ngoài đột nhiên truyền đến âm thanh cực kỳ chấn động.

Oanh! ! !

Tiếng nổ to lớn mạnh mẽ truyền đến.

Tiếp đến còn có linh lực cường bạo ập tới, bất quá Lục Thủy không cảm nhận được nguồn linh lực này.

Bên trong Thần Vực thì những thứ này chỉ là một cơn gió nhẹ.

Không nổi lên được chút sóng gió nào cả.

“Là những người kia đang đuổi đến Long Cung hả?”

Lục Thủy dự định đi xem một chút.

Nhất là lúc này những hạt châu đều phát sáng lên, dường như là bởi vì có người tự tiện xông vào Thần Vực, kích thích khả năng tự phòng vệ của hạt châu.

Nhưng mà cần có người khống chế.

Chỉ cần có thể kết nối linh lực mà hạt châu đột nhiên phát ra thì nhất định có khả năng dẫn động linh lực Thần Vực.

Chương 787: Ta Chính Là Vị Thần Mà Người Muốn Tìm 2

Ở bên ngoài, Thâm Hải Long Vương trực tiếp rơi từ trên cao xuống, ngã ở trần nhỏ trước Thần Vực.

Hắn đã gắng gượng rất lâu.

Nhưng mà thực lực chênh lệch quá nhiều, hắn cũng không có biện pháp nào khác.

Nhưng mà đến lúc này rồi bỏ cuộc cũng không kịp nữa.

Thâm Hải Long Vương run run rẩy rẩy đứng lên.

Hắn nhìn hai người đã tiến vào kết giới trầm giọng nói:

“Nơi này là Thần Vực, Thần Vực bên trong có một vị thần cư trú, hiện tại ngài ấy đang tĩnh tu, nếu như quấy rầy đến ngày, hậu quả các ngươi chắc chắn không thể gánh nổi.”

Thâm Hải Long Vương chỉ có thể tránh xa Thần Vực.

Hắn không biết tình huống của người kia đến cùng là như thế nào, thế nhưng chỉ có thể nói như vậy.

“Thần?” Ma tu Vô Dạ nhìn trần nhỏ quanh Thần Vực một chút.

Hắn phát hiện đúng là một nơi rất kỳ lạ.

Để ý một chút thì không có bất kỳ ai, hoặc là nói không cảm nhận được bất kỳ dấu hiệu sự sống nào quanh đây.

“Từ bao giờ mà Thâm Hải Thủy Long với phương tây Thần Chúng làm chung vậy?” Ma tu Vô Dạ không có chủ động ra tay:

“Đem đồ giao ra, chúng ta có thể bỏ qua chuyện cũ.”

Trước mắt ma tu Vô Dạ thật sự không có cảm giác được nguy hiểm, có thể Thần Vực cũng thật sự có chút đặc thù.

Chỉ cần có thể thuận lợi lấy lại tín vật Chí Tôn.

Hắn có thể rời đi.

Ma tu Hồng Nhan đứng ở một bên không nói gì.

Nàng nhìn Thần Vực bên cạnh có chút không hiểu.

Huyết mạch dường như đang nhắc nhở nàng.

Thế nhưng mà nàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng mà liên quan tới tín vật, nàng không thể không đoạt lại.

Có đôi khi dù là chuyện nguy hiểm cũng phải đi làm.

Bởi vì liên quan đến tương lai của nàng.

Nàng có thể tiến thêm một bước hay không hoàn toàn trông cậy vào tín vật kia.

Tu vi đến trình độ như bọn hắn bây giờ, có thể đợi thời cơ để được tiến thêm một bước gần như vạn năm khó cầu, lần này mà bỏ qua thì đời này có khả năng không gặp lại được nữa.

Dù là nơi này thật sự có Thần của các vị thần, bọn hắn cũng muốn thử một lần.

Ma tu Vô Dạ cũng thế.

“Đồ ở trong Thần Vực chứ không ở trong tay chúng ta.”
Thâm Hải Long Vương không có nói láo.

Oanh!

Lúc Thâm Hải Long Vương vừa mới nói xong, bàn tay không lồ trực tiếp ấn Thâm Hải Long Vương đang đứng đó đè xuống đất.

Bành!

Lúc này vảy rồng trên người Long Vương bắt đầu vỡ ra, trên người hắn không ngừng có máu tươi tràn ra.

Thân là Thâm Hải Long Vương có cấp bậc yếu nhất, lúc đối mặt hai người kia thật sự không có cách nào chống đỡ.

Nhất là trước đó không lâu đã chịu không ít vết thương.

“Nếu ở bên trong vậy mau đi vào lấy ra.” Ma tu Vô Dạ lạnh mắt nhìn Thâm Hải Long Vương nói.

“Đồ ở trong tay Chân Thần, ta, ta không có tư cách lấy.” Thâm Hải Long Vương gian nan nói.

Hắn hiện tại đã không cách nào đứng thẳng, thực lực quá mức chênh lệch.

“Cùng là tu sĩ cấp chín, ta không thể nào hiểu được, các người thế mà lại thất bại dưới Chân Thần Chúng. Thật là khiến Long tộc mất mặt.” Ma tu Vô Dạ nhìn chằm chằm Thâm Hải Long Vương trầm giọng nói:

“Nếu không có tư cách, liền thì biến mất khỏi biển sâu đi.”

Nói xong ma tu Vô Dạ duỗi ra một bàn tay, dự định trực tiếp xử lý Thâm Hải Long Vương.

Lý Ngao này giờ vẫn chỉ đang đứng vậy xem nhin không được vọt thẳng ra ngoài.

“Dừng tay.” Lý Ngao hóa thành rồng, đi tới trước mặt Thâm Hải Long Vương.

Hắn nhìn Ma Tu Vô Dạ, nói:

“Nơi này là Thần Vực, bên trong có Thần Linh cư trú, chúng ta thân là cư dân Thần Vực, được Thần Vực che chở. Các người muốn giết chúng ta, không sợ đắc tội thần linh nơi Thần Vực sao?”

Lý Ngao không có biện pháp khác, hắn là thực lực cấp tám, căn bản không thể là đối thủ của những người kia.

Hắn biết mình chạy ra đây không phải lựa chọn sáng suốt.

Thế nhưng nếu để đối phương tùy tiện động thủ, Long Vương có thể sống sót hay không mới là chuyện.

Hắn chỉ có thể đi ra kéo dài thời gian.

Hi vọng vị tồn tại kia có thể xuất thủ tương trợ.

“Ngu xuẩn.” Ma tu Vô Dạ dùng một bàn tay trực tiếp đập bay Lý Ngao.

Phịch một tiếng,

Lý Ngao ngã trên mặt đất, trọng thương.

“Thân là cường giả tu chân giới, thế mà khuất phục dưới chân Thần Chúng, một khi khuất phục, cường giả không còn là cường giả, các ngươi nghĩ là Thần Chúng sẽ để ý các ngươi? Ngu không ai bằng.” Ma tu Vô Dạ đi đến phía trên Thâm Hải Long Vương, sau đó ngưng tụ linh lực.

“Nếu như nơi này có thân, nếu như các ngươi đáng giá để hẳn ra tay, vậy liền để ta xem thử rốt cuộc vị thần đó của các ngươi uy năng đến đâu.” Nói rồi ma tu Vô Dạ trực tiếp động thủ.

Linh lực cường đại tuôn ra hướng về phía Thâm Hải Long Vương và Lý Ngao.

Ly Thường và những người khác theo dõi bên trong Long Cung không còn ngồi yên được nữa.

“Tất cả mọi người là đều dân thường, để ta đi giúp bọn hắn một tay.” Hải Yêu Ly Thường lập tức nói.

Nàng mặc dù còn chẳng phải cấp chín, nhưng là không có nghĩa là các Hải Yêu đến đây cũng không phải cấp chín.

Mà mặc dù nàng là cấp chín, cũng mạnh mẽ hơn Thâm Hải Long Vương.

Lần này các nàng dù sao cũng là tới thiết lập ngoại giao, nhìn thấy Thâm Hải Long Vương bị giết cũng thật sự không thích hợp.

Lại nói, đó là một bộ tộc rất thú vị, không hề nhàm chán.

Nếu mà còn ở đó, các nàng còn có thể rảnh rỗi đưa chút đặc sản tới hữu nghị.

Lúc này linh lực cường đại đã tới gần Thâm Hải Long Vương, Hải Yêu Ly Thường trực tiếp biến thành trong suốt, nàng muốn đi qua ngăn trở một đòn kia.

Sau đó để người của các nàng đối phó với hai tên cấp chín kia.

Chỉ là hai tên cấp chín thôi, tộc Hải Yêu các nàng còn chẳng có để vào mắt.

Chẳng qua là trong nháy mắt khi Hải Yêu Ly Thường muốn đi qua, nàng lại đột nhiên dừng lại.

Bởi vì nàng nhìn thấy linh lực cường bạo ban đầu lúc sắp tấn công đến chỗ Thâm Hải Long Vương đột nhiên ngừng, dừng ở ngay trước mặt Thâm Hải Long Vương cách đó không xa.

Một chút nữa thôi là nàng qua đến nơi.

Nhưng mà trong lúc nhất thời nàng lại không dám đi qua.

Trực giác nói cho nàng biết, Thần Vực xuất thủ.

Đại thủy sư Vụ Nhã cũng nhìn về phía trước, nàng cũng cảm thấy.

Đặc ân từ các cư dân nói cho nàng biết, Thần Vực xuất thủ.

Không chỉ là các nàng, tất cả Thâm Hải Thủy Long ở Long cung đều có thể phát giác được.

Mà đứng Chân Võ ở Long Cung cũng có chút suy đoán.

Thiếu gia muốn xuất thủ.

Chương 788: Ta Chính Là Vị Thần Mà Người Muốn Tìm 3

Thâm Hải Long Vương nhìn nguồn linh lực sắp đánh đến phía hắn và Lý Ngao mà lòng sinh e ngại.

Tuyệt vọng trong lòng bọn họ dâng cao, dường như giờ phút này bọn hắn chỉ muốn biến mất trên đời.

Nhưng lúc mà bọn hắn tuyệt vọng nhất, lúc mà hắn sắp phải chịu đựng sự công kích mạnh bạo đáng sợ ấy, sức mạnh đáng sợ đó cứ như vậy dừng lại ở nơi đó, chưa từng di động một chút nào.

Mà hắn và Lý Ngao cũng nhận được tin tức.

Thần Vực, xuất thủ.

Thâm Hải Long Vương và Lý Ngao liếc nhìn nhau, trong lòng bọn họ đều có suy đoán.

Vị tồn tại kia, cuối cùng muốn hiện thân.

“Người nào?” Ma tu Vô Dạ nhìn thấy linh lực của hắn bị chặn lại, có chút cảnh giác nhìn xem bốn phía.

Thế nhưng là mặc kệ hắn nhìn thế nào đều không nhìn thấy bất kỳ bóng người nào.

Mà ma tu Hồng Nhan bên cạnh bắt đầu toàn thân run rẩy.

Huyết mạch của nàng đang nhắc nhở nàng, khiến nàng không ngừng tỉnh táo.

Nói cho nàng, nàng đã gặp được thế lực tối cao thật sự của nơi này —— Thiên Địa Độc Nhất Chân Thần.

“Đúng vậy, chính là lời cảnh báo mà tổ tiên lưu lại trong huyết mạch! Tại sao, tại sao có thể như vậy? Nơi này đến cùng là nơi nào?”

Càng chờ đợi ở đây, nàng càng cảm giác được sự nguy hiểm của nơi này.

Linh lực của Chân Thần bao phủ tràn ngập bốn phương tám hướng.

“Không phải người muốn gặp ta sao?” Thanh âm không linh từ trong Thần Vực truyền ra.

Nhưng mà ma tu Vô Dạ vẫn là không nhìn thấy bất luận thứ gì từ Thần Vực đi tới.

Nhưng mà rất nhanh hần liền phát hiện, có một bóng người đang thong thả hiện ra ngay phía trên nơi linh lực của hần dừng lại.

“Ta muốn gặp người?” Ma tu Vô Dạ cau mày:

“Thần của các vị thần?”

Đối mặt với bóng người bất thành linh hiện ra, ma tu Vô Dạ có chút kiêng kị.

Thân ảnh đối phương xuất hiện hần không cách nào thấy rõ.

Trong mắt hần chỉ thấy được một chùm tia sáng.

Hoặc là nói bị ánh sáng bao phủ bóng người, mà cái này chỉ cho hần một loại cảm giác vô cùng vĩ đại.

Ánh sáng như này, linh lực quý dị như này khiến hần nghĩ tới một Thần Chúng cường giả —— Quang Minh Thần.

Thế nhưng mà Quang Minh Thần không ở biển.

Lúc này tất cả mọi người nhìn thấy được thân ảnh của Lục Thủy.

Cho dù là ở trong phòng giam Minh Vũ Thanh Y đều có thể cảm giác được.

Phải biết từ lúc bên ngoài bắt đầu đánh nhau, nàng đã bắt đầu chú ý tình huống bên ngoài.

Bây giờ cái người này đột nhiên đi ra, khiến nàng không cách nào nhìn thấu.

Nơi ở của Thâm Hải Thủy Long lại có loại tồn tại khiến người khác không giải thích nổi như này?

Không chỉ là Minh Vũ Thanh Y, mỗi người của tộc Hải Yêu cũng không biết người này đến cùng là ai.

Nhưng mà các nàng cảm thấy hấn với Thần Hải Thủy Long hấn là có chút quan hệ.

“Thực lực của hấn sẽ mạnh giống như Thần Hải Thủy Long sao?”

Một đám Hải Yêu tò mò nhìn, cũng tò mò hỏi.

Lục Thủy đứng tại trên linh lực phương của cấp chín, hấn nhìn ma tu cấp chín cách đó không xa, nói khẽ:

“Là Chúa Tể Thần Vực.”

Lúc này Lục Thủy vươn một ngón tay, tiếp tục nói:

“Đáp ứng yêu cầu của ngươi, để cho ngươi mở mang tầm mắt một chút, uy năng của Chân Thần.”

Lục Thủy không hề chờ đợi đối phương phản ứng, trực tiếp dùng một ngón tay đè xuống.

Giờ khắc này thần lực tuôn trào khắp toàn bộ bên trong Thần Vực.

Ma tu Vô Dạ làm gì có chuyện ngồi chờ chết, hấn bắt đầu phản kháng.

Nhưng mà, lúc hấn muốn thử vận linh lực, tất cả linh lực đều bị đè ép trở về.

Hấn ngẩng đầu nhìn một cái, thần lực ngưng tụ ra đầu ngón tay đang hướng về phía hấn bên này mà tới.

Mà một chỉ này trong mắt hấn trông không đến cuối, nhìn không thấy bờ.

Trong một khắc ma tu Vô Dạ cảm giác được linh lực của một chỉ này chạm vào hấn, trong tích tắc kia, hấn cảm giác được một loại áp lực không có gì sánh kịp, dường như toàn thế giới đều đang đè ở trên người hấn.

“A!!!”

Ma tu Vô Dạ bộc phát ra luồng linh lực mạnh nhất mong muốn chống cự lại một chỉ đáng sợ này.

Nhưng mà tất cả đều là vô ích.

Trong nháy mắt chống cự một chỉ này, ma tu Vô Dạ cảm giác cả thể giới của mình thể giới như đang tan vỡ, trước mắt hắn hết thấy đều tràn đầy vết rách, tất cả tất cả đều như là mặt kính đang bắt đầu vỡ nát.

Toàn bộ thể giới đều đang tan rã.

Rất nhanh ma tu Vô Dạ phát hiện thân thể của hắn cũng trải rộng những vết rách, hắn theo toàn bộ thể giới bắt đầu tan rã.

Một màn đáng sợ này khiến cho ma tu Vô Dạ lòng sinh sợ hãi.

Hắn không ngừng vận chuyển linh lực, hiện ra đại đạo của hắn.

Nhưng chính là không cách nào ngăn cản hết thấy.

Hắn tựa như mất nhìn chính mình đang chết dần đi.

“Không, không ~ “

Tuyệt vọng, ma tu Vô Dạ bị tuyệt vọng bao trùm, hắn hồi hận, hắn không nên đối địch cùng vị tồn tại này.

Uy năng cỡ này hắn chưa từng nghe thấy, trước mặt linh lực cường đại này hắn tâm thường như một đứa trẻ vậy.

Không có chút khả năng chống trả nào.

Oanh!

Ngay lúc ma tu Vô Dạ tuyệt vọng sợ hãi vô cùng, trong lúc bất chợt trước mắt hết thấy tất cả đều biến mất.

Vết rách biến mất, cảnh tượng thể giới tan rã cũng đã biến mất.

Hắn phát hiện chính mình chẳng biết từ lúc nào quỳ trên mặt đất, nhưng mà hắn phát hiện hắn còn sống.

Thể giới cũng không có tan thành mảnh nhỏ.

Khi hắn một lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía thân ảnh kia, trong mắt chỉ có e ngại và khủng hoảng tột độ.

Hắn cúi đầu, không còn dám ngẩng đầu nhìn về phía đối phương.

Hắn thất bại, hắn có thể cả nhân được rõ ràng, ban này bản thân gần như đã chết.

Lục Thủy không nhìn về phía ma tu Vô Dạ, mà là nhìn về phía ma tu Hồng Nhan.

Lúc này ma tu Hồng Nhan nhìn thấy được ánh mắt Lục Thủy đang nhìn sang, cả thể xác lẫn tinh thần đều kinh động, hoảng sợ tột độ.

Một chiêu ban này kia khiến nàng kích thích huyết mạch tiên tổ, uy lực của Chân Thần muôn đời không được mạo phạm.

Đây là cảnh cáo tới từ huyết mạch của nàng.

Cuối cùng ma tu Hồng Nhan ngã xuống trên mặt đất, rất cung kính quỳ xuống, thanh âm mang theo run rẩy:

“Vãn bối vô ý mạo phạm.”

Thâm Hải Long Vương nhìn thấy hết thảy, hắn có chút không hiểu, ban này hắn thật sự cảm nhận được sự đáng sợ của thần lực.

Nhưng mà hắn còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, lấy lại tinh thần đã thấy hai cường giả quỳ gối trên đất.

Chương 789: Ta Chính Là Vị Thần Mà Người Muốn Tìm 4

Nhưng mà loáng thoáng ở giữa, hấn hình như thấy được vô thượng vĩ lực hiển hiện, đó là linh lực mạnh mẽ hơn hết thảy.

Nhưng mà hấn cũng không xác định được chính mình có nhìn nhầm hay không.

Nhưng trong lòng kính sợ, làm sao cũng không xua đi được.

“Thật sự là một chiêu đáng sợ, đó căn bản không phải linh lực tầm thường.” Minh Vũ Thanh Y chau mày.

Nàng làm sao cũng không có nghĩ tới đây sẽ có tồn tại đáng sợ như vậy.

Nếu như nàng không có nhìn lầm, một chiêu kia vừa giết ma tu kia, vừa khiến cho hấn hồi sinh lại.

Đây là người nào có thể nắm giữ linh lực ở cấp bậc đó?

Tông chủ sao?

Nàng không biết.

Hải Yêu Ly Thường cũng là giật mình không thôi:

“Vụ Nhã, không nên gây chuyện. Sự tồn tại này xa hơn chúng ta tưởng tượng, hấn có khả năng thật sự là thần.”

Một chỉ kia những người khác nhìn không hiểu, nhưng ai hiểu chuyện tuyệt đối không dám xông ra vào lúc này.

Một chỉ mạnh mẽ cường đại kia dừng như nắm hết trong tay hết thảy sinh linh sinh tử.

Sống hay chết vốn không phải lựa chọn của người, mà là xem ý nguyện của đối phương.

Lục Thủy nhìn hai ma tu quý trên mặt đất, không nói gì.

Bọn hắn sở dĩ còn sống, là bởi vì Thần Vực hoặc là nói bởi vì Cửu chưa bao giờ muốn giết những người này.

Cho nên Lục Thủy không có cách nào mượn dùng Thần Vực đánh giết hai người kia.

Nhưng mà có thể xử phạt bọn hắn.

Sau đó Lục Thủy đưa tay khắc họa hai đạo phù văn, là dùng đầy đủ thần lực để khắc ra.

Sau khi vẽ xong phù văn, Lục Thủy tiện tay vung lên, vọt thẳng hướng về phía hai ma tu kia.

Phanh phanh hai tiếng, hai đạo phù văn riêng phần mình bay vào mi tâm hai ma tu.

“Trần giữ ở ngoài Thần Vực, trở thành thủ vệ của Thần Vực, cho đến khi trở về với cát bụi.”

Lục Thủy cúi đầu nhìn hai người kia một cái nói:

“Lựa chọn duy nhất của các ngươi đó là khi nào thì tự do.”

Tự do chính là chết.

Lục Thủy không có cách nào mượn dùng linh lực của Thần Vực đánh giết bọn hắn, nhưng mà không có nghĩa là bọn hắn không thể chết.

Chỉ là hai người kia lựa chọn còn sống.

“Chúng thần nguyện ý thủ hộ Thần Vực.” Trên mặt bọn hắn mang theo đấng chất, mang theo e ngại.

Sau đó bọn hắn bị đưa ra Thần Vực, mà Lục Thủy cũng biến mất ngay tại chỗ, cả cái linh lực bị dừng lại kia cũng đã biến mất. Hết thấy cứ như vậy yên ổn lại.

Rất nhiều người đều nhìn không hiểu.

Nhưng mà bọn họ cũng đều biết một sự thật, Thần Vực có Chân Thần.

Mà loại vĩ lực kia truyền ra từ trong Thần Vực khiến cho các Long Cung vừa cực kỳ mừng rỡ đồng thời lại cực kỳ e ngại.

Thâm Hải Long Vương nhìn thấy hết thảy cũng là kinh ngạc.

Hắn cuối cùng vẫn không có cuộc sai.

Cấp chín thật thật thật thật thật là đáng sợ.

Hắn cũng tự nhận thức được một chuyện, thân là cấp cuối, người khác đánh hắn so với người lớn đánh trẻ con cũng chẳng khác gì nhau.

....

Chờ lúc Lục Thủy lại xuất hiện lần nữa, đã là ở bên cạnh Chân Võ.

“Thiếu gia, ngươi không sao chứ?” Chân Võ lập tức nói.

Kỳ thật một màn ban nãy kia, hắn cũng chỉ là thấy được kết quả, xem không hiểu quá trình.

Lục Thủy lắc đầu:

“Chờ bọn hắn trở về đi.”

Nói rồi Lục Thủy liền đi về phía cung điện.

Chuyện đã không sai biệt lắm, nhìn nhìn lại bảo vật mà Long Vương cầm tới, liền có thể giải quyết xong chuyện, sau đó để Long Vương thả người, hắn là sẽ để cho

Sau khi đọc sách ở trong cung, Lục Thủy liền thấy Long Vương cùng Lý Ngao khập khểnh trở về.

Lần này đối mặt kẻ địch, Lục Thủy không có sử dụng thiên địa chi lực, có thể nói là hiếm thấy.

Đương nhiên, hắn cũng không có ý định dùng, dù là sau khi dùng có thể ở chỗ này đánh giết hai vị cấp chín kia, hắn cũng sẽ không dùng.

Bởi vì rất có thể sẽ lưu lại khí tức, bị Mộ Tuyết phát hiện được.

Mất nhiều hơn được.

“Tiền, tiền bồi.” Thâm Hải Long Vương nhìn thấy Lục Thủy, cúi đầu gọi một tiếng.

Kỳ thật ban nãy đã có Thâm Hải Thủy Long đi cứu bọn hấn trở về, bọn hấn vốn nên dưỡng thương, lại biết Lục Thủy đang ở cung điện, cho nên chỉ có thể tới cung điện trước một chuyến.

“Cho ta xem bảo vật mà ngươi lấy được một chút.” Lục Thủy trực tiếp đi vào chủ đề.

Hấn không muốn lãng phí thời gian, nghĩ chắc Thâm Hải Long Vương cũng không muốn lãng phí thời gian.

Dù sao hai người kia cũng bị thương không nhẹ.

Thâm Hải Long Vương lúc này nào dám có chút không muốn.

Không nói Lục Thủy mang đến biến hóa cho Thần Vực, lúc sau còn trực tiếp đánh tan hai vị cường giả cấp chín kia, cũng đủ để cho hấn kính cẩn phối hợp.

“Vâng, chính là cái này.” Thâm Hải Long Vương nhờ Lý Ngao nâng đỡ, lấy ra một thanh kiếm.

Hoặc là nói là một phôi kiếm bằng đá.

Kiếm này nhìn như bình thường, nhưng là tích chứa trong đó tầng khí tức mạnh mẽ.

Không phải Đạo khí.

Không có vết tích bị rèn đúc qua.

Lục Thủy nhận lấy thạch kiếm này, hấn cảm thụ được trên thân kiếm khí tức, có một ít cảm giác quen thuộc.

“Các ngươi làm sao lấy được thanh kiếm này?” Lục Thủy dò hỏi.

“Trên một hòn đảo nhỏ, ngay từ đầu hòn đảo kia không cách nào tới gần, nơi đó có đại đạo phạm âm, có kiếm ý phong bạo. Chúng ta đợi hồi lâu, đến khi hết thấy biến mất, mới đi lên thì tìm được kiếm này. Cuối cùng mang theo trở về.” Thâm Hải Long Vương giải thích.

Lục Thủy không nói gì thêm, sau đó đem kiếm trả lại cho Thâm Hải Long Vương.

Hắn đã xác định, kiếm này cây kiếm đã chứng kiến Đại trưởng lão nhập đạo.

Lúc Đại trưởng lão nhập đạo, kiếm này trùng hợp ở ngay bên cạnh.

Đây là kiếm bị đại đạo rửa sạch, là đạo mà Đại trưởng lão bắt đầu, khởi đầu cực hạn.

Được trời ưu ái, cử thế vô song.

Nhưng mà nếu nhất định phải nói nó mạnh cỡ nào, kỳ thật cũng không mạnh lắm.

Quý ở chỗ hiếm.

Chỉ có tồn tại cấp bậc Đại trưởng lão nhập đạo, mới có thể sinh ra một thanh.

Tỉ như Đông Phương Tra Tra Công Đức Chi Nhãn.

Cũng không đủ kỳ ngộ, bản thân cũng không đủ đặc thù, tuyệt đối sẽ không có loại này đồ vật đặc biệt như này sinh ra.

Bất quá Đông Phương Tra Tra bởi vì là bản thân một bộ phận, cho nên thân là con mắt bảo vật, tương lai khả năng càng thêm sáng chói.

Đương nhiên, Lục Thủy cũng đã xác định, đây căn bản không phải thứ hạt châu đang tìm.

Mà là trong lúc tìm kiếm thay mặt người mạnh nhất.

Không đủ mạnh, hoặc là cũng không đủ tiềm lực, không đủ để gây nên chú ý cho hạt châu.

Đây là lý do tại sao hạt châu rất nhiều năm mới sáng lên một lần, bởi vì tìm khắp toàn bộ tu chân giới, không có mấy người có thể được xưng là người mạnh nhất.

Mà thiết lập cường độ, hẳn là nhóm người mạnh nhất trong thời đại của Cửu.

Cũng chính là nhân vật có loại cấp độ như Kiếm Nhất.

Rất khó tin tưởng, Đông Phương Tra Tra lại có loại tiềm lực này.

Chương 790: Ta Thích Người, Một Mình Ta Có Thể Sánh Với Toàn Thế Giới 1

Đời trước Lục Thủy không để ý tới Đông Phương Tra Tra có tu vi gì.

Dù sao thì cũng tiện tay ném một cái, có lẽ người cũng không còn mấy trăm năm nữa.

Loại căn bã này có gì hay là để ý.

Nếu không phải cuối cùng Mộ Tuyết mò về, có lẽ cũng không cần gặp lại nữa.

“Sống chung lâu, lại càng nhớ tới chuyện ở đời trước, có lúc thật sự rất quá đáng.”

Trong lòng Lục Thủy thở dài một hơi:

“Đời này có thể quá đáng hơn nữa thì tốt.”

Đáng tiếc Mộ Tuyết vẫn luôn che chở.

Phu thê không đồng lòng.

Cũng giống như hấn thích Mộ Tuyết nhất, nhưng Mộ Tuyết vĩnh viễn không thể giống như hấn.

Người họ thích không phải cùng một người.

Mỗi lần nhắc tới chuyện này, Mộ Tuyết sẽ hỏi hấn: Trông người thế này ai mà thích người vậy? Nhưng mà nếu toàn thế giới đều không thích người, ta vẫn thích người, một mình ta có thể sánh với toàn thế giới.

Cuối cùng vẫn là không đồng lòng.

Tất nhiên, hấn không có ý kiến gì.

Thâm Hải Long Vương khá bất ngờ về việc Lục Thủy mang bảo vật về.

Ông ta đã chuẩn bị sẵn tâm lý mất bảo vật, nhưng ai ngờ bảo vật còn chưa bị đưa đi bao lâu, ông ta đã thu hồi lại.

Không, là khi tay ông ta vừa buông xuống, đã giờ tay lấy lại được bảo vật.

“Tiền, tiền bồi, không cần sao?” Thâm Hải Long Vương tò mò hỏi một câu.

Lý Ngao đứng bên cạnh cũng rất tò mò, đôi phương lại trực tiếp không cần, chỉ nhìn một cái như thế thôi.

Có lẽ đây chính là cảnh giới của thần.

Chân Võ không có cảm xúc gì, hẳn ta chưa từng thấy thiếu gia nhà hắn ta muốn bất cứ thứ gì.

Giống như bảo vật trong toàn bộ tu chân giới cũng không có mấy món lọt vào mắt thiếu gia nhà bọn họ.

Trái lại, thiếu gia rất để ý đến các loại đồ ăn ngon và trái cây, trong lòng Chân Võ thoáng qua suy nghĩ này.

Nghe thấy câu hỏi Thâm Hải Long Vương đặt ra, Lục Thủy nhìn ông ta khá có thâm ý, mở miệng hỏi một câu:

“Vậy đưa ta đi?”

“Không, không được.” Thâm Hải Long Vương lập tức giấu bảo vật về sau một chút.

Ngay sao đó tò mò hỏi:

“Tiền bồi muốn tìm bảo vật gì sao?”

Vừa rồi Lục Thủy chỉ liếc cái rồi đưa cho ông ta, khả năng cao bảo vật này không phải thứ Lục Thủy cần.

“Không phải, chỉ là từ bảo vật của người suy đoán ra tác dụng của hạt châu thôi.” Lục Thủy mở miệng nói.

Thật ra thì nếu cho hắn bảo vật đó, hắn cũng không dám muốn.

Đó là đồ nhập đạo của Đại trưởng lão, nếu không phong ấn tốt, không cẩn thận sẽ bị Đại trưởng lão phát hiện ra, vậy thì hắn sẽ mất đi sự tự do dễ dàng.

Hơn nữa hẳn là Đại trưởng lão biết Thâm Hải Thủy Long cầm thanh kiếm này đi. nếu như Đại trưởng lão không lấy về,

vậy nói rõ ràng thanh kiếm này quả thật có duyên với Thâm Hải Thủy Long.

Có lẽ Thâm Hải Thủy Long và kiếm đều là người chứng kiến Đại trưởng lão nhập đạo.

“Tác dụng của hạt châu ư?” Thâm Hải Long Vương tò mò hỏi một câu.

Bọn họ vẫn cho rằng tác dụng của hạt châu là tìm bảo, nhưng nhìn thế nào thì hạt châu cũng đặc biệt hơn bảo vật, dùng để tìm bảo có phải là gáo vàng mức nước giếng quá không?

Cho nên Thâm Hải Long Vương vẫn muốn biết rõ rốt cuộc hạt châu dùng để làm gì.

Dù sao thì vị tôn tại trước mắt này dường như không ý định mang hạt châu đi.

Lục Thủy nhìn Thâm Hải Long Vương và Lý Ngao, nhẹ giọng nói:

“Các người vẫn cho rằng hạt châu dùng để tìm bảo có phải không?”

“Chúng ta đời đời kiếp kiếp đều cho rằng là như vậy.” Thâm Hải Long Vương nói.

“Hơn nữa cũng thật sự tìm được bảo vật, còn không chỉ có một món.” Lý Ngao bổ sung thêm một câu.

“Không.” Lục Thủy lắc đầu nói:

“Là do đúng lúc có bảo vật ở đó mà thôi.”

“Tác dụng chân chính của hạt châu không phải là dùng để tìm bảo, mà là dùng để tìm tới cường giả thời đại.” Lục Thủy nhìn Thâm Hải Long Vương, nghiêm túc nói:

“Sở dĩ xuất hiện phản ứng đối với bảo vật, là bởi vì bảo vật đó đại biểu cho sự bắt đầu của cường giả đó. Nói cách khác, Thâm Hải Thủy Long các người có thể sống đến bây giờ đúng là cực kỳ không dễ dàng. Bởi vì có lẽ không chỉ có một lần các người sát vai đi qua tới cường giả thời đại, đồng thời còn mơ

ước đồ của những cường giả đó. Ví dụ như thanh kiếm trong tay người.”

Lục Thủy đưa mắt nhìn mặt trên thân kiếm, nói:

“Chủ nhân ban đầu của nó, là tu chân giả mạnh nhất thời đại này. Còn về việc mạnh bao nhiêu, lấy thủy tổ của tộc Thánh Long làm ví dụ, người kia muốn giết thủy tổ của Thánh Long, chỉ một kiếm, cũng đủ.”

Trời ơi!

Trong nháy mắt khi nghe thấy câu này, tay Thâm Hải Long Vương run lên một cái, bảo vật rơi thẳng xuống đất.

Trong chớp mắt này, ông ta cảm thấy bảo vật cực kỳ phồng tay.

Với sự tồn tại của Lục Thủy, không thể nào lừa dối ông ta được.

Chứ đừng nói chi đến việc Thâm Hải Thủy Long không hề có gan lớn.

Lý Ngao cũng sợ hãi không nhẹ, lúc đó thật ra hẳn ta cũng đi.

Nói cách khác, bọn họ cảm đồ của tôi cường giả tu chân giới. Vậy, vậy nếu như đối phương tìm tới...

Hậu quả không dám nghĩ.

Lúc này bọn họ mới nhớ ra, khi đó phạm âm đại đạo mệnh môn, kiếm ý chảy cuộn cuộn không ngừng.

Ban đầu bọn họ cho rằng là dị tượng của bảo vật, bây giờ nghĩ lại, là dẫn động của vị kia.

Thật đáng sợ.

Lục Thủy thấy đáng vẻ sợ hãi của họ, nhất thời không biết nên nói gì.

Sự tồn tại như vậy, nếu như muốn tới tìm phiền toái đã tới từ lâu rồi.

Đại trưởng lão cũng không phải người dễ giận như thế.

Tất nhiên, nếu như đánh hấn gần chết, có lẽ Đại trưởng lão sẽ hơi tức giận.

Dù sao thì hấn cũng là vị thiếu gia duy nhất của Lục gia.

Mấy vị trưởng lão chưa bao giờ cảm thấy Lục đại tộc trưởng sẽ sinh thêm một thiếu gia nào cho Lục gia.

Dù sao thì sau Tam trưởng lão, Lục gia đều là nhất mạch đơn truyền.

Đã bao nhiêu năm rồi?

Có trời mới biết bao nhiêu năm, Tam trưởng lão đã là đồ cổ từ lâu.

“VẬY, vị kia, sẽ, sẽ tìm tới cửa ư?” Thâm Hải Long Vương lấp ba lấp bắp hỏi.

Lúc không biết, bọn họ sẽ không sợ, bây giờ biết rồi, có thể không sợ sao?

“Từ lúc đầu ông ấy đã biết các người muốn lấy đi, hoặc là nói, ông ấy cố ý để mấy người mang đi. Cho nên sẽ không tìm tới. Vật này, nói là ông ấy đưa cho các người cũng không quá đáng.” Lục Thủy mở miệng nói.

Hoặc là Đại trưởng lão không thèm để ý đến vật này, hoặc là thật sự là một chữ duyên kỳ diệu không diễn tả được.

“Thật, thật chứ?” Nghe thấy Lục Thủy nói vậy, Thâm Hải Long Vương mới nhặt bảo vật lên.

Không phải vạn bất đắc dĩ, ông ta thật sự không muốn bỏ bảo vật này.

Nhất là khi bảo vật này là đồ của tối cường giả tu chân giới.

VẬY thì càng là bảo vật.

“VẬY, vậy bảo vật lần này, có, có phải cũng là của một trong số các cường giả không?” Lý Ngao mở miệng hỏi.

Thâm Hải Long Vương cũng nhìn về phía Lục Thủy, lúc này bọn họ mới biết có thể mình sẽ chọc vào đại họa.

Lỡ đâu vị tối cường giả kia đến tìm bọn họ...

Nghĩ tới đây, Thâm Hải Long Vương và Lý Ngao mặt đầy
hoảng sợ nhìn về phía Lục Thủy.

Tim, tim bọn họ?

Chương 791: Ta Thích Người, Một Mình Ta Có Thể Sánh Với Toàn Thế Giới 2

Vị trước mắt này chính là chủ động tìm tới cửa.

Chẳng, chẳng lẽ bảo vật chính là của vị này ư?

Bọn họ đã chính mắt chứng kiến sự đáng sợ của đôi phương.

“Đừng có nhìn ta như vậy, không phải ta.” Lục Thủy cảm thấy những Long Chân này sẽ nghĩ lung tung.

Nghe thấy Thâm Hải Long Vương và Lý Ngao cùng thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà còn thở hết hơi ra, chân bọn họ đã trực tiếp mềm nhũn, quỳ xuống.

Sau khi Lục Thủy nói xong, lại bổ sung thêm một câu:

“Sao ta có thể yếu vậy được.”

Thâm Hải Long Vương và Lý Ngao quỳ thẳng xuống, đừng hỏi tại sao, câu trả lời là đứng lâu tê chân thôi.

Lục Thủy không để ý đến bọn họ, chỉ nói:

“Các người không cần để ý đến người kia. Chuyện ở đây đã xong hết rồi, có thể chuẩn bị thả người. Các người đã nghĩ xong chuyện làm sao để thả người chưa?”

Lục Thủy nhìn thời gian, trời cũng sắp sáng, chạy tới Mộ gia thì không quá có khả năng, nhưng mà kéo dài một chút thời gian cũng không phải vấn đề lớn.

“Bọn ta chuẩn bị trận pháp, là trận pháp truyền tống. Bên Long Cung đã hoàn thành, trước mắt tin tức nhận được là trận pháp trên Phù Không Đảo cũng đã chuẩn bị xong rồi, có thể thả người bất cứ lúc nào.” Lý Ngao lập tức nói.

May là bọn họ chưa cho người trở lại sớm, như vậy thì có thể đưa những người hoặc vật khó giải quyết này đi sớm một chút.

Trời mới biết sẽ có còn người giết tới nữa hay không.

Hơn nữa cũng không thể chắc chắn bên trong có người nào giống như Lục Thủy hay không.

À, còn có Hải Yêu, cùng mời đi đi.

Mời từng người một cũng được chứ?

“Thế à?” Lục Thủy nghĩ một chút, quả thật có thể.

Sau đó tiếp tục nói:

“Nhớ thả riêng Hải Yêu và những người khác ra, sau đó tập hợp người ở vị trí ban đầu, mấy người chúng ta trực tiếp dẫn đi từ nơi này.”

Không ai biết tại sao Lục Thủy lại phải làm như vậy, nhưng tất nhiên Thâm Hải Long Vương không dám không vâng lời Lục Thủy.

Nhưng mà có một vấn đề mà Thâm Hải Thủy Long muốn hỏi một chút:

“Thần Vực... sẽ khôi phục lại dáng vẻ ban đầu chứ?”

“Qua mấy trăm năm sẽ tự động yên lặng xuống.” Lục Thủy nói.

Dù sao thì Cửu cũng đã chết, hấn chỉ kích hoạt tạm thời, nơi này vẫn sẽ khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Tất nhiên, nếu Thâm Hải Thủy Long nguyện ý tạo ra nước thì cũng được, nhưng mà bọn họ không có cách nào kích hoạt ánh sáng hạt châu mang tới.

Về chuyện này, Thâm Hải Long Vương không nói gì thêm.

Ông ta cũng không biết Thần Vực duy trì như vậy là tốt, hay là khôi phục dáng vẻ như trước kia mới tốt.

Có lẽ sau khi quen rồi, sẽ cảm thấy tốt như nhau.

Dù sao thì nơi này cũng là Thần Vực.

Còn về việc tìm bảo, có lẽ sau này không có rồng nào dám đi nữa.

Bọn họ đã biết chân tướng, có cho một trăm lá gan cũng không dám đi tiếp nữa.

Có lẽ sau này sẽ có rồng tuổi còn nhỏ lén chạy đi thôi.

Thâm Hải Long Vương rời đi tĩnh dưỡng, Lý Ngao thì đi sắp xếp công việc của mình.

Nhưng mà điều khiến Lý Ngao bất đắc dĩ là Lục Thủy lại chạy vào địa lao long cung của mình, chờ mình thả ra.

Vì sao vậy?

Hắn ta không hiểu, cũng không dám hỏi nhiều.

Sau đó hắn ta vươn tay chém một chiêu, năm người bay thẳng từ địa lao long cung ra.

Trong đó bao gồm cả Lục Thủy.

Lúc đi ra, ba người kia đầy vẻ mờ mịt. Ở phía dưới đó, bọn họ không nghe thấy gì, cũng không thấy được gì.

Chỉ có thể yên lặng chờ đợi thời gian.

May mà không có bất kỳ nguy hiểm gì.

Cuối cùng bây giờ cũng đi ra rồi.

Nhưng mà bọn họ thấy một thân vết thương của Lý Ngao thì có hơi không hiểu, hơn nữa Long Vương và hạt châu cũng không thấy đâu.

Bọn họ nhìn về phía Lục Thủy, dù sao thì biểu hiện của Lục Thủy cũng đặc biệt.

Nhưng mà bọn họ cũng phát hiện ra Lục Thủy cũng đi ra từ địa lao long cung, xem ra cũng không biết gì.

Lục Thủy nhìn những người đó, tất nhiên cũng nhìn quanh khắp chốn, ra vẻ không biết gì.

Aiz!

Đều do Mộ Tuyết làm hại.

Lý Ngao cũng không nhìn Lục Thủy lâu, vừa rồi được cho biết là phải đối xử ngang hàng.

“Long Vương khai ân, đưa các người trở về, tới quảng trường tập hợp.” Lý Ngao trầm giọng nói.

Những người đó cũng không dám hỏi nhiều, hiện giờ Lý Ngao tỏ ra có hơi không gần gũi lắm.

Chân Võ đi theo sau lưng Lục Thủy, hẳn ta có thể bước đầu hiểu được thiếu gia, hẳn là không muốn phách lối.

Ừm, hoặc là nói ở bên ngoài còn điệu thấp hơn nhiều so với trước kia.

Có lẽ bởi vì đám Thiếu nữ nữ đang ở đây.

Sau đó bọn họ liền theo Lý Ngao đi tới nơi xe lửa rời xuống để tập hợp.

...

Nơi ở của Hải Yêu.

Nữ Vương Hải Yêu vẫn đang trò chuyện với Mộ Tuyết.

Đang nói một số chuyện liên quan đến xếp hàng.

Tất nhiên, chính thức chụp chung cũng nên có.

Chỉ là Nữ Vương Hải Yêu đang nói được một nửa, Mộ Tuyết vốn kiên nhẫn nghe bỗng nhiên ngậy người ra.

Sau đó lập tức nói:

“Xin lỗi, bọn ta phải về rồi, nếu Nữ Vương có chuyện gì thì cứ cho người truyền lại cho chương môn Thiên Nữ là được. Còn về xếp hàng thì các người không cần để ý, chỉ cần một ngày Hoa Loa còn ở đây, bất kỳ ai cũng không thể nào phá vỡ nơi này.”

“Trà Trà, đừng nghịch nữa, về thôi.” Nói rồi Mộ Tuyết gọi Đông Phương Trà Trà đang nói chuyện với Tiểu Đào một tiếng.

Trông có vẻ như Trà Trà đang truyền thụ kinh nghiệm cho Trà Trà.

Nhưng mà Trà Trà chưa kịp đáp lại, Mộ Tuyết đã mang theo Trà Trà biến mất ngay tại chỗ.

Mộ Tuyết cảm nhận được trong nhà lao xuất hiện biến cố, có lẽ là Lục Thủy đã giải quyết xong tất cả.

Nữ Vương Hải Yêu nhìn Thần Nữ tử y biến mất, trong lòng thở dài: Đã chuẩn bị hết để chụp hình rồi, lại bỏ lỡ.

Lúc này Hải Yêu Tiểu Đào chạy tới, nữ vương trực tiếp biến mất tại chỗ, thuận tiện bỏ lại một câu: Đi ngủ, đừng quấy rầy ta.

“...”

Hải Yêu Tiểu Đào chạy theo tới:

“Nữ Vương, khoan hãy giả vờ ngủ, làm cho ta cái hack đi.”

Theo đuổi cuộc sống hack đúng là khó khăn.

Trong nhà lao long cung nơi Mộ Tuyết ngồi.

Lúc này màn nước đang mở ra.

“Đúng lúc.” Lúc Mộ Tuyết trở lại cảm thấy thời cơ rất tốt.

“Trà Trà, người đi gọi đám Hương Dụ dậy đi, dùng thủy pháp thuật.”

“Có khi nào sẽ ngộp chết Hương Dụ không?” Trà Trà không quá yên tâm về bản thân mình.

“Dùng một chút thôi là được.”

“Ừm, vậy để ta thử xem.”

Thấy Trà Trà bắt đầu ra tay, Mộ Tuyết liền đi về phía Nhã Nguyệt Nhã Lâm.

Nhưng mà nàng thấy nơi này có rất nhiều trận pháp, hẳn là Hải Yêu lưu lại.

Một luồng sáng tím chợt lóe lên, tất cả trận pháp biến mất gần như không còn trong nháy mắt.

“Nhã Nguyệt.” Mộ Tuyết đi tới bên cạnh Nhã Nguyệt, đụng nhẹ một cái.

Nhã Nguyệt ngủ không tỉnh là sâu, lập tức mở mắt ra.

Khi mở mắt nàng ta vẫn hơi kinh hoảng, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi thấy là Mộ Tuyết tỷ thì mở miệng:

“Tỷ, sao rồi?”

Sau khi thả lỏng, Nhã Nguyệt hơi mơ màng.

Mộ Tuyết thoáng sửng sốt, sau đó nở nụ cười nhàn nhạt, nói:

“Dậy đi, có vẻ có thể rời đi rồi.”

Còn về Nhã Lâm, Mộ Tuyết không đi gọi.

Cứ để nàng ấy ngủ tiếp đi, lúc tỉnh lại có khi sẽ bỏ lỡ kinh nghiệm hiểm có này.

Ừm, có lẽ phải thêm mấy năm nữa mới hiểu được.

Chương 792: Ta Thích Người, Một Mình Ta Có Thể Sánh Với Toàn Thế Giới 3

“Hả?” Nhã Nguyệt khá bất ngờ, nhưng mà vẫn nhanh chóng đứng lên.

Lúc này Đông Phương Trà Trà cũng đã gọi tỉnh đám Hương Dụ dậy.

Chân Linh sờ sau gáy một chút, cảm giác hơi quái dị.

Tại sao nàng lại ngủ?

Hương Dụ và Đinh Lương cũng kinh ngạc.

Các nàng cũng ngủ.

Còn là do Trà Trà tiểu thư đánh thức các nàng, chuyện này không khoa học.

“Tiểu thư, tại sao bọn ta lại ngủ vậy?” Hương Dụ tò mò hỏi một câu.

“Không biết.” Đông Phương Trà Trà gãi gãi đầu, nói:

“Lúc ta tỉnh lại, các người vẫn đang ngủ.”

Đông Phương Trà Trà cũng không nói dối, thật sự lúc nàng ta tỉnh lại, đám Hương Dụ đang ngủ.

Còn tại sao lại ngủ, chắc chắn nàng ta không biết.

Hương Dụ: “...”

Chân Linh suy nghĩ lại một lần, nhưng vẫn không có ký ức gì.

Chẳng lẽ là thiếu gia?

Có lẽ là thiếu gia phải làm chuyện gì đó.

Đây là câu giải thích duy nhất Chân Linh có thể tìm được.

...

Lúc này tất cả mọi người đều tập trung ở khu vực xe lửa rơi xuống, trận pháp cũng ở nơi đây, cho nên không thể không đến nơi này.

Đám người Lục Thủy tới cũng không tính là sớm, tới nửa đường nên lẫn trong đám người, cũng không ai phát hiện ra bọn họ.

Lục Thủy nhanh chóng nhìn thấy đám người Mộ Tuyết, hấn đi thẳng tới.

Mộ Tuyết đã về, hấn cũng có thể cảm nhận được.

Lúc này Mộ Tuyết cũng nhìn thấy Lục Thủy, nhưng mà trái lại nàng cảm thấy khá bất ngờ về hoàn cảnh nơi đây.

Có thần lực chập chờn, nhưng mà không có thiên địa chi lực, Lục Thủy vẫn rất che giấu.

Đáng tiếc không gặp Hải Yêu, nếu không có thể hỏi xem đã xảy ra chuyện gì rồi.

Nhưng mà có thể đợi ngày khác để chương môn Thiên Nữ đi hỏi một chút.

Sau đó nàng sẽ biết hôm nay Lục Thủy lại làm chuyện gì.

“Lục thiếu gia.” Mộ Tuyết đi tới bên cạnh Lục Thủy khẽ gọi một câu, khá vui vẻ.

Không biết tại sao lại vui vẻ, chỉ là thấy Lục Thủy mà thôi.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết trước mắt hơi cười cười, đang nghĩ có nên kéo chút cừu hận lên không.

Chỉ là khi đang định mở miệng, thì phát hiện ra long cung động dậy, sau đó toàn bộ long cung bay thẳng lên, rồi xuyên qua kết giới Thần Vực, tiến vào trong Hải Vực.

Sau khi tiến vào Hải Vực, trận pháp trên quảng trường liền sáng lên.

Giờ phút này, tất cả mọi người trực tiếp biến mất trong quảng trường long cung, bao gồm cả hàng xe lửa kia.

Lục Thủy thở dài, hiệu suất của Thâm Hải Thủy Long cao vậy sao?

Mà ở bên ngoài Thần Vực, Ma Tu Vô Dạ và Ma Tu Hồng Nhan nhìn long cung rời khỏi Thần Vực, lại nhìn long cung trở lại Hải Vực.

Trên mặt bọn họ hiện vẻ lo lắng, lúc này đám bọn hắn đã hoàn toàn mất đi tự do.

“Người nói xem bên trong đó rốt cuộc là thần gì?” Ma Tu Vô Dạ trầm giọng hỏi.

“Chân Thần Độc Nhất thiên địa.” Ma tu Hồng Nhan nhẹ giọng trả lời, sau đó bổ sung một câu:

“Huyết mạch của ta nói với ta rằng, Chân Thần Độc Nhất thiên địa chỉ có một vị, vượt qua hết thảy. Không phải là thần trong Thần Chúng.”

Ma Tu Vô Dạ hơi khó tin, nhưng khi nghĩ về lúc thứ kia bay lên, hắn ta lại cảm thấy những gì Ma Tu Hồng Nhan nói là sự thật.

Nhưng thật giả như thế nào.

Bọn họ vĩnh viễn chỉ có thể canh giữ trước Thần Vực.

Sáng sớm.

Đường Y dậy rất sớm, vốn nàng ta cũng định hỏi đám Mộ Tuyết đến đâu rồi, nhưng mà gọi điện thoại lại không được nhắc máy.

Sau đó nàng ta liền nhận được tin tức đầu tiên, Phù Không Đảo xảy ra biến cố, có một hàng xe lửa biến mất.

Hơn nữa có khả năng cao đám người Mộ Tuyết ngồi trên đó.

“Đừng sốt ruột như thế, đã phái người đi thăm dò rồi.” Mộ Trạch nhận được tin, nhẹ giọng nói.

“Sao có thể không sốt ruột cho được?” Đường Y nhìn phu quân nhà mình, nói:

“Ba cô con gái của người đều ngồi trên chiếc xe đó, người còn có thể bình tĩnh ư?”

Mộ Trạch không nói gì.

Cũng may lần này Lục Thủy đi theo, hẳn là không cso vấn đề gì.

Nhưng mà ông ta cũng đã thông báo với bên Lục gia.

Đối phương đã phái người đi tìm.

Nhưng mà Lục Cổ nói với ông ta rằng, chắc chắn sẽ không xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn.

Mộ Trạch có thể hiểu một chút, Lục Thủy thân là vị thiếu gia duy nhất của Lục gia, trên người chắc chắn có phòng hộ vì đó không muốn ai biết.

Mà Mộ Tuyết thân là con dâu tương lai của Lục gia, chắc chắn có bảo vật hộ mệnh không tầm thường.

Loại bảo vật này khả năng cao tiếp nối với mấy vị trưởng lão Lục gia.

Cho nên một khi có nguy hiểm gì đến tính mạng, Lục gia sẽ biết.

Tất nhiên, suy đoán cũng chỉ là suy đoán, tìm thì vẫn phải tìm.

Đường Y hơi hoảng hốt, bao nhiêu năm nay xe lửa Mặc gia chưa xảy ra sự cố gì cả.

Lần này vừa nghe gặp phải, lại còn ba đứa đẽ ở trên đó.

Đợi thêm một lúc nữa, điện thoại di động của Đường Y đột nhiên vang lên.

Bà ta sợ hết hồn, lập tức lấy điện thoại ra, vừa nhìn một cái thì sửng sốt, là Mộ Tuyết điện tới.

Không dám suy nghĩ nhiều, bà ta lập tức nhận điện thoại, chỉ hy vọng không phải tin tức xấu gì.

“Đường di, là con đây.” Là giọng của Mộ Tuyết.

Nghe thấy giọng nói của Mộ Tuyết, trái tim treo cao của Đường Y hạ xuống một nửa, nhất là khi giọng Mộ Tuyết vẫn bình tĩnh như bình thường.

Dù sao thì Nhã Nguyệt và Nhã Lâm cũng là em gái của Mộ Tuyết, nếu như xảy ra chuyện, chắc chắn sẽ không bình tĩnh

như thế.

“Nghe nói xe lửa xảy ra sự cố, các người không sao chứ?”
Đường di lập tức nói.

Nhưng mà bà ta cũng hơi căng thẳng.

Rồi bà ta lại nhanh chóng yên tâm:

“Vâng, đều không sao cả, đến bây giờ Nhã Lâm vẫn còn đang ngủ. Chúng con đã trở lại Phù Không Đảo, nhưng mà chắc đến chập tối mới có thể về đến nhà.”

Lần này Đường di hoàn toàn yên tâm.

Nói thêm mấy câu nữa, các nàng liền kết thúc cuộc nói chuyện.

Bà ta cảm thấy lần sau đi theo vẫn hơn.

Dọa người quá.

“Không sao rồi chứ?” Mộ Trạch ở bên cạnh hỏi.

“Ừ, không sao.” Đường di lập tức trả lời.

“Nếu không còn chuyện gì, vậy ta đi làm việc đây.” Nói rồi Mộ Trạch đi ra ngoài.

Không có gì cũng nằm trong dự liệu của ông ta, sự không đơn giản của Lục Thủy không phải sự không đơn giản bình thường.

Năng lực của hắn lớn đến mức không bình thường.

Nếu như Lục gia biết, tám phần mười sẽ không để hắn tùy tiện đi ra ngoài.

Đường di nhìn Mộ Trạch mặt không cảm xúc rời đi, cũng chẳng buồn so đo gì, bà ta phải chuẩn bị về nhà mẹ thăm bệnh.

Nhưng mà phải hòa hoãn cảm xúc một chút.

Mộ Trạch rời khỏi nơi ở, đi thẳng một đường tới tổ địa.

Gần đây ông ta thường xuyên tới tổ địa, chuyện Khởi Nguyên Thạch là do ông ta xử lý.

Ông ta quan sát một hồi lâu, cũng lặp lại rất nhiều lần thăm dò, nhưng dù cho có làm thế nào cũng không có chút tiến triển.

“Tần suất lặp lờ trở nên chậm hơn, không biết bây giờ có nhấn lại hay là không.”

Mộ Trạch nhìn Khởi Nguyên Thạch phát ra ánh sáng, trong lòng thầm nói.

Với tình hình trước mắt, khả năng nhấn lại là rất cao. Nhưng mà ông ta cảm thấy nếu so với thời điểm nhấn lại trước kia thì hơi nhanh.

Có lẽ còn có thể liên thông.

“Nhưng mà để Lục Thủy tới đây còn cần một chút thời gian. Dù bây giờ có thể liên thông, ngày mai sẽ khó nói.”

Đêm trăng tròn qua sớm.

“Hy vọng sẽ tới kịp.”

Một nào ông ta không biết về tình huống cụ thể của Khởi Nguyên Thạch, sẽ không yên tâm ngày đó.

Nếu như có thể trò chuyện mặt đối mặt, mới có thể biết được nhiều chuyện hơn.

Cũng có thể trực tiếp biết được đối phương có mục đích gì.

Chương 793: Lâm Hoan Hoan Ấy Náy 1

Thu Vân tiêu trần.

Cầu Tử đứng ở cửa tiêu trần, bên cạnh nó là con Hắc Bạch Miêu kia.

Lúc này, Hắc Bạch Miêu đang nằm rạp trên mặt đất, run lẩy bẩy.

“Gâu, vết thương của ngươi lành rồi đấy phỏng?” Cầu Tử nhìn Hắc Bạch Miêu, vẻ mặt khinh thường.

Thứ đồ gì cũng dám đến nhà của Cầu gia làm mèo nội gian? Thế khác gì đùa nghịch Phương Thiên Kích trước mặt nó.

Không biết nó là Ma Binh đại gia?

Thời kỳ Viễn Cổ, toàn bộ Tiên Đình, nó cũng chỉ sợ thằng cháu trai Đế Tôn kia thôi.

Bây giờ mà tên cháu trai Đế Tôn có đến làm nội gian, nó cũng dám đập.

“Meo ~” Hắc Bạch Miêu nằm rạp trên mặt đất, kêu một tiếng cầu xin tha thứ.

Lông trên người nó đã mọc dài trở lại, đây là nhờ sự giúp đỡ của vị nha sĩ nhân loại kia. Nội thương vẫn chưa ổn. Đối mặt thân thể tốt nó thực sự rất sợ. Nếu có thể, nó vẫn muốn làm con mèo bệnh. Nếu như có nhãn hiệu, nó ước có thể dán nhãn hiệu con mèo bệnh lên trên người mình.

Móng vuốt Cầu Tử đè đầu Hắc Bạch Miêu xuống, nói:

“Là đồ ăn lại còn mạnh miệng.”

Đùng!

Một âm thanh vang dội vang lên, Hắc Bạch Miêu nhanh chóng bị đập bay ra ngoài.

“Ngươi ảnh hưởng đến ông đây phơi nắng.”

Nếu như không phải Đau Răng Tiên Nhân còn phải ở chỗ này xem răng thì nó đã treo con mèo nội gian này leentra hỏi ở đây luôn rồi. Nhưng thôi, cũng không vội, chờ thêm mấy ngày là được rồi. Đến lúc đó cho nó đi dưới đại thụ.

Sau đó Cầu Tử liền nằm rạp trên mặt đất, phơi nắng dưới tia ánh sáng mặt trời đầu tiên. Thích ý vô cùng.

Hắc Bạch Miêu núp ở trong góc, không dám có chút cử động. Sợ đôi phượng treo ngược nó lên tra hỏi. Cái khoảng thời gian đáng sợ kia, từ nhỏ đến lớn nó chưa từng trải qua.

Nó thực sự hối hận vì đến đây rồi, nơi này vốn không phải nơi mèo có thể ở, chứ chưa nói đến ở đây còn có một con chó đáng sợ. Vào mấy đêm trước, nó thấy được một kiếm cực đáng sợ. Đừng nói là nó, nó có cảm giác bất kỳ vị Phật nào của phật môn mà đến gặp phải kiếm này cũng đều phải nuốt hận.

Đương nhiên, kẻ địch lớn của nó trước mắt chính là con chó này, nó thật không biết cuối cùng thì tên kia là chủng loại chó gì mà lại mạnh đến mức không còn gì để nói, Thánh Thú còn không có mạnh bằng nó.

Oanh! ! !

Trong lúc bất chợt es một âm thanh lớn truyền đến, Sau đó một luồng hào quang phóng về phía chân trời.

Trong nháy mắt, ngay khi luồng hào quang này xuất hiện, Cầu Tử ban đầu nằm rạp trên mặt đất, lập tức đứng lên.

“Muốn mở?” Cầu Tử nhìn về luồng hào quang nơi phía chân trời, có chút ngạc nhiên.

Nhưng rất nhanh hào quang này liền biến mất, tất cả trở lại như bình thường.

“Vẫn còn một chút thời gian nữa, tốt thôi, ta mặc kệ.”

Lắc đầu, Cầu Tử lại nằm xuống đất.

Mở thì vào mà không mở thì cứ chờ, dù sao bọn họ cũng có nhiều thời gian.

Sau đó Cầu Tử lấy ra một quyển sách, dự định viết lên trên đó. Khi Cầu gia đưa quyển sách này đến, nó đã cảm giác quyển sách này hình như là viết nó. Đơn giản là do nó cứ có cảm giác đó, nhất là ở tờ thứ nhất. Cái ngôn ngữ ngang tàng lại còn mang tính xâm lược kia khiến da chó đây nổi thành từng cục. Những lời đó rất xứng với nó.

Lúc này, Cầu Tử không ngừng tay viết chữ vào những khoảng trắng. Cầu gia bảo nó viết tiếp, nên tất nhiên chuyện này nó không dám có chút lười biếng.

“Bánh bao thịt này có phải bị thiếu đi không nhỉ?” Lâm Hoan Hoan ăn bánh bao cảm thấy nhân thịt ít hơn một chút so với hôm qua.

Về chuyện này nàng chắc chắn không sai.

“Hôm nay vận may không tốt lắm.”

Bánh bao nhân thịt chắc chắn sẽ không thống nhất, có nhiều hơn hay là ít hơn đều do vận may cả. Hôm nay vận may của nàng không được tốt, nên bị thiếu.

Lâm Hoan Hoan ăn bánh bao đi ngang qua cổng tiểu trấn. Nhưng lúc đi ngang qua nhìn thấy cảnh ngạc nhiên vô cùng.

Có một con chó mực ấy thế mà nằm rạp trên mặt đất viết sách, thêm một con mèo khá xinh thì núp ở góc cửa run rẩy.

Nhưng thấy chó viết sách nàng chỉ hiếu kỳ nhìn thoáng qua. Liếc nhìn qua rồi Lâm Hoan Hoan liền rời đi.

Nàng nhìn thấy phía trên viết đầy một chữ y hệt nhau: Gâu.

Ngôn ngữ chó nàng không hiểu, cũng không dám nói. Chó có thể viết chữ kiểu gì cũng không phải loại tầm thường, ai biết là tu vi gì. Đến lúc đó dẫn người muốn đến bắt nàng ra, rồi phải trở về thành hôn thì sao.

Nàng còn trẻ. Kiểu gì cũng phải để người trong nhà hiểu rằng nàng phản đối. Và lại nàng có thể biến thành xinh đẹp. Nàng cũng có thể trông giống mấy vị tỷ tỷ, trở thành kiểu yêu diễm. Chỉ là tu vi hiện giờ của nàng vẫn chưa tới. Nàng vẫn còn cách tam giai khá xa. Nhưng luyện sơ bộ thành huyết nhục hiển tế thì cũng sắp sửa rồi.

Nghĩ như vậy Lâm Hoan Hoan lại cắn thêm một miếng bánh bao. Nàng cảm thấy hay là ngày mai ăn ít đi cái, bớt mập được một chút.

Không thể vì có được công pháp huyết nhục hiển tế mà rượu chè ăn uống quá độ. Huyết nhục hiển tế cũng không phải vạn năng, lỡ như ngày nào đó đến giới hạn thực lực, không thể hiển tế thì xong đời rồi. Tu bạo thực chuyện gì cũng có thể phát sinh.

Khi đi làm việc trên đường, Lâm Hoan Hoan lại đột nhiên ngừng lại. Nàng nhìn thấy phía trước hình như có người, một bên cánh tay áo hấn trống rỗng. Đằng trước người này có hai quả dưa hấu, hình như hấn ta đang bối rối không biết phải làm sao.

Lâm Hoan Hoan khó hiểu, người này đang bối rối điều gì vậy?

Rồi nàng nhanh chóng hiểu ra, người ta chỉ có một bên tay sao có thể cầm được hai quả dưa hấu chứ? Và lại tu vi của hấn gần như bằng không.

“Người này thật đáng thương.”

Lâm Hoan Hoan đi tới, nàng vụng trộm nhìn thoáng qua, sau đó phát hiện người này lại là người nàng chạm mặt phải đến hai lần.

Lúc này, Kiều Càn đang do dự làm sao mang về dưa về cũng nhìn thấy cô gái mập bên cạnh. Thân là một người tàn tật, hơn nữa còn đang đối mặt với nan đề, bị người khác chú ý rất bình thường.

Hấn không nói gì, cúi người định bước từng bước mang dưa hấu sang một bên.

Hai quả dưa hấu này là hấn được một cô bé ngẩn người tặng, hấn giúp nàng mua vài đồ vật. Sau đó cô bé ấy đem tới hai quả dưa hấu tặng hấn, trong miệng còn không ngừng nói dưa hấu. Sau đó thì bị một đứa bé trai kéo về, là ca ca của nàng. Nhưng đúng là dưa hấu là đứa bé đó tặng.

Ban đầu, cầm hai quả dưa hấu cũng không vấn đề gì, hẳn có thể dùng trữ vật pháp bảo mang về. Nhưng là trữ vật pháp bảo là của trong tộc, hẳn phát hiện tổ gia gia đột nhiên bắt đầu trữ vật pháp bảo.

Bởi vì sợ bị phát hiện, hẳn dùng áo bào đen bao lấy, sau đó cất kỹ. Lúc đầu mặc áo bào đen đi ra, mang đi được. Nhưng giữa ban ngày lại quá chói mắt. Hẳn không thích bị nhìn chăm chú, hẳn muốn giảm bớt cảm giác tồn tại.

Lúc này Kiều Càn cúi người thử cầm lấy một quả dưa hấu, bởi vì chỉ có một bàn tay, cho nên cầm lên cũng không có dễ dàng như vậy.

Không cầm lên được hẳn cũng không thêm để ý, nhưng là bên cạnh có người mãi không đi khiến hẳn cảm thấy hơi phiền phức.

Lâm Hoan Hoan nhìn người này thử dùng một bên tay nhắc quả dưa hấu nhưng không thuận lợi, nàng có cảm giác thật áy náy.

“Ta, để ta giúp ngươi.” Lâm Hoan Hoan lập tức tới chỗ Kiều Càn, cầm dưa hấu lên.

Kiều Càn kinh ngạc nhìn đôi phương.

“Ta, ta không có ý gì khác, chỉ là ta cảm giác một người mà cầm đến hai quả dưa hấu thật khó khăn.” Nàng không chút ý gì là xem thường đôi phương. Vì không để cho đôi phương hiểu lầm, chỉ có thể giải thích như vậy.

Kiều Càn nhìn Lâm Hoan Hoan, sau đó cúi đầu nói khẽ:

“Cảm tạ.”

Lúc này, Lâm Hoan Hoan đặt một quả dưa hấu lên tay Kiều Càn, sau đó mình cũng cầm một quả, nói:

“Ngươi là muốn mang về sao? Vừa lúc ta đang tản bộ về phía trước, có thể tiện giúp ngươi luôn.”

Thực ra nàng đến muộn rồi, nhưng dù sao nàng cũng đã muộn, cho nên đến muộn thêm chút nữa cũng chẳng làm sao.

Chạm mặt người này hai lần, nếu nàng cứ thế mà bỏ đi thì áy náy lắm.

Kiều Càn muốn cự tuyệt, hắn không muốn gặp ai khác, cũng không muốn bị người khác chú ý tới. Nhưng trời đã sáng, người đi trên đường cũng bắt đầu trở nên nhiều hơn. Lỡ như bị muội muội của hắn nhìn thấy thì không ổn.

Cuối cùng Kiêu Càn gật đầu.

Có một số việc đâu phải lúc nào cũng vừa lòng đẹp ý. Hắn, cần phải học được cách thỏa hiệp.

...

Chương 794: Lâm Hoan Hoan Ấy Náy 2

Khi Kiều Càn rời đi không bao lâu, thì Kiều Thiến đi ra từ bên đường phố. Bên người nàng có Kiều Dịch đi theo.

Bọn họ đi đến bốn chỗ để xem xét, tiện thể hỏi thăm xem có tin tức gì mới không.

Ánh sáng vừa rời bọn họ cũng nhìn thấy.

Mặc dù tổ gia gia sẽ nhận được một vài tin tức từ phía Lục gia, nhưng điều đó khác với việc bọn họ tự mình điều tra.

“Vừa vặn giống thấy được một cái cụt một tay cùng một cái cô gái mập nhỏ. Không phải là ca của người cùng người tẩu tử a?” Kiều Dịch nhìn xem sớm đã không có bóng người góc đường cười nói.

Một cái cụt một tay, một cái cô gái mập nhỏ.

Đặc biệt tốt đưa vào.

Kiều Thiến đối xử lạnh nhạt nhìn Kiều Dịch một chút, âm thanh lạnh lùng nói:

“Ca ca ta dù nói thế nào cũng cười Băng Thủy Cơ của Băng Nguyên Tuyết Vực, thân phận địa vị không hề thấp. Coi như bây giờ tổ gia gia coi trọng người, nh4g điều đó không có nghĩa là về sau người có thể đi được xa. Thân phận địa vị không chắc đã có thể vượt qua ca ca ta.”

Dù sao Kiều Càn và Băng Thủy Cơ cũng là cầu nối hai nhà, cũng là người quan trọng.

“Kẻ yếu vĩnh viễn là kẻ yếu, chí ít ta có thể trở nên mạnh hơn. Tương lai của ta rộng mở hơn tên ca ca phế vật kia của người không biết bao nhiêu lần.” Kiều Dịch nói.

Kiều Thiến có chút tức giận nhìn Kiều Dịch, cuối cùng chỉ là nói khẽ:

“Giữ vững bản tâm của người đi, đừng luôn mang trong mình cảm giác ưu việt hơn người, không sớm thì muộn người

cũng sẽ bị tổ gia gia đào thải thôi. Muốn trở thành cường giả, tâm phải an.”

Nói xong, Kiều Thiên nhanh chân đi về trước đi.

Kiều Dịch hơi kinh ngạc, thậm chí vừa mới rồi hắn còn tưởng Kiều Thiên ra tay với hắn. Thế nhưng không ngờ nàng sẽ nói mấy câu như này. Đương nhiên, hắn cố ý dụ đối phương ra tay.

Bởi vì tổ gia gia càng coi trọng Kiều Thiên. Kiều Dịch càng không phục, thiên phú của hắn không hề kém so với Kiều Thiên, chỉ do hắn ra đời muộn mấy ngày mà thôi.

Kiều Thiên đi thẳng phía trước, nàng minh ngộ quá muộn, ca ca của nàng nếu cũng có thể minh ngộ, thì đã không rơi vào kết cục như vậy.

Nàng sẽ càng cố gắng, ánh sáng của thế hệ tuổi trẻ Kiều gia mai sau cũng sẽ trên người nàng.

Mẫu thân trọng thương ở nhà yếu thế, ca ca hủy con đường phía trước, một mình phụ thân thì quá vất vả, hiện tại tất cả hy vọng đều đặt trên người nàng.

Cũng may được tổ gia gia coi trọng.

Mặc dù cha mẹ nàng và anh nàng đều không nói với nàng điều gì, nhưng nàng biết, bản thân không phải là một đứa trẻ nữa.

Phù Không đảo.

Lục Thủy cùng đám Mộ Tuyết đi đến chỗ ở.

Là chỗ ở tạm thời.

Là vé cho một chỗ nghỉ ngơi để mọi người nghỉ buổi trưa.

Chà, vé không mất tiền, Mặc gia chi trả, cộng thêm một ít linh thạch coi như bồi thường.

Đông Phương Tra Tra vui mừng, đầu tiên không mất chút linh thạch nào mà ngược lại kiếm lời thêm linh thạch.

Lục Thủy không để ý, bình thường linh thạch trên người hắn không nhiều, đủ mua mấy loại điểm tâm nhỏ mà thôi. Hắn không có thói quen mang linh thạch.

Nhưng điều khiến Lục Thủy ngạc nhiên đó vị tiểu muội kia của Mộ Tuyết thế mà vẫn còn đang ngủ.

Những chuyện gặp phải đêm nay có không biết bao nhiêu người lo lắng đề phòng, nàng thì ngược lại, vẫn cứ ngủ say.

“Mộ tiểu thư đã báo bình an chưa?” Lục Thủy hỏi Mộ Tuyết.

Một khi xác định được nơi này là Phù Không đảo, Mộ Tuyết lập tức báo bình an.

“Lục thiếu gia vẫn chưa nói với người nhà ư?” Mộ Tuyết có chút hiếu kỳ hỏi Lục Thủy.

Bọn họ biến mất một đêm, trở về cũng đã quá muộn. Mộ gia và Lục gia chắc chắn cũng đã biết. Báo mình đã bình an là chuyện cần thiết.

“Chân Võ đã đi tìm người để liên lạc. Chờ trời sáng tỏ thì ta gọi điện thoại về.” Lục Thủy nhẹ nhàng đáp.

Hắn lo không cẩn thận lại khiến lão cha nổi tính nóng nảy, hay là để lão cha vui vẻ một hồi đây.

“Mộ tiểu thư đói không?” Lục Thủy hỏi.

Ngẫm lại cũng đã lâu không ăn thứ gì, vả lại vừa mới sáng sớm nên ăn chút điểm tâm thì tốt hơn. Không ăn điểm tâm sẽ khiến trí thông minh giảm xuống.

“Lần này Lục thiếu gia định mua bánh bao sao?” Mộ Tuyết hỏi.

Lần nào Lục Thủy cũng mua cho nàng bánh bao thịt, cố ý để nàng ăn phát phì hay sao? Ăn vào mập người, mặc đồ giá y màu đỏ trông khó coi lắm.

Giá đỏ của nàng có là đại lung. Vòng eo mảnh mai là thế, lỡ như ăn phát phì rồi đến lúc đó không lấy chồng được, kiểu gì cũng bị Lục Thủy nhìn thấy mình thành trò cười.

“Không thể là bánh bao đậu sao?” Lục Thủy hỏi một câu.

Mộ Tuyết: “... .”

Sau đó Lục Thủy cùng Mộ Tuyết hai người đi mua bữa sáng.

Chân Võ bọn hắn liền dẫn người ở chỗ.

Đông Phương Trà Trà đã đang đánh a, hôm qua đào nhiều như vậy xoắn ốc, bắt nhiều như vậy hải sản.

Mệt mỏi.

Sau đó bọn họ đến chỗ ở, Đông Phương Trà Trà lập tức nói:

“Hương Dụ, Hương Dụ, người tìm xem ở đây có lu nước không?”

“Lu nước?” Hương Dụ hơi khó hiểu.

Trà Trà tiểu thư muốn cái này làm gì?

Tất nhiên quan trọng nhất là nàng không có.

Sau đó Hương Dụ nhìn sang Chân Linh. Chân Linh hiểu ý, lập tức lấy từ bên trong pháp bảo trữ vật một lu nước

“Trà Trà tiểu thư cảm thấy đã đủ lớn chưa?”

Đây là một lu nước cao bằng nửa người bình thường.

Nhất thời, Hương Dụ cảm thấy không biết nên nói gì, Chân Võ Chân Linh đúng là cái gì cũng có.

Trước kia, khi vừa mới quen Chân Võ Chân Linh, bọn họ là phụ trách đánh nhau mà? Dù sao, nàng cũng đã thấy hai người họ ra tay không chỉ một lần. Gần nhất cũng vẫn là bọn họ làm hậu cần. Nhưng hiển nhiên chủ yếu vẫn là do Lục thiếu gia vốn rất ít gặp phải kẻ địch nào quá nguy hiểm.

“Đủ lớn rồi.” Đông Phương Trà Trà nhìn lu nước, cảm thấy rất hài lòng.

Sau đó ào ào, đổ vào lu một đồng hải sản. Có cá, có tôm, có ốc, còn có cả cua. Cộng thêm vào đó là các loại hải sản hình thù kỳ quái.

Sau khi đổ hết hải sản vào lu, Đông Phương Trà Trà liền đổ đầy nước vào đó, tiếp theo phui tay, nói:

“Ok rồi.”

Cái đám đánh lén nàng đều ở đây rồi, cá chính là cá, hôm nào phải ăn hết mới được.

Đám Hương Dụ nhìn thấy vậy mà ngỡ cả người. Kiểu gì bọn họ cũng không ngờ rằng, Trà Trà tiểu thư lại đổ ra cả đồng hải sản như vậy. Thậm chí còn tươi roi rói, nhảy nhót tung bồng.

“Trà Trà tiểu thư, đây, đây là lấy ở đâu ra thế?” Hương Dụ hỏi.

“Trung lúc các người ngủ, ta tiện tay bắt chứ sao. Ừm, vậy chết, bắt cả đêm.” Nói xong, Đông Phương Trà Trà lập tức chạy đi nghỉ ngơi.

Hương Dụ: “... .”

Những người khác: “... .”

Ai có thể nói cho bọn họ, cuối cùng thì khi đó đã xảy ra chuyện gì mà khiến Trà Trà tiểu thư bắt nhiều hải sản như vậy được không?

Lại một bí ẩn chưa có lời đáp ở Tu Chân giới.

Lục Thủy mua cho Mộ Tuyết bánh bao đậu. Lần này hẳn ăn bánh bao thịt.

“Bánh bao đậu ăn dính môi lắm.” Mộ Tuyết nhẹ nhàng cắn một miếng bánh bao rồi nói. Nàng cắn rất cẩn thận, sợ bánh đậu dính vào khóe miệng.

“Một chút bánh đậu mà thôi, sao có thể che đi được dung nhan của Mộ tiểu thư.” Lục Thủy đáp.

“Lục thiếu gia cảm thấy là đẹp hay là không đẹp vậy?” Mộ Tuyết cúi đầu, lại cắn thêm một miếng bánh bao đậu.

Đột nhiên nàng cảm thấy bánh bao đậu nay ăn thật ngon. Ăn nhiều bánh bao thịt rồi, ăn một ít loại như này cũng tốt.

Bánh đậu có được tính là bánh bao không nhỉ? Dù sao cũng khá ngọt, ăn giống một loại điểm tâm vậy.

Đương nhiên, nàng vẫn để tâm đến câu trả lời của Lục Thủy.

Đối với vấn đề này, Lục Thủy không có suy nghĩ gì khác, chỉ hỏi vặn lại:

“Mộ tiểu thư còn nhớ màn pháo hoa trước kia không?”

“Là cái lần Lục thiếu gia bắn pháo hoa vì ta ư?” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy rồi gật đầu đáp:

“Nhớ, vẫn luôn nhớ kỹ.”

“Vậy thì Mộ tiểu thư, nàng cảm thấy bản thân nàng và pháo hoa khác nhau nhất ở điểm gì?” Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Mộ Tuyết, hỏi.

“Khác nhau giữa người và khói lửa?” Mộ Tuyết hiểu kỳ nói.

Nhưng nàng cảm thấy có lẽ Lục Thủy không nói được lời nào hữu ích.

“Mộ tiểu thư cảm thấy pháo hoa đẹp không?” Lục Thủy lại hỏi.

“Đẹp chứ.” Mộ Tuyết gật đầu.

Do chàng tặng ta, có thể không đẹp sao?

“Vậy, Mộ tiểu thư cảm thấy pháo hoa đẹp vậy là do đâu?” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết chờ đợi đáp án.

Mộ Tuyết nghĩ nghĩ, lắc đầu nói:

“Do đâu?”

Cũng không thể bởi vì nó nổ được chứ?

“Bởi vì nó lộng lẫy.” Lục Thủy vẫn không dừng lại bước chân, hẳn đi rất chậm:

“Mà sở dĩ pháo hoa lộng lẫy khiến cho con người ta tìm đập nhanh, là bởi vì nó thoáng qua tức thì. Thế nhưng Mộ tiểu thư lại khác.”

Lục Thủy ngừng lại một lúc rồi nhìn Mộ Tuyết nói: “Vẻ đẹp của Mộ tiểu thư, là vĩnh hằng.”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, trong lòng nàng rất vui vẻ nhưng sau đó lại cúi đầu, nói khẽ: “Sẽ già đi.”

“Vậy thì đi chính dung.” Lục Thủy đáp lại nhanh chóng.

“? ? ?”

Mộ Tuyết sững sốt một chút, nàng ngẩng đầu trừng mắt nhìn Lục Thủy. Quyết định, sau khi đánh xong 11,000 quyền, lại giẫm gãy xương một bên đùi.

—— ———

Chương 795: Lâm Hoan Hoan Ấy Náy 3

Địa giới Ma tu.

Lạc Phong xem tin tức mà hấn vừa nhận được, có hơi ngạc nhiên.

“Nhận được tin quan trọng nào à?” Nhiếp Hạo bên cạnh hiếu kỳ.

Gần đây, bọn hấn đang điều tra ma tu Chí Tôn, giống như có một vị đạo thống xuất hiện.

“Đúng vậy, việc luyện chế pháp bảo của Thần Huyền tông sắp hoàn thành, mà ma tu Chiến Vô Ảnh nhờ người của Thần Huyền tông một tháng sau mang bảo vật đến chỗ ma tu Chí Tôn đã từng tu luyện, nói là vì để được ma tu Chí Tôn đạo thống.” Lạc Phong nhíu mày, đáp.

Nghe đến đây, chính Nhiếp Hạo cũng cảm giác được có điều không bình thường.

“Ma tu Chiến Vô Ảnh vì để đạt được ma tu Chí Tôn đạo thống, nên đã chuẩn bị bảo vật? Thế nhưng không phải những chuyện như này nên tiến hành bí mật sao? Tại sao ta lại có cảm giác rất nhiều người biết vậy?” Nhiếp Hạo hỏi.

Lạc Phong nhẹ gật đầu, giọng nói mang theo sự nghi hoặc:

“Đúng vậy, rất kỳ lạ. Nguồn tin tức cũng không tính quá khó tìm, chỉ cần người nào có lòng tìm hiểu là đều có thể tra được. Thế nhưng nếu ma tu Chiến Vô Ảnh thật lòng muốn ma tu Chí Tôn đạo thống, sao có thể tiết lộ chuyện này? Cho nên, chuyện này một là, vì có vài người đặt bẫy rập; hai là, vì ám độ trần thương. Dù sao, cho dù có là tin tức giả thì cũng có rất nhiều người sẽ đi một chuyến. Chớ nói chi nơi đó lại vừa vặn là nơi ma tu Chí Tôn bế quan, đi đến cũng không tính lỗ.”

“Cho nên, chắc chắn tin tức này có vấn đề?” Nhiếp Hạo hỏi tiếp.

“Không phải tin tức có vấn đề.” Lạc Phong cất đồ vật trong tay, tiếp tục nói:

“Là tự câu chuyện này đã có vấn đề. Nhưng có vẻ như thiếu tông chủ không thèm để ý vấn đề này. Cho nên, chuyện này là thật hay là giả cũng không đến lượt chúng ta để ý.”

“Cho nên chúng ta có thể làm khác chuyện được rồi?” Đạo gần đây vẫn luôn phải ở địa giới ma tu tra tư liệu, chán muốn chết.

“Trước tiên tiếp xúc với Thiên Nữ tông để xem các nàng có tin tức mới hay không, tiện thể tra rõ vị trí ma tu Chí Tôn tu luyện. Còn nữa, tin tức về đạo thống cũng phải làm cho rõ ràng, sau đó cùng nhau nói lại cho thiếu tông chủ.” Lạc Phong bắt đầu hoạch định kế hoạch hành động.

Chuyện sau đó đã được sắp xếp xong, Nhiếp Hạo không có ý kiến gì, nhưng vẫn phải cảm thán:

“Gần đây không biết Tu Chân giới xảy ra chuyện gì, khắp nơi đều xảy ra chuyện. Không phải đạo tà, thì cũng là kiếm đạo vô thượng, hiện giờ thì đến lượt ma tu đạo thống. Đây là muốn lật tung ra hết tất cả những nơi bất phàm ở Tu Chân giới hay sao?”

Với lời cảm thán của Nhiếp Hạo, Lạc Phong không biết nói cái gì. Nhưng hẳn hiểu những chuyện xảy ra đột ngột gần đây không phải không có nguyên do.

Có lẽ lý do lớn nhất là do thế giới có dị biến. Tất cả mọi thứ đều đang khôi phục, thậm chí linh khí còn đang gia tăng, đất đai cũng đang biến hóa.

Một vài người hiếm khi xuất hiện giờ đây cũng xuất hiện, chớ nói chi là những bí địa yên lặng.

“Tiên Đình, Phật môn, Thần Chúng, đây đều là những thế lực siêu cấp đã yên lặng vô số năm. Đột nhiên vào thời đại này lại gây nhiều hành động, không phải là không có lý do.” Cuối cùng, Lạc Phong chỉ nói câu này.

Hết thấy dường như đều đã được định sẵn, một thời đại đỉnh phong, có lẽ, chính vào khoảng thời gian này. Nếu như

thời đại biến hóa như thủy triều dâng lên rút xuống, thì có lẽ hiện tại đang là rút xuống.

Tất cả mọi thứ, đều nổi lên mặt nước. Một thời đại không thể nào che đậy.

Xế chiều hôm đó, đám Lục Thủy ngồi xe lửa về Mộ gia.

Lần này khi đến Mộ gia có thể đã vào nửa đêm.

“Tỷ tỷ, sao chúng ta vẫn chưa về tới nhà?” Người hỏi là Nhã Lâm vừa mới đứng lên.

Mộ Tuyết chỉ cười cười.

Nhã Nguyệt không muốn nói chuyện với Nhã Lâm, nàng ném ra một quyển từ điển thật dày.

Nhã Lâm: “? ? ?”

Nhưng đây là chuyện hồi sáng, còn hiện giờ các nàng đang ăn đặc sản trên xe lửa.

Là đồ Đinh Lương lấy ra. Có vẻ như các nàng có rất nhiều đặc sản.

Mộ Tuyết nhìn thấy cảnh này thì cảm thấy Đinh Lương đã bị Chân Võ Chân Linh dạy hư mất rồi. Nhưng đến nàng cũng không ngờ tới, trên người Chân Võ Chân Linh lại có đầy đủ mọi thứ như vậy.

Dường như Lục Thủy cũng không ngờ tới.

“Dì Đường nói là có thể ngày mai sẽ đến Đường gia. Lục thiếu gia có muốn đồng hành không?” Mộ Tuyết hỏi.

“Không được rồi, ta có vài vấn đề muốn thỉnh giáo lão... thỉnh giáo Mộ tiên bối một chút.” Suýt chút nữa Lục Thủy đã nó thẳng tên cha vợ ra.

Mộ Tuyết hơi bất ngờ. Không phải nàng ngạc nhiên vì Lục Thủy sẽ nói cha vợ, mà là nàng đột nhiên nhận ra, dường như đời này Lục Thủy có quan hệ tốt hơn với cha nàng rất nhiều.

Mặc dù có nguyên nhân vẫn mang theo ký ức nhưng ở kiếp trước, Lục Thủy ra tay san bằng Lục gia đã nhấn mạnh người

hắn muốn đánh chính là cha nàng.

Thấy thế nào thì quan hệ bọn hắn cũng không tốt được. Ấy thế mà đời này ngược lại, hai người này tiếp xúc với nhau khá ổn.

Nhưng nàng cũng sẽ không nói gì hết, cũng có thể là do nàng.

Lần trước, cha nàng nói những lời quá đáng đến như vậy mà Lục Thủy cũng nhin được con tức.

Quả nhiên, chỉ có Lục Thủy mới có thể một lòng vì nàng.

Cũng may bản thân mình cũng một lòng vì Lục Thủy. Chỉ có vậy mới khiến sự sủng ái của Lục Thủy với nàng không bị hao mòn.

“Lục thiếu gia, cái này cho người ăn.” Lúm đồng tiền Mộ Tuyết như hoa, đưa cho Lục Thủy đồ ăn vặt đặc sản.

Nghĩ đến điều tốt của Lục Thủy, nàng liền muốn đưa đồ ăn cho hắn.

Lục Thủy nhận đồ ăn vặt, Mộ Tuyết cười nhìn rất đẹp, nhưng là hắn có chút hoảng hốt.

Cho ăn thì cho ăn, cười đẹp đến vậy làm cái gì, khiến hắn có cảm giác nàng ấy muốn tiễn hắn đoạn đường cuối cùng. Nhưng gì thì gì, quả nhiên, Mộ Tuyết mới là người xinh đẹp nhất.

“Mộ tiểu thư khi cười đến ánh sáng chiếu lên nàng cũng đều âm đạm phai mờ.” Lục Thủy bật thốt.

Mộ Tuyết yên lặng nghe, trong lòng âm áp. Nàng không có ý định nói chuyện, cứ như vậy là tốt rồi.

Nhưng đột nhiên nàng có cảm giác bên cạnh trở nên hơi yên tĩnh, nàng hiếu kỳ nhìn quanh. Sau đó, nhìn thấy từng người che miệng, rụt ra sau, con mắt tròn to nhìn chằm chằm phía nàng. Trông như tò mò lại có vẻ như rất sợ bị phát hiện.

Mộ Tuyết: “...”

Cho nên, bọn họ vẫn luôn ở đây?

Ngoắt cái, mặt Mộ Tuyết đỏ bừng. Bị Trà Trà và hai muội muội nghe được. Thêm nữa còn bị nhìn thấy.

Xấu hổ đến mức không môn nhìn ai nữa, nhất là Nhã Lâm vẻ mặt mê mang, như thể đang kiềm nén rất nhiều vấn đề. Nhưng là miệng của nàng bị Trà Trà bịt kín.

Mộ Tuyết cúi đầu, cảm giác mặt nóng nóng.

Cái cảm giác bị người ta nhìn chăm chăm như này, kiếp trước nàng chưa từng bị. Trước kia chỉ có hai người nàng và Lục Thủy. nếu Nhã Lâm hỏi nàng, nàng phải trả lời làm sao?

Đều là Lục Thủy sai.

Mà hình như không phải lần đầu tiên.

Lục Thủy đột nhiên cảm thấy rùng cả mình, khẳng định là đến từ Mộ Tuyết. Hắn vừa mới làm gì nhỉ? Sau đó, Lục Thủy liền thấy đám Đông Phương Trà Trà đang ở bên cạnh.

À, thì ra còn có những người này.

Được rồi, ném toàn bộ xuống biển cho cá ăn đi.

Một lần duy nhất giải quyết ba người, đều là muội muội, tránh phải giải quyết lặp đi lặp lại.

Lần này ra tay chắc chắn Mộ Tuyết sẽ không ngăn cản, để Chân Võ Chân Linh tới đi.

A, bọn họ cũng đây, vậy thì để bọn họ tự giải quyết chính mình cũng được.

Khi bạn không hiểu rõ một sự vật, thì có lẽ chỉ có cảm giác thần bí, nhưng khi thực sự hiểu rõ nó, tam quan của bạn... sẽ sụp đổ.

Chương 796: Bỏ Thiếu Gia Mà Cần Nhìn Sắc Mặt Người Khác Sao? 1

Trên biển, đám người An Ngữ đang trên đường trở về Lục gia.

Các nàng đã báo cáo tình hình của thiếu gia, cho nên phía trên nói tự do hoạt động.

Ý tứ rất rõ ràng, tự các người đi chơi đi.

Cho nên đám người An Ngữ hiếm khi được ra ngoài một chuyến không vội vã trở về.

Mà là đi dạo chậm rãi.

Ba người Hoa Vũ Tuyết Quý tất nhiên cũng ở đây, dù sao thì có thể dùng cảm nhận về sức mạnh của các nàng để đi tìm thiếu gia.

Tất nhiên, cũng chỉ coi như xuất chúng ở cấp bậc như các nàng.

“Lần này lại không tìm được thiếu gia.” Hoa Quý mở miệng nói, các nàng không chỉ tìm một lần hai lần.

Nhưng mà không một lần nào tìm ra được.

Người nào không biết, còn tưởng rằng hiệu suất của các nàng không ra gì.

Ừm, thực tế thì hình như đúng là hiệu suất không tốt.

Lần nào cũng đều là thiếu gia được thả ra rồi mới báo bình an.

“Lần nào cũng là chúng ta đi ra ngoài, nhưng mà lần nào chúng ta cũng làm việc không thuận lợi. Không phê bình thì thôi đi, tại sao vẫn cứ điều động chúng ta mãi vậy?” Vũ Quý tò mò hỏi một câu.

Cao thủ ở Lục gia không ít, thật ra các nàng rất yếu.

Mặc dù mang theo nhiều người, nhưng mà tổng thực lực không cao cường đến đâu.

Chuyện không giải thích được ở tu chân giới đạo gần đây rất nhiều.

Trên lý thuyết hẳn là phải phái ra một chủ lực mạnh hơn bọn họ, để phối hợp với tiêu đội bọn họ.

Nhưng mà lần nào các nàng cũng là thành viên chủ lực.

“Có thể là cảm thấy yếu như chúng ta tới là đủ rồi, ai đó mạnh quá tới đều không kịp.” An Ngữ suy nghĩ một chút rồi nói.

“Các tộc trưởng không lo lắng ư? Hơn nữa lần này Thiếu nữ cũng ở đây. Ta đã gặp Thiếu nữ rất nhiều lần, thật sự là người bình thường.” Tuyết Quý mở miệng nói.

Nàng là một người duy nhất trong tất cả mọi người có số lần thấy Thiếu nữ nhiều nhất.

Dù sao thì người thường xuyên bị ném vào trong tiệm coi tiệm cũng chính là nàng.

Ai bảo nàng nhỏ nhất kia chứ?

“Hình như trên người thiếu gia và thiếu nữ mang theo thứ gì đó, yếu như chúng ta tới kịp, mạnh sẽ trực tiếp kinh động mấy vị trưởng lão.” An Ngữ suy nghĩ một hồi, nói tiếp:

“Hẳn là vậy rồi. Hình như thiếu nữ dễ xuất hiện báo động hơn. Lần trước thỉnh thoảng ta nghe mẹ ta đề cập tới một câu, không biết là thật hay giả.”

Đám Hoa Vũ Tuyết Quý cảm thấy khả năng này rất cao.

Dù sao thì cha mẹ An Ngữ cũng khá gần với tộc trưởng của bọn họ.

Chắc chắn biết nhiều hơn một chút.

Đám các nàng cũng không giống nhau, một số người đừng nói là thiếu nữ, ngay cả thiếu gia cũng chưa chắc đã gặp mặt.

Các nàng cũng chỉ mới gặp thiếu gia và thiếu nữ ở trấn nhỏ Thu Vân.

Các nàng nhanh chóng đi lên đường núi, đi lên con đường Lục gia cũng không có bất kỳ ai.

Cũng chỉ có người ở trấn nhỏ Thu Vân, những địa phương khác muốn tìm một thôn xóm cũng không thể.

Nhưng mà đường thủy thì gần hơn một chút.

“Í.” Trên đường, Hoa Quý đột nhiên ngừng lại.

“Sao thế?” An Ngữ cũng dừng lại theo.

Vũ Quý và Tuyết Quý cũng cảm giác được, sau đó hai người đều rất bất ngờ.

Năng lực cảm giác của An Ngữ không thể so với ba người kia, cho nên chỉ có thể chờ các nàng nói ra.

“Độc.” Tuyết Quý nói.

“Là cỏ độc, tới trước mặt nhìn thử xem.” Sau đó Huy Quý đi trước dẫn đường.

Không lâu sau các nàng liền thấy hoa cỏ cây cối đã khô héo.

Còn có chút dấu vết của côn trùng.

“Cỏ trùng?” An Ngữ lập tức có phán đoán.

“Người của Trùng Cốc ư?” Tuyết Quý tò mò hỏi.

“KHÔNG phải, hẳn là đám người Cao Nguyên nuôi cỏ. Tại sao bỗng nhiên bọn họ lại ra ngoài? Dưới tình huống bình thường, bọn họ sẽ không ra ngoài.” An Ngữ hơi nghi ngờ.

“Hình như ta nghe nói dạo gần đây người Cao Nguyên nuôi cỏ hoạt động mạnh hơn không ít, cứ như đang tìm thứ gì đó.” Vũ Quý suy nghĩ một chút, nói:

“Thỉnh thoảng nghe được ở trấn trên, không biết là thật hay giả nữa.”

“Được rồi, nhìn thế này hẳn là không liên quan đến chúng ta. Nhưng mà cũng có thể xâm nhập vào trấn nhỏ Thu Vân, lúc

về thuận tiện báo lên là được.” An Ngữ nói.

Sau đó các nàng cũng không để ý nữa. Đạo này tu chân giới vốn không yên ổn, một vài người không ra ngoài lại ra ngoài, rất bình thường.

Nửa đêm.

Đám người Lục Thủy xuống xe lửa, dọc theo đường đi cũng không dễ dàng.

Mộ Tuyết không dễ dàng, đám người Đông Phương Trà Trà lại càng không dễ dàng. Nàng ta hỏi một câu liền bị ăn ngay đạn vào đầu, Nhã Lâm hỏi câu hỏi cũng bị bịt miệng lại.

Mọi người giống như đang ở trong dầu sôi lửa bỏng.

Cuối cùng bọn họ cũng đến trạm.

Lục Thủy thở phào nhẹ nhõm, lần sau hẳn nên để Chân Võ đánh những người này bất tỉnh thì hơn.

Đỡ cho dọc theo đường đi vừa ăn uống vừa nói chuyện làm nhảm.

“Mẹ, cha.” Vừa xuống xe lửa, Nhã Lâm lập tức chạy về phía Đường di.

Đã lâu rồi không gặp mẹ và cha.

Lục Thủy quay đầu nhìn sang, phát hiện người đón ở trạm xe lửa không chỉ có Đường di, mà còn có cha vợ.

Điều này cũng khiến Lục Thủy bất ngờ nho nhỏ. Nhưng suy nghĩ một chút, hiện giờ đã trẻ thế này rồi, dù cha vợ có thế nào cũng không đến mức để một mình phu nhân của ông đi đón người.

Ban ngày thì có thể dùng bận rộn để qua loa lấy lệ, tối muộn thì không được.

Nhã Lâm chạy tung tăng tới, Nhã Nguyệt thì không trẻ con như thế, nàng cảm thấy mình đã trưởng thành rồi.

Nhưng mà vẫn khéo léo đi tới bên cạnh Đường Y và Mộ Trạch, khẽ gọi câu:

“Mẹ, cha.”

Lục Thủy nhìn về phía Mộ Tuyết, sau đó cùng đi tới với Mộ Tuyết.

Lễ phép cơ bản vẫn phải có.

Sau khi đám Lục Thủy chào hỏi, Nhã Lâm bắt đầu kêu lên:

“Mẹ, cha nhìn nè. Con có một con linh thú.”

Vừa nói, Nhã Lâm vừa vội vàng bỏ con Thủy Vân Thú trên đầu xuống, khoe khoang.

Thủy Vân Thú vốn đang nằm sấp yên lành giường mắt nhìn xuống Nhã Lâm, cảm thấy chủ nhân thật năng động.

Lúc này Nhã Nguyệt cũng bắt được Hỏa Vân Thú, Hỏa Vân Thú trốn ghê quá.

“Đây là...” Đường di hơi bất ngờ, rồi sau đó nhìn về phía Mộ Trạch.

Mộ Trạch cau mày, rồi nói:

“Là Ngũ Hành Vân Thú, sau khi trưởng thành, có đủ thực lực sẽ trấn tộc Linh Thú.”

“Vây...” Đường di nhận lấy Thủy Vân Thú trong tay Nhã Lâm, nhất thời không biết nên nói gì.

“Cứ để chúng nó tiếp tục nuôi đi.” Mộ Trạch tùy ý nói.

Có những lời này của Mộ Trạch, Đường di cũng không để ý nữa, sau đó gọi Lục Thủy và Mộ Tuyết về chỗ ở.

Lục Thủy đi ở cuối cùng, Mộ Trạch cũng đi cuối như vậy.

Cha vợ và con rể có lời, tất nhiên những người khác sẽ không quấy rầy.

“Nghe nói trên đường đi Lục thiếu gia gặp phải bất trắc?” Mộ Trạch tùy ý hỏi.

Bọn họ cách người trước mặt cũng không gần, trận pháp cách âm vẫn đang mở, cần mấy giây.

Từ từ mở ra, người trước mặt sẽ không phát hiện ra được.

Lục Thủy cầm chút đặc sản Phù Không Đảo ra, đưa cho Mộ Trạch, nói:

“Muốn nếm thử chút không? Mộ Tuyết kiên quyết lên đưa cho ta ăn. Ăn cũng được.”

Lục Thủy chẳng thèm để ý cái gì mà trận pháp cách âm, nếu như Mộ Tuyết nghe lén, nhất định hẳn sẽ biết được.

Cho nên hẳn không lo lắng về nội dung cuộc nói chuyện.

Tất nhiên, dựa vào quá gần thì vẫn bỏ đi.

Hơn nữa chắc chắn Mộ Tuyết sẽ không nghe lén, trái lại sau này sẽ tò mò hỏi.

Nhìn đồ ăn một cái, cuối cùng Mộ Trạch vẫn cầm một chút:

“Mộ Tuyết cho Lục thiếu gia cái gì, Lục thiếu gia cũng sẽ ăn à?”

“Cũng không hẳn. Có lúc có thể nàng sẽ muốn mua trái cây cực kỳ chua cho ta, cố ý muốn chĩnh ta.”

Mộ Trạch nghe vậy khá bất ngờ, Mộ Tuyết sẽ làm cái trò này ư?

Nhưng mà ông không hỏi cái này, mà là hỏi chuyện xảy ra phía sau:

“Lục thiếu gia ăn chứ?”

“Ăn.” Lục Thủy ném một miếng vào trong miệng, tiếp tục nói:

“Sau đó ta giả vờ rất ngọt. Nàng nghi ngờ nên cũng ăn thử, sau đó chua đến khóc luôn.”

“...” Trong lúc nhất thời Mộ Trạch không biết nên nói gì. Trong mắt ông, Lục Thủy hẳn là người rất chững chạc mới đúng.

Ông cũng nhanh chóng nhớ tới tin đồn về Lục Thủy, có lẽ tin đồn kia không phải là giả.

Chắc là nửa thật nửa giả.

Chương 797: Bỏ Thiếu Gia Mà Cần Nhìn Sắc Mặt Người Khác Sao? 2

“Xem ra Lục thiếu gia và Mộ Tuyết ở chung rất vui vẻ.” Mộ Trạch nói.

“Tiền bối cảm thấy yên tâm chứ?” Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Mộ Trạch.

Mộ Trạch lắc đầu:

“Lục thiếu gia làm việc còn cần phải nhìn sắc mặt người khác sao? Ta có yên tâm hay không cũng sẽ không ảnh hưởng đến hành động của Lục thiếu gia.”

“Nửa câu sau đúng, nửa câu đầu không đúng.” Lục Thủy mở miệng nói.

Câu này khiến Mộ Trạch khá bất ngờ. Ông không mở miệng hỏi, bởi vì Lục Thủy đã tính nói ngay sau đó.

“Ta không thể làm bất kỳ chuyện gì khiến Mộ Tuyết đau lòng, ta sẽ chỉ cố gắng để nàng được vui vẻ.” Lục Thủy nhìn Mộ Trạch, cười nói:

“Cho nên ta sẽ nhìn sắc mặt Mộ Tuyết mà làm việc. Chỉ cần có bất kỳ khuynh hướng đau lòng nỉ non gì, ta sẽ dừng lại dù có là chuyện gì đi chăng nữa.”

“Nếu như điều Lục thiếu gia làm là vì tốt cho nàng, nhưng lại khiến nàng đau lòng thì sao đây?” Mộ Trạch tò mò đáp án của vấn đề này.

Trên thực tế, hai câu Lục Thủy vừa nói đã chạm đến ông.

Lục Thủy mạnh mẽ như thế, tại sao lại phải vì Mộ Tuyết mà làm đến mức này?

“Vấn đề này ấy à?” Lục Thủy nhìn đồng hồ ăn trong tay, lại ném thêm một miếng nữa vào trong miệng:

“Với bối cảnh gia đình ta, cùng với năng lực cá nhân, hẳn là sẽ không phải đối mặt với loại lựa chọn như thế này. Tất

nhiên, có một số việc ta cũng không ngăn cản được, ví dụ như hành động, lời nói của tiên bói.”

Nói đến phần sau, Lục Thủy liếc Mộ Trạch một cái.

Tồn thương mà người thân mang tới, Lục Thủy thật sự không ngăn cản được.

Ví dụ như đời trước, khi tuổi thọ của Mộ Trạch đi tới điểm cuối cùng, Mộ Tuyết đã trải qua một đợt khó khăn.

Điều hẳn có thể làm chính là đỡ Mộ Tuyết vui vẻ.

Khi đó cha vợ sắp chết cũng không gặp Mộ Tuyết, càng không để cho Mộ Tuyết trở về.

Mặc dù Lục Thủy tức giận, nhưng cũng chẳng có cách nào khác. Điều này cũng làm cho trong lòng Mộ Tuyết có nút thắt không thể nào gỡ được.

Chỉ có thể trôi qua theo thời gian.

Cũng mau bọn họ sống tương đối lâu.

Mộ Trạch không nói gì, mỗi một người sẽ có lựa chọn khác nhau nhĩ.

Nhưng mà ông biết thực lực của Lục Thủy, ông cũng biết lựa chọn của Lục Thủy đều nhiều hơn bất kỳ ai hết.

“Lục thiếu gia muốn ở lại Mộ gia?” Mộ Trạch hỏi.

Chuyện này mới là chuyện ông để ý nhất.

“Mộ Tuyết muốn cùng Đường di tới Đường gia, ta không tiện đi theo.” Lục Thủy nói.

Ý tứ chỉ hẳn rất rõ ràng, mình chỉ có thể ở lại Mộ gia.

Hẳn đi theo quả thật không tiện lắm.

Đông Phương Trà Trà thì lại khá tốt, muốn thân phận không có thân phận, muốn địa vị không có địa vị.

Mộ Trạch gật đầu một cái không nói gì.

Ông cũng không định để Lục Thủy tới tổ địa ngay tới nay.

Lục Thủy có thể ở lại Mộ gia, đối với ông mà nói đã là chuyện tốt lắm rồi.

Ít nhất sáng ngày một là có thể biết rõ cuộc Khởi Nguyên Thạch để lại tin tức gì.

Vận khí tốt, có lẽ còn có thể câu thông với bên đối diện.

Sau đó bọn họ đã đi đến chỗ ở. Bởi vì thời gian đã rất khuya, tất cả đám Đường di không ở lại.

Lục Thủy và Mộ Tuyết cũng đi về nơi ở khác nhau.

Cách rất gần.

Trở lại phòng, Lục Thủy liền mở cửa cổ ra.

Mặc dù là phòng dựng tạm, nhưng sự chênh lệch so với bình thường cũng không coi là quá lớn.

Bây giờ Mộ gia cũng khôi phục rất nhiều, nhất là nhà, ngôi nhà dưới núi cũng đã xong hết rồi, có vài người cũng đã dọn vào ở.

Trên núi khó khăn.

Phải đợi đến cuối cùng.

“Không qua bao lâu nữa, nơi này có thể khôi phục rồi.” Lục Thủy đứng trước cửa sổ, nhìn kiến trúc bên ngoài, thầm nói không tiếng động.

Sau đó Lục Thủy không để ý đến những thứ này nữa, mà là xem thử linh khí ở nơi đây.

“Cũng khá đậm, hơn nữa hình như tốc độ hơi nhanh.” Lục Thủy hơi khó hiểu:

“Bắt nguồn từ nơi này?”

Cho đến nay hắn vẫn chưa tìm được khả năng tương quan.

Bên phía Nhạc Phong cũng không có chút tin tức nào.

Còn về đời trước, đời trước hắn không biết một cái gì hết.

Vào thời gian này ở đời trước, không chừng vẫn còn đang làm gì đó không vâng lời Tam trưởng lão.

Nếu không phải đang bị phạt, thì kém chút chính là đang mất mặt trên đường.

Phần lớn chuyện Lục Thủy đều không nhớ lại, khi đó là tuổi nổi loạn.

Bây giờ muốn dậy liền dễ dàng vỗ hai bàn tay mình, không thể nào hiểu được tại sao trước kia mình phải làm ra chuyện ngậy thơ như vậy.

Nhưng mà có một số việc hẳn vẫn còn nhớ, đó chính là chuyện Ma Tu đó dạy hẳn làm người.

Bước ngoặt cuộc sống.

“Một hai tháng nay không biết bản thân có thể tăng lên Lục giai hay không nữa.” Lục Thủy cảm thấy sau khi thăng cấp mới có thể nắm thật vững.

Tất nhiên, dù tu vi của hẳn không đủ, cũng có đầy đủ biện pháp dạy đối diện làm người.

Chỉ là trước mắt vẫn chưa có cách xác nhận thực lực của đối phương như thế nào.

Ừm, vẫn nên chuẩn bị tiếp thì tốt hơn.

Lỡ đâu lại bị đối phương dạy làm người, vậy thì xong.

Đời trước bị dạy thì cũng thôi đi, đời này không thất bại, khẳng định sau này không có cơ hội.

Sau đó Lục Thủy cầm cái ghế đến ngồi trước cửa sổ, hẳn muốn xem Thiên Địa Trận Vã, thậm tiện tu luyện Hữu Vi Pháp.

Trước khi trở về, hẳn có thể thuận lợi tiến vào 5.2.

.....

Sáng sớm hôm sau.

Lục Thủy đứng lên từ trên ghế, vì để góp nhặt thêm nhiều Thiên Địa Chi Lục, hẳn không ngủ cả một đêm.

Hữu Vi Pháp rất khó rút ngắn thời gian thăng cấp, nhưng Vô Vi Pháp có thể dùng thời gian luyện ra.

Cho thêm hẳn thời gian mấy tháng, toàn bộ tu chân giới chỉ mình hẳn có thể chạm tới.

Cho thêm hẳn mấy năm...

Ồm, có lẽ hẳn không cần góp nhặt Thiên Địa Chi Lực.

Lục Thủy nhìn xuống từ cửa sổ, phát hiện Mộ Tuyết dẫn theo Đinh Lương ra ngoài.

“Đi mua đồ ăn à?” Lục Thủy nhìn bóng lưng Mộ Tuyết, khá tò mò.

Thật ra thì ở Mộ gia, bữa ăn sáng của bọn họ có người chuẩn bị.

Mặc dù Mộ gia được tân trang, cũng không đến mức để vị khách là hẳn đây đói bụng.

Lui mười ngàn bước mà nói, nếu Mộ gia thật sự không có nhân viên, còn có Chân Vũ và Chân Linh chuẩn bị.

Nhưng Mộ Tuyết muốn chuẩn bị, vậy nên những người khác không tiện nói gì.

Lại đọc sách một lúc, Lục Thủy liền đi ra ngoài, hẳn là Mộ Tuyết đã trở lại.

Lúc Lục Thủy bước ra, đúng lúc được gặp Mộ Tuyết đi tới.

Lúc này Mộ Tuyết mặc váy tiên khá nhẹ nhàng, tự nhiên phóng khoáng, trông rất xinh đẹp.

Phá hoại khí chất chính là ít bánh bao trong tay nàng.

Tiên tử tựa như không ăn khói lửa nhân gian, đột nhiên lại ăn bánh bao.

“Lục thiếu gia vẫn chưa ăn cơm à?” Mộ Tuyết thấy Lục Thủy đi thẳng tới.

Lục Thủy lấy lại tinh thần từ trong sự xinh đẹp của Mộ Tuyết, nói:

“Mộ tiểu thư dậy sớm thế, phải đi mua đồ ăn à?”

Nói rồi nhìn xuống bánh bao trong tay Mộ Tuyết.

“Ừ, đây là mua cho Lục thiếu gia.” Mộ Tuyết đưa bánh bao tới.

“Tất cả?” Bánh bao này cũng không phải một hai cái.

Một người sẽ ăn hết chứ?

Cũng không phải ăn hết, chỉ là cảm giác có thể sẽ hơi no quá.

Lục Thủy cảm thấy một người ăn hết thì không ổn lắm.

“Lục thiếu gia xem rồi ăn đi.” Mộ Tuyết nhẹ giọng nói.

Nàng cũng sẽ không ép Lục Thủy ăn gì.

Lục Thủy nhận lấy bánh bao nhìn thử, cảm giác đều là bánh bao thịt.

Chắc chắn là Mộ Tuyết cố ý.

Không phải là thường xuyên mua bánh bao cho nàng thôi sao, đến mức thù dai vậy à?

“Cái này cho Mộ tiểu thư.” Lục Thủy chọn một cái lớn trong đó đưa cho Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết không từ chối.

“Buổi trưa phải tới Đường gia cùng Đường di, buổi chiều Lục thiếu gia định làm gì?” Nàng tùy tiện hỏi một chút.

Định để Lục Thủy đi cùng với nàng.

Lục Thủy cắn một miếng bánh bao, thờ ơ nói:

“Mộ tiên bối nói dẫn ta đi xem ít đồ, nên buổi chiều chắc là rảnh.”

“Hình như quan hệ của Lục thiếu gia và cha ta rất tốt.” Mộ Tuyết đã muốn hỏi câu này từ lâu rồi.

Lúc này bọn họ cùng nhau đi ra phía ngoài.

Phải biết đây là viện tử tạm thời, xung quanh có người.

Vì để không xảy ra chuyện như trên xe lửa, vẫn nên đi tới nơi tương đối thoáng đãng, như vậy thì sẽ biết xung quanh có ai hay là không.

Đỡ cho bị nghe lén mà không phát hiện ra được.

“Ta cảm thấy Mộ tiên bối rất dễ ở chung, đối nhân xử thế cũng không tệ.” Trên đường, Lục Thủy nói.

Quả thật cực kỳ tốt, còn giúp hắn giữ bí mật nữa.

Sau khi khuyên bảo cũng sẽ không nói lời khó nghe.

Càng không khiến cho Mộ Tuyết đau khổ.

Có chuyện còn có thể thương lượng với nhau, cha vợ như vậy, còn có gì để bàn nữa?

Chương 798: Bỏ Thiếu Gia Mà Cần Nhìn Sắc Mặt Người Khác Sao? 3

Mộ Tuyết liếc Lục Thủy một cái, sau đó yên lặng ăn bánh bao.

Không đáp nổi những lời này.

Lục Thủy lại cảm thấy cha nàng tốt?

Chắc chắn đã âm thầm ra tay vào thời điểm mà nàng không biết.

Còn cụ thể xảy ra chuyện gì, Mộ Tuyết không suy nghĩ sâu xa, bây giờ cũng không muốn tìm hiểu.

Nhưng kết quả là nàng rất vui.

Mặc dù cha đối xử với nàng không tốt lắm, nhưng mà phụ quân của mình có thể nói chuyện với cha mình, khẳng định cũng là một chuyện đáng để vui vẻ.

Đời trước Lục Thủy bị chọc tức cần răng nghiền lợi, đời này thì ôn hơn rồi.

Hơn nữa quan hệ của nàng và Đường di cũng hòa hoãn hơn rất nhiều, và cả hai muội muội gọi nàng là tỷ tỷ nữa.

Nàng không có lòng tham.

“Tới Đường gia hẳn là phải mất khoảng hai ngày, Lục thiếu gia muốn đợi ở Mộ gia hai ngày à?” Mộ Tuyết mở miệng hỏi.

Nếu như Lục Thủy không đợi nàng, không nhận nàng tới Lục gia, nàng sẽ không có cách nào đi tới đó.

Một cô gái dù da mặt có dày đến mức nào đi chăng nữa cũng không thể chạy tới nhà vị hôn phu của mình trước khi xuất giá được.

“Đột nhiên ta nhớ đến một vấn đề.” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, nói:

“Mộ tiểu thư đã phải ngồi xe suốt mấy ngày, sẽ không mệt quá chứ?”

Mộ Tuyết là thân thể của một người bình thường, từ Lục gia tới mất thời gian một ngày, hôm sau lại tới Đường gia, nhiều lắm là nghỉ ngơi một đêm, rồi lại phải ngồi xe trở về Mộ gia, sau đó lại ngồi xe tới Lục gia.

Vật thì một tuần đều sẽ ngồi xe, sao mà chịu nổi?

Nghe thấy vấn đề này, Mộ Tuyết cười nói:

“Xem, có cái này rồi.”

Mộ Tuyết lấy một cái chai nhỏ ra, chai trong suốt, bên trong có đan dược dẹt dẹt, trông như viên thuốc vậy.

“Thuốc say xe à?” Lục Thủy hỏi theo bản năng.

“Là thuốc bồi dưỡng thân thể.” Mộ Tuyết cất chai vào, nói:

“Đường di lo ta ngồi xe lâu quá thân thể sẽ không chịu nổi, nên đặc biệt chuẩn bị cho ta, có thể giảm thiểu sự mệt nhọc dọc đường đi.”

Lục Thủy gật đầu, sau đó nói:

“Mộ tiểu thư chờ ta một chút.”

Nói rồi Lục Thủy lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn.

Mộ Tuyết khá bất ngờ, Lục Thủy đang làm gì vậy?

Nàng nhanh chóng biết được, bởi vì Chân Võ đột nhiên chạy qua bên này.

Không lâu lắm, Chân Võ đã đi tới bên cạnh Lục Thủy:

“Thiếu gia, đồ người cần.”

Nói rồi đưa cho Lục Thủy mấy cái chai.

Sau đó rút lui, biến mất trong tầm mắt của hai người.

Hắn ta cũng không muốn ở lâu thêm chút nào nữa.

“Lục thiếu gia muốn làm gì vậy?” Mộ Tuyết nhìn mấy cái chai trên tay Mộ Tuyết, có chút không rõ nguyên nhân.

“Đây là thuốc say xe, lúc Mộ tiểu thư ngồi xe bị say có thể uống.” Vừa nói Lục Thủy vừa đặt chai linh dược vào tay Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết: “???”

“Đây là cam lộ, lúc khát nước có thể uống một chút.” Lục Thủy lại đặt thêm một cái chai nữa lên tay Mộ Tuyết.

“Đây là linh dược lót dạ, mùi vị không tồi.”

“Đây là giải độc.”

“Cái này để chữa cảm mạo.”

“Còn cả cái này nữa, có thể coi như đồ ăn vặt, nhưng mà chỉ có mười viên.”

Nói xong, Lục Thủy đặt tất cả vào trong tay Mộ Tuyết, nói:

“Những thứ này không trùng với của Đường di, cho nên không sao cả.”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, chu miệng nói:

“Hơi nhiều quá, không mang được hết.”

Nhưng mà nàng vẫn rất là vui vẻ, rất vui vẻ.

Quả nhiên Lục Thủy rất thích nàng.

Có giả vờ cũng không che giấu được.

Nếu có thể nói một câu “ta thích ngươi”, vậy thì càng tốt hơn nữa.

Nhưng mà phải chờ sau khi thành hôn.

“Không nhiều đâu, còn cái này nữa.” Lúc này trong tay Lục Thủy còn một cái hộp nho nhỏ, trên mặt hộp có một cái trục xoay.

“Nào, đưa chai cho ta.” Lục Thủy xoay chuyển cái trục một cái, sau đó hướng về cái chai say xe kia.

Sau đó trục tiếp hút vào trong hộp.

Rồi sau đó bỏ vào trong hộp theo thứ tự.

Sau khi đã cất hết chai vào rồi, Lục Thủy liền đưa cái hộp cho Mộ Tuyết, nói:

“Tổng cộng có chín chỗ, chuyển tới trục cần thiết, ấn vào nút ấn, đồ vật bên trong sẽ hiện ra. Mộ tiểu thư cũng có thể dùng.”

Mộ Tuyết nhận lấy cái hộp, mắt long lanh nhìn Lục Thủy.

Trong chớp mắt này, nàng rất muốn hôn Lục Thủy một cái.

Chỉ là nàng vừa mới đến gần một chút, trong tay tự nhiên bị nhét đồ vào.

Là bánh bao.

“Mộ tiểu thư, cầm lấy bánh bao của người này.” Giọng của Lục Thủy vang lên.

Đây là bánh bao Mộ Tuyết vẫn chưa ăn xong.

Mộ Tuyết: “...”

Sau đó cắn liên tiếp vào cái bánh bao.

Sẽ có lúc người phải khóc.

Rồi hai người tiếp tục tản bộ.

“Bây giờ mặt trời vẫn chưa xuất hiện, Lục thiếu gia đoán xem hôm nay trời trong hay là trời mưa?”

“Trời mưa.”

“Lục thiếu gia xem dự báo thời tiết rồi à?”

“Không phải.”

“Vậy tại sao Lục thiếu gia lại trả lời chắc chắn là trời mưa?”

“Bởi vì hôm nay Mộ tiểu thư xinh đẹp bất thường, cho dù là mặt trời cũng phải trốn Mộ tiểu thư.”

“Vậy hôm qua mặt trời lớn như thế là bởi vì ta cực kỳ khó coi à?”

“Hôm qua mặt trời muốn cùng khoe sắc.”

“...”

“Tất nhiên, cũng có lúc điều Mộ tiểu thư nói là thật.”

“ ... ”

Mộ Tuyết yên lặng cắn miếng bánh bao, cực kỳ sâu, lần này cắn phải thịt.

Kết quả của miếng thịt chính là kết quả sau này của Lục Thủy.

Ai cũng không cứu được Lục Thủy.

...

Buổi trưa.

Lục Thủy đứng ở trạm xe nhìn Mộ Tuyết bước vào trong xe lửa.

Đường di dẫn theo tam tử muội Mộ Tuyết, cộng thêm đám người Đông Phương Trà Trà đi tới Đường gia.

Dự tính hai ngày sau sẽ trở lại.

Chỉ là đi thăm bệnh đơn giản thôi, cho nên sẽ không ở lại quá lâu.

“Mộ tiểu thư thuận buồm xuôi gió.”

“Lục thiếu gia nhớ ăn cơm đó.”

Đây chính là đoạn đối thoại của Lục Thủy và nàng trước khi Mộ Tuyết lên xe lửa.

Chất phác không màu mè.

Tất nhiên Lục Thủy cũng sẽ không kéo thù hận vào lúc này. Dù sao thì phải mấy ngày không gặp Mộ Tuyết, Mộ Tuyết sẽ dễ để trong lòng.

Sau khi xe lửa biến mất khỏi tầm mắt Lục Thủy, Lục Thủy mới quay đầu nhìn về phía Mộ Trạch bên cạnh.

Mộ Trạch không rảnh đi theo, nhưng vẫn rảnh đi tiễn phu nhân của ông ta.

Trong mắt Lục Thủy thì rất hiếm thấy, hắn và Mộ Tuyết rời đi nhiều lần như vậy cũng chưa từng thấy cha vợ đứng ở trạm xe nhìn bọn họ rời đi.

“Bây giờ Lục thiếu gia rất thuận lợi?” Mộ Trạch tò mò hỏi.

Lục Thủy gật đầu một cái, sau đó tò mò hỏi:

“Tiền bồi gả con gái đi, sẽ cảm giác lưu luyến chứ?”

“Trên cõi đời này còn có nơi nào thích hợp với Mộ Tuyết hơn ở bên cạnh Lục thiếu gia ư?” Mộ Trạch hỏi ngược lại.

Lục Thủy cười cười nói:

“Không.”

Sau đó hai người rời khỏi trạm xe.

Chương 799: Trấn Áp Người Ta Chỉ Cần 1 Chỉ 1

Lục Thủy và Mộ Trạch rời khỏi nhà ga.

Bọn họ cũng không cùng đi tổ địa.

Hiện tại mặc dù là cơ hội tốt đi tổ địa, nhưng Lục Thủy không có khả năng quang minh chính đại đi vào.

Bằng không thì những người khác của Mộ gia chẳng phải sẽ biết, Khởi Nguyên Thạch là do hấn xử lý?

Điều này đối với Lục Thủy mà nói có ảnh hưởng quá lớn.

Cho nên hấn dự định về trước, sau đó lại đi tổ địa.

Nửa đường bọn họ tách ra.

Lục Thủy đi về chỗ ở, Mộ Trạch trực tiếp đi tới tổ địa chờ Lục Thủy đến.

Loại ăn ý giúp Lục Thủy che giấu tung tích này, hấn vẫn phải có.

“Ở bên ngoài trông coi.” Trước khi vào cửa, Lục Thủy dặn dò Chân Võ Chân Linh.

Chân Võ Chân Linh lập tức hiểu ý.

Thiếu gia đây là muốn đi công chuyện.

“Vâng.”

Hai người lập tức gật đầu.

Sau đó Lục Thủy đóng cửa lại.

Sau khi vào cửa, hấn lại một lần nữa đi ra ngoài.

Đi vẫn là cửa lớn, chỉ là lần này hấn đi ra ngoài không có người phát hiện ra hấn, Chân Võ Chân Linh vẫn đứng ở bên ngoài trông coi.

Hấn đã ngũ giai, không khôi phục lại năng lực như hấn dự đoán, uy năng không đủ.

Nhưng so sánh với hấn ở kiếp trước.

Đời này dù uy năng không thể đoán trước được, có thể hấn hành động cũng không người nào có thể quan sát được, hơi một tí dùng sức mạnh thiên địa đều giống nhau.

Tiêu tốn một chút thời gian, Lục Thủy đi vào tổ địa Mộ gia.

Trên đường đi không có bất kỳ trở ngại gì, không làm kinh động bất kì kẻ nào.

Dù xuất hiện sau lưng Mộ Trạch, cũng không làm kinh động đến Mộ Trạch.

Thẳng đến khi hấn đứng bên người cha vợ, mới lộ ra khí tức.

Đôi mắt với Lục Thủy đột ngột gian xuất hiện, Mộ Trạch kinh ngạc một chút.

Hấn đã sớm làm tốt chuẩn bị Lục Thủy đến, thế nhưng cứ vô thanh vô tức xuất hiện ở bên cạnh hấn như vậy, vẫn làm hấn hơi kinh ngạc.

“Hiện tại Lục thiếu gia có tu vi gì?” Mộ Trạch hiếu kỳ hỏi một câu.

Hấn cảm giác hiện tại Lục Thủy còn thần bí khó lường hơn so với trước đó.

“Mấy ngày trước vừa mới tấn thăng ngũ giai.” Lục Thủy nhìn về phía Mộ Trạch, giải thích năng lực hiện tại:

“Có thể phát huy ra thực lực, lấy tiền bối làm ví dụ.

Đó chính là, dưới tình huống không sử dụng toàn lực, một ngón tay cũng có thể trấn áp tiền bối.”

Mộ Trạch: “...”

Lần sau có thể đừng lấy ví dụ không.

Chẳng qua lúc này mới bao lâu?

Lần trước Lục Thủy nói cho hấn, dưới tình huống sử dụng toàn lực cũng miễn cưỡng thắng hấn, có thể mới hơn 1 tháng, một ngón tay cũng có thể trấn áp hấn?

Lại cho hấn nửa năm, là không phải muốn đi khiêu chiến mấy vị trưởng Lục gia lão sao?

Đây là muốn nghịch thiên sao?

“Vậy bây giờ cùng phụ thân người giao thủ à?” Mộ Trạch có chút hiếu kỳ hỏi.

Lục Cổ thực lực vô cùng đặc biệt, hấn có hiểu biết.

Lúc này Lục Cổ đã lục giai, có thể trong lục giai, không có khả năng có người là đối thủ của hấn.

Thậm chí bình thường thất giai cũng có vẻ không bằng.

Tộc trưởng Mộ gia bọn họ, cũng chính là đại ca hấn Mộ Uyên, trước đây không lâu bước vào thất giai.

Có thể ngay cả như vậy, đối mặt với Lục Cổ cũng cảm thấy vô cùng áp lực, thật sự động thủ tất nhiên sẽ thua dưới tay Lục Cổ lục giai.

Mặc dù tộc trưởng Lục gia trẻ tuổi, không ai có thể dám khinh thường hấn.

“Cha ta đã nửa chân đạp đến thất giai, dưới bát giai gần như vô địch.” Lục Thủy nhìn Khởi Nguyên Thạch phát sáng, đi vài bước về phía trước, nhưng vẫn tiếp tục trả lời vấn đề của cha vợ:

“Hiện tại ta đối đầu cha ta, hấn là chia năm năm đi, cụ thể ai thắng thì phải xem phát triển.”

Mẹ hấn thân không có vấn đề gì, hấn sẽ dễ dàng thắng.

Nếu như xuất hiện nguy hiểm, làm cha hấn nộ khí bộc phát, hấn có thể sẽ thua.

Mộ Trạch sững sốt một chút, hấn bị dọa.

Cũng không phải bởi vì Lục Thủy mạnh cỡ nào, mà là Lục Cổ lại có chiến lực mạnh nhất dưới bát giai, so với hấn dự đoán còn mạnh mẽ hơn.

Toàn gia đều đáng sợ như vậy sao?

Không, hấn là Lục Thủy càng đáng sợ hơn, lúc này mới 20 tuổi.

Dù sao Lục Cổ cũng là người đã mấy trăm tuổi.

So sánh, Mộ Trạch lại một lần cảm thấy Lục Thủy khủng bố, 20 tuổi, thành tựu của hắn đã đạt tới tình trạng bao nhiêu người Tu Chân giới mong muốn mà không kịp.

Cho dù yêu nghiệt cũng không đủ để hình dung.

Hắn vẫn không hiểu, loại người này làm sao lại nhìn trúng Mộ Tuyết bình thường như vậy.

Toàn bộ trong Tu Chân giới, mặc kệ phương diện nào Mộ Tuyết cũng không phải đỉnh tiêm.

Thế nhưng hắn có thể nhìn ra, Lục Thủy đối với Mộ Tuyết nghiêm túc lạ thường.

Tình yêu sao?

Hắn tin điều này.

Còn tình yêu của hai người kia được sinh ra như thế nào?

Không thể nào hiểu được.

Chẳng qua cũng không hỏi nhiều.

“Ta có thể đi lên xem một chút không?” Lục Thủy quay đầu nhìn Mộ Trạch liếc mắt một cái hỏi.

Không đi lên xem xét, hắn cũng không biết cụ thể là tình huống thế nào.

Hiện tại Mộ Tuyết không ở Mộ gia, hắn không lo lắng vận dụng sức mạnh thiên địa.

Xe lửa chạy lâu như vậy, hắn cũng đã rất xa, không đến nỗi bị cảm nhận được.

Sau khi được Mộ Trạch đồng ý, Lục Thủy liền một bước phóng ra, hắn trực tiếp vượt qua độ cao và khoảng cách, xuất hiện ở bên cạnh Khởi Nguyên Thạch.

Mà ở trong mắt Mộ Trạch, hắn chính là nhìn thấy Lục Thủy một bước biến mất tại chỗ, sau đó xuất hiện bên cạnh Khởi Nguyên Thạch.

Cái này...

Này chỗ nào là ngũ giai có thể làm được?

Được rồi, ngũ giai làm sao có thể vô địch dưới bát giai?

Bát giai, hẳn cảm giác được không chân thực, dù sao hẳn chưa hề tiếp xúc qua.

Mà Lục Thủy vừa mới nói, chính là đang nói cho hẳn: Thiếu gia Lục gia hẳn đã dưới bát giai không có địch thủ, nếu có, đó chính là hẳn cha.

Chỉ là nhìn thấy Lục Thủy bắt đầu tiếp xúc Khởi Nguyên Thạch, Mộ Trạch cũng không dám nghĩ nhiều nữa, mà chú ý Lục Thủy.

Khởi Nguyên Thạch không rõ lai lịch, trong đó rốt cuộc kết nối cái gì, không có ai biết.

Nói 100% an toàn, không có người sẽ tin tưởng.

Cho nên Mộ Trạch nhìn thấy Lục Thủy tiếp xúc Khởi Nguyên Thạch, không nén được lo lắng.

Nhưng nhìn Lục Thủy, dáng vẻ một chút cũng không thêm đề ý.

Đúng vậy, đối với việc tiếp xúc Khởi Nguyên Thạch, Lục Thủy không thêm đề ý.

Nếu đối phương có thực lực can thiệp đến hẳn, làm sao trốn ở bên trong chỉ biết trừ người?

Cho dù can thiệp đến đi nữa.

Hẳn ở hiện tại, đối phương thật sự đúng là nắm không được.

Bàn tay Lục Thủy đụng phải Khởi Nguyên Thạch, hiện tại tần suất lấp lóe của Khởi Nguyên Thạch so với trước kia nhanh một chút, nhưng cũng chỉ là một chút.

Dựa theo cha vợ nói, xem như chậm rất nhiều.

Lục Thủy cũng không xác định đối phương còn ở đó hay không.

Nếu như sau khi dò xét, bên trong có nhắc lại lời nói, như vậy hẳn chẳng khác nào tiếp tục bỏ lỡ.

Đương nhiên, Lục Thủy không phải quá để ý, chỉ là cha vợ vẫn luôn để ý.

Khởi Nguyên Thạch của Mộ gia, rốt cuộc là phúc hay là họa, cha vợ không biết rõ ràng mỗi tháng đều không cách nào an tâm.

Lục Thủy chạm vào Khởi Nguyên Thạch, hần dò xét một chút.

Phát hiện thế mà không có nhãn lại.

Nhưng cũng không cảm thấy được đồ vật có thể kết nối.

Nhưng rất nhanh, hần phát hiện nội bộ Khởi Nguyên Thạch phẳng phát có không gian tồn tại.

Điều này làm Lục Thủy hào hứng.

Hần nhắm mắt lại, sau đó ý thức trực tiếp đi vào Khởi Nguyên Thạch, hần ngược lại muốn xem xem bên trong là tình huống như thế nào.

Nhìn thấy Lục Thủy nhắm mắt lại, Mộ Trạch có cảm giác, đối phương đang cùng Khởi Nguyên Thạch cộng minh.

Hần biết, tình huống cùng lần trước không hề giống.

Nói cách khác lần này khẳng định có thu hoạch khác, đồng thời chỉ số nguy hiểm cũng sẽ gia tăng.

Tinh thần Mộ Trạch càng thêm tập trung, hần chú ý Lục Thủy, thuận tiện phát sức mạnh ra.

Một khi có người tiến vào tổ địa, hần sẽ biết.

...

Chương 800: Trấn Áp Người Ta Chỉ Cần 1 Chỉ 2

Lục Thủy thuận theo thông đạo Khởi Nguyên Thạch, đi vào không gian bên trong.

“Khả năng không gian chính là thông tin thông đạo.”

Khi Lục Thủy tiến vào liền có suy đoán.

Đêm trăng tròn, thông tin thông đạo có thể thẳng tới mặt ngoài, Lục Thủy chỉ cần tiếp xúc là có thể bị thông tin.

Theo thời gian trôi qua, năng lực ảnh hưởng của đối phương càng ngày càng nhỏ, cũng chỉ còn lại thông đạo, thông tin đã vô pháp ảnh hưởng đến bên ngoài.

Chờ hoàn toàn không có cách nào, hắn sẽ chỉ còn lại lời nhắn.

Rất nhanh Lục Thủy liền xuất hiện bên trong không gian.

Thân ảnh của hắn xuất hiện ở một chỗ phát ra ánh sáng, là gian phòng nhỏ hẹp.

Đại khái chỉ có mười bình, cao khoảng ba mét.

Trong phòng cái gì cũng không có, ngược lại trước sau đều có một cánh cửa.

Phía trước phát ra ánh sáng, phía sau cửa không có bất kỳ quang mang gì.

“Xem ra ở đối diện, ánh sáng rút đi, gian phòng biến mất, chính là khi đối phương đến cực hạn.” Lục Thủy im ắng tự nói.

Hắn cẩn thận cảm giác, gian phòng này đang thu nhỏ lại, mặc dù rất chậm, nhưng tiếp qua mười mấy tiếng, gian phòng sẽ sụp đổ thành một điểm.

Từ đó gánh chịu đối phương nhắn lại.

“Phương thức kết nối rất kì lạ.”

Lục Thủy không để ý, mà đi đến cánh cửa kia.

Hắn không có khả năng đi vào cánh cửa kia, mặc dù cửa phát ra ánh sáng, nhưng trên cửa có lực hấp dẫn, hắn nếu đi vào, có thể không thể đi ra.

Thời gian ngắn không ra được, Mộ Tuyết liền sắp đến.

Có khả năng nhất định Đại trưởng lão cũng tới.

Không phải lựa chọn sáng suốt.

Hiện tại hắn chỉ có ngũ giai, cực hạn ở đâu, hắn cần phải biết rõ ràng.

Từ đó cảnh giác.

Sức mạnh trong này không phải có thể trực tiếp làm hắn tổn thương, chủ yếu là bị vây khốn ba năm ngày, Mộ Tuyết sẽ trở lại.

Mà cha vợ nhìn hắn xảy ra chuyện, không phải là ngay lập tức thông báo cho nhà hắn sao?

Sau khi có khái niệm nhất định với tình huống cánh cửa sau đối diện, Lục Thủy liền cất bước đi vào cửa trước.

Hắn không lựa chọn mở cửa, mà là nhẹ nhàng gõ hai lần.

Đông!

Đông!

m thanh rất vang, rất giòn.

Gian phòng này nhỏ, mà không có bất kỳ cửa sổ gì, càng không có thanh âm nào khác phát ra.

Cho nên nghe rất vang.

Lục Thủy gõ hai lần, không gõ tiếp nữa.

Hắn phát hiện gõ cửa đồng nghĩa với thỉnh cầu kết nối.

Nói cách khác, trước đó đối diện, có khả năng đang điên cuồng gõ cửa.

Có lẽ đối phương có thể đi vào gian phòng này, nhưng vĩnh viễn không cách nào mở ra cánh cửa kia.

Duy nhất có thể làm, chính là truyền một chút sức mạnh ra ngoài.

Trước khi thế giới còn chưa xuất hiện biến hóa, hắn cần tích lũy 5 năm mới có thể tới đây một lần.

Hiện tại 1 tháng có thể tới một lần.

Thả tay xuống không bao lâu, Lục Thủy liền nghe được phía sau cửa có tiếng vang.

Cộc!

Cộc!

Là tiếng bước chân.

Đối phương đến.

Lục Thủy yên lặng chờ đợi, rất nhanh tiếng bước chân đi vào phía sau cửa, Lục Thủy không nhường ra.

Bởi vì hắn biết, đối phương không qua được.

Nếu như có thể chờ ở gian phòng này, hắn cần gì phải rời khỏi nơi này?

Sức mạnh của đối phương đã tiếp cận cực hạn.

Sở dĩ gian phòng vẫn còn, đương nhiên là bởi vì sức mạnh của đối phương còn chưa hoàn toàn lui bước, mà nơi này tất nhiên sẽ còn lại một sợi sức mạnh, duy trì lấp lóe và nhẫn nại.

“Có người?” Đối diện truyền đến âm thanh có chút kích động, dường như hắn rất lo lắng sẽ không được đáp lại.

Hắn đã phát ra phía ngoài quá nhiều thông tin thỉnh cầu.

Thế nhưng không có người đáp lại hắn, thậm chí có người đóng lại thông đạo mà hắn thông tin.

Sức mạnh kia hắn chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy.

Nhưng hắn khẳng định có người có thể thu được truyền tin của hắn.

Chỉ là không nguyện ý cùng hắn thông tin mà thôi.

Lục Thủy nghe thanh âm của đối phương, phát hiện âm thanh giống với lần trước, đúng là người này.

“Người là ai?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Đây là hấn cần muốn biết rõ ràng.

Cũng là một trong những chuyện cha vợ muốn biết nhất, còn có một chính là người này có quan hệ thế nào với Mộ gia.

Nghe được âm thanh của Lục Thủy, đối diện lập tức trả lời, âm thanh rất là kích động:

“Ta, ta là, tên của ta không hoàn chỉnh, người có thể gọi ta là Minh.

Người có phải người bên ngoài không?

Người đến bằng cách nào?”

“Minh?” Lục Thủy hơi nghi hoặc trong lòng một chút, cũng không phải tên có vấn đề, mà là không hoàn chỉnh là có ý gì?

“Vì sao tên không hoàn chỉnh?” Lục Thủy dùng sức mạnh của chính mình phác họa ra một cái ghế, sau đó ngồi xuống, trò chuyện cùng đối phương, hấn không kết thúc nhanh như vậy.

Trò chuyện đến nơi đây triệt để bị cắt ra cũng có khả năng.

Chỉ là vừa mới hỏi xong, Lục Thủy liền cảm giác bên ngoài có kỳ quái.

...

Mộ Trạch ở bên ngoài nhìn thấy, hấn phát hiện Khởi Nguyên Thạch vốn còn lấp loé, đột nhiên duy trì ánh sáng.

Điều này nói rõ Lục Thủy có nhất định thu hoạch.

“Hấn là đã kết nối được, có lẽ bọn họ bắt đầu thông tin.” Mộ Trạch suy nghĩ trong lòng.

Hấn có chút bất an.

Cuối cùng Mộ gia sẽ có vận mệnh gì, thì nhìn Khởi Nguyên Thạch đối diện là cái gì.

Nếu quả thật gây bất lợi cho Mộ gia, hẳn cần phải nghĩ biện pháp phá hư Khởi Nguyên Thạch.

Đương nhiên, hẳn không cảm thấy mình có thực lực này, nhưng có thể để Lục Thủy hỗ trợ.

“Hi vọng hẳn chịu hỗ trợ.”

Mộ Trạch cũng không cảm thấy mặt mũi của mình lớn đến bao nhiêu.

Dù sao những năm nay hẳn đối xử với Mộ Tuyết cũng không tốt, mà mặc dù Mộ Tuyết và hẳn là cha con, cũng không tốt hơn người xa lạ bao nhiêu.

Lục Thủy có khả năng giúp đỡ nhiều như vậy, đã là để mắt đến hẳn.

“Lục gia thật sự có chút khó tin.” Mộ Trạch nhìn Lục Thủy, trong lòng mang theo khiếp sợ.

Năm đó khi Lục Cổ tới tìm hẳn, từng nói với hẳn, Lục gia sẽ vượt xa tưởng tượng của hẳn.

Lục Cổ có quyết đoán mà người bình thường không có.

Năm đó Lục Cổ đưa ra lý do thông gia, làm hẳn rung động.

Mộ Trạch không nghĩ nhiều nữa, mà nhìn Lục Thủy.

Trước mặt trạng thái Lục Thủy không có vấn đề, nhưng vốn không thể khinh thường.

Mà vừa lúc này, Mộ Trạch đột nhiên cảm thấy bên ngoài tổ địa có người dự định tiến vào.

Làm Mộ Trạch có chút ngoài ý muốn.

Không chút do dự, hẳn trực tiếp phóng thích sức mạnh mạnh nhất, ngăn ở lối vào.

Hẳn không dám đi qua, nhưng tất cả sức mạnh đều tập trung ở cửa vào.

“Là Đại ca hay là Nhị tỷ?”

Có thể đi vào tổ địa vào lúc này, toàn bộ Mộ gia chỉ có ba người bọn họ.

Chẳng qua bất kể là ai, đối với Mộ Trạch mà nói đều là chuyện rất phiền phức.

Rất nhanh người đã tiến đến.

“Là Nhị tỷ.” Mộ Trạch nhíu mày.

Hắn nhìn Lục Thủy, phát hiện Lục Thủy không có dấu hiệu kết thúc thông tin chút nào.

Lúc này nói thế nào cũng không thể để người khác quấy rầy.

Càng không thể để Mộ Khương biết Lục Thủy tồn tại.

Oanh!!

Sức mạnh của Mộ Trạch trực tiếp bị xung đột sau khi Mộ Khương đi vào tổ địa.

Oanh!

Lại là một tiếng vang thật lớn, sức mạnh của Mộ Trạch trực tiếp bị áp chế.

Mộ Trạch ngũ giai đỉnh phong, tùy thời đều có thể độ kiếp đi vào lục giai.

Có thể Mộ Khương thực sự là lục giai, căn bản không cùng một cấp.

“Mộ Trạch? Bên trong đã xảy ra chuyện gì?” m thanh của Mộ Khương truyền vào.

Nàng có chút ngoài ý muốn, đang đè ép sức mạnh của Mộ Trạch đi vào bên trong.

“Nhị tỷ, ta đang thử biện pháp mới, chớ đi vào, rất có thể sẽ xúc động sức mạnh Khởi Nguyên Thạch.” m thanh Mộ Trạch trầm thấp truyền ra ngoài.

Ở bên ngoài, chân mày Mộ Khương cau lại.

“Được, ta lui lại.” m thanh Mộ Khương truyền vào, sức mạnh cũng không còn kéo dài tiếp.

“Xong rồi.” Mộ Trạch nghe được câu này trong lòng liền biết không tốt.

Đây là Mộ Khương lo lắng hẳn đã bị bắt cóc, cố ý nói như vậy.

Nàng sẽ nghĩ biện pháp mới tiến vào.

Mộ Khương có tu vi lục giai, nếu quả thật toàn lực đi vào, hẳn không nhất định có thể phát giác được.

Chương 801: Trấn Áp Người Ta Chỉ Cần 1 Chỉ 3

“Nhị tử, không phải như ngươi nghĩ.

Nếu có khí tức mới tiến vào, sẽ trực tiếp khởi động sức mạnh của Khởi Nguyên Thạch, hậu quả khó dò.” Mộ Trạch lập tức giải thích nói.

Mộ Khương đứng trên hành lang không hề động, mà hỏi:

“Ngươi dùng biện pháp gì?”

Nghe được vấn đề này, Mộ Trạch trong lúc nhất thời sững sốt, nhưng hần lập tức nói:

“Tạm thời không có cách nào nói được, lại cho ta chút thời gian nữa.”

“Để ta liếc mắt xem tình huống bên trong.” Mộ Khương lại tiếp tục nói.

Nàng không hành động thiếu suy nghĩ, nhưng nhiều năm kinh nghiệm nói cho nàng, bên trong khẳng định đã xảy ra chuyện gì đó.

Mộ Trạch rất cuộc là thân bất do kỷ, hay là có lí do khác, nàng cần nhìn mới biết được.

Nghe được Mộ Khương nói như vậy, trong lúc nhất thời Mộ Trạch không có cách nào, yêu cầu này quá đáng sao?

Không tính quá đáng, bởi vì hiện tại chỉ có sức mạnh của hần ở bên ngoài.

Không có khí tức dư thừa, vốn là có vấn đề.

Mà chính mình còn có thể nói chuyện, nói rõ có đầy đủ sức lực.

Làm hần không có cách nào phản bác.

Có thể ngay từ đầu đã không nói lời nào, hần kéo dài thời gian cũng không làm được.

“Ta bên này đang lúc mấu chốt, chờ ta một chút.” Mộ Trạch chỉ có thể trả lời như vậy.

Hi vọng có thể kéo dài thời gian một chút.

Mộ Khương chỉ đứng ở bên ngoài không trả lời ngay lập tức.

Nàng cảm giác tình huống cũng không phải như Mộ Trạch nói.

Nhưng tùy tiện đi vào, nếu thật sự quấy rầy đến Mộ Trạch, như vậy liền được không bù mất.

Thế nhưng, dưới sự nhận biết của nàng, bên trong xác thực không có bất kỳ khí tức dư thừa gì.

“Xem ra cần trong tình huống không ảnh hưởng, quan sát liếc mắt một cái.” Mộ Khương suy nghĩ.

Sau đó nàng lấy ra một cái bát bàn quái.

Bát quái này bàn kết nối với tổ địa.

Nếu không thể đi vào, cũng không thể quấy nhiễu đến bên trong.

Như vậy mượn dùng phương vị này, mắt thấy bát phương, nhìn tình huống bên trong.

Đó vốn tồn tại phương vị, tổ địa bản thân đã có, cho nên sẽ không quấy rầy đến bên trong.

Nghĩ như vậy, Mộ Khương bắt đầu khởi động bàn bát quái, bắt đầu kết nối với tổ địa bát quái phương vị.

Mà bát quái phương vị được kết nối trong nháy mắt, Mộ Trạch cảm giác được.

“Xong rồi.” Hắn có thể cảm thấy rõ ràng, Mộ Khương liền kết với tổ địa bát quái phương vị.

Sắp quan sát được tình huống bên trong.

Mộ Trạch không lo lắng, hắn để ý là Lục Thủy sẽ bị nhìn thấy.

“Không có cách nào sao?”

Mộ Trạch nhìn Lục Thủy, hiện tại chỉ có thể trước hết dùng đồ vật che kín Lục Thủy.

Chuyện sau đó, về sau lại nói.

Ngay trong lúc Mộ Trạch không có lựa chọn nào khác, Lục Thủy đang nhắm mắt lại, đột nhiên giơ tay lên.

Nhìn thấy Lục Thủy nâng lên tay, Mộ Trạch sững sốt một chút.

Sau đó hẳn nhìn thấy Lục Thủy vươn một ngón tay:

“Rối loạn.”

Tiếng nói vừa ra, sức mạnh thiên địa phun trào.

Giờ khắc này Mộ Trạch đang cách đó không xa, cảm thấy được một sức mạnh vô cùng to lớn, mà lại là sức mạnh hẳn không thể nào hiểu được.

Trong nháy mắt, dường như Mộ Trạch nhìn thấy không gian, thời gian, vạn vật.

Những vật này quán quýt lấy nhau, hình thành vô tận bão táp.

Mà những bão táp này trực tiếp tràn vào tổ địa bát quái phương vị, tràn vào sức mạnh ở bên ngoài của hẳn.

Ngay lúc sức mạnh này tràn vào sức mạnh của Mộ Trạch, khí tức cường đại như hồng hoang mãnh thú bắt đầu gào thét.

Mộ Trạch sững sốt, hẳn rốt cục có thể lý giải vì sao Lục Thủy lại nói, trấn áp hẳn chỉ cần một ngón tay.

Mạnh mẽ, thật sự mạnh mẽ làm hẳn hoàn toàn không thể thừa nhận.

Đây là Lục Thủy tùy ý một ngón tay.

Giờ khắc này, hẳn có chút bận tâm Mộ Khương.

Lúc này Mộ Khương còn đang quan sát bàn bát quái, phía trên bắt đầu xuất hiện hình tượng, nhưng mà hình tượng này còn chưa thành hình liền trực tiếp phịch một tiếng vỡ vụn.

Mộ Khương đang nghi ngờ, bỗng cảm giác được bát quái phương vị đột nhiên truyền một sức mạnh vô cùng cường đại.

Nàng vốn định dùng sức mạnh chống cự, vừa mới động ý niệm, sức mạnh liền trực tiếp bộc phát trong bàn bát quái.

Oanh!

Trong khoảnh khắc bàn bát quái liền bị sức mạnh cường đại phá hủy.

Nhanh, quá nhanh.

Nhanh đến Mộ Khương căn bản phản ứng không kịp.

Àm!

Bàn bát quái bị phá hủy trong nháy mắt, Mộ Khương cũng bị bức lui một khoảng cách.

Nàng lòng còn sợ hãi nhìn bàn bát quái đã bị phá hủy.

Vừa nãy nàng không phát hiện chút gì, sức mạnh này rốt cuộc ở đâu ra?

Rống! ! !

Đột nhiên có tiếng gầm thét, kinh động Mộ Khương.

Nàng nghe tiếng gầm thét này trong nháy mắt, dường như nhìn thấy viên cổ hung thú đập vào mặt.

Rất nhanh nàng liền phát hiện, đây không phải cảm giác, mà là thật.

Phía trước nàng một luồng sức mạnh nhanh chóng lao qua, khí thế kia như viên cổ hung thú đánh giết lao tới.

Mộ Khương sửng sốt, trong nháy mắt đó, nàng cảm giác sức mạnh của chính mình dừng lại, thậm chí cảm thấy mình sắp chết dưới miệng của con hung thú đáng sợ này.

“Cái này... Chuyện gì đang xảy ra?”

Oanh!

Phốc ~

Mộ Khương trực tiếp bị sức mạnh này đánh bay ra ngoài, một ngụm máu tươi phun ra tại chỗ.

Mộ Khương ngã xuống đất, nhưng nàng phát hiện chính mình không chết.

Dường như đôi phương vừa vặn đến điểm giới hạn.

Nhưng mà một màn kinh khủng kia, vẫn hù dọa đến Mộ Khương.

Nàng hoảng sợ nhìn về phía trước, nhìn nội bộ tổ địa:

“Bên trong rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Nhị tử, người có chuyện gì không?” m thanh Mộ Trạch có chút yếu ớt.

“Không có việc gì.” Mộ Khương khục một tiếng, tiếp tục nói:

“Bên trong rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Giờ khắc này, nàng rốt cục tin tưởng Mộ Trạch nói, bên trong xác thực xảy ra chuyện rất nghiêm trọng.

Mà không thể tùy tiện đi quấy rầy.

Lần này là nàng xung động.

“Không có việc gì, còn đang trong không chế.” m thanh của Mộ Trạch bắt đầu thu nhỏ:

“Nơi này có vẻ như sắp bị phong bế, nhớ kỹ chờ ta đi ra.

Trễ nhất ngày mai.

Đến lúc đó sẽ nói rõ ràng với các người.”

Vừa nói xong, Mộ Trạch không truyền âm thanh ra nữa.

Sức mạnh trực tiếp bao trùm nội bộ tổ địa.

Mộ Khương cũng không có cách nào cảm giác được bên trong mây may.

“Mộ Trạch rốt cuộc dùng biện pháp gì, có thể dẫn động sức mạnh đáng sợ như thế?” Mộ Khương có chút bận tâm.

Không chỉ là lo lắng cho Mộ Trạch, mà còn có tương lai Mộ gia.

Bởi vì bọn họ từ đầu đến cuối vô pháp biết được Khởi Nguyên Thạch xảy ra chuyện gì.

Lúc này Mộ Uyên cũng đi vào tổ địa.

Vừa tiến đến hắn liền nhìn thấy Mộ Khương trọng thương:

“Xảy ra chuyện gì?”

Hắn nghe được động tĩnh mà đến.

Nhưng làm sao cũng không nghĩ tới Mộ Khương bị trọng thương, tổ địa bị ngăn cách.

Nhưng hắn vẫn ngay lập tức cho Mộ Khương một viên linh dược, có thể nhanh chóng giúp Mộ Khương khôi phục thương thế.

“Lão tam, có vẻ như hắn tìm được biện pháp bí mật mở Khởi Nguyên Thạch.

Nhưng những người khác không thể tới gần.

Ta vừa định mượn nhờ phương vị nhìn tình huống bên trong, nhưng giống như làm Khởi Nguyên Thạch tức giận.

Chỉ là trong nháy mắt, phương vị bị hủy, ta bị đối phương làm trọng thương.

Nếu như không phải sức mạnh đối phương có vẻ như có hạn chế, khả năng ta vô pháp đón lấy một kích kia.” Mộ Khương tiếp nhận linh dược, trong lòng còn sợ hãi nói.

Một màn kia thật sự khủng bố.

Mộ Uyên cau mày nhìn tổ địa, nhẹ giọng hỏi:

“Lão tam nói thế nào?”

“Chờ hắn đi ra.” Mộ Khương nói.

Mộ Uyên không nói gì thêm.

Hiện tại chỉ có thể chờ đợi.

Chờ Mộ Trạch đi ra, hắn sẽ mang đến tin tức thay đổi Mộ gia.

Không cầu là tin tức tốt, chỉ cần không phải tin tức quá xấu là đủ.

Khởi Nguyên Thạch dị biến, ba người bọn họ đều có một cảm giác nguy cơ.

Hiện tại rốt cục sắp biết rõ ràng.

Chương 802: Ở Đây Không Ai Sánh Được Với Ta, Chỉ Có Ta 1

Ở đây không ai sánh được với ta, chỉ có ta 1

Mộ Trạch nhìn tổ địa bị phong bế, không nhìn được mà nhẹ nhàng thở ra, lần này chắc sẽ không có vấn đề gì.

Tay của Lục Thủy từ từ hạ xuống, sau đó ngay lập tức truyền ra âm thanh linh hoạt kỳ ảo:

“Tiền bối nghĩ lấy một cái cơ đi, bên ta cần thời gian tương đối dài. Nơi này tạm thời không ai vào được. Cũng không ai ra được.”

“Chuyện còn lại giao cho tại hạ, Lục thiếu gia không cần để ý.” Mộ Trạch lập tức nói.

Nói thật, Lục Thủy ra tay giải quyết vấn đề, là chuyện hắn không hề nghĩ tới.

Như vậy đã cực kỳ ảnh hưởng đối phương rồi.

Về phần lấy cơ gì, hắn chắc chắn sẽ nghĩ kỹ, sẽ không gây ảnh hưởng đến Lục Thủy.

Mộ Trạch vừa dứt lời, ngay lập tức liền thấy được trên người Lục Thủy đã chẳng còn chút linh lực nào, lại biến thành bình thường như trước đó.

Dường như vừa rồi chỉ là ảo giác của hắn.

Dù sao hắn nhìn không ra bất kỳ dấu hiệu nào.

Nhưng mà uy năng của Lục Thủy thật sự khó đoán được, có khi chẳng cần mấy tháng nữa đã có thể đi khiêu chiến mấy vị trưởng lão của Lục gia rồi.

Thật sự là đáng sợ.

...

Bên trong Khởi Nguyên Thạch, Lục Thủy thu tay về.

“Bên ngoài không yên ổn lắm, nhưng mà bị phát hiện cũng không sao, dù sao bọn hắn không phát hiện được ta.”

Lục Thủy không để ý lắm chuyện những người kia phát hiện trên tổ địa có biến hóa, cũng không thèm để ý việc bọn họ biết lão trượng nhân có biện pháp giải quyết.

Dù sao không có liên quan tới hắn, vậy là được.

Về những chuyện khác, cứ giao cho lão trượng nhân đi.

Nghĩ đến lão trượng nhân hắn là sẽ không bán hắn.

Dù sao cũng không bán được.

“Các hạ đã xử lý tốt chuyện bên ngoài?” Cửa đối diện lại một lần nữa truyền ra âm thanh.

Lục Thủy vừa mới ra tay, sức mạnh có chút dao động, phía đối diện phát giác được cũng không ngoài ý muốn.

“Đúng vậy, một chút chuyện nhỏ ngoài ý muốn.” Lục Thủy nhìn cánh cửa phát sáng, tiếp tục nói:

“Người nói tên họ người không hoàn chỉnh, là sao vậy?”

Người bình thường sẽ nói mấy lời này sao?

Chỉ có người đặc biệt mới nói chuyện đặc biệt như vậy.

Họ tên không hoàn chỉnh, tức là tên họ chính là một bộ phận của người kia, không cách nào chia cắt.

Cho nên người đối diện chắc chắn không phải người bình thường.

“Người nghe qua về Lục chưa?” Âm thanh từ đối diện truyền tới.

Lục Thủy đang ngồi trên ghế sừng sốt một chút.

Hắn chưa từng nghe cái tên Lục này từ miệng người sống.

Sau đó Lục Thủy có một suy đoán khác.

“Chắc người sẽ không nói cho ta rằng người là một phần của Lục chứ?” Lục Thủy lập tức hỏi.

Nếu như là như vậy thì có khi có thể lấy được chút tin tức từ phía đối phương.

Nhưng mà rất nhanh sau đó Lục Thủy liền bị gạt đi.

Đối diện truyền đến âm thanh:

“Không phải, chỉ là cảm giác cái tên Lục này rất quan trọng, thế nhưng mà ta lại không thể nào nhớ kỹ được, cho nên muốn hỏi các hạ một chút.”

Lục Thủy: “...”

Trong lúc nhất thời hẳn có suy nghĩ sẽ không tiếp tục nói chuyện với người kia nữa.

Nhưng mà đối phương có thể nhớ kỹ người tên Lục, có thể nói thực lực không tồi, mà có khi cũng là người của thời kỳ của Lục.

Tại sao một người đang sinh sống ở thời đại của Chân Thần lại phải đối mặt với Khởi Nguyên Thạch của Mộ gia?

“Người nhớ được bao nhiêu phần về Lục?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

“Hình như là cho ta trông coi thứ gì đó, nhưng là cụ thể là cái gì, tại sao lại để ta trông coi thì ta không nhớ nổi.” Cửa đối diện truyền đến thanh âm nghi hoặc.

Lục Thủy có thể hiểu được đối phương tại sao muốn hỏi chuyện của Lục, chỉ nhớ rõ được chừng này, chắc chắn tâm tâm muốn biết rằng cuối cùng là Lục để hẳn trông cái gì.

“Người bây giờ ở đâu?” Lục Thủy hỏi.

Nếu đối phương cái gì cũng không nhớ rõ, vậy có khả năng là đang ở ngay tại nơi mà anh ta cần canh giữ.

Đương nhiên, nếu như đối phương ngay cả chuyện mình đang ở đâu cũng không biết, những chuyện kia đều là bí ẩn.

Qua được một lát, đối diện liền truyền ra thanh âm:

“Ta ở Mê Đô.”

“Mê Vụ Chi Đô?” Lục Thủy nghe được cái tên này liền nhíu mày lại.

“Không, là Mê Đô.” Đối phương chỉnh lại.

“Mê Đô với Mê Vụ Chi Đô khác nhau ở chỗ nào sao?” Lục Thủy hỏi.

Hai chữ Mê Đô được ghi trên danh sách Thí Thần cho nên Lục Thủy vẫn còn có chút để ý.

Thế nhưng mà theo như đối phương nói, Mê Đô với Mê Vụ Chi Đô dường như không giống nhau lắm.

Kiểm Nhất cũng chỉ là để hấn đi Mê Vụ Chi Đô xem một chút, nói là Mê Đô và Mê Vụ Chi Đô liên quan đến nhau.

“Mê Đô là Mê Đô, Mê Vụ Chi Đô là Mê Vụ Chi Đô, cả hai có liên quan, nhưng lại hoàn toàn khác biệt.” Đối diện giải thích.

Lục Thủy nhìn cánh cửa phát sáng, thấp giọng hỏi:

“Mê Đô là người hả?”

“Có thể phải, cũng có thể không, nếu như người muốn biết thì tự mình đi xem Mê Đô một chút đi.” Thanh âm ở đối diện bắt đầu nhỏ dần.

Dường như là tín hiệu đang dần dần biến mất.

Trong lúc nhất thời Lục Thủy không nói gì, Mê Đô có vẻ đặc biệt hơn so với hấn nghĩ, nhưng là muốn biết về Mê Đô, lại cần phải đi đến Mê Vụ Chi Đô.

Đây không phải điều mà hiện tại hấn có thể làm được.

Mà đối phương cuối cùng là trông coi cái gì, Lục Thủy cũng không có cách nào biết được.

Bởi vì hấn không có cách nào đi Mê Đô.

Đúng vậy, theo Lục Thủy nghĩ, đối phương hấn là người trong Mê Vụ Chi Đô.

Nhưng mà Lục Thủy vẫn là muốn đảm bảo một chút:

“Người có biết tên cụ thể cả vị trí của người không?”

Nghe được câu này, đối diện trầm mặc một lát.

Sau đó mới thở dài một tiếng:

“Không biết, nhưng mà ta biết nơi này là một cái đảo nhỏ.”

“Vậy người có cách nào nói ra tên họ của người không?”
Lục Thủy hỏi.

Đối phương cho vị trí, đối với Lục Thủy mà nói thì không có chút tác dụng gì.

Một hòn đảo, thế giới này có đến bao nhiêu hòn đảo cơ chứ.

Mà đảo mà đối phương lại nói chắc chắn không phải đảo bình thường, vậy thì càng khó tìm được.

Cho nên, biết một vị trí không xác định, còn không bằng biết chính xác tên họ.

Cái này có khi còn có thể tìm gặp được hẳn.

Dù sao mấy chuyện gần đây hẳn gặp được đều có liên quan đến đồ vật thời kỳ Viễn Cổ, lẽ đâu lại có tin tức về người này.

“Không được, chúng ta chỉ có cùng một chỗ mới là hoàn chỉnh, mới chia sẻ được những chuyện mà chúng ta biết. Còn không thì ta cũng chẳng biết mấy bộ phận kia gọi là gì.” Cửa đối diện truyền đến thanh âm.

Lục Thủy cau mày.

Tu chân giới vẫn còn có người có thể đạt được cảnh giới này ư?

Trong nhất thời hẳn cũng không nghĩ ra được.

Ở kiếp trước hẳn cũng không gặp được.

Về phần ghi chép, ngược lại là cũng có chút tương tự, nhưng mà cũng không có phóng đại như vậy, mà nguyên nhân hình thành đều khác biệt.

Cho nên tình huống cụ thể của đối phương như nào, hẳn tạm thời không cách nào kết luận.

Nếu để cho hẳn nghiên cứu một chút... Hừm, cũng không có hứng thú nghiên cứu cho lắm.

Chẳng giúp được gì cho hẳn cả.

Lục Thủy không tiếp tục hỏi nữa, thời gian còn lại cũng không nhiều, trước tiên hỏi cho rõ xem đối phương với Mộ gia có quan hệ gì đi.

Chương 803: Ở đây không ai sánh được với ta, chỉ có ta 2

Ở đây không ai sánh được với ta, chỉ có ta 2

“Vậy thì người muốn làm cái gì? Theo ta được biết, người luôn cố gắng liên hệ ra bên ngoài, lần trước người ngoài ý muốn phát hiện được có người có khả năng nhận được truyền tin của người liên liên tục phát ra yêu cầu không ngừng nghỉ.” Lục Thủy ngồi trên ghế nhìn về phía cánh cửa, con mắt dường như xuyên thấu qua cánh cửa thấy được người đối diện.

Hắn một mặt bình tĩnh, ngồi ở chỗ đó chưa bao giờ lo lắng qua việc người đối diện đột nhiên mở cửa xông vào.

“Con người kia, người có mạnh không?” Phía đối diện trầm mặc một lát, đột nhiên hỏi.

Nghe được câu này, Lục Thủy đột nhiên cười.

Sau đó mang theo ý cười rất nhỏ mà trả lời:

“Người đang hỏi ta của hiện tại hay ta của một năm sau?”

“Có gì khác nhau sao?” Thanh âm phía sau cửa hơi nghi hoặc một chút.

Lục Thủy nhìn cánh cửa phát sáng, nhìn thấy tia sáng này yếu ớt hơn so với trước đó, nói khẽ:

“Ta của hiện tại, thân ở giữa trần thế. Ta của một năm sau, đứng ở nơi đây không ai có thể sánh vai với ta. Cho dù là Chân Thần tại thế.”

Người đối diện không tin:

“Trên đời này tuyệt đối không có người như vậy, từ xưa đến nay ta chưa bao giờ thấy qua.”

“Mở cánh cửa trước mắt người ra, người liền gặp được.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

“...”

Cuối cùng người đối diện cũng không cách nào phản bác Lục Thủy.

Bởi vì hắn phát hiện, nhiều năm như vậy rồi thật sự là chưa từng có ai khác có thể nhận được truyền tin của hắn.

Đối phương tự tin như vậy cũng là chuyện thường tình.

Lục Thủy cũng không đề ý đối phương tin hay không mà hỏi:

“Như vậy thì ta mạnh hay không, đối với ngươi mà nói có khác nhau ở chỗ nào sao?”

Lại là một mảnh trầm mặc, sau đó Lục Thủy nghe được người đối diện của nói nhỏ:

“Có thể, có thể giúp ta một chút không?”

“Giải cứu ngươi?” Lục Thủy hỏi.

Đối với điều này, Lục Thủy cũng không ngạc nhiên lắm, bên kia không ngừng thỉnh cầu thông tin, cho thấy hắn không hề có ác ý.

Nhìn như nào thì đều là đã mất đi tự do.

“Đúng vậy, ta bị nhốt ở trên cái đảo nhỏ này không biết đã qua bao nhiêu năm, linh lực cũng đang không ngừng bị suy yếu. Ta gom nhặt từng chút linh lực, tìm kiếm cách để trốn thoát. Ta đợi bao nhiêu năm, cũng không đợi được bất kì thời cơ nào. Cho đến có một ngày ta phát hiện ra thông đạo này, linh lực của ta có thể gắng gượng duy trì tới đây. Thế nhưng là nơi này đã là cực hạn rồi, ta chỉ có thể ở nơi này tìm kiếm thông tin bên ngoài. Hoặc là truyền tin tức.” Thanh âm ở đối diện hơi hơi thở dài.

Lục Thủy ngồi trên ghế bình tĩnh nghe.

Chờ sau khi đối phương dừng lại, hắn mới mở miệng hỏi:

“Vậy thì ngươi biết nơi này là nơi nào không? Hoặc là nói ngươi biết thứ có thể giúp ngươi kết nối với bên ngoài là thứ gì không?”

Khởi Nguyên Thạch là vật trung gian của đôi phương, nếu như nói có trùng hợp liên tiếp ở đây, Lục Thủy cũng không tin.

Vị trí của người này hẳn là một nơi bị phong bế, mà lại là nơi khó mà ngưng tụ sức mạnh.

Mê Đô, hoặc là Mê Vụ Chi Đô nhìn như nào cũng đều không đơn giản.

Đôi phương có thể kết nối Khởi Nguyên Thạch, cũng không đủ ngọn nguồn, là rất không có khả năng.

“Là cái gì vậy?” Cửa đối diện truyền đến giọng nói nghi ngờ:

“Nơi này giống như một bộ phận của thân thể ta vậy. Chắc là liên quan đến sự ra đời của ta. Dù là ta không nhớ chút gì hết, nhưng mà chỉ cần tìm được thân thể bị thiếu bộ phận của ta, ta liền có thể biết rõ đây là nơi nào.”

“Vậy thì người truyền tin ra ngoài như thế nào? Trước đó người còn không biết có người có thể nhận được truyền tin của người.” Lục Thủy hỏi.

Hắn cảm giác sự tồn tại của Khởi Nguyên Thạch có khả năng liên quan đến người này.

Mặc dù Mộ gia nói đây là đồ vật của tổ tiên bọn họ, nhưng mà cũng có thể là do tổ tiên bọn họ giữa đường đoạt được.

Dù sao thì trước đây đây là một vật vô chủ.

Mà điều mà Lục Thủy muốn hỏi chính là người bên kia cánh cửa chọn người để truyền tin như nào.

Lúc trước có người Mộ gia lĩnh ngộ được không ít điều.

Nhưng mà có một điều hẳn biết rất rõ ràng, trừ người Mộ gia ra, những người khác căn bản không có bất cứ tác dụng gì.

Khởi Nguyên Thạch dường như chính là đồ vật mà tổ tiên Mộ gia lưu lại.

Chính là vì tạo phúc cho con cháu Mộ gia đời sau.

Theo như Lục Thủy nhìn thấy bây giờ, đôi phương chắc hẳn không phải là họ Mộ.

Mà Mộ gia cũng không phải có nguồn gốc từ thời kỳ Viễn Cổ.

Hoặc là nói tất cả gia tộc hiện tại đều không có nhà nào là kế thừa từ thời kỳ Viễn Cổ.

Cho dù là Lục gia bọn hắn.

Lục Thủy lật khắp tất cả các ghi chép của Lục gia, cũng không hề thấy ghi chép về sự phát triển của Lục gia ở thời kỳ Viễn Cổ.

“Một loại dẫn dắt.” Phía sau cửa truyền đến âm thanh như khẳng định:

“Mỗi lần ta xuất hiện ở nơi này, luôn có cơ hội nhìn thấy người có một chút dẫn dắt đối với ta xuất hiện. Sự dẫn dắt này đến từ bản thân ta, nhưng mà rất yếu.”

Mỗi một lần nhìn thấy loại dẫn dắt này, ta sẽ thử liên hệ với đối phương.

Nhưng mà thật đáng tiếc, bọn hắn căn bản là không có cách nào liên hệ với ta.

Rơi vào tuyệt vọng, ta chỉ có thể thử truyền đồ vật ra ngoài.

Truyền rất nhiều đồ, nhưng ta cũng không biết bọn hắn có thể nhận được những gì.

Chính là xem vận may mà thôi.

Thế nhưng mà đã nhiều năm như vậy, những người đó dường như chưa từng nhận được những đồ liên quan đến ta. Ta liên tục tới đây, liên tục truyền lại tin tức, nhưng chưa từng có ai tới liên lạc với ta.”

Nghe đến điều này, Lục Thủy gần như liền có hiểu rõ.

Nhưng là khiến hắn có chút bất ngờ đó là đối phương hình như thật sự có liên quan đến Mộ gia.

Mặc dù hơi mong manh, nhưng mà có liên hệ chính là có liên hệ.

“Nguồn gốc từ căn bản trong miệng người thì quan hệ của cả hai là như thế nào?” Lục Thủy hỏi.

Vấn đề này mới là vấn đề mà Mộ Trạch một mực quan tâm.

Lục Thủy biết lão trượng nhân rất để ý đáp án của vấn đề này.

Cho nên Lục Thủy tất nhiên sẽ hỏi rõ ràng, người ở đối diện cửa cùng với Mộ gia cuối cùng là có quan hệ như thế nào.

“Là kiểu đồng căn đồng nguyên, nhưng mà cũng có khác biệt nhất định. Nhưng chắc chắn rằng là cùng sinh ra từ một nơi.” Cửa đối diện truyền đến một kết luận không xác định.

Lục Thủy gật đầu, có thể nói đối phương có khi lại là tổ tiên của Mộ gia?

Hoặc nói là tổ tiên Mộ gia thật đúng là không tầm thường?

“Người cố gắng liên hệ với bọn hắn là muốn để bọn hắn giúp người làm việc?” Lục Thủy nhìn cánh cửa phát sáng tiếp tục hỏi.

“Đúng vậy, đây là chuyện sau khi ta tỉnh lại vẫn đang làm.” Thanh âm phía sau cửa mỗi lúc một nhỏ đi.

Lúc này Lục Thủy nhìn về phía gian phòng, trong đây cũng bắt đầu có chút biến hóa nhỏ.

Nhưng mà còn có thể kiên trì thêm một lúc nữa.

“Chuyện liên quan tới quan hệ của Khởi Nguyên Thạch và Mộ gia đã hỏi xong, xem ra cũng không khác gì kiếp trước. Khởi Nguyên Thạch của Mộ gia hẳn sẽ không cho đem đến nguy hiểm gì cho Mộ gia.” Lục Thủy nhướn mày nhìn cánh cửa phát sáng trầm nghĩ.

Chuyện cần hỏi đều đã hỏi, có lẽ đã đến lúc hắn nên hỏi thăm tình hình của đối phương.

Tốt nhất là biết được người này rốt cuộc là ai.

Một là người này cùng với Lục có chút quan hệ, hai là biết rõ ràng người kia là ai, có khả năng ra tay với Mộ gia hay không, như vậy cũng không khiến lão trượng nhân quá bận tâm.

Mặc dù hẳn không thích Mộ gia, nhưng mà cũng phải cam đoan Mộ gia sẽ không bị nhân vật Viễn Cổ tổn thương.

Chuyện hưng suy thành bại bình thường của Mộ gia Lục Thủy sẽ không nhúng tay, nhưng mà nếu là cường giả Viễn Cổ nhúng tay là họa không thể tránh, cần phải ngăn chặn.

Cũng không vì gì cả, chỉ là vì Mộ Tuyết sẽ quan tâm.

Thứ ba, đối phương ở Mê Đô, có lẽ có thể lấy được tin tức chính xác liên qua tới Mê Đô.

“Người muốn ta giúp người thế nào?” Lục Thủy dò hỏi.

Nếu như đối phương cũng không biết phải làm sao để giúp hẳn, vậy thì Lục Thủy cũng không có gì để nói nữa.

Với thực lực của hẳn bây giờ còn chẳng đủ để đi qua cửa.

“Tìm ra nơi này của ta, hoặc là giúp ta tìm tới một bộ phận khác, ta cảm giác như có một bộ phận khác biết rất nhiều chuyện. Hoặc là trực tiếp tìm tới cái người tên Lục kia.” Cửa đối diện truyền ra âm thanh.

Nghe đến điều này, Lục Thủy ngửa người ra sau nói:

“Lục chết rồi.”

Tin tức này khiến cho người đối diện sững sốt một chút, hẳn giống như đang suy tư điều gì, nhưng cuối cùng lại nghĩ không ra.

Chương 804: Ở đây không ai sánh được với ta, chỉ có ta 3

Ở đây không ai sánh được với ta, chỉ có ta 3

“Người nói một chút về điểm đặc biệt của hòn đảo được không? Hoặc là tin tức về một bộ phận khác cũng được?” Nhìn thấy đối phương trầm mặc không nói, Lục Thủy liền trực tiếp hỏi.

Hắn cũng nghĩ tới việc đi tìm nơi đó.

Dựa theo người này nói, hắn ở Mê Đô, cũng ở trên đảo.

Đảo giống Mê Đô sao?

Chưa chắc.

“Chi tiết cụ thể tương đối khó nói.” Đối diện do dự một chút tiếp tục nói:

“Cho ta một chút thời gian, ta có thể nhìn thấy hòn đảo giúp người.”

“Ồ?” Lục Thủy hào hứng.

Có thể hắn chưa từng thấy qua Mê Đô, dù là không phải Mê Đô, cũng có thể là Mê Vụ Chi Đô, muốn nhìn một chút cũng hơi khó.

Hiện tại hắn không có khả năng mở cửa đi qua xem thử, cũng không có cách nào đưa mắt nhìn ra.

Thực lực lúc này ở đây còn hơi kém.

Nhưng người ở đối diện với thông đạo này có liên hệ, đúng thật có khả năng làm được.

“Ta sẽ chờ.”

...

Lục Thủy đang đợi, Mộ Trạch bên ngoài cũng an tĩnh chờ đợi.

Lực chú ý của hắn đều đặt trên người Lục Thủy.

Chuyên bên ngoài bây giờ hắn không cần để ý tới, linh lực của Lục Thủy ngăn cách hết thảy.

Nhưng mà Mộ Trạch vẫn có chút bận tâm.

Ngăn cách với người khác cũng có nghĩa là đứt đoạn liên lạc với thế giới bên ngoài.

Nếu như Lục Thủy xảy ra chuyện ở chỗ này, vậy thì hậu quả khó mà lường được, dù sao hắn không cách nào cầu cứu trước.

Cho nên hắn nhất định phải coi trọng kỹ Lục Thủy.

“Hi vọng không có vấn đề gì.”

Mộ Trạch im ắng tự nhủ.

Mộ Trạch đang đợi Lục Thủy, mà phía ngoài Mộ Uyên với Mộ Khương cũng đang đợi Mộ Trạch.

Bọn hắn không hề rời đi, chỉ là đứng ở nơi linh lực bị ngăn cách.

Không có lấy một chút tin tức của bọn hắn, một chút cảm giác an toàn cũng không có.

“Lão Tam sao đột nhiên lại có biện pháp?” Mộ Uyên hiếu kỳ hỏi một câu.

Lúc này vết thương của Mộ Khương đã tốt hơn một chút, nàng suy tư nói:

“Khả năng vẫn luôn có, chỉ là chưa hành động.”

Mộ Uyên quay đầu nhìn về phía Mộ Khương bày tỏ không hiểu.

“Buổi trưa hôm nay lúc nhóm Đường Y đi ra khỏi Đường gia, lúc sau thì lão Tam đi tới tổ địa, ta vừa hay nghĩ đến một biện pháp, muốn tới thử thì gặp tình huống này.” Mộ Khương giải thích.

Mộ Uyên gật đầu.

Mộ Trạch biết biện pháp của hắn có thể sẽ có hiệu quả, cũng có thể sẽ có nguy hiểm.

Cho nên mới chờ thê tử và con gái rời đi mới tới thử.

Lúc sau bọn hắn cũng không có nói thêm gì nữa, mà là đang đợi.

Hi vọng không có ngoài ý muốn gì.

Chờ một lúc là tới tận khuya.

Mộ Uyên và những người khác vẫn đang đợi.

Phía ngoài Chân Võ Chân Linh cũng đang đợi.

“Đã rạng sáng rồi?” Chân Võ hỏi một câu.

Chân Linh gật đầu.

Lần này thiếu gia ra ngoài quá lâu, lâu đến mức bọn hắn có chút hoảng.

Bọn hắn cũng không biết tình huống hiện tại của thiếu gia là tình huống như thế nào.

Cái này khiến bọn hắn rất khó chịu.

Nhưng mà Mộ gia nhìn thế nào cũng không có nguy hiểm gì, mà xung quanh cũng không có phát sinh chuyện gì kỳ quái, điều này nói rõ thiếu gia bọn họ hẳn là đang làm một chuyện tương đối tốn thời gian.

Cuối cùng hai người chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

Hi vọng thiếu gia đừng làm loạn.

Thực lực của Lục Thủy kỳ thật đã mạnh đến mức không còn gì để nói.

Đang lo lắng phải chăng Lục Thủy gặp phải chuyện gì nguy hiểm, Chân Võ Chân Linh cũng đang lo lắng lờ như Mộ gia biến mất.

Đường gia.

Nhóm người Mộ Tuyết đi đến Đường gia.

Các nàng đi thẳng tới nơi Đường Quân ở, cũng chính là nhà của cha mẹ Đường Y.

Nhã Lâm ôm lấy Thủy Vân Thú, Hỏa Vân Thú một đường chạy vào tòa nhà:

“Ông ngoại, bà ngoại, cháu tới rồi”

Hỏa Vân Thú trong ngực Nhã Lâm giãy dụa, nó muốn tự chạy, nó có chân.

Nhưng mà giãy không ra.

Thủy Vân Thú an tĩnh nằm nhoài trên đầu Nhã Lâm, phun bong bóng, chủ nhân chạy loạn thì chạy loạn, đừng quảng nó đi là được.

“Chậm một chút.” dì Đường ở phía sau kêu với lên.

Nhã Nguyệt mặc kệ muội muội này, mà hình như Nhã Lâm rất thích ôm Hỏa Vân Thú.

Lần này nàng cũng chẳng cần chạy đuổi theo Hỏa Vân Thú chạy.

“Biểu tẩu còn có Hỏa Vân Thú sao?” Đông Phương Trà Trà phía sau nhẹ giọng hỏi Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết nhìn Trà Trà nói:

“Muốn ôm hả?”

Trà Trà cũng không lớn lắm, thích ôm tiểu sủng vật chơi là chuyện bình thường.

Đông Phương Trà Trà nháy nháy mắt, nói:

“Muốn ôm để sưởi cho ấm.”

“...” Mộ Tuyết nói khẽ:

“Thôi đừng nói lung tung.”

Lúc này các nàng đã đi vào tòa nhà, mà Đường Quân cũng đã ôm lấy Nhã Lâm.

Đông Phương Trà Trà lập tức ngậm miệng lại.

Đến nhà người ta làm khách, quan trọng nhất chính là lễ phép.

Cũng không thể gây thêm phiền phức cho người khác, không thể tùy tiện gọi người khác là đệ đệ muội muội, nói chuyện không được quá lớn tiếng, ăn cơm không được lãng phí.

“Cha.” Đường Y đi tới trước mặt Đường Quân gọi một tiếng.

Nàng đã rất lâu không được nhìn thấy phụ thân của mình.

Nàng ở Mộ gia đã trải qua rất nhiều chuyện.

Gần đây tinh thần lên xuống vô định, nàng buông xuôi rất nhiều.

“Nữ quay về thăm ta sao?” Đường Quân nhìn xem Đường Y nói câu.

Mang theo vài tia trách cứ.

Bất quá chỉ là vài tia mà thôi.

Nhóm người Mộ Tuyết đương nhiên cũng lên tiếng chào.

Lát sau Đường Quân liền dẫn người đi vào bên trong.

“Mẹ con đột nhiên bị bệnh, tạm thời chưa tra ra bệnh. Ta đã đi tìm vài trường bối trên đảo.” Đường Quân nói.

Một nhà bọn họ bởi vì Đường Y gả vào nhà tốt, cho nên ở Đường gia cũng có chút mặt mũi.

Bằng không thì cũng sẽ không có nhà lớn như vậy ở nơi này.

“Bà ngoại bây giờ vẫn khỏe chứ?” Nhã Nguyệt hỏi một câu.

“Không khỏe lắm.” Sắc mặt mấy người Đường gia có chút không dễ nhìn.

Mộ Tuyết ở một bên có thể nhìn thấy rõ ràng sắc mặt của Đường Quân, nàng tạm thời có thể đoán được chuyện này cũng không mấy lạc quan

“Xem ra rất nghiêm trọng.” Mộ Tuyết trong lòng suy nghĩ.

Nhưng mà cụ thể là bệnh gì, bây giờ nàng cũng không dám khẳng định.

Thấy được thì có thể biết.

Với thực lực của nàng, hẳn là có thể giúp đỡ một chút.

Đường Y cũng phát hiện ra, nàng không có lên tiếng, mà là đi về phía mẫu thân của nàng.

Rất nhanh, bọn họ liền đi tới nơi Trần Vân dưỡng thương.

“Nhã Nguyệt, đưa muội muội xuống phòng bếp ăn cơm đi, đêm hôm khuya khoắt chắc là đói bụng rồi.” Trước khi vào cửa Đường Quân mở miệng nói.

“A?” Nhã Nguyệt sửng sốt một chút, sau đó lập tức gạt đầu:

“Dạ.”

Nghe được câu này, di Đường sắc mặt thì càng không tốt.

Mộ Tuyết cũng có chút kinh ngạc, cái này so với dự đoán của nàng còn nghiêm trọng hơn.

Chờ Nhã Nguyệt dẫn theo Nhã Lâm rời đi, bọn họ liền vào phòng.

Đi vào bọn họ đã ngửi đến mùi thuốc nồng nặc.

Tiếp đến thấy được giường ở bên trong, có một người nằm trên giường.

Mộ Tuyết nhìn qua.

Lông mày không khỏi nhíu lại.

Đó là một nữ nhân, sắc mặt tái nhợt không thấy huyết sắc, làn da khô khốc như thể là thân thể bị khô cạn.

Hiện tại Trần Vân gần như là một cái xác khô, hoàn toàn không còn dáng vẻ đoan trang tú lệ như trong quá khứ.

Cái này... .

Bảo sao không thể để cho Nhã Nguyệt với Nhã Lâm nhìn thấy, Mộ Tuyết trong lòng chấn kinh.

Mà dưới ánh mắt của nàng, nàng có thể nhìn thấy sinh cơ trên người Trần Vân đang nhanh chóng trôi qua, nếu như không giải quyết vấn đề căn nguyên, nhiều nhất chỉ cảm cực được một tháng.

“Cha, mẹ con, bà ấy... .” Di Đường nhìn thấy cảnh này, dù đã chuẩn bị tâm lý cũng phải ngậy ngẩn cả người.

Đường Quân không nói gì.

Di Đường lập tức đi vào bên giường.

Mộ Tuyết với Đông Phương Trà Trà cũng theo đi qua.

“Bây giờ mẹ con đang ngủ thiếp đi, tỉnh dậy thì phải chịu khổ, cho nên chớ quấy rầy làm bà ấy tỉnh giấc.” Đường Quân thấp giọng nói.

Liên tục mấy ngày nên biến thành cái dạng này.

Ông cũng luống cuống chân tay.

Mời bao nhiêu người, thế nhưng mà không có chút tác dụng nào.

Chỉ có thể đi tìm vài người lợi hại nhất,, thế nhưng mà bọn hắn cũng không thể tới trước.

“Di Đường, có thể để cho ta bắt mạch thử một chút không?” Trong lúc bất chợt, giọng nói của Mộ Tuyết trong phòng vang lên.

Rất nhỏ giọng, nhưng mà không ai không nghe được.

Di Đường ngạc nhiên nhìn về phía Mộ Tuyết, Đường Quân cũng có chút ngoài ý muốn.

Theo ông biết, điểm đặc biệt duy nhất của Mộ Tuyết của chính là vị hôn thê của Lục thiếu gia.

Nàng vốn đã là người bình thường.

Chương 805: Tiên Tử Rơi Xuống Cửu Thiên 1

Đối với lời Mộ Tuyết nói, dì Đường tự nhiên cũng có chút không hiểu.

Nhưng rất nhanh lại có chút lý giải.

Phải biết Mộ Tuyết là người không có tu vi.

Nhưng dù không có tu vi, nàng thể nhưng thực sự là thiên tài.

Bên trong tổ địa lĩnh ngộ được Thiên Nữ Chân Kinh, đó là một trong những công pháp tốt nhất của Mộ gia mấy năm nay.

Không có tu vi là nguyên nhân thân thể của nàng, cùng với năng lực của bản thân nàng không có liên quan quá nhiều.

Mà bởi vì không có tu vi, Mộ Tuyết khả năng vẫn đang nghĩ biện pháp chữa khỏi cho chính mình.

Cho nên y thuật sẽ không thể bình thường được.

“Không cần miễn cưỡng.” Dì Đường tránh ra một chút khoảng cách.

Ý tứ rất rõ ràng, để Mộ Tuyết bắt mạch.

Đường Quân một bên muốn nói điều gì, cuối cùng cũng không nói.

Tiểu hài tử muốn thử cũng không có gì, dù sao cũng chỉ là bắt mạch.

Điều khác hẳn muốn nghĩ lại.

Bởi vì không cẩn thận, bệnh tình có thể tăng thêm, có đôi khi là trí mạng.

“Được.”

Mộ Tuyết lên tiếng, đến bên giường Trần Vân ngồi xuống.

Sau đó nhẹ nhàng lấy bàn tay Trần Vân từ trong chăn ra.

Nhìn bàn tay gầy như khô héo, chân mày Mộ Tuyết cau lại.

Phải biết, lần trước đến, nàng đã nhìn thấy bàn tay của vị tiên bối này.

Khi đó vẫn còn trắng nõn, như là bàn tay của thiếu nữ.

Đáng tiếc đảo mắt liền biến thành như vậy.

Tay Mộ Tuyết khoác lên trên cổ tay Trần Vân.

Rất nhẹ, dường như lo lắng đánh thức đối phương.

Mộ Tuyết đang bắt mạch, những người khác chỉ ở bên cạnh nhìn.

Dì Đường có thể nhìn thấy chân mày Mộ Tuyết nhíu lại, nhưng nàng hoàn toàn không biết gì.

Đường Quân chẳng qua cảm thấy đối phương còn nhỏ, đối với bản thân tương đối tự tin, muốn nhìn một chút.

Đây là lòng tốt, nhưng hẳn chưa từng cho rằng đối phương có thể nhìn ra cái gì.

Trà Trà tự nhiên ngơ ngác đứng ở nơi đó, xung quanh đều là trưởng bối, nàng chỉ cần nhu thuận đứng ở một bên là được.

Như vậy liền không dễ dàng phạm sai lầm.

Hương Dụ dạy nàng.

Hương Dụ luôn đúng.

Sau đó cùng hô khẩu hiệu là được.

Chẳng hạn như ta hiểu, là tiên bối, vẫn bối cáo lui.

Đây đều do tự nàng ngộ ra.

Kỳ thật nàng rất thông minh.

Chỉ là bọn họ không nhìn ra.

Mộ Tuyết không để ý đến ý nghĩ của những người khác, đến nỗi Đông Phương Trà Trà, nàng biết cũng sẽ không để ý.

Đầu óc Trà Trà rốt cuộc là mạch kín thế nào nàng cũng không biết rõ ràng, đương nhiên sẽ không đi để ý suy nghĩ.

Hiện tại Mộ Tuyết đang quan sát thân thể Trần Vân.

Kỳ thật nàng bắt mạch là không có cách nào tìm hiểu kỹ nguyên nhân cụ thể của căn bệnh, nhưng thực lực của nàng bày ở nơi này.

Chỉ cần dùng Hồn Nguyên chi khí dò xét là được.

Rất nhanh Mộ Tuyết tìm được hết thầy căn nguyên.

“Xem ra không có gì khác biệt như lúc ta nhìn thấy.” Mộ Tuyết im ắng tự nói.

Khi nàng nhìn thấy Trần Vân, kỳ thật đã có một chút kết luận.

Chẳng qua vì không để đi Đường bọn họ kinh ngạc, cho nên mới mở miệng nói muốn đem mạch.

Thuận tiện cẩn thận kiểm tra lại.

Không bao lâu, Mộ Tuyết dùng bắt mạch, thuận tiện nhẹ nhàng đặt tay Trần Vân vào trong chần.

“Thế nào rồi?” Di Đường hỏi một câu.

Mặc dù biết Mộ Tuyết nhất định không có biện pháp nào, nhưng vẫn vô thức muốn hỏi một câu.

Đại khái đây chính là chờ mong với bác sĩ.

Mặc kệ là danh y hay là lang băm, đều hi vọng có thể hiểu được một chút về bệnh tình.

Mộ Tuyết nhìn Di Đường, nói khẽ:

“Di Đường cứ chờ một chút, còn chưa kết thúc.”

Di Đường có hơi ngoài ý muốn, chỉ là Đường Quân cũng có chút không hiểu.

Đây không phải đã kết thúc rồi à? Sao còn chưa kết thúc?

Cuối cùng Di Đường không nói gì thêm, ở một bên chờ đợi.

“Trà Trà, gỡ bịt mắt xuống, tới đây xem một chút.” Mộ Tuyết nói với Đông Phương Trà Trà.

“Ah?” Lúc đầu Đông Phương Trà Trà còn đang mất thần, lập tức tỉnh lại, sau đó đáp:

“Được rồi, chị dâu.”

Nói xong Đông Phương Trà Trà liền lấy bịt mắt xuống, sau đó đến bên giường.

Dưới tình huống bình thường Trà Trà không thể lấy xuống bịt mắt, nhưng chị dâu dặn dò, đương nhiên là không có vấn đề.

Hương Dụ ở phía sau nhìn, nàng cũng không nói gì thêm.

Nhưng nàng có một cảm giác kỳ quái, Trà Trà tiểu thư phi thường tin tưởng Mộ tiểu thư.

Về phần tại sao, nguyên nhân có thể là thân thích đi.

Trà Trà tiểu thư kỳ thật rất người thương, toàn thân đều là ưu điểm.

Đương nhiên, Mộ tiểu thư có kiến thức phi thường uyên bác, nàng cũng không thể hại Trà Trà tiểu thư.

“Dùng đôi mắt nhìn Trần tiên bối, nhìn cẩn thận một chút, xem có thể nhìn ra cái gì không.” Mộ Tuyết nói khẽ với Trà Trà đứng bên cạnh.

“Chỉ nhìn mặt sao?” Đông Phương Trà Trà hỏi một câu.

Mộ Tuyết gật đầu:

“Trước hết chỉ nhìn mặt.”

Đông Phương Trà Trà lên tiếng, nhìn về phía Trần Vân.

Chủ là vừa mới nhìn một chút, nàng liền đưa tay hướng về bên tai Trần Vân.

Đi Đường sừng sốt một chút, nàng còn tưởng rằng Trà Trà phát hiện cái gì.

Đường Quân cũng khẩn trương, hẩn lập tức nhìn sang.

Sau đó phát hiện tiểu nha đầu Đông Phương gia này, chỉ đang giúp phu nhân hẩn gỡ xuống tóc bên tai.

“Như vậy sẽ không loạn.” Đông Phương Trà Trà nhỏ giọng nói.

Đường Quân: “...”

Đường Y: “...”

Bọn họ thở dài một cái, thế nhưng cái gì cũng nói không nên lời.

Đường Y cảm thấy, nếu như mẹ nàng tỉnh dậy, khẳng định cũng sẽ đi vuốt tóc bên tai đi.

Đường Quân cảm thấy một tiểu nữ hài nhìn thử mà thôi, lại có thể phát hiện cái gì?

Mộ Tuyết cũng không nói gì, Trà Trà một thân công đức chi lực, có bản thân nàng, cũng có người khác đưa cho nàng.

Lúc này Đông Phương Trà Trà đã nhìn Trần Vân trên giường.

Nàng chớp chớp công đức chi nhãn, nhìn chăm chăm.

Trong mắt của nàng, thế giới là không giống, dường như có rất nhiều hào quang.

Trên người người bình thường có bạch quang, mà trên người Trần tiên bối có hắc quang, còn rất nặng nề.

Đông Phương Trà Trà chăm chú nhìn hồi lâu, mặc dù không biết phải nhìn cái gì, chỉ là chị dâu để nàng nhìn, nàng đương nhiên phải nhìn.

Rất nhanh nàng phát hiện đồ vật nhìn thấy bắt đầu biến hoá, dường như từ mặt ngoài nhìn thấy bên trong.

Lúc này nàng phát hiện đồ vật hoàn toàn mới, không giống như trước đó nhìn thấy.

“Chị dâu, chị dâu, có cái gì đó.” Khi Đông Phương Trà Trà nhìn đến trong một nháy mắt, lập tức thấp giọng kêu lên.

Nàng không nói chuyện lớn tiếng.

Chỉ là có chút kích động.

Mộ Tuyết nhìn Trà Trà, hỏi:

“Nhìn thấy cái gì?”

“Côn trùng, côn trùng màu đen.” Đông Phương Trà Trà lập tức nói.

“Ở đâu?” Mộ Tuyết lại hỏi.

“Trên trán của Trần tiên bối, nó còn đang động đậy.” Đông Phương Trà Trà ngạc nhiên nói.

Mà nghe mấy câu này Đường Quân và Đường Y đều sửng sờ.

Bọn họ lập tức nhìn trán Trần Vân, thế nhưng đừng nói côn trùng, một sợi tóc cũng không có.

Có thể Đông Phương Trà Trà nói rất nghiêm túc, không thể nào là nói bậy.

Tiểu gia hỏa này trông không có dáng vẻ thông minh, không có lý do nói láo.

Chương 806: Tiên Tử Rơi Xuống Cửa Thiên 2

“Mộ Tuyết?” Di Đường nhìn về phía Mộ Tuyết, nàng không hiểu.

“Di Đường chờ một chút, lập tức sẽ tốt thôi.” Mộ Tuyết nói khẽ.

Trong lòng Di Đường hiếu kỳ, nhưng vẫn không nói gì thêm.

Lúc này Đường Quân cũng có chút đắn đo khó định, có lẽ đối phương thật sự có năng lực này.

Nhưng cho đến trước mắt tất cả đều là giả, hẳn vẫn không cảm thấy nhiều người như vậy cũng không thể phát giác ra bệnh tật, lại bị một đứa bé nhìn ra.

“Trà Trà, biết bùa trừ tà không?” Mộ Tuyết hỏi.

“Trừ yêu chú có thể chứ?” Đông Phương Trà Trà thử hỏi.

Mộ Tuyết gật đầu:

“Có thể, dùng sức mạnh đôi mắt viết ra.”

Kỳ thật chú gì cũng có thể, Mộ Tuyết chỉ là muốn Trà Trà vận dụng sức mạnh của đôi mắt.

Đông Phương Trà Trà lên tiếng, sau đó vươn tay bắt đầu viết chữ.

Mặc dù không dùng tay cũng được, nhưng viết như vậy cảm giác khá tốt.

Sau đó một vệt kim quang hiện lên, quang mang xuất hiện trên đầu ngón tay Đông Phương Trà Trà, tiếp đó Đông Phương Trà Trà động thủ đầu ngón tay, từng vằn tự bắt đầu xuất hiện trên không trung.

Thấy cảnh này Đường Quân và Đường Y đều sửng sốt, đây là thủ đoạn gì?

Bọn họ cũng không có cảm giác được sức mạnh tu vi bình thường, thứ duy nhất có thể cảm giác được chính là một loại âm áp.

Là công đức chi lực?

Đường Quân cảm giác được, hắn nhìn Đông Phương Trà Trà có chút khiếp sợ, tại sao trên người tiểu gia hỏa này có công đức nồng hậu dày đặc như thế?

Hắn thế mà một điểm cũng nhìn không ra.

Có lẽ là người ngốc có phúc của ngốc đi.

Nhưng rất nhanh hắn liền lại che.

Bởi vì Trà Trà đã viết rất nhiều chữ, bản lĩnh văn tự rất mạnh, nhưng nội dung, một lời khó nói hết.

Đông Phương Trà Trà trù yêu chú:

“Xuân Thành hoa bay bay, đuổi rắn rết bốn phía, không sợ yêu nghiệt đến, Trà Trà hiển thần uy...”

Mộ Tuyết: “...”

Đây là ai dạy Trà Trà?

Phía sau Đường Quân trong lúc nhất thời cũng không biết nói gì cho phải, đây là trù yêu chú gì?

“Cái này, làm sao lại như vậy?” Lúc này dì Đường đột nhiên kinh hô một tiếng.

Đường Quân kinh ngạc, lập tức nhìn về phía nữ nhi của mình.

Lúc nhìn sang, Đường Quân phát hiện ánh mắt nữ nhi của mình đang nhìn trên giường.

Sau đó hắn cũng nhìn qua, làm hắn cũng kinh ngạc đến ngây người.

Hắn nhìn thấy phu nhân nằm ở trên giường, trên mặt xuất hiện biến hóa.

Ở mi tâm của nàng, có một con côn trùng màu đen đang hốt hoảng du tẩu.

“Đây là, cở trùng?” Khi Đường Quân nhìn thấy côn trùng trong nháy mắt, khiếp sợ vạn phần.

Hắn lại thế nào không tin hai tiểu gia hỏa kia, cũng không có khả năng phủ nhận chính mình nhìn thấy tất cả.

Khi nhìn thấy con côn trùng này trong nháy mắt, hắn liền biết, lời tiểu cô nương Đông Phương gia trước đó nói không có nửa phần nói dối.

Mà Mộ Tuyết càng làm cho hắn kinh ngạc.

Đường gia nhiều người như vậy cũng không thể phát hiện được cở trùng, đối phương thế mà lập tức đã có phỏng đoán, sau đó mới có một loạt hành động này.

Thế nhưng cở trùng khó có thể đối phó, không tìm được biện pháp chính xác, ngược lại sẽ tăng tốc tổn thương mà cở trùng làm với thân thể người.

Đường Quân muốn mở miệng, thế nhưng đang tính toán mở miệng trong nháy mắt, hắn lại cứng rắn nuốt vào lời nói sắp đến khóe miệng.

Hắn nhìn Mộ Tuyết.

Thong dong, tự tin, ở trong mắt nàng, dường như tất cả đều chỉ là chuyện bình thường.

Dù một màn phát sinh trước mắt, đối phương cũng đã sớm biết.

Cho nên, nàng thật ra có biện pháp chữa trị cho tiểu Vân?

Trong chớp nhoáng này, Đường Quân cảm thấy ý nghĩ của mình rất hoang đường.

Đây chính là đại tiểu thư bị Mộ gia phán định biến thành phế vật?

Cuối cùng, Đường Quân chỉ nhìn xem, nhìn xem biến hoá sau đó.

Đi Đường cũng về mặt kinh ngạc nhìn Mộ Tuyết, nàng có thể cảm giác được.

Mộ Tuyết kỳ thật chính là đang trị liệu cho mẫu thân của nàng.

Nàng vô pháp nhìn thấu Mộ Tuyết, từ chuyện Thiên Nữ Chân Kinh bắt đầu, nàng ần ần phát giác được một chút chuyện.

Tâm Mộ Tuyết hơn xa hơn so với nàng.

Vạn vật trong lòng nàng, chỉ thường thôi.

Nàng khả năng không có thực lực cường giả, nhưng tuyệt đối có một trái tim của cường giả.

Thế gian vạn vật nàng xem không nặng.

Hiện tại nhìn Mộ Tuyết bình tĩnh, bộ dáng lạnh nhạt, đi Đường đột nhiên có một cảm giác khác thường.

Ngồi ở bên giường, căn bản không phải một người mất tu vi hoàn toàn, mà là một tồn tại siêu nhiên ở nơi cao, lại rơi xuống nhân gian.

Cảm giác rất hoang đường.

Chỉ là Đông Phương Trà Trà cũng làm cho nàng dị thường kinh ngạc, đây rốt cuộc là năng lực gì, có thể để cỗ trùng hiện thân, mà cỗ trùng dường như rất sợ hãi.

Đúng vậy, cỗ trùng vô cùng sợ hãi, lúc Trà Trà không ngừng viết trừ yêu chú của nàng.

Công đức chi quang không ngừng chiếu rọi trên người cỗ trùng, con cỗ trùng này bị dọa không biết chọn bên nào.

Theo chữ càng ngày càng nhiều, ánh sáng liền càng lúc càng lớn.

Cuối cùng cỗ trùng màu đen rốt cục không chịu nổi, thoát khỏi mi tâm, trong lúc nhất thời không biết hướng đi.

Nhưng mà chẳng qua trong vòng mấy cái hít thở, Đường Quân liền thấy.

Một con côn trùng màu đen từ trong tai Trần Vân trốn thoát.

Thấy cảnh này Đường Quân không chút do dự, quả quyết ra tay bắt giữ con cở trùng kia.

Vèo một tiếng, sức mạnh thuộc về Đường Quân trực tiếp bao trùm con cở trùng kia, cuối cùng cở trùng được đưa vào trong một lọ thủy tinh.

Đây là pháp bảo Đường Quân dùng để đựng độc.

Chờ Đường Quân thu cở trùng, Mộ Tuyết liền để Trà Trà dừng chép lại.

Đông Phương Trà Trà cảm giác có chút đáng tiếc, nàng sắp viết xong.

Chỉ là lúc này Đường Quân nhìn thấy, đôi mắt Đông Phương Trà Trà vàng kim, nhưng chỉ là nhìn thấy cái này.

Hắn thấy đây là năng lực dị đồng.

Trên đời này dị đồng không ít người, gần như đều mang năng lực trời sinh.

Mộ Tuyết cũng đứng dậy đi tới một bên:

“Dì Đường có thể nhìn thử.”

Nàng vì nhường chỗ dì Đường, lúc thôi lui đến Trà Trà bên người, cũng thuận tay giúp Trà Trà mang bịt mắt lên.

Đông!

Mộ Tuyết nhẹ nhàng khẽ trán Trà Trà, nhỏ giọng nói:

“Trở về nhớ kỹ đọc thêm nhiều sách.”

“A ~” Đông Phương Trà Trà sờ trán.

Lúc này dì Đường đi đến bên người mẫu thân nàng, nàng nhìn kỹ một chút, mặc dù không đặc biệt kiểm tra, nhưng cảm giác sắc mặt tái nhợt đã có chuyển biến tốt đẹp.

Đường Quân cũng ngay lập tức kiểm tra.

Hắn phát hiện thê tử vốn vẫn luôn xói mòn sinh cơ, lúc này đã không còn nữa.

Thân thể cũng đang phát triển theo hướng tốt.

“Cái này... Thế mà tốt rồi.” Đường Quân có chút khó có thể tin.

Nhiều ngày như vậy, hần cầu không ít người.

Nhưng chỉ là không có ai có thể giúp một tay chữa trị bệnh tình, thậm chí ổn định bệnh tình cũng không có.

Người Mộ gia vừa đến, đã, đã tốt lên.

Làm hần có chút không dám tin tưởng.

Đi Đường đi đến trước mặt Mộ Tuyết, nàng có chút kích động, trong lúc nhất thời cũng không biết nói gì.

Trước đó mẹ của mình bị bệnh nghiêm trọng đến mức nào, nhìn liền biết.

Có thể đúng là được Mộ Tuyết chữa khỏi.

“Trùng hợp từng nhìn thấy hiện tượng này trong một quyển sách xưa, mà người chữa khỏi cho mẫu thân dì Đường là Trà Trà.” Mộ Tuyết mang theo ý cười nhợt nhạt nói.

“A?” Đông Phương Trà Trà vẻ mặt kinh ngạc, nàng chỉ nghe lời chị dâu nói, viết trừ yêu chú mà thôi.

Chú thuật này dùng tốt như vậy sao?

...

Cuối cùng tất cả mọi người rời khỏi gian phòng.

Đường Quân nhìn cổ trùng trong tay chau mày, lúc này con cổ trùng này núp ở trong bình như đã chết.

Hần cũng không biết đây là cổ gì, sau đó nhìn về phía Mộ Tuyết nói:

“Mộ nha đầu có biết lai lịch cổ trùng này không?”

Những người khác cũng nhìn về phía Mộ Tuyết, dù sao ở đây chỉ có Mộ Tuyết nhìn ra tất cả nguyên do.

“Sinh tử cổ.” Mộ Tuyết nói khẽ:

“Tử cổ nhập thể nhưng vì sinh cổ, ký sinh linh đài, hòa vào sinh cơ, lấy huyết nhục sinh cơ làm thức ăn.

Kí chủ không chết, cổ trùng không hiện.”

Chương 807: Tiên Tử Rơi Xuống Cửa Thiên 3

Nói xong những lời này, Mộ Tuyết lại nhìn về phía Đường Quân, nói:

“Sinh tử cỏ không mạnh, tính ẩn nấp cực mạnh, nhưng nếu biết được tác dụng của loại cỏ này, bình thường đều có thể phòng bị.

Mà bởi vì loại nhược điểm này tồn tại, sinh tử cỏ biến thành nhóm nuôi cỏ trùng.

Hoặc không có thân ảnh của bọn chúng, hoặc là một đám.”

Nghe được câu này, Đường Quân sững sốt một chút.

Câu này của Mộ Tuyết là có ý gì hử không cần hỏi nhiều cũng biết.

Cỏ trùng mới ra không vì thứ gì khác, chỉ vì một mẻ hột gọn.

Sau đó hử thử đi dò xét mi tâm của mình, phát hiện tạm thời không có bất cứ nguy hiểm gì.

“Cỏ trùng đến từ nơi nào?” Đường Quân lại hỏi câu.

“Người nuôi cỏ cao nguyên.” Mộ Tuyết đáp.

“Y Y ngươi mang các nàng đi nghỉ ngơi, ta cần phải đi tìm tộc trưởng.” Bàn giao xong, Đường Quân ngay lập tức đi vào bên trong đảo.

Dù hiện tại là đêm khuya, hử cũng phải đi tìm kiếm tộc trưởng.

Nếu như lời Mộ Tuyết không nói sai, Đường gia hiện tại vô cùng nguy hiểm.

Nhìn cha mình rời đi, Đường Y thở dài, nói với Mộ Tuyết các nàng:

“Ngày mai trước hết đưa các người trở về, lần sau lại mang các người tới.”

Nàng đương nhiên nghe hiểu lời nói vừa rồi của Mộ Tuyết, có người đang nhắm vào Đường gia.

Không, phải nói người nuôi cô cao nguyên đang nhắm vào Đường gia.

Mà có khả năng đã ra tay, mẫu thân nàng có lẽ chỉ là người bị hại bị liên lụy.

Nhìn phụ thân nàng liền biết.

Hắn căn bản không biết Đường gia rút cuộc làm sao lại đối địch với người nuôi cô.

Mặc dù phụ thân hắn có quyền đi vào trong đảo, thế nhưng rời xa trung tâm kỳ thật cũng là một thủ đoạn tự vệ.

Thực lực cha mẹ của nàng đều không mạnh, cho nên rất tự giác lựa chọn phổ thông.

“Dì Đường muốn lưu lại?” Mộ Tuyết hỏi một câu.

Người nuôi cô cao nguyên lần này đến có chuẩn bị, kỳ thật dì Đường lưu lại rất nguy hiểm.

Dì Đường quay đầu nhìn gian phòng mẫu thân của nàng, cuối cùng nói:

“Muộn nhất 2 ngày ta sẽ trở về.”

Mộ Tuyết không nói thêm gì, chỉ gật gật đầu.

Sau đó Mộ Tuyết và Đông Phương Trà Trà liền được đưa tới khách phòng nghỉ ngơi.

Nhã Lâm và Nhã Nguyệt nửa đường trở về, sau đó cũng bị mang đi nghỉ ngơi.

Mấy người các nàng sáng sớm ngày mai sẽ phải rời khỏi Đường gia về lại Mộ gia.

Mộ Tuyết đi vào gian phòng, nhìn ánh trăng bên ngoài, có chút bất đắc dĩ:

“Có khả năng ngày mai trở về cũng không kịp.”

Sinh tử cổ đã biến hóa, nói rõ đạt được thật lâu.

Người nuôi cổ cao nguyên trễ nhất đêm nay sẽ ra tay, mục tiêu hẳn là bên trong đảo, mẫu thân dì Đường xác thực chỉ là bị liên lụy.

Kiếp trước nàng cũng chưa từng nghe mẫu thân dì Đường có tin tức xấu gì.

Đến nỗi Đường gia, nàng chưa từng chú ý.

“Xem trước một chút có thể biết rõ ràng chuyện nơi đây hay không”

Nghĩ như vậy, Mộ Tuyết bắt đầu kết nối Thiên Nữ chương môn, xem nàng như vậy có tin tức gì.

Hỏi xem Thiên Nữ chương môn biết rõ chuyện Thâm Hải Long cung không.

...

Lục Thủy ngồi trong phòng phác họa Thiên Địa Trận Văn.

Câu đối hai bên cánh cửa mặt người kia, đang chuẩn bị đồ vật, hẳn không có việc làm đương nhiên là phác họa Thiên Địa Trận Văn.

Sức mạnh thiên địa càng nhiều, càng có thể để hẳn phát huy sức mạnh cường đại.

“Đã đêm khuya rồi? Mộ Tuyết các nàng không sai biệt lắm đã đến, cũng không biết đã nghỉ ngơi chưa.”

Lục Thủy nhìn một nửa gian phòng đã thu nhỏ, không khỏi nghĩ đến.

Hiện tại gian phòng chỉ có chừng năm sáu thước vuông, cao chừng hai mét.

“Xem ra trước hừng đông phải rời khỏi.”

Sáu bình phương xem ra xác thực rất nhiều, nhưng vấn đề đang cao độ, khi hừng đông, hẳn cũng sẽ đến độ cao hẳn đang ngồi.

Tiếp tục chờ đợi, hẳn sắp muốn nằm.

Có thể khi đó cửa cũng không còn một nửa, đối diện nhiều lắm chỉ có thể nhìn lại, đối thoại khả năng không cao.

“Tốt rồi.” Ngay lúc Lục Thủy suy nghĩ, đối diện truyền đến âm thanh.

Ánh sáng ở cửa đã bắt đầu ảm đạm, âm thanh đối diện cũng có chút hư vô mờ mịt.

“Thời gian của ta không nhiều, nếu như ngươi không thành công, vậy sẽ phải đợi tháng sau.” âm thanh phía sau cửa lại một lần nữa truyền ra.

Lục Thủy nhíu mày nói:

“Sẽ thất bại?”

“Ta sẽ cung cấp một lối đi cho ngươi, lối đi này kết nối với ta, đến lúc đó tầm nhìn của ta sẽ biến thành tầm nhìn của ngươi, thế nhưng nếu như thực lực không đủ, khả năng kết nối không được với ta.

Dưới tình huống bình thường, có thể liên tiếp thông tin đến ta, cũng có thể liên tiếp đến ánh mắt của ta.” Câu đối hai bên cánh cửa mở miệng giải thích.

Lục Thủy gật gật đầu, đại khái đã hiểu rõ.

Chỉ cần liên tiếp đến đối phương, như vậy đối phương trở về sẽ có thể nhìn thấy rất nhiều thứ, hẳn có thể thấy rõ hòn đảo kia.

“Có thể bắt đầu.” Lục Thủy nói.

Lúc này cũng không cần lãng phí thời gian.

“Được.” Câu đối hai bên cánh cửa lên tiếng, sau đó liền dẫn động phát sáng cửa.

Lúc này Lục Thủy nhìn thấy trên cửa xuất hiện một thủ ấn.

Năm ngón tay thủ ấn.

“Năm tay đặt ở trên thủ ấn, có thể thử kết nối.” Sau khi tay ấn hiện ra, đối diện lại tiếp tục nói.

Lục Thủy nhìn thủ ấn, sau đó sức mạnh thiên địa hiện lên trong mắt hắn.

Hắn cần nhìn thấu kết cấu thủ ấn này, nếu như không phải như đối phương nói.

Như vậy hắn không ngại sửa đổi kết cấu, dạy đối phương làm người.

Rất nhanh, Lục Thủy nhìn thấu kết cấu thủ ấn, xác thực không có vấn đề gì.

Lúc này Lục Thủy nắm tay đặt ở trên thủ ấn.

Sau khi cảm giác nắm tay Lục Thủy đặt lên tay Ấn Sơn, đối diện liền truyền đến âm thanh:

“Kết nối cần một quá trình, điều này ta không giúp người được, nhưng người không cần phải gấp gáp, một canh giờ kết nối thành công là bình thường, hiện tại người không cần quá... Gấp.”

m thanh đối diện nói đến cuối cùng, trực tiếp sừng sốt một chút, sau đó kinh ngạc nói:

“Người, người thành công rồi?”

Tuyệt đối thành công, hắn cảm thấy được.

Thế nhưng ttong một nháy mắt.

Đúng vậy, lúc tay Lục Thủy chạm lên bắt đầu kết nối liền trực tiếp thành công kết nối được.

“Kết cấu vững không tính phức tạp.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Cái này cũng có thể gọi phức tạp? Thật sự cho rằng trước kia hắn làm thí nghiệm là làm chơi?

Khi đó hắn trực tiếp chạy tới nghiên cứu... Chật, nghiên cứu ra cái gì?

Được rồi, dù sao không thành công, vẫn nên tranh thủ thời gian nhìn vị trí của đối phương thôi.

Đối diện: “...”

Trong lúc nhất thời hắn có chút tin tưởng lời đối phương nói, đối phương tuyệt đối không phải Tu chân giả bình thường.

“Người có thể nhìn thấy sao?”

“Có thể, lên đường đi.”

Lục Thủy nhắm mắt lại.

Lúc này đồ vật hấn nhìn thấy đã không phải là chính mình nhìn thấy.

Đây là một tầm mắt mơ hồ, trước mắt nhìn thấy cũng là một cánh cửa.

Hấn là hấn nhìn thấy đối diện cửa.

Rất nhanh ánh mắt này bắt đầu chuyển động, dường như xoay người một cái, muốn rời xa cánh cửa kia.

“Nếu có vấn đề người cứ nói thẳng, hiện tại chúng ta vẫn có thể thông tin.” Minh mở miệng nói.

Lục Thủy gật đầu, sau đó hiếu kỳ nói:

“Sở dĩ thời gian ngắn người có thể kết nối thông tin, là bởi vì thế giới xuất hiện biến hóa?”

“Đúng vậy, không biết xuất phát từ biến hóa gì, ta cảm giác vạn vật thế giới này đều đang thức tỉnh, phảng phất đang cố gắng biến tốt, không chỉ là sức mạnh ta khôi phục, còn có kết nối lỗi đi này dễ dàng hơn rất nhiều.” Minh mở miệng trả lời.

Lúc này Lục Thủy xuyên thấu qua ánh mắt Minh, nhìn thấy thông đạo mơ hồ, cuối lối đi dường như một mảnh trắng xóa.

Lục Thủy cảm thấy ngoài thông đạo hấn là Mê Vụ Chi Đô.

Chỉ là hấn không để ý cái này, mà hỏi một câu:

“Người biết Kiếm Nhất không?”

“Đạo tông Kiếm Nhất, Tu Chân giới đệ nhất nhân?” Minh hỏi.

“Đúng, người biết Kiếm Nhất cuối cùng chết như thế nào không?” Lục Thủy hỏi thăm, sau đó chờ đợi đối phương trả lời.

Đáp án này Kiếm Nhất không có cách nào nói cho hấn, hấn hi vọng có thể đạt được trên người người này.

Minh suy nghĩ, cuối cùng đáp:

“Hắn, khiêu chiến không có khả năng.”

Chương 808: Dưới Trời Sao Thêm Một Người Cơ Khố 1

Lục Thủy nhăn mày lại.

Khiêu chiến những điều không thể? Đây chính là chuyện Kiếm Nhất cần làm? Cũng thứ hấn không thể mang ra?

“Tại sao hấn muốn đi khiêu chiến chuyện không thể?” Lục Thủy hỏi.

Hấn không trực tiếp hỏi cái gì là không thể. Nếu Kiếm Nhất không đề cập tới, một người không hoàn chỉnh như vậy, khó mà nói sẽ có điều gì xảy ra sau khi hấn nói ra.

Lục Thủy thực lực biết mình đến đâu. Hiện giờ hấn không giải quyết được loại tồn tại này.

Nguy hiểm thì cũng không nguy hiểm, hấn mà muốn chạy trốn, đối phương không có cách nào đuổi kịp hấn. Quan trọng là nếu như thế thì không thể nào tiếp tục dò xét Mê Đô.

Mê Đô hay là Mê Vụ Chi Đô, vị trí của người này rất kỳ lạ.

“Bởi vì...” Lúc Minh mở miệng chuẩn bị nói thì rất tự tin, nhưng tiếp tục sau đó lại đột nhiên ngắt ngứ cả người.

“Sao vậy?” Lục Thủy hỏi.

Hấn nhìn về phía trước, trước mắt không có bất kỳ lực lượng nào ảnh hưởng tới. Và lại bọn họ vẫn còn ở trong thông đạo, muốn rời khỏi thông đạo còn một khoảng cách nữa.

Vị trí đảo nhỏ cách thông đạo này không gần.

Sau đó, giọng Minh truyền đến vẻ nghi ngờ:

“Rõ ràng là ta biết vì sao Kiếm Nhất làm như thế, nhưng lúc nhất thời lại phát hiện bản thân đã mất đi đoạn ký ức này. Có lẽ nó nằm ở một bộ phận khác trên người.”

Lục Thủy nhíu mày, nhưng hấn cũng không có nói thêm điều gì nữa mà chuyển sang hỏi thăm chuyện khác:

“Ngày ấy Chân Thần vẫn lạc, người biết người ở đâu không?”

“Biết một nửa, ta biết mình đag chiến đấu, dồn hết hết thảy để chiến đấu, quên sinh biết chết, đánh cược tất cả chỉ để chiến đấu. Nhưng là ta không biết cuối cùng mình đã thắng hay thua, cũng không biết chính mình chiến đấu vì điều gì. Ta chỉ biết là, cuối cùng chiến đấu kết thúc, Chân Thần vẫn lạc.” Minh đáp.

Lục Thủy có chút hiếu kỳ nói:

“Chiến đấu? Địch nhân của người là ai? Nơi người chiến đấu cách chỗ Chân Thần xa không?”

Câu hỏi này đối với Lục Thủy khá quan trọng. Dù sao hắn phải biết người này là đang vây công Cửu, hay bản thân hắn ta đang đánh nhau với người ta.

“Địch nhân là nam, ta nhớ được hình dạng của hắn, nhưng ký ức về tên của hắn lại không chỗ ta. Về phần Chân Thần, ta có ký ức này, Chân Thần cách chúng ta rất rất xa. Từ đầu tới cuối cuộc chiến đấu đều không xuất hiện hình dáng Chân Thần, nhưng cuối cùng vẫn truyền đến tin tức Chân Thần vẫn lạc. Còn về việc Chân Thần đã vẫn lạc ra sao, đoạn ký ức này cũng không ở chỗ ta. Nhưng là ta nhớ được lúc ấy trong lòng mình chỉ thờ dài, không quá kinh ngạc. Như thể bản thân đã sớm biết Chân Thần sẽ vẫn lạc. Nhưng cũng có khả năng cảm xúc khác hiện đang không ở chỗ ta.” Minh tiếp tục nói.

Lục Thủy gật đầu không nói gì.

Thực lực của người này đúng là không tầm thường, hắn biết Cửu. Nhưng chuyện mà hắn biết chỉ được nửa này nửa kia, nên rất khó tìm được chuyện nào chính xác.

Còn về việc vì sao hắn lại muốn khai chiến với người kia, Lục Thủy không thể nào biết được. Địch nhân là ai, hắn càng không thể nào ra đưa ra kết luận.

Người đó là nam, chỉ như này thôi thì làm sao đoán?

Nhưng có thể đối phương biết Cửu chắc chắn đã vẫn lạc.

Như vậy chỉ có một khả năng. Có khả năng hấn đã tham gia, thí thân.

Sau đó, Lục Thủy nghĩ đến ở cuối cùng trong danh sách thí thân có một người bình thường, Nguyệt tộc, Minh Nguyệt.

“Ngươi là người Nguyệt tộc?” Lục Thủy thử hỏi.

“Ta không trả lời được vấn đề này, không có ký ức liên quan, nhưng mà ta cảm giác có lẽ bản thân là nhân loại.” Minh nói.

Lục Thủy không tiếp tục để ý tới điều này nữa, xem như thêm một manh mối đi, đến lúc đó là có thể biết chính xác.

“Những chuyện sau khi Chân Thần vẫn lạc, ngươi biết bao nhiêu?” Lục Thủy nhìn thấy thông đạo sắp đến cuối. Bên ngoài chỉ một mảng trắng xóa.

“Đó là tháng năm dài đằng đẵng, một ngày bình thường khi ta rời khỏi Tu Chân giới đi đến nơi khác. Giống như đi trên mặt trăng vậy. Về sau, ta gặp một việc lớn. Nhưng chuyện liên quan tới sự kiện kia ta chỉ biết qua loa. Sau đó, ta liền ở lại Mê Đô, có vẻ như ta đã đáp ứng ai đó thủ hộ ở nơi đây. Nhưng ta phải trông coi thứ gì, cần thủ hộ tới khi nào. Ta cũng không biết.” Giọng nói của Minh mang theo nghi hoặc.

Hấn cảm thấy mình không biết còn nhiều hơn điều biết. Có vẻ như rất nhiều bộ phận đang ở một nơi khác.

“Ngươi biết trận chiến của tam đại thế lực Viễn Cổ không?” Lục Thủy hỏi.

“Không có ấn tượng.” Minh đáp lời.

Lục Thủy hiểu, đối phương nói nói đến việc lớn kia, có lẽ là trận chiến xảy ra lúc thời kỳ Viễn Cổ sắp kết thúc. Cũng chính sau sự kiện đó, Lục để hấn tại Mê Đô, thủ hộ một thứ gì đó.

“Xem ra hấn là không biết tin tức liên quan đến Dự Ngôn Thạch Bản.” Lục Thủy thở dài trong lòng.

Hấn cũng đành chịu. Những gì hấn ta gặp phải không phải đã chết, thì cũng chỉ là ngoi đầu lên, còn không thì cũng toàn

chuyện chưa hoàn chỉnh.

Lúc nào hẳn mới có thể gặp được một tên bình thường?

Trước mắt, bình thường nhất có lẽ là Thiên Cơ, nhưng Thiên Cơ rút lại không dám ra, khiến người ta biết phải làm sao. Thiên Cơ Lâu Vũ biết không nhiều.

“Sắp tới.” Lúc này, giọng nói Minh truyền tới.

Lục Thủy thuận theo ánh mắt Minh, thấy được màn sương trắng xoá, trong tầm mắt mờ hồ mờ mịt.

Rất nhanh, Minh thoát khỏi thông đạo, cuối cùng xuất hiện ở trong sương mù, dày đặc đến mức đưa tay không thấy được năm ngón.

“Phải bao lâu mới có thể đến chỗ hòn đảo của ngươi?” Lục Thủy nhìn trong tầm mắt nơi nào cũng đều là sương mù, tò mò hỏi.

Theo lý thấy thì đã gần tới nơi rồi mới đúng.

“Bao lâu mới có thể đến ư?” Minh hơi nghi ngờ, sau đó đáp:

“Đã đến rồi, chúng ta đã ở trên hòn đảo.”

Lục Thủy sững sốt một chút, sau đó nói:

“Vươn tay ngươi ra, đặt ở trước tầm mắt.”

Minh không rõ ràng cho lắm, nhưng vẫn đưa tay ra.

Sau đó Lục Thủy thấy được tay Minh, rất mờ hồ nhưng đúng là tay.

“Có chuyện gì nhi?” Nhất thời, Lục Thủy thấy hơi nghi hoặc.

Là Mê Đô quá đặc biệt, hay là giác quan của Minh bị lừa?

“Mỗi người nhìn thấy Mê Đô đều không giống nhau sao?” Lục Thủy hỏi.

Nghe được câu này, Minh sững sốt một chút, sau đó chợt hiểu ra:

“Ta nhớ ra rồi, Mê Đô cần tự mình đến mới có thể nhìn thấy, thông qua ánh mắt của ta chưa chắc đã có thể nhìn thấy.”

“Người ở dưới chờ ta, ta bay lên, đến vị trí biên giới, ảnh hưởng không còn lớn như vậy nữa.” Nói xong, Minh lập tức bay lên.

Lục Thủy có thể cảm giác được đôi phương ở bên ngoài. Ở phía trên di chuyển nhanh chóng.

Rất nhanh, hấn phát hiện mê vụ càng ngày càng ít. Ánh sáng bắt đầu xuất hiện.

“Bên chỗ người đang là ban ngày?” Lục Thủy đột nhiên hỏi.

“Không phải, chỗ ta giờ cũng đang đêm tối, tình hình Mê Đô không thể có chuyện theo lẽ thường.” Minh vẫn đang tiếp tục di chuyển bên trên.

Rất nhanh Lục Thủy liền thấy một khu vực bị mê vụ bao phủ, hoàn toàn không thể nhìn thấy tình huống bên trong hiện giờ như thế nào.

Hình ảnh vẫn còn có chút mơ hồ.

“Trong mắt người thế giới có mơ hồ không” Lục Thủy hỏi.

Hấn phát hiện những gì mình nhìn thấy tất cả đều rất mơ hồ.

Ngay từ đầu hấn tưởng rằng tín hiệu có vấn đề, thế nhưng cho dù Minh đã về thân thể mình thì tất cả những gì hấn có thể thấy vẫn mơ hồ như thế. Điều này khiến hấn phải hỏi lại Minh để xác nhận lại xem.

“Không, trong mắt ta nhìn cái gì cũng vô cùng rõ ràng, người không thấy rõ?” Minh hỏi.

“Người nghĩ là vì sao?” Lục Thủy trực tiếp hỏi.

Minh trầm mặc một lát, cuối cùng nói:

“Không phải thuật pháp của ta có vấn đề. Có lẽ là ảnh hưởng đến từ Mê Đô.”

Cho nên, Mê Đô thực sự có hiệu ứng đặc biệt làm mờ tất cả à?

Trong nháy mắt, Lục Thủy nghĩ đến cái người viết sách kia.

Nói cách khác, người khác nhìn thấy Mê Đô thì rõ ràng còn hẳn nhìn thấy Mê Đô chỉ có mơ hồ. Hoặc có thể nói, nếu hẳn không tận mắt nhìn thì chỉ có thể thấy Mê Đô mơ hồ?

Mê Đô như vậy khiến Lục Thủy cảm thấy nghi hoặc.

Chương 809: Dưới Trời Sao Thêm Một Người Cơ Khố 2

Rốt cuộc đó là thứ gì, loại đặc tính này hẳn chưa từng thấy bao giờ. Mà vị trí của Minh là Mê Đô, có liên quan đến Lục.

Lục đã để thứ gì ở chỗ này?

Dù có nghĩ nát óc Lục Thủy cũng không suy đoán được tí nào.

Hắn biết quá ít về Lục. Hắn chỉ biết Lục rất mạnh, là người thúc đẩy thời đại Chân Thần kết thúc.

Lục cũng giống như Chân Thần, đều tự mình chọn vẫn lạc.

Nhưng hắn khác với Chân Thần một điểm là khi Lục vẫn lạc, có lẽ đã không thể kết thúc người hắn tồn tại.

Người mà một cái chết có thể khiến cho người ta lãng quên là đặc biệt vô cùng.

Thậm chí, vượt qua Chân Thần.

Lục Thủy đang tự hỏi, nhưng hắn cũng đang chú ý bốn phía. Hắn muốn nhìn mê vụ nơi này xem còn có thể nhìn thấy những vật khác hay không. Nếu như chỉ có đến thế này, hẳn rất khó tìm được đến nơi đây.

Mà vừa lúc này, một bóng người đột nhiên xông vào tầm mắt của hắn.

“Dừng lại.” Lục Thủy lập tức nói.

Minh vốn đang di chuyển bên trên, nghe được tiếng nói của Lục Thủy thì lập tức ngừng lại.

“Sao vậy?” Minh hỏi.

“Phía trước có bóng người, người thấy không?” Lục Thủy hỏi.

Hắn nhìn thấy ở ngay phía trước, một bóng người đang đứng đấy. Nhưng lại vẫn không thể nhìn thấy bất kì thứ gì

khác.

Đó là một bóng người trong sương mù.

“Thấy, nơi này chắc chắn sẽ có bóng người xuất hiện, nhưng ta không thể nào gia tiếp được với nó. Ta từng thử nghiệm và rút ra được vài kết luận. Đối phương nhìn như ở phía trước nhưng trên thực tế lại xa cuối chân trời. Hoặc có thể nói, bóng người chỉ là bóng người, vốn không có gì khác nữa. Còn có một khả năng khác, đó chính là đã từng có người đi ngang qua, từ đó lưu lại một bóng người.” Minh nói.

Lục Thủy nhíu mày, nếu như chỉ là vấn đề về khoảng cách, tất nhiên không có vấn đề. Khoảng cách cũng không thể chân chính ảnh hưởng đến bọn hắn, mặc kệ là Minh hay là thân ảnh kia, tuyệt đối đều có chính mình đặc thù.

Chân chính có thể ảnh hưởng bọn hắn, là Mê Đô.

Lại hoặc là Mê Vụ Chi Đô, nếu như Mê Đô thật ở trong Mê Vụ Chi Đô.

Cho nên Minh phía sau hai cái suy đoán khả năng cao hơn một chút.

Dù sao ở trong mắt Lục Thủy, bóng người kia không có bất kỳ cái gì động tác.

Thấy thế nào cũng không phải người bình thường.

“Ta cho ngươi một cái phù văn, ngươi ném thử nhìn xem có thể hay không cùng đối phương giao lưu.” Lục Thủy nói ra.

“Được.” Minh lập tức đáp ứng.

Hắn đã thử qua vô số cách, không có bất kỳ hiệu quả gì.

Thứ duy nhất hữu dụng, chính là thông đạo kia. Nếu như người này có cách, hắn lập tức có thể thoát khỏi Mê Đô.

—————

“Người của Đường gia cơ bản không chế được?”

Đường gia bên ngoài phía bắc núi lớn trong sơn động, truyền ra thanh âm trầm thấp.

Son động đen kịt một màu, trong hắc ám có bốn cái thân ảnh, không cách nào thấy rõ dung nhan, chính là phục sức đều khó mà nhìn ra.

“Sinh Tử Cổ đã có tác dụng, Đường gia quá yếu, thế mà đến bây giờ mới phát hiện sự tồn tại của Sinh Tử Cổ.”

“Đồ đâu?”

“Chưa có tin tức, nghi là đã bị dời đi nơi khác. Nhưng dựa vào tình hình này thì có vẻ nó vẫn nằm trong Đường gia.”

“Giết xông vào tìm à?”

“Quá mạo hiểm. Dù trong người họ có Sinh Tử Cổ, nhưng thực lực đối phương không tệ. Chúng ta âm thầm tìm kiếm còn được chứ một khi giết xông vào trên quy mô lớn, tất sẽ khiến đối phương liều mạng với chúng ta. Người của chúng ta quá ít.”

“Làm sao bây giờ?”

“Chỗ ta lúc này có một bảo vật Không Gian, có thể mang một vài người Đường gia ra ngoài, tìm người nào quan trọng, sau đó đưa ra bên ngoài. Như vậy có thể giúp chúng ta không phải xông vào Đường gia. Nhưng nhất định phải qua người Sinh Tử Cổ gần đó mới được.”

“Vậy những người nào được chọn?”

Dứt lời, tất cả mọi người trầm mặc, như thể vẫn đang suy nghĩ phải chọn người nào mới tốt.

Rất nhanh liền có người mở miệng.

“Những người trẻ tuổi cốt lõi rất có khả năng, những lão bất tử kia cũng phải chọn lấy một hai tên.”

“Không cần đếm xỉa đến người ngoài đảo.”

“Không, các ngươi có từng quan sát được rằng gần Đường gia tiếp đón vài vị khách hay không?”

Nghe thấy vậy, lập tức có người nói:

“Người Mộ gia? Ý của ngươi là, rất có thể Đường gia đưa đồ cho Mộ gia chuyển đi?”

“Nghe nói là vợ và con gái của Mộ Trạch Mộ gia, người quan trọng như vậy lại đột nhiên đến thăm, có bình thường không?”

“Đạo lí đối nhân xử thế mà thôi, bình thường.”

“Cho nên mới không bình thường.”

“.....”

Nhất thời, không một ai nói chuyện, quả đúng là như vậy. Nhìn thì có vẻ bình thường, nhưng lại bình thường thái quá.

“Bên phía các nàng có dấu vết của Sinh Tử Cổ không?”

“Có, như có vẻ như đã bị phát hiện, cổ trùng này gấp quá.”

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, Đầu tiên cứ dời đi đã, phải người cho các nàng ăn cổ trùng, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.”

“Hành động đi.”

Trong nháy mắt, trong sơn động đen kịt, không còn bất luận tiếng vang nào nữa, không để lại chút xíu dấu vết nào.

Bốn bóng người kia, cũng đã hoàn toàn biến mất.

...

“Cổ Thần?” Mộ Tuyết nghe Thiên Nữ chường môn báo cáo vậy thì hơi kinh ngạc.

Cổ Thần là cái gì?

“Chúng ta cũng là trùng hợp nghe được thôi. Bên đó nói là cao nguyên dưỡng cổ nhân phát hiện sự tồn tại của Cổ Thần. Bọn hắn dốc toàn bộ lực lượng, tìm kiếm Cổ Thần. Nói Cổ Thần là nguồn gốc của hết thảy cổ trùng, cổ độc. Chỉ cần có được Cổ Thần, dưỡng cổ nhân cao nguyên bọn chúng sẽ mở ra tiền đồ tươi sáng.” Thiên Nữ chường môn lập tức trả lời.

Thần Nữ đại nhân đột nhiên tìm nàng, nàng tất nhiên không dám chậm trễ phút nào.

Nguồn gốc của hết thảy cổ trùng, cổ độc?

Mộ Tuyết nghĩ nghĩ, nghe có vẻ hơi quen tai. Hình như trước kia Lục Thủy đã từng nghiên cứu.

“Nghe có hơi giống Mẫu Thần Vạn Vật, hình như nàng cũng lấy cổ trùng làm bản thể.” Mộ Tuyết cảm thấy hơi do dự khó xác định.

Nàng có quen với Mẫu Thần Vạn Vật. Dù sao nàng cho Vạn Vật Mẫu Thần năm mươi năm để chính nàng ấy giải phẫu chính mình.

Lục Thủy muốn nghiên cứu, đây là chuyện không thể tránh khỏi.

Nhưng Mẫu Thần Vạn Vật là tiên, trong một số lĩnh vực, nàng là tồn tại như một vị Thần Minh.

Sau đó thanh danh truyền đến tai Lục Thủy. Cuối cùng lên đài thí nghiệm.

Trên đời này, không ai có thể ngăn cản Lục Thủy bắt những Thần Minh này làm nghiên cứu. Những Thần Minh này khi đối mặt với Lục Thủy, chỉ có hai lựa chọn.

Một là phối hợp, bớt đi chút khổ sở.

Hai là Lục Thủy ép đối phương phải phối hợp với mình, đãi ngộ có hơi vô nhân đạo.

Có vài người khá khí phách, gần chết vẫn không theo. Cuối cùng đến cả quyền được sống hay chết cũng đều bị tước đoạt.

Dưới trời sao lại có thêm một người cơ khổ.

Nếu không phải nàng thường xuyên làm nổ mật thất của Lục Thủy thì cũng không biết có bao nhiêu sinh linh đã nằm lên đài thí nghiệm.

Đương nhiên, nếu không do nàng vẫn luôn không mang thai, cũng đã không khiến nhiều sinh linh phải nằm trên đó đến như vậy.

Mỗi lần Lục Thủy đưa tay về phía tinh không, đều có vô số người đang phát run.

Mộ Tuyết ngừng suy nghĩ, lại không hiểu vì sao đột nhiên lại nhớ tới Lục Thủy. Rõ ràng tên này việc xấu từng đóng nhưng nàng vẫn ưa thích ghê gớm.

“Ừm, có thể là bởi vì ta nên mới khiến cho Lục Thủy trở thành như vậy, ta thật sự là một người phụ nữ tràn ngập tội nghiệt, ày, hiện tại là bé gái.”

Nhưng đôi với Cổ Thần, có lẽ Mộ Tuyết sẽ không gặp được, cho nên nàng không biết cuối cùng đó có phải là Mẫu Thần Vạn Vật hay không.

Nếu như vậy thì nàng cảm thấy cần chỉ cho đối phương một con đường sáng, chớ đi đường xưa. Nhưng Mộ Tuyết nghĩ nghĩ, lại cảm thấy, đời này có lẽ Lục Thủy sẽ không mở mắt thất làm nghiên cứu đâu.

Chương 810: Dưới Trời Sao Thêm Một Người Cơ Khố 3

“Đúng rồi, có hỏi Hải Yêu chuyện về Thâm Hải Long cung không?” Mộ Tuyết hỏi.

Tiền lúc đang liên lạc với Thiên Nữ chương môn, thì hỏi một chút.

“Đêm nay vừa mới nhận được tin tức. Ban đầu là muốn ngày mai mới nói cho Thần Nữ đại nhân.” Thiên Nữ chương môn giải thích, tiếp tục nói:

“Đại thủy sư Vụ Nhã nói, khi đó, long cung đạt tới Thần Vực, có người kích hoạt Thần Vực vốn đã yên lặng vô số năm, không thể nào thấy rõ thân ảnh của đối phương, nhưng trên người người đó có một luồng vô thượng vĩ lực. Giới tính nam, có lẽ có quen biết với Độc Nhất Chân Thần.”

“Thì ra là Thần Vực.” Trong lòng Mộ Tuyết có hơi ngạc nhiên. Nàng vốn không nghĩ tới đó là nơi ở của Độc Nhất Chân Thần Cửu.

“Như vì sao Thần Vực đều ở dưới nước?” Trong lòng Mộ Tuyết nảy ra nghi vấn.

Đến cả đũa bé hư kia cũng ở dưới nước. Còn bị Trà Trà mạo phạm nhiều lần.

“Sau đó thì sao?” Mộ Tuyết mở miệng hỏi.

Nàng tất nhiên biết người kia là Lục Thủy, nhưng Lục Thủy đi vào làm gì, lấy được thứ gì, nàng cũng không biết.

Nhưng ngược lại, có vài chuyện có thể thấy khá rõ đó là dường như Lục Thủy luôn tiếp xúc với đồ của Độc Nhất Chân Thần.

Có lẽ có liên quan đến Lục gia. Dù sao, Duy Nhất Chân Thần và Độc Nhất Chân Thần khá thân thiết.

“Về sau, người bên ma tu giết đến long cung. Lúc Long Vương sắp bị giết, người kia đi ra từ Thần Vực, một ngón đánh tan hai vị ma tu, vĩnh viên giam cầm bọn hấn ở ngoài Thần Vực.” Thiên Nữ chường môn tuôn một hơi nói hết chuyện.

Mộ Tuyết nhú mày lại:

“Hai ma tu đó có đẳng cấp gì? Họ sử dụng sức mạnh có đặc thù gì?”

“Đẳng cấp cửu giai, sức mạnh gì thì các nàng nói không kỹ càng đến vậy, hình như là sức mạnh Thần Vực đồng nguyên.” Thiên Nữ chường môn đáp.

Mộ Tuyết gật đầu, nói vậy nghĩa là đó không phải sức mạnh bên Lục Thủy. Nếu như Lục Thủy hiện tại có thể một đòn đánh được cửu giai, vậy nàng nhưc đầu lẩm. Nhất là khi nàng không cảm giác được thiên địa chi lực ở bên kia, điều này càng khiến nàng đau đầu hơn.

Cũng may họ dùng sức mạnh Thần Vực.

Tiếp đó Mộ Tuyết không còn câu hỏi nào nữa. Khi nàng muốn kết thúc liên lạc, Thiên Nữ chường môn đã nói những chuyện khác:

“Đúng rồi, còn có một việc muốn nói cho Thần Nữ đại nhân.”

“Gì vậy?”

Mộ Tuyết ngồi bên giường có chút hiếu kỳ. Nàng nhớ là không còn chuyện gì nữa. Nhưng dù sao hiện giờ nàng cũng không có ý định nghỉ ngơi.

Nếu như không đoán sai, chắc chắn nhà Văn Đường hôm nay sẽ không yên bình.

Mặc dù nàng không thèm để ý, nhưng có Đường di thêm cả Nhã Nguyệt Nhã Lâm cũng ở chỗ này, nàng không yên lòng.

Đương nhiên, trong đêm nay động thủ là tốt nhất rồi.

Nàng có thể thanh trừ trong một lần duy nhất. Đến lúc đó, vấn đề Đường di ở lại Đường gia cũng không còn quá lớn.

Nhưng nếu chỉ ở gây sự ở nội đảo, nàng cũng không quản được. Thôi thì đành xem những người này định làm thế nào.

Đối với chuyện của Đường gia, Mộ Tuyết không để bụng.

“Là liên quan tới ma tu Chiến Vô Ảnh.” Thiên Nữ chương môn giải thích.

Nghe được cái này, Mộ Tuyết lập tức từ bỏ suy nghĩ dưỡng cổ nhân cao nguyên muốn động thủ như thế nào. Nàng lập tức hỏi lại Thiên Nữ chương môn:

“Có tin tức mới rồi?”

“Đúng vậy, sau khi chúng ta thay đổi nhiều cách để lấy chứng cứ thì cuối cùng cũng biết được, vào một tháng sau, Thần Huyền tông sẽ mang pháp bảo của ma tu Chiến Vô Ảnh đến chỗ ma tu Chí Tôn tu luyện. Ma tu Chí Tôn tu luyện ở Huyết Hoa thành, từ Thần Huyền tông đi đến Huyết Hoa thành không xa, nhưng đối phương sẽ đi đến đó như thế nào trước mắt vẫn còn chưa biết.”

Mộ Tuyết sau khi nghe vậy thì hơi ngạc nhiên. Giống như đối phương cố ý nói cho bọn họ lộ trình hành động.

“Xem ra mục tiêu của ma tu Chiến Vô Ảnh là Lục Thủy. Nếu không phải Lục Thủy đòi trước khéo léo thì có lẽ đã không chặn được pháp bảo của đối phương.”

Nhiều người biết như vậy, tu vi người hộ tống chắc chắn cũng không kém, bên người Lục Thủy lại không có cao thủ. Trông kiểu gì cũng không thể giống như có thể đoạt được siêu cấp pháp bảo về.

Thế nhưng ngoài ý muốn lại thành công. Bây giờ nghĩ lại thì thấy có chút không bình thường.

Trước mắt, ma tu Chiến Vô Ảnh đang cố ý truyền tin tức ra, sau đó chờ người đến chặn. Mà người này chính là Lục Thủy.

Có lẽ tuyến đường của đối phương sẽ không công khai, con đường Lục Thủy đi, bọn hắn cũng sẽ cùng đi theo con đường đó.

“Nói cách khác, thứ mình cần không phải là chặn được bảo vật, mà là sau khi bảo vật bị Lục Thủy chặn được thì bắt Chiến Vô Ảnh, sau đó đi tìm Lục Thủy tính sổ sách.”

Bởi vì muốn hỏi xem lý do tại sao Chiến Vô Ảnh nhằm vào Lục Thủy, nên Mộ Tuyết cảm thấy trước hết không vội giết.

“Xác định là một tháng?” Mộ Tuyết hỏi.

“Trước mắt tin tức lấy được là như vậy, còn không biết nửa đường có bị sửa đổi gì nữa không.” Thiên Nữ chường môn nói.

“Tiếp tục chú ý, nếu như thời gian không bị sửa đổi, thì tiếp theo chỉ cần chú ý hướng đi của ma tu Chiến Vô Ảnh một chút là đủ.” Mộ Tuyết phân phó.

Thiên Nữ chường môn đương nhiên không có bất kỳ ý kiến gì.

Sau đó không bao lâu, các nàng liền kết thúc liên lạc.

Mộ Tuyết thở ra một hơi.

“Một nửa tháng, 11.000 quyền, dạy Lục Thủy làm người.”

Khuôn mặt Mộ Tuyết đầy ý cười, sau đó như thể nhớ ra một chuyện quan trọng:

“À, còn thêm một cái chân.”

Còn về những đồ đã nhét vào thì đành phải xem ngày đó có nhớ mang ra mặc hay không. Nếu như địa điểm ẩn nấp thì trang phục nhỏ cũng có thể. Chỉ là có hơi biến thái.

Bị Lục Thủy giận mất.

Đúng lúc Mộ Tuyết nghĩ đến điều này, bất chợt nàng nhíu mày.

Nàng nhìn ra ngoài, phát hiện không gian trở nên rung chuyển.

“Mục tiêu là nơi này, tại sao cao nguyên dưỡng cổ nhân phải nhằm vào nó?”

Theo Mộ Tuyết, dưỡng cổ nhân cao nguyên là vì Cổ Thần, mà nếu Cổ Thần ở Đường gia, thì có lẽ nơi có khả năng nhất là

trong đảo mới đúng. Sao lại đột nhiên nhằm vào ngoài đảo rồi?

Nhưng đúng thật là nơi này không có Cổ Thần, điều này nàng có thể khẳng định.

“Dạng pháp bảo không gian như này bị dời ra ngoài, khẳng định lành ít dữ nhiều.”

Mộ Tuyết hơi do dự, không lập tức ra tay. Nếu như có sự can thiệp của không gian pháp bảo, dưỡng cổ nhân cao nguyên chắc chắn sẽ đánh giết đến đây.

Bọn hắn sẽ cho rằng xác suất nơi này có Cổ Thần lên đến tám phần.

Cuối cùng, Mộ Tuyết vẫn quyết định không làm gì cả, chờ bị dời ra ngoài.

Ngay vào lúc này, một trận pháp Không Gian to lớn yên lặng hiện ra trên không trung. Sau đó rơi xuống mấy luồng sáng.

Những ánh sáng này chỉ có một chùm không rời xuống bên trong đảo. Luồng ánh sáng ấy tất nhiên rơi xuống trong nhà Đường Quân. Khi ánh sáng xuất hiện, trong nháy mắt, tất cả mọi người trong tòa nhà thấy vậy mà sững sờ.

Trà Trà vốn đang ngủ cũng lập tức mở mắt.

“Có phải xảy ra chuyện gì rồi phải không?”

Ngay lúc Trà Trà định thức dậy, nàng đột nhiên cảm giác mình như bị thứ gì đó hút đi. Trong chớp nhoáng này, đầu óc nàng hiện lên vô số suy nghĩ, cuối cùng nhẹ nhàng thả ra.

“Còn quần áo mặc thật tốt.”

Sau đó Đông Phương Trà Trà biến mất.

Nhã Nguyệt và Nhã Lâm vẫn còn đang bắt Hỏa Vân Thú, Nhã Lâm vừa mới bắt được Hỏa Vân Thú thì đã lập tức biến mất tại chỗ, sau đó Nhã Nguyệt cũng biến mất theo.

Đường Y vừa mới định đi thăm mẫu thân mình một chút nhưng sau khi nhìn thấy chùm sáng kia thì cũng đi theo biến

mắt.

Mộ Tuyết nhìn ánh sáng rơi xuống, cuối cùng, tùy ý để lực lượng không gian đưa nàng đưa đến những vị trí khác.

Để xem, dưỡng cổ nhân cao nguyên định làm gì.

Chương 811: Giết Nhã Nguyệt Nhã Lâm Sẽ Như Thế Nào? 1

Núi lớn cách xa Đường gia.

Đêm khuya, trên núi yên tĩnh lạ thường. Tất cả động vật, Linh thú đều đang nghỉ ngơi. Ngay đúng vào lúc này, một ánh sáng phá vỡ sự của an bình ngọn núi lớn.

Chỉ trong nháy mắt, mấy chục chùm sáng từ trên trời giáng xuống. Như thể bên trong mỗi một chùm sáng, đều có một bóng người.

Hô!

Quang mang rơi xuống núi lớn, tỏa ra bốn phương tám hướng. Có luồng ánh sáng cực ít kẻ sát bên ánh sáng.

Oành!

Khi những luồng ánh sáng này rơi xuống đất, chúng tạo ra những âm thanh trầm muện, như thể những người rơi xuống đều bị quăng xuống vậy.

Lúc này, Mộ Tuyết rơi từ trên không xuống, nàng lơ lửng ở giữa không trung, không có dấu hiệu nào là bị ngã. Ánh sáng ở trên người nàng sẽ không gây ra tổn thương mà ngược lại, nó đang hỗ trợ cho nàng. Như tiên nữ hạ phàm trần, ánh sáng tím từ người nàng tỏa ra.

Nhưng tiếc rằng cảnh này không ai hay.

Sau đó quang mang biến mất, Mộ Tuyết chậm rãi đáp xuống đất. Ung dung không vội vã.

“Phân bố chia rẽ. Xem ra, tu vi của đối phương rất bình thường. Pháp bảo như thế nhưng lại không chế không tốt.” Mộ Tuyết nhìn bốn phía, suy đoán.

Nhưng nàng nhanh chóng phát hiện ra có người đang đi về phía bên này.

Hắn là người giữ pháp bảo bảo biết mình không chế không tốt cho nên sắp xếp người đến từng nơi một.

Sau đó, Mộ Tuyết liền thấy có người xuất hiện ở gần chỗ nàng.

Là hai người.

Dưới ánh trăng, thấy rõ hai người kia là rất dễ dàng sự tình. Đó là hai nam tử mặc trang phục kỳ quái, tu vi trong khoảng 3.5.

Trà Trà mà gặp phải hai người này sẽ khá gian nan. Tuy thực lực Đông Phương Trà Trà siêu quần nhưng thiên phú chiến đấu lại quá kém.

“Người bình thường?” Hai người đi tới có chút ngoài ý muốn.

Mộ Tuyết nhìn bọn hắn nhưng không có lên tiếng.

Hai người kia liếc nhìn nhau, nói:

“Giữ nguyên kế hoạch, đầu tiên khiến nàng ta mất đi năng lực hành động, sau đó cho ăn cổ độc, bắt đi.”

Mộ Tuyết nhíu mày, sau đó không nhìn về phía hai người kia mà đi thẳng về một hướng khác. Qua lời của đối phương, nếu đám Nhã Nguyệt gặp phải những người này thì có thể sẽ có chút nguy hiểm.

Nhưng cũng may, khoảng cách không xa, dù cho không có ấn ký nhưng chỉ cần xuất hiện việc nguy hiểm tính mạng, thì nàng cũng có thể đi qua đầu tiên.

Trước mắt, nàng không có cảm giác được đám Nhã Nguyệt gặp vấn đề nguy hiểm gì.

Còn về phần Trà Trà, có Công Đức Chi Nhân ở đó, muốn bắt nàng ấy cũng không dễ đến vậy đâu.

Trà Trà vốn thường xuyên ra ngoài mạo hiểm, biết nên bảo vệ mình như thế nào. Đừng nhìn Trà Trà trông có vẻ không thông minh vậy mà khinh, năng lực cầu sinh của nàng ấy rất mạnh.

Hai người kia nhìn thấy Mộ Tuyết quay người rời đi thì sửng sờ.

Đây là một kẻ ngốc?

Nghĩ như vậy, hai người trực tiếp thi pháp, định khiến người này mất đi khả năng chống cự. Muốn trách thì trách vận may của bản thân không tốt đi. Đã sinh ra ở Đường gia.

Sau đó bọn họ thi thuật pháp về phía Mộ Tuyết, nhưng làm cách nào cũng không có gây lên bất kỳ gợn sóng. Đến cả vảy tiên cũng không lay động một chút nào.

Hai người sửng sốt một chút, thấy cực kỳ khó hiểu. Sau đó, bọn họ trong lòng giật thót, nghĩ tới điều gì đó rất đáng sợ. Đầu tiên là nhanh chóng quay người chạy đi.

Nhưng mà khi xoay người một cái, bọn hắn lập tức giữ nguyên tư thế đứng tại đó không thể nào động đậy.

Trong mắt vẫn y nguyên vẻ khiếp sợ.

Mộ Tuyết không để ý đến người đằng sau, nàng có thể cảm giác được Trà Trà đang ở gần đây, Hương Dụ thì cách đây hơi xa.

Vốn Đinh Lương đang trông nom Nhã Nguyệt Nhã Lâm nhưng hiện giờ có vẻ như đang ở cùng với Hương Dụ. Thực lực các nàng đều không kém, Mộ Tuyết không quá lo lắng.

Sau đó Mộ Tuyết phát hiện Nhã Nguyệt Nhã Lâm thêm vào đó là cả Đường di cũng đang ở cùng một chỗ. Đường di thực lực so với những người khác thì mạnh hơn nhiều, chỉ cần không bị nhắm vào thì sẽ không có vấn đề gì lớn.

Về phần Trần tiên bối, có vẻ như đang ở cùng đám thị nữ.

Sau khi Mộ Tuyết biết đại khái tình hình thì quyết định đi tìm Trà Trà trước. Nàng mà chỉ điểm tốt, chiến lực của Trà Trà vẫn là rất mạnh.

Còn về người nuôi cổ cho đến trước mắt vẫn chưa phải là chính chủ ra sân.

“Người của Đường gia cũng ở phía bên này, xem ra cũng có một vài nhân vật quan trọng bị truyền tống đến đây.”

Nghĩ như vậy, Mộ Tuyết liền biến mất khỏi vùng rừng tùng này.

Còn hai người nuôi cở ở phía sau vẫn đứng y nguyên ở đó. Lúc này, một cơn gió nhẹ quét qua, sau đó hai người giống như bụi bặm vậy, biến mất ở trong cơn gió nhẹ.

Mộ Tuyết không thích nam nhân khác đụng chạm vào người mình. Trừ Lục Thủy có thể tùy tiện đụng ra thì những người khác ngay cả quần áo nàng cũng không được chạm. Ở kiếp trước, mặc dù điều gì nàng cũng không hiểu, nhưng vẫn hiểu rõ rằng, lấy chồng là sẽ như thế nào. Nhưng về cảm giác nàng vẫn cảm thấy đôi nơi khác, trốn ở trong viện sinh hoạt. Nhưng tiếc là Lục Thủy nhất định phải nuông chiều nàng đến khi nàng vui vẻ mới thôi. Khiến nàng có cảm giác thế giới không giống nhau.

Đường ban đêm khó đi, trên đường Mộ Tuyết đi tới, xung quanh luôn có một vài Yêu thú nhìn chăm chăm nàng. Nàng không ra tay, nhưng vào lúc những Yêu thú này có ý định nhào đến, nàng sẽ lập tức thả ra một chút khí tức của mình.

Không dám gây ra động tĩnh quá lớn. Lo người nuôi cở và người của Đường gia chú ý tới nơi này.

“Không biết bây giờ Lục Thủy đang làm gì. Hắn đang tiếp tục xem Thiên Địa Trận Văn, hay là chạy đi đâu đó làm chuyện gì rồi.” Vừa mới nghĩ đến Lục Thủy, nàng lại muốn biết đối phương đang làm gì. Tiếc là bây giờ không phải là thời điểm tốt để gọi điện thoại.

“Sáng mai sẽ liên lạc lại với hắn, nói cho hắn biết tin mình sắp trở về. Cũng chẳng biết hắn vui mừng hay là khó chịu đây nữa.”

Nếu hắn vui mừng thì Mộ Tuyết cũng vui mừng, nếu như tỏ thái độ khó chịu, vậy thì Mộ Tuyết sẽ lại ho thêm một quyền.

Sau đó, Mộ Tuyết đi dưới một đại thụ, nàng ngẩng đầu lên nhìn. Lúc này, Đông Phương Trà Trà đang núp ở trên cây, cảnh giác nhìn bốn phía.

“Trà Trà, em đang làm gì thế?” Mộ Tuyết tò mò hỏi.

Lúc này Đông Phương Trà Trà kỳ thật có ẩn nấp chi pháp gia thân, dùng hay là ánh mắt của nàng lực lượng.

Người bình thường khó mà phát hiện.

Lúc đầu, Trà Trà đang trốn tránh cảnh giác bốn phía, đột nhiên nàng nghe thấy có người gọi thì giật nảy mình. Suýt chút nữa là đã nhảy xuống cây ngự kiếm phi hành chạy trốn. Nhưng may mà phản ứng kịp, nhận ra đó là chị dâu.

Hương Dụ không ở đây thêm nữa xung quanh ẩn chứa nhiều điều nguy hiểm, nàng trước tiên cứ trốn trước. Gặp phải chuyện kỳ lạ nào, cho dù có nguy hiểm hay không, đều chú ý ẩn nấp.

Đây là điều Hương Dụ dạy nàng. Hương Dụ nói đúng.

Chờ đến khi nàng vô địch thiên hạ, thì không cần nghe lời Hương Dụ phải trốn tránh nữa. Nàng còn nghĩ xong những lời để phản bác Hương Dụ rồi đây.

‘Ta còn chưa dùng sức, địch nhân đax ngã, sao phải tránh?’

“Chị dâu, vừa mới rồi có người tới, em đang tránh bọn họ. Hương Dụ nói là nếu gặp phải tình huống bất ngờ, có người đột nhiên xuất hiện thì phần lớn đều là kẻ địch. Phải ẩn trốn trước đã rồi quan sát chúng.” Đông Phương Trà Trà nhảy xuống trước mặt Mộ Tuyết, lập tức đáp.

Có chị dâu ở đây rồi, nàng chẳng sợ gì nữa.

Mộ Tuyết nhìn nơi Đông Phương Trà Trà ẩn nấp và thuật pháp nàng dùng, không nói gì thêm. Mặc dù Trà Trà không quá thông minh, nhưng rất nghe lời.

“Bọn chúng đâu?” Mộ Tuyết hỏi.

Đông Phương Trà Trà nhìn xung quanh một lần, nói:

“Không biết bọn chúng đi đâu nữa.”

“Vậy chúng ta đi tìm đám người Đường di đi đã.” Mộ Tuyết nhẹ nhàng nói.

Tất nhiên Đông Phương Trà Trà không có ý kiến. Vào những lúc không biết làm sao thì cứ nghe chị dâu, nghe Hương

Dụ là được rồi.

Nhưng ngay lúc hai người Mộ Tuyết chuẩn bị rời khỏi chỗ này thì bất chợt có một mũi tên bay tới.

Vút!

Mũi tên bắn trực tiếp về phía Mộ Tuyết. Công kích bất chợt như này, Mộ Tuyết căn bản không thềm để vào mắt.

Nhưng Đông Phương Trà Trà liền động.

Trước tiên, nàng gọi kiếm ra, va chạm với mũi tên này.

Oành!

Một tiếng nổ mạnh vang lên, nhưng lực lượng xung kích cũng không quá lớn. Dù sao đến cả Trà Trà còn có thể ngăn lại.

“Có vẻ như không được mạnh cho lắm.” Đông Phương Trà Trà ngăn lại một tiễn, đột nhiên phát hiện chính mình rất mạnh.

“Chị dâu, em cảm thấy hiện giờ em có hơi bành trướng rồi, em cảm thấy em có thể đánh thắng bọn hắn.” Đông Phương Trà Trà lùi đến bên người Mộ Tuyết nó.

Mộ Tuyết nhìn về hướng mũi tên bay tới. Ở bên đó có hai người bước ra, là hai người tam giai. Xem ra bọn chúng nhìn vào thực lực để phái người ra.

Cho dù là bên phía nàng bên kia hay bên phía Trà Trà bên này thì đều không phải dưỡng cổ nhân nào quá mạnh.

Hắn là cường giả tập trung ở nơi khác.

“Vậy thì thử giao thủ với các nàng một chút, có nhẽ thắng.” Mộ Tuyết nhìn Đông Phương Trà Trà, nhẹ giọng cười nói.

Chương 812: Giết Nhã Nguyệt Nhã Lâm Sẽ Như Thế Nào? 2

Đám Đường di không gặp phải tình huống nguy hiểm, nên nàng không đi qua cũng không có vấn đề gì. Và lại nếu lúc đi qua phải cần ra tay, đối với nàng mà nói là điều khá phiền phức.

Cho nên, lỡ như Đường gia có thể tự mình giải quyết phiền phức thì có thể chờ một chút, tiện thể nàng cũng muốn cho Trà Trà làm quen sử dụng thực lực của mình.

Mấy tháng nay, tốc độ tiến giai của Trà Trà quá nhanh, nhưng đều không ra tay lần nào. Nàng không nắm rõ được thực lực của mình đến đâu.

Nếu không phải vậy, vào lúc Lục Thủy không thể sử dụng thực lực từ tam giai trở lên, hẳn đã không đến mức không có chút lực phản kích nào.

“Thật sự có thể chứ?” Đông Phương Trà Trà có chút hưng phấn.

Bình thường sau khi rời khỏi nhà nàng chẳng đánh lại nổi ai. Hơn nữa, Hương Dụ đều không cho nàng nẩy lên xung đột với người khác.

Nhưng bây giờ có chị dâu ở đây mà, đánh không lại cũng không có việc gì. Nếu chị dâu không để nàng đánh, đương nhiên là không thể đánh, cố tình làm sẽ khiến chị dâu thêm phiền phức. Mà ra ngoài thám hiểm, quan trọng nhất chính là không thể khiến người khác thêm phiền phức.

Mộ Tuyết nhẹ nhàng gật đầu:

“Cố gắng đánh bại bọn hắn, không cần lo lắng gì khác.”

Lúc này hai người kia cũng đã đi tới.

“Ta đã nói chắc chắn nàng ta trốn đi rồi mà.” Một nam tử chất giọng khàn khàn lên tiếng trước.

Mỗi bước chân hấn đi tới, cây cỏ dưới chân cũng đều trở nên khô héo.

Là cô độc.

“Tốc chiến tốc thắng, phế các nàng, để người sống.” Một nam tử khác nói theo.

Nói xong, hai người vọt thẳng về phía Mộ Tuyết và Đông Phương Trà Trà.

Lúc này, Đông Phương Trà Trà cũng đã chuẩn bị xong. Trong tay nàng cầm kiếm, bắt đầu chuyển động như là một trận gió.

Trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác, không lo lắng hậu quả, tự tin đến mức không gì có thể sánh kịp.

Tự tin này là chị dâu cho nàng.

Thua còn có chị dâu, nàng không sợ.

Oanh!

Chiến đấu hết sức căng thẳng.

Mộ Tuyết chỉ đứng ở phía sau nhìn xem, nàng muốn nhìn xem Trà Trà có thể phát huy bao nhiêu thực lực.

...

“Đã có chuyện gì?” Đường Quân đứng ở trên ngọn núi, hơi kinh ngạc nhìn bốn phía.

Ở bên cạnh hắn còn có một người nam tử trung niên râu cá trê, đang cau mày.

Người này chính là Tộc trưởng Đường gia Đường Thiên Vũ. Có tu vi thất giai, độc công xuất sinh nhập hóa, vô cùng cường đại. Ở trong các thế lực ngang hàng, rất ít ai là không kiêng kị hắn.

Mộ gia tộc trưởng Mộ Uyên, ở trước mặt hắn cũng không dám có chút thư giãn.

Mặc dù cả hai cùng một cảnh giới, nhưng là Đường Thiên Vũ đã chạm đến tu vi thất giai từ lâu, nếu thực sự đánh nhau, Mộ Uyên tất nhiên sẽ thua.

Đến đây phải xem ai là người nhập đạo trước.

Nhập đạo với thất giai không nhập đạo khác nhau một trời một vực. Đương nhiên, các gia tộc so bì với nhau là về nội tình, không phải tộc trưởng nhà ai mạnh thì gia tộc ấy càng mạnh. Giống như Lục gia vậy.

Cho dù thực lực Mộ gia hay tộc trưởng Đường gia mạnh đến đâu thì nội tình của bọn họ khi đứng trước mặt Lục gia không chịu nổi một đòn.

“Là dưỡng cổ nhân cao nguyên.” Đường Thiên Vũ nhăn mày lại.

Hắn không ngờ rằng đối phương lại ra tay sớm đến vậy.

“Cho nên, thực ra tộc trưởng đã sớm biết dưỡng cổ nhân cao nguyên nhằm vào Đường gia chúng ta ư?” Đường Quân trầm giọng, nói.

Cũng có nghĩa là phu nhân hắn chịu khổ sở nhiều vậy chỉ là vô ích?

Người trong tộc đã biết là Sinh Tử Cổ từ trước nhưng không nói hắn biết?

Đường Thiên Vũ liếc qua Đường Quân, nói:

“Không nên suy nghĩ nhiều, chuyện về Sinh Tử Cổ là ta nghe người nói, nhưng chúng ta lại phát hiện có điều không đúng, chỉ là không biết đó là gì thôi. Hiện tại xem ra trong tộc không ít người đã mất đi sức chiến đấu.”

“Vậy hiện giờ tên dưỡng cổ nhân đó làm vậy là vì sao?” Đường Quân hỏi.

Hắn có thể nhận thấy được có không ít người bị truyền tống đi, hắn không thể xác định được nhà hắn có xảy ra chuyện hay không.

“Bọn chúng đang tìm một vật, có lẽ là dịch chuyển hết người người trông có vẻ khả nghi đi. Những người khác trong tộc có lẽ cũng đã bắt đầu hành động, chẳng qua dưỡng cổ nhân cao nguyên sẽ nhanh hơn. Tới rồi.”

Nghe được điều này, Đường Quân đã không thể nào suy nghĩ nhiều được nữa, việc cấp bách hiện giờ vẫn là phải đối mặt với nguy cơ trước mắt. Và đương nhiên, hắn cũng đang nỗ lực kiểm tra từ những hướng xung quanh, nhìn xem có tin tức người nhà hắn hay không.

Dưỡng cổ nhân cao nguyên có mục đích riêng, mà trong nhà hắn cũng có người Sinh Tử Cổ, có khả năng cao chính là một trong các mục tiêu.

Lúc này có hai người đi tới. Hai người này cùng mặc trang phục kỳ dị, bọn họ nhìn thấy Đường Thiên Vũ thì cười cợt:

“Đường tộc trưởng, trả đồ lại cho chúng ta, chúng ta lập tức đi liền.”

Đối mặt xuất hiện hai người kia, Đường Quân không nói gì, hắn phát hiện hai người kia rất mạnh.

Hắn mới lên thực lực ngũ giai không bao lâu, vốn không thể chống lại. Nhưng mà vào ngay lúc này, ở phía khác đột nhiên nổ rền âm thanh cực lớn.

Oanh!

Là lực lượng va chạm.

Lúc này tất cả mọi người nhìn về phía bên kia, nơi đó ở dưới núi, có hơi xa.

“Người đi một chuyến đi, nhìn xem, người của Đường gia rất khó giải quyết.” Trước đó, một tên dưỡng cổ nhân cao nguyên quay sang nói chuyện với đồng bạn bên cạnh.

Một tên dưỡng cổ nhân khác thì không nói gì thêm, trực tiếp biến mất khỏi ngọn núi.

Đường Thiên Vũ chỉ nhìn không động thủ, hắn nhìn chằm chằm dưỡng cổ nhân cao nguyên đối diện, nói:

“Của ngươi? Nếu như Trùng cốc nói là của bọn hắn, các ngươi còn nói đó là các ngươi sao?”

“Nhưng không phải Trùng cốc không đi ra hay sao? Trùng cốc nuôi trùng không dưỡng cổ, cổ trùng không phải trùng.” Dưỡng cổ nhân cao nguyên, Miêu Hồ bình tĩnh nói lời đùa cợt.

Đường Quân đứng ở phía sau không nói gì. Hắn nghe không hiểu. Quá thiếu thốn tin tức.

“Cổ trùng vốn là độc, không phải là Đường gia ta sao?” Đường Thiên Vũ nhìn thấy Miêu Hồ đùa giỡn, cũng đáp trả bằng vẻ mặt bình tĩnh nói.

Chung quanh đã bắt đầu đánh nhau, Đường gia ở thế yếu. Nhưng Đường Thiên Vũ vẫn y nguyên bình tĩnh, không ai có thể biết nội tâm của hắn đang có suy nghĩ gì.

Đây chính là tộc trưởng đương nhiệm của Đường gia.

Đường Quân biết, Đường Thiên Vũ thân là tộc trưởng Đường gia, là người duy nhất không thể biểu hiện ra quá nhiều cảm xúc ở trước mặt kẻ địch và cũng là người duy nhất không thể khiếp đảm lùi bước.

Đường Thiên Vũ là loại người như vậy, cũng có loại năng lực này. Có thể Đường Quân tự biết chính mình không phải loại người này. Hắn vẫn thử tìm kiếm người nhà.

“Nhưng bây giờ Đường gia không bảo vệ được thứ đó. Không cần mang cái nội tình Đường gia các ngươi ra đây, các ngươi có, chúng ta cũng có. Và cả ngươi lẫn ta đều hiểu, nội tình không phải là thứ có thể tùy ý sử dụng.” Miêu Hồ đùa giỡn, giọng nói mang theo ý cười.

“Nếu đã muốn, vì sao không ra tay đi?” Đường Thiên Vũ nhìn Miêu Hồ đùa giỡn, đáp.

“Không ở trên người ngươi, ta chỉ cần coi chừng ngươi là được rồi.” Miêu Hồ vẫn vui vẻ đùa giỡn cười cợt nhìn Đường Thiên Vũ, tiếp tục nói:

“Ngươi cảm thấy, chúng ta có biện pháp biết Cổ Thần hạ lạc hay không?”

Nghe được điều này, Đường Thiên Vũ nhẹ cay mày đến mức khó nhìn thấy. Và cuối cùng, Đường Quân cũng hiểu bọn họ đang tranh chấp vì cái gì, Cổ Thần.

Thấy thế nào cũng không phải đồ bình thường được. Thứ này, toàn bộ Tu Chân giới hắn không người nào biết. Cho dù là Trùng cốc có lẽ cũng không biết.

Dù có là dưỡng cổ nhân cao nguyên, hay là Đường gia, cũng đều không muốn Trùng cốc biết. Bởi vì Trùng cốc có nhất định sẽ xuất thủ. Chuyện này đối với bọn họ nói, là trí mạng.

Dưỡng cổ nhân cao nguyên thuộc thế lực nhất lưu, nhưng khi bọn chúng rời khỏi khu vực của mình thì như vậy đã không được tính là thế lực nhất lưu nữa.

Đường gia cũng không sợ đối phương. Có thể Trùng cốc thực sự là thế lực đỉnh cấp. Nếu bọn họ hào hứng, xác suất lớn đó chẳng là gì đối với họ.

Dù sao thì những chuyện này Đường Quân cũng không có tư cách tham dự. Hắn vốn là người ngoài, rời xa trung tâm quyền lực của Đường gia.

Nếu như không phải vì chuyện Sinh Tử Cổ sự tình, hắn đã không biết đến chuyện này.

Nhưng nhanh thôi, Đường Quân không tiếp tục suy nghĩ nữa, dường như hắn có hai đứa cháu của con gái mình.

...

Chương 813: Giết Nhã Nguyệt Nhã Lâm Sẽ Như Thế Nào? 3

Nhã Nguyệt ôm Nhã Lâm, Đường Y mang theo Nhã Nguyệt không ngừng lui lại, ở sau lưng các nàng đang có người không ngừng công kích.

Đường Y không ngừng phòng ngự. Cũng may đối phương không mạnh như vậy. Miễn cưỡng có thể ứng phó. Nếu như không có mang theo hai nữ nhi, có lẽ nàng đã chạy thoát rồi. Nhưng đây chính là nữ nhi của nàng, sao nàng có thể không quan tâm được?

Nhưng không trốn được bao lâu, bất chợt sau lưng truyền đến tiếng có người công kích. Công kích còn chưa tới, Đường Y đã nhận ra lực lượng này rất cường đại.

Mạnh hơn nàng.

Oanh! ! !

Lực lượng đó tiến đến, Đường Y toàn lực đối kháng.

Phịch một tiếng, Đường Y trực tiếp bị đánh lui ra một khoảng cách.

Nhã Nguyệt giật nảy mình. Lập tức ôm Nhã Lâm chạy đến bên người mẫu thân nàng, lo lắng nói:

“Mẫu thân, người không sao chứ?”

“Mẫu thân.” Nhã Lâm cũng có chút sợ sệt, kêu lên.

“Không có việc gì, các người đi trước.” Đường Y có chút gian nan đáp lại.

Đối phương quá mạnh, nàng căn bản không thể so sánh được.

“Không cần tách ra chạy trốn, các người không thể thoát được đâu.” Lúc này, một nữ dưỡng cổ nhân xuất hiện ở phía trước Đường Y các nàng.

Đi theo sau lưng nàng ta còn có ba người.

Đường Y bên này là bọn hấn trọng điểm chiếu cố đối tượng, không có khả năng để cho người ta chạy thoát.

“Nghe nói ngươi là người Mộ gia?” Cái kia nữ tính dường cố nhân nhìn xem Đường Y hỏi.

Đường Y mày nhíu lại xuống, nàng không biết đối phương là có ý gì.

Đến cùng là nhằm vào Đường gia, hay là tại nhằm vào Mộ gia.

Nàng đã là người của Đường gia, cũng là người Mộ gia.

Nhưng là nàng hai cái nữ nhi chỉ có thể coi là Mộ gia.

“Tiền bối đến cùng muốn hỏi gì?” Đường Y bình phục một chút vừa mới trùng kích, âm mặt hỏi.

Đối phương đã phong tỏa nàng phụ cận đường, lấy thực lực của nàng, rất khó thoát đi, trừ phi...

Đường Y tay xuất hiện một viên đan dược.

Thân là người của Đường gia, tất nhiên nàng cũng từng tu độc.

Về sau, Mộ Trạch không thích, nàng mới chuyển tu thứ khác.

Người khác là không người thích tu độc, bởi vì nói dễ ảnh hưởng đến người xung quanh, bao gồm cả con cái.

Đường Y từ bỏ, nhưng là nàng vẫn còn có rất nhiều tri thức liên quan. Tỉ như dùng độc tiêu hao tính mạng của nàng để nhận được lực lượng cường đại.

Nếu mà bắt buộc, nàng sẽ không do dự.

“Khi đến Đường gia, có người giao cho ngươi thứ gì sao?” Nữ dưỡng cố nhân nhìn Đường Y, hỏi.

“Ta không hiểu tiền bối đang nói cái gì, chúng ta mới vừa tới Đường gia, lại đột nhiên bị truyền tống đến nơi này. Không biết tiền bối có hiểu làm điều gì hay không?” Đường Y nhìn đối phương, lên tiếng hỏi lại.

Nàng thật sự không biết đối phương đang nói cái gì. Nhưng nàng biết, khẳng định là nàng bị cuốn vào ân oán giữa dưỡng cô nhân và Đường gia.

Hắn là đối phương đang tìm đồ vật nào đó. Mà bây giờ đối phương hoài nghi thứ đó ở chỗ nàng. Đây không phải một tín hiệu tốt. Bởi vì chuyện đối phương nhận định, cho dù nàng phủ nhận ra sao thì cũng chẳng mang đến tác dụng lớn.

“Có hay không có, hi vọng các hạ đi theo chúng ta một chuyến. Để bảo đảm ba vị được an toàn, hi vọng mọi người ăn cỏ trùng của chúng ta.” Nữ dưỡng cô nhân lấy ra ba viên đan dược.

Bên trong cả ba viên đan dược đều có chứa cỏ trùng. Bọn họ chỉ cần ăn nó là có thể mang người về.

Đường Y cau mày, ăn cỏ trùng của đối phương có khác gì đi chịu chết đâu? Còn không bằng liều mạng mang theo nữ nhi chạy khỏi nơi này.

Đường Y nhìn nữ dưỡng cô nhân kia, nhanh chóng ném ra một kiện pháp bảo. Ngay lúc ném pháp bảo ra, trong nháy mắt Đường Y chọn làm nổ pháp bảo.

Oanh!

Lực lượng khổng lồ trùng kích, trực tiếp ngăn cản những người kia lại. Đường Y không chút do dự, mang theo Nhã Nguyệt và Nhã Lâm né ra.

Hô một tiếng.

Sau một khắc, lực lượng chấn động bị nữ dưỡng cô nhân kia tản ra.

“Đuổi theo, ta muốn xem xem, nàng ta có bao nhiêu pháp bảo để ném.” Nữ dưỡng cô nhân vẻ mặt lạnh như băng, nói.

Mà lúc này, vừa lúc Đường Quân đã nhận ra Đường Y. Hắn nhìn tộc trưởng giằng co với dưỡng cô nhân, thì bắt đầu thử lùi lại.

Ngay trong nháy mắt lúc Đường Quân muốn lui, Miêu Hồ vốn đang đùa giỡn, động.

Sức mạnh của hấn lập tức bộc phát, công kích Đường Quân.

Nhìn thấy Miêu Hồ động thủ, Đường Thiên Vũ cũng không có mấy may chần chờ, trực tiếp đánh trả.

Oanh một tiếng, lực lượng vô cùng cường đại bộc phát. Đường Quân bị vây bên trong lực lượng, khó mà thoát nổi.

Một đòn này qua đi, Miêu Hồ đùa giỡn nhìn Đường Quân, khẽ cười nói:

“Vị đạo hữu này, vội vã đi đâu?”

Đường Quân cau mày nhìn Miêu Hồ đùa giỡn, nhất thời không nói gì.

Hấn không thể nói mình đi cứu nữ nhi được.

Đường Thiên Vũ không nói gì, chỉ là nhìn Miêu Hồ đùa giỡn. Đối phương rất mạnh, mạnh đến nỗi khiến hấn không thể nào coi nhẹ một tơ một hào.

Hấn chợt nhận ra, độc trên người mình không ảnh hưởng chút nào đến Miêu Hồ đùa giỡn.

Tất cả mọi người cao thủ dùng độc, chỉ là hình thức không giống nhau thôi.

Cổ độc tơ độc không kém chút nào so với hấn.

Miêu Hồ đùa giỡn nhìn về phía một vị trí dưới núi nào đó, nói:

“Vị đạo hữu này có phải nhìn thấy các nàng rồi hay không?”

Đường Thiên Vũ lúc này cũng quét mắt nhìn vài nơi, phát hiện là Đường Y. Nữ nhi Đường Quân, phu nhân Mộ Trạch Mộ gia.

Nếu là người bình thường, hấn chắc chắn sẽ không nhớ kỹ như vậy. Nhưng Mộ gia cưới Đường Y, thân là tộc trưởng Đường gia, hấn hiểu rõ hơn bất cứ ai. Dù sao Mộ gia không thể so với Đường gia kém cõi của bọn hấn được. Nếu để cho

đối phương xảy ra chuyện ở Đường gia, hấn làm sao có thể bàn giao.

Xem ra, chỉ cần nghĩ biện pháp để Đường Quân xuống dưới.

“Nếu như ta công kích các nàng, các người đoán nó sẽ như thế nào đây?” Nói xong, Miêu Hồ đưa giỡn duỗi ra một ngón công kích đám người Đường Y đang chạy trời chết.

Luồng sức mạnh mạnh mẽ trong nháy mắt gào thét đi tới.

Đường Quân kinh hãi, muốn ngăn cản một kích kia, nhưng là thực lực của hấn kém nhiều lắm, vốn không thể bắt kịp.

Oanh! !

Một tiếng vang thật lớn, công kích cường đại kia bị cắt đứt.

Là Đường Thiên Vũ.

Mà vừa lúc này Đường Quân trực tiếp thoát khỏi chỗ đứng, phóng về phía Đường Y. Thế nhưng là vừa mới rời khỏi ngọn núi thì đã bị lực lượng cường đại bức lui trở về.

Một bóng người xuất hiện ở đằng trước Đường Quân, vô cùng cường đại.

“Cổ trùng phân thân?” Trên mặt Đường Thiên Vũ mang theo khói mù.

Hấn toàn lực có thể ngăn chặn Miêu Hồ đưa giỡn, thế nhưng thêm một phân thân nữa thì lại khó khăn. Đây là phân thân đã tiệm cận tới tu vi lục giai, Đường Quân không cách nào chống cự.

“Không có những thực lực này, làm sao có thể đối mặt nói chuyện với gia chủ Đường gia?” Miêu Hồ đưa giỡn cười cợt, mang theo ý trêu tức.

Những người này để ý người phía dưới như vậy, vậy thì chắc chắn thứ đồ đó có thể đang nằm trên người các nàng.

Phải xem người của bạn họ có bắt được đối phương hay không, nếu như không thể thù hấn sẽ tự mình ra tay.

Lúc này, Đường Y mang theo Nhã Nguyệt và Nhã Lâm, thấy mình sắp bị đuổi kịp.

Nàng đã không còn pháp bảo gì có thể phát nổ.

Cuối cùng Đường Y lấy ra viên đan dược chuẩn bị đã lâu kia.

Đây là một viên đan dược màu xích hồng. Một khi đã nuốt nó vào, thì không có con đường thứ hai nữa.

“Người trốn không thoát đâu.” Giọng nói từng đặng sau truyền đến. Thanh âm này càng ngày càng gần, cảm giác áp bách cũng càng ngày càng mạnh.

Đường Y biết, nếu còn không quyết định thì sẽ không thể kịp được nữa.

Nàng cúi đầu nhìn xuống hai nữ nhi có chút sợ sệt, nhìn Nhã Lâm ôm Hỏa Vân Thú đang kinh hãi, cuối cùng không có chút do dự nào nữa, ăn đan dược màu xích hồng.

“Mẫu thân.” Nhã Nguyệt không phải trẻ con, tất nhiên nàng biết đan dược này không đơn giản. Vả lại, nàng nhìn thấy ánh mắt của mẫu thân khi nhìn nàng chắt chứa điều luyến tiếc. Như vậy khiến trong lòng nàng cực kỳ bất an.

“Không cần lo lắng, không có chuyện gì.” Đường Y nhẹ giọng an ủi.

Giờ khắc này, đan dược xuất hiện tác dụng, trên người nàng bắt đầu phát ra lực lượng cường đại.

Chương 814: Thần Nữ Nhất Niệm Giết Người Vô Tình 1

Thần Nữ Nhất Niệm Giết Người Vô Tình 1

Đường Y bộc phát ra sức mạnh vượt xa thực lực của nàng.

Sự bộc phát đột ngột này khiến nàng dễ dàng thoát được sự truy đuổi.

Mà nữ nhân nuôi cô

Không có người nào có thể đột nhiên bộc phát ra nhiều linh lực như vậy, nếu có thì chính là phải trả giá cho đại giới.

Mà đại giới này có lẽ là không cách nào nghịch chuyển.

“Điên cuồng như vậy? Nói như vậy thì thứ đồ kia cực kỳ có khả năng ở trên người nàng?” Nữ nhân nuôi cô nhăn mày nhăn mặt nhưng rất nhanh nàng đã nghĩ thông suốt một chuyện khác.

“Nếu như ở trên người nàng, không có lý do gì mà nàng không trực tiếp thoát đi. Nàng dù cho không muốn sống cũng phải mang theo hai đứa trẻ kia trốn thoát, chắc chắn có đầy đủ lý do cùng nguyên nhân. Thứ đồ kia ở trên người hai đứa trẻ?”

Đoán được điều này, trong nháy mắt, nàng cũng thử bộc phát linh lực đuổi theo.

Dù là hiện tại đuổi không kịp, nhưng mà chỉ cần không mất dấu là đủ rồi.

Đối phương chẳng còn chống cự được bao lâu nữa.

“Xem ra là đang đợi cứu viện.” Nữ nhân nuôi cô cười lạnh:

“Ta ngược lại muốn xem thử, Đường gia còn có ai có thể tới cứu người.”

...

Nhóm người Đường Quân nhìn thấy Đường Y bắt đầu nổi điên.

Nàng nhìn thấy linh lực nữ nhi của mình đột nhiên bộc phát.

Đây là ăn Nhiên Huyết Đan.

Ăn Nhiên Huyết Đan, liền không còn cách nào hồi phục thể trạng.

Cuối cùng chỉ có thể bị thiêu đốt đến tan biến.

“Chết tiệt!” Đường Quân ngay lập tức qua bên kia, có khi bây giờ đi qua còn có thể nghĩ chút biện pháp.

Oanh!

Cổ trùng phân thân ngay lập tức ngăn cản đi Đường của Đường Quân.

“Cút ngay.” Đường Quân không nói hai lời bắt đầu phá vòng vây.

“Can đảm lắm, khí thế thật kinh người.” Miêu Hồ Hí cổ trùng phân thân mang theo ý cười nói:

“Đáng tiếc cách biệt thực lực vẫn khó mà vượt qua. Thật ra thì hai đứa trẻ kia cũng cho qua được, vậy mà mạng cũng không cần. Phối hợp với chúng ta một chút, sẽ không nhất định phải đánh đổi bằng mạng sống. Xem ra thứ đồ đó ở trên người nàng.”

“Thật sự là ngu xuẩn.” Đường Quân biểu cảm lạnh nhạt nhìn về phía Miêu Hồ Hí giỡn nói:

“Nàng là đang bảo vệ nữ nhi của nàng, cùng người Cổ Thần gì đó không có bất cứ quan hệ nào. Nàng mới vừa tới Đường gia, ngay cả Cổ Thần là cái gì cũng không biết, các người thế mà lại cho là đồ ở trên người nàng. Ngu không ai bằng.”

“Vì nữ nhi?” Miêu Hồ Chí sững sốt một chút, cười nói:

“Lỡ như đây chỉ là trò lừa gạt người lấy ra gạt ta thì sao? Mà người nuôi cổ như chúng ta sẽ không tin thứ này.”

Đúng vậy, người nuôi cổ không chỉ có nuôi cổ, sự tồn tại của bọn hắn cũng gần giống như loài sâu độc.

Nào có cái gì thân tình để nói.

Đường Quân không nói thêm gì, hấn vẫn phải phá vòng vây.

Đường Thiên Vũ chỉ là muốn nhìn xem, tiện thể kiểm chế Miêu Hồ Hí.

Hấn sẽ hỗ trợ, nhưng mà không có khả năng sẽ liều mạng giống như Đường Quân.

Điều hấn bận tâm không phải một gia đình, mà là cả một gia tộc.

Hiện tại vẫn chưa tới lúc mà hấn phải liều mạng.

“Xem bộ dạng của Đường gia chủ hình như không để ý lắm, hay là ta đoán sai rồi?” Miêu Hồ Hí nhìn Đường Thiên Vũ, nói khẽ:

“Chẳng lẽ đồ không chỗ các nàng sao?”

“Ở đây cơ, các hạ vì sao không tự mình đi lấy?” Đường Thiên Vũ âm mặt nói ra.

“Nếu như vậy thật, vậy thì ta đây liền phải đi lấy.” Nói rồi Miêu Hồ Hí trực tiếp đi về phía Đường Y bên kia.

Đường Thiên Vũ tất nhiên không cho phép đối phương và hấn biến mất khỏi nơi này.

Hai bên kiểm chế lẫn nhau, ai cũng dừng hòng ra tay.

Để xem ai có thể kiên trì đến cuối cùng.

Oanh!

Hai người trực tiếp giao chiến, linh lực cường đại quét sạch bốn phía.

Mà Miêu Hồ Hí cố trùng phân thân, trực tiếp bỏ qua Đường Quân, tập trung linh lực, hướng công kích đi về Đường Y bên kia..

Đường Quân muốn ngăn cản, lại phát hiện căn bản làm không được.

“Không!”

Oanh một tiếng.

Đòn đánh ngay lập tức rơi trúng vào vị trí của Đường Y.

Đường Y vốn đang mang theo hai nữ nhi chạy trời chế, tự nhiên phát hiện bên kia có người giao chiến, nàng lại trốn về hướng khác.

Thế nhưng mà nàng không có nghĩ tới chính là từ trên trời đột nhiên có sức mạnh hướng về phía nàng bên này mà tới.

Trong nháy mắt đó, Đường Y liền biết, linh lực này không phải là loại nàng có thể ứng phó nổi.

Thậm chí thoát cũng không được.

Không chút do dự, Đường Y lựa chọn che chở hai đứa bé.

Oanh!

Linh lực đáng sợ trực tiếp công kích đến vị trí của Đường Y.

Phịch một tiếng.

Đường Y bị đánh bay ra ngoài, Nhã Nguyệt Nhã Lâm cũng bị đánh bay ra ngoài.

Hỏa Vân Thú cùng Thủy Vân Thú trực tiếp bị quăng ở bên người Nhã Lâm.

Bây giờ còn nhỏ bọn chúng trong lúc nhất thời không có năng lực phản kháng.

Nhã Nguyệt bị quăng xuống đất, nàng trước tiên nhìn về phía mình mẫu thân, phát hiện lúc này trên người mẫu thân chịu thật nhiều vết thương.

Nàng lập tức đứng lên đi về phía mẫu thân nàng.

Mặc dù mình cũng chịu một chút thương tích, nhưng mà nói cho cùng cũng tương đối nhẹ.

“Mẫu thân.” Nhã Nguyệt lập tức tới đỡ Đường Y dậy.

Đường Y khí tức hỗn loạn, bản thân bị trọng thương, đan dược lại còn đang không ngừng thiêu đốt thân thể của nàng.

“Nhã Lâm đâu?” Đường Y gian nan mở miệng.

Lúc này Nhã Nguyệt mới phát hiện Nhã Lâm vắng ra khỏi người nàng.

Nhưng mà ngay sau đó đã thấy Nhã Lâm, ngay ở phía trước, cách các nàng không xa.

“Ồ phía trước, không có việc gì.” Nhã Nguyệt lập tức nói.

Nói rồi nàng liền đứng lên, định đi Nhã Lâm ôm trở về:

“Mẫu thân, người ngồi nghỉ trước đi, con đi bế Nhã Lâm về đây..”

Đúng vậy, lúc này Nhã Lâm đang ngồi dưới đất, nàng đưa mắt nhìn bốn phía có chút sợ sệt.

Nhưng mà rất nhanh liền nhìn thấy được mẫu thân.

Nàng lập tức đứng lên muốn chạy đến bên cạnh mẫu thân.

Nhưng mà Nhã Lâm vừa mới đứng lên, Nhã Nguyệt đi được nửa đường, đột nhiên một trận uy áp giáng tới.

Uy áp này vượt xa sức chịu đựng của Nhã Nguyệt và Nhã Lâm.

Trong lúc nhất thời các nàng đều không thể động đậy.

Phải biết Nhã Nguyệt còn chưa tới nhị giai, Nhã Lâm thì vừa mới bắt đầu tu luyện.

Tùy tiện vài người nhị giai tam giai cũng không phải là kẻ địch mà các nàng có thể đối phó.

“Chậc chậc, vậy mà vẫn chạy.” Nữ nhân nuôi cở truyền tới giọng nói.

Thân ảnh của nàng cũng xuất hiện trước mặt Nhã Lâm cách đó không xa.

Ngay lúc nàng chuẩn bị dên gần Nhã Lâm, Hỏa Vân Thú và Thủy Vân Thú liền đến chắn trước mặt Nhã Lâm, gầm nhẹ về phía nữ nhân nuôi cở.

Nếu như chỉ là Linh thú nhất giai nhị giai bình thường có lẽ bọn chúng vẫn đối phó được.

Nhưng mà ở trước mặt là một nữ nhân nuôi cở mạnh hơn nhiều so với nhị giai tam giai, hai Linh thú vừa ra đời không có chút tác dụng.

Phịch một tiếng.

Linh lực không lồ uy áp, ép hai con Linh thú không cách nào động đậy.

Liên tục gầm nhẹ.

Bọn chúng đến cả muốn bảo vệ chủ nhân cũng làm không được.

Nhã Nguyệt với Đường Y đều hoảng sợ nhìn nữ nhân nuôi cở, nàng ta ngay lập tức muốn tiếp cận Nhã Lâm.

“Vì để cho các ngươi phối hợp, ta phế đi tiểu gia hỏa này trước, chắc các ngươi hẳn là không ý kiến nhỉ?” Nữ nhân nuôi cở dừng lại trước mặt Nhã Lâm.

Lúc này linh lực của nàng đã bắt đầu bao vây toàn diện giam cầm bốn phía.

Tuyệt đối sẽ không để cho những người này lại thoát khỏi khống chế của nàng.

Lúc này ba người kia cũng xuất hiện tại ba hướng khác nhau, phòng ngừa bất trắc ngoài ý muốn phát sinh.

“Ngươi, thứ ngươi muốn, thật, thật sự không ở trên người chúng ta. Nhã Lâm vẫn còn là con nít, nàng không có khả năng biết bất cứ chuyện gì.” Đường Y gian nan mở miệng, trong thanh âm mang theo khẩn cầu.

“Lỡ như các ngươi để đồ vật trên tiểu hài tử thì sao?” Nữ nhân nuôi cở nhìn Nhã Lâm, trong tay bắt đầu ngưng tụ linh lực.

Nhã Lâm lúc này nhìn nữ nhân nuôi cở, có chút sững sờ.

“Trước hết cứ để cho ta phế nó đi.” Nữ nhân nuôi cở nói rồi trực tiếp động thủ.

“Dừng tay!!!” Đường Y hô to.

Mà ở trên ngọn núi Đường Quân cũng gầm thét:

“Ngươi dám!!!”

Nói rồi ngay lập tức muốn lao xuống.

Nhưng là Miêu Hồ Hí phân thân vẫn luôn ngăn trở Đường Quân:

“Để cho ta nhìn xem đồ vật có ở chỗ các nàng hay không?”

Đường Thiên Vũ liếc qua, mặt hắn không biểu tình, bất quá nội tâm nhẹ nhàng thở ra.

Cử động của đôi phương cho thấy, bọn hắn không có khả năng trực tiếp biết được Cổ Thần suy sụp.

...

Chương 815: Thần Nữ Nhất Niệm Giết Người Vô Tình 2

Mộ Tuyết nhìn phía trước bay tới một bóng người.

Nàng lui về phía sau mấy bước.

Àm!

Đông Phương Trà Trà rơi xuống trên mặt đất, tiện đà lăn mấy vòng.

“Ai nha, ai nha nha.”

Vừa lăn vừa la.

Cuối cùng Đông Phương Trà Trà từ dưới đất nhảy dựng lên.

Bành trướng, đánh không lại.

Mộ Tuyết nhìn dáng vẻ chật vật của Trà Trà, vốn định mở miệng chỉ đạo.

Thực lực cách biệt thật sự không lớn, vẫn là có hi vọng thắng.

Chỉ là còn chưa có nói ra miệng, nàng lại đột nhiên sững sốt một chút.

Nàng quay đầu nhìn về phía núi, tử khí bốc lên.

“Dì Đường gặp nguy hiểm đến tính mạng rồi? Mạng của Nhã Lâm bị nắm rồi?” Mộ Tuyết hơi kinh ngạc.

Dựa theo tình hình bình thường mà nói dì Đường không nên gặp nguy hiểm sớm như vậy.

Khả năng vẫn có thể bình an đợi cứu viện đến.

“Bị nhắm vào.”

Không chút do dự, Mộ Tuyết trực tiếp khóa chặt Nhã Lâm.

Khoảng cách không tính quá xa, dù là không có ấn ký cũng có thể đi qua.

.....

Lúc này linh lực nữ nhân nuôi cỗ sắp công kích đến chỗ Nhã Lâm.

Nhã Lâm tròn tròn mắt đang sửng sờ.

Hỏa Vân Thú và Thủy Vân Thú gầm nhẹ, thế nhưng vẫn không có một chút tác dụng nào.

Dì Đường muốn động thủ, thế nhưng mà không động được.

Nhã Nguyệt rất kinh hoàng, tu vi của nàng không đủ.

Mà ngay tại lúc tất cả mọi người cảm thấy Nhã Lâm sắp phải đón nhận đòn đánh kia.

Trong lúc bất chợt nữ nhân nuôi cỗ đó ngừng công kích.

Bởi vì nàng cảm thấy một cảm giác nguy cơ cực kì khủng bố.

Nàng theo bản năng lui về sau một chút.

Có chút không biết nên làm sao.

Cảm giác nguy cơ này không có tồn tại, nhưng thật sự là có dọa đến nàng.

Những người khác sửng sờ, không biết nữ nhân nuôi cỗ xảy ra chuyện gì.

Trên núi nhìn xem đây hết thấy Miêu Hồ Hí cũng có chút kinh ngạc, đây là xảy ra chuyện gì, dẫn đến đột nhiên lui lại?

Nhưng mà, tại lúc bọn hắn không hiểu gì, ngay lúc cả ngọn núi đều đang tranh đấu.

Trong lúc bất chợt một tia sáng tím xẹt qua chân trời.

Sau một khắc, tử khí đông lại ba ngàn dặm.

Toàn bộ bầu trời bị tử khí bao trùm.

Đêm tối bị ánh sáng tím thay thế.

Mà ngay lúc tử khí xuất hiện, theo cùng là uy áp vô thượng.

Hoảng sợ thiên uy, trấn áp tám phương.

Oanh!

Cả tòa núi lớn, mặc kệ là người nào, mặc kệ là tu vi cấp bậc nào.

Trực tiếp bị uy áp đáng sợ này ép đến kinh sợ mà thở dốc.

Miêu Hồ Hí sợ hãi, hẳn cảm giác được một áp lực khó có thể tưởng tượng, trong lòng theo bản năng sinh sôi sự sợ hãi.

Dường như có một đại cao thủ đem tất cả bọn lăm lăm bắt lấy, sinh tử chẳng qua chỉ dựa vào một ý niệm của người đó.

“Đây, đây là nhân vật đáng sợ nào vậy?”

Đường Thiên Vũ cũng cảm thấy như thế, hẳn thậm chí còn không có cách nào đứng vững.

Trong lòng cảm giác khủng bố tột cùng trải rộng toàn thân.

Cái chết như vậy gọi hẳn.

Đường Quân cũng phải thừa nhận uy áp đáng sợ tới cực này.

Trong núi lớn, chỉ có mấy người không có bị uy áp bao trùm, mà những người khác tất cả đều bị bức đến mức quỳ xuống đất.

Đa số mọi người căn bản là không có cách nào đứng thẳng dưới áp lực cỡ này.

Mặc kệ là Đường gia hay là người dưỡng cổ cao nguyên đều là như vậy.

Có thể tất cả mọi người đều không biết chuyện gì xảy ra.

Nhưng mà rất nhanh liền có người nhớ tới ý nghĩa của tử khí là như thế nào.

Miêu Hồ Hí nhìn tử khí đông lại ba ngàn dặm, trong mắt thấp thỏm lo âu, hẳn đoán được đối phương là ai.

“Tử Y Thần Nữ.”

Hẳn làm thế nào cũng không nghĩ đến, sẽ ở lúc như thế này gặp được Tử Y Thần Nữ.

Mà Tử Y Thần Nữ so với hấn biết còn phải đáng sợ mấy ngàn lần, mấy vạn lần.

Hấn cho là mình đối mặt Tử Y Thần Nữ hấn là có chạy trốn năng lực.

Nhưng mà bây giờ hấn sai rồi.

Chính mình cũng chỉ như là một con giun dế mà thôi.

Đường Thiên Vũ càng là hoảng sợ, hấn không biết Đường gia phụ cận làm sao lại nghênh đón vị tồn tại này.

Vì Cổ Thần sao?

Nếu như là hấn nguyện ý giao ra.

Ngay tại lúc cảm nhận được uy áp đáng sợ này, trong nháy mắt hấn biết, toàn bộ Đường gia, đối phương muốn làm cho biến mất, tuyệt đối sẽ không phải là khó khăn gì.

Cho dù là bọn họ nội tình toàn ra.

Tử Y Thần Nữ so với trong đồn đại còn đáng sợ.

Nhưng mà bọn hấn vẫn không biết rõ đối phương tại sao phải xuất hiện.

Ngay lúc mà bọn hấn đang kinh ngạc thời điểm, tử khí đột nhiên bắt đầu dờ động chuyển xuống.

Ánh mắt mọi người đều thuận theo tử khí nhìn xuống.

Mà nhìn một cái tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Bọn hấn nhìn thấy vị trí mà tử khí tiến tới, chính là chỗ của nữ nhân nuôi cổ ban này.

Không, chính xác mà nói là vị trí của đứa bé kia.

Đây là chuyện gì vậy?

Miêu Hồ Hí và Đường Thiên Vũ trong lòng đều cực kỳ hoảng hốt, bởi vì bọn hấn cảm thấy Thần Nữ có thể muốn nhắm vào bọn họ.

Mà hoảng sợ nhất không ai khác ngoài nữ nhân nuôi cổ, nàng cảm giác toàn bộ thế giới bị chét chóc thay thế, chính

mình thì đang bị sự chết chóc bao trùm, từng đao từng đao cắt nát.

Thế nhưng mà nàng trừ việc lộ ra ngoài ánh mắt hoảng sợ thì bất cứ chuyện gì đều không làm được.

Động một cái cũng không được.

Đường Y cũng nhìn thấy tử khí ngưng tụ phía trước người Nhã Lâm.

Phảng phất có cái bóng người ngưng tụ lại ở trong tử khí.

Nhã Nguyệt cũng cực kỳ kinh hoàng, nàng căn bản không biết đối phương là ai.

Nhưng mà nàng biết đối phương khẳng định mạnh không tưởng nổi.

Cả bầu trời đều là tử khí, nàng mặc dù không có cảm giác cái gì uy áp, nhưng mà chỉ hiện tượng này thôi cũng đủ để hù đến nàng.

Nhã Lâm còn đang sửng sờ.

Nhưng mà trong nháy mắt, một nữ nhân mặc áo tím, mái tóc màu tím, trên mặt có mạng che mặt màu tím đứng ở phía trước Nhã Lâm.

Nàng vừa xuất hiện, cả thế giới đều đang ở nàng dưới chân run rẩy.

Đường Y sửng sờ nhìn xem vị tồn tại này, nhưng chắc chắn đây là sự tồn tại mà những người cô quen biết tuyệt đối không có khả năng đối mặt được.

Tử Y Thần Nữ, chắc chắn là Tử Y Thần Nữ trong truyền thuyết.

Đường Y muốn nói thêm gì đó nhưng mà trong lúc nhất thời lại nói không nên lời.

Nàng bị thương rất nặng.

Mà lúc này tất cả mọi người đều đang nhìn Tử Y Thần Nữ, chuyện nàng làm tiếp theo sẽ quyết định ai sống ai chết.

Miêu Hồ Hí và Đường Thiên Vũ một bên khẩn trương nhìn, trong lòng bọn họ đang sợ.

Đường Quân cũng đang sợ, vị Thần Nữ này tuyệt đối là bởi vì một trong những người kia mới xuất hiện.

Mà dưới ánh mắt của mọi người, bọn hắn nhìn thấy Tử Y Thần Nữ ngồi xổm xuống, đem bàn tay hướng về phía Nhã Lâm.

“Không cần.” Lúc này Nhã Nguyệt gian nan mở miệng, dường như đang vượt qua sợ hãi trong lòng.

Nàng không có tiếp nhận uy áp, nhưng mà sự tồn tại của đối phương vẫn dọa đến nàng.

Mộ Tuyết nhìn thoáng qua Nhã Nguyệt, được, không bị thương tích gì.

Sau đó đưa ánh mắt thả lại trên người Nhã Lâm, đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy Nhã Lâm, để nàng đứng an toàn trên mặt đất.

Sau khi Nhã Lâm đứng vững, Mộ Tuyết đưa tay lau sạch bụi bên miệng Nhã Lâm, lại vỗ vỗ quần áo dính đầy bùn đất của con bé.

Sau đó liền cầm lấy Thủy Vân Thú đang nằm trên đất nhẹ nhàng đặt lên đầu Nhã Lâm.

Sau đó lại đem Hỏa Vân Thú đặt ở trước mặt Nhã Lâm, Nhã Lâm máy móc đón lấy Hỏa Vân Thú.

Làm xong những chuyện này, Mộ Tuyết mới đứng lên.

Nhưng mà thấy cảnh này tất cả mọi người đều có chút khó có thể tin.

Đường Y căn bản không hiểu xảy ra chuyện gì.

Vì điều gì, vì điều gì mà Tử Y Thần Nữ diu nữ nhi nàng đứng dậy?

Hơn nữa còn giúp phủi bớt bụi đất, chuyện này không bình thường.

Đối phương biết Nhã Lâm?

Nhã Nguyệt cũng không dám tin tưởng, vị này tồn tại đáng sợ, vậy mà lại ôm muội muội nàng đứng lên?

Đây là xảy ra chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ vị tồn tại này đột nhiên xuất hiện, chính là vì Nhã Lâm sao?

Chương 816: Thần Nữ Nhất Niệm Giết Người Vô Tình 3

Nữ nhân nuôi cổ ở phía sau nhìn xem hết thấy, nội tâm tràn đầy hối hận.

Tiểu nữ hài này căn bản không phải người mà nàng có thể đụng.

Tại sao lại có thể như vậy?

Mà những người khác khi thấy cảnh này cũng là ngây ngẩn cả người.

Tuyệt vọng là Miêu Hồ Hí, xong, triệt để xong đời.

Dưỡng cổ nhân bọn hắn chọc nhằm một đứa trẻ.

Đường Thiên Vũ cũng có chút kinh hoàng, nếu như đối phương thật sự là vì đứa trẻ này mà đến, vậy Đường gia bọn hắn rước lấy kẻ địch, hắn buộc phải lưng đeo trách nhiệm.

Cường giả hỉ nộ vô thường, Đường gia có thể sống hay không còn phụ thuộc vào việc đối phương có đem trách nhiệm đổ lên bọn họ hay không?.

Nếu như sớm biết phía sau tiểu nữ hài này có người đáng sợ như thế tồn tại, hắn chắc chắn sẽ không thềm ngăn chặn Miêu Hồ Hí mà trực tiếp đi cứu con bé.

Thế nhưng mà không có nếu như.

Miêu Hồ Hí mặt xám như tro, vì sao không nói sớm phía sau con bé có Tử Y Thần Nữ?

Nếu như sớm biết, bọn hắn chắc chắn sẽ không động thủ với Đường Gia ngay lúc này, tuyệt đối sẽ chờ đối phương rời đi mới ra tay.

Nếu như thứ đồ kia thật sự ở trên tay đối phương, bọn hắn tự nguyện từ bỏ.

Đường Y nhìn Tử Y Thần Nữ, nàng biết con gái nàng sẽ không xảy ra chuyện.

Được như vậy nàng liền an tâm.

Nàng không chịu nổi nữa rồi.

Ngay tại lúc nàng cho là mình không chống đỡ được nữa, đột nhiên nhìn thấy Tử Y Thần Nữ đưa tay ra với nàng, sau đó một khắc nàng liền cảm thấy tử khí đang bao bọc lấy mình.

Nhã Nguyệt cũng nhìn thấy, tử khí của Tử Y Thần Nữ ôm lấy mẫu thân nàng.

Sắc mặt vốn đang tái nhợt của mẫu thân, đột nhiên giống như có chuyển biến tốt đẹp.

Nàng ấy cứu mẫu thân?

Mộ Tuyết đương nhiên sẽ không để dì Đường xuất hiện bất kỳ bất trắc ngoài ý muốn nào.

Hỗn Nguyên Tử Khí của nàng không ngừng tràn vào thân thể của dì Đường.

Tiếp đến liền giật giật ngón tay.

Một đạo ánh sáng hồng đỏ xuất hiện trên người dì Đường, ánh sáng này theo cái nhấc tay nhẹ của Mộ Tuyết cũng bay lên.

Rất nhanh liền từ trong miệng dì Đường trôi nổi mà ra.

Là Nhiên Huyết Đan.

Nhìn thấy đan dược này xuất hiện, Nhã Nguyệt nhẹ nhàng thở ra.

Mẫu thân nàng chính là nuốt đan dược này mới đột nhiên thay đổi lợi hại.

Thấy thế nào đều không phải là vật tốt đẹp gì.

Mà Đông Quân nhìn thấy một màn này có chút nói không ra lời.

Nhiên Huyết Đan một khi ăn, căn bản không có khả năng nghịch chuyển.

Dù là đan dược bị lấy ra, thế nhưng mà đã bắt đầu thiêu đốt thì không cách nào ngăn cản.

Dù là ngăn trở, người đã cắn nuốt đan dược đều khó thoát vận rủi.

Thế nhưng mà hẳn nhìn Tử Y Thần Nữ, thậm hy vọng có thể có kỳ tích phát sinh.

Lần này chính Đường Thiên Vũ cũng nhìn chăm chăm Đường Y, hẳn cũng hy vọng có thể chữa trị cho đối phương.

Chỉ cần có thể chữa trị, khả năng Đường gia bị trách tội sẽ thấp đi một chút.

Có đôi khi chỉ một khả năng nhỏ liền có thể có thể quyết định được tồn vong của cả một gia tộc.

Đường Y cũng là có chút không dám tin tưởng vào mình, nàng không nghĩ tới vị tồn tại này thế mà lại cứu nàng.

Nhưng mà thật sự có thể cứu được nàng sao?

Đường Y vốn đang nghi ngờ rất nhanh liền ngậy ngấn cả người.

Nàng phát hiện tử khí của đối phương đang không ngừng tràn nơi đang bị thiêu đốt của nàng.

Sự thiêu đốt tàn bạo, mãnh liệt trong nháy mắt khi gặp được tử khí liền trực tiếp bị dập tắt.

Cái này so với Nhiên Huyết Đan mà nàng biết có chút không giống.

Không phải nói khó mà dập tắt sao?

Trong khoảnh khắc, Đường Y cũng cảm giác trên người mình tất cả lửa nóng đều dập tắt.

Nàng, còn sống?

Nhưng mà chuyện càng làm cho nàng bất ngờ lại xảy đến.

Nàng bởi vì thiêu đốt chính mình mà để thân thể nhận lấy trọng thương.

Thế nhưng dòng tử khí này đang không ngừng chữa trị cho thân thể của nàng, khắp nơi chữa trị, không bỏ sót bất luận chi tiết gì.

Nàng không hiểu.

Đối phương đến tột cùng là vì điều gì mà lại cứu nàng?

Một khác khi mà dòng tử khí lui ra, Đường Y cảm giác mình thân thể trước nay chưa từng tốt đến vậy, dường như đã bước vào cảnh giới tiếp theo, chỉ ở nhất niệm bên trong, nàng gặp họa được phúc, tu vi đạt được tăng lên to lớn.

Cái này...

Đường Y có chút không dám tin tưởng, không chỉ là nàng, Đường Quân đang quan sát nơi này, Đường Thiên Vũ, cho dù là Miêu Hồ Hí cũng đều không thể tin.

Cái này tồn tại, đến cùng có bao nhiêu đáng sợ?

Thế mà có thể tùy ý nghịch chuyển thương thế nhường này về lại bình thường?

Làm xong hết thảy, Mộ Tuyết trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Mặc dù đi Đường chịu chút khổ cực, nhưng là may mà hữu kinh vô hiểm.

Trước khi rời đi, Mộ Tuyết quay đầu nhìn về hướng trên ngọn núi.

Ánh mắt của nàng trực tiếp đặt ở trên người Miêu Hồ Hí.

Ngay lúc cảm nhận được ánh mắt Tử Y Thần Nữ, trong nháy mắt Miêu Hồ Hí khủng hoảng cực độ, hấn lập tức giải thích nói:

“Tiền, tiền bối, hiểu lầm, thật là hiểu lầm, ta... .”

Miêu Hồ Hí nói tới đây, liền ngừng.

Đường Thiên Vũ có thể rõ ràng phát giác được, khí tức về tính mạng của đối phương đã biến mất.

Cứ như vậy, trong nháy mắt biến mất.

Hấn cảm giác cực kỳ sợ sệt.

Nhưng mà chuyện càng làm cho hấn khủng hoảng hơn liên phát sinh, hấn cảm giác được ánh mắt của Tử Y Thần Nữ chuyển sang đặt ở trên người hấn.

Giờ khắc này, Đường Thiên Vũ trong lòng nảy sinh khủng hoảng cực độ, cực kỳ khủng bố.

Hấn trực tiếp nằm rạp trên mặt đất, run rẩy nói:

“Thỉnh thần nữ đại nhân thứ tội, vãn bối chắc chắn đèn bù sai lầm. Tuyệt không có ý mạo phạm.”

Đường Thiên Vũ cảm giác cái chết đang ở trước mắt, đáng sợ đến cực điểm.

Mà lúc nói xong câu nói này, hấn phát hiện ánh mắt trên người hấn bắt đầu biến mất.

Giờ khắc này Đường Thiên Vũ trong lòng cảm thấy cực kỳ may mắn.

Có thể nói là Đường gia đã thoát được một kiếp.

Mộ Tuyết chỉ là nhìn một chút mà thôi, đối phương là người của Đường gia, nàng không có ý định nhúng tay vào chuyện của Đường gia.

Bất quá thương thế trên người dì Đường là do cái người nuôi cô kia tạo thành.

Nàng cần xử lý một chút.

Làm xong những việc này, Mộ Tuyết nhẹ nhàng giúp Nhã Lâm chuyển vòng hạ thân, sau đó cẩn thận đẩy nhẹ, để Nhã Lâm đi về phía tử tử mình và mẫu thân.

Sau một khắc, Nhã Nguyệt liền thấy sự tồn tại đáng sợ kia, như là một trận gió biến mất.

Đi theo biến mất, còn có cái ánh sáng tím che khuất bầu trời kia.

Trong chớp nhoáng này, Nhã Nguyệt không còn có bận tâm chuyện khác, trực tiếp chạy tới ôm lấy Nhã Lâm, quả nhiên vẫn là ôm lấy thì mới an tâm hơn một chút.

Khi Nhã Nguyệt ôm lấy Nhã Lâm Nhã Lâm mới sững sờ nhìn Nhã Nguyệt, sau đó “Oa” một tiếng, khóc rống lên.

Đường như tất cả mọi kinh hãi phải chịu ngay tại thời khắc này đều phát tiết hết ra ngoài.

Đường Y không hiểu, nhưng mà trước tiên vẫn đi đến bên cạnh hai nữ nhi.

Nàng muốn hai nữ nhi rời đi.

Nhưng mà nàng vẫn rất muốn cảm tạ một chút vị Thần Nữ kia.

Mặc dù không biết đối phương tại sao muốn cứu các nàng, nhưng nếu không có nàng, một nhà ba người các nàng có thể bình an quay về hay không cũng là cả vấn đề.

Hiện tại kẻ địch vẫn còn, không cho phép các nàng buông xuống.

Đường Y đưa hai đứa bé ngăn ở phía sau, muốn tìm cơ hội phá vây.

Nhưng mà, ngay lúc này, rừng cây thổi tới một trận gió nhẹ.

Gió lay động ngọn cây.

Thổi qua Nhã Nguyệt Nhã Lâm, thổi qua nữ nhân nuôi cô kia, thổi qua vòng vây quanh ba người các nàng.

Sau một khắc, Đường Y ngây ngẩn cả người, càn kinh khiếp.

Nàng nhìn thấy trước mắt nữ nhân nuôi cô đã theo gió cùng tan biến.

Ba người cũng là như thế, gió trực tiếp đem bọn hắn ngay lập tức thổi tan, không còn tồn tại.

Đây là sức mạnh cỡ nào?

Tử Y Thần Nữ đến cùng đáng sợ đến mức nào?

Đường Y không biết, nhưng mà nàng biết, hết thảy hết thảy mọi thứ ở trong mắt Tử Y Thần Nữ đều chỉ nhỏ bé như vậy.

Nàng tồn tại đã là cảnh giới mà người khác vĩnh viễn không cách nào chạm đến.

Thế nhưng mà chính là loại tồn tại này, thế mà lại đến dìu nàng nữ nhi đứng dậy, sẽ vận dụng nhiều linh lực như vậy giúp nàng hóa giải nguy cơ sinh tử, giúp nàng tu bổ thân thể.

Đây là vì cái gì?

Đường Y không hiểu, cũng không có cách đoán được bất kỳ manh mối nào.

Nhã Nguyệt cũng kinh ngạc nhìn xung quanh.

Cũng phải nói, lúc mà vị tồn tại kia vừa mới xuất hiện, kỳ thật đã giúp các nàng giải quyết kẻ địch?

Chương 817: Mộ Tuyệt Có Phải Là Tử Y Thần Nữ? 1

Nữ nhân nuôi cổ đã chết như vậy.

Đường Quân nhìn thấy, Đường Thiên Vũ cũng nhìn thấy.

Không chỉ có như vậy, bọn hắn còn chứng kiến Miêu Hồ Hí trước kia mạnh mẽ đến khiến bọn hắn bất lực cũng đã tiêu tán theo cơn gió.

Mới vừa rồi Đường Quân cũng nghi ngờ, nếu như không phải tộc trưởng đột nhiên quỳ rạp trên mặt đất cầu xin tha thứ, khả năng cũng sẽ theo gió phiêu tán.

Tử Y Thần Nữ thật là đáng sợ.

Giết người mà không hề có một động tĩnh nào.

Căn bản là không cách nào phòng bị.

Thậm chí ngay cả cơ hội cầu xin tha thứ cũng khó có.

Nếu không phải Đường Thiên Vũ ví dụ hiển hiện ngay trước mặt, hắn cũng sẽ không một mực cầu xin tha thứ như vậy.

Nếu không thì cái giá phải trả chính là cả tính mạng.

Chờ sau khi ba ngàn dặm tử khí hoàn toàn biến mất, Đường Thiên Vũ mới run run đứng lên.

Nội tâm của hắn bị cơn sợ hãi ban nãy bao quanh chưa từng biến mất.

Tử Y Thần Nữ xuất hiện trong nháy mắt, lại cứ như là tai họa diệt thế ập xuống.

Khi tất cả bình tĩnh lại, Đường Quân mới quay về phía Đường Thiên Vũ nói:

“Tộc trưởng, ta muốn đi xuống xem con gái ta một chút.”

Đường Thiên Vũ gật đầu, nói khẽ:

“Lần này là do Đường gia sơ suất, chắc chắn sẽ trả cho các nàng công đạo.”

Sau đó Đường Thiên Vũ nhìn về phía Đường Quân nói:

“Cũng sẽ trả cho người công đạo.”

Đường Quân có chút bất ngờ, nhưng mà rất nhanh liền hiểu rõ, là vì Tử Y Thần Nữ.

Đúng vậy, bọn hắn cũng không biết một nhà ba người Đường Y có quan hệ thế nào với Tử Y Thần Nữ.

Nhưng mà Tử Y Thần Nữ xuất hiện ở thời khắc mấu chốt, không chỉ có để hóa giải nguy hiểm cho Nhã Lâm, còn cứu cả một mạng của Đường Y.

Thấy thế nào đều không có khả năng là không liên quan gì.

Dù cho thật sự không có quan hệ, Đường Thiên Vũ cũng không dám cược.

Lỡ như có thì sao?

Mới vừa rồi hắn còn nói đền bù sai lầm, nếu như bị biết hắn cũng không có làm gì.

Nếu như chọc giận Thần Nữ, Đường gia chắc chắn sẽ gặp nguy.

Không đánh cược nổi.

Đường Quân gật đầu, định rời đi.

Bất quá trước khi đi, Đường Thiên Vũ đột nhiên nói:

“Chờ chút.”

Đường Quân nhìn về phía Đường Thiên Vũ bày ra vẻ khó hiểu.

Lúc này Đường Thiên Vũ có chút do dự, nhưng rất nhanh hắn đã quyết định, nói:

“Nói tới, chúng ta có một món đồ cần đưa cho Thần Nữ. Có thể nào hỏi con gái các người rằng nàng có cách nào liên hệ với Thần Nữ không?”

Đường Quân trong nháy mắt liền hiểu tộc trưởng có ý gì.

Đây thực ra là đang muốn nhờ hẳn hỏi nữ nhi hẳn với Tử Y Thần Nữ có quan hệ như thế nào.

Nếu có thể, thậm chí muốn còn muốn xây dựng tí quan hệ.

Chuyện này đối với Đường gia mà nói thì không phải chuyện xấu.

Về phần Thiên Nữ tông thì so với Tử Y Thần Nữ không phải cùng một khái niệm.

Cuối cùng Đường Quân gật đầu:

“Được, ta sẽ đi hỏi một câu.”

“Chuyện của phu nhân người không cần lo lắng, ta giúp người tìm, tìm được sẽ báo cho người.” Đường Thiên Vũ tạm dừng sau đó tiếp tục nói:

“Đây là lỗi của chúng ta, về sau sẽ bù đắp đầy đủ cho các người.”

Lúc sau Đường Thiên Vũ cũng không còn tiếp tục nhiều lời, Đường Quân cũng đi tìm Đường Y.

Chờ sau khi Đường Quân đi, Đường Thiên Vũ mới thở phào nhẹ nhõm.

Hôm nay hẳn dường như là dạo một vòng quanh Quỷ Môn quan vậy...

...

Đường Quân đi đến bên chỗ Đường Y trước.

Nhìn thấy cha mình đến, Đường Y nhẹ nhàng thở ra:

“Cha, người bị thương rồi à?”

Đường Quân không để ý đến thương thế của mình, sau đó lắc đầu nói:

“Không có gì đáng ngại, mấy đứa thì sao?”

“Đều không sao ạ.” Đường Y lập tức nói.

Trong lúc nhất thời nàng cũng không thể giải thích rõ chuyện vừa rồi.

“Các con quen biết Tử Y Thần Nữ?” Sau khi xác định các nàng không sao, Đường Quân bắt đầu hỏi.

“Cha thấy sao?” Đường Y có chút bất ngờ, nghĩ đến thương thế cũng là bởi vì chuyện này mà đến.

Nhưng mà nàng vẫn là lắc đầu.

“Không biết, con cũng không biết vì sao vị như vậy lại xuất hiện ở đây, cũng không biết tại sao lại giúp chúng con.”

Đường Quân gật gật đầu, không muốn nhiều lời về những việc này mà chỉ nói:

“Trước tiên cứ quay về đã. Ở đây không an toàn.”

“Nhã Nguyệt con đưa Nhã Lâm với ông ngoại về trước đi. Ta đi tìm Mộ Tuyết tử tử.” Đường Y lập tức nói với Nhã Nguyệt.

Nhã Nguyệt mặc dù bị thương không nghiêm trọng, nhưng mà vẫn cần nghỉ ngơi.

“Con cũng muốn đi tìm tử tử, Hỏa Vân Thú với Thủy Vân Thú có thể tìm được tử tử.” Lúc này Nhã Lâm đột nhiên kêu lên, sau đó từ trên người tử tử nàng bò tới trên người mẫu thân nàng.

Khóc xong thì nàng liền không sợ nữa.

“Vậy con cũng đi.” Nhã Nguyệt nói theo.

“Con với ông ngoại trở về trước đi, bà ngoại ở bên kia còn cần người chăm sóc.” Đường Y mở miệng nói.

Nhã Nguyệt không nói gì, đúng, bà ngoại còn chưa tìm ra.

Sau đó Đường Y liền mang theo Nhã Lâm bắt đầu đi tìm Mộ Tuyết.

Lúc đầu nàng định sẽ không mang theo Nhã Lâm, thế nhưng mà Hỏa Vân Thú với Thủy Vân Thú không quen thuộc với nàng, cho nên chỉ có thể để Nhã Lâm đi cùng theo một lúc.

Tử Y Thần Nữ vừa mới xuất hiện, cho nên hiện tại hẳn là tương đối an toàn.

Tử Khí Đông Lai ba ngàn dặm, tuyệt đối có thể khiến tất cả mọi người chấn kinh một trận.

Đêm nay mặc kệ những người này muốn làm gì, chỉ sợ điều đã đã mất đi ý chí chiến đấu.

“Bên kia bên kia.” Nhã Lâm chỉ tay về phía trước nói.

Đường Y không nói gì thêm, lập tức chạy tới, mặc dù biết bên cạnh Mộ Tuyết có Lục gia bảo hộ, nhưng là nàng vẫn muốn đón Mộ Tuyết về.

...

Mộ Tuyết lúc này đang đứng sau lưng Trà Trà.

Trà Trà vốn là muốn cùng những người kia tiếp tục ra tay, nhưng mà trong lúc bất chợt bầu trời xuất hiện tử khí, nàng nhất thời cũng không dám động thủ.

Nhưng mà nàng cảm thấy tử khí rất quen thuộc, cứ giống như là biểu tẩu.

Biểu tẩu muốn phát công, đương nhiên cần hộ pháp ở trước mặt giúp biểu tẩu.

Nhưng mà khi tử khí biến mất, nàng nhìn thấy hai người vốn đang đánh nhau với nàng chạy trốn.

Nàng thắng rồi?

Đông Phương Trà Trà có chút không tự tin.

“Đánh thắng rồi?” Giọng nói của Mộ Tuyết đột nhiên xuất hiện sau lưng Trà Trà.

Đông Phương Trà Trà quay đầu nhìn Mộ Tuyết nói:

“Biểu tẩu thu công rồi?”

“Ừm.” Mộ Tuyết gật gù đầu, nói:

“Đi thôi, đi tìm mấy người dì dì Đường.”

Đông Phương Trà Trà tất nhiên không có ý kiến, nếu như có thể gặp được kẻ địch thì tốt hơn, như vậy liền có thể để biểu tẩu giúp thu hình lại.

Sau đó đem về cho Hương Dụ xem, cho cha với mẫu thân xem.

Có thể thắng.

Mộ Tuyết một đường hướng về phía di Đường bên kia mà đi, trên đường nàng còn cảm giác được vị trí của di Đường vị trí, phát hiện di Đường cách các nàng rất gần.

“Là hai Ngũ Hành Vân Thú kia.” Mộ Tuyết trong lòng suy đoán.

Nhưng rất nhanh nàng liền phát hiện Nhã Lâm đi cùng di Đường, Nhã Nguyệt không đến, hẳn là được ông ngoại nàng đưa đi rồi.

Mộ Tuyết cũng không để ý, sẽ không có chuyện đâu.

Khoảng cách gần như thế, Nhã Nguyệt mệnh lý nếu là xuất hiện biến đổi to lớn hoặc là có nguy hiểm đến tính mạng, nàng vẫn có thể phát giác được.

Không bao lâu sau, Mộ Tuyết liền thấy phía trước xuất hiện bóng dáng của di Đường.

Sắc mặt có chút trắng bệch, xem ra vẫn còn có chút ảnh hưởng. Mộ Tuyết nhìn di Đường trong lòng suy nghĩ.

Bất quá nàng có thể xác định, thân thể di Đường không có chút vấn đề nào.

Lúc này Nhã Lâm liền đang đi trên đất sau đó chạy một đường về hướng Mộ Tuyết bên này.

“Tỷ tỷ.” Nhã Lâm ôm Hỏa Vân Thú, trên đầu là Thủy Vân Thú một đường chạy về phía Mộ Tuyết.

Đông Phương Trà Trà nhìn Nhã Lâm đang chạy tới, cảm thấy có phải hay không trên đầu mình cũng có một Linh thú.

Ah, trên đầu nàng hình như có thật.

Đậu Nha đang treo ở trên tóc nàng.

Xem ra là Nhã Lâm muội muội đều học từ nàng.

Chương 818: Mộ Tuyết Có Phải Là Tử Y Thần Nữ? 2

Ầm!

Ngay tại lúc Nhã Lâm sắp chạy đến bên Mộ Tuyết bên này thì đột nhiên bị một hòn đá ngáng chân, trực tiếp ngã ở trước mặt Mộ Tuyết.

Nhìn Nhã Lâm ngã sấp xuống, Mộ Tuyết giật nảy mình, nhưng mà cũng không lo lắng gì mấy.

Sau đó nàng ngồi xổm xuống ở trước mặt Nhã Lâm, đưa tay ôm lấy Nhã Lâm, sau đó vỗ vỗ bụi trên người Nhã Lâm, nói:

“Ban đêm đừng có chạy lung tung, tối như vậy.”

Nhã Lâm bĩu môi méo mếu như muốn khóc.

Mộ Tuyết sờ lên đầu Nhã Lâm đầu, sau đó liền đem Thủy Vân Thú đặt lại trên đầu nàng, tiếp đó để nàng ôm Hỏa Vân Thú.

Thủy Vân Thú với Hỏa Vân Thú, trên người không có chút tro bụi.

Có có thì bọn chúng cũng sẽ xử lý.

Thủy Vân Thú sẽ còn thuận tiện giúp Nhã Lâm xử lý tóc.

“Được, không sao.” Mộ Tuyết đứng lên, sau đó mang theo Nhã Lâm đi về hướng di Đường bên kia.

Mà Đường Y đang đi theo này giờ thì lại đứng yên tại chỗ.

Nàng nhìn thấy lúc Nhã Lâm ngã sấp xuống, thấy được Mộ Tuyết đỡ nàng dậy.

Thấy được một màn quen thuộc kia.

Động tác của Mộ Tuyết và Tử Y Thần Nữ, dường như giống nhau như đúc.

“Không, không thể nào.”

Đường Y trong nháy mắt đem hình ảnh Mộ Tuyết cùng Tử Y Thần Nữ đặt vào cùng một chỗ.

Trừ bề ngoài không quá giống nhau thì hết thấy tất cả dường như đều tương đồng.

Nhưng mà Tử Y Thần Nữ sao lại có thể là tiểu cô nương 19 tuổi?

Thế nhưng mà...

Nếu như nói là Mộ Tuyết, như vậy thì động cơ của Tử Y Thần Nữ hoàn toàn hợp lý.

Mộ Tuyết sẽ đỡ Nhã Lâm, sẽ giúp Nhã Lâm phủi quân áo, cứu nàng cũng không cần.

Cho dù là suy đoán đơn giản, trong lòng Đường Y thật sự đã chịu đả kích không nhỏ.

Mộ Tuyết có khả năng chính là Tử Y Thần Nữ.

Cho nên Mộ Tuyết phát hiện Sinh Tử Cổ không nhất định là trùng hợp nhìn thấy, nàng có thể lạnh nhạt đối mặt với hết thảy, kỳ thật là do bản thân đã đạt đến cảnh giới của tiên nhân nơi Cửu Trùng Thiên.

Nhưng nếu như Mộ Tuyết thật sự là Thần Nữ, lại vì sao giả bộ làm người mất hết tu vi? Tại vì sao lại muốn gả cho thiếu gia Lục gia?

Đường Y không hiểu, cũng nghĩ không ra.

“Dì Đường?” Mộ Tuyết đi đến bên dì Đường nhẹ giọng gọi.

Lúc này dì Đường mới hồi phục tinh thần lại.

Nàng ném đi những suy nghĩ dư thừa ra sau đầu, lập tức hỏi:

“Có bị thương hay không?”

Mộ Tuyết lắc tu vi của Trà Trà còn rất mạnh.”

Trà Trà phía sau gãi đầu một cái, cười nói:

“Không có lợi hại đến vậy đâu.”

“Nhã Nguyệt có ở đây không?” Mộ Tuyết hỏi.

Nàng chỉ là muốn xác nhận một chút thôi.

“Ở bên chỗ ông ngoại con bé rồi, chỉ có chúng ta đi qua thôi.” Di Đường nhẹ nhàng nói ra.

Mộ Tuyết không có ý kiến, phong ba của Đường gia là quá khứ, về việc ngày sau có tiếp tục kéo dài không nàng cũng không biết.

Mặc kệ là có hay không, nàng đều không có ý định nhúng tay vào việc này.

Đông Phương Trà Trà cũng nhận được truyền tin từ Hương Dụ, Hương Dụ các nàng cũng không có việc gì.

Đều ôn, chủ yếu là đến xác nhận Trà Trà và tiểu thư có sao không.

—— ———

Bên trong Mê Đô bên, Lục Thủy đã để Minh khắc họa phù văn.

Phù văn xuất hiện, khiến Lục Thủy hơi kinh ngạc.

Cũng không phải phù văn này có thể liên thông với bóng hình kia, mà là phù văn ở trong mắt Lục Thủy vô cùng rõ ràng.

Cùng trong tưởng tượng hoàn toàn không giống.

Giống như trong một thế giới mờ ảo, đột nhiên xuất hiện một người cực kỳ rõ ràng.

“Quả nhiên là Mê Đô vấn đề, nhưng mà vì cái gì phù văn của ta lại rõ ràng như vậy? Có chút không bình thường, Mê Đô cuối cùng là địa phương nào?” Lục Thủy trong lòng nghi ngờ.

Bởi vì đây là tầm nhìn của Minh, hẳn không có cách nào chân chính nhìn thấy Mê Đô, rất khó biết được cụ thể.

Nếu như có thể để hẳn tự mình xem một chút, có lẽ liền có thể biết đại khái về Mê Đô.

“Không có hiệu quả?” Minh mở miệng hỏi.

Lục Thủy không có để ý, tiếp tục nói:

“Giữ phù văn lại, nếu như ta tới gần nơi này, sẽ biết được phù văn tồn tại, thuận tiện tìm được vị trí của người.”

“Được.” Đôi với Lục Thủy mà nói, Minh không có ý kiến gì.

Đây là hi vọng thoát ra duy nhất của hắn.

“Tiếp tục bay lên không đi, nhìn xem còn có gì khác hay không.” Lục Thủy nói.

Sau đó hắn nhìn thấy tầm mắt của Minh đang không ngừng mở rộng, thế nhưng mà ở trong mắt Lục Thủy, trừ sương mù ra thì vẫn là sương mù.

Căn bản là nhìn không ra bất kỳ vật gì.

Hồi lâu sau, Minh ngừng lại nói:

“Đến biên giới, tiếp tục hướng lên, sẽ tiến vào một vùng đất không biết, dựa vào thực lực của ta thì khó mà tiến về.”

Lục Thủy nhìn qua, phát hiện bên ngoài một vòng sương mù bao phủ.

Nhưng mà so với sương mù phía dưới có khác biệt, bên ngoài sương mù vô cùng rõ ràng.

“Mê Vụ Chi Đô sao?” Lục Thủy trong lòng có suy đoán, nhưng mà trong lúc nhất thời không cách nào xác định.

Nếu như Minh thật sự là Nguyệt tộc, hắn không có lý do gì trốn khỏi Mê Vụ Chi Đô, người tên danh sách Thí Thần đều là người cùng cấp bậc với Kiếm. Ra vào Mê Vụ Chi Đô đều dễ dàng như các Đại trưởng lão.

Nhưng mà Lục Thủy có thể xác định, Mê Đô trừ khi tận mắt đi xem, không thì sẽ không rõ ràng được.

Mà người viết Kiếm Nhất Vi Kỳ Truyện hắn là cũng có quan hệ với Mê Đô.

Sau đó Lục Thủy cảm giác kết nối thông đạo bắt đầu tách ra.

“Hết thời gian rồi.” Lục Thủy nói.

“Ta cảm thấy, ngay lúc thông đạo tách ra, linh lực của ta gần như tiêu hao hết.” Thân ảnh của Minh bắt đầu rơi xuống.

Lục Thủy có thể phát giác được, đối phương thật sự không có thời gian.

“Thế giới xuất hiện biến hóa, thời gian ta tích lũy sức mạnh trở nên rất ngắn, nếu có phát hiện gì, ta sẽ thông qua thông đạo nói cho ngươi.” Thanh âm của Minh tiếp tục truyền đến.

“Ta cũng không thường xuyên đến nơi này, nhưng mà nếu có tin tức của ngươi, sẽ có người cho ta biết. Nếu như có thể, ta sẽ giúp các ngươi thành lập liên hệ, đến lúc đó ta sẽ lại càng dễ biết tin tức.” Thanh âm Lục Thủy xuyên qua.

“Cái kia, ta cần trả giá ra sao?” Minh mở miệng hỏi.

Đúng vậy, hắn đang cầu xin đối phương giúp đỡ.

Tất nhiên là cần trả giá.

“Tạm thời không cần, chờ tới lúc sẽ nói cho ngươi biết.” Lục Thủy kỳ thật không biết đối phương có thể trả cho hắn cái giá như nào.

Hắn thiếu cao thủ hả?

Không thiếu.

Thiếu công pháp thực lực hả?

Cũng không thiếu.

Thiếu linh thạch hả?

Càng không thiếu.

Thiếu vợ hả?

Ha ha, vợ hắn là thiên hạ đệ nhất.

Tóm lại Lục Thủy căn bản không nghĩ được nên để Minh bỏ ra cái giá gì, dù sao không có gì đồ vật đáng giá để hắn mơ ước.

Đồ mà Minh hắn cũng không thiếu.

Hắn chỉ là đối với vị trí của Minh và đồ vật bảo vệ có chút hứng thú.

Chuyện này đối với hắn mà nói là đủ rồi.

Đương nhiên, nếu như Minh hoàn chỉnh, thì tin tức mà hắn biết đến chính là thứ mà Lục Thủy.

Đáng tiếc, trước mắt biết rõ sự tình, đối với Lục Thủy tới nói, đều không có ích lợi gì.

“Được.” Minh truyền đến một thanh âm sau cùng.

Cuối cùng thông đạo tách ra.

Lục Thủy trong căn phòng nhỏ hẹp khẽ mở mắt.

Hắn nhìn gian phòng trên đầu trâm mặc không nói.

Cửa đã không có, chung quanh cũng chỉ tam bình còn không đến.

Nằm xuống cũng có chút khó khăn, đừng nói là rụt lại.

Lục Thủy không có để ý những này, hắn đưa tay chạm đến bên dưới cửa.

Phát hiện không có bất kỳ dấu hiệu gì của thông đạo, dường như cửa này chỉ là bài trí.

“Khó trách đối phương khó mà đi ra, thông đạo này thế mà chẳng mảy may để lại vết tích gì.”

“Mê Đô, cũng không đơn giản.”

Lục Thủy vốn cho rằng ở thời kỳ Viễn Cổ, Chân Thần là mê, Lục là mê, hiện tại phát hiện Mê Đô càng thêm mê.

Đương nhiên, liên quan tới Mê Đô, Lục Thủy cũng không chút suy nghĩ nhiều, hiện tại vẫn là nên biết rõ chuyện Chân Thần sụp đổ.

Nhìn xem thử với Chân Thần duy nhất của nhà hắn có quan hệ như thế nào, mà Dự Ngôn Thạch Bản cũng nhắc qua chuyện Chân Thần đã sụp đổ, lỡ như lại có thể nhân chuyện này, hiểu rõ được tình huống của Dự Ngôn Thạch Bản.

Sau đó biết được mẫu thân hắn có bị nhằm vào hay không.

Cuối cùng xác định đệ đệ muội muội của hắn rốt cuộc là tại sao lại chọn tới những người này.

Nếu như bởi vì mẫu thân hấn với đệ đệ muội muội, dẫn đến đối phương khó chịu, Lục Thủy tất nhiên sẽ đem những người này, tất cả đều xóa đi.

Đương nhiên, nếu như mẫu thân hấn không có bị nhắm vào hấn cũng sẽ không để ý.

Có thể ở kiếp trước bệnh, thấy thế nào đều là bị nhắm vào.

Bất quá hấn đối với chuyện Kiếm Nhất chết như thế nào vẫn là mang theo lòng hiếu kỳ.

Chuyện của thời kỳ Chân Thần sự tình, hấn vẫn là muốn biết.

Dù sao luôn cảm giác câu chuyện chỉ nghe một nửa, không có phần sau.

Cái này rất khó chịu.

Chương 819: Mộ Tuyệt Có Phải Là Tử Y Thần Nữ? 3

Lục Thủy cảm thấy nếu như hắn đi xem sách Sơ Vũ, Sơ Vũ nếu là dám đột nhiên không viết nữa, hắn liền sẽ đi dạy đối phương làm người.

Đương nhiên, hắn không xem.

Đằng sau Lục Thủy biến mất tại nguyên chỗ.

Tính cả cái ghế cùng một chỗ biến mất.

Thông đạo biến mất, gian phòng cũng muốn tiếp tục đổ sụp.

Hắn không cần thiết phải lưu tại nơi này, nên biết không nhiều, tính là biết.

Về phần giúp lão trượng nhân kết nối tới nơi này, cái này thật sự có thể thực hiện, bất quá cần càng nhiều uy năng.

Nói cách khác, cần chờ hắn đến lục giai.

Vậy thì chờ tới cuối tháng sau đi.

...

Trong tổ địa Mộ gia, Mộ Trạch nhìn Khởi Nguyên Thạch, hắn đã chờ hồi lâu.

Nếu như không có tính toán sai, trời chắc là sắp sáng rồi.

Đã một đêm đi qua, hắn hoàn toàn không biết là tình huống như thế nào rồi.

Nhưng mà hình như trạng thái của Lục Thủy cũng không có vấn đề chút nào, điều này cũng làm cho hắn buông lỏng không ít.

“Thời gian chắc là không chênh lệch lắm.” Mộ Trạch nhìn Lục Thủy im ắng tự nhủ.

Hắn không có cách nào biết được quá nhiều, nhưng mà nói chuyện với nhau đã lâu như vậy rồi, chắc cũng được rồi.

Còn chờ đợi như vậy nữa chắc hẳn phát điên mất, dù sao hẳn không biết lúc này Lục Thủy cuối cùng là có ổn hay không.

Mà ngay tại lúc Mộ Trạch nghĩ như vậy, ánh sáng của Khởi Nguyên Thạch đột nhiên tắt.

Biến hóa bất thành linh khiến Mộ Trạch giật nảy mình, bất quá hẳn vẫn đang chuyên chú nhìn về phía Lục Thủy, hẳn cảm thấy chắc là Lục Thủy đã tỉnh lại.

Nếu như Lục Thủy không tỉnh lại nữa, xác suất lớn là xảy ra chuyện rồi, hẳn cần liên lạc với thế giới bên ngoài

Nhưng mà may mắn chính là, Lục Thủy cử động.

Đúng vậy, lúc này Lục Thủy thu hồi cánh tay đụng vào Khởi Nguyên Thạch.

Hắn mở to mắt nhẹ nhàng thở ra.

Lần này vẫn may có không ít thu hoạch.

Lúc nắm tay sau khi thu trở về, Lục Thủy liền biến mất ở nguyên địa, hẳn một bước đi đến trước mặt lão tượng nhân.

“Lục thiếu gia, không có sao chứ?” Mộ Trạch Lục Thủy xuất hiện bên cạnh liền hỏi câu.

“Ừ, không có vấn đề gì.” Nói Lục Thủy nhìn ngoài tổ địa một chút, nói:

“Hai người bọn họ còn đang trông coi sao? Máy giờ rồi?”

“Sáu giờ sáng rồi.” Mộ Trạch nhìn thời gian trả lời.

Bất quá hẳn cũng nhẹ nhàng thở ra, Lục Thủy xác thực không có vấn đề.

Sáu giờ?

Lục Thủy sững sốt một chút, lâu so với dự kiến.

Nhưng mà hẳn cũng không để ý, dù là nửa đường Mộ Tuyết phát tin tức, hẳn cũng có thể nói mình đang ngủ.

“Lục thiếu gia nhìn thấy người ở bên kia Khởi Nguyên Thạch rồi?” Mộ Trạch thử hỏi.

Hắn thật sự không muốn hỏi sớm như vậy, nhưng mà cuối cùng là phải đối mặt.

Lục Thủy nhìn lão trượng nhân một chút, khẽ gật đầu:

“Gặp được.”

Mặc dù có suy đoán rồi, nhưng mà lúc nghe được Lục Thủy nói như vậy, Mộ Trạch vẫn không tránh khỏi run lên.

Khó tránh khỏi có chút khẩn trương, có chút luống cuống.

Nhưng mà rất nhanh, hắn liền điều chỉnh tốt trạng thái:

“Lục thiếu gia có thể nói kĩ một chút không?”

Đối với chuyện này, Lục Thủy tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

“Có một số việc tương đối phức tạp, tiền bối nếu như là hiểu kỳ, có thể hỏi, ta sẽ trả lời. Hiện tại ta nói trước một chút về việc đối phương là ai, tại sao phải liên quan tới Khởi Nguyên Thạch, cùng Mộ gia có quan hệ gì, tiền bối cảm thấy như thế nào?”

Nhìn thấy Mộ Trạch gật đầu, Lục Thủy liền đem đại khái mọi chuyện kể lại một lần.

Hắn nói cũng không nhiều, chỉ nói đối diện là người nào, bị vây ở một nơi, chỉ có thể thông qua Khởi Nguyên Thạch cầu cứu các loại.

Về phần chuyện của Lục và chuyện của Mê Đô, hắn chưa hề nói.

Nói thì lão trượng nhân cũng nghe không hiểu, chờ hỏi lại thì thuận tiện trả lời.

Chờ sau khi Mộ Trạch nghe xong Lục Thủy giải thích, trầm mặc một chút rồi hỏi:

“Nói cách khác, vị tiền bối đối diện kia, xác thực có quan hệ với Mộ gia? Đối với Mộ gia cũng không có ác ý?”

“Tạm thời là không có.” Lục Thủy gật đầu đáp.

“Một sự tồn tại cường đại không hoàn chỉnh, bên trong lịch sử Mộ gia không có ghi chép liên quan.” Mộ Trạch hoàn toàn không biết đối phương là ai.

“Mộ gia lịch sử, có ghi chép về Nguyệt tộc không?” Lục Thủy hỏi.

Mộ Trạch nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là lắc đầu.

Không có ghi chép về Nguyệt tộc, Lục Thủy cũng không có hỏi nhiều nữa.

Có lẽ là hấn đoán sai rồi.

“Vị tiên bối kia là bị nhốt ở nơi nào?” Mộ Trạch hiếu kỳ hỏi một câu.

“Mê Đô, một nơi mà toàn bộ tu chân giới không có mấy người biết đến, trước mắt hiểu biết của ta đối với Mê Đô cũng rất phiến diện. Nhưng mà theo ta suy đoán, Mê Đô hẳn là ở trong Mê Vụ Chi Đô.” Lục Thủy hồi đáp.

Nghe được Lục Thủy trả lời, Mộ Trạch sững sốt một chút.

Mê Vụ Chi Đô, cấm địa tu chân giới.

Nghe nói ngay cả thế lực cao cấp đỉnh cấp cường giả cũng không dám tùy ý bước chân.

Đi vào chính là chết.

Cái này...

Quả nhiên không phải là sự tồn tại mà hấn có thể lý giải.

“Lục thiếu gia cảm thấy, chúng ta nên làm như thế nào mới tốt?” Mộ Trạch hỏi.

Đây tuyệt đối đã vượt ra khỏi năng lực của Mộ gia bọn hấn Mộ, nhưng mà đối phương cuối cùng có nảy sinh ác ý với bọn hấn thì lại không ai nói rõ ràng.

Càng quan trọng hơn là, cường giả đối mặt kẻ yếu, cho dù là hủy diệt kẻ yếu cũng không nhất định cần sinh ra ác ý.

Lục Thủy nói khẽ:

“Trước cứ để đó đi, nếu như cuối cùng là ta thả hấn ra, như vậy tất nhiên sẽ không để cho hấn gây ra bất cứ thương tổn gì cho Mộ gia. Mộ Tuyết sẽ khóc. Nhưng mà đến cuối tháng sau, ta sẽ để cho người liên hệ với hấn, đến lúc đó tiền bối có thể xem một chút. Hấn hiện tại không có ác ý, càng không khả năng thông qua Khởi Nguyên Thạch tổn thương các người.”

Nghe được Lục Thủy nói như vậy, Mộ Trạch cũng nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng mà rất nhanh hấn liền nghĩ đến một vấn đề.

“Theo như Lục thiếu gia nói, đối phương vốn là năm năm tích lũy đủ linh lực mới hướng ra phía ngoài truyền lại tin tức, hiện tại một tháng là đủ rồi. Vậy có phải hay không một tháng liền có thể tế tổ một lần?” Mộ Trạch hiếu kỳ hỏi một câu.

Lục Thủy sững sờ nhìn Mộ Trạch, cuối cùng gật gật đầu:

“Chắc được. Nhưng mà đã thành lập liên hệ, không có chuyện nói, hấn hấn là sẽ không tìm tới.”

Đúng, Mộ gia bỏ qua đại cơ duyên.

Mà cơ duyên tế tổ khả năng cũng mất.

Mộ Trạch: “...”

Đây rốt cuộc là tốt là xấu?

Cuối cùng lại nói một chút chi tiết, sau đó Lục Thủy liền định rời đi.

Mộ Trạch cũng không có hỏi nhiều, bởi vì hấn phát hiện hỏi một chút vấn đề nhỏ, nghe được lại là chuyện hoàn toàn không cách nào lý giải.

Lục Thủy cấp độ quá cao.

“Đúng rồi, có thể xin nhờ Lục thiếu gia một chuyện không?” Trước khi Lục Thủy đi, Mộ Trạch đột nhiên gọi Lục Thủy lại.

“Tiền bối mời nói.” Lục Thủy nhìn về phía Mộ Trạch.

“Có thể đả thương ta không? Loại mà không cách nào nhìn ra, nhưng mà lại rất khó chữa, mấy tháng liền mới có thể khôi

phục càng tốt.” Mộ Trạch nói.

Đây là vì qua mắt mấy người đại ca hần.

Hần cảm thấy, chuyện này với Lục Thủy mà nói chắc là không khó lắm, nhưng mà hần sai rồi.

Lục Thủy không hề nghĩ ngợi, trực tiếp cự tuyệt:

“Không được.”

Đã thương là được á, lại còn mấy tháng?

Đây không phải là chờ Mộ Tuyết trở về rồi đi xem vết thương sao?

Muốn hần tự đem đầu dâng lên trước mặt Mộ Tuyết, còn ngoan ngoãn nói “Nàng xem nên xử lý thế nào”?

Điên rồi à.

Mộ Trạch còn muốn nói điều gì, thế nhưng mà Lục Thủy trực tiếp cắt đứt lời Mộ Trạch:

“Chuyện này sẽ bị Mộ Tuyết phát hiện, không bàn nữa.”

Sau đó Lục Thủy liền cất bước rời đi.

Mộ Trạch: “...”

Có thật sự thích đến như vậy không?

Chương 820: Giây Phút Đỉnh Cao Của Lục Thủy Ta Sắp Đến 1

Lục Thủy rời đi, Mộ Trạch đứng nhìn hấn cứ thể chậm rãi ẩn vào không gian.

Đây là Ân Nặc Thuật pháp, kỹ thuật này hoàn toàn vượt quá phạm vi nhận thức của Mộ Trạch.

Hấn cảm thấy dù Lục Thủy rời đi ngay trước mặt đại ca hấn, đại ca hấn nhất định cũng không phát giác được.

Sau đó Mộ Trạch phát hiện ra một lực lượng bị phong bế trong tổ địa bắt đầu bùng nổ, cuối cùng biến mất không còn gì.

Ngay đằng sau nơi phong bế sức mạnh, hấn phát hiện Đại ca và Nhị tỷ đều ở bên ngoài, hình như họ không dám tới.

Nhưng Mộ Trạch không chút do dự, trực tiếp đi ra ngoài.

Ban đầu, hấn muốn ra ngoài trong trạng thái trọng thương để thể hiện rằng hấn đã trả giá cỡ nào mới có thể liên hệ được Nguyên Thạch.

Tính khả thi sẽ rất cao.

Nhưng Lục Thủy không tự nguyện chủ động với hấn, hấn chỉ có thể đối lý do thoái thác khác.

Tóm lại, chỉ cần Lục Thủy không liên quan, vấn đề sẽ không lớn.

Sự tồn tại của Lục Thủy giống như yêu quái vậy, có cho phép hấn cũng không dám nói.

Một khi để người khác biết Lục Thủy trọng thương, Lục gia chắc chắn sẽ phát điên.

Trưởng lão của Lục gia giận lên đáng sợ cỡ nào, hấn không biết.

Nhưng hẳn biết, Mộ gia không chịu nổi lửa giận của bất kỳ vị nào.

—

Tiểu trấn Thu Vân.

Hôm nay Lâm Hoan Hoan mua bánh bao định đi làm, nhưng nàng đi đường nào cũng không sốt ruột, định từ từ đi.

May mắn vẫn còn một số thời gian.

Chủ yếu là vì không muốn đụng phải mọi người, nhất là đụng vào những người không tiện.

“Nhìn người kia có vẻ hơi tự ti.” Lâm Hoan Hoan thở dài.

Nàng tự ti vì mình béo, lờ như không có tay, vậy chắc cánh sẽ tự ti đến mức không dám ra ngoài.

“Người có cơ thể không hoàn mỹ, tất nhiên là phải tự ti rồi. Ta xem thường đối tượng thành hôn thì đối phương chẳng phải sẽ càng tự ti hơn sao?”

Lâm Hoan Hoan cảm thấy mình có thể đã làm tổn thương người khác.

Thế nhưng nàng thật sự không muốn gả.

Làm sao đây.

Nếu như nàng là người tàn tật, đối phương chắc hẳn sẽ không đồng ý cưới.

Không đúng, nàng mập như vậy, đối phương hẳn là đã chán ghét chết rồi.

Sau đó Lâm Hoan Hoan đi tới trước chỗ pha lê, nàng nhìn chính mình trong pha lê.

“Mộ tiểu thư có ngũ quan ưa nhìn. Gầy đi chắc hẳn sẽ rất xinh đẹp.”

“An ủi ta đó sao?”

Sau đó, Lâm Hoan Hoan tuyệt vọng.

Nàng không gầy nổi dù nàng có luyện công pháp của Mộ tiểu thư vào lúc rảnh.

Nhưng vẫn không có tiến triển.

“Nếu có thể học trong khoảng thời gian này thì tốt rồi.”
Lâm Hoan Hoan thở dài.

Nàng quyết định sẽ lại cố gắng tu luyện sau khi tan việc.

Nhưng ngay thời điểm nàng đi đến nơi làm việc, đột nhiên nàng nhìn thấy một vị tiên tử đi lướt qua người nàng.

Đó là một vị tiên tử tóc ngắn, mặc bộ quần áo màu trắng cam, nét mặt bình tĩnh, đôi mắt sáng rực rỡ như Tinh Hà.

Nhìn thấy tiên tử, trong nháy mắt, Lâm Hoan Hoan ngây ngẩn cả người.

“Người xinh đẹp này là ai a?” Nàng không kìm lòng được mà mở miệng.

“Đạo Tông Vũ Niết, đệ nhất kiều nữ của thế hệ trẻ.” Một giọng nói nữ tính vang lên bên tai Lâm Hoan Hoan.

Quá tốt!

Lâm Hoan Hoan quay đầu nhìn sang, phát hiện bên cạnh là một vị tiên tử mặc trang phục hiện đại. Vị tiên tử này buộc tóc đuôi ngựa, trên tay cầm một thanh trường đao thanh tuấn.

Nhưng vẫn có điểm chung, chính là đều xinh đẹp.

“Thật là xinh đẹp.” Lâm Hoan Hoan vô thức mở miệng.

“Đi đường thì nhớ nhìn đường, ngươi vừa mới suýt đụng vào ta đấy. Nơi này nhiều cường giả như vậy, nếu ta là một vị cường giả hỉ nộ vô thường, ngươi sẽ nhanh chóng biến thành một cỗ thi thể.” Nói xong, vị tiên tử cũng không thèm nhìn Lâm Hoan Hoan mà tiến về phía trước.

Lâm Hoan Hoan vô thức cúi đầu xin lỗi:

“Thật xin lỗi.”

Chờ những người kia rời đi, Lâm Hoan Hoan bắt đầu tự nhủ:

“Dáng dấp đẹp đẽ như vậy mà lại nói chuyện cay nghiệt. Lỡ như ta vẫn là một hỉ nộ vô thường cường giả thì sao.”

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, các nàng quá đẹp.

Ngay lập tức, Lâm Hoan Hoan bỗng tự ti.

Nàng nhìn bánh bao trong tay như đang nhìn chính mình.

Sự khác biệt giữa nàng và tiên tử kia như sự khác nhau giữa bánh bao và bánh ngọt vậy.

Có phải nàng chỉ xứng với những chân giả tu tiên không hoàn hảo?

“Khi nào thì nàng mới có thể trở nên quyến rũ đây?”

Lâm Hoan Hoan thở dài.

Rồi nàng nhìn đồng hồ, vừa nhìn thấy liền ngậy người.

“Trễ mất rồi.”

Nói xong, nàng liền tức tốc chạy đến nơi làm việc.

Ngay tại lúc rẽ ngang, nàng nhìn thấy bóng người đi ra.

Lâm Hoan Hoan ngậy ngần cả người, cố gắng thắng xe lại, sau đó đến trước mặt người kia.

Kiều Càn hơi sững sốt đứng tại chỗ, nếu ban nãy bị đụng trúng thì sẽ trực tiếp bị đụng bay.

“Thật xin lỗi.”

“Thật xin lỗi.”

Hai người đồng thời mở miệng.

Kiều Càn nghĩ dù là ai sai, hấn cũng muốn xin lỗi.

Nói xong hấn liền lùi ra sau một quãng.

Lâm Hoan Hoan biết mình đã sai, nhưng đôi phương lại làm cô càng áy náy hơn.

“Thật xin lỗi, thật rất xin lỗi, xem chút nữa là đụng phải người.”

Nàng lại cúi đầu nói xin lỗi.

Sau đó Lâm Hoan Hoan liền từ từ lùi sang một bên.

n, vừa vắn vọt qua Kiều Càn.

Nàng liền chạy một mạch đến nơi làm việc.

Kiều Càn nhìn Lâm Hoan Hoan rời đi.

Thật ra đến bây giờ hắn vẫn chưa biết cô gái nhỏ mập mạp này là ai.

Lần trước khi cô đưa dưa hấu giúp hắn hún cũng không hỏi vấn đề này.

Hoặc cũng có thể nói hai người chưa từng nói chuyện gì qua lại với nhau.

Đối phương có vẻ cũng rất bận rộn.

Hắn cũng không để ý có người đằng sau, sau này cẩn thận, tránh đụng phải người ta là được rồi.

Còn về hôm nay, người trốn ra không được như hắn bị Sơ Vũ liên lạc, nói là có chuyện lớn muốn hỏi ý hắn.

Bất đắc dĩ lắm hắn mới ra ngoài.

Rất nhiều chuyện hắn không muốn tham gia, nhất là những chuyện không liên quan tới mình, hắn trước giờ không muốn.

...

“Mấy ngày nay cửa đá đã sắp chuyển động, ngươi muốn đi vào sao?” Lục gia ở trong đình của một nơi nào đó của ngọn núi, Lục Cổ đứng một bên hỏi Đông Phương Dạ Minh.

Hai người họ đã sớm an vị và đàm luận ở chỗ này.

Về phần tại sao lại đến, bọn họ đều hiểu, có điều không ai nhắc đến.

Nguyên nhân chủ yếu vẫn là vì tối hôm qua Đông Phương Lê m nói rằng hôm nay muốn làm bữa sáng.

Làm bọn họ bị dọa sợ đến mức mới sáng sớm đã ra bàn chuyện chính sự.

Đông Phương Dạ Minh nhìn dưới núi, hiếu kỳ nói:

“Lục tộc trưởng muốn đi sao?”

“Không đi.” Lục Cổ nói thẳng.

Hắn không có việc gì làm sao?

Phu nhân của hắn đã không còn bình thường, sao hắn có tâm trạng ra ngoài.

Nói cách khác, sau khi cưới Đông Phương Lê m về, hắn liền không có cách nào đi ra ngoài thăm dò.

Tâm đã không còn ở bên ngoài.

Có tộc trưởng Lục gia là đủ an tâm rồi.

“Ta cũng không đi đâu, ta vốn sang đây để hỏi thăm Trà Trà.

Mà Đông Phương gia cũng không phải là không ai đi vào.” Đông Phương Dạ Minh nói khẽ.

“Không theo đuổi đi tìm cơ duyên nữa à?” Lục Cổ hỏi.

Đông Phương Dạ Minh còn không tán thăng lên nỗi thất giai, hắn còn không đụng đến cửa Đạo.

Chăm chỉ chính là một loại cơ duyên.

Như Lục Cổ, loại thiên tài như Đông Phương Dạ Minh, bọn hắn sẽ không chờ sau khi tán thăng thất giai để nhập đạo.

Bọn hắn muốn trực tiếp tán thăng thất giai rồi nhập đạo luôn.

Lục Cổ đã làm được, chỉ thiếu một bước cuối cùng, mà Đông Phương Dạ Minh thì thiếu một cơ hội.

Đương nhiên, Đông Phương Lê m lại thiếu nhiều cơ hội hơn một chút.

Đông Phương Dạ Minh quay đầu nhìn về phía Lục Cổ, đột nhiên cười nói:

“Ta đã không cần.”

Chương 821: Giây Phút Đỉnh Cao Của Lục Thủy Ta Sắp Đến 2

Thời khắc này, Lục Cổ có thể phát hiện được có một loại đạo ấn trên người Đông Phương Dạ Minh xuất hiện.

Hắn hơi kinh ngạc:

“Người... Từ lúc nào?”

“Mấy ngày trước, sau khi đối mặt trực tiếp với thanh kiếm kia thì càng rõ ràng hơn.” Đông Phương Dạ Minh tùy ý nói.

Lục Cổ nhìn Đông Phương Dạ Minh một chút, cười nói:

“Tạm thời ta không tấn thẳng, ngươi nhập đạo, có muốn chúng ta bàn luận một chút không?”

Đông Phương Dạ Minh run lên, sau đó quả quyết từ chối:

“Không rảnh.”

Lục Cổ biến thái bao nhiêu, Đông Phương Dạ Minh biết rất rõ.

Có rất ít người có thể đối mặt được với sự biến thái của Lục Cổ, còn hắn thì thường xuyên đối mặt.

Vốn dĩ lúc trẻ, mọi người ai cũng hứa hẹn, cùng nhau xông xáo đến tu chân giới, cùng nhau lên kế hoạch, cùng nhau có sự nghiệp lẫy lừng.

Đáng tiếc Lục Cổ chấm dứt ngay nơi của muội muội hắn.

Trong nháy mắt, kế hoạch mấy năm liền như nước chảy về biển Đông.

Nhưng lúc đó hắn không quản lý việc nhà nên không biết củi, gạo, dầu và muối đắt đỏ, sau này hắn hiểu ra rất nhiều.

Sau đó bởi vì tu luyện tốt, làm việc cũng không tồi, cộng thêm muội muội được gả vào Lục gia, bản thân hắn cũng có giao hảo với tộc trưởng Lục gia. Vậy cho nên không người nào thích hợp làm tộc trưởng hơn hắn.

Một số lão gia hoả được đề điểm liền đi bết quan.

Hắn thuận lợi tiếp quản vị trí.

Lục Cổ làm tộc trưởng không bao lâu, hắn cũng làm tộc trưởng.

Đương nhiên là hắn thành hôn tương đối trễ.

Nhưng lại sinh con khá sớm.

Muội muội hắn sinh hạ Lục Thuỷ chưa đến hai năm, nữ nhi của hắn cũng ra đời.

“Nghĩ lại thì ta phát hiện ra cái gì ta cũng xếp sau người.”
Đông Phương Dạ Minh đột nhiên nghĩ ra.

“Thành thân muộn hơn người, làm tộc trưởng muộn hơn người, có con cũng muộn hơn người hai năm, nhập đạo cũng muộn, hài tử của ta chưa có phở, hài tử của các người đã sắp đám cưới.”

Lục Cổ không để ý những thứ này, hắn luôn cảm giác Đông Phương Dạ Minh đang khoe khoang.

Người có thể so bì với hắn, giới tu chân này được mấy người?

“Thật ra ta rất hiếu kỳ, các người nữ để Trà Trà xuất giá sao?” Lục Cổ hỏi.

Tương lai có thể hắn cũng có nữ nhi, hắn cũng muốn biết cảm giác có nữ nhi là như thế nào.

Trà Trà kỳ thật cũng là một tiểu cô nương khả ái.

Nhắc đến Đông Phương Trà Trà, Đông Phương Dạ Minh liền thở dài:

“Cũng không phải là không nữ gả, chủ yếu là...”

Lục Cổ nhìn Đông Phương Dạ Minh, định nghe lời tiếp theo.

“Ai..”

Lại một tiếng thở dài. Đông Phương Dạ Minh nhìn về phía Lục Cổ nói:

“Người nghĩ rằng Trà Trà sẽ gả ra ngoài sao? Chính nó cũng không nghĩ đến chuyện này.”

Lục Cổ ngẫm nghĩ, Trà Trà thực ra cũng không giống nữ hài tử lấy chồng.

Nữ nhi, lấy chồng hay không bọn họ cũng không ép buộc.

Dù sao thì tu chân có rất nhiều người giới sống độc thân đến cuối đời.

Cũng chỉ có những gia tộc này mới để ý đến những chuyện như lấy vợ sinh con.

Mà Trà Trà thông minh như vậy, đối với chuyện kết hôn như vậy hẳn vẫn cảm giác còn quá sớm.

Có thể Trà Trà đã trưởng thành, thông minh như vậy, thì vấn đề không phải là miễn cưỡng kết hôn mà là vấn đề có nên kết hôn hay không.

Lục Cổ bắt đầu suy nghĩ sâu xa, nếu hẳn có nữ nhi, mà tính cách giống Trà Trà như vậy...

Cũng thật sâu não a..

“Ai!”

Hai vị lão phụ thân, cùng nhau thở dài.

Mà ngay lúc đó, Kỳ Khê đã tới bên ngoài đình:

“Tộc trưởng.”

Lục Cổ quay đầu nhìn sang, trầm giọng nói:

“Chuyện gì?”

Đây là thị nữ của phu nhân hẳn.

Nếu không có việc gì, hẳn sẽ không quấy rầy hẳn và Đông Phương Dạ Minh nói chuyện.

“Phu nhân nói có chuyện quan trọng cần tìm tộc trưởng, mời tộc trưởng cùng Đông Phương tộc trưởng đi một chuyến.” Kỳ Khê thấp giọng nói.

Đối mặt với Lục tộc trưởng, Kỳ Khê không dám nói sai một câu.

Lục Cổ không nói gì, phát phát tay, để Kỳ Khê rời đi.

Kỳ Khê đương nhiên không dám chờ lâu.

Chờ Kỳ Khê sau khi rời đi, Đông Phương Dạ Minh liền đứng lên, nghiêm mặt:

“Người của Đông Phương gia ta ở tiểu trấn chắc hẳn có chuyện cần ta thu xếp, ta xuống xem một chút.”

Nhưng không đợi Đông Phương Dạ Minh rời đi, Lục Cổ đã lôi hắn cùng đi đến chỗ phu nhân.

Huynh đệ vào sinh ra tử, há để tan rã chỉ vì một bữa cơm?

Nhưng cửa đá sắp mở, thôn trấn có không ít cường giả đi đến.

Đạo này hẳn cũng muốn bận bịu một chút.

Lục Thuỷ rời khỏi Mộ gia tổ địa.

Hắn đã rời khỏi bên cạnh Mộ Uyên.

Ngũ giai Lục Thuỷ, những người này không thể phát giác ra được.

Có thể dễ dàng phát hiện ra được hẳn, cũng chỉ có mỗi Mộ Tuyết.

Đương nhiên là do tu vi hắn quá mạnh, hoặc do đạo lực đã đạt đến cực hạn, Lục Thuỷ cũng không dám mạo hiểm.

Dù sao hắn vẫn còn rất yếu.

Đây cũng là lí do Minh Thổ Thập Điện, một trong Sát Ngấn dẫn tới Lục gia.

Cho dù là thiên kiếp, hắn cũng sẽ không khinh thường một đại đạo giả.

Uy năng của cường giả, có đôi khi khó mà đánh giá được.

Trên đường đi, Lục Thuỷ lấy điện thoại ra, hắn nhìn xuống, không có tin tức của Mộ Tuyết.

Hắn có chút thất vọng.

“Hay là ta gửi lời hỏi thăm một chút?” Trong đầu Lục Thuỷ xuất hiện ý nghĩ này.

Nhưng rất nhanh suy nghĩ này bị hấn chôi bỏ.

Đi quá gần Mộ Tuyết.

Kế hoạch lớn dễ dàng đổ sông đổ bể.

Lục Thuỷ nhanh chóng trở về phòng.

Hắn là hai ngày nữa Mộ Tuyết mới có thể trở về. Hai ngày này hấn dự định tránh nhìn Thiên Địa Trận Văn.

Không làm gì cả.

Hiện tại hấn đã góp nhặt rất nhiều thiên địa chi lực.

Chỉ cần nửa tháng, ngay cả cha hấn cũng không phải đối thủ.

Tốc độ mạnh lên, kỳ thật mắt trần cũng có thể nhìn thấy.

Nhưng không thể chiến đấu thử.

Về đến phòng, Lục Thuỷ phá bỏ ẩn thân chi pháp.

Sau đó hấn mở cửa phòng, định ra ngoài dạo chơi.

Thuận tiện tìm một chỗ đọc sách.

Lục Thuỷ vừa mở cửa, Chân Võ Chân Linh liền phát hiện ra thiếu gia của bọn họ trở về.

Từ chiều đến tận đêm.

Bọn hấn hơn hoảng, nếu không trở lại trong hôm nay, bọn hấn nhất định không dám đợi thêm nữa.

“Thiếu gia.” Chân Võ Chân Linh lập tức kêu lên.

“Xảy ra chuyện gì sao?” Lục Thuỷ đi ra khỏi phòng, mở miệng hỏi.

“Không, chưa ai ở đây cả.” Chân Võ trả lời.

Lục Thuỷ đi thẳng xuống dưới cây, hấn ngẩng đầu nhìn đại thụ.

Hấn phát hiện cái cây thế mà lại sinh trưởng chồi non.

Quả nhiên, thời gian biến hoá ngày càng rõ ràng.

Thế giới này có thật là đang thay đổi không?

Lực lượng không thể xuất hiện một cách trống rỗng được.

Có thể khiến cho toàn bộ thế giới xuất hiện cây đột biến này, khó khăn cỡ nào.

Sau đó Lục Thuỷ cũng không suy nghĩ nhiều, có lẽ không bao lâu nữa sẽ biết rõ hết thầy đầu nguồn.

Nếu không thể tiết lộ, sau khi hấn mạnh lên cũng biết rõ ngọn nguồn.

Vậy nên cứ đợi một khoảng thời gian là đủ.

Loại chuyện này không nên vội vàng được.

“Có tin tức khác sao?” Lục Thuỷ ngồi lên bộ bàn ghế dưới cây đàn, hỏi.

Nơi này vẫn luôn có bàn ghế, rất thích hợp để đọc sách.

Lục Thuỷ ngồi xuống, Chân Linh liền lấy ra một chút hoa quả cho bữa sáng.

Mà Chân Võ thì chăm chú trả lời vấn đề của Lục Thuỷ.

“Nghe nói cửa đá bên kia đã bắt đầu có tiến triển, khả năng cao mấy ngày nữa sẽ mở. Mà ở trên tiểu trấn bắt đầu xuất hiện một số cường giả và các đệ tử trẻ tuổi của môn phái. Có thể đều có ý tiến vào cửa đá.” Chân Võ nói.

“Cường giả thì không nói. Sao những kẻ yếu ớt kia cũng muốn đi?” Lục Thuỷ tò mò hỏi.

Nếu nhiều cường giả cũng muốn đi vào cửa đá, vậy những kẻ yếu vào làm gì?

Cường giả động tay một chút cũng đủ để giữ họ trong đó.

Trừ khi những người đó chỉ đang quan sát cửa đá trong thị trấn nhỏ.

Tuy nhiên, điều đó là không thể.

Chương 822: Giấy Phút Đỉnh Cao Của Lục Thủy Ta Sắp Đến 3

“Người ta nói rằng ai đó đã mở cửa trong giấy lát, mà một số cường giả cũng bị bài xích. Vậy nên, không biết liệu tiến vào cửa đá có bị hạn chế hay không.” Chân Võ giải thích.

Cửa đá có bị hạn chế?

Điều này làm cho Lục Thủy có chút kinh ngạc.

Về lý thuyết, không nên hạn chế loại cổng đá này.

“Cửa mở rộng bao nhiêu?” Lục Thủy hỏi.

“Một khe nhỏ.” Chân Võ đáp.

“Loại người nào cảm thấy bị bài xích?”

“Bên ngoài có tin đồn rằng đó là thất giai, nhưng theo thông tin của chúng ta, hẳn là ngũ giai.”

Lục Thủy: “... .”

Ngũ giai? Hẳn không vào được à?

Thế nhưng hẳn vào không được.

Nhưng hẳn không vào được mật thất, dám nói là mang tin tức?

Hẳn không sợ một ngày nào đó chán sẽ đến chỗ hẳn chơi sao?

“Nên là kích thước của cánh cửa quyết định ai vào.” Lục Thủy nói khẽ.

Chân Võ gật đầu ở một bên:

“Có vẻ như ai đó đã đề xuất khả năng này, chắc là vì đề phòng thế hệ trẻ đã đến.”

Lục Thủy gật đầu, không quan tâm loại chuyện này.

Tóm lại, nếu nó không Hẳn hưởng đến việc nhập cuộc của hẳn thì không sao, nếu nó Hẳn hưởng thì cứ hỏi thiên thiên cơ.

Còn những người khác thì yêu tiến tiến.

Mộ Thủyết không vào càng tốt.

“Cũng có một số tin tức từ Lạc Phong.” Chân Võ nhìn Lục Thủy và nói tiếp:

“Có tin tức nói trong một tháng, Thần Huyền tông sẽ phái ma khí của ma tu Chiến Vô Hấn đến nơi tu luyện tối cao của Mộ Tiếu.

Đó chính là Huyết Hoa thành.

Nhiều người có thể nhận được loại tin tức này, cho nên Lạc Phong cảm thấy đây không phải là cạm bẫy của bên kia, . “

Lục Thủy cũng nhận thấy có điều gì đó không ổn với ma tu Chiến Vô Hấn.

“Ngươi có chắc là hắn có liên quan tới Tiên Đình?” Lục Thủy hỏi.

Nếu có liên quan đến Tiên Đình thì cũng không có gì lạ, bên kia đang thu hút hắn.

Nó phụ thuộc vào việc hắn đang ở đâu, hoặc hắn đi theo con đường nào.

“Lạc Phong đã kiểm tra kỹ càng chuyện này, nhưng cũng chỉ tra được một nửa, nếu điều tra thêm rất dễ bị người khác phát hiện.

Câu trả lời mà Lạc Phong đưa ra có 90% khả năng liên quan đến Tiên Đình.

Về mối quan hệ, Hấn không chắc.

Hấn đưa ra hai suy đoán, một là người Tiên Đình cải trang thành ma tu Chiến Vô Hấn và thực hiện kế hoạch.

Bước chính của kế hoạch lần này là vận chuyển ma khí.

Thứ hai, có khả năng bên kia đã lấy được truyền thừa củ Tiên Đình, có thể không biết chức năng của những thứ này, mà chỉ là người thi Hấn. “

Chân Võ nói xong liền dừng lại.

Về phần quyết định như thế nào thì tùy theo thiếu gia của bọn họ.

Chủ nhân có ý kiến riêng của mình.

Đúng vậy, kể từ sau khi ly hôn, thiếu gia luôn làm mọi việc theo ý mình.

Họ không nói gì.

Muốn giết chết Tà Thần nhanh chóng mà không thêm để ý đến vết thương của chính mình.

Khi thiếu gia làm việc gì cũng không cần giải thích.

Nhưng Chân Võ Chân Linh xem ra, thiếu gia làm việc liên không có để cho người ta không phục, dù là không phục cũng vô dụng.

Thiếu gia cơ bản là không nhìn mặt người khác.

Thước đo thiện ác thông thường là vô nghĩa đối với thiếu gia của họ.

Những trong thiếu gia họ tự cân nhắc những tiêu chuẩn.

Có thể không được nhiều người đón nhận, nhưng thiếu gia cũng không quan tâm.

Sau khi nghe những gì Chân Võ nói, Lục Thủy không trực tiếp kết luận.

Có thể nói rằng Lạc Phong là người hữu dụng và thông minh nhất trong những trợ thủ mà hắn đã tìm được.

Khả năng nắm bắt tin tức và khả năng phán đoán của người này mạnh hơn nhiều người.

Nó có vẻ như là một kết luận đơn giản, nhưng Lạc Phong không biết nhiều như vậy.

Chưa kể, Tiên Đình có một Dự Ngôn Thạch Bản, mà đệ đệ của hắn có thể chính là Dự Ngôn Thạch Bản.

Tuy nhiên, lần này nếu đối thủ là Tiên Đình, thì mục tiêu rất có thể là hắn.

Để thăm dò?

Lục Thủy không dám chắc.

Đến lúc đó, hẳn sẽ biết.

Dạy đôi phương cách làm người, đồng thời, làm cho đôi phương hiểu rõ, cái gì gọi là cường giả phía sau màn.

Tuy nhiên, cũng có thể đôi phương đang muốn tấn công một số thế lực của ma tu.

Dù sao ở kiếp trước, thảm nhất là ma tu

Bị các trưởng lão trực tiếp quét sạch.

Chắc đôi phương cũng được Đại trưởng lão dạy làm người..

“Sau khi chuyện này kết thúc, nói cho bọn họ biết người có thể đưa ra yêu cầu khác với ta.” Lục Thủy không nói cái gì nữa, trực tiếp ban thưởng.

Lạc Phong bọn họ làm được nhiều việc và giúp đỡ hẳn rất nhiều.

Vẫn phải cho thù lao.

Về phần muốn cái gì, họ có thể tự đưa ra.

Chân Võ ngay lập tức đáp ứng.

Lạc Phong và những người khác có thể nói rằng họ đã nhận được rất nhiều từ thiếu gia.

Tất nhiên, bỏ ra cũng rất nhiều.

Mấy tháng nay, bọn họ cơ bản đều làm việc cho thiếu gia của mình.

Và có kết quả rõ ràng.

“Người ở Tiên Đình gần đây có động tĩnh gì không?” Lục Thủy hỏi.

Khi thế giới thay đổi, họ sẽ được hưởng lợi rất nhiều.

Không có lý do gì mà lại không có động tĩnh.

“Không, rất nhiều nơi không có động tĩnh rõ ràng .

Thậm chí, Tiên Đĩnh cũng như vậy, dường như trở nên im lặng.

Thần Chúng hay Thái Dương Thần Điện tại tránh Thái Dương Thần vị.” Chân Võ nói.

Lục Thủy không nói gì.

Tuy nhiên, Tiên Đĩnh và những người khác chắc chắn đã hành động, chỉ là chưa gặp được thôi.

Tất nhiên, hắn cũng có việc phải làm.

Phải tìm cách vào cửa đá, trong nhà không cho vào thì hắn phải giả vờ ra ngoài, sau đó lên vào.

Nhưng điều khiến hắn lo lắng là ở cửa đá có rất nhiều động tĩnh, liệu bên ngoài có biết được không.

Nếu như biết, thì ...

Hay là khởi vào.

Nếu đánh nhau với người bên trong, nhất định không thể trở tay.

Tóm lại, chuyện này muốn làm thì phải từ từ quan sát.

“Nhớ để ý cửa đá, xem thử cửa đá có kích cỡ nào, tính cả không gian bên trong là dạng gì.” Lục Thủy nói.

Về phần người khác.

Đến lúc đó rồi nói sau.

Điều quan trọng nhất cần quan tâm lúc này chính là gặp gỡ ma tu vào tháng sau.

Có chút đợi không kịp.

Hắn sẽ chuẩn bị sẵn sàng để gặp đối phương, nếu bên kia thực sự chống lại hắn, có khi còn tốt hơn.

Càng dễ chuẩn bị.

Hắn muốn cho đối phương biết rằng, cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Lại nói cho hấn biết, tu chân giới tàn nhẫn ở chỗ, người vĩnh viễn không biết đối phương có phải là một thiếu niên bình thường hay không.

Trông có vẻ bình thường, nhưng lại thực sự đòi mạng.

Đây chính là tu chân giới tàn nhẫn..

Một khi phán đoán sai, cái giá phải trả là xương máu.

Lục Thủy cảm thấy, hay là nghĩ mấy câu thoại anh tuấn, đến lúc đó trấn áp đối phương, niệm nhất niệm.

Hấn cảm thấy chắc chắn ngày đó sẽ là một ngày hạnh phúc.

Tư!

Khi Lục Thủy đang suy nghĩ về điều này, hấn đột nhiên cảm thấy điện thoại của mình rung lên.

Giật mình.

Nhưng ai lại tìm hấn vào buổi sáng?

Khi Chân Võ nhìn thấy thiếu gia nhà mình có người tìm, hấn đã ý thức tránh sang một bên.

Hấn đã nói hết những gì cần nói, thiếu gia đã ra lệnh cho hấn hấn cũng đáp ứng, nếu có phân phó khác, sau khi thiếu gia xong việc sẽ nói cho hấn biết.

Chương 823: Mộ Tuyết Có Thể Xuyên Qua Màn Hình Đánh Ta Sao? 1

Lục Thủy nhìn điện thoại, phát hiện là tin tức Mộ Tuyết gửi tới.

Không chút do dự, hắn liền mở ra điện thoại.

Muốn nhìn một chút xem thử là Mộ Tuyết gửi tới cái gì.

Bây giờ nhìn, chỉ biết là Mộ Tuyết gửi một tấm hình.

“Lại giả bộ Đông Phương Tra Tra gửi ảnh hả?”

Lục Thủy trong lòng còn có chút chờ mong.

Nhưng mà rất nhanh Lục Thủy liền phát hiện hắn nghĩ sai rồi, Mộ Tuyết gửi tới không chỉ có không phải ảnh selfie, ngay cả cái bóng người đều không có.

Là một tấm vé xe.

“Từ vị trí Đường gia đến vị trí Mộ gia?” Lục Thủy có chút bất ngờ.

Càng làm cho hắn kinh ngạc hơn chính là vé xe của sáng sớm hôm nay.

Có ý gì?

Mộ Tuyết muốn trở về rồi?

“Không phải tối hôm qua vừa mới đến Đường gia sao? Sao lập tức liền trở lại rồi?” Lục Thủy trong lòng không hiểu.

Mặc dù là không ảnh hưởng gì đến hắn, còn có chút vui mừng.

Nhưng là dưới tình huống bình thường như này, Mộ Tuyết không có khả năng về nhanh như vậy.

Cho dù là một người.

Tò mò, hắn liền hỏi Mộ Tuyết:

“Mộ tiểu thư có tiền đi xe một mình hả?”

Ừ thì đây là câu mà Lục Thủy vô ý thức gõ ra.

Ngược lại không có gì hồi hận, Mộ Tuyết còn có thể cách một cái màn hình đánh hấn sao?

Àm âm!

Trong lúc bất chợt bầu trời truyền đến tiếng sấm.

Nghe được tiếng sấm, Lục Thủy giật nảy mình.

Thiếu chút nữa là lùì lại, tránh né sét đánh, cũng may không có lùì, cũng may không có sét.

Lúc này Lục Thủy phát hiện Mộ Tuyết trả lời:

“Lục thiếu gia muốn đặc sản Đường gia nào?”

Lục Thủy: “...”

Đặc sản Đường gia?

Đường gia thừa độc dục thì phải?

Sau đó Lục Thủy ngay lập tức cự tuyệt.

Lúc sau bọn họ liền không nhắn nữa.

Cũng không phải tại yêu đương, không nhắn tin nửa ngày cũng quen rồi.

Ở kiếp trước cũng không nhắn.

Sau khi kết hôn cũng không mấy lần tách nhau ra.

Đại khái chính là ở cùng một chỗ quá lâu, kiểu gì cũng sẽ bởi vì một số việc nhỏ mà cãi nhau, tranh cãi nhao nhao thì lại dễ dàng đánh nhau.

Có lúc Lục gia bị đánh đến sập, tiểu trấn Thu Vân phải xây lại nhiều lần.

Nhưng mà cũng có mấy lần đánh rồi đánh, xong cũng quên mất vì sao đánh nhau, cuối cùng lại không đánh nữa.

Sau đó Lục Thủy nhìn về phía Chân Võ, nói:

“Đúng rồi, đi thăm dò một chút tin tức liên quan tới Nguyệt tộc đi.”

Theo Lục Thủy, Minh vẫn có khả năng nhất định là Nguyệt tộc.

Một người có thể làm cho Lục bàn giao trông coi đồ vật, thấy thế nào cũng không thể nào là người bình thường.

Không phải cùng cấp bậc với Kiếm Nhất, luôn cảm giác không đủ tư cách.

Đau Răng Tiên Nhân cũng miễn cưỡng đi, dù sao cũng là thời đại sủng nhi.

Nhưng mà ở thời đại kia, coi như Đau Răng Tiên Nhân cũng là một sủng nhi.

Những người khác đều là dựa vào cố gắng của mình, dựa vào khả năng của bản thân từng bước một đi tới phong đỉnh.

Có thể nói ở thời đại kia, cường giả cùng tồn tại, là niên đại cường thịnh nhất của tu chân giới.

Nó thuộc về thời đại mà Chân Thần hành tẩu trên thế gian.

Đối với lời của Lục Thủy, Chân Võ đương nhiên sẽ đồng ý.

Mặc dù hẳn hoàn toàn không biết Nguyệt tộc là cái gì.

Cùng lắm đi thăm dò là được, mà cũng không biết có thể tra được hay không.

Luôn cảm giác tu chân giới mà thiếu gia biết so với tu chân giới mà bọn hắn biết hoàn toàn không giống.

Bình thường thế lực đỉnh cấp nơi tu chân giới là Kiếm Nhất phong, Đạo Tông, Trùng cốc, Xảo Vân tông mấy thứ như này.

Mà thiếu gia bọn họ thì lại là Tiên Đình, Thần Chúng, phạt môn.

Hoàn toàn không phải cùng một khái niệm.

Nhưng mà, vừa mới thiếu gia hình như bị sấm sét hù dọa.

Cũng không hẳn, có lẽ là vừa mới xác nhận việc trọng đại gì đó phát sinh.

...

Mộ Tuyết nhìn điện thoại, nàng vốn còn muốn cùng Lục Thủy nói chuyện thêm một lúc, nói xem mấy giờ về mấy giờ đến.

Ai biết lại nói đến cái chuyện nàng không có tiền này.

“Rất muốn đánh hấn, tại sao lại thèm đòn như vậy?”

Mộ Tuyết nghiên nghiên răng.

Chắc là ngứa da.

“Tỷ tỷ, ta mua cho người bánh bao.” Nhã Lâm ôm bánh bao chạy đến trước mặt Mộ Tuyết, các nàng bây giờ đã đi tới nhà ga chờ đợi xe tới.

Mộ Tuyết nhìn Nhã Lâm, đi bên cạnh Nhã Lâm chính là Di Đường.

“Là bánh bao thịt, Nhã Lâm cảm thấy cái này ăn ngon, liền mua cho người.” Di Đường tại bên cạnh nói ra.

Mộ Tuyết cười tiếp nhận bánh bao, thuận tay sờ lên Nhã Lâm đầu.

“Di Đường muốn ở chỗ này ở vài ngày?” Mộ Tuyết hỏi.

“Ba năm ngày đi, Nhã Nguyệt nàng mỗ mỗ thật là tệ không nhiều lắm liền trở về.” Di Đường nhẹ nhàng nói.

“Ừm.” Mộ Tuyết gật gật đầu, sau đó nói:

“Ta trở về cùng cha nói chuyện một chút.”

Mặc dù mấy ngày nay Đường gia không có nguy hiểm gì, nhưng mà Mộ Tuyết cảm thấy cha nàng biết chuyện của Đường gia chắc là sẽ tới.

Mặc dù cha không thương nàng không chào đón nàng, nhưng mà đối với Di Đường cũng không tệ lắm.

Di Đường há to miệng, cuối cùng chỉ là nhẹ nhàng gật đầu.

Nàng dù sao chỉ là một nữ tử.

Nhất là nữ tử đã từng phải đối mặt với cái chết.

Nếu như không có Tử Y Thần Nữ, kết cục của nàng như thế nào, chính nàng cũng không dám xác định.

Mà Tử Y Thần Nữ, khả năng chính là Mộ Tuyết trước mặt.

Nhìn bình thường, một mặt bình tĩnh, Mộ Tuyết rất ít lộ ra nụ cười.

Một cô nương mà nàng từng mưu tính xấu xa với nàng ấy.

Nàng không hy vọng Mộ Tuyết là Tử Y Thần Nữ, bởi vì như vậy sẽ khiến cho nàng bối rối luống cuống, thậm chí không biết nên làm sao đối mặt với Mộ Tuyết.

Nàng của quá khứ kỳ thật không đáng để Mộ Tuyết ra tay cứu giúp.

Đương nhiên, nàng sẽ không ngu xuẩn đến mức trách cứ Mộ Tuyết tới chậm.

Đối với người xa lạ rộng lượng, đối với người một nhà hà khắc, nàng định sẽ như vậy.

Nếu như mà Mộ Trạch kịp thời xuất hiện, chắc là sẽ khóc rồi trách cứ đối phương đi.

Sau đó ôm Mộ Trạch.

Nhưng mà đối phương là Mộ Tuyết, sẽ khiến cho nàng có cảm giác mình trước kia quá dơ bẩn.

Nàng cố gắng thiêu hủy những sự dơ bẩn kia, chính là muốn để cho chính mình sạch sẽ chút, sạch sẽ đứng trước mặt Mộ Tuyết.

Nhưng bây giờ, Mộ Tuyết có thể là Tử Y Thần Nữ.

Nàng cảm thấy mình lại buồn cười, lại dơ bẩn.

Ở trong mắt Mộ Tuyết, lúc trước nàng đơn giản như là một tên hề.

“Dì Đường?” Trong lúc bất chợt thanh âm truyền đến tai dì Đường.

Là Mộ Tuyết đang gọi nàng.

“Sao vậy?” Dì Đường lập tức nói.

Mộ Tuyết nhìn dì Đường, sau đó đem bàn tay đến bên tai dì Đường, giúp dì Đường gỡ xuống chút tóc loạn tóc, tiếp đến

Mộ Tuyết mang theo ý cười nói:

“Con vẫn là rất yêu thích dì Đường, như là Nhã Lâm yêu thích con vậy. Vẫn luôn như vậy.”

Nghe được câu này dì Đường trực tiếp ngậy ngấn cả người, gió lay động lọn tóc của nàng, thổi khiến cho con mắt của nàng ửng đỏ.

Một lát sau dì Đường đùng đùng con mắt nói:

“Nơi này có hạt cát.”

Nhã Lâm nhìn thấy mắt mẩu thân đỏ lên, lại nghe nói có hạt cát, nàng muốn đi giúp mẩu thân thổi một chút.

“Mẩu thân, Nhã Lâm giúp ngươi thổi một chút.”

Đông! ! !

Lúc mà dì Đường muốn nói cái gì đó đột nhiên có thanh âm kinh động các nàng.

“Ai nha, đau quá.” Là Đông Phương Trà Trà đang ngồi ở một bên nghỉ ngơi bị ngã xuống đất.

“Trà Trà tử, ngươi đụng vào ta.” Nhã Nguyệt cũng đang nghỉ ngơi.

Các nàng tối hôm qua hầu như không ngủ.

Cũng chỉ có Nhã Lâm ngủ nhiều.

Bị Trà Trà vấp té như vậy, cả đám đều không biết nói cái gì cho đúng.

Nhưng mà lúc này, xe lửa cũng đang tới.

“Mau ăn điểm tâm đi, xe tới rồi.” Dì Đường nhẹ nhàng nói.

Có lẽ Mộ Tuyết thật sự chưa bao giờ để ý hành vi của nàng đi.

Lại có lẽ là tha thứ cho nàng đi.

Sau đó không lâu, xe lửa vào trạm, Mộ Tuyết và mấy người Đông Phương Trà Trà đều ăn xong bữa sáng trước.

Nhưng mà cứ như thế vô cùng lo lắng rời đi, kỳ thật rất không có lễ phép.

Nhưng mà di Đường không cố được nhiều như vậy, rời đi trước luôn luôn đúng.

Mà không có lễ phép thì lại là vấn đề của nàng, Mộ Tuyết các nàng tất cả đều là trẻ con.

Trước đó Đường gia sẽ không quản các nàng có rời đi hay không, bây giờ thì Đường gia sẽ không dám quản các nàng có rời đi hay không.

Tử Y Thần Nữ xuất hiện, để Đường gia cực kỳ kiêng kị.

Nhất là Tử Y Thần Nữ, giết người chưa bao giờ cần động một câu.

Khiến cho Đường gia hoàn toàn nghĩ không ra tại sao nàng lại giết người.

Nếu như không cẩn thận chọc tức đối phương, chết như thế nào cũng không biết đâu.

Chương 824: Mộ Tuyết Có Thể Xuyên Qua Màn Hình Đánh Ta Sao? 2

“Dì Đường, chúng ta lên xe đi.” Mộ Tuyết nhẹ nhàng nói ra.

“Mẫu thân... Ngươi cẩn thận một chút.” Nhã Nguyệt lại vẫn muốn mẫu thân đi cùng.

Nhưng mà không nói ra miệng.

“Mẫu thân tạm biệt.” Nhã Lâm vẫy tay, có chút không bỏ được.

Đông Phương Trà Trà tự nhiên cũng là phát tay bái bai.

Dì Đường đi theo phát tay, nhưng mà lúc Mộ Tuyết muốn rời khỏi, nàng do dự một chút, vẫn là mở miệng nói:

“Mộ Tuyết.”

“Dì Đường sao vậy?” Mộ Tuyết quay đầu nhìn về phía Dì Đường.

Lúc này Dì Đường nhìn xem Mộ Tuyết khẽ dặn dò:

“Nhã Nguyệt Nhã Lâm còn nhỏ, trên đường chú ý một chút.”

Mộ Tuyết gật gật đầu:

“Dì Đường không cần lo lắng, mặc dù không có khả năng chiếu cố tỉ mỉ, nhưng mà bình an lớn lên, khẳng định không có vấn đề.”

Cuối cùng Dì Đường nhìn Mộ Tuyết đi vào xe lửa, nàng vẫy tay nhìn xe lửa rời đi.

Lúc này Dì Đường như là thất thần, kinh ngạc nhìn theo hướng xe lửa biến mất, sau đó chậm rãi thả tay xuống.

Sau một lát nàng quay người rời đi.

Trong đêm, Lục Thủy ngồi y nguyên dưới tàng cây đọc sách.

Người Mộ gia trong lúc đó đưa một chút đồ ăn tới.

Lục Thủy ăn một chút, nhưng mà lúc sau vẫn không ngừng đọc sách.

Không dừng lại chút nào.

Đến gần đêm khuya, Lục Thủy gấp sách lại.

Vô Vi Pháp tiến triển vẫn luôn không hề chậm, hẳn hiện tại có rất nhiều thiên địa chi lực.

Chủ yếu là gần đây không muốn lãng phí.

“Rất tốt, tiếp tục tiếp tục giữ vững, kéo gần khoảng cách với Mộ Tuyệt cũng không phải không có khả năng.”

Trong đầu Lục Thủy lóe lên ý nghĩ này.

Nhưng mà hẳn cũng không nghĩ nhiều, chênh lệch thời gian không nhiều lắm.

Mấy người Mộ Tuyệt cũng nên về rồi.

“Mấy giờ rồi?” Lục Thủy hỏi.

“9:40.” Chân Linh đáp.

Nghe được đáp án này, Lục Thủy liền cất sách đi, sau đó đứng lên rời khỏi tán cây.

Chân Vô Chân Linh đi theo Lục Thủy cùng rời đi.

Bọn hẳn thật ra vẫn có chút không hiểu, thiếu gia vì sao cứ chăm chú đọc sách mãi.

Đọc là đọc ca ngày.

Rõ ràng chưa bao giờ nhìn thấy thiếu gia tu luyện, nhưng mà chẳng bao lâu lại thấy độ kiếp.

Thiếu gia thật khiến cho người ta khó hiểu.

Lục Thủy đi trên đường, lúc đến gần nhà ga hẳn thử Hữu Vi Pháp.

Hữu Vi Pháp tiến độ cũng không kém.

Sau khi trở về, hắn là có thể tấn thẳng 5. 2, tiến gần thêm một bước đến cấp sáu rồi, sau đó hắn sẽ ngày càng mạnh hơn.

Năng lượng có được cũng sẽ càng nhiều, nhưng mà dù nhiều, so sánh với cấp bảy vẫn là không có cửa.

Cấp bảy chính là một cái ngưỡng cửa, hắn cấp bảy nhập đạo, dù là bị tước gọt, cũng có thể đánh vỡ hạ chế hiện tại.

Trừ phi có người không muốn mạng đến động hắn.

Không bao lâu sau Lục Thủy đi tới nhà ga, đứng ở chỗ chờ đợi.

Mộ Tuyết về rồi.

Không có người đến đón nàng, chuyện này hiển nhiên sẽ rơi lên trên đầu của hắn.

Hắn không bài xích loại chuyện này.

Không phải là bởi vì muốn gặp Mộ Tuyết, chỉ là vấn đề lễ phép mà thôi.

Về phần Đông Phương Tra Tra, cần phải tiếp sao?

Trừ phi mẹ hắn bắt hắn quỳ xuống.

Nếu có một ngày Đông Phương Tra Tra bị hắn đánh đến mức không có khả năng tự sinh hoạt, vậy thì mẹ hắn, mấy người cậu của hắn ai cũng không vô tội.

Đông Phương Tra Tra bị chiều hư, không gọi biểu ca mà cũng không ai ý kiến gì.

Đương nhiên, hắn sẽ chỉ đánh một lần.

Đánh nhiều hiệu quả không được tốt, vẫn là động tay động chân lúc thiên kiếp tốt hơn.

Vì sao hiệu quả không được tốt?

Lục Thủy nhớ kỹ, trước kia đem vút Đông Phương Tra Tra xuống biên giới, lần đầu tiên nàng có vẻ như cực kỳ hoảng loạn, mấy trăm năm cũng về không được.

Về sau hắn là lại ném đi mấy lần.

Nghe nói nàng tìm được sinh vật bên biên giới, còn cùng mấy sinh vật đó thành lập tình hữu nghị thâm hậu.

Chủ yếu là Đông Phương Tra Tra mang theo không ít đồ ăn cùng đi qua.

Mang theo để cải thiện sinh hoạt của sinh vật biên giới.

Đại khái là chuyện như vậy đó, không muốn nhớ lại lắm.

Hô!

Tiếng xe lửa truyền tới.

Lục Thủy nhìn về phía xe lửa, biết là Mộ Tuyết đã về.

Hắn không nghĩ nhiều nữa, an tĩnh chờ đợi Mộ Tuyết xuống xe.

Sau đó Mộ Tuyết mang theo hai vị muội muội, cùng Đông Phương Tra Tra đi xuống.

Nhưng mà khiến Lục Thủy kinh ngạc chính là, Mộ Tuyết trong tay cầm theo một vật.

Mọc gai, rất to.

Nếu như hắn không đoán sai, đây là sấu riêng hả?

Lục Thủy: "..."

Đây là muốn làm gì?

Thứ này nặng như vậy, Mộ Tuyết nhìn hơi yếu ớt, tại sao không để thị nữ cầm?

Điều này nói rõ ràng là Mộ Tuyết để cho hắn.

Chỉ có đồ cho hắn Mộ Tuyết mới thích tự mình cầm.

Quả nhiên, Mộ Tuyết đi thẳng tới trước mặt Lục Thủy, sau đó đem sấu riêng trong tay giơ lên, nói:

"Lục thiếu gia, cho ngài."

Lục Thủy có chút sững sờ, Nhưng mà trước tiên vẫn là nhận sấu riêng.

Giọng nói của hắn mang theo hiếu kỳ:

"Mộ tiểu thư nói đặc sản là cái này?"

“À không.” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, nắm tay đặt ở sau lưng, cười nói:

“Đây là nửa đường đặc biệt mua cho Lục thiếu gia.”

Lục Thủy trong lúc nhất thời nhìn ngây ngẩn cả người.

Mộ Tuyết hôm nay mặc váy tiên xanh trắng, tóc dài xõa vai, cười lên thật vui vẻ, rất mê người.

Quả nhiên là vẻ đẹp của thanh xuân, Mộ Tuyết cực kỳ đẹp.

Nhưng mà đẹp thì đẹp, sầu riêng là có ý gì?

Quý?

Không thể nào, Mộ Tuyết sẽ không để hấn quý bất kỳ vật gì đâu.

“Không đúng, ta lúc này không biết tính tình của Mộ Tuyết như nào, cho nên có lẽ nàng muốn để ta tự hiểu cái sầu riêng này là để quý?”

“Nàng đang cảnh cáo ta?”

Thật là đáng sợ, đáng dấp đẹp mắt như vậy, đáng sợ như vậy, mà lại là đạo lữ của ta.

Tâm cơ thật sâu.

“Lục thiếu gia? Người đang nghĩ cái gì đấy?” Mộ Tuyết vẫy tay ở trước mặt Lục Thủy.

“Vật này ăn ngon lắm á, Trà Trà cảm thấy rất ngọt, cho nên mang theo một quả cho Lục thiếu gia ăn. Lục thiếu gia có thể thử một chút.”

Lục Thủy: “? ? ?”

Là hấn lo xa sao?

Nhưng mà tâm tình Mộ Tuyết không tệ, xem ra về sớm cũng sẽ không ảnh hưởng cái gì.

Sau đó Lục Thủy nâng sầu riêng lên nhìn một chút.

Sầu riêng ngọt lắm hả?

Nói thật, hấn chưa từng ăn.

Kiếp trước sống lâu như vậy, vẫn chưa có nếm thử.

“Mộ tiểu thư ăn thử rồi rồi?” Lục Thủy nhìn về phía Mộ Tuyết hỏi.

Về phần Đông Phương Tra Tra nói ngọt, hẳn lựa chọn không tin.

Quả An Kỳ chua như vậy, Đông Phương Tra Tra cũng nói ngọt, còn có người ngọt miệng hơn cả Đông Phương Tra Tra sao?

Nghĩ tới đây, Lục Thủy sừng sốt một chút, hẳn hình như biết Đông Phương Tra Tra vì sao có thể khiến cậu mợ hẳn vừa yêu lại vừa tức.

Đúng rồi, Mộ Tuyết bảo vệ Đông Phương Tra Tra hình như cũng là do nguyên nhân này.

Mộ Tuyết để tay ở sau lưng, nghiêng người nhìn sâu riêng, nói:

“Chưa từng ăn, trên người của ta vẫn luôn không có tiền, mua không nổi.”

Lục Thủy: “...”

Nàng còn nhớ rõ chuyện lúc sáng như vậy?

“Vậy chúng ta về thử một chút?” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết hỏi.

Về chuyện không có tiền, hiện tại cũng đừng nhắc lại nữa.

Sau này hãy nói.

Mộ Tuyết một mặt ý cười, nói:

“Đều nghe Lục thiếu gia.”

Chương 825: Mộ Tuyết Có Thể Xuyên Qua Màn Hình Đánh Ta Sao? 3

Chuyện lúc sáng Mộ Tuyết đương nhiên sẽ không trách Lục Thủy thật.

Dù sao đã cũng đã ghi lại rồi, vậy cũng không cần để ý.

Về phần mua sấu riêng trở về, là thật sự muốn cùng ăn với Lục Thủy, bọn họ đều chưa từng ném qua.

Lần đầu tiên đương nhiên sẽ là ăn cùng với Lục Thủy.

Như này liền có thể nhìn thấy được cảm giác Lục Thủy lần đầu tiên ăn sấu riêng, Lục Thủy cũng có thể thấy được nàng lần đầu tiên ăn sấu riêng là cảm giác gì.

Dù sao chính cũng là sẽ vui vẻ.

Nhưng mà trước khi ăn nàng muốn đi gặp phụ thân một lần.

Trên đường Mộ Tuyết đi theo Lục Thủy trở về.

Những người khác tự giác trốn sang một bên.

Không dám làm phiền hai người kia.

Nhã Nguyệt và Nhã Lâm cũng cảm thấy chơi vui.

“Lục thiếu gia biết phụ thân ta ở đâu sao?” Trên đường Mộ Tuyết mở miệng hỏi.

“Chắc là ở nhà.” Lục Thủy bẻ gai sấu riêng xuống, cảm nhận thử coi có đậm được không.

Lỡ mà Mộ Tuyết nổi điên, dùng để đánh hấn thì toi mất.

“Vậy chúng ta đi gặp phụ thân trước đi.” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, nhẹ giọng hỏi:

“Lục thiếu gia cảm thấy như thế nào?”

Lục Thủy lại bẻ gãy một cái gai, sau đó nhìn Mộ Tuyết, gật đầu:

“Vậy thì bây giờ đi.”

Mặc dù không biết Mộ Tuyết tại sao lại muốn đi gặp lão trượng nhân, nhưng mà hẳn tại sao phải ngăn cản chứ?

Không bao lâu sau nhóm người Lục Thủy liền đi tới chỗ ở Mộ Trạch của.

Lúc đi vào liền phát hiện Mộ Trạch không có ở trong phòng mà là ở trong sân đọc sách.

lão trượng nhân đọc sách gì vậy?

Lục Thủy trong nháy mắt hơi nghi hoặc.

Cũng đọc Thiên Địa Trận Văn hả?

Rất nhanh Lục Thủy liền thấy, là một bản công pháp.

“Vạn Đạo Minh Pháp?” Lục Thủy thấy được tên sách.

lão trượng nhân đọc cái này làm gì?

Vạn Đạo Minh Pháp, không phải pháp thuật cường đại gì, mà là một loại công pháp không có bất kỳ lực sát thương nào.

Công pháp này không biết là ai sáng tạo ra, nhưng mà phạm là người học tập công pháp, nhìn qua đều rất lợi hại.

Một câu, đây là một bản công pháp đặc hiệu.

Không phải huyền thuật, là đặc hiệu.

Nhìn uy lực kinh người, nhưng trên thực tế lại không có chút tổn thương gì.

Người bình thường căn bản không nhận ra, cho nên Lục Thủy cảm thấy cái này vẫn tính là đạo thuật.

Tóm lại người thành lập công pháp, cũng là người tài ba.

“Phụ thân.” Mộ Tuyết ở cửa nhỏ trong sân nhẹ giọng gọi.

Nàng tất nhiên cũng thấy được phụ thân đang đọc Vạn Đạo Minh Pháp.

Nhưng mà nàng không có suy nghĩ nhiều.

Muốn nghĩ cũng nghĩ không ra cái công pháp này học dùng để làm gì, nàng kỳ thật cũng không biết tí gì về phụ thân nàng.

Mộ Trạch khép sách lại theo giọng nói nhìn sang Mộ Tuyết.

Lúc nhìn thấy Mộ Tuyết và Lục Thủy, Mộ Trạch sừng sốt một chút.

Lúc này Lục Thủy còn đang ôm sấu riêng.

“Đưa sấu riêng cho ta ăn hả?” Mộ Trạch trong đầu lóe lên ý nghĩ này.

Nhưng mà hấn cảm thấy khả năng này không lớn.

Mộ Tuyết không có khả năng tặng đồ đâu.

“Có việc?” Mộ Trạch không có cảm xúc gì khẽ nói.

Mộ Tuyết và Lục Thủy đi vào.

“Muốn nói với phụ thân một việc.”

Giọng nói Mộ Tuyết cũng bình tĩnh, không mang theo cảm xúc.

“Chuyện gì?” Mộ Trạch nhíu mày.

Hấn không cách nào đoán ra nữ nhi của hấn sẽ nói với hấn cái gì.

Nếu có thể hấn lại muốn hỏi Lục Thủy hơn.

Lục Thủy lúc này cũng rất tò mò, Mộ Tuyết muốn cùng lão trượng nhân nói cái gì.

Mộ Tuyết để hấn đến, chắc là cũng muốn nói cho hấn nghe?

Dù sao cũng không có khả năng đến cãi nhau với lão trượng nhân..

Đừng nhìn Mộ Tuyết nét mặt không thay đổi, nàng đối với phụ thân vẫn luôn tôn kính.

“Liên quan đến dì Đường.” Mộ Tuyết nhẹ nhàng nói.

Chân mày Mộ Trạch nhíu chặt hơn.

Phu nhân của hấn liền nói cho hấn biết, mấy đứa con gái đợi không được nên về trước.

“Liên quan đến việc con về sớm?” Mộ Trạch hỏi.

“Vâng.” Mộ Tuyết gật đầu.

“Cụ thể hơn đi?” Mộ Trạch không hỏi chuyện khác, cũng không có quá nhiều suy đoán.

Không hề cho rằng phu nhân gây khó dễ cho Mộ Tuyết.

Bởi vì không giống, mà Mộ Trạch có thể phát giác ra được, thái độ của phu nhân hẳn đối với Mộ Tuyết thay đổi rất nhiều.

Mộ Tuyết nhìn phụ thân nàng, chân thành nói:

“Hi vọng phụ thân có thể đi một chuyến đến Đường gia.”

Mộ Trạch hơi nhướn mày, không nói gì, mà là nhìn Mộ Tuyết, dường như đang muốn hỏi tại sao?

Lục Thủy lại bẻ một cái gai nhọn.

Xem ra là Đường gia gặp biến cố gì đó. Trong đầu hẳn lóe lên ý nghĩ này.

Đương nhiên, hẳn cũng không có quá để ý, tiếp tục bẻ gai nhọn.

“Đường gia bị cao nguyên dưỡng cổ nhân tập kích, mẫu thân đi Đường trúng độc nặng, hiện tại mặc dù không có gì đáng ngại. Nhưng có thể cao nguyên dưỡng cổ nhân chỉ là tạm thời rút lui.” Mộ Tuyết giải thích.

Sau đó lại bổ sung một câu:

“Hôm qua đi Đường bị thương, bởi vì lo lắng chúng con gặp nguy hiểm, nàng mới để cho chúng con về trước. Hi vọng phụ thân có thể đi qua thăm đi Đường một chút.”

Kỳ thật tôi hôm qua nếu như nàng không có tính sai thì đi Đường không đến mức bị thương nặng như vậy.

Nhiều lắm thì một chút vết thương nhẹ,, giống như hiện tại thì cũng là vết thương nhẹ, nhưng mà khó chịu hơn chút.

Nhưng mà cũng tốt, tu vi đi Đường có tăng lên thêm một bậc.

Chờ trở về độ kiếp xong, gặp lại loại tình huống này, cũng sẽ thông dong hơn rất nhiều.

Đì Đường thăng cấp có liên hệ với nàng, thiên kiếp cũng sẽ không quá mức khó xử.

Chỉ cần không phải cấp bảy trở lên thì những thiên kiếp này vẫn là rất dễ dàng.

Mộ Trạch sừng sốt một chút, hấn căn bản không biết chuyện Đường Y bị thương.

Mà lại cũng không biết tối hôm qua nhà Đường gặp nguy hiểm lớn như vậy.

Nhưng mà hấn không hỏi gì thêm, mà chỉ nói:

“Ta đã biết, còn có chuyện gì không?”

“Không có, vậy không làm phiền phụ thân rồi.” Nói Mộ Tuyết liền nhìn về phía Lục Thủy.

Dường như muốn nhìn Lục Thủy làm việc.

Lục Thủy bắt đắ dĩ, cuối cùng nói:

“Tiền bối, vậy chúng ta trước tiên rời đi, hai ngày này muốn hỏi thăm tiền bối một vài vấn đề, không biết tiền bối có rảnh hay không?”

“Để Lục thiếu gia thất vọng rồi, ta muốn tới Đường gia xem chút.” Mộ Trạch hồi đáp.

“Vậy không làm phiền tiền bối.” Nói rồi Lục Thủy liền dẫn theo Mộ Tuyết lui ra ngoài.

Mộ Trạch nhìn Lục Thủy bọn hấn rời đi, có chút không hiểu.

“Hấn là đang cố ý để cho ta nói cho Mộ Tuyết nghe sao?”

“Thật đúng là một lòng vì Mộ Tuyết.”

“Nhưng mà cầm sấu riêng đứng ngay cạnh ta hình như hơi không lễ phép?”

“Là hấn bất mãn với ta hay là Mộ Tuyết bất mãn với ta?”

Mộ Trạch không biết, Nhưng mà những chuyện nhỏ nhất này với hắn mà nói cũng không tính là gì.

Hiện tại hắn cần ra ngoài một chuyến.

Đương nhiên sẽ không đi xe lửa, quá chậm.

Nghĩ như vậy, Mộ Trạch trực tiếp truyền âm cho đại ca hắn, cuối cùng biến mất ở chân trời.

...

Mộ Tuyết kỳ thật có thể cảm giác được phụ thân nàng đã rời đi, Nhưng mà vẫn là rất ưa thích câu hỏi của Lục Thủy ban này.

Nghe được phụ thân nói như vậy khiến nàng yên tâm không ít.

Là yên tâm về dì Đường.

“Lục thiếu gia làm gì mà này giờ cứ bẻ gai?” Trên đường đi Mộ Tuyết hỏi Lục Thủy.

Nàng là thật hiếu kỳ, giống như trẻ con vậy.

Mà gai này lại chẳng dễ bẻ chút nào, Lục Thủy luyện thân thể kiểu này hả?

Không phải là định đối phó với nàng hả?

“Đang nói cho nó biết, chúng ta chuẩn bị ăn nó, để nó chuẩn bị kỹ càng.” Lục Thủy tùy ý nói.

Mộ Tuyết: “...”

“Mộ tiểu thư, nghe nói vật này hâm nóng một chút hình như càng ăn ngon hơn, có muốn thử một chút hay không?” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết hỏi.

“Dùng cái gì hâm nóng?” Mộ Tuyết hỏi.

“Lò nướng.” Lục Thủy nói.

“Phòng bếp của chúng ta hình như không có thứ này.” Mộ Tuyết nói.

Nơi này là chỗ ở tạm thời, không có điện, nguồn chiếu sáng đều là dùng trận pháp.

Phòng bếp cần một chút thiết bị cũng đều là dùng trận pháp.

“Trước đó có đi qua cái tiểu điểm của vợ chồng nhà kia, chắc có.” Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết nghĩ nghĩ gật đầu nói:

“Nghe Lục thiếu gia.”

Chương 826: Nôn Lên Mặt Lục Thủy 1

Rất nhanh Lục Thủy đã ra đến phố.

Nơi này là đường đi đã xây xong.

Hiện tại nơi này gần như đã hồi phục tình huống như trước, cũng có không ít người bắt đầu chuyển tới.

Mặc dù trên đường không náo nhiệt như khi Lục Thủy đến.

Nhưng cũng không kém.

Bọn họ đi vào quán cơm.

“Lục thiếu gia, hẳn là nơi này.” Mộ Tuyết mở miệng nói.

Lục Thủy nhìn bốn phía, vị trí bên trên xác thực không kém bao nhiêu, vẫn là cửa hàng nhỏ, chỉ là tốt hơn trước kia mấy phần.

Xem như nhân họa đặc phúc đi.

Khi Lục Thủy đi vào cửa hàng nhỏ, lão bản liền đi ra.

Hắn nhìn Lục Thủy và Mộ Tuyết, đương nhiên nhận ra.

“Hai vị ăn gì?” Lão bản vừa mới đưa cơm, lập tức hỏi.

Hiện tại chân của hắn không có vấn đề gì, rất may mắn, khôi phục rất nhanh.

Thê tử vẫn nấu đồ ăn ở phía sau.

Bởi vì không thể nói chuyện, cho nên không tiện lắm.

Đối với Lục Thủy và Mộ Tuyết, lão bản đương nhiên biết, nhưng tên hắn thì lại không biết.

Hỏi tên khách nhân vốn là một chuyện đường đột.

“Xin hỏi lão bản, nơi này của người có lò nướng không?” Lục Thủy nhìn lão bản hỏi.

Lúc này bọn họ đã ngồi xuống.

Dù không có lò nướng, cũng có thể đến ăn chút gì đó.

“Lò vi ba được không?” Lão bản hỏi một câu.

“Có khác biệt sao?” Lục Thủy hỏi.

“Có khác biệt.” Lão bản trả lời.

“...”

Khác biệt ở đâu Lục Thủy đương nhiên không biết, ai rảnh hơi nghiên cứu cái này đâu.

“Có thể làm nóng là được rồi.” Cuối cùng Lục Thủy cảm thấy vẫn nên dừng xoắn xuýt những thứ vô dụng này.

“Các ngươi muốn làm nóng thứ gì?” Lão bản tò mò hỏi.

Kỳ thật hẳn thấy, thân phận của hai người kia cũng không đơn giản.

Chỉ là hẳn không phải là người Mộ gia, một vài thiếu gia tiểu thư Mộ gia, hẳn từng gặp qua không ít.

“Cái này.” Lục Thủy chỉ chỉ sàu riêng đặt trên bàn nói.

Lão bản nhìn sàu riêng, trên mặt có chút sàu khổ.

Hắn nhìn Lục Thủy nói xin lỗi:

“Khách nhân, đây là sàu riêng đó?”

“Là sàu riêng.” Lục Thủy gật đầu.

“Vậy khách nhân biết hương vị của sàu riêng sau khi làm nóng không? Nhất là lúc vừa mới mở lò vi ba ra.” Lão bản hỏi thăm.

Bởi vì hẳn cảm thấy, hai vị này có khả năng thật sự không biết.

Lục Thủy nhìn về phía Mộ Tuyết, lúc này Mộ Tuyết cũng nhìn Lục Thủy, bọn họ không biết.

“Đại khái là có mùi vị gì?” Lục Thủy hỏi.

Lão bản hướng mặt ra ngoài nhìn một chút, sau đó tùy tiện chỉ một ít phạm vi:

“Những lão bản của cửa hàng kia, đại khái đều sẽ chạy đến phá hủy cửa hàng nhỏ của chúng ta.”

Lục Thủy: “...”

Mộ Tuyết: “...”

Khoa trương như vậy sao?

“Vậy rốt cuộc là có mùi gì?” Lục Thủy có chút hiếu kỳ.

“Thối.” Lão bản nói thẳng.

Lục Thủy nhìn sâu riêng, cảm thấy cần phải mang về cho mẫu thân hân, để mẫu thân làm nóng.

“Chỉ là, nếu hai vị có thể chờ, có thể chờ lúc chúng ta sắp đóng cửa mà làm nóng, trên đường cũng không còn mấy người.” Lão bản có lòng tốt nói.

“Vậy chúng ta ăn món khác trước.” Lục Thủy nói.

Sau đó Lục Thủy liền cùng Mộ Tuyết bắt đầu chờ đợi.

Bởi vì là mới xây đường, có nhiều thứ cũng không đầy đủ, tất cả cũng sẽ không mở quá muộn.

Hồi lâu sau, người bắt đầu ít, có vài cửa hàng đều đã đóng cửa.

Khách nhân càng thêm không có.

“Tốt rồi, có thể làm nóng.” Lúc này lão bản đi ra, sau lưng hân chính là một vị nữ tử trẻ tuổi.”

Là lão bản nương.

Trong tay của nàng cầm một cây fao.

Là để mở sâu riêng.

Giống như rất có cảm hứng.

Lục Thủy và Mộ Tuyết liếc nhau một cái, sau đó cùng nhau tránh ra, để bọn họ lộ sâu riêng.

“Xin cẩn thận một chút.” Mộ Tuyết nhìn lão bản nương nói khẽ.

Lão bản nương nhìn Mộ Tuyết, sau đó gật gật đầu, mỉm cười.

Sau đó nàng động dao.

Keng một tiếng.

Không mở ra được.

“...”

“Ta nói đề ta làm đi.” Lão bản nín cười, nói với lão bản nương.

Lão bản nương lui ra phía sau một chút khoảng cách, nhìn lão bản không nói một lời.

Mặc dù nàng là người câm, nhưng hiện tại dù nàng biết nói chuyện, cũng không muốn nói chuyện.

Lục Thủy và Mộ Tuyết cùng nhìn, không nói gì thêm.

Đây là một đôi vợ chồng phổ thông.

Có lẽ sinh hoạt không tốt như vậy, nhưng bọn họ đang cố gắng để sinh hoạt tốt hơn.

“Tốt rồi, hai vị khách nhân chờ một lát là được.” Không bao lâu lão bản đã lột xong sấu riêng.

Kỳ thật ngay từ đầu Lục Thủy muốn tự mình động thủ.

Sau đó sấu riêng được đưa vào lò vi ba.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, nói khẽ:

“Lục thiếu gia cảm thấy sẽ là mùi vị gì?”

“Không phải Mộ tiểu thư đã thấy Đông Phương Trà Trà ăn sao? Khi đó là mùi vị gì?” Lục Thủy tò mò hỏi.

“Cách trộn pháp, khi đó Trà Trà nói, toa xe có không ít người, vì không ảnh hưởng đến người khác nên mở trộn pháp.” Mộ Tuyết nói.

Trà Trà đi ra ngoài rất để ý thứ này, nàng vẫn luôn cố gắng không gây thêm phiền phức cho người khác.

Mộ Tuyết nghĩ nghĩ, lại nói:

“Nhìn qua có vẻ như ăn rất ngon.”

Lục Thủy gật đầu, không nói gì.

Thứ này ăn ngon không?

Tại sao ăn ngon mà ở kiếp trước hẳn chưa từng ăn?

Không được mấy phút, lão bản liền đi ra:

“Đằng sau để cho hai vị khách nhân tự mình vào, chúng ta chờ ở bên ngoài.”

Sau đó lão bản mang theo lão bản nướng đi ra bên ngoài.

Trên đường lão bản cũng tốt bụng nhắc nhở:

“Đúng rồi, cửa lò vi ba có thể trực tiếp mở ra.”

Lục Thủy gật đầu, sau đó nhìn lão bản và lão bản nướng đi ra ngoài.

“Mộ tiêu thụ đi thôi.” Bị lão bản phản ứng như thế, hẳn cũng bắt đầu hiếu kỳ sâu riêng này rồi cuộc là xảy ra chuyện gì.

Mộ Tuyết cũng rất tò mò, khi Trà Trà các nàng ăn, cũng không có khoa trương như vậy.

Lúc mở ra cảm giác hương vị cũng rất tốt.

Sau đó Lục Thủy và Mộ Tuyết đi vào sau bếp, những thứ kia sắp xếp rất chỉnh tề, liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấy lò vi ba.

Đi đến trước lò vi ba, Mộ Tuyết hiếu kỳ nhìn thoáng qua, cảm giác không hề khác gì nhau.

“Lục thiếu gia, người mở ra nhìn thử xem.” Mộ Tuyết trốn sau người Lục Thủy, nhẹ nhàng nói.

Lục Thủy đi đến trước lò vi ba, dự định mở ra nhìn.

Mộ Tuyết cũng tiến đến bên người Lục Thủy.

Nàng cũng muốn mở mang kiến thức một chút.

Két một tiếng, cửa chậm rãi bị mở ra.

Trong nháy mắt lò vi ba được mở ra, một mùi hương không thể diễn tả truyền ra.

Lục Thủy đứng mũi chịu sào.

Một cái chớp mắt, Lục Thủy cảm giác bản thân đang nhìn XX ở khoảng cách gần, ọe, một luồng không hiểu xung động xuất hiện trên yết hầu.

Không do dự, hắn trực tiếp đóng cửa lại, sau đó muốn tìm nơi bình phục dạ dày.

Chỉ là vừa mới quay người, liền thấy Mộ Tuyết phồng lên miệng, bộ dáng muốn khóc.

Nhìn thấy Mộ Tuyết như vậy, hắn vô ý thức đâm xuống mặt Mộ Tuyết.

Phốc...

Trong chốc lát, Lục Thủy nhìn thấy thứ không thể diễn tả phun ra từ trong miệng Mộ Tuyết, trực tiếp bắn lên mặt hắn.

“...”

Lục Thủy vốn có hơi nhịn không được, rốt cục không thể chống đỡ.

Ọe!

Giờ khắc này, hai vợ chồng ăn sầu riêng không ăn thành, ngược lại phun tất cả cơm hôm nay ra.

...

Sau một lát Lục Thủy tiếp nhận khăn mặt của lão bản, sau đó nhìn sang Mộ Tuyết.

“Mộ tiểu thư muốn giúp ta giặt quần áo không?” Lục Thủy phui phui quần áo, hôm nay y phục này không thể mặc được.

“Chờ trở về, Lục thiếu gia mang quần áo đến chỗ ở của ta là được.” Giặt quần áo đó, sao lại từ chối được.

Nàng cũng không muốn phun lên trên mặt Lục Thủy.

Ai bảo Lục Thủy đâm mặt nàng chi?

“Có phải Lục Thủy cảm thấy ta quá đáng yêu không?”

“Được, được rồi, là lỗi của ta, vậy giảm một quyền đi.”

Lúc này lão bản nướng cầm đồ vật để người muốn tiếp tục nôn ra, nàng dùng ngón tay chỉ chỉ.

Sau đó lại dùng tay làm thủ thế đưa lên miệng ăn.

“Các người còn muốn ăn không? Hiện tại hương vị không thú vị như vậy.” Lão bản mở miệng phiên dịch.

Lục Thủy và Mộ Tuyết liếc nhau, sau đó cảm thấy vẫn nên thử một chút.

Đã như vậy, nếu không ăn thì có cảm giác thua thiệt.

Chương 827: Nôn lên mặt Lục Thủy 2

Nhận sàu riêng xong bọn họ rời khỏi cửa hàng, trời đã tối, bọn họ không quan tâm, nhưng người khác cũng phải đóng cửa.

Chẳng qua Lục Thủy vẫn giao Linh thạch.

Linh thạch trên người đều cho hết, không nhiều.

Nhưng chắc chắn sẽ không để bọn họ chịu giày vò.

Chuyện làm người khác chịu giày vò, Lục Thủy sẽ không làm.

Nếu không đủ tiền, Bất Diệt Tiên Kiếm hẳn có thể thế chấp ở đây.

Chờ Lục Thủy bọn họ rời đi, lão bản mới hiểu kỳ nói:

“Vị thiếu gia vừa nãy kia, hình như gọi vị tiểu thư kia là Mộ tiểu thư, đây là Mộ gia tiểu thư của sao?”

Hắn đương nhiên là hỏi thê tử.

Lão bản nường lắc đầu, tỏ vẻ chưa bao giờ thấy.

Về sau bọn họ cũng không thèm để ý, dọn dẹp một chút là có thể nghỉ ngơi.

Chỉ là vừa mới quét dọn xong, lão bản nường lấy ra sàu riêng còn lại .

Phảng phất là để lão bản ăn.

Lão bản: “...”

Đêm nay có ngủ rồi không đây?

Hiện tại hương vị vẫn còn rất nồng.

...

“Lục thiếu gia cảm thấy ăn ngon không?” Trên đường Mộ Tuyết ăn sàu riêng hỏi Lục Thủy.

Bọn họ cùng nhau đi tới, tất cả mọi người lại tránh lui ra.

Không phải là bởi vì lo lắng ảnh hưởng đến bọn họ ở chung.

Mà là ngại mùi nên né tránh.

Thối.

“Ăn ngon thì ăn ngon, chỉ là cảm giác phong bình trở nên kém.” Lục Thủy nhìn xung quanh nói.

Thích ứng được hương vị này, quả thật không tệ.

Nhưng thích ứng không nổi, rất mệt nhọc.

Về sau vẫn nên dừng ăn, mang về mẫu thân hẳn một quả vậy.

Lúc này Mộ Tuyết cũng phát hiện có người đang không ngừng né tránh bọn họ.

Còn có vẻ như đang chỉ trỏ.

Mộ Tuyết lập tức cảm giác hình tượng tốt nhiều năm qua của mình đã bị Lục Thủy làm hỏng.

Sau đó nàng chuyển động hai bước, trốn ra sau lưng Lục Thủy, như vậy người khác liền không nhìn thấy nàng.

Chờ không ai mới đi ra.

Lục Thủy: “...”

Hắn cũng không nói gì, mặc cho Mộ Tuyết đứng ở phía sau, chỉ là đi được một khoảng cách, hắn đột ngột ngừng lại.

Mộ Tuyết đang cúi đầu ăn sầu riêng, trực tiếp phịch một tiếng, đụng vào phía sau Lục Thủy.

Cộp một tiếng, sầu riêng trực tiếp đập lên mặt nàng.

Mộ Tuyết: “...”

“Mộ tiểu thư, người không sao chứ?” Đây là Lục Thủy hỏi.

“Mộ tiểu thư, đang làm trò mèo à?” Đây là Mộ Tuyết nghe được.

Chân thứ hai, cũng đánh gãy rồi.

Mộ Tuyết trở về, vốn Lục Thủy bọn họ cũng hẳn nên trở về.

Nhưng Lục Thủy dự định nghỉ ngơi ở Mộ gia một hai ngày rồi mới trở về.

Mộ Tuyết vẫn luôn ngồi xe, thân thể cũng không nhất định chịu được.

Nhất là Mộ gia cách Lục gia xa như vậy.

Đương nhiên, bây giờ Mộ Tuyết cũng không tiện rời đi, bởi vì dì Đường và cha vợ không ở, Nhã Nguyệt và Nhã Lâm đang ở nhà Mộ Tuyết tỷ tỷ này.

Nếu Mộ Tuyết đến Lục gia, như vậy Nhã Nguyệt cùng Nhã Lâm liền cho người ta một cảm giác lưu thủ đứa bé.

Cho nên Lục Thủy cảm thấy có thể nghỉ ngơi lại 2 ngày.

Dù sao hẳn không vội.

Trước mắt cửa thạch không mở, mà mở cũng không có việc gì, không thể ngay lập tức đi vào, vấn đề cũng không lớn.

Vẫn nên để Mộ Tuyết yên tâm đến Lục gia mới tương đối quan trọng.

Cho nên 2 ngày này, Lục Thủy đều đang đọc sách.

Đến nỗi Mộ Tuyết.

Khá thường xuyên đi theo Đông Ph Tra Trauơng và Nhã Nguyệt Nhã Lâm chạy khắp nơi.

2 ngày này có vẻ như Nhã Nguyệt muốn tấn thăng nhị giai, Mộ Tuyết cũng đang nhìn.

Tấn thăng nhị giai có đôi khi rất quan trọng, cho nên Mộ Tuyết đang dạy Nhã Nguyệt.

Dưới tình huống bình thường, với thiên phú của Nhã Nguyệt, đại khái còn phải đợi 3 năm mới có thể miễn cưỡng tấn thăng nhị giai.

Chỉ là theo Lục Thủy, công pháp của Nhã Nguyệt hẳn là được Mộ Tuyết sửa chữa qua.

Có thể cho dù được Mộ Tuyết sửa chữa, trước khi đi Đường gia, cách nhị giai hẳn còn rất xa.

Đại khái bởi vì biến cố gì đó, làm nàng đạt được thuế biến.

Sau đó tới gần nhị giai.

“16 tuổi nhị giai, bình thường nói đến đã là cấp bậc thiên tài.” Lục Thủy ngồi dưới tàng cây đọc sách.

Mộ Tuyết các nàng đang ở đối diện sông.

Chỉ là bình thường thiên tài muốn lên tam giai, không có mười mấy 20 năm là không thể nào.

Nhã Nguyệt khả năng cần thời gian dài hơn.

Đông Phương Tra Tra thật ra khác biệt, bản thân nàng thiên phú kinh người, mà lại không có người can thiệp, phúc duyên cũng dày kinh người.

Mộ Tuyết tồn tại, chỉ là tăng thêm phúc duyên của nàng mà thôi.

Tất cả những người khác và Đông Phương Tra Tra là không cách nào so sánh được.

Bất quá Lục Thủy cảm thấy, Đông Phương Tra Tra đời này nhiều phúc duyên như vậy cơ bản đều là đi theo hấn mà kiếm được.

Vận khí của Tra Tra này, thật đúng là tốt.

Chẳng qua đây là việc nhỏ, để Đông Phương Tra Tra thêm 10 vạn phúc duyên, cũng là hình dáng kia.

Cận bã chỉ là cận bã.

“Thiếu gia, đã tra rõ ràng.” Chân Võ đi đến bên người Lục Thủy nói.

Bởi vì cha vợ bọn họ không ở nhà, Lục Thủy chỉ có thể tra tình huống Đường gia.

Hấn cũng không muốn để cha vợ bọn họ chờ ở Đường gia quá lâu.

Cha vợ trở về muộn 1 ngày, hấn phải trở về muộn 1 ngày.

Trước mắt vấn đề đương nhiên không lớn.

Thế nhưng mười ngày nửa tháng không trở lại, vậy vấn đề liền lớn.

“Tình huống như thế nào.” Lục Thủy nhìn sách hỏi.

“Căn cứ điều tra, khả năng có quan hệ với cổ thần.” Chân Võ sắp xếp ngôn ngữ, nói:

“Nghe nói cổ thần xuất hiện trước đây không lâu, sau đó đột nhiên biến mất.

Người nuôi cổ cao nguyên vẫn đang tìm kiếm tin tức cổ thần.

Tối hôm qua người nuôi cổ cao nguyên công kích Đường gia.

Xác suất lớn là cảm thấy cổ thần ở Đường gia.

Chỉ là tập kích thất bại, nghe nói tối hôm qua Đường gia phạm vi tử khí đông lai ba ngàn dặm, Tử Y Thần Nữ Thiên Nữ tông xuất hiện.

Không có người nào nhìn thấy Tử Y Thần Nữ xuất thủ, thậm chí không biết tại sa Tử Y Thần Nữ lại xuất hiện.

Nhưng là người nuôi cổ cao nguyên dẫn đầu chết rồi.

Xác suất lớn chính là fo Tử Y Thần Nữ giết.

Cho nên người nuôi cổ cao nguyên trong lúc nhất thời không còn dám tới gần Đường gia.

Mà đến nay cổ thần không rõ tung tích, không ai xác định là có ở Đường gia không.”

Cổ thần này, Lục Thủy căn bản không thêm để ý, hấn quan tâm là, có phải Đường gia không có việc gì rồi không?

Cha vợ có phải sắp trở về rồi không?

Ngay lúc Lục Thủy dự định hỏi, Chân Linh đột nhiên nhìn xuống điện thoại, sau đó nói:

“Thiếu gia, Nhạc Phong vừa mới phát tới tin tức, nói Thiên Nữ tông tiếp thu một vật phẩm thần bí, có người suy đoán là

cổ thần.

Nhạc Phong đặc biệt tìm con đường xác nhận, hẳn là cổ thần.

Chỉ là Thiên Nữ tông cũng cần tiên một bước giám định, các nàng không biết cổ thần.

Mà tin tức đang khuếch tán với tốc độ cực nhanh.”

Lục Thủy nhìn Chân Linh, phát hiện nàng cầm điện thoại tựa như là Chân Võ.

Đây là lúc hồi báo, vì không để lọt mất tin tức, đặc biệt giao di động cho Chân Linh?

Dù sao thân là tùy tùng, bộ dáng còn bận rộn hơn so thiếu gia, có chút không thích hợp.

Đương nhiên, bọn họ xác thực bận rộn hơn Lục Thủy.

“Đây là vì tự vệ cho Đường gia, đưa đồ vật cho Thiên Nữ tông?” Lục Thủy hơi kinh ngạc.

“Hẳn là như vậy.” Chân Võ Chân Linh gật đầu.

Chuyện này vừa ra, chẳng khác nào làm Trùng cốc chú ý, ai cũng không biết Trùng cốc có xuất thủ hay không.

Đường gia thực lực không đủ, Trùng cốc muốn xuất thủ, căn bản không có biện pháp.

Nhẹ thì trọng thương, nặng thì diệt tộc.

Trùng cốc cũng khó mà nói.

Hiện tại tin tức bị thả ra, tất cả mọi người biết cổ thần ở Thiên Nữ tông.

Tử Y Thần Nữ từng tới Đường gia, sau đó cổ thần xuất hiện ở Thiên Nữ tông hợp tình hợp lý.

“Ha ha.” Lục Thủy đột nhiên có chút hiếu kỳ.

“Cũng không biết Trùng cốc có thể ra tay Thiên Nữ tông hay không.” Lục Thủy mỉm cười, nhìn Chân Võ nói:

“Để Nhạc Phong gần đây chú ý động tĩnh của Trùng cốc, xem bọn họ sẽ đi Thiên Nữ tông không.”

Nếu như đi, vậy Trùng cốc thật thảm.

Chương 828: Nôn lên mặt Lục Thủy 3

Trước bị Đại trưởng lão giáo dục, lại đụng tới Mộ Tuyết.

Người đại đạo Trùng cốc không ra, hẳn không có người có thể ngăn cản Mộ Tuyết.

Cho dù người đại đạo ra, cũng không biết.

Lục Thủy không xác định thực lực cụ thể của Mộ Tuyết ở đâu.

Vừa vặn, lần này cũng có thể quan sát một chút.

Sau khi Chân Võ đồng ý, Lục Thủy bắt đầu chú ý chuyện Đường gia.

Trùng cốc có thể ra tay là chuyện sau này, hiện tại vẫn là chuyện cha vợ tương đối quan trọng.

Hắn cũng không muốn bị vây ở Mộ gia.

“Đường gia bên kia còn có vấn đề gì sao? Nhất là phụ thân của Mộ Tuyết.” Lục Thủy hỏi.

“Bà ngoại Nhã Nguyệt tiểu thư xác thực trúng cổ độc, nhưng gần đây đang khôi phục, Đường gia vô cùng tích cực, một hai ngày này hẳn có thể khôi phục không sai biệt lắm.” Chân Võ mở miệng nói.

Một hai ngày nay sao?

“Tình huống của đá sao rồi?” Lục Thủy hỏi.

“Tạm thời không có nhiều tiến triển.” Chân Võ nói khẽ.

Lục Thủy gật gù đầu, sau đó không nói thêm gì nữa.

Tiếp tục xem sách.

Nếu như không có gì ngoài ý muốn, ngày mai hẳn có thể tấn thăng 5.2, thực lực lại mạnh một chút.

Tiểu trấn Thu Vân.

Ngoài cửa đá có không ít người tập hợp.

Kiều Vô Tình cũng nhìn thấy ở phía xa, người nơi này cá biệt, tu vi còn cao hơn hẳn, đây là lúc cửa đá còn chưa mở ra.

Nếu như cửa đá sắp mở ra, như vậy tất nhiên có người càng rất mạnh hơn xuất hiện.

Thậm chí những cường giả cửu giai mấy ngàn năm không nhất định có thể nhìn thấy một lần cũng sẽ xuất hiện.

Tình huống này, cho dù là hẳn, cũng không có bất luận cái gì tốt.

Mà những cường giả này ở đây, nhưng không có một ai dám làm loạn, thậm chí cãi nhau.

Có âm thanh chỉ có kẻ yếu.

Đây chính là Lục gia.

“Kiều gia cuối cùng vô pháp đánh đồng với Lục gia.” Kiều Vô Tình thở dài một cái.

Nếu như cửa đá ở Kiều gia, như vậy cũng không phải là tình huống như Lục gia này.

Tất cả thế lực đỉnh cấp, thế lực nhất lưu, ăn ý lựa chọn không quấy rầy Lục gia.

Lục gia cũng căn bản không để ý tới những người này.

Nếu như là tới bái phỏng bình thường, Lục gia còn biết tiếp đãi một chút, hiện tại khác biệt, quá nhiều người.

Không phải Lục gia tiếp đãi không nổi, mà là không muốn để ý tới chuyện này.

Dường như chính là cố ý để chuyện này tự do phát triển.

Thế lực bình thường sẽ tự thân đi làm, kế hoạch hoàn thành..

Kiều gia hộ cũng như thế.

“Luôn cảm giác Lục gia đang mở cửa sau vì người nào đó, cũng có thể là tiểu tử Lục Cổ kia căn bản không nghĩ để ý tới chuyện nơi đây.” Kiều Vô Tình có một chút suy đoán.

Chỉ là cái gì cũng không quan trọng.

Hắn ở đây nhìn hồi lâu, hoặc nhiều hoặc ít có thể biết một ít tin tức.

“Xem ra đi vào không nhất định đều là cường giả.”

Lúc Kiều Vô Tình suy nghĩ, bên cạnh có hai người trẻ tuổi đi tới.

Chính là Kiều Thiển và Kiều Dịch.

“Tổ gia gia chúng ta nhìn xuống, trong thế hệ trẻ tuổi đến rất nhiều người.

Đạo tông Vũ Niết Kinh Hải Kinh Hiện, Kiếm Nhất Phong Kiếm Khởi Kiếm Lạc, cơ bản đều đến.” Kiều Thiển đi đến bên cạnh Kiều Vô Tình mở miệng nói.

“Người Trùng cốc cũng tới, vẫn chưa nhìn thấy Xảo Vân tông.” Kiều Dịch cũng mở miệng nói.

Kiều Vô Tình nhẹ nhàng gật đầu.

Ở trước mặt những người này, thế hệ trẻ tuổi nhà bọn hắn, căn bản không có người có thể so sánh.

Đây là chuyện không có cách nào khác.

Không phải thế hệ trẻ tuổi Kiều gia kém, mà là thời đại này thiên kiêu xuất hiện lớp lớp.

Đại thời đại sắp tới.

Chỉ là Kiều Vô Tình vẫn cảm giác đáng tiếc, đại thời đại mở ra, Kiều gia hắn thế mà không thể cùng những người này tranh phong.

Chỉ là chói mắt nhất vẫn là Đạo tông Vũ Niết, cùng Kiếm Nhất Phong Kiếm Khởi.

Có vẻ như Kiếm Lạc cũng có tư cách tranh phong.

Kiếm Nhất Phong thật sự may mắn.

“Đối diện với mấy người các ngươi có cảm giác gì?” Kiều Vô Tình nhìn bọn họ liếc mắt một cái hỏi.

Kiều Thiển há to miệng, cuối cùng cũng không nói gì.

Kiều Dịch suy nghĩ, mở miệng nói:

“Nhất thời dẫn trước, không có nghĩa là dẫn trước cả một đời.

Kỳ ngộ tương lai khó mà xác định, chúng ta tiềm lực không nhất định kém hơn bọn họ.”

Kiều Vô Tình nhìn Kiêu Dịch liếc mắt một cái, sau đó lại nhìn về phía Kiêu Thiến:

“Thiến nhi thấy thế nào?”

Kiều Thiến lắc đầu:

“Không lời nào để nói, mặc kệ là Đạo tông Vũ Niết, hay là Kiếm Nhất Phong Kiếm Lạc, tôn nhi cảm thấy còn kém rất xa.

Có thể làm chỉ có cố gắng.”

“Theo các người, Kiếm Nhất Phong và Đạo tông, trong bọn họ ai tiềm lực tối cao?” Kiêu Vô Tình hỏi.

“Hẳn là Đạo tông Vũ Niết, nàng gần như là người được công nhận có tiềm lực lớn nhất.” Kiêu Thiến suy nghĩ lần sau đáp.

Kiều Dịch cũng mở miệng theo:

“Lúc đầu có thể so sánh với Kiếm Khởi, có thể hẳn thua Thái Dương chi tử, hẳn là phá đạo tâm.”

“Như vậy các người cảm thấy mình ở trước mặt Đạo tông Vũ Niết là dạng gì?” Kiêu Vô Tình lại hỏi tiếp.

Nghe được vấn đề này, Kiêu Thiến sững sốt.

Kiều Dịch cũng sững sốt.

Bọn họ đã gặp Đạo tông Vũ Niết, khi đó nàng dạo bước trên phố, phảng phất có đạo uẩn đi theo, tất cả xung quanh đều đang quay quanh đối phương.

Nàng không làm gì, đứng ở nơi đó, đã vô cùng chói mắt.

Trước mặt loại người này, bọn họ chỉ có thể nghĩ đến một từ.

Tự ti mặc cảm.

Chênh lệch quá lớn.

“Có vẻ không bằng? Hay là cao không thể chạm?” Kiều Vô Tình hỏi.

Hai người không nói nữa.

“Những người này là thiên kiêu chân chính.” Kiều Vô Tình quay người dự định trở về, vừa đi vừa nói:

“Muốn trở thành một vị cường giả, các người phải thừa nhận bọn họ mạnh mẽ, mà không phải dùng tâm lý may mắn, cảm thấy tương lai có thể ngoài ý muốn vượt qua bọn hắn.

Hoặc chờ đợi đối phương ngã xuống.

Kẻ yếu mới ký thác ở những thứ này.”

“Tôn nhi sai rồi.” Kiều Dịch cúi đầu sợ hãi.

Hắn làm sao mà nghe không hiểu, tổ gia gia đang phê bình hắn ngôn luận vừa nãy của hắn.

Kiều Vô Tình gật gật đầu tiếp tục nói:

“Kẻ yếu và cường giả có khoảng cách khó mà vượt qua.

Nhưng chỉ cần có thể nhìn bóng lưng của bọn họ, thì sẽ không mất dấu.

Dù trông không đến, cũng không nên dừng chân.

Nhận rõ chính mình, biết được sở trường của mình, đi đường độc thuộc về mình.

Có lẽ các người sẽ gặp phải ở nơi giao nhau nào đó.

Khi đó các người sẽ phát hiện, cường giả vốn không thể đến gần, bất tri bất giác đã bị người đuổi kịp.

Tu sĩ quan trọng nhất chính là tâm tính.

Không thể mù quáng cảm thấy mình đi, cũng không thể từ bỏ bản thân, cảm thấy mình không còn gì khác.”

Kiều Thiên lập tức cúi đầu nói:

“Đa tạ tổ gia gia dạy bảo.”

Nàng đương nhiên nghe được, tổ gia gia kỳ thật đang dạy dỗ bọn họ.

Tổ gia gia ôm lấy hi vọng với bọn họ, nhưng không phải hi vọng mù quáng.

Thời điểm then chốt, sẽ dạy bảo bọn họ, để bọn họ biết tình huống trước mắt như thế nào.

Kiều Vô Tình gật đầu, tiếp tục đi đến Lục gia, chẳng qua nửa đường hẳn vẫn hỏi một câu:

“Các người vừa mới nói Đạo tông Vũ Niết có tiềm lực mạnh nhất phải không?”

“Vâng.” Kiêu Thiên không hiểu, nhưng vẫn lên tiếng đáp lại.

“Không, không phải nàng.” Kiêu Vô Tình nhìn lên trời, thờ dài một tiếng nói:

“Đạo tông Vũ Niết xác thực khó lường, nhưng chân chính rực rỡ, là Kiếm Nhất Phong Kiếm Khởi.

Nếu như lần này có thể vào cửa đá, nếu có thể, quan sát bọn họ, có lẽ các người sẽ biết.”

Kiều Thiên bọn họ không rõ, nhưng vẫn gật đầu đáp vâng.

“Đúng rồi, ca ca người đi đâu giải sầu rồi à?” Kiêu Vô Tình đột nhiên hỏi Kiêu Thiên.

Chương 829: Tình yêu làm mờ con mắt, làm giảm trí thông minh 1

Nghe được Kiều Vô Tình nói, Kiều Thiên sững sờ.

Đúng là nàng giúp đã giúp ca ca đào hôn, nhưng mà nàng thật sự không biết ca ca của nàng ở đâu.

“Ca ca ta không nói với ta.” Kiều Thiên nhẹ nhàng nói ra.

Nàng không nói thẳng ra là mình không biết.

Không nói tức là có thể liên hệ được, có thể nói được.

“Ca ca của người đang giải sầu, làm sao mà vừa lúc đến Lục gia được, dù sao sự xấ hiện của thạch môn tức là cơ duyên. Có được cơ duyên, thay đổi tương lai của mình, cũng không phải không có khả năng.” Kiều Dịch ở một bên nói.

Kiều Thiên nhìn Kiều Dịch, cuối cùng lại nhìn tổ gia gia một chút.

Phát hiện tổ gia gia không có muốn hỏi nhiều những chuyện khác, giống như chỉ là xem bọn hắn nói chuyện thôi.

Roi vào đường cùng, nàng chỉ có thể nói:

“Lát nữa ta sẽ liên hệ với ca ca để hỏi.”

Nàng cảm thấy ca ca của nàng không thể vì cơ duyên mà tới đây.

Khi đó nàng cảm nhận rất rõ ràng, ca ca không có tâm khí, dường như là cam tâm tình nguyện trở thành người bình thường.

Trước kia ca ca của nàng không phải như thế.

Chuyện đào hôn nếu không phải nàng bày ra, anh của nàng có thể đã tuân theo rồi, sau đó cưới cô gái kia.

Băng Thủy Cơ, tên dễ nghe như vậy thế mà lại chính là cô gái mập kia.

“Chuyện cuối tháng nhớ nhắc nhở hấn kỹ một chút.” Kiều Vô Tình nói rồi tiếp tục đi về phía trước.

Kiều Thiên nhẹ nhàng gật đầu:

“Vâng.”

Cuối tháng là thời gian ca ca nàng đính hôn, mặc dù là đính hôn, nhưng mà cũng không khác thành hôn là bao.

Theo như luật lệ của bọn họ mà nói, sau khi đính hôn, Băng Thủy Cơ liền đến nhà họ ở.

Ngủ cùng giường với ca ca nàng.

Giống như tộc Băng Nguyên Tuyết Vực, đều muốn giảm lược hết thảy.

Một tên thiếu gia phế vật, một Tuyết Vực công chúa chẳng ra tay nổi, bọn họ không muốn mất mặt đâu.

Nếu như ca ca nàng không có gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn chắc sẽ không đến mức như vậy.

Nhưng mà không có nếu như.

Kiều Vô Tình cũng không có để ý quá nhiều, hấn đi thẳng một đường về phía trước.

Chỉ là khi đi đến nửa đường, đột nhiên nhìn thấy có người mặc áo choàng đen từ đằng trước đi tới.

Người mặc áo choàng đen này đi ngang qua hấn không dừng lại chút nào.

Kiều Vô Tình có chút kinh ngạc, lúc sau hấn sau nhìn thoáng qua.

Sau đó hơi ngạc nhiên.

Hấn phát hiện thế mà mình hoàn toàn không cách nào nhìn xuyên thấu qua người mặc áo đen kia, không cảm nhận được chút vết tích gì của hấn.

Người trên tiêu trần càng lúc càng đặc biệt.

“Tổ gia gia, người kia có vấn đề gì sao?” Kiều Dịch hiếu kỳ hỏi thăm.

“Thiên hạ dị sĩ tài giỏi vô số, người này là một trong số đó. Về sau gặp loại người trùm áo đen dừng đến quá gần.” Kiều Vô Tình tùy ý nói.

Đằng sau ba người bọn họ liền đi về phía chỗ ở.

Mà người khoác áo choàng đen phía sau vẫn không dám quay đầu, cũng không dám thay đổi chút tốc độ bước chân.

Đi hồi lâu, sau khi phát hiện không có vấn đề gì hấn mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà vẫn là không dám quay đầu hay là dừng lại.

Hôm nay hấn là đi ra mua đồ, sở dĩ giữa ban ngày mặc áo choàng đen, là bởi vì Sơ Vũ nói cho hấn biết, hôm nay nếu như ra ngoài nhất định phải mặc áo choàng đen.

Đằng sau cũng không sao.

Sơ Vũ nói cho hấn biết, là một chú bảo an kêu hấn nói như vậy.

Từ không quen biết đến kính sợ, hấn chọn nghe theo.

Rất may mắn, cũng may mặc áo choàng đen.

“Không ra ngoài được nữa rồi.”

Hấn quyết định lần này cần mua đầy đủ đồ vật, trước khi Thạch Môn mở ra sẽ không ra.

Sau khi mở ra nơi này hấn là sẽ không còn lại người nào.

Ngày thứ ba, Lục Thủy rốt cục đưa tới cha vợ trở về.

Cũng mang theo dì Đường cùng trở về.

“Mẫu thân, mẫu thân, con rất nhớ ngươi.” Nhã Lâm trước tiên xông tới:

“Ngươi không về nữa con sắp bị ngược xiù rồi.”

“Mẫu thân, Nhã Lâm nói hươu nói vượn, ta chỉ là rảnh rỗi dạy nàng học chữ.” Nhã Nguyệt ở một bên nói.

Mặc dù hầu như là buổi tối dạy Nhã Lâm học chữ.

Ai bảo nàng đêm hôm khuya khoắt không chịu đi ngủ.

“A?” Mộ Trạch nhìn Nhã Nguyệt trong lúc nhất thời có chút bất ngờ, hẳn còn đặc biệt cảm nhận một chút, nhưng mà rất nhanh liền phát hiện chính mình cũng không có nhìn lầm.

Hắn kinh ngạc nói:

“Cấp hai rồi?”

Nghe được Mộ Trạch nói, dì Đường cũng mới chú ý tới sự thay đổi của Nhã Nguyệt:

“Nhanh như vậy hả?”

Với suy đoán ban đầu của bọn họ, Nhã Nguyệt có thể mới mười chín hai mươi tuổi lên được cấp hai thật sự rất lợi hại.

Nhã Nguyệt thiên phú không tốt như vậy, nhưng mà mười chín tuổi cấp hai, đã mạnh hơn so với người bình thường rất nhiều.

Thế nhưng là, lúc này mới 16 tuổi, sao đột nhiên lại cấp hai rồi?

Cái này so với dự đoán của bọn họ hoàn toàn không giống.

“Lúc ở nhà ông ngoại, thấy mẫu thân gặp nguy hiểm, vừa sốt ruột xong giống như có gì đó bộc phát, liền thăng lên cấp hai.” Nhã Nguyệt cúi đầu nói.

Nàng có chút xấu hổ.

Bởi vì nàng cũng không biết vì sao lên được cấp hai.

Chắc là do Mộ Tuyết tử cho công pháp.

Nàng cũng không hiểu, hỏi Mộ Tuyết tử, Mộ Tuyết tử nói là những năm tháng qua tích lũy nên được.

Mộ Tuyết tử còn nói loại chuyện này cần có cơ duyên nhất định.

Nàng tin, nhưng mà không nói ra.

Giống như Mộ Tuyết tử không thích làm náo động mọi chuyện.

Mộ Tuyết cũng không nói sai, Nhã Nguyệt thăng cấp chỉ là ngoài ý muốn mà thôi.

Đến về sau sẽ không dễ dàng như vậy đâu.

Nhưng mà công pháp thay đổi xác thực sẽ làm tăng nhanh tốc độ tu luyện một chút.

So ra vẫn kém những thiên tài kia, nhưng mà cũng sẽ không kém quá xa.

Nhưng mà chỉ là như vậy mà thôi.

Hết thầy vẫn là phải dựa vào bản thân Nhã Nguyệt.

Nhưng mà Nhã Nguyệt cũng không tính là ưa thích tu chân, qua vài năm nữa có khi sẽ lấy chồng, an an ổn ổn, hạnh phúc sống một đời..

Di Đường thật sự bất ngờ, nhưng mà rất nhanh liền đoán ra.

Mà chính mình giống như trong họa có phúc.

Lại có quan hệ với Tử Y Thần Nữ.

“16 tuổi cấp hai, mặc kệ là trong tộc hay là tu chân giới, cũng có thể coi là người nổi bật.” Mộ Trạch nhìn Nhã Nguyệt nói.

Trong lời nói có chút vui mừng.

Nhã Nguyệt tự nhiên cũng vui vẻ.

Nhưng mà nàng cũng không kiêu ngạo.

Vì cái gì?

Bởi vì lúc nàng lên cấp hai, có hỏi thăm Trà Trà tỷ một chút, sau đó biết được Trà Trà tỷ mười bốn tuổi cấp hai, 18 tuổi cấp ba.

Lúc lên cấp hai không có khả năng treo đánh toàn bộ tu chân giới, nhưng mà 18 tuổi cấp ba thật không người có thể bì kịp.

Trà Trà tỷ còn không kiêu ngạo, nàng nào dám kiêu ngạo?

Nhưng mà Trà Trà tỷ so với Đạo Tông Vũ Niết, Kiếm Nhất Phong Kiếm Lạc hình như còn mạnh hơn.

Chỉ là một chút cảm giác của thiên chi kiêu nữ cũng nhìn không ra.

Đạo Tông Vũ Niết cũng không giống với lúc trước, chân đạp hoa sen, cùng đạo cộng minh, vạn vật dường như đều đang nâng đỡ lấy nàng.

Mà lại mỹ mạo vô song.

So với Trà Trà tỷ còn đẹp hơn.

Trà Trà tỷ một chút khoảng cách cũng không có.

Lục Thủy đứng ở bên cạnh Mộ Tuyết, cảm giác được cha vợ không thèm để ý đến Mộ Tuyết.

Thật muốn đánh hấn.

Đương nhiên chỉ là suy nghĩ mà thôi, đời này hấn sẽ không động thủ.

Chuyện bóc đồng cũng sẽ không dám làm, động đến Mộ gia liền có thể sẽ có chuyện mất.

Cũng không phải Mộ gia dám cản, mà là Mộ Tuyết không muốn để cho hấn cùng Mộ gia lại xuất hiện xung đột.

Mỗi lần đều sẽ cười nói với hấn không có việc gì.

Cuối cùng Lục Thủy chỉ có thể len lén đưa Mộ Tuyết đến Mộ gia, sau đó len lén trở về.

Mặc dù Mộ Tuyết không nói gì, nhưng là nàng thích gì, Lục Thủy sao lại không biết?

Cho nên vẫn là để Mộ Tuyết vui vẻ quan trọng hơn.

Chỉ cần mua sầu riêng cho hấn là được.

Nói thật, không muốn ăn nữa.

Rất kinh người.

...

Chương 830: Tình yêu làm mờ con mắt, làm giảm trí thông minh 2

Mộ Trạch cùng di Đường trở về, Lục Thủy cũng chuẩn bị xong để trở về.

Vé sáng mai để Chân Võ đặt đi.

Hôm sau sáng sớm có thể tới Thu Vân tiểu trấn.

Chủ yếu là di Đường bọn họ vừa mới trở về, ở lại một ngày, nếu như đi quá nhanh thì không lễ phép.

Nhưng mà Lục Thủy cảm thấy chuyến này cả đi cả về hết cả mười ngày.

Chuyến đi này dài thật.

Nhưng mà hắn cũng không phải là không có thu hoạch.

Đi đến Thần Vực, xem rất nhiều thứ, biết người viết Kiếm Nhất Vi Kỳ Truyện có chút đặc thù, còn biết sự tồn tại của Mê Đô, có liên lạc với Minh ở bên trong Mê Đô.

Cộng thêm cho cha vợ uống thuốc an thần.

Về phần tu vi.

Trước mắt hắn đã thành công bước vào 5.2, linh lực mạnh mẽ hơn không ít, nhưng mà uy năng thay đổi không nhiều.

Lục Thủy lại tính toán thời gian một chút, hắn phát hiện lúc mình lúc trở về hắn là giữa tháng.

Tức là lúc đó mười ngày nữa sẽ đến cuối tháng, cuối tháng Kiều Dã đính hôn, hắn có gửi thiệp, khả năng cao còn phải đi một chuyến.

Tam trưởng lão tùy tiện mở miệng, hắn liền phải ngoan ngoãn đi tham gia.

Đi thì cũng không có gì, đến lúc đó lôi kéo Mộ Tuyết cùng đi là được.

Coi như đi làm quen một chút.

Lần thành thân kiếp trước, mà lại thời gian cực kỳ xa xưa, bọn hấn đều quên mất là không khí như nào, xem một cũng tốt.

Mà đối tượng của Kiều Dã là ai ta?

Hấn không biết, đến lúc đó hỏi một chút là được.

“Mộ tiểu thư lần này đến Lục gia, định lúc nào về Mộ gia?” Trên đường trở về cùng dì Di Đường Lục Thủy tò mò hỏi.

Lần này không đi cùng cha vợ.

Dù sao Nhã Nguyệt lên cấp hai, đối bọn hấn mà nói là một kiện chuyện gấp gáp.

Bọn hấn phải hỏi đông hỏi tây.

Mộ Tuyết đương nhiên là đến tiếp Lục Thủy, Lục Thủy là khách.

Về phần Trà Trà, chạy tới xử lý hải sản hả?

Hình như đêm nay muốn đem bọn chúng ăn hết.

Nàng muốn đích thân động thủ.

Cá chính là cá, tôm chính là tôm, làm sao lại là đối thủ của Đông Phương Trà Trà chứ.

“Muốn xem dì Đường nói thế nào, nhưng chắc là tầm hai tháng. Mộ Tuyết nghĩ nghĩ nói.

Loại sự tình này nàng xác thực không thể tự mình làm chủ, phải để trưởng bối trong nhà đến làm chủ mới được.

Mặc dù nàng muốn một mực ở bên cạnh Lục Thủy, nhưng mà hơi lo còn chưa gả đi đã sớm tối bên cạnh hấn.

Di Đường khẳng định không đồng ý.

Bất quá hai tháng cũng đủ rồi, tầm đó là tháng mười hai.

Cách ngày thành hôn nhiều lắm cũng chừng hai tháng.

“Cuối tháng Mộ tiểu thư có muốn theo ta ra ngoài một chuyến?” Lục Thủy nói.

“Ra ngoài?” Mộ Tuyết có chút ngoài ý muốn.

Đây là lần đầu tiên Lục Thủy đưa nàng ra ngoài.

Có chút chờ mong, còn có chút vui vẻ, nhưng mà nàng còn không biết là chuyện gì.

Mặc kệ chuyện gì, nàng cũng vui vẻ.

“Ừm, ra ngoài, là một vị thiếu gia Kiêu gia muốn thành thân. Thiếp mời đưa đến chỗ Tam trưởng lão, Tam trưởng lão không rảnh, liền để ta đi một chuyến.” Lục Thủy nói.

Thiếp mời đưa đến chỗ Tam trưởng lão cuối cùng lại để một vị thiếu gia đi.

Không biết đối phương có ý kiến không.

Nhưng mà có thể đưa đến chỗ Tam trưởng lão, nói rõ cùng Tam trưởng lão có quan hệ không tệ, xem ra đối phương khả năng đối với hôn sự cũng không quá để ý.

Một vị thiếu gia như hấn đại diện cho Lục gia cũng được.

“Nhưng mà ta phải dùng thân phận gì đi mới thích hợp?” Mộ Tuyết nhẹ giọng hỏi.

Nàng dù sao cũng chưa gả cho Lục Thủy, mà đối phương cũng không có mời nàng.

Không có thân phận gì rõ ràng không thích hợp.

Lục Thủy quay đầu nhìn Mộ Tuyết nói:

“Đương nhiên là lấy thân phận vị hôn thê của ta, Mộ tiểu thư còn muốn dùng thân phận gì?”

Mộ Tuyết cười nhìn Lục Thủy, sau đó lắc đầu:

“Không đâu, ta đi cùng Lục thiếu gia.”

Nghe được Lục Thủy nói như vậy, nàng cũng cảm giác vui vẻ.

Không vì cái gì, chỉ là vui vẻ mà thôi.

Lục Thủy: “...”

Có chút hối hận, quan hệ giống như kéo gằn lại.

Nhưng mà cũng không có việc gì, trở về cũng có thể lôi kéo cừu hận.

Nhưng mà chuyện tham gia hôn lễ này, hai người cứ vui vẻ thoải mái một chút.

Dù sao thông báo cho người khác rằng hấn có thể tử cũng không tổn thương gì.

Mặc dù cừu hận lôi kéo, Mộ Tuyết lâu lâu lại muốn đánh hấn.

Nhưng mà bây giờ Mộ Tuyết sẽ không đánh hấn đâu, cho dù lỡ mà có tùy tiện động thủ, nàng cũng sẽ không động thủ trước mặt người khác.

Cho hấn mặt mũi là một chuyện, chủ yếu vẫn là Mộ Tuyết muốn làm một thê tử hiền lành.

Thanh danh sao có thể bại nhanh như vậy?

...

Tối hôm đó, Mộ Tuyết đang giúp dì Đường làm váy cưới và trang sức, muốn đi kiểm tra một chút.

“Chắc ở Lục gia phải ăn kiêng rồi, giảm chút đồ ngọt, hơi mập lên rồi, mặc đồ cũng không đẹp.” Dì Dì Đường nói với Mộ Tuyết.

“Dạ.” Mộ Tuyết đụng đụng nhẹ vào bụng.

Nàng đang nghĩ có phải mình mập rồi không?

Nếu như là, vậy chắc chắn là lỗi của Lục Thủy, vậy mà không quản được nàng.

“Cũng không thể gầy, gầy rồi cũng không đẹp lắm.” Dì Đường nói thêm một câu.

Mộ Tuyết nhẹ nhàng gật đầu:

“Dạ.”

Gầy thì là tại Lục Thủy ngược đãi nàng.

Dì Đường nhìn Mộ Tuyết, hiếu kỳ hỏi một câu:

“Lục thiếu gia đôi với con có tốt không?”

Nghe được câu này, Mộ Tuyết nghĩ nghĩ, lại nhú mày.

Nhìn thấy Mộ Tuyết cau mày, dì Đường cảm thấy, có phải hay không Lục Thủy không tốt với Mộ Tuyết?

Nhưng mà rất nhanh nàng đã hơi bất ngờ.

Mộ Tuyết suy tư một chút rồi hỏi đáp:

“Con cần thận suy nghĩ một chút, nghĩ không ra Lục Thủy không tốt với con chỗ nào. Nghĩ thế nào thì hẳn cũng rất tốt.”

“... .”

Dì Đường nói khẽ:

“Lúc yêu thì mọi chuyện đều tốt đẹp, tình yêu làm mờ con mắt. Con cần nhắc một chút đi, kết hôn so với yêu đương không giống nhau, qua thời gian có thể sẽ thất vọng. Dì Đường đã trải qua rồi.”

Mộ Tuyết gật gật đầu:

“Dạ con biết rồi.”

Dì Đường không nói gì thêm, Mộ Tuyết cũng nghe không vào.

Lúc tình yêu còn đang tràn ngập trong lòng, ai nói gì cũng không thể cản trở ánh sáng ấy.

Đơn giản mà nói, tình yêu khiến cho trí thông minh của Mộ Tuyết trở nên đáng ngại.

Nhưng mà chuyện Mộ Tuyết gả cho Lục Thủy là chuyện của hai gia tộc, không thể nói không gả là không gả được.

Nàng có thể làm cũng chỉ có nhắc nhở Mộ Tuyết một chút, cầu nguyện con bé gả được vào nhà tốt.

“Dì Đường năm đó gả cho phụ thân, là bởi vì yêu sao?” Mộ Tuyết đột nhiên hiếu kỳ hỏi.

Nàng thật sự không biết chuyện này, thậm chí chuyện liên quan tới mẫu thân nàng, nàng cũng không biết gì.

Căn bản không có người nói với nàng.

“Là dì Đường đơn phương tình yêu.” Dì Đường giúp Mộ Tuyết thử trang sức, thuận tiện trả lời.

Mộ Tuyết sững sốt một chút, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

Hắn là rất khổ sở nhỉ?

“Không nên suy nghĩ nhiều, phụ thân con cũng không phải người tệ bạc gì. Bao nhiêu năm vợ chồng như vậy cũng rất yên bình.” Dì Đường đem trang sức màu đỏ nhẹ nhàng để ở một bên, bày tỏ không có vấn đề gì.

Đợi đến khi hoàn thành, sau đó để Mộ Tuyết đeo lên.

“Dạ.” Mộ Tuyết không có hỏi nhiều.

Phụ thân có thể đến Đường gia, đã nói lên trong lòng hoặc nhiều hoặc ít có Dì Đường.

Về phần nàng, nàng cũng không trông cậy vào việc cha mình để ý nàng.

Có thể là tình yêu của Lục Thủy cho nàng quá nhiều, ôm ấp toàn thế giới của nàng.

Chương 831: Tình yêu làm mờ con mắt, làm giảm trí thông minh 3

Lục gia Phong Sương Hà.

Lúc này trong sông xuất hiện sương mù, trong sương mù, nước sông dâng lên một đóa hoa sen.

Không bao lâu hoa sen nở rộ, một tiểu nữ hài đứng trong hoa sen nhìn ra chung quanh.

Không có người.

Nàng sờ lên bụng, cảm giác thần lực của mình đã rất mạnh.

Mà nàng vẫn còn một chút cách dùng thần lực.

Nhưng mà quyển sách kia vẫn chưa có xem xong.

Cho nên đi ra phải cẩn thận một chút.

Lỡ như bị nhân loại kia nhìn thấy sẽ không tốt, muốn kiểm tra.

“Nhân loại dám khinh nhờn Chân Thần, hừ.”

Nếu như là đám nhân loại ngu xuẩn kia, sớm đã bị nàng dạy dỗ rồi.

Nhưng mà lần trước trở về không bao lâu, lại vụng trộm đi một chuyến đến cái nơi mọc đầy hoa kia, nàng tìm được một cái cây, sau đó hấp thu một chút thần lực.

Hôm nay mới tiêu hóa xong.

Nhưng mà đang tiêu hóa, nàng còn cảm thấy thần lực dao động.

“Ăn thêm một chút thần lực, nơi này sẽ không cản nổi ta.”

Thân là Chân Thần uy nghiêm sắp hết số trở về, nhân loại cuối cùng cũng phải vì khinh nhờn thần mà trả giá đắt.

Nghĩ như vậy, Duy Nhất Chân Thần liền nhẹ nhàng đạp vào bờ, đi rất nhẹ, dường như đang lo lắng bị phát hiện.

Mà lúc nàng đập vào bờ trong nháy mắt, một trận gió quét ngang qua.

Duy Nhất Chân Thần trong nháy mắt xù lông:

“Thôi lần này không ra ngoài, đi dạo một vòng xung quanh thôi.”

Ra ngoài quá thường xuyên nàng cũng sợ.

Chỉ là nàng đợi hồi lâu, cũng không thấy đến tiếp sau.

“Hừ, gió là một phần của thiên địa, có nguyện vọng ta sẽ thỏa mãn.”

Sau đó Duy Nhất Chân Thần bay thẳng ra Phong Sương Hà.

Nàng bay ở trên không trung của Lục gia, cúi đầu nhìn một chút, lại tìm tìm.

“Nhân loại kia không ở đây.”

Duy Nhất Chân Thần nhẹ nhàng thở ra.

Lỡ như nhân loại kia để nàng xuống dưới tí thì sẽ không ổn.

“Người đang tìm ai?” Đột nhiên thanh âm vang lên bên tai Duy Nhất Chân Thần.

Duy Nhất Chân Thần giật nảy mình, sau đó hướng sang bên cạnh nhìn lại.

Là một tiểu nữ hài, cao hơn nàng mấy cái đầu.

Nhưng là tên nhân loại này làm sao lại nhìn quen mắt như thế?

Là phía sau núi.

Xong.

“Ta, ta chỉ đi dạo thôi, không định rời đi đâu.” Duy Nhất Chân Thần nhỏ giọng nói:

“Có thể hay không đừng ném ta trở về?”

Chân Thần vẫn cần mặt mũi, nhất là gần đây thần lực của nàng trở nên mạnh hơn rất nhiều.

Nhị trưởng lão nhìn Duy Nhất Chân Thần, kỳ thật đây vẫn là lần đầu tiên nàng cùng vị này nói chuyện.

Cùng với dự đoán của nàng không giống nhau lắm.

Xem ra là bị Đại trưởng lão giáo dục nên sợ.

“Ngươi tính toán đến đâu rồi?” Nhị trưởng lão có chút hiếu kỳ.

“Ta cảm giác bên kia có cái gì đang gọi ta, muốn đi xem.” Duy Nhất Chân Thần chỉ chỉ hướng Thạch Môn.

Nhị trưởng lão nhìn sang, sau đó nói:

“Ngươi tên là gì.”

“Thiên Địa Duy Nhất Chân Thần.” Vừa nghe đến cái này, Duy Nhất Chân Thần liền lập tức thốt ra.

Nàng ưa thích vấn đề này.

Chân Thần danh tướng trải rộng giữa trần thế, thế nhân đem nhớ kỹ nàng.

“Cho nên triệu hoán ngươi là thần lực?” Nhị trưởng lão lại hỏi.

Tay của nàng một mực cầm ở áo khoác trong túi, đối với Duy Nhất Chân Thần trả lời, cũng không có mấy may kinh ngạc.

“Là Chân Thần chức trách.” Duy Nhất Chân Thần mở miệng nói ra.

Gần đây triệu hoán cũng phải cần trợ giúp của nàng, thân là Chân Thần, không thể ngồi xem không để ý tới.

Nhị trưởng lão không có hỏi nhiều, mà là mang theo Duy Nhất Chân Thần đi về phía Thạch Môn.

Nhưng mà trong nháy mắt, các nàng liền đi tới phía trên cửa đá Thạch Môn.

Các nàng đến, cũng không gây chút chú ý gì.

“Nguồn triệu hoán từ nơi này?” Nhị trưởng lão hỏi.

Duy Nhất Chân Thần gật gật đầu.

“Có thể vào không?” Cửa trước mắt còn chưa mở, nhưng mà Duy Nhất Chân Thần là đặc thù.

Mà lại táng thần, khả năng xác thực cùng Duy Nhất Chân Thần có quan hệ nhất định.

“Thần vinh quang sẽ chiếu sáng đại môn, Chân Thần uy nghiêm nguồn gốc từ thiên địa, không có cái gì là có thể ngăn lại Chân Thần bộ pháp.” Nói xong Duy Nhất Chân Thần liền xuất hiện trên cửa đá.

Giờ khắc này chữ trên cửa đá trực tiếp phát sáng lên.

Thất thái chi quang phóng lên tận trời.

Oanh!

Ánh sáng xông Vân Tiêu, toàn bộ Thu Vân tiểu trấn trực tiếp bị thất thái chi quang chiếu rọi, tất cả mọi người vô ý thức nhìn về phía đầu nguồn ánh sáng.

Mà tại thất thái chi quang bên trong có một lỗ hồng, là vị trí của Duy Nhất Chân Thần.

Phảng phất thất thái chi quang không dám mạo phạm Duy Nhất Chân Thần.

Thân là Chân Thần, bao trùm hết thảy.

Nhị trưởng lão nhìn mọi thứ, hơi nghi hoặc một chút.

Cửa này đến cùng là vì Lục Thủy chuẩn bị, hay là vì Duy Nhất Chân Thần chuẩn bị?

Ngay từ đầu nàng tưởng rằng Lục Thủy đặc biệt muốn, nhưng là bây giờ xem ra cửa này giống như đang hoan nghênh Duy Nhất Chân Thần.

Nhưng mà nàng không có hỏi nhiều, cũng không có để ý nhiều.

Lúc sau liền biến mất ở nguyên địa.

Lớn lớn bé bé thật không có bớt lo.

Lần này tới chỉ là gặp vị này Chân Thần mà thôi, đáng tiếc, đối phương nhận ra nàng.

Mà Duy Nhất Chân Thần chỉ vừa đứng lên trực tiếp liền mở ra cửa đá, xem ra Lục gia muốn Thu Vân tiểu trấn nào nhiệt một chút.

Đối với cái này, Nhị trưởng lão cũng không thêm đề ý.

“Tỷ tỷ báai, Trà Trà tỷ tỷ báai.” Sáng sớm hôm sau, Nhã Lâm vẫy tay với mấy người Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết cũng vẫy tay từ biệt dì Đường các nàng.

Đông Phương Trà Trà một mặt không nở, tối hôm qua hải sản chưa ăn hết, đều để lại cho Nhã Nguyệt và Nhã Lâm.

Đằng sau Mộ Tuyết các nàng đi theo Lục Thủy lên xe lửa.

Chờ xe lửa mở cửa, Nhã Nguyệt các nàng mới xoay người lại.

Còn muốn mang Nhã Lâm trở về cùng chơi với nàng tiểu yêu quái.

“Mẹ, Mộ Tuyết tỷ lúc nào trở lại?” Nhã Nguyệt tò mò hỏi.

“Khoảng chừng hai tháng, Mộ gia chuẩn bị xong thì trở về chờ xuất giá.” Dì Đường giải thích một chút, sau đó tò mò nhìn Nhã Nguyệt nói:

“Ngươi muốn Mộ Tuyết ở nhà?”

Nhã Nguyệt bị hỏi, liền cúi đầu, nhỏ giọng nói:

“Mộ Tuyết tỷ kỳ thật rất tốt.”

Nàng cảm giác ở cùng một chỗ với Mộ Tuyết tỷ đều không cần đề ý quá nhiều, phạm chút ít lỗi sai cũng không có việc gì.

“Nhã Lâm cũng yêu thích tỷ tỷ.” Nhã Lâm lúc này cũng lập tức nói.

“Ta không phải tỷ tỷ ngươi à?” Nhã Nguyệt trừng mắt nhìn Nhã Lâm:

“Đêm nay cho ngươi đọc sách.”

Nhã Lâm lập tức che mắt:

“Không đọc đâu.”

Dì Đường nhìn hai vị đũa con, cũng không nói gì.

Về phần Mộ Tuyết, ở Lục gia hẳn là so với Mộ gia vui vẻ hơn.

Đương nhiên muốn để nàng thật vui vẻ gả đi.

Hi vọng Mộ Tuyết sẽ không gả sai người.

Không bao lâu Đường Y liền mang theo hai đứa con gái trở về, lúc về đến nhà, Nhã Nguyệt dẫn theo Nhã Lâm đi cùng tiểu quái thú của nàng chơi.

Thuận tiện đưa tới hai Linh thú.

Thủy Vân Thú một mực ở trên đầu Nhã Lâm thờ phì phò, Hỏa Vân Thú thì thích thú bay nhảy.

Cho nên lúc không đi chơi với tiểu yêu quái ở trận pháp đều là Nhã Lâm đầu đội Thủy Vân Thú, đuổi theo Hỏa Vân Thú chơi.

Nhã Nguyệt cảm thấy chịu khổ nhất vẫn là nàng.

Dì Đường không có để ý những này, hai Linh thú cơ bản đều nghe lời hai đứa con nàng, những người khác không có cách bắt đi.

Đừng nhìn bọn chúng nhỏ, không có xú tu vi nào, thật ra vẫn bắt không được bọn chúng.

Sau đó Đường Y về tới chỗ ở của mình.

Nhưng mà làm nàng bất ngờ đó là phu quân nàng thế mà đang ngồi trong sân nhỏ đọc sách.

Sáng sớm tìm lấy cơ nói bận bịu, cuối cùng vẫn là không muốn đi đưa Mộ Tuyết.

“Tụi nhỏ đi rồi?” Mộ Trạch nhìn thấy Đường Y trở về, thuận miệng hỏi một câu.

“Vâng, đi xe lửa.” Đường Y nhẹ giọng trả lời.

Mộ Trạch như này cũng chẳng phải ngày một ngày hai.

“Hôm nay ta cùng tộc trưởng thương lượng một chút, muốn đưa cha mẹ nàng về đây ở vài ngày.” Mộ Trạch tùy ý nói.

Đường Y sững sốt một chút.

Kỳ thật nàng biết việc này có chút khó khăn, bởi vì Đường gia và cao nguyên dưỡng cổ nhân không đối phó.

Nếu để cho cao nguyên dưỡng cổ nhân biết có người đến Mộ gia, có lẽ Mộ gia sẽ gặp nạn theo.

Cho nên nàng một mực không muốn nói ra mấy yêu cầu này.

“Người đã phái đi rồi, cũng chào hỏi Đường gia rồi, đêm nay khả năng cao sẽ đến, nàng tìm chỗ ở để bọn họ nghỉ ngơi đi, ta hơi bận rộn.” Mộ Trạch mở miệng nói.

Đường Y nhìn Mộ Trạch, cuối cùng cười nói:

“Được.”

Chương 832: Đồ của ai mà Lục Thủy ta không dám đoạt? 1

Thu Vân tiêu trần có rất nhiều người đến, trên đường phố náo nhiệt không ít, từng chuyện làm ăn đều tốt lên rất nhiều.

Mà ở vài chỗ thậm chí có người bày quầy hàng.

“Các vị đạo hữu, bỉ nhân mới tới quý địa, vì được thất sắc chi quang dẫn dắt, biết được nơi đây tất có tạo hóa rơi vào nhân gian.

Hôm qua lòng có cảm giác, được thấy sắc chi quang chiếu cố, hiểu một tình huống.”

“Trước tạo hóa mà chuẩn bị không đầy đủ, chắc chắn sẽ bỏ lỡ cơ hội.”

“Tĩnh tâm cảm ngộ là quan trọng nhất.”

“Đan này chính là tạo hóa chi đan, bên trong có thất sắc chi quang, thêm một thành tỉ lệ trước khi người cảm ngộ.”

“Một thành có ít quá không?”

“Trước mặt cơ duyên, sai một ly đi một nghìn dặm, một thành đủ để người đi trước đại đa số người.”

“Viên thuốc này là do bỉ nhân tới quý địa nhân đó luyện chế mà thành, không màng thứ khác, chỉ để cảm ơn.”

“Một viên đan dược một viên Linh thạch nhị phẩm, 3 viên đan dược năm viên Linh thạch nhị phẩm.”

Lúc này một thanh niên đeo hộp kiếm đỉnh đầu đội Thanh Điều, cầm một viên đan dược sáng long lanh giới thiệu với mọi người xung quanh.

Thanh Điều dùng cánh bùm mặt có chút không dám gặp người.

Trong đan dược có thất sắc chi quang chảy xuôi, xem ra dị thường bất phàm.

“Nghe tựa như đang gạt người, người mua không?”

“Đan dược tốt sao lại được rao hàng trên đường? Ta không tin, người tin không?”

“Cho ta một viên xem thử chút.” Lúc này trước gian hàng có một tiểu nữ hài trên người mặc áo khoác trắng đột nhiên lên tiếng.

“Vị đạo hữu này rõ... biết hàng.” Lúc đầu vẻ mặt Diệp Tân tươi cười, nhưng sau khi nhìn người tới là ai, liền cười không nổi.

Trước mắt là một tiểu nữ hài chưa bao giờ thấy qua, trông rất phổ thông, nhưng không biết làm sao hấn có một trực giác.

Đối phương phảng phất là một con hồng hoang mãnh thú.

Đây là quái vật ở đâu ra?

“Đan dược của tiên tử.” Chỉ là hấn vẫn ngay lập tức đưa đan dược tới.

Thật giả tồn tại khẳng định sẽ biết.

Hi vọng không phải đặc biệt đến làm khó hấn.

Tiểu nữ hài tiếp nhận đan dược, không giữ lại, mà trực tiếp đặt ở miệng bắt đầu ăn.

“Vị cũng được, cho ta 100 viên.” Tiểu nữ hài áo trắng ném hai khối Linh thạch tứ phẩm trước gian hàng.

Diệp Tân: “...”

Coi hấn thành người bán đồ ăn vặt đúng không?

“Chỉ, chỉ còn 50 viên.” Diệp Tân có chút lúng túng nói.

Tiểu nữ hài ngẩng đầu nhìn Diệp Tân một cái, cái nhìn này làm Diệp Tân đổ mồ hôi lạnh, dường như phải chết ở chỗ này.

“Về sau, ngày mai, ta trả lại cho khách nhân 50 viên.” Hấn lập tức nói.

Lúc này tiểu nữ hài mới nhận lấy 50 viên thuốc.

Mà sau khi cô bé này nhận lấy đan dược, đột nhiên có người vọt tới bên này.

“Đều nói rồi, nơi này không thể bày quầy bán hàng, các người nghe không hiểu sao?”

An Ngữ dẫn người lao đến.

Nàng đang giữ gìn trị an trong thành.

Diệp Tân lập tức mang theo đồ vật của mình, sau đó vèo một tiếng biến mất trong mắt tất cả mọi người.

Lần này cả đám đều hoang mang.

Đây là, cao nhân?

“Đậu xanh, bỏ lỡ đại cơ duyên.”

“Đúng, vừa nãy mới có người mua đan dược, nàng đâu rồi?”

“Đúng, ta nhớ ngay ở chỗ này.”

Sau đó từng người nhìn xung quanh một lần, nhưng làm bọn hấn ngoài ý muốn chính là, căn bản không có nhìn thấy bất luận kẻ nào, thậm chí hấn cũng không nhớ rõ người kia có đáng đáp ra sao.

Là nam hay là nữ, cao bao nhiêu, bao lớn, tất cả cũng không có khái niệm.

“Cường giả với cường giả, đại cơ duyên, cứ như vậy không còn nữa.”

“Về sau không quan tâm các người tin hay không, ta đều tin.”

“Về sau mặc kệ các người có mua hay không, ta đều mua.”

Lúc An Ngữ xông lại, cũng cảm giác không hiểu thấu, những cường giả này xảy ra chuyện gì?

Đều thích bày quầy bán hàng đúng không?

Chẳng qua không phải cường giả, vẫn còn ở đó.

“Đuổi theo, không phải không cho các người phân đất bày quầy bán hàng, nhưng 3 ngày hai buổi toàn bày bên này.”

Cường giả khác bày nơi này, bọn họ bắt không được cũng không còn cách nào.

Dù sao chuyện nhỏ nhất này, trong tộc không có khả năng phải cường giả tới.

Cho nên chỉ có thể gặp một lần đuổi một lần.

Quả thực là đang khi dễ đám quản lý trị an bọn họ.

Chỉ là, yếu còn dám học mạnh bày quây bán hàng?

Bất về phạt đối phương hôm nay không thể bày quây bán hàng lại nói.

Nơi này các nhà ga Ly Hỏa cũng không có bao xa, mà Lục Thủy bọn họ vừa vặn đi ra từ nhà ga, liền nghe được tiếng ồn ào bên này.

“Giọng của An Ngữ?” Mộ Tuyết nhìn sang đám người bên kia có chút hiếu kỳ.

Chỉ là cũng chỉ có chút ồn ào, không có xung đột gì.

“Xác suất lớn đang bận chuyện gì đi.” Lục Thủy nhìn thoáng qua, không nhìn ra thứ gì.

Bất quá bọn họ đều nhìn thấy trên tiểu trấn nhiều hơn không ít người, hẳn là Công Đá mang tới.

Nhất là kia thất sắc chi quang thể mà vẫn còn ở đó.

“Lục thiếu gia cũng muốn vào trong Công Đá sao?” Mộ Tuyết ngẩng đầu nhìn thất sắc chi quang, tò mò hỏi.

Vừa mới trở về, còn chưa cùng Lục Thủy ở chung bao nhiêu ngày.

“Cái này phải xem Tam trưởng lão an bài.” Lục Thủy không dám trả lời.

Hắn có chút bận tâm Mộ Tuyết nói không muốn hắn đi.

Như vậy hẳn liền thật không sự có cách nào đi.

Dù sao rất nhiều chuyện với hắn mà nói, vẫn còn kém Mộ Tuyết.

Hai người thuận đường đi lên phía trước.

Lúc này phía sau bọn họ đã không có người đi theo.

Chân Võ Chân Linh đi làm chuyện của mình, thuận tiện đi hỏi thăm một số việc thiếu gia phân phó.

Đông Phương Trà Trà mang theo Hương Dụ cùng Đinh Lương đi Hoa Vũ Tuyết Quý ăn điểm tâm ngọt.

Chị dâu muốn hẹn hò, các nàng không thể quấy nhiễu.

“Lục thiếu gia đêm nay muốn ăn gì?” Trên đường Mộ Tuyết hỏi Lục Thủy.

Bởi vì giữa trưa phải đi gặp trưởng bối, đại khái vẫn nên ăn cơm trưa.

Cho nên Mộ Tuyết cảm thấy ban đêm mới có thể chuẩn bị cho đồ ăn Lục Thủy.

Rất lâu rồi không có chuẩn bị cho đồ ăn cho Lục Thủy, đi ra ngoài một chuyến đều qua 10 ngày.

Giống như kinh nghiệm thật lắm chuyện.

Bất quá phần lớn thời gian đều ngồi xe.

“Mộ tiểu thư ngồi xe lâu như vậy, không mệt mỏi sao?” Lục Thủy tò mò hỏi.

Mặc dù thật sự thích kéo cừu hận, cũng thích đồ ăn Mộ Tuyết làm.

Nhưng, Mộ Tuyết là thân thể người bình thường, cuối cùng vẫn cần nghỉ ngơi.

Mộ Tuyết ngừng lại, sau đó lấy ra cái hộp nhỏ, nói Lục Thủy:

“Lục thiếu gia nhìn cái này.”

Cái hộp này Lục Thủy đương nhiên nhận ra, là lúc Mộ Tuyết đi Đường gia, hân tặng.

“Có Lục thiếu gia tặng những vật này, cho nên đường đi cũng không mang đến cho ta bất luận mệt nhọc gì.” m thanh Mộ Tuyết mang theo ý cười.

Dường như đối với Lục Thủy đặc biệt hài lòng.

Lục Thủy không tiếp tục nói những thứ này, hẳn dự định nói đêm nay ăn cái gì:

“Vậy tối nay ăn canh trân châu phi thúy bạch ngọc (cơm thừa rau chân vịt canh đậu hũ), tuyệt đại song kiêu (ớt xanh xào ớt đỏ), núi lửa tuyết bay (đường trắng trộn lẫn cà chua), Thanh Long nằm tuyết (đường trộn lẫn dưa xanh), mây đen che mặt trời (cơm cuộn rong biển canh trứng hoa), tóc đen của người xuyên tay của ta (hải đới đôn tru đề).”

Mộ Tuyết: “???”

Lục Thủy đang nói cái gì vậy?

Chương 833: Đồ của ai mà Lục Thủy ta không dám đoạt? 2

“Mộ tiêu thư biết làm không?” Lục Thủy nhìn thoáng qua Mộ Tuyết ngu người, tiếp tục nói:

“VẬY ẶN THẦN THỨ CHÓ ĐEN NƯỚNG ĐI, A, PHÍA TRƯỚC CÓ MỘT CON CHÓ ĐEN.”

Lúc này Lục Thủy nhìn phía trước một con tiểu Hắc Cầu đứng trên lưng đại cầu nói.

Mộ Tuyết nhìn sang, chó đen vốn còn đang vẫy đuôi, đột nhiên về mặt ngốc trệ.

“Quá nhỏ.” Mộ Tuyết vô ý thức nói.

“VẬY CÁI CON LỚN NÀY.” Lục Thủy lại nói.

“LỤC THIẾU GIA ẶN KHÔNG HẾT.” Mộ Tuyết nghĩ nghĩ nói.

“VẬY ẶN CƠM CHIÊN TRỨNG ĐI.”

“TA LÀM CHO LỤC THIẾU GIA.”

Nói rồi hai người một đường đi về phía trước.

Lưu lại Cầu Tử và Cầu Ngạo Thiên run lấy bầy.

Vì sao Cầu Ngạo Thiên phát run?

Bởi vì nghe được có người muốn ăn chó nhà giàu, chó nhà giàu thế mà không dám lên tiếng.

Cái này nói rõ, hai người kia, chó nhà giàu xung bá tiểu trấn, đều không thể trêu vào.

Cầu Tử nhìn Lục Thủy rời đi, cảm thấy Cầu gia nhất định là coi nó thành chó nhà bí mật, không thể bạo lộ tùy ý như thế.

Cầu gia còn yêu nó.

“GẬU, TUẦN TRA ĐI.” Cầu Tử vỗ vỗ Cầu Ngạo Thiên.

Nhất định phải có thành tích cho Cầu gia nhìn.

Bất quá nó có chút hiếu kỳ, người phụ nữ bên cạnh Cầu là ai?

Lại dám cùng Cầu gia đàm luận ăn nó, cả gan làm loạn.

Lần sau quan sát một chút, nếu là một người bình thường, hừ.

Nó sẽ cho đôi phương thấy rõ ràng, cái gì là sâu kiến.

Àm âm!

Đột nhiên sấm sét từ trên không xuống một đạo lôi, lôi này trực tiếp rơi xuống bên cạnh Cầu Tử.

Cầu Tử giật nảy mình, Cầu Ngạo Thiên trực tiếp bị dọa co quắp, cảm giác này không phải lôi phổ thông.

Cầu Tử nhìn nơi lôi rơi xuống đất bên cạnh, tim có chút đập nhanh.

Thiên kiếp huynh đệ đang nhắc nhở nó?

Người phụ nữ kia không thể chạm vào?

Thiên kiếp quả nhiên là huynh đệ nó.

...

Lục Thủy cùng Mộ Tuyết đi trên đường, sau đó phát hiện một người từ phía trước vọt tới, trong miệng còn cắn bánh bao, bộ dáng rất gấp gáp.

Khi nhìn thấu người kia muốn vọt qua, Lục Thủy kéo Mộ Tuyết sang một bên.

Bất quá người kia rõ ràng cũng nhìn thấy Mộ Tuyết.

Nàng cố gắng dừng lại.

Đông một chút, nữ nhân này nhảy dựng lên, sau đó vũng vàng rơi xuống, chỗ đứng khi nãy của Mộ Tuyết

Nàng có chút kinh ngạc nhìn Mộ Tuyết, nói:

“Mộ tiểu thư, không đụng vào người đi?”

Lâu rồi không nhìn thấy người.”

Người này đương nhiên là Lâm Hoan Hoan vội vã đi làm.

“Không có.” Mộ Tuyết lắc đầu, giải thích nói:

“Mấy ngày nay về nhà, người vợ đi đâu?”

Lâm Hoan Hoan giơ chân lên, định xuất phát:

“Đi làm, sắp đến trễ, lần sau mời Mộ tiểu thư ăn cơm.”

Sau khi Mộ Tuyết gật đầu, Lâm Hoan Hoan mới nhanh chóng chạy tới tiếp.

“Xem ra không phải chịu đói.” Mộ Tuyết nhìn Lâm Hoan Hoan rời đi, vừa cười vừa nói.

Đây là một vị tiểu thư nhà giàu, làm sao đi ra ngoài lại bị lừa 5 ức.

Hiện tại ăn cơm cũng là vấn đề.

Có thể tìm công việc ăn cơm, cũng không dễ dàng.

Chỉ vì đào hôn.

“Ồ.” Nhìn bóng lưng Lâm Hoan Hoan, Mộ Tuyết đột nhiên sửng sốt một chút.

Sau đó có chút ngoài ý muốn nói:

“Có lòng muốn đẹp, thật sự là động lực lớn nhất của nữ hài.”

Lại buông lỏng.”

“Mộ tiểu thư có ý gì?” Lục Thủy ở một bên tò mò hỏi.

Hắn không có chú ý.

Dù sao cô gái mập nhỏ này không có gì phải để ý.

“Trước kia ta dạy Hoan Hoan hiến tế huyết nhục, lên nhị giai có thể lâm thời hiến tế.

Ngay từ đầu không nhìn thấy nàng có tiến triển gì, vừa nãy mới nhìn lại có chút không giống.” Mộ Tuyết một lần nữa đi đến bên người Lục Thủy.

Bọn hắn vẫn một đường về phía trước.

Không nhanh không chậm.

“Ta vừa mới nhìn thấy dấu hiệu hiển tế huyết nhục xuất hiện từ trên người Hoan Hoan, không bao lâu, có lẽ có thể học được lâm thời hiển tế.

Không biết có thể thay đổi sự thật lấy chồng của nàng hay không.” Mộ Tuyết nói với Lục Thủy.

Lục Thủy ngược lại không ngoài ý muốn, bất quá muốn thay đổi sự thật lấy chồng, điều này có thể một chút cũng không dễ dàng.

Giống với lúc trước hấn cưới Mộ Tuyết, trước khi Mộ Tuyết gả cho hấn, căn bản không phải bọn họ có thể chi phối.

Cũng may, bọn họ là trời đất tạo nên.

“Nói như vậy nếu Mộ tiểu thư nếu mập lên, cũng sẽ học hiển tế huyết nhục?” Lục Thủy tò mò hỏi.

Kiếp trước hấn ngược lại không nhìn thấy Mộ Tuyết dùng qua, dù sao Mộ Tuyết căn bản sẽ không béo.

Nghe Lục Thủy nói, Mộ Tuyết cúi đầu nhìn quần áo chính mình mặc.

Hôm nay nàng mặc tiên váy đai lưng, béo hay không béo liếc mắt một cái là có thể nhìn ra.

“Lục thiếu gia cảm thấy hôm nay sẽ ta mặc quần áo thu nhỏ không dễ nhìn à?” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy hỏi.

“Cũng không phải.” Lục Thủy lắc đầu, nghiêm mặt nói:

“Hôm nay Mộ tiểu thư mặc nhìn rất đẹp.”

“Hôm qua không dễ nhìn?” Mộ Tuyết sững sờ nhìn Lục Thủy.

Đối mặt với Mộ Tuyết tra hỏi, Lục Thủy nhẹ nhàng gật đầu, nói:

“Ừm, hôm qua không dễ nhìn.”

Mộ Tuyết: “...”

Mộ Tuyết vốn còn muốn tức giận đột nhiên sững sờ một chút, nói:

“Lục thiếu gia, nếu như ta không nhớ lầm, hôm qua ta cũng mặc tiên váy này.”

“Khả năng là hôm qua ít nhìn thấy, Mộ tiểu thư không biết sao?” Lục Thủy nhìn xem Mộ Tuyết, nói khẽ:

“Mộ tiểu thư càng nhìn càng xinh đẹp.”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, cảm giác Lục Thủy lại muốn ức hiếp nàng, rồi sẽ vô ý thức đỡ nàng.

Hừ!

Đánh là khẳng định sẽ đánh.

Bất quá đồ ăn cũng phải làm cho Lục Thủy.

Lục Thủy không có cảm giác gì, dù sao hiện tại hần không sợ.

Đến lúc đó lại nói, hiện tại lo lắng tương lai, quá sớm.

Tương lai dài như vậy, sao mà lo lắng tới.

Dù sao tuổi già cũng có Mộ Tuyết.

Bọn họ vai sóng vai đi ra tiểu trấn Thu Vân.

Lúc này bên ngoài không có người nào.

Đa số người đều tập hợp ở trong trấn nhỏ và chỗ Cổng Đá.

Nhất là bây giờ thất thải chi quang đang tỏa sáng.

Mặc dù Lục Thủy không biết tình huống cụ thể bên kia như thế nào, nhưng thấy thế nào cũng có dấu hiệu sắp mở ra.

Phải xem Tam trưởng lão muốn hần làm thế nào.

“Lục thiếu gia đói bụng không?” Trên đường Mộ Tuyết hỏi.

Bọn họ sáng sớm hình như đều không ăn thứ gì, buổi sáng Chân Linh cho một ít điểm tâm.

Bất quá có ăn no hay không cũng không nói được.

Mộ Tuyết không đói, nhưng nàng là nữ, mà Lục Thủy là nam.

Dễ đói.

“Mộ tiểu thư muốn ăn bánh bao không?” Lục Thủy ngừng lại.

Nếu như Mộ Tuyết muốn ăn, hẳn định chạy vào mua.

Rất nhanh liền có thể đi ra.

Đương nhiên, mang theo Mộ Tuyết cùng nhau đi vào tương đối tốt.

Lúc này tiểu trấn Thu Vân tương đối loạn, vạn nhất có người mạo phạm Mộ Tuyết, vậy đối phương liền thảm.

“Ta không đói, chỉ là muốn biết Lục thiếu gia có đói bụng không.” Mộ Tuyết nhẹ nhàng nói.

“Mộ tiểu thư không đói, ta đương nhiên cũng không đói.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

“Vậy ta nếu đói thì sao?”

“Vậy ta cũng không đói.”

“...”

Hai người không nói gì, một đường đi đến phía trước.

Mộ Tuyết cảm thấy, nếu trở về nếu không cần đi gặp trưởng bối, vậy nàng làm điểm tâm cho Lục Thủy ăn.

Dù sao Lục Thủy chính là biểu hiện không thích chính mình, cũng sẽ không ăn chút tấm lòng.

Bởi vì nàng làm được.

Chỉ là đang đi trên đường, bọn họ vừa vặn nhìn thấy một tiểu nữ hài ở phía trước.

Là tiểu nữ hài trên người mặc áo khoác trắng.

Nàng lúc này ăn đan dược.

Lục Thủy và Mộ Tuyết thấy nàng trong nháy mắt, nàng đương nhiên cũng nhìn thấy Lục Thủy bọn họ.

“Người đang ăn cái gì?” Lục Thủy hiếu kỳ hỏi một câu.

Xem ra là ăn rất ngon.

“Các người muốn ăn?” Nói xong Nhị trưởng lão đưa tay lấy ra hai viên đan dược.

Lục Thủy cùng Mộ Tuyết đến gần Nhị trưởng lão trước, một người cầm một viên.

Khi nhìn thấy đan dược trong nháy mắt, bọn họ liền biết đây là thuốc giả.

Diệp Tân bán thuốc giả không tìm ta? Đây là ý niệm đầu tiên của Lục Thủy.

Sau đó hắn bỏ thuốc giả vào trong miệng, nếm nếm nói:

“Có hơi ngọt.”

“Ăn rất ngon.” Mộ Tuyết cũng mở miệng đánh giá.

Chương 834: Đồ của ai mà Lục Thủy ta không dám đoạt? 3

Nàng nhớ kỹ ở kiếp trước Lục Thủy cũng từng mua, nhưng kỹ thuật không bằng kiếp trước.

Có lẽ là sau này qua nhiều lần cải tiến.

Chỉ là cũng không kém bao nhiêu.

“Việc sửa Mộ gia ra sao rồi?” Nhị trưởng lão nhẹ giọng hỏi.

“Không kém lắm, qua 2 tháng hẳn là không có khác biệt với trước đó.” Lục Thủy mở miệng nói.

“Tay.” Nhị trưởng lão nói với Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết không dám chần chờ, đưa tay ra phía trước cho Nhị trưởng lão.

Sau đó Nhị trưởng lão đưa tay bắt mạch.

Thân thể Mộ Tuyết vốn yếu, nàng cần phải kiểm tra.

“Có hơi mệt nhọc.” Nhị trưởng lão thu tay về.

Cái khác cũng không có vấn đề nào.

“Có thể là ngồi xe nhiều.” Mộ Tuyết nói khẽ.

Kỳ thật nàng muốn bóp mặt Nhị trưởng lão, nhìn khoảng cách gần, Nhị trưởng lão thật sự rất đáng yêu.

“Tay.” Lần này Nhị trưởng lão nhìn Lục Thủy.

Lục Thủy tự nhiên đưa tay ra.

Không đến bao lâu, Nhị trưởng lão lại thu tay về:

“Nhìn thấy thất thải chi quang rồi?”

“Nhìn thấy rồi, là Công Đá sắp mở sao?” Lục Thủy hiếu kỳ hỏi.

“Đã mở, chỉ là một đám người đang do dự lúc nào nên đi vào.” Nhị trưởng lão bình tĩnh nói.

“Bên trong đại khái có cái gì?” Đối với thứ này Lục Thủy thật sự không biết.

“Hắn là có quan hệ với thần lực, trên Công Đá có hai chữ kỷ niệm, ý tứ tế điện thần, cũng không phải là mai táng thần.” Nhị trưởng lão nói xong lấy ra cái túi nhỏ, bên trong là đan dược.

Nàng dự định ăn tiếp một viên.

Chỉ là nàng vừa mới đưa tới bên miệng, liền bị một bàn tay khác cướp đi đan dược.

Là Lục Thủy, lúc lấy đi đan dược trong tay Nhị trưởng lão, hắn còn thuận tiện lấy luôn cái túi trong tay còn lại của Nhị trưởng lão.

Sau khi lấy được túi, Lục Thủy liền bỏ đan dược vào trong túi, sau đó thu vào, nói:

“Tiểu hài tử ăn nhiều đồ ngọt, dễ dàng sâu răng.”

Nhị trưởng lão nhìn Lục Thủy thật sâu, lần này nàng nhìn lâu hơn khi trước.

Sau đó nàng thả tay xuống, bình tĩnh nói:

“Ta lớn hơn ngươi rất nhiều.”

Lục Thủy khoanh tay trước ngực, sau đó tiếp tục nói:

“Cũng thấp hơn rất nhiều.”

Nhị trưởng lão nhìn Lục Thủy, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm gì:

“Đi đại điện đi, Tam trưởng lão hẳn có chuyện nói cho ngươi.”

Nói xong Nhị trưởng lão nắm tay đặt ở trong túi áo khoác, sau đó quay người rời đi.

Một bước đi, liền biến mất ở tại chỗ.

Mộ Tuyết nhìn Nhị trưởng lão rời đi, lại nhìn Lục Thủy.

Nàng cảm giác chính mình muốn bóp mặt cũng không có vấn đề gì.

Bất quá nàng rất hiếu kỳ, Lục Thủy có phải cố ý hay không.

“Một tiểu thư, muốn ăn một viên không?” Lúc này Lục Thủy mở túi đan dược ra hỏi Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết: “...”

Vậy thì một viên đi.

Nơi ở tộc trưởng Lục gia.

Đông Phương Lê m ngồi trong sân, nàng đang cùng tâu tử mình thảo luận làm ăn thế nào.

Mà lúc các nàng thảo luận, một tiểu nữ hài xuất hiện bên người các nàng.

Đông Phương Lê m kinh ngạc, sau đó liền vô ý thức đưa tay néo mặt Nhị trưởng lão.

Đùng!

Tay Đông Phương Lê m trực tiếp bị đẩy ra.

“Bao lớn rồi, không hiểu kính già yêu trẻ sao?” m thanh Nhị trưởng lão không mang cảm xúc.

Dị thường bình tĩnh.

Đông Phương Lê m sờ sờ tay:

“Hiểu.”

“Tay.” Nhị trưởng lão trực tiếp ngồi bên cạnh Đông Phương Lê m duỗi tay ra muốn bắt mạch.

Lục Cổ và Mộ Tuyết đều tùy tiện kiểm tra.

Nhưng Đông Phương Lê m khác biệt, người này phải kiểm tra cẩn thận.

Gần đây thân thể Đông Phương Lê m có biến hóa, thực tế quá thường xuyên.

Có đôi khi suy yếu, có đôi khi lại tốt lạ thường.

Lần này vẫn tốt lạ thường, không có bất kỳ cái gì không đúng, chỉ ít nàng không tra ra có vấn đề gì.

“Gần đây có không thoải mái không?” Nhị trưởng lão nhìn Đông Phương Lê m hỏi.

“Không có, trạng thái thân thể rất tốt.” Đông Phương Lê m nói.

“Có cái gì không đúng, phải ngay lập tức nói cho ta.” Nhị trưởng lão nói.

Chuyện khác thường tất nhiên có vấn đề, nàng cần dự phòng sớm.

Không để chuyện xảy ra mới hậu tri hậu giác.

Nàng không muốn bởi vì tự tin, mà chậm trễ bệnh tình của Lê m.

Chờ giúp Đông Phương Lê m xem mạch xong, Nhị trưởng lão mới nhìn thoáng qua Mộc Cận.

Phát hiện đối phương không có ý nghĩ muốn xem mạch, không tiếp tục để ý nữa.

“Lục Cổ đâu?” Nhị trưởng lão nói với Đông Phương Lê m.

“Ở bên ngoài, gần đây có khá nhiều người đến, Lục Cổ khẳng định bận rộn.” Đông Phương Lê m lập tức nói.

Nàng có dự cảm bất tường.

Hôm nay con trai của nàng và con dâu cùng trở về.

“Nhị trưởng lão gặp Lục Thủy rồi?” Đông Phương Lê m thử hỏi.

“Gọi Lục Cổ trở về.” Nhị trưởng lão không trả lời Đông Phương Lê m.

Mộc Cận vừa có chút hiếu kỳ, nàng cảm giác Lê m có chút khẩn trương.

Đây là tại sao?

“Nha.” Đông Phương Lê m chỉ có thể gật đầu.

Sau đó gọi điện thoại cho Lục Cổ.

Nhị trưởng lão ngồi ở một bên chờ đợi, nàng cảm khối điễm tâm ngọt.

Cắn vào miệng, sau đó tiếp tục đặt miếng còn lại vào.

Chờ trên tay không còn điễm tâm nữa, nàng liền trực tiếp bung đĩa lên.

Mà vừa lúc này, Lục Cổ cũng vào sân.

Vừa tiến đến Lục Cổ ngay lập tức nhìn thấy Nhị trưởng lão, giờ khắc này nội tâm tuyệt vọng chậm rãi dâng lên.

Lục Cổ hẳn không sợ trời không sợ đất, đối với bất kỳ cường địch nào chưa hề uốn gối lạnh mình.

Nhưng đối mặt với Nhị trưởng lão đáng yêu, hẳn sợ.

Sợ hơn so với bất kỳ ai.

“Hi, Nhị trưởng lão.” Sau khi Lục Cổ trở về, liền lấp bắp mở miệng.

Mộc Cận càng không hiểu, sao Lục tộc trưởng lại có dáng vẻ sợ hãi như thế?

Nhị trưởng lão bung đĩa, đứng dậy đi đến trước mặt Lục Cổ, nàng nhìn Lục Cổ, sau đó âm thanh bình tĩnh không mang tình cảm truyền ra:

“Ta nói, ngươi làm.”

“Nhị trưởng lão, ta cảm thấy trong lúc này khả năng có hiểu lầm gì đó.” Lục Cổ lập tức nói.

“Không cần lo lắng, chỉ là để ngươi truyền đáp án, ta nói, ngươi làm.” m thanh Nhị trưởng lão vẫn bình tĩnh như vậy.

Lúc này Nhị trưởng lão cảm khối điễm tâm từ trong đĩa đặt ở bên miệng, sau đó nói:

“Lấy điễm tâm từ trong tay của ta.”

Lục Cổ: “???”

Bất quá hẳn vẫn làm theo, tay có chút run rẩy.

Chờ sau khi y trong tay bị lấy đi, âm thanh không có cảm xúc của Nhị trưởng lão lại tiếp tục vang lên:

“Lấy thêm cái đĩa trong tay của ta, nói: Tiểu hài tử ăn nhiều đồ ngọt, dễ dàng sâu răng.”

Lục Cổ run lên trong lòng, âm thanh hẳn có chút run rẩy:

“Nhị trưởng lão...”

“Ta nói, ngươi làm.” Nhị trưởng lão nhìn Lục Cổ, mặt không biểu tình.

Cuối cùng tay Lục Cổ run run, lấy đi cái đĩa trong tay Nhị trưởng lão, sau đó âm thanh mang theo run rẩy:

“Tiểu, tiểu hài tử ăn nhiều đồ ngọt, dễ dàng sâu răng.”

“Được rồi, đưa điếm tâm cùng đĩa cho ta.” Nhị trưởng lão lại nói.

Lục Cổ có chút không hiểu, không ra tay sao?

Bất quá hẳn vẫn đưa điếm tâm cùng đĩa cho Nhị trưởng lão.

Sau khi Nhị trưởng lão tiếp nhận đĩa cùng điếm tâm, nàng liền đặt điếm tâm vào trong đĩa, sau đó bắt lấy tay Lục Cổ.

Sau đó nhẹ nhàng uốn éo.

Răng rắc.

Lục Cổ cảm giác xương tay của mình đang vỡ vụn, tiếp đó chính là trời đất quay cuồng.

Oanh!

Oanh!!

Oanh!!!

m thanh lớn không ngừng vang lên.

Cả viện đồ sụp mây mét, Lục Cổ rơi xuống đất không biết xa bao nhiêu.

Làm xong những việc này, Nhị trưởng lão mới nhìn Lục Cổ dưới đất, bình tĩnh nói:

“Nói cho Lục Thủy, ta sẽ không sâu răng.
Sau đó dạy hẳn, kính già yêu trẻ.”

Chương 835: Chỉ bằng dung mạo của Mộ tiểu thư, cũng muốn mê hoặc ta? Trò cười! 1

Mộc Cận nhìn thấy một màn trước mắt, cảm thấy kinh sợ.

Công kích đáng sợ này, nàng có thể cảm giác được rõ ràng.

Mặc dù lực phá hoại không khoa trương như vậy, nhưng uy lực tuyệt đối vượt xa tưởng tượng.

Đừng nói là nàng, phu quân nàng còn không chịu đựng nổi công kích như vậy nữa?

Lục tộc trưởng cũng nhận trọng thương.

Khó trách Lục tộc trưởng mạnh như vậy.

Không mạnh mẽ, có thể sống sót hay không cũng là vấn đề.

Gia phong Lục gia hung hãn như vậy sao?

“Gần đây xem kỹ Lê m.” Nói xong Nhị trưởng lão liền bùng đĩa ra ngoài.

Sau đó biến mất tại chỗ.

Lục Cô: “...”

Vì cái gì con trai của hãn ngoại trừ hồ cha mình, cái gì cũng không làm được?

...

Lúc đầu sắp đến nhà Lục Thủy, đột nhiên nghe được một tiếng oanh minh.

Oanh!

m thanh này đột nhiên xuất hiện, làm Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Hắn cảm giác đại địa cũng xuất hiện chấn động.

“Động đất sao?” Lục Thủy tò mò hỏi.

“Hắn không phải.” Mộ Tuyết ăn đan dược lắc đầu nói.

Sau đó bọn họ liền trở lại Lục gia, Lục Thủy đi đến đại điện, Tam trưởng lão muốn gặp hắn.

Mộ Tuyết vào phòng bếp, nàng muốn chuẩn bị nấu ăn.

Chuẩn bị cho Lục Thủy.

Không bao lâu, Lục Thủy đi vào đại điện.

Đi vào nhìn thấy vẻ mặt Tam trưởng lão nghiêm túc.

Lần này tương đối bình thường, vẫn là đáng vẻ thiếu hắn 5 triệu.

“Gặp qua Tam trưởng lão.” Lục Thủy cung kính mở miệng.

Hắn ngược lại rất hi vọng Tam trưởng lão để hắn đi vào Cồng Đá.

Nhưng nếu Cồng Đá không có hạn chế, Tam trưởng lão hẳn sẽ không để cho hắn đi mới đúng.

“Biết chuyện Cồng Đá?” m thanh Tam trưởng lão truyền từ trên xuống.

“Biết, nghe nói gần đây sắp mở ra.” Lục Thủy thấp giọng nói.

Quả nhiên là nói chuyện Cồng Đá.

Hắn thật sự lo lắng, Tam trưởng lão mở miệng chính là “Biết sai rồi?”

Rất nhiều lần hắn đều không biết mình rốt cuộc sai ở đâu.

Mỗi lần đều chịu phạt.

“Phán định sơ bộ, Cồng Đá phân thành hai tầng, một tầng ngũ giai cùng trở xuống, một tầng ngũ giai cùng trở lên.” Tam trưởng lão nhìn Lục Thủy nói:

“Ngươi cần làm một chuyện.”

“Tam trưởng lão mời nói.” Lục Thủy cúi đầu cung kính nói.

Chỉ cần không phạt hắn thì dễ nói.

“Trong 3 ngày, tìm ra bốn người đồng hành trừ Chân Võ Chân Linh.

Tìm được rồi đi vào Cổng Đá.” m thanh Tam trưởng lão bình tĩnh, tiếp tục truyền xuống từ trên cùng đại điện.

“Tìm không thấy không cần đi vào?” Lục Thủy thử hỏi một câu.

Nếu như vậy, hẳn không cần biểu hiện quá tích cực.

“Tìm không thấy 3 ngày sau đi Phong Sương hà diện bích hối lỗi.” Lông mày Tam trưởng lão nhíu lại, âm thanh mang theo nghiêm khắc.

Lục Thủy: “...”

Hắn muốn nghĩ cái gì?

Bất quá hẳn không nói gì, chuyện này đương nhiên cần phải đồng ý.

“Có vấn đề?” m thanh Tam trưởng lão tràn ngập uy nghiêm.

“Không có.” Lục Thủy nói thẳng.

“Vậy, 3 ngày sau.

Ghi nhớ không thể là người có quan hệ gì với Lục gia.

Mà lại không thể là kẻ yếu, mỗi một người đều phải mạnh hơn người, nhất định phải có thiên phú hơn người, trên người mỗi người đều phải có chỗ thích hợp.

Mà những người này không thể mang theo bất kỳ điều không vui gì, nhất định phải cam tâm tình nguyện hợp tác với người.

Có vấn đề?” Tam trưởng lão ra một đồng yêu cầu.

Lục Thủy cảm thấy những yêu cầu này quá khó.

Mạnh hơn hẳn?

Trên đời này có sao?

Có thiên phú hơn hẳn?

Được rồi có một đống lớn, không khó.

Chỗ thích hợp, chính là nói người có thanh danh có thiên phú.

Vấn đề không lớn.

Đến nỗi cam tâm tình nguyện cũng dễ dàng, có rất nhiều Linh thạch.

“3 ngày này không được lãnh Linh thạch, cùng bất kỳ vật phẩm gì trong kho hàng.” m thanh Tam trưởng lão trực tiếp đập bỏ hành vi của Lục Thủy.

Làm Lục Thủy hơi lúng túng một chút, vậy phải tìm ra sao?

Với danh vọng Lục Thủy hẳn, có thể tìm ai?

Nhưng không tìm sẽ phải diện bích hồi lỗi, hẳn muốn vào Công Đả.

“Không có vấn đề khác, thì có thể trở về.” Tam trưởng lão quơ quơ.

Lục Thủy cúi đầu lui ra ngoài.

Nhìn Lục Thủy ra ngoài, Tam trưởng lão thở dài.

“Hi vọng có thể nhờ vào đó trưởng thành một chút, hiểu được Tu Chân giới xử thế chi đạo.”

Vì Lục Thủy hẳn, hẳn ta phí hết tâm tư.

Trước kia hoàn toàn không có cách, một chút cũng không có tiến bộ, mỗi ngày mất mặt xấu hổ.

Hiện tại có vị hôn thê Mộ Tuyết, đã biết tiến tới, cũng chẳng phải mất mặt.

Đương nhiên cần đại lực dẫn tới.

Đường đường Lục gia Đại thiếu gia, vì một nữ tử, thay đổi lớn như vậy.

Không có tiền đồ.

Đương nhiên, loại sửa đổi này với hẳn ta mà nói là niềm vui lớn.

...

Lục Thủy đi ra đại điện, với yêu cầu của Tam trưởng lão, thật sự là làm hắn cảm thấy phiền phức.

Bốn người?

Một người cũng tìm không được

Xem ra có rảnh phải đi Thu Vân tiểu trấn dạo chơi.

Thu Vân tiểu trấn có ai?

Diệp Tân?

Diệp Tân thất giai, vô dụng.

Thạch đầu nhân?

Cảm giác dễ dàng bại lộ thân phận.

Như vậy Đâu Răng tiên nhân cũng không thể.

Cầu Tử cái gì, hoàn toàn siêu khó.

Mà những người này thời gian dài ở Thu Vân tiểu trấn, khó mà nói có thể bị phán định có quan hệ với Lục gia hay không.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là, dễ dàng bại lộ hắn.

Vẫn nên dừng tìm.

“Như vậy còn có ai?” Lục Thủy trong lúc nhất thời không có đầu mối.

Bất quá ngũ giai là đường ranh giới, thật đúng xảo, hắn thượng tầng cùng hạ tầng đều có thể đi.

“Được rồi, chờ để Chân Võ đi xem một chút, phía dưới có người nào thích hợp không.”

Bốn người, hắn còn không đến mức không tìm ra được.

Không tìm ra được, cũng đừng trách lòng bàn tay vô tình của hắn.

Lục Thủy rời khỏi đại điện, vốn định trở về, bất quá nửa đường cảm thấy hắn nên đi cùng cha nương hắn mới đúng, dù sao hôm nay vừa mới trở về.

Trên đường đến viện cha nương hấn, Lục Thủy đặng phải một vị nam tử trẻ tuổi.

Vẻ mặt đầy ý cười.

Nhưng đôi phương nhìn qua vốn mang theo một sự uy nghiêm người trẻ tuổi không có.

Tu vi lục giai, cách thất giai chỉ có một bước, cảnh giới tương tự với hấn cha.

“Cậu?” Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, là chuyện gì làm cậu hấn vui vẻ như vậy?

Đông Phương Trà Trà mua lễ vật đưa cha nương nàng rồi?

Nửa đường lái nhải chuyện này, có mua hay không hấn vậy mà không biết.

Mộ Tuyệt hấn là biết được.

“A, Lục Thủy trở về rồi?

Ngươi cũng đi thăm cha ngươi sao?” Đông Phương Dạ Minh mang theo ý cười nhìn Lục Thủy.

Kể từ sau khi biết Trà Trà lên tam giai, hấn rất ít vui vẻ như hôm nay.

Nghe được cậu hấn nói, Lục Thủy cảm giác có chút kỳ quái:

“Đi thăm cha ta?

Cha ta xảy ra chuyện gì?”

“Ngươi còn không biết?” Đông Phương Dạ Minh cũng không phải quá ngoài ý muốn, sau đó tiếp tục nói:

“Nghe nói hôm nay cha ngươi ngã một phát, toàn thân gãy xương, trước mắt đang ngồi trên xe lăn.

Ta đây phải đi thăm hấn một chút.”

Lục Thủy: “...”

Lão cha lại ngồi xe lăn?

Lại là nguyên nhân trước đó?

Nghĩ tới đây, Lục Thủy liền dừng chân, sau đó lập tức nói:

“Ta đột nhiên nhớ tới có chút chuyện còn chưa làm, không đi qua được, cậu đi trước đi.”

Nói xong Lục Thủy liền đổi phương hướng.

Hôm nay không thể đi thăm hỏi cha nương được.

Vẫn nên trở về đọc sách thôi, thực tế không tránh được phải đi Phong Sương hà.

Về mặt Đông Phương Dạ Minh nghi hoặc, bất quá cũng không để ý.

Thời gian tốt đẹp, hôm nay phải xem thử Lục đại tộc trưởng ngồi xe lăn.

...

Chương 836: Chỉ bằng dung mạo của Mộ tiểu thư, cũng muốn mê hoặc ta? Trò cười! 2

Lục Thủy trở lại sân, tinh thần có chút không yên.

Hôm nay nếu có thị nữ tới, để hắn đi tìm cha mẹ hắn, hắn sẽ xuống núi đi Thu Vân tiểu trấn qua một đêm.

Tránh một chút.

Bất quá rất nhanh hắn đã an vị trong đình đọc sách.

Trước mắt còn không có vấn đề, các vấn đề đến thì gặp chiêu phá chiêu.

Hắn đang đi.

Chỉ là còn chưa xem sách được bao nhiêu, Lục Thủy liền cảm giác có người đang đến gần viện của hắn.

Hắn để sách xuống, nhìn ngoài cổng viện.

Không di cảm giác đối phương là ai, chỉ là muốn nhìn một chút người tiến đến sẽ là ai.

Chỉ cần không phải thị nữ của mẹ hắn, chuyện gì cũng dễ nói.

Rất nhanh người kia đi đến cổng viện.

Là Chân Võ.

Lúc này Chân Võ vốn định nhẹ nhàng tới gần viện của Lục Thủy, nhìn xem thiếu gia có đang bận hay không.

Chỉ là khi hắn đi vào cửa viện, liền phát hiện thiếu gia đang nhìn mình chằm chằm.

Doạ hắn nhảy một cái.

Lần thứ nhất thiếu gia không phải đang đọc sách, mà là đang canh cổng.

Trong lúc nhất thời, hắn không biết mình có nên đi vào hay không.

“Vào đi.” Lúc này truyền ra âm thanh Lục Thủy.

Chân Võ cảm giác thiếu gia giống như nhẹ nhàng thở ra.

Thiếu gia lại chọc tới tộc trưởng rồi?

Sự tình này rất phổ biến, dù sao lần trước thiếu gia dám trực tiếp đoạt đồ của tộc trưởng và tộc trưởng phu nhân.

Hắn làm một đồng lõa, bị dọa gần chết.

Cái này nếu như bị tộc trưởng và tộc trưởng phu nhân biết, hắn phải chết sao đây?

Hi vọng biết trễ một chút, đến lúc đó, khả năng sẽ quên chuyện như thế.

Lục Thủy thấy là Chân Võ, xác thực nhẹ nhàng thở ra.

Vừa vặn hắn cũng có chuyện tìm Chân Võ, cho nên trực tiếp để Chân Võ tiến đến.

“Có tin tức gì?” Lục Thủy hỏi.

Mỗi lần Chân Võ tới, hoặc nhiều hoặc ít sẽ mang theo một chút tin tức.

Xác suất lớn là có quan hệ với Công Đá.

Cũng có khả năng có quan hệ với tam đại thế lực.

Những việc này, Lục Thủy đều giao tất cả cho Chân Võ đi hỏi thăm.

Đương nhiên, chỉ có một ít chuyện Chân Võ vô pháp tiếp xúc được, Lục Thủy mới có thể tự mình chú ý.

Chẳng hạn như vị tồn tại kia dưới Không Minh hải vực, lại chẳng hạn như Minh bên trong Khởi Nguyên Thạch của Mộ gia.

“Thiếu gia, Công Đá đã mở ra, nghe nói có trên dưới hai tầng, thượng tầng ngũ giai và ngũ giai trở lên có thể tiến vào, hạ tầng ngũ giai và ngũ giai trở xuống có thể tiến vào.

Chẳng qua trước mắt vẫn chưa có người nào đi vào, tất cả mọi người đang quan sát, bọn họ dự định qua hai ba ngày sau mới bắt đầu đi vào.

Tộc trưởng không để bất luận kẻ nào quản chuyện bọn họ, cho nên trước mắt ra vào vẫn tự do.” Chân Võ mở miệng nói.

Lục Thủy gật đầu, tin tức này hẳn đã sớm biết, Nhị trưởng lão nói một điểm, Tam trưởng lão nói một điểm.

Bất quá hẳn vẫn rất bội phục Thiên Cơ, hẳn vừa vặn ngũ giai, trên dưới tầng đều có thể đi vào.

“Thiên Cơ hẳn là so sánh với một đời Thiên Cơ Lô Vũ còn lợi hại hơn.

Khó trách kiếp trước ta cũng không biết loại người cấp bậc như hẳn, có lẽ chính là đám người Đế Tôn biết Thiên Cơ tồn tại, cũng làm Thiên Cơ không có biện pháp nào.” Lục Thủy trong lòng có chút ngoài ý muốn.

Toàn bộ Tu Chân giới, trừ hẳn và Mộ Tuyết, có lẽ cũng là Lục gia thời kỳ viễn cổ và Chân Thần độc nhất sẽ làm cho Thiên Cơ kiêng kỵ sợ hãi.

Bất quá Lục Thủy rất hiếu kì cảnh giới của Thiên Cơ.

Bình thường mà nói, hẳn hẳn cũng sẽ bước một bước về phía trước mới đúng.

“Vẫn nên gặp hẳn một chút.” Lục Thủy trong lòng suy nghĩ.

Như vậy hẳn có thể biết được Thiên Cơ là tồn tại gì.

Đương nhiên, đối phương trốn tránh hẳn, trước mắt hẳn cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

“Còn có gì không?” Lục Thủy mở miệng hỏi Chân Võ.

“Trong tiểu trấn hẳn cũng có người của tam đại thế lực, chúng ta ở tiểu trấn nhìn thấy Tư Lượng đại sư, Phù tu cũng có một chút, tạm thời không có thân ảnh của Thần Chúng phương tây.” Chân Võ nhìn Lục Thủy nói.

Người của Phật môn và người của Tiên đình đều đến, thiếu gia khẳng định bất hòa với những thế lực này.

Thiếu gia cụ thể sẽ làm thế nào, bọn họ vô pháp biết được.

Chỉ có thể trước tiên bảm báo.

“Tur Lượng đại sư?” Lục Thủy mày nhíu lại.

Nói thật, đối với Tur Lượng Lục Thủy không có ác ý chút nào, đối phương và hòa thượng trước đó hẳn gặp phải hoàn toàn khác biệt.

Đậu Nha hay là đối phương để hắn mang đi.

Mộ Tuyết coi như thích, mặc dù bây giờ vẫn luôn trên người Đông Phương Tra Tra, nhưng dù sao cũng là sủng vật của Mộ Tuyết.

“Trước không cần để ý, Phù tu bên kia cũng không vội.

Tạm thời không có có ảnh hưởng gì.” Lục Thủy do dự một chút vẫn không có ý định làm gì.

Vốn chính là đang ở phụ cận nhà hắn, làm gì cũng không thích hợp, vẫn nên chờ một chút lại nói.

Bỏ mặc bọn họ thì bại lộ sức mạnh của mình, mà những nhân vật này cách cao tầng Tiên đình Phật môn quá xa, không có bất kỳ ý nghĩa nhằm vào gì.

Mà Lục Thủy có thể nhìn ra, Tur Lượng đại sư không phải đời sau.

Đối với lời nói của Lục Thủy, Chân Võ lập tức gật đầu, sau đó tiếp tục nói:

“Chuyện Cổ thần ở Thiên Nữ tông đã bị rất nhiều người biết, Trùng cốc cũng xác thực đã biết tin tức, trước mắt không có động tĩnh dư thừa.

Bất quá có thể sẽ xuất thủ, có một chút manh mối này.

Nguyệt tộc chúng ta cũng điều tra, nhưng không đạt được tin tức hữu dụng, duy nhất có khả năng liên quan là Nguyệt quốc gia độ.

Nghe nói đang ở Băng Nguyên tuyệt vực, bất quá cũng không xác định có quan hệ hay không.”

Nguyệt quốc gia độ?

Lục Thủy thật cũng không nghe nói đến, bất quá có cơ hội, có thể đi xem một chút.

Nếu như không có, trước hết kéo lấy.

Còn Trùng cốc, Lục Thủy ngược lại hi vọng bọn họ đi ra đoạt.

Hắn cũng biết Mộ Tuyệt là tình huống như thế nào.

Như vậy hắn cũng sẽ đại khái hiểu rõ về xác suất thành công với kế hoạch lớn.

Không đến nỗi cứng rắn suy đoán.

Bất quá nếu người của Trùng cốc xuất động đại đạo vẫn thất bại, vậy...

Lục Thủy cảm thấy hắn cần nhiều lực lượng thiên địa.

Bởi vì tu vi có mức độ cao nhất, nhưng trước mắt mà nói, lực lượng thiên địa góp nhặt mới có thể để hắn đột phá cực hạn.

“Đúng rồi.” Lục Thủy nhìn Chân Võ nói:

“Đi lên trần nhìn xem có nhân viên thích hợp hay không, có thể làm tay chân, thiên phú phải tốt, tu vi phải từ nhị giai trở lên.”

“Thiếu gia muốn dùng những người này làm gì, đại khái muốn bao lâu?” Chân Võ mở miệng hỏi.

Như vậy mới thuận tiện để hắn tìm kiếm.

“Vào Công Đá dùng, nhớ kỹ, những người này không thể có bất kỳ quan hệ gì với Lục gia.

Mà không thể dùng Linh thạch và pháp bảo để lôi kéo bọn họ gia nhập chúng ta.” Lục Thủy suy nghĩ, tiếp tục nói:

“Trước tìm ra người thích hợp, cần bốn người, nếu như không giải quyết được, thì đến nói cho ta, ta tự mình đi.”

Không cần Linh thạch, cũng chỉ có thể dùng thân phận.

Thân phận thiếu gia Lục gia hẳn, ngược lại dùng không tốt lắm.

Tam trưởng lão làm người khác khó xử ghê.

Chỉ có thể để Chân Võ thử trước một chút.

“Được rồi thiếu gia.” Đồng ý zong, Chân Võ lại tiếp tục báo tin tức hẳn biết nhận được.

“Nhạc Phong bên kia truyền đến tin tức, nói cao tầng Ân Thiên tông có khả năng cũng tới Thu Vân tiểu trấn, xác suất lớn sẽ đến gặp mặt thiếu gia.

Danh sách hộ khách qua một khoảng thời gian nữa sẽ rơi vào tay hẳn.”

“Có tư liệu của đối phương không?” Lục Thủy rất có hứng thú hỏi.

Có lẽ hẳn biết là vị nào, nhưng tin tức cụ thể, hẳn cũng không biết.

Bất quá đối phương có thể tới gặp hẳn một lần cũng tốt.

Lần sau hẳn sẽ không tìm làm người.

“Tạm thời không có, tư liệu cơ bản của cao tầng Ân Thiên tông không có khả năng có.” Chân Võ mở miệng nói.

Lục Thủy gật gật đầu, cũng không để ý.

Khi hẳn muốn tiếp tục hỏi xếp hạng của mình, Chân Võ giống như thu được tin tức gì, sau đó lập tức nói:

“Thiếu gia, ta đi trước tìm kiếm nhân tuyển cho ngài.”

Nói xong Chân Võ ngay lập tức lui ra ngoài.

Chương 837: Chỉ bằng dung mạo của Mộ tiểu thư, cũng muốn mê hoặc ta? Trò cười! 3

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, đây là ai đến, trực tiếp dọa Chân Võ chạy mất?

Hắn đương nhiên sẽ không để ý cách làm của Chân Võ, hắn là cha mẹ của hắn hoặc Tam trưởng lão hạ mệnh lệnh gì đó.

Rất nhanh, Lục Thủy liền biết là ai đến.

“Lục thiếu gia đang bận?” Mộ Tuyết đi vào cửa viện tò mò hỏi:

“Vừa mới nhìn thấy Chân Linh ở bên ngoài.”

“Có vẻ nhìn thấy Mộ tiểu thư bị dọa chạy.” Lục Thủy nhìn điếm tâm trong tay Mộ Tuyết hiểu kỳ nói:

“Mộ tiểu thư làm?”

“Lục thiếu gia muốn ăn không?” Mộ Tuyết mang đồ vật đi đến trước mặt Lục Thủy, sau đó để lên bàn.

Nhìn xong, Lục Thủy có thể nhìn thấy hơi nóng, đây là mới ra lò.

Hắn đưa tay cầm lên, sau đó bỏ vào trong miệng cắn.

Nhai không tệt, hương vị cũng không tệt.

“Ăn ngon không?” Mộ Tuyết ngồi ngay ngắn ở bên cạnh Lục Thủy, mong đợi nhìn Lục Thủy.

Làm đồ vật cho Lục Thủy ăn, mong đợi nhất chính là Lục Thủy thích ăn, thuận tiện khen nài làm ngon.

“So với lần đầu làm, ăn ngon hơn.” Lục Thủy mở miệng đánh giá.

Đương nhiên so với lần đầu làm ăn ngon hơn, khi đó không dám làm quá tốt, hiện tại đã không sợ. Trong lòng Mộ Tuyết lóe lên ý nghĩ này.

Sau đó liền nhìn Lục Thủy ăn điếm tâm.

Lục Thủy đương nhiên cũng không để ý, mà là ăn điếm tâm Mộ Tuyết làm, thuận tiện nhìn Mộ Tuyết.

Như vậy sẽ ăn càng nhiều, dù sao nhìn người mình thích, khẩu vị cũng sẽ tốt lên.

Gió nhẹ lay động lọn tóc của Mộ Tuyết, Lục Thủy nhìn có chút không dời mắt nổi.

Sau đó ánh mặt trời chiếu sáng trên người Mộ Tuyết, Mộ Tuyết vốn xinh đẹp, lập tức càng thêm chói mắt, lúc này gió lại tiếp tục thổi qua, làm lọn tóc bị cuốn lên, lúm đồng tiền của Mộ Tuyết như hoa:

“Lục thiếu gia, đêm nay ăn sầu riêng được không?”

“Được.” Lục Thủy do dự cũng không do dự, trực tiếp đáp.

Vừa mới trong nháy mắt đó, Lục Thủy cảm giác chỉ cần Mộ Tuyết nói cái gì, hần cũng sẽ trả lời.

Sau khi đồng ý, hần liền hồi hận, sau đó dùng tay bịt mắt, không muốn Mộ Tuyết.

Không được, Mộ Tuyết khẳng định tu luyện nhằm vào mị thuật ta, bằng không thì nhiều năm vợ chồng như vậy, không có lý do ngăn không được công kích cấp thấp này.

Ngày kế tiếp, Lục Thủy ngồi trong đình đọc sách, hần hít thở, ngủ ngủ.

Không có hương vị sầu riêng.

Hôm qua còn tưởng rằng Mộ Tuyết nói đùa, không nghĩ tới thế mà ăn thật.

Bất quá không giống lần trước, chạy tới làm nóng.

Đương nhiên, Lục Thủy để người đưa một trái cho mẫu thân hần, nói cho mẹ hần tự mình làm nóng mới ăn ngon.

Đến nỗi cuối cùng mẫu thân nàng làm nóng không, hấn cũng không biết.

Hôm nay Lục Thủy dự định tự mình đi Thu Vân tiểu trấn, mặc dù để Chân Võ Chân Linh đi tìm người, nhưng hấn cũng muốn đi xem sao.

Vạn nhất có thể tìm được nhân tuyển thích hợp.

Bất quá có vẻ như Mộ Tuyết cũng phải đi, vậy liền cùng nhau đi xuống.

Dù sao tuyển người vốn là nhiệm vụ của Tam trưởng lão, hấn lại không sợ cái gì.

Xem sách một lát xong, Lục Thủy đi về hướng của Mộ Tuyết.

Hùng đông, Mộ Tuyết cũng nên thức dậy.

Bất quá hôm nay hấn không ăn cái gì, đến tiểu trấn lại mua cho Mộ Tuyết.

Chỉ là trên đường Lục Thủy có chút do dự, hấn nên tự mình ngồi pháp bảo bay xuống hay không đây?

Ngẫm lại vẫn thôi, bị cha nương hấn biết, gần đây có chút nguy hiểm.

Dù sao cha của hấn vừa mới bị thương, hấn lại mới đưa sào riêng qua.

Vẫn không nên làm chuyện xấu quấy nhiễu hai vị lão nhân gia.

“Lão cha đã sắp thất giai, cũng không biết lúc nào mới có thể sinh đệ đệ muội muội.” Trên đường Lục Thủy có chút thờ dãi.

Bởi vì nguyên nhân tiên đoán phiến đá, hấn đổi đệ đệ muội muội của mình cũng rất tò mò.

Đến tốt cùng là tồn tại nghịch thiên gì, mà làm cho tam đại thế lực để ý như vậy.

Phiến đá lưu lại tiên đoán, Vị Lai Kinh, và Khải Kỳ Lục.

“Kiếp trước ta hẳn cũng không kém, thế nhưng không tiên đoán ra.”

Kiếp trước hẳn cái gì cũng không làm, cho nên khẳng định không phải người trong dự ngôn.

Dù sao hẳn không rảnh cùng người bên ngoài giày vò, có thời gian, sớm nghĩ biện pháp để Mộ Tuyết mang thai đứa bé của hẳn, không tốt sao?

Rất nhanh Lục Thủy đã đến viện của Mộ Tuyết.

Đi vào liền thấy con Băng Phượng kia, lúc này Băng Phượng vẫn bị buộc ở nơi đó.

“Xem ra một chút cũng không mập, còn có hơi gầy, đáng tiếc.” Lục Thủy còn muốn nướng thử xem sao.

Bất quá Băng Phượng cũng còn nhỏ, bắt đầu nướng không có thú vị gì.

Lúc này Băng Phượng cũng nhìn thấy Lục Thủy, nó không dám có động tác dư thừa, bày ra chính mình là một sủng vật bình thường.

Không có hung tính, càng sẽ không không nghe lời.

Biểu hiện tốt, nó cảm thấy sẽ có một ngày thoát ly sáo thẳng.

Kèo kẹt!

Đình Lương đi ra từ trong phòng Mộ Tuyết.

Nàng nhìn thấy Lục Thủy cũng không kinh ngạc, chỉ thấp giọng cung kính nói:

“Lục thiếu gia, tiểu thư lập tức đi ra.”

Nói xong, Đình Lương nhanh chóng thôi lui, thuận tiện cho tiểu thư nhà nàng cùng Lục thiếu gia trò chuyện.

Có người ngoài như nàng ở, nói chuyện phiếm khẳng định có chút không tiện.

Nàng vừa vặn cũng muốn đi chuẩn bị đồ cho Băng Phượng ăn.

Lục Thủy không để ý Đinh Lương, mà hờ Mộ Tuyết đi ra.

Bất quá trong vòng mấy hít thở, Mộ Tuyết liền đi ra từ sau cửa.

Nàng mặc tiên váy màu tím nhạt, thắt eo, buộc tóc đẹp mắt.

Trong đôi mắt lộ ra ý cười, tự nhiên hào phóng, dường như thiếu nữ 18 tuổi.

Mỹ mạo vô song.

“Chào Lục thiếu gia.” Mộ Tuyết vừa ra tới liền nhẹ giọng chào hỏi Lục Thủy.

“Chào Mộ tiểu thư.” Lục Thủy lấy lại tinh thần, lần này hẳn không sưng sờ.

Nói đùa, hẳn đã sớm chuẩn bị kỹ càng tất cả.

Chỉ là mỹ mạo, cũng muốn làm khó hẳn?

Ngây thơ.

“Lục thiếu gia, không đi sao?” Mộ Tuyết đi đến bên người Lục Thủy tò mò hỏi.

Sau đó Lục Thủy mới thu hồi ánh mắt:

“Nhìn tóc Mộ tiểu thư hình như chải lệch rồi.”

“Lệch ra sao?” Mộ Tuyết ngẩng đầu nhìn, sau đó phát hiện không nhìn thấy:

“Vậy Lục thiếu gia giúp ta chỉnh lại được không?”

“Là ta nhìn lệch.” Lục Thủy bình tĩnh trả lời.

Mộ Tuyết cũng không thèm để ý, lúc này Lục Thủy đã đi lên phía trước, nàng theo sau.

Bất quá Lục Thủy đi rất chậm, rất chăm sóc nàng mặc tiên váy đi không nhanh.

“Lục thiếu gia muốn đi xuống xem có nhân tuyển thích hợp hay không sao?” Mộ Tuyết đi đến bên cạnh Lục Thủy hỏi.

Liên quan tới chuyện ra ngoài, Lục Thủy đương nhiên sẽ nói cho Mộ Tuyết, cho nên hôm qua đã trực tiếp nói rồi.

Nhìn thấy Mộ Tuyết đi đến bên người, hắn mới bước nhanh hơn một chút, bắt quả tuyết đối sẽ không để Mộ Tuyết sinh ra bất kỳ gánh vác gì.

“Thuận tiện đi,

Mộ tiểu thư muốn ăn cái gì?” Lục Thủy hỏi.

Đi với Mộ Tuyết là chính sự, tìm người là thuận tiện.

“Bánh bao chay.” Mộ Tuyết lập tức nói.

Bánh bao ở Thu Vân tiểu trấn kỳ thật ăn rất ngon.

Bất quá còn chưa được tính ăn ngon nhất, ăn ngon nhất hẳn là bánh bao nhà Đinh Lương.

Ừm,kiếp trước nàng nhận Đinh Lương, về sau Đinh Lương gả cho nhà bán bánh bao.

Bọn họ đều là Tu chân giả, bán bánh bao rất nhiều năm.

Đời này Đinh Lương ở Mộ gia hẳn không quá kém, bất quá nàng còn có ý định đưa Đinh Lương qua, chờ thêm một vài năm, lại ném đến Thu Vân tiểu trấn.

Bởi vì đối với Đinh Lương mà nói, đó mới là thời gian nàng vui vẻ nhất vui sướng nhất.

Mà Lục gia có quy củ, đến tuổi tác nhất định, thị nữ sẽ khôi phục tự do.

Còn số tuổi là bao nhiêu, vậy thì nhìn tu vi thị nữ bao nhiêu.

Tu vi càng cao, như vậy thị nữ có thể làm càng lâu.

Đương nhiên, đến thời gian nhất định, cũng có thể lựa chọn không làm.

Đối với phương diện này, Lục gia vô cùng có tính người.

Bất quá muốn làm thị nữ Lục gia, cũng rất khó khăn.

Chương 838: Lục Thiếu gia, người ăn nước bọt của ta! 1

Kỳ thực ở Lục gia, rất nhiều mẫu thân thị nữ cũng là thị nữ. Nếu không, thì cũng là phụ thân làm việc tại Lục gia. Làm thị nữ có thể là cực khổ một chút, nhưng an toàn. Trong phạm vi Lục gia, không có khả năng xuất hiện tình huống nguy hiểm đến tính mạng. Bởi vì mặc kệ là ở kiếp này hay kiếp trước, chưa bao giờ có người tiến đánh đến chỗ Lục gia. Thu Vân tiêu trần đều rất ít bị liên lụy.

Nhất định phải nói nghiêm trọng nhất, đại khái chính là người mình cùng người một nhà đánh. Mộ Tuyết nghĩ nghĩ, hẳn chỉ có nàng cùng Lục Thủy đánh mới có thể phát sinh loại sự tình này.

Dù có Hồn Nguyên chi khí của nàng cùng thiên địa chi lực của Lục Thủy bảo hộ lấy khu vực Lục gia, nhưng vẫn là không chịu nổi sức mạnh của hai người bọn họ.

Cảnh giới của bọn họ hẳn cao hơn một chút.

Lục Thủy mang theo Mộ Tuyết đi tới Thu Vân tiêu trần. Hẳn mua mấy cái bánh bao thịt, tiếp đó cầm hai cái cho Mộ Tuyết. Mộ Tuyết xích lại gần người một cái, nhìn Lục Thủy: “Lục thiếu gia, đây là bánh bao chay?”

Lục Thủy gật đầu: “Bánh bao chay.”

Mộ Tuyết nửa tin nửa ngờ, tiếp đó cắn một cái, quả nhiên xuất hiện thịt.

“Lục thiếu gia người nhìn xem, là thịt.” Mộ Tuyết đưa cho Lục Thủy nhìn.

Nàng cảm thấy Lục Thủy chính là cố ý.

“Có thể ông chủ làm sai rồi.” Lục Thủy tùy ý nói.

“Lục thiếu gia, cái kia là bánh bao chay hay vẫn là bánh bao thịt?” Mộ Tuyết tiến đến bên cạnh Lục Thủy, hỏi.

Nàng cảm thấy Lục Thủy chắc chắn lại ăn bánh bao chay.

“Thịt.” Lục Thủy không có cần nói thẳng.

“Ông chủ không có lấy sai, cầm nhầm thành bánh bao chay?” Mộ Tuyết gương mặt không tin.

“Mộ tiểu thư có muốn cắn một ngụm thử xem không?” Lục Thủy đem bánh bao đưa tới Mộ Tuyết trước mặt.

Hắn cảm thấy Mộ Tuyết không thể nào sẽ cắn. Dù sao khí chất đại tiểu thư cũng không thể mất.

“Bẹp.”

Lúc Lục Thủy còn tại cảm thấy Mộ Tuyết chắc chắn sẽ không cắn, Mộ Tuyết liền trực tiếp cắn một cái lên bánh bao thịt trong tay Lục Thủy.

“Xem ra lão bản không có lấy sai, là thịt.” Mộ Tuyết cắn xong liền nhẹ giọng mở miệng.

Lục Thủy kinh ngạc nhìn Mộ Tuyết, thế mà cắn, cắn?

Lúc này Mộ Tuyết có vẻ như cũng phát hiện chính mình xúc động rồi, tiếp đó cúi đầu cắn bọc của nàng. Không nói một lời.

Lục Thủy: “.....”

Đều lớn mật đến dám cắn bánh bao của ta.

Nghĩ như vậy hắn liền đem bánh bao hướng về bên miệng, chờ đến thời điểm hắn cắn, mới đột ngột dừng lại.

Đây là Mộ Tuyết cắn qua bánh bao a.

“.....”

“Thế mà cứ như vậy ăn.” Một ý niệm thoáng qua.

Cuối cùng Mộ Tuyết cúi đầu mang theo ý cười nhợt nhạt, quả nhiên Lục Thủy vờ không thích nàng cũng vờ không biết.

Vừa nãy cắn bánh bao, Lục Thủy đều đã đưa tới cửa rồi, nàng còn có lý do không cắn? Đừng nói bánh bao, đưa người tới, nàng cũng dám cắn.

Ăn vài miếng bánh bao, Lục Thủy cảm thấy lần này lỗ rồi, lỗ lớn rồi. Cái bánh bao rách này khiến họ bất ngờ xích lại gần nhau hơn. Không đúng, hẳn có thể bị Mộ Tuyết coi là kẻ biến thái, đồ mà nữ nhân nhân cần qua rồi vậy mà vẫn có thể ăn thuận miệng như vậy. Thôi vậy, thế này so với kéo gần khoảng cách còn đỡ hơn. Còn trẻ mà bị xem là biến thái thì cứ xem là biến thái đi.

“Mộ tiểu thư muốn đi đâu dạo chơi?” Lục Thủy nhìn về phía trước.

Thanh âm của nàng mang theo ý cười. “Nghe Lục thiếu gia.”

“Vậy đi công viên xem, nghe nói bên kia có người bày quầy bán hàng.” Lục Thủy nói.

Kỳ thực hẳn muốn đi tìm Diệp Tân, gia hỏa này lại bắt đầu bán thuốc giả. Phải đi mua một chút.

“Lục thiếu gia mang tiền?” Mộ Tuyết có chút hiếu kỳ.

Lục Thủy hẳn là không bao nhiêu tiền mới đúng.

Lục Thủy lấy ra hai thanh ở giữa, một cái bắt diệt tiên kiếm, một cái thất lân long ngâm kiếm.

“Có cái này.”

Nàng còn có thể nói cái gì? Gả cho Lục Thủy, cũng chỉ có thể theo hẳn.

Mắt mặt cũng là mắt mặt cả hai. Dù sao bọn hắn là cùng nhau.

Sáng sớm hôm nay, Đông Phương Dạ Minh đã tìm được Lục Cố.

“Ca ca, ngươi làm sao lại đến ?” Đông Phương Lê m nhìn Đông Phương Dạ Minh, có chút bất đắc dĩ.

Ca ca của nàng chính là tới để trào phúng phu quân nàng, không sợ phu quân khôi phục nàng, muốn luận bàn sao?

“Hôm nay tới là mang Lục huynh ra ngoài phơi nắng.”
Đông Phương Dạ Minh nghiêm mặt nói.

Nói xong hắn liền tiếp nhận vị trí của Đông Phương Lê m, đẩy xe lăn đi ra phía ngoài.

“Đúng rồi, ngươi cùng người tâu tử thảo luận một chút làm đồ ăn a, về sau Lục huynh thương lành, làm cho Lục huynh ăn.” Đông Phương Dạ Minh hảo tâm đạo.

Đông Phương Lê m không biết nói cái gì cho phải. Bất quá cùng tâu tử thảo luận làm đồ ăn ngược lại là một chuyện vui vẻ. Chỉ là nhi tử cùng con dâu đều trở về một ngày, nàng còn chưa có đi trêu chọc bọn hắn. Được rồi, đợi phu quân nàng tốt lại nói.

Lục Cổ cứ như vậy bị Đông Phương Dạ Minh đẩy đi.

“Lục huynh, vào trần nhỏ xem một chút?” Đông Phương Dạ Minh hỏi.

Lục Cổ không động, nhưng mà âm thanh vẫn có thể truyền tới: “Không đi.”

“Được, hiện tại liền đi.” Đông Phương Dạ Minh lập tức nói.

Lục Cổ: “.....”

Xem ra Đông Phương Dạ Minh sắp tấn thăng thất giai nhập đạo, hắn là đối với chính mình có lòng tin. Chờ hắn tỉnh lại, trước giải quyết con của hắn, sau đó lại đem Đông Phương Dạ Minh chôn ở phía sau núi.

Lục Cổ bị đẩy đến Thu Vân tiểu trấn, bất quá bọn họ đã cải trang, rất ít người có thể nhìn ra được là bọn họ.

“Lục huynh, ta đẩy ngươi ra đây là có chính sự.” Trên đường đi, Đông Phương Diệp Minh mở miệng nói.

“Ha ha.” Lục Cổ cười lạnh.

Chính sự? Đưa hắn ra ngoài phơi nắng?

“Lục huynh, huynh có từng nghĩ đến chuyện tiến vào thạch môn?” Đông Phương Diệp Minh hỏi.

Lục Cổ không lên tiếng, vấn đề này bọn họ đã từng thỏa luận qua, hiện tại không cần thiết phải nói thêm.

“Còn nhớ rõ trận bệnh biến mà người quan tâm trước kia không? Ta đưa tư liệu của các người cho một vị trưởng bối xem thử, hẳn đối với khí tức dị thường hẳn cảm, cho nên muốn hỏi một chút có thấy qua tình huống tương tự.” Đông Phương Dạ Minh nói.

“Thế nhưng là không có kết quả, không phải sao?” Lục Cổ mở miệng nói.

Đúng vậy, chuyện này Lục Cổ tự nhiên rất chú ý, trước tiên hỏi Đông Phương Dạ Minh sau này có kết quả hay không.

Nhưng mà thật đáng tiếc, không có bất kỳ kết quả nào cả.

“Trước đó chính xác là không có bất kỳ phát hiện nào, nhưng là bây giờ có.” Đông Phương Dạ Minh đẩy Lục Cổ đến chỗ nằng to rồi ngừng lại.

“Trong cửa đá?” Lục Cổ tự nhiên biết Đông Phương Dạ Minh nói gì.

“Đúng, vị trưởng bối kia đối với thạch môn vô cùng có hứng thú, mượn quan hệ của người, hẳn đã tiếp cận thạch môn. Ngay khoảng khắc thạch môn mở ra, hẳn cảm nhận được luồng khí tức giống như bệnh biến, cũng chính là khí tức của tà thần. Nhưng nó chỉ là tương tự, cũng chỉ trong nháy mắt liền biến mất. Cho nên hẳn cũng không dám xác định, có phải lúc thạch môn mở ra đã ảnh hưởng đến hẳn.” Đông Phương Dạ Minh đứng tại phía sau xe lăn nói.

“Vị tiền bối kia tu vi gì?” Lục Cổ nghiêm mặt nói.

Chuyện này có thể thu hút sự chú ý của hẳn.

“Tu vi nhập đạo, vẫn niên nhập đạo.” Đông Phương Diệp Minh nói.

Nhập đạo vẫn là nhờ Lục gia đại trưởng lão chỉ điểm. Nếu không cả đời này đều dừng nghĩ đến việc nhập đạo.

Nhưng mà, cũng nhờ vị tiền bối này mà Đông Phương gia mới bắt đầu tro tàn lại cháy. Sau đó sau này có không ít người

theo đó tiến giai. Đông Phương gia mới không có trực tiếp xuống dốc. Nếu không rất khó nói có thể đợi đến lúc Đông Phương Diệp Minh trưởng thành. Dù sao, vị trưởng lão nào đó trước khi nhập đạo cũng không có lưu lại thọ mệnh.

Chương 839: Lục Thiếu gia, người ăn nước bọt của ta! 2

Đông Phương Diệp Minh cười nói: “Người không đi à?”

“Mang lên vị tiền bối kia, ba người chúng ta tới xem thử tình hình của thạch môn.” Lục Cổ mở miệng nói.

Trong mắt của hắn một mảnh yên tĩnh, không sợ hết thảy cường địch. Chuyện trọng đại thế này, hắn muốn đích thân đi một chuyến. Điều tra lâu như vậy vẫn luôn không có tin tức, lần này khó khăn lắm mới có chút manh mối, không có lý nào hắn lại bỏ qua.

Nhưng mà tu vi của bọn họ chỉ ở lục giai thất giai, cho nên phải thăng tầng. Vậy thì cần phải người xuống tầng dưới. Cận vệ trong tay An Nghị đều ở lục giai, quá cao rồi. Nhưng chuyện này hoàn toàn có thể trực tiếp giao cho y làm. Dù sao, cận vệ đều là y quản, chuyện đối nhân xử thế y hẳn là tường tận hơn ai hết.

“Vậy chúng ta tiếp tục phơi nắng đi. Nói đi nói lại, Lê m đã gả cho huynh nhiều năm vậy rồi mà ta đối với Thu Vân tiểu trấn lại không có chút hiểu biết gì cả. Hôm nay vừa hay có thời gian, chi bằng Lục huynh cùng ta dạo một vòng.” Đông Phương Dạ Minh mang theo ý cười.

Lục Cổ: “...”

“Nói đến, trước đây nếu không phải là có Lê m, người nói chúng ta có phải hay không ở bên ngoài xông ra một mảnh bầu trời?” Đông Phương Dạ Minh nhớ lại.

“Không có Lê m, người có thể còn đang vì Đông Phương gia chạy ngược chạy xuôi, làm gì rảnh cùng ta xông.” Lục Cổ nói trúng tim đen.

Đông Phương Dạ Minh: “.....”

“Chúng ta đến chỗ nhiều người phơi nắng đi.”

Lục Cổ: “.....”

Tiểu trấn công viên.

Lục Thủy cùng Mộ Tuyết đi đến, phát hiện đúng là có khu vực đang bày sạp buôn bán.

“Đây là nơi dành cho những người này bày sạp?” Mộ Tuyết tò mò hỏi. Lúc vừa mới về, còn nghe nói không cho bày sạp.

“Hắn là vậy, nghe nói là do mấy người An Ngữ quản lý.” Lục Thủy nói.

Hắn cũng không rõ.

Mà vừa lúc này, bọn hắn nhìn thấy có nữ tại hướng tới bọn hắn bên này mà đến. Là một vị nữ tử tóc dài, ăn mặc đơn giản, đằng sau còn có một thiếu nữ. Thoạt nhìn hắn là quản lý trị an. Là An Ngữ, Mộ Tuyết cùng Lục Thủy nhận ra. Nhưng nữ tử đằng trước bọn họ không quen. Chính là Mộ Tuyết hoàn toàn chẳng có ấn tượng gì cả. Xem ra ở kiếp trước rất ít tiếp xúc.

“Thiếu gia, Thiếu nữ tới dạo phố?” Kiến Nguyệt tiên tử nhìn Lục Thủy cùng Mộ Tuyết hiếu kỳ nói.

Nhìn thấy hai vị có thể không biết mình, Kiến Nguyệt tiên tử lại một lần nói:

“Kiến Nguyệt, là người xử lý một vài vấn đề của Lục gia.”

“Cấp trên của An Ngữ?” Mộ Tuyết tò mò hỏi.

Kiến Nguyệt gật đầu: “Gần giống vậy, bất quá An Ngữ là con gái ta.”

“Thiếu gia, thiếu nữ.” lúc này An Ngữ cũng lên tiếng.

Mộ Tuyết hơi bất ngờ nhưng rất nhanh như nghĩ đến chuyện gì đó rồi gật đầu: “Rất giống.”

“Vậy không làm phiền hai người nữa. Có cần An Ngữ dẫn đường không?” Kiến Nguyệt hỏi. Đây mới là trọng điểm nàng cần qua đây, sợ bọn họ không biết về sự biến hóa của nơi này.

“Không cần.” Lần này là giọng Lục Thủy, hắn cũng không muốn bị quấy rầy.

“Rõ.” Kiến Nguyệt tiên tử lập tức cúi đầu đáp ứng. Sau đó liền mang theo An Ngữ rời đi.

“Ta biết một người tên An Dật, rất An Ngữ càng giống.” Lục Thủy hướng về phía Mộ Tuyết nói.

“Vậy vạn nhất An Dật là phụ thân của An Ngữ?” Mộ Tuyết nói.

“Hình như là thật, Chân Vũ có đề cập qua.” Lục Thủy nghĩ nghĩ, cảm giác không quá nhớ kỹ. Không chút để ý loại sự tình này.

“Mộ tiểu thư có muốn cái gì không?” Bọn hắn cất bước hướng về quầy hàng mà đi.

Mộ Tuyết đi theo bên cạnh Lục Thủy, đôi với Mộ Tuyết, Lục Thủy thời thời khắc khắc chú ý. Ở đây nhiều người như vậy, lạc mất là không ổn. Thế nào cũng bị Mộ Tuyết đánh chết.

“Lục thiếu gia tặng ta đều ưa thích.” Mộ Tuyết mở miệng nói.

Lục Thủy không biểu thị, mà là đi về hướng quầy hàng, ở đây quả thật có rất nhiều quầy hàng. Nhưng bán toàn là mấy món đồ chẳng có gì đặc sắc, không phải pháp bảo thì cũng là thuốc hay mấy công pháp tàn phế. Một số cũng khá có nội hàm, là một ít mảnh vụn của đạo khí, nhất là bên trong còn có khí linh. Lục Thủy hướng về quầy hàng nhìn xuống, xem xét vẫn rất kinh ngạc, người trong gian hàng kia lại còn có bảo hồ lô ẩn tàng truyền thừa.

“Xem ra cũng chẳng có gì thú vị.” Lục Thủy chỉ lướt qua một cái rồi không quan tâm nữa.

Khí linh truyền thừa gì đó đối với hắn cũng chẳng có tác dụng gì cả, còn không bằng xem mấy món đẹp để mua cho Mộ Tuyết. Bất quá tu chân chính là như vậy, chỉ bỏ ra mười mấy nguyên, xem ai có thể đoạt được.

“Bên kia hình như có bán mấy món đồ nhỏ.” Mộ Tuyết chỉ vào trước quầy hàng nói.

Lục Thủy nhìn sang, thấy được một vị nam tử trẻ tuổi đứng trước gian hàng, phía sau hẳn còn có hai vị tiên tử. Nhìn nam tử kia, Lục Thủy cảm giác có chút nhìn quen mắt. Nhưng hẳn cũng không nghĩ quá nhiều, đơn giản đi qua đó xem bọn họ bày bán cái gì. Rất nhanh bọn hắn liền đến, Lục Thủy nhìn xuống, thật là mấy món đồ nhỏ. Vài đồ điêu khắc tương đối thông thường. Phía trên bổ sung thêm một chút linh khí.

“Đông Phương đạo hữu? Tuyết Tề tiên tử?” Lục Thủy vừa đi qua liền nghe thấy vị nam tử trẻ tuổi kia kinh ngạc nói.

Lục Thủy nhìn người nọ một lúc, đúng là có chút quen mắt.

“Hà đạo hữu?” nghĩ một lúc, cuối cùng cũng nhớ ra.

“Các người còn ở nơi này?” Hà Kim tò mò hỏi. Thu Vân tiểu trấn nhiều người như vậy, hiện tại không quá an toàn.

“Các người không phải cũng còn ở đây sao? Đi khiêu chiến Lục thiếu gia?” Lục Thủy hỏi một câu.

Lục Thủy đang tán gẫu, Mộ Tuyết xem đồ vật ngay tại trong gian hàng. Có cái bồn hoa nhỏ, nàng dự định mua về cho Trà Trà. Trà Trà lúc ngủ cũng nên đem Đậu Nha lấy xuống. Cho nên có cái chậu hoa rất tốt. Bất quá mua một cái nhỏ là được.

Nghe được Lục Thủy tra hỏi, Hà Kim cúi đầu: “Hỗ thẹn, đừng nói đến khiêu chiến, Lục thiếu gia đáng đáp ra sao, chúng ta còn không rõ. Bọn tôi thấy có người nghe ngóng Lục thiếu gia một cách quá đáng, liền trực tiếp bị mang đi, đến nay không thấy bóng dáng.”

Khoa trương như vậy? Chuyện này Lục Thủy không biết. Dù sao hẳn cũng sẽ không rảnh rỗi đi nghe ngóng chính mình để xem thử xem bản thân liệu có bị bắt đi không.

“Vậy các người không muốn vạn mộc hồi xuân quyết?” Lục Thủy nhìn thấy Mộ Tuyết đang chọn đồ vật, tự nhiên không có ý nghĩ quấy rầy.

Thuận tiện hỏi lại một chút xem đôi phương có tính toán gì. Biết người biết ta, mới có thể bách chiến bách thắng. Mặc

dù đối phương chỉ là một cái nhị giai, nhưng mà nếu thật lòng muốn khiêu chiến hắn, hắn cũng sẽ nghiêm túc đối đãi.

“Muốn, khẳng định muốn, nhưng hiện tại có muốn cũng không được. Bất quá tạm thời vẫn sẽ ở chỗ đây, vạn nhất ngày nào đó có thể gặp phải Lục thiếu gia. Đến lúc đó lại khiêu chiến lần nữa. Tông môn chúng tôi không giàu có, cho nên vì sinh hoạt phí chỉ có thể bán mấy món đồ nhỏ.” Hà Kim mở miệng nói.

“Cái này bao nhiêu linh thạch?” Mộ Tuyết cầm một tiểu hoa bòn dể nhìn hỏi. Màu phỉ thúy, dùng chất liệu cũng tương đối đặc thù, bên trong còn có trận pháp. Là bài cơ sở vạn mộc hồi xuân quyết.

Chương 840: Lục Thiếu gia, người ăn nước bọt của ta! 3

“Đây là chính chúng ta tự làm, không đáng tiền.” Nhan Ngọc mở miệng nói ra.

Sau đó Mộ Tuyết nhìn về phía Lục Thủy, ý tứ rất rõ ràng nàng muốn mua: “Đậu Nha vừa vặn thiếu một cái chậu hoa.”

Lục Thủy còn có thể nói cái gì, lấy ra linh thạch a. Chỉ là tay vừa mới đụng tới trữ vật pháp bảo, Lục Thủy liền sững sờ một chút, hấn phát hiện một sự kiện.

Linh thạch lần trước đều đưa cho đôi phu thê kia, trước mắt còn chưa bổ sung thêm.

“Đông Phương đạo hữu thích, sẽ đưa cho đạo hữu, vốn là không đáng tiền.” Hà Kim cười nói. “Lần trước cũng may là nhờ Đông Phương đạo hữu nhắc nhở, nếu không bọn ta đều bị mang đi rồi.”

“Ở đây có thể thế chấp không?”

“A?” 3 người Hà Kim hơi kinh ngạc.

Thế chấp?

Thế chấp cái gì?

“Ta nhớ được lần trước hoa vũ tuyết quý cũng là các người hỗ trợ kết sổ sách.” Lục Thủy nghĩ nghĩ nói.

“Khi đó mới vừa tới Thu Vân tiểu trấn, hiếm có Đông Phương thiếu gia chỉ điểm, giúp Đông Phương thiếu gia tính toán cũng là điều nên làm mà.” Hà Kim nói khẽ.

Khi đó đúng là nghĩ như vậy. Dù sao mới đến, nếu không có ai chỉ điểm, bọn hấn sao có thể bình yên bày sạp như hiện tại.

“Cho nên lần này vẫn là lấy chút đồ vật thế chấp a.” Lục Thủy bình tĩnh mở miệng.

Sau đó Lục Thủy lấy ra Bất Tử Kiếm. Nhìn thấy kiếm này xuất hiện trong nháy mắt, Hà Kim 3 người sững sốt một chút. Mặc dù bọn hắn không biết đây là kiếm gì, nhưng mà kiếm này lấy ra trong nháy mắt, có một cỗ khí tức đặc biệt. Hơn nữa bọn hắn có thể thấy rõ ràng, chung quanh có người nhìn tới. Phảng phất đều đang ngó chừng kiếm này. Đây tuyệt đối là pháp bảo lai lịch không nhỏ.

“Đông Phương đạo hữu, không được.” Hà Kim lập tức nói.

Nếu nhận thanh kiếm này, liệu hắn có thể sống sót được đến ngày mai hay không. Hơn nữa cũng không an toàn cho Đông Phương đạo sĩ khi cầm thanh kiếm này, phải không? Lúc này Lục Thủy cũng cảm giác được có người chung quanh đang nhìn mình. Sau khi suy nghĩ, hắn liền cất thanh kiếm trên tay đi.

“Vậy thì đổi sang cái khác.”

“Các người đợi một chút.”

Lục Thủy đều nói như vậy, Hà Kim mấy người cũng không tiện nói thêm gì. Bất quá có một số việc vẫn phải nói một chút.

“Đông Phương đạo hữu, tài không thể lộ ra ngoài, có thể đã có người để mắt tới Đông Phương đạo hữu, chờ sau đó vẫn là liên lạc trưởng bối trong nhà cho thỏa đáng.” Hà Kim nhỏ giọng nói.

Nghe được Hà Kim nói, Lục Thủy rất tán thành, lập tức gạt gạt đầu.

“Vậy chúng ta đi trước, các ngươi ở chỗ này chờ một hồi, sẽ có người đem đồ vật chúng ta thế đưa đến tay các ngươi. Nhớ kỹ, đồ vật các ngươi có thể nhìn, nhưng mà chờ lúc ta muốn chuộc về, các ngươi cần hoàn trả.” Lục Thủy nhìn xem Hà Kim mở miệng nói ra.

Hà Kim không hiểu rõ lắm Lục Thủy nói lời. Bất quá vẫn là gạt đầu: “Được.”

“Như vậy chúc các ngươi may mắn.” Nói xong Lục Thủy liền mang theo Mộ Tuyết đi nơi khác.

Mộ Tuyết lúc này trong tay còn cầm chậu hoa. Có người hay không để mắt tới Lục Thủy, nàng còn không thèm để ý.

Tại Lục gia khu vực, ai bị điên mới dám động thủ với Lục Thủy? Mà dù là có, cũng là tự chịu diệt vong.

Nhìn Lục Thủy rời đi, Hà Tịch có chút hiếu kỳ: “Các người nói là đồ vật gì bị xem như thế phẩm? Một cái nhất phẩm linh thạch đồ vật, còn tưởng rằng là mua bán lớn.”

“Khó mà nói, bất quá kiếm kia giống như rất lợi hại, vật kia nếu là làm thế chấp, chúng ta liền nguy hiểm, không biết Đông Phương đạo hữu có phải hay không chọc phiền toái.” Hà Kim lắc đầu.

Chính mình quá yếu, muốn giúp đối phương cũng không khả năng giúp. Vẫn là trông cậy vào đối phương trưởng bối ở ngay phụ cận a, như vậy thì không có vấn đề gì lớn.

“Các người nói vị Đông Phương đạo hữu kia, có thể hay không tùy tiện nói? Gọi người tiễn đưa thế chân đồ vật tới, trực tiếp gọi người tiễn đưa một khối linh thạch tới không phải được rồi sao?” Nhan Ngọc cảm thấy, dạng này mới là bình thường logic.

“Hay là để chúng ta cảm thấy thế chấp vật rất trọng yếu, trên thực tế không đáng tiền?” Hà Tịch ngờ tới.

“Có thể a, bất quá đồ vật vốn là không đáng tiền.” Nhan Ngọc lắc đầu.

Nghĩ mãi mà không rõ. Hà Kim cũng không thèm để ý. Đối phương chính xác đã giúp bọn hắn. Sau đó bọn hắn liền tiếp tục bày quầy bán hàng. Chỉ là không có đợi bao lâu, một vị nam tử trung niên xuất hiện tại Hà Kim bọn hắn sạp hàng phía trước.

“Đạo hữu muốn...” Hà Kim lập tức chào hỏi, chỉ là vừa mới mở miệng, hắn lại đột nhiên run lên.

Không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, hắn cảm giác chính mình toàn thân trên dưới đều không thể chuyển động, nội tâm không hiểu sinh ra e ngại, phảng phất phía trước đột nhiên xuất hiện mãnh thú cực kỳ đáng sợ.

Tại sao có thể có người đáng sợ như vậy tồn tại, xuất hiện ở đây? Bọn hắn không có chọc tới người nào. Chẳng lẽ bởi vì chuyện muốn khiêu chiến Lục thiếu gia đã bị phát hiện nên có người tìm tới? Khả năng này cao vô cùng. Mà lúc này nhìn thấy Hà Kim không bình thường Nhan Ngọc cùng Hà Tịch cũng hiếu kì, chỉ là nhìn thấy người trung niên kia trong nháy mắt, các nàng cũng cảm thấy một loại kinh khủng cùng uy áp khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung.

“Tiền bối, có, có chuyện gì không?” Hà Kim cố nén sợ hãi, mở miệng hỏi.

“Vừa mới có người ở ở đây các người nợ đồ vật?” Khô thụ lão nhân nhìn trước mắt 3 cái tiểu hài hỏi. Vì để không nhận sai, hắn chỉ có thể hướng về phía ba người vận dụng uy áp.

“Đúng, là như thế này.” Hà Kim không nói nhiều. Anh ấy cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Ngay khi hắn nói xong, tất cả uy áp đã biến mất ngay lập tức. Phảng phất đặt ở trên người bọn họ đại sơn trong khoảnh khắc có người nhắc lên. Để cho bọn hắn có thể thở dốc.

“Tiền bối là muốn biết cái gì? Kỳ thực chúng ta cái gì cũng đều không biết.” Hà Kim nhỏ giọng nói. Hắn thật sự cái gì cũng không biết.

Lão nhân lắc đầu: “Không, ta tới chỉ để đưa đồ vật cho các người.”

“Đưa cho chúng ta đồ vật?” Nghe được câu này, gì hiện có chút kinh ngạc. Không chỉ là Hà Kim, Hà Tịch các nàng cũng là không hiểu, có đồ vật gì muốn cho bọn hắn?

Nhưng đưa đồ hắn là vẫn tốt hơn mượn đồ. Mượn đồ, có thể là muốn mượn mạng.

“Thiếu gia và thiếu nữ của chúng ta ở chỗ các người mua đồ vật, bởi vì không có mang linh thạch, cho nên để cho ta đưa tới thế chấp vật.” khô thụ lão nhân nhìn 3 người, mở miệng nói.

Đúng vậy, Lục Thủy vừa mới phát tin nhắn là phát cho khô thụ lão nhân. Dù sao Chân Vũ Chân Linh mấy ngày nay bị

Tam trường lão hạn chế.

Chương 841: Thiệp Mời Của Lục Thủy?

1

Nghe Khô Thụ Lão Nhân nói, ba người Hà Kim ngây ngẩn cả người.

Bọn họ cảm thấy hơi khó tin nổi.

“Tiền bối nói thiếu gia là...là Đông Phương đạo hữu?” Hà Kim lên tiếng hỏi.

“Có lẽ vậy.” Khô Thụ Lão Nhân bình tĩnh đáp.

Thiếu gia vẫn luôn dùng tên giả, làm sao hắn biết được lần này thiếu gia dùng tên giả gì? Dù sao thiếu gia cũng không thích dùng tên thật.

Hắn có thể hiểu một chút lý do vì sao. Dẫu gì danh tiếng của Lục Thủy cũng xấu vô tận cùng. Nào có tốt như Lưu Hỏa. Dù không cần danh tiếng tốt nhưng chỉ cần dùng một cái tên giả tùy tiện thôi cũng tốt hơn Lục Thủy không biết bao nhiêu lần.

Hắn chỉ không biết lúc nào thì danh tính thật của thiếu gia mới có thể lật tẩy. Trở thành sự tồn tại vạn chúng chú mục tại Tu Chân giới. Khi đó, nhắc tới Lục Thủy không còn là phế vật thiếu gia nữa mà là Tu Chân giới đệ nhất thiên kiêu, vạn cổ độc nhất.

“Có, có lẽ?” Hà Kim không hiểu.

Nhưng hắn nhận ra một điều, nếu như vị tiền bối này nói thiếu gia là Đông Phương đạo hữu, như vậy họ của Đông Phương đạo hữu thật ra không phải Đông Phương? Quan trọng hơn là, thực ra Đông Phương đạo hữu thiếu gia của một thế lực lớn?

Thậm chí còn không phải loại thế lực lớn bình thường đâu. Những sự tồn tại khiến người ta sợ hãi cũng phải nghe lời nói của Đông Phương đạo hữu. Thấy kiểu gì đây cũng không phải bình thường.

Cuối cùng thì Đông Phương đạo hữu có thực lực như nào đây?

“Tiền bối à, trước tiên đồ ấy chỉ là món đồ chơi nhỏ, không đáng tiền, người nói vài lời với Đông Phương đạo hữu, chúng ta không cần thế chấp.” Hà Kim lập tức nói.

Nói thật, hắn không dám muốn. Vị tiền bối này quá mạnh, vượt xa so với những gì hắn nghĩ. Sư phụ bọn họ dù có ở trước mặt vị tiền bối này có thể cũng sẽ có cùng cảm giác với bọn họ.

Kinh khủng, mạnh mẽ, đáng sợ.

Mặc dù bây giờ không còn nữa nhưng cảm giác mới vừa rồi bọn họ không thể quên đi được.

“Lão phu chỉ phụng mệnh làm việc.” Vừa nói Khô Thụ Lão Nhân liền lấy ra một quyển sách.

Hắn đem sách đưa tới Hà Kim bên cạnh, tiếp tục nói: “Nhớ, đây là thế chấp. Có một ngày nếu thiếu gia của chúng ta muốn chuộc về, các người phải trả lại. Trong thời gian thế chấp, chỉ cần nó không có bất kỳ hư hỏng nào thì chúng ta đều không để ý. Thiếu gia cũng sẽ không để ý.”

Hà Kim hơi luống cuống, hắn không hiểu vì sao phải phiền toái như vậy. Chỉ là một món đồ bình thường, còn cần thế chấp làm cái gì? Nhưng khi hắn thấy Khô Thụ Lão Nhân đưa tới sách, ngây ngẩn cả người. Trong mắt bị thay thế bằng vẻ khiếp sợ.

Không vì gì khác. Đó là vì hắn thấy trên mặt sách bất ngờ viết năm chữ to —— Vạn Mộc Hồi Xuân quyết.

“Cái này, giá...” Hắn nhất thời không biết nói gì, sau đó cũng không dám cầm lấy quyển sách.

Hà Tịch và Nhan Ngọc cũng nhìn thấy, đây chính là Vạn Mộc Hồi Xuân quyết bọn họ đã đi tìm rất lâu. Nếu như là một người bình thường nào đưa đến trước mặt bọn họ, bọn họ chắc chắn sẽ nghi ngờ. Nhưng đối phương là một vị cường giả siêu cấp. Mạnh mẽ đến mức bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu diệt tông môn bọn họ.

Kiểu người như vậy sẽ lừa bọn họ sao? Người ta khinh thường làm vậy.

Nhưng đột nhiên Hà Kim nghĩ tới một khả năng hơi hoang đường.

Bởi vì Vạn Mộc Hội Xuân quyết là ở Lục gia, mà Đông Phương đạo hữu chỉ với một tin nhắn ngắn đã có thể bảo người nhà mang đồ tới.

Ồ Thu Vân tiểu trăn, ai là người có năng lực này? Hơn nữa đối phương còn là một vị thiếu gia. Lẽ nào Đông Phương đạo hữu là thiếu gia của Lục gia?

Hà Kim ngay giây phút này chấn động tinh thần.

Nếu như là vậy, có phải hắn đã nói muốn khiêu chiến Lục Thủy ngay trước mặt hắn ta đúng không? Đối phương còn tốt bụng nhắc nhở hắn phải cẩn thận một chút. Gì mà thế chấp, gì mà không có linh thạch.

Rõ ràng là đối phương nhìn bọn họ như vậy nên mới tốt bụng giúp bọn họ. Không thể làm hư hại, nhưng có thể xem.

Ngay từ đầu Đông Phương đạo hữu đã giao phó xong mọi chuyện. Chỉ một viên nhất phẩm linh thạch, mọi người đều không để ý, nhưng đây lại là một cơ hội.

Thời cơ để cho người của Đông Phương thiếu gia đưa Vạn Mộc Hội Xuân quyết đến đây. Thế cho nên mới có thế chấp. Thế nên mới có cảnh này.

Hà Kim có chút luống cuống, nhưng hắn vẫn đưa tay nhận lấy Vạn Mộc Hội Xuân quyết: “Cám ơn.”

Thứ này đối với bọn họ mà nói chẳng khác gì cọng rơm cứu mạng cả tông môn.

Hắn không thể nói gì ngoài lời cảm ơn. Một ngày đó, hắn sẽ báo đáp giá ân tình của món thế chấp này.

Lục Thủy và Mộ Tuyết vẫn cứ tiếp tục đi về phía trước. Bọn họ định đi dạo mua sắm một vòng xem có gì để mua

không. Nhưng cứ mua một món thì phải thế chấp một thứ. Cứ có cảm giác chẳng mua được mấy món.

“Không phải Lục thiếu gia muốn chọn người sao?” Mộ Tuyết đưa chậu hoa cho Lục Thủy, nói:

“Ba người bọn họ không được hay sao?”

“Không được.” Lục Thủy nhận lấy chậu hoa, sau khi cất đi mới tiếp tục nói:

“Đúng là tu vi Hà Kim mạnh hơn so với ta nhưng nếu so với những người khác thì còn quá yếu, không phù hợp với yêu cầu của Tam trưởng lão. Hơn nữa bản thân Hà Kim cũng không có điểm gì là tỏa sáng cả. Rất có thể Tam trưởng lão sẽ không đồng ý.”

Mộ Tuyết gật đầu một cái, sau đó hiếu kỳ hỏi:

“Vậy Trà Trà thì sao? Tu vi cấp ba, bản thân muội ấy lại đặc thù. Có lẽ với tình hình của Tu Chân giới hiện giờ thì hẳn không có người cùng lứa có thể vượt qua tu vi của Trà Trà. Như vậy có thích hợp không?”

“Đúng là Đông Phương cận bã rất thích hợp, nhưng họ hàng không phải là một lựa chọn. Tam trưởng lão chắc sẽ không đồng ý.” Lục Thủy suy nghĩ một hồi rồi đáp.

Mặc dù Đông Phương cận bã không có quan hệ gì với Lục gia, cũng không phải là người của Lục gia. Nhưng nàng lại quen biết người của Lục gia. Tuy rằng phần nhiều là do tự nhiên quen biết. Nhưng ở trong Lục gia, cảm giác tồn tại của nàng còn cao hơn rất nhiều người.

Mỗi một địa phương Đông Phương cận bã đều có thể đi thật lâu. Nghe nói là thám hiểm. Mấy tháng rồi nàng còn chưa thám hiểm xong.

Mộ Tuyết gật đầu, như vậy xem chừng đúng là rất khó tìm.

Nhưng Mộ Tuyết khá tò mò, nếu như Lục Thủy dùng danh vọng của Lưu Hỏa thì có thể tìm được người nào hay không? Trên lý thuyết có lẽ là được. Danh tiếng Lưu Hỏa cực cao. Hẳn sẽ có rất nhiều người tình nguyện hợp tác với Lưu Hỏa.

“Đúng rồi, có muốn mua chút đất cho mầm đậu hay không?” Mộ Tuyết đột nhiên tò mò hỏi.

Có vẻ như từ trước đến nay, mầm đậu thật giống đều phải trồng trong đất. Rời khỏi đất như vậy có thích hợp không đây?

“Đất?” Lục Thủy suy nghĩ một chút nói:

“Chúng ta có thể đi ra sau núi lấy một ít, đất đai phía sau núi khá tốt.”

Nhị trưởng lão sẽ không dễ giận như vậy đâu.

Mộ Tuyết: “...”

Nàng cảm thấy, người Lục Thủy sợ nhất có thể là Tam trưởng lão. Dầu sao cũng chỉ có Tam trưởng lão mới có thể phạt được hắn.

Tiếp theo đó, hai người bọn họ rời khỏi công viên, đi dạo một vòng mà không thấy thứ gì thú vị. Nhưng truyền thừa ngược lại thấy được hai ba cái.

Khắp Tu Chân giới đều là cơ duyên. Nhưng hai người bọn họ ngay cả nhìn cũng không muốn, chứ đừng nhắc tới mua. Họ thấy một vài trứng linh thú biến dị nhưng chắc chắn rất xấu. Nếu không phải vậy, Lục Thủy đã bỏ ra giá cao để mua rồi. Cũng là để cho đối phương kiếm cái cơ duyên.

Lục Thủy muốn mua, đó dĩ nhiên chính là cơ duyên của người bán. Bởi vì hắn chỉ mua ần theo giá gốc, món lợi không chiếm là ngu ư? Xin lỗi đi, nhà hắn không thiếu chút tiền này. Và lẽ dĩ nhiên, hắn cũng không thiếu chút vận may cơ duyên đó.

Chương 842: Thiệp Mời Của Lục Thủy?

2

“Hai vị đạo hữu xin dừng bước.” Mới bước ra khỏi cổng công viên, Lục Thủy liền nghe được phía sau có người gọi bọn họ.

Nhìn qua nhìn lại thì phát hiện thấy hai người. Một nam tử mặc quần áo màu trắng, mái tóc ngắn bạc trắng, trong đôi mắt hiện ý cười. Còn một người khác mà một nữ tử mặc quần áo màu đen, đội mũ, nhìn có chút quý khí. Cả hai người này đều tu vi tám cấp, nam tử là người hỏi.

Là bọn họ?

Trong đầu Lục Thủy nháy mắt hiện lên hình ảnh có hai người mặc áo bào đen xuất hiện ở Kiếm Nhất phong. Tự xưng bản thân lãnh đạo của Lưu Hỏa Ân Thiên tông.

Lần đầu tiên gặp, cũng không lấy gì làm thất vọng. Lãnh đạo như này khá tốt. Muốn thực lực có thực lực, muốn khí chất có khí chất. Muốn can đảm cũng có can đảm. Thế mà lại trực tiếp tới Lục gia tìm hấn.

“Hai vị có chuyện gì?” Lục Thủy tò mò hỏi.

Lúc này, Mộ Tuyết cũng đang đánh giá hai người.

Tất nhiên nàng biết hai người này không đơn giản, dường như đôi phương cố ý đến gần bọn họ.

Vì Lục Thủy ư? Nhưng tại sao?

“Người này khí tức nội liễm, đi ở trên đường giống như che giấu ở trên không trung. Đây là người của Ân Thiên tông. Người của Lục Thủy? Không, nhìn không giống. Là phát hiện Lục Thủy là Thiếu tông chủ giả nên tới xác nhận? Có vẻ không phải.”

Trong lúc nhất thời Mộ Tuyết không biết lý do hai người này tiếp cận là vì sao nhưng nàng cũng không gấp. Cho hai người này mười lá gan thì bọn họ cũng không dám động đến

một ngón tay của Lục Thủy vào lúc này. Nhưng Mộ Tuyết cũng vẫn tò mò, không biết thực lực Lục Thủy bây giờ có thể đánh thắng hai người này hay không.

“Nếu như thời điểm mới bắt đầu từ hôn thì hẳn là không đánh lại. Nhưng mình không thể dùng lễ thường để hiểu Lục Thủy, không phải là không thể lật bàn.”

Đến cả nàng đây, cho tới bây giờ nàng cũng không lo lắng vấn đề Lục Thủy sẽ lật bàn.

“Là như vậy.” Nam tử có mái tóc màu bạch kim nhìn Lục Thủy, nhẹ giọng nói:

“Đây là lần đầu tiên chúng ta tới trấn nhỏ Thu Vân, không biết gần đây có tiệm mì nào ngon. Nên muốn nhờ đạo hữu giúp đỡ mang chúng ta đi. Dĩ nhiên, chúng ta cũng sẽ không để tiểu đạo hữu làm không công. Đúng rồi, tại hạ là Lê Thiên Xích, bên đây là sư muội đồng hành cùng với ta, Hòa Vũ Diệp. Chúng ta đến từ Đạo tông.”

Lục Thủy nhìn Lê Thiên Xích, lần đầu tiên hẳn nghe đến tên của người này. Nhưng còn cái tên Hòa Vũ Diệp, dường như hẳn đã từng nghe nói ở đâu đó.

“Tiệm mì? Đúng vừa lúc có một nhà mới mở khá ổn. Ta có thể đưa hai vị đi.” Lục Thủy bình tĩnh trả lời.

Hắn cũng muốn xem xem người này có chuyện gì. Người này có lẽ chính là người cấp cao đi tiếp khách hộ cái danh sách kia.

“Đa tạ tiểu đạo hữu, không biết đạo hiệu hai vị là?” Lê Thiên Xích khiêm tốn hỏi.

Hắn cố tình đến nhìn Lục Thủy. Để cho đối phương nhớ tướng mạo của hắn, đến lúc đó sẽ dạy cho hắn ta biết đạo làm người. Để cho hắn biết sự tàn khốc của Tu Chân giới, một người tầm thường ở trong mắt người, có thể chính là người lấy mạng người. Khiêm tốn hỏi đường, cũng có để cố ý đến gần người, hỏi dò tin tức người.

Vì danh sách khách hàng này, Ân Thiên tông bọn họ phải nói là tận tâm tận lực.

“Ta là Đông Phương Thập Lý, bên đây là vị hôn thê của ta Tuyết Tề, chúng ta thuộc Kiếm Nhất phong.” Lục Thủy đáp.

Lệ Thiên Xích: “...”

Lục thiếu gia vừa mở miệng đã toàn nói láo, mắt còn chẳng thèm nháy một phát. Điềm này không khác gì với lời đồn. Nhìn không ra có khuyết điểm gì, không đến nỗi là đồ vô dụng.

“Vậy thì cảm ơn đạo hữu đã dẫn đường.” Lệ Thiên Xích nói cảm ơn.

Ma tu Hòa Vũ Diệp không muốn nói chuyện, Lục gia cũng không phải là nơi dễ chọc vào. Tới đây tham gia náo nhiệt thật là một chuyện thống khổ. Nhưng vì để né tránh người của tiên đình, ở chỗ này cũng không đến nỗi tệ. Có nhiều người. Thậm chí còn có thể tìm ngược lại được người của tiên đình. Bọn họ cũng không phải chỉ biết bị đánh người.

Mộ Tuyết luôn có cảm giác Lục Thủy có một mối liên hệ rất vi diệu với cái người Ân Thiên tông này.

Nàng không quan tâm đến việc Lục Thủy báo giả tên. Đã quen rồi. Đối mặt với tiên bối là Đông Phương Thập Lý, đối mặt với người Tu Chân bình thường cũng là Đông Phương Thập Lý. Dĩ nhiên, nàng không quan tâm chủ yếu là do mỗi lần Lục Thủy báo tên cũng nhắc đến vị hôn thê là nàng này, nói rất rõ ràng. Một thời gian ngắn nữa sẽ là đạo侶.

“Đông Phương đạo hữu tới nơi này là vì vào cửa đá phải không?” Bốn người đi trên đường, Lệ Thiên Xích lên tiếng hỏi.

Lúc này, Lục Thủy cùng Mộ Tuyết đi ở bên trái, Lệ Thiên Xích và Ma tu Hòa Vũ Diệp đi ở bên phải. Lục Thủy và Lệ Thiên Xích ở chính giữa. Dầu sao bọn họ cũng là hai người đóng vai phải nói.

“Trưởng bối tông môn yêu cầu, bảo ta tìm mấy đạo hữu cùng chung chí hướng cùng nhau đi vào. Đúng rồi, Lệ đạo hữu hiện đang là tu vi gì?” Lục Thủy nhìn sang Lệ Thiên Xích, tò mò hỏi.

“Cấp ba, cũng coi như là khá lắm rồi.” Lệ Thiên Xích cười đáp.

Chỉ là cấp ba đã là chuyện của vô số năm trước rồi.

“Vậy đạo hữu có hứng thú đi vào chung không? Đạo hữu lợi hại như vậy, trường bồi nhà ta chắc chắn sẽ rất coi trọng.” Lục Thủy hỏi tiếp.

Nghe vậy, Lệ Thiên Xích hơi lão đảo bước chân, lập tức từ chối:

“Không được không được, chúng ta tới đây chỉ là để đi dạo một chút, gặp một vài cảnh đời. Tông môn chúng ta có Vũ Niết sư muội, nàng mới là nhân vật chính lần này. Nghe nói Kiếm Nhất phong các người đợt này cũng có người rất lợi hại tới.”

“Người lợi hại?” Lục Thủy cười cười nói:

“Người đạo hữu nói là Kiếm Khởi phải không? Kiếm Khởi là hạt giống hy vọng lớn nhất của tông môn. Nghe nói, chỉ cần tiếp tục để Kiếm Khởi phát triển, thì không thẹn với lòng, sẽ trở thành người mạnh nhất trong thời đại này. Mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với Vũ Niết đó của các người.”

“Đạo hữu, người những lời này thì không đúng, Vũ Niết chỗ chúng ta, trời sinh lòng dạ không minh, đạo uẩn bên người... .”

“Vậy cũng chỉ là đặc hiệu dư thừa mà thôi, Kiếm Khởi - Kiếm Nhất phong chúng ta không có đồ gì lòn loẹt, kiếm trong tay hắn chính là tất cả của hắn. Bất kể đối phương là ai, hắn cũng dám rút kiếm. Hắn có một kiếm, nhưng có thể chém địch khắp thiên hạ.”

“Đạo hữu, người nó vậy quá giả rồi, Kiếm Khởi mới bây lớn mà muốn chém hết tất cả jer địch, như vậy là nhập ma rồi.”

“Kiếm tu nhìn lòng không nhìn kiếm, người xem kiếm người là kiếm tu, nhìn lòng Kiếm Khởi mới là kiếm tu.”

“Đạo hữu nói không chẳng có bằng chứng, chỉ cần cho Vũ Niết thời gian, đến cái tuổi đó của Kiếm Khởi, Kiếm Khởi tất

nhiên không phải là đối thủ của nàng.”

“Vậy để cho Kiếm Khởi ép tu vi xuống, cho bọn họ thử một chút?”

“Đạo tông chúng ta sợ chắc? Vũ Niết của Đạo tông ta nếu như thua, ta ăn phân ngay tại chỗ nhé.”

“Có cần ta chuẩn bị người cho đạo hữu không?”

Hòa Vũ Diệp: “...”

Mộ Tuyết: “...”

Tại sao hai người này khi không đang nói chuyện lại chuyển thành cãi vã ngay được rồi vậy? Kiếm Khởi với Vũ Niết Đạo tông, ai mạnh ai yếu có nửa xu liên quan gì đến bọn họ không?

Hòa Vũ Diệp cảm thấy bất đắc dĩ, người này đúng là gạt ăn gạt uống mà.

...

“Được rồi, chính là chỗ này.” Lục Thủy đứng ở trước cửa tiệm mì, quay sang phía Lệ Thiên Xích nói.

“Mặc dù Kiếm Khởi rất mạnh, nhưng vẫn là Vũ Niết phía chúng ta mạnh hơn. Nếu sai ta ăn phân cho mọi người nhìn .” Lệ Thiên Xích cầm cái mâm, ăn thứ màu đen trên đó, nói.

Lục Thủy nhướn mày một cái. Hấn thấy hơi buồn nôn.

“Quả sơn tra, ăn khai vị lát còn ăn mì.” Lệ Thiên Xích chỉ vào cái thứ đen thùi lùì trên mâm rồi giải thích một câu.

“Không cần giải thích, ta hiểu.” Lục Thủy nói thẳng.

Lệ Thiên Xích: “...”

Ngươi hiểu cái búa.

Chương 843: Thiệp Mời Của Lục Thủy?

3

Ma tu Hòa Vũ Diệp đã đi vào rồi. Nếu còn đứng đợi cùng Lệ Thiên Xích, nàng sẽ không còn khẩu vị ăn mì mất.

Sau đó Lục Thủy và Mộ Tuyết xoay người rời đi.

Lệ Thiên Xích không nhìn phía Lục Thủy đang rời đi mà nhanh chóng đi vào trong tiệm, ngồi ở đối diện Hòa Vũ Diệp:

“Không nói đến thứ khác, vị thiếu gia này thú vị hơn nhiều so với ta nghĩ.”

“Có hơi khác so với lời đồn, khó trách luôn có người thất bại.” Ma tu Hòa Vũ Diệp thấp giọng đáp.

Ở Lục gia, bọn họ vẫn là không dám cao giọng. Không cần thận trọng môn sẽ không còn nữa. So với tiên đình, bọn họ sợ Lục gia hơn.

Lục gia là đánh thật, còn tiên đình lừng danh viễn cổ, trước mắt không gây hại đến ngay được. Nói tóm lại, Lục gia là chắc chắn phải chịu thua thiệt, trước mắt mặc dù sợ tiên đình nhưng còn chưa bị thua thiệt điều gì.

“Quả thật có chút không hợp, hoặc có lẽ là khoảng thời gian này đã hơi lớn, nhưng ta vẫn cảm thấy Vũ Niết của Đạo tông lợi hại hơn.” Lệ Thiên Xích vừa ăn sơn tra đen vừa nói.

Ma tu Hòa Vũ Diệp: “...”

Ha ha.

“Lần sau gặp lại, khi đó ta chính là người đi tiếp hộ khách trên danh sách, đến lúc biết ta là Lưu Hỏa, xem xem hấn có biểu cảm gì.” Lệ Thiên Xích nhìn Hòa Vũ Diệp, nói:

“Người nói xem, hấn ta sẽ sợ hãi đến mức nào đây? Bản tọa là Thiếu tông chủ Lưu Hỏa Ân Thiên tông.”

“Đến lúc đó, đầu tiên ta sẽ cởi chiếc mặt nạ ra để cho vị thiếu gia này biết Tu Chân giới tàn nhẫn đến thế nào.” Lệ

Thiên Xích bổ sung một câu.

Ma tu Hòa Vũ Diệp ha ha cười đáp lại.

Chơi quá rồi, nếu trường lão nhà người ta mà ra tay, đừng nói ăn phân, đến lúc đó đó ăn cả phân lẫn nước tiểu cũng vô ích thôi.

...

Lục Thủy và Mộ Tuyết tiếp tục đi dạo một lúc. Nhưng nhờ sự xuất hiện của Lệ Thiên Xích đã cho hẳn biết một chuyện.

Kiểm Khởi của Kiếm Nhất phong rất có thể sẽ tới thật, trong lời của người ta rất giống huynh muội bọn họ, nếu viết tiểu thuyết mà có tài liệu thực tế, thì trực tiếp thành ba người.

“Lục thiếu gia nghĩ tới điều gì?” Mộ Tuyết đi bên cạnh Lục Thủy, tò mò hỏi.

“Có vẻ như ta biết chọn ai rồi.” Lục Thủy nói.

” Kiếm Khởi - Kiếm Nhất phong?” Mộ Tuyết hỏi.

Dẫu sao Lục Thủy mới vừa trò chuyện cùng những người này.

“Đúng, trước kia đi ra ngoài gặp người này một lần, miễn cưỡng coi là biết.” Lục Thủy đi chậm lại, tiếp tục nói:

“Mặc dù không quen lắm nhưng vẫn có xác suất thành công nhất định. Chỉ là không biết có tới thật hay không.”

Sau đó, Lục Thủy cũng không nghĩ thêm về chuyện này nữa, hẳn nhìn Hoa vũ tuyết quý cách đó không xa, hỏi Mộ Tuyết:

“Mộ tiểu thư muốn ăn tráng miệng không?”

“Mới vừa ăn xong bánh bao thịt, ăn thêm tráng miệng sẽ mập mất.” Mộ Tuyết đi bên người Lục Thủy, nhẹ giọng nói.

Trong giọng nói nàng có chứa sự bất mãn nho nhỏ. Tựa như đang trách Lục Thủy mua cho nàng bánh bao thịt.

Lục Thủy cảm thấy lỗ tai hơi ngứa, nhưng vẫn bỏ qua cảm giác này:

“Mộ tiểu thư có thể giảm cân nha.”

“Lục thiếu gia sẽ giảm cùng với ta chứ?”

“À không, dầu sao ta cũng sẽ không mập được.”

“...”

Một khu nhà ở tương đối vắng vẻ tại Thu Vân tiểu trấn.

Sơ Vũ ngồi bàn đá ngoài sân, có chút hiếu kỳ nói:

“Nhắc tới cũng không có thấy bắp đùi, một ít lời còn không có mang cho hắn.”

“Tại sao phải đưa cho Đông Phương đạo hữu?” Kiếm Khởi đứng bên cạnh hỏi.

“Vị tiền bối kia chỉ nói đưa cho hắn nhưng không nói tại sao.” Trả lời Kiếm Khởi chính là em gái hắn, Kiếm Lạc.

Bây giờ Kiếm Lạc đang mặc quần áo hiện đại, rất thích hợp để mặc thường ngày.

“Nhưng là tại sao lại có liên quan đến ta?” Kiều Kiên ngồi một bên như không có cảm giác tồn tại, nhưng vẫn tò mò hỏi một câu.

Thật ra thì bây giờ hắn chỉ là một vị thiếu gia phế vật, có thể đứng chung với người như Kiếm Khởi Kiếm Lạc đã khiến người khác khó có thể tưởng tượng nổi rồi. Dù cho hắn không có phế thì cũng khó mà được như vậy. Chênh lệch quá xa.

Câu hỏi của hắn là chỉ sự kiện lần trước, cái lần mà hắn mặc áo bào đen. Nếu như chuyện đó bị phát hiện, hắn không biết sẽ xảy ra điều gì. Nhưng phải rời khỏi nơi đây là điều đương nhiên. Bởi vì dù có ở lại, tổ gia gia sẽ chỉ cảm thấy hắn đã làm xấu mặt Kiều gia.

Còn bị ném vào một gia đình như Lục gia Là không thể dễ dàng tha thứ.

“Hắn là có liên quan đến việc ôm bắp đùi người ta, vị tiền bối kia sợ bắp đùi, sợ đến mức khó mà hiểu nổi.” Sơ Vũ suy nghĩ một chút rồi tiếp tục nói:

“Còn về phần quan hệ đó như thế nào, ta cũng không biết, có hỏi cũng không nói. Dù sao điều đó không xấu đối với chúng ta là được. Có khi còn có thể nhận được lợi ích đến không ngờ.”

Kiều Kiên gật đầu, không nói gì nữa.

Nếu thực sự là vì Lục Thủy, vậy thì bọn họ không thể để bản thân thua thiệt được. Từ trước đến nay, người Lục Thủy tìm chưa bao giờ là tình nguyện, mà là dùng thù lao mời côn đồ. Nếu Lục Thủy tìm đến cửa, hẳn không thể tiếp tục trốn ở chỗ này. Hẳn biết khiêm tốn, biết tự vệ, nhưng là cũng tự hiểu nên kính sợ kẻ mạnh.

Tất cả cũng là vì còn sống.

Chẳng qua hẳn không thể chờ ở chỗ quá lâu, vào cuối tháng em gái hẳn đã gửi tin tức đến nhắc nhở hẳn.

“Đúng rồi, người đính hôn ở Băng Nguyên Tuyết Vực à?” Sơ Vũ tò mò hỏi một câu.

Đúng vậy, Sơ Vũ mới nhận được thông tin về chuyện lớn đời người của Kiều Kiên. Tông môn họ cũng nhận được thiệp mời. Cuối cùng thiệp mời rơi vào trong tay hẳn. Không nhìn không biết, nhìn một cái đã bị dọa cho giật mình.

Đây không phải là Kiều Dĩ sao?

“Trong tộc sắp xếp.” Kiều Kiên thấp giọng đáp.

Quả thật không phải chuyện về vang gì. Hẳn chẳng qua là vật hy sinh của hai thế lực mà thôi, hơn nữa, hẳn cũng chấp nhận sự hy sinh này. Muốn trốn tránh mà không phải trả giá lớn ư? Đây là chuyện không thể. Muốn có được cái này, thì phải bỏ qua khác. u đấy cũng là đời người.

“Một tấm thiệp mời đủ cho ba người không?” Kiếm Khởi hỏi.

Bọn họ không có thiệp mời, dù là đôi phương mời người của Kiếm Nhất phong, thiệp mời cũng không đến được trong tay Kiếm Khởi.

Đối với Kiếm Nhất phong mà nói, Kiếm Khởi quá ưu tú.

Ở bọn họ xem ra, toàn bộ kiếm một đỉnh, vô số năm qua, cũng không từng xuất hiện qua Kiếm Khởi loại này đệ tử.

Bọn họ muốn bảo vệ, có thể thân là kiếm tu lại không thể như vậy bảo vệ.

Kiếm tu đường đều là mình đi ra, không phải là bị bảo vệ đi ra ngoài.

Cho nên, bọn họ không thể quá quản Kiếm Khởi.

“Chú rể không phải ở chỗ này? Để cho hắn viết nhiều một tám không phải tốt, viết tiểu thuyết phòng đều không như thế nào quét dọn đi, đi theo hắn đi quá bản.” Kiếm Lạc lạnh lùng nói.

Sơ Vũ căn bản không có để ý tới Kiếm Lạc, sau đó nhìn về phía Kiều Kiên, tựa như đang hỏi có thể hay không lại tới một tám.

Kiều Kiên nhìn những người này, cuối cùng gật đầu.

“Thật ra thì ta chỉ là tổ chức đính hôn trên hình thức. Còn cái vị kia chuẩn bị lập gia đình mới là lúc long trọng thực sự” Kiều Kiên nhẹ giọng nói.

“Vị kia?” Kiếm Khởi không chắc lắm Kiều Kiên đang nói về ai.

“Vị nào cơ?” Kiếm Lạc hỏi.

“Sẽ không phải là bấp đùi chứ?” Sơ Vũ hỏi.

Kiếm Khởi và Kiếm Lạc có chút không tin. Vị kia cường đại đến tột đỉnh, uy năng che thiên, sao lại lập gia đình? Tương lai trước mắt đang tốt như thế sao lúc này lại có thời giờ với nhi nữ tình trường.

Bọn họ cũng nhìn chằm chằm Kiều Kiên, tin tức này như quả bom vậy. Nghe như tin thất thiệt.

Nhưng Kiều Kiên gật đầu chắc nịch, đáp:

“Đúng vậy, nghe nói đám cưới được tổ chức ngay vào đầu năm.”

Mọi người: “... .”

Nhưng rất nhanh bọn họ lại phát hiện một cái vấn đề lớn khác, sao Kiều Dã biết được chuyện này?

Bởi vì bọn họ chỉ biết là Đông Phương Hạo Nguyệt là Lưu Hỏa, nhưng Lưu Hỏa rốt cuộc là ai, bọn họ chưa bao giờ biết. Dẫu biết Thiếu tông chủ là giả. Nhưng thân phận thật sự của hắn là gì, bọn họ vẫn chưa được biết.

Cho nên, Kiều Dã biết?

“Ta, không dám nói nhiều hơn.” Kiều Kiên cúi đầu nói.

Hắn có thấy sự tò mò của bọn họ đối với việc Lưu Hỏa thực sự là ai, nhưng là hắn không thể nói. Lục Thủy vẫn chưa nói, hắn cũng không dám nói. Ai biết có ảnh hưởng đến Lục Thủy hay không.

“Kiều thiếu gia quả thật biết Đông Phương đạo hữu.” Kiếm Khởi lên tiếng.

Hắn từng gặp một lần. Là khi ở Đạo tàng. Hắn thấy Đông Phương Hạo Nguyệt khi thấy Kiều Kiên đã chủ động gọi tên Kiều Dã. Điều này nói rõ rằng hai người bọn họ đã biết từ trước.

Cho nên chuyện Kiều Kiên nói hắn là thật.

“Cái này thật hay giả không quan trọng, quan trọng là chúng ta có phải nghĩ cách giành giật một tấm thiệp mời hay không?” Sơ Vũ nói.

Chương 844: Thân Phận Chân Thần Duy Nhất 1

Lục Thủy quay về Lục gia, cuối cùng bọn họ cũng không ăn món điểm tâm ngọt. Không chỉ không ăn được, Lục Thủy còn thấy Mộ Tuyết đã viết rất nhiều trong sổ ghi chép của mình.

Đương nhiên, nửa đường Lục Thủy đã mua những thứ khác cho Mộ Tuyết ăn. Sao hắn có thể để Mộ Tuyết đói bụng được chứ.

Cứ đi dạo chơi như vậy, một ngày cũng trôi qua.

“Thời gian ở bên Mộ Tuyết đúng là trôi qua nhanh thật.” Lục Thủy trở lại tiêu viện của mình, thấy trời đã tối.

Bởi vì cả ngày hôm nay chỉ đi dạo chơi với Mộ Tuyết nên hắn đều vẫn chưa luyện Hữu Vi Pháp, càng đừng nói đến Vô Vi Pháp.

Muốn đi chơi cùng Mộ Tuyết cần trả giá thật lớn. Chẳng qua chỉ với cái giá này hắn không thêm để ý.

Ở kiếp trước, hắn đưa Mộ Tuyết đi xem những thứ đẹp mắt, đi ngắm những cảnh đẹp chưa từng thấy. Kiếp này, cũng giống vậy.

Ở kiếp trước chưa đi ngắm biển hoa, kiếp này chắc chắn có thể nhìn thấy. biển hoa ở núi Đông Lâm, có vợ chồng Hứa Phương quản lý, sẽ không có vấn đề gì xảy ra. Đây là nhờ hắn đổi lấy từ việc ép chữa bệnh cho con gái vợ chồng họ.

“Lúc nào mới là thời điểm thích hợp để đi xem?”

Đây cũng là một vấn đề phiền phức đối với Lục Thủy. Vì kế hoạch lớn, chuyện này chỉ có thể hoãn lại. Nhưng cũng không mất nhiều thời gian. Khoảng hơn bốn tháng.

Sau đó Lục Thủy không còn nghĩ tới nữa. Tiếp tục đọc sách.

Ngày mai để Chân Võ đi hỏi xem bọn Kiếm Khởi có đang ở Thu Vân tiểu trấn hay không. Nếu như không, thì bảo bọn hắn đến Thu Vân tiểu trấn một chuyến. Thực sự không tìm được ai. Thiên kiều bực này như Kiếm Khởi, Tam trưởng lão sẽ thích thôi, nhỉ?

Nếu hắn phải sạch, thì Tam trưởng lão sẽ tổng hắn vào sông Phong Sương mát.

.....

Ban đêm.

Lục Thủy vẫn tiếp tục đọc sách.

Lúc này Chân Võ đi vào trong tiểu viện, nhưng hắn không quấy rầy Lục Thủy, mà đứng chờ ở một bên. Chờ tới khi nào thiếu gia tạm dừng thì hắn mới có thể mở miệng. Nhưng Chân Võ chưa phải chờ bao lâu, Lục Thủy đã khép lại sách.

“Tìm được người rồi?” Lục Thủy hỏi.

Vừa lúc hắn cũng đọc xong quyển sách này.

Nếu Chân Võ không gặp phải chuyện cần xử lý thì sẽ không tới quấy rầy hắn. Chân Võ sẽ tích lũy dần rồi báo cáo lại một thể. Lần này y đến gặp hắn rất có thể đã có kết quả của việc đi tìm người rồi.

“Đúng vậy thiếu gia, chúng ta tìm được bốn người cực kỳ phù hợp.” Chân Võ cung kính đáp.

“Cực kỳ phù hợp?” Lục Thủy có chút ngạc nhiên.

Là ai sẽ khiến cho Chân Võ dùng hai từ cực kỳ đây? Hơn nữa còn là đến bốn người. Hắn còn đang có ý định bảo Chân Võ tìm đến đám Kiếm Khởi.

“Đúng vậy, ngoài ý muốn chạm mặt bọn họ.” Chân Võ nói tiếp.

“Là ai?” Lục Thủy có chút hiếu kỳ.

“Kiếm Khởi, Kiếm Lạc, Sơ Vũ, Kiều Càn.” Chân Võ nói xong thì bồi thêm một câu giải thích:

“Chúng ta trùng hợp thấy được Sơ Vũ, sau đó biết được bốn người bọn họ đều đang ở Thu Vân tiểu trấn. Cho nên hỏi thăm bọn họ có nguyện ý hợp tác cùng thiếu gia hay không.”

“Thế mà lại là bọn họ.” Lục Thủy nói khẽ.

Hợp tình hợp lý đến ngạc nhiên.

Hắn vốn là định để Chân Võ tìm bọn họ, ai mà ngờ Chân Võ tìm được hết. Nhưng không ngờ còn có cả Kiều Dã. Không phải hắn ta đang vội vàng chuẩn bị hôn lễ của mình sao?

À, thân là thiếu gia không cần động tay làm gì ha. Dù sao hắn ta cũng không phải làm cái gì. Chờ đến lúc đó đi phát thiệp mời là được rồi. Những thứ khác người trong tộc sẽ sắp xếp giúp hắn thật tốt.

Ba vị trưởng lão với chuyện như này hẳn xe nhẹ đường quen rồi. Nhưng thời gian gần đến như vậy, không lý do gì mà hắn lại ở đây.

“Cả bốn người bọn họ đều đồng ý à?” Lục Thủy hỏi.

“Đúng vậy, chỉ cần thiếu gia không có vấn đề gì thì bọn họ cũng không có vấn đề.” Chân Võ đáp.

Đều là người quen từ trước, chắc chắn bọn họ không có vấn đề.

“Ngày mai ta đến gặp bọn họ.” Cần phải gặp nhau một lần, Lục Thủy còn muốn dẫn bọn họ đến chỗ Tam trưởng lão để lão xem xem như nào. Cho nên có một số việc phải nói cho rõ ràng.

“Tạm thời bọn họ đều đang ở tiểu trấn. Cho nên thiếu gia có thể gặp họ bất cứ lúc nào. À, đúng rồi.” Nói đến đây, Chân Võ suy tư, rồi tiếp tục nói:

“Sơ Vũ bảo ta chuyển một câu cho thiếu gia. Nói là vị tiên bối kia bảo hắn chuyển cáo cho thiếu gia.”

Tiên bối?

Thiên Cơ?

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn:

“Là gì?”

“Trong không gian cửa đá, ở nơi cực kỳ xa xôi, mặc kệ bên trong xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không dính dáng đến bên ngoài.” Nói xong, Chân Võ dừng lại, nói tiếp: “Nguyên văn là vậy.”

Những lời này chắc chắn bọn Sơ Vũ sẽ không hiểu, còn Chân Võ hẳn có lẽ cũng hiểu được chút ít. Xác suất cao là vấn đề về thân phận. Nhưng hẳn vẫn chưa nghĩ thông một chuyện. Cho dù thực sự can thiệp đến địa phận của Lục gia cũng sẽ không bị nhận ra. Nói thiếu gia lo lắng thân phận bị bại lộ, có cảm giác không có lý.

Dù sao cũng không thể lo lắng về những điều không tốt ở Thu Vân tiểu trấn, đúng chứ?

Thiếu gia có thể tùy tiện dẫn sự tồn tại như cuối đạo tới tiểu trấn, thấy kiểu gì cũng khó có khả năng là lo lắng cho tiểu trấn.

“Là vậy à.”

Lục Thủy cảm thấy cái người Thiên Cơ này thật có ý tứ. Rõ ràng không tính đến hẳn, lại có thể biết hẳn muốn biết cái gì. Đây là liên tiếp đến đại đạo mạch lạc rồi? Quả nhiên không đơn giản chút nào.

“Còn gì khác nữa sao?” Lục Thủy hỏi.

Chuyện Thiên Cơ nói là thật hay là giả, đến lúc đó hẳn sẽ đi kiểm tra một chút. Nhưng tạm thời là yên tâm. Chí ít có đầy đủ lý do để đi vào. Sợ nhất đó là sau khi đi vào, thì phát hiện không có thể tùy tiện ra tay. Vậy còn chẳng bằng ở nhà đi chơi với Mộ Tuyết.

“Tạm thời không có.” Chân Võ đáp.

Sau đó hẳn lui ra ngoài.

Quần đảo Tiên Đình trên không trung.

Năm năm bóng người đồng thời xuất hiện trôi nổi trên hòn đá.

“Nghe nói cửa đá Lục gia đã mở ra, người của chúng ta đã chuẩn bị xong chưa?” Tiên bối chủ trì công việc hỏi.

“Đã đi, nhưng cụ thể tới nơi nào còn cần tiên bối đi liên lạc giúp.” Thính Vân Tích đáp lời.

Gần đây, Vân Đoan Tam Tiên khôi phục rất nhanh, cộng uy năng cả ba người vào với nhau cũng không phải là đối thủ của nàng.

Nếu như trong cửa đá có thứ mà bọn họ cần, như vậy, chiến lực của Vân Đoan Tam Tiên sẽ tăng thêm rất nhiều. Thực lực kinh người.

Nàng ta không thể trêu vào.

Tiên bối chủ trì công việc gật đầu. Thật ra, bên trong Tiên Đình đã có không ít vị tiên thức tỉnh, nhưng năm người bọn hắn ép không được. Nếu như không có Chiến Thần ép xuống, bọn hắn hoàn toàn không có cách nào.

Tinh Ti Tiên Quân ở đây, vậy thì càng tốt.

Nhưng năm người bọn họ trước mắt cứ chuẩn bị lấy điều kiện cần thiết mà làm việc. Nếu như bộ hạ cũ của Tiên Đình muốn tiếp nhận công tác của bọn họ, bọn họ còn vui mừng thay. Bởi vì công tích bọn họ cũng đủ rồi. Giờ chỉ chờ Đế Tôn thức tỉnh.

Nhưng người có thể có tư cách tiếp nhận công việc trong tay bọn họ, trước mắt chỉ có Chiến Thần. Chiến thần căn bản chẳng thèm để ý đến bọn họ.

Tinh Ti Tiên Quân lúc ấy cũng không có ý định can thiệp vào chuyện của bọn họ.

Tóm lại, hai vị Tiên Quân này, vẫn luôn cho rằng hết thảy cứ lấy bọn hắn làm trung tâm là đủ rồi. Những Tiên Nhân khác tạm thời không quyền lên tiếng.

Tất nhiên, có một vài tiên nhân cũng không dễ gọi.

Thật ra, bọn họ vốn cho rằng chỉ cần thức tỉnh một cái là đã gia nhập hội nghị, cho đến tận khi bọn họ đến ranh giới biến hóa. Thế nhưng Tinh Ti Tiên Quân cũng không để bất luận

người nào ảnh hưởng đến quyết định của bạn hẳn. Cho nên thành viên bạn họ chưa bao giờ từng có thêm.

Chương 845: Thân Phận Chân Thân Duy Nhất 2

“Chuyện Thái Nhất Tiên Quân có tiến triển gì không?”
Tiền bối chủ trì công việc hỏi.

“Nhanh thôi, vượt qua cả dự đoán, cũng thuận lợi hơn dự đoán rất nhiều, có lẽ nửa tháng là có thể thức tỉnh thành công.”
Cao Viễn nói.

Hắn tỏ ra hơi kinh ngạc. Đúng là quá thuận lợi. Thế giới đang thay đổi, tất cả điều đang phát triển theo chiều hướng tốt, đương nhiên cũng có lý do một phần là ở bản thân Thái Nhất Tiên Quân.

Thái Nhất Tiên Quân thực sự rất mạnh. Hắn là còn mạnh hơn so với Chiến Thần.

“Nửa tháng sao?” Người Chủ trì công việc suy tư, tiếp tục nói:

“Trong khoảng thời gian này không cần để ý đến chuyện khác, chờ Thái Nhất Tiên Quân tỉnh lại rồi quyết định kế hoạch kế tiếp. Thay đổi thế giới đã vượt qua sự nhận biết của chúng ta, cần hỏi xem Chiến Thần và Thái Nhất Tiên Quân muốn đối đãi ra sao”

Những người khác gật đầu, đúng vậy, thế giới thay đổi đến mức hơi quỷ dị.

Thay đổi đến đâu cũng không thể thay đổi đến như vậy.

Hoặc nhiều hoặc ít, bọn hắn đều có thể nhận thức ra được sinh cơ đag trải rộng khắp Tu Chân giới. Đây chắc chắn không chỉ là linh khí biến đổi là có thể so sánh được.

Sinh tử vốn là tuần hoàn, luôn hướng đến phía tốt. Điều đó cũng có nghĩa là một khi hỏng, lực tác động lên sẽ đáng sợ vô cùng.

“Không chỉ chúng ta không dám vọng động, phật môn và Thần Chúng cũng không có hành động nào rõ ràng. Xem ra

không khác gì lắm so với tiên bối đã nói, bọn họ cũng đáng ửng đối với sự thay đổi này.” Ma Kiếm Trảm Đồ nói.

“Đúng rồi, Bỉ Chi Hải Ngạn đến bây giờ vẫn không hề có liên quan gì, nếu như tiếp tục nữa, thông đạo giữa Minh Thổ và Tịnh Thổ có lẽ sẽ bị mở ra.” Có người khác nói ra kiến nghị của mình.

Thực lực Tịnh Thổ và Minh Thổ vẫn còn tại đó. Không ai có thể coi nhẹ.

Theo Bỉ Chi Hải Ngạn, bọn hắn cũng hơi hiểu về Minh Thổ và Tịnh Thổ. Biết rõ thì không hẳn là được nhưng là đối phương mạnh mẽ đến nhường nào vẫn phải biết.

“Tạm thời trước tiên cứ chú ý đã, chờ bao giờ thật sự mở ra lại nói tiếp. Đây không phải là chuyện của Tiên Đình chúng ta. Đây là chuyện của toàn bộ Tu Chân giới. Việc cấp bách trước hết là phải để cho Thái Nhất Tiên Quân thức tỉnh. Cuối cùng, thế giới biến hóa đến đâu, tạm thời không thể biết được. Có thể nhanh chóng có một vị Tiên Quân đối với chúng ta sẽ càng thông dong thêm một chút.” Tiên bối Chủ trì công việc nói.

Những người khác không ý kiến gì nữa. Thế giới biến hóa đã rất lâu rồi. Không người xem hiểu. Đến người có cấp bậc như là Chiến Thần kia cũng chỉ cảm giác được có vấn đề. Còn ngọn nguồn là gì, không ai biết được.

...

Trên hải vực Vô Tận có một dòng sông băng. Nơi giữa dòng sông băng có một hồ nước yên tĩnh.

Lúc này, ở bên cạnh hồ xuất hiện một luồng sáng đen. Sau đó, ánh sáng đen này biến mất, nơi đó hiện ra bóng dáng của một vị nữ tử trẻ tuổi. Người này mặc váy đen, mái tóc màu đen, con ngươi màu đen, trông cực kỳ rõ ràng.

“Đã có quyết định?” Ngay trong nháy mắt nữ tử này xuất hiện, mặt hồ xuất hiện gợn sóng, Băng Hải Nữ Thần nổi lên từ đáy hồ.

Mà ở bên hồ, tất nhiên là Hắc Âm Nữ Thần đang do dự phải chăng nên đi tìm thân lực. Hắc Âm Nữ Thần xuất hiện

vào lúc này, mang ý nghĩa đã có đáp án cho mình.

“Đúng thế.” Hắc Âm Nữ Thần gật đầu.

“Đáp án là?” Băng Hải Nữ Thần hỏi.

“Ta muốn thử xem, nhưng ta cần lời chúc phúc của các ngươi.” Hắc Âm Nữ Thần chân thành nói.

Chủ Thần chúc phúc không phải như chúc phúc bình thường. Gần như có thể giúp người ngăn cản được nguy hiểm, trắc trở. Nhất là bảy Chủ Thần lớn bọn họ chúc phúc lẫn nhau. Quyền năng gần như được gia tăng chồng lên nhau.

Đây là một việc rất mạo hiểm, bởi vì có nhục cùng nhục.

Băng Hải Nữ Thần không trả lời một cách chắc chắn, mà nhìn sang một bên, nói:

“Ngươi đồng ý?”

Gọng nói Băng Hải Nữ Thần vừa dứt, khu vực trước đó không có người, đột nhiên có một vệt ánh sáng rơi xuống. Sau đó, một nam tử toàn thân phát ra ánh sáng cũng xuất hiện ở bên hồ.

Là Quang Minh Thần.

“Dựa theo lời nói của Băng Hải Nữ Thần, dù có chúng ta chúc phúc, cũng không thể giúp nàng sống sót dưới bàn tay của Đại trưởng lão Lục Vô Vi của Lục gia được?” Tất nhiên Quang Minh Thần không đồng ý. Hắn còn cần cân nhắc thêm.

“Là không đủ.” Băng Hải Nữ Thần nói khẽ.

Giọng nói của nàng chưa bao giờ có cảm xúc. Như thể chỉ đang trình bày một sự thật.

“Ta dùng phân thân, phân thân mà đã có chúc phúc của ta.” Hắc Âm Nữ Thần nói.

Cho dù là Quang Minh Thần hay là Băng Hải Nữ Thần, cũng rất để ý việc Hắc Âm Nữ Thần có thể còn sống không. Một khi Hắc Âm Nữ Thần bỏ mình, hai người bọn họ càng thêm hao tổn.

Bọn họ rất khó đối mặt với phật môn và Tiên Đình. Nhưng chỉ cần Hắc Âm Nữ Thần còn sống, thì bọn họ sẽ có lực lượng đầy đủ, dư dả.

Hắc âm của Hắc Âm Nữ Thần mang đến cho bọn họ sự trợ giúp rất lớn.

“Có thể đánh cược một lần.” Bằng Hải Nữ Thần nói ra suy nghĩ của mình.

Chỉ cần Hắc Âm Nữ Thần hiểu được nên lấy hay nên bỏ, thì sẽ không để bản thể vẫn lạc. Như vậy, dù bọn họ có thua lỗ, cũng thua mất bao nhiêu. Có khoảng trống để giảm xóc.

Một khi Hắc Âm Nữ Thần có thể thành công tiến vào cửa đá, đạt được sức mạnh của Chân Thần. Bọn họ sẽ đi trước tất cả mọi người.

Quang Minh Thần trầm mặc một chút rồi nói:

“Nói cách khác, trong khoảng thời gian này, ba người chúng ta phải nâng cao toàn bộ tinh thần để đề phòng?”

“Đúng vậy.” Hắc Âm Nữ Thần gật đầu

“Vậy thì bắt đầu đi.” Quang Minh Thần nói.

...

Khổ Hải Phật Điện.

Tâm Hỏa Cổ Phật nhìn về phía xa.

“Cuối cùng thì Phật môn vẫn ở thế yếu, nhưng dù sao phật môn cũng không có xung đột trực tiếp với Lục gia. Đây là ưu thế lớn nhất.”

“Hi vọng lần này có thu hoạch.”

Mặc dù Phật môn có hai vị Cổ Phật, nhưng U La Cổ Phật ở kiếp này bị hạn chế nhiều điều. Trước mắt chỉ có hấn trần thủ Khổ Hải Phật Môn.

Nhưng thế còn chưa đủ. Cần Cổ Phật mới trở lại Khổ Hải Phật Môn. Sau đó, tất cả mọi chuyện của phật môn sẽ thuận lợi hơn rất nhiều. Mặc dù bây giờ cũng rất thuận lợi, thế nhưng

là đây là do thế giới biến hóa mang tới. Nếu như có thể, hẳn tình nguyện không có sự biến hóa này.

Không biết vì cái gì, biến hóa như thế làm cho hẳn có chút hãi hùng khiếp vía. Phật tâm còn trở nên hơi bất ổn. Tận cùng của sự biến hóa này chắc chắn không phải chuyện mà bọn họ có thể chịu đựng được.

Cuối cùng, Tâm Hỏa Cổ Phật tuyên câu phật hiệu, rồi nhắm mắt.

Hết thầy đều đã chuẩn bị xong. Giờ, chỉ chờ đến cuối cùng.

Nếu như có thể, hẳn muốn tự thân đi đến cửa đá của Lục gia, nhưng hiện giờ không được. Không phải vạn bất đắc dĩ, hẳn sẽ không rời khỏi đây.

—— ———

Phía sau núi Lục gia.

Nhị trưởng lão cầm một cái túi đan dược, từng bước một đi trong rừng trúc.

Sắp đến lúc nàng thu đan dược vào. Sau đó hai tay đặt ở trong túi áo khoác.

Không bao lâu đã đi tới bên hồ nước.

Ngay khi Nhị trưởng lão tới, hồ nước nổi lên một cơn gió nhẹ.

“Trạng thái của ngươi hình như không ổn.” Nhị trưởng lão nói.

“Mấy ngày trước, Mê Vụ Chi Đô xuất hiện ngoài ý muốn, có người từ bên ngoài xen vào nhưng không biết là ai.” Giọng nói thông thả vang lên từ phía trên hồ nước.

“Thần Chúng có vẻ như rất hứng thú đối với cửa đá.” Nhị trưởng lão tiếp tục nói.

Nàng không hỏi về chuyện Mê Vụ Chi Đô, bởi vì cái đó không phải chuyện nàng cần quản. Và nó cũng vượt qua phạm vi năng lực của nàng.

“Không sao.” Thuộc về Đại trưởng lão nhẹ nhàng thanh âm lại một lần vang lên.

“Thất vào cửa đá.” Nhị trưởng lão nói.

Trầm mặc, hồ nước trong đình tiếp tục như trước đó, vang lên tiếng nói nhẹ nhàng: “Nàng bắt đầu khôi phục.”

“Ta thấy được tên đầy đủ của nàng.” Nhị trưởng lão nhìn mặt hồ nước, tiếp tục nói: “Nhưng không thấy được thân phận của nàng.”

“Chúng ta chỉ là đang tuân thủ di huấn tổ tiên, tầng cuối cùng chưa ai từng nhìn qua, có lẽ là do chưa đến lúc. Nhưng bí mật, cuối cùng cũng có một ngày sẽ không còn là bí mật.” Giọng nói nhẹ nhàng phiêu đảng trên không trung. Như thể từ nơi xa xôi nào đó truyền đến nhưng cũng lại như thể vang lên ở ngay bên tai.

Nhị trưởng lão trầm mặc một lát, sau đó quay người rời đi.

Sau khi Nhị trưởng lão rời đi không đến bao lâu, trong hồ nước phát lên một cơn gió nhẹ. Sau đó, tất cả bình tĩnh lại như cũ. Không còn bất cứ tiếng vang nào xuất hiện ở trong hồ nước.

Chương 846: Thân Phận Chân Thân Duy Nhất 3

Ngày kế tiếp, Lục Thủy đi đến Thu Vân tiêu trần.

Hôm nay Mộ Tuyết không đi. Có vẻ như bị mẹ hấn gọi đi. Cùng đi còn có Đông Phương Tra Tra.

Ai biết các nàng muốn làm gì.

Đại khái là làm đồ ăn gì đó, bảo Mộ Tuyết và Đông Phương Tra Tra đến ăn thử đi.

Nhưng lúc sau Lục Thủy ngẫm lại, có cảm giác không đúng lắm. Bởi vì nếu là gọi đi ăn thử thì lẽ ra hấn cũng sẽ bị gọi đi. Nếu không phải chuyện có liên quan đến hôn sự, có một vài đồ thảm mỹ thì mẹ hấn chắc chắn sẽ không hỏi hấn.

Đương nhiên, dù là có thật sự gọi hấn đi thì hấn cũng không đi.

Đi để chịu chết chắc?

Cha của hấn không chừng vẫn còn đang ngồi trên xe lăn. Nhưng có khả năng không cao lắm. Mỗi ngày, cậu hấn đều đẩy cha hấn đi phơi nắng. Lúc này có khi đang phơi nắng trên đường.

Sau đó Lục Thủy không có để ý những chuyện khác nữa, đã đến Thu Vân tiêu trần rồi.

Bởi vì Mộ Tuyết không đi theo, nên Chân Võ Chân Linh đi theo sau lưng Lục Thủy.

“Thiếu gia, bây giờ bọn họ đang ở công viên.” Chân Võ nói.

Lục Thủy gật đầu, sau đó đi về phía công viên.

Công viên có bày quầy bán hàng địa phương, tất nhiên ở đó cũng có khá nhiều người địa phương.

Nơi bọn Sơ Vũ đang đứng là một chỗ bên hồ. Nơi này có đình. Mà trong đình có bốn người. Hai người đang đứng, hai người đang ngồi.

Hai người đang ngồi là Sơ Vũ vẻ mặt nhẹ nhõm và thiếu nữ xinh đẹp cầm đao Kiếm Lạc. Còn đứng là Kiếm Khởi vẻ mặt bình tĩnh cùng với Kiều Càn \ mặc áo choàng đen.

“Bắt đầu tới rồi.” Lúc này, Sơ Vũ lập tức đứng lên gọi mấy người kia.

Đội chủ động tìm bọn họ khiến bọn họ thấy có hơi ngạc nhiên.

Kiều Càn biết vì sao khi đó cái vị tiền bối không biết tên kia lại bảo hắn mặc áo choàng đen, chính là để làm tay chân cho Lạc thiếu gia. Có vẻ như cần đúng bốn người. Nếu như hắn không ở đây, bọn họ có thể sẽ thấy phiền phức khi đi tìm một người khác.

“Đông Phương đạo hữu.” Vào lúc Lạc Thủy đi tới, Kiếm Khởi nhẹ giọng chào.

Lạc Thủy nhìn bốn người này: “Các người muốn vào cửa đá?”

Bốn người này, khởi cần nói đến Kiếm Khởi Kiếm Lạc, họ quá ưu tú. Sơ Vũ chưa đến mức được gọi là thiên tài, nhưng ở Bách Hoa cốc không có một ai có thuật Bách Linh cao siêu hơn hắn.

Không phải thiên tài thì thắng thiên tài. Sơ Vũ thân là vú em (support), dù là có kém một chút, Tam trưởng lão cũng sẽ không gì. Điều rất quan trọng ở một đội là có vú em.

Còn về Kiều Dã, tu Khuynh Thiên Minh Thần, trải qua sinh tử, bản thân hắn có sự giác ngộ tương đối cao, cộng thêm gãy một cánh tay, rất đặc biệt. Thực lực cũng mạnh hơn hắn. Cộng thêm còn có cái áo choàng đen anfy bên người.

Đặc điểm rất rõ ràng, hi vọng sẽ không khiến cho Tam trưởng lão cảm thấy quá đặc sắc đến mức không yên lòng.

Về phần tại sao Kiều Dã muốn mặc áo choàng đen, có thể hiểu được.

Dù sao chính bản thân Lục Thủy cũng thường xuyên mặc. Nếu những người này không mặc, Lục Thủy sẽ cho bọn họ mặc.

“Đông Phương đạo hữu cần chúng ta hỗ trợ?” Sơ Vũ tò mò hỏi.

“Làm tay chân cho ta, ta có thể chỉ đạo các ngươi, giúp cho thực lực các ngươi nâng cao một bước.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Sơ Vũ không có lời nào để nói, thuật Bách Linh của hắn chính là được Lục Thủy chỉ đạo mà có. Kiếm Lạc cùng Kiều Càn cũng không thể nói gì hơn, thực sự là nhờ Lục Thủy chỉ đạo đã giúp bọn họ tiến triển nhanh chóng.

Vả lại, đúng là đi theo Lục Thủy có thể nhặt được không ít cơ duyên.

Mặc dù Kiếm Khởi cầm Vô Địch kiếm, nhưng là hắn cần sự tôi luyện tương ứng với đó.

Lục Thủy dù là không phải kiếm tu, có thể để Kiếm Khởi tiếp nhận tôi luyện hay là rất dễ dàng.

Nhìn thấy những người này không có ý kiến, Lục Thủy mới tiếp tục nói:

“Trước khi đi qua cửa đá, các ngươi cần đi gặp một người cùng ta.”

“Gặp người?” Đám Kiếm Khởi thấy hơi khó hiểu.

Đây là lần đầu tiên xảy ra chuyện này. Còn có người còn đặc biệt hơn cả Đông Phương Hạo Nguyệt sao?

“Một vị trưởng bối nhà ta.” Lục Thủy bình tĩnh đáp.

Nhiệm vụ của Tam trưởng lão, hắn có cách nào được nữa? Nào dám ngỗ nghịch, thử xem ai biết sẽ bị trừng phạt cái gì.

Vẫn là Nhị trưởng lão tốt. Hỏi gì đáp nấy, sẽ không trừng phạt hắn. Quan trọng hơn là Nhị trưởng lão rất đáng yêu.

“? ? ?”

Bọn Sơ Vũ không hiểu. Đến cả Kiều Càn cũng không thể hiểu nổi, vì sao Lục thiếu lại cần phải dẫn bọn họ đến gặp trưởng bối nhà hắn.

Trưởng bối của Lục thiếu gia chỉ có mấy người như vậy. Hoặc là cha mẹ hắn, hoặc là Tam trưởng lão Lục gia. Chuyện này Lục Thủy cũng không giải thích rõ được, nhưng dù sao không giải thích rất dễ dàng khiến lộ chuyện.

Sau đó, hắn giải thích đơn giản vài câu.

Bọn Sơ Vũ nghe lời giải thích vậy thì hơi sững sốt. Thì ra bắt đui lợi hại như vậy nhưng vẫn còn phải nghe lời người trong nhà? Nếu như hắn lợi hại như vậy, chắc chắn sẽ không nghe lời sư tỷ sư phụ mà làm mấy chuyện như thành thân, hắn nói không cười là không cười.

Đáng tiếc, vĩnh viễn không có một ngày như vậy.

Hắn đang tam giai, cho hắn mấy ngàn năm nữa cũng đuổi không kịp cảnh giới của sư tỷ sư phụ hắn.

“Vậy thì trưởng bối Đông Phương đạo hữu đang ở đâu?”
Kiếm Khởi hỏi.

“Bây giờ ta dẫn các ngươi đi.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Sau đó, Lục Thủy đi đằng trước dẫn đường. Chân Võ Chân Linh thì lập tức báo cho Tam trưởng lão là thiếu gia đã tìm được người, đang dẫn tới.

....

“Đúng rồi, lần trước ta có thiệp mời. Kiều thiếu gia cũng chuẩn bị thành hôn rồi?” Trên đường, Lục Thủy nhìn Kiều Càn hỏi.

Kiều Càn đi ở đằng sau, cúi đầu đáp nhỏ:

“Là đính hôn, vào cuối tháng. Đông Phương thiếu gia muốn đến?”

Thật ra Kiều Càn hơi bất ngờ.

Bọn Sơ Vũ đi đã khiến hắn rất ngạc nhiên rồi, không ngờ rằng đến cả Lục Thủy cũng muốn đi.

“Trường bối đưa cho ta, đến lúc đó ta sẽ mang thêm người đi.” Lục Thủy thuận miệng nói.

Đương nhiên là hắn muốn dẫn Mộ Tuyết đi.

“Đúng rồi, ta nhớ được thời gian tổ chức là vào cuối tháng, người vẫn thông thả chứ?” Lục Thủy hỏi.

Cuối tháng thành hôn, hoặc nhiều hoặc ít tân lang cũng sẽ có chút chuyện. Dù sao thì thời gian quá gấp. Hắn là người từng trải, hắn hiểu.

“Đúng, nhưng ta đang đào hôn.” Kiều Càn thấp giọng đáp Lục Thủy.

Là có chút không nhịn được mặt mũi.

Lục Thủy: “? ? ?”

Đám Sơ Vũ không có vẻ gì là kinh ngạc, giống như đã biết rõ rồi.

Lục Thủy cảm giác, sao ai ai cũng đang đào hôn vậy nhỉ? Cô gái mập kia cũng đang đào hôn. Hiện tại thịnh hành cái này à? Có phải hắn không đào hôn là bỏ lỡ mất điều gì rồi không?

Đương nhiên, tốt nhất là ko chạy, dù sao điều này mất mạng đấy.

“Đúng rồi, thiệp mời vẫn chưa đến tay ta, nhà gái là ai vậy?” Lục Thủy hỏi.

“Con gái thứ chín của Vực chủ Băng Nguyên Tuyết Vực, Băng Thủy Cơ, Lâm Hoan Hoan.” Kiều Càn đáp.

Danh tiếng của Lâm Hoan Hoan đúng là rất đáng sợ.

Chỉ là sau khi Lục Thủy nghe vậy thì hơi sững sờ:

“Ai cơ?”

“Băng Thủy Cơ, Lâm Hoan Hoan.” Kiều Càn lặp lại một lần nữa.

Hắn có cảm giác Lục Thủy từng nghe cái tên này. Hắn là cũng biết đối phương là một tiểu cô nương mập.

Nhưng hẳn là một tên thiếu gia cụt một tay cũng chẳng tốt được đến đâu. Hoặc có thể nói là kém hơn. Hẳn không có yêu cầu gì nhiều.

Chuyện thông gia, đến Lục Thủy còn có thể tiếp nhận như bình thường thì hẳn còn có điều gì mà không tiếp nhận được nữa?

Một gia tiểu thư cũng là người bình thường, mà Lục Thủy lại là vạn cổ đệ nhất thiên kiêu, là sự tồn tại có thể sánh vai cùng với thiên địa.

Người như hẳn còn có thể thành hôn, những người khác còn có điều gì không thể?

Lục Thủy: "... .”

Hai người này cũng thật là có thú vị. Nhưng hẳn cũng không nói thêm điều gì, hẳn mong chờ những chuyện sao đó sẽ tiến triển ra sao.

Đào hôn cũng cùng đi đến Thu Vân tiểu trấn.

...

Trên đại điện Lục gia, Tam trưởng lão ngồi ở đó, lão thấy hơi ngạc nhiên.

“Người chắc chắn Lục Thủy đã tìm được người?”

Tam trưởng lão hỏi Đại điện hạ Khô Thụ lão nhân.

“Chân Võ Chân Linh truyền lời như thế, bây giờ đang ở trên đường. Chắc không phải là giả.” Khô Thụ lão nhân đáp.

Hẳn cũng không biết thiếu gia sẽ tìm được người như thế nào. Cũng không biết sẽ tìm được người nào.

Nhưng có thể khẳng định được một điều là thiếu gia không dám trêu đùa với Tam trưởng lão.

“Vậy thì rửa mắt mà đợi đi, hi vọng không phải cái thứ vợ va vợ vẫn.”

Tam trưởng lão ngồi trên đại điện, trầm thấp nói.

Chương 847: Ta nhìn không giống phé vật sao 1

“Nói đến, Thu Vân tiểu trấn là của Lục gia à?”

Trên đường Sơ Vũ hiểu kỳ hỏi một câu.

“Xem như khu vực của Lục gia.” Lục Thủy đi phía trước mở miệng nói.

Hiện tại bọn họ còn chưa đi khỏi tiểu trấn.

“Lục gia ở tu chân giới không có dáng vẻ thanh danh gì, bất quá hình như nơi này có một vị được xưng thiếu gia phé vật.

Thanh danh còn không nhỏ, thật sao?” Sơ Vũ đối với nơi này không hiểu rõ.

Kiểm Khởi bọn họ cũng không hiểu rõ.

Rất ít nghe nói đến Lục gia.

Lần này là lần đầu tiên tới đây, cũng là lần đầu tiên biết tình huống đại khái của Lục gia.

Kiều Càn vốn đang bước đi bỗng run lên, trong lúc nhất thời có chút luống cuống.

Chân Võ Chân Linh đi sau lưng Lục Thủy, Chân Võ cảm giác cảnh tượng này có chút quen thuộc.

Bất quá không nói gì.

“Xác thực có một thiếu gia phé vật như vậy.” Lục Thủy gật đầu, xác nhận với Sơ Vũ.

“Vừa yếu vừa không tự mình hiểu lấy mới khủng bố, đến lúc đó chết ra sao cũng không biết.

Lục thiếu gia này, có vẻ như có hơi tự hiểu lấy mình.” Kiếm Lạc ở một bên thêm một câu.

Bọn họ ở bên ngoài lâu như vậy từng nghe nói Lục thiếu gia tồn tại, nhiều lắm là một hai lần, còn chưa bao giờ gặp người này.

“Đúng là như vậy, y Lục gia đối với chuyện mình tương đối phé vật này, biết được khá rõ ràng, rất ít gây chuyện thị phi ở bên ngoài.

Xem như tự hiểu mình là phé vật.” Lục Thủy gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Hắn xác thực tự hiểu mình, cho nên đi ra ngoài ngoài, xưa nay không dùng tên của mình.

Chỉ có đối mặt một vài tiền bối, hoặc là khi không có cách nào mới có thể dùng tên thật.

Chẳng hạn như khi đối mặt với Kiếm Nhất.

Lại chẳng hạn như khi ở bên cạnh Mộ Tuyết.

Kiều Càn mặc áo bào đen, hắn vô thức động thủ xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán.

Hôm nay hắn lại rõ ràng một việc.

Về sau đi ra ngoài ngoài, tốt nhất đừng đàm luận Tu chân giả thanh danh không tốt.

Bởi vì ai cũng không biết đối phương đến cùng có phải thanh danh không tốt hay không, càng không biết đối phương có phải ngay ở bên cạnh mình hay không.

Hơi không cẩn thận, sec dễ dàng dẫn tới mầm tai hoạ.

Hi vọng Lục thiếu gia lần này sẽ không động thủ với bọn hắn.

Muốn sống thì cần cẩn thận khắp nơi, không cần làm chuyện ngu xuẩn, không thể tùy ý nghị luận người khác.

Đối mặt với kẻ yếu không thể tùy ý chèn ép.

Người xa lạ, không cầu kết giao, nhưng cầu không oán.

“Nói đến, lúc đến, nghe nói Lục gia đối với thiếu gia Lục gia không có yêu cầu gì, chỉ hi vọng hắn thành hôn sớm một chút.

Sau đó sinh hạ dòng dõi.” Sơ Vũ cảm giác đui đối với nơi này biết không ít.

Kiều Càn: “...”

Tiếp tục hỏi đi, chờ sau này đừng khóc.

Hắn bị hỏi cũng có chút sợ.

Còn hỏi tiếp như vậy, hắn có thể đi đường bình thường hay không cũng là vấn đề.

Lục Thủy quay đầu nhìn Sơ Vũ liếc mắt một cái, nói:

“Đúng là như vậy, Lục Thủy thiên phú không tốt, bản thân không có bất kỳ điểm sáng gì.

Cho nên chỉ có thể nghe theo an bài trong tộc, tiếp nhận cưới vợ, làm một công cụ sinh dục.”

“Nghe rất đáng tiếc.” Kiếm Khởi thở dài một cái.

“Cũng không nhất định, vạn nhất hắn còn thích thú.

Không có tiền đồ gì.” Lục Thủy giải thích nói.

“Chúng ta đây là đi đâu?” Kiếm Lạc đột nhiên hỏi.

Nàng phát hiện con đường phía trước, có tiền bối từng báo cho bọn họ.

Bên kia là chủ nhân chân chính của Thu Vân tiểu trấn.

Không thể có mạo phạm mấy may.

Luôn cảm giác đối mặt không phải thế lực trung đẳng gì, mà so với Kiếm Nhất Phong bọn họ còn muốn cường đại.

Khó thể lý giải được.

“Phía trước là đường đến Lục gia à?” Sơ Vũ cũng có chút hiếu kỳ nói.

Lục Thủy gật đầu:

“Đúng, là đường đến Lục gia.”

“Trưởng bối Đông Phương đạo hữu làm khách ở Lục gia?” Sơ Vũ thử hỏi.

Kiểm Lạc và Kiểm Khởi cũng nhìn Lục Thủy, bọn họ cảm giác phương hướng vấn đề đột nhiên có chút vi diệu.

Đối với nghi vấn của những người này, Lục Thủy lắc đầu:

“Cũng không phải, hấn ở phía trên.”

3 người: “???”

“Ồ, ở phía trên? Chẳng lẽ trưởng bối của đạo hữu làm khách khanh của Lục gia?” Sơ Vũ cảm thấy khả năng vẫn phải có.

Dù sao khách khanh bọn họ cũng có tông môn.

Cũng thường xuyên ở Bách Hoa cốc.

Đương nhiên, khẳng định là nữ nhân.

Nam nhân trừ hấn, không có khả năng ở bên trong dài như vậy.

Chậc, hiện tại hấn cũng không ở ổn.

Không có cách nào.

Hấn là mặt bài của tông môn, trở về mặc vào nữ trang, trấn áp tất cả tiên tử.

Đối với Sơ Vũ tra hỏi, Lục Thủy vẫn lắc đầu một cái:

“Không phải, hấn ở phía trên quản thế hệ trẻ tuổi của Lục gia, chuyện khác mặc kệ.”

Nghe được câu này, đám người Sơ Vũ sững sốt một chút, sau đó sắc mặt bắt đầu biến thành xanh xám.

“Quản, quản thế hệ trẻ tuổi của Lục gia?” Sơ Vũ nhìn Lục Thủy muốn bật khóc:

“Đông Phương đạo hữu vừa mới nói, là bị vị tiền bối này trông coi?”

“Đúng, có vấn đề gì sao?” Lục Thủy nhìn Sơ Vũ hỏi.

“Đông Phương đạo hữu đây là muốn...” Sơ Vũ chỉ chỉ phương hướng Lục gia.

“Về nhà.” Lục Thủy nói.

Đông!

Sơ Vũ không đứng vững, quỳ xuống.

Bịch!

Đao của Kiếm Lạc không nắm vững, rơi xuống đất.

Nàng có chút luống cuống.

Mọi người lại không ngốc, vừa mới nói thiếu gia phế vật của Lạc gia, rõ ràng chính là vị đại lão trước mắt này.

Kinh thiên địa, khiếp quỷ thần, và hiền đồng hành, cùng thánh chung huy, vạn cổ đến nay, thiên kiêu độc nhất.

Bọn họ thế mà đang thảo luận tồn tại này là phế vật, là công cụ sinh dục.

Đây không phải muốn mạng người sao?

Phế vật là bọn họ mới đúng.

Lạc Thủy nhìn chính mình một chút, lại nhìn Sơ Vũ quỳ trên mặt đất, hiếu kỳ nói:

“Ta nhìn không giống phế vật?”

“Đại lão nói đùa, chúng ta mới là phế vật.” Sơ Vũ cảm giác chính mình thật thê thảm.

Sớm biết vậy không nói chuyện này.

Khó trách đời sẽ phối hợp với hần như vậy.

Kiếm Lạc cũng rất sợ, Lưu Hỏa rất đáng sợ, nàng cũng không phải không biết.

Căn bản không phải tồn tại bọn họ có thể lý giải.

Cổng bảo an quý dị tồn tại như vậy, ngay cả tên của Lưu Hỏa cũng không dám nghe.

Bởi vậy có thể nhìn ra, Lưu Hỏa kỳ thật sớm đã vượt qua tồn tại thông thường.

Mà hần cũng rốt cục có thể hiểu được, Kiếm Nhất Phong tiền bối vì sao lại trịnh trọng nói cho bọn họ như vậy, không thể mạo phạm mấy may.

Lục gia được ngoại nhân xưng là thiếu gia phé vật, có thể trên thực tế hẳn là Lưu Hỏa trấn áp tất cả thiên kiêu Tu Chân giới.

Lục gia nhìn thì phổ thông, khẳng định cũng có ẩn tàng như thế.

Đến thời điểm, bọn họ còn nghe nói Lục gia có vẻ như có tồn tại đáng sợ.

Lúc đầu bọn họ đều không tin tưởng như thế.

Hiện tại, tin.

Kiểm Khởi nắm chặt kiếm trong tay, nội tâm hẳn nhẹ nhàng thở ra.

Cũng may hẳn nói ít.

Kiều thiếu gia đại khái là biết chuyện này, cho nên luôn cảm giác khí tức đối phương bất ổn.

Đây cũng là nguyên nhân Kiếm Khởi không tham dự vào đề tài này.

Quá nguy hiểm.

Sơ Vũ quả nhiên chính là tìm đường chết.

Kiều Càn không nói gì, hẳn cũng rất sợ, chẳng hạn như sợ Lục Thủy lại đột nhiên hỏi hẳn “Ta nhìn không giống phé vật sao?”, cái này làm người ta trả lời thế nào?

Sơ Vũ bọn họ đúng là đáng đời.

“Đi thôi, đi gặp Tam trưởng lão.” Lục Thủy thuận miệng nói.

Hắn tự nhiên sẽ không để ý chuyện này, nói đến còn rất thú vị.

Chơi thêm hai lần, hẳn cũng rất tình nguyện.

Đương nhiên, lời nên nhấn nhủ, hẳn khẳng định sẽ bàn giao cho Kiếm Khởi bọn họ.

Tránh khỏi bại lộ.

...

Chương 848: Ta nhìn không giống phé vật sao 2

Rất nhanh bọn hắn đi vào Lục gia ở tại vị trí.

Nơi này cơ bản không có người đi lên qua.

“Loại địa phương này có vẻ như liền một chút đỉnh cấp thế lực trường bồi đều chưa có tới a?” Sơ Vũ có chút tò mò hỏi.

Tất cả mọi người tại Thu Vân tiêu trần.

Mặc kệ là đỉnh cấp thế lực, vẫn là thế lực bình thường, đều không có đi lên quấy rầy qua Lục gia.

Có đôi khi cảm thấy là bọn hắn không thèm để ý Lục gia, tự mình làm chính mình.

Hiện tại xem ra, cũng không tính như vậy.

Mà là Lục gia căn bản không phải bọn hắn có thể lên đến.

Vì cái gì?

Cũng bởi vì đù là Lục gia thiếu gia a.

Hắn đối Lục gia có mê chi tự tin.

Bất quá bị đù như thế giật mình, hắn cảm giác linh cảm bắt đầu xuất hiện, sách mới nhất định có thể đứng dậy.

Thành thân không phải là mộng.

“Nơi này hắn không phải là bình thường khách tới thăm đi đường.” Kiều Càn mở miệng nói ra.

Chỉ ít bọn hắn không phải từ nơi này đi vào.

Lục Thủy không biết, hắn không đi qua cái khác môn.

Càng không khả năng biết bình thường khách tới thăm nên đi cánh cửa kia.

Bất quá có cái khác môn hắn ngược lại là biết.

“Đi thôi.” Lục Thủy mở miệng nói ra.

Trên đường tốn không ít thời gian, không thể để cho Tam trưởng lão đợi lâu.

Bằng không thì đến cái muốn gán tội cho người khác, xui xẻo chính là hắn.

Không bao lâu Lục Thủy mang theo người tới đại điện phụ cận.

Tới thời điểm, vừa vặn có người từ đại điện đi ra, vừa vặn muốn rời khỏi.

Kiều gia người?

Nếu như không phải Kiêu Dã, Lục Thủy thật đúng không thể nhớ tới.

Đúng vậy, từ đại điện đi ra, là Kiêu Vô Tình.

Lục Thủy nhìn đối phương liếc mắt một cái, liền không có ý định để ý tới.

Hoàn toàn không biết.

Kiều Vô Tình nhìn thấy Lục Thủy cũng có chút ngoài ý muốn, chủ yếu là Lục Thủy sau lưng mấy người.

“Lục thiếu gia tìm tới người?” Kiêu Vô Tình đi vào Lục Thủy trước mặt, bình tĩnh mở miệng.

Lục Thủy ngừng lại:

“Tiền bối có cái gì chỉ giáo?”

Đến nỗi đối phương vì cái gì biết hắn muốn tìm người, cái này không có gì tốt để ý.

Cũng không phải cái gì bí mật.

“Chỉ giáo không dám nhận, Lục thiếu gia tìm người, một điểm không phổ thông, người bình thường thật đúng tìm không thấy.

Lão phu có cái không mời chi tình.” Kiêu Vô Tình nhìn Kiếm Khởi đám người liếc mắt một cái, tiếp tục nói:

“Lão phu nhà hai vị tiểu bối cũng sẽ đi vào cửa đá, đến lúc đó có thể gặp được, hi vọng Lục thiếu gia có thể chiếu cố một

hai.”

“Nhìn tâm tình.” Lục Thủy đáp lại một câu, liền trực tiếp đi về phía trước.

Lục Thủy đi, cái khác tự nhiên cũng là đi theo.

Kiều Càn trong lòng có chút bất an, đây là hấn lần thứ nhất trực diện tổ gia gia, còn như vậy vô lý.

Bất quá để hấn có chút ngoài ý muốn chính là, hấn muội muội thế mà cũng phải tiến cửa đá.

Cửa đá là Lục thiếu gia muốn tiến địa phương, tuyệt đối so dự đoán còn nguy hiểm hơn.

Muội muội của hấn yếu như vậy, đi vào sẽ rất nguy hiểm.

Liền Kiếm Khởi loại người này, đều cảm thấy rất nguy hiểm, chớ nói chi là người khác.

Kiều Vô Tình nhìn xem những người khác đi qua, hấn không có để ý Lục Thủy vô lý.

Tại Lục gia, không người nào dám đối Lục Thủy làm bất cứ chuyện gì.

Vậy đơn giản là đang đánh Lục gia Đại trưởng lão mặt.

Lần trước vị kia Minh Thổ thập điện, chính là giáo huấn.

Khi hấn biết được chuyện này thời điểm, phát hiện chính mình lúc trước vẫn là đánh giá thấp Lục gia Đại trưởng lão.

Quả thực khủng bố vô biên.

“Bốn người, mỗi một cái đều có chính mình đặc thù, thật sự là được.”

Kiều Vô Tình im ắng tự nói.

Sau đó cất bước rời đi.

Hấn cũng phải tiến một chuyến cửa đá.

...

Lục Thủy một đường đi vào trước đại điện.

Chân Võ Chân Linh không đi lên, bọn họ chờ ở phía dưới.

“Nhớ kỹ, đừng nói lung tung.” Lục Thủy bàn giao, liền cất bước đi vào đại điện.

Kiểm Khởi bọn họ cũng không phải rất hồi hộp.

Bọn họ thân là thiên kiêu, gặp qua không ít sự kiện lớn.

Duy nhất không thấy qua việc đòi, đại khái là Sơ Vũ.

Kiều Càn hoặc nhiều hoặc ít cũng đã gặp một ít.

Đương nhiên, người ngay cả Lưu Hỏa lão đại cũng phải ứng phó cẩn thận, bọn họ cũng có chút để ý.

Rất nhanh Lục Thủy đã vào trong đại điện, vừa tiến đến đã nhìn thấy vẫn là vẻ mặt 5 triệu của Tam trưởng lão.

Như vậy cũng 5 triệu?

Lục Thủy hoài nghi Tam trưởng lão có phải giữ gốc 5 triệu hay không.

Chỉ từng gặp cao, chưa bao giờ thấy thấp.

“Gặp qua Tam trưởng lão.” Lục Thủy cung kính mở miệng.

“Đây chính là bốn người người tìm được?” m thanh Tam trưởng lão từ trên truyền xuống.

Mang theo nghiêm túc.

“Đúng vậy, bọn họ đến từ các địa phương khác nhau, không có bất cứ quan hệ nào với Lục gia.” Lục Thủy giải thích nói.

Lúc này Kiểm Khởi bọn họ mới mở miệng:

“Vãn bối Kiểm Nhất Phong Kiểm Khởi.”

“Kiểm Lạc.”

“Bách Hoa Sơ Vũ.”

“Tán tu Minh Dĩ.”

“Xin ra mắt tiên bối.”

Bốn người cung kính hành lễ.

Tam trưởng lão ngồi trên cùng đại điện, hẩn nhìn bốn người này trong lòng có chút kinh ngạc.

Không phải Lục Thủy tìm được người không hợp cách, mà là quá ưu tú.

Ưu tú vượt qua hẳn đoán trước.

Kiểm Nhất Phong Kiếm Khởi, chỉ cần hẳn không mù, cũng có thể nhìn ra đối phương là thiên kiêu chân chính của Kiếm Nhất Phong.

Toàn bộ Tu Chân giới, trừ Lưu Hỏa, hẳn không có người nào có thể tới sánh vai.

Mặc dù nha đầu Đông Phương gia đánh vỡ nhận biết của Tu Chân giới, trở thành đệ nhất nhân, nhưng cùng Kiếm Khởi hoàn toàn không phải một loại thiên kiêu.

Nếu như Đại trưởng lão có lòng thu đồ, tuyệt đối sẽ tâm động.

Ngay cả Kiếm Lạc, mặc dù tu vi thấp một chút, nhưng cũng là thế hệ trẻ tuổi, tồn tại đứng đầu nhất.

Gần như có thể đặt song song với Đạo tông Vũ Niết.

Mà nàng lại cầm đao, cho người ta một cảm giác tự nhiên mà thành.

Thật sự là trời sinh tài năng tu đao.

“Huynh muội này khó lường.”

Mà Bách Hoa cốc Sơ Vũ, xem ra rất phổ thông, nhưng Bách Hoa cốc tu Bách Linh Chi Thuật.

Nếu như hẳn không nhìn lầm, Bách Linh Chi Thuật của Sơ Vũ này, tu đến cảnh giới trước nay chưa từng có.

Tuyệt đối so với thiên kiêu Bách Hoa cốc hiện tại muốn cao hơn không ít.

“Bách Hoa cốc thế mà cũng có ngoại long tàng hồ, mà còn là thân nam nhi.”

Sau đó Tam trưởng lão đưa ánh mắt đặt ở người cuối cùng.

“Áo bào đen vô pháp nhìn thấu, pháp bảo ẩn nấp cao thâm như vậy?”

Được pháp bảo này mang ý nghĩa bản thân có cơ duyên không nhỏ.

Mà mặc dù chỗ đứng của hắn không có vấn đề, nhưng có một loại cảm giác muốn tránh né ánh mắt người khác.

Một người cẩn thận.”

Đến tận đây Tam trưởng lão liền không tiếp tục quan sát những tiêu bối này nữa.

“Đội ngũ rất không tệ.” m thanh Tam trưởng lão vẫn mang theo nghiêm túc.

“Ý Tam trưởng lão là, có thể thông qua rồi?” Lục Thủy nhìn Tam trưởng lão mở miệng hỏi.

Đối mặt với Lục Thủy tra hỏi, Tam trưởng lão không nói gì.

Hắn nhìn Lục Thủy, luôn cảm giác có một sự đặc ý.

Hừ, cũng không nghĩ chính mình cùng những người này có bao nhiêu chênh lệch.

Nghĩ đến đây, trên mặt Tam trưởng lão liền không dễ nhìn, thiên phú so với người kém thì thôi.

Còn không cố gắng bằng với người.

Càng nghĩ, Tam trưởng lão càng tức.

Sau đó Lục Thủy không hiểu thấu nhìn giá cả lại tăng lên.

520 vạn.

550 vạn.

6 triệu.

Lục Thủy: “???”

Xảy ra chuyện gì rồi?

“Chuẩn bị một chút, ngày mai đi vào Cổng Đá.” m thanh Tam trưởng lão nghiêm nghị từ trên vang lên.

Sau đó Tam trưởng lão liền để đám người Lục Thủy rời khỏi đại điện.

Chương 849: Ta nhìn không giống phé vật sao 3

Chờ Lục Thủy bọn họ rời đi, Tam trưởng lão mới nhích lại gần ghé dựa cao, thấp giọng nói:

“Biến năng lực.”

Hắn không hỏi Lục Thủy làm sao lại đến vào lúc này, làm được chính là làm được.

Làm hắn rất bất ngờ.

Nhất là tìm được đám người Kiếm Khởi.

Nói xong Tam trưởng lão dùng ngón tay gõ tay vịn.

m thanh vang lên trong nháy mắt, sức mạnh gợn sóng truyền ra ngoài.

Rất nhanh Khô Thụ lão nhân xuất hiện ở Đại điện.

“Tam trưởng lão.”

Khô Thụ lão nhân cung kính mở miệng.

“Lục Thủy tìm bốn người, nhìn thấy rồi?” Tam trưởng lão trầm giọng nói.

“Ta đi làm ngay.” Khô Thụ lão nhân lập tức nói.

Nếu đám người Kiếm Khởi theo thiếu gia đi vào, tất nhiên sẽ ít nhận trợ giúp từ bọn họ.

Lục gia không chiếm tiện nghi người khác, cho nên sẽ mở cửa sau cho người của Kiếm Nhất Phong và Bách Hoa cốc.

Mở ra sao, đây là tộc trưởng quyết định.

Lục Thủy hoàn toàn suy nghĩ không thấu Tam trưởng lão.

Bất quá diện bích hồi lỗi là miễn.

Hơn nữa còn có thể đi vào Cổng Đá bình thường.

Cũng coi như đã giải quyết được vấn đề trước mắt.

Nhìn có thể biết ở bên trong có những thứ gì, dù sao đây là Thiên Cơ đưa tới, thấy thế nào cũng sẽ không có chút thu hoạch nào.

Nếu như không có chút thu hoạch nào, đó chính là Thiên Cơ đang trêu đùa hấn.

Nhất định phải tìm ra hấn.

Sau đó Lục Thủy định trở về đọc sách.

Trở về đi đến viện của Mộ Tuyết sân, ở đây, liền nói cho nàng, ngày mai phải đi Công Đá.

Không ở thì chờ một hồi lại đi.

Hiện tại tạm thời coi như đi ngang qua.

Ngay cả đám người Kiếm Khởi, Lục Thủy để Chân Võ Chân Linh đưa bọn họ xuống dưới.

Sơ Vũ bộ dáng thì cứ như đang muốn nói lại thôi, giống như có việc, Lục Thủy không có ý định chiếm thời gian của bọn hấn.

Mặc dù Tam trưởng lão nghiêm khắc, nhưng là không đến nỗi dọa bọn hấn.

Cho nên không có gì phải đề ý.

Nghĩ như vậy Lục Thủy liền đi đến viện của Mộ Tuyết.

...

“Đáng tiếc, không dám mở miệng.” Sau khi xuống núi, về mặt Sơ Vũ hồi hận.

Vừa mới nảy hấn xem chút đã mở miệng muốn thiệp mời.

Thiếu dũng khí.

“Ta nghĩ đến một khả năng.” Kiếm Khởi nhìn Sơ Vũ nói:

“Lục thiếu gia thành hôn, không phải việc nhỏ, hấn sẽ mời một ít thế lực lớn.

Kiếm Nhất Phong nhất định có thể thu được thiệp mời.

Ta có thể để tiền bồi dẫn ta tới.”

“VẬY ta cũng có thể tới.” Kiếm Lạc lập tức nói.

“VẬY tông môn của ta không biết có thể nhận được hay không, cảm giác rất không có khả năng nhận được.” Sơ Vũ cảm thấy có chút khó.

“Nhà ta hẳn cũng có thể nhận được, nhưng không thể nào dẫn ta tới.” Kiều Càn nói.

Kỳ thật hẳn muốn tránh trong nhà, nhưng Lục Thủy thành hôn, đây là một khắc lịch sử.

Nếu như có thể đến, hẳn cũng muốn đến xem.

Dù sao chắc chắn sẽ không có chuyện gì.

Chỉ là, hẳn không thể được mang đến.

“Ta đi làm một thiệp mời, đến lúc đó chúng ta cùng đi.” Sơ Vũ đối nói với Kiều Càn.

Nói xong tiếp tục phân tích nói:

“Kỳ thật mỗi một thế lực đều có vòng xã giao của mình.

Lục gia thuộc về thế lực trung đẳng, chí ít mặt ngoài là như thế này.

Nếu như không có giao tình gì với Lục gia, hoặc là quan hệ lợi ích, thì không thể nào được mời.

Kiếm Nhất Phong là đại thế lực như vậy, Lục gia khả năng sẽ không muốn tự chuốc nhục nhã.”

Phân tích hợp tình hợp lý.

Kiếm Khởi cảm thấy khả năng rất cao.

Bởi vì hẳn phát hiện Kiếm Nhất Phong và Lục gia không có bất kỳ giao tình gì.

Nhà Kiều Càn, thật sự có giao tình với Lục gia.

Dù sao thiếu gia hai nhà bọn họ đều biết nhau.

“Chờ ta cầm được, ngươi đừng dùng, bản.” Sơ Vũ nói với Kiếm Lạc.

Kiểm Lạc hừ lạnh một tiếng:

“Chính mình là nhân vật gì cũng không biết rõ ràng, cũng muốn cảm thiệp mời?”

Đừng đến lúc đó chọc giận đối phương, chết như thế nào cũng không biết.

Còn cho là mình đang viết tiểu thuyết?”

Kiều Càn đi ở phía sau cùng, muội muội hấn muốn đi vào, chuyện này hấn tương đối để ý.

Người không trải qua biến đổi lớn, rất khó thoát thai hoá cốt thay đổi.

Muội muội của hấn trẻ tuổi nóng tính.

Nghĩ đến điều này, Kiêu Càn lại đưa tay sờ sờ cánh tay gãy mất, hấn cảm giác còn sống là một chuyện vô cùng khó khăn.

Hấn dùng hết toàn lực.

Không ngoi đầu lên, không trở mặt với người khác, không cảm thứ không thuộc về mình.

Hấn sẽ lấy, cũng hiểu được buông bỏ.

—— ———

“Không biết sư phụ có thể vào Cổng Đá hay không.” Ma tu Cát An nhìn Cổng Đá có chút hiếu kỳ.

Cổng Đá không truyền ra bất luận tin tức đặc thù gì, bắt quá hai chữ phía trên, làm vô số người không thể coi thường.

Táng thần.

Thấy thế nào cũng không đơn giản.

Phải biết cho dù là thần của Thần Chúng, đối với Tu Chân giới hiện tại mà nói, đó cũng là tồn tại bí ẩn.

“Muốn tìm người tổ đội đi vào dạo chơi.”

Ma tu Cát An nhìn bốn phía, một người đi vào cuối cùng có chút nguy hiểm.

Mà lại không kiếm được tiền.

Đến nỗi hổ người, Lục gia hấn còn không dám làm càn.

Hấn xem danh sách người không thể động đến của sư phụ hấn, đã biết không thể gây chuyện nhất chính là Lục gia.

Mà tại sao không thể gây, hấn cũng đã sớm biết.

Một kiếm, hù chết người.

Nếu sớm biết Lục gia khủng bố như vậy, viên Linh thạch cứu phẩm kia, nói cái gì hấn cũng không dám muốn.

Vạn nhất Lục gia không cao hứng, chôn hấn, đi đâu mà khóc.

Ma tu Cát An nhìn xung quanh một lần, hấn chỉ có thể đi thượng tầng, như vậy tìm một vài lục giai đỉnh phong hoặc thất giai chưa nhập đạo là tốt nhất.

Lộ ra tầm quan trọng chiến lược của hấn.

Đương nhiên, hấn không bảo đảm gì khác, hấn chỉ cam đoan cố gắng dẫn người trốn.

Đi dạo một vòng, ma tu Cát An nhìn thấy một nam tử đẩy xe lăn.

Trên xe lăn cũng ngồi một vị nam tử.

Hai người đều có tu vi lục giai đỉnh phong.

“Tìm được mục tiêu.”

Sau đó ma tu Cát An hóa thành một hắc phong, tiếp đó xuất hiện cách xe lăn không xa.

Hấn quang minh chính đại xuất hiện, cho nên lập tức làm hai người chú ý.

Lục Cổ nhìn ma tu đột nhiên xuất hiện, có chút hiếu kỳ.

Người này tới làm gì?

Đông Phương Dạ Minh cũng nhìn, thất giai nhập đạo.

Hi vọng đôi phương đừng làm chuyện điên rồ.

Đúng vậy, hai vị này đương nhiên là Đông Phương Dạ Minh và đại tộc trưởng Lục gia Lục Cổ.

Lần này Lục Cổ ước gì xuống phơi nắng, gần đây phu nhân nàng có vẻ như đang thử làm điếm tâm.

Hi vọng sẽ không để một chút cho hấn.

Nghe nói là được dùng trong hôn lễ của con của bọn họ.

Đến lúc đó hấn còn phải khuyên một chút.

Thực tế không được sẽ ném hét cho con trai của hấn.

Lục Cổ không nghĩ nhiều nữa, hấn nhìn ma tu trước mắt, cảm giác năng lực của đối phương rất thú vị.

Hắc Phong pháp, trong địa giới ma tu, được cho số một số hai.

“Tại hạ ma tu Cát An, hai vị đạo hữu muốn vào Cổng Đá?” Ma tu Cát An khách khí hỏi Lục Cổ bọn họ.

Hấn vốn chú trọng hòa khí sinh tài.

“Đạo hữu cũng vào?” Lục Cổ nhìn ma tu Cát An nói.

Ma tu Cát An mỉm cười, không trả lời vấn đề này, mà nói rõ ý đồ đến:

“Tại hạ tu vi thất giai nhập đạo, am hiểu bỏ trốn chi pháp.

Cổng Đá mở ra thượng tầng ngũ giai trở lên.

Chủ lực là thất giai, một số nhỏ có một vài đại tiên bối.

Nhưng đại tiên bối luôn tránh né,

Có thể thất giai nhập đạo, liền tương đối khó.

Hai vị đạo hữu có tán đồng phân tích của ta?”

“Tán đồng.” Lục Cổ gật đầu.

Giai cấp cao ít, tất cả mọi người sẽ tránh lui, giai cấp không tính quá cao, dễ dàng dẫn đến xung đột.

Lục giai, thất giai đều như thế.

Đương nhiên, người nhập đạo, kỳ thật cũng không đến cái nào.

“Như vậy hai vị đạo hữu chỉ cần mang theo tại hạ, thời điếm nguy hiểm, tại hạ có thể xuất thủ mang các người thoát

khỏi nguy hiểm.

Đối với hai vị đến nói, mang theo một Tu chân giả thất giai nhập đạo am hiểu bỏ trốn, là một loại bảo hộ.

Hai vị tán đồng không?” Ma tu Cát An nói.

“Chúng ta tín nhiệm các hạ ra sao?

Các hạ cũng không phải làm từ thiện nhỉ?” Đông Phương Dạ Minh mở miệng nói.

“Xác thực như thế, cho nên tại hạ sẽ đi cùng hai vị đạo hữu, gặp được nguy hiểm hai vị có thể lựa chọn để tại hạ xuất thủ, giết địch hoặc bỏ trốn.

Xuất thủ một lần, một viên Linh thạch cứu phẩm.

Đương nhiên, không phải kẻ địch gì, tại hạ đều sẽ lựa chọn nhận Linh thạch.” Về mặt Ma tu Cát An khách khí:

“Hai vị đạo hữu cảm thấy thế nào?”

Chương 850: Đủ Lọc Thủy Bóp 1

Ma Tu Cát An nhìn hai nam tử trước mắt. Hắn cảm giác có chút kỳ quái.

Đối mặt với cường giả thất giai nhập đạo như mình, đối phương có chút bình tĩnh quá mức. Hoặc là nói, không có đem hắn để vào mắt.

Lục giai cùng thất giai nhìn như cách nhau rất gần. Nhưng là sai một ly đi nghìn dặm, lục giai cùng thất giai căn bản không phải một cấp bậc tồn tại.

Lục giai cho dù là đỉnh, cũng muốn kêu một người thất giai xa lạ là tiền bối. Kêu đạo hữu, chỉ sợ dễ dàng chọc tới một ít người tu chân cường đại.

Đương nhiên, Ma Tu Cát An cũng không để ý đối phương kêu hắn đạo hữu, nhưng hai người kia vẫn khiến hắn cảm giác có chút kỳ quái.

“Như vậy bắt được linh thạch, ngươi cũng có thể tự mình bỏ chạy?” Đông Phương Dạ Minh mở miệng hỏi.

Lục Cổ nhìn hắn, không nói gì.

Đối với Đông Phương Dạ Minh nói rõ, Ma Tu Cát An chỉ là nhún vai: “Hai vị có nghi ngờ là thực bình thường, chỉ là ta cũng vô pháp đưa ra bất kỳ đáp án nào. Đây điều không thể tránh khỏi. Giao dịch luôn cần phải có một bên mạo hiểm. Mà bên mạo hiểm, thông thường đều là có nhu cầu lớn. Đây là không có đảm bảo giao dịch. Như vậy, hai vị thấy sao?”

Lục Cổ cùng Đông Phương Dạ Minh nhìn nhau.

“Ngày mai ở nơi này chờ chúng ta.” Lục Cổ mở miệng nói.

Thất giai nhập đạo tu vi, năng lực chạy trốn xác thật không tồi, có lẽ có thể dùng. Dù sao chạy nhanh, chứng minh truy đuổi cũng mau, theo dõi cũng tiện hơn. Tra tìm đồ vật thực yêu cầu người tài giỏi như thế.

Đông Phương Dạ Minh theo sau đẩy Lục Cổ hướng tính toán đi nơi khác phơi nắng. Ma Tu Cát An nhìn hai người rời đi, tổng cảm giác có chút không quá thích hợp. Đến nỗi không đứng chỗ nào, hẳn trong lúc nhất thời cũng không nói lên được. Bất quá đối phương rút cuộc chỉ là lục giai đỉnh. Cũng không thể làm gì hẳn.

Không nói cái khác, thất giai trung, mặc kệ nhập đạo hay không. Muốn chân chính thương tổn hẳn cũng không có dễ dàng như vậy.

Lúc đó, người đối mặt mình thô, chủ yếu là cần tự mình đi lên, sau đó khó có thể thoát đi. Hơn nữa đối phương cũng không phải là thất giai nhập đạo bình thường.

“Đi vào, sinh ý cũng tiếp. Tuy rằng hành động có hạn một ít, nhưng là hẳn là không lỗ.”

Ma Tu Cát An theo sau liền không thêm để ý mặt khác, hẳn cũng không có rời đi. Mà là tiếp tục gốc tại tại chỗ. Hẳn không có tính toán ngày mai tới nơi này. Cho nên hẳn liền không tính toán rời đi. Hy vọng kia hai người sẽ không lỗ hện.

Thời điểm Lục Thủy đến viện tử của Mộ Tuyết, chỉ nhìn thấy Đinh Lương đang cho Băng Phượng ăn.

Hương Vu ở một bên chăm sóc đậu giá. Hình như là đang đem đậu giá trên đầu Đông Phương Tra Tra lấy xuống.

Lúc này Hương Vu thấy được Lục Thủy, lập tức đứng lên: “Lục thiếu gia.”

Đinh Lương nghe được, cũng là cúi đầu cung kính nói: “Lục thiếu gia.”

Lục Thủy không có để ý các nàng mà là lập tức rời đi. Mộ Tuyết khẳng định không ở đây. Nhưng hẳn cũng không hỏi. Bởi vì Đông Phương Tra Tra khẳng định cũng sẽ có mặt. Bóng đèn quá lớn, không muốn đợi.

Đương nhiên, Đinh Lương cùng Hương Vu đang chiếu cố sủng vật, chứng minh Đông Phương Tra Tra không có khả

năng ở đây. Như vậy nói thẳng ra Mộ Tuyết cũng không có ở trong sân.

Chờ Lục Thuỷ rời đi, Hương Vu mới hiểu kỳ nói:

“Lục thiếu gia là tới tìm Mộ tiểu thư đi?”

“Khẳng định, tiểu thư nhà chúng ta kỳ thật mỗi ngày đều đang đợi Lục thiếu gia tới tìm. Có đôi khi còn sẽ tự mình đi tìm. Chỉ cần có Lục thiếu gia, tiểu thư mỗi ngày đều là vui vẻ.” Đinh Lương tiếp tục uy Băng Phượng.

Tiểu thư có thể vui vẻ, nàng cũng vui vẻ. Trước kia ở Mộ gia, tiểu thư mỗi ngày đều như nhau. Chính là ngẫu nhiên, buổi tối sẽ tươi hoa. Đại khái khi đó liền bị bệnh.

Hương Vu gật gật đầu, chuyện của Lục thiếu gia cùng Mộ tiểu thư, mọi người đều biết. Hơn nữa đều không thể quấy rầy hai người bọn họ ở chung. Lục phu nhân hạ tử mệnh lệnh.

Bất quá nàng vẫn là cảm giác Lục thiếu gia cùng lời đồn xác thật không giống nhau. Đặc biệt là khi ở bên ngoài tự xưng Đông Phương Hạo Nguyệt. Khi đó Trà Trà tiểu thư vài lần đều là đối phương cứu. Ngay từ đầu nàng còn lo lắng Lục thiếu gia có mục đích.

“Bất quá Lục thiếu gia tu vi thật sự không cao, vì cái gì Trà Trà tiểu thư lại nhiều lần bị Lục thiếu gia đánh mặt mũi bầm dập?”

Hương Vu trong đầu hiện lên nghi vấn. Phải biết rằng, Trà Trà tiểu thư chính là tam giai thiên tài 18 tuổi duy nhất trong toàn bộ Tu chân giới. Người duy nhất nhị giai là có thể ngự “Kiếm” phi hành.

Chẳng sợ Trà Trà tiểu thư thông minh không rõ ràng, cũng không nên bại bởi Lục thiếu gia.

Lục thiếu gia cũng không dùng pháp bảo, đều là dùng nắm tay đánh. Theo lý luận, Trà Trà tiểu thư khả năng thắng rất lớn. Nhưng mà đánh trả năng lực đều không có. Không hiểu a.

.....

Trở lại viện tử của mình, Lục Thủy liền bắt đầu đọc sách, chờ đến tối, lại đi tìm Mộ Tuyết. Hôm nay khẳng định phải cùng Mộ Tuyết nói một chút chuyện ngày mai. Bằng không Mộ Tuyết lộ ra biểu tình khổ sở, hấn liền không muốn đi.

Ai.

Một tiếng thở dài.

Lục Thủy cảm giác chính mình càng ngày càng đối với Mộ Tuyết không có biện pháp. Lắc lắc đầu, hấn liền lấy ra kiếm nhất vậy kì truyền, bắt đầu xem. Không có xem nội dung, chỉ là ở phác hoạ thiên địa trận văn.

Lần này đi Thạch môn, đại khái là phải dùng thiên địa chi lực. Có điều, nhất định phải trả giá một ít đại giới. Hy vọng sẽ không vận dụng quá nhiều.

Chờ lúc ra tới, hấn là liền 5.3, thực vững vàng tiến thẳng, không có mất sức gì. Càng không có gì chờ mong. Duy nhất đáng giá chờ mong, vẫn là phải đợi tiến thẳng lục giai. Khi đó có thể xác định tiến thẳng thất giai yêu cầu bao lâu thời gian. Tuy rằng không thể thẳng thất giai, nhưng là 6.7 cũng là có thể. Cũng không biết sau lục giai, tiến thẳng một tiểu cảnh giới cần bao lâu thời gian.

Lúc Lục Thủy đang đọc sách nhập thần, cơ hồ không phát hiện thời gian trôi đi. Ngẩng đầu lần nữa, phát hiện thái dương đang hạ sơn bên cạnh. Thấy vậy, hấn liền khép sách lại. Đi một chuyến đến viện tử của Mộ Tuyết.

Nghĩ vậy, Lục Thủy liền đứng dậy đi ra sân, chỉ là vừa mới đi ra sân, hấn liền nhìn thấy phía trước có một vị thiếu nữ đang đi tới. Thân mang tiên váy trắng xanh, cùng những tiên váy khác không quá giống nhau.

Quảng tụ lưu tiên váy?

Được rồi, không thể nào đi.

Bất quá Mộ Tuyết váy có tên sao?

Hấn thật đúng là không biết.

Nhưng hẳn biết Mộ Tuyết ăn mặc rất đẹp, hơn nữa gần nhất vẫn luôn ăn mặc tương đối thục eo.

Đây là ở nói cho ta nàng không có béo sao? Đến mức này sao?

“Lục thiếu gia muốn đi ra ngoài?” Mộ Tuyết tới gần Lục Thủy, thanh âm liền truyền tới.

Lúc này Mộ Tuyết đưa lưng về phía hoàng hôn, vạn trượng răng mây đỏ phảng phất khoác trên người Mộ Tuyết. Trên người tiên váy cũng nhiều thêm một mặt màu đỏ.

“Hoàng hôn đỏ so không bằng với Mộ tiểu thư.” Lục thủy nhìn Mộ Tuyết cười nói.

Lúc này Mộ Tuyết hạ tay, khoe miệng nàng lộ ra nhàn nhạt mỉm cười, sau đó nhẹ nhàng xoay người. Tiên váy theo Mộ Tuyết xoay người lay động lên.

“Lục thiếu gia cảm thấy đẹp sao? Cần dì đưa ta.” Mộ Tuyết nhẹ giọng hỏi.

Cần dì?

Lục Thủy vẽ mặt mờ mịt.

À, là mợ.

“Mộ tiểu thư mặc tiên váy còn có thể khó coi?” Lục Thủy hỏi lại.

“Có a, lần trước Lục thiếu gia nói bộ kia khó coi.” Mộ Tuyết loát loát váy, cười nói.

Lục Thủy: “.....”

Chương 851: Đủ Lục Thủy Bóp 2

“Lục thiếu gia muốn ra ngoài?” Mộ Tuyết đứng ở bên cạnh Lục Thủy.

“Muốn đi dạo.” Lục Thủy đi phía trước bước nện bước, tùy ý nói: “Mộ tiểu thư hôm nay có việc?”

“Dì Lê m phải làm điếm tâm, kêu ta cùng Trà Trà đi xem. Nói muốn dùng lúc hôn lễ của Lục thiếu gia.” Mộ Tuyết đi theo bên người Lục Thủy nhẹ giọng nói.

Kỳ thật chính là hỏi ý kiến Mộ Tuyết. Chỉ là Mộ Tuyết ngại nói. Bởi vì Mộ Tuyết thích là được, nói là tân nương thích là được. Mộ Tuyết đều ngược ngùng. Đời trước cũng không có loại sự tình này. Ừm, hình như là có chuyện cùng loại, bất quá là Mộ gia một vài người đưa tới một ít điếm tâm để nàng chọn. Khi đó nàng thật sự không biết có ý tứ gì. Hiện tại nghĩ đến cũng là ý của dì Lê m. Đời này, vẫn luôn ở Lục gia, liền trực tiếp hỏi ý kiến nàng.

Hơn nữa mẫu thân Trà Trà cũng ở đây, vừa vặn quyết định luôn. Trà Trà chính là thích ăn. Nàng rất vui lòng. Chỉ cần không phạt trạm liền tốt.

Lục Thủy nghe có chút kinh ngạc: “Mẹ ta làm?”

“Khẳng định không phải, Lục thiếu gia đại hôn, dì Lê m chính là muốn làm, cũng không có khả năng có thời gian. Phải qua rất nhiều lưu trình đi.” Mộ Tuyết nhẹ giọng nói.

Theo sau lại giải thích nói: “Hôm nay dì Lê m cũng chỉ là làm hình thức.”

Lục Thủy gật gật đầu, còn ổn. Hắn liền nói sao, đời trước cũng không có phát sinh sự kiện ngộ độc thức ăn. Nếu có, kỳ thật cũng không ai dám nói. Chỉ có thể yên lặng nuốt xuống đi.

Lục gia thiếu gia đại hôn, ai dám chiết Lục gia mặt mũi? Không muốn sống nữa đúng không? Cho dù là một ít đại đạo giả, cũng không dám. Hoặc là nói người càng mạnh càng

không dám. Hấn đòi trước hấn là cũng không có mời đại đạo giả tham gia hôn lễ đi.

“Quyết định dùng cái dạng gì?” Lục Thủy tò mò hỏi. Đòi trước hấn không biết loại sự tình này có hay không, hấn là không có.

“Còn chưa đâu, phải làm mấy ngày.” Mộ Tuyết thanh âm mang theo ý cười.

Đây là nàng hôn lễ, làm loại sự tình này, nàng đương nhiên vui vẻ, giống như dì Đường lôi kéo nàng làm hồng trang áo cưới, làm mấy ngày nàng một chút không cảm thấy mệt.

“Ta mấy ngày nay cũng muốn ra ngoài một chuyến.” Trên đường Lục Thủy nhẹ giọng nói.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, nàng tự hỏi Lục Thủy như thế nào lại muốn ra ngoài, hóa ra là muốn đi nói cho nàng chuyện này.

“Là đi Thạch môn?” Mộ Tuyết hỏi.

“Tam trưởng lão phân phó.” Lục Thủy gật đầu.

“Lục thiếu gia đêm nay có cần chuẩn bị một ít đồ vật không?” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, hỏi.

“Chuẩn bị thứ gì?” Lục Thủy nghĩ nghĩ, cũng không cảm thấy hấn cần chuẩn bị cái gì.

Chân Vũ Chân Linh hấn là sẽ chuẩn bị tốt.

“Tỷ như một ít điểm tâm.” Mộ Tuyết nghĩ nghĩ nói.

“Mộ tiểu thư chuẩn bị cho ta sao?” Lục Thủy hỏi.

“Được a.” Mộ Tuyết lập tức đồng ý, mang theo ý cười tiếp tục nói: “Lục thiếu gia cơm chiều hấn là còn chưa ăn đi? Ta làm cho Lục thiếu gia.”

Ngừng một chút, Mộ Tuyết lại nói: “Có cơm.”

Lục Thủy: “.....”

Tóm lại hiện tại ta không thể ăn mì đúng không?

Ngày kế giữa trưa Lục Thủy cùng Mộ Tuyết lên đường xuống núi, bọn họ đi Thạch môn. Hôm nay phá lệ, Lục Thủy không phải nghe mẫu thân hấn lái nhai.

Mà ở Lục Thủy phía sau chính là Chân Vũ Chân Linh cùng với Đinh Lương. Đinh Lương không dám không đi theo, Lục thiếu gia muốn vào cửa đá. Liền nàng tiểu thư một người, không có người sẽ yên tâm.

“Mộ tiểu thư, gần đây tiểu trấn nhiều người.” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết mở miệng nói. Hôm nay Mộ Tuyết thay đổi một thân tiên váy, tự nhiên hào phóng, tiểu thư khuê các.

Tóc còn được Đinh Lương chải cho.

Rất đẹp.

Đương nhiên, đây đều là vì Lục Thủy.

“Xuống dưới chân núi đi, Trà Trà hôm nay đi chăn dê, muốn biết dưới chân núi cỏ có tốt không, mang về cho nàng một chút.” Mộ Tuyết giải thích nói.

Đông Phương Tra Tra thật sự chuyện gì cũng làm. Mỗi ngày bận túi bụi.

Không bao lâu Lục Thủy bọn họ đi vào chân núi. Mộ Tuyết liền không đi tiếp.

Nếu đi tiểu trấn, Lục Thủy hẳn là sẽ lo lắng. Mặc dù biết nàng không bình phạm.

Cho nên, nàng từ nơi này trở về là được.

“Lục thiếu gia lên đường bình an.” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy.

Đối diện với ánh mắt của Mộ Tuyết, Lục Thủy ngừng ở tại chỗ, hấn nhìn Mộ Tuyết một hồi, mới mở miệng nói: “Mộ tiểu thư, đừng gầy thêm nữa.”

Nói xong, Lục Thủy liền xoay người rời đi.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy bóng dáng, sau đó nhéo nhéo mặt mình .

“Đủ cho Lục Thủy nhéo.”

Sau đó, nàng liền xoay người về Lục gia.

Đình Lương đi theo tiểu thư nhà mình, cũng may chỉ là đưa đến nơi này. Bằng không nàng thật sự lo lắng. Tu vi của nàng ở Thu Vân tiểu trấn, cũng chỉ là tính kẻ yếu.

Đương nhiên, trước khi trở về, nàng vẫn cắt một ít cỏ, mang về cho Trà Trà tiểu thư.

.....

Lục Thủy rời chân núi, một đường đi tới Thu Vân tiểu trấn.

“Hiện tại tình huống Thạch môn như thế nào?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

“Bắt đầu có người lục tục đi vào, hôm nay hẳn là sẽ có đại bộ phận người đến. Nếu muộn thêm nữa sẽ dễ dàng mất đi tiên cơ.” Chân Vũ mở miệng nói.

“Có người ra tới sao?” Lục Thủy lại hỏi.

“Tạm thời không có.” Chân Vũ trả lời.

Lục Thủy gật đầu không nói gì. Thạch môn là đặc thù, hơn nữa khoảng cách phi thường xa xôi. Xem ra đi vào dễ dàng, đi ra lại không có đơn giản như vậy. Đến nỗi có bao nhiêu không đơn giản, hẳn cũng không biết.

Không bao lâu Lục Thủy đi tới Thu Vân tiểu trấn trước.

Đám người Kiếm Khởi liền ở chỗ này chờ đợi Lục Thủy, hôm nay là ngày xuất phát, bọn họ tự nhiên đều hiểu.

Bắt quá hôm nay nhiều thêm một tiểu gia hỏa, là một con khỉ nhỏ đang đứng trên vai Kiếm Lạc ăn đào. Đối với con khỉ nhỏ này, Lục Thủy cũng không để ý.

“Đông Phương đạo hữu, hiện tại có thể xuất phát?” Sơ Vũ mở miệng hỏi. Theo thói quen kêu Đông Phương. Hơn nữa ra khỏi cửa, Lục thiếu gia cũng để người khác gọi hắn là Đông Phương. Rốt cuộc chính hắn cũng phải dùng giả danh.

“Đi thôi.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Sau đó đi đến Thạch môn. Những người khác tự nhiên không có ý kiến. Đương Lục Thủy tới gần cửa đá thời điểm,

An Dật xuất hiện trước mặt Lục Thủy.

“Thiếu gia.” An Dật cúi đầu cung kính nói.

“Có việc?” Lục Thủy mở miệng. Đây là cận vệ cha hắn, gặp qua một lần, xem như biết mặt.

“Cận vệ cũng có vào Thạch môn, đây là biện pháp liên hệ. Không đến thời khắc khẩn cấp, hy vọng thiếu gia không dùng.” An Dật lấy ra một cái nút nhỏ đưa cho Lục Thủy: “Nếu thiếu gia gặp được một ít tin tức về tiên đình hoặc là di tích, cũng có thể liên hệ bọn họ. Là tộc trưởng phân phó.”

Lục Thủy tiếp nhận cái nút. Hắn cha đây là đang xem hắn như thám tử mà dùng? Ngẫm lại bộ dáng ngồi ở xe lăn của lão cha gần đây, hắn liền không cự tuyệt.

“Còn có gì nữa sao?” Lục Thủy hỏi.

“Chúc thiếu gia thuận buồm xuôi gió.” An Dật cúi đầu nói.

Lục Thủy không nói thêm gì, mà là trực tiếp lướt qua An Dật đi đến Thạch môn. Đường hắn đi đương nhiên không phải là đường mà người thường đi. Thân là Lục gia thiếu gia, cho dù Lục gia mặc kệ Thạch môn, hắn cũng không cần cùng những người khác tranh giành để vào hay là luân phiên tiến vào.

Địa bàn nhà hắn, hắn thân là thiếu gia, tự nhiên có đặc quyền.

Thời điểm Lục Thủy đi đến trước Thạch môn, bên ngoài có một ít người, bất quá bọn họ chung quanh không có ai. Ở trước Thạch môn có thất thái chi quang, Lục Thủy đi đến đứng trước thất thái chi quang.

“Ánh sáng này có khả năng che đậy ngũ quan cùng cảm giác.”

Lục Thủy ra bên ngoài nhìn nhìn. Nhìn thấy rất rõ ràng. Xem ra là che đậy đơn hướng.

“Chuẩn bị tốt, đi theo ta.” Lục Thủy mở miệng nói.

Những người khác tự nhiên không dám có chút chần chừ. Hiện tại Lục Thủy, chính là lưu hỏa. Hắn nói đi theo phải đi

theo.

Thời điểm Kiều Càn chuẩn bị còn nhìn ngó khắp nơi, hẳn muốn nhìn một chút muội muội hẳn có ở đây hay không. Thực nhanh liền thấy được, hẳn muội muội cùng hẳn đường đệ còn có tổ gia gia đang đi đến bên này. Phía sau còn có một ít người. Đi chính là Lục gia thông đạo. Hẳn là mượn quan hệ với Lục gia tam trưởng lão.

“Đi vào.” Lúc này Lục Thủy thanh âm truyền tới.

Kiều Càn không dám lại phân thần, lập tức đem lực chú ý đặt trên người Lục Thủy. Theo sau bảy người trực tiếp tiến vào Thạch môn. Quang mang hiện lên, trước cửa lại không còn tung tích của bất kì người nào.

...

Chương 852: Đủ Lọc Thủy Bóp 3

Thu Vân tiêu trần, Nha Đông tiên nhân nhìn phương hướng Thạch môn, nói: “Người đi vào bắt đầu nhiều.”

“Chúng ta đây cũng vào đi thôi, Cầu gia thích nhất đi mấy nơi này, đồ vật bên trong Cầu gia khẳng định thích.” Cầu Tử đứng trên lưng Cầu Ngạo Thiên nói. Nó muốn nỗ lực cho Cầu gia biết, chính mình vẫn luôn cần mẫn làm Cầu Tôn Tử. Chó hoang nào có bằng gia khuyến.

“Đi thôi, đi xem cũng được. Nếu có tin tức của Duy Nhất Chân Thân, cũng cần cảm tạ một chút.” Nha Đông tiên nhân nói.

Không có loại tin tức này, liền đi tìm xem một ít đồ đáng giá, trở về gánh tiền thuốc men. Nợ rất nhiều rồi. Cũng may Nha Y tiên tử đồng ý cho nợ.

Sau đó, bọn họ liền hướng Thạch môn mà đi, Cầu Ngạo Thiên không tính toán đi vào, nó chỉ đưa Cầu Đại Hộ cùng Nha Đông tiên nhân đến.

Đây là hai vị đại gia. Một chút đều không thèm để ý thân phận của mình, cư nhiên sẽ đoạt đồ ăn của nó. Toàn bộ sủng vật ở tiêu trần đều biết, hai vị này lợi hai vô cùng. Nhưng lại làm những chuyện khiến người ta hoàn toàn lý giải không được.

Lúc đi vào phụ cận Thạch môn, Cầu tử liền nhảy lên trên mặt đất, sau đó đi theo Nha Đông tiên nhân đến Thạch môn.

Cầu Ngạo Thiên rơi nước mắt cáo biệt: “Cầu gia, Nha Đông đại gia, ta ở bên ngoài chuẩn bị đồ ăn cho các người.”

“Làm phiền Ngạo Thiên tiểu huynh đệ.” Nha Đông tiên nhân quay đầu lại cảm tạ một tiếng.

Lúc sau bọn họ liền biến mất bên trong Thạch môn. Cầu Ngạo Thiên nhìn không thấy hai người, hưng phấn nhảy dựng lên.

Tự do nhật tử, cuồng hoan thời khắc, tới rồi. Rốt cuộc không có người ức hiếp nó.

“Ngao ô!” Cầu Ngao Thiên đắc ý thét dài.

Chỉ là vừa mới kêu hơn một nửa, đột nhiên truyền đến quát lạnh thanh: “Câm miệng, lại ồn liền để cho An Ngữ đem người đi hâm.”

Là An Dật.

“???”

Thét dài thanh đột nhiên im bật, cầu đều sững sờ ở tại chỗ. Liếc nhìn bên cạnh một cái, Cầu Ngao Thiên chân đều bị dọa cho mềm nhũn.

“Uông ô!” Nó quỳ rạp trên mặt đất xin tha.

“Về đi.” An Dật lạnh lùng nói.

Cầu Ngao Thiên như được đại xá, nháy mắt thối lui. Mạng chó nhật về.

“Tộc trưởng, thiếu gia bọn họ đã đi vào, đồ vật cũng giao cho thiếu gia.” An Dật cung kính nói với Lục Cổ bên cạnh mình.

Lúc này Lục Cổ bên này có ba người, Lục Cổ bản nhân, Đông Phương Dạ Minh cùng với một vị lão giả. Bất quá lão giả tinh khí thần vô cùng tốt, thực lực không tầm thường. Người này tên là Đông Phương Liễu, là một vị bối phận tối cao ở Đông Phương gia. Đã có thể xem như Đông Phương gia nội tình.

“Bắt đầu thử định vị những người tiến vào đi, xem thử Thạch môn là liên thông đặc thù không gian, hay chỉ là một chiều không gian.” Lục Cổ phân phó.

“Rõ.” An Dật lập tức gật đầu.

Lục Cổ phát tay để An Dật đi làm chuyện của hắn.

Chờ An Dật rời đi sau, lục cổ mới nói: “Đi thôi, đi tìm vị Ma Tu kia, sau đó đi vào xem một chút lĩnh vực về thần.”

Táng thần bọn họ tự nhiên biết, nhưng là nơi này vẫn như cũ là khu vực thuộc về thần. Lục Cổ muộn như vậy, phu nhân hần hần là không quá yên tâm đi. Thương thế cũng chỉ mới tốt lên. Chủ yếu là hần đã thật lâu không có ra ngoài một mình. Không quá quen.

Đông Phương Dạ Minh không phải người? Đúng vậy, Đông Phương Dạ Minh đã không phải người. Hần đã chết, ra khỏi Thạch môn, là có thể chôn.

Thực mau bọn họ liền tới nơi của Ma Tu Cát An.

“Ta còn tưởng rằng hai vị đạo hữu hôm nay không tới.” Ma Tu Cát An đối với Lục Cổ bọn họ cười nói.

Bất quá hần nhìn lão giả kia nhiều thêm một cái.

“Thất giai nhập đạo, cùng thực lực ta kém không quá nhiều, xem ra bọn họ bên người cũng có cường giả. Bất quá đánh với đối phương cũng không chiếm được thượng phong.”

Ma Tu Cát An nháy mắt tỉnh ra. Chỉ cần không uy hiếp đến hần, hần liền không thèm để ý. Đây là giao dịch không lỗ. Đến hai cái lục giai, hần cũng không để ý gì.

Lục giai còn có thể làm nên sóng gió gì? Chẳng lẽ mỗi người đều là Đông Phương Hạo Nguyệt sao?

Nhớ tới Đông Phương Hạo Nguyệt, Ma Tu Cát An liền có chút tim đập nhanh. Tuổi trẻ cực kỳ, lại cường đại cực kỳ. Thật sự vô pháp lý giải cái loại người này, đây căn bản không phải người.

“Đi thôi, vào Thạch môn.” Lục Cổ mở miệng nói.

Theo sau bốn người liền hướng Thạch môn mà đi.

“Hình như là lấy người này cầm đầu.” Ma Tu Cát An đã có phán đoán nhất định.

Bất quá đối phương là ai hần còn không biết. Đương nhiên, đối phương không nói hần tạm thời cũng không muốn hỏi. Giao dịch mà, mọi người vui vẻ quan trọng nhất.

.....

Sau khi có rất nhiều người tiến vào Thạch môn. Thất thái chi quang trong Thạch môn bắt đầu yếu bớt. Những người khác đều là cả kinh.

Bọn họ nhìn ra, Thạch môn tuy rằng không có đóng cửa, nhưng tổng cảm giác cùng ban đầu không quá giống nhau.

Cái này khiến người nguyên bản còn đang do dự đều bắt đầu tiến vào. Cân nhắc tuyên một câu phát hiệu đi vào Thạch môn. Ba người nam nữ trẻ tuổi trên đầu từng người có ấn ký, bọn họ cũng là cảnh giác đi vào Thạch môn.

Mà khi tất cả mọi người vô pháp thấy bóng ma, một vị thiếu nữ áo đen, chậm rãi rảo bước tiến vào Thạch môn. Nếu có thể nhìn đến mặt nàng, như vậy là có thể phát hiện, lúc này vẻ mặt nàng cảnh giác. Phảng phất tùy thời đều phải chuẩn bị đại chiến sinh tử. Lại phảng phất tùy thời đều phải thoát đi tại chỗ. Thẳng đến khi nàng chạm vào Thạch môn, mới nhẹ nhàng thở ra.

Lúc trước nàng tra qua, kỳ thật chỉ cần bình thường một ít, chỉ cần không nháo, chỉ cần

Đương nhiên, lần này nếu là Thần Mặt Trời cùng Băng Hải nữ thần tới, khả năng lại không giống. Bởi vì hai người bọn họ cùng Lục gia có xung đột trực tiếp. Mà nàng trước mắt còn không có. Cho dù là một thế lực, cũng không đại biểu cho một ý tưởng. Trừ phi bọn họ biết Sách Khải Huyền tồn tại. Đây là nguyên nhân nàng dám đánh cuộc một phen.

Đúng vậy, nàng chính là phân thân của Hắc Âm nữ thần. Lúc này ở giữa tương đối hỗn loạn nàng lẫn vào Thạch môn.

Mà ngay lúc thất thái chi quang biến, một đạo ánh sáng người bình thường vô pháp nhìn đến, nhằm phía Lục gia phương hướng.

“Trà Trà tiểu thư, cần phải trở về rồi, Mộ tiểu thư hẳn là đã trở lại, muốn đi tìm phu nhân cùng Lục phu nhân.” Hương Vu nhìn Đông Phương Trà Trà đang bắt rận cho cừu, nói.

“Hương Vu, một con cuối cùng, ta cảm giác cừu bị rận cắn khó chịu, bắt cho nó một chút.” Đông Phương Trà Trà lớn tiếng nói.

Hương Vu không nói gì thêm, Lục gia Linh Thú Viên dương, ai biết có phải hay không là cừu bình thường. Chính mình nói lung tung chọc giận đối phương liền không ổn.

Mà ngay lúc này, Trà Trà đột nhiên sững sốt, sau đó nhìn về không trung. Này vừa thấy liền sững sốt, nàng nhìn thấy không trung có một đạo thất thái chi quang đang ở hướng nàng bên này mà đến.

Vì bắt con rắn, nàng cũng không có mang bịt mắt. Ánh sáng không thể so sánh với thường quy tốc độ được, nháy mắt lúc Đông Phương Trà Trà nhìn thấy, ánh sáng đã bắt được nàng, rồi sau đó bắt đầu thu về.

Đông Phương Trà Trà cảm giác chính mình bắt đầu nhẹ đi.

“A?”

“Oa, Hương Vu bịt mắt của ta!”

Lúc này nàng bị bắt bay lên trời. Ra cửa là phải mang bịt mắt. Mẫu thân, tiểu di, biểu tẩu, Hương Vu đều là nói như vậy.

Mà trong nháy mắt nhìn thấy Trà Trà tiểu thư bay lên, Hương Vu kinh hãi, bất quá không có chút nào do dự, nhảy dựng lên.

Nàng vận dụng toàn bộ tu vi. Hô một tiếng. Rốt cuộc bắt được tay của Trà Trà tiểu thư, Hương Vu muốn kéo tiểu thư về. Chỉ là...

Hai người cùng nhau bay đi, cùng nhau bị thất thái chi quang bao trùm.

Chương 853: Tòa thành này nhiều thêm một người thương tâm 1

Mộ Tuyết sắp trở lại Lục gia, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Sau đó nàng nhìn thấy Trà Trà và Hương Dụ bị một luồng thất sắc chi quang mang đi.

Mộ Tuyết suy nghĩ, sau đó giật giật ngón tay, một đạo tử quang chợt lóe lên.

Sau đó nàng không nhìn lên không trung nữa.

Thuận tiện xem Lục Thủy ở bên trong làm gì.

Vụng trộm ghi chép, hoặc ngẫu nhiên nhìn một chút, hẳn sẽ không bị phát hiện.

Bất quá tiểu gia hỏa bất lương kia lôi kéo Trà Trà đi vào làm gì?

Gặp khó khăn rồi?

Trong ánh mắt của Mộ Tuyết, có thể nhìn thấy càng nhiều.

Nàng biết thất sắc chi quang là 9 năm giáo dục bắt buộc bắt thành thần.

Chỉ có viện binh, mới có thể bắt như thế?

“Cũng tốt, thuận tiện xem thử tiểu gia hỏa này gặp khó khăn gì.

Cũng không biết Trà Trà có thể gặp được hay không.” Mộ Tuyết im lặng tự nói.

Trà Trà bị bắt vào, không có nghĩa là sẽ bên cạnh Chân Thần duy nhất, thần lực này rõ ràng không xuyên qua lực lượng không gian, chỉ có thể vừa vọt đi vào Cổng Đá.

Cho nên có thể không gặp được chỉ có thể xem vận khí.

Bất quá Mộ Tuyết sẽ không để cho lực lượng của mình bị kéo vào.

Sẽ bị Lục Thủy phát hiện.

Vừa phát hiện, khẳng định chuyện gì cũng không làm, liền trốn tránh.

Nếu là địa phương đủ lớn ngược lại sẽ không có gì.

Chỉ sợ quá nhỏ.

Địa phương lớn, dù cho nàng ngưng tụ sức mạnh ở bên trong, Lục Thủy cũng không phát hiện được.

Trừ phi Lục Thủy vừa vặn bên trong phạm vi lực lượng của nàng.

Không suy nghĩ nhiều, nàng cảm thấy vẫn nên lo lắng cho chính mình.

Hôm nay Trà Trà không ở đây, vậy nàng liền muốn ăn thử, dễ béo.

Bất quá phải nghĩ biện pháp giúp Trà Trà có lý do rời nhà, bằng không thì nương và dì Cận sẽ lo lắng.

“Ừm, trở về viết phong thư, nội dung chính là Trà Trà muốn đi Công Đá thám hiểm.”

Hạ quyết tâm, Mộ Tuyết liền đi về chỗ mình ở.

Lúc này Đinh Lương ngẩng đầu nhìn bầu trời, phát hiện cái gì cũng không có.

Nàng không hiểu, cũng không hỏi.

Tiểu thư có khả năng đang suy nghĩ về Lục thiếu gia.

...

Gió đang thổi qua bên tai.

Sương mù thổi qua trước mắt.

Vô số không gian chòng dướn dưới chân.

Lục Thủy nhìn xem hết thấy, cảm thụ được tất cả.

Cuối cùng vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào không gian chợt lóe lên.

Cuối cùng quang mang xuất hiện.

Lục Thủy biến mất tại chỗ.

Đám người Chân Võ vốn cùng đi theo sau lưng hắn cũng biến mất tại chỗ.

Bất quá trước khi biến mất, trừ Lục Thủy, đám người Chân Võ đều nhắm mắt lại.

Dường như lâm vào ngủ say.

Đây là di chứng dịch chuyển không gian.

Thực lực không đủ mạnh, cũng sẽ ngủ say trong thông đạo không gian này.

Muốn có năng lực khống chế không gian, cần có thực lực nhập đạo trở lên, nhưng mà đại đa số người, chỉ cần lên cửu giai mới có thể lĩnh ngộ không gian chi lực.

Bát giai Vấn Đạo có thể có năng lực khống chế không gian trong 1000 cũng không có một ai.

Thất giai nhập đạo, vậy cơ bản cũng là không.

Chỉ có một số nhỏ có thiên phú đặc thù, mới có thể ở thất bát giai có năng lực khống chế không gian.

Cho nên trong tình huống không có bên ngoài bảo hộ, chính mình đi vào thông đạo không gian, không chỉ có khả năng ra không được.

Càng nhiều hơn chính là, ở bên trong sẽ dễ dàng mất đi ý thức.

Không gian đè ép, có thể nghiền nát ý thức tinh thần.

Đương nhiên, những thông đạo không gian này hoặc nhiều hoặc ít đều có bảo hộ.

Nếu như thông đạo không gian không có bảo hộ, người cũng bị xé nát, chớ nói chi là cái khác.

...

Trong một tòa thành trấn vô cùng to lớn.

Quang mang từ trên bầu trời rơi xuống.

Vài bóng người hiện ra bên trong quang mang.

Trừ một người đứng vững, những người khác thì đã ngã xuống mặt đất.

Lâm vào ngủ say.

Lục Thủy nhìn đám người Chân Võ vẫn chưa tỉnh lại, không mở miệng nói chuyện.

Hắn nhíu mày nhìn tòa thành này.

Thành này, lớn đến khủng khiếp.

Trong cảm nhận của hắn, thế mà hoàn toàn vô pháp biết được toàn cảnh tòa thành.

Chỗ nhìn được, bất quá là một góc của băng sơn.

Trước đó trong cửa, hắn quan sát tất cả không gian, mỗi địa phương đều chỉ hướng tòa thành này.

Tòa thành này là do Lục Thủy nhìn ra, nơi có khả năng tìm được tin tức nhất.

Thành trấn, bình thường có các loại ghi chép.

Bất quá muốn tìm đồ vật trong thành, xem ra cũng không dễ dàng.

Cũng may nhân số không ít.

Hắn là dễ dàng hơn một chút.

Sau đó Lục Thủy ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, hắn phát hiện ở phía chân trời xa xôi, có một vệt ánh sáng.

Ánh sáng này thông thiên triệt địa, dường như nối liền hai tầng trên dưới.

“Có lẽ từ nơi nào đó có thể đi lên thượng tầng.” Lục Thủy im lặng tự nói.

Bởi vì mang theo đám người Chân Võ, hắn bị ngầm thừa nhận đưa đến hạ tầng.

Ngay từ đầu hắn đã biết.

Nếu như hạ tầng không có phát hiện gì, hắn định đi lên thượng tầng.

Tầng này hẳn là có bát giai tồn tại.

Đánh bại, sẽ không lấy lòng.

Thu hồi ánh mắt, Lục Thủy nhảy lên trên nóc nhà trong thành, hẳn nhìn khắp bốn phía.

Phát hiện nơi này không có bất kỳ dấu vết của người nào.

Sau đó Lục Thủy đập không bay lên, hẳn muốn nhìn tòa thành này ở nơi cao.

Lục Thủy bay rất cao.

Vị trí chỗ ở của Chân Võ bọn họ đã cực kì nhỏ, hẳn vẫn không thấy rõ biên giới tòa thành này ở đâu.

Bất quá theo chiều cao tăng lên, hẳn cảm giác xung quanh xuất hiện sương mù.

Địa phương cũng bắt đầu bị sương mù bao phủ.

“Không phải Mê Vụ Chi Đô, nhưng nhất định có quan hệ với Mê Vụ Chi Đô.

Vị trí địa lý có thể là sát bên.”

Nghĩ tới những thứ này Lục Thủy không còn tiếp tục bay lên nữa.

Mà là lựa chọn trở xuống.

“Khó trách Thiên Cơ dám nói sẽ không ảnh hưởng đến bên ngoài Cổng Đá.

Phụ cận Mê Vụ Chi Đô đánh vỡ trời, đều không nhất định sẽ ảnh hưởng đến Lục gia.”

Đương nhiên, cũng không thể sẽ ảnh hưởng đến Mê Vụ Chi Đô.

Cho dù là sát bên, cũng như thế.

Mê Vụ Chi Đô cũng không phải không gian bình thường.

Vù!

Một trận gió thổi lên, Lục Thủy cách mặt đất ba phần.

Sau đó hẳn mới chậm rãi rơi xuống mặt đất.

Chờ sau khi Lục Thủy hạ xuống, Chân Võ Chân Linh bọn họ mới bắt đầu tỉnh lại.

Kiểm Khởi bọn họ không nhanh như Chân Võ Chân Linh, bất quá cũng không muộn quá nhiều.

“Thiếu gia.” Sau khi tỉnh lại Chân Võ Chân Linh lập tức đi đến bên người Lục Thủy.

“Đông Phương đạo hữu.” Kiểm Khởi bọn họ đứng lên.

Bất quá bọn họ đều có chút hiếu kỳ nơi này là địa phương nào.

“Đây là một tòa thành, trước mắt không cảm thấy được nguy hiểm, không nhìn thấy bất kỳ dấu vết của kẻ nào, sau này không loại trừ bên ngoài người đi vào.” Lục Thủy nhìn bốn người bọn họ liếc mắt một cái, tiếp tục nói:

“Bầu trời không nên đi, càng lên cao đối với các người càng nguy hiểm.”

Nơi này tới gần Mê Vụ Chi Đô, sát bên cũng có thể có ảnh hưởng nhất định.

Tu vi yếu, đi lên dễ dàng bị mang đi.

“Nơi này có cái gì?” Sơ Vũ tò mò hỏi.

Một nơi kỳ quái, khẳng định có một vài nguy hiểm.

Trước mắt mà nói nơi này an toàn quá đáng.

“Không biết có cái gì, cho nên ta cần các người giúp ta tìm đồ.” Lục Thủy mở miệng nói.

“Là tìm cái gì?” Kiểm Khởi hỏi.

Kiều Càn cũng rất tò mò.

Lục Thủy sẽ muốn cái gì.

“Tư liệu.” Lục Thủy nhìn Kiểm Khởi bọn họ nói:

“Mặc kệ là thời điểm gì, cũng mặc kệ là tư liệu gì, chỉ cần cùng Tiên đình, Phật môn, Thần Chúng và Thần có liên quan, đều muốn.

Đúng rồi, cho dù là tự truyện cũng cần.

Niên đại vào lúc viễn cổ là tốt nhất.”

“Nếu như có một vài thứ các người nhìn liền bị thương, có thể trực tiếp nói cho ta.” Lục Thủy bổ sung một câu.

Chương 854: Tòa thành này nhiều thêm một người thương tâm 2

Kiểm Khởi bọn họ gật đầu.

Loại vật này bọn họ đã gặp một lần.

Bất quá tương đối mà nói, vật kia rất nguy hiểm.

Đương nhiên, có Lục Thủy ở, nguy hiểm này có vẻ tương đối yếu ớt.

“Hiện tại chia ra tìm sao?” Kiều Càn hỏi.

“Tùy các người.” Lục Thủy ngừng tạm tiếp tục nói:

“Đúng rồi, không cần lo lắng đi khỏi thành, các người ra không được.

Chỉ ít trước mắt là như thế này.

Dù gặp được một ít cây rừng, vẫn sẽ ở trong thành.”

Lời nói vừa phát ra, Lục Thủy vung tay lên một cái.

Bốn tấm giấy xuất hiện ở trước mặt bốn người Sơ Vũ, phía trên vẽ một cái phù văn.

“Có phát hiện gì, kích hoạt phù văn nói cho ta là đủ.” Lục Thủy phân phó nói.

Sau khi những người khác không có ý kiến, Lục Thủy tìm phương hướng mang theo Chân Võ Chân Linh rời đi.

Chính hắn đương nhiên cũng muốn đi tra một chút.

Đám người Kiểm Khởi nhìn nhau.

“Ta một mình là đủ.” Kiểm Khởi mở miệng nói.

“Ta cũng có thể.” Kiều Càn mở miệng theo.

“Ta cũng không thành vấn đề.” Kiểm Lạc nói.

Thực lực của nàng có thể một chút cũng không kém.

Mà nàng cũng không có khả năng vẫn được bảo hộ, đao của nàng sẽ mất đi sắc bén.

Cộng thêm còn có khí nhỏ đi theo, gần đây khí nhỏ cũng không kém.

Sơ Vũ nhún vai:

“Ta khẳng định là mệnh cứng rắn nhất.”

Những người khác: “...”

Đúng vậy, Sơ Vũ bị Kiếm Khởi chặt cũng không nhất định sẽ chết, thuật chữa trị của hắn quá mạnh.

Mặc dù không có khả năng đánh thắng được Kiếm Khởi, nhưng đối một so sánh, chiến lực của hắn cũng không yếu.

Dù sao những năm làm vú em lúc trước, hắn cũng đang thanh quái.

Kiều Càn đối với ký ức này vẫn còn mới mẻ.

Sau đó bốn người đi bốn phương hướng khác nhau.

Tất cả mọi người không phải lần đầu tiên đi ra ngoài, cũng không phải lần đầu tiên thăm dò bí cảnh.

Mà phù văn của Lục Thủy, chẳng khác gì là một phù văn cứu mạng.

...

Lục Thủy đi trên đường, hắn nhìn bốn phía, ý đồ tìm được vật hữu dụng từ nơi này.

“Đi kiến trúc phụ cận nhìn xem.”

Trên đường phố, Lục Thủy nhẹ giọng nói.

Chân Võ Chân Linh đáp, liền đi quanh chỗ phòng ốc xung quanh.

Lục Thủy nhìn đường đi trước mắt, hắn phát hiện đường dưới chân dùng vật liệu đặc thù, mặt đất bằng phẳng thô ráp.

Mà hai bên con đường mọc phòng ốc liên bài như rừng.

Ven đường quy hoạch rất tốt, có lối đi bộ, cũng có đèn đường dựng đứng.

Chỉ là đèn đường có chút kỳ quái, phía trên không có bất kỳ đồ vật chiếu sáng nào.

Có rất nhiều chuỗi phù văn Lục Thủy nhìn không hiểu.

Mà bên trong phù văn, lại không có lực lượng.

Tòa thành này có vẻ không tầm thường.

Nơi này có quan hệ gì với Chân Thần?

Lúc này Chân Võ đi ra từ bên trái, hấn đứng bên người Lục Thủy thấp giọng nói:

“Thiếu gia, bên trong không có gì cả, gian phòng hoàn hảo không chút tổn hại.

Cửa sổ hoàn hảo không chút tổn hại, nhưng bên trong không có vật gì.

Đúng rồi, có nơi có giường và bàn.

Kết cấu gian phòng rất giống với chúng ta bây giờ, có nhà vệ sinh có phòng bếp, nhưng không có đồ vật dư thừa.

Thậm chí trong nhà vệ sinh cũng sạch sẽ.”

Lục Thủy gật đầu không nói gì, lúc này Chân Linh cũng đi ra từ một bên khác:

“Thiếu gia, không có bất kỳ phát hiện nào, bên trong trống trải sạch sẽ.

Trừ cửa sổ và đồ dùng trong nhà đơn giản, bất kỳ vật dư thừa gì đều không có.

Đồ ăn càn không có.

Mà còn không có đồ vật chiếu sáng, bên trong bức tường cũng không có bất kỳ trang bị nào.”

Lục Thủy trầm mặc.

Hấn nhìn đèn đường nói:

“Có nhìn thấy phù văn giống với thứ này không?”

“Không có.” Chân Võ Chân Linh nhìn thoáng qua đèn đường, có hơi ngoài ý muốn, nhưng vẫn ngay lập tức trả lời vấn đề của Lục Thủy.

Trước đó bọn hắn cũng không nhìn thấy đồ vật trên đèn đường.

Lục Thủy không nói gì, mà đi về phía trước.

Tòa thành này nhìn từ mặt ngoài, thấy thế nào cũng không phải do cổ nhân ở lại.

Dưới tình huống bình thường, trong gian phòng hẳn có bóng đèn cùng loại.

Thế nhưng cái gì cũng không có.

Thành hẳn thấy qua không ít, giống như vậy thật sự đúng là lần đầu tiên.

Mặc dù Họa Loạn cổ thành không có ai, nhưng không đến nỗi giống nơi này bảo tồn hoàn hảo như vậy.

Mà cũng không có sạch sẽ như vậy.

Người nơi này cùng một ít vật, như là biến mất trong nháy mắt.

Đương nhiên, không loại trừ sau khi xây thành ở nơi này, không có người đi đến ở lại.

“Tìm xem nơi đại loại như thư viện.”

Lục Thủy mở miệng nói.

Chân Võ Chân Linh lập tức gật đầu, sau đó bắt đầu tra tìm ở phụ cận.

Lục Thủy từng bước một đi trên đường phố.

Hắn không gấp, mà như là dạo phố bình thường trên đường đi trồng trái này.

Đi cảm thụ sinh mệnh của tòa thành này, con đường này.

Theo Lục Thủy từng bước một đi về phía trước, dưới chân hắn bắt đầu xuất hiện dao động.

Là Thiên Địa Trận Văn.

Hắn muốn thử từ xung quanh con đường này, nhìn xem đường phố này lưu lại cái gì.

Trong thiên địa mỗi một đồ vật đều sẽ lưu lại một chút tin tức.

Nhìn xem thứ này có thể gánh chịu vô tận tuế nguyệt hay không.

Đồ vật càng dày đặc, càng có thể gánh chịu tuế nguyệt ăn mòn.

Lịch sử chính là như thế.

Có vài lịch sử có thể gánh chịu trong vô số năm tuế nguyệt, mà có vài chuyện sau 1 tháng, liền không lại có người nhớ kỹ.

Không có khả năng lưu lại đặc biệt đặc biệt trên đời này

Đường đi yên tĩnh, không có bất kỳ thanh âm nào.

Lục Thủy đi lại, tiếng bước chân của hắn bắt đầu quanh quẩn trên đường phố.

Đối với cái này Lục Thủy không để ý, Thiên Địa Trận Văn vẫn đang triển khai, hắn cũng vẫn đi trên đường, tiếng bước chân ngay ngắn trật tự kéo dài truyền vào trong tai của hắn.

Một bước một dấu chân, một bước một âm thanh.

Đi hồi lâu sau, Lục Thủy nhìn thấy phía trước mắt bắt đầu xuất hiện một ít bóng người..

Ồ!

Bên đường phố truyền đến tiếng còi.

Tiếp đó tiếng ồn ào trên đường đi ủa tới.

Cuối cùng là âm thanh tiêu hài vui cười.

Bóng người bắt đầu trở nên rõ ràng.

Đèn tắt bắt đầu phát sáng lên.

Đường đi xuất hiện đám người vãng lai.

Tiếng còi từ bên cạnh truyền đến, là một cửa hàng thực phẩm lớn, bên trong bày biện rất nhiều rất nhiều chỗ ngồi,

ngồi rất rất nhiều người lớn tiểu hài.

Lục Thủy không dừng chân lại, hấn nhìn những người này, nghe những âm thanh này tiếp tục đi lên phía trước.

Lúc này có hai người chạy tới từ trước mặt hấn.

Là một nam một nữ, nam không thể nào soái khí, nữ không đặc biệt đẹp đẽ, nhưng bọn hấn nắm tay vô cùng vui vẻ.

Vui vẻ trong mắt dường như có thể bao lấy toàn bộ thế giới.

Đây là hai đứa bé chỉ có hơn mười tuổi.

Lục Thủy nghiêng người tránh ra, đây là hai thân ảnh vô cùng rõ ràng.

Cũng là nói, bọn họ tồn tại, đối với nơi này à nói, dị thường dày đặc.

Lục Thủy nhìn bọn họ đi vào cửa hàng thực phẩm, phảng phất đặc biệt tới ăn gì đó

Mà vừa lúc này, tất cả cũng bắt đầu biến mất.

Tiếng đứa bé vui cười, tiếng ồn ào trên đường đi, tiếng còi trong tiệm thực phẩm.

Hết thảy tất cả như là một trận sương mù xảy ra bất ngờ, triệt để tiêu tán.

Lục Thủy nhìn thấy đèn đường mất đi ánh sáng ngời, đường đi mất đi bóng người, người lớn tiểu hài trong tiệm thực phẩm, chỗ ngồi đồ ăn, tất cả đều hoàn toàn biến mất.

Thành thị không có một ai, yên tĩnh.

“Nơi này, không phải thành mới.”

Lục Thủy quay đầu lại, trầm giọng nói.

Một nơi có thể gánh chịu vết tích lâu đời như thế, mang ý nghĩa năm đó tòa thành này có tin tức vật dẫn bao lớn.

Tòa thành này khả năng có thể đại diện cho một thời đại.

Đại diện văn minh vô tận tuế nguyệt.

Mà hai tiểu hài kia, có lẽ chính là tất cả máu chột.

Chỉ ít đối với tòa thành này mà nói, bọn họ rất quan trọng.

Chương 855: Tòa thành này nhiều thêm một người thương tâm 3

“Khó có thể tưởng tượng được, rốt cuộc là ai, lại kiến tạo một toà thành khổng lồ như thế.”

“Mà ở lại, chỉ là thị dân phổ thông.”

Lục Thủy tiếp tục đi trên đường phố yên lặng, Thiên Địa Trần Văn tiếp tục tản ra.

Tòa thành này rất kỳ lạ, thành bình thường sẽ chỉ để người nhìn thấy tin tức mơ hồ, sẽ không rõ ràng như vậy.

Nhưng tòa thành này dường như bị lực lượng nào đó gia trì qua.

Cho nên tất cả đều rõ ràng như thế, dễ dàng bị cảm giác được như vậy.

Lục Thủy đi thật lâu, từ con đường này đi đến đường phố kia.

Từng bước một đi tới, từng bước một cảm nhận được.

Đi tới, hẳn lại tiếp tục nhìn thấy đường đi trống trải xuất hiện bóng người, xuất hiện huyền ảo trên đường đi.

Đèn đường lại tiếp tục phát sáng lên.

Lục Thủy nhìn xem tất cả, vẻ mặt bình tĩnh.

Xung quanh người đến người đi, bên đường bày biện một ít mũ áo.

Nam nam nữ nữ quan sát một ít quần áo trong tiệm.

Lục Thủy nhìn bên cạnh, là một cửa hàng quần áo nhỏ, quần áo rất phổ thông, cùng một vài điểm tốt không cách nào so sánh.

Trong tiểu điểm có hai khách nhân.

Một nam một nữ, nữ mặc váy phở thông, đang xoay một vòng tròn trước mặt nam hài.

Vẻ mặt nàng là ý cười, mang theo vui vẻ, mang theo chờ mong.

Chờ mong tiểu nam hài kia đánh giá.

Mà lúc này tiểu nam hài kia chỉ gãi đầu cười ngây ngô.

Ánh mắt của hắn vẫn luôn trên người nữ hài, phảng phất đang nhìn đồ vật đẹp nhất toàn thế giới.

Hai đứa bé mười ba mười bốn tuổi.

Rất chói mắt.

Lục Thủy nhìn bọn họ không dời ánh mắt.

Nữ hài kia vẫn không đợi được nam hài đánh giá, giống như có hơi tức giận dậm chân.

Nhưng nhìn đến dáng vẻ của nam hài, lại mặt mày hớn hờ.

Lục Thủy nghe thấy tiếng cười.

Không đến bao lâu huyên náo trên đường đi bắt đầu lắng lại, bóng người xung quanh dần dần tiêu tán.

Cửa hàng nhỏ bán quần áo vẫn còn, nhưng bên trong tất cả đều không thấy tung tích.

Quần áo, lão bản, nam hài, nữ hài, tất cả đều hoàn toàn biến mất.

Còn lại chỉ có mặt tiền cửa hàng trống rỗng, và đường đi yên tĩnh, thành thị trầm mặc.

Lục Thủy không lưu lại, cũng không nói nữa, càng không suy nghĩ.

Hắn di chuyển bước chân, tiếp tục đi về phía trước.

Đường đi rất dài, Lục Thủy đi rất chậm.

Hồi lâu, Lục Thủy đi đến ngã tư đường.

Nhìn quanh hai bên, kiến trúc liên bài không có bao nhiêu khác biệt.

Cuối cùng di chuyển bước chân, đi về phía trước.

Lúc Lục Thủy đi đến phố mới, đường đi yên tĩnh nghênh đón âm thanh.

Không phải tiếng bước chân của Lục Thủy.

Là âm thanh mưa to bành bạc.

Tí tách tí tách.

Tích tấp.

Lục Thủy ngẩng đầu quan sát, mây đen dày đặc trên bầu trời.

Sau đó lại cúi đầu nhìn một chút, trên mặt đất có một chút nước đọng.

Chỉ là chân của hắn cũng không dẫm lên mặt nước, trên người cũng chưa bị nước mưa xối.

Nước mưa xuyên qua hắn, rơi xuống mặt đất.

Cộc cộc.

Bên cạnh có người nhanh chân chạy tới, không mang đồ che mưa, cho nên chạy rất nhanh.

Đèn đường rất sáng, bên trong trời mưa, cung cấp rất nhiều ánh sáng..

Không bao lâu Lục Thủy ngừng lại, có hai người đang đi tới.

Hai nam nữ mười sáu mười bảy tuổi.

Nam chống dù che mưa, nữ đi dưới dù che mưa, bọn họ cách xa xôi.

Mưa rất lớn, nam đặt toàn bộ cây dù trên người nữ, bản thân bị nước mưa giội một nửa.

Lúc này nữ nhìn nam một cái, sau đó đẩy dù che mưa, để dù che mưa cho nam.

Bất quá vừa mới đẩy qua, dù che mưa lại một lần nghiêng qua nữ.

Nữ lại đẩy tiếp, sau đó lại tới.

Lúc này cô bé kia ngừng lại, thở phì phì nhìn nam hài bên cạnh.

Nàng bước một bước, tới gần nam hài.

Sau đó phát hiện vẫn còn có chút xa, tiếp tục đưa tay kéo nam hài một chút, sau đó hai người vai đụng vai.

Mà dù che mưa cũng thành công che khuất hai người.

Nữ hài có chút đỏ mặt, hành động nam hài có chút cứng đờ.

Lục Thủy nhìn hai người tới, nhẹ nhàng nghiêng người, để bọn họ đi qua từ bên cạnh.

Bọn họ đi không nhanh, mà ánh mắt Lục Thủy cũng một mực đặt trên người bọn họ..

Thẳng đến mưa to biến mất, bóng người không ở, đèn đường dập tắt.

Lục Thủy không hề động, vẫn nhìn phương hướng hai người kia rời đi.

Lúc này Chân Võ Chân Linh từ đằng xa nhảy vọt đến, bọn họ dừng ở trước mặt Lục Thủy, dự định mở miệng.

Chỉ là còn chưa mở lời, Lục Thủy liền đưa tay ngăn cản bọn họ.

Chân Võ Chân Linh có chỗ không hiểu, bất quá không nói nhiều.

Lúc này Lục Thủy thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi lên phía trước.

Trước khi đi lại nhẹ nhàng phát tay, ra hiệu cho Chân Võ Chân Linh lui ra phía sau.

Đối mặt với mệnh lệnh của thiếu gia nhà mình Chân Võ Chân Linh không dám không nghe theo, bọn họ không nói câu nào, cũng không phát ra âm thanh dư thừa.

Mà trực tiếp thối lui đến đằng sau, thối lui đến một con phố khác.

Bọn họ nhìn Lục Thủy, trong mắt đầy vẻ không hiểu, chỉ là cũng không trò chuyện với nhau.

Thiếu gia chẳng hề nói một câu, điều này nói rõ, lúc này không thích hợp để nói chuyện.

Lục Thủy đi trên đường phố, hẳn có một trực giác, hẳn là còn nữa.

Tòa thành thị gánh chịu tin tức, tin tức không cách nào tiêu trừ.

Tin tức tồn lưu vô số tuế nguyệt.

Hắn đi qua con đường này, đi thẳng về phía trước hồi lâu, đi rất nhiều con phố.

Thẳng đến khi hắn đi đến cạnh một con sông.

Bên kia sông có một cây cầu.

Lúc Lục Thủy đi đến nơi này, hẳn nghe được âm thanh.

Là tiếng gió.

Nghe thấy tiếng gió xong, đèn đường cũng sáng lên.

Chỉ là lần này không có người đến người đi, không có âm thanh vui cười của tiểu hài, thậm chí trừ tiếng gió cái gì cũng không có.

Lục Thủy đi trên đường, vẫn đi về bên kia cầu, chỉ là không có nhìn thấy bất cứ người nào, cũng không thấy hai người kia.

Àm àm!

Bầu trời truyền đến tiếng găm.

Mưa to trút xuống.

Mưa to tí tách, như là bầu trời bị phá ra một cái hố.

Giọt mưa lớn như hạt đậu ướt nhẹp đất đai.

Lục Thủy không để ý, mà một đường đi đến bên cạnh cầu.

Lần này Lục Thủy nhìn thấy người.

Giữa cầu đứng một người, một nam tử thanh niên hai mươi tuổi, trong tay hắn che dù, che khuất vị trí bên trên, dù cho chính mình bị xối hết nửa người.

Cũng thờ ơ.

Chỉ là, dưới dù của hắn, không có một ai.

Lúc này trong mắt người thanh niên mất đi hào quang, bên người thiếu cô gái kia.

Cả tòa thành thị không còn âm thanh, trừ mưa to bành bành, trừ tiếng sấm trên bầu trời.

Lục Thủy nhìn hắn không nói lời gì, thế giới dường như lâm vào yên tĩnh.

Sau một lát, từng chiếc từng chiếc đèn đường bị dập tắt, sinh mệnh bình thường trong thành trấn biến mất từng chút.

Đèn tắt, mưa tạnh, thanh niên bung dù kia cũng không thấy đâu.

Thẳng đến khi biến mất, hắn cũng chưa từng động đậy.

Thẳng đến khi biến mất, Lục Thủy cũng chưa từng nhìn thấy có bất kỳ bóng người nào xuất hiện.

Giờ khắc này, cả tòa thành lâm vào yên tĩnh.

Không còn tiếng vang nữa.

Chỉ có một mình Lục Thủy, đứng ở đầu cầu nhìn về giữa cầu.

Hồi lâu sau, Lục Thủy thở dài, thu hồi Thiên Địa Trận Văn.

Đã không cần nữa.

Sau đó hắn nhìn xuống phía sau,

Chân Võ Chân Linh còn đứng ở nơi xa, phảng phất như đang chờ đợi hắn triệu hoán.

“Đến đây đi.”

Lục Thủy nhẹ giọng mở miệng.

Thanh âm của hắn trực tiếp xuyên qua khoảng cách, truyền đến trong tai Chân Võ Chân Linh.

Sau khi nhận được tin tức, Chân Võ Chân Linh liền cất bước đi về phía Lục Thủy.

Thiếu gia vừa nãy hẳn là đang làm gì, nhưng bọn họ không hiểu, cũng không cách nào biết được.

Chỉ có thể chờ đợi hỏi thăm một chút.

Có lẽ thiếu gia sẽ thông báo cho bọn họ.

“Thiếu gia.”

Đi đến trước mặt Lục Thủy, Chân Võ Chân Linh cùng nhau mở miệng.

Không biết có phải ảo giác hay không, lúc tới gần thiếu gia, bọn họ cảm giác cảm xúc của thiếu gia không cao lắm.

Dường như hơi xúc động.

Thiếu gia vừa mới biết cái gì?

Chương 856: Sức Mạnh Thật Sự Của Chân Thần 1

“Có phát hiện gì không?”

Lục Thủy mở miệng hỏi Chân Võ Chân Linh.

Bọn họ chia nhau ra ngoài, nhưng lại trở về cùng nhau, có lẽ khả năng cao có phát hiện gì đó.

Nếu không cũng sẽ không chờ hẵn lâu như thế.

Trong quãng thời gian dài như vậy, hoàn toàn có thể chia một người ra nhìn ngó xung quanh.

Nhưng mà tòa thành này...

Có lẽ đồng thời có kỷ niệm tốt đẹp, cũng có hồi ức bi thương.

Chỉ là đã yên tĩnh vô số năm, cuối cùng bị hẵn tùm được.

Không có chuyện lớn gì cả, nếu có cũng chỉ là liên quan đến hai bóng người kia thôi.

Lục Thủy cũng có chút tò mò hoặc ít hoặc nhiều đối với hai người kia.

“Có một chút phát hiện.” Chân Võ mở miệng nói.

“Cùng phát hiện ra à?” Lục Thủy hỏi.

“Đúng vậy.” Chân Võ đáp.

Lục Thủy bước lên cầu, thuận tiện nói:

“Nói nghe xem.”

“Chúng ta phát hiện ra một tòa kiến trúc kỳ quái ở phía trước mặt.

Xem xét từ xung quanh tòa kiến trúc thì không tính là trung tâm, nhưng mà cũng thuộc vào vị trí tương đối đặc biệt.

Phong cách không có gì khác biệt lắm, nhưng mà có vẻ là một nơi giống như tín ngưỡng.

Tòa kiến trúc đó là chính thể, phía trên có chữ viết đọc không hiểu.

Chúng ta đã quan sát một chút ở bên trong, trên vách đá có không ít hình vẽ.

Còn có một chút khí tức kỳ lạ.

Nhưng mà chúng ta chỉ có thể cảm giác được sự kỳ lạ, không thể nào nắm được ngọn nguồn.” Chân Võ nói tất cả mọi chuyện hai người đã biết trước mắt.

Bọn họ đi theo phía sau lưng Lục Thủy, nhưng mà cũng không biết Lục Thủy muốn đi đâu.

Bên kia cầu không phải là phương hướng mà bọn họ đã đi.

“Trừ chỗ đó ra, còn có chỗ nào khác không bình thường hay không?” Lục Thủy đi tới vị trí nơi nam nhân đi đứng.

Hắn nhìn thấy như vậy.

Khi đó nhìn thấy người kia, Lục Thủy có thể giác được đôi phương vẫn còn sống, nhưng mà lại giống vừa chết đi.

Không phải chết tâm, mà là chân chính chết.

Sống và chết cùng tồn tại.

Trên người người đó xuất hiện chuyện không bình thường.

“Tạm thời không có.” Chân Võ lập tức nói.

Lục Thủy không trả lời Chân Võ ngay, hắn cảm thấy khá không hiểu.

Tại sao cuối cùng gánh lấy một tòa thành lại là hai người kia?

Trong lịch sử vô tận, tại sao hai người ngày lại rõ ràng như thế?

Cứ như cả tòa thành cũng không muốn lãng quên bọn họ.

Lục Thủy ngẩng đầu lên nhìn về phía ánh sáng thông thiên triệt địa phía xa xa.

Hắn thấy khá muốn lên trên nhìn xem thử.

Có lẽ có thể thấy nhiều thứ phía sau hơn.

Nhưng mà thực lực của hắn vẫn chưa đủ.

“Đi xem một chút đi.” Lục Thủy nói.

Cuối cùng chẳng qua cũng chỉ là một đoạn lịch sử, hơn nữa thời gian đã quá mức xa xôi rồi.

Thậm chí còn vượt qua thời kỳ viễn cổ.

Nhưng mà cũng bởi vì như thế mà Lục Thủy mới cảm thấy rung động.

Quá lâu.

Sau khi Lục Thủy mở miệng, Chân Võ Chân Linh lập tức bắt đầu dẫn đường ở phía trước.

Hồi lâu sau, Lục Thủy đã đi tới trước một tòa kiến trúc khá lớn.

Nếu như kiến trúc thấy trước đó nối tiếp nhau, vậy thì tòa kiến trúc này chính là tòa nhà đơn độc biến thành nối tiếp.

Mà ở phía trước tòa kiến trúc có tượng đá một nữ nhân, nữ nhân này đang ôm một đứa trẻ, nhìn lên bầu trời.

Không hiểu tại sao, khi Lục Thủy nhìn thấy tượng đá này lại có một loại cảm giác thần thánh.

“Sức mạnh của tín ngưỡng ư?”

Lục Thủy thậm chí nói không tiếng động.

Hắn bước từng bước một đi tới trước cửa, thấy phía trên cửa quả nhiên có một ít chữ, nhưng mà hắn nhìn không hiểu.

Lục Thủy đột nhiên phát hiện ra một chuyện.

Đó chính là mặc dù nơi này có văn hiến, nhưng hắn không thể nhìn cái là hiểu ngay.

Hắn cần phải nghiên cứu về quy luật chữ viết của nơi này, sau đó nhận mặt chữ.

Có thể sẽ tốn thêm một chút thời gian, nhưng mà vấn đề không quá lớn.

Sau đó Lục Thủy đi vào.

Chỉ là trong nháy mắt như vừa mới bước vào, chân mày hấn nhíu lại ngay lập tức.

“Thần lực?”

“Rất nhạt, cũng có chút không đúng, chênh lệch rất lớn so với thần lực bình thường.”

Lục Thủy thật sự bất ngờ, xem ra nơi này thật sự có quan hệ nhất định với Chân Thần Độc Nhất.

Có điều có quan hệ như thế nào thì cần phải thăm dò xem sao.

Nhưng mà Lục Thủy đi vào, lại thật ra là vì biết rõ chuyện liên quan đến thạch bản.

Chuyện có liên quan tới Chân Thần, trái lại không khó để đoán ra quan hệ thiết lập với thạch bản.

Tất nhiên, Lục Thủy không nóng vội.

Nơi này rất lớn, lớn đến mức bất thường.

Tất nhiên cũng phức tạp hơn so với hấn nghĩ.

“Chít chít.”

Tiểu Hầu Tử đứng ở một bên bả vai của Kiếm Lạc.

“Bên kia có thứ gì đó à?” Kiếm Lạc khá bất ngờ.

Nàng nhìn khắp nơi hồi lâu.

Nhưng không phát hiện bất kỳ thứ đồ vật gì.

Nơi này sạch sẽ đến khó tin.

Hơn nữa hoàn toàn khác với thành thị nơi họ ở.

Không cổ xưa, cũng không hiện đại.

Dù sao thì cũng đã kẹt tại chỗ này, hơn nữa nàng còn phát hiện ra một số ký hiệu tương tự với chữ viết.

Chỉ là hoàn toàn đọc không hiểu, không có một chút tương tự nào với chữ viết thời kỳ viễn cổ.

Nàng vốn thân là một thiên kiêu, tất nhiên đã từng nhìn thấy chữ viết viễn cổ.

Nếu không nàng cũng không dám hành động một mình.

Tìm lâu như vậy mà không có bất kỳ thu hoạch gì, đột nhiên nàng nghe thấy Tiểu Hầu Tử nói có thứ gì đó.

Dĩ nhiên cực kỳ vui sướng.

Nhưng mà nàng cũng không lỗ mãng, mà là thận trọng đi về phía Tiểu Hầu Tử chỉ.

Cũng không biết sẽ có phát hiện gì, nếu như chỉ là người bên ngoài, vậy thì nhất định có nguy hiểm.

Nàng chưa tới tam giai, không thể tùy tiện gây thù ở chỗ này được.

Phải biết, từ ngũ giai trở xuống đều có thể xuống hạ tầng.

Nhưng mà cũng không loại bỏ khả năng nguy hiểm cực kỳ thấp xảy ra, đó chính là Lưu Hỏa thuận tay dẫn bọn họ tới thượng tầng, vậy thì xong đời.

Sau đó Kiếm Lạc đi sát vào khúc queo, chỗ mà Tiểu Hầu Tử chỉ ngay phía sau khúc ngoặt.

Vì an toàn là trên hết, nàng cố gắng ẩn giấu khí tức, rồi sau đó lấy một cái gương ra.

Nàng định dùng gương để nhìn thử phía đối diện.

Tiểu Hầu Tử ăn đào không để ý đến.

Rõ ràng không có nguy hiểm, vậy mà Kiếm Lạc còn cẩn thận như thế.

Lúc này Kiếm Lạc cũng nhìn thấy ở khúc ngoặt có một con động vật.

Con động vật khá giống chuột đồng, có vẻ chính là chuột đồng, lúc này con động vật đang gặm cành cây, hơn nữa không mạnh.

Trong nháy mắt khi nhận ra được điều này, Kiếm Lạc trực tiếp thi pháp trong nháy mắt.

Vèo!

Một thuật pháp giam cầm lập tức được phát động.

Trong nháy mắt khi thuật pháp tấn công đến, Kiếm Lạc liền xông ra ngoài, để đề phòng đối phương thoát được.

Ầm, thuật pháp rơi vào trên người chuột đồng.

Có điều khiến cho Kiếm Lạc thấy bất ngờ chính là thuật pháp không có hiệu quả.

Đúng thế, thuật pháp này đánh thẳng vào trên người chuột đồng, nhưng mà không có bất kỳ tác dụng nào cả.

Chuột đồng bị đánh động, kêu lên một tiếng rồi sau đó bỏ cành cây lại, chạy nhanh như một làn khói.

Tốc độ quá nhanh.

“Tiểu Hầu Tử, đuổi theo.”

Kiếm Lạc kêu một tiếng rồi mình cũng xông tới theo.

Nàng dùng tốc độ nhanh nhất.

Nhưng lại không làm cách nào kéo gần khoảng cách được.

Chương 857: Sức Mạnh Thật Sự Của Chân Thần 2

Tốc độ của Tiểu Hầu Tử cũng rất nhanh, nó trực tiếp nhảy không ngừng trên tường.

Tiểu Hầu Tử sinh ra đã không đơn giản, tốc độ nhanh đến bất thường, tất nhiên vẫn có ưu thế hơn.

Còn về việc tại sao Kiếm Lạc phải đuổi theo.

Ở trong một thành thị sạch sẽ đến tận cùng này, ở trong một thành thị không có bất kỳ một người hay sinh vật nào này.

Đột nhiên thấy một vật sống, tất nhiên muốn túm tới hỏi xem.

Nhất là khi đối phương nhìn có vẻ linh trí không thấp.

Chỉ cần tìm được, vậy thì có thể có thu hoạch rồi.

Sao có thể bỏ qua loại chuyện như thế này cho được.

Là một thành thị không hề bình thường.

Nơi này chính là một thành phố mà đừng nói tới người, ngay cả một con chuột hay loài sâu bọ gì cũng không có.

Tốc độ của Kiếm Lạc đang không ngừng tăng nhanh, Tiểu Hầu Tử cũng đang không ngừng ngăn cản những lối đi khác của con chuột đồng.

Hồi lâu sau, Kiếm Lạc phát hiện ra mình đuổi theo tới tòa nhà bình thường, đi tới trong một rừng cây nhỏ.

Bốn phía rừng cây đều là tòa nhà.

Vậy có lẽ chính là rừng cây trong thành mà Lưu Hỏa nói rồi.

Nhưng mà có rừng cây cũng đồng nghĩa có đất.

Chuột đồng có thể chui xuống đất.

Kiểm Lạc nắm chặt chuôi đao trên tay, nàng định rút đao ra.

Với tốc độ như vậy, nàng có thể chém đến chuột đồng.

Chỉ là trong một thoáng do dự đã buông chuôi đao trên tay ra.

Nàng không biết thân thể của chuột đồng này có thể chịu nổi hay không, nếu như trực tiếp giết chết chuột đồng, còn không bằng để nó rời đi trước.

Như vậy thì vẫn có cơ hội bắt sống.

Sau đó Kiểm Lạc lấy một phi đao xinh xắn từ trong phát bảo trữ đồ ra.

Lúc ở nhà Sơ Vũ xem vào bộ phim đã tìm tiền bối chế tạo một vài thanh.

Nhưng mà thanh này đặc biệt, dùng để cho nàng chơi đùa, bên trên có thuật pháp, sau khi chạm vào đồ vật sẽ lập tức bao trùm lấy đồ vật đó.

“Hy vọng là có hiệu quả.”

Trong lòng Kiểm Lạc nghĩ vậy.

Sau đó bày ra một tư thế đẹp mắt, phi đao bay ra theo cánh tay.

Một tiếng vèo.

Phi đao xông thẳng về phía con chuột đồng.

Lúc này chuột đồng đi tới hố đất, nó nhảy lên một cái rồi chui xuống dưới đất.

Nhưng mà ngay khi con chuột đồng cảm thấy mình sắp chạy thoát khỏi cái chết thì bất chợt từ phía sau có một phi đao bay tới, rồi sau đó trước mặt cũng có một cái lông bay tới.

Chuột đồng: “???”

Phập!

Phi đao trực tiếp đánh trúng nó, cái lông cũng nhốt nó bên trong ngay lúc ấy.

Bộp! Chuột đồng rơi xuống đất, vùng vẫy mãi, hoàn toàn không thoát khỏi.

Kiểm Lạc chạy thật nhanh tới đó thì dừng lại, nàng không đi đến gần chuột đồng ngay.

Mà còn có người khác nữa.

Nàng nhanh chóng thấy ở phía đối diện có một người đang đi tới đây.

Một nữ tử bước chậm rãi trong rừng cây, bên cạnh có khí tức đạo uẩn, dưới chân đạp ra rất nhiều đóa hoa sen.

Nàng ta có mái tóc ngắn, khí chất phi phàm, tựa như vạn vật xung quanh đều đang tô điểm cho nàng ta.

Lúc này nàng ta đạp lên hoa sen bước ra, nhanh chóng đi tới cách chuột đồng không xa.

“Liên Hoa Cửu Bộ, Đạo Tông Vũ Niết.”

Kiểm Lạc nhìn Đạo Tông Vũ Niết, trong lòng cảm thấy khá bất ngờ.

Nàng không ngờ lại gặp đối phương ở nơi này.

Hơn nữa các nàng đều có một mục tiêu.

Đối mặt với Đạo Tông Vũ Niết, Kiểm Lạc không nói gì.

Muốn có được chuột đồng, vậy phải xem thực lực của ai mạnh hơn.

...

Ầm!

“Ai da da, đau quá đau quá đi.”

Hai bóng người rơi từ trên trời cao xuống, trực tiếp nện lên sườn núi, sau đó không ngừng lăn xuống bên dưới.

“Đau. Đau, đau, đau, ai da.”

Rầm.

Có một bóng người đụng thẳng vào tảng đá to lớn.

Vang lên một tiếng rên.

Sau đó, bóng người kia không phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa.

“Tiểu thư Trà Trà.” Hương Dụ ở trên cũng dừng lại.

Không hiểu tại sao, tu vi của nàng lại bị phong kín, không thể nào sử dụng được.

Cứ như khoảng không gian này không cho phép vậy.

Cho nên chỉ có thể cứ thế lăn xuống.

Dừng lại một cái, nàng liền thấy tiểu thư Trà Trà vốn đang kêu gào lập tức không phát ra âm thanh nào nữa.

Nhìn một cái, thế mà đụng vào tảng đá.

Lại còn là mặt đập vào đá.

Thế này...

Cũng may là thân thể biến đổi nhưng không yếu đi.

Nhưng mà tiểu thư Trà Trà khá đặc biệt, không giống với nàng.

Hương Dụ nhanh chóng đi đến bên cạnh Trà Trà, rồi sau đó đỡ Trà Trà dậy.

Nhìn thấy trên mặt cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ là trên trán lòi ra một cục bươu.

Xem ra tổ chất thân thể không bị áp chế.

Hương Dụ thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu thư Trà Trà, ngươi không sao chứ?”

Đông Phương Trà Trà tròn mắt nhìn Hương Dụ, nàng ta sờ đầu mình, nói:

“Hương Dụ, có phải ta bị đụng ngu luôn rồi không? Ta không cảm nhận được tu vi.”

Tiểu thư Trà Trà, bây giờ ngươi mới nghĩ tới không dùng được tu vi sao?

“Không phải, hẳn là không gian ở nơi này có vấn đề. Tiểu thư Trà Trà biết nơi này là chỗ nào không?” Hương Dụ đỡ

Đông Phương Trà Trà dậy.

Sau đó chụp mắt ra cho tiểu thư Trà Trà.

Bây giờ tiểu thư Trà Trà vẫn chưa đeo cái chụp mắt.

“Không biết nữa.” Sau khi Đông Phương Trà Trà đeo nói chụp mắt xong thì khá không hiểu, nói:

“Khí đó ta thấy có một luồng sáng bắt lấy ta, sau đó liền bị mang tới nơi này.”

Hương Dụ nhìn xung quanh một vòng, phát hiện ra vị trí các nàng đang đứng là trên một ngọn núi hoang vu.

Nơi này là nơi nào, không có bất kỳ dấu hiệu nào hết.

“Tiểu thư Trà Trà, chúng ta qua bên cạnh nhìn thử xem đi.” Hương Dụ nói.

“Ồ.” Đông Phương Trà Trà lập tức gật đầu.

Ở nơi xa lạ, nàng ta vẫn khá nghe lời

Dù sao chạy lung tung sẽ dễ gây phiền phức cho Hương Dụ.

Lỡ như gặp phải nguy hiểm.

Sau đó Hương Dụ liền dẫn theo Đông Phương Trà Trà đi xuống dưới chân núi.

“Tiểu thư Trà Trà, sức mạnh ở mắt người có thể dùng được không?” Trên đường, Hương Dụ hỏi.

Trà Trà vén chụp mắt lên nhìn thử, sau đó lắc đầu:

“Có vẻ như không được lắm.”

Chỉ dùng một chút xíu thôi thì có thể, nhưng mà dùng toàn bộ thì không được.

Ngự kiếm phi hành cũng không dùng được.

Hương Dụ nhướn mày, nơi này quá đặc biệt, ngay cả sức mạnh trong mắt của tiểu thư Trà Trà cũng không có cách nào sử dụng.

Vậy nếu như gặp phải nguy hiểm, nàng không thể nào bảo vệ tiểu thư Trà Trà chu đáo.

Các nàng đi một hồi lâu, nhanh chóng đi tới sườn núi, nhưng mà lúc vừa bước xuống, các nàng lại thoáng sửng sốt.

Đông Phương Trà Trà cũng sợ hết hồn.

Phía trước mặt các nàng, khắp nơi đều là xương trắng.

Trên vùng đất đai hoang vu, dường như đều bị xương trắng bao phủ.

Nhìn thế nào cũng thấy không phải chuyện tốt gì.

“Tiểu thư Trà Trà, đi theo phía sau ta, nếu gặp phải nguy hiểm thì chạy ngược về.” Hương Dụ hít một hơi, nhỏ giọng nói.

Đông Phương Trà Trà cũng không dám ho he thêm gì, chỉ có thể gật đầu.

Dường như nơi này rất nguy hiểm.

Hương Dụ đi phía trước, mở đường cho Đông Phương Trà Trà.

Trong mắt tất cả đều là xương trắng.

Các nàng chỉ có thể xuyên qua xương trắng, nếu không khó mà xuống núi được.

Có lẽ tu vi bị phong kín cũng là bởi vì nguyên nhân ở trên núi.

Không có tu vi, ở một nơi đặc biệt, thật sự là quá nguy hiểm.

Đi một hồi lâu, cuối cùng các nàng cũng tới rìa xương trắng.

Suốt một đường Đông Phương Trà Trà đều đi theo phía sau Hương Dụ, Hương Dụ bảo nàng ta đi như thế nào thì nàng ta liền đi như thế đó.

Không để cho nàng ta nói chuyện, nàng ta sẽ không hé răng.

Chắc chắn Hương Dụ luôn đúng.

Các nàng nhanh chóng đi ra khỏi đồng xương trắng.

Chỉ là trong nháy mắt khi vừa mới đi qua, Đông Phương Trà Trà đột nhiên dừng lại.

“Hương Dụ.” Đông Phương Trà Trà nhỏ giọng kêu lên.

Hương Dụ quay đầu nhìn tiểu thư nhà mình, khó hiểu hỏi:

“Sao vậy tiểu thư?”

“Cái đó.” Đông Phương Trà Trà chỉ chỉ một bộ hài cốt bên trên.

Hương Dụ nhìn sang, phát hiện hình như bộ hài cốt kia thật sự tách khỏi đồng xương trắng, ở bên cạnh nó còn có một cái hố nhỏ, một cái đầu lâu trắng nằm trong hố.

Chương 858: Sức Mạnh Thật Sự Của Chân Thần 3

“Sao thế?” Hương Dụ không nhìn ra bất kỳ thứ gì.

Nàng cũng không cảm thấy bộ xương trắng kia có gì đặc biệt.

“Ta cảm thấy nó muốn vào đất an nghỉ, chúng ta chôn nó đi.” Đông Phương Trà Trà nhìn Hương Dụ, nói.

Nếu như Hương Dụ bảo là nguy hiểm, thì nàng ta cũng chỉ có thể rời đi cùng với Hương Dụ.

Thật ra Hương Dụ không quá hiểu ý của tiểu thư Trà Trà, nàng nhìn xung quanh một vòng, phát hiện cũng không có nguy hiểm gì rõ ràng.

Cuối cùng vẫn gật đầu.

“Tiểu thư Trà Trà, chỉ một bộ thôi.”

Đông Phương Trà Trà gật đầu.

Sau đó Đông Phương Trà Trà và Hương Dụ đi tới đào cái hố rộng ra thêm một chút, sau đó bỏ bộ hài cốt vào trong đất, rồi đắp đất lên.

Cách chôn rất bình thường, thời gian sử dụng cũng rất ít.

Sau khi chôn xong, Đông Phương Trà Trà phỉ phỉ bỏ bụi đất, hài lòng nói:

“Đi thôi Hương Dụ, chúng ta rời khỏi nơi này.”

Hương Dụ gật đầu, mặc dù làm trễ nải một chút thời gian, nhưng mà cũng không mất bao lâu, cho nên không có vấn đề gì cả.

Chỉ là khi các nàng vừa đi chưa được bao xa, đột nhiên cảm giác thấy phía sau lưng có tiếng vang truyền tới.

Hương Dụ nhận ra trước tiện, sau đó bảo vệ tiểu thư Trà Trà phía sau lưng.

Khi các nhìn quay về nhìn phía sau lưng, một luồng sáng vàng lao ra từ trong đồng đất, trực tiếp rơi vào trên người Hương Dụ và Đông Phương Trà Trà.

Phần lớn trong số chúng đều tràn vào phía Đông Phương Trà Trà.

Sau đó lại có hai món đồ chọt hiện ra từ trong đất, sau đó một món rơi vào bên cạnh Đông Phương Trà Trà, một món rơi vào bên cạnh Hương Dụ.

Bên cạnh Hương Dụ chính là một hạt châu màu vàng, dường như bao hàm sự lý giải về Phật pháp.

Mà bên cạnh Đông Phương Trà Trà chính là một hạt châu màu trắng, tựa như chúc phúc vô tận.

Hương Dụ và Đông Phương Trà Trà đều ngẩn ra, cuối cùng tiếp nhận hạt châu.

Khi các nàng nhìn về phía đồng đất kia một lần nữa, phát hiện không có bất kỳ động tĩnh gì, đất cũng không có dấu vết bị động tới nào.

“A Di Đà Phật.” Đột nhiên tiếng Phật hiệu kinh động Đông Phương Trà Trà và Hương Dụ.

Sau đó các nàng lập tức xoay người nhìn sang bên cạnh, lúc này các nàng mới phát hiện bên cạnh có một hòa thượng ăn mặc giản dị.

Ông chấp hai tay, trên mặt hiện lên nét từ bi.

Mà khi thấy hòa thượng, Hương Dụ lập tức bảo vệ Đông Phương Trà Trà, cứ như có thể để cho tiểu thư Trà Trà chạy trốn trước bất cứ lúc nào.

Đông Phương Trà Trà lập tức cầm lấy hạt châu của Hương Dụ, sau đó là cả hạt châu của mình, ném xuống bên cạnh hòa thượng:

“Chỉ, chỉ có hai thứ này, không có nhiều.”

Nàng ta cảm thấy mình tự giác dâng bảo vật lên như thế, hẳn là đối phương sẽ không động thủ nhỉ?

Khăng định Hương Dụ đánh không lại đối phương.

Vì lý do an toàn, ném cho ông ta trước.

Mỗi lần chôn thi thể đều dễ dàng gặp phải hòa thượng.

Lần sau không chôn nữa.

Hòa thượng nhìn hạt châu dưới chân, có chút khó hiểu, nói:

“Thí chủ có ý gì vậy?”

“Có lẽ hạt châu có duyên với ông.” Đông Phương Trà Trà nhỏ giọng nói.

Hòa thượng cúi người nhặt hai hạt châu lên, nói:

“Vốn là đồng nguyên, quả thật có duyên với phật môn.”

Nói rồi hòa thượng ném hạt châu ra, cuối cùng yên ổn rơi vào bên cạnh Đông Phương Trà Trà và Hương Dụ, cứ thế trôi lơ lửng phía trước các nàng.

“Có duyên với phật môn, không có nghĩa là có duyên với bản tăng.

Huống hồ, có duyên chẳng khác nào có phận.

Vậy này có duyên không phận với phật môn, và không duyên không phận với bản tăng.”

“Nhưng mà ông đã gặp nó rồi, không phải là có duyên hay sao?” Đông Phương Trà Trà tò mò hỏi.

Hương Dụ cũng không dám nhận lấy hạt châu, vẫn duy trì sự cảnh giác.

Nàng đã nhìn ra, người này có thể vận dụng tu vi.

Nếu thật sự động thủ, nàng chỉ có thể liều chết kéo theo đối phương.

Lúc này hòa thượng kia đột nhiên cười.

“Thí chủ nói đùa.

Không gian thượng tầng vốn phải lên ngũ giai hoặc trên ngũ giai mới có thể đến, hai vị lại có thể lấy thực lực tam giai bước vào.

Đây là duyên.

Không gian thượng tầng vô cùng to lớn, hai vị rơi xuống chỗ nào không rơi, hết lần này tới lần khác rơi vào trên ngọn núi này.

Đây cũng là duyên.

Trong vô số xương khô, cuối cùng hai vị thí chủ chỉ chôn một bộ hài cốt duy nhất kia.

Đây càng là duyên.

Mà hài cốt có chấp niệm về đất, cảm kích với hành động của hai vị.

Đây cũng là duyên phận.

Bần tăng là gì?”

Hòa thượng khiêm nhường nói:

“Bần tăng may mắn được thấy loại duyên phận này sinh ra.

Đây là phúc của bần tăng.

Bần tăng vốn là người chịu ơn, thì sao dám nói có duyên với hai món vật phẩm này kia chứ?

Chôn xương là nhân, tặng vật là quả.

Sao bần tăng lại dám phá hư nhân quả như vậy chứ?

Thí chủ chiết sát bần tăng rồi.”

Đông Phương Trà Trà nghe thế thì thoáng sửng sốt, nàng ta nghe không hiểu.

Cuối cùng thì lộ ra gương mặt rạng rỡ, thì ra là như thế.

Đội lát nữa hỏi lại Hương Dụ xem là có ý gì.

Hương Dụ cũng có chút bất ngờ, hòa thượng này luôn cho một cảm giác kỳ lạ.

Nhưng mà đối phương cũng không đến mức nói láo, các nàng không có bất kỳ sức mạnh nào trong người, hòa thượng này muốn giết các nàng dễ như trở bàn tay.

Hơn nữa Hương Dụ cũng đã hiểu.

Nơi này phân chia ra thành thượng và hạ tầng, cùng với hạn chế tu vi.

Nơi này có sự phân chia như thế này?

Thạch môn của Lục gia.

Cho nên thật ra thì bọn họ đã không cẩn thận bước vào thạch môn?

“Không biết đại sư là?” Cuối cùng Hương Dụ vẫn muốn hỏi pháp danh của đối phương xem sao.

“Bần tăng là Tư Lượng.” Tư Lượng khiêm tốn chấp hai tay, nói.

“Đại sư Tư Lượng có biết làm thế nào để đi ra ngoài hay không?” Hương Dụ cầm lấy viên minh châu màu vàng chỉ mình, đưa ra, nói:

“Chắc là vật này có cảm ngộ với phật mỗi, vẫn bồi giữ lại cũng không dùng.”

Tư Lượng lắc đầu một cái, nói:

“Trước mắt bần tăng cũng không có biện pháp đi ngoài, nhưng mà hai vị thí chủ không cần để ý.

Bần tăng có thể nhìn ra, sức mạnh thượng hạ tầng trên người hai người đang dần dần biến mất.

Hẳn là hai vị sẽ nhanh chóng rơi xuống hạ tầng.”

Lần này ngay cả Hương Dụ cũng không hiểu.

Có ý gì đây?

Nhưng mà nàng nhanh chóng cảm giác được thân thể bỗng nặng nề.

Hoặc là nói dường như dưới chân có một lực hấp dẫn gì đó rất lớn.

Đông Phương Trà Trà cũng phát hiện ra.

“Trên người hai vị thí chủ có sức mạnh đặc biệt bảo vệ, hẳn là sẽ không xảy ra vấn đề gì.”

Âm thanh của Tư Lượng kết thúc.

Đông Phương Trà Trà và Hương Dụ trực tiếp bị đất hút lấy.
Cuối cùng rơi vào trong vực sâu tột tận.

Tư Lượng nhìn tất cả những chuyện này rồi niệm một câu phật hiệu.

Rồi sau đó ông nhìn đồng đất nhỏ đằng kia, cúi đầu cung kính niệm một câu phật hiệu.

Đến đó thì xoay người rời đi.

Ông có nhiệm vụ trên người, cần tìm một số thứ.

Mà phía trước có một tòa thành, ông muốn đi xem.

...

Trong thành trấn ở thượng tầng, trên một chiếc cầu đá bình thường có một nữ tử mặc chiếc váy giản dị.

Nàng yên tĩnh đứng ở nơi đó, giống như một pho tượng.

Nhìn mặt nàng, sẽ phát hiện trên mặt nàng đang quấn băng vải, không cách nào nhìn rõ.

Nhưng mà mắt nàng lại lộ ra.

Chỉ là trong ánh mắt không có bất kỳ sắc thái nào, giống như đã chết rồi.

Mà ở phía trước nữ tử này có một thiếu nữ với mái tóc màu đứng giữa không trung.

Lúc này nàng đang ôm một quyển sách, vẫn luôn xem.

Chỉ là khi xem được một nửa, nàng bắt đầu lâm bầm.

“Sao nhân loại ngu ngốc đó vẫn còn chưa tới?”

Nàng đang đợi nhân loại ngu ngốc đó, nhân loại ngu ngốc tới, thì nhân loại để nàng kiểm tra đó có thể cũng sẽ theo tới.

Việc ở nơi này mà nàng không thể xử lý được.

Chỉ có thể... chỉ có thể thấy nhân loại kia mà thôi.

Nhưng mà nhân loại tới sẽ hỏi nàng, nếu nàng thân là Chân Thần Duy Nhất thì tại sao lại đọc sách ở bên ngoài Thần Vực?

Sẽ ảnh hưởng tới uy nghiêm Chân Thần của nàng.

Nhưng mà...

“Thế nhân cần ta.” Chân Thần Duy Nhất nhìn nữ tử trước mắt, thấp giọng nói:

“Đây là chức trách của Chân Thần, thân là Chân Thần Duy Nhất trong thiên địa, không thể trốn tránh chức trách của mình.

Khi nhân loại có nguyện vọng, ta phải thỏa mãn nàng.”

Nói rồi Chân Thần Duy Nhất lại bắt đầu đọc sách, nàng phải chuẩn bị sẵn sàng chờ đợi nhân loại kia tới hỏi.

Uy nghiêm của Chân Thần không thể bị nhân loại kia khinh nhờn được.

Chỉ là nhân loại ngu ngốc đó quá chậm chạp, phải chờ nhân loại ngu ngốc đó tới.

Nàng sẽ để cho đối phương biết cái gì gọi là uy nghiêm của Chân Thần.

Và khiến cho đối phương ném trái kết quả khi khinh nhờn Thần.

Bây giờ nàng ngẩng đầu nhìn thấy bầu trời, cúi đầu nhìn thấy bãi cỏ.

Hơn nữa còn có thể thường xuyên đi ra ngoài, không bị ném trở về.

Trong lúc Chân Thần Duy Nhất đang nghĩ những thứ này, nữ tử giống như pho tượng trước mắt bất chợt biến mất ngay tại chỗ.

Cứ như tất cả vốn không hề tồn tại vậy.

“Lại mất rồi.” Chân Thần Duy Nhất không hề kinh ngạc, nghĩ đến việc chuyện này đã xảy ra quá nhiều lần.

Sau đó nàng cũng nhảy vào trong không gian theo đó.

Biến mất tại chỗ.

Chương 859: Thông Thiên Triệt Địa 1

Thượng tầng.

Bốn người Lục Cổ đứng trong thành trấn.

Bọn họ đi trên đường phố, đập vào mắt là mấy tòa kiến trúc rải rác.

Hoặc là nói bởi vì khoảng cách quá mức xa xôi, cho nên mới làm người ta cảm thấy chỉ có mấy tòa.

Đúng vậy, khoảng cách giữa các kiến trúc phi thường xa, tuyệt đối khác biệt với Thu Vân tiểu trấn.

Nhất định phải nói, giống với khác biệt giữa nơi ở phổ thông và khu biệt thự.

“Chất liệu kiến trúc rất không tệ.” Ma tu Cát An chỉ nhìn một chút, liền có thể biết phòng này có giá trị liên thành.

Xoay ngược lời lại, hẳn là có thể bán không ít tiền.

Chỉ là có thể di chuyển hay không thôi.

Thành này gần như là một chỉnh thể, chuyên phòng ở cần phải phá hư.

Nhưng là...

Hắn vừa mới thử nhìn xuống mặt đất.

Ngay cả vết tích cũng tìm không thấy.

“Có khí tức cùng loại không?” Lục Cổ quay đầu nhìn về Đông Phương Liễu.

Đông Phương Liễu thử cảm giác.

Sau đó cau mày.

Lục Cổ không quấy rầy, ở một bên chờ đợi.

Đông Phương Dạ Minh nhìn bốn phía.

Hắn luôn cảm giác nơi này không bình thường.

Lớn đến khủng khiếp.

Mà vượt qua một ít khoảng cách, rõ ràng đều là mê vụ.

Cảm giác hoàn toàn không thể nhìn thấu.

Chỉ là, nơi này và Táng thần có quan hệ gì?

Là chỗ ở trước kia của thần?

Hay là, tên cửa là tùy tiện lấy?

“Tìm được rồi.” Đông Phương Liễu đột nhiên mở miệng nói.

Lúc này Lục Cổ và Đông Phương Dạ Minh trực tiếp nhìn về phía Đông Phương Liễu.

Ma tu Cát An cũng nhìn về phía Đông Phương Liễu, kỳ thật hẳn không biết đối phương muốn tìm cái gì.

Nhưng có một ít có thể xác định, đối phương mang theo mục đích đi vào.

Đương nhiên, rốt cuộc là mục đích gì hẳn không thêm để ý, hẳn chỉ lấy tiền làm việc.

Đến nỗi muốn xử lý hay không, vậy phải xem có phù hợp nhân sinh giá trị quan của hẳn hay không.

Có vài chuyện, hẳn sẽ không làm.

Có vài chuyện làm ăn, hẳn sẽ không nhận.

Thân là một ma tu, hẳn có điểm máu chột.

“Bên kia.” Đông Phương Liễu trực tiếp khởi hành dẫn đường.

Lục Cổ lập tức đuổi theo.

Thế mà thật sự tìm được khí tức này ở đây.

Lâu như vậy, lần đầu tiên phát hiện tin tức liên quan.

Như vậy có thể biết, rốt cuộc có quan hệ trực tiếp gì với cùng phu nhân hẳn không.

Nếu như chỉ là trùng hợp thì tốt nhất, hẳn lo lắng chính là, không phải trùng hợp.

Đương nhiên, hắn cần giải quyết khí tức này.

Bởi vì chỉ cần tới gần phu nhân hắn, như vậy phu nhân hắn sẽ có khả năng hư nhược.

Hắn sẽ không giữ lại quả bom này.

Không bao lâu, bốn người Lục Cổ đi đến trước một tòa kiến trúc to lớn.

Kiến trúc này như là một giáo đường, phía trước kiến trúc có một tượng đá.

Là một tượng đá nữ, nàng ôm một đứa bé, ngẩng đầu nhìn trời.

Nhìn nàng dường như có thể cảm nhận được sự từ ái của nàng.

“Nơi này là?” Lục Cổ có chút ngoài ý muốn.

Tượng đá này có một lực lượng, lực lượng có chút vi diệu.

Dường như không gì làm không được, lại dường như bình thường.

“Tín ngưỡng sao?” Lục Cổ cau mày.

Thứ như tín ngưỡng này, Thần Chúng trong Tu Chân giới tương đối phổ biến, Phật môn cũng có.

Nhưng mặc kệ là Phật môn hay là Thần Chúng, đều không cần chú trọng những thứ này.

Mà cũng cùng thứ này khác nhau rất lớn.

Lực lượng này không đúng lắm.

Dường như thật sự có quyền năng khó có thể tưởng tượng.

Sau đó hắn nhìn về phía Đông Phương Liễu:

“Tiền bối, người xác định khí tức đó phát tán từ nơi này sao?”

Phải biết, khí tức của Tà Thần cùng khí tức nơi này hoàn toàn không giống, hoặc là nói tương khắc.

Nơi này có khí tức của Tà Thần, luôn cảm giác không đúng lắm.

Đông Phương Liễu cau mày, hấn gật đầu lại lắc đầu:

“Cảm giác là, cảm thấy không phải, hiện tại hình như không hiểu sao mà biến mất.”

“Có khả năng bị lợi dụng.” Đông Phương Dạ Minh mở miệng nói.

Từ khi vừa mới cảm nhận được khí tức này đã cảm thấy không đúng.

Đi vào vẫn như vậy, hiện tại lại như vậy.

Luôn cảm giác cố ý hướng dẫn bên bọn họ đến nơi này.

Lục Cổ gật đầu, bất quá vẫn nên đi vào bên trong:

“Đi thôi, dù thật sự có người muốn lợi dụng khí tức này, cũng nói rõ đối phương đối hiểu rõ về khí tức này.”

Đám người Lục Cổ đi vào, sau khi đi vào, dường như tượng đá đã ẩn nấp đi.

Toàn bộ kiến trúc như biến mất.

Vô pháp bị tìm ra.

...

Nơi khá của thượng tầng.

Một thiếu nữ trên người mặc hắc bào đi trên đường, nàng nhìn xung quanh, lại nhìn chân trời.

Phát hiện không có bất kỳ khí tức nàng muốn tìm nào.

“Không thích hợp.”

Hắc Âm Nữ Thần cau mày.

“Không có bất kỳ khí tức nào, cùng ta vừa mới bắt đầu cảm giác không giống nhau lắm.

Ở hạ tầng?”

“Rất không có khả năng, như vậy đã bị giấu đi rồi?”

Hắc Âm Nữ Thần nhắm mắt lại, bắt đầu cảm giác tòa thành này.

Sau đó nàng mở mắt ra.

“Yên tĩnh, yên tĩnh không hợp thói thường, dường như tất cả đều bị đóng lại.”

“Cần tìm ra chìa khoá mở phong bế.”

“Sẽ ở đâu?”

Hắc Âm Nữ Thần nhìn bốn phía, ý đồ tìm ra địa phương không bình thường.

Nhưng mà cũng không có, sau đó nàng biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện đã đi tới khu vực mới.

Nàng vẫn nhìn bốn phía, muốn nhìn địa phương không bình thường ở đâu.

Khu vực bên trái không có bất kỳ thứ gì không bình thường nào, sau đó Hắc Âm Nữ Thần lại nhìn khu vực bên phải, vẫn không có bất kỳ khác thường gì.

Nàng cau mày quay đầu lại, chỉ là lần này nàng sững sờ một chút.

Quanh người có hắc ám mơ hồ hiện lên.

Chỉ là trong chốc lát, tất cả đã bình tĩnh lại.

Nàng nhìn chằm chằm phía trước có chút khó có thể tin.

Phía trước nàng xuất hiện một người, một người mặc váy nữ phổ thông.

Trên mặt nữ nhân này đeo băng vải, nàng không thể nhìn thấu.

Đối phương sững sờ đứng ở nơi đó, mặc dù tròn tròn mắt, có thể không có bất kỳ thần sắc nào.

“Không có khí tức sinh mệnh.”

Hắc Âm Nữ Thần đi đến trước mặt nữ tử này.

Đưa tay chạm vào.

Sau đó tay của nàng trực tiếp xuyên qua nữ tử này.

“Phân thân? Hư ảnh?”

“Như vậy là có bản thể?”

“Muốn giải quyết phong bế nơi này, là phải ra bản thể của nàng?”

“Hẳn là không giống, cần đồ vật gì khác?”

“Nhưng xét đến cùng, cùng bản thể của nàng tránh không khỏi liên quan.”

Hắc Âm Nữ Thần ra kết luận.

Sau đó nàng tạm thời từ bỏ người đột nhiên xuất hiện này

Nàng muốn tìm ra thứ không bình thường, nữ nhân này xuất hiện, cũng không có không bình thường cỡ nào.

Chỉ ít trong nhận biết của nàng, không có gì là không bình thường.

Hắc Âm Nữ Thần tiếp tục biến mất, lúc nàng xuất hiện, thành linh trước mặt một tượng đá đặc biệt.

Tượng đá này là một nữ nhân, ôm đứa bé nhìn lên bầu trời.

“Lực lượng kỳ quái, đặc biệt thuần túy.”

“Có thể so với thần lực.”

“Xem ra nơi này mới là tất cả mấu chốt.”

Hắc Âm Nữ Thần nhìn về cửa lớn của kiến trúc, một bước biến mất trong cửa.

Sau khi Hắc Âm Nữ Thần tiến vào, tượng đá mất đi tồn tại, kiến trúc cũng biến mất.

Chương 860: Thông Thiên Triệt Địa 2

Hạ tầng.

Kiểm Lạc nhìn Đạo tông Vũ Niết.

Đạo tông Vũ Niết cũng nhìn Kiểm Lạc.

Cả hai đều không nói gì.

Chỉ có chuột đồng trung gian đang giãy dụa, vẫn luôn giãy giụa nhưng lại không có cách nào đào thoát.

Gió lay động bốn phía, thổi bay tóc dài của Kiểm Lạc.

Gió dừng lại trong nháy mắt, Kiểm Lạc động đậy.

Tốc độ của nàng rất nhanh, một cái chớp mắt đã đến trước mặt Đạo tông Vũ Niết.

Âm vang!

Đao ra, gió nổi, đao rơi.

Âm!

Kiểm Lạc chém một đao về phía trước mặt Đạo tông Vũ Niết.

Chỉ là một đao kia bị Đạo tông Vũ Niết hóa giải.

Lực lượng xung kích, hai người cùng nhau lui về phía sau một ít khoảng cách.

Chỉ trong nháy mắt, Kiểm Lạc lại động.

Thân ảnh của nàng chớp động mấy lần, lại tiếp tục đi đến trước mặt Đạo tông Vũ Niết.

Đạo tông Vũ Niết không chút biến sắc, đầu ngón tay triển thuật ẩn, dùng thuật pháp chi lực đối kháng với thể công của Kiểm Lạc.

Kiểm Lạc công kích rất nhanh, Đạo tông Vũ Niết không kém cõi mấy may.

Đao ý văng khắp nơi, thuật pháp phun trào.

Xon chuột đồng kia run lấy bầy.

Nếu như công kích rơi xuống người nó, nó hẳn phải chết không nghi ngờ.

...

“Đạo ý của Kiếm Lạc?” Xa xa Sơ Vũ có chút hiếu kỳ nhìn sang một bên kiến trúc.

Hắn ở đây, có thể cảm nhận rõ ràng được Kiếm Lạc đang động thủ với ai đó.

Chỉ là hắn không thể lý giải, Kiếm Lạc làm sao lại xảy ra xung đột với người khác.

“Qua đó xem một chút vậy.”

Sơ Vũ suy nghĩ.

Bất quá hắn vẫn nhìn bóng người trước mắt.

Đúng vậy, phía trước của hắn có một nam tử đang đứng, trên mặt quần băng vải, hai mắt vô thần.

Vừa nãy Sơ Vũ không cẩn thận tới gần đối phương, sau đó phát hiện, người này thế mà không chạm vào được.

“Đột nhiên xuất hiện, cũng không biết có thể đột nhiên biến mất hay không.”

Vừa nãy hắn đã thử không ít biện pháp, đều không thể trò chuyện với người này.

Cái này như là nhân ảnh hư ảo.

Nhân ảnh hư ảo vẫn không có bất luận lực hành động và trí lực nào.

Sau đó Sơ Vũ bắt đầu đi về phía Kiếm Lạc.

Có lẽ bên kia cũng có phát hiện mới.

Không có phát hiện mới, Kiếm Lạc không đến nỗi động thủ với người khác.

Mà xem ra khí thế rất mạnh, thế lực ngang nhau.

Sơ Vũ vừa mới đi hai bước, lại quay đầu nhìn nam tử kia một cái, nói:

“Người thật sự không có gì muốn nói sao?

Không nói thì ta đi đây.”

Trong mắt Sơ Vũ, nam tử ăn mặc phục sức phổ thông vẫn yên tĩnh đứng ở nơi đó, không có bất kỳ động tác fif, không có bất kỳ biểu cảm gì, trong mắt không có bất kỳ cảm xúc gì.

Không giống người sống.

Vô pháp câu thông.

Đối với điều này Sơ Vũ chỉ có thể thở dài một tiếng, quả nhiên vẫn không có cách nào thành lập giao lưu.

Xem ra chỉ có thể nhìn xem Kiếm Lạc bên kia phát hiện gì.

Trên lý luận hần hần đã có phát hiện lớn, thế nhưng lại không có thể dùng làm gì.

Như NPC ở thôn xóm trong game, không phát nhiệm vụ, chỉ đứng ở nơi đó.

Rất nhanh Sơ Vũ đi đến vị trí của Kiếm Lạc, sau đó hần kinh ngạc phát hiện, Kiếm Lạc thế mà đag đánh với Đạo tông Vũ Niết.

Chuyện này...

Muốn tranh cao thấp với đệ nhất nhân cùng thế hệ sao?

Chậc, có thể là hạng hai.

Thắng cũng là hạng hai.

Bất quá người bình thường cũng không biết mà thôi, hạng hai chẳng khác nào là đệ nhất.

Sơ Vũ tới, bất quá hần không đi quấy rầy Kiếm Lạc, giữa các nàng cuối cùng cũng sẽ đánh một trận.

Lúc Sơ Vũ tới, hần phát hiện một phương hướng khác cũng có người tới.

Là hai đạo hữu Đạo tông.

Sơ Vũ không biết.

Đối diện có vẻ như cũng không quen biết hẳn.

Bất quá bọn họ cũng không đi quấy rầy Kiếm Lạc và Đạo tông Vũ Niết giao thủ.

Oanh!!!!

Kiếm Lạc và Vũ Niết một kích tách ra.

Kiếm Lạc rơi bên Sơ Vũ, Đạo tông Vũ Niết rơi xuống bên Kinh Hải.

Đúng vậy, bên Đạo tông Vũ Niết, đương nhiên là Kinh Hải và Kinh Hiện.

Kinh Hải lúc đầu muốn tự mình hành động, nhưng nơi này quá nguy hiểm, rơi vào đường cùng, chỉ có thể đi theo Kinh Hiện và Vũ Niết.

Dù sao hẳn là tam giai, Vũ Niết và Kinh Hiện chung quy là nhị giai.

Sơ Vũ nhìn thấy tư thế Kiếm Lạc rơi xuống đất không bằng Đạo tông Vũ Niết, cảm thấy thua một chút.

Bất quá ánh mắt Kiếm Lạc và Vũ Niết không có chéch đi, dường như bất kì lúc nào cũng muốn tiếp tục động thủ.

Có vẻ như các nàng đều có chút không phục.

Cũng không biết đang không phục cái gì.

Lúc này Kiếm Lạc dùng tay hạ đao, nàng định dùng đao pháp gần nhất học được.

Bên người Đạo tông Vũ Niết cũng có dấu hiệu phát động thuật pháp.

Xem ra một chút cũng không kém.

Nhưng mà vừa lúc này, trên bầu trời đột nhiên truyền đến tiếng gào hỗn loạn:

“A a, tránh ra, tránh ra.”

Kiếm Lạc kinh hãi, sau đó nhìn trên trời.

Tiếp đó nàng liền thấy hai nhân ảnh oanh một tiếng ngã giữa nàng cùng Vũ Niết.

“Ai nha!!!”

Tất cả mọi người sững sốt, trước đó bọn họ cũng rơi xuống đất như thế sao?

Bất quá rất nhanh Kiếm Lạc liền nhận ra giữa hai người, là Đông Phương Trà Trà và thị nữ Hương Dụ của nàng.

Lúc này Kiếm Lạc lại nhìn Đạo tông Vũ Niết.

Bởi vì không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, tu vi của Đông Phương tiên tử không có ẩn tàng.

Mà Đạo tông Vũ Niết hoặc nhiều hoặc ít nhận biết Đông Phương Trà Trà.

Thiên phú của Đông Phương Trà Trà rất cao, gần như sánh vai với các nàng.

Vũ Niết không phải người mọc mắt ở trên đỉnh đầu.

Lúc này Đông Phương Trà Trà bò dậy từ dưới đất, nàng nhìn xung quanh, sau đó lặng lẽ meo meo thối lui đến một bên.

Nửa đường còn đỡ Hương Dụ.

Hương Dụ dường như ngã còn nặng hơn so với nàng.

Lúc này Đạo tông Vũ Niết nhận ra Đông Phương Trà Trà, chân mày nàng cau lại.

Tam giai.

Đông Phương Trà Trà tam giai rồi?

Mà không phải 3.1, là 3.2.

Điều này có ý nghĩa gì, nàng vẫn rõ ràng.

Thấy cảnh này, tâm tình Kiếm Lạc tốt hơn nhiều, xem ra Đạo tông Vũ Niết cũng rất kinh ngạc.

Mặc dù Đông Phương tiên tử thoát nhìn không làm người kinh diễm như vậy, nhưng tu vi của nàng là thật, thực sự mạnh.

Đạo tông Vũ Niết được vinh dự đệ nhất nhân cùng thế hệ, ở trước mặt Đông Phương Trà Trà, lộ ra không chói mắt như vậy.

Kinh Hải cũng kinh ngạc, hẳn biết rất nhiều, nguồn tin tức cũng nhiều.

Đương nhiên ngay lập tức nhận ra Đông Phương Trà Trà.

Đông Phương Trà Trà đã tam giai.

Hắn thế mà bây giờ mới biết.

“Tiểu thư, tu vi của ngươi.” Lúc này Hương Dụ rất cục nhận ra.

Nàng nhìn thấy tất cả mọi người nhìn chăm chăm Trà Trà tiểu thư.

Sau đó phát hiện tu vi của Trà Trà tiểu thư không ẩn đi.

“A?”

Lúc này Đông Phương Trà Trà mới phát hiện tu vi chính mình bị rò rỉ ra.

Sau đó niết vài ấn quý dị, tiếp đó tu vi của nàng một đường ngã xuống 2.3.

Thấy cảnh này sắc mặt của Đạo tông Vũ Niết càng khó coi hơn, đối phương vẫn luôn giả yếu?

Mà nàng hoàn toàn nhìn không ra tu vi bị che giấu.

Đông Phương Trà Trà đương nhiên không lo lắng bị nhìn đi ra, vừa mới dùng chính là do chị dâu dạy.

Dùng để phòng vạn nhất.

Chị dâu nói không có người nào nhìn ra, vậy khẳng định không có người nào nhìn ra.

“Vậy, không quấy rầy các ngươi.” Đông Phương Trà Trà cảm thấy bầu không khí bọn họ không đúng lắm.

Nên không tham dự.

Vẫn nên trốn đi trước.

Dù sao hai người đều lợi hại hơn nàng.

Bất quá nàng và Kiếm Lạc tiên tử nhận biết, chờ Kiếm Lạc tiên tử thua, liền ngự kiếm phi hành mang theo bọn họ rời đi.

Lúc này Hương Dụ ngược lại không lo lắng, so với trước, ở đây nàng có thể vận dụng tu vi.

Mà người gặp phải, đều không mạnh.

Nàng đều có thể ứng phó.

Cùng với trước đó hoàn toàn là hai hoàn cảnh.

Đây chính là hạ tầng, trước đó đi thượng tầng là bởi vì Trà Trà tiêu thư quá đặc biệt.

Chương 861: Thông Thiên Triệt Địa 3

Lúc này Kiếm Lạc thu đao vào.

Không đánh.

“Không đánh nữa?” Sơ Vũ đi đến bên cạnh Kiếm Lạc hỏi.

Kiếm Lạc nhìn Sơ Vũ một cái, quay đầu không nói gì.

“Trước hết đừng quay đầu.” Sơ Vũ đè lại đầu Kiếm Lạc, sau đó cứ thế mà quay lại:

“Nói cho ta biết, có phải người phát hiện đầu mối gì mới đánh nhau không.”

Kiếm Lạc bị Sơ Vũ đè đầu lại, có hơi phẫn nộ, nhưng nghe Sơ Vũ tra hỏi.

Lập tức nhớ tới chuột đồng.

Vũ Niết đôi diện rõ ràng cũng nhớ tới.

Sau đó các nàng phát hiện không thấy chuột đồng đâu nữa.

“Chi chi kít.”

Lúc này Kiếm Lạc nghe thấy tiếng của khí nhỏ, phảng phát đang giã giụa.

Đợi nàng nhìn sang, phát hiện Đông Phương Trà Trà chẳng biết lúc nào đã bắt được một con khí nhỏ, con khí nhỏ này còn nắm chắc chuột đồng.

“Nó công kích ta trước.” Đông Phương Trà Trà nhìn thấy những người khác nhìn qua, lập tức giải thích nói.

Vừa nãy Đông Phương Trà Trà muốn trốn ra sau cây, ai biết phía sau có con khí nhỏ muốn đánh lên nàng.

Đương nhiên nàng muốn phản kháng.

Sau đó liền bị những người khác phát hiện.

Đám người: “...”

...

“Các người nói gõ chuột đồng là có thể rơi đồ vật?”

Trước rừng cây, cả đám vây quanh chuột đồng run lẩy bẩy.

Hỏi vấn đề là Sơ Vũ.

Kiểm Lạc không biết nói chuyện, hiện tại cảm giác là được.

“Đúng thế.” Nói xong Kinh Hải gõ gõ đầu chuột đồng.

Sau đó tìm tòi từ trên người chuột đồng, lấy ra một hạt phát ra ánh sáng.

Ánh sáng nhạt.

Kinh Hải tiếp nhận hạt nói với bọn Sơ Vũ:

“Chính là vật này, chúng ta cũng không biết đây là cái gì, nhưng đối với tu luyện có không ít chỗ tốt.

Cũng không phải có thể tăng cao tu vi, mà là có thể hoàn thiện tu vi hiện có, ngưng tụ càng nhiều lực lượng.”

Đông Phương Trà Trà nhìn động tác của Kinh Hải, tỏ ra hiểu rõ.

Sau đó đưa tay đến trước mặt chuột đồng, nói:

“Giao hết ra, tránh khỏi chịu nổi khổ da thịt.”

Những người khác: “???”

Đông Phương tiên tử đây là đang làm gì?

Đám người Kinh Hải vốn còn muốn hỏi thăm, đột nhiên trong nháy mắt liền không mở miệng được.

Bọn hắn nhìn thấy chuột đồng khóc chít chít lấy ra mấy hạt, cứ như vậy đặt ở trên tay Đông Phương Trà Trà.

Kinh Hải, Kinh Hiện, Vũ Niết: “???”

Tại sao có thể như vậy?

Không phải chỉ có một viên sao?

“Đông Phương tiên tử làm sao lại làm được?” Kinh Hải nhìn không được hỏi.

“A?” Đông Phương Trà Trà sững sốt một chút, nói:

“Không phải các ngươi dạy sao?”

“Chúng ta dạy?” Kinh Hải có chút sững sờ, chúng ta dạy cái gì?

Chúng ta dạy là gõ đầu hai lần.

Thế nhưng bọn họ thử qua, gõ tiếp hai lần cũng không có.

“Dùng hình với nó, đe dọa nó.” Đông Phương Trà Trà nhỏ giọng nói.

Kinh Hải: “...”

Trong lúc nhất thời hắn không biết nên đáp lại ra sao.

Đông Phương tiên tử nói, thoạt nhìn có chút vấn đề, nhưng tổng hợp lại không có vấn đề gì.

Sơ Vũ nhìn hột, cảm thấy thứ này đối với hắn hắn không có tác dụng, thứ bọn họ muốn là tin tức.

Không phải những đồ vật để mình mạnh lên.

Mạnh lên nào có đi nhanh theo đùi.

Cho nên chính phụ phân rõ.

Dù sao lần này là đến làm công.

Sau đó hắn nắm chuột đồng, nói với những người khác:

“Đồ vật chúng ta không cần, chúng ta chỉ muốn con chuột đồng này.”

Hắn muốn đặt chuột đồng bên người người kia, có lẽ có tác dụng nhất định.

Đối với điều này ba người Đạo tông không có ý kiến.

Đông Phương Trà Trà đương nhiên không nói gì, sau đó trả hột lại bọn hắn.

Chuột đồng cũng không phải do nàng bắt.

Đi ra bên ngoài, không thể thêm phiền phức cho người khác, đồ của người khác càng không thể đoạt.

Dù sao đánh không lại người khác.

Hương Dụ nói, Hương Dụ luôn đúng.

Bất quá cuối cùng Đông Phương Trà Trà vẫn được chia một ít hột.

Ba người Đạo tông chọn rời đi, bọn họ còn muốn tiếp tục bắt chuột đồng.

Mà, bọn họ đã tìm được biện pháp tốt hơn so trước đó.

Đe dọa.

Trước đó bắt có thể tiếp tục bắt..

“Chúng ta có nhiệm vụ bên người, Đông Phương tiên tử muốn đi làm gì?” Kiếm Lạc hỏi Đông Phương Trà Trà.

Đông Phương Trà Trà xuất hiện, làm Đạo tông Vũ Niết ăn không ít khó chịu.

Đương nhiên, lần đầu tiên nàng nhìn thấy Đông Phương Trà Trà, cũng kém không nhiều.

“Chúng ta đi địa phương khác.” Đông Phương Trà Trà lập tức nói.

Đối phương có nhiệm vụ, nàng không thêm phiền phức.

Mẫu thân nàng từng khen nàng, đến chỗ nào đều là phiền phức.

...

Lục Thủy đi vào cửa lớn kiến trúc.

Đi vào hẳn liền cảm thấy một lực lượng kỳ lạ.

Hắn nhìn thoáng qua phía sau cửa.

“Lực lượng bên ngoài ngăn cách kiến trúc?”

“Tiến đến sẽ phong bế?”

“Không đúng, Chân Võ Chân Linh đi vào cũng từng đi ra ngoài, cũng có thể tìm tới, xem ra là có người đi vào sẽ ẩn tàng, một khi ra ngoài sẽ hiện ra.”

“Một kiến trúc chỉ có một nhóm người đi vào được.”

Trong lòng Lục Thủy đại khái có đáp án.

Đối với thứ này cũng không quá mức để ý.

Hắn muốn nhìn xem nơi này rốt cuộc có cái gì.

Dù sao hiệu quả tự động ẩn nấp này, cũng không đơn giản.

Lúc đến đại sảnh, Lục Thủy nhìn đến đây đúng là có nơi như giáo đường tồn tại.

Chỉ là nơi này vô cùng trống trải, không có bất kỳ đồ vật dư thừa nào.

Nếu như có đồ vật nhất định phải nói, như vậy cũng chỉ là vách đá họa.

Lục Thủy tùy ý nhìn bích họa một cái, trong lòng liền có một chút đáp án.

“Đầu nguồn Thần lực không phải bích họa.”

Vừa mới tiến vào trong nháy mắt, hắn cũng cảm thấy được thần lực, nhưng đầu nguồn thần lực không phải nơi này.

Bất quá khí tức nơi này dường như không dễ dàng tiêu tán, cũng nhất định khả năng khí tức thần lực vốn ở bên trong đại sảnh này, vẫn không biến mất.

Chỉ là, khả năng rất thấp.

Lục Thủy không đi tìm đầu nguồn thần lực ngay lập tức.

Hắn dự định nhìn kỹ bích họa.

Đi đến trước bích họa, đập vào mắt là một hình tượng kỳ quái.

Trong hình tượng là một vệt ánh sáng, ánh sáng thông thiên triệt địa, đi lên từ dưới đất, liên tiếp vọt đến chân trời.

Đối mặt với hình ảnh như vậy, Lục Thủy không để ý, bởi vì xem không hiểu.

Nhất định phải liên tưởng, như vậy tất nhiên là tầng ánh sáng liên tiếp trên dưới.

Đến nỗi có phải hay không, không quan trọng, dù sao cũng không có bất kỳ tin tức gì.

Nghĩ như vậy Lục Thủy tiếp tục nhìn về sau.

Bức thứ hai ngược lại có một ít nội dung, là một nữ nhân ôm đứa bé, nàng tồn tại phát ra ánh sáng, Lục Thủy có thể thấy rõ ràng, nữ nhân này chính là tượng đá.

Bất quá khác với tượng đá chính là, nàng không ngẩng đầu nhìn lên trời, mà là hạ lông mày, dường như đang nhìn đứa bé trong ngực.

Mà phía dưới nàng,, một đám người đang cầu khẩn.

Lục Thủy lắc đầu, vậy đại khái chính là nữ thần mà những người này tín ngưỡng.

Nhưng Lục Thủy dám khẳng định, đây không phải Cửu.

Đương nhiên, cũng không thể so với Cửu.

Có thể là Nữ thần trước đó do người tạo ra.

Sức mạnh Tín Ngưỡng ngược lại thuần túy, nhưng không có chỉ hướng.

Vẫn không có bất luận thu hoạch nào.

Lúc này Lục Thủy nhìn lại phía sau, nhưng đều là một ít hình tượng liên quan tới tín ngưỡng.

Thẳng đến đằng sau, Lục Thủy nhìn thấy một bức hoạ hữu dụng.

Trong hình tượng, tất cả đều biến mất, không có người, không có vật.

Mà những vật này đều bay theo hướng một vệt ánh sáng.

Lục Thủy nhớ lại thứ nhìn thấy sau này.

Sau đó hẳn phát hiện thứ nhìn thấy đằng sau, chính là một đường ánh sáng thông thiên triệt địa.

Hắn nhìn một vòng.

“Thứ ta muốn tìm đều bên trong ánh sáng?”

Trong lòng Lục Thủy hơi nghi hoặc một chút.

Nhưng hẳn cảm thấy không đúng lắm, bởi vì không có hai người kia.

Hắn thấy, hết thấy nơi này, tuyệt đối không thể rời khỏi hai người kia.

“Mà ánh sáng này, cùng bên ngoài không giống nhau lắm.”
Lục Thủy nhìn ánh sáng bắt đầu suy nghĩ.

Hắn thử so sánh, ánh sáng bên ngoài hắn chỉ có một nửa ánh sáng này.

“Thiếu gia.” Lúc này Chân Võ đi đến bên người Lục Thủy, vừa nãy hắn đi địa phương khác xem xét.

Lục Thủy nhìn Chân Võ, ra hiệu hắn nói tiếp.

“Đằng sau còn có bích họa, còn có một câu.

Không phải viết ra, nhưng có thể xem hiểu.” Chân Võ lập tức nói.

Chương 862: Ta Có Thể Nói Tất Cả Những Điều Người Muốn Biết 1

Nghe Chân Võ nói.

Lục Thủy có chút hiếu kỳ.

“Nội dung đâu?” Hấn hỏi.

“Thiếu gia nhìn một chút là biết, khả năng chính là thứ thiếu gia muốn tìm.” Chân Võ không trực tiếp trả lời.

Lục Thủy gật đầu.

Khoảng cách gần như thế, quả thật làm để chính hấn đi xem một chút càng thích hợp.

Sau đó Chân Võ dẫn đầu dưới, Lục Thủy đi vào cạnh đại sảnh, nơi này còn có cửa nhỏ.

Sau khi đi vào, phát hiện là phòng nhỏ.

Đương nhiên, nói nhỏ là so sánh với đại sảnh.

Nơi này vốn lớn hơn gian phòng bình thường không ít.

“Thiếu gia, chính là chỗ này.” Chân Võ khẽ nói.

Lục Thủy đi vào trong phòng, hấn phát hiện nơi này cũng có họa, nhưng lại khác với bên ngoài, họa nơi này không lớn như vậy.

Dường như chính là một bức ngang bản.

Mà lại có trình tự rõ ràng.

Trước hết nhìn thấy chính là một vệt ánh sáng, một vệt ánh sáng tương đối chếch xuống dưới.

Tiếp đó nhìn thấy một vệt ánh sáng tương đối chếch lên.

Sau đó hai vệt ánh sáng có vẻ như bắt đầu tới gần, bức họa thứ ba hai vệt ánh sáng nằm trên một giao diện, mà lại rất tiếp cận.

Phía sau thì là hai vệt ánh sáng nối liền lại với nhau, trở thành một vệt ánh sáng thượng đạt cửu thiên, hạ lạc cửu u.

Lục Thủy không nói gì thêm, mà tiếp tục đi ra phía sau xem xét, lúc này hắn nhìn thấy trung tâm ánh sáng bắt đầu nở rộ ánh sáng to lớn.

Chiếu sáng toàn bộ.

Lúc Lục Thủy tiếp tục đi ra phía sau xem xét, hắn nhìn thấy không phải họa, mà là một hàng chữ.

Một loại chữ hắn xem không hiểu.

Nhưng rất nhanh, ý nghĩa chữ trực tiếp xuất hiện trong đầu hắn: Kết nối vào hạ tầng, người sẽ đạt được tất cả tri thức người muốn.

Lục Thủy nhíu mày, sau đó hắn phát hiện phía dưới cùng còn có một hàng chữ.

Ý nghĩa chữ rất nhanh lại tiếp tục xuất hiện trong đầu hắn: người có thể lâm thời đặt câu hỏi.

Còn có thể đặt câu hỏi? Trong lòng Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Chân Võ để hắn tiến đến, cũng không phải chỉ là nguyên nhân gần.

Hắn là còn có nguyên nhân này.

Bọn họ không có khả năng tự đặt câu hỏi.

Chuyện này chỉ có thể để chính Lục Thủy làm.

Sau đó Lục Thủy nắm tay đặt ở trên hàng chữ kia, trong một nháy mắt, hắn liền biết đặt câu hỏi như thế nào.

Vung tay lên một cái, một hàng chữ rơi vào trên vách đá: Làm thế nào người biết thứ ta muốn là gì?

Rất nhanh Lục Thủy liền nhận được câu trả lời chắc chắn: Ta chính là thiên địa độc nhất Chân Thần, Toàn Tri.

Người đã chết rồi, trong lòng Lục Thủy im lặng tự nói.

Lưu lại chữ là Chân Thần độc nhất, hản là không giả, nhưng nơi này không có thần lực dao động.

Hản là chương trình cố định.

Còn là chương trình không có kết nối kho số liệu.

Bằng không thì hệ thống nghiệm chứng sẽ hiện ra.

Lúc này Lục Thủy lại tiếp tục đưa ra vấn đề: Nếu như ta không cần tri thức thì sao?

Quang mang lóe lên câu trả lời chắc chắn của Chân Thần độc nhất trong khoảnh khắc: Sau khi thượng hạ tầng kết nối, người có quyền đưa ra một vấn đề với ta, đồng thời có thể chia cắt căn nguyên lực lượng ta lưu lại, căn nguyên lực lượng là vì con đường kết nối tương lai của người, bài trừ tất cả bình cảnh trước mắt.

“Căn nguyên lực lượng? Thần lực sao?” Lục Thủy suy nghĩ.

Căn nguyên lực lượng có thể là thần lực, cũng có thể là thứ khác.

Chẳng hạn như thiên địa lực lượng của hản, Hỗn Nguyên chi khí của Mộ Tuyết.

Đều là một loại căn nguyên lực lượng.

Hoặc nói đều là lực lượng cùng một cấp bậc.

Chân Thần độc nhất lưu lại lực lượng có thể bài trừ hết thay bình cảnh, cái này cùng thần lực phổ thông có khác biệt.

Một khi đạt được, đối với rất nhiều người mà nói, quả thực cơ duyên cả đời này khó mà gặp phải.

Đương nhiên, đối với hản không có một chút tác dụng nào.

“Xem ra là phải đặt câu hỏi với Chân Thần độc nhất, không biết có thể trả lời tới trình độ nào.”

Trong lòng Lục Thủy hơi nghi hoặc một chút, bất quá rất nhanh lại cảm thấy không có quá nhiều hạn chế, dù sao Thiên Cơ đã nhắc nhở.

Nếu như cuối cùng lại giống như Mê Vụ Chi Đô, tương lai hẳn nhất định sẽ đi thăm Thiên Cơ.

Hiện tại là không thể nào, căn bản tìm không thấy đối phương.

(Đại thúc trong phòng an ninh ở xa: Tại sao gần đây ăn mì tôm luôn cảm giác trời có chút lạnh?)

Vậy phải làm như thế nào mới có thể kết nối vào hạ tầng? Lục Thủy bắt đầu hỏi.

Chỉ là lần này đáp án hẳn đạt được có hơi làm người khác không biết ra sao: Vấn đáp kết thúc.

Lục Thủy: "...”

Chỉ có thể hỏi hai vấn đề?

Bất quá hai vấn đề này cũng đủ rồi.

Hiện tại vấn đề duy nhất, chính là làm sao để kết nối thượng hạ tầng.

Thượng tầng hẳn cũng có nhiệm vụ cùng loại.

Chỉ là Lục Thủy có chút hiếu kỳ, tại sao độc Chân Thần nhất phải tốn công tốn sức để người khác kết nối vào hạ tầng như vậy?

Nàng vì cái gì?

Hoàn toàn không thể nào hiểu được.

Bất quá chuyện thiên địa độc nhất Chân Thần làm, vốn là không giống người bình thường.

“Nhìn xem còn có phòng khác hay không.” Lục Thủy nói với Chân Võ Chân Linh.

Kỳ thật hẳn có nghi vấn, đó chính là một người một vấn đề.

Ba người bọn họ có thể hỏi ba vấn đề hay không?

Đương nhiên, cũng có thể là một nhóm người.

Dù sao sau khi ba người bọn họ đi vào, kiến trúc liền phong bế.

Ba người bọn họ có lẽ chính là một đơn vị.

Đương nhiên, đây là kỳ ngộ của mỗi người, hẳn không có ý định đoạt.

Cho dù là Chân Võ Chân Linh.

Bởi vì với hắn mà nói một vấn đề là đủ.

Chân Võ Chân Linh lập tức gạt đầu, bắt đầu tìm kiếm bốn phía.

Lục Thủy cũng không nhàn rồi, hắn vẫn đang tìm.

Bởi vì đến bây giờ, hắn không nhìn thấy đầu nguồn liên quan tới thần lực.

Hắn là còn có những đồ vật khác mới đúng.

—————
Thượng tầng.

Nón người Lục Cổ cũng nhìn vách tường.

Vách tường có một câu, tất cả mọi người xem không hiểu, nhưng lại biết là có ý gì.

“Kết nối vào hạ tầng, người sẽ đạt được tất cả tri thức mà người muốn.” Đông Phương Dạ Minh nhìn câu nói này hiểu kỳ nói:

“Nói cách khác, đây chính là vật chúng ta muốn tìm.

Nhưng thượng hạ tầng phải kết nối ra sao?”

“Sao đối phương có thể biết chúng ta muốn tri thức gì? Nếu như ta không muốn tri thức, muốn Linh thạch thì làm sao bây giờ?”

Vậy không phải là không có lực hấp dẫn gì à?” Ma tu Cát An cảm thấy cái này không tử mỉ.

“Có thể đặt câu hỏi, muốn hỏi điều gì?” Đông Phương Liễu nhìn Lục Cổ bọn họ hỏi.

“Căn cứ kinh nghiệm của ta, vấn đề hẳn là không cao hơn ba cái, cẩn thận một chút.” Đông Phương Dạ Minh mở miệng nói.

Lục Cổ không do dự, trực tiếp lưu lại vấn đề trên tường: Kết nối thượng hạ tầng như thế nào.

Cái khác hẳn không có ý định hỏi ngay, bởi vì trước mắt chất vấn đối phương là vô dụng, cần biết trước thứ quan trọng nhất, sau đó lại chất vấn.

Rất nhanh một vệt ánh sáng hiện lên, bất quá quang mang không lưu lại vãn tự trên vách tường, mà là trực tiếp chui vào trong đầu bốn người Lục Cổ.

Giờ khắc này bọn họ nhận được đáp án.

Chỉ là sau khi đạt được đáp án, bọn họ khẽ giật mình.

“Thế mà phức tạp như vậy?” Đông Phương Dạ Minh hơi kinh ngạc.

“Không gian nơi này vốn không tầm thường, liên tiếp thượng hạ tầng, theo lý thuyết không tính quá phức tạp.” Đông Phương Liễu nói.

Bọn họ đều thu được đáp án.

Bất quá đáp án này không phải mấy người bọn họ có thể hoàn thành.

Biện pháp kết nối vào hạ tầng, là ở 36 địa phương chuẩn bị đầy đủ, dùng lực lượng đầy đủ vận chuyển, như vậy mới có thể kích hoạt một điểm.

Mà muốn kết nối vào hạ tầng, cần kích hoạt toàn bộ 36 cái, còn nhất định phải đồng thời duy trì trạng thái kích hoạt.

Một khi kích hoạt người ở bên trong liền vô pháp đi ra.

Điều này nói rõ cái gì?

Cần 36 nhóm người mới có thể hoàn thành.

Chương 863: Ta Có Thể Nói Tất Cả Những Điều Người Muốn Biết 2

Cái này khó cỡ nào.

Điều đó cũng chưa tính.

Vấn đề chân chính ở chỗ, thông đạo thượng tầng chỉ có thể đả thông thượng tầng, mà hạ tầng nhất định phải đả thông từ dưới.

Nếu như hạ tầng không có người đả thông, như vậy người ở thượng tầng tương đương uổng phí sức lực.

Đây quả thực không có khả năng.

Bọn họ căn bản không có cách nào liên hệ người ở hạ tầng.

Thực lực hạ tầng có đủ hay không cũng là vấn đề.

“Kỳ thật cũng không nhất định, vào nhiều người như vậy, mạnh mẽ cũng không ít.

36 địa phương có lẽ còn cần tranh.

Bất quá hạ tầng hẳn không khó như chúng ta vậy.” Ma tu Cát An suy nghĩ nói ra cái nhìn của mình.

Đối với điều này những người khác không có phản bác.

Mà không có chỗ ngồi trống đánh dấu, sau đó sẽ như thế nào bọn họ cũng không biết.

Trong đồ án, liên tiếp thượng hạ tầng, muốn đồ vật mới có thể xuất hiện, có xuất lực và không có xuất lực chênh lệch ở đâu, bọn họ cũng không biết.

Lục Cổ không suy nghĩ nhiều, sau đó đã hỏi ra vấn đề này: Tham dự kết nối và chưa từng tham dự kết nối chênh lệch ở đâu?

Vấn đề này có thể biết không ít chuyện.

So với hỏi thăm như thế nào mới có thể tin tưởng đối phương, vấn đề này mạnh hơn.

Quang mang chợt lóe lên, đáp án vấn đề đã xuất hiện trên vách tường: tất cả mọi người tham dự kết nối đều có quyền đưa ra một vấn đề với ta, bất kỳ vấn đề gì cũng có thể, liên quan tới tu vi, liên quan tới tương lai, liên quan tới thuật pháp, tất cả trong thiên địa.

Đồng thời còn có thể chia cắt căn nguyên lực lượng ta lưu lại, căn nguyên lực lượng vì con đường kết nối trong tương lai của ngươi, bài trừ trước thấy bình cảnh mất hết.

Mà người không tham dự, nhiều lắm là chia cắt căn nguyên lực lượng tràn ra, không có tư cách đặt câu hỏi với ta.

.

Nhìn thấy đáp án này đám người Lục Cổ có chút ngoài ý muốn, điều này thật sự khiến người ta có chút khó tin.

Mà căn nguyên lực lượng, thấy thế nào đều không đơn giản.

Bất quá Lục Cổ biết như thế nào mới có thể biết tin tức hung thú.

Hi vọng đối phương không phải đang lừa gạt hấn.

Đông Phương Dạ Minh nhíu mày, hấn đang nghĩ có nên hỏi nữ nhi lúc nào được gả đi hay không.

Đợi đến thời điểm đó thử xem.

Lúc này Đông Phương Dạ Minh nhìn thấy Lục Cổ hỏi vấn đề thứ ba: Ngươi là ai?

Quang mang lóe lên, xuất hiện mấy chữ: Vấn đáp kết thúc.

Lục Cổ bọn họ có chút ngoài ý muốn, thế mà chỉ có hai vấn đề, không đi theo kịch bản.

Rất nhanh bọn họ phát hiện quang lại tiếp tục phát sáng lên.

Sau đó nhiều ra một hàng chữ: Thấy các ngươi thành tâm hỏi, ta sẽ nói cho các ngươi biết, ta chính là thiên địa độc nhất

Chân Thần, Toàn Tri.

“Toàn Tri? Danh tự này không phải rất êm tai.” Đông Phương Dạ Minh mở miệng nói.

Lục Cổ quay đầu nhìn Đông Phương Dạ Minh, mở miệng nói:

“Đó là quyền năng, không phải tên.”

Đông Phương Dạ Minh: “...”

Tốt, bất quá đối phương dường như rất thích báo danh.

Rõ ràng vẫn đáp đã kết thúc, thế nhưng đối phương vẫn nói cho bọn họ đáp án.

Bất quá rốt cục giống câu đối hai bên cánh cửa bên ngoài.

Nơi này xác thực có quan hệ với Thần.

Đến nỗi thiên địa độc nhất Chân Thần là ai, bọn họ cũng không biết.

“Nói vậy trên cửa đá là viết Chân Thần vẫn lạc?” Ma tu Cát An đột nhiên nói.

Mấy người Lục Cổ cũng nghĩ tới.

Nhưng là Thần quyền năng, bình thường đều có chút đặc biệt, cho dù vẫn lạc cũng không đến nỗi quá kém.

Thần quyền năng tựa như tu sĩ thần thông bình thường, có chút không thích giảng đạo lý.

“Trước hết không cần quan tâm, bắt đầu tìm ra địa phương, sau đó kết nối vào hạ tầng.

Vấn đề của thượng tầng khả năng không lớn, hạ tầng toàn bằng vận khí.” Lục Cổ nói.

Cận vệ ở hạ tầng, mặc dù ngũ giai rất mạnh.

Nhưng mấy cận vệ tuyệt đối không cách nào làm hạ tầng thành công kết nối được.

Vẫn nên xem thực lực tổng hợp của hai tầng.

Cũng may có không ít thiên kiêu đời mới đi vào, vấn đề hẳn sẽ không quá lớn.

Cũng không biết bọn họ cần thời gian bao lâu.

Cho dù thượng tầng, Lục Cổ cũng không lo lắng.

Tất cả mọi người không phải kẻ ngu, chỉ cần hỏi ra có thể được thứ gì, không có người nào sẽ chọn cự tuyệt.

Mà còn có thể muốn tranh với những người khác một chuyến.

Dù sao bọn họ chỉ có lục giai và thất giai.

Bất quá một vị trí có thể có mấy người cũng là vấn đề.

Nhiều không tốt, thiếu cũng không tốt.

Người nhiều, khả năng dẫn đến nhân số không đủ, người ít, cạnh tranh quá kịch liệt, dễ dàng đánh tới không nể ai.

Căn nguyên lực lượng, không có người nào sẽ từ bỏ.

Ma tu Cát An cũng không phải rất tham, mặc dù muốn có đượ căn nguyên lực lượng kia, nhưng vẫn phải lượng sức mà đi.

Bất quá kiếm tiền là nhất định.

Những người này tu vi không đủ, đến lúc đó nhất định phải đánh với thất giai.

Tác dụng của hẳn liền lộ ra, mặc kệ là trốn hay là ngăn chặn thất giai, đều cần hẳn.

Chuyến này không lỗ.

...

Hắc Âm Nữ Thần xem vách tường, nàng đang suy nghĩ vấn đề gì.

Mặt tường này nàng nhìn không thấu, cũng không cách nào biết được tường đặc biệt ở đâu.

Dường như chính mình không có tư cách xuyên thấu qua mặt tường xem xét bản chất, cái này nói rõ người lưu lại này, tuyệt không đơn giản.

Kết nối vào hạ tầng, có thể đạt được tất cả thứ muốn biết.

Nhưng bây giờ lại có thể đặt câu hỏi.

Cuối cùng nàng hỏi vấn đề tương đối đơn giản: Thần lực ở đâu?

Quang mang lóe lên: Trong thông đạo thượng hạ tầng, thông đạo mở ra, thần lực tự hiện, người tham dự mở ra có thể trước một bước chia cắt thần lực.

Hắc Âm Nữ Thần không có động tác khác, nàng nhìn vách tường, trong lúc nhất thời bắt đầu tính toán.

Nếu như lấy sức một mình, có khả năng ở trong đường hầm lấy được thần lực bị phong bế hay không.

Rất nhanh nàng đạt được đáp án, căn cứ chỗ quan sát được hết thấy trước đó, tạm thời làm không được.

Sau đó nàng hỏi vấn đề thứ hai: Kết nối vào hạ tầng như thế nào.

Quang mang lóe lên, quang chui vào giữa mi tâm Hắc Âm Nữ Thần.

Hắc Âm Nữ Thần vốn định phản kháng, nhưng nàng phát hiện lực lượng của chính mình ở trước mặt đối phương, dường như thấp một đoạn.

Là chênh lệch quyền năng.

“Đây, đây là lực lượng Cự Thần?” Hắc Âm Nữ Thần có chút khó có thể tin.

Nàng tự thành thần đến nay, chưa hề được chứng kiến Cự Thần.

Cự Thần đến tột cùng như thế nào, nàng cũng không biết.

Nhưng trước mắt đến xem, quyền năng Cự Thần, hoàn toàn không phải nàng có thể so sánh được.

Nàng đột nhiên rất hiếu kì Cự Thần là cái gì.

Sau đó hỏi một câu: Ngươi là ai.

Đến nỗi chuyện kết nối vào hạ tầng, nàng không có để ý.

Năng lực nhân loại khó mà đoán trước, mà nếu đối phương là Cự Thần, như vậy liền sẽ có suy tính của chính mình.

Cửa đá mở ra vào lúc này, như vậy liền nói rõ, lúc này là thời điểm có khả năng nhất, cũng là thích hợp.

Hắc Âm Nữ Thần đôi mắt vách tường nghĩ đáp án muốn biết rõ.

Nhưng rất tiếc nuôi chính là, nàng đạt được chính là bốn chữ ‘Vấn đáp kết thúc’.

Làm nàng cảm giác rất khó chịu.

“Để người khác tiến đến, sau đó để bọn họ hỏi.”

Đây là ý nghĩ của Hắc Âm Nữ Thần.

Đến nỗi nàng còn có thể tiến đến hay không, trực giác nói cho nàng, hẳn là không thể.

Chỉ là lúc nàng muốn rời đi, quang mang lại một lần nữa xuất hiện.

Trên vách tường nhiều thêm mấy chữ: Nhìn người thành tâm hỏi, ta liền nói cho người biết, ta chính là thiên địa độc nhất Chân Thần, Toàn Tri.

“Cuồng vọng, lại dám tự xưng độc nhất Chân Thần, còn dám nói mình là Toàn Tri.” Chân mày Hắc Âm Nữ Thần nhăn lại.

Độc nhất Chân Thần là thần xung của thần, Cự Thần cũng dám sử dụng?

Mà chuyện Toàn Tri này, căn bản không có khả năng.

Cho dù là thần cũng không làm được.

Thần là một trong bảy đại Chủ Thần, nàng rõ ràng nhất.

Quyền năng của Thần, không thể đạt tới toàn tri.

Trừ phi có quyền năng chương khống thiên địa, đây là bước đầu tiên, còn phải dung nhập thiên địa, trở thành Thần Thế Giới Vĩnh Hằng.

Như vậy mới có thể có quyền năng toàn tri.

Hắc Âm Nữ Thần cau mày, nàng muốn nhìn vị Cựu Thần danh xưng độc nhất Chân Thần này, đến đặc biệt cỡ nào.

Nàng chưa hề được chứng kiến Cựu Thần, lần này cũng mở mang kiến thức một chút.

Sau đó Hắc Âm Nữ Thần rời khỏi nơi này, nàng muốn đi tìm một địa phương.

Nếu như không đoán sai, trước đó nhìn thấy nữ nhân đó, chính là mẫu chơi tìm tới địa phương.

Chương 864: Ta Có Thể Nói Tất Cả Những Điều Người Muốn Biết 3

Hạ tầng.

Kiều Càn đi trên đường, hẩn nhìn bốn phía, không có phát hiện bất kỳ vật gì.

Hẩn một đường đi hồi lâu, kiểm tra qua rất nhiều nơi, nhưng lại làm hẩn rất bất ngờ, không hề có bất kỳ phát hiện nào.

Tòa thành này lớn đến khủng khiếp, cũng yên tĩnh không hợp thói thường.

“Hiện tượng rất khó, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì làm tòa thành này biến thành dạng này.”

Kiều Càn nhìn nhà ở không có một ai, hoàn toàn không hiểu nơi này xảy ra chuyện gì.

Tận thế cũng không nên thế này.

Trừ phi xảy ra tận thế khác.

Cho nên biến thành cự thành không có một ai.

Mà còn sạch sẽ lạ thường.

Kiều Càn đi bên bờ sông thành trấn, hẩn muốn nhìn một chút dưới sông sẽ có cá hay không.

Có lẽ còn sẽ có một chút phát hiện.

Chỉ là vừa mới cuối đầu xem xét, liền phát hiện nước sông có một mùi tanh.

“Mùi máu tươi?”

Kiều Càn có chút ngoài ý muốn, đây là thượng du có người đang tranh đấu?

Hoặc là có phát hiện gì?

Không do dự, Kiều Càn bắt đầu đi về phía thượng du.

Nếu là làm việc vì Lục Thủy, có chút chuyện, cần phải đi đối mặt.

Mà không phải trốn tránh.

Nhưng cần tránh né, hấn sẽ không ngoi đầu lên.

Cho nên trước hết nhìn tình huống, nếu như chỉ là người với người tranh đấu, hấn chỉ có thể lui bước.

Nếu như là đang tranh đoạt bảo vật, hấn cũng không có ý định tham dự.

Hấn cần thiết, là manh mối, là văn hiến.

Rất nhanh Kiều Càn nghe được âm thanh.

Là tiếng đánh nhau.

Xem ra là người với người tranh đấu, cũng không biết vì sao.

“Ẩn tàng khí tức, ẩn nấp hành tung, như vậy liền có thể tránh né dấu vết chúng ta lần theo?”

Ngây thơ.

Các người nghĩ đám các người trốn được sao?

Cầm đồ đạc của chúng ta, còn muốn đi?” Là âm thanh nam nhân.

Kiều Càn ngừng lại, xem ra là tư đấu, hấn không thể tham dự.

Mà hấn có thể cảm thấy được có tứ giai, hoàn toàn không phải là đối thủ.

Kiều Càn đung đung cánh tay trống rỗng của mình, cuối cùng quay người rời đi.

Hấn chỉ là muốn sống, không muốn xen vào việc của người khác, cũng không có năng lực xen vào việc của người khác.

Chỉ là rất nhanh hấn lại dừng chân.

Bởi vì hấn nghe được âm thanh quen thuộc.

“Đồ vật là chúng ta lấy trước, dựa vào cái gì nói là của các người?”

Nếu như không phải đánh lén, chúng ta làm sao có thể thua các người được?”

Nghe được câu này Kiều Càn sững sốt, sau đó quay đầu nhìn qua, là âm thanh của muội muội hấn.

Lúc đầu muốn rời khỏi Kiều Càn, cuối cùng lựa chọn đi bên kia.

“Tại sao không đưa đồ vật cho bọn họ?”

“Bọn họ có tứ giai, có người ẩn giấu tu vi.”

Trong lúc nhất Kiều Càn thời có chút nóng nảy.

Nếu như tứ giai kia động thủ, muội muội hấn bên kia liền nguy hiểm.

Theo hấn biết, đám người muội một hấn, hấn không có tứ giai.

Có cũng sẽ không cùng nhau hành động, quá cản trở.

Đương nhiên, hấn hi vọng có.

Không bao lâu, Kiều Càn liền đến cách chỗ tranh đấu không xa.

Bởi vì vẫn luôn mặc áo bào đen, hấn không lo lắng bị cảm nhận được, bất quá vẫn cẩn thận từng li từng tí tới gần.

Điều tra tình huống xung quanh, bảo đảm không có người trốn ở trong tối.

Một khi không chú ý, dễ dàng từ ám biến thành minh.

Đến lúc đó sẽ mất đi tiên cơ.

Sau khi xác định không có bất kỳ người nào, hấn tìm góc độ tốt nhất, bắt đầu quan sát muội muội hấn bên kia là tình huống như thế nào.

Đập vào mắt là hai đội ngũ.

Hai phe này ở vị trí bờ sông.

Một bên có bốn người, có một người trung niên đứng ở phía sau cùng.

Là tứ giai.

Còn lại ba người, một tam giai hai nhị giai.

Trên người bọn họ có chút vết thương nhỏ, bất quá đều không nghiêm trọng, tứ giai kia không có bất kỳ thương thế gì.

Nhìn thoáng qua, Kiều Càn xác định chính mình không biết những người này.

Sau đó Kiều Càn liền thấy tình huống của muội hấn bên kia.

Muội hấn bên kia hết thấy năm người.

Hai tam giai, còn lại tính cả muội hấn, đều là nhị giai.

Bất quá tam giai có một người bị trọng thương.

Một người khác cũng một thân bị thương, mặc dù không tính là rất nặng, có thể cũng không tốt gì.

Những người khác hoặc nhiều hoặc ít đều có một chút vết thương.

Nhưng không nặng.

Muội hấn dường như có một chút vết máu ở cánh tay.

“Nếu như lúc này ta tiến lên, nhiều nhất mang đi một người, tứ giai không đuổi theo, hấn không có vấn đề.

Thế nhưng đuổi...”

Kiều Càn không biết mình có thể né ra hay không.

Hấn có mang bảo vật theo.

Nhưng là chịu không được hao tổn.

Mà trong bảo vật của hấn, không cung cấp tốc độ.

Trong lúc nhất thời Kiều Càn chỉ có thể chờ đợi phát triển tiếp, không thể hành động thiếu suy nghĩ.

“Mọi người đến là vì cái gì? Bảo vật cuối cùng rơi xuống tay người nào liền của người đó.

“Đây không phải rất bình thường sao?” Trong bốn người vị Tu chân giả tam giai kia mở miệng nói.

“Các ngươi không chỉ muốn đoạt bảo, còn muốn giết chúng ta.” Âm thanh Kiều Thiên lạnh lùng nói.

Nàng nhìn rất rõ ràng, mặc kệ bảo vật giao hay không giao cho đối phương đều sẽ hạ sát thủ.

“Các ngươi không sợ chọc phiền phức sao?” Kiều Dịch nhìn những người kia trầm giọng nói.

Trước đó nếu như không phải hắn có pháp bảo hộ mệnh, như vậy hắn có thể đứng ở chỗ này hay không đều là vấn đề.

Tam giai kia mỉm cười nói:

“Chính là sợ chọc phiền phức mới phải xử lý sạch sẽ.”

Đây là một nam tử thô kệch, hắn bước ra dự định tiếp tục xuất thủ.

Hắn chuẩn bị độc, không sai biệt lắm sắp có hiệu quả.

Nếu như không phải vì để hơn đánh tan đám người Kiều gia này, hắn đã sớm động thủ, làm sao nói nhảm nhiều như vậy?

“Các ngươi đi trước, ta đến cản bọn họ lại.” Lúc này một vị tam giai Kiều gia đứng ở trước mới lên tiếng nói.

Đây là một vị nam tử trẻ tuổi, hắn là Kiều gia chi thứ, lần này tới vốn là vì cơ duyên.

Thế nhưng ai biết lại bỏ mạng ở đây.

Cũng đúng, cơ duyên và nguy cơ vốn cùng tồn tại.

Về phần bạn tốt của hắn, hắn là sắp không kiên trì được nữa.

“Đi? Trò cười, có thể để các ngươi đi, ta sẽ không sẽ nói nhảm nhiều như vậy.”

Lúc này nam tử tam giai kia trực tiếp xuất thủ.

Kiều gia tam giai vung trường đao trong tay, chính diện nghênh kích.

Chỉ là khi hấn muốn vận chuyển công pháp, đột nhiên cảm giác lực lượng không dùng được.

Cái này...

“Không dùng được sức lực?” Lúc này tam giai kia đã đến tới.

Oanh một tiếng, trực tiếp đánh lui Kiều Chính.

Kiều Chính tu vi tam giai, không thể sử dụng mà nói, căn bản không có khả năng là đối thủ của đối phương.

Tam giai kia không dùng thủ đoạn công kích lại, tiếp tục đánh về Kiều Chính.

Kiều Thiên không chút do dự, trực tiếp dùng hộ mệnh pháp bảo của mình.

Oanh!!

Công kích rơi xuống,

Nhưng lui ra phía sau lại là tam giai kia.

Lúc này hấn nhìn thấy một vệt ánh sáng bảo vệ đám người Kiều Thiên ở sau lưng.

“Rốt cục cũng chịu dùng rồi?” Tu sĩ tam giai kia không hề kinh ngạc.

Hấn cũng lấy ra một món pháp bảo.

Là một viên ngọc bội.

Nhưng phía trên có một lực lượng cường đại.

Kiều Thiên bọn họ nhìn thấy ngọc bội kia trong nháy mắt, sắc mặt không dễ nhìn, vừa mới nãy chính là vật này đánh lên bọn họ.

Tam giai liều mạng cũng không thể ngăn lại.

Hơn nữa còn không lớn bằng một nửa.

Lực lượng công kích này tuyệt đối có thể so với tứ giai.

Pháp bảo hộ mệnh của Kiều Thiên không tệ, nhưng cũng không chặn được tứ giai công kích.

Dù thực lực bản thân sao nàng có hạn.

Chương 865: Nguồn Gốc Của Bỉ Chi Hải

Ngạn 1

Nguồn Gốc Của Bỉ Chi Hải Ngạn 1

Ầm!!!

Công kích to lớn trực tiếp vang lên phía trước Kiều Thiên.

Sức mạnh cường đại đánh ra bốn phía

Tam giai kia lấy ngọc bội ra, sau đó lập tức sử dụng ngọc bội, lấy thế tấn công nhanh như chớp không kịp bịt tai đánh về phía đám người Kiều Thiên.

Kiều Thiên quả thật không ngờ đối phương lại tấn công được nhanh như thế.

Hơn nữa nàng vẫn chưa điều chỉnh xong, làm sao mà tiếp nhận lực lượng đánh vào nữa.

Khả năng cao là không tiếp nhận nổi.

Đối mặt với sự tấn công của sức mạnh cường đại, nàng có lẽ sẽ bị trọng thương, cuối cùng có khi phải nuốt hận ở nơi đây.

Không cam lòng.

Cho nàng thời gian, tam giai này tuyệt đối không phải là đối thủ của nàng.

Nhưng mà...

Ai có thể cho nàng thời gian?

Tiếng nổ vang lên, Kiều Thiên cảm thấy thân thể mình sắp phải hứng lấy sức mạnh không thể nào chống lại được.

Trong lòng Kiều Dịch có một loại sợ hãi.

Hắn ta cảm thấy mình có thể chết đi bất cứ lúc nào ở Tu Chân Giới.

Những người khác muốn chống cự, nhưng sức mạnh đáng sợ này tấn công liên tục, khiến bọn họ không có suy nghĩ chống lại.

Nhưng mà khiến cho bọn họ bất ngờ chính là.

Sau khi dư âm của sức mạnh lắng xuống.

Bọn họ không có bất kỳ tổn thương nào.

Nhất là Kiều Thiên, nàng phát hiện ra mình lại không bị một vết thương nào hết.

Thậm chí còn không có cả dấu vết bị sức mạnh đánh vào.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Là do sức mạnh của đối phương không đủ, hay là pháp bảo hộ mệnh của nàng thật sự mạnh hơn so với dự đoán rất nhiều?

Nhưng mà rất nhanh, nàng lập tức phát hiện ra đều không đúng.

Sau khi sức mạnh lắng xuống.

Nàng thấy có một bóng đen rơi xuống ngay trước mặt.

Ở phía sau lưng của bóng đen này dường như có một bóng hình của một bị vô cùng to lớn.

Sức mạnh từ từ tản ra.

Bọn họ được cứu rồi ư?

Hơn nữa còn là người xa lạ?

Kiều Thiên khá không rõ tại sao đối phương lại ra tay cứu bọn họ vào lúc này?

Mà người đối diện nhìn chằm chằm bóng đen này, dường như không quá kinh ngạc

Kiều Kiên thu hồi Thiên Niệm Thuần, không còn cách nào khác, hẳn ta không ra tay được.

Không thể nào nhìn muội muội của hắn ta bị thương nặng như thế được.

Chỉ là hấn ta cũng không chắc chắn có thể địch lại được tứ giai đó.

Kiều Kiên hạ xuống mặt đất, nhìn người bên kia, đặc biệt nhìn tứ giai đó.

Đối phương vẫn đang che giấu tu vi, có lẽ cũng lo lắng bên phía muội của hấn thật ra có người mạnh hơn.

Bây giờ mình xuất hiện, trái lại bọn họ không lo lắng, hấn là phải xuất động tứ giai.

“Các hạ trông không giống người của Kiêu gia cho lắm.” Tam giai đó nhìn Kiêu Kiên, mở miệng nói.

Đúng vậy, cho dù hấn ta có nhìn thấy nào cũng không cảm thấy đối phương là người của Kiêu gia.

Nhưng mà kiêng kỵ là điều tất yếu, đối phương có thể chống lại công kích tứ giai, hơn nữa không cảm nhận được tất cả sau bộ hắc bào.

Thật sự không thể coi thường.

Đám người Kiêu Thiên cũng nhìn người hắc bào.

Bọn họ cũng không cảm thấy đối phương là người của mình.

“Được người nhờ vả.” Kiêu Kiên phát ra âm thanh trầm thấp.

Khuynh Thiên Minh Thần Quyết đã thả hấn ra, chuẩn bị xong đối đầu với tứ giai.

Mượn dùng bảo vật của hấn, hấn là có thể kéo dài thêm một chút thời gian.

Chuyện sau đó, cũng chỉ có thể nói sai.

Điều này không phù hợp với quy tắc làm việc của hấn.

Nhưng mà cũng có lúc bất ngờ luôn xảy ra.

“Nói như vậy thì đạo hữu cũng tới vì bảo vật ư?” Lúc này tứ giai vẫn luôn đứng đằng sau tiến lên phía trước.

Lúc tới, khí tắc trên người hấn bắt đầu leo thang.

Một mạch từ 3.1 lên đến 4.1.

Biến cố bất thành linh khiến cho sắc mặt của đám người Kiều Thiển trắng bệch.

Tam giai vừa rồi đã không thể nào chống đỡ nổi, bây giờ lại có một tứ giai nữa tới?

Này...

Kiều Kiền cau mày.

Hắn thật sự không muốn có va chạm với người khác, bị oan ức một chút, bị đánh dữ dội chút, hắn cũng có thể chịu đựng.

Từ một thiếu gia kiêu ngạo đến một thiếu gia phế vật vô dụng, trên con đường hắn đã phải chịu đựng quá nhiều ánh mắt lạnh lùng và quá nhiều sự ức hiếp.

Nhưng mà hắn vẫn có thể nhìn được.

Cũng không thể hiện rằng hắn buông tha tình cảm.

Kiều Kiền không nói tiếng nào, cũng không cần tới ngôn ngữ, đối mặt với tứ giai, thứ hắn có thể dựa vào rất ít.

Cho nên không thể phân tâm một chút nào.

Lúc này tứ giai đó cũng định ra tay.

Hắn cần thử xem rốt cuộc người này có thực lực như thế nào.

Nhìn hắn là không mạnh như vậy mới đúng.

Nhưng mà ngay khi hắn định cử động, trong lúc bất chợt cảm thấy một đường kiếm ý lạnh thấu xương.

Giờ phút này, hắn vốn đang định động thủ, bỗng lui về sau một bước theo bản năng.

“Là ai?” Hắn nhìn sang bên cạnh.

Sao lại có người đi ra?

Kiều Kiền cũng cảm nhận thấy kiếm ý rất đáng sợ.

Tất nhiên, quan trọng chính là hấn đã từng gặp kiếm ý này rồi.

Những người khác không tài nào cảm nhận được, nhưng mà cũng biết có ai đó đang đi tới từ bên cạnh.

Tiếng bước chân cũng truyền tới.

Đám người Kiều Thiển hơi căng thẳng, càng ngày càng có nhiều người để mắt đến bảo vật.

Nhưng mà hình như bọn họ cũng vì thế mà được cứu.

Cộp, cộp, cộp.

Tiếng bước chân vững vàng từng bước một truyền tới từ đường phố.

Rất nhanh, một bóng người bước ra từ con đường.

Hấn mặc một bộ bạch y, trong tay cầm kiếm, trong con ngươi dường như có kiếm ý lưu động.

Người này vừa bước ra, cũng không thèm nhìn tứ giai đó, mà là nhìn về phía Kiều Kiên, hỏi:

“Có phát hiện?”

Thấy kiếm đưa đến, Kiều Kiên cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó khẽ gật đầu:

“Có thể có.”

Kiếm Khởi không nói nữa, hấn quay đầu nhìn về phía tứ giai đó, đi tới từng bước một, sau đó giọng nói bình tĩnh của hấn vang lên:

“Tứ giai cứ giao cho ta, những chuyện khác giao cho người.”

Kiều Kiên gật đầu.

Hấn biết Kiếm Khởi không giống người bình thường.

Cho dù là Kiếm Lạc hay là Đạo Tông Vũ Hiết cũng không thể nào so sánh được với Kiếm Khởi.

Từ chỗ của Lục Thủy, hấn đưa ra một kết luận, trong tương lai Kiếm Khởi có thể sẽ là nóc nhà chiến lược của thời đại.

Còn về việc Lưu Hỏa ở đâu.

Sơ Vũ nói với hắn rằng có lẽ là ở trên nóc nhà.

Thật sự không phải, ngay ở tầng khí quyển.

Tóm lại không phải trên nhà.

Ngay cả hắn, chính hắn cũng không biết.

Hắn chỉ muốn còn sống yên bình, Lục Thủy mạnh mẽ như thế vẫn bị nhận định là thiếu gia phé vật kia mà.

Hắn suy nghĩ nhiều như thế làm gì?

Có lẽ như vậy mới có thể sống càng yên ổn hơn.

Không suy nghĩ nhiều nữa, Kiều Kiên nhìn về phía tứ giai và những người khác.

Khuynh Thiên Minh thần quyết bắt đầu ngưng tụ trong tay hắn.

Sau đó bàn tay vốn đã gãy mất của hắn lại kéo dài ra ngoài một lần nữa.

Là sự trình diện của sức mạnh.

Kiều Thiển nhìn người mặc hắc bào có hai cái tay, rũ mi, trong lòng tự lẩm bẩm:

“Thì ra là có tay.”

Vừa rồi nàng nhìn đối phương mặc hắc bào, luôn cảm thấy hai bên không cân đối.

Nàng cho rằng...

Nhưng chẳng qua chỉ là nàng cho rằng.

Suy nghĩ một chút thì cũng phải thôi.

Sao có thể kia chứ?

Người này mạnh tới mức hơn bình thường, hơn nữa khí tràng của đối phương cũng rất mạnh.

Thứ này căn bản không phải thứ mà mấy người bọn họ đây có thể có được.

Chứ nói chi tới...

Sau đó đám người Kiều Thiến lại nhìn Kiếm Khởi một chút, bọn họ nhận ra Kiếm Khởi.

Nhưng mà Kiếm Khởi mới tam giai mà?

Sao có thể đánh với một tứ giai được?

Chương 866: Nguồn Gốc Của Bỉ Chi Hải Ngạn 2

Nguồn Gốc Của Bỉ Chi Hải Ngạn 2

“Kiếm Nhất Phong Kiếm Khởi?” Tứ giai đó nhìn Kiếm Khởi, cau mày lại, nhưng lại nhanh chóng nói:

“Đồ vật là do bọn ta phát hiện ra trước, Kiếm Nhất Phong muốn ý lớn hiệp nhỏ sao?”

“Tiền bối, văn bối tam giai, nếu như chết dưới tay của tiền bối, văn bối tuyệt không hai lời.

Kiếm Nhất Phong còn không phát hiện ra được là tiền bối ra tay.

Thế thì sao nói là ý lớn hiệp nhỏ được?” Kiếm Khởi bước lên từng bước một, lại nói.

“Kiếm Nhất Phong ta tu kiếm, trong mắt chỉ có địch nhân, trong lòng chỉ có kiếm.

Cho dù thật sự bọn ta muốn ý lớn hiệp nhỏ, vậy dám hỏi tiền bối.

Có xứng không?”

“Kiếm Nhất Phong người thứ nhất của thế hệ trẻ tuổi chính là người cuồng vọng đến vậy sao?”

Thiên kiêu hữu danh vô thực mà thôi.” Tứ giai đó lạnh mắt nói.

Nhìn dáng vẻ hấn có lẽ chưa động thủ.

Chỉ là nhịp bước của Kiếm Khởi chưa bao giờ dừng lại.

Kiều Kiền nhìn bốn phía, lúc Kiếm Khởi dựa vào tương đối gần.

Trong lúc bất chợt, hấn đưa tay ra.

Trong chớp mắt đó, biển lửa ngút trời giáng xuống từ trên trời.

Là Cửu Thiên Hồ Lô của hắn.

Ánh lửa rơi xuống, trong không khí dường như có vô số thứ bị cháy.

Là khí độc.

Đối phương bắt đầu hạ độc Kiếm Khởi.

Khi tất cả mọi người đều đang ngạc nhiên về ngọn lửa này, kiếm của Kiếm Khởi ra khỏi vỏ.

Keng!

Âm thanh thanh thúy trực tiếp truyền vào trong tai của mọi người.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều không thể không quay đầu nhìn về phía Kiếm Khởi.

Trong nháy mắt khi bọn họ nhìn sang, xung quanh kiếm ý tứ tán, có vô số kiếm khí bắt đầu hội tụ trong tay Kiếm Khởi khi kiếm vung ra.

Vạn Kiếm Quy Tông.

Kiếm ra khỏi vỏ, kiếm ý quy về một chỗ, một kiếm chém tứ giai.

Vào lúc tứ giai đó lấy lại tinh thần, thứ nhìn thấy phía trước mắt đã chính là một thanh kiếm. Nhưng mà không biết có phải là ảo giác hay không, hắn cảm giác có vô số thanh kiếm đang chém về phía hắn,

Tứ giai trực tiếp bắt đầu phòng ngự.

Nhưng mà cuối cùng chậm một chút.

Vón thanh kiếm đã có thể dừng lại ở chỗ vừa đủ, bởi vì mất đi tiên cơ, từ đó không tài nào ngăn trở.

Trong nháy mắt hắn bị một kiếm này bao trùm hoàn toàn.

Keng!

Khi những người khác lấy lại tinh thần, kiếm của Kiếm Khởi đã vào vỏ.

Mà tứ giai đó kinh ngạc nhìn Kiếm Khởi, cuối cùng quỳ xuống.

Trong mắt hắn mang theo sự không thể tin nổi, cuối cùng ngã thẳng xuống.

Hắn thật sự không thể nào ngờ rằng Kiếm Khởi lại có thể mạnh đến thế.

Chẳng qua mình chỉ là mất đi tiên cơ mà thôi.

Nếu như không phải là cần dùng độc, hắn không nhất định sẽ bại.

Dù là đánh bại, cũng tuyệt đối có cơ hội chạy thoát.

Đáng tiếc... không có cơ hội một lần nào nữa.

Nếu không hắn đã có cơ hội giết ngược.

Mà vào lúc tứ giai chết, ngọn lửa lớn vẫn luôn đốt cháy.

Những người khác cũng bị một kiếm của Kiếm Khởi làm cho kinh sợ, điều này tạo cơ hội cho Kiều Kiên.

Đến khi tất cả mọi người phản ứng lại.

Tất cả đã không còn kịp nữa.

Sau khi ngọn lửa tắt, tất cả đều quy về cát bụi.

Đám người Kiều Thiển nhìn một màn trước mắt, nhất thời không nói nên lời.

Những người mà bọn họ hoàn toàn không có cách nào đối phó được lại bị giải quyết dễ dàng như thế.

Kiều Thiển đột nhiên hơi hiểu lời nói của tổ gia gia của nàng.

Kiếm Khởi mới thật sự là thiên kiêu đệ nhất.

Một kiếm kia khiến nàng có cảm giác như đối mặt với tiền bối.

Nhưng mà Kiếm Khởi hẳn là không lớn hơn nàng bao nhiêu.

Lúc này Kiều Kiên đứng ở bên cạnh Kiếm Khởi, có nhiều người nên hẳn lập tức giảm bớt cảm giác tồn tại của mình theo bản năng.

Cảm giác tồn tại của Kiếm Khởi rất mạnh, cho nên đối với hẳn mà nói là một chuyện rất tốt.

“Đây là phát hiện của bọn ta.” Kiều Thiên cầm một thạch bản ra.

Trên mặt thạch bản có một vị trí tứ phương.

Mà ở giữa có một ánh sáng trôi lơ lửng, tựa như đang chỉ dẫn phương hướng.

“Bọn ta cũng không biết đây là cái gì. Nhưng mà có hai điểm phát hiện, một là dường như vật này đang chỉ hướng tới một vị trí, hai là khi cầm vật này, tốc độ tu luyện sẽ tăng lên một ít.” Kiều Thiên giải thích.

Kiều Kiên nhìn Kiều Thiên, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì.

Muội muội của hẳn không còn là đại tiểu thư tuổi trẻ khí thịnh trước kia nữa, đã có khả năng biết quan sát kỹ lưỡng rồi.

Tất nhiên Kiều Thiên biết trước mắt là tình huống gì, hai người này có năng lực giết nhóm người kia, tất nhiên cũng có năng lực giết chết bọn họ.

Không thể nào bảo vệ được đồ nữa rồi.

Hơn nữa dù sao hai người này cũng có ơn cứu mạng với bọn họ.

Làm người cũng phải biết tri ân báo đáp.

Về tình hay về lý thì cũng đều phải giao đồ ra.

Kiều Dịch không dám nói thêm câu nào.

Sự xuất hiện của Kiếm Khởi khiến hẳn ta cảm thấy mình bình thường đến mức nào trong nhất mắt.

Dường như hẳn ta chính là một người bình thường.

Hắn ta có một loại cảm giác, căn bản không có cách nào vượt qua loại người như vậy.

Lục Thủy đang đi dạo một vòng nhỏ trong giáo đường, cuối cùng vẫn không phát hiện ra gì hết.

Mặc dù Chân Vũ Chân Linh phát hiện ra một vài thứ, nhưng mà đều là thứ chẳng có ích lợi gì.

Tất cả đều là đồ trưng bày trong giáo đường mà thôi.

“Vẫn không có gì.”

Lục Thủy đi tới phòng khách, bây giờ hắn vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của thần lực.

Nhưng mà không có ngọn nguồn.

Bây giờ chỉ có hai loại khả năng.

Hoặc là thần lực vẫn luôn ở nơi đây, chưa bao giờ biến mất.

Hoặc là là vật gì đó có thể xê dịch, hơn nữa mang theo thần lực.

Trước đây không lâu được dời đến nơi này, bây giờ lại rời đi.

Lục Thủy cảm thấy khả năng thứ hai có thể hơn.

Bởi vì hắn cảm giác được thần lực đã tiêu tán.

Nếu như đã có từ rất lâu thì hắn là phải biến mất từ lâu rồi mới đúng.

Trừ phi nơi này vốn có vô số thần lực, mấy ngày gần đây mới tiêu tán thành như vậy.

Sau đó Lục Thủy không để ý.

Chờ một lát xem một chút thì biết.

Nếu như thật sự có thứ gì đó di chuyển, chắc hắn sẽ bị hắn phát hiện.

“Thiếu gia, không phát hiện được thêm điều gì.” Chân Vũ Chân Linh mở miệng nói.

Lục Thủy gật đầu, cũng không cưỡng cầu điều gì.

Dù sao thì có phát hiện bên trong vậy là đủ rồi.

Bây giờ nghĩ kết nối thượng hạ tầng là được.

Hy vọng người thượng tầng sẽ không kéo chân sau.

Lục Thủy đi ra khỏi giáo đường, hẳn đang suy nghĩ làm thế nào mới có thể kết nối thượng hạ tầng.

Vốn là có nhắc nhở, chỉ là chỉ có thể hỏi hai vấn đề.

Khiến hẳn bây giờ chỉ có thể tự mình suy nghĩ.

Lúc ra khỏi giáo đường Lục Thủy có thể cảm nhận được giáo đường này khôi phục sự bình thường.

Xem ra đúng là khi có một nhóm người đi vào thì sẽ đóng kín một lần.

Tránh cho đột nhiên có hai nhóm người đi vào.

Sau đó Lục Thủy quay đầu nhìn về phía chùm tia sáng Thông Thiên Triệt Địa, hẳn quyết định đi qua nhìn thử.

Có lẽ sẽ có thu hoạch.

Quả thực không được, thì gọi đám Sơ Vũ tới giáo đường, sau đó nhìn xem có thể để bọn họ hỏi xem làm thế nào để kết nối thượng hạ tầng hay không.

“Hừm?”

Lúc đang đi trên đường, đột nhiên Lục Thủy cảm giác được phù văn của Sơ Vũ xuất hiện dị động.

Sau khi cảm giác được dị động, Lục Thủy định nhìn xem đã phát hiện ra điều gì.

Nhưng mà khi đang thử liên thông thì phát hiện ra đối phương không nhả lại.

“...”

Được rồi, hình như đã quên dạy.

Nhưng mà hẳn có thể cảm nhận được vị trí.

“Đi qua chỗ Sơ Vũ xem thử xem sao.”

Nói rồi Lục Thủy trực tiếp bước đi.

Sau mỗi một bước đi thì hấn sẽ biến mất tại chỗ, rồi sau đó xuất hiện ở phía xa.

Chân Vũ Chân Linh: “...”

Thiếu gia, ngài thế này không phải là đang ức hiếp người khác hay sao?

Nhưng mà bọn họ không chân chừ chút nà, vận dụng toàn bộ tu vi để đuổi theo.

Thiếu gia cũng không đến mức bỏ lại bọn họ.

Chỉ mất một chút thời gian, Lục Thủy đã đi thẳng đến vùng kế cận Sơ Vũ.

Là một nơi có rất nhiều nhà ở, so với kiến trúc liên bài thì nơi này có hơi bình thường.

Nhưng mà không tính là khu dân nghèo.

Dù sao thì nhìn tất cả đều rất đầy đủ, cũng không chật chội lắm.

Chương 867: Nguồn Gốc Của Bỉ Chi Hải Ngạn 3

Nguồn Gốc Của Bỉ Chi Hải Ngạn 3

Sau đó Lục Thủy nhìn thấy một cửa vào, là cửa vào thông xuống dưới đất.

Vị trí của Sơ Vũ ở ngay phía bên dưới.

Nhưng mà thuận theo cảm giác, Lục Thủy lại phát hiện phía bên dưới không có nguy hiểm gì.

Lúc đi vào, hấn lập tức thấy Sơ Vũ đang chờ đợi hấn đến ở bên dưới.

“Nhanh vậy sao?” Thật ra Sơ Vũ mới vừa đến dưới cửa vào.

Hấn ta định chờ ở cửa vào.

Lục Thủy nhìn không gian dưới đất, phát hiện nơi này không chỉ không tối tăm, mà không hề chật chội một chút nào cả.

Nơi này có một lối đi thông xuống phía dưới.

Là bậc thang.

“Phát hiện ra điều gì?” Lục Thủy hỏi

“Đông Phương đạo hữu đi vào thì biết, hình như chúng ta tới nơi này là có nhiệm vụ.

Không hoàn thành được nhiệm vụ thì không thể tìm được đồ muốn tìm.” Sơ Vũ đi phía trước dẫn đường.

“Nhiệm vụ là kết nối thượng hạ tầng, nhưng mà làm sao để kết nối thì tạm thời không biết.” Lục Thủy mở miệng nói.

Sơ Vũ: “...”

Thì ra đại lão đã có manh mối.

Nhưng mà sự phát hiện này của hắn ra, chắc là có tỷ lệ nhất định khiến cho đại lão biết được làm sao để kết nối thượng hạ tầng.

Lúc xuống thang lầu, bọn họ đi tới một phòng khách trống trải.

Đập vào mắt là bốn cây cột đá, trên mặt cột đá khắc rất nhiều phù văn.

Mà ở trong bốn cột đá có một trận pháp.

Và năng lượng tương quan của trận pháp.

Cho dù không thể nào xem hiểu hoa văn của trận pháp này, nhưng mà rất nhiều người cũng có thể biết được tác dụng.

Loại trận pháp này là trăm sông đổ về một biển.

Lục Thủy nhìn trận pháp một cái, cũng biết cái này có liên quan đến kết nối thượng hạ tầng.

Nhưng mà hắn biết đây tuyệt đối chỉ là một trận pháp trong số đó.

Muốn kết nối thượng hạ tầng, chỉ dựa vào trận pháp này là không đủ.

Sau đó ánh mắt của Lục Thủy chuyển hướng lên trên vách tường, hình như trên vách tường có hình vẽ gì đó.

Chỉ là bị một cỗ sức mạnh che đậy.

“Thần lực.”

Đúng vậy, Lục Thủy thấy trên vách đá có thần lực.

Hắn là Chân Thần Độc Nhất đang che giấu thứ gì đó.

“Hắn là trên vách đá có gì đó, chỉ là chúng ta không thể nào nhìn thấu được.” Sơ Vũ mở miệng giải thích.

“Sao các ngươi lại phát hiện ra nơi này?” Lục Thủy không đi đến xem vách đá ngay, mà là hỏi Sơ Vũ.

Tất nhiên hắn cũng nhìn thấy Kiếm Lạc và cả Tiểu Hầu Tử kia nữa.

Bây giờ Tiểu Hầu Tử vẫn đang túm một con chuột đồng mà hắn chưa từng nhìn thấy.

Vấn đề hắn là ở trên con chuột đồng này.

Quả nhiên, Sơ Vũ bắt được chuột đồng, nói:

“Là con chuột đồng này dẫn tới. Nhưng mà đầu tiên phải mang con chuột đồng này đi tìm một người, hình như người kia là một hư ảnh.

Chỉ cần chuột đồng nhìn thấy hắn, hắn sẽ hóa thành một luồng sáng dung nhập vào trong đầu chuột đồng.

Sau đó chuột đồng sẽ dẫn bọn ta tới nơi này.

Tế đàn nhìn như trận pháp đó cũng có thể dùng quả hạch có một không hai của chuột đồng để bổ khuyết.

Nếu không với thực lực của bọn ta thì không thể nào bổ khuyết thành công.”

“Trong lúc bổ túc sẽ có được một tin tức rất kỳ lạ, hoặc nói là cảm giác.” Kiếm Lạc ở bên cạnh Sơ Vũ suy nghĩ, tiếp tục nói:

“Dường như đang nói với người rằng chỉ cần kích hoạt sẽ có được càng nhiều càng nhiều hơn, khiến người ta không thể nào nghi ngờ.”

Kiếm Lạc có một quả hạch, là Đông Phương Trà Trà đưa cho nàng.

Nói thật, Đông Phương Trà Trà cho nàng cảm giác rất kỳ lạ.

Rõ ràng là người đứng nhất, nhưng mà nàng lại không để ý được gì.

Dường như đối phương cũng chưa từng nghĩ mình là người đứng nhất trong các hậu bối trẻ tuổi.

“Còn cả con chuột đồng này nữa.” Sơ Vũ túm con chuột đồng tuyệt vọng với cuộc sống lên, nói:

“Từ chỗ của nó, bọn ta biết được thật ra thì có nơi rất nhiều chuột đồng, chỉ là trong lúc nhất thời vẫn chưa biết nơi này ở

đâu.

Dường như cần có thứ đồ gì đó mới biết được.”

Chuột đồng quơ chân về phía mặt đất.

Bị chơi đùa mệt quá rồi, nó muốn về nhà.

Hôm nay không nên ra ngoài tìm ăn.

Họa không đến một lần.

Lục Thủy nhìn chuột đồng, quả thật có thể nhìn ra đặc tính môi giới của chuột đồng.

“Người kia biến mất rồi?” Lục Thủy hỏi.

Hắn có chút hứng thú với người kia.

“Hóa thành một luồng sáng rồi biến mất luôn, không biết có còn xuất hiện nữa hay không, ta thấy đối phương đột nhiên xuất hiện.

Thử trò chuyện với hắn mà không thể nào trò chuyện nổi.

Cũng không có cách nào chạm phải.

Trên mặt hắn quấn băng vải, mặc dù lộ đôi mắt ra nhưng không nhìn ra bất kỳ vẻ mặt gì, cứ như một cái xác biết đi vậy.” Sơ Vũ nói tường tận.

Lục Thủy nghe, nhớ lại vị che dù ở trên cầu kia.

Nhưng mà không chính mắt nhìn thấy nên hắn cũng không thể nào xác định có phải là một hay không.

Nhưng mà trận pháp có năng lượng có thể bỏ khuyết, đối với bọn họ mà nói quả thật là một chuyện tốt.

Nếu không bằng thực lực của những người này, căn bản không thể nào mở tế đàn này ra được.

Vấn đề bây giờ chính là tìm được nơi nhiều chuột đồng.

Trước khi tìm, hắn muốn nhìn thử vách đá đó một chút.

Hắn muốn nhìn xem rốt cuộc Chân Thần Độc Nhất đang che giấu thứ gì.

Sau đó Lục Thủy đi tới trước vách đá.

Chân Vũ Chân Linh đi theo phía sau, Sơ Vũ và Kiếm Lạc cũng theo ở phía sau.

Bọn họ cũng muốn nhìn thử xem trên vách đó có nội dung gì. Nhưng mà dùng tất cả biện pháp, vẫn không có bất kỳ hiệu quả gì.

Bấp ùi cũng có thể.

Chỉ là không biết bắt ùi có thể để cho bọn họ nhìn không.

Lục Thủy đứng trước vách đá, hấn ra tay huy động thần lực trên vách đó.

Trong khoảnh khắc thần lực bắt đầu biến mất.

Đây là thần lực cố hữu, không giống với hấn nhìn thấy ở giáo đường.

Thần lực này có quyền năng của Chân Thần ở đó, chỉ cần hấn không xua tan thì sẽ không biến mất.

Mà chỉ khi đạt tới cảnh giới tương tự, hoặc là đó đại đạo chi lực mới có thể xua tan thần lực.

Tất nhiên, có lẽ Chân Thần cũng không biết, thiên địa chi lực của Lục Thủy và hồn nguyên chi khí của Mộ Tuyết cũng có quyền năng tương tự.

Giờ phút này, đám Sơ Vũ thấy mình làm thế nào cũng không có sức mạnh xua tan đi được, sương mù dày đặc như thường ở trước bắt ùi cứ thế tan rã.

Được rồi, không có gì đáng kinh ngạc.

Dù sao thì bắt ùi cũng là bắt ùi.

Đệ nhất thiên kiều đương thời, vạn cổ độc nhất, thiếu tông chủ Ân Thiên Tông, lưu hỏa,

Sau khi xua tan thần lực, Lục Thủy thấy được bức họa đầu tiên, hình ảnh rất rõ ràng.

Ở trong đám mây, hữu vân ngưng tụ ra một cái bàn lớn.

Ở phía trên cái bàn có hai người đang ngồi, hai bên của hai người có rất nhiều người đang ngồi.

Dường như bọn họ đang thảo luận điều gì đó.

Trong nháy mắt khi đám người Lục Thủy nhìn thấy bức họa này.

Dường như hắn bị bức họa hút vào.

Lục Thủy không chống cự được lần này.

Những người khác cũng không có cách nào chống cự.

Đám người Lục Thủy nhanh chóng xuất hiện ở trên đám mây, trước mắt chính là hội nghị kia.

Mà trong hội nghị kia có rất rất nhiều người, cứ như vẫn còn sống vậy.

Hoặc là nói, lúc này Lục Thủy đang nhìn thu hình khi ấy.

Là do bản thân vách đá mang tới.

Người lạc vào cảnh giới kỳ lạ.

Năng lực thần thông.

Chân Vũ Chân Linh cũng khá bất ngờ, nhưng mà không nói gì, chỉ nhìn thôi.

Đám Sơ Vũ không dám nói lời nào, dù sao thì bấp đùi vẫn đang nhìn.

Nhưng mà, đúng lúc bọn họ cũng có thể thấy trên vách đá là nội dung gì.

“Hoa bỉ ngạn đã trồng, nước sông Vong Xuyên đã rót xong, cầu Nại hà cũng xây xong.

Tiền đề luân hồi đã hoàn thành, bây giờ thiếu một môi giới vĩnh viên lưu truyền.”

Đột nhiên âm thanh truyền vào trong tai Lục Thủy.

Âm thanh này như được phiên dịch qua, hoặc là nói dùng bằng ý niệm.

Mặc dù nghe không hiểu đối phương đang nói gì, nhưng mà có thể trực tiếp biết được ý đối phương nói là gì.

Nhưng mà câu nói ngắn ngủi này cho hắn biết một chuyện.

Đó chính là nguồn gốc của Bỉ Chi Hải Ngạn.

Từ trong lời nói của đối phương, hắn có thể biết được đối phương chính là một bên khai sáng Bỉ Ngạn.

Bỉ Ngạn vốn cũng không bình thường.

“Nói như vậy, thời đại của tòa thành này thật sự lâu không tưởng được, cũng không biết phải lội ngược bao nhiêu năm tháng mới có thể ngược dòng đến được thời đại của Bỉ Ngạn.”

Trong lòng Lục Thủy nghi ngờ.

Nhưng mà càng xưa thì hắn lại càng tò mò về hai người kia.

Tòa thành này không để lại bóng hình tồn tại mạnh mẽ nào.

Thứ để lại chỉ có duy nhất hai người kia.

Khí đó chắc chắn Chân Thần đã nhúng tay vào chuyện này.

Nhưng mà tại sao lại không có ngọn nguồn để người kết nối thượng hạ tầng chứ?

Có lẽ những vách đá bị thần lực che phủ này sẽ cho hắn câu trả lời.

Chương 868: Độc Nhất Chân Thần Sinh Ra 1

Độc Nhất Chân Thần Sinh Ra 1

Lục Thủy không tiếp tục suy nghĩ nhiều nữa, mà nhìn trận hội nghị này.

Xem cụ thể bọn họ nói cái gì.

Những người khác cũng nhìn xem, bây giờ không phải là thời điểm phát biểu nghi vấn.

“Vĩnh lưu truyền môi giới? Thứ gì mới có thể vĩnh lưu truyền?” Một người mặc hắc bào trên cùng hội nghị hỏi.

Khác với một người mặc áo trắng.

Hai người bọn họ giống như Vương ngồi ở chỗ đó.

Trên người mang theo khí tràng trấn áp toàn trường.

Bất quá hai phe lại phẳng phát đang bài xích lẫn nhau.

“Nhân sinh trăm năm, quốc gia ngàn năm, đế quốc vạn năm, danh vọng gánh chịu trăm vạn năm đã là cực hạn.

Trên đời này có thứ gì có thể xứng với vĩnh lưu truyền?” Nam tử áo trắng mở miệng.

Tất cả mọi người trầm mặc không nói, không có người nào dám mở miệng ngay lập tức.

Hiện tại tất cả đều chuẩn bị kỹ càng, luân hồi sắp mở ra, nhưng lại thiếu đồ vật cuối cùng.

Cái này nếu thất bại trong gang tấc, bọn họ không chịu nổi áp lực của hai vị Vương.

“Các người chỉ có thời gian mười vạn năm, 10 vạn năm này nhất định phải tìm được đồ vật vĩnh lưu truyền.” Nam tử áo đen mở miệng nói.

Lúc này hình tượng bắt đầu chuyển biến, Lục Thủy biết, bọn họ đã tự động đi vào bức họa thứ hai.

Cũng là nói bức họa thứ nhất, đang thả luận đồ vật vĩnh lưu truyền.

Như vậy thứ gì có thể vĩnh lưu truyền?

Dùng vĩnh lưu truyền ra khái luân hồi?

Lục Thủy không thể nào hiểu được, cái này phải mở ra như thế?

Những người này lấy đâu ra tư cách chưởng khống luân hồi?

Thế nhưng Bỉ Ngạn xác thực cũng đủ đặc biệt.

Cũng không đủ, nơi đó gánh chịu luân hồi không ngừng.

Trừ phi luân hồi nhận biết ở trên một đường thẳng song song.

Rất nhanh hình tượng mới bắt đầu xuất hiện.

Vẫn là phòng hội nghị kia.

Vẫn là những người kia.

“Còn có thời gian năm vạn năm.” Nam tử áo trắng mở miệng nói.

Năm vạn năm chợt lóe lên, bắt quá bọn hắn vì tìm được vĩnh lưu truyền, hẳn là nghĩ không ít biện pháp.

Lục Thủy không biết bọn họ tìm cái gì, nhưng hôm nay hẳn là có kết quả.

Lúc này một vị lão giả đứng lên, âm thanh hẳn có chút tang thương:

“Qua nhiều lần nghiên cứu, chúng ta thủy chung vẫn cảm thấy, tình cảm của nhân loại mới có khả năng vĩnh lưu truyền.

Tình thân hoặc tình yêu, là có khả năng nhất.”

“Không phải từng thất bại sao?” Nam tử áo bào đen trầm giọng nói.

“Không, tình yêu tình thân vô pháp định lượng, lòng người khác biệt, mang ý nghĩa kết quả khác biệt.” Lão giả kia nói.

“Như vậy bắt đầu từ tình thân, có mục tiêu sao?” Nam tử áo trắng hỏi.

“Có, bắt quá cần để hấn ngộ sát đứn bé của mình, để hấn chìm vào vĩnh viễn áy náy, sau đó tiến vào Bỉ Chi Hải Ngạn.” Ông lão kia nói.

Nghe được điều này chân mày Lục Thủy cau lại.

Ai nói thật, thế người sinh lão bệnh tử, hấn không thềm để ý.

Thiên địa kỳ cương, vạn vật tự nhiên.

Nhưng, hấn chắc chắn sẽ không dùng thủ đoạn ti tiện như vậy đối phó với một người bình thường.

Cha hấn cũng không cho phép hấn làm như thế.

Từ nhỏ đến lớn, cha hấn cơ hồ mặc kệ hấn, nhưng dám làm chuyện này, manh mối lộ ra, tuyệt đối sẽ bị đánh gãy chân.

Hình tượng xoay chuyển, Lục Thủy nhìn thấy đường sông Vong Xuyên, trên đường sông có một chiếc thuyền nhỏ, trên thuyền có một vị nam tử trung niên ngồi.

Hấn nhìn hai tay của mình, trong ánh mắt lộ ra hồi hận vô tận.

Hấn ôm đầu điên cuồng đâm vào thuyền, miệng há lớn, vô pháp truyền ra một âm thanh nào.

Tuyệt vọng, hồi hận, áy náy, tràn ngập trong hấn.

Lúc này trên không Bỉ Chi Hải Ngạn có một vòng bạch quang, dường như bởi vì nam nhân trung niên này mà tồn tại.

Nam nhân trung niên có bao nhiêu hồi hận, như vậy ánh sáng sẽ càng thêm sáng tỏ.

Đông!!!

Cuối cùng hấn nhảy vào trong sông Vong Xuyên.

Ý đồ tự sát.

Có thể lúc này hắn đã bị lực lượng đường sông nhập thể, sinh tử của hắn đã không còn do hắn.

Hòa vào sông Vong Xuyên, ở trong sông, hắn liền không chết.

Kiếp này cũng không có cách nào thoát khỏi sông Vong Xuyên.

Vĩnh viễn sống trong áy náy.

Chân Võ Chân Linh lập tức sững sốt, cũng là nói người này, kỳ thật chính là người đưa dò trên sông Vong Xuyên?

Vậy... hắn còn nhớ rõ chuyện trước kia không?

Chân Võ Chân Linh không biết, chỉ là Lục Thủy cũng không biết.

Sau đó không biết qua bao lâu, ánh sáng bắt đầu biến mất.

“Thất bại.”

Đây là âm thanh truyền ra trong Bỉ Ngạn.

“Mở ra kế hoạch tiếp theo.”

Hình tượng lại tiếp tục xuất hiện chuyển biến.

Lúc này bọn họ nhìn thấy một vị nữ tử mặc hồng trang.

Nàng vốn mang theo ý cười, đột nhiên nhìn thấy phu quân lúc đầu muốn tới đón nàng, mang theo nữ tử khác rời đi.

Nàng không thể tin được, vô ý thức chạy ra ngoài, nàng muốn đi hỏi rõ ràng.

Chỉ là lúc nàng chạy ra, thành linh xuất hiện trên cầu Nại Hà.

Mặc kệ nàng chạy thế nào cũng không thể đi ra ngoài.

Nàng muốn đi hỏi đáp án, nàng muốn biết vì sao, vì sao lại như vậy.

Thế nhưng nàng chạy cả một đời cũng không có cách nào đi ra ngoài.

Nàng từng khóc, từng hét, từng cầu xin.

Thế nhưng không có người nào đáp lại nàng.

Nàng không bước khỏi cây cầu này.

Cuối cùng nàng chỉ có thể cúi đầu nhìn dưới cầu, phảng phất muốn chờ đợi, chờ đợi cây cầu này đổ sụp.

Ánh sáng lại một lần nữa xuất hiện ở Bỉ Chi Hải Ngạn.

Nhưng mà không biết bao lâu, ánh sáng lại tiếp tục biến mất.

“Lại thất bại.”

Hình tượng biến mất, sau đó trở lại phòng họp.

“Ba vạn năm, các ngươi chỉ có thời gian ba vạn năm.

Hiện tại chỉ còn lại một cơ hội cuối cùng.” Nam tử áo bào đen nhìn tất cả mọi người nói.

Thanh âm của hắn mang theo một loại lạnh thấu xương, dường như tất cả mọi người có khả năng sẽ chết ở trong tay hắn.

“Chúng ta phát hiện một vấn đề, tình cảm vĩnh viễn không phải chuyện riêng.

Hiện tại dùng sai biện pháp.

Lần này chắc chắn sẽ không sai.

Một cơ hội cuối cùng, Bỉ Ngạn hoa nở hoa rơi, vĩnh viễn không gặp nhau.” Vẫn là ông lão kia.

“Ta có đề nghị, thay thế địa điểm.

Xem Bỉ Chi Hải Ngạn như môi giới, tham gia vạn đô thành.

Đây là cơ hội cuối cùng của hai vị Vương.

Như vậy phải bảo đảm không có sơ hở nào.

Hiển tế sinh cơ của tất cả mọi người, trải đường vì hai vị Vương.” Có người đề nghị.

“Có thể người Phật môn sẽ không đồng ý, nhất là Tịnh Tâm đại sư, thế giới hạ tầng dính đến tất cả sinh linh của thế

giới.”

“Bình dân hạ tầng, quý tộc thượng tầng, chúng ta là tự sự người tầng cao nhất, bọn họ không thể phản kháng, cũng không có quyền phản kháng.”

“Những người khác xác thực không có tư cách phản kháng, nhưng Tịnh Tâm đại sư người có thể xem nhẹ?”

“Ngừng.” Lúc này nam tử áo bào đen trực tiếp cắt ngang bọn họ nói:

“Nói cho Tịnh Tâm, có thể dẫn một người lên thành tầng cao nhất.

Còn lại, giết đi.

Nhưng trước hết tìm ra mục tiêu lại nói.”

“Vâng.”

Giờ khắc này không có người nào nói thêm gì nữa.

Chương 869: Độc Nhất Chân Thần Sinh Ra 2

Độc Nhất Chân Thần Sinh Ra 2

Lục Thủy nhìn tự sự của những người này, trong mắt không có bất kỳ cảm xúc gì.

Kiếp trước có chuyện này xảy ra sao?

Có lẽ là có đi, hấn cũng không biết.

Hấn chưa từng nhúng tay vào chuyện của thế giới, thiên tai hủy diệt vô số sinh mệnh, hấn sẽ không cảm giác, cũng sẽ không đặc biệt nhúng tay.

Tranh đấu trong Tu Chân giới, liên quan đến vô số, hấn cũng sẽ không xuất thủ.

Thế giới lớn như vậy, dù tinh cầu bị hủy diệt, vô số sinh linh diệt vong.

Nếu như không phải vừa vạn đi ngang qua.

Hấn không có khả năng để ý.

Nhưng, sự tình này toàn bộ Tu Chân giới không ai dám làm.

Liên quan đến rộng lớn như thế, bị hấn phát hiện, hấn sẽ xuất thủ.

Hấn không vì vạn vật sinh linh, chỉ đơn thuần nhìn không được.

Đáng tiếc, những tự sự người tâng cao nhất này, không cùng một thời đại với hấn

Hình tượng lại tiếp tục xuất hiện.

Lần này trong hình tượng là một tòa thành.

Mặc kệ là Lục Thủy hay những người khác, đều nhận ra.

Chính là tòa thành bọn hấn ở kia.

Thành trong hình tượng đang đổ mưa.

Trên đường đi có một nam một nữ.

Nam mặc quần áo phở thông đang bung dù cho nữ hài, nữ thì mặc váy phở thông.

Bất quá xem ra rất mới.

Như là vừa mua.

Dù đưa tới rất gần nữ hài, dường như người bung dù lo lắng nước mưa sẽ làm váy nữ hài ướt nhẹp.

Sau đó bọn họ đi đến một cây cầu.

Vừa đi đến giữa cầu nữ hài đột nhiên xoay người trong mưa, sau đó xuất hiện phía trước nam hài, cười nhìn nam hài.

Phảng phất đang chờ nam hài tán dương.

Mà nam hài nhìn cô bé này có chút sững sờ, tiếp đó luống cuống tay chân chuyển cây dù qua nữ hài.

Quên che mưa.

Nữ hài không đợi được nam hài tán dương, dường như có chút tức giận, sau đó nhẹ nhàng gõ lên trán nam hài.

Tiếp đó tới gần nam hài, để dù che mưa che khuất nam hài.

Sau đó nữ hài mỉm cười, dắt tay nam hài tính trở về.

Chỉ là lúc này có một trận gió đột nhiên thổi qua.

Dù che mưa trực tiếp bị thổi ra ngoài.

Nam hài sốt ruột, lập tức đi đoạt dù che mưa lại.

Chỉ là khi hắn cầm được dù muốn trở về che mưa cho nữ hài, đột nhiên phát hiện, không thấy nữ hài đâu.

Cứ như vậy không thấy.

Hắn đứng giữa cầu nhìn bốn phía, hắn tìm không thấy.

Hắn có hơi nóng nảy, nhìn xung quanh một lần, thế nhưng tìm không thấy.

Hình tượng xoay chuyển.

Lục Thủy bọn họ nhìn thấy toà thành to lớn vô cùng.

Là thế giới hạ tầng cùng thế giới thượng tầng.

Giữa hai thế giới có một vùng không gian, không gian này kết nối hai thế giới lại.

Trong đó một nơi có bạch quang sáng tỏ.

Dường như vĩnh viễn không có cách nào đập tắt được.

“Thành công.”

Âm thanh truyền ra ở trong không gian.

“Như vậy bắt đầu trải đường vì hai vị vương đi, bên Tịnh Tâm xử lý tốt chưa?”

“Trả giá không nhỏ, xem chút để hẳn đánh được, bất quá hữu kinh vô hiểm.”

“Như vậy bắt đầu đi.

Sau đó, cải tạo hai người kia, để bọn họ kết nối Bỉ Chi Hải Ngạn, bảo trì nhục thân hao tổn thấp nhất, lại bỏ đi tất cả mong muốn khác, lưu lại chấp niệm cuối cùng.”

“Có thể khó tưởng tượng, hai người bình thường lại có thể tạo nên sức mạnh đáng sợ như thế, dẫn động luân hồi.”

Giờ khắc này quang mang chiếu rọi thế giới thượng hạ tầng.

Quang mang soi sáng trên đường phố, vốn người đến người đi đường trong nháy mắt mất đi tất cả.

Một nhà ba người trước kia đang ăn cơm, sau khi quang mang chiếu rọi, chỉ còn lại đồ ăn.

Tiểu hài tử lúc trước đang mua món đồ chơi, còn chưa vui vẻ xong liền trực tiếp tiêu tán tại chỗ.

Người lúc trước chờ đợi một bữa ăn ngon thật lâu, còn chưa đụng phải, liền trực tiếp vĩnh viễn không còn.

Giờ khắc này sinh cơ của tất cả mọi người đều bị tia sáng kia thu nạp.

Cho nên tất cả đều biến mất bên trong quang mang.

Thượng tầng, hạ tầng, vạn vật chúng sinh, tất cả đều nghênh đón tử vong bên trong quang mang.

Hình tượng xoay chuyển.

Thế giới hoàn toàn yên tĩnh, dường như không còn vạn vật sinh linh.

Lúc này hai vị vương đi giữa quang mang.

“Vương, luân hồi đã mở ra, sau khi tiến vào, chỉ cần chờ đợi Bỉ Ngạn hoa nở, thượng hạ tầng kết nối thành công, như vậy hai vị vương sẽ một lần nữa trở về.”

“Nhân sinh mới sẽ kéo dài huy hoàng của vương.”

“Tất cả trọng điểm ở bên trong Bỉ Chi Hải Ngạn, hoa nở sẽ có hơi lâu.

Nhưng vạn vật sinh cơ cung cấp đầy đủ năng lượng, trước đó lực lượng tín ngưỡng hội tụ cũng mang đến vô tận khả năng.

Thời gian sẽ tương đối rút ngắn một chút.”

“Đợi đến Vương trở về.”

Sau một khắc hai vị kia vương đi vào bên trong quang mang.

Sau đó hết thấy bình tĩnh lại.

Hình tượng cũng biến mất theo.

Lúc này đám người Lục Thủy trở lại trong thân thể của mình.

Dường như tất cả vừa mới nhìn thấy đều là ảo giác.

Sơ Vũ bọn họ hơi kinh ngạc.

Nếu như tất cả vừa mới nhìn thấy đều là thật.

Như vậy...

Người của cả tòa thành, kỳ thật đều bị giết hết?

Mở ra luân hồi tân sinh vì hai vị kia Vương?

“Nếu như hình tượng là thật, như vậy kết nối vào hạ tầng, có phải hai vị vương kia sẽ phục sinh hay không?” Kiếm Lạc đột nhiên hỏi.

Nàng cũng bị chỗ nhìn chỗ nghe rung động.

Nhân tính căn bản không tồn tại trong những người kia.

Sơ Vũ đương nhiên cũng nhớ tới NPC kia, cho nên, hẳn chính là người trẻ tuổi bung dù đó?

Hắn rốt cuộc ở chỗ này chờ đợi bao lâu?

Chân Võ Chân Linh cũng nghĩ đến điều gì, cây cầu kia, thiếu gia bọn họ đã đi qua.

Cho nên, khi đó thiếu gia bọn họ kỳ thật đã biết được cái gì?

Có lẽ là nhìn thấy tình cảnh lúc trước?

Bất quá Kiếm Lạc nói không sai, kết nối thượng hạ tầng, hai người kia hẳn sẽ phục sinh.

Vậy còn kết nối không?

Bọn họ không nói gì, mà nhìn Lục Thủy.

Bọn họ nghe thiếu gia.

Lục Thủy đứng một hồi, một đường đi về phía sau cùng.

Lúc này bích họa đã hoàn toàn hiện ra.

Rất nhanh, Lục Thủy đến mặt cuối cùng

Đằng sau có thần lực lưu lại một câu: Như vậy người mở ra thần lực của ta, ngươi sẽ làm thế nào?

Lục Thủy nhìn thấy câu nói này, Chân Võ Chân Linh, Sơ Vũ Kiếm Lạc đi theo Lục Thủy đằng sau, cũng đều nhìn thấy câu nói này.

Tất cả mọi người biết câu nói này đang hỏi Lục Thủy.

Cho nên bọn họ cũng muốn biết Lục Thủy sẽ có đáp án gì.

Lục Thủy nhìn hàng chữ này, không để ý.

Mà đưa tay đi dò xét thần lực.

Trong thần lực hẳn còn cất giấu một vài thứ.

Rất nhanh hẳn đã thành công kết nối đến thần lực.

Liên tiếp nối liền, nghe được một âm thanh tức giận:

“Khu trục, khu trục, ta muốn khu trục các ngươi từ thế gian.

Ta muốn trục xuất các ngươi vào trong hư vô.

Ta có thể tha thứ đời sau của các ngươi, nhưng vĩnh viễn không có khả năng tha thứ cho các ngươi.

Ta sẽ tước đoạt tuổi thọ của các ngươi, chỉ lưu cho các ngươi 1000 năm, ta muốn để các ngươi ném tất cả cục khổ khắp thế gian.

Cuối cùng trở về với cát bụi.”

Giờ khắc này Lục Thủy nhìn thấy, nhìn thấy một tiểu nữ hài rất nhỏ.

Trên người nàng có rất rất nhiều vết máu, nàng nhìn hai mảnh không gian tầng cao nhất, vẻ mặt phẫn nộ.

“Ta yêu thế giới này, ta không can thiệp thế giới bình thường phát triển.

Ta sẽ cảm thấy cao hứng vì thành công của các ngươi, sẽ cảm thấy tiếc hận vì các ngươi thất bại.

Nhìn thấy các ngươi từng chút liên quan đến lực lượng thế giới, từng chút biết được càng nhiều tri thức, ta rất vui vẻ.

Thật cao hứng.

Có đôi khi sẽ nhịn không được đề điểm các ngươi một chút, sẽ giúp các ngươi giải quyết tai nạn diệt thế.

Ta đang bảo vệ các ngươi.

Thế nhưng các ngươi thì sao?

Các ngươi thế mà hủy thế giới này, vạn vật sinh linh cứ nhiên trở thành đồ chơi trong tay các ngươi.

Các ngươi tổn thương bao nhiêu người?

Thế giới đang khóc, các người nghe không được sao?”

Giờ khắc này uy áp thuộc về thần bắt đầu khuếch tán.

Cái gọi là tự sự người tâng cao nhất trực tiếp bị thần lực phá hư nghiền ép.

Hai nơi không gian bắt đầu đi đến hư vô.

Đó là cấm khu sinh mệnh, sau khi tiến vào, quản chi có thể sống, cũng sinh hoạt trong vô tận địa ngục.

“Tước đoạt quyền lợi các người trở lại hiện thế.”

“Tước đoạt tính mạng của các người ở hạn mức cao nhất.”

“Tước đoạt năng lực của các người.”

“Tước đoạt thể chất của các người.”

“Tước đoạt vận may của các người.”

“Tước đoạt vui vẻ của các người.”

“Các người chỉ có thể dùng tư thái người bình thường, giãy giụa cầu sinh.”

“Tiếp nhận 1000 năm thống khổ.”

Chương 870: Độc Nhất Chân Thần Sinh Ra 3

Độc Nhất Chân Thần Sinh Ra 3

Giờ khắc này Lục Thủy nhìn thấy hai nơi địa phương kia trực tiếp đi vào hư vô.

Cũng không có khả năng trở về nữa.

Hai nơi thổ địa bị trực xuất.

Lục Thủy nhìn hai nơi thổ địa này, trong lúc nhất thời rõ ràng là địa phương nào.

Hóa ra là độc nhất Chân Thần làm.

Lúc này Lục Thủy nhìn về phía tiểu nữ hài kia.

Nàng dường như đang nhìn nơi xa xôi.

“Ta cho rằng, ngươi thân là thần trời sinh, sẽ không can dự chuyện đời.”

“Thế nhưng ta sai, ta cho rằng từ đầu đến cuối chỉ là ta cho rằng.”

“Ngươi vì dựa dẫm vào ta cướp đi càng nhiều quyền năng, thế mà sẽ giúp nhân loại rung chuyển quyền năng của ta

Còn vì cho bọn họ tranh thủ thời gian, cùng ta liều mạng.”

“Ta sai, cho nên...”

Tiểu nữ hài nhìn phía xa, làm một quyết định:

“Từ giờ trở đi, ta muốn tước đoạt tất cả quyền năng của ngươi, ngươi là thần ứng thế giới mà đản sinh, nhưng ngươi sẽ mất đi tất cả quyền năng, tất cả năng lực.

Đồng thời mất đi thân vị.

Quyền sở hữu thiên địa vạn vật có thể quy về một mình ta.”

“Từ hôm nay trở đi, ta chính là thiên địa nơi đây, Độc Nhất Chân Thần.”

Lục Thủy nhìn thấy tất cả thiên địa liên tiếp đến trên người tiểu nữ hài kia.

Nhìn thấy sự tồn tại của đôi phương, biến thành độc nhất.

“Thì ra độc nhất Chân Thần đản sinh ở thời điểm này?” Trong lòng Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Hắn cho rằng ngay từ đầu Cửu chính là độc nhất Chân Thần.

Hóa ra là do thần khác bức bách.

Như vậy rốt cuộc là thần nào bức bách Cửu?

Lục Thủy không biết được.

Sau đó Lục Thủy lại tiếp tục khôi phục bình thường.

Hắn đại khái rõ ràng.

Mặc dù có chút còn mê hoặc.

Nhưng không ảnh hưởng hắn phán định làm thế nào.

Sau đó Lục Thủy nhìn về phía đám người Sơ Vũ, nói:

“Toàn lực kết nối vào tầng.

Sau khi kết nối, sẽ xuất hiện một vị Chân Thần, các người có thể hỏi một vấn đề, cũng có thể chia cắt thần lực.”

“Thế nhưng Đông Phương đạo hữu không cần đề phòng hai vị vương kia sao?” Sơ Vũ hỏi.

Lục Thủy nhìn hắn một cái nói:

“Nếu bọn hắn m còn sống, đây không phải vừa đúng sao?”

Vừa đúng để bọn họ tìm hiểu một chút, cái gì mới thật sự là chúa tể.

“Vậy chúng ta đi tìm càng nhiều chuột đồng, bắt quá với đám người chúng ta thì không đủ.” Sơ Vũ nói.

“Trước hết tìm tới chỗ căn cứ của chuột đồng, sau đó thả tin tức ra.” Lục Thủy nói, do dự một chút, vừa tiếp tục nói:

“Đúng rồi, mang ta đi xem vị trí người kia xuất hiện.”

Hắn muốn đi xem.

Trước hết tìm hấn, hoặc nhiều hoặc ít có thể biết tại sao nơi này phải gánh chịu hai người kia.

Tòa thành này có thể tồn tại, là bởi vì thượng hạ tầng cất giữ đồ vật.

Mà đồ vật duy trì, là hai nhân loại tầm thường kia.

Đồ vật trước đó hấn ở Bì Chi Hải Ngạn, nhưng độc nhất Chân Thần đặt đồ vật ở trong thông đạo.

Vì để người khác kết nối vào hạ tầng.

Trong lúc này, khăng định nàng động tay chân gì đó.

Bằng không thì không đến nỗi dùng thần lực và vấn đề, hướng dẫn người khác đi kết nối vào hạ tầng.

Dù sao khăng định không phải vì để hai người kia phục sinh.

Đến nỗi rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, có lẽ nhìn thấy người đó sẽ có thể rõ ràng.

—————

Thượng tầng.

“Hết thầy chỉ có 36 địa phương, những địa phương này phải tìm được ra sao?” Một vị nam tử trán có phong ấn kí mở miệng nói.

“Bất quá độc nhất Chân Thần kia, rốt cuộc là dạng tồn tại gì?” Nữ tử trán có một giọt nước hiếm kỳ nói.

“Ai biết, nhưng khăng định không phải vị Thần Chúng kia, Chiến Thần hấn có hiểu một chút.

Bất quá chúng ta muốn làm, vẫn là đạt được căn nguyên lực lượng của đối phương.” Nam tử trán có thiểm điện ấn ký nói.

“Muốn có được căn nguyên lực lượng, nhất định phải tham dự kết nối vào hạ tầng, cho đến trước mắt chúng ta cũng biết có 36 địa phương.

Mà báo cho rất rõ ràng, một khi kích hoạt vô pháp đi ra, mang ý nghĩa chúng ta cũng không có cách nào đi vào.

Cho nên muện thì cái gì cũng không có.” Phong tiên mở miệng nói ra.

Bọn họ dĩ nhiên lệ thuộc Tiên đình Vân Đao tam tiên.

“Nhìn, bên kia có người.” Vũ Tiên đột nhiên nói.

Lúc này bọn họ nhìn thấy phía trước có một nữ tử, nữ tử trên mặt đeo băng vải.

Xem ra là một người bình thường.

..

“Còn chưa tới.” Duy nhất Chân Thần nhìn bốn phía có chút chờ không nổi.

Phía trước nàng là một vị người đeo băng vải.

Duy nhất Chân Thần nhìn nàng, bĩu môi:

“Người nói cho ta, ta sẽ giúp người, mặc dù năng lực ta khả năng không đủ...”

Duy nhất Chân Thần nhìn nữ tử đeo băng vải này, phảng phất đang chờ đối phương mở miệng.

Thế nhưng đối phương không mở miệng.

“Ta là thiên địa duy nhất Chân Thần, ta có thể cảm thấy được lòng người có sở cầu, ta thỏa mãn người, nói cho ta, nguyện vọng của người là gì?”

Duy nhất Chân Thần tản ra thần lực, thiên địa vì nàng giá trị uy nghiêm, nàng nhìn nữ tử kia.

Dường như muốn đối phương mở miệng.

Có lẽ lực lượng Chân Thần cùng lực lượng trên người nữ tử kia tương hỗ tương ứng, hoặc lực lượng Chân Thần làm nữ tử kia có cảm giác hòa hợp.

Giờ khắc này duy nhất Chân Thần cảm thấy, đối phương nhìn nàng một cái.

Duy nhất Chân Thần đại hỉ, uy nghiêm Chân Thần của nàng rốt cục được coi trọng.

Mà vừa lúc này, cô gái bình thường kia đột nhiên biến mất.

“Lại không có rồi?”

Duy nhất Chân Thần bĩu môi, sau đó lại nhảy vào trong không gian.

Nàng đương nhiên có thể đuổi tới vị trí của đối phương.

Rất nhanh duy nhất Chân Thần liền xuất hiện.

Lúc nàng xuất hiện, phát hiện vị trí lần này hoàn toàn không giống trước đó.

Nàng nhìn thấy một đại sảnh trống trải, trong đại sảnh có bốn cây cột.

Trên cây cột có rất rất nhiều phù văn.

Mà trong bốn cây cột, có một trận pháp.

Tựa như là vì hấp thu năng lượng.

Nữ tử kia đứng cách cột đá không xa, hoặc là nói đứng bên cạnh một chỗ mặt tường.

Lúc Duy nhất Chân Thần nhìn sang, phát hiện nơi này có thần lực.

Đại khái là bởi vì thần lực kết nối, làm đối phương đến nơi này.

Bất quá thần lực có thể ăn, nàng đương nhiên không chút do dự động miệng.

Nhưng lúc nàng ăn thần lực, cũng nhìn thấy dung trong vách tường.

Sau một lát.

Thần lực của duy nhất Chân Thần nhảy lên xung quanh, toàn bộ thân thể đều kích động run rẩy.

“Quá đáng, quá đáng, làm sao nhân loại có thể như vậy?”

“Nhân loại ngu xuẩn, thế mà khinh nhờn sinh mệnh.”

“Đây là đang khiêu chiến chức trách của thần.”

Theo duy nhất Chân Thần kích động, lực lượng khổng lồ bắt đầu kéo dài, nàng đang triệu hoán Chủ Thần của nàng.

...

Lục Thủy đi trên đường, hẳn có chút tò mò nhìn bầu trời.

Trên bầu trời có lực lượng thất sắc sắp bao phủ hẳn.

“Lực lượng của duy nhất Chân Thần? Nàng đang làm gì?”

Sau đó Lục Thủy cảm giác được bản nghĩa vụ thành thần giáo dục xuất hiện phản ứng.

Dường như chỉ cần tương hỗ tương ứng, sẽ đi tới bên người Chân Thần.

Lục Thủy: “...”

Ai đi theo nàng chơi.

Thiên địa lực lượng chợt lóe lên, lực lượng thất sắc trong nháy mắt mất đi tung tích.

Sau đó hẳn tiếp tục đi theo Sơ Vũ đi tới vị trí của nam tử trước đó.

...

Đông Phương Trà Trà lúc đầu đi còn tốt, không cẩn thận nhảy mấy lần, rớt xuống trong khe.

Nhưng lúc rơi xuống, phát hiện phía dưới có một không gian thật lớn.

“Hương Dụ người nói xem nơi này là địa phương nào?”

Đông Phương Trà Trà nhìn thấy bốn cây cột, cảm giác rất kỳ quái.

Hương Dụ theo chân tiểu thư nhà nàng đi xuống.

Như vậy, tiểu thư nhà nàng thế mà bởi vì một con mắt nhìn không thấy, rơi vào đến.

Nàng cũng không có cách nào.

Nhưng dường như đã đi vào chỗ kỳ quái gì.

“Hẳn là trận pháp năng lượng cùng loại, không cảm giác được bất kỳ nguy hiểm nào.

Tuy nhiên vẫn phải cẩn thận một chút.”

Nàng cảm thấy địa phương nguy hiểm này xuất hiện một trận pháp không hiểu, dù nhìn qua không có nguy hiểm, cũng cần duy trì đầy đủ cảnh giác.

Chương 871: Mộ Tuyệt ra trận 1

Mộ Tuyệt ra trận 1

“Hương Dụ, ta cảm giác ném năng lượng vào bên trong sẽ có chuyện tốt xảy ra.” Đông Phương Trà Trà nhìn trụ đá giữa trận pháp nói.

Hương Dụ gật đầu, nàng cũng cảm giác như thế.

Nhưng nàng cũng không biết vì sao lại có cảm giác này.

“Chúng ta thử đi?” Đông Phương Trà Trà thử hỏi.

“Trà Trà tiểu thư đừng đến quá gần.” Hương Dụ suy nghĩ, vẫn giữ an toàn một chút mới tốt.

Đối với điều này Đông Phương Trà Trà đương nhiên không có ý kiến, nàng lấy ra một viên Linh thạch, sau đó ném qua.

Đông!

Linh thạch rơi vào trận pháp.

Sau đó hai người nhìn Linh thạch, phát hiện một điểm biến hóa cũng không có.

Trận pháp cũng không hấp thu năng lượng.

Đây là do chỗ nào không đúng?

Lúc Đông Phương Trà Trà muốn hỏi Hương Dụ, trận pháp đột nhiên xuất hiện một vệt ánh sáng.

Sau đó tia sáng kia chợt lóe lên.

Đông!

“Ai nha!”

Đông Phương Trà Trà ôm đầu, bị đau kêu lên.

Hương Dụ kinh hoàng, sau đó phát hiện thứ đánh lén Trà Trà tiểu thư là khối Linh thạch kia

“Hương Dụ, trận pháp này có phải xem thường chúng ta hay không?” Đông Phương Trà Trà cũng nhìn thấy Linh thạch

bên cạnh bị ném ra.

Hương Dụ cảm thấy có lẽ là vậy, không phải trận pháp xem thường các nàng, là nguyên nhân năng lượng không phân phối.

“Ta thay đồ vật khác thử xem.” Đông Phương Trà Trà tìm toài, sau đó lấy ra không ít thứ.

Pháp bảo có liên quan tới năng lượng, trái cây, đều có.

Nàng chọn trái cây, chỉ là vừa mới chuẩn bị muốn ném trái cây, thì nghe được có đồ vật gì rơi xuống đất.

Xem xét là một hạt châu màu trắng, chính là viên hạt châu đạt được từ thượng tầng.

Đông Phương Trà Trà sửng sốt một chút, sau đó muốn đi nhặt, thế nhưng nàng phát hiện hạt châu lăn rất nhanh, đợi khi nàng ra tay, hạt châu đã lăn đến trên mặt trận pháp.

Sau đó bắt đầu bị hấp thu.

“Xong, di vật của người khác không còn nữa.”

Đông Phương Trà Trà muốn đứng lên, trận pháp đột nhiên bắt đầu nở rộ quang mang, Đông Phương Trà Trà trực tiếp bị hút vào trong trận pháp.

“Oa, Hương Dụ, kéo ta.”

Nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, Đông Phương Trà Trà liền tiến vào trong trận pháp.

Hương Dụ kinh hãi, lập tức đi theo, nhưng khi đến gần, nàng cảm giác có luồng sức mạnh cường đại bài xích nàng.

Dường như nơi này sắp bị kích hoạt, người ngoài không thể đi vào.

Tham dự trong đó mới có tư cách tiến vào.

Thế nhưng nàng phải bắt lực lượng gì mới tham dự vào trong được?

Sau đó nàng lấy ra một viên hạt châu màu vàng óng nọ.

Nàng không chút do dự ném hạt châu vào.

Nàng không biết hạt châu có thể đi vào hay không, nhưng đây là biện pháp duy nhất.

Bằng không thì nàng căn bản không biết Trà Trà tiểu thư ở bên trong sẽ như thế nào.

Mặc dù bây giờ nhìn lại không có vấn đề gì.

Lúc hạt châu màu vàng óng chạm đến trận pháp, trong nháy mắt dung nhập vào trong trận pháp.

Sau đó Hương Dụ cảm giác bản thân mình cũng bị hút vào.

Quả nhiên, nàng thành công đi vào trận pháp.

Đi vào, nàng cảm giác được cũng không có chuyện gì.

Mà nàng đột nhiên đạt được tin tức.

Phảng phất đang nói cho nàng, một trong 36 địa điểm đã được kích hoạt.

Chờ sau khi kết nối vào hạ tầng, có thể hỏi thăm một vấn đề, hơn nữa còn có thể chia cắt căn nguyên lực lượng.

“Cái này...” Sau đó Hương Dụ nhìn về phía Trà Trà tiểu thư.

Đông Phương Trà Trà dường như mới phản ứng lại:

“Hương Dụ ta cảm giác có thứ gì đó đang tẩy não ta, nói cho ta ở chỗ này có rất nhiều chỗ tốt.”

Hương Dụ: “...”

Nàng cảm giác có thể là thật.

Bởi vì trận pháp này hoàn toàn vượt qua nhận biết của các nàng.

Muốn giết các nàng, căn bản không cần bày trò gì.

Dù sao chạy cũng không thoát.

Chỉ là lúc Hương Dụ muốn giải thích, đột nhiên cảm giác Trà Trà tiểu thư lại bay lên.

Hương Dụ: “????”

“Hương Dụ tại sao ta lại bay lên rồi?” Đông Phương Trà Trà cảm giác lần này bản thân mình bị bắt lại.

Trà Trà tiểu thư, ngài đây là muốn ồn ào mấy lần nữa đây?

Hương Dụ không có suy nghĩ nhiều lập tức bắt lấy Đông Phương Trà Trà.

Nàng cảm thấy chỉ cần mình không bắt lấy, khẳng định sẽ làm mất Trà Trà tiểu thư.

Quả nhiên, các nàng bắt đầu trực tiếp bay lên không.

Không chỉ như thế, Hương Dụ còn thấy rõ ràng, các nàng đi vào cổng không gian.

Cổng không gian phẳng phất có thất thải quang mang.

Sau đó nàng lại cảm thấy tu vi của mình không thể sử dụng.

Lại lên thượng tầng rồi?

...

Duy nhất Chân Thần đứng ở biên giới trận pháp, nàng nhìn bốn phía, cảm giác nhân loại ngu xuẩn kia hẳn là sắp tới.

Vừa mới nãy có hơi tức giận, liền... liền lãng phí rất nhiều thần lực.

Nàng khôi phục rất lâu.

Lần này lại phải về Thần vực khôi phục.

Hạn mức cao nhất của Thần lực là thêm, nhưng khôi phục rất chậm.

Lúc này một vết thất thải quang xuất hiện trong đại sảnh.

Sau đó có hai người phịch một tiếng, rơi trên mặt đất.

“Đau quá.” Đông Phương Trà Trà sờ sờ trán, nàng phát hiện hôm nay sắp vẫn ngã mãi.

Hương Dụ cũng đứng dậy, nàng cảm giác tu vi của mình lại không thể vận dụng.

Quả nhiên, lại tới thượng tầng.

Chỉ là nơi này, tại sao lại thấy giống như trước đó?

Đúng vậy, nàng phát hiện nơi này chính là trận pháp các nàng kích hoạt.

Hoặc là nói giống nhau như đúc.

Hương Dụ vốn định muốn đỡ Trà Trà, chỉ là vừa mới dự định đi qua.

Đột nhiên liền thấy Trà Trà bay ra ngoài như một trận gió.

Àm!

Trực tiếp bị ném xuống đất một lần nữa.

Mà bịt mắt cũng bị rơi.

Hương Dụ hơi kinh ngạc, có thể nàng không cảm giác được bất luận kẻ nào.

Nàng lập tức chạy qua bên Trà Trà.

Chỉ là vừa mới chạy đến, Hương Dụ liền nghe được giọng nói của Trà Trà tiểu thư:

“Người đánh lén ta.”

Hương Dụ lập tức bất động, cũng là nói kỳ thật có thứ gì đó mà nàng không nhìn.

Mà Trà Trà tiểu thư có thể nhìn thấy?

Giống Lục gia khi đó?

Cảm giác là như thế này, nhưng Hương Dụ không nói gì, chỉ đi đến bên người Trà Trà tiểu thư.

Lúc này Trà Trà nhìn thái phát tiểu nữ hài phía trước, cảm thấy muốn lấy lại danh dự, nhưng tưởng tượng có vẻ Thần rất lợi hại.

Biểu đệ Lục Thủy nàng không sợ, nhưng dường như đánh không lại Thần này.

Xong, bị đánh.

“Con người ngu xuẩn, thân là duy nhất Chân Thần, ta không đánh lén, cũng có thể đánh bay người.” Duy nhất Chân

Thần nhìn Đông Phương Trà Trà nói.

Đông Phương Trà Trà sờ sờ trán.

Tê, đau quá.

“Ta không làm thần.” Đông Phương Trà Trà đáp lại.

“Nhân loại ngu xuẩn, nhanh triệu hoán người kia, nhân loại kia.” Duy nhất Chân Thần nhìn Đông Phương Trà Trà nói.

“Nhân loại nào?” Đông Phương Trà Trà vẻ mặt không hiểu.

Nàng có thể triệu hoán ai?

“Chính là nhân loại kia.” Duy nhất Chân Thần lại nói.

“Người nào?”

“Chính là người kia.”

“Người nào?”

“Người đồ nhân loại ngu xuẩn, ta đã nói như vậy rõ ràng.”

“Người nói cái gì?”

“Triệu hoán nhân loại kia.”

“Nhân loại nào?”

“Nhân loại kia.”

“Người nào?”

“Nhân loại, người đang xem thường uy nghiêm của Chân Thần.”

“Ta xem thường chỗ nào?”

“Nhân loại, người đang mạo phạm thần.”

Oanh!

Đông Phương Trà Trà trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Chương 872: Mộ Tuyết ra trận 2

Mộ Tuyết ra trận 2

“Ai nha, đau quá, đau quá.”

Ngồi trên mặt đất lăn một vòng lại một vòng, Đông Phương Trà Trà mới dừng lại.

Hương Dụ ở một bên không dám động bậy.

Nàng cảm thấy Trà Trà tiểu thư đang giao lưu với tôn tại nào đó, nàng không dám quấy nhiễu.

Bất quá mặc dù Trà Trà tiểu thư bị đánh bay ra ngoài, nhưng không có bất kỳ thương thế nào

Trà Trà tiểu thư vừa mới nhắc đến thần?

Trời ạ.

Trà Trà tiểu thư rốt cuộc nhìn thấy cái gì?

Rốt cuộc là đang nói chuyện gì?

Duy nhất Chân Thần tức hỏn hển đi đến trước mặt Đông Phương Trà Trà nói:

“Chính là nhân loại kia, như vậy, như vậy, như vậy.”

Duy nhất Chân Thần quơ tóc mình, lại dùng tay quơ y phục mình, còn quơ tay ở mặt.

Nàng cảm giác mình đã buông xuống tôn nghiêm của Chân Thần, đến tìm nhân loại ngu xuẩn này

Thế nhưng nhân loại ngu xuẩn này, liên tiếp mạo phạm nàng.

“Nha.” Đông Phương Trà Trà hiểu ra:

“Ngươi nói sớm một chút chứ.”

“Ta đã nói rất rõ ràng.” Duy nhất Chân Thần lập tức nói:

“Ngươi nhanh chóng triệu hoán nàng.”

Đông Phương Trà Trà chỉ chỉ sau lưng của mình nói:

“Trên lưng ta, ta triệu hoán không được, tự người thử triệu hoán đi.”

Đông Phương Trà Trà đương nhiên không hiểu người thân nói tới là ai, nhưng tiếp tục không hiểu, sẽ bị đánh.

Khi còn bé thường xuyên bị đánh.

Chị dâu bỏ thứ gì đó trên lưng nàng, khẳng định rất đặc biệt.

Đối phương triệu hoán không được thì chuyện không liên quan đến nàng.

Nếu chị dâu bị triệu hoán ra, nàng cũng có thể hỏi chị dâu, người thân nói tới là ai.

Nàng quả nhiên vẫn rất thông minh.

Duy nhất Chân Thần đi đến sau lưng Đông Phương Trà Trà, sau đó dùng thần lực cảm giác.

Phát hiện thật sự có khí tức của người kia.

Tiếp đó bắt đầu thử triệu hoán đối phương.

...

Lúc này Mộ Tuyết đến gian phòng của mình.

Trời tối.

Hôm nay lại bận rộn cả ngày.

Bất quá nàng không giúp Trà Trà viết thư nói về thám hiểm.

Tựa như Nhị trưởng lão phát hiện, sau đó nói thẳng.

“Hô.”

Mộ Tuyết ngồi ở bên giường thở ra một hơi, hôm nay đặc biệt bận rộn.

Xém chút không có thời gian nhớ Lục Thủy.

“Cũng không biết hiện tại Lục Thủy đang làm gì, khẳng định không nhớ ta, ừ, nhớ một chút.”

Nói xong Mộ Tuyết liền lấy sổ tay ra vụng trộm ghi lại tội ác của Lục Thủy.

(Lục Thủy: ????)

Chờ ghi xong bút ký, Mộ Tuyết cảm thấy hẳn nên nhìn xem Trà Trà đang làm gì.

Chỉ là vừa mới dự định đi xem, nàng liền cảm thấy được một luồng khí tức, phảng phất đang chào hỏi nàng.

“Thần lực?”

Mộ Tuyết có chút ngoài ý muốn, mà sau đó phát hiện vị trí bắt nguồn từ Trà Trà.

“Xem ra Trà Trà gặp được tiểu gia hỏa kia rồi, thật sự là khó xử quá.”

“Được rồi, đi qua nhìn một chút.”

“Ừm, Hương Dụ hẳn cũng ở đó, để Hương Dụ ngủ một giấc đi.”

Sau đó Mộ Tuyết bắt đầu kết nối với Trà Trà bên kia.

“Có chút xa, xem ra cửa chỉ có tác dụng là cổng không gian.”

Mộ Tuyết thử, phát hiện cũng không có trở ngại không gian

Chỉ là có chút xa.

Rất nhanh Mộ Tuyết liền truyền lực lượng tới.

...

Trà Trà tiểu thư dường như đã bắt đầu triệu hoán, không biết sẽ triệu hồi ra thứ gì.

Hương Dụ nhìn Trà Trà tiểu thư, cảm thấy có thể sẽ phát sinh thứ gì đó.

Nàng cũng có chút hiếu kỳ.

Rất nhanh, Hương Dụ cảm giác được.

Xung quanh có sức mạnh bắt đầu xuất hiện.

Một sắc tím đập vào ánh mắt của nàng, lúc nàng muốn nhìn rõ ràng.

Đột nhiên, nàng cảm giác trời tối lại.

Đông!

Hương Dụ trực tiếp ngã xuống mặt đất.

Hương Dụ ngã xuống, Trà Trà giật nảy mình.

“Hương Dụ ngủ, chị dâu muốn đi ra.”

Thật sự có thể triệu hoán nha?

Lúc này duy nhất Chân Thần cũng đứng qua một bên.

Nàng biểu hiện rất ngoan, yên tĩnh đứng ở một bên.

“Chị dâu thật là lợi hại, vừa ra trận ngay cả thần cũng phải nghe lời.” Trà Trà cảm thấy chị dâu quả nhiên là chị dâu.

Sau khi đánh cho Hương Dụ bất tỉnh, Mộ Tuyết liền bắt đầu ngưng tụ ra thân hình ở trong không gian.

Sau đó Mộ Tuyết một thân áo tím, xuất hiện ở bên người Trà Trà.

Nàng nhìn duy nhất Chân Thần nói:

“Người tìm ta?”

“Đúng, đúng.” Duy nhất Chân Thần cúi đầu nói.

Đông Phương Trà Trà trừng mắt nhìn, nàng đột nhiên nghĩ rõ một sự kiện.

Dường như triệu hoán đúng rồi.

Như vậy động tác Thần kia đụng đầu vừa nãy, nhưng thật ra là chỉ chị dâu?

Thì ra là thế.

Đông Phương Trà Trà hiểu ra.

Đông!

“Ai nha.”

Đông Phương Trà Trà che đầu bị đau nói một tiếng.

Là Mộ Tuyết.

“Đừng có ngỡ ngác.”

“À.” Đông Phương Trà Trà lên tiếng, sau đó đi đỡ Hương Dụ đỡ lên.

Trên mặt đất tương đối lạnh.

“Thần thuật học thế nào rồi?” Mộ Tuyết nhìn duy nhất Chân Thần, mang theo ý cười hỏi.

Nàng nhớ kỹ lần trước nói muốn kiểm tra.

Bất quá nàng phát hiện nơi này rất phong bế.

Mà cảm giác đây hẳn là thượng tầng.

Lục Thủy đại khái ở hạ tầng.

Không ảnh hưởng.

“Thân là duy nhất Chân Thần, không có không biết thần thuật.” Duy nhất Chân Thần thấp giọng nói.

“Vậy học được để người khác nhìn thấy sao?” Mộ Tuyết hỏi.

“Nhân loại không thể nhìn thấy Chân Thần, thiên kinh địa nghĩa.” Duy nhất Chân Thần nói.

“Đó chính là sẽ không rõ

“Ta, ta là còn chưa học được.”

“Thân là duy nhất Chân Thần, có thể không thể tự kiểm chế tổn hại uy nghiêm của mình.”

“Đương nhiên.” Duy nhất Chân Thần kiên định nói:

“Ta khẳng định chăm chỉ học.”

Mộ Tuyết mỉm cười nói:

“Vậy bây giờ ta có nguyện vọng, có chuyện cần xử lý giúp duy nhất Chân Thần, không biết có thể hay không?”

“Nhân loại nên có nguyện vọng, ta thỏa mãn người.” Thiên địa duy nhất Chân Thần mang theo uy nghiêm của thần mở miệng nói.

“Nói một chút đi, là chuyện gì xử lý không được.” Mộ Tuyết cười nói.

“Bên kia.” Duy nhất Chân Thần đưa tay chỉ một chút.

Mộ Tuyết quay đầu nhìn về phía bên cạnh, phía bên kia có một người, một nữ hài bình thường.

Trên mặt đeo băng vải.

“Tình huống ở trong tường.” Duy nhất Chân Thần lại nói.

Sau đó Mộ Tuyết đi vào bên tường, rất nhanh nàng lựa chọn quan sát nội dung của bích họa.

Sau một lát, mà Mộ Tuyết nhăn lại.

Nàng có chút tức giận.

Sau đó nhìn về phía nữ hài kia, không nói lời nào.

Bất quá nàng đi đến mặt cuối cùng, bên kia có thần lực.

“Nơi này hẳn cũng có tin tức.”

Tiếp đó Mộ Tuyết nhìn thấy một màn mà Lục Thủy nhìn thấy.

Trục xuất thổ địa, trừng phạt nhân loại, thiên địa độc nhất Chân Thần sinh ra.

“Minh Thổ và Tịnh Thổ sao?”

“Kết nối vào hạ tầng?”

Mộ Tuyết nhìn nữ tử phổ thông kia.

Nàng có thể thấy rõ ràng, kỳ thật đối phương đã chết rồi.

Hoặc là nói chỉ có một chấp niệm.

Độc nhất Chân Thần hẳn đã chúc phúc cho nàng, để tinh thần nàng khôi phục trong thời gian dài dằng dặc.

Nhưng, chỉ là tạm thời.

Chấp niệm vừa hoàn thành, thì sẽ biến mất.

Mộ Tuyết không suy nghĩ nhiều, nàng đi đến bên người nữ tử này, nói khẽ:

“Đề ta giúp ngươi, giúp ngươi tìm ra người ngươi muốn tìm.

Ta biết rằng, ngươi muốn gặp hắn, cũng biết rằng ngươi muốn trở lại bên cạnh hắn.

Hắn cũng đang chờ ngươi.

Ta giúp ngươi, giúp ngươi trở lại bên cạnh hắn.

Được không?”

Âm thanh Mộ Tuyết vừa rơi xuống, lúc này nữ tử vốn vô thần đó, đột nhiên trong mắt chảy nước mắt.

Dường như nàng đã chờ đợi vô số năm, khăn cầu vô số năm.

Có thể không có người nói cho nàng, nói cho nàng muốn giúp nàng trở lại bên cạnh hắn.

Mộ Tuyết đưa tay giúp nữ tử kia lau nước mắt.

Nàng lau đi nước mắt trong nháy mắt.

Mộ Tuyết cảm thấy thần lực thuộc về độc nhất Chân Thần, thần lực này trong nháy mắt bao quanh nàng.

Sau đó, Mộ Tuyết nhìn thấy một tiểu nữ hài đứng trước mặt một nữ hài bị băng vải trói chặt mặt.

Tiếp đó truyền đến âm thanh:

“Thật xin lỗi, ta không giúp ngươi được, những người khác ta đều có thể giúp đỡ giải trừ tâm kết của bọn họ.

Nhưng các ngươi ta làm không được.

Các ngươi không thể khôi phục ý thức.”

Chương 873: Mộ Tuyết ra trận 3

Mộ Tuyết ra trận 3

Lúc này Độc Nhất Chân Thần dùng trán đụng vào trán nữ tử, nói:

“Ta lưu lại trên thân thể ngươi chúc phúc thuộc về độc nhất Chân Thần.

Chúc phúc các ngươi bên trong tuế nguyệt lâu dài, có thể tìm được bản thân.

Ta sẽ lưu lại thủ đoạn đầy đủ vì các ngươi.

Cuối cùng cũng có một ngày, các ngươi sẽ gặp nhau.”

Giờ khắc này có một chút tin tức dung nhập vào trong đầu Mộ Tuyết.

Là tin tức liên quan tới kết nối vào hạ tầng, và ban thưởng có thể đặt câu hỏi.

Bất quá Mộ Tuyết không thêm để ý.

Như vậy chỗ này giao cho nàng đi.

Nếu như những người khác không thể đạt tới yêu cầu, nàng sẽ xuất thủ.

“VẬY, hai nhân loại trong thông đạo.” Lúc này duy nhất Chân Thần đi đến bên cạnh Mộ Tuyết hỏi.

Kỳ thật nàng rất lo lắng hai người kia.

Cũng rất tức giận với bọn họ.

Thế nhưng nàng không có thực lực xử phạt hai nhân loại kia.

Mộ Tuyết mỉm cười nói:

“Sẽ có những người khác dạy bọn họ làm người, không cần để ý.”

Nàng tin tưởng Lục Thủy.

Mặc dù thực lực của Lục Thủy khả năng không đủ, nhưng đây chính là một đại trận, là sân nhà của Lục Thủy.

Lục Thủy bọn họ đi trên đường phố.

Mà vừa lúc này, đột nhiên có một vệt ánh sáng phóng lên tận trời.

Oanh!

Quang mang chiếu rọi chân trời.

Giờ khắc này, tất cả mọi người nhìn thấy ánh sáng, trong lòng đều hiểu ra.

Lúc ba mươi sáu vệt ánh sáng phóng lên chân trời, chính là lúc hạ tầng kết nối vào thượng tầng.

Lúc ba mươi sáu vệt ánh sáng từ chân trời phóng tới đại địa, chính là lúc thượng tầng kết nối vào hạ tầng.

Tham dự kết nối vào hạ tầng, có thể hỏi một vấn đề, một vấn đề liên quan tới tất cả.

Hơn nữa có thể chia cắt căn nguyên lực lượng.

Căn nguyên lực lượng, mở đại đạo, thông vạn vật, phá bình cảnh.

“Thì ra chỉ cần có người kích hoạt một nơi, sẽ xuất hiện nhiều tin tức như vậy.” Lục Thủy nhìn tia sáng kia, im lặng tự nói.

Cũng là nói, những người khác căn bản không cần đi đến giáo đường đó, là có thể biết được chuyện này.

Đi giáo đường chẳng khác nào có thể hỏi nhiều vấn đề.

Biết được kỹ lưỡng hơn mà thôi.

Hoặc là nói sau khi biết những này, lại đi giáo đường, như vậy có thể trực tiếp biết được, làm sao tìm ra địa phương, làm sao kích hoạt địa phương.

Có lẽ trình tự của hắn sai, lúc này đến hỏi, mới là chính xác.

Chỉ là...

Ai nhanh như vậy đã kích hoạt được một nơi?

Hắn không có người nhanh hơn so với nhóm bọn hắn chứ?

Phải biết kích hoạt cần lực lượng không lồ, Lục Thủy không tự mình ra tay, phải dùng lực lượng trong hột của chuột đồng.

“Cận vệ sao?”

Lục Thủy cảm thấy nếu như là cận vệ, như vậy rất có khả năng.

Cận vệ xác suất lớn đều ở ngũ giai đỉnh phong.

Trên trận pháp giới hạn là bốn người, bốn ngũ giai đỉnh phong, có khả năng nhất định có thể kích hoạt trận pháp.

Nếu như cận vệ tiến đến năm người, như vậy càng có khả năng.

Dù sao bốn người không đủ, đôi một người là đủ.

“Nhìn bộ dáng, cạnh tranh sau này hẳn tương đối kịch liệt.”
Sơ Vũ mở miệng nói.

Những người khác cũng hiểu như vậy.

Ai cũng sẽ vì một chỗ mà không ngừng tranh đoạt.

Lục Thủy không để ý, hắn muốn chiếm một vị trí, hắn có vấn đề muốn hỏi độc nhất Chân Thần.

Cẩn nguyên lực lượng, hắn không cần.

“Đến rồi.” Lúc này, Sơ Vũ mở miệng nói.

Hắn đứng ở một đường đi trống trải, chỉ vào vùng đất trống không có một ai.

Lục Thủy nhìn vị trí này, không cảm nhận được bất kỳ khí tức gì.

Bất quá hắn vận dụng Thiên Địa Trận Văn, thử tìm ra đồ vật tương tự.

Thiên Địa Trận Văn dưới chân hắn như sóng nước khuếch tán.

Lúc này Chân Võ Chân Linh, Sơ Vũ Kiếm Lạc, cũng cảm giác sinh mệnh của mình dường như bị khống chế.

Dường như sinh tử khó mà thuộc về chính mình.

Khi nhỏ và chuột đồng trong lúc nhất thời ngơ ngác đứng tại chỗ.

Dường như nhận ra kinh hãi không nhỏ.

Chuột đồng không dám giãy giụa.

Quá khủng bố.

Nhân loại bày quá khủng bố.

Kiếm Lạc và Sơ Vũ đương nhiên rõ ràng hết thảy khẳng định là do Lục Thủy mang đến.

Đây chính là thực lực của bấp đùi.

Quả thực sâu không lường được.

Chân Võ Chân Linh cũng kinh hãi, cảm giác này làm bọn hắn nghĩ đến lúc Nghịch Tinh đản sinh.

Dáng người của thiếu gia, dường như vượt qua thiên địa.

Sau một lát, Lục Thủy thu hồi Thiên Địa Trận Văn.

Hắn có một vài phát hiện.

Bất quá Kiếm Khởi bên kia cũng phát tới tin tức, hình như như Sơ Vũ đã có phát hiện.

“Kiếm Khởi bọn họ cũng có phát hiện, trước hết đi qua nhìn một chút.” Lục Thủy mở miệng nhắc nhở người phía sau.

Sau đó một bước phóng ra biến mất tại chỗ, tiếp theo xuất hiện ở nơi xa.

Chân Võ Chân Linh: “...”

Lại tới.

Sơ Vũ và Kiếm Lạc nhìn xuống, ngu người.

Đại lão, chậm một chút đi

Sau đó hai người điên cuồng đi về hướng Lục Thủy.
Bởi vì chênh lệch thực tế quá lớn.
Bọn họ không ngừng ép khô tu vi của mình theo sau.
Tốc độ bạo một lần lại một lần.
Gần như sắp ép khô tất cả lực lượng trong thân thể.
So với đào vong còn mệt mỏi hơn.
Hồi lâu sau.
Bọn họ rốt cục nhìn thấy ánh rạng đông.
Đại lão dừng lại.
Ầm!
Sơ Vũ trực tiếp ngã trên mặt đất.
Mệt chết người.
Kiếm Lạc đứng tại chỗ, sau đó chậm rãi ngồi xuống dưới đất.
Khóe miệng nàng chảy một vết máu.
Đây là đang liều mạng.
Chân Võ Chân Linh nhìn Sơ Vũ cùng Kiếm Lạc, cảm giác hai người kia còn vất vả bọn hắn.
Đuổi theo tốc độ của thiếu gia, một cũng không dễ dàng.
Lần này thiếu gia còn cố ý chậm một chút, bằng không thì Sơ Vũ và Kiếm Lạc nôn ba cân huyết cũng theo không kịp.
Lục Thủy fừng lại.
Hiện tại vị trí của hắn là trước rừng cây.
Kiếm Khởi và Kiều Dĩ đang ở trước rừng cây.
Nhìn thấy Lục Thủy tới, Kiếm Khởi bọn họ lập tức đi tới.
Đến nỗi những người khác của Kiều gia, lúc sau khi Kiếm Khởi bọn hắn tìm tới nơi này, liền để bọn họ rời đi.
Những người kia cũng cần tìm một chỗ tu dưỡng.

Bất quá trước khi bọn họ đi, Kiếm Khởi đưa đồ vật cho bọn họ.

“Đông Phương đạo hữu.” Kiếm Khởi nhìn phía sau Sơ Vũ bọn họ.

Cũng không hề để ý.

Có Sơ Vũ, thương thế bình thường căn bản không phải là vấn đề.

“Rừng cây có cái gì?” Lục Thủy nhìn rừng cây, phát hiện bên trong có rất nhiều sinh vật.

Không tính mạnh, nhưng lượng lớn đến khủng khiếp.

“Đúng vậy, chúng ta bị chỉ dẫn đến đây, thử đi vào qua, cảm giác đồ vật bên trong rất quan trọng.” Kiếm Khởi mở miệng nói.

“Chi chi.” Lúc này khi nhỏ khoan thai tới chậm.

Chuột đồng ở một bên e ngại.

Lục Thủy rõ ràng, bên trong xác suất lớn là có đại lượng chuột đồng.

Nói cách khác, kích hoạt 36 điểm lực lượng, cần rút ra từ nơi này.

“Biết kết nối vào hạ tầng, cần kích hoạt 36 địa phương rồi?” Lục Thủy hỏi Kiếm Khởi bọn họ.

Kiếm Khởi gật đầu:

“Lúc bình thấy ánh sáng đã biết.”

“Địa điểm có, lực lượng không quá kích sóng, phải trông cậy vào đồ vật bên trong.

Trên người chuột đồng có.” Lục Thủy bình tĩnh mở miệng.

“Nói như vậy, chúng ta phải đánh nơi này?” Sơ Vũ lúc này cũng tới.

Những người khác không nói gì thêm, lại đến làm tay chân à?

Lục Thủy gật đầu.

Hắn cảm giác, xác thực không tính rất mạnh.

Cho bọn họ đánh, hắn dùng không mất bao nhiêu thời gian.

“Động thủ đi.” Lục Thủy nói thẳng.

Kiểm Lạc lúc này cũng tới.

Vừa nghe đến muốn động thủ đánh nhau, nàng liền hào hứng.

Nàng muốn tôi luyện đao trong tay.

Mà khẳng định có thể đạt được chỉ điểm.

Lại là động thủ, Kiều Càn xe nhẹ đường quen.

Lần này còn có Sơ Vũ ở đây, càng không cần để ý.

Sau đó bốn người bọn họ đi vào trong rừng cây.

“Các người lưu lại nơi này.” Sau khi Kiếm Khởi bọn họ đi vào, Lục Thủy nói với Chân Võ Chân Linh.

Sau đó chính mình biến mất tại chỗ.

Hắn muốn đi tìm kiếm đáp án.

Tìm ra người kia, có lẽ có thể biết tại sao Cửu phải tổn công tổn sức kết nối vào hạ tầng như vậy.

Chương 874: Độc Nhất Chân Thần An

Bài 1

Độc Nhất Chân Thần An Bài 1

Chân Võ Chân Linh cứ như vậy nhìn Lục Thủy biến mất không thấy gì nữa.

Quả nhiên, một khi thiếu gia không muốn để để người khác đi theo thì bọn hắn chẳng thể theo kịp.

Nhưng bây giờ bọn hắn phải làm gì đây? Đi vào cùng những người kia để cứu chuột chũi ra? Được rồi, trước tiên cứ ở lại đây chờ thiếu gia bọn họ một lúc đi.

Chỉ là không biết thiếu gia nhà họ đi làm gì. Trước đó, trong tế đàn, bọn hắn đã biết chắc hẳn thiếu gia đã thấy được nhiều thứ hơn. Nhưng về phần đó là cái gì, bọn hắn không biết được. Hoặc có lẽ có nói thì bọn hắn cũng không hiểu.

...

Lục Thủy xuất hiện trên đường phố.

Trước đó hắn dùng Thiên Địa Trận Văn thì phát hiện nên có dự định lần theo manh mối để tìm người kia. Đưa Chân Võ Chân Linh đi theo sẽ ảnh hưởng tới tốc độ của hắn, cho nên hắn đi tìm một mình là đủ rồi.

Lục Thủy nhanh chóng nhìn thấy một nam tử đang đứng ở góc đường không hề động đậy. Trên mặt của hắn đeo băng, mặc dù đôi mắt vẫn mở to nhưng lại không có bất kỳ ánh sáng nào. Đen trắng rõ ràng như là đã mất đi tiêu cự.

Lục Thủy nhìn thấy hắn, sau đó một bước xuất hiện ở trước mặt người này.

“Không phải bản thể.” Lục Thủy lắc đầu, một bước rời khỏi đó rồi đi đến những hướng khác.

Không lâu sau, hắn lại nhìn thấy một nam tử giống y xì đúc nào nam tử vừa nãy.

Chỉ liếc mắt một cái, Lục Thủy lập tức xoay người rời đi. Vẫn không phải bản thể. Thứ hắn muốn nhìn chính là bản thể. Chỉ có bản thể mới có thể nhìn thấy được nhiều thứ hơn.

Đi nửa đường, Lục Thủy thấy những người khác, nhưng những người khác lại không nhìn thấy hắn. Tia sáng vừa mới kia xuất hiện, đã khiến rất nhiều người biết phải làm gì. Ai có ý nghĩ cũng đều sẽ nghĩ đến đi vào tầng dưới.

Chỉ là cần chỗ vào mà thôi.

Không chỉ có mỗi giáo đường, cho nên có vài người từ bên trong đi ra là biết được phải nên làm như thế nào.

Lục Thủy không có để ý những thứ này. Hắn vẫn đang tìm bản thể của người kia.

Lần này, Lục Thủy đứng nguyên tại chỗ. Hắn đột nhiên có cảm giác có lẽ có một nơi có thể tìm được bản thể của người kia.

Sau đó, Lục Thủy biến mất tại chỗ, hắn đi thẳng đến cái nơi mà hắn nhắm đến.

Không bao lâu, Lục Thủy xuất hiện ở đầu cầu. Đúng vậy, hắn đi tới đầu cầu ban đầu kia. Nơi mà nhìn thấy nam tử đứng một mình bung dù ở đầu cầu.

Lục Thủy dừng ở đầu cầu, nhìn về giữa cây cầu. Lần này, lúc đầu trên cầu không có vật gì chỉ có một người đứng đó.

Một nam tử mặt đeo băng, trong ánh mắt không có bất cứ ánh sáng nào.

“Là hắn.”

Trong nháy mắt nhìn thấy nam tử này, Lục Thủy đã hiểu ra một chuyện. Trước đó, thần lực trong giáo đường là phát ra từ trên người người này.

Đúng vậy, khi Lục Thủy nhìn con đường hắn tới, hắn thấy được thần lực. Thần lực cực dày.

Là thần lực của Độc Nhất Chân Thần lưu lại, bên trong thần lực này có mang theo chúc phúc. Đến từ sự chúc phúc của Chân Thần.

“Đề ta xem xem, Chân Thần còn để lại thứ gì.” Lục Thủy đi đến trước mặt nam tử kia. Tay của hắn bắt đầu đụng vào thần lực Độc Nhất Chân Thần lưu lại.

Oanh!

Ngay lúc Lục Thủy đụng phải thần lực, hắn có cảm giác mình bị thần lực bao phủ lấy. Ý thức được đưa vào bên trong thần lực.

Giờ khắc này, Lục Thủy thấy được Độc Nhất Chân Thần. Lúc này, Độc Nhất Chân Thần đứng ở trên bầu trời. Nàng dùng thần lực tách ra ánh sáng ở bờ bên kia, bỏ ánh sáng vào bên trên bên dưới tầng trong thông đạo.

Nàng không chỉ không đi hồng luân hồi này, còn dùng thần lực của mình là luân hồi cải thiện nó. Bảo đảm luân hồi có thể kéo dài tiếp.

Nàng xuất hiện ở các điểm kích hoạt, để lại thần lực của mình ở trên các bích hoạ, che đi chân tướng.

Nàng đi vào trong giáo đường, sửa đổi bích hoạ, tăng thêm quyền năng của mình. Nàng đến tầng trên tầng dưới của cả giáo đường, kích hoạt tất cả các điểm. Sửa chữa khắp nơi. Cuối cùng đi xuống tầng. Nàng đi tới trước mặt một nam tử trên mặt có cột băng vải, trong đôi mắt nàng mang theo thương tiếc:

“Ta vì thế giới này, dâng lên chúc phúc, cho tất cả người đã chết ảo mộng mỹ hảo. Người của Bỉ Chi Hải Ngạn, ta gỡ bỏ khúc mắc cho bọn họ, cho bọn họ sự lựa chọn. Thế nhưng...”

“Thế nhưng duy chỉ có các người, ta đành bắt lực.”

“Các người chỉ có chấp niệm, dù có để cho các người gặp mặt, cũng không thể để cho các người biết.”

“Nhưng ta để lại trên người người chúc phúc của ta, tuế nguyệt vô tận, có thể cho các người khôi phục chơ trong ngàn ngủ. Đến lúc đó, kết nối với tầng dưới, các người sẽ được khôi phục bình thường trong nháy mắt. Nhưng cũng chỉ có chút thời gian như vậy mà thôi. Những gì ta có thể làm, chỉ có thể đến vậy.”

“Nếu như đến lúc đó ta vẫn là Độc Nhất Chân Thần trong Thiên Địa này, ta sẽ tới, cho các người kết nối vào tầng dưới.”

“Thế nhưng nếu vì ta trở thành Độc Nhất Chân Thần mà phải nghênh đón vẫn lạc, vậy thì ta cũng sẽ dùng quyền năng lưu lại để bố trí. Để người khác giúp các người kết nối vào tầng dưới. Nhất định sẽ thành công.”

“Vậy thì, tạm biệt từ đây, Thiên Địa Độc Nhất Chân Thần chúc phúc.”

Oanh!

Hết thấy tiêu tán trong nháy mắt. Lục Thủy thấy được hết thấy, biết được hết thấy nhân quả. Hiểu rõ vì sao Độc Nhất Chân Thần lại để người đi kết nối vào tầng dưới. Cũng hiểu vì sao tòa thành này lại gánh chịu hai người kia. Bởi vì tòa thành này là vì bọn họ mà tồn tại đến bây giờ.

Không phải thành này gánh chịu bọn họ, mà là bọn họ gánh lấy cả tòa thành. Rõ ràng chỉ là người bình thường, lại có thể thông thiên triệt địa, vì người khác mà mở ra năng lực luân hồi.

“Có thể làm đến nhường này vì người bình thường cũng chỉ có cị Chân Thần thường xuyên thất ước kia mà thôi.” Lục Thủy thở dài trong lòng.

Hắn đã thu dọn giúp Độc Nhất Chân Thần nhiều tình huống rối rắm như vậy rồi, thêm một cái nữa cũng chẳng sao.

Lục Thủy Không không để ý đến vị nam tử trước mặt nữa, hắn nói khẽ:

“Để ta giúp người đi. Giúp người tìm được nữ hài kia. Giúp người tìm nữ hài mà người để ý ấy. Để nàng trở lại bên cạnh người. Ta không phải Chân Thần, không phải Thiên Địa Độc Nhất, nhưng ta, có đủ năng lực để giúp người.”

Ngay lúc Lục Thủy dứt lời, hắn cảm giác cái người trước mắt này đang nhìn hắn chăm chú.

Hắn biết, chúc phúc của Độc Nhất Chân Thần đã đạt đến hiệu quả đầy đủ.

“Tiểu Nha, ta không thấy nàng.”

Giọng nói khàn khàn truyền ra từ miệng vị nam tử này, giọng nói bao hàm sự bi thương khôn tả, mang theo cả tuyệt vọng lẫn lo lắng. Lục Thủy dường như có thể nghe được giọng nói của nam tử này khi kiếm tìm nữ hài vào vô số năm trước.

Ngay vào khoảng khắc đối phương cất lời, Lục Thủy cảm nhận được trên người đối phương có thần lực xao động. Sau đó thần lực bắt đầu kéo dài, từ trên thân vị nam tử bao trùm về phía người hắn.

Lục Thủy không để ý, mặc cho thần lực bao trùm, tiếp đó mặc cho thần lực mang theo hắn xuyên qua không gian.

Đám Lục Cổ đang đi lại trên đường phố, bọn họ đang tìm kiếm điểm kích hoạt. Thế nhưng vẫn không thể kiếm ra được chút manh mối nào.

“Không có manh mối?” Lục Cổ nhìn ma tu Cát An vừa trở về, hỏi.

“Tòa thành này lớn đến khủng khiếp, phải mất thêm thời gian.” Ma tu Cát An đáp.

Hắn đột nhiên nhận ra chẳng biết từ lúc nào hắn lại trở thành tên chạy vạy. Nhưng có thể kiếm được tiền, hắn cũng vui vẻ chạy vạy. Chỉ là cảm giác không giống hồi xưa cho lắm. Nếu có thể gặp phải mấy kẻ địch thì giá trị của hắn càng thể hiện được hết.

Đi ra làm ăn, đương nhiên vẫn thích đứng đấy mà vẫn kiếm lời hơn. Có cảm giác thành công, cũng rất vui vẻ. Nhưng hiện thực thì tàn khốc. Tạm thời cũng chỉ có thể làm chân chạy vạy mà thôi.

Lục Cổ không để ý, cho đến trước mắt, bọn họ chưa tính là nhóm rớt lại. Nhưng quả thật tòa thành này lớn đến khủng khiếp.

Chương 875: Độc Nhất Chân Thần An Bài 2

Độc Nhất Chân Thần An Bài 2

“Các người thấy sau khi tìm được điểm kích hoạt, có muốn đưa ra điều kiện trước hay không?” Đông Phương Dạ Minh hỏi.

“Cho dù có muốn đưa ra điều kiện trước, vậy cũng phải trong điều kiện tìm thấy được chứ?” Ma tu Cát An nói ra.

Cho tới bây giờ, hắn vẫn không thấy có điều gì không đúng.

“Các người có cảm thấy tòa thành mang đến cảm giác không được hài hòa hay không? Có lẽ có thể biết trước được điều kiện, hoặc biết được nơi có điểm kích hoạt.” Đông Phương Liễu nói ra suy nghĩ của mình.

Về việc này, Lục Cổ rất tán đồng. Nhưng rốt cuộc thì cái nơi không hài hòa ấy ở đâu mới được? Chốt lại là vẫn chẳng phát hiện được điều gì.

Ngay vào lúc mà bọn họ đang suy nghĩ thì bất chợt có một vệt sáng phóng lên tận trời. Ánh sáng xông thẳng tới chân trời như thể một thứ gì đó được đốt sáng lên.

Trong nháy mắt, khi nhìn thấy luồng ánh sáng này, bọn Lục Cổ lập tức nhận được tin tức.

Bọn hắn biết, đây là ánh sáng thuộc về tầng dưới. Tầng dưới cũng có 36 vị trí, kích hoạt mỗi một chỗ sẽ xuất hiện một cột ánh sáng.

Ở tầng trên, khi một vị trí được kích hoạt, vậy thì ánh sáng sẽ từ trời chiếu xuống.

Có tất cả 36 vị trí. Trên dưới, tất cả đều kích hoạt, thông đạo sẽ mở ra.

Câu hỏi bắt đầu và lực lượng căn nguyên bắt đầu phân chia sau khi câu hỏi kết thúc.

“Tầng dưới đã kích hoạt lên chỗ thứ nhất nhanh đến vậy rồi cơ à? Người nào kích hoạt thế?” Đông Phương Dạ Minh thấy hơi khó tin.

Có thể nói, dọc suốt chuyến đi bọn họ đều không chút trì hoãn nào nhưng ngay cả một vị trí cũng không tìm ra. Người khác thì hay rồi, một phát đã kích hoạt được chỗ đầu tiên.

“Xem ra chúng ta rớt lại khá xa đó.” Lục Cổ nói.

Tầng dưới khá hơn so với hần tưởng nhiều. Nhưng bọn họ cũng hiểu rằng, một khi đã kích hoạt thì không cho phép ra vào. Cũng có nghĩa là sau kích hoạt, những người khác có muốn gỡ trò cũng không làm được nữa.

“Thật là giành giật từng giây.” Đông Phương Liễu cũng nghĩ đến đó.

Ma tu Cát An cảm thấy mấy người bọn họ đang ở thế yếu hơn, muốn cướp được vị trí rất khó. Nhưng hiện giờ vẫn chưa có ai tìm được vị trí ở tầng thượng.

“Có lẽ tầng dưới khá dễ, từ đầu đến giờ thượng tầng vẫn chưa được kích hoạt.” Ma tu Cát An nói.

Ngay tại lúc ma tu Cát An vừa dứt lời. Trên bầu trời rơi xuống một vệt sáng. Chùm sáng này như thể xuyên thấu đất đai, trực tiếp xuyên thẳng xuống tầng dưới.

Đám Lục Cổ nhìn về phía ma tu Cát An.

Ma tu Cát An: “Cái đầu tiên có khi là nhờ vận may thôi.”

Hắn vừa dứt lời thì lại có một chùm sáng từ trên cao rơi xuống. Ánh sáng lập loè.

Tầng trên đã xuất hiện cái thứ hai.

Tất cả mọi người lại một lần nữa nhìn về phía ma tu Cát An.

“Cũng không thể có cái thứ ba được chứ?” Ma tu Cát An cảm thấy không thể nào trùng hợp như vậy được.

Sau đó luồng ánh sáng thứ ba bắt đầu xuất hiện. Vẫn là từ trên cao rơi xuống, cũng có nghĩa là tầng trên đã mất ba điểm

kích hoạt rồi.

Trước mắt chỉ có ba mươi ba cái.

Ma tu Cát An: "... .”

Sao lại ra nông nổi này chứ?

Nhìn thấy ánh mắt của các vị kim chủ, ma tu Cát An làm động tác kéo khóa miệng, bày tỏ hẳn quyết không nói thêm gì nữa.

“Đi thôi, xem ra chúng ta đã rơi ở phía sau rì.” Lục Cổ nói.

Trong nháy mắt đã có đến ba nơi được kích hoạt.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì tâm trạng xảy ra vấn đề mất.

Tất nhiên bọn Đông Phương Dạ Minh không có ý kiến, thật ra bọn hắn rất ngạc nhiên, những người đó làm được như nào vậy?

...

“Thế mà chúng ta lại đứng thứ ba, xem ra thượng tầng có không ít kẻ mạnh.” Vũ Tiên nhìn chòm sáng trên không trung, nói.

“Không thể coi thường thời đại này. Vả lại người của phật môn và Thần Chúng chắc chắn cũng có đến. Đến lúc đó, kẻ địch nhân của chúng ta chính là bọn hắn.” Vũ Tiên nhíu mày nói.

Ba nhóm kích hoạt gần như cùng thời gian, nói cách khác, có thể thấy thực lực của bọn hắn gần như tương đương. Nếu như đối phương chỉ có một người, vậy mới là vấn đề lớn. Phải biết, tìm địa điểm kích hoạt cần lực lượng đông đảo mới kham nổi.

Chỉ ba người bọn họ thôi cũng đã tốn không ít thời gian. Nếu mà số người của đối phương ít thì có đã đủ thấy rằng người đó mạnh mẽ cỡ nào.

“Điều kiện tại vẫn đang mù mờ là chia cắt lực lượng căn nguyên như thế nào cho đều. Nếu nó chỉ là một phần bằng

nhau vậy thì chúng ta có nhiều người cũng chiếm ưu thế.” Lôi Tiên nói khẽ.

“Đến lúc đó chúng ta cũng có thể cướp đoạt.” Vũ Tiên cười nói.

Sau đó bọn họ cũng không nói thêm gì nữa, càng kích hoạt sớm càng giúp bọn họ có càng nhiều chỗ tốt hơn

Bởi vì thời gian khôi phục lâu, tương đương với khi đang ở trạng thái cực thịnh. Mà những người khác có khả năng chỉ miễn cưỡng vừa mới lên. Như vậy, tất nhiên họ là đang trong kỳ suy yếu. Như vậy, cơ hội thắng của bọn họ càng cao.

...

“Chỉ đứng thứ hai?”

Ở một chỗ trong rừng rậm, ánh sáng chiếu rọi đất đai. Một nữ tử mặc hắc bào đứng ở trong bốn trụ đá. Nàng nhìn về phía chân trời, cảm thấy ngạc nhiên.

Nàng còn tưởng rằng mình là người đầu tiên. Ở tầng tiếp theo đó trở thành người đầu tiên. Sau đó, nàng còn nghĩ mình là người đầu tiên ở thượng tầng, nhưng điều ngoài ý muốn thì luôn xảy ra. Ngay và lúc nàng sắp kích hoạt địa điểm thì điểm kích hoạt đầu tiên của thượng tầng cũng bị đoạt. Nàng trở thành nơi thứ hai.

“Không biết tình huống chia cắt là sao, nếu như theo xếp hạng thì có lẽ ta chỉ có thể coi là nơi thứ ba.”

“Không có lợi với ta. Nếu như đứng nhất và đứng hai không phải người của Tiên Đình và phật môn, thì còn tốt.”

“Đến lúc đó phải xem tình hình ra sao, chẳng qua...”

Hắc Âm Nữ Thần thử rời đi, nàng nhận ra dựa vào quyền năng của nàng có thể rời khỏi nơi này.

“Thứ này không liên quan gì đến Cự Thần, chứ nếu có liên quan, ta rất khó mà có thể rời đi.”

Nói xong, Hắc Âm Nữ Thần nhìn về phía vách đá. Trước đó nàng muốn thử xuyên qua thần lực của Cự thần để nhìn được nội dung bên trong. Nhưng thật bất ngờ là nàng không

làm được. Nếu là bản thể đến thì có lẽ có thể làm được. Nhưng hiện giờ thực lực chênh lệch quá xa.

Cựu Thần, rất mạnh. Nàng không cách nào phủ nhận được điều này.

“Không thể nào quan sát được chính xác quyền năng của nàng ta. Không phải vậy thì đã có thể biết được đại khái nàng đang ở cấp độ gì.”

Hắc Âm Nữ Thần không tiếp tục nghĩ nhiều. Hiện giờ nàng cũng cần nghỉ ngơi, điều hòa hơi thở. Dù đã có Băng Hải Nữ Thần và Quang Minh Thần chúc phúc. Nhưng đây cũng chỉ là phân thân của nàng, sức mạnh không được tốt lắm. Dù sao, nàng mới vừa thức tỉnh không được bao lâu.

“Hy vọng có thể có lại đủ thần lực.”

Thật ra, nàng cực để ý đến vị thứ hạng đầu tiên ở các tầng. Tầng dưới chỉ có ngũ giai trở xuống, không cần để ý tới. Nhưng thượng tầng không giống vậy, nơi đây chắc chắn chỉ có kẻ mạnh.

...

“Chị dâu, thứ này kích hoạt một lần có thể hỏi một vấn đề, thế còn cái kia kích hoạt hai lần thì có thể hỏi mấy lần vậy?” Đông Phương Trà Trà chọt chọt vào trụ đá đag phát sáng, hỏi.

Trước mắt có Hương Dụ đag ở trong trận pháp. Còn Mộ Tuyết vì cảm thấy sáng chói quá nên đã đi ra. Đông Phương Trà Trà thấy vậy cũng muốn đi ra theo. Chỉ Chân Thần Duy Nhất vẫn đứng ở trên đầu Đông Phương Trà Trà.

Đúng là nhân loại ngu xuẩn.

“Hai lần?” Mộ Tuyết lặp lại với giọng ngạc nhiên.

“Đúng vậy, trước đó, hình như ta và Hương Dụ cũng kích hoạt một cái.” Đông Phương Trà Trà nói.

“Vậy có khi có thể hỏi được hai vấn đề, đến lúc đó người hỏi Độc Nhất Chân Thần xem sao.” Mộ Tuyết nói.

“Vậy nếu là hỏi vấn đề này, có bị tính là đã hỏi một vấn đề không?” Đông Phương Trà Trà hỏi.

Mộ Tuyết: “... .”

Nàng không biết mà.

“Người hỏi gia hỏa kia xem, nàng là Duy Nhất Chân Thần, có lẽ có thể hiểu được ý nghĩ của Độc Nhất Chân Thần.” Mộ Tuyết nói.

Bây giờ nàng đang đợi, chờ tầng dưới được mở ra hết.

Nàng không quá để ý đến tầng dưới. Lục Thủy khẳng định sẽ kích hoạt toàn bộ tầng dưới.

Quan trọng là thượng tầng. Hiện tại đã xuất hiện ba cái, chắc chắn cạnh tranh sẽ trở nên kịch liệt hơn nhiều. Đến lúc đó nếu thiếu một hai cái, nàng sẽ phải đi một chuyến. Dù sao nàng cũng đáp ứng rồi.

Chương 876: Độc Nhất Chân Thần An Bài 3

Độc Nhất Chân Thần An Bài 3

Mộ Tuyết nhìn cô bé đứng bên cạnh. Từ sau khi Mộ Tuyết giúp nàng ấy, nàng vẫn luôn ở lại chỗ này, không hề biến mất qua. Duy Nhất Chân Thần cảm thấy nàng lại bị mạo phạm.

Tên nhân loại này thế mà biến mất ngay trước mặt nàng, chứ không phải nàng biến mất trước mặt nhân loại này.

Uy nghiêm của Thần bị khinh nhờn.

Oanh!!

Đông Phương Trà Trà bị đánh bay ra ngoài.

“Hừ! Nhân loại ngu xuẩn.”

“Chân Thần uy nghiêm, không dung mạo phạm.”

Đông Phương Trà Trà đứng lên, sờ lên trán của mình, nói:

“Ngươi không thể nói ta là nhân loại ngu xuẩn.”

Duy Nhất Chân Thần hơi hiếu kỳ:

“Nhân loại ngu xuẩn, chẳng lẽ ta không nên chỉ rõ sao?”

“Ngươi nói vậy là đang mắng ngươi chính mình đó.” Đông Phương Trà Trà nói.

“Nhân loại, ngươi có vấn đề về đầu óc.”

“Không phải, ngươi nghĩ mà xem, ngươi không thể bắt bạt chị dâu, không thể bắt nạt cô bé quần băng vải kia, chỉ có thể bắt nạt được ta. Mà ta lại là nhân loại ngu xuẩn. Như vậy, rõ ràng là ngươi chỉ có thể bắt nạt được nhân loại ngu xuẩn. Nếu như ngươi gọi ta là nhân loại thông minh, là nói lên ngươi không chỉ có thể bắt bạt nhân loại ngu xuẩn, mà còn có thể bắt nạt của nhân loại thông minh.” Đông Phương Trà Trà giống như nhắc nhở Duy Nhất Chân Thần.

Duy Nhất Chân Thần: “????”

Sau đó mặt nàng đỏ lên:

“Nhân loại ngu xuẩn, ta cảm thấy người lại đang mạo phạm ta.”

“Không có nha, ai nha, đau.”

Lúc Lục Thủy xuất hiện thì đã đang ở một nơi nào đó trong cung điện. Nơi này cũng có cột đá và trận pháp giống nhau.

“Lại thêm một cái, xem ra có thể bảo đảm Chân Võ chạy tới bên này bổ sung năng lượng.”

Sau đó Lục Thủy quay đầu nhìn về phía nam tử bên cạnh:

“Chờ đó, t sẽ tìm giúp người cô bé kia.”

Đối phương không trả lời nhưng Lục Thủy có thể hiểu. Tất cả những gì đối phương thể hiện lúc trước chỉ là lâm thời mà thôi, vừa rời mồm miệng nói được một câu đã là muôn vàn khó khăn.

Sau đó, Lục Thủy rời khỏi chỗ đứng.

Ngay khi hấn rời khỏi đó, hấn lập tức có thể cảm nhận được tình hình ở những nơi khác ở tầng dưới.

Dường như không nơi nào được tìm thấy giống như chỗ này. Xem ra địa điểm này khác đặc thù. Nhưng đối với Lục Thủy mà nói cũng không có ảnh hưởng gì.

Hấn muốn đi xem tình hình bên phía Kiếm Khởi.

Sau đó tăng tốc kích hoạt những điểm khác ở tầng dưới.

Vừa mới rời khỏi vị trí, Lục Thủy liền thấy bầu trời rơi xuống ba chùm sáng.

“Đúng là khá nhanh.”

Cảm thán một câu, sau đó hấn không để ý tới nữa. Hấn thúc đẩy tầng dưới càng nhanh, để thượng tầng càng đủ áp lực.

...

Chờ đến khi Lục Thủy trở lại vị trí của bọn Chân Võ Chân Linh. Hấn phát hiện nơi này đã cực kỳ thảm khốc.

Chân Võ Chân Linh cũng gia nhập cuộc chiến.

Ở trước rừng cây, bọn Kiếm Khởi không ngừng chiến đấu với bọn quái vật đất cát.

Những quái vật này không ngừng bị đánh tan rồi dung nhập vào đất đai, sau đó lại không ngừng từ trong rừng cây tuôn ra.

Lục Thủy nhìn thấy nhưng không tham dự, đám Sa Quái này mặc dù khó xử lý nhưng theo thời gian dần trôi, bọn Kiếm Khởi chắc chắn có thể thắng. Nhưng vẫn cần không ít thời gian mới xong được.

Có Chân Võ Chân Linh gia nhập, còn có cả thiên kiều như Kiếm Khởi Kiếm Lạc, cộng thêm Kiều Dã này có công pháp đặc thù, và Sơ Vũ thuộc loại hình vú em. Để tạo được đội hình như này mất rất nhiều thời gian. Nếu như thiếu một người trong đó vậy trận chiến tất càng thêm khó.

Dù tất cả đều là ngũ giai cũng sẽ tốn thời gian khá lâu.

“Quá chậm.”

Nếu như vậy thì cần bao nhiêu thời gian mới có thể kết nối được tầng dưới?

Hấn giúp người kia tìm được nữ hài kia thế nào đây?

Sau đó Lục Thủy bước vào rừng cây phía trên. Hấn muốn xem nơi này đã xảy ra chuyện gì.

Rất nhanh hấn liền phát hiện, sự tồn tại của Sa Quái thật ra là cố định. Bọn chúng bắt nguồn từ một nơi nào đó ở dưới mặt đất. Nói cách khác, nơi nào có chuột chũi cũng sẽ có Sa Quái, nơi chúng xuất hiện đều là dưới mặt đất. Chỉ là thông đạo có hạn, truyền đi đến một giới hạn nào đó là sẽ khép kín.

Sau đó có được chuột chũi, cùng với một số lượng lớn hạt. Những thứ này có thể kích hoạt được 36 điểm kích hoạt kia.

Đây cũng là bước chuẩn bị mà Chân Thần để lại.

Lục Thủy đi vào nơi rừng cây hẻo lánh, hẩn thử đi thông đạo, rất nhanh hẩn có thể nhận ra được có hai nơi cũng có thông đạo đang bị hao tổn.

Nói cách khác, bọn hẩn chưa chắc đã là người đầu tiên chiến đấu với đám Sa Quái.

“Chỉ cần khiến tất cả Sa Quái biến mất, như vậy tiến độ cũng nhanh hơn nhỉ?”

Lục Thủy trầm nghĩ trong lòng.

Sau khi dẫn đo suy nghĩ, hẩn nhanh chóng sửa thông đạo, hẩn không đi sửa thông đạo của người khác, mà chỉ sửa lại thông đạo mà hiện tại bọn hẩn đang ở.

Làm nó to thêm mấy lần. Tăng nhanh tốc độ Sa Quái xuất hiện, cũng kéo dài độ bền của thông đạo. Hẩn không đóng lại thông đạo, bởi vì rất dễ dàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lúc này thông đạo thay đổi, lập tức đã tuôn ra một số lượng lớn Sa Quái.

Hẩn muốn đề bọn Kiếm Khởi giải quyết một lần duy nhất phần lớn Sa Quái, mở ra một con đường thuận lợi cho những người khác. Còn người khác có được lợi hay không, hẩn không quan tâm.

Điều hẩn muốn là tăng nhanh tốc độ kết nối cả trên cả dưới. Tạo áp lực cho thượng tầng.

“Tốt rồi, giờ tốc độ đã nhanh gấp mấy lần, điều các người phải làm chính là giải quyết tất cả Sa Quái.” Lục Thủy xuất hiện ở sau lưng đám Kiếm Khởi.

Hẩn lấy ghế cao ra rồi ngồi xuống. Thuận tiện nhìn lên Thiên Địa Trận Văn.

Chân Vô Chân Linh: “...”

Thiếu gia, người chịu nổi như vậy thật sao?

Kiếm Khởi Kiếm Lạc cũng cảm thấy áp lực lớn như núi đè. Chỉ có Kiêu Càn và Sơ Vũ chẳng có chút cảm giác gì.

Đến lúc chạt vật vậ rồi thì cứ đợi đui chỉ điếm cho đi.

“Muốn tăng Khuynh Thiên Minh Thần Quyết thêm một tầng thì đừng có mà tránh né bất cứ tổn thương nào, càng bước đến gần tử vong, càng minh ngộ nhiều.”

“Dù cho tu đao hay là tu kiếm, tâm là quan trọng nhất, xuất đao nhanh hay chậm chỉ là kỹ xảo, đao ý mới là lưỡi đao.”

“Năm vô địch kiếm, có vô địch tâm, điều cần làm bây giờ là dùng vô địch tâm kêu gọi vô địch kiếm.”

“Thuật Bách Linh đôi khi có thể dùng bách mạch bên trong chính mình, sau đó khi đánh người có thể cùng lúc tu thể.”

Sơ Vũ: “? ? ?”

“Chân Võ Chân Linh, công pháp vận chuyển được một nửa, không cần tiếp tục hướng xuống, vận chuyển trở về rồi lại xuất kiếm, bị thương cũng không sao, đã có thuật Bách Linh hậu thuẫn.”

Sơ Vũ: “? ? ?”

Hắn cảm giác mình vừa kiếm lá chắn lại kiếm cả vú em.

Xem ra, cuối cùng thì con đường của Thánh kỵ sĩ đã thiếu mất thánh quang.

Được cùng tổ với hắn là vận may của những của người này. Hắn vừa tấn công, sữa (như mana trong game) lại nhiều, còn có thể lá chắn cứng cáp.

Mặc dù hắn khả năng không bạo lực như Kiếm Khởi, không có phòng ngự cao như Kiều Dã, nhưng tất cả các mặt đều hơn Kiếm Lạc.

Lục Thủy thuận miệng nói vài câu đằng sau, sau đó bắt đầu thành thoi bắt đầu nhìn Thiên Địa Trận Văn.

Về phần phối hợp, Lục Thủy để bọn hắn tự quyết định.

Những người này không ai là người ngu ngốc cả, bọn hắn biết nên phối hợp như thế nào. Cũng hiểu đạo lý nên thay phiên nghỉ ngơi. Dù sao chiến đấu cũng không thể chấm dứt nhanh được, cũng không có ý định để bọn hắn nghỉ ngơi giữa trận.

Dù sao cũng không phải chuyện gì quá khó khăn.

...

Chiến đấu kéo dài một ngày. Lục Thủy vừa ý với việc lần lượt có ánh sáng chiếu xuống. Đã được mười tám đạo.

Thượng tầng đã hoàn thành được một nửa. Nhưng là tầng dưới tính đến bây giờ mới chỉ có một vệt ánh sáng xuất hiện. Lục Thủy cũng không sốt ruột, rất nhanh thôi, tầng dưới cũng sẽ vượt qua thượng tầng.

Hắn có thể cảm giác được, đã có 36 nơi thông đạo đang xảy ra chiến đấu.

Mà chỉ cần bọn hắn giải quyết xong cuộc chiến bên này, như vậy cũng có ý nghĩa là 36 địa phương sẽ được giải quyết toàn bộ.

Người ở tầng dưới cạnh tranh hắn là không kịch liệt lắm. Nơi này khắp nơi đều có những thứ có tu vi mạnh mẽ. Những hạt kia của đám chuột chũi chắc chắn sẽ có thêm không ít

Mà những vật đó mang đến nhiều lợi ích cho tu vi. Giờ Lục Thủy chỉ lo lắng, những người này không đi kích hoạt điểm kích hoạt.

Đến lúc đó xem tình hình như nào đã, hiện tại phải kết thúc đã.

Lục Thủy đứng lên.

Sa Quái đã được đám Kiếm Khởi xử lý hết.

Chương 877: Liên thông thượng tầng, cường giả kêu gào 1

Liên thông thượng tầng, cường giả kêu gào 1

Bốn người Đỗ Lâm bọn họ đang không ngừng công kích sa quái.

Mặc dù sa quái không tính là quá mạnh.

Nhưng lại rất nhiều.

Đây chính là một trận chiến tiêu hao.

Bất quá cũng may quái đi ra không nhiều lắm, bọn họ bốn ngũ giai, đánh nhau không tính quá khó.

Mà bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều có luyện thể, cho nên một điểm cũng không giả.

“Các người có cảm giác là, hình như quái bắt đầu ít đi không.” Mạc Kỳ mở miệng nói.

“Ừm, trước đó cũng thay đổi thiếu một sóng, lần này biến đổi càng ít.” Đỗ Lâm nói.

“Hẳn là phải kết thúc, cho đến trước mắt, trừ người đầu tiên, còn có người thứ hai xuất hiện không.

Chúng ta hẳn có thể trở thành người thứ hai kích hoạt địa điểm.

Bất quá, đến lúc đó chúng ta hẳn nên hỏi vấn đề gì?

Bốn người, có bốn vấn đề.” Một người giẫm lên sa quái mở miệng hỏi.

Bọn họ đánh sa quái không tính mệt mỏi.

Nếu không phải chỉ có thể đánh xong mới có thể xông vào.

Thì bọn họ đã xông vào rồi.

“Chúng ta đến là vì tin tức, đừng hỏi vấn đề giống nhau.” Đỗ Lâm nói.

“Nhưng chúng ta lại không biết những người khác hỏi gì, không thể liên tục hỏi, trên quy tắc có vẻ như tất cả mọi người phải tự hỏi.” Có nam nhân một quyền đánh tan sa quái nói.

Thân là cận vệ của Lục gia, bọn họ đương nhiên sẽ không lựa chọn hỏi vấn đề của chính mình.

Đây là nhiệm vụ của bọn họ.

Dù sao bọn họ không có vấn đề gì quá lớn.

Cận vệ của Lục gia, đãi ngộ cũng một chút cũng không kém.

Đến một chuyến này mà không mang về thứ gì.

Vậy thì không thể nào nói nổi.

“Tộc trưởng bọn họ khẳng định cũng sẽ hỏi, đến lúc đó mà trùng hợp liền thăm.” Mạc Kỳ nói.

“Tóm lại quay xung quanh Tà Thần kia hỏi thì tốt rồi, một người hỏi nguyên nhân cái chết, một người hỏi lai lịch, một người mục đích hỏi tồn tại, một người hỏi có đồng đảng không.

Thì tốt rồi.” Đỗ Lâm nói.

“Mục đích đi theo lịch có thể tái diễn không?” Có người hỏi.

“Dĩ vãng vạn nhất thì sao, hay là đều hỏi thật hay.” Mạc Kỳ cũng nói.

Sau khi bốn người đạt thành hiệp nghị, bắt đầu toàn lực thanh quái.

Chỉ là chưa bao lâu quái thể mà không ra nữa.

“Đây là kết thúc rồi?”

Luôn cảm giác có chút không thích hợp.

Không đúng, người nhìn xem, trong thông đạo còn có sa quái, bất quá đều đang đi về những phương hướng khác.” Có người lập tức nói.

Bốn người bọn họ vẫn am hiểu với sự tình này.

“Không rõ xảy ra chuyện gì, bất quá có khả năng sẽ xuất hiện người tài ba gì đó.”

Tóm lại chúng ta hẳn sẽ được lợi, vậy cũng chớ phụ lòng đối phương.” Đỗ Lâm nói.

Những người khác cũng không nghiên cứu sâu, vọt thẳng vào tìm chuột đồng.

Điểm kích hoạt kia, bọn họ đã nhìn qua.

Cho dù là bọn họ, đều khó mà kích hoạt.

Chỉ có thể công lược bình thường thôi.

...

Bọn người Đạo tông Vũ Niết cũng đang giao thủ cùng sa quái, bọn họ chỉ có ba người, rất gian nan.

Bất quá vận khí của bọn họ không tệ, tạm thời không có người đến tìm bọn họ gây sự.

Nếu có, thì khó rồi.

Một chỗ chỉ có thể tiến vào bốn người, nhiều người như vậy làm sao đi vào sẽ thành vấn đề.

Chỉ là đánh nửa ngày sau, may mắn không còn nữa, có người đến tìm.

Tất cả có năm người.

Hai tam giai, mặc dù có thương tích trong người, nhưng tam giai chung quy là phiền phức.

Bon người Kiêu Thiên đi tới cũng có chút ngoài ý muốn, nơi này lại có thể có người.

Bọn họ căn cứ bảo vật chỉ dẫn mà đến.

Vốn lúc đầu chỗ kia chính là địa phương Kiếm Khởi bọn họ muốn.

Bọn họ không có chỗ trống nhúng tay.

“Các người chỉ có ba người, căn cứ hiểu rõ của chúng ta, một chỗ hẳn có bốn người, chúng ta thêm một người đi vào.”

Hột thêm ra, thuộc về chúng ta.” Kiêu Chính nhìn ba người Đạo tông nói.

Bọn họ đương nhiên nhận ra đám người Đạo tông Vũ Niết.

Người của Đạo tông dù chỉ có một tam giai, bọn họ cũng không dám cứng đối cứng.

Như là Kiếm Nhất Phong Kiếm Khởi.

Một kiếm trăm tứ giai.

Quả thực đáng sợ.

Đây mới là thiên kiêu thực sự.

Đây chính là người ở thế lực đỉnh cấp.

Cho nên đối mặt với ba người Đạo tông, cho dù là nhị giai, bọn họ cũng không dám có chút khinh thường.

Năm người bọn hắn chỉ mưu một vị trí.

Nếu như đối phương chịu đồng ý, như vậy bọn hắn không chỉ không lỗ.

Hoặc nói sẽ rất kiếm.

Kinh Hải nhìn năm người này, năm người này đối với bọn hắn không tạo thành nguy hiểm tuyệt đối.

Nhưng là...

Gặp nguy hiểm chính là gặp nguy hiểm, chỗ tốt cũng không thể để ba người bọn họ chiếm hết.

Đi ra ngoài bên ngoài, cho dù bọn họ là đệ tử Đạo tông, cũng phải nhượng bộ rõ ràng thích hợp.

“Nếu như đằng sau không có nhiều người gia nhập, các ngươi trước hết phái người đi vào điểm kích hoạt?” Kinh Hải hỏi.

Ý tứ của hắn rất rõ ràng, hắn đồng ý.

Đến nỗi ý kiến của Vũ Niết và Kinh Hiện, hắn không cần hỏi.

Đạo tông Vũ Niết không nói gì thêm, Kinh Hiện chỉ nhún mày, liền buông ra.

Trước đó gặp phải đám người Sơ Vũ kia, lại đụng phải Đông Phương Trà Trà nọ.

Lòng kiêu ngạo đã bị đả kích rất nặng.

Mười tám tuổi tam giai.

Quả thực không dám tưởng tượng.

Đông Phương gia nhảy ra một thiên tài như thế, không chừng Kiều gia cũng nhảy một người.

Kiều gia tiểu thư Kiều Thiên, bọn họ hoặc nhiều hoặc ít cũng nhận biết.

Bởi vì lần trước ở vô thượng kiếm đạo, nhìn thấy Trùng cốc chọc tới Lục gia, cho nên Kinh Hải để bọn họ nhìn một lần, danh sách tất cả thiếu gia tiểu thư hiện tại.

Trừ một số nhỏ không lấy được ảnh chụp, người khác đều nhận biết.

Nắm chắc lòng tốt.

Có thể cho dù là như vậy, cũng có cá lọt lưới, Đông Phương Trà Trà chính là điển hình trong đó.

Trước đó là trực tiếp trùng kích nhận biết của bọn họ.

“Nếu như không có điều dư thừa ngoài ý muốn, ta sẽ tiến vào điểm kích hoạt.” Kiều Thiên tiến lên một bước nói.

Người phải trưởng thành.

Dù nàng ở trước mặt Đạo tông Vũ Niết lộ ra bình thường như vậy, nàng cũng không thể khiếp đảm.

Nhất định phải mặt đối mặt cảm thụ sự mạnh mẽ của đôi phương.

Ba người Kinh Hải gật đầu.

“Như vậy mấy vị, xin đừng lưu lực dư thừa.

Chúng ta đương nhiên cũng như thế.” Kinh Hải nói.

Đơn giản cảnh giác một chút, bọn họ vẫn cần phải có.

Đám người Kiều Thiên nhẹ nhàng thở ra.

Nếu đối phương cự tuyệt, đối với bọn hắn mà nói, cũng là chuyện rất phiền phức.

Kiều Dịch ở một bên không nói gì.

Nếu như là trước đó, hắn khẳng định muốn tranh vị trí này.

Nhưng hiện tại không được.

Biểu hiện của mình rõ ràng không bằng Kiều Thiên, không có người nào sẽ ủng hộ hắn.

Mà hai vị tam giai tộc nhân, có thể nói đều bị Kiều Thiên cứu được.

Trừ phi hai người bọn họ bất mãn.

Thế nhưng bọn họ muốn không thì cũng là ý kiến của chính bọn họ.

Cũng không tới phiên hắn.

Cho nên hiện tại hắn chỉ có thể cố gắng đạt được hột.

Tăng cường tu vi.

Mà để chuẩn bị sau này lật bàn.

Hắn sẽ không nhận thua.

Nhưng là...

Chuyện vượt qua Kiếm Khởi này, hắn không dám nghĩ tới

Sau đó tất cả mọi người đã gia nhập chiến trường.

Hồi lâu sau, trên người bọn họ hoặc nhiều hoặc ít lại thêm một ít thương thế.

Bất quá hai phe đội ngũ có một chút khoảng cách.

Chủ yếu vẫn vì phòng bị lẫn nhau.

Nghỉ ngơi một lát, bọn họ lại tiếp tục dự định thanh quái.

Chỉ là khi đám sa quái kia chuẩn bị bắt đầu công kích đám người Kinh Hải, đột nhiên khê giạt mình.

Sau đó bắt đầu trở về.

Đám người Kinh Hải sững sốt một chút.

Tiếp đó bọn hắn phát hiện những sa quái kia đi vào trong thông đạo nào đó, phỏng phát có địa phương càng quan trọng nào đó cần bọn chúng.

Điều này...

Đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng có một ít bọn hắn có thể xác định.

Đó chính là bọn họ nhặt được chỗ tốt.

“Hắn có người nào đó dẫn những quái kia đi rồi, trước hết tìm chuột đồng lấy hột thoi.” Kinh Hải lập tức nói.

Chương 878: Liên thông thượng tầng, cường giả kêu gào 2

Liên thông thượng tầng, cường giả kêu gào 2

Lục Thủy nhìn thấy đám người Kiếm Khởi nhanh chóng đổ xuống, cuối cùng cũng thêm một phần lực.

Kéo tất cả sa quái còn lại qua.

Nhìn thấy lại là một sóng lớn sa quái từng con từng con trợn tròn mắt.

Rõ ràng vừa mới rút lui, tại sao lại đến nữa?

Lần này Sơ Vũ đi đến phía trước nhất.

“Người đang làm gì đó?” Kiếm Lạc hiếu kỳ hỏi một câu.

Mặc dù Sơ Vũ cũng đang sa quái, nhưng bình thường đều không phải chủ lực.

Đây là nỗi điên làm gì?

“Hết mana.” Sơ Vũ yếu ớt nói.

Kiếm Lạc không nói chuyện.

Vú em hết mana thì làm được cái gì?

“Một đợt cuối cùng, kết thúc liền có thể nghỉ ngơi.” Lục Thủy ở phía sau nhắc nhở.

Hắn vẫn đang đọc sách.

Bất quá hắn phát hiện một sự kiện.

Nơi này không có đêm tối.

Nếu như theo bình thường, đây đã là ngày thứ hai hắn đến, hơn nữa còn là ban đêm.

Đại chiến hết sức căng thẳng.

Tất cả mọi người đang ra sức giết địch.

Bởi vì không có vú em, từng người dù có cẩn thận, cũng khó tránh khỏi bị thương.

Nhưng vẫn cần răng kiên trì.

Lục Thủy chỉ điềm, chỉ có thể để bọn họ tránh đi đường quanh co, để bọn họ càng mạnh hơn.

Nhưng không thay đổi được sự thật bọn họ bị tiêu hao.

Lục Thủy không đợi bao lâu, lúc từng người ngã xuống, tất cả quái đều đã thanh xong.

Cũng may tu vi của Chân Võ Chân Linh tương đối cao, còn đứng được.

Cho dù là Kiếm Khởi, lúc này cũng đứng không vững.

Lục Thủy không để ý, mà nói thẳng:

“Địa phương khác cũng đã thanh quái xong, không đi điềm kích hoạt, có khả năng vị trí sẽ để những người khác phát hiện.”

Nghe thấy Lục Thủy nói.

Kiếm Khởi bọn họ liền đứng lên.

Sơ Vũ không hề bị lay động, hấn nằm trên mặt đất nói:

“Ta không đi, tất cả có bốn vị trí, tặng cho các người có mơ ước đó.”

Kiều Càn cũng không nhúc nhích:

“Ta cũng không cần những thứ này.”

Lục Thủy liếc những người này một cái, nói:

“Chân Võ Chân Linh phải đi địa phương khác với ta.”

Hô!

Sơ Vũ là người thứ nhất đứng lên:

“Đi.”

Hấn xác thực có một vấn đề muốn hỏi một chút.

Đương nhiên, là vấn đề có cũng được mà không có cũng không sao.

Chỉ là đối với bản thân hắn mà nói, tương đối quan trọng.

Khi nhỏ đứng ở một bên, nó đang nhớ nó có thể đi theo vào hay không.

...

Bất quá trong chốc lát.

Chân Võ Chân Linh đã mang đi số lượng lớn hột.

Đương nhiên, chỉ cầm một phần.

Càng nhiều thì ở trong tay Sơ Vũ bọn họ.

Căn cứ Lục Thủy xem xét, đủ để bọn họ kích hoạt một địa phương.

Chân Võ Chân Linh mang đến, khẳng định không đủ.

Nhưng Lục Thủy có thể dùng tu vi của mình bổ sung.

Hắn hiện tại sắp 5.3, cho nên vấn đề không lớn.

Trên thực tế chỉ một mình hắn, không sai biệt lắm đã đủ kích hoạt một chỗ.

Dù tới lực lượng thiên địa, càng không có khả năng có vấn đề.

Một người kích cũng không có tác dụng gì.

Thứ hắn muốn là, để người khác cũng kích hoạt.

Bằng không thì làm sao kết nối vào hạ tầng?

Nói cái gì mà giúp người kia?

Rời khỏi rừng cây, Lục Thủy một đường đi đến cung điện trước đó.

Hắn không vội vã đi qua, mà là từ từ đi qua, dù sao Chân Võ Chân Linh không có tốc độ gì.

Tiêu tốn một ít thời gian.

Lục Thủy một bước đi vào trong cung điện.

Chân Võ Chân Linh cùng theo vào trong cung điện.

Lúc này bọn họ phát hiện trong cung điện, đúng là có kích hoạt điểm.

Không chỉ như thế, còn có một người trên mặt đeo băng vải.

Lục Thủy nhìn người kia, hấn nói khẽ:

“Hoàn thành hơn phân nửa, rất nhanh.”

Sau đó hấn quay đầu nhìn về phía Chân Võ Chân Linh:

“Đi vào đi, bắt đầu nạp năng lượng.”

Chân Võ Chân Linh gật đầu, lập tức đi đến trung tâm trận pháp, sau đó lấy ra số lượng lớn hột.

Cùng lúc đó.

Sơ Vũ bốn người cũng lấy ra số lượng lớn hột bắt đầu nạp năng lượng.

Bốn người bọn họ chiếm cứ bốn vị trí.

Khi nhỏ cũng ở bên trong, có vẻ như không có giành chỗ.

Địa phương khác bốn người Đạo tông Vũ Niết cũng đang bắt đầu nạp năng lượng.

Bọn họ rất may mắn, chưa từng xuất hiện nhóm người thứ ba.

Kiều Thiên cũng đang đợi, chỉ cần thành công, là có thể hỏi thăm một vấn đề.

Nàng đang do dự, chính mình cần muốn hỏi điều vấn đề gì.

Vấn đề tu vi, hay là vấn đề tương lai của mình, hoặc là cái khác.

“Bắt đầu, để chúng ta trở thành nhóm thứ hai đi.” Ở nơi nào đó trong rừng cây, Đỗ Lâm nói.

Bọn họ thân là cận vệ Lục gia, hôm nay phải lập công.

Cũng không biết cấp trên bọn họ sẽ ban thưởng thứ gì.

“Ghi nhớ rõ vấn đề, tuyệt đối đừng loạn hỏi.” Mạc Kỳ cũng đến.

“Thượng tầng đã hoàn thành 23 cái, hạ tầng chúng ta có phải cản trở rồi không?”

“Đừng quản, trước hết mở ra đi.”

Một ít thời gian sau.

“Rất cục cũng hoàn thành.” Đỗ Lâm cười nói.

“Chúng ta chính là nhóm thứ hai ở hạ tầng.” Bọn họ cảm giác tốc độ của mình rất nhanh.

Ngay lúc bọn họ cho là mình là nhóm thứ hai.

Một vệt ánh sáng phóng lên tận trời, thẳng vào mây.

Đám người Đỗ Lâm sửng sốt một chút, hạng hai bị cướp rồi?

Thế mà còn có người nhanh hơn bọn họ.

Sau đó bên này của bọn họ cũng hoàn thành kích hoạt.

Chỉ là chờ khi bọn họ hào quang ngút trời, địa phương khác lại có hào quang ngút trời.

Chùm sáng thứ ba.

Chùm sáng thứ tư.

Chùm sáng thứ năm.

Chùm sáng thứ sáu.

...

Chùm sáng thứ mười.

...

Chùm sáng thứ ba mươi lăm.

“Cái này, làm sao có thể?”

Sau khi nhìn thấy toàn bộ ba mươi sáu chùm sáng, Đỗ Lâm sửng sốt.

Ba người khác cũng sửng sốt.

Đây không có khả năng, ba mươi lăm địa điểm, thế mà có khoảng cách ngắn như vậy.

Gần như là kích hoạt cùng một thời gian.

Điều này nói rõ cái gì?

Nói rõ có một bàn tay to ở phía sau thao túng tất cả.

“Loại người nào sẽ có năng lực thế này?” Mạc Kỳ không dám tin.

Không chỉ là bọn họ, những người khác cũng là như thế.

Đạo tông Kinh Hải nhìn toàn bộ địa điểm được kích hoạt trong lúc nhất thời không nói gì.

“Đây là người nào mới có thể làm ra loại sự tình này?” Kinh Hiện kinh ngạc mở miệng.

“Dưới ngũ giai và ngũ giai, còn có người thứ hai sao?” Kinh Hải mở miệng nói.

Kiều Thiển nhìn Kinh Hải, kỳ thật nàng không nghĩ ra là ai.

Loại người nào lại năng lượng lớn như vậy?

“Vạn cổ đệ nhất thiên kiêu, Ân Thiên tông Thiếu tông chủ, Lưu Hỏa.” Kinh Hải chậm rãi nói.

Đạo tông Vũ Niết trầm mặc không nói.

Lưu Hỏa.

Bọn họ đều có chút hoài nghi, Lưu Hỏa kia, đến cùng phải người đời này như bọn họ hay không.

Thế nhưng lần này thật sự là Lưu Hỏa.

Như vậy hẳn thật ra đang ở ngũ giai, hoặc là dưới ngũ giai sao?

Kiều Thiển cũng có chút không dám tin.

Lưu Hỏa.

Đúng vậy, bọn họ đều lọt mắt Lưu Hỏa.

Bởi vì chuyện Lưu Hỏa làm, đã không phải Tu chân giả bình thường có thể làm.

Nhưng mà kỳ thật hẳn và bọn họ lại cùng thế hệ.

...

“Thủ bút của đui thật lớn.” Phát hiện một màn này Sơ Vũ cũng kinh hãi không im miệng.

Thủ bút này quá lớn.

Bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, Lục Thủy muốn làm loại chuyện này.

Gần như làm cho tất cả mọi người kích hoạt địa điểm trong thời gian ngắn.

Kiều Càn trầm mặc không nói.

Lục Thủy thật vượt qua nhận biết của hắn.

Mà điều này rõ ràng là đang giúp người khác đạt được cơ duyên.

Trực tiếp đánh vỡ cân bằng.

Rốt cuộc hạng người gì, mới có thể không thèm để ý người khác có đạt được cơ duyên hay không đây?

Mỗi lần đều là như vậy.

Mặc kệ là đạo tà, hay là vô thượng kiếm đạo.

Lục Thủy không thèm để ý.

Đây chính là cảnh giới của Lục Thủy sao?

...

Ba mươi sáu vết sáng phóng lên chân trời, sau đó ba mươi sáu vết ánh sáng bắt đầu liên tiếp.

Trận pháp vô cùng to lớn bắt đầu hiện ra bên trong chân trời.

Chỉ là dường như trận pháp này chỉ có một bên.

Một nửa còn lại ở trên.

Lục Thủy thu tay về.

Kích hoạt vết ánh sáng thứ hai.

Ánh sáng đến tiếp sau cũng lần lượt xuất hiện.

Hiện tại toàn bộ ba mươi sáu địa phương được kích hoạt.

Hạ tầng đã phát ra tin tức, thỉnh cầu kết nối vào thượng tầng.

Điểm kích hoạt chỗ Lục Thủy là đặc biệt, lúc ba mươi sáu vật quang kết nối.

Hắn có loại cảm giác, có thể truyền một câu đến thượng tầng.

Sau đó liền mở miệng, âm thanh hắn mang theo hư vô mờ mịt:

“Các người, quá chậm.”

Âm thanh của Lục Thủy trực tiếp truyền khắp hạ tầng, thẳng tới thượng tầng.

Tất cả mọi người ở hạ tầng đều nghe được.

Bọn họ biết, chính là người này, để hạ tầng gần như kích hoạt ba mươi lăm điểm cùng một thời gian.

Cả đám đều rõ ràng.

“Quả nhiên có người ở sau lưng thúc đẩy, ta đã cảm giác không bình thường.”

“Người này rốt cuộc là ai? Quá đáng sợ rồi?”

“Khoảng cách 36 điểm xa không hợp thói thường, đối phương mạnh nhất cũng ở ngũ giai, hắn rốt cuộc làm sao làm được?”

“Trùng hợp? Loại người nào có sức mạnh như vậy?”

“Người này là cảm thấy chúng ta cản trở, ray tay hỗ trợ sao?”

“Hắn mục đích gì?”

Mặc kệ bọn họ cảm thấy thế nào, nhưng âm thanh đột nhiên xuất hiện này, làm bọn họ phát hiện một sự kiện.

Trừ người này, không có người có thể truyền ra phía ngoài bất cứ tin tức gì.

Thậm chí năng lực bọn họ rời khỏi cửa hàng kích hoạt cũng không có.

Chương 879: Liên thông thượng tầng, cường giả kêu gào 3

Liên thông thượng tầng, cường giả kêu gào 3

Thượng tầng.

Lục Cổ bọn họ đã tìm được địa điểm, trước hết đưa điều kiện chính là gặp được một nữ hài đeo băng vải, sau đó sẽ có được một địa điểm.

Lúc này bọn họ đang thử kích hoạt.

Vừa đủ bốn người.

Chỉ là kích hoạt lên không được dễ dàng như vậy.

“Đại lão bản, người đến đây ra thêm chút sức đi.” Ma tu Cát An nói với Lục Cổ.

Tất cả mọi người đang không ngừng nạp năng lượng.

Chỉ có Lục Cổ rất tùy ý.

Lục Cổ liếc mắt nhìn ma tu Cát An một cái, sau đó mở miệng nói:

“Có người tới, ba thất giai, trong đó hai người nhập đạo.”

Nghe thấy Lục Cổ nói, Đông Phương Dạ Minh không để ý.

Đông Phương Liễu nhường mày, hẳn cảm thấy bọn họ có uy hiếp nhất định.

Ma tu Cát An sững sốt một chút.

Cảm giác có thể hơi phí sức.

“Trước đó nói rõ, ta chỉ giúp các người kéo một thất giai nhập đạo.

Đương nhiên, lời nói chạy trốn, ta ngược lại có thể mang theo các người trốn đi.

Đây là giao dịch công bằng.

Kiểm tiền là vì hoa, nếu như mất mạng, ta cũng không tất yếu kiếm tiền.

Các người đồng ý không?” Ma tu Cát An nói.

“Ba thất giai, hai người nhập đạo, không tới phiên người ra tay, tranh thủ thời gian nạp điện đi.” Đông Phương Dạ Minh nói với ma tu Cát An.

Ma tu Cát An nhìn về phía Đông Phương Dạ Minh, vẻ mặt dấu chấm hỏi:

“Người muốn ra tay sao?”

Đông Phương Dạ Minh động đậy phía dưới, nhìn về phía Lục Cổ bên trên nói:

“Đại lão bản muốn ra tay.”

Ma tu Cát An: “???”

Dấu chấm hỏi của hắn càng nhiều.

Một lục giai đỉnh phong, muốn khiêu chiến hai người nhập đạo, một thất giai?

Bị điên đi?

“Người biết cái gì gọi vạn người không được một tuyệt thế thiên tài không? người nhìn thấy vị kia chính là nó.” Đông Phương Dạ Minh lại nói.

“Mặc dù ta từng gặp thiên tài cùng loại, nhưng người kia có chút kỳ quái.

Có thể tu vi của đại lão bản thường thường không có gì lạ.” Ma tu Cát An không quá tin tưởng.

Thân là một người làm ăn đứng đắn, có nghi vấn là sẽ nói ra.

“Bọn hắn đến.” Lục Cổ mở miệng nói.

Ma tu Cát An vừa mới không đi cảm giác, hiện tại cảm giác được, thật sự đã đến.

Nhưng mà vừa lúc này, đột nhiên, đại địa xuất hiện 35 vết ánh sáng.

Hào quang ngút trời mà lên, thẳng vào mây.

Thấy cảnh này, đám người Đông Phương Dạ Minh trực tiếp sửng sốt.

Cái này...

“Hạ tầng xảy ra chuyện gì rồi?” Đông Phương Dạ Minh hơi kinh ngạc.

Bọn hắn mà nhanh, cũng không thể như vậy.

Dần dần tiến dần thì thôi đi, trực tiếp cùng một thời gian kích hoạt 36 điểm là xảy ra chuyện gì ?

Hạ tầng được thông nhất sao?

Lục Cổ cũng có chút ngoài ý muốn:

“Hạ tầng có người tài ba.”

“Các người, quá chậm.” Âm thanh từ không trung trên cao mà tới.

Tất cả mọi người ở thượng tầng đều nghe được.

Ma tu Cát An rất kinh ngạc.

Người này rõ ràng chính là người thôi thúc hạ tầng kích hoạt cùng một thời gian.

“Cảm giác bị trào phúng.” Ma tu Cát An nói.

Lục Cổ cũng cảm giác như thế, vốn cho rằng hạ tầng sẽ cản trở, hiện tại xem ra, hạ tầng cảm thấy tầng này của bọn họ mới cản trở.

“Nơi này lại có thể có người.” Sau khi ba mươi lăm vệt ánh sáng xuất hiện, có ba người rơi vào phía trước trận pháp chỗ Lục Cổ bọn hắn.

Nhìn thấy ba người này đến.

Chân mày Ma tu Cát An cau lại.

Mặc dù hai người nhập đạo không tính đặc biệt mạnh.

Nhưng cũng tuyệt không phải yếu.

Nếu như hai lục giai có thể ngăn chặn thất giai kia một đoạn thời gian.

Như vậy bọn họ hẳn có thể thắng.

Gặp được sự tình này, ma tu Cát An cảm thấy đâu là thời điểm hẳn kiếm tiền.

Nạp điện không có tiền kiếm.

Dù sao một câu của đại lão bản, nói yêu sung không sung.

Hắn không có lựa chọn nào khác.

Không nạp điện, cơ duyên cũng không có.

Đương nhiên, hẳn thân là người làm ăn, cũng rõ ràng cò kè mặc cả.

Hắn cảm thấy bao nhiêu đều đủ cho một điểm.

Sau đó, vị Đông Phương lão bản bên trên này, cho một viên nhất phẩm Linh thạch.

Đây quả thực là vũ nhục người khác.

Sau đó hẳn nhận.

Bất quá đối với những người này cụ thể kêu cái gì.

Hắn vẫn còn chưa biết rõ.

Chỉ là ma tu Cát An cảm thấy, sắp tới lúc hẳn muốn động thủ.

Đại lão bản bên trên đột nhiên đi ra điểm kích:

“Các người tiếp tục nạp năng lượng, ta đi một chút sẽ trở lại.”

Trong lúc nhất Ma tu Cát An thời không biết nói gì.

Đùa thật à?

Lục Cổ không để ý ma tu Cát An kinh ngạc, hẳn đi thẳng tới trước mặt ba người kia.

“Ba vị tiền bối, đổi chỗ khác thì thế nào?” Lục Cổ nhìn ba người nói.

Ba người này một lão giả, một người trung niên, cộng thêm một vị mỹ phụ trung niên.

Yếu nhất chính là mỹ phụ kia.

Lục Cổ không để ý đến nàng, trực tiếp nhìn về phía ông lão kia, người này là vị mạnh nhất.

“Người là...” Ông lão kia nhướn mày, nói:

“Tộc trưởng Lục gia, Lục Cổ?”

“Tiền bối biết vân bối?” Lục Cổ nhìn lão giả.

Hắn cũng không nhận ra đối phương.

Người ở thất giai cũng không ít, cất giấu càng nhiều.

Mà hướng lên thì ít đi.

Cũng rất khó nhận biết.

Ma tu Cát An có chút ngoài ý muốn, người này thế mà là tộc trưởng Lục gia?

Thế nhưng thực lực của tộc trưởng Lục gia không có nghĩa là thực lực toàn bộ Lục gia.

Lục gia không thể trêu vào, tộc trưởng Lục gia thì không có không thể trêu vào như vậy.

Dù sao chỉ là một lục giai đỉnh phong.

Bất quá mặt bài của tộc trưởng Lục gia khẳng định đủ.

Cũng không biết những người này có đủ kiêng kị Lục gia hay không.

Dù sao không phải ai cũng giống sư phụ hắn, hiểu được Lục gia khủng bố thế nào

Mà hắn, trước đó cũng không hiểu.

“Lục tộc trưởng, cũng không phải là ta xem thường các người.

Hai phe chúng ta đánh nhau, bên thua khẳng định là các người.

Nhưng chúng ta cũng không muốn đối địch với Lục gia.

Cho nên Lục tộc trưởng có thể để hai người bên trong đi ra, chúng ta đi hai người không?” Lão giả mở miệng nói ra.

Kỳ thật hẳn biết Lục gia không dễ gây sự như vậy.

Cũng không đại diện bọn họ sẽ quá cố kỵ.

Đương nhiên, bọn họ sẽ không giết người.

Không cần thiết trêu vào phiền phức cho mình.

Nhất là thái độ của những thế lực đỉnh cấp kia đối với Lục gia, luôn cảm giác có chút vi diệu.

Có lẽ có chuyện gì đó bọn hắn không biết.

Nhưng Lục gia không có điểm khủng bố trực quan gì.

Một ít truyền ngôn đều có hơi để người khác hoài nghi.

Lục Cổ từng bước một đi về phía ba vị kia bình tĩnh nói:

“Nếu tiên bối không có ý định giết ta, như vậy Lục mỗ sẽ hạ thủ lưu tình.

Ba vị cùng lên đi.

Thời gian Lục mỗ của đang gấp.”

Đại lão bản điên rồi, đây là cảm giác trực quan nhất của ma tu Cát An.

Chương 880: Tôn Tại Sinh tử 1

Tôn Tại Sinh tử 1

Đối với lời nói của Lục Cổ, tất cả mọi người rất kinh ngạc.

Ông lão kia nhìn Lục Cổ, chau mày.

“Lục tộc trưởng, chúng ta thật sự không muốn đối địch với người.”

“Vậy bối kia chuyển sang nơi khác đi.

Nếu như tiền bối không cam tâm hoặc không muốn quá nhiều lời, như vậy đánh bại ta là được.

Lục mỗ không phải người thua thì không trả tiền.

Quyết không truy cứu.” Lục Cổ bình tĩnh mở miệng.

Hắn từng bước một đi về hướng ba người kia.

Nói với hắn, xác thực hiện tại không có thời gian.

May là ở phụ cận có tất cả ba người.

Bằng không thì rất khó xử lý.

“Vậy cũng đừng trách chúng ta không khách khí.” Nam tử trung niên bước ra, muốn một kích đánh nát Lục Cổ.

Một lục giai, đối với bọn hắn mà nói thì một kích đã đủ.

Chênh lệch giữa lục giai và thất giai, cũng không phải một chút.

Nhìn thấy đối phương ra tay, Lục Cổ cũng không nói thêm gì nữa.

Trên người hắn bắt đầu xuất hiện ánh sáng đỏ sậm.

Nhìn vào bên trong có lưu quang đỏ sậm hiển hiện.

Nếu đối phương muốn động thủ, như vậy liền không có chuyện gì để nói.

Sức mạnh bắt đầu ngưng tụ, ánh sáng bắt đầu xuất hiện.

Chiến ý của Lục Cổ như sóng biển trùng thiên.

Đối mặt với chiến ý đáng sợ như thế, đừng nói nam tử trung niên kia, ngay cả Đông Phương Dạ Minh cũng khẽ giật mình.

Cái này...

Đúng, đây là chuyện có liên quan đến muội muội hấn.

Lục Cổ trực tiếp nộ khí đầy mình.

Ma tu Cát An ngưng ngẩn, chiến ý đáng sợ này, sức mạnh cường đại.

Làm hấn có một loại khiếp đảm không hiểu.

Dường như người phía trước hấn, là hồng hoang hung thú, Thần Ma tại thế.

Oanh!

Lục Cổ một kích đánh vào trên người người trung niên kia.

Đối mặt với công kích của Lục Cổ, người trung niên kia kinh hãi trong lòng.

Mạnh, thật sự quá mạnh.

Hấn thế mà trong lúc nhất thời có vẻ như không bằng.

Nam tử trung niên lui lại một chút khoảng cách, không có bất kỳ ý nghĩ khinh thường gì, lập tức nói với người phía sau:

“Liên thủ.”

Đúng, bọn họ nhất định phải liên thủ, bởi vì bất kể là ai, đơn đả độc đấu đều có một cảm giác cật lực.

Quá mạnh.

Một lực giai tại sao lại mạnh như vậy?

Mà ánh sáng đỏ sậm, không biết thế nào, làm bọn hấn có loại cảm giác tim đập nhanh.

Dường như ánh sáng đỏ sậm này, là một loại uy hiếp to lớn.

Ba người không do dự chút nào, trực tiếp liên thủ tấn công Lục Cổ.

Đối mặt với tấn công từ ba người này, Lục Cổ tránh không né tránh, trực tiếp cứng đối cứng.

Oanh!

Oanh!!

Oanh!!!

Bọn hấn không ngừng giao thủ trong bốn phía kiến trúc.

Sức mạnh xung kích trực tiếp khuếch tán bốn phía.

Sức mạnh cường đại, oanh kích bốn phương tám hướng.

Nếu như không phải tòa thành này đặc biệt, có lẽ phụ cận đã sớm bị san thành bình địa.

Lục Cổ càng đánh càng hăng, ba người kia càng đánh càng kinh hãi.

Vốn cho là bọn họ ba người hao liên thủ có thể đánh thắng Lục Cổ.

Nhưng bọn hấn sai rồi, mười phần sai.

Lục Cổ căn bản không có bộ dáng yếu ớt mảy may, mà là càng ngày càng mạnh.

Càng ngày càng khó mà đối kháng.

Phải biết ba người bọn hấn liên thủ, trong thất giai nhập đạo, ít có đối thủ.

Thế nhưng đối mặt với lục giai này, đối mặt với nam nhân này.

Bọn hấn lại không có cách nào.

Từ khi vừa mới bắt đầu lòng tin tràn đầy, càng về sau thì có thể thắng, hiện tại biến thành miễn cưỡng chống cự.

Cái này...

Đây quả thật là lục giai sao?

Sao Lục giai lại mạnh như vậy?

Lúc này Lục Cổ chân đạp đại địa, trong ánh mắt có ánh sáng đỏ sậm lưu chuyển.

Hắn đứng ở nơi đó, phảng phất muốn chống mảnh trời này.

Giờ khắc này, ba người kia cảm thấy áp lực trước đó chưa từng có.

Sắp bại, thậm chí có thể sắp vãn lạc.

“Hắn, thật sự là lục giai sao?” Ma tu Cát An dùng tay che lại miệng của mình.

Gặp quý.

Sau khi đến Thu Vân tiêu trần, hắn đều nhìn thấy toàn là người gì không vậy?

Sau đó hắn lại nhìn về phía Đông Phương Dạ Minh, đây cũng là lục giai đỉnh phong, có thể cũng cường đại như vậy hay không?

“Đừng nhìn ta, ta không có biến thái như Lục Cổ, ta coi như bình thường.” Đông Phương Dạ Minh lập tức nói.

“Nói như vậy kỳ thật người cũng không bình thường?” Ma tu Cát An cảm thấy người này tuyệt đối đang khiêm tốn.

Hắn cũng không tiếp tục tin lục giai đỉnh phong đánh không lại thất giai.

Biến thái quá.

Lúc hắn là lục giai đỉnh phong, nhìn thấy thất giai cúi đầu khom lưng một cũng không quá đáng.

Khó trách những người này nhìn thấy hắn, hoàn toàn không có dáng vẻ nhìn thấy cao một cấp.

Liên hợp cao một giai căn bản không phải là đối thủ của bọn họ.

Cảm giác ưu việt của thất giai nhập đạo lập tức không còn nữa.

Hắn thế mà mới yếu nhất.

“Đừng trung ra vẻ mặt này.” Đông Phương Dạ Minh mở miệng nói:

“Lục Cổ tương đối đặc biệt, ta thật sự đánh không lại một nhập đạo, trong giây phút bị ngược.”

“Ha ha.”

Ta tin sao?

“Bất quá ngay từ đầu có khả năng người thật sự hiểu lầm, chúng ta tìm người không phải vì chiến lược, mà là vì có người thuận tiện chạy chân.” Đông Phương Dạ Minh lại tiếp tục nói.

“Loại sự tình này, người hoàn toàn không cần thiết nói với ta.” Ma tu Cát An nói.

“Đây không phải lo lắng sẽ đả thương lòng tự trọng của người sao.”

“Ta là một người làm ăn, có Linh thạch thì không thương tổn tự tôn.”

“Hiện tại không có Linh thạch.”

“...”

Oanh!!!

Âm thanh sức mạnh không lồ va đập, trực tiếp làm đám người Đông Phương Dạ Minh quay đầu chú ý.

Lúc này bọn hắn nhìn thấy, Lục Cổ đứng ở giữa không trung, quanh thân tất cả đều là ánh sáng đỏ sậm.

Trên người hắn có một chút thương thế, nhưng lại đang khôi phục với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, bất quá trong vòng mấy hít thở, trên người Lục Cổ lại không có chút thương thế.

Mà khí tức ngược lại còn mạnh hơn.

Mạnh mẽ làm người e ngại.

Mà ba thất giai kia, trên thân hoặc nhiều hoặc ít đều có một chút tổn thương, người không có khí tức nhập đạo bắt đầu hỗn loạn.

“Lục tộc trưởng, dừng tay đi, chúng ta từ bỏ.” Ông lão kia ngay lập tức mở miệng.

Thật sự quá mạnh.

Hoàn toàn đánh không lại.

Vừa mới lấy thương đổi thương.

Bọn hắn có thể phát giác được, Lục Cổ hạ thủ lưu tình.

Bằng không thì ba người bọn hắn tuyệt đối sẽ trọng thương.

Lục giai đỉnh phong.

Hoá ra Lục gia tộc trưởng là thiên kiêu đáng sợ thế này.

Bọn hắn thật sự không biết.

“Như vậy ba vị tiên bối có thể tự do hoạt động.

Hi vọng đừng tới nơi này quấy rầy chúng ta.” Lục Cổ bình tĩnh mở miệng.

Ba người sau khi tạ ơn, trực tiếp quay đầu rời đi.

Bọn hắn đã biết, lại không thức thời, khả năng rút cuộc sẽ đi không nổi.

Loại người này nếu nhập đạo, thì mạnh cỡ nào?

Tương lai của Lục gia, tuyệt đối có thể có một vị trí to lớn ở tu chân giới.

“Kỳ thật trước Lục Cổ kia không nghịch thiên như thế, từ sau khi gặp được muội muội ta, liền biến hoá.

Tiềm lực đại bạo phát.” Đông Phương Dạ Minh mở miệng nói.

Lúc bắt đầu mọi người thật sự không biết Lục Cổ đáng sợ như thế tiềm lực.

Cho dù là Lục gia cũng không phát hiện.

Chỉ là có một lần Lục gia đột nhiên truyền ra tin tức, nói muốn đính hôn cho Lục Cổ, đối tượng đã tìm ra, không phải Đông Phương Lê Âm.

Chương 881: Tôn Tại Sinh tử 2

Ngày đó Lục Cổ bộc phát.

Ngày đó Lục Cổ bộc phát.

Xông vào đại điện Lục gia, muốn tìm mấy vị trưởng lão lý luận.

Cuối cùng...

Bị cha mẹ Lục Cổ trêu đùa.

Tuổi trẻ khinh cuồng quá xung động.

Anh hùng giận dữ vì hồng nhan, quá nhiệt huyết.

Tóm lại là trò cười, Lục Cổ vẫn không chịu nhắc lại chuyện này.

Bất quá cũng chính là như vậy, mới dẫn xuất Đại trưởng lão Lục gia, để Đông Phương gia triệt để khôi phục lại.

Không phải Đông Phương gia yêu cầu, là Đại trưởng lão Lục gia tự mình nói.

Vì cái gì?

Không tại sao hết, bởi vì đáng giá.

Thiên phú của muội hấn xác thực rất mạnh, nhưng tuyệt đối không để Lục gia biết tiềm lực Lục Cổ càng đáng giá cao hứng.

“Cụ thể là xảy ra chuyện gì?” Ma tu Cát An tò mò hỏi.

“Chính người hỏi kim chủ của người đi.” Đông Phương Dạ Minh tùy ý nói.

Lúc này Lục Cổ muốn tiến đến, hấn liền không nói.

Dễ dàng bị đánh.

Bất quá ngẫm lại, sau khi chính mình rời khỏi đây, có khả năng liền sẽ không có.

Không bằng, nói thẳng?

Mọi người cao hứng một chút.

...

Mộ Tuyết nhìn tất cả điểm kích hoạt hạ tầng ở đều được kích hoạt, còn nghe thấy thanh âm kia, mỉm cười.

“Thật là phách lối nha.”

Mộ Tuyết cầm sổ tay bắt đầu viết bút ký.

Hôm nay Lục Thủy phách lối với nàng, vẫn là khẩu khí xem thường đó.

Ghi lại, nàng liền bỏ sổ tay vào bên trong không gian.

Có thể trực tiếp lấy trở về.

Rất thuận tiện.

“Ta cảm thấy, dường như thông đạo bắt đầu kết nối, luân hồi sắp bị mở ra.” Duy nhất Chân Thần đứng trên đầu Đông Phương Trà Trà có chút lo lắng nói.

“Không cần để ý, chờ nhìn xuống thì tốt, không có việc gì.” Mộ Tuyết mang theo ý cười nói.

“Chị dâu, người chờ xuống muốn hỏi vấn đề gì?” Đông Phương Trà Trà sờ sờ trán của mình nói.

Bây giờ nàng còn đang đau.

Không phải ngã thì là bị đánh, lần này ra ngoài thật thê thảm.

“Ừm...” Mộ Tuyết suy nghĩ một chút nói:

“Dường như cũng không có gì muốn hỏi.”

Nàng có gì cần hỏi sao?

Cảm giác không cần hỏi gì cả, cùng Lục Thủy chuyện, đương nhiên không cần hỏi.

Vậy dường như cũng không có gì nhất định cần hỏi.

Đến lúc đó nhìn thử là được.

“Chị dâu không hỏi lúc nào có em bé với Lục Thủy biểu đệ sao?” Đông Phương Trà Trà hiếu kỳ nói.

Cha nương nàng có nàng, dì nhỏ và dưỡng có Lục Thủy biểu đệ.

Hiện tại Lục Thủy biểu đệ và chị dâu khẳng định phải có tiểu... tiểu gì đó

Đi về hỏi Hương Dụ.

“Trà Trà biết có tiểu hài như thế nào?” Mộ Tuyết tò mò hỏi.

“Biết, ta được mẫu thân sinh ra.” Đông Phương Trà Trà lập tức nói.

Nàng đã hỏi qua, làm sao lại không biết?

“Vậy Trà Trà chạy vào bụng mẫu thân người như thế nào?” Mộ Tuyết cười hỏi.

Duy nhất Chân Thần đứng trên đầu Đông Phương Trà Trà, nghiêm túc nghe.

Nàng không hiểu nhiều về vấn đề này.

Thân là thiên địa duy nhất Chân Thần, không hiểu vấn đề này, có phải có hại đến thân uy không?

Sau đó nàng quyết định ngoan ngoãn lắng nghe.

“Mẫu thân của ta nói với ta, là cha ta nhàn rồi nhàm chán, nhét ta vào bụng nàng.” Đông Phương Trà Trà nói.

Mộ Tuyết nghe gật gật đầu, dường như cũng không có vấn đề gì.

Mẫu thân Trà Trà giải thích thế này, thật sự là có một bộ.

“Vậy ta cũng phải chờ Lục Thủy ngày nào đó nhàn rồi nhàm chán.” Mộ Tuyết nhẹ nói.

“Vậy Lục Thủy biểu đệ phải đi đâu tìm một đứa bé?” Đông Phương Trà Trà tò mò hỏi.

Mộ Tuyết: “???”

Duy nhất Chân Thần gật đầu, đúng, đi đâu tìm đây?

Lời nói của Lục Thủy xác thực làm cho thượng tầng cảm thấy áp lực, bởi vì hạ tầng đã trực tiếp được hoàn thành.

Làm bọn hắn đã biết có người này tồn tại.

Mang ý nghĩa thượng tầng cũng có khả năng có người trực tiếp kích hoạt tất cả điểm kích hoạt.

Cơ hội của bọn hắn một khi bỏ lỡ, như vậy sẽ biến mất.

Mà nạp năng lượng sẽ bị công kích.

Không kích hoạt đầy đủ tình trạng, vô pháp đạt được bảo hộ từ tế đàn.

Cho nên từng người dồn hết sức lực.

Hoặc nhanh chóng tìm tới đưa điều kiện trước, hoặc tăng tốc nạp năng lượng.

Ai cũng không muốn chờ, đại bộ phận bọn họ là vì căn nguyên lực lượng mà đến.

Đó mới là hi vọng tương lai của bọn hắn.

Một vấn đề không đủ có quá nhiều trợ giúp với bọn họ.

Trừ phi vừa vặn có người có nghi vấn.

“Hạ tầng rốt cuộc có người nào? Điều này không bình thường, làm sao hắn làm được truyền âm đến thượng tầng?” Hắc Ám nữ thần chau mày.

Nàng cho rằng địch nhân của nàng chỉ có thượng tầng.

Nhưng hiện tại, hạ tầng cũng cho nàng cảm giác nguy cơ.

Thời đại này thật sự có đặc biệt như thế sao?

Nàng không biết, nhưng nàng thân là Chủ Thần, có sự kiêu ngạo của mình.

Chỉ là kiêu ngạo này không phải tự phụ.

Nàng sẽ nhìn thẳng vào bất cứ địch nhân nào.

“Bất quá hạ tầng có người tài ba cũng tốt, như vậy sẽ rút ngắn thượng hạ tầng kết nối, lại không bao lâu, sẽ có thể mở ra thông đạo.

Không chỉ có thể kiến thức cụ thể, có thể có được thần lực.”

Hắc Âm nữ thân yên tĩnh chờ đợi.

Nàng cảm thấy không bao lâu.

Nhiều nhất trong thời gian một ngày.

...

“Hạ tầng thật khủng bố, thế mà trực tiếp có người mở ra tất cả điểm kích hoạt.

Không có người hợp tác, kích hoạt hẳn phải tương đối phí sức chứ?”

Miêu Đồng nhìn Minh Vũ Thanh Y nói.

Đúng vậy, Miêu Đồng đượ nhiên cũng tới.

Mà hẳn được đưa tới thượng tầng.

Có đạo lữ hẳn.

Hẳn đến thượng tầng một chút cũng không có vấn đề

Chỉ là hẳn hoàn toàn không thể vận dụng tu vi.

Đương nhiên, hẳn đã tam giai, ở đây có thể vận dụng tu vi hay không, kỳ thật không có ý nghĩa.

Dù sao ai cũng đánh không lại.

“Vấn đề không lớn, lập tức phải kích hoạt, coi như còn có người tới quấy rối, thì không cần quản.” Minh Vũ Thanh Y nói.

Nàng đượ nhiên sẽ không để Miêu Đồng đi hạ tầng, nếu tách ra, nàng tới nơi này làm gì?

Bất quá lần này nàng cũng thuận tiện gặp gỡ Lục gia.

Không để nàng thất vọng.

Nhìn như không có ai để ý Lục gia, nhưng dù là thế lực đỉnh cấp cũng không dám có chút bất kính với Lục gia.

Thế lực đỉnh cấp trong Thu Vân tiểu trấn so với bất kỳ thế lực nào đều cẩn thận và tự giác hơn.

Cái này nói rõ, Tông chủ nói không sai.

Càng là người mạnh mẽ, càng hiểu rõ Lục gia đáng sợ cỡ nào.

Nhưng Lục gia rốt cuộc đáng sợ đến cỡ nào thì nàng không biết được

Không biết có cơ hội kiến thức hay không.

“Vậy phiến đá này làm sao bây giờ?” Miêu Đồng cầm phiến đá vô pháp thu lại hỏi.

Đây là một khối phiến đá bọng hấn cũng đều không hiểu, nhưng phía trên lại có lực lượng kỳ quái.

Rất ôn hòa, không có bất kỳ tổn thương nào.

Cảm giác cùng sức mạnh bên rìa tế đàn có chút tương tự.

Hấn là một đồ vật tương đối tốt, hấn cầm trên tay, cảm giác tu vi có không ít chỗ tốt.

Nhưng lại thu không nổi, là sự kiện rất phiền phức.

Chỉ là đạo lữ của hấn cũng thu không nổi.

“Giữ lại, có lẽ có thể bỏ thân thể.” Minh Vũ Thanh Y nói.

Nghe được câu này về mặt Miêu Đồng vốn còn có chút huyết sắc, trong nháy mắt trắng bệch.

Hấn cảm thấy cần ra ngoài giải sầu một chút.

Một mình giải sầu.

Câu cá đi.

Rất lâu rồi không đi.

“Đúng rồi, chờ lát có một vấn đề, ngươi dự định hỏi cái gì?” Minh Vũ Thanh Y hỏi Miêu Đồng.

Miêu Đồng ngược lại không suy nghĩ nhiều:

“Hỏi xem làm sao để tu vi ngươi khôi phục được, ngươi muốn hỏi cái gì?”

“Đi ra lại nói cho ngươi.” Minh Vũ Thanh Y mỉm cười, ra vẻ thần bí.

Giờ khắc này nàng lộ ra thành thực không thường thấy.

Phảng phất có được một tia sáng của thiếu nữ.

Miêu Đồng không nói gì thêm.

Từ khi vừa mới bắt đầu hẳn đã biết, chính mình vì tình sở
khốn.

Muốn tâm như nước là không thể.

Bằng không thì lúc trước hẳn đã đi qua cầu Nại Hà.

Chương 882: Tôn Tại Sinh tử 3

Lục Thủy nhìn về chân trời, phát hiện lại có ánh sáng bắt đầu rơi xuống.

Đã cũng không sai biệt lắm.

“Lại chờ thêm một đêm nữa, hẳn sẽ có thể kết nối vào hạ tầng.

Các người cố gắng khôi phục đi.” Lục Thủy nói với Chân Võ Chân Linh.

Chân Võ Chân Linh gật đầu.

Chờ sau khi bọn hắn ngồi xuống.

Đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

“Thiếu gia, chờ lúc hỏi vấn đề, cần chúng ta hỏi điều gì?” Chân Võ mở miệng hỏi.

Bọn hắn đương nhiên sẽ không lựa chọn hỏi vấn đề của chính mình.

“Các người có vấn đề gì?” Lục Thủy nhìn Chân Võ Chân Linh tò mò hỏi.

Chân Võ Chân Linh nhìn thoáng qua, thiếu gia đây là có ý gì?

Bọn hắn trong lúc nhất thời không trả lời được.

Lục Thủy lấy ra cái ghế ngồi xuống, bình tĩnh nói:

“Hỏi thứ chính các người muốn hỏi là được rồi.

Thứ ta muốn hỏi, dù để các người đến hỏi, các người cũng không chiếm được đáp án.

Đạt được đáp án, các người cũng nghe không hiểu.”

Liên quan tới chuyện viễn cổ, có quan hệ với Lục gia.

Bọn hắn có nghe, đều có khả năng lãng quên.

Đây không phải nói đùa.

Dù sao mở miệng tự thuật chính là độc nhất Chân Thần.

Như vậy vốn là nội dung vô pháp tồn tại, Chân Võ Chân Linh sẽ không thể nhớ được.

Nghe thấy Lục Thủy nói, Chân Võ Chân Linh sững sốt một chút.

Đồ vật thiếu gia muốn biết, cấp độ cao đến như thế nào mới không hợp thói thường?

Về sau bọn hắn không nói chuyện.

Thiếu gia đã nói như vậy, vậy bọn hắn còn có thể nói gì đây?

Không đủ qua để bọn hắn hỏi vấn đề mình muốn biết, bọn họ trong lúc nhất thời thật sự cũng không biết muốn hỏi điều gì.

Nhưng đây là chuyện sau đó, hiện tại bọn hắn cần khôi phục tốt.

Lục Thủy cũng không nhìn Chân Võ Chân Linh, mà tiếp tục đọc sách.

Hắn đang chờ, chờ một vài điểm kích hoạt cuối cùng được kích hoạt.

Điểm kích hoạt đang gia tăng.

Lục Thủy không muốn kéo dài quá lâu.

Dù sao.

Hắn nhìn thoáng qua nam tử kia còn đang chờ đợi.

Thời khắc cuối cùng, mới khó khăn nhất?

Giống với hắn và Mộ Tuyết nếu tách ra, để hắn đợi ba năm, hắn có lẽ sẽ yên tĩnh chờ đợi.

Nhưng đợi đến 3 ngày cuối cùng, đợi đến 3 giờ cuối cùng, hắn sẽ bắt đầu vội vàng xao động.

Dường như chờ không được.

Đợi đến lúc Mộ Tuyết lại muốn cắn người, khẳng định là như vậy.

Tính tình hung dữ đó.

Bất quá...

Hắn chưa hề ngừng thích Mộ Tuyết.

“Nói đến, Mộ Tuyết không có việc gì, khẳng định sẽ nhớ đến ta nhỉ?”

Nàng có phải sẽ cảm thấy, ta đang bận khẳng định không có nhớ đến nàng nàng.

Sau đó muốn gán tội cho ta?”

“Không được, phải hủy sổ tay kia.”

“Chuẩn bị đầy đủ quy hoạch.

Để sổ tay phát sáng phát nóng.”

...

“Các người muốn hỏi vấn đề gì?”

Trong đại sảnh dưới đất Sơ Vũ hỏi những người khác.

Chờ tất cả người ở phía trên đều kích hoạt điểm kích hoạt.

Như vậy chính là khâu hỏi vấn đề.

Cho nên, Sơ Vũ rất hiếu kỳ, những người này sẽ hỏi cái gì.

Hắn trước hết nhìn chính là Kiếm Khởi.

Kiếm Khởi suy nghĩ, cuối cùng lắc đầu:

“Trong lúc nhất thời cảm giác không có gì để hỏi.”

Hắn có lòng vô địch, kiếm vô địch, hắn còn cần gì?

Có vẻ như không có gì để hỏi.

“Vô địch nhân chính là không giống.” Sau đó Sơ Vũ nhìn về phía Kiều Càn:

“Kiều Dã muốn hỏi điều gì?”

Kiếm Khởi bọn hắn cũng nhìn về phía Kiều Càn, bọn họ cũng rất tò mò Kiều Dã sẽ hỏi cái gì.

Dù sao cũng là một người gần thành hôn.

Hoặc nhiều hoặc ít sẽ có một vài vấn đề.

Kiều Càn trầm mặc nói:

“Đại khái sẽ hỏi tương lai đi.”

“Không hỏi đạo lý có hiền lành hay sao?” Sơ Vũ hiếu kỳ nói.

“Cái này rất nhanh chóng phải sẽ biết rồi à?”

Ta đã tiếp nhận chuyện này, không có tư cách cự tuyệt.”
Kiều Càn bộ dạng phục tùng nói khẽ:

“Cho nên không hỏi tất yếu, biết hiền lành có lẽ sẽ an tâm một chút, nhưng nếu biết không hiền lành, cũng chỉ tăng thêm phiền não.

Mà, hiền lành hay không cũng không thể đại diện cho một người tốt hay xấu.

Người đều sẽ trưởng thành.”

“Suy xét thật sự rất sâu.” Sơ Vũ có chút ngoài ý muốn.

“Cảm giác có chút hèn mọn.” Kiếm Lạc mở miệng nói.

Kiều Càn cúi đầu, không nói gì.

Sơ Vũ cũng không tiếp tục hỏi, sau đó nhìn về phía Kiếm Lạc:

“Người thì sao? Muốn hỏi chính mình có thể tu đạo chứng vô địch hay không?”

“Có bệnh.” Kiếm Lạc quay đầu, không muốn trả lời vấn đề này.

“Sơ Vũ muốn hỏi điều gì?” Kiếm Khởi nhìn về phía Sơ Vũ.

Kiều Càn cũng có chút hiếu kỳ.

Sơ Vũ người này rất dễ thân cận.

Cảm giác sẽ không hỏi đồ vật nghiêm cẩn gì

Quả nhiên, Sơ Vũ nói thẳng:

“Ta muốn hỏi hỏi, lúc nào ta có thể viết sách thành thần.”

Hắn chỉ hiểu kỳ cái này.

Cho nên lúc không có vị trí, hắn không thèm để ý, trực tiếp không đi tranh.

Có vị trí thì sẽ nắm chắc.

“Mỗi ngày chỉ biết viết tiểu thuyết, viết viết thành bệnh tâm thần cũng không biết.” Kiếm Lạc ở một bên nói.

Sơ Vũ không thèm để ý.

Kiếm Lạc nói cái gì, hắn đều có thể lựa chọn không nhìn.

“Ánh sáng phía trên càng ngày càng nhiều, xem ra không cần chờ hừng đông, thì sẽ xuất hiện.” Kiếm Khởi đột nhiên nhìn về phía trên.

Mặc dù chỉ là trần nhà, nhưng bọn hắn biết.

Lại nhiều thêm hai vệt ánh sáng.

Những người khác không nói gì, bọn họ đều đang đợi, chờ đợi một khắc này đến.

Đến lúc đó cụ thể sẽ như thế nào, bọn họ đều muốn mở mang kiến thức một chút.

...

Kiều Thiên ngồi dưới đất nghỉ ngơi, nàng đang khôi phục thương thế.

Rốt cục sắp bắt đầu rồi.

Nàng vẫn luôn suy nghĩ nàng cần muốn hỏi điều gì.

Nhưng lại không có đáp án.

“Các người suy xét xong muốn hỏi điều gì chưa?” Kinh Hải nhìn ba người khác hỏi.

Đạo tông Vũ Niết suy nghĩ một chút nói:

“Ta muốn biết như thế nào mới có thể đi càng xa.”

Nàng đối với bản thân có đầy đủ tâm tính, nhưng con đường tương lai như thế nào, nàng không biết.

Nếu như có thể ít đi một vài con đường quanh co, vậy không còn gì tốt hơn.

“Ta muốn hỏi một vấn đề về tu vi.” Kinh Hiện mở miệng hỏi.

“Kinh Hải sư huynh muốn hỏi cái gì?” Đạo tông Vũ Niết nhìn về phía Kinh Hải nói.

“Muốn hỏi một chuyện rất sớm trước kia đã muốn biết.

Nhưng không biết có thể đạt được đáp án hay không.

Nếu như không thể lời nói, thì hỏi một vấn đề tương đối thú vị.” Kinh Hải cười nói.

“Vấn đề thú vị?” Kinh Hiện có chút hiếu kỳ.

“Thuộc về tin tức, đến lúc đó nhìn xem.” Kinh Hải vừa cười vừa nói.

Kinh Hải không nói, những người khác cũng không hỏi nhiều.

Kinh Hải và bọn hắn trong có chút không hợp tính cách.

Nếu như không phải tông môn yêu cầu, Kinh Hải thích một mình hành động.

“Kiều tiểu thư dự định hỏi cái gì?” Kinh Hải hỏi Kiều Thiên.

Kiều Thiên lắc đầu, nàng xác thực không biết nên hỏi cái gì.

“Nếu quả thật không biết hỏi gì không bằng hỏi một chút về huynh trưởng nhà ngươi? Có lẽ có cơ hội khôi phục.” Kinh Hải có lòng tốt nói.

Nghe được điều này Kiều Thiên giật mình.

Bất quá thấy được dáng vẻ nhận mệnh ca nàng, trong lúc nhất thời cũng không biết có nên hỏi hay không.

“Đa tạ nhắc nhở.” Kiều Thiên thấp giọng nói cảm ơn.

Nàng vẫn đang do dự.

Bất quá sau khi đi vào, có lẽ sẽ không do dự nữa.

Cũng nhanh chóng đến lúc hừng đông.

Mặc dù cả tòa thành không có ánh sáng cùng ám thay phiên nhau, nhưng về thời gian đã sắp đến lúc hừng đông.

Lúc này ánh sáng thứ ba mươi năm rơi xuống từ phía trên.

Chỉ còn lại có một vệt ánh sáng cuối cùng.

Tất cả mọi người đứng lên, bọn họ đều đang đợi.

Chờ đợi một vệt ánh sáng cuối cùng xuất hiện.

Mộ Tuyết các nàng đã trở lại điểm kích hoạt.

Nàng có thể nhận biết rõ ràng, điểm phương cuối cùng đã sắp kích hoạt.

Nàng nhìn nữ tử một chút, cuối cùng nói khẽ:

“Cũng nhanh chóng liên thông thôi, lập tức sẽ có thể trở lại bên cạnh hẳn.”

Lúc này trên mặt nữ tử kia dường như xuất hiện một tia cảm xúc, nàng đang chờ đợi.

Chờ đợi một khắc cuối cùng đang đến.

Lúc này Lục Thủy cũng thu hồi ghé.

Hắn nhìn về chân trời, chờ đợi một vệt ánh sáng cuối cùng rơi xuống.

Chờ đợi thượng hạ tầng mở ra.

Lập tức sắp kết nối vào hạ tầng.

“Rất nhanh thôi, lập tức sẽ được liên thông.”

Lục Thủy thấp giọng nói.

Giống như là đang tự nói, lại giống đang nói với ai đó.

Bất quá một lát sau.

Ánh sáng thứ ba mươi sáu giáng xuống từ trên trời.

Trong chớp nhoáng này 72 ánh sáng bắt đầu kết nối.

Nơi xa ánh sáng thông thiên triệt địa, bắt đầu nở rộ vô tận quang mang.

Thượng hạ tầng bắt đầu liên thông.

Kinh nghiệm vô số năm, thông đạo thượng hạ tầng, trong một ngày này, chậm rãi được mở ra.

Chương 883: Thế giới hủy diệt 1

Bất kể là ai, đều nhìn thấy nhìn thấy ánh sáng thông thiên triệt địa di chuyển từ phía chân trời.

Chỉ cần là người đi qua giáo đường.

Đều sẽ biết.

Đây là dấu hiệu liên thông thượng hạ tầng.

Mỗi người đều đang đợi.

Chờ đợi sau khi liên thông sẽ xuất hiện dị tượng.

Mà, bọn họ cũng không biết, muốn hỏi vấn đề phải tiến hành ra sao.

Hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có chút khẩn trương.

Bởi vì bọn họ không biết đến cùng có phải cam bẫy hay không.

Chỉ là hiện tại, lại không có nhiều lựa chọn dư thừa.

“Rốt cuộc sắp mở mang kiến thức một chút về vị cự thần này.” Hắc Ám nữ thần nhìn bên ngoài im lặng tự nói.

Nàng có chút chờ mong, cũng có chút khẩn trương.

Thân là Chủ Thần một rong thất đại Thần Chúng, có lẽ nàng là người thứ nhất đã từng gặp cự thần.

Ở nien đại đó của họ họ.

Không có cự thần tồn tại.

Lục Cổ nhìn về chân trời, hấn cũng đang chờ.

Rốt cục cũng được biết đáp án hấn để ý lâu như vậy.

Đáp án cuối cùng, trực tiếp ảnh hưởng đến hành động sau này của hấn.

Mộ Tuyết nhìn nữ hài kia, nàng có chút cao hứng vì đối phương.

Rốt cục cũng sắp thấy người mình muốn gặp.

Sau đó Mộ Tuyết cảm thấy, có người đang kết nối với nàng bên này.

Hắn là độc nhất Chân Thần.

“Xem ra phải đi trước nhìn thử độc nhất Chân Thần, người chờ một chút.”

Mộ Tuyết im lặng tự nói.

Bất quá nàng cũng rất tò mò, hiếu kỳ duy nhất Chân Thần nhìn thấy độc nhất Chân Thần sẽ xảy ra chuyện gì.

Đáng tiếc kết nối là đơn độc.

Chỉ có thể đến lúc đó thử hỏi một chút.

Duy nhất Chân Thần đứng trên đầu Đông Phương Trà Trà, nàng không biết đối mặt với độc nhất Chân Thần ra sao.

Duy nhất và độc nhất không nên gặp mặt mới đúng.

Giờ khắc này ánh sáng ở thượng tầng và hạ tầng quang liên kết hợp lại cùng nhau.

Ánh sáng màu trắng lóa, bắt đầu nở rộ từ trong ánh sáng thông thiên triệt địa.

Theo quang mang nở rộ, dường như có đồ vật gì đó nhanh chóng được liên thông.

Chỉ là lúc đang liên thông, Mộ Tuyết tiếp vào triệu hoán.

Tinh thần trực tiếp đi về một nơi nào đó.

Thân ảnh của nàng trực tiếp biến mất.

Dù sao bản thể của nàng vốn cũng không tới.

Đông Phương Trà Trà cảm giác chính mình muốn té xỉu, lập tức chạy đến bên cạnh Hương Dụ, dựa vào trên người Hương Dụ.

Sau đó Đông Phương Trà Trà mất đi ý thức.

Nàng cũng bị kéo đến vào trong quyền năng của độc nhất Chân Thần.

Hương Dụ vốn đang ngủ say.

Cho nên ngay lập tức bị lôi đi.

Duy nhất Chân Thần đứng tại chỗ, chờ đợi rất lâu cũng không đợi kết nối, nàng nhìn xung quanh, cảm giác mình bị mạo phạm.

Có chút khổ sở.

Bất quá nàng cũng không nói gì.

Chỉ là nhắm lại đôi mắt nước mắt lưng tròng.

Thân là duy nhất Chân Thần, khẳng định sẽ đối mặt với rất nhiều chuyện, đều cần một người khiêng.

Đây là chuyện thân là Chân Thần không thể tránh né.

Nếu là thiên địa duy nhất Chân Thần, thì phải gánh chịu phần trách nhiệm này.

...

Lục Thủy nhìn ánh sáng trùng điệp.

Thì biết thượng tầng hạ tầng đã được liên thông.

Sức mạnh thuộc về luân hồi, bắt đầu nở rộ.

Bên trong lực lượng này có quyền năng và thần lực của độc nhất Chân Thần.

Sau khi ánh sáng nở rộ, hắn cảm thấy, cảm giác được độc nhất Chân Thần triệu hoán.

Hắn không do dự, trực tiếp tiếp nhận kết nối.

Chân Võ Chân Linh muốn cự tuyệt cũng không thể.

Đám người Kiều Dịch nhìn bọn Kiều Thiển lần lượt nhắm mắt lại, biết là thời gian hỏi vấn đề đã đến.

Bất quá bọn hắn vẫn không hiểu, đôi phương làm sao làm được.

Về phần bọn hắn, chỉ có thể xem ánh sáng này đã thông thượng hạ tầng.

Lực lượng quý dị kia, để bọn hấn trong lúc nhất thời không dám nói gì thêm.

Sức mạnh đó, dường như vượt qua sinh và tử.

Căn bản không phải tu vi như bọn hấn có thể lý giải.

“Ghi lại vấn đề, đừng hỏi sai.

Lâu như vậy, chúng ta lần đầu tiên tiếp cận chân tướng.”
Đỗ Lâm nói với những người khác:

“Làm tốt chuyện này, để đầu thưởng công cho chúng ta.”

“Đi thôi.” Những người khác lập tức nói.

Sau đó không bao lâu, bọn họ liền nhắm mắt lại, bắt đầu kết nối triệu hoán của độc nhất Chân Thần.

...

Lục Thủy cảm giác chính mình đi trên tầng mây màu trắng.

Hấn từng bước đi về phía trước, từng chút tới gần địa phương trông trái.

Ở chỗ trông trái, hấn nhìn thấy ánh sáng từ bầu trời rơi xuống.

Một đóa bé hiện ra bên trong ánh sáng.

So còn nhỏ hơn khi Lục Thủy nhìn thấy ở Kim Sinh Lộ.

Giống với nàng ở bố cục này.

So với duy nhất Chân Thần lớn hơn không bao nhiêu.

Độc nhất Chân Thần nhắm mắt lại chậm rãi rơi vào trước mặt Lục Thủy, hạ xuống xong, đôi mắt tùy ý chậm chạp mở ra.

“Nhân loại, có thể đặt câu hỏi.” Độc nhất Chân Thần nhìn Lục Thủy mở miệng hỏi.

Lục Thủy nhìn độc nhất Chân Thần, kiểm tra bốn phía một hồi, phát hiện không có hệ thống nghiệm chứng tồn tại.

“Hỏi thăm chuyện ngoại lệ, kho số liệu của ngươi, đại khái có bao nhiêu?”

Độc nhất Chân Thần: “???”

Nàng vẻ mặt không hiểu nhìn Lục Thủy, dường như vấn đề này có chút không bình thường.

“Ngay cả cái này ngươi cũng không biết?” Lục Thủy nhăn mày lại.

Như vậy mà còn dám nói mình toàn tri?

Thối qua đầu à?

“Ta là thiên địa độc nhất Chân Thần.” Độc nhất Chân Thần nói.

“Tên Cửu, ta biết.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Độc nhất Chân Thần ngoẹo đầu nhìn xem Lục Thủy, vẻ mặt hiếu kỳ:

“Vì sao ngươi lại biết ta?”

Lục Thủy: “....”

Nhìn thấy Lục Thủy im lặng như thế, Cửu lại đột nhiên vui vẻ cười nói:

“Đùa giỡn với ngươi thôi.”

Sau đó nàng quay người ngồi vào trong hư không, đập bập chân, nói:

“Hiện tại ta, trên biết khai thiên tích địa, dưới biết thế giới diệt vong.

Ngươi muốn hỏi điều gì?”

“Ngươi xác định điều gì ngươi cũng có thể nói?” Lục Thủy có chút không tin.

“Ngươi đây là đang mạo phạm uy nghiêm của Chân Thần, đừng tưởng rằng ngươi và ta quen thuộc, là có thể tùy ý như thế, trừ phi ngươi nhanh chóng mang duy nhất Chân Thần đến gặp ta.

Ta cũng đã chờ rất lâu, kho số liệu cũng sắp chờ không còn điện.” Độc nhất Chân Thần nhìn Lục Thủy nói.

Lục Thủy: “...”

Bất quá rất nhanh hẳn liền nghĩ đến điều gì:

“Ta nhớ được duy nhất Chân Thần cũng tới nơi này, người không thể trực tiếp gặp nàng?”

“Không thể.” Cửu đung đưa thân thể, nói khẽ:

“Độc nhất và duy nhất sao có thể gặp mặt?

Quyền năng tương tự, ảnh hưởng rất lớn.”

“Các người rút cuộc có quan hệ như thế nào?” Lục Thủy tò mò hỏi.

Độc nhất muốn gặp Duy nhất, nhưng nàng có quyền năng trong người, lại không thể gặp Duy nhất.

Chỉ có thể dùng chương trình cố hữu, nàng không có quyền năng, mới có thể gặp duy nhất.

Mà đáng vẻ phi thường muốn gặp.

Cửu nhìn Lục Thủy, sau đó chân thành nói:

“Quyền năng của ta bị hạn chế, người khả năng có thể phát giác ra được, ta trả lời vấn đề của người, dùng chính là quyền năng, đây là bị cố định lại.

Người chỉ có thể hỏi một vấn đề.

Mặc dù ta có thể thông qua quyền năng, biết được vô số chuyện.

Nhưng chỉ có thể báo cho người một lần.

Trừ phi là ta lúc trước, không cần thông qua quyền năng.”

Chương 884: Thế giới hủy diệt 2

“Nói như vậy kho số liệu của ngươi là đại đạo mạch?” Lục Thủy có chút hiếu kỳ.

“Nói như vậy kho số liệu

“Có thể nói như vậy, nhưng quyền năng và đạo vẫn có một ít khác biệt, trên người của ngươi có quyền năng cùng loại.” Cửu nhìn Lục Thủy mang theo ý cười.

“Ngươi nhìn ra được?”

Không, ngươi nhìn không ra.

Là thông qua quyền năng biết được một chút chuyện cùng liên quan tới ta.” Lục Thủy mở miệng nói.

Cửu nhảy đến mặt đất, từng bước một đi về không trung, như đi cầu thang, âm thanh nàng có sự hoạt bát:

“Đây là vấn đề, ta không trả lời, chính ngươi đoán đi.”

Lục Thủy: “...”

Bất quá hẳn cũng không để ý, mà thử hỏi:

“Nói như vậy ngươi cũng biết mình tại sao vẫn lạc?”

“Biết, cái này trả lời ngươi miễn phí.” Cửu mở miệng nói.

“Không phải ngươi đã nói ngươi chỉ biết trả lời một chuyện sao?”

“Vậy coi như trả lời xong rồi?”

“...”

Không so đo với đối phương, Lục Thủy tiếp tục:

“Vậy đối với Lục vẫn lạc ngươi biết không?”

Nghe được vấn đề này, Cửu đột nhiên sững sốt một chút, sau đó lắc đầu, bộ dạng có chút tức giận:

“Không muốn biết.”

Lục Thủy có chút không hiểu, Cửu biết Lục tại sao lại vẫn lạc.

Nhìn bộ dạng này, quan hệ giữa nàng và Lục hẳn rất tốt.

Như vậy năm đó thí thần mở ra, tại sao Lục không báo cho Cửu?

“Năm đó thí thần mở ra, Lục hẳn đứng bên người, tại sao cuối cùng người vẫn là vẫn lạc?”

Thậm chí ngay cả Kiếm Nhất cũng đi theo vẫn lạc?” Lục Thủy tò mò hỏi.

Cửu nhìn Lục Thủy, sau đó nói:

“Những người kia cộng lại, một ngón tay của ta cũng có thể đánh thắng, thí thần đều là chính bọn họ nói vui vẻ.”

“Vậy người tại sao lại vẫn lạc?” Lục Thủy có chút không hiểu.

Hắn rõ ràng nghe được người kia nói trong đại hội thí thần, thí thần là có biện pháp.

Biện pháp này, Cửu không cách nào biết được, hay là không có cách nào quản? Hoặc là bỏ mặc?

Nghe được vấn đề này, Cửu nói với Lục Thủy:

“Có đao không?”

Lục Thủy tùy tiện hiện một cây chủy thủ, sau đó đưa cho Cửu.

Cửu tiếp nhận đao đặt ở cổ mình hô, sau đó nói:

“Năm đó Lục cầm chủy thủ như vậy, nói nhỏ với ta một câu: Chân Thân, nên thoái vị.

Nói xong, hắn đánh một chương chấn vỡ thân cách của ta, sau đó ta liền vẫn lạc.”

Lục Thủy: “...”

Hắn cảm giác mình bị trêu đùa.

“Cho nên chủy thủ có tác dụng gì?” Lục Thủy hỏi.

“Dùng tay không có chủ thủ không ví dụ được.” Cửu cười nói.

Sau đó tiện tay vung lên, chủ thủ biến mất ở trong không gian.

“Cho nên, rốt cuộc ngươi muốn hỏi gì?” Cửu nhìn Lục Thủy hỏi.

Lục Thủy trầm mặc.

Trước đó Cửu trả lời, đương nhiên thật giả nửa nọ nửa kia, bất quá có vài thứ hẳn có thể xác định.

Cửu vẫn lạc có quan hệ trực tiếp với Lục.

Cho nên, dù Lục đứng bên Cửu, Cửu vẫn phải bỏ mạng.

Hắn chỉ cần hỏi vấn đề này, kỳ thật có thể biết tình huống cụ thể.

Nhưng, hiện tại hẳn muốn biết không phải thứ này, mà là tiên đoán về phiến đá.

...

Đông Phương Trà Trà cẩn thận đi trên tầng mây, nàng đi từng bước một lên phía trước.

Vẫn luôn nhìn xung quanh có người hay không.

Chị dâu nói sẽ có độc nhất Chân Thần.

Dù sao là trẻ con.

Chỉ là trong lúc nhất thời nàng không nhìn thấy.

Không bao lâu, nàng liền thấy có ánh sáng rơi xuống.

Tiếp đó một đứa bé xuất hiện.

So với duy nhất Chân Thần không lớn hơn được bao nhiêu.

“Quả nhiên không phải làm màu.” Đông Phương Trà Trà thầm nói.

“Nhân loại, nói ra vấn đề của ngươi.” Độc nhất Chân Thần Cửu nhìn Đông Phương Trà Trà mang theo khí tức thần thánh nói.

“Có phải ta có hai vấn đề không?” Đông Phương Trà Trà tò mò hỏi một câu.

“Đúng.” Cửu gật đầu.

“Vậy cái này tính là vấn đề không?” Đông Phương Trà Trà hỏi.

Nàng tương đối hiếu kỳ.

“Tính, cho nên hai vấn đề đã trả lời xong.” Cửu mang theo ý cười nhìn Đông Phương Trà Trà.

Đông Phương Trà Trà: “???”

Xong rồi?

Nhưng nàng cũng không dám nháo.

Đối phương là độc nhất Chân Thần, lợi hại không nói, còn làm rất nhiều chuyện.

Đi ra bên ngoài, đối mặt với người xa lạ, đương nhiên không thể hỏi bất kỳ yêu cầu quá đáng nào.

Dễ dàng bị đánh lén.

Mà đánh không lại.

Cửu ngoẹo đầu nhìn Đông Phương Trà Trà, nói:

“Nghe lời như thế?”

“A? Hương Dụ nói ta không thông minh lắm, tranh đồ vật ăn thiệt thòi.” Đông Phương Trà Trà nói.

“Ngươi thế nhưng là một trong Thất đại Chủ Thần mà duy nhất Chân Thần khâm định.” Cửu lập tức nói.

“Ta không làm thần.” Đông Phương Trà Trà lập tức nói.

“Vì cái gì?”

“Bởi vì muốn ở đáy biển, không nhìn thấy mặt trời, không thấy được bãi cỏ, ăn cơm chỉ có thể ăn hải sản, còn không thể nướng ăn.

Nấu ăn, còn phải chính mình nấu.

Làm thần rất khổ.”

“???”

“Mà thần linh phải có một vị mới hiếm lạ, nhiều thì trở nên phổ thông.”

“...”

Cửu nhìn Đông Phương Trà Trà với vẻ mặt ngạc nhiên, trên mặt nàng vẫn mang theo ý cười nhợt nhạt:

“Nói đi, người muốn hỏi cái gì.”

“A? Không phải hỏi hết rồi à?” Đông Phương Trà Trà hơi kinh ngạc.

“Nhìn người không thông minh lắm, quyết định lại cho người hai vấn đề.” Cửu lại cười nói.

“Thật sao?” Vẻ mặt Đông Phương Trà Trà hung phấn.

Thần này thật tốt.

“Thật.” Cửu gật đầu.

“Vậy ta muốn biết, lúc nào ta có thể vô địch thiên hạ, như vậy ta sẽ có thể muốn làm gì thì làm, phản bác nói lời của Hương Dụ.” Vẻ mặt Đông Phương Trà Trà mong đợi nhìn độc nhất Chân Thần.

Độc nhất Chân Thần cau mày nhìn Đông Phương Trà Trà, nói:

“Thay vấn đề?”

“Vì cái gì? Mà ta cũng không có vấn đề thứ hai có thể hỏi.” Đông Phương Trà Trà có chút khó khăn.

“Không phải còn có một vấn đề sao?”

“Ta vừa mới hỏi, thật sao? Người trả lời rồi.”

“...”

Trong nháy mắt, Cửu muốn gõ đầu Đông Phương Trà Trà.

“Tóm lại, ta cho người một vấn đề mới, hỏi đi.”

“Vậy lúc nào ta có thể đánh thắng Lục Thủy biểu đệ?”

Hương Dụ nói, đánh lên là một chuyện, muốn nhìn thẳng vào vấn đề này, có thể là nàng quá yếu.

Cho nên nàng muốn biết lúc nào mới có thể khiêu chiến Lục Thủy biểu đệ thành công.

“... Chúng ta vẫn nên trở lại vấn đề một đi, vừa mới nãy người nói lúc nào mới có thể vô địch thiên hạ phải không?” Cửu nghiêm túc nói:

“Ta kết nối thế giới mạch lạc, mượn nhờ quyền năng nhìn tương lai.

Phát hiện sau đó cần một chút thời gian, người liền có thể vô địch thiên hạ.”

“Thật sao? Vậy ta có thể đánh thắng Lục Thủy biểu đệ sao?” Đông Phương Trà Trà lập tức hỏi.

“Không thể.” Cửu lắc đầu nói.

“Vì cái gì?”

“Biểu đệ người ở thiên thượng, người chỉ có thể vô địch thiên hạ, không thể vô địch thiên thượng.”

“... Vậy lúc nào ta vô địch thiên thượng?”

“Hai vấn đề đã sử dụng hết rồi.” vẻ mặt Cửu có ý cười, lòng tốt nhắc nhở.

...

Mộ Tuyết trực tiếp trôi dạt đến trước mặt Cửu.

Cửu cũng không tỏa ánh sáng.

Nàng nhìn Mộ Tuyết, sau đó bắt đầu trái ba vòng phải ba vòng quan sát.

Lập tức lâm vào trầm tư, nói:

“Hôm nay người không có mặc bít tất.”

Mộ Tuyết vẻ mặt kinh ngạc nhìn độc nhất Chân Thần.

Cùng dự đoán của nàng không giống nhau lắm.

Cảm giác này đứng dậy cũng như bé con.

Đông!

Trong nháy mắt, Mộ Tuyết cảm giác trán của mình bị gõ.

“Nghĩ gì thế? Không nên so sánh với ta cùng duy nhất Chân Thần.” Cửu nhẹ nói.

“Người biết rất nhiều, nếu không phải ta có lòng tin với mình, đều sẽ cho rằng người nhìn thấu lòng ta.” Mộ Tuyết nhìn Cửu nói khẽ.

Trên lý luận đối phương không thể đụng vào người.

Nhưng nàng không giống, lực lượng các nàng ngang nhau.

Chương 885: Thế giới hủy diệt 3

“Người thích Lục Thủy.” Cửu nhìn Mộ Tuyết nói:

“Người thích Lục Thủy.”

“Có phải ta nhìn thấu tâm của người rồi không?”

Mộ Tuyết: “...”

Vị Chân Thần này xảy ra chuyện gì?

Nàng thích Lục Thủy đó là chuyện đã bày ra, không cần nhìn mặt cũng biết.

Bất quá nàng cảm giác mình có chút bị động.

Khi đối mặt với duy nhất Chân Thần hoàn toàn không giống.

“Ta nên hỏi một vài câu hỏi.” Mộ Tuyết nói.

Nàng dự định cầm lại quyền chủ động, sau đó từ đối phương, biết thêm nhiều tin tức.

Có cũng được mà không có cũng không sao cả.

“Người hỏi đi, dù sao ta cũng không trả lời.” Cửu ngồi ở một bên, đạp chân nhỏ nói.

Mộ Tuyết: “...”

Nàng không suy nghĩ nhiều cũng không có hỏi nhiều, nói thẳng:

“Người và duy nhất Chân Thần có quan hệ như thế nào?”

Nàng đối với vấn đề này hoặc nhiều hoặc ít có chút hiểu kỳ.

Vấn đề của chính mình, nàng có thể tự mình giải quyết.

Không cần hỏi.

“Đương nhiên là...” Cửu nhìn Mộ Tuyết, cười nói:

“Bí mật.”

“Người đây không phải chơi xấu à, không cần uy nghiêm của Chân Thần?” Mộ Tuyết cảm thấy độc nhất Chân Thần này thật khó đối phó.

“Hiện tại không thể nói cho người, ảnh hưởng rất lớn.”
Cửu bay đến bên người Mộ Tuyết nói.

“Lớn bao nhiêu?” Mộ Tuyết có chút hiếu kỳ.

Cửu cẩn thận suy nghĩ một chút nói:

“Ta nhìn thấy là điều ta không thể nào hiểu được, chỉ có thể xem không thể nói.

Dù ta là độc nhất Chân Thần cũng không thể nói.

Không biết người có thể hiểu hay không.

Ta cảm thấy hẳn là có thể.”

“Vì cái gì người sẽ cảm thấy ta có thể?” Mộ Tuyết mang theo nghi hoặc.

Mà độc nhất Chân Thần nhìn thấy là cái gì mới không thể nói?

Trên đời này còn có cái gì làm nàng cô ky?

Lục Thủy?

Duy nhất Chân Thần và Lục Thủy có quan hệ?

Nhưng kiếp trước bọn họ đều chưa từng gặp duy nhất Chân Thần.

Cửu dùng tay đung đung tay Mộ Tuyết, nhắm mắt lại cảm giác, sau đó truyền ra âm thanh nhẹ nhàng chậm chạp:

“Ta là thiên địa độc nhất Chân Thần, ta yêu thế giới này, cho nên ta có thể cảm nhận được khí tức thế giới.

Trên người người có hương vị hủy diệt.

Thế giới, hủy diệt.”

Mộ Tuyết kinh ngạc.

Nhưng nàng cũng không lý giải được.

Thế giới hủy diệt có ý như thế nào?

Trùng sinh, hay là kiếp trước xảy ra chuyện gì?

Nàng xác thực không nhớ rõ chính mình tại sao lại trùng sinh.

Khí tức ở kiếp trước mang tới?

Độc nhất Chân Thần có thể cảm thấy được khí tức ở kiếp trước?

Sau đó Mộ Tuyết nhìn về phía độc nhất Chân Thần.

Lúc này Cửu mở mắt, bên trong đôi mắt mang theo ý cười:

“Ta là thiên địa độc nhất Chân Thần, quyền năng của thần rất lớn.

Nếu ta còn sống, có thể biết rõ ràng hơn.

Rõ ràng có khí tức thế giới hủy diệt, nhưng thế giới lại còn yên ổn.

Trung gian khẳng định có vấn đề.

Đáng tiếc, ta đã vẫn lạc.”

“Người đối với chuyện mình vẫn lạc có vẻ như không thêm để ý.” Mộ Tuyết cũng không quan tâm, chỉ là đối với Cửu có chút hiếu kỳ.

“Ừm, không thêm để ý, là sự kiện rất vui vẻ.

Thần không phải tự tư, tự tư không đủ để xưng Chân Thần.” Cửu ngồi bên cạnh Mộ Tuyết nói.

“Đúng rồi.” Cửu đột nhiên nhìn về phía Mộ Tuyết, nói:

“Có muốn nhìn một chút Lục Thủy đang hỏi cái gì không?”

Mộ Tuyết kinh ngạc nói:

“Có thể chứ?”

Nói đến Lục Thủy nàng liền hào hứng, bất quá nàng đối với thái độ của độc nhất Chân Thần cảm giác rất kỳ quái.

“Nhắm mắt lại, nín thở, đừng để hấn phát hiện.” Độc nhất Chân Thần vẻ mặt hung phấn nói.

Mộ Tuyết lập tức nhắm mắt lại, nín thở.

Sau đó nàng nghe được.

“Nói như vậy người cũng biết mình làm sao vẫn lạc? Lục Thủy hỏi “

“Biết chứ, cái này trả lời người miễn phí.”

Mộ Tuyết từ từ nhắm hai mắt: “...”

Nàng nghe được Cửu đang lẩm bẩm lầu bầu.

Sau đó nàng mở mắt, nhìn thấy Cửu còn đang truyền khí.

“Có đạo không? Cửu hỏi.”

“Cho nên tại sao ta phải nhắm mắt?” Mộ Tuyết nhìn Cửu có chút bất đắc dĩ.

“Bầu không khí rất trọng yếu nha, người chớ quấy rầy, lắng nghe đi.” Cửu nhìn Mộ Tuyết cười nói.

Mộ Tuyết: “...”

Toàn bộ hành trình bị trêu đùa.

Bất quá Lục Thủy giống như cũng bị trêu đùa, đột nhiên tâm tình tốt hơn nhiều.

—— ———

Hắc Âm nữ thần cũng đi vào trên tầng mây.

Nàng nhìn về phía trước, có thể cảm giác nơi này được thần lực bao trùm.

Không bao lâu nữa hẳn có thể nhìn thấy cự thần.

Hắc Âm nữ thần đi lên phía trước.

Lúc này nàng nhìn thấy một vệt ánh sáng bắt đầu xuất hiện.

Khi nhìn đến vệt ánh sáng này trong nháy mắt, nàng cảm giác thần lực của mình xuất hiện chấn động.

Quyền năng thuộc về nàng bắt đầu yên lặng.

Cái này...

Hắc Âm nữ thần có chút khiếp sợ.

Rất nhanh nàng nhìn thấy, nhìn thấy một tiểu nữ hài xuất hiện.

Trong nháy mắt nhìn thấy tiểu nữ hài này.

Nàng cảm giác hết thấy quyền năng giữa thiên địa thuộc sở hữu của nàng, hết thấy thần lực giữa thiên địa từ nàng mà tới.

Ở trước mặt nàng, không có tồn tại thần khác, ở trước mặt nàng không có bất kỳ người nào có thể có được quyền năng.

Nàng đại diện cho mảnh thiên địa này.

Chính là thiên địa độc nhất.

Hắc Âm nữ thần sừng sốt.

“Thiên địa độc nhất Chân Thần.”

Nàng căn bản không cần hỏi, căn bản không cần biết, chỉ cần thấy được, chỉ cần thấy được người này, nàng có thể biết đối phương chính là thiên địa độc nhất Chân Thần.

Là thần vị.

Ở trước mặt nàng, trên đời không có bất kỳ thần nào

Đây là Hắc Âm nữ thần thấy được thần của nàng cũng không có cảm giác.

Không, cho dù là thần của nàng, đối mặt với vị này cũng bình thường như thế.

Mà nàng, cái gọi là Chủ Thần, như là một người bình thường.

“Tại sao có thể như vậy?”

Nàng khó có thể tin.

Không dám tưởng tượng.

Trên đời này lại có thần như thế tồn tại.

Nếu có thần như thế tồn tại, làm sao có thể còn có thần khác tồn tại?

“Là quyền năng của ta xung kích đến ngươi sao?” Cửu đi đến trước mặt Hắc Âm nữ thần hiếu kỳ nói:

“Hẳn là không đến nỗi, đây là một tia quyền năng ta lưu lại không có thiên địa độc nhất bá đạo quyền năng.

Không cần quá để ý.”

Nhìn thấy Cửu tới, Hắc Âm nữ thần vô thức lui lại một bước.

“Thiên địa độc nhất quyền năng?” Hắc Âm nữ thần vô thức mà hỏi.

“Đúng, thiên địa độc nhất, tước đoạt tất cả quyền năng của thiên địa, quy về một mình ta, trở thành thiên địa độc nhất Chân Thần.” Cửu thờ dài một cái nói:

“Khi đó ta tức giận, liền mở ra loại quyền năng này.”

“Ngươi, ngươi thật sự toàn tri?” Hắc Âm nữ thần có chút dám tin tưởng.

Nhưng, đối phương thật sự không giống.

Thật sự so với nhận biết của nàng còn đáng sợ hơn.

Trước vị này, nàng không dám xưng thần.

Không có dũng khí, cũng không có tư cách.

Bởi vì đối phương, là thiên địa độc nhất.

Đừng nói là nàng, cho dù là thần của nàng, có lẽ cũng giống như vậy.

Sau đó nàng vừa nghĩ tới muốn cướp thần lực của đối phương, liền có chút lo lắng hãi hùng.

Quá điên cuồng.

“Toàn tri?” Lúc đầu đi đến bên Cửu, quay đầu nhìn về phía Hắc Âm nữ thần nói:

“Mặc kệ ngươi tin hay không, ta không tin.”

Hắc Âm nữ thần: “... Ngài đây không phải đang gạt người sao?”

Thân là thần, còn là thiên địa độc nhất Chân Thần, gạt người như vậy được không?

“Không có việc gì, bọn họ không sẽ hỏi vấn đề ta không biết, sẽ hỏi, đều là vấn đề ta biết không được đầy đủ.” Cửu một chút cũng không thềm để ý nói.

Mà những người kia có thể tùy tiện trêu đùa, rất lâu không có vui vẻ như vậy.

Trong lúc nhất thời Hắc Âm nữ thần không biết nói cái gì.

Ở trước mặt vị này, nàng như là một tiểu hài luống cuống.

Không dám làm chuyện sai, không dám hỏi nhiều gì.

“Thân là Hắc Âm nữ thần, phải có uy nghiêm của thân.” Cửu mở miệng cười nói.

“Không dám.” Hắc Âm nữ thần sợ hãi:

“Trước mặt ngài, ta chính là một người bình thường.”

“Có cái gì không dám, ta đa văn lạc, chỉ là đã từng độc nhất Chân Thần.” Cửu mở miệng nói

Vẻ mặt nàng nhẹ nhõm, một chút không thềm để ý chính mình văn lạc.

“Vậy ý của ngài là, hiện tại còn có độc nhất?” Hắc Âm nữ thần nhẹ giọng hỏi.

Nàng nghĩ đến đương nhiên là thần của bọn họ.

“Không có nha.” Cửu cười nói:

“Sau này độc nhất không có khả năng lại có độc nhất, bởi vì quyền năng độc nhất đã bị đánh vỡ.”

“Vậy.” Hắc Âm nữ thần trong lúc nhất thời không biết nên hay không nên hỏi.

Chương 886: Cửu, người nên thoái vị 1

Hắc Âm Nữ Thần nhìn độc nhất Chân Thần, nàng há to miệng.

Muốn hỏi, nhưng lại không dám hỏi.

“Người là muốn hỏi thần của các người, vì cái gì cũng gọi độc nhất Chân Thần phải không?” Cửu nhìn Hắc Âm Nữ Thần cười nói:

“Có phải là cảm thấy, ta xưng độc nhất, quá phải cuồng vọng đúng không?”

“Xin ngài tha thứ cho ta vô tri.” Hắc Âm Nữ Thần lập tức cúi đầu, không dám có chút bất kính nào.

Là nàng vô tri.

Nếu như thế gian chỉ có một thần mới có thể xưng độc nhất, như vậy nhất định là vị thần trước mắt này.

Không thể tranh luận, độc nhất vô nhị.

“Thần vị cùng loại với độc nhất, không thể kế thừa,

Độc nhất bị đánh nát, là thần vị, cũng là quyền năng.

Cho nên sau khi ta ngã xuống sẽ không còn độc nhất Chân Thần nữa.” Cửu đi trên mặt đất từng bước một, nhắc tay lên giống như đang đi bên cạnh.

“Vậy tại sao..” Hắc Âm Nữ Thần muốn hỏi vì cái gì thần của bọn họ cũng gọi là độc nhất Chân Thần.

Chỉ là thật sự không dám hỏi vấn đề này.

“Bởi vì Ais cần danh xưng này.” Cửu nhìn Hắc Âm Nữ Thần, mang theo ý cười nói khẽ:

“Ais thành thần trong thời gian ngắn, nàng phải càng nhanh chóng chương khống quyền năng có thể.

Mà biện pháp dễ dàng nhất, chính là thay thế thần xưng của ta, ừm, nói thần xưng cũng không đúng.

Với ta mà nói là thần vị, mà đối với Ais đến nói chỉ là xưng hô, hoặc là cảnh giới tên.

Bất quá quả thật có thể hữu hiệu giúp nàng.

Dù sao ta là thiên địa độc nhất Chân Thần, chỉ cần nàng chịu nổi, liền có thể đạt được lợi ích.

Cho nên nàng tự xưng độc nhất Chân Thần.

Chỉ là không dám tăng thêm hai chữ thiên địa.

Cộng vào, cho dù là nàng, cũng không chịu nổi.

Dù thân là thần quyền của ta, dù là ta đã vẫn lạc, nàng cũng không chịu nổi.”

Cửu nhìn về phía Hắc Âm Nữ Thần, nói:

“Đại khái chính là nguyên nhân này.

Bất quá thực lực của những người khác đã đủ rồi, cũng không dám dùng độc nhất Chân Thần.

Cũng thân là thần quyền của ta Ais, dám đánh cược một lần.

Sau đó, cược thắng.”

Hắc Âm Nữ Thần trong lòng có chút kinh hãi.

Hóa ra là như vậy.

Thì ra thần của bọn hắn, thật ra là thần quyền của độc nhất Chân Thần.

Nếu là lúc trước, nàng khẳng định không phục, cũng không muốn tin tưởng.

Nhưng bây giờ không giống.

Có thể trở thành thần quyền của thiên địa độc nhất Chân Thần, điều này vốn là không thể tưởng tượng nổi.

Căn bản không thể hạ thấp thân phận.

Chỉ cần gặp thiên địa độc nhất Chân Thần.

Ai cũng có thể rõ ràng chuyện này.

“Còn có nghi vấn gì muốn hỏi sao?” Cửu ngồi ở giữa không trung nâng má nhìn Hắc Âm Nữ Thần.

Nàng không thèm để ý ai đúng ai sai.

Dù sao tất cả mọi người đều có lựa chọn.

Chỉ cần phụ trách đối với lựa chọn của mình là đủ.

Nàng thân là độc nhất Chân Thần, không cừu thị Ais, càng sẽ không cừu thị Chủ Thần của Ais.

Dù sao, bọn họ đều đang cố gắng.

Chỉ là...

Không quá dễ dàng.

Hắc Âm Nữ Thần suy nghĩ, nói:

“Vì sao ngài lại vẫn lạc?”

Nghe được vấn đề này, Cửu đột nhiên cười:

“Thế mà là vấn đề này.

Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ hỏi chuyện liên quan tới Ais thức tỉnh, hoặc là hỏi chuyện liên quan tới Khải Kỳ Lục.

Ta đang nghĩ lừa dối ngươi như thế nào đây.”

Hắc Âm nữ thần: “...”

Cho nên, những vấn đề kia không thể hỏi?

“Chuyện tương lai liên quan tới các ngươi, ta không thể nói.

Bởi vì đối với thế giới ảnh hưởng quá lớn, bất quá ngươi hỏi vấn đề này ta vẫn có thể trả lời.” Cửu nghĩ một lát tiếp tục nói:

“Theo bình thường mà nói, ta chết và Ais bọn họ thoát không khỏi liên quan.

Bất quá...”

Cửu nhìn Hắc Âm nữ thần nói:

“Nguyên nhân ta vẫn lạc là, ta nên vẫn lạc.”

“Nên vẫn lạc? Vì cái gì?” Hắc Âm nữ thần không hiểu.

“Bởi vì một người xuất hiện, đến nỗi người này là ai, ta nói ra với thực lực của người cũng không nhớ được.” Cửu nói.

Hắc Âm nữ thần không tiếp tục hỏi nhiều.

Cho nên độc nhất Chân Thần thật ra là tự mình lựa chọn vẫn lạc?

Đúng, nếu như không phải ý nguyện của mình, sự tồn tại này, làm sao lại vẫn lạc?

Lục Cổ nhìn bé gái trước mắt, mở miệng nói:

“Ta muốn biết liên quan tới thân thể của phu nhân ta sẽ chịu khí tức đặc thù ảnh hưởng, tất cả nguyên nhân.”

Cửu nhìn Lục Cổ, sau đó đi về:

“Người nhận làm người.”

Lục Cổ: “...”

Vẻ mặt hắn nghiêm túc, trong lúc nhất thời không biết đối mặt với người này như thế nào.

Có chút không hiểu thấu.

Không phải nói vấn đề gì sao?

Hắn chỉ hỏi một vấn đề.

Vì cái gì đáng về đối phương không muốn trả lời?

Đi vài bước, Cửu lại trở về, sau đó mở miệng nói:

“Rõ ràng chưa? Không nên làm khó ta, khó xử ta ta sẽ không trả lời vấn đề của người.

Nói đến người có phải cũng họ Lục không?”

“Tại hạ Lục Cổ.” Lục Cổ mở miệng nói.

Bất quá chữ cũng là này, là bởi vì con trai của hắn cũng tiến vào à?

Cửu nhìn Lục Cổ, cẩn thận quan sát nói:

“Luyện thể? Có muốn ta dạy người không?”

Ta cũng rất lợi hại.”

“ ... ”

“Tiền bối, ta muốn hỏi chính là vấn đề liên quan tới phu nhân ta.” Lục Cổ nói.

Hắn đến làm chính sự.

“Tà Thần đã chết rồi, uy hiếp phu nhân ngươi hoàn toàn biến mất, câu trả lời này có đủ không?” Cửu nhìn xem Lục Cổ hỏi.

“Vậy nguyên nhân đâu?” Lục Cổ hỏi.

Cửu cười cười nói:

“Thời đại, có thời đại quỹ tích.

Trong quỹ tích này, không có thân ảnh của các ngươi, cho nên không thể nói cho ngươi.

Ta cảm thấy chỉ cần không liên quan chuyện tiểu Lê Âm, ngươi cũng không thèm để ý.

Đúng không?”

“Tiền bối, có một việc ngươi nói không đúng.” Lục Cổ nhìn độc nhất Chân Thần nói:

“Thời đại không có thân ảnh của vợ chồng chúng ta, nhưng lúc trước phu nhân ta sẽ cuốn vào trong đó.

Vậy đã nói rõ có thân ảnh Lục gia.

Không biết tiền bối có thể nói thời đại tương lai, và Lục gia ta có ai có quan hệ đến không?”

Con trai của hắn thế này, thấy thế nào cũng là người không muốn cuốn vào thời đại.

Như vậy còn có ai?

Cửu nhìn Lục Cổ có chút không cao hứng:

“Ngươi làm sao lại như vậy, tiểu hài tử không bị dao động là được rồi?

Nghĩ nhiều như vậy làm gì?”

“Xin tiên bói nói cho.” Lục Cổ cung kính nói.

“Có muốn ta cho người biết người và phu nhân người lúc nào có thai không?”

Người biết không?

Một khi có đũa bé mệnh lý của các người sẽ biến khác biệt, sẽ nhiều ra một đầu.

Mà ta nhìn được tới khi nào thì nhiều ra đầu này.” Cửu nhìn Lục Cổ thử nói.

Lục Cổ cảm giác có chút bất đắc dĩ, khi hắn muốn mở miệng cự tuyệt, âm thanh của Cửu lại tiếp tục truyền tới:

“Nếu người không đồng ý, ta cũng không trả lời.”

Lục Cổ: “...”

Vị này không phải thiên địa độc nhất Chân Thần sao?

Chân Thần đều như vậy?

Chương 887: Cử, người nên thoái vị 2

Cuối cùng Lục Cổ không thể hỏi nhiều nữa, chỉ có thể hỏi một chút chuyện liên quan tới thai:

Cuối cùng Lục Cổ

“Ở trong ánh mắt tiền bối, lúc nào mới có thể nhiều ra một đầu này.”

“Ừm...” Cử khép hờ đôi mắt, động thân, bóp tay.

Sau đó nàng ngừng lại, nhìn Lục Cổ, cười nói:

“Tính ra rồi.”

Lục Cổ: “...”

Ngài là nghiêm túc sao?

“Đúng, nếu có đứa bé, người cảm thấy là nam hay là nữ?” Cử đột nhiên tò mò hỏi.

“Nữ.” Lục Cổ nói thẳng.

Không hiểu sao lại tự tin.

Cũng không biết vì cái gì.

Luôn cảm giác hần hẩn còn có nữ nhi mới đúng.

“Gọi là Lục Thúy Hoa thì sao?” Cử thử hỏi.

“Tiền bối, ta cảm thấy vẫn nên do văn bối nghĩ ra mới tốt.” Lục Cổ nói.

Vị độc nhất Chân Thần này, thật sự là kỳ quái.

“Không cần nghiêm túc như vậy, muốn không, gọi Lục Tiểu Phụng, êm tai?” Cử hỏi.

Lục Cổ: “... tiền bối người vẫn nói cho ta biết đáp án trước đi.”

—————

Sơ Vũ nhìn về tiểu nữ hài phía trước, hần thử chào hỏi:

“High!”

“Tra nam.” Cửu nói thẳng.

Sơ Vũ: “???”

“A, đây không phải là phương thức các người thường xuyên chào hỏi sao? Nam nhân nói high, đều là tra nam.” Cửu đứng xa xôi, mở miệng nói.

Sơ Vũ cảm giác mình bị mạo phạm.

Đối người mỉm cười đơn thuần lễ phép.

“Hỏi vấn đề đi.” Cửu nhìn Sơ Vũ nói.

“Ta chỉ có một vấn đề.” Sơ Vũ cũng không có ý định xoắn xuýt gì, dù sao vị này chính là thần, không thể trêu vào:

“Ta muốn biết lúc nào ta có thể thành thần.”

“Không có khả năng.” Cửu nói thẳng:

“Thần Chúng một vị thần, danh nghĩa bầy đại Chủ Thần, tất cả đều đã có chủ.

Không tới phiên người.”

Sơ Vũ: “...”

“Ý của ta là, lúc nào viết sách chứng đạo thành thần.”

Cửu gật đầu, hiểu ra nói:

“Người muốn đi Nho đạo, không có hi vọng, từ bỏ đi.”

“Không phải, ý của ta là..” Sơ Vũ muốn giải thích.

Sau đó lời còn chưa nói hết, Cửu ngắt lời nói:

“Không có hi vọng, từ bỏ đi.”

“Để ta nói xong một điểm đặc.” Sơ Vũ nói.

Cửu nhìn Sơ Vũ, trong ánh mắt mang theo thương hại:

“Tại sao phải để ta nói rõ ràng như vậy?

Người còn không hiểu sao?”

Sơ Vũ nhìn Cửu, nước mắt trong mắt chảy xuống.

Hắn không tin, hắn muốn nghịch thiên cải mệnh.

...

“Ta, dường như không có vấn đề gì.” Kiếm Lạc nhìn bé gái trước mắt trong lúc nhất thời không biết hỏi cái gì.

“Có thể hỏi điếm liên quan tới chính mình, chẳng hạn như tương lai người có thể lấy chồng không, sẽ gả cho ai.” Cửu nhìn Kiếm Lạc nói.

Kiếm Lạc lắc đầu:

“Ta không hỏi vấn đề này.”

“Vậy hỏi một chút lúc nào mới có thể một kiếm trăm Sơ Vũ.” Cửu nói.

“Ta tu đao.” Kiếm Lạc lại tiếp tục lắc đầu.

Cửu nhìn Kiếm Lạc, sau đó nói:

“Vậy hỏi một chút anh của người sau này sẽ lấy ai?”

“Ta cảm thấy ta và tẩu tử ta, hắn có thể ở chung được.” Kiếm Lạc lại tiếp nữa lắc đầu.

“Vậy hỏi Sơ Vũ có thể viết thành thần không?” Cửu mở miệng hỏi.

“Chính hắn đã hỏi.” Kiếm Lạc nói.

“Ta cho đáp án, người muốn hỏi như thế nào mới có thể thành thần không?”

“Không tu luyện, chỉ biết trạch trong nhà Tu chân giả, không có khả năng viết ra thành tích gì.”

“Khả năng, chẳng hạn như mở một quyển sách hắn tương đối quen thuộc.”

“Sách quen thuộc? Sách gì?”

“Ta ở chung với bạn gái.”

“Không có khả năng, thời đại biến, ta xem qua rất nhiều, quá hạn.”

“... người không đáng yêu.”

...

“Trong lòng người khẳng định có vấn đề, mà đã quyết định xong.” Cửu nhìn trước mắt Kiều Thiên hỏi.

Kiều Thiên nhìn độc nhất Chân Thần trước mắt.

Nàng biết người trước mắt này chính là người có thể trả lời tất cả vấn đề của nàng.

Bất quá lại do dự một chút, nàng mới mở miệng nói:

“Ta muốn biết như thế nào để anh ta...”

“Xuyt.” Cửu đột nhiên làm hư thanh nói:

“Đừng hỏi vấn đề bảo thủ như thế, lớn mật một chút.”

Lớn mật một chút

Lời Cửu nói, làm Kiều Thiên có chút ngoài ý muốn.

Rất nhanh nàng nghĩ đến gì đó, sau đó hỏi:

“Anh ta hẳn, tình huống hiện tại như thế nào?”

Trong nội tâm nàng có ý nghĩ to gan.

Nhưng nàng một mực không thể tin được, cũng cảm thấy không phải.

Cửu nhìn Kiều Thiên cười nói:

“Đã gặp qua, không phải sao?”

Kiều Thiên không thể tưởng tượng nổi nhìn Cửu, kích động nói:

“Thật, thật sao?”

Cửu gật đầu.

“Điều này sao có thể? Tổ gia gia đặc biệt kiểm tra qua.”

“Nếu như thế, bằng vào tính cách trước kia của ca ta, không thể nào để bị ức hiếp được.”

“Không đúng, không đúng.”

“Nếu như là hẳn thì làm sao lại cưới cô gái mập Lâm Hoan Hoan kia? Mà Lâm Hoan Hoan còn đào hôn.”

Kiều Thiên không thể tin được, nhưng lại hi vọng đúng vậy.

Cửu cười nói:

“Người không biết kinh nghiệm của hần, sao lại hiểu hần chuyển biến thế nào?”

Không rõ cơ duyên của hần, làm sao có thể biết lai lịch của hần?

Mỗi người đều có lựa chọn của mình.

Có đoạt được, nhất định có mất.

Hần sớm đã nhìn thấu những thứ này.”

Giờ khắc này hóc mắt Kiêu Thiên có chút ướt át, nàng cũng không hiểu vì cái gì.

Cửu nhìn Kiêu Thiên nói:

“Cho nên, đừng tạo cho mình áp lực lớn như vậy.”

“Cảm ơn.” Âm thanh Kiêu Thiên mang theo ghen ngào.

Cửu đi đến trước mặt Kiêu Thiên, lắc đầu:

“Không cần cảm ơn.

Bất quá người còn chưa đủ thành thực, chuyện này, ta muốn giúp người phong ấn.

Yên tâm, không phải để người quên đầu.

Mà để người vô pháp nói ra miệng.

Bởi vì một khi xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, người sẽ sửa tương lai của hần.

Khả năng đẩy hần vào trong vô tận vực sâu.”

“Đa tạ tiền bối.” Kiêu Thiên không cự tuyệt.

...

“Thật sự muốn hỏi vấn đề này?” Độc nhất Chân Thần nhìn Kinh Hải hỏi.

Kinh Hải gật đầu, bất quá hần vẫn hỏi một câu:

“Đối với tiên bói mà nói, rất có áp lực sao?”

“Không có áp lực, chỉ là nói ra thân phận của Lưu Hỏa mà thôi, cũng không có chuyện gì.

Mặc dù hắn đặc thù, coi bói gặp phải hắn tương đương gặp thiên địch.

Nhưng ta không giống.

Ta đã chết rồi, hắn không có biện pháp bắt ta.” Cửu vừa cười vừa nói.

Kinh Hải có chút ngoài ý muốn, cảm giác vị tiên bói này thật sự buồn cười chung đụng.

Cùng với hắn dự đoán hoàn toàn không giống.

“Bất quá ngươi cũng không cần lo lắng, người biết thân phận của hắn rất nhiều, hắn cũng không thêm để ý.

Chỉ cần không truyền bá bốn phía là được.” Cửu nhắc nhở.

“Đa tạ tiên bói nhắc nhở.” Hắn phát hiện, vị tiên bói này tốt không hợp thói thường.

“Vậy ta nói rồi, ngươi cẩn thận nghe.” Sau khi Kinh Hải gật đầu, Cửu tiếp tục mở miệng.

Kinh Hải nhìn Cửu, nhìn Cửu mở miệng, nhìn âm thanh Cửu truyền vào trong tai của hắn.

Càng nghe ánh mắt hắn tròn to càng lớn, rung động, hoảng sợ, không thể tưởng tượng nổi.

Điều này, làm sao có thể?

Làm sao có thể?

Thế nhưng người trước mắt này không có đạo lý lừa gạt hắn.

Mà hắn suy nghĩ, phát hiện có thể đối ứng.

Trời ạ, nếu tin tức này truyền đi, tuyệt đối có thể gây nên sóng to gió lớn.

Hắn nhớ tới quần đảo Mê Vụ, nhớ tới Kiếm Nhất Phong.

Kỳ thật hắn gặp qua rất nhiều lần.

“Rất kinh ngạc?” Cửu nhìn Kinh Hải hỏi.

Kinh Hải dùng biện pháp nhanh nhất ổn định tinh thần, sau đó cung kính cúi đầu với Cửu nói:

“Tiền bối, vấn đề có yêu cầu quá đáng.

Hi vọng tiền bối phong ấn trí nhớ của ta, để bất luận kẻ nào cũng không thể biết được đoạn ký ức này.”

Chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vậy, hắn không thể xuất hiện vấn đề gì.

Càng không thể để người khác chiếm được tin tức này từ trong trí nhớ của hắn.

Tuyệt đối không thể.

Chương 888: Cửu, người nên thoái vị 3

“Tốt, nhưng ta chỉ giúp người ẩn tàng, ngoại trừ người thì những người khác vô không thể tra được, bao cả các người Đạo tông lão tổ.” Cửu cười đáp ứng.

“Tốt, nhưng ta

...

Lục Thủy đang suy nghĩ hỏi thế nào mới thích hợp.

Là hỏi tiên đoán phiến đá và nhà hấn có quan hệ, hay là nội dung tiên đoán phiến đá cụ thể là cái gì?

Lại hoặc là tiên đoán phiến đá là do ai lưu lại?

Do dự một chút, Lục Thủy dự định hỏi một vài tiền đề:

“Chuyện sau khi người ngã xuống, người cũng có thể biết?

Chẳng hạn như tứ đại thế lực viễn cổ xuống dốc, biến mất.”

“Biết, thời kỳ viễn cổ, tam đại thế lực vì tranh đoạt đồ vật nào đó, nổi lên xung đột.

Cái này đối với thời đại kia mà nói là trí mạng.

Sơn hà vỡ vụn, sinh linh đồ thán.

Đạo tông đứng dậy, muốn lấy sức một mình, đánh nát tam đại thế lực.

Cuối cùng tam đại thế lực tổn thất nặng nề, tử thương qua hơn phân nửa, Đạo tông cũng bởi vậy mà xuống dốc.” Cửu mở miệng nói.

“Lục vẫn lạc trong trận chiến kia?” Lục Thủy tò mò hỏi.

“Người đoán ai có thể đánh thắng Lục?” Cửu hỏi Lục Thủy.

Lục Thủy lắc đầu:

“Không có người nào, căn cứ ta biết rõ, không có khả năng có người là đối thủ của Lục.

Kiểm Nhất nói cho ta biết, nếu như Lục chết rồi, như vậy cũng do tự mình lựa chọn vẫn lạc.”

“Không nói cho người.” Cửu bay đến vừa nói.

Lục Thủy: “...”

“Tốt rồi, ta đã nói cho người ta biết rất nhiều, vấn đề của người là cái gì?” Cửu hỏi.

Lục Thủy nhìn, hắn đã biết hỏi thế nào:

“Tất cả tin tức có quan hệ với tiên đoán phiến đá, nhớ kỹ, là tất cả.”

Cửu: “...”

“Người quả nhiên là do cha người sinh.”

Lục Thủy lắc đầu, sửa chữa chính đạo: “Ta là do mẹ ta sinh.”

“Dù sao người không thể hỏi vấn đề quá mức rộng rãi này, phải hỏi trực tiếp một chút, chẳng hạn như người có thể hỏi nội dung của tiên đoán phiến đá.

Bất quá để cho công bằng, ta không thể nói cho người, Tiên đình cũng không biết nửa bộ sau.” Cửu nói.

“Nói một chút lai lịch đi.” Lục Thủy không do dự.

Nội dung hắn có thể xem, mà lại có suy đoán.

Nhưng lai lịch của tiên đoán phiến đá, hắn còn không biết.

Nghe được vấn đề của Lục Thủy, Cửu liền chân thành nói:

“Bắt nguồn từ dòng sông thời gian.”

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, bất quá không nói gì, mà nghe Cửu tiếp tục.

Một bên khác Mộ Tuyết cũng có chút hiếu kỳ, nàng phát hiện Lục Thủy biết rất nhiều.

Mà tiên đoán phiến đá là cái gì, nàng cũng không biết.

Quả nhiên, Lục Thủy vẫn đang làm chuyện gì.

Nhưng nàng không hiểu chính là, Lục Thủy chưa hề dự định nhúng tay chuyện tu chân giới, vì cái gì đột nhiên điều tra những thứ này?

Nửa đường xảy ra chuyện gì sao?

Bất quá Cửu nói và Hải yêu nữ vương nói chính là ăn khớp, Đạo tông xuống dốc như vậy.

Nàng không suy nghĩ nhiều, chờ Cửu truyền lại cho nàng.

“Tiên đoán phiến đá, Vị Lai Kinh, Khải Kỳ Lục, tất cả đều dẫn sinh trong dòng sông thời gian.

Sở dĩ sinh ra, là bởi vì Tiên đình Đế Tôn Tiên Mục, Phật môn Phật Đà Nam Mô, Thần Chúng Chân Thần Ais, sản phẩm 3 người liên thủ.

Bạn hẳn biết trong tương lai sẽ phát sinh một chuyện nghiêng trời lệch đất, vì phòng bị chuyện này, bọn họ trao đổi dòng sông thời gian, tìm ra cách giải quyết.

Hoặc là nói tìm được nguồn gốc sự kiện từ nơi nào.”

“Trong bọn họ có một người là thời gian chi đạo?” Lục Thủy hỏi.

Nếu như không có thời gian chi đạo.

Không có khả năng dễ dàng lợi dụng dòng sông thời gian như vậy.

Còn muốn từ trong dòng sông thời gian lấy được tiên đoán đầy đủ chính xác.

Vậy khó càng thêm khó.

Cái này cũng không giống đoán mệnh.

Cấp bậc tồn vong quan hệ đến bọn hắn.

Chính là Thiên Cơ cũng không nhìn thấy.

Nhìn thấy cũng là đang tìm cái chết.

Bằng không thì vì cái gì cần ba người kia liên thủ?

“Có thể cho rằng như vậy, Tiên đình Đế Tôn có năng lực thời gian.” Cửu gật đầu nói.

“Cho nên, hung thú bị ta đánh chết đó, chính là thủ bút của Đế Tôn?”

Vì chính là đối phó mẫu thân của ta?

Danh xưng có thể lập xuống bất thế kỳ công.

Cái gọi là bất thế kỳ công, chính là ngăn cản đệ đệ muội muội ta xuất sinh?” Lục Thủy nhìn Cửu hỏi.

Cửu lắc đầu:

“Ta trả lời không được.”

Mà nghe được những điều này Mộ Tuyết sững sốt, hóa ra là như vậy.

Có người đang nhắm vào nương, hơn nữa còn nhắm vào Lục gia.

Khó trách Lục Thủy sẽ có thái độ khác thường, bắt đầu điều tra những vật này.

Mộ Tuyết do dự một chút, cuối cùng không có ý định nhúng tay.

Nàng tùy tiện tham gia, sẽ ảnh hưởng phương hướng và bộ pháp Lục Thủy điều tra.

Như vậy còn muốn xoát thành tựu.

Thật sự là một chút không lo lắng an nguy của nương.

Bất quá thật sự không cần lo lắng.

Chỉ cần nguy hiểm tới gần Lục gia Lục Thủy đều có thể ngăn lại.

Mà bên ngoài, cũng không có cái gì cần đề ý.

Bởi vì nương lại bị cấm túc.

Mà nàng cũng ở Mộ gia, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Lục Thủy nhìn độc nhất Chân Thần, mặc dù không trả lời.

Nhưng hẳn đã biết được.

“Nội dung của tiên đoán phiến đá là cái gì?” Lục Thủy hỏi.

“Đã nói xong một vấn đề, làm sao ngươi một chút tự giác cũng không có?” Cửu có chút bất mãn.

Bất quá nàng còn có ý định trả lời:

“Chỉ nói cho ngươi một câu, đến lúc đó ngươi biết đại khái xảy ra chuyện gì.”

“Một câu nào?” Lục Thủy kỳ thật cũng tùy tiện hỏi một chút.

Không trông cậy vào Cửu có thể trả lời.

“Thiên địa hiện lên tường, cam lộ từ trên trời rơi xuống.

Ngươi sẽ thấy cảnh này phát sinh.” Cửu nói.

“Một vấn đề cuối cùng.” Lục Thủy suy nghĩ một chút nói:

“Đệ đệ muội muội ta, lúc nào mới có thể ra đời?”

“Hỏi cha ngươi.” Cửu nói thẳng.

Đúng là hỏi cha Lục Thủy là tốt, dù sao nàng đã trả lời Lục Cổ.

Lục Thủy: “...”

Hỏi cha hẳn đây không phải muốn chết sao?

Có chút ý tứ mạo phạm.

“Còn có một vấn đề cuối cùng không? Không có, vấn đề kết thúc.” Cửu mở miệng nói.

“Sau lần này, toàn tri của ngươi sẽ hoàn toàn biến mất đúng không?” Lục Thủy hỏi.

Nếu như Cửu có thể tùy tiện trả lời vấn đề của hắn, vậy là tốt rồi.

Hắn có thể biết toàn bộ chuyện, bất quá hắn đột nhiên nhớ tới một vấn đề.

“Cũng không phải, bộ phận ký ức sẽ ghi chép trình tự, như vậy liền biết, ngươi rút cuộc kéo bao lâu, mới mang duy nhất Chân Thần đên gặp ta.” Cửu nói.

Lục Thủy không nhìn những thứ này, hỏi:

“Còn có một vấn đề, người còn nhớ rõ Kiếm Nhất cờ vây truyền không?”

“Kiếm Nhất cờ vây truyền? Nhớ rõ, người muốn hỏi cái gì?” Cửu nói.

“Tác giả, tác giả Kiếm Nhất cờ vây truyền là ai?” Lục Thủy hỏi.

Vấn đề này rất quan trọng.

Cửu nhìn lên bầu trời, suy nghĩ một chút nói:

“Ừm, nhìn thấy, bất quá...”

Cửu nhìn Lục Thủy nói:

“Vẫn chưa tới lúc người nên biết, có lẽ có một ngày người sẽ biết.

Có lẽ vĩnh viễn sẽ không biết.

Bất quá xác suất lớn sẽ biết, một sự kiện rất thú vị.”

Ngừng tạm, Cửu lại hỏi:

“Còn có một vấn đề cuối cùng không?”

“Cái cuối cùng.” Lục Thủy chần chừ một lúc, hỏi:

“Khi nào thì tu vi Mộ Tuyết hoàn toàn biến mất?”

“Ba năm trước.” Cửu cười nói:

“Muốn để ta cho người biết, người lục giai đỉnh phong, có thể đánh qua nàng hay không?”

“Người biết quá nhiều.” Lục Thủy lạnh lùng nói.

Lúc này Cửu cầm chủy thủ đặt lên cổ của mình, trầm giọng nói:

“Chân Thần, người nên thoái vị.”

Lục Thủy: “...”

“Còn có vấn đề gì không?” Sau khi vứt bỏ thanh chủy thủ, Cửu hỏi.

Lục Thủy lắc đầu:

“Không có.”

Nên hỏi đều không khác mấy, cái khác Cửu đều không thể trả lời hẳn.

Đến nỗi một vài vấn đề nhỏ, cũng không cần hỏi thăm.

Chính mình tự tra đi, kiểu gì cũng sẽ biết hết thảy.

“Vậy đến tiếp sau ta có lưu lại cục diện rối rắm, người phải tiếp tục thu thập nha.” Cửu nói.

“Đây chính là nguyên nhân người vẫn luôn trả lời vấn đề của ta?” Lục Thủy hỏi.

Mặc dù Cửu yêu thế giới này, nhưng đối với hẳn mở không ít đặc quyền.

Cửu lắc đầu:

“Dĩ nhiên không phải, nhưng hoặc nhiều hoặc ít có một chút quan hệ đi.

Như vậy cục diện rối rắm trong thành, cũng nên giao cho người.”

“Được.” Lục Thủy gật đầu:

“Ta sẽ để bọn hẳn mở mang kiến thức một chút, như thế nào mới là chúa tể.”

Chương 889: Uy Năng của Chúa tể 1

“Như vậy là kết thúc, muốn biết rõ ràng vẫn cần chính người tự đi tìm đáp án.

Thân là Thần, quyền năng lại lớn, cũng có cực hạn.

Dù sao trong thiết lập, nhưng không có suy xét đến người.

Sau khi trở thành độc nhất Chân Thần, ta không nghĩ tới lại được gặp thần sinh đặc sắc như vậy.”

Cửu nhìn Lục Thủy nói:

“Nhớ kỹ, tìm duy nhất Chân Thần đưa đến biển gặp ta.”

Lục Thủy gật đầu:

“Được.”

Nói xong, Lục Thủy quay người trở về.

Mặc dù còn có thể hỏi một vài vấn đề.

Nhưng thời gian là có hạn.

Đã biết được rất nhiều chuyện.

Tiên đoán phiến đá tồn tại, cộng thêm một câu nội dung.

Mà căn cứ nội dung trước đó hẳn nhìn thấy ở điện đường Bất Diệt Tiên, hẳn nhằm vào mệnh lý đả kích, mẫu thân hẳn là bị đả kích.

Cho nên thân thể mới có thể suy yếu.

Mặc dù trên lý luận không có khả năng.

Nhưng đối phương chường không còn đường thời gian.

Như vậy kết nối quá khứ tương lai hiện tại, là có xác suất đả kích đến mẹ hẳn.

Thiên Cơ Lô Vũ nói cho hẳn, tiên đoán phiến đá tiếp tới tương lai hiện tại, thậm chí còn có tương lai không tồn tại.

Điều này nói rõ, Đế Tôn thời gian chi đạo không phải bình thường.

Lại có liên quan tới chuyện Cửu vẫn lạc, nàng cũng không thêm đề ý, mà là tự mình nguyện ý vẫn lạc.

Người trong thí thân đại hội, chân chính độ sức đứng dậy là không thể nào thắng Cửu.

Lục và Kiếm Nhất không có được quá nhiều tin tức.

Kiếm Nhất cờ vây truyền tác giả, không thích hợp.

Cửu nghĩ thật lâu mới nhìn đến.

Mê Đô rất đặc biệt.

“Đúng, Mê Đô là cái gì?” Lục Thủy đột nhiên quay đầu lại hỏi Cửu.

“Không nói cho ngươi.” Cửu trực tiếp trả lời.

Lục Thủy: “...”

Hắn cũng không thêm đề ý, tiếp tục quay người rời đi.

Lần này còn có đại thu hoạch, Mộ Tuyết trùng sinh 3 năm.

Ông trời ơi.

Kế hoạch chấp hành cần cẩn thận.

...

“Ngươi muốn gặp duy nhất Chân Thần?” Mộ Tuyết nhìn độc nhất Chân Thần tò mò hỏi.

Độc nhất Chân Thần gật đầu:

“Ừm, thiên địa duy nhất Chân Thần, ta muốn thấy nhìn là dạng gì.”

Nói xong nàng còn biểu hiện ra chờ mong.

“Muốn ta giúp ngươi không?” Mộ Tuyết suy nghĩ một chút nói:

“Ta ra tay tương đối dễ dàng.”

Nàng cảm thấy độc nhất Chân Thần hẳn biết nàng đặc biệt.

Vừa mới thế mà còn muốn nói cho Lục Thủy, nói đến thời điểm có thể thắng hay không.

Độc nhất Chân Thần thật sự biết rất nhiều.

Cửu lắc đầu:

“Dựa theo ta nhìn thấy, Lục Thủy dẫn đi càng tốt hơn.”

Mộ Tuyết hơi nghi hoặc một chút, sau đó liền rõ ràng.

Lục Thủy một vẫn đang điều tra loại chuyện này, cũng liền nói đưa duy nhất Chân Thần đi qua, có thể để cho Lục Thủy biết một số việc.

Nàng đưa qua, chính là đã biết cũng vô dụng.

Bởi vì biết đến quá ít, dẫn đến không rõ ràng cái gì mới quan trọng.

Dù sao người bị cuốn vào chuyện này là Lục Thủy.

Bất quá Lục Thủy nói muốn để bọn họ biết như thế nào chúa tể, nói cách khác, hẳn không có ý định dùng trận pháp?

Thực lực của hắn mạnh như vậy?

Mộ Tuyết không suy nghĩ nhiều, chờ len lén liếc mắt một cái là biết.

Sau đó Mộ Tuyết khẽ gật đầu.

“Vậy ta cũng đi đây?” Mộ Tuyết hỏi.

Liên quan tới chuyện Lục Thủy cần làm, nàng không có ý định tham dự.

Để dàng xáo trộn Lục Thủy an bài.

Cửu nhìn Mộ Tuyết cười gật đầu.

Thuận tiện phát phát tay.

Mộ Tuyết quay người rời đi.

Cửu nhìn theo Mộ Tuyết rời đi.

Chờ sau khi Mộ Tuyết rời đi, Cửu mới nói nhỏ:

“Xinh đẹp, thành thực, lại ôn trọng, còn biết dỗ tiểu hài tử vui vẻ, cũng không biết nên bàn giao cái gì.”

Âm thanh rơi xuống, Cửu mang theo ý cười biến mất tại chỗ.

Giờ khắc này tất cả mọi người từ đi ra từ trong không gian của độc nhất Chân Thần.

Thông đạo cũng đã kết nối, trung gian quang mang, dường như sẽ nở rộ bất cứ lúc nào.

Người đã tỉnh lại, hoặc không tham dự vấn đáp, cũng có thể cảm giác được.

Lúc này Lục Thủy mở mắt.

Chân Võ Chân Linh cũng mở mắt.

“Ra ngoài đi.” Lục Thủy mở miệng nói.

Nói xong hắn liền đi đến bên ngoài trận pháp, những người khác vô pháp rời đi.

Chân Võ Chân Linh đi theo ngay lập tức.

Lục Thủy đứng lại trước mặt người đàn ông băng vải kia, nói:

“Đi thôi, thực hiện ước định của ta với ngươi.”

Tiếng nói Lục Thủy vừa ra, trong mắt nam tử này nhiều thêm một sắc thái, phảng phất có chút kích động.

Chân Võ Chân Linh đương nhiên sẽ không biết, thiếu gia của bọn họ và người này có ước định gì, nhưng chỉ cần đi theo liền tốt.

Thông đạo đã kết nối, mang ý nghĩa đại trận đã mở ra.

Trận pháp Lục Thủy có thể lợi dụng.

Sau đó hắn phóng bộ pháp, tiếp đó cả người biến mất tại chỗ.

Cùng nhau biến mất, còn có Chân Võ Chân Linh và nam tử kia.

Tới gần thông đạo, có thể có được nhiều thần lực.

Đương nhiên, hắn mang thêm mấy người đi qua.

Dù sao xưa nay hấn sẽ không để người khác làm không công cho hấn.

Lúc này Sơ Vũ bọn họ cũng tỉnh lại, bốn người bát mục tương đối.

Rất rõ ràng, tất cả mọi người muốn biết người khác hỏi cái gì.

Sơ Vũ vừa mới dự định mở miệng, sau đó bốn người bọn họ liền biến mất ngay tại chỗ.

Chờ khi một lần nữa xuất hiện, bọn họ liền phát hiện Lục Thủy đang ở phía sau bọn họ.

Mà trước nhất, là một nam tử băng vải.

Trong lúc nhất bốn người thời có chút ngoài ý muốn, bất quá không có bất kỳ người nào lên tiếng.

Bởi vì xung quanh không có dư thừa người, cũng là nói bọn họ là được Lục Thủy đưa tới.

Không phải quá trình bình thường.

“Đã mở, đang ở phía trước, đi thôi.” Lục Thủy nói khẽ.

Hấn có thể phát giác được, thượng tầng sẽ đem người đưa tiễn tới.

Đây là lực lượng Chân Thần lưu lại.

Nam tử kia nhìn Lục Thủy, trong mắt có loại cảm xúc nói không nên lời.

Tựa như cảm kích, lại như có chút hoảng sợ.

“Tin tưởng ta.” Lục Thủy lại một lần mở miệng.

Lúc này tất cả mọi người nhìn thấy, nam tử kia gật đầu.

Lần này nam tử kia không dừng lại, mà đi đến phía trước

Nhìn thấy cái này tất cả mọi người đều có suy đoán, nam tử này hấn là nam tử bị tách ra mà bọn hấn nhìn thấy.

Lục Thủy đang giúp đối phương tìm được nữ hài kia.

...

Lúc Mộ Tuyết khôi phục lại, nhìn thấy duy nhất Chân Thần.

Giống như có chút khổ sở.

Bất quá sau khi nhìn đến có người xuất hiện, duy nhất Chân Thần liền lập tức tinh thần.

Uy nghiêm Chân Thần không thể có tổn thất.

Nhìn thấy tiểu nữ hài bất lương thế này, Mộ Tuyết đưa tay sờ sờ đầu của nàng, nói khẽ:

“Trước mặt duy nhất Chân Thần xưng Chân Thần, là mạo phạm đối với duy nhất Chân Thần.

Độc nhất Chân Thần không dám mạo phạm duy nhất Chân Thần, cho nên mới không dám gặp ngươi.”

Duy nhất Chân Thần nhìn Mộ Tuyết, hơi nghi hoặc một chút, lúc đầu muốn hỏi thật sao?

Nhưng rất nhanh nàng liền phát hiện không thể hỏi.

Tiếp vẻ mặt nàng nghiêm túc nói:

“Uy nghiêm Chân Thần không thể mạo phạm.”

Mộ Tuyết cười gật đầu.

“Vậy Chân Thần nên đi trợ giúp nhân loại, nhân loại có sở cầu.”

Nói rồi Mộ Tuyết liền quay đầu nhìn sang nữ hài còn đang chờ đợi.

Duy nhất Chân Thần cũng nhìn thấy.

Sau đó nàng đi thẳng tới bên người nữ hài.

Mộ Tuyết đi theo tới.

Đông Phương Trà Trà cùng Hương Dụ còn chưa tỉnh lại nữa.

Lúc Mộ Tuyết và duy nhất Chân Thần đi đến trước mặt nữ hài kia, lực lượng của Mộ Tuyết bao trùm các nàng.

Tiếp đó ba người biến mất tại chỗ.

Lúc lại một lần nữa xuất hiện, các nàng đã ở biên giới ánh sáng thông thiên triệt địa.

“Tới nơi rồi.” Mộ Tuyết nói khẽ, sau đó nhìn nữ hài kia nói:

“Đi đi, qua thông qua đạo ánh sáng này là có thể trở lại bên cạnh hắn, tin tưởng ta.”

“Nhân loại nên có nguyện vọng, ta thỏa mãn ngươi.” Duy nhất Chân Thần cũng mở miệng.

Nữ hài nhìn Mộ Tuyết, nhìn duy nhất Chân Thần, trong mắt bắt đầu ướt át.

“Cám, cám ơn.”

Mộ Tuyết mỉm cười, sau đó vì cô bé kia quay người, nhẹ nhàng đẩy, giờ khắc này nữ hài được đưa đến trước mặt sáng.

Chương 890: Uy Năng của Chúa tể 2

“Đi thôi, trở lại bên người người thích.” Giọng nói của Mộ Tuyết truyền vào trong tai nữ hài kia.

“Đi thôi, trở lại bên người

Cuối cùng nữ hài kia cất bước đi vào ánh sáng.

Lúc này ánh sáng xuất hiện biến hoá cực hạn.

“Không biết Lục Thủy sẽ dùng biện pháp gì giải quyết hai người kia.” Mộ Tuyết nhìn ánh sáng im lặng tự nói.

Nếu như không phải Lục Thủy ở, nàng liền muốn ra tay.

Sau khi nữ hài kia đi vào ánh sáng, tất cả mọi người từ trong vẫn đáp tỉnh lại.

Hắc Âm nữ thần nhìn về chân trời, nàng vừa mới chịu đả kích không nhỏ, rõ ràng như thế nào độc nhất.

Cũng rõ ràng như thế nào Chân Thần.

Nếu như độc nhất Chân Thần còn sống, nàng muốn làm tín đồ của độc nhất Chân Thần.

Chỉ là, đối phương không nguyện ý mà thôi.

Độc nhất Chân Thần nói cho nàng, Chủ Thần sao có thể từ bỏ sự kiêu ngạo của mình?

Bất quá Hắc Âm nữ thần cũng biết, đối phương không cần tín đồ.

“Ao ước thần ta, có thể làm thần quyền của nàng.” Hắc Âm nữ thần im lặng tự nói.

Sau đó, Hắc Âm nữ thần không nghĩ nhiều nữa, mà muốn thử đến cướp đoạt, thần lực mà độc nhất Chân Thần lưu lại.

Vì Thần Chúng, vì thần của bọn họ, cũng vì chính nàng.

Lúc này Vân Đoan tam tiên cũng đã chuẩn bị kỹ càng, bọn họ hiện tại đã trực tiếp có lực lượng cường đại.

Vấn đề của ba người bọn hắn giống nhau, làm sao để bọn hắn ở thời điểm này cướp đoạt càng nhiều thần lực.

Độc nhất Chân Thần cho bọn họ đáp án.

Thực lực bọn họ phóng đại.

Đây mới là vấn đề hữu dụng nhất.

Phương thức sử dụng vấn đề chính xác.

Tư Lượng cũng đứng trong trận pháp, nhìn về chân trời.

Hắn cũng hỏi đề.

Hỏi một vấn đề hắn vẫn nghĩ mãi không thông.

Hắn hỏi Chân Thần, như thế nào là từ bi.

Chân Thần trả lời hắn, người suy nghĩ nhiều.

Sau đó Tư Lượng cười.

Hắn đã không có không hiểu, cũng không có hiểu.

Đây chính là từ bi.

Bất quá nhiệm vụ của hắn, là đến thu hoạch được căn nguyên lực lượng.

Thực lực của hắn không mạnh, chỉ có thể hết sức nỗ lực.

Ngay lúc tất cả mọi người nhìn về phía chân trời, nhìn về phía ánh sáng cực hạn kia.

Bọn họ cảm thấy lực lượng hiện ra rất rõ ràng.

Cảm thấy được khí tức sinh mệnh.

Lúc này căn nguyên lực lượng bắt đầu khuếch tán.

Bọn họ đã biết, là thời điểm tranh đoạt căn nguyên lực lượng.

Bất quá khí tức sinh mệnh phía trên cũng làm cho bọn họ cảm thấy kinh ngạc.

Khí tức sinh mệnh rất mạnh, mà lại là hai đường.

Thực lực cũng không hề yếu.

“Ha ha ha, ha ha ha, thành công, thành công.”

“Rốt cục thức tỉnh rồi, luân hồi thành công, ta cảm thấy trẻ tuổi.”

“Ừm?”

Lúc này tất cả mọi người nhìn thấy, bên trong thông đạo ánh sáng đó có hai bóng người.

Hai bóng người mạnh mẽ.

Bất quá bọn họ trong lúc nhất thời còn chưa đi ra.

“Lực lượng mạnh mẽ?”

“Thần chiếu cô sao?”

“Lớn mật, ai dám cướp đoạt lực lượng?”

Trong nháy mắt bọn họ phát giác được căn nguyên lực lượng, căn nguyên lực lượng bắt đầu không ngừng khuếch tán ra.

Khuếch tán về 72 điểm.

Lúc này Hắc Âm Nữ Thần cảm giác chính mình không chỉ giữ lực lượng gốc, thậm chí có thể tranh đoạt càng nhiều.

Đây chính là phúc lợi của người tham dự.

Chia cắt đồng thời giữ lại gốc, cũng có dựa vào cố gắng tranh đoạt lực lượng.

Bất quá bên trong lại có hai vị cường giả, làm nàng có chút ngoài ý muốn.

Nếu như nàng đang trong thời kỳ toàn thịnh, tuyệt đối sẽ trực tiếp giải quyết hai người kia.

Bất quá bây giờ cũng không cần đề ý đến hai người kia nữa, hấn vận dụng ba lực lượng của chủ thân, bắt đầu tranh đoạt thần lực.

“Các ngươi dám.”

Lúc này bên trong quang mang, lực lượng cường đại như sóng biển tuôn ra.

Đa số người đều bị lực lượng này uy áp chấn nhiếp.

Hắc Âm nữ thần không thèm nhìn, Vân Đoan tam tiên cũng không nhìn.

Uy áp mà thôi, cũng không phải trực tiếp đánh tới, bọn họ không hề sợ.

Bất quá cũng không phải tất cả mọi người đều không bị ảnh hưởng.

Thực lực không đủ mạnh, thì sẽ chịu ảnh hưởng.

Lục Cổ nhìn vẻ mặt ba nam tử khó chịu nói:

“Khí tức mà thôi, có gì mà để ý.”

Trên người hắn có ánh sáng đỏ sậm loé lên, chiến ý ngập trời.

“Đại lão bản, ngươi đứng nói chuyện không đau eo à.” Ma tu Cát An nói.

Hắn phát hiện, đại lão bản thật sự quá đáng sợ.

“Không, hắn ngồi nói chuyện cũng không đau eo.” Đông Phương Dạ Minh ở một bên nhắc nhở.

“Nhị lão bản, lần sau ta quyết không làm ăn với ngươi nữa.”

“Hai viên cửu phẩm Linh thạch, như thế nào?”

“Không dám.”

“Ngươi nhìn, thế gian cực khổ không phải là không thể chịu đựng, chính là tiền không đủ nhiều.”

“...”

Theo giọng nói bọn hắn rơi xuống, lực lượng đi vào bên bọn họ.

Đây là chia cắt lực lượng.

Muốn càng nhiều thì phải bắt đầu tranh đoạt.

Lúc này không có người nào do dự nữa, mở ra tranh đoạt.

“Một đám điều dân, chờ ta đi ra sẽ lấy mạng của các ngươi.”

Lúc này tất cả mọi người có thể phát giác được, hai vị tồn tại kia một bên đang tranh đoạt lực lượng, một bên đang nỗ lực đi ra.

Dường như còn chưa đến thời khắc đi ra cuối cùng.

Mộ Tuyết nhìn hết thấy, không để ý đến mà chỉ nhìn ánh sáng.

Thông qua ánh sáng, nàng có thể biết đại khái, nữ hài kia có thể bình an hay không.

Nếu có nguy hiểm, nàng muốn để duy nhất Chân Thần xuất thủ.

Bất quá bây giờ duy nhất Chân Thần cũng đang ăn thần lực, ăn tương đối vui.

Nơi này Mộ Tuyết cũng có một phần, bất quá đều cho duy nhất Chân Thần.

Trà Trà các nàng hẳn không có tác dụng gì, chắc, Hương Dụ ngược lại có thể dùng một chút.

Hẳn là có thể giúp nàng đột phá tứ giai.

Lúc này Lục Thủy bọn họ cũng đang chịu đựng căn nguyên lực lượng xung kích.

Rất khổng lồ.

Lục Thủy không muốn, hẳn không cần những thứ này.

Thuận tay phân cho mấy người sau lưng.

Hiện tại hẳn chú ý chỉ có nam tử kia.

“Ngu dân hạ tầng, các người cũng dám.”

Uy áp mạnh mẽ tùy theo tới.

Cách càng gần, tiếp nhận áp lực càng lớn.

Bất quá Lục Thủy nơi này không có bất kỳ áp lực gì.

Lục Thủy đứng ở đây, những người này cũng xứng xứng tầng cao nhất?

Bất quá mặc dù Chân Võ Chân Linh bọn họ không cảm nhận được uy áp, nhưng khí tức khủng bố của đối phương vẫn có thể cảm giác được.

Kiểm Khởi cảm giác vô cùng rõ ràng.

Bất quá bọn họ đều không nói gì thêm.

Dù sao đứng trước mặt bọn họ là thiên kiêu số một xưa nay, Lưu Hỏa.

Hiện tại Lưu Hỏa đang nhìn chăm chú nam tử kia, bọn họ cũng thuận thế nhìn chăm chú.

Bọn họ nhìn thấy nam tử kia vốn đang đi, chỉ là không bao lâu, chỗ trống của ánh sáng bỗng xuất hiện một người, một nữ hài.

Nàng đang rơi xuống phía dưới.

Nhìn thấy cô gái này trong nháy mắt, tất cả mọi người đều rõ ràng, kỳ thật Lục Thủy đang giúp hai người bọn họ gặp mặt.

Hồi tưởng lại thảm cảnh khi đó nam hài mất đi đối phương ngay trên cầu, bọn họ bỗng cảm thấy thở dài.

Trong nháy mắt nữ hài xuất hiện, nam hài kia không đi nữa, bước chân của hắn nhanh hơn.

Bắt đầu chạy.

Hắn nhìn nữ hài trên bầu trời, chạy nhanh vô cùng.

Trong ánh mắt thần sắc bắt đầu phong phú.

Lực lượng Chân Thần trên người bọn họ nở rộ.

Giờ khắc này, băng vải bắt đầu tróc ra, dung mạo ban đầu thuộc về nam hài chậm rãi hiện ra.

Hắn càng chạy càng giống như trước, cuối cùng triệt để biến thành hình dạng trước kia

Phục sức phổ thông, không tính soái khí gì.

Trong ánh mắt của hắn có mừng rỡ, có kích động.

Hắn đang chạy về hướng nữ hài.

Hắn tìm vô số năm, tìm không biết bao nhiêu năm tháng.

Hôm nay, hắn rốt cuộc tìm được, tìm được người hắn muốn tìm.

Chương 891: Uy Năng của Chúa tể 3

Mà lúc nữ hài hạ xuống xong, nàng cũng nhìn thấy, nhìn thấy nam hài kia đang chạy như bay về phía nàng.

Trong mắt của nàng có mừng rỡ, có ý cười.

Nàng chờ mong rất lâu, rốt cục có thể trở lại bên người mình thích.

Lúc này, lực lượng Chân Thần cũng bộc phát trên người nàng.

Băng vải bắt đầu tróc ra.

Hiển ra dung nhan ban đầu của nàng, khôi phục chiếc váy nàng mặc trước kia.

Váy rất phổ thông, nhưng rất mới.

Nàng giang hai tay ra, muốn rơi vào trong lòng ngực nam hài kia.

Nhào!

Thanh âm nhẹ nhàng vang lên, nữ hài trực tiếp ôm lấy nam hài, sau đó rơi trên mặt đất.

“Tìm được người rồi.”

Nam hài ôm thật chặt nữ hài, lần này hẳn tuyệt đối sẽ không đi xem địa phương khác, hẳn muốn nhìn trước mắt nữ hài.

Tuyệt đối sẽ không để nàng biến mất.

“Ừm.” Nữ hài cũng ôm nam hài thật chặt.

Nàng sẽ không để cho nam hài rời đi.

Sau khi bọn họ gặp mặt, thần quang trên người bọn họ bắt đầu yếu bớt.

Thân thể cũng từng chút xíu biến mất.

Bọn họ vốn là chấp niệm, không có khả năng giữ lâu.

Sơ Vũ nhìn hết thấy, nhướn mày, sau đó nói với Lục Thủy phía trước:

“Đông Phương đạo hữu, có thể sử dụng những lực lượng đồ một trận tuyết không?”

Lục Thủy hơi nghi hoặc một chút, bất quá vẫn đáp lại Sơ Vũ.

Không thấy hắn có bất kỳ động tác gì, một trận tuyết lớn từ trên không trung rơi xuống.

Tuyết rơi trên người bọn hắn, cũng rơi lên người hai vị nam nữ hài sắp biến mất.

Kiểm Lạc nhìn Sơ Vũ, hiếu kỳ nói:

“Tại sao phải có tuyết rơi?”

Kỳ thật những người khác cũng không hiểu vì sao đột nhiên muốn tuyết rơi.

Ngược lại không có ai để ý phải dùng căn nguyên lực lượng làm loại chuyện như tuyết rơi này.

Sơ Vũ quay đầu nhìn Kiểm Lạc, nói khẽ:

“Bọn họ để tuyết rơi lên, cũng coi như đời này cùng nhau đầu bạc.”

Kiểm Lạc nghe mà sững sốt một chút, sau đó ra tay đánh rơi trên đầu tuyết.

Sơ Vũ: “...”

Lục Thủy không để ý hai người kia, mà là nhìn hai nam nữ hài nọ

Lúc này hắn nhìn thấy người kia, xác thực nhìn kĩ trên đầu một chút.

Nữ hài mặc váy xoay một vòng tròn trước mặt nam hài, há miệng, dường như đang hỏi nhìn được không?

Lúc này nam hài kia rốt cục gạt đầu, dường như đang nói cẩn thận xem.

Cô bé kia cười.

Bọn hắn dắt tay, đón tuyết đi về phía trước, lập tức triệt để tan thành mây khói.

Lúc bọn họ biến mất, dường như Lục Thủy nghe được âm thanh mờ mịt, âm thanh lan ra cả tòa thành:

“Cảm ơn.”

Lục Thủy mang theo ý cười yếu ớt, gật đầu:

“Đừng khách khí.”

Chờ sau khi hai người biến mất, tuyết ngừng rơi.

Mà vừa lúc này, trên bầu trời truyền ra tiếng cười, tiếng cười tùy ý.

“Ha ha, triệt để thành công, hiện tại ai cũng ngăn cản không được chúng ta.”

“Một đám điêu dân, lực lượng của Vương mà các người cũng dám tranh đoạt?”

Quang mang cực hạn chiếu rọi ra.

Lực lượng quét ngang hết thấy.

Nhưng mà mấy đạo ánh sáng vẫn xuất hiện từ trên cao tranh đoạt căn nguyên lực lượng.

“Quả thực cả gan làm loạn.”

“Thiên hạ chúng sinh, cuối cùng vẫn phải vì chúng ta trải đường. Dù hiện tại xuất hiện một tia ngoài ý muốn.”

Đúng vậy, bọn họ phát hiện không có người tầng cao nhất.

Nhưng điều này không quan trọng.

Quan trọng chính là, những người này quá mức lớn mật, bọn họ muốn để những người này biết hạ tầng chính là hạ tầng, sâu kiến chính là sâu kiến.

Thượng tầng cũng như thế.

Lục Thủy nhìn lên bầu trời có hai bóng người, một đen một trắng, rất mạnh.

Nhưng Lục Thủy cũng không quá để ý.

Hôm nay hẳn muốn để đối phương biết rõ như thế nào là chúa tể, như vậy hẳn sẽ không có ý định dùng lực lượng trận pháp.

Dùng lực lượng trận pháp, biểu hiện không ra vĩ lực của chúa tể.

Hắn muốn để hai người kia biết, bản thân không phải sâu kiến.

“Các người lưu lại nơi này hấp thu thần lực đi.”

Lục Thủy bình tĩnh mở miệng.

“Thiếu gia là muốn đi...” Chân Võ bắt đầu muốn hỏi.

“Đi nói cho hai người phía trên kia, ai là sâu kiến.” Lục Thủy cũng không quay đầu lại mở miệng

Chân Võ Chân Linh nghe xong sửng sốt.

Chỉ là những người khác cũng như thế.

Cũng là nói, Lục Thủy muốn đi lên nhằm vào hai người đang kêu gào kia.

Thế nhưng đối phương mạnh mẽ, bọn họ rõ như ban ngày.

Cực kỳ mạnh.

Lục Thủy còn trẻ, thật sự không có vấn đề gì sao?

Chỉ là lời này bọn họ không dám hỏi ra.

Lục Thủy từng bước một đi về phía trước.

Từng bước một đi lên không trung.

Lúc Lục Thủy cất bước, hẳn sử dụng lực lượng gia trì bảo hộ.

Đúng vậy, một vị Tu chân giả có khả năng là cứu giai, gia trì lực lượng vì hắn.

Dù chỉ có bát giai đỉnh phong.

Đối với Lục Thủy mà nói cũng đủ.

Chỉ cần để hắn bước qua thất giai, là đầy đủ.

Hắn sẽ để cho người ở phía trên biết, như thế nào mới là chúa tể uy năng.

Đến nỗi ma tu Thời Hạ có thể rảnh hay không.

Không, không có khả năng không rảnh.

Hiện tại hắn cần đối phương rảnh.

Thế giới đều cần đứng bên hắn.

Bảo hộ mở ra.

Trong nháy mắt, lực lượng cường đại vượt qua không gian đi tới.

Lục Thủy trực tiếp tiếp thu toàn bộ lực lượng.

Giờ khắc này, khí tức của hắn bắt đầu khuếch tán, lực lượng của hắn đang ngưng tụ.

Chỉ là những người khác không cảm giác được, cũng không nhìn thấy.

Chân Võ Chân Linh bọn họ duy nhất có thể nhìn thấy chính là, bóng dáng thiếu gia bọn họ không biết vì cái gì, đột nhiên trở nên cao to, từng bước một đi ra, từng chút xíu trở nên cao lớn.

Trở nên cao không thể chạm, xa không thể chạm.

Đỉnh thiên lập địa, vượt qua chân trời.

Trong chớp nhoáng này, không chỉ là Chân Võ Chân Linh, Kiếm Khởi bọn họ cũng cảm thấy, rõ ràng chỉ là người bình thường.

Nhưng bọn họ lại cảm giác được Lục Thủy là người khổng lồ đỉnh thiên lập địa.

Trước mặt người khổng lồ này, bọn họ bất quá là sâu kiến thôi.

Một lực lượng vĩ ngạn, bộc phát trên người của đối phương.

Vượt qua hết thảy lực lượng.

Lực lượng hiện ra rõ ràng, thiên địa đều muốn run rẩy ở trước mặt hắn, vạn vật đều muốn cúi đầu với hắn.

Cái này...

Đây mới là thực lực chân chính của Lưu Hỏa sao?

Đáng sợ hơn mỗi một lần trong quá khứ, cường đại hơn, cũng làm cho người khác e ngại.

Chân Võ Chân Linh sửng sốt, bọn họ trong nháy mắt nhớ tới thiếu gia để thiên kiếp phải cúi đầu.

Ngay từ đầu bọn họ thật sự không hiểu, thiếu gia đến tốt cùng vì cái gì mà có được sức mạnh đáng sợ như vậy, để cho thiên kiếp phải cúi đầu.

Giờ khắc này bọn họ có hiểu một chút.

Thực lực của thiếu gia còn lâu mới đơn giản như bọn hắn nghĩ như vậy.

Những người khác ở hạ tầng cũng vô thức nhìn về phía chân trời, bọn họ cảm giác tầm mắt của mình bị che kín, cảm giác thiên địa phảng phất đang run rẩy.

Mà khi bọn hắn nhìn về phía chân trời, rõ ràng người nào cũng không nhìn thấy, nhưng lại cảm giác giữa thiên địa xuất hiện một người.

Một người đỉnh thiên lập địa, một người vượt qua hết thảy.

Hắn đứng ở nơi đó, che kín tầm mắt của bọn họ, biến mất trong cảm giác của bọn họ.

Vĩ lực không gì sánh kịp đang khuếch tán, tỏa ra hết thảy lực lượng.

“Chậc, xảy ra chuyện gì rồi?” Kinh Hiện nhìn không trung vẻ mặt khiếp sợ.

Đừng nói là hắn, những người khác cũng như thế.

“Có người, có người đang đi về phía trung tâm ánh sáng.” Kinh Hải mở miệng nói.

Tu vi hắn cao nhất, có thể nhìn thấy một vài thứ.

“Ta cảm giác có tồn tại đỉnh thiên lập địa ở bên kia, nội tâm của ta âm thầm sợ hãi, lực lượng trên người đang yên lặng.” Ánh mắt Kiều Thiên không thể tưởng tượng nổi.

Hạ tầng sao lại có tồn tại đáng sợ như thế?

Chương 892: Ai dám xưng chúa tể trước mặt bản tọa? 1

Ai dám xưng chúa tể trước mặt bản tọa? 1

Trong thượng tầng, đại bộ phận người đều là Tu chân giả mạnh mẽ.

Bất kể có người đang kêu gào hay không.

Bọn họ đều không dừng ý nghĩ tranh đoạt lại.

Nhiều người như vậy.

Đối phương có thể quan tâm mấy người?

Không tranh thì chờ cái gì?

Bên này bọn họ không phải là không có cường giả, có cái gì để ý?

Huống chi đối phương vừa mới thức tỉnh, nhất định có kỳ giảm xóc.

Chỉ là khí tức xác thực rất cường đại.

Mỗi người đều đang cắn răng kiên trì, kiên trì đến một khắc cuối cùng, sau đó chạy khỏi nơi này.

Hắc Âm nữ thân cau mày, nàng có thể thấy rõ ràng, đối phương không có hạn chế.

Nếu như ra tay, đối với nàng rất bất lợi.

Cần làm điều khác.

Sau đó lực lượng của nàng bắt đầu kéo dài, tăng tốc tranh đoạt thần lực.

Bất quá rất nhanh nàng cảm giác những người khác cũng đang tăng lớn cường độ.

Có người Tiên đình, còn có người Tu Chân giới của thời đại này.

Thật sự là phiền phức.

Bất quá nàng vẫn không hiểu, vì sao độc nhất Chân Thần lại lưu hai người kia lại.

Hai người kia tuyệt không phải thân quyến của độc nhất Chân Thần, trên người bọn họ không có chút khí tức được thần chiếu cố nào.

Ngược lại có bị khí tức Thần chán ghét mà vứt bỏ.

Đối với điều này, Hắc Ám nữ thần càng thêm không hiểu, bất quá cũng không cần hiểu.

Bây giờ nàng đã tiếp cận thành công sau cùng.

Đối phương căn bản không để lại cho nàng.

Vân Đoan tam tiên cũng đang lực tranh đoạt căn nguyên lực lượng.

Chỉ cần tranh đoạt được, bọn họ có thể trốn.

Hai vị tồn tại kia rất mạnh, nhưng cơ duyên tu chân vốn cũng không an toàn.

Đương nhiên có rất nhiều người âm thầm xuất lực.

Mỗi người đều đang tìm kiếm cơ duyên của mình.

“Một bầy kiến hôi, cút.”

Oanh!

Khí tức cường đại trực tiếp trùng kích tất cả mọi người.

Rất nhiều người đều khó có thể chịu đựng được.

Có ít người thậm chí bị đánh gãy tranh đoạt.

Bất quá sau một lát, bọn họ lại tiếp tục mở ra tranh đoạt.

Chỉ là lúc bọn họ tranh đoạt, đột nhiên sừng sốt một chút.

“Xảy ra chuyện gì?” Ma tu Cát An đột nhiên hỏi.

Không biết có phải là ảo giác hay không, hẳn cảm giác thiên địa đang run rẩy, lực lượng đang yên lặng.

Không, là lực lượng của hắn đang e ngại gì đó.

Đông Phương Dạ Minh cũng cảm thấy vậy.

Hắn lập tức nhìn về phía phương hướng ánh sáng nói:

“Bên kia, bên kia có vật gì đó rất đáng sợ xuất hiện.”

Ánh sáng đỏ sẫm đang nhảy nhót trên người Lục Cổ.

Hắn cũng cảm thấy.

Rất mãnh liệt.

Bên kia có người nào hoặc là đồ vật gì đó truyền tới.

Dường như là một thân ảnh.

Đông Phương Liễu cũng có chút khó tin trông qua.

Thế nhưng nơi mắt nhìn thấy, không có bất kỳ vật gì.

“Đây là có chuyện gì?”

Không có người trả lời, tất cả bọn họ đều nhìn về phía hướng kia.

Bọn họ cũng đều biết, đối phương đã đến.

Muốn xâm nhập ánh mắt của bọn họ.

Nháy mắt sau đó, một thân ảnh từ mọi người xuyên thấu tới.

Một thân ảnh vĩ ngạn, một thân ảnh vô pháp lường được, một thân ảnh che khuất bầu trời.

Hắn tồn tại vượt qua chân trời, vượt qua nhận biết của bọn họ.

Đỉnh thiên lập địa.

Song khi bọn họ nhìn chăm chú, nhìn thấy lại là một thân ảnh phổ thông.

Thế nhưng cảm giác đỉnh thiên lập địa kia, từ đầu đến cuối cũng không thể xóa đi.

Không có người nào có thể thấy cụ thể, thế nhưng cảm giác lại rõ ràng như thế.

Cho nên người khác cũng có thể cảm giác được đối phương đáng sợ.

Hắn đứng ở nơi đó, như giẫm trên toàn bộ thế giới, vạn vật đều muốn cúi đầu trước mặt hắn.

Thiên địa không ngoại lệ, chúng thần cũng không ngoại lệ.

Mộ Tuyệt đã biến mất, nàng cảm giác được trong nháy mắt liền trở về.

Nàng biết Lục Thủy mượn nhờ lực lượng của người khác, bước qua áp chế hắn, thể hiện ra chúa tể uy năng.

Duy nhất Chân Thần không hề rời đi, nàng cảm giác uy nghiêm của mình bị mạo phạm.

Thế nhưng...

Thật là lợi hại.

Một chút cũng đánh không lại.

“Đây, đây là tồn tại đáng sợ nào?” Miêu Đồng nhìn thân ảnh vô pháp nhìn thấy, hắn có thể cảm giác được rõ ràng đối phương đáng sợ.

Cảm giác đỉnh thiên lập địa đó, làm hắn vô thức muốn cúi đầu.

Dù đối phương không phóng thích bất kỳ khí tức gì, nhưng đó là cảm giác áp chế hết thảy.

Chính là có.

Như là chúa tể thế giới, áp đảo hết thảy chúa tể cúi đầu nhìn thoáng qua phàm trần.

Cảm giác này thật sự chính là mình nhỏ bé như sâu kiến.

Minh Vũ Thanh Y cũng vẻ mặt khiếp sợ.

Trên đời này thế mà còn có tồn tại đáng sợ cỡ này?

Rốt cuộc là ai có uy năng cỡ này?

Tư thái này làm nàng có chút e ngại.

Không phải lực lượng thể hiện, mà là bản thân tồn tại.

Đối phương dường như đã vượt qua thế giới này.

Dù có thực lực so sánh cao thấp cùng đối phương, thế nhưng cũng không có dũng khí đó.

Cái này...

Rốt cuộc là ai?

“Đây là người ở đâu ra?” Vũ Tiên nhìn thân ảnh đột nhiên xuất hiện này, có chút khó tin.

Đối phương quá kỳ quái.

Thân ảnh đáng sợ đó, bất quá đứng thôi cũng cho nàng áp lực lớn lao.

Đó căn bản không giống người bình thường.

Cảm giác này đã bao nhiêu năm rồi nàng chưa từng có.

“Chân đạp đại địa, thân vào mây trời, quan sát chúng sinh.

Người này đã bao trùm phía trên tất cả mọi người, tuyệt đối là cổ lão đại năng.

Căn bản không phải chúng ta có thể chọc nổi.” trong ánh mắt Phong Tiên có chút e ngại.

Đây là bọn hắn tỉnh lại xong, lần thứ nhất phải e ngại tồn tại nào đó.

“Không, các người xem rõ chưa? Hắn tới từ hạ tầng.” Lúc này Lôi Tiên có chút khó tin nói.

“Không thể nào?” Vũ Tiên không dám tin.

“Hắn đi tới từ hạ tầng?” Hắc Âm nữ thần cau mày nhìn thân ảnh đỉnh thiên lập địa đó.

Áp lực chính bản thân nàng cũng cảm thấy khổng lồ.

Nếu như nàng vừa mới không thèm để ý hai vị kia không hiểu thấu người, nhưng lúc này nàng không thể không để ý cái người đột nhiên xuất hiện này.

Nhưng đối phương từ hạ tầng tới.

Dưới lực giai?

“Không có khả năng, quyết không có thể nào.

Tồn tại như hắn có lẽ đã đánh vỡ quy tắc.

Mục đích hắn tới nơi này chính là để thượng hạ tầng thuận lợi kết nối.

Cho nên mới để hạ tầng mở ra cùng một thời gian.”

Trong lòng Hắc Âm nữ thần đã có đáp án.

Nàng cảm thấy đáp án này đã tiếp cận chân tướng nhất.

Dưới lục giai, tuyệt đối không thể nào làm được tình trạng này.

Đây là thường thức.

Mà người hoảng sợ nhất đã biến thành ma tu Cát An.

Hắn nhìn bóng lưng này, cảm thấy được lực lượng của sư phụ hắn.

“Lực, lực lượng gia trì bảo hộ.”

Trong lòng hắn kinh hãi, sau đó khó mà ngăn chặn nói:

“Là, là hắn.”

Tuyệt đối là như vậy, trong đám người mà hắn bán.

Chỉ có một người phù hợp dưới lục giai.

Đó chính là Đông Phương Hạo Nguyệt.

Cái này, cái này đáng sợ.

Đông Phương Hạo Nguyệt đáng sợ đến tình trạng này.

“Là ai?” Lục Cổ đột nhiên hiếu kỳ nói.

Thân ảnh này thật sự đáng sợ đến cực điểm.

Bọn họ đều rất hiếu kỳ đối phương là người nào.

Ma tu Cát An lập tức che lại miệng, lắc đầu.

Hắn sao dám nói ra?

Vị tồn tại đáng sợ này, dường như hắn, hắn mới 20 tuổi.

Nếu như hắn đoán không lầm, như vậy đây chính là vạn cổ thiên kiêu.

Cử thể vô song.

Không người nào có thể chạm được.

Chương 893: Ai dám xưng chúa tể trước mặt bản tọa? 2

Ai dám xưng chúa tể trước mặt bản tọa? 2

Khi thân ảnh kia xuất hiện, ban đầu hai vị Vương cũng sững sốt, đối phương đang đi về hướng bọn hắn bên này.

Tiếp đó bọn hắn nghe được âm thanh thông thiên triệt địa:

“Sâu kiến là nói ta sao?”

Ánh mắt quan sát hết thấy, ngữ khí ngạo nghễ trên trời đất.

Như chúa tể cùng đi tự thiên chi thượng, ném xuống ánh mắt, đối thoại cùng phạm nhân.

Hai vị vương hắc bạch, nhìn nhân loại đáng sợ trước mắt này, chau mày, trong lòng bọn họ lại có e ngại.

Làm sao lại có tồn tại đáng sợ như thế?

Nhưng bọn hắn thân là Vương, có sự kiêu ngạo của mình.

Đối mặt với Lục Thủy, bọn họ cố gắng duy trì trấn tĩnh.

“Hạ tầng cư dân, ngươi là ai?”

Lục Thủy từng bước một đi về phía hai vị vương, âm thanh của hắn như là thế giới đang thì thầm:

“Nghe nói có người xưng bản tọa là kiến hôi, tự cho mình là chúa tể.”

“Giờ trò dối trá, giả thần giả quỷ.

Hiện ra nguyên hình cho bản vương.” Lúc này Hắc Vương trực tiếp xuất thủ.

Lực lượng cường đại đi về phía Lục Thủy bên kia.

Tất cả mọi người nhìn thấy hết thấy.

Nhìn lực lượng này phảng phất muốn nuốt hết thân ảnh kia.

Nhưng rất nhiều người đều có một cảm giác kỳ quái.

Căn bản không có khả năng.

Đúng vậy, theo bọn họ nghĩ, bất kỳ lực lượng gì cũng căn bản không có khả năng ảnh hưởng đến thân ảnh đó.

Quả nhiên, bọn họ nhìn thấy.

Lực lượng phủ phục trước mặt thân ảnh, sau đó biến mất hầu như không còn.

“Lực lượng thế nhân, sao lại dám làm càn ở trước mặt bản tọa?” Âm thanh không có chút nào cảm xúc nào truyền ra từ thế giới.

Như là ngôn ngữ trong thế giới.

“Bổn vương là chúa tể thế gian, há lại thế nhân?”

Bổn vương mệnh thụ với trời, thống lĩnh đại địa.

Chính là chúa tể vạn vật.” Hắc Vương một bước đi ra, muốn thử sánh vai với cùng Lục Thủy.

Trong đôi mắt Lục Thủy không có cảm xúc dư thừa, hần nhìn hai vị vương này, trong thanh âm mang theo uy nghiêm:

“Chúa tể?”

Ai dám trước mặt bản tọa, xưng chúa tể?”

Âm thanh rơi xuống, uy áp thuộc về Lục Thủy trong nháy mắt được truyền ra.

Khí tức bố trí, thiên uy cái thế.

Sinh linh vạn vật nhất định phải cúi đầu.

Như là chúa tể ở trên thế.

Hắc Bạch song Vương cảm nhận được áp lực đáng sợ, vô thức lui lại một chút khoảng cách.

Người thượng tầng và hạ tầng đều có thể nhìn thẳng Lục Thủy tồn tại.

Đây chính là Lục Thủy mạnh mẽ, áp đảo hết thảy.

Lục Thủy không cho hai vị vương thời gian dư thừa, hần vươn tay, đi về phía hai vị vương kia.

Âm thanh lạnh lùng nhẹ nhàng truyền ra:

“Cái các ngươi gọi là chúa tể.

Không chịu nổi một kích.”

Theo âm thanh Lục Thủy rơi xuống, bàn tay vô hình của hắn đi thẳng tới trước mặt Hắc Bạch song vương.

Lúc này Hắc Bạch song vương mới dự định trốn.

Nhưng bọn hắn trốn được sao?

“Nếu như mới bắt đầu, các ngươi lựa chọn trốn, bản tọa còn có thể làm như không thấy.

Hiện tại...

Muộn rồi.”

Âm thanh Lục Thủy rơi xuống, bàn tay kia như là lồng giam giữa thiên địa đem vây quanh hai người kia, không thể trốn đi đâu được, tránh cũng không thể tránh.

Bất quá trong nháy mắt, bàn tay vô hình của hắn trực tiếp bắt lấy Hắc Bạch song vương .

Lực lượng cường đại bắn ra.

Hắc Bạch song vương muốn thử thoát bàn tay của Lục Thủy.

Thế nhưng sâu kiến lại có thể nào rung chuyển đại thụ tận trời xanh?

“Nhân loại, ngươi chỉ là phạm nhân, trên đời này có thần, mà chúng ta là thân thuộc của thần, ngươi giết chúng ta ngươi sẽ mang họa sát thân.” Bạch Vương nhìn Lục Thủy âm thanh lạnh lùng nói.

“Ta cho các ngươi thời gian câu thông Thần của các ngươi, để ta xem hắn có còn ở đó hay không.” Lục Thủy nhìn hai người kia bình tĩnh nói.

Trong lòng Hắc Bạch song vương vui mừng, ngay khi bọn hắn muốn câu thông, đột nhiên lực lượng xé nát vạn vật trực tiếp đánh úp về phía bọn hắn.

“A!!!”

Thống khổ to lớn đang ăn mòn bọn hắn, phảng phất muốn thiên đao vạn quả bọn hắn.

“Cho các ngươi một chút động lực.” Âm thanh của Lục Thủy truyền đến trong tai bọn hắn.

Hắn cũng muốn nhìn xem Thần phía sau hai vị này đến tột cùng là như thế nào.

Lúc này mi tâm của Hắc Bạch song vương bắt đầu lộ ra một đạo ấn ký, bọn họ đang câu thông Thần của mình.

Lục Thủy nhìn, cuối cùng lắc đầu thở dài, ấn ký này đã không có chỉ hướng.

Đối phương chết hay không không biết, nhưng quyền năng đã bị Cửu tước đoạt.

Cửu vẫn lạc, hắn cũng không thể khôi phục quyền năng tương ứng.

“Cái này sao có thể?” Ánh mắt Hắc Bạch song vương có chút tuyệt vọng.

“Thần của các ngươi đã chết rồi.” Âm thanh Lục Thủy truyền đến trong tai Hắc Bạch song vương:

“Hiện tại, đến phiên các ngươi.”

“Không, không có khả năng.” Hắc Bạch song vương kêu to.

Lục Thủy không để ý đến bọn hắn, chỉ truyền ra thanh âm thông thả:

“Ta sẽ để cho các ngươi biết, vạn vật cực hạn, các ngươi chỉ là giọt nước trong biển cả, một hạt cát bụi.

Sâu kiến vọng tưởng dám xưng chúa tể.”

Giờ khắc này Lục Thủy phóng thích uy năng, thực lực che trời lấp đất của hắn tuôn về phía hai vị vương kia.

Trong chớp mắt, Hắc Bạch song vương nhìn thấy thiên địa vạn vật, nhìn thấy mênh mông thế giới, nhìn thấy vô biên vô hạn tồn tại, nhìn thấy chính mình như sâu kiến.

Thế giới tinh thần thuộc về bọn hắn bắt đầu sụp đổ, nhận biết thuộc về bọn hắn bắt đầu tan rã, cảm xúc thuộc về bọn hắn bị sợ hãi chiếm cứ.

Cho đến khi, hủy diệt.

Hắc Bạch song vương chết rồi.

Dưới uy năng cực hạn, hủy diệt.

Phi hôi yên diệt.

Tất cả người quan sát đều là vẻ mặt e ngại.

Mạnh mẽ, cường đại đến khó giải.

Loại tồn tại này rốt cuộc là từ đâu xuất hiện?

Hắn rốt cuộc là ai?

Căn nguyên lực lượng đi vào trong người Lục Thủy.

Giờ khắc này Lục Thủy nhìn về phía người của thượng hạ tầng.

Trong lúc nhất thời không có người nào dám động thủ cướp đoạt.

Ai cũng sợ sẽ bị người này để mắt tới.

Song vương vừa này bọn hắn còn dám thử tranh đoạt, nhưng vị này khác biệt.

Hắn đứng ở nơi đó đều khiến người ta cảm thấy e ngại.

Thiên địa ở trước mặt hắn, dường như đều là tồn tại yếu thế.

Thế nhưng dù trực diện với người này, bọn họ cũng không thấy rõ được dung nhan.

Hắc Âm nữ thần nhìn thân ảnh vĩ ngạn đó, nàng đang do dự, do dự có nên tranh đoạt chút không.

Cuối cùng cũng định một thu hoạch khổng lồ có thể trực tiếp mang đến, mà nàng còn có hai vị Chủ Thần khác chúc phúc.

Còn có chính là dường như người kia nhìn qua, ai cũng không biết người này là địch hay bạn, không thể bị động.

Nàng lại một lần bắt đầu câu thông ngoại giới, rất nhanh nàng phát hiện không gian đã buông lỏng.

Trong nháy mắt, Hắc Âm nữ thần quyết định.

Nàng trực tiếp mở ra Không Gian Đại Môn, thuận thế truyền tất cả thần lực tranh đoạt tới trở về.

Sau đó, sử dụng toàn bộ lực lượng bắt đầu tranh đoạt thần lực.

Tiếp đó nàng truyền một câu.

“Giúp ta.”

Lúc này Chủ Thần ở xa trong Thần vực của mình, ngay lập tức cảm nhận được thần lực.

Thần lực vô cùng to lớn.

Đối mặt với thần lực như thế này, đáng giá mạo hiểm.

“Động thủ.”

Giờ khắc này, Băng Hải nữ thần xuất hiện từ trong hồ, Quang Minh thần hiện ra từ trong quang mang, Hắc Âm nữ thần từ đi ra từ trong đêm đen.

Ba vị Chủ Thần, vận dụng tất cả quyền năng bắt đầu trực tiếp rút thần lực ra.

Lúc Lục Thủy nhìn thấy Hắc Âm nữ thần, liền muốn động thủ đánh giết.

Chỉ là Lục Thủy không nghĩ tới, đối phương cư nhiên quả quyết như thế.

Dẫn động lực lượng của ba vị chủ thần.

Bất quá ở xa thiên nhai, ảnh hưởng không được hẳn cho lắm.

Ngay cả thần lực, hẳn đương nhiên sẽ không ngăn cản, không khôi phục chút lực lượng, sau này hẳn phải làm sao tìm bọn họ?

Không có lực lượng bọn họ liền không có dũng khí đi ra.

Nhưng phân thân này vẫn nên giết.

Dù sao mặt trên còn có quyền năng Chủ Thần.

Muốn thân lực?

Có thể.

Bỏ ra cái giá xứng đáng.

Giờ khắc này Lục Thủy động, thân ảnh vĩ ngạn kia như là lực lượng vô tận, thẳng đến Hắc Âm nữ thần.

Đối mặt công kích đáng sợ này, Hắc Âm nữ thần không có chút nào giữ lại, nàng vận dụng tất cả lực lượng, chống cự thân ảnh đáng sợ này.

Chỉ là lúc nàng vận dụng tất cả lực lượng muốn chống cự vĩ lực này, nàng lại trực tiếp ngưng.

Bởi vì nàng phát hiện bên cạnh nàng đã có một thân ảnh vượt qua.

Mà lực lượng của nàng bắt đầu tan rã, thân thể bắt đầu sụp đổ.

“Cái này... người, người là ai?”

Lực lượng cấp bậc này, làm nàng trong nháy mắt nhớ tới độc nhất Chân Thần.

Cảm giác trong nháy mắt đó, làm nàng cảm thấy e ngại.

Người này quá đặc biệt.

Chương 894: Ai dám xưng chúa tể trước mặt bản tọa? 3

Ai dám xưng chúa tể trước mặt bản tọa? 3

Lục Thủy không trả lời Hắc Âm nữ thần, mà là nhìn về phía Không Gian Đại Môn đó.

Đây là một Không Gian Đại Môn đã bị xử lý, người khó mà xuyên qua.

Lúc này đại lượng thần lực đang không ngừng hướng dững mãnh lao vào bên trong.

Lục Thủy quay đầu nhìn Hắc Âm nữ thần, quyền năng trên người nàng có vẻ như muốn thoát ly.

Bất quá một lát, quyền năng thuộc về Chủ Thần triệt để thoát ly Hắc Âm nữ thần, lao mạnh tới Không Gian Đại Môn.

Thấy cảnh này, Lục Thủy vươn tay, trong nháy mắt, tay hấn trực tiếp nắm Không Gian Đại Môn.

Oanh!

Cổng không gian dưới lực lượng của Lục Thủy âm vang tan rã, chúc phúc thuộc về Chân Thần theo cửa lớn cùng nhau sụp đổ.

Phốc!

Cùng một thời gian, Băng Hải nữ thần, Quang Minh thần, Hắc Âm nữ thần.

Tất cả đều phun ra một ngụm máu tươi.

Quyền năng vỡ vụn, mang đến cho các nàng không ít tổn thương.

“Chặt đứt hết thủy, che đậy tất cả.” Băng Hải nữ thần lập tức nói.

Quang Minh thần và Hắc Âm nữ thần không chút do dự từ bỏ những thần lực khác, bắt đầu chặt đứt tất cả khí tức tương

quan.

Phòng ngừa bất luận kẻ nào dò xét đến vị trí của bọn họ.

Lần này mặc dù ba người bọn họ suy yếu rất nhiều, nhưng đáng giá.

Chỉ là...

Người dùng một tay bóp nát quyền năng của bọn họ, rốt cuộc là ai?

Nhất định phải điều tra rõ ràng.

Người này quá mức đáng sợ, nhất là vừa mới này, bọn họ nhìn thoáng qua thôi liền cảm giác lực lượng của chính mình có áp chế.

Dáng người vĩ ngạn đó, thân ảnh đỉnh thiên lập địa, quả thực là đang trấn áp thế giới.

...

Lục Thủy quay đầu nhìn về phía địa phương khác.

“Ồ?”

“Người tiên đình cũng đang liều mạng sao?”

Lục Thủy cố ý giảm bớt uy năng, chính là muốn để những người này nhắc lên đủ dũng khí.

Phải biết, khác biệt với Hắc Ám nữ thần, người khác tới là chân thân.

Cũng không đủ khả năng thoát đi, sao lại dám ở dưới mí mắt hắn đựng một cái?

Sau đó ánh mắt Lục Thủy chuyển qua Vân Đoan tam tiên.

Sau đó từng bước một đi về bên kia.

Vân Đoan tam tiên lúc đầu đang điên cuồng cướp đoạt lực lượng, phát giác Lục Thủy nhìn sang trong nháy mắt, tê cả da đầu, cảm giác tử vong trong nháy mắt bao trùm bọn hắn.

“Trốn.”

Ba người không chút do dự, trực tiếp bỏ chạy vào trong không gian.

Cổng không gian là do ba người bọn họ liên thủ mở ra, đây là tổ hợp kỹ của bọn hắn.

Cũng chỉ ba người bọn họ có thể làm được.

Bằng không thì sao bọn họ lại mạo hiểm như vậy?

Thần lực vừa mới chuyển vận trở về.

Cho nên hiện tại trốn, đối với bọn hắn mà nói đã kiếm được một ít.

Chỉ là bọn họ nghĩ sai một việc, Lục Thủy tồn tại vượt qua bọn họ nhận biết.

“Không, không.” Phong Tiên hoảng sợ kêu to.

Bọn họ cảm thấy, đường bị của bọn họ đã phong, vị tồn tại kia muốn đi qua.

Thân ảnh đáng sợ đó chỉ cần tới gần, bọn họ hẳn phải chết không nghi ngờ.

Tất cả mọi người thượng tầng tại đứng, không người nào dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thân ảnh đáng sợ đó mỗi khi đi qua một nơi, liền trực tiếp trấn áp những người kia trên mặt đất, vô pháp chống cự.

Bọn họ rất muốn biết đối phương rốt cuộc là ai.

Thế nhưng không có ai biết đối phương là ai.

Bất quá trong mấy hơi thở, Lục Thủy đi vào vị trí của Vân Đoan tam tiên.

Giờ khắc này, Vân Đoan tam tiên cảm thấy khủng bố to lớn, vạn vật phảng phất đang tịch diệt.

Tính mạng của bọn họ cũng đang tàn lụi.

“Không, không, Tiên quân, cứu ta.” Lôi Tiên kêu to.

Tiếng kêu mang theo hoảng sợ, mang theo tuyệt vọng, mang theo bất lực truyền khắp thượng tầng.

Tiếng kêu thê thảm, nghe như từng ngôn ngữ không dám.

Không có người nào dám cướp đoạt thần lực trong thời điểm này.

Mà lúc lực lượng của Lục Thủy sắp hủy diệt ba vị này, đột nhiên một đại thủ can thiệp lực lượng của hắn.

Tiên quân.

Trong nháy mắt Lục Thủy có thể biết được đối phương là cấp bậc người nào.

Không chút do dự, hắn trực tiếp cùng đối phương triển khai công kích.

Oanh! ! !

Lực lượng cường đại tuôn hướng vị Tiên quân kia.

Cái tay kia trong khoảnh khắc bắt đầu tan rã.

Cùng bị tan rã còn có nửa người Vân Đao tam tiên.

Bất quá tại thời khắc cuối cùng vị Tiên quân kia đã mang đi nửa người Vân Đao tam tiên.

Sau khi đối phương đi, bọn họ trực tiếp đóng lại cổng không gian.

Căn bản không có ý nghĩ mảy may lưu lại.

Lục Thủy nhú mày, vị Tiên quân Tiên đình này, hắn là vừa mới thức tỉnh mới đúng.

Bằng không thì sẽ không yếu như thế.

Hắn là mượn dùng lực lượng thần lực, từ đó thức tỉnh.

Bất quá Lục Thủy cũng không thêm để ý.

Những người này chung quy cần khôi phục.

Sau đó Lục Thủy một bước đi ra, đi về những phương hướng khác.

Phật môn không cần động thủ, bởi vì hắn phát hiện, Phật môn chỉ đến một vị Tư Lượng.

Hắn không giết Tư Lượng.

Sau đó Lục Thủy nhìn về phía Miêu Đồng.

Từ vừa mới bắt đầu hấn đã phát hiện phiến đá trong tay Miêu Đồng, là do Chân Thần lưu lại.

Lục Thủy từ bỏ thân lực, từng bước một đi về phía Miêu Đồng.

Lúc này uy năng của hấn đang thu nhỏ lại.

Dường như từ một vị người khổng lồ đỉnh thiên lập địa, vẫn luôn biến nhỏ thành người bình thường.

Khi hấn đi đến trước mặt Miêu Đồng, tất cả uy năng đều biến mất.

Đối với trấn áp thiên địa cũng biến mất theo.

Đại địa không còn run rẩy, thế giới khôi phục bình thường.

Chỉ là Miêu Đồng và Minh Vũ Thanh Y cảm thấy áp lực lớn lao.

Dường như thế giới đặt ở trên vai bọn hấn.

Minh Vũ Thanh Y đứng trước mặt Miêu Đồng, nhìn Lục Thủy nói:

“Tiền bối, chúng ta cũng không có mục đích gì, nếu như tiền bối muốn căn nguyên lực lượng, chúng ta có thể trực tiếp giao ra.”

Đối phương mạnh mẽ, quá mức đáng sợ.

Làm Minh Vũ Thanh Y không dám động thủ.

Lục Thủy hơi nghi hoặc một chút:

“Tiền bối?”

Rất nhanh hấn liền hiểu ra, lực lượng bao vây hấn, những người khác nhìn không thấu.

Sau đó hấn thu hồi tất cả lực lượng, lấy tư thái bình thường xuất hiện trước mặt Miêu Đồng cùng Minh Vũ Thanh Y:

“Còn nhớ rõ ta không?”

“Đông, Đông, Đông Phương, Phương, đạo hữu?” Khi nhìn thấy Lục Thủy trong nháy mắt, Miêu Đồng kinh ngạc đến ngây người.

Hắn hoàn toàn không dám tin tưởng hết thấy mình nhìn thấy.

Tồn tại đáng sợ khi này kia, tồn tại trần áp thế giới, nào dám xưng chúa tể tồn tại, thế mà là Đông Phương Hạo Nguyệt?

Đông Phương Hạo Nguyệt không phải thiếu gia gia tộc sao?

Hắn mới bao lớn?

Minh Vũ Thanh Y cũng khó có thể tin nhìn đối phương.

Nàng có thể rõ ràng cảm giác được, trên người đối phương có lực lượng không gì sánh kịp.

Có thể thấy rõ ràng, khi tức đáng sợ đó ép người khó mà nói được.

Uy năng của đối phương, có thể xông phá chân trời.

Cái thế vô song.

Thế nhưng, thế nhưng một người đáng sợ như vậy, nàng thế mà gặp qua.

Hơn nữa còn cảm thấy đối phương bình thường, cảm thấy đối phương không có gì đặc biệt.

Nàng phát hiện nàng sai, mười phần sai, phu quân nàng nói cho nàng, Đông Phương Hạo Nguyệt rất đặc biệt, rất kỳ quái.

Thế nhưng ai có thể biết, đối phương đặc biệt như thế, kỳ quái như thế?

Đó căn bản làm người không thể tin được.

Không, là người cũng không thể tin tưởng nổi?

“Đông, Đông Phương đạo hữu, đây, đây là thực lực chân chính của ngươi?” Lúc này Miêu Đồng không tránh sau lưng Minh Vũ Thanh Y.

Hắn và Lục Thủy tương đối quen thuộc.

Cho nên hắn đến giao lưu là tốt.

Lục Thủy nhìn lực lượng trên người, lắc đầu nói:

“Cũng không hẳn, mượn dùng trạng thái tạm thời mà thôi.”

Cho dù mượn dùng cũng vô cùng mạnh mẽ, không thể tưởng tượng nổi, Miêu Đồng lúc đầu muốn nói như vậy.

Nhưng sau một câu của Lục Thủy, làm hắn vô pháp nói ra câu nói này.

“Lúc ta toàn thịnh kỳ thật rất có thực lực, làm sao lại yếu đuối như thế?”

“...”

Chương 895: Hỏi Chân Thần Lục Thủy lúc nào vô địch 1

Hỏi Chân Thần Lục Thủy lúc nào vô địch 1

Đối mặt Miêu Đồng thật sự không biết nói gì.

Cũng là nói Đông Phương đạo hữu kỳ thật càng đáng sợ hơn?

Chỉ là tại sao phải mượn dùng lực lượng người khác, hẳn không hiểu.

Cũng không thể nào hiểu được.

Chỉ là hẳn không thể lý giải được, rõ ràng Đông Phương đạo hữu nhìn còn muốn yếu hơn hẳn, làm sao lại biến thành thế này?

Chẳng lẽ Đông Phương đạo hữu đang giả vờ yếu ớt, du lịch hồng trần?

Đại khái đi.

“Đông Phương tiên bối, ta...”

Lúc Miêu Đồng còn chưa nói hết lời, Lục Thủy trực tiếp ngắt lời nói:

“Tuổi tác của ta còn nhỏ hơn ngươi.”

Miêu Đồng: “...”

Thật sự quá phận.

Bất quá hẳn vẫn rõ ràng đối phương là có ý gì, sau đó mở miệng nói:

“Đông Phương đạo hữu đột nhiên đến chỗ chúng ta bên này, là vì cái gì?”

Nhất định là có chuyện.

Bằng không thì làm sao lại trực tiếp từ bỏ căn nguyên lực lượng đó, đi đến bên này của bọn hắn đâu?

“Vốn muốn tìm một người khác, lại rời đi.

Lực lượng mà Độc nhất Chân Thần lưu lại, đối với ta không có ích lợi gì.

Bất quá đột nhiên phát hiện một vật thú vị Lục Thủy nhìn Miêu Đồng nói.

Nghe được Lục Thủy kiêu nói.

Trong nháy mắt Miêu Đồng liền rõ ràng, hấn lập tức lấy ra phiến đá nói:

“Đông Phương đạo hữu vì cái này mà đến?”

Trên thực tế bọn họ thật sự không biết đây là gì.

Đối với bọn hấn mà nói cũng không có tác dụng lớn gì.

Lúc này Miêu Đồng trực tiếp lấy phiến đá ra ngoài.

Lục Thủy nhận phiến đá, gật đầu nói:

“Đúng vậy, đây là phiến đá mà độc nhất Chân Thần lưu lại, bên trong có lẽ có thứ ta muốn biết.

Bất quá...”

Sau khi Lục Thủy thu phiến đá vào, nhìn Miêu Đồng cùng Minh Vũ Thanh Y nói:

“Ta không lấy miễn phí, các người có thể ra giá.”

Hấn vốn cũng không chiếm tiện nghi người khác, đây là thứ Miêu Đồng bọn họ đạt được, như vậy hấn sẽ mua lại bình thường.

Như là lúc trước phiến đá của Kiếm Khởi cho họ.

“Vậy...” Miêu Đồng suy nghĩ nói:

“Đông Phương đạo hữu tùy tiện cho viên thất phẩm Linh thạch đi.”

“...”

Ngừng một lúc, Lục Thủy nói khẽ:

“Hiện tại ta không có tiền.”

Miêu Đồng: “...”

Hắn nhớ rõ Đông Phương đạo hữu rất có tiền mà.

Nha.

Là trên người tùy tùng của hắn.

Thì ra Đông Phương đạo hữu căn bản không mang theo tiền.

“Vậy trong lúc nhất thời ta cũng không biết muốn gì.”
Miêu Đồng có chút khó khăn.

Lục Thủy: “...”

Cảm giác hôm nay bị mạo phạm.

Sau đó hắn trực tiếp mở miệng nói:

“Ta có thể đồng ý với ngươi một sự kiện, nghĩ kỹ thì có thể mở miệng.

Chẳng hạn như ngươi muốn độ kiếp, nhưng lo lắng không thể vượt qua, có thể đưa ra yêu cầu với ta, để ngươi vượt qua thiên kiếp.

Kiểu kiểu này.

Chỉ cần ngươi mở miệng, ta có thể làm được.”

Nghe được câu này, Miêu Đồng đi đến bên người Lục Thủy, khẽ nói yêu cầu bên tai Lục Thủy

Lục Thủy: “...”

“Nghĩ kỹ nhớ phải nói với ta.” Sau đó Lục Thủy quay người rời đi, một bước hoàn toàn biến mất tại chỗ.

Không nhìn Miêu Đồng.

“Ngươi đưa ra yêu cầu gì?” Minh Vũ Thanh Y đi đến bên người Miêu Đồng tò mò hỏi.

“Ha ha.” Miêu Đồng cười ha hả, gãi gãi mặt tái nhợt nói:

“Không có gì.”

Minh Vũ Thanh Y không hỏi nhiều, bất quá Đông Phương Hạo Nguyệt kia thật đáng sợ đến cực điểm.

Đối phương thế mà tùy ý có thể thu khôi phiến đá kia lại.

Mà bọn họ làm thế nào cũng không được.

...

Mặc dù Lục Thủy không thấy tăm hơi, nhưng tất cả mọi người biết người này khẳng định vẫn còn, dù sao dường như căn nguyên lực lượng còn bị áp chế.

Áp chế vô hình.

Hoặc là nói căn nguyên lực lượng không có sinh động ngay từ đầu.

Cho nên, khẳng định người kia vẫn còn ở đó.

Tư Lượng nhìn về chân trời, trong lúc nhất thời trong lòng có cảm giác.

“Đại sư đang suy nghĩ gì?” Kiều Vô Tình nhìn Tư Lượng hỏi.

Đúng vậy, cùng Tư Lượng mở ra kích hoạt điểm, là Kiều Vô Tình cùng với hai vị khác.

Dưới tình huống bình thường Kiều Vô Tình sẽ không theo tổ đội với lục giai Tư Lượng, nhưng hai người kia nói thương thức Tư Lượng.

Trực tiếp để Tư Lượng gia nhập đội ngũ.

“Cảm giác có người muốn tới.” Tư Lượng nhìn phía xa nói.

“Người?” Kiều Vô Tình không hiểu.

“Là phật tâm nhắc nhở.” Tư Lượng nói khẽ.

“Hai vị đạo hữu thấy thế nào?” Kiều Vô Tình nhìn về phía hai người bên trên.

Là một nam một nữ.

Một nam tử tóc ngắn màu trắng bạc, một nữ tử mái tóc đen dài.

Nữ tử này là ma tu, Kiều Vô Tình có thể khẳng định.

Nhưng nam tử kia là tình huống như thế nào, hẳn nhìn không thấu.

Thực lực ở trên hẳn.

Ma tu Hòa Vũ Diệp không nói gì.

Lệ Thiên Xích nhìn lên bầu trời, vỗ vỗ quần, nói:

“Đứng nhìn.”

Chúa tể vừa mới nãy đã dọa đến hẳn.

Bởi vì khí tràng đó, làm hẳn có loại cảm giác quen thuộc không hiểu.

Nhưng hẳn không phải, dù sao hẳn đã không có báo danh, vị kia rêu rao khắp nơi, gặp người liền báo danh.

Cho nên sẽ không phải.

Đúng, bằng không thì chỉ có thể phải quỳ nhìn.

Vẫn nên ăn chút điểm tâm ép một chút.

“Hẳn đến rồi.” Tư Lượng đột nhiên mở miệng nói.

Giờ khắc này, Kiều Vô Tình cùng Lệ Thiên Xích bọn họ đều nhìn sang.

Quả nhiên, một bóng người thấy không rõ xuất hiện trước mặt bọn hẳn.

Bất quá trong nháy mắt, bọn họ liền biết đối phương là ai.

Người này đứng ở nơi đó, như áp đảo thế giới, hẳn bất quá chỉ đứng đấy, đã làm cho người ta cảm thấy có vô thượng vĩ lực đang khuếch tán.

Cái này...

Đây là vị chúa tể vừa mới nãy?

Giờ khắc này mặc kệ là Kiều Vô Tình hay là Lệ Thiên Xích, hoặc là Hòa Vũ Diệp, trong lòng đều có e ngại.

Bọn hẳn nhìn người đột nhiên xuất hiện trước mắt, trong lúc nhất thời không biết hẳn nên có phản ứng gì.

Khoảng cách gần như vậy nhìn người này, bọn họ phát hiện kiêu ngạo mà bọn họ tu luyện đến nay bị đánh nát như bột phấn.

Căn bản là không có cách chống đỡ bọn họ tới giao lưu bình thường.

Đúng vậy, người đến là Lục Thủy.

Hắn tới xem Tư Lượng.

“Phật môn cổ Phật để người đến?” Lục Thủy mở miệng nói với Tư Lượng.

“Phật môn, Tư Lượng.

Mang theo sứ mệnh Phật môn mà tới.

Không biết thí chủ là?” Tư Lượng cũng lòng mang e ngại, nhưng Phật tâm chống đỡ hắn.

Đối mặt với tự định giá đặt câu hỏi, những người khác đều nhìn xem.

Trước đó vị tồn tại này căn bản không nói tên, hiện tại không chừng sẽ nói.

Nếu như bọn họ biết, vậy cũng sẽ học né tránh.

Loại tồn tại này căn bản không thể trêu vào.

“Ẩn Thiên tông, Thiếu tông chủ, Lưu Hỏa.” Lục Thủy nói với Tư Lượng nói.

Kiều Vô Tình nghe được câu này liên rung động trong lòng, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

Lưu Hỏa?

Hắn kỳ thật vẫn nghe nói tên của Lưu Hỏa, nhưng chưa bao giờ thấy đối phương.

Cảm thấy bất quá chỉ có kỳ danh.

Thế nhưng...

Hắn phát hiện hắn có khả năng sai rồi.

Nếu như người này thật sự Lưu Hỏa, như vậy thanh danh Lưu Hỏa căn bản không xứng với bản thân Lưu Hỏa.

Mà đối phương là Ẩn Thiên tông Lưu Hỏa, dù hắn biết Lưu Hỏa không được Ẩn Thiên tông thừa nhận, trong lúc nhất thời

cũng không dám trở mặt với Ân Thiên tông.

Lúc này chân Lê Thiên Xích có chút mềm.

Đừng nói là người khác, hiện tại hắn cũng cảm giác mình không thể trêu vào Ân Thiên tông.

Đối mặt với Thiếu tông chủ giả này, hắn là cao tầng chính quy, thế mà phản bác cũng không dám phản bác một chút.

Cao tầng hỗn đến hắn như vậy, nên đi ăn phân đi?

Ma tu Hòa Vũ Diệp cũng không dám ló đầu.

Đối phương thật sự quá mạnh.

Vượt qua dự đoán quá nhiều.

Còn là Thiếu tông chủ của bọn họ.

Hiện tại nàng cũng không dám tùy tiện nói chính mình là cao tầng Ân Thiên tông.

Sợ ngày nào đó nói đến Thiếu tông chủ.

Chính quy thế mà sợ hãi đồ giả...

Ân Thiên tông bọn họ chọc ai rồi?

Lục Thủy nhìn Tư Lượng, lại nhìn thần lực đang tới.

Cảm giác cùng Tiên đình và Thần Chúng kém nhiều lắm.

Nhưng cũng may thời gian của đối phương đủ nhiều.

Hoặc nhiều hoặc ít có thể rút ngắn khoảng cách.

Nhưng Phật môn cổ Phật thế mà chỉ cho một lục giai đến, Lục Thủy không hiểu lắm.

Tư Lượng cũng không mạnh, cũng không phải đời sau của Phật môn.

Phật môn cổ Phật nghĩ thế nào vậy?

Chương 896: Hỏi Chân Thần Lục Thủy lúc nào vô địch 2

Hỏi Chân Thần Lục Thủy lúc nào vô địch 2

“Muốn hỏi đại sư một vấn đề.” Lục Thủy nhìn Tư Lượng bình tĩnh mở miệng.

“Thí chủ xin hỏi.” Tư Lượng cúi đầu khiêm tốn mở miệng.

Cùng người này đối lập càng lâu, áp lực của hân càng lớn, không cách nào nhìn thẳng đối phương, đã thành tất nhiên.

“Nếu có một ngày, Phật môn đối địch với ta, đại sư sẽ ra tay với ta hay không?” Lục Thủy hỏi.

Hắn xác thực rất hiếu kì tự định giá đáp án.

Là sẽ suy nghĩ nhiều, hay là trực tiếp trên đứng lập trường Phật môn.

“Bần tăng không biết.” Tư Lượng lắc đầu:

“Bần tăng là đệ tử Phật môn, trong lòng có phật, có đối với phật nhận biết và lý giải.

Túc hạ ngàn dặm, bần tăng đi qua rất nhiều nơi, gặp qua rất nhiều chuyện.

Lúc nên xuất thủ, bần tăng dù bỏ mình cũng sẽ đứng trước mặt thí chủ.

Ngã phật từ bi, nhưng cũng có kim cương chi nộ.

Nhưng nếu trái lại...”

Tư Lượng không nói nữa.

Lục Thủy nhìn Tư Lượng không chờ đối phương mở miệng.

Cũng không hỏi thăm gì.

Có lẽ Tư Lượng không thích hợp tu phật, mà càng thích hợp tu đạo.

Nhưng cũng không hẳn vậy.

Sau đó Lục Thủy quay người biến mất.

Hắn chỉ hỏi một chút, đáp án của Tư Lượng cũng sẽ không ảnh hưởng quyết định của hắn.

Lệ Thiên Xích nhìn Lục Thủy biến mất, lúc này lưng bọn họ đều ẩm ướt, sợ đối phương cũng tới hỏi bọn họ.

Mà không trả lời tốt, khả năng người liền không còn nữa.

Nhưng vì cái gì đối phương lại là Lưu Hỏa?

Tương lai Ân Thiên tông nên làm gì đây?

Không được, phải cố toàn lực đi liên hệ Tông chủ.

Còn tiếp tục như vậy, ngày nào đó Lưu Hỏa liền biến thành Ân Thiên tông Tông chủ.

Ân Thiên tông không hiểu thấu liền sẽ trở thành thế lực đỉnh cấp của Tu Chân giới.

Chẳng hạn như vừa nãy lúc Lưu Hỏa giết người trực tiếp báo tên, bọn họ không sai biệt lắm chính là thế lực đỉnh cấp.

Suy nghĩ kỹ một chút, cũng rất tốt.

Cũng không biết ngày nào đó chết như thế nào.

...

Lục Thủy biến mất, từ trong ánh mắt của tất cả mọi người, cảm giác biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ là thần lực cũng khôi phục sinh động.

Bất quá cũng không có người nào dám tùy tiện tranh đoạt thần lực.

Chỉ là không biết ai mở đầu, những người khác mới bắt đầu gia nhập tranh đoạt.

Mà không tham gia kích hoạt, cũng chỉ có thể ở bên ngoài làm nhiều công ít.

May mà cũng có thể tranh một chút.

Bằng không thì lỗ lớn.

Bất quá lúc những người này tranh đoạt, đều cẩn thận từng li từng tí, một khi có gì không đúng, sẽ lập tức đình chỉ tranh đoạt.

Tiếp thu giữ gốc là tốt.

Duy nhất Chân Thần ngược lại ăn rất vui, nàng bẹp bẹp, bụng no tròn.

Chỉ là không có bao lâu, hai phần thuộc về nàng liền không còn.

Nàng nhìn thần lực giữa không trung chảy nước miếng.

Bất quá nhìn một hồi liền quay đầu rời đi, một người ăn nàng đã hai ba phần.

“Hừ, đồ vật nhân loại, thân là thân khinh thường đi đoạt.”

Nói xong nàng liền định trở về.

Tiêu hóa xong, ai cũng không ngăn nàng được.

...

Hương Dụ và Đông Phương Trà Trà ngẩng đầu, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

Vừa mới nãy có phải xảy ra đại sự gì gì rồi không?

Bất quá dường như các nàng có rất nhiều lực lượng.

Đúng, các nàng có hai phần.

“Trà Trà tiểu thư, vừa mới nãy đã phát sinh chuyện gì?”
Hương Dụ cảm giác hết thấy đều không hiểu thấu, sao nàng lại ngủ?

Hơn nữa còn không chưa hỏi được hai vấn đề.

Vấn đề thứ nhất của nàng, rất là hiếu kỳ lúc nào Trà Trà tiểu thư có thể lấy chồng.

Thế nhưng vị Chân Thần kia để nàng đổi một cái.

Về sau nàng cảm thấy Trà Trà tiểu thư có khả năng canh cánh trong lòng Lục thiếu gia đánh lén, cho nên hỗ trợ hỏi thăm.

Chỉ là, vị Chân Thần dường như không quá cao hứng.

Trực tiếp để nàng hỏi có liên quan đến chính mình.

Nàng cũng không hiểu thấu.

Cuối cùng chỉ có thể hỏi hai vế đề liên quan đến chính mình.

Một cái là làm sao có thể lưu tại bên người Trà Trà tiểu thư càng lâu, một cái là như thế nào mới có thể bảo vệ Trà Trà tiểu thư tốt hơn

Nhưng mà Chân Thần nói cho nàng, đây là một vấn đề.

Cuối cùng nàng lại hỏi một vấn đề, nàng hỏi Chân Thần cả đời này bản thân có trợ giúp Trà Trà tiểu thư hay không.

Chân Thần trả lời khẳng định.

Sau đó nàng liền không có bất kỳ nghi vấn gì nữa, bất quá cảm giác vị Chân Thần kia rất ôn nhu.

Nhưng Chân Thần vẫn tình cảm cho nàng một chuyện liên quan tới bản thân nàng.

“Vừa mới nãy?” Đông Phương Trà Trà suy nghĩ một chút nói:

“Duy nhất Chân Thần nàng đánh ta.”

Hương Dụ: “...”

Duy nhất Chân Thần?

Độc nhất Chân Thần?

Hương Dụ cảm thấy giữa hai bên hẳn có quan hệ gì, nhưng nàng không hiểu.

...

Bốn người Đổ Lâm cũng đang tranh đoạt, bất quá tương đối ít.

“Người vừa mới nãy chính là vị đã đã giúp tất cả mọi người kích hoạt điểm kích hoạt điểm à? Quá khủng bố.” Đổ Lâm trong lòng vẫn còn sợ hãi nói.

Những người khác cũng nhẹ nhàng thở ra, vừa mới này thật sự hù dọa đến bọn hắn.

Chưa bao giờ thấy qua người đáng sợ như thế.

Loại người này con ở hạ tầng, còn may không có gặp gỡ, bằng không thì...

Hậu quả khó mà lường được.

Sau đó bọn họ liền không nói nhiều nữa, dù sao bọn hắn cũng có chính sự.

“Hỏi vấn đề thuận lợi không?” Đỗ Lâm hỏi những người khác.

Ba người kia vẻ mặt xanh xám.

Tốt, một người cũng không thuận lợi.

“Người hỏi sao?” Mạc Kỳ hỏi Đỗ Lâm.

“Độc nhất Chân Thần nói, tộc trưởng hỏi rõ ràng, để ta đổi sang vấn đề khác, ta đổi.

Các người thì sao?” Đỗ Lâm nhìn những người khác.

“Thêm một.”

“Thêm một.”

“Ta cũng thế.”

“Không biết lần này trở về có bị chịu phạt không.” Đỗ Lâm vẻ mặt uể oải.

Nói cách khác, nhiệm vụ thất bại.

Ba người sầm mi khổ kiểm.

Sau đó Đỗ Lâm hiếu kỳ nhìn về phía Mạc Kỳ:

“Người tại sao không lo lắng?”

Hai người khác cũng hiếu kì.

Dáng vẻ Mạc Kỳ xác thực một chút không lo lắng.

“A? Ta hỏi độc nhất Chân Thần, trở về có thể bị phạt hay không, nàng nói sẽ không.

Còn biết được bồi dưỡng trọng điểm.” Mạc Kỳ nói.

3 người: “...”

Thật sự là vấn đề cơ trí.

...

“Vừa, vừa mới thật sự là Đông Phương đạo hữu sao?” Sơ Vũ nhìn lên bầu trời, vẻ mặt e ngại.

Đó là tồn tại đỉnh thiên lập địa, đáng người trần áp vạn vật.

Bọn hấn nhìn tê cả da đầu.

Còn tốt đây là biết đối phương là ai.

Nếu không biết, người sắp bị dọa sợ.

Quả nhiên, Lưu Hỏa chính là người hiền lành.

Chỉ cần không đối địch với hấn là được.

Lúc này Sơ Vũ nhìn về phía Kiếm Lạc:

“Nhớ kỹ, ngươi là người câm, nhớ kỹ ngươi nhân thiết.”

Kiếm Lạc nói chuyện quá khó nghe, hấn vẫn biết rõ.

Vạn nhất đặc tội đui Lưu Hỏa.

Vậy, vậy tiểu thuyết của hấn liền muốn thái giám.

Chậc, hình như còn chưa mở ra.

“Có bệnh.” Kiếm Lạc quay đầu nhìn về nơi khác.

Kiều Càn cúi đầu, trong mắt lộ ra rung động khó mà che giấu.

Lục Thủy đáng sợ đã hoàn toàn vượt qua nhận biết của hấn, thậm chí vượt qua nhận biết của gia tộc bọn họ.

Loại người này cũng không dùng tên của mình, hiển thánh tu chân giới.

Hấn đây là tính toán làm gì?

Cũng may trước kia đã lựa chọn chính xác.

Sau khi trở về, hấn an tâm làm thiếu gia phé vật.

Chỉ cần không có cảm giác tồn tại, kỳ thật cũng sẽ không bị ức hiếp, trào phúng.

Sống thật khỏe, quan trọng hơn những vật này.

“Đúng rồi, các người đều hỏi vấn đề gì?” Sơ Vũ lúc này nhìn về phía tất cả mọi người.

Sau đó liền nhìn về phía Kiếm Khởi, theo trình tự bắt đầu từ đây đi.

Kiếm Khởi một mặt bình tĩnh nói:

“Hỏi một vấn đề nhỏ.”

Hắn không nói gì thêm.

Chủ yếu là không thể nói.

Hắn đương nhiên không sẽ hỏi chính mình sẽ vô địch hay không, sẽ đi đến kiếm đạo cực hạn không.

Bởi vì hắn không cần chất vấn chính mình.

Hắn tin tưởng mình.

Sau đó hỏi vấn đề nhìn như không quan trọng, lại phi thường trọng yếu.

Cùng muội muội hắn có quan hệ, tóm lại một lời khó nói hết.

“Hỏi cuối cùng cưới ai?” Sơ Vũ tò mò hỏi.

Kiếm Khởi vẻ mặt bình tĩnh nhìn Sơ Vũ:

“Lần trước người không phải nói, tình cảm sẽ ảnh hưởng ta xuất kiếm sao?”

“Trong lòng không có nữ nhân, rút kiếm đương nhiên thần, rõ ràng.” Sơ Vũ gật đầu, sau đó không còn xoắn xuýt Kiếm Khởi hỏi cái gì.

Hắn quay đầu nhìn về phía Kiêu Càn:

“Tư mật sao?”

Kiêu Càn lắc đầu nói:

“Hỏi tiền đồ của em gái ta, mặc dù không trả lời rất cẩn thận, nhưng làm ta không cần suy nghĩ nhiều.”

Sơ Vũ không nói gì, sao những người này không thể hỏi thú vị chút chứ?

Sau đó hắn nhìn về phía Kiếm Lạc.

Kiếm Lạc quay đầu, căn bản không muốn để ý tới Sơ Vũ.

“Ngươi thì sao?” Kiếm Khởi nhìn về phía Sơ Vũ.

“Ta hỏi thân của ta, có thể viết tiểu thuyết thành thần hay không.

Thần ta nói cho ta, hạ bản chính là thời khắc ta phong thần.” Sơ Vũ có chút kiêu ngạo nói.

“Lừa mình dối người.” Kiếm Lạc nhìn Sơ Vũ nói:

“Nàng rõ ràng nói ngươi cả một đời bị vùi dập giữa chợ.”

Sơ Vũ nhìn về phía Kiếm Lạc chân mày co lại:

“Vì sao ngươi lại biết?”

Kiều Càn cùng Kiếm Khởi cũng nhìn về phía Kiếm Lạc.

Kiếm Lạc bình tĩnh nói:

“Ta không hỏi, nàng chủ động nói cho ta.”

“Độc nhất Chân Thần tại sao phải nói cho ngươi biết?” Sơ Vũ vẻ mặt không tin.

“Ta làm sao biết được?” Kiếm Lạc nói.

Thanh âm của nàng không có chập trùng gì, cho nên lời nói chính là thật.

Chương 897: Hỏi Chân Thần Lục Thủy lúc nào vô địch 3

Hỏi Chân Thần Lục Thủy lúc nào vô địch 3

Kiểm Khởi không nói gì, nội tâm thở dài.

Hắn cũng không biết nói gì cho phải.

Tóm lại thuận theo tự nhiên đi.

Chân Võ Chân Linh không tham dự thảo luận giữa bọn hắn.

Bọn họ còn đang chờ thiếu gia trở về.

Trước đó Lục Thủy đi thượng tầng, lấy thủ đoạn lời đình đánh giết hai người kia, bọn họ quả thực khó có thể tưởng tượng.

Thiếu gia lần đầu tiên tự mình động thủ nghiền ép cường giả này.

Bọn họ phát hiện, thiếu gia mạnh đến mức không còn gì để nói.

Nhưng không biết vì cái gì, thiếu gia không muốn để trong tộc biết.

Chỉ là muốn tiếp tục làm thiếu gia rác rưởi.

Là làm thiếu gia phế vật chơi vui sao?

Suy nghĩ kỹ một chút, Chân Võ Chân Linh cảm thấy, thiếu gia bọn họ xác thực chơi rất vui vẻ.

Hi vọng, cuối cùng hai người bọn họ sẽ không bị tộc trưởng hoặc Tam trưởng lão trọng phạt.

Đến nỗi hỏi vấn đề gì, bọn họ hai người không có giao lưu.

Khả năng đã giao lưu xong đi.

Người khác giao lưu muốn mở miệng.

Bọn họ giao lưu xác suất lớn nhìn một chút liền tốt.

Ngay lúc này, thân ảnh Lục Thủy trực tiếp xuất hiện cách đó không xa.

Chân Võ Chân Linh lập tức tiến lên:

“Thiếu gia.”

Sơ Vũ bọn hắn cũng không nao nao nữa.

Lục Thủy nhìn bọn họ nói:

“Hấp thu thần lực đi, đối với các ngươi hoặc nhiều hoặc ít có trợ giúp.”

Thần lực đối với những người này hữu dụng, đối với Lục Thủy không có tác dụng gì.

Nhiều lắm là thu một chút, đến lúc đó đi Phong Sương hà câu duy nhất Chân Thần.

Bất quá lần này duy nhất Chân Thần cũng ăn không ít.

Đến lúc đó không biết có thể mắc câu không.

Lúc những người kia hấp thu thần lực, Lục Thủy tán đi lực lượng ma tu Thời Hạ.

Tổng thể mà nói, lực lượng này còn có thee dùng.

Đáng tiếc là, cũng chỉ có một tấm.

Bất quá không gian bảo hộ còn có mấy tấm, ngược lại còn có thể dùng.

Chỉ là, dù có sức mạnh bảo hộ, hắn cũng không nhất định đánh thắng được Mộ Tuyết.

Ba năm.

Ròng rã ba năm, ai biết ba năm này Mộ Tuyết tránh trong phòng, tích lũy bao nhiêu Hỗn Nguyên chi khí.

Mà hắn có thể cảm giác được, dù hắn trên thất giai, cũng bị gọt như thường.

Người khác cảm giác lực lượng không phải rõ ràng như vậy.

Nhưng lực lượng người khác cũng có thể cảm giác được, vậy chính hắn bị gọt cở nào nghiêm trọng?

Trong lúc nhất thời hắn không phát hiện ra được là nguyên thiên địa nhân, hay là hắn nguyên nhân bản thân.

Bất quá hiện tại không phải thời điểm suy nghĩ.

Trước mắt vẫn nên lấy kế hoạch lớn làm chủ.

“Xem ra vẫn phải dựa vào luyện thể xuất kỳ bất ý bất ngờ.”

Trong lòng Lục Thủy bắt đầu tính toán.

Bất quá chuyện tòa thành này, không sai biệt lắm cũng nên kết thúc.

Thiên Cơ ngược lại không lừa hắn, ở đây quả thật có thể đạt được không ít tin tức.

Hoặc là nói, điều muốn biết đã vượt chỉ tiêu.

Độc nhất Chân Thần gần như biết hết thảy, thế nhưng quyền năng không đủ.

Có thể nói cho hắn cũng không nhiều, có lẽ đưa duy nhất Chân Thần qua, cũng có thể cộng thêm một chút.

Chỉ là, đây là một công trình tương đối lớn.

Còn không bằng đi Thần vực của duy nhất Chân Thần đi một chuyến trước, nhìn xem bên trong có cái gì.

Thần vực ở Lục gia Phong Sương hà, nói thế nào cũng có chút tin tức ẩn giấu.

Đại trưởng lão cũng khẳng định biết một chút, không làm gì được dám hỏi.

Nếu như thực lực đủ mạnh, ngược lại có thể thử cùng Đại trưởng lão nói chuyện ngang hàng.

Như vậy hoặc nhiều hoặc ít có thể biết một chút tin tức.

Chỉ là đợi đến khi mạnh như Đại trưởng lão, vậy hắn cũng không cần lén lén lút lút như vậy?

Chậc, cũng không đúng.

Trước mắt không thể để Thần Chúng bọn hấn biết.

Vạn nhất trốn đi liền phiền phức.

Tiếp tục làm thiếu gia phé vật đi, thực tế không được thì để Mộ Tuyệt bồi hấn cùng nhau giả vờ.

Đến lúc đó hai vợ chồng nhận hết xem thường.

Sau đó Lục Thủy lấy ra sách bắt đầu đọc, nhanh chóng góp nhặt lực lượng thiên địa.

Ba năm mà thôi, vạn nhất ba năm này Mộ Tuyệt còn đang xoắn xuýt, không chừng không có Hồn Nguyên chi khí khoa trương như vậy.

Tóm lại trước hết cứ nỗ lực.

Bất quá phải làm sao trở về?

Cánh cửa kia hấn không phải là do Chân Thần lưu lại?

Cửa là sau khi Chân Thần vẫn lạc mới có, cho nên Cửu sẽ không liên thông cánh cửa kia, để người trở về?

Bất quá mới ba ngày đã giải quyết vấn đề nơi này

Tương đối mà nói đã rất nhanh.

Sau đó Lục Thủy đột nhiên cảm thấy được có mấy trận pháp từ trên trời giáng xuống.

Nhìn thấy trận pháp trong nháy mắt, hấn liền biết, trận pháp này có thể đưa bọn họ trở về.

“Cũng phải, Cửu có quyền năng còn sót lại, biết chuyện này rất bình thường, để người trở về đối với nàng mà nói cũng không khó.”

Lục Thủy nhìn trận pháp trong lòng thầm nghĩ.

Bất quá hấn cũng không gấp.

Căn cứ nhắc nhở, trận pháp này có thể duy trì 30 ngày.

30 ngày là cho người thăm dò nơi này, hiểu rõ nơi này.

Lục Thủy đương nhiên không có khả năng ở đây ở lâu.

Bất quá phải tìm ít đồ trở về, vẫn cần thiết giao nộp cho Tam trưởng lão.

Chỉ là, Tam trưởng lão dường như cũng không nói cần hắn làm gì.

Ngẫm lại chuyện giao nộp này, có thể trực tiếp tỉnh lược.

Tốt thôi, chờ thần lực chia cắt kết thúc, đi thẳng về đi.

Đến nỗi phiến đá cũng phải chờ thần lực chia cắt kết thúc lại nhìn tiếp.

...

Thượng tầng.

Đông Phương Dạ Minh nhìn Lục Cổ mở miệng nói:

“Hỏi rồi?”

Đáp án là gì?”

Lúc này nhàn rồi, cũng không có nguy hiểm gì.

Đương nhiên là có thể hỏi một vài vấn đề này.

Lục Cổ gật đầu, mở miệng nói:

“Đã đã không còn bất cứ uy hiếp gì, chỉ ít nàng đã nói cho ta như thế.”

Bất quá vấn đề cuối cùng của hắn, kỳ thật không phải cái này.

Đây là vị độc nhất Chân Thần kia miễn phí nói cho hắn.

Về phần đáp án vấn đề của hắn.

Thế mà là...

Hai tháng này.

Lục Cổ có chút không tin.

Mặc dù bọn họ đúng là cố gắng, nhưng muốn có, không nên dễ dàng như vậy mới đúng.

Mà hai tháng này có đôi khi chỉ là lượng từ.

Không thể tin hoàn toàn.

“Ngươi hỏi cái gì?” Lục Cổ hỏi Đông Phương Dạ Minh.

Đông Phương Dạ Minh sẽ hỏi cái gì, hẳn cũng rất tò mò.

“Ta hỏi nữ nhi của ta lúc nào thì vô địch thiên hạ.” Đông Phương Dạ Minh thuận miệng nói.

Lục Cổ: “...”

“Tùy tiện hỏi một chút, dù sao tu vi của ta không có vấn đề, vật gì khác cũng không cần hỏi.

Đường cuối cùng cần nhờ chính mình đi.

Biết quá nhiều không có ý nghĩa.

Nên đến vẫn sẽ đến.

Nhất là đã biết còn tránh không được, quả thực là một loại dày vò.” Đông Phương Dạ Minh tùy ý nói.

“Kết quả đâu?” Lục Cổ rất hiếu kì.

“Vị độc nhất Chân Thần kia nói ta không có thành ý, để ta đổi một câu.” Đông Phương Dạ Minh có chút bất đắc dĩ.

Ma tu Cát An cảm thấy Nhị lão bản không phải một người làm ăn hợp cách.

Quá lãng phí.

“Nhị lão bản hỏi cái gì?” Ma tu Cát An hiếu kì hỏi.

“Ta hỏi thăm cháu trai ta lúc nào thì vô địch thiên hạ.” Đông Phương Dạ Minh lại nói.

“Lục Thủy?” Lục Cổ có chút ngoài ý muốn.

Câu này hẳn vừa đưa ra hào hứng.

Đông Phương Liễu cảm thấy tộc trưởng bọn họ quả thực lãng phí.

Trở về ban đầu.

“Ừm, chính là con trai của ngươi Lục Thủy, ngươi đoán độc nhất Chân Thần trả lời thế nào?”

“Trả lời thế nào?”

“Nàng nói, đây là một vấn đề rất đơn giản, đơn giản đến
nàng cũng không muốn nói đáp án, cho nên nàng không nói.”

“ ... ”

“Sau đó ta cũng không thể hỏi.”

“ ... ”

Lúc này trận pháp bắt đầu rơi xuống, bọn họ biết, thần lực
chia cắt vừa kết thúc, liền có thể rời đi.

Nhưng cũng có thể tiếp tục lưu lại nơi này.

Chương 898: Làm tròn 1 vạn 2000 quyền

1

Làm tròn 1 vạn 2000 quyền 1

Mộ Tuyết vẫn ngồi ở bên giường.

Trời đã sáng rõ, bất quá cũng may buổi sáng hôm nay không có việc gì, bằng không thì có chút mệt.

Nhưng Lục Thủy cuối cùng mượn lực lượng của nhờ người khác, nàng rất hiếu kì xảy ra chuyện gì.

Nếu vẫn luôn có thể mượn, vậy cũng rất phiền phức.

Mặc dù vấn đề không lớn lắm.

Nhưng đầu tháng sau đi đánh, sẽ phiền phức.

Nàng muốn đơn phương áp chế.

Nếu có lực lượng cấp độ đó, Lục Thủy sẽ trốn rất trượt.

Cũng không đúng, dù sao nàng không có ý định che giấu, chỉ mang mạng che mặt, Lục Thủy không dám chạy trốn.

Dám trốn, chẳng khác nào đang nói cho nàng, Lục Thủy hẳn cũng trùng sinh.

Như vậy hẳn sẽ chết.

Tử vong đối với ngoại giới, đó cũng là tử vong.

Cho nên lần đầu tiên đánh Lục Thủy, vẫn không cần lo lắng gì.

Rộng mở đánh.

Nhìn hẳn dám phản kháng.

“Phải hỏi một chút, lực lượng kia gia trì là xảy ra chuyện gì, lần trước Lục Thủy mua bảo hiểm, không biết là có liên quan hay không.

Thiên Nữ chương môn còn không có đáp án.

Liên lạc một chút.”

Mộ Tuyết thâm nghĩ, sau đó dự định ra ngoài tưới hoa, hôm nay hoặc ngày mai Lục Thủy nên trở về.

Lần này nàng cũng biết rất nhiều chuyện.

Chỉ là cũng nằm trong tay Lục Thủy.

Nàng là một cô vợ nhỏ, không ảnh hưởng uy phong ở bên ngoài của Lục Thủy.

Sau đó Mộ Tuyết lấy notebook ra ghi lại.

Lục Thủy xưng chúa tể ở trước mặt nàng, chèn ép vợ cả, nhiều thêm một quyền.

“1 vạn 1 ngàn mấy quyền, làm tròn, 12,000 quyền.”

“A, cộng thêm một chân.”

“Còn có bút tất, quên đi liền...”

Mộ Tuyết cúi đầu nhìn một chút.

Ừ, cũng nên nhục nhã Lục Thủy.

Lục Thủy biết là nàng, sẽ không tức giận.

Chỉ là ở bên ngoài không tiện, ở nhà thì tốt rồi.

Đáng tiếc ở nhà tìm không thấy cơ hội.

Ở nhà nàng ngược lại có thể.

“Ừm, quyết định lần này đánh xong, khi đưa ta về nhà, lại đánh hẳn một lần.

Dù sao trong thời gian này khẳng định hẳn sẽ ở chỗ ta xoát cừu hận.”

Dù sao Lục Thủy mang thù.

Nàng và Lục Thủy không giống, nàng không mang thù, nàng ghi bút ký.

Mộ Tuyết đi ra khỏi phòng.

Phát hiện Đinh Lương còn đang cho Băng Phượng ăn.

“Tiểu thư, muốn ăn bữa sáng gì?” Đinh Lương lập tức nói.

Nàng chuẩn bị ba phần không giống, luôn có một phần tiêu thụ thích.

“Ngọt.” Mộ Tuyết suy nghĩ một chút rồi đáp.

Dù sao vừa mới nghĩ, lập tức liền nghĩ đến Lục Thủy.

Cho nên, ăn ngọt.

Lục Thủy sắp trở về.

Đình Lương đương nhiên không nói gì thêm, mà lập tức đi mang đồ ăn chuẩn bị ra.

Mộ Tuyết ngồi trong bàn đá cạnh sân.

Nàng đang chờ Đình Lương mang bữa sáng tới.

Kỳ thật hiện tại không còn sớm.

Giữa trưa còn phải đi tìm nướng.

Trà Trà hẳn sẽ về muộn hai ngày, không có nguy hiểm gì, khẳng định lại đi thám hiểm.

Chỉ là Mộ Tuyết vừa mới ngồi xuống, đột nhiên nhận được thông tin thỉnh cầu của Thiên Nữ chương môn.

“Vừa vặn hỏi một chút chuyện bảo hiểm.”

Mộ Tuyết nhẹ giọng tự nói, sau đó kết nối thông tin với Thiên Nữ chương môn.

Liên tiếp, nàng liền thấy Thiên Nữ chương môn ngoan ngoãn quỳ trên mặt đất.

“Bái kiến Thần nữ đại nhân.” Thiên Nữ chương môn rất cung kính dập đầu.

Mặc dù Mộ Tuyết thấy nhiều, nhưng vẫn không quen thuộc được.

Nếu trực tiếp quỳ ở trước mặt nàng, bị Lục Thủy nhìn thấy, sẽ chê cười nàng.

Kỳ thật nàng đề cập qua mấy lần, chỉ là Thiên Nữ chương môn quỳ xuống, giống như xuất phát từ bản năng.

Nàng không có biện pháp gì.

“Có việc?” Mộ Tuyết mở miệng hỏi.

“Có hai chuyện.” Thiên Nữ chường môn quỳ đó, sau đó nhìn tử khí phía trước nói:

“Lần trước nữ thần đại nhân để chúng ta tra ma tu mua bảo hiểm, chúng ta đã tra được.

Trước đó tra không ổn, lần này tương đối ổn.”

“Là cái gì?” Mộ Tuyết hỏi.

Tin tức muộn, bất quá cũng còn tốt.

Chỉ ít không có đợi nàng đánh xong Lục Thủy mới tra được.

“Ngay từ đầu chúng ta tra được người mua bán bảo hộ.

Là ma tu Thời Hạ.

Nghe nói vị trí của hắn ở Loạn Thiên biển.

Về sau chúng ta phát hiện, bán bảo hộ căn bản không phải ma tu Thời Hạ.

Mà là đệ tử của hắn, ma tu Cát An.

Hắn đang bán pháp bảo hộ mệnh mà sư phụ hắn cho hắn.

Tục xưng bảo hộ.” Thiên Nữ chường môn nói.

Mộ Tuyết có chút ngoài ý muốn.

Ma tu Cát An này thật đúng là tâm lớn.

Thế mà bán pháp bảo hộ thân mà sư phụ hắn lưu cho hắn.

Thiếu tiền như vậy sao?

“Biết cụ thể là bảo hộ nào không?” Mộ Tuyết hỏi.

Nàng muốn nhìn một chút có thể cùng Lục Thủy đối ứng hay không.

Nếu như có thể đối ứng, cũng biết được Lục Thủy có mấy tay.

Nên phòng bị vẫn phải phòng bị.

Vạn nhất bị đánh lén thành công.

Liên phải vận dụng tất sát kỹ.

Mất mặt.

“Có ba loại bảo hộ, một loại là bảo hộ gia trì lực lượng, nghe nói có thể truyền lại ba phần sức mạnh của ma tu Thời Hạ.

Thực lực ma tu Thời Hạ hẳn là từ bát giai trở lên.

Loại thứ hai là bảo hộ không gian cách ly, nghe nói mở ra sẽ tự động mang sử dụng người cách ly, sau đó bị ma tu Thời Hạ lôi đi.

Loại thứ ba là trị liệu, nghe nói lực lượng sẽ trực tiếp bao vây toàn thân lại, mặc dù không phải đặc biệt khoa trương, nhưng có thể tiếp tục một ngày.

Đúng rồi, ma tu Thời Hạ là người có được nhiều loại thiên phú, loại thứ nhất là thiên phú thể chất, vạn nguyên thể.

Loại thứ hai là thiên phú không gian.” Thiên Nữ chường môn báo lại tất cả chuyện biết được.

Sau đó lại thêm phần cuối:

“Đại khái chính là như vậy.”

Mộ Tuyết có chút ngoài ý muốn, người này thật đúng là một thân thiên phú.

Trời sinh làm phụ trợ.

Người này nếu đặt ở bên cạnh Lục Thủy, là trợ lực lớn nhất khi hắn trước thất giai.

Nhưng vì Lục Thủy lực lượng gia trì, cái này cũng không dễ dàng.

Cho dù là vạn nguyên thể cũng phải tiếp nhận áp lực cực lớn.

Nhiều thêm hai lần, đại khái sẽ xuất hiện bóng ma tâm lý.

Bởi vì ba tầng lực lượng, Lục Thủy phát huy ra sức mạnh mấy lần của ma tu Thời Hạ, uy lực mấy chục lần thậm chí gấp mấy trăm lần.

Mặc dù không tính lực lượng phệ chủ, nhưng khẳng định sẽ có áp lực.

“Bảo hộ lực lượng nhiều không?” Mộ Tuyết hỏi.

“Rất ít, nghe nói mỗi người nhiều nhất chỉ bán một tấm.”
Thiên Nữ chường môn lập tức nói.

Nàng không biết tại sao nữ thần đại nhân phải mua.

Nữ thần đại nhân mạnh mẽ khó có thể tưởng tượng, ma tu Thời Hạ kia khẳng định không phải đối thủ của nữ thần đại nhân.

Cho nên nàng không hiểu, muốn bảo hộ có làm cái gì?

Chỉ một tấm? Mộ Tuyết trong lòng cảm thấy Lục Thủy không có gì để dựa vào.

Bất quá thực lực Lục Thủy vốn cũng không yếu.

Khi đó hẳn hoàn toàn không cần bảo hộ.

Chỉ là khí tràng không có mạnh như vậy.

Mà lại...

Muốn dùng thiên địa lực lượng.

Mộ Tuyết cảm thấy, lần này Lục Thủy không lỗ.

Bảo trụ nhiều Thiên Địa chi lực.

Đến nỗi bảo hộ không gian cách ly, Mộ Tuyết hoàn toàn không thèm để ý.

Không phải dùng đến lực lượng từ trên tay Lục Thủy, nàng không thèm để ý.

Chỉ có Lục Thủy mới đáng giá nàng để ý.

“Chuyện thứ hai thì sao?” Mộ Tuyết hỏi.

Chuyện ma tu, có thể trực tiếp lật sang trang rồi.

Chương 899: Làm tròn 1 vạn 2000 quyền 2

Làm tròn 1 vạn 2000 quyền 2

Thiên Nữ chưởng môn đương nhiên cũng rõ ràng, sau đó lập tức nói:

“Có quan hệ với Đường gia, lần trước Đường gia đưa tới một con cở trùng, chính là chuyện thần nữ đại nhân nghe ngóng tình huống Đường gia và người cao nguyên nuôi cở sau không có mấy ngày.

Chúng ta nghe ngóng nhiều mặt, xác định lại xác định.

Sau đó hôm qua mới biết nguyên do rõ ràng.

Cho nên hôm nay báo lại với thần nữ đại nhân.

Đường gia nói là cho thần nữ đồ vật của người lớn.

Chúng ta xác định qua, là cở thần.”

Mộ Tuyết sửng sốt một chút, bất quá lại cảm thấy bình thường.

Tin tức đã đề lộ, Đường gia không có khả năng giữ được cở thần.

Cho nên trực tiếp lựa chọn xuất hiện ở Đường gia thần nữ.

Hợp tình hợp lý.

Bất quá Đường gia khẳng định không thiệt thòi, đạt được trên người cở thần một chút vật hữu dụng.

Mà cái nòi này tương đương trực tiếp đề lên Thiên Nữ tông, cũng chính là lưng thần nữ nàng.

“Đường gia trả giá đại giới gì?” Mộ Tuyết không tin đối phương cho không.

Vậy Đường gia cũng đã rất khó sống đến bây giờ.

Mà lại Thiên Nữ chưởng môn quản lí Thiên Nữ tông nhiều năm, mặc dù không biết phải hành động lớn mạnh ra sao, nhưng có người muốn hại nàng, nàng vẫn có thể biết.

Lại nói còn có Tô Loan cũng đang giúp nàng, nhất định có thể biết Đường gia có chủ ý gì.

“Cho rất nhiều độc vật ít thấy.

Còn có một số ám khí pháp bảo, cộng thêm rất nhiều Linh thạch.

Còn có một nhóm Linh thú, là thi độc và giải độc.

Cùng một nhóm đan phương độc dược cùng đan dược cực kì hiếm thấy.

Đối với Thiên Linh phong mà nói xác thực có rất nhiều trợ giúp.

Thái độ Đường gia rất kiên quyết.

Chúng ta không thu không được.” Thiên Nữ chưởng môn thấp giọng nói.

Không thu tương đương Đường gia phải vong, mà Thiên Nữ tông có Thần nữ, các nàng thu về.

Bất quá dùng một chút thời gian điều tra, thuận tiện biết tình huống rõ ràng.

Đương nhiên, không có cách nào trực tiếp giao ra cổ thần cũng có thể.

“Sau đó rước lấy phiền toái gì?” Mộ Tuyết mở miệng hỏi.

Cổ thần trong tay Thiên Nữ tông, phiền phức khẳng định là có.

Thiên Nữ tông không có khả năng chân nhiếp ở Tu Chân giới.

Cho dù là nàng hiện có thanh danh cũng không được.

“Có một chút thế lực nhất lưu muốn mua cổ thần, còn có một số người muốn đến Thiên Nữ tông xem cổ thần.” Thiên Nữ chưởng môn cúi đầu nói:

“Còn có một số thế lực đỉnh cấp, muốn nhìn cổ thần.

Mà lại để chúng ta ra giá.”

Thiên Nữ chương môn nói chuyện rất nhỏ giọng, nàng cảm thấy lại muốn làm phiền thần nữ đại nhân.

Kỳ thật không có chuyện quá nguy hiểm, là không thể làm phiền thần nữ đại nhân.

Bất quá chuyện này vẫn phải xin phép thần nữ đại nhân.

“Thần nữ đại nhân đối với chuyện cổ thần có hứng thú không?

Không hứng thú, có thể trực tiếp bán cho Trùng cốc.

Bọn hắn nói sẽ cho giá cao.” Thiên Nữ chương môn nói khẽ.

Sau đó liền quỳ ở nơi đó, chờ đợi thần dụ của thần nữ đại nhân.

Mộ Tuyết không trả lời ngay lập tức.

Cổ thần hữu dụng không?

Kỳ thật cổ thần cũng có chút tác dụng.

Dù sao trưởng thành chính là Vạn Vật Mẫu Thần.

Mặc dù ngay từ đầu khả năng lớn lên hơi lệch ra, nhưng được nàng khuyên bảo, vẫn rất an phận.

Cho người khác cuối cùng vẫn sẽ lớn lên lệch lạc?

Lưu lại bên người Thiên Nữ chương môn, cũng có chỗ tốt.

Thiên Nữ chương môn tu có Cửu Chuyển Bất Tử Chân Kinh, cũng có thể phụ trợ.

Mà nàng về sau tất nhiên sẽ không lưu lại Thiên Nữ tông, rời đi như thần nữ đời trước.

Cho nên, có cổ thần ở, đối với các nàng mà nói cũng là trợ lực.

Thiên Nữ chương môn không nói.

Tổ Loan các nàng cũng có tiềm lực.

“Lưu cổ thần lại đi, lưu bên cạnh người, về sau nuôi nàng.”
Mộ Tuyết mở miệng nói.

Thiên Nữ chường môn lập tức đáp ứng:

“Vâng thưa thần nữ đại nhân.”

Nàng thu, nàng phụ trách, nàng đã quen.

“VẬY MỘT SỐ NGƯỜI MUỐN MUA ĐÓ, CỘNG THÊM MUỐN XEM THÌ SAO?” Thiên Nữ chường môn hỏi.

“Thống nhất cự tuyệt, thuận tiện cho Trùng cốc một phong thư, nói cho bọn hắn.

Muốn cướp, sớm đến.” Mộ Tuyết nói khẽ.

Thiên Nữ chường môn lập tức bái xuống:

“Vâng, thần nữ đại nhân.”

“Đúng rồi, nhớ kỹ để cổ thần nhận người làm chủ nhân, về sau lúc tu luyện Cửu Chuyển Bát Tử Chân Kinh, mang theo nàng.

Đừng dạy nàng lệch lạc.” Mộ Tuyết mở miệng dặn dò.

Lệch lạc cũng chỉ có thể để nàng ra tay.

Ừ, trước hết để Lục Thủy làm mặt đen, nàng đi làm mặt trắng.

Hiệu quả càng tốt hơn.

“Nhận chủ?” Trong lúc nhất thời Thiên Nữ chường môn có hơi không hiểu.

Ý Thần nữ đại nhân là, cổ thần cho nàng sao?

“Còn có vấn đề nào khác không?” Mộ Tuyết không đặc biệt giải thích.

Thiên Nữ chường môn lập tức nghĩ đến tin tức chuẩn bị trước đó, lập tức nói:

“Có.

Bảo vật Chiến Vô Ảnh đã xuất hiện, nghe nói lúc pháp bảo đúc thành, thiên địa xuất hiện dị tượng.

Có thể là một pháp bảo siêu cấp tiếp cận đạo khí.”

“Pháp bảo siêu cấp?” Trong lúc nhất thời Mộ Tuyết không biết nói gì cho phải.

Lục Thủy kiếp trước cũng bởi vì pháp bảo siêu cấp, bị dạy làm người.

Đời này đối phương dạy không được.

Nàng phải đi dạy người này làm người như thế nào.

Đến lúc đó lại khảo vấn một chút, có phải nhằm vào Lục Thủy không.

Lúc Lục Thủy và Cửu trọng nói chuyện với nhau.

Nàng phát hiện, khả năng nhằm vào rất cao.

Bởi vì tiên đoán phiến đá.

Lục Thủy cảm thấy là đệ đệ muội muội hần, cho nên đầu nguồn phiến đá ở Lục gia.

Kiếp trước Lục Thủy không làm cái gì, hần không phải.

Nhưng những người khác không tin, cho nên đang thăm dò Lục Thủy.

“Lần này nếu ta không xuất thủ, hần có phải thăm dò thành công hay không?”

Bất quá đối phương cũng phải là Tiên đình.” Trong lòng Mộ Tuyết nghĩ đến.

Chuyện này đến lúc đó lại nói.

Nàng không vội, trước đánh Lục Thủy lại rồi nói.

Mà lại nàng xuất thủ, sẽ không để cho đối phương hoài nghi gì.

Tránh khỏi cuối cùng Lục Thủy bị đối phương cảm thấy là tiên đoán phiến đá người ở phía trên.

“Còn có khác sao?” Mộ Tuyết lại hỏi.

“Thời gian liên minh với hải yêu sắp tới, đến lúc đó lực lượng của Hải yêu nữ vương có thể sẽ đến, cho nên các nàng

hi vọng nữ thần có thể ban xuống một tia lực lượng.” Thiên Nữ chường môn lại nói.

“Được.” Mộ Tuyết gật đầu đáp ứng, một tia lực lượng đương nhiên không có vấn đề.

Sau đó Thiên Nữ chường môn lại nói một chút chuyện không có dinh dưỡng gì.

Sau đó các nàng kết thúc thông tin.

Thiên Nữ chường môn quỳ trên mặt đất, chờ sau khi thần nữ đại nhân triệt để rời đi, nàng mới đứng dậy.

Có chút thấp thỏm.

Nàng muốn đi ra ngoài trò chuyện với Tố Loan tiên bối các nàng một chút.

Xem thần nữ đại nhân rốt cuộc là có ý gì.

Không bao lâu, Thiên Nữ chường môn liền đi ra khỏi phòng.

Bên ngoài Nam Bắc trưởng lão và Tố Loan Tố Nhiễm đều đang đợi nàng.

Dù sao chuyện lần này không nhỏ.

Vạn nhất thần nữ đại nhân trách tội xuống, vậy tất cả các nàng đều bị phạt.

Mặc dù Thiên Nữ chường môn vẫn nói nàng khiêng nôi là được, nhưng thần nữ đại nhân trực tiếp chỉ từng ngón tay xuống toàn bộ tông môn, không ai có thể trốn tránh.

Cũng may thần nữ đại nhân coi như nhân từ.

Các nàng vẫn bình yên vô sự.

Phải biết mỗi lần thần nữ đại nhân xuất hiện, mặc dù chưa từng ra tay đánh nhau, nhưng kẻ địch sẽ tan thành mây khói.

Những người được gọi là kẻ địch, căn bản không xứng thần nữ đại nhân ra tay.

Rất nhanh các nàng liền thấy Thiên Nữ chường môn đi ra.

Bốn người có chút nóng nảy, nhất là nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của Thiên Nữ chương môn.

Liên gấp hơn.

Nhưng không có người tùy tiện hỏi.

“Ta được đến thần nữ đại nhân chỉ thị, nhưng có nhiều chỗ ta không hiểu.” Thiên Nữ chương môn nhìn xem những người khác nói.

“Thần nữ đại nhân nói rồi?” Tố Loan hỏi.

Chuyện Cổ thần quá lớn.

Các nàng thân là thế lực trung đẳng, dù có thần nữ đại nhân gia nhập.

Kỳ thật cũng chỉ là đứng vững trong thế lực trung đẳng.

Dù sao Thần nữ đại nhân gần như không ở Thiên Nữ tông.

Các nàng đến nay vẫn không có một thất giai.

Dù gia nhập nhiều tông môn phụ thuộc như vậy, cũng như thế.

Không có thần nữ, căn bản không so sánh được với Đường gia.

Trước đó các nàng thuộc về trung đẳng mật lưu, trở thành Thiên Nữ tông tính là trung đẳng thượng lưu, dù sao có thần nữ xuất quỷ nhập thần.

Hiện tại bởi vì cổ thần tồn tại, các nàng không chỉ bị thế lực nhất lưu chú mục, thậm chí thế lực đỉnh cấp cũng để mắt tới các nàng.

Nếu như những người này không phải cố kỵ thần nữ đại nhân, vậy đối với Thiên Nữ tông mà nói, chính là tận thế.

Cho nên các nàng cũng rất để ý thần nữ đại nhân rốt cuộc nói gì.

“Thần nữ đại nhân nói lưu lại cổ thần, sau đó nói nói với những thế lực muốn báỉ phủng, trực tiếp từ chối.

Gửi cho Trùng cốc một phong thư liền tốt.” Thiên Nữ
chương môn tổng kết nói.

Chương 900: Làm tròn 1 vạn 2000 quyền

3

Làm tròn 1 vạn 2000 quyền 3

“Gửi cái gì?” Nam trưởng lão tò mò hỏi.

Tổ Nhiễm cũng rất tò mò, thần nữ đại nhân sẽ gửi gì.

Thiên Nữ chường môn nhìn các nàng nói:

“Đại khái muốn gửi một câu, muốn cướp thì sớm tới.”

Tất cả mọi người: “...”

Thần nữ đại nhân quả thực chính là thần minh.

Lời này các nàng nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nhất là thế lực đỉnh cấp nhằm vào Trùng cốc .

Mặc dù Trùng cốc trước đó xuất hiện một chút biến cố.

Nhưng bọn hắn vẫn là thế lực đỉnh cấp.

Không người nào dám ngấp nghé.

Phải biết, người Trùng cốc mạnh nhất, có thể vẫn luôn tốt.

Nhưng là thần nữ thế mà trực tiếp để cho đối phương đến đoạt.

Thật sự vượt qua dự đoán của các nàng .

Thần nữ đại nhân có chút khùng bố.

Bất quá mỗi lần nhìn thấy nữ thần đại nhân giáng lâm, các nàng đều cảm giác nói loại lời này rất bình thường.

Thần nữ đại nhân, không thể tưởng tượng nổi.

“Đây không phải chuyện tốt sao?” Tổ Loan có chút không hiểu.

Thần nữ đại nhân cũng không trách tội các nàng, ý tứ của những lời này chính là đang làm chỗ dựa cho các nàng.

Thế nhưng Thiên Nữ chưởng môn làm sao không quá cao hứng?

“Thần nữ đại nhân còn nói một chuyện khác.” Thiên Nữ chưởng môn nói.

“Là gì?” Tố Loan có chút bận tâm.

Những người khác cũng thế.

“Thần nữ đại nhân nói, để cổ thần nhận ta làm chủ, để lúc ta tu luyện Cửu Chuyển Bát Tử Chân Kinh mang theo cổ thần, còn nói đừng dạy lệch lạc.” Thiên Nữ chưởng môn nhìn những người khác nói:

“Thần nữ đại nhân là có ý gì.”

“Khả năng không có ý gì khác, chỉ là để Chưởng môn thu một cổ thần, cổ thần vốn là vật phi phạm.

Được xưng là thần, tâm trí khẳng định rất cao, không dạy dễ đi sang con đường khác.” Bắc trưởng lão nghĩ nghĩ nói.

“Không mang nổi?”

“Hắn không phải là.”

“Không mang nổi có phải không bình thường không? Chuyện lớn như vậy, hắn phải có người công lên.”

“....”

Tố Loan suy nghĩ, ý của thần nữ đại nhân có phải là, đừng để cổ thần học được cách gặp người là quỳ?

Lục Thủy nhìn về chân trời, phát hiện thần lực chia cắt vẫn rất tổn thời gian.

Nếu như đêm nay cũng không thể chia cắt xong, như vậy hắn sẽ phải động thủ hỗ trợ.

Những người này quá kém.

Chỉ có ngàn ấy thần lực, thế mà chia cắt lâu như vậy.

Quả nhiên.

Không có Hắc Âm nữ thần và ba người Thần Chúng, tốc độ cơ hồ chậm một phần ba.

Những người kia đều đến có chuẩn bị.

Phật môn không góp sức.

Thế mà chỉ có một Tư Lượng.

“Cũng không biết có phải là đang làm đại sự gì không, phải không ra người.”

Lục Thủy suy đoán trong lòng.

Bất quá bất kể là ai, khẳng định đang làm một chút chuyện bí mật.

Chẳng hạn như Tiên đình.

Trước đó người kia rất mạnh.

Có lẽ hẳn vừa mới tỉnh lại.

Còn mượn nhờ thần lực khôi phục rất nhiều lực lượng.

Không thì sao lại mang đi nửa người ba người kia.

Bản thân hẳn còn phải để lại.

Đến nỗi ba người kia sống hay chết.

Lục Thủy không biết.

Phải nhìn sinh mệnh lực của những người kia như thế nào.

Sinh mệnh lực mạnh, hẳn còn có thể sống được, thực lực khẳng định giảm.

Kém, hẳn là không có gì để cứu.

Bất quá trên người bọn hắn mang rất rất nhiều thần lực, những thần lực này hẳn sẽ bị thu về.

Tóm lại, Tiên đình sống không lỗi.

Thần Chúng bị bóp nát một chút quyền năng, cộng thêm một phần thân của Chủ Thần.

Có thể nói bị hao tổn nặng nhất, nhưng đạt được cũng nhiều nhất.

Phật môn...

Không có tiền đồ.

Không đánh giá.

Lúc chiều, Lục Thủy lấy ra phiến đá mua từ Miêu Đồng.

Phiến đá đúng là Cửu lưu lại, thượng hạ tầng chỉ có một khối như vậy.

Hắn nhìn kỹ.

Bất quá tảng đá kia rốt cuộc ghi chép cái gì, hắn không được biết.

Dù sao cùng danh sách thí thần không giống.

Danh sách thí thần lực lượng không bằng cái này, nhưng độc nhất Chân Thần vốn ôn nhu.

Lực lượng của nàng không đến nỗi đả thương người.

Dù cao hơn những người khác vô số lần.

Thần lực phía trên phiến đá sẽ kêu gọi lẫn nhau với thần lực Cửu lưu lại.

Thần lực trước đó biến mất, hoặc nhiều hoặc ít sẽ ảnh hưởng đến bọn hắn tranh đoạt thần lực.

Hiện tại không sai biệt lắm, thần lực biến mất, ảnh hưởng không lớn.

Sau đó Lục Thủy nhẹ nhàng đặt tay lên trên phiến đá.

Giờ khắc này thần lực trên phiến đá, trực tiếp bị Lục Thủy xóa đi.

Lúc thần lực biến mất, nội dung trên phiến đá liền hiện ra.

Bất quá Lục Thủy cũng có thể cảm giác được, phiến đá tồn tại không lâu sẽ hoàn toàn biến mất.

Nó tồn tại vốn là thần lực giao phó.

Hiện tại thần lực không còn, nó cũng sắp biến mất.

Lục Thủy không để ý những thứ này, mà là nhìn nội dung phiến đá.

Là một vài văn tự, một văn tự chữ hán không biết, lại có thể xem hiểu.

“Trở thành độc nhất Chân Thần, thế giới này liền thay đổi.”

“Ta không thích thế giới như vậy, ta thích thế giới sinh cơ dạt dào, quần tinh rực rỡ.”

“Cường giả cùng tồn tại, tìm kiếm tương lai, thăm dò thế giới không biết.”

“Thế nhưng hết thảy đều bị hủy.”

“Là ta tự tay hủy.”

“Bất quá ta không hối hận, tương lai có một ngày, nhất định sẽ có người đi đến trước mặt ta, kết thúc bá quyền của ta.”

“Chờ mong ngày đó đến.”

“Vậy khẳng định là thời đại rất đặc sắc.”

Lục Thủy xem hết những thứ này, cau mày.

Cho nên Cửu trở thành độc nhất, mang ý nghĩa có khả năng vẫn lạc?

Không đúng, là mang ý nghĩa tương lai nàng sẽ chọn vẫn lạc.

Lục là người kết thúc thời đại Chân Thần.

“Thí thân kỳ thật chỉ thuận thế mà làm?”

Bất quá Lục Thủy vẫn không biết rõ.

Sao Cửu muốn lựa chọn vẫn lạc?

Những người kia thật sự có dũng khí đối kháng với Cửu sao?

“Cũng không phải, dựa theo mình nói, bọn họ đánh nhau, nhưng cũng không có ai đi đọ sức với Chân Thần.”

“Xem ra phương pháp thí thân cũng không nhất định là chính diện đánh giết thân.”

Đến nỗi Chân Thần nói, Lục cầm chủ thủ một chương giết nàng, Lục Thủy không thể nào tin.

Theo Lục Thủy xem xong, phiến đá cũng bắt đầu biến mất.

Sau khi Cửu trở thành độc nhất Chân Thần, hẳn là cô độc.

Nhân loại cơ hồ diệt tuyệt.

Thần minh bị nàng xử lý.

Nhân loại có thực lực, đều bị nàng trục xuất.

Thế giới một lần nữa phát triển.

Chân Thần cũng không đi lại thế gian.

Cửu lần nữa sinh động, xác suất lớn chính là thời kỳ viễn cổ.

Trước khi Chân Thần vẫn lạc, là thời đại quần tinh rực rỡ.

Cường giả cùng tồn tại.

Thậm chí xuất hiện Lục có thể kết thúc thời đại của độc nhất Chân Thần.

Kiểm Nhất, Đế Tôn, Phật Đà, Thiên Cơ, Đau Răng tiên nhân vâng vâng, tất cả đều là cường giả thời đại kia.

Cho nên thời đại kia có lẽ chính là thời đại Cửu muốn nhìn nhất đến.

Cũng là thế giới nàng thích nhất.

Lục Thủy thở dài một tiếng.

“Đáng tiếc, sau khi Chân Thần ngã xuống, thế giới vẫn loạn một đoàn.”

Thời kỳ viễn cổ tứ đại thế lực giao thủ.

Cơ hồ lại diệt vạn vật sinh linh một lần.

Nếu không phải không hiểu thấu kết thúc tranh đấu.

So với lúc Cửu trở thành độc nhất Chân Thần, khả năng còn nghiêm trọng hơn.

Dù sao lúc kia chỉ diệt tuyệt sinh linh.

Thời kỳ viễn cổ, thế giới kia sắp đánh băng.

Thực lực và phá hư trình độ, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Thời đại Hắc Bạch song vương hẳn là thời đại khoa học kỹ thuật tương đối phát đạt.

Lực phá hoại so với thời đại Viễn Cổ, yếu bạo.

“Xem ra muốn biết càng nhiều, biện pháp tốt nhất vẫn là tìm Thiên Cơ, đáng tiếc thực lực không đủ.”

Nếu như thực lực đầy đủ hẳn có thể trực tiếp đi gặp Thiên Cơ.

Không cần chờ Thiên Cơ đưa cho hắn tin tức.

“Chênh lệch thời gian không nhiều, nên trở về rồi.”

“Mấy ngày nữa, có vẻ như sắp đến thời gian Kiều Dã thành hôn.”

Lục Thủy cảm thấy mang theo Mộ Tuyết đi dạo chơi, cũng không có gì không tốt.

Dù sao tiếp đến không lâu, bọn họ cũng phải thành hôn.

Hôn nhân là phần mộ tình yêu, thế nhưng không đi vào, lại chết không có chỗ chôn.

Hắn và Mộ Tuyết có tình yêu sao?

Một thế giới đại khái đều không mai táng được.

Chương 901: Ta không tin Mộ Tuyết mạnh như vậy 1

Ta không tin Mộ Tuyết mạnh như vậy 1

Lục Thủy bắt đầu đọc sách, mãi đến lúc chạng vạng tối.

Thần lực bị triệt để chia cắt.

Là lúc nên trở về.

Hắn thu hồi sách, quay đầu nhìn về phía Chân Võ Chân Linh bọn họ hấp thu thần lực.

Lúc này bọn hắn cũng tỉnh lại.

Bất quá bọn họ đều hơi nghi hoặc, giống như không biết làm sao vận dụng thần lực hợp lý.

“Thần lực không phải là thứ mà các người có thể nắm giữ, chỉ vì các người khai thác con đường.

Dùng tốt, có thể để các người đi ít vô số con đường quanh co lại, gặp phải bình cảnh nước chảy thành sông.

Dùng không tốt, cũng sẽ thêm một chút lực công kích.

Cách dùng rất quan trọng.

Ngược lại cũng không cần bế quan.” Lục Thủy thuận miệng giải thích nói.

Sau đó nhìn Kiều Càn nói:

“Thần lực có thể thi triển thần tích.

Người hiểu chưa?”

Kiều Càn nhìn Lục Thủy, sau đó đung đung tay áo trông rỗng, cuối cùng gật đầu.

Hắn hiểu được.

Nhưng không cần.

Chọn được đường, hắn không có ý định đổi.

Cũng không cảm thấy có con đường nào càng tốt hơn hơn, an toàn hơn.

Cánh tay của hắn lưu ở Thiên Trì sông, đây cũng là tân sinh hắn đạt được.

Lục Thủy không nói gì nữa, mà chỉ hỏi:

“Các ngươi muốn lưu lại ở chỗ này sao?”

Lục Thủy vội vã trở về, nhưng những người khác hoàn toàn không cần sốt ruột.

Dù sao bọn họ đều là độc thân.

“Ta muốn trở về.” Kiều Càn mở miệng nói .

Hắn nên trở về Kiều gia.

“Ta muốn về trường học xin mấy ngày nghỉ.” Sơ Vũ nói.

Đã cảm thiệp mời của Kiều Càn.

Bọn hắn làm sao cũng phải đi.

Kiểm Khởi bình tĩnh nói:

“Ta lưu lại xem tòa thành này chút, trước cuối tháng sẽ ra ngoài.”

Hắn có đủ thực lực, ở đây đi lại.

Vô địch kiếm cũng cần tôi luyện, vô địch tâm càng cần ma luyện hơn.

Mà cuối tháng phải rời đi, là bởi vì Kiều Càn cuối tháng thành hôn.

Mặc dù chỉ là đính hôn.

Nhưng bọn hắn nghe được, xác suất lớn cũng chỉ có một buổi đính hôn hình thức như thế.

Đối với lựa chọn của Kiều Càn, bọn họ không nói thêm gì.

Dù sao mấy người bọn họ chưa từng xuất hiện đường giống nhau.

Chẳng hạn như Sơ Vũ lựa chọn trốn ở thế tục viết tiểu thuyết.

Kiểm Khởi lưu lại, những người kia cũng không thêm đề ý.

Ngoại trừ đương đại Lưu Hỏa thiên kiêu số một, lưu lại là chuyện không quá bình thường.

Kiểm Lạc há to miệng, dự định cũng ở nơi đây mở mang kiến thức một chút.

Chỉ là Kiểm Khởi lại nhắc nhở:

“Trong nhà để người đọc sách.”

Kiểm Lạc: “....”

Cuối cùng nàng không nói gì

Chỉ có thể gật đầu.

Khi nhỏ nhảy một cái, nhảy đến trên bờ vai Kiểm Khởi.

Sau đó cùng Kiểm Lạc phát tay bái bai.

Sau đó Lục Thủy bọn họ liền trực tiếp rời đi.

Kiểm Khởi nhìn bọn hắn đi vào trận pháp, liền xoay người đi đến địa phương khác.

...

Sau khi tiến vào trận pháp, Lục Thủy có thể cảm giác được bọn họ được đưa đến một chỗ trên mặt phẳng.

Hắn là thông nhất ra.

Quả nhiên, bất quá trong nháy mắt, Lục Thủy liền xuất hiện trên tầng mây.

Mà trên tầng mây phía trước nhất có một cái cửa lớn.

Chính là một cái cửa đá đỏ.

Sau khi đi lên, Lục Thủy phát hiện có không ít người xuất hiện trên tầng mây.

Không có vượt qua ngũ giai.

Xem ra thượng tầng và hạ tầng đi tới địa phương khác biệt.

Mà nơi này có sức mạnh áp chế.

Muốn đánh lên, rất không có khả năng.

“Đi thôi.”

Bọn hắn đi về phía cửa đá.

Chỉ là không bao lâu, phía trước đột nhiên một vệt ánh sáng, tiếp đó xuất hiện bốn người.

Bốn ngũ giai.

Chân Võ Chân Linh ngay lập tức đứng ở phía trước Lục Thủy.

Rất nhanh Chân Võ Chân Linh liền thấy rõ bốn người đó, sau đó lui trở lại.

Sơ Vũ bọn hắn không hiểu.

Bất quá hắn là người quen.

Lúc này đột nhiên xuất hiện bốn người, cũng ngay lập tức nhìn thấy Lục Thủy.

Bọn hắn sửng sốt, lập tức cúi đầu cung kính nói:

“Thiếu gia.”

“Các người đi trước?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Lúc này bốn người bọn họ đang ở phía trước Lục Thủy, muốn đi cửa đá phải cần bọn hắn nhường đường, hoặc bọn hắn đi trước.

Đến nỗi Lục Thủy, hắn không muốn quẩn một chút.

Dù sao người phía trước có thể đi.

Đỗ Lâm bọn họ run lên, sau đó phát hiện cửa đá ở sau lưng bọn họ.

Lập tức nhường qua một bên.

Lục Thủy không để ý, trực tiếp đi về phía trước.

Bọn Chân Võ Chân Linh đi theo.

Sau đó đám người Đỗ Lâm lập tức đuổi theo kịp.

Bốn người bọn họ cũng không muốn tránh né nhiệm vụ thất bại, bởi vì chọc tới thiếu gia mà bị phạt.

Mặc dù khả năng không cao.

Có thể vạn nhất chính là muốn phạt bọn hắn, lý do này đặc biệt dùng tốt.

Cách đó không xa mấy người Kiều Thiên cũng xuất hiện trên tầng mây.

Nàng ngay lập tức nhìn thấy người áo đen sau lưng Lục Thủy.

Không nhìn thấy Kiếm Khởi, nhưng nhìn thấy Kiếm Lạc.

Sau đó nàng liền đặt ánh mắt ở trên người người áo đen

Dù hiện tại, nàng có chút khó có thể tin.

Nhất là, vì sao lại ở Lục Thủy sau lưng?

Nàng nhớ kỹ, cùng Lục Thủy có khúc mắc.

Nhưng độc nhất Chân Thần không có lý do lừa gạt nàng, mà nàng đã thử qua, thật sự vô pháp nói ra miệng.

Mặc kệ là phương thức gì cũn không thể biểu đạt.

Bất quá nàng nghĩ thử tiếp xúc.

Qua mấy ngày bọn hắn phải trở về, ca nàng cũng nên trở về.

Dù sao thời gian đính hôn gần đến.

Chỉ mười ngày nữa.

“Người áo đen kia là vị cứu chúng ta?” Kiều Dịch thuận theo ánh mắt Kiều Thiên nhìn qua.

Hắn cũng tò mò có phải hay không.

Lúc này Kiều Chính bọn hắn cũng nhìn sang.

Giờ khắc này trong lòng Kiều Thiên đột nhiên có một chút sợ hãi.

Muốn phản bác ngay lập tức.

Giờ khắc này nàng rõ ràng độc nhất Chân Thần tại sao phải khóa lại trí nhớ của nàng.

Có lẽ có một ngày, sự đốt nát của mình thật sẽ hại người trốn ở trong tối.

Nàng cần trưởng thành.

Trưởng thành đến đầy đủ tâm trí.

Có lẽ cần một đoạn thời gian rất dài.

Nhưng cuối cùng nàng không phải một người đang cố gắng.

Tất cả gánh vác cũng không phải trên bả vai nàng.

Trong lúc nhất thời nàng lại cảm thấy lạ lẫm với ca nàng.

Rốt cuộc kinh nghiệm gì mới có thể làm ca nàng trưởng thành đến như thế?

Đôi mắt trong tộc chằm chọc khiêu khích, ức hiếp xem thường, có thể nhẫn nại chịu đựng?

Nàng không hiểu.

Nàng hỏi độc nhất Chân Thần.

Nhưng cuối cùng độc nhất Chân Thần không có trả lời nàng.

“Không biết, có lẽ là có đi.”

Đôi mắt với Kiều Dịch tra hỏi, Kiều Thiên chỉ bình tĩnh trả lời.

Bất quá bọn họ cũng không dám hỏi thăm.

Bởi vì bốn ngũ giai hù đến bọn họ.

Vậy thì đối với bọn họ mà nói, chính là cao không thể chạm cường giả.

Ngũ giai pháp thân.

Bọn họ có người đời này cũng không thể chạm tới.

Về sau bọn hắn liền đi đến cửa đá.

Bởi vì đều có một chút tổn thương, cho nên không lưu lại tất yếu.

Đạo tông những người kia không hề rời đi.

Bọn hắn có đủ thực lực, tiếp tục ở bên trong thăm dò.

Nếu như có thể, kỳ thật bọn họ cũng muốn lưu lại.

—————
“Rốt cục cũng xong.”

Đau Răng tiên nhân đứng trên đường phố, nhẹ nhàng thở ra.

Cầu Tử đứng trên một vây Phương Thiên kích không biết ở đâu ra.

“Ta cảm giác ta khôi phục rất nhiều, có thể giữ nhà tốt hơn cho Cầu gia.”

Lần này Cầu Tử đã hấp thu không ít thần lực, người khác dùng thần lực khai thác con đường.

Nó chỉ cần mở ra những tu vi bị phong bế trong mấy năm này là được.

Thời gian dài trấn áp, để tu vi của hắn nhận áp chế và tổn thương.

Mà thần lực có thể chữa thương, cũng có thể khai thác con đường.

Đối với loại người bọn hắn mà nói, là thuốc bổ cực hạn.

Chương 902: Ta không tin Mộ Tuyết mạnh như vậy 2

Ta không tin Mộ Tuyết mạnh như vậy 2

Lúc trước mưa thần huyết cũng có thể làm bọn hắc khôi phục rất nhiều, chớ nói chi là thuần túy lực lượng Chân Thần lưu lại.

Chỉ là khổ Bất Diệt tiên nhân.

Không ngừng tránh né, rất sợ hấp thu mảy may lực lượng.

Sớm biết nơi này hung hiểm như thế, hắc sẽ không có ý định tới.

Bất quá, may mà là nhìn thấy Cửu.

Đồng thời chính miệng đáp tạ Cửu.

Cửu vẻ mặt ý cười, nói với hắc, có thể nhìn thấy người của thời đại kia, năng cũng thật sự cao hứng.

Mà lại nói hắc vận khí rất tốt, lúc tỉnh lại gặp phải Lục Thủy.

Chỉ có Lục Thủy mới không để ý thân phận của Bất Diệt Tiên.

Đối với Cửu nói, Đau Răng tiên nhân cảm thấy rất có đạo lý.

Bởi vì vừa đến tiểu trấn liền có hi vọng trị răng.

Mặc dù thời gian qua không giống như trước kia, nhưng hắc cũng không có bất kỳ bất mãn gì.

Cuối cùng Cửu lại giúp Đau Răng tiên nhân một tay.

Phòng ngừa bị thần lực khôi phục tu vi.

Bất quá trước khi đi, Cửu cho Đau Răng tiên nhân hai chùm sáng.

Là Cửu lưu cho những người khác, để hắn mang đi ra ngoài là được

Đối với cái này, Đâu Răng tiên nhân sẽ không cự tuyệt.

Lúc Cửu Tử nhìn thấy Cửu, thật ra chỉ có một vấn đề.

Bất quá nhìn thấy Cửu trong nháy mắt, nó phát hiện chính mình giống như từng gặp đối phương.

“Xem ra ngươi không nhớ rõ ta.” Cửu nói như vậy.

“Trước kia ngươi bị Cửu gia ta cắn qua?” Cửu Tử trả lời như vậy.

“Đúng, ngươi đoán khi đó ngươi gãy mất mấy cái răng.” Cửu đáp lại nó như thế.

Cửu Tử cảm thấy bị vũ nhục.

Nó là người Cửu gia, sẽ sợ đối phương?

Sau đó, nó bị đánh răng rơi đầy đất.

Là thật sự răng rơi đầy đất.

Cuối cùng Cửu để nó hỏi vấn đề.

Nó hỏi đối với nó mà nói, rất vấn đề quan trọng:

“Cửu gia yêu ta, đúng không?”

Khi đó Cửu cười sờ đầu Cửu Tử, nói cho nó biết:

“Về sau ngươi chính là chó nhà.”

Sau khi ra ngoài, Cửu Tử liền dùng thần lực khôi phục răng.

Không phải chỉ là mấy cái răng chó sao?

Ngày nào đó nó nôn ngà voi cho những thần ngu xuẩn này nhìn.

“Tiểu huynh đệ nhà giàu cảm thấy là trở về hay dạo chơi bốn phía?” Đâu Răng tiên nhân hỏi.

“Gâu, bản đại gia muốn đi giữ nhà cho Cửu gia.” Cửu Tử nghĩa chính ngôn từ nói.

Bọn hắn đã biết, nơi này không có bất kỳ vật gì.

Đi dạo một vòng, chỉ ngắm cảnh mà thôi.

“Vậy chúng ta liền trở về đi.”

Đau Răng tiên nhân nói.

Hắn cũng tiện mang đồ Cửu cho hắn đi ra ngoài.

Sau đó Đau Răng tiên nhân và Cửu Tử đi vào trận pháp.

Sau khi bọn hắn đi vào, liền tiến vào trong tầng mây.

Ở cuối cùng tầng mây có một cái cửa đá.

Đi qua cánh cửa đá kia, chẳng khác nào rời khỏi nơi này, trở lại Thu Vân tiêu trần.

Lúc này trên tầng mây chỉ có hai người bọn họ.

Bọn hắn cũng không phải lập tức tiến trận pháp, không biết là muộn hay sớm.

Rất nhanh bọn hắn xuyên qua cửa đá.

Sau khi bọn hắn đi qua cửa đá, liền bình yên đứng ở Thu Vân tiêu trần.

Trời xanh, mây trắng.

Chậc, trời tối, không có trời xanh, mây trắng xem ra cũng không đủ trắng.

Lúc này, chòm sáng trong Đau Răng tiên nhân tay trong nháy mắt bay lên.

Một đi về Thu Vân tiêu trần, một biến mất ở chân trời.

..

Diệp Tân vốn đang bán thuốc giả, đột nhiên lòng có cảm giác, ngẩng đầu nhìn lại.

Giờ khắc này hắn nhìn thấy một quang cầu trực tiếp chạy về phía hắn.

Bất quá trong khoảnh khắc, hắn té ngã lên Thanh Điều trực tiếp bị quang mang bao phủ.

Sau đó Diệp Tân cảm giác ý thức tinh thần của mình bị kéo đến một nơi.

Một chỗ trên tầng mây.

Hắn ngay lập tức xem xét Tư Dao, phát hiện còn trên đầu của hắn xong, liền nhẹ nhàng thở ra.

Xem ra là không có chuyện gì.

Bất quá...

Hắn có một loại cảm giác quen thuộc.

Sau đó liền đi về phía trước.

Rất nhanh hắn nhìn thấy một chùm sáng, bên trong ánh sáng có một tiểu nữ hài đi ra.

Mặc dù nhỏ đi một chút, nhưng Diệp Tân ngay lập tức nhận ra được.

Hắn, ngơ ngẩn.

“Tiểu hồ ly, đã lâu không gặp.” Âm thanh Cửu truyền ra.

Diệp Tân kinh ngạc nhìn Cửu, cuối cùng quỳ xuống:

“Diệp Tân bái kiến Chân Thần.”

Thanh Điều kia cũng lập tức nằm rạp trên mặt đất.

Cửu đi đến bên người Diệp Tân, khom người nhìn con Thanh Điều, nói:

“Xem ra tiểu tình nhân của ngươi không có vấn đề gì.

Thủ đoạn của Lục Thủy thật sự là cao minh.”

“Lục Thủy?” Diệp Tân ngẩng đầu nhìn về phía Cửu, trong mắt có chút không hiểu.

“Đúng, ngươi nhận biết vị Đông Phương thiếu gia kia, tên Lục Thủy, là phé vật thiếu gia bên ngoài Lục gia, bọn họ một nhà đa số đều mơ mơ màng màng.” Cửu cười nói.

Diệp Tân sững sờ tại chỗ.

Hắn gần đây đều ở Thu Vân tiểu trấn, tự nhiên biết Lục Thủy là ai.

Nhưng Lục Thủy chính là Đông Phương thiếu gia?

Cái này...

Theo hấn biết, Lục Thủy mới 20 tuổi?

20 tuổi có thể đạt tới cao độ kia sao?

“Lục Thủy tương đối đặc biệt, người không cần quá để ý hấn.” Cửu cười nói.

Diệp Tân lập tức gật đầu, sự tình này hôm nay hấn nghe được, cũng không dám tùy ý nói.

Chỉ là...

Hấn rất hiếu kì, Chân Thần phục sinh sao?

Nhìn ánh mắt tò mò của Diệp Tân, Cửu cười nói:

“Ta đã hoàn toàn chết đi, đây là quyền năng ta lưu lại, vừa vặn đi ra cùng các người nói lời tạm biệt.

Đáng tiếc còn có một số còn trong cực khổ.

Bọn họ không bị Lục Thủy giải phóng, ta không thể trực tiếp kết nối với bọn hấn.”

“Ngài...” Diệp Tân bộ dạng phục tùng.

Trong lúc nhất thời hấn không biết nói cái gì.

Không có Chân Thần thì sẽ không có Diệp Tân hấn.

Cũng không có Tư Dao.

Mặc dù có thể là Chân Thần đi ngang qua nhất thời hứng khởi.

Nhưng Chân Thần cho hấn vô tận sinh mệnh.

Cho hấn tình cảm.

Giao phó hấn ý nghĩa của cuộc sống.

“Không cần thương cảm, cũng không cần để ý.

Ta vẫn lạc không có gì tiếc nuối.

Chân Thần cũng không thể nào là vĩnh hằng.” Cửu nhẹ giọng mở miệng:

“Bất quá lần này chủ yếu vẫn muốn giúp một chút tiểu tình nhân của người.

Mặc dù nó ở Chuyển Sinh Thụ được trùng sinh, nhưng đường cũng không dễ đi lắm.

Ta giúp nàng một chút.

Quyền năng dư thừa cũng có thể lợi dụng.”

Những người kia hỏi nàng những vấn đề khó xử, nàng đều không có đáp lại.

Tiết kiệm không ít quyền năng.

Sau đó đầu ngón tay Cửu nhẹ nhàng điểm trên trán Thanh Điều, Thanh Điều có đốn ngộ.

“Tốt rồi, ta nên rời đi.”

Trong nháy mắt, Diệp Tân hồi thần lại.

Tất thảy vừa rồi như mộng cảnh, có thể lại chân thật như vậy.

...

Lúc đầu trên đường về nhà Lục Thủy, nhìn thấy ánh sáng thần lực.

Hắn có chút ngoài ý muốn.

Cửu đã để ai mang quyền năng của nàng ra?

Có tư cách mang quyền năng của Cửu ra, cũng chỉ có vài người như vậy.

Nhưng mà Lục Thủy cũng không để ý.

Đi về trước.

Trời không còn sớm.

Cũng không biết Mộ Tuyết có nghỉ ngơi hay không.

Chương 903: Ta không tin Mộ Tuyết mạnh như vậy 3

Ta không tin Mộ Tuyết mạnh như vậy 3

“Thiếu gia.” Trên đường Chân Võ đột nhiên mở miệng.

Lúc này Sơ Vũ bọn họ đã đi đến chỗ ở của mình.

Sau vụ này bọn họ đều có chuyện.

Chẳng hạn như Kiều Dã, hẳn muốn quay trở về, dù sao thời gian đại hôn đã gần.

Bất quá theo trước mắt, người đi hẳn là không nhiều.

Dù sao đại bộ phận đều còn ở trong cửa đá.

Cũng không phải là ai cũng giống như bọn họ có việc muốn ra ngoài.

Tuyết đại đa số người, không đến thời khắc tất yếu sẽ không đi ra.

“Nói đi.” Lục Thủy cũng không quay đầu lại nói.

Không có chuyện gì, Chân Võ không đến nỗi mở miệng nói chuyện.

Dù sao đã trở về.

Vừa đến nhà, không có chuyện gì cần Chân Võ Chân Linh quản nữa.

“Nhạc Phong truyền đến một vài tin tức, liên quan tới Thiên Nữ tông.

Còn có chính là Chiến Vô Ảnh bên kia cũng c tình huống.” Chân Võ nói khẽ.

“Ồ?” Lục Thủy suy nghĩ, phát hiện thời gian Chiến Vô Ảnh vận chuyển pháp bảo có vẻ như cũng gần đến.

Xác suất lớn là chuyện mười mấy hai mươi ngày.

Nói đến, kỳ thật hẳn đã gần đủ.

Không đi tham gia thành hôn của Kiều Dã, xem như buông lỏng một chút.

Về sau, phải đi dạy vài ma tu đạo lý làm người.

Đề đối phương biết, vĩnh viễn không được xem thường phé vật thiếu gia.

Tu Chân giới tàn khốc ở chỗ, người hoàn toàn không biết người đối mặt với kẻ đáng sợ gì.

“Thiên Nữ tông bên kia là tình huống như thế nào?” Lục Thủy đương nhiên phải đi trước tìm hiểu chuyện Thiên Nữ tông.

Dù sao y với Mộ Tuyết.

Cũng không phải lo lắng.

Mà là vì biết người biết ta.

Ba năm, vạn nhất không mạnh như vậy...

Phàm là cũng không nên xem nhẹ.

Đúng không?

Đây không tính là y ôm lấy may mắn, mà là cho mình chút động lực và hi vọng.

Đem đường đều muốn chết, hấn còn cố gắng cái gì?

“Cổ thần xuất hiện, có chút xung kích với Thiên Nữ tông.

Có vài thế lực để mắt tới Thiên Nữ tông, bất quá bọn họ đều tương đối khắc chế, còn không có ai trực tiếp động thủ.” Chân Võ mở miệng nói.

“Trùng cốc thì sao?” Lục Thủy hỏi.

Người khác khắc chế là bởi vì lo lắng Tử Y thần nữ không dễ chọc.

Nhưng Trùng cốc sẽ lo lắng sao?

Sẽ lo lắng thì không giống Trùng cốc.

Dù là bị Đại trưởng lão trăm một kiếm, bọn họ cũng sẽ không sợ một Thiên Nữ tông mới nổi.

Thiên Nữ tông cũng chỉ vó một thần nữ đáng giá để ý một chút.

Những người khác...

Quá yếu.

Căn bản không đáng Trùng cốc giương mắt nhìn.

Một ít thế lực nhất lưu, đều như thế.

Chớ nói chi là thế lực đỉnh cấp như Trùng cốc.

“Trùng cốc trực tiếp để Thiên Nữ tông ra giá.” Chân Võ đáp.

Ra giá? Biết điều như vậy? Lục Thủy trong lúc nhất thời có chút ngoài ý muốn.

Trùng cốc không trực tiếp đoạt, hẳn đã xem thường Trùng cốc.

Một Thiên Nữ tông còn có cái gì để khách khí?

Tử Y thần nữ khủng bố như vậy sao?

Lục Thủy vì hành vi này của Trùng cốc, cảm giác tro trên, đường đường thế lực đỉnh cấp, sợ một thế lực không có thất giai?

Bất quá Trùng cốc xác suất lớn là tiên lễ hậu binh.

Trùng cốc sẽ không để hấn thất vọng.

“Thiên Nữ tông là trả lời chắc chắn thế nào? Tử Y thần nữ xuất hiện rồi?” Lục Thủy nói.

“Tử Y thần nữ không có xuất hiện ở Thiên Nữ tông, bất quá Thiên Nữ chưởng môn xác thực tiếp thần dụ của Tử Y thần nữ.” Chân Võ mở miệng nói.

Lục Thủy: “...”

Thần dụ đã truyền ra.

Mộ Tuyết không xấu hổ sao?

Bất quá hẳn không nói gì thêm, sau đó không cần hấn hỏi, Chân Võ cũng sẽ nói.

Quả nhiên, Chân Võ lại tiếp tục mở miệng:

“Căn cứ tin tức Nhạc Phong đạt được, Tử Y thần nữ lưu lại cổ thân, sau đó để Thiên Nữ chường môn từ chối tất cả mọi người.

Thậm chí còn gửi cho Trùng cốc một phong thư.

Nội dung bức thư có thể có chút làm người kinh ngạc, Thiên Nữ tông có vẻ như không có ý nghĩ công khai.

Bất quá Trùng cốc tóm lại có người truyền ra.

Nội dung khái quát bốn chữ, chính là, muốn cướp, sớm, đến.”

Chân Võ nói xong cũng ngừng lại.

Chờ đợi thiếu gia bọn họ tiếp thu.

Dù sao tin tức này có hơi khoa trương.

Thiên Nữ tông là thế lực gì, bọn họ hoặc nhiều hoặc ít biết được.

Ở trước mặt Trùng cốc, Thiên Nữ tông chẳng phải là cái gì.

Nhưng Tử Y thần nữ này lại dám để người hồi âm như vậy.

Đây không phải bức Trùng cốc đoạt sao?

Tử Y thần nữ mặc dù lợi hại, nhưng đối diện chung quy là Trùng cốc.

“Hành vi của Thiên Nữ tông, các thế lực khác thấy thế nào?” Lục Thủy hỏi.

“Nhạc Phong đơn giản thông kê qua.” Chân Võ cúi đầu nói:

“Đa số thế lực, đều chỉ vây xem.

Bởi vì có Trùng cốc gia nhập, bọn họ muốn nhìn tình huống hai bên là như thế nào.

Một phong thư của Thiên Nữ tông, giống như là công nhiên kêu gào Trùng cốc.

Điều này đối với Trùng cốc mà nói, chính là khuất nhục.

Cho nên không có người nào nguyện ý cùng Trùng cốc cướp đoạt đối phó với Tử Y thân nữ.”

Đúng vậy, bọn họ đề ý từ đầu đến cuối đều là Tử Y Thân Nữ thân bí khó lường, mà không phải Thiên Nữ tông.

Lục Thủy gật đầu không nói.

Hắn hi vọng Trùng cốc sẽ vừa mới đi.

Lấy khí thế thể lực đỉnh cấp của hắn đi giúp hắn thăm dò bên Mộ Tuyết là tình huống như thế nào.

Nhưng Mộ Tuyết chủ động khiêu chiến, hoặc nhiều hoặc ít không có đặt Trùng cốc vào mắt.

Tóm lại xem trước một chút.

“Tiếp tục chú ý, nhìn xem Trùng cốc có thái độ gì, sẽ có hành động gì.” Lục Thủy phân phó nói.

Chân Võ cúi đầu đáp vâng

Chuyện này Nhạc Phong bọn họ đều đang chăm chú.

Đương nhiên, chuyện tam đại thế lực, cũng không bỏ qua, chỉ là vẫn không thể tìm ra rõ ràng manh mối.

Dù sao tam đại thế lực đều tương đối ẩn nấp.

“Chiến Vô Ảnh bên kia, nghe nói pháp bảo đã đúc thành, có vẻ như có dị tượng xuất hiện, là có thể so với pháp bảo đạo khí siêu cấp.

Nhưng Nhạc Phong điều tra, trước mắt không tìm được bất luận người chứng kiến nào, tất cả đều là truyền ngôn.

Có thể là đối phương cố ý thả ra sương mù.” Chân Võ nói.

Lục Thủy đối với pháp bảo siêu cấp này không có cảm giác gì.

Có phải là thật hay không cũng không quan trọng.

Quan trọng chính là, đối phương hẳn đến tìm hắn, chỉ cần đến thời gian, hắn đi dạo một vòng là được.

Nếu hắn không đi, xác suất lớn cũng sẽ gặp được.

Ra ngoài là được.

“Có nói thời gian cụ thể sao?” Lục Thủy hỏi.

“Không có, vẫn định ở đầu tháng sau.

Có thể là vì điều chỉnh tốt hơn.” Chân Võ nói.

Lục Thủy không còn hỏi thăm.

Đầu tháng sau.

Đó chính là trở về từ hôn lễ Kiều Dã.

Ừm, vừa vặn bồi Mộ Tuyết đi dạo một vòng, đến lúc đó lại ra ngoài, Mộ Tuyết hẳn sẽ không không vui.

Nam nhi chí ơt bốn phương, Mộ Tuyết khẳng định có thể hiểu hẳn.

Về sau Chân Võ không nói gì thêm, trước mắt cũng không có việc lớn gì xảy ra.

Mặc dù chuyện trong cửa đá trực tiếp ảnh hưởng đến tam đại thế lực.

Nhưng vừa mới bắt đầu, bọn họ còn không có chuyện gì có thể làm.

Qua một chút thời gian,

Liền khó nói.

Hiện tại đi trước tìm Mộ Tuyết.

...

Tronf Thu Vân tiêu trần.

Nhị trưởng lão đứng cách Diệp Tân không xa, nàng vừa mới cảm giác có một lực lượng kỳ lạ đi tới bên này.

Rất tương tự với Thất.

Bất quá Thất đã trở về.

Như vậy còn có ai?

Khí tức rõ ràng như vậy, nàng cảm giác đối phương là cố ý để nàng phát hiện.

Phải biết khí tức của Thất rất khó phát hiện.

Sau khi đi vào địa phương, nàng liền thử đi tìm.

Chỉ là vừa mới bắt đầu cảm giác, nàng liền phát giác được.

Là lực lượng kia thế mà trực tiếp muốn nuốt nàng.

Nhị trưởng lão không phản kháng, mặc cho đối phương xâm lấn tinh thần của nàng.

Rất nhanh, Nhị trưởng lão liền cảm giác mình bị kéo đến một chỗ trên tầng mây.

Nàng có thể phát giác được, nơi này là một chỗ cực kì đặc thù, lấy thực lực của nàng thế mà vô pháp bước ra ngoài.

Bất quá Nhị trưởng lão không e ngại, mà từng bước một đi về phía trước.

Chỉ là chưa đi được hai bước, nàng cảm giác bả vai bị người khác vỗ một cái.

Nhị trưởng lão quay đầu nhìn lại.

Vừa mới quay đầu, nàng cảm giác mặt bị đấm.

“Cười một cái đi.”

Âm thanh mang theo hoạt bát đột nhiên vang lên.

Nhị trưởng lão nhướng mày, nàng nhìn thấy phía trước có một tiểu nữ hài, còn thấp hơn nàng.

Cũng không đáng yêu như nàng.

Sau đó nàng đưa tay muốn đánh tay của tiểu nữ hài này, dấy đối phương kính già yêu trẻ.

Chỉ là vừa mới động thủ đánh, nàng liền phát hiện đập lên không.

Tay của đối phương tránh thoát thế nào, nàng thế mà không phát giác.

Sau đó bàn tay nắm mặt của nàng, lại là âm thanh hoạt bát đó:

“Khuôn mặt nhỏ cảm giác còn rất có thịt.

Quả nhiên thật đáng yêu, không uổng phí ta vận dụng nhiều thần lực như vậy tới bốp hai lần.”

Chương 904: Lão bà người không có 5 cân thịt, thua thiệt không? 1

Lão bà người không có 5 cân thịt, thua thiệt không? 1

Về mặt Nhị trưởng lão không có biến hóa, lại tiếp tục ra tay đánh rớt bàn tay trên mặt.

Chỉ là cái võ này lại đập vào không khí tiếp.

Rất nhanh một bàn tay xuất hiện trên đầu nàng.

“Tiểu gia hỏa đáng yêu, sờ đầu một cái nào.”

Âm thanh Cửu mang theo ý cười.

Nhị trưởng lão chớp mắt.

Đùng!

Lần này xác thực không đập vào không khí giống như trước đó.

Tay của nàng bị đối phương bắt lấy.

“Cha mẹ người không dạy người kính già yêu trẻ sao?” Cửu nắm lấy Nhị trưởng lão tay nhìn Nhị trưởng lão nghiêm túc nói.

Nhị trưởng lão: “... ta cũng không cảm thấy các hạ là trưởng bối của chúng ta.”

“Ta sinh trước vô tận tuế nguyệt, tiền bối là chuyện tất nhiên, không đáng người tôn kính à?”

Bởi vì thời gian trưởng thành quá chậm chạp, nên luôn giữ bộ dáng tiểu hài tử.

Không đáng người yêu thương sao?” Cửu đứng trước mặt Nhị trưởng lão nói:

“Người nhìn xem, người cao hơn ta một cái đầu.

Người là người lớn.”

Nhị trưởng lão nhìn Cửu, trong lúc nhất thời không trả lời.

“Người là ai?” Nhị trưởng lão hỏi.

Sự tồn tại của đôi phương rất đặc biệt.

Mà lại rất mạnh, không phải mạnh bình thường.

Tu vi đối với người này mà nói dường như không có bất kỳ tác dụng gì.

Người này, tuyệt đối không phải trong số người nàng nhận biết.

“Ta là đã từng thiên địa độc nhất Chân Thần, người có thể gọi ta là Cửu.” Cửu cười nói.

“Độc nhất Chân Thần?” Nhị trưởng lão nhíu mày.

Nàng nhanh chóng nghĩ đến duy nhất Chân Thần Thất.

Quan hệ của hai người bọn họ là như thế nào?

“Quan hệ không thể nói, người cũng đừng hỏi.

Ta đã bị bọn họ hỏi phiền.

Nhìn thấy tồn tại vĩ đại như ta, cũng không nể mặt ta.” Cửu bay lên nhìn Nhị trưởng lão, nói khẽ:

“Lần này ta len lén để quyền năng từ Vạn Đô thành tới, là có chuyện muốn nói với người.”

“Quả nhiên là người chủ động dẫn ta tới sao?” Nhị trưởng lão nhíu mày.

Từ vừa mới bắt đầu nàng liền cảm giác, lực lượng này cô ý triệu hoán nàng.

Bất quá đôi phương và duy nhất Chân Thần có điểm giống nhau, đó chính là đều là tiểu bất điểm.

Mà một người là Thất, một người là Cửu.

Nhìn như vậy đều có quan hệ.

“Đúng, bất quá thuận tiện thôi, người đoán được ta muốn nói gì với người không?” Cửu nhìn Nhị trưởng lão hỏi.

Nàng cảm giác Nhị trưởng lão rất đáng yêu.

Đáng yêu như thế lại không thể cao lớn...

Thật sự là vừa hay.

“Không hứng thú.” Nhị trưởng lão nói xong liền định rời đi.

Theo thời gian trôi qua, không gian nơi này không ngưng thực nữa.

“Chẳng hạn như có quan hệ với Lưu Hỏa.”

Nhị trưởng lão không dừng lại.

“Lại chẳng hạn như tại sao có quan hệ đặc biệt với Lục Thủy như vậy, có phải người một mực chưa xác định Lưu Hỏa rốt cuộc là ai chẳng?”

Ta có thể cho người biết đáp án chuẩn xác.”

Âm thanh Cửu rơi xuống.

Nhị trưởng lão ngừng lại.

Sau đó nhìn về phía Cửu:

“Người biết?”

Cửu cười cười, sau đó trên người bắt đầu xuất hiện uy áp Chân Thần.

“Ta chính là thiên địa độc nhất Chân Thần, ta có độc nhất quyền năng, nhìn quá khứ tương lai.”

Cửu tự tin nhìn Nhị trưởng lão.

Nhị trưởng lão nhìn Cửu không nói gì.

Cửu ngoẹo đầu y với Nhị trưởng lão.

Sau đó mắt to trừng lớn mắt.

Cuối cùng Cửu mở miệng nói:

“Người không đáng yêu.”

“Người biết Lục Thủy?” Nhị trưởng lão mở miệng hỏi.

“Đúng a, hẳn hỏi ta rất nhiều vấn đề, nhưng ta có thể trả lời hẳn không nhiều.

Ta có thể nhìn thấy toàn bộ thời đại này đang lấy hẳn làm trung tâm.

Ta không dám nói với hắn quá nhiều, như vậy sẽ ảnh hưởng rất nhiều chuyện.

Ta có được độc nhất quyền năng, rất muốn trả lời hắn, nhưng không thể trả lời hắn.

Thiết lập như thế, trên lý trí cũng là như thế.” Cửu ngòi ở một bên đập bắp chân nói.

“Trung tâm của thời đại?” Nhị trưởng lão cau mày.

“Có lẽ về sau, các ngươi sẽ thấy.

Hiện tại vẫn dựa theo Lục Vô Vi nói, không nên quấy rầy hắn.” Cửu cười với Nhị trưởng lão.

Nhị trưởng lão cau mày.

“Có phải cảm thấy vì sao ta lại biết chuyện này không?” Cửu đặc ý nói:

“Ta đã nói rồi, ta là độc nhất Chân Thần.

Các ngươi trong mắt ta, chỉ là tiểu hài tử.

Đừng tưởng rằng cao hơn ta là lớn hơn ta.”

Nhị trưởng lão cảm thấy những lời này,

Trước kia nàng từng nói qua.

Hiện tại người khác nói như vậy, làm nàng có loại cảm giác vi diệu.

“Bất quá cái này đều là đề tuý tiện nhắc tới, không phải chuyện quan trọng gì.

Ta chân chính muốn nói là, hai tháng này, các ngươi không thể rời khỏi Lục gia.

Nhất là Lục Vô Vi.” Cửu chân thành nói.

“Không thể rời khỏi?” Nhị trưởng lão hỏi.

Đối phương câu nói này không chỉ có mặt ngoài đơn giản như vậy.

Đại trưởng lão vẫn luôn ở Lục gia, dù rời đi, cũng có thể lập tức trở về.

Đối phương hẳn biết đến.

Nhưng vẫn phải nhắc nhở một câu.

Cái này nói rõ hai tháng này sẽ xảy ra chuyện không đơn giản.

“Đúng vậy, không thể rời đi.

Trong hai tháng này, sẽ có một ngày xảy ra chuyện thay đổi toàn bộ thời đại.

Hoặc là nói, bước ngoặt thời đại sắp tới.” Cửu nghiêm túc nói với Nhị trưởng lão.

Bất quá Nhị trưởng lão không nhìn ra cảm giác nghiêm túc gì.

Dường như Cửu không để ý lắm.

“Bước ngoặt của thời đại? Có quan hệ với Lục Thủy?” Nhị trưởng lão không cảm thấy những người khác có thể dẫn động chuyện này.

“Không quan hệ.” Cửu lắc đầu nói:

“Là một chuyện rất đặc biệt.

Kỳ thật ta cũng muốn xem là có chuyện gì xảy ra.

Ta không nhìn thấy cụ thể.

Phảng phất có một tầng sương mù.

Muốn không, để ta lại trên người người một đoạn thời gian.

Để ta nhìn xem, như vậy có lẽ ta sẽ có thể nhìn thấy thế giới này không cân đối mệnh lý là xảy ra chuyện gì.

Nếu như có thể nói, ta sẽ nói cho người biết.

Như thế nào?”

“Người là Chân Thần, ta là phạm nhân, có thể dừng lại trên người ta?” Nhị trưởng lão hỏi.

“Đương nhiên, chúng ta đều đáng yêu.” Cửu nói.

“Người cảm thấy ta sẽ tin người à?”

“Người sẽ.”

“Vì cái gì người sẽ khẳng định như vậy?”

“Bởi vì người kính già yêu trẻ.”

“...”

“Được rồi, vì không có thời gian, ta tránh trên thân thể của người rồi.”

Bất quá trong chốc lát, Nhị trưởng lão liền khôi phục bình thường.

Nàng đứng ở trên đường phố, không có người nào thấy được nàng, cũng không có người nào tới gần nàng.

Lúc này chân mày Nhị trưởng lão hơi nhíu lại.

Chỉ là rất nhanh nàng lại buông ra.

Cầm đan dược ăn miệng xong, nàng đi về.

Một bước liền biến mất tại chỗ.

...

Chờ khi một lần nữa xuất hiện, Nhị trưởng lão đang ở bên hồ nước.

Lúc này một trận gió nhẹ nhàng thổi mà qua.

Áo khoác màu trắng của Nhị trưởng lão theo gió lắc lư rất nhẹ.

“Xảy ra chuyện rồi?”

Giọng nói thông thả xuất hiện trong hồ nước.

Nhị trưởng lão nhìn hồ nước, trầm mặc chỉ chốc lát, nói thẳng:

“Có người nói cho với ta, một ngày nào đó trong hai tháng này.

Lục gia sẽ xảy ra một chuyện thay đổi toàn bộ thời đại.”

“Có thể tin?” Giọng nói thông thả lại một lần vang lên.

“Ta tin.” Nhị trưởng lão khẽ gật đầu.

Sau đó không có bất kỳ âm thanh nào vang lên.

Mặt hồ nước không gợn sóng.

Nhị trưởng lão đứng ở nơi đó, không nói lời gì.

Sau một lát, hồ nước truyền ra âm thanh:

“Được.”

Nhị trưởng lão không nói thêm gì nữa.

Mà quay đầu rời đi.

Sau khi Nhị trưởng lão rời đi, một trận gió nhẹ tiếp tục thổi qua.

Sau đó bình tĩnh lại.

—— ———

“Tiểu thư, phải xuống núi sao?” Đinh Lương mở miệng hỏi sau lưng Mộ Tuyết.

Hiện tại tiểu thư nhà nàng đã đi tới cửa lớn Lục gia.

Đinh Lương vốn cho rằng tiểu thư nhà nàng chỉ là đi tản bộ.

Dù sao ở Lục phu nhân bên kia, ăn không ít đồ vật.

Chỉ là tiểu thư đi tới đi lui, giống như muốn xuống núi.

Cho nên nàng có chút đề ý.

Chương 905: Lão bà người không có 5 cân thịt, thua thiệt không? 2

Lão bà người không có 5 cân thịt, thua thiệt không? 2

Lúc này, ở Thu Vân tiểu trấn.

Vẫn có không ít người.

Thực lực của nàng không đủ, bất quá có thể liên lạc một
một số người trong tiểu trấn.

Đây là Lục phu nhân phân phó.

Nàng tiểu thư tại Lục gia một mực được bảo hộ.

“Không có, liền dạo chơi.” Mộ Tuyết nhẹ nói.

Sau đó Mộ Tuyết liền đến đến Lục gia công.

Nàng hướng dưới núi nhìn thoáng qua.

Sau đó liền định trở về.

Do dự một chút, nàng lại liếc mắt nhìn.

Sau đó nhìn nửa giờ.

Đình Lương đứng ở phía sau, rốt cuộc biết nhà nàng tiểu
thư đang làm gì.

Nhà nàng tiểu thư đang chờ Lục thiếu gia trở về.

Lần này nàng cái gì cũng không dám nói.

Mộ Tuyết nhìn hồi lâu, cuối cùng cảm thấy Lục Thủy hôm
nay không thể trở về được.

Sau đó dự định trở về.

Chỉ là vừa mới quay đầu muốn trở về.

Nàng đột nhiên nghe được tiếng bước chân.

Mộ Tuyết sững sốt một chút, sau đó lập tức đi vào bên
trong đi.

Đình Lương đương nhiên cũng nghe thấy tiếng bước chân.

Bất quá nàng vẫn đi theo tiểu thư vào.

Không dám nói, cũng không dám hỏi.

...

Lục Thủy đi về nhà từng bước một.

Không bao lâu đã đến cửa chính.

Chân Võ Chân Linh đã không còn sau lưng nữa.

Lời nhắn nhủ đã được bàn giao, nên phân phó hẳn cũng dặn dò.

Trước mắt không có chuyện gì.

Những ngày gần đây, hẳn chỉ có chuyện ra ngoài tham gia hôn lễ.

Đến nỗi Trùng cốc bên kia, là chuyện của Mộ Tuyết.

Hẳn chỉ cần tìm người hỏi thăm một chút là được.

Lục Thủy đi vào cửa lớn, hẳn đang muốn dùng lý do gì đi qua bên viện Mộ Tuyết dạo một vòng.

Ngắm nghía cẩn thận Mộ Tuyết đang làm gì.

Chỉ là nàng đi vào liền thấy Mộ Tuyết ở phía xa đang đi về phía hẳn.

“Cảm thấy được ta trở về rồi?”

Trong lòng Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Sau đó hẳn phát hiện Đình Lương không có mặt.

Cũng là nói, Mộ Tuyết biết hẳn trở về.

Hoặc là nói nàng vốn đợi ở đây.

“Mộ tiểu thư sao lại ở chỗ này?” Lục Thủy đến gần Mộ Tuyết, mở miệng hỏi.

“Đi ra từ chỗ dì Lê Âm, tản bộ.” Mộ Tuyết đứng trước mặt Lục Thủy, nhìn Lục Thủy, trong giọng nói mang theo ý cười nhạt:

“Lục thiếu gia vừa mới trở về?”

“Vừa trở về.” Lục Thủy đi đến bên người Mộ Tuyết, hiểu kỳ nói:

“Mộ tiểu thư muốn đi đâu tản bộ?”

“Có thể đi tiêu trần dạo chơi không?” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy.

Đối mặt với ánh mắt của Mộ Tuyết, Lục Thủy vô thức gật đầu:

“Đi thôi.”

Hắn vừa mới lên, muốn đi xuống.

Nhưng ai bảo Mộ Tuyết mở miệng cơ chứ?

Đình Lương núp ở phía sau len lén nhìn thoáng qua, xác định là Lục thiếu gia đã trở về, nàng mới dám rời đi.

Chuyện về sau, đương nhiên không phải nàng có thể tham dự.

Lúc đến Thu Vân tiêu trần trời đã tối, chợ đêm tiêu trần cũng đã mở.

Mặc dù người không nhiều, nhưng so sánh dĩ vãng thì nhiều hơn một chút.

Dù sao đoạn thời gian gần nhất người ngoài đến không ít.

“Mộ tiểu thư hai ngày này đều ở bên mẹ ta sao?” Lục Thủy tò mò hỏi.

Dù sao cũng giống như hôn lễ.

Lục Thủy cũng sẽ quan tâm một chút.

Mặc dù hắn không giúp đỡ được gì.

Bất quá, đại khái Mộ Tuyết cũng không cần hắn hỗ trợ.

“Ừm.” Mộ Tuyết nhẹ nhàng gật đầu:

“Đã bận không sai biệt lắm.

Hương vị cũng thử qua.

Chờ đến hôn lễ là có thể dùng.”

Đối với hôn lễ, Mộ Tuyết rất chờ mong.

Kiếp trước cái gì nàng cũng không hiểu, ai cũng không biết.

Chính mình không chú ý hôn lễ của bản thân.

Lần này không giống.

Nên nhận biết nàng đều đã biết.

Nên rõ ràng nàng cũng đã rõ ràng, bên người lại có Lục Thủy, nàng đương nhiên rất chờ mong.

Còn bốn tháng.

Rất nhanh.

“Lục thiếu gia muốn thử ăn không? Ta và dì Lê Âm học cách làm, cùng dì Mộc Cận học phối phương.” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy.

Đối với nàng mà nói, làm cho Lục Thủy ăn, là một chuyện vui vẻ.

“Không ăn.” Lục Thủy trực tiếp cự tuyệt:

“Vạn nhất Mộ tiểu thư đạt được chân truyền của mẹ ta.”

Mộ Tuyết: “...”

Luôn cảm giác nương bị mạo phạm.

“Lục thiếu gia mấy ngày sau còn có chuyện khác sao?” Mộ Tuyết mở miệng hỏi.

Nàng muốn hỏi một chút, có mang nàng đi tham gia hôn lễ của người khác không.

Ừm, chủ yếu vẫn là nhắc nhở Lục Thủy.

Đừng quên.

“Mộ tiểu thư cảm thấy ta có chuyện gì sao?” Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết muốn hỏi cái gì, hấn vẫn biết.

Nhưng hấn sẽ không nói.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, cảm giác Lục Thủy đang làm khó nàng.

Sau đó, nàng lấy sỏ tay ra, bắt đầu nhớ lại.

Lục Thủy: "...”

Hắn cảm giác Mộ Tuyết không chơi nổi.

Bọn hắn đi đến ven đường, vai sóng vai rất gần.

Mộ Tuyết cảm thấy vạn nhất mình không nhìn được kéo Lục Thủy.

Đi được một lát, Lục Thủy cảm giác quần áo bị giữ chặt.

Quay đầu nhìn lại, là Mộ Tuyết đưa tay kéo y phục của hắn.

“Lục thiếu gia, bên kia.” Mộ Tuyết thu tay lại, chỉ vào cửa hàng.

Lục Thủy quay đầu nhìn sang.

Phát hiện bọn họ đang ở trước Hoa Vũ Tuyết Quý.

Mà Hoa Vũ Tuyết Quý còn bày biện một thẻ bài, là có sản phẩm mới.

“Mộ tiểu thư...” Lục Thủy nhìn bụng Mộ Tuyết.

Hôm nay eo Mộ Tuyết không bó rõ ràng như vậy.

“Lục thiếu gia cảm thấy béo lên à?” Mộ Tuyết trực tiếp đánh gãy Lục Thủy, sau đó nhẹ nhàng lắc lắc váy nói:

“Buổi sáng hôm nay ta có đi cân, gầy năm cân.”

Nghe được câu này trong nháy mắt, Lục Thủy sửng sốt.

Gầy, gầy năm cân?

Làm sao có thể chứ?

Hắn không để Mộ Tuyết bị đói.

Mộ Tuyết cũng không có khả năng dùng Hồn Nguyên chi khí của nàng giảm béo.

Phi!

Dáng người nàng tốt như vậy, giảm cái gì chứ.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy trong mắt có một tia đắc ý.

Cho người mỗi ngày nói ta béo, giờ gầy rồi, thua thiệt lão bà người mấy cân thịt đi?

Đau lòng chứ?

Ở trong mắt Lục Thủy, Mộ Tuyết không hề gầy.

Chỉ ít trên mặt nhìn qua không có, trên người hoặc nhiều hoặc ít cũng không nhìn thấy.

Có nhiều chỗ là không gầy.

Đáng tiếc, không nhìn thấy Mộ Tuyết chân, bằng không thì có thể phân biệt ra được.

Cũng không thể hơn nửa đêm lên vào phòng Mộ Tuyết xem xét?

Trong lúc nhất thời Lục Thủy có chút hiếu kỳ, nếu hần hơn nửa đêm lên vào phòng Mộ Tuyết, Mộ Tuyết sẽ có phản ứng gì đây?

Ừm, đại khái là thừa cơ đán hần gần chết.

Hần còn chưa nói lời nào.

Sau đó gánh vác bêu danh dê xôm.

Tam trưởng lão đại khái muốn lấy hơn trăm triệu mặt tâm sự với hần.

Cha hần nương đại khái sẽ đi đến Mộ gia, để bọn họ cuối tuần này thành hôn.

Nguyên nhân kéo đến một tuần, đại khái vẫn là để hần dưỡng thương.

Một đời anh danh hủy hoại chỉ trong chốc lát.

“Lục thiếu gia?” Mộ Tuyết tới gần Lục Thủy, hiếu kỳ gọi.

Không biết Lục Thủy đang nghĩ vớ vẫn gì.

“Xem ra Mộ tiểu thư đối với bản thân thiếu năm cân thịt cũng rất đau lòng, muốn đi vào tìm lại.” Lục Thủy bình tĩnh

mở miệng.

Sau đó mang theo Mộ Tuyết vào Hoa Vũ Tuyết Quý.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy phía trước, nghiên nghiên răng.

Rốt cuộc là ai đau lòng?

Bất quá nàng vẫn đi theo ngay lập tức.

“Thiếu gia, Thiếu nữ nãi nãi.” Hoa Quý cho tảng đá ăn Linh thạch xong liền thấy Lục Thủy và Mộ Tuyết.

Đương nhiên chào hỏi ngay lập tức.

“Sản phẩm mới, lấy hai cái.” Lục Thủy chỉ vào sản phẩm mới nói thẳng.

“Hai cái?” Hoa Quý giải thích nói:

“Sản phẩm mới là phần hai người, Thiếu nữ nãi nãi cùng thiếu gia nếu ăn không nhiều, có thể gọi một cái cùng nhau ăn là được.”

“Ta có tiền.” Lục Thủy nói thẳng.

Hoa Quý: “...”

Cuối cùng nàng chỉ có thể đồng ý.

Thiếu gia đã nói có tiền, nàng còn dám nói cái gì?

Chương 906: Lão bà người không có 5 cân thịt, thua thiệt không? 3

Lão bà người không có 5 cân thịt, thua thiệt không? 3

Chờ Hoa Quý đi vào, Lục Thủy mới nhìn Mộ Tuyết nói:

“Mộ tiểu thư đã gầy năm cân, ăn một cân điếm tâm ngọt là không có áp lực nhỉ.”

Mộ Tuyết: “... Vậy Lục thiếu gia ăn được không?”

“Ta không thích ăn, cho nên ăn không vào.” Lục Thủy đáp.

Mộ Tuyết: “....”

Chờ ngày nào đó ban đêm ta lén qua đi, cắn chết người.

—————

Quần đảo trôi nổi.

Năm người đứng trên hòn đá trôi nooit.

“Vân Đoan tam tiên bởi vì tiên tịch sống tiếp được.“tiên bối chủ trì công việc nhìn những người khác nói:

“Các người biết ý như thế nào sao?”

“Đề Tôn bắt đầu khôi phục lực lượng rồi?” Cao Viễn mở miệng hỏi.

Những người khác cũng hơi kinh ngạc.

Bọn hắn biết lúc đầu Thái Nhất Tiên quân không thức tỉnh nhanh như vậy, còn cần một chút thời gian.

Nhưng thời khắc mấu chốt, lực lượng đặc thù truyền trở về.

Thái Nhất Tiên quân trong khoảnh khắc thức tỉnh dưới cỗ lực lượng này.

Mà thực lực khôi phục dưới tốc độ cực nhanh.

Khi đó tất cả bọn họ đều cảm thấy, cảm thấy đến từ uy áp đáng sợ từ Tiên quân.

Cũng chính là lúc, bọn họ nghe được tiếng kêu thê thảm của Vân Đoan tam tiên.

Bọn hắn nghe tê cả da đầu.

Đối mặt Vân Đoan tam tiên cầu cứu, Thái Nhất Tiên quân không chờ khôi phục lại trạng thái tốt nhất, trực tiếp ra tay.

Quyết đấu kinh người truyền tới.

Làm bọn hắn có chút e ngại.

Mà Tiên quân còn bị thương.

Rất nặng.

Bất quá Vân Đoan tam tiên vẫn được cứu trở về.

Về sau không có chuyện gì của bọn hắn nữa

Hôm nay mới truyền đến tin tức.

“Đúng vậy, căn nguyên lực lượng gia trì, Đế Tôn rốt cục có dấu hiệu thức tỉnh.

Đế Tôn ở đâu chúng ta không biết, hắn có trạng thái gì cũng không ai biết.

Nhưng lực lượng thuộc về hắn đã bắt đầu xuất hiện ảnh hưởng.” Tiên bối chủ trì công việc ngừng tạm lại nói:

“Cho đến trước mắt Thần Chúng hắn cũng khôi phục rất nhiều, căn cứ Vân Đoan tam tiên nói.

Hắc Âm nữ thân dường như trực tiếp rời đi.

Nhưng là bị người thân bí kia đánh giết.

Hắn là một bộ phận thân.”

“Người thân bí kia, rõ ràng không bình thường.

Nghe nói hắn từ hạ tầng đi lên thượng tầng.

Không có suy đoán gì sao?” Thính Vân Tích tò mò hỏi.

Mặt đối với vấn đề này, tất cả mọi người không có đáp án.

Bọn hắn căn bản không biết người này là ai.

Muốn phòng bị cũng không thể phòng bị.

“Có thể có quan hệ với Lưu Hỏa kia không?” Ma kiếm Trảm Đồ hỏi.

Trước mắt xem xét, tên Lưu Hỏa cùng thế lực sau lưng hẳn đầy đủ thần bí, cũng đủ cường đại.

“Không thể loại trừ loại khả năng này, bọn họ xác thực có thực lực này.

Tóm lại, Lưu Hỏa bên này vẫn phait điều tra.

Không biết rõ ràng, thủy chung tai họa ngầm.” Tiên bối chủ trì công việc nói.

Bọn họ cũng đều biết Lưu Hỏa là đặc thù biệt.

Đối phương giết nhiều người của Tiên đình bọn họ như vậy.

Đồng thời cũng từng giết Thái Dương chi tử.

Thấy thế nào đều không đối phó với thế lực cổ lão bọn họ.

Đến nỗi đối phương rốt cuộc là ai, bọn họ tra lâu như vậy cũng không có manh mối gì.

Đây mới là chỗ đau đầu của bọn hắn.

Đến nỗi Ân Thiên tông.

Bọn hắn ngược lại cũng muốn đi hỏi thăm.

Nhưng là...

Tất cả đều chạy mất tăm.

Cao tăng Ân Thiên tông, nói thẳng không có quan hệ gì với bọn họ, sau đó không biết ai.

Tìm cao tăng Ân Thiên tông thật khó.

Đệ tử phổ thông của Ân Thiên tông, căn bản không cần phải tìm.

Mà ai tìm, liền sẽ lên bảng.

Sau đó một đám người ám sát.

Cho dù năm người bọn họ, một khi lộ diện đối phó Ân Thiên tông, tuyệt đối đều sẽ lên bảng, sau đó bị ám sát.

Người căn bản không biết, đối phương sẽ ra tay lúc nào.

Đạo tông cũng có ghi chép cùng loại.

Cho nên không cần thiết, bọn họ thật không muốn gây Ân Thiên tông.

“Thái Nhất Tiên quân cũng không nhập hội nghị sao?” Có người mở miệng dò hỏi.

Tiên khác là bởi vì không có mệnh lệnh của Chiến Thần, không thể gia nhập hội nghị.

Có thể địa vị của Thái Nhất Tiên quân không thể so với Chiến Thần.

Cho nên hẳn không cần nghe Chiến Thần.

“Không gia nhập.” Tiền bối chủ trì công việc nói:

“Không phải phương diện tiên này, về sau đều không gia nhập hội nghị.

Hội nghị vốn do chúng ta làm chủ, đến kế hoạch tỉnh lại kế sau này, không có gì ngoài ý muốn tình huống, không có người có thể can dự.”

Mặc kệ là chiến thần, hay là Tinh Ti Tiên quân, cùng hiện tại Thái Nhất Tiên quân.

Ba vị này đều không gia nhập hội nghị, cũng không cho phép người khác tùy tiện gia nhập hội nghị.

Một khi có người khác gia nhập, như vậy sẽ ảnh hưởng cân đối.

Hoàn toàn ngược lại.

Nhưng có đôi khi liền không giống, chẳng hạn như Chiến Thần phát giác được thiên địa biến hóa.

Chỉ có một vị Tiên quân bọn họ, nhất định phải toàn lực đánh thuesc Thái Nhất.

Để phòng bị đến chuyện sau này.

Nhưng chấp hành vẫn cần bọn hắn tới.

Đương nhiên cũng có thể vấn đề cấp độ.

Bọn hắn không có tiếng nói chung.

Vì không ảnh hưởng Tiên đình khôi phục sau này, vẫn không cần cưỡng chế dung nạp.

“Trước mắt làm chuyện trước đó xong xuôi.

Sau đó cùng tình huống tiên tịch sinh động bắt đầu tĩnh lại.

Đối với chúng ta mà nói, sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Bất quá có vài tiên cũng sẽ tự thức tỉnh, chúng ta trợ giúp là đủ.” Tiên bối chủ trì công việc nói, sau đó nhìn ma kiếm Trảm Đò:

“Liên quan tới chuyện Đường và mộ, có thể một lần nữa vào tay.”

“Bởi vì thời gian sẽ biến hóa, cho nên cần một lần nữa.

Nếu như bị ngừng tiếp, vẫn sẽ thất bại trong gang tấc.” Ma kiếm Trảm Đò nói.

“Hắn là sẽ không xảy ra ngoài ý muốn.” Tiên bối chủ trì công việc vị kia nói.

Bình thường mà nói, trước kia không có chủ quan bên ngoài gì.

Gần đây, là thật sự không bình thường.

Thế giới còn đang biến hóa.

Bọn hắn cũng không biết điểm cuối cùng ở đâu.

“Đúng rồi, các người có nghe qua cổ thần không?” Thính Vân Tích hỏi.

“Cổ thần?” Cao Viễn suy nghĩ một chút nói:

“Vạn vật tinh hoa tạo thành cổ?”

“Ta nhớ trong Tiên đình có ghi chép, Đế Tôn từng tìm kiếm qua, nhưng cũng không tìm được.

Còn đặc biệt lưu lại Tuyệt Tiên Tiên tịch.

Vì chính là cho cổ thần.

Sẽ không là cổ thần này đi?” Có người tò mò hỏi.

“Không biết, nhưng khả năng không thấp.

Nghe nói bây giờ đang ở Thiên Nữ tông, mà Trùng cốc đã để mất tới.” Thính Vân Tích nói.

“Như vậy đi điều tra một đi.” Người vủ trì công việc nói:

“Nếu như có thể, như vậy liền nghĩ biện pháp tranh thủ.

Không cần phải gấp, cổ thần có linh trí, chờ mấy năm nó liền khó mà bị khống chế.

Sẽ tự mình lựa chọn nên gia nhập Tiên đình không.”

Thính Vân Tích gật đầu.

Chuyện này xác thực không gấp được.

Nhưng nàng sẽ chú ý.

Nhìn xem cuối cùng cổ thần sẽ rơi xuống trong tay ai.

Đến lúc đó có biện pháp thành lập liên hệ là đủ.

“Gần đây phải chú ý Thần Chúng cùng Phật môn, các người ai có rảnh không?” Tiền bối chủ trì công việc hỏi.

“Ta đi, ta gần đây còn đang tìm kiếm Thiên Cơ Lô Vũ, hẳn hẳn biết Lưu Hỏa là ai.

Nhưng rõ ràng đang lo lắng cái gì.

Tìm tới hẳn có thể biết rõ ràng.

Vị trí cũng dễ dàng chú ý Thần Chúng cùng Phật môn.

Nếu như có thể tìm tới Thiên Cơ Lô Vũ, vậy thì càng dễ dàng hơn.” Cao Viễn mở miệng nói.

Thiên Cơ Lô Vũ biết rất nhiều, tất cả mọi người hiểu.

Nhưng muốn để hẳn mở miệng rất khó.

Hiện tại lại biến hoá, muốn tìm được hẳn là chuyện rất khó.

“Vậy thì tốt, có vấn đề có thể cầu viện ta.*

Không bao lâu, trên hòn đá trôi nổi chậm rãi mất đi bóng người.

Chương 907: Lục thiếu gia, có phải người bị đánh rồi không? 1

Lục thiếu gia, có phải người bị đánh rồi không? 1

Trên hải vực, trong hồ nước sông băng, thân ảnh Băng Hải nữ thần chậm rãi dâng lên.

Hiện tại thân thể nàng có hình dạng nước, dường như bị thương không nhẹ.

Không bao lâu, một luồng hắc ám xuất hiện ở bên hồ, tiếp đó một luồng bạch quang cũng theo đó rơi xuống.

“Các người đều cảm thấy được rồi?”

Âm thanh của Băng Hải nữ thần truyền ra.

Có chút ngoài ý muốn.

“Quyền năng của thân.” Hắc Ám nữ thần lập tức nói.

Bất quá âm thanh của nàng có chút suy yếu.

Nàng vốn vừa mới thức tỉnh.

Lại trực tiếp bị người thần bí kia công kích, phân thân tử vong, quyền năng vỡ vụn.

Tổn thương càng thêm nặng.

Nếu như không phải đột nhiên cảm thấy quyền năng của thân bọn họ.

Căn bản sẽ không đi ra ở thời điểm này.

Chữa thương khôi phục mới là chuyện quan trọng nhất của bọn hắn.

“Bởi vì lực lượng cự thân, làm thân bắt đầu thức tỉnh trở về.

Ảnh hưởng của Thần bắt đầu xuất hiện.” Âm thanh của Quang Minh thần cũng có chút suy yếu.

Hắn tốt hơn Hắc Âm nữ thần một chút, nhưng cũng không lắm chuyện.

Dù sao đánh thức Hắc Âm nữ thần đã hao phí tuyệt đại bộ phận thần lực của hắn.

Hiện tại lại vỡ vụn một chút quyền năng.

Đương nhiên, tất cả đều đáng giá.

Thần lực của cự thần vượt quá tưởng tượng.

“Tiên đình cũng nhận được rất nhiều thần lực, bọn họ hẳn không thể chậm hơn chúng ta bao nhiêu.

Phật môn cũng không có yếu thế như bên ngoài.

Bất quá cách Chân Thần về còn cần một đoạn thời gian rất dài.

Hiện tại cần lực lượng lớn mạnh của chúng ta.

Xem ra cần Chủ Thần mới tỉnh lại.” Âm thanh Băng Hải nữ thần thông thả truyền ra.

“Thái Dương thần nhân tuyên còn chưa hề đi ra, bất quá Lôi Đình thần hiện tại sinh động rất nhiều.

Đề hắn tỉnh dậy đi.

Đối tình huống trước mắt mà nói, là thích hợp nhất.” Quang Minh thần mở miệng nói.

Lôi đình chi Thần chiến lực vô song, đối bọn hắn đúng là tốt nhất bổ sung.

“Lôi đình thần một khi tỉnh lại, chúng ta liền có đầy đủ ưu thế, bất quá uy hiếp Lục gia vẫn còn đó.” Băng Hải nữ thần nói.

Lục gia bọn hắn y nguyên vô pháp hủy diệt, mà bên trong ghi chép Khải Kỳ Lục vẫn không có tránh né.

“Lục gia là một chuyện, còn có thể giới biến hóa ta cảm giác càng ngày càng nghiêm trọng, có lẽ sắp đến cùng.” Hắc Âm nữ thần cũng mở miệng nói.

Ba vị Chủ Thần trầm mặc chỉ chốc lát.

Bọn hấn không có bất kỳ biện pháp nào.

Mặc kệ là Lục gia, hay là thế giới biến hóa.

Bọn hấn đều không có ứng phó hữu hiệu.

“Trước hết để chủ thân khác tỉnh dậy đi, sau đó toàn lực để Chân Thần trở về.” Băng Hải nữ thần mở miệng nói.

Quang Minh thần và Hắc Ám nữ thần đều không nói gì thêm.

Mà gạt đầu.

Sau đó quang mang biến mất, hắc ám không còn

Băng Hải nữ thần chìm vào trong hồ.

Bọn hấn không biết thế giới biến hóa tồn tại.

Nhưng để chủ thân khác thức tỉnh, để Chân Thần trở về.

Là đầy đủ.

Chỉ cần có thể trước khi thế giới biến hóa kết thúc, trước khi con thứ hai Lục gia sinh ra khôi phục như lúc ban đầu, như vậy sẽ không sợ hãi nữa.

—— ———

Khỏ Hải Phật Môn.

Tâm Hỏa cổ Phật nhìn về chân trời, trong lòng tim đập nhanh.

“Tiên đình và Thần Chúng xuất hiện vượt qua năng lực phạm trù biến hóa của ta.”

“Bọn hấn đã hoàn toàn dẫn trước sao?”

Giờ khắc này Tâm Hỏa cổ Phật cảm thấy áp lực lạ thường.

Còn tiếp tục như vậy, Phật môn sẽ bị đè lên đánh.

“Minh vương cổ Phật bị nhốt đã khôi phục không ít, hấn sẽ sắp thoát khốn trở về.

Nhưng cảm giác lúc này, tuyệt đối không phải một cổ Phật có thể bù đắp.”

“Nơi nào chậm một bước?”

Tâm Hỏa cổ Phật bắt đầu suy nghĩ.

Rất nhanh hẳn đã có suy đoán.

“Cửa đá Lục gia.”

“Xem ra còn chưa thua, một ít thời gian này liền có thể biết tình huống cụ thể.”

Sau đó Tâm Hỏa cổ Phật nhắm đôi mắt lại.

Tĩnh tâm chờ.

Sáng sớm hôm sau.

Phía sau núi Lục gia truyền đến âm thanh xéng đất.

“Ô ô, ô ô.”

Trong một chỗ lớn, Đông Phương Dạ Minh bị trói gô nhét vào trong hố.

Lúc này hẳn bị phong ấn tu vi, miệng đút khăn mặt.

Hắn đang giãy dụa, chỉ là khó mà giãy giụa thoát được.

“Ô ô, ô ô.”

Đông Phương Dạ Minh nhìn người ở bờ hố.

Phảng phất đang cầu xin tha thứ.

“Hiện tại cảm thấy lúc ấy là lỗi của người chưa?” Lục Cổ nhìn Đông Phương Dạ Minh, lạnh lùng nói:

“Muốn quay đầu?”

Lục Cổ cầm xéng sắt, từng chút lấp hố lại.

Từng chút chôn Đông Phương Dạ Minh trong hố.

Lúc Đông Phương Dạ Minh nửa người đều là đất, Lục Cổ mới mở miệng nói:

“Biết chưa?”

“Quay đầu, quá khó.”

Sau đó đất bị Lục Cổ từng chút xúc trong hố.

Đông Phương Dạ Minh vẫn đang giãy giụa, thế nhưng mặc kệ hấn giãy giụa ra sao, chính là trốn không được vận mệnh bị chôn.

Hồi lâu sau.

Lục Cổ dùng cái xẻng gõ đất, để phòng ngừa đất không đủ chặt chẽ.

Làm xong hết thầy, Lục Cổ mới quay người rời đi.

Đi xem thằng nghịch tử kia đang làm gì.

Hồi lâu sau.

Lục Cổ trở về từ quảng trường.

Hôm nay, giao con trai của hấn một vài tiêu kỹ xảo phòng thân.

Nếu không phải bởi vì con dâu tương lai còn ở Lục gia, hấn quyết định dạy con của hấn, một vài quyền thuật truyền xuống từ thời kỳ Thượng Cổ.

...

Lục Thủy ngồi trên quảng trường, bụm mặt.

Nội tâm yên tĩnh.

Cha muốn đánh nhi tử, đều không có lý do.

Bất quá cha hấn thế mà cũng trở về sớm như vậy, thế giới thượng tầng mặc dù không có cái gì, nhưng nhiều đi một chút cũng không có chỗ xấu nào.

Đối với tu luyện sau này của bọn họ có không ít chỗ tốt.

Sớm như vậy đã đi ra quá đáng tiếc.

Bất quá cha hấn xác suất lớn là bởi vì không yên lòng mẹ hấn.

Mặc dù hỏi không có vấn đề, nhưng làm hấn yên tâm hấn không dễ dàng.

Sau đó Lục Thủy dự định trở về đọc sách.

“Sao Lục thiếu gia lại ngồi ở chỗ này.”

Lục Thủy lúc đầu muốn đứng lên, trong lúc nhất thời lại ngồi xuống.

Hắn nắm tay đặt ở trên mặt, bình tĩnh nói:

“Đang suy nghĩ một số việc.”

Người tới đương nhiên là Mộ Tuyết, Mộ Tuyết đi tới trước mặt Lục Thủy, nàng nhẹ nhàng ngồi xôm xuống.

Ngồi xôm ở trước mặt Lục Thủy, mùi thơm ngát nhàn nhạt truyền vào khứu giác của Lục Thủy.

Thật ra hắn rất muốn nhìn thử hôm nay Mộ Tuyết mặc có đẹp hay không.

Bất quá thế là được rồi.

Lúc này Lục Thủy cúi đầu, một chút cũng không nhìn thấy mặt.

Bất quá Mộ Tuyết cũng không để ý, mà lấy ra một trứng gà nói:

“Lục thiếu gia, cái này có thể tiêu sung.”

Nhìn trứng gà Mộ Tuyết đưa qua, Lục Thủy cảm thấy đau khổ.

Ngươi còn không bằng cho ta Chữa Trị Thuật đi.

Bất quá hắn không từ chối mà là nhận trứng gà, lột ra bỏ vào trong miệng.

“Mùi vị không tệ.”

“...”

Thu Vân tiểu trấn.

Lâm Hoan Hoan vốn muốn đi làm, đột nhiên cảm giác thân thể có chút không thoải mái.

Nàng đứng trước công sở sờ sờ bụng, hơi nghi hoặc một chút:

“Làm sao cảm giác bụng đang nháo?”

Nàng cảm thấy mình không ăn hư bụng.

Thế nhưng sao lại không thoải mái?

Mà nàng cảm thấy có một chút đói, thế nhưng cũng không phải muốn ăn cái gì.

Cảm giác hôm nay không có dự vọng ăn bánh bao.

“Có phải bệnh rồi không?”

Lâm Hoan Hoan hơi nghi hoặc một chút.

Bất quá vẫn dự định đi mua hai cái bánh bao ăn.

Bụng nháo, không phải vấn đề lớn gì.

Nàng tu bạo thực, sẽ không tiêu hóa không tốt.

Điểm không thoải mái đối với nàng mà nói cũng không có gì, đi làm vẫn phải đi.

Bằng không thì mấy ngày sau sẽ đói bụng.

Nàng làm cộng tác viên, tiền lương không cao.

Chỗ tốt duy nhất chính là ngày kết.

Bằng không thì đừng nói tìm nơi ở, chính là ăn cái gì cũng là vấn đề.

Không bao lâu, Lâm Hoan Hoan đi đến tiệm bánh bao.

Mua hai cái bánh bao liền phải chạy đi làm.

Vừa vào cửa hàng bánh bao, nàng thấy tiểu nữ hài ngo ngác kia.

Tiểu nữ hài cầm trong tay hai cái bánh bao.

Vừa nhìn thấy nàng liền đem bánh bao che ở sau lưng, sau đó chân thành nói với nàng:

“Bánh bao của ca ca.”

Chương 908: Lục thiếu gia, có phải người bị đánh rồi không? 2

Lục thiếu gia, có phải người bị đánh rồi không? 2

Lâm Hoan Hoan im lặng, nàng đã gặp tiểu nữ hài này rất nhiều lần:

“Người lại trộm đi ra ngoài, ca ca người sẽ nhanh chóng bắt người trở về.”

“Bánh bao của ca ca.” Tiểu nữ hài nói với Lâm Hoan Hoan.

“Ta lại không đoạt bánh bao của người, ta mua nôi.” Nói Lâm Hoan Hoan đi mua ngay bánh bao.

Mua cho tới khi nào xong thì thôi, thuận tiện mang theo tiểu nữ hài kia cùng đi.

Nàng không thích tiểu nữ hài này.

Mặc dù tiểu nữ hài này chỉ biết nói một câu, nhưng tính vũ nhục đặc biệt mạnh.

Nàng có một lần nhìn chăm chăm vào bánh bao của tiểu nữ hài này.

Tiểu nữ hài này vẫn nhớ kỹ chuyện này.

Thấy được nàng chính là giấu bánh bao.

Ngốc ngốc ngơ ngác.

Không bao lâu Lâm Hoan Hoan thấy ca ca cô bé này chạy tới.

Trong âm thanh Phương ca ca áy náy và cảm tạ, Lâm Hoan Hoan chạy đi làm.

Chỉ là càng chạy càng cảm giác thân thể là lạ.

“Sẽ không nhiễm bệnh chứ?”

Nàng trước kia chưa bao giờ có cảm giác này.

Bất quá phải đi làm thôi.

...

Sơ Vũ bọn họ trở về, Kiều Càn cũng dự định trở về.

Mặc dù thời gian còn kém một ít, nhưng hắn muốn trở về sớm.

Không thể chờ thúc lại trở về.

Như vậy mới có thể để bọn họ biết, mình đã cúi đầu.

Không có ý nghĩ khác.

Đến nỗi Băng Thủy Cơ bên kia, hắn cũng kém không nhiều.

Hắn bên này muốn thời gian đến sớm, nhưng cũng không thể quá sớm.

Bất quá có thể ở phụ cận Kiều gia chờ lệnh.

Hắn muốn đi bán ít đồ, trưa mai xuất phát trở về.

Dù sao lúc kia có vé xe.

Bất quá vì lý do an toàn, hắn không ngồi thẳng xe lửa tới Kiều gia.

Thậm chí tính cả đường cũng không ngồi.

Vạn nhất sẽ gặp được đám người muội muội của hắn.

Cho nên ngồi ở phương hướng ngược nhau, sau đó đường vòng trở về.

Đây là biện pháp ôn hòa nhất.

Hắn chọn lộ tuyến tương đối lệch, cho nên hôm nay chuẩn bị đồ vật kỹ càng, sau đó trên đường lại trì hoãn một hai ngày, cuối cùng có thể chờ thời gian tốt nhất trở về.

Không thể quá rõ ràng.

Rất nhanh hắn sẽ đến đến một siêu thị, là ở một bên khác của Thu Vân tiểu trấn.

Sẽ không gặp phải nhóm người muội muội của hắn.

Nếu như hắn không đoán sai, muội muội hắn những người kia hẳn đều bị tổn thương.

Rất không có khả năng ra ngoài.

Bất quá cẩn thận một chút luôn tốt.

Sau đó hẳn mua thật nhiều đồ vật bên trong siêu thị.

Lần này không phải là đồ vật phổ thông, dù sao cũng phải tu luyện.

Khi hẳn mua xong tất cả mọi thứ, liền tìm quầy thu ngân dự định tính tiền.

Không bao lâu, hẳn thấy quầy thu ngân có ba khu.

Có một chỗ người đặc biệt ít, hai nơi khác tương đối nhiều người.

Kiều Càn nhìn xuống, nhiều người chính là hai vị tiên tử khá đẹp.

Mà ít người, là một... Cô gái mập nhỏ.

Kiều Càn gặp cô gái mập nhỏ rất nhiều lần.

Kỳ thật hẳn cảm giác gặp được cô nàng tiểu bong bóng cũng không phải là chuyện tốt gì.

Rất gây cho người chú ý.

Bất quá người ít, hẳn thích.

Cho nên hẳn vẫn mang theo đồ vật đến chỗ cô gái mập nhỏ bên kia tính tiền.

Lâm Hoan Hoan cảm thấy đi làm ở đây rất nhẹ nhõm.

Mỗi ngày người tới bên chỗ nàng không nhiều.

Duy nhất cảm thấy mình béo một chút cũng có ưu thế.

Người khác tính tiền đều thích tìm người xinh đẹp.

Chỉ là, không làm người vui vẻ được.

Suy nghĩ một chút còn rất khó khăn.

Mộ tiểu thư nói rõ ràng, ngũ quan nàng rất đẹp.

Chỉ là hàng bánh bao chính là hàng bánh bao, cùng hàng yêu điểm không có bất kỳ khả năng so sánh gì.

Nàng nhiều tỷ tỷ như vậy, xấu nhất...

Được rồi, không có xấu nhất, đều là xinh đẹp.

Có đôi khi Lâm Hoan Hoan cảm thấy nàng là nhạt được.

Lúc nàng nghĩ lung tung, có cái gì bày ở trước mặt nàng, trong lúc nhất thời nàng hồi thần, lập tức đi vào trạng thái làm việc.

Đối với công việc nàng vẫn rất chân thành, bằng không thì lão bản đã sớm đuổi nàng.

Dù sao quá dễ dàng.

Hai vị nhân viên khác nhìn, cũng không biết là cao hứng mới tốt hay là khó chịu mới tốt.

“Có hội viên không?” Lâm Hoan Hoan ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

Sau đó Lâm Hoan Hoan liền có chút ngoài ý muốn.

Nàng phát hiện người trước mắt này nàng đã gặp qua.

Là người cụt tay thường xuyên bị nàng đụng.

“Không có.”

Kiều Càn nhẹ giọng mở miệng.

“Nha.”

Lâm Hoan Hoan gật đầu, sau đó tiếp tục công việc của nàng.

“Hết thấy một viên tam phẩm Linh thạch.” Lâm Hoan Hoan nói.

Kiều Càn gật đầu, sau đó từ trên người lấy ra Linh thạch.

Chỉ là lật một chút, lông mày liền nhíu lại.

Hắn đếm, phát hiện Linh thạch không đủ.

Hết thấy có chín viên Nhị phẩm Linh thạch, thiếu một viên.

Kiều Càn đặt Linh thạch ở trên quây, sau đó tìm kiếm ở trên người số Linh thạch còn lại.

Cuối cùng phát hiện, trên người hắn đã không còn Linh thạch.

Kiều Càn cúi đầu có chút xấu hổ, tính toán tốt, nhưng không biết khâu nào sai.

Lâm Hoan Hoan nhìn Kiêu Càn trong lúc nhất thời cũng có chút xấu hổ.

“A, đúng rồi.” Lâm Hoan Hoan lấy ra một tấm phiếu ưu đãi:

“Đây một viên tam phẩm Linh thạch, có thể giảm giá 90%.”

Nói rồi nàng đưa phiếu ưu đãi cho Kiêu Càn, nói:

“Một viên tam phẩm Linh thạch có thể đạt được một tấm phiếu ưu đãi, cho nên cho ngươi.”

Kiều Càn vẻ mặt kinh ngạc tiếp nhận phiếu ưu đãi.

Trong lúc nhất thời không biết nói như thế nào.

“Tốt rồi, có phiếu ưu đãi, vậy thu ngươi chín khóa Nhị phẩm Linh thạch.” Lâm Hoan Hoan tiếp nhận Kiêu Càn Linh thạch và phiếu ưu đãi nói.

“Tốt rồi, hóa đơn của ngươi.” Lâm Hoan Hoan trực tiếp tính hết nợ.

Kiều Càn: “...”

Như vậy có thể chứ?

Xem ra không có vấn đề gì, nhưng luôn cảm giác có chút không đúng.

Bất quá hắn vẫn gật đầu cảm tạ:

“Đa tạ.”

“Hoan nghênh lần sau hân hạnh chiếu cố.” Lâm Hoan Hoan mỉm cười.

Đối mặt với người này, nàng vốn rất hổ thẹn.

Giúp đôi phương giải trừ một chút xấu hổ cũng không có gì.

Cánh tay của thiếu niên xác thực rất làm người tự ti.

Nàng về sau còn muốn gả cho kiểu người này.

Tính khí tốt thì được, vạn nhất tính tình hư, không cao hứng liền đánh nàng.

Tuổi già làm sao bây giờ?

Lâm Hoan Hoan không muốn gả đi.

Sau đó Kiều Càn mang theo đồ vật rời khỏi siêu thị, hẳn muốn chờ đến mai rời nơi này.

Muội muội của hắn liên hệ hắn, hắn cũng đang ở đây một hai ngày.

Lúc đi ra, hắn cũng nhìn thấy nhóm người muội hắn đi ra.

Đến nỗi tổ gia gia, hắn cũng không sớm như vậy.

Cuối cùng hắn sẽ ra ngoài, dù sao Băng Nguyên tuyết vực bên kia, có vẻ bọn họ như rất xem trọng.

Bên kia hẳn có cái gì đó mà hai bên cùng chung lợi ích.

—————
“Lục thiếu gia, còn muốn tiếp tục ăn không?”

Mộ Tuyết ở quảng trường Lục gia lại tiếp tục lấy ra trứng gà.

Lúc Lục Thủy ăn quả thứ nhất, nàng lại cầm một quả

Nàng chuẩn bị một rô.

Không lo lắng Lục Thủy ăn không đủ.

Lục Thủy nhìn trước mắt trứng gà trong lúc nhất thời vô pháp nói rõ

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Mộ Tuyết nói:

“Vì sao hôm nay Mộ tiểu thư lại chuẩn bị nhiều trứng gà như vậy?”

Không bình thường, Mộ Tuyết nếu không nghe thấy phong thanh, không có khả năng chuẩn bị nhiều trứng gà như vậy.

“Hôm nay cảm thấy Lục thiếu gia sẽ té ngã nên đặc biệt chuẩn bị.” Mộ Tuyết cười nói với Lục Thủy.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, sau đó dùng tay đặt ở trên chỗ sưng bên hốc mắt.

Tiếp đó Chữa Trị Thuật không ngừng thi triển.

Bất Diệt Tiên Thể cũng đang điên cuồng vận chuyển.

Sau đó máu ứ đọng trên mặt Lục Thủy lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được hồi phục.

Cuối cùng lưu lại một chút vết tích khó mà biến mất.

Cái này có lực lượng của cha hấn, hấn xoá không được.

Xoá hết sẽ không bình thường.

Chờ tốt rồi không sai biệt lắm, Lục Thủy liền nhìn Mộ Tuyết nói:

“Mộ tiểu thư, ta tốt rồi.”

Mộ Tuyết: “...”

Giờ khắc này nàng nắm chặt nắm đấm, muốn trực tiếp đánh mặt Lục Thủy sưng lên.

Sau đó nàng đưa rỏ cho Lục Thủy nói:

“VẬY NHỮNG THỨ NÀY CHO LỤC THIẾU GIA ĂN.”

Lục Thủy: “...”

...

Chương 909: Lục thiếu gia, có phải người bị đánh rồi không? 3

Lục thiếu gia, có phải người bị đánh rồi không? 3

“Đúng rồi, Lục thiếu gia muốn tham gia hôn lễ củ ai với ai?”

Trên đường đến Thu Vân tiểu trấn, Mộ Tuyết tò mò hỏi.

Bởi vì hôm nay khí trời tốt, Lục Thủy mang theo Mộ Tuyết vào tiểu trấn dạo chơi, thuận tiện tìm một vài chuyện để làm.

Hắn không muốn về nhà, ai biết cha của hắn có thể tới dạy hắn luyện quyền không.

Trước kia không như vậy.

Gần đây cha hắn đối xử với hắn không hề tốt.

Có thể là muốn đệ đệ muội muội, địa vị con trai độc nhất của hắn rớt xuống ngàn trượng.

“Ta còn chưa nói với Mộ tiểu thư sao?” Lục Thủy hiểu kỳ nói.

“Tại sao Lục thiếu gia sẽ nói với ta?” Mộ Tuyết không hiểu.

Chuyện này xác thực không cần nói y với nàng.

Dù sao nói rồi nàng cũng không biết.

“Bởi vì rất thú vị.” Lục Thủy nói.

“Rất thú vị?” Mộ Tuyết không hiểu.

Lục Thủy đi trên cầu thang, hắn và Mộ Tuyết sóng vai mà đi.

Váy Mộ Tuyết hơi dài, Lục Thủy phải đi phía trước một chút xíu.

Sợ vị hôn thê bày của hắn kiêm vợ kiếp trước dẫm lên váy của mình, sau đó cả người té xuống.

Hắn có thể nhìn không thấy Mộ Tuyết ngã xuống.

Sợ Mộ Tuyết giả vờ ngã, cố ý để hắn đi làm đệm lưng.

Sau đó vừa kéo, rồi ôm một cái, lại lăn một vòng.

Ông trời của ta, còn lui cái gì hôn.

“Mộ tiểu thư còn nhớ rõn cô gái mập nhỏ đào hôn kia sao?” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết hỏi.

“Hoan Hoan?” Mộ Tuyết sững sốt, có chút ngoài ý muốn nói:

“Ý Lục thiếu gia là, nhà gái hôn lễ kia là Băng Nguyên tuyết vực Băng Thủy Cơ?”

Lục Thủy gật đầu.

Mộ Tuyết: “...”

“Đúng là có chút không trọn vẹn?” Nàng hiểu kỳ hỏi.

“Ừm, thiếu cánh tay.” Lục Thủy gật đầu.

“Hai người bọn họ thích hợp không?” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy.

Lục Thủy khẳng định biết hai người này đại khái có tính cách gì.

Nghe được vấn đề này, Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết hiểu kỳ nói:

“Mộ tiểu thư cảm thấy chúng ta thích hợp không?”

Mộ Tuyết run lên.

Sau đó nở nụ cười xán lạn với Lục Thủy:

“Chúng ta không phải từ nhỏ đã có hôn ước sao?”

Vậy khẳng định là vừa mới sinh ra đã thích hợp.

Ta chính là vì gả cho Lục thiếu gia mà sinh.”

Lục Thủy sững sốt, sau đó nói không nên lời.

“Lục thiếu gia thế nào cảm thấy thế nào?” Mộ Tuyết hỏi.

“Mộ tiểu thư, rất đẹp, rất xinh đẹp, rất ôn nhu.” Lục Thủy quay đầu nhìn đường phía trước.

Mộ Tuyết không hiểu, nàng đi theo bên cạnh Lục Thủy.

“Bởi vì nhìn thấy Mộ tiểu thư, cho nên ta không cảm thấy những người khác xinh đẹp, mỹ mạo, ôn nhu.

Bởi vậy, Mộ tiểu thư không thích hợp cũng sẽ trở nên thích hợp.” Lục Thủy khẽ nói.

Mộ Tuyết đi theo Lục Thủy, mang theo ý cười vui vẻ, sau đó ngậm lấy ý cười nói:

“Hôm nay Lục thiếu gia mua cho ta bánh bao chay được không?”

“Mộ tiểu thư không tìm về năm cân thịt sao?” Lục Thủy nói.

“Buổi sáng hôm nay cân lại, tăng thêm rồi.”

“Tăng thêm rồi?”

“Đúng, khả năng Lục thiếu gia cần.”

“...”

Trong lúc nhất thời Lục Thủy cũng không dám nói không cần.

Vạn nhất gầy thật, gâyh hấn liền xoắn xuýt.

“Hiện tại Mộ tiểu thư bao nhiêu cân rồi?” Lục Thủy tò mò hỏi.

“100 cân.” Mộ Tuyết trực tiếp trả lời.

“Mộ tiểu thư dùng cân gì?”

“Chính là loại, loại cân bình thường.”

“Màu gì?”

“....”

“Sẽ không phải là nhan sắc Mộ tiểu thư chứ?”

“....”

Là nhan sắc Lục thiếu gia.

Lục thiếu gia ôm một chút nói một chút bao nhiêu cân, chính là bao nhiêu cân.

Chỉ là lời này không dám nói.

Lục Thủy: "...”

Hợp với gậy năm cân, tăng năm cân đều là Mộ Tuyết tùy tiện nói.

Đây là đang chọc hấn sao?

Thua thiệt hấn còn lo lắng một hồi lâu.

Quả nhiên, phải nên biểu hiện không thềm để ý chút nào.

“Ăn bánh bao đi.” Lục Thủy nói thẳng.

Mộ Tuyết trong lúc nhất thời không dám nói lời nào.

Chỉ có thể đi đằng sau Lục Thủy, len lén le lưỡi với Lục Thủy.

Bị Lục Thủy nhìn, nàng dĩ nhiên chính là đại tiểu thư đoạn trang ưu nhã.

Gả cho Lục Thủy, chính là tiểu tức phụ nhu thuận nghe lời.

Ma tu địa giới.

Tầng tầng thư nào đó trong tông môn, hai người đốt đèn đọc sách.

Không hề có một chút thanh âm nào truyền ra.

Dường như phụ cận bọn hấn ngăn cách âm thanh và khí tức.

“Lúc nào cần chạy chân?” Nhiếp Hạo cảm giác bản thân đọc sách muốn điên rồi.

“Chờ xem hết nơi này, đi Thiên Nữ tông một chuyến, triệt để tìm hiểu một ít tình huống.

Hiện tại Trùng cốc không có bất kỳ phản ứng gì, ta cảm giác không đúng lắm.” Nhạc Phong nói.

“Bình thường mà nói, Trùng cốc không có phản ứng không tính dị thường, thế lực đỉnh cấp phản ứng không có dễ phát hiện như vậy.” Nhiếp Hạo nói.

“Là như vậy, nhưng rất nhiều người đều đã biết nội dung bức thư kia, có thể lâu như vậy mà Trùng cốc vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Chuyện này không bình thường.” Nhạc Phong khép sách lại nói:

“Đối mặt Tử Y thần nữ khiêu khích, Trùng cốc vốn nên lôi đình xuất kích.

Một Thiên Nữ tông không xứng bọn họ âm thầm động tay chân.

Trùng cốc cũng khinh thường.

Thế nhưng đã một ngày trôi qua, đây không phù hợp với tác phong của Trùng cốc.

Cho nên nhất định có một chút dị thường phát sinh.

Hoặc nội bộ Trùng cốc xuất hiện vấn đề, không rảnh bận tâm đến Thiên Nữ tông.

Điều này cũng có thể giải thích tại sao Trùng cốc cho cơ hội để Thiên Nữ tông ra giá.

Nếu như nội bộ Trùng cốc có không xảy ra vấn đề, như vậy...”

“Trùng cốc e ngại Tử Y thần nữ?” Nhiếp Hạo thử hỏi.

An Nhạc Phong nói, Trùng cốc hẳn nên lôi đình xuất kích, có thể lâu như vậy còn chưa động thủ.

Một chút phản ứng cũng không có, nếu như nội bộ thật sự xảy ra vấn đề, ngoại giới hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ biết một chút.

Nhưng không có.

Trùng cốc xác thực gặp hoạ trên trời rơi xuống.

Có thể nội bộ ổn định.

Thực lực bình quân, như thường là đỉnh cấp Tu Chân giới.

Cho nên vấn đề khẳng định xuất hiện ở trên người Tử Y thần nữ.

Thiên Nữ tông là thế lực gì, tất cả mọi người đều hiểu.

Không có Tử Y thần nữ, Thiên Nữ tông có được cổ thần sớm đã bị chia cắt.

Thiên Nữ tông ở tu chân giới quá yếu.

Nhưng một Tử Y thần nữ, ở tu chân giới cũng không có chiến tích gì đủ để Trùng cốc e ngại.

Cho nên, Trùng cốc cần thiết e ngại Tử Y thần nữ sao?

Trước mắt xem xét, Nhiếp Hạo cảm thấy không cần thiết.

Cho nên chỉ có thể xem Nhạc Phong phân tích ra sao.

“Trùng cốc sợ không sợ Tử Y thần nữ không nói trước.

Trước tiên nói xem thần nữ là ai.” Nhạc Phong nhìn Nhiếp Hạo nói:

“Tử Y Thần Nữ là xuất hiện trước đây không lâu, nhưng thần nữ Thiên Nữ tông cũng không phải xuất hiện gần đây.

Căn cứ điều tra, thần nữ Thiên Nữ tông đã xuất hiện từ rất sớm ở tu chân giới.

Đối phương là ai, không người nào biết được.

Nhưng vị thần nữ này hẳn là có chiến tích.”

“Thần nữ Thiên Nữ tông? Không phải Tử Y thần nữ sao?” Nhiếp Hạo có chút không hiểu.

“Không phải, chí ít một chút tin tức là không phải.”

Vị Thần nữ hẳn là về sau, hoặc nói là do Thiên Nữ chương môn nhận.

Quá trình cụ thể không thăm dò được.

Nhưng vị Tử Y thần nữ này có vẻ như coi như Thần nữ Thiên Nữ tông.

Nàng hoàn toàn có tư cách như vậy.” Nhạc Phong nói.

“Vậy Thần nữ trước kia có chiến tích gì?” Nhiếp Hạo rất hiếu kì.

Cái này hẳn thật sự không biết.

Nhạc Phong lắc đầu:

“Không có tin tức cụ thể, nhưng nhìn ghi chép.

Thần nữ giáng thế Bắc Thiên, thấy trùng tai tứ ngược, ra ngũ động thiên, dậm chân diệt thế.

Trùng triều dừng, vạn trùng diệt vong, tai nạn tiêu trong thiên địa.”

Chương 910: Thân phận Thần nữ đời trước 1

Thân phận Thần nữ đời trước 1

“Đây là thần nữ Thiên Nữ tông đối chiến Trùng cốc?”

Nhiếp Hạo tò mò hỏi.

Nếu như không phải, Nhạc Phong không có lý do để nói.

“Suy đoán thôi.” Nhạc Phong tiếp tục mở sách nói:

“Chưa minh xác đưa ra là thần nữ Thiên Nữ tông cùng Trùng cốc đối kháng.

Cho nên cần phải đi Thiên Nữ tông một chuyến, đi xem ghi chép của các nàng.”

“Vụng trộm chạy vào à?” Nhiếp Hạo hỏi.

“Trên lý luận không cần vụng trộm đi vào, người có cảm giác được không, người của Thiên Nữ tông đối với chúng ta không đề phòng như trước đó.

Điều này nói rõ các nàng có khả năng biết chúng ta đang làm việc vì Thiếu tông chủ.

Mà lúc trước Thiếu tông chủ nói với chúng ta, không cần thiết thì đừng đối địch với Thiên Nữ tông.

Cho nên, xác suất lớn Thiên Nữ tông cũng thu được mệnh lệnh như thế.

Thiếu tông chủ cùng Tử Y thần nữ hẳn có ăn ý nào đó, không tính là đối địch.” Nhạc Phong nhìn Nhiếp Hạo nói:

“Cho nên, chúng ta đến Thiên Nữ tông, trên lý luận là có thể nhìn thấy văn hiến.

Nhưng là...”

“Nhưng là?” Nhiếp Hạo không nghĩ quá nhiều.

Ai biết Nhạc Phong nghi thần nghi quỷ, cái gì cũng nghĩ.

“Nhưng chúng ta chung quy là người ngoài, chắc chắn sẽ không cho tất cả văn hiến.” Nhạc Phong tiếp tục xem sách nói:

“Cho nên vẫn nên vụng trộm lên vào.

Thiên Nữ tông trừ Tử Y thần nữ, mạnh nhất là lục giai Tô Loan tiền bối.

Chỉ cần chúng ta không làm hại một ngọn cây cọng cỏ của Thiên Nữ tông, Tử Y thần nữ không đến nỗi giết tới.”

Đây là làm việc vì Thiếu tông chủ, dưới tình huống bình thường, Nhạc Phong có thể không dám mạo hiểm.

Dù sao chuyện Thiếu tông chủ, liền không an toàn.

Nhất là gần đây thuộc tính nguy hiểm của Chiến Vô Ảnh có vẻ như cao lên rất nhiều.

Hắn nhanh chóng tức rút lui.

Chỉ có thể đi quan sát rộng rãi.

Thuận tiện báo cho Thiên Nữ tông.

Bất quá đối phương rõ ràng cũng có phát giác.

Thiếu tông chủ và Tử Y thần nữ đều đang chăm chú Chiến Vô Ảnh, bọn họ không biết xảy ra chuyện gì.

Không dám nói, cũng không dám hỏi.

Ngay lúc này, Nhạc Phong đột nhiên thu được một tin nhắn.

Nhìn xuống, liền mày nhăn lại.

“Những người phù tu kia đột nhiên ngoi đầu lên, cũng là nói Tiên đình đang toàn lực làm chuyện đã hoàn thành.

Không biết tiếp theo bọn họ muốn làm gì.”

Nhạc Phong vẫn luôn đang chăm chú một vòu thế lực bị hắn hoài nghi.

Có lẽ trong mắt người khác, hành động không có vấn đề gì.

Trong mắt hắn thì không giống.

Xem ra gần đây hắn là có bận rộn.

Trùng cốc.

Một ít cổ lão một đời ngồi đang ngồi trên đại điện Trùng cốc, phía trước bọn họ đặt chính là phong thư đến từ Thiên Nữ tông.

“Nội dung đều xem hết rồi?”

Một vị trung niên trên cùng trầm thấp hỏi.

“Có chút cuồng vọng.”

“Tử Y thân nữ, trước mắt xem xét cũng không có chiến tích không thể địch lại nào.”

“Cho nên, đến cùng có phải vị thân nữ kia không?”

“Năm đó chúng ta nhiều ít từng nhìn thấy thân ảnh kia, nàng là đứa nhỏ.”

“Nhỏ như vậy đã trực tiếp trấn sát cứu giai, toàn bộ Tu Chân giới phù hợp với đặc tính này, trước mắt chỉ có một vị.

Mọi người đều biết là ai chưa?”

Toàn bộ đại điện trong lúc nhất thời yên lặng không có một tiếng vang.

Dường như ai cũng không muốn nhắc tới người bên kia.

Bọn hắn đều là thế hệ trước sống trong vô số năm.

Đối với bên kia đáng sợ hoặc nhiều hoặc ít biết một chút.

Lão tổ bọn hắn biết được còn nhiều hơn bọn họ, biết đến càng nhiều càng e ngại.

Cho nên, dù bọn họ không rõ tại sao cũng không dám làm càn.

Lần trước có đồ chơi gì đó lại dám lấy lớn lấn nhỏ

Xém chút hủy toàn bộ Trùng cốc.

Sự tình này, bọn họ thật không dám đến lần thứ hai.

Bằng không thì chỉ là Thiên Nữ tông.

Bọn hắn còn cần khách khí?

“Thế nhưng căn cứ tình huống trước mắt, Tử Y thần nữ cũng không phải là vị thần nữ kia.”

“Vạn nhất nàng lớn lên?”

“Vậy cứ như thế không quan tâm sao?”

“Vậy người gánh chịu hậu quả từ vị kia đi?”

“Người... Sợ đầu sợ đuôi là tác phong của chúng ta sao?”

“Chịu chết chính là tác phong của Trùng cốc? Cùng lần trước giống nhau?”

“Cho dù là vậy thì đó cũng là tranh đấu giữa đồng bối, nàng nhất định thắng ta sao?”

“Người quá đề cao chính người rồi, người giết được nàng sao?”

Lúc nàng giết cửu giai là tu vi gì người không biết sao?”

“Người...”

“Tốt rồi, chớ quấy rầy.” Người trung niên trên cùng mở miệng ngăn lại.

Thần nữ Thiên Nữ tông là tu vi gì?

Dù sao thoát nhìn không khủng bố như vậy.

Có thể thời điểm đó Trùng cốc không có biện pháp nào.

Chỉ có thể nuốt hận bại lui.

Hiện tại Trùng cốc đã không phải là Trùng cốc năm đó.

Có thể thần nữ Thiên Nữ tông cũng không thể nào là thần nữ năm đó.

Tóm lại không dễ chọc, chớ nói chi đối phương còn không phải một người.

Động tới người sau lưng nàng, vậy...

Tóm lại cần bàn bạc kỹ hơn.

“Cổ thần đối với chúng ta mà nói là một loại trợ lực, nhưng cũng không phải không thể không cần.” Nam tử trung niên nhìn tất cả mọi người nói:

“Nghe nói Thiên Nữ tông đang liên minh cùng Hải yêu, thời gian hẳn ngay gần đây.

Các ngươi phải một người đi qua chúc mừng.

Thuận tiện đề nghị luận bàn cùng thần nữ.

Đừng đề cập đến cổ thần.”

Tất cả mọi người rõ ràng, cổ thần không cần đề cập.

Bọn hắn thua, cũng rõ ràng thực lực Tử Y thần nữ.

Không muốn cổ thần tất yếu.

Nhưng nếu bọn hắn thắng.

Tử Y thần nữ không gì hơn cái này.

Như vậy Thiên Nữ tông không giao ra cổ thần cũng không được.

“Còn có một việc.” Người trung niên nhìn người dưới Đại điện nói:

“Nếu như muốn sống, thì đừng có sát ý.

Nếu không, không phải đối phương chết thì chính là các ngươi chết.

Còn có, hành vi cá nhân đừng mang lên Trùng cốc.”

Từng người dưới đại điện lặng tiếng.

Cho dù vị kia trước đó kêu gào cũng không thể nói ra một câu.

Nói so làm khó hơn.

Nếu thật sự để hắn đi đánh, hắn cũng không dám hứa chắc không phải vị thần nữ kia.

Một khi là vậy, hậu quả khó mà lường được.

Lục Thủy cùng Mộ Tuyết đi dạo cả ngày trong tiểu trấn thượng.

Bọn hắn quanh đi quẩn lại, vốn định ngồi cáp treo.

Đúng rồi, Thu Vân tiểu trấn cũng là có vật này.

Đáng tiếc Mộ Tuyết không ngồi, làm Lục Thủy có chút đáng tiếc.

Mộ Tuyết đoan trang ưu nhã, sau khi ngồi xe cáp treo, đại khái không còn đoan trang ưu nhã nữa.

Tốt rồi, kiếp trước từng gặp qua.

Chỉ là thời điểm đó Mộ Tuyết cũng không đoan trang ưu nhã.

Chỉ ít sẽ không như bây giờ, giả vờ đại tiểu thư.

Kiếp trước chính là... Hãn thê?

Nghĩ tới đây, Lục Thủy lập tức dừng ý nghĩ, sau đó vụng trộm nhìn về phía Mộ Tuyết.

Hô!

Hừ đến hản.

Mộ Tuyết thấy Lục Thủy nhìn qua, lập tức liền biết Lục đại thiếu gia khăng định đang nói xấu nàng.

Bộ dáng có tật giật mình.

Vừa nhìn thấy bộ dạng này, nàng liền muốn đánh Lục Thủy.

Lại cắn hai cái, cho hản biết cái gì gọi là thống khổ.

Bất quá có đôi khi có chút không nữa.

Ai bảo nàng thích Lục Thủy chứ?

Thích không được.

“Đúng rồi, ta nhớ ra Hoan Hoan còn đang làm thêm trong tiểu trấn, Lục thiếu gia nói cuối tháng bọn hản đính hôn.

Còn chưa đến mười ngày đi?” Mộ Tuyết đột nhiên rất hiếu kì chuyện này.

Lâm Hoan Hoan đào hôn lâu như vậy, có vẻ như còn chưa bị bắt về.

Cũng không xinh đẹp hơn.

Bất quá hấn cũng sắp xinh đẹp hơn rồi.

Cũng không biết có hữu dụng hay không.

“Không biết, Kiều Dã cũng đang tròn hôn, bất quá mấy ngày nay hấn sẽ trở về đi.” Lục Thủy tùy ý nói.

Hấn nào hiểu những người này ở đây làm gì.

Dù sao hấn không đào hôn.

Cưới Mộ Tuyết không vui sao?

Vui vẻ cực kỳ.

“Không biết Hoan Hoan có của ta một nửa may mắn không.” Mộ Tuyết nói khẽ.

Chỉ cần có một nửa may mắn của nàng. đời này cũng sẽ hạnh phúc.

Nàng cũng dựa theo hôn ước gả cho Lục Thủy.

Không có cơ sở tình cảm mây may.

Nhưng bọn hấn chính là một người gả đúng chồng, một người cưới đúng vợ.

Tiệc nuôi duy nhất chính là không có đứa bé.

Không có xem như phụ mẫu, cũng không thể để thế hệ trước vui vẻ.

Chương 911: Thân phận Thần nữ đòi trước 2

Thân phận Thần nữ đòi trước 2

Nhưng lần này khẳng định không có vấn đề.

Một nửa may mắn? Lục Thủy khẽ giật mình, đây không phải cũng không sinh được đứa bé sao?

Sau đó cũng có một nửa tính tình nóng nảy?

Kiều gia còn có thể không?

A không đúng, cô gái mập nhỏ kia không có thực lực của Mộ Tuyết.

Àm!

Ngay lúc Lục Thủy muốn nói chuyện, đột nhiên nghe được âm thanh có người ngã xuống.

Sau đó nhìn sang bên cạnh.

Là một tiểu nữ hài cầm dưa hấu té ngã trên đất.

Dưa vỡ vụn ngay bên cạnh mặt nàng.

Trông có chút kinh dị.

Mộ Tuyết nhìn một chút, phát hiện là cháu gái quán bán mì.

Lại lên đi ra rồi?

Sau khi đi qua ôm tiểu nữ hài, Mộ Tuyết hỏi:

“Ca ca ngươi đâu?”

“Dưa hấu, dưa hấu.” Tiểu nữ hài nói với dưa hấu trên mặt đất.

“Tỷ tỷ dẫn ngươi đi mua lại một cái.” Mộ Tuyết giúp đối phương xoa xoa người, nói khẽ.

Nàng đột nhiên nghĩ đến Nhã Lâm.

Không biết ở nhà có nghe lời không.

“Lần này lại một mình lên ra ngoài?” Mộ Tuyết hỏi.

Tiểu nữ hài này thật sự lợi hại, bất kể nhìn thế nào chính là sẽ chạy mất.

Nghe Mộ Tuyết nói như vậy, tiểu nữ hài đột nhiên nhìn xuống khắp nơi:

“Ca ca, ca ca ném.”

Mộ Tuyết: “...”

Lục Thủy: “...”

Lục Thủy nhớ tới Đông Phương Tra Tra.

Có kiểu muối muối này, thật xui xẻo.

Đây là biểu muối hấn, hấn rất bất đắc dĩ.

Vạn nhất cha nương hấn sinh cho hấn một cái muối muối, cũng không biết sau này sẽ bị hấn đánh thành dạng gì.

Xác suất lớn sẽ càng giống Đông Phương Tra Tra.

Đông Phương Tra Tra như thế, không nên đánh sao?

Cũng không biết Mộ Tuyết có để cho không.

Dù sao khi đó bọn họ khẳng định đã thành hôn, làm cái gì Mộ Tuyết đều sẽ nhìn.

“Luôn cảm giác không tiện ra tay lắm.” Lục Thủy cảm giác có chút đáng tiếc.

Vừa muốn tránh cha nương hấn, vừa muốn tránh Mộ Tuyết.

Đánh muối muối cũng phiền toái như vậy.

Nếu là đệ đệ, đại khái không ai để ý?

“Đi thôi, chúng ta đi tìm ca ca người.” Mộ Tuyết nói.

“Dưa hấu, dưa hấu, ca ca dưa hấu.” Tiểu nữ hài nói với dưa hấu.

“Lại đi tìm một ca ca dưa hấu.” Mộ Tuyết nói.

Lục Thủy dọn dưa hấu, sau đó liền mang theo Mộ Tuyết đi tiệm trái cây phụ cận.

Bất quá tiểu nữ hài kia không nhìn dưa hấu bị ném trong thùng rác.

Dường như đối với dưa hấu kia nhớ mãi không quên.

“Mộ tiểu thư biết tiểu gia hỏa này kêu tên gì không?” Lục Thủy rất hiếu kì hỏi một câu.

Cô bé này rất thường xuyên gặp được, ngược lại một chút cũng không biết tên gì.

“Ca ca của nàng đã từng giới thiệu một lần, tên Phân Khôi.” Mộ Tuyết nói.

“Ca của nàng thú vị?” Lục Thủy vô thức mà hỏi.

“Còn giống như thật vậy.” Mộ Tuyết gật đầu.

“Mộ tiểu thư cảm thấy nữ hài tử phải tên gì mới êm tai?” Trên đường hỏi Mộ Tuyết.

“Tên Đông Đông? Mùa đông.” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy hỏi.

Bất quá nàng vẫn dặt nha đầu ngơ ngác kia.

“Có chút giống Đông Phương Tra Tra.” Lục Thủy nói.

Cái điềm xấu này.

Mẹ hấn nếu là sinh muội muội, ngược lại có thể gọi Lục Đông Đông.

Đánh cũng thuận tay.

“Ta cảm thấy tên Trà Trà rất dễ nghe.” Mộ Tuyết nói.

Tiệm trái cây cách rất gần.

Cho nên bọn hấn chọn một trái dưa hấu cùng trước đó không sai biệt lắm.

Sau đó Lục Thủy tính tiền, tiếp đó cho tiểu nữ hài kia chính mình bỏ.

“Dưa hấu, ca ca dưa hấu.” Cầm dưa hấu, tiểu nữ hài này không nhìn đằng sau nữa.

Xem ra trí thông minh xác thực không cao.

Mộ Tuyết đương nhiên cũng không có giúp cô bé kia bỏ dưa hấu.

Dù sao đôi phương cầm rất chặt.

“Nơi này cách cửa hàng mua mặt rất gần.” Mộ Tuyết nói.

“Cách Hoa Vũ Tuyết Quý cũng gần, Mộ tiểu thư muốn ăn điểm tâm ngọt?” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết suy nghĩ một chút nói:

“Lần trước sản phẩm mới mùi vị không tệ.”

Mộ Tuyết: “...”

Lần trước nàng ăn nhiều.

Lục Thủy quá đáng ghét.

Nàng không muốn để ý Lục Thủy nữa.

Nàng giảm béo.

“Quần áo, quần áo.” Đột nhiên âm thanh tiểu nữ hài kia lại tiếp tục vang lên.

Không rõ đôi phương muốn quần áo làm sao.

Sau đó bọn hắn mới nhìn thấy tiểu nữ hài kia tránh thoát tay Mộ Tuyết, ôm dưa hấu chạy đến đường phía trước, nhặt lên khối tiền xu.

Là Linh thạch tiền xu Tu Chân giới dùng, có nhiều chỗ có thể coi như một khối Linh thạch.

“Đây là tiền xu.” Mộ Tuyết đi đến bên người tiểu nữ hài nói.

“Quần áo.” Tiểu nữ hài nói.

“Vậy thì mua quần áo cho người?” Mộ Tuyết tự nhiên thuận theo tiểu nữ hài nói.

“Quần áo, quần áo của ca ca.” Tiểu nữ hài giấu tiền xu ở phía sau lặp lại một lần với Mộ Tuyết:

“Quần áo của ca ca.”

Mộ Tuyết sững sốt một chút.

Suy nghĩ kỹ một chút, ca ca tiểu nữ hài mặc hoàn toàn rất giống nhau.

Tiểu nha đầu này thế mà vẫn nhớ cái này.

“Được, quần áo của ca ca.

Vậy muốn lúc nào đi mua?” Mộ Tuyết mang theo ý cười hỏi.

“Quần áo, quần áo của ca ca.” Tiểu nữ hài lặp lại câu nói này.

“Vậy chúng ta đi tìm ca ca đi.” Mộ Tuyết dắt tiểu nữ hài đi tiệm mì.

Lục Thủy ở một bên nhìn không nói gì.

Hắn nhớ tới.

Trước đó đi từ hôn cũng gặp qua.

Khi đó cũng là tiểu nữ hài này đòi quần áo.

Hắn nhớ kỹ khi đó tiền xu củanam hài kia rơi xuống từ trên tay hắn?

Ngày đó vận may của một nhà tiểu hài này rất tốt.

Về sau Lục Thủy không suy nghĩ nhiều.

Đó là tiền xu của hắn, không có lý do trả lại.

Rất nhanh bọn họ liền đến đến tiệm mì phụ cận.

Ca ca tiểu nữ hài cũng chạy về, nhìn thấy muội muội được đưa về cũng nhẹ nhàng thở ra.

Sau đó không ngừng nói lời cảm ơn

“Đừng có ném tiếp.” Mộ Tuyết đẩy tiểu nữ hài đến trước ca ca nàng nói khẽ.

“Dưa hấu, quần áo.” Lúc này tay trái tiểu nữ hài cầm theo dưa hấu, tay phải cầm Linh thạch tiền xu, nói với ca ca nàng.

Ca ca nhận dưa hấu, cầm tiền xu qua nói:

“Mua cho người ăn, quần áo không mua được.”

“Quần áo.” Tiểu nữ hài lại nói.

“Quần áo lần sau mua.”

“Quần áo.”

“Một Linh thạch tiền xu đi cửa hàng bình thường mua quần áo bình thường.” Mộ Tuyết nhẹ giọng nhắc nhở.

Sau đó Mộ Tuyết quay đầu nhìn về phía tiểu nữ hài nói:

“Mua quần áo cho ai?”

“Ca ca, quần áo của ca ca.” Tiểu nữ hài lập tức trả lời.

Nghe được câu này, ca ca của cô bé kia trực tiếp sững sốt.

Sau đó Mộ Tuyết liền theo Lục Thủy rời khỏi tiệm mì.

Nghĩ đến bọn họ sẽ đi mua quần áo.

Đi được một lúc, Lục Thủy có lòng tốt nhắc nhở:

“Không biết Mộ tiểu thư có biết không, Lục gia có vẻ như không thể dùng Linh thạch tiền xu này.”

Mộ Tuyết: “????”

Người tại sô không nói sớm?

Vậy nàng không phải mất mặt sao?

“Bất quá chỉ là đồ trẻ em bình thường, bọn họ cũng sẽ thu.

Đi ra bên ngoài đổi, không lỗi.” Lục Thủy lại nói.

Mộ Tuyết: “...”

Cố ý thờ ơ mạnh.

“Lục thiếu gia nhìn thấy huynh muội kia, cảm thấy là nam hài tốt hay là nữ hài tốt?” Một chút chuyện nhỏ, nàng mới không so đo với Lục Thủy.

Nàng hiện lãnh hào phóng.

Lại ức hiếp nàng, sẽ ghi vào sổ tay.

“Mộ tiểu thư cảm thấy nam hài tốt hay là nữ hài tốt?” Lục Thủy hỏi ngược lại.

“Nam hài.” Mộ Tuyết mở miệng nói.

“Ta cảm thấy nữ hài.” Lục Thủy mở miệng theo.

“....”

Vợ chồng không cùng tâm, nhớ ghi lại.

Nghĩ đến Mộ Tuyết liền lấy sổ tay ra ghi vào.

Chỉ là vừa mới ghi sổ tay thì cảm thấy tiếng bước chân.

Giống như có người đang chạy rất nhanh.

Ngẩng đầu nhìn lên, là Băng Thủy Cơ Lâm Hoan Hoan, nàng đang chạy trên đường.

“Hoan Hoan đây là sao vậy?” Mộ Tuyết hiếu kỳ nói.

Rất vất vả dạo phố với Lục Thủy, sao toàn gặp được người quen.

Lục Thủy liếc nhìn sổ tay, phát hiện không nhìn thấy chữ phía trên.

Bị Mộ Tuyết che khuất.

Hắn rất tò mò, Mộ Tuyết ghi như thế nào.

Chương 912: Thân phận Thần nữ đời trước 3

Thân phận Thần nữ đời trước 3

Rất nhanh Lâm Hoan Hoan chạy tới.

Lục Thủy nhìn Lâm Hoan Hoan, cảm giác đối phương đang bị người đuổi.

Bất quá phía sau nàng cũng không có người.

“Mộ, Mộ tiêu thư?” Lâm Hoan Hoan thở phì phò dừng ở trước mặt Mộ Tuyết.

“Người tại sao phải chạy gấp gáp như vậy?” Mộ Tuyết đứng sau lưng Lục Thủy hỏi.

Vừa nãy Lâm Hoan Hoan chạy nhanh như vậy, vạn nhất đụng phải Lục Thủy sẽ đau lòng.

“Ta, ta nhìn thấy người bắt ta, ta chạy về tránh một chút.

Thuận tiện xin hai ngày nghỉ.” Lâm Hoan Hoan lập tức nói.

Vừa nãy nàng đang làm việc, sau đó lại đột nhiên nhìn thấy người bắt nàng, lập tức bỏ chạy.

Bằng không thì sẽ bị bắt về.

Mộ Tuyết suy nghĩ, sau đó trong lúc nhất thời không biết nói thế nào.

Bất quá hôn lễ đang gần cuối tháng, mà nàng cũng muốn đi.

Người nhà Lâm Hoan Hoan khẳng định phải bắt nàng trở về.

Bất quá đến lúc đó Lâm Hoan Hoan thấy được nàng, không biết có thể giết mình không.

Nghĩ như vậy, Mộ Tuyết phát hiện trên người Lâm Hoan Hoan có một vết ánh sáng nhạt chợt lóe lên.

Nhìn thấy vết ánh sáng này.

Mộ Tuyết lập tức hỏi:

“Có cảm giác trên người không thoải mái chỗ nào không?”

“Không thoải mái?” Lâm Hoan Hoan nghe được lập tức gật đầu nói:

“Hôm nay cảm giác bụng không thoải mái, còn không muốn ăn chút nào.”

“Huyết nhục hiển tế, gần nhất có tu luyện không?” Mộ Tuyết lại hỏi.

“Có, vẫn đang tu luyện, nhưng không có hiệu quả gì.” Nói chuyện này Lâm Hoan Hoan đã có chút khó chịu.

Nàng có khả năng không có thiên phú gì.

Chỉ là rất nhanh nàng liền sững sốt.

Bởi vì lời Mộ Tuyết nói làm nàng có chút khó có thể tin.

“Đêm nay hẳn có thể học được nhị giai lâm thời hiển tế.

Có thể thử một chút.” Mộ Tuyết nhìn Lâm Hoan Hoan nói.

“Thật, thật sao?” Lâm Hoan Hoan nghĩ đến muốn bắt lấy Mộ Tuyết hỏi thăm.

Nhưng nhìn Mộ tiểu thư rất mảnh mai.

Nàng lo lắng làm Mộ tiểu thư bị thương.

Nhưng nàng thật sự có chút không dám tin tưởng.

Nàng thế mà bất tri bất giác học được huyết nhục hiển tế rồi?

Nàng sắp biến thành hàng yêu diễm rồi?

Nàng sắp xinh đẹp rồi?

“Ừm, thật.

Đêm nay tu luyện một chút, liền có thể nhìn thấy bản thân gầy xuống.

Bất quá nhất định phải không chế tốt, bằng không sẽ quá gầy.” Mộ Tuyết mở miệng nói.

“Mà bởi vì là nguyên nhân lâm thời, thịt và lực lượng sẽ chuyển hóa, thời gian đến sẽ béo lại, quần áo phải mặc thích hợp.” Mộ Tuyết lại nhắc nhở một câu.

Lâm thời, dù sao không phải huyết nhục hiển tế thật sự.

Bất quá hiển tế xomg, cùng người liều mạng, ngược lại phục hồi như cũ sẽ chậm một chút.

Mà trước đó còn phải tiêu xài lực lượng.

Tóm lại là lâm thời, mặc dù không có tác dụng phụ gì, nhưng cũng rất phức tạp.

Vẫn nên chờ tam giai về sau mới thích hợp.

“Vậy đêm nay ta trở về thử một chút, có phải sẽ biến thành hàng yêu diễm không?” Lâm Hoan Hoan vẻ mặt chờ mong.

Mộ Tuyết nhìn Lâm Hoan Hoan ăn mặc, sau đó suy nghĩ một chút nói:

“Khả năng tương đối thích hợp đi con đường thanh thuần.

Có thể đi mua váy dài quá gối, loại màu trắng kia.

Bất quá phải là tiên váy, sẽ không làm hư lúc khôi phục.

Không có tiên váy thích hợp có thể mặc đồ thể thao, tương đối rộng rãi, mặc kệ là huyết nhục hiển tế trước hay sau đều tương đối thích hợp.”

“Tốt, ta sẽ đi mua quần áo thể thao.” Nói Lâm Hoan Hoan liền cáo từ.

Tiền của nàng không đủ mua tiên váy.

Vậy quá đắt.

Nhưng đồ thể thao khẳng định đủ.

Có thể mua cái hơi nhỏ.

Chỉ cần nàng biến thành hàng yêu diễm, vậy cũng không cần lấy chồng.

Đến lúc đó chủ động liên hệ với hai người bắt nàng, để các nàng xem nhìn yêu diễm Băng Thủy Cơ.

Về sau Lâm Hoan Hoan một đường chạy tới tiệm bán quần áo.

Lục Thủy cùng Mộ Tuyết cứ như vậy nhìn Lâm Hoan Hoan hưng phấn rời đi.

“Lục thiếu gia cảm thấy Hoan Hoan biến xinh đẹp phải lập gia đình sao?” Mộ Tuyết tò mò hỏi.

Sự tình này bọn họ tự nhiên cũng không có cách nào.

Đây là chuyện hai gia tộc.

Bọn hắn không nói được gì.

Mộ Tuyết chỉ có thể giúp Lâm Hoan Hoan biến thành xinh đẹp mà thôi.

Dù sao vừa mới bắt đầu cứ như vậy.

Mà Lâm Hoan Hoan còn ký 5 ức nợ nần.

Vì xinh đẹp, thật sự tan hết gia tài.

Lục Thủy cũng nghĩ đến.

Sau đó hắn rất hiếu kì, nếu như Lâm Hoan Hoan thật sự gả cho Kiều Dã, như vậy 5 ức này có phải để Kiều Dã trả không?

Cái này...

Thật thảm.

Vậy Mộ Tuyết gả cho hắn, vậy 5 ức này có phải nên trả hắn không?

Cái này...

Hắn không thiếu 5 ức.

Không có gì để dùng.

“Mộ tiểu thư xinh đẹp không?” Lục Thủy tò mò hỏi.

Mộ Tuyết không hiểu nhìn về phía Lục Thủy.

“Mộ tiểu thư nếu không muốn gả, có thể không gả sao?” Lục Thủy nói.

“Phụ mẫu chi mệnh môi chước chi ngôn.” Mộ Tuyết lập tức nói.

Nàng muốn gả.

Làm sao lại không muốn gả.

Kiếp trước, nàng cũng không nghĩ không gả.

Bất quá không gả có vẻ như cũng không được.

Khi đó cảm giác gả liền gả, đi theo trong nhà không có khác biệt lớn.

Ai biết nghênh đón nàng là thế giới rục rờ.

“Cho nên, Kiều gia và Băng Nguyên tuyệt vực đều phát thiệp mời ra ngoài.

Làm sao có thể bởi vì Lâm Hoan Hoan gây lại mà thay đổi?” Lục Thủy nói.

Cái này còn không bằng tiếp tục cố gắng đào hôn.

Nếu nàng tự mình đi liên hệ đối phương, làm đối phương nhìn dáng vẻ gầy của chính mình.

Đó chính là tự chui đầu vào lưới.

Mộ Tuyệt gật gật đầu.

Đúng thế.

Nàng muốn đi tham hôn lễ Lâm Hoan Hoan, đến lúc đó tân nương không có, Băng Nguyên tuyệt vực mất mặt.

Đương nhiên, Lâm Hoan Hoan muốn tiếp tục trốn, nàng cũng không để ý.

Nếu như không chạy thoát, đại khái chính là giống Trà Trà nói như thế.

Sau khi biến bản thân ưu tú, sau đó gả đi.

“Hai phần sản phẩm mới.” Âm thanh Lục Thủy đột nhiên truyền ra.

Mộ Tuyệt phát hiện bọn hắn đã đến Hoa Vũ Tuyệt Quý.

“Ta muốn nửa phần, Lục thiếu gia một mình muốn hai phần.” Mộ Tuyệt lập tức nói.

“...”

Đêm khuya.

Lâm Hoan Hoan trở lại chỗ ở của mình.

Nơi này tá túc cũng không quý.

Cho nên sau khi nàng có công việc liền vào ở.

Lúc này Lâm Hoan Hoan ngay lập tức bắt đầu tu luyện, chính là bụng nàng có hơi đau.

Hồi lâu sau, Lâm Hoan Hoan mở mắt.

Nàng cảm thấy.

“Thành rồi.”

Nhìn tay mình, trong mắt Lâm Hoan Hoan mang theo hưng phấn, mang theo chờ mong.

Nàng cảm giác được bản thân đã học xong huyết nhục hiển tế.

Dường như chỉ cần nàng nguyện ý, liền có thể hiển tế thịt dư thừa trên người.

Bất quá cần thiết lập tốt.

Bằng không thì rất nguy hiểm.

“Trước tiên lấy quần áo ra, đúng rồi, còn có tấm gương.”

Muốn xinh đẹp, khả năng thời gian sẽ không quá dài, nhưng nàng vẫn muốn ngay lập tức biết dáng dấp mình ra sao.

“Mộ tiểu thư nói ngũ quan ta đẹp, khẳng định cũng sẽ biến thành hàng yêu diễm.”

Chờ chuẩn bị kỹ càng tất cả mọi thứ, Lâm Hoan Hoan đứng trước gương.

Nàng thế nhưng chuẩn bị rất nhiều quần áo.

Kích thước đều không giống.

Chủ yếu là nàng cũng không biết mặc kích thước thích hợp gì.

Quần áo quá lớn không dễ nhìn, quá nhỏ lúc khôi phục liền dễ dàng bị rách.

Lúc này trước mặt Lâm Hoan Hoan có một tấm gương toàn thân.

Nàng thấp đèn đèn lên.

Chủ yếu là đêm khuya, nếu không bật đèn, cảm giác đặc biệt kinh dị.

Làm tốt hết thầy chuẩn bị, nàng mới nhắm mắt lại, sau đó đi cảm giác thịt dư thừa trên người.

Nàng hiến tế phạm vi nhất định phải không chế tốt.

Bằng không thì quá gây là một chuyện, chỉ sợ xuất hiện nguy hiểm.

Hồi lâu sau, Lâm Hoan Hoan mới thiết lập tốt hiến tế huyết nhục.

Sau đó vận chuyển huyết nhục hiến tế pháp.

Bắt đầu hiến tế.

Chương 913: Thiếp Mời Của Lục Thủy 1

Thiếp Mời Của Lục Thủy 1

Huyết nhục hiển tế vận chuyên.

Lâm Hoan Hoan cảm giác thịt trên người mình bắt đầu co vào, phảng phất đang tiêu thất trong hư không.

Lực lượng bắt đầu mạnh lên.

Mà theo lực lượng tăng mạnh, Lâm Hoan Hoan cảm giác bản thân như nhẹ đi.

Quần áo trở nên rộng rãi.

Thịt thừa bên hông biến mất với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Mặc dù Lâm Hoan Hoan không mở mắt, nhưng nàng có thể cảm giác được.

Nàng biết mình đang gầy đi.

Cảm giác này duy trì nửa giờ.

Nửa giờ sau, Lâm Hoan Hoan mới cảm giác huyết nhục hiển tế hoàn thành.

Lúc này nàng giang hai tay ra mười ngón nắm chặt.

Bàn tay vốn có thịt trở nên thon dài.

Tiếp đó nàng sờ sờ mặt, gầy.

Mặt cũng gầy.

Sau đó nàng chạm vào eo của mình.

Mảnh khảnh, mảnh giống với tỷ tỷ nàng.

Đùi cũng không giống như trước kia.

Xác định những điều này xong, Lâm Hoan Hoan mở mắt ra.

Trong nháy mắt đó, nàng nhìn thấy người trong gương.

Một người xa lạ.

Mái tóc đen dài, đôi mắt sáng rặng trắng tinh, ngũ quan tinh xảo.

Chưa nói tới chim sa cá lặn.

Nhưng tuyệt đối được gọi mỹ mạo.

Quần áo trên người phồng lên, nhưng có thể nhìn ra, đây không phải một tiểu mập mạp.

Có thịt thì có thịt, không có thịt thì không có thịt.

“Đây, đây là ta?”

Lâm Hoan Hoan đung mắt mình.

Giờ khắc này nàng bị chính mình đẹp đến rung động.

Nước mắt to như hạt đậu trực tiếp rơi xuống.

“Một tiểu thư nói rất đúng, ngũ quan ta một chút cũng không kém.”

Nàng cảm thấy mình một chút cũng không thể hơn mấy vị tỷ tỷ, chỉ là khí chất kém rất nhiều.

Sau một lát, Lâm Hoan Hoan mới nhớ tới phải thử quần áo.

Chỉ là vừa mới cầm quần áo lên, nàng liền cảm giác lực lượng đang biến mất.

Mà theo lực lượng biến mất, nàng cảm thấy thịt của mình đang gia tăng.

Bất quá mấy hơi thở, thịt của Lâm Hoan Hoan cũng đều trở về tìm nàng.

Lúc này Lâm Hoan Hoan vẫn còn nhìn tấm gương.

Mà trong gương, xuất hiện cô gái mập nhỏ rõ ràng là nàng quen thuộc.

“Huhuhu!”

Giờ khắc này Lâm Hoan Hoan lại khóc.

Nước mắt hạnh phúc trong nháy mắt biến thành giọt lệ thương tâm.

...

Sáng sớm hôm sau.

Lục Thủy ngồi trong sân đọc sách.

Trời chưa sáng hẳn đã đi ra, hẳn đọc sách không bao lâu, Kỳ Khê liền đưa tới một ít điểm tâm.

“Thiếu gia, đây là phu nhân kêu ta đưa tới.

Nói là điểm tâm lúc thiếu gia thành hôn, để thiếu gia qua xem.

Ném thử hương vị.”

Sau khi Lục Thủy gật đầu, Kỳ Khê tự nhiên lui ra ngoài.

Đối với điểm tâm, Lục Thủy quả thật không muốn thử.

Bất quá dù sao cũng là điểm tâm khi thành hôn.

Nói đến, kiếp trước mẹ hẳn có vẻ như cũng không để hẳn ăn gì.

A, cũng không phải.

Chỉ là khi đó hẳn không phối hợp.

Tuổi trung nhị, khả năng một chút điểm phản nghịch có như vậy.

Có chút chờ mong kết hôn, lại không thể biểu hiện ra ngoài, bên trong miệng khẳng định cự tuyệt.

Trẻ tuổi, ai không có khi thiếu niên cuồng.

Chỉ là hẳn thường xuyên bị nhắc trở về mà thôi.

Đời này, hẳn rất ít bị nhắc trở về.

Cha mẹ khẳng định cảm thấy có chút đáng tiếc, nhi tử lớn lên.

Sau đó Lục Thủy thử một điểm tâm.

Nhai không tệt, hương vị...

Hả?

Ăn ngon như vậy?

Lục Thủy lập tức kinh ngạc đến ngậy người, mẩu thân hẳn biến dị rồi?

Sau đó Lục Thủy lại cầm một cái, nhai còn được, hương vị...

Lục Thủy nhìn điếm tâm cắn được nửa ngậm trong tay, trong mắt có một chút bất đắc dĩ.

Cuối cùng vẫn bỏ điếm tâm vào trong miệng.

Là mẹ ruột.

Về sau Lục Thủy không để ý, tiếp tục đọc sách thuận tiện ăn một chút điếm tâm.

Khó ăn thì khó ăn điếm, nhưng chuyên tâm đọc sách, tạm thời coi như cắn chơi.

Không thèm để ý hương vị, mẩu thân hẳn làm điếm tâm, tuyệt đối nhất lưu.

Có thể so với mẹ.

Chỉ là khi Lục Thủy ăn đến cái thứ ba, lông mày lại nhíu một cái.

Mùi vị ngon hơn so với vừa rồi.

Cái thứ bốn.

Khó ăn hơn cái thứ hai.

Lục Thủy: "..."

Đây đang đùa hấn sao?

Sau đó Lục Thủy để sách xuống,

Dự định nhìn xem có bao nhiêu cái ăn ngon.

Làm hấn thất vọng là, ăn bốn năm cái, đều là mẹ hấn làm.

Không tiếp tục thử nữa, Lục Thủy tiếp tục xem sách.

Thuận tiện lại ăn cái điếm tâm.

Chỉ là lần này lại ăn ngon.

"..."

Không ăn nữa, đọc sách đi.

Lúc mặt trời đi ra, trời đã sáng rõ.

Lục Thủy ăn hết điếm tâm.

Đừng hỏi tại sao.

Lúc này Lục Thủy nghe tiếng bước chân, quay đầu nhìn sang, phát hiện người tới thế mà là mẹ hắn.

Đông Phương Lê Âm đi vào viện Lục Thủy, thị nữ đi theo bên người nàng Kỳ Khê.

“Hôm nau mẩu thân sao rảnh vậy?” Lục Thủy đứng lên tò mò hỏi.

Mẹ hắn rất ít tới.

Có việc đa số đều để hắn tới.

Lần trước bị thương, chuyện từ hôn, mẹ hắn mới tới.

Còn có chính là bị thương lúc đi ra từ Phong Sương hà.

Đông Phương Lê Âm đoan trang ưu nhã đi đến, sau đó để Kỳ Khê lui ra ngoài.

Lúc này Đông Phương Lê Âm mới không có khí chất đoan trang rõ ràng như vậy.

Nàng nhìn Lục Thủy nói:

“Không phải mẩu thân không rảnh, là người ngày nào cũng cùng Tiểu Tuyết Nhi dính vào nhau, mẩu thân không tiệp tới gần.”

Lục Thủy: “...”

“Nhi tử lớn lên nha.” Đông Phương Lê Âm lại nói.

Lục Thủy không muốn đáp lời.

“Mẩu thân lần này muốn nói gì?” Lục Thủy hỏi

Không có việc gì mẹ hắn chắc chắn sẽ không tới.

“Chuyện hôn lễ của ngươi, điếm tâm đã chuẩn bị tốt, hiện tại là thời điếm làm thiệp mời.” Đông Phương Lê Âm nói.

“Thiệp mời có vấn đề gì sao?” Lục Thủy hỏi.

Kiếp trước cũng không thấy thiệp mời có vấn đề gì.

Hắn không cần tự mình đi phát.

Tam trưởng lão sợ hắn ra ngoài mất mặt.

Làm sao có thể để hắn đi phát.

Cho nên mẹ hắn tìm hắn làm gì?

“K iều dáng thiệp mời ta và cha ngươi quyết định liền tốt, dù sao lúc đó chúng ta cũng là gia gia nãi nãi ngươi quyết định, bất quá chuyện phát thiệp mời này phải chính ngươi đi.” Đông Phương Lê Âm nói.

Lục Thủy sững sốt một chút.

Hắn đi?

Đời này xảy ra chuyện gì, cần hắn đi?

Tam trưởng lão lên thiên đài sao?

“Lúc đầu nương có thể giúp ngươi phát, nhưng nương bị cha ngươi cấm túc.” Đông Phương Lê Âm nói.

Lục Thủy: “...”

“Thế nhưng ta phải phát cho ai?” Lục Thủy cảm thấy người khác cũng không biết hắn.

Mà Lục gia tính theo thế lực cũng là thế lực trung đẳng.

Chỉ cần có chỗ gặp nhau đều phải phát.

Cũng không thể để hắn gửi từng nhà?

“Không cần, chỉ có một ít địa phương cần ngươi tự mình đi, nơi khác phái người đưa qua liền tốt.

Còn có cha ngươi đi liền tốt.” Đông Phương Lê Âm nói.

“Những địa phương nào muốn ta đi?” Lục Thủy cảm thấy chỉ có một hai nơi hắn cần phải đi?

“Xảo Vân tông, và Đông Phương gia.

Hai nhà này ngươi phải đích thân đi.

Mà không làm mất cấp bậc lễ nghĩa.” Đông Phương Lê Âm nói.

“Cha không đi cùng ta sao?” Lục Thủy hỏi.

Loại địa phương này hẳn tự nhiên hiểu, đều là một ít trưởng bối.

Một nãi nãi nhà mẹ đẻ, một mẫu thân nhà mẹ đẻ.

Đại khái kiếp trước tính tình hẳn không có tốt, không dám để hẳn đi mất mặt.

Đời này còn không nghiêm trọng nữa, không mất mặt.

Mà không bị dạy làm người.

Cho nên cần hẳn đi một chuyến.

Chương 914: Thiếp Mời Của Lục Thủy 2

Thiếp Mời Của Lục Thủy 2

Đông!

Đông Phương Lê Âm dùng cổ tay gõ con trai mình, nói:

“Cha ngươi già ở đâu?”

Lục Thủy: “...”

Mấy cái năm mươi người.

Chỉ có già mới có thể phản bác.

Lục Thủy nghĩ trong lòng như vậy.

Nhưng hắn không nói.

“Ừm, không cần đi.” Đông Phương Lê Âm nhìn Lục Thủy chân thành nói:

“Ngươi thân là trưởng tử Lục gia, có thể đại diện toàn bộ Lục gia.

Lúc phát thiếp mời, ngươi chính là Lục gia.

Đây là lúc trước gia gia ngươi nói cho cha ngươi.

Năm đó cha ngươi chỉ đi mấy nhà.

Bất quá cuối cùng, ta và cha ngươi cũng sẽ đi một chuyến.”

Lục Thủy: “...”

Đây ý là để ta làm tộc trưởng sao?

Tộc trưởng bị quản?

Tướng không có binh?

Không, ta cự tuyệt.

Đương nhiên, hắn cự tuyệt làm tộc trưởng, phát thiếp mời hắn sẽ không cự tuyệt.

“Chỉ hai nhà này sao?” Lục Thủy hỏi.

“Còn có người chính người muốn phát.” Đông Phương Lê Âm hiểu kỳ nói:

“Nhi tử có bằng hữu sao?”

Người không giống, kiểu dáng thiếp mời không thể giống nhau.”

“Có một chút.” Lục Thủy gật đầu.

Hắn xác thực muốn mời một ít người.

“Có bao nhiêu?” Đông Phương Lê Âm cũng biết con trai mình quen hai ba người.

Nàng đã giúp con trai của nàng nghĩ kỹ thiếp mời bạn bè.

Đến lúc đó người cũng sẽ về đến một nơi.

Như vậy không cần đối mặt một ít trưởng bối thế lực lớn.

Không có áp lực.

Lục Thủy suy nghĩ, phát hiện không ít, đám người Sơ Vũ liền bốn tám, Đâu Răng tiên nhân, thạch đầu nhân, A Man, Lam Dạ quốc, một nhà Hứa Phương, Nhạc Phong bọn họ vẫn vẫn.

Trong lúc nhất thời còn đếm không hết.

Sau đó Lục Thủy nói với Đông Phương Lê Âm:

“Nương, người chuẩn bị trước cho ta một trăm tám đi.”

Đông Phương Lê Âm: “...”

Con trai của nàng lúc nào quen biết nhiều người như vậy?

Bất quá nàng vẫn gật đầu:

“Được.

Chờ tiếp còn muốn cùng Mộ gia thương lượng kiểu dáng cụ thể.”

Bọn họ dự định hai nhà dùng kiểu dáng giống nhau.

Bất quá sẽ có một chút khác biệt nhỏ bé.

Có đôi có cặp.

Nhi tử thành hôn là một chuyện vui vẻ, Đông Phương Lê Âm cao hứng.

“Mẫu thân còn có chuyện khác?” Lục Thủy hỏi.

Thành hôn còn có một số chuyện vụn vặt cần hấn bận rộn, nhưng không sớm như vậy.

Cuối cùng một hai tháng đi.

Hiện tại cũng chỉ có mẹ hấn đề cập với hấn trước, thời gian phát thiệp mời kỳ thật không sớm như vậy.

Đợi đến thời điểm đi Xảo Vân tông và Đông Phương gia.

Hấn thuận tiện phát cho người khác.

Vẫn nên nhìn tình huống.

Khi đó Mộ Tuyệt khả năng đang ở Mộ gia.

“Còn có một việc, Tiểu Tuyệt Nhi để ta mang cho nàng một bàn điểm tâm, người đưa cho nàng.”

Nói xong Đông Phương Lê Âm gọi Kỳ Khê tới.

Lúc này Kỳ Khê bưng một bàn điểm tâm.

Tiếp nhận điểm tâm, Đông Phương Lê Âm liền đưa cho Lục Thủy nói:

“Giúp mẫu thân đưa qua đi.”

Lục Thủy không hề bị lay động.

“Muốn mẫu thân quỳ xuống xin người không?” Đông Phương Lê Âm lại nói.

Lục Thủy: “...”

Sau đó tiếp nhận điểm tâm.

Câu tiếp theo đại khái chính là quỳ xuống, mẫu thân xin người giúp một chuyện.

Không cần thiết không qua được cùng chính mình.

Lục Thủy rời đi, hấn trước một bước rời khỏi viện của mình.

Nếu ở lại, có trời mới biết mẹ hấn sẽ để hấn làm gì.

Bất quá cách ngày thành hôn xác thực gần.

Cũng coi như một chuyện cao hứng.

Chỉ là kế hoạch lớn...

Hắn là kịp.

Nhìn Trùng cốc có thể giúp hắn thut thực lực chân chính của Mộ Tuyết không.

Hiện tại tu vi của hắn sắp 5.3, cuối tháng này 5.4 không có vấn đề gì, cuối tháng sau liền có thể lục giai.

Đến lúc đó hình thức liền sáng tỏ.

Đi trên đường, Chân Võ đột nhiên đi đến bên người Lục Thủy.

“Vừa đi vừa nói.” Lục Thủy nói thẳng.

Cách Mộ Tuyết bên kia còn rất xa, cho nên hắn không thèm để ý.

Đi chậm một chút là đủ.

“Người của Trùng cốc truyền ra tin tức, bọn họ không trực tiếp động thủ, mà lựa chọn chính quy đến thăm.

Hải yêu gần đây dự định kết minh với Thiên Nữ tông, Trùng cốc nhân ngày đó tới cửa bái phỏng.

Căn cứ Nhạc Phong suy đoán, bọn họ muốn ngay hôm đó khiêu chiến Tử Y thần nữ.

Mà tuyệt đối là lấy cơ luận bàn.

Sở dĩ làm như thế, hắn kiêng kị thần nữ Thiên Nữ tông đòi trước.” Chân Võ nói thẳng.

Bởi vì thời gian không có nhiều, hắn chỉ có thể nói nhanh.

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

“Thần nữ Thiên Nữ tông đòi trước?”

“Đúng vậy, trước đó Thiên Nữ tông có thần nữ, mà thần nữ này cùng Trùng cốc hắn xảy ra xung đột, Trùng cốc thua thiệt.”

Lục Thủy gật gật đầu.

Thì ra Mộ Tuyết cũng đang thay thế người khác.

Bất quá Mộ Tuyết thay thế thần nữ Thiên Nữ tông ban đầu.

Mà hình như hẳn là làm nhân vật ảo.

Muốn hôm nào làm Tông chủ Ân Thiên tông không?

Nghĩ nghĩ Lục Thủy cảm thấy vẫn được rồi.

Tông chủ Ân Thiên tông đang nhảy nhót ở Mê Vụ Chi Đô, có trời mới biết ngày nào hẳn có thể đi ra.

Xem ra một chút không kém.

Bất quá Mộ Tuyết làm thần nữ Thiên Nữ tông lâu như vậy, thần nữ chính quy còn chưa xuất hiện.

Xem ra thần nữ kia tám thành là không ở, nếu không sẽ không quan tâm.

“Còn gì nữa không?” Lục Thủy hỏi.

“Tam đại thế lực có động tĩnh, gần đây đều có một ít động tác.

Nhưng trong lúc nhất thời không biết là đang làm gì.

Có vẻ như Chiến Vô Ảnh bỗng nhiên mạnh lên, Nhạc Phong bọn họ không dám tiếp tục chú ý.” Chân Võ nói.

Xem ra Chiến Vô Ảnh và Tiên đình xác thực có quan hệ. Lục Thủy trầm nghĩ.

Đối phương đột nhiên mạnh lên, hơn nữa còn là trong một hai ngày này.

Hẳn là do thần lực của Cửu.

Xem ra những người này đều khôi phục không ít.

Mà đều đang hành động.

“Chuyện Chiến Vô Ảnh kết thúc xong để bọn họ nhìn chăm chăm tam đại thế lực, xem bọn họ muốn làm gì.” Lục Thủy phân phó nói.

Đối với Chiến Vô Ảnh, Lục Thủy không có ý định phớt lờ.

Hắn sẽ chuẩn bị đầy đủ.

Bất quá...

“Có nhìn thấy ma tu Cát An không?” Lục Thủy hỏi.

“Không có, bất quá có thể thử liên hệ, có lẽ có thể liên hệ được.” Chân Võ nói.

“Vậy thì liên lạc một chút, hỏi hắn có bảo hộ lực lượng gia trì không, nếu có thì mua lại.” Lục Thủy nói.

Có sức mạnh của bảo hộ gia trì, như vậy dạy ma tu làm người kia sẽ rất nhẹ nhàng.

Bằng không thì có chút phiền phức.

Bất quá vấn đề cũng không lớn.

Chân Võ đáp vâng.

“Đến lúc đó thiếu gia phải đi một chuyến đến chỗ tu luyện của ma tu chí tôn sao?”

Vị ma tu chí tôn kia hẳn là nhân vật thời kỳ viễn cổ, có thể sẽ có một chút manh mối.” Chân Võ nói.

Nghe được điều này, Lục Thủy đột nhiên nghĩ đến tảng đá huyết hồng sắc kia.

Ma tu Huyết Trần đến từ thời kỳ viễn cổ.

Mà ma tu Huyết Trần là người trên danh sách thí thân.

Xác thực có thể đi một chuyến.

“Đến lúc đó cùng siêu cấp pháp bảo xử lý.” Lục Thủy nói.

Chân Võ không tiếp tục nhiều lời khác.

Những chuyện khác không có chuyện gì để nói.

Trước mắt thiếu gia bọn họ để ý nhất, chính là ma tu kia và Thiên Nữ tông.

Mà chuyện khác cũng cũng không đủ tin tức.

Chuyện Nguyệt tộc, vậy sẽ phải đi Băng Nguyên tuyết vực.

“Đúng rồi.” Lục Thủy đột nhiên nói:

“Sớm nói cho Nhạc Phong bọn họ, đầu năm hãy để lịch trình trống không.”

Chân Võ sững sốt một chút, để lịch trình trống không làm gì?

Bất quá trong chốc lát, hắn liền biết.

Đầu năm thiếu gia phải thành hôn.

Cho nên dự định mời Nhạc Phong và Nhiếp Hạo.

“Vâng.”

Sau đó Chân Võ liền trực tiếp rời đi.

Đi tiếp nữa, phải đến chỗ ở của Thiếu nữ nãi.

Dù chưa nói xong, hắn cũng phải biến mất.

Lục Thủy không để ý Chân Võ biến mất, hắn một đường hướng phía trước, đi vào viện của Mộ Tuyết.

Mới vừa tới viện của Mộ Tuyết, Lục Thủy liền thấy Mộ Tuyết đang ngồi trong sân.

Lúc hắn nhìn thấy Mộ Tuyết, Mộ Tuyết cũng quay đầu nhìn lại.

Bốn mắt nhìn nhau.

“Lục thiếu gia đây là... “Nàng nhìn điếm tâm trong tay Lục Thủy, hơi nghi hoặc một chút, sau đó lại có chút kinh hỉ nói:

“Lục thiếu gia đưa bữa sáng cho ta sao?”

Lục Thủy: “???”

Không phải mẹ ta nói là người gọi người mang đến sao?

“Ừ.” Cuối cùng Lục Thủy nhẹ giọng đáp.

Mẹ ngu xuẩn của ta, người cho là nhi tử người sẽ xấu hổ sao?

...

“Thiếu gia đưa điếm tâm đến Thiếu nữ nãi kia rồi?” Đông Phương Lê Âm hỏi Kỳ Khê vừa mới trở về.

Kỳ Khê trước Lục Thủy một bước, đến phụ cận Mộ Tuyết làm bộ có chuyện bận bịu.

Thẳng đến khi Lục Thủy đi vào, mới rời khỏi.

“Đúng vậy phu nhân, xem ra nói chuyện rất vui vẻ.” Kỳ Khê cúi đầu nói.

Nàng chỉ dám nhìn một chút.

Nhưng xác thực rất vui vẻ.

Đông Phương Lê Âm xoa tay, để Kỳ Khê ra ngoài.

“Nhi tử ngọc khẳng định cho rằng mẹ làm khó hấn.

Nào biết được là vì nương dụng tâm lương khổ.” Đông Phương Lê Âm cười lắc đầu.

...

Chương 915: Thiếp Mời Của Lục Thủy 3

Thiếp Mời Của Lục Thủy 3

“Phốc!”

Mộ Tuyết ăn điểm tâm nhin không được phun ra ngoài, trực tiếp phun trên mặt Lục Thủy.

Lúc này ánh mắt của nàng ửng hồng.

“Lục thiếu gia, điểm tâm nó....”

Lục Thủy mặt không biểu tình xoa xoa điểm tâm trên mặt, sau đó cầm một cái bỏ vào trong miệng.

Cay.

Chua.

Hương vị như lần trước mở ra lò vi ba.

Cuối cùng Lục Thủy ngòì xôm trên mặt đất nôn mửa.

Quyết định.

Chờ đệ đệ muội muội hấn sinh ra, hấn muốn trước đánh một trận lại nói.

Đề nàng hấn hiểu được, cái gì gọi là mẹ nợ con cái trả.

Lâm Hoan Hoan dậy rất sớm.

Nàng chủ động liên hệ hai người bắt nàng, nói cho các nàng địa phương gặp mặt.

Chỉ cần rung động hai người kia trước, các nàng tất nhiên sẽ nói cho trong nhà.

Sau đó nàng có thể đưa ra chuyện không gả.

Muốn không gả tốt cũng tốt.

Oanh!!

Lâm Hoan Hoan đang không ngừng tiêu xài lực lượng.

Chỉ có như vậy, mới có thể làm cho mình gầy đi, kéo dài thời gian.

Tối hôm qua cả đêm nàng đều không thể ngủ.

Đều là hưng phấn, kích động hại.

Sau này nàng cũng là hàng yêu diễm.

Mặc dù không mặc quần áo yêu diễm, nhưng là nàng đã có dung nhan yêu diễm, đáng người yêu diễm.

Hồi lâu sau, Lâm Hoan Hoan tiêu xài xong lực lượng.

Lúc này nàng lập tức chạy trở về gian phòng của mình, sau đó vận chuyển huyết nhục hiển tế.

“Ma pháp chiến sĩ, biến thân.”

Sau khi chỉnh lý xong tư thế, Lâm Hoan Hoan lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được đang biến gầy.

Hồi lâu sau.

Nàng lại tiếp tục biến thành dáng vẻ tối hôm qua.

Duyên dáng yêu kiều, tú sắc khả xan.

Không trì hoãn thời gian, Lâm Hoan Hoan bắt đầu tìm kiếm quần áo thích hợp.

Sau khi mặc quần áo thể thao tương đối rộng rãi.

Lâm Hoan Hoan nhìn mình trong gương, cảm giác chính là tiểu tử tử diễm đậm đáng yêu nhà bên.

“Phải đi tìm các nàng, để các nàng bị dọa phải thông báo trong nhà.”

Bất quá lần này nàng cảm giác khí tức có chút hỗn loạn, lực lượng cũng không ổn định.

Đại khái là tiêu xài lực lượng quá gấp gáp.

Nhưng đều không là vấn đề.

Trông thấy hai vị kia trước lại nói.

Nàng hẹn xong thời gian lập tức sắp đến.

Dù sao nàng cũng không biết mình có thời gian bao nhiêu.

...

Trong rừng cây, Lâm Hoan Hoan đứng bên hồ nước chờ đợi.

Nơi này chính là địa phương nàng ước định.

Chỉ là có vẻ như không thấy đối phương đâu

“Đều qua thời gian hẹn, vì cái gì còn chưa đến?”

Trong nội tâm nàng có chút không hiểu.

Nếu không đến, không chừng nàng sẽ biến trở về.

“Ngươi là ai?”

Đột nhiên âm thanh vang lên ở sau lưng nàng.

Trong lòng Lâm Hoan Hoan vui mừng, vừa mới dự định quay đầu nói chuyện, chỉ là rất nhanh nàng liền phát hiện chính mình vô pháp động đậy.

Bị những người kia cầm cố lại.

“Là ta.”

Nàng lập tức nói.

Giống như biến gậy, giọng nói cũng biến hóa rất nhỏ.

Bất quá vẫn có thể nghe được.

“Ngươi có thể ở đây, nói rõ biết Cửu công chúa Băng Thủy Cơ của chúng ta đang ở đâu, nàng đâu?”

Âm thanh phía sau lại một lần vang lên.

Sau đó Lâm Hoan Hoan cảm giác chính mình động đậy

Trực tiếp bay ra phía sau.

Rất nhanh nàng phát hiện chính mình bay đến trước mặt hai nữ tử mặc màu trắng nhuyễn giáp, chính là hai nữ nhân bắt nàng.

Hai nữ tử này một người cột đuôi ngựa cao, một người hất lên tóc, tư thế hiên ngang.

Dung mạo cũng nhìn rất đẹp.

Xem ra phi thường trẻ tuổi.

Tu vi tứ giai.

Trên thực tế đã hơn một trăm tuổi, Lâm Hoan Hoan biết.

“Ta chính là Băng Thủy Cơ.”

Lâm Hoan Hoan lập tức nói.

Nàng đến là để hai người kia biết, chính mình biến thành xinh đẹp, chính mình cũng có tiềm chất yêu điểm.

Không thể kém hơn mấy vị tỷ tỷ.

Để hai người này kinh ngạc liên hệ trong nhà.

Đùng!

Ba tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên.

Lâm Hoan Hoan cảm giác chính mình xinh đẹp trên mặt truyền đến nóng bỏng cảm giác.

“Coi chúng ta ngốc sao? Cửu công chúa là dạng gì chúng ta không biết?” Nữ tử cột đuôi ngựa cao thu tay lại lạnh giọng nói.

“Thế nhưng ta thật sự là Băng Thủy Cơ, ta chính là Cửu công chúa của các ngươi.” Lâm Hoan Hoan giải thích nói.

Đùng!

Vừa mới nói xong, một bên khác nữ tử hất tóc lên, cũng tát một bàn tay lên Lâm Hoan Hoan.

“Còn diễm, nếu Cửu công chúa có dung mạo như ngươi đã sớm tìm chúng ta khoe khoang.”

“Ta đây không phải đến khoe khoang sao?”

Đùng!

“Còn dám thuận chúng ta nói theo.”

Lâm Hoan Hoan khóc nhìn hai người trước mắt, nói:

“Vậy các ngươi muốn sao mới tin tưởng ta? Ta thật sự là Băng Thủy Cơ.”

Đùng!

“Nói cho ta,

“Các người vì cái gì không tin ta? Ta biết Băng Thủy Cơ có chín tỷ tỷ, còn biết nàng ở Băng Nguyên tuyết vực nước đá cung, còn biết nàng có mấy mẹ kế.”

Đùng!

“Cả gan làm loạn, lại dám điều tra Vực chủ chúng ta.”

Lâm Hoan Hoan cảm giác mặt mình đều bị đánh không dễ nhìn.

“VẬY, VẬY CÁC NGƯỜI CHỜ MỘT LÁT, CHỜ MỘT LÁT LIỀN CÓ THỂ BIẾT.”

Nàng chờ một lát, hẳn là có thể biến trở về.

Đùng!

Lại một cái tát.

“Còn dám kéo dài thời gian.”

“... .”

Lâm Hoan Hoan khóc.

Nàng làm sao cảm giác trước kia cũng từng nhận tội này rồi?

Không đúng, lần này không có Mộ tiểu thư, không có Mộ tiểu thư, vậy không phải nàng không có ai cứu sao?

...

Kiều Càn thu thập đồ đạc, mặc áo bào đen, không đội mũ.

Bởi vì quá dễ thấy.

Trả chỗ ở, hẳn định rời đi Thu Vân tiểu trấn.

Hắn không có ý định trực tiếp rời đi từ trên đường lớn

Bởi vì hắn không xác định, hôm nay muội muội của hắn có rời đi không.

Đi xe lửa Kiều gia xếp hạng hắn xe lửa trước.

Rất dễ dàng gặp người Kiều gia.

Dù sao Kiều gia cũng không chỉ có một mình muội muội của hắn.

Kiều Càn đi ở m trong rừng cây, chỉ cần đi vòng qua liền sẽ trực tiếp đến nhà ga phụ cận, mà tầm mắt tốt, có thể biết đám người muội muội của hắn có ở đây không.

Hắn quan sát qua cánh rừng cây này, bình thường có rất ít người đi qua nơi này.

Chỉ là vừa mới đi không bao xa,

Đột nhiên hắn nghe được có người ở một bên kêu to:

“Ta không biết, ta không biết, các người đừng đánh nữa, đánh nữa ta liền xấu.”

“Không muốn chịu da thịt đau đớn thì nói cho chúng ta biết Cứu công chúa ở đâu.”

“Ta cái cũng không biết, ta nói cái gì các người cũng không tin.”

Kiều Càn nhìn một bên, phát hiện những người kia cách hắn cũng không xa.

Mà hắn nhìn sang, người bên kia cũng nhìn qua.

“Hai tứ giai? Mà vừa nãy không phát giác được khí tức của các nàng.

Hồng bét.”

Cuộc chiến tao ngộ này, hắn không am hiểu.

Mà hai cái tứ giai, trốn đứng dậy rất khó nói có thể xảy ra vấn đề gì không.

Cần phải nghĩ biện pháp để hai người kia kiêng kị.

Từ đó thoát hiểm.

Hai nữ nhân bắt Lâm Hoan Hoan cau mày, các nàng thế mà không phát giác được có người tới gần.

Người này không đơn giản, các nàng trong lúc nhất thời thế mà nhìn không thấu.

Tu vi gì?

Các nàng quyết định thử một lần, vừa có vấn đề lập tức lui.
Khu vực Lục gia, các nàng thật sự không dám quá làm càn.
Chuyện lần trước rõ môn một trước mắt.
Một kiếm đáng sợ kia, sẽ hù chết người.

Chương 916: Chết Bàn Đạo Không Chết Đạo Hữu 1

Chết Bàn Đạo Không Chết Đạo Hữu 1

Hai người bắt Lâm Hoan Hoan nhìn thấy Kiều Càn đột nhiên xuất hiện với vẻ cảnh giác.

Đối phương xuất hiện rất đột ngột. Các nàng không chắc đối phương đến đây để làm gì. Thực lực càng khó nói. Tóm lại, trước tiên cứ thăm dò một chút. Nếu như là người của Lục gia, thì lui.

Cho đến trước mắt, các nàng cũng chỉ là tạt người vài cái, không hề bỏ quan sự tồn tại của Lục gia.

Lực lượng như ẩn như hiện.

Người cột cao tóc đuôi ngựa định lên tiếng hỏi thăm.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy sức mạnh của đối thủ, Kiều Càn đã biết muốn nói gì. Phải đánh đòn phủ đầu, nếu không, để đối thủ ra tay trước sẽ quá muộn. Hai tên tứ giai, hẳn có thể chạy thoát hay không mới là vấn đề.

Nhưng, cần nói gì đây?

Trong đầu Kiều Càn không ngừng suy tư, cuối cùng, vào trước lúc đối phương phản ứng thì lên tiếng, giọng nói bình tĩnh:

“Ta tới tìm nàng.”

Kiều Càn chỉ vào Lâm Hoan Hoan, nói.

Lâm Hoan Hoan nhìn Kiều Càn đột nhiên xuất hiện, nhất thời không có kịp phản ứng. Sau đó nghe thấy đối phương đến tìm nàng, nàng lại càng không hiểu

Đối phương nhận ra nàng?

Không thể nào?

Đến hai người kia còn chưa nhận ra được, khí tức cũng không đúng.

Hai người kia hơi nhướng mày, hành động của đôi phương khiến các nàng có chút khó hiểu. Nhưng trong lòng đang đề phòng nên không dừng hành động lại.

Phải biết, có khả năng người này biết Cửu công chúa bọn họ đã hạ lạc.

Như vậy thì, người áo đen là đồng bọn của người này?

“Người là đồng bọn của nàng ta?” Nữ tử tóc cao hỏi.

“Đồng bọn? Thì ra ta có đồng bọn?” Trong lòng Lâm Hoan Hoan có chút chấn kinh. Nàng không biết mình còn có đồng bọn đấy.

Kiều Càn không biết những người đag xảy ra chuyện gì. Nhưng hắn nhất định phải để những người mang lòng kiêng kỵ.

Nếu nói là đồng bọn có vẻ như sẽ chỉ khiến các nàng có ý ra tay thôi.

“Không, nàng là bằng hữu của Lục thiếu gia, ta chỉ nghe lời của Lục thiếu gia đến tìm nàng mà thôi.” Kiêu Càn đáp.

Ở Thu Vân tiểu trấn, những người này kiêng kỵ cái gì nhất?

Đôi phương kiêng kỵ nhất không phải những thế lực lớn khác mà là Lục gia. Bằng hữu của thiếu gia Lục gia, dù ít hay nhiều đôi phương sẽ không dám làm loạn. Nếu như từng trải nghiệm một kiếm kia thì chắc chắn đôi phương tuyệt đối không dám có ý nghĩ gây loạn.

Mà hai người kia trong nháy mắt vừa nghe được câu này, Kiêu Càn đã thấy họ lui về sau một bước nhỏ.

Các nàng đã chứng kiến một kiếm kia. Nếu không phải vậy thì đã không sợ hãi đến thế.

Rất tốt, đôi phương sẽ không không ra tay bắt chọt.

Trong lòng thở phào một hơi, nhưng Kiêu Càn vẫn không dám có một chút thả lỏng nào. Hắn hiểu được, đến cả người

đồng hành bên hấn đều có thể chỉ trong nháy mắt công kích. Thì nói chi là những người xa lạ này.

“Người biết thiếu gia Lục gia?” Nữ tử buộc đuôi ngựa nhìn về phía Lâm Hoan Hoan, hỏi.

Nếu đôi phương thực sự là bằng hữu của Lục thiếu gia, vậy thì các nàng phải nghĩ cách rời đi. Muốn bắt Cửu công chúa phải cẩn thận chút. Nếu không làm vậy, sẽ chết lúc nào không hay.

Kiều Càn hơi căng thẳng nhìn Lâm Hoan Hoan, nếu như đối phương quá ngu xuẩn, hấn cũng chỉ có thể quay người chạy.

Lâm Hoan Hoan nhìn nữ tử buộc tóc đuôi ngựa, nói:

“Lục thiếu gia? Ta với hấn chỉ mới nói chuyện với nhau vài lần, ta không quen hấn.”

Kiều Càn: “...”

Cô nói thẳng là có quen chẳng phải tốt rồi sao?

Nhưng điều này cũng nói lên một điều là nàng thật sự có quen biết Lục Thủy.

Buộc đuôi ngựa thấy có chút may mắn, xem ra không phải người có quan hệ tốt với Lục Thủy. Nhưng nhanh thôi các nàng liền nhú mày lại.

Bởi vì Lâm Hoan Hoan lại mở miệng:

“Nhưng là. Ta cùng Lục thiếu gia vị hôn thê, Mộ tiểu thư rất quen. Mộ tiểu thư dạy ta tu luyện, cho ta mượn 500 triệu. Còn nói cho ta biết làm sao sinh tồn, hiện tại các ngươi đem ta đánh thành dạng này. Chờ lấy Mộ tiểu thư mang người của Lục gia tìm đến đi. Đúng, Mộ tiểu thư bây giờ đang ở Lục gia. Các ngươi xong. Ngay cả ta cũng dám đánh như vậy. Coi ta là đồng cát đúng hay không? Trái một chút, phải một chút. Có bản lĩnh để cho ta gọi điện thoại.”

Lâm Hoan Hoan kêu to.

Lần này, nữ tử buộc tóc đuôi ngựa có chút bối rối.

Mộ tiểu thư ở Lục gia, các nàng biết. Đối với những người không thể chọc vào, các nàng hỏi thăm rất rõ. Người quen biết với Mộ tiểu thư, các nàng cũng đã loáng thoáng nghe đến. Có người tên là Đông Phương Trà Trà. Là kiều nữ của Đông Phương gia.

Người này là Đông Phương Trà Trà?

Nhìn không giống.

Bất kể là ai, tóm lại không thể tiếp tục tra hỏi nàng ta nữa.

Không chút do dự, hai nữ tử buộc tóc đuôi ngựa và tóc ngang vai liếc nhìn nhau rồi nhanh chóng rút lui.

“Rất xin lỗi, chúng tôi nhận nhầm người, đây là một chút tấm lòng áy náy. Sau này không gặp lại.”

Hai người ném ra hai bình đan dược rồi nhanh chóng ngự kiếm rời đi.

Lục gia cũng không đến mức truy sát các nàng. Đương nhiên, lúc rời đi, các nàng tiện tay giải thoát giam cầm cho Lâm Hoan Hoan. Lần sau phải cẩn thận một chút.

Bị Cửu công chúa bày trò. Đúng vậy, các nàng cảm thấy việc này là kế sách của Cửu công chúa cố ý bày ra. Cửu công chúa học xấu rồi.

Lâm Hoan Hoan nhìn hai người kia rời đi. Nàng nhẹ nhàng thở ra. Vẫn là Mộ tiểu thư tốt. Không ở đây nhưng vẫn có thể che chở cho nàng. Người tốt như vậy, đến hôn nhân cũng tốt. Thế giới rất công bằng. Mộ tiểu thư tốt như vậy, gả cho Lục thiếu gia cũng rất xứng với nàng.

Tất nhiên Lâm Hoan Hoan biết người thực sự cứu nàng là ai. Đó là cái người bị cụt tay. Nàng từng gặp đối phương nhiều lần, có khi còn suýt chút nữa khiến hắn bị liên lụy bị người nhà của nàng bắt. Nếu bị như thế, lòng tự trọng của đối phương chắc chắn phải chịu tổn thương rất nhiều. Thân là một người tàn tật, một khi mất đi tự tôn, muốn lấy lại là quá khó khăn. Cho nên nàng rất áy náy.

Sau đó, nàng muốn cảm ơn người kia. Dù sao sự thật vẫn là đối phương đã cứu nàng. Nhưng khi Lâm Hoan Hoan quay

đầu lại thì nhận ra chỗ đó đã chẳng còn ai.

“Xong, chắc chắn là do hấn cảm thấy cô nàng béo là mình là đại tai tinh.”

Lâm Hoan Hoan cúi đầu tự nhủ.

Nàng đâu có muốn hại đối phương và cũng không phải cố ý làm vậy.

Sau đó, nàng chợt sững sốt, nàng nhận ra hiện giờ là phiên bản xinh đẹp chứ không phải cô nàng mập.

“Nói vậy có nghĩa là cô mập như mình không phải tai tinh, nhỉ?”

Mặc dù tự thuyết phục là vậy nhưng Lâm Hoan Hoan vẫn cảm thấy áy náy. Chờ lần sau có gặp lại thì nàng sẽ đưa cho hấn một quyển khuyên mãi vậy.

...

Kiều Càn rời đi.

Hấn không có ý định ở lại. Khi đế nhà ga hấn đã kiểm tra. Không có người đi theo, và lại không phải ai cũng có thể cảm giác được hấn.

“Hấn không vấn đề gì.”

Kiều Càn đứng ở trong một góc nhỏ. Lúc này, hấn đngag mặc áo choàng đen, đầu đội mũ. Có rất ít người có thể nhìn thấy hấn. Cảm giác được thì càng không thể. Bởi vì đây là áo choàng Lục Thủy cho hấn.

Tất cả mọi người làm tay chân cho Lục Thủy đều có một chiếc áo choàng như này. Có thể che giấu được tất cả cảm giác. Thậm chí có bói toán cũng không thể tính ra. Thứ này đúng là thiên cơ pháp bảo của che giấu.

Nhưng nó chỉ là một thứ Lục Thủy chế tác tùy ý mà thôi.

Nhưng cũng có một số người bói mà họ không thể tránh được. Ví dụ như cái vị mà Sơ Vũ nói cho hấn biết kia. Nghe nói là đại nhân vật có thể giúp đỡ Lục Thủy.

Khi xe Kiều Càn sắp đến, hấn đột nhiên thấy hai người. Một cái người đàn ông trung niên dáng vẻ uy nghiêm và một vị phu nhân xinh đẹp. Nam rất mạnh, còn nữ nhân thì có vẻ yếu ớt.

“Cha mẹ?” Kiều Càn ngạc nhiên.

Sao cha mẹ hấn lại tới đây?

Sau đó hấn lập tức nhớ đến việc muội muội hấn đạt được cơ duyên lớn. Tổ gia gia có lẽ còn chưa đi ra, cần bảo hộ. Về sau Kiều Càn không quan tâm gì nhiều đến mọi chuyện nữa, dù sao hấn cũng chỉ là một tên thiếu gia vô dụng. Hấn cảm thấy thẹn với cha mẹ hấn.

Cuối cùng Kiều Càn cúi đầu bước vào xe lửa.

Đường đi là tự chọn.

Hấn, chỉ muốn còn sống.

Chương 917: Chết Bàn Đạo Không Chết Đạo Hữu 2

Chết Bàn Đạo Không Chết Đạo Hữu 2

Lục Thủy đi về phía đại điện.

Vốn đang ngồi chồm hổm cùng Mộ Tuyết nôn mưa nhưng đột nhiên nghe thấy Tam trưởng lão tìm cho nên chỉ có thể rời khỏi tiểu viện của Mộ Tuyết.

Nhưng Mộ Tuyết đã nói sẽ chờ hắn ở tiểu viện, chờ hắn về rồi cùng đi tiểu trấn ăn gì đó.

Tất nhiên Lục Thủy không từ chối. Trừ khi hắn lại muốn bị phạt.

Nhưng nhìn tình hình trước mắt, hắn không làm bất cứ điều gì khiến vẻ mặt Tam trưởng lão biến đổi.

Lục Thủy nghĩ vậy nhưng vẫn không cho rằng mình có làm sai điều gì.

Nghĩ chắc mình không phải đến để bị phạt đâu.

Ở Lục gia, có lẽ chỉ khi gặp Tam trưởng lão, Lục Thủy mới cần bản thân tỉnh táo.

Rất nhanh, Lục Thủy đã đi tới đại điện.

Vẻ mặt Tam trưởng lão vẫn y như trước đây, duy trì dáng vẻ như thiếu năm triệu. Rất ổn định.

“Thoạt nhìn không có dấu hiệu lên sân thượng, thế mà lại đồng ý ta đi đưa thiệp mời.”

Trong lòng Lục Thủy chất chứa nghi ngờ nhưng không dám biểu hiện ra ngoài, cung kính chào:

“Gặp mặt, Tam trưởng lão.”

Tam trưởng lão nhìn Lục Thủy không nói một lời. Lục Thủy từ cửa đá đi ra so với ai khác đều nhanh. Hoàn toàn là

qua loa hấn tiến vào cửa đá. Bất quá không có mắt mặt, đã là vạn hạnh.

Sau đó Tam trưởng lão lấy ra một tờ thiệp mời ném ra ngoài.

Thiệp mời rơi vào Lục Thủy trước mặt.

“Mấy ngày nữa mang theo thiệp mời đi Băng Nguyên Tuyết Vực một chuyến.” Giọng nói Tam trưởng lão truyền tới.

Lục Thủy nhận thiệp mời, sau đó mở ra đọc, phát hiện đúng là Kiều Dã và Lâm Hoan Hoan. Nhưng phía trên viết là Kiều Càn. Không khác biệt gì lớn. Nhưng người mời hình như là Tam trưởng lão.

“Đây là mời Tam trưởng lão?” Lục Thủy tò mò hỏi.

“Đọc cũng chăm chú thật.” Tam trưởng lão nhìn Lục Thủy nói:

“Ngươi cảm thấy lẽ ra nên viết tên ngươi mới đúng?”

Không, ta lo lắng bọn họ tự cho ta là ngươi, sau đó ném đi hết mặt mũi của ngài, cho ngài công nổi.

Lục Thủy trả lời trong lòng nhưng không dám nói thành tiếng.

Nói ra, có khả năng cao bị Phong Sương Hà thổi gió lạnh.

“Nghe nói ngươi muốn dẫn Mộ Tuyết đi?” Giọng nói của Tam trưởng lão truyền từ trên cung điện xuống.

“Đúng thế.” Lục Thủy gật đầu.

Chuyện như này không nên phủ nhận.

Người toàn tộc đều biết hấn thích Mộ Tuyết. Chuyện công nhận, từ lần từ hôn thất bại bọn họ đã đều biết.

Tam trưởng lão nhìn Lục Thủy, không nói gì.

Mộ Tuyết xuất hiện, khiến Lục Thủy không còn trở thành điều mắt mặt như trước nhưng là so với không có tiền đồ của trước kia.

Trước kia, nó còn không đến mức vì một người phụ nữ mà thay đổi. Bây giờ vì nàng, nó đã thay đổi không ít.

Chủ yếu cũng là lão không thể nói điều gì.

“Lần này đi Băng Nguyên Tuyết Vực, nếu như khiến chúng ta mất mặt xấu hổ, trở về thì đến Phong Sương Hà diện bích hồi lỗi đi.”

“Có vấn đề gì nữa không?” Tam trưởng lão hỏi.

“Không có.” Lục Thủy cúi đầu đáp.

Hắn có thể có vấn đề gì được?

Nếu như thật sự phải đến Phong Sương Hà, tính ra còn tốt. Nếu là Mộ Tuyết không ở Lục gia thì tốt hơn. Đi bắt Chân Thần Duy Nhất cuối cùng của biển, cần Mộ Tuyết không ở nhà.

Như này càng tiện. Không như vậy rất dễ bị Mộ Tuyết phát hiện.

Bắt Chân Thần Duy Nhất, cần vận dụng sức mạnh thiên địa. Quá gần, lúc dùng chắc chắn sẽ bị Mộ Tuyết phát hiện. Như thế khác nào tự chui đầu vào lưới?

“Lần này, Băng Nguyên Tuyết Vực sẽ mở ra Nguyệt Chi Quốc Độ, dùng thiệp mời là người có thể đi vào. Nhớ kỹ, Nguyệt Chi Quốc Độ có điều quý quái, nếu như đi vào, sau khi ra ngoài phải viết ra người đã thấy những gì.” Tam trưởng lão nói tiếp.

Lục Thủy hơi khó hiểu, tại sao muốn hắn viết điều mình thấy?

Nguyệt Chi Quốc Độ có điều gì đặc biệt sao?

Nguyệt Chi Quốc Độ và Nguyệt tộc có liên quan đến nhau hay không?

Lục Thủy không xác định được.

Nếu như có quan hệ với Nguyệt tộc, hắn có thể tra tin tức về Minh xem có hay không. Nếu như có thể biết được nữa kia

của Minh, vậy thì lần sau có gặp Minh hẳn có thể biết được thêm kha khá chuyện.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Minh thật là Minh Nguyệt của Nguyệt tộc.

“Vâng.”

Lục Thủy đáp ứng, không hỏi vì sao. Điều này khiến Tam trưởng lão hơi không quen. Nhưng nếu Lục Thủy có hỏi, lão cũng không có ý định nói tỉ mỉ.

Sau đó, Tam trưởng lão để Lục Thủy lui ra ngoài.

Còn về việc khi nào xuất phát đi Băng Nguyên Tuyết Vực thì tự để Lục Thủy quyết định là được. Đến muộn, thì cứ đi Phong Sương Hà.

“Thoạt nhìn trầm ổn hơn nhiều rồi.”

Tam trưởng lão im lặng tự nói, sau đó nhìn về phía hậu sơn.

Gần đây, bên phía Đại trưởng lão thường xuyên xuất hiện một vài sức mạnh phong bạo. Giống như có vấn đề gì đang phát sinh. Lão vốn định đến hỏi nhưng phát hiện không thể tới gần. Đừng nói là hẳn, đến cả Nhị trưởng lão cũng khó mà vào xem xét tình hình được.

Sau đó, Tam trưởng lão biến mất tại chỗ. Khi xuất hiện trở lại đã xuất hiện ở con đường nhỏ chỗ núi trúc.

“Nhị trưởng lão.”

Tam trưởng lão nhìn thấy nữ hài đứng ở đường nhỏ thì nhỏ cúi đầu cung kính chào.

Nhị trưởng lão nhìn Tam trưởng lão, sau đó nói:

“Vấn đề căn nguyên tại Mê Vụ Chi Đô. Chắc hẳn đó là nơi đó xuất hiện vấn đề.”

“Thực lực của Đại trưởng lão không đến mức có thể khiến luồng sức mạnh kéo dài tới vậy.” Tam trưởng lão tò mò hỏi.

“Là do Đại trưởng lão không hề rời khỏi nơi này.” Nhị trưởng lão nói.

Tam trưởng lão có chút ngạc nhiên. Trong tình hình bình thường, một phần sức mạnh của Đại trưởng lão đều ở trong Mê Vụ Chi Đô. Đây là chuyện mà Đại trưởng lão cảnh giới linh ngộ cao hơn cần làm.

Trạng thái này cũng là vì để một bước hướng đến phía trước. Nhưng lần này có vẻ như đã để lại phần lớn sức mạnh tại Lục gia. Xem ra là chuẩn bị xảy ra chuyện lớn cấp độ Đại trưởng lão. Thời gian điều động lực lượng không có kiểu đó.

Tam trưởng lão vốn định hỏi thăm nhưng lúc này lực lượng phong bạo đột nhiên dừng lại.

Ngay sau khi lực lượng lắng lại, Nhị trưởng lão cất bước đi vào bên trong.

Tam trưởng lão đi theo vào.

Bọn họ nhanh chóng xuất hiện bên hồ nước, nơi này hiện không có cái gì, mặt hồ cũng không có bất kì gợn sóng nào cả.

“Mê Vụ Chi Đô xuất hiện sự thay đổi lớn, không biết sức mạnh ở khu vực không xác định bắt đầu thức tỉnh.”

Thanh âm thông thả vang lên ở trong hồ nước.

“Thần Chúng bị người thần bí làm trọng thương, nhưng lại xuất hiện sinh cơ chưa từng có từ trước đến nay.” Nhị trưởng lão nói.

Thứ sức mạnh không biết này hẳn là có liên quan đến Thần Chúng. Mà Thần Chúng thì đối địch với bọn hắn.

“Người thần bí ấy, là Lưu Hỏa.” Tam trưởng lão cũng nói.

Lúc này, Nhị trưởng lão quay đầu nhìn về phía Tam trưởng lão. Đối với người thần bí trong cửa đá, bọn họ đều biết đến sự tồn tại của người này. Nhưng không ai biết được đối phương là ai.

Vả lại, thực lực của người thần bí kia đã vượt mức bình thường.

Tam trưởng lão không hiểu, có cảm giác Đại trưởng lão cũng đang nhìn hắn.

Hắn nói sai điều gì sao?

Nhưng rất nhanh Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão đã khôi phục bình thường.

“Hôn lễ của Lục Thủy sắp tới.” Nhị trưởng lão nói.

“Thiếp mời cho Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão đã dự lưu xong.” Tam trưởng lão cúi đầu nói.

Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão cũng có người muốn mời. Mặc dù xưa nay đối phương không tới.

Chương 918: Chết Bàn Đạo Không Chết Đạo Hữu 3

Chết Bàn Đạo Không Chết Đạo Hữu 3

Nam Thành.

Sơ Vũ và Kiếm Lạc đi thẳng đến cổng trường học.

“Kiểu xin nghỉ phép suốt như người mà có thể tốt nghiệp?”
Kiếm Lạc nhìn Sơ Vũ, hỏi.

“Chẳng phải ta đã nói là ta không cần lên lớp cũng có thể tốt nghiệp hay sao, luận văn tốt nghiệp ta viết xong rồi.” Sơ Vũ cười nói:

“Ta không giống người, ta nhắm mắt cũng có thể tốt nghiệp. Người có cố gắng thế nào cũng không tốt nghiệp được. Cho nên, chúng ta giống nhau ở chỗ. Đó là có lên lớp hay không cũng chẳng sao.”

Kiếm Lạc liếc Sơ Vũ, quyết định không để ý tới Sơ Vũ nữa.

Sơ Vũ cũng không thèm để ý, bọn đã tới trường học.

Lần này bọn họ dự định lên lớp mấy ngày, sau đó tiếp tục xin phép nghỉ một tuần.

Không đáp ứng?

Không có chuyện không đáp ứng.

Chỉ là vừa mới đến cửa chính, bọn họ phát hiện ở đó chẳng có một ai. Hôm nay bình thường là thời gian lên lớp.

Sao lại không có người?

Cho nên đi gặp chú bảo vệ.

Quả nhiên, lúc bọn họ đến phòng bảo vệ thì thấy một ông chú đang ăn mì tôm.

Sơ Vũ hiếu kỳ hỏi:

“Đại thúc, vì sao mỗi lần nhìn thấy chú, chú cũng đang ăn mì tôm thế?”

Chú bảo vệ ngẩng đầu nhìn Sơ Vũ, dưới mắt của hắn có quầng thâm.

“Lúc ăn điếm tâm là thời gian người lên lớp, lúc ăn trưa thì tan học, ta ăn mì tôm người biết được chắc?” Chú bảo vệ nói.

Trong lúc nhất thời Sơ Vũ không biết nói cái gì.

Là do hắn hỏi sai lúc.

“Nghe nói các người muốn đến Băng Nguyên Tuyết Vực?” Chú bảo vệ vừa ăn mì tôm vừa hỏi.

“Chú này, chú nói xem, chú lợi hại hay là Độc Nhất Chân Thần lợi hại.” Sơ Vũ tò mò hỏi.

Chú bảo vệ run lên, sau đó nói:

“Độc Nhất Chân Thần.”

Thực lực của hắn tu luyện từ trước đến nay ở trước mặt Độc Nhất Chân Thần cũng chỉ là đứa bé thôi.

“Nàng nói ta có thể viết sách thành thần, Có phải là do lần trước người tính sai rồi hay không? Nếu không thử tính lại xem?” Sơ Vũ hỏi.

Chú bảo vệ nhìn Sơ Vũ, sau đó nói:

“Nhắc người một câu. Khi đi Băng Nguyên Tuyết Vực không nên hành động đơn lẻ.”

Còn về vấn đề kia, hắn lựa chọn bỏ qua.

“Có phải mang đến lợi ích cho vị kia hay không?” Sơ Vũ hỏi.

Vị đại thúc này chỉ cần tìm bọn họ, tám chín phần mười đều là có chuyện mang cho Lưu Hỏa.

“Có chứ, các người nói cho vị kia, Huyết Trần còn chưa chết, có thể từ chỗ của hắn ta lấy được được không ít tin tức hắn muốn.” Chú bảo vệ nói.

Sơ Vũ hơi hiếu kỳ, thực ra cái ông chú này biết được khá nhiều điều.

Nhưng hẳn ta lại không dám gặp bấp đùi.

Vì sao đây?

Hắn mở miệng định dò hỏi, chỉ là còn chưa nói thành lời thì xung quanh đã xuất hiện không ít bạn học.

Ra ra vào vào. Mỗi lần nói đến bấp đùi khiêu gì cũng bị gạt đi.

“Quả nhiên, viết tiểu thuyết chỉ là lừa mình dối người thôi. Đúng là có bệnh.”

Giọng Kiếm Lạc truyền tới, nói xong, cũng đi vào trường học.

Sơ Vũ kệ không nhìn.

Đáng tiếc cho một người khá ưa nhìn nhưng lại không biết nói năng. Kiếm Lạc nhìn rất đẹp, kiểu đẹp không giống cùng với Vũ Niết của Đạo Tông.

Thiên phú cũng vậy nhưng là khí chất kém hơn rất nhiều. Có lẽ phần lớn là do nói chuyện quá khó nghe.

Đương nhiên, Sơ Vũ cảm thấy nếu là hẳn là một cô gái, Kiếm Lạc là kiểu không đáng chú ý.

Mộ gia.

“Kiểu dáng thiệp mời đã được chuẩn bị gần xong, người có muốn nói ra ý kiến của mình hay không?” Đường Y nhìn Mộ Trạch bên cạnh rồi hỏi.

“Tự các người quyết định đi.” Mộ Trạch nói.

“Mẫu thân, mẫu thân, có thể làm một cái túi ở trên thiệp mời được không? LÀM vậy để tiện cho việc chứa đồ ấy.” Nhã Lâm giơ tay hỏi.

“Người đi chơi cùng Hỏa Vân Thú đi.” Nhã Nguyệt đuổi muội muội nàng qua một bên.

Kêu nàng đi chơi với Hòa Vân Thú. Nói toàn mấy ý kiến gì đâu.

Nhưng Mộ Tuyết tỷ phải lập gia đình. Không biết đến lúc đó có thể nào nữa.

“Ta đi tìm mấy người khác chơi đây.” Nhã Lâm cụng vào Thủy Vân Thú, ôm Hòa Vân Thú chạy ra ngoài.

Nhìn thấy Nhã Lâm đi ra ngoài, Đường Y không để ý.

Hai vị lão nhân gia cũng ước gì Nhã Lâm chạy tới chơi.

“Dường như Lục gia rất để ý hôn lễ này, bọn họ rất vừa ý Mộ Tuyết tỷ.” Nhã Nguyệt ở một bên cười nói.

Gả đi như vậy chắc chắn là tốt.

Không chừng về sau nàng gả cho người ta, đến việc có được gả đến nhà tốt hay không cũng là vấn đề.

“Cảm giác Mộ Tuyết gả cho Lục Thủy rất ủy khuất.” Đường Y nói khẽ.

Nhưng hình như Mộ Tuyết lại rất thích Lục Thủy, nàng cũng không hiểu.

Mộ Trạch liếc qua Đường Y, trong lòng cười ha ha. Đúng là cách nhìn của đàn bà.

Nếu Lục gia mà biết Lục Thủy là người như thế nào thì việc có cưới hay không cũng là vấn đề.

Mộ Trạch định rời đi, chỉ là vừa mới đứng lên thì lại phát hiện ấn ký ở mu bàn tay Nhã Nguyệt đột nhiên lấp lóe xuất hiện.

Điều này khiến Mộ Trạch khẽ giật mình.

Lúc này Nhã Nguyệt và Đường Y cũng kinh ngạc.

“Tại sao lại hiện?” Nhã Nguyệt cau mày.

Nàng đến hỏi Mộ Tuyết tỷ một chút.

“Có chuyện gì?” Lúc này Đường Y cũng để ý đến.

“Không cần để ý, chỉ là một kiểu liên lạc mà thôi. Giống với tổ địa. Có thể là Khởi Nguyên Thạch ở tổ địa đang hô

úng.” Mộ Trạch bình tĩnh nói.

“Ta đến tổ địa một chuyến.” Mộ Trạch quay người rời đi.

Hắn chau mày. Theo lý thuyết, ấn ký trên người nữ nhi của hắn sẽ không sáng lại nữa.

Xảy ra vấn đề ở chỗ?

Hắn cần phải đến xem Khởi Nguyên Thạch, nếu như Khởi Nguyên Thạch không sáng, vậy thì phải liên lạc với Lục thiếu gia.

Không bao lâu, Mộ Trạch đi đến tổ địa. Khi hắn nhìn thấy Khởi Nguyên Thạch lông mày liền nhíu lại.

Khởi Nguyên Thạch không sáng, vẫn yên lặng nằm ở nơi đó. Cho nên, ấn ký Nhã Nguyệt không phải bị dẫn động vì Khởi Nguyên Thạch đổi diện vị kia.

Điều này vượt qua sự hiểu biết của hắn, hắn nhất định phải liên lạc với Lục thiếu gia.

—— ———

Lục Thủy cảm thiệp mời rời khỏi đại điện.

Từ giờ đến hôn lễ còn một tuần. Dù cho có đi sớm cũng mất cả một tuần.

Một tuần này đủ để hắn tấn thăng lên 5.4.

Dù sao, trong đêm nay là hắn có thể từ 5.2 tấn thăng 5.3.

“Nhưng dù sao gần đây cũng phải cố gắng luyện thể nhiều hơn, đây mới là sát chiêu của mình.”

“Đã lâu không sử dụng đến sức mạnh thiên địa, tích lũy trước mắt không nhiều, nhưng à cũng không ít. Lão cha chắc chắn không phải là đối thủ của ta. Không biết cái tên ma tu muốn dạy ta làm người kia có tu vi gì. Chắc hắn cũng không kém.”

Cái này Lục Thủy biết đến, cho nên hắn cần chuẩn bị thêm một ít gì đó. Nếu thực sự không được, thì mang Ma Bình lên.

Trong lúc Lục Thủy đang tính toán thì đột nhiên điện thoại di động của hắn reo lên.

Là cha vợ gọi tới.

“Chắc không có chuyện mới đó mà Khởi Nguyên Thạch xảy ra vấn đề đâu chứ?” Lục Thủy khó hiểu.

Còn chưa đến một tháng, xem ra là nơi khác khác xảy ra vấn đề.

Sau đó Lục Thủy nhận điện thoại.

“Tiền bối, có việc gì vậy?” Lục Thủy hỏi.

“Lục thiếu gia, gần đây có rảnh không?” Mộ Trạch hỏi.

“Đúng là có rảnh.” Lục Thủy phát hiện đúng là mình không có việc gì làm.

Trước khi đi tham gia hôn lễ Kiều Dĩ, có vẻ như hẳn không có việc gì cần làm. Ngoại trừ mỗi ngày dạo chơi đó đây với Mộ Tuyết.

Đi dạo xong thì lại tiếp tục dạo chơi đông dạo chơi tây. Không biết vì sao mà đi mãi không chán. Chỉ là đi dạo như thế, không có tình cảm cũng đều đi dạo ra tình cảm.

Không đúng...

Không có tình cảm làm sao có thể đi dạo được.

Xong đời.

“Lục thiếu gia còn nhớ rõ ấn ký trên tay Nhã Nguyệt không?” Giọng nói Mộ Trạch truyền tới.

“Nó sáng lên?” Lục Thủy hỏi.

Nếu như không sáng, vậy thì không có vấn đề gì.

Sáng lên mới là vấn đề.

Mà Khởi Nguyên Thạch, phần lớn vẫn đang bình thường.

“Đúng vậy, sáng lên, nhưng Khởi Nguyên Thạch lại không có bất cứ động tĩnh gì. Không biết Lục thiếu gia có biết đây là vì sao không?” Mộ Trạch hỏi.

Ấn ký đôi diện khẳng định là có tồn tại.

“Tỷ lệ cao là nửa khác của Minh.” Lục Thủy nói.

Ngừng một lúc, Lục Thủy tiếp tục nói:

“Bây giờ muốn biết rõ thì một là để Nhã Nguyệt đến Lục gia, hoặc hai là để Mộ Tuyết về Mộ gia.”

Thật ra dù có chọn cái nào, Lục Thủy đều không thể biết cụ thể. Bởi vì tình hình bên phía Nhã Nguyệt là do một tay Mộ Tuyết.

Ý vị này là hẳn không thể nói chuyện với nửa kia của Minh.

Đối phương là nam.

Cho nên, có xác suất cao Mộ Tuyết đã trực tiếp đóng lại thông đạo.

Chương 919: Hôn lễ hợp tác 1

Hôn lễ hợp tác 1

“Đúng, tuần này ta có rảnh.”

Lục Thủy nhắc nhở một câu.

Tuần này trôi qua, hẳn phải đi Băng Nguyên tuyết vực.

Đến lúc đó trở lại cứ cũng không muộn nên đến địa giới ma tu đi dạo một vòng.

Ma tu chí tôn là chuyện nhỏ.

Chân chính quan trọng chính là đi giáo dục vị ma tu kia.

Nói cho hẳn, làm người làm Ma đô phải khiêm tốn.

Để hẳn hiểu được Tu Chân giới không giống với suy nghĩ của mình.

Nếu như là người của Tiên đình, như vậy có lẽ có thể từ trong miệng ma tu đó biết không ít chuyện.

Dù sao người có thể tới thăm dò hẳn cũng đều biết một số việc.

Biết bao nhiêu, toàn bộ nhờ may mắn.

Tóm lại một tuần sau, xác suất lớn nửa tháng này hẳn cần chạy bốn phía.

Chỉ hi vọng đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Chẳng hạn như Mộ Tuyết không nở để hẳn ra ngoài, điều này rất khó chịu.

Có thể một mực ở bên Mộ Tuyết, kỳ thật ảnh hưởng đến kế hoạch rất lớn.

“Lúc Lục thiếu gia thành hôn, sẽ có rất nhiều người đến?” Mộ Trạch bên kia điện thoại đột nhiên hỏi.

“Sẽ có đi.” Lục Thủy suy nghĩ, kiếp trước có không ít người đến.

Nhưng nhất định phải nói là ai.

Hắn không biết.

Cơ bản cũng không nhận ra.

Nhiều nhất nhận biết một vài người thế hệ trẻ tuổi.

Hiện tại, không nhớ rõ khi đó đều biết ai.

“Hắn là có không ít thế lực tiền bối?” Mộ Trạch hỏi.

“Hắn là có.” Lục Thủy hồi đáp.

Bất Diệt tiên nhân cũng được?

Diệp Tân cũng thế?

Cô Ảnh lão nhân khẳng định cũng như vậy.

A Man...

A Man chỉ là Nghịch Tinh, không tính tiền bối.

Dù sao tiền bối thực lực mạnh khẳng định có.

Đến lúc đó có thể mời một vài Thiên Cơ Lô Vĩ, lại đến Thiên Cơ.

Miêu Đồng cũng có thể mời, hắn mang theo đạo lữ.

Người đó cũng tính nhân vật tiền bối đi.

Dù thực lực không hoàn toàn khôi phục, cũng đã thực lực bát giai Vấn Đạo.

Nói ra, Miêu Đồng làm thế nào cùng đạo lữ của hắn giữ tốt đẹp?

Lần sau lúc gặp Miêu Đồng, có thể hỏi một chút.

Tình huống này một chút cũng không bình thường.

Cửu giai cùng một tam giai, thấy thế nào cũng không đúng lắm.

“Mộ Tuyết xuất giá, Mộ gia cũng phải xử lý tiệc cưới, Lục thiếu gia biết không?” Mộ Trạch hỏi.

Lục Thủy gật đầu:

“Biết.”

Ở kiếp trước từng làm qua, bắt quá giác quan không tốt lắm.

Bắt quá cha mẹ hẳn cũng đi, bầu không khí không tính quá kém.

Không ít người của Mộ gia rất cao hứng.

Chẳng hạn như một vài tiểu hài.

“Lục thiếu gia cảm thấy phiền phức không?”

Không bằng hai nhà cùng nhau xử lý, ngay ở Lục gia.

Lục thiếu gia cảm giác thế nào?” Mộ Trạch hỏi.

Lục Thủy sừng sốt một chút, hiếu kỳ nói:

“Chuyện này tiền bối có thể làm chủ?”

Dù có thể, vẫn bối cũng không thể làm chủ.”

“Hôm nay ta sẽ thuyết phục đại ca ta, ngày mai đi tới Lục gia hỏi thăm ý kiến cha người, như thế nào?” Mộ Trạch hỏi.

Lục Thủy nghe đến đó cuối cùng đã rõ ý cha vợ.

Đây là muốn dẫn nữ nhi đến Lục gia.

Trước đó cha vợ cũng không chịu tới.

Vì nữ nhi hẳn cũng chịu đến rồi?

“Tiền bối rất để ý con gái mình.” Lục Thủy mở miệng nói.

“Lục thiếu gia hẳn phải biết, quan hệ này đến Mộ gia.” Mộ Trạch nói khẽ.

“Nếu như có Mộ Tuyết trong tay, tiền bối sẽ như thế sao?”

“Nếu như là Mộ Tuyết, Lục thiếu gia sẽ chờ ta phát hiện sao?”

“Thế thì sẽ không.”

“Mức độ Lục thiếu gia để ý Mộ Tuyết, vượt qua ta để ý Mộ gia, không phải sao?”

Lục Thủy cười không nói, cha vợ nói chuyện có đôi khi rất êm tai.

Ở kiếp trước làm sao không phát hiện nhỉ?

Kỳ thật cha vợ rất dễ nói chuyện.

Còn giúp hấn bảo vệ bí mật lâu như vậy.

Bất quá có thể từ trong miệng cha vợ đào ra cùng lão cha hấn những thứ chung nhận thức liền tốt rồi.

Đáng tiếc, đào không ra.

Hỏi hấn lão cha lại không thực tế.

“Tiền bồi ngày mai tới?” Lục Thủy hỏi.

Lấy thực lực của đối phương, chắc chắn sẽ không ngồi xe lửa tới.

Cho nên không cần chờ ngày kế tiếp đến.

Đến nỗi cuối cùng có thể thương lượng cùng nhau xử lý không.

Cái này Lục Thủy không thêm đề ý, Mộ Trạch cũng không thêm đề ý.

Không được thì thôi.

Được thì được.

“Nếu như không ngoài ý muốn là như thế này, bất quá Lục thiếu gia muốn tiếp xúc ấn ký ra sao?” Mộ Trạch hiếu kỳ nói.

Dù sao đây là nhị nữ nhi hấn.

Không phải Mộ Tuyết.

“Không tiếp xúc, dù sao người mang đến chắc chắn sẽ không sáng.” Lục Thủy nói thẳng.

Hấn tiếp xúc cái kình gì.

Đến phiên hấn sao?

Khẳng định Mộ Tuyết sẽ ra tay.

“Được.”

Mộ Trạch không hỏi nhiều.

Sau đó bọn hấn cúp điện thoại.

Sau khi Mộ Trạch cúp điện thoại, ngay lập tức đi tìm đại ca hần, bắt đầu cố gắng vì ngày mai đến Lục gia.

Muốn thuyết phục đại ca hần không khó.

Dù sao lần này Mộ gia có thể thoát độ tồn tại bên Lục gia.

Đối với gia tộc bọn họ mà nói là một chuyện tốt.

Nhưng muốn thuyết phục Lục gia rất khó.

Bởi vì trước kia không có gia tộc nào đề cập yêu cầu này.

Có chút mặt dày vô sỉ.

Rất nhanh Mộ Trạch tìm đến Mộ Uyên.

Đối với yêu cầu của Mộ Trạch, Mộ Uyên có chút ngoài ý muốn.

Hần nhìn Mộ Trạch hiểu kỳ nói:

“Chúng ta không có vấn đề gì, bất quá Lục gia có thể rất khó đồng ý.”

Vốn là như thế.

Mộ gia và Lục gia căn bản không cùng một đẳng cấp.

Đến lúc đó đi Lục gia, cũng không phải chỉ có thể lực trung đẳng.

Dù là đều đi.

Đối với Mộ gia mà nói cũng không ít chỗ tốt.

Chỉ ít gần trăm năm là như thế này.

Dù sao Lục gia cũng sẽ không che chở gia tộc khác.

Yêu cầu này, quá đáng, chính Mộ Uyên tuyệt đối không dám nhắc tới.

“Ta có thể đi hỏi một chút.” Mộ Trạch mở miệng nói.

“Tại sao phải làm như vậy?” Mộ Uyên cảm thấy Mộ Trạch không có khả năng đột nhiên mới nhớ tới chuyện này.

Mà lấy tính cách Mộ Trạch, vốn đối xử với Mộ Tuyết không tốt, căn bản sẽ không nể mặt đi Mộ gia nói yêu cầu không muốn mặt này.

Nếu như trước kia Lục gia từng có sự tình này còn dễ nói, chủ yếu là chưa bao giờ có.

Đương nhiên, mọi người cũng đều hiểu một đạo lý.

Quan hệ gì từ đầu đến cuối không phải thực lực của mình.

Chỉ có gia tộc mạnh lên, mới chân thật nhất.

Cho nên thông gia với Lục gia, đại bộ phận đều là vì để người trong gia tộc trở nên càng mạnh.

Chỉ có một ít địa phương, căn bản không cần mới có yêu cầu khác.

Bất quá theo bọn hắn biết, cho đến trước mắt, cũng không có thể lực đỉnh cấp thông gia với Lục gia.

Có lẽ ngoài nhận biết của bọn họ có.

“Một vài nguyên nhân khó mà nói ra miệng, bất quá đại ca yên tâm, chắc chắn sẽ không nguy hại đến trong tộc.” Mộ Trạch giải thích nói.

Hắn vô pháp giải thích, cho nên không có ý định nói láo, quá khó tròn.

Tổ địa chuyện, hắn từng giải thích, bất quá đại bộ phận đều nói chính hắn cũng không hiểu làm sao làm được.

Có lẽ là nguyên nhân được tuyển chọn.

Mộ Uyên nhìn Mộ Trạch thật sâu một cái, hiểu kỳ nói:

“Từ khi Mộ Tuyết sinh ra, người liền thay đổi.

Cảm giác có không ít chuyện đang gạt chúng ta.

Như ngày ấy, đột nhiên nói cho ta, người và Lục gia đạt thành thông gia.

Muốn sau khi Mộ Tuyết trưởng thành gả vào Lục gia.

Mà toàn bộ câu chuyện trong đó, người chưa hề nói với chúng ta.

Mộ gia chúng ta và Lục gia, có thể một điểm chung cũng không có.”

Mộ Trạch cúi đầu không nói lời gì.

Cuối cùng Mộ Uyên không nói thêm gì nữa.

Chỉ là bình tĩnh nói:

“Người đi đi, thành công hay không đối với chúng ta đều không có tồn thất gì.

Nếu như thành công, đối với Mộ gia xác thực có không ít chỗ tốt.”

Chương 920: Hôn lễ hợp tác 2

Hôn lễ hợp tác 2

Mặc dù không biết Mộ Trạch đi vì cái gì, nhưng đây quả thật là một chuyện tốt.

Dù sao hấn không dám mở miệng.

Mộ Trạch dám mở miệng, hấn cũng rất chờ mong.

Đương nhiên, Mộ gia nên chuẩn bị, vẫn phải chuẩn bị.

Mộ Tuyết cuối cùng phải đón từ Mộ gia.

Mộ Tuyết ngồi trong viện chờ Lục Thủy, bất quá đột nhiên tiếp được điện thoại.

Là Nhã Nguyệt.

“Nhã Nguyệt?” Mộ Tuyết nhận điện thoại hỏi.

Hôm nay Nhã Nguyệt thế mà sẽ gọi điện thoại cho nàng.

“Mộ Tuyết tử, trên tay của ta lại sáng lên.” Âm thanh Nhã Nguyệt có chút nhỏ.

Đối với ấn ký xuất hiện lấp lóe, nàng ngược lại không lo lắng gì

Chủ yếu là Mộ Tuyết tử nói, sáng ra phải nói với nàng.

Cho nên nhanh chóng nói.

Nghe được câu này, Mộ Tuyết có chút ngoài ý muốn.

Nàng lưu lại phong ấn cũng không bị đột phá.

Ấn ký sao lại sáng lên?

Nghĩ nghĩ Mộ Tuyết cảm thấy phải về thăm nhà một chút.

Dùng có gì trở về mới tốt đây?

Suy tư một chút, Mộ Tuyết cảm thấy nàng trở về rất phiền toái.

Nhưng Nhã Nguyệt tới liền dễ dàng.

“Nhã Nguyệt, gần đây có muốn tới chơi một chút không?”
Mộ Tuyết hỏi.

“Không biết mẫu thân có đồng ý không, lát nữa ta hỏi mẫu thân một chút.” Nhã Nguyệt lập tức nói.

Đi Lục gia chơi một hai ngày khẳng định muốn đi.

Đương nhiên, chỉ có thể một hai ngày, bà ngoại và ông ngoại ở nhà, đi ra ngoài nhiều, lão nhân gia sẽ cô đơn.

Về rồi ở bên cạnh bọn họ.

“Được, nếu như dì Đường không nhường, ta sẽ nói với dì Đường.” Mộ Tuyết nói.

“Được rồi, Mộ Tuyết tử.” Âm thanh Nhã Nguyệt nhẹ nhàng.

Về sau bọn họ kết thúc cuộc nói chuyện.

Mộ Tuyết tự nhiên tiếp tục chờ Lục Thủy trở về.

...

Gọi điện xong Nhã Nguyệt đang suy nghĩ làm sao mở miệng với mẫu thân nàng.

Hiện tại tay lại không sáng.

Nàng cũng không hiểu vì cái gì.

Bất quá cho Mộ Tuyết tử nhìn một chút đại khái liền tốt.

Mặc dù Mộ Tuyết tử không có tu vi, nhưng cảm giác rất lợi hại.

Do dự hồi lâu, Nhã Nguyệt rốt cục nghĩ kỹ nói thế nào.

Chỉ là lúc vừa mới tìm tới mẫu thân nàng, phát hiện phụ thân nàng trở về.

“Cha.” Nhã Nguyệt nhu thuận gọi một tiếng.

“Thu thập một chút, ngày mai đi một chuyến đến Lục gia.”
Mộ Trạch mở miệng nói.

Chuyện đàm hôn lễ, đương nhiên cần vợ chồng bọn họ cùng đi.

“Đi Lục gia?” Đường Y có chút không hiểu.

“Ta, ta cũng đi.” Nhã Nguyệt nhắc tay nói.

Mộ Trạch mắt nhìn Nhã Nguyệt, cuối cùng gật đầu.

Nhã Nguyệt nhẹ nhàng thờ ra.

Không cần kiểm có nữa.

Ngày kế tiếp.

“Phụ thân Mộ tiểu thư muốn tới?”

Lục Thủy cùng Mộ Tuyết đang đi xuống núi.

Cũng không phải đi đón bọn họ.

Chỉ là xuống dưới dạo chơi.

Dù sao những người này không phải ngồi xe lửa đến, ai biết muốn xuống ở đâu.

Đại khái đường sẽ trực tiếp đi tìm người đối ứng.

Chẳng hạn như đại tộc trưởng Lục gia.

“Ừm.” Mộ Tuyết gật đầu nói:

“Nói là có quan hệ với hôn lễ.”

Mộ Tuyết có chút không hiểu, phụ thân nàng làm sao lại đột nhiên tới vì chuyện này?

Bất quá Nhã Nguyệt ngược lại thuận tiện theo tới.

Chỉ là có chút trùng hợp.

Không chỉ trùng hợp, hành vi của phụ thân nàng quá khác thường.

Căn cứ ở kiếp trước, phụ thân nàng hành động quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Nàng còn ở Lục gia, phụ thân nàng sao lại tới đây chứ?

Kiếp trước gặp cũng không gặp nàng, nàng trở về cũng không chào đón.

Cũng cơ bản sẽ không đến Lục gia.

Giống như không có nữ nhi là nàng.

“Chẳng lẽ là vì ấn ký trên tay Nhã Nguyệt?”

“Thế nhưng hẳn tới tìm ai?”

Mộ Tuyết đột nhiên nghĩ đến gì đó

Sau đó nhìn Lục Thủy tò mò hỏi:

“Lục thiếu gia và phụ thân ta có quan hệ tốt giống không sai.”

“Tiền bối là một người rất tốt.” Lục Thủy mở miệng nói.

Nói chuyện còn dễ nghe.

Mộ Tuyết bộ dạng phụng tòng, cảm giác Lục Thủy có phải là hàng giả hay không.

Bất quá đã tìm được vấn đề

Lục Thủy khẳng định ray tay với phụ thân nàng.

Ấn ký trên tay Nhã Nguyệt và Khởi Nguyên Thạch có quan hệ.

Lần trước Khởi Nguyên Thạch xuất hiện dị thường, có người đang thỉnh cầu liên hệ.

Lục Thủy khẳng định tham dự trong đó.

Mà đạt được tin tức trọng yếu nào đó

Hoặc chính là phát hiện nguy hiểm gì, sau đó Lục Thủy ra ngăn chặn nguy hiểm.

Hiện tại ấn ký của Nhã Nguyệt sáng lên, mang ý nghĩa nguy hiểm mới sắp xuất hiện.

Cho nên, vì Mộ gia, cũng vì Nhã Nguyệt.

Phụ thân hẳn lựa chọn viếng thăm Lục gia.

Đến nỗi yêu cầu gì, thành công hay không không quan trọng.

Quan trọng chính là để Lục Thủy xem ấn ký người đối diện đó

Thế nhưng Lục Thủy biết nàng có biện pháp.

Cho nên, toàn bộ hành trình hẳn không cần làm gì.

Mộ Tuyết cảm thấy mình, xác suất lớn đã đoán đúng.

Cho nên dù Nhã Nguyệt không yêu cầu, cũng sẽ bị mang đến.

Sau đó Mộ Tuyết cũng không thêm đề ý, dù sao nàng trông Nhã Nguyệt là được.

Cái khác đề tự Lục Thủy bận rộn đi.

Đến nỗi Khởi Nguyên Thạch rốt cuộc xảy ra chuyện gì, hiện tại nàng cũng không thêm đề ý.

Có vấn đề Lục Thủy sẽ giải quyết.

Giải quyết không được, qua một khoảng thời gian liền sẽ giải quyết.

Nàng nhúng tay, dễ dàng xáo trộn cách làm của Lục Thủy.

Phụ đạo nhân gia, nàng có biện pháp nào?

Chỉ có thể nghe Lục Thủy.

Ai bảo Lục Thủy là phu quân nàng đâu?

Mà nàng còn tin tưởng Lục Thủy.

Tin tưởng Lục Thủy sẽ không để nàng thương tâm.

Đời này Lục Thủy không và phụ thân nàng trở mặt là biết.

Có thể thuận lợi đi vào tổ địa, hẳn cũng là công lao của Lục Thủy.

Mặc dù Lục Thủy đang điều tra chuyện tiên đoán phiến đá.

Nhưng hẳn chưa hề xem nhẹ chính mình.

Lục Thủy yêu, từ đầu đến cuối chỉ xoay quanh nàng.

Chính là khi yêu nhiều, rất muốn ăn đòn.

Đương nhiên, nàng đã tiếp nhận, cũng phải đánh.

Đời này Lục Thủy thật bận rộn.

Bất quá đời này không nhìn thấy, Lục Thủy người giận dữ vì nàng san bằng Mộ gia.

Một lần nhìn là đủ.

Dù sao nàng cũng không muốn để Lục Thủy tức giận như vậy.

“Lục thiếu gia hôm nay muốn ăn gì? Ta mua.” Mộ Tuyết mở miệng nói.

Đến nỗi chuyện phụ thân nàng, không có gì để hỏi.

Kỳ thật nàng cũng không biết chuyện phụ thân nàng nhắc tới, rốt cuộc có thể thành hay không.

“Mộ tiểu thư có mang tiền?” Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

“Lục thiếu gia có thể cho ta mượn không?” Mộ Tuyết hỏi.

Lần này nói gì nàng cũng phải mua cho mình bánh bao chay.

Lục Thủy quá đáng, mỗi ngày đều cho nàng ăn bánh bao thịt.

Thật sắp bị Lục Thủy cho ăn mậ.

“Mộ tiểu thư còn nhớ rõ thiếu ta bao nhiêu tiền không?” Lục Thủy tò mò hỏi.

“Nhớ kỹ, đều ghi trong sổ tay.” Mộ Tuyết cầm sổ tay quơ quơ nói.

Lục Thủy nhìn sổ tay, vẻ mặt bình tĩnh nói:

“Mộ tiểu thư có thể để cho ta xem một chút không?”

Chỉ cần để ta cầm được, hiện tại ta liền để nó phát nhiệt.

Sau đó nói, sổ sách của ngươi, bản thiếu gia tiêu.

Hắn sẽ không bị hoài nghi gì.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, có chút chờ mong.

Bất quá Mộ Tuyết thu sổ tay vào, nói:

“Nếu Lục thiếu gia muốn tra, có thể đi nhà kho.

Ta để Đinh Lương đi đăng ký tiền nợ Linh thạch.”

Mộ Tuyết sẽ không đưa sỏ tay cho Lục Thủy.

Ý đồ xấu nhiều như vậy.

“Đi thôi, mua thịt bánh bao ăn.” Lục Thủy đi ở phía trước mở miệng nói.

Mộ Tuyết ở phía sau quay đầu hừ một tiếng.

Không cho người.

Bắt quá lập tức đuổi theo.

Ăn bánh bao liền ăn bánh bao.

Dù sao Lục Thủy mua nàg đều ăn.

Độc dược cũng ăn.

“Nói đến hai ngày nay đều không nhìn thấy Hoan Hoan, ta còn muốn nhìn dáng vẻ gầy đi của nàng.” Trên đường đi Thu Vân tiêu trần, Mộ Tuyết hiếu kỳ mở miệng.

“Đại khái biến thành xinh đẹp, sau đó đi gặp mặt người bắt nàng, tiếp theo bị bắt về.” Lục Thủy thuận miệng nói, sau đó lại bổ sung:

“Coi như khi đó không bị bắt về, về sau hẳn cũng sẽ bị bắt về.

Thời hạn hôn lễ sắp tới.”

Mộ Tuyết gật gật đầu, rất đồng ý thuyết pháp của Lục Thủy.

Cuối cùng không biết Hoan Hoan có cảm giác gì.

Chương 921: Hôn lễ hợp tác 3

Hôn lễ hợp tác 3

“Đúng rồi Lục thiếu gia, đến lúc đó chúng ta có thể tới gần Băng Thủy Cơ không?” Mộ Tuyết tò mò hỏi.

Không tới gần, thì không thể để Băng Thủy Cơ Lâm Hoan Hoan kinh ngạc nàg đến.

Lục Thủy lấy thiệp mời ra nói:

“Thiệp mời này đại diện cho mặt mũi Tam trưởng lão.

Mặc kệ là Kiều gia, hay là Băng Nguyên tuyệt vực cũng không dám ngăn cản chúng ta.”

Mặt mũi đại trưởng lão và Nhị trưởng lão khả năng đều không dùng tốt như Tam trưởng lão.

Dù sao niên đại với Tam trưởng lão tương đối gần, người còn chưa chết sạch.

Đương nhiên rõ ràng thực lực của Lục gia Tam trưởng lão.

Cùng thời đại, đại khái không mạnh bằng Tam trưởng lão.

Cùng giai?

Cùng giai cũng không đủ đánh.

Nhị trưởng lão và Đại trưởng lão có niên đại quá lâu, chết không sai biệt lắm.

Không chết, đại bộ phận đều ở thế lực trong đỉnh cấp.

Mộ Tuyết gật gật đầu, nàg rất hiếu kỳ mắt mặt tính lên ai.

Rất nhanh nàg liền biết, Lục Thủy mắt mặt từ trước đến nay đều tính lên Lục gia.

Sau đó Lục Thủy mua bánh bao, vừa mới ăn hai miếng, Mộ Tuyết nhận điện thoại.

Là Nhã Nguyệt gọi tới.

“Nhã Nguyệt đến.” Mộ Tuyết nhìn về phía Lục Thủy.

“VẬY ĐI QUA NHÌN MỘT CHÚT.” LỤC THỦY LẬP TỨC NÓI.

MẶC DÙ HẮN KHÔNG THỂ TRỰC TIẾP ĐI KIỂM TRA ÁN KÝ, NHƯNG ĐỂ HẮN NHÌN MỘT CHÚT, XÁC SUẤT LỚN CŨNG SẼ BIẾT MỘT CHÚT.

KHÔNG BAO LÂU, BỌN HỌ Ở TRÊN ĐƯỜNG PHỐ NHÌN THẤY NHÃ NGUYỆT VÀ NHÃ LÂM.

LỤC THỦY CŨNG KHÔNG NHÌN THẤY CHA VỢ BỌN HẮN.

“TỶ TỶ.” NHÃ LÂM NGAY LẬP TỨC CHẠY TỚI ÔM MỘ TUYẾT.

BỆP!

THỦY VÂN THÚ RÓT XUỐNG TỪ TRÊN ĐÀU NHÃ LÂM.

THỦY VÂN THÚ BUỒN NGỦ NHÌN CHĂM CHĂM NHÃ LÂM.

CẢM THẤY CHỦ NHÂN SẼ ĐỘNG ĐẬY.

SAU ĐÓ RẠO RỰC, THỦY VÂN THÚ NHẢY ĐẾN TRÊN ĐÀU NHÃ NGUYỆT.

VẪN LÀ NƠI NÀY THOẢI MÁI.

NHÃ NGUYỆT NGƯỢC LẠI KHÔNG ĐỂ Ý THỦY VÂN THÚ.

DÙ SAO CŨNG KHÔNG NẶNG.

MỘ TUYẾT SỜ SỜ ĐÀU NHÃ LÂM, CƯỜI NÓI:

“CÓ MANG ĐỒ ĂN VẶT CHO TỶ TỶ KHÔNG?”

“CÓ, CÓ, ĐỀU GẠT MẪU THÂN MANG THEO.” NÓI RỒI NHÃ LÂM LIỀN LẤY RA MỘT ĐỒNG ĐỒ ĂN VẶT TỪ NHỎ TRONG HÀNH TRANG

MỘ TUYẾT NHẬN LẤY TẤT CẢ.

“CÒN CÓ CHO TRÀ TRÀ TỶ TỶ.” NHÃ LÂM LẠI LẤY RA MỘT CHÚT NÓI.

“TRÀ TRÀ TỶ TỶ ĐI RA NGOÀI THÁM HIỂM, PHẢI QUA MẤY NGÀY NỮA MỚI TRỞ VỀ, TỶ TỶ NHẬN TRƯỚC.” MỘ TUYẾT NHẸ NÓI.

“ĐƯỢC.” NHÃ LÂM ĐƯA ĐỒ ĂN VẶT CHO MỘ TUYẾT.

LỤC THỦY CẢM GIÁC TIỂU GIA HỎA NÀY KHÔNG BIẾT LÀM NGƯỜI, KHÔNG CHO TỶ PHU SAO?

CÓ CƠ HỘI SẼ ĐÁNH MỘT TRẬN.

Bất quá Đông Phương Tra Tra đã ở bên trong vài ngày, vẫn chưa hề đi ra.

Không biết hiện tại ở cấp thượng tầng hay là hạ tầng.

Bất quá không đến nỗi có nguy hiểm gì.

Thượng tầng khinh thường ra tay với nàng, hạ tầng người có thể bay cũng không coi là nhiều.

“Đi thôi, về trước.” Mộ Tuyết nói với Nhã Nguyệt và Nhã Lâm.

Sau đó nhìn Lục Thủy, mang theo ý cười ngọt ngào.

“Đi thôi.” Lục Thủy ở phía trước dẫn đường.

Hắn có biện pháp nào?

Mộ Tuyết nói gì chính là cái đó.

Ai bảo Mộ Tuyết làm hắn thích như thế đâu?

Bất quá vì để Mộ Tuyết thuận tiện đi lại, đồ ăn vặt đều bị Lục Thủy cầm.

Mộ Tuyết đi bên người Lục Thủy, dắt Nhã Lâm, một tay Nhã Lâm khác được Nhã Nguyệt dắt.

Trên đường Lục Thủy có thể nhìn thấy ấn ký trong tay Nhã Nguyệt.

Nhìn thấy trong nháy mắt, hắn liền biết không phải thông tin của Minh.

Là thông tin đến từ ngoại bộ.

Quả nhiên là một nửa khác của Minh.

Nhưng tín hiệu không ổn định, có thể kết nối thông tin hay không vẫn là vấn đề.

Lần sau phải để Minh đặt ấn ký ở trên người bố vợ.

Đây là biện pháp.

Như vậy tháng sau liền có thể tìm ra một nửa khác của Minh.

Rất tốt, thu hoạch lần này rất lớn.

“Xem ra có không ít thu hoạch.” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, mang theo ý cười.

Nếu như vậy, nàng sẽ không tham dự.

Chờ xuống sẽ phong hết thầy thông đạo trong ấn ký của Nhã Nguyệt.

Như vậy cũng có thể bảo đảm Nhã Nguyệt không bị cuốn vào trong đó.

Nếu chuyện này và những thứ như tiên đoán phiến đá có quan hệ, đối với tương lai Nhã Nguyệt mà nói, có ảnh hưởng quá lớn.

Là tốt hay là xấu khó mà đoán trước.

Kiếp trước sau khi Nhã Nguyệt lấy chồng, cũng phát ra vui vẻ từ phế phủ.

Gả đi tốt hơn dì Đường.

Nàng và Lục Thủy bị cuốn vào ngược lại không có gì, những người khác quá nguy hiểm.

Cấp độ căn bản không giống.

...

Lúc Mộ Tuyết các nàng trở lại sân, Lục Thủy không lưu lại.

Tỷ tỷ muội muội các nàng muốn nói chuyện phiếm, một nam nhân như hấn ở lại làm gì?

Đi tu luyện không vui sao?

Tu vi hấn hiện tại là 5.3, lại đi tăng thể thuật lên tới ngũ giai, không, tăng lên tới lục giai.

Đến lúc đó dùng thể thuật đơn đấu với cha hấn.

Hấn không tin, tay còn có thể bị đánh gãy.

Đi vào quảng trường, Lục Thủy liền định tu luyện thể thuật.

Bất quá hấn rất hiếu kì, cha vợ và cha hấn có thể nói những gì.

Hai người kia có chung nhận thức, nói đồ vật không biết có điều hấn muốn biết không.

Đến nỗi hai nhà hợp tác hôn lễ, hấn không có cảm giác gì.

Cha hấn có thể đồng ý hay không, vậy cũng không biết.

...

“Hợp tác? Có thể.” Lục Cổ nói thẳng.

Đối mặt với yêu cầu của Mộ Trạch, Lục Cổ không chần chờ chút nào.

Một lời đã đồng ý.

Tốc độ đồng ý này, làm Mộ Trạch cảm giác Lục Cổ muốn từ chối.

Chỉ là Đường Y cũng kinh ngạc.

Đây là, đồng ý rồi?

Kỳ thật nàng cũng cảm thấy hợp tác tốt một chút.

Bởi vì hai nữ nhi của nàng có thể trực tiếp tới xem tỷ tỷ các nàng thành hôn lấy chồng.

Dù sao hai nhà quy mô không giống.

Lục gia bên này mới có thể biểu hiện được tràng cảnh Mộ Tuyết thành hôn.

Cũng càng náo nhiệt.

Nhưng ngay từ đầu nàng cũng cảm thấy Lục gia sẽ không đồng ý..

Tới chính là đến mắt mặt.

Nhưng phu quân nhà mình muốn mắt mặt, nàng có biện pháp nào?

Nàng gả cho Mộ Trạch, nói chuyện rất ít chắc chắn.

Bất quá lần này đến, nàng cũng đến thăm Mộ Tuyết, nhìn xem Mộ Tuyết ở Lục gia sống ra sao.

“Lục huynh đồng ý rồi?” Mộ Trạch có chút không tin, cảm thấy vẫn phải nói rõ ràng:

“Đến lúc đó đại bộ phận người của Mộ gia, cùng người được mời, đều sẽ tới Lục gia.

Hai phe hợp tác, có thể có chút phiền phức.”

“Không phải càng náo nhiệt sao?” Lục Cổ cười nói:

“Chuyện này đối với Lục gia chúng ta mà nói không có bất kỳ độ khó nào, đến nỗi thứ khác, Lục gia không suy xét.”

Lợi ích gì, chỗ tốt hay không chỗ tốt, Lục gia, không có gì để suy xét.

Hôn sự con trai của hắn, đương nhiên náo nhiệt một chút mới tốt.

Đương nhiên, nếu có người dám quấy rối, như vậy Lục gia cũng sẽ không khách khí.

“Có chút ngoài ý muốn.” Mộ Trạch nhìn Lục Cổ chi tiết nói:

“Chuẩn bị không ít lí do thoái thác, trong lúc nhất thời không dùng được.

Đối với Lục gia mà nói, đó cũng không phải chuyện kiêng kỵ gì sao?”

Lục Cổ cười lắc đầu:

“Đây đối với chúng ta mà nói, vốn là một chuyện tốt.”

“Vậy tại sao trước kia Lục gia chưa bao giờ có chuyện này?” Mộ Trạch tò mò hỏi.

“Từng có.” Lục Cổ suy nghĩ một chút nói:

“Tựa như rất sớm rất sớm trước kia, lúc ta thành hộ từng nghe nói qua.

Gần đây sở dĩ không có, là từ trước đến nay không ai đề cập qua.

Chúng ta nói sẽ lộ ra vô lý.”

Dù sao nhà gái bên kia muốn làm hôn lễ, bọn họ không có khả năng để đối phương cũng tới.

Một khi đưa ra, đối phương không tiện cự tuyệt, như vậy tất nhiên sẽ gây vẻ không thích.

Chuyện đại hôn, đương nhiên vui vẻ quan trọng nhất.

Mộ Trạch cùng Đường Y có chút ngoài ý muốn.

Hóa ra là như vậy.

Cho nên chỉ cần có người nhắc, như vậy Lục gia tất nhiên sẽ đáp ứng?

“Vậy lúc trước Lục huynh thành hôn...” Mộ Trạch có chút hiếu kỳ.

Lúc Lục Cổ thành hôn, thế nhưng không có.

Quan hệ của Lục Cổ và Đông Phương Dạ Minh, Mộ Trạch hiểu một chút.

Cho nên bọn hắn hẳn sẽ đưa ra yêu cầu này.

“Là huynh trưởng kiên trì muốn bản thân xử lý.” Đông Phương Lê Âm ở một bên nhẹ giọng cười nói.

Chương 922: Muốn tổ chức hôn lễ trước không? 1

Muốn tổ chức hôn lễ trước không? 1

Đúng vậy, năm đó Đông Phương Dạ Minh và Lục Cổ quan hệ không đồng nhất.

Lục Cổ từng đề cập với Đông Phương Dạ Minh cùng nhau xử lý.

Vừa vặn có thể tiết kiệm một khoản tiền vì Đông Phương gia.

Thời điểm đó Đông Phương gia vẫn đang xuống dốc, muốn làm tốt hôn lễ phải tốn hao không ít.

Nhưng mà Đông Phương Dạ Minh trực tiếp cự tuyệt.

Hắn vỗ bàn nổi giận gầm lên một tiếng, lực lượng lớn nói với Lục Cổ:

“Đông Phương gia ta làm lên.”

Sau đó Đông Phương Dạ Minh ăn xong lâu thổ.

Thiếu Mộc Cận không biết bao nhiêu Linh thạch.

Khi đó phô trương rất cao, nhưng Đông Phương Dạ Minh tích súc như vậy, Đông Phương gia đáy nồi như vậy, nơi nào chịu đựng được.

Đương nhiên, Lục Cổ cùng Đông Phương Lê Âm đều biết Đông Phương Dạ Minh không phải đang giận.

Chỉ là đơn thuần muốn xử lý một trận vì Đông Phương Lê Âm mà thôi.

Từ việc Đông Phương gia bọn họ xử lý.

Đông Phương gia không có tiền, nhưng Đông Phương Dạ Minh dùng tất cả tích súc, cộng thêm nợ bên ngoài.

Tại sao chỉ là muội muội của hắn.

Chủ yếu là nợ đến cuối cùng cũng không cần trả, hấn cảm thấy mình đã kiếm bộn.

Mộ Trạch cùng Đường Y gật đầu.

Việc này thành công đối bọn hấn mà nói, xác thực nhẹ nhõm không ít.

“Đúng, cùng nhau xử lý, đó có phải cần chờ tất cả khu vực Mộ gia đều khôi phục không?”

Muốn dời hôn lễ trước hai tháng không?” Đông Phương Lê Âm mở miệng dò hỏi.

Đề nghị này làm Mộ Trạch sững sờ.

Cái này, dường như cũng không có vấn đề gì lớn.

“Chuyện này...” Đường Y có chút khó khăn mở miệng.

“Không tiện sao?” Đông Phương Lê Âm tò mò hỏi.

Mộ Trạch nhìn Đường Y không nói gì.

Hấn cũng rất tò mò, sao phu nhân hấn còn chưa đồng ý.

Lục Cổ ngược lại không có cảm giác gì, làm trước thời gian cũng tốt, nhi tử hấn cần người nhìn xem.

Đường Y cúi đầu có chút xấu hổ nói:

“Nói ra rất xấu hổ, mặc dù ta nhìn xem Mộ Tuyết lớn lên, nhưng quan hệ chúng ta cũng không tốt.

Mấy tháng này mới có hòa hoãn.

Quan hệ ba tỷ muội các nàng cũng tốt lên trong khoảng thời gian này.

Cho nên...

Muốn để các nàng gặp qua người bình thường cùng niên kỷ.”

“Vậy thì không thay đổi.” Đông Phương Lê Âm vừa cười vừa nói.

Lục gia cũng không vội.

Không cần thiết phải phá hư người khác chờ mong.

Mà cái này cũng có thể là Mộ Tuyết chờ mong.

Bọn hắn sao lại làm như vậy được?

“Vậy chúng ta thương lượng một chút kiểu dáng thiệp mời đi.” Đông Phương Lê Âm mang theo ý cười nói.

Lục Cổ cũng quyết định cùng Mộ Trạch thương lượng một chút tiến trình hôn lễ.

Hai nhà cùng nhau xử lý.

Vậy khẳng định không thể cùng trước kia giống nhau.

Mộ gia là tình huống như thế nào, bọn họ cũng phải biết một chút.

Mộc Cận đi sau núi Lục gia.

Nàng nhìn xem thổ địa, nhìn rất cẩn thận.

Tìm đã hơn nửa ngày mới tìm được nơi này.

Bất quá phía sau núi Lục gia, người bình thường đến không được.

Trong tình huống bình thường nàng cũng không đến được.

Bất quá Lục tộc trưởng đột nhiên cho nàng quyền hạn này.

Cái này nói rõ, phu quân nàng xác suất lớn là bị chôn ở phía sau núi.

Trông cậy việc Lục tộc trưởng phóng xuất, là không thể nào.

Nàng muốn chính mình tìm.

Không tìm được thì ngày mai lại tìm, dù sao trong nôi còn hầm đồ vật.

Giúp Lê Âm nghiên cứu món ăn hôn lễ.

Kỳ thật Lục gia cũng sẽ mời tiên trù tới làm, bất quá đồ ăn bọn họ tự mình nghĩ.

Còn muốn ăn thử.

Nói tới nói lui, Mộc Cận cảm thấy, Đông Phương Lê Âm đang trộm nàng tẩu tử sư này.

Mộc Cận lo lắng không?

Không lo lắng.

Đâu chỉ không lo lắng, bày biện dạy cũng có thể.

Thế nhưng...

Nàng không muốn dạy.

Dạy liền phải ăn thử.

Lê Âm một chút cũng không đau lòng tẩu tử như nàng.

Sau đó Mộc Cận đi vào thổ địa mọc đầy một trượng cỏ.

“Xung quanh đây không có cây cỏ nào, nơi này lại có cỏ cao tới một trượng.”

“Thấy thế nào đều không bình thường.”

Sau đó Mộc Cận vung tay lên một cái, thuật pháp lực lượng quét ngang thổ địa.

Nhưng mà thuật pháp của nàng như một trận gió thổi qua, không mang đến bất kỳ ảnh hưởng gì.

“Thổ địa phía sau núi, lấy tu vi của ngươi, không có khả năng ảnh hưởng được.

Bất quá có thể nhỏ cỏ như bình thường, cuộc đất.” Đột nhiên âm thanh bên người Mộc Cận truyền ra.

Mộc Cận giật nảy mình, sau đó nhìn thấy bên cạnh chẳng biết lúc nào có một tiểu hài.

Cột đuôi ngựa cao, mặc áo khoác màu trắng.

Trên tay cầm một điếm tâm ngọt cắn dở.

Trong đầu Mộc Cận trong nháy mắt nghĩ rất nhiều, nàng cảm thấy mình hẳn phải biết đối phương là ai.

Nhưng khi nàng sắp nghĩ ra, lại phát hiện không thể suy nghĩ bất cứ điều gì.

Nàng cảm giác đối phương chỉ là một đứa bé.

Không đơn giản, nhưng không có nguy hiểm gì.

Về sau Mộc Cận không suy nghĩ nhiều, hiếu kỳ nói:

“Ngươi sao lại biết?”

“Thổ địa phía sau núi, ta đã lật rất nhiều lần.” Nhị trưởng lão đi đến trước thổ địa cao một trượng.

Nàng nhìn đường đất:

“Thổ này mấy ngày trước bị vượt qua.”

Nghe Nhị trưởng lão nói như vậy, Mộc Cận liền lấy ra pháp bảo giống cuốc.

Dù sao nàng không có khả năng thật sự có cuốc.

“Ngươi tìm khó dùng, cho ngươi mượn.” Nói Nhị trưởng lão ném cuốc bình thường cho Mộc Cận.

Mộc Cận nhận cuốc, cảm kích nói:

“Đa tạ.”

“Muốn hỏi ngươi mấy vấn đề.” Nhị trưởng lão nhìn Mộc Cận đang nhổ cỏ, mở miệng nói.

“Liên quan tới cái gì?” Mộc Cận dừng lại nhổ cỏ hỏi.

Nhị trưởng lão cầm trong tay điểm tâm đặt ở trong miệng, nhai mấy ngụm nói:

“Liên quan tới con gái của ngươi.”

“Trà Trà?” Mộc Cận có chút không hiểu.

Con gái nàng làm sao?

Nhưng nàng lại không cảm giác được đối phương có ác ý chút nào.

“Không cần để ý, chỉ là hỏi ngươi bình thường, ngươi tiếp tục nhổ cỏ đào đất đi.” Nhị trưởng lão nhìn bãi cỏ cao một trượng nói.

Mộc Cận không nói gì thêm, mà tiếp tục nhổ cỏ.

Nói thật, nàng không am hiểu.

Bất quá cũng không còn cách nào.

Mặc dù động tác không mạnh gì, nhưng nhỏ cở không khó.

Đợi nàng diệt hết cỏ liền bắt đầu cuộc đất đào hố.

“Đông Phương Trà Trà là người và Đông Phương Dạ Minh sinh đúng không?” Nhị trưởng lão lại cầm tiếp một khối điếm tâm ra.

“Ừ.” Mộc Cận gật đầu.

Mặc dù nàng không biết đối phương có ý gì.

Bất quá trả lời là được.

Đây không phải vấn đề lớn gì.

“Người cảm thấy Đông Phương Trà Trà giống người, hay giống Đông Phương Dạ Minh?” Nhị trưởng lão lại hỏi.

“Càng giống ta đi.” Mộc Cận suy nghĩ nói.

“Người nói chính là tướng mạo?” Nhị trưởng lão hỏi.

“Nếu không thì cái gì?” Mộc Cận hiểu kỳ.

“Trí thông minh.” Nhị trưởng lão hỏi.

“Cái này...” Mộc Cận do dự một chút, lực lượng có chút không đáng nói đến:

“Trà Trà có đôi khi vẫn rất thông minh, mà còn rất có lễ phép, cũng rất ngoan ngoãn.”

“Cho nên, trí thông minh của nàng giống người hay giống phụ thân nàng?” Nhị trưởng lão hỏi.

Mộc Cận trong lúc nhất thời không nói gì.

Nhị trưởng lão cũng không húc giục, mà ăn điếm tâm chậm rãi chờ đợi.

Mộc Cận đào một ít đất ra, sau đó mới nói:

“Tính cách của Trà Trà không giống với ta, hoặc nhiều hoặc ít có chút tương tự với cha nàng.”

Nhưng cha nàng chỉ có nói có một chút làm người đau đầu.

Trà Trà thì có chút nhiều.”

“Chênh lệch nhiều với tính cách của Lê Âm không?” Nhị trưởng lão hỏi.

“Lê Âm cũng không có khoa trương như vậy.” Mộc Cận nói.

“Nếu như Lê Âm sinh nữ nhi, sẽ giống Đông Phương Trà Trà chứ?” Nhị trưởng lão hỏi.

Mộc Cận nghe được vấn đề này, hiếu kỳ nhìn Nhị trưởng lão một cái.

Nàng rơi vào trầm tư.

Hồi lâu sau liền mở miệng nói:

“Đông Phương gia, hoặc nhiều hoặc ít đều có chút cá tính.

Trà Trà chính là kiểu tương đối nghiêm trọng.

Mà phụ thân Trà Trà cùng Lê Âm là huynh muội.

Cho nên, nữ nhi của Lê Âm có khả năng tương xứng với Trà Trà.

Đương nhiên, cũng có thể là ta và Đông Phương gia có xung đột, mới dẫn đến Trà Trà biết điều như vậy.”

Chương 923: Muốn tổ chức hôn lễ trước không? 2

Muốn tổ chức hôn lễ trước không? 2

Nhị trưởng lão gật đầu, sau đó quay người bước ra một bước.

“Tiếp tục đào đi.”

Sau khi âm thanh Nhị trưởng lão truyền tới, liền biến mất tại chỗ.

Quả nhiên, Lê Âm nếu là có nữ nhi, sầu a.

Mộc Cận ngược lại là không có để ý quá nhiều, tiếp tục đào hố.

Lê Âm nếu có nữ nhi, có thể giống với nữ nhi nàng không đây?

Nàng cũng muốn biết.

Nếu như không sai biệt lắm.

Vậy Trà Trà như vậy chính là cha nàng hại.

Nếu như không giống... Vậy đã nói rõ Lê Âm kế thừa tính cách thiếu đòn của Đông Phương gia.

Tồn không ít thời gian, Mộc Cận rốt cục đào được đồ vật tương đối mềm.

Sau đó nàng nhìn thấy quần áo.

“Đào được rồi.”

Nàng thở ra một hơi.

Đất phía sau núi đào thật mệt mỏi.

Rất nhanh Mộc Cận dùng tay lật đất ra, người ở bên trong hình rốt cục lộ ra.

Lúc Mộc Cận gạt đi đất trên mặt người này, nàng liền thấy gương mặt quen thuộc.

Đông Phương Dạ Minh mở mắt, hấn nhìn Mộc Cận sắp muốn khóc lên.

Hấn bị chôn ở chỗ này, căn bản không có biện pháp.

Mộc Cận rút khăn mặt ra.

“Hô.” Đông Phương Dạ Minh thở ra một hơi, sau đó hung ác nói:

“Ta muốn đơn đấu với Lục Cổ.”

“Ăn mì hay là ăn cơm?” Mộc Cận vỗ vỗ đất trên quần áo Đông Phương Dạ Minh, mở miệng hỏi.

“Cơm trứng chiên.” Đông Phương Dạ Minh lập tức nói.

“Trở về làm cho người.” Mộc Cận nói khẽ.

“Nhiều thêm hai bát, dùng trứng linh thú tốt nhất, ăn chết Lục gia.” Đông Phương Dạ Minh nói.

“Trứng gà bình thường làm hương.” Mộc Cận giúp Đông Phương Dạ Minh cởi dây thừng nói.

“Vậy thì trứng gà bình thường .”

“Được.”

“Nữ nhi còn chưa trở lại?”

“Không có, cũng không biết muốn chơi thêm mấy ngày.”

“Có phải không mang tiền nhiều lắm?”

“Có thể là gần đây phiêu làm người khác đuổi không kịp.”

“Có đạo lý.”

“Muốn canh gì?”

“Quý nhất.”

“Vậy canh cải bẹ thịt băm.”

Hai người lấp hố, một đường đi về phía Lục gia

Lâm Hoan Hoan hôm nay vốn định đi làm, nghỉ ngơi hai ngày rồi.

Hai người kia đã rời đi, thời gian ngắn hẳn sẽ không tới tìm nàng.

Trước đó lui một lần, cách nhiều ngày như vậy.

Lần này cũng hẳn như vậy.

Chỉ là lần này vừa mới đi ra ngoài, Lâm Hoan Hoan liền thấy phía trước có hai người đang đứng.

Chính là hai người trước đó bắt nàng.

“Cửu công chúa, ta rất bội phục kế sách lần trước của ngươi, nhưng trước mặt thực lực tuyệt đối, kế sách của ngươi vô dụng.”

“Nghĩ đến Cửu công chúa vô kế khả thi đi? Biết chỗ nguy hiểm nhất mới là an toàn nhất, không thể không thừa nhận, Cửu công chúa không giống như trước kia.”

Lâm Hoan Hoan căn bản không hiểu các nàng đang nói gì.

Vẫn nên trốn đi trước.

Chỉ là nàng vừa mới đổi một phương hướng.

Lại nhìn thấy hai nữ nhá kia.

Cũng là đến bắt nàng.

“Cửu công chúa, lần này chúng ta không cho phép thất bại.”

“Mời Cửu công chúa phối hợp.”

Nếu Lâm Hoan Hoan phối hợp, thì sẽ không đào hôn.

Sau đó nàng lại đổi phương hướng.

Chỉ là phương hướng mới cũng có hai nữ nhân đang.

“Cửu công chúa, thời gian đến.”

“Mời Cửu công chúa trở về.”

Lần này Lâm Hoan Hoan vừa mới muốn đổi vị trí, xung quanh không ngừng có người xuất hiện.

Các nàng trực tiếp vây thành một vòng tròn, vây nàng ở trong vòng.

Làm nàng không đường có thể trốn.

“Nơi này là khu vực của Lục gia, các người chớ làm loạn, ta và vợ chồng Lục gia thiếu gia có nhận biết.”

Lâm Hoan Hoan lập tức nói.

Nàng hi vọng có thể hù được đối phương, sau đó mượn cơ hội chạy trốn.

“Cửu công chúa, chuyến này chúng ta ddax cùng Lục gia bắt chuyện qua, cho nên cũng sẽ không đắc tội Lục gia.

Mời Cửu công chúa trở về cùng chúng ta.” Có người nói với Lâm Hoan Hoan.

“Thế nhưng ta trở nên xinh đẹp, ta đã không phải là hàng bánh bao.” Lâm Hoan Hoan lập tức nói.

Cho nàng chút thời gian, nàng có thể gây đi.

“Cửu công chúa, không kịp rồi.”

“Đúng vậy Cửu công chúa, một tuần sau chính là hôn lễ của ngài.”

“Cửu công chúa muốn tự mình đi, hay là chúng ta đưa Cửu công chúa?”

Lâm Hoan Hoan sững sốt một chút, nàng có chút không dám tin tưởng nói:

“Một, một tuần?”

“Đúng vậy, Vực chủ dặn dò, nhất định phải mang Cửu công chúa trở về.” Có người gật đầu nói khẽ.

Lâm Hoan Hoan vô lực quỳ trên mặt đất, nàng có chút khổ sở.

Rõ ràng đã biến thành xinh đẹp.

“Cửu công chúa.”

“Ta đi từ chức.” Lâm Hoan Hoan nói khẽ.

“Được.”

Không có người phản đối.

Chỉ cần Cửu công chúa chịu trở về liền tốt.

Lần này Vực chủ cùng Lục gia chào hỏi, các nàng không thể thất bại.

Nhưng các nàng cuối cùng đã rõ ràng, Cửu công chúa thể mà trốn ở chỗ đáng sợ như thế.

Cửu công chúa ở bên ngoài lâu như vậy, cuối cùng không phải con mèo con.

Học thói xấu.

Không bao lâu, các nàng đi theo Lâm Hoan Hoan nhìn thấy một cô gái rất xinh đẹp.

Không cách nào thấy rõ tu vi.

Nữ tử rất mạnh mẽ, trên người có uy áp các nàng khó mà chống cự.

Cửu công chúa đủ hư, rời đi cũng muốn cho các nàng áp lực.

Còn Vực chủ đã chào hỏi.

“Lão bản, ta muốn từ chức.” Lâm Hoan Hoan đứng trước mặt Kiến Nguyệt tiên tử thấp giọng nói.

Kiến Nguyệt nhìn Lâm Hoan Hoan, lại nhìn cả đám đằng sau.

“Đây là tới tạo áp lực cho lão bản này sao?” Khóe miệng Kiến Nguyệt tiên tử lộ ra mỉm cười.

Sau đó uy áp thuộc về lục giai khuếch tán trong nháy mắt.

Lâm Hoan Hoan không cảm giác được, nhưng những người phía sau nàng kia cùng nhau lui một chút khoảng cách.

“Không, không có.” Lâm Hoan Hoan lập tức nói.

“Vậy muốn giúp đỡ sao?” Kiến Nguyệt tiên tử cười hỏi.

Lâm Hoan Hoan lắc đầu:

“Phụ thân quyết tâm muốn bắt ta trở về, ta cũng không còn cách nào.

Ta là đến cùng từ chức với lão bản.”

“Tốt.” Kiến Nguyệt tiên tử cũng không nói gì.

Lâm Hoan Hoan đứng tại chỗ không hề động đậy.

“Còn có việc sao?” Kiến Nguyệt tiên tử tò mò hỏi.

“Lão bản, người còn thiếu ta nửa ngày tiền lương chưa trả cho ta.” Lâm Hoan Hoan thấp giọng nói.

Kiến Nguyệt tiên tử: “...”

Sau đó Kiến Nguyệt tiên tử trả nửa ngày tiền lương.

“Còn có chuyện khác sao?” Kiến Nguyệt tiên tử hỏi.

“Lão bản nhận biết Mộ tiểu thư không?” Lâm Hoan Hoan thu tiền lương vào.

“Thiếu nãi nãi?”

“Ừm, chính là Thiếu nãi nãi Lục gia, hôn thê của Lục Thủy vị.”

“Nhận biết.”

“Vậy có thể giúp ta nói cho Mộ tiểu thư, ta bị bắt về, đại khái phải lập gia đình.

Giúp ta tạ ơn nàng trợ giúp ta, tiền nợ ta sẽ nghĩ biện pháp.”

Kiến Nguyệt tiên tử nhìn Lâm Hoan Hoan, mặc dù không biết xảy ra chuyện gì, nhưng cảm giác kinh nghiệm Lâm Hoan Hoan có chút phức tạp.

Bất quá nàng cũng không can thiệp được.

Đến nỗi yêu cầu này, vấn đề ngược lại không lớn.

“Có thể.”

“Cảm ơn lão bản.”

Sau đó Lâm Hoan Hoan quay đầu rời đi.

Bất quá nàng vừa mới quay đầu, nàng liền thấy những người bắt nàng kia, giống như lui không ít khoảng cách.

Hơn nữa khi nhìn nàng còn mang theo cảnh giác.

Những người này rung động trong lòng.

Cửu công chúa đi ra một chuyến quá mạnh.

Tùy thời tùy chỗ cũng dễ dàng bị Cửu công chúa uy hiếp.

Lâm Hoan Hoan: "...”

Rõ ràng là nàng bị bắt về kết hôn, vì cái gì các nàng mới giống người bị?

Bị Đông Phương Trà Trà nói trúng.

Thật sự cố gắng mấy tháng, cuối cùng mang theo bản thân tốt nhất gả đi.

Nàng ghét bỏ đối diện, đối diện khẳng định cũng ghét bỏ nàng.

Cô nàng béo chết tiệt.

Về sau mỗi ngày của nàng sẽ sống dễ chịu.

“Có phải hạ thấp ranh giới cuối cùng một chút liền thật sự có thể cao hứng xuất giá không?”

Lâm Hoan Hoan không quá tự tin.

Chương 924: Muốn tổ chức hôn lễ trước không? 3

Muốn tổ chức hôn lễ trước không? 3

Lục Thủy đang tu luyện.

Sau khi rời đi từ bên Mộ Tuyết vẫn đang tu luyện.

Cơ hội này có chút khó có được.

Từ khi quen thuộc hơn với Mộ Tuyết, hẳn cơ bản đều đang ở bên Mộ Tuyết.

Thời gian của chính mình càng ngày càng ít.

Đây cũng không phải hiện tượng tốt gì.

Còn quen thuộc như vậy, kế hoạch lớn phải hủy bỏ.

Thế nhưng...

Mộ Tuyết làm người yêu thích.

Hắn cũng rất bất đắc dĩ.

“Mộ Tuyết có phải không thêm tu luyện Hỗn Nguyên chi khí, đổi sang tu mị thuật rồi?”

Trong lúc vô hình ảnh hưởng đang hắn.

Hắn cảm thấy sau này phải để chính mình tâm như lặng như nước.

Mộ Tuyết cười một tiếng, hắn không nhìn.

Trên quảng trường, Lục Thủy vẫn đang chạy.

Từ ban đầu nhanh chóng, càng về sau đi từng bước một.

Mồ hôi ướt nhẹ y phục.

Lúc mặt trời sắp xuống núi, Lục Thủy ngừng lại, sau đó ngồi dưới đất bắt đầu hấp thu thành quả hôm nay.

Thiên địa lực lượng tự nhiên cũng đang vận chuyển trong cơ thể.

Mộ Tuyết không ở phụ cận xem, hấn liền dám dùng thiên địa lực lượng hấp thu thành quả.

Nếu như ở phụ cận nhìn hấn, vậy hôm nay hấn lại tu luyện uổng phí.

Hồi lâu sau, Lục Thủy thu công.

“Luyện thể tứ giai gần đến ngũ giai, rất nhanh.”

Chờ hấn lên ngũ giai, vậy đến lục giai cũng gần.

Hiện tại còn có bốn tháng, sau lục giai, thậm chí luyện thể có thể đột phá...

Chắc, không thể đột phá thất giai.

Bất quá cũng đủ rồi.

Sau đó Lục Thủy định trở về nhìn Thiên Địa Trận Văn.

Chỉ là vừa mới đứng dậy không bao lâu, thì thấy có người đi tới.

“Cha vợ?”

Lục Thủy nhìn từ phía xa có chút ngoài ý muốn.

Cha vợ không phải đang cùng Lục đại tộc trưởng thương lượng chuyện sao?

Mà còn để khách nhân một mình đi dạo bốn phía, có phải không lễ phép không?

Sau đó Lục Thủy phát hiện một sự kiện, Lục thiếu gia hấn đến mang cha vợ đi dạo, có vẻ như cũng sẽ không không lễ phép.

“...”

“Không quấy rầy Lục thiếu gia chứ?” Mộ Trạch đi đến trước mặt Lục Thủy hỏi.

Lúc này hấn chỉ có một mình.

Đường Y đang ở bên Mộ Tuyết.

Hấn đương nhiên thuận miệng nói tìm Lục Thủy tâm sự.

Cha vợ tìm con rể nói chuyện phiếm thiên kinh địa nghĩa.

“Tiền bối không tiếp tục chờ trong viện Mộ Tuyết được nữa?” Lục Thủy hiểu kỳ hỏi.

Nơi này là Lục gia, Mộ Tuyết là Thiếu nữ nữ Lục gia, có thể nói là nhà Mộ Tuyết.

Mộ Trạch ở chỗ này đại khái rất khó chịu.

Bất quá không đến nỗi để Mộ Trạch ở bên chỗ Mộ Tuyết.

Viện Lục gia nhiều như vậy.

Vợ chồng Mộ Trạch cũng không phải tiểu hài cần chăm sóc.

Bị Lục Thủy tra hỏi Mộ Trạch không có đề ý, cũng không trả lời.

Mà hiểu kỳ nói:

“Lục thiếu gia có thu hoạch sao?”

“Không phải Minh, hẳn là một nửa khác của hắn.” Lục Thủy mở miệng nói.

“Một nửa khác?” Mộ Trạch có chút bận tâm.

Minh bị khôn trụ, muốn quấy rối cũng không có cách nào.

Cho nên hắn có thể tin tưởng đối phương không có ác ý với Mộ gia.

Thế nhưng một nửa khác của Minh lại khác biệt.

Trước đó không có tung tích, hiện tại đột nhiên xuất hiện, cái này không bình thường.

Mà ai cũng không biết đối phương có bị phong ấn giam cầm không, càng không biết đối phương có ác ý không.

Một nửa khác nói rõ cái gì?

Nói rõ ràng đại diện thiện, như vậy một nửa khác có thể đại diện ác.

Mộ Trạch nói a lo lắng của chính mình.

Bất quá thanh âm của hắn rất nhỏ, ở Lục gia, ai biết có người đằng sau nghe lén không.

Mấy vị trưởng lão Lục gia có thể một điếm không kém.

“Không cần lo lắng, mấy vị trưởng lão không đến nỗi nhàm chán đến nghe người khác nói chuyện.

Nếu như ở đại diện liên không giống.

Đại trưởng lão khả năng nghe được.” Lục Thủy nhắc nhở.

Mộ Trạch gật gật đầu, hỏi:

“Lục thiếu gia cảm thấy suy đoán của ta có khả năng không?

Một nửa khác đại diện cho ác.”

“Cũng không phải là không được.” Lục Thủy trước mắt cũng không xác định:

“Tạm thời không liên lạc được với đối phương, không biết là tình huống như thế nào.

Bất quá có biện pháp có thể biết rõ ràng.”

“Biện pháp gì.” Mộ Trạch hỏi.

“Tháng sau, để Minh ở trên thân tiên bối lưu lại ấn ký, sau đó để một nửa khác của Minh liên lạc qua.

Cuối tháng sau, ta có thể để tiên bối có được năng lực cùng bọn hấn đối thoại.

Đến lúc đó có thể ngay lập tức biết tin tức đối diện, và cách làm.” Lục Thủy mở miệng nói.

Đối với việc lưu lại ấn ký trên người hấn, Mộ Trạch có thể rõ ràng.

Nhưng có một chút hấn không hiểu:

“Tại sao phải đến cuối tháng sau mới có thể để cho ta có biện pháp cùng bọn hấn đối thoại?”

“Bởi vì tháng sau ta mới có thể tấn thăng lục giai.” Lục Thủy nói thẳng.

“Lần trước Lục thiếu gia không phải nói vừa mới tấn thăng ngũ giai sao?” Mộ Trạch có chút khiếp sợ.

“Đến tháng sau đã 2 tháng.” Lục Thủy nói.

“...” Mộ Trạch không nói gì.

“Vậy ấn ký của Nhã Nguyệt thì sao?” Mộ Trạch cảm thấy vẫn nên hỏi một chút chính sự đi.

Tu vi Lục Thủy đừng nên hỏi, hỏi chính là thoát ly nhận biết.

Vấn đề này, Lục Thủy không có cách nào trả lời.

Ấn ký của Nhã Nguyệt để Mộ Tuyết xử lý.

Mặc dù có thể sẽ bị Mộ Tuyết phong ấn, nhưng sợ có ngoài ý muốn.

Ngoài ý muốn chính là, nếu Minh là có tâm thiếu nữ, vậy vấn đề liền lớn.

Một nửa khác là nữ.

Mộ Tuyết xác suất lớn sẽ hỏi tình huống.

“Chờ lần sau nhìn thấy Minh, phải nhìn lại tình huống.

Đến nỗi nguy hiểm.” Lục Thủy nhìn Mộ Trạch nói:

“Khẳng định không có nguy hiểm, ấn ký không đủ để làm đối phương ảnh hưởng.”

Chủ yếu là đối phương nếu dám nguy hại Nhã Nguyệt, Mộ Tuyết liền sẽ để đối phương biến mất.

Mà lại lâu như vậy không liên lạc qua, hiện tại đột nhiên liên lạc.

Điều này nói rõ đối phương cũng nhận thế giới ảnh hưởng, mới có năng lực liên lạc qua.

Tình cảnh của người kia, khả năng kém hơn Minh.

Tóm lại không có gì tốt để ý.

“Chuyện ấn ký không cần để ý, đối phương cũng nhận thế giới ảnh hưởng, mới có năng lực kết nối ấn ký.

Chúng ta có đầy đủ thời gian.” Lục Thủy nói.

Nói thế giới ảnh hưởng, Mộ Trạch có chút hiếu kỳ nói:

“Lục thiếu gia có hiểu rõ đối thế giới ảnh hưởng không?”

Lục Thủy: “...”

Vấn đề này hẳn không biết.

—————
Khổ Hải Phật Môn.

Tư Lượng đứng dưới Đại điện, ngưng tụ căn nguyên lực lượng thành một hạt châu giao cho Tâm Hỏa cổ Phật.

Sau khi Tâm Hỏa cổ Phật nhìn thấy căn nguyên lực lượng, trong lòng có chút khiếp sợ.

Bất quá hẳn không ngay lập tức đi dò xét.

Mà là nhìn Tư Lượng nói:

“Chuyến này có thu hoạch?”

“Rõ ràng cái gì là từ bi.” Tư Lượng nhẹ giọng trả lời chắc chắn.

Tâm Hỏa cổ Phật nhìn Tư Lượng, một viên Xá Lợi cuối cùng bay đi.

“Đây là Lô La Cổ Phật Xá Lợi, có lẽ đối người có trợ giúp.”

Tư Lượng tuyên câu phật hiệu.

Về sau mang theo Xá Lợi rời đi.

Tâm Hỏa cổ Phật nhìn Tư Lượng rời đi.

Tư Lượng có tuệ căn.

Sau đó, Tâm Hỏa cổ Phật đặt căn nguyên lực lượng ở trên Phật điện.

Phía trên lực lượng bắt đầu tràn ra.

Không lâu, Phật quang đột nhiên chiếu rọi trong đại điện.

Phật âm vang lên.

Giờ khắc này tất cả mọi người trong Khổ Hải Phật Môn nhìn về phía Phật điện.

Bọn hấn cảm giác Phật điện phảng phát có Phật tính, phảng phát có bọn họ Phật ngồi xếp bằng ở trong đó.

Tâm Hỏa cổ Phật cảm giác càng thêm sâu.

Đến từ ảnh hưởng chính quả.

Giờ khắc này Tâm Hỏa cổ Phật cuối cùng đã rõ ràng.

“Thì ra là thế.”

“Khó trách, khó trách Tiên đình cùng Thần Chúng khiến người ta run sợ.”

“Thì ra bọn hấn đạt được căn nguyên lực lượng, riêng phần mình tồn tại có dấu hiệu thức tỉnh.”

Tâm Hỏa cổ Phật tuyên câu Phật hiệu, sau đó nhìn về phía phương xa.

“Xem ra có thể dành thời gian đi tiếp Minh vương cổ Phật.”

Có Phật quả ảnh hưởng, đời sau Phật môn dễ dàng hơn rất nhiều, bọn họ tìm ra được cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Chương 925: Thần ma truyện ký đến thiên chương sau 1

Thần ma truyện ký đến thiên chương sau 1

Lúc Mộ Tuyết trở lại viện của chính mình.

Liền để Nhã Nguyệt ngồi bên người nàng.

Nhã Lâm đi chơi cùng Băng Phượng và Đậu Nha.

Mấy ngày nay Đậu Nha không đi theo Trà Trà ra ngoài thám hiểm.

Chủ yếu là Trà Trà rời đi quá đột ngột, Đậu Nha chỉ chôn đất một hồi, liền bị bỏ lại.

“Tay cho ta xem một chút.” Mộ Tuyết nói với Nhã Nguyệt.

Nhã Nguyệt đương nhiên cho Mộ Tuyết xem ấn ký.

Lúc này ấn ký trong tay Nhã Nguyệt cũng không sáng.

Mộ Tuyết cũng sớm biết ấn ký Nhã Nguyệt sáng lên không có quan hệ với thông đạo lần trước.

Mặc dù không muốn hiểu rõ, nhưng nàng vẫn dự định nhìn xem bên trong có để lại tin tức gì không.

Rất nhanh Mộ Tuyết liền kết nối với ấn ký.

Kết nối trong nháy mắt, dường như nàng nghe được âm thanh hư vô.

Thanh âm phẳng phất đang không ngừng kêu gọi.

Chỉ là ý thức kêu gọi.

Không có bất kỳ âm thanh cụ thể gì.

“Có chút kỳ quái.

Cùng người trước đó hoàn toàn không giống.”

Mộ Tuyết có chút không hiểu.

Thứ này dường như không có quan hệ gì với tổ địa Khởi Nguyên Thạch.

“Có những người khác có thể kết nối với ấn ký này?”

“Có quan hệ với Khởi Nguyên Thạch đối diện?”

Mộ Tuyết không xác định, bất quá nếu không có cách nào biết được cụ thể, vậy liền phong ấn trước đi.

Tránh cuốn Nhã Nguyệt vào trong đó.

Chỉ là lúc nàng dự định phong ấn ấn ký.

Ấn ký đột nhiên sáng lên.

“Lại sáng.” Nhã Nguyệt nhìn ấn ký nói.

Mộ Tuyết gật đầu:

“Hẳn là không có vấn đề gì.”

Sau đó Mộ Tuyết dự định nhìn xem có thể nghe được âm thanh hay không.

Nàng lại tiếp tục xem xét ấn ký.

Lần này nàng xác thực nghe được âm thanh.

Làm nàng ngoài ý muốn chính là, lần này là âm thanh của nữ nhân, mà âm thanh có chút mơ hồ:

“Minh không thể cứu, đến, đến Nguyệt tộc tìm ta.”

Mộ Tuyết nghe được câu nói này, sau đó muốn nghe đằng sau lại phát hiện không có tin tức.

Tín hiệu này kém như trước đó.

Đến cơ hội cự tuyệt cũng không có.

“Minh? Khởi Nguyên Thạch đối diện sao?

Nguyệt tộc? Ở đâu?”

Mộ Tuyết một chút cũng không hiểu.

Bất quá nàng vẫn trực tiếp phong ấn ấn ký.

Nàng hỏi thăm Hải yêu nữ vương một chút.

Bằng Hải nữ vương đại khái sẽ biết một vài thứ.

Bất quá có cứu Minh hay không, nàng không thêm để ý.

Đó là chuyện của Lục Thủy, không đi qua Nguyệt tộc nàng ngược lại có thể đi một chuyến.

Có cơ hội.

Mộ Tuyết cầm tay Nhã Nguyệt tay, sau đó Hồn Nguyên chỉ khí ngăn cách ấn ký.

“Tốt rồi, hẳn là sẽ không sáng nữa.

Nếu như còn sáng, nhớ phải nói với ta.” Mộ Tuyết nhìn Nhã Nguyệt nói.

Nhã Nguyệt tất nhiên gật đầu.

“Mộ Tuyết tử, người nói Lục gia sẽ đồng ý đề nghị của cha không?” Nhã Nguyệt thu tay lại hiếu kỳ hỏi.

Nàng rất hi vọng Lục gia có thể đồng ý.

Dù sao có thể tới nơi này nhìn Mộ Tuyết tử thành hôn.

Khẳng định rất náo nhiệt, nhìn rất đẹp.

“Ừm ~” Mộ Tuyết suy nghĩ một chút nói:

“Khó mà nói, bất quá chờ liền biết.”

Trên lý luận đi Đường hẳn sẽ tới.

Chỉ cần nói chuyện tốt.

Đến nỗi phụ thân nàng.

Xác suất lớn sẽ không đến.

Vốn cũng không chào đón nàng.

Nàng không thêm để ý.

Hiện tại Lục Thủy và phụ thân nàng có quan hệ rất tốt.

Cái này cũng có thể.

Các nàng đợi đã lâu, rốt cuộc đã đợi được đi Đường.

Sau khi đi Đường được mang tới, Mộ Tuyết lập tức đứng dậy nghênh đón.

“Đi Đường.”

Mộ Tuyết nhẹ giọng gọi một tiếng, sau đó nhìn xuống phía sau, cũng không có những người khác.

“Phụ thân người đi tìm Lục thiếu gia, nói muốn tâm sự.

Hắn chính là như vậy, không cần để ý.” Di Đường nhẹ giọng giải thích nói.

“Mẫu thân, mẫu thân, người nhìn Băng Phượng.” Lúc này Nhã Lâm nắm lấy Băng Phượng gọi mẫu thân mình.

Di Đường nhìn sang Nhã Lâm.

Sau đó thật sự nhìn thấy một con Linh thú cùng loại với Băng Phượng.

Thế nhưng tại sao lại buộc?

Mà một chút cũng không có khí chất Băng Phượng nên có.

“Đây là Băng Phượng?” Di Đường thật không dám tin tưởng.

Mộ Tuyết nhẹ nhàng gật đầu:

“Ừm, lúc nhận chủ xảy ra chút ngoài ý muốn, bị dì Lê Âm nhốt ở đây.”

Di Đường: “...”

Băng Phượng là Thần thú mà?

Lục gia đối xử Thần thú như thế?

Đường Y cảm thấy Lục gia có khả năng đặc biệt hơn nàng nghĩ, bọn họ không chỉ không thêm để ý hợp tác hôn lễ, còn không quan tâm đến Thần thú.

Đây chính là đương gia nuôi.

Khó trách sẽ tùy tiện đưa ngũ hành Thần thú cho Nhã Nguyệt và Nhã Lâm.

“Mẫu thân.” Nhã Nguyệt trực tiếp ngăn cản Nhã Lâm, mặc cho Nhã Lâm chu môi bất mãn.

“Mẫu thân, kết quả?” Nhã Nguyệt tương đối để ý cái này.

Mộ Tuyết cũng tò mò nhìn Di Đường.

Nàng cũng rất tò mò.

Dù sao kiếp trước không phải như vậy, cho nên nàng cũng không xác định rốt cuộc sẽ như thế nào.

Cái này không theo kịch bản.

Cũng may nàng cũng không cần theo kịch bản.

Đi Đường nhìn Mộ Tuyết cùng Nhã Nguyệt, lúc này Nhã Lâm xuất hiện bên người Nhã Nguyệt cùng Mộ Tuyết, có vẻ như cũng rất để ý.

“Lục tộc trưởng đồng ý, đến lúc đó hai nhà hợp tác, ngay ở Lục gia.” Đi Đường nói khẽ.

Nhã Nguyệt cùng Nhã Lâm rất cao hứng.

Mộ Tuyết mỉm cười nhợt nhạt.

Nói đến nàng có nên mời Thiên Nữ chương môn các nàng không?

Dễ dàng bại lộ thân phận.

Hải yêu nữ vương các nàng ngược lại cũng có thể mời một chút.

Những người này ở Lục gia, cũng không dám làm loạn.

Hoan Hoan cũng có thể mời, còn có Thiên Ngâm tiên tử.

...

“Thế giới biến hóa không có đầu nguồn, trước mắt hẳn không có ai biết.” Lục Thủy ngồi trong đình quảng trường nói.

Thế giới biến hóa, đừng nói là hẳn.

Những người khác muốn biết.

Nhưng không có ai biết rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

Mộ Tuyết khẳng định cũng không biết.

Cửu...

Ngược lại không có hỏi.

Có lẽ có khả năng biết được.

Cửu có được quyền năng độc nhất, biết đến rất rất nhiều thứ.

Mặc dù không thể toàn trí toàn năng, thế nhưng không kém nhiều lắm.

Nàng nắm giữ đại đạo mạch lạc, gần như có thể nhìn thấy tất cả chuyện thế giới thế giới.

Nhưng cho dù Cửu có được quyền năng độc nhất, cũng tìm không thấy Lục.

Cảm giác tồn tại của Lục có chút yếu ớt.

“Đúng rồi.” Lục Thủy bỏ qua, có chút hiếu kỳ mục đích hôm nay cha vợ đến, hoặc là nói lấy cớ:

“Cha ta đáp ứng không?”

“Đáp ứng.” Mộ Trạch gật đầu nói:

“Vô cùng thuận lợi, bất quá mẹ ngươi có yêu cầu, muốn để hôn lễ tổ chức trước hai tháng.”

“A?” Lục Thủy nghe xong, sửng sốt:

“Ngươi đồng ý?”

“Ta không cự tuyệt.” Mộ Trạch nói khẽ.

Lục Thủy ngu người.

Hắn móc tim móc phổi cho cha vợ, cha vợ cho hắn một đao?

Chương 926: Thần ma truyện ký đến thiên chương sau 2

Thần ma truyện ký đến thiên chương sau 2

“Nhưng Đường Y từ chối.” Mộ Trạch bổ sung một câu.

Lục Thủy: “...”

Cha vợ lần sau nói chuyện đừng thờ mạnh.

Hù chết người.

“Hợp tác cũng tốt.” Lục Thủy gật đầu.

Xác thực rất tốt, náo nhiệt là một chuyện.

Chủ yếu là, kiếp trước không làm như vậy.

Mộ Tuyết khẳng định sẽ thích.

...

Lục Thủy bồi cha vợ đi dạo một vòng, liền về nghỉ.

Trong đêm cha vợ muốn cùng Lục đại tộc trưởng tiếp tục thương thảo hôn lễ chuyện.

Chuyện này Lục Thủy căn bản không tham dự.

Hắn còn không bằng trở về nhìn Thiên Địa Trận Văn.

Chuẩn bị chuyện hậu tục.

Kế hoạch lớn là một chuyện, chủ yếu là phải chuẩn bị đồ vật cho ma tu Chiến Vô Ảnh.

Thực lực đối phương phóng đại, đánh khẳng định rất phiền phức.

Đáng tiếc Chân Võ không đến nói cho hắn có tin tức của ma tu Cát An.

Bất quá cũng không có việc gì.

Mang ma binh lên.

Ở kiếp trước đã bị dạy làm người, lần này tuyệt đối không thể bị dạy làm người.

Nếu là còn bị dạy làm người, về sau hẳn thật không ra khỏi Lục gia.

Mặt đã ném không còn.

Lục Thủy chuẩn bị một vài thứ xong, vẫn đang đọc sách.

Lần này hẳn trực tiếp nhìn Thiên Địa Trận Văn.

Người trong nhà Mộ Tuyết có thể nói đến hết.

Nàng không có khả năng chạy loạn.

Đương nhiên, có chút tiếng vang, Lục Thủy vẫn sẽ thu sách lại.

Sau một khắc Lục Thủy đổi quyển sách.

Có người tới gần nơi này.

Không bao lâu, Lục Thủy nhìn thấy Chân Võ.

“...”

“Chuyện gì?”

Lục Thủy mở miệng hỏi.

Chân Võ có chút hiếu kỳ, lần này sao thiếu gia trực tiếp biết hẳn tới?

Trước kia thiếu gia căn bản sẽ không để ý có ai tới gần.

Hắn không suy nghĩ nhiều, mà cúi đầu nói:

“Diệp Tân liên hệ ta, nói muốn gặp thiếu gia.”

Bán thuốc giả sao đột nhiên muốn tìm ta?

Trong lòng Lục Thủy hơi nghi hoặc một chút.

Là muốn bán thuốc giả sao?

Bất quá ngược lại cũng có thể hỏi một chút chuyện Diệp Tân liên quan tới Nguyệt tộc.

“Hắn ở Thu Vân tiêu trần?” Lục Thủy hỏi.

“Gần đây vẫn ở đó, mấy ngày nay thiếu gia không đi gặp hẳn liền tốt.” Nói, Chân Võ lấy ra một quyển sách đưa cho Lục Thủy:

“Đây là Cầu Tử biên soạn phần tiếp theo, nó nói viết xong. Chỉ là...”

“Có vấn đề?” Lục Thủy tiếp nhận thư tịch hỏi.

“Cầu Tử cũng không biết chữ, hoặc là nói chỉ nhận biết mấy chữ.” Chân Võ mở miệng nói ra.

Lục Thủy nhướn mày, nghĩ đến cái gì.

Sau đó mở ra nhìn xuống.

Sau chữ bình thường tràn đầy chữ uông.

Cùng mở đầu không khác biệt.

Lục Thủy: “... Nó có phiên dịch sao?”

“Nó nói thiếu gia và ông cháu nó liên tâm, có thể xem hiểu.” Chân Võ thấp giọng nói.

Dường như rất lo lắng thiếu gia nổi giận.

Lục Thủy không nói gì thêm, mà đưa sách cho Chân Võ, nói:

“Cho nó một đêm chuẩn bị, ngày mai để nó đọc ra cho ta nghe.”

Nói xong Lục Thủy lại bổ sung một câu:

“Để nó nói tiếng người.”

“Vâng.” Chân Võ tiếp nhận sách lập tức nói.

...

Ngày kế tiếp.

Lục Thủy chỉ đi Thu Vân tiểu trấn một mình.

Hôm nay Mộ Tuyết chắc chắn sẽ không rảnh, Đông Phương Tra Tra không ở nhà, không ai mang hai muội muội nàng mạo hiểm.

Mà dì Đường ở, Mộ Tuyết càng sẽ không tự mình chạy loạn.

Cha vợ và cha hấn có vẻ như còn phải thương lượng chuyện hôn lễ.

Cho nên hôm nay Lục Thủy có thể tự mình dạo chơi.

Hoặc là nhìn một ngày Thiên Địa Trận Văn.

Lục Thủy không có ngay lập tức tìm Diệp Tân, mà là tìm Cầu Tử.

Khi hấn đi đến trước mặt Cầu Tử, Cầu Tử đang ngậm một cái đùi gà thả ở trước mặt hấn.

“Cầu gia, cái đùi gà ăn rất ngon.” Cầu Tử ngoắt cái đuôi nói với Lục Thủy ngoắt.

“Tự ngươi ăn đi.” Lục Thủy bình tĩnh mở miệng.

Đau Răng tiên nhân biết Lục Thủy tới làm gì, cho nên hấn chỉ đơn giản lên tiếng chào.

Lục Thủy cũng như thế.

“Quyển sách bản tiếp theo kia có nội dung gì?” Lục Thủy hỏi Cầu Tử.

“Đó là một đoạn truyền kỳ, một câu hai câu nói không rõ ràng, quá dài.” Cầu Tử lập tức nói.

“Vậy thì nói ngắn gọn.” Lục Thủy hỏi.

Cầu Tử nhìn Lục Thủy.

Cảm giác không phải Cầu gia đang nói đùa.

Nó ập ứ.

“Gâu gâu gâu uông ~” Cầu Tử nhìn thấy Lục Thủy nhăn mày lại, lập tức nói:

“Nhuận hầu.”

Sau đó nó lại một lần mở miệng:

“Sách ngay từ đầu nói đến thứ nào?

Nói đến tên kẻ yếu, luôn luôn đơn điệu như vậy.

Lớn mạnh một chút, tên mới có thể mang sắc thái.

Mà ta' cường đại như ta, tên không chịu đựng nổi vĩ lực của ta.

Ta ở ngoài cửa nhìn chăm chú đêm tối, đêm tối cũng đang nhìn chăm chú ta.

Cùng là cường giả, bình thường chúng ta sẽ đối mặt với quang minh giáng lâm.”

Đau Răng tiên nhân đảo sách, vô pháp hiểu rõ chó ngữ bác đại tinh thâm như thế.

“Hắn đối xử với ta rất tốt, mỗi ngày đều chuẩn bị đồ ăn cho ta.

Mà ta cũng thủ hộ hắn, chỉ cần ta đứng ở ngoài cửa hắn.

Mảnh thiên địa này đừng hòng mang chút tổn thương nào lên hắn.

Có đôi khi mạnh mẽ có thể đối kháng thiên địa.

Chó cũng như thế.

Kẻ yếu cần bảo hộ, đây là ý nghĩa sự tồn tại cường đại của ta.

Sau khi bản thân đến, không người nào có thể tới gần hắn, tổn thương hắn.

Sau khi bản thân đến, rốt cuộc không người nào dám đối địch với hắn.

Khi ta chưa sinh, hắn là kẻ yếu, sau khi ta sinh, hắn gian nan cầu sinh, ta trở thành cường giả, hắn tìm được ta.

Tương lai phía trước của hắn, ta đối mặt với thiên địa, cô độc một mình. Sau khi hắn tìm tới ta, ta trực diện thế gian, dám tranh phong cùng thiên địa, trong lòng có một đám lửa cháy hừng hực, có thể thiêu đốt bất cứ lúc nào, đốt cháy thiên địa.

Lòng người là nhục trường.

Chó cũng không ngoại lệ.

Trong vô số tuế nguyệt, có chó hoang chết đói, có chó hoang bụng đói ăn quàng lên trời ăn trăng.

Mà ta có kết cục, ta thủ hộ người trọng yếu, sự cường đại của ta cho hắn an toàn.

Mà hắn hoàn toàn đối xử với ta như trước đây, chuẩn bị cho ta một ngày ba bữa.

Đây chính là khác biệt giữa chó nhà và chó hoang.”

Lục Thủy nghe Cầu Tử nói nhảm, trong lúc nhất thời không quấy rầy.

Đọc sách và nghe sách xác thực không giống nhau lắm, có chút tốn thời gian.

Lúc bình thường, hắn có thể trực tiếp lật đến trọng điểm.

Lục Thủy nghe hồi lâu, rốt cục nghe được đến cuối.

“Được ta thủ hộ, người đến tìm hắn càng ngày càng ít.

Ngày đó có người cầm kiếm tìm tới cửa.

Kẻ yếu chỉ biết dùng ngoại vật mang đến cho mình cảm giác an toàn.

Người yếu như vậy, ta căn bản khinh thường xuất thủ.

Đây là kiêu ngạo của cường giả.

Người cầm kiếm tìm được hắn.

Bọn hắn tựa như đang trò chuyện.

Sau đó kiếm quang trùng thiên, kẻ yếu đang luận đạo.

Ta đứng ở một bên giữ vững thiên địa, cường đại như t căn bản chướng mắt lực lượng của bọn hắn.

Hồi lâu sau, bọn họ tìm được ta.

Tựa như dự định.

Bọn hắn đang trưng cầu ý kiến của ta.”

Lục Thủy nghe cảm giác có chút hiếu kỳ.

Người cầm kiếm xác suất lớn là Kiếm Nhất.

Hắn đang giao thủ với Lục?

Thấy thế nào cũng không thể, nếu bọn họ giao thủ, Cửu Tử đã sớm không còn.

Hắn là Lục đang giúp Kiếm Nhất nghiệm chứng cái gì.

Lục ở thời đại kia, tuyệt đối áp đảo tất cả mọi người.

Bất quá Lục Thủy không hỏi, trước hết nghe xong lại nói.

“Khi lấy được sự đồng ý của ta xong, người cầm kiếm vứt bỏ kiếm, hưng phấn nhảy dựng lên.

Sau đó, dùng triệu hoán thuật, triệu hoán thuật đơn sơ.

Triệu hồi ra sinh vật đơn sơ lại nhỏ yếu.

Cuối cùng ta mang bọn hắn đi đến đại thế giới.

Không có ta, bọn họ có lẽ nửa bước khó đi.

Chương mới bắt đầu.”

Nói xong, Cửu Tử ngừng lại.

Lục Thủy chờ một hồi, nói:

“Không có sau đó?”

“Đệ nhất quý đa kết thúc.” Cửu Tử lập tức nói.

“Lúc nào viết quý hai?” Lục Thủy hỏi.

“Linh cảm rất khó có được.” Cửu Tử khổ sở nói:

“Mà Cửu gia nhất định biết, thân là một con chó, trên bàn chất đầu óc nhỏ như vậy.

Linh cảm có thể đi ra hay không cũng không nhất định.

Mạnh mẽ viết ra, đây không phải là văn chương.

Đó là không ốm mà rên.”

Lục Thủy cảm giác chó này lại đang mắng hắn.

Hắn đổi vấn đề:

“Người rút kiếm tên gì?”

“Gọi người cầm kiếm.” Cửu Tử trả lời.

“Cuối cùng bọn hấn đi nơi nào?”

“Đi đại thế giới.”

“Sinh bị bị triệu hoán ra là ai?”

“Sinh vật đơn sơ lại nhỏ yếu.”

Lục Thủy: “...”

Là hấn hỏi không đúng, hay con chó này không muốn sống?

Chương 927: Thần ma truyện ký đến thiên chương sau 3

Thần ma truyện ký đến thiên chương sau 3

“Cầu gia, ngươi không thể trông cậy vào một con chó có nhiều thiết lập như vậy.” Cầu Tử lập tức nói.

Nó cảm giác Cầu gia muốn động thủ.

Suy nghĩ chốc lát, Lục Thủy hiểu kỳ nói:

“Ngươi còn nhớ rõ trước khi tiến Tiên đình, là làm gì không?”

“Chiếm núi làm Cầu Vương.” Cầu Tử một mặt khinh thường:

“Khi đó đừng nói Đệ Tôn chó tôn tử kia, không có tên cháu trai nào dám đến gây chó với đại vương ta.

Về sau nếu không phải bị Đệ Tôn chó tôn tử đó âm, ta cũng không đến nỗi chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng ở Tiên đình.”

“Trượng người thế?” Lục Thủy hiểu kỳ.

“Đệ Tôn là chó tôn tử, ta đương nhiên là Cầu gia gia.” Cầu Tử trong mắt mang theo ngạo nghễ.

Lục Thủy: “...”

Chó này nếu không ai bảo bọc, khẳng định sẽ chết không thể chết hơn.

Nhưng mà Cầu Tử quên đi Lục, xác suất lớn đồ vật tương quan đều quên không sai biệt lắm.

Đến nỗi có thể viết tiếp quyển sách kia, vậy thật đúng là hiếm lạ.

Tuy nhiên.

Bọn họ cuối cùng là ba người một chó ra ngoài.

Cảnh tượng này, có phải hẳn từng gặp qua không?

Rất nhanh Lục Thủy liền nhớ lại.

Cờ vây truyền của Kiếm Nhất.

Cũng là ba người một chó.

Kiếm Nhất, Lục, Cầu Tử, cộng thêm người viết sách.

Nếu như người viết sách là sinh vật Kiếm Nhất triệu hoán.

Như vậy, đúng thật.

Vậy thần ma truyện ký không phải cũng là người kia viết chứ?

Dù sao cờ vây truyền của Kiếm Nhất dùng là ngôi thứ nhất.

“Phải đi tới phó bản thật.”

Phó bản nhìn không ra cái gì.

Nhưng Chân Võ không có ở bên cạnh hẳn, chờ về lại nói với Chân Võ.

Lục Thủy cũng không có ý định hỏi vấn đề này.

Bởi vì một con chó sẽ không thể trông cậy được gì.

“Biết Nguyệt tộc không?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Vấn đề này, Cầu Tử xác suất lớn sẽ biết.

“Nguyệt tộc?” Một bên Đau Răng tiên nhân ngược lại mở miệng nói:

“Là chủng tộc sinh mệnh hình thức có chút đặc thù sao?”

“Đúng, ta biết Nguyệt tộc, chính là loại chủng tộc rất kỳ quái, rất biến thái.” Cầu Tử cũng mở miệng.

Lục Thủy hơi nghi hoặc một chút, Nguyệt tộc rất biến thái, còn kỳ quái?

Hắn chưa nghiên cứu qua.

“Là dạng gì?” Lục Thủy hỏi.

“Tiểu huynh đệ Nhà giàu biết là dạng gì?” Đau Răng tiên nhân để Cầu Tử nói trước.

“Ta chưa thấy qua, bắt quá nghe vài tôn tử nói.

Nguyệt tộc rất khó diệt tộc, chỉ cần có một người còn sẽ kéo dài rất nhiều tộc nhân.

Chỉ là Nguyệt tộc rất ít xuất hiện ở tu chân giới.

Bọn hấn tựa như tất cả đều trốn đi.

Mà Nguyệt tộc không chỉ là một chủng tộc, còn là một địa danh.” Cầu Tử nghĩ nghĩ:

“Đại khái là như vậy, thân là một con chó, ai sẽ nhớ kỹ rõ ràng như vậy với lời nhân loại nói.”

“Đúng thế.” Đâu Răng tiên nhân gật gật đầu, tiếp tục nói:

“Nguyệt tộc đúng là một địa danh, hình thức sinh mệnh bọn họ không giống bình thường.

Sở dĩ không dễ dàng diệt tộc cũng là nguyên nhân này.

Bọn hấn một mình, nhưng thật ra là hai người.”

“Hai bộ phận, một người chưởng quản một bộ phận kỹ ức và năng lực?” Lục Thủy hỏi.

“Đúng vậy, bọn họ một mình là không có giới tính.

Nhưng đối với chính bọn họ mà nói, một người chia làm hai giới tính, một nam một nữ.

Nhưng phân chia giới tính đối với bọn họ mới có tác dụng.

Đối người khác sẽ không có bất kỳ tác dụng gì.” Đâu Răng tiên nhân nói.

Lục Thủy: “...”

Cho nên Minh thoát nhìn là nam, kỳ thật hấn là đối với một nửa khác là nam.

Đối với người khác mà nói, Minh không có giới tính?

“Vậy Nguyệt tộc hoàn chỉnh, hiện ra chính là một người sao?” Lục Thủy rất hiếu kỳ.

Hình thức sinh mạng này, rất làm người hiếu kỳ.

Nhưng là không có giá trị nghiên cứu.

Ở kiếp trước đại khái từng gặp, cũng trực tiếp xem nhẹ.

Sẽ không theo đuổi đến cùng.

Không nghiên cứu ngược lại cảm giác rất thú vị.

Đương nhiên, Lục Thủy cần sinh đưa bé với giá trị, mà không phải mình cùng chính mình sinh.

“Cái này...” Đâu Răng tiên nhân suy nghĩ một chút nói:

“Lúc đầu ta từng gặp một Nguyệt tộc.

Bọn hắn có đôi khi là một người, có đôi khi thoát nhìn là hai người.

Lúc một người tương đối trung tính đi.

Lúc hai người, nam nữ rõ ràng.

Nhưng không phải nam nữ thật sự.

Tình huống cụ thể cũng không có có ý để hỏi.”

Lục Thủy: “...”

Rõ ràng đã biết hết.

Cho nên bên kia ấn ký của Nhã Nguyệt, thật ra là một nữ nhân cùng loại?

Như vậy Mộ Tuyết có xác suất sẽ cùng đối phương giao lưu.

Không biết nội dung sẽ là gì.

Kiều Càn trốn ở chỗ không xa Kiều gia.

Hắn đang chờ, chờ muội muội liên hệ với hắn.

Cách ngày Kiều gia và Băng Nguyên tuyệt vực thông gia, không đến một tuần.

Nhanh thật.

Kiều Càn ngồi dưới tàng cây, ăn đồ ăn.

Đây đều là hắn chuẩn bị ở Thu Vân tiểu trấn.

Địa phương khác không tiện mua.

Cho nên hắn sớm đã chuẩn bị tốt rồi.

Chỉ là lúc hắn ăn, điện thoại đột nhiên vang lên.

Xem xét là muội muội của hắn.

“Ca, mẫu thân nói chơi chán thì nên trở về.” Âm thanh Kiều Thiên truyền tới.

Kiều Càn thấp giọng nói:

“Ngày mai ta sẽ về đến nhà.”

Kiều Thiên trầm mặc, sau đó lớn tiếng nói:

“Ca, cô gái mập nhỏ đó không xứng với người, người hắn nên lấy khí khái trước kia ra.”

Kiều Càn không để ý, chỉ nói khẽ:

“Cũng không nghe nói nàng hư.”

“Nàng đào hôn, xem thường ai? Nàng cũng không nhìn xem chính mình có dạng gì.” Kiều Thiên tức giận nói.

Nàng vẫn luôn rất tức giận chuyện này.

Chính mình lớn lên béo, còn dám đào hôn.

Tuổi tác vẫn lớn hơn ca của nàng.

Ca của nàng có điểm nào không xứng với nàng?

Xảy ra bất trắc, không có tu vi mạnh mẽ gì.

Cộng thêm... Không có một cánh tay.

Kiều Thiên mắng một hồi lâu mới cúp điện thoại.

Nàng đã trở lại Kiều gia.

Là cha nương đón về.

Nàng bây giờ đã là một trong thế hệ tuổi trẻ Kiều gia bồi dưỡng hạch tâm.

Thế nhưng những người khác Kiều gia căn bản không biết, chân chính cần bồi dưỡng lại là người làm phé thiếu.

Nàng đã từng hỏi độc nhất Chân Thân.

Thế hệ trẻ tuổi của Kiều gia có thể đuổi kịp bước chân ca của nàng sao?

Cửu nói không trực tiếp trả lời nàng, chỉ là nói:

“Sẽ có một ngày, người sẽ thấy hấn và tổ gia gia của người tranh phong.”

Kiều Thiên không rõ ràng, nhưng nàng biết, thế hệ trẻ tuổi không có người có thể so sánh với tổ gia gia.

“Ca của người sắp trở về rồi?” Lúc này mẫu thân Kiều Thiên hỏi.

“Ừm.” Kiều Thiên gật đầu, sau đó hiếu kỳ nói:

“Cô gái mập nhỏ kia không đào hôn?”

Kỳ thật trong một nháy mắt như vậy, nàng ngược lại hi vọng cô gái mập nhỏ đào hôn thành công.

Như vậy ca của nàng xác suất lớn không cần cưới cô gái mập nhỏ.

Đôi một nười tốt hơn nhiều.

Chỉ là lại cảm thấy, đôi một người liền càng xem thường ca của nàng.

“Về sau nàng là chị dâu người.” Kiều Ngọc nhẹ giọng trách nói.

Kiều Thiên trong lúc nhất thời không nói gì.

“Hai ngày nay phải đi Băng Nguyên tuyết vực, đi chuẩn bị đi.” Kiều Ngọc lại nói.

“Cảm giác ca ca thật mất mặt.” Kiều Thiên nhẹ giọng mở miệng.

Đúng là như vậy.

Rõ ràng là cưới cô gái mập nhỏ Băng Thủy Cơ.

Vì sao lại qua nhà gái xử lý?

“Đại đa số đều đính hôn ở nhà gái.”

Kiều Ngọc giải thích nói.

“Thế nhưng...” Âm thanh Kiều Thiển có chút thấp:

“Thế nhưng các người cũng không có ý định cho ca xử lý hôn lễ.”

Đính hôn cơ bản cũng là hôn lễ.

Bởi vì Kiều gia và Băng Nguyên tuyệt vực, đều không tiếp tục suy nghĩ.

Dù sao thế lực trong hai gia tộc, đều là người có cũng như không.

Bọn hắn chỉ là vật hi sinh hai nhà hợp tác.

Nàng nhìn ra, ca nàng hẳn cũng có thể nhìn ra.

Dáng vẻ Kiều Ngọc phục tùng, nói khẽ:

“Đối với ca của người mà nói rất tốt.”

Kiều Thiển há to miệng, cuối cùng không còn gì để nói.

Dù nàng muốn nói, cũng căn bản nói không nên lời.

Chương 928: Người muốn biết ta mạnh cỡ nào sao? 1

Người muốn biết ta mạnh cỡ nào sao? 1

Kiều Thiên nhìn mẹ ruột của mình, không nói gì.

Một lát sau nàng mới tò mò hỏi:

“Gia tộc có phải đã có dự định khác cho tương lai của anh hai rồi không?”

Trong tình huống bình thường, thân là một thiếu gia phế vật, không có khả năng có được bất kì tài nguyên tu luyện nào.

Có thì chắc chắn là do tuổi tác.

Hoặc là làm việc cho Kiêu gia, hoặc là tự mình ra ngoài dốc sức làm.

Anh trai của nàng mặc dù cưới Băng Thủy Cơ rồi địa vị sẽ cao lên một chút, nhưng ai mà biết rốt cuộc Kiêu gia sẽ đối đãi hai người như thế nào.

“Sau khi thành thông gia với Băng Nguyên Tuyệt Vực, anh trai của con sẽ không cần làm gì cả, chỉ cần an tâm đợi ở gia tộc là đủ.

Kiều ga cũng không muốn công theo hai cái tiếng xấu trên lưng.” Kiêu Ngọc nhìn con gái nói.

Kiều Thiên nhẹ nhàng thở ra.

Như vậy, thoát nhìn, quả thật rất tốt đối với anh trai nàng.

Chỉ là...

Ai mà ngờ rằng, chân tướng lại không một ai nhìn thấy.

Có điều nàng thấy cũng tốt, nàng không giống với anh trai mình.

Nàng muốn tranh đoạt tài nguyên, muốn trở thành người chói mắt nhất Kiêu gia.

Nàng muốn đi xa hơn nữa.

Nhất là sau khi nhìn thấy Kiếm Khởi của Kiếm Nhất phong và Đạo Tông Vũ Niết.

Không thể bị tụt lại quá xa được.

...

Kiều Càn cúp điện thoại.

Cất bước đi về phía nhà ga.

Lần này đi, sẽ không còn đường lui

Bây giờ hối hận thật ra vẫn kịp.

Cuối cùng, Kiêu Càn dừng chân ở nhà ga, xe lửa đã ngay trước mặt hắn.

Bước vào, chẳng khác nào chấp nhận sự an bài của số mệnh.

Cũng sẽ kết thúc cuộc sống của một thiếu gia phé vật mà hắn muốn.

Quay đầu rời đi, có lẽ sẽ chào đón quãng thời gian tươi sáng hơn.

Đường ngay dưới chân, mỗi một bước đi đều là một lựa chọn.

Ánh mắt Kiêu Càn vô cùng bình tĩnh, nhắc chân bước vào xe lửa

Hắn vốn đã có đáp án.

Bản thân muốn cái gì, hắn hiểu rõ.

Bản thân đang làm gì, hắn lại càng rõ.

Thứ không thuộc về mình, hắn sẽ không cưỡng cầu.

Tương lai sẽ có một ngày hắn đi tới hào quang.

Nhưng hắn biết, không phải bây giờ.

Sống sót mới là điều hắn nên làm hiện tại.

Lục Thủy mạnh như vậy còn trốn dưới cái bóng của gia tộc!

Huống chi là hấn!

Kitt!

Xe lửa chuyên động, đi về phía Kiều gia.

Lục Thủy nhìn Cầu Tử ăn đùi gà, trong lúc đó không hề mở miệng.

Nguyệt tộc quả thật có chút đặc biệt.

Minh khả năng cao chính là Nguyệt tộc.

Có điều trước mắt chưa có chứng cứ xác thực.

Phải đến Nguyệt tộc xem một chuyến.

Có lẽ sẽ có đáp án.

“Các người có biết Nguyệt tộc ở đâu không?” Lục Thủy hỏi Đâu Răng Tiên Nhân.

Cầu Tử chưa từng tiếp xúc với Nguyệt tộc, nhưng Đâu Răng Tiên Nhân thì có.

Thời kỳ đó, Nguyệt tộc...” Đâu Răng Tiên Nhân suy nghĩ một chút rồi nói: “Hấn là ở trên trời.”

“Trên trời?” Lục thủy ngẩng đầu nhìn trời, nói: “Trên mặt trăng?”

“Nguyệt tộc là một tòa Sơn Thành, trước đó hấn là cố định ở một nơi nào đó trên trời. Bây giờ thì không biết.” Đâu Răng Tiên Nhân nói.

Nhiều năm như vậy rồi, nơi đó đã sớm thay đổi.

Thế giới đã dựng lại rất nhiều lần, căn bản không còn chút quen thuộc nào.

Chỉ có một chỗ riêng rẽ nào đó mới có thể bảo trì nguyên vẹn được.

Ví dụ như chỗ bình trứng của Cầu Tử.

Lục Thủy gật đầu.

Xem ra là không có vị trí của Nguyệt tộc rồi.

Trước kia ở trên trời, nhưng bây giờ trên trời cơ bản không có bất kì cái gì.

Trên mặt trăng ngược lại có khả năng.

Rất phù hợp với ‘Nguyệt tộc’.

Có điều đi lên mặt trăng, có vẻ như rất xa.

Không có việc gì thì chạy lên làm gì?

Mang Mộ Tuyết đi hẹn hò?

Cũng không phải là không được.

Chỉ là không tiện tìm Nguyệt tộc.

Bảo bọn Lạc Phong có rảnh thì đi một chuyến đi.

Lục Thủy suy nghĩ trong lòng.

Trên mặt trăng cũng không phải không có tu chân giả.

Nơi này mới là chỗ căn cơ của tu chân giới, bên ngoài mặc dù có tu chân giả thì cũng không nhiều.

“Các ngươi có biết cách nhận biết người Nguyệt tộc không?” Lục Thủy hỏi.

Đau Răng Tiên Nhân lắc đầu, Cửu Tử cũng lắc đầu.

Lục Thủy lại hỏi thêm vài vấn đề.

Nhưng mà đều không có được đáp án

Ví dụ như Nguyệt tộc có thể tách ra hai bộ phận hay không.

Cái này bọn họ cũng không biết.

Tin tức liên quan đến Nguyệt tộc thật sự quá ít.

Có điều Băng Nguyên Tuyết Vực có một cái Nguyệt Chi Quốc Độ, có lẽ có thể có chút thu hoạch.

Đương nhiên, Nguyệt tộc cũng có khả năng chính là Nguyệt Chi Quốc Độ.

Tóm lại qua mấy ngày nữa cũng có thể tới xem.

Sau khi rời khỏi chỗ Đau Răng Tiên Nhân, Lục Thủy định đi tìm Diệp Tân hỏi một chút.

Diệp Tân khả năng cao cũng không biết.

Nhưng lần là là Diệp Tân tìm hấn.

Lục Thủy đang đi trên đường thì Chân Vô Chân Linh đi tới bên cạnh hấn.

“Thiếu gia.” Chân Vô nói khẽ.

Hai người họ chạy tới, là vì Lục Thủy tìm bọn hấn.

Cho nên đã dùng thời gian nhanh nhất chạy tới.

“Liên hệ với Lạc Phong, bảo hấn nghĩ cách lấy truyện ký Thần Ma bản thật, nếu như đối phương không chịu đưa ra thì bảo bọn hấn điều tra kỹ vị trí của đối phương.

Ta sẽ tự mình đi một chuyến.” Lục Thủy nhìn cửa hàng đồ ngọt trước mặt, nói.

Hấn phát hiện Hoa Vũ Tuyết Quý lại cho ra sản phẩm mới.

Mộ Tuyết hấn là sẽ thích.

Lúc trở về nên mang theo một phần.

Vừa có suy nghĩ như vậy, Lục Thủy lại tự hỏi có phải mình đang quá quan tâm Mộ Tuyết rồi không?

Như này làm sao kéo giá trị hận thù được?

Vậy chọn vị nàng không thích đi.

“Vâng.”

Chân Vô Chân Linh cũng không biết quyển sách kia có cái gì đặc biệt.

Nhưng nếu thiếu gia đã muốn, cho thấy rằng nó rất đặc biệt.

“Tiện bảo bọn Lạc Phong điều tra Nguyệt tộc một chút luôn, Nguyệt tộc là một nơi, có khả năng ở trên mặt trăng.

Có manh mối như này, có thể lên đó xem một chút.” Lục Thủy rời khỏi cửa hàng của Hoa Vũ Tuyết Quý, đi về phía

công viên.

Diệp Tân bình thường đều ở đó.

Chân Võ vâng lệnh, sau đó nhắc nhở:

“Thiếu gia, Băng Nguyên Tuyết Vực bên kia đã bắt đầu tiếp đãi khách khứa, xem ra hôn lễ sắp bắt đầu rồi.”

Hắn chỉ muốn nhắc Thiếu gia rằng trong thời gian này có thể qua đó được.

Lục Thủy gật đầu.

Sau đó để Chân Võ Chân Linh đi làm việc của mình.

Không bao lâu sau, Lục Thủy đã tới công viên.

Nơi này vẫn có người bày bán quây hàng.

Có một vài người chính là tới để tham gia náo nhiệt.

Cho nên tiếp tục bày bán quây hàng ở đây, khẳng định là lựa chọn tốt nhất của bọn hắn. tại một nơi nào đó dưới rừng cây, Lục Thủy nhìn thấy Diệp Tân.

Đại khái là đang tìm côn trùng dưới tàng cây đi.

Cũng không biết sâu róm Thanh Điều có ngon hay không.

“Lục Thiếu gia.” Nhìn thấy Lục Thủy đến, Diệp Tân lập tức mở miệng nói.

Nghe thấy vậy, Lục Thủy lại có chút bất ngờ:

“Ta nhớ ta chưa từng nói tên thật cho ngươi.”

“Là Cửu nói cho ta biết.” Diệp Tân không hề giấu diếm.

Lục Thủy:”...”

Cửu này rốt cuộc đã nói cho bao nhiêu người rồi?

Toàn tri quả thật là tùy hứng.

Những người này cầm chắc cái danh đã chết, ở chỗ hắn muốn làm gì thì làm.

Kiểm Nhất như vậy, Cửu cũng như vậy.

Tiếp theo là ai nữa đây?

Vẫn là nói chuyện với Thiên Cơ còn sống tốt hơn.

Chương 929: Người muốn biết ta mạnh cỡ nào sao? 2

Người muốn biết ta mạnh cỡ nào sao? 2

Có điều, trong danh sách ‘giết thần’, tất cả có vẻ như đều có thể lực riêng.

Hơn nữa phần lớn đều mạnh.

Tam đại thể lực các loại của Tiên Đình thì không nói.

Kiểm Nhất Đạo Tông mặc dù đã sớm sụp đổ, nhưng vẫn có lưu truyền rất tốt ở Kiếm Nhất Phong.

Một cái Viễn Cổ Đạo Tông cũng kéo ra được hai thể lực đỉnh cấp.

Vô cùng mạnh.

Mặc dù kém xa so với Đạo Tông trước đó.

Lạc Tam Sinh của Minh Thổ, Cơ Tâm của Tịnh Thổ lại càng không thể tốt hơn.

Tuyệt đối mạnh hơn so với bất kì một thể lực đỉnh cấp nào của tu chân giới hiện tại.

Thiên cơ tiên sơn cũng không hề yếu.

Triều Tịch Hải Yêu mạnh đến quá đáng.

Còn cả tộc Bất Tử, à, cái này thì gần như diệt tộc rồi.

Nhưng thanh danh vẫn còn đó.

Huyết Trần có vẻ như vẫn còn có hậu thế, ma tu Chí Tôn thì vẫn còn danh hiệu ở đó, nói rõ thể lực của hắn vẫn tồn tại.

Mà Minh Nguyệt của Nguyệt tộc.

Hoàn toàn mai danh ẩn tích.

Một chút tiếng gió cũng không có.

Cảm giác so với những người khác, yếu hơn không chỉ một chút.

Không phải là thực lực yếu.

Mà là năng lực sinh tồn của thể lực yếu.

Tộc Bất Tử là bị nhằm vào, hơn nữa còn là thành viên chủ yếu nên mới tan rã.

Nếu không, tuyệt đối không dễ chọc.

Tộc Bất Tử nếu không bị dẫn dụ thì sẽ không sụp đổ tan rã.

Tứ đại thể lực của Viễn Cổ đã có thể là ngũ đại thể lực.

“Cửu còn nói gì với người không?” Lục Thủy không suy nghĩ nhiều mà trực tiếp hỏi Diệp Tân việc liên quan tới Cửu.

Lần trước khi có quyền năng của thần lực, hắn đã nhìn thấy.

Cho nên đối với việc Diệp Tân nhìn thấy Cửu, hắn cũng không bất ngờ.

Hắn vẫn còn có những người khác gặp được Cửu.

“Không có, Cửu chỉ nói là đặc biệt ra ngoài một chuyên, thuận tiện giúp Tư Dao.” Diệp Tân nói.

Cửu rảnh rỗi như vậy à?

Hắn cảm giác thần lực đã tràn ra không ít.

Có phải đã âm thầm làm gì không?

Đương nhiên, Lục Thủy cũng không thèm đề ý.

Dựa vào tính cách của Chân Thần Độc Nhất - Cửu thì không đến mức làm chuyện xấu xa gì.

Mà làm thì làm thôi, cũng không cần để ý làm gì.

Có điều Thanh Điều kia quả thật đã có không ít biến hóa, cũng có thể là từ trước đó, dù sao cũng là đi ra từ Cây Chuyển Sinh.

Loại cơ duyên tân sinh này, không phải ai cũng có.

“Đột nhiên đi tìm ta là muốn bán thuốc giả sao?” Lục Thủy hỏi.

Không phải chuyện của Cửu, vậy chỉ có thể là chuyện thuốc giả.

Diệp Tân: “...”

Thanh Điều trên đầu Diệp Tân dùng cánh che mặt lại.

Thật xấu hổ.

Cứ như vậy bị nói thẳng ra.

Diệp Tân có phải cũng đang xấu hổ như vậy không?

Có điều Thanh Điều không hề có ý nghĩ chạy trốn.

Có chuyện gì, cả hai sẽ cùng nhau đối mặt.

Ví dụ như cả hai cùng ở đây ngượng ngùng.

Dù sao Diệp Tân cũng nói bán thuốc giả để nuôi nó mà.

“Tạm thời không bán thuốc.” Diệp Tân giải thích một câu.

Có lẽ bất tự của hắn không hợp với Lục gia.

Bán thuốc ở chỗ này toàn bị coi thành đồ ăn vặt.

Chẳng lẽ muốn hắn thật sự đi bán đồ ăn vặt?

Thực sự không được, vậy về sau lại đến tiểu trấn Thu Vân mở tiệm bán đồ ăn vặt.

Bây giờ thì không được, hắn muốn đi ngao du khắp thế giới.

Mang theo Tư Dao đi xem một chút, không có tiền thì lại bán thuốc giả.

Chắc chắn nuôi được Tư Dao.

Diệp Tân không nghĩ thêm về tương lai nữa, hắn tìm Lục Thủy là vì chính sự.

“Lục Thiếu gia hắn đã biết, ta từng gia nhập Phật.” Diệp Tân nhìn Lục Thủy nói.

Lục Thủy gật đầu:

“Cho nên người có quan hệ nhất định với Phật môn?”

“Đúng vậy, trước đây không lâu, ta cảm giác được rằng Phật có thể đã bắt đầu khôi phục.

Sức mạnh của hắn đã bắt đầu ảnh hưởng tới chính quả.

Mặc dù ta đã mất đi chính quả, nhưng vẫn bị ảnh hưởng một chút.” Diệp Tân thành thật nói.

Lục Thủy có chút bất ngờ.

‘Xem ra là do thần lực, không nghĩ tới thần lực của Cửu sẽ trực tiếp khiến Phật bắt đầu thức tỉnh.

Như vậy Đế Tôn của Tiên Đình, Thần Chúng của Chân Thần hắn cũng sẽ bắt đầu thức tỉnh.

Không biết tốc độ thức tỉnh sẽ như nào.’

Suy đoán trong lòng xong, Lục Thủy hiếu kỳ nhìn về phía Diệp Tân:

“Theo ý của người thì Phật thức tỉnh sẽ tạo ra biến hóa gì?”

Nếu như không có biến hóa gì, Diệp Tân cũng không cần nghiêm túc như vậy.

Hắn lại không biết nội dung của Vị Lai Kinh, càng không biết việc Lục gia là đối tượng bị nhằm vào của tam đại thế lực.

“Phật bắt đầu thức tỉnh, tức là Đế Tôn của Tiên Đình, Thần Chúng của Chân Thần cũng sẽ thức tỉnh.

Ba vị này một khi tỉnh lại, tam đại thế lực sẽ quét sạch toàn bộ tu chân giới.

Đến lúc đó, tu chân giới chắc chắn sẽ xảy ra thay đổi cực lớn.

Đối với thời đại tu chân giới bây giờ mà nói, chắc chắn là một trận đại nạn.” Diệp Tân nói cực kỳ chăm chú, nhất là khi hắn biết Lục Thiếu gia không phải một người bình thường:

“Lục Thiếu gia không phải người bình thường, sớm muộn cũng sẽ có ngày phải đối mặt với tam đại thế lực.

Cho nên tốt nhất hãy chuẩn bị sẵn sàng.

Có điều ta cũng không biết tam đại thế lực sẽ làm thế nào, cũng không biết khi nào Phật thực sự tỉnh lại.”

Lục Thủy đặc biệt, Lục gia mạnh mẽ, đã chú định trước sẽ không cúi đầu trước tam đại thế lực.

Cho nên, việc tranh đấu là không thể tránh được.

Mà cái đặc biệt của Lục Thủy, theo Diệp Tân, chính là xưa nay có một không hai.

Không ai vượt qua được.

Cho nên, có thể sẽ bị nhắm vào trực tiếp.

“Người cảm thấy ta khôn phải đối thủ của tam đại thế lực??” Lục Thủy hỏi.

“Lục Thiếu gia, Phật rất mạnh, ta không thể nói ra được hần mạnh cỡ nào, nhưng chính là rất mạnh.” Diệp Tân nói.

Lục Thủy cười nhìn Diệp Tân, đáp:

“Muốn nhìn một chút xem ta mạnh đến cỡ nào không?”

Người biết phép thần thông của Phật môn, Nhất Niệm Vĩnh Hằng không?”

“Ta không biết.” Diệp Tân lắc đầu.

Lục Thủy nói khẽ:

“Không cần người phải thi triển, biết là được rồi.

Có muốn nhìn một chút không?”

Diệp Tân hơi chần chừ, hần không rõ lắm.

Sao phải là Nhất Niệm Vĩnh Hằng mới có thể nhìn thấy được Lục Thủy mạnh cỡ nào?

Không thể trực tiếp biểu hiện ra bên ngoài, hay do Nhất Niệm vĩnh Hằng có thể giúp nhìn thấu một chút?

Vậy có nên nhìn hay không?

Nói thật, hần có chút tò mò.

Thế nhưng luôn có cảm giác không nên nhìn.

“Nếu như bây giờ không nhìn thì về sau còn có cơ hội biết Lục Thiếu gia mạnh cỡ nào không?” Diệp Tân hỏi một câu.

“Khó mà nói.” Lục Thủy suy nghĩ một chút, nói:

“Không phải chuyện liên quan, vậy người cơ bản sẽ không nhìn thấy ta ra tay.”

Diệp Tân rất xoắn xuýt.

Quả thực như vậy.

Hắn mới chỉ thấy Lục Thủy ra tay một lần.

Chính là lúc ở Bỉ Chi Hải Ngạn.

Trong tình huống bình thường, hắn sẽ tìm chỗ không nguy hiểm mà chạy.

“Không xem.”

Diệp Tân đưa ra lựa chọn.

Lục Thủy : “...”

Không xem thì không xem.

“Hỏi người mấy vấn đề.” Lục Thủy quyết định hỏi vài thứ hắn muốn biết.

Tin tức Diệp Tân cho hắn trước đó thật ra rất hữu dụng.

Chi ít hắn có thể biết được tình huống khôi phục trước mắt của tam đại thế lực.

Những người khác còn đỡ.

Chủ yếu vẫn là ba vị kia.

Lục gia nếu trở thành nhân vật chính của Dự Ngôn Thạch Bản, vậy một khi ba vị này tỉnh lại thì sẽ rất phiền phức.

Đương nhiên nếu đó là hiện tại.

Qua một thời gian nữa, nếu bọn họ không thức tỉnh, hắn còn muốn giúp một tay.

Dù sao thì nếu ba vị này không tỉnh, tam đại thế lực cũng không có dũng khí gây sự.

“Lục Thiếu gia muốn hỏi chuyện gì?” Diệp Tân hỏi.

Hắn thật ra rất tò mò muốn biết Lục Thủy rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Nhưng trực giác nói với hắn, đừng xem.

Tuyệt đối đừng xem.

Cho nên, hắn đè lại tò mò, nghe theo trực giác.

Tương lai dù không nhìn thấy Lục Thiếu gia mạnh cỡ nào, cũng sẽ nghe được.

Cái tên Lưu Hoả, rất vang danh.

Chuyện này không vội.

“Người từng nghe qua Nguyệt tộc chưa?” Lục Thủy hỏi.

Diệp Tân mặc dù sống lâu, nhưng thực lực cũng không đạt tới đỉnh cao của tu chân giới.

Cho nên hắn sẽ không thể biết được vài sự kiện.

Có điều Nguyệt tộc không được tính vào đó.

Khả năng cao sẽ biết.

Chương 930: Người muốn biết ta mạnh cỡ nào sao? 3

Người muốn biết ta mạnh cỡ nào sao? 3

“Nguyệt tộc? Minh Nguyệt?” Diệp Tân hỏi.

“Người biết Minh Nguyệt?” Lục Thủy hơi bất ngờ, thế mà còn có thể nói thẳng ra cái tên Minh Nguyệt này.

Cầu Tử quả nhiên chỉ là một con chó, Minh Nguyệt cũng không nhận ra.

Đau Răng Tiên Nhân thì khả năng cao do ngủ sớm.

Diệp Tân gật nhẹ đầu:

“Có một lần tỉnh lại, ta gặp được một người của Nguyệt tộc, hắn nói hắn là tên Minh Nguyệt.”

“Kể chút đi.” Lục Thủy nói.

Sau khi Chân Thần chết, những người trên danh sách giết thần căn bản cũng không có thanh danh mấy.

Cơ Tâm cũng vậy.

Nàng vẫn luôn trốn ở Tịnh Thổ, chưa từng ra ngoài.

Hoàn toàn khác với nàng lúc còn trẻ.

“Thật ra cũng không có gì, chúng ta đụng phải nhau trên đường, sau đó liền hàn huyên chút chuyện với nhau.” Diệp Tân hồi tưởng lại, nói tiếp:

“Minh Nguyệt nói, sinh mệnh trên hình thức là khác biệt, cho nên chúng ta sẽ phải chịu vô số sự bàn tán của thế gian.

Duy chỉ có Cửu là khác.

Nàng xem chúng ta như là người bình thường.

Từ khi Cửu mất, tu chân giới liền thay đổi.

Giống như một đứa trẻ lớn lên, tự đi con đường riêng của mình.

Sau đó Minh Nguyệt còn nói, Nguyệt tộc tan rã, ta vốn định để Nguyệt tộc lên mặt trăng, nhưng nghĩ lại vẫn nên để ở Mê Vụ Chi Đô đi.

Nơi đó không có lưu ngôn phỉ ngữ.

*lưu ngôn phỉ ngữ: lời nói vô căn cứ, chỉ lời gièm pha, phỉ báng, nói xấu sau lưng.

Chúng ta cứ như vậy ngời một lời ta một câu trò chuyện, lúc đó ta lại có tang, cho nên, chúng ta đại khái đều cảm thấy có người nói chuyện cùng là một việc tốt.

Về sau Minh Nguyệt muốn rời đi, nàng nói nàng muốn tìm thời cơ mới, thử một lần nữa.”

“Sau lần đó, ta không nhìn thấy Nguyệt tộc hay Minh Nguyệt nữa.

Ta cũng không rõ đối phương rốt cuộc là ai.” Diệp Tân nói.

Lục Thủy có chút kinh ngạc, vậy là biết luôn Nguyệt tộc ở đâu rồi?

Diệp Tân này tuy cái gì cũng chỉ biết một nửa, nhưng thật sự lại biết không ít thứ.

“Nguyệt tộc, một người là hai người, cái này ngươi có hiểu không?” Lục Thủy hỏi.

“Có hiểu đôi chút.” Diệp Tân gật đầu.

“Vậy hai người này có thể tách nhau được không?” Lục Thủy lại hỏi.

Diệp Tân lắc đầu, cũng không phải là không biết, mà là không thể:

“Nghe nói không thể xa nhau quá trăm mét.”

Minh Nguyệt tách ra thành hai, mỗi phần gọi là gì?” Lục Thủy hỏi tiếp.

“Một gọi là Minh, một gọi là Nguyệt.” Diệp Tân tiếp tục nói:

“Minh Nguyệt từng nói với ta rằng tộc bọn hắn cơ bản đều đặt tên như vậy, thuận tiện đơn giản.”

Lục Thủy: “...”

Xem ra Minh thật sự chính là Nguyệt tộc.

Vậy Mộ gia có quan hệ thế nào với Nguyệt tộc?

Mộ gia sao lại có huyết mạch của Nguyệt tộc?

Nghĩ lại đúng là khiến người ta sợ.

Nhưng cũng không đúng, Nguyệt tộc không có người bình thường, cũng không có khả năng có thế hệ sau với người bình thường.

Có lẽ là có người tới gần nơi khởi nguồn của Nguyệt tộc, sau đó bị ảnh hưởng.

“Nguyệt Chi Quốc Độ có quan hệ với Nguyệt tộc không?”
Lục Thủy có chút tò mò.

Hắn cảm thấy là có quan hệ, nhưng Nguyệt tộc lại ở Mê Vụ Chi Đô.

Như vậy thì lại thấy không có quan hệ nữa.

“Hắn là có chút quan hệ, nhưng mà Nguyệt Chi Quốc Độ không phải Nguyệt tộc.

Nguyệt Chi Quốc Độ rất lâu sau đó mới xuất hiện.

Bọn họ bề ngoài thì không khác người bình thường lắm, nhưng sức mạnh thì hình như có chút quan hệ với Nguyệt tộc.

Tình huống cụ thể như nào, phải đi xem mới biết được.”
Diệp Tân giải thích.

Liên quan tới chuyện này hắn biết không ít.

Lục Thủy gật đầu.

Diệp Tân quả nhiên là cuốn sách lịch sử sống.

Còn biết đến một vài đồ vật.

Chỉ là không đủ mạnh, đồ vật tiếp xúc được cũng không nhiều.

Chuyện này khả năng cao là biết rõ, Nguyệt tộc hắn là ở Mê Vụ Chi Đô Minh bị Lục vây ở Mê Đô.

Mộ Gia và khởi nguồn của Nguyệt tộc có chút quan hệ.

Nguyệt Chi Quốc Độ không phải Nguyệt tộc, nhưng có chút quan hệ với Nguyệt tộc.

Đơn giản mà nói, trước mắt có thể đi tới Nguyệt Chi Quốc Độ trước.

Nguyệt tộc, sau này đi vào Mê Vụ Chi Đô rồi đến sau.

“Đúng rồi, đầu năm người có rảnh không?” Lục Thủy hỏi.

“Đầu năm?” Diệp Tân suy nghĩ một chút, nói:

“Khả năng cao là đã đang đi du tầu ở chỗ nào đó trong tu chân giới với Tư Dao rồi. Lục Thiếu gia có chuyện gì không?” Nếu là mua thuốc giả, vậy hẳn từ chối.

“Đến lúc đó sẽ đến tìm người.” Lục Thủy đáp một câu.

Hắn cũng không định nợ bây giờ, chỉ là hỏi trước một chút.

Đến lúc phát thiệp mời cũng không phải không nhận được.

Sau đó Lục Thủy liền từ biệt Diệp Tân.

Hắn định trở về đọc sách.

Chỉ là vừa vặn đi ngang qua Hoa Vũ Tuyết Quý.

Sản phẩm mới đang hạ giá.

Thuận tay cầm theo mấy cái.

...

Trở lại Lục gia.

Lục Thủy đưa món điểm tâm ngọt cho Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, trên mặt lộ rõ ý cười.

“Lục Thiếu gia đặc biệt mang đến cho ta sao?” Mộ Tuyết hỏi.

“Là đi ngang qua, vừa lúc bán hạ giá.” Lục Thủy mặt không chút thay đổi nói.

“Sau đó Lục Thiếu gia biết ta thích ăn nên đặc biệt mua cho ta?”

“Đây là vị Mộ Tiểu thư ghét.”

“Lục Thiếu gia còn đặc biệt nhớ kỹ khẩu vị của ta?”

“...”

Như này thì không có cách nào nói chuyện vui vẻ được.

Nhã Nguyệt và Nhã Lâm trốn ở trong góc, lúc này hai người rất muốn leo tường ra ngoài.

Sợ làm ảnh hưởng đến chị gái và anh rể.

Đáng tiếc Trà Trà tỷ tỷ không ở đây, nếu không chắc chắn sẽ có cách đem theo hai nàng chạy đi.

Cuối cùng, Lục Thủy rời khỏi sân nhỏ của Mộ Tuyết.

Quả nhiên là hẳn đối với Mộ Tuyết quá tốt rồi, gần đây càng ngày càng được voi đòi tiên.

Có điều kế hoạch lớn đã đến rất gần rồi.

Trước nhin một chút đã.

—— ———

“Chân Võ gửi tin tức tới, nói chuyện Nguyệt tộc cần đi hỏi thăm một chút.

Nguyệt tộc khả năng cao ở Mê Vụ Chi Đô.” Lạc Phong nhìn điện thoại nói.

Bọn hắn hiện tại đang ở phòng sách của Thiên Nữ tông.

Cả hai đã tìm kiếm ở đây rất lâu.

Có chút đáng tiếc.

Không hề có thu hoạch gì.

Mặc dù có cảm giác tư liệu chỗ này rất đầy đủ, nhưng lại không có tài liệu gì liên quan tới Thần Nữ của Thiên Nữ tông.

Nhiều lắm cũng chỉ nói rằng đúng là có tồn tại Thần Nữ.

Còn tình huống cụ thể thì một chút ghi chép cũng không có.

Cái này có chút ngoài ý muốn.

“Thiếu Tông chủ đại khái đã có tin tức mợ, vậy chúng ta còn cần lên mặt trăng xem không?” Nhiếp Hạo hỏi.

Chưa từng đi lên bao giờ, hẳn quả thử muốn đi xem thử.

Có điều hẳn mới đến Tứ giai Minh Thần.

Cần Lạc Phong dẫn đường, vậy mới an toàn hơn chút.

Ngũ giai Pháp Thân cũng tương đối tốt.

“Chờ sau đi.” Lạc Phong lắc đầu, tiếp tục nói:

“Trước mắt chuẩn bị tinh thần cho tốt cho chuyện ma tu và Trùng cốc đã.

Ta có cảm giác tam đại thế lực cũng sẽ có hành động.”

Nhiếp Hạo không nói gì, chuyện của Thiếu Tông chủ quan trọng hơn.

Mà ít ngày nữa hẳn cũng sẽ độ kiếp.

Không biết tình huống sẽ như nào.

Mặc dù Thiếu Tông chủ đã nói hẳn có thể qua, nhưng hẳn cũng không thể thư giãn nổi.

Ở tu chân giới, ai dám buông lỏng cảnh giác với thiên kiếp chứ.

Nếu có, vậy chắc chắn cũng chỉ có mình Thiếu Tông chủ.

“Nhưng mà bây giờ cần phải đi tìm tiên tử Tô Nhiễm, không biết nàng có chịu đưa quyển sách kia hay không.” Lạc Phong mở miệng nói.

Nếu như bọn hẳn không có cách, vậy chỉ có thể gọi Thiếu Tông chủ tới.

Quyển sách kia có vẻ như rất quan trọng.

“Cảm giác vấn đề không lớn, có điều Thiếu Tông chủ còn muốn chúng ta để trống thời gian đầu năm, người đoán là có chuyện gì?” Nhiếp Hạo hỏi Lạc Phong.

Hẳn cảm thấy Lạc Phong chắc chắn biết.

“Còn cần đoán sao?” Lạc Phong nhìn quyển sách trên tay, nói:

“Lục gia gần đây có chuyện lớn gì?”

“Chuyện lớn sao?” Nhiếp Hạo nghĩ nghĩ, sau đó hơi sừng sốt:

“Đại hôn của Lục Thiếu gia là vào đầu năm?”

Lạc Phong gật đầu.

Nhiếp Hạo giật mình:

“Thiếu, Thiếu Tông chủ muốn mời chúng ta sao?”

“Người bây giờ mới phản ứng được à?” Lạc Phong có chút bất đắc dĩ.

Việc này không phải đã nói mấy ngày rồi sao.

“Đây không phải là muốn quà mừng sao? Thế nhưng chúng ta đưa cái gì đây?” Nhiếp Hạo cảm thấy đây là chuyện rất lớn.

“Người bình thường đưa cái gì chúng ta liền đưa cái đó, người còn muốn nổi bật sao?”

Phải biết rằng, một khi thân phận của Thiếu Tông chủ bị tầng trên biết được, thì dù tầng có cao đến mấy cũng sẽ đi hết.

Không muốn bị phát hiện thì khiêm tốn chút đi.” Lạc Phong mắt nhìn Nhiếp Hạo, tiếp tục nói:

“Đến lúc đó người đi chắc chắn không ít, Lục gia cũng không phải vì thu lễ mà mời.

Còn nữa, khi đó thời gian tầng trên khiêu chiến Thiếu Tông chủ cũng đã tới gần, đến lúc đó tầng trên sẽ là người mất mặt.

Chúng ta nếu như bị phát hiện vẫn luôn làm việc cho Thiếu Tông chủ, thì chắc chắn không có quả ngon để ăn đâu.”

Chương 931: Lục Thủy đã coi Mộ Tuyết là thê tử 1

Lục Thủy đã coi Mộ Tuyết là thê tử 1

Nhiếp Hạo rõ một điều.

Cao tầng không thể trêu vào.

Dù sao cao tầng cũng dám đưa Thiếu tông chủ lên bí giám.

Còn có cái gì mà không dám?

“Nói mới nhớ cao tầng xin cũng sắp hoàn thành rồi đi?”
Nhiếp Hạo có chút hiếu kỳ:

“Đến lúc đó cao tầng muốn đi giáo huấn Thiếu tông chủ.

Thiếu tông chủ sẽ làm thế nào đây?”

Đây quả thật là hình tượng rất thần kỳ, không dám nghĩ đến.

Chỉ là bọn họ chưa từng cảm thấy Thiếu tông chủ sẽ ăn thiệt thòi.

“Không biết, bằng không người đi hỏi Thiếu tông chủ đi.”
Nhạc Phong nói.

Chuyện này hẳn muốn giả thiết cũng không dám giả thiết.

Hành vi của Thiếu tông chủ cũng không thể giả thiết được.

Mà thực lực của Thiếu tông chủ càng không tồn tại cơ sở căn cứ.

Lúc không biết thực lực đại khái của Thiếu tông chủ, bất kỳ giả thiết gì cũng không thể thành lập.

“Xem ra nơi này là không có tư liệu của thân nữ.” Nhạc Phong khép lại quyển sách trên tay, nói:

“Trực tiếp đi hỏi thăm Tổ Nhiễm tiên tử đi.

Thuận tiện đi mua bản thần ma truyện ký.”

Không bao lâu, Nhạc Phong và Nhiếp Hạo rời khỏi Thiên Nữ tông.

Về sau, bọn họ dùng rất văn kiện thăm hỏi chính thức, dự định thăm hỏi Tổ Nhiễm tiên tử.

Nhạc Phong cùng Nhiếp Hạo đứng ở dưới núi Thiên Nữ tông.

Gần đây Thiên Nữ tông đang chuẩn bị chuyện kết minh.

Đối với Trùng cốc, các nàng không có chút biện pháp nào.

Cho nên các nàng chỉ có thể toàn lực chuẩn bị kết minh, dù sao Hải yêu tồn tại cũng không đơn giản.

Có lẽ có thể chân nhiếp không ít người.

Đến nỗi tại sao Trùng cốc không trực tiếp xuất thủ.

Kỳ thật các nàng cũng không thể xác định vì cái gì.

Chỉ là xác suất lớn là bởi vì thân nữ đại nhân.

Nhưng cụ thể, trong lúc nhất thời các nàng không thể nào biết được.

Lúc Tổ Nhiễm nhận phong thư thăm hỏi của Nhạc Phong hơi nghi hoặc một chút.

“Người củ Ân Thiên tông sao sẽ quang minh chính đại tới bái phỏng như thế?”

Theo Tổ Nhiễm, đây quả thực là mèo chúc tết chuột.

“Su ty, người của Ân Thiên tông đột nhiên tìm đến, muốn gặp hay không?” Tổ Nhiễm lập tức tìm sư ty nàng.

Đối phương không tính là rất mạnh mẽ.

Nhưng năng lực ẩn nấp quá mạnh.

Thật sự đánh lên.

Nàng không phải là đối thủ.

Lúc Nhạc Phong còn ở tứ giai còn rất khó đối phó.

Ngũ giai, nàng không có lòng tin sẽ thắng đối phương.

Bị bọn họ liên thủ ám sát, là chuyện rất đáng sợ.

Thiên Nữ tông cùng Ân Thiên tông có hợp tác.

Nhưng những người hợp tác kia còn không đến mức làm các nàng cảm giác rất đáng sợ.

Nhưng Nhạc Phong đó lại làm người rùng mình.

Thích khách trời sinh.

Tố Loan có chút hiếu kỳ, sau đó nhìn xuống tên liền biết là ai.

“Người tên Lưu Hỏa đó?” Tố Loan hỏi.

Người này thần nữ đại nhân chuyên môn nhắc nhở qua.

Mà lại để các nàng không cần thiết thì đừng kết thù.

Cũng là nói thần nữ đại nhân cùng Thiếu tông chủ Ân Thiên tông có quen biết.

Chỉ là các nàng đạt được tin tức, Lưu Hỏa là Thiếu tông chủ giả.

Tình huống cụ thể các nàng không biết rõ.

Chỉ là thần nữ đại nhân đã thông báo, cho nên cùng hai người kia có một chút tin tức giao dịch.

Bây giờ đối phương quang minh chính đại tìm đến, là lần đầu tiên.

“Là bọn họ.” Tố Nhiễm gật đầu.

“Gặp một đi, xem bọn họ rốt cuộc muốn làm gì.” Tố Loan nói.

Nhạc Phong cùng Nhiếp Hạo được người mang theo vào trên núi Thiên Nữ tông.

Gặp người nào cũng được, chỉ cần đừng gặp Thiên Nữ chương môn thôi.

Uy danh của Thiên Nữ chương môn, tất cả mọi người hiểu.

Nhất là đối phương chính là người phát ngôn của Tử Y thần nữ.

Không ai dám tùy tiện gây chuyện.

Người tùy tiện gây chuyện, tro cốt đều không còn.

Rất nhanh bọn họ nhìn thấy Tố Nhiễm và Tố Loan.

Không có Thiên Nữ chương môn, còn tốt.

Hai người nhẹ nhàng thở ra.

Tố Loan đã là người đứng thứ hai của Thiên Nữ tông.

Đa số chuyện cũng có thể làm chủ.

“Mạo muội viếng thăm, xin Tố Loan tiên bối tha thứ.”

Nhạc Phong cúi đầu cung kính nói.

Dù sao cũng là tiên bối.

Kỳ thật Tố Nhiễm cũng coi như tiên bối.

Nhưng hiện tại tu vi mọi người không sai biệt lắm.

Cũng không phải đồng môn, không cần gọi tiên bối.

Đễ dàng chê đối phương già.

Nếu như là đồng môn, vậy thì phải gọi.

“Người của Ân Thiên tông quang minh chính đại đến, rất ít thấy.” Tố Loan nhìn hai vị này hiếu kỳ nói.

Đương nhiên, các nàng cũng muốn biết mục đích hai người kia đến.

Đi đến dạo một vòng là không thể nào.

“Chủ yếu là có chuyện quan trọng, cần mời Thiên Nữ tông hỗ trợ, thuận tiện muốn mua một vài thứ.” Nhạc Phong mở miệng nói.

“Người không phải là đã âm thầm chạm vào rồi, nhưng sau đó không được mới chính diện thăm hỏi?” Tố Nhiễm vừa nói.

Đừng nói, người này có thực lực như vậy.

Thiên Nữ tông các nàng mặc dù không kém.

Nhưng người của Ân Thiên tông thật sự rất khó đề phòng.

Nhất là Nhạc Phong này.

Đến chạm vào rồi lại lấy ra, xác thực có khả năng.

Nhạc Phong: "...”

Nhiếp Hạo: "...”

Người này nói chuyện rất không khách khí.

“Môn hạ của thần nữ, chúng ta không dám làm càn.” Nhạc Phong lập tức nói.

Mặc kệ các nàng tin hay không, đều không có chứng cứ.

Mà lại có thần nữ ở, đối với các nàng mà nói, đúng là một loại dựa dẫm.

Không đến nỗi ảnh hưởng mục đích lần này.

Đúng vậy, lần này bọn họ tới mục đích chủ yếu là thần ma truyện ký, thứ yếu mục đích là văn hiến.

“Nói xem các ngươi muốn làm gì đi.” Tố Loan trực tiếp hỏi.

“Không biết có thể để chúng ta xem văn hiến liên quan tới việc thần nữ ghi lại không?” Nhạc Phong nhìn Tố Loan cùng Tố Nhiễm tiếp tục nói:

“Đương nhiên, cần bỏ ra cái giá gì, có thể nói thẳng.”

“Tại sao phải xem cái này?” Tố Loan có chút cảnh giác.

Sự việc liên quan tới thần nữ đại nhân, các nàng không dám thả lỏng chút nào.

“Muốn điều tra thêm chiến tích thần nữ đời trước.” Nhạc Phong nói thẳng.

“Thần nữ đời trước?” Tố Nhiễm có chút hiếu kỳ.

Các nàng xác thực điều tra Thiên Nữ tông có thần nữ.

Nhưng là không biết có phải vẫn luôn là một vị hay không.

Các nàng không biết? Hoặc là không rõ ràng? Nhạc Phong trong đầu lập tức có kết luận.

“Thần nữ cũng không nhất định là giống nhau.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Trùng cốc không trực tiếp ra tay.

Lấy chiến tích Tử Y Thần Nữ, còn chưa đủ để Trùng cốc cẩn thận như vậy.

Căn cứ chúng ta biết, có suy đoán lớn gan.

Đã từng là Thần nữ phát sinh xung đột với Trùng cốc, mà Trùng cốc ăn thua thiệt rất lớn.

Hiện tại bọn họ cũng không xác định, Tử Y thần nữ có phải Thần nữ trước đó không, hoặc là không xác định Tử Y thần nữ có quan hệ với thần nữ trước đó hay không.

Cho nên ta muốn mượn văn hiến Thiên Nữ tông để tìm ra đáp án.” Nhạc Phong nói thẳng.

Chỉ cần nói một chút chuyện các nàng không biết cùng cảm thấy hứng thú.

Như vậy có khả năng mượn đọc được.

Đương nhiên, nơi này còn liên lụy đến Trùng cốc, như vậy Thiên Nữ tông khẳng định rất muốn biết đáp án.

Mà hẳn đối chuyện chính lý văn hiến, đối với xử lý tin tức, hẳn mạnh hơn những người này một chút.

“Đương nhiên, nếu các người cảm thấy thích hợp cũng có thể nói với chúng ta Tử Y Thần Nữ tồn tại.” Nhạc Phong bổ sung một câu.

Tổ Loan cùng Tô Nhiễm cảnh giác.

Sau đó nói:

“Chuyện này chúng ta cũng không rõ, nếu như muốn hỏi, người có thể trực tiếp hỏi Chương môn chúng ta.”

Các nàng biết, nhưng không dám nói, cũng sẽ không nói. Nhạc Phong trong lòng có phán đoán.

Đương nhiên, Thiên Nữ chương môn, tốt nhất vẫn nên đừng gặp.

Hắn có chút bận tâm.

Vạn nhất Thiên Nữ chương môn quỳ, khả năng hẳn liền không còn.

Nguy hiem quá lớn.

Chương 932: Lục Thủy đã coi Mộ Tuyết là thê tử 2

Lục Thủy đã coi Mộ Tuyết là thê tử 2

“Vẫn nên xem xét văn hiến đi.” Nhạc Phong nói.

Nhiếp Hạo cảm thấy, nếu Nhạc Phong dám gặp Thiên Nữ chưởng môn, hẳn liền dám ở dưới núi chờ Nhạc Phong.

Thiên Nữ tông phụ thuộc tông môn, có không ít cường giả, cùng Tố Loan tiên bối có đôi khi là dựa vào lí lẽ biện luận.

Nhưng chỉ cần Tố Loan tiên bối nói một câu, vậy cũng chỉ có thể để Chương môn đến nói rồi.

Sau đó một đám người chính là:

“Chương môn nói rất đúng.”

“Chuyện nhỏ nhặt này cũng không cần quấy nhiễu Chương môn.”

“Tố Loan tiên tử nói có lý.”

Cùng Thiên Nữ chưởng môn thương lượng?

Đó cũng là quỳ trước rồi thương lượng.

Tố Loan kỳ thật cũng sợ.

Tóm lại Nhạc Phong cùng Nhiếp Hạo một mục chú ý Thiên Nữ tông, biết Thiên Nữ tông kinh khủng nhất chính là ai.

Không thể trêu vào, chỉ có thể tránh.

“Cùng chúng ta đến nơi này đi.” Tố Loan nói với Nhạc Phong bọn họ:

“Chỉ là có đáp án cần ngay nhnh chóng báo cho chúng ta.”

“Đương nhiên.” Nhạc Phong gật đầu.

Rất nhanh bọn hắn liền được Tố Loan cùng Tố Nhiễm đưa đến nơi tàng thư.

Chính là nơi trước đó bọn hấn vụng trộm chạy vào.

“Quý phái có nơi tàng thư khác không?” Nhạc Phong tò mò hỏi.

“Người nhìn qua, không tìm được đáp án đúng không?” Tô Nhiễm vừa nói.

Nhạc Phong: “...”

Nhiếp Hạo: “...”

Những người này nói chuyện sao không nói logic gì hết vậy?

Theo Nhạc Phong, hấn hỏi vấn đề cũng không phải là vấn đề đáng được suy nghĩ sâu xa.

Càng sẽ không để những người khác liên tưởng hấn từng tới đây.

Dù sao rất nhiều tông môn có nơi tàng thư đặc sắc.

Giấu thư tịch trân quý nhất.

Có văn hiến, có công pháp.

Hấn hỏi một câu rất bình thường.

Bây giờ Tô Nhiễm nói ra lời này, logic không đúng.

Tổ Loan nhìn Nhạc Phong bọn hấn, không có hỏi nhiều, mà chỉ nói:

“Trừ chuyện này, các người còn có chuyện gì khác sao?

Nếu như không có có thể lật xem ở đây.

Thiên Nữ tông không có tàng thư dư thừa.

Nếu có minh xác ghi chép, Chương môn và Nam Bắc trưởng lão liền có thể biết rất rõ ràng.”

Rất có đạo lý, Nhạc Phong cảm thấy mình vẫn nên ở chỗ này đọc sách một đoạn thời gian.

Cũng may không ảnh hưởng gì.

Chỉ là chính sự muốn làm:

“Chúng ta còn có một việc, có quan hệ với Tố Nhiễm tiên tử.”

Nhạc Phong nhìn về phía Tố Nhiễm tiếp tục nói:

“Tố Nhiễm tiên tử còn nhớ rõ ở Mê Vụ quần đảo từng chiếm được một quyển sách tên là « Ma Thần truyện ký » không?

Không biết còn ở đó hay không?”

“Cái này?” Tố Nhiễm trực tiếp lấy ra quyển sách đó.

Cũ kỹ, lại có chút không tầm thường, hẳn là bản thật.

Có chút suy đoán xong, Nhạc Phong lập tức nói:

“Không biết tiên tử có thể bỏ những thứ yêu thích không?”

Tố Nhiễm nhìn về phía sư tỷ nàng, kỳ thật quyển sách này đối các nàng mà nói không có bất kỳ tác dụng gì.

Nhưng chính là không muốn bán cho Nhạc Phong những người này.

“Có thể nói một chút muốn quyển sách này có tác dụng gì không?” Tô Loan hỏi.

“Căn cứ văn bối suy đoán, gần đây Thiên Nữ tông giao dịch với chúng ta thiếu cẩn thận, hoặc là nói đối với chúng ta ý thiếu một chút thành ý.

Hẳn các ngươi cũng nhận được bàn giao của Tử Y thần nữ?” Nhạc Phong không có ý định quanh co lòng vòng, cầm được thư tịch là biện pháp dễ dàng nhất.

Cũng có thể nhìn thấy biện pháp ẩn tàng văn hiến hay không.

“Có ý gì?” Tô Loan nhíu mày.

Thần nữ đại nhân xác thực đã thông báo, lời Nhạc Phong ý tứ mà nói, bọn họ cũng nhận bàn giao như vậy?

Mà đối phương thế mà có thể đoán được nhiều như vậy từ một chút hành vi của các nàng.

Có phải có chút đánh cược không?

“Tiền bối hẳn phải biết chúng ta đang làm việc cho ai.” Nhạc Phong chân thành nói.

Đúng vậy, Nhạc Phong xác thực có đánh cược.

Chỉ cần đối phương biết hẳn đang làm việc cho ai, như vậy chẳng khác nào hẳn đoán đúng.

“Cho nên, là vị kia muốn quyển sách này?” Tô Loan hỏi.

“Vâng.” Nhạc Phong gật đầu.

Tô Loan giao sách cho Nhạc Phong nói:

“Chúng ta chỉ có một yêu cầu, nếu như có chuyện cần hai vị hỗ trợ, hi vọng hai vị đừng chối từ.

Đương nhiên, khẳng định là trong phạm vi năng lực, sẽ không mang đến chuyện lớn nguy hiểm gì.

Chỉ một chuyện.”

“Được.” Nhạc Phong nhận lấy sách đáp.

“Vậy không quấy rầy hai vị nữa.” Nói Tô Loan dẫn theo Tô Nhiễm rời đi.

Nhạc Phong cùng Nhiếp Hạo nhìn hai vị này rời đi.

“Cứ như vậy đã đạt được rồi?” Nhiếp Hạo hiếu kỳ nói.

“Trả ra đại giới không nhỏ.” Nhạc Phong thu hồi sách, sau đó bắt đầu tìm sách đọc.

“Đối phương rõ ràng muốn coi chúng ta thành tin tức lái buôn.”

Nhiếp Hạo không hiểu:

“Chỉ một việc?”

“Nếu các nàng sau này có hỏi một số việc, vừa vặn chúng ta biết thì có thể nói sao?” Nhạc Phong hỏi.

“Thu phí.” Nhiếp Hạo nói.

“Cho nên.”

“...”

...

“Su tử, sách của ta cứ cho bọn hấn như vậy?” Bên ngoài Tố Nhiễm hỏi.

“Về sau cùng Nhạc Phong tiếp xúc nhiều một chút, ăn phải lỗ vốn trở về để chính mình tỉnh lại.

Đối với người mà nói có không ít chỗ tốt.” Tố Loan mở miệng nói.

“...”

Tố Nhiễm sừng sốt, Chỉ là cũng hiểu rõ, nhưng cảm giác sự tử nàng đang mắng nàng.

“Vậy nếu như ta không chỉ không chịu thiệt, còn kiếm được nữa?” Tố Nhiễm hỏi.

“Vậy càng phải tỉnh lại, mà còn phải tỉnh lại lâu một chút.” Tố Loan nhìn Tố Nhiễm nói.

Tố Nhiễm: “...”

Dường như bị mắng thảm hại hơn.

“Tốt rồi, ta đi tìm Chương môn nói hạc chuyện ngày hôm nay, mà Hải yêu muốn tới, cũng phải chuẩn bị một chút.

Trùng cốc hấn cũng sắp đến, không biết là cường giả cấp bậc gì.” Nói rồi Tố Loan xoay người rời đi.

Hôm nay Nhạc Phong nói chuyện làm nàng rõ ràng Trùng cốc cố kỵ.

Việc này cũng cần cùng Chương môn nói một chút.

Có lẽ Chương môn sẽ biết.

Chỉ là trước khi đi, nàng lại nhìn Tố Nhiễm một cái:

“Trước tiên có thể cảnh tỉnh một chút chuyện mới vừa xảy ra.

Chỉ là có một ít người có thể là đúng, có lẽ bọn họ tiến vào tàng thư các.

Người không đến nổi đang nói mò chứ?”

Tố Nhiễm: “...”

Ngày thứ hai, Mộ Tuyết và dì Đường đi trên đường.

“Dì Đường sắp phải trở về sao?” Mộ Tuyết nhẹ giọng hỏi.

“Ừm, vốn là đi theo phụ thân người tới thương thảo vấn đề kia, mà rất nhiều thứ đều đã định rồi.

Kiểu dáng thiếp mời cũng định ra.

Chuyện còn lại, cuối năm thương thảo tiếp.” Dì Đường nhẹ giọng mở miệng.

Lúc này Nhã Lâm cùng Nhã Nguyệt đều ở bên người.

Nhã Nguyệt đương nhiên yên tĩnh nghe.

Thuận tiện nhìn Nhã Lâm có lạc mắt hay không.

Nhã Lâm đang đuổi Hỏa Vân Thú.

Tinh lực dùng không hết.

Nàng không rõ, Nhã Lâm làm sao cứ hoạt bát như vậy.

Nàng khi còn bé cũng không như vậy, Mộ Tuyết tỷ cũng không phải như vậy.

Trước kia Mộ Tuyết tỷ âm trầm.

Cũng không dám tới gần.

“Lần này cũng thuận tiện tới nhìn người một chút, Chỉ là có thể thấy được Lục gia rất xem trọng người.” Dì Đường nhìn Mộ Tuyết.

Nàng trước đó đã định tới.

Chỉ là phu quân nàng không đến mà thôi.

“Còn chưa gả tới, hiện tại chỉ đang làm khách.” Mộ Tuyết giải thích.

Dì Đường cười cười.

“Đúng rồi, ta phát hiện hoa trước đó mang tới đều không có ở trong viện người.”

“Ở trong viện Lục thiếu gia.”

Dì Đường sừng sốt một chút, sau đó bình tĩnh.

Đúng, Mộ Tuyết cuối cùng cũng phải chuyển vào viện Lục Thủy.

“Người rất thích Lục thiếu gia.” Dì Đường cảm khái.

“Lục thiếu gia cũng rất thích Mộ Tuyết tỷ.” Nhã Nguyệt xen vào một câu.

Mộ Tuyết cười không nói.

Dì Đường cũng không nói gì thêm.

Nàng nhìn Nhã Nguyệt nói:

“Về sau cũng gả một người người thích, còn thích người.”

“Ta còn chưa trưởng thành.” Nhã Nguyệt lập tức nói.

“Người còn muốn sau khi thành niên liền lấy chồng?” Dì Đường trừng Nhã Nguyệt.

Nhã Nguyệt: “...”

...

Chương 933: Lục Thủy đã coi Mộ Tuyết là thê tử 3

Lục Thủy đã coi Mộ Tuyết là thê tử 3

Lục Thủy đi theo sau lưng cha vợ, không nói gì.

Bởi vì cha của hắn đang ở phía trước cùng cha vợ nói chuyện.

Chỉ là Lục Thủy đều nói ngày hôm qua thăm dò được cho cha vợ.

Cha vợ nghe xong sắc mặt tha đổi.

Hắn khả năng cảm thấy, còn không bằng rõ là quan hệ chủ tớ.

Tốt, Mộ gia xác thực không có tình huống như Nguyệt tộc.

Nhưng rốt cuộc có quan hệ trực tiếp với Nguyệt tộc không, tạm thời cũng không biết.

Nói rõ đầu nguồn rốt cuộc là cái gì, cũng không xác định.

Dù sao Nguyệt tộc là hình thức sinh mệnh không giống, không có nghĩa là một khởi nguyên chi địa đều có hình thức sinh mệnh đó.

Cũng tỷ như căn nguyên thế giới có thể trực tiếp xuất hiện vô số hình thức sinh mệnh.

Người bình thường đều sẽ phân ra chủng loại khác biệt.

Cho nên Mộ gia có khả năng cùng Nguyệt tộc có quan hệ, lại không có quan hệ.

Cùng loại với 500 năm trước đi.

“Chuyện hôn lễ liền nói rõ, có cái gì muốn bổ sung, trực tiếp báo với ta là được.” Lục Cổ nói với Mộ Trạch.

“Sẽ, đến lúc đó hắn sẽ cùng đại ca ta tới một chuyến, lại quấy rầy Lục huynh.” Mộ Trạch khách khí nói.

Lục Thủy đứng ở phía sau, nghe bọn họ câu có câu không.

Vì cái gì không nói chuyện thông gia?

Do dự một chút, Lục Thủy mở miệng nói:

“Cha, mẩu thân đâu?”

Lục Cổ nhìn xuống Lục Thủy nói:

“Hắn là đang chuẩn bị một ít đồ ăn.”

Lục Thủy: “...”

Cha vợ bọn họ chọc tới mẩu thân rồi?

Chỉ là hắn không hỏi, mà mang theo vẻ mặt tò mò nói:

“Cha, hôn sự ta cùng Mộ Tuyết là quyết định lúc nào?

Ai đặt?”

Nghe vấn đề này, Mộ Trạch liền biết Lục Thủy muốn làm rõ ràng chuyện này.

Nhưng hắn vô pháp trả lời, hiện tại cũng tự nhiên sẽ không mở miệng.

“Hỏi nương người đi.” Lục Cổ trực tiếp đuổi Lục Thủy.

Về sau tiếp tục cùng Mộ Trạch đàm luận chuyện hôn lễ.

Lục Thủy: “....”

Mộ Trạch cũng kinh ngạc không thôi.

Lúc Lục thiếu gia giúp hắn xử lý chuyện, là có dáng người vô địch, tự tin nổi bật.

Dường như hết thấy đều trong không chế của hắn.

Theo gió vượt sóng, không gì làm không được.

Làm sao trong nhà, liền...

Thuận miệng liền bị đuổi.

Lục Thủy có thể nói gì?

Hắn dám đánh cược, đến hỏi mẹ hắn, đạt được đáp án nhất định là:

“Đến hỏi cha ngươi.”

Ha ha.

Cha nương hấn liền thích trêu đùa hấn.

Cho nên, hấn cũng sẽ không để bọn hấn biết.

Con của bọn họ, ngạo thị thiên hạ, tu Thiên Địa Trận Văn, thiên kiều số một.

Đương nhiên, nói ra cha hấn nương cũng không tin.

Trước mắt cũng không thể nói, dù sao đoạn thời gian trước vừa mới đoạt đồ vật của cha nương hấn.

Còn động thủ đánh hấn cha, mặc dù bị đánh chính là hấn.

Nhưng là đây không phải vấn đề ai thua ai thắng.

Mà là vấn đề nhi tử dám động thủ với lão tử.

“Nói đến còn chưa đoạt đồ vật của Tam trưởng lão?”

“Suy nghĩ kỹ một chút là không có, còn tốt.”

Cái này nếu là đoạt của Tam trưởng lão, cũng không biết bị cầm bao lâu.

Mạng lưới của hấn đại khái đều sắp không còn.

Lục Thủy không nghĩ nhiều nữa, đi theo đằng sau hai vị này, chậm rãi đi tới.

Hồi lâu sau, Lục Thủy nhìn thấy Mộ Tuyết các nàng.

Mẹ hấn cũng ở, cầm một hộp điếm tâm.

Về sau trước khi rời đi, Lục Thủy nhìn thấy mẹ hấn đưa hộp điếm tâm đi Đường.

Đối diện tự nhiên rất vui vẻ nhận lấy.

“Cảm giác tình cảm ở giữa thân gia, cứ như vậy không còn.”

Lục Thủy nhìn một màn này, muốn nói lại thôi, muốn đi còn nghĩ.

Một lời khó nói hết.

“Là mẫu thân Trà Trà làm.”

Mộ Tuyết đứng bên người Lục Thủy, nhỏ giọng nói.

Tốt, Lục Thủy không thêm đề ý.

Về sau cha vợ bọn họ rời đi.

Nhã Lâm cùng Nhã Nguyệt tự nhiên cùng theo trở về.

Dù sao ông ngoại bà ngoại các nàng đang ở trong nhà.

“Các người định lúc nào đi Bằng Nguyên tuyết vực? Nhìn hôn sự của bọn hấn cũng có chuẩn bị tâm lý.” Đông Phương Lê Âm cười nói với Mộ Tuyết cùng Lục Thủy.

“Muốn chuẩn bị cái gì?” Lục Thủy vẻ mặt bình tĩnh.

“A...” Đông Phương Lê Âm đung đung cánh tay Lục Cổ nói:

“Nhi tử thành hôn không cần chuẩn bị tâm lý, đây là tại sao vậy?”

“Đại khái nhi tử cùng Mộ Tuyết đã rất quen thuộc, đã sớm coi Mộ Tuyết là thê tử, cho nên hôn lễ không cần có chuẩn bị tâm lý gì.” Lục Cổ rất dụng tâm trả lời vấn đề phu nhân mình.

“Hóa ra là như vậy.” Đông Phương Lê Âm bưng tỉnh đại ngộ.

Lục Thủy: “...”

Mộ Tuyết không có ý cúi đầu xuống.

“Mẫu thân biết lúc trước hôn sự của ta cùng Mộ tiểu thư, là đặt trước thế nào không?” Lục Thủy quyết định vẫn nên hỏi thứ hấn muốn hỏi.

Tránh khỏi bị mẹ hấn mang đi.

Chỉ có hấn không thêm đề ý, lần sau mẹ hấn liền không chơi.

“Hôn sự này, người không thích sao?” Đông Phương Lê Âm mở miệng hỏi.

Lục Thủy: “...”

“Ta trở về.”

Được rồi, về sau hỏi lại đi.

Nói hấn liền xoay người rời đi.

“Nhi tử, ngươi rơi đồ vật.” Đông Phương Lê Âm lập tức kêu lên.

Lục Thủy dừng lại, quay đầu nhìn mẹ mình bình tĩnh nói:

“Mẫu thân nói là Mộ tiểu thư sao?”

Đông Phương Lê Âm lấy ra một hộp điễm tâm, đung đung Lục Cổ:

“Ta nói chính là điễm tâm này, nhi tử đang nói cái gì?”

“Nhi tử nói, hấn bỏ rơi Mộ Tuyết.” Lục Cổ trả lời.

Lục Thủy: “...”

Sau đó hấn quay đầu rời đi.

Mộ Tuyết nhìn Đông Phương Lê Âm, sau đó lập tức đuổi kịp Lục Thủy.

Lục Thủy lại bị ức hiếp.

Nàng không dám nói chuyện.

Nương vẫn luôn thích như vậy.

Băng Nguyên tuyết vực.

Lâm Hoan Hoan ngồi trong phòng nhìn gian phòng bị phong ấn, có chút khó chịu.

Mấy ngày nữa nàng phải lấy chồng.

Rõ ràng đều biến thành xinh đẹp.

Kèo kẹt!

Phong ấn biến mất, cửa cũng mở lên.

Lâm Hoan Hoan nhìn sang, phát hiện đi vào là một vị mỹ phụ.

Ăn mặc váy dài màu trắng thấp miệng, tóc dài cột đến eo, cử chỉ mang theo một loại mê người.

Yêu diễm.

Lâm Hoan Hoan thấy được mẫu thân nàng trong nháy mắt trong đầu liền xuất hiện hai chữ này.

Mấy người tử tử của nàng cũng đều là loại yêu diễm này.

Chỉ có nàng không biết nơi nào không đúng, biến thành bánh bao.

Chủ yếu là béo.

Bằng không thì nàng cũng là yêu diễm.

Đương nhiên gầy xuống, cũng có chút so ra kém mấy vị tử tử nàng.

Cảm giác chính mình gầy xuống, cũng mang khí chất bánh bao.

Nhưng nàng từ nhỏ đã gầy, vậy khẳng định cũng không thua mấy người tử tử yêu diễm.

Mẫu thân nàng liền không giống vậy, cảm giác không sánh bằng.

Lâm Hoan Hoan quay đầu, không muốn nói chuyện, cũng không muốn xem yêu diễm.

“Sắp đính hôn, mẫu thân giúp người trang điểm một chút?” Bằng vận Yêu Cơ đi đến bên cạnh Lâm Hoan Hoan hỏi.

“Trang điểm thế nào cũng là bánh bao.” Lâm Hoan Hoan khó chịu nói.

“Nghe các nàng nói, chính người đã gầy, biến thành xinh đẹp.” Bằng vận Yêu Cơ mang theo ý cười hỏi.

“Biến thành xinh đẹp, có phải không cần lấy chồng không?” Lâm Hoan Hoan quay đầu nhìn mẫu thân mình nói:

“Ta thật sự biến thành xinh đẹp.”

Bằng vận Yêu Cơ nhìn Lâm Hoan Hoan, lắc đầu nói:

“Chuyện lấy chồng này, đã không thể dừng lại.

Trừ phi mấy người tử tử người nguyện ý thay người gả.”

“Một người thiếu... Một thân thể không quá kiện toàn, mấy yêu diễm kia nơi nào sẽ nguyện ý.” Lâm Hoan Hoan đặc biệt khó chịu.

Nàng cảm thấy cần người khuyên bảo.

“Kỳ thật lấy chồng không nhất định phải gả cho thiên kiều, gả cho những người khác cũng sẽ đạt được hạnh phúc.” Băng vận Yêu Cơ thử khuyên bảo con gái nàng.

“Dời ranh giới cuối cùng trong lòng ra phía sau một chút, liền có thể vui vẻ lấy chồng đúng không?” Lâm Hoan Hoan nói.

Băng vận Yêu Cơ trừng mắt nhìn, có chút ngạc nhiên nói:

“Các nàng nói người xấu đi, ta còn không tin.

Bánh bao lại nói ra một câu trí tuệ như thế.

Xem ra ra ngoài một chuyến, xác thực có biến hóa.”

Một câu trí tuệ?

Lâm Hoan Hoan nhớ tới Đông Phương Trà Trà không quá thông minh.

Trong lúc nhất thời càng khó chịu hơn.

Chương 934: Hai Mộ Tuyết còn có thể sát nhập, Lục Thủy sẽ thích sao 1

Hai Mộ Tuyết còn có thể sát nhập, Lục Thủy sẽ thích sao 1
Lâm Hoan Hoan đã không muốn nói chuyện.

Đều do Đông Phương Trà Trà nói trúng.

Bản thân cố gắng nửa ngày, biến thành chính mình tốt nhất,
sau đó giả cho người không muốn giả.

Còn phải lúi ranh giới cuối cùng về sau một chút xíu.

Bằng không thì khi xuất giá còn phải khóc nhè.

Băng Vận Yêu Cơ nhìn nữ nhi của mình, nói khẽ:

“Lúc lấy chồng, có muốn mời một ít bằng hữu của mình không?”

“Bạn bè?” Lâm Hoan Hoan đánh cược cả giận:

“Bánh bao ở đâu ra bạn...”

Nói đến đây, Lâm Hoan Hoan liền ngừng lại.

Nàng vẫn có bằng hữu.

Chẳng hạn như, Mộ tiểu thư.

“Có bằng hữu của mình?” Băng Vận Yêu Cơ cười nói:

“Đi ra ngoài một chuyến lâu như vậy, có bằng hữu là chuyện rất bình thường, muốn mời một ít không?”

Đính hôn cũng là hôn lễ, không cần đối phương tặng lễ.”

“Ta liên hệ thử.” Lâm Hoan Hoan cúi đầu nói.

Vốn là giả không vui, gọi Mộ tiểu thư đến không biết có thể làm nàng khó xử không.

Mà nơi này là địa giới của ma tu, một nhà các nàng đều là ma tu yêu diễm.

Nguy hiểm như vậy, có bất lợi với Mộ tiểu thư chẳng?

Mộ tiêu thư là người bình thường.

“Có người cũng vui vẻ một chút.” Băng Vận Yêu Cơ sờ đầu Lâm Hoan Hoan nói.

“Bị một đám người mắng là cô gái mập nhỏ trong lòng, các người vui vẻ không?” Lâm Hoan Hoan thất lạc nói.

Vì có thể xinh đẹp, vì biến thành yêu diễm.

Nàng cố gắng thật nhiều.

Bị người lừa gạt năm ức, bị ném xuống hồ.

Bị đánh, còn chịu đói.

Nếu không phải gặp được Mộ tiêu thư, cả đời nàng cũng không nhìn thấy hi vọng.

Thế nhưng, rõ ràng có hi vọng.

Cuối cùng vẫn phải lập gia đình.

Vậy nàng biến thành xinh đẹp làm gì?

Đôi phương cưới là cô gái mập nhỏ.

Bánh bao.

“Đúng rồi, không phải người nói mình biến gầy sao?” Băng Vận Yêu Cơ hiện tại mới hiểu kỳ vấn đề này.

Lâm Hoan Hoan quay đầu:

“Không muốn nói với người.”

Trong đêm.

Mộ Tuyết ngồi ở bên giường, sau đó nhớ kỹ viết nhật ký.

“Hôm nay Lục Thủy mắng ta không phải thứ gì, nhớ một lần.”

Nửa tháng nữa chính là lúc cùng Lục Thủy tính sổ.

Gần đây nàng phải tính toán rõ ràng.

Đến lúc đó phải tiếp tục nhớ.

Dù sao cách ngày thành hôn còn có một thời gian.

Những ngày này, Lục Thủy nhất định sẽ còn chọc cho nàng tức giận.

Lúc Mộ Tuyết dự định lúc ngủ, đột nhiên nghe âm thanh điện thoại di động.

“Dì Đường và phụ thân bọn họ đã đến nhà, ai lại gọi điện thoại tới?”

Mộ Tuyết hơi nghi hoặc một chút.

Biết phương thức liên lạc của nàng, có thể thiếu không hợp thói thường.

Nhìn xuống, là dãy số không có ghi chú.

Sau khi nghe máy, đối diện truyền đến thanh âm quen thuộc:

“Là, là Mộ tiểu thư sao?”

“Hoan Hoan?” Mộ Tuyết mở miệng dò hỏi.

Nghe đúng là Băng Thủy Cơ Lâm Hoan Hoan.

“Là ta, ta sắp thành hôn.” Lâm Hoan Hoan nói khẽ, dường như có chút không dám nói lời phía sau.

“vậy, ta có thể đi không?” Mộ Tuyết mở miệng hỏi.

“A?” Lâm Hoan Hoan run lên, lập tức nói:

“Có thể, đương nhiên có thể, chính là...”

“Ma tu địa giới, không có nguy hiểm gì.

Vậy lúc nào ta có thể đi qua?” Mộ Tuyết nhẹ giọng hỏi.

Nàng biết Lâm Hoan Hoan suy nghĩ gì.

Bất quá hôn lễ Lâm Hoan Hoan, hẳn là chỉ vật làm nèn.

Kiều gia và Băng Nguyên tuyết vực có mục đích thông gia.

Cho nên đối với người bình thường như nàng mà nói, rất nguy hiểm.

Nhưng nàng không sợ nha.

Nàng có Lục Thủy.

Lục Thủy lợi hại như vậy.

“Ngày kia liền có thể tới, cách ngày đính hôn cũng chỉ có mấy ngày.” Lâm Hoan Hoan nói xong, lập tức nói:

“Ta có thể mang Mộ tiểu thư đi thăm quan phụ cận, nơi này có cảnh tuyệt nhìn rất đẹp.”

“Ngày mai chờ tin tức của ta.” Mộ Tuyệt đáp.

“Được.

Vậy, Đông Phương Trà Trà có rảnh không?

Đúng rồi, số điện thoại của nàng là gì, ta hỏi một chút.” Lâm Hoan Hoan lại hỏi.

“Trà Trà ta sẽ hỏi giúp, hiện tại người không thể gọi điện cho nàng được.” Mộ Tuyệt nhẹ giọng trả lời.

Lâm Hoan Hoan đồng ý xong các nàng liền kết thúc cuộc trò chuyện.

Đông Phương Trà Trà đang ở trong Công đá, Lâm Hoan Hoan khẳng định hỏi không đến.

Nàng hỏi tới sẽ dễ dàng lắm chuyện.

Bất quá sự tình này cần thương lượng với Lục Thủy.

Dù sao bọn họ vốn sẽ phải đi.

Ngày kia đi khả năng sớm một hai ngày, nhưng không thành vấn đề.

Nếu Lục Thủy không nguyện, vậy...

Vậy liền nhỏ một giọt thuốc nhỏ mắt.

Hừ, hừ, hừ.

...

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng, Mộ Tuyệt mặc tiên váy xoay người trước tấm gương.

Sau đó vẽ mặt hài lòng đi ra ngoài.

Đi làm điểm tâm cho Lục Thủy.

Hôm nay muốn nấu cháo.

Tăng thêm hai điểm tâm nhỏ.

Mộ Tuyết vo gạo trong phòng bếp.

Miệng hừ phát âm thanh nhẹ nhàng.

Bỏ gạo vào xong, bắt đầu nặn mì, làm chút điểm tâm nhỏ với cháo.

Hiện làm ăn ngon nhất.

Lúc nặn mì, Mộ Tuyết phát hiện tay áo quá dài, dính vào một chút.

“Sớm biết mặc áo tay dài.”

Lắc đầu Mộ Tuyết không thèm để ý, mà tiếp tục chuẩn bị.

Lúc này bầu trời xuất hiện biến hóa.

Một sợi ánh nắng đâm rách hắc ám.

Mặt trời đỏ rực từ núi cuối cùng gian nan dâng lên, dường như còn chưa nghỉ ngơi đủ.

Quang mang chiếu rọi đại địa, vạn vật khôi phục.

“Đông!”

Mộ Tuyết đặt điểm tâm nhỏ chuẩn bị kỹ càng lên mâm.

Sau đó mở nắp ra nhìn xuống cháo đang nấu.

“Tốt rồi.”

Nhìn cháo đã hoàn thành, Mộ Tuyết mỉm cười.

Sau đó nàng bỏ cháo vào bình không nhỏ, đặt ở trên mâm.

Mang một bộ bát đĩa đến, Mộ Tuyết liền bung đồ rời khỏi phòng bếp.

Đi đến viện Lục Thủy.

...

Từ vừa mới bắt đầu Lục Thủy đang đọc sách, hẳn đọc rất chuyên tâm.

Hôm nay không có thị nữ đưa đồ ăn, chuyện này với hẳn mà nói vốn không cần để ý.

Mang đồ tới, tất cả đều phải coi mẹ hấn an bài thế nào.

Cho nên, thường xuyên không có đồ ăn được đưa tới.

Bất quá trời đã sáng rõ, hấn cũng muốn đi tìm Mộ Tuyết.

Muốn cùng Mộ Tuyết làm gì?

Kỳ thật cũng không có chuyện gì cần làm.

Chỉ là hừng đông đã muốn đi qua mà thôi.

Lúc Lục Thủy dự định lát nữa đi qua, hấn nghe được tiếng bước chân.

Tiếp đó tiếng bước chân này đi cửa viện của hấn.

Lúc nhìn sang, Mộ Tuyết đã đi vào.

“Mộ tiểu thư?” Lục Thủy tò mò nhìn Mộ Tuyết.

Hôm nay tại sao Mộ Tuyết bưng nhiều đồ tới như vậy?

Mộ Tuyết đi đến trước mặt Lục Thủy, bưng đồ đặt ở trước mặt Lục Thủy nói:

“Điểm tâm của Lục thiếu gia.”

Nói rồi an vị đối diện Lục Thủy, nhìn Lục Thủy, phảng phất muốn chờ Lục Thủy ăn.

Mở nắp ra, Lục Thủy nhìn thấy đương nhiên là cháo nóng hổi.

“Cháo nấm hương thịt nạc.” Mộ Tuyết ở một bên giải thích nói.

“Mộ tiểu thư ăn rồi?” Lục Thủy đặt nắp ở một bên dò hỏi.

“A?” Mộ Tuyết sững sốt một chút, nói:

“Không đói.”

Nàng chỉ muốn làm cho Lục Thủy ăn.

Cái nào nhớ kỹ bản thân có ăn hay không.

Nàng đang giảm béo.

Lục Thủy không nói gì, mà cầm chén lên dùng thìa múc cháo.

Chờ đầy liền cầm chén đặt ở trước mặt Mộ Tuyết.

Chương 935: Hai Mộ Tuyết còn có thể sát nhập, Lục Thủy sẽ thích sao 2

Hai Mộ Tuyết còn có thể sát nhập, Lục Thủy sẽ thích sao 2

“Mộ tiểu thư ăn cái này đi.” Lục Thủy nói.

“Vậy Lục thiếu gia thì sao?” Lục Thủy không ăn Mộ Tuyết cũng không vui vẻ.

Nàng là đặc biệt làm cho Lục Thủy ăn.

“Ta ăn cái này.” Lục Thủy đặt bình đặt ở trước mặt, sau đó cầm đũa nói.

Hắn khẳng định sẽ ăn.

Dù sao đây là do Mộ Tuyết đặc biệt chuẩn bị cho hắn.

Không ăn, Mộ Tuyết sẽ không vui.

Nhìn thấy Lục Thủy ăn số còn lại, Mộ Tuyết tự nhiên không có bất kỳ ý kiến gì.

Lúc ăn, nàng liền nói chuyện tối ngày hôm qua:

“Tối hôm qua Hoan Hoan gọi điện thoại cho ta, mời ta tham gia hôn lễ, như muốn qua đó sớm.”

Nhà gái bên kia đương nhiên không thích hợp đợi đến hôn lễ mới đi qua.

Nhất là tương đối quen thuộc.

Mộ Tuyết có thể nghe được, Bằng Thủy Cơ Lâm Hoan Hoan không có mấy bằng hữu.

Bằng không thì sao lại rảnh rỗi muốn dẫn nàng xem cảnh tuyết.

“Thời gian xuất phát cũng là hai ba ngày này.

Ngày mai xuất phát kịp không?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Đây đại khái là lúc Mộ Tuyết còn trẻ, lần đầu tiên được mời đi.

Chuyện này, sao có thể trể.

“Nghe Lục thiếu gia an bài.” Mộ Tuyết nói khẽ.

Lục Thủy quả nhiên vẫn dựa vào nàng, nàng khẳng định cũng sẽ dựa vào Lục Thủy.

Đi ra bên ngoài đều nghe Lục Thủy.

“Đúng rồi, cháo ăn ngon không?” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy hỏi.

“Mộ tiểu thư không phải cũng đang ăn sao? Ném không ra?” Lục Thủy hỏi lại.

“...”

Quả nhiên, kiểu phu quân này không thể lưu đến ăn tết.

...

Bởi vì muốn đi ra cửa tham gia hôn lễ, Lục Thủy dự định chuẩn bị một chút, dù sao lần này ra ngoài, có thể sẽ trực tiếp đi tìm siêu cấp pháp bảo.

Đến lúc đó sẽ không kịp chuẩn bị.

Cho nên sau khi Mộ Tuyết bị mẹ hấn gọi đi, hấn liền đâm đầu vào trong kho hàng.

Hấn đi vào, không có khí linh dám kít một tiếng.

Lần này Lục Thủy không nhìn pháp bảo khác.

Mà đi thẳng tới một thanh Phương Thiên kích đen nhánh trước mặt.

Vị trí Phương Thiên kích này tương đối đặc biệt.

Chung quanh không có bất kỳ pháp bảo nào.

Dường như tất cả pháp bảo đều đang e ngại Phương Thiên kích.

Binh khí của Cầu Tử, quả nhiên giống với chó, thích chiếm địa bàn.

Lục Thủy đi đến trước mặt ma binh, không để ý cái gì, mà vung tay lên một cái.

Sau đó ma binh rơi vào trong tay Lục Thủy.

Lúc bị Lục Thủy nắm chặt, Phương Thiên kích vốn có khí tràng mạnh mẽ, đột nhiên liền biến sang phổ thông.

Lục Thủy lắc đầu.

Tiếp lấy ném Phương Thiên kích vào trong túi trữ vật.

Sau đó bắt đầu tìm kiếm những vật khác.

Mà sau khi Lục Thủy rời đi, pháp bảo trước kia vô cùng an tĩnh, từng chút chuyển động về chỗ lúc trước của Phương Thiên kích.

Sau đó bắt đầu nhảy lên.

Như cùng đang reo hò.

...

Chạng vạng tối, Mộ Tuyết trở lại viện.

Bị nương gọi đi xem kiểu dáng thiệp mời.

Thuận tiện nhìn lại món ăn.

Chuyện này là không cần Lục Thủy, bởi vì Lục Thủy cho không ra bất kỳ ý kiến gì.

“Thì ra thành hôn phiền toái như vậy.”

Mộ Tuyết ngồi trong phòng, im lặng tự nói.

Kiếp trước cái gì nàng cũng không biết.

Nàng vẫn luôn ở trong viện, cảm giác phiền toái nhất hẳn là ngày mặc vào hồng trang, xuất giá ấy.

Nào có như hiện tại, vẫn luôn thử hồng trang, thử điếm tâm.

Sau đó Mộ Tuyết sờ sờ bụng:

“Về sau nếu có nhi tử, có phải càng bận rộn hơn không?”

Nếu nàng có nhi tử, chịu thành thân còn tốt, không chịu thành thân vậy mới phiền phức.

“Nếu là nữ nhi, khả năng này đơn giản hơn một chút, đi nhà trai xử lý.”

Sau đó Mộ Tuyết không nghĩ nhiều nữa.

Đến lúc đó nếu Lục Thủy không giúp đỡ, nàng làm xong, ban đêm liền đánh Lục Thủy.

Dù sao cũng là Lục Thủy làm nàng mang thai đẻ nàng sinh.

Mặc dù nàng cực kỳ nguyện ý.

Sau đó Mộ Tuyết trước hết phát tin tức cho Trà Trà, dùng Hỗn Nguyên Tử Khí trực tiếp thông qua mệnh lý .

Trà Trà hẳn nghe được.

“Giống như người của Hải yêu bên kia đã đến Thiên Nữ tông, có thể cùng Hải yêu nữ vương trao đổi một chút.”

Mộ Tuyết vẫn muốn hỏi chuyện liên quan tới Nguyệt tộc.

Nhìn xem đại khái là tình huống như thế nào.

Nếu có thể, nàng định đi Nguyệt tộc một chuyến.

Không thích hợp sẽ để Lục Thủy đi.

Dù sao chuyện này là do Lục Thủy xử lý.

Sau đó Mộ Tuyết kết nối đến Thiên Nữ chương môn.

Chờ lúc Thiên Nữ chương môn đáp lại, nàng liền thấy Thiên Nữ chương môn lại quỳ ở nơi đó.

“Thần nữ đại nhân.”

Thiên Nữ chương môn rất cung kính chào hỏi.

“Đã có thể liên hệ với Hải yêu nữ vương?” Mộ Tuyết hỏi.

Hải yêu nữ vương đương nhiên sẽ không đích thân đi ra.

Nàng xác suất lớn còn nằm không chịu đứng dậy.

Bất quá để lực lượng tới, vẫn có thể.

Giống như nàng vậy.

“Có thể liên hệ với Hải yêu tiểu Đào.” Thiên Nữ chương môn lập tức nói.

Hải yêu tiểu Đào?

Mộ Tuyết còn nhớ kỹ Hải yêu này, tiểu gia hỏa cùng Trà Trà tìm ốc hương kia.

Vẫn la hét muốn hack.

Hiện tại mang lên treo rồi?

Mộ Tuyết rất muốn cười, về sau nếu nàng có nữ nhi, có nên cũng cho con gái nàng làm hack không?

Là lời của con, để Lục Thủy làm hack đi.

Làm loại hình gì mới tốt đây?

Đến lúc đó con của bọn họ hoặc là nữ nhi, khẳng định sẽ che giấu, bọn họ là người có hack.

Cha mẹ chính là Tu chân giả phổ thông, nói ra cũng không hiểu.

Tương lai nhất định có thể vượt qua viễn tổ.

Ngẫm lại cảm giác đặc biệt có ý tứ.

Rất nhanh Mộ Tuyết liền thấy Hải yêu tiểu Đào đi vào gian phòng Thiên Nữ chương môn.

Nàng không ngưng tụ thân ảnh đi qua.

Trong lúc nhất thời Hải yêu tiểu Đào không nhận ra đoàn tử khí là cái gì.

“Gọi Nữ vương các người đi ra đi.” Âm thanh Mộ Tuyết truyền qua.

Đề thuận tiện Hải yêu tiểu Đào nghe thấy.

Trước đó đều trực tiếp xuất hiện âm thanh trong đầu Thiên Nữ chương môn.

Lúc đầu Hải yêu tiểu Đào nhìn thấy Thiên Nữ chương môn quỳ trên mặt đất liền không hiểu, sau đó lại nhìn thấy tử khí.

Không hiểu đây là nghi thức gì.

Bất quá sau khi nghe âm thanh của Tử Y thần nữ, nàng liền rõ ràng, đây là mời hack nghi thức.

Sau đó Hải yêu tiểu Đào quỳ gối bên người Thiên Nữ chương môn, lấy điện thoại di động ra, gọi cho máy riêng của nữ vương.

Thiên Nữ chương môn nháy mắt mấy cái nhìn Hải yêu tiểu Đào, có phải gọi điện thoại không đủ nghiêm cẩn rồi không?

Tiếp đó Thiên Nữ chương môn liền không hiểu, điện thoại của Hải yêu tiểu Đào còn chưa kết nối, nhưng một cỗ thủy triều đột nhiên từ trong đầu tóc Hải yêu tiểu Đào tràn ra, cuối cùng dừng lại trước mặt tử khí.

“Thần nữ?” Âm thanh Hải yêu nữ vương từ trong nước truyền ra, hơi nghi hoặc một chút.

“Nữ vương, điện thoại người còn chưa được tiếp nha.” Hải yêu tiểu Đào nhỏ giọng nhắc nhở đến.

“Ngồi xuống, đừng nói chuyện.” Hải yêu nữ vương nói thẳng.

“Nha.” Hải yêu tiểu Đào lập tức ngồi xuống.

Thiên Nữ chương môn quỳ ở nơi đó, nàng cảm thấy Thần nữ đại nhân cùng Hải yêu nữ vương đối thoại, nàng hẳn nên quỳ liền tốt.

“Nữ vương, đã lâu không gặp.” Âm thanh Mộ Tuyết truyền tới.

Lúc này Mộ Tuyết phát hiện thể chất Hải yêu đặc thù, muốn thỉnh cầu gặp mặt rất dễ dàng.

Nhất là các nàng còn có thể dung hợp.

thiên phú của Hoa Vũ Tuyết Quý bắt nguồn từ Hải yêu.

“Thần nữ cũng ở đây, là đã đến lúc kết minh?” Hải yêu nữ vương hỏi.

“Còn chưa, chỉ là có chút vấn đề muốn hỏi nữ vương một chút.” Mộ Tuyết nói khẽ.

Nàng ngồi trong phòng, lúc này nữ vương đại khái vẫn còn nằm.

“Thần nữ muốn hỏi điều gì?” Âm thanh Hải yêu nữ vương mang theo quý khí.

Khí chất đối diện càng mạnh, nàng liền càng mạnh.

là nữ vương, sao có thể thua khí chất thượng?

“Muốn hỏi một chút chuyện liên quan tới Nguyệt tộc.” Mộ Tuyết nói thẳng.

“Nguyệt tộc?” Hải yêu nữ vương suy nghĩ, nói:

“Nguyệt tộc hẳn là biến mất rất lâu rồi mới đúng.”

“Cụ thể là tình huống như thế nào?” Mộ Tuyết hỏi.

“Sinh mệnh hình thức của Nguyệt tộc tương đối đặc thù, bọn họ là một người, cũng có thể là hai người.

Mà hai người kia nam nữ rõ ràng, có thể những người khác, bọn họ thuộc về không có giới tính.

Nhưng bọn hắn thật ra là một người.” Còn muốn nữ vương đơn giản giải thích.

“Chung thể?” Mộ Tuyết hiếu kỳ nói.

“Theo hiện tại mà nói, là phân liệt, phân liệt thân thể và tinh thần, thậm chí giới tính.

Cả thể Nguyệt tộc là không giới tính.” Hải yêu nữ vương suy nghĩ một chút nói:

“Nguyệt tộc không có nhiều người, bọn họ trốn ở trong một tòa sơn thành.

Khi đó thành ở trên trời.

Sau khi Chân Thần ngã xuống không bao lâu, thành liền rơi vào Mê Vụ Chi Đô.

Sau đó nữa, liền không có Nguyệt tộc xuất hiện.

Khả năng còn đang sinh tồn trong Mê Vụ Chi Đô.

Chỉ cần nuôi nổi, bọn họ liền có thể sinh một người đi ra.”

Không giới tính? Mộ Tuyết có chút ngoài ý muốn.

Sau đó nàng quyết định mặc kệ chuyện này.

Quá phức tạp.

Chương 936: Hai Mộ Tuyết còn có thể sát nhập, Lục Thủy sẽ thích sao 3

Hai Mộ Tuyết còn có thể sát nhập, Lục Thủy sẽ thích sao 3
“Đúng rồi, Minh của Nguyệt tộc, nữ vương nhận biết sao?”
Mộ Tuyết hỏi.

Ấn ký của đôi phương có thể lưu ở Mộ gia.

Nói rõ cùng Mộ gia hoặc nhiều hoặc ít có liên hệ nhất định.

Đến nỗi Mộ gia có phải Nguyệt tộc hay không, rõ ràng là không phải.

Nếu đúng vậy, Lục Thủy có thể bị dọa ha không?

Đến lúc đó nàng phân liệt hai ra người, đều là nữ, đều thích Lục Thủy.

Còn có thể sát nhập, Lục Thủy có bị loạn hay không?

Chậc, cảm giác như cùng cưới ba tỷ muội Hoa Vũ Tuyết Quý.

Tốt thôi, đều là đoán mò, bắt quá lần sau có thể hỏi Lục Thủy.

Xem Lục Thủy có ý tưởng gì.

“Minh?” Hải yêu nữ thân suy nghĩ một chút nói:

“Một chữ sao? Nguyệt tộc đều có hai chữ, một chữ nói rõ là một người một bộ phận.

Có minh, bên trong Nguyệt tộc hẳn chỉ có một người.

Người mạnh nhất Nguyệt tộc là Minh Nguyệt.

Là người thời đại Chân Thần, cùng Triều Tịch tỷ bọn hắn là nhân vật cùng cấp bậc.

Cuối cùng hẳn hẳn là đi Mê Vụ Chi Đô.

Dù sao Nguyệt tộc cũng do hắn đưa vào Mê Vụ Chi Đô.

Bất quá sau khi thời đại Viễn Cổ kết thúc, xuất hiện Nguyệt Chi Quốc Độ.

Mặc dù không phải Nguyệt tộc, nhưng hẳn cùng Nguyệt tộc có quan hệ.

Có một lần ta ở quốc độ kia, cảm thấy được lực lượng Nguyệt tộc.

Rất mạnh.

Có thể là người của Nguyệt Chi Quốc Độ tiếp xúc với Minh Nguyệt.”

“Nguyệt Chi Quốc Độ là tình huống như thế nào?” Mộ Tuyệt tò mò hỏi.

“Thần nữ biết nhất niệm vĩnh hằng sao?”

“Phật môn thần thông?”

“Đúng vậy, Nguyệt Chi Quốc Độ có người đi nhất niệm, lưu vĩnh hằng, mượn dùng Nguyệt tộc vận vẹo lực lượng hiện thực, muốn chế tạo Vĩnh Hằng Quốc Độ ở bên trong.

Cuối cùng xuất hiện quốc độ, lại phong tồn quốc độ.

Tử vong trùng sinh trong quốc gia.

Lại đi ra.

Đây chính là chuyện Nguyệt Chi Quốc Độ lúc trước cần làm.

Cuối cùng hẳn là thất bại.” Hải yêu nữ vương nói.

Mộ Tuyệt có chút ngoài ý muốn.

Lần này hình như bọn họ cũng muốn đi Nguyệt Chi Quốc Độ.

Xem ra nàng không thể đi vào.

Cũng không phải nàng đi vào sẽ trực tiếp nghiền ép Nguyệt Chi Quốc Độ.

Mà là Lục Thủy đi vào, xác định vững chắc sẽ bại lộ ở trước mặt nàng.

Phật môn nhất niệm vĩnh hằng, nhìn thấy cũng không phải Lục Thủy phổ thông, đây tuyệt đối là Lục Thủy vượt qua bình thường nhận biết.

Đi vào không áp chế tốt, nàng làm bộ không nhìn thấy đều giả vờ không ra.

Đến lúc đó bọn họ mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Làm sao bây giờ?

Lục Thủy có thể giả ngu nói: “Mộ tiểu thư, trùng hợp như vậy? Người cũng lợi hại như vậy?” không.

Nàng còn có thể làm như vậy?

Ôm vào cắn một cái lại nói.

Bất quá thời điểm đó Lục Thủy khẳng định sẽ trốn.

Còn trốn rất nhanh.

Chỉ cần không bại lộ, liền chạy không được.

Nàng liền có tràn đầy ưu thế.

Thời gian đánh Lục Thủy, hẳn là sau hôn lễ của Lâm Hoan Hoan.

Nàng không thể xuất hiện sai lầm trong lúc mấu chốt này..

Nhịn một chút, chỉ mấy ngày thôi.

“Thì ra là thế, vậy không làm phiền nữ vương nghỉ ngơi.”
Mộ Tuyết mở miệng nói.

Về sau các nàng liền kết thúc kết nối.

Mộ Tuyết ngược lại là không có gì khác muốn hỏi.

Hải yêu nữ vương không nhắc nàng chuyện bên kia, trước mắt mà nói cũng không có vấn đề gì.

Đến nỗi tình huống cụ thể của tiên đoán phiến đá.

Hải yêu nữ vương hẳn cũng không biết.

Dù sao khi đó nàng đã ngủ say.

Bị Hải yêu Triều Tịch phong ấn.

Sau đó Mộ Tuyết không nghĩ nhiều nữa, cũng trở về.
Hải yêu nữ vương rời đi, Tử Y thần nữ cũng rời đi.
Sau đó chỉ còn lại Thiên Nữ chương môn cùng Hải yêu tiểu
Đào.

Các nàng liếc nhìn nhau.

“Chúng ta tranh tài đi.” Hải yêu tiểu Đào nói.

“So cái gì?” Thiên Nữ chương môn có chút hiếu kỳ.

“Từ nơi này chạy đến dưới núi, ai tới trước liền thắng.

Không thể bật hack.” Hải yêu tiểu Đào nói.

“Được.” Thiên Nữ chương môn lập tức gật đầu.

“Chuẩn bị, bắt đầu.”

Lời nói vừa ra, Hải yêu tiểu Đào liền nghe vèo một tiếng.

Sau đó Thiên Nữ chương môn xông ra ngoài.

Đặc biệt nhanh.

“... Không phải nói không bật hack sao? Làm sao còn mở
hack speed?”

Thiên Nữ chương môn, Cửu Chuyển Bất Tử Chân Kinh đã
tu đến lục chuyển.

Cửu Chuyển Bất Tử Chân Kinh, một trong tam đại thể
thuật Tu Chân giới.

“Nữ vương, nữ vương, đừng giả bộ ngủ, cho ta thêm một
chút tốc độ.”

Trong viện, Lục Thủy không ngừng thu nạp phù văn.

Những phù văn này không có lực lượng gia trì.

Bất quá là hấn cố ý làm như vậy.

Đến lúc đó trong nháy mắt mở ra, hấn gia nhập thiên địa
lực lượng là có thể.

Vị ma tu kia có năng lực mạnh hơn, cũng trốn không thoát đại trận phù văn này, đủ đối phương uống một bình.

Đây chính là căn cứ thiên địa khắc ra.

Bất quá biện pháp khu động cũng chỉ có lực lượng thiên địa.

Cho những người khác cũng vô dụng.

“Chuẩn bị không sai biệt lắm, ma binh cũng có mang, đến lúc đó tu vi hãn cũng có thể tấn thăng 5.4, nếu như đối phương trì hoãn một hai ngày, hãn có thể tấn thăng 5.5.

Như vậy xác suất thành công liền cao hơn.”

Cuối tháng Lục Thủy có thể tấn thăng 5.4, mấy ngày đầu tháng chỉ cần không bồi tiếp Mộ Tuyết, như vậy hãn liền có thể tấn thăng 5.5.

Đến lúc đó tiếp cận tu vi lục giai, tăng thêm lực lượng thiên địa.

Hãn có thể đánh một trận cùng bát giai.

Chờ hãn tấn thăng lục giai.

Chậc, phải xem bị gọt có thâm hay không.

“Thiếu gia.” Lúc này Chân Võ đi đến.

“Thiếp mời mang đến rồi?” Lục Thủy mở miệng nói.

Đúng vậy, hãn để Chân Võ đi lấy thiếp mời.

Một tấm kia đại biểu cho Tam trưởng lão.

Mà lại là Kiều gia đưa tới.

Hiện tại Mộ Tuyết được Băng Nguyên tuyệt vục mời.

Có thiếp mời bên kia sẽ không bị động.

Cho nên Lục Thủy để Chân Võ đi xem một chút Lục gia có thiếp mờ này không.

Đạt được đáp án là có.

Cho nên, hãn muốn lấy.

Chân Võ lập tức đưa thiệp mời lên, không giống của Tam trưởng lão, là thiệp mời thông dụng.

Bất quá đối với Lục Thủy mà nói, đã đầy đủ.

“Băng Nguyên tuyệt vực là thế lực gì?” Lục Thủy hỏi.

Điểm ấy hẳn cũng muốn biết rõ ràng.

Bằng không thì từng người trào phúng Mộ Tuyết liền không tốt.

Vạn nhất nói đến cái gì để hẳn tức giận, hẳn trực tiếp giúp đối phương treo bạch liền không tốt.

Bất quá có thể chân chính làm hẳn giận dữ, hẳn không có khả năng.

Cũng liền cha vợ thành công giúp hẳn nhà đổi mới.

Cha vợ cũng coi như độc nhất vô nhị.

Kiếp trước đệ nhất nhân.

“Thế lực nhất lưu, cùng Kiêu gia không sai biệt lắm, bất quá Băng Nguyên tuyệt vực chiếm đất làm vua, Kiêu gia là chính thường gia tộc.

Cho nên trên bản chất có một chút khác biệt.” Chân Võ mở miệng nói.

Băng Nguyên tuyệt vực Vực chủ, vương giả một phương.

Tự lập làm vương, tính một nước.

Mà Kiêu gia là gia tộc Tu Chân giới.

Cảm giác mặt mũi không lớn bằng đối phương.

Nhưng nếu đánh nhau, tám lạng nửa cân.

Đại khái chính là ý tứ này.

Bất quá các thế lực khác, hoặc nhiều hoặc ít biết Lục gia không dễ chọc.

Bọn hẳn đi qua, không đến nỗi được ưu đãi, cũng không đến nỗi bị khinh thường.

Xem ra không có vấn đề gì.

Như vậy tất cả mọi thứ đều đã chuẩn bị kỹ càng.
Đợi ngày mai xuất phát.

Chương 937: Thảo luận nguyên nhân Lục Thủy xem hiểu Thiên Địa Trận Văn 1

Thảo luận nguyên nhân Lục Thủy xem hiểu Thiên Địa Trận Văn 1

Trong cổng đá.

Thượng tầng Vạn Đô thành.

Đông Phương Trà Trà đang đi dạo bốn phía đột nhiên ngừng lại.

Sau đó không ngừng vỗ lỗ tai.

“Hương Dụ hình như lỗ tai ta xảy ra vấn đề.” Đông Phương Trà Trà nói.

Chỉ là âm thanh vừa mới bật ra, lại đột nhiên sừng sốt, giống như đang lắng nghe gì đó.

“Trà Trà tiêu thư?” Nhìn thấy tiêu thư nhà mình đột nhiên lại như vậy, Hương Dụ quan tâm.

Dù sao lúc này mà xảy ra việc, rất nguy hiểm.

Bởi vì các nàng đều không có tu vi.

Hiện tại các nàng đi dạo hơn phân nửa vòng, phát hiện vấn đề nên nhanh chóng quay về.

Không có tu vi, các nàng hành động ở đây rất chậm.

Không cẩn thận gặp được kẻ địch sẽ nguy hiểm.

Hương Dụ nói như vậy, Trà Trà cũng nghe.

Chỉ là cách trận pháp có chút xa.

Lúc này Đông Phương Trà Trà lấy lại tinh thần, sau đó nhìn Hương Dụ nói:

“Hương Dụ, Hương Dụ, chúng ta trở về đi.”

“Tiểu thư, chúng ta vốn đang trở về.

Xảy ra chuyện gì sao?” Hương Dụ tò mò hỏi.

Cảm giác sau khi Trà Trà tiểu thư có mưa công đức liền không giống.

Có thể thấy được đồ vật nàng không nhìn thấy, có thể tiếp xúc người mà bình thường tiếp xúc không được.

Hiện tại nếu Trà Trà tiểu thư lắm bả, nàng sẽ cảm giác được đang giao lưu với người không nhìn thấy.

“Nghe được âm thanh giữa thiên địa, nói cô gái mập nhỏ bị lừa năm ức mời ta tham gia hôn lễ của nàng.

Ta muốn qua đó.

Không chỉ có thể đi thám hiểm, mà còn có thể ăn một bữa ngon.” Đông Phương Trà Trà lập tức nói.

Hương Dụ: “???”

Trà Trà tiểu thư, người nghiêm túc sao?

Khi nào thì thiên địa có thể truyền âm thanh đến vậy?

Mà ngoài tiệc cưới, làm đồ ăn không ngon bằng phu nhân.

“Đi.” Đông Phương Trà Trà tăng thêm tốc độ đi về phía trận pháp.

Hương Dụ đương nhiên sẽ không nói gì, dù sao chạy về cũng không phải là chuyện xấu.

Sáng sớm.

Lục Thủy đang đọc sách đột nhiên cảm giác có người đang quan sát viện của hắn.

Sau đó quay đầu nhìn về phía cửa viện.

Lúc này nhìn thấy có cái đầu thò vào.

Đông Phương Trà Trà.

Lục Thủy nhìn Đông Phương Trà Trà, đang nghĩ có nên làm bộ không nhìn thấy mặt hay không, trực tiếp đánh một

trận.

“Chị dâu có ở nơi này không?” Đông Phương Tra Tra tay vịn tường nhìn viện Lục Thủy.

Rất cẩn thận.

“Không ở.” Lục Thủy trực tiếp trả lời.

Đông Phương Tra Tra tám phần là bị Mộ Tuyết gọi trở về tham gia hôn lễ.

Nhiều người cũng có thể.

Dù sao lần này là nhà gái mời.

Chỉ có một mình Mộ Tuyết, người có kẻ ít một chút.

“Nha!”

Đáp lại xong, Đông Phương Tra Tra đầu nhỏ chậm rãi rút trở về.

“Mộ Tuyết xác suất lớn đang ở nhà bếp.”

Trong lòng Lục Thủy có chút suy đoán.

Đông Phương Tra Tra đi về phía hấn, ý định đi tới chỗ trước Mộ Tuyết.

Sau đó Lục Thủy đọc sách thuận tiện chờ Mộ Tuyết tới.

Chỉ là...

Lúc mặt trời chiếu lên người hấn, Mộ Tuyết vẫn chưa đến.

Điều này nói rõ, Mộ Tuyết không có ở phòng bếp.

Cho nên, tại sao Đông Phương Tra Tra lại tới chỗ hấn?

Lục Thủy mang theo nghi vấn đi về phía Mộ Tuyết.

Hấn đã chuẩn bị hoàn chỉnh, thiệp mời cũng đã mang theo.

Vé xe buổi sáng mười giờ.

Trưa mai đến.

Băng Nguyên tuyết vực không gần, may mà không chạy bao nhiêu đường.

Nếu có, đại khái hôn lễ kết thúc mới có thể đến.

Rất nhanh Lục Thủy đi đến chỗ Mộ Tuyết, phát hiện Đông Phương Trà Trà cũng có mặt.

Các nàng đang ăn sáng.

“Lục Thủy biểu đệ muốn ăn không? Buổi sáng ta để mẫu thân nấu cho ta.” Đông Phương Trà Trà chào hỏi Lục Thủy.

“Tại sao buổi sáng ngươi tìm ta tìm Mộ tiểu thư?” Lục Thủy hỏi.

Mộ Tuyết đang ở viện của mình, nói cách khác Đông Phương Trà Trà đã đi trước hẳn.

“A?” Đông Phương Trà Trà hơi nghi hoặc một chút, sau đó nói:

“Sớm như vậy, nếu chị dâu không ở bên kia, vậy khẳng định đang ngủ.”

Lục Thủy: “...”

Cuối cùng Lục Thủy chẳng hề nói một câu.

Hắn ngồi bên cạnh Mộ Tuyết, sau đó cầm điếm tâm bắt đầu ăn.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, có chút muốn cười.

Trà Trà đi qua, khẳng định Lục Thủy cảm thấy ta đang chuẩn bị điếm tâm cho hắn.

Sau đó chờ nửa ngày cũng không đợi được.

Tốt, trở về liền làm.

“Đông Phương Trà Trà.” Lục Thủy cầm điếm tâm nhìn Đông Phương Trà Trà nói:

“Ngươi xác định là do mợ làm?”

“Là Đông Phương Trà Trà nha.” Đông Phương Trà Trà cảm thấy mình phải uốn nắn nhiều lần:

“Đúng, là mẫu thân của ta làm, lúc đi qua phòng bếp nhìn thấy dì nhỏ.

Dì nhỏ cũng đang làm điếm tâm, ta cảm thấy dì nhỏ làm ăn cũng thật ngon, nên cũng cầm một chút.”

Lục Thủy không nói gì thêm.

Mà cầm điếm tâm trên tay bỏ vào trong miệng.

Tìm thời gian thích hợp, tìm chỗ tốt, chôn đi.

“Lục thiếu gia ăn cái này đi.” Mộ Tuyết đặt điếm tâm nàng còn chưa ăn tới trước mặt Lục Thủy.

Đây là do Đinh Lương mua cho nàng.

Lục Thủy không cự tuyệt.

Chờ chênh lệch thời gian không nhiều, Lục Thủy bọn họ đi đến nhà ga.

Lần này đi ra ngoài ngược lại được mẹ hấn sửa lại chút quần áo, lại dọn dò một vài chuyện.

Hôn sự của người khác, không thể thêm phiền phức cho mọi người.

Nói thật, Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm thật sự cảm thấy con của bọn họ sẽ chọc ra phiền toái lớn gì đó.

Đây là gian nhiệm với nhi tử.

Bất quá có Mộ Tuyết đi theo vấn đề cũng không lớn.

Đến nỗi Trà Trà.

Vẫn rất ngoan ngoãn nghe lời.

Bình thường cũng sẽ không gây phiền toái.

Nhìn Lục Thủy bọn họ hấn rời đi.

Lục Cổ nói với Đông Phương Dạ Minh một bên:

“Thị nữ bên người Trà Trà là sắp độ kiếp đi?”

“Chuyện Hương Dụ độ kiếp, Mộc Cận hấn đã có chuẩn bị.

Trà Trà đạt được không ít cơ duyên, nàng cũng thế.

Nếu không phải đi theo Trà Trà chạy khắp nơi.

Đại khái đã lên tứ giai.

Lần này đi vào, có vẻ như cũng nhận được không ít căn nguyên lực lượng.” Đông Phương Dạ Minh nói.

Căn nguyên lực lượng có ý như thế nào, bọn họ đều hiểu.

Dù sao bọn hắn cũng nhận được rất nhiều.

“Nói đến, nơi Trà Trà đi, Lục Thủy cũng đi.

Vì cái gì mỗi ngày con gái của ngươi đều có cơ duyên, mà con trai của ta lại nhiều lần vấy nước?” Lục Cổ nhìn Đông Phương Dạ Minh tỏ vẻ nghi hoặc.

“Có khả năng hay không, nữ nhi của ta không đủ thông minh, mà cháu trai của ta thông minh quá đáng.

Một đứa trì độn, một đứa thân thủ nhanh nhẹn.

Trì độn thì bị cơ duyên đập trúng.

Thân thủ nhanh nhẹn vừa vạy né tránh cơ duyên?” Đông Phương Dạ Minh phân tích.

Đông Phương Lê Âm cùng Mộc Cận không để ý đến hai người kia, tiếp tục trở về chuẩn bị món ăn.

Lục Cổ nhìn Đông Phương Dạ Minh không nói gì.

Hồi lâu sau, hắn mới mở miệng:

“Ngươi đang nói con trai của ta ngộ tính kém?”

“Ta đang nói nữ nhi của ta ngộ tính tốt.” Đông Phương Dạ Minh nói theo lời Lục Cổ.

“...”

...

“Ta có một vấn đề đã suy nghĩ rất lâu.” Nhị trưởng lão đứng trên sườn núi nhìn Lục Thủy bọn hắn rời đi.

Nàng ở đây chăn dê.

Có lần Đông Phương Trà Trà chạy tới nói với nàng, chăn dê rất thú vị.

Hôm nay nhàm chán, đi thử một chút.

Thả hai con dê một đen một trắng.

Hai con dê này dường như là dê bình thường.

Bọn chúng rất thỏa mãn ăn cỏ xanh.

Không chạy loạn, không kêu bậy.

Cúi đầu ăn cỏ, chưa từng dừng lại.

Lúc này Cửu đứng bên người con dê màu trắng, đang quan sát đôi phương có gì đặc thù.

“Là vấn đề gì?”

Quyền năng của ta có thể trả lời không được bao nhiêu vấn đề.

Đây là để người mang ra.

Quyền năng được lưu lại cơ bản đều biến mất.” Cửu mở miệng nói.

Chương 938: Thảo luận nguyên nhân Lục Thủy xem hiểu Thiên Địa Trận Văn 2

Thảo luận nguyên nhân Lục Thủy xem hiểu Thiên Địa Trận Văn 2

“Quyền năng của ngươi còn phân mạnh yếu?” Nhị trưởng lão hỏi.

“Ta sống ngược lại cũng không có vấn đề gì, không sống được thì ta cũng không thể dùng quyền năng độc nhất.

Hiện tại chết đi, thần lực đã quyền năng.” Cửu mở miệng nói.

Hiện tại thần lực nàng lưu lại sắp biến mất, cho nên thời gian tồn tại không chỉ không lâu.

Quyền năng vận dụng cũng không nhiều.

Nhị trưởng lão không thêm đề ý, mà hỏi ra vấn đề nàng nghĩ đã lâu mà không có kết quả.

“Lục Thủy nhỏ như vậy, vì sao lại lợi hại đặc thù đến thế?”

Lục Thủy 20 tuổi, thế nhưng thật sự quá đặc biệt.

Tạm ngừng, nàng tiếp tục mở miệng:

“Hắn sẽ không là thần gì đó chuyển thể đó chứ?”

“Có phải ngươi muốn nói là ta chuyển thể không?” Thần hình Cửu lóe lên đi đến trước mặt Nhị trưởng lão, nắm gương mặt Nhị trưởng lão nói.

Không chút do dự, Nhị trưởng lão đưa tay muốn đẩy tay Cửu ra.

Chỉ là bàn tay kia đã sờ đầu nàng.

“...”

“Đáp án đâu?” Nhị trưởng lão hỏi.

“Không phải.” Cửu nhìn phương hướng Lục Thủy rời đi nói:

“Lục Thủy chính là Lục Thủy, hấn không phải bất kỳ kẻ nào chuyển thế.

Về phần tại sao lại mạnh như vậy, kỳ thật ta chỉ biết một phần.

Còn một phần thì không rõ.

Có lẽ qua một thời gian ngắn có thể thấy rõ.”

“Biết một phần là gì không?” Nhị trưởng lão nhỏ một ít cỏ ném đến trước mặt hai con dê.

Hai con dê lập tức tranh nhau ăn cỏ Nhị trưởng lão vớt xuống.

Như là nhân gian mỹ vị.

“Không phải Lục gia có một quyển công pháp tổ truyền sao?” Cửu nói.

Nhị trưởng lão sừng sốt một chút, sau đó bộ dạng phụng tụng nói:

“Thiên Địa Trận Văn?

Hấn đã học xong?”

Nhị trưởng lão từng có suy đoán, thế nhưng cũng không cảm thấy Thiên Địa Trận Văn đặc biệt như thế.

“Thiên Địa Trận Văn cùng cấp với độc nhất quyền năng.” Cửu giải thích thêm một câu.

Cùng cấp?

Kỳ thật Nhị trưởng lão không biết Thiên Địa Trận Văn có đồ vật cấp bậc gì.

Đừng nói là nàng.

Bao gồm Đại trưởng lão, thậm chí toàn bộ tất cả mọi người Lục gia trước kia.

Không có một người nào biết Thiên Địa Trận Văn rốt cuộc là gì.

Tất cả mọi người bọn họ học qua Thiên Địa Trận Văn.

Thế nhưng mặc kệ thiên phú gì, dùng biện pháp gì.

Chưa hề có người học được.

Bọn họ từng có rất nhiều suy đoán, có lẽ đây chính là một quyển sách phổ thông.

Chỉ là sách có chút đặc biệt.

Kỳ thật không khả năng học được cái gì từ bên trong học.

Nguyên nhân tổ truyền, xác suất lớn là tiên tổ không rõ đây là thứ gì, coi như bảo bối mà cúng bái.

Một mực tồn lưu đến ngày nay.

Chưa hề mất đi.

Bọn hắn cũng bảo vệ rất tốt, vẫn đặt ở tầng thứ năm, vị trí trọng yếu nhất.

Trừ người của Lục gia, không người nào có thể tiếp xúc được.

“Vì cái gì tất cả mọi người học không được, duy chỉ có Lục Thủy đã học xong?” Nhị trưởng lão lại tiếp tục nhỏ một chút cỏ ném cho hai con dê kia.

Hai con dê kia lập tức chạy đến ăn.

Cửu ngòi trên không trung, nàng động đậy bấp chân:

“Ai biết được?”

Có lẽ mặc kệ hắn có đọc Thiên Địa Trận Văn hay không đều có thể lĩnh ngộ được thứ này.

Thế giới này có ít người có thiên phú là tương đối lệch.”

“Cho nên thiên phú tu luyện của hắn xác thực rất kém cỏi?” Nhị trưởng lão hỏi.

“Là rất kém cỏi.” Cửu trả lời.

“Thế nhưng theo ta biết, mấy tháng trước hắn mới cầm Thiên Địa Trận Văn, chỉ mấy tháng đã có thể trưởng thành đến như vậy?”

“Đó chính là những phần khác, hiện tại ta nhìn không thấy, chờ qua một thời gian ngắn có lẽ có thể thấy rõ.

Ta có trực giác này.”

“Người đang nói sự kiện kia?”

“Có lẽ vậy, nhưng ta có thể cảm giác được rất gần.” Cửu nhìn lên trời, nói khẽ:

“Thiên địa đang biến hóa, đang thức tỉnh, ta có thể cảm giác được thiên địa cảm giác.

Có một lực lượng đang giáng lâm.”

Nhị trưởng lão không nói gì.

Nàng cũng rất tò mò, Lục gia sẽ xảy ra chuyện gì.

Mà vị trí hạch tâm thiên địa biến hóa, là ở Lục gia sao?

Nàng không biết, Cửu cũng cho không cho nàng đáp án.

Bất quá Đại trưởng lão vẫn luôn ở hậu sơn.

Không đến nỗi xảy ra chuyện vô pháp không chế.

Nghĩ như vậy, nàng cầm viên thuốc bỏ vào trong miệng.

Uống xong.

“Diệp Tân từ nhỏ đã có năng lực làm đồ ăn vặt, lúc đầu ta cho là hần hần sẽ đi con đường bán tiên trù, ai biết lại đi con đường bán thuốc giả.” Cửu đứng ở giữa không trung cúi đầu nhìn thuốc giả trong tay Nhị trưởng lão hơi xúc động.

“Người bán thuốc giả kia, là người thời địa Viễn Cổ?” Nhị trưởng lão hỏi.

“Đúng, hắn có thiên phú bạo tu vi đôi thọ nguyên, đặc biệt có thể sống lâu dài.

Trên tiểu trấn có thạch đầu nhân, cũng có thiên phú này.

Cũng không biết trong hai người bọn họ cuối cùng ai chết trước.” Cửu nhìn tiểu trấn có chút hiếu kỳ mở miệng.

“Người không phải có thể trực tiếp nhìn thấy sao?” Nhị trưởng lão hỏi.

“Chuyện gì đều đi xem vậy sẽ không có ý nghĩa.” Cửu lại một lần đi đến trước mặt hai con dê quan sát tụi nó.

Nhị trưởng lão không tiếp tục mở miệng, mà quay người đi về phương hướng khác, thuận tiện nói:

“Xuống dưới núi ăn cỏ.”

Hai con dê lập tức đi theo.

Cửu bắt đắc dĩ nhìn Nhị trưởng lão.

“Thật sự là tiểu nha đầu đáng yêu.”

Sau đó cũng đi theo, nàng nhập vào trên người nhị trưởng lão.

Địa giới ma tu.

Chiến Vô Ảnh đứng trên ngọn núi.

Hắn nhìn Băng Nguyên tuyết vực.

Không bao lâu nữa chính là thời gian nữ nhi Băng Nguyên tuyết vực Vực chủ thành hôn.

Lúc đầu hắn hông thèm để ý.

Nhưng hắn đạt được một tin tức.

Băng Nguyên tuyết vực mời Lục gia.

Mà thiếu gia Lục gia sẽ đi.

Làm hắn muốn đi gặp thiếu gia Lục gia.

Trước hết tiếp xúc một chút, sau đó lại thăm dò.

Hắn rất muốn làm, nhưng cảm giác có chút vẽ vờ thêm chuyện.

“Chờ một chút đi, không thể đánh rắn động cỏ, chỉ còn mười ngày nữa.”

Tiên đình Chiến Thần không nghĩ những chuyện này nữa, mà cúi đầu nhìn xuống bãi cỏ.

Một vài cỏ xanh chết héo trước kia lại một lần tỏa sáng sinh cơ.

Điều này làm trái quy luật bốn mùa.

“Khi nào sẽ nghênh đón thời khắc cuối cùng đây?”

Tiên đình Chiến Thần tim đập nhanh mở miệng.

Biến hóa này mặc dù có thể để bọn hắn khôi phục càng nhanh, đối với bọn hắn cũng đủ kiêu chổ tốt.

Thế nhưng cảm giác tim đập nhanh.

Từ đầu đến cuối hắn vung đi không được.

Bằng không thì sao lại vội vã thức tỉnh Thái Nhất Tiên quân như vậy?

“Ảnh hưởng của Đế Tôn đã bắt đầu, cũng may thời gian thăm dò Lục Thủy cũng gần kềes.”

“Tất cả mọi thứ đều đã chuẩn bị kỹ càng, chỉ thiếu thời gian.”

Thời gian này chính là đầu tháng sau.

Hắn làm nên lâu như vậy, vì chính là không có sơ hở nào.

Nếu như là Lục Thủy hắn sẽ trực tiếp hạ thủ, nếu như không phải liên mượn Lục Vô Vi kiếm, trăm ma tu.

Một lát sau, Tiên đình Chiến Thần biến mất tại chỗ.

Hắn đang chờ, chờ trước mắt để ý thăm dò.

Thật ra đây là một chuyện mạo hiểm.

Bởi vì Lục Vô Vi quá mạnh.

Cho nên hắn cần làm nên lâu như vậy.

Chỉ cần Lục Thủy không phải, như vậy hắn sẽ dạy Lục Thủy làm người, chạy ra bên ngoài.

...

Phật môn.

Tâm Hỏa cổ Phật nhìn Phật quang bao phủ Phật điện, hắn biết mình có thể rời đi trong chốc lát.

Chỉ cần nơi này gặp nguy hiểm, hắn sẽ nhanh chóng trở về.

Cho dù U La cổ Phật ở xa Minh Thổ, cũng có thể nhanh chóng trở về.

Đây chính là uy năng của Phật.

Dù chỉ một tia lực lượng thức tỉnh cũng không phải bình thường.

“Còn chưa cảm giác được toàn bộ khí tức của Minh vương cổ Phật, bắt quá có thể phát giác được một chút.”

“Đi một chuyến đi.”

“Bảo đảm sẽ không xuất hiện bất kỳ vấn đề nào.”

Người Phật môn cơ hồ không chịu chết.

Chết không hiểu thấu.

Còn không bằng Thái Dương thần chết.

Bằng không thì Phật môn không đến nỗi yếu đến như thế.

“Gần đây phát giác được Thái Nhất Tiên quân khí tức, Tiên đình ít nhất có hai vị Tiên quân, Thần Chúng ít nhất có ba vị Chủ Thân.”

“Phật môn không thể tái xuất vấn đề.”

Phật môn trước mắt không có bất kỳ ưu thế gì.

U La cổ Phật khôi phục tốt nhất vẫn ở Minh Thổ.

Trừ phi Phật môn gặp được nguy hiểm lớn, bằng không thì sẽ không trở về.

Cái này hạn chế Phật môn cùng hai thế lực khác tranh đoạt.

Cho nên lần này Minh vương cổ Phật quyết không thể có bất kỳ ngoài ý muốn.

Sau đó Tâm Hỏa cổ Phật biến mất trong Phật điện.

Hắn cần đi qua chờ đợi.

Chương 939: Thảo luận nguyên nhân Lục Thủy xem hiểu Thiên Địa Trận Văn 3

Thảo luận nguyên nhân Lục Thủy xem hiểu Thiên Địa Trận Văn 3

Giữa trưa ngày kế tiếp.

Lâm Hoan Hoan đi vào nhà ga, sau lưng nàng có sáu người đứng chỉnh tề.

Tất cả đều là nữ nhân, thực lực đều trên tứ giai.

Các nàng không e ngại rét lạnh, để cho tiện chiến đấu, cánh tay đùi bên hông đều bại lộ bên ngoài.

Một đám yêu diễm.

Đánh giá từ Lâm Hoan Hoan.

Thân là Băng Nguyên tuyệt vực Cửu công chúa, Lâm Hoan Hoan ở đây vẫn có chút mặt mũi.

Mà danh khí không hề kém so với nàng mấy người tử tử.

Chính là sau lưng đều sẽ máng nàng là cô gái mập nhỏ.

Hôm nay là lúc Mộ Tuyết bọn hắn đến, cho nên nàng ở đây chờ người.

Đề người khác, nàng không yên lòng.

Vạn nhất những người này nhìn thấy Mộ tiểu thư là người bình thường, xem thường người thì không tốt.

Lúc này xe lửa rốt cục chạy đến.

...

“Chị dâu nơi này thật sự có cảnh tuyết sao? Làm sao cảm giác cây ở đây lớn lên còn tốt hơn ngọn núi gần nhà ta.” Đông Phương Trà Trà nhìn phía ngoài rừng cây tò mò hỏi.

“Băng Nguyên tuyết vực xác thực đại bộ phận đều là tuyết, nhưng nơi này có rừng cây cũng rất bình thường.

Bất quá gần đây có rừng cây nơi nào lớn lên không tốt?

Nhà người cũng lớn lên tốt.” Mộ Tuyết nói khẽ.

Hiện tại thế giới một mực biến hóa, đương nhiên không có chuyện lớn lên không tốt.

Đông Phương Trà Trà gật đầu, thì ra là thế.

Nàng dường như rất lâu rồi không có trở về, qua mấy ngày sẽ trở về một chuyến.

Cùng các đệ đệ muội muội nói một chút kinh nghiệm gần đây ra ngoài.

“Ta nhìn thấy Lâm Hoan Hoan, nàng giống như bị sáu người giám thị.” Đông Phương Trà Trà nhìn ngoài cửa sổ nhỏ giọng nói.

Nơi này là địa bàn của người ta, vạn nhất bị nghe được.

Sẽ gây phiền toái.

Lục Thủy cùng Mộ Tuyết đều nhìn thoáng qua.

Trong lúc nhất thời không biết nói gì.

Kết hợp lí do Lâm Hoan Hoan đào hôn, lời của Đông Phương Trà Trà vẫn rất có đạo lý.

“Đến trạm rồi, xuống xe đi.” Sau khi xe dừng lại, Lục Thủy liền đứng dậy mở miệng nói.

Mộ Tuyết an vị ở bên cạnh hắn.

Hiện tại là hắn và Mộ Tuyết ngồi cùng nhau.

Những người khác tùy ý.

Xuống xe lửa, Lâm Hoan Hoan liền đến trước mặt Mộ Tuyết.

Nàng mặc quần áo không khác trước kia.

“Trở về cũng mặc đơn giản như vậy sao?” Mộ Tuyết mang theo ý cười hỏi.

Lâm Hoan Hoan đụng đụng mặt mình, đụng đụng eo của mình, nói:

“Ta mặc gì đều như thế.

Mộ tiểu thumặc cái gì cũng dễ nhìn.”

“Nhìn thấy bản thân gầy rồi?” Mộ Tuyết tò mò hỏi.

Nàng bây giờ, đương nhiên có thể nhìn ra, Lâm Hoan Hoan đã học xong huyết nhục hiển tế.

Nghe được câu này, Lâm Hoan Hoan liền gật đầu.

Vẻ mặt hưng phấn.

Mặc dù phải lập gia đình, nhưng chuyện nàng biến xinh đẹp này, vẫn rất đáng được cao hứng.

Đông Phương Trà Trà nghe không hiểu.

Nhưng nàng vẫn rất chân thành nghe.

Nghe nhiều, đúng nhiều.

Hỏi ít hơn, sai ít.

Về sau Mộ Tuyết các nàng đi đến nơi ở của Lâm Hoan Hoan.

Lục Thủy đương nhiên không có ý định đi theo, hẳn định đi Kiều gia nhìn xem.

Rời khỏi Mộ Tuyết các nàng, Lục Thủy liền mang theo Chân Võ đi đến chỗ Kiều gia ở.

Chân Linh đi theo Mộ Tuyết các nàng.

Dù sao Đinh Lương cùng Hương Dụ cũng còn chưa đến tứ giai.

Chân Linh mạnh nhất.

“Cách Kiều gia phụ cận vẫn còn rất xa?” Lục Thủy đi trên đường tò mò hỏi.

Nơi này xác thực có không ít đất tuyết.

“Rất gần, lấy tốc độ bây giờ của thiếu gia đại khái 30 phút.

Nhanh một chút, ba phút liền tốt.” Chân Võ ở phía sau mở miệng nói.

Lục Thủy gật đầu, hần vẫn chậm rãi đi lại.

Hần không gấp.

Chỉ là đi qua xoát độ tồn tại, nói cho người Kiều gia, Lục thiếu gia hần đã đến.

Lấy danh tên Tam trưởng lão.

Thuận tiện nhìn xem loại người lần thứ nhất kết hôn như Minh Dĩ có trạng thái gì.

Hần cũng phải giả vờ dáng vẻ như lần thứ nhất cưới vợ.

Chỉ là Lục Thủy đi không bao xa, liền thấy phía trước có người đứng ở trước mặt hần.

Là một nữ tử mặc tương đối ít.

Sau lưng còn có một số thị vệ, có nam có nữ.

Nhưng đều không mạnh.

Không đến Tứ giai.

“Dừng lại.” Nữ tử lạnh giọng nói với Lục Thủy.

Lục Thủy ngừng lại, nhìn người đột nhiên xuất hiện cản đường này, nói:

“Người đang nói chuyện với ta?”

“Người là bạn của Hoan Hoan?”

Thiếp mời đâu?” Kim Tầm Cơ nhìn Lục Thủy y nguyên duy trì lạnh như băng.

Lục Thủy nhíu mày, bất quá không nói gì thêm.

Mà lấy ra thiếp mời Tam trưởng lão cho hần.

Băng Nguyên tuyết vực đưa thiếp mời cho Mộ Tuyết.

Kim Tầm Cơ liếc mắt nhìn thiếp mời của Lục Thủy một cái, sau đó nói:

“Đây là thiếp mời của Kiều gia.

Người cùng Hoan Hoan là tại sao lại quen biết?

Như thế nào lại có thiệp mời của Kiều gia?”

Lục Thủy nhìn cô gái này một cái, sau đó nói khẽ:

“Chân Võ, để nàng nằm sang một bên.”

Chân Võ không nói gì, trực tiếp động thủ.

Ầm!

Bất quá trong chốc lát, Kim Tâm Cơ liền trực tiếp bị Chân Võ ném đến một bên tuyệt.

Kim Tâm Cơ: “???”

Quá nhanh, nhanh đến thị vệ đằng sau đều không kịp phản ứng.

Chân Võ đã động thủ, đối với người khác tự nhiên cũng sẽ không lưu thủ.

Ầm!

Ầm!

Bất quá mấy hơi thở, cơ hồ tất cả mọi người bị vút qua một bên đất tuyệt.

Chỉ lưu lại một tiểu hài như muốn đi ngang qua.

Lục Thủy nhìn nàng một cái.

Đứa bé kia giật nảy mình, lập tức thối lui đến một bên, sợ cản người không biết ở đâu ra này.

Lục Thủy không để ý, đi về phía trước.

“Cái kia.” Lúc này đứa trẻ kia có lòng tốt nhắc nhở một câu:

“Vị vừa nãy kia là Thất công chúa, Kim Tâm Cơ.”

Lục Thủy: “...”

Hắn ngược lại không chút nào để ý đối phương là ai.

Bất quá thân phận này làm hắn có chút không tiện bàn giao.

Sau đó Lục Thủy nhìn thiếp mời trong tay, sau đó vút trên mặt đất.

Tiếp đó lấy điện thoại di động ra chụp tấm hình.

Hừ, Băng Nguyên tuyệt vực Thất công chúa dám can đảm ném thiếp mời của Tam trưởng lão thiếp lên mặt đất, hần không động thủ thì ai động thủ?

“Tốt rồi, như vậy truyền đến tai Tam trưởng lão, cũng có bàn giao.”

Lục Thủy nhẹ nThủy thở ra trong lòng, sau đó một đường đi về phía trước.

Không bao lâu, Kim Tầm Cơ xuất hiện từ trong đất tuyết, nàng vẽ mặt huyết nộ.

“Hoan Hoan đều kết giao với băng hữu gì?”

“Bị lừa năm ức, không chừng còn sắp bị lừa năm ức.”

“Tức chết.”

“Tra rõ ràng người này là ai cho ta.”

Thị vệ phía sau mới từ trong tuyết đi ra, lập tức đáp ứng.

“Vâng, Thất công chúa.”

Những người khác cũng không nghĩ tới, trong nháy mắt, bọn họ liền tiến hết vào trong tuyết.

Kim Tầm Cơ nghĩ nghĩ, nói:

“Tùy tùng đôi phương không đơn giản.

Có thể là người thế lực lớn nào đó.

Nhớ kỹ tuyết đôi đừng gây xung đột lớn.

Còn có, nếu đối gạt tiền, lập tức nói cho ta.”

Những người khác tự nhiên ngay lập tức đáp ứng.

Kim Tầm Cơ rất tức giận.

“Thối Băng Thủy Cơ, mỗi ngày bị người lừa gạt, còn muốn tử tử này bài trừ điều tra bạn bè cho người.

Đây là băng hữu gì.

Trực tiếp liền động thủ, cũng không lo lắng chọc tới người không thể gây gì sao?

Hỏi thăm một chút, khó phối hợp như vậy sao?”

“Trọng yếu nhất chính là, dáng dấp của ta không đủ xinh đẹp, không đủ yêu diễm sao?”

Nói động thủ liền động thủ, hửn không hiểu thương hương tiếc ngọc sao?

Còn có tùy tùng koa, hạ thủ không hiểu nhẹ một chút sao?”

“Lâm Hoan Hoan, ta không để yên cho ngươi.”

Chương 940: Đụng vào cửa lớn quốc độ, chúa tể nhìn vạ thể 1

Đụng vào cửa lớn quốc độ, chúa tể nhìn vạ thể 1

Lục Thủy đi đến chỗ Kiêu gia.

Ngược lại không nhìn thấy nơi nào có khí tức kỳ quái.

Xem ra Nguyệt Chi Quốc Độ giấu rất kỹ.

Hắn biết đến Nguyệt Chi Quốc Độ quá ít, có chút tin tức cũng có thứ để chuẩn bị vạ toàn.

Đến lúc đó nếu Mộ Tuyết đi theo vào, hắn không cẩn thận động thủ.

Lại bị bại lộ...

Rất tốt, hắn không cần động thủ.

Còn lại, nhìn Mộ Tuyết biểu diễn.

Đến lúc đó không chừng Mộ Tuyết sẽ nói: Cho người chút thời gian, cân nhắc làm sao nghĩ lý do lừa gạt ta, kẻ địch để ta xử lý.

Đến lúc đó hắn sẽ cảm thấy lý do gì sau này hãy nói, chạy trước đã.

Chờ kẻ địch bị xử lý xong, Mộ Tuyết tuyệt đối phải động thủ với hắn trước, hoặc liền nói chuyện.

Vậy sẽ không kịp.

“Nguyệt Chi Quốc Độ có tin tức cụ thể gì sao?” Lục Thủy tùy tiện hỏi câu.

“Không có bất cứ tin tức gì liên quan tới bên trong, chỉ biết mấy ngày nay Nguyệt Chi Quốc Độ sẽ được mở ra.

Bất quá Kiêu gia có thể biết một chút, thiếu gia có thể hỏi Kiêu thiếu gia.” Chân Võ nhẹ nói.

Lục Thủy không nói gì.

Kiều gia cùng Băng Nguyên tuyệt vực thông gia, chính là vì Nguyệt Chi Quốc Độ.

Kiều Dã hoặc nhiều hoặc ít sẽ biết một chút.

Nhưng đại khái cũng không hoàn toàn.

Dù sao hẳn không có địa vị gì.

Làm phé thiếu gia ở nhà giống như hẳn.

Cha ruột hẳn lmf thế nào để hẳn và Mộ Tuyết kết thông gia từ bé cũng không chịu nói.

Mấy chuyện quan trọng này còn có thể nói cho hẳn?

Mẹ hẳn chỉ biết chọc ghẹo hẳn.

Hai người này không người nào đứng đắn, sao lại sinh ra hẳn như thế ưu... Được rồi.

Ngẫm lại có vẻ như từ nhỏ chính mình đã rất làm người nhọc lòng.

Đây là lỗi của hẳn?

Được rồi, là lỗi của hẳn.

Tuổi trung nhị, ai không có chút suy nghĩ ấu trí.

Cũng may cưới Mộ Tuyết.

Bằng không thì cũng không biết lúc nào có thể xem hiểu Thiên Địa Trần Văn.

“Xin hỏi có thiệp mời không?” đến chỗ Kiều gia, Lục Thủy bị ngăn lại.

“Nếu như không có mang thiệp mời, có thể nói hai vị là nhà nào, chúng ta dễ tìm người xác nhận một chút.” Một vị trẻ tuổi trông coi lại mở miệng nói.

Lục Thủy không nói gì thêm, lấy ra thiệp mời trước đó bị hẳn ném lên mặt đất.

Mà khi nhìn đến thiệp mời trong nháy mắt, người ngăn Lục Thủy lại nhìn cũng không nhìn, trực tiếp cúi đầu cung kính dị thường nói:

“Không, không cần xem.

Ngài mời vào bên trong.

Cần ta dẫn đường cho tiên bói sao?”

Tiên bói?

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, bất quá hấn đại diện cho Tam trưởng lão.

Người khác gọi hấn tiên bói hấn là đúng.

Như vậy mất mặt hấn là do Tam trưởng lão gánh chịu?

Nên đi tìm một số người hạ chiến thư, một chọi một trăm không?

Ước đêm trăng tròn, quyết một cao thấp.

Tuổi tác tam trưởng lão đã cao, cũng không có hoạt động hưu nhân gì, tìm một chút chuyện cho hấn làm.

Trong lòng Lục Thủy có chút kích động.

Nhưng là vì lý do an toàn, hấn cảm thấy vẫn là được rồi.

Dù sao chuyện này quá nguy hiểm.

“Kiều Dã đang ở nơi nào?” Lục Thủy hỏi một câu.

“Kiều Dã?” Về mặt người kia nghi hoặc, hấn trầm tư suy nghĩ, cũng không có người này.

“Tiên bói, có thể là vẫn bói nhớ kỹ không đúng lắm, có thể đại khái nói người ngài tìm này có gì đặc thù sao?” Người trẻ tuổi cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Vị này là tiên bói, hấn tìm đại khái cũng là tiên bói.

Cho nên, không dám tùy tiện nói không có.

Vạn nhất là lão tổ Kiều gia thì sao?

“Chính là tân lang.” Lục Thủy nói bổ sung.

“A, Kiều thiếu gia.” Trẻ tuổi không dám nhắc tới tên thật của Kiều Càn, lập tức chỉ đường nói:

“Vào cửa hướng bên phải đi thẳng liền có thể nhìn thấy một cái viện.

Cái viện kia chính là của Kiều thiếu gia.”

Lục Thủy gật đầu, sau đó đi vào bên trong.

Nhìn Lục Thủy đi vào, người canh giữ ở bên ngoài có chút không hiểu.

Thiếp mời đó không có sai, tuyệt đối là vị đại tiên bối nào đó mới có.

Thế nhưng đại tiên bối này như thế nào lại đi tìm Kiều thiếu gia?

Rõ ràng Kiều thiếu gia đã phé.

“Sở dĩ đại tiên bối là đại tiên bối, đại khái chính là làm người suy nghĩ không thấu đi.”

Người trẻ tuổi kia không có suy nghĩ nhiều, mà tiếp tục trông coi.

Dù sao đây mới là bản chức công việc của hắn.

Sau khi Lục Thủy đi vào, làm đăng ký.

Đối phương không hỏi vấn đề gì, chỉ dám yên lặng đăng ký tên trên thiếp mời.

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, thiếp mời này có cấp bậc gì?

Sao những người này không dám thử mạnh?

Bất quá cũng không sao cả.

Cái này nói rõ Tam trưởng lão nể tình, đến.

Mặc dù đến là vị Lục gia phé thiếu hắn.

Nhưng ai để ý đâu?

Lục Thủy đi về hướng bên phải.

Trên đường không gặp được bất luận kẻ nào.

Khi đi tới cửa viện, nhìn thấy bên trong không chỉ có Kiều Dã, mà còn có một nữ tử.

Lục Thủy ngược lại không lập tức đi vào.

Bất quá hắn đến, đương nhiên làm người bên trong chú ý.

“Lục thiếu gia?” Kiều Càn lập tức đứng lên.

Hắn có chút khó có thể tin.

Sao Lục Thủy lại đây tìm đến?

Hơn nữa còn đến trực tiếp tìm hắn.

Kiều Ngọc quay đầu nhìn về phía Lục Thủy, Lục gia thiếu gia?

Nàng có chút ngoài ý muốn.

Bất quá rất nhanh lại không ngoài ý muốn.

Một số việc của Lục gia thiếu gia, nàng từng nghe qua, nghe con trai của nàng từng nói trước kia.

Lục gia thiếu gia cũng tương đối bình thường, trước đó cùng con trai của nàng có chút đụng chạm.

Không nghĩ tới bây giờ bọn hắn ngược lại quan hệ không tệ.

Có lẽ là có tiếng nói chung đi.

Nhìn thấy đối phương đã phát hiện chính mình, Lục Thủy không lưu lại, cất bước đi vào.

“Lục thiếu gia?” Kiều Ngọc nhìn Lục Thủy nói khẽ:

“Càn nhi trước kia từng nhắc đến Lục thiếu gia, được Lục thiếu gia chiếu cố không ít.”

Mẫu thân của Kiều Dã?

“Tiền bối nói đùa, giúp đỡ cho nhau.” Lục Thủy cúi đầu mang theo một chút cung kính.

Đây là lễ phép cơ bản.

“Nếu Lục thiếu gia đến, vậy liền cùng Càn nhi tâm sự, ta đi để người chuẩn bị điểm tâm cho các người.” Kiều Ngọc khẽ nói.

Sau đó Kiều Ngọc rời khỏi viện.

Chờ sau khi Kiều Ngọc triệt để rời đi, Lục Thủy mới hiểu kỳ nói:

“Mẫu thân ngươi?”

Kiều Càn gật đầu:

“Đúng vậy, hôm nay nói với ta một chút hạng mục chú ý khi thành hôn.

Sao Lục thiếu gia lại tới sớm như vậy?”

Điều này quả có chút vượt qua hẳn đoán trước.

“Vốn là đi bên Lâm Hoan Hoan.” Lục Thủy nhìn bốn mặt một chút, thuận miệng nói.

Nơi này có trận pháp.

Xem ra Kiêu gia vẫn lo lắng Kiêu Dĩ đào hôn.

Khi đó dường như hẳn không trông nghiêm túc như thế.

Không đúng, hẳn khi đó cũng không nghĩ tới đào hôn.

“Đổi diện cũng mời Lục thiếu gia rồi?” Kiêu Dĩ có chút hiếu kỳ.

“Là mời Mộ tiểu thư, ta theo nàng tới, bất quá không thích hợp ở đó, liền đến đây.” Lục Thủy giải thích.

Kiều Càn có chút hiếu kỳ.

Nói như vậy Lục thiếu gia cùng Mộ tiểu thư là quen Lâm Hoan Hoan.

“Lúc nàng đào hôn, trùng hợp gặp chúng ta.” Lục Thủy giải thích.

Kiều Càn: “....”

Hắn nhớ tới.

Trước đó khi nói với Lục Thủy chuyện đào hôn, đối phương biểu hiện có chút lạ.

Hóa ra là như vậy.

Người biết hai bên đều đang đào hôn.

Chương 941: Đụng vào cửa lớn quốc độ, chúa tể nhìn vạn thế 2

Đụng vào cửa lớn quốc độ, chúa tể nhìn vạn thế 2

“Ta muốn hỏi ngươi một số việc.” Lục Thủy ngồi xuống, mở miệng nói.

“Lục thiếu gia muốn hỏi điều gì?” Kiều Càn cúi đầu.

Hắn cũng không hiểu Lục Thủy sẽ muốn biết cái gì.

Nhưng xác suất lớn cùng Băng Nguyên tuyệt vực hoặc Kiều gia có quan hệ.

Bởi vì chỉ có chuyện này, hắn mới có khả năng biết nhiều hơn một chút.

Cái khác, không đến nỗi hỏi hắn.

“Thiếp mời này rất đặc thù sao?” Lục Thủy lấy ra thiếp mời Tam trưởng lão cho hắn.

Kiểu dáng cũng không quá khoa trương, có thể nói rất phổ thông.

Chất liệu vẫn được.

Đại khái là thiếp mời cấp cao đều tương đối giản dị tự nhiên.

“Lục thiếu gia thế mà có thiếp mời này?” Kiều Càn có chút ngoài ý muốn, sau đó bổ sung thêm:

“Thiếp mời này là do người cấp bậc lão tổ của Kiều gia phát, cho đến trước mắt dường như chỉ phát ba tấm ra ngoài.”

“Hóa ra là như vậy.” Lục Thủy thu hồi thiếp mời, sau đó bắt đầu hỏi thăm chính sự:

“Liên quan tới Nguyệt Chi Quốc Độ, ngươi biết bao nhiêu?”

“Nguyệt Chi Quốc Độ?” Kiều Càn suy nghĩ nói:

“Ta hiểu rõ không nhiều, bắt quá ta có thể mang Lục thiếu gia đi xem cửa vào.”

“Có thể đi?” Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Hắn vốn định nghe một vài tin tức đại khái.

Không nghĩ tới có thể trực tiếp đi cửa vào xem xét.

Chuyện này có chút ngoài dự liệu.

Bắt quá đi qua nhìn một chút càng tốt hơn, hắn có thể nhìn ra rất nhiều thứ.

“Lục thiếu gia đi với ta.” Kiều Càn mở miệng nói.

Hắn quả thật có thể đi.

Bởi vì rất gần.

Bọn họ đi trên đường lớn.

Một mực đi đến địa phương tương đối lệch.

Chỉ là vừa mới đi không bao lâu, phía trước liền nghênh đón một nữ tử, trong tay cầm trang phục màu đỏ.

“Ca?” Kiều Thiển hơi kinh ngạc, ca nàng thế mà sẽ rời viện.

Dĩ vãng phòng cũng không ra.

Sau đó nàng nhìn thấy Lục Thủy.

“Lục thiếu gia?” Kiều Thiển không hiểu, tại sao ca nàng lại đi cùng Lục Thủy?

Thật sự bởi vì tất cả mọi người là phê thiếu, mới đi cùng nhau sao?

Trước kia rõ ràng quan hệ rất kém.

Ban đầu ở Lục gia, trực tiếp sử dụng bạo lực, ca nàng suýt nữa bị giết.

“Ta mang Lục thiếu gia đi xem vài thứ.” Kiều Càn thấp giọng nói.

Phảng phất đang giải thích cái gì.

“Được.” Kiều Thiển nhường qua một bên, nói:

“Quần áo để thử, ta giúp người đặt trong gian phòng.”

Kiều Càn tự nhiên gật đầu.

Sau đó mang theo Lục Thủy tiếp tục đi đến cửa vào Nguyệt Chi Quốc Độ.

Kiều Thiên cứ như vậy nhìn xem bọn họ rời đi.

Trong lúc nhất thời nàng có chút không phân rõ.

Ca của nàng thật sự đang giả vờ sao?

Độc nhất Chân Thân thật sự không có lừa nàng sao?

Ca của nàng nói chuyện không có bất luận lòng dạ gì, ngay từ đầu cậy mạnh đều không có.

Dường như nhận mệnh.

Nàng rất hiếu kì, ca nàng ở sông Thiên Trì kinh lịch cái gì.

Biến thành như vậy.

“Cuối cùng còn muốn cưới cái cô gái mập nhỏ.”

Kiều Thiên không thể nào hiểu được, thật sự có tất yếu thỏa hiệp chuyện này sao?

...

“Xinh đẹp không?”

Lâm Hoan Hoan huyết nhục hiển tế ở gian phòng của mình.

Sau đó hỏi thăm Mộ Tuyết cùng Đông Phương Trà Trà.

Đây là nàng lần thứ nhất để người nhìn thấy dáng vẻ biến gầy.

Trước đó cho hai người bắt nàng nhìn, thế nhưng các nàng không phải không tin, còn nói là kẻ sách của nàng.

Không hiểu các nàng nói gì.

Đông Phương Trà Trà nhìn Lâm Hoan Hoan, kinh ngạc đến ngây người.

Sau đó nàng lấy ra cân, nói:

“Coi một chút, nhìn xem thiếu bao nhiêu.”

“A?” Lâm Hoan Hoan hơi kinh ngạc.

Chuyện này còn muốn cân sao?

Xinh đẹp là tốt rồi.

“Lên cân mới có thể biết người biến thành xinh đẹp hay biến nhẹ.” Đông Phương Trà Trà giải thích nói.

Có chuyện gì khác biệt sao? Về mặt Lâm Hoan Hoan vô cùng nghi hoặc.

Mà nàng cũng không xác định chính mình thể trọng có giảm hay không.

Lâm Hoan Hoan nhìn Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết cũng không thể xác định, nàng lại không cân qua.

Không đúng, nàng cũng chưa dùng đến huyết nhục hiển tế.

Mà nặng hay nhẹ, đều nhìn cảm giác của Lục Thủy.

Trừ phi bị Lục Thủy hù, nàng mới sẽ hoài nghi mình mập.

Chẳng hạn như chuyện đổi quần.

“Đo cân nặng cũng tốt.” Mộ Tuyết cuối cùng cảm thấy vẫn nên biết rõ ràng một chút.

Sau đó Lâm Hoan Hoan nằm lỳ ở trên giường khóc.

Cũng không tiếp tục thương xung.

“Có thể là nguyên nhân lâm thời hiển tế, huyết nhục hiển tế không hoàn chỉnh, bất quá bây giờ xác thực rất xinh đẹp.” Mộ Tuyết nhẹ nói.

Lâm Hoan Hoan ngồi dậy, sau đó đùng đùng chính mình.

Cũng thế, nàng biến xinh đẹp nhiều như vậy.

Mà Trà Trà cân cũng có thể là xấu.

“Vì cái gì ta 100 cân đều không có?” Đông Phương Trà Trà đứng trên cân về mặt có chút hiếu kỳ.

Lâm Hoan Hoan: “...”

Nàng quyết định không để ý tới Đông Phương Trà Trà, sau đó nhìn về phía Mộ Tuyết:

“Đề Lục thiếu gia đi dạo một mình khắp nơi có phải là không tốt hay không?”

“Không có việc gì, hần hần là đi Kiều gia bên kia.” Mộ Tuyết nói.

Sau đó Mộ Tuyết đi đến trước mặt tấm gương nói:

“Tới, chải đầu cho người.”

Lâm Hoan Hoan tự nhiên chạy tới.

Đông Phương Trà Trà nhàn đến nhàm chán, cảm thấy vẫn nên về đi.

“Kiều gia? Cho nên các người vốn sẽ tới tham gia hôn lễ sao?” Lâm Hoan Hoan hiếu kỳ hỏi.

“Đúng, vốn là muốn cho người chút ngạc nhiên.

Không nghĩ tới đột nhiên tiếp điện thoại của người.” Âm thanh Mộ Tuyết mang theo ý cười.

Vốn là muốn nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Lâm Hoan Hoan.

Mộ Tuyết giúp Lâm Hoan Hoan đầu, nàng cảm thấy có thể thắt bím tóc.

“Các người nhận biết Kiều gia Kiều Càn?” Lâm Hoan Hoan tò mò hỏi.

Đến bây giờ nàng còn chưa thấy qua đối phương, nhưng biết chuyện đại khái.

Đó chính là trước kia đối phương là kiêu tử, thiên phú ở Kiều gia số một số hai, về sau gặp biến cố, một thân tu vi mười không còn.

Còn gãy một cánh tay.

Về sau cam chịu trở thành Kiều gia phế thiếu.

Thấy thế nào cũng không thể gả.

“Chưa thấy qua, bất quá...” Mộ Tuyết suy nghĩ một chút nói:

“Hắn sẽ không chịu nổi như người nghĩ vậy.”

“Vì cái gì?” Lâm Hoan Hoan hiếu kỳ nói.

“Bởi vì người có thể để Lục thiếu gia ghi nhớ lâu như vậy, hoặc nhiều hoặc ít đều có một chút ưu điểm.” Mộ Tuyết giải thích nói.

Lâm Hoan Hoan: “...”

Mộ tiểu thư thích Lục thiếu gia, thích đến bệnh.

Bất quá nếu là thật thì tốt rồi.

Ranh giới cuối cùng trong lòng giảm liên tục, hiện tại nàng cảm thấy đôi phương chỉ cần có tính cách bình thường là tốt rồi.

Thiếu một tay liền thì một tay đi, cùng lắm thì nàng nhiều thêm chuyện chút.

Thế nhưng nàng đã xinh đẹp như vậy.

“Ta không muốn gả đi.” Lâm Hoan Hoan đột nhiên mở miệng, âm thanh có chút sa sút:

“Ta không nỡ mẫu thân, không nỡ mấy người tử tử, mặc dù các nàng thường xuyên ức hiếp ta, nhưng có đôi khi đối xử với ta rất tốt.

Sau khi gả đi, liền đi địa phương xa lạ.

Cũng không thể coi như tùy hứng ở nhà được.

Muốn coi chừng cái này, còn muốn quan tâm cái kia.

Mà lại không thể tùy ý trở về.

Mẫu thân các nàng cũng sẽ không phải người bắt ta trở lại.”

Mộ Tuyết chải đầu cho Lâm Hoan Hoan, nhưng không ngay lập tức mở miệng nói chuyện.

Bất quá ở thời điểm này có người đưa đến một quả trái cây, là trái cây màu đỏ.

Đặt ở trước mặt Lâm Hoan Hoan.

“Cho người, ta khi còn bé lúc không cao hứng, mẩu thân liền cho ta ăn.”

Người đưa trái cây tự nhiên là Đông Phương Trà Trà.

“Đây là quả gì?” Lâm Hoan Hoan người rất thơm.

“Phụ thân cho mẩu thân linh quả, mẩu thân đặc biệt bảo bối, cũng không cho ta ăn.” Đông Phương Trà Trà giải thích nói.

“Vậy sau đó mẩu thân người vì cái gì cho người ăn?” Lâm Hoan Hoan hiếu kỳ nói.

Đông Phương Trà Trà gãi đầu một cái, có chút vui vẻ nói:

“Bởi vì mẩu thân đặc biệt thương ta, không nỡ đánh ta.

Ăn bảo bối linh quả của nàng, nàng đánh ta liền không có áp lực tâm lý.”

“Ăn rất ngon, người thử nhìn một chút, mẩu thân sẽ không đánh người.” Đông Phương Trà Trà bổ sung một câu.

Lâm Hoan Hoan trong lúc nhất thời ăn không trôi.

Cảm giác bị Đông Phương Trà Trà chiếm tiện nghi.

Chương 942: Đụng vào cửa lớn quốc độ, chúa tể nhìn vạn thế 3

Đụng vào cửa lớn quốc độ, chúa tể nhìn vạn thế 3

Mộ Tuyết chải đầu cho Lâm Hoan Hoan, nói khẽ:

“Trước khi ta lấy chồng không có nhiều cảm giác như vậy, ta cùng Lục thiếu gia là từ nhỏ có hôn ước, cơ bản chưa từng gặp mặt.

Ta cho rằng sau khi lấy chồng chỉ là đổi chỗ ở.

Bất quá ta phát hiện ta sai.

Nghênh đón ta không phải buồn khổ sinh hoạt, không phải làm người lo lắng.

Mà là một thế giới rục rỡ, một người che chở ta.

Một người nguyện ý lấy thứ tốt của toàn thế giới đều thực hiện trên người ta.

Một người vì để ta cao hứng, nghĩ hết biện pháp.

Hắn ở bên cạnh ta, ta có dựa vào.

Bất quá ta cũng giống vậy, ta sẽ để Lục thiếu gia có cảm giác giống như ta.

Đây là tình yêu thuộc về chúng ta.”

“Chị dâu, không phải người còn chưa cùng Lục Thủy biểu đệ thành hôn sao?” Đông Phương Trà Trà ở một bên tò mò hỏi.

Nàng chẳng lẽ bỏ lỡ rồi?

Đông!

Đông Phương Trà Trà che lấy đầu bị đau kêu lên.

“Nhiều vẽ tranh, ít nói chuyện.” Mộ Tuyết nói.

“Nha!” Sau đó Đông Phương Trà Trà lại sang một bên vẽ tranh.

Lục Thủy đi theo Kiều Càn, một đường đi vào một chỗ vắng vẻ trên quảng trường.

Sau đó đi xuống đất.

Rất nhanh bọn họ liền xuống dưới quảng trường.

Nơi này có một cửa lớn tồn tại.

Cùng cổng đá khác biệt, đại môn này không phải dựng đứng, mà là nằm ngang ở trên mặt đất.

Phảng phất là một cửa lớn thông hướng sâu dưới lòng đất.

Trên cửa có một vàng loan nguyệt.

Dưới mặt trăng, có một tòa thành.

Trong thành có rất rất nhiều người, bọn họ đều đang đi đến phía ngoài thành.

Cửa thành là một cửa lớn, trên cùng là một vàng loan nguyệt, dưới mặt trăng có một tòa thành, trong thành có rất rất nhiều người, bọn họ đang đi ra ngoài thành.

Cửa thành là một cửa lớn, trên cùng là một vàng loan nguyệt...

Lục Thủy lấy lại tinh thần.

Chân Võ cùng Kiều Càn lúc này vẫn còn trong trạng thái mất phương hướng.

Đùng!

Một thanh âm vang lên.

Chân Võ cùng Kiều Càn trong nháy mắt tỉnh lại.

“Cái này... Trước kia không phải như vậy.” Kiều Càn lập tức nói.

Trước đó lúc bọn họ tiến vào, mặc kệ nhìn như thế nào đều chỉ là thấy bề ngoài.

Căn bản không nhìn thấy trong thành.

Càng không thể nào thấy được tuần hoàn.

Không nhìn thấy tuần hoàn thì sẽ không lâm vào vô tận trong cửa.

Đây cũng không phải là một chuyện an toàn.

Nếu như trước đó có người nhìn thấy, hẳn tự nhiên sẽ mở miệng nhắc nhở.

“Là ta nhìn, các người cùng nhìn gheo mà thôi, không cần để ý cái này.” Lục Thủy tùy tiện giải thích.

Bất quá môn này thật sự đúng là thú vị.

Tuần hoàn đã bắt diệt?

Thực sự có can đảm nghĩ đến.

“Đây chính là cửa lớn Nguyệt Chi Quốc Độ?” Lục Thủy nhìn môn này hỏi.

Chân Võ đứng sau lưng Lục Thủy.

Phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

Mặc dù thiếu gia đặc thù, nhưng thiếu gia có thể không động thủ, đương nhiên không động thủ mới tốt.

“Đúng vậy, bất quá cửa lớn Nguyệt Chi Quốc Độ có hai phiên, một cái là nơi này, một cái ở trong cung điện Băng Nguyên tuyệt vực Vực chủ.” Kiều Càn giải thích nói:

“Bọn hắn có thể ở trong thời gian đặc biệt đi vào cửa lớn, có thể sau khi tiến vào, cơ bản sẽ không có người đi ra.

Nghe nói sẽ bị lạc bản thân.

Về sau bọn hắn phát hiện một sự kiện, đồng thời đi vào hai cánh cửa, tình huống sẽ tốt hơn nhiều.

Nhưng người đi ra ngoài cũng tránh không được tâm thần mất phương hướng.

Mà Kiều gia có một món pháp bảo, tu luyện công pháp vừa vặn có thể khắc chế loại mất phương hướng này, cho nên hai nhà dự định hợp tác.

Cho nên liền hiện tại thông gia.”

Trước đó Kiều Càn không rõ bên trong có gì có thể làm người mất phương hướng.

Nhưng vừa mới nhìn đến trong cửa, hắn có chút rõ ràng.

Bên trong có lẽ chính là một chỗ vô tận tuần hoàn.

Nếu như đã như vậy, Kiều gia cũng không nhất định đi ra được.

Lục Thủy nhìn môn, không nói gì.

Mà ngồi xuống thử cảm giác một chút.

Môn này muốn đã đi con đường tuần hoàn bất diệt.

Chuyện này khiến hắn cảm giác không tốt.

Bởi vì rất có thể sẽ ảnh hưởng đến hắn.

Nói như thế nào đây.

Một khi trạng thái này xuất hiện, hắn liền có khả năng lâm vào tình huống nhất niệm vĩnh hằng.

Như vậy những người khác dễ dàng quan sát được, mệnh lý chân thân thuộc về hắn.

Nhất niệm vĩnh hằng, xem hắn vạn thế chúa tể.

Đương nhiên, những người khác nhìn thấy ngược lại là không sao cả, chủ yếu là Mộ Tuyết.

Khi đó thật sự có thể trốn.

Lúc Lục Thủy tay chạm đến cửa lớn Quốc Độ.

Hắn liền cảm thấy khí tức quen thuộc.

Mà Kiều Càn cùng Chân Võ ở phía sau quan sát, đột nhiên con người co rụt lại.

Bọn hắn vô ý thức lui lại hai bước, dường như nhìn thấy cái gì đó cực kỳ đáng sợ.

Đúng vậy, bọn họ nhìn thấy nguyên bản Lục Thủy phổ phổ thông đang thay đổi.

Dường như thân ảnh thuộc về Lục Thủy biến to lớn, đỉnh thiên lập địa, vượt qua thường thức, bao khóa thế giới.

Vạn vật ở bên cạnh hắn như hạt bụi.

Bọn hắn ở trước mặt tồn tại này, vô pháp ngăn đầu, khó mà đứng thẳng, không được suy nghĩ.

Cái này...

Khí tức đáng sợ trong nháy mắt xuất hiện, phảng phất muốn đè sập bọn hắn hết thảy.

Nhưng mà này khí tức xuất hiện nhanh, biến mất cũng nhanh.

Bất quá trong chớp mắt, Lục Thủy lại phổ thông đi.

Nhưng Kiều Càn cùng Chân Võ mồ hôi lạnh đã toát ra.

Chân Võ được chứng kiến thiếu gia bọn họ đặc thù, có thể nói chứng kiến nhiều nhất.

Nhưng hắn phát hiện, thiếu gia đặc thù còn muốn khoa trương hơn hắn nghĩ.

Dường như thế giới khó mà cùng thiếu gia hắn sánh vai.

Kiều Càn cũng kinh hãi không thôi.

Đây là Lục thiếu gia hiển lộ ra một sợi khí tức.

Lục Thủy chân chính đến tột cùng đáng sợ đến cỡ nào?

Không dám tưởng tượng.

“Thiếu gia?” Lúc này Chân Võ mở miệng gọi.

Hắn cảm thấy có thể để thiếu gia bọn họ phát ra khí tức này.

Môn này cũng không đơn giản.

“Không cần để ý, một chút xíu ngoài ý muốn.” Lục Thủy lúc này đã thu tay về.

Hắn hơi kinh ngạc.

“Nhất niệm vĩnh hằng, đi nhất niệm lưu vĩnh hằng.

Còn có lực lượng vạn vật hiện thực, mặc dù rất yếu ớt, nhưng cả hai kết hợp liền có thể có ảnh hưởng không tầm thường.

Nếu như hai lực lượng ngưng tụ thành hình, sau đó trong vòng Quốc Độ làm hạch tâm, đi ra cánh cửa này.

Sẽ có khả năng thực hiện bất tử bất diệt.

Ý nghĩ như thiên tài.

Có thể có chút ngu xuẩn.”

Lục Thủy không có phủ định ý nghĩ của đối phương là sai.

Thế nhưng vấn đề là, Nguyệt Chi Quốc Độ cũng không phải bất tử bất diệt.

“Bất quá lực lượng vạn vạo kia, hẳn là lực lượng Nguyệt tộc.”

Nguyệt tộc sinh mệnh hình thức đặc thù, có xoay khúc thường thức đặc tính.

Dù sao bọn hắn vốn không ở trong thường thức.

thuật pháp cùng loại vạn vạo, Lục Thủy cũng biết.

Chẳng hạn như, sửa đá thành vàng.

Sau đó Lục Thủy liền đứng lên.

Môn này vấn đề chân chính không phải nội bộ bất luận thứ gì.

Mà là không thể để Mộ Tuyết đi vào.

Bằng không thì đừng nói kế hoạch lớn thất bại.

Hôm nào hẳn liền phải vượt qua áo cơm không lo, cơm đến há miệng, áo đến thì đưa tay.

“Bất quá môn này xác thực tồn tại nguy hiểm nhất định.”

Không suy nghĩ nhiều, Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Kiều Càn hỏi:

“Môn này đại khái khi nào mở ra?”

“Sau một lễ, Nguyệt Chi Quốc Độ mở ra vào ngày thứ ba buổi sáng.” Kiều Càn lập tức nói.

“Người đi vào đâu?” Lục Thủy lại hỏi.

“Nguyệt Chi Quốc Độ mở ra, Kiều gia cùng Bằng Nguyên tuyệt vực sẽ mời riêng cường giả bên mình đi vào.

Hai bên môn cùng nhau.

Người của hai nhà tự phân mình nửa nọ nửa kia, bảo đảm không có tiêu động tác.

“Ổn định nội bộ do Kiều gia phụ trách.” Kiều Càn lập tức nói.

“Người muốn đi vào sao?” Lục Thủy hỏi.

“Muốn, bắt quá Lâm Hoan Hoan hẳn không cần.” Kiều Càn trả lời.

Lục Thủy gật đầu, Lâm Hoan Hoan không cần đi vào, như vậy Mộ Tuyết xác suất lớn cũng có thể không đi vào.

Như vậy sẽ an toàn rất nhiều.

Về phần hẳn, Tam trưởng lão để hẳn vào xem, sau đó ghi lại nhìn thấy những gì.

Đương nhiên, hẳn cũng phải nhìn nơi này có tin tức liên quan tới Minh không.

Một nửa khác của Minh đại khái chính là Nguyệt.

Chương 943: Bốn tọa xem như phù rở 1

Bốn tọa xem như phù rở 1

Chạng vạng tối.

Mộ Tuyết đi bên ngoài nhà ga.

Cũng không phải đón nhà ga người tới.

Mà là Lục Thủy tới phải đi qua nhà ga.

Nàng ở chỗ này chờ Lục Thủy.

Bọn hắn cũng không có ở tại Lâm Hoan Hoan ở chỗ đó cung điện.

Chủ yếu là không tiện lắm.

Cùng loại hoàng gia, ra ra vào vào đều phải kiểm tra.

Cho nên Lâm Hoan Hoan trực tiếp an bài cho bọn hắn ở bên ngoài.

Đến lúc đó nàng sẽ đi ra tìm Mộ Tuyết bọn họ là được, không cần làm phiền đi vào.

Chỉ có một hai ngày.

Mà bên ngoài đương nhiên có nơi ở.

Băng nguyên Vực chủ chiếm đất làm vua, sao có thể để cung điện của mình ở đất hoang không người?

Chung quanh đương nhiên có thành trấn.

Nhà ga ngay trong thành trấn.

Nơi này có đình cho mọi người đứng chờ trong đây, có thể ngẫu nhiên né tránh tuyết rơi.

Mộ Tuyết ở chỗ này chờ đợi, Đình Lương và Chân Linh núp ở phía sau.

Dù sao cũng là Lục Thủy, các nàng dễ dàng làm bóng đèn.

Đông Phương Trà Trà và Hương Dụ đã quen thuộc hoàn cảnh.

Trà Trà am hiểu thám hiểm.

“Sớm một ngày.”

“Sớm một ngày không tốt sao? Ngươi có thể đi học trễ hơn một ngày.”

“Ta không cảm thấy lên lớp không tốt, chỉ có Tu chân giả chỉ biết viết tiểu thuyết kia mới có thể ngốc đến mức tránh trong phòng viết tiểu thuyết.”

“Đến đây, dựa theo thiết lập, hiện tại ngươi đang cầm điếu.”

Kiểm Lạc quay đầu không nói thêm gì nữa.

Đúng vậy, ba người Sơ Vũ đã đi vào Băng Nguyên tuyết vực.

Sớm một ngày.

“Đông Phương đạo hữu có vẻ như cũng đã đến.” Kiểm Khởi có chút ngoài ý muốn.

Trước đây không lâu hắn đã ra khỏi cổng đá.

Ở bên trong đi dạo hết các con đường, cảm thụ một chút dấu vết tháng năm.

Gặp vài quái vật lợi hại không biết tên, giao thủ với nó.

Không có thua.

“Ta đặc biệt hỏi Kiều Dã, hình như đi cùng với vị hôn thê của mình.” Sơ Vũ mở miệng nói ra.

Sau đó bọn họ đứng dưới đình.

“Là nơi này đi? Kiều Dã kêu chúng ta ở chỗ này chờ bọn họ chạy tới.”

Sơ Vũ bọn họ đứng phía trước Mộ Tuyết có chút xa.

Mộ Tuyết nhìn ba người này, ngược lại không có để ý.

An tâm đợi Lạc Thủy tới.

Đình Lương và Chân Linh ở phía sau nhìn chăm chăm, có người tới gần nàng, các nàng sẽ trực tiếp ra tay.

Đương nhiên, cũng không có người có thể tới gần nàng.

“Đùi đang ở bên chỗ Kiều Dã, cũng đang đi qua bên này, các người nói chúng ta đợi một lát có thể nhìn thấy vị hôn thê của đùi không?” Sơ Vũ tò mò hỏi.

“Có tới cũng không biết người.” Kiếm Lạc liếc Sơ Vũ một cái.

“Người không hiểu kỳ?” Sơ Vũ nhìn Kiếm Lạc:

“Vị hôn thê của đùi đó, đến tột cùng là nữ tử như thế nào.”

“Nghe nói là người bình thường.” Kiếm Khởi mở miệng nói.

Bọn hắn hoặc nhiều hoặc ít từng nghe nói đến.

Dù sao sau khi biết Đông Phương Hạo Nguyệt chính là Lục Thủy, bọn họ đã hiểu rõ tình hình bên dưới.

Cho nên bọn họ rất hiếu kỳ vị hôn thê của Lục Thủy.

“Trước kia ta từng nghe nói đến tên nàng, ta nhớ lúc đầu thiên phú của nàng rất cao, về sau đột nhiên hoàn toàn mất hết tu vi.” Kiếm Lạc mở miệng nói.

Lúc trước kia nàng đặc biệt tìm hiểu một chút về đối thủ cạnh tranh.

“Người từng gặp?” Sơ Vũ tò mò hỏi.

“Không có, nghe nói từ nhỏ nàng không hề ra khỏi cửa, căn bản không quen biết người nào.

Khả năng cách có chút quái gở.” Kiếm Lạc giải thích nói.

“Xuyt!” Sơ Vũ lập tức che miệng Kiếm Lạc, sau đó nhìn bốn phía.

Sau đó nhìn thấy Mộ Tuyết.

Còn may là người bình thường.

“Người chớ nói lung tung.” Sơ Vũ lập tức nhắc nhở.

“Phi, phi, phi.” Kiếm Lạc đánh rớt tay Sơ Vũ, vẻ mặt lãnh ý.

Nàng nhìn Sơ Vũ, không nói một lời.

“Nhìn cái gì? Người có xinh đẹp bằng ta không?” Sơ Vũ trực tiếp hỏi.

“Có bệnh.” Kiếm Lạc quay đầu.

Thần kinh quá nhạy cảm, sao có thể bị nghe được chứ? Vị hôn thê của Lưu Hỏa lại không ở bên cạnh họ.

Lúc đầu Mộ Tuyết không thèm để ý những người bên cạnh này, chỉ an tâm chờ đợi Lục Thủy trở về.

Bất quá chẳng qua nhìn một chút, nàng liền biết những người này một người đặc biệt hơn một người, thiên phú một người cao hơn một người.

Nhưng lại không có quan hệ gì với nàng.

Không cần để ý tới.

Chỉ là những người này nói chuyện có vẻ như cũng không kiêng kị gì, nàng không muốn nghe cũng có thể nghe được, sau đó nghe một hồi liền cảm giác có chút không đúng.

Vị hôn thê của đui trong miệng bọn họ, sao lại giống nàng vậy?

Hoàn toàn mất hết tu vi, còn có chút quái gở.

Trước kia còn là đại tiểu thư rất lợi hại.

“Nói đến chờ một lát không chỉ có vị hôn thê của đui, thì làm sao để phân biệt?”

Nhận làm cũng không tốt.” Sơ Vũ cảm thấy cần chú ý một chút.

“Mộ tiểu thư kia hoàn toàn mất hết tu vi, hiện tại nhìn qua chính là người bình thường.

Băng Nguyên tuyệt vực gần như đều là ma tu, không có người bình thường.

Nhìn thấy người bình thường, không chừng chính là vị hôn thê của Đông Phương đạo hữu.

Điểm ấy mà tư duy cũng không được, còn viết tiểu thuyết, trí thông minh của nhân vật phản diện bởi vì người mà trực tiếp hạn chế đến mức cao nhất.” Lời nói của Kiếm Lạc mang theo đạo nhạo.

“Người bình thường?” Sơ Vũ quay đầu nhìn về phía Mộ Tuyết.

Cảm thấy không có khả năng.

Kiếm Lạc Kiếm Khởi cũng nhìn Mộ Tuyết một cái.

Sau đó cũng cảm thấy không có khả năng.

Sao có thể vừa đụng phải một người bình thường là đúng luôn chứ?

Chuyện này có tỉ lệ quá cao.

Mộ Tuyết không có hành động, nàng nghe được.

Vị hôn thê của đui này đại khái chính là nàng.

“Dựa theo thời gian bọn họ sắp tới đây rồi.” Kiếm Khởi mở miệng nói.

“Yên tĩnh chút, nhìn xem là dạng kỳ nữ gì, đừng làm mất mặt.

Các người là thế lực lớn, còn là thiên chi kiêu tử, ném mặt mũi rất đau đớn.

Ta không lo lắng.

Ta là người không có thanh danh.” Sơ Vũ nói.

Sau đó ba người nhìn về phía trước, mong mỏi.

Đợi một lát xem xem bấp vị hôn thê của đui là tồn tại cỡ nào.

Mộ Tuyết có chút quái dị nhìn ba người này, bất quá nàng cũng không để ý, yên tĩnh chờ đợi Lục Thủy đến.

Xem ra Lục Thủy đi ra ngoài ngoài, cũng có quen biết mấy người.

Chờ một hồi.

Kiểm Khởi bọn họ liền thấy có người tới.

Chính là Kiều Càn và Lục Thủy.

Lục Thủy đang nhìn cửa lớn Nguyệt Chi Quốc Độ.

Đối với tình huống của Nguyệt Chi Quốc Độ đã biết đại khái.

Tóm lại hấn tùy tiện đi vào trong đó.

Có nhất niệm vĩnh hằng ở đó, hấn không cần để ý thứ gì.

Trừ Mộ Tuyết.

Cho nên, Mộ Tuyết không thể đi vào.

Chỉ cần Mộ Tuyết không đi vào, trời cao mặc chim bay, biển rộng mặc cá bơi.

Lục Thủy hấn không để ai vào mắt.

Bất quá được nửa đường, Kiểm Khởi bọn họ nói sẽ đến đây.

Lục Thủy nhìn đồng hồ, cảm giác không sai biệt lắm, nói với Mộ Tuyết, liền định đi phụ cận nhà ga tụ họp.

Kiều Dã cũng để Kiểm Khởi bọn họ chờ ở phụ cận nhà ga.

Sau đó khi Lục Thủy tới, trong lúc nhất thời có chút không rõ.

Kiểm Khởi bọn họ làm sao đều đang chờ ở bên kia.

Còn tốt khoảng cách khá xa, không trò chuyện.

Bằng không thì rất nguy hiểm.

Có trời mới biết bọn hấn sẽ trò chuyện những gì.

Lục Thủy đi tới, cách Kiểm Khởi bọn họ thêm gần một chút.

Lúc Lục Thủy đến gần, đám người. Kiểm Khởi lập tức động, mặc dù không thấy được vị hôn thê của Lục Thủy, nhưng không có nghĩa là sau này không gặp được.

Hiện tại không gặp được thì không gặp, luôn có một ngày sẽ nhận biết.

Nhìn xem đến tột cùng là thần thánh phương nào.

Có thể gả cho đùì.

Sau đó bọn họ liền há to miệng, dự định chào hỏi, chỉ là lời còn chưa thốt ra.

Bọn hắn liền thấy Lục Thủy không nhìn bọn hắn, trực tiếp đi về phía sau bọn họ.

Sơ Vũ: “? ??”

Chuyện gì vậy?

Ba người đều có chút không hiểu, sau đó quay đầu nhìn lại.

Tiếp đó bọn họ sững sốt.

Bọn hắn nhìn thấy Lục Thủy đi đi về phía nữ tử kia.

Là một thiếu nữ tuổi trẻ.

Nhưng đôi phương đặc biệt nhất là, không có tu vi.

Không có tu vi, chính là người bình thường.

Người bình thường, không có gì.

Trọng điểm là đùì đang đi về hướng người kia, người kia cũng đang đi về phía đùì.

Phảng phất đang nghênh đón.

Chương 944: Bồn tọa xem như phù rở 2

Bồn tọa xem như phù rở 2

“Lục thiếu gia.” Thiếu nữ kia mở miệng.

Xung hô rất phổ thông, không có gì đặc biệt.

“Mộ tiểu thư chờ lâu chưa?” Đây là giọng đùì.

Chào hỏi rất phổ thông.

Nhưng nội dung là trọng điểm.

Mộ tiểu thư.

“...”

Trời ạ, đây là xung hô gì?

Vị hôn thê của đùì.

Nếu như không đoán sai, khi này bọn họ vừa mới nói chuyện, thiếu nữ bình thường này nghe được đi?

Nhất định là nghe được?

Quý, quý.

Vừa mới này bọn họ nói cái gì?

Sắt mặt Kiếm Lạc cũng rất khó coi, nàng còn vừa mới nói Mộ tiểu thư quái gỡ.

Còn cảm thấy sao sẽ bị nghe được.

Nàng cảm giác đi chung với Sơ Vũ, vận khí kém như vậy?

Nhiều lần đều là tội nhân.

Thật sự muốn ra cửa làm câì điếc sao?

Kiếm Khởi tâm tính thiện lương mệt mỏi, đây là lần thứ mấy rồi.

Về sau hẳn vẫn nên làm câì điếc đi.

Kiếm khách đều cao lãnh.

Từ sau khi nắm chặt vô địch kiếm, ra ngoài với Sơ Vũ và muội muội của hắn liền không có chuyện tốt.

Lục Thủy cùng Mộ Tuyết rời đi, không để ý đến đám người Kiếm Khởi.

Kiều Càn nhìn ba người về mặt sông không còn gì luyện tiếc, hiếu kỳ nói:

“Có phải các ngươi nói gì đó bị nghe được rồi hay không?”

“Không có, chúng ta cũng không nói gì.” Sơ Vũ lập tức nói.

Kiều Càn cũng không thèm để ý.

Dù sao ở đây với những người này, hắn khẳng định cái gì cũng không nói.

Chủ đề có liên quan tới Lục Thủy, rất dễ dàng bị bắt được.

Dù sao tồn tại này, bọn họ căn bản không có cách lý giải.

Thế giới đều đứng bên phía Lục Thủy, đối với những người bình thường như bọn họ này tràn ngập ác ý.

Lời hữu ích không ai phát hiện, nói xấu trong nháy mắt đã bị nghe được.

Không tùy ý nghị luận sở thích của người khác, không nói xấu sau lưng người khác.

Không thể nhìn đại lão bị trò mèo, có nhìn cũng không thể nói ra được.

Bằng không thì, Sơ Vũ chính là điển hình.

Mặc dù đại lão khinh thường so đo, nhưng đủ dọa người.

Mà vận khí dễ dàng xấu đi, một lần bị nghe được, đến đó càng dễ dàng bị nghe được.

Đời này liền dễ dàng xong.

Sơ Vũ cảm thấy đến lúc đó đi tìm bảo an đại thúc, chuyện quan trọng như vậy, vì cái gì không nhắc nhở một câu?

Thua thiệt bọn họ còn một mực hỗ trợ tiện thể nhẩn.

Một chút không để ý tới tình nghĩa cùng trường.

...

Đại học Thành Nam.

Đại thức đang ăn mì tôm ở phòng an ninh, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Cảm thấy lần sau cho tên viết sách kia viết cái gì dễ dàng hơn đi.

Có vài chuyện hắn có thể nhìn thấy, nhưng không thể nói, bởi vì liên quan đến người hắn nhìn không thấy, lại không dám nhìn.

Hắn cũng không phải độc nhất Chân Thần, nào dám đắc tội tồn tại kia.

Hắn trước kia hoặc là hắn hiện tại, cùng độc nhất Chân Thần so sánh, quá nhỏ bé.

“Hi vọng tên viết tiểu thuyết kia đừng mang thù.”

Dù sao hắn còn trông cậy vào đối phương truyền lời cho hắn.

Đây là một người duy nhất thích hợp.

Chính mình đi?

Không.

Hắn còn không muốn chết.

Dù sao tên viết tiểu thuyết kia sẽ không chết.

...

Sáng sớm hôm sau.

Băng Nguyên tuyệt vực cùng với trước đó không có gì thay đổi.

Hôn sự Kiều Càn và Lâm Hoan Hoan cũng không gây nên biến hóa lớn gì.

Càng không có người nào đặc biệt tới.

Dường như chỉ một chút người tương đối mạnh mới tới.

Bất quá bọn họ không phải đến vì hôn lễ, mà là vì Nguyệt Chi Quốc Độ mà tới.

“Hôn lễ Hoan Hoan dường như sẽ không quá phức tạp.”
Mộ Tuyết khẽ nói với Lục Thủy.

Bọn họ đi trong đất tuyết.

Rất lâu không nhìn thấy tuyết.

Bên bọn họ cũng không phải mỗi năm đều sẽ có tuyết rơi.

Tuyết rơi lớn như vậy, càng ít càng thêm ít.

Lục Thủy cùng Mộ Tuyết đi dạo ngắm phong cảnh.

Tự nhiên sẽ không có người đi theo.

Những người khác trốn ở rất phía sau.

Tuyết không dám ảnh hưởng đến hai người phía trước.

Bất quá bình thường bọn họ cũng như vậy.

“Không phức tạp.” Lục Thủy gật đầu.

Cùng bọn họ so sánh, thật sự rất đơn giản.

Hai nhà này hoàn toàn là vì Nguyệt Chi Quốc Độ, lần này mời người đến, đại bộ phận vẫn là vì đi vào Nguyệt Chi Quốc Độ.

Mà không phải vì chúc phúc cho Kiều Dã cùng Lâm Hoan Hoan.

Bất quá Lục Thủy và Mộ Tuyết đều không thêm để ý.

Mục đích chủ yếu của bọn họ vẫn là vì hôn lễ mà tới.

Không phải hôn lễ.

Bọn họ thật sự sẽ không ngần ngại xa xôi tới đây.

Đến nỗi Nguyệt Chi Quốc Độ cũng không có mị lực lớn như vậy.

Dù sao đối với bọn họ mà nói, có thể tiến cũng không tiến.

Mộ Tuyết ngồi xuống nắm một nắm tuyết, sau đó nhéo nhéo, đứng dậy nhìn Lục Thủy nói:

“Lục thiếu gia đánh gậy trượt tuyết chưa?”

Kiếp trước bọn hắn đều ít đánh.

Ném tuyết, nàng chưa từng thất bại.

Nếu không phải mỗi lần Lục Thủy đều chạy, nàng xác định vững chắc cuồng loạn Lục Thủy.

Dù sao khi đó Lục Thủy dám đánh đầu nàng, nàng liền trực tiếp ngã trên mặt đất.

Không dậy.

“Ngược lại chưa từng chơi qua, không trải qua lưới thời điểm nhìn qua, Mộ tiểu thư muốn chơi?” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết mở miệng hỏi.

Thanh âm của hắn nhẹ nhàng, một chút cũng không thêm để ý chính mình sẽ thua hay là thắng.

Dường như chỉ cần Mộ Tuyết thích, hắn liền nguyện ý chơi cùng Mộ Tuyết.

“Vậy ta thử một chút?” Mộ Tuyết nhẹ giọng hỏi.

Nói rồi nàng còn lui lại một chút khoảng cách.

Quá gần không thể ném tuyết được.

Nàng không sợ thua.

Một người bình thường bị đánh trúng sẽ đỏ.

Nàng có làm bộ không đau, Lục Thủy nhìn cũng đau lòng.

Hừ hừ, nàng đứng ở thế bất bại.

“Mộ tiểu thư tùy ý.” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, khẽ gật đầu.

Hắn đứng bất động.

Dường như là vì để Mộ Tuyết đánh trúng.

Mộ Tuyết cũng không nói gì, mà dùng sức ném tuyết cầu cầm trong tay ra ngoài.

Lục Thủy nhìn tuyết cầu bay tới, không có tránh.

Bịch!

Thanh âm thanh thúy vang lên.

Cũng không phải Lục Thủy bị đánh trúng. .

Mà là Lục Thủy đưa tay tiếp được tuyết cầu.

Hắn duy trì tư thế, tiếp đó có chút dùng sức.

Tu vi nhị giai bắn ra.

Trục tiếp làm vỡ tuyết cầu thành bông tuyết, sau đó chiến ý vô song nhìn chằm chằm Mộ Tuyết, nghiêm mặt nói:

“Mộ tiểu thư, tuyết cầu của ngươi có chút yếu.

Không chịu nổi một kích.”

Mộ Tuyết: “...”

Lục Thủy đang làm gì vậy?

“Mộ tiểu thư, ngươi cứ việc động thủ, ta cảm thấy ném tuyết thật sự có ý tứ.” Lục lượng trên người Lục Thủy gào thét, vẻ mặt nghiêm túc.

Mộ Tuyết: “...”

Nàng phát hiện Lục Thủy đứng ở thế bất bại.

“Kêu gào với vợ cả, động toàn lực muốn cùng vợ cả quyết tử chiến, note lại.” Mộ Tuyết suy nghĩ trong lòng.

Sau đó lấy ra sổ tay ra, viết lên.

Lục Thủy: “...”

Không chơi nổi rồi đúng hay không?

Chơi đến trưa, Mộ Tuyết mới cùng Lâm Hoan Hoan đi xem cảnh tuyết.

Đông Phương Trà Trà tự nhiên là đi theo.

Lục Thủy cảm giác có chút đáng tiếc.

Hắn cảm thấy chuyện ném tuyết này, hắn ưu thế rất lớn.

Mộ Tuyết thật sự cái gì cũng làm không được, hắn quả thực chính là vương giả.

Ném tuyết?

Hắn đứng ở thế bất bại, Mộ Tuyết giận mà không dám nói gì.

Đến nỗi số tay liên tiếp xuất hiện, Lục Thủy một chút cũng không để trong lòng.

Tương lai không có bóng dáng của số tay.

Hắn nói.

Không hành động cùng Mộ Tuyết các nàng , Lục Thủy mang theo Chân Võ đi đến tiểu trấn.

Hắn dự định tìm một chỗ đọc sách.

Nguyệt Chi Quốc Độ hắn không thêm đề ý, chủ yếu là cần vì làm chuẩn bị cho ma tu kia.

Nhiều thêm một chút thiên địa lực lượng, ưu thế sẽ tăng rất nhiều.

Đến nỗi Hữu Vi pháp.

Tiến triển coi như thuận lợi, chuyện bên này kết thúc iền đi vào 5.4.

Hắn coi trọng chuyện này như vậy, chuẩn bị nhiều đồ như vậy.

Không cho phép thất bại.

Cả đời chỉ có một cơ hội này.

Kiếp trước té ngã ở đây, đời này nhất định phải đứng lên ở đây.

Chương 945: Bồn tọa xem như phù rở 3

Bồn tọa xem như phù rở 3

Sau đó Lục Thủy đi đến một chỗ bên hồ, nơi này là đất tuyết, bất quá hồ cũng không kết băng.

“Ngược lại có thể câu cá.”

Vừa câu cá, vừa đọc sách, rất tốt.

Ngồi ở bên hồ buông cần câu xuống, Lục Thủy liền cầm lấy sách đọc.

Lúc trời tối, hẩn nhìn thấy có một số người bay qua từ trên cao, một mực đi đến Băng Nguyên tuyết vực cung điện.

“Xem ra những người này đối với Nguyệt Chi Quốc Độ đều cảm thấy rất hứng thú.”

Nội bộ Nguyệt Chi Quốc Độ có tình huống như thế nào, Lục Thủy không biết.

Nhưng những người này đại bộ phận là vì bên trong tuần hoàn bắt diệt.

“Ngày mai lễ đính hôn của bọn hẩn tiến hành bên nào?” Lục Thủy hỏi.

“Bên Kiều thiếu gia, buổi sáng ngày mai Kiều thiếu gia sẽ đi Băng Nguyên cung điện đón Băng Thủy Cơ, sau đó trở lại chỗ bọn họ.

Mặc dù nói là đính hôn.

Nhưng xử lý theo thành hôn.

Nghe nói là mẫu thân nhà gái cùng mẫu thân nhà trai yêu cầu.

Bằng không thì khả năng càng đơn giản.” Chân Võ mở miệng nói.

Lục Thủy gật đầu, đối với chuyện này hẩn tự nhiên không có gì để nói nhiều.

Hắn để ý là quá trình.

“Nhà gái không có phong tục cô dâu mang khăn à?” Lục Thủy hỏi.

“Không có.” Chân Võ lập tức nói.

“Kiều Dã tự mình đi hay là dẫn theo người đi?” Lục Thủy lại hỏi.

“Dẫn người đi, là mang theo bạn bè, Kiều gia hẳn là không có ai sẽ nguyện ý bồi Kiều thiếu gia đi qua.” Chân Võ biết thiếu gia bọn họ đang suy nghĩ gì.

Chính là nghĩ có nên đi xem hay không.

“Cùng Minh Dã liên hệ, thuận tiện nói tăng thêm ta.” Lục Thủy nói.

Hắn không phải là người sẽ càn quấy trong hôn lễ của người khác.

Cho nên không thích hợp sẽ không đi.

Chỉ là muốn nhìn một chút hai người đào hôn gặp nhau sẽ có tình huống như thế nào.

Đến lúc đó hẳn cũng có thể được sử dụng trong hôn lễ.

Dù sao hẳn là lùi lại.

Có chút tương tự.

“Vâng.” Chân Võ lập tức đáp.

Về sau Lục Thủy tiếp tục câu cá.

Những đại nhân kia đến đều là vì mục đích của bọn họ.

Nhưng chỉ cần không ảnh hưởng đến hắn vậy thì cũng không đáng kể.

Bằng không thì tìm cho Tam trưởng lão một chút trò chơi hư nhàn.

Lấy một địch trăm.

Ai dám không phục?

Bên ngoài chỉ có thể trông cậy vào Tam trưởng lão, sau khi đi vào thì không giống.

Nơi đó thật sự là sân nhà của hắn.

Hi vọng người ở bên trong sẽ chào đón hắn.

Nếu như bên trong còn có người.

“Thiếu gia, Kiều thiếu gia nói có thể, thời gian là vào gần buổi trưa ngày mai.” Chân Võ nói với Lục Thủy.

Lục Thủy gật đầu.

Nhưng hắn cũng có chút hiếu kỳ.

Hắn đây là đang làm phù rể sao?

Tu Chân giới có vẻ như không có kiểu nói này, khi đó hắn cũng không có như vậy.

Thậm chí hắn còn không có đi Mộ gia.

Tựa như trong tộc trực tiếp mở cổng không gian, kết nối với cổng của Mộ Tuyệt, đi ra ngoài chính là Lục gia.

Hắn chỉ chờ trước cửa không gian.

Sau đó nhìn thấy nữ tử đời này hắn vô pháp thả tay xuống, cũng chính là Mộ Tuyệt sắp cùng hắn thành hôn.

Một khắc này bọn hắn nhìn thấy lẫn nhau, nhưng lại xa lạ.

Mộ Tuyệt không cười.

Quá đáng tiếc.

“Kiều thiếu gia còn nói, tối hôm qua hắn nghe nói trong Nguyệt Chi Quốc Độ có khả năng có người còn sống sót.

Người trước kia đi ra, tựa như nghe được tiếng cầu cứu.” Chân Võ bổ sung câu.

“Có người cầu cứu?” Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

“Đúng thế.” Chân Võ gật đầu, tiếp tục nói:

“Chỉ là không có càng nhiều tin tức, mà người truyền tin tức cũng đã điên.”

Lục Thủy không hỏi thêm nữa.

Đường đi tuần hoàn, có người sống ngược lại là bình thường.

Nhưng có người cầu cứu, liền không bình thường.

Đại khái là tuần hoàn bên trong đã bị phá hư.

Nếu không phải thì là thất bại.

Tuần hoàn đã bắt diệt.

Cái này không sai, không bị phát hiện, vấn đề cũng không lớn.

Bị phát hiện thì không nói được.

Chẳng hạn như Cửu chương quản thiên địa độc nhất quyền hạn.

Nhìn xem nàng có quản hay không.

Nhưng bây giờ nàng đã vẫn lạc, hẳn không có quản chuyện này.

Đương nhiên, Lục Thủy mặc kệ.

Thế giới phát triển ra sao, hẳn xưa nay không để ý.

Chỉ có một ít chuyện hẳn nhìn không được, mới có thể ra tay.

Lấy lớn hiếp nhỏ?

Hẳn đâu thêm cái này, dù sao thấy ngứa mắt thì sẽ biến mất.

Chẳng hạn như cách làm của Hắc Bạch song vương kia.

Về sau Lục Thủy không để ý nữa.

Ngày kế tiếp.

“Lục thiếu gia, không phải ngươi muốn đi Kiều gia sao? Nên thức dậy.” Lục Thủy trợn tròn mắt nghe tiếng đập cửa.

Hắn đứng dậy nhìn thời gian, vẫn chưa tới thời gian rời giường đọc sách.

Lục Thủy: “...”

Hôm qua Mộ Tuyết bị hấn kéo cừ hận kéo điên rồi?

Nhưng rất nhanh Lục Thủy cảm thấy được có tử khí lắc lư.

Trong nháy mắt, hấn bị hù đến.

Đúng rồi.

Nhớ tới.

Nơi này không phải Lục gia, gần đây hấn kéo rất nhiều cừ hận.

Mộ Tuyết là người có tính tình nóng nảy.

Kết hợp lại, chính là... lúc nào nàng cũng có thể động thủ đánh người.

Mau dậy, đi nơi nhiều người đứng.

Lục Thủy không nói hai lời mở cửa.

Sau đó Lục Thủy nhìn thấy Mộ Tuyết đang bung cháo.

“Lục thiếu gia, bữa sáng của ngươi.” Mộ Tuyết mang theo nụ cười.

Lục Thủy nhìn trời, còn chưa sáng.

“Mộ tiểu thư không ngủ được?”

“Thức dậy sớm.”

Sau đó bọn hấn ngồi xuống bàn, bắt đầu ăn điếm tâm.

Lục Thủy tự nhiên sẽ không ăn một mình.

Lần này Mộ Tuyết còn chuẩn bị hai cái bát.

“Ta phát hiện một sự kiện, Hoan Hoan có khả năng quen biết Kiều gia thiếu gia.” Mộ Tuyết ăn cháo, nhỏ giọng nói với Lục Thủy.

Dường như hai người lại nói bí mật nhỏ gì đó.

“Quen biết?” Lục Thủy có chút hiếu kỳ.

Không nghe nói bọn hấn quen biết.

“Ồ Thu Vân tiểu trấn.” Mộ Tuyết ăn điếm tâm, sau đó mở miệng nói:

“Hoan Hoan nói, nàng ở tiểu trấn gặp một người cụt tay.

Cho nên nàng biết tay cụt là dạng gì, cũng biết tay cụt không tiện.

Nhất là người tay cụt dễ dàng tự ti.”

Lục Thủy suy nghĩ, trước đó vài ngày ở Thu Vân tiểu trấn hình như cũng chỉ có Kiều Dã là người tay cụt?

Hắn chỉ biết một người như thế.

Cho nên hai người kia thật sự có khả năng gặp được?

“Đối phương là có cảm nhận gì?” Lục Thủy rất hiếu kì.

Hắn rất muốn biết Lâm Hoan Hoan có ý gì với Kiều Dã.

Mộ Tuyết có ý nghĩ gì về hắn, hắn không muốn biết.

Xác suất lớn chính là trái một quyền, phải một vòng, lại đâm móc.

Lần trước ở nhà Mộ Tuyết, nhìn qua Mộ Tuyết động thủ tập luyện.

“Không có gì, chỉ cảm giác rất hồ thẹn, hình như đụng phải đối phương rất nhiều lần.

Lòng tự trọng đều sãos bị nàng đụng không còn.” Mộ Tuyết nghĩ nghĩ, hiếu kỳ nói:

“Bọn họ có phải rất hữu duyên không?”

“Cảm giác đúng là vậy.” Lục Thủy gật đầu.

Nếu như người bị đụng kia thật sự là Kiều Dã.

Vậy hai người kia thật sự là hữu duyên.

Cùng nhau đào hôn đến Thu Vân tiểu trấn, đông đụng một cái tây đụng một cái.

Chỉ trách thời gian quá ngắn.

Bằng không thì bọn hắn đã bỏ trốn.

Tốt, khả năng tương đối thấp.

Chờ sau khi ăn xong, Mộ Tuyết đứng dậy nói:

“Phải đi giúp Hoan Hoan chuẩn bị, lấy chồng rất phiền phức.”

Lúc này Đông Phương Tra Tra thò đầu vào, trên đầu nàng có một đóa hoa, là Đậu Nha:

“Chị dâu, người ở đây à, chúng ta có phải nên xuất phát rồi không?”

Trà Trà cũng sẽ không ngủ nướng, có đôi khi thậm chí nàng còn không ngủ được.

Mà nàng sẽ không làn người thêm phiền phức.

Chỉ cần bảo nàng mấy giờ thức dậy, nên thức dậy liền sẽ thức dậy.

Vốn là không thông minh lắm, làn người ta thêm phiền phức sẽ bị chán ghét, còn dễ dàng chọc nguy hiểm.

Hương Dụ dạy.

Đều đúng.

Đưa Mộ Tuyết tới cửa, Lục Thủy cất bước đi đến Kiều gia.

Vậy liền cũng sớm đi qua đó.

Không biết bên Kiều Dã là tình huống như thế nào.

Có sốt sáng không.

Chương 946: Bản thiếu gia lúc nào để Kiều gia để vào mắt vậy? 1

Bản thiếu gia lúc nào để Kiều gia để vào mắt vậy? 1

Hôm nay Kiều Vô Tình cũng xuất hiện ở Kiều gia.

Nơi này trước kia là của Băng Nguyên tuyết vực.

Nhưng hiện tại là của Kiều gia.

Là một tòa phủ đệ.

Tuy nhỏ, nhưng là không kém.

Mà cửa lớn Nguyệt Chi Quốc Độ cũng ở phía dưới.

Đương nhiên, bọn họ đạt được cửa lớn Nguyệt Chi Quốc Độ, mà món đạo khí kia cũng một phân thành hai, một nửa giao cho Băng Nguyên tuyết vực.

Đây là sính lễ.

Đến nỗi cửa lớn Nguyệt Chi Quốc Độ, kia là đồ cưới của Băng Nguyên tuyết vực.

Giao dịch rất hợp lý, tất cả đều vui vẻ kết thông gia.

Đến nỗi đối tượng thông gia có tâm tình gì, bọn họ cũng không thèm để ý.

Đối với chuyện hôn lễ, Kiều Vô Tình chỉ để ý có thể tiên hành bình thường hay không, chứ không thèm để ý cái khác.

Chẳng hạn như hiện tại ai đi cùng Kiều Càn đến cung điện Băng Nguyên tuyết vực.

Kiều Vô Tình ngồi ở nơi nào đó trong đình viện, hẳn đang chờ người.

Trong mấy người được mời.

Có một một sẽ tới.

Một khác tự nhiên sẽ không đến.

Bởi vì bọn hắn vốn không có hứng thú đối với Nguyệt Chi Quốc Độ.

Chỉ là đi phát một chút thiệp mời mà thôi.

Bọn hắn cũng chỉ để cho hậu bối tới.

Chẳng hạn như Lục gia Tam trưởng lão.

Đối phương tới hẳn liền không thể ngồi ở chỗ này, mà sẽ đi ra ngoài nghênh đón.

Nhưng hai ngày trước Lục Thủy tới, làm hắn có chút ngoài ý muốn.

Đến rất sớm.

Xem ra, tiểu bối không biết cố gắng này, đều có chính mình tiếng nói chung.

Hắn không thềm để ý.

Cũng không muốn hiểu rõ.

Trước mắt, người đáng giá bồi dưỡng, đáng giá để ý là Kiều Thiên.

Ngay từ đài huynh muội hai người hắn đều rất coi trọng, nhưng lại đi đến hai con đường khác biệt.

...

Hiện tại trong viện của Kiều Càn có một số người.

Bọn hắn đang chọn ai cùng Kiều Càn đi cung điện Băng Nguyên tuyết vực đón người.

Đón người cơ hồ không cần trưởng bối, dùng chính là pháp bảo phi hành.

Không gian trận pháp cùng loại, nhưng mấy bước là có thể vừa đi vừa về.

Kiều gia không nghèo.

Mặt bài này không có tinh tất yếu.

Những thứ khác liền không muốn phô trương, bởi vì đối ngoại đây là đỉnh hôn.

Thành hôn Kiều gia cũng không nguyện ý tiến hành ở Bãng Nguyên tuyết vực, dù Kiều Càn là Kiều gia phé thiếu cũng không thể.

Vậy sẽ tổn hại mặt mũi Kiều gia.

Bãng Nguyên tuyết vực cũng không phải Lục gia.

Kiều gia một điểm mặc xác Bãng Nguyên tuyết vực.

Thật sự cho rằng Kiều gia ở yếu thế?

“Ai muốn đi cùng ca ta?” Kiều Thiến hỏi.

Nàng không thể đi.

Dù sao là không hiểu thấu quy định.

Cho nên chỉ có thể để người khác cùng đi với ca nàng qua đó.

Bãng không thì nàng khẳng định cho ca nàng ra sân ga.

Dù sao cũng là anh ruột của nàng.

Khi còn bé mặc dù có cãi nhau, nhưng không có nghĩa là nàng có thể nhìn người ức hiếp anh của nàng.

Chỉ cần nàng mạnh, kỳ thật sẽ không có người nào dám khi dễ ca của nàng.

Hiện tại nàng mở miệng, hoặc nhiều hoặc ít có thể để người khác trả tiền.

Phải biết, hiện tại nàng là một trong những người trong tộc coi trọng nhất.

“Ta không đi, các ngươi muốn mất mặt thì các ngươi đi.” lúc này Kiều Dịch mở miệng nói.

Kiều Thiến mắt lạnh nhìn Kiều Dịch:

“Ngươi không đi có thể không nói lời nào, ra ngoài cũng có thể.”

Hôm nay là ngày ca ta thành hôn, phàm là có người chút hiểu biết, đều biết không thể để hôn sự hôm nay xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.”

“Mang theo hai tùy tùng, lại không phải không thể đi.”
Kiều Dịch nhìn Kiều Thiên nói:

“Chúng ta không đi, cũng không đại biểu hôn sự sẽ xảy ra ngoài ý muốn.

Nếu như Kiều Càn giận dữ, đến lúc đó kinh động tộc trưởng bọn họ, sai là các người.

Chúng ta chỉ biểu đạt ý kiến mà thôi.”

“Người biết cái gì là lừa mình dối người không?” Kiều Thiên không hề tức giận, chỉ là bình tĩnh nói:

“Thật sự xảy ra ngoài ý muốn, các người ai có thể đứng ngoài cuộc?”

Có chút chuyện không phải không có quan hệ trực tiếp với người, cũng không phải là lỗi của người.”

“Ca của người là người gì, về sau sẽ gặp phải cái gì, người không biết sao?”

Kia là đốn dâu?

Kia là đi mất mặt.” Kiều Dịch không chút nào yếu thế.

Hắn tự nhiên có suy nghĩ của chính mình, nếu như Kiều Càn thật sự nháo lên, hắn liền sẽ thỏa hiệp, nhưng lúc này không phải lúc hắn thỏa hiệp.

Một khi để Kiều Thiên khí thế qua thịnh, như vậy hắn liền dễ dàng bị mai một.

Hắn cần trong tộc nhìn thấy hắn, cần có thân ảnh trong tộc.

Như vậy mới có thể bảo đảm được ghi nhớ, tùy thời vượt qua Kiều Thiên hiện tại.

“Quên đi thôi, ta tìm xem người, bằng không một người đi cũng có thể.” Kiều Càn đột nhiên mở miệng nói.

Hắn không muốn bị cuốn vào trong tranh đấu sóng gió phong ba của những người này..

Nên cúi đầu hắn sẽ cúi đầu, nên thỏa hiệp hắn sẽ thỏa hiệp.

Hắn không tranh, cũng không ra danh tiếng.

“Nghe được rồi chứ?” Kiều Dịch nhìn Kiều Thiển nói.

Kiều Thiển có chút tức giận, ca nàng thật là...

Thế nhưng nàng lại không có cách nào nói nữa.

Gãy một cánh tay, tu vi mùi không còn một, không được tổ gia coi trọng.

Thân là Kiều gia phế thiếu, xác thực kiên cường không dậy.

Lòng dạ biến mất từ lâu hầu như không còn.

Kiều Thiển không hiểu, nhưng nàng cũng nói không được cái gì.

“Nếu có thể một người đi, như vậy chúng ta tự nhiên là tự nguyện, ta không đi.” Có người mở miệng nói.

“Đúng là có chút mất mặt, ta cũng vậy.”

“Đi thấy chút việc đời kỳ thật cũng tạm được, chỉ là chúng ta phải bận rộn một chút chuyện tiên nhượng.”

Hôn lễ Tu Chân giới không nhất định ăn cơm, nhưng nhất định có rượu.

Một số người đều rất do dự, kỳ thật có ý tứ một sự kiện.

Nhưng Kiều Càn đã là phế thiếu, rất nhiều người lại không muốn dựa vào quá gần.

“Nơi này ngược lại thật náo nhiệt.” Đột nhiên âm thanh vang lên ở cửa viện.

Kiều Thiển bọn hắn lập tức nhìn sang cửa viện.

Là hai người, một cái đi ở phía trước, một cái theo ở phía sau.

“Lục thiếu gia?” Kiều Thiển nhăn mày lại.

Nàng không biết đối phương rốt cuộc là đến chế nhạo hay là như thế nào.

Nhưng thân phận Lục Thủy rất cao, chỉ ít hai lần đi Lục gia Kiều Thiển cảm thấy hắn rất cao, cho nên không thể đến đi đón dâu với ca nàng ca.

Nếu như là dĩ vãng, Kiều Thiển có xem thường Lục Thủy, đương nhiên hiện tại cũng không thể nào để mắt.

Nhưng nàng mấy tháng này thành thực một chút, cũng rõ ràng một chút đạo lý, càng xem hiểu một vài thứ.

Tổ gia gia ở Lục gia cũng không cường thế, cảm giác Kiều gia trước mặt Lục gia đều cường thế không nổi.

Mà Lục Thủy thân là một vị thiếu gia duy nhất của Lục gia, tuyệt đối không phải bọn hắn có thể so sánh được.

“Lục thiếu gia, nơi này là Kiều gia, hi vọng tuân thủ một chút Kiều gia quy...” Kiều Dịch cau mày mở miệng, chỉ là nói đến phần sau liền nói không được nữa.

Bởi vì Lục Thủy lấy ra một tấm thiệp mời, một tấm thiệp mời bọn hắn vĩnh viễn đảm đương không nổi.

“Câm miệng người lại.” Lục Thủy nhìn Kiều Dịch nói:

“Bản thiếu gia không thích khẩu khí người nói chuyện, còn dám mở miệng, tìm răng mình trên mặt đất đi.

Người nhìn trưởng bối của người, tộc trưởng người, tổ gia gia người, đến lúc đó trừng phạt người, hay là đến xin lỗi bản thiếu gia.

Hoặc là trừng phạt người về sau, đến tìm bản thiếu gia xin lỗi.”

Nói đùa, hẳn Lục Thủy dùng chính là mặt mũi Tam trưởng lão.

Đương nhiên, nếu như không phải dùng mặt mũi Tam trưởng lão, hẳn đã để Chân Võ vả miệng.

Cái gì Kiều gia, cái gì Băng Nguyên tuyết vực, lúc nào hẳn để vào mắt vậy?

Chương 947: Bản thiếu gia lúc nào để Kiều gia để vào mắt vậy? 2

Bản thiếu gia lúc nào để Kiều gia để vào mắt vậy? 2

Kiều Dịch há to miệng, cuối cùng chẳng hề nói một câu.

Lục Thủy nói không sai, tám thiệp mời kia đủ để đè sập tất cả mọi người bọn họ.

Dù là Kiều Thiên cũng không dám nói chuyện.

Mà Kiều Càn lau một vệt mồ hôi .

Trời ạ, hết lần này tới lần khác lại để người này đụng tới Lục Thủy.

Vạn nhất chọc giận Lục Thủy, đừng nói đính hôn.

Kiều gia cùng Băng Nguyên tuyệt vực không chừng liền không còn.

Trông cậy vào Lục thiếu gia nể tình?

Đừng nghĩ, dám chọc Lục thiếu gia, mặt mũi ai cũng không dùng được.

Những người này chỉ cần dám vô lý, hấn thật sự sẽ dự định xuất thủ.

“Lục thiếu gia.” Kiều Càn mở miệng chào hỏi.

Hấn nói chuyện trước, phòng ngừa người khác mở miệng.

Lục Thủy tự nhiên không để ý đến những người khác, không có trường bối, hấn không cần cùng những người này lễ phép gì.

“Chờ khi nào đi đón tân nương?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

“Hiện tại còn sớm, qua một chút thời gian, đại khái tại khoảng mười giờ.” Kiều Càn giải thích một câu.

“Lúc đi nhớ kỹ báo cho ta biết, ta cùng đi qua đó nhìn một chút.” Lục Thủy mở miệng nói ra, hấn muốn đi mở mang một

chút.

Hiện tại Kiều Dã xem ra rất bình tĩnh.

Cũng không biết có phải giả vờ hay không.

Trước khi thành hôn, người đều sẽ khẩn trương đi.

Hắn trước kia có loại tâm tình này.

Dù sao cũng là tiêu điểm toàn trường, cũng lo lắng bị trò mèo.

Nhưng Kiều Dã giống như không phải tiêu điểm.

Lục Thủy nói muốn cùng đi đón dâu, làm Kiều Dịch bọn hắn rất bất ngờ.

Nhưng càng làm bọn hắn không thể nào hiểu được chính là, vì cái gì thiệp mời trên tay Lục Thủy sẽ đâu biệt như vậy?

Kiều Thiên cũng thật bất ngờ, Lục Thủy thế mà sẽ đi theo.

“Còn có những người khác muốn đi không?” Kiều Thiên hỏi.

Một người vẫn không quá đủ.

Nếu như biết Lục thiếu gia đặc thù, ngược lại có thể cho anh của nàng thêm rất nhiều mặt bài.

Thế nhưng người biết đến ít càng thêm ít.

Người quen biết càng ít đến thương cảm.

Chẳng hạn như bọn hắn, kỳ thật cũng chỉ có ba người nhận biết Lục Thủy.

Những người khác thấy cũng chưa thấy qua.

Từng người nhìn thấy thiệp mời trực tiếp dọa không dám nói lời nào, bọn họ còn tưởng rằng đến là đại tiền bối.

“Các người là đang nói chuyện đón dâu sao?” Lúc này sân trước lại truyền tới âm thanh.

Là Sơ Vũ.

Người của Kiều gia nhìn sang, bọn họ kỳ thật đều không quen biết Sơ Vũ, nhưng là hai người sau lưng Sơ Vũ bọn hắn

nhận biết.

Kiểm Nhất Phong thiên kiêu, Kiếm Khởi, Kiếm Lạc.

Hai người kia là thiên kiêu bọn hãn tuyệt đối vô pháp chạm đến.

Căn bản không phải một thế giới.

Kiều Dịch có chút sững sờ.

Những người này làm sao lại tới đây?

Kiểm Nhất Phong Kiếm Khởi, đây là truyền kỳ thiên kiêu.

Lúc trước nhìn thấy Kiếm Nhất ra tay một khắc, hãn liền biết, đối phương và bọn hãn không phải người của một thế giới.

Gia tộc gì thiên kiêu, ở trước mặt Kiếm Nhất chính là người bình thường.

“Các người có chuyện gì sao?” Kiêu Thiên có chút tò mò hỏi.

Nàng cũng không nhận ra người phía trước, nhưng đi ở phái trước Kiếm Nhất Phong Kiếm Khởi cùng Kiếm Lạc, thấy thế nào cũng sẽ không là người bình thường.

“Chúng ta chính là không chuyện làm mới tới.” Sơ Vũ nói.

Kiều Thiên: “...”

Cảm giác người này nói chuyện không quá nghiêm cẩn.

“Nghe nói các người muốn đón dâu, có thể mang theo ba người chúng ta sao?”

Yên tâm, chúng ta sẽ phối hợp.

Chính là muốn kiến thức một chút quá trình.” Sơ Vũ nói.

Kiều Thiên hơi kinh ngạc, Kiếm Nhất Phong Kiếm Khởi Kiếm Lạc cùng đi?

Cái này...

Có chút không dám nghĩ.

Không có người nào có mặt mũi lớn như vậy a?

Kiều Dịch bọn hắn cũng có chút không thể tin.

Kiểm Nhất Phong Kiểm Khởi Kiểm Lạc, để bọn hắn đón đầu, luôn cảm giác đang mạo phạm Kiểm Nhất Phong.

Nhất là đón vì Kiều Càn.

Đôi một người của Kiểm Nhất Phong, hoặc là đôi một Kiều gia thiên kiều cũng còn tốt.

Kiều Thiên kinh ngạc nhưng vẫn muốn biết rõ ràng:

“Kiểm Khởi Kiểm Lạc cơ hồ có thể đại diện Kiểm Nhất Phong, như vậy có thể hay không...”

“Sẽ không.” Kiểm Khởi mở miệng nói thẳng:

“Hành vi của chúng ta không có quan hệ gì với Kiểm Nhất Phong, người khác cảm thấy có quan hệ cũng không có việc gì.

Kiểm Nhất Phong cho phép huynh muội chúng ta làm chuyện không ảnh hưởng toàn cục.”

“Vậy, làm phiền mấy vị.” Kiều Thiên cúi đầu cảm tạ.

Nghe là bọn hắn đang chơi, nhưng thật là như vậy sao?

Nàng có thể nhớ kỹ lúc trước người áo đen xuất hiện, Kiểm Khởi chính là cùng một bọn với hắn.

“Có thể thuận tiện tặng thêm ta sao?” Đột nhiên lại có tiếng âm truyền vào.

Kiểm Khởi bọn hắn nhìn lại phía sau, sau đó nhìn thấy một người trẻ tuổi.

“Đạo tông Kinh Hải?” Kiểm Khởi có chút ngoài ý muốn.

Đừng nói là Kiểm Khởi, những người khác không có không ngoài ý muốn.

Tại sao lại có Đạo tông?

Đạo tông Kinh Hải, không thể nói là thiên kiều số một Đạo tông, nhưng là tuyệt đối là thiên kiều có tên tuổi.

Danh khí một chút cũng không nhỏ.

Kiều Dịch cùng Kiêu Thiển nhận biết.

Dù sao lúc trước Kiêu Thiển hợp tác kích hoạt điểm chính là ba người Đạo tông.

Đối phương rõ ràng ở trong cửa đá, làm sao lại chạy đến đây? Kiêu Thiển không hiểu.

Nhất là đối phương còn muốn đi đón dâu với ca nàng.

Kiều Càn cũng rất tò mò, Kiếm Khởi bọn hắn đến bồi hắn đón dâu thì hắn hiểu được, cũng biết được.

Nhưng Đạo tông Kinh Hải làm sao lại tới?

Hắn và đối phương chưa gặp nhau.

“Kiếm Khởi đạo hữu, đã lâu không gặp.” Sau đó Kinh Hải khách khí nói với Kiêu Càn bọn hắn:

“Đạo tông Kinh Hải, có nhiều quấy rầy.

Đúng là chưa thấy qua chuyện này, nếu như không chê có thể tặng thêm tại hạ.

Đương nhiên, vì hết thấy thuận lợi, tại hạ nhất định phối hợp toàn bộ hành trình.”

Kinh Hải đặc biệt đi ra từ trong cổng đá, hắn biết Kiêu gia hôn lễ, Đạo tông tự nhiên cũng phát mời thiệp.

Nếu như không có chuyện cổng đá, hắn thật muốn đi qua kiến thức.

Hôn sự, hắn chưa từng gặp qua.

Cảm thấy có thể dính hỉ khí.

Cổng đá trở ngại hắn.

Về sau khi cùng độc nhất Chân Thần nói chuyện trời đất, độc nhất Chân Thần nói cho hắn, phúc duyên sư đệ sư muội hắn không tệ, ở trong cổng đá không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Sau đó thương lượng cùng hai vị sư đệ sư muội, hắn trước một bước rời khỏi cổng đá.

Đặc biệt đệ tử Đạo tông tới xác suất lớn sẽ không đến nơi.

Dù sao hôn lễ đối phương cũng không chính thức.

Mà tính chất thông gia tất cả mọi người hiểu, người mới rất ít khi bị chú ý.

Kinh Hải cảm thấy như vậy càng tốt hơn, có thể kiến thức nhiều một ít.

Quan trọng hơn chính là có thể thoát ly khỏi sự đê su muội hấn.

Nhưng Kiếm Khởi bọn hấn cũng ở, xác thực không nằm trong dự đoán của hấn.

Những người này hấn đều vào cổng đá mới đúng, thế mà tất cả đều cùng nhau đi ra.

Đều là vì chơi?

Sau đó Kinh Hải nhìn thấy Lục Thủy.

Lục Thủy tương đương Lưu Hỏa, nói thật, Kinh Hải cảm thấy lần này tới quá kích thích.

So cổng đá kích thích hơn nhiều.

“Vậy đa tạ đạo hữu.” Kiều Thiên lập tức đáp ứng.

Nào dám cự tuyệt, đến bồi ca của nàng đón dâu đều là những người nào?

Nhưng những người này rất khó coi nổi Lục Thủy?

Hi vọng đừng xảy ra chuyện gì không vui.

Nói câu không dễ nghe, Lục Thủy ở Kiều gia cũng có thể đi ngang, hiện tại nàng mới hiểu rõ Lục Thủy và phé thiếu khác không giống.

Hấn phé hay không phé, đều không ảnh hưởng địa vị hấn ở Lục gia.

Mà Lục Thủy phé hay không phé, cũng không ảnh hưởng địa vị Lục gia trước mặt Kiều gia.

“Cái kia, ta có thể đi cùng sao?” Đột nhiên một vị tiểu nữ sinh Kiều gia mở miệng.

“Ta, ta cũng muốn đi.” Một đứa bé trai mở miệng.

“Vừa nãy ta không có cự tuyệt.”

“Ta cũng không nói không đi.”

Nhìn thấy những người này gia nhập đón dâu, Kiều Dịch không nói gì thêm, nói thật hắn cũng muốn đi.

Đạo tông, Kiếm Nhất Phong, đây đều là đỉnh cấp thế lực.

Mà Kiếm Khởi, Kiếm Lạc, Kinh Hải, tất cả đều là Đạo tông mũi nhọn thiên kiêu.

Dù là đi cùng cũng đủ nói rõ chính mình và những người khác không giống.

(Bách Hoa cốc ở Tu Chân giới là nhất lưu thế lực, mà Sơ Vũ ta là đệ tử nam thiên kiêu số một của Bách Hoa cốc, siêu phàm thoát tục, không phối hợp danh sách sao? Không có mặt bài đúng không?)

Chương 948: Bản thiếu gia lúc nào để Kiều gia để vào mắt vậy? 3

Bản thiếu gia lúc nào để Kiều gia để vào mắt vậy? 3

Kiều Thiển nhìn tình huống này, cảm giác không hiểu thấu.

Nhưng thiên kiều Đạo tông và Kiếm Nhất Phong tham dự đón dâu, Kiều gia không có người nào có ưu đãi này?

Mặc dù Kiều Càn không biết Đạo tông Kinh Hải xảy ra chuyện gì, nhưng hẳn cảm thấy hẳn không có quan hệ gì với hẳn.

Những người khác có lẽ chỉ biết coi trọng Kiếm Nhất Phong và Đạo tông, trên thực tế đại nhân vật tham dự đón dâu lần này không phải những thiên kiều đỉnh cấp thế lực kia.

Mà là Lục gia thiếu gia, Lục Thủy.

Có lẽ có một ngày bọn hắn sẽ minh bạch, lần này hẳn đón dâu, quả thực là có thiên đại mặt mũi.

Lục Thủy không để ý những người này, hẳn tìm địa phương ngồi xuống, nhìn xem sách của hẳn.

Đừng quấy rầy hẳn là được.

“Danh sách kia đã liền, bên Lục thiếu gia kia hai người, Kiếm Khởi ba người bọn họ, Kinh Hải một người, chúng ta ba cái người.” Kiều Thiển sửa sang danh sách nói.

Những người khác không có phản ứng gì, nhưng Kinh Hải thật bất ngờ.

Lục Thủy cũng đi?

Kiều gia này có mặt mũi lớn như vậy?

Hắn thật không dám tin tưởng, mặc kệ là Lưu Hỏa hay là Lục Thủy, hẳn đã tiếp xúc qua, đối phương tuyệt không phải loại người sẽ cúi đầu.

Hơn nữa còn đặc biệt nghe qua, quan hệ Lục Thủy và Kiều gia cũng không tốt.

Cho nên sao lại cùng đi đón dâu?

“Không đúng, không phải Kiều gia mặt mũi lớn, có nhất định có thể là nguyên nhân do Kiều Càn.” Kinh Hải trong lòng hơi kinh ngạc.

Kiều gia tuyệt đối không có mặt mũi lớn như vậy, Lưu Hỏa đương thời xung vô địch, nơi đây tuyệt không có đối thủ, một khi để hấn trưởng thành, có thể tranh phong cùng thiên địa.

Nghe đồn Lục gia có khả năng vô địch Tu Chân giới, người khác không tin lời đồn, hấn tin.

Cho nên mặc kệ là Lưu Hỏa hay là Lục Thủy, đều chứng mất mặt mũi Kiều gia.

Kiều gia cũng không có mặt mũi lớn có như vậy mới được Lục Thủy.

Trừ phi Lục Thủy trang phé thiếu, trang chơi.

Bằng không thì vấn đề liền nhất định ở trên người Kiều Càn.

Kinh Hải nhìn Kiều Càn liếc mắt một cái, trước kia thiên kiêu, hiện tại phé thiếu.

Có lẽ có thể đổi một thuyết pháp, trước kia thiên kiêu, hiện tại hất lên phé thiếu tên càng mạnh mẽ hơn kiêu.

Kinh Hải không suy nghĩ nhiều, cũng không có khả năng nghiệm chứng, nhưng chuyện này quá kích thích.

Hấn đều cảm thấy là độc nhất Chân Thần cố ý để hấn đến.

“Kinh Hải đạo hữu sao lại đến đây?” Kiếm Khởi ở bên cạnh tò mò hỏi.

“Cảm giác có chút kích thích, các ngươi thì sao?” Kinh Hải tò mò hỏi.

Hấn xác thực nghĩ không ra Kiếm Khởi bọn họ cũng tới tham gia nào nhiệt.

Kiểm Khởi đặt khi nhỏ ở trên vai muội muội của hấn xong, chỉ chỉ Sơ Vũ:

“Cùng hấn tìm linh cảm.”

Kinh Hải: “...”

Thiên tài viết tiểu thuyết Bách hoa, Sơ Vũ.

Bách Hoa cóc Sơ Vũ tuyệt đối là cá lọt lưới thiên kiêu Tu Chân giới.

Cùng hấn tốt nhất lời đạo đầu là:

“Ta xem qua tiểu thuyết của ngươi, còn đặt trước.”

“Về sau bị thương nặng, cứ việc tìm ta, ta trị không được còn có sư phụ ta, khẳng định lợi hại hơn Đạo tông các ngươi.” Sơ Vũ đẩy ra Kiểm Khởi nói với Kinh Hải.

Toàn bộ Tu Chân giới có càng chuyên nghiệp vú em hơn Bách Hoa cóc sao?

Không có.

Kiểm Khởi: “...”

Kiểm Lạc: “...”

“Nhưng không dễ nhìn.” Kiểm Lạc cảm thấy có thể giúp một tay bổ sung một câu.

Kinh Hải: “...”

Sơ Vũ: “...”

Khi nhỏ nhìn những người này gãi đầu một cái.

...

Lục Thủy vẫn đọc sách, sau xác định đón dâu người, bọn họ liền tiếp tục bận rộn.

Trong thời gian này ngược lại không có người tới quấy rầy hấn, nhưng có một chút khí tức cường đại một mực xuất hiện.

Dường như nếu không lộ chút khí tức, sợ người khác không biết người đến.

“Xem ra hôn lễ này không phải dành cho người trẻ tuổi tham gia.”

Lục Thủy lắc đầu, im lặng tự nói.

Hi vọng đừng ảnh hưởng hấn và Mộ Tuyết tham gia hôn lễ, bằng không thì tể ra ma binh, đem bọn hấn toàn bung.

Ở trước mặt Mộ Tuyết hấn chính là một nhị giai Tu Chân giới, đương nhiên không có thực lực bung những người này.

Làm sao hấn có thượng cổ ma binh Cầu Tử binh khí.

Binh khí vô dụng, hấn còn có thiệp mời.

Tam trưởng lão lão cốt đầu nên động động.

“Nhưng cửa lớn Nguyệt Chi Quốc Độ, ngay cả một người trông coi cũng không có, bọn họ là một chút không lo lắng có người đi vào trước, hoặc nghĩ biện pháp đi vào.”

Lục Thủy không để ý quá nhiều, tiếp tục đọc sách.

...

Tới gần giữa trưa.

“Thiếu gia, thời gian không còn nhiều.” Chân Võ nhẹ giọng mở miệng với Lục Thủy.

Lúc này Kiều Càn cũng đã thay xong quần áo, sau đó đến trước mặt Lục Thủy.

“Lục thiếu gia, sắp xuất phát.” Kiều Càn thấp giọng mở miệng nói.

“Ồ?” Lục Thủy ngẩng đầu nhìn Kiều Càn, thành thật mà nói, sau đổi quần áo, không có thông dong như vậy.

Hoặc nhiều hoặc ít có một chút khăn trang.

Dù đang ẩn giấu.

Lục Thủy không nói gì thêm, khép sách lại, mở miệng nói:

“Đi thôi, tân lang quan.

Ngày đại hi.”

“Được.” Kiều Càn đáp ứng.

Lần này Lục thiếu gia không gọi sai tên.

Rất khó có được.

Đương nhiên, gọi sai hẳn cũng không có ý định mở miệng uồn năn.

“Kiều thiếu gia, mời.” Sơ Vũ đi ở phía trước mở miệng nói.

Kiều Càn dẫn đầu đi lên phía trước.

Hôm nay đại khái là đời này làm người chú mục nhất, nhìn một chút sẽ qua.

“Đúng rồi, Thạch Minh nói hẳn không dám tới, để ta mở video cho hẳn, cùng đi.

Nhưng ta cự tuyệt.

Có một loại cảm giác nâng ảnh chụp của hẳn đi lên phía trước, điềm xấu.

Cho nên hẳn nói tiếp tự mình tới chúc mừng.” Sơ Vũ lại nói.

Kiều Càn lão đảo.

Nói thật, không có Lục Thủy ở, không ai áp chế được Thạch Minh.

Thể chất của hẳn không nói đạo lý.

“Ca, mẫu thân đã kích hoạt pháp bảo, có thể đi thẳng tới cung điện Băng Nguyên tuyết vực, nên đi tiếp tiếu... Tẩu, tẩu tử.” Kiều Thiên mở miệng nói.

Nàng thật sự không muốn gọi cô gái mập nhỏ kia là tẩu tử, không thích nàng.

Lúc này Kiều Ngọc cùng Kiều Uẩn đều đến.

Đến nỗi những tộc trưởng trưởng lão, đều đang chiêu đãi những cường giả được mời tới, mục đích bọn họ là Nguyệt Chi Quốc Độ.

Kiều Càn bên này, kỳ thật cũng chỉ có mẫu thân hẳn đang chú ý.

“Mẫu thân, dì cả.” Kiều Càn mở miệng nói.

“Đi thôi.” Kiều Ngọc nói khẽ.

“Ừm.” Kiều Càn gật đầu.

Sau đó Kiều Càn cất bước đi về phía trước.

Lục Thủy theo ở phía sau, Kiếm Khởi bọn hắc theo sát phía sau.

Không ai dám đoạt vị trí thích hợp của Lục Thủy.

Đây không phải đang tìm đánh sao?

Kiều Càn áp lực rất lớn, để Lục Thủy đi theo, thật sự cần dũng khí lớn lao.

Sơ Vũ đi theo, hắc một chút áp lực cũng không có, trên người Sơ Vũ không có bất kỳ quang mang gì, nhưng bản thân hắc lại rất bất phàm.

Ánh sáng của Kiếm Khởi và Kiếm Lạc giống như đều bị Sơ Vũ san bằng.

Ai dám tùy tiện ức hiếp Kiếm Nhất Phong Kiếm Lạc?

Sơ Vũ thật sự một chút cũng không sợ.

Đại khái là Kiếm Lạc đánh không lại hắc đi.

Đạo tông Kinh Hải tư thái rất thấp, không cảm giác được áp lực.

Không nói hắc là Đạo tông, thật sự không có cảm giác gì.

Nhưng những người này đi theo làm Kiều Càn rất dễ dàng bị chú ý, mang theo Đạo tông cùng Kiếm Nhất Phong thiên kiêu đón dâu.

Kiều gia hắc không có người có thể vượt qua hắc.

Về sau đại khái cũng sẽ bởi vì chuyện này bị trào phúng đi.

Nhưng hắc sẽ không để ý.

Kiều Dịch nhìn đội ngũ đón dâu, có chút ao ước.

Hắc cũng muốn đi.

“Người không phải cự tuyệt sao?” Một bên Kiều Thiên lạnh lùng nói.

“Vừa mới nãy thiên kiều Đạo tông Kiếm Nhất Phong đều ở, nếu người trực tiếp viết tên lên, ta sẽ cự tuyệt sao?”

“Năm mơ, người tốt nhất đối xử với ca ta khách khí một chút, nhất thời thành tựu không tính là gì, có lẽ có một ngày, địa vị của người trong nhà kém xa ca ta.”

“Người đang nói ca người trước kia sao?”

Trước kia ta kém xa ca của người, hiện tại thế nào?

Hắn cùng ta khác biệt.

Dù ca của người hiện tại cưới Băng Thủy Cơ, địa vị cùng phê thiếu phổ thông không giống, nhưng ai để mắt kẻ yếu?”

Kiều Thiên nhìn Kiều Dịch, không có ý định tiếp tục nhao nhao.

Nàng muốn tiếp tục chuyện bần rộ.

Xác thực, trong tộc căn bản không ai để mắt đến kẻ yếu.

Chương 949: Người thử tổn thương người bình thường kia đi 1

Người thử tổn thương người bình thường kia đi 1

Cung điện Bǎng Nguyên tuyệt vực.

Lâm Hoan Hoan ngồi trong phòng.

Mộ Tuyệt và Đông Phương Trà Trà cũng có mặt

Đông Phương Trà Trà từ bỏ việc vẽ tranh của nàng, bắt đầu chụp ảnh.

Nhanh như vậy.

Cùng với việc vẽ tranh của nàng không có quan hệ.

Hương Dụ... Hương Dụ không nói.

“Mặt như vậy, không dễ nhìn.”

Lâm Hoan Hoan nhìn chính mình hồng trang, một chút cũng không thỏa mãn.

“Còn có quần áo ỏm sao?” Đông Phương Trà Trà hiếu kỳ hỏi một câu.

Lâm Hoan Hoan: “...”

Không có.

Mộ Tuyệt cười cười, hiếu kỳ nói:

“Khả trương không?”

Chờ một lát liền có thể nhìn thấy Kiều thiếu gia đến đón người.”

Lâm Hoan Hoan do dự một chút, cúi đầu nói:

“Có một chút.”

Lần đầu tiên lấy chồng khẳng định có chút khả trương, dù gả cho không phải người mình thích.

Không đúng, nàng không có người thích.

Răng rắc.

Là âm thanh chụp ảnh.

Lâm Hoan Hoan nhìn về Đông Phương Trà Trà chụp ảnh phía trước:

“Lại không dễ nhìn.”

“Mẫu thân nói lấy chồng thì không thể ở nhà nữa, có ảnh chụp về sau có thể hoài niệm.” Đông Phương Trà Trà nói.

“...” Nghe lời này Lâm Hoan Hoan muốn khóc.

Đông!

“Ai nha, đau.”

“Ăn nhiều trái cây ít nói chuyện.” Mộ Tuyết nói.

“Chị dâu, có thể ăn kẹo quả chứ?”

Trái cây bị Đậu Nha ăn hết rồi.” Đông Phương Trà Trà nhỏ giọng hỏi.

“Ăn điếm tâm đi.” Mộ Tuyết đuổi Đông Phương Trà Trà đi.

“Nha.” Đông Phương Trà Trà chạy sang một bên.

Nhưng không hề từ bỏ việc chụp ảnh.

Chị dâu không nói không thể đập.

“Bọn hấn sắp tới đây, chờ mong không?” Mộ Tuyết ngồi bên người Lâm Hoan Hoan nhìn bên ngoài.

Hiện tại cửa chưa đóng, chờ lát liền nên đóng rồi

“Sau này ta có thể bị bạo lực gia đình không?” Lâm Hoan Hoan nhìn Mộ Tuyết lo lắng hỏi.

Âm thanh Mộ Tuyết mang theo ý cười nhợt nhạt:

“Không phải nói đối phương tu vi mười không còn một sao?”

Ngươi đánh không lại hấn?

Mà lại có huyết nhục hiển tế thực lực ngươi sẽ không kém.”

“Đây không phải sẽ bị phát hiện là biến xinh đẹp?” Đông Phương Trà Trà bung điếm tâm ngồi xỏm ở một bên hiếu kỳ nói.

Đậu Nha trên tay nàng, nàng ăn một cái, cho Đậu Nha một cái.

“Bị phát hiện có phải sẽ rất tốt với ta không?” Lâm Hoan Hoan cảm thấy như vậy vẫn còn tốt.

“Hắn là người sẽ bị bạo lực gia đình.” Đông Phương Trà Trà như có điều suy nghĩ nói.

“Vì cái gì?” Lâm Hoan Hoan không hiểu, biến xinh đẹp còn bị bạo lực gia đình?

“Như vậy người mới có thể biến xinh đẹp, đánh ngược lại hắn nha.” Đông Phương Trà Trà cho Đậu Nha một khối, phòng ngừa Đậu Nha nhìn nàng chảy nước miếng.

Lâm Hoan Hoan: “...”

“Đi phía sau cửa trốn ăn đi.” Mộ Tuyết nói.

“Nha.” Đông Phương Trà Trà ngồi xỏm nhích một chút, trốn đến đằng sau cửa.

“Thế nhưng người nhà bọn họ nhiều như vậy, ta đánh không lại làm sao bây giờ?” Lâm Hoan Hoan cảm thấy vẫn nên không động thủ mới tốt.

“Đừng bị Trà Trà làm lệch lạc, không đến nỗi khoa trương như vậy, hai vợ chồng không có việc gì, ai sẽ đánh nhau.” Mộ Tuyết an ủi.

Lâm Hoan Hoan gật đầu, nàng cảm thấy Mộ tiểu thư cũng coi như nửa người từng trải, hẳn sẽ không sai.

“Bọn họ có phải sắp tới đây rồi không?” Lâm Hoan Hoan nhìn bên ngoài có chút khẩn trương.

Lúc này có người chạy vào.

Là Thất công chúa Kim Tâm Cơ.

“Thất tử.” Lâm Hoan Hoan lập tức kêu lên.

“Cho.” Kim Tầm Cơ cầm một hộp bánh bao nhỏ đưa cho Lâm Hoan Hoan nói:

“Bánh bao người thích nhất, lão bản còn nói buổi chiều mới mở cửa, quy củ không thay đổi.

Ta đập cửa hàng của hấn, hấn còn nói có thể thay đổi.

Ngu giống như người.”

“Thất tỷ, ta không muốn gả đi.” Lâm Hoan Hoan đôi mắt nước mắt lưng tròng.

“Vậy không được.” Kim Tầm Cơ lui ra phía sau một chút khoảng cách, nói:

“Người không gả thì ta phải gả.”

Lâm Hoan Hoan: “...”

Cảm giác hôm nay bị rất nhiều người ức hiếp.

...

Lục Thủy đi theo đằng sau Kiều Càn.

Bọn hấn đi vào cửa lớn, lúc này, cửa lớn hiện ra một đạo cầu.

Đây chính là pháp bảo Kiều gia bọn họ chuẩn bị.

Cửu Đạo Kiều.

Cầu chỉ có một đạo, đi chín bước thì có thể đến một chỗ khác.

Lục Thủy chờ Kiều Dã đi lên phía trước, nhưng lúc này hấn cảm thấy.

Dưới mặt đất truyền đến khí tức như ẩn như hiện.

Khí tức nội bộ của Nguyệt Chi Quốc Độ, cảm giác vụn vẹo hiện thực.

Đây là dấu hiệu muốn mở, hay là sớm mở cửa rồi?

Lục Thủy không để ý, chỉ là hấn cảm giác phía dưới không ngừng có khí tức tràn tới.

Hiện thực phảng phất đang vãn vẹo, mặc dù rất yếu ớt, nhưng xác thực ảnh hưởng đến.

Chỉ là không có người nào phát giác được mà thôi.

Mà vãn vẹo này làm hẳn cảm giác có chút quái dị, phảng phất đang tổ chức ngôn ngữ.

“Đây là Nguyệt Chi Quốc Độ đang phát tin tức ra bên ngoài?”

Lục Thủy trong lòng nghi ngờ, sau đó vận dụng tu vi, ngược lại không hề động đến thiên địa lực lượng.

Rất nhanh hẳn liền cảm thấy được.

Xác thực có một tin tức xuất hiện.

Tiếp theo tại cảm thấy được trong nháy mắt, tin tức này truyền vào trong đầu của hắn.

Là một giọng nữ:

“Mời nghĩ biện pháp đối thoại với ta.”

Lục Thủy “...”

Tình huống một dạng với Mộ gia.

Cho nên, là một nửa khác của Minh?

Xác suất lớn còn tên Nguyệt?

“Nhưng Nguyệt Chi Quốc Độ cùng Nguyệt tộc quan hệ không lớn mới đúng, sao Nguyệt lại ở bên trong?”

Nguyệt Chi Quốc Độ nhốt được nàng sao?”

“Hoặc là, môi giới?”

Một nháy mắt Lục Thủy liền nghĩ đến.

Mộ gia Khởi Nguyên Thạch là môi giới Minh hướng ra phía ngoài truyền lại tin tức.

Mà Nguyệt Chi Quốc Độ là môi giới của Nguyệt?

Hoặc là nói trong Nguyệt Chi Quốc Độ, có môi giới thuộc về Nguyệt?

“Vừa vặn có thể đi vào hỏi một ít tình huống khác của nàng.”

Lục Thủy cảm thấy rất tốt.

Hi vọng đừng để hấn thất vọng.

Nhưng chuyện này Thiên Cơ không tiện thể nhắc sao?

Ngược lại mang một câu Huyết Trần còn sống.

Đây là để hấn đi ma tu chí tôn tu luyện huyết hoa thành.

Mà xác suất lớn là có thể gặp được vị viễn cổ đệ nhất ma tu này.

Thiên Cơ rất nói đạo nghĩa, biết hấn vẫn muốn tìm viễn cổ cường giả tâm sự chuyện viễn cổ.

Cái này nói cho hấn ma tu Huyết Trần còn đang kéo dài hơi tàn.

Thực lực xứng đôi, còn có thể giao lưu bình thường.

Về sau có cơ hội đến nhà nói lời cảm tạ.

Về sau Lục Thủy cũng không có nghĩ nhiều nữa.

Đến nỗi khí tức Nguyệt Chi Quốc Độ tùy tiện tràn ra, nhất niệm vĩnh hằng còn chưa ảnh hưởng đến là được.

Bằng không thì, hấn muốn rời khỏi.

Lúc này Kiều Càn đi đến Cửu Đạo Kiều.

Lục Thủy không chần chừ, đi theo đạp lên Cửu Đạo Kiều, pháp bảo này hấn thấy nhiều rồi.

Không có gì đặc biệt.

Chân Võ cũng lần đầu tiên thấy.

Những người khác đại bộ phận cũng đều là lần đầu tiên thấy, có thể đi một chút, kỳ thật cũng rất tốt.

Coi như thấy chút việc đời.

Kiều Càn có thể có chút khẩn trương, không nói một lời.

Những người khác ngược lại đang yên lặng đi.

Nhưng là qua mấy hơi thở, Kiều Càn liền rơi xuống mặt đất.

Đám người Lục Thủy đương nhiên cũng rớt xuống theo.

Mà phía trước bọn hắn, là một gian phòng bị đóng lại.

Bên ngoài phòng có mấy nữ nhân.

Mỗi một người đều rất xinh đẹp.

Tất cả bảy người.

Chương 950: Người thử tổn thương người bình thường kia đi 2

Người thử tổn thương người bình thường kia đi 2

“Chính là người muốn cưới tiểu Cửu?” Lúc này một nữ tử nhìn Kiều Càn mở miệng hỏi.

“Vâng.” Kiều Càn gật đầu lễ phép nói.

Hắn không biết tình huống như thế nào.

Đừng nói là hắn, thân là Lục Thủy từng kết hôn một lần, cũng không biết đây là tư thế gì.

Lúc hắn cùng Mộ Tuyết thành thân, khẳng định không có.

Đương nhiên, hắn cũng không có đến Mộ gia đón người.

“Xem ra vẫn được.” Nữ tử cầm đầu nhìn Kiều Càn nói:

“Nhớ kỹ, tiểu Cửu chúng ta mặc dù không phải yêu diễm gì, nhưng tuyệt đối không kém.

Nếu người dám ức hiếp nàng.

Người xem Kiều gia các người có giữ được người hay không.”

“Nhất định sẽ không.” Kiều Càn cúi đầu nói.

Hắn thực sự nói thật, bởi vì ức hiếp thế tử sẽ rất dễ dàng bị chú ý.

Cái này không phù hợp ý nghĩ điệu thấp của hắn.

“Như vậy.” Bảy vị nữ tử đứng qua một bên, đồng thanh:

“Em rê, mời đi.”

“Tiểu Cửu chúng ta trừ không yêu diễm, không có nửa diễm không tốt.

Hi vọng người có thể rõ ràng.” Nữ tử cầm đầu lại nói thêm một câu.

Kiều Càn gật đầu đáp:

“Sẽ.”

Lúc những người khác xác thực không còn nói chuyện, Kiều Càn mới cất bước đi đến trước cửa.

Sau đó bảy yêu diễm đều đưa ánh mắt đặt ở trên người Kiếm Khởi Sơ Vũ cùng Kinh Hải.

Kiếm Khởi là thanh danh quá thịnh, Kinh Hải là thiên kiều Đạo tông, Sơ Vũ không giống, hẳn rất xinh đẹp.

Kỳ thật lúc nhìn, các nàng cũng hơi kinh ngạc, đón đầu dùng thiên kiều Kiếm Nhất Phong cùng thiên kiều Đạo tông, mặt bài em rẻ các nàng lớn như vậy sao?

Có phải hay không là lạ ở chỗ nào?

Đương nhiên cũng có người nhìn Kiếm Lạc.

Nhưng phần lớn các nàng đều khịt mũi coi thường.

Không yêu diễm, xinh đẹp có làm được gì?

Ngực lớn hơn một chút thì làm được gì?

Mặc như tiểu hài, một miếng thịt cũng không lộ.

Quá mất mặt.

Kiếm Lạc: “...”

Những người này có mao bệnh.

Lục Thủy chắc chắn sẽ không để ý những người này.

Hắn đang chờ Kiều Dĩ đi vào, sau đó nhìn xem hai người kia gặp mặt sẽ như thế nào.

Hắn là biểu cảm gì.

Kiều Càn đi vào trước cửa, không có ngay lập tức mở cửa.

“Rất khẩn trương?” Lục Thủy đứng ở bên cạnh hắn tò mò hỏi.

Kiều Càn giật giật tay, không biết nên làm sao cất kỹ:

“Có một chút.”

Quả thật có chút khẩn trương.

Chỉ một ngày, nhịn một chút liền tốt.

Lục Thủy chỉ đứng, cũng không thúc giục.

Sơ Vũ đi tới, hiểu kỳ nói:

“Có muốn ta cho người thêm chút buff không?”

“Không cần.” Kiều Càn lắc đầu, dù sao hắn không hiểu.

Sau đó hắn vươn tay, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Người cần đón đang ở bên trong, hắn cũng không biết đối phương rốt cuộc đáng đáp ra sao.

Không có người nói với hắn, cũng không có người cho hắn đi nhìn một lần.

Đúng thế, hắn một phé thiếu gia, cũng không cần để ý.

Nhưng, hắn cũng không có ý kiến.

Như vậy có lẽ càng tốt hơn.

Bên trong mấy người Mộ Tuyết cũng lui sang một bên.

Đông Phương Trà Trà đương nhiên bị Mộ Tuyết kéo về phía sau.

Chân Linh, Hương Dụ cùng Đinh Lương hiện tại cũng đợi ở phía sau, các nàng muốn đi theo Kiều gia.

Dù sao lễ đính hôn tiến hành ở bên kia.

Người Băng Nguyên tuyệt vục mời, hầu như đều đi qua.

Kim Tầm Cơ cũng thối lui.

Những người này thối lui, làm Lâm Hoan Hoan có chút sợ hãi.

Bên người không ai không khẩn trương.

Mà vừa lúc này, cửa bị đẩy ra.

Nàng lại không dám đi loạn.

Sau một khắc người trước cửa đi vào trong mắt Lâm Hoan Hoan.

Một nam tử trẻ tuổi, mắt đen tóc đen, bên trong đôi mắt không có tự tin, còn có chút khẩn trương.

Mặc tân trang, đứng ở nơi đó, cánh tay mất một bên, dường như mở cửa với hắn mà nói dùng không ít sức lực.

Mà làm Lâm Hoan Hoan ngoài ý muốn nhất chính là, nàng quen biết người này.

Người ban đầu ở Thu Vân tiểu trấn đụng nhiều lần.

Bán bánh bao cho nàng ăn.

Vì đáp tạ đối phương, nàng giúp đối phương đưa dưa hấu về.

Về sau đối phương đến chỗ nàng bán đồ, còn tới bên nàng tính tiền.

Cuối cùng, còn cứu nàng một lần.

Mặc dù đối phương khả năng không biết.

Nhưng người này nàng tương đối quen thuộc, cảm giác một chút không kém, mà dáng vẻ rất dễ thân cận.

So với ranh giới cuối cùng của nàng mạnh hơn rất nhiều.

Mà một mực đụng, có phải có duyên phận hay không?

Giờ khắc này, Lâm Hoan Hoan cảm thấy, gả cho đối phương có lẽ không tệ như trong tưởng tượng như vậy.

Kiều Càn lúc này rất bất ngờ.

Hắn cho là mình sẽ thấy một người xa lạ, vì thế hắn làm rất nhiều chuẩn bị tâm lý, chẳng hạn như đối phương khả năng xem thường hắn, khả năng làm khó hắn, khả năng cự tuyệt rời đi với hắn.

Thế nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, sẽ thấy một người gặp qua rất nhiều lần.

Lúc trước cô gái mập nhỏ một mực đụng vào hắn, rất thích ăn bánh bao.

Một người luôn luôn rất áy náy, lại lo lắng tổn thương đến lòng tự trọng của hắn.

Còn có thể cho hắn giảm giá sớm.

Tâm rất tốt, không làm cho người ghét, sẽ không chủ động gây chuyện.

Kiều Càn cảm thấy cười đối phương, với hắn mà nói không tính là chuyện xấu.

Mà còn có thể cùng nhau đào hôn đến Thu Vân tiêu trần gặp được, có lẽ đây chính là minh an bài đi.

Lục Thủy nhìn hai người kia, nhìn bộ dạng này quả nhiên là quen biết.

Mà lại so với vừa rồi bình tĩnh nhiều.

Xem ra lúc đó hắn đến nhìn thấy Mộ Tuyết, cũng không cần vờ khẩn trương.

Bình thường tân lang nhìn thấy tân nương, có vẻ như cũng sẽ không khẩn trương.

Chỉ có còn chưa gặp được, cùng đối mặt với người nhà đối phương mới bắt đầu khẩn trương.

Lục Thủy có so đo, nhưng Kiều Dã còn chưa động thì không tốt lắm.

Sau đó Lục Thủy vươn tay, nhẹ nhàng đẩy Kiều Dã.

Hắn nhớ kỹ lúc trước hắn cũng bị đẩy một chút.

Lúc trước ai đẩy?

Khi đó hắn nhìn Mộ Tuyết xuất thân.

Kiều Càn đi lên phía trước một bước, lúc này hắn cũng phản ứng lại.

Hắn đi đến trước mặt Lâm Hoan Hoan, đưa tay ra, không nói gì.

Lúc này vô thanh thắng hữu thanh.

Nhìn thấy Kiều Dã đưa tay, từng người thối lui, nhường ra một con đường, để hai người kia đi ra ngoài.

Lục Thủy đương nhiên cũng thối lui đến Mộ Tuyết bên này, mà Sơ Vũ cùng Kiếm Khởi bọn họ thối lui đến một bên

khác.

Người Kiều gia cũng tách ra thôi lui.

Lục Thủy tới, Mộ Tuyết tự nhiên cũng đứng bên người tại Lục Thủy.

Đông Phương Tra Tra đang quay phim.

Chờ phát xuống cho năm ức.

Kim Tâm Cơ nhìn những người này hơi kinh ngạc.

Em rê là lần đầu tiên gặp, nhưng Kiếm Khởi Kiếm Lạc, cùng Đạo tông Kinh Hải nàng đều biết.

Tất cả đều là nhân vật truyền kỳ.

Làm sao những người này chạy tới đón dâu rồi?

Trong lúc nhất thời nàng có chút hoài nghi, người muội phu này của mình này là thiên chi kiêu tử.

Còn có, vì cái gì nam nhân kia lớn lên xinh đẹp như vậy?

Chậc, còn có người bên cạnh này, không phải trực tiếp động thủ vị kia sao?

Một nháy mắt, Kim Tâm Cơ lui hơi xa một chút.

Nguy hiểm, quá nguy hiểm.

Nhất là, nàng nhìn thấy những người khác cũng đang rời xa hai vị kia.

Lâm Hoan Hoan nhìn Kiều Càn duỗi tay ra, nàng tự nhiên rõ ràng là có ý gì.

Sau đó nâng lên tay nắm lấy tay Kiều Càn.

Tiếp lấy nàng cảm giác Kiều Càn kéo nàng một chút, nàng bị kéo lên.

Cuối cùng lôi kéo nàng cùng nhau đi ra ngoài.

Trong chớp nhoáng này, Lâm Hoan Hoan đột nhiên cảm thấy, sớm biết trước đã biến gãy.

Nhưng biến gãy đối phương không chừng sẽ không biết nàng.

Kiều Càn cùng Lâm Hoan Hoan sau khi rời khỏi đây, những người khác cũng phải đuổi theo.

Nhưng trong lúc nhất thời không người nào động.

Đông Phương Trà Trà vốn định muốn đi ra ngoài, trong lúc nhất thời hơi nghi hoặc một chút.

Làm sao không đi ra rồi?

Có phải có cái trình tự gì không?

Kim Tâm Cơ cũng có chút không rõ ràng cho lắm, nhưng thiên kiêu quá nhiều, nàng không ngại đầu lên.

Vạn nhất mất mặt.

Người Kiêu gia quá ác, rõ ràng là tới đón thân, thế mà ép các nàng, không dám loạn động.

Chương 951: Người thử tổn thương người bình thường kia đi 3

Người thử tổn thương người bình thường kia đi 3

Lục Thủy ngược lại không để ý, mà nói với Mộ Tuyết:

“Mộ tiểu thư, đi thôi.”

“Ừm.” Mộ Tuyết cùng Lục Thủy sóng vai đi ra ngoài.

Lục Thủy cùng Mộ Tuyết ra ngoài, Sơ Vũ bọn hắn mới động.

Đi ra theo.

Đương nhiên, không dám đi quá gần.

Bọn hắn lờ mờ còn nhớ rõ đám người ngày ấy, ngay trước mặt hôn thê của đui thảo luận đối phương là kỳ nữ bực nào.

Hiện tại...

Muốn khóc.

Cho dù là Kiếm Khởi, đều có cảm giác mệt mỏi.

Kiếm Lạc kỳ thật rất kinh ngạc, thế mà nhìn thấy Đông Phương tiên tử.

Tiên tử này, chân chính thiên kiều số một.

Nếu như không phải ca hấn đến, bọn họ bên này thật sự trần không được thiên kiều này.

Nàng cho là bọn họ phô trương đủ lớn, không nghĩ tới Lâm Hoan Hoan bên này một chút không kém.

Kim Tầm Cơ nhìn thấy những người khác bình thường, có chút hiếu kỳ hỏi Đông Phương Trà Trà:

“Tại sao là chị dâu ngựa bọn hắn đi trước?”

Đông Phương Trà Trà suy nghĩ, sau đó bưng tỉnh đại ngộ:

“Gả đi ra ngoài trước, chị dâu sắp gả đi, cho nên bọn hần đi trước.”

Kim Tâm Cơ: “...”

Người này có phải đang mắng bọn họ đều là độc thân không đó?

Kiểm Lạc phải đi ra ngoài, mắt nhìn Đông Phương Trà Trà nói:

“Đông Phương tiên tử không đuổi theo sao?”

“A? Lập tức đi.” Đông Phương Trà Trà cảm điện thoại lập tức đi theo.

Kim Tâm Cơ: “...”

Vì cái gì người biết thiên kiều Kiếm Lạc?

Mang ta nhận thức một chút.

Lâm Hoan Hoan tìm đều là người lợi hại, nàng cùng Lâm Hoan Hoan không xong, tìm người thế mà kéo nàng xuống dưới.

Nàng đều biến phổ thông.

Nhưng Kim Tâm Cơ vẫn ngay lập tức theo sau.

Kiểm Lạc Đạo tông Vũ Niết xếp hạng thiên chi kiều nữ.

Các nàng đều là yêu diễm, không có trải qua xếp hạng kia.

Đinh Lương Hương Dụ cùng Chân Võ Chân Linh đuổi theo cuối cùng.

Lục Thủy cùng Mộ Tuyết đi ở phía trước, những người khác trong lúc nhất thời cũng không dám đi phía trước bọn hần.

Vì cái gì?

Người Đạo tông cùng Kiếm Nhất Phong đều đi ở phía sau, ai cảm thấy Đạo tông cùng Kiếm Nhất Phong càng có mặt mũi?

Mặc dù không rõ hai người kia vì sao lại đi trước, nhưng không ảnh hưởng toàn cục.

“Đông Phương tiên tử và Mộ tiêu thư quen biết?” Một bên Sơ Vũ tò mò hỏi.

Kỳ thật Kiếm Khởi Kiếm Lạc cũng rất tò mò.

Chính là Đạo tông Kinh Hải cũng ngoài ý muốn.

Dù sao, vị này chính là thiên kiều số một danh xưng với thực Tu Chân giới, từ xưa đến nay không có ai tiến giai nhanh như nàng.

“A? Mộ tiêu thư là nói chị dâu sao?” Đông Phương Trà Trà tò mò hỏi.

Chị dâu?

Tất cả mọi người khẽ giật mình.

Lưu Hỏa thật ra là biểu ca của Đông Phương Trà Trà?

Trời ạ.

Bối cảnh này quá mạnh đi?

Thì ra là thế.

Khó trách, Lưu Hỏa mạnh không biên giới, hãn biểu muội ác thực cũng không nên yếu.

...

Kiều gia.

Lúc sau đã đến không ít người.

Băng Nguyên tuyệt vực Vực chủ cũng đã đi tới bên này.

Đây là một nam tử trung niên trên người mặc màu trắng lông chồn, xem ra phi thường khỏe mạnh.

Hãn kiểu tóc có chút lộn xộn, ánh mắt cũng có chút lạnh lẽo.

Mà ở bên cạnh hãn chính là Kiều gia Kiều Vô Tình.

“Kiều gia các người làm hôn lễ thật sự là keo kiệt.” Băng Nguyên Vực chủ nhìn bên ngoài lạnh lẽo tiếng nói.

Bọn hãn đều đang đợi hai người mới tiến đến.

Sau đó ngay trước mặt một đám khách khứa xác định quan hệ.

Về sau, Băng Thủy Cơ liền lưu lại Kiều gia.

“Băng Nguyên tuyệt vục chưa chắc hào phóng.” Kiều Vô Tình bình tĩnh mở miệng.

Băng Nguyên Vục chủ quay đầu nhìn về phía Kiều Vô Tình, trên người tản ra hàn ý:

“Người có phải cho rằng mình là Lục Bất Tranh không?”

“Vục chủ có phải cho rằng, Kiều gia không thể trêu vào người không?” Kiều Vô Tình không nhượng chút nào:

“Còn nữa, nếu như là Lục Bất Tranh, xử lý hôn lễ chính là Lục gia, Vục chủ dám nói với hấn câu Lục gia không tốt?”

“Đừng nói Kiều gia người dám.” Băng Nguyên Vục chủ khinh thường.

Hai người đều không nói thêm gì nữa, nếu như không phải vì Nguyệt Chi Quốc Độ.

Bọn hấn không có khả năng đứng chung một chỗ.

Sau đó không lâu, hai người mới từ ngoài cửa lớn đi đến. Từng bước một đi đến trước mặt bọn hấn những trường bối nà.

Nhưng đi theo phía sau hai người, một nhị giai, một người bình thường, một vài thiên kiều đều sau lưng bọn họ.

Băng Nguyên Vục chủ có chút ngoài ý muốn, ngoài ý muốn chính là có những thiên kiều đó, càng ngoài ý muốn chính là có người đi ở trước mặt bọn họ:

“Hai người kia là ai?”

“Lục gia thiếu gia cùng vị hôn thê hấn, người có thể tiếp tục phóng thích người hàn khí, người thử tổn thương vị hôn thê của Lục gia thiếu gia, người sẽ chết như thế nào.” Âm thanh Kiều Vô Tình dị thường bình tĩnh.

Hấn một mực duy trì trạng thái bình thường, không có khí tức lộ ra ngoài.

Kỳ thật hẳn nhìn thấy Kiếm Khởi mấy người cũng có chút ngoài ý muốn, những người này thế mà đi cùng đón dâu.

Đạo tông, Kiếm Nhất Phong, đều có.

Mà nghe được lời nói Kiều Vô Tình, Băng Nguyên tuyệt vực Vực chủ ngay lập tức thu lực lượng khí tức.

Đại hôn sắp tới, tổn thương con dâu tương lai Lục gia, đây là một sự kiện rất nghiêm trọng.

Hắn trùng hợp gặp một lần.

Thời điểm đó hẳn tu vi thất giai, có thể nói là cường giả một phương.

Lòng tràn đầy ngạo khí.

Nhưng ngày đó dọa nước tiểu.

Từ đây dự định an định lại.

Hắn hiện tại rất tức giận, vì cái gì không ai nói với hắn người của Lục gia cũng đến?

Trước đó Lục gia thiếu gia không có chú ý tốt gì, nhưng hiện tại không giống, đại hôn Lục gia sắp đến, người khác không thèm để ý, nhưng hắn phải để ý.

Dù sao hắn gặp một lần.

Kiều Vô Tình có lẽ cũng không hiểu được khắc sâu như hắn.

Nghe đồn, nào có rung động như tự mình thấy qua.

Lục Thủy cùng Mộ Tuyết đi vào Kiều gia, nhìn Kiều Dĩ cùng Lâm Hoan Hoan đi đến chỗ một ít trường bối.

“Bọn họ sắp bái thiên địa sao?” Mộ Tuyết tò mò hỏi.

“Không, bọn họ bái cao đường.” Lục Thủy trả lời.

Tu Chân giới cũng có ít người sẽ chọn bái thiên địa, đại bộ phận đều không bái.

Kiếp trước bọn họ cùng đi một đoạn đường, sau đó cảm tạ xuống dưới tân, sau đó lẫn nhau chào một cái.

Đằng sau không có chuyện của bọn họ.

Đại khái là cha nương hẳn cảm thấy lưu lại mất mặt đi.

Nhắm mắt làm ngơ.

Sau đó Lục Thủy đương nhiên là bồi tiếp Mộ Tuyết, buổi tối liền thuận lý thành chương thành vợ chồng danh xứng với thực.

Nghĩ tới đây, Lục Thủy đột nhiên rất hiếu kì, đêm nay Kiều Dã bọn họ phải làm sao vượt qua?

“Lục thiếu gia, ngươi đang suy nghĩ gì?” Mộ Tuyết đung đung Lục Thủy tò mò hỏi.

“Ta đang nghĩ, lúc chúng ta thành hôn, có nhiều người hay không.” Lục Thủy nhìn chung quanh, phát hiện không có người trẻ tuổi.

Đại bộ phận đều là thế hệ trước, mà đều là vì một ít chuyện tới.

Có người tuổi trẻ, đại khái Kiều gia một số người, cộng thêm Băng Nguyên tuyệt vực một nhà mấy miệng người.

Lúc này Kiều Dã bọn họ đã bái cáo đường, đi đến quá trình trở về phòng.

Không quay về sẽ bị vắng vẻ.

Dù sao những trưởng bối kia cũng không để ý hai người kia.

Những người khác đang tìm địa phương ăn cái gì, chẳng hạn như Đông Phương Tra Tra.

Có người tiến đến gần Kiếm Khởi cùng Kinh Hải.

Đương nhiên, không người nào dám đi lên quấy rầy.

Lúc này Kinh Hải cùng Kiếm Khởi đang tán gẫu.

Sơ Vũ bên kia không nghiêm túc như vậy, luôn có người hỏi hẳn đi đâu bảo dưỡng tốt như vậy.

Sau đó câu trả lời của hẳn chính là, chẳng hạn như có một sư tử tông môn.

Tất cả mọi người: “...”

Sơ Vũ thật là từ nhỏ bị bảo dưỡng đến lớn lên.

Lúc bắt đầu hiểu nam nữ chủ chi tình, liền bị ném ra ngoài tự sinh tự diệt.

Về nhà liền phải mặc nữ trang.

Sau đó hẳn cũng không tiếp tục trở về.

Mà sư tỷ hẳn đang tìm đối tượng cho hẳn, hi vọng sinh ra nam hài để các nàng nuôi.

Kiểm Lạc mang theo khi nhỏ đi theo Đông Phương Trà Trà tìm ăn.

Lục Thủy cùng Mộ Tuyết ở nơi khá hẻo lánh, ngồi ăn gì đó.

Bọn hẳn cảm giác cũng rất náo nhiệt.

Nếu như Thạch Minh ở hẳn là càng náo nhiệt.

Lục Thủy cảm thấy, đến lúc đó đi Thu Cảnh cũng một chuyến.

Mời đối phương đến hôn lễ của hẳn.

Cho cha hẳn tìm một chút chuyện làm.

Chỉ cần không tới gần hẳn cùng Mộ Tuyết, hẳn không ai có thể áp chế thể chất Thạch Minh.

Mà lúc Lục Thủy cùng Mộ Tuyết dự định tâm sự bọn họ hôn lễ, đột nhiên một khí tức cường đại từ dưới đất xuất hiện.

Là khí tức Nguyệt Chi Quốc Độ.

Tất cả mọi người giật mình, Nguyệt Chi Quốc Độ đã sớm mở ra rồi?

Vừa vặn không cần chờ ngày mai đi vào.

Mộ Tuyết có chút không cao hứng.

Nàng tới tham gia hôn lễ của Hoan Hoan, không phải đến xem Nguyệt Chi Quốc Độ.

Lúc này ngoi đầu lên, là không cho vợ chồng nàng mặt mũi sao?

Sau đó một đường tử quang chọt lóe lên.

Oanh!

Trong một chớp mắt tất cả khí tức của Nguyệt Chi Quốc Độ tràn ra tới, âm vang sụp đổ, tiếp đó cửa lớn Nguyệt Chi Quốc Độ cũng theo đó run rẩy.

Rất nhanh, tất cả tình huống đột phát trong nháy mắt lắng lại.

Kiều Vô Tình đấm người trong lúc nhất thời có chút kinh ngạc.

Băng Nguyên Vực chủ cũng kinh ngạc.

Vừa mới nãy xảy ra chuyện gì?

“Đến lúc đó Lục thiếu gia muốn mời người sao?” Mộ Tuyết vẻ mặt bình tĩnh hỏi Lục Thủy.

Dường như cái gì cũng không xảy ra.

Chương 952: Vốn định đưa người tốt nhất, làm sao... 1

Vốn định đưa người tốt nhất, làm sao... 1

Biến cố bất ngờ làm rất nhiều người đều phát hiện.

Nguyệt Chi Quốc Độ sẽ sớm một ngày mở ra không tính là chuyện đặc biệt gì.

Nhưng, rõ ràng Nguyệt Chi Quốc Độ sắp mở ra, sao lập tức liền không thấy tiếng vang gì?

Trong thời gian này khẳng định đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng bọn hắn không thể cảm giác ra.

Kiều Vô Tình nhìn sang Băng Nguyên Vực chủ đứng một bên, nhưng đạt được cũng là vẻ mở ra của đối phương.

Những người khác càng không hiểu.

Duy nhất rõ ràng tình huống chính là Lục Thủy, đương nhiên phải giả vờ như không rõ.

Nếu hiểu, chẳng phải hắn xong à.

“Mời một ít coi như người quen biết đi, náo nhiệt một chút.” Lục Thủy vẻ mặt bình tĩnh đáp trả vấn đề của Mộ Tuyết.

Kỳ thật trong lòng giật mình kêu lên, còn tưởng rằng muốn động thủ với hắn.

Quả thực đòi mạng.

Nhưng Nguyệt Chi Quốc Độ thật sự một chút tự mình hiểu lấy cũng không có, lúc nào không ra, nhất định phải hiện ra bây giờ.

Có phải cảm thấy mình có năng lực lắm không?

Hắn sẽ không lỗ mãng như thế.

Đó cũng là kế hoạch tốt rồi lại đến trước mặt Mộ Tuyết phát lực, bảo đảm cầm được Mộ Tuyết.

Lớn lên xinh đẹp, liền có thể ở trước mặt hắn muốn làm gì thì làm?

Buồn cười.

“Lục thiếu gia, giúp ta cầm điếm tâm bên cạnh người tới đây một chút.” Âm thanh Mộ Tuyết mang theo ý cười.

Lục Thủy không nói một lời, sau đó đưa điếm tâm tới.

“Mộ tiểu thư muốn mời người gì sao?” Lục Thủy tò mò hỏi.

Mộ Tuyết hoặc nhiều hoặc ít cũng nhận biết mấy người.

“Hoan Hoan nha.” Mộ Tuyết nói.

“Kiều Dã cùng Lâm Hoan Hoan là vợ chồng, chúng ta mời một người là tốt rồi.” Lục Thủy nói.

“Mời hai người là có thể để bọn họ đưa bao hai phần lễ.”

“Mộ tiểu thư để ý hai viên Linh thạch kia sao?”

“Thế nhưng còn thiếu Lục thiếu gia hai viên nhất phẩm Linh thạch, Lục thiếu gia cũng không nói không phải trả.”

“....”

Tiểu nữ nhân tính toán chi li.

Đó là mượn, có thể giống nhau?

Mượn đồ vật không được đòi?

Trong hôn lễ người ngồi phía sau Kiều Dã, đại bộ phận Lục Thủy đều chưa thấy qua.

Nhưng những trưởng bối kia ngược lại không có người quấy rầy bọn họ.

Tổng thể giác quan vẫn được.

Đông Phương Tra Tra ăn rất vui vẻ.

Người Kiều gia cũng đúng bận bịu đến bận bịu đi.

Đại khái bận rộn nhất chính là muội muội cùng mẫu thân của Kiều Dã.

Đương nhiên, không có quấy rối.

Xem thường cũng không.

Kiểm Khởi cùng Kinh Hải vẫn còn ở đó, cũng không tới phiên người Kiều gia cảm thấy mất mặt.

Người của Băng Nguyên tuyệt vực, đương nhiên cũng mất đi ưu thế.

Nữ nhân của Băng Nguyên tuyệt vực cũng không xinh đẹp bằng Kiếm Lạc.

Lần này vốn không phải đến động thủ, cho nên nàng mặc đồ thể thao, không bọc lấy ngực.

Trạng thái không nào trong miệng Sơ Vũ.

Hôn lễ kết thúc, rất bình thản, cũng rất sung sướng.

Chủ yếu là Đông Phương Tra Tra.

Lúc nửa đường nàng bị một con hầu tử đuổi theo đánh.

Tựa như con hầu tử đó uống say.

Về sau Đông Phương Tra Tra cảm thấy cần báo thù, cho Đậ Nha một bình rượu, muốn Đậ Nha đi cắn hầu tử.

Cuối cùng Đậ Nha lưu lại dấu răng trên trán Đông Phương Tra Tra.

Cũng may Đậ Nha không ăn mặn, bằng không thì...

Khả năng cũng không có việc gì.

Nhưng dấu răng xuất hiện, làm Đông Phương Tra Tra phần nộ.

Giận không thể thành nàng quyết định tự mình báo thù, sau đó uống ba bình rượu, như vậy dễ thắng.

Tiếp đó bởi vì thuật pháp thi triển sai, đánh không lại.

Về sau kéo theo Kim Tâm Cơ, Kim Tâm Cơ cảm thấy Đông Phương Tra Tra yếu như vậy, nàng có thể mang theo

Đông Phương Tra Tra.

Cuối cùng phát hiện, bị Đông Phương Tra Tra mang theo.

Đây là tu vi gì?

Ức hiếp người không phải.

Nàng quyết định lần sau tìm Lâm Hoan Hoan tìm về mặt mũi.

Lục Thủy và Mộ Tuyết toàn bộ hành trình đều nhìn, mặc cho bọn hắn nháo.

Những trưởng bối kia tự nhiên không nói gì.

Bởi vì Lục Thủy trực tiếp đặt thiệp mời ở mặt bàn.

Kế đó là ảnh chụp của Tam trưởng lão.

Trần tràng.

Hiệu quả thêm một cấp.

Mộ Tuyết nhìn thiệp mời cùng ảnh chụp của Tam trưởng lão, muốn nói lại thôi.

Câu nói sau cùng không nói ra.

Chân Võ Chân Linh nhìn ảnh chụp Tam trưởng lão, muốn đi qua thu lại, lại không dám ngỗ nghịch Lục Thủy.

Chỉ có thể nhìn vài tiền bối lấy tấm hình.

Đại khái là muốn truyền đến bên Tam trưởng lão.

Đương nhiên, sau khi Lục Thủy lấy ra thiệp mời cùng ảnh chụp, bên này nháo ra sao cũng không có người nào dám nói câu nào.

Lục gia thiếu gia mặt bài, cao không hợp thói thường.

Kiều Thiên bận rộn bên cạnh nhìn thấy rất rõ ràng.

Phụ thân nàng hẳn bất mãn, nhưng không nói một lời.

Có người hỏi tổ gia gia bọn họ, đạt được đều là ánh mắt bất mãn.

Dẫn đến không người còn dám lẩm miệng.

Băng Nguyên tuyết vực bên kia cũng thế.

Bởi vậy có thể thấy được, Lục gia khả năng còn muốn đáng sợ rất nhiều so với nàng nghĩ.

Dù sao khi đó bọn hắn đang thảo luận chuyện Nguyệt Chi Quốc Độ.

Nhưng hôn sự ca ca của nàng, cũng bởi vậy tương đối viên mãn.

...

“Vậy chúng ta rời đi trước.” Mộ Tuyết phát tay với Lâm Hoan Hoan.

Lúc này Lâm Hoan Hoan cùng Kiều Càn đã thay xong thường phục, đứng ở cổng tiền khách.

Lâm Hoan Hoan cũng phát tay:

“Ngày mai ta đi tìm các ngươi.”

Về sau Lục Thủy cùng Mộ Tuyết bọn họ liền xoay người rời đi.

Đông Phương Tra Tra được Hương Dụ công.

Dù sao say.

Nhưng cũng không nháo chuyện, yên lặng ngủ.

Đông Phương Tra Tra đi ra bên ngoài sẽ không cho người khác thêm phiền phức.

Đậu Nha bị Đông Phương Tra Tra nắm lấy, Đậu Nha cũng say.

Lục Thủy cùng Mộ Tuyết đi ở phía trước.

Hôm nay trời có tuyết rơi.

“Ngày mai là thời gian mở ra Nguyệt Chi Quốc Độ, Mộ tiểu thư không vào xem?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

“Hoan Hoan muốn dẫn chúng ta nhìn cảnh tuyết, vừa mới lấy chồng, không thể từ chối hảo tâm của nàng.” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy mang theo ý cười.

Bên trong thế nhưng có nhất niệm vĩnh hằng, nếu đi vào, Lục Thủy liền chạy.

Lập tức liền có thể đánh Lục Thủy, nàng không muốn phá hư cơ hội này.

Chuyện khác không vội, trước đánh Lục Thủy lại nói.

Lục Thủy nhẹ nhàng thở ra trong lòng, Mộ Tuyết không đi vào tất cả đều dễ nói chuyện.

Lần này đi vào, hẳn không ai địch nổi.

Xác suất lớn có thể mở một chút uy năng.

Không cần bị gọt.

Nhưng cũng không coi là hoàn chỉnh nhất niệm vĩnh hằng, mệnh lý chân thân cũng không có khả năng hiển hiện tất cả.

Nhưng mà hoàn toàn đủ để đối phó người ở bên trong.

“Ngày mai Lục thiếu gia muốn xuất phát đi Nguyệt Chi Quốc Độ khi nào?” Mộ Tuyết hỏi.

“Đại khái trước kia đi, sẽ mang theo Chân Võ.” Lục Thủy suy nghĩ đáp.

Chân Linh để lại cho Mộ Tuyết.

Mặc dù Mộ Tuyết không có khả năng xảy ra chuyện, nhưng nàng động thủ không tiện.

Nếu như ngay cả Chân Linh cũng không có cách nào đối phó, đó là đối phương tự mình muốn chết.

Muốn cứu cũng cứu không được.

Đi trên đường nhỏ, Lục Thủy mua một tiểu bánh nóng hổi.

“Mộ tiểu thư.” Lục Thủy đưa bánh cho Mộ Tuyết.

Thuận tiện đưa tay vung xuống đầu Mộ Tuyết.

Tuyết rơi, trên đầu Mộ Tuyết có tuyết đọng.

Phía sau Chân Võ Chân Linh liếc nhìn nhau.

Sau đó Chân Linh đi phía trước một chút khoảng cách, đưa cho Lục Thủy một cây dù.

Tuyết xối lên, nên bung dù.

Nhất là Thiếu nữ đang ăn đồ vật.

Lục Thủy nhận dù, sau đó chống ra, che khuất tuyết rơi xuống.

Mộ Tuyết cắn cái bánh Lục Thủy cho.

“Lục thiếu gia nhìn thấy đồ tốt liền sẽ cho ta sao?” Mộ Tuyết nhẹ giọng hỏi.

“Vốn là muốn đem thứ tốt nhất thế giới cho Mộ tiểu thư, chỉ là về sau suy nghĩ, cảm thấy không thể cho.” Lục Thủy đi bên người Mộ Tuyết, che dù nói.

Mộ Tuyết đang cao hứng ăn đột nhiên liền không cao hứng, nằng nước mắt lưng tròng nhìn Lục Thủy:

“Không thể cho là có nguyên nhân sao?”

“Đúng thế.” Lục Thủy gật đầu, nhìn Mộ Tuyết, một vẻ bình tĩnh mở miệng:

“Bởi vì ta phát hiện, tốt nhất trên đời, chính là Mộ tiểu thư người.

Cho nên không cho được tốt nhất.”

“Vậy có thể cho ta cảm thấy tốt nhất nha.” Mộ Tuyết trong mắt mang theo ý cười, nói:

“Chẳng hạn như, Lục thiếu gia người.”

Lục Thủy: “....”

Lúc này Chân Võ Chân Linh, Hương Dụ Đinh Lương, trực tiếp lui lại một cây số.

Lục Thủy không nói chuyện, không thể nói.

Nói thêm gì nữa, kế hoạch lớn sẽ ngâm nước nóng.

Mộ Tuyết cũng không nói gì, mà đi theo Lục Thủy đi về chỗ ở.

Nàng rất cao hứng.

Cho nên định cho Lục Thủy giảm đi một quyền.

Lúc đầu 1 vạn 2,036 quyền.

Giảm đi một quyền, chính là 1 vạn 2,035 quyền.

Làm tròn, 1 vạn 3 ngàn quyền.

Vừa vặn.

...

Chương 953: Vốn định đưa người tốt nhất, làm sao... 2

Vốn định đưa người tốt nhất, làm sao... 2

Kỳ Thật Kiếm Khởi bọn họ có đãi ngộ đặc biệt, dù sao đều là thiên kiều.

Nhưng bọn họ không để ý đến.

Đương nhiên cũng là từ biệt với Kiều Càn bọn hắn.

Dự định đi về nghỉ một đêm.

Ngày mai tiến Nguyệt Chi Quốc Độ.

Đùi muốn tiến, bọn họ đương nhiên là đi làm tay chân.

Sơ Vũ còn trông cậy vào đại lão dẫn hắn tìm linh cảm.

Hắn muốn nghịch thiên.

Đương nhiên, bọn họ ra ngoài sau Lục Thủy thật lâu, chủ yếu là không dám tới gần.

“Chúng ta về trước đi, không cần đưa, kia một khắc giá trị thiên kim.” Sơ Vũ cùng Kiều Càn từ biệt.

Kiều Càn: “...”

Lâm Hoan Hoan không dám lên tiếng, những người này sao đều xinh đẹp như vậy.

Nàng cảm thấy biến gầy cũng không sánh bằng nam nhân này.

Sau đó Kiếm Khởi bọn họ xoay người rời đi.

“Hôn lễ vẫn rất thú vị, đến lúc đó hôn lễ của đùi, khả năng càng thú vị.” Trên đường Sơ Vũ mở miệng nói.

Kiếm Lạc nhìn tuyệt, sau đó lấy dù ra che cho mình.

“Người xác định còn có thể đi hôn lễ của Đông Phương đạo hữu sao?”

Chính mình nói gì mà một điểm số đều không có?

Chết như thế nào cũng không biết, còn muốn đi hôn lễ.”
Kiếm Lạc lạnh giọng mở miệng.

“Câm điếc thì đừng nói chuyện.” Sơ Vũ nói thẳng.

Kiểm Lạc quay đầu, không muốn nói chuyện với Sơ Vũ.

“Vẫn nên ngấm lại chuyện thiệp mời.” Kiếm Khởi mở miệng nói.

Nói xong cũng nhìn Sơ Vũ.

Nhìn ánh mắt Kiếm Khởi, Sơ Vũ có chút khó khăn nói:

“Đề ta hỏi?”

Muốn đề Kiều Dã hỏi đi không, vừa mới thành hôn, đù hăn sẽ không động thủ với hăn.”

“Là đề người hỏi vị tiên bồi trong miệng người kia?” Kiếm Khởi chân thành nói.

“Bảo an đại thúc chỉ ăn nổi mì tôm, thân thể tùy thời đều có thể đổ?” Kiếm Lạc hỏi.

Sơ Vũ nhìn Kiếm Lạc, sau đó nói:

“Đại thúc an ninh kia được đù gọi là Thiên Cơ.

Có lời này của người, lần sau chúng ta đi qua, không chừng sẽ phát hiện hăn không ăn mì tôm mà đổi ăn đồ chua.

Nhưng bảo an đại thúc biết rất nhiều, có lẽ thật sự có thể hỏi một chút.

Nhưng liên quan chuyện bấp đù, hăn thật sự cái gì cũng không muốn nhiều lời.

Cũng không biết có đù hay không.

Trở về rồi hãy nói.”

Sau đó 3 người liền đi chỗ ở trước đó Kiều Càn hỗ trợ an bài.

(Thiên Cơ: Luôn cảm giác có người đang mưu hại ta.)

Sáng sớm hôm sau.

Lục Thủy từ biệt Mộ Tuyết.

Đi đến chỗ Kiều gia.

Xác suất lớn có thể tiến vào Nguyệt Chi Quốc Độ.

Bên trong là tình huống như thế nào hẳn có thể biết được.

Lấy uy năng của hẳn sẽ ở bên trong không bao lâu.

Nhưng hẳn cũng phải cam đoan sẽ không xuất hiện vấn đề lớn, một khi xuất hiện vấn đề lớn, Mộ Tuyết gánh tâm, không chừng liền mở cửa đi vào.

Khi đó vừa vận dụng phải hẳn không áp chế mệnh lý, vậy liền...

Tóm lại, không thể xuất hiện đại sự gì.

Chẳng hạn như đại đội ngũ và ngoại giới mất liên lạc vài ngày.

“Đúng rồi, ma tu bên kia có tiên triền mới sao?” Trên đường Lục Thủy hỏi Chân Võ.

“Tạm thời còn chưa có âm thanh.

Nhưng Nhạc Phong bọn hẳn đã cầm tới 《Thần Ma Truyện Ký》, muốn hỏi thiếu gia cần làm sao đưa tới.” Chân Võ hỏi.

Chuyện này bọn hẳn cũng không quá xác định.

Ai cũng không biết thiếu gia bọn họ muốn sách làm gì.

Cũng không biết có tác dụng gì.

“Bọn hẳn còn ở địa giới ma tu?”

“Ở Thiên Nữ tông, Thiên Nữ tông bên kia muốn kết minh, Trùng cốc muốn nổi lên, cho nên bọn hẳn muốn nhìn là tình huống như thế nào.

Tận mắt thấy so với nghe ngóng mạnh hơn rất nhiều.”

Lục Thủy gật đầu, sau đó nói:

“Sau khi chuyện nên này kết thúc, chúng ta cần đi địa giới ma tu một chuyến, nếu như chuyện Thiên Nữ tông kết thúc, liền để bọn hắn cũng đi qua.

Không có kết thúc thì chờ kết thúc.”

Hiện tại hắn cũng không rảnh.

Bên này cần tiến Nguyệt Chi Quốc Độ, sau đó phải đưa Mộ Tuyết trở về, sau đó nữa đi địa giới ma tu dạy ma tu làm người.

Hành trình rất vẹn toàn, trước mắt không có thời gian.

Chỉ có thể chờ đợi sau khi dạy ma tu làm người, mới có thể có giờ rỗi.

Chân Võ lên tiếng, lại một lần mở miệng:

“Nhạc Phong bên kia phát hiện, cao tầng Ân Thiên tông tiếp tờ đơn không bao lâu liền có thể hoàn thành thủ tục.

Cho nên sau trung tuần tháng sau, bất kỳ lúc nào đều có thể gặp được vị cao tầng kia.”

Lệ Thiên Xích sao?

Lục Thủy cũng không thêm đề ý, hắn còn đang chờ đối phương đến.

Nhưng tu vi Lệ Thiên Xích không kém, đến lúc đó có thể có hơi khó giải quyết.

Chờ lục giai đi.

Sau lục giai, sẽ bồi đối phương chơi.

Cũng không biết đối phương muốn chơi với hắn ra sao.

Bởi vì là danh sách hộ khách, cho nên Lệ Thiên Xích không đến nổi nặng tay với hắn.

Nói đến, đến bây giờ hắn cũng không biết, rốt cuộc là ai đưa hắn lên.

Ân, bắt Lệ Thiên Xích lại khảo vấn một chút.

Dạy hắn làm người như thế nào xong, có lẽ biết được.

Nhưng còn phải cần một khoảng thời gian.

Không bao lâu, Lục Thủy đã đến Kiều gia.

Lúc này Kiều Càn bọn hắn đã đang đợi hắn.

“Lục thiếu gia, có thể xuất phát rồi.” Kiều Càn đối Lục Thủy nói.

Lúc này bên người Kiều Càn có ba người Sơ Vũ, cũng không có những người khác.

Nhưng chỉ có Lục Thủy cùng Chân Võ tới, ngược lại làm Sơ Vũ bọn hắn có chút ngoài ý muốn.

Vị hôn thê của đui không đến rất bình thường, Đông Phương Trà Trà thế mà cũng không đến.

“Đi thôi.” Lục Thủy cất bước đi về phía trước.

Những người khác đương nhiên là đuổi theo.

Nói đến tại sao lại là những người này? Lục Thủy đi ở phía trước, phát hiện lúc theo vào cổng đá không khác gì lắm.

Lần sau đổi một nhóm đi.

Mỗi ngày sai khiến người ta làm tay chân, rất khó xử.

Lúc Lục Thủy bọn hắn đi vào cửa vào tầng hầm, nơi này đã có người trông coi.

Là hai người tu vi còn được.

Lục Thủy khẽ đến gần, bọn họ muốn ngăn, Kiều Càn vốn định đi lên nói rõ.

Nhưng chưa kịp, bởi vì Lục Thủy trực tiếp đưa ra thiệp mời của hắn.

Sau đó không trở ngại chút nào mang theo đá người đi vào bên trong, nửa đường chưa từng dừng lại.

Hai người kia còn phi thường cung kính đưa mắt nhìn Lục Thủy đi vào.

Kiều Càn không nói gì, quả nhiên, cho dù Lục thiếu gia trang phé thiếu, cũng không giống với những người khác.

Kiểm Khởi bọn hấn theo ở phía sau, không nói gì thêm.

Dù sao chuyện này rất bình thường.

Bọn hấn ngược lại rất hiếu kỳ bên trong Nguyệt Chi Quốc Độ sẽ có cái gì.

Lúc Lục Thủy đi đến trước động chính Nguyệt Chi Quốc Độ, có chút ngoài ý muốn.

Lúc này cửa lớn không giống lần trước hấn nhìn thấy.

Lần trước cửa lớn nằm ngang ở trên đất, như đang kết nối đại địa, nhưng lần này không giống, lần này cửa lớn dựng đứng, như là một cái cửa lớn phổ thông.

Vẫn có chênh lệch nhất định với cổng đá Lục gia.

Dù sao cổng đá kia có thần lực.

Cửa này... Không cùng một cấp độ.

Người chế tạo, thực lực cách biệt quá xa.

Chương 954: Vốn định đưa người tốt nhất, làm sao... 3

Vốn định đưa người tốt nhất, làm sao... 3

“Hôm qua không phải là nó muốn đứng dậy, sau đó bị Mộ Tuyệt ấn xuống?”

Lục Thủy trong lòng có suy đoán.

“Lục thiếu gia, hiện tại bên trong xem như tương đối bình thường, nhưng không thể đi phạm vi bên ngoài.

Bằng không thì... sẽ gặp thành phần nguy hiểm.” Kiều Càn ở một bên giải thích.

Hắn giải thích gặp thành phần nguy hiểm, không nói gặp nguy hiểm.

Vốn là muốn nói, nhưng suy nghĩ, cảm thấy gặp nguy hiểm có thể là đối phương.

“Đi vào trước đi, đúng, trong nháy mắt đi vào nhớ kỹ cúi đầu, không nên nhìn ta.” Lục Thủy bàn giao một câu với đám người Kiếm Khởi.

Ba người Kiếm Khởi không biết rõ.

Nhưng Chân Võ cùng Kiều Càn trong mắt xuất hiện một tia hiểu rõ.

Đại khái là tình huống lần trước kia.

Dường như đi vào Nguyệt Chi Quốc Độ, Lục Thủy sẽ lộ ra đáng sợ.

Bên trong cửa lớn hiển lộ một đoàn mê vụ, dường như chỉ có đi vào mới có thể thấy rõ tình huống bên trong.

Lục Thủy cũng không đặc biệt nhìn thấu sương mù này, chỉ cất bước đi vào.

Hi vọng có thể tìm tới đầu nguồn ở bên trong, hỏi một chút chuyện liên quan tới một bộ phận khác của thời đại Chân

Thần.

Lúc Lục Thủy đi vào Nguyệt Chi Quốc Độ, hẳn liền cảm giác được rõ ràng lực lượng nhất niệm vĩnh hằng, còn có lực lượng vận vẹo hiện thực kia.

Dù Lục Thủy đã chuẩn bị kỹ càng, cũng không thể ngay lập tức áp chế mệnh lý của chân thân mình.

Nhưng hẳn vẫn để cho mình khôi phục bình thường trong nháy mắt.

Chỉ là mấy người đi theo phía sau Lục Thủy cảm thấy tim đập nhanh không gì sánh kịp.

Bọn hẳn cúi đầu, nhưng trong nháy mắt, bọn họ cảm thấy vừa mới nãy có tồn tại gì đó đáng sợ đến cực điểm xuất hiện.

Ngay phía trước bọn hẳn.

Trong nháy mắt đó, tư cách ngẩng đầu bọn họ đều không có.

Dường như đại địa đang run rẩy.

“Được rồi.” Âm thanh Lục Thủy truyền vào trong tai bọn hẳn.

Lúc này bọn người Sơ Vũ mới dám ngẩng đầu.

Nhưng bọn hẳn biết, bắp đùi đáng sợ vượt xa tưởng tượng của bọn hẳn.

Nhưng bọn hẳn cũng không nghĩ nhiều, dù sao rất sớm trước kia liền biết bắp đùi đáng sợ.

Hiện tại bọn hẳn đang quan sát bốn phía.

Lục Thủy cũng đang nhìn bốn phía.

Hiện tại bọn hẳn đứng trong một toà thành cổ.

Cùng cửa lớn trên thành giống nhau như đúc, trước mắt vị trí của bọn họ chính là ở trước cửa thành.

Chỉ là nơi này không nhìn thấy bất luận kẻ nào.

Ngược lại bầu trời có một viên hạt châu màu trắng.

Đạo khí, trấn Thiên Châu.

“Đây chính là bảo vật của Kiêu gia?” Lục Thủy hỏi.

“Đúng vậy, bảo vật này là một đôi, một viên trấn Thiên Châu, một viên trấn Địa Châu.

Có thể ổn định không gian, tiêu trừ lực lượng ảnh hưởng không gian.” Trả lời chính là Kiêu Càn.

Lục Thủy nhìn trấn Thiên Châu, luôn cảm giác những người này ở đây tìm đường chết.

Đây không phải đang đánh loạn tuần hoàn bên này sao? Sẽ bị để mất tới.

“Bọn hấn đi chỗ nào?” Lục Thủy hỏi.

Nhưng bây giờ không có việc gì, không phải bản thân sẽ xảy ra chuyện nơi này, chỉ là tuần hoàn còn chưa tới bên này.

“Giống như đi dưới mặt trăng.” Kiêu Càn đáp.

Lúc này tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn về phía mặt trăng trên bầu trời.

Mặt trăng treo ở không trung cũng không tròn, nhưng rất sáng.

Nói đến, vừa tiến vào nơi này chính là đêm tối, ngược lại cùng bên ngoài không giống nhau lắm.

Sau đó Lục Thủy cất bước đi đến phía trước.

Trên đường đi không thấy người nào.

Những người kia xuất phát hồi lâu, có chút không tốt đuôi theo.

Nhưng Lục Thủy đi được một lúc, hấn đột nhiên cảm giác có người đang ở gần.

“Người Phật môn.” Trong lòng Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Có vẻ như Kiêu gia không mời người Phật môn?

Băng Nguyên tuyết vực hấn cũng không có.

Như vậy người Phật môn này, ở đâu ra?

Lục Thủy không kinh ngạc, đối phương rất mạnh.

Nhưng ở đâu mạnh cũng tốt, nhưng ở Nguyệt Chi Quốc Độ, không có người mạnh hơn hẳn.

Đương nhiên, Nguyệt Chi Quốc Độ bị đánh không còn, hẳn sẽ không mạnh.

Một sự kiện rất lúng túng, hi vọng nơi này chịu đánh một chút.

Bằng không thì phải vất vả Mộ Tuyết.

Hắn thích Mộ Tuyết như thế, như thế nào nguyện ý để Mộ Tuyết vất vả.

Rất nhanh tiếng bước chân bắt đầu xuất hiện, có người đang đi tới bên này.

Chân Võ ngay lập tức bảo hộ Lục Thủy ở sau lưng, nhìn chăm chăm ngõ nhỏ truyền đến tiếng bước chân.

Kiểm Khởi bọn họ đương nhiên cũng đề phòng.

Lục Thủy chỉ nhìn xem, bởi vì hắn phát hiện đối phương xác thực rất mạnh.

Hơn nữa còn không khôi phục tu vi.

Chật chạp, không đơn giản.

Lại là tới thăm dò?

Rất nhanh bọn hắn liền thấy một hòa thượng chấp tay trước ngực trên người mặc phật y đi ra.

Mặt mũi hiền lành, Phật quang chiếu rọi.

“Mấy vị tiểu thí chủ không cần đề phòng, bản tăng không có ác ý.” Tâm Hỏa cổ Phật nhìn đám người Lục Thủy bình tĩnh mở miệng.

Phật môn cổ Phật.

Vừa nhìn liền biết là tự mình xông vào.

Kiều gia cùng Băng Nguyên tuyệt vực ở trước mặt Phật môn, xác thực không có gì để nói nhiều.

Một tôn cổ Phật, những thế lực nhất lưu này có thể chống cự không nổi.

Đương nhiên, cho cổ Phật này mấy lá gan, hấn cũng không dám đi Lục gia.

“Hòa thượng, ta nhớ Kiều gia cũng không có mời người Phật môn tới.” Lục Thủy nhìn Tâm Hỏa cổ Phật nói.

“Một sư đệ của bản tăng hãm sâu trong đó, lần này bản tăng tới mang hấn trở về.”

Nguyệt Chi Quốc Độ không chỉ có hai cái cửa.” Tâm Hỏa cổ Phật nhìn Lục Thủy tiếp tục nói:

“Nơi này nguy hiểm còn lâu mới đơn giản như vậy, mấy vị tiểu hữu vẫn nên sớm ngày rời khỏi thì hơn.”

“Nếu như không rời khỏi, hòa thượng muốn động thủ với chúng ta?” Lục Thủy bình tĩnh mở miệng.

Tâm Hỏa cổ Phật tuyên câu Phật hiệu, sau đó lắc đầu:

“Thí chủ nói đùa, chân sinh lớn lên ở trên người thí chủ, bản tăng tự không thể chi phối.”

Sau đó Tâm Hỏa cổ Phật không nói thêm gì nữa, mà bắt đầu cất bước rời đi.

Lục Thủy vẫn đứng nhìn đối phương rời đi.

Phật môn đến một vị cổ Phật, mang ý nghĩa nơi này xác suất lớn còn có một vị cổ Phật.

Lần trước sóng kia không có, đối phương hấn lo lắng cũng sẽ sóng này không có.

“Hai cái cổ Phật, đánh lên xác thực có một vài vấn đề.” Lục Thủy im ắng tự nói.

Nhưng cũng không thềm đề ý.

Cũng đi đến phía trước.

Đi trước nhìn xem tin tức môi giới trước đó ở đâu.

Sau khi đi vào hẻm không cảm thấy được.

...

Lúc này trên đường lớn ngoài thành.

Có một đám người đang đi vào trong thành.

Trên người bọn họ có một chút vận vẹo, nhưng đang nhanh chóng biến bình thường.

Mà phía sau bọn họ, đằng phát có một trận mê vụ.

Từ bên trong đi ra, rất nhiều người đều không hoàn chỉnh.

Không phải thiếu cái này một chút, chính là thiếu cái kia một chút.

Nhưng đi ra không bao lâu bắt đầu khôi phục.

Khôi phục một chút xíu.

Trong mắt bọn họ không có chút thần sắc nào, đi tới từng bước một, bộ pháp không cân đối, nhưng tốc độ cân đối.

Quần áo trên người bọn họ, khiến người ta cảm thấy là một đám nạn dân.

Lúc này đám người Kiều Vô Tình vừa mới ra khỏi thành.

Bọn họ nhìn thấy đám người đột nhiên xuất hiện này.

“Không cần phát sinh xung đột, tránh bọn họ ra.”

Kiều Vô Tình nói với người bên cạnh.

Ở bên cạnh họ, đều là một vài người không kém.

Đến nỗi yếu, đều thăm dò trong thành.

Gặp nguy hiểm, bọn họ sẽ nhanh chóng rút lui.

Quân chủ lực tự nhiên là đám người Kiều Vô Tình.

Bọn họ muốn đi nhìn dưới đáy mặt trăng có cái gì.

Đồ vật chân chính trọng yếu, cũng ở bên kia.

Nhưng mà trong nháy mắt đám người kia đến gần, đột nhiên dừng lại, tiếp đó trong mắt mấy người phía trước nhất đột nhiên xuất hiện hào quang.

Không bao lâu, bọn họ động tròng mắt, nhìn về phía đám người Kiều Vô Tình tránh đi bọn hắn.

Tiếp đó bọn hắn động đậy, lấy tốc độ cực nhanh vọt tới.

Oanh!!!

Đại chiến bộc phát trong nháy mắt.

Mà những người còn lại, không để ý đến những người này.

Từng bước một đi về phía trước, một nhóm nhỏ đi vào trong thành.

Dường như vào thành mới là chuyện trọng yếu nhất.

Chương 955: Nơi này ta chính là Chúa tể

1

Nơi này ta chính là Chúa tể 1

Lục Thủy đi trong cỗ thành, hiện tại đã không còn bóng dáng của cỗ Phật.

Nhưng lại nhìn về phía trước, Lục Thủy cảm giác trần Thiên Châu có chút chấn động.

“Tuần hoàn sắp đi qua rồi?”

Tuần hoàn là một vòng của Nguyệt Chi Quốc Độ, trần Thiên Châu xác thực có thể thoát khỏi tuần hoàn ảnh hưởng.

Nhưng ngăn bên trên chủ đạo, tuyệt đối là tìm đường chết.

Sau đó Lục Thủy lấy mặt nạ ra, lập tức mang lên.

Sau đó mặc áo bào đen vào.

Hành động sau này không thích hợp để người khác nhìn thấy.

“Đi thôi, tuần hoàn sắp tiến đến, hẳn sẽ có không ít người tràn vào nơi này.” Lục Thủy mở miệng nói.

Những người khác không nói gì thêm, tất cả đều mặc áo bào đen vào.

Lục Thủy nhìn những người này một cái, hẳn cảm thấy nhân số dễ dàng bị người khác phát hiện gì đó.

Đùng!

Một thanh âm vang lên.

Giờ khắc này một lực lượng làm mấy người Kiếm Khởi không thể nào hiểu được bao trùm trên người bọn họ.

Nhưng bọn họ không biết mình trên người có biến hóa gì hay không.

“Ghi nhớ, đừng nói cho người khác chúng ta có bao nhiêu người.” Lục Thủy cất bước đi về phía trước, thuận tiện dặn dò.

Chỉ cần bọn hắc không nói, sẽ không có ai biết bọn hắc rốt cuộc có bao nhiêu người.

Sơ Vũ bọn họ nhìn nhau, tỏ vẻ không hiểu.

Nhưng mỗi một người đều hiểu.

Về sau hắc muốn động thủ.

Bọn họ chuẩn bị kỹ càng.

Dù sao ở trong cửa lớn của Nguyệt Chi Quốc Độ, trong thành có người, bọn họ đều từng nhìn thấy.

Đội nói hắc là những người này.

Nhưng Sơ Vũ nhìn về phía Kiều Càn, hiếu kỳ hỏi một câu:

“Tối hôm qua ngươi ngủ trễ sao?”

“Có bệnh.” Truyền tới chính là âm thanh của Kiếm Lạc.

“???” Sơ Vũ hơi kinh ngạc:

“Kiều Dã đâu?”

“Ở chỗ này.” Vị trí bên trái nhất truyền ra âm thanh Kiều Càn.

Kỳ thật không chỉ là Sơ Vũ cảm thấy kinh ngạc.

Những người khác kỳ thật cũng có chút ngoài ý muốn, bởi vì vị trí Kiếm Lạc cùng Kiều Càn cùng bọn họ dự đoán không giống nhau lắm.

Được rồi, chuyện này không quan trọng.

Trọng yếu chính là Kiều Dã.

“Tối hôm qua ngươi ngủ có ngon không?” Sơ Vũ lại hỏi.

Kiều Càn không trả lời.

Hắc trầm mặc ứng phó.

Lục Thủy kỳ thật cũng rất tò mò, tối hôm qua Minh Dã vượt qua thế nào.

Hắn nhớ kỹ lúc hắn cùng Mộ Tuyết thành hôn, ngay từ đầu mọi người là xa lạ.

Nhưng khi thành hôn có chút chuyện vẫn phải làm.

Sau đó hắn ra tay.

Cũng không biết vì cái gì, đại khái là bị hạ dược.

Ngủ trễ hay không, chuyện này...

Không có quan niệm thời gian, tóm lại hồi ức không quá đáng giá.

Khi đó hắn cùng Mộ Tuyết mới bao nhiêu tuổi, hiểu đồ vật tương đối ít.

Nhất là Mộ Tuyết.

Ngẫm lại chuyện này còn phải kinh nghiệm một lần, chắc... Khả năng lần này liền bình thường.

Dù sao tất cả mọi người đã trùng sinh, chẳng lẽ Mộ Tuyết còn muốn giả ngượng ngùng?

Lục Thủy không tin.

Đến lúc đó nhìn thử.

“Phía trước hình như có người.” Kiều Càn bắt đầu nói sang chuyện khác.

...

Kiều Thiên bọn họ cũng ở trong thành.

Bởi vì bên ngoài nguy hiểm, bọn họ không định ra khỏi thành.

Mà tìm một vài thứ trong thành, nhìn xem sẽ có có thu hoạch gì hay không.

Vừa mới bắt đầu xem xét, bọn họ cảm giác tòa thành này có chút kỳ quái.

Tất cả gian phòng đều đóng, không có một gian nào mở.

Bọn họ thử dùng man lục.

Sau đó phát hiện cửa có thể bị phá hư.

Bọn hấn phá hư một cánh cửa, nhưng rất nhanh liền giật nảy mình.

Lúc cửa bị phá hư, bọn họ nhìn thấy bên trong có hai người đang ngồi, hai người ăn mặc cổ phác, nhưng không có thần sắc mấy may.

Khía cạnh nhìn sang, trên người bọn họ hơi khô xẹp, dường như rất lâu không ăn cái gì.

Tiếp đó bọn hấn nhìn thấy hai người kia đột nhiên chuyển động cổ.

Dáng vẻ có chút cứng đờ, không bao lâu hai người kia liền trực diện bọn hấn, nhìn bọn hấn.

Ánh mắt hai người này trợn to, phảng phất có một chút thần sắc, là dáng vẻ phẫn nộ.

Như đang hỏi thăm người ngoài cửa, tại sao phải phá hư cửa bọn hấn.

Trong nháy mắt đó, đám người Kiều Thiên cảm thấy một tia quý dị cùng nguy hiểm nồng hậu dày đặc.

Lông tơ toàn thân lông dựng lên.

Nhưng càng làm bọn hấn không thể nào hiểu được chính là, cửa vốn bị phá hư đang từng chút từng chút khôi phục.

Cuối cùng không có mấy may dấu vết bị hư hại.

Hai người kia cũng biến mất trong mắt bọn hấn.

Hữu kinh vô hiểm.

Qua chuyện này bọn họ không còn dám tới gần phòng nữa.

Càng đừng đề cập đến chuyện tùy ý phá hư phòng ốc.

Bởi vì bọn hấn vĩnh viễn không biết, trong phòng sẽ có thứ gì.

“Làm sao bây giờ?” Kiều Thiên hỏi người bên trên.

Kiều Dịch và một ít người Kiều gia thực lực mạnh đều đang cùng một chỗ.

Tách ra quá nguy hiểm.

Tập hợp cùng một chỗ cũng dễ dàng cùng nhau trốn.

Đương nhiên, gặp được thứ không có cách nào đối phó, bọn họ sẽ tách ra trốn.

Có thể trốn một cái thì một cái, phải nhìn vận khí và thực lực.

“Trước mắt đi phụ cận nhìn xem, có lẽ sẽ có một chút gian phòng có thể đi vào, hoặc là ghi chép liên quan.” Một vị ngũ giai trưởng bối mở miệng nói.

Nơi này quá mức nguy hiểm, ngũ giai cũng không nhất định có biện pháp.

Nhất là một màn quỷ dị vừa mới này.

Hắn cảm thấy vô pháp nói rõ tim đập nhanh.

Dường như đối phương lao ra sẽ trực tiếp nuốt chửng bọn hắn hầu như không còn.

Đám người Kiêu gia tự nhiên không có ý kiến gì, sau đó bọn hắn xem xét bốn phía.

Khi bọn hắn đi vào chủ đạo, đột nhiên nghe được tiếng bước chân.

Cộc! Cộc! Cộc!

Tiếng bước chân rất nhẹ chậm.

Tiếng bước chân này xuất hiện trong nháy mắt, tất cả mọi người vì thế mà kinh ngạc.

“Gian phòng, trong phòng truyền tới tiếng bước chân.” Kiêu Dịch lập tức mở miệng nói.

Hắn không nghe lầm, chính là gian phòng phía bên hắn có tiếng bước chân.

Giờ khắc này tất cả mọi người nhìn về phía gian phòng Kiêu Dịch chỉ.

Sau đó bọn hắn nghe được.

Đúng là tiếng bước chân.

Mà lại tới gần hướng cửa.

Phảng phất muốn đi ra ngoài.

Tất cả mọi người tê cả da đầu.

Bọn hắn nghĩ đến chính là hai người trước đó, nếu người đó đi ra, bọn họ không dám tưởng tượng sẽ phát sinh cái gì.

Lúc này trên thân bọn người Kiêu gia có sức mạnh khí tức lắc lư, bọn họ đã chuẩn bị công kích.

Chỉ cần cửa vừa mở ra, liền sẽ công kích.

Nhưng mà, làm bọn hắn cảm giác có chuyện càng đáng sợ phát sinh.

Những phòng khác cũng bắt đầu truyền ra tiếng bước chân.

Cổ thành vốn đang đêm tối, sau tiếng bước chân vang lên, bắt đầu sáng đèn.

Mỗi phòng ốc đều có đèn, mỗi phòng ốc đều có bóng người chiếu rọi ra.

Chỉ là trừ tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm chạp thì không có chút nào thanh âm khác.

Ánh sáng nhạt này không chỉ không cho đám người Kiêu Thiên cảm giác an toàn, ngược lại càng quỷ dị hơn.

Bọn hắn nhìn chằm chằm cửa của mỗi một gian phòng, lo lắng có người đi ra.

Phải biết vừa mới nãy bọn hắn liền nhìn thấy người bên trong, bọn họ không có ngủ, cũng không có mở đèn.

“Lui về.” Ngũ giai trưởng bối kia không chút do dự, trực tiếp lựa chọn trở về.

Không có người may mắn dị nghị.

Nơi này quỷ dị vượt xa bọn hắn nghĩ.

Dù là có trấn Thiên Châu, bọn họ cũng không có chút cảm giác an toàn nào.

Mọi người lập tức thối lui đến chủ đạo, nhưng mà bọn hắn vừa mới thối lui đến chủ đạo, liền phát hiện ngoài cửa thành chẳng biết lúc nào có một đám người đi vào.

Một đám người mặc cổ phác phục sức, làn da khô quắt, trong mắt không có thần sắc gì.

Cùng người trong phòng có chút giống, nhưng lại không giống.

Những người này đi trên đường, chẳng có mục đích.

Chỉ là đột nhiên bọn họ liền ngừng lại, sau đó nhìn về phía Kiêu Thiên bọn họ.

Tiếp đó động đậy.

“Trốn.”

Ngũ giai trưởng bối kiathây cảnh này, lập tức lớn tiếng kêu lên.

Oanh!!!

Những người khô quắt kia đột nhiên phát động công kích, mà còn vô cùng mạnh.

Căn bản không phải tam giai tứ giai hoặc ngũ giai có thể chống cự.

Xoạt!

Một vệt ánh sáng nhạt rơi xuống.

Đột nhiên công kích của đối phương yếu một chút.

Ngũ giai trưởng bối kia thừa cơ động thủ đánh lui bọn họ.

Sau đó gọi những người khác trốn trước.

Hắn cảm giác là trấn Thiên Châu có tác dụng, nhưng không nhất định có thể kiên trì bao lâu.

Hiện tại kéo dài trước.

Chạy đi sẽ không sao.

Đám người Kiêu Thiên đang giật mình, nhưng vẫn là ngay lập tức lấy lại tinh thần, sau đó bắt đầu chạy trốn.

Chỉ là bọn hắn vừa mới bắt đầu trốn, trên mặt nhóm người kia bắt đầu vụn vẹo.

Sau một khắc bọn hắn như phát điên, bắt đầu phát động công kích.

Chương 956: Nơi này ta chính là Chúa tể

2

Nơi này ta chính là Chúa tể 2

Oanh!

Oanh!

Dù là lực lượng bị suy yếu, cũng không phải Kiêu Thiên bọn họ có thể chống cự.

Mà lại lực lượng cực kỳ quý dị.

Công kích của mấy người Kiêu gia một khi tới gần những người kia, phảng phất vô dụng.

Bị bóp méo.

Đám người này căn bản không phải bọn hắn có thể đối phó được.

Nơi này không bình thường.

Người dùng lực lượng vây công bọn hắn, như là mãnh thú không có lý trí, oan hồn trong vực sâu.

Hơi không cẩn thận là tai hoạ ngập đầu.

Sẽ chết.

Kiêu Thiên bối rối trong lòng, nhưng vẫn duy trì trấn định.

Lúc này tuyệt đối không thể rối loạn tác lòng, bằng không thì chỉ sẽ đẩy mình vào vực sâu không đáy.

Chết không có chỗ chôn.

Đạo lý này Kiêu Thiên rõ ràng.

Nhưng là...

Sợ hãi trong lòng không ném đi được.

Oanh!

Kiêu Thiên bị đánh bay ra ngoài.

Nhưng nàng ngay lập tức đứng lên, bắt đầu thử thoát đi.

Chỉ là chân có hơi run, hắc ám trong lòng đang lan tràn.

Không thể hoảng, không thể hoảng.

Tĩnh táo, phải tĩnh táo.

Kiều Thiên đang chạy, đang tránh né công kích phía sau, nàng cảm giác hôm nay chính mình có khả năng phải ở lại chỗ này.

Nàng đang nghĩ biện pháp, nhưng lại không có bất kỳ biện pháp nào.

Bởi vì thực lực của nàng không đủ.

Chênh lệch quá lớn.

Tuyệt vọng bao trùm nàng, người phía sau cũng sắp đuổi kịp.

Kiều Thiên đang lẩn trốn, mà lúc nàng vô lực, lúc trong lòng nàng cảm giác sợ hãi, lúc nàng liều mạng suy nghĩ làm thế nào để tránh thoát một kiếp này, đột nhiên nàng cảm giác được bên người có một hắc ảnh hiện lên.

“Ca?”

Đây là trực giác đầu tiên trong lòng nàng.

Rất nhanh Kiều Thiên nhìn lại phía sau.

Cái nhìn này làm nàng có chút ngoài ý muốn.

Một người mặc hắc bào trực tiếp ngăn cản làm nàng không có chút nào sức chống cự.

Hơn nữa còn đang phản kích.

Oanh!

Lực lượng đang va chạm.

Ngay lúc nàng tưởng rằng cs của nàng lại cứu nàng.

Đột nhiên lại xuất hiện mấy bóng đen.

Những người này xông vào hiện trường chiến đấu.

Hiện trường chiến đấu trước đó trực tiếp sáng tỏ.

Từng người Kiều gia được cứu, từng người khô quắt bị đánh lui.

Kiều Thiên nhìn thấy sáu người áo đen thế mà đè ép những người kia đánh.

Hết thấy uy năng của đám người khô quắt giống như không có tác dụng với người áo đen.

Oanh!

Tất cả người khô quắt bị đánh lui.

Người Kiều gia có chút khó có thể tin.

Bọn hấn không có biện pháp nào với những người này, giao thủ với nhau là đơn phương nghiền ép.

Nhưng bây giờ tám người áo đen làm để bọn hấn có chút không thể nào hiểu được.

Những người đột nhiên xuất hiện đó, như tiểu hài gặp người lớn.

Hoàn toàn không phải đối thủ.

Người Kiều gia tập hợp cùng một chỗ, rất nhiều người đều bị thương.

Nếu như bây giờ những người áo đen này là địch nhân của bọn họ.

Như vậy hậu quả khó mà lường được.

Đúng vậy, bọn họ căn bản không biết người đến là địch hay bạn.

Chính Kiều Thiên cũng không hiểu.

Nàng cũng không có cách nào xác định.

Cộc cộc!

Ngay lúc này, bọn họ lại tiếp tục nghe được tiếng bước chân.

Tất cả mọi người đều run lên trong lòng.

Nhưng rất nhanh bọn hắn liền phát hiện, tiếng bước chân lần này không phải truyền tới từ gian phòng, mà là trên chủ đạo truyền tới.

Là hướng người áo đen đi đến kia.

Lúc này bọn hắn nhìn thấy có một người áo đen đang đi về bên này.

Chậm rãi đi tới.

Trong chớp nhoáng, bọn họ đều hiểu, người này là thủ lĩnh người áo đen.

Lục Thủy đi tới.

Ngay từ đầu bọn hắn liền thấy có người tiến đến.

Sau đó phát hiện gian phòng chung quanh sáng đèn.

Bầu không khí có chút quỷ dị.

Nhưng Lục Thủy cũng không thèm để ý.

Hắn dự định đi lên cùng những người kia vào thành trò chuyện đôi chút.

Hỏi tình huống một chút.

Chỉ là chưa chờ bọn họ đi đến, người Kiều gia cùng những người vào thành kia đã tao ngộ trận chiến.

Về sau Kiều Càn bọn họ liền đi lên hỗ trợ.

Địch mạnh ta yếu.

Sở dĩ những người này dám xông đi lên.

Hoàn toàn là bởi vì Lục Thủy nói với bọn họ một câu.

“Khi bọn hắn giao thủ cùng các ngươi, thực lực bọn họ sẽ bị kéo đến chỗ các ngươi.”

Sau đó những người này liền đê đám người kia đánh.

Đám người Kiếm Khởi càng đánh càng giật mình.

Cũng không phải đánh không lại, là quá dễ đánh.

Bọn hắn có thể rõ ràng phát giác được, những người này rất mạnh, mạnh hơn bọn họ không biết bao nhiêu.

Thế nhưng chỉ cần giao thủ, thực lực đối phương chợt giảm trong nháy mắt.

Đi xuống cấp độ bọn hắn.

Đây là năng lực gì?

Chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy.

Thật đáng sợ đi?

Cảnh giới này còn có gì để dùng?

Nhưng rất nhanh bọn hắn lại rõ một sự kiện.

Cảnh giới của những người này ở trước mặt đui Lưu Hỏa có vẻ như cũng vô dụng.

Mà uy năng của bọn hắn là Lưu Hỏa cho.

Cho nên kỳ thật không có gì.

Chỉ là Lưu Hỏa đối phương thức áp chế những người này mà thôi.

Tốt rồi, hiểu như vậy liền dễ dàng tiếp nhận.

Đúng vậy, đây là uy năng ở đây của Lục Thủy.

Nhưng không có tác dụng gì lớn.

Lừa gạt một ít tiểu hài tử mà thôi.

Đối mặt một ít thực lực lớn sẽ vô dụng.

Người Kiều gia nhìn Lục Thủy, đối phương xuất hiện có thể quyết định sinh tử của bọn họ.

“Tiền, tiền bối.” Ngũ giai Kiều gia vermawtj cung kính với Lục Thủy.

Đối phương là người nào, đi vào ra sao, hắn hoàn toàn không biết.

Nhưng là hắn biết, đối phương tuyệt không phải người hắn chọc nổi.

Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, dù đối phương không phải được mời đến, hắn cũng cần giả vờ như không biết.

Lục Thủy nhìn đối phương một cái.

Sau đó không để ý đến đối phương, mà là trực tiếp đi đến chỗ Kiếm Khởi bọn hắn.

Không có việc gì thì cùng những người này kéo cái gì?

Lãng phí thời gian.

Nhưng những người này xác thực không thích hợp chết ở chỗ này, bằng không thì dễ dàng cắt đứt liên lạc cùng ngoại giới, làm Mộ Tuyệt lo lắng.

Lúc Lục Thủy đến gần, trực tiếp để đám người Chân Võ đi lên phía trước.

“Để bốn tọa nói chuyện cùng bọn hắn.” Âm thanh Lục Thủy truyền ra.

Nhưng thanh âm của hắn không người nào có thể nghe rõ, hoặc mỗi người nghe được đều là không giống nhau.

Chân Võ lui trở về, Kiều Càn bọn họ cũng lui trở về.

Sau đó Kiều Dịch bọn họ nhìn thấy mười người đứng sau lưng Lục Thủy.

Bọn hắn có chút bận tâm, như vậy an toàn sao?

Những người kỳ quái này rất mạnh.

Thế nhưng cũng không dám mở miệng chất vấn.

Đúng vậy, lúc này Chân Võ bọn hắn một khi lui về, đám người kia liền không có áp chế.

Phải biết những người kia đột nhiên bộc phát ra công kích vô cùng cường đại.

Lục Thủy không để ý quá nhiều, hắn nhìn những người kia, sau đó chậm rãi ngồi xuống.

Lúc đầu Chân Võ muốn lấy ghế ra, nhưng hắn phát hiện sau lưng thiếu gia đang có một phần lực lượng xen lẫn thành ghế dựa xuất hiện.

Chân Võ: “...”

Thất, thất nghiệp rồi?

Lục Thủy cứ như vậy ngồi xuống ghé ở trước mặt tất cả mọi người.

Đám người Kiều gia căn bản không hiểu, làm sao an vị..

Đương nhiên đây không phải chuyện bọn hấn cần để ý, chân chính cần bọn hấn để ý là, những người kia lại tiếp tục bạo động.

Đúng vậy, những người vào thành kia đều nhìn về Lục Thủy, dường như biết đầu tiên phải giải quyết hấn là người này.

Chương 957: Nơi này ta chính là Chúa tể

3

Nơi này ta chính là Chúa tể 3

Nháy mắt sau đó, toàn thân hắn vắn vẹo, lực lượng che trời lấp đất xuất hiện.

Khí tức đáng sợ này, ép đám người Kiêu gia tinh thần lạnh lẽo, căn bản không cùng một đẳng cấp.

Lực lượng quý dị không lồ như thế, đôi bọn hắn mà nói, chính là một tòa đại sơn trực tiếp nghiền nát bọn hắn.

Hiện tại núi này sắp áp xuống.

Ngũ giai trưởng bối của Kiêu gia muốn mở miệng nhắc nhở, nhưng trong lúc nhất thời hắn vô pháp nói ra lời nào.

Lực lượng cường đại trấn áp bọn hắn.

Những người kia động đậy, tất cả đều tập kích Lục Thủy.

Đám người Kiêu gia cứ như vậy đứng nhìn.

Nhìn những người kia vọt tới.

Bọn hắn cảm thấy người áo đen khẳng định phải gặp một ít xung kích.

Chỉ là rất nhanh bọn hắn liền sửng sốt, có chút khó có thể tin.

Bởi vì bọn hắn nhìn thấy người ngồi trên ghế kia giống như biến hóa trong lúc nhất thời.

Dường như một người vốn bình thường, đột nhiên bắt đầu biến cao lớn, trong một chớp mắt dường như đỉnh thiên lập địa.

Đám người Kiêu Dịch phát giác được một màn này lòng sinh e ngại, tâm thần chấn động, sợ hãi vô biên sinh sôi trong lòng bọn họ, thân có đại khủng bố.

Cái này, cảm giác này...

Kiều Thiên cũng nhớ tới đến, người trong công đá kia kia.

Người đáng sợ đến cực hạn.

Là, là hắn?

Giờ khắc này, bọn họ vô ý thức cúi đầu không dám nhìn.

Nhưng trong nháy mắt cúi đầu, bọn họ nhìn thấy.

Nhìn thấy đám người kia xông lên, như một bầy kiến hôi phóng tới người không lồ.

Tự chịu diệt vong.

Lục Thủy ngồi tại chỗ, nhìn người xông lên.

Lúc này những người kia dừng ở trước mặt hắn, trên người vặn vẹo, càng thêm nghiêm trọng.

Bọn họ vốn không sợ hãi, bắt đầu e ngại.

Bọn họ vốn không ý thức chút nào, bắt đầu kính sợ.

Bọn họ vốn thẳng tiến không lùi, bắt đầu lui lại.

Bởi vì tồn tại bọn họ đối mặt, vượt qua bọn họ nhận biết.

“Ngủ lâu như vậy, nên tỉnh lại rồi.” Âm thanh Lục Thủy truyền ra.

Giờ khắc này, những người vặn vẹo kia trong nháy mắt không còn vặn vẹo, lực lượng thuộc về bọn hắn trong khoảnh khắc biến mất hầu như không còn.

Ánh mắt vẫn đục bắt đầu xuất hiện thanh minh.

Giờ khắc này bọn hắn nhìn thấy Lục Thủy.

Tồn tại đỉnh thiên lập địa, khó mà nói rõ.

Trực diện với tồn tại đáng sợ này, làm bọn hắn vô ý thức quỳ xuống.

Dường như thiên đang áp chế bọn hắn.

“Xem ra là tỉnh.” Âm thanh Lục Thủy truyền ra.

Sau đó hắn liền thu lại khí tức.

Mà đám người Chân Võ sau lưng hấn, mồ hôi lạnh chảy ra.

Quá khủng bố.

Sơ Vũ âm thầm lau mồ hôi lạnh.

Lần này làm tay chân có chút kích thích.

Kiều Càn vụng trộm nhìn đám muối muối của hấn liếc mắt một cái, sau đó liền không có để ý.

Xem ra cũng không có vấn đề.

Kiều Thiên lúc này thật sự không rõ.

Trong những người này, thật sự sẽ có ca của nàng sao?

Người ngồi ở phía trước nhất, rốt cuộc là tồn tại đáng sợ cỡ nào?

Nhà bọn họ đều không có tồn tại mf?

Nàng không hiểu.

“Ngươi, ngươi là người nào?” Một âm thanh khô khốc truyền ra.

Chính là những người quỳ gối phía trước Lục Thủy kia.

“Ân Thiên tông, nghe qua chưa?” Lục Thủy hỏi.

“Chưa từng.” Nam tử phía trước nhất kia lắc đầu.

“Bất diệt đường đi của các ngươi, thất bại rồi?” Lục Thủy nhìn những người này hỏi.

Nghe được Lục Thủy nói như vậy, những người kia nhìn nhau, cuối cùng không nói lời nào.

“Xem ra các ngươi biết cũng không nhiều.” Lục Thủy lùi ra sau dựa vào, nói:

“Như vậy các ngươi biết bao nhiêu?”

“Ngươi có thể giết chết chúng ta không?” Nhất người phía trước hỏi.

“Muốn giải thoát?” Lục Thủy mang theo ý cười nói:

“Trả lời vấn đề của ta, ta sẽ để cho tòa thành này bồi các ngươi giải thoát.”

“Ta muốn chính là, tất cả mọi người.” Người phía trước nhất kia mở miệng, thần sắc hấn dị thường nghiêm túc.

Lục Thủy nhìn người này, cũng không ngay lập tức trả lời, mà nhìn một lát mới nói:

“Không phải không được, nhưng muốn xem thứ người nói cho ta, có đáng giá để ta động thủ hay không.”

“Dường như người Trùng cốc đến.”

Nhiếp Hạo ở tầng thư Thiên Nữ tông nói với Nhạc Phong đang đọc sách.

“Là sắp tới, cũng không biết có thể xảy ra xung đột hay không.” Nhạc Phong khép sách lại dự định đi ra xem một chút.

“Nếu bọn hấn động thủ, thì sẽ như thế nào?” Nhiếp Hạo có chút hiếu kỳ.

Căn cứ suy nghĩ của hấn, đánh Trùng cốc là nhất định chiếm thượng phong.

Dù sao đối phương cũng là thế lực đỉnh cấp.

“Vậy phải xem đối phương có phải đang kiêng kị thần nữ hay không.

Nếu như đúng, như vậy không đánh được.

Đánh cũng khẳng định không phải tên tuổi Trùng cốc.

Hấn là một tên người.” Nhạc Phong đứng lên nói:

“Đi xem thái độ Trùng cốc một chút, liền có thể biết bọn hấn đến cùng phải đang kiêng kị thần nữ trước đó của Thiên Nữ hay không.

Nếu như đúng, như vậy nói rõ, Trùng cốc đúng là bị thua thiệt từ thần nữ.

Nếu như không phải, sẽ rất khó biết mục đích của Trùng cốc.

Nhưng có Hải yêu ở, Trùng cốc hấn sẽ không làm loạn.

Nếu như muốn làm loạn, cũng không đợi đến lúc này.

Trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?” Nhiếp Hạo có chút hiếu kỳ.

Nhưng Nhạc Phong muốn đi ra ngoài, đã nói lên hẳn cũng không cần lưu lại nơi này tiếp tục đọc sách.

Bọn hẳn cũng xác định một sự kiện, Thiên Nữ tông thật sự không có nhiều văn hiến.

“Trừ phi người Trùng cốc, tư duy đặc biệt, mặt ngoài nể mặt người, đến nơi này nhất cử tuyệt sát, thuận tiện nói cho lớn nhỏ thế lực Tu Chân giới, Trùng cốc nể mặt người mới là mặt mũi, không nể mặt người, người chẳng phải là thứ gì.” Nhạc Phong nói.

Nhiếp Hạo nghe được chuyện này kinh hồn táng đảm.

“Chuyện này, không đến nỗi?” Nhiếp Hạo lập tức có chút sợ.

“Ai biết, nhưng chúng ta vẫn nên đi xem.

Thiếu tông chủ cũng muốn biết rốt cuộc sẽ như thế nào.” Nhạc Phong nói.

Vì Thiếu tông chủ làm việc, vốn là nguy hiểm to lớn.

Đương nhiên, đạt được cũng ly kỳ.

Nhiếp Hạo cũng không nói gì thêm.

Tốc độ của hẳn cực nhanh, chạy trốn có thể mang theo Nhạc Phong.

Chờ hẳn ngũ giai, tốc độ có thể vút bỏ Nhạc Phong hơn mười đường phố.

Chờ Nhạc Phong bọn hẳn đi ra, phát hiện Thiên Nữ tông kỳ thật đang xoắn xuýt một sự kiện, đó chính là muốn để Thiên Nữ chương môn đi tiếp người Trùng cốc hay không.

Nhạc Phong nghe được chuyện này đều có chút sợ hãi.

Thiên Nữ chương môn có thể sẽ đến tiên lễ hậu binh.

Chuyện này rất nguy hiểm.

Về sau Thiên Nữ chương môn không ra ngoài.

Hải yêu Ly Thường cảm thấy nàng cùng đi tương đối tốt.

Có nàng ở, không có mấy người ngang nổi

Đến nổi Thiên Nữ chương môn, còn nhỏ, vẫn nên nghỉ ngơi trước.

Mà Tử Y thần nữ, vậy liền không làm phiền lão nhân gia nàng.

Nàng là người ra mắt thần nữ, biết được thần nữ đáng sợ thế nào.

Dù sao nữ vương và thần nữ đều là giao lưu bình đẳng, mà lại nghe tiểu Đào nói, Tử Y thần nữ không thể tương tượng nổi, khí chất nữ vương giống như bị áp chế.

Mặc dù Hải yêu Ly Thường không biết tình huống cụ thể, nhưng Tử Y thần nữ đi ra đối các nàng áp lực không nhỏ.

Trùng cốc lần này tới ba người.

Một cửu giai nam tử trung niên, mặc dù chưa từng chứng đạo, nhưng phóng nhãn Tu Chân giới, tuyệt đối là tiền bối đứng đầu nhất.

Mà bên cạnh hắn đi theo chính là hai hậu bối bát giai Ván Đạo.

Một mỹ phụ một nam tử tóc trắng, xem ra rất trẻ.

Bọn hắn không có trực tiếp tiến Thiên Nữ tông.

Mà đang chờ đối phương tới.

Đối phương thất lễ, là cơ hội để bọn hắn phát tác.

Nhưng Thiên Nữ chương môn quý rất nổi danh, kỳ thật bọn họ cũng có chút kiêng kị.

Dù sao rốt cuộc là thần nữ nào, bọn họ không biết được.

Chỉ có thể hi vọng Thiên Nữ chương môn đừng xuống lúc này.

Bày điểm phổ.

Chương 958: Chấn nhiếp đến từ Tử Y thần nữ 1

Chấn nhiếp đến từ Tử Y thần nữ 1

“Đến.”

Cường giả cứu giai Trùng cốc Triệu Lập nhìn Thiên Nữ tông trên núi mở miệng nói.

“Đôi phương sẽ không cố ý muộn như vậy mới xuống tới?” Nữ tu bát giai Diệp Thu Yên cảm giác đôi phương là đang cố ý.

Dù sao phía trên là một đám nữ tử.

Mà nữ nhân bình thường hiểu nữ nhân nhất.

“Có phải có chút chuyện bé xé ra to hay không?” Vị cuối cùng Chu Vô Thương thử hỏi.

Chỉ là một Thiên Nữ tông.

Toàn tông môn trên dưới một thất giai đều không có.

Hiện tại bọn họ đến một cứu giai, hai bát giai Vấn Đạo.

Thế mà còn muốn cẩn thận từng li từng tí như thế.

“Người có thể dùng danh nghĩa cá nhân, trực tiếp hoành hành bá đạo ở phía trên, chúng ta không ngăn.” Triệu Lập bình tĩnh mở miệng.

Hắn xác thực sẽ không ngăn cản.

Như vậy vừa vặn có thể thăm dò vị thần nữ kia một chút.

Đến nỗi Thiên Nữ tông sẽ thế nào, hắn không thèm để ý.

Chu Vô Thương trong nháy mắt không nói lời nào.

Lúc này cần một tên làm chim đầu đàn.

Hắn không muốn làm.

Dù sao trên dưới Trùng cốc, không có một người muốn làm.

Nếu như có thể, thậm chí bọn họ không muốn tới.

Nhưng nhất định phải có người tới.

Cho nên bọn họ đến.

Sau khi đến, mỗi một bước đều cẩn thận từng li từng tí.

Không lo lắng gì khác, chỉ lo lắng một sự kiện, đó chính là vị thần nữ kia đến cùng phải thần nữ trước đó hay không.

Nếu như phải.

Chuyện cô thần, bọn họ từ đây quyết không còn đề cập đến.

Nếu như không phải...

Vậy cũng muốn xen cả hai có quan hệ gì hay không.

Rất nhanh Tổ Loan mang theo Hải yêu Ly Thường có chút trù trù đi xuống.

Khi nhìn thấy ba người trong nháy mắt Tổ Loan bị hù đến.

Đối phương không ẩn tàng lực lượng, dù nàng không có kiến thức.

Cũng biết, ba vị tồn tại này có thể trấn áp tuyệt đại đa số thế lực Tu Chân giới.

Thực lực ba người này có thể đại diện một thế lực nhất lưu.

“Vãn bối xin ra mắt tiên bối, nghênh tiếp chậm trễ, mong ba vị tiên bối thứ tội.” Tổ Loan cúi đầu mang theo kính sợ.

Đúng vậy, ba người này chính là tồn tại mà nàng ngưỡng vọng.

Cảnh giới của đối phương, đời này nàng vô pháp đụng vào.

Nào dám có chút bất kính.

Nhưng đối phương thật ra cố ý không nói cho các nàng thời gian đến đây, cũng là cố ý chờ đợi ở phía dưới.

Có thể muốn gây chuyện.

“Thiên Nữ tông nổi lên chưa bao lâu, mặt mũi ngược lại không kém.” Triệu Lập nhìn Tố Loan mở miệng nói.

Đây là người đứng thứ hai của Thiên Nữ tông.

Thôi bọn họ một hơi liền có thể thổi chết.

Nhưng bọn họ thật đúng không dám người đứng thứ hai động thủ giết người lúc này.

Đương nhiên, may mắn chính là Thiên Nữ chương môn không đến.

Đến là Hải yêu.

Ngược lại khiến người khác ngoài ý muốn.

Tu vi bát giai Vấn Đạo.

Rất mạnh.

Nghe đối phương mở miệng, Tố Loan không dám ngẩng đầu.

Khí tức cường đại phóng thích ra, làm nàng có chút khó mà động đậy.

Chỉ là lúc này, Hải yêu Ly Thường một bên mở miệng:

“Mặt mũi lớn hay không lớn các ngươi không biết sao?

Nói nhiều như vậy làm gì, muốn đánh sao?

Trực tiếp một chút.

Các ngươi động thủ trước, hay là ta động thủ trước?

Thiên Nữ tông cũng không cần đi lên nữa, không chào đón các ngươi.”

Tố Loan kinh hãi, nhưng không có mở miệng.

Lúc này tuyệt không phải lúc thích hợp mở miệng.

Triệu Lập: “...”

Diệp Thu Yên: “...”

Chu Vô Thương: “...”

Hải yêu dữ dội như thế sao?

Người này muốn đánh?

Kỳ thật bọn họ cũng không muốn động thủ.

“Hiện tại Thiên Nữ tông phụ thuộc vào Hải yêu sao?” Diệp Thu Yên ở phía sau mở miệng.

“Không dám đánh với ta? Sợ rồi?” Ly Thường còn muốn mở miệng hỏi.

“Hành vi trẻ con.” Triệu Lập nói với Hải yêu Ly Thường.

Sau đó mới nhìn hướng Tô Loan, trên người hấn tản ra khí tức thuộc về cứu giai, toàn bộ Thiên Nữ tông dường như đều bị này khí tức bao trùm, sau đó truyền ra thanh âm trầm thấp:

“Thiên Nữ tông xem thường Trùng cốc ta sao?”

Tô Loan cúi đầu, cảm nhận được khí tức đáng sợ này, trong lúc nhất thời nàng vô pháp ngẩng đầu.

Nàng có thể rõ ràng phát giác được, đối phương giết nàng tuyệt không cần động ngón tay thứ hai.

Bây giờ có thể đứng có lẽ là bởi vì Hải yêu Ly Thường có mặt.

Tô Loan sợ hãi trong lòng, sau đó liền dự định nhận tội, nhưng lúc này, một thanh âm không linh truyền đến trong tai của nàng.

Hoặc là nói, truyền đến trong tai của mọi người.

“Ngươi, đại diện Trùng cốc, lần Thiên Nữ tông ta?”

Đột nhiên âm thanh trực tiếp kích thích tinh thần tất cả mọi người.

Sau một khắc, bất kể là ai đều cảm thấy biến hóa.

Dường như vị trí chỗ ở xuất hiện thiên đại thay đổi, chung quanh truyền ra khí tức giết chóc.

Những khí tức này không cách nào làm người ta nhìn thẳng, dường như không có tư cách trực diện khí tức này.

Đám người Triệu Lập lòng sinh rung động.

Sau đó ngẩng đầu nhìn đi lên, bọn họ vô ý thức liền cảm giác nơi phát ra ở phía trên.

Lúc này bọn họ nhìn thấy cầu thang ở trên núi có tử khí xuất hiện, cứ xuất hiện trông rỗng như vậy.

Rất nhanh tử khí ngưng tụ thành một thân ảnh.

Mái tóc tím dài bay xuống tử sắc tiên váy, mạng che mặt tử sắc che khuất dung nhan của đối phương.

Tử Y Thần Nữ.

Mà bên người Tử Y Thần Nữ có một thiếu nữ đang quỳ.

Chính là Thiên Nữ chương môn bởi vì cảm giác được khí tức cửu giai nên thấp thỏm lo âu.

Triệu Lập: "..."

Vì cái gì vị Chương môn này quỳ rồi?

Bọn hắn gì cũng còn chưa có làm.

Nhưng đối với Tử Y Thần Nữ này xuất hiện, Triệu Lập có chút e ngại.

Đối phương rất mạnh, mà lại rất đặc biệt.

Nhưng có một thứ có thể xác định, không phải vị thần nữ lúc trước kia.

Hoàn toàn không giống với ghi lại, trong ghi chép, lúc vị thần nữ kia xuất hiện, tuyết rơi.

Bông tuyết bay tán loạn, thế giới dường như lâm vào màu trắng.

Nhưng không thể không biết chính là, đối phương rất mạnh.

Không phải bọn họ có thể động vào.

Triệu Lập tự không dám đáp lại lời nói của Tử Y Thần Nữ, quan hệ này quá lớn, hắn không gánh nổi.

Chỉ là lúc bọn họ vừa mới muốn mở miệng, bọn họ phát hiện, một đạo giết chóc bóp chặt cổ họng của bọn hắn.

Không chỉ không thể mở miệng, càng không cách nào động đây.

Phảng phất ngạt thở.

Bọn hắn có một cảm giác, bách khoa toàn thư sinh sát đã nằm trong tay đối phương.

Một loại âm thầm sợ hãi sinh sôi ở trong lòng.

Đây, đây là tu vi gì?

Giờ khắc này bọn họ mới phát hiện, chính mình tính sai một sự kiện, dù vị này không phải vị thần nữ lcs trước kia, cũng quyết không yếu hơn đối phương.

Càng không phải là tồn tại bọn hắn có thể đối mặt.

Triệu Lập bọn họ muốn mở miệng, muốn cầu hoà, muốn nói cho đối phương dĩ hoà vi quý.

Thế nhưng không có cơ hội.

Tử Y Thần Nữ không cho bọn họ cơ hội mở miệng.

Thân thể cứng đờ, sinh cơ đang trôi qua.

Bọn hắn sắp chết rồi?

Cứ như vậy bị giết sao?

Mộ Tuyết nhìn ba người Trùng cốc, nàng cũng không định giết ba người này.

Bởi vì ba người này không đủ để đại diện Trùng cốc, nàng cần trực diện người nói chuyện chân chính của Trùng cốc.

Bằng không thì chuyện cổ thần, rất khó làm cho đối phương bỏ qua.

Sau đó trước người Mộ Tuyết xuất hiện ba đạo phù văn.

Hô!

Ba đạo phù văn này trực tiếp đánh vào trên người ba người kia.

Ba người kia trơ mắt nhìn phù văn đánh lên người bọn hắn, sau đó lại cảm giác rõ rệt phù văn này không chế bọn hắn.

Không thể phản kháng.

Bởi vì như vậy có thể sống.

Một khi phản kháng có lẽ chỉ có một chữ “chết”.

Nếu có một phù văn không có, khả năng liền quỳ xuống cầu một phù văn.

Sau đó lại xuất hiện một đạo phù văn, phù văn này trực tiếp dung nhập trong lòng bàn tay Thiên Nữ chương môn.

Trong chớp nhoáng này, ba vị cường giả có thể cảm giác được, sinh tử của mình đã nằm trong lòng bàn tay vị Chương môn kia.

Làm xong đây hết thấy, Mộ Tuyết mới thả tay xuống, sau đó nhìn ba người Trùng cốc, truyền ra thanh âm thông thả:

“Tọa độ Trùng cốc ở đâu?”

Nàng muốn đưa một phong thư qua.

Đối mặt vấn đề Mộ Tuyết, ba người không trả lời, bởi vì vô pháp mở miệng.

“Không nói?” Mộ Tuyết lại hỏi.

Triệu Lập rất chặt vật giật giật đầu ngón tay, chỉ chỉ cổ họng của mình.

Bọn hắn vẫn bị đối phương khống chế.

“Xem ra các ngươi không có dự vọng cầu sinh.” Mộ Tuyết cũng không buông ra ý nghĩ lực lượng.

Muốn mạng sống, liền giãy giụa.

Chương 959: Chấn nhiếp đến từ Tử Y thần nữ 2

Chấn nhiếp đến từ Tử Y thần nữ 2

Ba người Triệu Lập: "..."

Ác ma.

"Tại, tại..." Triệu Lập dùng hết tất cả lực lượng, rốt cục nói ra tọa độ.

Đông!!

Đang nói xong trong nháy mắt, ba người khôi phục tự do.

Mộ Tuyết thu lực lượng về.

Mà cũng chính là thời khắc này, bọn họ trực tiếp ngồi trên mặt đất.

Hoàn toàn không có phong phạm cường giả.

Có thể không dám loạn động.

"Lần Thiên Nữ tông ta, từ hôm nay trở đi lưu lại Thiên Nữ tông, nghe theo hiệu lệnh của Thiên Nữ chương môn.

Muốn trở về?

Đề người nói chuyện chân chính của Trùng cốc đến chuộc người."

Âm thanh Mộ Tuyết rơi xuống, sau đó một đạo tử quang phóng hướng chân trời.

Là tin Mộ Tuyết gửi cho Trùng cốc.

Làm xong đây hết thấy Mộ Tuyết liền biến mất tại chỗ.

Tính cả biến mất còn có lực lượng giết chóc, cùng tử khí bốn phía.

Giờ khắc này Hải yêu Ly Thường cùng Tố Loan mới thờ phào nhẹ nhõm.

“Cung tiễn thần nữ đại nhân.” Là âm thanh Thiên Nữ chưởng môn.

Tổ Loan cũng quỳ xuống, cung tiễn thần nữ.

Ly Thường ngược lại không làm gì.

Nhưng nàng cũng bị hù đến.

Tử Y Thần Nữ tức giận thật sự là một chuyện đáng sợ.

“Ngớ ngẩn, còn không bằng đánh với ta.” Hải yêu Ly Thường nhìn ba người Triệu Lập trực tiếp mở miệng.

Triệu Lập: “...”

Diệp Thu Yên: “...”

Chu Vô Thương: “...”

Nếu sớm biết như vậy, bọn họ cũng muốn đánh cùng Hải yêu.

Lần này xong, Trùng cốc có thể tới chuộc bọn hắn hay không cũng không biết.

Vạn nhất đám người dưới cơn nóng giận trực tiếp đánh tới, vậy...

Tất cả mọi người sẽ chết.

Sau đó ba người Triệu Lập nhìn về phía Thiên Nữ chưởng môn.

Thiên Nữ chưởng môn nhìn tay mình, nàng tự nhiên biết thần nữ đại nhân vừa mới cho nàng phù văn là dùng làm gì.

Nàng nhìn về phía ba người phía dưới.

Giờ khắc này, bát mục tương đối.

Thiên Nữ chưởng môn chưa thức dậy, nàng trực tiếp đổi phương hướng, quỳ gối phía trước ba người Triệu Lập.

Bởi vì ba người này do nàng quản, cho nên nàng sẽ tận lực phối hợp, hi vọng mọi người dễ nói chuyện, không nên động thủ.

“Thần nữ đại nhân sót ruột đi ra , ta cũng không mang lễ vật nghênh đón các người, trước hết cho các người đập đầu chịu tội.”

Triệu Lập: “...”

Diệp Thu Yên: “...”

Chu Vô Thương: “...”

Một nháy mắt, ba người ngồi không yên.

Muốn mạng sao.

Thiên Nữ chường môn quỳ bọn họ không nhận nổi.

Mà Nhạc Phong cùng Nhiếp Hạo ở trên núi làm bộ hỗ trợ quét dọn, dọa kém chút nước tiểu.

Bọn hắn cơ hồ nhìn thấy toàn bộ hành trình, ngay từ đầu là bị tiên bối Trùng cốc kia hù đến, về sau chính là Tử Y Thần Nữ.

Từ sau khi Tử Y Thần Nữ ra sân, hết thầy liền biến hóa.

Trùng cốc gì, quả thực không chịu nổi một kích.

Thật đáng sợ.

Thiên Nữ tông Tử Y Thần Nữ đáng sợ tới cực điểm, đều không khác mấy Thiếu tông chủ bọn hắn.

“Nhìn, nhìn ra cái gì rồi?” Nhiếp Hạo run lấy bầy hỏi Nhạc Phong.

Nhạc Phong: “...”

Còn nhìn cái gì?

Rõ ràng, Trùng cốc khả năng không thể trêu vào Tử Y Thần Nữ.

Cái khác, đã không quan trọng.

Hắn cảm thấy sau này vẫn là không cần lên lút tiến đến Thiên Nữ tông.

...

Tại một đình trong hồ, Mộ Tuyết hồi phục thần trí.

Bây giờ nàng đang cùng Lâm Hoan Hoan du ngoạn khắp nơi.

Trà Trà chẳng khác nào tại bốn phía vẽ vật thực.

Nàng thích họa tuyết.

Một mảnh trắng xóa, đại khái vẽ lên tương đối dễ dàng.

Để nàng họa cảnh, quả thực làm khó để nàng họa người.

“Lục Thủy đi vào đã được một chút thời gian, không biết có thuận lợi hay không.

Bên trong có nhất niệm vĩnh hằng, đại khái không thuận lợi cũng phải thuận lợi.

Ta không ở cạnh, liền bắt đầu thả bản thân.”

Mộ Tuyết thầm nghĩ.

Nhưng nàng cũng sẽ không quấy rầy Lục Thủy.

Mặt mũi phu quân nàng, tự nhiên không thể mất.

“Bên Trùng cốc hai ngày này hẳn sẽ gây chuyện, để Thiên Nữ chường môn chú ý một chút.”

“Nhưng có Hải yêu ở đó, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Sau đó Mộ Tuyết liền không nghĩ nhiều nữa.

Vấn đề không lớn.

Thiên Nữ chường môn phát giác được không đúng, sẽ lập tức thông báo cho nàng.

“Tối hôm qua....” Mộ Tuyết nhìn Lâm Hoan Hoan có chút hiếu kỳ.

Điều này rất trọng yếu.

Lúc Nàng cùng Lục Thủy vừa mới thành hôn, quan hệ thế nào cũng có.

Nàng không hiểu, nhưng Lục Thủy hiểu liền tốt rồi.

Kỳ thật rất khẩn trương sợ hãi.

Đương nhiên, nàng hiểu rõ lấy chồng là có ý gì.

Cho nên nghe Lục Thủy liền tốt.

Bởi vì quãng đời còn lại của nàng cũng sẽ ở bên cạnh Lục Thủy.

Sau đó ai biết Lục Thủy đối xử với nàng tốt như vậy.

Ngay từ đầu chỉ là đơn thuần lấy chồng, về sau chính là thích ở bên cạnh Lục Thủy.

Thích Lục Thủy mang thro nàng làm tất cả chuyện.

Cả người nàng đều thay đổi, đầy mắt đều là Lục Thủy.

Lục Thủy thật sự đáng sợ.

“Không có, không có, cái gì cũng không có.” Lâm Hoan Hoan lập tức nói.

Mặt có chút hồng.

Mộ Tuyết cười nhìn Lâm Hoan Hoan, cũng không nhiều hỏi.

Xem ra hai người kia ngược lại không có ngăn cách.

“Vậy đối phương thích người sao?” Đông Phương Trà Trà lúc đầu đang vẽ tranh tiến đến bên cạnh Lâm Hoan Hoan tò mò hỏi.

“Người biết cái gì là thích?” Lâm Hoan Hoan có chút hiếu kỳ.

“Biết, thích rất đơn giản.” Đông Phương Trà Trà trừng mắt nói.

Cái này có gì khó đâu?

“Là cái gì?” Lâm Hoan Hoan hỏi.

Nàng thấy thế nào cũng không cảm thấy Đông Phương Trà Trà sẽ biết thích là gì..

Mộ Tuyết cũng tò mò nhìn Đông Phương Trà Trà.

Nàng cũng muốn biết thích trong miệng Trà Trà là cái gì.

“Thích chính là người kia không thích người mập, nhưng người mập hẳn cũng thích.” Đông Phương Trà Trà nói.

Lâm Hoan Hoan trừng mắt nhìn.

Nàng đang suy nghĩ câu nói này.

Giống như, là như thế này.

Nhưng nàng chính là mặt.

Mộ Tuyết cảm thấy, nếu nàng mặt, Lục Thủy khẳng định không thích.

Chỉ biết trào phúng nàng.

Vừa nghĩ tới Lục Thủy trào phúng, nàng liền muốn đánh Lục Thủy.

Trước hết nhớ một lần.

(Lục Thủy: ... Ta có thể nói chút đạo lý hay không?)

Trong Nguyệt Chi Quốc Độ, Lục Thủy vẫn ngồi trên chủ đạo.

Kiều Thiên đám người nhìn, trong lúc nhất thời không dám phát ra âm thanh.

Nhưng đối phương vừa mới nói cái gì bọn hắn đã nghe qua.

Đối phương nói, Ân Thiên tông.

Ân Thiên tông nổi danh nhất chính là ai?

Thiếu tông chủ Lưu Hỏa.

Cho nên, những người này có quan hệ với Lưu Hỏa?

Nhưng rất nhanh bọn hắn cảm thấy không giống.

Bởi vì cảm đầu người kia quá mạnh, mạnh mẽ khủng khiếp.

Hắn khả năng nhất chính là Tông chủ thân bí nhất vô số năm qua của Ân Thiên tông.

Loại tồn tại này khẳng định không phải Kiêu gia bọn họ mời tới.

Đôi phương mang theo mục đích gì đến đây, bọn họ càng không có khả năng biết được.

Cũng không có tư cách hỏi thăm.

Duy nhất có thể làm, chính là yên tĩnh nghe.

Như là mười hai người sau lưng người kia.

Yên tĩnh đứng ở một bên, không cần mở miệng nói chuyện.

Sơ Vũ bọn hắn đứng sau lưng Lục Thủy, nhìn bốn phía, cảm giác âm trầm, cổ thành đèn sáng rõ, nhưng có cảm giác u ám.

Mà lại có tiếng bước chân thỉnh thoảng truyền đến.

Có đôi khi còn có tiếng mở cửa.

Luôn cảm giác như có không ít người đi ra.

Nhưng cẩn thận nhìn thì cái gì cũng không có.

Nhưng có đui ở, bọn họ cũng không cần phải lo lắng quá.

Yên tĩnh nghe những người kia nói sơ tình huống nơi này là đủ.

Đi theo đui, sẽ biết rất nhiều chuyện mà người khác không biết.

Chẳng hạn như ma binh xuất thế, chân chính ma binh nhưng thật ra là con tiểu Hắc Cầu.

Sau đó chính là tình huống cụ thể trong công đá.

Hắc Bạch song vương đúc thành luân hồi, sát hại vô số sinh linh.

Loại chuyện này trừ bọn hắn, có lẽ cũng không có người nào biết.

Đây chính là chỗ đi theo đui không giống.

Bình thường bọn hắn trực kích hạch tâm.

Chương 960: Chấn nhiếp đến từ Tử Y thần nữ 3

Chấn nhiếp đến từ Tử Y thần nữ 3

“Ngươi, muốn hỏi cái gì?” Người quỳ gối phía trước nhất mở miệng hỏi Lục Thủy.

“Nói một chút chuyện ngươi biết, bắt đầu lại từ đầu, chẳng hạn như Nguyệt Chi Quốc Độ tồn tại và lý niệm.” Lục Thủy hỏi.

Hắn muốn xem xét điều hắn muốn biết trong quá trình đối phương nói.

Hiện tại trực tiếp hỏi đối phương chuyện liên quan tới Nguyệt, đối phương cũng không nhất định đã biết.

Nhưng trừ ngay từ đầu có tin tức bên ngoài.

Hiện tại đã không có.

Tựa như ánh sáng tế tổ Mộ gia.

“Bắt đầu lại từ đầu?” Người kia dường như lâm vào trầm tư.

Lục Thủy cũng không thúc giục, mà ngồi tại chỗ chờ.

Hắn đang chờ, những người khác cũng nhất định phải chờ.

Hồi lâu sau, người kia rốt cục mở miệng:

“Tại... Tại thời đại kia của chúng ta.

Chúng ta là một tông môn rất nhỏ, căn nhà nhỏ bé ở trong ngọn núi nhỏ của mình, không cùng ngoại giới tranh đấu, an tâm tu luyện.

Thế nhưng, tai họa kiểu gì cũng sẽ giáng lâm.

Cường giả tranh đấu, lan đến gần chúng ta.

Trước kia chúng ta bình tĩnh, nhận trọng.

Nữ nhi của chương môn xuất sinh không đến mấy năm, còn khoan thai học theo bi bộ tập nói, trong trận tai hoạ này, đỡ xuống.

Ngày đó Chương môn lâm vào điên cuồng, nhưng ngày thứ hai hẳn hồi phục.

Sau đó nói cho chúng ta biết một kế hoạch.

Một kế hoạch có thể chế tạo tông môn chúng ta thành Vĩnh Hằng Quốc Độ.”

Nhìn chung quanh phòng ốc, người phía trước nhất kia trong mắt mang theo hồi ức:

“Những cỗ thành này tất cả đều là chúng ta tự tay thành lập.

Khi đó chúng ta có một bộ phận người lựa chọn gia nhập kế hoạch này, còn có bộ phận ở bên ngoài thủ hộ, xem xét kế hoạch thành bại.

Kế hoạch đầu nguồn là, một khối đá, cùng nhất niệm vĩnh hằng.

Nhất niệm vĩnh hằng đi nhất niệm lưu vĩnh hằng, lại mượn nhờ hòn đá lực lượng vạn vạo kia, để trong này lâm vào vô tận tuần hoàn, tuần hoàn thoát khỏi sinh và tử.

Người chết đi ở tuần hoàn trước sẽ sống lại ở tuần hoàn sau.

Chỉ cần hoàn thành tuần hoàn, từ đó trong tuần hoàn đi ra cửa lớn quốc độ, liền có thể thực hiện bỏ mình thân không chết.

Quốc độ sẽ thành vĩnh hằng.”

Lục Thủy không nói gì, lý luận này nghe xác thực có thể thực hiện, nhưng hành động thực tế lại khó như lên trời.

Nhất niệm vĩnh hằng sẽ đông lại tất cả mọi người, bỏ đi nhất niệm, thân thông khó mà duy trì, đây chính là nan đề, đối phương ngược lại làm được.

Như vậy liền sẽ lâm vào trạng thái vạn vật đứng im, đi vào khe hở đặc thù mệnh lý.

Mà lực lượng Nguyệt tộc muốn ở trong khe hở mệnh lý làm ra vạn vật.

Sau đó lấy một trạng thái khác bảo trì nhất niệm vĩnh hằng.

Vô tận tuần hoàn.

Tuần hoàn không có bắt đầu cũng không có phần cuối.

Vẫn đứng im.

Mà một vòng trong vô tận tuần hoàn xảy ra vấn đề, như vậy liền sẽ có một khác vòng bổ đủ.

Chẳng hạn như cửa lớn lần trước.

Trong cửa thành lớn có người đi ra ngoài, lúc này ít đi một người, sẽ cùng người trước trong thành bổ đủ.

Lục Thủy cũng chỉ biết đại khái, hẳn không nghiên cứu thứ này.

Hẳn không cần sản phẩm hàng giả.

“Sau đó thì sao?” Lục Thủy hỏi.

“Hết thấy đều chuẩn bị kỹ càng, nhất niệm vĩnh hằng mở ra, lực lượng tảng đá cũng vững bước tăng lên.

Ngay từ đầu chúng ta muốn mỗi một bước đi đến hoàn thành tuần hoàn.

Đề tuần hoàn bị ghi chép.

Chương môn vì cam đoan chính xác, dẫn đầu bắt đầu tuần hoàn.

Về sau...” Chân mày người kia cau lại, có chút thống khổ nói:

“Về sau chúng ta lâm vào tuần hoàn, sau đó không biết khi nào thì đi ra ngoài cửa lớn quốc độ.

Khi ta lại một lần nữa tỉnh lại, dưới chân tràn đầy thi thể, có Tu chân giả cũng có.... Người bình thường.

Mà làm ta thanh tỉnh, là một vị cầm kiếm.

Hoặc là nói kiếm trong tay hấn.

Hấn, giết tất cả chúng ta mới khiến chúng ta tỉnh táo lại.”

“Xem ra tuần hoàn thành công.” Lục Thủy bình tĩnh mở miệng.

Xác suất lớn là nửa thành công, những người này không cách nào tự quyết tỉnh lại.

Nhưng chung quy là bảo trì trạng thái không chết.

Cũng rất lợi hại.

“Chúng ta cũng không biết là thành công hay thất bại, nhưng trong quốc gia thức tỉnh chúng ta, phát hiện mình quá thật sẽ không chết.

Chương môn cảm thấy hấn là nơi nào đó xảy ra vấn đề, muốn tiếp tục thử.

Sau đó... Một thanh kiếm rơi xuống dưới.

Thanh kiếm này rất đáng sợ.

Chương môn cùng đối phương dựa vào lí lẽ biện luận, hi vọng không được ngăn cản hấn thử.

Sau đó người kia liền nói một câu: Soi vào tấm gương đi, các ngươi thật sự còn sống sao?”

Người phía trước Lục Thủy kia trầm mặc.

Soi vào tấm gương, đúng vậy, bọn họ chính là một đám xác không hồn.

Bọn hấn đã chết rồi.

Sở dĩ có thể tỉnh lại, chỉ là chấp niệm cuối cùng còn lưu trong quốc gia mà thôi.

Giống với bóng người bị giam trong phòng, chỉ có thể nghe được tiếng bước chân, lại vĩnh viễn không nhìn thấy bọn hấn đi ra.

“Vị kiếm tu cắt ngang các ngươi tuần hoàn kia?” Lục Thủy hỏi.

“Đúng vậy, hắn trực tiếp canh giữ ở biên giới tảng đá, ảnh hưởng tuần hoàn.

Sau đó cửa lớn Nguyệt Chi Quốc Độ cũng bị hắn gọi người phong ấn.

Lúc tuần hoàn đi ra cửa lớn quốc độ, cửa mới có thể mở ra.

Nhưng bên trong tuần hoàn không hoàn thiện, vẫn vô pháp ra ngoài.” Người phía trước Lục Thủy kia cúi đầu nói.

“Vị kiếm tu kiađâu?”

“Còn ở bên trong, hắn đã chết rồi, nhưng kiếm của hắn vẫn còn ở đó.”

“Đi không được?”

“Đi không được, chấp niệm của đôi phương cũng tồn tại trong quốc gia, chấp niệm của hắn một mực bám trên thân kiếm.

Ngăn cản Nguyệt Chi Quốc Độ tuần hoàn.”

“Lý do của hắn là gì?”

“Hắn... hắn lo lắng Nguyệt Chi Quốc Độ lại đi ra ngoài, không có người trongTu Chân giới ngăn lại được.

Hắn là người mạnh nhất ở thời đại kia, hắn vừa chết, như không có ngăn cản Nguyệt Chi Quốc Độ, như vậy Tu Chân giới liền xong.”

Lục Thủy bộ dạng phục tùng, không nói lời nào.

Những người khác thì khiếp sợ.

Nói cách khác Nguyệt Chi Quốc Độ ra ngoài, giống với cỗ máy giết chóc, bọn họ không có ý thức, lại rất khó giết chết.

Thực lực hắn còn sẽ tăng lên.

Có thể dù là giết chết, cũng sẽ ngóc đầu trở lại.

Cái này...

Có chút đáng sợ.

Thua thiệt Băng Nguyên tuyệt vực còn giữ cửa làm bảo, vạn nhất người ở bên trong cửa đi ra, như vậy Băng Nguyên tuyệt vực còn có thể ổn sao?

Một nháy mắt, tất cả mọi người đều có chút tim đập nhanh.

Lục Thủy nghĩ rất nhiều.

Không chỉ là Nguyệt Chi Quốc Độ nguy hiểm.

Còn có kiếm tu kia.

Kiếm tu mạnh nhất Tu Chân giới.

Thực lực của hần hần không phải là đại đạo tự nhiên.

Bằng không thì không đến nỗi dùng biện pháp đàn này.

“Xem ra hần ở thời đại đó, hần là sau tứ đại thế lực chui vào không bao lâu, khi đó Tu Chân giới tàn lụi, không có cường giả tại thế.”

Có cũng không nhất định sẽ quản chuyện này.

“Ngược lại là có thể đi vào nhìn vị kiếm tu.”

Đi vào nói cho vị kiếm tu này, Tu Chân giới đã không phải là Tu Chân giới trước kia nữa hẳn biết.

Những cường giả khác không nói, lúc này Tu Chân giới đã có sự tồn tại Lục Thủy hần.

Sau đó Lục Thủy nhìn về phía người kia, nói:

“Nói một chút tảng đá kia đi, người biết đó là gì không?”

Nhất niệm vĩnh hằng dễ dàng, tìm người Phật môn là đủ.

Nhưng tảng đá không giống.

Tảng đá kia hần không có mấy khối.

“Tảng đá? Đó là bảo vật chúng ta ngoài ý muốn lấy được, bên trong cất giấu vô số thư tịch cùng lực lượng.

Căn cứ bên trong ghi chép, tảng đá bắt nguồn từ Nguyệt tộc.”

Chương 961: Thần Nữ thật tiến về Trùng cốc, tuyết lớn đầy trời 1

Thần Nữ thật tiến về Trùng cốc, tuyết lớn đầy trời 1

“Tảng đá của Nguyệt tộc?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Tảng đá của Nguyệt tộc, hiệu quả cùng loại với Khỏi Nguyên Thạch của Mộ gia.

Nhưng hình như dùng tốt hơn so với khối kia của Mộ gia.

Cái này cũng nói rõ, Minh xác thực là Nguyệt tộc.

Mà nơi này rốt cuộc có phải một nửa khác của Minh hay không, không xác định được.

Lục Thủy cũng không thèm để ý, vào xem là biết.

“Là tảng đá của Nguyệt tộc, có điều người Nguyệt tộc chúng ta lại rất ít người biết.

Chỉ biết đây là một chủng tộc cổ lão, cực kì mạnh mẽ.

Sức mạnh trong viên đá cũng bắt nguồn từ Nguyệt tộc.

Sức mạnh này đã vượt qua hiểu biết của chúng ta.

Cũng bởi vì vậy, kế hoạch của Chưởng môn mới có thể thuận lợi tiến hành.” Người phía trước Lục Thủy mở miệng giải thích.

Những người phía sau kia có chút hoang mang, nhưng theo thời gian trôi qua, bọn họ dần có ký ức.

Dường như đang nhớ lại tất cả.

Trên mặt từng người đều có chút đau khổ.

Bởi vì đã giết quá nhiều người, trong đó không thiếu đồng môn.

“Các người có thể giao lưu với tảng đá kia sao?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Những người này sẽ khôi phục, hẳn đương nhiên biết rõ.

Bởi vì đó là do hấn động tay động chân.

Chờ bọn họ nhớ lại hết rồi, thì sẽ đưa bọn họ lên đường.

“Có thể giao lưu không?” Người phía trước nhất lắc đầu:

“Chuyện này ta không biết, nếu như có thể giao lưu, vậy cũng chỉ có Chương môn có thể làm được.”

Lục Thủy gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Hắn chờ thêm một lát, đến khi tất cả mọi người đã gần như khôi phục, mới mở miệng nói:

“Có di ngôn không?”

Nghe được câu này, tất cả mọi người liền biết, bọn họ nên rời đi rồi.

Ngơ ngơ ngác ngác nhiều năm như vậy, nên đi rồi.

“Hi vọng người có thể tuân thủ điều đã chấp thuận.” Người phía trước nhất nhìn Lục Thủy nói.

Lục Thủy nhìn bốn phía, hấn nhìn tòa thành, sau đó quay đầu nhìn về phía những người phía trước này, nói:

“Tất cả mọi người đúng không? Bản tọa đáp ứng.”

Giọng nói của Lục Thủy vừa dứt, những người này liền dập đầu xuống đất.

“Chúng ta cũng không biết bản thân là đúng hay sai.

Chúng ta vốn không có ý nghĩ giết người.”

“Đúng vậy, chúng ta thực sự không có ý định sát hại bọn hấn.”

“Chờ đến khi biết được, chúng ta mới phát hiện chính mình đã phạm phải sai lầm lớn.”

“Thế nhưng chúng ta không có cách nào giải thích, cũng không thể nhận được sự tha thứ.”

Lục Thủy đứng lên, nói:

“Nhắm mắt lại, bản tọa mang các ngươi đi nhận lỗi.”

Những người kia sửng sốt một chút, sau đó nhắm mắt lại.

Trong chớp mắt, tất cả mọi người đều bị một ánh sáng bao trùm

Sau đó tan thành mây khói.

Lúc tiêu tán, trên mặt còn có sự giải thoát.

Dường như đã vừa lòng thỏa ý.

Lục Thủy không để ý, hấn cất bước đi về phía trước.

Tất cả những người phía trước đã tan thành mây khói.

Mà trong cổ thành, chút lửa thấp sáng phòng cũng bắt đầu bị dập tắt.

Tiếng bước chân cũng mất dần.

Chấp niệm tiêu tán, đã không còn cần ở trong quốc gia này nữa.

Lục Thủy luôn cho rằng đối phương sẽ hỏi sau đó có thể thành công trở thành Vĩnh Hằng Quốc Độ hay không.

Đáp án hấn cũng đã chuẩn bị.

Nhưng bọn họ lại không thèm để ý.

Lục Thủy rời đi, hai người Chân Võ cũng đuổi theo.

Những người khác của Kiều gia thì cung kính nhìn họ rời đi.

Không để ý đến bọn hấn, chẳng khác nào giúp bọn hấn vượt qua một kiếp, bọn hấn nào dám mở miệng đắc tội.

Chờ mấy người Lục Thủy rời khỏi thành, bọn hấn mới thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng an toàn rồi.

“Bảy người này quả thật là quá khủng bố, người của Ân Thiên tông thật đúng là không thể nhìn thấu được.” Có người cảm khái nói.

“Bảy người? Không phải có tám nguồn à?”

“Không phải có chín sao?”

“Các người có mù không vậy? Rõ ràng có 32 người.”

Lần này tất cả mọi người đều nhìn sang, dù nhìn thế nào cũng không thể ra 32 người được.

Là một thiếu nữ.

“Ta, ta đếm được rất rõ ràng.”

Kiều Thiên hơi kinh ngạc, vì sao lại chênh lệch nhiều như vậy?

Rốt cuộc là ai sai?

“Đừng nói nữa, có thể là do tinh thần chúng ta bị ảnh hưởng.

Trước trở về trị liệu đã.”

Trưởng bối ngũ giai đúng là kiến thức nhiều.

Đã ngay lập tức cảm thấy có thể trên người bọn họ có vấn đề.

Cái này có lẽ cũng là lí do những người kia sau khi ra ngoài sẽ phát điên.

Có lẽ những người đó còn cảm thấy mình là bình thường, cả thế giới mới bị điên.

Chuyện này thật đáng sợ.

—— ———

Trùng cốc.

Trên đại điện, các cường giả thế hệ trước tụ tập lại không ít.

Sắc mặt người đàn ông trung niên ở trên cùng vô cùng kém.

“Có thấy được nội dung bức thư không?”

Người đàn ông trung niên nhìn những người phía dưới, vẻ mặt âm trầm.

“Tử Y Thân Nữ này thật quá phạm, căn bản không hề để Trùng cốc chúng ta vào mắt. Cho nàng chút mặt mũi liền thật sự cho rằng mình rất mạnh sao?”

“Dựa vào sức mạnh mà nói, đối phương không phải vị Thần Nữ kia, hơn nữa theo quy tắc làm việc của vị Thần Nữ kia, đã tới, sẽ không đưa tin.”

“Ta rất muốn biết vì sao lại nổi lên xung đột? Ba người kia ngớ ngẩn vậy sao? Sao nhất định phải nổi lên xung đột vào lúc này?”

“Nói một chút xem nên làm gì đi.” Người đàn ông trung niên ở trên cùng mở miệng nói.

“Đối phương khả năng cao không phải vị Thần Nữ kia, không cần khách khí với nàng.” Có người lập tức nói.

“Người có quyền phát biểu trong miệng nàng là ai? Thật tôn trọng mình, vậy động thủ đi, nếu chẳng lẽ thật sự mang theo linh thạch đi chuộc người? Vậy mặt mũi Trùng cốc chúng ta đã hoàn toàn bị đối phương đặt dưới chân mà chà đạp rồi.”

Người đàn ông trung niên trên cùng cũng tỏ vẻ đồng ý.

Trên người hần ần ần có sát khí.

Từ lúc Trùng cốc bọn hần khai sáng đến nay, có lúc nào sợ hãi rụt rè như vậy?

Lúc trước nếu như sợ hãi rụt rè, thì sẽ có thành tựu như ngày hôm nay sao?

Sau đó người đàn ông trung niên này nhắm mắt lại, nhưng chỉ trong chốc lát, hần lại mở mắt ra.

Lần này, trên người hần thực sự tản ra sát khí.

“Là sau khi những lão gia hỏa như chúng ta già đi, bắt đầu sợ cái này cái kia. Tử Y Thần Nữ đã nhục mạ Trùng cốc chúng ta như vậy, vậy thì để nàng biết, thân là thế lực đỉnh cấp, Trùng cốc ta sẽ diệt Thiên Nữ tông dễ như trở bàn tay thế nào.” Người đàn ông trung niên đứng lên, nhìn mọi người phía dưới, nói:

“Đi thôi, chúng ta cùng đi một chuyến. Khiến Thiên Nữ tông biến mất.”

“Đã sớm nên như vậy, cái gì mà Thần Nữ hay không Thần Nữ, đối phương nếu có đủ thực lực, còn cần phải đưa tin sao?”

Chính là muốn chúng ta sớm đánh tới cửa.” Có người lập tức nói.

“Quả thật không thể chờ thêm nữa, đối phương đã không nể tình như vậy, chúng ta cũng không cần lưu thủ.”

“Cổ Thần thì không có gì, nhưng mặt mũi này, Trùng cốc chúng ta nhất định phải tranh.”

“Lâu lắm rồi không động thủ, tu chân giới cũng lâu rồi không nghe thấy danh tiếng của Trùng cốc.”

Từng cửu giai một đứng lên, trong số bọn họ, ít nhất đều có ba người mạnh hơn so với trước.

Những người này ra ngoài, có thể làm cho toàn bộ tu chân giới chấn động.

Không cần biết là Đạo Tông hay là Kiếm Nhất phòng, đều sẽ phải đề phòng toàn diện.

Đủ cho Tử Y Thần Nữ kia mặt mũi.

“Cần phải báo cho Lão tổ không?” Có người hỏi.

“Không cần, Lão tổ còn đang bế quan tu luyện, chút chuyện nhỏ này không cần phải báo cho Lão tổ.”

Không ai nói gì thêm nữa, tất cả đều dự định đi ra ngoài một chuyến.

...

Chương 962: Thần Nữ thật tiến về Trùng cốc, tuyết lớn đầy trời 2

Thần Nữ thật tiến về Trùng cốc, tuyết lớn đầy trời 2

Chân núi Lục gia.

“Sao người hôm nay vẫn chần dè thế? Thật nhàm chán.”
Cửu ngồi trên lưng dê nhìn Nhị Trưởng lão nói.

“Không phải rất thú vị sao?” Nhị Trưởng lão ném chút cỏ xanh sang.

Hai con dê lập tức lao vào tranh giành cướp giật ăn.

Đây chính là hai con dê Nhị Trưởng lão vẫn luôn nuôi.

Nhìn thì chỉ là dê bình thường.

“Đôn Phương Trà Trà chưa chơi bao giờ mới thấy vui, người đã lớn, chơi còn nhiều như vậy.” Cửu đạp chân nói.

Có điều dê cũng không phát hiện ra sự tồn tại của nàng.

“Vì sao người không bám vào trên người Thất?” Nhị Trưởng lão tùy ý hỏi một câu.

Theo lí mà nói, bám trên người Thất hẳn là tốt hơn.

“Không được.” Cửu trực tiếp lắc đầu, sau đó giải thích:

“Bởi vì nàng thấp hơn so với ta, cho nên nhỏ tuổi hơn ta.”

Nhị Trưởng Lão: “...”

Nàng phát hiện Cửu này rất khác nàng.

Có điều thực lực đối phương có chút vượt mức bình thường, nhưng nàng lại không cảm nhận được chút ác ý nào.

Không chỉ có như vậy, còn cho nàng một cảm giác kỳ quái.

Sau đó, nàng trực tiếp hỏi:

“Người đã từng gặp qua tổ tiên Lục gia chưa?”

“Người đoán ta đã gặp hay chưa?” Cửu hỏi ngược lại.

“Đã gặp qua.” Nhị Trương lão lộ tức đoán.

“Đoán lại.”

“Đã gặp qua.

“Đoán lại.”

“Đã gặp qua.”

“Người giống bố hay giống mẹ vậy?”

“Đều không giống, bọn họ đều cao hơn ta.”

“Chúng ta nói chút chuyện chính sự đi, Thiên Nữ tông, người còn nhớ rõ không?” Cửu nhảy dựng lên, đi đến bên cạnh Nhị Trương lão.

Nhị Trương lão ngồi xỏ xuống, rút ra hai cây cỏ, bình tĩnh nói:

“Thiên Nữ tông thì sao?”

“Thiên Nữ tông chọc phải Trùng cốc, hiện tại Trùng cốc đang dự định tới giết.” Cửu giơ tay vuốt lên khuôn mặt Nhị Trương lão, nói.

Vụt!

Lại một lần đập hụt.

“Thiên Nữ tông không phải có Tử Y Thần Nữ sao? Nàng không xử lý được?” Nhị Trương lão hỏi.

Sau đó ném cỏ sang cho con dê bên cạnh.

Hai con dê lập tức bỏ cỏ trong miệng, há mồm ăn chỗ cỏ được ném sang.

Bộ dáng cực kì thỏa mãn.

Dường như vừa được ăn mỹ vị nhân gian.

“Tử Y Thần Nữ?” Cửu suy nghĩ một chút, nói:

“Xử lý thì xử lý được, nhưng thực lực sẽ bị bại lộ.”

Nhị Trương lão không hiểu nhìn về phía Cửu, tiện tay giơ lên vỗ vào cái tay đang sờ đầu nàng.

“Ngươi không tò mò Tử Y Thần Nữ là ai à?” Thu lại tay, Cửu tò mò nhìn Nhị Trưởng lão.

“Có quan hệ với ta sao? Nhị Trưởng lão đứng lên đi đến bên cây.

Định lấy ít lá cây xem dê có ăn không.

Cửu đi theo sau Nhị Trưởng lão, chân nhấc cao cao:

“Chắc chắn có quan hệ, đối phương đã đứng vào vị trí của người. “

Nhị Trưởng lão nhìn Cửu một chút, bắt đầu hái lá cây:

“Có Thần Nữ dù sao vẫn tốt hơn là không, hơn nữa nghe nói Tử Y Thần Nữ cũng không có cái gì không tốt.”

“Ngươi không tò mò Tử Y Thần Nữ là ai sao?” Cửu dừng bước chân, hỏi.

“Liên quan tới ta sao?” Hái được lá cây, Nhị Trưởng lão hỏi lại Cửu.

“Ngươi biết nha.” Cửu cười nói.

Nhị Trưởng lão hơi kinh ngạc nhìn Cửu.

Nàng biết?

Trong số những người nàng biết, chỉ có một người có loại tu vi như vậy, nhưng đối phương chắc chắn sẽ không đi làm chuyện nhàm chán như thế.

Nhiều lắm chỉ là ý việc mình là tiền bối để dạy dỗ nàng.

“Không phải Ngung Hạ.” Cửu trực tiếp bác bỏ suy đoán của Nhị Trưởng lão.

Nhị Trưởng lão không nói gì.

Nàng thuận theo một thì Cửu sẽ được một tác lại tiền thêm một thước, nàng lại không có cách nào chạm vào Cửu.

“Đoán một người trong số những người bên cạnh ngươi đi.” Cửu cười, nói với Nhị Trưởng lão.

Dường như rất muốn Nhị Trưởng lão đoán thử một lần.

“Nàng bao tuổi?” Nhị Trương lão cảm thấy cần chút manh mối.

“19 tuổi.” Cửu nói.

“Không thể nào.” Nhị Trương lão vô thức mở miệng.

Sao lại có thể như vậy được?

19 tuổi?

19 tuổi dám một mình đối đầu với Trùng cốc?

So với Lục Thủy còn đặc biệt hơn.

Mà Lục Thủy đã 20 tuổi rồi.

Nghĩ đến Lục Thủy, trong nháy mắt, Nhị Trương lão đột nhiên sững sờ.

Lục Thủy đặc biệt đến cực hạn, mạnh đến khiến cho người ta hoài nghi.

Mà Lục Thủy lại muốn cưới một người bình thường....

Trong nháy mắt tiếp theo, Nhị Trương lão có rất nhiều suy nghĩ, Mộ Tuyết thân là người bình thường, ở không gian của Nhược Thủy Tam Thiên lại không chịu chút ảnh hưởng nào.

Trước đó tưởng rằng là do Lục Thủy, hiện tại xem ra là không phải.

Mộ Tuyết, 19 tuổi.

“Nghĩ đến rồi?” Cửu bay lên, ngồi giữa không trung nhìn Nhị Trương lão:

“Có bất ngờ không, có kinh ngạc không?”

Có phải đã thiếu đi niềm vui tự mình phát hiện ra rồi không?”

Nhị Trương lão lúc này thật sự không muốn nói chuyện, thế nhưng có một số việc lại không thể không hỏi:

“Nếu đúng như vậy, Mộ Tuyết thật ra còn mạnh hơn, đặc biệt hơn cả Lục Thủy?”

“Không phải, mặc dù thoạt nhìn thì là như vậy, nhưng theo phản ứng của thiên địa, Lục Thủy mới là mạnh nhất, đặc biệt nhất.” Cửu cũng có chút nghi vấn:

“Nhưng cụ thể là dạng gì, ta không nhìn thấy.

Đôi vợ chồng này khiến ta cảm thấy rất kỳ quái, có lẽ qua một thời gian ngắn nữa sẽ thấy rõ tất cả.

Trước mắt thì không có khả năng.”

“Hai đứa nó có biết khả năng của nhau không?” Nhị Trương lão lại hỏi.

“Nửa nọ nửa kia đi.” Cửu nói.

“Có ý gì?”

“Cụ thể ta không rõ, đại khái là tình thú của đôi tình nhân đi.”

Nhị Trương lão không nói gì.

Dựa vào tình huống lần đầu Lục Thủy đi từ hôn, Lục Thủy là không biết, nhưng cuối cùng lại không từ hôn, hơn nữa còn lớn giọng ra mặt vì Mộ Tuyết.

Trong lúc đó chắc chắn đã xảy ra chuyện gì.

Lục Thủy muốn cưới Mộ Tuyết, Mộ Tuyết cũng muốn gả cho Lục Thủy.

Hai người đều giả vờ phé, ăn ý dị thường.

Một người thật lòng muốn cưới, một người thật lòng muốn gả.

Duyên phận cứ như đã định trước một đời cùng nhau.

Nhưng đến Cửu cũng không thể nhìn thấy vấn đề, nàng cũng không cách nào đoán ra đáp án cuối cùng.

Chỉ có thể đợi có đủ manh mối.

Có điều cũng không cần quá để ý, bởi vì hai đứa đều không chút nào ghét bỏ chuyện thành hôn.

Nhưng đều mạnh như vậy, làm sao sinh con đây?

“Chuyện con cái người không cần lo lắng.” Cửu nói thẳng.

“Vừa rồi nói bại lộ thực lực là có chuyện gì xảy ra?” Nhị Trương lão không tiếp tục hỏi vấn đề kia nữa.

“Lục Thủy không biết thực lực cụ thể của Mộ Tuyết, hẳn quyết định khiêu chiến một lần, nhưng lại không xác định được mình có đủ mạnh hay không.

Cho nên hẳn để Trùng cốc đi trước một chuyến để thăm dò.” Cửu vẻ mặt xem trò vui nói.

Lục Thủy quá phách lối.

Đương nhiên, hẳn chưa từng ở chỗ nàng mà phách lối.

“Hôm nay Lục gia sẽ không việc gì chứ?” Nhị Trương lão hỏi.

Cửu cười cười nhìn Nhị Trương lão, nói:

“Tuyệt đối không có việc gì.”

Nhị Trương lão đem lá cây đi tới cạnh dê, sau đó thả xuống.

Lá cây còn chưa rơi xuống đất, hai con dê đã bắt đầu tranh lá cây ăn.

Như đĩa bánh rơi từ trên trời xuống vậy.

“Đã lâu rồi không ra ngoài.” Nhị Trương lão quay người nhìn ra phía ngoài Lục gia, sau đó bước ra một bước:

“Đi ra xem một chút đi.”

Nhị Trương lão biến mất tại chỗ.

Sau khi Nhị Trương lão biến mất, hai con dê hơi sừng sốt, sau đó không biết nên tiếp tục ăn cỏ hay nên trở về.

Bọn chúng cảm thấy lúc này hẳn là nên trở về.

Đột nhiên, một trận gió thổi tới.

Trong nháy mắt tiếp theo, hai con dê lại vùi đầu vào ăn gì đó, hoàn toàn không có suy nghĩ rời đi.

Đến tận khi cơn gió kia xuất hiện lần nữa, bọn chúng cũng không dám ngẩng đầu lên.

Ăn, ăn đến đêm lại nói.

...

Trùng cốc.

Bọn hắn đang định xuất phát.

Đi để Tử Y Thần Nữ mở mang kiến thức một chút, xem cái gì gọi là thế lực đỉnh cấp.

“Trực tiếp đi qua, hay một đường bay qua?” Có người hỏi.

“Bay đi, khiến cho đối phương trải nghiệm cảm giác tuyệt vọng một chút.”

“Trực tiếp mở cổng không gian đi qua, giết người trở tay không kịp không tốt sao?”

“Cũng không có gì khác biệt.”

“Trực tiếp đi qua để chiếm tiên cơ đi.”

“Một đám thất giai còn muốn nói chuyện tiên cơ sao?”

Hai người tranh chấp không thôi.

Lúc này lại có người mở miệng:

Bay qua đi, cho Tử Y Thần Nữ thời gian, giết người luôn thì không có ý nghĩa.”

Sau khi có quyết định, bọn hắn liền định rời đi.

Chỉ là đang chuẩn bị xuất phát thì lợi bất chợt có tuyết rơi.

Chương 963: Thần Nữ thật tiến về Trùng cốc, tuyết lớn đầy trời 3

Thần Nữ thật tiến về Trùng cốc, tuyết lớn đầy trời 3

“Tuyết rơi?” Một vị tiên tử nhìn lên bầu trời, hơi kinh ngạc nói:

“Chỗ này của chúng ta không có tuyết, sao lại đột nhiên có tuyết rơi?”

Rất nhanh sau đó, bọn hắn phát hiện tuyết càng rơi càng lớn, càng rơi càng nhanh.

Chỉ trong phút chốc, bọn hắn lập tức phát hiện tuyết này có chỗ không đúng.

“Là địch.” Người đàn ông trung niên cầm đầu lập tức nói.

Tuyết này đối với hắn có chút quen thuộc.

“Hy vọng là ảo giác.”

Trong chớp mắt, toàn bộ Trùng cốc đều cảnh giác.

Lúc này, cơn trùng của Trùng cốc đều có chút bất an, giống như sắp xảy ra đại nạn gì vậy.

Mắt đất bắt đầu đóng băng.

Rừng cây cũng bắt đầu bị băng tuyết bao trùm.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Tất cả mọi người đều hoang mang.

Tình huống này không thích hợp.

“Không đến mức đó chứ?” Có người từng nhìn thấy cảnh tượng tương tự, so với trước đó còn khủng bố hơn.

“Cái gì không đến mức?”

“Thần Nữ?”

Nghe được hai chữ này, tất cả liền ngậy cả người, không phải tên là Tử Y Thần Nữ sao?

Lúc ra sân không phải là Tử Khí Đông Lai sao?

Bọn họ lúc này mới phản ứng kịp, là một Thần Nữ khác.

Trong nháy mắt, tất cả đều có chút khẩn trương.

“Phải hay không, đi xem một chút là biết.” Người đàn ông trung niên cau mày, hấn trực tiếp đi về phía trước Trùng cốc.

Dự cảm không rõ trong lòng càng ngày càng nặng.

Cuối cùng vẫn chọc phải sao?

Rất nhanh sau đó, mấy người bọn họ đã xuất hiện phía trước Trùng cốc.

Tuyết lớn đầy trời, toàn bộ rừng cây đều đã đóng băng.

Lúc này, một tiếng bước chân từ xa đột nhiên vang lên.

Một đám lão tiên bối của Trùng cốc đồng loạt nhìn sang.

Người xuất hiện đến cùng là ai, xem sẽ biết.

Có điều sau khi tập trung quan sát, bọn hấn lại thấy được từ trong tuyết lớn có một người khác đi tới.

Là một cô bé.

Chân đi ủng màu trắng, toàn thân áo trắng, tóc đen tung bay trong gió.

Trong tay nàng cầm một cái ô giấy màu trắng, để tựa nhẹ trên vai, giống như một đóa trẻ bung ô che tuyết.

Nàng bước từng bước một hướng về phía Trùng cốc.

Nhưng bọn họ lại không thể thấy rõ dung mạo của đối phương.

Có điều, không cần phải thấy rõ.

Chỉ cần nhìn thấy một màn này, tất cả mọi người đều biết người tới là ai.

“Thần Nữ.” Sắc mặt người đàn ông trung niên cầm đầu cực kỳ khó coi.

Đối phương từng bước một tới gần, tạo cho hấn áp lực đến khó mà nghiêng mình.

“Cửu giai Chứng Đạo? Nàng không phải đại đạo giả.” Có người nói.

Người đàn ông trung niên trừng mắt nhìn người vừa nói, lớn tiếng:

“Đi mời Lão tổ, nhanh.”

Không có ai rõ ràng hơn về sự đáng sợ của Thần Nữ so với hần.

Cửu giai Chứng Đạo?

Hần cũng là cửu giai Chứng Đạo, nhưng trong nháy mắt khi nhìn thấy Thần Nữ, hần biết, bản thân hoàn toàn không phải đối thủ của nàng.

Nhất định phải để Lão tổ ra tay.

‘Thật đúng là sợ điều gì sẽ gặp điều đó, hi vọng là không có quan hệ với Tử Y Thần Nữ của Thiên Nữ tông.’

Nhưng tất cả mọi người cũng không ngốc, bọn hần vừa định đi diệt Tử Y Thần Nữ thì vị này đến.

Nói không liên quan, ai tin?

“Một mình ngươi đánh thắng được bọn họ sao?” Cửu đi bên dưới ô của Nhị Trưởng lão, tò mò hỏi.

Đúng vậy, người tới chính là Nhị Trưởng lão của Lục gia, Lục Hữu Đình.

“Không phải ngươi biết tất cả mọi chuyện à?” Nhị Trưởng lão bình tĩnh nói.

“Nhìn trước sẽ không thú vị, ngươi cảm thấy đánh thắng được sao?”

“Thử một chút, cũng không biết bọn hần đã tiến bộ bao nhiêu.”

Vẻ mặt Nhị Trưởng lão không thay đổi, dường như không hề để Trùng cốc vào mắt.

Nhị Trưởng lão từng bước một đi tới, mỗi một bước đều rút ngắn một khoảng cách rất dài, tận đến khi nàng xuất hiện ở phía trước Trùng cốc.

Thoáng một cái, nàng đã nhìn thấy những người kia.

Quả thực đều rất mạnh.

Bên trong thế lực đỉnh cấp chính là khác biệt.

Có nhiều cường giả như vậy.

“Nghe nói, các người muốn đi xa nhà một chuyến?” Tiếng nói của Nhị Trương lão truyền ra.

Chưa có khí tức áp chế, nhưng cả đám đã cảm nhận được hàn ý.

“Thần Nữ.” Người đàn ông cầm đầu lập tức cung kính nói.

“Bên trong khảng định có hiểu lầm gì rồi, để ta điều tra một chút, ta chắc chắn sẽ cho Thần Nữ một đáp án hoàn hảo.”

Nhị Trương lão nhìn đối phương một chút, sau đó duỗi một ngón tay ra, đè xuống.

Ầm!

Sức mạnh cường đại trong nháy mắt bộc phát.

Mà người cảm thụ sâu sắc nhất chính là người đàn ông trung niên kia.

Trong nháy mắt khi Nhị Trương lão đưa tay ra, hàn liên trực tiếp kích hoạt toàn bộ năng lực.

Một giây sau hàn liên cảm nhận được, phong bạo giáng lâm.

Ầm!

Ầm!

Chát~

Có điều cũng chỉ là độ sức trong chốc lát.

Cùng với đó là cảnh người đàn ông trung niên bị đánh bay, phun ra một ngụm máu tươi.

Chênh lệch này khó mà bù đắp được.

Người đàn ông trung niên có chút hoảng sợ.

Hắn có cảm giác đang đối mặt với mình không phải người cùng giai, mà là Lão tổ.

Chuyện này quá đáng sợ, ban đầu là như vậy, hiện tại cũng như vậy.

Đối phương đơn giản không hề tuân theo quy củ.

“Nếu như là Trùng cốc chúng ta mạo phạm trước, chúng ta chắc chắn sẽ nói lời xin lỗi với Thiên Nữ tông.

Xin nghe lời giải thích của bọn ta, đúng là trước đó ta không biết. Người đàn ông trung niên một lần nữa mở miệng.

Nhị Trưởng lão lườm đối phương một chút, bình tĩnh nói:

“Được rồi, Lão tổ các người đã đi ra, rút lui đi.

Lúc này Nhị Trưởng lão vẫn đang che ô, xung quanh không ảnh hưởng chút nào tới nàng.

“Chờ người tấn thăng đại đạo, liền có thể trực nghiệm ép ép Trùng cốc.

Xác suất lớn là không khác lắm so với Đau Răng Tiên Nhân, cũng chính là năm đệ tử cấp độ loại kia của Kiếm Nhất.” Cửu nói.

Nhị Trưởng lão phát tay, trong nháy mắt, sức mạnh cường đại quét về phía Trùng cốc.

Khiến cho những người kia khó lòng chống cự.

Không chỉ có vậy, có vài người còn trực tiếp bị trọng thương.

Thần Nữ khùng bố đến cực hạn.

Bọn hắn thế mà còn muốn giết nàng, hôm nay có thể sống sót hay không còn là vấn đề.

“Yếu như vậy? Kiếm Nhất là giống với Đại Trưởng lão đi, mà ngũ đại kiếm tu là chỉ đệ tử của Kiếm Nhất.” Nhị Trưởng lão thả tay xuống, hỏi.

“Không cần nghĩ như vậy, đối theo hướng khác.

Loại cảnh giới Tiểu Vô Vi đó, sau Viễn Cổ, chưa từng xuất hiện người thứ hai.

Không, phải nói sau khi bản thân ngã xuống, cũng chỉ có một vị như thế.

Mà đạt tới loại cảnh giới đó trong ngũ đại kiếm tu, cũng chỉ có năm người bọn hắn.

Nghĩ như vậy thì người hắn biết thiên phú của bản thân cao bao nhiêu rồi đi. Cửu nói.

“Kia không phải là Đau Răng Tiên Nhân sao?”

Nàng nhìn về phía trước, phát hiện đối phương cũng sắp có đáp án.

“Đau Răng Tiên Nhân chính là nhân vật thuộc thời đại ta, hắn thế nhưng lại là con cưng của thời đại.”

“Loại cảnh giới đó của Đại Trưởng lão, ở thời kỳ Viễn Cổ được mấy người? Hoặc là nói lúc người chưa mất.” Nhị Trưởng lão đột nhiên tò mò hỏi lại.

“Mười người, đang sợ không?”

Thời đại kia cực kỳ tươi sáng, đó là thời đại rực rỡ nhất mà ta từng thấy.” Trong ánh mắt Cửu mang theo hồi ức.

Nhị Trưởng lão không tiếp tục hỏi.

Thời kỳ Viễn Cổ thật sự là không đơn giản.

Lão tổ của Trùng cốc đi từ bên trong ra, hắn nhìn băng thiên tuyệt địa quen thuộc, nhất thời hơi kinh ngạc.

Đám cháu kia lại làm cái gì rồi?

“Mẹ nó, chính là không muốn tốt việc tốt số đúng không?”

Nhưng khi hắn phát hiện đối phương chỉ là Cửu giai Chứng Đạo, cảm thấy không nhất định thất bại.

“Thần Nữ? Đã nhiều năm như vậy mà vẫn như cũ, xem thường Trùng cốc bọn ta sao?” Lão tổ Trùng cốc mắt lạnh nhìn Nhị Trưởng lão.

“Đại Đạo Thiên Thành?” Nhị Trưởng lão nhìn đối phương, nhẹ nhàng nói:

“Gần đây muốn đi xem một chút xem mình và Đại Đạo Thiên Thành có bao nhiêu chênh lệch.”

Giọng nói vừa dứt, Nhị Trưởng lão liền bước ra một bước, đi thẳng lên trời cao.

Sau đó một chưởng vỗ xuống.

Trong chớp mắt, thiên địa đan dệt ra thành một phần hoa văn đại đạo, bàn tay không lồ trong nháy mắt ép về phía Trùng cốc.

Lão tổ Trùng cốc không sợ hãi, vọt thẳng ra.

Năm đó hấn bại, lần này, hấn muốn thắng.

Ầm!!!

Sức mạnh đại đạo xen lẫn, lực lượng đáng sợ đến cực hạn nháy mắt quét sạch tất cả mọi thứ xung quanh.

Đám người Trùng cốc không dám có chút khinh thường.

Bọn họ lập tức kết đại trận, để tránh sức mạnh này phá hư Trùng cốc.

Ầm!

Ầm !!

Ầm!!!

Sức mạnh thiên địa xen lẫn, khí tức đại đạo khuếch tán.

Người của Trùng cốc đều cúi đầu, không dám quan sát.

Vài người dám nhìn, trong lòng đã có chút hối hận.

Đây quả thật là tai bay vạ gió.

Sớm biết đối phương sẽ đến, sớm biết đối phương còn để ý Thiên Nữ tông, bọn hấn chắc chắn sẽ không có ý nghĩ gì.

Đáng chết.

Ba tên ngớ ngẩn kia rốt cuộc đã làm gì, khiến cho đối phương trực tiếp động thủ vậy?

Một chút chuyện nhỏ cũng không làm được.

Đang chống đỡ đại trận là người đàn ông trung niên, hẳn cảm thấy chút nữa bản thân chắc chắn sẽ bị Lão tổ chất vấn.

Hi vọng Lão tổ còn có cơ hội chất vấn hẳn.

Nếu không...

Trùng cốc cũng không còn là thế lực đỉnh cấp nữa.

Vì chút việc nhỏ như vậy mà khiến Trùng cốc bị hủy, hẳn cảm thấy mình cũng đúng là ngớ ngẩn.

Chương 964: Ta chính là ánh sáng duy nhất 1

Ta chính là ánh sáng duy nhất 1

Trên dưới Trùng cốc đều có chút khản trương.

Bọn hắn cúi đầu, không dám xem xét.

Có thể nhìn được loại giao chiến cấp bậc này, không nhiều.

Cố chấp nhìn, chính là tự tìm chết.

Có điều rất nhiều đệ tử Trùng cốc cảm thấy không hiểu sao Trùng cốc lại thành ra như này.

Trước đây rõ ràng là Trùng cốc đi bắt nạt người khác.

Thế nhưng tháng này đã liên tục bị đánh lên cửa hai lần.

Cái này...

Có chút khó tin.

Mà người đàn ông trung niên, thân là người đứng đầu chỉ sau Lão tổ, trong lòng đang cực kì sốt ruột.

Hắn mặc dù không cách nào tham gia chiến đấu, nhưng hắn biết, Lão tổ đang ở thế yếu.

Giống như vô số thiếu niên vào lần đầu gặp Thần Nữ, rõ ràng cảnh giới còn cao hơn một chút, nhưng chính là đánh không lại đối phương.

Đều đã đến cấp bậc Đại Đạo Thiên Thành, sao có thể tùy tiện vượt cấp như vậy được?

Cố Chính Phong cảm thấy, Thần Nữ của Thiên Nữ tông này không chơi nổi.

Đương nhiên, mồ hôi lạnh của hắn đang không ngừng chảy.

Lần này rốt cuộc là tại ai?

Không cần phải nói, chính là ba người kia.

Thật đúng là đáng chết, toàn bộ tông môn đã bị bọn hắc hại
thảm rồi.

Đến nhà thăm hỏi còn không biết lễ phép?

Lễ phép một chút đã không đến mức này.

Ầm!!!

Lúc này, trời đầy vang lên tiếng động dữ dội.

Băng tuyết bao trùm một vùng lớn vỡ nát, côn trùng của
Trùng cốc cũng vì vậy mà chết không ít.

Một vài đệ tử thậm chí còn ngất đi.

Khí tức đại đạo như thác nước tràn từ trên chín tầng trời
xuống.

Lão tổ thật mạnh.

Cố Chính Phong cảm khái.

Không mạnh, bọn hắc đã sớm mất mạng.

Ầm!!!

Bất chợt, một vệt sáng lao về phía bọn hắc bên này.

Ầm!

Va chạm mạnh khiến mặt đất phá toái, để lại một cái hố
sâu.

Nhóm người Cố Chính Phong cũng bị đánh ra xa.

Ở phía trước, sức mạnh đại đạo vẫn đang tàn phá bừa bãi.

Bọn hắc nhất thời không dám áp sát quá gần

Cũng không phải là sợ sức mạnh kia, mà là sợ bị cuốn vào
trận chiến.

Đó mới thật sự là muốn mạng.

Không bao lâu sau, sức mạnh đại đạo bắt đầu tiêu tán.

Cả đám người Trùng cốc đều nhìn về phía hố sâu.

Bọn hắc có một dự cảm bất thường.

Nếu như trong này là Lão tổ của bọn hấn, vậy nghĩa là Trùng cốc có thể sẽ phải nhận đả kích cực lớn.

Mà những người như bọn hấn, không nhất định có thể sống sót.

Mà nếu như là Thần Nữ, vậy...

Trùng cốc đại khái sẽ không còn.

Tóm lại, từng người bọn hấn đều mặt xám như tro, căn bản không biết nên làm thế nào.

Vì sao bọn hấn luôn trêu chọc phải người không nên chọc chứ?

Cổ Chính Phong hồi hận.

An nhàn lâu, ngồi trên vị trí cao lâu, khiến sự tự tin của hấn tăng cao.

Rất nhanh sau đó, bọn hấn đã thấy rõ, trong cái hố to, là Lão tổ của bọn hấn đang quỳ một chân trên đất.

Trên người có vài vết thương.

Nhưng dù đã bị thương, sức mạnh quanh thân lão vẫn đang tăng lên, căn bản không ai có thể lại gần.

Đại Đạo Thiên Thành và Cửu giai Chứng Đạo căn bản không cùng một cấp độ.

Nhưng lại luôn có người phá đi cảm giác tầng thứ này.

“Cảm giác không kém quá nhiều.” Một cô bé che dù đáp xuống bên rìa hố to.

Nàng nhìn người ở bên trong, vẻ mặt bình tĩnh ung dung.

Giống như chưa từng động tay qua.

“Nếu như ta chịu liều mạng, ngươi chưa chắc đã thắng ta đâu.

Uy năng của Đại Đạo Thiên Thành, chắc chắn vượt qua ngươi.” Lão tổ của Trùng cốc nhìn chằm chằm vào Nhị Trương lão, vẻ mặt không cam tâm.

Bản thân là Đại Đạo Thiên Thành, thế mà lại thua.

Còn muốn lão thăng cấp đến mức nào mới có thể thăng?

Đời này còn thăng được nữa sao?

Lão biết, Đại Đạo Thiên Thành đã là cuối cùng, căn bản không thể tiến thêm được nữa.

Nhưng người khác làm thế nào để tiến thêm một bước ở Đại Đạo Thiên Thành, lão không biết.

Có thể đi đến một bước này, phải nói là rấy có tố chất.

Cứ như vậy thua, lão có chút không chịu được.

Đối phương mới Cửu giai Chứng Đạo, vậy nếu là Nhập Đạo Thiên thành thì còn đánh thế nào?

“Người nói đúng, Đại Đạo Thiên Thành quả thật có chút khác biệt, ta dù có thể giao thủ với các người, nhưng giết thì xác thực sẽ có chút khó khăn.”

Nhị Trưởng lão gật gật đầu.

Đại Đạo Thiên Thành quả thật rất khó đánh

“Trùng cốc các người còn có không ít tài nguyên đúng không? Nhiều như vậy, nhớ chia hai phần ra ngoài.”

Nói xong, Nhị Trưởng lão liền che ô, quay người rời đi.

Tuyết lớn vẫn còn rơi, mà thiếu nữ cầm ô kia đã dần biến mất trong tuyết.

“Người... người là đang nằm mơ sao, hai phần?”

Sao người không cần nhiều lên?

Cho người mặt mũi đúng không?”

Lão tổ của Trùng cốc găm thét với đất tuyết.

Mà vừa lúc này, bầu trời xuất hiện một vết nứt, từ trong đó xuất hiện một thanh kiếm.

Kiếm này mang theo ánh sáng rơi xuống phía Lão tổ Trùng cốc bên này.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy kiếm, Lão tổ Trùng cốc nói không ra tiếng, cả người ngò liệt trên mặt đất.

Trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Toàn thân lạnh run.

Mà kiếm này rơi xuống rất nhanh.

“Ta ta ta ta, ta nói là, hai hai hai phần không đủ, ta muốn muốn cho cho cho, cho ba phần.

Thật thật thật, tin tin tin ta a!!!”

Keng!

Kiếm rơi xuống đất.

Có điều cũng không xảy ra bất cứ chuyện gì.

Cái vốn rơi xuống bên cạnh Lão tổ Trùng cốc chỉ là một thanh linh kiếm cực kỳ bình thường.

Có thể tìm thấy ở khắp nơi

Nhưng mà Lão tổ Trùng cốc lại có cảm giác như mình vừa trở về từ cõi chết.

Lão tê liệt ngã sụp xuống đất, vội vàng hít thở, giống như đã rất lâu rồi chưa được hít thở không khí trong lành như vậy.

Một lát sau, Lão tổ Trùng cốc đứng lên, khí tức toàn thân tàn phá bừa bãi.

Sức mạnh đại đạo quét sạch tứ phương.

Hắn quay đầu nhìn Cố Chính Phong, vẻ mặt âm trầm:

“Cố Chính Phong, người mẹ nó rốt cuộc đã làm gì?

Người muốn chết thì cứ nói rõ, lão tử tức đưa người đi chết.

“Lão tổ, không phải như ngài nghĩ đâu.” Lúc này, Cố Chính Phong trực tiếp quỳ gối nhận tội trước mặt Lão tổ Trùng cốc.

Lão tổ trở về từ cõi chết, nếu như lão không quay về được.

Àm!

Cố Chính Phong bị một bàn tay đập bay, Lão tổ Trùng cốc khó mà ngăn được phần nộ, nói:

“Lão tử đã bị sỉ nhục thành dạng này, ngươi còn mẹ nó nói với ta là không phải như ta nghĩ?”

Có quan trọng không?

Lão tử bị đánh, ngươi có biết không?”

Bốp !

Lại một cái tát.

“Lão tử còn bị đe dọa, ngươi biết không?”

Bốp!

Cổ Chính Phong lại bay.

“Lão tử còn mất mặt nữa, ngươi biết không?”

Bốp!

Mặt Cổ Chính Phong đã lệch hẳn đi.

“Đổi thành người khác, lão tử đã đánh cho ra bã rồi.”

Cổ Chính Phong ngã xuống đất.

Lại bò dậy quỳ gối trước mặt Lão tổ Trùng cốc, không dám lên tiếng.

Trùng cốc nhìn Cổ Chính Phong, cảnh cáo nói:

“Cổ Chính Phong, đây là lần cuối cùng.

Nếu như ngươi lại chọc vào đám biến thái kia, lão tử... lão tử sẽ chạy trốn.

Ngươi tự đổi mặt đi.

Về sau lão tử cũng sẽ không quản chuyện của Trùng cốc nữa.

Ngươi mẹ nó tự đi mà tặng đầu người.”

Nghe được câu này, Cổ Chính Phong liền sợ hãi:

“Lão tổ, ngài đừng như vậy, Trùng cốc là một tay ngài dựng nên, không có ngài sẽ không có Trùng cốc.”

“Không, tiếp theo đây Trùng cốc sẽ không có ta nữa.

Mấy tháng.

Mấy tháng đi.

Lão tử đứng trước loại tình huống này hai lần.

Lão tử không chơi được nữa rồi.” Lão tổ Trùng cốc rất mệt tâm.

“Lão tổ...”

Những người khác cũng lập tức quỳ xuống, việc này thật sự không phải lỗi của bọn hắn.

“Cút hết cho ta.”

Sức mạnh cường đại quét sạch bốn phương tám hướng.

Nhóm người Cố Chính Phong bị sức mạnh công kích, từng người một phun ra một miệng máu tươi.

Chờ xung quanh lắng lại thì đã không còn thấy bóng dáng Lão tổ.

Có điều mọi người đều biết Lão tổ lại đi bé quan.

Lúc này, Cố Chính Phong lạnh mặt nhìn những người khác.

Khí tức sức mạnh dần hiện ra.

Tất cả mọi người: “...”

...

Chương 965: Ta chính là ánh sáng duy nhất 2

Ta chính là ánh sáng duy nhất 2

“Có vài người thích lo chuyện bao đồng thì phải?” Nhị Trương lão nhìn về phía sau nói.

“Yên tâm đi, chỉ là lo lắng cho người thôi, hấn cũng không biết ta tồn tại.” Cửu đi bên cạnh Nhị Trương lão, tò mò hỏi:

“Có muốn ta dạy dỗ người trong khoảng thời gian này không?”

Biết đâu có cơ hội sờ đến cảnh giới của Đại Trương lão.”

“Không có hứng thú.” Nhị Trương lão nói thẳng.

“Người từ nhỏ đến lớn đều là Đại Trương lão dạy dỗ, sao lại không thích hấn đến vậy chứ?” Cửu tò mò hỏi.

“Lục Thủy có thích Tam Trương lão à?” Nhị Trương lão lấy từ trong túi ra một viên thuốc, cho vào trong miệng.

“Rất thích mà, trên người còn có ảnh của Tam Trương lão, không có việc gì còn đem ra bán một chút.”

“...”

Nhị Trương lão không nói gì, sau đó một bước biến mất tại chỗ.

Trở về tiếp tục chăn dê.

Bên trong Nguyệt Chi Quốc Độ, Lục Thủy vẫn luôn nhìn về chân trời.

Hắn hiện tại uy năng che trời.

Nhưng sao lại cứ có cảm giác có người muốn hại hấn?

“Thế giới này tốt với ta giống có không ít ác ý.

Trong tình huống bình thường, thế giới tuyệt đối không có lá gan này, có phải Cửu đã làm chuyện gì uy hiếp đến ta rồi hay không?”

Hắn cảm thấy trên đời này nếu có tả hữu thế giới người, vậy đó nhất định là Cửu.

Con đường hắn và Mộ Tuyết đi là khác nhau.

Chỉ có Cửu mới có thể ảnh hưởng tới thiên địa như vậy.

“Hy vọng chỉ là ảo giác.”

Cửu đã mất nhiều năm như vậy, chút quyền năng đó cũng không làm được bao nhiêu chuyện.

Vẫn là nên chú ý Mộ Tuyết đi.

Người có thể uy hiếp hắn, chỉ có Mộ Tuyết.

Những người khác không được.

Cha mẹ và Trương lão thì coi như xong, những trưởng bối này rất ít quản hắn.

Tam Trương lão cũng là người có lý có cứ, mặc dù sắc mặt như đòi nợ kia lúc nào cũng muốn tăng tiền, nhưng tuyệt đối là người giảng đạo lý có căn cứ.

Mộ Tuyết thì không nói đạo lý.

Người giảng đạo lý với nàng, nàng cùng người đàm luận tình cảm.

Người đàm luận tình cảm với nàng, nàng lại giảng đạo lý với người.

Người hỏi nàng muốn giảng đạo lý hay đàm luận tình cảm, nàng liền rung rung nước mắt nhìn người, vô cùng ủy khuất.

Cuối cùng...

Mộ Tuyết đều đúng.

Sau đó Lục Thủy không nghĩ nhiều nữa, mà đem sự chú ý đặt lên Nguyệt Chi Quốc Độ.

Hắn lúc này đã đi ra khỏi cố thành.

Xung quanh vẫn còn lưu lại chút khí tức sức mạnh, nhưng không hề nhìn thấy bất kì ai, hoặc là mất kỳ sức mạnh hay dấu vết hư hại nào.

Hắn là sức mạnh của Nguyệt tộc đã giúp tròng này tự khôi phục lại.

Không bao lâu sau, Lục Thủy đi tới phía trước một màn sương mù.

Nhìn không rõ đường đằng trước.

Nhưng bên trong lại như có sức mạnh gì đang tràn ra ngoài.

Hắn là có người bên trong động thủ.

“Đông Phương đạo hữu, nhìn bên kia đi.” Lúc này, Kiếm Khởi đột nhiên nói.

Hắn chỉ vào một hướng đằng xa.

Bên kia dường như có một đầu đường nhỏ.

“Qua xem chút đi.” Lục Thủy đi về phía con đường nhỏ.

Đi thẳng mãi cũng không thấy cái gì thú vị, trước xem cái khác một chút đi.

Có lẽ có thể tìm thẳng tới viên đá kia.

Hắn muốn biết rõ tình huống của tảng đá trước khi nhúng tay vào chuyện ở đây.

Về phần giải thoát.

Nhìn thấy mọi người thì giúp giải thoát một người đi.

Về phần giải thoát con đường nhỏ phí trước đương nhiên sương mù, giống như tiến vào bên trong xong sẽ không còn tồn tại nữa.

Nhưng ở trước mặt Lục Thủy, đây đều là trang trí.

Hắn bước một bước ra, toàn bộ sương mù bắt đầu quay cuồng.

Rất nhanh, con đường dưới chân bắt đầu kéo dài, cảnh vật xung quanh cũng dần lộ ra.

Lục Thủy nhìn con đường nhỏ, phát hiện nơi nó dẫn tới là một mảnh hư vô.

“Đi thôi.”

Lục Thủy bước một bước ra, những người khác cũng định bước theo.

Nhưng bọn họ còn chưa kịp cất bước thì lại phát hiện mình đã đang đứng trước một cái sân nhỏ rồi.

Đám người: “...”

Xảy ra chuyện gì rồi?

“Các người đi quá chậm, ta mang các người đi một đoạn đường.” Giọng nói bình tĩnh của Lục Thủy vang lên.

Đoạn đường này quá dài, hẳn không có ý định lãng phí thời gian đi bộ.

Mộ Tuyết còn ở bên ngoài, hẳn cũng không thể trì hoãn thêm được.

“Bên trong không có gì nguy hiểm, vào xem trong đó có cái gì.” Lục Thủy nói.

Lúc này, bọn người Chân võ mới đi vào bên trong.

Cửa chính của sân mở, nhóm người Sơ Vũ cũng có thể tùy ý tiến vào.

Sau khi những người này đi vào, Lục Thủy mới cất bước đi theo.

Sân bên trong giống với sân nhỏ của một nhà cấp bốn.

Năm người Kiếm Khởi sau khi tiến vào đều tự tìm một chỗ để kiểm tra.

...

Tâm Hỏa Cổ Phật đi trên đường, xung quanh hẳn toàn là sương mù

Đường phía trước cũng khó thấy rõ.

‘Nơi này đã tuần hoàn rất nhiều năm, hơn nữa còn có sức mạnh của Nguyệt tộc.

Dù ta đã khôi phục được không ít sức mạnh, muốn trực tiếp tìm tới trung tâm của chỗ này cũng không có dễ như vậy.

Khó trách Minh Vương Cổ Phật lại không rời khỏi Nguyệt Quốc Chi Độ.

Nhưng mà...’

Tâm Hỏa Cổ Phật vẫn cảm thấy rất kỳ quái.

Minh Vương Cổ Phật hẳn đã khôi phục được không ít, nhưng hẳn từ đầu tới cuối lại không có cách nào liên lạc được với đối phương.

Không nghĩ nhiều nữa, Tâm Hỏa Cổ Phật cất bước đi vào bên trong.

Hắn là không bao lâu sau có thể tìm được tới trung tâm.

Mà tất cả ở đây đều khó có khả năng tạo ảnh hưởng rõ ràng gì lên hắn.

...

Ở bên trong.

Một đạo kiếm quang trùng thiên, một đạo phật âm rung trời.

Mà ở trước kiếm quang và phật âm có một ngọn núi, trên núi có một người đàn ông mặc đạo bào.

Người đàn ông mặc đạo bào này đang đối đầu với kiếm quang.

Hắn muốn phá vỡ kiếm này, rời khỏi đây.

Chỉ là hắn đã cố gắng rất nhiều năm, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không có cách nào phá vỡ kiếm quang này.

Mà phật quang kia thì lại muốn đập tan tất cả.

Ba người khác suy nghĩ nhưng cùng mục đích.

“Tại sao muốn ngăn cản ta? Ta cũn không làm gì sai.”
Người đàn ông mặc đạo bào gầm thét với kiếm quang.

Chỗ kiếm quang chỉ có một thanh kiếm, có điều sau kiếm này phảng phất một hình bóng ẩn hiện, nhìn giống một thanh

niên.

“Thí chủ, Nguyệt Chi Quốc Độ đã không thể trở về lúc trước, từ bỏ đi, để bản tạng phá hủy trung tâm của nó.” Minh Vương Cổ Phật nhìn người đàn ông mặc đạo bào, nói.

Người đàn ông mặc đạo bào nhìn về phía Minh Vương Cổ Phật, nói lại:

“Phật môn không ohari luôn nói chuyện từ bi, giảng rằng chúng sinh bình đẳng sao?”

Vì sao người lại muốn giết ta?

Chúng sinh là bình đẳng, kẻ phù hợp mới có thể sinh tồn, sinh tử cũng chỉ là quy luật tự nhiên.

Đã như vậy, sao người lại muốn cản trở ta?

Người nghĩ rằng tông môn chúng ta là do ai hại thành như vậy chứ?

Là Phật môn các người.

Lúc trước nếu như không phải Phật môn các người giao thủ với người khác, nếu như không phải các người đánh tới chỗ tông môn chúng ta.

Chúng ta sẽ chết mất nhiều người như vậy sao?

Hòa thượng người thế mà còn nói chúng sinh bình đẳng, sinh tử chính là kỷ cương thiên địa.

Người biết Nhất Niệm Vĩnh Hằng ở đâu ra không?

Chính là do ta giết hấn lấy ra.”

“Chấp niệm của thí chủ, bản tạng hiểu rõ.

Bản tạng không có khả năng sửa chữa lịch sử quá khứ, nhưng hi vọng có thể xóa bỏ chấp niệm của thí chủ.” Minh Vương Cổ Phật nói một câu Phật hiệu.

“Xóa bỏ chấp niệm? Ta hi vọng hòa thượng nhà người đi chết đi, chỉ cần người chết, chấp niệm của ta mới tiêu được một ngày.” Người đàn ông mặc đạo bào nhìn Minh Vương Cổ Phật, vẻ mặt dữ tợn.

Chương 966: Ta chính là ánh sáng duy nhất 3

Ta chính là ánh sáng duy nhất 3

Minh Vương Cổ Phật nhìn người đàn ông mặc đạo bào, tuyên một câu phật hiệu, rồi lập tức gật đầu:

“Có thể, lúc tới đạo tan trung tâm của Nguyệt Quốc Chi Độ, bản tăng sẽ dùng tất cả chính quả để hóa thành ánh sáng phổ độ, giúp các người siêu độ.

Từ đây bản tăng sẽ không cỉn kiếp này kiếp sau.

Chỉ cầu thí chủ bỏ xuống chấp niệm trong lòng.”

“Miệng lưỡi Phật môn, ta tin được sao?” Người đàn ông mặc đạo bào nhìn về phía thanh kiếm kia:

“Đã nhiều năm như vậy, vì sao người không chịu tiêu tán đi chứ?”

Người cũng đã chết rồi.”

Kiếm không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Giống như chỉ là ngăn tại nơi này, để tất cả không có khả năng tuần hoàn.

Đây cũng chính là chuyện nó cần làm.

Chỉ cần đi theo người đàn ông mặc đạo bào này là đủ rồi.

Nó không có khả năng chém giết đối phương, điều duy nhất có thể làm chính là ngăn cản.

Kiếm tỏa ra ánh sáng, chưa bao giờ mất đi sự sắc bén.

Một kiếm tu sao có thể để kiếm trong tay mình mất đi sự sắc bén được?

Kể cả khi đã chết.

Người đàn ông mặc đạo bào nhìn chăm chăm những người này, sau đó quyết định tiếp tục nghĩ cách.

Về phần trung tâm, không có khả năng có người tìm được...

‘Chuyện gì xảy ra? Vì sao lại có người tới gần bên kia?’

Người đàn ông mặc đạo bào kinh hãi.

Vị trí trung tâm đó, sao lại có người đến?

Sao lại phải là người có năng lực tới gần bên kia chứ?

Không nên.

Hắn là vua của quốc gia này, ngoại trừ chủ nhân của sức mạnh Nguyệt tộc, không ai có thể tìm được bên kia.

Giây phút này, người đàn ông mặc đạo bào vô cùng luống cuống, hắn trực tiếp đi về phía bên kia.

Không tiếp tục để ý tới kiếm, cũng không để ý đến Minh Vương Cổ Phật nữa.

Người đàn ông mặc đạo bào đột nhiên rời đi khiến Minh Vương Cổ Phật có chút ngạc nhiên.

Hắn biết đã có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Không chút do dự, hắn lập tức đi theo.

Thanh kiếm kia cũng đi theo.

...

Lục Thủy đứng trong sân, nhìn bốn phía.

Phát hiện sân nhỏ này ngoài mấy đóa hoa mới trồng, còn có một vài núi giả.

Đi đến trước hòn giả sơn, Lục Thủy phát hiện có một quả bóng.

Là đồ chơi trẻ con.

Hắn nhìn thoáng qua, lông mày liền nhíu lại.

“Thiếu gia, có phát hiện.” Đúng lúc này, Chân Võ chạy ra.

Lục Thủy gật đầu, sau đó đi theo, những người khác không có phát hiện gì cũng đi theo.

Chỉ trong chốc lát, bọn hắn đã đi vào trong một căn phòng.

Gian phòng này bày trí có chút không giống bình thường.

Phong cách có hơi trẻ con.

Là phòng cho trẻ con.

“Thiếu gia, ở chỗ này.” Chân Võ dẫn Lục Thủy đến phía sau.

Lúc này, đám người Sơ Vũ cũng đã đến nơi.

Những chỗ khác đều không có bất kì manh mối gì.

Trong phòng gần như là trống không.

Hoàn toàn không giống với bên này.

Giống như tất cả mọi thứ đều tập trung ở chỗ này vậy.

Lục Thủy dừng chân, lúc này, hắn đã thấy phát hiện của Chân Võ.

Ở phía sau gian phòng có một tảng đá, mà dưới tảng đá có một người đang nằm... một đứa bé.

Nó núp ở bên tảng đá, giống như đang ngủ.

Nhưng trên người lại không có bất kì khí tức gì.

“Đây không phải là con gái Chương môn trong miệng những người kia chứ?” Sơ Vũ hỏi đầu tiên.

“Nó không có khí tức sao?” Kiếm Lạc há hốc mồm hỏi.

Nói thật, nếu như nhìn thấy một tu chân giả chết đi, bọn họ cũng không có cảm giác gì.

Nhưng mà...

Một đứa trẻ như vậy, bọn hắn có chút khó tiếp nhận.

Lục Thủy nhìn đứa bé này, không nói gì.

“Vận khí thật tốt.”

Tâm niệm hiện lên, hắn đưa tay muốn chạm vào sợi dây của đứa trẻ này.

Chẳng qua khi hắn vừa mới đưa tay ra, đột nhiên cảm thấy một nguồn sức mạnh phát điên lao về phía bên này.

Ầm!!!

Toàn bộ căn phòng trực tiếp sụp đổ.

Sức mạnh cường đại gào thét lao tới.

“Cút cho ta!”

Tiếng rống giận dữ chấn thiên động địa.

Đối mặt với công kích này, Lục Thủy ngược lại không hề động, hấn quay người nhìn lên bầu trời.

Ầm!

Sức mạnh phá hủy nơi này, có điều không chạm đến mây người Lục Thủy.

Chân Võ bộn gấn kinh hãi không thôi, quá mạnh, hoàn toàn không phải loại cường giả mà bọn hắn có thể tiếp xúc.

Rất nhanh sau đó, bọn hắn liền thấy một người đàn ông mặc đạo bào lao tới fuwf phía chân trời.

Chỉ là lúc muốn đi qua thì lại trực tiếp bị một thanh kiếm ngăn cản.

“Cút ngay!”

Người đàn ông mặc đạo bào lòng nóng như lửa đốt, nhưng có người ở sau lưng, kiếm này sẽ không nhượng bộ.

Kiếm quang như lửa chém tất cả công kích.

Ầm!

Người đàn ông mặc đạo bào bị đánh lui.

Sức mạnh của Minh Vương Cổ Phật cũng theo đó mà giáng lâm.

Người đàn ông mặc đạo bào không có cách nào.

“Các ngươi rốt cuộc muốn làm gì?” Người đàn ông mặc đạo bào gằn như điên cuồng:

“Ta chỉ muốn cho con gái ta sống lại thôi, những cường giả như các ngươi đã không để ý tới sống chết của chúng ta, chúng ta tự nghĩ cách, vì sao các ngươi còn muốn ngăn cản chúng ta?”

Chúng ta làm gì sai sao?

Chúng ta chủ an tĩnh sinh hoạt trong núi, cường giả các người nói giết chúng ta là giết, giờ chúng ta đã bị giết.

Vậy chúng ta sai gì sao?

Đúng, sai đều là do chúng ta, các người đều đúng.”

“Người không ạ.” Lúc này, thanh kiếm kia đột nhiên phát ra âm thanh:

“Chỉ là chúng ta đứng ở lập trường khác.

Sau khi các người đi ra, vô số sinh linh đã phá thành mảnh nhỏ, tông môn của ta xây dựng chỗ người thường rất nhiều.

Các người muốn giết bọn họ.

Chúng ta lại muốn cứu bọn họ.

Vì ngăn cản các người, tông môn chúng ta cũng đã tử thương vô số.

Các người, quá khó giết.

Cho nên ta không thể không xuất hiện ở đây.

Tu vi của ta xưa nay cũng chỉ thường thôi.

Thân như đom đóm, lại là ánh sáng trong mắt vô số người khác.

Có lẽ tương lai sẽ có cự hỏa giáng lâm, nhưng nếu như không có, vậy ta chính là ánh sáng duy nhất.

Ta, không có khả năng lui.”

“Ha ha 1, ta không sai, người cũng không sai, vậy là ai sai?” Người đàn ông mặc đạo bào nhìn chằm chằm thanh kiếm, mở miệng.

“Là bản tạng sai.” Minh Vương Cổ Phật tuyên câu phật hiệu, sau đó nói tiếp:

“Năm đó đánh tới tông môn các người, làm tổn thương người thân của người, là đệ tử của bản tạng.

Là bản tăng dẫn hấn tiến vào Phật môn, là bản tăng dạy hấn phật pháp, là bản tăng dạy hấn sức mạnh hủy diệt.

Bản tăng dạy không được tốt lắm.

Tất cả đều vì bản tăng mà xảy ra “

“Vậy sao ngươi còn không chết đi?” Người đab ông mặc đạo bào nhìn chằm chằm Minh Vương Cổ Phật nói:

“Thế nhưng các ngươi chết sạch thì thế nào? Chúng ta chết nhiều người như vậy.

Ngươi biết sự vui sướng khi một sinh mệnh mới ra đời không?

Đó là hi vọng của chúng ta.

Thế nhưng các ngươi lại hủy đi hi vọng của ta.

Ta phải cứu lấy ánh sáng của ta.

Người khác chết cùng ta thì có liên quan gì?

Ta chỉ muốn cho con gái ta gọi ta một tiếng ba.

Dù có vĩnh viễn lạc vào luân hồi, vĩnh viễn không siêu sinh, ta cũng nguyện ý.

Nhịn nhiều năm như vậy, các ngươi đã đủ chưa?”

Lục Thủy nhìn ba người này, kiểm kia đúng là kiểm tu.

Trên người người đàn ông mặc đạo bào có sức mạnh của Nguyệt tộc.

Không thì hấn cũng không đủ tư cách đối đầu với những người này.

Cổ Phật của Phật môn, thực lực đã khôi phục cũng không nhiều.

Sau khi biết đại khái tình huống của ba người này, hấn liền mở miệng:

“Con gái của ngươi, chưa chết.”

Lời nói của Lục Thủy như sấm sét giữa trời quang, trực tiếp nổ tung trong đầu tất cả mọi người.

Nhất là người đàn ông mặc đạo bào.

Hắn lập tức quay người, nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Là một vị mặc áo bào đen, mặt không cách nào thấy rõ.

Nhưng hắn không thèm để ý cái này, thứ hắn để ý là lời nói của người kia.

“Người nói cái gì?” Hắn không tin.

Hắn rất chắc chắn, con gái của hắn đã không còn.

Nếu không thì hắn việc gì phải đến mức này.

Hắn vì sao oahari thành lập Vĩnh Hădng Quốc Độ?

Không phải vì hắn không chết, chỉ là vì để con gái của hắn tỉnh lại.

Mặc dù hắn là thân tử đạo tiêu.

Thanh kiếm kia và Minh Vương Cổ Phật cũng nhìn Lục Thủy.

Bọn hắn thật ra cũng nhận ra đứa bé kia, nhưng bọn hắn không nhìn ra nó vẫn còn sống.

“Các người không nhìn thấy, là các người không rõ vận khí nó tốt bao nhiêu.

Cũng không rõ sức mạnh là như thế nào.” Lục Thủy bình tĩnh nói với những người này.

“Người, người đừng có gạt ta.” Thân thể người đàn ông mặc đạo bào có chút run rẩy.

Hắn không tin, nhưng hắn nguyện ý tkin.

Dù là đối phương đang lừa gạt hắn.

Chi ít đây là hi vọng.

Một hi vọng hắn vĩnh viễn không bắt được.

Một hi vọng hắn truy cầu vô số năm.

Một hi vọng khiến hắn điên cuồng.

Chương 967: Trùng cốc giáng lâm Thiên Nữ tông 1

Trùng cốc giáng lâm Thiên Nữ tông 1

“Thật hay giả, chỉ cần trả lời ta vài vấn đề, ngươi sẽ biết.”

Lục Thủy muốn ngồi xuống, đang định tự tạo ra một cái ghế cao.

Song còn chưa kịp làm, Chân Võ đã đem ra một cái ghế đặt xuống sau lưng Lục Thủy.

Lục Thủy: “...”

Thôi được rồi, cái ghế này ngồi cũng tốt hơn.

Mấy người Sơ Vũ cũng ngỡ ngác.

Đùi này quả nhiên vẫn không bình thường như trước.

Mà người đàn ông mặc đạo bào nhìn Lục Thủy, cau mày.

Cuối cùng, hắn mở miệng hỏi:

“Ngươi muốn hỏi cái gì?”

Hắn không đi chất vấn, cũng không cần chất vấn, vì thực lực của đối phương vẫn còn đó.

Mọi thứ xung quanh vẫn chưa khôi phục, hắn có một cảm giác, là bởi vì người này ở đây, cho nên mọi thứ mới giữ nguyên trạng thái như vậy.

Mà đã có thể đi vào nơi này, chắc chắn không bình thường.

“Tảng đá phía sau, ngươi làm thế nào có được?” Lục Thủy hỏi.

Sau khi Lục Thủy ngồi xuống.

Những người này liền đáp xuống đất.

Ba người bọn hắn cũng không thể làm gì được nhau, cho nên chỉ có thể cùng đáp xuống.

Người đàn ông mặc đạo bào vì con gái của hắn, kiếm vì muốn phá bỏ tuần hoàn, Minh Vương Cổ Phật vì muốn đập tan nơi này, phổ độ tất cả những người ở đây.

Ba người bọn hắn không một ai sợ chết.

Cái bọn hắn sợ chính là, chết rồi vẫn không làm được điều mình muốn làm.

Người đàn ông mặc đạo bào nhíu mày, hắn không muốn hỏi đạo vấn đề liên quan tới cái này.

Đó là gốc rễ của hắn.

Lục Thủy nhìn đối phương, không ép buộc, mà giơ tay lên.

Tách!

Tiếng búng tay vang lên.

Giờ phút này, một tiếng nứt vang lên tiếp.

Cả viện hoá thành vô số mảnh vỡ, cuối cùng biến mất đến gần như không còn.

Tiếp theo đó, dưới chân bọn hắn xuất hiện ngọc thạch.

Xung quanh có mấy cột đá dâng lên.

Chỉ trong nháy mắt, một tòa đại điện đã hiện ra trong mắt mọi người.

Mà Lục Thủy ngồi ngay ở trên cùng của đại điện.

Người đàn ông mặc đạo bào và hai người còn lại đứng dưới đại điện.

Tảng đá và đứa trẻ kia nằm ở giữa vị trí của bọn hắn.

Có điều lúc này trên người đứa trẻ được đắp thêm một chiếc chăn, giống như là lo rằng đối phương sẽ bị cảm lạnh.

Đại điện hiện ra trong nháy mắt khiến tất cả mọi người đều cảm thấy khó tin.

Bọn hắn căn bản không biết đang xảy ra chuyện gì, giống như không gian vừa trực tiếp bị thay đổi vậy.

Minh Vương Cổ Phật nhìn Lục Thủy, hấn phát phát hiện người đột nhiên xuất hiện này đã hoàn toàn vượt qua tướng tượng của hấn.

“Hiểu không?” Lục Thủy nhìn người đàn ông mặc đạo bào, nói:

“Ở chỗ này, ta đã là Chúa Tể.”

Người đàn ông mặc đạo bào khó tin nhìn Lục Thủy.

Nhưng lúc này khi nhìn đối phương, hấn cảm thấy quả thực đã thay đổi.

Lục Thủy ngồi ở phía trên, mặc dù không làm gì, nhưng thế giới dường như đang ủng hộ hấn.

Chúa Tể?

Trên đời thật sự có loại tồn tại này sao?

“Đào được trong núi.” Người đàn ông mặc đạo bào lựa chọn trả lời.

Bởi vì hấn muốn một đáp án.

“Về sau ta phát hiện, lúc tiếp xúc với tảng đá thì có thể đọc đồ vật ở bên trong.

Ta tìm được ra cách sử dụng.

Hóa ra đó là đồ vật của Nguyệt tộc, không biết tại sao lại xuất hiện ở trong núi.

Bên trong có sức mạnh vô cùng cường đại.

Cuộn cuộn không dứt.

Ta không biết sức mạnh này từ đâu tới.

Nhưng ta biết, chỉ cần tìm được phương pháp thích hợp là có thể dẫn ra.

Khái niệm Vĩnh Hằng Quốc Độ cũng là ta nhìn thấy ở bên trong.

Nhưng khái niệm này bị phong ấn.

Ta không có nhìn hết.

Cho nên chỉ tự mình cân nhắc thực hiện.

Cuối cùng, không thành công.”

Đối phương ngược lại trả lời rất kỹ, nhưng lại không nói ra cái hẳn muốn biết.

“Người có từng nghe thấy tảng đá phát ra âm thanh gì không?” Lục Thủy trực tiếp hỏi.

“Âm thanh?” Người đàn ông mặc đạo bào có chút khó hiểu, cuối cùng vẫn lắc đầu:

“Chưa từng nghe qua.”

Lục Thủy nhìn người đàn ông mặc đạo bào, cuối cùng không nói gì.

Hắn đứng lên.

Sau khi Lục Thủy đứng dậy, đại diện trong nháy mắt biến mất, bọn hắn lại quay trở về trong sân.

Lúc này bọn hắn không ở trong phòng, mà là ở hậu viện.

Tảng đá và đứa trẻ cũng ở hậu viện.

“Người còn muốn biết gì nữa? Cứ hỏi đi.” Người đàn ông mặc đạo bào nhìn Lục Thủy.

Dường như rất lo Lục Thủy sẽ lật lọng.

Lục Thủy đi đến bên cạnh tảng đá, hắn cúi đầu nhìn đứa trẻ kia một chút, nói:

“Không cần nữa.

Chuyện ta muốn biết, người không biết.”

Nghe được câu này, người đàn ông mặc đạo bào có chút hoảng.

“Không, người không được lật lọng, người phải nói cho ta biết, con gái của ta có còn sống hay không.”

“Không phải trước đó ta đã nói cho người rồi sao?” Lục Thủy nhìn người đàn ông mặc đạo bào, bình tĩnh nói:

“Nó còn sống.”

“Thế nhưng vì sao ta không nhìn thấy?” Người đàn ông mặc đạo bào hỏi.

“Thí chủ có cách để giúp đứa bé này tỉnh lại không?” Minh Vương Cổ Phật nhìn Lục Thủy, dò hỏi.

Sự tồn tại của đôi phương vô cùng kỳ quái, hẳn không cách nào nhìn thấu.

Có điều nếu đôi phương đã nói đứa trẻ kia còn sống, vậy cũng không thể để nó vĩnh viễn nằm ở chỗ này được.

Người sống, nên rời khỏi Nguyệt Chi Quốc Độ.

“Người, người có cách không?” Người đàn ông mặc đạo bào nhìn Lục Thủy.

Lục Thủy không để ý đến những người này, hẳn ngời xôm xuồng, sau đó đưa tay sờ vào trán của đứa bé.

Lúc này, một vết sáng xuất hiện trên người đứa bé.

Ánh sáng hiện ra, trên trán đứa bé, trên tay, trên người và những chỗ khác, bắt đầu xuất hiện vết thương.

Thân thể vốn hoàn hảo trước đó, dần trở nên không trọn vẹn.

Người đàn ông mặc đạo bào có chút luông cuống.

Cũng có chút sợ hãi.

Giống như không muốn nhìn thấy tình cảnh này, cả người đều trở nên điên cuồng, gần như mất trí.

Minh Vương Cổ Phật lập tức hiểu ra.

Hắn tuyên một câu phật hiệu.

Sau đó phật quang vạn trượng trực tiếp bao phủ lấy đứa trẻ kia.

Sinh cơ bắt đầu chữa trị cho thân thể đứa bé.

Đúng vậy, đứa trẻ này vốn là bị trọng thương, trước đó nhìn bình thường là bởi vì sức mạnh của Nguyệt Chi Quốc Độ đã tạo nên ảo ảnh.

Hoặc là nói người đàn ông mặc đạo bào kia không thể nào tiếp nhận được sự thật, đã vì chính mình, tự tạo ra ảo ảnh.

Lục Thủy lùi về sau một bước, không để ý những cái này, mặc cho phật quang tái tạo thân thể bé gái.

Người đàn ông mặc đạo bào vốn đang luống cuống ở bên cạnh, đột nhiên sững sốt.

Hắn cảm nhận được khí tức sinh mệnh.

Khí tức bắt nguồn từ con gái của hắn.

“Nó... thật, thật sự còn sống?”

Hắn khó tin nói, mặc dù hắn hỏi Lục Thủy như vậy, nhưng vẫn luôn cảm thấy đôi phương đang lừa hắn.

Chỉ là hắn vẫn muốn hỏi.

Muốn ôm chút hi vọng.

Nhưng làm sao cũng không nghĩ đến lại là thật.

Con gái của hắn còn sống?

Bộp!

Một tiếng trầm thấp vang lên.

Người đàn ông mặc đạo bào vô lực quỳ trên mặt đất.

Hắn không biết vì sao mình quỳ, nhưng chính là không đứng dậy nổi.

“Lúc con gái của ngươi ra đời, hắn là ở rất gần tảng đá.

Trên người nó có một chút sức mạnh của Nguyệt tộc.

Trong lúc sinh tử, sức mạnh đó đã bảo vệ nó, bao trùm thân thể nó, bảo tồn chút sự sống cuối cùng.

May mà ngươi không đưa nó rời khỏi tảng đá.

Nếu không...” Lục Thủy không nói tiếp.

Nếu không hắn cũng không có cách.

Sau đó Lục Thủy không để ý đến những người này nữa, mà mangmang tảng đá đi.

Nếu bé gái đã bắt đầu khôi phục, vậy không cần tảng đá này nữa.

Hắn muốn đi liên lạc với người kia một chút.

Như vậy liền có thể biết được chính xác xem người kia có phải một nửa khác của Minh hay không.

Nếu đúng thì có thể biết được không ít chuyện từ đối phương.

Đại khái vậy đi.

Lục Thủy chạm vào tảng đá, sau đó bắt đầu xem xét.

Quả nhiên nhìn thấy thông đạo tồn tại bên trong.

Có điều tảng đá này không sáng lên.

Cảm giác không dùng tốt bằng cái ở Mộ gia.

Thấy Lục Thủy đang bận việc, mấy người Chân Võ nhất thời không biết phải làm gì.

Cũng không dám xem xét xung quanh.

Dù sao cũng có ba kẻ địch cường đại ở đây.

Kiểm Khởi thì nhìn thanh kiếm kia, bóng người phía sau thanh kiếm cũng đang nhìn Kiếm Khởi.

Không phải vì cả hai đều là kiếm tu.

Mà vì bọn hắn cảm thấy khí tức giống nhau.

Chương 968: Trùng cốc giáng lâm Thiên Nữ tông 2

Trùng cốc giáng lâm Thiên Nữ tông 2

Lúc này, thanh kiếm kia đi tới bên cạnh Kiếm Khởi, nhẹ giọng hỏi:

“Các người, là đệ tử của Đạo Tông?”

Kiếm Khởi lập tức cúi đầu cung kính nói:

“Vãn bối là Kiếm Khởi của Kiếm Nhất Phong.”

“Kiếm Nhất Phong?” Nghe được cái tên này, thanh kiếm kia có chút bất ngờ.

Kiếm Khởi lập tức giải thích:

“Theo như vãn bối biết, Kiếm Nhất Phong là từ Đạo Tông thời Viễn Cổ phân nhỏ ra.

Chúng ta chỉ tu kiếm.”

Kiếm Lạc nghe vậy, lập tức giấu thanh đao ra sau lưng.

“Đao cũng rất tốt.” Bóng người sau thanh kiếm nhìn Kiếm Lạc, nhẹ nhàng nói.

Hắn tựa như đang nhớ lại cái gì.

Một lát sau mới hỏi:

“Đạo Tông vẫn tốt chứ?”

“Rất tốt, so với Kiếm Nhất Phong chúng ta còn mạnh hơn.” Người trả lời là Kiếm Lạc.

“Vậy là tốt rồi.” Bóng người sau thanh kiếm nói.

Sau đó hắn nhìn Lục Thủy một chút, nói:

“Sự xuất hiện của hắn đã thay đổi cục diện bế tắc, ta có lẽ đã hoàn thành chuyện nên làm.”

Sau đó, bóng người quay đầu nhìn Kiếm Lạc, nói:

“Nếu ta tiêu tán, hãy đưa ta về Đạo Tông... không, đưa ta về Kiếm Nhất Phong, được chứ?”

Kiếm Khởi, Kiếm Lạc lập tức cung kính hành lễ:

“Xin tiên bối yên tâm.”

Không cần biết đôi phương thuộc Đạo Tông hay Kiếm Nhất Phong, Kiếm Khởi và Kiếm Lạc đều biết, đây chính là tiền bối của bọn họ.

Không cần phải nghi ngờ.

Bóng người phía sau thanh kiếm nhìn người đàn ông mặc đạo bào.

Hắn biết bước ngoặt đã xuất hiện.

Lần này nhất định có thể kết thúc chuyện nơi này.

Nguyệt Chi Quốc Độ sẽ không lại gây hại tới thế giới bên ngoài.

Hắn đã chờ được cự hỏa rồi.

...

Ở Thiên Nữ Tông.

Chỗ tông môn phụ thuộc, Thanh Sơn Phái.

Một đôi nam nữ tu vi không tệ lắm đang thảo luận một số việc.

“Nghe nói Thiên Nữ Tông bắt người của Trùng cốc, còn bắt đối phương làm lao động.

Này có phải có chút nguy hiểm không?” Nam tu sĩ nhìn nữ tu sĩ, tim hơi đập nhanh, nói.

“Quả thật rất nguy hiểm, nếu Trùng Cốc đến báo thù, vậy chúng ta thật sự là tai bay vạ gió.

Đại lão bọn họ đánh nhau, chúng ta có thể sẽ bị ảnh hưởng đến.” Nữ tu sĩ vẻ mặt sầu khổ đáp.

Thiên Nữ Tông có Thần Nữ, nhưng Thần Nữ đại khái sẽ chỉ quan tâm tới Thiên Nữ Tông.

Tông môn phụ thuộc như bọn hấn, rất khó khăn.

Thế nhưng còn có thể chạy đi đâu?

“Hay chúng ta ra ngoài đi tìm bảo bối?” Nam tu sĩ nói.

Lúc này ra ngoài, mặc dù không tốt lắm, nhưng dễ sống sót.

“Hình như gần đây xác thật có chỗ có bảo bối, cũng không biết tông môn có cho hay không.” Nữ tu sĩ nói.

“Ngày mai hỏi một chút, hôm nay hơi trễ rồi.”

“Được, ngày mai hỏi thử.”

“Hi vọng đêm nay chưa xảy ra vấn đề gì.”

Nam tu sĩ nói xong, lại đột nhiên nghe thấy tiếng rít.

Hai người có chút khó hiểu, quay đầu nhìn đằng sau.

Lúc này, hai người nhìn thấy một ánh sáng cực kỳ chói mắt.

Là sức mạnh cường đại phát tán tới.

Quá khủng bố.

Giây phút này, cả hai kinh hãi.

Giống như trời sắp sập vậy.

“Đây, đây là cái gì?”

“Nhanh, mau trốn đi.”

Hai người hoảng sợ muốn chạy lấy mạng, thế nhưng chân lại không nghe sai bảo.

Bọn hấn không trốn được.

Mà sức mạnh kinh khủng kia đã đến.

Trực tiếp rơi xuống chỗ hai người bên này.

Xong.

Chết rồi.

Hai người theo bản năng ôm nhau, sợ hãi khiến bọn hấn nhắm nghiền mắt lại.

Chờ đợi cái chết tới.

Chẳng qua khi hai người đang kéo căng dây thần kinh chờ đợi cái chết tới.

Thì lại phát hiện khí tức kinh khủng kia vẫn cứ ở đó, nhưng bọn hắn không chết.

Đây là có chuyện gì?

Hai người có chút tò mò, lòng hiếu kỳ đôi khi sẽ kiểm soát con người một cách khó hiểu.

Hai người kia cũng vậy.

Bọn hắn lặng lẽ mở mắt ra.

Sau đó...

Bịch một tiếng.

Quy xuống.

Cả hai bị dọa đến tê liệt.

Bởi vì phía trước bọn họ đang đứng thành hình một đám người, thực lực mỗi người đều mạnh đến cực hạn, dường như chỉ một người tùy tiện thổi một hơi, bọn hắn sẽ lập tức bị hủy diệt.

“Hai vị biết tới Thiên Nữ Tông đi đường nào không? Muốn gặp Chương môn của Thiên Nữ Tông thì phải có thủ tục gì không?” Cầm đầu người này là một người đàn ông đeo mặt nạ.

Ở phía sau hắn, tất cả những người kia đều đeo mặt nạ.

Đúng vậy, người tới chính là nhóm người Cổ Chính Phong của Trùng Cốc.

Mang theo mặt nạ là vị trên mặt bị thương.

Đi suốt đêm tới là vì muốn diệt... diệt ba người tùy ý gây chuyện kia.

“Ồ, ở phía sau, phía sau.” Nam tu sĩ gian nan mở miệng nói.

“Còn thủ tục thì như nào?” Cổ Chính Phong hỏi.

Hắn cũng không muốn chọc tới cái Thiên Nữ Tông đáng chết này.

Lần này lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Trùng Cốc có thể sẽ giải tán.

Lão tổ mà chạy trốn, còn mình hắn thì làm sao bây giờ?

Hắn đương nhiên cũng muốn đi trốn theo Lão tổ.

Ở lại để chờ chết à?

“Bên trong, đi nửa đường sẽ thấy người canh gác, nói với các nàng một chút, là được.” Nữ tu sĩ lấp bắp nói.

Cố Chính Phong không hỏi thêm nữa.

Trực tiếp mang người rời đi.

Nhìn những người siêu khủng bố này đi về phía Thiên Nữ Tông.

Bọn hắn cảm thấy Thiên Nữ Tông đã xong rồi.

Trốn ư?

Trốn không được, chân vẫn còn mềm.

...

Ly Thường đang ở Thiên Nữ Tông đột nhiên nhìn về phía chân trời, nàng cảm thấy có một luồng sức mạnh lớn đang dao động.

“Thật nhiều cường giả.” Hải Yêu Ly Thường đột nhiên nói.

Tổ Loan bên cạnh còn đang thương lượng về chuyện liên minh, nghe vậy thì có chút khó hiểu nhìn Hải Yêu Ly Thường.

Nàng không phát hiện ra.

Đương nhiên, vì tu vi nàng thấp.

Lúc này, Diệp Thu Yên đi tới:

“Các người tốt nhất nên chuẩn bị một chút, người Trùng Cốc đã tới chỗ chúng ta, rất nhiều.

Mà còn là những người mạnh nhất.”

Nghe được câu này, Tổ Loan bị dọa đứng bật dậy.

Lại, lại tới?

“Ta đi tìm Chương môn.” Tô Loan lập tức nói.

“Ta đi thông báo cho Nữ Vương.” Hải Yêu Ly Thường cũng nói.

Nàng cảm giác người tới lần này sẽ rất khó giải quyết.

Sớm biết đã tìm mấy người Cửu giai tới chơi.

Địch ngang nhiên đánh tới như vậy, mấy người Hải Yêu hiểm khi có việc làm.

Diệp Thu Yên: “...”

Không cần trực tiếp đi tìm Chương môn như vậy chứ?

Ba người kia thật ra vừa mới nói rằng, nếu như người của bọn hắn đến, sẽ không khiêm tốn như thế.

Cũng sẽ không muộn như vậy mới tới.

Nhìn vậy cũng không phải đến đánh nhau.

Tóm lại, ba người kia chắc chắn không có quả ngon để ăn.

Hy vọng những người kia đừng có vừa đến đã tỏ ra uy thế.

Bọn hắn cũng là sau này mới biết, chỉ cần có khí tức Cửu giai, Chương môn Thiên Nữ Tông sẽ quỳ.

Thật sự là không nói lý.

Cái này rõ ràng là cách dùng bình thường.

...

“Chương môn, Chương môn, không xong rồi.” Nam Trương lão trực tiếp chạy đến trước mặt Chương môn Thiên Nữ Tông.

Lúc này, Tô Loan cũng ở đây.

Nam Trương lão vừa đến liền thấy sắc mặt của Chương môn Thiên Nữ cực kỳ kém.

“Có phải là người của Trùng Cốc đến không?” Chương môn Thiên Nữ lập tức hỏi.

Nam Trương lão gật đầu, có chút bối rối nói:

“Bọn họ đang ở dưới chân núi, nói muốn gặp Chưởng môn.”

Chưởng môn Thiên Nữ hít một hơi thật sâu, sau đó nói:

“Các người trước không nên gấp, ta đi gặp bọn họ, đập đầu một cái trước, có lẽ bọn họ sẽ không làm khó chúng ta.”

Nàng từng bước đi ra bên ngoài, ngừng một chút, lại nhìn về phía Tố Loan và Nam Trưởng Lão, nói:

“Các người đừng đi cùng.”

Quá nguy hiểm.

Lúc này, thân là Chưởng môn, nàng nên đi đối mặt.

Nam Trưởng lão liền trực tiếp đi theo.

Tố Loan cũng không do dự, bây giờ căn bản không phải lúc trốn tránh.

Khi lấy được tin tức từ chỗ Lạc Phong, bọn nàng đã bị dọa đến hồn phách không còn.

Trùng Cốc thế mà phải tới mấy người khủng bố như vậy.

Mà mỗi một người đều không hề kém hơn so với ba tên trước kia.

Chương 969: Trùng cốc giáng lâm Thiên Nữ tông 3

Trùng cốc giáng lâm Thiên Nữ tông 3

“Đây là muốn khai chiến sao?” Nhiếp Hạo có chút lo lắng nói.

Nếu như muốn khai chiến, vậy giờ nên chạy trốn rồi.

Nếu không thì chỉ có chết.

“Không.” Lạc Phong lắc đầu.

“Sẽ không đánh, chỉ ít Trùng Cốc không có ý định tới đây đánh nhau.”

Nhiếp Hạo nhìn Lạc Phong, không hiểu lắm.

“Vừa đi vừa nói.” Lạc Phong để sách xuống, đi ra bên ngoài:

“Trùng Cốc nhượng bộ.

Có điều cái này không bình thường, trước đó chắc chắn đã xảy ra chuyện gì rồi.

Nếu không, dựa vào tác phong làm việc của Trùng Cốc, thì giờ đã diệt xong Thiên Nữ Tông rồi.

Không giống với tin tức.”

“Không giống với tin tức là có ý gì?” Nhiếp Hạo không hiểu.

“Chỗ Trùng Cốc bên kia chắc chắn đã có chuyện xảy ra, bảo người đến tra một chút.” Lạc Phong nói.

Lúc này, hai người đã đi ra khỏi phòng chứa sách.

Chờ bọn hắn đến nơi, thì đã thấy Chương môn Thiên Nữ đem người xuống chân núi.

Bọn hắn không dám tiến lại quá gần, lại không dám nhìn lên.

Chỉ có thể tìm chút chuyện làm.

Nhìn sao cho tự nhiên chút.

Nếu không bị những đại lão kia trừng một cái, bọn hắn cũng không còn.

Thật là đáng sợ.

Đi theo Chương môn Thiên Nữ có Nam Bắc Trưởng lão và Tố Loan, Tố Nhiễm, còn Hải Yêu Ly Thường và Tiểu Đào.

Mấy người Chương môn Thiên Nữ rất sợ hãi, không lo lắng nhất thật ra là Hải Yêu Tiểu Đào.

Nàng có hack.

Những người này căn bản giết không chết nàng.

Đã có Nữ Vương bao bọc nàng.

A!

Gặp nguy hiểm, cứ ném nàng ra ngoài là được.

Rất nhanh sau đó, Chương môn Thiên Nữ đã thấy những người dưới núi kia.

Bọn họ có tám người, người cầm đầu đứng trước, phía sau lưng có tám người theo thứ tự đứng thẳng hàng.

Nhìn không quá ngay ngắn, nhưng cũng không lộn xộn.

Khí thế đối phương rất mạnh, Chương môn Thiên Nữ cảm thấy chút nữa phải khách khí thêm một chút.

Mà những tông môn phụ thuộc được bố trí chuẩn bị hỗ trợ liên minh ở xung quanh, đều đã bị dọa bay.

Thiên Nữ Tông sắp xong rồi.

Đây là suy nghĩ trong đầu tất cả mọi người.

Còn có một số nghĩ rằng, đã muộn rồi.

Bây giờ bọn họ dám trốn sao?

Không ai dám.

Mấy vị kia thật sự đáng sợ.

Đang sợ đến mức tu vi bọn hấn cũng vận hành không trôi chảy.

“Chúng ta liệu có thể thoát được một kiếp này không?”
Mấy người ở gần, trong lòng đặng chát.

“Cái dáng vẻ sợ sệt của Chưởng môn Thiên Nữ kia, chúng ta cũng sắp xong rồi.”

Bọn hấn không dám mở miệng.

Nhưng trong lòng vẫn sẽ nghĩ.

Chưởng môn Thiên Nữ nhìn đám người phía trước, từng người đứng đó đều có khí thế ngập trời.

Đây chính là cảnh người là dao thót, ta là thịt cá.

Chưởng môn Thiên Nữ đi tới trước mặt Cố Chính Phong, nàng có chút khấn trương.

Sau đó tìm đúng chỗ, khụy gối chuẩn bị quỳ xuống.

Trước tiên phải dập đầu.

Chẳng qua khi nàng đang chuẩn bị quỳ xuống, đột nhiên có một sức mạnh kéo nàng lại.

Sức mạnh cường đại khiến nàng không cách nào quỳ xuống được.

Cố Chính Phong nhìn Chưởng môn Thiên Nữ, tiến lên một bước.

Động tác đột ngột của hấn khiến tất cả mọi người đều lo lắng.

Dường như sợ đôi phương sẽ đột nhiên xuất thủ.

Trong số các nàng cũng chỉ có Hải Yêu Ly Thường có thể chống đỡ một chút.

Chỉ là rất nhanh sau đó, tất cả đều ngây ngẩn cả người.

Bởi vì các nàng nhìn thấy người trước kia khí thế kinh người, Cố Chính Phong, đột nhiên cúi đầu, cung kính hành lễ với Chưởng môn Thiên Nữ.

Không chỉ có Cố Chính Phong.

Mà còn có tất cả những người phía sau hẳn.

Chưởng môn Thiên Nữ ngậy ngấn cả người.

Mấy người Tô Loan cũng khó tin nổi.

Đám người cảm cảm thấy Thiên Nữ Tông sắp xong rồi ở một bên, tất cả đều dụi mắt một cái, bọn hẳn hoài nghi có phải mình đã nhìn lầm rồi hay không?

Tại sao lại xảy ra chuyện này?

Nhưng mà câu nói tiếp theo càng khiến cho những người này há hốc mồm:

“Lúc trước Trùng cốc đã bắt kính với Thiên Nữ Tông.

Hôm nay Cố mỗ mang theo toàn bộ thể hệ trước của tông môn, nhận lỗi với Chưởng môn Thiên Nữ.

Mong Chưởng môn Thiên Nữ bỏ qua chuyện cũ.”

Âm thanh của Cố Chính Phong không lớn, nhưng không ai là không nghe rõ.

Mà người nghe rõ thì lại cảm giác như đang nằm mơ giữa ban ngày.

Sao lại như thế được?

Thế nhưng, bất kể nhìn thế nào, đây cũng là sự thật.

Chưởng môn Thiên Nữ càng sợ hãi hơn.

Giờ phút này, trên người nàng có một đạo tử quang hiện lên.

Khôi phục được tự do, nàng trước tiên quỳ những người này một cái.

Mà tất cả mọi người khi thấy Chưởng môn Thiên Nữ quỳ xuống, hồn đều bị dọa bay.

Chưởng môn Thiên Nữ nhìn Cố Chính Phong, lập tức nói:

“Ta.. Ta trước cho các người cái đập đầu, ngõ ý cảm ơn.”

Sắc mặt Cố Chính Phong cực kì khó coi.

Mẹ nó.

Chưởng môn Thiên Nữ này sao lại lấy oán trả ơn như vậy?

“Ha ha~”

Mộ Tuyết ngồi trong sân nhin không được, đột nhiên cười ra tiếng.

Trùng Cốc đến Thiên Nữ Tông, nàng đương nhiên biết.

Chỉ cần biết muện một chút, Thiên Nữ Tông rất có thể sẽ không còn tồn tại.

Cho nên nàng rất chú ý tới bên kia.

Mà Chưởng môn Thiên Nữ cũng đã đề cập với nàng.

Suốt hành trình nàng đều chăm chú, cũng không xuất hiện trước.

Bởi vì hành vi của Trùng Cốc rất kỳ quái, nàng không có ý định xuất hiện.

Quả nhiên, đối phương cũng không phải là đến gây chuyện.

Có điều nhìn thấy sắc mặt phát xanh của đối phương khi Chưởng môn Thiên Nữ quỳ xuống, nàng cảm thấy rất thú vị.

Hóa ra Chưởng môn Thiên Nữ quỳ lại dọa người như vậy.

Nàng không hề biết.

Lúc trước Chưởng môn Thiên Nữ lần đầu nhìn thấy nàng, liền quỳ.

Mở miệng liền gọi Thần Nữ.

“Chị dâu, chị đừng lộn xộn, em đang vẽ chân dung mà, sau đó sẽ phát cho biểu đệ Lục Thủy.” Đông Phương Trà Trà ở một bên nói.

Mộ Tuyết nhìn Đông Phương Trà Trà vẫn luôn cầm bút khoa tay.

Cũng không biết nên nói gì.

Vẽ đi.

Đại khái sẽ vẽ ra một cái Đậu Nha.

Cái này nếu đưa cho Lục Thủy, nàng còn lo lắng cho Trà Trà.

Sau đó Mộ Tuyết bắt đầu suy nghĩ.

Phải biết Trùng Cốc cũng không phải loại mặc người nắm thế lực.

Một phong thư của nàng cũng không đủ để Trùng Cốc như vậy.

Còn đưa lên ba phần tài nguyên.

Nhìn thế nào cũng không bình thường.

‘Trùng Cốc đã xảy ra chuyện gì rồi? Nếu không cũng không có khả năng như vậy.’

‘Ta không có xuất thủ, là những người khác của Thiên Nữ Tông xuất thủ sao?’

Theo Mộ Tuyết, hẳn là không có ai mới đúng.

Chắc chắn có người đã xuất thủ.

Loại bỏ tất cả khả năng.

Chỉ còn lại một người.

‘Thần Nữ của Thiên Nữ Tông, hoặc là nói, Thần Nữ chân chính của Thiên Nữ Tông.’

Mộ Tuyết biết rõ mình chỉ là mạo danh thay thế Thần Nữ.

Có điều Chương môn Thiên Nữ lại thật sự xem nàng như Thần Nữ thật.

‘Có thể làm cho Trùng Cốc sợ hãi đến như này, có mấy nhà?’

‘Đạo Tông, Kiếm Nhất Phong, đều không đủ làm như vậy.’

‘Ba thế lực lớn của Viễn Cổ hiện tại cũng không đủ thực lực làm như vậy.’

‘Đã biết thế lực, biết thực lực, còn có thể trực tiếp tạo uy hiếp lớn như vậy, hẳn là chỉ có một nhà.’

‘Lục gia.’

Mộ Tuyết cảm thấy mình đoán đúng.

Mặc dù không có chứng cứ.

Nhưng việc đoán như này, đương nhiên nên lớn mật một chút.

Dựa vào suy đoán này, nàng lại nghĩ tới một vài chuyện.

Chương môn Thiên Nữ sở dĩ cho rằng nàng là Thần Nữ, chủ yếu là vì nàng xuất hiện ở sơn mạch Thiên Tuyết.

Thiên Nữ Tông bắt đầu cùng sơn mạch Thiên Tuyết.

Mà nàng lại xuất hiện ở khởi nguồn của Thiên Nữ Tông.

Cho nên gọi là Thần Nữ.

Vậy nên, Thần Nữ trước đó cũng xuất hiện ở sơn mạch Thiên Tuyết.

Mà sơn mạch Thiên Tuyết là của Lục gia, người quản lý chủ yếu là Nhị Trưởng lão.

Mà Lục gia những năm này, hẳn chỉ có Nhị Trưởng lão là con gái.

Cho nên... phá án.

Chương 970: Phát hiện bí mật lớn của Lục 1

Phát hiện bí mật lớn của Lục 1

Mộ Tuyết phá án xong cũng cảm thấy rất ngạc nhiên.

Loại chuyện này ở kiếp trước nàng không hề biết.

Có điều nàng vẫn có chút không hiểu.

Nhị Trưởng lão tại sao lại xuất thủ?

‘Đến bảo Chương môn Thiên Nữ hỏi một chút, xem Trùng Cốc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.’

Mộ Tuyết nghĩ trong lòng.

Tự hỏi những điều này xong, Mộ Tuyết lại thắc mắc, không biết Nhị Trưởng lão sẽ đối với Thần Nữ đột nhiên xuất hiện là nàng thế nào.

Mặc dù nàng không muốn thừa nhận danh xưng trẻ trâu như này, nhưng tất cả mọi người đều gọi như vậy.

Nàng cũng không có cách nào.

“Chị dâu, chúng ta đổi mẫu vẽ đi.” Đông Phương Trà Trà cất bút đi, nói.

“Thay người?” Mộ Tuyết nhìn Đông Phương Trà Trà hỏi:

“Đổi thành ai?”

“Có thể là Nhã Lâm.” Đông Phương Trà Trà nói.

“Tại sao lại muốn vẽ Nhã Lâm? Nhã Nguyệt không được sao?” Mộ Tuyết tò mò hỏi lại.

“Nhã Nguyệt không thích động.”

“???”

“Nhã Lâm di chuyển nhiều, vẽ giống.”

Mộ Tuyết nhìn Đông Phương Trà Trà, sau đó đưa tay ra, nói:

“Để ta nhìn bức vẽ nào.”

Nhìn Mộ Tuyết đưa tay ra, Đông Phương Trà Trà trừng mắt nhìn, sau đó chỉ vào bầu trời nói:

“Chị dâu, hôm nay mặt trăng thật tròn.”

Nghe như vậy, Mộ Tuyết liền quay đầu nhìn về phía bầu trời, nàng phát hiện mặt trăng quả thật là khá tròn.

Một tháng mới sắp bắt đầu.

Lại gần ngày thành hôn hơn một chút.

Trở về nhìn một tạo cũng không có vấn đề gì.

“Được rồi, chúng ta đi tìm Nhã Nguyệt Nhã Lâm, nhưng đợi Lục Thiếu gia đi ra đã.”

Mộ Tuyết nhẹ nhàng nói.

Lục Thủy chắc chắn phải đến khu vực của ma tu.

Vừa vặn nàng có thể về nhà mấy ngày, chờ Lục Thủy trở về đón nàng,

Sau đó hỏi Lục Thủy sao chân lại bị què, sao mặt lại sưng lên.

Hừm.

Nghĩ thôi cũng thấy vui vẻ.

Lục Thủy sẽ giận mà không dám nói.

Đây chính là kết cục của việc bắt nạt vợ mà không dám công khai.

Ai bảo người gần đây nhảy vui vẻ như vậy.

“Chị dâu, chị có phải lại nhớ tới biểu đệ Lục Thủy rồi không? Cười giống như Đậu Nha vậy.” Đông Phương Trà Trà vì để tiêu hủy kiệt tác của mình, nàng cầm bức tranh nhét vào trong miệng Đậu Nha.

“ÁÁ.”

Đông Phương Trà Trà bụm tay che trán.

“Đừng cho Đậu Nha ăn những thứ này.” Mộ Tuyệt mở miệng nói.

Kiều Vô Tình đem những người công kích hấn giam cầm ngay tại chỗ.

Những người này một chút lý trí cũng không có.

Giết lại không chết.

Cho nên cách duy nhất chính là giam cầm.

May mà chỉ có một tên, nếu không sẽ rất phiền phức.

“Nơi này quả thật rất khác biệt, giống huyền thuật nhưng lại không phải huyền thuật. Dám nói rằng chế tạo ra Vĩnh Hằng Quốc Độ, cũng không phải không có nguyên nhân.”

Kiều Vô Tình cũng biết không nhiều.

Hoặc là nói Băng Nguyên Tuyệt Vực biết không nhiều.

Có điều hấn có thể xác định được, nơi này có tin tức về bất tử.

Đường trong núi không dễ đi.

Nơi này có chút mơ hồ, xung quanh thậm chí còn hơi vẩn vẹo.

Những đồ vật vẩn vẹo này sẽ khiến con người ta gặp ảo giác, từ đó thay đổi nhận thức.

Có lẽ chính vì vậy mà những người đi vào đây đều trở nên điên cuồng, hoặc là biến mất ở bên trong.

Không bao lâu sau, Kiêu Vô Tình nhìn thấy một ngôi miếu.

Ngôi miếu được xây dựng ở giữa đường, cái này khiến hấn có chút tò mò.

Lúc hấn đi vào bên trong, chân mày liền cau lại.

Bên trong ngôi miếu không hề có tượng Phật.

Mà có một hòa thượng bị dính trên tường.

Thứ dùng để đánh chính là kiếm, là đao, là thương, mỗi một thứ đều mang theo oán khí không cách nào hóa giải.

Là lửa giận, là thù hận, là lệ khí.

Giống như muốn khiến đôi phương thịt nát xương tan.

Kiều Vô Tình hơi kinh ngạc.

Hắn nhìn cảnh này, nhất thời như nhìn thấy được cảnh hòa thượng này bị hành hạ đến chết.

Bên tai của hắn như có lời thì thầm:

‘Không phải người nói chúng sinh đều bình đẳng sao? Không phải người nói sinh tử chỉ là nhân quả của số mệnh sao? Không phải người nói tất cả cũng là vì kiếp sau sao?’

‘Người đang sợ cái gì?’

‘Chính người cũng sợ chết, vậy dựa vào cái gì bắt ta buông xuống?’

‘Chưa từng trải qua cái khổ của ta, người có tư cách gì khuyên ta buông xuống?’

‘Người sợ, người cầu xin tha thứ, đồ hòa thượng đối trá nhà người.’

‘Chết đi.’

‘Chết đi.’

Haiziz.

Một tiếng thở dài đột nhiên vang lên trong đầu Kiêu Vô Tình.

Trong chốc lát, hắn tỉnh lại từ trong những tiếng xâm xì.

Hắn sợ hãi cúi đầu xuống.

Vừa rồi, hắn vậy mà bị lâm vào trong đó.

Nếu như không phải đột nhiên có tiếng thở dài.

Lúc nào mới có thể thoát ra, hắn cũng không biết.

Có điều vừa rồi là ai đánh thức hắn?

“Thí chủ chớ tới quá gần, nơi đây oán khí ngập trời.” Tâm Hỏa Cổ Phật từ hư vô xuất hiện bên cạnh Kiều Vô Tình.

Đối với sự xuất hiện của Tâm Hỏa Cổ Phật, Kiều Vô Tình trong lòng kinh hãi.

Đối phương là người phương nào, hắn không biết.

Nhưng chắc chắn không phải là người hắn hay Băng Nguyên Tuyết Vực mời tới.

Nơi này có một vài người rất không bình thường tới.

Hắn gặp được một người, không có nghĩa là toàn bộ.

Hắn là còn có những người khác nữa.

“Đại sư là?” Kiều Vô Tình hỏi.

Hắn cảm nhận được đối phương rất mạnh, rất có thể đã vượt qua hắn.

Tuyết đối không thể khinh thường.

Càng không thể ngu xuẩn chỉ trích đối phương sao lại đi vào trong này.

Vậy chính là tìm chết.

“Bần tăng gọi là Tâm Hỏa.” Tâm Hỏa Cổ Phật chấp tay trước ngực, bình tĩnh nói.

Tâm Hỏa? Chưa từng nghe qua. Kiều Vô Tình căn bản không biết cái tên này.

“Đại sư biết có chuyện gì đã xảy ra ở miếu này ư?” Kiều Vô Tình hỏi Tâm Hỏa Cổ Phật.

Tâm Hỏa Cổ Phật nhìn ngôi miếu, trong lòng hơi ngộ ra.

Khó trách Minh Vương Cổ Phật lại xuất hiện ở đây.

Minh Vương Cổ Phật rút cuộc là tới vì cái gì.

Hắn cũng không biết.

Chỉ là...

Hy vọng đừng có vấn đề lớn gì.

“Có lẽ có thể thông qua ngôi miếu này, tìm tới hoặc là nhìn thấy được đầu nguồn.

Chỉ là cần thí chủ hỗ trợ.” Tâm Hỏa Cổ Phật nhìn Kiều Vô Tình, nói.

“Mời đại sư nói.” Kiều Vô Tình lập tức đáp.

Tìm tới đầu nguồn, vậy có thể tiếp xúc được với bí mật của nơi này.

Có lẽ có thể có được không ít chỗ tốt.

Hắn muốn tấn thẳng Cửu giai sẽ rất khó khăn, theo đuổi sự bất tử cũng không thực tế, thứ hắn cần là thời cơ tấn thẳng.

Một cơ hội là đủ rồi, loại tu vì này với hắn, tương đối mà nói, vẫn còn rất sớm.

“Kéo ảnh hưởng của Trấn Thiên Châu tới bên này, đè ép sự vận vẹo ở đây, bản tăng có thể nhìn trộm bên trong.” Tâm Hỏa Cổ Phật nói.

Thực lực của hắn còn chưa đủ để tùy ý thăm dò ở chỗ này.

Sức mạnh của nơi này không đúng.

Sức mạnh cấp bậc này, cho dù là ở thời kì đỉnh cao, hắn cũng có chỗ không bằng.

Ai của Nguyệt Tộc lại có thực lực như vậy?

Hắn không biết.

Cho nên chỉ có thể nhờ người hỗ trợ, như vậy mới có thể tìm được Minh Vương Cổ Phật.

Bất kể là chuyện gì, hắn đều có thể vật lộn được.

Chỉ sợ tới muộn.

“Được.”

Kiều Vô Tình lập tức động thủ, bắt đầu điều động sức mạnh của Trấn Thiên Châu.

Có điều Trấn Thiên Châu không bị ảnh hưởng, điều này nằm ngoài dự liệu của hắn.

Những người kia sau khi vào thành, hẳn rõ ràng cảm thấy có một cỗ vận vẹo.

Chỉ là rất nhanh đã biến mất.

Hẳn là còn có những cường giả khác đi vào, cũng không biết có phải vì cường giả Phật Môn này hay không.

Có điều cái này không quan trọng.

Trước tìm được trung tâm của nơi này rồi lại nói.

Chương 971: Phát hiện bí mật lớn của Lục 2

Phát hiện bí mật lớn của Lục 2

Lúc Lục Thủy tiếp xúc với thông đạo, ngược lại không có tiến vào loại không gian trống kia như Minh.

Mà là đi thẳng tới một tòa nhà.

Tòa nhà này có mấy tầng.

Phía trước viết hai chữ — Nguyệt Lâu.

Phía dưới Nguyệt Lâu cũng không có cái gì, nhưng ở trên cùng, có một luồng sức mạnh đang tràn ra.

Người đàn ông mặc đạo bào hẳn là đã trích dẫn nguồn sức mạnh này.

Vượt qua sức mạnh của Đại Đạo Giả thông thường.

Nhìn đến đây, Lục Thủy đã có đáp án.

Nguyệt tộc hẳn là không có người thứ hai có sức mạnh cấp bậc này, chỉ có mình Minh Nguyệt.

Sau đó Lục Thủy không còn quan tâm tới sức mạnh kia nữa, mà chú ý tới tòa nhà này.

‘Hẳn là nơi chứa sách.’

Sau khi có suy đoán, Lục Thủy liền định vào xem.

Cót két!

Nhẹ nhàng đẩy, cửa liền mở ra.

Quá mức dễ dàng.

‘Không có bất kỳ trở ngại gì, khó trách bọn họ có thể lấy được tri thức từ nơi này.’

Nơi này khác với Khởi Nguyên Thạch của Mộ gia, dường như không có bất kỳ hạn chế gì.

Hơn nữa tri thức còn được bày ở chỗ này.

Khác với Minh, ném ra bên ngoài.

Sau khi đi vào, Lục Thủy nhìn thấy đầu tiên chính là giá sách, rất nhiều giá sách.

Mà trên giá sách lại có rất nhiều đạo quang.

Mỗi một đạo đại biểu cho một cuốn sách.

Chỉ là sách trên giá cũng không nhiều.

Giống như đã bị lấy ra ngoài hết.

Sau khi lấy xong thì không trả lại.

Nhìn qua những vật này một chút, Lục Thủy đi lên tầng tiếp theo.

Không có cái gì hữu dụng đối với hắn.

Lúc lên đến tầng hai, Lục Thủy nhìn thấy đồ vật ở đây cũng đã bị lấy ra không ít.

Có điều vẫn là đồ vật không có lợi ích gì.

Đến tận tầng thứ năm.

Lục Thủy phát hiện những thứ ở đây cơ bản không bị động vào.

Chỉ thiếu một quyển sách.

Mà quyển kia lại có ở ít nhất hai tập.

Sau đó Lục Thủy lấy ra tập sausu, phát hiện quyển này nói về Vĩnh Hằng Quốc Độ.

Lướt qua một lượt.

Trên đó viết:

Vĩnh Hằng Quốc Độ trên lý thuyết có thể thực hiện được, nhưng không có ý nghĩa.

Hạn mức cao nhất bị khóa chặt, tương đương với khóa lại tương lai.

Sự tuần hoàn vô tận cũng chỉ là lừa mình dối người.

Người sống một đời, trong thời gian có hạn, tỏa sáng đủ, mới có ý nghĩa.

Nguyệt Tộc ta không cần đời đời bất diệt, chỉ cần qua một kiếp không hối hận là đủ.

Phong ấn Vĩnh Hằng Quốc Độ, vĩnh viễn sẽ không mở ra.

Xem hết câu này, Lục Thủy đóng sách, đặt lại lên giá sách.

Một quyển này bị khóa lại.

Người khác không được xem.

Lục Thủy không có ý định mở khóa.

Cũng không có ý định xem nội dung bên trong.

Mà quyển trước không có khóa, hẳn là đã bị vị bên ngoài kia tình cờ lấy được.

Tất cả mới có Vĩnh Hằng Quốc Độ hiện tại.

Nhìn đồ vật trở về chỗ cũ, Lục Thủy lại đi lên tầng tiếp theo.

Đi thêm hai tầng nữa lên đến tầng cao nhất.

Chỗ này còn cao hơn nhà của hắn.

Chất lượng chỉ có hơn chứ không kém.

Nguyệt Tộc cũng thật là giàu.

Có điều chỉ một bản Thiên Địa Trận Văn là đủ để dè chết bọn hắn.

Mặc dù không có ai biết.

Lên đến tầng sáu, nơi này cũng không có thứ gì đặc biệt, nhưng ở một góc hẻo lánh lại có một cuốn sách, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy nó.

‘Ngược lại là hiếm lạ.’

Lục Thủy giơ tay lên, không có động tác dư thừa gì, cuốn sách trực tiếp biến mất tại chỗ.

Lúc nó xuất hiện lần nữa thì đã ở trong tay Lục Thủy.

‘nhật ký?’

Nhìn hai chữ ở trang bìa, Lục Thủy có chút ngạc nhiên.

Hắn không rõ đây là nhật ký của hai.

Mở cuốn sách ra, hắn bắt đầu xem xét:

Ta thua rồi, bại hoàn toàn.

Ta cũng không biết tại sao mình thua, có lẽ là giống như Cửu nói đi, tâm ta không giống với bọn hắn.

Giết thần thành công.

Cửu, chết.

Sau khi việc giết thần kết thúc được một năm, ta khôi phục đi ra.

Ta đi tìm Kiếm Nhất.

Không tìm được hắn.

Ta biết, Kiếm Nhất chết rồi.

Người mạnh nhất trong số chúng ta, thế mà lại chết.

Giống như nằm mơ giữa ban ngày vậy.

Cái tên tự xưng chỉ cần có kiếm trong tay liền có thể chém vạn vật, Kiếm Nhất, cứ như vậy mà chết rồi.

Nếu như Kiếm Nhất tham dự cuộc chiến giết thần, vậy...

Đáng tiếc hắn không có khả năng tham gia.

Tất cả mọi người đều biết.

Thời đại thuộc về Chân Thần đã kết thúc, thế giới bắt đầu có sự thay đổi.

Tiên Đình, Phật Môn, Đạo Tông bắt đầu quật khởi.

Mới chỉ có hai năm, ta đã cảm thấy lạ lẫm.

Ta thích thời đại có Chân Thần.

Ba năm sau việc giết thần, ta tìm được Lục.

Lục đang nói chuyện với một người, ta từng thấy người đó, nhưng lại giống như chưa từng gặp qua.

Cảm giác rất kỳ quái.

Có điều việc khiến ta bất ngờ nhất là, ta thấy một cô bé.
Một cô bé còn không biết nói chuyện thế nào, rất đáng yêu.
Chỉ là tóc có bảy màu, rất quái dị.
Bên người nàng luôn có một con chó con trông coi.

...

Lục Thủy đọc đến đây, cảm giác có chút kỳ quái, hẳn quả thực không nghĩ tới cái này lại ghi chép chuyện sau việc giết thần.

Hơn nữa thoát nhìn so với những chuyện hắn biết trước đó còn kỹ càng hơn.

Kiểm Nhất chết rồi, rất nhiều người đều biết, nguyên nhân cụ thể không nhắc tới, Lục Thủy cũng không để ý.

Thứ hắn để ý là cô bé kia.

Cô bé có mái tóc bảy màu, còn có ai khác sao?

Ngoại trừ Chân Thần Duy Nhất, chắc chắn không còn ai khác.

‘Lục có quan hệ với Chân Thần Duy Nhất?’

‘Không, nói cách khác, Lục có quan hệ với Lục gia?’

Chắc chắn có một ít quan hệ.

Nếu không, Chân Thần Duy Nhất tại sao lại phải ở Lục gia?

Nhưng cụ thể là quan hệ như thế nào, hắn không biết.

Về phần người nói chuyện với Lục, cái này lại không có manh mối nào.

Lục Thủy tiếp tục đọc:

Ta hàn huyên cùng Lục một hồi.

Lục nói cho ta biết, Chân Thần chết là chuyện đương nhiên, tương lai sẽ còn có người vượt qua cả Chân Thần.

Ta hiếu kỳ hỏi hắn, người sao?

Lục cười không nói.

Khi đó ta không biết Lục có ý gì, về sau ta mới hiểu.

Lục, cũng sẽ chết.

Lục nói hắn muốn đi cảm ngộ mảnh trời đất này, tìm ra một loại sức mạnh tương đương với thần lục.

Suy nghĩ của ngựa thần lướt gió, ta chưa từng nghĩ tới.

Lục không thành công, đây là điều về sau ta biết được.

Nhưng Lục cũng nói cho ta biết, hắn không có thất bại.

Ta không rõ.

Trăm năm sau, Lục biến mất.

Hoàn toàn biến mất khỏi vùng trời đất này.

Ta không tìm thấy hắn.

Ngày đó, ta gặp Cổ thành Thiên Tai.

Tộc Bất Tử đã hoàn toàn điên rồi, nơi này liên quan quá nhiều, ta bắt lục.

Sau đó ta đi tìm Thiên Cơ.

Thiên Cơ không tham gia trận chiến giết thần, hắn vẫn luôn trốn tránh.

Nói rằng bên ngoài quá nguy hiểm.

Giết thần không thích hợp với hắn.

Ta hỏi Thiên Cơ, ở đâu có thể tìm được Kiếm Nhất.

Thiên Cơ bảo ta đến Đạo Tông, nơi đó có vật mà Kiếm Nhất để lại.

Có thể giao lưu với Kiếm Nhất.

Ta đi, sau đó lại nghe được một lý do hồi hận hoàn toàn khác.

Tử giả vi đại.

Sau đó, ta rời đi.

...

Lục Thủy nhìn cuốn nhật ký này, hấn không hiểu rõ lắm ý câu nói kia.

Sức mạnh giống như thần lực, là có ý gì?

‘Theo ta được biết, sức mạnh giống như thần lực trước mắt chỉ có hai loại, một là loại ta tu luyện, sức mạnh thiên địa, một là loại Mộ Tuyết tu luyện, Hồn Nguyên chi khí.’

‘Hồn Nguyên chi khí không xuất hiện lúc này, mà là sau khi Mộ Tuyết lĩnh ngộ mới có.

Như vậy, chính là Thiên Địa Trận Văn?’

Lục Thủy không chắc, nhưng không loại trừ khả năng này.

Dù sao hấn cũng không biết Thiên Địa Trận Văn ra đời như thế nào.

Chỉ biết là tổ truyền của Lục gia.

Như vậy, tổ tiên Lục gia là Lục sao?

Nhìn thế nào Lục cũng không giống người sẽ có hậu nhân.

Lục Thủy không quá rõ.

Có điều vẫn không có tin tức gì khác về Lục.

Luôn có cảm giác Lục không hề tồn tại trong bảng xếp hạng những người này.

Kiểm Nhất xung mạnh nhất, nhưng không có ai tranh phong với Lục.

Chương 972: Phát hiện bí mật lớn của Lục 3

Phát hiện bí mật lớn của Lục 3

Sau đó Lục Thủy xem tiếp, nhật ký này hẳn là do Minh Nguyệt viết, đoạn thời gian kia hẳn vẫn luôn đi tìm người.

Tới Minh Thổ và Tịnh Thổ, đi một chuyến tới khu vực của ma tu, ra biển, lại đi dạo Tiên Sơn một lần.

Cuối cùng, hẳn vẫn luôn du tẩu ở tu chân giới.

Tận đến một ngày, hẳn để Nguyệt Tộc rơi xuống Mê Vụ Chi Đô.

Lý do rất đơn giản.

Ở Mê Vụ Chi Đô thanh tịnh.

Lục Thủy lật đến trang cuối cùng.

Trên đó ghi:

Chúng ta tách ra, trí nhớ của ta bắt đầu trở nên mơ hồ, cần ghi chép lại tất cả những việc này.

Nhìn thấy dòng này, Lục Thủy cau mày lại.

‘Đây là Nguyệt viết?’

Minh không ở đây.

Như vậy khả năng cao nhất là do Nguyệt viết.

Trừ khi Minh Nguyệt chưa từng bị tách ra.

Lục Thủy lật tiếp, nhưng không thấy nói tại sao trí nhớ lại trở nên mơ hồ.

‘Được rồi, đi lên xem một chút đi, hỏi thẳng đối phương.’

Cất sách lại, Lục Thủy liền đi một đường lên trên.

Đồ của người khác, hẳn không có ý định mang đi.

Nếu như là tự truyện thì sẽ trực tiếp cầm đi.

Ví dụ như « Kiếm Nhất Vi Kỳ Truyện »

Không thể không nói, đọc qua nhiều sách như vậy, tự truyện của Kiếm Nhất vẫn là hay nhất.

Tiếc là không có tập tiếp theo.

Truyện ký của Thần Ma Cầu Tử mặc dù đăng nhiều kỳ, nhưng không phải cho người đọc.

Sau đó, Lục Thủy lại đi lên tầng thứ bảy.

Ở tầng thứ sáu quả thật đã biết một chút chuyện, Lục và Chân Thần Duy Nhất kia có quan hệ với nhau.

Cụ thể là gì, chỉ có thể đến Thần Vực của Chân Thần Duy Nhất xem một chút.

Sau đó lại trở về tìm ghi chép liên quan đến tổ tiên Lục gia.

Tầng thứ bảy không giống với các tầng phía dưới.

Trong mắt Lục Thủy, nơi này không có cái gì.

Trống rỗng, giống như một gian phòng bị phong bế.

Mà ở đối diện gian phòng có một cánh cửa.

Một cánh cửa rất bình thường.

Nhìn thấy cửa này, Lục Thủy tự nhiên lại nhớ lại lúc liên hệ với Minh.

Gần như giống nhau như đúc.

Dựa theo nguyên tắc cũ, Lục Thủy đi tới trước cửa, gõ vài cái.

Cốc cốc!

Tiếng gõ cửa đều đều vang lên.

Tiếng gõ cửa vừa dứt, Lục Thủy liền nghe thấy có tiếng đáp lại:

“Có người?” Là giọng nữ.

Lục Thủy cười cười nói:

“Hai ngày trước, là người cầu kết nối đúng không?”

Hắn lấy ra cái ghế ngồi xuống, cùng đối diện nói chuyện một chút về chuyện thời kỳ Viễn Cổ, hắn cần một chút chút thời gian.

Có điều không gian bị phong bế, hắn chỉ có thể ngồi trên ghế nhìn qua cánh cửa.

Đôi khi cứ có cảm giác như mình đang bị thâm vấn.

“Người là ai?” Tiếng nói từ bên trong vang lên.

Rất bình ổn, không có cảm giác như bị chậm mạng.

Dường như sự truyền tin của đối phương hoàn toàn khác biệt so với Minh.

Minh là loại dùng mạng trong núi sâu kia, khi có khi không.

Nói được một chút đã thấy mất dạng.

Mà người này, giống như có cấp quang học, nhanh như ánh sáng vậy.

Không hề bị chậm hay ngắc ngư.

“Người muốn tìm ai?” Lục Thủy hỏi ngược lại.

Rõ ràng là vậy nước tìm người.

Mà đối phương giống như đã có mục tiêu tìm kiếm xác định.

“Người từng nghe nói về Nguyệt Tộc chưa?” Tiếng nói bên trong vang lên.

“Năm đó người mang Nguyệt Tộc xuống Mê Vụ Chi Đô, tu chân giới hắn đã không còn Nguyệt Tộc nữa mới đúng.

Người là tìm người cùng nguồn gốc với Nguyệt Tộc sao?” Lục Thủy hỏi.

Minh cũng đã nói, Mộ gia và bọn hắn khả năng là sinh ra ở cùng một nơi.

Hoặc là nói tổ tiên của Mộ gia.

Có điều Mộ gia chỉ là người bình thường.

“Vậy người là sao?” Người ở bên trong hỏi.

“Không phải.” Lục Thủy không định vòng vo, hỏi thẳng:

“Người có phải một nửa khác của Minh, Nguyệt không?”

Lục Thủy dứt lời.

Bên trong đột nhiên trầm mặc.

Bởi vì không nhìn thấy tình huống của đối phương, Lục Thủy cũng không biết đối phương đang có biểu tình gì.

“Người, đã nói chuyện qua với Minh rồi?” Một lúc sau, phía bên kia mới nói tiếp.

Trong giọng nói còn có chút kinh ngạc.

Lục Thủy cảm thấy mình đoán không sai.

“Vậy có thể nói cho ta biết, Minh không biết chuyện một nửa khác sao?” Đây chính là chuyện Lục Thủy muốn biết.

Minh biết quá ít.

Nhưng đối phương cũng đã nói ký ức mình có vấn đề.

Cũng không biết vấn đề có lớn hay không.

“Ta đúng là Nguyệt, nhưng ta không biết chuyện lúc trước, trong đầu ta, nhớ rõ ràng nhất chỉ có một việc.” Giọng nói của Nguyệt trầm xuống.

“Là gì?” Lục Thủy hỏi.

Nguyệt thế mà lại hoàn toàn mất trí nhớ, điều này khiến hắn cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Rất nhanh sau đó, Lục Thủy liền nghe thấy bên kia trả lời:

“Minh, không thể cứu.”

“Vì sao?” Lục Thủy có chút tò mò.

Ngược lại không hề kinh ngạc.

Bởi vì hắn nhất định phải đến chỗ Minh xem.

Cái này không liên quan tới việc hắn có thể cứu hay không.

“Lục đề Minh trông coi một vật, vật rất quan trọng.

Thứ này vẫn luôn ở đó, ta cảm giác được Minh đã bắt đầu quên vật này.

Hắn muốn rời khỏi chỗ kia.

Không thể rời đi.” Giọng nói của Nguyệt có chút sốt ruột.

“Minh chỉ có thể được cứu, không thể tự mình đi ra được.

Cho nên, Minh không thể cứu.”

Nghe thấy như vậy, Lục Thủy rất kinh ngạc:

“Minh đang bảo vệ cái gì?

Làm sao người biết việc này còn chưa kết thúc?

Lục đã chết rồi.”

Lục chết rồi, tất cả mọi người đều biết.

“Cảm giác, loại cảm giác này còn chưa xuất hiện, thế giới thay đổi khiến Minh có năng lực liên hệ với bên ngoài, cho nên ta mới thử nhúng ta.

Minh quên mất quá nhiều, nhưng bây giờ không phải lúc cứu hắn ra ngoài.

Người có thể nói cho hắn biết, giờ chưa phải lúc đi ra.

Hắn sẽ tự hiểu.”

“Người chắc chắn hắn tự hiểu được?”

“Chắc chắn.” Ngừng một chút, Nguyệt tiếp tục nói:

“Bởi vì ta chính là hắn.”

Lục Thủy: “...”

Nguyệt Tộc thật khiến người ta khó hiểu.

“Minh rốt cuộc là đang trông coi cái gì? Vì sao lại phải ở đó?” Lục Thủy hỏi.

Lần sau đến Mộ gia đương nhiên có thể liên hệ với Minh, hắn muốn biết rõ ràng đại khái đã có chuyện gì xảy ra.

Đương nhiên, hắn cũng rất tò mò về vật mà Lục để lại.

“Ta không biết, có điều người có thể tới Nguyệt Tộc, Nguyệt Tộc hẳn là có ghi chép.

Minh mới chỉ bắt đầu quên mọi chuyện, còn ta thậm chí đã quên đi chính mình.

Ta không có cách nào trả lời người.” Âm thanh của Nguyệt chậm rãi vang lên.

“Nguyệt Tộc ở Mê Vụ Chi Đô, ta bây giờ không vào được.

Có manh mối nào khác không?” Lục Thủy hỏi.

Đến lúc hẳn đến Mê Vụ Chi Đô, hẳn là còn một thời gian rất dài.

Một khi đi vào, sẽ tốn không ít thời gian.

Cho nên, chỉ có thể để sau.

“Mê Đô.” Giọng nói của Nguyệt vang lên.

“Mê Đô?” Lục Thủy hỏi lại.

“Ừm, Mê Đô, chỉ cần biết rõ Mê Đô là cái gì, có lẽ sẽ biết Minh đang thủ hộ cái gì.” Nguyệt nói.

Mê Đô là cái gì?

Chuyện thật đúng là khiến cho người ta hoang mang.

Hắn từng hỏi Kiếm Nhất vấn đề này.

Kiếm Nhất bảo hẳn đến Mê Vụ Chi Đô xem xem.

Bây giờ để không phải đến Nguyệt Tộc, lại cần biết rõ Mê Đô là gì.

Thật đúng là làm khó hẳn.

“Nếu như ta để người nói chuyện với Minh thì sao?” Lục Thủy không có ý định hỏi về Mê Đô, trực tiếp muốn tìm cách khác:

“Như vậy các người có thể nhớ ra gì không?”

“Người có thể thử một chút, có điều trong trí nhớ của ta, cũng không quá có khả năng.” Nguyệt nói.

Lục Thủy gật đầu, được hay không thử một chút là biết.

Sau đó Lục Thủy nhớ tới ấn ký trên tay Nhã Kỳ, hiếu kỳ hỏi một câu:

“Trước đó Minh có lưu lại ấn ký trên người một người, người có từng lưu lại cái gì không?”

“Ấn ký?” Nguyệt suy nghĩ một chút, nói:

“Đề bọn hắn không cần cứu Minh.

Ta có thể phát giác được, Minh đã bắt đầu ảnh hưởng tới bên ngoài.

Hắn là có người liên hệ với Minh, mà lại có khả năng nhất định có thể cứu Minh ra ngoài.

Một khi cứu ra, ta cũng không biết sẽ như thế nào.”

Lục Thủy lắc đầu, xem ra không biết được quá nhiều.

Nhưng mà ngược lại có thể liên hệ hai người với nhau.

Nếu khiến cho bọn hắn nhớ lại được thì dễ rồi.

Lục rốt cuộc đã để Minh trông coi cái gì.

Lục Thủy rất tò mò.

Có điều theo như Nguyệt nói, Mộ Tuyết chắc chắn cũng nhận được.

Chỉ là nhìn bộ dáng nàng, không có ý nhúng tay vào.

Cũng tốt.

Tránh xáo trộn kế hoạch của hắn.

Đàn bà con gái, biết nhiều như vậy làm gì, ngoan ngoãn làm cô vợ nhỏ đi.

Mộ Tuyết ngu xuẩn à.

Vợ của ta.

Chương 973: Bản tọa sẽ xuất toàn lực 1

Bản tọa sẽ xuất toàn lực 1

Nguyệt biết quá ít.

Còn không bằng quyển nhật ký kia.

Có lẽ cũng vì biết ký ức của mình đang mất dần, cho nên mới viết nhật ký.

Như vậy, thật ra quyển nhật ký kia cũng không đầy đủ.

Ký ức của Minh không có ở trong đó.

Lục Thủy nghĩ lại, trong đó không ghi người nói chuyện với Lục, cũng không nhắc tới tình huống cụ thể của cô bé kia.

Minh Nguyệt là lần đầu tiên gặp phải cô bé đó.

Chân Thần Duy Nhất tuy vậy nhưng có thuộc tính Chân Thần.

Hắn cũng không quá kinh ngạc.

Mà bên người Lục lại đột nhiên có thêm một cô bé, loại chuyện này rõ là bất quái.

Nhưng Minh Nguyệt lại hoàn toàn không đề cập đến nó.

Điều này nói rõ, ký ức không có ở chỗ Nguyệt, hẳn là ở chỗ Minh.

Nguyệt Tộc quả nhiên là sinh vật phiền phức.

Ký ức còn phải chia ra mỗi người một ít.

Tuy nhiên cả hai lại đều biết Lục để Minh trông coi đồ vật.

Có điều ký ức của cả hai về Lục lại không bị mất đi, nhìn thế nào cũng thấy kỳ quái.

A, Minh đúng ra đã dần quên đi rồi.

Nhưng Nguyệt lại nhớ rất rõ.

Ngay cả Kiếm Nhất còn không rõ, mặc dù hắn đã chết.

Nhưng quan hệ của hắn với Lục lại không tầm thường.

Cửu thì không nói.

Nàng có thể nói rõ, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Nhưng Minh Nguyệt và Cửu căn bản không cùng một loại người.

Có thể nhớ rõ ràng như vậy, chắc chắn là có vấn đề.

Nhất là khi tất cả những chuyện khác Nguyệt đều đã quên.

“Chuyện Minh bắt đầu quên đi đồ vật kia, mà ký ức của người cũng trở nên mơ hồ, là vì sao?” Lục Thủy mở miệng dò hỏi.

Minh Nguyệt của Nguyệt Tộc.

Một người có tư cách tham gia trận chiến giết thần.

Không thể có chuyện tự dưng ký ức có vấn đề được.

“Không biết.” Nguyệt tỏ ra tiếc nuối.

Nàng thật sự không biết.

Lục Thủy không hỏi nhiều.

Mà đứng dậy định rời đi.

Ở chỗ Nguyệt này không biết được quá nhiều tin tức.

“Chờ tin của ta, ta sẽ để Minh mở ấn ký một lần nữa, đến lúc đó người nhận lấy xem một chút.” Lục Thủy cất cái ghế đi, nói.

Cuối tháng sau, hắn sẽ tấn thăng Lục giai.

Uy năng hắn là có thể khôi phục một chút.

Đến lúc đó để Minh và cha vợ hình thành liên kết.

Sau đó lại để Minh lưu lại ấn ký trên người cha vợ, rồi để hai người kết nối với Khởi Nguyên Thạch.

Như vậy hai người sẽ có thể hình thành liên kết.

Cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì.

Ai mà biết được.

“Chờ một chút.” Nguyệt đột nhiên gọi Lục Thủy lại.

Lục Thủy quay đầu nhìn về phía cánh cửa:

“Có vấn đề gì?”

“Ngươi là ai?” Nguyệt hỏi.

Vấn đề này nàng đến giờ vẫn chưa thấy Lục Thủy giải đáp.

“Ừm...” Lục Thủy suy nghĩ một chút, nói:

“Về tên thì tiên bối có thể gọi ta là Lục Thủy.

Về thân phận thì, tiên bối hẳn là chưa từng nghe qua.”

“Lục... Thủy?” Nguyệt nhắc lại.

Giọng điệu của nàng có lần chút nghi hoặc.

Lục Thủy không để ý, đôi phương không có khả năng biết hẳn, cho nên nghi ngờ cũng là điều bình thường.

Có điều Lục Thủy lại đột nhiên có chút tò mò:

“Tiên bối ở thời Viễn Cổ có từng nghe qua về Lục gia không?”

“Không.

Có điều ta có chút thắc mắc, làm sao ngươi có thể liên hệ với Minh được?

Mặc dù Minh đã khôi phục rất nhiều, dù thế giới đã thay đổi, nhưng cũng sẽ không dễ dàng như vậy.” Nguyệt tò mò hỏi.

“Tiên bối còn nhớ rõ Chân Thần Độc Nhất không?” Lục Thủy hỏi.

“Cửu? Nhớ rõ.” Nguyệt đã quên đi rất nhiều, nhưng chưa có quên Chân Thần Độc Nhất, Cửu.

Cửu đối với bọn hắn mà nói, là cực kỳ đặc biệt.

Bởi vì Cửu thật sự là Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa.

“Có biết về thần lực của Cửu không?” Lục Thủy lại hỏi.

“Biết, không gì sánh được, vượt qua tất cả.” Nguyệt trả lời chắc chắn.

“Vậy thì đúng rồi, ta nắm trong tay sức mạnh cùng cấp với thần lực của Cửu, ít nhất là theo như tiên bối nói thì là như vậy.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

“Cùng cấp với sức mạnh của Cửu.” Đồi phương khó tin lặp lại.

“Ừm, cùng cấp.” Lục Thủy đáp lại.

Đúng là cùng cấp.

Nhưng là hai sức mạnh hoàn toàn khác biệt.

Có điều...

Có được loại sức mạnh này, lại khác với suy nghĩ của tất cả mọi người.

Sức mạnh thiên địa tương đương với quyền năng độc nhất, nhưng không có nghĩa là thực lực của hắn giống với Cửu.

Có người thì điểm thi cao nhất là điểm tối đa, có người thì bỏ vì điểm tối đa là 100 nên mới được 100 điểm.

Cho nên loại người này dù cũng đi thi, nhưng hắn cũng có thể chấm chữa bài cho người.

Nguyệt trầm lặng, nàng giống như nhớ ra cái gì.

Nhưng lại không rõ rốt cuộc là cái gì.

“Người...” Nguyệt nhất thời không biết nói cái gì.

Lục Thủy nhìn cánh cửa, nói khẽ:

“Không cần kinh ngạc, bởi vì có được sức mạnh cùng cấp bậc với thần lực của Chân Thần Độc Nhất, không chỉ có một mình ta.”

Nguyệt không nói ra lời.

Thế giới này cùng với thế giới nàng biết là một sao?

Có phải sai chỗ nào rồi không?

Hay là đồi phương thật ra đang lừa gạt nàng?

“Đợi thêm chút thời gian nữa, ấn ký mới hắn là sẽ xuất hiện.” Lục Thủy nói.

Sau đó Nguyệt không hỏi gì nữa.

Lục Thủy cũng không còn lý do gì để ở lại.

Hắn rời khỏi Nguyệt Lâu.

Ở đằng sau cánh cửa, một cô gái tóc xanh đang đăm chiêu suy nghĩ, nàng đang tự hỏi.

Nàng cảm giác mình hẳn là đã nghĩ ra cái gì.

Cuối cùng, Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt của nàng mang theo một tia ánh sáng:

‘Có lẽ, thực sự đã đến lúc Minh thoát khỏi cảnh bị giam giữ.

Sức mạnh cùng cấp với thần lực.’”

Lục Thủy rời khỏi Nguyệt Lâu, đi ra khỏi tảng đá.

Cuối cùng mở mắt ra.

Trước mặt hắn là mấy người nhóm người đàn ông mặc đạo bào.

Ở phía sau hắn thì là bọn Sơ Vũ.

Ánh sáng vạn trượng đã biến mất, giờ còn lại là một bé gái trên người vẫn còn vài vết thương, và người đàn ông mặc đạo bào đang quỳ trên mặt đất không dám chạm vào con gái của mình.

Hắn đưa tay ra, xong lại thu tay về.

Tay của hắn dính đầy máu tươi, dính đầy thù hận.

Mà con gái của hắn thì rất sạch sẽ.

Thanh kiếm vẫn ở đằng kia, nó đang an tĩnh đứng giữa không trung.

Tất cả mọi người đều đã cảm nhận được khí tức sinh mệnh của bé gái.

Cho nên tất cả mọi chuyện đã nên đặt xuống một dấu chấm tròn rồi, giờ bọn hắn chỉ còn đợi nhân vật máu chốt.

Cũng chính là người đang ở chỗ tảng đá, Lục Thủy.

Người này có tư cách phán quyết tất cả.

Minh Vương Cổ Phật nhìn Lục Thủy, trong mắt hấn, đôi phương vẫn thân bí như vậy.

Có điều hấn thật ra rất khó hiểu, vì sao hấn không thể nhận ra hai người kia thuộc Đạo Tông, mà kiếm lại có thể?

Đừng nói là vì khí tức sức mạnh, dù có hình dạng hấn cũng không thể phát hiện ra được.

Có điều Lục Thủy đã tỉnh lại, hấn cũng muốn mọi chuyện về Nguyệt Chi Quốc Độ vẽ nên một dấu chấm tròn.

Đã nhiều năm như vậy, nên kết thúc rồi.

Lục Thủy nhìn những người này, lại nhìn bé gái đang ngủ một chút, nói:

“Các người đang đợi để kết thúc chuyện nơi đây?”

Lúc này, cả ba người đều không mở miệng.

Mà chỉ nhìn Lục Thủy.

“Không cần nhìn ta, cứ nói suy nghĩ của các người.” Lục Thủy nói.

Hấn đã đồng ý với người kia sẽ giải thoát cho tất cả những người ở trong này.

Cho nên hấn sẽ hoàn thành.

Có điều những người này nhìn thế nào cũng thấy có suy nghĩ riêng, nếu không xung đột với mục đích cuối cùng của hấn, vậy hấn có thể đồng ý.

Đối với ân oán của những người này, bọn Sơ Vũ cũng đã hiểu ra một chút, nhưng không thể nói gì.

Chỉ có thể đứng nhìn xem mọi chuyện sẽ phát triển thế nào.

Có điều bọn hấn phát hiện, rằng bây giờ không có chuyện gì cần bọn hấn làm.

Người đàn ông mặc đạo bào cúi gằm nhìn con gái của mình, hấn nhất thời không biết nên đưa ra quyết định thế nào.

Hắn rất mâu thuẫn.

Đúng lúc này, bé gái đột nhiên trở mình.

“Động, động kia.” Người đàn ông mặc đạo bào luống cuống.

Hắn đã quên mất làm một người cha thì phải làm gì.

Mà bé gái xoay người xong thì đưa tay dụi mắt, sau đó mở hai mắt ra thật to.

Đôi mắt sáng, cực kỳ trong trẻo.

Cô bé nhìn vào một người, hơi nghi hoặc.

Người đàn ông mặc đạo bào nhìn chính mình, sau đó mới phát hiện hắn ăn mặc không được đúng lắm.

Hắn lập tức thay đổi quần áo.

Trang phục khá bình thường, đầu tóc rối bời.

Còn có chút râu ria.

Nhìn giống như một ông chú.

Nhìn thấy người này, mắt bé gái liền híp lại thành hình bán nguyệt, sau đó phát ra âm thanh khàn khàn:

“Cha, đói.”

Nghe được câu nói này, hốc mắt người đàn ông mặc đạo bào đỏ lên.

Nước mắt cứ như vậy chảy xuống.

Sau đó hắn quỳ trên mặt đất, ngã sấp xuống gào khóc lớn.

Hắn bây giờ thật sự sợ chết.

Hắn còn muốn sống, sống thêm mấy chục năm nữa.

“Chân Võ.” Lúc này, Lục Thủy mở miệng nói:

“Có đồ ăn cho trẻ con không?”

“Có, thưa Thiếu gia.” Chân Võ lập tức nói.

Tiếp đó lấy ra chút sữa bột, bình sữa, còn có đan dược.

Tóm lại, bất kể là đồ hiện đại hay cổ đại, chỉ cần tiểu trấn Thu Vân có bán, Chân Võ đều có.

Lục Thủy: "...”

Sơ Vũ: "...”

Chương 974: Bản tọa sẽ xuất toàn lực 2

Bản tọa sẽ xuất toàn lực 2

Kiều Càn cũng thấy khó tin, trên người Chân Võ rốt cuộc có thiếu cái gì không.

Thân là tùy tùng của đui lớn, thật sự là không đơn giản chút nào.

Chân Võ ngược lại không tự mình cho đứa bé ăn, mà đưa cho người đàn ông mặc đạo bào, còn tiện tay dạy hẳn cách dùng.

Không có ai thúc giục.

Lục Thủy trực tiếp ngưng tụ ra một cái ghế sau đó lấy Thiên Địa Trận Văn ra đọc.

Lục Thủy đang đợi, những người khác tự nhiên cũng chờ theo.

Chờ một hồi lâu sau, người đàn ông mặc đạo bào cuối cùng cũng cho con gái của mình ăn no xong, nhưng bởi vì bé gái đã rất lâu rồi không ăn, cho nên bắt đầu bị tiêu chảy.

Sơ Vũ liền lập tức ra sân.

Hắn thế nhưng chính là một vú em chân chính.

Không chỉ có Thuật Trị Liệu lợi hại, y thuật cũng cao minh.

Sau đó lại để Chân Võ lấy ra một vài thứ, đút thêm cho bé gái ăn.

Cuối cùng cũng dần khôi phục về bình thường.

Chiwf sau khi bé gái ngủ, Sơ Vũ ôm lấy bé gái từ tay người đàn ông mặc đạo bào.

Người đàn ông mặc đạo bào không muốn rời khỏi bé gái, nhưng cũng không ngăn cản.

Chỉ nhìn Sơ Vũ ôm đứa trẻ đi, trong mắt tràn đầy sự lưu luyến

Nhưng hắn biết, tất cả là do hắn.

Nên đôi mắt với cái gì, hắn phải đi đôi mắt.

“Ta còn có thể sống không?” Người đàn ông mặc đạo bào mở miệng hỏi câu đầu tiên

Lục Thủy lắc đầu:

“Người đã chết, nói thẳng ra, người cũng chỉ là một sợi chấp niệm.

Không có sức mạnh của Nguyệt Tộc, người đã sớm tiêu tán rồi.”

“Nếu như Vĩnh Hằng Quốc Độ thành công thì sao?” Người đàn ông mặc đạo bào hỏi tiếp.

“Người biết Vĩnh Hằng Quốc Độ là gì không?”

Vĩnh Hằng Quốc Độ mặc dù có tồn tại trên lý thuyết, nhưng xác thực không thể thành công.

Có lẽ chỉ có một cơ hội duy nhất.

Hoặc là thành công, trở nên bất tử.

Hoặc là thất bại, chết đi.

Mà người đã chết, không thể có cơ hội thứ hai.

Đây chính là Vĩnh Hằng Quốc Độ.

Đã hiểu chưa?”

Người đàn ông mặc đạo bào cúi đầu, không nói được gì

Ý của Lục Thủy rất rõ ràng, hắn đã chết, đã là một người chết, không có bất kỳ khả năng gì.

Trầm mặc một lát, người đàn ông mặc đạo bào hỏi tới vấn đề mà hắn quan tâm nhất:

“Con gái của ta là người sống, nó...”

Nó không có ai nuôi.

“Bàn tăng có thể giúp một tay, thay mặt thí chủ nuôi nấng, bàn tăng sẽ rời khỏi Phật Môn, dùng khoảng thời gian còn lại nhìn nấng trưởng thành.” Minh Vương Cổ Phật nhìn người đàn ông mặc đạo bào, nhẹ nhàng nói.

Nghe được câu này, người đàn ông mặc đạo bào nhìn Minh Vương Cổ Phật, trong mắt mang theo lửa giận.

Minh Vương Cổ Phật cũng nhìn lại, không hề lùi bước.

“Nếu không thì để nấng gia nhập Bách Hoa Cốc của ta đi.

Các sư tử ở tông môn của chúng ta rất tốt, phần lớn đều là con gái.

Thêm một người các nấng còn chê ít.” Sơ Vũ nói.

Người đàn ông mặc đạo bào không nói gì, mà nhìn vào Lục Thủy:

“Người mạnh như vậy, có thể đoán trước được tương lai không?”

“Không thể.” Lục Thủy nói thẳng.

Sau đó vào lúc đối phương sắp thất vọng, hắn lại nói:

“Có điều ta có thể cho đứa trẻ kia một lời chúc phúc, cả đời bình an vui sướng.

Mặc dù đau khổ chắc chắn sẽ có, nhưng cuộc đời của nấng, nhất định sẽ rất viên mãn, rất tốt đẹp.

Bởi vì nấng nhận được lời chúc phúc của Chúa Tể thế giới này.”

“Đa tạ!” Người đàn ông mặc đạo bào quý gối trước mặt Lục Thủy, dập đầu.

Những người khác hắn đều không tin.

Nhưng hắn tin người trước mắt này

Bởi vì bọn hắn căn bản không cùng một cấp độ.

Đối phương không có bất kỳ lý do gì để lừa hắn.

Hắn có thể cảm giác được rõ ràng, toàn bộ quốc gia của hắn đều đang e ngại người trước mắt này.

“Xin hãy phá hủy Nguyệt Quốc Chi Độ.” Người đàn ông mặc đạo bào khẩn cầu.

Nguyệt Quốc Chi Độ bị hủy diệt cũng tức là vòng tuần hoàn sẽ kết thúc, cũng tức là tất cả mọi người sẽ biến mất.

Tất cả đều là lỗi của hấn, hấn mang người của tông môn đi tới cái chết, mang theo bọn họ sát hại thân nhân, mang theo bọn họ lặp lại chuyện tên hòa thượng đã làm trước kia..

Tội rất nặng, không có cách nào gột rửa.

Nhưng... đây là lựa chọn của hấn.

Hấn không có lựa chọn nào khác.

Nếu có kiếp sau, nếu có luân hồi, thì hãy để hấn vĩnh viễn làm trâu làm ngựa cho bọn họ.

Vì bọn họ mà chết.

Lục Thủy nhìn người đàn ông mặc đạo bago, nói:

“Muốn nói lời tạm biệt với con gái người không?

Sau đó ta sẽ giải thoát cho tất cả mọi người.”

Người đàn ông mặc đạo bào nhìn bé gái trong tay Sơ Vũ một chút.

Hôm nay là ngày đoàn tụ của bọn họ cũng là ngày chia tay.

Hấn phải trả giá đắt cho hành động của mình.

“Xin hãy động thủ đi.” Người đàn ông đập đầu xuống đất, nói.

Đây là tất cả quyết tâm của hấn.

Hấn sợ nếu con gái của hấn lại gọi một tiếng cha, hấn sẽ không chịu nổi việc rời đi.

Tách.

Tiếng búng tay vang lên.

Giờ phút này, toàn bộ Nguyệt Chi Quốc Độ chấn động.

Giống như cả trời đất đều muốn sụp đổ vậy.

Chỉ cần là người ở Nguyệt Chi Quốc Độ thì đều có thể cảm nhận được cơn chấn động này.

Sức mạnh cuộn trào, những nơi mơ hồ kia cũng đang thay đổi rõ ràng.

Mà một số người còn đang lang thang, khi ngẩng đầu nhìn trời, giống như nhận được tin tức gì.

Nhúng Lục Thủy chỉ vừa mới bắt đầu, Minh Vương Cổ Phật lại đột nhiên mở miệng nói, giọng nói của hắn mang theo sự khẩn cầu:

“Thí chủ, chuyện siêu độ của hắn, có thể để cho bản tăng làm hay không?”

Lục Thủy nhìn Minh Vương Cổ Phật, sau đó làm một dấu tay xin mời.

Thứ hắn muốn là kết quả.

Cuối cùng là ai ra tay, đối với hắn mà nói, không có gì khác nhau.

“Đa tạ thí chủ.” Lúc này, Minh Vương Cổ Phật chấp tay trước ngực, tiếp đó, trên người hắn bắt đầu tỏa ra Phật quang vô tận.

Giờ phút này, Phật quang lên tận trời, xuyên qua mây, chiếu khắp tám phía.

Thân thể Minh Vương Cổ Phật sáng đến cực hạn, trên người bắt đầu xuất hiện vết rách trải dài.

Là chính quả đang bị phá hủy.

“Hòa thượng, ngươi đang làm cái gì?” Người đàn ông mặc đạo bào khó tin nói.

“Bản tăng đã nói rồi, lúc Nguyệt Chi Quốc Độ bị hủy diệt, bản tăng nguyện ý dùng chính quả tạo thành phổ độ chi quang, siêu độ cho chư vị.

Chuyện bản tăng gây nên, thì bản tăng nên tiếp nhận.

Nếu như bản tăng tránh né một lần này.

Vậy việc bần tăng trở thành Phật còn có ý nghĩa gì?” Giọng nói trầm thấp của Minh Vương Cổ Phật vang khắp bốn phương.

Giờ phút này, ánh sáng chiếu rọi toàn bộ Nguyệt Chi Quốc Độ.

Ánh sáng chiếu xuống.

Roi xuống trên người từng người đang lang thang, từng người đang bị giam cầm ở đây.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều nhìn ánh sáng kia, trong mắt họ dần tỉnh táo lại, tiếp đó bắt đầu nhận ra tất cả.

Cuối cùng hóa thành một vệt sáng, phóng về phía chân trời.

Lúc này, Phật quang cũng chiếu rọi lên thân người đàn ông đang mặc đạo bào.

Không biết vì sao, hấn cảm thấy thật ấm áp.

Tiếp đó, hấn nghe thấy có người gọi hấn:

“Chưởng môn, cần phải đi rồi, đừng chậm trễ.”

“Chưởng môn, người còn muốn chúng ta đợi đến lúc nào đây?”

“Oa, Chưởng môn, đó là Tiểu Gia Gia sao? Nàng thật đáng yêu.”

“Khó trách Chưởng môn không bỏ đi được, hóa ra là Tiểu Gia Gia thật sự sống lại.”

Lúc này, người đàn ông mặc đạo bào nhìn thấy sau lưng có một vùng ánh sáng, bên trong ánh sáng có rất nhiều người đang đứng.

Có đệ tử, có sư huynh sư đệ đồng môn.

Có cả người mới hấn vừa dẫn vào cửa.

Nhìn những người này, hốc mắt người đàn ông mặc đạo bào lại một lần nữa ẩm ướt.

“Phu quân, chúng ta cần phải đi thôi, đợi đến khi Gia Gia trưởng thành, sẽ nhớ kỹ chúng ta.” Lúc này, từ trong đám

người có một người đàn bà đi ra.

Nàng nhìn người đàn ông mặc đạo bào, đưa tay ra.

“Chương môn mà lằng nhằng, giống như con gái vậy.”

“Chương môn, ngài chẳng lẽ còn muốn chúng ta bỏ ngài đi trước à?”

“Ta, ta tới đây.” Người đàn ông mặc đạo bào nhanh chóng nói.

“Ây da, Chương môn lên bờ.” Một cô bé vui vẻ kêu lên:

“Có điều không thể gặp Tiểu Gia Gia, thật đáng tiếc.”

“Cốp!”

“Nói nhiều này!”

Một trận tiếng cười vang lên.

Người đàn ông mặc đạo bào đi về phía bọn hắn, lúc này, trên người hắn mang theo ánh sáng, đưa tay bắt lấy tay phu nhân của hắn.

Chương 975: Bản tọa sẽ xuất toàn lực 3

Bản tọa sẽ xuất toàn lực 3

Có điều lúc rời đi, hắn quay đầu nhìn Minh Vương Cổ Phật.

Giọng nói của hắn mang theo sự cảnh cáo:

“Hòa thượng, nếu như ngươi không dạy dỗ con gái của ta cho tốt, tất cả chúng ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

“Đúng, sẽ không bỏ qua cho ngươi, đồ hoàng thượng đáng ghét.”

“Chúng ta ghét nhất là hòa thượng, Tiểu Giai Giai quá thảm rồi, phải bị một tên hòa thượng nuôi lớn.”

“Xin nhờ ngài, đại sư.” Phu nhân Chương môn nhìn Minh Vương Cổ Phật, mở miệng nói.

“Xin chớ vị thí chủ yên tâm, đợi nàng lớn lên, ta sẽ dẫn nàng quay trở lại nơi đây.” Minh Vương Cổ Phật nhẹ giọng nói.

“Nếu như Gia Gia nhát gan, cũng không cần phải dẫn nàng tới.” Phu nhân Chương môn lại nói.

Minh Vương Cổ Phật tuyên câu phật hiệu, không nói thêm gì.

Sau đó, bọn họ một đường rời đi. hòa thượng, ta vẫn chán ghét các ngươi, nhưng... Ngươi lại khá.” Tiếng nói của người đàn ông mặc đạo bào vang lên.

“Thí chủ thuận buồm xuôi gió.” Minh Vương Cổ Phật thấp giọng nói.

Ánh sáng biến mất.

Chính quả của Minh Vương Cổ Phật bị phá hủy.

Đã không còn kiếp này kiếp sau.

Hắn không còn là Phật của Phật Môn nữa.

Mà chút ánh sáng còn lại rơi xuống trên người bé gái.

Từng tiếng chúc phúc vang lên.

“Tiểu Gia Gia nhớ vui vẻ nha.”

“Tiểu Gia Gia gọi sư tỷ đi.”

“Tiểu Gia Gia nhớ làm một đứa trẻ hung mãnh nhé.”

...

...

Mấy người Kiều Vô Tình cũng nhìn thấy ánh sáng kia.

Tâm Hỏa Cổ Phật đang mở ra thông đạo.

Thế nhưng vinh dự được đón tiếp vị kia, một giây này, hẳn biết đã không còn kịp rồi.

Có điều lúc ánh sáng sắp biến mất, có một chuỗi phật châu bay tới.

Rơi thẳng xuống trước mặt Tâm Hỏa Cổ Phật.

Cái này chứa sức mạnh không giống với nơi đây, là Minh Vương Cổ Phật để lại cho hắn.

Hoặc là nói để lại cho Phật Môn.

Dùng sức mạnh trong phật châu này, có thể giúp cho kiếp sau của một vị Cổ Phật khác nhanh chóng hồi phục.

Đây là việc cuối cùng Minh Vương Cổ Phật có thể làm cho Phật Môn.

Hắn không thể không giải quyết chuyện nhân quả ở Nguyệt Quốc Chi Độ, lại không thể không trả ơn Phật Môn.

Cho nên, dùng chính quả để phủ độ Nguyệt Chi Quốc Độ, dùng chút sức lực còn lại của kiếp này tương trợ Phật Môn.

Sau đó cắt đứt quan hệ với Phật Môn.

Tâm Hỏa Cổ Phật thở dài một tiếng, sau đó chấp tay trước ngực tuyên câu phật hiệu.

Âm thanh của hắn mang theo sự đấng chát.

Phật Môn lại mất đi một vị Cổ Phật.

Nhưng hắn không thể nói gì, cũng không cách nào nói cái gì.

Đây chính là Cổ Phật của Phật Môn.

Mỗi người đều đi trên con đường riêng của mình.

Cắt phật châu đi, Tâm Hỏa Cổ Phật vẫn như trước muốn mở đường, hắn muốn vào nhìn một chút xem bên trong rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

Kiều Vô Tình nhìn phật châu, không làm gì, càng không nói gì.

Đây hẳn là bảo vật của Phật Môn.

Nhưng phật quang này khiến hắn hiểu được, bên trong còn có cường giả của Phật Môn.

Mà lại chắc chắn mạnh hơn hắn không ít.

Xem ra Nguyệt Chi Quốc Độ có không ít bí mật.

Có điều người của Phật Môn kia không hề dừng lại, hắn vẫn có cơ hội đi vào.

Con đường đã bị mở ra, hẳn là rất nhanh sẽ có thể tìm thấy vị trí trung tâm.

Có điều...

Hắn nhìn hòa thượng bị dính trên tường đằng sau lưng, hòa thượng đã biến mất, đao kiếm phía trên mặc dù vẫn còn, nhưng không có oán niệm.

Phật quang đã mang đi tất cả.

‘Chắc chắn không phải cường giả Phật Môn bình thường.’

Kiều Vô Tình tim đập nhanh, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, hắn muốn đi vào xem xem rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

Tình huống nơi này xuất hiện thay đổi sau khi những người kia đi vào, hẳn là có quan hệ với bọn họ.

Thế nhưng cường giả Phật Môn còn bị ngăn ở đây.

Người nào mới có thể đi vào trước một bước như vậy?

Đây cũng kaf thắc mắc của Tâm Hỏa Cổ Phật

Bên trong rớt cuộc có người nào?

...

Nhìn Minh Vương Cổ Phật trở thành người bình thường,
Lục Thủy không nói gì thêm.

Thực lực của vị Cổ Phật này vẫn còn ở đó.

Chỉ là...

Không sống được quá lâu đi.

Minh Vương Cổ Phật đón lấy bé gái.

Sơ Vũ không nói gì thêm, tiếng rống vừa rồi của người kia,
hắn nghe được.

Đối phương cuối cùng vẫn đồng ý để đại sư nuôi dạy con
gái của hắn.

“Thí chủ có thể nói cho ta biết vị trí của Bách Hoa Cốc
được hay không?”

Bần tăng không biết có thể sống bao lâu, nếu như có thể,
hy vọng sau khi bần tăng rời đi, có thể cho nàng một chỗ dựa
vào.” Minh Vương Cổ Phật nói với Sơ Vũ.

“Ta nói cho ngươi tọa độ, tương đối gần thành thị hiện đại,
ngươi có thể ở lại đó.

Sau đó ta sẽ nói với sư tỷ một tiếng, để nàng đến nhìn bé
gái này.

Bảo các nàng dạy ngươi nuôi trẻ con thế nào nữa.” Sơ Vũ
nói.

“Đa tạ thí chủ.” Minh Vương Cổ Ohaajt chân thành cảm tạ.

Sau đó Minh Vương Cổ Phật nhìn về phía Lục Thủy.

Hắn nên rời đi rồi.

Tách!

Tiếng búng tay vang lên.

Lúc này, ở phía trước Minh Vương Cổ Phật xuất hiện một công không gian.

Là cửa rời đi.

Minh Vương Cổ Phật tuyên một câu phật hiệu, sau đó mang theo bé gái rời khỏi nơi này.

Có điều, lúc hấn rời đi đã mang đi từ nơi này rất nhiều thứ.

Đều là đồ trong phòng bé gái, là cha mẹ để lại cho nàng.

Có nhiều thứ Minh Vương Cổ Phật không đụng tới, chỉ để lại cảm ché.

Tương lai có một ngày, hấn sẽ lại tới nơi này.

Đến đây, chuyện của Nguyệt Chi Quốc Độ coi như đã được giải quyết.

Nhưng sau đó còn có một số sức mạnh Nguyệt Tộc phải thu lại, nếu không sẽ tạo ra ảnh hưởng rất lớn, vòng tuần hoàn rất dễ bị mở ra lần nữa.

Đương nhiên, trước khi làm những cái này, Lục Thủy nhìn về phía vị cuối cùng trong ba người.

Cũng chính là thanh kiếm kia.

“Tiền bối có dự định gì không?” Lục Thủy hỏi.

Vị này cũng đã chết.

Hấn không cần phải được phổ độ, vì có thể rời đi bất cứ lúc nào, chỉ là vẫn ở lại đây cho tới tận giờ.

Bóng người đằng sau thanh kiếm nhìn Lục Thủy, sau đó cung kính nói:

“Kiếm Vũ Sinh của Đạo Tông.

Hy vọng có thể khiêu chiến với các hạ một lần.”

Nghe được câu này, Lục Thủy cười cười, hấn cất sách đi, sau đó đứng trước mặt Kiếm Vũ Sinh, bình tĩnh nói:

“Bản tọa nhận lời khiêu chiến của ngươi. Trong trận chiến này, ngươi sẽ chết, hy vọng ngươi có thể dùng toàn lực.

Bản tọa sẽ không nương tay.”

“Đa tạ.” Kiếm Vũ Sinh cảm kích nói.

Giờ phút này, sân nhỏ trực tiếp biến mất.

Bọn người Chân Võ được đưa đến một nơi xa.

Trên người Lục Thủy bắt đầu xuất hiện khí tức của Chúa Tể.

Khí tức của hắn dần khuếch tán, bóng hình bắt đầu biến lớn.

Toàn bộ Nguyệt Chi Quốc Độ đều bị hắn ảnh hưởng.

Bọn người Chân Võ lập tức cúi đầu không dám nhìn thẳng.

Kiếm Khởi rất muốn nhìn một chút xem cuối cùng vị tiền bối kia liệu có thể rút kiếm giao đấu với Lưu Hỏa hay không.

Nhưng, Lục Thủy quá mạnh.

Hắn có thể cảm giác được, toàn bộ Nguyệt Chi Quốc Độ đều đang run rẩy.

Vạn vật đều đang vạn vẹo.

Cho dù là sức mạnh Nguyệt Tộc cũng đang bắt đầu khủng hoảng.

Chương 976: Rút một lá bài Tarot không? 1

Rút một lá bài Tarot không? 1

Lục Thủy đứng lên, khí tức trên người hắn bắt đầu khuếch tán ra

xung quanh.

Toàn bộ Nguyệt Chi Quốc Độ đều bị bao phủ trong bóng tối của hắn.

Nguyệt Quốc lớn bao nhiêu, bóng tối của hắn liền lớn bấy nhiêu.

Không ai có thể thoát khỏi sự ảnh hưởng của hắn.

Nếu Kiếm Vũ Sinh đã muốn khiêu chiến với hắn, thì hắn sẽ cho Kiếm Vũ Sinh cơ hội này.

Lấy toàn bộ lực lượng của Nguyệt Chi Quốc Độ đại biểu cho sự tôn kính của hắn.

Mà sự di động này, tất cả mọi người đều phát giác được.

Nhóm người Kiêu Thiển một lần nữa đi vào trong Cổ Thành, lần này bọn họ tới gần cánh cửa tới vậy, chính là vì đi tìm một vài thứ.

Nhân tiện tìm một chút dấu vết của anh nàng.

Nhưng mà, cuối cùng vẫn không phát hiện được bất cứ thứ gì cả.

Cũng chưa một lần thấy được anh của nàng.

“Anh ấy sẽ đi đâu được chứ?”

Kiêu Thiển vô cùng hiếu kỳ, bởi vì nàng muốn biết đến tột cùng thứ mà anh nàng hướng tới là thứ gì.

Chỉ là trong lúc nàng còn đang tìm kiếm xung quanh, thì bầu trời đột nhiên xuất hiện tia sáng.

Là một ánh sáng vô cùng âm áp.

Mà ngay sau khi tia sáng này xuất hiện, Cổ Thành bắt đầu xuất hiện điều khác thường.

“Các người nhìn kia, Cổ Thành xuất hiện điều khác thường.”

Tiểu thư Kiều gia ngạc nhiên đến mức phải thốt lên, đồng thời cũng cảm thấy hơi sợ hãi.

Lo lắng sẽ xuất hiện sự thay đổi gì đó mà bọn họ không thể nào đoán mặt nổi.

Bọn họ nhìn chăm chăm Cổ Thành, tính toán xem tình hình mà rút về.

Nhưng mà bọn họ phát hiện ra rằng, sự biến hóa của Cổ Thành cũng không khoa trương tới như thế. Với lại, sự biến hóa này bọn họ cũng đã từng chứng kiến rồi.

Đèn ở Cổ Thành bắt đầu dập tắt, bóng người bên trong cũng theo đó mà biến mất.

“Đây là...”

Kiều Thiên hơi kinh ngạc.

Nhưng mà, bọn họ cũng rất nhanh đã nhớ tới lời mà người áo đen kia đã nói qua, muốn giải thoát cho tất cả mọi người.

Không phải là do đối phương làm ra đấy chứ?

Thế nhưng mà...

Ảnh Phật cực kỳ to lớn xuất hiện bên bầu trời là có ý gì?

Bọn họ đều nhìn về phía chân trời, Phật quang chiếu rọi thiên địa, một vị Phật đứng sừng sững ở không trung.

Khi toàn bộ đèn trong Cổ Thành đều tắt, ánh sáng biến mất, Phật ảnh cũng biến mất.

“Đã có chuyện lớn gì xảy ra trong đó rồi?”

Có người mở miệng hỏi.

Nhưng mà, sao có người trả lời cho bọn họ biết được chứ?

Thân là người ngoài cuộc, bọn họ vẫn giữ được tính mạng là cực kỳ may mắn rồi, sao có thể biết được bên trong đó đang xảy ra việc gì?

Đây không phải là việc mà tầng lớp như bọn họ có thể biết được.

Đợi tới khi mọi thứ đều trở lại bình thường, cả đám thay nhau nhìn xung quanh, phát hiện ra đã không còn loại khí tức quỷ dị kia nữa.

“Có muốn thử xem cửa này có thể mở được hay không không?”

Đột nhiên có người đề nghị.

Bởi vì, hiện tại Cổ Thành đã không còn giống như trước kia nữa.

Mặc dù vẫn là buổi tối, nhưng mà đã không còn đèn, không còn loại cảm giác mơ hồ như trước kia.

Dường như một ít sức mạnh tồn tại ở đây trước kia đã biến mất.

“Ta thử xem”.

Có người to gan, quyết định đi thử.

Kéo kẹt!

Cánh cửa trước kia không bao giờ mở được của Cổ Thành, cứ thế bị đẩy ra.

Người đẩy cửa cũng bị tình huống này khiến cho hết hồn, lập tức lùi về sau.

Những người khác cũng đề phòng lên, lui về sau.

Tất cả đều chuẩn bị xong tư thế có thể tùy thời thoát đi.

Đương nhiên, cũng không có ai dám đi nhìn bên trong đó như thế nào.

Bởi vì, bọn họ sợ có người ở trong đó đang nhìn chằm chằm bọn họ.

Thế nhưng, qua một lúc sau, cánh cửa vẫn không bị đóng lại, bên trong cũng không thấy ai xuất hiện.

“Dùng gương phản quang, xem bên trong đó như thế nào”.

Kiều Thiên nói nhỏ.

Lập tức có người ném một chiếc gương qua.

Bọn họ cố gắng thông qua thấu kính để quan sát tình huống ở bên trong, đồng thời cũng không ngừng lui về sau.

Bởi vì, nguy hiểm có thể bất thành lình xuất hiện bất cứ lúc nào.

Chẳng qua là khi bọn họ nhìn qua, phát hiện rằng bên trong không có bất kỳ ai cả.

“Phải nhìn kỹ tất cả mọi nơi, cả mái nhà cũng phải xem.”

Có người lên tiếng.

Rất nhanh bọn họ phát hiện thật sự là không có ai cả.

“Không có người, làm gì bây giờ?”

Có người hỏi.

“Đóng cửa”

“...”

“Vạn nhất chờ tới khi chúng ta đi vào, cửa tự động đóng lại thì sao? Trước mắt, chúng ta biết được hai tin tức. Đầu tiên, cửa đã có thể mở, hai là bên trong không có ai cả.”

Mọi người đều cảm thấy rất có lý.

Sau đó, có người tiến lên thận trọng đóng cửa lại.

“Bây giờ làm gì? Rút lui?”

Thực ra, cả đám bọn họ không ai phản đối việc này cả.

Sau khi trải qua sự việc lần trước, bọn họ đã sớm từ bỏ việc mạo hiểm đi vào trong đó rồi. Nhưng mà, không thu hoạch được gì cả cũng có chút không tốt.

Mặc dù Kiều Thiên không có được bất kỳ tin tức nào về anh của nàng, nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui thì việc này cũng

không sao cả.

Hiện tại, nàng tính đi ra khỏi đây, nếu tiếp tục ở lại, chẳng biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Tiếp đó, từng người từng người Kiều gia đều dự định rời đi.

Chẳng qua là...

Bọn họ chưa đi được bao xa, thì toàn bộ Cổ Thành lại đột nhiên chấn động.

Trên bầu trời phẳng phất có luồng sức mạnh đang cuộn trào.

Bọn họ cảm nhận được tất cả mọi thứ hình như đều đang quỷ dị thay đổi.

Một loại cảm xúc yên lặng truyền tới.

Sợ hãi.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Mau rút lui.”

Tất cả mọi người không hề chần chừ, lập tức rút lui.

Cánh cửa cách bọn họ rất gần.

Chỉ là, lúc bọn họ muốn rời đi, thì giữa thiên địa đột nhiên xuất hiện một điểm, hay nói chính xác là xuất hiện một thứ mà bọn họ trong vô thức muốn nhìn.

Tất cả mọi người đều không hện mà cùng nhìn qua.

Nhìn một cái, trong mắt bọn họ liền bao trùm bởi sự kính sợ.

Giữa thiên địa, dường như xuất hiện một sự tồn tại đỉnh thiên lập địa.

Mặt đất dưới chân hắn không ngừng run rẩy, bầu trời thần phục trước mặt hắn, vạn vật cúi đầu trước hắn.

Chúa Tể hạ phàm.

Chương quản vạn vật sinh linh.

Chương 977: Rút một lá bài Tarot không? 2

Rút một lá bài Tarot không? 2

“Là, là hấn.”

Trong lòng Kiều Thiên nổi lên sóng to gió lớn.

Vị tồn tại này nàng đã từng gặp qua, nàng đã từng gặp qua thân ảnh này ở trong cửa đá.

Vị tồn tại không gì sánh kịp kia.

Nàng không tài nào nghĩ tới được rằng người đó sẽ xuất hiện ở đây.

Nếu vậy...

Nếu vậy, hiện tại bên trong này người có khả năng là vị tồn tại này cao nhất, chỉ có một vị.

Đó chính là người ngồi trên ghế kia.

Có khả năng cao nhất chính là, người bên Tông Chủ Ân Thiên Tông.

“Cái này, tại sao sự tồn tại này lại xuất hiện ở đây?”

Kiều Dịch vô cùng kinh ngạc.

Cấp bậc tồn tại này, đã hoàn toàn vượt ra khỏi nhận thức của hấn.

...

Cùng lúc đó ở một nơi khác, Kinh Hải cũng nhìn lên bầu trời.

Cơ thể bất động, đại não dường như đã trực tiếp bị sóng to cuồng quét.

Khí thế vô hình này khiến cho hấn từ từ cúi đầu, như thể chỉ có tư cách nhìn một hai cái mà thôi.

Nhưng mà hấn biết, người này là ai.

“Quả thực là không hề cảm giác được gì cả.”

“Nếu như, Chân Thần không nói cho ta biết đáp án, ta chắc chắn sẽ không thể nào liên tưởng đến vị kia.”

“Lục gia quả thực là đáng sợ.”

Cũng may, tuy rằng tông môn của hắn không có bất kỳ tiếp xúc nào với Lục gia, nhưng tuyệt đối cũng không có chút ân oán nào cả.

Đúng là may mắn.

Nhưng mà, hắn nghĩ rằng cao tầng của đạo tông, ít nhiều cũng sẽ biết một chút gì đó đi?

Kinh Hải không ở quá gần nơi đó, cho nên hắn cũng không cảm nhận được quá nhiều.

Ở gần nhất là nhóm người Kiều Vô Tình.

Vốn dĩ Tâm Hoa Cổ Phật đang thử tới gần.

Nhưng ngay khi tới gần, đột nhiên hắn thấy được một thân ảnh.

Thân ảnh này càng ngày càng lớn, dường như ngay cả thiên địa cũng khó mà chịu đựng nổi thân ảnh của hắn.

Một luồng khí tức to lớn cũng theo đó mà đến, sức mạnh ngăn cản bọn họ đi tới Nguyệt tộc ở xung quanh không ngừng lăn lộn, giống như đang e ngại, thần phục.

“Đây, đây là cái gì?”

Tâm Hỏa Cổ Phật lui về sau.

Với tu vi Cổ Phật của hắn, vậy mà cũng không cách nào nhìn thẳng được đối phương.

Thân ảnh đỉnh thiên lập địa này dường như đã chiếm cứ toàn bộ thế giới.

Thân là Cổ Phật, hắn lại nhận ra rằng mình vô cùng nhỏ bé.

Bởi vì, hắn phát hiện ra rằng, cho dù có ngược mặt lên nhìn, cũng không thể nào thấy được đối phương.

Đồng thời, dưới khí thế kinh thiên động địa của đối phương, hẳn lại có suy nghĩ cúi đầu.

Rốt cuộc, đây là tồn tại gì vậy?

Từ lúc nào mà trên đời này xuất hiện loại người này?

Kiều Vô Tình đứng yên tại chỗ nhìn vị đỉnh thiên lập địa này, trong lòng vô cùng hoảng sợ.

Là hắn, chắc chắn là hắn.

Hắn cuối cùng cũng biết được rằng ai đã đi trước bọn họ một bước.

Là vị tồn tại trong cửa đá kia.

Thiếu Tông Chủ Ân Thiên Tông, Lưu Hỏa.

Thật là đáng sợ.

Kiều Vô Tình không thể nào tin được rằng, Lưu Hỏa lại là thiên kiêu trong thế hệ trẻ tuổi.

Hắn nhất định là đại năng chuyên thể, hoặc là tuyệt thế đại năng đang chơi đùa Tu Chân Giới.

Kiều Vô Tình cúi đầu.

Hắn thừa nhận, bản thân căn bản không phải là đối thủ của người kia.

Hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Nhưng mà, tại sao đối phương lại đột nhiên hiện ra?

Bên trong đó có thứ gì đáng giá để một tồn tại như hắn ra tay?

Ngay lúc này, đột nhiên vang lên một thanh âm, giọng nói này xuyên qua tất cả mọi thứ, dường như dùng hết tất cả khí lực:

“Đạo Tông, Kiếm Vũ Sinh. Xin hãy chỉ giáo.”

Giọng nói vừa dứt, một đạo kiếm quang phóng lên trời, đâm xuyên thiên địa.

Tất cả mọi người đều phải cúi đầu, chỉ có một mình hắn là chưa từng cúi đầu, cũng chỉ có một mình thanh kiếm trong tay của hắn là chưa từng khuất phục.

Lục Thủy nhìn Kiếm Vũ Sinh, đã hiểu được ý của hắn.

“Thiếu Tông Chủ Ân Thiên Tông, Lưu Hỏa. Xin tiên bồi chỉ giáo.”

Giọng nói của Lục Thủy truyền khắp thiên địa.

Ngay khi dứt lời, lòng bàn tay hắn lập tức xuất hiện hai luồng khí trắng và đen, chúng không ngừng di chuyển, sau đó ngưng kết tại đầu ngón tay của hắn.

Lục Thủy giơ tay lên, chỉ về phía Kiếm Vũ Sinh.

Vạn vật phân chia thành trắng và đen, thiên địa phân chia thành âm và dương.

Sinh tử hợp lại thành một, hóa thành cát bụi.

Chỉ một ngón tay lại khiến cho người ta không khỏi khiếp sợ, dường như có thể hủy diệt hết tất cả mọi thứ.

Mặc dù là người xem chiến, hay là người đối mặt với nó.

Tất cả đều cảm nhận được cái chết.

Tử vong đang cách bọn họ rất gần.

Ngay cả Tâm Hỏa Cổ Phật đều xuất hiện loại cảm giác này.

Kiều Vô Tình, Băng Nguyên Vực Chủ của một tòa thành khác, tất cả cường giả, đều có thể cảm giác được việc này.

Kiếm Vũ Sinh đối mặt với nó, di chuyển tay mình, nâng thanh kiếm lên.

Kiếm ý ngập trời, trăm vạn vật trong thiên địa.

Dù cho có bỏ mình, cũng quyết không chịu cúi đầu.

“Thiên Địa Nhất Kiếm.”

Ngay khoảnh khắc này, tất cả mọi thứ mà Kiếm Vũ Sinh sở hữu đều đang biến mất, hết thảy đều hóa thành một kiếm này.

Đối kháng với Lục Thủy, tranh đấu với Lục Thủy.

Oanh!!!

Hai luồng sức mạnh va vào nhau.

Lục Thủy không hề nương tay, Kiếm Vũ Sinh dùng hết thủy sức mạnh để chém ra cực hạn kiếm đạo của hắn trong cuộc đời này.

Sức mạnh im lặng khuếch tán, vạn vật đều bị tổn hại, tất cả mọi người đều khó mà ngẩng đầu lên để quan sát được.

Chỉ có thể thừa nhận cơn lốc sức mạnh này xẹt qua bên cạnh.

Ầm ầm!

Lúc này, âm thanh của vạn vật mới truyền đến trong tai bọn họ.

Sức mạnh bắt đầu tiêu tán.

Một lúc lâu sau, thiên địa mới khôi phục lại bình thường.

Thân ảnh đỉnh thiên lập địa kia biến mất, một kiếm kinh thiên động địa kia cũng không còn ở đây.

Bầu trời vẫn tối tăm mờ ảo như trước.

Tuy rằng nơi bị bóp méo cũng đã được khôi phục đôi chút, nhưng mà vẫn méo mó như cũ.

“Cuối cùng, ai là người chiến thắng?”

Trong lòng bọn họ đều xuất hiện câu hỏi này.

Chương 978: Rút một lá bài Tarot không? 3

Rút một lá bài Tarot không? 3

Mặc dù, từ mặt ngoài bọn họ đều đã có thể đoán được kết quả rồi, nhưng mà, cũng không đồng nghĩa với việc sẽ không có kỳ tích xuất hiện.

“Đạo Tông, Kiếm Vũ Sinh?”

Kinh Hải có chút khổ tâm mà nhìn lên bầu trời.

Vị tiên bối này tuyệt đối là người của Đạo Tông, đồng thời cũng là tiên bối Kiếm Nhất Phong.

Kinh Hải không nghĩ nữa, tiếp tục thăm dò chuyện của hắn.

Hắn thu hoạch được không ít thứ ở đây, không kém như bên trong cửa đá.

Hơn nữa còn may mắn được nhìn thấy Lưu Hỏa, không hề lỗ một chút nào cả.

Tâm Hỏa Cổ Phật nhìn về phía trước, cuối cùng tuyên câu Phật hiệu rồi quay người rời đi.

Con đường phía trước, hắn đã không thể nào đi vào được nữa.

Hắn cũng đã biết được người đã mang tới biến cố ở đây là ai rồi.

Thiếu Tông Chủ Ân Thiên Tông, Lưu Hỏa.

Người này đến tột cùng là ai, hắn không biết. Thế nhưng, hắn biết được một điều rằng, nếu đối địch với đối phương, sẽ tạo ra một kẻ địch cực kỳ mạnh cho Phật Môn mà thôi.

Lợi không bù được hại.

Tâm Hỏa Cổ Phật rời đi, Kiều Vô Tình thấy đối phương rời đi, hắn đương nhiên cũng không dám nói gì, cũng không dám đi tìm Lưu Hỏa.

Vị tồn tại kia, không phải là người mà hẳn có thể đối mặt được.

Cho nên, điều mà hẳn có thể làm chính là ở lại ngôi chùa này, có lẽ có thể lĩnh ngộ được gì đó.

“Lưu Hỏa?”

Kiều Thiên nhìn lên bầu trời, cảm thấy vô cùng khó tin.

Nàng đã từng gặp qua Lưu Hỏa rất nhiều lần.

Thế nhưng, không một lần nào mang theo uy năng như thế.

“Lưu Hỏa thật sự giống như chúng ta, là người của thế hệ trẻ tuổi sao?”

Kiều Thiên không khỏi nảy sinh sự nghi ngờ.

Tại sao thiên kiêu trẻ tuổi và đại tiên bối đỉnh cấp Tu Chân Giới lại như này?

Bọn họ càng ngày càng cảm thấy rằng, Lưu Hỏa và bọn họ hoàn toàn không phải là người cùng một thế giới.

Ban đầu, bọn họ nghe tới tên Lưu Hỏa này, đôi phương chỉ mới tam giai.

Về sau, Lưu Hỏa dần thay đổi.

Bây giờ, hẳn đã trở thành tồn tại mà bọn họ có ngược nhìn cũng nhìn không tới.

Mới qua được mấy tháng cơ chứ?

Sự thay đổi của một người tu chân, thật sự khoa trương như vậy sao?

...

Bang!

Lục Thủy đứng trên đồng cỏ.

Một thanh kiếm rơi cách hẳn không xa.

Kiếm Vũ Sinh chết.

Chém ra một kiếm khiến hẳn không nuôi tiếc.

Hắn bước tới bên cạnh thanh kiếm, cuối cùng rút nó lên, nói khẽ:

“Tiền bối, vãn bối đưa người về nhà.”

Cả cuộc đời của Kiếm Vũ Sinh coi như ngừng tại đây, chỉ vì muốn ngăn cản sự tiến lên của Nguyệt Chi Quốc Độ.

Lục Thủy thấy những việc này cũng chẳng nói gì.

Hắn không hề nương tay.

Kiếm Vũ Sinh chết, chuyện ở đây cũng sắp xong rồi.

Cũng chỉ còn lại sức mạnh của Minh Nguyệt, cần phải điều động những lực lượng này tới đây.

Chỉ cần không ảnh hưởng tới Nguyệt Chi Quốc Độ là được.

Vừa hay có thể bao lấy viện tử này.

Chờ đến ngày sẽ có người về tới đây.

Nhưng mà, có nhiều sức mạnh quá, cần phải mang đi một ít.

Có thể bóp méo những lực lượng này thành lực lượng của mình.

Dùng rất tốt.

Ừm, hắn không dùng đến.

Nếu như ngưng kết tới sức mạnh Nguyệt Tộc như thực lực của hắn, như thế hắn mới có thể sử dụng.

Mệnh lý chân thân không được.

Đẳng cấp kém quá nhiều.

Sức mạnh Nguyệt Tộc không vận vẹo tới được.

Sẽ sụp đổ.

Lục Thủy không nghĩ nữa, trực tiếp vung tay lên, toàn bộ sức mạnh của Nguyệt Chi Quốc Độ đều bay về hướng bên này.

Những người khác nhìn lên bầu trời, phát hiện bầu trời bắt đầu sáng lên, dường như đang phát sinh tình huống gì đó trên

đấy.

Mặc dù, đây không phải là bầu trời thật, nhưng mà bóng tối ở nơi này giống như đột nhiên bị tẩy đi.

Tất cả mọi người đều có thể cảm giác được rằng, bóng tối đang thối lui vào sâu bên trong.

Hiện tại, chỉ có ánh sáng nhàn nhạt tỏa xuống, sau khi tiếp nhận ánh sáng này, bọn họ cảm giác bản thân hình như đã ngộ ra được gì đó.

Dường như có tiếng nói vang lên.

Là truyền đạt kiến thức.

Là thư tịch của Nguyệt Tộc, đang sáp nhập vào đất nước này.

Chỉ cần có cơ duyên, sẽ có thể lĩnh ngộ được.

Kiều Vô Tình nhìn lên bầu trời, hắn cũng ngộ được.

“Có lẽ, thật sự có thể nắm bắt được thời cơ.”

Có thời cơ, không có nghĩa là hắn có thể đi vào.

Nhưng mà, tóm lại là có hy vọng.

Nhóm người Chân Vũ cũng ngược nhìn lên bầu trời, cảm giác bị bóng tối bao phủ.

Tất cả bóng tối đều hướng về phía bên này.

Lục Thủy không quan tâm, đưa tay lên, chạm vào sức mạnh Nguyệt Tộc.

Ngay lúc này, có năm đạo sức mạnh tụ tập vào bên trong tay của Lục Thủy.

Một lúc lâu sau, trong tay Lục Thủy xuất hiện năm lá bài màu xanh, phía sau lưng chúng còn tồn tại nhật nguyệt.

“Đây là...”

Sơ Vũ nhìn lá bài, vô cùng khiếp sợ.

“Clow Card?”

“Sao không phải là bài Tarot?”

Kiểm Lạc ở bên cạnh nói.

Kiểm Khởi và Kiều Càn không để ý tới lời của hai người kia.

Sơ Vũ vẫn luôn sống ở bên ngoài, Kiểm Lạc cũng mới đi theo gần đây mà thôi. Cho nên, những thứ mà bọn họ biết, bình thường đều chẳng liên quan gì tới Tu Chân Giới cả. Vì thế, nghe không hiểu.

Cái gì mà bài hay không phải bài, bọn họ chưa từng tiếp xúc.

“Là sự thể hiện sức mạnh của Nguyệt Tộc, có thể là do Minh Nguyệt thiết định.”

Lục Thủy giải thích.

Về việc tại sao có loại hình dạng như này, sao mà hẳn biết được những người này đang nghĩ cái gì?

Nhưng mà, đúng là có chút giống với lời mà bọn họ nói.

Đương nhiên, giống hay không giống cũng chẳng thành vấn đề gì cả.

Hắn cầm năm lá bài lên, đặt ở trước mặt bọn Sơ Vũ, nói:

“Ở đây có rất nhiều sức mạnh, cần phải mang đi một ít. Mỗi người chọn một lá.”

Chân Vũ phát hiện ra rằng mình cũng có thể chọn, Chân Linh không đến, vô cùng thiết thòi.

“Cầm cái này có ích lợi gì?”

Sơ Vũ vô cùng tò mò hỏi.

Có phải cũng có thể triệu hồi ra rất nhiều tiểu tiên nữ xinh đẹp hay không?

Không biết có thể mang tới cho hẳn một chị gái tóc dài xinh đẹp hay không.

Thực ra, bọn Kiểm Khởi cũng rất tò mò.

“Rút là biết, mỗi người một lá, thứ này rất thú vị. Cụ thể sẽ rút được cái gì, các người chạm vào mới có thể biết được.”

Sức mạnh sẽ bóp méo thành các người, cho nên khi dùng sẽ không bị ngăn cách.”

Lục Thủy nói.

Thực ra hắn cũng vô cùng tò mò, không biết những người này sẽ rút được cái gì.

Màn rút thưởng kích thích như này, đáng tiếc là hắn không thể nào tham gia được.

Đây chính là phiền phức khi trở thành người ra đề, rất khó tham dự vào cuộc thi.

Chương 979: Rút một lá bài Tarot không? 4

Rút một lá bài Tarot không? 4

“VẬY ĐỂ TA TRƯỚC RÚT TRƯỚC CHO.”

Kiểm Khởi mở miệng nói.

Sau đó, hắn lấy ra một lá từ trong tay Lục Thủy.

Ngay khi Kiểm Khởi rút lấy tấm thẻ đầu tiên, bên trên thẻ bài liền xuất hiện ấn ký, là một đóa hoa sen.

Sau đó, khí tức của sức mạnh cũng thay đổi, biến thành khí tức của Kiểm Khởi.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được.

Bọn họ không khỏi kinh ngạc.

“Đây là mặt sau, lật xem mặt trước thử xem, xem nó là cái gì.”

Kiểm Khởi cũng không rõ lắm, lập lên xem.

Đây đúng là một tấm thẻ bài, được viền khung lại, ở giữa có chín đóa hoa sen.

Góc dưới thẻ bài được viết bốn chữ: Bộ Bộ Sinh Liên.

“Bộ Bộ Sinh Liên? Đây là thẻ bài gì vậy?”

Sơ Vũ tò mò hỏi.

Những người khác cũng vô cùng hiếu kỳ.

“Dẫn linh khí vào đi, tiếp đó thi triển một chút là biết.”

Lục Thủy mở miệng nói.

Sau đó, Kiểm Khởi liền dẫn linh khí vào.

Kế tiếp, mỗi bước hắn đi, dưới chân đều xuất hiện một đóa hoa sen.

“Có thể đi được chín bước, mỗi một bước đều sẽ lưu lại một đóa hoa sen. Tổng cộng có chín đóa, người có thể đi lên, sau đó phi hành.”

Trong lúc đi lên còn có thể khôi phục một ít linh khí, thương thế.

Cái này có hơi yếu, nhưng mà tiêu hao ít.

“Có thể sử dụng trong thời gian dài.”

Lục Thủy giải thích.

Kiểm Khởi cũng thấy vậy, nhưng mà hẳn lại cảm thấy nó rất hữu ích.

Lần sau, khi có người bị thương, có thể cho người đó đi lên, vô cùng hữu ích.

Hắn còn có thể dẫn những người này bay đi.

Dù sao, bọn người Sơ Vũ, không ai có thể bay được cả.

Ngự kiểm phi hành thì không tiện dẫn theo bọn họ.

Cái này lại có thể mang tới tận tám người.

“Rút kỹ năng?”

Hiện tại, Sơ Vũ cuối cùng cũng biết rút thương này là có ý gì.

Những người khác cũng rất kinh ngạc.

Thì ra là rút cái này.

Việc này đặc biệt hơn nhiều so với lúc trước.

Không nghĩ rằng Nguyệt Tộc còn có thứ như thế này. Sau này, khi thấy người của Nguyệt Tộc, nhất định phải đi lên làm quen.

Không chừng lại có cơ hội rút thẻ kỹ năng.

“Vậy là rút thứ hai.”

Sơ Vũ xoa xoa hai bàn tay, hẳn muốn biết bản thân có thể rút được thứ gì.

Hắn thích gì?

Nếu như có loại kỹ năng gia tăng linh cảm gì đó thì hay quá, thứ đó thích hợp với hẳn nhất.

Sơ Vũ rút thưởng.

Những người khác đều nhìn qua, cực kỳ tò mò không biết Sơ Vũ sẽ rút được cái gì.

Kiểm Khởi phát hiện ra rằng thẻ bài có thể thu vào trong cơ thể, cho nên trực tiếp thu vào.

Sau đó nhìn xem Sơ Vũ rút được cái gì.

Sơ Vũ lấy thẻ bài ở giữa.

Vị trí trung tâm, có lẽ là tốt nhất.

Sau khi rút xong, khí tức ở trên đó liền biến thành của Sơ Vũ, tiếp đó phía trên xuất hiện một cánh cửa.

“Cửa?”

Sơ Vũ có chút ngoài ý muốn.

Cánh cửa linh cảm?

Sau khi Sơ Vũ lật lại mặt kia, hẳn liền nhìn thấy phía trên thẻ bài này cũng chỉ có đúng một cánh cửa.

Phía dưới cũng viết bốn chữ: Bước Nhảy Không Gian.

“Bước Nhảy Không Gian có nghĩa là mở cổng không gian hả? Từ nay về sau, ta đã trở thành đại năng cửu giai?”

Sơ Vũ tò mò hỏi.

Cái này mạnh hơn lá bài của Kiểm Khởi không biết bao nhiêu lần.

Dù sao thì cổng không gian, phần lớn cũng chỉ là người cửu giai mới có thể sử dụng.

Người chưa tới cửu giai có thể sử dụng được nó, đã ít lại càng thêm ít.

Thiên phú và cơ duyên, một thứ cũng không thể thiếu.

“Đúng là có thể mở cổng không gian ngay tại bất kỳ đâu, nhưng mà chỉ có thể mở tối đa ba lần.”

Lục Thủy nhìn nó rồi giải thích.

“Tập hợp sức mạnh là cố định, kỹ năng thể bài càng mạnh, số lần sử dụng càng ít.

Bộ Bộ Sinh Liên dùng một trăm năm cũng không thành vấn đề gì, còn Bước Nhảy Không Gian, tôi đã là ba lần.”

Sơ Vũ:

“...”

Có chút đáng tiếc.

Nhưng mà, ba lần cũng đủ rồi.

Cũng không biết phải dùng như thế nào.

Nhưng mà cho dù là dùng như thế nào, đều không thể trợ giúp cho việc viết tiểu thuyết của hắn cả.

Đáng tiếc.

Kiều Càn vô cùng ngạc nhiên, vậy mà có thể nắm giữ cả loại kỹ năng kỳ lạ này.

Lục Thủy cho bọn họ toàn bộ cơ hội rút thưởng, quả thực là đang đưa cho bọn họ cơ duyên cực lớn.

Kiểm Khởi không có đồ gì tốt cũng chẳng sao cả, Kiểm Khởi là người như thế nào, bọn họ đều hiểu rõ.

Đó là Thiên Hoa Bản tương lai.

Những người như bọn họ không thể nào so sánh với Kiểm Khởi được, cho nên quả thực là rất khó để có thể kỹ năng đặc sắc.

Nhất là kỹ năng đặc biệt cao cấp như thế.

Có điều, cái này có vẻ như xem mặt.

Kiều Càn nhìn khuôn mặt của Sơ Vũ...

Đối phương rút được đồ tốt hình như cũng là chuyện đương nhiên.

Còn Kiểm Khởi...

Kiểm Khởi quả thực là không thèm quan tâm, hẳn rất thích Bộ Bộ Sinh Liên.

Còn những thứ khác, có kiếm là đủ rồi.

“Vậy đến ta?”

Kiểm Lạc hỏi.

Kiều Càn và Chân Vũ đương nhiên không hề gấp gáp.

Thứ này, có lẽ càng về sau sẽ càng tốt.

Xem thử xem những người khác nhận được cái gì, sau đó hút một chút.

Kiểm Lạc rút thẻ thứ hai.

Ngay sau khi Kiểm Lạc rút tấm thẻ, trên thẻ bài liền xuất hiện khí tức của nàng.

Sau đó xuất hiện ấn ký là một thanh đao.

“Đao?”

Kiểm Lạc có chút khó hiểu, nàng lật sang mặt chính diện nhìn.

Phía trên đúng là một thanh đao.

Phảng phất như được sinh ra giữa thiên địa.

Phía dưới cũng có bốn chữ: Một Đao Cực Hạn.

“Một đao cửu giai, vung ra có thể trảm hết tất cả mọi thứ dưới cửu giai.”

Điều kiện tiên quyết là người kia không thể vượt qua cửu giai.

Lục Thủy không nói ra câu này.

Dù sao thì người có thể vượt qua cửu giai, cũng chỉ có khoảng một hai người.

Ánh mắt của Kiểm Lạc rơi xuống người Sơ Vũ, trông vô cùng kích động.

“Chỉ có thể dùng một lần.”

Lục Thủy bổ sung một câu.

Sơ Vũ cầm bài của mình nói với Kiếm Lạc:

“Ta ba lần.”

Kiếm Lạc không thèm để ý tới Sơ Vũ.

Bây giờ, nàng hình như đã trở thành một đao tu cực kỳ lợi hại.

Nhưng mà, một đao này, có khả năng có thể cứu nàng một mạng.

Pháp bảo hộ mệnh cũng chưa chắc có thể được như thế.

Nàng phải siêng năng chăm chỉ, cố gắng xứng với một đao này.

Kiếm Khởi đột nhiên cảm thấy vô cùng áp lực, muốn đánh thắng em gái của hắn, hắn phải cố gắng bao nhiêu năm đây?

Nhưng mà hắn cũng không mấy để ý, như này thì khi em gái của hắn đi ra ngoài, cũng an toàn hơn nhiều.

“Người kế tiếp.”

Lục Thủy nhìn từng người từng người rút thưởng, có chút khó chịu.

Hắn thân là bố của may mắn, thế nhưng lại không thể tham gia.

Lúc này, Kiều Càn nói:

“Vậy để ta thử xem sao.”

Chương 980: Phong tỏa đại đạo mạch lạc

1

Phong tỏa đại đạo mạch lạc 1

Kiều Càn nhìn hai thẻ bài lớn còn lại, không có ý định chọn, chỉ tùy tiện rút ra một tấm.

Lúc chưa cầm trên tay, không ai biết sẽ xuất hiện kỹ năng gì.

Mấy người Sơ Vũ cũng vây quanh Kiêu Càn, nhìn xem phía sau thẻ bài sẽ xuất hiện cái gì.

Đồ tốt thì có bước nhảy không gian của Sơ Vũ, Cực Hạn Nhất Dao của Kiếm Lạc.

Đồ bình thường thì có Bộ Bộ Sinh Liên của Kiếm Khởi.

Cho nên, bọn hắn rất muốn biết vận khí của Kiêu Thiếu gia cắt một tay như thế nào.

Không bao lâu sau, phía sau thẻ bài xuất hiện một bóng người.

“Bóng người? Đó là cái gì?” Sơ Vũ tò mò hỏi.

“Các ngươi nhìn đi, bên trong bóng người cũng có bóng người nữa.” Chân Võ ở phía sau nhắc nhở một câu.

“Thẻ trong thẻ?” Sơ Vũ kinh ngạc.

Kiếm Lạc giật mình, lập tức trốn ra sau lưng Sơ Vũ và anh trai.

Kiều Càn cũng kinh ngạc, sau đó đi qua thẻ bài.

Thứ hắn nhìn thấy thật sự là một bóng người to lớn, gần như chiếm hết toàn bộ tấm thẻ, có điều giữa bóng người bày lại có một người độ lớn bình thường đứng đó.

Bóng người to lớn phía ngoài giống như do người đứng giữa dựng nên.

Sau đó bọn hắn nhìn xuống phía dưới, cũng có bốn chữ: Khuynh Thiên Minh Thần.

“Khuynh Thiên Minh Thần? Đây không phải là công pháp của Kiều Dã sao?” Sơ Vũ tò mò nói.

“Hắn là cùng loại với Cực Hạn Nhất Dao của Kiếm Lạc, có điều đây là gia trì trong Khuynh Thiên Minh Thần.” Kiếm Khởi suy đoán.

Sau đó, bọn hắn nhìn về phía Lục Thủy, chờ Lục Thủy giải thích.

Lục Thủy nhìn thẻ bài, gật đầu nói:

“Không kém bao nhiêu đâu, có điều cái thẻ bài này chỉ có thể gia trì bóng người bên trong Khuynh Thiên Minh Thần.

Sức mạnh là do người thi triển Khuynh Thiên Minh Thần không chế.

Không chế tốt thì có thể đánh nhau với Cửu giai không chế không tốt, đại khái chỉ có thể đánh với Thất giai.

Điểm giống với Cực Hạn Nhất Dao là chỉ có thể dùng một lần.

Cái khác là Cực Hạn nhất Dao chỉ có một đao.

Dùng rồi sẽ không còn

Khuynh Thiên Minh Thần mặc dù chỉ có thể sử dụng được một lần, nhưng dùng được bao lâu, còn phải xem người dùng.

Về uy lực thì so ra kém hơn Cực Hạn Nhất Dao, nhưng độ tự do thì Cực Hạn Nhất Dao chắc chắn không thể so sánh.”

“Không chế tốt, đại khái là trình độ gì?” Sơ Vũ tò mò hỏi một câu.

“Khuynh Thiên Minh Thần tương đối đặc biệt, không được coi là sức mạnh không chế hoàn chỉnh, nếu không các người căn bản sẽ không không chế được.

Có điều mặc dù ổn định, các người cũng không có khả năng sử dụng tự nhiên.

Lấy Kiếm Khởi làm ví dụ

Sức không chế của hắn là mạn nhất trong số các người.

Nhưng để hắn dùng, nhiều nhất cũng chỉ đánh bại được người ở đỉnh phong Bát giai.

Gặp Cửu giai sẽ thua trong chớp mắt.

Về phần những người khác, có thể đồng quy vu tận với Bát giai đã là không tệ rồi.” Lục Thủy thuận miệng giải thích.

Nhìn thì chênh lệch không lớn.

Trên thực tế lại kém xa vạn dặm.

Sai một li đi ngàn dặm.

“Giống như lái Gundam.” Sơ Vũ tỏ vẻ hiểu rõ.

Khuynh Thiên Minh Thần của Kiều Dã, quads thật không khác lắm so với Gundam.

Kiều Càn tỏ vẻ không hiểu Gundam là cái gì.

Có điều có thể đối đầu với Bát giai đã vô cùng ghê gớm.

Đây là Phù Bảo Mệnh của hắn.

Đương nhiên, hắn sẽ càng thêm cẩn thận.

Sẽ không vì có vật này mà đi làm chuyện to gan.

Sau khi Kiều Càn cất thẻ bài đi, tất cả mọi người nhìn về phía Chân Võ.

Người cuối cùng chính là Chân Võ.

Lục Thủy không nói gì thêm, trực tiếp động thủ ném tấm thẻ bài cuối cùng cho Chân Võ.

Chân Võ tiếp lấy.

Rất nhanh, sức mạnh của thẻ bài đã bắt đầu vận vẹo trước mặt Chân Võ.

Tiếp đó, hình ảnh hai cái cung tên kết nối với nhau xuất hiện ở mặt sau thẻ bài.

“Cung tên?” Kiếm Khởi có chút hiếu kỳ.

Vật này nhìn có vẻ như cũng bình thường.

Chân Võ đương nhiên cũng không hiểu, hấn lật tẩm thẻ bài lên.

Thứ nhìn thấy đúng là hai cái cung tên nối lại với nhau.

Mà bốn chữ phía dưới là: Tâm Hữu Linh Tê.

“Tâm Hữu Linh Tê?” Sơ Vũ hiếu kỳ hỏi:

“Đây là cái gì?”

Cả đám đều không hiểu.

Chân Võ đương nhiên cũng không hiểu.

Cái này có thể là cái có kỹ năng khó lý giải nhất trong năm cái thẻ bài bọn hấn rút.

“Không phải thuật đọc tâm đấy chứ?” Sơ Vũ nói.

“Không phải.” Lục Thủy nhìn thẻ bài, nói:

“Đây là một loại thông đạo.

Có điều cần kết nối với một người khác.

Độ phù hợp càng cao, kết nối càng thuận lợi.

Có thể liên lạc với nhau ở cự ly xa, kể cả xa tận chân trời.

Vật phẩm nhỏ còn có thể truyền qua cho nhau.

Nếu như thật sự nắm được loại thần thông này, thì cả người cũng có thể kéo qua được.

Có điều hạn chế có chút lớn, cũng không phải cứ hai người bất kỳ là được.

Nếu tiêu hao ít, có lẽ có thể học được trước khi nó biến mất.”

Chân Võ nhìn thẻ bài, hấn cảm thấy Chân Linh không lỗ.

“Cái này cùng loại với Kiếm Khởi, nhưng có thể học được là sao?” Sơ Vũ tò mò hỏi.

“Dùng lâu, tự nhiên sẽ có khả năng học được, xác suất hấn là không thấp.” Lục Thủy nói.

Có được tất có mất đi, về phần cái nào thích hợp hơn, vậy thì khó mà nói.

Tất cả đều phải xem người dùng.

Nơi này đã không còn cần ở lại nữa.

Lục Thủy lại nhìn tảng đá một chút.

Hắn cũng không có ý định mang tảng đá đi.

Nơi này có thể kết nối với Nguyệt.

Còn có sức mạnh của Nguyệt.

Trên lý thuyết thì ở chỗ này một thời gian dài cũng không tốt.

Có điều, nếu đã xuất hiện ở đây, vậy hắn cũng không cần phải quản làm gì.

Mà những cuốn sách bị lấy đi, Lục Thủy cũng không có suy nghĩ thu hồi lại hộ.

Đại khái những cuốn sách đó chính là cơ duyên của Nguyệt Quốc Chi Độ đi.

Còn những cuốn trong tảng đá, những người kia hắn sẽ không lấy được.

Đừng nhìn việc trước đó có người lấy được, đó là đã được ưng thuận.

Nêu không bé gái kia sao có thể được cứu?

“Đi thôi, nên rời đi rồi.” Lục Thủy mở miệng nói.

Nói xong, Lục Thủy bước một bước ra.

Chờ hắn hạ bước chân này xuống, tất cả mọi người đã quay trở về Cổ thành.

Áo bào đen của Lục Thủy đã được cởi ra.

Bọn người Kiếm Khởi hơi kinh ngạc nhìn bốn phía.

Lại như này.

Bọn hắn cảm nhận được, Lục Thủy thực sự vượt qua tưởng tượng của tất cả mọi người.

“Các ngươi cũng có thể tiếp tục ở lại đây, hắn là có thể lĩnh ngộ được một chút gì đó.” Nói rồi, Lục Thủy liền cất bước rời

đi.

Chân Võ thấy Lục Thủy rời đi thì lập tức đuổi theo.

Áo bào đen của hắn cũng đã được cởi ra.

Bây giờ không phù hợp để mặc áo bào đen.

Bị nhân ra sẽ không tốt.

Vừa rời bọn hắn thế nhưng là mặc áo bào đen xuất thủ trước mặt người khác.

Mấy người Lục Thủy rời đi, Kiếm Khởi cũng định trở về:

“Ta muốn đưa tiền bồi trở về, các ngươi có thể ở lại tiếp tục đi dạo.”

Đúng vậy, Kiếm Khởi không cần ở lại đây nữa, việc cấp bách bây giờ chính là đưa tiền bồi Kiếm Vũ Sinh về Kiếm Nhất Phong.

Loại chuyện này không thể trì hoãn được.

“Ta cũng muốn đi ra.” Kiều Càn nói.

Hắn vốn là một Thiếu gia phé vật.

Cứ ở bên trong đợi đến cuối cùng sẽ không phù hợp.

Vì sợ mà chạy đi ngược lại chính là thích hợp nhất.

Sơ Vũ và Kiếm lạc đương nhiên cũng không cần ở lại chỗ này.

Cơ duyên nơi này con có thể mạnh hơn bọn họ sao?

A, có thể đi, dù sao thẻ của hai người đều là dùng một lần.

Dùng xong là hết.

Sau đó Kiều Càn tách khỏi nhóm Kiếm Khởi, hắn muốn hành động một mình.

Mấy người Kiếm Khởi này quá chói mắt, đến lúc đó tất nhiên sẽ có người tới quyền cước đâm đá với hắn.

Có vài người chính là nhìn không quen.

Một tên Thiếu gia phé vật còn không biết xấu hổ mà đi cùng một chỗ với thiên kiêu.

Hẳn dù sao cũng đã thành hôn, một mình mình bị sỉ nhục
thì không sao.

Hai người bị sỉ nhục, không phù hợp.

...

Chương 981: Phong tỏa đại đạo mạch lạc

2

Phong tỏa đại đạo mạch lạc 2

Ra khỏi Nguyệt Chi Quốc Độ, Lục Thủy trực tiếp rời khỏi chỗ Kiều gia.

Hắn không có suy nghĩ ở lại Kiều gia, hắn còn muốn chạy về đi tìm Mộ Tuyết.

Lúc đi ra, trên bầu trời, mặt trời đã lên cao.

‘Tính toán đầu ra đây, hắn là mới chỉ ở bên trong có hơn một ngày, Mộ Tuyết cũng không đến mức phải lo lắng.’ Lục Thủy nghĩ trong lòng.

Có điều theo hành trình hiện tại, hắn jawn là nên đến địa giới ma tu, đi xem chỗ tu luyện của ma tu Chí Tôn một chút.

Cái này Tam Trưởng lão không có phân phó, hắn cần vụng trộm lên qua đó.

‘Trước tiên cần phải đưa Mộ Tuyết trở về, sau đó lại vụng trộm chạy ra ngoài.’ Lục Thủy suy nghĩ trong lòng.

Sau đó, hắn nhìn về phía Chân Võ, nói:

“Tìm hiểu tình huống của ma tu Chiến Vô Ảnh bên kia một chút xem như thế nào.”

“Vâng.” Chân Võ lập tức đáp lại.

Thiếu gia vẫn luôn chú ý tới chuyện này, hắn là tiếp theo muốn qua đó, thời gian khoảng mấy ngày.

Trên đường không hắn là sẽ về qua Lục gia.

Mặc dù không rõ có chuyện gì đang xảy ra, nhưng Chân Võ cảm thấy hắn là chuyện cực kỳ lớn.

Lục Thủy không nói thêm gì nữa, hắn phải đi tìm Mộ Tuyết, nhìn xem Mộ Tuyết đang làm gì.

Trên lý thuyết hẳn là vẫn còn đang nhìn cảnh tuyết.

Hắn lấy điện thoại di động ra, gửi đi một tin nhắn.

Chỉ đơn giản hỏi thăm Mộ Tuyết đang ở đâu.

Biểu thị rằng mình đã đi ra.

Không hề có chút ý nghĩ gặp nàng nào.

Sau đó Mộ Tuyết lập tức trả lời lại.

Là một tấm hình.

Trong tấm ảnh, Đông Phương Tra Tra đang nặn người tuyết, hình như muốn nặn thành Mộ Tuyết.

“Lục Thiếu gia muốn qua đây không? Ở ngay ngoài trần.

Trà Trà nói nàng có té bào nghệ thuật, có lẽ khá thích hộ với điêu khắc.” Đây là tin nhắn của Mộ Tuyết.

Lục Thủy không muốn nói cái gì.

Điêu khắc và nặn người tuyết thì liên quan gì đến nhau?

“Trà Trà nói chát thành đồng rồi mới có thể điêu khắc.” Mộ Tuyết lại gửi đi một tin.

Lục Thủy: “...”

Hắn cũng không biết nói cái gì.

Sau đó cất bước đi ra ngoài trần.

Lúc đi ngang qua thôn trần còn thuận tiện mua một cái bánh nóng hổi.

Một cái là đủ rồi.

Không bao lâu sau, Lục Thủy đã đi tới bên ngoài trần Băng Nguyên Tuyết Vực.

Hắn nhìn thấy Mộ Tuyết ngồi trên ghê, Đông Phương Tra Tra và cô gái mập nhỏ kia đang đắp người tuyết.

Chân Linh, Đinh Lương và Hương Dụ đều đang đứng sau lưng Mộ Tuyết.

Cảm giác giống như một người ba thị nữ vậy.

“Thiếu gia.” Chân Linh là người đầu tiên phát hiện Lục Thủy tới gần.

Lập tức mở miệng gọi.

Âm thanh không nhỏ, tất cả những người khác đều nghe thấy.

Hương Dụ và Đinh Lương cũng gọi một tiếng Lục Thiếu gia.

Sau đó ba người bắt đầu lui về sau, Chân Võ cũng lui theo.

Mộ Tuyết nhìn những người này, nhất thời không biết nói gì, bọn họ thế nhưng là khách, như này không thích hợp lắm.

Mộ Tuyết trước tiên quay đầu sang nhìn Lâm Hoan Hoan, nói:

“Kiều Thiếu gia có lẽ cũng đã đi ra Hoan Hoan có muốn trở về nhìn không?”

“A?” Lâm Hoan Hoan kinh ngạc, sau đó lập tức gật đầu:

“Vâng ta trở về nhìn chút.”

Bản thân chạy loạn ra ngoài như này, dường như cũng không thích hợp lắm.

Chỉ là hai người họ chưa quen thuộc.

Ở cùng một chỗ không biết nên trò chuyện cái gì.

“Ngày mai ta lại tới tìm các ngươi.” Lâm Hoan Hoan nói rồi liền chạy ngược về.

Lục Thủy nhìn Lâm Hoan Hoan rời đi, hắn đang suy nghĩ về lúc vừa mới thành hôn.

Khi đó cũng không phải quá xấu hổ đi.

Mộ Tuyết hình như có chút ngượng ngùng.

Làm quen mấy ngày là khỏe.

Có điều hắn cũng không nghĩ nhiều mà đem bánh đưa cho Mộ Tuyết.

Đối với việc Lục Thủy bán đồ như này, Mộ Tuyết cũng không có cách nào từ chối.

Không thích ăn nàg cũng sẽ ăn.

Ăn không hết liền cho Lục Thủy ăn.

Lục Thủy không thích ăn cũng sẽ ăn, nếu không thì chính là ghét bỏ nàg.

“Hôn lễ đã kết thúc, có phải Lục Thiếu gia muốn đi về rồi hay không?” Mộ Tuyết bẻ ra nửa cái bánh, đưa cho Lục Thủy.

Lục Thủy chắc chắn chưa ăn cái này.

Cũng không sợ bản thân đói gầy.

Nhận lấy bánh, Lục Thủy tò mò hỏi:

“Mộ Tiểu thư có muốn đi chỗ nào không?”

Mộ Tuyết đột nhiên hỏi vậy, hẳn là đã tính đi đâu rồi đi.

Hắn cũng không để ý, cũng không ảnh hưởng tới việc hắn đi địa giới ma tu.

Đông Phương Trà Trà len lén nhìn Mộ Tuyết và Lục Thủy.

Nàng tò mò hỏi Hương Dụ:

“Một cái bánh cũng phải chia nhau ăn, có phải biểu đệ Lục Thủy đã bị cướp hết ở Nguyệt Quốc Chi Độ rồi hay không?”

Cái này nàg có kinh nghiệm.

Chân Vô Chân Linh: “...”

Chỉ có Thiếu gia bọn họ đi đoạt của người khác, chưa từng có ai đi đoạt của Thiếu gia bọn họ.

“Trà Trà Tiểu thư, hay là chúng ta đi đáp người tuyệt tiếp đi.” Hương Dụ mở miệng nói.

“A.” Đông Phương Trà Trà thật ra muốn ném một viên linh thạch cho biểu đệ Lục Thủy.

Nhưng Hương Dụ không cho.

“Ừm.” Mộ Tuyết gật gật đầu với Lục Thủy:

“Muốn về nhà một chút, Lục Thiếu gia có muốn đi cùng không?”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, hai mắt rung rung.

Giống như Lục Thủy chỉ cần nói không đi, nàng sẽ lập tức thành lệ rung rung ở đây.

“Vậy ngày mai đi Mộ gia.” Lục Thủy không chút do dự nói thẳng.

Mộ Tuyết muốn trở về, hấn làm sao có thể ngăn được?

Mà lại cũng tiện đường cho hấn.

Đôi bên vẹn toàn.

“Mộ Tiểu thư muốn đi buổi trưa hay buổi chiều?” Lục Thủy hỏi.

Trước đó thì không thích hợp, ngày mai Lâm Hoan Hoan hấn sẽ còn tìm tới.

Tám chín phần mười sẽ còn mang theo cả Kiều Dã.

Có điều Lâm Hoan Hoan hấn là cũng không quá rảnh rồi.

Ngày mai còn phải trở về nữa.

Mang Kiều Dã trở về là chuyện tất nhiên.

“Nghe theo Lục Thiếu gia là được.” Mộ Tuyết nói.

“Vậy bây giờ lên đường luôn đi.” Lục Thủy nói.

“???”

“Bây giờ có vé xe sao?” Mộ Tuyết nghiêng đầu nhìn Lục Thủy.

“Chúng ta gặp núi trèo núi, gặp nước chèo nước, sẽ luôn luôn có cách.” Lục Thủy nghiêm túc đáp lại.

Mộ Tuyết cắn đầy một miệng bánh, nàng không thèm để ý.

Dù sao cũng sẽ đánh Lục Thủy liên tục mấy ngày, cứ để hấn nhảy nhót đi.

“Như vậy liền có thể mang theo Mộ Tuyết Tiểu thư vượt qua thiên sơn vạn thủy, nhìn hết mọi cảnh đẹp.” Lục Thủy bỗ

sung một câu.

Vốn đang hung hăng cắn bánh, nghe được một câu này, Mộ Tuyết liền lập tức giảm bớt cường độ.

“Chị dâu không biết bơi.” Lúc này, Đông Phương Trà Trà trôn ở phía sau người tuyết bỗng ló đầu ra, nhắc nhở một câu.

Lục Thủy: “...”

Mộ Tuyết: “...”

Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Đông Phương Trà Trà đang thò đầu ra từ phía sau người tuyết, hẳn rất muốn hỏi một câu, vì sao Đông Phương Trà Trà lại ở chỗ này?

Tuyết không đủ lớn, không mai táng được nàng sao.

Mộ Tuyết đỏ mặt.

Mặc dù người nói ra những lời này là Lục Thủy, nhưng nàng vẫn cảm thấy đỏ mặt.

Ở kiếp trước không như vậy.

Lúc Lục Thủy nói mấy câu như này, cơ bản sẽ không có ai.

Bây giờ da mặt Lục Thủy dày rồi.

“Mộ Tiểu thư, chúng ta đi xem sông băng bên kia một chút đi.” Lục Thủy mở miệng nói.

“Ừm.” Mộ Tuyết đáp lại nhỏ như ruồi muỗi.

Trên đường.

“Mộ Tiểu thư có muốn học bơi một chút hay không?”

“A? Lục Thiếu gia biết bơi sao?”

“Biết một chút.”

“Vậy Lục Thiếu gia định lúc nào dạy ta?”

“Loại chuyện này cần có thiên phú và lĩnh ngộ của riêng mình, giống như ngộ đạo vậy, Mộ Tiểu thư biết ngộ đạo không?”

Có thể tự học.”

“Lục Thiếu gia hẳn phải biết, ta là một người bình thường.”

“Xem ra chuyện này cần bàn bạc kỹ hơn.”

...

...

Chương 982: Phong tỏa đại đạo mạch lạc

3

Phong tỏa đại đạo mạch lạc 3

Giữa trưa ngày thứ hai.

Đoàn người Lục Thủy từ biệt Lâm Hoan Hoan và Kiều Dã.

Đông Phương Trà Trà là người vẫy tay chăm chỉ nhất.

Nàng đối với ai cũng như rất thân quen.

Cũng không khiến người khác chán ghét.

Cho nên, tổng thể mà nói, cũng không có ai để ý tính cách này của nàng.

Có điều ở nhà mình thì nàng lại không được người khác chào đón.

Ví dụ như Lục Thủy, hẳn cũng không chào đón Đông Phương Trà Trà, nếu như Đông Phương Trà Trà không lộ mặt, thì có lẽ mặt đã sưng lên rồi.

Lục Thủy cảm thấy nếu như về sau hẳn có một đứa em gái giống như Đông Phương Trà Trà, thì hẳn có thể sẽ thường xuyên muốn đến Phong Sương Hà câu cá.

Đánh nhiều lần, khó tránh sẽ có lần bị bắt được.

Lục Thủy không nghĩ ngợi thêm, theo như tính toán của hẳn, từ chỗ này tới Mộ gia, khả năng lớn là phải rạng sáng ngày kia mới đến.

Phải qua trạm trung chuyển.

Có điều thời gian trì hoãn cũng không tính là quá dài.

Với hẳn mà nói, khá vừa vặn.

Đến Mộ gia rồi nghỉ ngơi một ngày là hẳn có thể tiếp tục lên đường tiến về chỗ tu luyện của ma tu Chí Tôn.

Sau đó đợi ma tu tới tìm hẳn.

Cuối cùng dạy đối phương làm người.

Như vậy coi như đã giải quyết một việc lớn.

Đương nhiên, nếu như đối phương là người Tiên Đình phái tới dò xét hấn, như vậy thì tốt hơn hết nên bắt lại tra hỏi một chút, hoặc nhiều hoặc ít có thể biết được một số việc.

Nếu đã cận kề cái chết thì không nói, Lục Thủy cũng không bắt ép hấn.

Dù sao thì cũng là người kiếp trước đã dạy hấn làm người.

Kiếp này để vị này an tâm lên đường vậy.

Về chuyện của tam đại thế lực, liền tiện đường đi tìm ma tu Huyết Trần.

Vị tiền bối này còn sống, hấn là có thể biết được không ít chuyện.

Ít nhất không đến mức giống như Minh Nguyệt, cái này không biết, cái kia cũng không biết.

Có điều sau khi hấn bị Thần Chún thăm dò, lại tiếp tục bị Tiên Đình thăm dò, nhưng Phật Môn ngược lại vẫn mãi không đến.

Đại khái là bọn hấn không có ai đi.

Thật thảm.

Hấn còn giết hai vị là kiếp sau của Phật Môn, cũng không biết có phải đến dò xét hấn hay không.

Nếu như đúng, vậy lá bài của Phật Môn cũng thật thấp.

Sau đó Lục Thủy không nghĩ nhiều nữa, còn phải ngồi xe hai ngày, hấn muốn tìm chút chuyện để làm.

Hay là đếm xem Mộ Tuyết có bao nhiêu sợi tóc?

Đếm xong tóc lại đếm sang lông mày?

Có hơi thất lễ.

Phía sau núi Lục gia.

Nhị Trưởng lão ngồi trên ghế sắp xếp linh dược.

Cửu ở bên cạnh nhìn trời.

“Ta đếm sao trên trời, cảm giác sự thay đổi của thế giới sắp đến rồi.” Giọng nói của Cửu rất êm tai, cũng rất nhẹ.

Nàng ngồi trên ghế, bởi vì chân không dài nên có thể đơng đưa đợc.

“Bây giờ là ban ngày.” Nhị Trưởng lão bình tĩnh nói.

Nhất thời nàng có cảm giác bản thân mới là đại nhân, đôi phương chỉ là ảo giác một đũa nhỏ.

Hình dạng quả nhiên có thể lừa gạt người.

“Biết khoa học không?” Cửu nhìn nhị Trưởng lão, tiếp tục nói:

“Sao trời vạn vật vốn là ở đó.

Sở dĩ phải buổi tối mới nhìn thấy là bởi vì mắt của phàm nhân không thể nào nhìn thấy ánh sao vào ban ngày.

Mà ta thân là Chân Thần Độc Nhất, ban ngày cũng có thể nhìn thấy sao trời.”

Nhị Trưởng lão nhìn Cửu, nói:

“Thế giới thay đổi có liên quan tới khoa học sao?”

“Không liên quan.” Cửu lắc đầu nói:

“Ta chỉ là đang nói khoa học cho chúng ta biết, buổi đēm nhìn sao trời cũng không thể coi bói, ta nhìn sao trời chỉ là vì đẹp mắt, không liên quan tới việc ta nhìn thấy sự thay đổi của thế giới nha.

Nhưng đēm đēm muộn đúng là có thể dễ nhìn trộm thiên cơ hơn, biết tại sao không?”

“Bởi vì Chân Thần Độc Nhất đang ngủ.” Nhị Trưởng lão bình tĩnh nói.

“Cũng đúng nha.” Cửu nhẹ gật đầu.

Nàng ngủ thiếp đi, quyền hạn đợc nhất liền bị đẽ ở một bên.

Người khác đoán mệnh quả thực dễ dàng hơn một chút.

“Người vừa nói sự thay đổi của thế giới sắp xảy ra, cụ thể là lúc nào?” Nhị Trương lão xử lý linh dược trong tay, hỏi.

Thế giới thay đổi, quả thật khiến cho người khác bất ngờ.

Không có ai biết đầu nguồn của sự thay đổi này là gì.

Cũng không ai biết điểm cuối cùng của sự thay đổi sẽ là ở đâu.

Mà Cửu lại có thể biết.

Hoặc là nói, có thể biết trước người khác một bước.

“Chắc là mấy ngày tới, không biết có đúng không.” Cửu nhìn lên bầu trời, nói.

“Ngày đó sẽ xảy ra chuyện gì?” Nhị Trương lão hỏi.

“Không biết, có điều đối với thế giới này mà nói cũng không tạo ra thương tổn gì, đây là điều chắc chắn.” Cửu khẳng định.

“Có điều vì thế giới thay đổi, sẽ khiến rất nhiều người khôi phục lại, cũng khiến cho một vài người vốn nên ngủ say bắt đầu khôi phục.

Nếu như không xử lý tốt, thế giới này sẽ lại gặp tai ương, khiến vạn vật sinh linh đang sống trong thời đại này một lần nữa đối mặt với nạn diệt chủng.” Cửu hơi thở dài.

“Vì sao?” Nhị Trương lão có chút hiếu kỳ.

Cửu không trả lời ngay, mà chọc chọc gương mặt của Nhị Trương lão, nói:

“Hữu Đình, ngươi có hâm mộ ta không?”

“Không hâm mộ.” Nhị Trương lão giơ tay đập vào tay Cửu.

Vẫn giống như trước đây đập vào không trung.

“Nhưng có người hâm mộ ta nha.” Cửu có chút bất đắc dĩ.

“Có người có thể trở thành Chân Thần Độc Nhất như ngươi?” Nhị Trương lão hỏi.

“Không có, quyền hạn độc nhất thuộc về ta.

Biết sự lợi hại của ta chưa?” Cửu nhìn Nhị Trưởng lão, vẻ mặt đắc ý.

“Chân Thần Duy Nhất thì sao?”

“Quyền hạn của Chân Thần Duy Nhất, mặc dù cũng là Chân Thần.”

Nhị Trưởng lão cũng không hỏi nhiều về những thứ này.

“Tình huống của Mộ Tuyết và Lục Thủy thì như thế nào?” Nhị Trưởng lão hỏi.

Chuyện của Thiên Nữ Tông, nàng không lo lắng.

Nhàn rồi nhàm chán, nàng có thể lại tới Trùng Cốc một chuyến.

Trong số những thế lực đỉnh cấp, chỉ có Xảo Vân Tông là nàng không muốn đi.

Lão thái bà kia, ý bản thân là trưởng bối, đối với nàng muốn làm gì thì làm.

“Ta nhìn thấy được kết cục.” Cửu vừa cười vừa nói.

“Kết cục là gì?” Nhị Trưởng lão tò mò hỏi.

“Qua mấy ngày nữa ngươi sẽ biết.” Cửu cười thần bí.

Nhị Trưởng lão không nói gì.

Cửu vẫn luôn nhìn lên trời, lông mày nhíu chặt:

“Cảm giác đã sắp chuẩn bị xong, ta nói, đại sự của Lục gia, có lẽ sắp tới.

Nhìn từ bất kỳ góc độ nào đều không nhìn thấy, nhưng cảm giác đã tới gần.”

Nhị Trưởng lão không đáp lại.

Nàng ở đây, Đại Trưởng lão cũng ở đây.

Toàn bộ tu chân giới, có chuyện gì là Đại Trưởng lão không giải quyết được?

—————

Đại học Nam Thành.

Trong phòng an ninh, một ông chú tuổi trung niên đang ngồi ở bên trong ăn mì tôm, lần này hẳn ăn mì tôm dưa chua.

Chỉ là lúc đang ăn, hắn đột nhiên sững người lại.

Tiếp đó có chút khó tin nhìn về phía chân trời.

‘Xảy ra chuyện gì rồi?’

Hắn hơi kinh ngạc.

‘Thiên cơ bị che đây? Toàn bộ thiên cơ của thế giới, thế mà ta không may may xem được chút nào.’

‘Thế giới sắp hủy diệt sao?’

Ông chú bảo vệ có chút khó tin nghĩ.

Trên đời này nếu như ngay cả hắn cũng không thể nhìn thấy tương lai, vậy chỉ có thể là thế giới hủy diệt.

Chỉ là ngay sau đó trong đầu hắn lại vang lên một tiếng nói:

“Không nên nhìn tiếp nữa, chủ cần hơi không cẩn thận, sẽ dẫn đến lửa thiêu thân.

Những người khác của Tiên Sơn sẽ giao cho người xử lý.”

Nghe được câu này, ông chú bảo vệ hơi sững sốt, một giây sau liền kích động đứng lên:

“Ngài, còn sống sao?”

Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa.

Hắn sẽ không nghe nhầm.

“Đã chết, có điều có một chút quyền hạn của ta đã bám vào trên người một tiểu khả ái.

Thuận tiên nhìn tiên căn hậu quả của thế giới một chút.

Treo.” Giọng nói của Cửu dừng lại.

Sau đó biến mất không thấy đâu nữa.

Ông chú bảo vệ bất kể có làm thế nào cũng không thể kết nối được với đối phương.

Có điều hấn rất tò mò, rốt cuộc là ai mới có tư cách để mang theo một phần quyền hạn của Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa?

...

Trên mặt biển bao la.

Thiên Cơ Lô Vũ đang ngồi bên trên Thạch Quy, hấn quyết định xem bói cho người ta để đổi lấy một hòn đảo.

Chờ đến lúc có cảm giác an toàn thì lại quay lại Tiên Sơn.

Hấn cảm giác gần đây rất nhiều người muốn hại hấn.

Cho nên, tuyệt đối không thể trở về.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?” Thạch Quy hỏi.

“Để ta xem xem chỗ nào là thích hợp nhất.” Thiên Cơ Lô Vũ đáp.

Sau đó hấn bói một quẻ.

Chỉ là còn chưa kịp mở ra, hấn đã ngậy cả người.

“Thế nào?” Thạch Quy có chút tò mò hỏi.

Mà lúc này đây, Thiên Cơ Lô Vũ có chút hoảng sợ nhìn tay mình.

Hấn không cảm nhận được mệnh lý thiên cơ.

Cái này, làm sao có thể?

Chương 983: Chẳng lẽ Nhị Trưởng lão là Thần Nữ? 1

Chẳng lẽ Nhị Trưởng lão là Thần Nữ? 1

Thiên Cơ Lô Vũ không thể nào tin được, hấn nhìn trời một chút, phát hiện cũng không có bất kỳ dị thường nào.

Thế nhưng toàn bộ thiên cơ của thế gian này hấn đều không nhìn thấy.

“Thế nào rồi?” Thạch Quy hỏi.

Thiên Cơ Lô Vũ hít một hơi thật sâu, giúp bản thân bình tĩnh lại.

Sau đó nói:

“Giúp ta nhìn một quẻ đi.”

“Ta giúp ngươi xem bói?” Thạch Quy cảm thấy mình hình như vừa nghe được điều gì không thể tưởng tượng nổi.

“Ừm, giúp ta tính một chút, xem may rủi.” Thiên Cơ Lô Vũ mở miệng nói ra.

Thạch Quy mặc dù không hiểu, nhưng nó có thể cảm giác được Thiên Cơ Lô Vũ có chút không bình thường.

Sau đó nó đặt móng vuốt xuống, dùng nước bắt đầu xem bói, thân là ghé ngồi cho Thiên Cơ Lô Vũ, mặc dù nó không tinh thông việc xem bói.

Nhưng vẫn biết một chút.

Về phần chuẩn đến mức nào, chính nó cũng không rõ.

Rất nhanh đã có quẻ.

Trên mặt nước hiện ra quẻ tượng.

Lặng yên không lay động.

Không tính là đại cát, nhưng cũng không phải quẻ hung.

“Thoạt nhìn khá bình thường, có vấn đề gì sao?” Thạch Quy hỏi Thiên Cơ Lôu Vũ.

Thiên Cơ Lôu Vũ nhìn quẻ tượng, bình tĩnh nói:

“Xem ra chỉ có ta, cảnh giới của ta và người khác biệt.

Thứ ta có thể nhìn thấy, người không nhìn thấy.”

“Có ý gì?” Thạch Quy không hiểu.

“Ta không nhìn thấy bất kỳ thiên cơ gì, hoặc là nói, ta đã không còn có thể xem bói.” Thiên Cơ Lôu Vũ nhắm mắt lại.

Hắn không tìm thấy nguyên nhân, càng không thể biết được đáp án chân chính.

“Người, không nói đùa đấy chứ?” Thạch Quy khó tin hỏi lại.

“Loại chuyện này làm sao có thể chứ?”

“Sự thật bày ở trước mắt.” Thiên Cơ Lôu Vũ nói.

“Vậy làm sao bây giờ?” Thạch Quy hỏi.

“Đi một chuyến đến Lục gia, xem xem có thể tìm thấy vị kia hay không, có lẽ có thể biết được điều gì.” Thiên Cơ Lôu Vũ nói.

Hắn đương nhiên biết Lục Thủy ở đâu.

Đương nhiên không phải tính ra được, hắn không có lá gan này.

Nhìn rồi rất dễ trở thành người chết.

“Người gặp hắn sẽ không sao chứ?” Thiên Cơ Lôu Vũ sợ vị kia như nào, Thạch Quy đương nhiên là biết.

Trước kia nhìn một chút thôi cũng muốn rớt mắt ra ngoài, tránh còn không kịp.

Bây giờ lại tự dưng đến tận cửa.

Cứ có cảm giác là muốn đi tìm chết.

“Không biết, có điều vì lý do an toàn, bịt mắt lại đi.”

Nói rồi, Thiên Cơ Lâu Vũ dùng một miếng vải đen bịt kín mắt lại.

Bảo đảm không có vấn đề gì nếu nhìn thấy Lục Thủy.

Hiện tại năng lực cảm nhận thiên cơ đã không còn, hẳn là cảm giác sẽ không bị che đậy.

Hai vị kia thực sự quá đáng sợ.

Nếu như không phải xảy ra chuyện lớn như vậy, hẳn cũng không tới mức đi tìm vị kia.

Phải biết rằng.

Hắn không nhìn thấy thiên cơ, tức là trời đất xuất hiện dị biến.

Thậm chí là có thể bị hủy diệt.

Đại đạo mạch lạc bị phá hủy, thiên cơ vỡ vụn.

— —

Nhà ga Mộ gia.

Nhã Lâm ôm Hỏa Vân Thú, dựa lên người nó, mệt mỏi muốn ngủ.

Ngày mới vừa tới, nàng đã bị chị Nhã Nguyệt gọi dậy.

Nói hôm nay tỷ tỷ trở về.

Thế nhưng đã đứng đây nửa ngày rồi vẫn chưa thấy tỷ tỷ đâu.

Oa!

Nhã Lâm ngáp một tiếng, nàng muốn tìm một chỗ nằm xuống ngủ.

“Em muốn đi ngủ.” Nhã Lâm nói với Nhã Nguyệt.

“Ai bảo em tới?” Nhã Nguyệt tức giận nói.

Lúc đầu nàng định tự mình tới đón Mộ Tuyết tỷ.

Nhã Lâm lại cứ đòi tới.

Gọi nàng dậy, còn mè nheo đủ kiểu, nhất định đòi nàng cho đi cùng.

Nàng thiếu nợ Nhã Lâm sao?

Không phải chỉ nhỏ hơn mấy tuổi thôi sao?

Hôm nay mẹ nàng cũng không đến, gần đây bận việc của bà, tương đối mệt mỏi.

Bốp!

Nhã Nguyệt cảm thấy đùi bị đập một cái.

Sau đó thấy Nhã Lâm đang tựa vào người nàng ngủ.

Còn đứng thật tốt.

Roi vào đường cùng, Nhã Nguyệt chỉ có thể mang theo Nhã Lâm ngồi một chỗ chờ đợi.

Một lúc sau, Nhã Nguyệt cũng cảm thấy có chút buồn ngủ, liền ngủ thiếp đi.

Tay còn nắm lấy tay Nhã Lâm.

Không biết bao lâu sau, Nhã Nguyệt cảm thấy có ánh mắt trời chiếu vào mắt nàng.

Vốn đang ngủ, Nhã Nguyệt đột nhiên nhớ ra mình tới đây làm gì.

Sau đó đứng phắt dậy.

Ngủ quên mất.

Cộp!

Nhã Nguyệt vừa định đứng lên lại đột nhiên đụng phải cái gì.

“A!”

Nhã Nguyệt ngồi phịch xuống, tay che lấy đầu, đau quá.

Nàng liền đưa mắt nhìn về phía trước.

Phát hiện Trà Trà tý tý đang nằm rạp trên mặt đất ôm đầu run rẩy.

Giống như sắp không được rồi.

Nhã Nguyệt: “...”

“Không cần phải lo, tu vi của Trà Trà cao, sẽ không xảy ra chuyện gì.” Từ bên cạnh vang lên tiếng của Mộ Tuyết.

Nhã Nguyệt giật mình.

Sau đó nàng nhìn thấy Mộ Tuyết đã đang ngồi bên cạnh mình, chơi đùa với Hỏa Vân Thú.

Là đang cho Hỏa Vân Thú uống nước.

Hỏa Vân Thú mấy lần muốn chạy đều bị Mộ Tuyết bắt về ép uống nước.

“Chi, mọi người tới lúc nào vậy?” Nhã Nguyệt lập tức hỏi.

“Vừa mới đến không lâu, thấy hai người đang ngủ nên ngồi chờ ở đây.” Mộ Tuyết nhẹ nhàng nói.

Giọng nói mang theo ý cười.

Âm áp.

“Cái kia, Trà Trà tý tý vừa rồi làm gì vậy?” Nhã Nguyệt không hiểu, hỏi.

Đột nhiên đung vào, dọa nàng giật nảy mình.

“Mặt trời chiếu tới, Trà Trà cảm thấy sáng quá sẽ khiến các ngươi thức giấc, nên đứng phía trước che ánh mặt trời cho các ngươi.” Mộ Tuyết nhẹ giọng giải thích.

Nhã Nguyệt sững sốt, sau đó lập tức chạy tới đỡ Trà Trà tý tý dậy.

Nhã Lâm lúc này vẫn đang ngủ.

Một chút ý nghĩ tỉnh lại cũng không có.

Lục Thủy ở một bên nhìn, chờ hai đứa nhỏ này tỉnh lại, với hấn mà nói cũng không có cái gì.

Dù sao cũng là ở cùng Mộ Tuyết.

Nếu như không phải ở cùng Mộ Tuyết, hấn đã sớm để Chân Linh Chân Võ đem hai đứa này ném vào trong nhà.

Ai rảnh rồi đi chờ mấy người này tỉnh dậy?

Hấn chỉ chờ Mộ Tuyết.

“Đau quá.” Đông Phương Trà Trà ôm đầu, cảm thấy bản thân có thể sẽ trở nên không thông minh nữa.

Đầu óc vừa rồi còn kêu ong ong.

“Trà Trà tử tử, chị không sao chứ?” Nhã Nguyệt hỏi.

“Tiếc là hôm nay trời không mưa.” Đông Phương Trà Trà có chút tiếc nuối nói.

“A?”

“Như vậy liền có thể dùng ô che ánh sáng mặt trời.”

“Nhưng mà trời mưa thì sẽ không có mặt trời mà.”

“Đúng nhỉ.”

Xong, ngu đi rồi.

Lục Thủy và Mộ Tuyết không để ý tới cuộc trò chuyện này.

Bọn hắn định trở về.

Nhã Lâm thì được Đinh Lương ôm.

Hỏa Vân Thú và Thủy Vân Thú cũng đuổi theo sau.

...

Lục Thủy và Mộ Tuyết đi gặp dì Đường.

Nếu không đi liền không biết mình không chỉ không đến đón Mộ Tuyết, mà còn suýt mất hai đứa con gái.

Dọa chết người.

Mộ Tuyết bị dì Đường giữ lại, Lục Thủy thì bị cha vợ gọi đi.

“Khởi Nguyên Thạch lại sáng lên sao?” Sau khi rời khỏi sân nhỏ, Lục Thủy tò mò hỏi.

“Cái này thì không có.” Mộ Trạch đáp lại.

“Vậy xảy ra chuyện gì?” Lục Thủy có chút tò mò.

Trừ cái đó ra, cha vợ còn cái gì cần hỏi hắn sao?

“Là chuyện liên quan tới việc thành hôn của con.” Mộ Trạch nói.

Chuyện Khởi Nguyên Thạch, thật ra vấn đề là phải làm sao để bàn giao lại cho anh của hấn.

Mặc dù không tính là quá hoàn mỹ, nhưng hoàn mỹ thì mới dễ là giả.

Cho nên, cũng không có vấn đề gì.

Tại bây giờ không có việc gì mới, tạm thời không cần làm phiên Lục Thủy.

Chương 984: Chẳng lẽ Nhị Trưởng lão là Thần Nữ? 2

Chẳng lẽ Nhị Trưởng lão là Thần Nữ? 2

“Chuyện thành hôn?” Lục Thủy hơi ngạc nhiên.

“Có vấn đề gì không?”

“Lục Thiếu gia đã từng nghĩ tới một chuyện.

Trước đó, có người xuất hiện lúc Mộ gia tổ chức tế tổ.

Khi đó gần như tụ tập tất cả mọi người của Mộ gia.

Mà ngày thành hôn hôm ấy, Lục Thủy cũng sẽ tụ tập tất cả mọi người của Mộ gia, thậm chí còn nhiều hơn so với hội tế tổ.

Không cần nghi ngờ, không phải mặt mũi Mộ Tuyết lớn thế nào, mà là Mộ gia chúng ta tuyệt đối không thể để mất mặt trước mặt Lục gia.

Cho nên, có thể đi thì đều sẽ đi.

Cho thấy rõ ràng rằng Mộ gia chúng ta rất coi trọng loại chuyện này.

Dù sao hợp tác cũng là do Mộ gia chúng ta muốn, chỉ ít đi một người cũng tức là Mộ gia không coi trọng việc này.

Lần này rất quan trọng.

Lần trước hành động của đối phương đã thất bại vì Lục Thiếu gia.

Cơ hội lần này khó có được, như vậy hẳn đối phương sẽ không bỏ lỡ.

Mà loại đồ vật kia, người bình thường sẽ không phát hiện ra được.” Mộ Trạch nói.

Lục Thủy nhẹ gật đầu, cũng đúng, nngày hẳn đại hôn, những người này không chừng sẽ đến quấy rối.

Phải nghĩ cách để những người này an ổn một chút.

Hắn đại hôn, sao có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn được?

Mộ Tuyết còn không giận đối hắn à?

“Tiền bối có nói với cha ta chuyện này chưa?” Lục Thủy đột nhiên có chút tò mò.

Mộ Trạch nhìn Lục Thủy một chút, cuối cùng gật đầu.

Lục Thủy có chút bất ngờ.

“Tiền bối sẽ nói cho cha ta những chuyện như này sao?”

Mộ Trạch nhìn Lục Thủy, không đáp.

Lục Thủy rất bất ngờ, hai vị này rốt cuộc là có chung nhận thức gì.

Hắn và Mộ Tuyết là thông gia từ bé, chi ít là từ khi hắn hiểu chuyện thì đã biết, bản thân đã sớm được đính hôn rồi.

Luôn có cảm giác chuyện đính hôn này không bình thường.

Nhưng cha vợ lại không nói gì, khiến hắn thấy thật khó chịu.

Phải nghĩ cách cạy miệng của cha vợ ra.

Cha của hắn so với cha vợ còn khó đối phó hơn nhiều.

Chỉ có thể tìm manh mối ở chỗ cha vợ này.

“Người kia đã biết con là ai, thứ kia chỉ cần hơi tới gần Lục gia, cọng sẽ lập tức phát hiện ra được.

Cha không cần quá lo lắng.

Có điều thế lực mà những người này dựa vào, ngược lại phải chú ý tới.

Qua một thời gian ngắn, con rảnh thì sẽ đi chèn ép bọn họ một chút.

Đại hôn tất nhiên sẽ không xảy ra vấn đề gì.” Lục Thủy nói.

Đại hôn nha.

Đương nhiên phải an an ổn ổn, thật vui vẻ.

Dám đến, chính là kết thù với hắn.

Không chết không thôi.

Ừm, không đến, có thể cũng vẫn sẽ không chết không thôi.

Nhưng hắn sẽ nhân từ hơn một chút.

Hơn nữa có đồ vật tốt gì cũng sẽ chia cho bọn hắn một chút, để bọn hắn khôi phục tốt hơn.

Như vậy sau này mới có dũng khí đối đầu chính diện với hắn.

“Lục Thiếu gia nắm chắc là được.” Mộ Trạch nói.

Lục gia quả thật là không giống với Mộ gia.

Hai nhà chênh lệch quá xa.

Cho nên sau khi nói qua với Tộc trưởng Lục gia và Lục Thủy xong, hắn là sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Nếu không, hôn lễ bị phá hỏng cũng không phải việc nhỏ.

“Con đã tìm được một nửa khác của Minh, có điều thứ nàng biết cũng không nhiều.

Cuối tháng con sẽ đến cho hai người họ giao lưu thử.

Có lẽ có thể biết được rõ đã có chuyện gì xảy ra.” Lục Thủy nói.

Mộ Trạch cũng nhẹ nhàng thở ra.

Phải biết rằng, trước Khởi Nguyên Thạch còn có một nhân vật mạnh mẽ.

Nhưng lại mất trí nhớ.

Ai biết sau khi khôi phục lại, vị kia có thể ra tay với Mộ gia hay không.

Đây gần như chính là bom hẹn giờ.

Biết rõ ràng sẽ an tâm hơn không ít.

“Lục Thiếu gia đã sắp tấn thẳng Lục giai rồi đúng chứ?” Mộ Trạch hỏi.

“Hai ngày tới hẳn sẽ tấn thăng 5.4 đi.” Nếu như hai ngày này không phải ở cùng Mộ Tuyết, vậy hẳn sẽ lập tức tấn thăng.

Mộ Trạch gật đầu, không nói gì.

Thật ra hẳn rất muốn hỏi một chút, từ 5.4 làm sao có thể tấn thăng Lục giai trong vòng một tháng được.

Nhưng hẳn không có hỏi.

Nghĩ lại, đây không phải thứ một phạm nhân như hẳn có thể hiểu được.

Đáp án hẳn là, đến giờ thì tấn thăng thôi.

Không hổ là Lục Thiếu gia.

Mộ Trạch nghĩ nghĩ, hẳn bây giờ còn chưa tấn thăng Lục giai.

Có điều hẳn không vội, đợi thêm một đoạn thời gian nữa đi.

Sau đó Lục Thủy lại nói khái quát lại về chuyện Minh Nguyệt, cùng chuyện liên quan tới Nguyệt Tộc.

Tóm lại một câu.

Minh Nguyệt thời Viễn Cổ, có thể sánh vai với Đại Trưởng lão.

Căn bản khinh thường việc làm kẻ địch với Mộ gia.

Để cha vợ không phải suy nghĩ nhiều.

Minh Nguyệt là người nằm trong danh sách giết thân, còn tham gia giết thân.

Cuối cùng, Cửu chết rồi.

Minh Nguyệt, Nguyệt Tộc kết thúc.

Câu chuyện cụ thể là như vậy.

Lục Thủy không biết.

Có điều hẳn là sẽ sớm biết, tất cả đều trông cậy vào ma tu Huyết Trần.

Hy vọng đối phương sẽ không để hẳn thất vọng.

Tạm biệt cha vợ, Lục Thủy liền đi tới dưới một cái cây bên bờ sông.

Mộ Tuyết tạm thời không ở đây, hẳn có thể đọc sách thật nhiều.

Dù sao thì hai ngày tới còn phải đi hoàn thành một mục tiêu nhỏ, cũng nên chuẩn bị thỏa đáng một chút.

Mạnh lên là cách chuẩn bị thỏa đáng nhất.

Hắn đã tích lũy sức mạnh thiên địa một thời gian rất dài rồi.

Ở thành Vạn Đô và Nguyệt Chi Quốc Độ mặc dù đều gặp chuyện, nhưng cũng không khiến hắn phải sử dụng sức mạnh thiên địa.

Cho nên hắn bây giờ, thực lực đã không còn ở dưới Bát giai.

Chờ đến lúc tấn thăng Lục giai, vậy liền khó lường.

A, khi đó không có sức mạnh thiên địa, khả năng còn đánh không lại lão cha của hắn.

Dù sao lần này khả năng lớn sẽ phải dùng đến phần lớn sức mạnh thiên địa.

Nếu như tiếp tục bị thương, cộng thêm không có sức mạnh thiên địa, vậy Lục giai như hắn chỉ có thể cùng người vừa mới tấn thăng Thất giai đánh một trận.

Đây là cực hạn.

Chân Võ Chân Linh đi theo Lục Thủy tới dưới cây, Chân Linh cầm một chút hoa quả ra, đặt trên bàn đã.

Chân Võ thì hơi suy tư, giống như đang nghĩ xem nên mở miệng thế nào.

Sắp xếp xong xuôi, hắn mới mở miệng nói:

“Thiếu gia, đã có tin tức về siêu cấp pháp bảo.”

Nghe thấy mấy chữ siêu cấp pháp bảo, Lục Thủy liền lên tinh thần.

Ở kiếp trước, bốn chữ này hại hấn suýt chết.

Suýt chút bị đánh chết, còn bị dạy làm người.

Cả Trưởng lão cũng phải xuất thủ.

Ngày đó có lẽ toàn bộ địa giới ma tu đều hồi hận.

Về phần Chiến Vô Ảnh.

Hấn là tên đầu tiên chết.

Đánh hấn thành như thế, tám phân là chết tại chỗ.

Cũng không biết tên đó có bị dạy làm người hay không.

Không cần biết Đại Trưởng lão đã dạy dỗ đối phương như thế nào, kiếp này Lục Thủy muốn đích thân dạy đối phương cách làm người.

“Lúc nào thì xuất hiện?” Lục Thủy hỏi.

“Nghe nói là ba ngày sau.” Chân Võ đáp:

“Ba ngày sau, siêu cấp pháp bảo sẽ từ Thần Huyền Tông di chuyển tới chỗ tu luyện của ma tu Chí Tôn.

Nhưng không nói gì về thời điểm tới đó.

Cũng không nói đường đi sẽ như nào.”

Lục Thủy cười cười.

Xem ra đối phương đúng là đang câu cá.

Hấn tới đó, chẳng khác nào một con cá mắc câu, nếu như hấn không tới, vậy thì không có vấn đề gì.

Không, có khả năng đối phương sẽ chủ động tìm tới cửa.

“Chiến Vô Ảnh ở đâu?” Lục Thủy hỏi.

“Vẫn ở địa giới ma tu, không ai biết đối phương muốn làm gì.” Chân Võ nói.

Lục Thủy không để ý.

Hấn không cần để ý tới ma tu Chiến Vô Ảnh.

Dù sao cũng là đối phương muốn tìm hấn, hấn không cần phải đi tìm đối phương.

Cho nên chắc chắn sẽ không xuất hiện vấn đề gì.

“Thiên Nữ Tông và Trùng Cốc có tiến triển gì không?” Lục Thủy hỏi.

Bây giờ chỉ có thể chú ý tới thực lực của Mộ Tuyết một chút.

Vì kế hoạch sau này, hắn phải thăm dò hướng gió.

Nếu như quá mạnh, vậy phải bàn bạc kỹ hơn.

Tóm lại, đi tìm nhược điểm của Mộ Tuyết.

Sau đó...

Hỗn Nguyên chi khí của Mộ Tuyết có vẻ như không có nhược điểm.

Lúc trước đó khi Mộ Tuyết lĩnh ngộ, hắn đã đặc biệt tới nhìn, có nhược điểm cũng đã ra tay giúp đỡ bổ sung.

Thật đúng là nghiệp chướng mà.

Có điều, ba năm, cũng không nhất định sẽ mạnh lên quá nhiều.

Hắn hiện tại còn có thể đánh Bát giai, một chút cũng không kém.

Nhất là chỉ còn ba bốn tháng.

Chỉ là rất nhanh sau đó, Lục Thủy cũng có chút kinh ngạc.

“Không xảy ra đánh nhau, hoặc là nói, đã giải quyết trong hòa bình.” Chân Võ nói.

Chương 985: Chẳng lẽ Nhị Trưởng lão là Thần Nữ? 3

Chẳng lẽ Nhị Trưởng lão là Thần Nữ? 3

Nghe thấy vậy, Lục Thủy cực kỳ bất ngờ.

Trùng Cốc là thế lực đỉnh cấp.

Chỉ là một cái Thiên Nữ Tông thôi, sao bọn hắn không xuất thủ?

Nhất là khi Thiên Nữ Tông kiêu ngạo như vậy.

Đây không phải là Trùng Cốc mà hắn biết.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lục Thủy hỏi.

Trong lúc đó hắn là đã xảy ra chuyện gì, nếu không cũng không đến mức không đánh nhau.

“Dựa theo lời nói của Lạc Phong, có ba người của Trùng Cốc trước đó đã tới thăm hỏi Thiên Nữ Tông, vì thả ra sức mạnh nên đã dẫn tới Tử Y Thần Nữ.

Sau đó ba người này bị Tử Y Thần Nữ đánh bại, bị giữ ở Thiên Nữ Tông làm con tin.

Tiếp đó Tử Y Thần Nữ gửi một phong thư ra ngoài, đại khái là thông báo cho Trùng Cốc biết, muốn tới đòi người thì phải đưa tiền chuộc.

Có vẻ như muốn người của Trùng Cốc phải trực tiếp đến nói chuyện.” Chân Võ nói.

Lục Thủy gật đầu.

Cho thấy loại tình huống này rất bình thường.

Mộ Tuyệt chính là phách lối như vậy, ương ngạnh như vậy.

Nói không ăn cơm thì sẽ không ăn, nhất định bắt hắn phải dứt cho nàng.

Giống như một đứa trẻ.

Vợ chồng bao nhiêu năm, nào có nhiều tình thú như vậy.

Tay đụng tay cũng chẳng khác gì tay trái đụng tay phải của chính mình.

Sau đó Mộ Tuyết nói, vậy đút nàng còn không phải tự đút cho bản thân ăn sao?

Hắn chỉ có thể đút cho nàng ăn.

“Sau đó thì sao?” Lục Thủy hỏi.

Trên lý thuyết, Trùng Cốc nên giận dữ.

Chỉ là một cái Thiên Nữ Tông, một cái Tử Y Thần Nữ, bọn hắn không nên nhượng bộ khắp nơi như vậy.

Chưa từng đánh qua, ai mà biết tu vi của Tử Y Thần Nữ là gì.

Trùng Cốc thân là thế lực đỉnh cấp, khẳng định sẽ đi đánh một trận.

“Trên lý thuyết Trùng Cốc hẳn là nên nổi giận, đi tới công kích Thiên Nữ Tông.

Vào ban đêm, người của Trùng Cốc quả thật cũng tới.

Chỉ là...” Chân Võ dừng lại, rồi tiếp tục nói:

“Trùng Cốc đem tới rất nhiều người, chỉ là bọn họ cũng không có công kích Thiên Nữ Tông.

Ngược lại còn cùng nhau xin lỗi Chương môn Thiên Nữ.

Còn đưa ra ba phần tài nguyên của Trùng Cốc.

Cuối cùng ở lại gần Thiên Nữ Tông, chờ Thiên Nữ Tông và Hải Yêu kết minh.

Dựa vào tình huống đến giờ, hẳn là sẽ không gây phiền toái.

Là thật sự đến chúc mừng.”

Lục Thủy cau mày, sau đó hỏi:

“Ở giữa đó đã xuất hiện chuyện ngoài ý muốn gì rồi?”

Trùng Cốc chắc chắn đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, nếu không, làm sao có thể trực tiếp đến cúi đầu nhận sai được?

Còn giao ra ba phần tài nguyên.

Mộ Tuyệt quả thật là công phu sư tử ngoạm.

Càng khoa trương hơn là, Trùng Cốc còn tự nguyện đưa ra.

Quá khiến cho hắn thất vọng, đây chính là thế lực đỉnh cấp sao?

Thật đúng là mất thể diện cho Đạo Tông.

“Lạc Phong bọn hắn cũng nghi ngờ, sau đó đã đi điều tra Trùng Cốc một chút.

Căn cứ vào tin tức có được, ở Trùng Cốc ngày ấy có một trận tuyết lớn.

Còn có sức mạnh cường đại truyền ra.

Rất có thể là có người đánh lén.

Nhưng cụ thể có chuyện gì xảy ra, không ai biết.

Lạc Phong cũng có suy đoán, hắn cảm thấy có thể là có liên quan tới Thần Nữ đời trước của Thiên Nữ Tông.” Chân Võ nói.

“Thần Nữ đời trước của Thiên Nữ Tông?” Lục Thủy hơi bất ngờ.

Cái này Lục Thủy thật sự không biết.

Thiên Nữ Tông là tông môn nào hắn còn không biết, chứ đừng nói là Thần Nữ.

Mộ Tuyệt hắn cũng không biết.

Nàng trở thành Thần Nữ tám chín phần mười là trời xui đất khiến, nếu không phải giống như hắn, tìm người hỏi thăm một chút, sau đó dò số chỗ ngồi.

Số có thể không đúng, có thể không biết chủ nhân của chỗ ngồi này ở đâu.

Có điều Lục Thủy rất tò mò, rốt cuộc Thần Nữ này là ai.

Thế mà đánh tới Trùng Cốc.

Hơn nữa còn đánh đến Trùng Cốc sợ hãi.

‘Có thể đánh Trùng Cốc đến mức khiến bọn hăn tự mình đưa ra tài nguyên, trừ Đại Trưởng lão lần trước thì còn có ai?’

Đạo Tông còn không làm được mà?

Trừ khi tam đại thế lực động thủ.’ Lục Thủy bắt đầu suy đoán trong lòng.

‘Thần Nữ là người của Thần Chúng sao? Cảm giác không giống.

Nếu không phải là người của Thần Chúng thì sẽ là ai?’

Cũng không thể là Nhị Trưởng lão chứ?’ Nghĩ tới đây, Lục Thủy đột nhiên hơi sững sốt.

Thật ra cũng không phải không có khả năng.

Nhưng không có chứng cứ rõ ràng.

Dù sao thì đánh Trùng Cốc cũng có thể là một hiệu làm tuyệt đẹp.

“Đề Lạc Phong nhìn xem có thể tra ra được Thần Nữ đòi trước là ai hay không, cả chuyện Tử Y Thần Nữ làm thế nào lại trở thành Thần Nữ nhiệm kỳ này.” Lục Thủy nói với Chân Võ.

Chân Võ lập tức gật đầu đáp ứng.

Hắn cảm thấy Lục Thiếu gia hăn là biết Tử Y Thần Nữ, thế nhưng có vẻ như cũng không biết rõ mọi chuyện trong đó.

Sau đó Lục Thủy không còn vấn đề gì nữa.

Hắn muốn xem xem, rốt cuộc là ai phá hỏng chuyện tốt của hăn.

Thật vất vả mới có cơ hội nhìn thấy Mộ Tuyết dùng toàn lực.

Lại cứ như vậy biến mất.

Có trời mới biết có còn cơ hội nhìn thấy Mộ Tuyết động thủ hay không.

Nhờ đâu Mộ Tuyết quá mạnh, chuyện hấn cảm cảm thấy có thể dạy ma tu kia làm người, bỏ đi.

Có thể đợi đến khi cưới xong, tự thân tới cửa dạy hấn làm người.

Bây giờ...

Bây giờ không nhìn được muốn đi dạy ma tu kia làm người.

“Đúng rồi Thiếu gia, Lạc Phong có gửi tin tới, nói Thần Điện Thái Dương muốn chọn ra Thần Thái Dương mới.” Chân Võ thấy Lục Thủy đại khái đã suy nghĩ xong, bổ sung một câu.

“Thần Thái Dương mới sắp xuất hiện rồi?” Lục Thủy cũng không quá bất ngờ, vị trí Chủ Thần vốn có thể truyền lại, tu vi đại khái gần tới là có thể tiến thêm một bước.

Thần Chúng chính là như vậy.

Đương nhiên, nếu vị trí này không trống, thì sẽ không ai có thể trở thành Chủ Thần mới.

Trống, thì có thể bổ sung thêm vào.

Kế thừa dung hợp với thần cách của Thần Thái Dương là được.

Có điều có một vài người của Thần Chúng cũng có thực lực đại đạo, nhưng không nắm giữ vị trí Chủ Thần.

Hơi yếu hơn chút.

“Gần đây người của Thần Điện Thái Dương đang chuẩn bị nghi thức, khả năng lớn sẽ.” Chân Võ trả lời.

“Thần Chúng có mấy cái Thần Điện hoạt động tương đối nhiều?” Lục Thủy hỏi.

“Thần Điện Thái Dương, Thần Điện Băng Hải, Thần Điện Quang Minh, Thần Điện Hắc Âm.” Chân Võ lập tức trả lời.

Lục Thủy hơi bất ngờ.

Vậy là bốn cái?

Ở Phật Môn chết một người, một người bị phé đi, một người đi Minh Thổ.

Hắn là rất yếu.

Ở Tiên Đình chết một người, một người trước đó bị hắn đả thương.

Hắn là cũng không còn mấy người.

Xem ra Thần Chúng có ý thống trị.

Lục Thủy nghĩ nghĩ, cảm giác đúng là như vậy.

Thần lục dù sao cũng có chút phù hợp với Thần Chúng.

“Phù tu gần đây ra biển, có lẽ Tiên Đình đang có động thái gì đó.” Chân Võ lại nói.

Lục Thủy gật đầu, không nói gì thêm.

Loại chuyện này, hắn rất ít khi bận tâm đến.

Hơn nữa Tiên Đình và Phật Môn đều quá yếu.

Chủ yếu là chết thì chết, bị thương thì bị thương.

Cứ để Thần Chúng một nhà thống trị.

Tạm thời hắn chỉ cần biết đại khái động tĩnh của những thế lực này là được.

Phá hư thì không cần thiết.

Cứ để bọn hắn khôi phục.

Cân đối một chút mới không có nội đấu.

Nếu khôn nhớ một bên bị đánh không còn, vậy hắn đi đâu tìm?

Sau đó Lục Thủy liền bắt đầu đọc sách, tận đến khi Mộ Tuyết bung đĩa tới.

Là điễm tâm.

Mộ Tuyết vừa thoáng xuất hiện, Chân Võ Chân Linh đã lập tức thối lui.

Trước khi đi còn không quên gọi một tiếng Thiếu Phu nhân.

Mộ Tuyết nghe đến vui vẻ.

“Lục Thiệu gia, ăn đi này.”

Là một tô mì.

Do Mộ Tuyết làm.

“Mộ Tiểu thư ăn no rồi?” Lục Thủy theo thói quen hỏi.

“Ừm, ăn no rồi.” Mộ Tuyết nhìn cuốn sách Lục Thủy đặt xuống một chút, tò mò hỏi:

“Lục Thiệu gia đang xem sách gì vậy?”

“Toán học.” Lục Thủy cầm đũa nhấp một hớp nước dùng.

Mùi vị không tệ.

So với đồ trên xe lửa, ăn ngon hơn.

Hai ngày vừa rồi, thật khó chịu.

Nếu không phải không thể dùng công không gian, vậy hẳn đã trực tiếp mở cổng đi qua rồi.

Thật ra dựa vào thực lực hiện hữu của hắn, muốn đi từ Băng Nguyên Tuyết Vực đến Mộ gia cũng không mất bao lâu.

Ừm, Mộ Tuyết hẳn là còn nhanh hơn.

“Toán học?” Mộ Tuyết vẻ mặt kinh ngạc

Lục Thủy gần đây có phải bị bệnh hay không?

Còn xem sách toán học?

“Đúng, toán học. Thật ra toán học rất thú vị.” Lục Thủy suy nghĩ một chút, nói:

“Nói về con số chẳng hạn, người có thể dùng con số thay thế.

Ví dụ như ta, có thể thay bằng chín, Mộ Tiểu thư có thể thay bằng ba.”

Mộ Tuyết đối với phương diện này thật sự không tinh thông.

Không đúng, thậm chí còn không quá hiểu rõ.

Ở kiếp trước cũng không thấy Lục Thủy nghiên cứu toán học nha, ngược lại có nghiên cứu qua sinh vật.

Có điều nàng rất tò mò:

“Sao Lục Thiếu gia lại là chín, ta lại là ba?”

Gọi ba nhiều không dễ nghe.

“Bởi vì ta ngoại trừ Mộ Tiểu thư, vẫn là Mộ Tiểu thư.” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết nói.

Chương 986: Lưu Hỏa khai sáng vạn cổ kỳ tích 1

Lưu Hỏa khai sáng vạn cổ kỳ tích 1

Mộ Tuyết trừng mắt nhìn Lục Thủy.

Sau đó yên lặng lấy sổ tay ra.

Lục Thủy nhìn thấy Mộ Tuyết lấy sổ tay, cả người đều kinh ngạc.

Cái này cũng phải ghi lại?

“Mộ tiểu thư đây là làm gì?” Lục Thủy tò mò hỏi.

“Đột nhiên nhớ tới lúc trên xe lửa khả năng nhớ dư một bút, hiện tại gạch bỏ.” Mộ Tuyết mở miệng nói.

Nghe được lời này, Lục Thủy gật gật đầu.

Hắn còn tưởng rằng Mộ Tuyết cái này cũng muốn nhớ.

Bất quá nhiều thêm một bút thiếu một bút hắn căn bản không thèm để ý.

Dù sao đều là để Mộ Tuyết nhớ kỹ chơi, qua một thời gian ngắn sổ tay sẽ vì toàn thể giới hiển thân.

Loại vô tư công hiến này, nghĩ đến sổ tay sẽ rất tình nguyện.

Mộ Tuyết đánh dấu vào sổ tay.

Lúc đầu 1 vạn 5,200 quyền, trừ một quyền liền 1 vạn 5,199 quyền.

Ừ, có lẽ, vậy liền để 99 biến mất đi.

1 vạn 5100 quyền.

Chậc, cũng sắp đến lúc đánh Lục Thủy, làm tròn một chút, 2 vạn quyền đi.

Hoàn mỹ.

Sau khi ghi lại, Mộ Tuyết thu sổ tay vào.

Sau đó nhìn Lục Thủy ăn mì.

“Đúng rồi, mấy ngày nay Lục thiếu gia dự định làm chuyện gì khác sao?”

Bởi vì phòng ở mới được đổi xong, dì Đường vừa vặn muốn giúp ta trang trí viện.

Ta có thể phải bận rộn hai ngày.” Mộ Tuyết nói.

“Ta dự định ra ngoài một chuyến.” Lục Thủy suy nghĩ một chút nói:

“Đi ma tu địa giới dạo chơi, nghe nói có ma tu chí tôn xuất thế, thấy chút việc đời.”

“Lục thiếu gia muốn xuất phát lúc nào?” Mộ Tuyết liền biết Lục Thủy muốn đi.

Bất quá Lục Thủy muốn xuất phát, nàng cũng phải bắt đầu hành động.

Tránh không có bất kịp thời gian.

Phải cho người đi nhìn chăm chăm ma tu Chiến Vô Ảnh.

Nàng không nhìn chăm chăm pháp bảo siêu cấp, chỉ chăm chăm đầu nguồn liền tốt.

Sau đó Lục Thủy đoạt pháp bảo, nàng liền ra sân.

Quang minh chính đại đánh Lục Thủy.

Hai vạn quyền, thêm một cái chân.

Bít tất đã được chuẩn bị kỹ càng.

Cần mang bít tất không? Dù sao có tiên váy che lại người khác không nhìn thấy.

Nhiều lắm là đến lúc đó bị Lục Thủy nhìn thấy.

Lục Thủy lại không phải là không thể nhìn.

Mộ Tuyết cảm thấy đến lúc đó lại nói.

Dù sao sẽ để cho Lục Thủy khóc.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, cảm giác trong lòng Mộ Tuyết có phải đang suy nghĩ chuyện gì không tốt không?

Nữ nhân ngây thơ... Không, hiện tại biến thành nữ hài, người khác lớn lên, nàng thu nhỏ.

Bất quá Lục Thủy không để ý chuyện này, mà là trả lời vấn đề của Mộ Tuyết:

“Ngày mai đi, nhanh chóng đón Mộ tiểu thư.”

Quen thuộc, hiện tại Lục Thủy chỉ cần thấy Mộ Tuyết không đi Lục gia, liền sẽ vô ý thức tới đón.

Lục Thủy cũng phát hiện, còn tiếp tục như vậy, hã..

Dường như cũng không có gì, chỉ cần tình cảm không âm lên thì có thể hoàn thành kế hoạch lớn của hã.

“Vậy ngày mai ta chuẩn bị cho Lục thiếu gia chut điếm tâm ra cửa.” Ăn no đánh mới có xúc cảm mới tốt.

Mộ Tuyết không nói ra nửa câu sau.

Loại sự tình này, Lục Thủy sẽ không để ý.

Trước khi đến địa giới ma tu, hã sẽ một mực đọc sách, đọc sách ăn điếm tâm vừa vặn.

...

Ban đêm, Lục Thủy cùng Mộ Tuyết đi trên đường phố.

Mộ gia dưới núi cơ hồ đã khôi phục.

Hiện tại còn lại trên núi.

Bất quá cũng đang đẩy nhanh kiến thiết.

Dù sao Mộ Tuyết muốn xuất giá ở Mộ gia, dù hôn lễ là Mộ gia cùng Lục gia hợp tác.

Mặt bài cũng phải có.

Không nể mặt người khác, Lục gia mặt mũi, Mộ gia không dám không cho.

Đương nhiên, toàn lực hỗ trợ kiến thiết chính là người của Lục gia.

Lục gia cũng lo lắng Mộ gia đề nghị trì hoãn hôn lễ.

Lấy lý do kiến thiết chưa hoàn thành.

Nếu là như vậy, đoán chừng ba vị trưởng lão Lục gia sẽ đập bàn gọi Lục đại tộc trưởng đi đại diện uống trà.

Đến nỗi là nằm ngang đi ra, hay là dựng thẳng đi ra.

Phải xem vận khí.

Cho nên, liên quan tới kiến thiết Mộ gia, Lục gia tuyệt đối tích cực hơn Mộ gia.

“Lục thiếu gia cảm thấy hoa gì đẹp mắt?” Mộ Tuyết hỏi.

Bởi vì biết được từ dì Đường, hoa trong hậu viện Mộ Tuyết bắt đầu nở.

Mộ Tuyết ngay lập tức kéo Lục Thủy đến xem có hoa xinh đẹp hay không.

Đương nhiên, trước đó nàng có hoa.

Chỉ là còn muốn cùng Lục Thủy mua một lần.

Trước đó chính là mẫu thân nàng gieo xuống.

Sau này sẽ là mẫu thân nàng, nàng và phu quân nàng cùng nhau gieo xuống.

“Hoa sen?” Lục Thủy hỏi.

“Vậy phải cần hồ nước, hậu viện của ta không có hồ nước lớn như vậy.” Mộ Tuyết nói.

“Vậy...” Lục Thủy suy nghĩ một chút nói:

“Chúng ta không trồng sẽ không tiêu tốn.”

“Cái gì?” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, tò mò hỏi.

“Trồng cây.” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết nói:

“Gieo hạt giống xuống, có thời gian rảnh Mộ tiểu thư trở về có thể nhìn xem, xem nó cao lớn đến đâu.

Như vậy liền có thể biết thời gian trôi qua.”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy mở hai mắt thật to, sau đó hỏi:

“Lục thiếu gia cùng ta trồng cây sao?”

Lục Thủy gật đầu.

“Vậy nghe Lục thiếu gia.” Mộ Tuyết vẻ mặt đày ý cười.

Nàng thích Lục Thủy, Lục Thủy nói trồng cây, vậy liền trồng cây.

Không tại sao.

Cũng bởi vì là Lục Thủy cùng trồng với nàng.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, không nói gì nữa.

Trồng cây với Mộ Tuyết rất vui vẻ.

Không phải bởi vì trồng cây thú vị cỡ nào, mà là vì đứng bên cạnh Mộ Tuyết.

Làm chuyện bọn họ muốn làm.

Chuyện có thể đổi, tâm tình cũng như thế.

Người chỉ có thể thế này.

“Lục thiếu gia cảm thấy trồng cây gì tốt?” Mộ Tuyết mang theo Lục Thủy đi đến cửa hàng cây.

“Trồng cây táo đi, về sau còn có thể hái quả táo ăn.” Lục Thủy thử đưa ra đề nghị.

“... Vậy trồng hai cây đi.” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy nói:

“Một gốc trồng cây táo, một gốc khác cũng trồng cây táo.”

Lục Thủy: “...”

Cuối cùng bọn họ đi cửa hàng bán cây.

Cuối cùng thật sự mua cây giống cây táo.

Vì cái gì?

Không phải Mộ Tuyết nghe Lục Thủy.

Mà là tiền của bọn họ chỉ đủ mua một gốc cây giống cây táo.

Lục Thủy cầm cây giống, trên đường đi luôn cảm giác chính mình nhận hết xem thường.

“Mộ tiểu thư, nhớ kỹ ghi sổ sách lại, lần này là ta đưa tiền.”
Lục Thủy nhắc nhở.

“Ừm, đa tạ Lục thiếu gia nhắc nhở.” Mộ Tuyết lấy sổ tay ra, bắt đầu ghi kỹ.

Lục Thủy nhìn sổ tat, hẳn cảm thấy Mộ Tuyết xuyên tạc ý tứ của hẳn.

Hắn hông bảo Mộ Tuyết ghi vào sổ tay này.

Bất quá cũng không sao cả.

Mộ Tuyết vui vẻ là được rồi.

Dù sao kết quả từ hẳn viết.

Hắn nói.

Cửu cũng cứu không được quyển sổ tay này.

Tiêu tốn một chút thời gian, Lục Thủy cùng Mộ Tuyết đi vào Mộ gia.

Nơi này chỉ mới kiến thiết một chút.

Chỗ Mộ Tuyết là nơi ưu tiên nhất.

Người của Lục gia, đương nhiên là xây xong viện của Thiếu nữ tương lai trước.

Ở đây liền xuất giá.

Trang trí đồ vật trong địa phương khác muộn hơn tự nhiên không hề có một chút vấn đề.

Nếu nơi ở của Mộ Tuyết bởi vì xây xong muộn, dẫn đến trang trí trễ.

Bọn họ có thể nghỉ việc.

Đi Thu Vân tiểu trấn làm bảo an đi.

“Nơi này dường như muốn làm trận pháp gì đó, phải tốn không ít thời gian.” Mộ Tuyết mở miệng nói.

Kiến tạ nơi ở Mộ gia cần phối hợp trận pháp phù văn, vô pháp tùy tiện thành lập.

Cho nên tương đối tốn thời gian.

Bằng không thì thời gian dài như vậy, đã phải không sai biệt lắm mới đúng.

“Nói đến, nhà ta dường như cũng thế.

Bất quá hẳn đã xây rất nhiều năm.” Lục Thủy gật đầu nói.

Hẳn nhớ kỹ Lục gia cơ bản chưa từng tu sửa.

Nhất là đại điện, nát cũng có thể chính mình chữa trị.

Kiếp trước nơi ở Lục gia cũng có trùng kiến qua.

Bất quá là do một chút ngoài ý muốn.

Chẳng hạn như hẳn và Mộ Tuyết đánh tương đối hung.

Dẫn đến khu vực Lục gia, sụp đổ.

Người trong Thu Vân tiểu trấn, dường như ở dưới mặt đất sống qua ngày.

Nghe nói bọn họ ở chỗ sáng lập dưới mặt đất của Thu Vân tiểu trấn tránh nạn, qua một đoạn thời gian sẽ chuẩn bị đồ ăn, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

Thật là, tránh có ý gì?

Hai người bọn họ nếu thật sự muốn phá hủy bọn hẳn, tránh nào được?

Nên thoải mái đợi ở phía trên, không chết được.

Với sức mạnh của bọn hẳn không đến nỗi sát hại vô tội.

Đại khái đi.

Chương 987: Lưu Hỏa khai sáng vạn cổ kỳ tích 2

Lưu Hỏa khai sáng vạn cổ kỳ tích 2

Đương nhiên Mộ Tuyết cũng trải qua việc trùng kiến Lục gia, đều là Lục Thủy sai.

Có đôi khi nghiên cứu đến nhập thần liền mặc kệ chung quanh.

Thứ gì cũng nắm, bắt loạn trở về.

Có đôi khi vẫn nhảy nhót tung bưng.

Tiểu hung thú kia bị dọa sợ, nó nắm lấy đồ chơi không thả, từ biên giới thế giới đi vào Lục gia.

Đi vào Lục gia cảm nhận được lực lượng thiên địa cùng Hỗn Nguyên chi khí, hồn sắp bị dọa không còn.

Cho là mình chọc giận trời xanh.

Lại quỳ lại bái.

Sau đó nàng cùng Lục Thủy sẽ đánh nhau.

Cuối cùng tiểu hung thú kinh nghiệm diệt thể chi chiến, bóng ma tâm lý không biết bao lớn.

Về sau tựa như Trà Trà đưa nó trở về, ừm, khi đó Trà Trà cũng biến mất mấy trăm năm.

“Lục thiếu gia, đến rồi, bắt quá có chút tội.” Lúc này Mộ Tuyết một lần nữa trở lại viện của nàng.

Nơi này xây không sai biệt lắm, chỉ thiếu trang trí.

Dì Đường đang cùng nàng thương lượng.

Đùng!

Một cái búng tay.

Trên tay Lục Thủy xuất hiện một vết ánh sáng, ánh sáng bắt đầu lơ lửng, sau đó chiếu vào đại địa.

Thuận tiện cho Mộ Tuyết thấy rõ dưới mặt đất.

“Vậy chúng ta trồng nơi nào thì tốt?” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy hỏi thăm.

Loại sự tình này đương nhiên nghe Lục Thủy.

Phu xướng phụ tùy nha.

“Trồng ở hậu viện đi, mẫu thân Mộ tiểu thư trồng hoa đều ở hậu viện, không phải sao?” Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết gật gật đầu:

“Hậu viện cũng tốt, phòng ngừa Nhã Lâm đến ăn vụng.”

Ngươi lại không ngừng nơi này, nơi nào phòng được Nhã Lâm?

Lục Thủy không nói miệng.

Trước hết trồng cây.

Lục Thủy chọn một nơi tương đối tốt, sau đó đào cái hố.

Chờ Mộ Tuyết bỏ cây giống vào hố, Lục Thủy đắp đất lên.

Sau đó ở chung quanh lưu lại cái vòng.

Thuận tiện dùng hòn đá dựng lên.

“Lục thiếu gia đây là đang làm gì?” Mộ Tuyết ngồi xổm ở bên người Lục Thủy, tò mò hỏi.

Nàng mặc tiên váy, ngồi xổm nhìn rất đẹp.

Lục Thủy chăm chú nhìn, thuận miệng giải thích nói:

“Không biết, nhìn người khác trồng cây, ta cũng làm một chút.”

Mộ Tuyết: “...”

Nàng không quản Lục Thủy, dùng đồ vật vỗ vỗ đất, sau đó lấy nước trong ao nước phía sau tưới vào.

Tưới nước cho cây.

Chuẩn bị xong liền ngồi xổm ở bên người Lục Thủy.

Lục Thủy ngồi xỏm, nàng cũng không muốn đứng, liền bò bên người Lục Thủy.

“Lục thiếu gia, người nói cây táo có thể sống mấy năm?” Mộ Tuyết tò mò hỏi.

“Không biết, bất quá linh khí nơi này không thấp, có lẽ có khả năng thành tinh, sống lâu mấy năm hẳn là không có vấn đề.” Lục Thủy nói.

Dù sao nơi này không phải địa phương cần cỗi gì.

Lại do hắn cùng Mộ Tuyết tự mình gieo xuống.

Vận khí chỉ cần không kém, không thành tinh cũng có thể sống lâu thật lâu.

“Lục thiếu gia, hay chúng ta lại trồng thêm đi, trồng ở viện người.” Mộ Tuyết nói.

Vạn nhất thành tinh, tốt xấu là hai thụ yêu, có đôi có cặp.

“Vẫn nên trồng ở viện kia của Mộ tiểu thư.” Lục Thủy nói.

“Vì cái gì?”

“Trước cửa có Thụ tinh, có thể ta sẽ đốt nó.”

“...”

Đúng thế, sinh hoạt cá nhân của bọn họ không thể bị nhìn thấy.

Lục Thủy trên người chắc chắn sẽ có dấu răng.

Trên người nàng ngẫu nhiên cũng sẽ mang một ít đồ vật.

Chờ tất cả mọi thứ chuẩn bị xong, Lục Thủy cùng Mộ Tuyết đứng lên nhìn cây giống.

Trồng một cái cây ở Mộ gia, chưa bao giờ có chuyện này.

Ở kiếp trước về Mộ gia rất là khó, càng đừng đề cập đến có thời gian nhàn hạ thoải mái trồng cây.

Đời này xác thực không giống.

Hết thủy đều đang phát triển theo hướng tốt.

Mặc dù kiếp trước cũng không tệ.

...

Trời tối nên trở về đi.

Đêm hôm khuya khoắt, cũng không ai quản bọn họ làm gì.

Thật sự toàn nhìn chính bọn họ.

“Lục thiếu gia ngày mai muốn ăn gì?”

“Mộ tiểu thư làm cái gì liền ăn cái đó.”

“Có ăn cháo không?”

“Không ăn.”

“Vừa mới nãy Lục thiếu gia còn nói làm cái gì ăn cái đó.”

“Vừa mới nói đùa.”

“Vậy ăn sầu riêng xốp giòn không?”

“Mộ tiểu thư làm, ta liền ăn.”

“Vậy vẫn không làm, đổi cây thơm xốp giòn đi.”

Âm thanh của Lục Thủy cùng Mộ Tuyết ngày một nhỏ đi.

Cuối cùng biến mất trong đêm tối.

—
—

Quần đảo nổi bồng bênh giữa không trung quần đảo.

Năm người Tiên đình lại một lần nữa xuất hiện trên hòn đảo trôi nổi.

“Hôm nay Thái Nhất Tiên quân cảm giác thiên địa có chút biến hóa, có thể là thế giới biến hóa sắp đi đến cuối cùng.

Cho nên các vị cảnh giác một chút.” Vị tiên bối cầm đầu kia mở miệng nói.

“Làm sao lại thấy được thế giới biến hóa bắt đầu đi đến cuối?” Có người tò mò hỏi.

“Hắn là trong cõi u minh cảm giác được.” Vị tiên bối chủ trì kia cũng không biết, bất quá hắn vẫn tiếp tục mở miệng nói:

“Kỳ thật Thái Nhất Tiên quân cũng không dám xác định, bất quá ta ngược lại hỏi thêm vài câu.

Tiên quân trả lời là, căn nguyên lực lượng đặc biệt vượt xa tưởng tượng.”

“Nếu như bởi vì căn nguyên lực lượng mà biết, vậy Thần Chúng cùng Phật môn hần cũng sẽ có điều phát hiện.” Cao Viễn cẩn thận suy nghĩ một chút nói:

“Gần đây ta có chú ý hai địa phương này.

Dường như quang mang Phật môn Phật điện sáng rất nhiều, có nhất định khả năng có cường giả vào ở.

Mà Thần Chúng Thái Dương Thần Điện, hần là nhân tuyển xác định Chủ Thần.

Tăng thêm Thái Dương Thần Điện, Thần Chúng sẽ có bốn vị Chủ Thần.”

Nghe được lời này, tất cả mọi người sững sờ.

“Bốn vị? Làm sao lại nhanh như vậy?” Thính Vân Tích hơi kinh ngạc.

Tiến triển bên bọn hần có thể nói nhanh nhất.

Có thể từ đầu tới đuôi, chỉ có ba vị Tiên quân thức tỉnh.

Tinh Ti Tiên quân còn vẫn lạc.

“Không, ưu thế của chúng ta kỳ thật không phải Tiên quân cấp bậc, mà là nhân viên Tiên đình khác.

Kỳ thay Phật môn cổ Phật mới có thể là nhiều nhất, chỉ là người của bọn hần không biết vì chuyện gì, một mực có vấn đề.

Chỉ thích tặng không.” Tiên bối chủ trì công việc tiếp tục nói:

“Gần đây Phật môn hần là lại thêm một vị cổ Phật, bất quá biện pháp vị cổ Phật này khôi phục có chút đặc biệt, là hy sinh một cổ Phật mà đạt được thành toàn.

Cho nên Phật môn chí ít không có hai vị cổ Phật.

Thần Chúng khả năng phù hợp với căn nguyên lực lượng, ở nơi Họa Loạn cổ thành đó bọn hắn đạt được nhiều chỗ tốt nhất.

Cho nên nhân số Chủ Thần cũng tăng lên.”

“Vậy chúng ta không phải ở thế yếu à? Nếu như Phật môn có cổ Phật mới, vậy cộng thêm trước đó ở Bỉ Chi Hải Ngạn xuất hiện U La cổ Phật, Phật môn hết thảy có ba vị.

Chúng ta trước mắt chỉ có hai vị.” Ma kiếm Trảm Đồ mở miệng nói.

“Tử Vi Tiên quân đang trong quá trình thức tỉnh, có Thái Nhất Tiên quân trợ giúp cùng căn nguyên lực lượng phụ trợ, hẳn sẽ không đến mấy ngày.” Tiền bối chủ trì công việc bình tĩnh nói.

Những người khác không nói gì thêm.

Như vậy chênh lệch giữa mọi người liền sẽ không quá lớn.

Không đến nỗi có người hạ tràng thanh người.

Một khi Thần Chúng kết cục, như vậy vấn đề sẽ rất nghiêm trọng.

Đương nhiên, kia là đối toàn bộ Tu Chân giới xung kích.

Không nhất định có thể chiếm được chỗ tốt.

Lo lắng nhất vẫn là âm thầm ra tay.

Chuyện này từng có.

Phật môn Lô La Cổ Phật chết, thoát không khỏi liên quan với Thần Chúng.

Chương 988: Lưu Hỏa khai sáng vạn cổ kỳ tích 3

Lưu Hỏa khai sáng vạn cổ kỳ tích 3

“Bên Cổ thần là tình huống như thế nào?” Tiên bối chủ trì công việc hỏi Thính Vân Tích.

Chuyện này là do Thính Vân Tích phụ trách.

“Tạm thời không có liên hệ đến cổ thần, bất quá tiếp theo không khó lắm.

Mà thái độ của Trùng cốc ngược lại khiến người ta cảm thấy kỳ quái.

Bọn hấn thế mà trực tiếp yếu thế với Thiên Nữ tông.” Thính Vân Tích nói.

“Những sự tình này chúng ta không cần để ý, mặc kệ Trùng cốc hay là Thiên Nữ tông, cùng kế hoạch của chúng ta cũng không xung đột.

Bất quá tin tức cơ bản vẫn cần thu thập, phòng ngừa về sau có tác dụng.

Chúng ta trước mắt vẫn nên để Tiên đình mau chóng khôi phục.

Thần Chúng cùng Phật môn đều đi không chậm.

Chúng ta phải nhanh một chút.” Tiên bối chủ trì công việc mở miệng nói.

Đối với chuyện này, những người khác ngược lại không nói gì thêm.

Dù sao một khi bọn hấn đi quá chậm, sẽ dễ dàng đứng trước bị loại.

Nhất là kế hoạch của bọn hấn có mấy vị Tiên quân đang sau ủng hộ.

Đối với kế hoạch đánh thức Tiên đình, không có người rõ ràng hơn so với năm người bọn họ.

Mà những người khác chỉ có thể phối hợp, vô pháp can thiệp.

Đây là tất cả ăn ý trước mắt của Tiên quân.

Dù sao mặc kệ là ai cũng phải tốn thời gian khôi phục, cho nên sẽ không liên quan đến quyết định của những người này.

“Đúng, Chiến Thần hẳn sắp đi thăm dò Lục Thủy đi?” Có người hỏi.

“Ừm, nghe nói trpg mấy ngày nay, không biết Chiến Thần sẽ thăm dò ra sao.” Tiền bối chủ trì công việc mở miệng nói.

“Lấy trước mắt xem xét, các người cảm thấy Lục gia sẽ xuất hiện hai thai sao?” Cao Viễn đột nhiên hỏi.

“Trên lý luận có Lục Thủy ở đó, Lục gia sẽ không xuất hiện hai thai.

Nhưng dù sao không có kỳ chiêu.” Thính Vân Tích nói.

Những người khác trầm mặc.

Một khi Lục Thủy bên kia không có vấn đề, như vậy bọn hắn cần để ý hai thai.

Chuyện này cũng là bọn hắn đang phụ trách.

Thế nhưng Hoang Vu chết rồi.

Kỳ chiêu duy nhất cứ như vậy không còn.

Mà Phật môn cùng Thần Chúng không có kỳ chiêu.

“Cho đến trước mắt, không có nhiều biện pháp, chỉ có thể tận khả năng chú ý.

Nếu quả thật xuất hiện, không phải là chuyện chúng ta có thể giải quyết.

Cho nên việc cấp bách nhất vẫn là để Tiên đình mau chóng khôi phục lại.” Tiền bối chủ trì công việc mở miệng nói.

Những người khác không nói thêm gì nữa.

Gần đây chỉ có thể chú ý một chút, hi vọng hết thấy thuận lợi.

“Đúng rồi, có một người cần quan tâm kỹ một chút.” Tiền bối chủ trì công việc nhìn những người khác nói:

“Còn nhớ rõ Lưu Hỏa không? Hiện tại phải nghĩ biện pháp tâm sự cùng Ân Thiên tông cao tăng.”

“Lại phát sinh đại sự gì rồi?” Cao Viễn tò mò hỏi.

Liên quan tới Lưu Hỏa, cơ bản đều là hấn đang tiến thêm, cho nên hiểu khá rõ.

Bất quá hấn rất hiếu kì, Lưu Hỏa lại thế nào.

Gần đây rất lâu không nghe được tin tức về Lưu Hỏa.

“Còn nhớ rõ lần trước người làm bị thương Thái Nhất Tiên quân sao?” Tiền bối chủ trì công việc không treo khẩu vị, trực tiếp nói với tất cả mọi người:

“Hấn không phải thế lực lệ thuộc Lưu Hỏa, mà là bản thân Lưu Hỏa.”

“Làm sao có thể?” Cao Viễn không tin.

Quá khoa trương, mấy tháng trước hấn còn tận mắt thấy Lưu Hỏa cùng Thái Dương chi tử giao thủ.

Còn bị người Thần Chúng làm trọng thương.

Hiện tại trực tiếp có thể đánh tổn thương Thái Nhất Tiên quân rồi?

Nhất là Thái Nhất Tiên quân đã khôi phục một ít thực lực.

Nghe nói người làm bị thương Thái Nhất Tiên quân có uy năng che trời, thiên địa rung động.

Lưu Hỏa thật sự có thể làm được sao?

“Tin tức như thế.” Tiền bối chủ trì công việc mở miệng nói.

Hấn cũng không nguyện ý tin tưởng.

“Kỳ thật có một loại khả năng như vậy hay không, từ đầu đến cuối Lưu Hỏa không phải một người, mỗi một lần hấn xuất hiện, thực lực đều sẽ tăng vọt lên.

Nhưng thật ra là một mực thay người.” Có người mở miệng suy đoán nói.

Cái suy đoán này trước đó bọn hắn cũng có nghĩ đến.

Nhưng liền không có chút chứng cứ nào.

“Có lẽ chính là Tông chủ mất tích của Ân Thiên tông đang giả trang Lưu Hỏa.” Thính Vân Tích cũng nói ra ý nghĩ của mình.

“Xác thực cũng có thể, bất quá bất kể như thế nào, vẫn phải tìm đến cao tầng Ân Thiên tông, chí ít có thuyết pháp, có lẽ sẽ có manh mối.” Ma kiếm Trảm Đồ nói.

Những người khác không có bất kỳ ý kiến gì.

Lưu Hỏa từ đầu tới đuôi, đều đang cùng Tiên đình đối nghịch.

Thực lực bây giờ mạnh đến làm bị thương Thái Nhất Tiên quân, nhất định phải đủ coi trọng.

Mặc dù bọn hắn một mực chưa từng khinh thị, nhưng chính là tìm không thấy bất luận manh mối gì liên quan tới Lưu Hỏa.

...

Trên sông băng trong hồ nước, Băng Hải nữ thân chậm rãi dâng lên từ trong nước.

Nàng nhìn lên bầu trời thấp giọng tự nói:

“Cảm giác tim đập nhanh.

Chỉ dẫn đến từ cũ thân.

Thế giới biến hóa cuối cùng cũng sắp tới sao?

Đến tột cùng sẽ phát sinh chuyện đáng sợ gì đây?”

Thế giới chuyển biến theo hướng tốt, thực lực của bọn họ đang nhanh chóng khôi phục.

Ảnh hưởng này biến hóa toàn bộ thế giới, căn bản không phải sức người.

Có thể đến tột cùng vì sao thế giới sẽ như thế, không người nào có thể lý giải.

Mấy vị Chủ Thần bọn họ đối mặt với thế giới biến hóa không có biện pháp.

Duy nhất có thể làm được, là mau chóng làm thần của bọn hắn tỉnh lại.

Như vậy mặc kệ xảy ra chuyện gì, cũng có thể thông dong đối mặt.

Đây là lòng tin với thần đối bọn.

Lúc này một vệt ánh sáng xuất hiện ở bên hồ.

Là Quang Minh thần.

Sau đó hắc ám rơi xuống, Hắc Ám nữ thần cũng tới.

Hai người bọn họ cũng cảm thấy.

Lực lượng nhắc nhở đến từ cũ thần.

“Các người cũng cảm thấy?” Băng Hải nữ thần hỏi.

“Ta đột nhiên có chút ý nghĩ, các người nói thế giới biến hóa phải chẳng có quan hệ với cũ thần?” Quang Minh thần mở miệng hỏi.

Băng Hải nữ thần lắc đầu:

“Không người nào biết được.

Bất quá ngược lại có một việc chúng ta cần thiết phải chú ý một chút, là tin tức đến từ Phật môn.”

“Là cái gì?” Hắc Ám nữ thần hỏi.

“Còn nhớ rõ người trong cửa đá đánh tan quyền năng của chúng ta sao?” Băng Hải nữ thần hỏi.

“Là ai?” Quang Minh thần có chút để ý.

Hắc Ám nữ thần cũng như thế.

Người kia quá mạnh.

Cũng thật sự đáng sợ.

Nàng trực diện qua người kia, cảm thụ rõ ràng nhất.

Thực lực cá nhân là một chuyện, chủ yếu là uy năng.

Luôn cảm giác lực áp bọn họ là Chủ Thần quyền năng, đây không phải là tu vi có thể làm được.

“Ấn Thiên tông Thiếu tông chủ, Lưu Hỏa.” âm thanh Băng Hải nữ thần ở trên mặt hồ vang lên.

Những người khác có lẽ đối với người này tương đối lạ lẫm, nhưng số lần nàng nghe qua có thể một chút không ít.

“Các người có lẽ không hiểu rõ người này, bất quá hẳn làm một số việc các người cần biết.

Là hẳn hủy kỳ chiêu Tiên đình, giết Tiên đình Tinh Ti, lực lượng Thái Dương thần lưu lại hẳn không lấy. Đánh cờ cùng người sáng lập Đạo tông Kiếm Nhất ở Vô thượng kiếm đạo, và hưởng tạo hóa dễ như trở bàn tay.

Mở Bỉ Chi Hải Ngạn, kích hoạt Chuyển Sinh Thụ, sáng tạo vạn cổ kỳ tích.

Mà điểm trọng yếu nhất là, hẳn được vinh dự thiên kiều số một đương thời, là thế hệ tuổi trẻ.”

“Không phải thân phận giả?” Hắc Âm nữ thần hỏi.

“Nếu như là thật, trên đời này thật sự sẽ có loại người này sao?” Quang Minh thần hỏi.

“Không có đáp án.” Băng Hải nữ thần bình tĩnh nói.

Nàng chỉ là nói cho bọn hắn những sự tình này.

“Việc cấp bách vẫn là xem thế giới biến hóa đi, dù sao cảm giác tim đập nhanh kia, phi thường sâu sắc.” Quang Minh thần mở miệng nói.

Băng Hải nữ thần cùng Hắc Âm nữ thần không có dị nghị chút nào.

Thân là ba vị Chủ Thần, bọn họ cũng có thể cảm giác được cảm giác tim đập nhanh.

Thiên địa rõ ràng đang biến hóa theo hướng tốt, nhưng chính là làm người có một cảm giác đáng sợ.

“Bất quá chúng ta cần tìm những thần lực khác, khôi phục nhanh hơn.” Hắc Âm nữ thần mở miệng nói.

“Họa Loạn cổ thành hẳn là có.” Băng Hải nữ thần nói.

“Ta đi chú ý một chút.” Hắc Âm nữ thần nói.

“Ta cũng chú ý một chút.” Quang Minh thần cũng nói.

Thần lực có chỗ tốt với bọn họ bọn hắn đều hiểu.

Sau đó hai vị Chủ Thần biến mất tại chỗ.

Băng Hải nữ thần bình tĩnh nhìn chân trời, cuối cùng chui vào trong hồ.

Chương 989: Chàng nghĩ con gái của chúng ta nên gọi là gì? 1

Chàng nghĩ con gái của chúng ta nên gọi là gì? 1

Giữa trưa hôm sau, Lục Thủy tạm biệt Mộ Tuyết.

“Bao giờ Lục Thiếu gia trở về?”

“Hắn sẽ rất nhanh thôi, nếu như chuyện của Mộ Tiểu thư cần thêm chút thời thời gian, thì đến lúc đó ta đợi Mộ Tiểu thư là được.”

“Vậy Lục Thiếu gia phải nói rõ với ta.”

Lục Thủy gật đầu, đương nhiên sẽ không từ chối.

Chờ Mộ Tuyết không phải chuyện gì không vui.

Hắn rất tình nguyện.

Dù sao cũng là vợ của hắn.

“Vậy Lục Thiếu gia đi đường cẩn thận.” Mộ Tuyết khẽ nói với Lục Thủy.

Hôm nay Mộ Tuyết mặc tiên váy màu tím nhạt, tóc chỉ buộc lên đơn giản, nhìn tương đối thoải mái.

Có điều cử chỉ vẫn đoan trang ưu nhã như vậy.

Rất có khí chất Đại Tiểu thư.

Lục Thủy chăm chú nhìn thêm một chút, sau đó đi vào trong xe lửa.

Nói thật, lần ra ngoài này, Lục Thủy tương đối vui vẻ.

Đề hoàn thành một mục tiêu nhỏ trong kiếp này.

Kế hoạch lớn còn phải chờ mấy tháng nữa, phải rèn luyện thật tốt.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy trên xe lửa, nhìn xe lửa rời đi.

Nàng cứ đứng tại chỗ nhìn theo, đến tận khi xe lửa biến mất khỏi tầm mắt.

Trước kia mỗi khi Lục Thủy ra ngoài, nàng đều sẽ nhớ mong, lần này thì khác, nàng chỉ ước gì Lục Thủy tranh thủ được thời gian đi ra ngoài, sau đó nàng sẽ lén lút theo sau.

Nắm đấm đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn chờ Lục Thủy.

‘Không biết đến lúc đó, khi nhìn thấy ta, Lục Thủy sẽ có vẻ mặt gì, hẳn là rất kinh ngạc vui vẻ đi.’

Mộ Tuyết cười thầm trong lòng, sau đó xoay người trở về.

Nàng bây giờ chỉ cần đợi tin tức của Chương môn Thiên Nữ là được.

Theo dõi Chiến Vô Ảnh là một vấn đề rất nguy hiểm, cho nên Mộ Tuyết đặc biệt cho Chương môn Thiên Nữ một chút Hồn Nguyên chi khí.

Đề cho nàng không bị phát hiện ra.

Chuyện này chỉ có Chương môn Thiên Nữ là có thể hoàn thành.

Có điều lại ngoài ý muốn có thêm một Hải Yêu Tiểu Đào.

Có Nữ vương Hải Yêu trợ giúp, Chiến Vô Ảnh cũng không phát hiện được nàng.

Tóm lại, tất cả đều đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ còn chờ Chiến Vô Ảnh xuất động, đến lúc đó sẽ bắt đầu kế hoạch đánh Lục Thủy.

Có điều thời gian liên minh cũng sắp đến, nàng cần dùng sức mạnh đi một chuyến.

Đương nhiên, đánh Lục Thủy là nàng tự mình đi.

Dùng sức mạnh rất không thú vị.

Lục Thủy chắc chắn sẽ không cảm thấy đau.

Hừ hừ!

“Lục Thủy, cứ chờ vợ của người cho người bất ngờ đi.”

Nếu nơi này không có người, Mộ Tuyết còn muốn ngân nga một giai điệu nhỏ, thể hiện mình đang rất vui vẻ.

...

Thiên Nữ Tông.

Tổ Loan có chút bối rối, Chương môn hôm nay không có mặt ở tông môn.

Trong lòng có chút không chắc.

Nhất là khi những cường giả của Trùng Cốc kia vẫn đang ở lại Thiên Nữ Tông làm khách.

Thật ra bọn họ vốn nên ở lại Thiên Nữ Tông, nhưng dù thế nào bọn hắn cũng không đồng ý.

Mà Tổ Loan các nàng cũng không muốn có tồn tại mạnh mẽ như vậy ở đây.

Thế nhưng thân là chủ nhà, các nàng căn bản không dám biểu thị một chút bất mãn nào.

Trùng Cốc là quyết tâm ở lại tham gia nghi thức thành lập liên minh.

Nàng không hiểu, loại chuyện nhỏ nhặt như này những người kia cũng đồng ý tham gia sao?

Một hai người tham gia thôi thì không nói, nhưng nhiều người như vậy, lại một người muốn trở về cũng không có, Trùng Cốc không cần bọn họ trông coi sao?

Trùng Cốc thật đúng là không cần bọn họ có mặt ở đó, những người này quanh năm không hề quản lý Trùng Cốc, đại đa số đều bết quâni hoặc là, nhàn rồi.

Chuyện quản lý đã có những người khác, người trấn giữ Trùng Cốc chân chính là Lão tổ.

Lão tổ đang ở ngay tại Trùng Cốc.

Tổ Loan thở dài.

“Su ty, Chương môn không ở đây, trong lòng ta luôn có cảm giác sẽ không ép được những người kia.” Tổ Nhiễm ở một bên nói.

“Ta cũng có cảm giác này, đừng nói là nguoi.

Đã nhìn thấy ba người Diệp tiên bối chưa?

Biết Chương môn không ở phía sau, cả người đều nhẹ nhàng hơn, quét dọn vệ sinh cũng lộ ra vẻ vui sướng.” Tô Loan cũng mở miệng nói.

Đúng vậy, Chương môn Thiên Nữ đối với những người khác thuộc tông môn mà nói, là thuốc an thần, còn đối với những người đắc tội Thiên Nữ Tông mà nói, chính là bùa đòi mạng.

Không có Chương môn Thiên Nữ ở đó, hô hấp cũng tự do hơn.

“Nam Bắc Trường lão dường như không bị ảnh hưởng.” Tô Nhiễm nhìn Nam Bắc Trường lão còn đang bận việc, nói.

“A? Có lẽ là do chúng ta đã quen với việc ăn nhờ ở đậu.” Nam Trường lão lập tức nói.

Tô Loan: “...”

Tô Nhiễm: “...”

Nam Bắc Trường lão và Chương môn Thiên Nữ, một chút tự giác cũng không có.

Có điều Tô Loan cảm cảm thấy, nếu không có Chương môn Thiên Nữ ở đây, nàng giờ có lẽ đã không còn chống đỡ được Thiên Nữ Tông.

Quá khó khăn.

Khi Chương môn Thiên Nữ ở đây, nàng không có loại cảm giác này.

Khó trách Chương môn Thiên Nữ thường xuyên nói nàng cũng nói là ỏn.

Hóa ra, thật sự là như vậy.

Tất cả đại sự, gần như đều là do Chương môn Thiên Nữ gánh vác trên lưng.

“Đừng suy nghĩ nhiều, qua mấy ngày nữa Chương môn Thiên Nữ đã quay trở lại rồi, hơn nữa trước khi Chương môn

đi cũng đã để lại một ấn ký tạm thời, không có việc gì.

Hay là trước tiên sắp xếp cho thỏa đáng chuyện liên minh đã.” Tổ Loan nói.

Tổ Nhiễm và Nam Bắc Trương lão đương nhiên không có bất kỳ ưu tiên nào.

Lúc này, mấy người Lạc Phong cũng đang ở Thiên Nữ Tông, có thể nói là gặp phải nguy cơ lớn.

Chương môn Thiên Nữ không ở đây, người duy nhất trấn áp được người Trùng Cốc cũng đã rời đi.

Trùng Cốc có điên mới đi lựa chọn động thủ.

Có điều Trùng Cốc cũng không đến mức như vậy, trừ khi bọn hắn thật sự điên rồi.

Dù sao thì vẫn còn có Thần Nữ đời trước đè ép Trùng Cốc.

“Thiếu Tông chủ muốn có tin tức về Thần Nữ đời trước và Thần Nữ đời này.

Những tin tức này cũng không khó có được.

Có điều không thể vụng trộm lấy được, chỉ có thể công khai lấy.” Lạc Phong nói.

“Vụng trộm làm thì quá nguy hiểm sao?” Nhiếp Hạo hỏi.

“Nguy hiểm là một chuyện, bị đối phương cho rằng chúng ta có suy nghĩ không tốt gì, đây mới là nguy hiểm nhất.” Lạc Phong nói.

“Có điều Thiếu Tông chủ không bảo chúng ta nhìn chăm chăm Chiến Vô Ảnh nữa, có phải đã bắt đầu hành động rồi hay không?” Nhiếp Hạo rất tò mò về cái này.

Thiếu Tông chủ thật sự để bụng tới ma tu kia , nhưng vì sao, bọn họ hoàn toàn không biết.

Cũng không dám hỏi.

Bây giờ bọn hắn đã không cần chú ý tới cái này, cũng nói rõ Thiếu Tông chủ sắp ra trận.

Nhất định là chuyện lớn kinh thiên động địa.

“Chỉ có thể đợi thêm mấy ngày nữa, cân nhắc thêm.

Hắn là sẽ dẫn tới một chút bão gió.” Lạc Phong nói.

Nhiếp Hạo cũng cảm thấy như vậy, Thiếu Tông chủ tự mình ra trận, chưa từng không xảy ra đại sự.

Chỉ xem người khác có biết hay không.

Có đôi khi chuyện thay đổi cả tu chân giới, đều là thảm lắng xảy ra.

Ví dụ như chuyện Thiếu Tông chủ bọn hắn đi làm những việc kia.

Mặc dù không biết sẽ thay đổi cái gì, nhưng Thiếu Tông chủ xem ra chính là người đã làm nên đại sự.

“Nói đến đây, gần đây ta xem một vài quyển sách cổ, phát hiện ra một truyền thuyết.” Lạc Phong lấy điện thoại di động ra nói:

“Cái này?”

“Thần kiếp Tiên Đạo?” Nhiếp Hạo nhìn điện thoại của Lạc Phong, hỏi:

“Đây là cái gì?”

Truyền thuyết xảy ra vào thời kỳ cuối của Viễn Cổ, lúc đó có một đại kiếp từ trên trời rơi xuống, mặt pháp thời đại mở ra, các cường giả của tu chân giới lần lượt rơi vào thảm cảnh.

Cuối cùng, đại kiếp kết thúc.

Tu chân giới vì vậy mà sụp đổ, không gượng dậy nổi.” Lạc Phong nói.

“Đáng tin không?” Nhiếp Hạo hỏi.

Hắn nghe thế nào cũng thấy không đúng lắm.

“Không thể tin.” Lạc Phong lắc đầu, sau đó lại nói:

“Nhưng vào thời kỳ Viễn Cổ chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, Thiếu Tông chủ hắn là cũng muốn biết chuyện này.

Sự kiện kia khiến cho tam đại thế lực biến mất, cho tới bây giờ thì bắt đầu khôi phục lại.

Cho nên sau này nếu có rảnh, chúng ta có thể tiện tay tiếp tục tra về cái này.

Hắn là sẽ có thu hoạch.”

Nhiếp Hạo không nói gì, hắn cứ làm chân chạy vật là được.

“Nói tới cái này, Chương môn Thiên Nữ rốt cuộc đã đi đâu rồi?” Nhiếp Hạo tò mò hỏi.

“Khả năng cao là có liên quan tới Chiến Vô Ảnh.

Thiếu Tông chủ tự mình ra trận, Tử Y Thần Nữ đã phái Chương môn Thiên Nữ đi.

Đủ để chứng minh tầm quan trọng của chuyện này.” Lạc Phong thật ra rất kinh ngạc, rốt cuộc là chuyện gì đáng giá đến mức khiến hai vị này liên thủ.

Nếu rảnh có thể thử đi tìm hiểu.

Nhưng không biết vì sao, hắn cứ có cảm giác đừng nên đi tìm hiểu thì hơn.

Chương 990: Chàng nghĩ con gái của chúng ta nên gọi là gì? 2

Chàng nghĩ con gái của chúng ta nên gọi là gì? 2

Lúc này, Chương môn Thiên Nữ đúng là đang ở bên ngoài Ma Môn.

Nàng và Hải Yêu Tiểu Đào trốn trong chỗ tối, giám sát Chiến Vô Ảnh.

Bởi vì không biết chỗ cụ thể.

Cho nên chỉ có thể khóa chặt khí tức.

Các nàng vốn cũng không có loại thực lực này, mà là nhờ Nữ Vương Hải Yêu trợ giúp.

Cho nên Hải Yêu Tiểu Đào có thể trước tiên biết được Chiến Vô Ảnh có ở trong này hay không.

“Chúng ta còn phải ngồi xỏm bao lâu nữa?” Hải Yêu Tiểu Đào hỏi.

Nàng cảm thấy rất kích thích.

Nhất là còn có Nữ Vương và Thần Nữ giúp nàng hack.

Bật hack nhân sinh, quả nhiên đặc biệt vui vẻ.

“Không biết, Thần Nữ đại nhân chỉ nói là lúc nào ma tu này rời đi thì nói cho nàng biết.” Chương môn Thiên Nữ nói.

Nàng cũng không dám coi nhẹ mệnh lệnh của Thần Nữ đại nhân.

Cho nên rất dụng tâm ngồi xỏm xuống, hết sức chăm chú.

Sợ bỏ sót cái gì, dẫn đến không kịp thời thông báo cho Thần Nữ đại nhân.

— —

— —

Lục Thủy ngồi bên trong xe lửa, hấn vừa xem sách vừa ăn điểm tâm.

Là do Mộ Tuyết chuẩn bị từ sáng sớm cho hấn.

Chờ đến khi đến địa giới ma tu, hấn hấn là sẽ có thể gặp được pháp bảo siêu cấp bất cứ lúc nào.

“Đó có phải trạm có nhiều người nhất hay không?” Lục Thủy hỏi.

Điều này rất quan trọng.

Ma tu Chiến Vô Ảnh không nhất định biết hấn xuất phát từ Mộ gia, nhưng chắc chắn biết hấn sẽ đến một cái trạm nào đó ở địa giới ma tu.

Nhất là chỗ gần nơi tu luyện của ma tu Chí Tôn.

“Đúng vậy Thiếu gia, hơn nữa đây cũng là trạm gần thành Huyết Hoa nhất, lượng người ở đó, trước mặt là cao nhất.” Chân Võ ở một bên trả lời.

Chuyện Thiếu gia bảo bọn hấn làm, rất ít khi bọn hấn hỏi vì sao.

Về cơ bản đều là những vấn đề thuộc loại rất nguy hiểm kia.

Còn không bọn hấn sẽ chỉ làm theo.

Lục Thủy gật đầu không nói gì thêm, tối mai là có thể đến nơi rồi.

Như vậy có khả năng nhất định có thể lập tức gặp được pháp bảo siêu cấp vào tối mai.

Ngày hôm sau là có thể gặp được ma tu Chiến Vô Ảnh.

Sau đó, màn kịch chính sẽ bắt đầu.

Tối hôm qua Lục Thủy đã kiểm tra lại một lần, đồ vật đã chuẩn bị đều không có vấn đề gì.

Chỉ còn chờ đối phương tới.

Lục Thủy vốn đang đọc sách, lại đột nhiên cảm thấy có vật gì đang nhảy lên ở bên dưới.

Xuất phát từ sự hiếu kỳ, hấn nhìn sang bên cạnh.

Sau đó, hấn phát hiện bây giờ xe lửa đang chạy trên mặt biển, mà trên mặt biển lại thường xuyên có cá nhảy vọt lên, cực kỳ sinh động.

Thấy cảnh này, Lục Thủy ngẩng đầu nhìn trời.

Thời tiết hôm nay rất tốt.

“Có chậu hoa không?” Lục Thủy hỏi Chân Võ ở bên cạnh.

Chân Võ Chân Linh mỗi người lấy ra một chậu hoa.

Chân Võ lấy ra một chậu cây nhỏ, trên cây có không ít lá cây.

Chân Linh thì lấy ra một chậu hoa bình thường.

Lục Thủy ra hiệu, hai người liền đặt chậu hoa lên trên bàn.

Bất kể là cây hay là hoa, hình dáng đều rất tốt.

Lục Thủy giật giật tay, sau đó cây và hoa đều bắt đầu khô héo, lá cây còn hơi ố vàng.

Chỉ là thuật pháp bình thường mà thôi.

Chờ đến sau khi cây và hoa khô héo hết, Lục Thủy liền bắt đầu cúi đầu đọc sách.

Hấn chỉ là muốn nhìn xem thiên địa thay đổi khoa trương đến cỡ nào.

Ban đêm.

Lục Thủy xem Thiên Địa Trận Văn một chút vào buổi trưa.

Sau đó hấn đưa ánh mắt về phía chậu hoa bên cạnh, lúc này hấn nhìn thấy lá cây ố vàng trước kia lại có màu xanh biếc.

Bồn hoa khô héo trước đó lại có dấu hiệu phục hồi.

‘Xem ra là rất nhanh, linh khí gia tăng, mặc dù không nghiêm trọng đến như vậy, nhưng khắp nơi dường như đang khôi phục.’ Lục Thủy suy đoán trong lòng.

‘Cuối cùng cũng sắp tới rồi sao?’ Lục Thủy nhìn ra bên ngoài, thâm nhủ.

Thật ra chính hắn cũng không rõ nguồn gốc của sự biến hóa này là ở đâu, điều này khiến hắn cảm thấy rất kỳ quái.

‘Một góc nào đó của thế giới phát sinh biến hóa sao?’ Vừa mới có suy đoán, Lục Thủy liền trực tiếp bác bỏ ý nghĩ này.

Nếu như một góc nào đó phát sinh biến hóa mà đã tới khắp nơi khôi phục thì có thể tìm ra được chút dấu vết.

Nhưng bây giờ lại giống như linh khí đột nhiên khôi phục vậy.

Không có lí do nào.

Thế nhưng, chỗ này của bọn hắn không thiếu linh khí.

Lượng linh khí này chỉ là dẹt hoa trên gấm.

Có điều ở thế giới người bình thường, không khí sẽ trở nên tốt hơn nhiều.

Loại khôi phục này cảm giác như thế giới được tắm rửa một lần.

Đại khái vậy.

Sau đó Lục Thủy không để ý tới nữa, không cần biết thế giới sẽ biến hóa đến đâu, trước mắt là không ảnh hưởng đến hắn.

Ngược lại, những người đang khôi phục kia có không ít chỗ tốt.

Nói đến, hắn cũng rất kinh ngạc, người khác thì đang khôi phục, nhưng việc tấn thăng của hắn lại cứ bị yếu đi.

Có điều tốc độ tấn thăng ngược lại nhanh hơn rất nhiều, nhất thời hắn cũng không biết bản thân đang yếu đi hay mạnh lên.

Hắn hiện tại đã thành công tiến vào 5.4, đã rất gần Lục giai.

Bây giờ là tháng mười.

Đến cuối tháng là có thể lên Lục giai.

Đến lúc đó liền biết rõ mình còn cách Thất giai bao xa.

Nếu như có thể tấn thẳng Thất giai, hẳn cảm thấy kế hoạch lớn chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng không có khả năng tấn thẳng Thất giai.

Trừ khi...

Như vậy, như này.

Sau đó thực hiện kế hoạch lớn.

Khụ khụ.

Rất không có khả năng.

Sau đó Lục Thủy lại tiếp tục xem sách, điều chỉnh trạng thái đến tốt nhất, chuẩn bị nghênh đón pháp bảo siêu cấp vào ngày mai.

Nói thật, hẳn thật đúng là muốn nhìn một chút xem cái gọi là pháp bảo siêu cấp này rốt cuộc là cái gì.

Kiếp trước hẳn còn đang ngây ngốc, căn bản không hiểu gì.

— —

— —

Chạng vạng tối ngày hôm sau.

Địa giới ma tu.

Trong Ma Môn, Chiến Thần đang đứng trên ngọn núi, lắng tai nghe người khác báo cáo.

Loại tồn tại như hẳn này đương nhiên sẽ không dùng thám tử của Ma Môn.

Mà vừa rồi, hẳn nhận được thông báo, đó chính là Lục Thiếu gia Lục Thủy đã xuất hiện ở địa giới ma tu.

Mục đích hẳn là chỗ tu luyện của ma tu Chí Tôn, thành Huyết Hoa.

‘Đi.’

Chiến Thần chờ đã lâu rồi.

Cuối cùng cũng chờ tới cơ hội tốt nhất.

Lần trước vốn định ở Bằng Nguyên Tuyết Vực gặp Lục Thủy một lần, nhưng vì không đánh cỏ động rắn, cho nên hắn không đi.

Nhìn tới bây giờ là đáng giá.

“Trước rạng sáng, đem pháp bảo tới tay Lục Thủy, ngày mai ta đi lấy.”

Chiến Thần hạ mệnh lệnh.

Rất nhanh sau đó, Chiến Thần Tiên Đinh liền nhận được lời khẳng định chắc chắn.

Sau đó hắn liền ngắt kết nối.

Lục Thủy đi mấy người tới, hắn đã biết.

Cũng biết lộ tuyến đại khái của Lục Thủy.

Bây giờ chỉ cần chờ đối phương mang pháp bảo siêu cấp tới, đến lúc đó chính là thời gian của hắn.

Nếu như Lục Thủy thật sự không có vấn đề gì, hắn sẽ chỉ đánh trọng thương Lục Thủy, sau đó dạy hắn làm người.

Lừa gạt Lục gia ai sẽ gánh chịu?

Đương nhiên là ma tu.

Trong ma tu có người biết nội dung của Dự Ngôn Thạch Bản.

Đã mấy lần muốn tìm cơ hội vùng lên.

Có lẽ sẽ có một ngày bọn họ bí quá hóa liều, giết Lục Thủy.

Vậy là hắn cũng đã giúp Lục gia tiêu diệt một mối họa ngầm.

Nếu như Lục Thủy không phải như bộ dáng mà hắn biểu hiện ra, vậy thì nên liên hợp tam đại thế lực lại, đánh giết Lục Thủy.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hắn không làm được.

Nếu không sẽ trực tiếp đánh giết.

Sau đó, Chiến Thần tính toán đợi ngày mai đến, hấn hơi do dự một chút, cuối cùng gửi một cái tin cho Tiên Quân Thái Nhất.

Đề phòng bất trắc.

Người của Tiên Đình không ít, nhưng cấp bậc như hấn thì không nhiều.

Không cần biết làm cái gì, chào hỏi nhau một tiếng, có lẽ có thể thoát khỏi nguy hiểm sinh tử.

Chương 991: Chàng nghĩ con gái của chúng ta nên gọi là gì? 3

Chàng nghĩ con gái của chúng ta nên gọi là gì? 3

Lục Thủy đi trên đường.

Hắn không có đến tiểu trấn nghỉ ngơi, mà đi đến thành Huyết Hoa ngay trong đêm.

Chọn lấy một con đường không xa cũng không gần.

Đi bộ cần không ít thời gian, dù sao thì cũng phải ngày mai mới đến được.

Càng quan trọng hơn là, trên đường không có ai.

Chân Võ Chân Linh đi sau lưng Lục Thủy, hai người thực sự không hiểu được hành vi của Thiếu gia.

Lúc này, theo như bình thường, thì hẳn là nên đi đến tiểu trấn nghỉ ngơi mới đúng.

Thế như Thiếu gia lại khẳng khẳng muốn đi thành Huyết Hoa.

Mặc dù nơi này cũng khá gần thành Huyết Hoa, nhưng đi bộ qua đó cũng phải đến ngày mai.

Thiếu gia là vì cái gì?

Chân Võ Chân Linh liếc nhìn nhau, bọn họ không biết.

Có điều hai người cũng không hỏi gì, đi theo nhìn là được rồi.

Có lẽ sẽ sớm biết được.

Lục Thủy đương nhiên là vì pháp bảo siêu cấp.

Ở tiểu trấn đối phương sẽ không tiện mang tới, vì để không gây cản trở cho những người kia, hẳn còn đặc biệt đi trên một con đường không có ai.

Tất cả đều vì thuận tiện cho người khác.

Người khác thuận tiện, mình cũng sẽ thuận tiện.

“Chút nữa không cần biết xảy ra chuyện gì, không nên hấp tấp, cũng đừng quá để ý.” Lục Thủy mở miệng nhắc nhở.

Chân Võ Chân Linh hiểu

Đã rất lâu rồi Thiếu gia không nhắc nhở hai người.

Mỗi lần đều là vì có tình huống bột phát nên mới nhắc nhở.

Nói cách khác, lát nữa tất nhiên sẽ có tình huống bất ngờ nào đó xảy ra, hơn nữa còn không đơn giản.

Bọn hắn còn tự hỏi sao Thiếu gia lại đột nhiên vô duyên vô cớ muốn đi luôn như vậy.

Quả nhiên là có mục đích.

Có điều bọn hắn vẫn cảnh giác bốn phía, quan sát xem có chuyện gì xảy ra không.

Lục Thủy chỉ đi về phía trước, đi thêm lúc nữa, hắn là chuyện kia sẽ xảy ra.

Quả nhiên, Lục Thủy chưa đi được bao lâu đã nghe thấy một tiếng vang lớn.

Ầm ầm!

Ở cách bọn hắn không xa, sức mạnh cường đại bắt đầu tràn rã.

Trực tiếp chấn động đến chỗ bọn hắn.

Chân Võ Chân Linh kinh hãi, lập tức đứng ra phía trước bảo vệ Lục Thủy.

Nhưng Lục Thủy lại bình tĩnh nói:

“Không nên hấp tấp.”

Chân Võ Chân Linh sửng sò, sau đó lại nghĩ tới lời mà Thiếu gia bọn họ vừa mới nói.

Thiếu gia là chỉ chuyện này?

Cái này...

Có phải hay không có hơi không đúng rồi không, cái này rõ ràng là gặp đánh nhau.

Loại chuyện này rất nguy hiểm, chỉ hơi không cẩn thận thôi sẽ bị cuốn vào trong đó.

Nhưng Lục Thủy nói như vậy, bọn hắn cũng không tiện nói gì.

Dù sao thì ánh mắt của Thiếu gia không phải thứ bọn hắn có thể so sánh được.

Thứ bọn hắn có thể nhìn chỉ là sự việc trước mắt, mà Thiếu gia lại vượt qua tầm hiểu biết của bọn hắn.

Có điều thân là tùy tùng, chức trách cơ bản vẫn phải làm.

Bọn hắn tuyệt đối sẽ không để những người này tới gần.

Àm!!!

Lúc này, một luồng sức mạnh cường đại lại truyền tới.

Ba người họ giống như sắp bị sức mạnh này thổi bay đi.

Chân Võ Chân Linh tim đập nhanh, đây tuyệt đối không phải loại sức mạnh bọn hắn có thể đối chọi được.

Quá mạnh.

Mà vừa lúc này, bọn hắn đột nhiên nhìn thấy có một luồng ánh sáng từ không trung chiếu xuống.

Chân Võ Chân Linh lập tức cảnh giác lên, tay đã cầm kiếm.

Đây là phản ứng bản năng của bọn hắn.

Bất kể như thế nào, chỉ cần có cái gì tới gần, bọn hắn nhất định phải toàn lực bảo vệ Thiếu gia.

Đây là chức trách.

Keng!

Lúc này, tia sáng kia chiếu xuống phía trước Lục Thủy năm mét.

Cũng không tạo nên chấn động mạnh mẽ gì.

Có điều Chân Võ Chân Linh vẫn mang theo Lục Thủy lùi về phía sau một chút.

“Cầu tặc, lại dám đoạt pháp bảo, chỉ bằng ngươi cũng nghĩ có thể thành công sao?” Lúc này, một giọng nói từ xa truyền đến.

“Hừ, gọi là pháp bảo siêu cấp, bản tọa ngược lại cũng muốn xem xem rốt cuộc có cái gì đặc biệt. Hôm nay không cần biết ngươi có nguyện ý hay không, đều phải giao pháp bảo ra đây.” Lần này là một giọng nữ.

“Muốn sao? Vậy phải xem ngươi có đuổi kịp ta hay không.” Tiếng nói vang lên, Chân Võ Chân Linh liền nhìn thấy một người ở xa chỗ này.

“Hừ, mạnh miệng.” Sau đó tiên tử kia cũng đuổi theo.

Giờ phút này, sức mạnh kia dần biến mất.

Chấn động sức mạnh trước đó hẳn là do hai người kia mà ra.

Bây giờ có vẻ như đã rời đi.

Chân Võ Chân Linh nghe thấy cuộc đối thoại của hai người kia.

Có nhắc tới pháp bảo siêu cấp.

Bọn hắn đương nhiên cũng có nghe qua về pháp bảo siêu cấp, chính là thứ Thiếu gia bọn họ chú ý tới gần đây.

Sau đó, Chân Võ Chân Linh nhìn về phía trước.

Ở phía trước bọn họ có một pháp bảo hình chữ thập, cấu tạo rất phức tạp.

Xung quanh còn có một loại khí tức kỳ lạ, cảm giác không phải đồ vật bình thường.

Lúc này, Lục Thủy từng bước đi tới, đi về phía pháp bảo kia.

Sau đó đưa tay cầm lên.

Keng một tiếng.

Lục Thủy có cảm giác sẽ rút ra được kiếm tốt.

Có điều đây quả thật chỉ là một pháp bảo hình chữ thập.

Nó còn không nhỏ, cao cỡ nửa người.

Sau đó, Lục Thủy để pháp bảo trôi nổi trước mặt hắn, rồi cẩn thận kiểm tra một hồi.

Không bao lâu sau, hắn đã có chút khó chịu.

Lại là sắt vụn tái chế.

Kiếp trước hắn còn hơi hơi tự mãn, không nghĩ tới lại bị lừa.

Pháp bảo này nhìn bề ngoài thì cao minh, trên thực tế chỉ là rác rưởi.

Hắn thua lỗ rồi.

Kiếp trước thế mà còn gãy trên một đồng sắt vụn.

Sau đó, Lục Thủy cất pháp bảo siêu cấp này đi.

Chờ dạy người kia làm người xong, hắn muốn chôn đối phương xuống, sau đó dùng cái pháp bảo siêu cấp này làm mộ bia cho đối phương.

Hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Kiếp trước Đại Trưởng lão chắc chắn không có lập mộ bia cho hắn.

Khả năng lớn là hồn phi phách tán.

“Thiếu gia, đây là?” Chân Võ tò mò hỏi.

“Pháp bảo siêu cấp của ma tu Chiến Vô Ảnh.” Lục Thủy nói.

“Vậy sao lại đột nhiên chạy tới chỗ này rồi?” Chân Võ có chút khó hiểu.

Rơi vào chỗ bọn hắn thật đúng lúc.

Vô số người muốn cũng không có được, Thiếu gia hắn thì đi đâu cũng có bảo vật.

Quả nhiên là Thiếu gia có vận khí kinh người sao?

“Ta nói cái này vốn là vì ta mà được tạo ra, các người có tin không?” Lục Thủy nhìn Chân Võ Chân Linh, nói.

Chân Võ Chân Linh: “...”

Có chút không tin, nhưng là Thiếu gia nói, vậy liền tin.

Lục Thủy không nói thêm gì nữa, cất bước đi về phía trước.

“Sáng mai sẽ xảy ra chuyện lớn, các người nhớ trốn xa một chút.”

Ngày mai đánh nhau, hẳn không nhất định có thể bận tâm đến Chân Võ Chân Linh được.

Dù sao thì cũng không nhất định có thể nghiền ép được đôi phương.

Chân Võ Chân Linh quả thực không rõ rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

Thiếu gia rõ ràng là có mục đích, nhưng mục đích này giống như là đến đánh nhau.

“Vâng.” Chân Võ Chân Linh trả lời.

Bọn hắn chỉ có thể tiếp tục xem.

Nhìn cũng nhìn không rõ, hỏi cũng chỉ nhận được câu nói kia, nói cũng không hiểu.

...

Lục gia.

Đông Phương Lê Âm và Lục Cổ ngồi bên ngoài đình nhìn bầu trời phía ngoài.

“Gần đây có vẻ như thời tiết rất tốt.” Đông Phương Lê Âm nói.

Lục Cổ gật gật đầu.

Không nói gì.

Thời tiết tốt cũng không tốt bằng vợ hắn.

“Ta cảm giác hai ngày nay bụng hơi là lạ.” Đông Phương Lê Âm dựa vào trong ngực Lục Cổ, nhẹ nhàng nói.

“Không thoải mái sao?” Lục Cổ hơi để tâm.

Bụng là lạ, vậy phải lưu ý.

Nhất là gần đây trạng thái của vợ hắn luôn rất tốt.

Mặc dù có liên quan tới sự thay đổi của thế giới bên ngoài, nhưng không thể không cẩn thận xem xét được.

“Vì sao không phải là mang thai?” Đông Phương Lê Âm bĩu môi nói.

“Nếu mà mang thai, nàng cũng đã nhảy dựng lên rồi.” Lục Cổ tức giận nói.

Đông Phương Lê Âm đứng lên, nhảy nhẩy nói:

“Chàng nhìn đi, động tác có hơi mạnh, mang thai mà ta còn nhảy dựng lên như vậy, chàng nên mắng ta.”

Lục Cổ nhìn Đông Phương Lê Âm, sau đó kéo vợ nhà mình sang bên cạnh, để nàng tiếp tục ngồi dựa vào hắn.

“Chàng nói xem, nếu chúng ta có con gái, thì nên gọi là gì?” Đông Phương Lê Âm nhìn chồng mình, hỏi.

Vấn đề này hắn là có thể suy nghĩ, dù sao Chân Thần Độc Nhất cũng đã nói, hai tháng này bọn họ có thể có con.

Cho nên buổi tối, cả hai đều tương đối cẩn thận.

Chương 992: Lục Thủy: Xử lý Mộ Tuyết

1

Lục Thủy: Xử lý Mộ Tuyết 1

“Tên? Con trai gọi là Lục Thủy, vậy con gái gọi là Lục Miểu là được.” Lục Cổ nói.

Nói đến tên, hẳn liền nhớ lại những cái tên mà Chân Thần Độc Nhất nói kia.

Ví dụ như Lục Tiểu Phụng gì đó.

Căn bản là lạc đề.

“Này không phải là còn muốn nước nhiều gấp ba con trai sao?” Đông Phương Lê Âm mở miệng hỏi.

So với con trai bọn họ thì nước còn nhiều gấp ba, vậy phải làm sao đây?

“Đổi một góc độ khác, nhờ đâu là ưu tú gấp ba lần so với con trai thì sao?” Lục Cổ nhìn vợ mình, nói.

Đông Phương Lê Âm nhìn Lục Cổ, lại nói:

“Con trai có phương diện nào tương đối ưu tú nhỉ?”

“Dễ ức hiếp, khá chuunibyou?” Lục Cổ không chắc lắm.

“Vậy sẽ thành dễ ức hiếp gấp ba lần, chuunibyou gấp ba lần sao?” Đông Phương Lê Âm nói.

Sau đó hai người nhất thời trầm mặc.

Nghẹn họng.

“Chúng ta nói chuyện vui vẻ đi, trăng đêm nay thật sáng.” Lục Cổ phá vỡ yên tĩnh.

“Chuyện vui vẻ nhất, đương nhiên là được ở cùng một chỗ với Tộc trưởng đại nhân ngắm nhìn trời đêm.” Đông Phương Lê Âm ngẩng đầu nhìn Lục Cổ.

Lúc này, Lục Cổ cũng cúi đầu nhìn Đông Phương Lê Âm.

Hai người trù mền nhìn nhau.

Lúc này, Lục Cổ nhìn thấy trong mắt Đông Phương Lê Âm có một vệt sáng hiện lên.

Đồng thời, Đông Phương Lê Âm cũng nhìn thấy trong mắt Lục Cổ lóe lên một vệt sáng.

“Ồ!”

Hai người đồng thời mở miệng.

“Ta thấy trong mắt nàng có một vệt sáng chợt lóe lên.” Lục Cổ nói trước.

“Ta cũng thế.” Đông Phương Lê Âm cũng nói.

Hai người cảm thấy rất kỳ quái.

Có điều cũng không cảm nhận được cái gì không tốt.

Nhưng vì lý do an toàn, Lục Cổ quyết định ngày mai đến tìm Nhị Trưởng lão.

...

Phía sau núi Lục gia.

Ở hồ nước trong đình, một trận gió quét qua.

Một đạo kiếm khẽ ngân vang.

Dường như có sức mạnh bắt đầu tụ tập lại ở bên này.

Mà trong nháy mắt khi tiếng kiếm ngân vang lên, Nhị Trưởng lão và Tam Trưởng lão cùng xuất hiện bên hồ nước.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Nhị Trưởng lão hỏi.

“Có cảm giác có nguy cơ vô hình, không cách nào biết được tồn tại.” Một tiếng nói thong thả vang lên theo.

Nhị Trưởng lão nhíu mày.

Có thể khiến cho Đại Trưởng lão cảm thấy nguy hiểm.

Tuyệt đối không phải việc nhỏ.

Về mặt Tam Trưởng lão cũng trở nên khó coi.

Đại Trưởng lão cảm giác có nguy cơ, vậy hẳn có lẽ ngay cả tư cách tham dự cũng không có.

Rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì?

Là thứ mà Nhị Trưởng lão nhắc đến trước đó sao?

Hắn tự nhiên cũng đã nghe Nhị Trưởng lão nói qua, trong hai tháng tới Lục gia sẽ xảy ra một chuyện lớn.

Chuyện này có thể thay đổi hướng đi tương lai của tu chân giới.

Tám phần là như vậy.

“Thiên địa vạn vật bắt đầu bị che giấu, tất cả đã bắt đầu.

Không nghĩ lại nhanh như vậy.” Cửu đứng bên cạnh Đại Trưởng lão, nói.

Không ai có thể phát hiện ra nàng.

Ngoại trừ Nhị Trưởng lão.

Cửu giống như đang quan sát Đại Trưởng lão vô hình.

“Tiểu khả ái, ngươi cảm thấy Đại Trưởng lão nhà ngươi có phải có chút chuunibyou hay không, sao lại cứ phải ở trạng thái này? Lộ mặt một chút không được sao?” Giọng nói của Cửu tiếp tục vang lên.

Nhị Trưởng lão không để ý cái này, mà nói thẳng với Đại Trưởng lão:

“Thiên địa vạn vật bắt đầu bị che giấu, tất cả đã bắt đầu.

Nhanh hơn so với dự đoán trước kia một chút.”

“Cụ thể?” Giọng nói của Đại Trưởng lão vẫn bình ổn như trước.

“Thiên địa đang chào đón nó, không có tồn tại nào có thể nhìn thấu cái này, có điều tất cả đều đang phát sinh.

Duy nhất có thể xác định là, Lục gia sẽ xảy ra một chuyện lớn.

Một chuyện lớn có thể thay đổi toàn bộ thời đại.” Cửu trả lời.

Có điều Đại Trưởng lão bọn hắn không nghe được.

Cuối cùng, Nhị Trưởng lão đành lặp lại:

“Có người nói cho ta biết, thiên địa đang chào đón nó, không có tồn tại nào có thể nhìn thấu cái này, có điều tất cả đều đang phát sinh.

Duy nhất có thể xác định là, Lục gia sẽ xảy ra một chuyện lớn.

Một chuyện lớn có thể thay đổi toàn bộ thời đại.”

Tam Trưởng lão không thể nào hiểu nổi.

Rất nhanh sau đó, một trận gió thổi tới.

Bóng người của Đại Trưởng lão dần xuất hiện.

Là sức mạnh hội tụ.

Đại Trưởng lão đang hội tụ lại toàn bộ sức mạnh.

“Tĩnh tâm chờ chuyện kia đến.” Giọng nói thong thả lại một lần nữa vang lên.

Nhị Trưởng lão và Tam Trưởng lão đều không nói gì.

Hai người định rời đi.

“Người nói xem, Tiểu Vô Vi độc thân cho đến giờ, có phải là vì nói quá ít hay không?” Cửu trở lại bên cạnh Nhị Trưởng lão, hỏi.

“Bên cạnh còn có người nói không ít.” Nhị Trưởng lão trả lời Cửu.

Nhưng không hề mở miệng ra.

Về người nói không ít kia, dĩ nhiên là chỉ Tam Trưởng lão.

Ngày trước, Tam Trưởng lão chính là do nàng nhìn lớn lên, cũng là do nàng dạy bảo.

Khi đó còn cò kè mặc cả với nàng, nói nhiều ghê gớm.

Suýt chút nữa đã đi sai đường.

Đánh mấy lần là biết tự giác.

“Ta cảm thấy Tiểu Bát Tranh độc thân là do bị người đánh đến mức sợ người khác phải.”

Cửu chọc chọc gương mặt Nhị Trương lão, nói.

Đáng yêu, thật là đáng yêu.

Làm sao lại đáng yêu như thế chứ?

Nhị Trương lão vung tay, muốn hất Cửu ra, đáng tiếc, không có bất kỳ tác dụng gì.

Nàng không có cách nào chạm vào Cửu.

“Trước đó ta đã từng hỏi qua, hấn nói không phải.” Nhị Trương lão mặt không chút thay đổi, nói.

Nhị Trương lão cùng Tam Trương lão rời đi.

Đại Trương lão không để ý những chuyện khác.

Hấn tạm thời không có đi quản chuyện ở Mê Vụ Chi Đô.

Hấn là Mê Vụ Chi Đô sẽ có cái gì đó tràn ra lần nữa.

Thế giới biến hóa, tạo ra ảnh hưởng vô biên.

Không thể biết được là tốt hay là xấu.

...

Ở nơi cuối cùng của biển.

Hệ thống xác minh trước đó Đông Phương Lê Âm đã tiếp xúc với, bắt đầu phát ra ánh sáng.

Thi thoảng còn nháy lên.

Âm thanh hệ thống bắt đầu vang lên:

‘Kiểm tra được sức mạnh không xác định, bị phong tỏa.’

‘Không thể chịu được.’

‘Hệ thống gặp sự cố...’

‘Load lại, bắt đầu phân tích.’

‘Không thể phân tích, không thể diễn tả.’

‘Hệ thống gặp sự cố.’

‘Không thể load.’

‘Hệ thống sụp đổ.’

‘Hệ thống...’

‘Hệ thống...’

‘Hệ thống xin tha.’

‘Hệ thống biết sai rồi.’

‘Hệ thống load lại, bắt đầu phân tích.’

‘Phân tích thành công.’

‘Phong tỏa không xác định đã biến mất.’

‘Tổng kết nhật ký hệ thống gặp sự cố.’

‘Sức mạnh không xác định, không thể địch nổi, vượt qua nhận biết của hệ thống.’

‘Không thể cảm giác, không thể phân tích, không thể mạo phạm, một khi bị để ý tới, sẽ bị hủy diệt.’

‘Kết luận cuối cùng: Phải quả quyết quỳ, bộ nhớ bên trong không có khả năng may mắn lần nữa.’

— —

Sáng sớm.

Lục Thủy ngồi dưới tàng cây đọc sách.

Nơi này là nơi tốt mà hấn đã chọn, tuyệt đối sẽ không có người tới đây.

Có thể nói là nơi tốt độc nhất vô nhị.

Hấn cũng đã để cho Chân Võ Chân Linh đi bố trí vài thứ.

Có điều đều không phải là đồ vật cao minh gì, chỉ cần tùy tiện bố trí một chút.

Không có sức mạnh của hấn thì đều là vật trang trí bình thường.

Còn đồ vật của hấn, một thứ cũng không đem ra.

Chủ yếu là sợ đối phương phát hiện ra cái gì, sau đó chạy khỏi đây.

Chuyện này rất khó làm.

Phải để cho đối phương biết, hấn quả thật chỉ là một Thiếu gia bình thường của Lục gia.

Như vậy, mới có thể gây ông đập lưng ông.

‘Chút nữa có người đến, nhớ phải lập tức lui đi.’

Lục Thủy lại nhắc nhở Chân Võ Chân Linh một lần.

Trời đã sáng, người cũng nên đến rồi.

Chương 993: Lục Thủy: Xử lý Mộ Tuyệt

2

Lục Thủy: Xử lý Mộ Tuyệt 2

Chân Võ Chân Linh liếc nhìn nhau, bọn họ thật sự không biết chút nữa sẽ xảy ra chuyện gì.

“Thiếu gia, thật sự không có vấn đề gì sao?” Chân Võ hỏi.

Luôn có cảm giác sẽ xảy ra chuyện động trời.

Nếu có nguy hiểm, bọn hắn sẽ cầu cứu đầu tiên.

Nếu gặp kẻ không mạnh, thì bọn hắn ra tay là đủ.

Nhưng nếu như gặp cường giả, tác dụng của bọn họ chính là chạy đi cầu cứu.

“Không cần để ý, tất cả đều nằm trong kế hoạch của ta, các người không gây phiền toái cho ta thì sẽ không xảy ra sai lầm gì.” Lục Thủy tự tin dị thường.

Thân là một người trùng sinh, cộng thêm kinh nghiệm của bản thân.

Lại thêm tích lũy một đời.

Chuyện này hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát.

Chỉ cần Chân Võ Chân Linh đừng như xe tuột xích là được.

“Vâng.”

Chân Võ Chân Linh lập tức đáp.

Bọn hắn đương nhiên sẽ không gây phiền toái cho Thiếu gia.

Mặc dù bọn hắn hơi yếu, nhưng rất rõ chức trách của mình, càng sẽ không làm khó Thiếu gia.

Lục Thủy không nói gì nữa, hắn mang pháp bảo siêu cấp ra.

Cắm ở phía trước.

Mà pháp bảo siêu cấp này còn có hiệu ứng đặc biệt.

Khi cắm nó xuống cũng giống như cắm một thanh kiếm tuyệt thế xuống vậy, có tiếng lanh lảnh vang lên.

Cũng không biết người thiết kế nó nghĩ cái gì.

Hắn mặc dù là một Thiếu gia phé vật, nhưng không đến mức một chút kiến thức cũng không có mà?

Coi hắn là đồ đàn mà đòi xử sao?

Được rồi.

Kiếp trước hắn cũng không phát hiện ra cái gì.

Thật thảm.

Bản thân lúc còn trẻ, một chút tự hiểu lấy mình cũng không có.

Có điều không có việc gì, về sau hắn đã trưởng thành.

Dù sao thì sau khi cưới Mộ Tuyết, hắn liền trở thành người khác, thật sự bắt đầu cố gắng.

Sau đó ngoài ý muốn xem hiểu Thiên Địa Trận Văn, cửa lớn của thiên địa mới mở ra cho hắn.

Có điều ngay từ đầu hắn đã không nói cho bất kỳ ai.

Ngày đó hắn đọc Thiên Địa Trận Văn ở ngay trước mặt Mộ Tuyết.

Có đôi khi còn trao đổi một hai câu.

Bây giờ...

Hoàn toàn không dám xem Thiên Địa Trận Văn trước mặt Mộ Tuyết, phác họa Thiên Địa Trận Văn trong đầu cũng không dám.

Nhưng thời gian khổ sở này sẽ sớm kết thúc.

Chờ kế hoạch lớn của hắn hoàn thành xong.

Lục Thủy không suy nghĩ nhiều nữa, đang chờ thầy dạy làm người kiếp trước, sao có thể phân tâm được?

‘Cảm giác sắp tới rồi.’ Nhìn mặt trời mọc, Lục Thủy cảm thấy không bao lâu nữa đối phương sẽ đến.

Hắn đã chuẩn bị tốt lời kịch.

‘Tu chân giới tàn khốc hơn so với người nghĩ nhiều, mà loại tàn khốc này phải đánh đổi mạng sống mới có thể hiểu rõ được.’

‘Đây là đạo lý chính ta dạy cho người.’

‘Nếu có đời sau, tốt nhất đừng quên.’

Sau đó đưa hắn lên đường, giúp hắn lập một bia mộ, chính là cái pháp bảo siêu cấp kia.

Hoàn mỹ.

...

Địa giới ma tu.

Hải Yêu Tiểu Đào và Chương môn Thiên Nữ vẫn còn đang ngồi xôm, các nàng rất chăm chú.

Bật hack nhân sinh chính là hung hãn như vậy, căn bản không cần nghi ngại.

“A?” Hải Yêu Tiểu Đào đột nhiên nói:

“Động, khí tức kia động.”

Động?

Nghe được thông tin này, Chương môn Thiên Nữ kích động, nàng không chút do dự, lập tức liên hệ với Thần Nữ đại nhân.

Ma tu kia động, đây chính là mục đích chủ yếu bọn nàng tới đây.

Báo cho Thần Nữ đại nhân xong thì đối phương đã rời đi.

Thần Nữ đại nhân muốn làm gì nàng không biết, nhưng nhiệm vụ này, Thần Nữ đại nhân đã nói, chỉ có thể thành công, không thể thất bại.

Đây là chuyện chưa bao giờ có.

Chuyện này có thể là chuyện quan trọng nhất từ trước tới giờ.

Nàng không thể để ra sai sót gì.

Thà rằng báo sai, không thể bỏ lỡ.

Rất nhanh sau đó, Chương môn Thiên Nữ và Hải Yêu Tiểu Đào liền thấy trên đầu mình có người bay ra ngoài.

Chính là người các nàng vẫn nhìn chăm chăm kia.

“Người đáng giá để Nữ Vương và Thần Nữ tự mình nhúng tay đối phó, tại sao lại phải bay thế kia?” Hải Yêu Tiểu Đào không hiểu.

Hắn nên mở cổng không gian để đi mới đúng.

Nếu không thì không phù hợp với tiên đề để được Nữ Vương và Thần Nữ coi trọng.

Đương nhiên, Hải Yêu Tiểu Đào còn chưa suy nghĩ bao nhiêu, sau lưng đã xuất hiện một bóng người màu tím.

Là người thật, không phải do sức mạnh ngưng tụ thành.

Tử Y Thần Nữ đã giáng lâm

Chuyện này quả nhiên là lớn đến khủng khiếp.

“Thần Nữ đại nhân.” Chương môn Thiên Nữ lập tức quỳ xuống.

Nàng phát hiện mình đã rất lâu không nhìn thấy chân thân của Thần Nữ đại nhân.

Lần này Thần Nữ đại nhân lại vì chuyện này mà đích thân giáng lâm, may mà nàng không làm hỏng chuyện, nếu không Thiên Nữ Tông liền xong rồi.

Nàng sẽ trở thành tội nhân của Thiên Nữ Tông.

Thế nhưng nàng đã thề với mẹ, rằng sẽ luôn giữ Thiên Nữ Tông tồn tại.

Chỉ cần nàng còn sống.

“Vất vả rồi.” Mộ Tuyết cúi đầu nhìn Chương môn Thiên Nữ, nhẹ nhàng từ từ nói:

“Trở về đi.”

Sau đó, một đạo tử quang hiện lên.

Hải Yêu Tiểu Đào và Chương môn Thiên Nữ còn chưa kịp phản ứng gì, đã trực tiếp biến mất tại chỗ.

Mộ Tuyết bây giờ đang ở trong trạng thái Thần Nữ.

Nàng đứng đó nhìn về phía chân trời.

Ánh mắt nàng tự nhiên đã khóa chặt kẻ địch.

Mấy ngày nay nàng thật sự bận bịu chuyện trang trí gian phòng.

Dì Đường cho nàng rất nhiều lựa chọn, nàng đều muốn hỏi Lục Thủy.

Có điều cuối cùng, Mộ Tuyết quyết định nghe theo dì Đường.

Nàng làm theo là được rồi.

Cũng may hôm nay có thể nghỉ ngơi một chút.

Nàng dậy rất sớm, vì vẫn luôn nhớ chuyện của Lục Thủy.

Ngủ không yên.

Quả nhiên, sáng sớm nay liền nhận được thông báo của Chương môn Thiên Nữ.

Cuối cùng cũng đợi đến ngày này.

Nàng đã mặc một tiên váy rất xinh đẹp mà Lục Thủy thích.

Có điều có tử khí quanh thân, Lục Thủy cũng không nhìn thấy.

Nàng thật ra cũng đã chọn một đôi tất đẹp.

Còn có đồ nhỏ.

Tóm lại đến lúc đó mới xác định được sẽ nhét cái gì.

Mộ Tuyết không suy nghĩ nhiều, muốn hành động giải quyết ma tu này trước, nếu không để hấn tới gần Lục Thủy sẽ không tốt.

Nàng bây giờ cũng không muốn đánh cỏ động rắn.

Để Lục Thủy chạy mất sẽ rất phiền toái.

Có điều vị trí ở đâu còn chưa xác định rõ, không biết Chương môn Thiên Nữ bên kia có tin tức gì hay không.

Trên lý thuyết là có.

Nếu như bị di Đường biết mình vụng trộm chạy đến đây, chắc chắn sẽ bị hỏi đã làm gì.

Đến lúc đó sẽ khó giải thích.

Cho nên, đánh xong sớm một chút, về sớm một chút.

...

Chiến Thần Tiên Đình, hẳn xem mặt trời mọc xong liền lên đường.

Lúc rời khỏi Ma Môn, hẳn bay ra ngoài.

Cổng không gian không phải là không mở được, mà là không tiện mở.

Hắn bây giờ còn đang ẩn nấu ở Ma Môn, không có thực lực để mở cổng không gian, một khi khả năng bị bại lộ sẽ tạo ra phiền toái không cần thiết.

Đến lúc đó sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch.

Như vậy sẽ thất bại trong gang tấc.

Cho nên loại chuyện này không thể để xảy ra.

Bay ra ngoài là ổn thỏa nhất.

Một đường bay qua là được rồi.

Cũng không cách quá xa, vậy cũng dễ biết rõ tình huống gần đó.

Quá nhiều người liền phải nghĩ cách chạy tới chỗ ít người, một khi bị Lục gia phát hiện, thì cũng chẳng khác nào thất bại.

Cuối cùng có thể chạy thoát hay không cũng là vấn đề.

Cho nên thời khắc sống còn, tuyệt đối không thể để xảy ra vấn đề gì.

Chỉ là lúc Chiến Thần bay lên, hấn đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái.

Không gian xung quanh như thay đổi.

Có người đang chặn đường hấn.

“Ai?”

Giờ phút này, hấn đột nhiên có cảm giác bản thân đang ở trong một không gian quỷ dị.

Không gian nơi này không hề đơn giản chút nào, hấn muốn ra ngoài sẽ cần không ít thời gian.

Ai có thực lực như vậy?

Thần Chúng?

Hay là Phật Môn?

Trong lúc Chiến Thần đang đoán, một đạo tử khí bất ngờ xuất hiện.

Rất nhanh sau đó, hình bóng Mộ Tuyết xuất hiện ở phía xa.

“Tử Y Thần Nữ?” Giọng nói trầm thấp của Chiến Thần vang lên.

Hấn chưa từng nghĩ tới, Tử Y Thần Nữ sẽ xuất hiện ở chỗ này.

Hơn nữa thực lực mà đối phương thể hiện ra, có hơi vượt qua dự đoán của hấn.

“Chỉ mới miễn cưỡng ở mức Đại Đạo.” Tiếng nói của Mộ Tuyết vang lên.

Như vậy sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian.

“Khẩu khí không nhỏ.”

Chiến Thần nhìn chằm chằm Tử Y Thần Nữ, hấn không cách nào nhìn ra được dung nhan của đối phương, nhưng có thể cảm giác được xung quanh dần xuất hiện khí tức giết chóc.

Hấn có thể đối phó, nhưng có chút không hiểu:

“Tử Y Thần Nữ sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây?”

Ma Môn bọn ta và Thiên Nữ Tông của ngươi cũng không có ân oán gì.”

Đúng vậy, hấn không hiểu, vì sao Tử Y Thần Nữ lại xuất hiện.

Chương 994: Lục Thủy: Xử lý Mộ Tuyết

3

Lục Thủy: Xử lý Mộ Tuyết 3

Nhưng chuyện khiến Chiến Thần kinh ngạc chính là, trả lời hần, lại là vô số khí tức sát phạt.

Biến hóa lớn xảy ra, vạn vật vỡ vụn.

Hồn Nguyên Sát Lục của Mộ Tuyết lộ ra một góc.

Sự hủy diệt bắt đầu từ biên giới, lan dần ra.

Mộ Tuyết mới không nói nhảm với người này đâu.

Đánh gằn chết rồi nói sau.

Đến lúc đó sẽ để Chương môn Thiên Nữ tra hỏi.

Hồn Nguyên Sát Lục mở ra, thiên địa phải nhường bộ vì sức mạnh của nàng, một cường giả ở mức Đại Đạo, muốn giết quả thật rất phiền phức, nhưng chỉ cần là Đại Đạo giả không phải là tương đối mạnh, vậy vấn đề cũng không lớn.

Lúc này, Chiến Thần dùng toàn bộ tinh thần để đề phòng, trong mắt hần, thế giới này dường như đang bị hủy diệt, trời đất đều đang sụp đổ.

Đây là sức mạnh cấp bậc gì vậy?

Hần chưa từng thấy qua.

Tử Y Thần Nữ so với dự đoán của hần còn mạnh hơn.

Có điều thân là Chiến Thần Tiên Đình, vốn là thân kinh bách chiến, hần không thể nào bị hù dọa được.

Giờ phút này, sức mạnh của Chiến Thần bắt đầu hiển lộ.

Một thanh trường thương xuất hiện trong tay hần.

“Ta ngược lại muốn xem xem, ngươi có thể ngăn được ta hay không.”

Sức mạnh vô cùng mạnh mẽ bắt ra, Chiến Thần phi thẳng về phía Mộ Tuyết.

Khí tức sát phạt xung quanh trực tiếp bị Chiến Thần đánh tan.

Thế như chẻ tre, sức mạnh từng lớp từng lớp tăng lên.

Thân là Chiến Thần, hấn càng đánh càng hăng.

Mộ Tuyết nhìn người trước mặt càng ngày càng mạnh này, lông mày nhíu lại, nàng đã mở Hỗn Nguyên Sát Lục rồi, thế mà vẫn không giải quyết được đối phương.

Tiếp đó nàng giơ tay lên, hơi khum tay lại, sức mạnh đen trắng bắt đầu lưu chuyển trong tay nàng.

Sức mạnh lưu động, ngưng tụ ở đầu ngón tay.

Khu vực Sát Lục, trời đất phân thành hai màu đen trắng.

Màu đen là chết chóc, màu trắng là giết chóc.

Hủy diệt, ở trên một đầu ngón tay.

Mộ Tuyết giơ tay lên, hai màu trắng đen phun trào, giết chóc tràn ngập.

Một ngón tay chỉ ra, thiên địa hủy diệt, không gian tan rã, sinh cơ lụi tàn.

Chiến Thần hơi tới gần Tử Y Thần Nữ, sức mạnh của hấn đang ngưng tụ.

Sau đó hấn nhìn thấy hai màu đen trắng, thấy được một cái chỉ tay của Tử Y Thần Nữ.

Trong chớp mắt này, hấn dường như nhìn thấy một tồn tại bên ngoài trời đất, nàng đứng ở đó, thế giới ở dưới chân nàng.

Như run rẩy, như khủng hoảng, như sợ hãi.

Mà những thứ này, chỉ chớp mắt đã xuất hiện ngay trên người hấn.

Bất thành linh đối mặt với một cái chỉ tay này.

Trong lòng hấn xuất hiện nỗi sợ hãi, nỗi khủng hoảng.

Sự khủng bố bộc phát trong lòng.

Lòng sợ hãi khiến hấn khó mà động đậy, khó mà đổi mặt.

Thứ duy nhất có thể làm chính là chờ đợi cái chết.

Thế nhưng, hấn là Chiến Thần.

Giờ phút này, Chiến Thần cắn lấy đầu lưỡi, đâm một cái vào trong tâm.

Sức mạnh lại một lần nữa phun trào.

Tay cầm trường thương vốn sắp buông ra, lại nắm thật chặt.

“Bồn quân, không sợ hãi.”

Tiếng rống giận dữ vang vọng.

Trường thương vung lên, công kích Tử Y Thần Nữ.

Ầm!

Giờ phút này, sức mạnh của Chiến Thần và một ngón tay của Mộ Tuyết va chạm.

Sóng âm lan rộng.

Sức mạnh bắt đầu khuếch tán.

Đen trắng bắt đầu ăn mòn tất cả.

Răng rắc!

Trên trường thương xuất hiện vết nứt.

Tiếp đó hơi nứt vỡ, vài mảnh nhỏ rơi xuống.

“Sát Lục, Kinh Thế Nhất Chỉ.”

Mộ Tuyết thu tay về, nhẹ nhàng nói.

Sau đó quay người rời đi.

Không còn cần đánh nữa.

Có điều lần này quả thực tiêu hao rất nhiều.

Đại Đạo Giả thật sự phiền phức.

Có điều sắp được đánh Lục Thủy rồi, phiền phức cũng đáng.

Nắm đấm nàng đã chuẩn bị xong.

Sau đó, hình bóng của Mộ Tuyết biến mất tại chỗ.

Không gian nơi này vẫn bị phong bế.

Dù sao vẫn còn phải tra hỏi.

Hắn là sẽ còn sống.

Đại khái vậy.

Đợi đánh Lục Thủy xong rồi đến xác nhận, chết thì thôi, không chết thì để Chương môn Thiên Nữ đến tra hỏi.

Sau đó ném cho hai người của Ân Thiên Tông kia.

Đưa cho Lục Thủy.

Mộ Tuyết rời đi, có điều trường thương của Chiến Thần vẫn đang tiếp tục nứt vỡ.

Từng mảnh nhỏ rơi xuống, cứ như vậy nát vụn trong tay Chiến Thần.

Loảng xoảng.

Ầm!

Nửa phần sau của trường thương trực tiếp vỡ vụn.

Mà lúc này, tay của Chiến Thần cũng bắt đầu xuất hiện vết rách, thân thể của hắn cũng từng chút một vỡ ra.

Chiến Thần chiến ý vô song trước đó, trong mắt dần bị sự hoảng sợ thay thế.

Nỗi sợ hãi tràn lan trong lòng.

Trong nháy mắt đó, hắn có cảm giác mình không phải đối mặt với con người, mà là hóa thân của giết chóc, một tồn tại có thể giết hết vạn vật sinh linh.

Nàng căn bản không phải người.

Thế giới trong mắt Chiến Thần bị hủy diệt dưới một ngón tay.

Vạn vật sụp đổ.

Kể cả chính hấn cũng đang bị tiêu diệt.

Thân thể, linh hồn, ý thức, tu vi.

Không có thứ gì có thể trốn khỏi loại hủy diệt này.

Àm!!!

Chiến Thần trên người đầy vết rách rơi xuống đất, tim hấn vẫn đập, hấn vẫn còn đang kiên trì.

Hấn còn đang giãy dụa.

Giãy dụa trong cái chết.

— —

Lục Thủy đang ngồi đọc sách dưới tàng cây.

Chỉ là không biết vì sao lại nhìn không vào.

‘Vì khẩn trương sao?’

Khép sách lại, hấn có chút khó hiểu.

Dựa vào tuổi đời của hấn, hấn không nên có loại tâm tình này.

Cũng không phải đối mặt với Mộ Tuyết, sao hấn lại khẩn trương?

‘Có lẽ ta cũng không đủ hiểu chính bản thân mình đi, đây là nơi ta té ngã ở kiếp trước, bây giờ muốn đứng lên ở đây, quả thật có thể sẽ cảm thấy khẩn trương.’

Lục Thủy suy nghĩ trong lòng.

Dù sao thì hấn cũng không rõ rốt cuộc tu vi của đối phương là gì.

Nếu như quá mạnh.

Hoặc là nói mạnh đến mức hấn cũng không có cách nào.

Vậy hấn sẽ lại được đối phương dạy làm người.

Đây chính là vết nơ cả đời, đúng thật là sẽ khẩn trương.

‘Lại nói, đã lâu như vậy rồi, sao vẫn còn chưa tới?’

Lục Thủy nhìn lên bầu trời yên tĩnh, thảm nhu.
Bây giờ trời đã sáng rõ, đối phương có hơi trễ giờ rồi.
Sáng sớm tươi đẹp cứ như vậy bị lãng phí.
Có điều hẳn cũng không để ý nhiều, nơi này không có ai,
sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng gì.
Sau đó Lục Thủy cũng không định xem sách tiếp nữa.
Mà cất sách đi, đứng dậy.
Hai tay chấp đằng sau.
Khí chất, phải để đối phương biết được khí chất của mình.
Phải thông dong.
“Cất ghế đi.” Lục Thủy nhắc nhở Chân Võ một câu.
Chân Võ lập tức cất bàn ghế đi.
Chỉ là vừa mới cất bàn ghế vào, gió đột nhiên bắt đầu thổi.
Gió thật to.
Bọn hắn biết sắp xảy ra chuyện.
Mắt lập tức nhìn về phương xa.
Mây gió đất trời thay đổi, rừng cây vì gió mà rung động.
Lục Thủy đương nhiên cũng cảm thấy, có điều cái này so
với cái hắn biết có hơi khác.
Kiếp trước đối phương không ra sân như thế mà?
Gió lớn?
Kiếp trước đối phương chỉ rất bình thản đi tới.
‘Đổi hiệu ứng ra sân rồi?’
Lục Thủy nghi ngờ trong lòng.
Nhưng rất nhanh sau đó, sắc mặt hắn bắt đầu thay đổi.
Bởi vì lúc này, trên trời xuất hiện tử khí.
‘Xảy ra chuyện gì rồi? Sao lại có Hỗn Nguyên Tử Khí ở
chỗ này?’

Lục Thủy ngây người, cái này không giống với kịch bản, ai sửa kịch bản của hắn rồi?

Vì sao Mộ Tuyết lại xuất hiện ở chỗ này?

Ma tu đâu?

Ma tu hắn chờ đâu mất rồi?

Nhưng ngay sau đó Lục Thủy lại phát hiện ra một vấn đề còn lớn hơn.

Lúc này, từ không trung phát ra một âm thanh mờ mịt:

“Nghe nói Lục Thiếu gia đã đoạt mất pháp bảo siêu cấp của ta?”

Giọng nói thanh thúy, người khác nghe không hiểu, nhưng Lục Thủy hiểu.

Là giọng nói của Mộ Tuyết.

“???”

Ta đoạt pháp bảo của ngươi?

Cho nên, ngươi chính là ma tu ta đang đợi sao?

Là người đến dạy ta làm người sao?

Khinh người quá đáng.

Sắc mặt Lục Thủy trầm xuống.

Chân Võ Chân Linh có thể nhìn thấy rõ, Thiếu gia vốn đang chăm chú, lại đột nhiên tức giận.

Thiếu gia muốn động thủ sao?

Bọn hắn cần phải lui chưa?

Lục Thủy mở mắt ra, nhìn về phía tử khí, cười lạnh một tiếng:

“Chân Võ Chân Linh, lên, xử lý nàng.”

Chương 995: Tử Y Thần Nữ vs Lục Thủy

1

Tử Y Thần Nữ vs Lục Thủy 1

Lục Thủy dứt lời, quay đầu nhìn về phía đằng sau, chủ yếu là nhìn Chân Võ Chân Linh.

Dù sao cũng là bọn hắn xuất thủ.

Chỉ là vừa mới quay đầu nhìn về phía Chân Võ Chân Linh, hắn cũng hơi kinh ngạc, hai người kia đã lùi về phía sau một khoảng.

“Các ngươi đang làm gì?” Lục Thủy hỏi.

Đây là muốn vớt hắn chạy trốn à?

“Thiếu gia không phải đã nói có người đến thì chúng ta phải lui đi sao?” Chân Võ nhỏ giọng hỏi.

Hắn chỉ là làm theo lời Thiếu gia nói, có chỗ nào sai rồi sao?

“Bây giờ không cần lui, đối phương đã giết tới.

Đi kéo dài một ít thời gian.” Giọng nói của Lục Thủy vẫn bình tĩnh như trước đây.

Dường như tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

“Vâng.” Chân Võ Chân Linh lập tức gật đầu.

Sau đó hai người lao về phía tử khí.

Dựa theo những gì bọn hắn biết, đây là Tử Y Thần Nữ, đúng chứ?

Nhưng sao Tử Y Thần Nữ lại đột nhiên tới nơi này?

Dựa vào biểu hiện của Thiếu gia, hai phe hắn là quan hệ thù địch, cái này có chút khác với nhận biết trước đó của bọn hắn.

Có điều trước khi xuất thủ, hai người nhìn xuống xem Thiếu gia lúc này đang làm gì.

Có lẽ là đang chuẩn bị đi.

Chỉ là vừa nhìn xem, hai người liền kinh ngạc.

Thiếu gia của bọn hắn... chạy?

Giờ phút này, Chân Võ và Chân Linh chấn kinh, Thiếu gia quay đầu chạy, đây là chuyện chưa bao giờ có.

Thiếu gia uy năng cỡ nào.

Bọn hắn đã thấy tận mắt.

Chẳng lẽ Thiếu gia có kế hoạch khác.

Khẳng định là như vậy, Thiếu gia làm việc có từng thất bại bao giờ chưa?

Mỗi lần đều có suy nghĩ và kế hoạch riêng.

Thông dong tự tin.

Bọn hắn không suy nghĩ nhiều, mà muốn hoàn thành chức trách của bản thân trước, để Thiếu gia tranh thủ thời gian.

Chân Võ Chân Linh liếc nhìn nhau, lập tức gật đầu.

Bọn hắn chuẩn bị rút kiếm.

Àm!

Hai người vừa mới gật đầu, liền có hai cây chùy đập vào gáy bọn hắn.

Tiếp đó, hai người phịch một tiếng ngã xuống đất.

Bất tỉnh nhân sự.

Mộ Tuyệt trong trạng thái Tử Y Thần Nữ đáp xuống bên cạnh Chân Võ Chân Linh, sau đó, một ánh sáng màu tím bao phủ lấy hai người.

Bảo đảm cho bọn hắn không gặp nguy hiểm gì, đồng thời nhốt bọn hắn lại bên trong.

Mất đi cảm giác, mất đi thị giác, cũng mất đi thính giác.

‘Ngủ ngon một giấc đi.’ Mộ Tuyết nói một câu, sau đó nhìn về phía Lục Thủy đang chạy trốn.

Không có tiền đề, trực tiếp chạy, chỉ có thể dùng thực lực Nhị giai trốn.

Trò chơi đuổi bắt thật vui vẻ.

Mộ Tuyết nhìn bóng lưng Lục Thủy dần khuất đi, sau đó trực tiếp biến mất tại chỗ.

Lục Thủy trong lòng rất loạn, chuyện hần lên kế hoạch lâu như vậy, thế mà bị Mộ Tuyết phá hỏng mất.

Thảo nào gần đây hần không thấy Mộ Tuyết biểu hiện ra vẻ muốn đánh hần.

Không nghĩ tới là đang chờ ở chỗ này.

Nhưng mà, vì sao Mộ Tuyết lại chờ ở chỗ này?

Cái này không hợp lý.

‘Nàng đã biết ta tới chỗ này làm gì rồi?’

Lục Thủy kinh ngạc, hần không dám chắc.

‘Có lẽ nàng biết sẽ xảy ra chuyện ta bị dạy làm người, một là muốn giúp ta một kiếp này, hai là muốn tự mình giáo dục ta.

Nên nàng mới nói pháp bảo siêu cấp là của nàng.

Khá hợp tình hợp lý.

Nhưng mà...’

Vì sao ta trùng sinh rồi vẫn còn phải bị dạy làm người?

Hần đã có thành tựu một đời rồi mà.

Lục Thủy phẫn nộ, nếu không phải là đánh không lại Mộ Tuyết, hần đã trở tay trấn áp rồi.

Tóm lại, chạy trước đi.

Chỉ là Lục Thủy còn chưa chạy được bao lâu, hần có cảm giác phía trước xuất hiện một ánh sáng màu tím.

Ánh sáng hiện lên, một nắm tay nhỏ đột nhiên lao về phía mắt của hần.

Bốp!

Đôi phương ra quyền quá nhanh, Lục Thủy không tránh được, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

“...”

Mắt trái của hắn vừa bị đấm một quyền.

Không phải rất đau, nhưng không ngăn được.

Hoặc là nói không thể ngăn.

Hắn khi là Nhị giai không thể làm được điều này, hắn có thể làm gì chứ?

Phải thế nào mới có thể phá vỡ cục diện?

Chân Võ Chân Linh quá vô dụng, thế mà không ngăn được Mộ Tuyết lại.

Vững vàng đáp xuống mặt đất, Lục Thủy nhìn chăm chăm Mộ Tuyết đang bất động phía trước, lạnh lùng nói:

“Tử Y Thần Nữ? Ngươi là đang đối địch với ta?”

“Ngươi cầm pháp bảo siêu cấp của ta.” Mộ Tuyết nói.

Còn có một ít hiệu ứng đặc biệt kèm theo.

Ngươi thêm nhiều hiệu ứng đặc biệt như vậy, không sợ bị ta phát hiện sao?

Lấy pháp bảo của ngươi?

Cầm, thế nào?

“Pháp bảo siêu cấp của ngươi ở đằng sau, ta chỉ là nhìn pháp bảo rơi xuống chỗ đó, không hề có ý định lấy đi.” Lục Thủy lập tức nói.

Hắn cảm thấy mình đã giải thích đủ rõ ràng, là người hắn là đều nghe hiểu.

“Nghe nói, ngươi nói ta xấu?” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, nhẹ giọng hỏi.

Về phần pháp bảo siêu cấp, nàng không nói lại được Lục Thủy, đương nhiên sẽ không nói.

Ai rảnh rồi đi quan tâm pháp bảo siêu cấp làm gì, nàng chỉ là muốn tìm một lý do để đánh người.

Không tìm thấy thì trực tiếp đánh.

Một đám vừa rồi quá nhẹ, mắt còn không sưng lên được.

“Thần Nữ có phải nghe lời đồn thổi ở đâu rồi không? Trong mắt bản Thiếu gia chỉ có vợ sắp cưới, căn bản sẽ không đi bàn luận về ngoại hình của người khác.” Lục Thủy chững chạc đàng hoàng nói.

“Ý của Lục Thiếu gia là không để ta vào mắt?” Mộ Tuyết nói lại.

Lục Thủy nói cái gì cũng vô dụng, có dễ nghe đi nữa cũng vô dụng.

Trừ khi ở tại đây gọi vợ.

Nàng có thể đám ít đi hai quyền.

Lục Thủy: “...”

“Xem ra là như vậy.” Mộ Tuyết lại một lần nữa nói.

Sau đó, nàng bước về phía trước một bước.

Ngay sau đó đã xuất hiện trước mặt Lục Thủy.

Nắm đấm cũng theo đó bay tới.

Đối mặt với nắm đấm bất thành linh này, Lục Thủy kinh hãi, đưa tay ra phòng ngự.

Bốp!

Không bảo vệ tốt.

Lục Thủy che mắt lùi về phía sau mấy bước.

Người này căn bản là không ngăn được.

“A~”

Một đám này đau quá.

Một giây sau, hấn cảm giác như mắt của hấn không mở ra được nữa.

“Chờ một chút.” Lục Thủy đột nhiên giơ tay kêu dừng.

“Sao?” Mộ Tuyết dừng lại, muốn nghe thử xem Lục Thủy muốn nói điều gì.

“Ta có thể gọi điện thoại không?”

Có lẽ ta sắp chết rồi, ta muốn nói hai câu với vợ sắp cưới của ta.” Lục Thủy tiếp tục nói:

“Ta không muốn nàng lo lắng.”

Mộ Tuyết biểu thị mình đã bị chân tình của Lục Thủy làm cho cảm động.

“Người gọi đi.”

Dù sao cũng không liên lạc được.

Điện thoại nàng đã đang cầm.

“Đa tạ.”

Nói cảm tạ xong, Lục Thủy liền lấy điện thoại ra, bắt đầu gọi điện.

Mộ Tuyết cứ đứng vậy nhìn xem.

Rất nhanh sau đó, điện thoại được kết nối.

Trong chớp mắt này, hấn lập tức lớn tiếng kêu lên:

“Lão cha, mau tới cứu con, con sắp bị giết rồi.”

Lục Thủy nói rất nhanh, gần như là nói trong một hơi, hấn vốn cho rằng sẽ bị cắt ngang giữa chừng.

Nhưng đến khi hấn nói xong lại kinh ngạc phát hiện, Mộ Tuyết không hề cắt ngang hấn.

Điều này khiến hấn hơi khó hiểu.

Hấn nhìn Mộ Tuyết, thấy Mộ Tuyết còn ra hiệu hấn tiếp tục đi:

“Gọi điện thoại không quen có người ở bên cạnh nghe sao?”

Nghe được câu nói này của Mộ Tuyết, Lục Thủy cảm giác có chút không thích hợp, sau đó hạ điện thoại xuống nhìn thoáng qua, phát hiện không có tín hiệu.

Nói cách khác, ngay khi vừa kết nối được, nơi này đã lập tức bị Mộ Tuyết ngăn cách.

Vô sỉ, hèn hạ.

Lục Thủy hơi do dự, nhưng không hề ném điện thoại đi.

Hắn nhìn ra sau lưng Mộ Tuyết, có chút kích động nói:

“Đại Trưởng lão, cứu ta.”

Nhìn thấy Mộ Tuyết quay đầu, Lục Thủy lập tức muốn chạy.

Chỉ là vừa mới động đậy, lại phát hiện không thể cử động, hắn đã bị Hỗn Nguyên Tử Khí trói lấy.

“...”

Chương 996: Tử Y Thần Nữ vs Lục Thủy

2

Tử Y Thần Nữ vs Lục Thủy 2

Xong.

“Lục Thiệu gia gạt người.” Mộ Tuyết trong nháy mắt đã đứng trước mặt Lục Thủy.

Nàng biết Đại Trưởng lão chắc chắn sẽ không đến, nhưng nàng nguyện ý nhìn ra phía sau.

Lục Thủy muốn gạt nàng, vậy đành để Lục Thủy gạt chứ sao.

Cho Lục Thủy vui vui về về.

Lục Thủy muốn mở miệng, nhưng lời còn chưa đến miệng, bụng đã cảm thấy như bị vạn cân đập vào.

Phụt!

Dịch mật cũng phun ra ngoài.

Ầm!

Sau đó bị quăng xuống đất.

Còn tiện lăn thêm hai vòng.

Hắn ôm bụng, cảm giác đau đớn cực độ.

Một quyền này quá nặng rồi.

“Ba quyền.” Giọng nói của Mộ Tuyết vang lên.

“Lục Thiệu gia nói ta xấu, ta quyết định đánh 20.000 quyền, nếu như Lục Thiệu gia còn sống, ta sẽ để Lục Thiệu gia rời đi.” Mộ Tuyết đi đến trước mặt Lục Thủy.

Lúc này, Lục Thủy nằm trên mặt đất, không dậy nổi.

Một quyền này của Mộ Tuyết đã phong tỏa lại sức mạnh của hắn.

Trừ khi sử dụng sức mạnh thiên địa, nếu không bây giờ căn bản không có cách nào chống lại Mộ Tuyết.

Đừng nói là tu vi Nhị giai ở mặt ngoài.

Dù có là thực lực thật, Ngũ giai, cũng vô dụng.

Mộ Tuyết đánh hấn giống như đánh một đứa trẻ vậy.

Có điều 20.000 quyền...

“Có phải hơi nhiều rồi hay không?” Lục Thủy hỏi.

“Còn kè mặc cả, thêm một quyền.”

“Ta có linh thạch, bảo vật, có thể giảm giá được không?”

“Ý đồ mua chuộc người ra quyền, thêm hai trăm quyền nữa.”

“...”

Người muốn đánh ta thì cứ nói thẳng đi, lấy nhiều có như vậy làm cái gì?

Động thủ đi, đâm ta đi.

Đến đi.

Lục Thủy hò hét trong lòng, nhưng một câu cũng không nói.

“Xem ra người không có ý kiến gì, vậy ta bắt đầu đây.” Mộ Tuyết nói khẽ.

Có điều Lục Thủy bây giờ đang nằm trên mặt đất, rất khó để nài đâm.

Nghĩ vậy, Mộ Tuyết đi đến trước Lục Thủy, ngồi trên bụng Lục Thủy, nhìn mặt nói:

“Tự người đếm hay ta đếm giúp người?”

Người ngồi trên người ta như này có phải quá không phù hợp rồi không?

Nhìn rất kỳ quái.

Đây là chuyện người xa lạ sẽ làm sao?

Nhưng mà Lục Thủy còn chưa kịp nghĩ được bao nhiêu đã phải đối mặt với năm đấm của Mộ Tuyết.

Bốp!

Tiếng đấm rất vang, lá cây xung quanh trực tiếp bị quyền phong thổi tung.

Lục Thủy ngây người.

Một quyền này đánh lên mặt hấn, là đánh vào mắt, mắt cũng muốn mù luôn rồi.

Nhưng mà chuyện kinh khủng hơn còn ở đằng sau.

Hấn nhìn thấy vô số năm đấm đang không ngừng đánh tới.

Bốp!

Bốp!

Bốp!

...

Lá cây xung quanh không ngừng bị thổi đi, mặt đất thậm chí còn hơi nứt ra.

Đầu Lục Thủy quay qua trái lại quay sang phải, cảm giác sắp thành Đông Phương Tra Tra luôn rồi.

Mộ Tuyết miệng lảm bảm:

“Trái một quyền, phải một quyền, đập trên, móc dưới.

Ai bảo người vút sách của ta lên cao, ai bảo người không mua đồ ăn cho ta, ai bảo người bỏ lại ta một mình, ai bảo người chọc ta tức giận, ai bảo người trêu đùa ta, ai bảo người không nói lời gì có ích, ai bảo người nói ta béo...”

Một hồi lâu sau, nửa người Lục Thủy đã bị đánh đến lún vào trong đất.

Mộ Tuyết ngừng lại.

Nàng phát tay áo, bản mắt rồi.

Lúc này, Lục Thủy mặt mũi bầm dập, mũi suýt chút nữa đã bị đánh gãy.

“Có thể không đánh mặt được không?” Lục Thủy nói.

Hắn cảm giác thế giới cũng méo mó theo rồi.

Hoàn toàn không rõ đang xảy ra chuyện gì.

Nắm đấm của Mộ Tuyết rất nặng, nhưng lại không khiến hắn bị thương đến chỗ quan trọng.

Nhưng cơn đau thì không hề giảm chút nào.

Tàn nhẫn.

Bạo lực.

Sớm biết, trước đó đã không để nàng học cái gì mà tự vệ phòng thân, nên để lại lỗ hổng của Hồn Nguyên chi khí.

Nghiệp chương.

Lúc này, Lục Thủy lại nghe thấy tiếng nói của Mộ Tuyết:

“Lục Thiếu gia, ta có thể nhét cho ngươi một cái tất được không?”

Lục Thủy kinh ngạc: “???”

Mộ Tuyết có phải đã thức tỉnh đam mê gì rồi không?

Lục Thủy nằm dưới đất mơ hồ nhìn thấy Mộ Tuyết an vị trên người hắn, bắt đầu cởi tất ra.

Cũng không hề nhắc tiên váy lên.

Rất nhanh sau đó, tất đã được cởi ra.

“Dùng một cái đi, ta cũng chỉ mang một cái, cảm giác có hơi kỳ quái.

Hay là nhét hai cái?”

Mộ Tuyết nói, giống như đang hỏi ý kiến Lục Thủy.

Lục Thủy: “...”

Sao ngươi không cởi luôn đồ nhỏ ra đi?

Vừa đúng lúc này, Mộ Tuyết có chút do dự, nhìn xuống ngực mình.

Hay là thử một chút?

Lục Thủy nhìn thấy cảnh này.

“Ngươi là biến thái sao?” Hấn vô thức hỏi.

Một tiếng lớn vang lên, Lục Thủy bị Mộ Tuyết một quyền đâm vào trong đất.

Lún xuống ba phần.

Một quyền này còn nặng hơn so với tất cả những quyền trước cộng lại.

“Ngươi mới là biến thái.” Mộ Tuyết đỏ mặt trừng mắt nhìn Lục Thủy.

— —

“Ngươi đang làm gì?”

Ở hậu viện Lục gia, thấy Cửu nhảy vọt từ trên xuống, giống như đang tìm đồ vật nào đó, Nhị Trương lão liền hỏi một câu.

“Lục Thủy và Mộ Tuyết đánh nhau, ta đang xem xem có đường tắt để nhìn trộm một chút hay không.” Cửu đáp.

Nhị Trương lão nhìn Cửu, nàng có cảm giác Chân Thần Độc Nhất này biết quá nhiều, khó trách lại chết đi.

Không chết sẽ luôn có cảm giác có người đang rình coi.

“Ai rình trộm chứ?” Cửu nhìn Nhị Trương lão, nói:

“Ta từ trước tới giờ không có dùng quyền hạn của mình để tùy tiện nhìn trộm người khác.”

“Mộ Tuyết và Lục Thủy sao lại đánh nhau?” Nhị Trương lão tò mò hỏi.

Hai đứa nhỏ này, một đứa lại đặc biệt hơn một đứa.

Tự dung đánh nhau, cứ có cảm giác không bình thường.

“Dựa theo những gì ta nhìn thấy thì chỉ là một bên bị đánh.

Nguyên nhân, đương nhiên là vì tình thú vợ chồng.” Cửu nói.

Nhị Trương lão không hỏi thêm nữa.

Không ảnh hưởng tới tình cảm vợ chồng là được.

Dù sao thì hai đứa cũng cho bọn họ một lần rút thăm trúng thưởng.

Lúc này, phía sau núi bỗng có kiếm ý như ẩn như hiện.

Là Đại Trưởng lão đang dưỡng kiếm.

“Thật mạnh nha.” Cửu nhìn kiếm ý của Đại Trưởng lão, tán dương.

“So với Kiếm Nhất thì thế nào?” Nhị Trưởng lão tò mò hỏi.

“Nếu như Kiếm Nhất không chết, sẽ có thể chạy được tới điểm cuối của thế giới này.

Còn nếu như so với thực lực của Kiếm Nhất trước kia chết, có lẽ là mạnh hơn một chút.”

“Mạnh hơn chỗ nào?” Nhị Trưởng lão hỏi.

“Những thứ như này rất khó diễn đạt bằng lời, nói theo cách khác đi.” Cửu suy nghĩ một chút, nói tiếp:

“Ngươi biết cảnh giới ở phía trên Đại Đạo Giả không?”

“Cảnh giới trong truyền thuyết, Chí Cao Thiên Cảnh?” Nhị Trưởng lão dò hỏi.

Đại Trưởng lão từng đề cập với nàng một hai lần.

Nàng không có bất kỳ khái niệm nào đối với cảnh giới này.

Trong lịch sử đã biết của tu chân giới, không có một tồn tại nào như vậy.

Thời kỳ Viễn Cổ không ai biết, cho nên khi đó có hay không cũng không rõ.

Chi ít trên ghi chép là không có.

“Ừm, cảnh giới trong truyền thuyết.” Cửu gật đầu nói:

“Cảnh giới này sở dĩ là cảnh giới trong truyền thuyết, bởi vì cơ bản là không có ai có thể đạt tới loại cảnh giới này.

Nhưng Kiếm Nhất có thể đi vào.

Tiểu Vô Vi, chỉ có tư cách ném thử.

Chính là khác biệt như vậy.”

“Kém nhiều như vậy?” Nhị Trưởng lão hơi kinh ngạc.

“Không nhiều.” Cửu ngòi trên ghế, nói:

“Chỉ một chút xíu.

Nhưng một chút xíu này, toàn bộ tu chân giới từ xưa đến nay, chỉ có Kiếm Nhất vượt qua được.

Tiểu Vô Vi còn trẻ, còn có cơ hội đi lên.

Ừm, thật ra còn có một người cũng có thể tính là từng đi qua được, có điều hẳn không có trong bảng xếp hạng thời kỳ Viễn Cổ.

Hắn không đếm xỉa đến, đạo không tranh, nhưng lại không ai có thể tranh phong với hắn.”

“Ai?” Nhị Trưởng lão hỏi.

Cửu nhìn Nhị Trưởng lão, hừ một tiếng, nói:

“Không nói cho người.”

Nhị Trưởng lão: “...”

Sau đó nàng cúi đầu tiếp tục sắp xếp linh dược.

Chỉ là còn chưa cúi đầu làm việc được bao lâu, nàng lại đột nhiên nhận ra cái gì.

Bỗng ngẩng đầu nhìn trời.

“Nhận ra rồi?” Cửu mở miệng nói.

Không hề kinh ngạc.

“Đây là... chuyện gì đang xảy ra?” Nhị Trưởng lão nhìn trời, có một loại cảm giác kỳ quái.

Cảm giác như thế giới đang rung động.

Vạn vật đều có dấu hiệu bị hủy diệt.

“Trật tự thiên địa loạn, vạn vật bắt đầu có dấu hiệu sụp đổ.

Có điều vì trong khoảng thời gian này thiên địa cũng có khôi phục, dẫn tới loại hỗn loạn này bị áp chế lại.

Mặt ngoài thì trật tự vẫn được bảo trì bình thường.

Ranh giới trật tự cũng không bị phá đi.” Cửu giải thích.

“Đây chính là sự kiện mà ngươi nói tới?” Nhị Trương lão khó tin nói.

Nàng có một loại cảm giác trời long đất lở.

Rốt cuộc là có chuyện gì, lại có thể khiến cho cả thế giới xảy ra biến động như này?

“Không phải, phải nói là dấu hiệu.

Chờ thế giới ổn định lại, thì cũng chính là lúc đến điểm cuối cùng của sự biến hóa.

Đến lúc đó, chuyện xảy ra mới thật sự là chuyện lớn.” Cửu cũng nhìn về phía chân trời:

“Tới lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì, ta cũng không cách nào biết được.

Trật tự loạn, đại đạo mạch lạc cũng có chút không ổn định, mệnh lý lại càng mơ hồ hơn.

Nếu không ta cũng đã có thể nhìn thấy rốt cuộc Mộ Tuyệt với Lục Thủy đã đánh nhau thành dạng gì.”

Chương 997: Tử Y Thần Nữ vs Lục Thủy

3

Tử Y Thần Nữ vs Lục Thủy 3

Nhị Trưởng lão hơi hiểu ra, Đại Trưởng lão đang không ngừng ngưng tụ sức mạnh, cũng là bởi vì chuyện này.

Nàng tu vi hơi yếu, cho nên không biết đến nhanh bằng Đại Trưởng lão.

Khó trách ngay cả Đại Trưởng lão cũng cảm thấy nguy hiểm.

Đây quả thực là đại nạn cấp thế giới.

Nhưng đến cuối rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện đáng sợ gì?

“Ảnh hưởng càng lúc càng lớn, mà linh khí cũng đang thức tỉnh.

Trật tự bị hỗn loạn sẽ không vượt qua ranh giới chứ?” Nhị Trưởng lão hỏi.

Đến lúc đó, nếu trật tự sụp đổ, không có đại đạo bao trùm nơi đây, tất cả sẽ bị hủy diệt trong nháy mắt.

“Yên tâm, sẽ không chỉ không vượt qua ranh giới, tu chân giới cũng không có mấy người phát hiện ra đâu.

Người bình thường nhiều lắm cũng sẽ chỉ bị chút ảnh hưởng phụ thôi.

Ví dụ như tín hiệu chập chờn, mặt trời trở nên tương đối lớn, thủy triều hơi bất thường.

So với hiện tượng linh khí của tu chân giới bùng nổ, cái này rõ ràng vẫn còn là chuyện nhỏ.” Cửu bình tĩnh nói.

Nhị Trưởng lão rất tin tưởng Cửu.

Kể cả khi đây là lần đầu thấy Cửu, Cửu nói như vậy thì nàng cũng tin tưởng Cửu.

Không có căn cứ gì, chính là cảm giác như vậy.

Nhị Trưởng lão không suy nghĩ nhiều nữa, tiếp tục sắp xếp linh dược trong tay.

Lục gia đã có bọn nàng canh giữ, hẳn là sẽ không xuất hiện vấn đề lớn.

...

Khỏ Hải Phật Môn.

Tâm Hỏa Cổ Phật nhìn ra bên ngoài Phật điện, hơi kinh ngạc.

Hắn cảm giác thế giới dường như bắt đầu mất đi trật tự.

Loại tình huống này chưa gặp qua bao giờ.

Có điều linh khí cũng đang tăng lên.

Tất cả những tình huống không tốt cũng không có xảy ra.

Đối mặt với chuyện kỳ quái này, Tâm Hỏa không nhìn ra bản chất, càng không thể biết được nguyên do của tất cả.

Có điều thiên địa biến hóa giúp bọn hắn khôi phục tốt hơn.

‘Sau lần biến đổi lớn này, hẳn là sẽ tới điểm cuối cùng.

Không biết sẽ xảy ra cái gì.’ Tâm Hỏa Cổ Phật tuyên câu phật hiệu, tự nói trong lòng.

Hắn không thể nào hiểu được loại chuyện này, bọn người Tiên Đình hẳn cũng không lý giải được.

Không ai có thể tìm ra được đầu nguồn.

Tâm Hỏa Cổ Phật nhìn sang Diệu Tôn Cổ Phật đang bị phật quang bao phủ ở một bên, trong lòng ít nhiều có chút niềm tin.

Nếu như chỉ có một mình hắn, vậy sẽ cực kỳ khó khăn.

Kiếp sau của Diệu Tôn Cổ Phật mặc dù đã xuất hiện, nhưng muốn khôi phục lại để tiến vào Phật điện thì còn cần một thời gian rất dài.

Mà có vật Minh Vương Cổ Phật để lại trợ giúp, liền có thể trực tiếp khôi phục đến mức gần bằng Minh Vương Cổ Phật trước đó.

Có uy năng của Cổ Phật.

Miễn cưỡng ở trong mức này.

Dù sao thì Minh Vương Cổ Phật cũng đã khôi phục khá nhiều.

Sau đó, Tâm Hỏa Cổ Phật không lo ngại gì nữa, chỉ cảm nhận biến hóa ở bên ngoài, đợi tới điểm cuối cùng của biến hóa.

...

Phía trên biển băng, trong hồ băng, Băng Hải Nữ Thần lại một lần nữa xuất hiện.

Nàng nhìn thiên địa, cau mày.

Thiên địa có hơi mất trật tự, dường như vạn vật đều có thể sụp đổ.

Nhưng lại bị áp chế lại.

‘Là do bản thân thiên địa biến hóa, hay là do có người kiểm soát tất cả?’ Giọng nói của Băng Hải Nữ Thần lạnh lùng vang lên.

Nàng không cách nào biết được.

Nhưng trong tình huống này, nàng cảm thấy là do bản thân thiên địa biến hóa thành.

Bởi vì thiên địa cảm giác thế giới đang xảy ra vấn đề, cho nên sớm bắt đầu khôi phục, ngăn cản thay đổi.

Đây là quy luật tự nhiên.

Nhưng tất cả mọi biến hóa đều có đầu nguồn.

Có lẽ là sau lần biến đổi lớn này sẽ có thể nhìn thấy được đầu nguồn.

Điểm cuối cùng của sự biến hóa, hẳn là chỉ còn mấy ngày nữa là tới.

Có lẽ là ngay ngày mai.

...

Không chỉ Phật Môn và Thần Chúng, Đại Đạo Giả của Đạo Tông cũng đang nhìn lên bầu trời.

Bọn hắn không thể nào hiểu được loại tình huống này.

“Giữa thiên địa sao lại đột nhiên có biến hóa mãnh liệt như vậy?”

“Có lẽ là có liên quan tới tam đại thế lực, bọn họ gần đây đều đang hoạt động.

Sức mạnh của bọn họ bắt đầu khôi phục, đối với chúng ta mà nói, có sức uy hiếp rất lớn.”

Bên trong Đạo Tông, hai giọng nói khác nhau vang lên.

“Chúng ta đời đời quan hệ tốt với Lục gia, lần này đi theo Lục gia hẳn là không sai.”

“Ừm, có điều biến hóa này hẳn là đã sắp tới điểm cuối, cụ thể là cái gì tạo ra biến hóa, đến lúc đó hẳn sẽ biết.”

Đạo Tông đang bàn luận, Kiếm Nhất Phong cũng vậy.

Nam Xuyên cầm gà nướng trong tay, nhìn lên trời.

Hắn lúc này chỉ là một đệ tử bình thường của Kiếm Nhất Phong.

‘Năm nay tu chân giới xảy ra rất nhiều chuyện lớn, không biết lần này sẽ xảy ra chuyện đáng sợ gì.’

Sau đó Nam Xuyên cũng không suy nghĩ nhiều, chuyện không có manh mối, có nghĩ cũng không không ra đáp án.

An tâm chờ đợi kết cục sau cùng là được.

Cần đổi mặt thì đổi mặt.

Không cần đổi mặt, vậy tất cả đều vui vẻ.

“Lão tổ, sắc mặt ngài rất khó coi.” Ở Xảo Vân Tông, Hồng Tổ nói với Ngưng Hạ.

“Mỗi năm tu chân giới đều có chuyện lớn, năm nay lại đặc biệt nhiều, mà chuyện này lại lớn hơn chuyện kia.” Ngung Hạ lắc đầu thở dài.

Thiên địa mất trật tự, loại chuyện này thế mà cũng xảy ra được.

Bây giờ tám phân là tất cả mọi người đều sẽ phải đứng ra bảo vệ Tông môn của mình bất cứ lúc nào.

Trật tự thiên địa sụp đổ, lâm vào Hỗn Độn, ảnh hưởng to lớn.

Không có sức mạnh đại đạo giữ gìn trật tự, có bản cũng khó mà thoát khỏi cái chết.

“Xảy ra chuyện lớn gì?” Tu vi của Hồng Tố không đủ, nàng không cảm giác được trật tự thiên địa đang hỗn loạn.

Có điều nàng ngược lại có thể cảm giác được linh khí đang tăng lên không ít.

Đúng là linh khí đang khôi phục, giống như thế giới đang thức tỉnh.

“Trật tự thiên địa đang loạn, có điều đột nhiên thế giới lại khôi phục, áp chế sự hỗn loạn trật tự này.

Trước mắt chưa có chuyện gì.

Nhưng có thể xảy ra chuyện gì hay không, không dễ nói.

Có điều một khi hỗn loạn lắng xuống, vậy sự biến hóa của thế giới hẳn sẽ đi đến điểm cuối.

Khi đó, không ai biết tu chân giới liệu có đối diện với đầu nguồn của sự biến hóa hay không.” Ngung Hạ cau mày, có chút lo lắng.

Trên lý thuyết thì khẳng định sẽ xuất hiện.

— —

Ở trong rừng cây, bóng người Lục Thủy đang bay loạn tứ phía, là bị Mộ Tuyết từng quyền đâm.

Lục Thủy còn nói nàng là biến thái, quá phạm.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn, Lục Thủy trực tiếp đập vào thân cây.

Cây không có gãy.

Nhưng xương sườn của Lục Thủy thì gãy rồi.

Mộ Tuyết ra tay quá ác.

Lúc này, Lục Thủy dựa vào thân cây nhíu mày, nhìn mặt đất.

Trên người toàn là vết thương.

Những chỗ khác xương cốt vẫn còn tốt, nhưng xương sườn đã gãy đến biến dạng.

Hắn đã đánh gần đủ 20.000 quyền rồi đi?

Đánh đến hồn cũng sắp tan.

Lúc này, Mộ Tuyết đi tới trước mặt Lục Thủy.

Nhìn thấy Mộ Tuyết đi tới, Lục Thủy chỉ liếc qua một cái, sau đó lập tức hôn mê.

“Ngất rồi?” Mộ Tuyết hơi ngạc nhiên.

Không đúng, Lục Thủy trừ bị đau, cùng với vết thương trên người và ngoài da, sẽ không bị tổn thương ở những chỗ khác.

Sau đó, Mộ Tuyết tới gần Lục Thủy.

Chỉ là vừa mới tới gần, Lục Thủy liền nhếch miệng lên.

‘Nữ nhân ngu xuẩn, rốt cuộc cũng đã tới gần.’

Lục Thủy hưng phấn trong lòng.

Hắn không chút do dự, giơ tay lên.

Nắm ngón tay nắm chặt, một quyền lao vào mặt Mộ Tuyết.

Sám hối đi, Mộ Tuyết.

Thật sự cho rằng ta là kiểu chồng mặc cho người làm thịt sao?

Ta bây giờ chính là Đại Thiểu gia chuunibyout của Lục gia, không có gì không dám đánh.

Rầm!!!

Một quyền này đánh vào chỗ cách mặt Mộ Tuyết ba đốt ngón tay.

Lại không thể tiến thêm được nữa.

Răng rắc!

Xương năm ngón tay đứt gãy.

Chương 998: Biến hóa cuối cùng của thế giới, cam lộ từ trên trời rơi xuống 1

Biến hóa cuối cùng của thế giới, cam lộ từ trên trời rơi xuống 1

Xương tay Lục Thủy gãy.

Nắm đấm của hắn dừng lại ở một bên mặt của Mộ Tuyết, không thể nào tiến thêm được nữa.

Sức mạnh to lớn đến mức khiến hắn cảm thấy toàn bộ cánh tay của mình đều bị phế đi rồi.

Cái này...

Có chút không đúng.

Lần này Lục Thủy dùng sức mạnh tam giai, hắn chính là muốn đánh cho Mộ Tuyết trở tay không kịp.

Tại sao vẫn không đánh tới cơ chứ.

Trái với hắn, Mộ Tuyết vẫn không hề dao động, nàng nhìn thoáng qua nắm đấm của Lục Thủy, ngữ khí mang theo sự hiếu kỳ, hỏi:

“Lục thiếu gia, đây là tính đánh ta sao?”

Đối mặt với sự tra hỏi của Mộ Tuyết, Lục Thủy nuốt nước miếng một cái, sau đó dùng giọng điệu vô cùng bình tĩnh nói:

“Là như thế này, do ta thấy mạng che mặt của Thần Nữ thực sự quá đẹp mắt, cho nên sau khi nhìn nó liền không khỏi nghĩ tới vị hôn thê của ta. Nàng ấy chắc chắn cũng rất thích.

Vì thế, ta mới muốn xem thử xem mạng che mặt này làm bằng nguyên liệu gì. Sau đó đi mua một cái để tặng cho vị hôn thê của ta.

Không nghĩ tới việc sẽ làm cho Thần Nữ hiểu lầm.”

“Xương tay gãy.”

“Này là vết thương cũ, nếu như có thể xem qua mạng che mặt để mua được một cái giống như thế, một chút thương tích này chẳng đáng là gì cả.”

“Thật sao?”

Giọng nói lạnh lùng của Mộ Tuyết vang lên.

Tiếp đó, nàng lấy ra một cái tất vốn dĩ định bỏ đi được bao bọc trong khăn tay, nhét vào trong miệng Lục Thủy.

Cuối cùng đám ra một quyền.

Ầm!

Một quyền này vậy mà lại đánh vào trong không khí.

Điều này khiến Mộ Tuyết cảm thấy có chút không ngờ tới.

Nàng nhìn lại, phát hiện Lục Thủy được không gian tách ra nơi khác.

Lúc này, trong tay Lục Thủy đang cầm một tấm vé bảo hộ.

Là vé không gian bảo hộ phải dùng giá cao mới mua được.

Lục Thủy không hề lỗ mẫn, hấn bình tĩnh chờ đợi đối phương, tranh thủ thời gian mở ra cánh cổng không gian, kéo hẳn qua nơi khác.

Ma tu này quá chậm.

Mộ Tuyết cũng không hề vội vã động thủ, mà cũng đợi đối phương mở cánh cổng ra.

Quả nhiên, cánh cổng mở ra, dường như đang muốn kéo người rời đi.

Nhưng ngay lúc này, khí tức của Mộ Tuyết lập tức quét tới.

Oanh!

Không gian bị phá vỡ, sức mạnh có thể trấn áp hết thầy lao về phía thông đạo.

Thanh âm lạnh như băng truyền ra từ trong miệng Mộ Tuyết:

“Muốn chết?”

Àm!

Cổng không gian bắt đầu bị phá vỡ, đối diện truyền tới giọng nói tràn đầy sự hoảng sợ.

“Xin tiền bồi thủ hạ lưu tình, vẫn bồi vô tâm mạo phạm.”

“Lăn”

Oanh!

Cổng không gian biến mất, tất cả mọi thứ cũng theo đó mà sụp đổ.

Lục Thủy:

“...”

Cái vé bảo hộ mà hẳn phải dùng một khoản tiền lớn mới mua được, chỉ như thế thôi à?

Chờ cho phong ba lắng lại, Lục Thủy liền thấy nắm đấm của Mộ Tuyết hướng về phía hẳn.

Àm!

Lục Thủy bị đánh bay ra ngoài.

“Ý khi nãy của Lục thiếu gia có nghĩa là, ta thân là Thần Nữ, lại không đẹp bằng một cái mạng che mặt?”

Ánh sáng lóe lên, Mộ Tuyết lại một lần nữa đứng trước mặt Lục Thủy.

Nàng không nhắc tới cái cánh cổng không gian kia, căn bản vì nó không đáng để được nhắc tới.

Đối phương đúng là không biết sống chết.

Lục Thủy bị quăng ngã xuống đất, bây giờ hẳn mới kéo cái thứ đang ở trong miệng mình ra, sau đó ném xuống mặt đất.

Hắn nhìn Mộ Tuyết, lạnh lùng nói:

“Cho dù Thần Nữ có xinh đẹp, thì cũng đâu thể nào so được với vị hôn thê của ta?”

Àm!

Lục Thủy trực tiếp ăn thêm một quyền nữa.

“Người nói lại xem.”

“Vị hôn thê của ta, chính là đẹp hơn Thần Nữ.”

Àm!

Lại thêm một quyền nữa.

“Nói lại.”

“Vị hôn thê của ta, dịu dàng, lương thiện, mỹ mạo vô song.”

Àm!

Lại thêm một quyền.

“Nói tiếp đi.”

“Vị hôn thê của ta, từ trước nơi này chưa bao giờ đánh người, có tri thức, hiểu lễ nghĩa, nấu ăn vô cùng ngon.”

Àm!

Nắm đấm đúng giờ mà tới.

“Nàng không hề có điểm xấu nào cả?”

“Không có.”

Àm!

“Có hay không?”

“Chính là không có.”

Àm!

“Nói ra hai điểm xấu.”

“Được rồi, đừng đánh, ta nói.

Vị hôn thê của ta, biến thái, hung dữ, thích động thủ đánh người, không nói lý, giống y như thùng thuốc nổ vậy, đựng một chút liền nổ.”

Dứt lời, Lục Thủy phát hiện ra rằng nắm đấm đúng là không tới nữa.

Nhưng mà, bão tố tới.

Oanh!!!

Toàn bộ rừng cây đều lên mây cả.

...

Chiến Thần vốn dĩ đang ở trong lĩnh vực Sát Lục, sau khi cảm nhận được sự biến hóa của thế giới, sự giãy giụa của hắn nhận được sự đáp lại.

Lần này, hắn dù gian nan nhưng vẫn sống tiếp được.

Thân thể cũng có dấu hiệu khôi phục.

Nhưng nếu muốn chạy ra được khỏi nơi này, vẫn còn xa lắm.

Nhưng mà nếu như không trốn đi, hắn sẽ phải vĩnh viễn ở lại nơi này.

Chỉ cần vị Thần Nữ kia trở về, tự do của hắn chắc chắn không còn nữa.

Tại sao trên đời này lại có sự tồn tại đáng sợ tới như vậy?

Trong lòng Chiến Thần có chút tuyệt vọng.

Ngay lúc này, một bàn tay xuyên qua lĩnh vực Sát Lục, bắt lấy hắn.

Giây phút này, vô số sự giết chóc đánh tới.

Cái tay này không ngừng bị công kích, bắt đầu nứt ra, nhưng nó vẫn cứng rắn lôi Chiến Thần đi.

Thái Nhất Tiên Quân.

Đây là người đầu tiên mà Chiến Thần nghĩ tới.

Chỉ có Thái Nhất Tiên Quân mới có bản lĩnh kéo người như này.

Nhưng mà, sự công kích của nơi này không hề yếu một chút nào cả, cái giá mà Thái Nhất Tiên Quân cần phải bỏ ra cũng không nhỏ.

Hơn nữa, còn phải nhân lúc vị kia chưa trở về mới được.

Một khi người nọ quay lại, sẽ thất bại ngay lập tức.

Nhưng mà, bọn họ vô cùng may mắn, đối phương vẫn chưa quay lại.

Chiến Thần được Thái Nhất Tiên Quân lôi đi.

Mặc dù phải bỏ ra một số thứ.

...

Trong rừng cây truyền ra một tiếng nổ mạnh.

Trong lúc đang đánh Lục Thủy, Mộ Tuyết đột nhiên cảm giác được rằng, có ai đó đang lôi người ra khỏi lĩnh vực Sát Lục của nàng.

“Quả là một năng lực lợi hại.”

Trong đầu Mộ Tuyết lóe lên ý nghĩ này, nhưng nàng cũng không quan tâm lắm, dù sao hiện tại có đi qua đó cũng chẳng kịp nữa.

Vẫn nên chuyên tâm mà đánh Lục Thủy thì hơn.

Còn người thì về sau bảo Lục Thủy đi bắt là được.

Một lúc lâu sau.

Lục Thủy nằm trên mặt đất, vết thương chằng chịt.

Xương sườn cũng gãy gần hết, nhưng mà cũng không có bất kỳ vết thương trí mạng nào cả.

Nhưng mà, trong lòng hắn lại nhận phải đả kích rất lớn.

Mộ Tuyết ngồi xổm bên chân Lục Thủy, mở miệng nói:

“Ta muốn đánh gãy một chân của Lục thiếu gia, Lục thiếu gia cảm thấy chân trái tốt hơn, hay là đùi phải tốt hơn?”

Hai cái chân đều không tốt.

Chỉ có điều, một câu hắn cũng nói không nên lời.

“Nam tử nữ hữu, vậy thì chân trái đi.”

Răng rắc!

Một âm thanh cực kỳ trong trẻo truyền ra từ chân trái của Lục Thủy.

“A!”

Đau đớn khiến cho Lục Thủy không khỏi giật một cái.

Đau quá, đau quá, còn có cả Hồn Nguyên Chi Khí xen lẫn vào trong đó.

Đây hoàn toàn là hạ tử thủ.

Lục Thủy cảm thấy Mộ Tuyết thật là quá đáng.

Hắn không phải chỉ nói xấu một chút, làm một chút chuyện lôi kéo thù hận thôi sao?

Có cần thiết phải như vậy không hả?

“Xong, 30.000 quyền kết thúc.

Xem ra, mệnh của Lục thiếu gia vẫn chưa đến bước cuối cùng.

Hy vọng lần sau Lục thiếu gia sẽ không rơi vào tay ta nữa.”

Mộ Tuyết đứng dậy.

Hiện tại, việc nên làm đều đã làm rồi.

Nên đánh thì cũng đã đánh rồi.

Trong lòng cũng thoải mái hơn nhiều.

“Bò đi, tở chừng.”

Lục Thủy âm thầm nghĩ trong lòng.

Àm!

Một quyền.

Lục Thủy lại xuống sâu thêm ba thước.

Lục Thủy:

“...”

Ta chỉ nghĩ thầm trong đầu thôi mà.

Chương 999: Biến hóa cuối cùng của thế giới, cam lộ từ trên trời rơi xuống 2

Biến hóa cuối cùng của thế giới, cam lộ từ trên trời rơi xuống 2

“Nhịn không được liền đánh một quyền, Lục thiếu gia sẽ không trách ta đánh nhiều hơn một quyền đúng không?”

Mộ Tuyết xoay người nhìn Lục Thủy, hỏi.

Quần áo của Mộ Tuyết là đồ liền thân.

Cho nên, dù nàng có xoay người thì cũng không lộ ra bất cứ thứ gì, Lục Thủy cũng khó mà nhìn thấy được gì.

Nhưng mà, Mộ Tuyết cảm thấy dù có lộ hàng khiến cho Lục Thủy nhìn thấy cũng chẳng sao cả.

Dù sao, vừa nãy...

Đáng tiếc, đang ở ngoài trời.

Không kéo xuống mặt mũi được.

Chờ tới khi về Mộ gia, nhét vào trong phòng Lục Thủy.

Chuyện này cứ thế mà định.

“Người cũng đã đánh thêm 10.000 quyền, hiện tại lại đến hỏi ta đánh nhiều hơn một quyền có được không?”

Người đây là đang vũ nhục ta đó à?”

Trong lòng Lục Thủy lóe lên suy nghĩ này.

Nhưng mà, hắn không có nói ra.

Không muốn phí lời với Mộ Tuyết.

“Vậy ta đi đây.”

Lần này, Mộ Tuyết là thực sự muốn rời đi.

Sau đó, thân ảnh của nàng cũng biến mất tại chỗ.

Là về Mộ gia.

Hôm nay nàng cực kỳ vui vẻ.

Thấy Mộ Tuyết rời đi, Lục Thủy nói lỏng cơ miệng.

Một lúc lâu sau, hần ngòì dậy, trên cơ thể có rất nhiều vết thương, nhưng vẫn có thể chịu được.

“Tiểu nữ nhân âm hiểm ác độc, thật sự cho rằng ta không dám đánh ngươi phải không?”

Lục Thủy âm trầm nói.

“Chờ tới khi ta khôi phục lại về thời kỳ đỉnh phong, chuyện đầu tiên ta làm chính là đánh cho ngươi răng rơi đầy đất, chà đạp tôn nghiêm của ngươi.”

“Còn dám xuất hiện ở trước mặt ta, phun nước miếng chết ngươi.”

“Bồn thiếu gia là người mà ngươi có thể đánh sao?”

Giọng nói của Lục Thủy mang theo sự phẫn nộ.

Ngay lúc này, đột nhiên lại xuất hiện một đạo ánh sáng tím.

Lục Thủy hoảng loạn, suýt chút nữa là không thở nổi.

Rất nhanh hần lại nhìn thấy Mộ Tuyết.

“Nữ hiệp, còn có chuyện gì sao?”

Lục Thủy lập tức hỏi.

Nói xong còn ho hai tiếng, chủ yếu là do xương sườn bị gãy.

Hơi tổn thương tới phổi.

Mộ Tuyết đúng là quay lại, nàng nhìn thấy bộ dạng hoảng hốt của Lục Thủy liền cảm thấy vô cùng sung sướng.

“Quên một chuyện.”

Mộ Tuyết nói khẽ.

Lục Thủy dùng tay chống đỡ, lùi về sau một chút.

Mộ Tuyết không thèm quan tâm.

Nàng nhìn vào mặt Lục Thủy:

“Không được động.”

Mộ Tuyết ngồi xồm xuống trước mặt Lục Thủy, từng chút từng chút tới gần mặt Lục Thủy.

Sau đó, lướt qua mặt hắn, rơi xuống trên vai hắn.

Thơm quá!

Đây là cảm giác đầu tiên của Lục Thủy, là mùi hương của Mộ Tuyết.

Chẳng qua, suy nghĩ ấy vừa lóe lên trong đầu, thì hắn liền cảm thấy được sự đau đớn truyền tới từ bả vai của mình.

“A”

Hắn không mở miệng, càng sẽ không động thủ.

Một lúc lâu sau, Mộ Tuyết mới rời khỏi bả vai của Lục Thủy.

Lúc này, Lục Thủy mới có thể cảm nhận được rõ ràng, trên bả vai của hắn có lẽ đã xuất hiện một dấu răng.

“Lần sau mà còn rơi vào tay của ta nữa, sẽ cắn người.”

Mộ Tuyết ngồi xồm trước mặt Lục Thủy, nhìn chằm chằm vào hắn, trong giọng nói không khỏi mang theo ý cười.

Sau đó, ánh sáng tím lại xuất hiện, Mộ Tuyết biến mất tại chỗ.

Nhìn thấy Mộ Tuyết biến mất, một lúc lâu sau Lục Thủy mới nằm xuống, hắn không khỏi lăn lộn.

Đau quá, đau quá.

Chỉ lăn một chút, hắn mới phát hiện việc này sẽ tác động với các vết thương khác, sau đó càng đau hơn.

Tuyệt vọng.

Không chờ được Trị Liệu Thuật.

...

Không biết qua bao lâu, Chân Võ và Chân Linh mới tỉnh lại từ trong hôn mê.

Lúc họ tỉnh lại, phát hiện rừng cây đã bị san thành bình địa.

Trái với chúng, bọn họ vậy mà lại bình an vô sự.

“Thiếu gia.”

Bọn họ lập tức đứng lên.

Nơi này bị đánh thành như thế, khẳng định là đã phát sinh sự giao đấu của những lực lượng vô cùng đáng sợ.

Nếu vậy mà bọn họ vẫn có thể lông tóc vô thương, chắc chắn là nhờ thiếu gia che chở.

Vậy thì, thiếu gia của bọn họ đâu?

Trong lòng hai người rối như tơ vò.

Rất nhanh, bọn họ liền nhìn thấy một cái cây, dưới cái cây có một cái ghế, có người đang ngồi trên đó.

“Là thiếu gia.”

Chân Võ và Chân Linh liếc nhìn nhau, sau đó đi về phía Lục Thủy.

Ngẫm lại mới thấy, thiếu gia sao có thể xảy ra chuyện gì được chứ?

Người khác có thể không biết, nhưng hai người bọn họ chính là người đã thấy qua nhiều thần tích của thiếu gia nhất.

Thiếu gia đã vượt qua khỏi sự nhận biết của Tu Chân Giới.

Muốn đánh bại thiếu gia của bọn họ, đối phương phải dùng đến sức mạnh khủng bố tới mức nào cơ chứ?

Không lâu sau, bọn họ đã đi tới cái cây đó, đi đến trước cái ghế kia.

Chỉ có điều, khi vừa tới, bọn họ đột nhiên bị dọa lùi một bước.

“Thiếu, thiếu gia?”

Chân Võ mở miệng hỏi.

Chân Linh lập tức cúi đầu.

Trong mắt bọn họ, Lục Thủy lúc này, mặt mũi bầm dập, nhất là con mắt, sưng đến mức không biết đang nhắm hay mở.

Đây là thiếu gia của bọn họ?

Nhìn qua thì không phải, nhưng cảm giác thì đúng rồi.

“Có chuyện gì?”

Giọng nói của Lục Thủy vô cùng nhẹ nhàng và bình tĩnh.

Hắn đã thay quần áo rồi, cho nên Chân Võ và Chân Linh không nhìn thấy được những vết thương ở trên người hắn.

Bọn họ đương nhiên cũng không nhìn thấy được dấu răng kia.

Hắn không khỏi hoài nghi rằng liệu Mộ Tuyết có khi nào thuộc giống chó hay không, vậy mà còn cắn hắn.

Nhưng dù là thế nào đi nữa, hắn đều cảm giác không đúng.

Mộ Tuyết hoàn toàn không hề che giấu tung tích mà đánh hắn, đây là quang minh chính đại mà đánh hắn.

Cho nên, thực ra thì hắn đã bị bại lộ rồi ư?

Sao có thể như thế được?

Nhưng nếu mà hắn không bại lộ, sao Mộ Tuyết dám cười lên người hắn, đánh hắn?

Dám dùng đồ của mình để nhét vào trong miệng hắn?

Thậm chí còn cắn hắn.

Tất cả những tín hiệu này đều đại biểu cho một việc, trước đó Mộ Tuyết chỉ là đang diễn với hắn mà thôi.

Thế nhưng là từ lúc nào?

Ngay từ đầu, Mộ Tuyết chắc chắn không thể nào biết được.

Lục Thủy vẫn không nghĩ thông.

Lúc này, Chân Võ cúi đầu.

“Thiếu gia, sao lại thế này?”

Thiếu gia bị thương, nhưng vết thương lại vô cùng kỳ quái.

Trước kia cũng không phải thiếu gia chưa từng bị thương, nhưng lần này có hơi khác so với những lần trước.

Trước kia là lực lượng bị tổn thương, thân thể nứt ra.

Lần này, cảm giác như là bị đánh.

“Bị ngã một cái mà thôi.”

Giọng nói của Lục Thủy vẫn vô cùng bình tĩnh, lại hỏi:

“Có pháp bảo nào thay cho việc đi bộ không?”

“Pháp bảo thay cho việc đi bộ?”

Chân Võ và Chân Linh có chút không hiểu.

Tại sao thiếu gia lại cần pháp bảo thay cho việc đi bộ?

“Lúc ngã, không cẩn thận ngã gãy một cái chân và một cái tay.”

Lục Thủy giải thích, thanh âm vô cùng từ tốn.

Chân Võ và Chân Linh cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Hiện tại, việc mà bọn họ cần làm chính là thỏa mãn thiếu gia.

Sau đó, Chân Võ và Chân Linh mỗi người lấy ra một cái xe lăn.

Của Chân Võ là xe lăn bằng kim loại, trông khá là bình thường.

Của Chân Linh là xe lăn bằng gỗ, nhìn qua hình như là pháp bảo.

“Thiếu gia muốn dùng cái nào?”

Chân Linh hỏi.

Lục Thủy:

“...”

Tại sao phải có thứ như thế này?

“Pháp bảo đi”

Lục Thủy tùy ý nói.

Chân Linh lập tức đẩy cái xe lăn cực kỳ độc đáo kia tới bên cạnh Lục Thủy, để tiện cho thiếu gia đôi xe.

Chờ tới khi Lục Thủy đôi xe xong, cái ghế kia liền bị Chân Võ thu vào.

“Thiếu gia muốn đi đâu?”

Thực ra bọn họ rất ngạc nhiên, té một cái không phải chỉ cần dùng Trị Liệu Thuật là xong rồi sao?

Vết thương của thiếu gia vậy mà lại trị không được?

Vết thương của Lục Thủy thật sự là trị không được.

Có Hồn Nguyên Chi Khí gia cố.

Nếu như Lục Thủy muốn chữa trị, cần phải vận dụng không ít Thiên Địa Chi Lực.

Hiện tại không phải là lúc để sử dụng thứ này.

Mặc dù thân phận này có khả năng bị phát hiện, nhưng chỉ cần hấn đủ mạnh.

Kế hoạch lớn vẫn có thể thực hiện.

Không được, lúc đó có thể làm bộ một chút, dọa Mộ Tuyết.

Cùng lắm thì lại bị đánh một trận, hiện tại đã có kinh nghiệm, không sợ.

“Đi tới nơi tu luyện của Ma Tu Chí Tôn đi.”

Lục Thủy lấy mặt nạ ra, đeo lên mặt.

Vẫn là mẫu thân của hấn tốt nhất, chuẩn bị cho hấn rất nhiều mặt nạ.

Sau khi đeo mặt nạ lên, khí chất trên người Lục Thủy cũng thay đổi.

Tuy hấn ngồi trên xe lăn, nhưng thấy thế nào cũng không phải là một người đơn giản.

Mà nói thật thì, cái ghế này ngồi đúng là thoải mái thật.

Chân Võ và Chân Linh cũng mặc áo bào đen vào.

Thiếu gia đeo mặt nạ rồi mà bọn họ còn không mặc, vậy chẳng phải là việc mà thiếu gia làm sẽ trở nên vô nghĩa sao, nhất định phải phối hợp với thiếu gia.

Chân Võ lên tiếng, sau đó đẩy Lục Thủy tiến về phía trước.

Mặt trời sắp xuống núi, trời cũng bắt đầu đen rồi.

...

Chương 1000: Biến hóa cuối cùng của thế giới, cam lộ từ trên trời rơi xuống 3

Biến hóa cuối cùng của thế giới, cam lộ từ trên trời rơi xuống 3

Nam Thành.

Sơ Vũ và Kiếm Lạc đi ra khỏi trường học.

Nhưng mà, khi vừa mới bước vào cánh cổng, người xung quanh liền biết mất.

Bọn họ biết như này có nghĩa là chú bảo vệ sắp đi ra.

Sơ Vũ đi vào trong phòng an ninh, phát hiện chú bảo vệ đang ăn mì tôm dưa chua.

Lần trước mới nói ăn dưa chua, bây giờ lại ăn mì tôm dưa chua?

“Chú ơi, lần này lại có việc gì vậy?”

Sơ Vũ tò mò hỏi.

Kiếm Lạc im lặng đứng ở bên cạnh.

Chú bảo vệ ăn một miếng mì tôm, bình tĩnh nói:

“Lần sau đừng tùy tiện nhắc tới ta.”

“Tại sao?”

Sơ Vũ có hơi tò mò.

“Chỉ cần nhắc tới ta, ta sẽ nghe được nội dung mà các người nói chuyện.”

Chú bảo vệ uống một muống nước canh, nói.

“Ví dụ như là, chú bảo vệ nghèo hèn?”

Xung quanh đột nhiên truyền tới giọng nói của Kiếm Lạc.

Kiếm Lạc lập tức che miệng lại.

Sơ Vũ và chú bảo vệ căn bản là không có nhìn Kiếm Lạc.

Loại người nói chuyện không dễ nghe như Kiếm Lạc, chỉ cần không nhìn là được rồi.

“Chú không phải tới chỉ để nói chuyện này phải không? Có phải có liên quan tới vị kia không?”

Sơ Vũ hỏi.

Vị tiên bối này rất dễ nói chuyện, nhưng mà nhất định vẫn phải có sự cung kính khi nói chuyện.

Dù sao, cũng còn phải trông cậy vào việc người này nói tốt cho hắn đó.

“Lần này không liên quan gì tới vị tồn tại kia cả. Chủ yếu là tìm tiểu tiên tử Kiếm Lạc muốn một món đồ.”

Chú bảo vệ nhìn về phía Kiếm Lạc.

Kiếm Lạc giật mình, sau đó trốn sau lưng Sơ Vũ.

Sơ Vũ cũng có chút ngoài ý muốn.

“Chú muốn cái gì?”

Là muốn, không phải mượn.

Chênh lệch rất lớn.

“Lá bài Cực Hạn Nhất Dao kia, để trao đổi, ta có thể cho tiểu tiên tử Kiếm Lạc ba cái cảm nang cứu mạng.

Chỉ cần không liên quan tới vị kia, ba cái cảm nang này sẽ có thể giúp cho các người tìm ra đường sống.”

Chú bảo vệ mở miệng nói.

Nói xong, hắn nhìn Kiếm Lạc đang đứng ở sau lưng Sơ Vũ hỏi:

“Được không?”

Sơ Vũ cũng nhìn Kiếm Lạc.

Kiếm Lạc có chút không hiểu.

“Vì sao?”

Chú bảo vệ nói:

“Thiên địa ở trong biên giới thất tự. Ta không nhìn thấy, tất cả mọi chuyện đều tồn tại theo nhân quả. Ta nhìn thấy, có lẽ sẽ lập tức chết đi.

Nhưng mà, trực giác nói cho ta biết rằng, nguy cơ sắp tới, ta cần phải chuẩn bị sẵn sàng.

Cực Hạn Nhất Dao có lực lượng Minh Nguyệt của Nguyệt Tộc, tăng thêm năng lực của ta, ta có thể làm cho Cực Hạn Nhất Dao vận vẹo thành thứ mà ta cần.”

“Thiên địa ở trong biên giới thất tự?”

Sơ Vũ có chút ngoài ý muốn.

“Hôm nay, phần lớn địa phương đều không có tín hiệu, triều tịch xảy ra vấn đề, lỗ đen xuất hiện tân cao phong.

Các người nhiều ít đều cảm nhận được đi.

Theo như cách nói của Tu Chân Giới chúng ta, chính là linh khí đại phục.”

Chú bảo vệ đặt mì tôm trong tay xuống, giải thích cho bọn Sơ Vũ.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Sơ Vũ tò mò.

“Không biết, cũng không có ai biết. Nhưng chắc chắn rằng, Tu Chân Giới rất nhanh sẽ phát sinh một việc trọng yếu nhất từ trước cho tới nay.

Theo điệu bộ như này, việc này chưa từng xuất hiện bao giờ.”

Chú bảo vệ tiếp tục ăn mì.

Dáng vẻ của chú bảo vệ khiến cho bọn họ cảm thấy rất thông dong.

Không hề cảm thấy rằng ngày tận thế đang tới.

Nhưng mà, những tình huống kia bọn họ đều đã từng gặp qua.

Cuối cùng, Kiếm Lạc lấy ra lá bài kia.

Nàng biết năng lực của vị tiên bói này, nếu như đối phương thật sự muốn nó, nàng không có tư cách để từ chối.

Chú bảo vệ nhận lấy lá bài, nói:

“Chờ tới khi chuyện này qua đi, ta sẽ chuẩn bị thật kỹ ba cái cầm nang kia cho ngươi.”

Có cái này, hẳn có thể thông dong hơn rất nhiều.

“Đúng rồi, nếu thế giới thất tự, tốt nhất là chạy khỏi Kiếm Nhất Phong.”

Chú bảo vệ nhắc nhở một câu.

Còn làm sao để trốn thì hẳn không nói.

Sơ Vũ có năng lực để dẫn theo Kiếm Lạc trốn đi.

Sau đó, Sơ Vũ và Kiếm Lạc liền thấy ở cửa có không ít người.

Hai người biết, đây là bị chú bảo vệ đá ra ngoài.

Bọn họ cũng không nói gì thêm nữa, rời khỏi đây.

Trên đường đi, Sơ Vũ nhìn lên bầu trời, có làm cách nào đi nữa, hẳn cũng không thể nhìn ra thất tự.

Cảnh giới quá thấp.

Trong lúc đó, Kiếm Lạc nhận được một cuộc điện thoại.

Sau khi cúp máy, Kiếm Lạc nói với Sơ Vũ:

“Anh ta bảo chúng ta tới Kiếm Nhất Phong.”

Sơ Vũ không hề do dự, lấy thẻ bài ra.

Hắn có thể sử dụng 3 lần.

Chỉ có điều, hẳn vừa mới lấy ra liền có một giọt nước mưa rơi xuống lá bài.

Việc này khiến cho Sơ Vũ cảm thấy có chút kỳ quái.

Mặc dù mặt trời đã sắp xuống núi rồi.

Nhưng mà, thời tiết hôm nay cực kỳ tốt, hoặc là nói, trời vô cùng trong xanh, vạn dặm không một bóng mây. Trong tình huống như thế, tại sao trời lại đột nhiên đổ mưa?

Sơ Vũ nhìn lên bầu trời, phát hiện bên không trung quả thực là không có mây.

“Giọt nước mưa này ở đâu ra?”

...

Lục gia.

Lục Cổ tiếp đón Đông Phương Lê Âm.

Bọn họ đi trên con đường nhỏ ở trong sân.

Hắn bồi Đông Phương Lê Âm đi dạo một vòng, dù sao thì ngày nào cũng bị giam ở trong sân.

Hôm nay, bọn họ đi tìm Nhị trưởng lão, xác định là thân thể không có bất luận vấn đề gì cả.

“Ta còn tưởng rằng sẽ mang thai, không ngờ lại mừng hụt.”

Đông Phương Lê Âm kéo tay Lục Cổ, cảm thấy có chút tiếc nuối.

Nàng cảm thấy mình hẳn là nên mang thai mới đúng.

“Sẽ có là tốt rồi, trễ một chút cũng không sao.”

Lục Cổ an ủi nàng.

“Cũng đúng.”

Đông Phương Lê Âm cười lộ lúm đồng tiền:

“Tộc trưởng đại nhân, có con gái rồi, có thể nào sẽ xem nhẹ phu nhân tinh nghịch của ngươi hay không?”

“Vạn nhất không để ý tới, thì phu nhân tinh nghịch sẽ như thế nào?”

Lục Cổ nghiêng đầu hỏi.

“Sẽ đánh con gái bảo bối của ngươi.”

Đông Phương Lê Âm giả bộ tức giận nói.

“Vậy thì thật đáng tiếc, phu nhân sẽ không có cơ hội này rồi.”

Lục Cổ nhìn Đông Phương Lê Âm, dịu dàng nói:

“Bởi vì, sự chú ý của ta, từ đầu tới cuối cũng đều chỉ ở trên người phu nhân mà thôi.

Tiểu nha đầu cùng lắm cũng chỉ là ánh sáng của đom đóm, sao có thể so sánh được với ánh sáng liệt diễm của phu nhân?”

“Tộc trưởng đại nhân không sợ bản thân bị bỏng hay sao?”

Thanh âm của Đông Phương Lê Âm mang theo sự yếu ớt.

“Tộc trưởng phu nhân nữ sao?”

“Không nữ, sẽ không để tộc trưởng đại nhân bị thương đâu.”

“Nhưng mà khi sinh con gái ra, chắc chắn sẽ xuất hiện mâu thuẫn.”

“Vậy chúng ta liền đánh con trai.”

Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm nhìn nhau, ả ý đưa tình.

Nhưng ngay lúc này, bọn họ lại thấy được ánh sáng ở trong mắt đối phương.

Ánh sáng này không phải chợt lóe, mà là không ngừng khuếch tán.

“Đây là?”

Hai người đều có chút giật mình.

Nhưng mà, chỉ trong phút chốc, trên người họ cũng đã bị ánh sáng bao trùm lấy.

“Không cần phải khẩn trương, nó không tạo nên bất kỳ tổn thương nào, mà là...”

Lục Cổ mở miệng an ủi, hẳn cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

“Giống như là sắp có chuyện tốt gì đó phát sinh vậy.”

Đông Phương Lê Âm bổ sung.

Đúng thế.

Bọn họ không cảm giác rằng sẽ có bất kỳ chuyện xấu gì xảy ra cả, ngược lại, cảm giác sắp phát sinh chuyện gì đó khiến cho người ta cực kỳ vui vẻ.

Mà ngay lúc này, Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm lại cảm giác được có giọt nước mưa từ trên trời rơi xuống.

“Trời mưa?”

Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm nhìn về phía chân trời, phát hiện hôm nay trời không hề có một áng mây nào cả.

...

Trời mưa, mưa rơi xuống Lục gia, rơi xuống Nam Thành, rơi xuống Lam Dạ Quốc, rơi xuống Phật Môn, rơi xuống Địa Giới của Ma Tu, rơi xuống Thần Chúng, rơi xuống Minh Thổ, rơi xuống Tịnh Thổ,...

Giờ phút này, bất kể là trần thế hay là bí cảnh, toàn bộ thế giới đều đang đổ mưa.

Tiểu trấn Thu Vân, có người va quệt khiến tay bị thương, nước mưa rơi xuống tay hắn, vết thương dùng tốc độ mà mất thường cũng có thể thấy được, khôi phục lại.

Nam Thành, một đứa bé té ngã xuống mặt đất, trên chân xuất hiện vết thương, nước mưa rơi xuống người hắn, vết thương liền biến mất.

Tu Chân Giới, hai người vốn dĩ đang chém nhau, hai người vốn dĩ đang muốn đồng quy vu tận, đột nhiên bị nước mưa xối xuống.

Thương thế trên cơ thể hai người nhanh chóng khôi phục.

Bọn họ chân kinh, nhất thời đều thối lui.

Liếc nhau một cái, bắt đầu chạy đi.

Cam lộ từ trên trời rơi xuống, tầm bổ cho đại địa.

Lúc này, Chiếc Thần vốn dĩ sắp chết, dần dần khôi phục, đứng bên cạnh hắn là một nam tử có khí chất phi phàm.

Thái Nhất Tiên Quân.

Hắn nhìn lên bầu trời, nhìn trận mưa này.

Chậm rãi đi tới ngọn núi biên giới.

Ở bên cạnh hắn còn có một vị nam tử trung niên, trên người mặc đế bào, trong tay cầm Tử Vi Kiếm.

Hai vị Cổ Phật của Phật Môn cùng nhau đi ra khỏi Phật điện, nhìn khổ hải không trung.

Nơi này cũng đang mưa.

Bọn họ nhìn nước mưa, chỉ đơn giản là an tĩnh mà nhìn chúng.

Mấy vị Chủ Thần của Thần Chúng cũng xuất hiện.

Băng Hải Nữ Thần đứng trên mặt hồ, cảm nhận nước mưa đang rơi vào trong hồ, có thể rõ ràng nhận thấy được điềm tốt mà nước mưa này mang lại cho nàng.

Lục gia.

Cửu nhìn lên bầu trời, nói với Nhị trưởng lão đang dùng tay tiếp mưa:

“Tiểu Tiểu Đình, bắt đầu.

Người muốn liêu mạng.

Cam lộ từ trên trời rơi xuống, lại là cái này.”

Chương 1001: Một người một kiếm chiến thiên hạ 1

Một người một kiếm chiến thiên hạ 1

Về đến nhà, Mộ Tuyết cũng nhìn về phía chân trời, nàng cảm giác hôm nay không có mây, nhưng không hiểu sao trời lại đột nhiên mưa.

“Tỷ tỷ, có người đang khóc sao?”

Bầu trời đang mưa cho hần kia.” Nhã Lâm đứng bên cạnh Mộ Tuyết tò mò hỏi.

Mộ Tuyết lắc đầu nói:

“Không phải, là thế giới đang tưới nước cho mặt đất.”

Loảng xoảng!

Là tiếng chậu nước rơi xuống đất.

“Hương Dụ, nhanh lên, mang nhiều chậu ra một chút.” Đông Phương Trà Trà nói với Hương Dụ.

“Trà Trà tỷ tỷ, tỷ đang làm gì vậy?” Nhã Nguyệt tò mò hỏi.

“Nước mưa này có thể chữa bệnh, các người không đi hăng một chút à?” Đông Phương Trà Trà nhìn Nhã Nguyệt, hỏi.

Nhã Nguyệt: “...”

Đợt mưa này quả thật rất lâu rồi mới có.

Có lẽ thật sự là như vậy.

“Đình Lương, đi tìm chậu nước giúp ta.” Nhã Nguyệt lập tức nói.

“Ta cũng muốn, ta cũng muốn!” Nhã Lâm lập tức nhảy lên hùa theo.

Mộ Tuyết: “...”

Nàng để mặc mấy người này chơi đùa, có điều sau trận mưa này, mọi thứ có thể sẽ có chút không bình thường.

Điểm cuối cùng của sự biến hóa của thế giới.

Hơn nữa nàng lại phát hiện bản thân mình đối với chuyện này, có cảm giác cứ bị cản trở.

Thật sự rất kỳ quái.

‘Có điều như này, thương thể của Lục Thủy sẽ nhanh khỏi hơn, là thiên địa đang cố ý lấy lòng hấn sao?’

Mộ Tuyết suy nghĩ trong lòng.

Nghe được suy nghĩ này, thiên địa rung mình một cái.

...

Lục Thủy đang ngồi trên xe lăn, đột nhiên vài giọt mưa rơi xuống trang sách của hấn.

Lúc này hấn đang đọc sách, trời mưa khiến sách bị làm ướt.

Chân Linh lập tức lấy ô ra.

Lục Thủy giơ tay lên, ý bảo Chân Võ dừng lại.

Sau khi Chân Võ dừng lại, Lục Thủy mới nhẹ giọng nói:

“Cất ô đi.”

Chân Linh không chút chần chừ, lập tức cất ô đi.

Bọn hấn không rõ lắm, có điều cơn mưa này quả thật có chút bất thường.

Trên trời không có bất kỳ đám mây nào mà lại có mưa, hơn nữa khi mưa rơi vào người lại khiến người ta cảm thấy rất dễ chịu.

Đây không phải mưa bình thường ư?

Sau khi ô được cất đi, mưa liền rơi xuống trên người Lục Thủy.

Giờ phút này, hấn có thể cảm giác rõ được thương thể trên người mình đang dần khôi phục.

Lấy mặt nạ xuống, nước mưa rơi trên mặt, thương thể lại từng chút tốt lên.

Trong cảm giác của Lục Thủy, hẳn cảm thấy cứ như vậy một lúc nữa thì những vết thương trên người sẽ gần như biến mất.

Nhiều lắm là lưu lại chút vết tích, cũng không nhiều.

Đại khái giống như quầng thâm mắt vậy.

Cơn mưa này có đặc thù của Chân Thần.

‘Điềm lành từ trên trời rơi xuống?’

Lục Thủy nhìn lên bầu trời, có chút khó tin.

Loại điềm lành này có thể sánh ngang được với thần dược.

Sao trên bầu trời lại tự nhiên có điềm lành rơi xuống như vậy?

Khắp chốn mừng vui, cũng không thể như này.

Mà trong lúc Lục Thủy còn đang kinh ngạc, hẳn lại nhìn thấy bầu trời vốn đã sắp tối lại đột nhiên xuất hiện quầng sáng bảy màu.

Trên mặt đất, hàng trăm loại hoa yên lặng nở rộ, cây khô như gập xuân đến mọc ra chồi non, sinh cơ vô hạn.

“Thiếu gia, cái này...”

Chân Võ Chân Linh kinh ngạc.

Tình huống đột ngột như vậy khiến hai người có chút luống cuống.

Ngẩng đầu có thể thấy được tường vân, cúi đầu nhìn ra được thế giới đang khôi phục.

Cái này nhìn thế nào cũng thấy không bình thường.

Lục Thủy nhìn tất cả, trầm mặc không nói.

Bên kia là phía Lục gia.

‘Hóa ra là hôm nay.’

‘Xem ra đêm nay rất khó có thể bình an vượt qua được.’

Lục Thủy âm thầm thở dài trong lòng.

Lúc này, mặt của hắn đã gần như khôi phục hoàn toàn.

Chân Võ Chân Linh khó tint nhìn Thiếu gia khôi phục/

Giống như trận mưa này chính là để chữa trị cho Thiếu gia bọn họ mà rơi xuống.

Quả nhiên, thương thế của Thiếu gia vốn cũng không bình thường, căn bản không phải thứ bọn hắn có thể hiểu được.

Chính là có hơi... mất hết hình tượng.

Cũng may những người khác không nhìn thấy.

Cũng may bọn hắn ở chỗ tương đối trung tâm, không đến mức bị giết người diệt khẩu.

Nhưng nghĩ lại một chút, Thiếu gia giả vờ phế vật của bọn họ vẫn thường xuyên xuất hiện với vẻ mặt như vậy.

Cũng chứng tỏ, mọi chuyện vẫn bình thường.

...

Là bọn hắn điên rồi.

Quên mất thiết lập nhân vật ban đầu của Thiếu gia.

“Phải nghĩ cách làm chút gì đó đi.” Lục Thủy nhìn về phía chân trời, người tựa lên xe lăn.

Trong nhà chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

“Chân Võ, có số điện thoại của A Mân không?” Lục Thủy hỏi.

“Có, thưa Thiếu gia.” Chân Võ lập tức đáp lại.

“Nói với A Mân, buổi tối hôm nay cần hắn mở mắt ra, thời cơ là lúc nào, đến khi đó hắn sẽ biết.

Còn thù lao, bản Thiếu gia sẽ đáp ứng một thỉnh cầu của hắn.”Lục Thủy bình tĩnh nói.

Chân Võ Chân Linh kinh ngạc, A Mân mở mắt ở Lục gia?

Thật sao?

“Có vấn đề gì?” Giọng nói của Lục Thủy vang lên.

“Ta sẽ lập tức chuyển lời.” Chân Võ lập tức đáp lại.

Hắn chỉ là kinh ngạc.

“Giấy.” Lục Thủy đưa tay ra.

Chân Linh lập tức đem giấy ra cho Lục Thủy.

Lục Thủy lấy bút từ trên người ra, bắt đầu vẽ vài phù văn, rất nhanh sau đó đã xong.

Đúng lúc này, Chân Linh chống ô xuống đất.

Chỉ trong chốc lát, phù văn với trận pháp phức tạp đã xuất hiện trên trang giấy.

“Đưa cái này đến cho Đau Răng Tiên Nhân, nói cho hắn biết đêm nay cần hắn ra tay một lần.

Vẽ lại phù văn này ở trên người có thể giúp tạm thời sử dụng sức mạnh ở sau lưng của hắn, không thể dùng toàn bộ, nhưng đủ.

Còn thù lao, để hắn tùy ý ra giá, hoặc một yêu cầu nào đó.” Lục Thủy đưa tờ giấy cho Chân Linh.

Giờ phút này, Chân Võ Chân Linh mới hiểu ra.

Trong nhà xảy ra chuyện lớn.

“Thiếu gia, sắp xảy ra chuyện gì sao? Có cần phải thông báo cho Tộc Trưởng biết hay không?” Chân Võ hỏi.

“Không cần, người biết thì đã có chuẩn bị, còn người không biết cũng không bị ảnh hưởng gì.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Thiên địa đang xảy ra thay đổi lớn, Đại Trưởng lão hắn là đã phòng bị đầy đủ.

Thần lực của Cửu hấn là vẫn đang nhảy nhót ở Lục gia.

Chân Võ Chân Linh không nói gì thêm.

Chỉ đi làm việc theo lời của Lục Thủy.

Cho nên, rốt cuộc hôm nay sẽ có chuyện gì xảy ra?”

Lục Thủy không nói thêm gì nữa, hắn lấy ra Phương Thiên Kích, đặt nằm ngang trên xe lăn, nhìn lên bầu trời.

Lúc này, trên bầu trời lại xuất hiện biến hóa mới, một đạo tử khí xuyên qua chân trời, như xuyên từ vạn cổ tới đây.

Giờ phút này, toàn bộ quang sáng bảy màu hội tụ về một phía.

Tiên Đình, Tiên Quân Thái Nhất nhìn biến hóa ở chân trời, đôi mắt thâm thúy mang theo một tia tiếc nuối:

“Tiên Quân Tử Vi, ngài còn nhớ không?”

Bên cạnh Tiên Quân Tử Vi, Tiên Quân Thái Nhất nhìn tường vân hội tụ, sinh cơ dạt dào, hẳn đưa tay hứng lấy làn mưa, thở dài một hơi:

“Đế từng nói, trên đời có một đứa bé khi vừa sinh ra ở trần thế, thiên địa liền hiện lên tường vân, điềm lành từ trên trời rơi xuống.”

Tử khí cuộn cuộn, vạn cổ trường tồn.”

Ở trên biển, Cao Viễn nhìn về phía chân trời, sững sờ.

Bọn hắn phòng bị nhiều như vậy, cuối cùng, một ngày này vẫn đến.

Là tình cảnh bọn hắn không hy vọng thấy nhất.

Lúc này, trên bầu trời, tường vân hội tụ, thiên địa dường như đang chủ động phối hợp theo tất cả những biến hóa này.

Thậm chí, sức mạnh vô hình còn đang thúc đẩy tất cả.

Trên bầu trời, không có một áng mây nào ngăn trở tường vân kia.

Toàn bộ mây trời đã bị thiên địa thanh lý.

Không gió, không mưa, không chút trở ngại nào.

Có một vài tu chân giả cảm thấy những tường vân này có chút đặc biệt.

Đạt được có lẽ chính là cơ duyên vô thượng.

“Su huynh đừng đi, cái này rõ ràng không bình thường, sự biến hóa của thiên địa quá mức khủng bố, hơn nữa chỉ cần cảm nhận một chút thôi là có thể biết được mây kia đang bài xích bất kỳ kẻ nào tới gần nó.”

“Ta biết.”

“Ha ha, đồ ngu xuẩn, đây là của ta, hãy nhìn ta ăn đám mây này đi.”

Một tu chân giả khát máu điên cuồng xông về phía tường vân.

Chỉ một lát sau, gã đã ở trong không trung, muốn thử tiếp xúc với tường vân kia.

Nhưng khi gã tới gần tường vân, hoặc là nói sắp tới gần, thiên địa bỗng nổ vang.

Ầm ầm!

Sấm sét đánh xuống, hủy diệt tất cả.

Tất cả những người dám can đảm tới gần tường vân, chỉ trong một khoảnh khắc đã tan thành mây khói.

Chương 1002: Một người một kiếm chiến thiên hạ 2

Một người một kiếm chiến thiên hạ 2

Thiên địa chấn động, sấm sét cuồn cuộn.

Sức mạnh thiên kiếp đủ để trấn áp tất cả bất thành linh xuất hiện ở bên cạnh tường vân.

Không công kích, chỉ là trôi nổi theo, giống như là để cho tường vân bình yên hội tụ.

Thấy cảnh này, toàn bộ tu chân giới đều cảm thấy khó hiểu.

Đây rốt cuộc là thế nào.

Tại sao thiên kiếp lại đột nhiên xuất hiện?

Hơn nữa lại không phải vì công kích tường vân, mà là vì công kích tất cả những người tới gần tường vân.

Đám mây kia rốt cuộc là cái gì?

“Thế giới nhường đường vì nó, thiên kiếp mở đường vì nó.

Trước điện Phật Môn, Diệu Tôn Cổ Phật nhìn lên bầu trời, tuyên câu phật hiệu, trong lời nói của hắn mang theo sự đấng chất.

Thiên kiếp xuất hiện khiến cho cả tu chân giới khó hiểu.

Biết chân tướng vĩnh viễn chỉ có một vài người kia.

Mộ Tuyệt là một trong số những người đó.

‘Chân Thần Độc Nhất nói với Lục Thủy cái kia, cái kia...’

Mộ Tuyệt đang nhìn về phía Lục gia.

Lục gia gặp nạn.

Mấy người Đông Phương Trà Trà vẫn đang hứng nước mưa, có điều nhìn tình huống trên bầu trời cũng rất kỳ quái.

Đông PHương Trà Trà nhìn tường vân trên trời như một lá bài thật lớn.

Tới khi nàng vô địch thiên hạ rồi, lúc về nhà đại khái cũng sẽ có loại bài này đi.

“Mộ Tuyết?” Di Đường nhìn ra trong mắt Mộ Tuyết có chút lo lắng, cho nên rất tò mò.

Có lẽ Mộ Tuyết bình tình hình cụ thể đang như nào.

“Di Đường, con...” Mộ Tuyết muốn tìm cơ rời đi.

“Không thoải mái sao? Vậy trở về phòng đi ngơi đi, để Đinh Lương trông coi cho, ở đây mấy đứa Nhã Lâm lại làm phiền đến con.” Di Đường lập tức nói.

Mộ Tuyết nhìn Di Đường, gật đầu:

“Tạ ơn Di Đường.”

Sau đó Mộ Tuyết ra khỏi gian phòng.

Lát nữa có lẽ sẽ phải xuất thủ.

Không phải là không có lòng tin với Lục gia.

Mà là liên quan đến ba thế lực Viễn Cổ.

Đây không phải chỉ là một đối một, mà là một đám.

Đại Trưởng lão mặc dù vô song độc nhất thiên hạ, thế nhưng nếu đối phương bất chấp hậu quả, vậy Lục gia sẽ gặp nguy hiểm.

Lục gia.

Tất cả mọi người ngồi đây đã thấy được tất cả những thay đổi.

A Mãn nhìn lên trời, hẳn hiểu được thời cơ mà Lục Thiếu gia nói là gì

Có lẽ có liên quan nhất định tới chuyện này.

Hắn sẽ ra tay, không cần bất kỳ thù lao gì, với hắn mà nói, đây là việc hắn phải làm.

Ân của Lục Thiếu gia với hắn vẫn còn đó, sao hắn có thể đòi thù lao được chứ?

Cầu Tử nằm rạp trên mặt đất, nó không nhận được thông báo gì từ Cầu gia, nhưng nó biết là Cầu gia yêu nó.

Thân là chó nhà, nó không cần bất kỳ mệnh lệnh nào.

Nó tự giác giúp đỡ chủ nhân là được.

Cầu gia không có ở nhà, nó đương nhiên nên ở đây giữ nhà.

Còn cần Cầu gia phải nói ra sao?

Cầu gia là người bạn rợn như vậy.

Đau Răng Tiên Nhân đang vẽ lại phù văn lên người.

Chuyện của Lục Thiếu gia, hắn không thể không giúp.

Lục Thiếu gia cho hắn tới đây, tìm bác sĩ cho hắn, ân tình này hắn còn chưa trả.

Có điều năng lực của Lục Thiếu gia căn bản là mạnh không ranh giới, thế mà lại không lập tức trở về, là đang cần phải đối mặt với kẻ địch còn lớn hơn sao?

Lúc này, đang giúp Đau Răng Tiên Nhân vẽ trận pháp phù văn, là Khô Thụ lão nhân.

Lục Thủy đã bảo Chân Võ gọi lão tới.

“Tiên Nhân có biết cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì không?” Khô Thụ lão nhân hỏi.

Lão thật sự không biết.

Nhưng lão biết Lục gia đột nhiên đặt ra giới nghiêm.

Thậm chí còn xuất hiện sức mạnh của Đại Trưởng lão.

Thiên địa biến hóa, bọn họ đều thấy, nhưng cũng không cảm giác được cái gì.

Lão vốn cho rằng đó là mấy vị Trưởng lão đang đề phòng bất trắc.

Thế nhưng...Chân Võ lại đột nhiên thông báo với lão, rằng Thiếu gia bảo lão làm một số việc.

Chính là đi tìm vị Đau Răng Tiên Nhân này, theo như đôi phương nói, đêm nay cần Đau Răng Tiên Nhân động thủ.

Hắn hỏi thực lực của Đau Răng Tiên Nhân.

Đáp án lấy được là, đỉnh của tiên, Tiên Quân Đại La.

Cùng một cảnh giới với Đại Trưởng lão.

Thật sự khiến cho người khác khó mà tin nổi.

Loại tồn tại này thế mà lại ngủ trên đường như vậy.

Thiếu gia ngay cả một chỗ ở tử tế cũng không sắp xếp giúp đôi phương sao?

Đương nhiên, loại chuyện này lão cũng không dám can thiệp vào.

“Cũng không biết cụ thể, có điều hẳn là liên quan tới việc thiên địa biến hóa.” Đau Răng Tiên Nhân nói.

“Tiểu hữu Khô Thụ cũng không cần quá để ý, ở Lục gia có một nhân vật cường đại dị thường, chỉ cần không phải toàn bộ tu chân giới cùng nhau tấn công, thì vấn đề cũng không lớn.” Đau Răng Tiên Nhân nhẹ giọng an ủi.

Hóa ra Đại Trưởng lão mạnh tới như vậy sao?

Bọn họ vẫn biết Đại Trưởng lão rất mạnh, nhưng cũng không biết rõ là mạnh đến như nào.

Bây giờ lão đã có chút hiểu ra.

Có điều từ trước tới giờ chỉ biết rằng Đại Trưởng lão giết địch chỉ dùng một chiêu.

“Gâu gâu, Cầu gia của ta mới là kẻ vô địch đứng đầu.” Cầu Tử bổ sung.

“Tiểu huynh đệ Đại Hộ nói không phải không có lý.” Đau Răng Tiên Nhân gật đầu.

Khô Thụ lão nhân bị gọi là tiểu hữu, nhất thời có chút kinh ngạc.

Có điều, nếu như đối phương quả thật giống như Chân Võ nói.

Vậy thì ngay cả Đại Trưởng lão, ở trước mặt đối phương cũng tính là vãn bối đi.

Tiên Quân thời Viễn Cổ, người sáng lập Bất Diệt Tiên Thê.
Bất Diệt Tiên Quân.

Loại tồn tại này... lại vì chuyện ăn ở mà ưu sầu?

“Gâu gâu.” Cầu Tử đột nhiên sủa lớn.

Lúc này, tất cả mọi người cùng nhìn về phía chân trời.

Một đạo tử khí đang xoay quanh trên bầu trời Lục gia.

Mà theo đạo tử khí đến, chính là tường vân bảy màu trên bầu trời.

Hộ tổng hai bên tường vân là thiên kiếp.

Tất cả mọi thứ đều lấy Lục gia làm tâm điểm hội tụ.

Khô Thụ lão nhân đứng lên, rốt cuộc lão đã hiểu được.

Thiên địa biến hóa, lấy Lục gia làm trung tâm.

Đây, mới là nguồn gốc của biến hóa.

Khó trách, khó trách Thiểu gia lại đi tìm người hỗ trợ.

“Lục Cổ xảy ra chuyện lớn rồi.” Đông Phương Dạ Minh lôi kéo vợ mình đi tới chỗ Lục Cổ.

Lục gia vậy mà lại là trung tâm của sự biến hóa của thiên địa.

Việc này quá lớn.

Hắn giờ không thể trở về, cũng không có ý định trở về.

Chẳng qua lúc hắn tìm tới chỗ Lục Cổ, hai vợ chồng lại sững sốt.

“Này này này, các ngươi đang làm gì đấy?” Đông Phương Dạ Minh khiếp sợ nhìn Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm.

Lúc này, trên người Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm đang phát ra ánh sáng bảy màu.

Dường như đang thu hút thiên địa tường vân tới.

“Ca, có lẽ biến hóa này không phải là lấy Lục gia làm trung tâm, mà là...” Đông Phương Lê Âm nhìn chồng mình, nói:

“Lấy vợ chồng chúng ta làm trung tâm.”

Lục Cổ nắm tay Đông Phương Lê Âm, nói với Đông Phương Dạ Minh:

“Nơi này hẳn là rất nguy hiểm, hai người rời đi trước đi.

Chúng ta cũng không biết sẽ có chuyện gì xảy ra.”

Đông Phương Dạ Minh ngồi chồm hồm trên mặt đất, vẻ mặt thông khổ:

“Các người không thể bảo ta rời đi sớm một chút sao?

Bây giờ chạy, ta còn không phải sẽ vác theo cái danh Đông Phương gia chủ vứt bỏ muội muội một mình đi tránh nạn sao?

Về sau ta còn lăn lộn thế nào?

Nếu như là ở nhà, ta còn có thể quỳ trên mặt đất, chỉ trời gào thét: Muội muội, ca tới chậm, ca ca có lỗi với người.

Bây giờ, các người còn bảo ta chạy thế nào?

Ta không cần mặt mũi nữa sao?”

Lục Cổ không thể nói gì được, dù sao Đông Phương Dạ Minh cũng sẽ không đi.

Mà đúng lúc này, ánh sáng trên người hắn và Đông Phương Lê Âm đột ngột phóng lên tận trời.

Giờ phút này, ánh sáng nhập vào tường vân, tương hỗ tương ứng.

Thiên địa reo hò, vạn vật khôi phục, điềm lành từ trên trời rơi xuống, tắm bổ đại địa, khắp chốn vui mừng.

Toàn bộ mây trời trên thế giới đều trón đi, nhường đường cho tường vân, tất cả thiên kiếp đều tạm dừng, hội tụ bên cạnh tường vân.

Kẻ sắp chết lại có khả năng sống tiếp, vùng đất cằn cỗi lại có mưa rơi xuống, quá cảnh sinh xuân.

Ba vị Chủ Thần của Thần Chúng đứng ở biên giới băng hải, bọn hắn nhìn toàn bộ biến hóa, nhìn nguồn gốc của mọi thứ.

Trong lòng vạn phần đáng ghét.

“Chủ tể nói, trên đời có một đứa bé khi vừa sinh ra ở trần thế, thiên địa liền hiện lên tường vân, điềm lành từ trên trời rơi xuống.

Tử khí cuộn cuộn, vạn cổ trường tồn.” Thần Quang Minh bình tĩnh nói.

“Thế giới nhường đường vì nó, thiên kiếp mở đường vì nó.” Nữ Thần Hắc Ám nhìn lên bầu trời, tiếp tục nói:

“Sinh ở phương Đông, lấy Lục làm họ.”

Tiên Quân Thái Nhất quan sát tất cả, nhìn về phía Lục gia, sức mạnh bắt đầu hội tụ:

“Đến đây,

Tiên Đình vạn đoạn.”

“Khô Hải ngược dòng.” Tâm Hỏa Cổ Phật phóng ra Phật quang vạn trượng.

“Chư Thần hoàng hôn.” Thần lực của Nữ Thần Băng Hải phun trào, biển cả bị băng tuyết bao bao trùm.

Chương 1003: Một người một kiếm chiến thiên hạ 3

Một người một kiếm chiến thiên hạ 3

Sức mạnh của bọn hắn, lần đầu tiên hội tụ lại.

Tất cả mọi người, bất kể mọi hậu quả, đưa thực lực tăng lên tới cực hạn.

Chuyện này xảy ra quá sớm, trong số bọn họ chưa một ai khôi phục toàn bộ.

Nhưng có sức mạnh căn nguyên trợ giúp, bọn họ có khả năng nhất định tạm thời tiếp cận thời kỳ đỉnh phong.

Mà bọn họ cũng chỉ cần một chút thời gian này, phá bỏ khoảnh khắc cuối cùng.

Bọn họ đều có thể nhìn thấy, tương vân sẽ theo ánh sáng mà xuống, khi đó sẽ là thời cơ xuất thủ tốt nhất.

Bây giờ chưa thể ra tay.

Thiên Phật giáng xuống, bọn hắn không chịu nổi.

“Tăng tu vi tới cao nhất, chờ thời cơ xuất thủ.” Nữ Thần Băng Hải bình tĩnh nói.

“Có hy vọng thắng sao?” Nữ Thần Hắc Âm hỏi.

Lục gia có một cường giả, không qua được hắn, cái gì cũng khó nói.

“Không thử một chút thì sao biết được?” Thần Quang Minh đáp lại.

Hắn cũng đang nhanh chóng tăng sức mạnh lên, chờ đợi thời khắc quyết định.

Mặc kệ có hy vọng hay không, bọn họ đã không còn đường lui nào nữa rồi.

Con đường này trước đây rất lâu đã được định đoạt, bọn họ đã thức tỉnh ở thời đại này, thì chẳng còn con đường nào khác nữa.

Lập trường khác biệt thôi.

Trước Phật điện, hai vị Cổ Phật bình tĩnh nhìn bầu trời, trên người bọn họ, sức mạnh đang hội tụ không ngừng.

Yên lặng.

Chỉ có Phật quang chiếu rọi.

Trên ngọn núi Tiên Đình, Tiên Quân Thái Nhất nhìn Tiên Quân Tử Vi bên cạnh, nói:

“Thế nào rồi?”

“Miễn cưỡng đi, có thể động thủ, sức mạnh căn nguyên này thật khiến cho người ta khó có thể tưởng tượng nổi.” Tiên Quân Tử Vi nói.

“Ta cũng còn có thể.” Chiến Thần lúc này đứng lên.

Hắn cũng muốn động thủ.

“Không được, người bị thương quá nặng, đây không phải đi hỗ trợ, mà là đâm đầu vào chỗ chết.” Tiên Quân Thái Nhất nhìn Chiến Thần, nói.

“Không, các người có lẽ không hiểu rõ sự đáng sợ của thứ này.” Chiến Thần nắm chặt hai tay, sức mạnh trên người hắn bắt đầu bộc phát.

“Ta bị thương rất nặng, nhưng điềm lành kia có thể áp chế vết thương của ta, còn có thể chữa trị cho ta bằng tốc độ cực nhanh.

Thế giới này đang bên bờ sụp đổ, nhờ có điềm lành, sụp đổ mới bị áp chế, nó cũng sẽ áp chế thương thế của ta.

Mặc dù cuối cùng không biết hậu quả sẽ thế nào, nhưng có thêm một người, có thể có thêm không ít phần thắng.”

Chiến Thần kiên trì, Tiên Quân Thái Nhất và Tiên Quân Tử Vi cũng không tiện nói gì.

Bọn hắn bây giờ, quả thực thiếu sức mạnh.

Lần này cường chế khôi phục đến hạn mức cao nhất, hậu quả vốn là khó đoán trước.

Nhưng đây là lựa chọn duy nhất của bọn hắn, cũng là cơ hội duy nhất.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều đang quan sát tất cả, nhìn tường vân bắt đầu ngưng tụ thành một vòng xoáy.

Mà trung tâm vòng xoáy là một vệt sáng.

Ánh sáng chiếu rọi từ chỗ Lục gia.

Ngưng Hạ ở Xảo Vân Tông quan sát toàn bộ, mày nhăn lại, cái này có chút ngoài dự đoán.

‘Lục gia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?’

Ngưng Hạ muốn hỏi, nhưng bây giờ rõ ràng không thích hợp.

Nàng có cảm giác lần này, Lục gia có thể sẽ gặp phải đại nạn.

Loại chuyện này quá mức tưởng tượng, điểm cuối sự biến hóa của thế giới lại là Lục gia, nguồn gốc vạn vật mất trật tự thế mà lại là Lục gia.

Là Lục Vô Vi muốn tấn thăng sao?

Nhưng nhìn dáng vẻ này, căn bản không giống.

Thiên địa hiện ra tường văn, vạn vật khôi phục, trăm hoa đua nở.

Đây là hiện tượng từ xưa đến nay chưa từng báo hiệu điềm lành.

Đáng sợ nhất chính là thiên kiếp.

Nàng phát hiện, thiên kiếp ở toàn bộ tu chân giới đều bị ngưng lại, chỉ vì bảo hộ tường vân không biết từ nơi nào đến kia.

Hi vọng là không có chuyện gì quá lớn.

Nàng cảm thấy, trong trời đất này có rất nhiều sức mạnh cấp bậc Đại Đạo đang rục rịch.

...

Ở Minh Thổ, mưa.

Dưới đất mọc ra cỏ mới, sinh cơ tràn ngập.

Minh Thổ Thiên Vũ, Danh Dữ Trọng nhìn về phía chân trời, khó tin, bọn hấn giống như có thể nhìn thấy không gian, nhìn thấy nơi tường vân hội tụ.

Mà nơi đó gần như là nơi sáng nhất cả thế giới.

“Nơi đó là chỗ nào? Đây là có nhân vật đáng sợ nào giáng lâm sao?” Danh Dữ Trọng ngạc nhiên.

Rất nhiều người Minh Thổ đều như vậy.

Bọn họ không biết đây là tình huống gì, việc duy nhất có thể làm là đưa mắt nhìn qua.

Nhìn xem bên kia rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.

U La Cổ Phật quan sát tất cả, cuối cùng tuyên một câu phật hiệu.

‘Hôm nay không xuất thủ không được.’

Hắn nhất định phải xuất thủ, thân là người của Phật Môn, hấn nhất định phải xuất thủ.

Đây chính là lập trường của Phật Môn bọn hấn.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều nhìn về phía chân trời, nhìn tường vân bảy màu bắt đầu thuận theo ánh sáng đi xuống.

Tường vân bảy màu, mang theo sự huyền ảo không ai giải thích được, bắt đầu từ từ theo ánh sáng đi xuống trần thế.

Sức mạnh huyền ảo này dường như nằm ngoài mọi loại ghi chép, vượt qua vạn vật.

Tường vân đi xuống rất chậm, bọn hấn cũng chờ thật lâu.

Mà lúc tường vân bảy màu đi được một nửa.

Nhóm người Tiên Quân Thái Nhất của Tiên Đình, Tâm Hỏa Cổ Phật của Phật Môn, Nữ Thần Băng Hải của Thần Chúng.

Tất cả, trong nháy mắt, động.

“Xuất thủ, đây là cơ hội duy nhất.”

“Đánh tan tia sáng kia, chỉ cần ngăn cản được tường vân hạ xuống trần thế.”

“Dùng toàn lực, trận chiến này liên quan tới tương lai của tất cả chúng ta, đừng có giữ lại cái gì.”

Giờ phút này, tất cả cường giả của tam đại thế lực, dốc toàn bộ sức mạnh.

Tất cả đều hóa thành một vệt sáng, lao về phía Lục gia.

Bọn họ không giết người, không muốn gây chấn động, chỉ muốn đánh gãy tia sáng kia, chiến đấu vì tương lai của chính mình.

Ánh sáng đại đạo chiếu rọi tu chân giới, sức mạnh cường đại khiến cả tu chân giới cảm thấy e ngại, giống như tai ương tận thế đang giáng xuống.

Mà lúc này, cả đám người ở Lục gia đều hoảng sợ nhìn lên bầu trời, bọn họ thấy mấy chục đạo khí tức đáng sợ đang lao về phía bên này, mỗi một đạo đều vượt qua năng lực cự hạn của bọn họ.

Tiếp đó, bọn họ thấy những người này công kích tới, mà mục đích công kích đều không phải là Lục gia, mà là ánh sáng kết nối tường vân bảy màu kia.

Khí thế ngập trời, thẳng tiến không lùi.

Toàn bộ Lục gia đều lâm vào tuyệt vọng, căn bản không thể chống đỡ được.

Bởi vì trong số những người công kích tới kia, số Đại Đạo Giả chắc chắn không ít hơn mười người.

Có người lợi dụng sức mạnh căn nguyên để cưỡng chế lên đỉnh phong, có người dùng bí thuật để bản thân mạnh lên.

Bọn họ đều liều mạng, không có ai giữ lại chút gì.

Tới đây, bọn họ không có ý định trở về.

Không tiếc bất cứ giá nào, bọn họ phải ngăn cản thứ tồn tại đáng sợ kia hạ xuống trần thế.

Lục gia, Đại Trưởng lão vẫn luôn ở trong đình, lúc này nhìn về phía chân trời.

Trong tay của hắn xuất hiện một thanh kiếm, kiếm ra, thiên địa kinh sợ.

Kiếm ý ngập trời, xuyên qua vạn cổ.

Một trận gió thổi qua toàn bộ Lục gia.

Gió ngưng tụ lại trước ánh sáng kia, hắn đối mặt với tất cả công kích, sau đó chém một kiếm ra.

Thiên địa phân thành hai, cực hạn Kiếm Đạo giáng lâm.

Một người một kiếm địch lại tất cả.

Chương 1004: Chỗ Lục Thủy nói, chính là sát lục chi địa 1

Chỗ Lục Thủy nói, chính là sát lục chi địa 1

Đại Trưởng lão chém một kiếm, vạch ra chiến trường.

Đại đạo chi lộ lấy một địch nhiều.

Àm!

Tiếng nổ chói tai vang lên, chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi công kích đều bị một kiếm của Đại Trưởng lão ngăn lại.

Một kiếm này xuyên qua vạn cổ, trăm đờc vạn vật trong thiên địa.

Người cầm kiếm toàn diện, có vô địch chi tâm.

Một người một mảnh đất, đầu đội một mảnh trời.

Mà đối diện hẳn, có người triển khai Pháp Tướng Thiên Địa, có người mở rộng đại đạo, có người tản ra Chân Long ý.

Còn có người triệu hồi Pháp Tướng Cổ Phật, phá thiên địa vạn pháp.

Tất cả bọn hắn đều đang lao về phía Đại Trưởng lão bên kia.

Hoặc là nói, mục tiêu của tất cả mọi người chỉ có một.

Tia sáng phía sau lưng Đại Trưởng lão kia.

Chỉ có hủy diệt tường vân bảy màu, tương lai mới có thêm nhiều khả năng.

“Ngươi quả thật rất mạnh, so với tất cả chúng ta còn mạnh hơn.

Sợ rằng tất cả chúng ta cộng lại cũng không thể giết chết được ngươi.

Thậm chí còn không thể khiến ngươi trọng thương, thế nhưng...” Nữ Thần Băng Hải nhìn Đại Trưởng lão, lạnh lùng

nói:

“Tia sáng phía sau người kia, nó chống đỡ được sao?”

Ánh sáng đại đạo chiếu rọi trời đất, gần như có thể đánh xuyên được sức mạnh Tu chân giới ngưng tụ thành.

Bọn hắn không công kích Đại Trưởng lão, tất cả đều muốn thử vòng qua Đại Trưởng lão để đánh tới tia sáng kia.

Cả nhóm tách ra.

Người nào chết thì coi như hiến thân, tạo ra cơ hội cho những người còn lại.

Chỉ cần một người, một người vượt qua được tồn tại vô địch này.

Bọn hắn sẽ thắng.

Đại Trưởng lão đứng ở nơi đó, trong tay cầm kiếm.

Sau đó, một trận gió thổi qua.

Hắn biến mất tại chỗ.

Tiếp đó, trận gió thổi về phía tất cả mọi người.

Ầm!

Sức mạnh đại đạo vô tận bắt đầu nở rộ trên bầu trời.

Người bình thường căn bản không có tư cách quan sát.

“Bằng bất cứ giá nào, phá vòng vây.”

Có người trầm giọng nói.

Rất vô sỉ, cũng rất bất đắc dĩ.

Vô sỉ ở chỗ mười mấy hai mươi người bọn hắn lại đi vây công một người, bất đắc dĩ ở chỗ, mười mấy hai mươi người bọn hắn lại bị một người bao vây.

Đôi phương không rảnh đánh giết từng người một, nhưng tất cả bọn hắn thế mà lại không cách nào phá được vòng vây.

“Lục Vô Vi, người cho rằng người có thể chống cự được bao lâu?”

Người cho rằng chúng ta chỉ có từng này người thôi sao?

Còn không bằng ngươi từ bỏ phòng ngự, chủ động công kích, dựa vào thực lực của ngươi, tìm được cơ hội để chém chúng ta đến tàn nửa người cũng không khó.

Kiểm của ngươi là để công kích, cũng không phải để phòng ngự.

Xuất kiếm đi.”

Chiến Thần gào thét.

Thời gian của bọn hắn có hạn, một khi bị ngăn lại ở nơi này, cũng tức là bọn hắn thua.

Nhưng đáp lại những người này lại chỉ có một trận gió.

Đây là gió đại đạo, sức mạnh đại đạo đánh thẳng vào bọn hắn.

Đại đạo độ sức hủy thiên diệt địa, nếu không phải một kiếm trước đó kia đã mở ra thiên địa, thì lúc này Lục gia căn bản đã không còn chịu nổi mức công kích này.

Không gian đang sụp đổ, nhưng dưới điềm lạnh, lại khôi phục bằng tốc độ nhanh nhất, điềm lạnh dường như chính là tới để chữa trị thế giới.

Bọn người Tiên Quân Thái Nhất dùng toàn bộ sức mạnh với mong muốn có thể phá được vòng vây.

“Vô dụng, ngươi dùng toàn lực để ngăn chặn chúng ta, vậy những người khác thì sao?”

Ngươi sẽ không cho rằng chúng ta chính là chủ lực đây chứ?

Tia sáng kia, công kích lớn nhất mà nó có thể chịu được là gì, ngươi biết không?”

Àm!

Một đạo kiếm quang hiện lên, Đại Trưởng lão đang nỗ lực phản kích.

Phụt, có người bị thương.

Nhưng không một ai để ý, chỉ cần tập trung dốc hết toàn lực là được.

Sức mạnh đại đạo, uy lực quyền năng bắt đầu va chạm không ngừng.

Nhị Trưởng lão đứng giữa không trung, quan sát toàn bộ.

Nàng không biết cuối cùng Đại Trưởng lão có thể giữ vững được hay không.

Nhưng bây giờ, nàng cũng muốn xuất thủ.

Tam đại thế lực cũng không chỉ có những người kia.

Bên người còn rất nhiều Cửu giai sẽ tới, nếu thật sự dốc toàn sức, e là không còn bao nhiêu sức lực.

Tất cả lực lượng của Tiên Đình, Chư Thần của Thần Chúng, Phật quang của Phật Môn, toàn bộ đều tới.

Lục gia đã trở thành mục tiêu công kích.

“Giữ vững nơi này.”

Nhị Trưởng lão nói với Tam Trưởng lão một tiếng, rồi bước ra một bước.

Có người đã đến ngoại vi tiểu trấn.

Nàng cần phải đi nghênh đón.

Lúc này, trời đang đổ mưa, đồng thời lại bắt đầu có tuyết rơi.

Có điều chỉ qua mấy hơi thở, tuyết đã lớn đầy trời.

Tất cả mọi người đều không biết có chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng không cần phải hoài nghi gì.

Lục gia thật sự gặp phải đại nạn.

Diệp Tân nhìn về phía chân trời, có chút khó tin, tam đại thế lực đang vây công Lục gia.

Cái này...

“Thông báo cho Lục Thiếu gia.”

Thứ Diệp Tân nghĩ tới đầu tiên chính là tranh thủ thời gian thông báo cho Lục Thủy biết.

Cuộc gọi kết nối, nhưng đáp án hần nhận được lại là, Lục Thiếu gia tạm thời không về được.

Tại sao lại như vậy?

Diệp Tân không phải là không muốn hỗ trợ, mà là hần không thể hỗ trợ.

Nơi này có người của Phật Môn là một chuyện, quan trọng là, thực lực của hần không đủ.

Lúc này, Diệp Tân ôm Thanh Điều lên bảo vệ, trận chiến này, không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Tam đại thế lực vây công một nơi.

Ở thời kỳ Viễn Cổ, chuyện này chỉ xảy ra đúng một lần.

Vây công Đạo Tông.

Chuyện kia thật sự là sinh linh đồ thán.

Mấy người An Ngữ nhìn lên bầu trời, thực lực của các nàng yếu, căn bản không thể tham gia vào trận chiến này.

Các nàng ngay cả ngẩng đầu cũng chỉ dám tùy tiện nhìn một chút những chỗ khác.

Dư chấn của sức mạnh đã đủ khiến các nàng sợ hãi.

Khô Thụ lão nhân cắn răng, cuối cùng không hề động.

Động là đi tìm chết.

“Gâu gâu, lúc nào thì động thủ?” Cầu Tử đã rục rịch.

Đám cháu trai này thật quá phận, thật sự coi trọng bản thân đến thế sao?

Chờ nó xuất thủ sẽ cho những người kia biết thế nào là chênh lệch, thế nào là khí thế.

Khô Thụ lão nhân không trả lời được vấn đề này, Lục gia cũng không có mấy người có thể tham gia trận chiến này.

Khoáng cổ tuyệt kim.

“Vẫn chưa tới lúc.” Đau Răng Tiên Nhân nhìn về chân trời, bình tĩnh nói:

“Phía trên chiến trường đã bị rách ra, chúng ta cũng không có năng lực gì để tham dự vào trong đó, đành phải nhìn những chỗ khác.”

Bọn hắn đều chưa khôi phục đến đỉnh phong, cho nên muốn can thiệp vào trận chiến phía trên, gần như là không thể.

Mà phía trên trước mắt cũng không cần bọn hắn hỗ trợ.

“Tới rồi.” Đâu Răng Tiên Nhân nhìn về phía trước, nói.

Ở bên ngoài Lục gia, gần trăm đạo khí tức hướng về phía Lục gia.

Tuyết lớn vẫn quét ngang.

Toàn bộ Lục gia bị vây quanh trong tuyết lớn.

Trận pháp của Lục gia cũng đã được mở ra.

Tam Trưởng lão ngồi ở phía trên cùng trên đại điện, hắn nhìn chăm chăm vào phía trước.

Hắn chính là phòng ngự cuối cùng của Lục gia, nếu như Lục gia bị phá, cũng tức là hắn đã bỏ mình.

Giờ phút này, sức mạnh trên người Tam Trưởng lão và đại điện dung hợp lại với nhau.

Hắn chính là đại trận của Lục gia.

‘Lục Thủy không có ở nhà cũng bớt lo hơn một chút.’ Tam Trưởng lão tự nhủ.

Ở ngoài tiểu trận Thu Vân, một nhóm người đáp xuống.

Bọn họ không bay quá cao vì trên không trung là chiến trường cấp bậc Đại Đạo kia.

Đi lên chính là tìm chết.

Khí tức đại đạo thôi đã có thể trực tiếp giết được bọn họ.

Đây chính là chênh lệch của Đại Đạo và Cửu giai.

Những người này là mấy người cầm đầu của Tần Chúng.

Bọn họ không có thần cách của Chủ Thần, không có quyền năng của Chủ Thần.

Nhưng bọn họ có chiến lược của Đại Đạo Giả.

Đây chính là đặc điểm của Thần Chúng.

Mặc dù vị trí bị kẹt chết rồi, nhưng lại tấn thẳng dễ dàng hơn so với những người khác.

Lúc bọn họ chạy tới thì là lúc tuyết lớn rơi đầy trời, mặt đất còn phủ đầy băng sương.

“Chỉ là băng tuyết mà có thể trở ngại được con đường của ta sao?”

Một người toàn thân là lửa trong Thần Điện Thái Dương trực tiếp bộc phát sức mạnh lửa.

Là quyền năng của Thần Vương cửu giai.

Chẳng qua lúc sức mạnh lửa bùng phát, tuyết lại rơi càng lớn, ngọn lửa còn có dấu hiệu bị dập tắt.

Tiếp đó, bọn họ nhìn thấy một cô bé đi ra từ đằng trước.

“Không phải Đại Đạo Giả, tiến lên.”

Lập tức có người kêu lên.

Thật ra cho dù có là Đại Đạo Giả, bọn hắn cũng không sợ hãi.

Dù là không có sức mạnh đại đạo mạnh như vậy, nhưng trong số bọn hắn, không phải là không có người đã tới gần mức Đại Đạo Giả.

Liều mạng mà thôi, ai không biết chứ.

Có người vọt tới, mang theo sức mạnh đại đạo, gào thét tiến lên.

Không cần bọn hắn ở phía trên hay phía dưới, bọn họ đều dùng sức mạnh đại đạo.

Cho nên công kích, tất cả căn cơ của sức mạnh, đều là từ đại đạo mà ra.

Nhưng người đầu tiên xông lên đã trực tiếp bị đánh bay về.

Chương 1005: Chỗ Lục Thủy nói, chính là sát lục chi địa 2

Chỗ Lục Thủy nói, chính là sát lục chi địa 2

Rầm!

Một đòn trọng thương, chỉ là hấn vừa mới lùi lại đã lập tức xông lên tiếp.

Lần này tất cả mọi người đều hiểu rõ, thứ chặn trước mặt chính là một tấm sắt.

Nhưng bọn hấn không thể quay đầu lại.

Thân là một bộ phận của Thần Chúng, Tiên Đình, Phật Môn, bọn hấn đã đưa ra lựa chọn.

Giờ muốn lùi bước sao?

Không, không còn kịp rồi.

Không có đường nào để lui cả.

Giờ phút này, vô số người lao tới tấn công, sức mạnh phun trào không ngừng.

Nhưng toàn bộ sức mạnh hợp lại cũng không thể xuyên qua được mảnh đất tuyết này, mà mỗi một người đến gần đều bị một đòn đánh bay.

Ánh sáng đang không ngừng tiến lên, cũng đang không ngừng lùi lại.

Ta đi ngăn nằng lại, các ngươi hãy tranh thủ xông lên.”

Một cường giả của Thần Điện Thái Dương trực tiếp hóa thành ngọn lửa, đem quyền năng tăng tới cao nhất, không vì cái gì khác, chỉ là vì che giấu hơi thở của những người này.

Bọn hấn muốn giết được người này, rất khó.

Nhưng bọn hấn căn bản không cần giết, chỉ cần vượt qua được vị trí của đối phương là được.

Nhị Trưởng lão nhìn đối phương, giờ phút này, ngọn lửa kia bao bọc lấy nàng, nàng không chút do dự, trực tiếp đánh tan ngọn lửa.

Một đòn trọng thương, chỉ cần thêm một đòn nhẹ nữa thôi, hẳn sẽ phải chết.

Nhưng Nhị Trưởng lão lại không ra tay, bởi vì vừa có người vượt qua chỗ đứng của nàng.

Àm!

Sức mạnh của Nhị Trưởng lão bộc phát.

Trực tiếp đánh chết Cửu giai vừa vượt qua kia.

Nhưng còn chưa đợi nàng ngừng lại, sức mạnh lại lần nữa bộc phát.

Liên tục ngăn cản những người kia tới gần.

Mặt đất sụp xuống, khí tức sức mạnh quét ngang vạn vật.

Phía trước Nhị Trưởng lão là một mảnh hồ độn, sức mạnh đã bị rửa sạch, để lại một mảnh đất vết thương chằng chịt.

Mà sau lưng nàng lại chưa có bất kì một thương tổn nào.

Nhưng có một chút công kích bị lọt ra phía sau.

Tiếp tục như vậy nữa, chỗ này của nàng sớm muộn gì cũng bị đột phá.

“Không được, ngươi không thủ được.” Cửu tung bay bên cạnh Nhị Trưởng lão, nói.

“Tình huống Đại Trưởng lão bên kia thế nào rồi?” Nhị Trưởng lão hỏi.

Sau đó, nàng đã xuất hiện ở một chỗ khác.

Quá nhiều người.

Mà lại rất phân tán, nàng đã cố hết sức.

Tiếp tục như vậy nữa, nàng quả thật không thủ được.

Nếu như chỉ có vậy, Tiểu Vô Vi có thể giữ vững được, nhưng có khả năng sẽ có một đòn công kích khiến hẳn phải

toàn lực ứng phó.

Không có sự trợ giúp khác, sẽ không thủ được.” Cửu nhìn về phía chân trời, trả lời.

“Nếu tia sáng kia bị phá hư, chuyện gì sẽ xảy ra?” Nhị Trương lão hỏi.

Khí tức của nàng đã không còn ôn như trước.

Đối phương thật sự liều mạng, mặc dù nàng rất mạnh, nhưng cũng khó chống đỡ nổi.

Tấn công chính diện, nàng đều khó mà thắng được những người này, chứ đừng nói là những người này căn bản không phải đến để tấn công nàng.

Giữ vững được là rất khó, rất khó.

Nhưng không thể không thủ.

“Không biết, nhưng có liên quan tới việc Lê Âm mang thai.” Cửu lập tức đáp.

“Lục Cổ có đứa bé thứ hai sao?”

Thật đúng là từng đứa từng đứa lại càng cao minh hơn.” Nhị Trương lão bình tĩnh nói.

Nàng không thể thu tay lại.

Sức mạnh đang không ngừng bộc phát.

Nhưng sau lần bộc phát này, nàng sẽ thất thủ.

“Còn cần bao nhiêu thời gian nữa?”

“Còn rất lâu.”

Nhị Trương lão không nói gì thêm.

Nàng không thể để những người này đi qua được.

Tam Trương lão sẽ không thủ được bao lâu, nhưng nhất định phải nghĩ cách xoay chuyển tình thế.

“Ngươi chờ chút, ta tìm người tới giúp đỡ.” Cửu nói.

“Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa đây là đang thiên vị chúng ta sao?” Nhị Trương lão hỏi.

“Đúng vậy, nhưng có một điều kiện, người phải để cho ta bóp mặt.” Cửu cười nói.

Nhị Trưởng lão trầm mặc, cuối cùng đáp:

“Được.”

“Thật đáng yêu.” Cửu cười cười, mong đợi nói:

“Không biết Thất có đáng yêu như vậy không.”

“Không.” Nhị Trưởng lão nói thẳng.

“...”

Sau đó, ba đạo thân lực không ai có thể nhìn thấy bay về phía tiêu trần Thu Vân.

“Sẽ là ai vậy?” Nhị Trưởng lão hỏi.

Bây giờ nàng đứng ở chỗ này, đã cảm thấy kiệt sức.

Rốt cuộc là có thù oán gì lại đáng giá để bọn hấn liều mạng như vậy.

“Chờ chút người sẽ biết, có điều có vài người người sẽ không nhìn thấy.” Cửu đáp.

Nhị Trưởng lão không nói thêm gì, bây giờ chỉ có thể tập trung toàn lực ứng phó.

...

Lục Thủy vẫn đang ngồi trên xe lăn, hấn nhìn về phía chân trời.

Nơi này cũng có thể đại khái thấy được tình huống của tường vân, đương nhiên cũng có thể cảm nhận được khí tức khiến vạn vật sụp đổ.

“Thiếu gia? Đã có người đánh đến tận cửa rồi sao?” Chân Võ Chân Linh hỏi.

Bọn hấn có thể cảm giác được, Lục gia đang bị vây công.

Khí tức sức mạnh cường đại khiến bọn hấn ở chỗ này cũng cảm nhận được.

Dưới sức mạnh này, Lục gia thật sự có thể bình yên vô sự sao?

Khó trách Thiếu gia lại để Đau Răng Tiên Nhân xuất thủ.

Lục Thủy vốn định trở về, nhưng trong nháy mắt khi tường vân bảy màu rơi xuống, trong tâm hấn có một cảm giác.

Uy năng, trở về.

Từ khi hấn tấn thăng đến nay, đã bị suy yếu đi rất nhiều.

Chỗ uy năng vốn nên có ở cảnh giới này, gần như đều bị thiếu mất.

Mà bây giờ, uy năng của hấn vì tường vân rơi xuống, đã trở về.

Sau đó, Lục Thủy lại có một loại cảm giác, uy hiếp thực sự tới Lục gia không phải là những người đánh đến tận cửa kia.

Những người khác cũng đang e ngại sự xuất thế của đệ đệ muội muội của hấn.

‘Đệ đệ muội muội này, chưa ra đời đã náo lớn như vậy, vậy ra đời rồi thì còn chịu nổi sao?’

Lục Thủy có chút bất đắc dĩ trong lòng.

Sau đó, hấn cầm lấy Ma Binh.

Lúc đầu, hấn muốn dùng Ma Binh để trở về, rất muốn tìm cách giữ vững đệ đệ muội muội của mình.

Những người này quá mạnh, thực lực của hấn không thể đối đầu trực diện được với những người này.

Có điều, bây giờ đã không cần nữa.

Vụt!

Phương Thiên Kích trong tay Lục Thủy trực tiếp bị ném ra ngoài.

Trong nháy mắt khi Phương Thiên Kích bị ném ra ngoài, nó trực tiếp bay về phía Lục gia, dùng tốc độ Thuần Tức Thiên Lý biến mất trong mắt Chân Võ Chân Linh.

“Đây chưa phải uy hiếp thật sự, hãy chờ uy hiếp thật sự xuất hiện.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Chân Võ Chân Linh kinh hãi, cái này còn chưa phải uy hiếp thật sự?

Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?

Tam đại thế lực sao lại đột nhiên công kích Lục gia?

Bọn hắn đột nhiên hơi hiểu ra, hiểu ra vì sao Thiếu gia vẫn luôn đi điều tra chuyện của tam đại thế lực.

Bởi vì Thiếu gia từ rất sớm đã biết sẽ xảy ra loại chuyện này chăng?

Mà Đau Răng Tiên Nhân, Nghịch Tinh A Mãn, còn có Cầu Tử, đều là Thiếu gia cố ý sắp xếp ở Lục gia?

Thiếu gia đã chuẩn bị sẵn cho chuyện này từ lâu rồi ư?

Lục Thủy không để ý cái này, nhưng hắn có chút để ý tới tường vân bảy màu kia.

Hắn đã có được toàn bộ uy năng của tu vi, vậy mà lại không thể nào nhìn thấu được.

Chuyện này rất khó hiểu.

Về sau rảnh lại đi nghiên cứu tiếp đi.

Hắn cần tìm ra uy hiếp thật sự.

Mà vừa lúc này, Lục Thủy phát hiện Linh điện của Lam Dạ Quốc Anh đột nhiên truyền đến tin tức, là Cô Ảnh lão nhân đang liên lạc với hắn.

...

Ở tiểu trấn Thu Vân, Khô Thụ lão nhân nhìn Nhị Trương lão đối mặt với kẻ địch, có chút nóng nảy nói:

“Còn chưa xuất thủ được sao?”

Sức mạnh của hắn đã bắt đầu rót vào đại địa để cung cấp cho trận pháp.

Bảo đảm trận pháp có thể duy trì bình thường.

Đây là việc những người khác của Lục gia cần làm.

Bọn hấn không thể tham chiến, chỉ có thể làm những thứ này.

Một vài người gia nhập Lục gia chưa lâu thật sự không có cách nào tin, Lục gia ở dưới sự vây công của nhiều nhân vật đáng sợ như vậy, lại có thể sừng sững không ngã.

Toàn bộ tu chân giới, có thể lực đáng sợ như vậy sao?

Không có, chắc chắn không có.

Vợ chồng Dịch Sơn nhìn về phía chân trời, thật không thể tin được, đây chính là Lục gia.

Bọn hấn đã gia nhập một thế lực đỉnh cấp chân chính.

Thật là đáng sợ.

Nhưng hôm nay hai người có thể còn sống hay không, thật khó nói.

An Dịch mặc dù đã biết rõ, nhưng khi nhìn thấy sức mạnh kinh khủng của Đại Trưởng lão và Nhị Trưởng lão, hấn vẫn khiếp sợ không thôi.

Điều duy nhất bọn hấn có thể làm hiện tại chính là giữ vững đại trận Lục gia.

“Chờ một chút.” Đau Răng Tiên Nhân khẽ nói.

Giờ vẫn chưa phải thời cơ tốt nhất để xuất thủ.

Mà trong lúc bọn hấn đang chờ, có hai đạo ánh sáng rơi xuống trên người Đau Răng Tiên Nhân và Cầu Tử.

Chương 1006: Chỗ Lục Thủy nói, chính là sát lục chi địa 3

Chỗ Lục Thủy nói, chính là sát lục chi địa 3

“Đây là...” Đau Răng Tiên Nhân sững sờ, đây là sức mạnh của Chân Thân Độc Nhất.

Tiếp đó, bọn hắn nhận được lời nói của Cửu.

“Có thể giúp các người che giấu thân phận nha.”

Đau Răng Tiên Nhân run lên.

Cửu Tử cũng có chút bất mãn, nó muốn trở lại đỉnh phong.

Có điều nó không dám không nghe Cửu.

Nó vẫn còn nhớ rõ lúc mình rã rơi đầy đất.

Có điều bọn hắn đều đang quan sát, phải tìm cơ hội tốt, đánh bọn hắn trở tay không kịp.

Nhưng mà, đúng lúc này, trên bầu trời, một ánh sáng đen đột nhiên bay tới.

Một thanh Phương Thiên Kích bay từ phía chân trời tới.

Tấn công những người ở ngoài kia.

Những người kia kinh ngạc.

Nhưng chỉ có một phần nhỏ người chống đỡ đòn tấn công, một phần khác tiếp tục phá vòng vây.

Mà cao hứng nhất đương nhiên là Cửu Tử.

“Gâu gâu.

Ta đã nói Cửu gia sẽ không quên ta, ta biết rằng Cửu gia rất yêu ta mà.

Ngaoooo~”

Hét dài một tiếng kinh thiên động địa, khí tức cường đại trên thân Cửu Tử bộc phát.

Tiếp đó, thân hình của nó bắt đầu biến lớn, lớn đến không gì sánh bằng.

Cầu Tử hóa thành một vệt ánh sáng, lao ra phía ngoài.

Tiếng nói hung phấn của nó truyền ra bốn phía:

“Theo ý chỉ của Cầu gia, đây chính là nơi ta giết chóc.

Chỗ lưỡi dao hướng tới chính là địa bàn của Cầu gia, ai dám không phục?”

Ngao!

Hét dài một tiếng phá tan không trung.

Giờ phút này, một đầu chó đen to lớn phóng về phía Phương Thiên Kích.

Những người khác không rõ cho lắm, đây là hung thú từ đâu xuất hiện vậy?

Nhưng rất nhanh bọn hấn lại phát hiện, con sói kia và Phương Thiên Kích đụng vào nhau.

Ầm!

Ánh sáng chiếu rọi, bọn hấn nhìn thấy Phương Thiên Kích bị đụng vỡ thành vô số mảnh, tiếp đó bao bọc lấy thân con sói khổng lồ.

Giống như chiến giáp gia thân.

Ầm!!!

Sau khi hào quang lóe lên, nó lao vào chiến trường.

Tất cả mọi người đều giật mình.

Nhị Trương lão cũng không thể không lùi lại một chút.

Cũng không phải là bị đánh lùi, mà là không lùi, thì có hơi không giữ nổi.

Hoặc là nói Cầu Tử gia nhập đã trực tiếp đánh gãy tiết tấu của nàng, nơi này đã sắp bị đột phá.

‘Đây thật sự là đến giúp đỡ sao?’ Nhị Trương lão cau mày, định tiếp tục duy trì chiến cục trước đó.

Ngao!

Cầu Tử chạy bốn phía, đẩy ngã tất cả.

“Kéo giúp người không ít hỏa lực, như vậy người sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều, mà lại có thể duy trì lâu hơn.” Cửu vừa cười vừa nói.

“Có người xông tới.” Nhị Trưởng lão nhíu mày, nàng định rút lui đuổi theo.

Nhưng một khi nàng dừng lại, nơi này sẽ thất thủ.

Mà ngay lúc Nhị Trưởng lão định trước tiên đi đánh giết mấy người này, từ bên trong vang lên một tiếng nổ lớn.

Nàng cảm giác có một lượng huyết khí vô cùng mạnh đang tràn ra từ bên trong.

Ầm!!!

Một quyền sụp đổ trời đất.

Tất cả mọi người đều có một loại cảm giác, có người nghịch thiên vừa đi ra, sự xuất hiện của hắn dường như đã phá vỡ toàn bộ công cùm xiềng xích.

Mà lúc này, tất cả những người vừa xông vào, trực tiếp bị một quyền đánh lui ra.

“Đây là ai?”

Rất mạnh.” Nhị Trưởng lão hơi kinh ngạc.

Mặc dù thực lực đối phương biểu hiện ra không có mạnh như vậy, nhưng Nhị Trưởng lão có thể cảm giác được rõ ràng.

Người này, ở thời kỳ đỉnh phong, sẽ mạnh đến phá trần.

“Đau Răng Tiên Nhân, thời của hắn là cường giả gần với Đại Trưởng lão, một khi hắn khôi phục đến đỉnh phong, trận chiến hôm nay sẽ có thể đánh rất tốt.

Nhưng hắn không thể khôi phục đỉnh phong.

Tương lai người cũng có thể đạt đến độ cao này.” Cửu giải thích cho Nhị Trưởng lão.

“Vậy sao?”

Bùm!

Nhị Trưởng lão không nhìn nhiều nữa, mà trực tiếp bắt đầu phòng ngự, phòng ngừa có người vượt qua phòng tuyến.

Có Đâu Răng Tiên Nhân và Cầu Tử gia nhập, Nhị Trưởng lão cảm giác bọn họ có thể duy trì ở nơi này thật lâu.

Chi ít trong thời gian ngắn tới, sẽ không có người có thể dễ dàng đánh vỡ phòng tuyến.

“Nếu như cứ theo tình huống này thì có cơ hội thắng không?” Nhị Trưởng lão hỏi.

“Có.” Cửu khảng định:

“Cứ tiếp tục như vậy, sẽ thắng, mặc dù cuối cùng sẽ bị thương không nhẹ, nhưng bọn họ đã không còn kịp rồi.

Đến lúc đó chỉ cần có thể bảo vệ Lê Âm, vậy sẽ trực tiếp quyết định được chiến cuộc.”

“Liệu có chuyện ngoài ý muốn không?” Nhị Trưởng lão hỏi.

Từ giọng điệu của Cửu, nàng có thể nhận ra được.

Bọn họ còn cách chiến thắng rất xa.

Nếu như không có vấn đề gì khác, Cửu đã chúc mừng nàng rồi.

Cửu thờ dài, nói:

“Cường giả thật sự còn chưa xuất thủ.”

Nhị Trưởng lão trầm mặc.

Sao có thể?

Những người này còn chưa phải cường giả sao?

“Tới rồi, xem ra là không giữ vững được đợt đầu tiên.” Cửu nhìn về phía chân trời, nói.

Nhị Trưởng lão kinh hãi.

Nàng cảm nhận thử, tiếp đó, sắc mặt đại biến.

Một sức mạnh vượt qua nhận biết của nàng từ phía bên kia chân trời đang tới.

Loại sức mạnh cấp bậc này căn bản không phải thứ nàng có thể ngăn cản, trừ Đại Trưởng lão, không ai có thể làm được.

Mà Đại Trưởng lão còn phải đối phó với nhiều Đại Đạo Giả như vậy.

Sẽ thất thủ sao?

Giờ phút này, tất cả mọi người đều cảm thấy, một sức mạnh vượt qua tất cả đang lao tới từ phía chân trời, vượt qua vạn cổ.

Sức mạnh này cũng không có chiếm cứ bầu trời, nhưng khiến cho thiên địa thất sắc.

Sức mạnh đột nhiên xuất hiện này không thuộc về Đại Đạo Giả.

“Xông lên đi, có cường giả không biết xuất thủ, Lục gia sẽ không thủ được, đừng cho bọn họ thời gian thở.”

Giờ phút này, tất cả mọi người thuộc tam đại thế lực tăng nhanh công kích, muốn đột phá phòng tuyến.

Mà người kích động nhất chính là mấy người Tiên Quân Thái Nhất, Nữ Thần Băng Hải, Tâm Hỏa Cổ Phật.

Bọn hắn cũng không biết sức mạnh này từ đâu đến, nhưng bọn hắn biết, sức mạnh này cũng đang tấn công vào tia sáng kia.

Sức mạnh này mạnh đến vượt quá dự đoán của bọn hắn, loại sức mạnh đáng sợ này, chỉ có Lục Vô Vi có năng lực ngăn cản được.

Một khi Lục Vô Vi quay sang ngăn cản sức mạnh kia, vậy khi đó sẽ là thời gian đột phá của bọn hắn.

“Lục Vô Vi, đừng làm chó cùng rứt giậu, các người thua rồi.”

“Bây giờ đổi sang đánh chết chúng ta vẫn còn kịp đấy, ít nhất còn giết được thêm mấy người, người do dự cái gì nữa?”

Đại Trưởng lão nhìn sức mạnh đang lao tới kia, không nói gì, cũng không có hành động nào khác.

...

Ở một nơi xa khác.

Ngung Hạ quan sát Lục gia, cau mày.

“Lão tổ?” Hồng Tổ mở miệng gọi một tiếng.

Nàng muốn giúp đỡ.

Lục Cổ dù sao cũng là con trai của Chân Nhi.

Nàng không đành lòng.

“Vô dụng, các người quá yếu, căn bản không có khả năng tham dự vào trận tranh đấu của cường giả.” Ngung Hạ nhìn về phía Lục gia, nói khẽ.

Lúc này, nàng nhìn thấy sức mạnh không biết từ đâu đến kia.

Sức mạnh kia vượt quá tất cả, căn bản không nằm trong nhận biết của đại đạo.

“Đây là sức mạnh gì?” Hồng Tổ nhìn sức mạnh này, không kìm được mở miệng hỏi.

Ngung Hạ cũng không cách nào biết được.

Nhưng nàng biết, sức mạnh này sẽ đè sập Lục gia hiện tại.

Chương 1007: Sự tồn tại trên đại đạo 1

Sự tồn tại trên đại đạo 1

Không Minh Hải Vực.

Lực lượng thuộc về biển sâu bắt đầu khuếch tán, theo thiên địa biến hóa, lực lượng nơi này hoạt động.

Dường như thức dậy từ giấc ngủ sâu.

Biến cố đột ngột này khiến Hải Yêu nữ vương kinh hãi.

“Thiên địa này rốt cuộc làm sao vậy?”

Hải Yêu nữ vương nhìn tường vân trên bầu trời, nhìn Cam Lộ rơi xuống, nàng chưa từng thấy qua cảnh tượng này.

Chưa bao giờ nghe nói về tình huống này.

Rốt cuộc là loại tồn tại gì lại làm cho thiên kiếp hộ hành?

Mà thiên địa biến hóa dẫn tới Không Minh Hải Vực, làm cho lực lượng nơi này tràn ra.

“Không được, không thể để lực lượng nơi này xuất hiện.”

Hải Yêu nữ vương xuất hiện trên Không Minh hải vực.

Lực lượng của nàng trực tiếp khởi động, ý đồ trấn áp Không Minh hải vực.

Sóng biển ngập trời, năng lực thuộc về hải yêu chấn nhiếp hải vực.

Lực lượng hoạt động kia từng chút một bị Nữ vương áp chế.

“Có thể được.”

Hải Yêu nữ vương thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Có thể áp chế là không sao.

Chỉ là khi hải vực bắt đầu bình tĩnh lại, đột nhiên một dòng nước ngầm bắt đầu khởi động.

Dòng nước ngầm đột nhiên xuất hiện phá vỡ sự cân bằng, đột phá hải vực.

Ầm ầm!

Một tiếng va chạm lực lượng bộc phát trong hải vực, Hải Yêu nữ vương trực tiếp bị đánh lui ra ngoài.

“Sắp thức tỉnh? Làm sao có thể được?”

Sắc mặt Hải Yêu nữ vương đại biến, nàng cảm giác được.

Một thứ gì đó vừa đánh bại sức mạnh của nàng là một ý chí vượt ra ngoài sự tồn tại của nàng.

“Làm sao bây giờ?”

Sự tồn tại ở đây không thể thức tỉnh, một khi thức tỉnh, tất sẽ có tai họa.

Thiên địa hạo kiếp.

Mà ngay khi Hải Yêu nữ vương ý đồ tiếp tục trấn áp, lực lượng của nàng trực tiếp xuất hiện dấu vết sụp đổ.

Đây còn là trên sân nhà của nàng, đối phương ảnh hưởng rất lớn.

Nhất là đối phương còn chưa hoàn toàn thức tỉnh.

Nếu để đối phương tỉnh lại, nàng căn bản không hề chống đỡ nổi.

Hải Yêu nữ vương trở lại trên mặt biển, lực lượng của nàng khuấy động biển rộng, lực lượng biển sâu phảng phất gia trì cho nàng, dòng nước ngầm trong hải vực vô tận bắt đầu khởi động.

Tất cả lực lượng đều quy về Không Minh hải vực.

Không vì thứ gì khác, chỉ vì trấn áp phiến hải vực này, để nơi này quy về yên bình.

Nhưng mà khi Hải Yêu nữ vương vận dụng lực lượng hải vực vô tận, một thanh âm từ Không Minh Hải Vực truyền ra.

“Hải Yêu Triều Tịch?”

Thanh âm mang theo lạnh lùng, có chút nặng nề.

Thanh âm này xuất hiện kèm theo lực lượng quý dị, phảng phất vượt qua hết thảy.

Trong nháy mắt thanh âm truyền ra, tất cả lực lượng chung quanh không thuộc về Không Minh Hải Vực, trong phút chốc sụp đổ tan rã.

Mà thanh âm truyền ra đánh thẳng vào Hải Yêu nữ vương.

Phanh!

Phốc phốc!

Hải yêu nữ vương bị đánh bay từ biển đến giữa không trung.

Nàng phun máu tươi, suýt nữa không thể đứng vững.

“ Tỉnh rồi sao? Làm sao có thể được?”

Nàng có chút không dám tin, đối phương không nên tỉnh lại nhanh như vậy mới đúng.

Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?

Ảnh hưởng của thiên địa biến hóa mang đến lớn đến tình trạng này?

Hoặc có một lý do khác?

“ Xem ra không phải Hải Yêu Triều Tịch, mà là một con tiểu hải yêu.”

Trên hải vực ngưng tụ ra một thân ảnh, là hình người được lực lượng ngưng tụ ra, xem cụ thể, không thấy được ngũ quan.

Giọng nói của hắn có một chút hùng hồn và đầy sức mạnh.

Lúc Hải Yêu nữ vương đối mặt với người này, cảm giác có chút vô lực.

Dường như người này căn bản không phải nàng có thể đối mặt.

Thế nhưng đối phương còn chưa hoàn toàn thức tỉnh, nàng không phải là không có cơ hội.

Sau đó Hải Yêu nữ vương dự định vận dụng lực lượng toàn hải yêu, ý đồ đối kháng với vị tồn tại này.

Chỉ là vào lúc này, Không Minh Hải Vực đột nhiên xuất hiện ba ngọn núi.

Ba ngọn núi có vị trí hoàn toàn bất đồng, phảng phất như bao vây Không Minh hải vực.

Đó là Tiên Sơn.

Trong nháy mắt ba tòa tiên sơn tiến vào, tiên sơn bắt đầu nổi lên, tiếp theo một trận đồ bộ dáng bát quái hiện ra trên cao, sau đó bốn phía bắt đầu bị trận pháp bao trùm, phảng phất muốn phong bế nơi này.

“A, phù du lay cây.”

Thân ảnh được lực lượng hiện ra chậm rãi giơ tay lên, tiếp theo chỉ ra.

Dưới một ngón tay của hắn, một lực lượng vượt qua đại đạo bắt đầu hiện ra, Hải Yêu nữ vương có chút rung động, lực lượng này nàng thật sự ngăn cản nổi sao?

Nhưng ý niệm chợt lóe lên, Hải Yêu nữ vương liền xông lên.

Nàng nhất định phải ngăn cản, nhất định phải thừa dịp trước khi trận pháp nơi này vây khốn ngăn cản lại.

Hải Yêu nữ vương đối mặt với lực lượng này, trong lòng nàng có sợ hãi, nhưng nghĩa vô phản cố.

Trông coi nơi này là trách nhiệm của hải yêu các nàng.

Không đến vạn bất đắc dĩ, nàng sẽ không ngồi yên không quan tâm.

Đại đạo lực lượng như gợn sóng khuếch tán, lực lượng thuộc về Hải Yêu nữ vương trong khoảnh khắc cùng thân ảnh lực lượng kia đụng vào nhau.

Ầm ầm!

Cuộc đối đầu giữa lực lượng đại lộ.

Tuy nhiên, không có tình huống ngang tài ngang sức.

Đại đạo của Hải Yêu nữ vương trực tiếp bị lực lượng nghiền ép.

Là áp chế cấp độ lực lượng.

Trong nháy mắt này Hải Yêu nữ vương liền hiểu rõ, người này không phải là người đại đạo, mà là tồn tại chí cao trên đại đạo.

Àm âm!

Hải Yêu nữ vương trực tiếp bị lực lượng làm tan rã, trong nháy mắt tan thành mây khói.

Một tay đánh chết Hải Yêu nữ vương, sau đó thân ảnh kia thuận thế đánh ra một chưởng.

Sau khi lực lượng một ngón tay bay ra khỏi Không Minh Hải Vực, một chưởng lực cũng sẽ bay ra khỏi Không Minh Hải Vực.

Chỉ là lúc trận pháp bao trùm sắp hoàn thành.

Thế nhưng trận pháp không đủ để ngăn cản một chưởng này.

Nhiều nhất chỉ có thể có tác dụng suy yếu.

Nhưng mà trong nháy mắt một chưởng này sắp ra ngoài, một thân ảnh xuất hiện trước mặt một chưởng này.

Trong thiên địa phảng phất như mở quẻ tượng, quẻ bói này đang ở phía trước một chưởng này.

Àm âm!

Quẻ tượng bắt đầu cắt một chưởng này.

Lực lượng theo đó mà va chạm.

Đại bộ phận lực lượng đều bị một quẻ này tiêu hao, trong đó một bộ phận nhỏ bay ra khỏi Không Minh Hải Vực, đi về phương hướng không biết.

Giờ khắc này Không Minh Hải Vực phong bế hoàn thành.

“Thiên Cơ?

Ngươi đến để ngăn cản ta?”

Một dòng nước ở rìa hải vực bắt đầu ngưng tụ, tiếp theo hóa thành bộ dáng Hải yêu nữ vương.

Nàng cũng có chút kinh hãi nhìn bầu trời.

Trên bầu trời xuất hiện một cường giả.

Hơn nữa căn cứ vào lời nói của vị chí cao tồn tại kia, vị cường giả này là Thiên Cơ tiền bối nàng vẫn luôn muốn tìm.

Về lý do tại sao nàng ấy vẫn còn sống.

Hải yêu các nàng vốn không dễ dàng chết như vậy.

Đặc biệt là trong địa phận của họ.

Đương nhiên, sự tồn tại đáng sợ này, cũng có thể giết chết các nàng.

Chỉ là đối phương giết nàng nhưng chỉ thuận tiện.

Phương hướng công kích chân chính, kỳ thật là nơi khác.

Bay ra hai đường, nàng cảm thấy chỗ kia hẳn là không chịu nổi.

Đối mặt với lực lượng kia, nàng có đủ nhận thức.

Trong đó lực lượng là một chuyện, chân chính đáng sợ chính là, áp chế không thuộc về nhận thức giống như quyền năng, tương tự như đại đạo.

Nó chỉ đơn giản là nghiền nát tất cả mọi thứ.

Đương nhiên, không có thứ vượt qua quyền năng đại đạo này, nàng cũng ngăn không được.

Nhưng bầu trời đã bị chặn lại.

Lúc này Hải Yêu nữ vương nhìn thấy bóng người đột nhiên xuất hiện trên bầu trời.

Thoạt nhìn một vị nam tử, nhưng không thấy rõ khuôn mặt, có ký hiệu chắn ở phía trước đối phương.

Phảng phất chỉ cần hiểu rõ những ký hiệu này, là có thể biết được nhân quả trong thiên địa, từ đó nhìn thấy chân dung của đối phương.

“Người cư nhiên tỉnh lại nhanh như vậy? Không, phải nói rằng người đã tích lũy sức mạnh và chờ đợi ngày này.”

Vô số năm nỗ lực, chính là vì ngày hôm nay nhúng tay vào chuyện này.

Phải không?” Thiên Cơ đứng trên không trung cúi đầu nhìn bóng dáng kia, hần đưa tay lau khóe miệng.

“Người rất thông minh, biết rất nhiều.” Thân ảnh kia ngẩng đầu nhìn phía chân trời, truyền ra thanh âm hùng hậu:

“Nhưng người thông minh sẽ luôn luôn làm những điều ngu ngốc.”

“Có một số việc, không làm không được.” Thiên Cơ nhìn thân ảnh kia nói.

“Làm là có thể thành công?” Thân ảnh kia nhìn Thiên Cơ, thanh âm mang theo đùa cợt:

“Người cảm thấy người ngăn cản được ta?”

Dù cho ta có được lực lượng, nhưng một chút lúc trước, nhưng một chút này cũng không phải người có thể thừa nhận.”

“Ta quả thật không am hiểu chiến đấu, nhưng không thử xem, thì sao có thể biết được kết quả chứ?” Thiên Cơ đứng ở trên không trung, chung quanh có bát quái xuất hiện, phảng phất nổi lên mạch lạc trong thiên địa.

Đại đạo khí tức vượt qua cực hạn của Hải Yêu nữ vương.

Thứ này căn bản cũng không giống đại đạo giả có được lực lượng.

Nàng biết, đây là lực cùng một cấp bậc đại đạo với tỷ tỷ Hải Yêu Triều Tịch.

Căn bản không phải là đại đạo giả bình thường.

“Thiêu thân lao vào lửa.”

Thân ảnh kia nhìn Thiên Cơ, lực lượng bắt đầu hội tụ, muốn trực tiếp đánh tan Thiên Cơ quấy nhiễu.

Đại chiến sắp xảy ra.

Chương 1008: Sự tồn tại trên đại đạo 2

Sự tồn tại trên đại đạo 2

Lục Thủy ngồi trên xe lăn nghe thanh âm run rẩy của Cô Ảnh lão nhân:

“Vương, đại sự không tốt, tồn tại kia đã thức tỉnh, không chỉ là lực lượng mà còn có ý thức, tất cả đều thức tỉnh.

Rất mạnh, nhất định có thể vượt qua cấp bậc đại đạo.”

Lục Thủy nghe thanh âm của Cô Ảnh lão nhân, lông mày hơi nhíu lại.

Thời điểm này, hẳn biết nguồn gốc của mối nguy hiểm là gì.

Không chỉ vậy, hẳn cảm thấy rằng có một sức mạnh có thể gây nguy hiểm cho gia đình mình.

Phải đi qua.

“Ta lập tức đi qua.”

Dứt lời, Lục Thủy thu hồi Anh Linh điện.

Chân Võ Chân Linh rất khẩn trương, nơi này cách Không Minh Hải Vực rất xa, thiếu gia muốn đi như thế nào?

Lục Thủy không suy nghĩ nhiều, cũng không để ý cái gì.

Ba!

Một tiếng.

Ba người bọn họ trực tiếp biến mất tại chỗ.

Hắn chưa từng bị gạt, đổi vị trí, có gì khó?

Khi Lục Thủy lại xuất hiện là ở trên mặt biển trống trải, mà ở phía trước hẳn có một lực lượng gào thét mà đến.

Cường đại đồng thời mang theo một loại khí tức không cách nào chống cự.

Giống như đại đạo áp chế.

Đây là sự gia tăng quyền lực.

Lực lượng này xuất hiện, làm Chân Võ Chân Linh không cách nào nhìn thẳng.

Lục Thủy cúi đầu.

Lực lượng này quá mạnh.

“Không phải người đại đạo, đối phương có chuẩn bị mà đến.”

Lục Thủy có thể cảm giác được, lực lượng này chỉ vì mục tiêu đạo quang của nhà hấn.

Những người này đã có chuẩn bị.

Đối mặt với lực lượng cường đại như vậy, cho dù là Lục Thủy cũng có chút khó có thể chống cự.

Nhưng đó không phải là vấn đề liệu nó có thể chống lại hay không.

Lúc này Lục Thủy đem tất cả chuẩn bị đối phó ma tu Chiến Vô Ảnh đều rơi xuống, thiên địa lực trong nháy mắt khuếch tán.

Nhưng không đủ, xa đủ.

“Côn.”

Thanh âm trầm thấp của Lục Thủy hạ xuống, một kết nối vô hình trực tiếp khuếch tán.

Một dòng nước ngầm trong biển nhanh chóng dâng lên.

Nhưng tốc độ côn tới không nhanh bằng đạo công kích này.

Đối mặt với công kích cường đại này, biện pháp Lục Thủy có thể dùng chính là áp chế quyền năng lực lượng.

Sau đó để cho côn ngăn cản một kích này.

Hấn có thể ngăn được không?

Thật khó khăn.

Lục Thủy ngồi trên ghế, hấn không đứng dậy.

Sau khi võ xuống xe lăn, hấn xuất hiện ở phía trước lực lượng, giờ khắc này chung quanh sáng lên vô số trận pháp.

Trận pháp câu thông thiên địa, tụ tập lực lượng cường đại.

Tiếp theo thiên địa lực áp chế quyền năng đôi diện.

Ánh sáng chiếu rọi mà đến, lực lượng gào thét mà đến.

Chân Võ Chân Linh đứng ở xa, bọn họ có thể cảm giác được lực lượng thiếu gia có chút bạc nhược.

Có thể thực sự ngăn chặn được nó?

Chân Võ Chân Linh trong lúc nhất thời có chút lo lắng.

Ầm ầm!!!

Hào quang hàng lâm, lực lượng trùng kích chấn động hải vực.

Lực Thủy nhìn trận pháp của mình từng chút từng chút tan rã, từng chút từng chút bị nghiền nát.

Ánh mắt của hấn không có chút biểu tình nào.

Đã chờ đợi.

Mà lúc tất cả thứ hấn chuẩn bị sắp tan rã, một thân ảnh rất lớn từ biển sâu nhảy ra, côn thuận theo triệu hoán của chủ nhân, làm tùy tùng vì chủ nhân.

Ầm ầm!

Sức mạnh nghiền nát tất cả đánh vào côn.

Tiếng kêu thảm thiết không tiếng động truyền ra từ trên người côn, lực lượng bắt đầu tan rã thân thể côn, huyết nhục của côn giống như bốc hơi, thống khổ kịch liệt, khiến côn không ngừng đong đưa đuôi.

Cơ thể khổng lồ dường như biến mất từ đó.

Côn không trốn thoát, nó được tự do, nhưng nó không trốn thoát.

Chủ nhân ở ngay phía sau, nó nói gì cũng sẽ không trốn thoát.

Lục Thủy nhìn côn thừa nhận thống khổ thật lớn, thiên địa lực ở trong hư không xây dựng phù văn.

Côn không ngăn được một kích này.

Sẽ chết.

Hắn hiện tại điều duy nhất hắn có thể làm, chính là dẫn đạo công kích này ra quỹ đạo ban đầu.

Đó là cách duy nhất.

Nhưng mà ngay lúc thành công, một lực lượng khác từ bên người Lục Thủy gào thét mà qua.

Cũng là lực lượng đi tới Lục gia.

Lục Thủy vươn tay, trực tiếp để thiên địa lực bao trùm qua, còn có một tay tiếp tục xây dựng phù văn.

Thiên địa lực bao trùm lực lượng đi xa kia, Lục Thủy không có cách nào ngăn cản, nhưng xóa bỏ quyền năng phía trên.

Nhưng cho dù không có quyền lực gia trì, Lục gia cũng chỉ có một mình Đại trưởng lão ngăn cản được.

“Nếu như đại trưởng lão không thể ngăn cản, như vậy cũng chỉ có thể để Mộ Tuyết vận dụng lĩnh vực giết chóc, thay đổi phương hướng.

Nhưng...

Mộ Tuyết một khi xuất thủ, bọn họ sẽ bị vây ở bị động.

Trong trực giác của hắn, còn có một nơi nguy hiểm.

Nhưng nó vẫn chưa xuất hiện.

Sau đó Lục Thủy quay đầu lại.

Hắn không thể quay lại ngay bây giờ.

Ầm ầm!!!

Giờ khắc này thiên địa lực xây dựng thành công, không gian sụp đổ, lực lượng công kích côn, bởi vì không gian sụp đổ, trực tiếp lệch khỏi vị trí, xông về phía chân trời.

Ầm ầm!

Côn rơi thẳng xuống đáy biển vì không có khả năng.

Lúc này xương cá trên người côn có thể thấy rõ ràng, huyết nhục mơ hồ.

Đau đớn làm cho nó lắc lư đuôi, nhưng chỉ có thể di chuyển một chút, di chuyển một lần nữa, lại không thể di chuyển.

Nhưng nó mở to mắt.

Lục Thủy rơi vào mắt côn.

Lúc này côn vốn thống khổ, hướng về phía Lục Thủy chớp chớp mắt, phảng phất như đang nói, chủ nhân có chuyện gì, gọi ta là tốt rồi.

Lục Thủy vỗ vỗ đầu côn, nhẹ giọng nói:

“Đi đi, trở lại biển, bên trong sẽ có dòng nước ngầm chữa khỏi thương thế của ngươi.”

Tại sao?

“Bởi vì đó là phúc lành của chủ nhân cho ngươi.”

Cuối cùng côn mang theo không nữ, xuống đáy biển.

Sau khi côn đi xuống đáy biển, một dòng suối chữa bệnh phiêu đảng hàng vạn năm rơi vào trong cơ thể của côn.

Dòng suối đang nhanh chóng khôi phục vết thương của côn.

Nước suối đến từ đâu?

Đến từ trời và đất.

Lục Thủy không để ý côn biến mất, mà là nhìn về phía Không Minh Hải Vực.

“Đi Không Minh Hải Vực đi.”

Bây giờ phải đi qua, một khi để đối phương đi ra.

Như vậy đệ đệ muội muội của hắn, một nhà bọn họ thật sự không giữ được.

Còn chưa sinh ra đã có thể gây họa như vậy.

Sau đó Lục Thủy biến mất tại chỗ.

Nhưng bên Lục gia, hấn vẫn đang chú ý.

Thật sự không có cách nào, chỉ có thể tụ tập trước ánh sáng.

Nhưng bằng cách này, khả năng bảo vệ là quá thấp.

Lực lượng cường đại như vậy, cho dù là đại trưởng lão cũng không thể xẹt ra.

Tất nhiên sẽ lan đến bọn Lục đại tộc trưởng.

Kiếp trước muốn phát sinh chuyện này, Lục Thủy cũng không biết nên làm gì mới tốt.

Cũng may ở kiếp này, hấn còn có thể giúp được.

...

Giờ khắc này tất cả mọi người đều nhìn thấy lực lượng đi tới Lục gia, mục tiêu của lực lượng này là đạo quang kia.

Một cỗ lực lượng này có thể trực tiếp đánh tan phòng ngự trước mắt của Lục gia.

Mọi người đều theo dõi.

Xảo Vân Tông Ngung Hạ cau mày.

Kiểm Nhất Phong Nam Xuyên buông gà nướng trong tay xuống.

Cầm đại Đạo Tông bắt đầu truyền ra thanh âm rối rắm, bọn họ phảng phất đang do dự cái gì đó.

Trùng Cốc lão tổ trốn ở một góc lạnh run.

Mặc dù bọn họ đang ở xa xa nhưng ý niệm đều ở bên kia, giống như đang đứng nhìn Lục gia.

Thiên Cơ Lô Vũ lại đi tới Lục gia, hấn vốn định tới hỏi thăm Lục Thủy một ít chuyện.

Nhưng hấn phát hiện, mình không cần hỏi, hấn vô duyên vô cớ xông vào điểm trung tâm của hết thảy.

Tất cả nguyên nhân đều đến từ Lục gia.

Nơi này chính là nguồn gốc của cơn bão, chính là căn nguyên Thiên Cơ hẳn bị che chắn.

Hôm nay hẳn gì cũng không thể nhìn, bằng không hẳn tất sẽ chết.

Che chắn Thiên Cơ, có thể là có người đang cứu hẳn.

“Chúng ta phải làm gì?” Thạch Quy hỏi.

Giọng nói của nó mang theo nỗi sợ hãi.

Ở đây thật kinh khủng.

Chưa bao giờ thấy một trận chiến khủng khiếp như vậy.

Nếu trận chiến ở đây lan rộng ra ngoài.

Toàn bộ Tu Chân Giới khó có thể may mắn thoát nạn.

Mà đối mặt với công kích đáng sợ như vậy, Lục gia lại có thể bảo vệ được, đây quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Chương 1009: Sự tồn tại trên đại đạo 3

Sự tồn tại trên đại đạo 3

“Chờ.” Thiên Cơ Lâu Vũ cuối cùng nói những lời này.

“Điên rồi sao?” Thạch Quy bị sốc.

Nó chỉ đơn giản là muốn chết.

“Không điên.” Thiên Cơ Lâu Vũ nói:

“Còn nhớ ta đã nói gì không?”

Trong mạng người có một kiếp nạn, kiếp nạn này có thể lấy mạng của người.”

Thạch Quy sửng sốt:

“Là cái này?”

“Không phải, nhưng có lẽ có liên quan đến chuyện này.”
Thiên Cơ Lâu Vũ bình tĩnh nói.

“Lúc này Cửu đờng treo khẩu vị.”

“Trước tiên nhìn một chút đi.”

“Sau một kích này, Lục gia không còn nữa, còn muốn xem không?”

Thiên Cơ Lâu Vũ không nói gì.

Bởi vì Thạch Quy nói đúng.

Một kích này Lục gia không ngăn được.

Giờ khắc này tất cả mọi người nhìn về phía chân trời, không ai có thể ngăn cản một kích này.

Ngoại trừ Lục Vô Vi, không ai có thể làm được.

Nhị trưởng lão muốn hỗ trợ, nhưng nàng không cách nào thoát thân.

Bất Diệt tiên nhân nhíu mày, nếu như lúc trước khôi phục đỉnh phong, hẳn có thể đi lên ngăn cản tuyệt đại bộ phận.

Nhưng không kịp rồi.

A Man đứng ở Linh Dược Viên, hấn nhìn lực lượng bay tới phía chân trời, muốn ý đồ mở mắt, nhưng hấn biết, lực lượng này, hấn ngăn không được.

Nhưng hấn không có ý định lùi bước.

Nhưng bây giờ không phải là thời điểm tốt nhất.

Nếu mà hiện tại ra tay, cơ bản là không có tác dụng.

Vậy khi nào mới ra tay?

Hấn không biết, nhưng hấn vẫn đang chờ.

Chờ thời điểm tốt nhất.

Vừa rồi có một thanh âm cũng để hấn chờ, chờ thời cơ tốt nhất xuất hiện, nàng sẽ nói.

A Man im lặng chờ đợi.

Chỉ là rất nhanh công kích tới.

Giờ khắc này đám người Chiến Thần điên cuồng, chỉ cần một công kích kia đến, như vậy Lục Vô Vi phân thân thiếu phương pháp.

“Xông vào.” Quang Minh thần hóa thành một đạo quang, bắt đầu từ bốn phương tám hướng tràn vào.

Chỉ cần Lục Vô Vi lộ ra một chút sơ hở, hấn có thể xông qua vòng vây, bọn họ sẽ giành được thắng lợi.

Những người Lục gia không thể tham chiến đều nhìn, bọn họ không thể nhìn thấy chiến trường, nhưng bọn họ biết, Lục gia có thể bị áp đảo hay không, liền nhìn đây.

Ba người Hoa Vũ Tuyết Quý có chút sợ hãi ôm nhau, An Ngữ đứng ở phía trước các nàng.

Giống như muốn bảo vệ ba người bọn họ.

Người đá cũng đã sẵn sàng.

Diệp Tân chỉ có thể nhìn.

Chủ cửa hàng nha khoa cũng nhìn tất cả, bên cạnh nàng có con mèo bị rụng lông đi theo.

Con mèo đang run rẩy.

Nó không dám làm gì cả.

Sợ những người xung quanh giết nó.

Đúng vậy, lúc này chỉ cần nó có bất kỳ dị động nào, người bên cạnh sẽ đánh chết nó.

Nhưng Lục gia có thể bảo vệ hay không thì không ai biết.

Tấn công, giáng xuống.

Đại trưởng lão quay đầu nhìn lại, chuẩn bị một mình ngăn cản công kích này, đồng thời chặn tất cả mọi người ở bên ngoài.

Điều này về cơ bản không thể thực hiện được, nhưng hẳn cần phải làm điều đó.

Mà trong nháy mắt khi lực lượng đại trưởng lão bắt đầu nghiêng nghiêng, cường giả của ba thế lực lớn bắt đầu cuồng hoan.

Sắp đột phá rồi.

Xảo Vân Tông Ngưng Hạ nhìn một màn này, nhú mày.

Nàng mím môi, cuối cùng đưa tay vung lên, đạo khí bản mệnh của nàng vượt qua thông đạo không gian đã chuẩn bị sẵn lúc trước, đi tới Lục gia.

Trực tiếp xuất hiện ở đó đến phía trước của ánh sáng.

Giờ khắc này ba luồng hồng sa rơi xuống.

Cả Lục gia phảng phất đều bị tầm lụa đỏ này bao trùm, tiếp theo thanh âm Ngưng Hạ vang lên trên bầu trời Lục gia:

“Một hơi thở rười.

Lục Vô Vi, bôn tọa chỉ tranh thủ cho người một hơi thở rười.”

Đối mặt với nhiều cường giả như vậy, một hơi thở rười đã là đang liều mạng rồi.

Trong nháy mắt thanh âm Ngung Hạ xuất hiện, đại trưởng lão buông tha cho tất cả mọi người, trực tiếp một kiếm chém về phía công kích vô cùng cường đại kia.

Một hơi thở rười là không đủ, nhưng có thể làm cho hắn tranh giành nhiều khả năng hơn.

Giờ khắc này đám người Chiến Thần giống như cự thú thoát cương điên cuồng hướng về phía đạo quang kia.

Tất nhiên, có một tấm màn đỏ ở phía trước họ.

Nhưng hồng sa là gì?

Nhưng chỉ là một đại đạo giả mà thôi.

Trước mặt họ, như một lớp giấy mỏng.

Trong nháy mắt đại trưởng lão một kiếm chém tại lực lượng cường đại kia, ba đạo hồng sa thuộc về Ngung Hạ tầng tầng bị nghiền nát.

Phốc phốc!

Mỗi một tầng hồng sa bị nghiền nát, đều có thể trực tiếp làm Ngung Hạ trọng thương.

Hơn mười vị đại đạo giả công kích, đừng nói là Ngung Hạ, mặc kệ là ai cũng vô dụng.

Nhất là những người này đại bộ phận đều không phải là đại đạo giả bình thường.

Bị những người này vây công, cũng chỉ Lục Vô Vi có thể đối kháng, những người khác căn bản không thể.

Vây công năm đại kiếm tu, đều không cần đội hình này.

Một hơi thở, hồng sa sắp bị phá vỡ.

Khi bọn họ cho rằng hồng sa bị phá có thể công kích đến, kiếm ý từ trên trời đáp xuống trước mặt bọn họ.

Không phải kiếm của Lục Vô Vi, bọn họ đều biết.

“Một hơi thở, ta chỉ có thể vì người tranh thủ một hơi thở.”

Thanh âm Kiếm Xuyên truyền tới.

“Quả thực muốn chết.” Lại người gằm nhẹ.

Nhưng vẫn trực tiếp công kích.

Đạo Tông cảm địa.

Trong suy nghĩ của họ, họ đã trao đổi vô số thông tin.

“Không ra tay sao?”

“Lúc này ra tay chẳng khác nào đứng đội, chúng ta đứng ở đâu?”

“Đứng Lục gia cũng mạnh hơn đứng bên những thế lực viễn cổ này, hơn nữa bọn họ muốn phá ánh sáng nhìn thế nào cũng không bình thường, Lục gia có đủ tiềm lực, thậm chí vượt qua Lục Vô Vi.”

“Đứng sai thì sao?”

“Kết quả chưa có, ai biết được?”

“Đạo tông ta cùng Lục gia nhiều thế hệ giao hảo, vì hẳn tranh thủ một hơi thở.”

Ở Lục gia, sau khi kiểm ý hạ xuống đại đạo chi quang, đạo tông đạo pháp.

“Một hơi thở, bốn tọa cũng có thể tranh thủ một hơi thở.” Đạo tông lão tổ truyền tiếng đến.

“Đạo tông, lại là các ngươi.” Những người này vô cùng tức giận.

Thắng lợi ở ngay trước mắt, những người này cư nhiên liên tiếp ngăn cản bọn họ.

Rất nhanh lực lượng thuộc về Đạo Tông lại một lần nữa bị bọn họ đánh tan.

Lục Vô Vi vẫn như cũ cùng đạo lực lượng kia đo sức.

Lúc này vô số trùng cũng xuất hiện trước đám người Chiến Thần, lực lượng quét ngang, những con trùng này một hơi thở cũng không kiên trì được.

Trùng Cốc lão tổ vốn định mở miệng, không có cơ hội mở miệng.

Hắn thật sự không muốn ra tay, thế nhưng những người khác đều ra tay, hắn không ra tay thì đặc biệt dễ thấy.

Hiện tại không ai có thể ra tay.

Nhị trưởng lão có chút khẩn trương:

“Cử... Vẫn còn hy vọng nữa không?”

“Người Lục Thủy an bài, còn có một người.” Cử gay lập tức nói.

Sau khi đám người Chiến Thần xác định không có ai, một đạo Xích Hồng Tinh Thần từ trong hư vô xuất hiện.

Chiếm cứ bầu trời Lục gia.

Linh dược viên, bố thuộc về A Man, bị kéo xuống.

Nghịch Tinh mở mắt.

“Cử, đủ chưa?”

“Không đủ, còn thiếu hai hơi thở cuối cùng.”

Chương 1010: Ai dám xưng vô địch? 1

Ai dám xưng vô địch? 1

Sự xuất hiện của Nghịch Tinh rất bất ngờ đối với những người khác.

Nhưng không ai quan tâm Nghịch Tinh rốt cuộc đến từ đâu.

Tất cả mọi người đề ý chính là, Nghịch Tinh có thể ngăn cản bao lâu.

Băng Hải Nữ Thần bọn họ trực tiếp vọt vào trong tinh thần.

Nghịch Tinh bản thể xuất hiện, lại có thể ngăn cản bọn họ bao lâu đây? Thật sự cho rằng Nghịch Tinh có thể muốn làm gì thì làm sao?

Ở trước mặt bọn họ, cho dù là phát cuồng nghịch tập, cũng chỉ có phần bị nghiền ép.

Giờ khắc này lực lượng của tất cả mọi người đều đụng phải Nghịch Tinh, nhưng trong hơi thở, Nghịch Tinh tràn ngập vết nứt, phảng phất trong nháy mắt sẽ vỡ vụn.

A Man ở Linh Dược viên xa xôi phun ra một ngụm máu tươi, nửa quỳ trên mặt đất.

Đôi mắt của hắn bắt đầu tràn đầy máu.

Cơ thể sắp có vết nứt, nhưng hắn không ngã xuống.

Nghịch Tinh vẫn chấn ở trên cao.

Chỉ là sắp tan vỡ.

Hắn không sợ chết, sợ là tuyệt vọng, sợ là chờ không được hy vọng.

Đau khổ trên thế gian, hắn có thể chịu đựng được, hắn có thể nhẫn nại.

Miễn là hy vọng trong trái tim vẫn còn ở đó.

Mà Lục thiếu gia là người cho hắn hy vọng.

Ân này không thể không báo.

Hắn luôn biết điều đó.

Hiện tại Lục thiếu gia khó có được mở miệng bảo hắn hỗ trợ, hắn làm sao có thể lùi bước đây?

Hắn cần sức mạnh và sự hỗ trợ.

Lúc này, hạt châu trong tay A Man đột nhiên sáng ra một đạo quang, phảng phất cảm giác được nội tâm A Man.

Nó hỗ trợ hắn và khuyến khích hắn

Nhưng trong phút chốc, A Man lại một lần nữa đứng lên.

Nghịch Tinh chiếu rọi thiên địa, lực lượng hủy thiên diệt địa bắt đầu khuếch tán.

Hắn vẫn có thể nín thở.

“Quả thực không biết sống chết.”

Thanh âm lạnh như băng từ trên cao truyền ra, lực lượng vượt qua Nghịch Tinh trực tiếp đánh tan Nghịch Tinh.

Ầm!

Nghịch Tinh vỡ vụn, tan thành mây khói.

Phốc phốc!

A Mẫn ở Linh Dược viên phun ra một ngụm máu tươi, hắn ôm hạt châu, thẳng tắp ngã về phía sau.

Ầm một tiếng.

A Man ngã xuống đất, trên người đầy vết nứt.

Trên mặt biển, khi Nghịch Tinh xuất hiện.

Thiên Cơ Lô Vũ nhìn Thạch Quy nói:

“Chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

“Sẽ chết.” Thạch Quy nói.

“Bằng không làm sao có thể là tử kiếp?”

“Nếu như rời đi, có thể sống lâu hơn.”

“Đánh tan tử kiếp, có thể sống an tâm.”

“Tại sao?”

“Hôm nay ta và người ra tay, vị kia nhất định sẽ biết, đây là ân tình.

Chúng ta không nhất thiết phải có được sự che chở của nhau, nhưng đối phương sẽ không bao giờ làm khó chúng ta.

Nhưng nếu chúng ta không ra tay dẫn đến Lục gia bị phá, cho dù đối phương sẽ không trực tiếp đánh chết chúng ta, cũng sẽ không thoải mái trong lòng.

Chúng ta sẽ chết.”

Thạch Quy cay đắng, nhưng nó không nghĩ nhiều.

“Chúng ta có bao nhiêu cơ hội sống sót?”

“Không tới một thành.”

Hai người không có nói nhiều nữa, nhất định phải ra tay.

Nhưng bọn họ đều biết lần này, hung nhiều lành ít.

Biết họ không nên đến, vì vậy họ sẽ tránh những điều như vậy xảy ra.

Mà đây chính là mệnh lý, không sớm biết.

Cuộc sống của một người, phải đối mặt với vô số sự lựa chọn, mỗi sự lựa chọn sẽ phải đối mặt với một kết quả.

Cho đến khi kết quả không xuất hiện, không ai biết tốt hay xấu.

Thiên Cơ Lâu Vũ không thể nhìn thấy tương lai của mình, hẳn có thể nói cho người khác biết, là một loại khả năng, do đó có nhiều lựa chọn hơn.

Bây giờ đến lượt họ phải đối mặt với sự lựa chọn này.

Con đường ở dưới chân, đúng hay sai, không ai biết.

“Cộng thêm ta, các người có năm phần cơ hội sống sót.”

Lúc này đột nhiên truyền đến thanh âm thanh thúy.

Một người phụ nữ đi qua, bên cạnh nàng có dòng nước đi kèm.

Chỉ là dòng nước này, có thể bao phủ hết thủy.

Nhược thủy tam thiên.

“Ngài là” Thiên Cơ Lô Vũ trong lúc nhất thời có chút khiếp sợ.

Hắn biết rất nhiều, nhưng người này chắc chắn không phải là thời đại của họ.

Hơn nữa trên người đối phương là Nhược Thủy

“Không có thời gian, xuất phát đi.”

Ba ngàn thanh âm của Nhược Thủy hạ xuống, hóa thành một đạo nhược thủy lao về phía chân trời.

Thạch Quy cùng Thiên Cơ Lô Vũ cũng không nói thêm gì.

Họ đã thực hiện một sự lựa chọn.

Cuối cùng hóa thành hai tia sáng, hướng về phía chân trời.

Trong nháy mắt Nghịch Tinh bị nghiền nát Nhược Thủy từ trên trời giáng xuống, mai rùa khổng lồ càng trực tiếp ở phía sau Nhược Thủy, phía trên mai rùa còn có một đạo thiên địa đại quả.

“Nhược Thủy Tam Thiên? Tiên bối như ngươi cũng muốn tham dự loại chuyện này sao?” Thái Nhất tiên quân có chút kinh ngạc.

Nhược Thủy Tam Thiên, là tiên bối thời đại đế tôn.

Thái Nhất tiên quân nhớ rõ trước khi hắn còn chưa thành đạo, nghe chính là vị truyền kỳ của tiên bôinày.

Không nghĩ tới hôm nay, đối phương sẽ xuất hiện.

May mà đối phương cũng không có ở đỉnh phong.

“Ta chưa từng trải qua thời đại của các ngươi, thời đại của ta dừng lại ở ngày Chân Thần ngã xuống.

Hôm nay đến đây, không phải vì cái gì khác.

Chỉ là vì đến báo ơn cứu mạng.

Hôm nay, ta sẽ làm hết sức mình.x

Một bức màn nước bao phủ tất cả mọi thứ.

Nhược Thủy Tam Thiên rơi xuống thế gian.

Quẻ tượng và mai rùa đang chống đỡ bức màn nước này.

“Châu châu đá xe.”

Vô số lực lượng trùng kích vào màn nước, nhưng trong một hơi thở, màn nước bị phá.

Sau đó, quẻ tượng bị phá vỡ và mai rùa bị nghiền nát.

Một hơi thở rưỡi, đây là giới hạn của họ.

Lúc này Đại trưởng lão sắp trăm ra một công kích kia.

Hơn nửa hơi thở, chỉ cần nửa hơi thở là đủ rồi.

Nhị trưởng lão bọn họ nhìn một màn này, muốn trực tiếp buông tha địch nhân trước mắt.

Mộ Tuyết ở Mộ gia niết tay, tùy thời tính toán động thủ.

Nàng vẫn đang chờ.

Mà tất cả mọi người của ba thế lực lớn cho rằng sắp thành công, lúc Nhị trưởng lão tính buông tha cho địch nhân phía trước, đại diện Lục gia sáng lên.

Tam trưởng lão từ đại diện đi ra.

Hắn tụ tập tất cả lực lượng của trận pháp Lục gia, muốn vì đại trưởng lão tranh thủ nửa hơi thở.

Kết quả tự nhiên là, tan thành mây khói.

Nhưng thân là Lục gia tam trưởng lão, hắn chưa từng sợ hãi?

Cho dù đối mặt với tồn tại hắn không địch nổi.

Hắn không hận những thứ này, hận liền hận không có đủ thời gian.

Cho hắn thời gian, hắn không bị động như vậy.

Tam trưởng lão nghênh đón, mang theo quyết tâm phải chết.

Hắn triển khai phòng ngự, như một đạo quang nở rộ ở phía trước vợ chồng Lục Cổ.

Đây chính là phòng ngự cuối cùng của Lục gia.

Những người này nếu như bước qua, vậy có nghĩa là Lục Bất Tranh hẳn chết.

Nhưng mà không ai do dự, không ai sẽ lưu thủ, lực lượng mạnh nhất oanh kích mà đến.

Ý nghĩa của đại đạo đáng sợ nhất, nghiền nát tất cả.

Tam trưởng lão không đủ bọn họ giết.

Phốc phốc!

Giờ khắc này tất cả mọi người Lục gia đều nhìn thấy, bầu trời rắc máu tươi, máu tươi mang theo ý đại đạo.

Máu nhuộm đỏ một vùng trời.

Chương 1011: Ai dám xưng vô địch? 2

Ai dám xưng vô địch? 2

Tất cả mọi người nhìn vào bầu trời với vẻ không thể tin được.

Ngung Hạ được hồng tố đỡ, nội tâm thở dài.

Đạo Tông, Kiếm Nhất Phong, Trùng Cốc, Nhị trưởng lão bọn họ đều nhìn.

Bọn họ nhìn thấy một nam tử chấn ở trước mặt Tam trưởng lão, trên người hắn bị một lực lượng đáng sợ đánh thủng, trên người hắn thừa nhận vô số công kích của cường giả.

Máu của hắn rơi khắp mặt đất.

Mà trong tay hắn vẫn đang cầm kiếm.

Lục gia đại trưởng lão, Lục Vô Vi.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy chân thân của Lục Vô Vi lâu như vậy.

Đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy hắn trọng thương.

“Về.”

Thanh âm trầm thấp vang lên trước mặt Tam trưởng lão, Tam trưởng lão trực tiếp bị một câu này trùng kích trở về.

Tất cả mọi người đều có chút kinh ngạc, ai cũng không nghĩ tới Lục Vô Vi lại ở thời khắc cuối cùng, trực tiếp dùng thân thể ngăn cản lực lượng còn lại.

Cuộc bao vây đã thất bại.

Nhưng không ai dừng lại, Lục Vô Vi bị thương nặng, bọn họ vẫn có hy vọng.

“Thừa dịp hắn còn chưa khôi phục, phá vòng vây.”

Có người hét lên.

Không ai dừng lại, không ai cho Lục Vô Vi thời gian.

Đại trưởng lão quay đầu nhìn về phía những người đó, hắn bị thương phi thường nặng.

Thế nhưng hắn vẫn như cũ vung kiếm động thủ.

Hắn còn sống, Lục gia sẽ ở đây, những người khác sẽ còn sống.

Thân là đại trưởng lão, hắn sẽ cho tất cả mọi người Lục gia đủ thời gian, đủ quá trình trưởng thành.

Thân thể hắn sẽ bị thương, kiếm của hắn sẽ đứt, nhưng ý thuộc về hắn tuyệt đối sẽ không có chút uốn cong nào.

Ầm ầm!!!

Tất cả công kích bắt đầu hiện ra ở phía trước đại trưởng lão.

Hắn sẽ phải đối mặt với tất cả mọi thứ một mình.

Hắn trọng thương, vẫn như cũ có thể vung kiếm trong tay.

Giờ khắc này đại đạo thuộc về đại trưởng lão, bắt đầu nở rộ quang mang.

Đạo quang này vượt qua thiên địa, vượt qua vạn vật.

Dường như đang cố gắng đến gần ranh giới của trời và đất.

“Này.”

Tất cả mọi người đều hoảng sợ.

“Phá vòng vây, mau phá vòng vây, hắn muốn đột phá.”

Tất cả họ đều biết rằng giờ khắc này họ đang chạy đua với thời gian.

Nhưng thời gian càng ngày càng ít, nếu không phá vòng vây cũng không kịp, nhất là Lục Vô Vi lại nghịch thế đột phá.

Điều này chỉ đơn giản không thể tưởng tượng được.

Ánh sáng thuộc về đại trưởng lão chiếu rọi ra, thiên địa phẳng phất trở thành một bộ phận của hắn, nhưng mà hắn bị thương nặng, vẫn như cũ có chút cố hết sức, phẳng phất tùy thời đều có thể ngã xuống.

“Cửu, chuyện gì đang xảy ra vậy?” Nhị trưởng lão có chút khó có thể tin.

Vừa rồi nàng muốn đi hỗ trợ nàng, bị Cửu ngăn lại.

“Không phải ta đã nói sao? Tiểu Vô Vi và Kiếm Nhất có một tia chênh lệch như vậy.

Hiện tại Tiểu Vô Vi đang cố gắng bù đắp cho một tia chênh lệch này.

Nếu để cho hắn thành công, sau đó Tiểu Vô Vi thực sự muốn tấn thăng.

Tuy nhiên.

Không đủ.

Hiện tại Tiểu Vô Vi chỉ dựa vào trạng thái này duy trì mà thôi.” Mở miệng nói.

Nhị trưởng lão trầm mặc.

Trận chiến này, Lục gia thiếu đi tình người rất lớn.

Ngung Hạ ra tay trước còn dễ nói, những người khác không liên quan gì đến Lục gia bọn họ.

Nhưng mà cho dù là như vậy, cũng không nhất định thắng.

“Cửu, sẽ thắng sao?” Nhị trưởng lão hỏi.

Cửu trầm mặc một chút, nói:

“Lập tức có thể nhìn thấy kết quả.”

Có thể thấy kết quả ngay lập tức, nhưng không ai biết điều gì sẽ xảy ra.

Bởi vì có hai nơi, cho dù là Cửu, cũng không thể nhìn thấy đại khái.

Hình dạng hoàn toàn bị che khuất.

Thái Nhất tiên quân đang liều mạng phá vòng vây, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, ánh sáng sẽ hoàn toàn rơi xuống, cho dù cuối cùng có thể đột phá vòng vây của Lục Vô Vi, cũng không kịp.

“Chuẩn bị xong chưa?”

Thái Nhất tiên quân thấp giọng hỏi, hần hỏi năm người phụ trách tiên đình hồi sinh.

Họ muốn đánh thức đế tôn.

Cho dù chỉ có một tia.

Phật môn, các vị thần cũng vậy.

Tất cả họ đều có ý tưởng này.

Bởi vì họ không biết liệu họ có thể thành công hay không.

Vì vạn vô nhất thất, nhất định phải mượn lực lượng của đế tôn bọn họ.

Chỉ bằng cách này, họ mới có thể giành chiến thắng.

Mà hiện tại, Lục Vô Vi bị thương nặng, cường đại tu chân giới cơ bản trọng thương.

Không ai có thể cản trở họ.

“Đã hoàn thành rồi.”

Thanh âm truyền đến trong đầu Thiên Nhất tiên quân.

Phật Môn Tâm Hỏa cũng nghe được thanh âm tương tự, thần chúng Băng Hải nữ thần cũng như thế.

Vì vậy, đến thời gian kết thúc.

Đồng thời, Mê Vụ Chi Đô bắt đầu xuất hiện biến hóa, bên trong phảng phát như có lực lượng đang hồi sinh, ngưng tụ.

Phảng phát tùy thời đều có thể xuất hiện lực lượng vượt qua nhận thức tu chân giới.

Trời đất đang rung chuyển.

Mà đối với dị biến của Mê Vụ Chi Đô, chỉ có Cửu có thể quan sát được.

“Sắp tới rồi, hai bên này có thể ổn định hay không, chẳng khác nào tuyên bố kết quả.” Cửu mở miệng đột nhiên nói.

“Hai bên?” Nhị trưởng lão có chút không hiểu.

“Lập tức người sẽ biết, bởi vì lực lượng của bọn họ sẽ trấn áp hết thầy, quyền năng của bọn họ sẽ bao trùm thiên địa tứ phương.

Dù cho bọn họ không thức tỉnh bao nhiêu, tu chân giới này đều khó có thể thừa nhận lực lượng quyền năng của bọn họ.”
Cửu giải thích.

Nhị trưởng lão hiểu được, vượt qua sự tồn tại của Đại trưởng lão.

Nhưng nàng không hiểu, vì sao những người này lại để mắt tới Lục gia bọn họ.

“Bị theo dõi là có lý do, nhưng nguyên nhân rất phức tạp.

Có cơ hội ta sẽ cho người biết một lần nữa” Cửu nói.

Nhị trưởng lão không nói gì.

Nàng chỉ có thể bảo vệ nơi này.

Đau Răng tiên nhân một quyền đánh đứt địch nhân, hấn ôm răng, đau đến chết đi sống lại.

Bằng không, áp chế những người này hoàn toàn không thành vấn đề.

Hiện tại chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ.

“Ngao ngao!

Đám tôn tử các người, cũng xứng ra quấy rối?

Chỉ xứng đáng với răng nanh của ta.”

Ầm ầm!!!

Cầu tử xông thẳng vào, căn bản không có ai thấy nó có biện pháp.

Chó là người duy nhất không tuân thủ.

Ôi.

Nó sẽ chỉ làm xán trộn đội hình của những người khác.

Tuy rằng có chút làm Nhị trưởng lão đau đầu, nhưng có tác dụng rất lớn.

Không Minh Hải Vực.

Hải Yêu nữ vương thừa nhận công kích cực lớn, bóng dáng của nàng không ngừng nghiền nát.

Nàng muốn tận mắt nhìn, cứ như vậy nhìn gần.

Quá xa, nàng sợ không thể nghe thấy cuộc trò chuyện của hai người đó.

Cho nên chỉ có thể ở chỗ này thừa nhận công kích.

Bằng không chạy về là tốt rồi, không đến mức bị thương.

Mặc dù nàng đã bị thương, nhưng nàng không dễ dàng chết như vậy.

Thân là nữ vương của Hải Yêu nhất tộc, nàng là khó giết chết nhất.

Thế nhưng Triều Tịch tỷ tỷ không có.

Àm âm!!!

Hải Yêu nữ vương lại một lần nữa bị đánh xuống đáy biển, nàng lại xuất hiện trước tiên.

Lúc này nàng có thể cảm giác được trận pháp trên đang nghiền nát.

Thiên Cơ tiên bối sắp chống đỡ không nổi.

Nàng có cảm giác, Thiên Cơ tiên bối sợ dĩ không cách nào chống cự đối phương, hoàn toàn là bởi vì đại đạo lực cùng loại áp chế.

Phảng phất có được quyền năng thiên địa.

Ép Thiên Cơ tiên bối không cách nào chống cự.

Chương 1012: Ai dám xưng vô địch? 3

Ai dám xưng vô địch? 3

“Thiên Cơ, một chiêu cuối cùng, ngươi không có cách nào ngăn cản ta.” Bóng dáng đứng trên mặt biển truyền ra thanh âm trầm thấp.

Trong nháy mắt khi Hải Yêu Nữ Vương nghe được thanh âm này, nàng liền cảm giác được.

Tồn tại đáng sợ kia, giơ tay lên, lực lượng vô cùng cường đại bắt đầu khuếch tán.

“Ngươi nói không sai, loại tồn tại như ngươi, ta quả thật không phải là đối thủ.

Nhưng nói chiêu cuối cùng, đó chính là ngươi quá kiêu ngạo.

Ta đặc biệt chuẩn bị một thứ cho ngươi.”

Thiên Cơ đứng trên không trung, trên tay hắn xuất hiện một lá bài cùng với một quân cờ.

Trên thẻ bài có lực lượng của Nguyệt tộc, có đao ý cực hạn.

Trên quân cờ có một loại khí tức như có như không.

Thiên Cơ động quân cờ, hắn đặt quân cờ ở trong thẻ bài.

Sau đó, quân cờ đi vào thẻ.

Tiếp theo Thiên Cơ từ hư không bắt lấy.

Sau đó, thẻ đã thay đổi, trở thành một thẻ hoàn toàn mới.

Con dao trên lưng biến thành một thanh kiếm.

Khí tức phía trên cũng theo đó thay đổi, biến thành một cỗ kiếm ý.

Khi Thiên Cơ cầm thẻ trong tay, phía sau hắn phảng phất có một người đứng thẳng.

Bạch y phiêu phiêu, ngạo thị thiên hạ.

Thân ảnh trên mặt biển, trong nháy mắt nhìn thấy thân ảnh này, sắc mặt đại biến, trở nên dữ tợn.

“Kiếm Nhất.”

Thanh âm trầm thấp, ẩn chứa lửa giận vô tận.

Phảng phất muốn đem thân ảnh Kiếm Nhất đột nhiên xuất hiện, thiên đao vạn quả.

“Người còn cảm thấy một chiêu này có thể giải quyết ta sao?”

Thiên Cơ sử dụng thẻ bài, lực lượng thuộc về Kiếm Nhất bắt đầu hiện ra.

Một kiếm thiên địa động, kiếm xuất vạn vật kinh hãi.

Giống như thế giới này chỉ còn lại một kiếm này.

Ầm ầm!!!

Một kiếm thuộc về Kiếm Nhất trực tiếp chém lên một ngón tay kia.

Răng rắc.

Kiếm xuất hiện tổn hại, nhưng một ngón tay trực tiếp vỡ vụn.

Phanh!

Một ngón tay vỡ vụn, kiếm ý hạo nhiên, thẳng đến thân ảnh trên mặt biển kia.

Này!

Kiếm Lạc Hải Vực sụp đổ.

Những con sóng lớn bắt đầu.

Thân ảnh đáng sợ kia lui về phía sâu, Hứa Viễn, cuối cùng vẫn bình yên đứng trên mặt biển.

Hắn cúi đầu, lửa giận trong lòng sinh ra:

“Thiên Cơ.

Người quả thật rất làm cho người ta ngoài dự muốn, cư nhiên mượn Kiếm Nhất nhất kiếm.

Thế nhưng Kiếm Nhất sớm đã chết.

Một kiếm của hắn, chém được ta à?”

Phốc phốc!

Thiên Cơ phun ra một ngụm máu tươi, mượn được Kiếm Nhất nhất kiếm đối với hắn mà nói cũng rất cố hết sức.

Nhưng cũng chỉ có một kiếm này.

“Võn không có ý định chém ngươi.” Thiên Cơ nhìn thân ảnh trên mặt biển tiếp tục nói:

“Ta rất tò mò, thân là trời sinh thân, vì sao lại tin lời phiến đá tiên đoán?”

“Tại sao?” Thần trời sinh cười cười nói:

“Cửu đàn áp ta vô số năm, cơn giận dữ cuối cùng giết chết ta, ta mới là thần trời sinh, ta mới hẳn là Độc Nhất Chân Thần.

Nhưng Cửu, một đứa trẻ ngây thơ đã thay thế ta, trở thành độc nhất Chân thần của thế giới này.

Ta phần nộ, nhưng cũng chỉ có thể phần nộ.

Sau đó, ta thậm chí không phải là một vị thần.

Chỉ là thiên địa hết thấy tiêu cực, ngưng tụ ra quái vật.

Sau đó, Lục xuất hiện, và hắn đã giết ta một lần nữa.

Giết dễ dàng như vậy, giết dễ dàng như vậy.

Cho dù hắn chết đi vô số năm, ta cũng không thể thức tỉnh mây may.

Thần trời sinh ta có thể mượn tất cả sự sống của chúng sinh trời đất, ta chính là tồn tại vạn vạo.

Không ai có thể làm tổn thương ta.

Có thể kia lại có thể thế nào?

Trước mặt họ, ta chẳng là gì cả.”

“Điều này có liên quan gì đến việc ngươi tin vào phiến đá tiên đoán?” Thiên Cơ đứng ở trên không trung cũng không có đồng tình vị thừa trời sinh này.

Đối phương nói là thật hay giả không quan trọng.

Điều quan trọng là Thiên Cơ có những gì mình muốn làm.

“Ta cũng không tin vào nội dung phiến đá tiên đoán, ta chỉ tin tưởng phán đoán của mình.” Thiên Thần Thần nhìn Thiên Cơ nói.

Lúc này hắn đang khôi phục lực lượng, muốn nhất cử hủy diệt tường vân trên bầu trời.

“Phán đoán của mình? ngươi nghĩ sao? Thiên Cơ hỏi.

Hắn biết rằng Thiên Chúa là một vị thần trời sinh tập hợp sức mạnh.

Nhưng hắn không có cách nào.

Bởi vì đánh tiếp cũng là hắn chết.

Tốt hơn là trì hoãn một chút thời gian.

“Ngươi có biết Cửu như thế nào không?” Thần trời sinh hỏi.

“Thí thân thành công mà thôi.” Thiên Cơ trả lời.

Những người trong thời đại của họ đều biết điều này.

Nhất là bọn họ loại thực lực này.

Không ai trong số họ không biết.

“Đúng vậy, vậy ngươi có biết vì sao lại thành công không?” Thần trời sinh lại hỏi.

Thiên Cơ nhíu mày, hắn không trả lời.

“Hiểu chưa?”

Nói thông tục một chút, nó ở khắp khắp lục địa.

Hoặc là nhường đường cho đất liền.” Thần trời sinh nhìn Thiên Cơ tiếp tục nói:

“Vậy ngươi có biết Lục chết như thế nào không?”

Cảnh giới khi đó của hắn đáng sợ cỡ nào, ngươi biết không?

Một bước, hấn chỉ thiếu một bước là có thể thoát ly thế giới trói buộc, nhân quả quy nhất, người có biết đó là cảnh giới gì không?

Ta không biết.

Nhưng ta biết, đó chắc chắn không phải là mức mà ta có thể đạt được.

Cho dù là Cửu cũng không làm được.

Nhưng hấn vẫn chết.”

“Ý người là sao?” Thiên Cơ cau mày.

Hấn biết quả thật không nhiều thần trời sinh.

Thời kỳ viễn cổ đại chiến, hấn cũng không rõ, vì sao ba người đế tôn lại muốn liên thủ đi xem tương lai.

“Thiên Cơ, người không ngu xuẩn, người hấn là đoán được mới đúng.

Lời tiên tri?

Đó chỉ là một cơ hội.

Mọi người đều biết, Lục không thể bị giết.

Nó giống như Cửu.

Cho nên cái chết của Lục cũng giống như Cửu.

Nhường đường cho đất, và Lục cũng nhường đường cho những người khác.

“Đây mới là điều đáng sợ nhất.” Thần trời sinh nhìn Thiên Cơ nói.

Mà Thiên Cơ hiểu được nội dung của những lời này, ngây ngẩn cả người.

Hấn quay đầu lại nhìn thoáng qua phiến Tường Vân kia nói:

“Người cho rằng là hấn?”

“Thiên địa đang ủng hộ hấn, người không cảm giác được sao?”

Loại thanh thế này, ai có thể so sánh?

Thế giới nhường đường, thiên kiếp hộ hành.

Nói không phải hấn, ngươi có tin không?

Nhất là, hấn còn họ Lục.

“Ngươi quen thuộc với Lục như vậy, hiểu được ý gì chứ?”
Thần trời sinh mở miệng nói.

Thiên Cơ trầm mặc.

Nếu vậy, ai sẽ sẵn sàng để đối phương giáng cấp?

“Loại tồn tại đáng sợ này, Lục cần phải nhường đường cho hấn.

Ngươi nói hấn vừa sinh ra, có thể giống như Cửu, tước đoạt tất cả quyền năng của trời đất hay không?

Nếu ta không giết hấn, chẳng khác nào tự sát.

Cửu chết, Lục cũng chết, hiện tại uy hiếp duy nhất chính là người này.” Thần trời sinh từng bước tiến về phía trước, lực lượng vô tận, quyền năng uy hiếp thiên địa bắt đầu bao trùm tám phương:

“Thiên Cơ, ngươi không ngăn cản được ta.

Không ai trên thế giới này có thể ngăn cản ta.

Nếu có, thì hấn vẫn chưa được sinh ra.

Và hôm nay, hấn sẽ chết.

Sau đó quyền năng của ta sẽ rắc khắp trời đất.

Thân thần linh trời sinh, ta không cần phải chịu đựng ước thúc nữa.”

Giờ khắc này thuộc về quyền năng thần trời sinh có thể nghiền nát hết thảy, vạn vật đều sẽ thần phục dưới chân hấn.

Không ai có thể ngăn cản bước chân của hấn.

Ầm ầm!

Thiên Cơ muốn ngăn cản, nhưng hấn đã bắt lực, quyền lực của đối phương có thể toàn diện áp chế hấn.

Chương 1013: Ai dám xưng vô địch? 4

Ai dám xưng vô địch? 4

Lúc này trận pháp của tiên sơn bị nghiền nát trong nháy mắt.

Lực lượng quyền năng ở thiên địa biểu hiện ra, chiếu rọi tu chân giới.

Toàn bộ Tu Chân giới đều cảm nhận được uy lực quyền năng của hắn, phảng phất như Thừa trời sinh đang tuyên bố với thế giới.

Hắn đã trở lại.

Hải yêu nữ vương hoảng sợ nhìn tất cả mọi thứ.

Xong rồi, thực sự xong rồi.

Các nàng phải bắt đầu chạy.

Tu Chân Giới, từng người nguyên bản còn đang quan sát Tường Vân, trong lúc bất chợt trong lòng một trận tim đập nhanh.

Bọn họ cảm giác một góc thiên địa nào đó, có một loại khí tức cực kỳ đáng sợ đang xuất hiện.

Dường như bắt đầu nuốt chửng thế giới.

“Lão tổ, đã xảy ra chuyện gì?” Hồng Tổ nhìn Ngung Hạ.

Ngung Hạ lắc đầu, nàng không biết.

Thế nhưng đây tuyệt đối không phải là khí tức đại đạo giả có được.

Sau đó, họ thấy sự méo mó ở phía chân trời.

Bầu trời vặn vẹo, có một tia điên cuồng, mang theo một tia hỗn độn.

Nhìn thấy nó rất dễ dàng mất lý trí.

Không có dấu vết của đạo, căn bản khó có thể ở dưới quyền năng này bình yên đứng thẳng.

Nhưng cho dù là người đại đạo cũng có chút khó có thể đổi mặt.

Lực lượng đáng sợ này đủ để trấn áp tất cả mọi thứ.

Đồng thời, ở phía bên kia của bầu trời, một sự thay đổi tương tự đã xảy ra.

Sương mù xuất hiện ở phía bên kia.

Trong sương mù mang theo huyền ảo, không cách nào lý giải, khó có thể dò xét.

Mà trong sương mù này có ba đạo quang rõ ràng xuất hiện.

Ba đạo quang này xuất hiện trong nháy mắt, thiên địa chấn động, vạn vật thần phục.

Ba đạo quang mang vượt qua đại đạo, vượt qua chân trời, hướng về phía Lục gia mà đi.

Nơi nó đi qua, lực lượng tán loạn, đại đạo tan rã, chúng sinh thần phục.

Nhìn thấy loại lực lượng này Ngưng Hạ ngồi xuống, nàng cảm giác được, lại đi về phía Lục gia.

Lần này, Lục gia hoàn toàn xong đời.

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy? Vì sao tất cả tồn tại đáng sợ đều liều mạng vây công Lục gia?

Tường Vân này đại biểu cho cái gì?

Ngưng Hạ không biết, cũng không ai biết.

Tu Chân Giới chỉ biết hôm nay là một ngày làm cho người ta sợ hãi, là một ngày làm cho người ta nói chuyện biến sắc.

Lúc này tất cả mọi người trong Lục gia đều cảm giác được.

Hai bên chân trời xuất hiện khí tức vượt qua vạn vật.

Một bên là phương hướng lực lượng lúc trước, một bên là phương hướng đang phát động tấn công Lục gia.

Nếu như bọn họ không hiểu sai, Lục gia sẽ đồng thời chịu đựng công kích của hai bên.

Lúc này đây, cho dù đại trưởng lão toàn lực cũng không có khả năng bảo vệ được.

“Cửu.” Nhị trưởng lão cảm nhận được tất cả những chuyện này, mang theo ánh mắt cầu xin nhìn về phía Cửu ở một bên.

Nhưng cho dù là Cửu cũng không nhìn thấy kết cục cuối cùng, nàng chỉ có thể an ủi nói:

“Đừng hoảng sợ, còn có chuyển tiếp.

Người xem phương hướng nguồn lực lúc trước, bên kia hẳn là lập tức xuất hiện chuyển biến.”

Nhị trưởng lão nhìn qua.

Giờ khắc này nàng cảm giác có bóng người đi bên dưới quyền năng đáng sợ.

Thanh âm hùng hậu của hắn truyền khắp tu chân giới:

“Thiên Cơ, người không ngăn cản được ta.

Không ai trên thế giới này có thể ngăn cản ta.

Nếu có, thì hắn vẫn chưa được sinh ra.

Và hôm nay, hắn sẽ chết.

Sau đó, quyền năng của ta sẽ được rắc khắp đất trời.

Thân là thân trời sinh, không cần phải chịu đựng ước thúc nữa.”

Thanh âm hạ xuống, khí tức khuếch tán, trực tiếp hướng Lục gia mà đến.

Người Lục gia cảm nhận được hơi thở sắp tới, thật sự có chút tuyệt vọng.

Vì sao hết đợt lại một đợt, căn bản không cho người ta cơ hội thở dốc.

Đau Răng tiên nhân nhìn phía chân trời, hắn thủy chung không nhìn thấy Lục tiểu hữu, hắn vẫn hoài nghi Lục tiểu hữu phải đối mặt với tồn tại cường đại.

Bây giờ có lẽ nghi ngờ đã trở thành sự thật.

Cầu Tử nhìn về phía chân trời, kêu rên một trận:

“Cầu gia, cầu tôn tử cần người.”

Khí tức này thật đáng sợ, là những tôn tử đế tôn kia.

Sợ thì sợ, nhưng nó xuống tay không có chút lưu tình nào.

An Ngữ các nàng nhìn về phía chân trời, cảm giác hôm nay không sống nổi.

Diệp Tân đặt linh điều vào trong ngực, nhẹ giọng nói:

“Có lẽ hôm nay chúng ta sẽ chết ở chỗ này.”

“Lần này xong rồi.” Đông Phương Dạ Minh nhìn phía chân trời, hẳn cảm thấy hôm nay phải chết không thể nghi ngờ.

Mộc Mộc ở bên cạnh hẳn, hai người ngược lại tương đối bình tĩnh, cũng may nữ nhi không có ở đây.

Lục Cổ cùng Đông Phương Lê Âm tay trong tay, không nói gì.

Tam trưởng lão nhìn chân trời, không cách nào nói rõ.

Tất cả mọi người đều biết, đối mặt với lực lượng của song phương chân trời này, Lục gia không có biện pháp nào.

Đại trưởng lão cũng nhíu mày.

Mà người của ba thế lực lớn đang hoan hô.

Chỉ là...

Ở phương hướng khí tức khuếch tán, trong lúc bất chợt truyền ra thanh âm mới.

Đó là một tiếng cười khinh miệt.

“Ha!”

Tiếng cười này truyền khắp chân trời, truyền đến cả tu chân giới, càng truyền vào tai mọi người Lục gia.

Chẳng bao lâu họ đã sững sốt một lần nữa.

Bởi vì một tiếng cười này, làm cho khí tức đột nhiên kéo dài kia dừng lại.

Không ai biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng chẳng bao lâu họ nghe thấy âm thanh tiếp theo.

Thanh âm này từ chân trời mà đến, hư vô mờ ảo, không ai biết phương hướng của nó.

“Trước mặt bôn tọa, ai dám nói quyền năng, ai dám xưng thần mình?”

Một thanh âm chấn động bát phương, thiên địa cộng minh.

Ban đầu khí tức còn cố gắng kéo dài, đột nhiên bắt đầu lui trở về.

Bởi vì khí tức này ở trên bầu trời, vô hình chi quang từ trên bầu trời hạ xuống.

Trong ánh sáng này, xuất hiện ba thân ảnh không cách nào nhìn rõ.

Một người ngồi trên ngai vàng, hai tùy tùng đứng bên cạnh.

Ba người này xuất hiện, tựa như thiên thần lâm trần thế, thần tông tả hữu.

Thiên địa quyền năng đều ở dưới vương tọa của hắn.

Ầm ầm!!!

Vô hình nổ vang, quyền hạn thuộc về thần trời sinh phảng phát phát ra tiếng kêu thảm thiết, rất nhanh lui đi.

Mà đúng lúc này, tồn tại trên vương tọa lại một lần nữa truyền ra thanh âm:

“Ngươi?”

Lấy đâu ra lá gan?”

Chương 1014: Vợ chồng cùng thiên 1

Vợ chồng cùng thiên 1

Tình huống đột nhiên xuất hiện này khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Có người nhắm vào Lục gia, cho nên cũng có người giúp Lục gia?

Đạo tông lão tổ nhìn phía chân trời, bọn họ nhất niệm có vô số tin tức đang lưu chuyển.

“Có người nhắm vào Lục gia, nhưng cũng có người giúp Lục gia.”

“Lựa chọn của chúng ta sẽ không sai.”

“Không biết Lục gia có thể vượt qua kiếp nạn này hay không.”

“Rất tò mò, tương vân trên Lục gia rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.”

“Sau đó đi Lục gia hỏi một chút?”

“Ngươi đi?”

“Ta không đi.”

“Ta cũng không đi.”

Bọn họ quả thật rất tò mò, nhưng vẫn không có ý định đến Lục gia.

Lục gia quá nguy hiểm.

Trong trường hợp ngã thì không còn nữa.

Xảo Vân Tông Ngưng Hạ nhìn phía chân trời, vương tọa đột nhiên xuất hiện ngoài dự liệu của nàng.

Thế giới này cư nhiên có nhiều tồn tại cấp bậc này như vậy, hơn nữa còn có người giúp Lục gia.

“Nhưng chỉ có một, thật sự không thành vấn đề sao?” Hồng Tố hỏi.

Ngung Hạ làm sao biết được?

Thế nhưng lực lượng thuộc về hải vực bên kia quả thật đang lui về phía sau, vô thượng vương tọa trấn áp hết thảy.

“Cầu gia, nhất định là Cầu gia.

Ôi.”

Cầu Tử hét lớn một tiếng, hưng phấn phi thường.

Cầu gia, chỉ có Cầu gia mới có thể đáng sợ như vậy.

Những người khác đều là tôn tử, chỉ xứng xách giày cho Cầu gia.

“Các người ngay cả tôn tử cũng không tính đồ chơi, mau quỳ xuống gọi ta là Cầu gia gia, hôm nay gia gia buông tha các người.” Cầu Tử xuân phong đắc ý.

Nó là chó của Cầu gia.

Tôn tử để tôn kia tới, nó cũng không sợ.

Nhị trưởng lão nhìn người ngồi trên vương tọa, trong lúc nhất thời có chút nghi hoặc.

Nàng nhìn về phía Cửu, muốn hỏi người này rốt cuộc là ai.

“Còn có thể có ai?” Cửu trực tiếp nói:

“Nhưng có thể ngăn cản hay không là chuyện khác, uy năng của hắn che trời, thiên địa lực có thể áp chế hết thảy quyền năng.

Nhưng thực lực của hắn cũng không cao.

Đương nhiên người cũng không cần lo lắng, hắc hắc là nắm chắc tuyệt đối.”

Nhị trưởng lão nhìn thân ảnh kia, như thế nào cũng không nghĩ tới, người này cư nhiên chính là tiểu gia hỏa làm cho người ta nháo tâm kia.

Từ nhỏ không lo lắng, lớn lên còn mất mặt khắp nơi, cuối cùng hủy hôn cũng ngược lại.

Nhưng một người như vậy, cư nhiên trưởng thành đến mức áp lực chư thiên, trưởng thành đến mức Lục gia cần hẳn đứng ra.

“Người là ai?” Ở một bên chân trời truyền ra thanh âm thần trời sinh trầm thấp.

Người đàn ông đột nhiên xuất hiện này, không phải trong nhận thức của mình.

Không thể nào.

Trên thế giới này không ai có thể đàn áp hẳn.

Lục lưu lại tay sau sao?

Đa số mọi người đều chú ý đến chân trời, bọn họ cũng muốn biết, sự tồn tại trấn áp tất cả này rốt cuộc là ai.

Tu Chân giới khi nào có tồn tại này?

Lúc này bọn họ nhìn thấy trên vương tọa, người kia một tay nâng má, dựa vào phía sau.

Âm thanh không linh mà mờ mịt âm thanh vang lên trong tu chân giới:

“Bồn tọa, thiếu tông chủ Ân Thiên tông, Lưu Hỏa.”

Thanh thế to lớn như sóng cuộn cuộn.

Tên Lưu Hỏa vừa xuất hiện, trong đầu vô số người nhắc lên sóng to gió lớn.

Lưu Hỏa?

Làm sao có thể là Lưu Hỏa đâu?

Tất cả mọi người đều biết Lưu Hỏa lợi hại, nhưng không ai biết Lưu Hỏa có thể lợi hại đến mức này.

Mạnh mẽ đến mức ghê tởm.

Kiều Càn nhìn bầu trời, nhìn bóng dáng Lục Thủy, cuối cùng trầm mặc không nói.

Lục Thủy đáng sợ càng lúc càng rõ ràng.

Nhưng vẫn không ai biết Lưu Hỏa là Lục Thủy.

Hắn tự nhiên cũng không dám có bất kỳ ý niệm bại lộ trong đầu.

Đạo Tông Kinh Hải nhìn thân ảnh Lưu Hỏa, có một loại cảm giác không cách nào nói rõ.

Lúc trước Lưu Hỏa cũng giống như hắn, xuất hiện ở Thiên Trì Hà.

Không nghĩ tới đôi phương đã trưởng thành đến tình cảnh như thế, vượt qua vạn vật.

Đè ép lên thân trời sinh.

Lệ Thiên Xích trực tiếp bị dọa quỳ trên mặt đất, trong lòng hắn có rất nhiều sợ hãi.

Không phải e ngại Lưu Hỏa đáng sợ cỡ nào.

Mà là...

Từ hôm nay trở đi, Ân Thiên Tông phải rung rung leo lên thế lực đỉnh cấp.

Từ nay về sau, ai dám ở trước mặt Ân Thiên tông xưng đỉnh cấp?

Lưu Hỏa đã là tồn tại cao không thể chạm tới của Ân Thiên tông, cho dù là giả, cũng đã là thật rồi.

Bọn họ không cách nào phản bác, ngược lại sẽ bởi vì Lưu Hỏa tồn tại, tăng lên địa vị trong Tu Chân Giới.

Nhưng bọn họ căn bản không có thực lực này.

Ân Thiên Tông rốt cuộc đã đắc tội tồn tại đáng sợ này thế nào?

Nhạc Phong cùng Niếp Hạo nhìn Lưu Hỏa, trong lòng không hiểu sao xúc động.

Đây là thiếu tông chủ của bọn họ.

Tu Chân giới ai có thể tranh phong?

Nhị trưởng lão nhìn lên bầu trời.

Thời điểm nghe được tên Lưu Hỏa, nàng đột nhiên nghĩ đến, Ân Thiên Tông hỏa.

Nhưng hiện tại còn chưa phải là thời điểm buông lỏng, công kích bên kia sắp tới.

Như vậy, có ai có thể ngăn chặn ba ánh sáng này?

Nhị trưởng lão không xác định, nhưng nàng phát hiện duy nhất Chân Thần bay ra ngoài.

“Thất chạy ra ngoài, nàng có thể ngăn cản?” Nhị trưởng lão lập tức nói.

Trông rất yếu.

“Không cần lo lắng.” Cửu tự tin nói:

“Thoáng cái sẽ bị giây.”

Nhị trưởng lão: “...”

Thất thực sự yếu.

“Duy nhất Chân Thần kỳ thật không tin yếu, nhưng thần lực của nàng không nhiều, vận dụng lại kém, cho nên không có khả năng so sánh.

Hảo hảo trốn không chịu trốn, nhất định phải chạy ra ngoài.” Cửu nói.

“Tại sao nàng lại chạy ra ngoài?” Nhị trưởng lão hỏi.

“Người hỏi nàng, nàng khẳng định nói, thiên địa duy nhất Chân Thần Thần Vực, há nhân loại có thể khinh nhờn?” Cửu tung bay ở bên cạnh Nhị trưởng lão nói.

“Vậy lý do thực sự thì sao?” Nhị trưởng lão một chương đập những người xung quanh xuống mặt đất.

Sau đó tiếp tục tấn công những người khác.

“Bởi vì phải bảo vệ các ngươi.” Cửu cười nói:

“Duy nhất Chân Thần nhỏ một chút, một mình lớn lên, tuy rằng không hiểu chuyện lắm, nhưng nàng cũng biết mình lớn lên ở đâu, là dưới sự bảo hộ của ai mà lớn lên.

Vì vậy, bây giờ chạy ra ngoài để giúp đỡ, không có gì đáng trách.”

...

Duy Nhất Chân Thần tỏa ra ra thất thái quang mang, trực tiếp xông về phía ba đạo quang mang theo sương mù.

Bầu trời ở phía trước ba đạo quang, tất cả đều bị phá vỡ.

Vạn vật đều khó mà nhìn thẳng

Nhưng thân là Chân Thần duy nhất, nàng không sợ những lực lượng này.

Những lực lượng này lại dám công kích thần vực của nàng.

“Ta là duy nhất Chân Thần của thiên địa, nhân loại khinh nhờn Chân Thần là phải trả giá đắt.”

Duy nhất Chân Thần nhìn ba đạo quang, có chút sợ hãi nhắm mắt lại, sau đó vọt tới.

Phàm nhân không có khả năng ngăn cản được ba đạo quang này, chỉ có duy nhất Chân Thần như nàng mới có thể làm được.

Dưới sự chú ý của những người khác, bọn họ nhìn thấy ba đạo quang đang hướng đến Lục gia.

Mà một đạo thất thái quang mang đang đi về phía ba đạo quang.

Giống như muốn va chạm cùng một chỗ.

Đám người Thái Nhất tiên quân chiến đấu đẫm máu, hiện tại bọn họ đều trông cậy vào ba người Đế Tôn phát ra một tia lực lượng.

Nếu nó vẫn bị ngăn cản, thì...

Không dám tưởng tượng.

Chỉ là thất thái chi quang kia rốt cuộc là cái gì, không ai biết được.

Họ thấy ánh sáng, không có gì cả.

Nó giống như nguồn gốc của ánh sáng đã được che chắn.

Nhưng bọn họ có một cảm giác, ánh sáng này không đủ để ngăn cản lực lượng của Đế Tôn.

Đối phương chỉ là thiêu thân lao vào lửa.

Thành công gần trong tầm tay.

Hiện tại một bên bị Lưu Hỏa ngăn cản, mà bên còn lại này, còn có người nào có thể ngăn cản?

Không có khả năng có nữa.

Chương 1015: Vợ chồng cùng thiên 2

Vợ chồng cùng thiên 2

“Thất không xảy ra chuyện gì sao?” Nhị trưởng lão nhìn chân trời hỏi.

“Nàng đến rồi.” Cửu trực tiếp nói.

Ngay khi tất cả mọi người chờ duy nhất Chân Thần đưng phải ba đạo quang.

Một tử khí từ chân trời mà đến, xông vào ánh mắt của mọi người.

Tiếp theo.

Tử khí đông lại ba vạn dặm.

Hô!

Gió xuất hiện ở chân trời, mang theo tử khí, mang theo sự chú mục được định trước xuất hiện trong mắt mọi người.

Tử khí biến ảo, vượt qua chân trời, đột phá giới hạn.

Giờ khắc này tiếng bước chân bắt đầu từ trên bầu trời truyền đến.

Mọi người không rõ nguyên nhân, tất cả đều nhìn về phía nguồn gốc thanh âm.

Mà trong nháy mắt nhìn qua, bọn họ liền sững sờ tại chỗ.

Bởi vì bọn họ nhìn thấy tử khí trải thành một con đường, con đường này áp đuổi thiên địa, vạn vật đều đang ủng hộ.

Mà trên tử khí này có một nhân ảnh, nàng mặc tử sắc tiên váy, đeo mạng che mặt màu tím, đầu tóc tím tùy gió mà động.

Hào quang xuất hiện phía sau nàng.

Như Cửu Thiên thân nữ hạ phàm trần.

Nàng từng bước đi ra, vượt qua khoảng cách vô tận, đi tới trước thất thải quang, đối mặt với ba đạo quang kia.

Sau khi nàng xuất hiện, thiên địa ban đầu sụp đổ đã trực tiếp ổn định lại.

Không cúi đầu nữa.

Như thể ai đó đang làm chỗ dựa cho họ.

Tử Y thần nữ.

Trong nháy mắt này, trong đầu mọi người đều xuất hiện cái tên này.

Đúng vậy, người có loại phô trương này.

Chỉ có một.

Thiên Nữ Tông, Tử Y Thần Nữ.

“Thần nữ đại nhân?” Thiên nữ chương môn quý trên mặt đất nhìn bầu trời.

Nàng nhìn thấy Thần nữ đại nhân.

Thần nữ đại nhân thân uy cái thiên.

Bên ngoài Thiên Nữ Tông, một đám cường giả Trùng Cốc cũng lộ vẻ mặt sợ hãi.

Tử Y thần nữ lại đáng sợ như vậy.

Cũng may bọn họ không hành động thiếu suy nghĩ, cũng không đối nghịch với Tử Y thần nữ.

Nếu không...

Họ đã biến mất rồi.

“Ổn định rồi?” Minh Thổ Danh cùng Trọng có chút nghi hoặc.

Tịnh Thổ công chúa mở phòng ngự nói:

“Không muốn chết thì hỗ trợ.”

Lúc này bọn họ không phải bị công kích.

Mà là Minh Thổ Thập Điện đánh nhau.

U La điện chủ đi ra ngoài giúp Phật môn.

Nhưng các điện chủ khác không đồng ý.

Đạo bất đồng bất tương vi mưu, bọn họ liền ra tay ở Minh Thổ.

Chịu khổ, chỉ có những thô dân như bọn họ.

Mộ gia.

Mộ Trạch nhìn phương hướng Lưu Hỏa, hẳn rất khó tin tưởng Lục Thủy có thể mạnh đến mức này.

Hắn đã thoát khỏi phạm vi của con người, phải không?

Dì Đường nhìn không phải Lưu Hỏa, mà là Tử Y thân nữ.

Mộ Tuyệt như vậy, cư nhiên lựa chọn lập gia đình.

Nàng không hiểu.

Thế nhưng nàng có chút lo lắng, có thể chịu nổi loại công kích cấp độ này hay không.

“Phu thê một người một bên, chiếm một mảnh trời, thật sự là hai nhân vật truyền kỳ.” Cửu có chút cảm khái.

“Một người giả phé, một người giả bộ bình thường, vợ chồng này...” Nhị trưởng lão cũng không hiểu người trẻ tuổi.

Thế nhưng nàng biết, ngay từ đầu Lục Thủy đã thích Mộ Tuyệt, Mộ Tuyệt rất muốn gả cho Lục Thủy.

“Cửu, giữ vững đi?” Nhị trưởng lão hỏi.

“Nếu hai người bọn họ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy thì thật sự giữ vững.

Cả hai đều có thể đàn áp kẻ thù về mặt quyền lực, nhưng...

Đánh nhau liên một lời khó nói hết.” Cửu có chút lo lắng.

...

Khi Thiên Cơ cảm thấy mình bất lực, đột nhiên có một tồn tại không thể nhìn thẳng xông đến từ chân trời.

Sau đó, hắn cảm thấy quyền lực vô thượng.

Quyền năng thuộc về thần trời sinh, trực tiếp bị áp chế xuống.

Hắn biết rằng vị ki đã đến.

Không chút do dự, Thiên Cơ nhắm mắt lại.

Nếu không phải là đại đạo mạch lạc bị phong ấn, hẳn hiện tại liền muốn chạy.

Và theo thời gian, ảnh hưởng ở đây trở nên nhỏ hơn.

Quyền năng thiên địa ban đầu bao trùm ra ngoài, tất cả đều bị đè trở về.

Lục Thủy ngồi trên xe lăn, có thể rõ ràng cảm giác được hỗn nguyên tử khí phía sau.

Mộ Tuyết cũng động thủ.

Chặn một nơi nguy hiểm thứ hai.

Như vậy vấn đề hẳn không lớn, chỉ cần nơi này hẳn không có gì ngoài ý muốn.

Đánh thần trời sinh, điều này không có khả năng.

Hắn căn bản không đánh bại được.

Điều duy nhất có thể làm là áp chế quyền năng của đối phương.

Thần trời sinh không khôi phục bao nhiêu, cho nên cũng là dựa vào quyền năng lực lượng.

Đây là nguyên nhân chính Thiên Cơ không cách nào đối kháng đối phương.

“Lưu Hỏa?” Thừa trời sinh nhìn Lục Thủy, phát hiện mình căn bản không cách nào thấy rõ đối phương.

Lúc này Lục Thủy đeo mặt nạ, nâng má.

Vô cùng thông dong.

“Thần trời sinh?”

“Có phải ngươi nghĩ ngươi không thể chết không?” Lục Thủy nhìn thần trời sinh truyền đến thanh âm bình thản.

“Vì sao ngươi có thể áp chế quyền năng của ta?” Thân trời sinh nhìn Lục Thủy tâm tình có chút kích động.

Không có khả năng, không có khả năng có người có thể áp chế quyền năng của hắn, đối phương không phải là Cửu, cũng không phải Lục.

Làm sao có thể áp chế hắn?

Lục Thủy ngồi dậy, hắn dựa vào phía sau nói:

“Người có thể nhầm một chuyện.”

“Chuyện gì?” Thần trời sinh hỏi.

“Người nói người có thể ngăn cản người còn chưa sinh ra đúng không?” Lục Thủy hỏi.

“Nếu như hiện tại người tránh ra, hắn sẽ chưa sinh ra.” Thần trời sinh lạnh lùng nhìn Lục Thủy.

Lục Thủy cười cười nói:

“Người có thể ngăn cản người, xuất hiện hay không ta không biết.

Nhưng có một điều người biết.”

“Điều gì?” Thần trời sinh đang súc lực, hắn nhất định phải ra tay một lần nữa.

Hắn đã chờ đợi nhiều năm như vậy, đã chuẩn bị nhiều năm như vậy.

Lực lượng của hắn khôi phục một ít, cùng những người Đế Tôn không có kinh nghiệm, căn bản bất đồng.

Chỉ là rất nhanh hắn đã bị lời nói của Lục Thủy làm kinh hãi.

Thanh âm của Lục Thủy rất bình tĩnh, nhưng cũng rất chấn nhiếp lòng người:

“Người ngăn cản người không biết có hay không, nhưng người có thể giết người, ngay ở trước mặt người.”

“Bằng người?” Thanh âm thần trời sinh trầm thấp đến cực điểm.

Phảng phất tùy thời đều phải động thủ đánh chết Lục Thủy.

“Người sẽ biết.” Sau đó Lục Thủy nói với Thiên Cơ phía trước:

“Thiên Cơ, đưa hãn xuống.”

Lực lượng của thiên địa trấn áp bốn phương.

Thiên Cơ một mình động thủ là đủ rồi.

Giờ khắc này Thiên Cơ không có chút chần chờ nào, hãn muốn nhanh chóng đánh xong, sau đó rời khỏi nơi này.

Nếu chờ đợi cho đến khi kết thúc, hãn có thể trực tiếp chết ở đây.

Không thể nhìn, tuyệt đối không thể nhìn thấy người phía sau kia.

Sẽ chết.

Lực lượng thuộc về Thiên Cơ bắt đầu trực tiếp công kích Thần trời sinh.

Không có lực lượng gia trì, vốn tiêu hao rất lớn, cộng thêm thần trời sinh bị Kiếm Nhất nhất kiếm chém tới, không nhất định là đối thủ của Thiên Cơ.

Ầm ầm!!!

Đại chiến trực tiếp bộc phát.

Lần này thần trời sinh liên tiếp bại lui.

“Thiên Cơ, người nghe hãn?”

Thần trời sinh thì thào.

Thiên Cơ sẽ nghe lời người khác, cái này cũng không thấy nhiều.

Đối mặt với câu hỏi của thần trời sinh, Thiên Cơ không dừng tay, quả tượng giống như thiên địa dị tượng bắt đầu xuất hiện.

Hải vực phun trào bắt đầu chia ra hai bên.

Chương 1016: Vợ chồng cùng thiên 3

Vợ chồng cùng thiên 3

“Vừa rồi ngươi nói Lục đang nhường đường cho người khác.

Ngươi cảm thấy chỉ là mảnh tường vân trên trời kia.

Nhưng ta có lý giải khác.”

Thanh âm của Thiên Cơ vang lên bên tai Thần trời sinh.

“Ý ngươi là sao?” Thần trời sinh có chút suy đoán, nhưng cảm thấy không có khả năng.

“Ngươi cũng rất thông minh, cũng có thể đoán được.” Thiên Cơ tấn công trời thần trời sinh nói:

“Theo ta, nếu Lục thực sự vì muốn đường mà ngã xuống, thì nhất định là... Người đàn ông đằng sau ta.”

Nghe được những lời này thần trời sinh giật mình.

Mà Thiên Cơ cũng mượn một kích này đánh vào thân thể thần trời sinh.

Giờ khắc này thần trời sinh trực tiếp bị đánh vào biển sâu.

“Không thể nào, không thể.

Cho dù ta đang ngủ say, nhưng thiên địa chỉ cần có dị động, ta đều sẽ biết, nhưng vì sao ta không phát hiện?”

“Lục sinh ra có dị tượng trời đất đi kèm sao?”

Giờ khắc này thần trời sinh hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Chẳng lẽ ngay từ đầu hắn đã thua sao?

Cuối cùng Thiên Cơ đánh thần trời sinh vào Không Minh Hải Vực.

Chính mình cũng rời đi trước tiên, lúc này không rời đi, hẳn sợ mình không có cơ hội rời đi.

Lục Thủy nhìn Thiên Cơ rời đi, hẳn thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng qua.

Cũng may trong khoảng thời gian này, hắn cũng không vận dụng thiên địa lực.

Nếu không... Hậu quả khó lường.

Nhưng hắn chỉ cần nghe một thứ gì đó ít nhiều.

Cái chết của Cửu và Lục đều không bình thường.

Hơn nữa họ Lục cũng có chút đặc biệt.

Có một mối quan hệ nhất định với Lục.

Về phần cụ thể, hắn tạm thời không biết.

Thiên Cơ không chịu nói với hắn, hắn cũng không có biện pháp.

Chờ hắn biến thật mạnh, hơn nữa, lần này ân tình của Thiên Cơ, hắn nhớ kỹ.

Có cơ hội lại tự mình đến cửa cảm ơn.

Sau đó Lục Thủy vỗ ngon tay phát ra tiếng, mang theo Chân Võ Chân Linh rời đi.

Thần trời sinh.

Rảnh rồi hắn sẽ lại một chuyến, nói cho hắn biết cái gì mới là uy năng chân chính.

Đương nhiên, lần này Lục Thủy cũng mượn thiên địa đặc thù, đột nhiên khôi phục uy năng không gọt.

Uy năng này hiện tại đang rời xa hắn.

Nói cách khác, chuyện em trai và em gái hắn nháo ra phải chấm dứt.

Trước mắt cần đề ý nhất là bên Mộ Tuyết.

Hải Yêu nữ vương nhìn tất cả mọi người biến mất, nàng cảm giác thân là đại đạo giả, nàng chính là một khán giả.

Khán giả đủ điều kiện, không sợ chết.

Nghe những bí mật cổ xưa, nhưng nàng không thể hiểu được.

Lục là ai nàng cũng không biết.

Nhưng, có phải nàng cũng thấy Tử Y thân nữ hay không?

...

Khi Duy nhất Chân Thần sắp đụng phải ba đạo quang kia, đột nhiên liền dừng lại.

Giống như quần áo bị ai đó kéo.

Sau đó, nàng quay đầu nhìn lại.

Đó là con người có trang phục màu tím.

Xong rồi, còn chưa chuẩn bị tốt cuộc thi.

“Ở một bên ngân góc, chờ lát kiểm tra ngươi.” Thanh âm của Mộ Tuyết truyền đến trong tai duy nhất Chân Thần.

“Thân là duy nhất Chân Thần, không cho phép lực lượng bất thường thương tổn nhân thể, ta muốn chiến đấu.” Duy nhất Chân Thần lập tức nói.

Nàng là duy nhất Chân Thần của trời đất, mà Chân Thần có trách nhiệm.

Ngay từ khi bắt đầu có hiểu biết, nàng đã biết nhiệm vụ của mình.

Bây giờ nơi này cần nàng.

“Vậy ta có nguyện vọng, duy nhất Chân Thần có thể thỏa mãn ta sao?” Thanh âm Mộ Tuyết mang theo ôn nhu.

Lúc duy nhất Chân Thần muốn mở miệng, Mộ Tuyết kéo duy nhất Chân Thần ra phía sau.

Tiếp theo sát lục khí tức từ trong thiên địa hiện ra.

Giết chóc bao trùm trời đất.

Khi ánh sáng đến, một tiếng động lớn phát ra từ bầu trời.

Không gian bị phá vỡ tại chỗ.

Hào quang chói mắt chiếu rọi trời đất như mặt trời.

Ánh sáng này có màu tím.

Mang theo một cỗ khí tức giết chóc.

Mộ Tuyết đứng giữa không trung, thiên địa phảng phất đều là lĩnh vực của nàng, ánh mắt giết chóc bắt đầu khởi động.

Lúc này nàng chính là chúa tể giết chóc.

Chưởng hết thấy sát phạt.

Ba đạo vượt qua đại đạo quang, ở trước mặt Hỗn Nguyên giết chóc, có vẻ có chút yếu thế.

Giờ khắc này vượt qua đại đạo khí tức quyền năng, như mảnh nhỏ bình thường tan rã.

Àm!

Ba đạo lực lượng bắt đầu trở nên bình thường.

Trở nên không trấn áp thiên địa nữa, trở nên không còn có năng lực đại đạo nghiền nát.

Giờ khắc này chính là thuộc về lực lượng đọ sức.

Ba đạo quang đâm vào công kích Sát Lục Lĩnh Vực.

Lúc này Sát Lục Lĩnh Vực mơ hồ có dấu hiệu nghiền nát.

“Thật mạnh.”

Mộ Tuyết có chút kinh ngạc.

Dù cho chỉ là một chút lực lượng tràn ra đã làm cho người ta không cách nào chống đỡ.

Ba vị này ở thời kỳ thịnh vượng không kém chút nào.

Điều này còn chưa có ý thức truyền ra.

Nàng có chút tò mò, Lục Thủy bên kia giải quyết như thế nào.

Sau đó Mộ Tuyết không đi cứng đối cứng, mà ý đồ dẫn ba đạo công kích này ra bên ngoài chân trời.

Tử khí khuếch tán trong thiên địa, trực tiếp đẩy ba đạo quang kia ra quỹ tích ban đầu.

Cuối cùng ba đạo quang vọt về phía chân trời.

Nhìn thấy ba đạo quang này biến mất ở phía chân trời, đám người Tiên Đình ngậy ngấn cả người.

Đó là thủ đoạn cuối cùng của họ.

Đó cũng là hy vọng cuối cùng mà họ ký thác.

Mà bây giờ, nó đã biến mất.

Cứ như vậy mà biến mất.

Lực lượng của Thái Nhất tiên quân trong lúc nhất thời bắt đầu tiêu tán.

Thua rồi.

Thực sự thất bại.

Rõ ràng là thắng mới đúng, nếu như cuối cùng không có hai người không rõ lai lịch kia đi ra, bọn họ sẽ thắng.

Nhưng không có nếu.

Băng Hải nữ thần dùng toàn lực, Quang Minh thần không ngừng đột phá, Hắc Âm Nữ Thần đang cố gắng vòng qua.

Thế nhưng bọn họ không có cách nào phá vòng vây trong thời gian ngắn, mà thất bại tường vân sắp hạ xuống.

Không còn kịp nữa rồi.

Họ, thua rồi.

Tâm Hỏa Cổ Phật tuyên một câu Phật hiệu, sắc mặt Diệu Tôn Cổ Phật có chút tái nhợt.

Cuối cùng bọn họ vẫn không thể nào ngăn cản hết thảy.

Thất bại trong gang tấc.

Nhưng không ai bỏ cuộc, không đến phút cuối cùng họ không muốn bỏ cuộc.

Thất bại tường vân từng chút từng chút hạ xuống, từng chút từng chút tiếp xúc Đông Phương Lê Âm cùng Lục Cổ, giống như đang xác định cái gì đó.

Sau khi xác định, tất cả đều nhanh chóng đi về phía Đông Phương Lê Âm.

Chiến thần nhìn thấy tất cả điều này sắp diễn rồi, hấn không ngừng dẫn động lực lượng trên người, không ngừng

muốn cho lực lượng nổ tung.

Hắn muốn tự bạo liều mạng một phen.

Chỉ là khi hắn lựa chọn tự bạo, Thái Nhất tiên quân ngăn cản hắn.

“Lui đi.”

Thanh âm của Thái Nhất tiên quân trong nháy mắt già nua rất nhiều.

Chiến thần nhìn Thái Nhất tiên quân, trong mắt đỏ bừng, thậm chí có chút ướt:

“Chỉ thiếu một chút cuối cùng, để ta thử lại.”

Thái Nhất tiên quân không đáp ứng Chiến thần, nếu như tự bạo hữu dụng, lúc trước bọn họ đã tự bạo.

Làm sao có thể chờ đợi cho đến bây giờ?

Nếu đối phương không phải Lục Vô Vi, tự bạo tuyệt đối có hiệu quả, nhưng bọn họ đối mặt với Lục Vô Vi.

Tường Vân rơi xuống.

Tất cả mọi thứ sẽ mất ý nghĩa.

Bọn họ đột phá không được, mà Lục Vô Vi hoàn toàn có thể mang theo người rời đi, bọn họ triệt để thua.

“Rút lui.”

Thanh âm Thái Nhất tiên quân truyền ra ngoài.

Băng Hải Nữ thần có chút không cam lòng, nàng cũng muốn thử.

Nhưng bị Quang Minh thần cùng Hắc Âm Nữ Thần kéo đi.

Tâm Hỏa Cổ Phật nhìn hết thấy, không muốn rút lui.

Nhưng vẫn bị Diệu Tôn Cổ Phật khuyên đi.

Những người khác tự nhiên rời đi.

Ba thế lực lớn rút lui, Nhị trưởng lão nhìn mọi người rời đi, trên người nàng xuất hiện một ít vết máu, có của mình cũng có người khác.

Nàng nhìn những người rút lui, không nhúc nhích.

Hồi lâu sau mới mở miệng nói:

“Chúng tôi. Có vẻ như... Thắng rồi.”

“Thắng, Tiểu Khả Ái, nhưng có vài người cần cứu một chút, nếu không cứu thì sẽ chết.” Cửu ngay lập tức nói.

“Được.” Nhị trưởng lão lập tức đáp ứng.

Nàng sẽ cứu người.

“Cứu xong chúng ta đi tìm Lê Âm, ta có thể nhìn thấu hết thảy, đến lúc đó nhìn xem là chuyện gì xảy ra.” Cửu có chút kích động.

Chỉ cần biết sự thật.

Về phần Đau Răng tiên nhân cùng Cầu tử, Nhị trưởng lão không để ý.

Mặc dù họ bị thương, nhưng không nặng.

Hai người này là Lục Thủy tìm tới, Lục Thủy sẽ tự mình đi nói.

Nàng hiện tại không thích hợp nói, dù sao chẳng khác nào bại lộ Lục Thủy.

Cầu tử nằm trên mặt đất, nó cảm thấy đời này sắp không nghĩ đến.

Đau Răng tiên nhân bị thương không nặng, việc cấp bách trước tiên là tán công, hẳn muốn đau đến không chịu nổi.

Mà lúc này Lục Cổ cùng Đông Phương Lê Âm nhìn về phía chân trời, bọn họ cảm giác có vô số thứ rơi xuống.

Khi tất cả tiến vào hồi kết, Lục Cổ cùng Đông Phương Lê Âm phảng phất nghe được tiếng cười khanh khách.

Tiếng cười mang theo sự phẫn khích.

Mà nghe được tiếng cười như có như không này, Lục Cổ cùng Đông Phương Lê Âm có một sự thân thiết đã lâu không gặp.

Dường như âm thanh này phải bắt nguồn từ con gái của họ.

Phải, khẳng định là con gái.

Chương 1017: Cử nhìn thấu chân tướng

1

Cử nhìn thấu chân tướng 1

Đông Phương Lê Âm nhìn tường vân, cứ cảm thấy có chút kỳ quái.

“Tộc trưởng đại nhân, có phải ta mang thai rồi hay không?” Đông Phương Lê Âm nhìn Lục Cổ, nói.

“Hẳn là vậy đi.” Lục Cổ bắt mạch, nhưng lại không cảm giác được vợ mình có mang thai.

“Tường vân này vừa mới chui vào thân thể của các ngươi, các ngươi không tò mò tường vân là cái gì sao?” Đông Phương Dạ Minh ở bên cạnh tò mò hỏi.

“Có liên quan gì tới con của chúng ta không?” Đông Phương Lê Âm cũng không rõ.

Nàng lờ mờ nghe thấy tiếng trẻ con cười.

Như có như không, không có tiếng gì rõ ràng.

“Ta có một loại cảm giác, tường vân hẳn là vì đứa bé này mà tới.” Lục Cổ nói.

“Thế nhưng dựa vào mạch tượng thì là không có mang thai.” Mộc Cận tiếp tục bắt mạch, nói.

Bốn người đều không hiểu.

Một lát sau, Nhị Trương lão xuất hiện trước mặt Đông Phương Lê Âm.

Nàng vừa mới vì những người kia treo hạ mệnh.

Điềm lành vẫn còn, bọn hắn khôi phục rất nhanh.

Cho nên không cần phải trị liệu quá nhiều.

Làm xong những việc này, Nhị Trương lão trước tiên đến tìm Lê Âm.

Phải biết, đây chính là nguyên nhân gây ra tất cả, không có ai là không hiểu kỳ.

“Tay.” Nhị Trương lão lập tức nói.

Những người khác tự nhiên lui ra đằng sau.

Nhị Trương lão bắt mạch, linh khí bắt đầu dò xét mạch đập của Đông Phương Lê Âm.

Sau đó nàng cảm thấy, Lê Âm quả thật mang thai.

Theo kinh nghiệm lâu năm của nàng, đã có hơn nửa ngày.

Cho nên thiên địa dị biến, là vì nhận ra Lê Âm mang thai nên mới bắt đầu?

Vậy tường vân chui vào thân thể Lê Âm để làm gì?

Tường vân đặc biệt hạ xuống, luôn có cảm giác không bình thường.

“Nhị Trương lão, tình huống thế nào rồi?” Đông Phương Lê Âm hơi khẩn trương hỏi.

“Buổi trưa nay, người có thai.” Nhị Trương lão thu tay lại, nói thẳng.

Nghe được câu này, Đông Phương Lê Âm và Lục Cổ đều vui mừng.

Nhưng rất nhanh sau đó lại trở nên lo lắng.

“Tường vân kia, là có chuyện gì xảy ra? Thiên địa xuất hiện biến hóa như vậy, cứ có cảm giác sẽ có ảnh hưởng rất lớn.” Lục Cổ nói.

Nhị Trương lão không lập tức trả lời, mà nhìn sang Cửu đang ở một bên xem xét bụng của Đông Phương Lê Âm.

Loại vấn đề này chỉ có Cửu mới có thể trả lời.

“Có thể hiểu là thiên địa chúc phúc, là một loại bảo hộ.

Đứa nhỏ này có phần kỳ với mệnh lý thiên địa, nếu không có bảo hộ như này sẽ rất nguy hiểm.” Cửu thuận miệng đáp.

“Người thấy rõ sao?” Nhị Trương lão hỏi trong lòng.

Đương nhiên, nàng cũng hơi lo lắng, vậy mà tùy thời đều có thể gặp nguy hiểm.

Hai người bình thường này, làm thế nào lại mang thai loại quái vật như vậy?

Sau đó Nhị Trương lão nhớ tới Lục Thủy, lại lập tức cảm thấy bình thường.

“Không, ta vẫn đang nhìn, nhưng hẳn là rất nhanh sẽ thấy rõ, vì bản thân đứa trẻ này đã không bình thường.

Người chờ ta một lúc.” Cửu lập tức đáp lại.

Giọng nói của nàng còn có chút hưng phấn.

Nhị Trương lão không hiểu Cửu đang nhìn cái gì.

Nhưng nàng biết, Lê Âm muốn an tâm dưỡng thai.

“Tuồng vân là một loại bảo hộ.” Nhị Trương lão nhìn Đông Phương Lê Âm, nói:

“Lần mang thai này sẽ rất nguy hiểm, không thể tùy ý ra ngoài, cứ an tâm ở nhà dưỡng thai.

Khó chịu thì để Lục Cổ dẫn người đến trần hít thở không khí.

Nghe thấy câu lần mang thai này rất nguy hiểm, Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm đều bị dọa không nhẹ.

Đông Phương Lê Âm biết trước đó mình đã bị bệnh rất lâu, nhưng lại không nghĩ sẽ nghiêm trọng như vậy.

Có điều có thiên địa chúc phúc, đứa thứ hai này của nàng lại lợi hại đến vậy sao?

“Vậy chúng ta đi về nghỉ trước đi?” Lục Cổ lập tức đỡ lấy vợ mình, hỏi đương nhiên là hỏi Nhị Trương lão.

Lần mang thai thứ hai sẽ nguy hiểm, hẳn không dám lơ là cảnh giác.

Nếu không khóc cũng không kịp.

Vì sao con của hắn sinh ra đều long đong như vậy?

Lục Cổ đang định cùng Đông Phương Lê Âm rời đi lại trực tiếp bị Nhị Trương lão ngăn cản:

“Đứng đấy đã, để ta nhìn lại.”

Không phải là Nhị Trương lão muốn nhìn, mà là Cửu muốn nhìn.

Sắc mặt của Cửu không tốt lắm.

Điều này khiến vẻ mặt Nhị Trương lão cũng trầm xuống.

Thấy sắc mặt Nhị Trương lão kém đi, Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm cũng buồn thiu.

Sẽ không có trở ngại gì chứ?

Đông Phương Dạ Minh và Mộc Cận cũng lo lắng.

Muội muội của hắn mang thai mà lại giống như sắp tận thế vậy.

Thật vất vả mới vượt qua được, bây giờ lại vẫn chưa an tâm nổi.

Nếu không phải đã biết Đông Phương Lê Âm là em gái ruột của mình, Đông Phương Dạ Minh còn cảm thấy nàng liệu có phải có thân phận đặc thù hay không, mà đến con cái cũng toàn người phi phạm.

Mộ Tuyết xử lý đồ vật xong xuôi, liền đưa Chân Thần Duy Nhất trở về.

“Không đủ tư cách nha.”

Lúc này, Chân Thần Duy Nhất đỏ mặt, nàng chính là hơi sốt ruột chút xíu.

“Thân là Chân Thần Duy Nhất Thiên Địa, không có cái gì là không học được.”

Mộ Tuyết nhìn Chân Thần Duy Nhất cười nói:

“Vậy về sau ta đành dựa vào sự cứu vớt của Chân Thần Duy Nhất.”

“Phạm nhân đã có nguyện vọng, vậy ta sẽ thỏa mãn người.” Chân Thần Duy Nhất tỏ ra uy nghiêm của Chân

Thần, nói:

Mộ Tuyết cười cười, sau đó biến mất tại chỗ.

Chân Thần Duy Nhất nhìn Mộ Tuyết rời đi, sau đó cảm thấy có một trận gió thổi tới.

Nàng giật nảy mình.

“Ta trở về đây.”

Vèo một tiếng, Chân Thần Duy Nhất lập tức chạy về.

Đại Trưởng lão đi về tới phía sau núi, hấn bị thương rất nặng, có điều không có suy nghĩ đi chữa thương luôn.

Hấn đang đợi Nhị Trưởng lão thông báo đáp án.

Dị biến lần này vượt qua tất cả những lần khác trong vô số năm qua ở Lục gia.

Bọn hấn muốn biết tình huống đại khái.

Kể cả thật sự là vì mang thai, bọn hấn cũng có thể tiếp nhận.

Hoặc là nói kiêu mở thương này thật khiến cho người ta kinh hãi.

Tam Trưởng lão không ở lại đại điện mà bắt đầu đi thu dọn tàn cuộc.

Bên ngoài đều là vết tích đại đạo, để Lục Cổ đến, Lục Cổ cũng không có cách nào.

Cách nào.

Diệp Tân nhìn về phía Lục gia, thở nhẹ.

“Cuối cùng cũng an toàn, nhà của Lục Thiếu gia quả thật không dễ chọc, uy thế của Lục Thiếu gia cũng đã vượt mức bình thường.

Tiểu trấn Thu Vân may mắn thoát khỏi đại nạn, nhưng có rất nhiều người bị thương.

Cũng không phải là ai cũng có thể bình an vô sự dưới sự vây công của những người này.

Mặc dù không đánh tới, nhưng vô hình chung vẫn có một bộ phận người có thể bị thương.

Lục gia bây giờ đang bẽ bộn nhiều việc.

“Ông trời của ta, sao A Mãn lại bị thương nghiêm trọng như vậy? Nhanh đưa hắn đi chữa trị đi.”

“A Mãn thế mà còn đi làm thảo dược, hẳn điên rồi sao?”

“Đừng nói nữa, mọi người sống sót được cũng không dễ dàng, tranh thủ thời gian đi cứu người đi.”

Nhược Thủy Tam Thiên nhìn Lục gia, nhìn Lục gia một chút, cuối cùng chui vào trong lòng đất, nàng bị thương rất nặng, nhưng có thể sống sót được.

Nàng sợ dĩ có thể đến, là bởi vì Cửu nói cho nàng biết.

Cửu nói cho nàng rằng nơi này sẽ có một trận đại kiếp.

Mà nơi ứng kiếp chính là nhà của ân nhân nàng.

Nàng không do dự, lập tức tới.

Vui vẻ nhất không phải là báo được ân, mà là gặp được Cửu.

Nàng nói với Cửu rất nhiều rất nhiều, dường như đã đem hết tất cả những ngày tháng không vui ra nói.

Cửu vẫn nói, sau đó nói với nàng một câu ‘Vất vả rồi’, Cửu vẫn là người ôn nhu như vậy.

Có điều đứa bé vừa mới tới cứu nàng kia khiến nàng có cảm giác kỳ quái.

Không biết tại sao nàng cứ có cảm giác cô bé đó có chút tương tự với Cửu trước kia.

Không phải là vẻ ngoài, cũng không phải khí tức, hoặc là nói hoàn toàn không thể chỉ rõ được tương tự ở chỗ nào.

Nhưng chính là có loại cảm giác này trong lòng.

Cuối cùng, Nhược Thủy Tam Thiên biến mất tại chỗ.

Hôm nay không thấy được đồ đệ của nàng, đợi khôi phục rồi lại đi nhìn xem.

Đồ đệ của nàng thật sự là một tên khiến người ta không chán ghét nổi.

Trên biển, Thạch Quy chở Thiên Cơ Lôu Vũ bị trọng thương chậm rãi rời khỏi Lục gia.

Thân thể Thạch Quy đã nứt ra, đang hấp hối.

Đầu Thiên Cơ Lôu Vũ rũ xuống, sẽ chết đi bất cứ lúc nào.

Chương 1018: Cử nhìn thấu chân tướng

2

Cử nhìn thấu chân tướng 2

“Cứ rời đi như vậy sao?” Giọng nói già nua của Thạch Quy suy yếu bất thường.

“Ừm, thiên cơ đã bắt đầu sáng tỏ, ta không thể ở lại bên trong.

Còn sống, đã rất khó.” Thiên Cơ Lô Vũ nói, cảm thấy thật may mắn.

“Tử kiếp có còn không?” Thạch Quy hỏi.

Nó có chút để ý.

Lần này sống sót được thật sự đã rất khó, nếu như tử kiếp vẫn còn, vậy sẽ rất khó tránh khỏi.

“Không còn.” Thiên Cơ Lô Vũ nhìn về phía trước, đột nhiên cười nói:

“Quãng đời còn lại đã không còn cực khổ nữa rồi, thuận lợi đến mức khiến cho người ta kinh ngạc.

Giống như được thiên địa chiếu cố vậy.

Chúc mừng.

Tất cả đã được đền đáp.”

Thạch Quy không nói gì, nó chở Thiên Cơ Lô Vũ đi xa hơn một chút.

Ngung Hạ nhìn Lục gia, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Lục gia đã gắng gượng qua được.

“Lão tổ, ngài nên đi chữa thương.” Hồng Tố lập tức nói.

Trong trận chiến này, bản mệnh Đạo khí của Lão tổ đã bị phá, bị thương rất nặng.

Không chữa không được.

“Ừm, nên đi chữa thương rồi.” Ngung Hạ nhìn Lục gia, đột nhiên nói:

“Hong Tô, đã bao lâu chúng ta không đến Lục gia rồi?”

Nghe thấy vấn đề này, Hong Tô sững sờ, nói:

“Hắn là chưa được bao lâu, lần trước lúc Chân nhi thành hôn đã qua đó.”

“Bản tọa cũng thế.”

Hong Tô hơi không rõ, sau đó nàng nghe thấy Ngung Hạ tiếp tục nói:

“Ngày em gái của bản tọa thành hôn ấy, chính là lần cuối cùng bản tọa đến Lục gia.

Đã nhiều năm như vậy rồi, bản tọa chưa từng quay lại Lục gia.”

Hong Tô hơi bất ngờ, như vậy là rất nhiều năm sao?

Giống như không phải chuyện của cùng một thời đại vậy.

“Mấy ngày nữa qua đó một chuyến đi.” Ngung Hạ lại đột nhiên nói.

Hong Tô ngây cả người.

Thậm chí còn không dám tin.

“Không tò mò về dị tượng này sao?” Ngung Hạ hỏi.

“Tò mò.” Hong Tô lập tức đáp.

Không có ai là không tò mò, có điều, những người khác muốn biết được đáp án, chắc chắn là rất khó.

Nhưng các nàng thì khác, các nàng có thể biết được.

Nhất là Lão tổ.

“Vậy chờ bản tọa khôi phục xong.” Ngung Hạ nói.

Ở trong một sân nhỏ của một thành thị, một người đàn ông trung niên nhìn lên bầu trời, cuối cùng tuyên một câu Phật hiệu.

Hắn không có đi.

Bởi vì trong tay hắn còn có một đứa trẻ.

Minh Vương Cổ Phật không tham gia vào trận chiến này.

Nếu như không phải vì đứa trẻ trong tay thì hắn đã đi rồi.

Dù có bỏ mình, cũng đều là chiến đấu vì Phật Môn.

Đây là lập trường của bọn hắn, không có đúng sai.

Bất kể ai cũng đều sẽ có lựa chọn, không ai biết lựa chọn này là đúng hay sai, bọn hắn sẽ chỉ cố gắng đưa sự lựa chọn này đến hướng tốt nhất.

Nếu như cuối cùng sai, bọn hắn cũng sẽ không hối hận.

Bất kể kết quả là gì, bọn hắn đều sẽ đối mặt.

Chỉ là, hắn đã không còn là người của Phật Môn.

Minh Vương Cổ Phật nhìn bé gái trong tay, lúc này, bé gái cũng nhìn hắn.

Nàng vươn tay, cười cười.

“Hy vọng có thể nhìn thấy con trưởng thành.”

Hắn không sống được bao lâu.

Tâm nguyện duy nhất, chính là nhìn Tiểu Gia Gia trưởng thành.

Minh Thổ.

U La Cổ Phật dừng lại.

Thất bại.

Phật Môn thất bại, hắn cũng thất bại.

Cuối cùng, hắn vẫn không thể ra khỏi Minh Thổ, không tham gia trận chiến kia.

Hắn dùng Phật Môn thần thông, không có cách nào xuất hiện ở Phật Điện vào lúc thiên địa dị biến xảy ra.

U La Cổ Phật tuyên câu phật hiệu, cuối cùng xoay người lại.

Thất bại, vậy phải chuẩn bị những cái khác.

Cao Viễn nhìn lên bầu trời, nắm chặt hai tay, cuối cùng vô lực rũ xuống, hấn nhận được tin tức.

“Chư vị, kết quả tất cả mọi người đã nhìn thấy, chúng ta họp đi.”

Giờ phút này, nhóm người Cao Viễn lại một lần nữa mở ra hội nghị.

Hội nghị của bọn hắn chỉ thảo luận một điều.

“Toàn lực giúp Đế Tôn thức tỉnh, bỏ phiếu.” Tiên bối chủ trì công việc lập tức nói.

Giờ phút này, không ai nói thêm cái gì.

Năm phiếu thông qua.

Đây chính là cách duy nhất của bọn họ.

Nhất định phải trong lúc đối phương còn chưa trưởng thành, giúp Đế Tôn thức tỉnh.

“Cá nhân ta sẽ tiếp tục tìm bộ phận sau.” Ma Kiếm Trảm Đồ nói.

Chuyện này cũng không có ai dị nghị.

Có lẽ nửa phần sau có thể đối kháng được với nửa phần trước.

“Nhóm người Tiên Quân Thái Nhất sẽ tiếp tục nghiên cứu phần sau của phiến đá, hy vọng có thể có đối sách mới.”

Chuyện xảy ra, Tiên Đình không có ai nói thêm gì khác, việc duy nhất cần làm chính là cố gắng hết sức để đối phó với chuyện này.

Vẫn chưa tới giây phút cuối cùng.

Mộ Tuyệt về tới phòng, nhẹ nhàng thở ra.

Cuối cùng cũng qua.

Có điều bây giờ nàng rất muốn trở về Lục gia xem xem.

Bắt mạch cho mẹ, xem rốt cuộc là dạng tiểu gia hỏa nào lại có thể dẫn đến loại dị biến này.

Thế giới nhường đường, thiên kiếp bảo hộ, còn có tử khí dẫn đường.

Lại lợi hại như vậy.

‘Chẳng lẽ bởi vì biết là đệ đệ muội muội của Lục Thủy, cho nên thiên địa mới cố ý mở đường?’

‘Hẳn là không phải, tường vân kia rất kỳ quái, đồ vật chứa bên trong ta không hề thấy rõ.’

‘Là một loại bảo hộ, nhưng cụ thể là cái gì, lại không biết.’

‘Không biết Lục Thủy có thấy rõ hay không.’

Bất kể như thế nào, trước mắt đã không có chuyện gì, đến lúc đó trở về xem là biết.

Mộ Tuyết không nghĩ nhiều nữa, nàng trước đó vẫn luôn không nhìn được ý muốn xuất thủ.

Nhưng trực giác nói cho nàng biết, vẫn chưa tới lúc, uy hiếp thật sự vẫn chưa xuất hiện.

Cuối cùng chờ được những sức mạnh kia.

Nếu như không phải nàng và Lục Thủy, thật sự rất nguy hiểm.

Mộ Tuyết đi ra ngoài.

Ở trong phòng đã lâu như vậy, sẽ khiến dì Đường lo lắng.

“Chị dâu chị dâu, ở bên ta có mấy thùng, chị có muốn lấy một thùng không?”

Vừa đi ra ngoài, Mộ Tuyết liền nghe thấy tiếng Trà Trà gọi.

Dáng vẻ rất vui vẻ.

Không biết tới vấn đề ở Lục gia, Trà Trà đương nhiên sẽ không lo lắng.

“Có một thùng là của ta.”

“Còn có ta, còn có ta.”

Nhã Nguyệt nói, Nhã Lâm cũng nhảy nhảy lên tạo cảm giác tồn tại.

Lúc này, mưa tạnh, thiên địa bắt đầu trở về bình thường.

Loại mưa này căn bản sẽ không có lại.

Hứng được bao nhiêu, sẽ chỉ có bấy nhiêu.

Dì Đường nhìn thấy Mộ Tuyết đi tới, trong lòng nhẹ nhàng thờ phào.

Không có việc gì là tốt rồi.

Có một số việc nàng đương nhiên sẽ không nói ra miệng, biết trong lòng là được rồi.

Tạm thời không thể nói với chồng nàng.

Nhờ đâu ảnh hưởng tới việc Mộ Tuyết lấy chồng sẽ không tốt.

Lòng tốt làm chuyện xấu.

Nàng có thể cảm giác được, Mộ Tuyết thật lòng muốn gả cho Lục Thiếu gia, là cam tâm tình nguyện.

Không phải Lục Thủy sẽ không gả.

“Mộ Tuyết tỷ tỷ còn không thoải mái chỗ nào sao? Nhờ đâu bị anh rẻ biết, anh rẻ sẽ đau lòng khó chịu.” Nhã Nguyệt nói với Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết nghĩ nghĩ, hình như trước đây Lục Thủy đã từng nói như vậy.

Nàng không ăn cơm, Lục Thủy đều nói hẳn sẽ đau lòng.

Chị dâu không thoải mái, biểu độ Lục Thủy sao còn quản trong lòng mình khó chịu hay không làm gì?” Đông Phương Trà Trà hiếu kỳ hỏi.

Nhã Nguyệt: “???”

Mộ Tuyết: “???”

Dì Đường: “...”

“Thiếu gia, đã không sao rồi chứ?” Ở địa giới ma tu, Chân Võ mở miệng hỏi.

Trước đó, bọn hắn quả thực rất sợ hãi.

Nhất là lúc đối diện với vị ở biển sâu kia, thật khiến người ta tim đập chân run.

Nếu như không phải Thiếu gia vẫn luôn ở đó, bọn hắn có lẽ đã sớm tan thành mây khói rồi.

Thiếu gia mạnh đến lại một lần nữa thay đổi nhận biết của bọn hắn.

Có điều cuộc đối thoại giữa vị kia và Thiếu gia, bọn hắn nghe không hiểu.

Nó không nằm trong nhận biết của bọn hắn.

“Tạm thời không có chuyện gì làm, về sau hắn cũng sẽ không có việc gì.” Lục Thủy lấy Thiên Địa Trận Văn ra, nhìn lại.

Bây giờ không cần phải giả bộ nữa.

Đã đồng thiên với Mộ Tuyết rồi.

Còn nhìn những sách khác làm gì.

Có điều Mộ Tuyết không vạch trần hắn, hắn cũng không nói.

Chờ thực hiện kế hoạch lớn cuối cùng.

Thành công?

Không ôm hy vọng.

Chỉ để Mộ Tuyết chờ mong không công thôi.

Đến lúc đó thông đồng với cha vợ diễn kịch, hù chết nàng.

Ai bảo người đánh ta, sẽ có lúc người phải khóc. Lục Thủy suy nghĩ trong lòng.

Chương 1019: Cử nhìn thấu chân tướng

3

Cử nhìn thấu chân tướng 3

“Thiếu gia có muốn trở về không?” Chân Võ hỏi.

Lục gia xảy ra chuyện lớn như vậy, Thiếu gia khả năng cao là muốn trở về đi.

Bây giờ Lục gia cũng không phải dạng như Thái Nhất.

Người có tu vi mạnh một chút ở tu chân giới cũng không dám gây chuyện với Lục gia.

Chỉ có một vài người tu vi không đủ, không biết địa điểm, mới không biết tới sự cường đại của Lục gia.

Chi ít Tứ giai là có thể thấy được tình huống đại khái.

Nhưng bọn hắn không nhìn thấy vị trí.

Có điều biết được nơi đó là nơi nào.

“Không được, tiếp tục đi tìm ma tu Huyết Trần.” Lục Thủy nói.

Trở về cũng không giúp được cái gì.

Khả năng còn bị mắng.

Vì sao?

Vì bọn hắn tâm tình không tốt, bắt hắn để xả giận?

Về phần Thiên Sinh Thần, Lục Thủy không để ý, đối phương thế mà lại cảm thấy quyền năng của mình lợi hại.

Đợi hắn khôi phục tốt rồi, lại đi một chuyến.

Hỏi đối phương một chút, còn muốn phách lối nữa hay không.

Còn.

Thì sẽ cho đối phương biến mất vĩnh viễn.

Kiếp trước đại khái là đối phương chạy nhanh, nếu không hẳn cũng có thể có chút ấn tượng.

Sau đó Lục Thủy không nói thêm gì nữa, tiếp tục xem sách.

Về phần làm sao để đến thành Huyết Hoa, đương nhiên là được Chân Võ đẩy đi.

Chân của hắn chưa khôi phục, tay ngược lại đã khôi phục khá tốt.

Dù sao thì tay cũng là do chính mình giảm giá, chân là do Mộ Tuyết giảm giá, không giống nhau.

Trên mặt cũng có một vài ấn ký.

Dấu răng thì một lời khó nói hết.

Trở về rồi hẳn nói đi.

Mộ Tuyết nhìn là thấy, hẳn không sợ.

Sớm biết Mộ Tuyết đã biết hẳn là người trùng sinh, hẳn đã dùng sức mạnh thiên địa chạy rồi.

Uhm.

Vậy đệ đệ muội muội của hắn sẽ gặp nguy hiểm.

Muốn khóc chết.

Có điều tam đại thế lực đã lui về sau, Dự Ngôn Thạch Bản hẳn là đã hoàn thành nửa phần trên.

Nhìn bộ dạng này, tam đại thế lực muốn bắt đệ đệ muội muội của hắn cũng không có cách nào.

‘Tiếp theo, đại khái chính là ngồi đợi bọn hắn thò đầu ra.

Cũng không biết bao lâu bọn hắn mới có thể khôi phục được.’

Lục Thủy có chút hiếu kỳ trong lòng.

Dù sao loại chuyện này cũng phải phòng bị một chút, đối phương xác thực rất mạnh, không cẩn thận sẽ rất dễ lật thuyền.

‘Trên lý thuyết hẳn là sẽ không quá nhanh, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.’

Nếu không.’

‘Cũng không biết Mộ Tuyết có đồng ý hay không.’

Lục Thủy đương nhiên cũng lập tức nghĩ lại.

Những người này dù có khôi phục nhanh thế nào, thì có thể so với hẳn được sao?

Chờ hẳn thành hôn xong, hẳn nói cái gì sẽ chính là cái đó.

Chờ đệ đệ muội muội của hẳn sinh ra, liền trực tiếp đánh một trận.

Yêu tinh gây chuyện.

Đặc biệt như vậy, đánh một trận hẳn là cũng có thể sinh long hoạt hổ nhỉ?

Hẳn là vậy đi.

— —

“Nhị Trưởng lão, đã rất lâu rồi.” Lục Cổ nhìn Nhị Trưởng lão, nói.

Mà Nhị Trưởng lão vẫn luôn nhìn chăm chăm Cửu.

Nàng nhìn thấy vẻ mặt Cửu không ngừng biến đổi.

Nghiêm trọng, nghi ngờ, ngạc nhiên, chấn kinh, vui mừng, khó tin, hiểu ra.

Tóm lại là thay đổi không ngừng, Nhị Trưởng lão hoàn toàn không biết Cửu nhìn thấy cái gì.

Nhưng nhìn thế nào cũng thấy không đơn giản.

Một hồi lâu sau, Cửu đứng bên cạnh Nhị Trưởng lão, cười nói:

“Ta thấy được.

Ta cũng đã hiểu ra tất cả.

Ta hiểu tại sao Lục Thủy và Mộ Tuyết lại mạnh như vậy, cũng hiểu vì sao con gái của Lê Âm lại đặc biệt như thế.

Lại càng hiểu vì sao trên người Mộ Tuyết lại có khí tức hủy diệt thế giới.

Tất cả, ta đều hiểu.

Ta từng tưởng tượng ra rất nhiều thứ, nhưng tiêu khả ái à, người biết không?

Ta chưa bao giờ nghĩ tới chân tướng lại hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của tata.

Chân tướng này quá kinh người.”

Nói xong nàng liền nhéo nhéo mắt Nhị Trương lão, vô cùng hưng phấn, giống như vừa mở ra cánh cửa dẫn tới thế giới mới vậy.

“Ta cũng đã hiểu vì sao Lục lại lựa chọn chết đi, hẳn đã tìm được cách giải quyết tất cả.” Cửu lại nói.

“Cho nên người rốt cuộc đã nhìn thấy cái gì? Còn Lê Âm, rốt cuộc là có vấn đề gì hay không?” Nhị Trương lão nói chuyện với Cửu trong lòng.

Nàng không phải ở đây để nghe Cửu cảm thán.

Nàng muốn biết rõ chân tướng.

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Còn có Lục là ai?

Không đúng, rốt cuộc ai là ai?

Được rồi, chân tướng là gì?

“Lê Âm không có bất cứ vấn đề gì, chỉ là mang thai một đứa bé mà thôi, đứa bé này được thiên địa tương vận hộ thể, vấn đề cũng không lớn.

Cứ bình thường sinh ra là được.” Cửu nói.

Lúc này, mấy người Lục Cổ nhìn Nhị Trương lão, luôn có cảm giác Nhị Trương lão không đúng lắm.

“Các người trở về đi.” Nhị Trương lão nhìn Đông Phương Lê Âm, nói:

“Không cần quá lo lắng, không có vấn đề gì.

Cứ như lúc mang thai Lục Thủy là được.

Chỉ là ra ngoài ít hơn.”

Ít ra ngoài hơn, cái này nhất định phải làm.

Nếu không ai biết liệu có giống với lúc sinh Lục Thủy hay không.

Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm yên tâm hơn không ít.

Có điều bọn hắn chắc chắn sẽ không ra ngoài.

Quá nguy hiểm.

Tình cảnh vừa rồi bọn hắn cũng không phải không nhìn thấy, đơn giản khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Lần này dù có nói gì, Lục Cổ cũng sẽ không để vợ mình rời khỏi Lục gia.

Quá nguy hiểm.

Chờ mấy người Lục Cổ rời đi rồi.

Nhị Trưởng lão mới nhìn Cửu, hỏi:

“Nói đi, ngươi đã nhìn thấy cái gì?”

“Thấy được chân tướng người bình thường chắc chắn không thể nào biết được.

Chân tướng đặc biệt tàn khốc.

A, bị phát hiện rồi.” Cửu đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Có điều trên mặt nàng không có chút lo lắng nào.

“Bị phát hiện rồi?” Nhị Trưởng lão hơi bất ngờ.

Bị ai phát hiện?

“Ừm, bị phát hiện, có điều đối phương chỉ nhìn thông qua mệnh lý, tiểu khả ái đến đây chào hỏi nào.”

Cửu giơ tay Nhị Trưởng lão lên, sau đó để Nhị Trưởng lão vẫy vẫy tay với không trung.

“Vì sao lại muốn ta vẫy tay? Ai phát hiện ra ngươi rồi?” Nhị Trưởng lão vung tay hai lần, hỏi.

“Cái này về sau người sẽ biết, khi đó có thể nhớ tới ta là được rồi.” Cửu cười hì hì nói.

Nàng ngồi ngay giữa không trung, đạp chân, tâm tình tình rất tốt:

“Nhất thời ta không muốn rời bỏ người sớm như vậy, ta định ở lại đây một đoạn thời gian nữa.

Ta muốn nhìn thấy kết quả cuối cùng.”

Nhị Trưởng lão thả tay xuống:

“Cho nên người không có ý định nói cho ta biết người đã nhìn thấy cái gì?”

Nhìn bộ dạng này của Cửu, nàng liền biết, Cửu không có ý định nói.

Vừa rồi vẫy tay cứ có cảm giác không đúng lắm.

“Không phải là không muốn nói, mà là không thể nói.” Cửu xoa xoa đầu Nhị Trưởng lão, nói:

“Đây là chuyện kinh người nhất ta từng gặp.

Thật sự là nét bút của thời đại.

Nhưng nét bút này cũng rất yếu đuối.

Một khi ta nói ra miệng, tương đương với thay đổi trật tự của mệnh lý thiên địa.

Như vậy, tất cả đều có thể xảy ra vấn đề.”

Nhị Trưởng lão giơ tay đập tay Cửu, nói:

“Khi nào mới có thể nói?”

Sau đó nàng bước ra một bước, xuất hiện ở phòng bếp, cầm một miếng điếm tâm, lại biến mất, tiếp đó đã xuất hiện ở phía sau núi.

Lúc này, nàng cắn một miếng điếm tâm.

Đối với việc Nhị Trưởng lão đánh tay mình, Cửu tự nhiên không để vào mắt.

Nàng tiếp tục xoa đầu Nhị Trưởng lão:

“Chờ đến trước khi ta hoàn toàn biến mất đi.”

“Chừng nào thì người biến mất?” Nhị Trương lão hỏi.

“Ừm, trong vòng một năm.” Cửu trả lời.

Nhị Trương lão cũng không cảm thấy dài, một năm rất ngắn.

Đối với những người như bọn nàng mà nói, ngủ một giấc đã có thể hết một năm.

“Dạng tồn tại như người, thật sự sẽ chết sao?” Nhị Trương lão hơi do dự, cuối cùng vẫn muốn hỏi thử.

“Sẽ.” Cửu đưa ra đáp án khẳng định:

“Thời đại của chúng ta đã kết thúc, nên chết, tự nhiên sẽ chết theo thời đại.”

Nhị Trương lão không đáp lời, mà hỏi tiếp:

“Còn Lục Thủy và Mộ Tuyết thì sao?”

Chương 1020: Là thời điểm để Lục Thủy biết giang hồ hiểm ác 1

Là thời điểm để Lục Thủy biết giang hồ hiểm ác 1

“Còn Lục Thủy và Mộ Tuyết thì sao?”

Cửu nhìn Nhị Trương lão, nói:

“Người không cảm thấy hứng thú về đứa con kia của Lục Cổ và Lê Âm sao?”

“Vậy cùng nói đi.” Nhị Trương lão liếc Cửu, bổ sung thêm một câu:

“Không cần tỏ ra bí hiểm với ta.

Nếu không sẽ có người muốn người chết đi đấy.”

“Ta cũng đã chết nhiều năm như vậy rồi, người có muốn ta chết, cũng vô dụng thôi.

Ta bây giờ chỉ là một phần quyền năng còn sót lại.” Cửu tung bay trước mặt Nhị Trương lão, không hề bị uy hiếp.

Nhị Trương lão không nhiều lời với Cửu.

Có nói cũng vậy.

Người đã chết, căn bản không thêm để ý tới mặt mũi.

Lại không có mộ.

“Người đã không nói, vậy ta sẽ hỏi thứ ta muốn biết, người xem mà trả lời.” Nhị Trương lão nói.

“Người hỏi đi, lại nói, món điểm tâm này của người là do Lê Âm làm sao?” Cửu chọc chọc miếng điểm tâm.

Nhị Trương lão trực tiếp nhét miếng điểm tâm vào trong miệng, không cho Cửu chọc:

“Chuyện liên quan tới cái thai thứ hai của Lục Cổ và Lê Âm, người nói là nữ, vậy nàng là một vị đại năng nào đó

chuyển thế sao?” Nhị Trương lão nhìn Cửu, hỏi vấn đề mà nàng tương đối quan tâm.

Mang thai thôi mà thế giới đã xuất hiện dị biến như vậy, nàng không thể không nghi ngờ.

“Ngươi sẽ không cảm thấy là ta chứ?”

Thân là Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa, sao có thể làm mấy chuyện như chuyển thế vậy được?” Cửu nghịch tóc Nhị Trương lão, nói:

“Chết chính là chết, đây là lựa chọn của ta.

Ngày ta biến mất ấy, đã chấp nhận việc chết đi.

Sao lại còn chuyển thế làm gì?

Hơn nữa...”

Cửu nhìn Nhị Trương lão, cười nói:

“Dù có thật sự chuyển thế, cũng không bao giờ có khả năng chuyển thế vào Lục gia.”

“Vì sao?” Nhị Trương lão tò mò hỏi.

“Bí mật.” Cửu nói thẳng, rồi tiếp tục:

“Về phần đứa con gái trong bụng Lê Âm kia, nàng không phải chuyển thế của bất kỳ ai.

Nàng giống như Lục Thủy, đều là con do Lê Âm và Lục Cổ sinh ra.

Không thể nào là chuyển thế của bất kỳ ai, chỉ là cách nàng đến kiếp này có chút đặc biệt.”

“Những tường vân kia chính là điểm đặc biệt của nàng?” Nhị Trương lão hỏi.

“Chỗ đặc biệt là gây nên sự sụp đổ của thế giới.

Tường vân và điềm lạnh cũng thế, nhưng không cùng tính chất.

Điềm lạnh là đến để bảo vệ thế giới, còn tường vân là đến để bảo vệ đứa nhỏ kia.

Mà lúc đứa nhỏ kia trở thành một sinh mệnh mới, sẽ tạo ra tác động to lớn đến thế giới.

Gần như khiến thế giới hoàn toàn sụp đổ.” Cửu giải thích đại khái.

“Hoàn toàn sụp đổ? Chỉ mang thai một đứa bé thôi cũng có thể tạo ra loại dị biến này sao?”

“Ừm, mệnh lý bài xích, nguyên nhân cụ thể, phải qua một đoạn thời gian nữa người mới có thể biết được.”

Nếu đến trước khi nàng sinh ra người vẫn không biết, vậy sau khi sinh, ta sẽ nói cho người biết.

Ta cũng muốn đợi nàng sinh ra, nhìn một chút rồi mới biến mất.

Điều kiện tiên quyết là, Lục Thủy phải đem Chân Thần Duy Nhất đến gặp ta.

Nếu không, dù nói cái gì ta cũng sẽ không biến mất.” Cửu nghĩ nghĩ, đạp chân nhỏ, nói:

“Hắn đã đồng ý với ta, nhưng lại cứ kéo dài mãi.”

“Lúc Lê Âm sinh con cũng sẽ xuất hiện dị tượng sao?” Nhị Trương lão hỏi.

Nàng không để ý đến ước định giữa Lục Thủy và Cửu.

“Trên lý thuyết thì không biết, nhưng ta không thể cho người đáp án chính xác được.

Mệnh lý thiên địa không phải đã hình thành thì sẽ không thay đổi.

Người biết quá nhiều sẽ dễ ảnh hưởng đến mệnh lý sau này.

Cho nên ta mới không dám nói cho người quá nhiều.

Đương nhiên, nếu ta nói thứ vừa nhìn thấy cho người biết, ta sẽ biến mất ngay lập tức.” Cửu ung dung nói.

Giống như nàng đã chết một lần rồi, cho nên có chết thêm lần nữa, cũng không có gì to tát.

Nhị Trưởng lão không hỏi nhiều về cái này nữa.

Chi ít biết được một chút.

Nhưng trọng điểm lại không có.

Thứ duy nhất nàng biết rõ, là mọi thứ đã coi như bình an.

Đối với nàng mà nói, vậy cũng đủ rồi.

“Tam đại thế lực có còn tới nữa không?” Nhị Trưởng lão đột nhiên hỏi.

“Sẽ không ngừng quan sát, hơn nữa, bọn hãn tất nhiên sẽ thử thức tỉnh Đế Tôn của mình.

Nhưng ưu thế của bọn hãn không lớn.

Cho nên sau này sẽ có người lạng lẽ đi xử lý.” Cửu nói.

Nhị Trưởng lão không cần hỏi cũng biết người sẽ lạng lẽ đi xử lý là ai.

Có điều nàng cũng không nói gì.

Lục Thủy muốn làm gì thì để hãn làm cái đấy, Đại Trưởng lão đã từng nói như vậy.

“Còn Lục Thủy và Mộ Tuyết thì sao?” Nhị Trưởng lão đi trên đường, hỏi:

“Chuyện liên quan tới nét bút thời đại mà ngươi nói, bây giờ ta không có ý định biết.

Nhưng vì sao Mộ Tuyết và Lục Thủy lại mạnh vượt mức bình thường như vậy, cái này hãn là có thể nói đi?”

Cửu không lập tức trả lời, nàng suy nghĩ một chút, sau đó mới nói:

“Có vẻ như không thể nói, có điều không bao lâu nữa là có thể biết được.

Đường mệnh lý đang thu hẹp lại, rất nhanh thôi, kết cục sẽ xảy đến.

Nhưng ngươi có thể yên tâm, thân thể hai người bọn họ không có vấn đề gì.

Tâm lý cũng rất khỏe mạnh.

Mang thai sinh con hẳn là cũng không có vấn đề gì.

Chỉ là sẽ khó khăn hơn một chút so với người bình thường.”

“Nói vậy thà rằng không nói.” Nhị Trương lão nói thẳng.

Cửu đứng đưa người, đáp:

“Ta nhỏ bé như vậy, người không yêu trẻ nhỏ sao?

Còn mắng ta.”

Nhị Trương lão: “...”

Nàng ghét người bên ngoài thì nhỏ hơn nàng, mà tuổi lại lớn hơn nàng.

“Mệnh lý thu hẹp là có ý gì?” Nhị Trương lão chỉ có thể hỏi cái khác.

“Thế giới này không có tốt như người nghĩ, nó thật ra vẫn luôn đi về phía diệt vong.” Cửu thấy Nhị Trương lão khó hiểu, bèn tiếp tục giải thích:

“Khác với kiểu từ từ đi về hướng diệt vong mà người nghĩ.

Thế giới mặc dù có giới hạn, nhưng đối với chúng ta mà nói, nó là vĩnh hằng.

Thế nhưng vì một số nguyên nhân, nó sẽ đi về phía diệt vong.

Một phần nhỏ nguyên nhân ta chết, là để làm chậm đi quá trình này.”

“Vậy phần lớn còn lại thì sao?” Nhị Trương lão hỏi.

“Bí mật.” Cửu cười trả lời.

“Con gái của Lục Cổ có liên quan tới chuyện này không?”

“Không liên quan.”

“...Vậy người nói với ta làm gì?”

“Dời sự chú ý của người, tránh cho người lại hỏi chuyện ta không thể nói.

Đáng yêu như thế, hỏi nhiều sẽ không đáng yêu nữa.”

Cửu xoa xoa mặt Nhị Trưởng lão nói.

Nhị Trưởng lão lập tức giơ tay lên muốn đập, nhưng vẫn không có chút tác dụng nào.

Căn bản không có cách nào chạm vào Cửu.

Cuối cùng, Nhị Trưởng lão từ bỏ, nàng đi một đường, rồi dừng lại bên hồ nước, lúc này, ở đây đã không còn bóng dáng của Đại Trưởng lão.

Chỉ là lúc Nhị Trưởng lão xuất hiện, một trận gió nhẹ thổi qua.

“Có đáp án rồi?” Giọng nói của Đại Trưởng lão vang lên.

Vẫn bình tĩnh như trước đây.

“Lục Cổ và Lê Âm có mang một bé gái.” Nhị Trưởng lão nói thẳng.

Gió dừng lại, có chút cô đơn.

Dường như là vì hai chữ con gái kia.

Niềm vui thú của việc mở thưởng này ở chỗ là không biết gì cả, bây giờ đã biết là nam hay nữ, một nửa niềm vui thú cũng mất đi.

Cũng may bọn hắn càng để ý tới con của Lục Thủy hơn.

“Về sau nói giản lược thôi là được.” Tiếng nói thông thả của Đại Trưởng lão vang lên.

“Ví dụ như là thiên kim?” Cửu thử hỏi.

Đương nhiên, tiếng của nàng chỉ mình Nhị Trưởng lão có thể nghe thấy.

Nhị Trưởng lão không để ý đến Cửu, cũng không đáp lại câu nói kia của Đại Trưởng lão, mà tiếp tục nói:

“Cái thai thứ hai xuất hiện đã tạo ra tác động hủy diệt tới thế giới.

Điềm lành tới là để ổn định thế giới.

Tường vân tới là để an thai.

Cái thai thứ hai cũng giống như Lục Thủy, không phải là chuyển thể của bất kỳ ai.

Cụ thể vì sao lại thành như vậy, có nguyên nhân, nhưng tạm thời không biết.”

Chương 1021: Là thời điểm để Lục Thủy biết giang hồ hiểm ác 2

Là thời điểm để Lục Thủy biết giang hồ hiểm ác 2

“Được rồi.” Đại Trưởng lão không nói nhiều.

Dừng một chút, Nhị Trưởng lão tò mò hỏi:

“Không để cho Thiếu Tông chủ làm Tông chủ sao?”

“Chuyện của người trẻ tuổi, để bọn chúng tự mình quyết định đi.” Từ hồ nước, giọng nói thong thả vang lên.

Nhị Trưởng lão không nói thêm gì nữa.

Nàng nhìn ngôi đình một chút, cuối cùng quay người rời đi.

Nàng muốn đi thanh lý chỗ sức mạnh còn sót lại xung quanh.

Đã sắp đến ngày đại hôn của Lục Thủy, đương nhiên không thể giữ lại những ảnh hưởng còn sót này được.

Về phần vết thương của Đại Trưởng lão, không có vấn đề gì.

Cảnh giới vẫn còn đó.

Cửu trước đó cũng đã nói không có vấn đề gì.

Sau khi Nhị Trưởng lão rời đi, trên mặt hồ lại nổi lên một cơn gió nhẹ, cuối cùng im ắng xuống.

— —

Lệ Thiên Xích đứng lên từ dưới đất.

Hắn đã quỳ rất lâu, thiên địa đã khôi phục bình thường, cũng nên đi lên rồi.

“Làm sao bây giờ?” Ma tu Hòa Vũ Diệp hỏi.

Bây giờ Thiếu Tông chủ mạnh kinh khủng, bọn hắn nói không phải, những người khác sẽ tin sao?

Sẽ không có ai tin tưởng hoàn toàn.

Lưu Hỏa quá khủng bố, rời khỏi vương tọa, sẽ làm chấn động cả trong lẫn ngoài.

Ai dám tranh phong?

Nếu như quả thật là Thiếu Tông chủ... Vậy cũng không tốt.

Quá phô trương, không phù hợp với tôn chỉ của Ân Thiên tông bọn hắn.

Tông chủ khi đó khiêm tốn như vậy, ngược sát Đạo Tông không chút khách khí, nhưng chính là không lưu danh.

“Không có cách nào, chỉ có thể giấu kỹ một chút.

Nói gì cũng không thể để người khác cảm thấy mình đã trở thành thế lực đỉnh cấp được.” Lệ Thiên Xích nói.

Thế lực đỉnh cấp, rất dễ dẫn tới tấn công.

Nhờ đâu những thế lực đỉnh cấp kia không phục, sẽ đến tìm phiền phức.

Không có Tông chủ, bọn hắn thật sự sẽ thành chuột chạy ngoài đường.

Sát thủ lại bị đuổi giết...

Rất kích thích.

“Lưu Hỏa xuất hiện, hắn là đã trực tiếp đắc tội với tam đại thế lực, xem ra chúng ta không chỉ là đối tượng Tiên Đình muốn tìm.” Ma tu Hòa Vũ Diệp nói.

Bây giờ tình cảnh của bọn hắn có chút bất lợi.

Đương nhiên, cũng chưa có chuyện gì cụ thể xảy ra.

Nhưng bọn hắn giả vờ như sẽ không có chuyện gì xảy ra được.

Tóm lại, đề phòng chuyện chưa xảy ra cũng không sai.

“Đúng rồi, thuận tiện nhắc nhở người một câu.

Vị trí của Lưu Hỏa và Tử Y Thần Nữ trên bí giám đều không thấp.

Mà hai vị này đều do người đưa lên.” Ma tu Hòa Vũ Diệp bổ sung một câu:

“Ai đưa lên, người đó có quyền được ưu tiên nhận đơn.”

“Ta từ bỏ, để lại cho các người đi.” Lê Thiên Xích đại nghĩa lẫm liệt nói.

“Tất cả mọi người đều có suy nghĩ giống người, cho nên dựa theo quy định, đơn sẽ trực tiếp rơi xuống người người.

Ta ủng hộ.” Ma tu Hòa Vũ Diệp nói.

Lê Thiên Xích: “...”

Không quan trọng, dù sao hấn cũng không làm, không đi tìm hai vị kia là được.

Biết đâu có ngày vận khí tốt còn có thể nhặt nhanh được chỗ tốt.

Dù gì thì hấn cũng không thể tự đưa mình tới cửa được đúng không?

“Bây giờ muốn đi đâu?” Ma tu Hòa Vũ Diệp nhìn trời một chút, phát hiện bây giờ ở đâu cũng có thể gặp nguy hiểm.

Nhưng vẫn muốn đi xung quanh một chút, nếu không sẽ không rõ tình hình bên ngoài.

Đến lúc đó muốn phòng cái gì cũng đã quá muộn.

“Đơn của ta sắp xuống rồi đúng không?”

Những chỗ khác tạm gác lại, trước đi tìm Lục Thiếu gia đi.

Đánh hấn một trận hả giận, cho hấn biết sự tàn nhẫn của tu chân giới.

Đã lâu như vậy rồi mà Ân Thiên Tông vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ, Lục gia nhìn chúng ta xem chừng cũng không mấy vui vẻ.

Bây giờ Lục gia khó dây vào như vậy.

Khiến bọn hắn vui vẻ một chút, không chừng sau này chúng ta còn có đường sống.” Lê Thiên Xích nói.

Hắn cảm thấy suy nghĩ này rất tốt.

Đến lúc đó nếu như thật sự bị tam đại thế lực để mắt tới, ăn phân cũng không tìm được Tông chủ, vậy cũng chỉ có thể hợp tác toàn diện với Lục gia.

Như vậy bọn hắn cũng sẽ có chút khí phách.

Tóm lại, trước tiên đi giáo dục Lục Thiếu gia một chút, làm quà ra mắt.

Cho thấy Ân Thiên Tông bọn hắn cực kỳ coi trọng chuyện này.

Không có cách nào, Lục gia quá mạnh.

Ngay cả cô bé kia bọn hắn cũng không thể chọc vào.

“Người tốt nhất nên ra tay nhẹ một chút.” Ma tu Hòa Vũ Diệp nói.

Nếu như ra tay nặng, vậy bọn hắn cũng không cần né nữa.

Sẽ trực tiếp biến mất.

“Hay là người tới trước?” Lê Thiên Xích nói.

Ma tu Hòa Vũ Diệp cười lạnh:

“A, đơn là người nhận, sao lại muốn ta tới?”

Nếu không có tờ đơn mà động thủ, vậy chính là đang tự mình giáo huấn Thiếu gia của Lục gia.

Nhờ đâu bị trách tội, vậy nàng cũng không đủ cho Lục gia đánh.

Ba vị Trưởng lão của Lục gia, một người nàng còn đánh không lại.

“Đi thôi, chúng ta đi tìm Lục Thiếu gia, lần này không đánh cho hắn thành chó đớp cứt, ta sẽ ngồi trước mặt hắn ăn phân.” Lê Thiên Xích nói.

“Đạo này ăn chưa đủ à?” Ma tu Hòa Vũ Diệp ha ha một tiếng, lạnh lùng nói.

— —

Chân Võ đẩy xe lăn, Lục Thủy nhìn Thiên Địa Trần Văn.

Chỉ là mới nhìn một hồi, hần đột nhiên ngừng đầu.

‘Có người liên kết với mệnh lý của ta?’ Hần có chút bất ngờ.

Quả thật có người liên kết với mệnh lý của hần, nhưng cũng không có tìm kiếm cái gì.

Có chút kỳ quái.

Chỉ liên kết một chút, cũng không duy trì bao lâu.

‘Mộ Tuyết?’ Lục Thủy suy đoán trong lòng, nhưng rất nhanh lại cảm thấy không phải.

“Không thể nào, bây giờ Mộ Tuyết liên kết với mệnh lý của ta, ta hần là có thể phát hiện từ trước.”

Lắc đầu, Lục Thủy lại cúi xuống đọc sách.

Cũng không phải chuyện lớn gì cần để ý.

Người để ý muốn nhìn mệnh của hần cũng không ít, nhưng không có ai nhìn thấy được.

Thấy được cũng không có thu hoạch gì.

“Trước hừng đông có thể tới thành Huyết Hoa không?” Lục Thủy hỏi.

“Theo lộ trình hiện tại, phải gần giữa trưa mới có thể đến nơi.” Chân Võ đẩy xe lăn trả lời.

Lục Thủy nhẹ gạt đầu, tiếp tục đọc sách.

Hần cũng không sốt ruột, bây giờ sức mạnh thiên địa đang tương đối ít, cho nên đến trễ một chút cũng không có cái gì không tốt.

Không có sức mạnh thiên địa, hần cũng chỉ có thể đánh một chút trong phạm vi Lục giai này.

Lên tới Thất giai sẽ không đánh được.

Nếu như có thể đánh Thất giai, vậy căn bản cũng không có vấn đề gì.

Tích lũy một đêm, có thể miễn cưỡng thử một chút.

Tu vi hiện tại cần vài ngày nữa là có thể lên 5.5, cách Lục giai còn khoảng nửa tháng.

Sau khi lên Lục giai, sức mạnh của hắn sẽ bay lên một lần.

Đến lúc đó cũng có thể biết muốn tiến vào Thất giai thì cần bao lâu.

Thật ra hắn rất tò mò, hắn lên Thất giai liệu sức mạnh có bị thiếu mất như trước không.

Biến hóa của thiên địa kết thúc, uy năng đã khôi phục của hắn cũng không còn.

Hắn hơi tò mò vì sao khi đó mình lại khôi phục uy năng.

Cái này, hắn là sẽ không tìm thấy đáp án.

Có điều chuyện liên quan tới Cửu và trận chiến thời Viễn Cổ, có thể hỏi ma tu Huyết Trần một chút.

Khi đó nếu không phải đang vội vã đánh Thiên Sinh Thần xuống, hắn thật đúng là muốn trò chuyện nhiều thêm hai câu.

Đáng tiếc, thực lực không đủ, nếu như không nhanh chóng đánh hắn xuống dưới, không biết sau đó sẽ còn xảy ra chuyện gì khác hay không.

Có điều vẫn còn tốt, còn một tên ma tu Huyết Trần có thể hỏi.

Hắn là đối phương đã trong trạng thái tàn phế, nếu không hắn cũng không có tư cách hỏi gì.

Dù sao, trước mắt đối phương đã không còn mạnh.

...

Chương 1022: Là thời điểm để Lục Thủy biết giang hồ hiểm ác 3

Là thời điểm để Lục Thủy biết giang hồ hiểm ác 3

Mộ Tuyết đang cùng Trà Trà các nàng phân chia điểm lành, đột nhiên cảm thấy mệnh lý của mình bị người nào đó liên kết một lúc.

‘Kỳ quái, dáng vẻ hư vô mờ mịt, không tìm thấy vết tích.’
Nàng hơi nghi ngờ trong lòng.

‘Lục Thủy? Hẳn là không phải.

Có điều cũng không cảm thấy có bất kỳ ác ý gì.’

‘Nói đến, trên đời này hẳn là không có nhân tài nào có tư cách nhìn đạo ngã mệnh lý.’

Có điều mệnh lý chỉ vừa mới tiếp nhận liên kết, cũng không thấy có rung động gì.

Mộ Tuyết liền không để ý nữa.

Cũng không phải chuyện lớn gì.

Chỉ cần là chuyện tương đối lớn có liên quan tới nàng, bình thường mệnh lý cũng sẽ rung động.

Chỉ là cơ bản sẽ không phát hiện được.

Đại khái là Lục Thủy lại làm gì đi.

Nhưng không cần lo lắng, Lục Thủy chắc chắn là không gặp nguy hiểm gì.

Sau khi biết Lục Thủy có sức mạnh thiên địa, nàng cũng rất ít khi lo lắng cho Lục Thủy.

Dù ai có xảy ra chuyện, Lục Thủy cũng sẽ không xảy ra chuyện.

‘Lại nói hẳn muốn đi tìm ma tu Chiến Vô Ảnh, bây giờ hẳn là muốn trở về rồi đúng chứ?’

Mộ Tuyệt nghĩ nghĩ, lại cảm thấy sẽ không nhanh như vậy.

Bên kia thật sự là một cái bệ ma tu Chí Tôn.

Gần đây Lục Thủy đang điều tra chuyện Viễn Cổ, chắc chắn là muốn đi một chuyến.

Hắn là mấy ngày nữa mới trở về, ít nhất phải chờ tới khi xử lý tốt chuyện bên kia xong mới có thể trở về.

Về phần sau khi trở về hai người bọn họ có muốn nói về chuyện kia hay không..

Đương nhiên là không nói.

Lục Thủy muốn giả vờ, nàng liền chơi cùng Lục Thủy.

Dù sao Lục Thủy cũng thích nàng giả bộ nai tơ.

Vậy liền giả bộ cho Lục Thủy nhìn, Lục Thủy thích nàng cũng vui vẻ, mà lại không bị bó tay bó chân.

Có thể tới gần.

Còn nếu như muốn từ hôn, đến lúc đó sẽ đánh gãy hai cái chân.

Có điều bây giờ Lục Thủy chắc chắn vẫn còn què một chân, cũng không biết lúc trở về sẽ là cái dạng gì.

Trước đó ra sân còn ngồi cái ghế như vương tọa.

Phô trương thật lớn.

Nàng còn phải từng bước một đi qua.

“Dị tượng vừa rồi, cụ thể là cái gì?” Di Đường hỏi Mộ Trạch, thực lực của nàng không bằng Mộ Trạch.

Mộ Trạch nhìn về phía chân trời, hắn biết là ở chỗ Lục gia, nhưng cụ thể là cái gì, hắn không biết.

Có điều, thực lực của Lục gia, hắn thấy được.

Kẻ địch của Lục gia, hắn cũng nhìn thấy.

“Không rõ, có điều cứ quan sát xem ngày mai có thể biết rõ được hay không.

Ảnh hưởng cũng không lớn.” Mộ Trạch nói.

Hắn nói ảnh hưởng là ảnh hưởng tới hôn sự của Lục Thủy và Mộ Tuyết.

Kẻ địch của Lục gia quả thật có chút vượt mức bình thường, nhưng Lục gia lại càng đặc biệt hơn.

Đại ca của hắn sẽ không đến mức vì chuyện này mà từ chối hôn sự.

Hoặc là nói, không từ chối được.

Hắn sẽ không đồng ý để loại chuyện này xảy ra.

Bởi vì Lục Thủy thật sự muốn cưới Mộ Tuyết, dám từ chối, hắn sợ Lục Thủy sẽ trực tiếp phá hủy Mộ gia.

Không phải là không có khả năng.

Dù sao Lục Thủy cũng có thực lực này.

Vương tọa giáng thế, khiến hắn tâm thần chấn động.

Rất lâu cũng không bình tĩnh lại được.

Dì Đường không nói gì.

Nàng cũng muốn biết rõ ràng tình huống một chút.

Mộ Tuyết cũng bị cuốn vào trong đó, cho nên nàng có chút để ý.

Lại nói, nhưng ngày này nàng cứ có cảm giác mình trở nên không bình thường.

Ban đầu còn nghĩ cách vì Chân Kinh Thiên Nữ, về sau hoàn toàn tỉnh ngộ, bây giờ thế mà trái lại còn để ý tới Mộ Tuyết.

Có lẽ là bởi vì Mộ Tuyết đối xử với các nàng quá tốt đi.

“Tỷ tỷ, Trà Trà tỷ tỷ không công bằng, ta bị chia thiếu rồi.”
Nhã Lâm lôi kéo Mộ Tuyết đi đòi công đạo.

“Trước khi đi ngủ ta đã đọc sách cho ngươi.” Nhã Nguyệt nói thẳng.

“Cái kia, cái kia, thiếu chính là thiếu, chúng ta đọc sách hôm khác đi.”

“Không được, để bù lại phần thiếu cho người, đêm nay chúng ta sẽ đọc sách nhiều thêm một chút.”

“Không cần, ta không muốn, tở tở trả lại phần thiếu cho ta đi.”

Mộ Tuyết nhìn các nàng, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Một kiếp này, vận khí thật tốt.

Kiếp trước là nàng quá quái gở.

Nếu không có lẽ có thể cùng Nhã Lâm Nhã Nguyệt ở chung thật tốt.

— —

Giữa trưa ngày hôm sau.

Mấy người Lục Thủy đã tới gần thành Huyết Hoa.

Nơi này có không ít người tụ tập, bởi vì thành còn chưa mở, bọn hắn nhàn rỗi nhàm chán bắt đầu mở quầy bán hàng.

Lục Thủy đeo mặt nạ, ngồi trên xe lăn.

Lần này không thể dùng tên Lục Thủy, cũng không thể dùng tên Lưu Hỏa.

Thanh danh Lục Thủy không tốt, Lưu Hỏa lại có chút hơi quá.

Về sau có cảnh tượng hoành tráng lại dùng.

Vậy dùng Đông Phương Hạo Nguyệt?

“Thiếu gia, đã nhận được tin tức.

Trong tộc không có tổn thất gì, chỉ là có không ít người bị thương.

Về phần ngoài trấn, đã bị san bằng, thậm chí còn xuất hiện vực sâu, khí tức đại đạo bao trùm nghiêm trọng.

Hình như có Trưởng lão đang xử lý.

Cái này không rõ lắm.

Nhưng sẽ ảnh hưởng không lớn tới hôn lễ.” Chân Võ đứng sau lưng Lục Thủy, nói.

Sáng sớm hôm nay đương nhiên là trước tiên đi tìm hiểu tình huống trong nhà.

Lục Thủy đã có chút muốn gọi điện thoại hỏi cha hẳn.

“Tộc trưởng và Phu nhân Tộc trưởng đều không bị thương.” Chân Linh bổ sung một câu.

Xem ra chuyện mẹ mang thai, những người khác không nhất định đã biết.

Lục Thủy suy đoán trong lòng.

Chuyện quan trọng như vậy, nếu Chân Võ Chân Linh biết, chắc chắn sẽ nhắc tới đầu tiên.

Chứ không phải đặt ở phía sau.

Có điều hai người này tại sao lại cảm thấy ta sẽ lo lắng chuyện hôn lễ bị ảnh hưởng vậy?

Nếu bị hoãn lại, rõ ràng là một chuyện khiến người ta vui vẻ.

“Mấy người Đau Răng Tiên Nhân thì sao?” Lục Thủy hỏi.

Những người này gần như là chủ chiến, khó mà nói sẽ có chuyện gì ngoài ý muốn hay không.

“Đau Răng Tiên Nhân và Cầu Tử không có vấn đề lớn gì, Đau Răng Tiên Nhân cũng đã khôi phục thực lực lúc trước.

Ma Binh của Cầu Tử, Khô Thụ tiên bối đã mang vào nhà kho.

Chỉ có A Mãn là bị trọng thương.

Trước mắt đã qua khỏi nguy hiểm tính mạng, có điều trong lúc hôn mê vẫn luôn ôm lấy hạt châu kia, không ai lấy ra được.” Chân Võ nói.

Lục Thủy gật đầu.

Đau Răng Tiên Nhân và Cầu Tử quả thật không có vấn đề gì.

A Mãn là người ngăn cản công kích mạnh nhất của tam đại thế lực.

Trọng thương là chuyện khó tránh khỏi.

Có điều hắn sẽ theo như ước định, trả lại thù lao.

Đối phương không nhắc tới, vậy hắn có thể tự mình chọn.

Ví dụ như giếng trời để tăng tốc độ xuất hiện, giúp bọn hắn đoàn tụ.

Đau Răng Tiên Nhân bên kia, hắn ngược lại không có cái gì tốt để hỗ trợ.

Xem xem sau này hắn có yêu cầu gì không đi.

Cầu Tử, đến lúc đó rồi nói sau.

“Danh sách những người đã trước đó đã xuất thủ để tranh thủ thời gian cho Đại Trưởng lão thì sao?” Lục Thủy tiếp tục hỏi.

Những người này phải nhớ một chút.

Nếu lần sau chọc tới hắn, hắn sẽ tha cho bọn họ một mạng.

Hoặc là cứu bọn họ một mạng.

Lục gia không phải là loại người lấy oán trả ơn.

Nhân tình nên trả thì vẫn phải trả.

Hắn gặp được thì sẽ trả, còn không gặp được, mấy vị Trưởng lão sẽ đi trả.

Có lẽ qua một thời gian ngắn nữa, Đại Trưởng lão sẽ ra khỏi Lục gia để tìm những người này.

“Đã thống kê xong, danh sách đại khái là: Lão tổ của Xảo Vân Tông, Lão tổ của Đạo Tông Lão tổ của Kiếm Nhất Phong, Lão tổ của Trùng Cốc, Nhược Thủy Tam Thiên, Thiên Cơ Lô Vũ và Thạch Quy của hắn.

Trong đó còn có cả A Mãn.

Mà sức mạnh cường đại từ phía chân trời kia, là do Tử Y Thần Nữ ngăn lại.

Nếu như danh sách thống kê không sai, thì chính là mấy vị này.” Chân Võ lập tức đáp.

Lục Thủy có chút bất ngờ, Trùng Cốc thế mà cũng xuất thủ.

Cái này...

Lần sau không khi dễ bọn hắc nữa vậy.

Có điều việc Thiên Cơ Lô Vũ và Thạch Quy ra tay cũng khiến hắc có chút ngoài ý muốn.

Rảnh thì đến Tiên Sơn thăm hỏi đi.

Về phần Nhược Thủy Tam Thiên.

Nàng là sư phụ của Đông Phương Tra Tra, tìm nàng cũng không dễ.

Có cơ hội lại nói.

Sau đó chính là ba thế lực đỉnh cấp kia.

Lão tổ của Xảo Vân Tông, không biết.

Lão tổ của Đạo Tông, không biết.

Lão tổ của Kiếm Nhất Phong, biết một người tên Kiếm Xuyên, không biết có phải là hắc hay không.

Cái này rất khó xử lý, vậy thuận theo tự nhiên đi.

Tóm lại cứ nhớ những người này một chút, cả Thiên Cơ cũng nhớ một chút.

Ừm, đệ đệ muội muội cũng phải nhớ một chút, cái này là mang thù.

Dù sau khi mẹ sinh ra đứa nhóc này, người nó gọi đầu tiên chính là người đại ca này của nó, vậy cũng vô dụng.

Khả năng còn bị đánh thảm hại hơn, lão cha và mẹ không cần mặt mũi nữa đúng không?

Sau đó không bao lâu, Lục Thủy lại đi tới đường lớn.

Hắc nhìn mấy quầy hàng, muốn xem một chút xem có vật gì thú vị mua về cho Mộ Tuyết không.

“Đúng rồi Thiếu gia, Lạc Phong gửi tin tức đến, nói tờ đơn khách giao kia đã được đẩy xuống, đến tay vị tăng cao kia.

Hắn bất kỳ lúc nào cũng có thể tìm tới Thiếu gia.” Chân Võ nhắc nhở.

Lục Thủy do dự một chút, hỏi:

“Bây giờ Lưu Hỏa và Tử Y Thân Nữ đang ở vị trí nào?”

Chương 1023: Giữa thiên địa tung ta tên thật 1

Giữa thiên địa tung ta tên thật 1

Xếp hạng trên Ân Thiên Bí Giám cũng không tính là bí mật gì.

Chỉ cần là người của Ân Thiên Tông, đều có thể xem được.

Nhưng ba vị trí đầu phải có quyền hạn nhất định, mới có thể nhìn thấy.

Lạc Phong là Ngũ giai, vừa đủ để nhìn.

“Đã vào ba vị trí đầu.” Chân Võ thông báo:

“Luu Hỏa đứng thứ nhất, Tử Y Thần Nữ đứng thứ hai.”

Nghe thấy thứ hạng, Lục Thủy có chút bất ngờ.

Hắn thứ nhất, Mộ Tuyết thứ hai.

Ân Thiên Tông này sắp xếp thế nào vậy?

Hắn và Mộ Tuyết đẳng cấp khác nhau quá nhiều, chủ yếu là Hỗn Nguyên chi khí của Mộ Tuyết được tích lũy quá nhiều.

Đương nhiên, hắn không có bất kỳ ý kiến gì với loại xếp hạng này.

Về phần Lệ Thiên Xích.

Cái này cần phải chú ý một chút.

Hắn bây giờ, thật đúng là không đánh lại đối phương.

Cần tích lũy sức mạnh thiên địa một chút.

Hơn nửa tháng nữa hắn sẽ lên Lục giai, dù lúc đó thực lực có bị gọt mất, thì cũng có thể cứng đối cứng với Thất giai.

Cộng thêm sức mạnh thiên địa, Bát giai Lệ Thiên Xích cũng không đủ cho hắn đánh.

Trừ khi Lệ Thiên Xích có thể vượt cấp làm Cửu giai.

Nhưng theo những gì hắn thấy từ lần tiếp xúc trước, đối phương không được.

‘Hy vọng đối phương nửa tháng nữa mới tới.’ Lục Thủy suy nghĩ trong lòng.

Nửa tháng nữa thì vấn đề cũng không lớn.

Dựa vào thực lực của đối phương, chắc chắn biết Lục gia đang có rất nhiều chuyện, bây giờ lập tức tới giáo huấn hắn, không phải là đang tạo thêm phiền phức cho Lục gia sao?

Đối phương hẳn là sẽ lo lắng như vậy.

Còn nếu không...

Lại nói sau đi.

Hắn còn có vé bảo hộ, bây giờ vẫn chạy được.

Cũng không biết vé bảo hộ sau khi bị Hồn Nguyên chi khí của Mộ Tuyết đánh thì có xuất hiện bóng ma tâm lý hay không.

Hy vọng là không.

Lục Thủy đi qua phố, nghe loáng thoáng có người đang đàm luận chuyện xảy ra tối hôm qua.

“Tối qua người có thấy không? Ngay cả trời cũng nứt ra, đã có chuyện gì xảy ra vậy chứ?”

“Không biết, cái chỗ kia chưa thấy qua bao giờ.”

“Nghe nói là Lục gia.”

“Lục gia? Lục gia nào?”

“Lục gia không phải là một nhà sao? Lần trước Chân Thần Thạch Môn (cửa đá) Lục gia.”

“Ta biết nhà này, thế nhưng bọn họ không phải thế lực cấp bậc trung bình sao? Mà tối hôm qua có không biết bao nhiêu thế lực đỉnh cấp chứ chứ?”

“Cái này không biết, nghe nói có nội tình.”

“Đúng vậy, ta cũng nghe nói, nghe nói Lão tổ của tất cả các thế lực đỉnh cấp chưa từng ra tay bao giờ, lần này đều xuất

thủ.

Lục gia có thể là nơi những tồn tại đỉnh cấp của tu chân giới ngồi đánh cờ với nhau.”

“Dị tượng kia thì sao? Các người có nhìn thấy không? Thiên kiếp bảo vệ đường, tu chân giới từ xưa tới nay chưa từng xảy ra chuyện này.”

“Có, lần trước lúc ta đang độ kiếp, đột nhiên thiên kiếp lại rút đi, gần đây có cảm giác tu chân giới ngày càng khó hiểu.”

“...”

Đại ca, ngài đùa sao?

Độ kiếp được một nửa, thiên kiếp đã rút đi?

Lời nói vô căn cứ.

Lục Thủy nghe được ít nhiều, có điều tu vi không đủ, khả năng thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì.

Thậm chí cũng không dám khẳng định Lục gia có mạnh như vậy thật hay không.

Mà chưa nói tới những người này, ngay cả những người ở trong thế lực đỉnh cấp cũng chưa chắc đã biết được.

Bọn hấn căn bản không biết chuyện liên quan đến Dự Ngôn Thạch Bản.

Hơn nữa, chuyện mẹ hấn mang thai, cũng không có ai biết.

Nếu vậy sẽ không có người nào liên tưởng đến chuyện cái thai thứ hai.

Có thì cũng không nhiều.

Tóm lại, chuyện này rất lớn, nhưng phần lớn mọi người trừ chân kinh, cơ bản cũng không biết quá nhiều.

Xem ra danh tiếng Lục Thiếu gia của hấn sẽ không tăng lên quá cao.

Rất nhiều người còn cách loại cấp độ tối qua kia rất xa.

Giống như khi nhìn thấy núi lửa phun trào ở một chỗ xa xôi nào đó vậy.

Phần lớn người bình thường sẽ không hiểu đó là tình cảnh gì, dù sao cũng chỉ nhìn qua một cái màn hình.

Dù có cảm thấy là thân lâm kỳ cảnh, nhưng từ đầu tới cuối cũng chỉ là cảm giác.

Sợ hãi thán phục, sau khi cảm thán xong, sẽ không cảm thấy có một ngày chính mình sẽ gặp phải chuyện như vậy.

Đại khái chính là loại chênh lệch này.

Chân Võ đẩy Lục Thủy đi về phía trước, không bao lâu sau Lục Thủy liền nhìn thấy một người.

Một người đàn ông trung niên tu vi không tệ lắm, có điều hấn giống như bị thương, lại không có cách nào chữa trị.

Lúc này, quầy hàng được mở bán.

“Chân Võ, qua đó.”

Lục Thủy đóng sách lại, dùng sách chỉ chỉ vào chỗ người đàn ông trung niên kia.

Chân Võ lập tức đổi hướng, đẩy Lục Thủy về phía bên kia.

Không bao lâu sau, Lục Thủy đã dừng lại phía trước quầy hàng.

Đây là một vị đạo nhân trung niên, hấn ngồi xếp bằng, khí chất phi thường.

Là một ma tu.

Đồ vật hấn bán pha tạp đủ thứ, có pháp bảo, có công pháp, cũng có thuật pháp.

Còn có một viên trứng sủng vật.

Đồ dùng hàng ngày cũng có.

“Đạo hữu nhìn trúng cái gì sao?” Người đàn ông trung niên hỏi.

Lục Thủy nhìn đồ vật trên quầy hàng, tò mò hỏi:

“Tiền bối không có thứ gì tốt hơn sao?”

Nghe được câu nói này, người đàn ông trung niên rất vui vẻ.

“Đạo hữu biết đây là gì không?”

Tu vi hấn biểu hiện ra bên ngoài là Ngũ giai, có người xem nhẹ đồ vật của hấn, đương nhiên cũng là bình thường.

Nhưng người ngồi trên xe lăn ở trước mặt hấn này, tu vi nhìn qua chỉ có Nhị giai.

Cái ghế dựa này mặc dù là một pháp bảo không tệ, nhưng đến hấn còn thấy chướng mắt.

Khả năng cao là Thiếu gia nhà nào, đến chỗ hấn ra oai.

Hoặc là coi trọng thứ gì của hấn, muốn trả giá.

Lục Thủy đeo mặt nạ, tu vi biểu hiện ra cũng bình thường.

Dù sao hấn cũng chỉ không muốn để người khác nhìn thấy chút vết thương trên mặt hấn mà thôi.

Mặc dù không nghiêm trọng, nhưng khó tránh sẽ bị chú ý.

“Hiểu rõ một hai.” Lục Thủy nhẹ nhàng nói.

Hấn quả thật có chút hiểu biết với những đồ vật này.

Mặc dù cách dùng không liên quan, nhưng cái gì nên biết, hấn đều biết.

“Vậy tiểu đạo hữu đã từng nhìn thấy pháp bảo này hay chưa?” Người đàn ông trung niên lấy ra một quả hồ lô nhỏ, hỏi.

“Chế phẩm phỏng theo Hồ Lô Sát Nhân, dùng đúng, muốn vượt cấp giết người, không thành vấn đề.

Đáng tiếc chưa nói đây chỉ là chế phẩm bắt chước theo, dù là hàng thật, cũng chỉ có thể tạo ra chút uy hiếp với Thất giai, không có tác dụng gì.

Ngược lại nếu dùng không gian bên trong để chứa nước ấm, thì có thể tắm nước ấm bất kỳ lúc nào.” Lục Thủy nhìn quả hồ lô, nói.

“Tiểu đạo hữu ngược lại có chút kiến thức.” Người đàn ông trung niên cũng không quá kinh ngạc.

Biết mà thôi, hắn cũng không phải chỉ có vật này.

“Vậy tiểu đạo hữu biết cái này hàng thật chỉ có duy nhất một cái đúng chứ?”

Hơn nữa đã sớm mất tung tích.

Chế phẩm phỏng theo mặc dù kém hơn chút, nhưng cũng nên có.

Ảnh hưởng đối với Thất giai khó mà tưởng tượng được.

Chưa đủ tốt sao?”

“Chưa đủ.” Lục Thủy lắc đầu.

Lúc người đàn ông trung niên có chút khinh thường cười cười, Lục Thủy duỗi tay ra sau.

Động tác bất ngờ này khiến người đàn ông trung niên hơi kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh sau đó, hắn ngậy cả người.

Hắn nhìn thấy người phía sau đối phương lấy ra một quả hồ lô giống y như đúc quả của hắn.

Lục Thủy nhận lấy hồ lô, đưa ra phía trước nói:

“Trùng hợp là hàng thật lại đang ở trong tay ta.

Thứ này cũng không có tác dụng gì, cũng chỉ được chỗ là có thể đựng được nước nóng.”

Người đàn ông trung niên: “...”

Hôm nay gặp phải tên phá quán rồi.

Hơn nữa còn đúng là hàng thật, chất liệu và chế tác căn bản không phải thứ một chế phẩm phỏng theo trong tay hắn có thể so sánh được.

Nhị giai mà lại phô trương như vậy, không sợ hắn sẽ dễ mất tới hắn sao?

Người trẻ tuổi, không hiểu hai chữ khiêm tốn là gì.

Lúc này, trong lòng người đàn ông trung niên cực kỳ khó chịu, giống như vừa ăn phải phân vậy.

Bị một Nhị giai nói đến á khẩu không trả lời được.

Bản thân đưa ra một chế phẩm phỏng theo rêu rao trước chính phẩm, có hơi mất mặt.

Nếu tính cách hấn nóng nảy, không chừng đối phương đã chết rồi.

Hoặc nếu như hấn tham lam một chút, vậy đối phương cũng xong đời.

Lục Thủy nhìn người đàn ông trung niên này, phát hiện đối phương không hề có chút tâm tư cướp bóc nào.

Thật ra muốn đoạt thì cứ đoạt, hấn thật đúng là đánh không lại.

Chương 1024: Giữa thiên địa tụng ta tên thật 2

Giữa thiên địa tụng ta tên thật 2

“Tiền bối cảm thấy còn có đồ vật nào tốt hơn không?” Lục Thủy hỏi.

“Tiểu đạo hữu.” Người đàn ông trung niên nhìn Lục Thủy, trầm giọng nói:

“Rời nhà ra ngoài, làm người nên biết tự để cho mình một đường lui.

Nhà người có thể lợi hại, nhưng bên cạnh người không có người nào lợi hại.

Ở tu chân giới rồng rắn lẫn lộn, cũng không phải ai cũng sẽ không nổi lòng tham.”

“Không phải tiền bối cảm thấy ta coi thường những vật này sao?” Lục Thủy nhìn đồng đồ vật trên quầy hàng, nói.

Người đàn ông trung niên: “...”

Đây là người nhà ai?

Để cha hấn tới cửa xin lỗi ta đi.

“Tiểu hữu là người nhà nào?” Người đàn ông trung niên nhìn Lục Thủy:

“Có rảnh, ta sẽ đến nhà tiểu hữu mở mang kiến thức một chút.”

“Không cần thiết, ta chính là muốn đến chỗ của tiền bối mua ít đồ.” Lục Thủy nói.

Nếu người này đến nhà hấn tìm phiền toái.

Vấn đề là không có vấn đề gì.

Nhưng đến khi trở về, hấn không chừng sẽ phải đến Phong Sương Hà qua đêm.

Đổi mặt với vẻ mặt muốn tặng nợ của Tam Trương lão, hắn luôn có cảm giác rất nguy hiểm.

Gần đây hắn cũng không kiếm chuyện gì cho lão cha và Tam Trương lão.

Bọn hắn cũng không dễ dàng gì.

“Tiểu hữu vừa rồi không phải còn chương mắt đồng đồ này của ta sao, sao bây giờ lại muốn mua rồi?” Người đàn ông trung niên nói.

Dựa vào giọng điệu của Lục Thủy, hắn có thể nghe ra một chuyện, đó là đối phương có lo lắng hắn sẽ đến tìm người nhà của mình.

Xem ra là cũng biết sợ chủ.

Không tính là quá ngu dốt.

Nhưng hắn thật sự muốn đi.

Gần đây tâm tính vốn không tốt, không bắt cha của người này xin lỗi hắn, cơn tức giận này hắn khó mà tiêu được.

Lục Thủy có cảm giác tâm tình của người này không tốt lắm, nhưng cũng có thể hiểu được, bệnh trên người không có cách nào chữa trị, là hắn thì tâm tình cũng không tốt.

Sau đó, hắn nhìn người đàn ông trung niên, cực kỳ có thành ý nói:

“Ta không có hứng thú với mấy cái pháp bảo này, dù sao thì những thứ này, ngay cả việc bỏ vào nhà kho ta cũng chưa từng nghĩ tới.

Ta muốn là những thứ khác.”

Được rồi, nhà ngươi là thế lực đỉnh cấp, cho nên những vật này không thêm để vào mắt.

Người đàn ông trung niên cảm thấy thẳng thắn nhóc này quá phô trương.

Có điều hắn ngược lại rất tò mò, đối phương rốt cuộc là muốn cái gì?

“Ngươi muốn mua cái gì?”

Mà, người có tiền không?”

Nghe được vấn đề này, Lục Thủy mang theo ý cười nói:

“Chuyện tiền nong, tiền bối không cần lo lắng, về phần ta muốn cái gì...”

Lục Thủy động đậy, tới gần người đàn ông trung niên, nói khẽ:

“Thứ văn bối muốn là một tấm phù vân.

Là phù vân có liên quan tới thiên phú của tiền bối, gọi là phù vân Gia Trì Sức Mạnh.”

Lục Thủy nhìn đối phương, hấn nói từng chữ rõ ràng, chắc chắn không có chuyện nghe nhầm.

Đúng vậy, trong nháy mắt khi Lục Thủy vừa nhìn thấy người này, hấn đã biết rõ đối phương là ai.

Chính là sư phụ của ma tu Cát An, ma tu Thì Hạ.

Một ma tu có đủ loại thiên phú truyền kỳ.

Phù vân của người này đối với Lục Thủy mà nói, rất quan trọng.

Nếu hấn có tấm vé bảo hộ Gia Trì Sức Mạnh này ngay từ đầu, thì trong trận chiến tối hôm qua sẽ không bị động như vậy.

Còn phải tùy tình huống mà xử lý.

Đương nhiên, hấn nhận ra được đối phương, ngoại trừ từ sức mạnh, còn từ cả vết thương trên người đối phương.

Vết thương trên người ma tu là do Hồn Nguyên Sát Lục tạo thành, không tính là nặng, nhưng không có cách nào chữa trị được.

Sẽ phải chịu tra tấn trong mấy năm mới có thể khôi phục lại.

Đây chính là cái giá phải trả khi quấy rầy vợ chồng bọn họ.

Được rồi, đối phương là người vô tội.

Lục Thủy cảm thấy giúp đối phương chữa trị cũng không phải việc khó gì.

Nhưng bây giờ hấn muốn tẩm vé bảo hộ kia.

Phòng ngừa Mộ Tuyết lại động thủ với hấn.

Có vé bảo hộ rồi, hấn sẽ có khả năng phản công.

Nghe thấy Lục Thủy nói, ma tu Thì Hạ run lên, hấn có chút không dám tin nhìn Lục Thủy.

Hấn rất ít đi lại trong tu chân giới, hoặc là nói hấn rất ít khi dùng tên thật của mình khi đi lại trong tu chân giới, người quen hấn lại càng ít hơn, không cần biết là cường giả hay kẻ yếu, đều không thể tùy tiện nhận ra hấn mới đúng.

Vì sao đối phương lại có thể một câu nói toạc ra như vậy?

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ này của đối phương, giống như là đã biết từ trước.

“Tiểu hữu chắc chắn ta có phù văn Gia Trì Sức Mạnh như vậy?” Vẻ mặt ma tu Thì Hạ trầm xuống.

“Vạn Nguyên Thể không dễ nhìn ra sao?” Lục Thủy nhích xe lăn lại gần, thoải mái nói.

Mặc dù mang mặt nạ, nhưng giọng điệu của hấn rất bình thản, ma tu Thì Hạ đương nhiên nghe ra được.

Đối phương rất thông thả.

Một Nhị giai đối mặt với hấn lại có thể thông thả như vậy?

Phải biết dù chỉ là suy đoán bên ngoài, hấn cũng có tu vi Nhập Đạo.

Một Nhị giai đối mặt với cường giả Nhập Đạo, lại không chút lo lắng như vậy sao?

Hồ Lô Sát Nhân nếu không ở trong tay người có tu vi đỉnh phong Lục giai, thì cũng không có khả năng tạo ra bất kỳ uy hiếp gì đối với Thất giai.

Đối phương dựa vào đâu?

Ẩn giấu tu vi sao?

Hơn nữa, lại có thể nhanh chóng nhìn ra Vạn Nguyên Thể.

Người này không đơn giản, hoặc là hai người phía sau hẳn không đơn giản.

“Vạn Nguyên Thể cũng không có nghĩa là có phù văn Gia Trì Sức Mạnh đúng chứ?” Ma tu Thì Hạ hỏi.

“Đại danh của tiên bối, văn bối từng nghe qua.” Lục Thủy nhìn ma tu Thì Hạ, không có ý định quanh co lòng vòng:

“Truyền kỳ của ma tu Thì Hạ, như sấm bên tai.”

“Người, làm sao lại nhận ra được?” Ma tu Thì Hạ lúc này không còn chút khinh thường nào nữa.

Người trước mắt này, hoặc là tu vi thông thiên, hoặc là có người thông thiên giờ mánh khóe ở đằng sau.

“Lúc tới đây trùng hợp nhìn thấy, lại trùng hợp nhận ra mà thôi.”

“Chỉ như vậy?”

“Chỉ thế thôi.” Lục Thủy mỉm cười.

Mặc dù đối phương không nhìn thấy.

“Các hạ rốt cuộc là ai?” Ma tu Thì Hạ có chút không tin nôi.

Nhưng đối phương quả thật có chút bản lĩnh.

Hắn đã quan sát rất lâu, tu vi Nhị giai không sai, hai người phía sau có chút khó nhìn thấu, nhưng từ bước đi, không khí lưu động, có thể đại khái đoán là sắp tới Ngũ giai.

Hắn không tìm thấy vấn đề ở đâu.

Nhưng hai người mặc áo bào đen phía sau có chút không đơn giản, có lẽ là thiên phú của hắn không cho phép hắn cảm giác được gì.

Thế nhưng hắn là người một thân thiên phú, cũng không đến mức sẽ sai.

“Đông Phương Hạo Nguyệt, tiên bối có thể gọi ta như vậy.”

Lục Thủy cảm thấy tốt nhất vẫn nên dùng Đông Phương Hạo Nguyệt đi.

Đông Phương Thập Lý không thích hợp.

Đông Phương Bách Lý không cần thiết.

Quá nhiều nhiều tên sẽ dễ bị lẫn lộn.

“Đông Phương gia?” Ma tu Thì Hạ hỏi.

“Cũng không phải.” Lục Thủy lắc đầu.

“Vậy khi nào tiêu hữu muốn phù văn Gia Trì Sức Mạnh?”
Ma tu Thì Hạ hỏi.

Hắn không tiếp tục hỏi cái kia, đối phương không lộ mặt, chính là không muốn để lộ thân phận thật sự.

Tên hắn cũng là giả.

Có điều hắn cũng không có ý định biết rõ ràng.

Biết ít một chút cũng không phải chuyện gì xấu, mặc dù tu vi của hắn đã rất cao.

Thế nhưng dù tu vi có cao hơn nữa, trong tình cảnh như tối hôm qua, hắn cũng là giấy giụa trong gang tấc.

Lục gia... Quá đáng sợ.

Còn đáng sợ hơn nhiều so với dự đoán của hắn.

Chương 1025: Giữa thiên địa tụng ta tên thật 3

Giữa thiên địa tụng ta tên thật 3

Chuyện tối ngày hôm qua, hắn cũng không biết cụ thể, nhưng hắn biết, Lục gia đánh nhau với thế lực Viễn Cổ.

Kinh thiên động địa, những người kia có thể đánh xuyên qua tu chân giới.

Mà Lục gia lại có thể ngăn cản chỉ bằng một gia tộc, mặc dù có những người khác hỗ trợ, nhưng Lục gia vẫn là chủ lực.

Về phần hai người xuất hiện cuối cùng kia, hắn thật sự không hiểu rõ.

Cấp độ sức mạnh đã vượt qua tầm hiểu biết của hắn.

Cho nên, hắn bây giờ rất khiêm tốn hiền hòa.

Sẽ không vì tu vi cao mà làm loạn.

Nhờ đâu đối phương là người quan trọng nào trong Lục gia thì sao?

Mặc dù không có khả năng, nhưng khách khí một chút, nói chung cũng không sai.

Cũng có thể thể hiện rõ khí chất của tiền bối.

Nhưng hắn đã bị người trước mặt này chọc tức không nhẹ.

“Không thể muốn ngay bây giờ sao?” Lục Thủy cau mày.

Ma tu Thì Hạ lắc đầu:

“Có lẽ là Đông Phương tiểu hữu không biết, sản lượng của loại phù văn này rất thấp.

Dù ta có thiên phú trác tuyệt, sức mạnh đặc biệt thì cũng mất nửa năm mới có thể làm ra một tấm.”

“Không có sẵn sao?” Lục Thủy tò mò hỏi.

Nửa năm thì hắn còn cần Gia Trì Sức Mạnh làm gì?

Lúc đó hắn có thể trực tiếp đánh nhau với ma tu Thì Hạ được rồi, Gia Trì Sức Mạnh đối với hắn sẽ không có chút tác dụng nào.

“Vốn là có, nhưng mấy ngày trước ta bị đệ tử hổ, dưới cơn nóng giận đã đem phù văn cho hắn, hủy sạch.” Ma tu Thì Hạ nói.

Lục Thủy: “... Hắn đã làm gì?”

“Bây giờ nhớ tới vẫn còn thấy tim đập nhanh.” Ma tu Thì Hạ nghĩ tới mà sợ, nói:

“Không biết tên nghịch đồ kia bán vé không gian cho ai, ta vốn định cứu người, không nghĩ tới lại gặp một vị vô cùng cường đại.

Khí tức kia, cho dù chỉ là gặp thôi, cũng đủ để khiến người ta e ngại.”

Ma tu Thì Hạ lắc đầu, không muốn nói thêm.

Giống như đó chính là ác mộng không bỏ được trong lòng.

Lục Thủy: “...”

Không phải đang nói Mộ Tuyết đấy chứ?

Ta đây là tự hổ chính mình sao?

“Có thể làm nhanh hơn được không?” Lục Thủy hỏi.

Nếu không được hắn sẽ rất khó chịu, tự mình hổ mình, cảm giác thua thiệt rất lớn.

Vé bảo hộ không gian không dùng cũng coi như xong, vé bảo hộ sức mạnh cũng bay mất.

Tồn thất này đâu chỉ có mấy trăm triệu.

Ma tu Thì Hạ do dự một chút, sau đó nhìn Lục Thủy, nói khẽ:

“Ngược lại có thể, có điều...”

“Ra giá.” Lục Thủy không chút do dự, trực tiếp bảo đòi phương ra giá.

Giá cả không là vấn đề.

Trong nhà cho dù có gặp đại nạn, cũng không thiếu chút tiền ấy.

Dùng chút tiền để mua chiến lược cường đại cho hấn, hấn là Tam Trương lão sẽ không có ý kiến gì.

“Linh thạch đối với loại tu vi này của ta mà nói, tác dụng không quá lớn.

Chỉ là muốn thu thập một vào đồ vật tương đối hiếm có.”
Ma tu Thì Hạ nói.

Lục Thủy nhếch miệng, sau đó ném Hồ Lô Sát Nhân cho ma tu Thì Hạ:

“Đủ chưa?”

“Đủ.” Ma tu Thì Hạ tươi cười:

“Sau năm ngày, Đông Phương tiêu hữu hãy tới đây lấy hàng.

Đây là tốc độ nhanh nhất.

Có điều đây là phù văn trước đó đã ngưng tụ đến hơn nửa, muốn tờ tiếp theo, không qua nửa năm là không thể nào.”

“Được rồi.” Lục Thủy đồng ý, sau đó nhìn ma tu Thì Hạ, tiếp tục nói:

“Thương thế của tiên bối vẫn chưa tốt lên sao?”

Ma tu Thì Hạ nhíu mày, sau đó khẽ nói:

“Vết thương nhỏ thôi, đến lúc sẽ tốt lên.”

“Ba ngày.” Dưới ánh mắt khó hiểu của ma tu Thì Hạ, Lục Thủy tiếp tục nói:

“Nếu như có thể giao phù văn đến tay của ta trong ba ngày, vậy thương thế tiên bối không có cách nào trị liệu kia, ta sẽ trị liệu giúp tiên bối.”

Nói xong, Lục Thủy liền trực tiếp để Chân Võ đẩy xe lăn rời đi, không ở đó nữa.

Mà khi nghe thấy câu nói của Lục Thủy, ma tu Thì Hạ kinh ngạc, hấn vốn định hỏi thêm, nhưng đối phương đã đi thẳng.

Điều này khiến hắn nhất thời không thể mở miệng ra được.

Nhưng ba ngày, quá khó khăn.

Hơn nữa, tính khả thi của lời nói của đôi phương là quá thấp.

Cuối cùng, ma tu Thì Hạ thở dài.

Dù sao Hồ Lô cũng đã tới tay.

‘Hắn không sợ ta lật lọng sao?’

Là do kinh nghiệm sống chưa nhiều, hay vì quá tự tin?’

Ma tu Thì Hạ có chút không hiểu, cũng không phải chưa từng thấy ai hào phóng như vậy.

Chủ yếu là những người hào phóng như vậy, không phải kẻ ngốc thì chính là tự phụ.

Đương nhiên, hắn cũng khinh thường chuyện lấy tiền không làm việc.

Có điều hắn cần chờ đệ tử của hắn đến.

Nói cái gì mà muốn thanh lý môn hộ, suýt chút nữa đã hại hắn biến mất luôn.

Bản thân lúc trước đúng là mất mù mới có thể thu nhận một tên đệ tử như vậy.

Về phần vết thương trên người, hắn định đi vào thành Huyết Hoa tìm cách, nơi này là nơi ma tu Chí Tôn bế quan.

Mà sức mạnh của ma tu Chí Tôn thì mạnh đến mức không còn gì để nói.

Có lẽ có thể loại trừ sức mạnh trên người hắn.

Khí tức giết chóc kia quá khó để hắn hấp thụ rồi.

Bất kể có dùng tu vi rửa sạch thế nào cũng không có hiệu quả.

Tử Y Thần Nữ.

Hắn đương nhiên biết người hắn gặp lúc trước là vị nào.

Đương nhiên, cũng là biết vào tối hôm qua.

Bầu trời Tử Khí Đông Lai ba vạn dặm, một người ngăn cách nửa bầu trời, ổn định trật tự thiên địa.

Mạnh đến khiến cho người khác không thể ngáng đầu.

Hắn gặp vận đen tám đời mới chọc phải loại tồn tại kinh khủng kia.

...

“Thiếu gia, báo cáo về Hồ Lô Sát Nhân, nên viết như thế nào cho phù hợp?” Trên đường, Chân Võ hỏi.

Đồ vật bọn hắn mang ra ngoài, không còn sẽ phải viết báo cáo.

Đồ Thiếu gia mang ra, mất thì mất.

Sẽ không có ai dám hỏi.

Nhiều lắm là báo cho Tam Trưởng lão.

Chuyện của Thiếu gia là do Tam Trưởng lão quản.

“Nói trên đường gặp một Thần Thú là hồ ly, có ý đồ dùng bảo vật ép buộc đối phương nhận chủ.

Hồ ly quá tinh ranh, bánh bao thịt đánh hồ ly một đi không trở lại.” Lục Thủy nói.

Hồ ly vốn tinh ranh, lừa gạt pháp bảo là hợp tình hợp lý.

Nhất là Cửu Vĩ Thiên Hồ.

“Thiếu gia, như này có phải có chút không ổn hay không?” Chân Võ cẩn thận hỏi.

Cái này so với chuyện mua Thần Thú trước đó còn tùy ý hơn.

Tốt xấu gì còn nói là gặp phải nguy hiểm, sau đó dùng pháp bảo.

Nhất là bây giờ Thiếu gia còn đang bị thương, thậm chí không thể tự đi đường, phải ngồi xe lăn.

Lần này lấy lý do kia, hoàn toàn thỏa đáng.

Nhưng bọn hấn không thể viết theo suy nghĩ của mình, không thống nhất với Thiếu gia, sẽ hại Thiếu gia, cũng sẽ hại chính bọn hấn.

“Có lý.”

Lục Thủy cảm thấy Chân Võ nói không sai.

Quả thật có chút không ổn.

Chân Võ Chân Linh vui mừng, Thiếu gia rốt cuộc cũng nghe lọt tai rồi.

Nhưng rất nhanh sau đó, bọn hấn lại càng hoang mang hơn.

“Nhớ thêm một cái ghi chú, là hồ ly giới tính nam.” Lục Thủy cảm thấy điều này rất quan trọng.

Chân Võ Chân Linh: “...”

Đầu óc của Thiếu gia, thật đúng là không ai có thể lý giải được.

Cuối cùng, bọn hấn chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Mỗi lần giao báo cáo, ánh mắt mà những tiền bối kia dùng để nhìn bọn hấn, bọn hấn vẫn luôn nhớ rõ.

Nhưng làm việc cho Thiếu gia, cũng là một chuyện vinh quang.

Càng không nói tới việc biết được thực lực thật sự của Thiếu gia.

Hôm qua thật sự là nhất chiến thành danh, cả tu chân giới đều đang truyền tụng giả danh của Thiếu gia bọn họ.

Người có thể tụng tên thật của Thiếu gia, nhất định có thể có được một phần tạo hóa trong thiên địa.

Không cần biết là bọn hấn, hay là những người khác biết thân phận thật của Thiếu gia, chưa ai từng chiếm được tạo hóa của thiên địa.

Lục Thủy không để ý tới suy nghĩ của Chân Võ Chân Linh, hấn ngược lại cảm thấy có chút may mắn.

May mà đã ghi chú là hồ ly đực, cái này nếu như bị Mộ Tuyết suy diễn thành hồ ly cái, vậy liền xong đời.

Lại bị đánh.

Sau đó, mấy người Lục Thủy liền tiến về phía thành Huyết Hoa, đi qua nhìn một chút xem tình huống như thế nào, cũng có thể biết được đại khái.

Hơn nữa Lục Thủy có tín vật ở trên người, không nhất định là không vào được.

Có điều người nơi này hẳn cũng không ít, lần trước tranh tín vật còn có cả Cửu giai, cũng không có hạn chế gì.

...

Ma tu Cát An đi thẳng một đường về phía thành Huyết Hoa.

Hắn vừa mới rời khỏi Lục gia, lại phát hiện mình đã bỏ qua trận đại chiến kinh thế.

Nếu như biết từ trước, hẳn chắc chắn sẽ rời đi sớm hơn.

‘Sư phụ có thể đã thấy được manh mối của trận chiến này, cho nên mới bảo ta trước tiên rời đi.’

May mà có sư phụ.

Đã không gặp mặt sư phụ nhiều năm như vậy, lần này qua đó hẳn là có thể lấy chút vé bảo hộ.

Lại thêm một món thu nhập.’

Mỗi lần gặp sư phụ, đều có thể phát tài.

Ma tu Cát An đặc biệt muốn gặp sư phụ của hắn.

‘Thuận tiện nói cho sư phụ biết những chuyện đã chứng kiến mấy năm nay, nhất là về Đông Phương Hạo Nguyệt.’

Chậc, sư phụ hẳn là sẽ cảm thấy hứng thú với loại tồn tại này.

Lục áp Chư Thiên, một người khiến thiên địa phải e ngại.

Ở trên vương tọa, quan sát chúng sinh.

Ta không chỉ biết hắn, mà còn từng giao dịch với hắn.”

Ma tu Cát An tăng nhanh tốc độ.

Đã đến lúc khoe khoang với sư phụ rồi.

Chương 1026: Ta sợ rằng sau khi chết đi sẽ bị đất vùi lấp 1

Ta sợ rằng sau khi chết đi sẽ bị đất vùi lấp 1

Lục Thủy đi thẳng về phía Huyết Hoa Thành.

Không lâu sau, hắn cũng cảm giác được rằng bùn đất dưới chân xuất hiện màu đỏ.

“Vết máu?”

Quan sát màu đỏ xuất hiện dưới chân mình, hắn phát hiện nó cũng không phải thật sự là vết máu, mà là bị sức mạnh nhuộm đỏ.

Là sức mạnh của Huyết Ma.

Ma Tu Huyết Trần, chính là cường giả tu huyết.

Thậm chí có thể nói là người sáng lập Huyết Tu.

Thời kỳ viễn cổ của những người kia, không ai là không phải kinh tài tuyệt đỉnh.

Kiểm Nhất, Thiên Cơ, Cơ Tâm, mỗi một người đều là nhân vật đứng đầu đứng đầu trong khu vực của mình.

Từ xưa đến nay, đều là người đứng đầu.

Cùng khu vực, cùng lĩnh vực, từ trước tới nay chưa từng có ai vượt qua được bọn họ.

Cho dù là Kiếm Tu, cũng chưa có người nào có thể hoàn toàn vượt qua được Kiếm Nhất.

Đại trưởng lão cũng kém hắn một chút.

Thứ kém hơn cũng không phải là kiếm ý, mà là thứ khác.

Có lẽ là do Kiếm Nhất là người đã sáng lập ra Kiếm Tu cũng nên.

Có điều, Kiếm Tu do Kiếm Nhất mà bắt đầu, lại để cho Đại trưởng lão hướng về phía đỉnh phong huy hoàng.

Mà cũng chỉ có một vị Đại trưởng lão đấy thôi, mấy vị ở lĩnh vực khác thì vẫn chưa có người nào có thể vượt qua bọn họ cả.

Ngay cả Thiên Cơ Lô Vũ cũng còn kém rất xa.

Nếu như Thiên Cơ chết, thì Thiên Cơ Lô Vũ may ra còn có khả năng đuổi kịp.

Bởi vì, năng lực tránh né kiếp nạn của Thiên Cơ mạnh hơn bất kỳ một người nào.

“Thiếu gia, cách phía trước không xa chính là Huyết Hoa Thành. \

Hiện tại vẫn chưa thể vào được, không biết cụ thể thời gian có thể đi vào là lúc nào.

Nhưng có lẽ cũng trong vòng mấy ngày này mà thôi.”

Chân Võ mở miệng giải thích.

“Không ai biết được cấu tạo ở bên trong Huyết Hoa Thành cả. Nghe nói rằng, Huyết Hoa Thành cũng chỉ mới xuất hiện mấy ngày gần đây, là bỗng nhiên xuất hiện trên mặt đất.

Vốn dĩ ở đây không hề có thành nào cả.

Với lại, chuyện này có liên quan tới Ma Tu Chí Tôn, cho nên Ma Tu cũng không truyền ra quá nhiều thông tin.

Không rõ là do Ma Tu thiếu ghi chép về chuyện này, hay là do không hề có ghi chép.”

Chân Linh ở bên cạnh bổ sung thêm.

Lục Thủy chỉ gật đầu, không nói gì.

Vùng đất ở phía trước cũng bắt đầu biến thành màu đỏ, hơn nữa còn có khí tức tràn ra.

Lục Thủy phải đi một lúc rất lâu trên vùng đất bị nhuộm đỏ này mới có thể thấy được Huyết Hoa Thành.

Đi tới nơi này, thế giới trong mắt hắn gần như chỉ còn là một màu đỏ tươi như máu.

Mà Huyết Hoa Thành còn hơn như thế nữa.

Đây là một tòa thành được bao bọc bởi những bức tường cao huyết hồng, cũng không biết nó được làm từ nguyên vật liệu gì, thế nhưng lại phảng phất thấy được sự di chuyển của dòng máu ở trên đó.

Tòa thành này cũng không nhỏ, nhưng cũng chẳng hề có quy tắc nào cả, có thể nói là hình dạng khá là quái dị.

Trông như một trái tim vậy.

Bên ngoài có dòng máu đang di chuyển, nó như đang nói với hấn rằng người trong thành này vẫn còn sống.

“Thảm mỹ kiểu gì thế này?”

Trong lòng Lục Thủy không khỏi có chút kinh ngạc.

Ma Tu Huyết Trần tạo nên một cái tòa thành loạn thất bát tao này cho mình ở, thật sự thoải mái à?

Nhưng mà nghĩ lại, hấn đúng thật là không hiểu được suy nghĩ trong đầu Ma Tu.

Sở dĩ Ma Tu bị gọi là Ma Tu, không hoàn toàn là do công pháp của họ. Trên thực tế, là do phần lớn người kiếm tẩu thiên phong đều có tính nết không được ổn cho lắm.

Đương nhiên, dù không phải là Ma Tu, tính nết cũng không nhất định là ổn.

Ai cũng có nhược điểm cả.

Chẳng qua là, bình thường không cảm nhận được sự khuyết thiếu trong tính cách của bản thân mà thôi.

Không nói tới việc là tâm tính cao minh, nhưng phần lớn mọi người đều cảm thấy bản thân là một người bình thường.

Ví dụ như chính bản thân Lục Thủy.

Hấn cảm thấy bản thân mình rất bình thường, nhưng Mộ Tuyết lại cảm thấy hấn nhất định là có bệnh.

Ngược lại, hấn cảm thấy Mộ Tuyết chắc chắn là có bệnh, nhưng bản thân nàng lại cảm thấy mình rất bình thường.

Ý kiến khác nhau liền muốn động thủ.

Vậy mà còn nói bản thân mình không có bệnh.

Nhưng mà, phần lớn Ma Tu đều không có quá nhiều sự ràng buộc, cho nên mới không được chào đón.

Trong mắt Lục Thủy, Ma đạo chỉ là một con đường khác mà thôi, nó không phải là biểu hiện cho sự thiện ác.

Nhưng thành kiến về việc Ma Tu là ác đã hình thành, thì dù cho hẳn có làm việc tốt đều chẳng có ý nghĩa gì cả, chỉ có thể duy trì nội tâm của mình.

Trái lại, cảm thấy Đạo Tu là tốt, thì dù cho hẳn có làm chuyện xấu cũng chẳng sao cả, hết nói bọn họ không được làm cái này, lại nói chẳng được làm cái kia, cuối cùng hình thành nên những nguy quân tử.

Vì thế, phần lớn Ma Tu đều cho rằng, nếu người nói ta ác, vậy ta liền ác cho người xem.

Còn phần lớn Đạo Tu lại là, tất cả mọi người đều muốn ta là người tốt, cho nên hẳn không thể không làm việc thiện cả đời.

Nhìn lại một đời, mấy nhà vui mấy nhà sầu.

Đương nhiên, đây đều là suy nghĩ của người bình thường.

Trong Tu Chân Giới, Ma Tu hay là Đạo Tu, đều không có sự khác biệt quá lớn.

Hợp tác với nhau cũng không sao cả.

Đạo Tu gả cho Ma Tu, Đạo Tu cưới Ma Tu, cũng không có việc gì.

Đương nhiên,

Đương nhiên, danh tiếng của Ma Tu cũng không mấy dễ nghe.

Nhưng mà, danh tiếng của Ân Thiên Tông cũng kém, còn có cả Hợp Hoan Tông.

Một đám người muốn gia nhập Hợp Hoan Tông, trên mặt lại có chút trợ trên.

Dù sao cũng rất dễ bị hiểu lầm.

“Có nhiều người tới đây không?”

Lục Thủy mở miệng hỏi.

“Không ít, nhưng mà nếu so sánh với cửa đá bên Thu Vân Trấn thì ít hơn rất nhiều.”

Chân Võ suy nghĩ một chút, nói tiếp:

“Cũng không hẳn là do ở đây không được coi trọng, mà là do gần đây Tu Chân Giới xảy ra quá nhiều chuyện, phần lớn người đều đi tới nơi khác, cho nên người còn ở lại Tu Chân Giới tương đối ít.”

“Có người ở lại Bỉ Chi Hải Ngạn, có người ở lại Cửa Đá, còn có người ở lại Băng Nguyên Tuyết Vực, còn có rất nhiều người sau khi lấy được thứ tốt liền bế quan.

Nhất là sau điều kỳ diệu ngày hôm qua, không ít người trực tiếp chạy đi bế quan.”

Chân Linh bổ sung.

Lục Thủy không hề nghĩ tới chuyện này.

Nhưng mà dù nhiều hay không nhiều người, thì cũng chẳng ảnh hưởng gì tới hẳn cả.

Ma Tu Huyết Trần cũng không dễ tìm như vậy.

Người khác không thể tìm nhanh hơn hẳn được.

Chương 1027: Ta sợ rằng sau khi chết đi sẽ bị đất vùi lấp 2

Đi qua một rừng cây nhỏ, cuối cùng Lục Thủy cũng đi được tới trước cửa thành.

Tòa thành này Ta sợ rằng sau khi chết đi sẽ bị đất vùi lấp 2y có con sông bảo vệ thành, có thể nói là ngay cả cửa cũng chẳng chạm được.

Bởi vì, bên trên dòng sông bảo vệ thành này có cấm chế, căn bản là không thể bay qua được.

Nhưng mà điều khiến cho Lục Thủy khá bất ngờ là, vậy mà lại có người câu cá ở bên cạnh dòng sông này.

Những người này trông vô cùng nhàn hạ thoải mái.

Sau đó, Lục Thủy bắt gặp một người khá là quen mắt.

Hắn bỏ mặt nạ xuống, chỉ là chút vết thương nhỏ mà thôi, bị một hai người nhìn thấy cũng không sao cả.

Trái lại, người mất mặt lại là Phương Đông Hạo Nguyệt.

Không liên quan gì tới Lục Thủy cả.

Quá nhiều người liền không thích hợp.

Vạn nhất có người nhận ra hắn, vậy thì danh tiếng của Lục thiếu gia lại càng xấu thêm.

Quay về lại phải đi gặp Tam trưởng lão.

Cảm xúc dao động quá lớn không tốt cho trái tim.

Sau đó, bọn họ liền xuất hiện bên cạnh một người đang câu cá.

Ở đây ngồi một đám người, tất cả đều đang câu cá.

Tu vi cao thấp có đủ.

“Ở đây có cá sao?”

Lục Thủy đi tới bên cạnh một vị thanh niên hỏi.

Gương mặt tái nhợt của Miêu Đồng có hơi nghi hoặc nhìn về phía bên cạnh, sau đó liền thấy Lục Thủy đang ngồi trên xe lăn.

Hắn hơi kinh ngạc, nhưng mà cũng chỉ hơi mà thôi.

“Đông Phương đạo hữu?”

Ngươi đây là...”

Hắn nhìn thấy một vài vết máu ứ đọng trên mặt Lục Thủy, hơn nữa còn đang ngồi trên xe lăn, vừa nhìn liền biết đã có chuyện xảy ra.

“Ngã một cái mà thôi, không sao cả.”

Lục Thủy nói.

Miêu Đồng kinh ngạc, ngã một cái thôi mà bị thương nặng như vậy sao?

Có điều, tối hôm qua hắn vừa mới nhìn thấy dáng người trấn áp thiên đại của Lục Thủy, không ngờ tới rằng hôm nay vậy mà lại thấy được bản tôn.

“Ở đây chắc là có cá, có thể là tiền để vào thành.”

Miêu Đồng bắt đầu giải thích cho hắn nghe.

Hắn vô cùng thích thú với sự giải thích này.

Hy vọng một ngày nào đó mình cũng có thể trở thành người qua đường bách khoa toàn thư.

Nơi nào có chuyện lớn, nơi đó liền có bóng dáng của hắn, nơi đó liền có hắn phổ cập tri thức.

Mục tiêu thật xa xôi.

“Tiền để vào thành?”

Lục Thủy có hơi ngoài ý muốn, hoàn toàn không nghĩ tới.

Hắn cảm thấy bản thân chỉ cần bay qua là được rồi, không hề đi tìm hiểu chuyện này.

Miêu Đồng gật đầu một cái, giải thích:

“Ta tốn cả một ngày trời đều đi vòng quanh thành.

Trên tường thành nhiều ít đều ghi lại một chút văn tự.

Sau đó, ta rút ra được tin tức này từ trong đó.

Có lẽ không phải đợi thành mở ra, mà là chúng ta phải tìm được chìa khóa rồi mới được vào.”

“Có người tin?”

Lục Thủy tò mò hỏi.

Nhìn bộ dạng này, chuyện câu cá là do Miêu Đồng phát hiện.

“Không có.”

Miêu Đồng nhìn những người câu cá kia nói:

“Tất cả bọn họ đều đi qua đó nhìn một lần, cảm thấy ta lý giải sai rồi, bọn họ đều có đáp án của mình.”

Lục Thủy ngồi trên xe lăn, nhìn những người câu cá kia, càng cảm thấy khó hiểu hơn.

“Nếu đã không tin, tại sao còn ngồi ở đây câu cá?”

“Bởi vì, các biện pháp mà bọn họ lý giải ra đều thử qua rồi, không có cái nào thành công cả, rơi vào đường cùng, chỉ có thể ngồi ở đây câu cá.”

“Có ai câu được cá chưa?”

“Không có, nếu mà có thì đã có đáp án rồi.”

Lục Thủy gật gật đầu, cảm thấy Miêu Đồng nói rất có lý.

Những người kia đều không vào được, vì thế nên liền thử câu cá, biết đâu có thể thật sự tiến vào thì sao.

Nhưng mà, tất cả đều biết khả năng thành công của việc câu cá này không cao.

“Trong dòng sông này thật sự có cá.”

Lục Thủy nói.

Miêu Đồng có chút mong đợi mà nhìn hắn.

“Đông Phương đạo hữu có muốn câu thử hay không?”

Lục Thủy gật đầu một cái, sau đó đi về phía Chân Võ lấy một cái cần câu, bắt đầu ngồi trên xe lăn câu cá.

Hắn vừa câu cá vừa quan sát tòa thành này, cứ tiếp tục như này không phải là biện pháp .

Sau đó, Lục Thủy bỏ cần câu xuống, Thiên Đại Chi Lục bắt đầu tiến vào trong sông bảo vệ thành, dự định phá vỡ phòng hộ ở nơi này.

Cần một chút thời gian.

Còn việc ở dưới có cá là thật sự.

Nhưng mà, cá có thể đưa bọn họ vào được hay không, vậy thì phải xem là cá gì.

Không câu lên được, cho nên hắn cũng không thể xác định.

Chỉ là, mặc kệ được hay không, thì cũng rất nhanh là có thể tiến vào rồi.

Dù cho câu cá thật sự có thể đi vào, thì hắn cũng quá dễ thấy, không cần phải phiền phức như thế, hắn muốn sớm giải quyết xong chuyện ở đây để quay về.

Quay về làm gì?

Cho Mộ Tuyết xem dấu răng.

Xem xem Mộ Tuyết có phản ứng gì.

Đương nhiên, chủ yếu là muốn sớm tìm được Ma Tu Huyết Trần, chuyện này rất quan trọng với hắn.

Lần này, có lẽ có thể biết được rõ ràng chuyện liên quan tới viễn cổ.

“Một mình ngươi tới đây?”

Lục Thủy tò mò hỏi một câu.

Hắn nhớ rằng Miêu Đồng có đạo lữ rất lợi hại, tuổi tác chênh lệch khá xa.

Cái này có chút không bình thường.

“Không có, Thanh Y bế quan cách đây không xa, ta đi ra đây giải sầu mà thôi.”

Nhắc tới đạo lữ, sắc mặt của hắn càng thêm tái nhợt.

Dường như giải sầu là biện pháp duy nhất để hắn khôi phục huyết sắc.

“Các người quen nhau như thế nào?”

Lục Thủy hỏi.

Thiên Địa Chi Lục của hắn đã bắt đầu phá giải cấm chế ở nơi này.

Muốn phá giải cái này cũng không khó, chỉ là cần phải tốn chút thời gian.

Nhưng mà trong lúc này, hắn có thể nghe một chút chuyện xưa của Miêu Đồng, đương nhiên là nếu như hắn chịu nói.

“Quen nhau như thế nào?”

Miêu Đồng suy nghĩ một chút.

“Đó là chuyện của mấy thập niên trước rồi, khi đó ta vẫn còn là một thiếu niên mười mấy tuổi.”

Lục Thủy vừa câu cá, vừa phá giải cấm chế, vừa nghe Miêu Đồng nói chuyện.

Đương nhiên, hắn còn cố ý giảm lại tốc độ phá giải cấm chế, đề phòng việc tốc độ quá nhanh không nghe được hết câu chuyện của Miêu Đồng.

Thực ra, Chân Võ và Chân Linh cũng rất tò mò.

Thiếu gia bọn họ từng nói rằng, đạo lữ của Miêu Đồng là một vị Đại tiên bối, chính là loại bát, cửu giai.

Mà Miêu Đồng chỉ là tam giai.

Việc này đâu chỉ là hiếm thấy, căn bản là không thể nào.

Dù cho có đổi ngược giới tính lại, cũng không dễ dàng bắt gặp.

Chương 1028: Ta sợ rằng sau khi chết đi sẽ bị đất vùi lấp 3

Ta sợ rằng sau khi chết đi sẽ bị đất vùi lấp 3

Miêu Đồng nhớ lại một chút, bắt đầu kể rõ ràng sự tình.

“Ta sinh ra ở trong một thôn nhỏ, điều kiện trong thôn rất kém, nhà ta có lẽ là kém nhất.

Ăn bữa trước không có bữa sau.

Lúc ta còn nhỏ, cha ta đã đi đánh trận.

Mẹ ta kể lại rằng, cha ta đi lúc ta năm tuổi, sau đó cũng không thấy quay về.

Nhưng mà, nàng cũng nói rằng, cha ta nhất định sẽ quay về.

Cha ta về thì cuộc sống của chúng ta sẽ có thể tốt hơn.

Còn có thể ăn được thịt.

Khi đó ta không hiểu, chỉ yên lặng nghe, sau đó vui vẻ chờ đợi.

Chờ đợi cha ta quay về.

Lên 6 tuổi, ta bắt đầu giúp nương ta làm việc.

Ta có thể làm rất rất là nhiều chuyện, có thể giúp đỡ mẹ ta rất nhiều.

Không cần phải nhìn nàng mệt mỏi như thế nữa, ta cảm thấy rất thành công.

Thời gian khó khăn cứ thế mà trôi qua.

Cuộc sống như vậy duy trì hơn hai năm.

Thực ra, ta cảm thấy lúc đó rất vui vẻ.

Chỉ là...

Mùa đông năm ta 8 tuổi, mẹ ta trở bệnh rất nặng.

Không có bác sĩ, chỉ có một vài phương thuốc dân gian.

Ta lên núi hái thuốc, nấu thuốc cho nương ta.

Giúp nàng chống đỡ qua mùa đông.”

Lúc Miêu Đồng nói tới việc này, tâm trạng khá là đi xuống.

“Vào một ngày mùa xuân năm sau, mẹ ta bỗng nhiên có thể xuống giường đi lại, cũng đột nhiên tốt lên, nàng còn nấu cho ta một bữa cơm.

Nói là bữa cơm đoàn viên ngày tết.

Ăn rất ngon.

Đó là bữa cơm ngon nhất ta từng ăn trong đời.

Ngày thứ 2, mẹ ta ra đi.

Vào đêm trước đó, nàng nói với ta một câu, bảo ta phải sống cho thật tốt, chờ đợi cha ta quay về.”

Nói tới đây, hốc mắt của Miêu Đồng đã đỏ bừng lên.

Lục Thủy không nói gì, chỉ yên lặng lắng nghe.

Hắn hỏi chuyện về đạo lý của Miêu Đồng, không hề có ý định hơi loại chuyện thương tâm này.

Nhưng mà, Miêu Đồng đã nói thì hắn sẽ nghe.

Không quấy rầy lời hắn.

“Người trong thôn giúp ta an táng nàng.

Sau đó, ta đi theo một vị lão gia gia ở trong thôn.

Mẹ ta đưa món đồ cưới cuối cùng của nàng cho hắn, hy vọng hắn có thể nuôi lớn ta.

Cố gia gia không hề nuốt lời, nuôi ta tới lúc 15 tuổi.

Năm ta 15 tuổi, Cố gia gia ngã bệnh.

Ta hái thuốc, nấu thuốc cho ông ấy.

Cũng là vào mùa đông.

Ta nhớ rằng mùa đông kia có tuyết rơi.

Rất lớn.

Mấy ngày sau, Cố gia gia liền gọi ta tới trước giường của ông ấy.

Nói với ta rằng, ông ấy sợ bị trục tiếp vùi xuống đất.

Ta nói rằng, ta sẽ mua cho ông ấy một cái quan tài.

Thế nhưng, Cố gia gia nói, nó quá mắc, không thể mua nổi, mua nó rồi, sẽ bị chết đói.

Hắn bảo với ta rằng, chỉ cần đắp cho hắn hai tấm chiếu rơm là được rồi.

Như vậy sẽ không tính là bị vùi xuống đất.

Ta không nói gì nữa, chỉ nói với hắn rằng sẽ mua được.

Sau đó,, ta dùng tất cả tiền của Cố gia gia, cộng thêm với tiền mà người ta hỗ trợ, mua cho ông ấy một cái quan tài.

Ngày nhìn thấy quan tài, cũng là ngày Cố gia gia ra đi.

Ta đã trưởng thành, có thể tự mình nuôi sống mình.

Nhưng mà, vẫn không đợi được cha ta quay về.

Mùa đông tới, ta bắt đầu giúp gia nhân lên núi nhặt củi.

Tuyết vốn đã ngừng, nhưng sau khi ta lên núi, lại bắt đầu rơi tiếp.

Ta lạc đường.”

Lục Thủy trầm mặc nghe Miêu Đồng nói.

Những việc mà Miêu Đồng trải qua, hắn chưa từng gặp phải.

Nhưng mà hắn biết, đây không phải là lúc để hắn quơ tay múa chân.

Chưa từng trải qua những cay đắng mà Miêu Đồng gặp phải, sẽ không thể nào hiểu được tâm lý của hắn.

Nhưng mà, có thể thấy được rằng hiện tại Miêu Đồng sống rất tốt.

Có lẽ, sau đó hắn đã gặp được đạo lữ của mình.

Rất nhanh, Lục Thủy đã nghe được âm thanh phát ra đằng sau Miêu Đồng.

Cắm chế của Huyết Hoa Thành đã bị hấn hoàn toàn phá giải, chỉ còn thiếu một chút nữa mà thôi.

Chuyện xưa của Miêu Đồng khá là dài, cho nên hấn quyết định cứ nghe hết trước đã.

“Trong phút chốc, ta không tìm được đường về.

Trên đường đi, ta nghe thấy động tĩnh, là sói hoang.

Ta có hơi sợ hãi, vốn định rời đi, nhưng bất ngờ thấy được một bóng người nằm trên mặt đất, còn con sói hoang kia thì nằm bên cạnh người đó.

Thoạt nhìn thì là nữ.

Ta có hơi do dự, vốn định trực tiếp rời đi, bởi vì sói hoang hoàn toàn là thứ mà ta không thể đối phó được.

Cuối cùng, ta đuổi đi con sói hoang kia đi, nhưng cánh tay cũng bị thương.

Khi ta đi qua nhìn nữ tử đang nằm trên tuyết kia liền sợ hết hồn.

Trên mặt người phụ nữ kia máu thịt be bét, nhìn cực kỳ kinh khủng.

Ta lấy hết can đảm để kiểm tra thử.

Đã chết.”

Lục Thủy:

“...”

Chân Võ, Chân Linh:

“...”

Bọn họ cứ tưởng rằng hấn gặp được vợ mình.

Sau đó, giọng Miêu Đồng trở nên trầm thấp:

“Ta chôn nàng.

Cuối cùng thì ta cũng tìm được đường xuống núi.

Ban đêm, lúc đang ngủ, ta mơ hồ nghe thấy có người đang gõ cửa.

Ta cảm thấy có chút ngoài ý muốn, đêm hôm khuya khoắt như này, ai mà tới tìm ta được chứ?

Ta mới hỏi là ai.

Nhưng không nghe được tiếng trả lời.

Chỉ có tiếng đập cửa vang lên một cách có quy luật, cộc cộc, cộc cộc.

Đêm có trăng sáng, cho nên ta cũng không bật đèn, cứ thế mà đi mở cửa.

Ngay khi cửa được mở ra, một cơn gió ào tới.

Ta thấy được một hình ảnh vô cùng kinh khủng.

Một người phụ nữ tóc tai bù xù, trên mặt be bét máu, đứng trước mặt ta.

Ta bị dọa sợ, trực tiếp ngã xuống đất.

Tiếp đó, nghe thấy người phụ nữ kia hỏi, tại sao người lại chôn ta.

Ta bị dọa ngất xỉu.”

Nói đến đây, cảm xúc của Miêu Đồng cũng đã tốt lên rất nhiều.

“Sau đó thì sao?”

Lục Thủy hỏi.

Tuyến thời gian trong chuyện xưa của Miêu Đồng trôi qua rất nhanh, bầu không khí nháy mắt bị thay đổi.

Kể một hồi, lại thành một câu chuyện xưa kinh dị.

“Sau đó cũng không có gì cả.”

Miêu Đồng suy nghĩ một chút, nói:

“Nàng bắt đầu ở lại nhà ta, nhìn rất xấu, người trong thôn cũng biết đây là bị lạc đường cho nên mới tới thôn này, vì vậy không nói gì cả.

Dù sao cũng là một người đáng thương.

Một lần ở của nàng chính là 3 năm.

Người khác đều cho rằng chúng ta là vợ chồng.

Còn hỏi ta khi nào mới định có con.

Ta đã đuổi nàng đi mấy lần rồi, nhưng nàng nhất quyết không đi.

Nàng cứ thế ở nhà ta, lại còn không giúp ta làm bất cứ việc gì.

Sao ta nuôi được nàng chứ.

Cuối cùng, ta nói với nàng rằng, ta muốn lấy vợ, nàng cứ một mực ở lại chỗ của ta, ta không thể nào cưới vợ được.

Sau đó nàng nói, ta có thể gả cho người.

Thế là chúng ta bái thiên bái địa, đi tới trước mộ của mẹ ta nói việc này.

Ta cứ thế mà cưới nàng...

Chương 1029: Ta sợ rằng sau khi chết đi sẽ bị đất vùi lấp 4

Ta sợ rằng sau khi chết đi sẽ bị đất vùi lấp 4

Dừng một chút, Miêu Đồng nói tiếp:

Nhưng mà, nàng quản rất nhiều chuyện mà ta không thể nào hiểu nổi, nào là tư thế ngồi, tần suất hô hấp...

Buổi tối ta ngủ như nào cũng bị nàng quản.

Tóm lại, nàng không chịu làm gì, nhưng mà lại quản đủ chuyện loạn thất bát tao.

Mặc dù nàng rất lười, nhưng mà chúng ta không hay cãi nhau, nàng cũng rất dễ nuôi.

Đôi khi tâm tình tốt còn chuẩn bị đồ ăn cho ta, mặc dù rất khó nuốt.

Chẳng qua là, mấy năm trôi qua đều không có con.

Cũng chẳng có tiền mà đi xem bệnh.

Nhưng mà, ta vẫn luôn tích lũy tiền.”

Nghe thấy vậy, Lục Thủy lập tức đồng cảm, hắn cũng thế.

Nhưng mà, hắn có tiền để đi khám bệnh.

Có điều, nghĩ tới lần Mộ Tuyết và hắn cùng đi bệnh viện, Mộ Tuyết không những không đi, còn đánh hắn.

Đúng là cố tình gây sự, ỷ vào việc mình đánh thắng đúng không?

Chỉ là do hắn nhường mà thôi.

Hơn nữa, tin tưởng khoa học không phải là điều tốt sao?

Đi khám có sao đâu chứ?

Nhị trưởng lão cùng lắm chỉ là trung y thôi.

“Chúng ta dùng rất nhiều tiền để đi tới cho bác sĩ khám.

Dù thuốc rất đắng, nhưng nàng vẫn uống hết.

Thế nhưng, vẫn không có con.

Người trong thôn bảo ta tái giá, ta cười cười, nói nuôi không nổi.

Cứ thế mà sống hơn nửa đời.

Nàng vẫn lười như thế, nhưng mà khi ta làm việc xong, lúc về tới nhà luôn có một chén cháo nóng để ăn.

Ngày đó, ta cảm giác bản thân mình phải chết, ta nhìn nàng, nàng vẫn xấu như thế.

Ta đưa toàn bộ số tiền còn lại của ta cho nàng.

Cũng muốn có một cái quan tài.

Hy vọng bản thân cũng coi như có nơi để về.

Nàng đồng ý.

Lúc ta nhắm mắt, nàng hỏi ta một câu, nếu có kiếp sau, có muốn đi cùng với nàng nữa hay không.

Ta từ chối.

Nàng hỏi tại sao?

Ta nói vì người quá lười, lúc ta chết có lẽ người cũng lười đi chôn.

Cuối cùng, ta nhắm mắt lại.”

Nói xong, Miêu Đồng còn thở dài.

Lục Thủy cảm thấy vô cùng thích thú, dù sao thì Miêu Đồng còn chưa mở ra tân sinh.

“Ta nhắm mắt lại, cảm thấy mình đã thật sự chết đi, nhưng mà vào ngày thứ hai, ta lại tỉnh lại.

Ta không hiểu, mà điều càng làm cho ta kinh ngạc chính là, ta phát hiện rằng mình quay lại lúc còn trẻ.

Lúc này, ta nhìn thấy nàng ở trong nhà nhúc ở trong núi.

Ta khá kinh ngạc, cứ nghĩ rằng nàng cũng đã chết.

Sau này, ta mới biết được rằng, ta chẳng bị sao cả.

Nguyên nhân thì chắc các người cũng biết rồi, nàng là một người tu chân, những năm qua vẫn luôn âm thầm giúp ta tu luyện.

Còn nhân tiện làm ta suy yếu, để ta lĩnh ngộ được sinh lão bệnh tử.”

Miêu Đồng nói.

Nói tới đây, tất cả mọi chuyện đều có thể coi như đều kết thúc.

“Vậy, tại sao nàng lại muốn đợi “sau khi người chết” mới nói cho người biết sự thật?”

Lục Thủy tò mò hỏi.

“Bởi vì...”

Miêu Đồng thở dài nói:

“Nàng muốn ta chờ đợi tới phút cuối cùng.

Chờ đợi cha ta quay về.

Nàng nói rằng, nếu không đợi, ta sẽ hối hận cả đời.”

Lục Thủy gật đầu.

Hắn hiểu được, Miêu Đồng thực ra là một ông già.

Đúng là nhìn không ra.

“Sau này, nàng đẹp lên, tu vi khôi phục lại, ta cũng không cần làm ruộng nuôi nàng nữa.

Cảm giác có chút không thoải mái.

Đạo lý quá mạnh cũng không tốt.”

Miêu Đồng thở dài.

Nhất là Hợp Hoan Tông.

Nhưng mà, đạo lý của hắn cũng sẽ không buông tha cho hắn, bởi vì chỉ như thế mới có thể giúp hắn nhanh chóng đề cao tu vi.

Lục Thủy hiểu rõ, thì ra là muốn nhật một cái cường giả.

Thế nhưng dù là một người phụ nữ xấu xí, người đầy thói hư tật xấu, Miêu Đồng vẫn chấp nhận nuôi nấng một đời, quan tâm nấng một đời.

Cũng khó trách.

Nhưng mà dù cho không làm gì cả, nhưng mỗi ngày nàng đều sẽ nấu đồ ăn cho Miêu Đồng ăn, đúng là chuyện rất hiếm thấy.

Một người tu chân cửu giai, người có cấp bậc như này thường rất khi nấu ăn, vậy mà nàng lại học, lại làm.

Miêu Đồng cũng không lỗ.

“Đúng là kỳ diệu.”

Lục Thủy mở miệng đánh giá.

Chân Võ, Chân Linh cũng rất kinh ngạc.

Như Miêu Đồng cũng có thể nói là tiên duyên.

Tiền nhập Tu Chân Giới, còn có được một tiên nữ làm đạo lữ.

Đúng là nhân sinh người thắng.

Oanh!!!

Ngay lúc Miêu Đồng vừa thở ra một nói, muốn nói chuyện khác, đột nhiên Huyết Hoa Thành tỏa ra vô tận ánh sáng.

Lúc ánh sáng nở rộ, bên trên dòng sông bảo vệ thành bắt đầu xuất hiện một cây cầu, cây cầu này nối thẳng tới cửa thành, mà cửa thành cũng đã mở.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên mà nhìn Huyết Hoa Thành, tòa thành này mở ra cũng không có chút dấu hiệu nào cả.

Việc này không khỏi khiến cho bọn họ cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Nhưng mà, hiện tại cũng không có bất kỳ ai ở đây, là cơ hội tốt để đi vào, chuyện này ngang với việc bọn họ chiếm được tiên cơ.

Ngay lúc này, tất cả đều bỏ cần câu xuống, dự định tiến vào bên trong Huyết Hoa Thành.

Lục Thủy vẫn không hề di chuyển, mà là nhắc cần câu lên, sau đó kinh ngạc nói:

“Thật sự có thể câu được cá này.”

Một con cá màu đỏ máu bị Lục Thủy câu lên.

Miêu Đồng cũng rất kinh ngạc:

“Con cá này có thể ăn được không?”

Cửa đã mở, cho nên hấn cũng biết được rằng câu cá là không thể đi vào được.

Đương nhiên, hấn cũng không cảm thấy rằng việc Huyết Hoa Thành mở ra có liên quan gì tới việc Lục Thủy câu được cá.

Lục Thủy bắt lấy con cá, sau đó đưa cho Miêu Đồng, nói:

“Đưa cho người, xem như đây là thù lao cho việc kể chuyện.”

Việc phổ cập chuyện xưa đã kết thúc.

“Đừng, ta nói ra việc này cũng không phải là vì thù lao, chỉ là muốn nói mà thôi.”

Miêu Đồng lập tức nói.

Việc này khiến cho hấn cảm thấy có chút kỳ quái.

Cảm giác như mình là người bán chuyện vậy.

Lục Thủy suy nghĩ một chút, sau đó thu hồi con cá rồi ném nó xuống lại dòng sông.

“Đi thôi, đưa người vào trong đó mở mang một chút kiến thức về Ma Tu Chí Tôn.”

Lục Thủy ra hiệu cho Chân Võ đẩy xe lăn.

“Đa tạ Đông Phương đạo hữu.”

Miêu Đồng lập tức nói cảm ơn.

Xem thử Ma Tu Chí Tôn, loại chuyện như này có mấy ai có thể làm được chứ?

Quay về có thể nói trắng đêm với đạo lữ của hắn.

Đêm hôm thanh vắng, vô cùng thích hợp để kể chuyện.

Có thu hoạch, thì sau này cũng dễ đi ra ngoài giải sầu hơn.

Sau đó, Lục Thủy đi về phía Huyết Hoa Thành.

Lần này, dù thế nào hắn cũng phải biết sao Cứu vẫn lạc?

Chương 1030: Nguyên Nhân Chân Chính Của Việc Thí thần 1

Nguyên Nhân Chân Chính Của Việc Thí thần 1

Lúc cửa lớn của thành Huyết Hoa mở ra, rất nhiều người đều chú ý tới.

Nhưng người vẫn còn đang bày hàng trên vỉa hè kia, đột nhiên lại thấy huyết quang trùng thiên.

Bọn hắn kinh hãi.

“Cứ mở ra như vậy sao?”

“Rõ ràng là không có dễ dàng như vậy, hơn nữa người của ma tu còn chưa có đến hết mà?”

“Đúng đó, còn chưa có mấy người, bọn họ hình như mới đang chuẩn bị mở cổng, hẳn là ngày kia mới mở.”

“Nhưng nó đã mở rồi kia.”

“Hẳn là có những người khác nhúng tay vào, tóm lại mau tới đó, cổng mở ra đường đột như vậy, sẽ không có mấy người kịp phản ứng.”

“Ta đi, sẽ không phải thật sự ở trong đó câu cá rồi đi ra chứ?” Có người lập tức nói.

Hắn cũng từng trải qua chuyện câu cá, nhưng hắn không tin.

Hắn dùng người rồi để nhìn dưới nước, nhưng bên trong căn bản không có cá, cho nên hắn liền trở về.

Nhưng bây giờ đột nhiên mở ra như vậy, nhìn thế nào cũng thấy không bình thường.

Tám phần là có liên quan tới chuyện câu cá.

Có điều bất kể là như thế nào, rất nhiều người đều đã bắt đầu hành động.

Bây giờ vào đó, xác suất gặp được cơ duyên sẽ lớn.

Mà đám ma tu đang chuẩn bị mở cổng thành Huyết Hoa thì ngay cả người.

“Xảy ra chuyện gì rồi? Sao thành Huyết Hoa lại mở ra sớm như vậy?”

“Không biết, không có chút dấu hiệu nào, nói mở liền mở.”

“Đúng vậy, hoàn toàn không giống với cách chúng ta định dùng để mở ra, đây là mở ra toàn bộ.”

“Chúng ta chậm một bước rồi, có người đã chiếm lấy tiên cơ, làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm sao? Mau vào thôi, hơn nữa, thành Huyết Hoa mở ra toàn bộ cũng không tính là chuyện xấu, chi ít nơi này vẫn là địa bàn của chúng ta, chỉ tiếc là không biết có lấy được thứ quan trọng nhất hay không thôi.”

“Vậy lên đường đi.”

Giờ phút này, rất nhiều người đều nhìn thấy, ma tu bên trong tu huyết đang chen chúc tới đây.

Truyền thừa của ma tu Chí Tôn, bọn hắn đương nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Loại truyền thừa cấp bậc này, chỉ cần có được, con đường tương lai sẽ trở nên rộng lớn vô biên.

Đến nay, chưa có ai đạt tới độ cao kia của ma tu Chí Tôn.

Đây là sự thật mà tất cả ma tu công nhận.

Không thể bàn cãi.

Ma tu Thì Hạ nhìn về phía chân trời, cau mày:

“Hơi ngoài dự liệu, nhưng cũng tốt, vào xem xem có thể gặp được ma tu Chí Tôn hay không.”

Hắn cũng không muốn gặp được người thật.

Chỉ cần là chút sức mạnh còn sót lại đã tốt rồi.

Hắn là đủ để chữa cho hắn.

Cảm giác mà thiên phú của hắn mang lại đã bảo hắn tới đây, cũng tức là nơi này có thể giúp hắn chữa trị tốt.

Nhưng rốt cuộc là vì cái gì, hắn không biết.

Thân là một người đàn ông mình đầy thiên phú, mỗi một chuyện hắn làm, mỗi một nơi hắn đến, đều có ý định sâu xa.

Về phần có thể tìm thấy sức mạnh của ma tu Chí Tôn hay không, cái này hắn không lo.

Thân là một người đàn ông mình đầy thiên phú, hắn đương nhiên cũng có thiên phú đi tìm bảo vật.

Không gian thiên phú, Vạn Nguyên Thể, những thiên phú này đều quá bình thường.

Hắn còn có nhiều thiên phú hơn.

Người khác một cái cũng không có, hắn thì đầy mình.

Đáng tiếc chính là, không thu được đồ đệ có thiên phú.

Lại thu một tên nghịch đồ.

Ngay lúc ma tu Thì Hạ đang định đi vào thành Huyết Hoa, đột nhiên cảm nhận được một tin tức, là của tên nghịch đồ kia.

‘Sớm không tới trễ không tới, lại tới ngay lúc này?’

‘Cũng tốt, trước tiên xử lý việc nhà đã, cho tên nghịch đồ này xuống địa ngục sám hối.’

Nghĩ như vậy, ma tu Thì Hạ lập tức dọn đi quầy hàng pháp bảo.

Có điều hôm nay có được Hồ Lô Sát Nhân, cũng coi như một chuyện đáng mừng.

Về phần phù văn, năm ngày sau tự nhiên sẽ có.

Chuyện ba ngày kia, hắn đã ném ra sau đầu rồi.

Không cần biết người khác tin hay không, dù sao hắn cũng không tin.

Hơn nữa ba ngày có chút khó khăn, nếu như thành Huyết Hoa còn chưa mở, hắn ngược lại có thể thử một chút, nhưng

thành Huyết Hoa đã mở, hấn tình nguyện vào thành Huyết Hoa thử may mắn.

Vận khí của hấn luôn không tệ.

Sau đó hấn đứng lên, không định đi bộ vào.

Chân hấn có chút không tiện.

Không chỉ như vậy, ta hấn thật ra cũng có hơi vô lực.

Khí tức sát phạt gần như đã tiêu diệt toàn bộ sức lực ở tay chân hấn.

Cũng may thực lực vẫn còn đó.

Bằng không hậu quả cũng khó mà tưởng tượng nổi.

Bản thân mới chỉ tiếp xúc với khí tức kia một chút mà đã biến thành dạng này.

Nếu như thành kẻ địch của đối phương, hấn hấn là phải chết không nghi ngờ.

Trở về từ cõi chết.

Đúng là họa trời giáng.

Đều do tên nghịch đồ kia.

Ma tu Cát An đứng dưới tàng cây, hấn đang đợi sự phụ của hấn.

Tín hiệu đã phát, nhưng sự phụ Thần Long lại thấy đầu mà không thấy đuôi, hấn cũng không rõ sự phụ sẽ xuất hiện ở đâu.

Nhất là sự phụ hấn còn có năng lực không gian, có thể xuất hiện ở bất kỳ đâu.

Cho nên, cứ an tĩnh chờ sự phụ đến là được.

Thuận tiện nghĩ lại một chút xem nên kể lại chuyện mình biết Đông Phương Hạo Nguyệt như thế nào, phát hiện ra sự đáng sợ của Đông Phương Hạo Nguyệt như thế nào.

Sau đó lại nói Đông Phương Hạo Nguyệt là người mạnh cỡ nào.

Tóm lại, sự phụ hấn nhất định sẽ cảm thấy hứng thú.

Đây chính là tu chân giới, cường giả trời sinh đã là trung tâm.

‘Sư phụ sao còn chưa đến?’

Ma tu Cát An hơi bất ngờ, hắn chờ gặp xong sư phụ, còn tiện đường đi làm ăn.

Nơi này gần thành Huyết Hoa, buôn bán kinh doanh khá tốt.

“Nghịch đồ.”

Đột nhiên, một giọng nói vang lên từ sau lưng ma tu Cát An.

Nghe được giọng nói này, ma tu Cát An vui mừng.

Đây đương nhiên là giọng nói của sư phụ hắn.

Chẳng qua khi hắn vừa quay đầu, một mặt trời lớn đang lao tới, sắp nện vào người hắn.

Giờ phút này, hắn lập tức mở Hắc Phong Pháp ra, muốn tránh đi.

Nhưng không có chút tác dụng nào.

Sức mạnh của hắn trực tiếp bị một sức mạnh khác mạnh đến không gì sánh bằng trấn áp.

Ầm!!!

Ma tu Cát An bị nổ ngay tại chỗ.

Hắn không thể nào hiểu được, mình đã làm cái gì mà lại khiến sư phụ ra tay nặng như thế.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu cơn ác mộng.

Khoảnh khắc này đã để lại một vết tích thật sâu trong hắn.

Đời này khó quên.

...

Lục Thủy ngồi trên xe lăn, đi vào thành Huyết Hoa.

Bọn hắn tiến vào chưa được bao lâu, đã có vô số cường giả chen chúc nhau tới.

Có ma tu, có đạo tu, còn có cả những người khác.

Tóm lại cả đám không ai muốn rút lại phía sau, Lục Thủy không hề để ý chuyện này.

Chỉ cần không có ai gây phiền phức cho hắn là được.

Mà sau khi đi vào thành Huyết Hoa, Chân Võ liền dừng lại, bởi vì phía trước bọn họ có vô số con đường.

Mỗi một đường đều có tường cao bao quanh.

Là mê cung.

“Thiếu gia, đi đường nào đây?” Chân Võ hỏi.

Miêu Đồng Đồng nhìn con đường:

“Nơi này hẳn là mê cung, như vậy tức là không phải chỉ có một con đường mới có thể tìm được vật ma tu Chí Tôn để lại?”

“Chúng ta không cần vật ma tu Chí Tôn để lại.” Lục Thủy bình tĩnh nói, sau đó lấy ra một viên đá màu hồng đậm.

Mà viên đá này vừa xuất hiện, một ánh sáng tỏa ra.

Vừa vặn chiếu vào con đường ở giữa.

Chân Võ lập tức hiểu ra, nơi này chính là con đường dẫn tới thứ mà Thiếu gia muốn.

Miêu Đồng Đồng có chút bất ngờ.

Có điều cứ đi theo là được rồi, hắn chính là tới để trải nghiệm, sau đó về kể cho đạo lữ của hắn.

Chuyện nhỏ, hắn có thể kể một đêm.

Nếu thực sự không được, hắn có thể tách ra thành hai đêm.

Tới điểm quan trọng còn có thể ngừng một chút.

Chỉ nói một câu thôi thúc sự tò mò của đạo lữ hắn.

Sau khi nhóm người Chân Võ đi vào mê cung, đằng sau liền có rất nhiều người đi tới, những người này đều có cách của riêng mình, bắt đầu chọn đường.

Mỗi một con đường sẽ dẫn đến một vị trí khác nhau, nhưng nếu như chọn sai, cơ bản sẽ không có cơ hội thứ hai.

Dù sao cũng không ai biết rốt cuộc sẽ đi tới chỗ nào.

Nơi bề quan này, nhìn thế nào cũng thấy không an toàn.

“Không thể bay qua sao?” Đột nhiên có người hỏi.

“Hắn là sẽ cấm bay chứ?”

“Không, có thể bay.” Lúc này, một cường giả bay trên trời cao nói.

Nhất là sau khi hắn bay đến phía trên mê cung, hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì.

Chương 1031: Nguyên Nhân Chân Chính Của Việc Thí thần 2

Nguyên Nhân Chân Chính Của Việc Thí thần 2

Ngay lúc những người khác đang kích động, mặt người kia đột nhiên tái xuống.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Có người hỏi.

Đột nhiên đáp xuống, sắc mặt còn khó coi như vậy, chắc chắn là xảy ra biến cố.

“Không thể lên đó.” Người kia vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Vì sao?”

Rất nhiều người đều chú ý tới người này, tỏ vẻ không hiểu.

Dừng lại một hồi lâu, người kia mới buồn thiu mở miệng:

“Phía trên... thiếu oxi.”

Đám người: “...”

Đùa ai đây?

Người này là cảnh giới gì, thiếu oxi mà vẫn có thể nói chuyện được sao?

...

Tiến độ của nhóm người Lục Thủy và những người khác hoàn toàn khác biệt, những người khác còn đang phân vân nên đi đường nào, mấy người Lục Thủy đã sắp đi ra khỏi mê cung.

Trong ánh sáng màu đỏ hồng bao trùm mê cung, bọn hắn nhìn thấy một ánh sáng trắng.

Là từ một cánh cửa.

“Thiếu gia, hắn là sắp tới nơi rồi.” Chân Võ Chân Linh nói.

Lúc này, Miêu Đồng đang đẩy xe lăn cho Lục Thủy.

Chân Võ Chân Linh đang đề phòng, bởi vì vừa rời từ trong tường có cái gì đó muốn công kích bọn hắn.

Miêu Đồng không đủ mạnh, làm một người tới trái đời, hắn rất tự giác giúp Lục Thủy đẩy xe lăn.

Lại nói, có thể đẩy xe lăn cho loại tồn tại như Lục Thủy này, là nguyện vọng của bao nhiêu người chứ?

Có điều, hắn hình như chưa hỏi Đông Phương đạo hữu xem Đông Phương đạo hữu có phải là Lưu Hỏa hay không.

Đây chỉ là suy đoán của hắn.

Kết hợp với suy đoán của đạo lữ hắn.

“Đông Phương đạo hữu có đạo hiệu gì không?” Miêu Đồng cảm thấy cái này có thể hỏi một chút.

“Ừm?” Lục Thủy hơi kinh ngạc.

Hắn có đạo hiệu sao?

Không có, cái này khẳng định.

Cả nhà hắn đều không có đạo hiệu, chỉ ít theo những gì hắn biết, thì không có.

“Tôi hôm qua người trấn áp dị thường của thiên địa, cùng Tử Y Thần Nữ trên trời là Đông Phương đạo hữu sao?” Miêu Đồng cảm thấy hay là cứ nói thẳng một chút.

“Là ta.” Lục Thủy xem sách, thuận miệng trả lời.

Không cần phải giấu diếm làm gì.

Dù sao cũng ở cùng Mộ Tuyết, không tính là chuyện gì xấu.

May mà đã bị phát hiện, nếu không lúc trở về trong lòng còn thấp thỏm.

Bị đánh một trận xong cũng an tâm hơn.

Lúc trở về chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Có điều hắn cũng chờ mong ngày trở về, cho Mộ Tuyết xem dấu răng trên người hắn.

Kéo thù hận không sợ Mộ Tuyết đau lòng.

Trước kia cảm thấy Mộ Tuyết không biết hấn cũng trùng sinh, Mộ Tuyết sẽ cho rằng hấn không thích nàng, cho nên hấn mới để ý.

Bây giờ... ha ha.

Vẫn để ý.

Còn hơi sợ sệt.

Bọn hấn đi tới trước cánh cửa có ánh sáng.

Lục Thủy không dừng lại, Chân Võ Chân Linh đương nhiên cũng tiếp tục đi về phía trước.

Rất nhanh bọn hấn đã xuyên qua cánh cửa, đi đến một ngọn núi to lớn.

Nơi này cũng không sáng như vậy, ngược lại có chút lờ mờ.

Có điều không ảnh hưởng tới tầm mắt.

Mà từ giữa ngọn núi có ánh sáng màu đỏ truyền ra, sau đó bọn họ liền thấy ở vị trí trung tâm dường như có một dòng suối lớn, dòng suối này chín quẹo mười tám rẽ, bên trong là một dòng máu đỏ tươi chảy xuôi.

Hoặc là nói, sức mạnh biểu trưng cho máu.

Mà chỉ cần có tầm mắt rộng thì sẽ phát hiện, dòng suối chín quẹo mười tám rẽ này tạo thành một chữ ‘Ma’.

“Xem ra đến rồi.” Lục Thủy khẽ nói.

Về phần tại sao cánh cửa vừa rồi lại phát sáng, hấn không để ý.

Thuộc tính của cái cửa mà thôi, không cần thiết phải tìm hiểu đến cùng.

Nếu như chỉ nhìn đến đây, tất cả đều cảm thấy bình thường.

Khả năng là chủ nhân nơi này tương đối chú trọng đến khí chất.

Lục Thủy thử quan sát, phát hiện chỗ này có vài cánh cửa, cũng từ là sau đó sẽ có người đến.

Đường nhiều như vậy, vài người tới đây cũng là bình thường.

Có điều, nơi này có cái gì đâu?

Lục Thủy không có cảm giác nơi này sẽ có cơ duyên tạo hóa gì.

A, vốn là nơi bế quan, trên lý thuyết quả thật cũng không có đồ tốt gì.

Sau đó, Lục Thủy đưa mắt nhìn chữ ‘Ma’.

Hắn nhìn thấy bên kia có một cái bàn hương, cùng loại với tế đàn.

“Qua đó nhìn một chút, cẩn thận dòng máu kia.” Lục Thủy nói.

Đi qua chỗ này không khó, nhưng nếu như quá thả lỏng, sẽ dễ ăn thiệt thòi.

Không thể quay về cũng rất bình thường.

Nơi bế quan có thể an toàn được sao?

Những người đi bế quan không nên gọi là bế quan, nên gọi là nghỉ phép.

Miêu Đồng thở ra một hơi, sau đó đẩy Lục Thủy đi về phía trước.

Chân Võ Chân Linh tiếp tục cảnh giác bốn phía.

Mặc dù Lục Thủy không nhắc nhở gì, nhưng bọn hắn cũng không thể lơ là cảnh giác, nơi này không phải chỗ bình thường, bọn hắn tất nhiên sẽ gồng mình quan sát bốn phía.

Đây vốn là chức trách của bọn hắn, Thiếu gia thật ra rất ít khi động thủ, cũng rất ít khi làm việc.

Nếu không bọn hắn cũng không có chỗ dùng.

Nếu như Thiếu gia chuyện gì cũng tự mình làm được, bọn hắn liền vô tác dụng.

Cũng may, không phải chuyện lớn, Thiếu gia sẽ không xuất thủ.

Dùng cái tên Đông Phương Hạo Nguyệt này, Thiếu gia chẳng khác nào đã nói sẽ không xuất thủ.

Trừ khi gặp phải tình huống bất ngờ nào.

Lúc trước, bọn hắn gặp phải công kích của dòng máu.

Không mạnh, Chân Võ Chân Linh một kiếm là có thể ngăn được.

“Có phải là có chút yếu hay không?” Miêu Đồng hơi tò mò.

Chân Võ Chân Linh cũng cảm thấy như vậy.

Nơi này là nơi ma tu Chí Tôn bế quan, lại chỉ có ngàn ấy công kích thôi sao?

Đây là đang làm gì?

Luôn có cảm giác đây chỉ là một loại chất lỏng bình thường.

Ma tu Chí Tôn ở cấp bậc gì?

Có thể tham khảo tình huống tối hôm qua.

Nhưng nơi hấn bế quan, không cần biết là mê cung, hay là nơi này, đều có chút quá yếu, giống như một con rắn trên người khổng lồ vậy.

“Đừng nghĩ nhiều, cái mê cung kia ngay cả Cửu giai cũng không vào được đâu.” Lục Thủy giải thích.

Chữ ‘Ma’ này quả thật không có cái gì.

Nhưng mê cung kia lại có chút không đơn giản.

Mặc dù nơi này nhiều cửa, nhưng có thể đi qua cửa, cũng không có mấy người.

Thứ này dựa vào may mắn.

Thực lực?

Thực lực không có tác dụng gì trước mê cung kia.

Trừ khi mạnh hơn ma tu Huyết Trần.

Thế nhưng mạnh hơn hẳn có mấy người?

Đại khái tất cả đều đã nằm trong danh sách giết thân.

Mà người trên danh sách, hoặc là chết, hoặc tàn, ngoại trừ Thiên Cơ, không một ai vẫn còn nhảy nhót được.

Miêu Đồng tươi tỉnh hiểu ra.

Chân Võ Chân Linh cũng vậy.

Bọn hắn tới đây được là nhờ có tín vật chỉ dẫn, cho nên mới dễ dàng như vậy, còn những người khác thì phải tự mình nghĩ cách.

Dù sao thì lúc bọn họ tiến vào cũng có rất nhiều cửa, một khi đi nhầm, có lẽ sẽ không thể nào đi tới chỗ này được.

Về phần bay tới đây....

Đây là không thể nào.

Nếu không đã có người sớm đến đây rồi, chứ không phải bọn hắn tới sớm nhất.

Không bao lâu sau, Lục Thủy đã được đẩy đến vị trí trung tâm.

Nơi này có một tế đàn nhỏ, giữa tế đàn có một cái cửa rất nhỏ.

Mà phía trước cánh cửa để một vạc hương, bên cạnh có chục cây nhang.

Dường như là nơi hậu nhân tới dâng hương.

Loại chuyện dâng hương này, Lục Thủy không có hứng thú.

Cất sách đi xong, hắn liền đến phía trước tế đàn, sau đó đưa tay về phía cánh cửa nhỏ.

Nhẹ nhàng gõ cửa.

Hắn đã quen với việc gõ cửa.

Cốc cốc!

Gõ hai lần xong, Lục Thủy liền ngồi chờ.

Chân Võ Chân Linh không hiểu, nhưng vẫn an tĩnh chờ đợi.

Miêu Đông cũng rất tò mò, bây giờ không phải nên dâng hương sao?

Sao lại gõ cửa rồi?

Không hiểu.

Nhưng như vậy cũng tốt.

Hắn tới đây chính là để trải đời.

Lục Thủy nhìn cánh cửa, phát hiện không có phản ứng gì, rơi vào đường cùng chỉ có thể huy động sức mạnh thiên địa, động tay động chân.

Chương 1032: Nguyên Nhân Chân Chính Của Việc Thí thân 3

Nguyên Nhân Chân Chính Của Việc Thí thân 3

Ào!

Bất chợt, dòng máu quay cuồng.

Giống như có thứ gì ở phía dưới sắp xuất hiện, không bao lâu sau, một sợi xích sắt màu đỏ hồng bay lên.

Lục Thủy để Miêu Đồng đẩy hẳn qua.

Chân Võ Chân Linh nâng cao cảnh giác.

Đối với sự xuất hiện của thứ này, bọn hắn không thể nào hiểu được, cho nên quy công cho việc gõ cửa.

Lúc Thủy đi đến trước Huyết Quan, lúc này, Huyết Quan bắt đầu tỏa ra ánh sáng màu đen, màu hồng đỏ trước đó dường như là do dòng máu phản chiếu tạo nên.

Đối với chuyện này, Lục Thủy cũng không thêm đề ý.

Hắn vươn tay gõ Huyết Quan.

Thùng thùng!

“Có ai ở đây không?” Giọng nói của Lục Thủy vang lên.

Miêu Đồng: “...”

Chân Võ Chân Linh: “...”

Thiếu gia quả thật không phải người bọn hắn có thể hiểu được.

Cường giả của thế giới, chính là ly kỳ như vậy.

Nhưng càng khiến cho bọn hắn bất ngờ chính là, từ trong Huyết Quan cũng có tiếng lục đục vang lên.

Âm thanh đột ngột này thực sự dọa sợ ba người Miêu Đồng.

“Đến ngay đây.”

Ba người: “...”

Quả nhiên vẫn nên dừng nhìn thôi, đừng có nói nhảm.

Lục Thủy mỉm cười, sau đó dựa vào xe lăn, hẳn biết đối phương sẽ đáp lại hẳn.

Dù sao đối phương cũng vốn định trốn tránh, bị hẳn cưỡng ép kéo ra mà thôi.

Nếu như vừa rồi đối phương không đáp lại, hẳn sẽ mở Huyết Quan ra.

Đối phương hẳn cũng đã biết hẳn có loại thực lực này.

“Ta muốn hỏi một vài chuyện thời Viễn Cổ, tiên bối có thể trả lời ta được không?” Lục Thủy hỏi.

Hẳn có thể cảm giác được, vị Chí Tôn bên trong này đã suy yếu.

Nhưng cũng chỉ là tương đối.

Nếu những người khác thật sự kéo được đối phương ra, thì cũng không làm gì được hẳn.

Nhưng sức mạnh thiên địa của Lục Thủy lại có thể nắm chắc đối phương.

Có lẽ đối phương cũng cảm nhận được.

“Vị tiểu hữu này có lẽ tìm nhầm người rồi, ta đối với chuyện thời Viễn Cổ, cũng không hiểu rõ.” Từ bên trong vang lên một tiếng sàu muộn.

Hẳn thật sự không biết chuyện thời Viễn Cổ.

Ai biết được thời Viễn Cổ đã xảy ra chuyện gì?

“Cái ta nói tới chính là lúc trước khi Chân Thần Độc Nhất Cửu chết đi.” Lục Thủy sửa lại.

Dù sao thời Viễn Cổ kia, ma tu Huyết Trần quả thật cũng không biết.

Thời của hẳn khả năng lớn là lúc Hắc Bạch Song Vương giết đó.

Khi đó thiên địa còn có hai vị thần trở lên.

Về sau cũng chỉ còn một mình Cửu.

“Cái này ta cũng không biết nhiều, dù sao thì ở thời đại kia của ta, ta cũng là kẻ yếu.” Một tiếng nói sâu muộn lại vang lên.

Lục Thủy dựa vào xe lăn, nhìn Huyết Quan, bình tĩnh nói:

“Thiên Cơ nói cho ta biết, ma tu Huyết Trần chỉ đang kéo dài hơi tàn.”

Huyết Quan im lặng một hồi, cuối cùng lại vang lên, có chút lạnh lùng.

“Thay ta ân cần hỏi thăm mẹ hấn.”

“Bây giờ có thể tâm sự được rồi chứ?” Câu nói này không cần hấn giúp chuyên lại, Thiên Cơ đại khái đã sớm biết.

Có điều cái này cũng chứng thực một thứ, nằm ở bên trong, đúng là ma tu Huyết Trần.

Không dễ dàng gì.

Cuối cùng cũng gặp được một vị cường giả trong danh sách giết thần có thể nói chuyện bình thường.

Những người hấn gặp trước đó kia, không phải chết rồi, thì cũng chỉ là tàn hồn còn lại.

Cái này không thể nói, cái kia không thể nói.

Còn có kiểu như Minh Nguyệt kia.

Ký ức còn có đủ loại vấn đề.

Thiên Cơ mặc dù rất bình thường, nhưng quá mạnh.

Không có năng lực nói chuyện trực tiếp, dù sao nếu đối phương muốn tránh hấn, hấn cũng không có cách nào.

Vị ma tu Huyết Trần này thì khác.

Thực lực không trọn vẹn, nhưng những mặt khác có vẻ như rất bình thường.

Cũng hẳn là vì thức tỉnh gần đây, mượn nhờ biến hóa của thế giới.

“Trước khi trò chuyện, ta muốn biết một việc.” Giọng nói của ma tu Huyết Trần truyền ra từ trong Huyết Quan.

“Là cái gì?” Lục Thủy hỏi.

Hắn muốn hỏi chút việc, đương nhiên cũng sẽ trả lời câu hỏi của đối phương.

“Ngươi là ai?” Đây chính là thứ ma tu Huyết Trần muốn hỏi.

Có điều, vấn đề này lại làm khó Lục Thủy.

“Ngươi muốn hỏi tên của ta?”

Chuyện này với đối phương mà nói, không có ý nghĩa gì mới đúng.

“Đúng, tên của ngươi, tên thật.” Ma tu Huyết Trần nhấn mạnh.

“Vãn bối là Lục Thủy.” Lục Thủy không chút do dự, nói thẳng.

Nghe được cái tên này, ma tu Huyết Trần cũng không nói gì.

Nhưng Miêu Đồng ở phía sau lại ngây cả người.

Lục Thủy?

Đây không phải là Thiếu gia của Lục gia sao?

Vị Thiếu gia nghe nói là tương đối bình thường, bị gọi là một Thiếu gia phế vật kia sao?

A, a?

Giờ phút này, Miêu Đồng đột nhiên hiểu ra, Đông Phương Hạo Nguyệt thật ra vẫn chỉ là tên giả của đối phương.

Hắn thật ra vẫn luôn đóng giả làm một Thiếu gia phế vật.

Dưới tình huống bình thường, hắn căn bản sẽ không xuất thủ, lúc xuất thủ, đều lấy tên là Lưu Hỏa.

Là vì muốn che giấu đi.

Thật đáng sợ.

Hơn nữa hẳn nhớ rõ Lục Thủy mới 20 tuổi, còn trẻ như vậy...

Đây là người sao?

Vạn cổ thiên kiều đều có lỗi với hắn.

Hắn còn nhớ rõ mình từng nói với Đông Phương Hạo Nguyệt rằng Lục gia không dễ chọc.

Thật sự là mắt mặt cho mẹ hắn mở cửa cho hắn, mắt mặt cho nhà hắn.

“Ngươi hỏi đi.” Ma tu Huyết Trần không hỏi thêm gì khác.

Hắn chỉ là muốn xem một chút, tên của người này liệu có khiến hắn có cảm giác quen thuộc hay không.

Đáng tiếc, không có.

Xem ra không phải người của thời đại bọn hắn.

“Ngày Cửu chết đi, tiên bối có ở đó không?” Lục Thủy định hỏi thẳng Cửu đã chết như thế nào, sau đó mới hỏi những cái khác.

“Vấn đề này của ngươi, ta rất khó trả lời.

Ngày Cửu chết, ta cũng không ở bên cạnh nàng.” Ma tu Huyết Trần nói.

Lục Thủy nhẹ gật đầu, sau đó đổi câu khác:

“Trận chiến giết thần, tiên bối có tham gia không?”

“Tham gia.” Ma tu Huyết Trần nói thẳng.

“Cửu đã chết ngay ngày hôm đó sao?”

“Đúng vậy, giết thần thành công, quyền năng độc nhất sụp đổ vào ngày đó, Cửu từ đây biến mất, bắt đầu từ ngày đó, thiên địa đã không còn Chân Thần Độc Nhất.”

Trước đó hẳn còn chứng kiến nàng nhảy nhót trước mặt đây, Lục Thủy nghĩ.

Có điều hấn không để ý cái này, mà tiếp tục hỏi:

“Tại sao lại muốn giết thần?”

Ma tu Huyết Trần suy tư một hồi, nói:

“Luôn có người muốn khiến Chân Thần Độc Nhất chết đi.

Đương nhiên, nguyên nhân lớn nhất là, Cứu tự mình lựa chọn cái chết.

Cho nên chúng ta mới có cơ hội.”

“Nói cụ thể một chút.” Lục Thủy nói.

Cứu tự mình lựa chọn cái chết, điều này hấn đã sớm biết.

Hấn muốn biết nguyên nhân chính xác.

Những người khác không cách nào nói cho hấn đáp án, nhưng ma tu Huyết Trần này chắc chắn có thể.

“Nguyên nhân cụ thể?” Ma tu Huyết Trần nghĩ nghĩ, nói:

“Ngươi hấn là có chút hiểu về thời đại kia của ta đi?

Không phải là ta khoe, ngươi biết vào thời đại kia của chúng ta, tồn tại cấp bậc này có mấy vị không?”

“Tiên Mục của Tiên Đình.”

“Lạc Tam Sinh của Minh Thổ.”

“Kiếm Nhất của Đạo Tông.”

“Ma tu Huyết Trần.”

“Nam Mô của Phật Môn.”

“Thần quyền Aiz.”

“Thiên Cơ của Tiên Sơn.”

“Cố Lý của Tộc Bất Tử.”

“Hải Yêu Triều Tịch.”

“Cơ Tâm của Tộc Thiên Linh.”

“Minh Nguyệt của Nguyệt Tộc.”

“Mười một vị trong danh sách giết thần, nói cách khác, trong thời đại kia, có ít nhất 12 vị trở lên có cấp độ như ngươi.” Lục Thủy nói.

“Ngươi... biết rất nhiều.” Ma tu Huyết Trần nghe mấy cái tên này, hơi xúc động.

“Ngươi cảm thấy thời đại kia của chúng ta như thế nào?” Ma tu Huyết Trần lại hỏi.

“Mạnh đến mức không còn gì để nói.” Lục Thủy trả lời.

Quả thật là mạnh đến mức không còn gì để nói.

Nhất là Lục, Kiếm Nhất, hai người này là biểu tượng lớn nhất.

Mạnh kinh khủng.

“Đúng vậy, mạnh đến mức không còn gì để nói, chúng ta nhiều người như vậy, tất cả đều mò tới cảnh giới trong truyền thuyết kia.

Sáng chói đến cực hạn, tu chân giới chưa bao giờ rầm rộ đến mức này.

Nhưng mà, thời đại sáng chói như vậy, lại không thể sinh ra một Chí Cao nào.”

Chương 1033: Nguyên nhân thời kỳ Viễn Cổ không có Chí Cao 1

Nguyên nhân thời kỳ Viễn Cổ không có Chí Cao 1

Chân Võ, Chân Linh và Miêu Đồng đứng ở phía sau.

Bọn họ đương nhiên cũng nghe được cuộc trò chuyện giữa Lục Thủy và Ma Tu Chí Tôn.

Nhưng nói thật là nghe không hiểu.

Chân Võ và Chân Linh đã hiểu rõ được câu nói trước kia của thiếu gia, có nói với các người thì các người cũng không hiểu.

Hiện tại chính là tình trạng như thế.

Bọn họ biết quá ít.

Miêu Đồng lén liếc mắt nhìn Chân Võ và Chân Linh, phát hiện bọn họ cũng nghe không hiểu.

Vậy là tốt rồi.

Không chỉ có mình hắn là nhân loại dốt nát.

Cảm thấy có chút may mắn.

Với lại việc này cũng quá lớn rồi, dường như có biết cũng chẳng để làm gì.

Nói cái gì mà Chân Thần, cảnh giới gì đó trong truyền thuyết, cái gì mà Chí Cao.

Hoàn toàn không hiểu gì cả.

Nhất là sau khi Lục Thủy nói ra mấy cái tên, má ơi, không biết cái nào cả.

Đối với Ma Tu Huyết Trần mà nói, đương nhiên Lục Thủy có thể nghe hiểu.

Nhưng khi nghe được câu cuối cùng, hắn cũng cảm thấy có chút nghi hoặc.

Sự nghi ngờ này vẫn luôn tồn tại, thực lực của Nhất Kiếm rất mạnh, mạnh tới mức hoàn toàn có đủ tư cách để bước một cảnh giới hoàn toàn mới.

Nhưng mà, hắn chết rồi.

Chết ở ngày Thí Thân.

Hắn không chọn tiến vào cảnh giới kia.

Đây vẫn luôn là điều mà Lục Thủy không hiểu được.

Bây giờ cũng chưa hiểu được.

Nhưng có lẽ, hôm nay hắn sẽ có thể hiểu được.

“Không có cách nào sinh ra Chí Cao, có ý gì?”

Lục Thủy hỏi.

Hắn muốn nghe thử xem đối phương sẽ nói thế nào.

“Ý trên mặt chữ, không có cách nào sinh ra được.

Căn bản là làm không được.

Bởi vì, trước kia chúng ta không có đường.”

Ma Tu Huyết Trần thở dài một tiếng, tiếp tục nói:

“Nguyên nhân thì người cũng đoán được đi?”

Lục Thủy trầm mặc một lúc, thấp giọng nói:

“Quyền năng độc nhất?”

“Đúng vậy, quyền năng độc nhất, độc nhất trong thiên địa.

Người không biết quyền năng này bá đạo tới cỡ nào đâu, người không thể nào hiểu được quyền năng này đáng sợ đến mức nào.

Ngưng kết nên quyền năng độc nhất, tước đoạt hết tất cả các con đường, tất cả uy năng ở phía trước của thế giới.

Dù thân là Chí Cao Thần cũng rơi xuống khỏi Chí Cao, từ vị trí thần bị đánh xuống phạm trần.

Tước đoạt đại đạo, tước đoạt quyền năng, tước đoạt hết thảy.

Đây chính là quyền năng độc nhất, độc nhất thiên địa, thế nhưng lại không có ai đạt được.

Khai sáng vô thượng thần quyền, đánh gãy hết tất cả đường lui vạn cổ.

Trên đại đạo căn bản là không có đường, quyền năng độc nhất giống như là bức tường cao vững chắc vậy, không gì có thể phá được.

Chặn tất cả mọi người ở bên ngoài.

Bất kể là ai, nếu muốn tiến thêm một bước, nhất định phải phá vỡ bức tường nào không cách nào đánh vỡ được này.

Tất cả chúng ta chỉ có thể bất lực mà nhìn bức tường này.”

Âm thanh của Ma Tu Huyết Trần lại được truyền ra từ Huyết Quan.

Hắn nói ra chân tướng năm đó.

Tuy nhóm người Miêu Đồng không hiểu, nhưng mà chỉ nghe thôi bọn họ cũng đã cảm giác được sự đáng sợ của nó.

Cắt đứt hết thảy đường lui, vạn cổ độc nhất.

Lục Thủy cũng đã hơi hiểu được, dưới cơn nóng giận, Cửu đã mở ra quyền năng độc nhất. Một khi mở nó ra, nàng không thể nào quay về được nữa.

Nàng hối hận, nhưng cũng chỉ như thế mà thôi.

Cho tới tận khi thời đại kia xuất hiện.

Nàng bắt đầu hoạt động mạnh tại thời đại kia, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn lạc.

“Cho nên các ngươi mở ra cuộc chiến Thí Thần?”

“Sao các ngươi có thể giết chết được Cửu?”

Lục Thủy có hơi tò mò, rốt cuộc thì sao những người này có thể giết chết được Cửu?

Cửu quá mạnh mẽ, quyền năng của nàng cao hơn tất cả mọi thứ, ngang hàng với Chúa Tể Thế Giới.

Nếu như Thiên Địa có Địa Đạo, thì Cửu có thể chính là Thiên Đạo.

Dù sao, nàng cũng là Chân Thần độc nhất Thiên Địa.

“Có lẽ ngươi đã hiểu lầm cuộc chiến Thí Thần.”

Ma Tu Huyết Trần giải thích:

“Cửu khôn có tham gia vào cuộc chiến Thí Thần.

Cho dù Cửu có nhường đi nữa, chúng ta cũng không đủ khả năng để đánh nàng, nói gì đến việc làm cho nàng lạc.”

Lục Thủy cũng không quá kinh ngạc, nhưng mà cuối cùng thì lần này cũng có thể biết được mọi chuyện, đến tốt cùng là đã xảy ra chuyện gì.

“Cho nên cuộc chiến Thí Thần là như thế nào?”

Có liên quan gì tới hội nghị Thí Thần được mở ra trước đó không?”

Ma Tu Huyết Trần rất kinh ngạc với sự hiểu biết của Lục Thủy.

“Thời đại đó cũng đã cách đây khá xa rồi, sao ngươi biết được nhiều thứ như thế?”

“Chỉ là đi qua đó một chuyến mà thôi, ngươi có tham gia hội nghị?”

Lục Thủy hỏi.

Khi đó có chắc chắn là 5 vị.

Hắn vẫn luôn không biết vị thứ 5 kia là ai.

Còn 4 vị khác, mặc dù không hề có nói ra toàn bộ, nhưng mà cũng có thể đoán được phần nào.

Người sáng lập Tam đại thế lực và Minh Thổ Lạc Tam Sinh.

Vị trí thứ 5 chưa kịp quan sát đã bị hủy.

Có chút nuôi tiếc.

“Không tham gia, mặc dù ta cũng muốn tăng cấp, nhưng mà cũng không hề nghĩ tới chuyện Thí Thần.

Nhưng mà, sau này ta cũng biết được nội dung của cuộc hội nghị đó.

Thí Thần chỉ cần làm một việc.”

Giọng của Ma Tu Huyết Trần trầm xuống, nhưng cũng không dừng lại, tiếp tục nói:

“Đó chính là thăng tới Chí Cao.

Một khi xuất hiện Chí Cao, thì quyền năng độc nhất sẽ bị tan rã.”

“Làm được rồi?”

Lục Thủy hỏi.

Trong lòng mọi người đều hiểu rõ biện pháp này, nhưng mà nếu có thể thăng cấp được tới đó, thì những người này cũng đã sớm thăng cấp rồi.

Căn bản là không cần phải có người dạy.

“Trong tình huống bình thường thì đúng là không thể làm được, nhưng mà tường cao vốn dĩ bền chắc vững vàng kia lại xuất hiện một khe hở.

Bị một tồn tại cực kỳ đáng sợ vô tình phá vỡ ra một khe hở.

Khi khe hở này xuất hiện đồng nghĩa với việc chúng ta có cơ hội.

Đây là nhược điểm duy nhất của Chân Thần.”

Ma Tu Huyết Trần thở dài một cái, nói:

“Sau đó, chúng ta mở ra cuộc chiến Thí Thần, mặc kệ mọi người có nguyện ý tham dự hay không, tất cả đều phải tham gia.

Có bị động, cũng có chủ động.”

Vô tình phá vỡ khe hở?

Một người có thể phá vỡ quyền năng độc nhất.

Lục.

Lục Thủy lập tức đưa ra đáp án.

“Khó trách Kiếm Nhất nói Lục mới là người thúc đẩy việc Chân Thần rơi xuống, cũng là người kết thúc thời đại của Chân Thần.”

Trong lòng Lục Thủy không khỏi cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Lục khác với những người này.

Hắn áp đảo hết thảy.

Lục thủy cũng nhớ tới tất cả những gì mình đã nhìn thấy ở Thần Vực.

Khi Cửu tỉnh lại ở thời đại Viễn Cổ, ngón tay xuất hiện vết nứt, theo lý thuyết thì lúc đó Lục đã đạt tới đỉnh phong, bắt đầu bước vào Chí Cao.

Chỉ có điều, hắn không đi tới một bước kia.

Nhưng mà, cuối cùng thì vết rách cũng lưu lại trên người Cửu.

Chẳng qua là, Cửu vẫn luôn không tìm được sự tồn tại của Lục. Sau đó, gặp được Kiếm Nhất trong trận đấu cờ vây, vì vậy mà gặp Lục.

“Thăng cấp bình thường không có khả năng Thí Thần sao?”

Lục Thủy hỏi.

Cuộc chiến Thí Thần của những người này không hề đơn giản.

“Đúng vậy, cuộc chiến Thí Thần chân chính không phải là cuộc chiến giữa chúng ta và Cửu.

Mà là trận chiến giữa 8 người chúng ta.

Trận chiến này chính là tử chiến.

Trận chiến này là cuộc chiến Phong Thần.

Không có đường quay về.

Trận chiến phân sinh tử, trận chiến định tiên phạm.

Chiến cực hạn, thông hiểu vô tận chi đạo, đạp lên đại đạo của người khác, một hành động, thăng lên Chí Cao.

Đại Đạo Chi Hải bốc hơi.

Cuối cùng, Tiên Đình Tiên Mục, Phật Môn Nam Mô, Thần Quyển Ais, Minh Thổ Lạc Tam Sinh chiến thắng tất cả, cực hạn thăng hoa, vượt qua bức tường cao kia, bắt đầu tấn công vào Chí Cao.”

Ma Tu Huyết Trần nói.

Lục Thủy khá là bất ngờ, có 4 Chí Cao?

Trong cùng một ngày, có 4 người thăng lên Chí Cao, việc này không khỏi có chút khoa trương.

Hơn nữa, Kiếm Nhất cũng không nằm ở trong đó.

Kiếm Nhất không cần cực hạn thăng hoa, chính hắn cũng đã có thể bước vào Chí Cao.

Nếu như thêm cả Lục vào.

Vậy có nghĩa là, trong ngày đó, sinh ra tới tận 6 Chí Cao?

Cái này...

Khó trách Cửu lại chọn vẫn lạc.

Một thời đại lại có 6 Chí Cao.

Còn là trong lúc nàng ngồi lên bức tường cao kia.

Đương nhiên, đây chỉ là lý thuyết, nhìn tình huống trước mắt, có lẽ không phải là như vậy.

Chương 1034: Nguyên nhân thời kỳ Viễn Cổ không có Chí Cao 2

Nguyên nhân thời kỳ Viễn Cổ không có Chí Cao 2

“Lạc Tam Sinh thất bại?”

Lục Thủy hỏi.

Hắn biết tam đại thế lực, cho nên họ có lẽ đã thành công.

Nhưng mà, Minh Thổ vẫn còn đang nghĩ muốn phục hưng, vậy theo lý thuyết thì có lẽ Lạc Tam Sinh không thành công.

“Đúng vậy, hắn thất bại, ứng kiếp mà bại.”

Ma Tu Huyết Trần thở dài nói:

“Vốn dĩ hắn có thể thành công, nhưng mà vào thời khắc sống còn, Bất Tử Tộc Cố Lý bởi vì Chân Thần vẫn lạc mà khôi phục lại một chút lý trí, đuổi giết tới đây.

Lạc Tam Sinh liền ứng chiến.

Cố Lý quá mạnh, con đường Chí Cao của Lạc Tam Sinh không thể ổn định.

Nếu Cố Lý không bị che đậy hai mắt khiến cho hóa điên.

Hắn sẽ là một trong bốn người kia.

Lạc Tam Sinh ứng kiếp này, dẫn tới Chí Cao thiếu đi một vị.”

“Việc Bất Tử Tộc bị diệt tộc có liên quan tới Lạc Tam Sinh?”

Lục Thủy hỏi.

Nếu không thì Lạc Tam Sinh cũng không nhất thiết phải ứng kiếp.

“Có một chút nhân quả, mặc dù chính hắn cũng không nghĩ sau cùng sẽ biến thành như thế.”

Ma Tu Huyết Trần không nói nhiều về việc đó.

Lục Thủy cũng không hỏi thêm.

Chuyện này rất phức tạp, nhưng có thể xác định được rằng, có rất nhiều người không muốn Cố Lý bước tới vị trí trong truyền thuyết kia.

Thân là Hộ Vệ Tộc của Chân Thân, gần như không ai là không sợ.

So về sự cường đại, có lẽ ngang với Kiếm Nhất.

“Rốt cuộc thì trong ngày hôm đó có mấy người thăng cấp?”

Lục Thủy hỏi.

“5 người.”

Đây là đáp án của Ma Tu Huyết Trần.

5 người, rục rờ một thế.

Lục Thủy sống rất lâu rất lâu rồi.

Nhưng mà người đạt tới cấp bậc Chí Cao này cũng chẳng được bao nhiêu.

Ở thời đại này, chỉ có Đại trưởng lão là có tiềm chất đó. Thời đại sau, có lẽ chỉ có Kiếm Khởi là có tiềm chất này.

Sau đó nữa, có lẽ cũng chẳng còn ai.

Quan trọng là bọn họ chỉ là có tiềm chất mà thôi, thế nhưng trong thời kỳ Viễn Cổ, trong một ngày có tận 5 người.

Quả thực là một thời đại rục rờ.

“Trông ngươi cũng không phải quá ngạc nhiên, hơn nữa ngươi có vẻ còn rất hiểu cảnh giới này?”

Ma Tu Huyết Trần nhìn chằm chằm Lục Thủy.

Hắn nói rất nhiều, nhưng người này dường như chỉ thấy có chút ngoài ý muốn mà thôi, không hề chấn kinh.

Người này không đơn giản, nhưng hắn cũng không nghĩ rằng đối phương đã thấy qua loại tình huống khi đó, hiểu rõ cảnh giới ấy.

Từ sau khi Chân Thần vẫn lạc, đừng nói tới cảnh giới ở trong truyền thuyết kia. Ngay cả cảnh giới như hắn, đều chưa từng xuất hiện.

Người này, không bình tĩnh như thế.

Hay là do người này không biết nên không sợ?

“Vấn đề này ta không thể nào trả lời ngươi được.”

Hiểu rõ cảnh giới kia?

Là do tính ra.

Nhưng mà nên nói như thế nào bây giờ, hắn thực sự không biết phải biểu đạt như thế nào.

Cứ để vậy đi.

“Khó trách ngươi không có cảm giác gì.”

Ma Tu Huyết Trần nói.

Lục Thủy cười cười, sau đó nói:

“Câu hỏi của ngươi, ngay cả Cửu cũng không dám hỏi ta.

Biết tại sao không?”

“Có ý gì?”

Ma Tu Huyết Trần có chút khó hiểu.

“Nói cách khác, Cửu, người nắm giữ quyền năng độc nhất thiên địa, khi gặp ta cũng không dám tùy tiện nhìn trộm mệnh của ta.

Cho nên, ta không thể nào trả lời câu hỏi của ngươi.

Nếu nhất quyết muốn ta nói, chỉ có thể nói là, đối với ta, cảnh giới kia cũng chẳng thần bí gì.”

Giọng nói của Lục Thủy hàm chứa ý cười.

Cửu cũng không dám nhìn trộm mệnh của hắn, sao lại hỏi cái câu hỏi này chứ?

Hỏi, không phải là khiến cho Cửu mất thể diện sao?

“...”

Mặc kệ người khác có tin hay không, Ma Tu Huyết Trần không tin.

Cho rằng hắn chưa từng trải sự đời phải không?

“Có tất cả 5 người, vậy 2 người còn lại là ai?”

Lục Thủy mở miệng hỏi.

Hắn không muốn xoắn xuýt về chuyện cảnh giới với Ma Tu Huyết Trần.

Dù sao có nói thì chưa chắc hắn đã tin.

Dù sao, không phải ai cũng giống như hắn, sống thêm một đời.

“Sau khi Cửu vẫn lạc, Thiên Sinh Thần còn sống sót, cho nên một lần nữa hấp thu được quyền năng.

Còn vị cuối cùng...”

Ma Tu Huyết Trần dừng lại một chút, giọng nói trầm thấp vang lên:

“Là Lục.”

“Không phải Lục không tham gia cuộc chiến Thí Thần sao?”

Lục Thủy hỏi.

“Đúng, hắn không cần.

Thậm chí, chỉ cần hắn nguyện ý, một mình hắn đã đủ sức để bước vào cảnh giới kia.

Mặc dù không có bất cứ chứng cứ gì, nhưng chúng ta hoài nghi rằng nhược điểm của Cửu chính là bị Lục vô tình lưu lại.”

Giọng nói của Ma Tu Huyết Trần có chút xúc động:

“Ký ức của ta đối với Lục bắt đầu xuất hiện sự mơ hồ, nhưng mà ta có thể chắc chắn rằng, Lục không phải là người mà chúng ta có thể so sánh được.

Không ai biết chuyện gì đã xảy ra.

Sự tồn tại của Lục hoàn toàn vượt ra khỏi nhận thức của hắn.

Vì thế, không thể xếp chung với những người như chúng ta.

Ngày đó, khi bọn người Tiên Mục tiến vào Chí Cao, dẫn tới thiên kiếp.

Thiên địa tam phương truyền đến vô tận uy áp, uy áp ùn ùn kéo tới.

Nhưng mà, đột nhiên một phương hướng khác cũng truyền tới sự uy áp của thiên kiếp.

Khi cảm nhận được sự uy áp kia, tất cả mọi người đều phải cúi đầu.

Chò dù là nhóm người Tiên Mục đang thăng cấp cũng không có tư cách ngẩng đầu.

Dường như thiên địa đã sinh ra một tồn tại không thể địch nổi, hắn ở đây, chúng sinh không được phép ngẩng đầu.

Vạn vật đều phải nhường đường cho hắn.

Đó là hình ảnh đáng sợ nhất mà ta từng chứng kiến.

Sau này ta mới biết được rằng, đó là do Lục đang thăng cấp Chí Cao.

Uy thế của một người áp đảo hết tất cả mọi người.”

“Bốn phương tám hướng đều truyền tới uy áp đáng sợ đó, bốn thiên kiếp?”

Lục Thủy nhỏ giọng hỏi.

Hắn nhớ tới lời của Nhược Thủy Tam Thiên.

Lúc đó, nàng cảm nhận được uy áp truyền tới từ khắp mọi nơi.

Giống như có tới tận bốn tồn tại đang độ kiếp.

Ngày đó, đúng là ngày mà Chân Thần Cửu rơi xuống.

Quả là xứng đáng.

Ma Tu Huyết Trần không hề nói dối.

Nhược Thủy Tam Thiên cũng nói về việc không thể ngáng đầu.

Xem ra đúng là Lục đang độ kiếp thăng cấp lên Chí Cao.

“Ngươi thấy Lục như thế nào?”

Lục Thủy hỏi.

“Một người có cảm giác tồn tại rất yếu, nhưng lại là người mà chúng ta đều muốn khiêu chiến.

Hoặc có lẽ đối với chúng ta mà nói, có thể khiêu chiến với hắn, chính là một loại tán thành.

Có thể làm hắn tiếp nhận lời khiêu chiến, không cần biết là ai đều có tư cách được mời tham gia Thí Thần.

Ngay cả Thiên Cơ cũng chạy tới muốn khiêu chiến với hắn.

Đương nhiên, không ai dám khiêu chiến hắn lần thứ hai cả.

Trái lại, thường xuyên khiêu chiến Kiếm Nhất.”

Ma Tu Huyết Trần nói.

“Khiêu chiến Kiếm Nhất?”

Lục Thủy có chút hiếu kỳ nói:

“Trong số các ngươi, có người đánh thắng được Kiếm Nhất sao?”

“Đánh thì không thắng, nhưng mà ngoại trừ Thiên Cơ, chúng ta vẫn có thể lưu lại trên người Kiếm Nhất vài vết thương.”

Ma Tu Huyết Trần nói.

“Vậy còn các ngươi thì sao?”

“Nhiều vài vết thương mà thôi.”

“Kiếm Nhất quả nhiên vẫn rất mạnh.”

“A, trước mặt Lục, hắn cũng chẳng khác gì chúng ta cả.”

“Lục rất khó hiểu sao?”

“Không hẳn, Kiếm Nhất hiểu rõ Lục nhất, Thiên Cơ cũng khá hiểu, nhưng Cửu hiểu rõ hơn.

Có khoảng thời gian, Cửu gần như đều đi bên cạnh Lục.

Bây giờ, người có thể tìm Thiên Cơ để hỏi chuyện liên quan tới Lục.

Lục vẫn lạc khiến cho ký ức của ta đối với hắn bắt đầu mơ hồ.

Mà Thiên Cơ thì khác, hắn nhất định có thể nhớ rõ mọi thứ.

Nếu hắn nói không nhớ rõ, vậy chắc chắn là giả bộ.”

Lục Thủy gật đầu, một thời gian ngắn sau, hắn đúng là muốn đi tìm Thiên Cơ để hỏi chút chuyện, hỏi một chút chuyện về thời kỳ Viễn Cổ.

Dù sao đây cũng chỉ là câu chuyện dưới góc nhìn của Ma Tu Huyết Trần mà thôi.

Không đầy đủ.

“Lúc đó Cửu đang làm gì?”

Lục Thủy tò mò hỏi một câu.

Cửu sắp bỏ mạng, ngày đó chắc hẳn nàng sẽ muốn làm gì đó.

“Không biết, trong đám chúng ta cũng không mấy ai biết.

Thời kỳ đó, Cửu rất ít khi xuất hiện.”

Ma Tu Huyết Trần nói.

Lục Thủy cau mày, xem ra hướng đi của Cửu quả thực rất bí ẩn.

“Vậy còn Lục?”

“Không biết, hành tung của hắn vẫn luôn không có người biết.”

Lục Thủy cũng hiểu, những người này cũng không hiểu nhiều về Lục.

Người duy nhất có hiểu biết về hắn là Kiếm Nhất, nhưng mà đã chết rồi.

Người còn thì không biết, người đi thì không thể nói.

Cứ thế mà chết bất đắc kỳ tử, cũng chẳng biết là thật hay giả.

Thiên Cơ có vẻ biết không ít, tìm cơ hội hỏi hắn mới được.

Lục Thủy dựa người vào trên xe lăn, lắng nghe âm thanh dòng máu đang di chuyển ở xung quanh, sau đó nói:

“Bây giờ chúng ta nói một chút về Kiếm Nhất đi.

Người hiểu rõ về Kiếm Nhất không?”

“Hiểu rất rõ, nhưng mà người muốn hỏi cái gì?”

Giọng nói của Ma Tu Huyết Trần truyền ra từ Huyết Quan.

“Người biết Kiếm Nhất là một cao thủ đánh cờ, hắn từng tham gia cuộc tranh tài cờ vây, người có biết chuyện này không?”

Lục Thủy hỏi.

...

Chương 1035: Nguyên nhân thời kỳ Viễn Cổ không có Chí Cao 3

Nguyên nhân thời kỳ Viễn Cổ không có Chí Cao 3

Trong mê cung của Huyết Hoa Thành, Ma Tu Cát An đeo băng, đi dưới bức tường.

Trên mặt hắn lúc này cũng bị băng vải bọc lấy, ngay cả tay cũng bị quấn lên.

Hắn thật sự bị thương, không còn cách nào khác.

Sư phụ hắn hạ thủ quá nặng.

Ở phía sau hắn, Ma Tu Đương Thời đang tung bay ở giữa không trung, nhìn chăm chăm vào Ma Tu Cát An.

Để cho Ma Tu Cát An đi trước, có nguy hiểm gì, đều để Ma Tu Cát An chịu.

Chết cũng chẳng sao cả.

Hắn còn giữ lại Ma Tu Cát An đã là rất nhân từ rồi.

“Sư phụ, ta thật sự muốn nói với ngươi về nhân vật truyền kỳ này, hắn cực kỳ lợi hại.”

Ma Tu Cát An mở miệng nói.

“Ngậm miệng lại, nếu ngươi còn tiếp tục nhiều chuyện, ta sẽ xé miệng của ngươi.”

Giọng nói của Ma Tu Đương Thời vô cùng lạnh lẽo, nói tiếp:

“Queo trái.”

Hiện tại bọn họ đang đứng ở ngã tư đường.

Đây là thiên phú cảm ứng sao, sao hắn lại bị vây ở trong mê cung?

Đúng là chuyện cười.

Không lâu sau, bọn họ đã có thể thông qua mê cung, đi vào bên trong.

“Su phụ, đây quả thực là kinh nghiệm truyền kỳ của ta.”

Oanh!

Ma Tu Cát An trực tiếp bị một đạo sức mạnh đánh bay.

“Kinh nghiệm truyền kỳ của người chính là suýt chút nữa đã hồ chết su phụ của mình?”

“A.”

Ma Tu Cát An ngồi trên mặt đất, nhìn Ma Tu Dương Thời nói:

“Su phụ.

Ta đã bán những vé bảo hộ kia với giá cực kỳ cao.

Cũng không hề nuốt riêng.

Mà vé bảo hộ đối với su phụ mà nói, chỉ là một thao tác vô cùng đơn giản.

Đến lúc đó, tùy tiện làm một cái có tác dụng như vé bảo hộ là được rồi.

Bản thân su phụ cũng nắm giữ thiên phú tự vệ, trong Tu Chân Giới, có thể cách không mà giết chết su phụ theo lý thuyết mà nói cũng chẳng có mấy ai.

Su phụ đồng ý với việc này không?

Hơn nữa, thiên phú này của su phụ còn có thể cảm nhận được nguy cơ tuyệt đối.

Theo lý thuyết, ngay khi mở cửa, nếu là tử kiếp thì liền có thể phát động thiên phú.

Cho nên, ta bán vé bảo hộ, chuyện này không hề hồ su phụ mà.

Su phụ thấy đúng không?

Quan trọng hơn nữa đó chính là, su phụ có thiên phú phục sinh, cho dù ta có hồ chết su phụ đi nữa, thì su phụ vẫn có tỷ lệ phục sinh.

Cho nên nói ta suýt nữa đã hổ chết ông già như ngài là không đúng.

Kết luận như thế này ổn đúng không?”

Ma Tu Đương Thời quan sát Ma Tu Cát An, sau đó bay tới sờ đầu Ma Tu Cát An.

“Ngươi nói đúng.”

Ma Tu Cát An chưa kịp mở miệng thì đã có một lực lượng khổng lồ xuất hiện.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Ma Tu Đương Thời trực tiếp nắm lấy đầu của Ma Tu Cát An đập tới tấp xuống mặt đất.

“Nhưng mà, thứ ta muốn là ta cảm thấy như nào, không cần biết ngươi cảm thấy như nào.”

“...”

Sau khi Ma Tu Đương Thời đánh Ma Tu Cát An xong, đột nhiên phía trước xuất hiện ánh sáng.

“Tới rồi?”

Ma Tu Đương Thời cảm thấy có chút ngoài ý muốn, không ngờ rằng sẽ tới nhanh như thế.

Nhưng mà, hắn không cảm thấy nơi này nguy hiểm, không biết bên trong đó sẽ xuất hiện cái gì.

Ma Tu Đương Thời kéo lấy chân của Ma Tu Cát An đang ở đằng sau mình, cả hai cùng tiến vào bên trong đó.

Vết máu của Ma Tu Cát An trải dài trên đường đi.

...

...

“Thứ mà ngươi nói là Kiếm Nhất Hồi Kỳ Truyện phải không?”

Giọng nói của Ma Tu Huyết Trần truyền ra từ trong Huyết Quan.

“Đúng.”

Lục Thủy lập tức nói:

“Ngươi đã gặp tác giả của quyển sách ấy chưa?”

Thứ mà hắn muốn biết chính là chuyện này.

Tác giả của quyển sách này mang tới cho hắn một cảm giác rất kỳ lạ, đối phương thần bí quá mức cho phép rồi.

Cửu không chịu nói.

Mà hắn lại không nhìn rõ được đối phương.

Chuyện này khiến hắn không khỏi bất ngờ.

“Tác giả?”

Người trong Huyết Quan trầm mặc một lúc, cuối cùng lắc đầu nói:

“Đúng là ta biết người đó, nhưng mà ta chưa từng hỏi hắn là ai cả.

Ta cũng chỉ là đúng lúc gặp phải hắn trên đường một lần mà thôi.”

“Hình dáng của hắn như thế nào? Là nam hay là nữ?”

Lục Thủy lại hỏi.

“Để ta nhớ đã, ta hắn là biết được dáng dấp của người đó ra sao, nhưng mà khi người bảo ta hỏi tưởng lại, thì ta lại cảm thấy có chút mơ hồ.

Trên đầu của hắn hình như là có cái sừng, có lẽ là vậy đi.”

Ma Tu Huyết Trần có chút không chắc chắn nói.

“Là Mê Đô sao?”

“Mê Đô? Việc này ta cũng không cho ngươi đáp án được.”

Ma Tu Huyết Trần nói.

“Ngươi biết Mê Đô là cái gì không?”

“Biết, nhưng mà ta không thể nào nói cho người được, Mê Đô cụ thể là cái gì, muốn giải, phải đi tới Mê Vụ Chi Đô.

Thời đại này hẳn là có Mê Vụ Chi Đô.

Chỉ khi tiến vào trong Mê Vụ Chi Đô, thì mới có thể hiểu được hoàn chỉnh cái gì là Mê Đô, mới có thể nói được rốt cuộc thì Mê Đô là cái gì.”

Việc này không khỏi khiến cho Lục Thủy bất ngờ, Mê Đô thần bí tới vậy sao?

Tất cả mọi người đều bảo hẳn đi tới Mê Vụ Chi Đô.

Thực lực của hẳn đâu có đủ.

Chuyện này chỉ có thể để sau mà thôi.

Đáng tiếc.

Có lẽ dù có tìm được Thiên Cơ cũng không biết rõ được Mê Đô đến tột cùng là cái gì.

Kế tiếp Lục Thủy cũng không hỏi thăm những việc này nữa, mà tiếp tục hỏi về chuyện của Kiếm Nhất:

“Ngày mà Chân Thần vẫn lạc, Kiếm Nhất đi đâu?

Ta thấy một sợi hồn của hẳn.

Hẳn muốn tiến thêm một bước hoàn toàn không thành vấn đề gì cả.

Nếu mà không có quyền năng độc nhất cản đường, hẳn nhất định là Chí Cao.

Nhưng mà, hẳn lại chết vào ngày hôm đó.”

Đúng vậy, ngày mà Chân Thần vẫn lạc, Kiếm Nhất chết.

Hẳn chỉ biết là Kiếm Nhất đã khiêu chiến một thứ gì đó bất khả thi, nhưng mà rốt cuộc tại sao hẳn lại khiêu chiến, tại sao ngày hôm đó lại đi khiêu chiến.

Hẳn không biết.

Diệp Tân nghe được tiếng gầm thét nhằm vào Kiếm Nhất.

Nhưng đây cũng chỉ là một mặt của nó mà thôi.

Hoàn toàn không thể biết được cụ thể là gì.

“Chúng ta chỉ biết rằng Kiếm Nhất không tham dự cuộc chiến Thí Thần, hẳn đi tới một nơi khác, đi khiêu chiến một thứ bất khả thi.

Trước đi khi, hẳn cũng đã nói lời từ biệt với ta.

Hắn nói rằng muốn nhìn thử xem mình có thể vung ra kiếm ý như thế nào, có thể rung chuyển được thế giới này không?”

“Các ngươi rất thân à?”

“Không thân, hẳn nói với ta rằng hẳn muốn biết được cực hạn của bản thân mình, muốn biết mất trên thế giới này.

Còn ta.

Hắn không coi trọng ta, nói ta đánh lại Tiên Mục, hỏi ta rằng có cần chờ ta hay không.

Hắn chuẩn bị một bộ cờ.

Sau đó, ta gian nan mà sống được.”

“...”

Lục Thủy thở dài.

Xem ra Ma Tu Huyết Trần cũng không biết là Kiếm Nhất làm cái gì.

Nếu vậy, còn có ai biết được Kiếm Nhất đi làm gì sao?

Cửu chắc chắn là biết, nhưng mà nàng không chịu nói.

Thiên Cơ có lẽ cũng biết, nhưng mà không tìm thấy hẳn

“Ngươi biết nguyên nhân mà Cửu tự nguyện vẫn lạc chủ yếu là vì cái gì không?”

“Dựa theo suy đoán của ta, khả năng rất cao là vì Lục, nhưng mà tình hình cụ thể như thế nào thì không biết.

Thiên Cơ có thể sẽ biết.”

Hễ là chuyện mà hẳn không biết, Thiên Cơ chắc chắn sẽ biết.

Ma Tu Huyết Trần nhất định muốn cho đối phương hiểu rõ một chuyện rằng, hắn biết, Thiên Cơ cũng sẽ biết.

Hắn không biết, Thiên Cơ chắc chắn biết.

Tóm lại, Thiên Cơ biết tất cả mọi chuyện, hắn không muốn gặp người này, Ma Tu Huyết Trần muốn đối phương đi gặp Thiên Cơ là điều không thể.

Lục Thủy nhẹ gật đầu, biểu đạt ra rằng mình sẽ đi tìm Thiên Cơ.

“Xem ra, người cũng không biết toàn bộ chuyện lớn ở thời kỳ Chân Thần, nhưng mà như thế cũng đã đủ nhiều rồi.

Vậy, chúng ta nói một chút về việc sau khi Chân Thần ngã xuống đi.”

Hắn biết một chút về Dự Ngôn Thạch Bản, nhưng tình huống cụ thể là như thế nào thì hắn không biết.

Hắn cảm thấy việc Lục vẫn lạc rất kỳ lạ.

Lục Thủy vẫn luôn nghi ngờ rằng Lục có liên quan tới nhà của hắn.

Nhất là khi Chân Thần duy nhất từng ở cạnh Lục.

Mà bây giờ lại ở Lục gia.

“A, đã có người đi vào trong rồi?”

Sau khi Lục Thủy vừa dứt lời, sau lưng đột nhiên truyền tới giọng nói của Ma Tu Dương Thời.

Chương 1036: Lưu Hỏa còn có một cái tên gọi Đông Phương Hạo Nguyệt 1

Lưu Hỏa còn có một cái tên gọi Đông Phương Hạo Nguyệt
1

Âm thanh đột ngột khiến mấy người Lục Thủy choáng váng.

Hắn vẫn còn muốn hỏi tiếp, không nghĩ tới lại bị quấy rầy.

Chẳng qua lúc hắn nhìn sang, cũng có chút kinh ngạc.

Người hắn nhìn thấy chính là ma tu Thì Hạ, chuyện này không tính là ngoài ý muốn.

Đối phương quả thật không quá đơn giản, có điều ma tu Thì Hạ giống như đang kéo lấy cái gì.

Giống như kéo thi thể vậy.

Nếu như không đoán sai, người kia hẳn là ma tu Cát An.

Là đệ tử của ma tu Thì Hạ.

“Là các ngươi?”

Ma tu Thì Hạ có chút bất ngờ nhìn Lục Thủy.

Mặc dù hắn không phải người đầu tiên đi vào, nhưng không có lý do gì lại có người tới đây sớm hơn hắn.

Nhất là một đám người nhìn rất bình thường.

“Tiền bối nhận ra chúng ta sao?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

“Nếu ngươi không ngồi xe lăn, ta sẽ thực sự không nhận ra.” Ma tu Thì Hạ trả lời.

Đúng vậy, nếu không phải Lục Thủy ngồi xe lăn, hẳn thật đúng là không nhận ra.

Dù sao khi đó, ngoài trừ tu vi là biết ra, những cái khác đều không hề cảm nhận được.

Tất cả mọi thứ đều khó nhận ra, nhưng chiếc xe lăn này lại nhận diện rất tốt.

Nhất thời, ma tu Thì Hạ có chút tò mò, những người này còn giả trang thân bí cái gì?

Không để ý.

Lục Thủy: "..."

Hắn quả thật không có nguy trang xe lăn.

Dù sao thì hắn cũng chỉ vì muốn che khuất vết thương trên mặt mà thôi.

"Tiền bối là đến tìm cái gì?" Lục Thủy mở miệng dò hỏi.

Đánh nhau ở chỗ này, hắn cũng không ở thế yếu.

Dù sao cũng có Huyết Quan của ma tu Chí Tôn ở đây, ít nhiều cũng có chút tác dụng.

Trở ra toàn vẹn, vấn đề không lớn.

Đương nhiên, nếu không cần thiết, hắn sẽ không đánh nhau với ma tu Thì Hạ, dù sao cũng còn trông cậy vào đối phương làm vé bảo hộ Gia Trì Sức Mạnh.

"Muốn tìm ma tu Chí Tôn một chút, tiểu hữu có biết người ở đâu không?" Ma tu Thì Hạ thấy Huyết Quan kia.

Hắn cảm thấy tiến độ của những người này quá nhanh.

Hơn nữa phía trước còn có một bát hương, chỉ là không có bất kỳ hương hỏa gì.

Cứ có cảm giác không đúng lắm.

Còn cả chỗ đứng của bọn họ, giống như đang nói chuyện với quan tài vậy.

Nhưng hắn cũng không cảm nhận được bất kỳ khí tức gì bên trong quan tài.

Chứ đừng nói là có sinh mệnh tồn tại.

Còn vị trí của Huyết Quan là ở phía trên dòng máu, thật giống như nó đã từ trong nước ra vậy.

Mặc dù chỉ là có khả năng, nhưng mấy người này, quả thật khiến cho người ta không hiểu được.

“Ồ bên trong Huyết Quan.” Lục Thủy trực tiếp trả lời.

Hắn đương nhiên không cần phải giấu diếm.

Ma tu Huyết Trần: “...”

Mấy người này coi hắn thành máy vấn đáp sao?

Hắn không tạo bão tố gì nên coi hắn thành mèo bệnh à?

Người này biết quá nhiều, hơn nữa ngay cả Thiên Cơ cũng sợ, hắn cũng không có ý định trở thành kẻ địch với loại người này.

Nhưng còn những người khác...

Hắn cần phải để vào mắt sao?

Có điều hắn cũng rất tò mò, Thiên Cơ tại sao lại không dám gặp người này.

Nhân vật chính của thời đại ư?

Không đến mức đi, Thiên Cơ ngay cả Lục cũng dám gặp cơ mà.

Vậy chắc chắn là có nguyên nhân sâu xa gì đó, hơn nữa hắn cảm nhận được một cỗ sức mạnh có thể uy hiếp hắn.

Sức mạnh kia khiến hắn vô thức nhớ tới Cửu.

Cửu chuyên thế?

Không có khả năng, những người như bọn hắn không có khả năng sẽ chuyên thế.

Được rồi, ma tu Huyết Trần không biết.

Nhưng hắn có thể hỏi.

Trước tiên ném cái tên không biết sống chết này ra ngoài đã.

Mà lúc này, ma tu Thì Hạ vốn định cất bước đi qua, bỗng cảm nhận được nguy hiểm.

Là thiên phú của hắn cho hắn biết có nguy hiểm.

Hắn ngay lập tức thu hồi lại bước chân.

Hắn không dám đi về phía trước.

Không đúng.

Sao lại thành ra như này?

Chỉ cần là có ý định bước qua là sẽ cảm nhận được nguy hiểm, nó đến từ chỗ nào?

Ma tu Thì Hạ nhìn Lục Thủy, trong mắt lóe lên sự kiêng kỵ.

Là người này sao?

Thế nhưng tu vi Nhị giai của đối phương thì có thể đem lại nguy hiểm gì cho hắn?

Còn nữa, nếu như mạnh hơn hắn, thì còn cần vé bảo hộ Gia Trì Sức Mạnh của hắn làm gì?

Vậy vấn đề ở đâu?

Ngay lúc ma tu Thì Hạ đang nghĩ mãi không ra, hắn cảm giác quần mình bị kéo một chút.

Là đồ đệ của hắn, ma tu Cát An.

Lúc này, ma tu Cát An vẫn toàn thân băng vải.

Trên mặt còn có không ít vết máu, đứng lên được hay không cũng là vấn đề.

“Sư phụ, để, để ta tới nói cho.” Ma tu Cát An thấp giọng nói.

Dáng vẻ có chút lo lắng.

Trong lòng hắn rất sợ hãi, sư phụ thế mà đã từng gặp Đông Phương Hạo Nguyệt rồi, hơn nữa, nhìn bộ dáng này, sư phụ không hề có chút cung kính nào.

Đây là xem đối phương như một nhãi con mà đối xử.

Giờ còn muốn quấy rầy đối phương?

Ma tu Thì Hạ nhíu mày, nhưng hắn cũng không nói gì.

“Đông Phương đạo hữu, lại gặp rồi.” Ma tu Cát An cung kính dị thường chào hỏi Lục Thủy.

Thái độ cung kính này khiến ma tu Thì Hạ nhăn mày lại.

Đồ đệ của hắn mặc dù hơi kém cỏi, thế nhưng cũng là Thất giai Nhập Đạo.

Đối với một Nhị giai, lại cung kính như vậy?

Vì sao?

Giờ phút này, ma tu Thì Hạ thật sự không hiểu.

Bởi vì người này có tiền sao?

Không thể nào.

“Tiền bối cũng đi tìm ma tu Huyết Trần sao?” Lục Thủy nhìn ma tu Cát An, như cười như không nói.

Hắn có cảm giác ma tu Cát An hẳn đã biết cái gì.

Chỉ là cũng không biết được bao nhiêu.

Nghe thấy hai chữ tiền bối, ma tu Cát An giật nảy mình, lập tức nói:

“Đông Phương Thiếu gia vẫn là đừng gọi ta bằng hai chữ tiền bối này đi, chúng ta cứ xưng đạo hữu là được rồi.

Ở trước mặt Đông Phương Thiếu gia, ta chính là một phạm nhân.”

Hạ thấp thái độ xuống một chút, nhờ đâu trước đó sư phụ có đắc tội với Lưu Hỏa, cũng không thể để hắn ra tay được đi?

Hắn là không có vấn đề gì, dù sao Lưu Hỏa cũng có phải người không thêm nói đạo lý như vậy đâu.

Hắn là vậy đi.

“Vậy các ngươi muốn tìm ma tu Huyết Trần sao?” Lục Thủy hỏi.

Xưng hô thế nào hắn thật ra không hề để ý, những người này nếu muốn hỏi gì thì phải xếp hàng.

Không muốn hỏi thì đừng có ảnh hưởng tới hắn.

“Không có, chúng ta sẽ không quấy rầy Đông Phương Thiếu gia.

Thời gian của Đông Phương Thiếu gia quý giá như vậy, chúng ta tùy tiện quấy rầy, hẳn là sẽ gây ra phiền toái không đáng có cho Đông Phương Thiếu gia.

Giờ chúng ta sẽ chỉ đứng yên ở đây.” Ma tu Cát An nói.

Lục Thủy khẽ gật đầu, sau đó tiếp tục nhìn về phía Huyết Quan.

Ma tu Thì Hạ nhìn ma tu Cát An, sắc mặt cũng không tốt.

Quá hèn mọn.

“Người đang làm gì?

Người biết hẳn sao?” Ma tu Thì Hạ truyền âm cho ma tu Cát An.

Cúi đầu với một Nhị giai, đối phương thật sự mạnh như vậy sao?

“Sư phụ, ngài có ân oán gì với hẳn không vậy?” Ma tu Cát An nhỏ giọng hỏi.

Nếu có, vậy phải đi xin lỗi.

Thiên phú của sư phụ hẳn ở trước mặt loại người này, cũng chưa chắc đã có tác dụng gì đi?

“Không có ân oán gì, chỉ là trước đó không lâu, hẳn muốn một tấm vé bảo hộ Sức Mạnh từ chỗ ta.

Có vấn đề gì không?”

“Ngược lại không có vấn đề gì, có điều, sư phụ biết hẳn là ai không?”

“Đông Phương Hạo Nguyệt?”

“Hắn cũng nói với ta hẳn tên là Đông Phương Hạo Nguyệt.”

“Vậy thì có cái gì đặc biệt?”

“Sư phụ có biết bây giờ vé bảo hộ còn mấy tấm không?” Ma tu Cát An tiếp tục hỏi.

“Chỉ còn thừa lại hai tấm vé bảo hộ Không Gian cuối cùng.” Ma tu Thì Hạ đương nhiên biết còn thừa lại bao nhiêu.

“Vậy sư phụ có lẽ không biết, ba tấm vé bảo hộ Không Gian cuối cùng, đã ở trên người Đông Phương Hạo Nguyệt rồi.”

“Ý của ngươi là, chính hắn đã hại ta thành cái dạng này?”

Ma tu Thì Hạ cảm thấy mình đã tìm tới chính chủ rồi.

Nhưng hắn không hiểu, người ra tay với hắn kia, Tử Y Thần Nữ, đáng sợ như vậy, vì sao người này vẫn còn sống?

Chương 1037: Lưu Hỏa còn có một cái tên gọi Đông Phương Hạo Nguyệt 2

Lưu Hỏa còn có một cái tên gọi Đông Phương Hạo Nguyệt 2

“Sư phụ, ngài không hiểu ý của ta rồi, tấm vé bảo hộ Sức Mạnh cuối cùng cũng ở trên người hần, lúc trước hần đã từng dùng qua.

Ngài có cảm giác được có cái gì không thích hợp hay không?”

Ma tu Cát An muốn khiến sư phụ hần phát hiện ra sự đặc biệt của người sử dụng vé bảo hộ.

Hần là có thể phát hiện được.

Nghe được câu này, ma tu Thi Hạ trầm mặc, lông mày cũng nhíu lại.

Vé bảo hộ Sức Mạnh.

Lần cuối hần Gia Trì Sức Mạnh giúp người khác là không lâu trước đây .

Hần nhớ rõ hần đang ở trên một hòn đảo, xung quanh có cơn bão không gian.

Trong gió lốc có hung thú không gian, đám hung thú này vây quanh hần, dường như muốn xé nát hần.

Khi đó, hần hết sức chống lại, căn bản không còn bao nhiêu sức lực.

Nhưng lúc đó lại xảy ra một chuyện cực kỳ quý dị.

Bất chợt, cơn bão không gian đi xa khỏi hần, toàn bộ hung thú không gian cũng bị ép lui trở về.

Chỉ còn lại một mình hần đứng ở chính giữa, bình yên vô sự.

Khiến hần khó mà tin nổi.

Sau đó, yêu cầu Gia Trì Sức Mạnh xuất hiện.

Bởi vì thật sự quá quý dị, hấn vô thức lựa chọn gia trì.

Mà chuyện càng quái dị hơn lại xảy ra, sau khi hấn gia trì, nghỉ ngơi một lát, tất cả lại trở về như trước đó.

Cơn bão không gian tiếp tục, hung thú không gian bắt đầu vây công.

Giống như tất cả vừa rồi đều chỉ là ảo giác.

“Quả thật có chút dị thường, nhưng hoàn cảnh thay đổi, cũng không thể nói rõ cái gì.”

Nghe thấy câu nói này của sư phụ nhà mình, ma tu Cát An cảm thấy sư phụ của hấn giống như vẫn chưa có hiểu ra.

“Sư phụ, chúng ta nói chuyện thẳng thắn hơn đi.

Chuyện tối ngày hôm qua, ngài có biết không? Tồn tại chiếm cứ thiên địa đó.”

“Lưu Hỏa của Ân Thiên Tông và Tử Y Thần Nữ? Có liên quan thế nào tới bọn họ?” Cái này hấn đương nhiên biết, tối hôm qua căn bản đã phá vỡ tam quan của hấn, hấn chưa bao giờ được chứng kiến loại tồn tại như thế kia.

Hấn có cảm giác một thân thiên phú của mình, ở trước mặt những người này, cũng chẳng là cái gì.

Hấn chỉ bình thường như một phàm nhân.

Căn bản không có cách nào tưởng tượng nỗi sợ đáng sợ của những người kia.

“Vậy sư phụ có biết hay không, Lưu Hỏa thật ra còn có một cái tên khác?”

“Có ý gì?”

Giờ phút này, ma tu Thì Hạ đột nhiên có một cảm giác không hiểu nổi.

Hấn cảm thấy đồ đệ nói với hấn nhiều như vậy, chắc chắn không phải là đang nói bậy, mà là thực sự có việc muốn cho hấn biết.

Rất nhanh sau đó, ma tu Thì Hạ liền nghe thấy.

“Thiếu Tông chủ của Ân Thiên Tông, Lưu Hỏa, còn có một cái tên khác, gọi là Đông Phương Hạo Nguyệt.”

Àm!

Giờ phút này, trong đầu ma tu Thì Hạ nổ lên như sấm rền.

Đông Phương Hạo Nguyệt, là Lưu Hỏa?

Làm sao có thể?

Nhưng rất nhanh sau đó, hắn lại cảm thấy có khả năng, lúc Lưu Hỏa xuất hiện luôn có hai tùy tùng đi theo, mà lần đầu tiên hắn nhìn thấy Đông Phương Hạo Nguyệt, cũng nhìn thấy hai tên tùy tùng kia.

Hơn nữa nếu Đông Phương Hạo Nguyệt thật sự là Lưu Hỏa, vậy chuyện vé bảo hộ Sức Mạnh kia cũng có thể giải thích được.

Lưu Hỏa cần vé bảo hộ Sức Mạnh, vì thế giới đang nhường đường cho hắn.

Lưu Hỏa vốn đang ở trong nguy hiểm, nháy mắt lại được thế giới tách khỏi nguy hiểm.

Không vì cái gì khác, chỉ vì cho Lưu Hỏa sức mạnh.

Cái này...

Khiến người ta khó có thể tưởng tượng nổi.

Khó trách, khó trách lại chướng mắt quỳ bán bảo vật của hắn, khó trách lại có thể lập tức nhìn ra hắn là ai.

Khó trách dám nói thẳng có thể chữa được thương thế cho hắn.

Khó trách sau khi đối đầu với loại tồn tại như Tử Y Thần Nữ này, đối phương vẫn còn có thể sống.

Bọn hắn chính là cùng một cấp bậc.

Cho nên, hắn vừa mới mạo phạm người trấn áp thiên địa, tồn tại đứng ở phía trên vô thượng sao?

Hắn vừa suýt nữa đẩy mình về phía diệt vong ư?

“Nghịch đồ, sao ngươi không nói sớm?”

Ma tu Thì Hạ phần nộ trong lòng, chuyện quan trọng như vậy mà đồ đệ hắn lúc này mới nói cho hắn biết.

“Ta muốn nói, nhưng không phải sư phụ muốn xé nát ta ra, không cho ta mở miệng sao?”

“Nghịch đồ, ngươi có thể liều chết nói ra, vì sư sẽ trách ngươi sao?”

“...”

“Làm sao bây giờ?”

“Ngài là sư phụ, sao ta biết được?”

Ma tu Thì Hạ ngồi xếp bằng, trước tiên bắt đầu ngưng tụ vé bảo hộ Sức Mạnh.

Nghịch đồ mà.

Hại hắn thật đáng.

Ba ngày, không, hai ngày, hắn nhất định phải ngưng tụ được vé bảo hộ Sức Mạnh.

Về phần tại sao cần vé bảo hộ Sức Mạnh, cảnh giới của đại lão, hắn nào hiểu.

...

Lục Thủy ngược lại không chút để ý tới hai người ma tu Thì Hạ.

Hắn nhìn Huyết Quan, tiếp tục nói:

“Chúng ta nói tiếp chuyện sau khi Chân Thần ngã xuống đi.

Khi đó tiền bối sống sót thế nào?”

“Chúng ta thua, bọn hắn giẫm lên giẫm lên đạo của chúng ta để thăng hoa, nhưng không có nghĩa là bọn hắn có thể giết chết chúng ta dễ dàng như vậy.

Ta thua trước Tiên Mục, cũng không để cho mình đường lui.

Ta và hắn đều bị thương rất nặng.

Chỉ thua một chiêu cuối cùng mà thôi, lại bị hắn đạp lên mà đi.

Lúc đầu, ta quả thật muốn chết.

Nhưng... ta chính là không muốn chết.

Chi ít không thể chết sớm như vậy được.

Cho nên, ta sống sót.

Những người khác cũng không kém bao nhiêu.” Giọng nói của ma tu Huyết Trần vang lên.

“Sau đó thì sao? Đại khái đã xảy ra chuyện gì?” Lục Thủy hỏi.

Hắn đã xem qua nhật ký của Nguyệt, cho nên cũng biết khái quát, nhưng cụ thể là cái gì, Nguyệt lại không viết rõ ràng.

“Về sao?” Ma tu Huyết Trần thở dài một hơi:

“Tứ đại thế lực bắt đầu ra đời và phát triển.

Mà chúng ta thân là kẻ thua cuộc, dựa theo ước định, bị cấm liên quan đến tu chân giới.

Chỉ có thể bắt đầu ẩn cư.

Cũng không thể nhúng tay vào chuyện của tu chân giới.

Lạc Tam Sinh trở về Minh Thổ, Cơ Tâm trở về Tịnh Thổ, Triều Tịch trở về biển sâu, Cố Lý biến mất, cũng không biết đi đâu.

Minh Nguyệt ở tu chân giới nhảy nhót một đoạn thời gian, sau đó mang theo Nguyệt Tộc của hắn xuống Mê Vụ Chi Đô.

Thiên Cơ tiếp tục trốn tránh, không ai tìm được hắn.

Ta thì về đây.

Những người còn sống sót chúng ta, đã không còn là người của thời đại này nữa.

Thời đại của chúng ta đã trôi qua.” Giọng nói của ma tu Huyết Trần hơi xúc động.

Trận chiến giết thần đã vẽ xuống một dấu chấm tròn cho thời đại của bọn họ.

Mà bọn hắn đã thất bại, cho nên không còn khả năng trở lại đỉnh cao nữa.

Đây cũng là cái giá phải trả cho việc xông phá tường cao.

Lục Thủy không nói gì thêm, Cứu chết đi, đã mang theo thời đại sáng chói kia.

Sau đó chính là thời đại của tam đại thế lực và Đạo Tông.

“Phía sau tam đại thế lực đều có Chí Cao, vậy Đạo Tông là có Lục sao?” Lục Thủy hỏi.

Có thể trở thành tứ đại thế lực, chắc chắn đều cần có ít nhất một tồn tại cấp Chí Cao trấn áp tất cả.

“Người có tên, cây có bóng.

Tất cả mọi người đều cho là Kiếm Nhất đã chết rồi.

Nhưng không ai tận mắt thấy.

Kiếm Nhất là người có khả năng tấn thăng lên Chí Cao nhất trong số chúng ta.

Cho nên, chúng ta đều cố kỵ hắn.

Chứ đừng nói rằng bọn họ đều đã biết Lục đã lên Chí Cao.

Cho nên, không ai dám tùy ý động vào Đạo Tông.

Mà ba người này bất động, không ai có cách nào động vào Đạo Tông.

Kiếm Nhất mạnh, đệ tử của hắn một người so với một người lại mạnh hơn.

Cộng thêm việc phần lớn bọn hắn đều là kiếm tu, cho nên không có một ai tham sống sợ chết.

Thời kỳ đầu, tam đại thế lực luôn bị đánh tới không dậy nổi.

Cho đến tận sau này, khi Tiên Tịch, Phật Quả, Thần Vị xác định, bọn họ mới không bị đánh thảm như vậy nữa.” Ma tu Huyết Trần nói đến chuyện tam đại thế lực bị đánh liền trở nên vui vẻ.

Nếu như khi đó người thắng là hắn, vậy tam đại thế lực sẽ không có Tiên Đình.

Mà là ma giới của hắn.

Đáng tiếc, hắn thua, không có lời nào để nói.

“Sau khi người khôi phục, có từng gặp qua Lục không?”
Lục Thủy hỏi.

Ma tu Huyết Trần nói đều khớp với những gì hắn biết.

Cơ Tâm trọng thương trở về Tịnh Thổ, chưa bao giờ đi ra.

Lúc trở về, nàng đã nói một câu, bại.

Sau đó bắt đầu chữa thương, từ đó không còn xuất hiện nữa.

Minh Nguyệt đúng là ở lại tu chân giới một đoạn thời gian, sau đó đem Nguyệt Tộc xuống Mê Vụ Chi Đô.

Lạc Tam Sinh không quá rõ, không biết là đã chết hay chưa.

Thiên Cơ quả thật đang trốn tránh, Triều Tịch thì Lục Thủy không biết, có điều bên trong tòa thành của Tộc Bất Tử khả năng lớn là không có Cố Lý.

Chương 1038: Lưu Hỏa còn có một cái tên gọi Đông Phương Hạo Nguyệt 3

Lưu Hỏa còn có một cái tên gọi Đông Phương Hạo Nguyệt
3

Cho nên hướng đi cụ thể, Lục Thủy không biết.

Cố Lý không có gì đáng nói, điên rồi, khả năng còn sống không cao.

Nhưng ngay cả Triều Tịch cũng không có, thì lại không bình thường.

Lần trước ở hải vực Không Minh, quả thật là có Hải Yêu, nhưng chắc chắn không phải Hải Yêu Triều Tịch.

Luận về đánh nhau, Hải Yêu Triều Tịch mạnh hơn Thiên Cơ.

Hướng đi của Hải Yêu Triều Tịch là ẩn số.

Nhất là khi đối phương có quan hệ tốt như vậy với Chân Thần.

Dù sao thì cũng là Chân Thần sáng tạo ra chủng tộc đó.

Nếu như Tộc Bất Tử là tộc hộ vệ của Chân Thần, vậy Hải Yêu chính là tộc người hầu đi?

Lục Thủy không rõ lắm.

“Không có, ta không cùng một đường với bọn hắn

Có điều ta có đi tìm Kiếm Nhất.

Không tìm được hắn, bắt đầu từ ngày đó, đã không có tin tức của Kiếm Nhất.

Hắn đã chết.

Tất cả mọi người đều biết, nhưng chính là không có ai nhìn thấy hắn chết như thế nào.

Có điều...” Nói đến đây, ma tu Huyết Trần hơi do dự.

“Có điều cái gì?” Lục Thủy hỏi.

Ma tu Huyết Trần không gặp qua Lục, cũng tức là hẳn không có khả năng biết về sự tồn tại của Chân Thần Duy Nhất.

Như vậy hẳn sẽ không làm rõ được quan hệ của Lục và Chân Thần Duy Nhất.

Xem ra còn phải tìm Thiên Cơ.

Đương nhiên, ma tu Huyết Trần xác thực biết rất nhiều.

Lâu như vậy rồi mới gặp được một người cái gì cũng nói được.

Đáng tiếc không phải người thường xuyên tiếp xúc với mấy người như Cửu.

Tương đối quen thuộc với Cửu và Lục hẳn là Thiên Cơ, Kiếm Nhất, Minh Nguyệt và Triều Tịch.

Cơ Tầm cũng có khả năng.

Hôn ước của Kiếm Nhất đại khái chính là với Cơ Tầm.

Dù sao thì lúc đó cũng chỉ có một mình Cơ Tầm đi ra khỏi Tịnh Thổ, tiến về Đại Thiên tu chân giới.

“Lúc ta dưỡng thương cũng thuận tiện nghe ngóng tin tức của Kiếm Nhất.

Vào lúc đó đã nghe qua chuyện như này.

Nói có một quyển sách liên quan tới Kiếm Nhất lưu truyền ở tu chân giới.” Ma tu Huyết Trần nói.

“Sách?

Kiếm Nhất Vi Kỳ Truyện?” Lục Thủy hỏi.

“Không phải quyển này, quyển này ta biết, là một quyển khác.” Ma tu Huyết Trần nói.

“Một quyển khác? Tên là gì?” Lục Thủy có chút tò mò, sao Kiếm Nhất lại có nhiều sách như vậy?

“Kiếm Nhất Sinh Bình Truyện, không nhớ nhầm thì hẳn là cái này.”

“Nội dung là gì?”

“Không biết.” Ma tu Huyết Trần có chút tiếc nuối:

“Thật ra rất nhiều người đều muốn có được quyển sách này, nhưng quyển sách này cuối cùng tới tay ai thì không ai biết.

Nó đi về đâu cũng chưa từng có ai biết.

Quyển này chỉ có một bản.

Không có bản sao.”

Lục Thủy cũng không cảm thấy đáng tiếc.

Cuối cùng cũng có manh mối.

«Kiếm Nhất Bình Sinh Truyện», có lẽ sẽ ghi chép đầy đủ kỹ càng.

Hơn nữa Kiếm Nhất quen thuộc với Lục như vậy, cho nên còn có thể biết chuyện liên quan tới Lục.

“Sau đó người không còn gặp lại Lục sao?” Lục Thủy vẫn muốn hỏi chuyện sau đó một chút.

“Không có, nghe nói Lục đã biến mất, không ai biết được hắn đã đi đâu.

Dù sao thì cũng đã biến mất.” Ma tu Huyết Trần hơi ngừng lại, nói:

“Đúng rồi, ta cảm nhận được khí tức của tín vật ta để lại ở trên người người, có thể cho ta biết người lấy tín vật đó ở đâu được không?”

Lục Thủy lấy ra một hòn đá màu đỏ hồng, nói:

“Cái này? Người khác tặng.”

“Ai tặng?” Ma tu Huyết Trần hỏi.

Đây chính là thứ hắn để lại cho đời sau.

“Là do hai ma tu Cửu giai tặng, để cảm tạ bọn hắn, ta đã để bọn hắn ở lại Thần Vực canh cổng.” Lục Thủy nói thẳng.

Ma tu Huyết Trần: “...”

Có điều hấn cũng có chút thắc mắc, người này có thể đánh được Cửu giai?

Còn tận hai người.

Lục Thủy trực tiếp ném tín vật lên trên Huyết Quan:

“Không cần biết tiền bồi tin hay không, vật này ta trả lại tiền bồi.

Tiền bồi còn cần gì không?

Có thể thì ta sẽ giúp tiền bồi.”

Ma tu Huyết Trần trầm mặc, sau đó nói:

“Người có cách giúp ta đi ra không?”

Ngay lúc tiếng nói của ma tu Huyết Trần vang lên, viên đá đỏ hồng phía trên Huyết Quan nhanh chóng bị hấn hấp thu.

“Cũng không phải không có cách, nhưng trạng thái này của tiền bồi cũng không tốt.” Lục Thủy nói.

Đối phương đi ra được cũng không có ích gì.

Trước đó hấn đã bị trọng thương quá kinh khủng, suýt chút nữa đã không thể sống được.

Đến bây giờ có thể sống tạm như vậy đã không dễ dàng.

Lạc Tam Sinh biến mất, Cơ Tầm đã chết.

Ma tu Huyết Trần lại vẫn còn sống.

Thiên Cơ ngoại trừ tránh nhanh, ở những chỗ khác cũng không thể nhảy nhót.

Ma tu Huyết Trần đã tính là tốt nhất rồi.

Dù là những tồn tại như Đế Tôn kia, bây giờ cũng không nhảy nhót được.

“Mặc dù trạng thái hơi kém, nhưng chỉ cần có thể đi ra, ta sẽ có cách nhanh chóng khôi phục.

Chỉ cần 100 năm, ta sẽ khôi phục lại đến đỉnh phong.” Ma tu Huyết Trần tràn đầy tự tin nói.

Lục Thủy: “...”

Thật đúng là dài dằng dặc mà.

Có điều để đối phương ra ngoài quả thật cũng không có vấn đề gì, hấn đã hỏi đủ nhiều, thù lao là vẫn phải trả.

Tách!

Một tiếng búng tay vang lên.

Lúc này, bên trên Huyết Quan xuất hiện vô số phù văn:

“Chuẩn bị đi ra đi.

Có điều ta còn một vấn đề cuối cùng.”

“Ừ, ừ, cái gì vậy?” Giọng nói của ma tu Huyết Trần có chút kích động.

Hấn dường như có thể cảm giác được, mình sẽ lập tức có thể đi ra khỏi Huyết Quan này rồi.

Cái Huyết Quan này không phải bị phong ấn.

Mà là hấn tự thêm cho mình một vòng bảo hộ ở bên trên để tự vệ.

Nhưng hấn yếu đi, cho nên cũng không có cách nào đi ra.

Tín vật để lại là hi vọng hậu nhân có thể tới mở Huyết Quan ra cho hấn.

Nhưng cuối cùng lại chờ được người này.

Hơn nữa dường như lại càng dễ dàng giúp hấn đi ra hơn.

Kẻ này quả nhiên không dễ chọc.

Vì sao?

Bởi vì Thiên Cơ cũng không dám gặp, cho nên hấn chắc chắn sẽ không chọc vào.

Trừ khi không muốn sống nữa.

“Cùng...”

Ầm!!!

Lục Thủy vừa mới mở miệng lại đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ vang.

Có người tới.

Lục Thủy nhìn sang, sau đó nhìn thấy ở phía đối diện có ba người đi ra từ cửa.

Tiếng nổ là từ truy kích của hung thú phía sau.

Chờ đến khi Lục Thủy thấy rõ ràng, phát hiện ba người tới này là ba ma tu.

Hai nam một nữ, tu vi đỉnh phong Bát giai.

Có một người trong tay cầm một viên đá màu đỏ hồng.

Là tín vật.

“Xem ra là tìm người.” Lục Thủy nói với Huyết Quan.

Ma tu Hồng Lệ nhìn Lục Thủy, nhăn mày lại:

“Các hạ là ai?”

Sau đó nàng đưa mắt nhìn về phía Huyết Quan, nơi đó hẳn là có quan hệ với ma tu Chí Tôn.

Sau đó, ba người nhìn về phía ma tu Thì Ha đối diện.

Rất mạnh.

Đây là cảm giác đầu tiên của ba người.

Có điều, Nhị giai phía bên kia là có chuyện gì xảy ra.

Bọn họ có chút không hiểu.

Chân Võ Chân Linh cảnh giác bốn phía.

“Bây giờ không muốn mấy vị quấy rầy, không biết các vị tiền bối có thể an tĩnh một chút được hay không?” Lục Thủy hỏi.

Giọng nói của hắn rất bình tĩnh.

Mặc dù hắn không đánh lại những người này.

Nhưng Huyết Quan vẫn ở bên cạnh hắn.

Khiến những người này ăn chút đau khổ, sau đó nói lời xin lỗi, vẫn có thể.

Lần sau khi hỏi mấy vấn đề như này, nên chặn đường trước.

Nhưng giọng nói bình tĩnh của Lục Thủy lại khiến trong lòng ba người nổi nóng.

Một Nhị giai mà dám nói chuyện như vậy với bọn họ.

“Vậy nếu như ta quấy rầy thì sao?” Ma tu Vu Duy bước ra một bước, uy thế kinh thiên.

Sức mạnh thuộc về đỉnh phong Bát giai trực tiếp hướng tới đè ép Lục Thủy.

Nhưng sức mạnh này vừa mới bắt đầu hướng đi lại trực tiếp bị sức mạnh mạnh hơn đánh vỡ.

“Làm càn.”

Ma tu Thì Hạ đứng trước mặt ba vị ma tu, khí tức cường đại bắt đầu khuếch tán, các loại thiên phú bắt đầu mở ra, uy năng trấn tứ phương:

“Là ai cho các ngươi mượn lá gan, dám đến quấy rầy Đông Phương Thiếu gia nói chuyện?”

Tiếng nói của ma tu Thì Hạ rền vang, chắc nịch.

Dường như ai dám chất vấn, sẽ trực tiếp bị hấn công kích.

Ma tu Cát An nhìn mà ngây cả người.

Sư phụ trở mặt cũng quá nhanh rồi đi?

Đây là thiên phú cầu sinh sao?

Chương 1039: Lục trước khi vẫn lạc 1

Lục trước khi vẫn lạc 1

Ma tu Cát An cảm thấy mình và sư phụ không giống nhau.

Lúc hắn làm ăn chưa từng hèn mọn như vậy.

Dù có gặp Đại Tộc trưởng của Lục gia kia, hắn cũng sẽ thu một viên linh thạch.

Vậy mới hợp cách một người làm ăn.

Hơn nữa, hắn còn có được nhiều chỗ tốt như vậy.

Chính là so với hắn tưởng tượng thì không giống lắm.

Lục Tộc trưởng có thể đánh nhau hơn hắn nghĩ.

Mạnh hơn hắn một chút xíu đi.

Tóm lại, Lục gia thật biến thái.

Có điều, hắn chưa từng thấy Thiếu gia Lục gia là vị nào, cha lợi hại như vậy, thế mà lại có đứa con trai thanh danh kém như thế.

Ở tiểu trấn Thu Vân hắn cũng không dám nghe ngóng.

Không thể chọc vào Lục gia, nhờ đâu bị hiếp làm, vậy có thể sẽ phải vĩnh viễn ở lại Lục gia.

Trải qua chuyện tối hôm qua, hắn cảm thấy thật may mắn khi sư phụ đã cho hắn bảng xếp hạng những người không thể chọc vào.

Gia tộc kia đơn giản chính là khủng bố đến cực hạn.

Ít người, nhưng chiến lực một người so với một người lại càng cao.

Đợi đến khi Lục Tộc trưởng trưởng thành, có trời mới biết sẽ còn khủng bố tới cỡ nào.

Đáng tiếc, lại có một đứa con trai vô dụng.

Nếu rảnh ngược lại có thể đi tìm con trai của đối phương làm ăn một chút, nhặt mặt mũi về.

Sau này hãy nói đi.

“Người là ai?” Ma tu Hồng Lệ cũng tiến lên một bước.

Khí tức đỉnh phong Bát giai lại bộc phát.

Ma tu Thì Hạ một người ngăn cản hai đỉnh phong Bát giai.

Hắn còn có thể tiếp tục.

Thật sự cho rằng một thân thiên phú của hắn chỉ là trang trí thôi sao?

Hắn có thiên phú phòng ngự, thiên phú chiến đấu, cộng thêm Vạn Nguyên Thể, hắn còn có thể miễn thương thể.

Nếu là cùng giai, thì nhiều thêm hai người cũng không đủ cho hắn đánh.

Nếu không phải là không muốn tấn thăng quá nhanh, hắn còn có thiên phú ngộ đạo, đã sớm có thể lên Cửu giai rồi.

Hắn là vô địch trong số những người cùng giai.

Khí tức mạnh mẽ trực tiếp đè ép ma tu Hồng Lệ, khiến bọn hắn kinh hãi.

Sau đó, người thứ ba gia nhập vào cuộc đối kháng khí tức.

Lúc này, ma tu Thì Hạ một đấu ba.

Không chút yếu thế.

Đây chính là năng lực của ma tu Thì Hạ hắn.

Người đàn ông một thân thiên phú.

Không biết sao vận khí lại tệ như vậy, chọc phải một người không nên dây vào.

Nhưng không có việc gì, đồ đệ hắn đã ra sức giúp hắn có một cơ hội sửa sai.

Bây giờ chính là cơ hội biểu hiện của hắn.

“Ba ma tu này có quan hệ với người sao?” Lục Thủy nhìn Huyết Quan, hững hờ nói:

“Rất yếu.”

Ma tu Huyết Trần: “...”

Ngươi không nói lời nào, thật ra còn tốt hơn.

Có điều ma tu Huyết Trần cũng không thềm đề ý, hẳn muốn lập tức đi ra.

Trong lúc ma tu Thì Hạ đang đấu với ba người kia, một áp lực đáng sợ bắt chợt cuốn tới.

Uy áp vừa xuất hiện đã đánh thẳng vào tất cả mọi người.

Nhóm ba người của ma tu Hồng Lệ, ma tu Thì Hạ, ma tu Cát An đều cảm thấy bất an.

Dường như vùng đất này chuẩn bị đổ sụp vậy.

Sau đó, bọn hắn nhìn thấy dòng suối máu kia bắt đầu phun trào lên không.

Mấy người lùi sang một bên, dòng máu lao lên trời, hội tụ ở Huyết Quan.

Dường như nơi đó chính là trung tâm của tất cả sức mạnh.

Chính viên đá màu đỏ hồng trong tay ma tu Hồng Lệ cũng bay về phía Huyết Quan.

Nàng có một loại cảm giác.

Ma tu Chí Tôn, sắp khôi phục.

Tình huống đột ngột này căn bản không nằm trong dự liệu của bọn hắn.

Bọn hắn tới là để tìm truyền thừa của Chí Tôn, chưa từng nghĩ tới Chí Tôn sẽ thức tỉnh.

Hơn nữa cũng không ai biết Chí Tôn là nhân vật bậc nào, thức tỉnh như vậy liệu có thể đem bọn hắn đi huyết tế hay không.

Dù sao thì nàng cũng là huyết tu.

Sắp chết rồi.

Sự đáng sợ của ma tu Chí Tôn, không cần tìm hiểu bọn hắn cũng biết.

Trong các cuốn sách luôn có ghi một câu như này.

Từ xưa đến nay, là ma tu đứng đầu, chưa từng có ai vượt qua.

Đây là nhận biết của cộng đồng bọn hắn về ma tu Chí Tôn.

Sau khi được chứng kiến uy áp mức này, bọn hắn càng hiểu rõ hơn độ nặng nhẹ của câu chưa từng có ai vượt qua kia.

Ma tu Thì Hạ cũng kinh hãi, thật mạnh.

Không hổ là ma tu Chí Tôn.

Uy thế như vậy đến hắn còn không thể chịu nổi, nhưng khi hắn nhìn Đông Phương Hạo Nguyệt và ba người bên cạnh hắn, bọn họ một chút cảm giác cũng không có.

Giống như không hề cảm nhận được chút áp lực nào vậy.

Xem ra đồ đệ của hắn thật sự nói thật.

Uy áp đáng sợ bức này phun trào mà ở trước mặt đôi phương, cũng chỉ như gió thoảng.

Lưu Hỏa của Ân Thiên Tông.

Danh bất hư truyền.

Giờ phút này, toàn bộ dòng máu đều hội tụ ở chỗ Huyết Quan.

Thanh thế to lớn, khí thế bàng bạc.

Trấn áp tất cả.

Mấy vị ma tu căn bản không dám có chút động tác nào, sợ chọc phải ma tu Chí Tôn sắp thức tỉnh này.

Cho do bọn họ đến là vì truyền thừa, nhưng cũng không dám thể hiện ra ngoài.

Dù sao thì sau khi ma tu Chí Tôn thức tỉnh, địa giới ma tu cũng sẽ thay đổi.

Tất cả đều dựa vào tính tình của vị ma tu Chí Tôn này.

Tốt hay xấu, căn bản không ai biết.

Điều trước mắt có thể làm, chỉ là an tĩnh chờ đợi kết quả.

Hy vọng đừng có đụng phải vị này.

Về phần bây giờ tiến lên ngăn cản.

Bọn hấn không có dũng khí này.

Bởi vì khí thế quá mạnh, mạnh đến mức bọn hấn căn bản không có cách nào đi qua, không có cách nào đối mặt.

Tư cách đối mặt còn không có, còn nói những cái khác làm gì?

Khí tức của ma tu Huyết Trần rất mạnh.

Lục Thủy nhìn, có một ít là do quá trình khôi phục, có một ít là do đối phương cố ý thể hiện ra.

Đại khái là dùng để đe dọa người khác.

Về phần đe dọa ai.

Lục Thủy không thèm để ý, muốn đe dọa ai thì đe dọa.

Dù sao cũng không ảnh hưởng tới hấn.

Có điều hấn cũng không làm ảnh hưởng tới việc ma tu Huyết Trần đi ra.

Một hồi lâu sau, khí thế mới bắt đầu hạ dần xuống.

Huyết Quan bị dòng máu bao bọc xung quanh, tiếp đó bắt đầu tan vào trong dòng máu.

Cuối cùng, một bóng người dần hiện ra.

Người này vừa đi ra, tất cả khí tức bắt đầu hội tụ ở trên người hấn.

Bọn hấn vốn cho rằng giờ hấn sẽ nhẹ nhõm hơn nhiều, nhưng rất nhanh lại nhận ra mình đã sai rồi.

Khi người đàn ông kia vừa thu lại khí tức, uy áp của cường giả nháy mắt đè ép tất cả mọi người.

Bọn họ thậm chí còn khó mà đứng thẳng được.

Ma tu Chí Tôn, đứng trên tất cả ma tu.

Vang dội cổ kim.

Ma tu Thì Hạ có chút kinh hãi, hắn từng gặp qua Đại Đạo Giả, nhưng ma tu Chí Tôn căn bản không phải người những Đại Đạo Giả kia có thể so sánh được.

Khí tức đáng sợ này khiến hắn nhớ tới Đại Trưởng lão của Lục gia.

Người này... Quả thật là ma tu Chí Tôn.

Ba vị kia càng run lấy bầy, bọn hắn là tới để cướp đoạt truyền thừa.

Nếu như bị biết, vậy thì... Bọn hắn có lẽ sẽ không sống qua nổi ngày hôm nay.

Chương 1040: Lục trước khi vẫn lạc 2

Lục trước khi vẫn lạc 2

“Ha ha ha!”

Tiếng cười cuồng dã truyền ra từ trong dòng máu.

Giờ phút này, sức mạnh của ma tu Huyết Trần bắt đầu tràn ra.

Dòng máu tràn vào thân thể của hắn, thân hình vốn mờ ảo dần hiện lên rõ ràng.

Chỉ mấy giây sau, tất cả máu đã dung nhập vào trong thân thể của hắn.

Một người đàn ông anh tuấn, tóc đỏ tung bay, đứng giữa không trung.

Không gian dưới chân hắn chấn động.

Giống như không thể thừa nhận sự tồn tại của hắn.

Sau đó, ma tu Huyết Trần nhìn ba người ma tu Hồng Lệ:

“Các ngươi là đến vì truyền thừa?”

“Không, không dám.” Ba người lập tức cúi đầu, cung kính nói:

“Chúng ta tuyệt không dám ngó ngang tới truyền thừa của Chí Tôn.”

Trước ánh mắt của ma tu Huyết Trần, ba người căn bản không dám ngẩng đầu lên.

Thậm chí khi bị đối phương nhìn chăm chăm như vậy, cả ba đều thấp thỏm lo âu.

“Cứ nói thẳng là được, cũng không phải bản tọa không cho.” Ma tu Huyết Trần cười cười nhìn ba người này.

Bị nhốt nhiều năm như vậy, hôm nay được thả tự do, tâm tình của hắn không tệ.

Thứ đồ như truyền thừa này, chẳng qua cũng chỉ là công pháp mà thôi.

Đại đạo là phải tự mình đi.

Có thể đi bao xa, phải dựa vào chính mình.

Nếu không thì chỉ vĩnh viễn ở dưới bóng ma của hắn.

Kia mặc dù là một con đường, nhưng nó là một con đường có điểm cuối.

“Mong Chí Tôn thứ tội.” Ba người vô cùng hoảng sợ, lập tức nhận tội.

Ma tu Huyết Trần nhìn ba người này, giơ ra một ngón tay.

Àm!

Giờ phút này, toàn bộ chữ ‘Ma’ tản ra sức mạnh, trực tiếp bao trùm lấy ba người kia.

“Bản tọa cho các ngươi cơ hội, có thể lĩnh ngộ bao nhiêu, vậy phải xem các ngươi.”

Ba người trước đó còn rất sợ sệt, giờ lại phát hiện đúng là có một ít truyền thừa thì mừng rỡ trong lòng.

Vội vàng cảm ơn.

Sau đó nhắm mắt cách ly, bắt đầu lĩnh ngộ truyền thừa của Chí Tôn.

Ma tu Huyết Trần lại nhìn ma tu Thì Hạ một chút, nói:

“Một người rất kỳ quái.”

Toàn thân đều là ưu điểm.

Sau đó, hắn cũng không đi quản người này.

Vừa rồi còn muốn đánh người này, bây giờ lại không muốn cho bọn hắn chỗ tốt.

Chính là tùy hứng như vậy.

Cuối cùng, ma tu Huyết Trần đáp xuống mặt đất, nhìn Lục Thủy.

Thật bất ngờ, hoàn toàn không giống với tưởng tượng của hắn.

Tu vi Nhị giai, ngồi trên chiếc ghế chỉ có kẻ thọt mới ngồi.

Thoạt nhìn không có bất cứ thứ gì đặc biệt.

Bình thường như một người vừa mới tu luyện.

Mà ma tu Chí Tôn hắn là một trong những người giết thần thời Viễn Cổ, thế mà lại nói nhiều chuyện với người này như vậy.

Đặt đôi phương ở cùng độ cao với mình.

Nhưng đôi phương quả thật không bị hắn ảnh hưởng.

“Người không giống với ta nghĩ.” Ma tu Huyết Trần đứng trên mặt đất nói.

Mái tóc màu đỏ của hắn tung bay, không hề bị trời buộc.

“Tiền bối cũng không kém, ta cho rằng tiền bối sẽ giống như lần đầu tiên Cửu tới tìm tiền bối, không nghĩ tới lại là như này.” Lục Thủy vẻ mặt bình bình tĩnh.

Đứng nhìn dáng vẻ rất cường thế ma tu Huyết Trần thể hiện ra.

Miệng cộp gan thỏ thôi.

Nếu thật sự đánh nhau, hắn hoàn toàn có thể dùng sức mạnh thiên địa, dạy đôi phương làm người.

Mặc dù nơi này là sân nhà của ma tu Huyết Trần, nhưng hắn có thể sử dụng sức mạnh thiên địa để đối chủ.

Quả nhiên, Thiên Cơ để hắn đến, hắn chính là có thực lực để giao lưu bình đẳng với đôi phương.

Rất tốt.

“Người từng gặp ta vào thời điểm đó?” Ma tu Huyết Trần có chút bất ngờ.

Thứ người này biết còn nhiều hơn so với hắn nghĩ.

“Nhìn thấy thông qua con mắt của Cửu mà thôi, cũng không có cái gì.” Lục Thủy nói khẽ.

Ma tu Huyết Trần nhìn Lục Thủy, hấn thật ra muốn khiêu chiến với đối phương một chút.

Nhưng lại không có loại dũng khí này.

Thứ người này muốn biết, Thiên Cơ đều biết.

Thiên Cơ lại khiến cho người này tới tìm hấn.

Cũng tức là, Thiên Cơ không muốn nói, lại càng không thể ngăn người này biết nhiều hơn.

Thiên Cơ khả năng cao là đang sợ đối phương.

Nhưng đáng sợ chỗ nào, hấn cũng không biết.

“Ta rất tò mò, chỗ này là địa bàn của ta, nếu như ta không trả lời vấn đề của ngươi, ngươi sẽ làm gì?” Ma tu Huyết Trần muốn hỏi thử một chút.

Lục Thủy nhích xe lăn lại gần , sau đó nhẹ nhàng nhấc tay lên.

Một giây sau, sức mạnh thiên địa phun trào.

Trong chớp mắt, trên người Lục Thủy phát ra ánh sáng màu đỏ hồng.

Mà dòng máu trong thân thể của ma tu Huyết Trần đột nhiên lỏng ra, tiếp đó phá vỡ thân thể của hấn, lao nhanh vào trong lòng bàn tay Lục Thủy.

Một màn bất thành linh khiến sắc mặt của ma tu Huyết Trần đại biến.

Trong chớp mắt này, hấn cảm giác sân nhà của hấn biến mất, mà hấn lại không cách nào ổn định được máu trong cơ thể.

Nguy cơ sinh tử sinh sôi trong lòng.

Đối phương có thể giết chết hấn.

“Dừng, dừng lại, ta hiểu rồi.” Ma tu Huyết Trần lập tức kêu lên.

Sợ máu của mình bị rút khô.

Lục Thủy mỉm cười, trở tay vớt dòng máu trong tay xuống.

Hắn chưa từng nghĩ tới việc trả lại.

“Chờ tiền bồi khôi phục rồi, có thể gọi ta tới khiêu chiến.”
Lục Thủy hào tâm đề nghị một câu.

Chỉ là nếu thời gian khôi phục dài quá thì vẫn là thôi đi.

Lục Thủy không nói ra câu này.

Nếu như ma tu Huyết Trần bây giờ đang trong thời kì đỉnh phong, hắn căn bản sẽ không tới.

Thực lực không bình đẳng, sẽ không hỏi được cái gì.

Nhưng bây giờ, ma tu Huyết Trần cũng chỉ có ưu thế sân nhà thôi.

Mà Lục Thủy hẳn lại có thể tước đoạt ưu thế của đối phương.

Chớ nói chi là tu vi của Lục Thủy đã sắp lên Lục giai.

Đánh một ma tu không có sân nhà còn tàn tật, vấn đề không lớn.

Về phần uy thế đại đạo.

Thật đáng tiếc.

Đừng nói là Lục Thủy có sức mạnh thiên địa, dù không có cũng không có bất kỳ uy thế đại đạo nào có thể chiếm được ưu thế của hắn ở nơi này.

Không phải sức mạnh thật sự, khí tức đối với hắn không có chút tác dụng nào.

“Vừa rồi người còn muốn hỏi cái gì?” Ma tu Huyết Trần lập tức hỏi.

Người trước mặt này bề ngoài xấu xí, bình thường không có gì lạ.

Nhưng lại có thể giết chết hắn.

Thời đại này đã cho ra quái vật gì vậy.

“Trước khi thời Viễn Cổ kết thúc, trong trận chiến kia, cụ thể đã có chuyện gì xảy ra?” Lục Thủy hỏi.

Trận chiến kia liên quan đến Dự Ngôn Thạch Bản, cũng liên quan tới đệ đệ muội muội hắn.

Mặc dù trước mắt cũng đã tương đối sáng tỏ, nhưng hắn vẫn muốn làm rõ ràng cụ thể.

Hơn nữa, Lục cũng chết trong trận chiến kia.

Minh Nguyệt hắn là cũng bị tách ra trong trận chiến, sau đó giúp Lục trông coi đồ vật.

Ma tu Huyết Trần há to miệng, cuối cùng quay đầu nhìn ra phía ngoài, sửa lời nói:

“Chúng ta ra ngoài nói đi.

Nơi này quá ồn ào.”

Nói rồi, ma tu Huyết Trần dẫn động dòng máu.

Mấy người Lục Thủy nhất thời bị dòng máu bao trùm, tiếp đó, huyết quang lóe lên.

Mấy người Lục Thủy trực tiếp biến mất tại chỗ.

“Su phụ?” Ma tu Cát An lập tức chạy đến trước mặt ma tu Thì Hạ.

“Đi, chúng ta cũng rời đi thôi.” Ma tu Thì Hạ lập tức nói.

Hắn vốn là đến tìm cách để giải quyết thương thế.

Bây giờ hắn đã hiểu ra một chuyện, người có thể chữa trị cho hắn không phải là ma tu Chí Tôn, mà là Lưu Hỏa của Ân Thiên Tông.

Mà đôi phương cũng đưa ra một điều kiện, đó là trong ba ngày phải hoàn thành vé bảo hộ Sức Mạnh.

Sau đó, ma tu Thì Hạ mang theo ma tu Cát An nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Những ma tu khác cũng sẽ tới.

Có tín vật liền có thể đến.

Chỉ có ba người trước đó vẫn đang an tâm lĩnh ngộ truyền thừa.

...

Phía trên thành Huyết Hoa.

Ở một không gian thật lớn, không gian này người bình thường sẽ không nhìn thấy.

Đây là không gian ẩn.

Không gian lộ thiên, nhìn ra trời xanh mây trắng.

Ánh sáng màu hồng tỏa ra.

Ma tu Huyết Trần xuất hiện trong không gian.

Mấy người Lục Thủy cũng theo đó xuất hiện.

Chân Võ Chân Linh không biết có chuyện gì xảy ra, Lục Thủy ngược lại không để ý.

Hắn nhìn lên bầu trời, phát hiện trời đã sắp tối rồi.

Mấy ngày nữa sẽ phải trở về.

Dưới tình huống bình thường, đêm nay hoặc sáng mai là có thể trở về, nhưng hắn còn có một vụ giao dịch với ma tu Thì Hạ.

Cho nên cần chờ thêm bốn năm ngày.

Bốn năm ngày, mặc dù hơi lâu, nhưng có thể cắn răng chờ được.

Thuận tiện tấn thăng lên 5.5, tích lũy chút sức mạnh thiên địa.

Nếu sau đó Mộ Tuyết có hành động, cũng sẽ không bị đánh.

Tốt xấu còn có thể trốn.

“Trận chiến cuối cùng thời Viễn Cổ, tại sao lại xảy ra?” Giọng nói bình tĩnh của Lục Thủy vang lên.

Hắn nhìn lên bầu trời, chờ đợi ma tu Huyết Trần trả lời.

Trận chiến thời kỳ Viễn Cổ là do ba vị kia gây nên.

Cho nên chắc chắn có nguyên nhân.

Không thì bọn hắn cũng không đến mức rảnh rồi đi đánh nhau.

Cửu từng nói với hắn là vì tranh giành đồ vật, nhưng cụ thể là cái gì, Cửu không chịu nói.

Ma tu Huyết Trần hít một hơi thật sâu, đã rất nhiều năm rồi hắn không được hít thở bầu không khí này.

Hoặc là nói, đã thật lâu không nhìn thấy vùng trời này.

Chương 1041: Lục trước khi vẫn lạc 3

Lục trước khi vẫn lạc 3

“Trận chiến của tứ đại thể lục sao?”

Thật sự khủng bố.

So với trận chiến giết thân còn khủng bố hơn nhiều.”

Ma tu Huyết Trần nhớ tới cũng đã có chút tim đập chân run:

“Ba vị kia cảnh giới cao hơn ta nhiều, cho nên bọn hắn cụ thể là vì cái gì mà động tay, ta cũng không biết.

Nhưng ta cũng có chút suy đoán, khả năng là có liên quan tới quyền năng độc nhất.”

“Quyền năng độc nhất không có năng xuất hiện lại, bọn hắn hẳn là không thể tranh đoạt cái này.” Lục Thủy nói.

Quyền năng độc nhất, ngoại trừ Cửu, không có khả năng có người thứ hai có được, cho dù là Lục Thủy cũng không có cách nào có được quyền năng độc nhất.

Chân Thần Duy Nhất, mặc dù nàng là Chân Thần, nắm giữ thần lực, nhưng chỉ là có thần lực độc nhất, chứ không có quyền năng độc nhất.

“Theo ta được biết, lúc quyền năng độc nhất của Cửu sụp đổ, Thiên Sinh Thần đã lấy lại quyền năng của chính mình, còn lại bị ba người kia trực tiếp chia nhau.

Cho nên ba người này so với Chí Cao bình thường đều mạnh hơn rất nhiều, năng lực của bọn họ cũng không phải thứ Chí Cao bình thường có thể so sánh được.” Ma tu Huyết Trần nói.

“Mạnh hơn Lục sao?” Lục Thủy hỏi.

Ma tu Huyết Trần: “...”

Người này chắc chắn không nói chuyện phiếm được.

Nhưng cũng xác thực không còn Chí Cao nào khác.

Lục Thủy dừng lại, tò mò hỏi:

“Thứ Tiên Mục tu là Thời Quang Đại Đạo sao?”

“Không phải.” Ma tu Huyết Trần lập tức lắc đầu:

“Nếu như thứ hấn tu là Thời Quang Đại Đạo, vậy hấn nên đánh với Cổ Lý.

Chứ không phải ta.”

Lục Thủy hiểu ra.

Không phải Thời Quang Đại Đạo, nhưng lại có thể sử dụng Thời Quang Trường Hà.

Hấn đã đạt được quyền năng liên quan tới thời gian của Cửu.

Tiên Tịch, Phật Quả, Thần Vị, đại khái cũng là biến hóa từ quyền năng độc nhất mà ra.

Khả năng bọn hấn thứ tranh đoạt là quyền năng quả thật rất cao.

“Trận chiến kia, ngươi có chứng kiến không?” Lục Thủ hỏi.

Ma tu Huyết Trần nhìn Lục Thủy, cười khỏ:

“Ngươi thật đúng là đánh giá cao ta, bọn hấn đã vượt qua Chí Cao, không phải người ta có thể sánh cùng.

Ngươi cho rằng vì sao ta lại bị thương thành cái dạng này?

Còn không phải là vì bảo vệ địa giới ma tu sao?

Trận chiến kia gần như thiên băng địa liệt, vạn vật đều muốn bốc hơi.

Tất cả chúng ta đều gắng sức chống lại tai hại mà trận chiến này đem tới.

Nếu như cuối cùng không phải Lục xuất thủ, không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.”

Nghe đến đây, Lục Thủy bắt đầu tò mò, nói:

“Khi đó đại khái đã xảy ra chuyện gì?”

Ma tu Huyết Trần không cách nào biết kỹ càng, nhưng đại khái thì hẳn hẳn phải biết.

“Đại khái sao?” Ma tu Huyết Trần nhớ lại một chút, nói:

“Vạn vật bốc hơi, thiên địa sụp đổ.

Mà vào thời khắc cuối cùng, một bóng người từ trên trời đáp xuống.

Là Lục.

Lục đã biến mất không biết bao nhiêu năm, xuất hiện.

Lục không tranh đạo, cho nên sự xuất hiện của hắn khiến ba vị kia chấn kinh.

Và kiên kị.

Bởi vì Lục quá mạnh, hắn vừa xuất hiện đã trực tiếp trấn áp ba người kia.

Ngay từ đầu ta đã cho rằng Lục sẽ đánh giết ba người này, nhưng ta đoán sai rồi.

Lục đi ra từ đạo của hắn, ta không nghe thấy hắn nói cái gì, nhưng Lục bắt đầu xuất thủ phong cầm ba người kia.

Mà phần lớn sức mạnh lại dùng để hàn gắn lại thế giới.

Khiến ta kinh ngạc là Lục lại dùng đạo của hắn, thân thể của hắn để hàn gắn lại thế giới này.

Khi đó, trong đầu của ta hiện lên một ý nghĩ hoang đường, Lục sẽ bỏ mạng.

Sau đó, ta phát hiện, Lục thật sự bỏ mạng.

Không biết qua bao nhiêu ngày sau, ba người kia đã già yếu dựa lần cuối.

Bọn hắn không cam tâm, nhưng căn bản không thể chống lại được sức mạnh của Lục.

Bởi vì có Lục nhúng tay, thế giới nhanh chóng bình ổn lại, ta cuối cùng cũng sống tiếp được.

Nhưng khi đó, ký ức của ta về Lục bắt đầu trở nên mơ hồ.

Dường như Lục đã lấy đi toàn bộ nhân quả liên quan đến hắn.

Khiến người đời quên đi sự tồn tại của hắn.

Khi đó, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, ta đã hỏi một câu vì sao.

Vốn cũng không trông cậy sẽ có được đáp án.

Nhưng giọng nói của Lục lại vang lên: ‘Thế giới này rất tội tệ, ta muốn rời khỏi thế giới này thì rất dễ dàng, nhưng để xử lý những thứ hồng bét này, ta không làm được.

Đã nhiều năm như vậy rồi, ta vẫn không thành công, nhưng may mắn là ta không có thất bại.

Bởi vì có người có thể làm được.

Ta, đang chờ hắn,’

Ta không hiểu khi đó Lục có ý gì, nhưng ta biết tất cả mọi người đã quên đi Lục, chỉ có mấy người chúng ta là vẫn còn nhớ.

Đúng vậy, Lục bỏ mạng, hắn còn từ từ biến mất hoàn toàn trong thế giới này.

Ta hỏi hắn, vì sao nhất định phải chết đi.

Đáp án của hắn là: Vậy người vì sao lại phải che chở cho người đứng phía sau người?

Ta lại hỏi hắn: Đáng giá không?

Lần này hắn trả lời rất thẳng thắn, hắn nói: Đương nhiên.”

Ma tu Huyết Trần nhìn Lục Thủy, nói:

“Đây chính là toàn bộ những gì ta biết, sau đó ta hôn mê bất tỉnh, tỉnh lại thì đã trọng thương, chỉ có thể trốn trong Huyết Quan.

Chuyện về sau, ta hoàn toàn không biết.

Có điều Thiên Cơ thì không giống, hắn giống như đã biết về kiếp nạn của thế giới từ trước.

Thành công tránh khỏi chuyện này.

Tiên Sơn cũng được hấn bảo vệ.

Ta không quá quen thuộc với Lục, cũng chỉ nói chuyện với nhau hai câu.

Mà trạng thái Thiên Cơ nhất định rất tốt, chắc chắn đã nói chuyện với Lục rất nhiều.”

Nói xong, ma tu Huyết Trần nhìn Lục Thủy, dáng vẻ ‘Người hiểu ý ta chứ’.

Lục Thủy hiểu ý hấn.

Có điều, lời nói của ma tu Huyết Trần khiến hấn rất kinh ngạc.

Thế giới này rất tồi tệ, đây là có ý gì?

Đương nhiên, thế giới này quả thật cũng không tốt lắm.

Nhưng Lục cũng không nói rõ là ở điểm nào.

Là người hồng bét hay môi trường hồng bét.

Mà càng quan trọng hơn là, Lục đã làm gì?

Chuyện hấn không thành công, cũng không thất bại là cái gì.

Còn nữa, hấn đang đợi ai?

Thực lực của Lục mạnh đến không gì sánh được, thu lại nhân quả, rời khỏi thế giới, cái này đã hoàn toàn vượt qua Chí Cao.

Loại người này có thể giết ba người Đế Tôn kia dễ như trở bàn tay, nhưng hấn lại không làm vậy, mà chỉ là khiến cho ba người đó ngủ say.

“Là đang chờ đệ đệ muội muội của ta sao?” Lục Thủy có chút suy đoán.

Người Lục đang chờ, tuyệt đối không đơn giản.

Mà tam đại thế lực lại muốn giết người này.

Người này là đệ đệ muội muội của hấn.

Cho nên, chính là vị đệ đệ muội muội của hấn?

‘Đệ đệ muội muội này của ta có lai lịch gì cơ chứ?’ Lục Thủy chấn kinh trong lòng.

Lúc đầu Lục Thủy có cảm giác mình biết rất nhiều, nhưng giờ xem ra, vị Lục không còn tồn tại kia đang hồ hấn.

Nhưng muốn thực sự biết rõ tình huống cụ thể, chỉ có thể tìm Thiên Cơ hoặc là người trong cuộc.

Lục chết rồi, nhưng vậy người trong cuộc chính là người thành lập tam đại thế lực và Thiên Sinh Thần.

Được rồi, một người cũng đánh không lại.

Mà bọn hấn cũng chưa có thức tỉnh.

Những mặt khác, ngược lại có thể kiếm từ tay Kiếm Nhất.

Có lẽ có thể thu hoạch một ít.

Suy tư một lúc, Lục Thủy có cảm giác cũng có thể tìm được manh mối trên người Minh Nguyệt.

Còn cả những người khác trong danh sách giết thần.

Tóm lại đều sẽ nói với Lục hai câu đi?

Căn cứ vào lịch sử của Tịnh Thổ, Cơ Tầm khi đó cũng nói chuyện với Lục.

Nội dung cụ thể thì không biết.

Cho nên, đến tìm xem những người này đã chết hết chưa.

“Còn vấn đề gì không?” Ma tu Huyết Trần tò mò nhìn Lục Thủy.

Hấn không rõ người này rốt cuộc muốn làm cái gì, nhưng bảo đối phương đi tìm Thiên Cơ chắc chắn không sai.

Si nhục ngày hôm nay, hấn phải tìm cách đòi lại từ Thiên Cơ bên kia.

Hấn đường đường là ma tu Chí Tôn, hôm nay lại một chút mặt mũi cũng không có.

“Tiền bối sau này có tính toán gì chưa?” Lục Thủy hỏi.

Nếu như vị này còn muốn làm gì, hẳn ngược lại hy vọng đối phương có thể đem tới càng nhiều tin tức cho mình.

“Tam đại thế lực chắc chắn vẫn còn, ba người Tiên Mục cũng khẳng định còn sống.

Dựa theo ước định, ta vẫn không thể can thiệp vào tu chân giới.

Mai danh ẩn tích hành tẩu ở tu chân giới đã là cực hạn.”
Ma tu Huyết Trần nhún vai nói.

Hắn cũng không có cách nào.

Lúc đó ước định là, bên thua trận không được phép nhúng tay vào chuyện ở tu chân giới.

Còn sống cũng phải ẩn cư.

Bên thắng trận tuyệt đối sẽ không xuất thủ nhằm vào bên thua trận.

Tất cả mọi người đều đang tuân thủ.

Cho đến giờ vẫn chưa có người nào làm trái với điều ước.

Cho nên hắn vẫn phải tiếp tục trốn tránh.

Chương 1042: Tử Y Thần Nữ là Thiếu phu nhân? 1

Tử Y Thần Nữ là Thiếu phu nhân? 1

Đối với Ma Tu Huyền Trần mà nói, thì Lục Thủy thật ra chẳng chất vấn gì cả.

Những người trong danh sách Thí Thần, thực ra đều chưa từng tham gia bất cứ chuyện gì ở Tu Chân Giới cả.

Bây giờ, có lẽ cũng chẳng thể tham dự.

Thiên Cơ vẫn tiếp tục ần núp như trước đây.

Đương nhiên, Thiên Cơ chắc hẳn cũng yêu thích cuộc sống như vậy.

Vẫn luôn ần núp.

An toàn.

“Ta đã hỏi xong rồi, ngươi có muốn hỏi gì không?”

Lục Thủy nhìn Ma Tu Huyền Trần hỏi.

Những vấn đề liên quan tới thời đại này thì hẳn vẫn có thể trả lời được.

“Có một vài vấn đề.”

Ma Tu Huyền Trần nhớ ra gì đó, nói với Lục Thủy:

“Đêm qua, ta cảm nhận được rằng thiên địa xuất hiện chấn động, có lẽ đã phát sinh chuyện lớn gì đó.

Ta chỉ biết rằng thế giới này xảy ra biến hóa chắc chắn có liên quan tới sự việc tối qua.

Nhưng mà ta không thể quan sát được thế giới bên ngoài, không biết được cụ thể.

“Người biết tối qua đã xảy ra chuyện gì không?”

Vấn đề này, Lục Thủy đương nhiên là biết, nhưng hẳn không trả lời mà hỏi lại một câu:

“Người biết Dự Ngôn Thạch Bản không?”

Nghe thấy từ này, Ma Tu Huyền Trần cảm thấy hơi sùng sốt một chút, hấn có hơi không xác định mà hỏi:

“Có liên quan tới nhóm người Tiên Mục sao?”

Hình như ta có nghe thấy được âm thanh tương tự như thế, nhưng mà cụ thể là gì thì ta cũng không nghe rõ.”

Dự Ngôn Thạch Bản có lẽ xuất hiện sau khi Lục xuất hiện, sau cuộc đại chiến ở thời Viễn Cổ.

Cho nên, Ma Tu Huyền Trần rất khó để mà biết được.

Dù sao thì lúc đó Lục vẫn còn đang trấn áp 3 người kia, có vô số sức mạnh lan truyền ra.

Cấp bậc sức mạnh thấp hơn không thể nào bước qua được.

Ma Tu Huyền Trần bị ngăn cản ở bên ngoài.

“Dự Ngôn Thạch Bản là đồ vật mà 3 người bọn họ mượn Thời Quang Trường Hà thôi diễn ra.

Chuyện kỳ lạ ngày hôm qua có liên quan tới thứ này.

Lý do Thiên Sinh Thần ẩn núp nhiều năm, chính là vì chờ đợi tới thời cơ tối qua.

Hấn ra tay rồi, mặc dù vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, nhưng mà quyền năng đã giúp hấn kéo dài đủ.”

“Ta cảm nhận được có một sức mạnh càng đáng sợ hơn nữa xuất hiện, chẳng lẽ có người trấn áp Thiên Sinh Thần?”

Ma Tu Huyền Trần có chút bất ngờ.

Hấn cũng biết rằng Thiên Sinh Thần đáng sợ tới mức nào, nhưng mà không biết tại sao hấn lại bị Lục trực tiếp chém chết.

Dù cho Thiên Sinh Thần có thể trở về vẫn bị Lục vĩnh viễn trấn áp như cũ.

Lục bắt tử, thì ngay cả tư cách để ngưng kết thành quái vật, Thiên Sinh Thần cũng không có.

Nhưng mà sau khi Lục chết đi, hấn liền sẽ có được những khả năng khác nữa.

Một khi khôi phục, uy năng của hấn tuyệt đối không phải là thứ mà người bình thường có thể chống lại được.

Muốn trấn áp hấn ở phương diện quyền năng gần như là chuyện không thể nào.

3 người bên phía Tiên Mục chắc chắn đều không thể làm được.

Thiên Sinh Thần là mặt trái của Tà Ác Thần, cực kỳ vạn vẹo.

Loại tồn tại này thật sự có thể bị trấn áp sao?

“Đúng, Thiên Sinh Thần bị trấn áp.”

Lục Thủy vừa dứt lời, Ma Tu Huyền Trần lập tức muốn hỏi rằng có phải Lục đã sống lại hay không.

Nếu không thì ai có thể làm được cơ chứ?

Chỉ là hấn còn chưa kịp mở miệng hỏi, thì đã chẳng thể nào hỏi được nữa, bởi vì Lục Thủy đã nói trước hấn một bước:

“Tôi qua ta đặc biệt đi qua bên đó, ra tay trấn áp.”

Ma Tu Huyền Trần choáng váng, ngây ngẩn cả người.

Hấn có hơi không dám tin:

“Ngươi, ngươi trấn áp Thiên Sinh Thần?”

“Có vấn đề gì sao?”

Lục Thủy hỏi.

Ma Tu Huyền Trần:

“...”

Vấn đề rất lớn đó có được không, nhìn sao đi nữa cũng chẳng tin được.

Sau đó hấn lại nghĩ tới cái gì đó:

“Không phải chỉ có một nơi, hấn là còn có nơi thứ hai, ngươi đừng nói người kia cũng là người đi?”

“Không phải.”

Ma Tu Huyền Trần thấy rằng đôi phương còn có đôi thủ liền thở phào nhẹ nhõm, có lẽ đây là nguyên nhân mà đôi phương không phải là người mạnh nhất.

Nhưng mà ngay sau đó cái thở phào này liền phải nuốt ngược trở về.

Bởi vì Lục Thủy còn có nửa câu sau:

“Người kia là vị hôn thê của ta.”

Ma Tu Huyền Trần:

“...”

Nổ tiếp đi, cả nhà người đều vô cùng trâu bò có phải không.

Tuy Ma Tu Huyền Trần kinh ngạc, nhưng mà hắn không hề tin.

Cảm thấy đôi phương chắc chắn là đang nổ.

Mà người xúc động nhất chính là Chân Võ và Chân Linh.

Khi nói lời này, thiếu gia không hề tránh đi bọn họ.

Cho nên, bọn họ phát hiện được cái gì?

Thiếu gia nói người đã trấn áp nửa bầu trời còn lại là vị hôn thê của hắn.

Vị hôn thê của thiếu gia là ai?

Thiếu phu nhân, Mộ tiểu thư.

Mà người tới qua trấn áp vùng thế giới kia là ai?

Thiên Nữ Tông danh nhất một thời, Tử Y Thần Nữ.

Như vậy, tổng kết lại chính là, Thiếu phu nhân bằng Tử Y Thần Nữ.

Trời ạ, thật hay giả vậy?

Không phải tu vi của thiếu phu nhân đã hoàn toàn biến mất rồi sao?

Tại sao có thể là nhân vật khủng bố như Tử Y Thần Nữ được chứ?

Tử Y Thần Nữ là tồn tại như nào?

Người đó chính là một tồn tại có cùng cấp bậc với thiếu gia.

Tiếp đó, hai người cũng sững sờ nghĩ, đúng ha, tồn tại cùng một cấp bậc, hai người là vợ chồng, không phải rất hợp lý sao?

Hợp lý.

Nhưng mà cũng không quá hợp lý.

Lúc này, Chân Linh đột nhiên nhớ ra gì đó, nàng nhớ lại lúc ở Thu Cảnh Cung, nàng đang đi theo sau thiếu phu nhân thì đột nhiên bị ngắt đi.

Tới khi tỉnh lại thì đã được cứu rồi.

Nàng cứ nghĩ rằng người cứu các nàng là thiếu gia.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ là thiếu phu nhân.

Việc các nàng té xỉu có lẽ cũng là thiếu phu nhân làm.

Sau đó đưa các nàng quay về.

Cho nên, mỗi lần vô lý té xỉu đều là do thiếu phu nhân làm sao?

Lúc ở Thâm Hải Long Cung cũng như thế.

Sau khi tỉnh lại thì mọi chuyện đều đã kết thúc cả rồi.

Khó trách.

Trong lòng Chân Linh không khỏi chấn động, thì ra nàng vẫn luôn cách chân tướng gần như thế.

Thì ra, thiếu phu nhân cũng là một người mạnh như vậy.

Rất nhanh nàng lại nhớ tới việc tối qua, khi Tử Y Thần Nữ tới, bọn họ cũng lại ngắt đi.

Sau khi tỉnh lại, mặt mũi thiếu gia lại bị bầm dập.

Cho nên, thiếu gia là bị thiếu phu nhân đánh sao?

Nếu không, thì ai có thể khiến cho thiếu gia ăn thiệt như thế?

Còn ai ngoài thiếu phu nhân.

Chương 1043: Tử Y Thần Nữ là Thiếu phu nhân? 2

Tử Y Thần Nữ là Thiếu phu nhân? 2

Ngay giờ phút này, tất cả mọi thứ đều trở nên rõ ràng, bọn họ lại phát hiện thêm một bí mật lớn nữa, nhưng mà cũng không dám nói ra.

Cũng may là thiếu gia và thiếu phu nhân đều không phải là cường giả bình thường, sẽ không giết người diệt khẩu.

Khả năng cao là dù cho bọn họ có muốn nói, cũng chẳng thể nói được.

Trước kia, bọn họ cũng muốn nói chuyện của thiếu gia cho Tam trưởng lão nghe, nhưng mà dù cho làm gì đi nữa, đều không thể báo cho ông ấy biết được.

Giống như cả thiên địa đều đang ngăn cản bọn họ vậy.

Sau này cũng hoàn toàn từ bỏ việc đó.

Chỉ hy vọng rằng lúc bị bại lộ sẽ không phải tiếp nhận lửa giận của Tam trưởng lão mà thôi.

Bây giờ lại nhiều thêm một tội chết.

Thiếu phu nhân, nhìn qua thì là một người bình thường, thực ra lại là một đỉnh cấp cường giả đương thời.

Dùng sức mạnh của một người có thiên địa, đứng thẳng giữa thiên địa, vô địch thiên hạ.

Chân Võ cũng lau mồ hôi, quá nguy hiểm.

Thiếu gia luôn có thể đẩy bọn họ vào trong tình huống nguy hiểm.

Nhưng mà, hắn cũng đã rõ ràng rất nhiều việc.

Cũng hiểu rõ vì sao thiếu gia lại bảo Nhạc Phong rằng đừng gây ra tử thù đối với Thiên Nữ Tông.

Ngay từ đầu, bọn họ còn cho rằng thiếu gia quen biết Tử Y Thần Nữ, giữa bọn họ có sự ăn ý gì đó.

Hiện tại mới biết rằng, chẳng phải là sự ăn ý gì cả.

Thực ra, hai người bọn họ chính là người một nhà.

Người một nhà đánh người một nhà thì có sao đâu chứ?

Bí mật này quá lớn.

Quả thực là làm người vô cùng khó khăn.

Sau đó, Chân Võ và Chân Linh cũng ổn định lại.

Tóm lại rằng, cứ coi như không biết gì là được.

Còn việc đối đãi như thế nào với thiếu phu nhân, không cần phải quá để ý tới gì cả, cứ như trước đây là được rồi.

Dù sao thì bọn họ cũng chưa bao giờ thể hiện sự bất kính đối với thiếu phu nhân cả.

Trái ngược với bọn họ, Miêu Đồng lại không hề chán kinh.

Nhưng mà việc Tử Y Thần Nữ và Lưu Hỏa là đạo lữ, việc này đúng là rất khiến người khác kinh ngạc.

Những người tu chân chẳng ai biết cả ư?

Xem ra, không thể truyền việc này ra bên ngoài.

Nếu không thì sẽ dễ dẫn tới họa sát thân.

Người đã lập chí làm người qua đường phổ cập khoa học, hẳn đương nhiên hiểu rõ việc gì có thể phổ cập, việc gì không thể phổ cập.

Nếu không thì người qua đường giúp cũng khó mà sống nổi.

Hơn nữa, đây chỉ là thú vui giúp hẩn giải sầu mà thôi.

Một khi gây ra thêm phiền toái, vị đạo lữ nhà hẩn sẽ không để cho hẩn tùy ý giải sầu nữa.

Lợi không bù được hại.

“Có vấn đề gì sao?”

Lục Thủy thấy Ma Tu Huyết Trần không nói lời nào, cho nên hấn mở miệng hỏi.

“Không có, không có.”

Ma Tu Huyết Trần không biết phải nói gì.

Hấn là một cô nhân, cái gì cũng không hiểu.

Đối phương nói cái gì thì chính là cái đó.

Có điều, hiện tại hấn cũng không biết chính bản thân mình nên đi nơi nào.

“Đúng rồi, người cảm thấy người như ta, nên đi tới nơi nào thì tốt hơn?”

Ma Tu Huyết Trần hỏi.

“Đi nơi nào?”

Lục Thủy suy nghĩ một lúc rồi nói:

“Vậy phải xem tiên bói tính đi nơi nơi như thế nào?”

“Nơi có người, yên tĩnh một chút, không có liên hệ gì với Tu Chân Giới cả.”

Ma Tu Huyết Trần nói.

Hấn cần khôi phục tu vi.

Nhưng mà, hấn sẽ không dùng tới sức mạnh của Ma Tu Địa Giới.

Một khi dùng chúng, hấn sẽ phải ở lại chỗ này.

Thế nhưng, hấn không làm chỗ dựa cho những người này được.

Nếu những người đó muốn phát triển, thì phải dựa vào chính sự cố gắng của bản thân.

Cuối cùng sẽ như thế nào, hấn đều sẽ không hỏi đến.

Hấn nói quá nhiều, sẽ hại toàn bộ Ma Tu Địa Giới.

“Nếu về lâu dài mà nói, thì có lẽ có 2 nơi khá là thích hợp với người.”

Lục Thủy suy nghĩ một chút liền cho ra hai đáp án.

“Hai nơi?”

Ma Tu Huyết Trần cảm thấy có chút ngoài ý muốn:

“Hai nơi nào?”

“Thứ nhất là tòa thành của những người bình thường, Nam Thành.

Thiên Cơ ở trong tòa thành đó.

Mặc dù cũng có một vài người tu chân ở đó, nhưng mà rất ít.

Một cuộc sống hoàn toàn mới, một cuộc sống bình thường, rất đáng giá để ngời thử một lần.”

Lục Thủy mở miệng nói.

“Vậy còn nơi thứ hai thì sao?”

Ma Tu Huyết Trần tiếp tục hỏi.

Hắn muốn nghe thử xem nơi thứ hai sẽ như thế nào.

“Thu Vân Trần.”

Lục Thủy suy nghĩ một chút, nói:

“Thu Vân Trần là khu vực Tu Chân Giới của Lục gia, có người bình thường, cũng có người tu chân, nhưng mà Lục gia không có hứng thú gì với việc tu chân cả.

Mặc dù nằm trong Tu Chân Giới, nhưng lại khá là bình thường.

Đúng rồi, trên trần có Bất Diệt Tiên và Ma Binh Cầu Tử, có thể ngươi sẽ biết.”

“Bất Diệt Tiên?”

Ma Tu Huyết Trần khá là kinh ngạc.

Bất Diệt Tiên là người ở thời đại kia của bọn hắn, thậm chí còn sớm hơn bọn hắn một chút.

Thực sự là một cường giả của thời đại.

Đáng tiếc rằng sau đó đã bị Cửu lừa gạt, chìm vào giấc ngủ say.

Nếu không, có lẽ trong cuộc chiến Thí Thần cũng có thể sẽ có hẳn.

Trong thời đại kia, Bất Diệt Tiên hoàn toàn có khả năng có thể tiến thêm một bước.

Loại người này vậy mà lại ở tiểu trấn kia.

Rất nhanh, hẳn lại kinh ngạc tiếp một lần nữa:

“Khi này, người nói rằng còn có cả Ma Bình Cầu Tử?

Đầu hắc cầu?”

“Người biết hẳn à?”

Lục Thủy hiểu kỳ hỏi.

Ma Tu Huyết Trần quen biết Bất Diệt Tiên hoàn toàn là việc bình thường.

Thời đại mà Bất Diệt Tiên tồn tại không muộn như những người kia.

Chẳng qua là do ngủ say mà thôi.

“Chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, ta không muốn quen biết nó.”

Ma Tu Huyết Trần hung ác mà nói.

Lục Thủy:

“...”

Hắn cũng không hỏi nhiều.

Bởi vì cũng có thể đoán được.

“Đúng rồi, Thu Vân Trấn này ở nơi nào, tại sao những người này lại ở nơi đó?”

Ma Tu Huyết Trần tò mò hỏi.

“Tiểu trấn ở dưới núi nhà ta.”

Lục Thủy nói thẳng.

“...”

Vậy đi Nam Thành.

“Người còn có câu hỏi gì nữa không? Nếu như không có, thì ta đi đây.”

Ma Tu Huyết Trần nhìn Lục Thủy mà nói.

Lục Thủy khẽ gật đầu một cái:

“Xin tiên bối cứ tự nhiên.”

Vừa dứt câu, một đạo huyết quang thoáng hiện, sau đó Ma Tu Huyết Trần biến mất tại chỗ.

Lục Thủy thấy đối phương rời đi.

Cũng không quan tâm nữa.

Đúng là chẳng có gì để hỏi nữa cả.

Những thứ khác, Ma Tu Huyết Trần không thể nào biết được.

Chương 1044: Tử Y Thần Nữ là Thiếu phu nhân? 3

Tử Y Thần Nữ là Thiếu phu nhân? 3

“Cũng đã biết được kha khá những sự kiện xảy ra trong ngày mà Cửu vẫn lạc rồi.

Chỉ có điều, việc Kiếm Nhất có chết hay chưa vẫn chưa thể xác định được.

Cuối cùng thì Lục và Cửu đang ở đâu, cũng vẫn chưa có tin tức gì cả.

Cửu phải chết, chắc hẳn sẽ làm chút gì đó.

Nhất là thất thái nữ hài mà Nguyệt viết.

Nàng có quan hệ gì với Cửu.

Đáng tiếc là Ma Tu Huyết Trần không quen bọn họ.

Chỉ có thể dời việc này lại sau này, gặp được Thiên Cơ sẽ hỏi.”

Lục Thủy nghĩ thầm.

Cửu ngăn trở con đường khác, cho nên cuối cùng bọn họ quyết định tấn công Chí Cao, dẫn tới việc Cửu vẫn lạc.

Sau đó, phần lớn người đều rút lui, ba vị Đế Tôn trở thành nhân vật chính của thời đại đó.

Lục Thủy cũng chẳng có thắc mắc gì về quá trình này cả.

Chỉ có điều, Lục lại xuất hiện ở trận chiến cuối cùng, việc này khiến cho người ta vô cùng khó hiểu.

Sự cường đại của Lục không phải là điều mà những người kia có thể so sánh được.

Vậy mà cuối cùng hẳn lại chọn vẫn lạc.

“Kiếm Nhất có lẽ cũng biết một chút nguyên nhân tại sao Lục lại vẫn lạc, đáng tiếc là hẳn không nói.”

Lục Thủy âm thầm thở dài.

Thực ra Kiếm Nhất biết tất cả, nhưng mà hấn ý vào việc mình đã chết, cho nên nhất quyết không thể nói cái này, cũng không thể nói cái kia.

Nhưng mà Lục Thủy rất hiếu kỳ, đến cuối cùng thì Lục đang chờ ai.

Sao hấn có thể xác định rằng hấn có thể đọi được người đó?

Với lại, hấn cũng đã chết rồi.

Những thứ này, Lục Thủy không thể nào hiểu được.

Nhưng mà, có lẽ Thất Thái Nữ Hải kia sẽ là điểm đột phá.

Dù sao thì đó cũng có thể là Chân Thần duy nhất.

“Xem ra, có thể sẽ phải đi tới Thần Vực xem thử một chút mới được.”

Nhưng mà, vẫn còn cần phải để ý một số chuyện khác.”

Đó chính là sách của Kiếm Nhất, .

“Bảo nhóm người Nhạc Phong tra một chút về ”.

Lục Thủy mở miệng nói với Chân Võ.

Sau đó hấn lại bảo đưa cho hấn một tờ giấy.

Trên giấy viết một vài cái tên.

Tất cả đều là những người nằm trong danh sách Thí Thần, bên cạnh còn có một chút giới thiệu sơ lược về họ.

Ví dụ như là Lạc Tam Sinh, Chúa Tể Minh Thổ.

Cố Lý, người đầu tiên của Bất Tử Tộc.

Ngoại trừ Ma Tu Trần Huyền, Tiên Sơn Thiên Cơ, Đạo Tông Kiếm Nhất, Nguyệt Tộc Minh Nguyệt, Mê Đô và người lập nên ba thế lực lớn,...

“Đề bọn Lạc Phong tra một chút về những người này, xem thử xem có thể có được thông tin gì không.”

Lục Thủy đưa tờ giấy cho Chân Võ.

Tuy chuyện này có vẻ khá là xa vời, nhưng mà cũng có thể thử một chút xem sao.

Hắn vẫn gửi hy vọng về bên tự truyện của Kiếm Nhất hơn.

Có lẽ sẽ có thể biết được rất nhiều thứ khác.

Chỉ cần quyển sách đó thật sự là ghi chép về cuộc đời của Kiếm Nhất.

Chờ sau khi Chân Võ và Chân Linh đáp ứng, Lục Thủy mới mở miệng nói:

“Đi thôi, chúng ta cũng rời khỏi đây được rồi.”

Miêu Đồng lập tức đẩy Lục Thủy ra bên ngoài.

Lần này, chỉ trong một thời gian ngắn mà hắn đã biết được thêm rất nhiều thứ, mặc dù chẳng hiểu gì cả.

Nhưng mà cảm giác rất là lợi hại.

Quá trình này chỉ cần hắn thêm mắm dặm muối một chút là có thể suốt hai đêm liền.

Rất nhanh Miêu Đồng đã đẩy được Lục Thủy ra, còn làm sao để đi ra thì bọn Miêu Đồng hoàn toàn không biết.

Chỉ biết là đi ra rồi.

Quan sát xung quanh một chút, đúng là rừng cây ở phía ngoài Huyết Hoa Thành.

“Đông Phương đạo hữu, ta muốn tìm nơi để câu cá, không quấy rầy mọi người nữa.”

Miêu Đồng sẽ không rời khỏi nơi này, dù sao thì đạo lữ của hắn cũng sẽ không đồng ý.

Mà nhóm người Lục Thủy cũng định quay về.

Lục Thủy đương nhiên sẽ không có ý kiến gì cả, nhưng mà hắn còn một việc muốn nói:

“Còn nhớ rõ lời ta nói không?”

Ngươi có thể nhờ ta một việc.”

Đây là hứa hẹn khi còn ở trong cửa đá.

“VẬY LẦN TRƯỚC...”

“CHÂN VÕ, CHÚNG TA ĐI THÔI.”

“...”

Nhưng mà Miêu Đồng cũng không để ý lắm, vì hắn phải nhanh chóng quay về rồi.

Hắn vừa mới nhận được tin nhắn từ đạo lữ, nàng sắp xuất quan rồi.

Bảo hắn đi nghênh đón.

Nghe xong, sắc mặt vốn dĩ đã tái nhợt của Miêu Đồng càng tái hơn.

Nhưng dù thế, hắn cũng không hề có suy nghĩ sẽ không quay về.

Đáng tiếc, sự kiện bé quan như này cũng không có được mấy lần, có sự trợ giúp của thần lực, thực lực của Thanh Y đã sắp khôi phục lại hoàn toàn rồi.

Miêu Đồng quay về.

Lục Thủy cũng rời khỏi rừng cây.

Còn về nỗi đau khổ của Miêu Đồng, Lục Thủy hoàn toàn không hiểu.

Mặc dù thực lực giữa hắn và Mộ Tuyết có sự chênh lệch rất lớn, nhưng mà người ở thế yếu là Mộ Tuyết.

Cho nên, không ai có gánh nặng ở trong lòng cả.

“Thiếu gia, bây giờ chúng ta đi đâu đây?”

Chân Võ mở miệng hỏi.

Bây giờ không phải là lúc để trở về, cho nên phải hỏi Lục Thủy xem cần phải đi đâu.

“Tìm một nơi để ở, sau đó chờ nhận được vé bảo hộ của Ma Tu Dương Thời.”

Lục Thủy mở miệng nói.

Chân Võ và Chân Linh đương nhiên là sẽ không phản đối.

Bọn họ đi về phía nhà ga ở bên kia.

Ở đó có chỗ để ở.

Để qua được bên đó cần phải tốn một chút thời gian, nhưng vấn đề này không lớn.

Nếu như thiếu gia vội thì bọn họ có thể ngự kiếm để qua đó.

Xe lăn này là pháp bảo, việc bay qua đó hoàn toàn không phải là vấn đề.

Chỉ có điều, rất nhanh sau đó bọn họ liền không cần phải bận tâm tới vấn đề này nữa, bởi vì bọn họ phát hiện ra rằng, cứ mỗi một bước là lại tiến thêm được tận trăm mét.

Đây là năng lực của thiếu gia bọn họ.

Lúc này, Lạc Thủy đang quan sát Thiên Địa Trận Văn.

Trong lúc rảnh rỗi, đương nhiên là bắt đầu góp nhặt Thiên Địa Chi Lực. Bởi vì, hiện tại nó chính là lực lượng duy nhất mà hắn có thể dùng để đối kháng với Mộ Tuyết.

Sau khi bọn họ đến tiểu trấn, Lạc Thủy liền bị đẩy tới một chỗ trong sân.

Nơi này chính là chỗ mà Chân Võ đã xây ra.

Lạc Thủy ngồi ở trong sân, quan sát Thiên Địa Trận Văn.

Bọn họ phải ở nơi này ba, bốn ngày nữa.

...

“Không ở lại đây nhìn các nàng kết minh sao?”

Nhiếp Hạo đang ngự kiếm giữa không trung, nhìn về phía Thiên Nữ Tông ở phía sau, hỏi Lạc Phong ở bên cạnh mình.

“Không được, chuyện nơi này như nào cũng đã rõ ràng rồi, bây giờ phải đi tới Ma Tu Địa Giới. Phải đưa sách qua đó.”

Lạc Phong mở miệng nói.

Chương 1045: Tử Y Thần Nữ là Thiếu phu nhân? 4

Tử Y Thần Nữ là Thiếu phu nhân? 4

“Tử Y Thần Nữ quá mạnh, Trùng Cốc đã triệt để không dám làm loạn, người nói xem có phải Thiên Nữ Tông muốn thăng cấp rồi không?”

Nhiếp Hạo có hơi hiếu kỳ.

Lạc Phong lắc đầu nói:

“Không thể nào, hoặc cũng có thể nói là Thiên Nữ Tông không dám.

Thực lực tổng hợp của các nàng quá yếu, nói là thế lực nổi bật trong cấp bậc trung đẳng đã là rất tôn trọng các nàng rồi.

Dù sao thì Thần Nữ cũng không ở trong Thiên Nữ Tông, ai cũng không chắc chắn được rằng đối phương có thể đột nhiên biến mất hay không.

Với lại, thực lực yếu hoàn toàn không có tư cách để hợp tác với những thế lực đứng đầu.

Mặc dù, năng lực của Chương Môn Thiên Nữ Tông rất ổn.

Nhưng mà, Thiên Nữ Tông vẫn khó mà tiến lên được.

Cho nên, Thiên Nữ Tông vẫn chỉ có thể tiếp tục giãy giụa trong những thế lực trung đẳng.

Cho dù là các thế lực khác, hay chính bản thân Thiên Nữ Tông đều nghĩ như thế.

Thực lực tổng hợp yếu, không thể nào hợp tác được với các thế lực cường đại.

Ngay cả một người thất giai cũng không có, cho dù người khác muốn nâng đỡ, cũng không nâng đỡ được.

Nhiếp Hạo nhẹ gật đầu, sau đó tiếp tục nói:

“Vậy còn Ân Thiên Tông chúng ta thì sao?”

Gần đây, vì sao ta nghe được rằng Ân Thiên Tông chúng ta được đánh giá là thế lực đỉnh cấp rồi?

Có phải cũng không có khả năng hay không?”

Lạc Phong nhìn Nhiếp Hạo, sau đó lắc đầu, thở dài nói:

“Hoàn toàn ngược lại.

Ân Thiên Tông đang từ từ leo lên thế lực đỉnh cấp.”

Nhưng mà việc được chú ý quá nhiều đối với Ân Thiên Tông mà nói, chính là chuyện xấu.

“Tại sao?”

Nhiếp Hạo hiểu kỳ hỏi.

“Bởi vì, Ân Thiên Tông vốn dĩ là ở biên giới của thế lực nhất lưu.

Chúng ta có đầy đủ thực lực, cho nên được mấy người kia coi trọng mấy phần.

Việc Thiếu tông chủ xuất hiện giống như là một kíp nổ vậy.

Ban đầu chỉ có một Thiếu tông chủ hoàn toàn không đủ, nhưng mà tông môn của chúng ta còn có một vị Tông chủ nữa.

Những người kia ít nhiều gì cũng đã nghe qua thanh danh của Tông chủ.

Việc Đạo Tông bị đánh, bọn họ cũng chưa từng phản bác.

Việc này càng trở nên chắc chắn.”

Lạc Phong tiếp tục giải thích:

“Mặc dù, tình huống của chúng ta có chút tương tự với Thiên Nữ Tông, nhưng mà tính quyết định thì lại khác nhau.

Đó chính là, tông môn của chúng ta không tập trung ở một nơi.

Tất cả mọi người đều ở bên ngoài.

Cho nên, tin tức về việc Tông chủ và Thiếu tông chủ có ở Ân Thiên Tông hay không, hoàn toàn không quan trọng.

Ân Thiên Tông vốn dĩ ẩn núp trong bóng tối.

Vì thế, thực lực của bọn họ như nào, không ai nhìn thấu được.

Vì lý do an toàn, bọn họ chỉ có thể đánh giá cao, không dám đánh giá thấp.

Nhất là việc Thiếu tông chủ xuất thế.

Việc này gần như đã đặt nền móng vô cùng chắc chắn cho sự cường đại của Ân Thiên Tông.

Thậm chí, có người còn cảm thấy rằng Ân Thiên Tông chúng ta đang tuyên cáo với Tu Chân Giới rằng, chúng ta có đủ thực lực để trở thành đỉnh cấp.”

“Thế nhưng, không ai biết Thiếu tông chủ là thật, tông môn cũng nói với bên ngoài như thế.”

Nhiếp Hạo có hơi không hiểu.

“Ân Thiên Tông chúng ta giống thể loại sẽ tự tìm phiền toái cho tông môn của mình à?”

“Không giống.”

Nhiếp Hạo đã hiểu ra được phần nào.

“Cho nên, việc nói Thiếu tông chủ là giả, chính là vì để tránh đi phiền phức?”

Đồng thời, còn có thể uy hiếp Tu Chân Giới?

Vậy ở bên cao tầng có biết việc Thiếu tông chủ là thật không?”

“Có lẽ cũng không biết.”

Lạc Phong cảm thấy rằng nếu như mà họ biết, thì sẽ không đến mức còn tiếp nhận đơn của Thiếu tông chủ.

“Vậy loại suy đoán này có ổn không?”

“Ổn hay không đều không quan trọng, quan trọng là người khác không thể nào bác bỏ được.

Còn chân tướng thật sự, ai mà biết cơ chứ?

Tất cả mọi chuyện không nhất thiết đều phải có đáp án.”

Nhiếp Hạo không hỏi nữa, hẳn cảm thấy có chút phức tạp.

Những chuyện có liên quan tới Thiếu tông chủ đều rất phức tạp.

Ví dụ như việc tiếp nhận tờ danh sách của Thiếu tông chủ.

Sau khi nhận nó, từ đó về sau liền bước lên một con đường không thể quay đầu.

Khi nhận ra được thân phận của Thiếu tông chủ, hẳn trực tiếp khóc.

Đá phải tâm sắt cũng không tới mức như thế.

Lực lượng của Thiếu tông chủ còn đáng sợ hơn suy nghĩ của hắn gấp vô số lần.

...

Sau khi lực lượng của Mộ Tuyết xuất hiện tại Thiên Nữ Tông, Hỗn Nguyên Tử Khí vờn quanh nàng, khí tức cường đại như muốn trấn áp lục địa dưới chân, vạn vật đều không thể tranh phong với nàng.

Vị trí hiện tại của nàng, là trên đài cao của Thiên Nữ Tông.

Đứng ở đối diện nàng, là nữ nhân có khí tràng tương tự như vậy.

Hải Yêu Nữ Vương.

Bên cạnh Hải Yêu Nữ Vương có dòng nước vờn quanh, cơ thể của nàng được nước hội tụ thành, phục sức thuộc về Nữ Vương cũng là do nước hội tụ thành.

Còn ở dưới đài chính là Chương môn Thiên Nữ đang quỳ trên mặt đất.

Những người khác của Thiên Nữ Tông đương nhiên cũng không dám đứng.

Một đám cường giả của Trùng Cốc càng xấu hổ hơn.

Quỳ cũng không phải, mà không quỳ càng không phải.

Cuối cùng đành phải kiên trì mà đứng ở đó.

Dù sao thì họ cũng không phải là người của Thiên Nữ Tông, cho nên cũng chẳng phải là vấn đề gì lớn.

Đặc biệt đến chúc mừng, dù có nói thế nào thì cũng không bị giết.

Nếu như không thấy được trận chiến tối hôm qua, bọn họ cũng không chột dạ tới mức như thế.

Trong trận chiến kia, uy áp của Tử Y Thần Nữ gần như áp chế cả thiên địa.

Căn bản là không thể nào trêu chọc được

Mộ Tuyết và Hải Yêu Nữ Vương cùng nhau nắm tay đặt lên tấm bia đá ở trên đài cao.

Ở trên đó chính là minh ước, bây giờ điều các nàng muốn làm, chính là lưu lại ấn ký của mình ở trong minh ước.

Rất nhanh, trên đó liền xuất hiện một giọt nước không thể nào rơi xuống được và một luồng tử khí không thể nào tiêu tán được.

Liên minh đã được thành lập.

“Thần Nữ, tồn tại kia đã thức tỉnh qua một lần, có lẽ sắp tới sẽ không có vấn đề gì nữa, nhưng mà theo thời gian qua đi, vấn đề sẽ càng ngày càng lớn hơn.”

Giọng nói của Hải Yêu Nữ Vương truyền tới trong tai Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết gật gật đầu, nói nhỏ:

“Không cần để ý, không nhắc lên được sóng gió gì đâu.

Chờ tới khi hấn tỉnh lại một lần nữa, trực tiếp thông báo cho ta là được rồi.

Nhưng mà, người nói rằng dị tượng có thể sẽ sinh ra một tồn tại khiến cho Thiên Sinh Thần phải e ngại ư?”

Hải Yêu Nữ Vương đương nhiên là nói hết những gì mình biết cho Mộ Tuyết.

Thực ra Mộ Tuyết cũng rất kinh ngạc, em trai và em gái của Lục Thủy khoa trương tới mức đó sao?

Còn khoa trương hơn cả Lục Thủy?

Nàng rất ngạc nhiên, cảm thấy rằng sẽ không ai có thể vượt qua được Lục Thủy cả.

“Ừ, ít nhất là như thế, việc này có lẽ bọn họ sẽ nói với tôn tại.

Nhưng mà, Thiếu tông chủ của Ân Thiên Tông có vẻ cũng rất mạnh.

Hắn chỉ vừa xuất hiện thôi mà đã có thể trực tiếp trấn áp Thiên Sinh Thần rồi, phương diện quyền năng quả thực là nghiền ép mọi người.

Đến người phách lối như Thiên Sinh Thần mà cũng không thể nào chống cự được.

Thần Nữ có biết người này không?”

Mộ Tuyệt cười cười, sau đó gật đầu:

“Biết.”

“Thần Nữ biết người đó là ai không?”

Hải Yêu Nữ Vương cực kỳ tò mò.

Chỉ cần không phải là địch nhân là được.

Chương 1046: Người rất lợi hại kia? Phu quân ta 1

Người rất lợi hại kia? Phu quân ta 1

Nghe được câu hỏi của Hải Yêu nữ vương.

Mộ Tuyết suy nghĩ một chút nói:

“Là quen biết.”

“Thần nữ quen biết? Quan hệ như thế nào?”

Không phải kẻ thù đúng không?” Hải Yêu nữ vương có chút khẩn trương.

Loại tồn tại này, cơ hồ là đối tượng tranh phong.

Cơ bản là kẻ thù, điều này rất nguy hiểm.

Nhưng nàng đã đứng trong đội, bây giờ cũng không thể nói bất cứ điều gì.

Hơn nữa nàng thật sự không biết người kia, ai biết đối phương làm người như thế nào.

Khẳng định không tốt bằng thần nữ là được.

“Quan hệ?” Nói đến đây, ngữ khí Mộ Tuyết mang theo một chút ý cười: “Người không phải là người tốt sao?”

“Bình thường mà nói, quan hệ của chúng ta rất tốt, địch nhân tự nhiên không phải địch nhân.”

“Quan hệ cạnh tranh bình thường?” Hải Yêu nữ vương thở phào nhẹ nhõm.

Như vậy liền tốt hơn nhiều.

“Không phải.” Hải Yêu nữ vương còn chưa thở phào nhẹ nhõm, đã nghe thấy Mộ Tuyết phản bác.

“Vậy là cái gì?” Hải Yêu nữ vương lập tức bị làm cho khẩn trương.

Hai người này quá khủng khiếp.

Mối quan hệ của họ gần như quyết định hướng đi của thế giới.

“Quan hệ của chúng ta không giống như nữ vương nghĩ.”

“Không giống nhau, vậy là gì?”

Hải Yêu nữ vương thật sự khó hiểu.

Hơn nữa bộ dáng áp úng này của Thần nữ, nàng cảm giác không đúng lắm.

“Nữ vương nghe đến đạo lữ chưa?”

“Đạo lữ? Ý người là sao?”

Nàng đương nhiên biết đạo lữ là gì, thế nhưng thần nữ đột nhiên nhắc đến cái này, liền không thích hợp.

Mộ Tuyết thở dài một tiếng, sau đó nhẹ giọng nói:

“Hắn là phu quân ta, quan hệ chỉ có vậy.

Mặc dù thỉnh thoảng chúng ta cãi nhau hoặc đánh nhau.

Nhưng chắc chắn sẽ không phải là kẻ thù.”

Hải Yêu nữ vương choáng chân, chớp chớp đôi mắt to, sau đó khó có thể ngăn chặn phát ra thanh âm:

“Người nói gì?”

Thanh âm đột nhiên trực tiếp vang lên ở Thiên Nữ tông.

Vốn bầu không khí của Thiên Nữ Tông rất tốt, nhưng một tiếng hét kinh hãi này của Hải Yêu nữ vương trực tiếp khiến mọi người sợ hãi.

Bọn họ căn bản không biết hai vị trên đài cao đang nói gì, làm đến Hải Yêu nữ vương kích động như vậy.

“Nữ vương, nữ vương, là chuyện gì kinh ngạc như vậy? Nói chúng ta nghe đi.”

Hải Yêu Tiểu Đào ở phía dưới lớn tiếng kêu lên.

Một số người Trùng Cốc rất sợ hãi.

Những người này không biết lớn không viết nhỏ, có phải sẽ khiến cho hai vị đại lão phía trên bất mãn hay không.

Đánh nhau sẽ không ảnh hưởng đến họ, phải không?

Đi cũng không được, không đi cũng không được.

Hải Yêu nữ vương liếc mắt nhìn Tiểu Đào một cái, truyền ra thanh âm:

“Đi đến đồng lửa quỳ xuống.”

“A?” Hải Yêu Tiểu Đào có chút uể oải, tiếp đó nhìn đồng lửa cách đó không xa.

Còn chưa đợi nàng cất bước, đã bị đại thủy sư Vụ Nhã kéo đến bên cạnh đồng lửa.

Các nàng cũng rất tò mò, hải yêu có thể bị bóc hơi hay không.

Sau đó Hải Yêu nữ vương cùng Tử Y thần nữ khôi phục trao đổi bình thường.

Không ai có thể nghe thấy bất cứ điều gì bọn họ đang giao lưu, nhưng bầu không khí dường như không có vấn đề gì.

Nói cách khác, vừa rồi Hải Yêu nữ vương đã biết chuyện gì đó từ Tử Y thần nữ kia.

Dẫn đến Hải Yêu nữ vương có chút thất thố.

Nữ vương phạm Hải Yêu nữ vương rất chú trọng khí chất, chuyện có thể làm cho nàng giật mình như thế, nhất định là chuyện lớn.

Đáng tiếc, không ai biết những gì họ nói với nhau.

Cũng không có ai dám hỏi, hoặc đi nhìn trộm.

Đó là muốn chết.

Họ muốn sống thêm vài năm nữa.

Lúc này chọc đến hai vị này, thật sự là chết cũng không nhắm mắt.

Nhất là những người Trùng Cốc, kiêng kỵ nhất.

“Không phải...” Hải Yêu nữ vương nhìn Mộ Tuyết, có chút khó có thể tin được:

“Ý tứ vừa rồi của thần nữ là, Lưu Hỏa Ân Thiên tông, là, là phu quân của ngươi?”

“Ừm, phu quân.” Mộ Tuyết gật đầu, sau đó giải thích một câu:

“Nhưng cách thành hôn còn có mấy tháng.”

“Cái này,..” Hải Yêu nữ vương trong lúc nhất thời không biết nói gì cho phải.

Tồn tại đáng sợ như vậy, cư nhiên có thể trở thành vợ chồng?

Họ không tranh cao thấp hay sao?

Nhưng nàng cũng hiểu được, vì sao thần nữ đối với Thần trời sinh thông dong như vậy.

Bởi vì nàng không chỉ có một mình, nàng còn có một phu quân đáng sợ.

Thần trời sinh hoàn toàn không đủ cho bọn họ đánh.

Trong lúc nhất thời Hải Yêu nữ vương cảm giác vận khí của mình tốt bao nhiêu, cư nhiên đứng ở loại đội ngũ này.

Đứng một băng hai.

Thiên Cơ tiên bối hình như là đứng bên Lưu Hỏa.

Nhưng sự khác biệt là gì?

Nàng liền tùy tiện đứng một chỗ, liền trực tiếp đứng ở tồn tại đỉnh phong thế giới?

Triều Tịch tử phù hộ.

Lần này họ an toàn hơn nhiều.

Cái này nếu còn chưa an toàn, trên đời còn có người an toàn có thể đứng đội sao?

Sẽ không có đâu.

“Thật sự là làm cho người ta có chút khó có thể tin, loại tồn tại như Thần nữ cũng sẽ lập gia đình.” Hải Yêu Nữ Vương cảm khái.

Mộ Tuyết nhẹ giọng cười nói:

“Chuyện lập gia đình nữ vương không phải nên sớm biết sao?”

Lần trước đi qua, Trà Trà gọi ta là biểu tâu.”

Hải Yêu Nữ Vương: “...’

Nàng không nghĩ nhiều, hơn nữa suy nghĩ nhiều cũng không nghĩ tới Lưu Hỏa.

Hoặc là nàng cũng không biết Lưu Hỏa là người cấp bậc gì.

Thẳng đến lần trước, kiến thức được uy hiếp của Lưu Hỏa.

Quả thực không thể tưởng tượng.

“Đúng rồi, thần nữ vừa mới nói, qua mấy tháng sẽ thành hôn?” Hải Yêu nữ vương kỳ thật rất muốn kiến thức một chút.

Mộ Tuyết tự nhiên hiểu được ý tứ của Hải Yêu nữ vương:

“Đến lúc đó sẽ đi tìm nữ vương.”

“Tuy rằng muốn tiếp tục ngủ, nhưng hôn lễ của thần nữ vẫn làm cho người ta có tinh thần.” Hải Yêu Nữ Vương vẫn giữ nụ cười của nữ hoàng.

Hai vị tồn tại này thành hôn, có thể tham dự, vậy đều có thể thôi cả đời.

Đáng tiếc Triều Tịch tỷ không còn ở đây, nàng không có trường bối.

Xem ra chỉ có thể cùng tiểu yêu kia thôi.

Sau đó Mộ Tuyết cùng Hải Yêu nữ vương biến mất tại chỗ.

Các nàng vốn vì kết minh mà đến, tới đều là lực lượng ngưng tụ thể.

Chỉ cần hoàn thành bước cuối cùng.

Những người còn lại sẽ tự làm điều đó.

Mà nhìn thấy Hải Yêu nữ vương cùng Tử Y thần nữ biến mất, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Đặc biệt là một số người ở Trùng Cốc.

Không còn nguy hiểm.

Nhưng bọn họ vẫn muốn kiến thức Cổ Thần một chút.

Đương nhiên, cho bọn họ mười lá gan cũng không dám cướp.

Càng không thể để đối phương cảm thấy bọn họ muốn cướp.

Như vậy tìm ai nói, chính là một chuyện rất trọng yếu.

Ai là người phù hợp nhất?

Đương nhiên là người đứng thứ hai Thiên Nữ tông.

Người đứng đầu không dám tìm.

Sợ người đứng đầu nhìn thấy bọn họ, đến một buổi lễ gặp mặt.

Có trời mỗ biết những gì sẽ xảy ra.

Người phát ngôn của Tử Y thân nữ làm người ta một lời khó nói hết

...

Mộ Tuyết nhìn bầu trời, trời đã muộn.

Nàng không xác định khi nào Lục Thủy trở về.

“Không biết vết thương trên người có tốt lên không.” Mộ Tuyết im lặng lẩm bẩm.

Nàng không biết Lục Thủy trở về sẽ như thế nào.

Nhưng dám chọc nàng, liền trái một quyền phải một quyền đánh lên.

Ở bên ngoài, ngang có một chút chuyện không tiện làm.

Nhưng quay lại, ha ha.

Vào phòng Lục Thủy, nhét quần áo nhỏ đi.

Để hẳn hiểu được thế nào là khuất nhục.

Nghĩ như vậy, Mộ Tuyết lấy ra quyển sổ ghi chép.

Nàng lật đến trang đã được kết toán, tiếp tục viết.

“Đi ra ngoài nhiều ngày như vậy một chút tin tức cũng không có, không để ý hôn thê nhớ nhưng, nhớ một khoản.”

Ghi xong, trên mặt Mộ Tuyết mới lộ ra mỉm cười.

...

Chương 1047: Người rất lợi hại kia? Phu quân ta 2

Người rất lợi hại kia? Phu quân ta 2

Thành Nam.

Cửa lớn đại học Thành Nam.

Trong phòng-ốt bảo vệ, một nhân viên bảo vệ trung niên đang ăn mì gói.

Gần đây trông hẩn không được tốt lắm.

Sau khi ăn một miếng mì ăn liền, miệng lẩm bẫm:

“Còn ai nữa chứ?”

Còn ai khác có thể nhảy nhót?

Phải tìm.”

Nếu không tìm ra, hẩn ăn mì gói cũng không thơm.

Trong khi bảo an đại thúc vẫn còn ăn mì gói, hai người xuất hiện bên cửa sổ.

Đương nhiên là Sơ Vũ và Kiếm Lạc.

“Tiền bối, hôm nay còn có chuyện gì?” Sơ Vũ nhìn bảo an đại thúc hỏi.

Bảo an đại thúc nhìn Kiếm Lạc trốn sau lưng Sơ Vũ, sau đó mở ngăn kéo ra, từ bên trong lấy ra ba túi gói đưa ra ngoài:

“Đây là lúc trước đã đáp ứng.

Hãy nhớ kỹ, bình thường không được mở.

Gặp phải nguy cơ không thể phá giải, mới mở ra.

Đây không phải là phòng thủ tuyệt đối.

Nên đừng mở nó một phút trước khi chết.

Mà là lâm vào tuyệt cảnh, không biết phương hướng mới mở ra.

Có thể giúp người tìm thấy đường sống.”

Sơ Vũ nhận lấy ba túi gấm, sau đó giao cho Kiếm Lạc.

“Đa tạ tiền bối.” Kiếm Lạc mở miệng nói.

“Xem ra là giữ lời hứa, tuy rằng nghèo chỉ có thể ăn mì gói khó ăn.”

Thanh âm Kiếm Lạc từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Kiếm Lạc nghe được thanh âm trực tiếp che miệng lại.

Bảo an đại thúc không để ý, lúc này hắn nhìn thấy Sơ Vũ đưa vào một quả trứng muối:

“Tiền bối, ta muốn mở sách, người tính toán.”

Bảo an đại thúc nhận lấy trứng muối, sau đó mở ra đặt ở trong mì tôm:

“Cố lên.”

“Tiền bối, nói một câu hay đi.” Sơ Vũ lại nhét một cái giảm bông vào.

Bảo an đại thúc nhận giảm bông tiếp tục nói:

“Sớm ngày thành thần.”

“Thoáng cái ta liền có lòng tin, đại thúc còn có chuyện khác?” Sơ Vũ mang theo ý cười hỏi.

“Không còn nữa.” Thanh âm của bảo an đại thúc hạ xuống, Sơ Vũ và Kiếm Lạc liền biến mất ở cửa sổ.

Trong mắt bảo an, hắn nhìn thấy trên người hai người này có rất nhiều đường dây bao quanh.

Tất nhiên, cũng không phải là một điều xấu.

Vì vậy, hắn không quan tâm.

Hôm nay thêm bữa ăn, không tệ.

Sau đó, bảo an đại thúc nhìn vào điện thoại di động dựa vào tường.

Điện thoại di động hiện lên một nam tử tóc đỏ.

Nam tử này đang được một nữ tử xem ra phi thường giàu đưa đến khách sạn.

Bảo an đại thúc nhìn điện thoại di động, khẩu vị rất tốt.

...

Lục Thủy ngồi ở xe lăn nhìn thiên địa trận văn cơ hồ hai ngày.

Hôm nay là ngày thứ ba.

Hắn đóng cuốn sách lại, nhìn lên bầu trời.

“Còn có khoảng hai ngày, có chút dài đằng đẵng.”

Hiện tại hắn muốn trở về tìm Mộ Tuyết.

Xem thiên địa trận văn đối với hắn mà nói cũng không nhàm chán, dưới tình huống bình thường, để hắn xem một hai năm cũng không thành vấn đề.

Thế nhưng đã lâu không nhìn thấy Mộ Tuyết, chung quy vẫn sẽ nhớ nhung.

Hơn nữa, thật sự muốn trở về kéo cừu hận.

Bị đánh một trận, tâm tình Mộ Tuyết khẳng định rất tốt.

Không kéo cừu hận, người chịu thiệt là hắn, làm sao có thể đây?

Mấy tháng trước kéo cừu hận đã phé đi, tiếp theo tiếp tục, đến thời điểm Mộ Tuyết muốn tính sổ lại trộm sổ ghi chép đi.

Hoàn hảo.

Trước đây lo lắng không thể tiếp xúc thân mật, không tiện động thủ.

Bây giờ vấn đề này không tồn tại.

Sổ ghi chép đến tay, vấn đề thân mật thế nào cũng không lớn.

“Vé bảo hộ có thể để ma tu Cát An đưa đến trấn nhỏ Thu Vân.”

Lục Thủy đang suy nghĩ trong lòng.

Loại này dường như cũng có thể.

Nhưng không có an toàn.

Hiện tại lấy được, Mộ Tuyết như thế nào cũng sẽ không biết.

Đây là con bài tẩy của hắn.

Trở về tiểu trấn Thu Vân cũng khó nói.

Xác suất được biết đến là rất lớn.

Lá bài tẩy được biết đến thì không phải là lá bài tẩy.

Nhưng lúc Lục Thủy đang suy nghĩ, Chân Võ đi tới bên cạnh hắn:

“Thiếu gia, Nhạc Phong bọn họ đến.”

Lục Thủy không ngoài ý muốn, lúc trước Chân Võ đã nói với hắn.

Nhưng có thể thấy cuốn sách đó.

Ngược lại có thể nhìn xem có thể phát hiện ra hay không.

Dù sao quyển sách này cùng Cầu Tử có quan hệ, có lẽ sẽ có càng nhiều tin tức.

Về Lục, những người khác cơ bản không nhớ được, lúc sao chép không nhất thiết phải hoàn chỉnh.

Sau đó Nhạc Phong bọn họ đi vào viện.

“Lục thiếu gia.” Nhạc Phong và Niếp Hạo lễ phép nói.

Bọn họ đương nhiên không dám gọi thiếu tông chủ.

Nhưng nhìn thấy Lục Thủy như vậy, bọn họ có chút ngoài ý muốn, nếu như không đoán sai, thiếu tông chủ ngồi xe lăn đi?

Bây giờ đang phổ biến pháp bảo này?

Nhưng trên mặt Thiếu tông chủ mang theo một ít thương tích đúng không?

Dấu vết vẫn còn.

Đương nhiên, bọn họ không dám hỏi nhiều, cũng không dám suy nghĩ nhiều.

Nhạc Phong trước tiên đưa quyển sách kia cho Lục Thủy.

[Thần Ma truyện ký]

Lục Thủy nhìn tên sách, trước tiên liền biết, quyển sách này đúng là bản gốc viễn cổ.

Không do dự, trực tiếp mở sách.

Trang đầu tiên nhìn thấy câu nói: Phi thường bắt đầu từ bình thường, chó cũng không ngoại lệ.

Những lời này không có vấn đề gì, cũng không có gì khác biệt so với hiện tại.

Sau đó Lục Thủy mở ra một trang sau.

Chẳng bao lâu lông mày của hắn nhíu lại.

Trang này quả thật cũng là gâu, nhưng chữ viết không đúng.

Phi thường qua loa, cùng chó bắt giống nhau.

Chữ Gâu qua quýt như thể, hắn gập qua.

Đó là bản thảo mà Cửu Tử nộp vào thời điểm đó.

Cho nên quyển sách này, là Cửu Tử viết?

Lục Thủy không suy nghĩ nhiều, mà là mở ra một trang sau.

Rất nhanh hắn phát hiện chữ viết lại thay đổi, trở về bình thường ngay từ đầu, mà nội dung giống như trước đây nhìn thấy, không có bất kỳ biến hóa nào.

Nhưng chỉ trong chốc lát, Lục Thủy đặt sách sang một bên.

Hắn không đóng lại.

Nội dung quả thật không có chút gì bất thường.

Bị hỏng ở những nơi quan trọng.

Nhưng sau đó Cửu tử bổ sung vào, miễn cưỡng tính là hoàn chỉnh câu chuyện.

Chỉ là không xác định, rốt cuộc là thật hay giả.

Dù sao cũng là do Cầu tử tự viết.

Nhìn vào nội dung, nó phải là sự thật.

Lục, Kiếm Nhất đều xuất hiện.

Sau đó Lục Thủy lấy ra quyển “Kiếm Nhất cờ vây Truyện”, sau khi lấy hai quyển sách ra, bắt đầu đối lập.

Hắn tìm thấy chữ viết tay rất giống nhau.

Tất cả mọi người viết không nhất thiết giống hệt nhau.

Cho nên rất giống tình huống dưới, liền có thể là một người viết.

“Một tác giả?”

Sau khi xác định, Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Hắn có chút không biết, người này giúp Kiếm Nhất viết tự truyện, lại giúp Cầu tử viết tự truyện.

Muru đồ gì?

Hắn có chút hoài nghi, có phải cũng có tự truyện về Lục hay không.

Một tác giả, như vậy Cầu tử đến tiếp sau, hẳn là cũng dựa vào chân thật viết, có lẽ bọn họ đi ra ngoài, thật sự là đi chơi cờ.

Những này là suy đoán, muốn có được nghiệm chứng, trước mắt không có cách nào..

Loại chuyện này, có lẽ ngay cả Thiên Cơ cũng khó có thể hỗ trợ nghiệm chứng.

Chỉ có Cửu mới có thể.

Trước mắt có thể tìm được Cửu địa phương, chỉ có biển cuối cùng.

Và cần phải đưa con tin qua đó.

Cần thời gian.

“Chuyện bên Thiên Nữ Tông đã kết thúc?” Lục Thủy nhìn Nhạc Phong hỏi.

“Thiên Nữ Tông và liên minh Hải Yêu, Trùng Cốc tới rất nhiều cường giả, cuối cùng không làm gì cả.

Sau khi liên minh kết thúc, bọn họ liền lập tức trở về.” Nhạc Phong suy nghĩ một chút rồi tiếp tục nói:

“Căn cứ theo tin tức biết được, Hải Yêu nữ vương cùng Tử Y thần nữ hình như đang nói chuyện gì, giữa đường Hải Yêu nữ vương còn bị kinh hãi.

Nội dung cụ thể, ngoại trừ hai vị kia không có ai biết.”

Mộ Tuyệt nói cái gì có thể kinh hãi đến Hải Yêu nữ vương?

Lục Thủy trong lòng có chút nghi hoặc.

Nhưng điều này không ảnh hưởng đến hắn, cho nên cũng không có gì cần thiết để ý.

Trùng Cốc yên tĩnh cũng tốt.

Nếu không có chút khó làm.

Dù sao ra tay giúp nhà hắn, ngày hôm sau liền nhắm vào bọn họ, quả thật không thích hợp lắm.

Bây giờ là tốt.

Mọi người bình an vô sự, ai cũng không khó làm.

“Tam đại thế lực gần đây có động tĩnh?” Lục Thủy hỏi.

Ba thế lực lớn thất bại, có động tĩnh là chuyện chắc chắn.

Về phần sẽ động tĩnh như thế nào, cũng khó nói.

Cam chịu là không thể nào.

“Có chút động tĩnh không xác định.” Nhạc Phong suy nghĩ một chút, không quá khẳng định nói:

“Gần đây Tiên Đình hình như đi tới trước màn.

Cố gắng giao dịch với các thế lực khác.

Tương tự như để cho những người khác đứng trong hàng ngũ.

Nhưng chuyện này còn chưa đủ rõ ràng, nếu như quả thật là như vậy, như vậy hẳn là hướng về phía Lục thiếu gia.”

Chương 1048: Người rất lợi hại kia? Phu quân ta 3

Người rất lợi hại kia? Phu quân ta 3

Tam đại thế lực trực tiếp công kích Lục gia, tuy rằng rất ít người hiểu được chuyện mấy ngày trước.

Thế nhưng Nhạc Phong không cần đi hỏi, cũng có thể đoán ra.

Tam đại thế lực công kích Lục gia.

Điều này chắc chắn có một mối quan hệ lợi ích rất quan trọng.

Cho nên ngay từ đầu Lục gia, có thể sẽ đối đầu tam đại thế lực.

Thiếu tông chủ bọn họ từ đầu đến cuối đều chú ý tam đại thế lực, điều tra tam đại thế lực.

Bởi vì chính là vì đối kháng tam đại thế lực.

Thiếu tông chủ quả thật rất mạnh, rất lợi hại.

Thế nhưng thiếu tông chủ cần thời gian.

Trải qua một trận chiến mấy ngày trước, thiếu tông chủ hẳn là tranh thủ đủ thời gian.

Mà một trận chiến bắt đầu rơi vào thế bất lợi, thiếu thời gian.

Vì vậy, hành động của họ đã thay đổi.

Cố gắng đi từ phía sau hậu trường đến phía trước của hậu trường.

Lục Thủy cau mày, theo hẳn thấy, một trận chiến hẳn là sẽ toàn lực đánh thức đám người Đế Tôn.

Ba người này có thể quyết định mọi thứ.

Những gì được ghi lại trong phiến đá tiên đoán đã xảy ra, vượt quá khả năng của những người hiện có của một trận tam đại thế lực.

Chỉ cần toàn lực làm cho Đế tôn bọn họ tỉnh lại, mới có thể nghịch chuyển hết thảy.

Bây giờ tất cả những gì họ thiếu là thời gian.

Nhưng chỉ cần trước khi đệ đệ muội muội hấn trưởng thành, để đám người Đế Tôn tỉnh lại, như vậy hết thảy còn có chuyển biến.

Về mặt lý thuyết là như vậy.

Trên thực tam đại thế lực muốn nghịch chuyển tình cảnh trước mắt, nhất định phải thức tỉnh trước khi Lục Thủy khôi phục tu vi.

Mà không là đệ đệ hấn muội muội trưởng thành trước.

“Trước tiên nhìn một chút đi.” Đối phương còn có chuyện gì rõ ràng.

Cho nên Lục Thủy cũng không quá để ý.

Hơn nữa cũng phải cho đối phương hy vọng không phải sao?

Cuối cùng cũng phải xử lý chuyện này.

Nhưng lần này ổn định một chút đi, không thể quá phóng túng.

Vạn nhất những người này cũng giống như hấn, khôi phục tương đối nhanh.

Vậy thì tự thêm khó khăn cho mình.

Mặc dù không có vấn đề lớn.

Nhưng mà dọa mẫu thân hấn thì không tốt.

Một ngày nào đó bị phát hiện, sẽ bị cha hấn đánh.

Tuổi hấn đã cao, cũng là muốn mặt mũi.

“[Kiếm Nhất Cuộc Đời Truyện] có tin tức không?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

“Còn chưa có, tạm thời chưa bao giờ có bất kỳ tin tức gì.”
Nhạc Phong lắc đầu.

Điều này thực sự khó khăn.

Hơn nữa cũng rất có thể là giả.

Sau khi tên của Kiếm Nhất xuất hiện.

Chỉ có một số người muốn sử dụng cái này để làm văn chương.

Thiếu Tông chủ tìm quyển sách này, tên quá bình thường.

Rất có thể đã bị người viết.

Cho nên thăm dò được tin tức không khó, nhưng là thăm dò được chân chính sách, rất khó.

Nhạc Phong suy đoán như vậy, hắn cũng nói suy đoán cho Lục Thủy.

Lục Thủy trầm mặc một lát.

Nhạc Phong nói không phải không có đạo lý.

Có lẽ còn có loại sách xuất hiện Kiếm Nhất cùng bao nhiêu vị công chúa.

Tu Chân Giới cũng có không ít người nhàm chán.

“Có biết thành nam không?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

“Là thế tục?” Niếp Hạo tò mò hỏi một câu.

Lục Thủy gật đầu.

“Vậy ta biết, ta đã từng đi du lịch ở đó.” Niếp Hạo nói.

“Chỗ đó có gì không đúng?” Nhạc Phong tò mò nói.

“Nếu như không có manh mối, liền đi thành nam dạo một chút, có lẽ có thể tìm được manh mối.” Lục Thủy nói.

Thiên Cơ ở chỗ đó.

Có lẽ có thể cung cấp một chút tin tức.

Tin tức Sơ Vũ mang đến đều có liên quan đến hành động tiếp theo của hắn.

Điều tra chuyện này, Thiên Cơ sẽ không để Sơ Vũ truyền lời.

Cho nên để Nhạc Phong bọn họ đi qua là được.

Thử thời vận đi.

Nhạc Phong bọn họ có chút tò mò.

“Chỉ là thử vận khí.” Thấy bọn họ không hiểu, Lục Thủy giải thích ngắn gọn một câu.

Nhạc Phong không hỏi nhiều.

Nếu thiếu tông chủ nói như vậy, vậy nhất định là có nguyên nhân.

“Đúng rồi, căn cứ theo điều tra của chúng ta, thần nữ đời trước của Thiên Nữ Tông có thể là đi ra từ băng sơn.

Thiên Nữ Tông do một tay nàng sáng lập.

Mà Tử Y thần nữ cũng là đi ra từ băng sơn.

Nơi đó là nơi có nguồn gốc của Thiên Nữ Tông.

Nhưng chính xác nơi nào, chúng ta không biết. “Nhạc Phong suy nghĩ một chút, nói tin tức về thần nữ đời trước.

Lục Thủy gật đầu.

Nhưng Nhạc Phong nói không đủ để chứng minh cái gì, mà không có cách nào để hắn suy đoán được chứng thực.

Chân Võ Chân Linh không rõ thiếu gia muốn biết cái gì.

Nhưng bọn họ biết Tử Y thần nữ là thiếu phu nhân.

Thiếu phu nhân có phải giống như thiếu gia, chiếm tông môn người khác hay không?

Thiếu gia vẫn giả vờ đứng tên.

Thiếu phu nhân dường như trực tiếp tiếp nhận.

Thế lực dưới danh nghĩa thiếu gia không bằng thiếu phu nhân.

Đương nhiên, đây không thể tính là Lục gia.

Mà là thế lực giả danh của bọn họ.

“Tử Y thần nữ lần đầu tiên xuất hiện là khi nào?” Lục Thủy suy nghĩ một chút, cuối cùng muốn hỏi Mộ Tuyết là xuất hiện lúc nào.

Có lẽ hẳn có thể biết được điều gì đó.

Nhạc Phong rõ ràng đã chuẩn bị tốt, không suy nghĩ, trực tiếp nói:

“Khoảng tháng bảy, cũng chính là khoảng thời gian Thái Dương chi tử khiêu chiến Lục thiếu gia.”

Khiêu chiến Thái Dương chi tử?

Lục Thủy suy nghĩ một chút, hẳn nhớ rõ khi đó hẳn bị mẫu thân gọi đi đón Đông Phương Tra Tra.

Mà Mộ Tuyết hẳn bị Nhị trưởng lão mang đến Thiên Tuyết sơn mạch.

Đ ra từ tuyết sơn là Thiên Tuyết sơn mạch?

Lục Thủy cảm thấy có thể.

Thiên Tuyết sơn mạch không biết bắt đầu từ khi nào đã là của Lục gia rồi.

Nếu như Mộ Tuyết từ nơi đó đi ra gặp được người của Thiên Nữ tông, như vậy lần đầu tiên đi ra, hẳn là nhị trưởng lão.

“Xem ra xác suất lớn là Nhị trưởng lão, kiếp trước vậy mà không biết Nhị trưởng lão còn có thể chạy ra ngoài sáng tạo tông môn.” Trong lòng Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Xem ra Mộ Tuyết là nhận vị trí của nhị trưởng lão.

Vậy thì không có gì để ý.

Thần nữ chính thống.

Đáng tiếc, hẳn vẫn còn giả danh.

Sau đó Lục Thủy không nghĩ nhiều nữa, chuyện này không có vấn đề gì.

“Chuyện này không cần tra lại, vẫn nên tìm được Kiếm Nhất Cuộc Đời Truyện trước đi, tìm được quyển sách này, như

vậy có thể đề cập với ta một yêu cầu.” Lục Thủy nhìn Nhạc Phong bọn họ nói.

Hắn cũng không phải là người không trả thyt lao.

Đáng tiếc những người này chỉ đề cập qua một lần yêu cầu.

Lần này Nhạc Phong bọn họ không cự tuyệt.

Nếu cự tuyệt, không chừng thiếu tông chủ cũng không cần bọn họ.

Sau đó, bọn họ có thể có ba yêu cầu.

Điều này tương đương với ba mong muốn.

Trong lúc nhất thời bọn họ cũng không biết dùng ở đâu cho tốt.

Vấn đề tu vi, gần đây đều không có gì.

Nhiếp Hạo độ kiếp, cũng không phải là vấn đề.

Thoáng cái cảm giác cái gì cũng không thiếu, chỉ có thể chờ sau này xem một chút.

Sau khi đám người Nhạc Phong trở về, Lục Thủy cảm giác điện thoại di động đột nhiên rung lên.

Vừa nhìn là Mộ Tuyết gửi tới.

Chỉ có một câu: Khi nào Lục thiếu gia trở về?

Nhìn thấy những lời này, nội tâm Lục Thủy thở dài, hai ngày sau hắn mới trở về được.

Xem ra chỉ có thể tổn thương Mộ Tuyết một lát.

Cắm hận ta đi.

Cho nên hắn trả lời một câu: Vé xé chiều hôm nay.

Sau đó Lục Thủy bảo Chân Võ mua vé trở về.

Về phần lực lượng bảo hộ vé, chờ qua một thời gian đi.

Chỉ là Lục Thủy vừa mới để Chân Võ đặt vé, Chân Võ liền nhận được một tin tức.

“Thiếu gia, ma tu Cát An muốn gặp ngươi.”

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn:

“Hắn nói gì?”

“Hắn nói lực lượng bảo hộ vé đã hoàn thành, muốn giao cho thiếu gia trước tiên.”

Lục Thủy: “...”

Không phải năm ngày sao?

Lúc này mới hơn hai ngày?

Chương 1049: Vào phòng của Lục Thủy

1

Vào phòng của Lục Thủy 1

Trên xe lửa.

Lục Thủy cầm Sát Nhân Hồ Lô.

Hắn ngược lại không nghĩ tới hồ lô này cư nhiên lại trở về.

Đây là ma tu Thời Hạ đưa về.

Buổi trưa ma tu Thời Hạ liền mang theo Sát Nhân Hồ Lô cùng lực lượng bảo hộ vé đến tìm hắn.

Ngược lại không có quá trình phức tạp.

Ma tu Thời Hạ trực tiếp trả hồ lô trả cho hắn, sau đó nói mình có mắt không biết Thái Sơn.

Lục Thủy không muốn, dù sao chỉ là giao dịch mà thôi.

Hắn không cảm thấy gì cả.

Thế nhưng đối phương nhất định nói phải bồi thường.

Thoạt nhìn không thu đối phương sẽ không an tâm, cuối cùng hồ lô liền trở lại trong tay hắn.

Mà vé bảo hộ lực lượng quả thật cũng đưa đến tay hắn.

Ma tu Thời Hạ hỏi những lời trước đó còn giữ lời sao?

Lục Thủy đương nhiên biết ma tu Thời Hạ nói chuyện gì.

Nhưng một cái búng tay, giết chóc khí tức trên người ma tu Thời Hạ trong nháy mắt biến mất.

Khí tức tra tấn ma tu Thời Hạ một thời gian, cứ như vậy bị Lục Thủy búng tay một cái giải quyết.

Khi đó ma tu Thời Hạ thật sự hiểu được, người này thật sự là cường giả vô thượng có thể cùng Tử Y thần nữ tồn tại.

Hắn dùng hết hết thủy biến pháp đều không thể để thương thể của mình khôi phục may mắn.

Đối phương một cái búng tay.

Cảnh giới khác biệt, trong nháy mắt đã biết.

Sau đó cũng không có gì để nói, Lục Thủy vội vàng đương nhiên phải trở về.

Nhất là lấy được phiếu bảo hộ lực lượng, hắn càng không có chút chậm trễ nào.

Ngồi xe đến Mộ gia gặp Mộ Tuyết.

Vốn ma tu Thời Hạ nói muốn mở cửa không gian cho bọn họ.

Lục Thủy cự tuyệt.

Vẫn muốn tự mình ngồi xe trở về.

Dù sao cũng nói là vé buổi chiều, Mộ Tuyết hẳn đã tìm xong thời gian chờ đợi ở ga xe lửa.

Hắn không muốn cắt đứt Mộ Tuyết chờ đợi.

Nhất định sẽ để Mộ Tuyết đợi được hắn.

Được rồi, lại tích góp được lực thiên địa.

Sau khi giao Sát Nhân Hồ Lô cho Chân Võ, Lục Thủy liền lấy ra thiên địa trận văn nhìn lên.

Xe buýt này tương đối nhanh chóng, tối mai là có thể đến.

Hiện tại hắn cách tấn thăng rất gần, trước khi đến Mộ gia có lẽ không đủ.

Nhưng cũng không khác gì.

Sắp đạt được 5.5.

...

Tối hôm sau.

Mộ Tuyết đứng ở nhà ga nhìn phương xa.

Qua rất nhiều ngày, rốt cục đợi đến ngày Lục Thủy trở về.

Mấy ngày nay nàng bận rộn mọi việc, chờ Lục Thủy trở về bồi Lục Thủy.

Đánh Lục Thủy xong, nàng đã lâu không gặp Lục Thủy.

Không gặp trong lòng liền có chút thất bại.

Vốn là muốn dùng điện thoại di động của Trà Trà chụp một tấm dáng tiêu tụy của nàng gửi cho Lục Thủy.

Nhưng nhất định sẽ bị Lục Thủy chê cười.

Sẽ không cho hắn thấy.

Đông Phương Trà Trà trốn ở phía sau nhìn Mộ Tuyết.

“Biểu tẩu phải đợi đến khi nào?” Cô ấy hơi tò mò.

“Nhiều nhất là nửa giờ.” Hương Khoai ở một bên nhắc nhở:

“Cách thời gian Lục thiếu gia đến trạm còn hai mươi phút.

Trễ tối đa mười phút.”

“Hai ngày nay Mộ Tuyết tỷ vẫn không thể tập trung tinh thần, đây có phải là tình yêu không?” Nhã Nguyệt tò mò hỏi.

Đông Phương Trà trà nhìn Nhã Nguyệt, chớp chớp mắt sau đó một bộ dáng ta hiểu cả

“Vâng, không sai.”

“Tình yêu có ngon hơn đồ ăn vặt không?” Nhã Lâm ngẩng đầu hỏi một câu.

Tỷ tỷ cũng rất thích đồ ăn vặt của nàng nha.

“Tình yêu không thể ăn.” Nhã Nguyệt nhìn Nhã Lâm nói.

“Vậy tình yêu để làm gì?” Nhã Lâm hỏi.

“Bởi vì tình yêu có thể mua đồ ăn vặt cho người.” Nhã Nguyệt tức giận nói.

“Vậy, vậy ta cũng muốn.” Nhã Lâm lập tức nói.

Đông Phương Trà Trà nhìn hai người này đàm luận tình yêu, bộ dáng hiểu ra.

Lát nữa hỏi Hương Dụ đi.

Đợi hồi lâu, Đinh Lương đột nhiên mở miệng nói:

“Hình như xe đã đến rồi, đại tiểu thư động rồi.”

Quả nhiên, các nàng nhìn thấy xe vào trạm, Mộ Tuyết ở chung quanh xem xét.

Không bao lâu sau, bọn họ liền nhìn thấy Lục Thủy.

“Lục Thủy biểu đệ đã trở về, chúng ta đi thám hiểm đi.

À, sao Lục Thủy biểu đệ không đi được?” Nhìn thấy Lục Thủy ngồi xe lăn, Đông Phương Trà Trà có chút khó hiểu.

Như vậy xác thực thuận tiện một chút.

Đám người Hương Dụ có chút kinh ngạc, Lục thiếu gia như thế nào lại ngồi trên xe lăn?

Hơn nữa trên mặt còn có một chút thương thế.

Nhưng các nàng không hiểu, cũng không có khả năng đi lên hỏi thăm.

Hãy rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Lục Thủy trở về, các nàng không thể ở lại.

Đi đâu cũng được, cũng chính là đừng ảnh hưởng đến hai người hẹn hò.

Lời nhắn nhủ của phu nhân các nhà.

Sau đó, một vài người bắt đầu rút lui.

Lục Thủy xuống xe lửa, chiếc xe này rất đúng giờ.

Lúc xuống, người đầu tiên nhìn thấy tự nhiên là Mộ Tuyết đứng ở nhà ga chờ hân.

Lúc này Mộ Tuyết mang theo ý cười nhàn nhạt.

Dường như gặp phải chuyện gì đó vui vẻ.

Nàng không hề động, mà đứng tại chỗ, chờ đợi vui vẻ đầu nguồn đi về phía nàng.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết sau đó tự mình động xe lăn, đi về phía Mộ Tuyết.

Chân Võ Chân Linh không dám đi theo, chỉ có thể nhanh chóng biến mất.

Về phần ai đẩy thiếu gia.

Đương nhiên là thiếu phu nhân.

Bọn họ không đoán sai, vết thương của thiếu gia chính là do thiếu phu nhân làm.

Hai vợ chồng này rốt cuộc là nghĩ như thế nào, Chân Võ Chân Linh không biết, thế nhưng không cần đi hiểu rõ là tốt nhất.

Loại chuyện này hiểu rõ dễ dàng bị giết người diệt khẩu.

‘Lục thiếu gia không thích đi bộ sao?’

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy mang theo ý cười nói.

Nhưng nàng vẫn đi tới phía sau Lục Thủy, định đẩy xe lăn cho Lục Thủy.

Cảm giác này rất mới lạ.

Ở kiếp trước đều chưa từng xảy ra loại sự tình này.

Lúc mới gả cho Lục Thủy, nàng nhất định cái gì cũng nghe Lục Thủy.

Làm sao có thể động thủ đánh Lục Thủy.

Khi đó phu quân nói cái gì chính là cái đó.

Bây giờ kỳ thực cũng như vậy.

Nhưng Lục Thủy sẽ trêu chọc nàng, vậy thì có thể không nghe.

Lục Thủy tựa vào xe lăn, Mộ Tuyết ở phía sau, hẳn đều có thể ngửi thấy mùi hương độc nhất vô nhị của Mộ Tuyết.

“Ra ngoài không cẩn thận ngã, bị thương.” Lục Thủy bình tĩnh mở miệng.

Gió thổi bay mái tóc dài của Mộ Tuyết.

Thanh âm của nàng mang theo ý cười, trong ý cười mang theo tò mò:

“Lục thiếu gia ngã như thế nào?”

Lúc này Lục Thủy đã được đẩy ra khỏi trạm xe buýt, muốn đi đâu đương nhiên là Mộ Tuyết nói.

“Không biết người nào thiếu tâm nhãn, trên đường đào một cái hố, hại ta rơi vào.

Mộ tiểu thư cảm thấy người này đáng ghét hay không?” Thanh âm Lục Thủy trước sau như một bình tĩnh.

Thanh âm hạ xuống, hần giật giật quần áo, để dấu răng ban đầu bị che khuất lộ ra.

Mộ Tuyết ở phía sau, khẳng định có thể nhìn thấy.

Không biết là biểu hiện gì.

Thế nhưng nếu ngẩng đầu nhìn Mộ Tuyết, điều này ảnh hưởng đến khí thế của đại thiếu gia hần.

Nghe Lục Thủy nói mình thiếu tâm nhãn, Mộ Tuyết néo néo nắm đấm, muốn đánh một trận.

Nhưng rất nhanh nàng đã nhìn thấy dấu răng trên vai Lục Thủy, tâm tình lại tốt hơn không ít.

Sau đó nàng động thủ chọc dấu răng trên vai Lục Thủy nói:

“Trên vai Lục thiếu gia sao lại có dấu răng, là ai cắn?”

Mộ Tuyết ngừng lại, mang theo sự ủy khuất.

Nghe được những lời này, Lục Thủy không chút bối rối, chỉ tùy ý nói:

“Chó cắn.”

Sau khi những lời này thốt ra, Lục Thủy đột nhiên cảm giác không gian chung quanh có chút lạnh.

Sau đó thanh âm Mộ Tuyết truyền ra:

“Lục thiếu gia đừng nhúc nhích nha, ta ghi chép.”

Tiếp theo Lục Thủy cảm giác có quyển sổ ghi chép đặt ở trên đầu hần, theo đó truyền đến tiếng viết chữ.

Nghe được chỉ là ghi chép, nội tâm Lục Thủy thờ phào nhẹ nhõm.

Còn tưởng rằng Mộ Tuyết sẽ dùng tay siết chết hẳn.

Chân kinh một hồi.

Tốt lắm.

Đến lúc đó xử lý sổ ghi chép là được.

Ghi chép kỹ, Mộ Tuyết liền cất sổ ghi chép lại.

Tối mai sẽ đến phòng Lục Thủy.

Nếu không đêm nay cũng được, dù sao cũng có Lục Thủy đẹp mắt.

Nhưng nàng động thủ, giúp Lục Thủy kéo quần áo che dấu răng.

Tuy nhiên khi Lục Thủy giật quần áo xuống, tiếp tục lộ ra.

Chương 1050: Vào phòng của Lục Thủy

2

Vào phòng của Lục Thủy 2

Mộ Tuyết: “...”

Lục Thủy như vậy, nhất định sẽ làm cho những người khác hiểu lầm là nàng cần.

Thật xấu hổ.

Mặc dù nó thực sự là do nàng cần.

Nhưng bây giờ nàng là tiểu thư khuê các.

Chuyện này chắc chắn sẽ bị nói.

Nói cũng không có gì, nàng không thèm đề ý chuyện này, dù sao Lục Thủy cũng là vị hôn phu của nàng.

Nhưng... Rất khó vì tình.

Nếu đi Đường hỏi hai câu, nàng cũng không muốn gặp người nữa.

“Lục thiếu gia, cái này là bị thương, lộ ra dễ lây nhiễm, hay là che đi thì tốt hơn.” Mộ Tuyết lại một lần nữa động thủ che lại, thuận tiện thông báo việc dấu răng lộ ra sẽ nguy hại.

“Mộ tiểu thư không cần lo lắng.” Lục Thủy lại một lần nữa lộ dấu răng ra:

“Ta là tu chân giả, chút thương tích này cũng sẽ không lây nhiễm, Mộ tiểu thư là người bình thường, quả thật cần chú ý một chút.”

Tuy Lục Thủy cũng lo lắng mất mặt.

Nhưng giết địch một ngàn tự tổn tám trăm, không có gì.

Không sợ.

Hơn nữa nơi này là Mộ gia, Mộ Tuyết thương tổn tuyệt đối không phải là một ngàn.

Hắn đã giành chiến thắng.

Âm âm!

Lúc Lục Thủy cảm thấy vững vàng, bả vai trườn lên thanh âm nhỏ, tiếp theo hắn cảm giác được một tia đau đớn.

Quay đầu nhìn lại.

Bả vai không hiểu sao lại có thêm một cái lỗ.

Máu tươi trào lên.

“Lục thiếu gia, xem đi, tu chân giả cũng sẽ bị lây nhiễm.” Âm thanh Mộ Tuyết từ phía sau trườn đến.

“???”

Lục Thủy gian nan nhìn về phía sau, nhìn Mộ Tuyết đang cúi đầu nhìn hắn.

Câu cuối cùng cũng không thể nói được.

Mộ Tuyết quả nhiên chơi không nổi.

Rất lâu sau, Mộ Tuyết băng bó vết thương “nhiễm trùng” cho Lục Thủy.

Vừa mới gói dấu răng lại.

Sẽ an toàn.

“Nếu Lục thiếu gia sớm nghe lời ta sẽ không như vậy.” Mộ Tuyết giúp Lục Thủy kéo quần áo lên.

Giọng nói của nàng mang theo ý cười.

Trông rất hạnh phúc.

Lục Thủy một câu cũng không muốn nói.

Hắn không nghĩ tới, hiện tại Mộ Tuyết đã trắng trợn động sát thủ với hắn.

Còn gì nữa?

Còn không bằng đánh bài.

“Mộ tiểu thư ở nhà bận rộn không sai biệt lắm?” Lục Thủy hỏi.

Nơi này là Mộ gia.

Chắc chắn sẽ quay lại.

Nhất là hẳn muốn xem mẫu thân hẳn có tình huống gì.

Hiện tại mẫu thân khẳng định đã mang thai.

Không mang thai, thiên địa dị thường cũng sẽ không bộc phát, càng sẽ không chấm dứt.

Cho nên trở về hẳn là có thể phát hiện ra một số chuyện.

Về phần xây gân nhà hẳn, cái này hẳn quản không được.

Hẳn chính là một phế vật thiếu gia.

Nhưng lần này phụ cận trong nhà sụp đổ không có quan hệ với hẳn, đê đê muội muội của hẳn còn có thể gây họa hơn hẳn.

Đột nhiên có chút tịch mịch, năng lực gây họa cư nhiên thua đê đê muội muội.

“Ừm, đã không còn việc gì nữa, Lục thiếu gia muốn trở về sao?” Mộ Tuyết hỏi.

Nàng thực sự muốn trở về sớm.

Không phải nói cùng Nhã Lâm các nàng chơi không vui.

Là bởi vì mấy ngày trước có dị biến.

Phải trở về bắt mạch cho nương, sau đó nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Một đứa trẻ đặc biệt như vậy, hẳn có thể bị nàng phát hiện ra gì đó?

“Ừm, Mộ tiểu thư muốn khi nào xuất phát?” Lục Thủy hỏi.

Quan hệ của Mộ Tuyết cùng Mộ gia tốt hơn trước kia.

Cho nên hẳn cũng không thể đi quá đột ngột.

Chiều cô cảm thụ của những người này, đối với Mộ Tuyết mà nói cũng không xấu.

“Ngày mai là được, ta đã nói với dì Đường, dì Đường nói có thể.”

Mộ Tuyết nói.

Nếu ngày mai xuất phát, như vậy tối nay sẽ vào phòng Lục Thủy.

Mặc gì để qua đó đây?

Mặc y phục hạ hành?

Hắn là được.

Trực tiếp mở cửa đi qua, khẳng định không ai phát hiện.

Mộ Tuyết nói rõ ngày mai là có thể, Lục Thủy cảm giác không khí chung quanh lạnh một chút, luôn cảm giác chỗ nào đó không đúng.

Thế nhưng ngẫm lại Mộ Tuyết vừa mới ra tay, hắn sẽ không có bất kỳ nguy hiểm gì.

Nguy hiểm những người khác mang lại, hắn không quan tâm.

Người khác rất khó uy hiếp hắn, Mộ Tuyết thì khác.

Trước kia hắn hoàn toàn không lo lắng, thế nhưng kiếp này đánh không lại Mộ Tuyết.

Kỳ thật kiếp trước mở đầu một ít thời gian, hắn cũng đánh không lại Mộ Tuyết.

Thế nhưng khi đó Mộ Tuyết nhu thuận nghe lời, nói chuyện cũng không lớn tiếng, thật sự đặc biệt khiến người ta thích.

Bây giờ...

Vì một dấu răng, cư nhiên mở một lỗ trên vai hắn.

Quá giỏi thay đổi.

“Vậy ngày mai xuất phát, Mộ tiểu thư có gì phải chuẩn bị không?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

“Đi cửa hàng nhỏ trước đây mua chút điểm tâm, ta cảm thấy kiểu dáng bên kia không tệ, mang về tham khảo cho nương một chút.” Mộ Tuyết mở miệng nói.

Lục Thủy quay đầu nhìn Mộ Tuyết, hắn nháy mắt mấy cái, rất muốn hỏi Mộ Tuyết, vừa rồi người gọi nhầm.

Mộ Tuyết cúi đầu nhìn Lục Thủy cũng chớp chớp mắt:

“Lục thiếu gia làm sao vậy?”

“Không có việc gì, chúng ta xuất phát đi.” Lục Thủy mở miệng nói.

Nhìn thấy Lục Thủy không có gì để nói, Mộ Tuyết lộ ra ý cười.

Lục Thủy vốn muốn quay đầu lại, đột nhiên nhìn thấy Mộ Tuyết cười như hoa, trong lúc nhất thời nhìn thêm hai lần.

Được rồi, nhìn thấy Mộ Tuyết cười rất đẹp.

Không so đo.

Rất lâu sau, Mộ Tuyết liền đẩy Lục Thủy trở về viện.

Nhìn Mộ Tuyết rời đi, Lục Thủy luôn cảm thấy kỳ quái.

“Mộ Tuyết có phải dự định làm gì đó không? Luôn luôn cảm thấy có gì đó sai sai.”

Nhưng phải nói chỗ nào không đúng, hắn cũng không xác định.

Hắn cảm giác Mộ Tuyết muốn làm gì đó, cụ thể muốn làm gì, hắn cũng không biết.

Ảo giác, hắn là ảo giác.

“Sắc trời không còn sớm, nghỉ ngơi đi.”

Nghĩ như vậy, Lục Thủy trở về phòng định nghỉ ngơi.

Mấy ngày nay hắn vẫn luôn nhìn thiên địa trận văn, cũng không có nghỉ ngơi.

Hiện tại vừa qua khỏi dễ dàng nghỉ ngơi.

Về phần tu vi, ngày mai có thể tấn thăng 5,5.

Nhưng lúc trở lại Lục gia, cũng sắp đến giữa tháng rồi.

Thời gian cơ bản dành cho trên đường đi.

Thật sự là bôn ba khắp nơi.

Nhưng cũng không sao.

Chuyện muốn biết cũng đã biết đại bộ phận, còn lại hẳn cũng có cơ hội biết.

Tỷ như quyển sách cuộc đời của Kiếm Nhất, cùng với chuyện Minh Nguyệt nơi này.

Minh Nguyệt biết nhiều hơn ma tu huyết trần.

Dù sao sau cuộc chiến thí thân, Minh Nguyệt đi tìm Lục, mà ma tu Huyết Trần vẫn chưa từng đi tìm.

Sau đó Lục Thủy không nghĩ nhiều, mà nằm trên giường nghỉ ngơi.

Bây giờ quả thật cũng không còn sớm, nghỉ ngơi ngày mai thức dậy tiếp tục đọc sách.

Sau đó cáo biệt với cha vợ bọn họ, đại khái là có thể trở về rồi.

...

Mộ Tuyết trở lại viện của mình.

Ngày mai nàng đã lên kế hoạch.

Mang theo Lục Thủy đi xem viện tử của nàng, lại nhìn cây cùng nhau trồng.

Sau đó cùng đi Đường ăn một bữa cơm trưa, có thể chuẩn bị trở về Lục gia.

Nàng cũng không xác định phụ thân nàng cùng Lục Thủy có nói chuyện hay không.

Cũng phải cho họ thời gian.

Chuyện của Nguyệt tộc, nàng không có ý định quản.

Tất nhiên, đây là tất cả những kế hoạch của ngày mai.

Hôm nay nàng có một chuyện quan trọng khác.

“Tiểu thư, ngày mai phải chuẩn bị bữa sáng sao?”

Đình Lương nhìn thấy Mộ Tuyết, hỏi một câu.

Bởi vì Lục thiếu gia đã trở lại, tiểu thư có thể tự mình làm.

Cho nên nàng cũng phải chuẩn bị một vài thứ, để tiểu thư không cần mệt mỏi như vậy.

Mộ Tuyết suy nghĩ một chút nói:

“Ừm ~ không cần.”

Ngày mai Lục Thủy hẳn không có khẩu vị.

Sau đó Mộ Tuyết cúi đầu nhìn trước người, cảm thấy có phải mình bị Lục Thủy chọc giận choáng váng hay không.

Ý tưởng có một chút bất thường.

Không nói thêm gì, đi thẳng vào phòng.

Chương 1051: Vào phòng của Lục Thủy

3

Vào phòng của Lục Thủy 3

Đinh Lương nhìn đại tiểu thư nhà mình, có chút kỳ quái.

“Hôm nay tiểu thư vô cùng vui vẻ, còn có chút chột dạ.

Là có tiền triển mới với Lục thiếu gia?”

Tuy rằng có chút nghi hoặc, nhưng nàng không dám suy nghĩ nhiều.

Dù sao Lục thiếu gia vừa đến, tiểu thư khẳng định cao hứng.

Mấy năm trước cũng không thấy tiểu thư nói chuyện chứa ý cười.

Hiện tại có Lục thiếu gia ở đây, cho dù Lục thiếu gia đi làm việc, tâm tình tiểu thư đều tốt.

Nhưng Lục thiếu gia rời đi quá lâu, tiểu thư lại không thích hợp.

Thường thấy nhất chính là tưới hoa vào ban đêm.

Rất đáng sợ.

Sau đó Đinh Lương đi chuẩn bị một ít đồ.

Đề phòng nàng đột nhiên muốn tự nấu ăn.

Về phần sẽ làm cho ai ăn, không cần nghĩ cũng biết.

Khi đêm khuya vắng vẻ.

Mộ Tuyệt vốn nằm trên giường, mở mắt ra.

Nàng đổi một bộ quần áo, tuyệt đối sẽ không đi hết loại kia.

Nàng cúi đầu nhìn, miệng truyền ra tiếng lẩm bẫm.

“Là vợ tốt hay là tiêu y phục?”

Nói nhỏ như vậy, Mộ Tuyết lại lập tức lắc đầu, cảm thấy có phải mình có chút biến thái hay không.

Nhưng Lục Thủy thật sự thiếu đánh, đánh trước rồi nói sau.

Lần trước ở trong rừng cây, không thích hợp nhồi nhét đồ đạc.

Đêm nay thì khác, tuy rằng mặc kệ lần nào cũng không có khả năng bị người phát hiện, nhưng phòng và rừng cây vẫn không giống nhau.

Trong phòng nàng mới dám quá đáng một chút.

Có cảm giác như không gian riêng tư.

Cuối cùng Mộ Tuyết mang theo một mạng che mặt, sau đó tử quang hiện lên.

Biến mất tại chỗ.

Vào phòng Lục Thủy đánh Lục Thủy.

Không biết liệu hấn có phản kháng hay không.

Trong phòng Lục Thủy vốn đang ngủ, nhưng đột nhiên một trận tim đập nhanh lại.

Làm hấn theo bản năng mở mắt ra.

“Không đúng, không thích hợp.”

Trước tiên hấn ngồi dậy, cảm giác hôm nay nhất định có nguy cơ hàng lâm.

Nhưng cụ thể là gì, không thể biết được.

Cảm giác này rất khó chịu.

Mà có thể làm cho hấn có cảm giác nguy cơ này, bình thường chỉ có một người.

“Mộ Tuyết lại muốn nháo chuyện gì?”

Trong lòng hấn có suy đoán, thế nhưng không biết Mộ Tuyết rốt cuộc muốn làm gì.

Chỉ là khi ý niệm trong đầu hấn bị dập tắt, một đạo tử quang hiện lên.

Sau đó, hắn thấy một bóng người xuất hiện trong phòng.

Lục Thủy kinh hãi, trong nháy mắt mở mắt ra.

Hắn thấy hắn vẫn còn trên giường.

“Thì ra là mộng.”

Lục Thủy vô thức mở miệng, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là hắn vừa muốn nhìn bốn phía, đột nhiên phát hiện bên giường có một người đang ngồi.

Giờ khắc này trong lòng Lục Thủy nghi hoặc.

Ai có thể vô thanh vô tức ngồi bên cạnh hắn?

“Lục thiếu gia, gặp ác mộng?” Thanh âm u u truyền tới.

Rất nhanh tử quang hiện lên.

Mộ Tuyết mang mạng che mặt, liền yên lặng nhìn Lục Thủy.

Ta...

Nội tâm Lục Thủy một hòn đá khơi dậy ngàn tầng sóng.

Xoay người, trực tiếp định chạy trốn.

Thế nhưng nắm đấm của Mộ Tuyết thoáng cái liền hạ xuống.

Ầm!

Một quyền đánh vào bụng Lục Thủy.

Ách ~

Lục Thủy cảm giác bụng mình chịu trùng kích kịch liệt.

Lúc này, dù cho hắn dùng thiên địa lực cũng vô dụng, gian phòng đã bị hỗn nguyên khí củ Mộ Tuyết bao trùm.

Hắn không còn cách nào.

Lục Thủy quyết định động chi lấy tình, hiểu chi lấy lý, bằng không liền trực tiếp vạch trần thân phận.

Nhưng mà khi hắn muốn mở miệng, một tay trực tiếp che miệng hắn, căn bản không cho hắn nói chuyện.

Sau đó, hắn phát hiện có thứ gì đó che mắt hắn lại.

Lục Thủy: “???”

Cái này đang làm gì vậy?

Bị che lại một thời gian, Lục Thủy phát hiện tay Mộ Tuyết buông ra, hắn vốn tưởng rằng có thể nói chuyện.

Nhưng chẳng bao lâu thứ gì đó bịt miệng mình lại.

Mộ Tuyết còn hung hăng nhét vào miệng hắn.

Lục Thủy: “...”

Vải?

Thứ gì vậy?

Lục Thủy kháng cự, nhưng hiện tại hắn không đánh lại Mộ Tuyết.

Mất một thời gian, Lục Thủy phát hiện Mộ Tuyết bất động.

Lúc này ánh mắt bị Mộ Tuyết lấy tay che lại.

Sau đó, hắn cảm nhận mái tóc rơi xuống.

Sau đó bả vai lại một lần nữa truyền đến đau nhức.

Không bao lâu sau truyền đến tiếng Mộ Tuyết u ám:

“Lần sau còn cần ngươi nha.”

Trong nháy mắt thanh âm này truyền ra, Lục Thủy cảm giác hết thảy đều biến mất.

Có thể di chuyển cũng có thể nhìn thấy’

Chỉ vậy thôi sao?

Hắn nghi ngờ không thôi ngồi dậy, sau đó rút vải trong miệng ra.

Chỉ là rất nhanh hắn liền thấy rõ là cái gì.

Sắc mặt dị thường khó coi.

Mộ Tuyết biến thái này.

Bảo so phải che mặt hẩn lại.

Mộ Tuyết trở lại phòng trực tiếp trôn vào chăn, sau đó dùng chăn che mặt mình, cái gì cũng không làm, cái gì cũng không biết.

Nhưng rất nhanh nàng chạm vào người, tiếp theo sừng sốt:

“Chạy quá nhanh, đồ đạc còn ở chỗ Lục Thủy làm sao bây giờ?”

Lục Thủy phát hiện là không có gì.

Nhưng một khi Lục Thủy trở về, như vậy căn phòng kia nhất định sẽ bị quét dọn.

Đó có phải là bị phát hiện hay không?

Đì Đường có thể cho rằng mình nửa đêm chạy tới ngủ không?

Xong rồi.

Nàng ở chỗ đì Đường chính là nhu thuận hiểu chuyện, còn có chút bảo thủ của nữ hài.

Bây giờ xong rồi.

Sẽ ảnh hưởng cả một đời.

...

Sáng hôm sau.

Mộ Tuyết thức dậy làm bữa sáng, tối hôm qua nói với Đì Đường không cần chuẩn bị, nhưng vẫn chuẩn bị cho nàng một ít nguyên liệu nấu ăn.

Vốn không có ý định chuẩn bị bữa sáng cho Lục Thủy.

Hôm nay chuẩn bị cho đì Đường.

Tại sao?

Không có lý do tại sao.

Đì Đường giúp nàng bận rộn đám cưới, làm bữa sáng thì sao?

Hơn nữa hôm nay Lục Thủy khẳng định không có khẩu vị.

Về phần chuyện tối hôm qua lo lắng, không nghĩ tới, cùng lắm thì chờ qua một chuyến.

Tìm được không có vấn đề gì, không tìm được cũng tốt.

Bận rộn một hồi, Mộ Tuyết rốt cục chuẩn bị xong bữa sáng.

Lúc nàng muốn đi tìm dì Đường, Đinh Lương chạy vào.

Nàng mang theo một cái hộp.

“Đinh Lương người tới vừa đúng, hỗ trợ cùng bung một chút.” Mộ Tuyết nhìn thấy người đi vào là Đinh Lương.

“Tiểu thư, chờ một chút, nơi này có đồ đặc của người.” Đinh Lương mở miệng nói.

Mộ Tuyết có chút kinh ngạc, sau đó nhìn qua:

“Đồ đặc của ta?”

Nàng nhìn thấy chính là rương nhỏ, cho nên rất hiếu kì.

Đây không phải đồ đặc của nàng?

“Là Lục thiếu gia.” Đinh Lương đưa rương cho Mộ Tuyết, giải thích:

“Lục thiếu gia nói tối hôm qua suy nghĩ hồi lâu, nghĩ ra một thứ tốt, đưa cho tiểu thư.

Hy vọng tiểu thư nhận lấy.

Lục thiếu gia còn nói, tiểu thư nhất định sẽ thích. ”

“A?” Mộ Tuyết có chút tò mò, Lục Thủy tặng cho nàng cái gì.

“Đúng rồi, Lục thiếu gia còn nói là thứ tiểu thư tối hôm qua tâm tâm niệm niệm.” Đinh Lương lại bổ sung một chút.

Khoảnh khắc nghe điều này. Mộ Tuyết sửng sốt một chút.

Sau đó khuôn mặt hơi ửng đỏ.

Trong nháy mắt nhận lấy rương, bình tĩnh hỏi một câu:

“Có mở ra xem chưa?”

Đinh Lương tự nhiên lắc đầu.

Loại vật này, làm sao nàng dám mở ra?

Là một thị nữ cơ bản cần phải tuân thủ những gì, nếu nàng không hiểu, còn làm thị nữ như thế nào đây?

Tiểu thư làm sao lại hỏi vấn đề này?

Sau đó Mộ Tuyết liền đi về phía phòng:

“Ở chỗ này chờ ta.”

“Vâng.” Đinh Lương đáp.

Nàng cảm giác tiểu thư hi ngày này là lạ.

Đến nỗi lễ vật.

Cái này không có gì cần nghĩ, khẳng định là tín vật đính ước thôi.

Chương 1052: Mộ Tuyết: Tốt rồi, ta thủ tiết 1

Mộ Tuyết: Tốt rồi, ta thủ tiết 1

Mộ Tuyết trở lại phòng, sau đó đóng cửa lại.

Nàng thế nào cũng không nghĩ tới, Lục Thủy sẽ trực tiếp sai người đưa đồ đến chỗ nàng.

Vạn nhất nửa đường rơi xuống đất, bị mở ra thì làm sao bây giờ?

Nam nhân tặng tiêu y phục cho nữ nhân, còn biết kích thích.

Nàng sẽ sống thế nào đây?

Không đúng, là đã dùng qua, nàng càng không cần sống.

Mộ Tuyết bỏ rương xuống.

Cầm dao gọt hoa quả ở một bên, rạch một cái:

“Diệt khẩu Lục Thủy, sau đó tự mình kết thúc.”

Sau đó liền dùng dao gọt hoa quả mở hộp, đồ đạc bên trong nói thế nào cũng phải tiêu hủy.

Không thể giữ lại.

Nếu không thanh danh tiêu thư khuê các của nàng không giữ được.

Chẳng bao lâu hộp đã được mở ra.

Nàng rất tò mò, Lục Thủy có thể gấp lại hoặc đóng gói xong trả lại cho nàng hay không.

Chỉ là rất nhanh, nàng liền phát hiện mình suy nghĩ nhiều.

Không có tiêu y phục, chỉ có một mảnh giấy.

“Chiến thư?”

Mộ Tuyết có chút tò mò.

Sau đó mở chữ ra nhìn thoáng qua, tiếp theo lông mày nhíu lại.

Bàn tay vô thức nắm lấy tờ giấy.

Trên đó rõ ràng viết một vài từ lớn: Đồ vật âm tâm niệm niệm.

Được rồi, nàng thủ tiết.

Lục Thủy chết.

Tôi qua cần quá nhẹ.

Sáng sớm hôm nay Lục Thủy ngồi dưới gốc cây đọc sách.

Tất nhiên vẫn ngồi trên xe lăn.

Hắn cảm thấy rằng hắn sẽ không thể phục hồi trong một vài ngày.

Không có việc gì, cứ ngồi như vậy, hắn cũng không thèm để ý.

Bảo trì trạng thái này, Mộ Tuyết cũng không cần phải động thủ với chân hắn nữa.

Mọi người đều bớt lo.

“Hiện tại Mộ Tuyết hẳn đã nhận được lễ vật của ta, không biết có vui hay không.”

Lục Thủy đọc sách mang theo ý cười.

Nghĩ đến Mộ Tuyết nhất định rất vui vẻ.

Ừ, hắn cũng rất hạnh phúc, ha ha.

Mặc dù đêm qua bị xúc phạm, nhưng không phải là vấn đề lớn.

Đợi đến khi thành hôn, cầm đồ tối hôm qua sỉ nhục lại.

Để Mộ Tuyết biết, đi ra ngoài lăn lộn, chung quy phải trả giá.

Thứ đồ này, sao hắn có thể trả lại?

Chẳng phải là giúp Mộ Tuyết hủy thi diệt tích sao, hắn nhìn như là người chịu thiệt, liền muốn nuốt xuống sao?

Việc này hẳn có thể trêu chọc Mộ Tuyết cả đời.

Lại đến một lần, còn có thể làm ra sự tình bất nhã như thế.

Đương nhiên, sẽ chỉ nói giữa vợ chồng bọn họ.

Ra ngoài, cũng có chút tổn hại thể diện của mình.

Dấu răng ngược lại không sợ.

Hắn có hai dấu răng.

Tập hợp đủ bảy cái không biết có thể triệu hoán Thần Long hay không.

Nhưng chuyện tối qua phải cảnh giác.

Bằng không trời mới biết buổi tối nào sẽ giết ra một nữ tử che mặt.

Không chỉ đánh hắn mấy cái, còn để lại dấu răng trên người hắn.

Đây thực sự là lần đầu tiên gặp được chuyện này.

Sau đó Lục Thủy cảm giác sau lưng có cỗ hàn ý dâng lên.

Ân, chân đã bị gãy, không có gì phải sợ.

Chân Võ Chân Linh nhìn thiếu gia ở một bên, trong lúc nhất thời cảm giác có chút kỳ quái.

Dường như thiếu gia có chút chột dạ.

Có liên quan gì đến thiếu phu nhân không?

Bọn họ không dám suy nghĩ nhiều, chỉ có thể cẩn thận bốn phận.

Đừng biết những điều không nên biết.

Nếu không, ăn đắng là chính họ.

...

Mộ Tuyết mang theo bữa sáng tới tìm di Đường.

Mộ Trạch nhìn thấy Mộ Tuyết lại phá lệ đưa bữa sáng tới, không nói hai lời ném tay áo bỏ đi.

Mộ Tuyết cúi đầu gọi phụ thân, nhưng không nhận được bất kỳ đáp lại gì.

Đối với việc này, Mộ Tuyết cũng không thêm để ý.

Cha nàng xác suất lớn lại tìm Lục Thủy.

Quan hệ tốt với Lục Thủy cũng được.

Ít nhất là tốt hơn so với kiếp trước.

Kiếp trước người Lục Thủy muốn đánh nhất chính là phụ thân nàng, hận không thể làm tiểu nhân, không ngừng dùng nắm đấm đánh.

Dì Đường đi ra gọi Mộ Trạch một tiếng, nhưng trực tiếp nhận được câu trả lời không rảnh.

Dì Đường nhìn Mộ Trạch rời đi có chút bất đắc dĩ.

“Phụ thân người gần đây tương đối bận rộn, vẫn luôn như vậy.” Dì Đường nhìn Mộ Tuyết giải thích một câu.

Mộ Tuyết chỉ nhẹ nhàng gật đầu, không nói gì.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, đây là cái gì.” Nhã Lâm chạy đến trước mặt Mộ Tuyết hưng phấn hỏi.

“Bữa sáng.” Mộ Tuyết nhẹ giọng trả lời.

“Tỷ tỷ thật lợi hại, Nhã Nguyệt tỷ tỷ cái gì cũng không biết.”

“Chỉ có người nói nhiều.”

Nhã Nguyệt đi tới, trực tiếp đè đầu Nhã Lâm lại.

Sau đó ném Hỏa Vân Thú cùng Thủy Vân Thú cho Nhã Lâm.

Nhưng Nhã Nguyệt thấy được, Mộ Tuyết tỷ thật sự rất lợi hại.

Dì Đường cũng nhìn, thật ra nàng rất kinh ngạc.

Đây là lần đầu tiên Mộ Tuyết làm bữa sáng cho các nàng đúng không?

Có chút để người không biết làm sao.

...

Xảo Vân Tông.

Hồng tổ đang chờ đợi trong một gian hàng trong hồ.

Hôm nay nàng nhận được một tin nhắn.

Lão tổ muốn xuất quan.

Hơn nữa phải đi Lục gia một chuyến.

Đây là chuyện lần trước đã nói, chỉ là kéo dài vài ngày, mấy ngày nay lão tổ đều đang chữa thương.

Nhưng Hồng Tổ có chút hoài nghi, lão tổ thật sự ổn sao?

Cảm giác vết thương cuối cùng rất nặng.

Nhất là đạo khí bản mệnh trực tiếp sụp đổ.

Sau đó Hồng Tổ nhìn thấy lão tổ mặc tiên váy màu đỏ xuất hiện trong đình, lão tổ mặc đơn giản hơn trước một chút.

Có lẽ để thuận tiện khi đi ra ngoài.

Nhưng vẫn kinh diễm như trước đây.

Dung nhan của lão tổ ở Xảo Vân tông thuộc cấp bậc đỉnh cao, không người nào có thể lay động.

Có thể nói là tuyệt thế.

Nghe nói khi đó lão tổ Xảo Vân tông vẫn hoài nghi tu chân giới ai có thể xứng đôi với lão tổ.

Lão tổ có dung nhan tuyệt thế, còn có thiên phú độc đáo, từng bước đi tới cuối đại đạo.

Không ai sánh vai.

Sau đó một đám đệ tử của Xảo Vân tông rốt cục phát hiện ra một sự thật, quả thật không có ai xứng đôi với lão tổ.

Vì vậy, độc thân cho đến nay.

“Đi thôi, đi Lục gia.” Thanh âm Ngưng Hạ truyền ra.

Dễ chịu và êm tai.

“Lão tổ, vết thương của người thật sự không có việc gì sao?” Hồng Tố vẫn còn chút lo lắng.

Lão tổ chính là trời của tông môn các nàng.

“Không có gì đáng ngại.” Ngung Hạ nhẹ nhàng lắc đầu.

Vết thương của nàng quả thật không có vấn đề gì, khi đó Cam Lộ hạ xuống.

Hầu hết các vết thương của nàng đã được chữa khỏi.

Bé quan mấy ngày nay, chẳng qua là vì khôi phục triệt để, bằng không cũng không đến mức cần đến vài ngày.

Sau khi biết rõ tình hình, Hồng Tố thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng nàng vẫn rất tò mò:

“Lão tổ, lúc còn trẻ không có ai đến cầu hôn sao?”

Lão tổ phong hoa tuyệt đại, thiên sinh lệ chất, đôi mắt sáng rặng trắng tinh, hoa nhường nguyệt thẹn, khuynh quốc khuynh thành.

Ưu nhã, thông dong.

Có thể nói không tìm ra bất kỳ tật xấu nào.

Người cầu hôn, hẳn là đập nát đại môn Xảo Vân tông mới đúng.

“Một người cũng không có.” Ngung Hạ nhẹ giọng nói.

“Tại sao?” Hồng Tố khó hiểu.

“Không biết.” Ngung Hạ lắc đầu, có chút thờ dãi nói:

“Tuy rằng ta không có ý định lập gia đình, nhưng quả thật không có ai tới cầu hôn.

Nhưng, lúc muội muội ta mang theo nhi tử của nàng tới thăm ta, ngược lại đại khái nói ra.”

Hồng Tố nhớ rõ, là người gả cho Lục gia.

Vì muội muội này, lão tổ còn cùng đại trưởng lão Lục gia đánh một trận.

“Vị kia nói gì vậy?” Hồng Tố hỏi.

Nàng thực sự tò mò tại sao không ai đến cầu hôn.

“Nàng nói: Tỷ quá mạnh, vị trí đứng quá cao, mắt còn mọc trên đầu, như vậy sẽ khiến người ta chùn bước, thỉnh thoảng yếu thế một chút mới kéo gần khoảng cách.” Ngưng Hạ nhìn Hồng Tô nói:

“Nha đầu kia nói như vậy.

Ý vào mình lập gia đình làm mẫu thân, liền cảm thấy có thể giáo huấn ta.

Sau đó, ta đuổi một nhà bọn họ ra ngoài.”

Chương 1053: Mộ Tuyết: Tốt rồi, ta thủ tiết 3

Mộ Tuyết: Tốt rồi, ta thủ tiết 3

“Tại sao?” Hồng Tố hơi tò mò:

“Là có người khi dễ vị tiểu tiên bói kia?”

Ngung Hạ lắc đầu:

“Vấn đề này Lục Hữu Đình cũng muốn biết.

Nhưng không có câu trả lời.

Lục Vô Vi không cho bất kỳ kẻ nào đáp án.

Khư khư cố chấp”

“Lão tổ có biết không?” Hồng Tố tò mò hỏi.

Ngung Hạ lắc đầu:

“Ta chỉ biết Lục Vô Vi âm thầm điều tra người kia, xuất phát từ tò mò, ta cũng điều tra một chút.

Phát hiện kỳ thật đôi phương không chỉ dễ dàng một vị sư muội.

Là một tiểu lang quân đa tình.”

“Nhưng chuyện này không liên quan gì đến vị tiểu tiên bói kia chứ?

Khi đó nàng có lẽ còn là tiểu hài tâm tính.” Hồng Tố có chút hiếu kỳ.

Ngung Hạ chỉ cười nhìn Hồng Tố nói:

“Con người luôn phải lớn lên không phải sao?”

Hồng Tố nhất thời không nói gì.

Lục Vô Vi đang đề phòng tương lai?

Nhưng rốt cuộc như thế nào, không ai biết.

“Lục Hữu Đình bị nhốt lại, chờ sau khi trí lực của nàng trưởng thành, đi tìm Lục Vô Vi, hỏi Lục Vô Vi vì sao còn muốn nhốt nàng.

Mà đáp án của Lục Vô Vi rất đơn giản, chờ người lớn lên rồi nói sau.

Bắt đầu từ ngày đó, Lục Hữu Đình bắt đầu học y, nghiên cứu y thuật, muốn mình có thể lớn lên như người bình thường.

Nhưng thật không may đã không thành công.

Nhưng mà về y thuật của Lục Hữu Đình lại ngoài ý muốn kinh động tu chân giới.

Bởi vì nàng chữa khỏi cho một tu chân giả bị thiên kiếp tổn thương.

Là một cận vệ có tu vi không tồi của Lục gia.

Chuyện này có thể nói là lật đổ nhận thức của Tu Chân Giới với thiên kiếp.

Phải biết rằng, tu chân giới khi đó không có bất kỳ biện pháp ứng phó thiên kiếp nào.

Thương thế căn bản không thể chữa khỏi.

Từ đó về sau không bao lâu, vị Thiên Kiêu đạo tông kia viết cho Lục Hữu Đình một phong thư.

Nội dung bức thư là, vị thiên kiêu kia nhớ tới thời gian vô ưu vô lự của hai người khi còn bé, đó là tuổi thơ đã mất của bọn họ.

Cho nên hẳn muốn tìm Lục Hữu Đình, dẫn nàng ôn lại thời thơ ấu.

Không có gì ngoài ý muốn, Lục Vô Vi trực tiếp cự tuyệt Lục Hữu Đình ra ngoài.

Cho dù đôi phương nói tới cửa bách phỏng, Lục Vô Vi cũng trực tiếp cự tuyệt.

Ngày đó Lục Hữu Đình và Lục Vô Vi cãi nhau.

Nàng nói, tại sao không cho ta ra ngoài, dựa vào cái gì không cho bằng hữu của ta đến? Người quá ích kỷ.

Lục Vô Vi chỉ bình tĩnh nói cho nàng biết, người kia sắp thành hôn, không nên ảnh hưởng đến hân nữa.

Những lời này có thể khiến Lục Hữu Đình tức giận, nàng gần như gào thét với Lục Vô Vi, nàng nói: Chúng ta chỉ là bằng hữu, bằng hữu đơn thuần, nhị trưởng lão, là người quá ích kỷ, tư tưởng quá mức dơ bẩn.

Hắn là bằng hữu của ta, ta tin tưởng cách làm người của hắn, cho dù hắn thành hôn cũng tuyệt đối là trọng phu tốt, hắn và đạo lữ hắn tuyệt đối là một đoạn giai thoại tu chân giới.

Ta không có khả năng nhìn lầm.

Chính người quá ích kỷ, đồ khốn ích kỷ.”

“Thật là phát biểu ngây thơ...” Hồng Tố cảm thấy có phải mình sắp bị diệt khẩu hay không.

Nhưng nàng cũng có chút tò mò:

“Mấy thứ này lão tổ làm sao biết được?”

Ngung Hạ cười nói:

“Lúc Thiên Kiêu Đạo Tông thành hôn, tiểu nha đầu kia rời khỏi nhà, vụng trộm chạy ra ngoài.

Vốn là muốn đi tặng quà.

Nhưng bị Lục gia vòng vây, cuối cùng đến bước đường cùng tới tìm ta.

Ăn náu chỗ ta trong một thời gian dài.

Lễ vật tất nhiên ta cũng đã giúp nàng gửi qua.

Cho nên nàng trẻ tuổi, nói hết những này cho ta.

Giờ nàng hối hận chết rồi.”

Hồng Tố: “...”

Còn tốt nàng khi còn bé không có làm qua chuyện gì.

“Sau đó thì sao?” Hồng Tố tò mò hỏi.

“Nàng ở chỗ ta mấy năm, cuối cùng trở về.

Mẫu thân nàng bệnh tình nguy kịch.

Sau đó nàng không rời khỏi Lục gia nữa, một lòng tu luyện, một lòng nghiên cứu y thuật.

Cũng không nói chuyện với Lục Vô Vi nữa.” Ngung Hạ thở dài một tiếng nói:

“Hồi lâu sau, tu vi Lục Hữu Đình đạt tới lục giai đỉnh phong.

Phải bế quan chuẩn bị độ kiếp.

Tuy nhiên, vấn đề nằm ở đây.”

“Độ kiếp xảy ra vấn đề?” Hồng Tố nghe rất nhập thần.

Chuyện của những người này, nàng chưa bao giờ biết.

Lúc này các nàng đi trên mặt biển, lại một bước biến mất tại chỗ, trực tiếp đi tới trên đất liền.

Giống như ở phía trước xa xôi có một đồng đồ nát.

Xuyên qua đồng đồ nát, có thể đến Lục gia.

“Cũng không phải độ kiếp xảy ra vấn đề, mà là Thiên Kiêu Đạo Tông xảy ra vấn đề.” Ngung Hạ thấy Hồng Tố vẻ mặt khó hiểu, liền mở miệng giải thích:

“Cùng năm đó, vị Thiên Kiêu Đạo tông kia, dường như bởi vì một vị thiên chi kiêu nữ mà muốn vứt bỏ chính thể.”

“Chuyện này có liên quan gì đến Lục gia?” Hồng Tố không hiểu.

“Trên lý thuyết không có quan hệ, nhưng có quan hệ với Lục Hữu Đình.

Lục Hữu Đình chính là một sợi gân, từ đầu đến cuối đều tin tưởng bằng hữu của nàng, hiện tại bạn bè nàng bởi vì một vị thiên kiêu nữ tử, vứt bỏ vợ cả.

Như vậy đối với nàng mà nói là đã kích trí mạng.

Lúc độ kiếp, nếu tâm tình xảy ra vấn đề.

Như vậy thiên kiếp thất bại của Lục Hữu Đình nhất định thất bại.

Hồn phi phách tán.” Ngung Hạ mở miệng nói.

Hồng Tố gật đầu.

Quả thật như thế, thiên kiếp thất giai là một thiên kiếp rất quan trọng.

Có thể nói là thiên kiếp lớn nhất.

Tâm trạng bất ổn, tất nhiên sẽ thất bại.

“Lục gia phong bế tất cả tin tức xung chuyển vào, lúc ấy tộc trưởng Lục gia càng thời khắc nhìn muội muội hấn.

Nhưng quá mức khác thường, rất dễ bị Lục Hữu Đình phát hiện.

Vì không có sai sót.

Lục Vô Vi một mình tới Đạo Tông.

Hấn cầu kiến Đạo Tông trưởng lão.

Nói rõ nguyên nhân, hy vọng vị Thiên Kiêu kia có thể cùng đạo lữ quyết liệt trễ một chút, hoặc không cần nháo mọi người đều biết.

Lục gia hấn nguyện ý trả giá xứng đáng.

Thế nhưng vị Đạo Tông trưởng lão kia cự tuyệt.

Nói thẳng để Lục Vô Vi trở về, chuyện Đạo tông không tới phiên Lục gia khoa tay múa chân.

Kẻ yếu càng không có tư cách cùng bọn họ đưa ra yêu cầu.

Đối phương sức mạnh mười phần, ta hoài nghi là có vị thứ ba đại đạo thiên thành.

Lục Vô Vi bị đuổi ra khỏi Đạo Tông.

Giờ khắc này vốn coi như là hai nhà hòa thuận.

Đi về phía đối lập.

Do Lục Vô Vi tự mình khơi mào đối lập.”

“Lục Vô Vi là nhị trưởng lão Lục gia, rời khỏi Đạo Tông có vẻ vô cùng yếu thế.

Nhưng Lục Vô Vi không trở về Lục gia.

Hấn biến mất trong tầm mắt mọi người.

Hoặc là nói cũng không có ai chú ý đến hẳn.

Khi đó Lục gia không đợi được Lục Vô Vi, biết hết thầy cũng không thuận lợi.

Sau đó càng biết được Lục Vô Vi câu kiến Đạo tông, bị Đạo Tông nhục nhã trục xuất.

Lục gia vô cùng phẫn nộ.

Nhưng không ai hành động thiếu suy nghĩ.

Nhất là tin tức về vị Thiên Kiêu Đạo Tông kia vút bỏ vợ cả, phô thiên cái địa đánh úp lại.

So với lúc trước còn mãnh liệt hơn rất nhiều.

Khi đó tộc trưởng vừa xử lý biến cố, vừa canh giữ Lục Hữu Đình, sợ nàng xuất quan thả lỏng chờ độ kiếp.” Ngung Hạ thở dài một tiếng:

“Tất cả mọi người đều cho rằng chuyện này cứ như vậy kết thúc.

Tuy nhiên, không ai biết nó chỉ mới bắt đầu.

Chân chính độ sức từ khi đó mới bắt đầu thành lập.

Một tháng sau, Ân Thiên tông hoành không xuất thế.”

Chương 1054: Mộ Tuyết: Tốt rồi, ta thủ tiết 3

Mộ Tuyết: Tốt rồi, ta thủ tiết 3

“Tại sao?” Hồng Tố hơi tò mò:

“Là có người khi dễ vị tiểu tiên bối kia?”

Ngung Hạ lắc đầu:

“Vấn đề này Lục Hữu Đình cũng muốn biết.

Nhưng không có câu trả lời.

Lục Vô Vi không cho bất kỳ kẻ nào đáp án.

Khư khư cố chấp”

“Lão tổ có biết không?” Hồng Tố tò mò hỏi.

Ngung Hạ lắc đầu:

“Ta chỉ biết Lục Vô Vi âm thầm điều tra người kia, xuất phát từ tò mò, ta cũng điều tra một chút.

Phát hiện kỳ thật đối phương không chỉ dễ dàng một vị sư muội.

Là một tiểu lang quân đa tình.”

“Nhưng chuyện này không liên quan gì đến vị tiên bối kia chứ?

Khi đó nàng có lẽ còn là tiểu hài tâm tính.” Hồng Tố có chút hiếu kỳ.

Ngung Hạ chỉ cười nhìn Hồng Tố nói:

“Con người luôn phải lớn lên không phải sao?”

Hồng Tố nhất thời không nói gì.

Lục Vô Vi đang đề phòng tương lai?

Nhưng rốt cuộc như thế nào, không ai biết.

“Lục Hữu Đình bị nhốt lại, chờ sau khi trí lực của nàng trưởng thành, đi tìm Lục Vô Vi, hỏi Lục Vô Vi vì sao còn muốn nhốt nàng.

Mà đáp án của Lục Vô Vi rất đơn giản, chờ người lớn lên rồi nói sau.

Bắt đầu từ ngày đó, Lục Hữu Đình bắt đầu học y, nghiên cứu y thuật, muốn mình có thể lớn lên như người bình thường.

Nhưng thật không may đã không thành công.

Nhưng mà về y thuật của Lục Hữu Đình lại ngoài ý muốn kinh động tu chân giới.

Bởi vì nàng chữa khỏi cho một tu chân giả bị thiên kiếp tổn thương.

Là một cận vệ có tu vi không tồi của Lục gia.

Chuyện này có thể nói là lật đổ nhận thức của Tu Chân Giới với thiên kiếp.

Phải biết rằng, tu chân giới khi đó không có bất kỳ biện pháp ứng phó thiên kiếp nào.

Thương thế căn bản không thể chữa khỏi.

Từ đó về sau không bao lâu, vị Thiên Kiêu đạo tông kia viết cho Lục Hữu Đình một phong thư.

Nội dung bức thư là, vị thiên kiêu kia nhớ tới thời gian vô ưu vô lự của hai người khi còn bé, đó là tuổi thơ đã mất của bọn họ.

Cho nên hẳn muốn tìm Lục Hữu Đình, dẫn nàng ôn lại thời thơ ấu.

Không có gì ngoài ý muốn, Lục Vô Vi trực tiếp cự tuyệt Lục Hữu Đình ra ngoài.

Cho dù đôi phương nói tới cửa bái phỏng, Lục Vô Vi cũng trực tiếp cự tuyệt.

Ngày đó Lục Hữu Đình và Lục Vô Vi cãi nhau.

Nàng nói, tại sao không cho ta ra ngoài, dựa vào cái gì không cho bằng hữu của ta đến? Người quá ích kỷ.

Lục Vô Vi chỉ bình tĩnh nói cho nàng biết, người kia sắp thành hôn, không nên ảnh hưởng đến hắn nữa.

Những lời này có thể khiến Lục Hữu Đình tức giận, nàng gần như gào thét với Lục Vô Vi, nàng nói: Chúng ta chỉ là bằng hữu, bằng hữu đơn thuần, nhị trưởng lão, là người quá ích kỷ, tư tưởng quá mức dơ bẩn.

Hắn là bằng hữu của ta, ta tin tưởng cách làm người của hắn, cho dù hắn thành hôn cũng tuyệt đối là trọng phu tốt, hắn và đạo lữ hắn tuyệt đối là một đoạn giai thoại tu chân giới.

Ta không có khả năng nhìn lầm.

Chính người quá ích kỷ, đồ khốn ích kỷ.”

“Thật là phát biểu ngây thơ...” Hồng Tố cảm thấy có phải mình sắp bị diệt khẩu hay không.

Nhưng nàng cũng có chút tò mò:

“Mấy thứ này lão tổ làm sao biết được?”

Ngung Hạ cười nói:

“Lúc Thiên Kiêu Đạo Tông thành hôn, tiểu nha đầu kia rời khỏi nhà, vụng trộm chạy ra ngoài.

Vốn là muốn đi tặng quà.

Nhưng bị Lục gia vòng vây, cuối cùng đến bước đường cùng tới tìm ta.

Ăn náu chỗ ta trong một thời gian dài.

Lễ vật tất nhiên ta cũng đã giúp nàng gửi qua.

Cho nên nàng trẻ tuổi, nói hết những này cho ta.

Giờ nàng hối hận chết rồi.”

Hồng Tố: “...”

Còn tốt nàng khi còn bé không có làm qua chuyện gì.

“Sau đó thì sao?” Hồng Tố tò mò hỏi.

“Nàng ở chỗ ta mấy năm, cuối cùng trở về.

Mẫu thân nàng bệnh tình nguy kịch.

Sau đó nàng không rời khỏi Lục gia nữa, một lòng tu luyện, một lòng nghiên cứu y thuật.

Cũng không nói chuyện với Lục Vô Vi nữa.” Ngung Hạ thở dài một tiếng nói:

“Hồi lâu sau, tu vi Lục Hữu Đình đạt tới lục giai đỉnh phong.

Phải bế quan chuẩn bị độ kiếp.

Tuy nhiên, vấn đề nằm ở đây.”

“Độ kiếp xảy ra vấn đề?” Hồng Tố nghe rất nhập thần.

Chuyện của những người này, nàng chưa bao giờ biết.

Lúc này các nàng đi trên mặt biển, lại một bước biến mất tại chỗ, trực tiếp đi tới trên đất liền.

Giống như ở phía trước xa xôi có một đồng đồ nát.

Xuyên qua đồng đồ nát, có thể đến Lục gia.

“Cũng không phải độ kiếp xảy ra vấn đề, mà là Thiên Kiêu Đạo Tông xảy ra vấn đề.” Ngung Hạ thấy Hồng Tố vẻ mặt khó hiểu, liền mở miệng giải thích:

“Cùng năm đó, vị Thiên Kiêu Đạo tông kia, dường như bởi vì một vị thiên chi kiêu nữ mà muốn vứt bỏ chính thể.”

“Chuyện này có liên quan gì đến Lục gia?” Hồng Tố không hiểu.

“Trên lý thuyết không có quan hệ, nhưng có quan hệ với Lục Hữu Đình.

Lục Hữu Đình chính là một sợi gân, từ đầu đến cuối đều tin tưởng bằng hữu của nàng, hiện tại bạn bè nàng bởi vì một vị thiên kiêu nữ tử, vứt bỏ vợ cả.

Như vậy đối với nàng mà nói là đã kích trí mạng.

Lúc độ kiếp, nếu tâm tình xảy ra vấn đề.

Như vậy thiên kiếp thất bại của Lục Hữu Đình nhất định thất bại.

Hồn phi phách tán.” Ngung Hạ mở miệng nói.

Hồng Tố gật đầu.

Quả thật như thế, thiên kiếp thất giai là một thiên kiếp rất quan trọng.

Có thể nói là thiên kiếp lớn nhất.

Tâm trạng bất ổn, tất nhiên sẽ thất bại.

“Lục gia phong bế tất cả tin tức xung chuyển vào, lúc ấy tộc trưởng Lục gia càng thời khắc nhìn muội muội hấn.

Nhưng quá mức khác thường, rất dễ bị Lục Hữu Đình phát hiện.

Vì không có sai sót.

Lục Vô Vi một mình tới Đạo Tông.

Hấn cầu kiến Đạo Tông trưởng lão.

Nói rõ nguyên nhân, hy vọng vị Thiên Kiêu kia có thể cùng đạo lữ quyết liệt trễ một chút, hoặc không cần nháo mọi người đều biết.

Lục gia hấn nguyện ý trả giá xứng đáng.

Thế nhưng vị Đạo Tông trưởng lão kia cự tuyệt.

Nói thẳng để Lục Vô Vi trở về, chuyện Đạo tông không tới phiên Lục gia khoa tay múa chân.

Kẻ yếu càng không có tư cách cùng bọn họ đưa ra yêu cầu.

Đối phương sức mạnh mười phần, ta hoài nghi là có vị thứ ba đại đạo thiên thành.

Lục Vô Vi bị đuổi ra khỏi Đạo Tông.

Giờ khắc này vốn coi như là hai nhà hòa thuận.

Đi về phía đối lập.

Do Lục Vô Vi tự mình khơi mào đối lập.”

“Lục Vô Vi là nhị trưởng lão Lục gia, rời khỏi Đạo Tông có vẻ vô cùng yếu thế.

Nhưng Lục Vô Vi không trở về Lục gia.

Hấn biến mất trong tầm mắt mọi người.

Hoặc là nói cũng không có ai chú ý đến hẳn.

Khi đó Lục gia không đợi được Lục Vô Vi, biết hết thầy cũng không thuận lợi.

Sau đó càng biết được Lục Vô Vi câu kiến Đạo tông, bị Đạo Tông nhục nhã trực xuất.

Lục gia vô cùng phẫn nộ.

Nhưng không ai hành động thiếu suy nghĩ.

Nhất là tin tức về vị Thiên Kiêu Đạo Tông kia vút bỏ vợ cả, phô thiên cái địa đánh úp lại.

So với lúc trước còn mãnh liệt hơn rất nhiều.

Khi đó tộc trưởng vừa xử lý biến cố, vừa canh giữ Lục Hữu Đình, sợ nàng xuất quan thả lỏng chờ độ kiếp.” Ngung Hạ thở dài một tiếng:

“Tất cả mọi người đều cho rằng chuyện này cứ như vậy kết thúc.

Tuy nhiên, không ai biết nó chỉ mới bắt đầu.

Chân chính độ sức từ khi đó mới bắt đầu thành lập.

Một tháng sau, Ân Thiên tông hoành không xuất thế.”

Chương 1055: Sau đó ta chính là Đại Trưởng lão Lục gia 1

Sau đó ta chính là Đại Trưởng lão Lục gia 1

Hồng Tố hơi bất ngờ.

Lúc trước nàng nghe lão tổ nhắc tới một lần, ngược lại không nghĩ tới nguyên nhân là như vậy.

Nguyên nhân của vấn đề này không quá phức tạp.

Nhưng lại phát triển theo hướng không thể thu thập.

Càng làm cho nàng không cách nào lý giải chính là, trước đây đại trưởng lão Lục gia chỉ dành một tháng xây dựng tông môn, cho tới bây giờ đã thành đỉnh cấp tông môn.

Dù cho không có lưu hỏa tham dự, đó cũng là tông môn nhất lưu.

Người khác mệt chết mệt sống, xây dựng tông môn cũng phải gian nan sống qua ngày, thế nhưng Ân Thiên tông vẫn lưu lại đến nay, không có dấu hiệu suy sụp.

“Một tháng, như thế nào mới có thể thành lập một tông môn?” Hồng Tố tò mò hỏi.

Ngung Hạ đi tới dưới gốc cây ăn quả, nàng hái hai quả, đưa cho Hồng Tố một quả.

Sau khi Hồng Tố tiếp nhận trái cây, Ngung Hạ mới mở miệng nói:

“Quá trình cụ thể không ai biết, dù sao một tháng đó không ai biết Lục Vô Vi làm gì.

Nhưng ta đặc biệt điều tra một chút, ngược lại phát hiện ra một ít dấu hiệu.

Một tháng đó, nghe nói có người vào đại sơn vô tận mang ra đại yêu viên cổ.

Cũng có người nói có người vào Khổ Tận Ma Hải cứu ma tu bị vĩnh viễn vây khốn ở trong đó ra.

Càng có người truyền, sâu trong Băng Hải có dị thú xuất hiện, mà có người mang dị thú đi.

Tóm lại khi đó có rất nhiều chỗ đang truyền chuyện tương tự, cơ hồ đều có người tiến vào các loại cấm địa, tìm các loại sinh vật cường đại.

Mà địa điểm cụ thể lại không có người cung cấp.

Cho nên không ai biết thật hay giả, càng không thể thu hút đủ sự chú ý.

Sau một tháng, Ân Thiên Tông danh chấn tu Chân Giới.

Lấy đánh chết trưởng lão Đạo Tông làm nguồn gốc, tuyên bố Ân Thiên tông từ không đến có, từ nhỏ yếu trực tiếp chen vào thế lực cường đại.

Một câu của tông chủ Ân Thiên tông, không người nào dám khinh thường, không người nào không run rẩy.

Trưởng lão Đạo tông bị tông chủ Ân Thiên tông đánh chết.

Trực tiếp chấn động toàn bộ Đạo Tông.

Chưa bao giờ có người nghe nói đến Ân Thiên tông, đôi phương cần chứng minh chính mình, quả thật rất bình thường.

Thế nhưng đây cũng không phải là lý do đôi phương có thể đánh chết trưởng lão Đạo Tông.

Đạo Tông tức giận.

Quyết định diệt trừ Ân Thiên Tông.

Cuộc chiến bắt đầu như thế.

Ngày hôm sau.

Ân Thiên Bí Giám ra đời.

Trên bí giám chính là danh sách ám sát, mười người đầu tiên của bí giám đều là trưởng lão hoặc thiên kiêu Đạo Tông.

Những người này đều là những người tham gia vào tiêu trừ.

Ẩn Thiên tông truyền lời, ra tay với Ẩn Thiên tông liền vào Ẩn Thiên Bí Giám, không chết không thôi.”

“Thứ này thật sự có thể lay động Đạo Tông? Hơn nữa Lục gia đại trưởng lão làm như vậy có mục đích gì?” Hồng Tố mang theo nghi hoặc.

Đương nhiên, càng nhiều khiếp sợ hơn.

Đạo Tông là đỉnh cấp thế lực tu chân giới, căn bản không phải người bình thường có thể lay động.

Cho dù là thiên kiêu như Lục gia đại trưởng lão này.

Cũng tuyệt đối không có cách nào lay động.

Khi đó đối phương còn chưa hoàn toàn quật khởi?

Hắn còn rất trẻ.

“Có mục đích gì?” Ngưng Hạ cắn một miếng trái cây, nhai vài miếng, sau đó nuốt xuống:

“Trái cây này cũng rất ngọt.

Mục đích là cái gì không ai biết được, nhưng khi đó Ẩn Thiên tông nổi bật không gì sánh được.

Bất luận tin tức nào cũng bị Ẩn Thiên Tông che đậy.

Toàn bộ tu chân giới đều đang truyền Ẩn Thiên Tông, đều đang nói Ẩn Thiên Bí Giám.

Thậm chí có vài người đều lo lắng mình có lên bí giám hay không, bọn họ cơ hồ đều chú ý Ẩn Thiên Bí Giám.

Mà Đạo Tông đại biến, bất luận chuyện gì cũng bị trì hoãn.

Về chuyện của vị Thiên Kiêu kia, đương nhiên bị trì hoãn, khi nào xử lý xong Ẩn Thiên Tông mới có thể xử lý chuyện của hắn.”

Hồng Tố khiếp sợ.

Cư nhiên dùng biện pháp này.

Quá mạnh, quá khủng khiếp.

Đây căn bản không phải chuyện người bình thường dám nghĩ.

Cho dù dám nghĩ, cũng không phải người bình thường dám làm.

Cho dù dám làm, cũng không phải người bình thường làm được.

Nhưng đại trưởng lão Lục gia Lục Vô Vi làm được, hơn nữa lấy thể lôi đình trực tiếp làm được.

“Đằng sau thì sao?” Hồng Tố có chút không thể chờ đợi diễn biến tiếp theo:

“Đạo tông không có khả năng cứ như vậy buông tha Ân Thiên tông chứ?”

Đây quả thực đang gây hấn địa vị của bọn họ.

Giết trưởng lão Đạo Tông, chuyện này càng không có khả năng qua loa.”

Đúng vậy, hậu quả của chuyện này, không người nào gánh chịu.

“Ừm, Đạo tông quả thật không buông tha cho Ân Thiên tông.” Ngung Hạ ăn trái cây, tiếp tục nói:

“Đạo tông bị khiêu khích, đương nhiên là muốn cho Ân Thiên tông trả giá đắt.

Cho nên Đạo Tông tìm Ân Thiên Tông trong toàn bộ tu chân giới.

Đại lượng cường giả bị phái ra ngoài.

Thế lực đáng sợ như Đạo Tông này muốn tìm, cũng sẽ không tìm không thấy.

Cho dù là cường giả như Lục Vô Vi này.

Đạo tông bắt đầu vây giết tông chủ Ân Thiên Tông.

Nhưng mà thời điểm bọn họ vây giết tông chủ Ân Thiên tông, những người khác của Ân Thiên tông bắt đầu âm thầm ra tay với Đạo Tông.

Một trong ánh sáng, một trong bóng tối.

Họ không ngừng giao thủ.

Ân Thiên Tông từ phía đông tu chân giới chạy trốn đến phía tây tu chân giới.

Rất nhiều người đã chết.

Thế nhưng người Đạo tông vây quét người của Ân Thiên Tông cũng đang ngày càng giảm bớt.

Mấy vị trưởng lão Đạo tông càng trực tiếp tổn hại một nửa.

Chỉ ba tháng bao vây.

Những người bao vây tiêu diệt tông chủ Ân Thiên Tông, trong lúc nhất thời đều có ảo giác, nếu như tiếp tục bọn họ có thể bị diệt còn nhanh hơn Ân Thiên Tông.

Khi đó Đạo Tông thật sự rất mạnh, thế nhưng một người cũng chưa từng trải qua tuyệt đối chém giết.

Mà tất cả mọi người trong Ân Thiên Tông đều ôm tâm lý phải chết.

Nói một câu không dễ nghe, những người đó đều là kẻ liều mạng.

Về sau Đạo Tông đổi một nhóm người tiếp tục vây giết Ân Thiên Tông.

Mà người của Ân Thiên Tông bắt đầu chạy trốn, từ yếu chạy trước.

Cuối cùng tất cả mọi người đang vây quét tông chủ Ân Thiên Tông.

Nghe nói tông chủ Ân Thiên Tông bị đuổi giết suốt một năm.

Cuối cùng dưới sự trợ giúp của các thành viên khác đã chạy trốn của Ân Thiên Tông, thoát khỏi truy sát.

Tất cả mọi người cho rằng Ân Thiên Tông bị đánh cho sợ hãi, tuyệt đối không dám mạo hiểm nữa.

Cho dù dám cũng cần thời gian dài để tu dưỡng.

Khi đó tin tức của Thiên Kiêu Đạo Tông lại một lần nữa bao trùm tu chân giới.

Ngày hôm sau, tông chủ Ân Thiên tông lại một lần nữa giết Đạo Tông.

Lần thứ hai đánh chết trưởng lão Đạo Tông, thông dong rời đi.

Top 10 Ân Thiên Bí Giám tất cả đều là tên củ trưởng lão Ân Thiên Tông.

Không chết không thôi.

Lúc này đây, rốt cục kinh động mấy vị lão tổ Đạo Tông.”

Ngưng Hạ ngừng lại, tiếp tục ăn trái cây trong tay nàng, nói nhiều như vậy miệng đều khô.

“Lão tổ, phía sau thì sao?”

Những đại đạo thiên thành này động thủ với tông chủ Ân Thiên tông?” Hồng Tố hỏi.

Khi đó tông chủ Ân Thiên tông không có khả năng là đối thủ của lão tổ Đạo Tông.

“Những lão bất tử Đạo Tông kia cũng không phải ngu ngốc.

Tông chủ Ân Thiên tông đột nhiên xuất hiện này, bọn họ đều đoán ra là ai.

Cho nên khi đó Lục gia và Đạo Tông tranh đấu gay gắt, chỉ thiếu một cái dẫn.

Sẽ bùng nổ đại chiến.

Bọn họ ngược lại muốn chém giết tông chủ Ân Thiên Tông.

Nhất là đánh chết đối phương, Lục gia không còn lời nào để nói.

Thế nhưng sau khi những người này đi ra, tông chủ Ân Thiên tông trốn đi.

Tùy thời mà di chuyển.

Chỉ cần Đạo Tông có cấp bậc trưởng lão ra ngoài, chỉ cần ở trong danh sách.

Nhất định sẽ bị hấn đánh chết.” Ngung Hạ thở dài một tiếng:

“Loại đấu pháp này làm Đạo Tông tức giận.

Cuối cùng một vị đại đạo thiên thành đi ra.

Hấn muốn đi thăm dò đại trưởng lão Lục gia, bởi vì đại trưởng lão Lục gia thành danh đã lâu, không ai biết đối phương có trạng thái gì.

Lần này hấn sẽ tìm hiểu.

Chỉ cần đối phương suy yếu, như vậy sẽ động thủ tại chỗ.

Hai người phía sau trợ giúp.

Nhất cử thanh trừ Lục gia.

Khi đó không chỉ có người của Đạo Tông chú ý, rất nhiều người cấp bậc này đều chú ý.

Lão tổ mang theo ta cùng chú ý.”

Chương 1056: Sau đó ta chính là Đại Trưởng lão Lục gia 2

Sau đó ta chính là Đại Trưởng lão Lục gia 2

Hồng Tố rất ngoài ý muốn, thì ra khi đó nguy hiểm như vậy, Lục gia vượt qua được một kiếp kia ra sao?

Nhìn thế nào cũng khó vượt qua được mới đúng?

Nhưng nàng có một nghi hoặc:

“Đạo tông có ba vị đại đạo giả, trực tiếp đẩy qua không được sao?”

“Được.” Ngung Hạ phun ra hạt trái cây, lại cầm lấy trái cây trong tay Hồng Tố chưa ăn, tiếp tục nói:

“Nhưng mà, Đạo Tông có dám không?”

Chỉ cần đại trưởng lão Lục gia có thể giữ ba người bọn họ lại một ít thời gian.

Các thế lực đỉnh cấp khác nên động.

Nhất là Ma Môn.

Đừng thấy bây giờ Ma Môn không ra hồn.

Khi đó Ma Môn một chút cũng không kém.

Bọn họ vẫn muốn giết chết Đạo Tông.

Chỉ cần đại trưởng lão Lục gia có thể lấy một địch hai.

Như vậy bị diệt chính là toàn bộ Đạo Tông.

Cho dù Kiếm Nhất Phong nhúng tay cũng vô dụng, thế lực đỉnh cấp cũng không phải chỉ có mấy nhà này.

Khi đó Đạo Tông cùng Hợp Hoan Tông cũng có thù.

Tóm lại, Đạo Tông không có khả năng lấy toàn bộ tông môn đi đánh cuộc.

Tỷ lệ thắng đừng nói chỉ có một nửa, cho dù có chín thành thì bọn họ cũng không dám.”

“Vậy sau đó thì sao? Ngài không đánh nhau?” Hồng Tô hỏi.

Nếu đánh nhau, Lục gia hẳn không còn nữa mới đúng.

Khả năng lớn nhất là không đánh nhau.

Ngung Hạ nhìn bầu trời, cẩn thận suy nghĩ một chút mới mở miệng:

“Vấn đề này, rất nhiều người muốn biết.

Nhưng không ai biết được chính xác.”

“Ý ngài là sao?” Hồng Tô không hiểu.

Đánh nhau chính là đánh nhau, không có thì không có.

Tại sao nàng lại nói không ai biết?

“Ngày đó tất cả mọi người đều chú ý đến Lục gia.

Ta cũng đang theo dõi.

Nếu thật sự đánh nhau, Lục gia cơ bản sẽ xong đời.

Nhưng không.

Ngày đó, tất cả mọi người nhìn thấy lão tổ Đạo Tông đến Lục gia.

Nhưng từ ngày đến tối, từ ban đêm đến ban ngày.

Đều không thấy đánh nhau.

Nhưng có một chuyện khác xảy ra.

Một chuyện khiếp sợ toàn bộ Đạo Tông, thậm chí toàn bộ tu chân giới.”

Ngung Hạ nhìn Hồng Tô nói:

“Có muốn đoán xem đã xảy ra chuyện gì không?”

Hồng Tô lắc đầu, nàng đoán không ra.

Không có suy nghĩ nào cả.

Không có đánh nhau, thế nhưng lại khiếp sợ toàn bộ Đạo Tông cùng với toàn bộ tu chân giới.

Xảy ra chuyện gì?

“Một chút cũng không phối hợp.” Ngung Hạ ăn trái cây bước đi, sau đó xuất hiện ở rìa phế tích.

Nơi này tất cả đều là phế tích bị đại đạo khí tức bao trùm.

Muốn khôi phục có thể không dễ dàng chút nào.

Đi qua đồng đồ nát này, chính là Lục gia.

Mà phế tích này, đương nhiên là mấy ngày trước đại chiến Lục gia mang đến.

“Ngày hôm sau khi lão tổ Đạo Tông đến Lục gia, đã xảy ra một chuyện lớn.

Chuyện này mặc kệ là ai, cũng không nghĩ tới.

Thậm chí không thể tưởng tượng được.

Đó là một buổi sáng đầy nắng.

Một vị cận vệ Lục gia mang theo một cái hộp đến Đạo Tông, cầu kiến trưởng lão Đạo Tông.” Ngung Hạ nhìn Hồng Tố, trong mắt mang theo ý cười nói:

“Cái hộp kia là Lục gia cả đêm đưa qua, đến sáng mới đến.

Mà trong hộp là tro.

Đoán được không?”

Hồng Tố nghe được những lời này, ánh mắt mở to, có chút khó có thể tin được:

“Vậy, là tro cốt?”

Ngung Hạ không nói gì, gật đầu, sau đó nàng mới tiếp tục nói:

“Đúng vậy, tro cốt.

Tro cốt của vị lão tổ Đạo Tông kia,

Toàn bộ Đạo Tông đều có thể cảm giác được thứ này rõ ràng.

Không phải giả.

Mà trong tro cốt bỏ sung một tờ giấy.

Trên đó viết một câu: Lão tổ quý phái vào cửa Lục gia, bởi vì động tác nhắc chân không cao, ngã một cái chết tại chỗ, thi thể khó đưa, hỏa táng trả lại.

Một khắc kia toàn bộ Đạo Tông đều khiếp sợ.

Họ bắt đầu rơi vào rối rắm.”

“Rối rắm? Tại sao?” Hồng Tổ bị xoay vào trong, không có ý định suy nghĩ.

“Có người cảm thấy đại trưởng lão Lục gia nhất định bị thương nặng, bằng không không đến mức như thế.

Có người cảm thấy đại trưởng lão Lục gia đang chọc giận bọn họ, để bọn họ chủ động động thủ, sau đó mượn lực lượng của người khác nhất cử tiêu diệt Đạo Tông.

Cuối cùng họ tranh cãi.

Nhưng vô thanh vô tức giết một đại đạo Thiên Thành, Đạo Tông chung quy vẫn có chút sợ hãi.

Vì vậy, họ quyết định quan sát trước.

Nhân tiện, củng cố sức mạnh của chính mình.

Nếu như đại trưởng lão Lục gia dùng thủ đoạn cực hạn gì đó, như vậy bản thân tất nhiên sẽ hao hết sinh mệnh.

Không cần bao nhiêu năm, nhất định sẽ chết.

Họ có thể chờ đợi.” Ngung Hạ đưa tay xóa sạch dấu vết đại đạo phệ tích, mang theo Hồng Tổ đi trên phệ tích:

“Trong lúc nhất thời Đạo Tông bắt đầu thu hồi lực lượng, chuyện với Ân Thiên tông cũng không còn nữa.

Về phần vị Thiên Kiêu Đạo Tông kia.

Tạm thời không có ai để ý tới, chuyện của hắn cũng trực tiếp bị trì hoãn.

Đạo Tông xảy ra chuyện lớn như vậy, cơ bản chính là vị này gây ra.

Đối phương dám nhảy nhót ở trước mặt những lão tổ kia, đó chính là muốn chết.

Vì vậy, thời gian sau đó khá là yên tĩnh.

Lục gia tộc trưởng tôn sức toàn lực, rốt cục cũng nghênh đón thắng lợi lớn.

Trước khi Lục Hữu Đình độ kiếp, quả thật tỉnh lại.

Nàng đi dạo vài vòng trong phạm vi Lục gia, chủ yếu là giải sầu.

Nàng sắp độ kiếp, nhất định phải bảo trì tâm tình bình thường.

Mà mấy ngày giải sầu, toàn bộ thành viên nòng cốt của Lục gia, tất cả đều đổ mồ hôi lạnh.

Rất sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Thế nhưng may mắn, Lục Hữu Đình chỉ nghe được Ân Thiên tông quật khởi, cùng với ảnh hưởng của Ân Thiên Tông ở Tu Chân Giới.

Lục Hữu Đình còn hỏi ca ca nàng, Ân Thiên Tông là tông môn gì.

Nhận được đáp án, nghe nói là tông môn âm thâm giết người.

Sau đó, nàng ngừng chú ý.

Ngày hôm sau.

Bắt đầu độ kiếp.

Tuy rằng bị thương không nhẹ, nhưng chung quy đã vượt qua thiên kiếp.

Lục Hữu Đình thành công tấn thăng nhập đạo, trở thành tam trưởng lão Lục gia, sau đó sơ sinh của Lục gia, chính là do nàng dẫn.

Lục Vô Vi lui về hậu sơn.”

“Chuyện này cứ chấm dứt như vậy?” Hồng Tố hỏi.

Như vậy xem ra, đúng là Lục gia thắng.

Nhưng luôn cảm thấy chút mạnh mẽ.

Tiếp theo Đạo Tông còn đang nhìn chăm chăm như hổ rình mồi.

Mối quan hệ giữa hai bên rất kém, luôn cảm thấy có thể chiến đấu bất cứ lúc nào.

Hơn nữa quan hệ hiện tại giữa Đạo tông cùng Lục gia, nhìn thế nào cũng không kém như vậy.

Tuy rằng cũng không Tốt lắm.

“Xong rồi?” Ngung Hạ cười nói:

“Nào có nhanh như vậy.

Cách chuyện này hoàn toàn kết thúc, vẫn còn có một đoạn thời gian rất dài.

Vậy đơn giản là tiêu hao chiến.

Liên xem ai hao tổn qua được ai.

Chuyện kia qua đi, Lục Vô Vi cũng không còn xuất hiện nữa, Lục Hữu Đình thân là Lục gia tam trưởng lão cũng không biết Nhị trưởng lão đi đâu, cũng không biết Nhị trưởng lão đang làm gì.

Nhưng còn sống là khẳng định.

Nàng không quá để ý, dù sao cũng phải giáo dục hài tử.

Đó là một vấn đề rất đau đầu.

Về phần quan hệ giữa Lục gia và Đạo Tông.

Tuy rằng rất kém, nhưng ca ca của Lục Hữu Đình cũng là kinh tài diễm diễm, cư nhiên vững vàng tiếp được hết thủy.

Thậm chí không để Lục Hữu Đình thân là tam trưởng lão phát hiện.

Tóm lại có thể kéo dài nhất thời là nhất thời.

Mấy năm đó, cơ hồ là vài năm khổ sở nhất của Lục gia.

Đạo tông bên ngoài không gây áp lực, nhưng âm thầm không ít động tay động chân.

Tình trạng này kéo dài 100 năm.

Một trăm năm, Lục gia truyền ra tin dữ.

Ngày đó đại hạn của Lục gia đại trưởng lão hàng lâm, vũ hóa đi về cõi tiên.”

Chương 1057: Sau đó ta chính là Đại Trưởng lão Lục gia 3

Sau đó ta chính là Đại Trưởng lão Lục gia 3

“Ngã xuống? Bởi vì vị lão tổ Đạo tông kia?” Hồng Tố là một bất ngờ.

Xem ra đại trưởng lão Lục gia trả giá đầy đủ.

Mới có thể làm trận chiến đó còn chưa phát sinh đã trực tiếp chấm dứt.

“Đúng vậy, kỳ thật hắn đã sớm bị thương nặng, chỉ là một hơi không chịu nuốt xuống.

Nhưng một trăm năm sau, hắn rốt cục nuốt xuống hơi thở không chịu nuốt xuống kia.

Ngày đó Lục Hữu Đình vẫn luôn nắm lấy tay Lục gia đại trưởng lão khóc thật lâu thật lâu.

Nghe nói, lúc Lục gia đại trưởng lão nuốt một hơi cuối cùng, yêu cầu duy nhất chính là muốn Lục nha đầu bồi hắn.

Trước khi tắt thở còn đưa tay sờ đầu Lục Hữu Đình.

Chỉ là rất nhanh liền rơi xuống.

Lục Hữu Đình nắm lấy tay Lục gia đại trưởng lão đặt ở trên đầu mình.

Cứ khóc, cứ khóc.

Có lẽ nàng biết điều gì đó, hoặc nàng đã bị ảnh hưởng.

Từ đó về sau nàng hoàn toàn từ bỏ lớn lên, toàn lực nghiên cứu y thuật.

Giống như muốn ở y thuật, tránh chuyện này phát sinh.

May mắn thay, Lục gia đại trưởng lão đi rất an tường.”

Nói xong Ngung Hạ liền thở dài.

Khi đó nàng thật ra đã lén lút đi qua một chuyến.

Tiểu nha đầu kia khóc thật sự rất thương tâm, phảng phất nàng cảm thấy mình mới là thủ phạm.

Nhưng mà nàng đôi mắt vẫn là đại trưởng lão thích nhìn nàng cười, hiền lành như vậy.

Hồng Tô cảm giác không sâu sắc như vậy, nhưng nàng biết, Lục gia đại trưởng lão ngã xuống, ý nghĩa Đạo Tông sẽ bắt đầu làm khó dễ.

“Sau này Lục gia phải đối mặt với Đạo tông chính diện đã kích sao?” Hồng Tô hỏi.

“Không chỉ có người nghĩ như vậy, một vài người cường đại ở tu chân giới, tất cả đều nghĩ như vậy.

Cho dù là ta khi đó cũng nghĩ như vậy. “Ngung Hạ cúi đầu đá một tảng đá, nhẹ giọng mở miệng:

“Lúc tất cả mọi người nghĩ như vậy, lúc Đạo tông chuẩn bị động thủ.

Lục Vô Vi lại một lần nữa một mình đi tới Đạo Tông.

Lúc này đây hẳn cầu kiến chính là lão tổ Đạo Tông.

Cắm địa Đạo Tông tồn tại hai vị đại đạo thiên thành.”

Hồng Tô có chút ngoài ý muốn, lúc này đi tìm hai vị kia làm gì?

Nhưng nàng cảm thấy hẳn là đi giải quyết nguy cơ của Lục gia.

Nàng không nói gì, lắng nghe im lặng.

“Lần này cầu kiến và lần đầu tiên cũng không giống nhau.” Ngung Hạ suy nghĩ một chút nói:

“Lục Vô Vi đi tìm Đạo Tông, rất nhiều người đều phát giác, bọn họ cũng muốn nhìn xem Lục Vô Vi tính toán làm gì.

Đối mặt với Lục gia không có đại đạo thiên thành, Đạo Tông tự tin phi thường.

Cho nên đối với yêu cầu của Lục Vô Vi, bọn họ trực tiếp cự tuyệt.

Tuy nhiên, không giống như lần đầu tiên khách khí cầu xin.

Lúc này đây Lục Vô Vi trực tiếp không để ý đến tất cả mọi người, tự mình từng bước đi về phía cấm địa Đạo Tông.

Đạo Tông tự nhiên muốn xuất thủ trấn áp Lục Vô Vi.

Nhưng mà một đạo kiếm ý trước khi Đạo Tông xuất thủ đã trấn áp đám người Đạo Tông.

Bước chân của hắn rất chậm, từng bước đi về phía cấm địa Đạo Tông.

Không ai có thể ngăn cản, không ai có thể ngăn chặn.

Ngày đó cấm địa Đạo Tông có người ngoài đi vào, ngày đó trên bầu trời Đạo Tông xuất hiện sáu đạo kiếm ý, ngày đó Lục Vô Vi từ đi ra cấm địa Đạo Tông

Ngày đó Đạo Tông bị mài mòn góc cạnh.

Cũng là ngày đó, Đạo Tông không còn ai dám nhìn thẳng Lục Vô Vi.

Trước khi rời khỏi Đạo Tông, Lục Vô Vi để Thiên Kiêu Đạo tông kia cùng đạo lỗ của hắn trở thành một đoạn giai thoại.

Hắn nói: Ta không phải đang cùng các người thương lượng, mà là các người nhất định phải làm, bởi vì các người không gánh nổi hậu quả.

Lục Vô Vi rời đi, toàn bộ Đạo Tông không ai dám nói một chữ không.

Cách trăm năm, lần thứ hai Lục Vô Vi đến Đạo tông.

Nhưng lập trường lại trực tiếp đảo ngược lại.

Đạo Tông trở thành một phương yếu.

Lời nói của Lục Vô Vi trở thành lời Đạo tông phải coi trọng và chấp hành.

Không ai có thể từ chối.

Có lẽ thật sự giống như vị trưởng lão kia nói, kẻ yếu không có tư cách đưa ra yêu cầu.

Cho nên, Đạo Tông trở thành kẻ yếu.

Lục Vô Vi trở thành cường giả.”

Ngung Hạ có chút cảm khái:

“Kỳ thật Lục gia đại trưởng lão đã sớm phải chết, sở dĩ hắn còn cố gắng sống là bởi vì muốn tranh thủ thời gian cho Lục Vô Vi.

Hắn dùng hơi thở cuối cùng, tranh thủ thời gian trăm năm vì Lục Vô Vi.

Mà Lục Vô Vi dùng một trăm năm trở thành tồn tại có thể chống đỡ cả Lục gia.

Cũng chính là như thế, Lục gia đại trưởng lão mới có thể an tâm rời đi.

Sau khi từ Đạo Tông trở về, Lục Vô Vi liền trở thành đại trưởng lão mới của Lục gia.

Từ đó về sau Đạo Tông rút lui tất cả địch ý, tất cả thủ đoạn âm thầm, cũng không dám đối địch với Lục gia nữa.

Cho đến bây giờ.

Ngắn ngủi một trăm năm, bởi vì một câu của Đạo tông, cải biến vô số vận mệnh.

Ẩn Thiên tông quật khởi, Đạo Tông tổn thất rất lớn, Lục gia đại trưởng lão ngã xuống, lão tổ Đạo Tông thiếu một vị.

Đạo tông cường thế, cuối cùng cúi đầu trước mặt Lục gia.

Đây là tất cả những chuyện đã xảy ra vào lúc đó.”

Hồng Tổ rất kinh ngạc, một trăm năm, cư nhiên trực tiếp khiến Đạo tông cường thế cúi đầu.

Đại trưởng lão Lục gia quả thực quá mức khủng bố.

Khó trách mạnh đến mức này.

Khó trách lão tổ chỉ có thể thu nhận ba chiêu của đối phương.

Lão tổ quá mạnh.

“Khi đó Lục gia đại trưởng lão chém giết hai vị đại đạo thiên thành Đạo Tông?” Hồng Tố tò mò hỏi.

“Không.” Ngung Hạ nghiêm túc nói:

“Rất nhiều người suy đoán, Lục Vô Vi hẳn là ở trong cấm địa Đạo Tông xuất ra sáu kiếm, sáu kiếm liền đánh bại hai vị đại đạo giả kia.”

“Khi đó Lục gia đại trưởng lão thăng cấp đại đạo thiên thành?” Hồng Tố hỏi.

Ngung Hạ dừng bước nhìn Hồng Tố, nói:

“Ta cảm thấy chân chính làm Đạo Tông khiếp đảm chính là, khi đó Lục Vô Vi chỉ là cửu giai chứng đạo.

Lấy cửu giai đề đại khí Đạo tông không dám thử độc.”

“Cửu, cửu giai?” Hồng Tố có chút không dám tin.

Cho dù là Cửu giai Chứng Đạo đỉnh phong cũng không có khả năng cùng Đại Đạo Thiên Thành đối kháng chứ?

Nhưng rất nhanh nàng liền nhớ tới Lục gia đại trưởng lão cường đại kia, có lẽ không phải không có khả năng.

“Đó chính là nói, chẳng phải niên đại của Lục gia đại trưởng lão cùng Lục gia nhị trưởng lão chênh lệch rất xa?” Hồng Tố cảm thấy thực lực hai người chênh lệch không nhiều lắm.

“Rất xa, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, Lục Vô Vi dừng ở thất giai nhập đạo rất lâu.

Khi đó ta còn tưởng rằng cực hạn của hắn ở ngay đó.” Ngung Hạ lắc đầu.

Cảm thấy mình khi còn trẻ cũng ấu trĩ.

Hồng Tố gật đầu, nhân vật truyền kỳ trưởng thành quả thật có chút không thể tưởng tượng nổi.

“Đúng rồi, vậy thiên kiêu Đạo Tông thì sao? Hắn có trở thành giai thoại với đạo lữ của mình không?” Khi đó Lục Vô Vi mở miệng, không đến mức xảy ra chuyện ngoài ý muốn chứ?

“Người nghe nói giai thoại đạo lữ của Đạo Tông chưa?”
Ngung Hạ nhìn Hồng Tố hỏi.

“Ngược lại nghe nói qua, là hai vị thiên kiêu cùng thế hệ, phu thê cùng nhau đi qua từng ngọn núi, ngắm từng cảnh đẹp, làm bạn với nhau.

Đi qua vùng trũng, từng chia sẻ đỉnh cao.

Cuối cùng bởi vì thiên kiếp mà song song bỏ mạng trong thiên kiếp.

Tất cả đều dựa vào nhau trước khi chết.

Không...” Hồng Tố có chút khó tin.

Đây là cố sự mà nàng khi còn bé nghe được mỹ hảo tình yêu.

“Chính là đôi này.” Ngung Hạ khẳng định suy đoán của Hồng Tố:

“Đạo tông cực lực tạo thế cho bọn họ.”

“Vậy cuối cùng Thiên Kiếp song song ngã xuống là giả?”
Hồng Tố cảm thấy như nàng đã lãng phí cảm xúc của mình.

“Cái này là thật, tuy rằng hoa hoa công tử Đạo Tông là bị ép buộc, thế nhưng đạo lữ của hắn thật sự thích hắn, Thiên Kiêu Đạo Tông độ kiếp thất bại, nàng tự mình vọt vào trong thiên kiếp.

Cuối cùng cùng bỏ mạng dưới thiên kiếp.” Ngung Hạ thờ dãi nói.

Chương 1058: Xuyên qua rồi? 1

Xuyên qua rồi? 1

Hồng Tố có chút cảm khái.

Không biết Đạo Tông có hối hận không.

Lục Vô Vi mạnh lên cơ hồ là bị bọn họ bức ra đúng không?

Nếu dựa theo sự phát triển bình thường, tuyệt đối không nhanh như vậy.

Càng không bá đạo đến mức trực tiếp tiến vào cấm địa Đạo Tông, gây áp lực cho Đạo Tông.

“Lục gia đại trưởng lão là vào lúc đó thành danh? Hồng Tố hỏi.

“Ừm, Lục Vô Vi là vào lúc đó, một kiếm áp đỉnh cấp.

Ngoại trừ một vị kiếm tu Kiếm Nhất Phong, không ai dám mạo hiểm khiêu chiến Lục Vô Vi.

Nếu không do Thái Dương Thâm thì sẽ không ai biết Lục Vô Vi mạnh đến mức này.” Ngung Hạ động thủ, dấu vết đại đạo xung quanh trực tiếp bị nàng tiêu hao.

Nàng đi đến trước một phế tích, lật ra thổ.

Sau đó lấy ra một tấm hồng sa.

Đó là mảnh vỡ đạo khí của nàng.

Cất hồng sa lại, nàng tiếp tục đi về phía trước.

“Thời đại đó, rất nhiều người vì chuyện này mà thay đổi vận mệnh, mấy nhà vui mừng mấy nhà sầu lo.

Vui mừng nhất có lẽ là đạo lữ của thiên kiêu Đạo tông.

Nàng được coi là đạt được mong muốn.” Ngung Hạ lắc đầu:

“Về phần Lục gia, đại khái chỉ là trải qua luân hồi một lần thôi.

Lục Vô Vi có thể nói là một vị trưởng lão có mệnh dài nhất trong Lục gia.

Cũng là người mạnh nhất.

Cho đến nay không ai có thể vượt qua.”

Hồng Tố gật đầu, mấy ngày trước Lục gia đại trưởng lão một mình đánh với nhiều cường giả như vậy, quả thực làm chấn kinh người nghe thấy.

Đây có phải là người đại đạo không?

Đạo tông sợ hãi, không phải không có lý do.

“Được rồi, sắp tới rồi, không thể nói chuyện này nữa.” Ngung Hạ cười nói, phảng phất cũng không phải lo lắng bị phát hiện mình lật ra lịch sử đen tối của Lục Hữu Đình.

“Lão tổ, Lục gia còn có bí ẩn gì không?” Hồng Tố tò mò hỏi.

Ngung Hạ suy nghĩ một chút nói:

“Cơ bản không có, sau chuyện của Lục Hữu Đình, Lục gia sẽ không phát sinh đại sự gì.

Lúc trước cũng khó nói.

Lục gia là một gia tộc kỳ quái.”

“Sao lại kỳ quái?” Hồng Tố hỏi.

“Họ rất coi trọng thế hệ tiếp theo, không có thế hệ tiếp theo thì không được.

Không kỳ quái sao?

Lục Vô Vi cấp bậc này, hẳn ở đây, Lục gia ở đây, nhưng vẫn không ngừng truyền.

Đối với họ, không có trẻ sơ sinh là tương đương với không có hy vọng.

Gần như bệnh hoạn.” Ngung Hạ không chút khách khí chỉ trích Hạ Lục gia.

Hồng Tố có thể hiểu được.

Lục Thủy quá kém, bọn họ muốn Lục Thủy sớm thành hôn, sinh con sớm một chút.

Cơ bản không trông cậy vào Lục Cô có thể sinh thêm một đứa con.

“Nhưng Lục gia truyền thừa nhiều năm như thế, vì sao người lại ít như vậy?” Hồng Tố không hiểu lắm.

Gia đình này thật kỳ lạ.

“Một đám thiên phú đều không tệ, tu vi cao liền rất khó mang thai, hơn nữa sinh một cái đại bộ phận đều là vì nhiệm vụ.

Không có việc gì sinh ra nhiều như vậy làm gì?” Ngung Hạ nói.

Hồng Tố: “....”

Sau đó các nàng không nói những chuyện này nữa.

“Lão tổ cảm thấy dị tượng mấy ngày trước là cái gì?”

“Không có đầu mối, bằng không cũng không đến mức tới hỏi thăm, thuận tiện hỏi có phải Lục Vô Vi sắp tới gần cảnh giới kia hay không.” Ngung Hạ cất bước xuất hiện bên ngoài Thu Vân trấn nhỏ:

“À, đến rồi.”

“Muốn thông báo không?” Hồng Tố lập tức hỏi.

“Không được, trước tiên dạo trong trấn nhỏ một chút, sau đó vào hậu sơn Lục gia.” Ngung Hạ lắc đầu nói.

Nàng chắc chắn sẽ bị chặn lại, nhưng nàng không thực sự muốn đi.

Chỉ là muốn chọc ghẹo tiểu nha đầu kia mà thôi.

...

Hậu sơn Lục gia, Cửu phơi nắng, nói với nhị trưởng lão vừa xử lý linh dược:

“Tiểu Đình, đại địch của ngươi tới rồi.”

“Đại địch?” Nhị trưởng lão có chút nghi hoặc nhìn.

Nàng có đại địch nào?

Quanh năm nàng không ra ngoài, mấy năm nay đã động thủ với Ân Thiên Tông cùng Trùng Cốc.

Những người này không thể là đại địch của nàng được.

Mấy ngày trước, những người đó?

Nàng không đủ để trở thành đại địch của những người đó.

Không phải cùng một cấp độ.

Nhưng rất nhanh, Nhị trưởng lão liên hiệu Cửu là có ý gì.

Ngung Hạ.

Quần đảo trên không của Tiên Đình.

Năm người một lần nữa xuất hiện trên những tảng đá nổi.

Bọn họ gần đây một mực bồn ba vì để đánh thức Đế Tôn.

Nhưng hơi khó.

Khoảng thời gian quá lớn.

“Thế giới biến hóa đã đình chỉ, nhưng ảnh hưởng mang tới từ đầu đến cuối không có biến mất.

Những người khác đánh thức độ khó thấp hơn rất nhiều, Đế Tôn cũng có khả năng tỉnh lại.

Nhưng cho dù chúng ta toàn lực cũng không có khả năng để Đế Tôn tỉnh lại trong thời gian ngắn.

Nhưng thời gian không chờ đợi.” Tiên bối chủ trì sự việc mở miệng nói.

Chuyện này là chuyện quan trọng nhất trước mắt, cho nên bọn họ cần phải đẩy nhanh tiến độ Đế Tôn thức tỉnh.

Về phương diện lực lượng, bọn họ có ba vị tiên quân.

Mặc dù mỗi người trong số họ bị chấn thương nghiêm trọng.

Nhưng tuyệt đối không phải người bình thường có thể lay động.

Cho dù là thần chúng và Phật môn cũng không thể.

Hợp tác trước đó đã qua.

Bây giờ họ vẫn còn cạnh tranh.

Về phần con trai thứ hai của Lục gia.

Mấy chuyện như vậy không phải là những gì bọn họ có thể đối phó.

Vì vậy, cả hai đều cần phải cẩn thận.

Hơn nữa mục đích của bọn họ đều giống nhau, phải xem ai đi trước một bước.

Chỉ cần đi trước một bước, thì ai sẽ chiếm thế chủ động.

“Chỉ có thể mượn lực lượng từ Tu Chân giới, đây là biện pháp nhanh nhất.” Có người mở miệng nói:

“Toàn bộ người Tu chân giới, trên người ít nhiều đều có cam lộ.

Mà những thứ này chỉ cần tới gần những thứ chúng ta chuẩn bị trước, liền có thể bị chúng ta lợi dụng.

Ta đã thử, nó có hiệu quả nhất định, một khi nhiều người hơn, hiệu quả sẽ khó tưởng tượng được.”

“Nói cách khác, nhất định phải từ phía sau màn đi tới phía sau màn?” Cao Viễn nói.

Điều này có một số nguy hiểm, nhưng lợi nhuận lớn hơn nguy hiểm.

“Đây là lựa chọn duy nhất, nhưng làm thế nào mới là trọng điểm.

Tu Chân giới có không ai ngu ngốc, tại sao bọn họ nguyện ý tụ tập ở địa phương mà chúng ta quy định?

Cường ngạnh khẳng định không có khả năng, như vậy chỉ biết tự chịu diệt vong.

Cần dùng một cách tiếp cận đôi bên cùng có lợi.” Thính Vân Tích mở miệng nói.

“Ưu thế trước mắt của Tiên Đình là nội tình.

Chúng ta có những thứ mà người khác không có, công pháp thời viễn cổ, thuật pháp, bí thuật, luyện đan thuật, đoán tạo thuật.” Ma Kiếm Trảm Đồ mở miệng nói.

Không phải bây giờ không được, hơn nữa hệ thống viễn cổ hoàn thiện, tu chân giới phát triển đến đỉnh phong.

“Không phân biệt thể lực lớn nhỏ, chỉ cần đến, chỉ cần có thể trả lời ba vấn đề của chúng ta, chúng ta đều có thể cho đối phương thứ tương ứng, hoặc công pháp tương tự, bí thuật.

Rèn đúc và đan dược, cho một đan phương hoặc là một cách rèn pháp bảo.” Cao Viễn cũng mở miệng nói.

“Khả thi, hỏi vấn đề tốt nhất phải huyền diệu một chút, nếu không liền đưa ra vấn đề vô giải, nhu cầu phá giải.

Tất cả mọi người chỉ có một cơ hội, bất cứ ai cũng có cơ hội.” Tiên bối chủ trì sự việc mở miệng nói.

Họ đã đạt thành nhận thức chung.

Chỉ cần dùng mấy thứ này là có thể hấp dẫn không ít người.

Miễn là người đến, họ có thể đẩy nhanh tiến độ.

“Nhưng tu chân giả bình thường, cần cho cái gì?

Không thể nào đều là thuật pháp này.” Thính Vân Tích hỏi.

“Đan dược, pháp bảo, chỉ cần tốt hơn một phần so với bình thường là được.” Có người mở miệng nói.

“Hiện tại cần chú trọng chính là mở đầu, vận dụng thể lực, trực tiếp dùng Phù tu tông môn, đã làm chuyện tương tự rồi.” Cao Viễn mở miệng nói.

Chương 1059: Xuyên qua rồi? 2

Xuyên qua rồi? 2

“Không tìm thể lực đỉnh cấp, bắt đầu từ thể lực trung đẳng hoặc là nhất lưu, cần phải để cho một ít tiên của Tiên Đình đi qua.” Ma kiếm Trảm Đồ nói.

“Không, ta cảm thấy hẳn cũng nên cho người đến thể lực đỉnh cấp.

Không chỉ là đỉnh cấp, nhất lưu, trung đẳng, khác, thậm chí tán tu đều tìm.

Thực lực bất đồng, đi các thể lực khác nhau.

Biểu hiện ra, chúng ta đang tìm người hợp tác trong toàn bộ tu chân giới.

Thay vì lớn không tìm, mà tìm nhỏ.

Như vậy có vẻ chúng ta tuy rằng có vấn đề, nhưng tuyệt đối không phải đang mưu hại Tu Chân Giới, hoặc đối địch với cùng tu chân giới.

Tất cả mọi người cùng có lợi.

Đương nhiên, tốt nhất chúng ta nên gia tăng một vài thứ, tỷ như công pháp tương tự hoặc thuật pháp, phải dùng linh thạch, hoặc là công pháp ngang nhau đổi lấy.

Trả lời câu hỏi là tốt, có thể đưa miễn phí, thậm chí đưa thứ khác.” Có người mở miệng nói.

“Thứ này vận dụng phi thường nhiều người, thậm chí cần vận dụng Thái Nhất tiên quân, Chiến Thần bọn họ.

Độ khó có chút lớn.” Cao Viễn nói.

“Điều này phải xem tiên bối.” Thính Vân Tích nhìn về phía tiên bối chủ trì sự việc.

Những người khác tự nhiên cũng nhìn qua.

Tiền bối chủ trì việc không suy nghĩ, chỉ nói:

“Trước tiên hoàn thiện chuyện này, chờ lát nữa ta hỏi Thái Nhất tiên quân một chút.

Họ sẽ hẳn sẽ đồng ý.

Dù sao vận dụng tương đối nhiều người, cũng cần bọn họ điều động.”

Tiên đình đánh thức những người đó, không có khả năng có người can thiệp vào bọn họ.

Nhưng họ muốn những người đó xuất động, không đủ lý do là không được.

Kiểu hành động cỡ lớn này, nhất định phải có Thái Nhất tiên quân hạ mệnh lệnh.

Hiện tại tất cả mọi người đều đang dưỡng thương, không có mệnh lệnh của tiên quân, làm loạn sẽ mang đến hủy diệt.

“Như vậy tiếp tục hoàn thiện kế hoạch này đi.”

...

Điện Phật Khổ Hải.

“Cần cho người đi ra ngoài đi lại.” Diệu Tôn Cổ Phật mở miệng nói.

Lúc này Phật quang của hắn ảm đạm, bất cứ lúc nào cũng sắp dập tắt.

Nhưng lúc này bọn họ không có thời gian an tâm chữa thương.

Họ tự nhiên biết rằng sự thay đổi của thế giới sẽ để lại một vài thứ.

Những thứ này không hữu ích cho người khác.

Thế nhưng đối với Phật còn chưa trở về mà nói, lại là gạch trải thảm vạn dặm đại đạo, một cái có lẽ không có gì, nhưng có vô số.

Sau đó, Phật sẽ nhanh chóng trở về từ hồng trần.

“Lại để cho một số người đến thế tục, lấy danh Phật ta truyền lại Phật pháp.” Tâm Hỏa cổ Phật đồng dạng Phật quang

âm đạm, cũng là mở miệng nói.

“Tu Chân Giới có rất nhiều không gian bí ẩn, có chút không gian sinh linh vô số.

Lấy danh Phật của ta, vào thế giới hoa lá, chiếu Phật quang khắp đại địa.” Tâm Hỏa Cổ Phật tiếp tục nói.

“Chuyến đi này không thể đối địch với người khác, chỉ cầu truyền Phật pháp.” Diệu Tôn Cổ Phật đi theo nói.

Tâm Hỏa Cổ Phật không nói thêm gì nữa, mà hai tay chấp lại tuyên một câu Phật hiệu.

Giờ phút này có vô số đệ tử Phật môn đi ra.

...

Mặt hồ Băng Hải.

Bung Hải Nữ thần đứng trên mặt hồ, trên người nàng tràn ngập vết nứt, vết thương vô cùng nặng.

Quang Minh thần hạ xuống, Hắc Âm Nữ Thần không xuất hiện.

Bị thương nặng, không thể xuất hiện.

Nếu không tu luyện, sẽ lại một lần nữa rơi vào giấc ngủ say.

Lần này có thể sống sót trở về đã không dễ dàng.

Tất cả mọi người đều ôm lòng phải chết.

“Chúng ta có đủ ưu thế.” Thần Quang Minh mở miệng nói.

“Ừm, nhưng ta có thể cảm giác được Mê Vụ Chi Đô có đồ đạc tràn ra, có lẽ có liên quan đến chủ ta.

Ngươi cần phải quan sát.” Thanh âm của Băng Hải nữ thần truyền ra.

Giọng nói của nàng vẫn lạnh như mọi khi.

Nhưng lần này lại vô cùng suy yếu.

Nàng bị thương nặng.

Bởi vì nàng khôi phục nhiều nhất, cho nên phải đối mặt trận diện với Lục Vô Vi.

Cuộc đọ sức giữa họ không thể được thực hiện bằng ngôn ngữ thông thường.

Hơn nữa mệnh mẽ tăng tu vi lên tới đỉnh phong, đối với bọn họ mà nói cũng phi thường trí mạng.

Họ có thể sống, có lẽ tất cả đều là công lao của cơn mưa đó.

Đó thực sự là cam lộ, vượt ra ngoài sự chữa trị của thánh quang của họ.

Không thể tưởng tượng được.

“Ta thấy, nhưng trước mắt vẫn là sương mù, hẳn là cần một chút thời gian.

Cần khôi phục lại trước.” Quang Minh thần bình tĩnh nói.

“Gần đây biểu hiện ra một ít thần tích, phát huy ưu thế cực hạn.” Băng Hải nữ thần nhẹ giọng mở miệng.

Các thần điện vẫn luôn ở đó.

Bọn họ chiếm cứ tây phương, bọn họ vốn coi như sinh động, có thể nói là dễ dàng nhất để Chân Thần bọn họ trở về.

Nhất là nguồn lực lượng của Thần Chúng ở chỗ bọn họ, những người nắm trong tay nguyên tố đều rất dễ dàng đến thần điện.

Lần này, may mắn đứng về phía họ.

-

Ngày hôm sau, Lục Thủy ngồi trên xe lửa.

Tối qua vẫn ở trong xe.

Cho nên bình yên vô sự.

Hắn có chút hoài nghi vẫn ở lại Mộ gia, vấn đề liền rất lớn.

Cũng may phải trở về.

Nhưng sau khi trở về có thể xảy ra vấn đề hay không, hẳn cũng không rõ ràng lắm.

Có Đại trưởng lão cùng Nhị trưởng lão ở đây, Mộ Tuyết hẳn là sẽ thu liễm một chút. <

Có lực lượng đặc thù mở cửa không gian ở Lục gia, rất dễ dàng bị bọn họ phát hiện.

Lục gia cũng không phải Mộ gia.

Mộ gia căn bản không có cường giả gì.

Nhưng gần đây đại trưởng lão hẳn bị thương, cũng không biết có thể nhận thấy được không gian biến hóa hay không.

“Còn có một vấn đề, nếu Mộ Tuyết đi bộ tới đây, vậy có phải là không ai có thể phát hiện hay không?”

Trong lòng Lục Thủy có chút bất an.

Không gian dao động quả thật có thể bị phát hiện.

Thế nhưng nếu Mộ Tuyết khoác lên mình khí hỗn nguyên, đi tới cửa hẳn, lại mở cửa đi vào.

Vậy thì...

Dọn đến viện cha mẹ ở đi.

Nhi tử còn nhỏ, hy vọng ở gần cha mẹ một chút, không tính là quá đáng chứ?

A, gần đây mẫu thân khẳng định đang mang thai, có cha ở sẽ không tốt.

Có thể thao tác một chút.

Như vậy Mộ Tuyết dám động một chút?

“Chỉ là có thể bị cha đánh trước.”

Lục Thủy trong lúc nhất thời có chút thờ dãi, hẳn đã thăng cấp 5.5, cư nhiên không phải vô địch.

Đúng vậy, hôm qua hẳn được tấn thăng 5.5 bây giờ đang hướng đến 5.6.

Lục giai ở trong gang tấc.

Sau cấp sáu, hấn lại muốn đến Mộ gia một chuyến, đã hẹn xong với cha vợ.

Hơn nữa chuyện của Minh Nguyệt, vạn nhất có tiến triển, hấn cũng có thể biết rõ Lục xảy ra chuyện gì.

Thân phận duy nhất Chân Thần cũng có thể biết rõ ràng.

Luôn cảm thấy Lục gia vẫn luôn ở trong những vòng xoáy này.

Mẫu thân mang thai, hấn làm nhi tử, đương nhiên phải bóp chết những nguy hiểm vượt qua khái niệm nhà bọn họ.

Đề cha mẹ an tâm.

Chờ đệ đệ muội muội sinh ra, hấn có công lao thủ hộ, đánh mấy trận không quá đáng chứ?

Làm đại ca, có quyền này chứ?

“Lục thiếu gia đang suy nghĩ cái gì?” Mộ Tuyết ngồi đối diện Lục Thủy tò mò hỏi.

Lục Thủy bị kéo suy nghĩ về, nhìn về phía Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết ngồi đối diện hấn không phải là bởi vì gì khác, chỉ là đơn thuần muốn nhìn dấu răng của hấn có lộ ra hay không mà thôi.

Ngồi bên cạnh không thể nhìn thấy.

Lo lắng như vậy, tại sao không cắn một cái?

Kéo quần áo như thế nào cũng không dễ dàng lộ ra.

“Lúc đang suy nghĩ cái gì, lại đi tìm tiền bồi nói chuyện phiếm, ta cảm thấy chúng ta có thể nói chuyện được.

Tiền bồi vẫn rất dễ nói chuyện.” Lục Thủy nói.

Cha vợ thật sự rất dễ nói chuyện.

Tuy rằng cha vợ đối xử với Mộ Tuyết không tốt, thế nhưng nói chuyện dễ nghe a

‘Có Lục thiếu gia ở đây, còn cần những người khác lo lắng cho Mộ Tuyết?’

Những lời này Lục Thủy đặc biệt thích nghe.

Nói nhiều lần, hoàn toàn không ngán.

Giúp cha vợ xử lý chuyện của Minh Nguyệt, tâm tình cũng rất tốt.

Nhất là hấn cũng muốn từ Minh Nguyệt biết nhiều hơn nữa.

Tâm trạng tốt hơn.

Mộ Tuyết kỳ thật rất tò mò, vì sao Lục Thủy và phụ thân nàng có quan hệ tốt như vậy.

Kiếp trước rõ ràng giống như cừu nhân vậy.

Không phải là làm phụ thân phục thù chứ?

Lúc trước nàng cũng có chút hoài nghi, gần đây cảm thấy nhất định là như vậy.

Nhưng quan hệ của bọn họ rất tốt, nàng đương nhiên sẽ không cảm thấy không tốt.

Đối với nàng.

Mối quan hệ không tốt thì không tốt.

Dù sao quan hệ với dì Đường còn có Nhã Nguyệt các nàng tốt hơn rất nhiều.

Đã đủ rồi.

Chương 1060: Xuyên qua rồi? 3

Xuyên qua rồi? 3

“Vậy Lục thiếu gia dự định khi nào lại đi?” Mộ Tuyết hỏi.

Lục Thủy muốn đi, nàng đương nhiên cũng phải đi theo về nhà.

“Chờ có thời gian.” Lục Thủy nói.

Không nói thời gian cụ thể, như vậy dễ dàng bại lộ tu vi của hắn.

Về tu vi của hắn, Mộ Tuyết khẳng định biết không rõ ràng lắm.

Đây là con bài tẩy của hắn.

“Oa oa, biểu tẩu người xem chúng ta tiến vào bí cảnh rồi.”

Lúc Mộ Tuyết muốn nói chuyện, Đông Phương Trà Trà đột nhiên nhỏ giọng kinh hô.

Sở dĩ thì thầm là bởi vì không muốn quấy rầy người khác.

Điều này rất dễ gây rắc rối.

Linh thạch trên người sẽ dễ dàng không còn.

Trước kia nàng gặp qua.

Có kinh nghiệm.

Mộ Tuyết theo ánh mắt Đông Phương Trà Trà nhìn qua.

Sau đó nhìn thấy một đồng đồ nát, trên đó có một khu vực bí ẩn không thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Đó là dấu vết của đại lộ.

Quả thật rất giống bí cảnh.

“Nơi này là phụ cận Thu Vân trấn nhỏ.” Mộ Tuyết nhẹ giọng nói.

Đông Phương Trà Trà sửng sốt một chút.

Nàng nheo mắt mình, phát hiện có chút đau đớn.

Sau đó lại lấy điện thoại di động ra xem.

Vẻ mặt nghi hoặc.

“Làm sao vậy?” Mộ Tuyết hỏi.

“Biểu tẩu, có phải chúng ta xuyên qua hay không?” Đông Phương Trà Trà nhìn ra bên ngoài, vẻ mặt kinh ngạc:

“Nhà Lục Thủy biểu đệ đều biến thành phé tích, cái này đã qua bao nhiêu năm?”

Phụ thân cùng mẫu thân cũng không biết còn ở đây hay không.

Mộ Tuyết: “...”

Lục Thủy cảm thấy mẫu thân hẳn nếu sinh ra muội muội như vậy, không đến vài ngày liền bị vợ chồng bọn họ hỗn hợp đánh đôi.

Đánh từ nhỏ đến lớn.

Hắn có thể liên hợp với Mộ Tuyết tiếp tục đánh.

Nhưng chung quanh Lục gia quả nhiên vẫn thừa nhận đã kích rất lớn.

Cũng may không ảnh hưởng đến phạm vi trấn nhỏ Thu Vân.

Bằng không thật đúng là không dễ thành hôn.

Ừm, vấn đề hắn cũng không lớn, chỉ cần ảnh hưởng đến việc thành hôn, Lục gia nhất định sẽ toàn lực loại trừ khó khăn.

Khó khăn hơn nữa cũng phải để hôn lễ của hắn cử hành đúng kế hoạch.

Rất nhanh Lục Thủy đã nhìn thấy trấn nhỏ Thu Vân.

Bây giờ xe lửa đang bay trên bầu trời, không thể lái xe trên mặt đất.

Mặc dù trên bầu trời cũng có dấu vết của đại lộ, nhưng tuyến đường lái xe chắc chắn không có.

Có lẽ một phần nhỏ đã bị thanh trừ.

Qua một hai tháng, hẳn có thể thanh trừ toàn bộ.

Sau đó đưa đồng đồ nát xung quanh trở lại bình thường.

“Lục thiếu gia, chân người còn chưa khỏe sao?” Mộ Tuyết hỏi.

Nàng cảm thấy không sai biệt lắm, Lục Thủy cư nhiên còn muốn ngồi xe lăn.

Đây là cố ý.

“Hẳn còn hai ngày nữa.” Lục Thủy tùy ý nói.

Chỉ cần chân hẳn khập khiễng, sẽ không sợ gãy chân.

Lần này trở về lộ mặt, sau này ngồi dậy sẽ không quá đột ngột.

Kế hoạch lớn cũng có thể thử một chút.

...

“Trần nhỏ này thật đúng là không tầm thường.”

Ngung Hạ nhìn tảng đá trước cửa Hoa Vũ Tuyết Quý mở miệng nói.

Bọn họ cảm thấy rất thú vị khi đi dạo ở đây cả ngày.

Ở đây bán ít quần áo, đồ ăn nhiều hơn.

Các nàng bên kia rất nhiều người bán quần áo.

Mặc dù đồ ăn cũng có, nhưng không đủ xuất sắc.

Điểm tâm ở đây không tệ, cho dù là mì canh tùy tiện cũng không tệ.

Cho nên các nàng quyết định đi dạo tiếp, sau đó đi hậu sơn Lục gia.

Không vội vàng một hai ngày này.

Để cho đối phương nghỉ ngơi một chút, các nàng đến thăm cũng sẽ không quá đột ngột.

“Lão tử hôm nay ăn gì?” Hồng Tố mở miệng hỏi.

“Xem ngày hôm qua.” Ngung Hạ đi vào cửa hàng.

Nagf ngồi yên lặng ở vị trí của mình, chờ đợi điếm tâm ngọt đưa tới.

Hoa Quý nhìn hai người lại một lần nữa tới, trong lòng có chút bồi rối.

Hai người này tuy rằng không biểu hiện ra ngoài bất kỳ tu vi nào, thế nhưng khí tràng cường đại như thế.

Phảng phất tới gần hai người này sẽ không tự chủ được cúi đầu.

Nhất là vị nữ tử áo đỏ ngồi ở vị trí kia.

Khuôn mặt tuyệt đẹp, một thân quý khí.

Không thể nhìn thẳng vào nhau, khó tiếp cận.

Hồng Tố nhìn Hoa Quý nói:

“Không cần để ý.”

Sau đó Hồng Tố đi tới bên cạnh Ngung Hạ nhắc nhở một câu:

“Lão tổ có thể thu liễm hơi thở một chút không?”

Ngung Hạ có chút ngoài ý muốn, nàng không phóng thích bất luận khí tức gì.

Hồng Tố trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói như thế nào mới tốt, dù sao lão tổ ở Xảo Vân Tông chưa bao giờ làm mình thoát nhìn phổ thông.

Hoặc là nói, theo nàng thấy, hiện tại nàng cũng đã bình thường nhất.

Nhưng cứ như vậy kỳ thật cũng không có việc gì, chỉ là dễ dàng bị người Lục gia nhận ra.

Như vậy lão tổ hẳn không thể tiếp tục ở chỗ này dạo chơi chứ?

Ngung Hạ là người nào, thoáng cái liền hiểu được xảy ra chuyện gì.

Sau đó giật giật ngón tay, áp dụng phong ấn thuật cho mình.

Một lát sau, Ngung Hạ không cách nào tới gần, trở nên gần gũi.

Khí chất thay đổi rất nhiều.

Thanh tú, yên tĩnh.

Dung nhan vẫn xuất chúng như cũ, nhưng cũng không có nam nhân nào sẽ nhìn nàng nhiều.

Bắt đầu từ khi đến đây, đó là như vậy.

Ngung Hạ cũng không cần người loạn thất bát tao chú ý.

“Lão tổ dự định khi nào sẽ đến Lục gia?” Hồng Tô hỏi.

“Chờ hai ngày, lại đi dạo.” Ngung Hạ nhìn bên ngoài nói:

“Rất nhiều năm không ra ngoài, ngược lại có không ít thứ kỳ lạ.

Ở Xảo Vân Tông nhìn không nhiều lắm.”

“Lão tổ nếu thích, có thể sửa lại Xảo Vân Tông.” Hồng Tô mở miệng nói.

“Không được.” Ngung Hạ lắc đầu:

“Tùy tiện sửa đổi, những người chết già kia sẽ dễ bị kích thích.

Họ khá hoài cổ.”

Ngung Hạ cũng hoài cổ.

Hơn nữa Xảo Vân Tông có quỹ tích phát triển của mình, không cần nhìn thấy bên ngoài như thế nào mà biến hóa theo.

Chỉ cần không kém người là được.

Mỗi người đều có cái tốt riêng, không cần một mực theo gió.

Rất nhanh điềm tâm liền đưa lên.

Ngung Hạ vốn định ăn, nhưng đột nhiên nhìn thấy bên ngoài thủy tinh có người đi ngang qua.

“Ừ?”

Đột nhiên một nam nhân thu hút sự chú ý của nàng.

Hồng Tố theo nhìn ra ngoài.

Nhìn thấy một nam tử trung niên, bên cạnh có một con chó con ngồi trên đầu đại cầu.

“Lão tổ cảm thấy không đúng?” Hồng Tố hỏi.

“Đâu chỉ không đúng.” Ngung Hạ thu hồi ánh mắt, ăn món tráng miệng của nàng nói:

“Người cho rằng vừa mới đi qua là ai?”

“Một tu chân giả tứ giai mang theo hai con linh thú?” Hồng Tố hỏi.

Ngung Hạ liếc mắt nhìn Hồng Tố một cái, sau đó cúi đầu ăn món tráng miệng:

“Lần thứ hai ăn, cảm giác hương vị có sự khác biệt rất nhỏ so với hôm qua.

Nó kém hơn hôm qua một chút.

Hôm khác ăn tiếp.”

Ăn một miếng tráng miệng, Ngung Hạ mới nhìn ra ngoài nói:

“Tu chân giả tứ giai trong miệng ngươi vừa rồi, thực lực chân chính hẳn mạnh hơn ta.

Thực lực cụ thể như thế nào, không quá xác định.

Chỉ là trong đại đạo ta biết, ngoại trừ Lục Vô Vi, hẳn không ai là đối thủ của hắn.

Bây giờ hắn đang ở trong tình trạng không ổn.”

Hồng Tố có chút khó có thể tin nhìn lão tổ nhà mình.

Nàng có nghe nhầm điều gì không?

Lục gia tùy tiện nhìn thấy một người, liền đại đạo thiên thành?

Đại đạo thiên thành có đáng giá không?

Chạy đầy đất?

“Lại nói đến tiểu hắc cầu kia đi.” Ngung Hạ tiếp tục nói.

“Cũng là đại đạo thiên thành?” Hồng Tố dẫn đầu mở miệng hỏi.

“Còn đoạt đáp.” Ngung Hạ nhẹ giọng nói một câu.

Sau đó, nàng tiếp tục ăn món tráng miệng.

“Lão tổ không phải nói giỡn sao?” Hồng Tố thực sự không tin nổi.

Đại đạo không bằng chó?

“Không nói đùa, tuy rằng con chó không có thực lực đỉnh phong, thế nhưng nó đỉnh phong hẳn là đại đạo thiên thành.” Ngung Hạ nói.

Quả nhiên, không bằng một con chó.

Nhưng Hồng Tố không hiểu, nơi này xảy ra chuyện gì.

Chó và người trông rất chặt vật.

Đại đạo Thiên Thành không đáng giá như vậy sao?

“Hai phần sản phẩm mới.”

Âm thanh đột nhiên đến tai của Hồng Tố.

Sau đó, nàng nhìn thấy hai người quen.

Chương 1061: Lục Thủy: Bị chó cắn còn muốn cắn trở lại? 1

Lục Thủy: Bị chó cắn còn muốn cắn trở lại? 1

Hồng Tố nhìn hai người bên quầy có chút ngoài ý muốn.

Đó là một nam tử ngồi xe lăn, và một nữ tử đẩy xe lăn.

Hai người thoạt nhìn dị thường ăn ý.

Không có chút cảm giác khoảng cách nào.

Ngược lại xứng đôi.

Ngưng Hạ cũng quay đầu nhìn qua, phát hiện một người có tu vi nhị giai, một người bình thường.

Nhị giai ngược lại ngồi xe lăn, người bình thường một chút vấn đề cũng không có.

Gần đây nàng cũng hiểu rõ, đại khái vẫn biết hai vị này là ai.

Trong nhà bị đánh thành như vậy, hai người này có nhàn hạ thoải mái.

Không lo lắng chút nào.

Lúc các nàng nhìn qua, đối diện cũng nhìn qua.

Đúng vậy, hai người này tự nhiên là Lục Thủy cùng Mộ Tuyết.

Lúc này Lục Thủy cùng Mộ Tuyết vốn định đi tìm vị trí ngồi xuống, vừa mới quay đầu liền nhìn thấy hai người kia.

Trong lúc nhất thời xe lăn bị Lục Thủy dừng lại, sau đó hẳn nhìn Hoa Quý còn tương đối choáng ngợp, bình tĩnh nói:

“Đóng gói.”

“Hả? Ồ, được rồi.” Hoa Quý lập tức đáp.

Nàng vừa mới bị tọa kỵ của thiếu gia khiếp sợ, thiếu gia như thế nào lại ngồi xe lăn?

Có chuyện gì xảy ra vậy?

Nhưng nàng cũng cảm giác có chút kỳ quái, hình như thiếu gia nhìn thấy hai người kia liền đột nhiên không muốn ngồi ở trong cửa hàng.

Hiện tại hai người kia không có khí chất lúc trước, hẳn là không đến mức trực tiếp liền định đi.

Khó hiểu.

Mộ Tuyết cũng cảm thấy vẫn nên nhanh chóng đi.

Lục Thủy ngồi xe lăn nếu bị các nàng biết nguyên nhân, nàng rất mất mặt.

Nàng nhớ rõ vị đôi diện Hồng Tố tiên bối.

Đó là cùng một bối phận với Đại trưởng lão.

Loại người bối phận này, nàng và Lục Thủy đều không dám quá đáng, cho nên vẫn giả vờ không quen biết, chạy trước.

“Đông Phương tiểu hữu, lại gặp mặt.” Âm thanh của Hồng Tố vang lên.

Lục Thủy và Mộ Tuyết lần này muốn giả vờ không quen biết cũng không được.

“Ra trận bất lợi, vừa mới trở về liền đụng phải những người này.” Lục Thủy có chút khổ sở trong lòng.

Nếu không phải Mộ Tuyết muốn ăn, hẳn cũng không đến mức gặp phải trưởng bối không thể trêu vào.

Chỉ có gặp được Nhị trưởng lão mới vui vẻ nhất.

Hồng Tố mở miệng, Mộ Tuyết tự nhiên biết không cách nào né tránh, cho nên đẩy Lục Thủy đi về phía Hồng Tố các nàng.

“Tiền bối.” Mộ Tuyết lễ phép lại nhu thuận.

“Tiền bối sao lại ở chỗ này?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Hắn thực sự nghi ngờ.

Người của Xảo Vân Tông, hẳn rất ít khi tới Lục gia.

Hơn nữa còn có một người mạnh như vậy.

Vị đối diện Hồng Tố tiền bối này, là lão tổ Xảo Vân tông?

Đại lộ thiên thành.

Chắc chắc.

Không có ấn tượng gì cả.

Dù sao loại bối phận này, hắn cũng không muốn gặp.

“Nơi này là Lục gia, tiêu hữu sao lại mang theo vị hôn thê chạy tới đây du lịch?” Hồng Tố mở miệng hỏi.

Lục Thủy: “...”

Ngung Hạ nhìn về phía bả vai Lục Thủy, phát hiện có chút thương tích.

“Bị thương?” Ngung Hạ tò mò hỏi.

Nhìn thấy đối phương nhìn chăm chăm bả vai Lục Thủy, Mộ Tuyết liền có chút khẩn trương.

Lục Thủy tự nhiên cũng không muốn tiên bối nhìn thấy dấu răng của hắn, về mặt hắn bình tĩnh nói:

“Ngã một cái.”

“Lần đầu gặp mặt, cũng không mang theo lễ gặp mặt gì.” Ngung Hạ giật giật ngón tay nói:

“Giúp các người khôi phục thương thế.”

Lục Thủy: “...”

Mộ Tuyết: “...”

“Món tráng miệng của các người đã xong rồi.” Tuyết Quý ở phía sau nhẹ giọng mở miệng.

Sợ làm phiền những người này.

Mấy người này không ai có thể chọc được.

“Hai vị tiền bối, cũng không quấy rầy nhiều lắm, chúng ta hẹn Lục gia tộc trưởng, cũng không chậm trễ nữa.” Lục Thủy lập tức mở miệng.

Mộ Tuyết cũng lập tức đẩy Lục Thủy rời đi.

Chữa thương?

Vết thương của Lục Thủy căn bản không khôi phục được.

Cho dù đó là dấu răng hay vết thương bàn chân, cũng không thể là người khác có thể chữa trị.

Đại đạo Thiên Thành chữa trị không chữa khỏi, nhất định phải nhìn một chút thương tích không được.

Đến lúc đó, thật sự sẽ cùng nhau bị thương.

Vị tiền bối này khẳng định cũng rất xấu hổ.

Vì lợi ích của tất cả mọi người.

Thấy hai người chạy đi, Ngung Hạ thu tay lại, không thèm để ý tiếp tục ăn tráng miệng.

“Bọn họ đi vội vàng như vậy?”

Hồng Tô cảm thấy hai tiểu tử này hôm nay làm sao nôn nôn nóng nóng?

“Tân hôn Yên Nhĩ, có chút thương tổn không thể gặp người, không tính là cái gì.” Ngung Hạ tùy ý nói.

Hồng Tô: “???”

Lão tổ đang nói gì vậy?

“Nhìn thêm mấy đệ tử xuất giá, người liền hiểu.” Ngung Hạ không có ý định giải thích.

Hồng tô: “???”

Nói nàng giống như một tiểu cô nương,

...

“Lục thiếu gia, bên trái người bị thương chưa lành, sao còn nhiều hơn một bên?

Khi nào mới lành được?” Sau khi chạy ra ngoài, Mộ Tuyết che bả vai Lục Thủy.

Sợ ai đó phát hiện ra điều tương tự.

“Nghe nói tụ tập bảy dấu răng, có thể triệu hoán Nha Thần ước nguyện.

Mộ tiểu thư cảm thấy đáng tin sao?” Lục Thủy cầm món tráng miệng trong tay, tựa vào xe lăn.

“Lục thiếu gia có nguyện vọng gì?” Mộ Tuyết tò mò hỏi một câu.

“Ta hy vọng nàng có thể loại bỏ dấu răng của ta.” Lục Thủy nói.

“Ta cảm thấy Lục thiếu gia cần đổi một nguyện vọng khác.”

“Mộ tiểu thư cảm thấy nguyện vọng gì tương đối thích hợp?”

“Có thể ước nguyện cản trở lại.”

“Bị chó cắn, ta còn phải cản trở lại?”

“...”

Ý niệm thủ tiết, càng ngày càng nặng.

...

“Không phải nói Ngung Hạ tới sao?”

Nhị trưởng lão đứng trên đường trần nhỏ, nàng đi dạo một vòng căn bản không thấy Ngung Hạ.

Từ hôm qua tìm tới hiện tại.

“Khi đó ngươi vì sao lại chạy đi tìm Ngung Hạ?” Cừu đi trên đường, nàng nhìn chung quanh, phảng phất như đang giúp Nhị trưởng lão tìm Ngung Hạ.

“Ngoại trừ Ngung Hạ còn có người khác sao?” Nhị trưởng lão vẻ mặt bình tĩnh.

Khi đó căn bản không có ai có thể tìm.

Lại vừa mới biết quan hệ giữa Ngung Hạ và Lục gia không tầm thường.

Hơn nữa, Ngung Hạ quả thật đã giúp nàng.

Còn dạy nàng mấy năm.

Nhưng sống lâu, nàng hồi hận.

Nhất là Ngung Hạ còn sống lâu hơn nàng.

Người của thời đại đó, đại bộ phận đều đã chết, số người còn lại chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Mà biết chi tiết chỉ còn lại hai người.

Cả hai nàng đều không thể chịu đựng được.

“Nhìn bên kia.” Cửu chỉ vào bên kia đường.

Nhị trưởng lão tò mò nhìn qua, sau đó nhìn thấy hai người.

Một nam tử ngồi xe lăn và một người đẩy xe lăn.

“Ai có thể làm tổn thương hắn?” Nhị trưởng lão có chút kinh ngạc.

Trên người Lục Thủy có một ít vết thương, hơn nữa chân trực tiếp gãy.

Thiếu tông chủ Ân Thiên Tông, ra ngoài ăn thiệt thòi?

Nàng chưa bao giờ nghe nói.

“Người đẩy hắn đánh, căn cứ vào điều tra của ta, đánh ba vạn quyền, cộng thêm một chân, một cánh tay.” Cửu nói.

Trưởng lão thứ hai: “...”

Nàng không có ý tưởng đi qua giúp bắt mạch.

Sau đó nàng không chú ý nữa, tiếp tục tìm Ngung Hạ.

Cảnh giới Ngung Hạ cao hơn nàng, tìm lâu như vậy cũng không có tung tích, xác suất lớn là đang trốn nàng.

“Ba người các ngươi hình như giống tiểu tiểu Vi Tranh chưa từng phản nghịch.” Cửu ban đầu đang bước đi, thấy mình đi bộ quá chậm thì chuyển qua bay.

“Không biết.” Nhị trưởng lão bình tĩnh nói.

Chuyện lúc Đại trưởng lão còn trẻ, nàng làm sao biết được?

Lúc trước đại trưởng lão vốn muốn nói với nàng.

Nàng không muốn nghe.

Bây giờ cũng không muốn nghe.

“Vậy tiểu tiểu Vi Tranh thì sao? Hẳn chắc chắn từng nổi loạn, ta nhìn thấy đáp án, không nhìn vào quá trình. ” Cử nhìn Nhị trưởng lão tò mò hỏi.

“Người trực tiếp xem quá trình không phải là tốt rồi sao?” Nhị trưởng lão nhìn cửa hàng bốn phía.

Với tính cách của Ngung Hạ khẳng định sẽ không xuất hiện ở cửa hàng quần áo này.

Xác suất lớn là một cửa hàng ăn uống.

Xảo Vân Tông thiếu đồ ăn.

Chương 1062: Lục Thủy: Bị chó cắn còn muốn cắn trở lại? 2

Lục Thủy: Bị chó cắn còn muốn cắn trở lại? 2

“Rất phí sức, hơn nữa nhìn không giống nghe, nghe người ta nói tương đối thú vị.” Cửu đứng giữa không trung, cất bước nói.

“Tam trưởng lão có thể có chuyện phản nghịch gì?”

Tâm tính của một đứa trẻ mà thôi.

Mỗi ngày đều nghĩ đến thống nhất ma tu địa giới, thừa dịp ta không chú ý chạy đi làm ma tu.

Sau đó hai chân bị cắt đứt mà thôi.” Trên mặt Nhị trưởng lão không mang theo chút cảm xúc nào, phảng phất như đang nói chuyện quản giáo tiểu hài tử bình thường.

“Có phải là như vậy hay không.” Cửu biến ra một cây gậy, sau đó rút ra không khí, mô phỏng giọng điệu quản giáo đứa trẻ:

“Làm ma tu, cho người làm ma tu.”

Cửu rút một chút nói một câu:

“Cánh cứng rồi, vượt nghề làm ma tu.”

“Đùa giỡn khắp nơi, lại ngang một chút nhìn xem.”

“Tiếp tục hào hùng tráng chí của người, tiếp tục nói.”

“Còn dùng tên giả, Lục gia làm người mất mặt sao?”

Không ngừng đánh không khí, sau đó nhìn nhị trưởng lão nói:

“Như vậy?”

Nhị trưởng lão: “...”

Nàng không để ý tới Cửu, đi đến đường khác, trước tiên tìm được Ngung Hạ rồi nói sau.

“Tiểu Đình, có phải như vậy hay không?”

Cửu mang theo ý cười đuổi theo.

Nhị trưởng lão không trả lời, Cửu liền tiếp tục đuổi theo hỏi câu khác.

“Có muốn ta bạo bạo hắc hiệu tiêu tiêu Vi cho ngươi không?”

“Không muốn nghe.”

“Rất thú vị.”

“Không có hứng thú.”

...

Kiều gia.

Có hoa bụi nở rộ, có hồ nước bầy cá.

Một nữ tử có chút mập, chạy vào.

Thần sắc mang theo cảnh giác.

Đây là viện nơi Kiều Càn ở sau khi mang Lâm Hoan Hoan về.

Ở Kiều gia chỉ có hậu bối trọng yếu thành hôn mới có đãi ngộ này.

Mà sở dĩ Kiều Càn có, là bởi vì cưới một đối tượng có bối cảnh tương đối lớn.

Tuy rằng hai người đều không ai để ý, nhưng tầm quan trọng của bọn họ vẫn rất rõ ràng, không ai hy vọng hai nhà bởi vì chỗ ở mà khơi mào mâu thuẫn.

Nhất là Kiều gia ở Nguyệt Chi Quốc Độ đạt được không ít chỗ tốt.

Muốn tiếp tục, tự nhiên sẽ không ngược đãi hai người này, càng sẽ không vì thế mà ảnh hưởng đến hợp tác.

Lâm Hoan Hoan chạy về, sau khi vào phòng quan sát bên ngoài, lặng lẽ đóng cửa lại.

Dường như rất lo lắng phía sau có người nhìn chăm chăm.

Trong phòng Kiều Càn nhìn Lâm Hoan Hoan, tò mò nói:

“Xảy ra chuyện gì?”

Sau khi trở về, Kiều Càn cũng không rời khỏi viện này nữa, tuy rằng không có tài nguyên tu luyện, nhưng đãi ngộ không tính quá kém.

Đi ra ngoài chỉ biết bị nhìn không vừa mắt.

Châm chọc khiêu khích là một vấn đề nhỏ.

Bị bắt nạt sẽ liên lụy đến Lâm Hoan Hoan.

Trước kia với hắn mà nói không có gì.

Bởi vì bắt nạt vài lần, sẽ không có ai để ý đến hắn nữa, cũng sẽ không có người chú ý đến hắn.

Từ đó về sau, hắn có thể an tâm làm phé vật thiếu gia của hắn.

Chờ đợi ngày nở rộ, nếu có ngày đó.

Không có hắn cũng có thể sống sót tốt.

Bây giờ chỉ có thể không đi ra ngoài, chờ đợi để bị lãng quên, không được người lớn tuổi chú ý, không được người cùng thế hệ quan tâm.

“Hôm nay lúc ta đi ra ngoài, vừa mới gặp phải có người đến nhà, sau đó tìm muội muội người hỏi thăm.

Phát hiện có thể lực lớn tới tận nhà đàm phán hợp tác.”
Lâm Hoan Hoan nhỏ giọng nói.

“Thế lực lớn?” Kiều Càn có chút tò mò.

Nhưng hắn thuận tay cầm một cái bánh bao cho Lâm Hoan Hoan.

Nhận Bánh Bao, Lâm Hoan Hoan tiếp tục nói:

“Đúng, thế lực lớn, rất lớn.

Nghe nói là viên cổ Tiên Đình gì.”

Tiên Đình? Kiều Càn sững sốt một chút, có chút giật mình.

Tiên Đình, nếu như hấn nhớ không lầm, Lục thiếu gia vẫn đang tra tiên đình.

Hơn nữa lúc trước vậy công Lục gia chính là tiên đình bọn họ.

Chuyện này hấn và Sơ Vũ bọn họ đã xác định.

Sơ Vũ bọn họ có tông môn mạnh, ở tông môn địa vị càng là cao, cho nên có thể biết rõ ràng một phần.

Bởi vì chuyện quá lớn, hấn chỉ có thể hỏi thăm một chút.

Dù sao ngày đó Lưu Hỏa xuất hiện, Lục gia suýt nữa bị dập tắt.

Loại chuyện này nói gì cũng phải hiểu một chút.

Mà hiện tại nhà bọn họ cư nhiên có thể cùng Tiên Đình hợp tác, đây không phải là đang đối địch với Lục Thủy sao?

Nghĩ đến chuyện này, Kiều Càn lập tức đứng lên.

Hấn có chút hoảng hốt.

Nếu thật sự đối địch với Lục Thủy, như vậy Kiều gia còn có thể ở đây?

Tuy rằng chưa từng thấy Lục Thủy động thủ với gia tộc nào, nhưng phải xem là chuyện gì.

Nếu hợp tác với Tiên Đình, dẫn đến Lục gia xuất hiện thương tổn thực chất, như vậy Kiều gia khó thoát khỏi vận rủi.

“Không được, phải biết rõ ràng.”

“Tại sao lại khẩn trương như vậy?” Thấy Kiều Càn đứng lên, Lâm Hoan Hoan có chút khó hiểu.

Kiều Càn khẩn trương như vậy, Lâm Hoan Hoan cũng không thèm ăn bánh bao nữa.

Kiều Càn trong nháy mắt bình tĩnh lại, không thể mất bình tĩnh.

Chuyện này rất lớn, hấn phải bảo trì suy nghĩ đủ tỉnh táo, như vậy mới có thể biết rõ mạch lạc, sau đó nghĩ biện pháp ứng phó.

“Người Tiên Đình đi chưa?” Kiều Càn ngồi xuống hỏi.

Thấy Kiều Càn khôi phục bình thường, Lâm Hoan Hoan mới ăn bánh bao nói:

“Không có, dù sao còn chưa nhìn thấy cũng chưa từng nghe nói đến.

Ngươi muốn tìm hiểu chuyện này sao?”

Kiều Càn nhìn Lâm Hoan Hoan gật đầu.

“Ta cùng muội muội ngươi rất quen thuộc, ta giúp ngươi hỏi.” Lâm Hoan Hoan lập tức nói.

Kiều Càn thiếu cánh tay, tu vi lại xảy ra vấn đề.

Trong lòng khẳng định rất khó chịu, còn có thể có chút tự ti.

Không ra ngoài là điều bình thường.

Nàng không giống, nàng tứ chi kiện toàn, đã mập chút.

Kiều Càn cũng không ghét bỏ, những người khác đương nhiên nàng không thêm để ý.

Vì vậy, nàng đi ra ngoài hỏi thăm.

Kiều Càn có chút do dự, bởi vì hấn là phế thiếu, Lâm Hoan Hoan đi ra ngoài cũng bị châm chọc khiêu khích.

Hấn không ra ngoài, Lâm Hoan Hoan kỳ thật cũng rất ít khi ra ngoài.

“Gọi tiểu muội tới.”

Cuối cùng Kiều Càn vẫn cảm thấy gọi tới hỏi thì tốt hơn.

Lâm Hoan Hoan đương nhiên không có ý kiến gì.

Sau đó, nàng nói về chủ đề trước đó:

“Những gì ta đã nói hai ngày trước đó là thật.”

Ta có thể gây đi, rất đẹp.”

Kiều Càn mắt đốic tai ngơ không nghe:

“Bánh bao lạnh rồi.”

“Tối nay ta biến cho người xem.” Lâm Hoan Hoan lại nói.

“Tối nay ăn mì.” Kiều Càn nói.

Trở nên xinh đẹp rất dễ thấy, ảnh hưởng quá lớn.

Thật vất vả không ai chú ý tới bọn họ, nếu như Lâm Hoan Hoan trở nên xinh đẹp, như vậy nhất định sẽ kinh ngạc rất nhiều người.

Sẽ có nhiều người đến thăm.

Nhưng việc cấp bách trước mắt vẫn phải biết rõ ràng, trong nhà rốt cuộc có thể cùng Tiên Đình hợp tác không.

...

Đại sảnh Kiều gia.

Kiều Vô Tình nhìn hai người trong đại sảnh, nhíu mày:

“Chỉ hỏi mấy câu?”

Đúng vậy, hôm nay người tiên đình tới, nói muốn cùng bọn họ hợp tác.

Hỏi tất cả mọi người Kiều gia mấy câu hỏi.

Nhưng cần phải đi Phù Tu tông môn một chuyến.

Mà chỗ tốt rất nhiều, công pháp thuật pháp, đối phương đều có thể cung cấp.

Có được câu trả lời mà họ muốn, sẽ có rất nhiều tiền.

“Đúng vậy.” Lôi Tiên trên trán có lồi ấn ký nhìn Kiều Vô Tình nói:

“Chỉ cần chúng ta có cùng một loại, hoặc là công pháp thuật pháp tương tự, đều có thể cung cấp.

Mặc kệ có trả lời vấn đề hay không, chúng ta cung cấp một viên ý linh đan cùng với ý thần đan.”

Ý Linh Đan, thời điểm thăng cấp nhị giai, đan dược tốt nhất.

Dưới tam giai ăn, tu vi có thể tăng lên rất nhiều.

Thối thần đan, dưới tứ giai, đan dược rèn luyện tinh thần ý thức.

Có thể tăng lên không ít tinh thần lực.

Không phải là đan dược hiếm thấy, nhưng có một ít trân quý.

Một viên hai viên đương nhiên không có gì.

Thế nhưng có vài gia tộc tông môn, nhân số cũng đủ nhiều.

Lấy được, tuyệt đối xứng đáng là một khoản tiền lớn.

Chương 1063: Lục Thủy: Bị chó cắn còn muốn cắn trở lại? 3

Lục Thủy: Bị chó cắn còn muốn cắn trở lại? 3

“Hơn nữa cũng không phải thứ đan, mà là đan dược thượng phẩm.” Lôi Tiên bổ sung một câu.

Thượng phẩm.

Kiều Vô Tình có chút ngoài ý muốn.

Chi phí những đan dược này không phải cao như vậy, nhưng thành công quá thấp.

Mười lò khó có một lò.

Luyện đan sư tỷ lệ thành công cao, không luyện đan này, lãng phí thời gian.

Nhưng một viên thượng phẩm sánh được mấy viên thứ phẩm.

Mặc kệ đối với thế lực nào, đều là cơ hội tăng thực lực tổng hợp.

“Những công pháp thuật pháp kia cũng cho như vậy?” Thanh âm trầm thấp của Kiều Vô Tình truyền ra.

Điều này sẽ khuấy động phong vân to lớn.

“Với công pháp thuật pháp, chúng ta có một ít nguyên tắc.”

“Nguyên tắc gì?”

“Nguyên tắc độc nhất, cũng nói một khi đưa ra, tuyệt đối sẽ không tặng phần thứ hai, cho nên đến trước được phục vụ trước.

Tiếp theo nguyên tắc trao đổi đồng đẳng, ngoại trừ trả lời đúng vấn đề miễn phí ra, những thứ khác phải xuất linh thạch hoặc công pháp.

Điểm cuối cùng là giới hạn, thế lực bất đồng giới hạn cũng khác nhau.

Có người chỉ có thể có một cơ hội giao dịch quyền công pháp, có người có thể là ba lần, như Kiều gia này có thể là năm lần.”

“Nếu như chỉ là vì hỏi vấn đề, vì sao không trực tiếp đến Kiều gia ta?”

“Đồ đặc là đặc biệt, không cách nào tùy ý di chuyển, không phải mang tới đây không được, mà là chúng ta đối mặt chính là toàn bộ Tu Chân giới.

Không thể chạy từng nhà.”

Hơn nữa chúng ta cũng có sở cầu, thứ kia đối với chúng ta mà nói rất trọng yếu, bằng không sẽ không đến mức phí công như vậy.”

Lôi Tiên nói xong nhìn Kiều Vô Tình, phảng phất như đang chờ đáp án.

“Chúng ta cần phải suy nghĩ một vài ngày.” Kiều Vô Tình nói.

“Đương nhiên, nhưng có một chuyện muốn nói với đạo hữu một chút, mấy thế lực có mặt trước, chúng ta cung cấp trợ giúp đặc biệt.

Tỷ như vì đạo hữu cung cấp một cơ hội bước vào cửu giai.” Lôi Tiên bình tĩnh mở miệng.

Mà nghe được những lời này, Kiều Vô Tình sững sốt.

Đôi mắt của hắn lóe lên một tia khao khát.

“Qua một thời gian, ta dẫn mấy tiểu gia hỏa đi xem một chút, thử xem trước.”

Nhưng trong nháy mắt do dự, Kiều Vô Tình đưa ra quyết định cuối cùng.

Lôi Tiên mỉm cười:

“Vậy chờ đạo hữu đến thăm, đáp ứng đạo hữu, Tiên Đình chúng ta quyết không nuốt lời.

Cũng tuyệt đối sẽ không cùng Kiều gia xảy ra bất kỳ tranh chấp không cần thiết nào.

Càng không động thủ nguy hại đến Kiều gia.”

Đối với Tiên Đình mà nói, không sợ người tới mấy người, chỉ sợ người không đến.

Bởi vì họ thực sự không có bất kỳ ý tưởng gây hại, chỉ cần đến là có thể biết sự an toàn của họ.

Hơn nữa chỗ tốt tuyệt đối không ít.

Hơn nữa bọn họ tuyệt đối sẽ không tụ tập tất cả mọi người cùng một chỗ, điều này dễ làm cho người ta cảm thấy khủng hoảng.

Sẽ có người cảm thấy bọn họ muốn đem Tu Chân Giới một lưới bắt hết.

Chờ tin tức Phật Môn cùng Thần Chúng truyền ra, bọn họ bên này sẽ càng dễ dàng hơn.

Bởi vì tất cả mọi người biết bọn họ có mục đích, thế nhưng tuyệt đối không có ý nghĩ đối địch với Tu Chân Giới.

“Đây là đang trào phúng cha ngươi sao?”

Đông Phương Lê Âm nhìn Lục Thủy ngồi xe lăn mở miệng hỏi.

Nhi tử ngồi trên xe lăn, đây không phải là đang cố ý kéo cừu hận của cha hắn sao?

Phải biết rằng bởi vì đứa con trai này, Lục Cổ không biết ngồi xe lăn mấy lần.

“Chỉ là té ngã một cái, chân không tiện.” Lục Thủy lập tức giải thích.

“Ngươi không thể sử dụng nạng?” Lục Cổ ở một bên lạnh lùng nói.

Nghịch tử.

Cũng may hắn còn có một đứa con gái.

Lục Thủy: “...”

Ta ngồi xe lăn, cần thiết hay không?

Lúc hấn vừa mới trở về, thấy được Nhị trưởng lão, đáng tiếc quá xa, không thể đi qua hỏi tình huống trong nhà một chút.

Nhị trưởng lão có y thuật cao minh, hấn là có thể biết được một vài thứ.

Nhưng làm hấn có chút ngoài ý muốn chính là, Cửu cư nhiên còn đang nhảy nhót, hơn nữa còn ở bên cạnh Nhị trưởng lão.

Cũng không biết có lắm chuyện hay không.

Thần này không đủ nghiêm khắc.

Nếu không có cách nào hỏi, hấn liền tính toán tự mình tới xem mẫu thân hấn là tình huống gì.

Nhìn em trai em gái này, rốt cục xảy ra chuyện gì.

Đáng tiếc, vừa trở về bọn họ gì cũng không hỏi, gì cũng không nói.

Trực tiếp lấy xe lăn của hấn làm văn chương.

Đó có phải lỗi của hấn đâu?

“Té ngã không phải chỉ cần một Thuật Chữa Trị là tốt rồi sao?” Đông Phương Lê Âm dừng một chút tiếp tục nói:

“Nào, quý gối bên cạnh nường, mẫu thân thi triển Thuật Chữa Trị cho người.”

Lục Thủy: “... Ta tự mình đến.”

Sau đó Lục Thủy thi triển Thuật Chữa Trị cho mình, tiếp theo chân hấn khỏe rồi.

Sau khi khỏe lên tự nhiên phải đứng lên.

“Người xem, nhi tử quả nhiên cố ý ngồi xe lăn, người nói nhi tử nếu không phải trào phúng người thì còn có thể là gì?” Đông Phương Lê Âm đặng vào Lục Cổ, nghiêm túc thảo luận.

“Đại khái là vì để Mộ Tuyết giúp hấn đẩy xe lăn, có vẻ thân cận hơn một chút.” Lục Cổ suy nghĩ một chút, đưa ra đáp

án rất đáng tin cậy.

“À~” Đông Phương Lê Âm bưng tỉnh đại ngộ:

“Thì ra nhi tử sớm như vậy muốn làm người ta thoát nhìn hai người bọn họ là phu thê.”

“Tuy rằng ngồi xe lăn, trong lòng có thể rất cao hứng.” Lục Cổ gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Lục Thủy: “...”

Không đáp lại, hai người này nhìn không thấy biểu tình của hắn có vấn đề, sẽ cảm thấy không có ý nghĩa.

Lần sau sẽ không chơi trò chơi vụng về này nữa.

Mộ Tuyết có chút ngưng ngưng cúi đầu.

Tuy rằng cùng Lục Thủy đúng là phu thê nhiều năm, nhưng ngoại trừ hai người bọn họ, không ai biết.

Lục Thủy hiện tại thích nàng giả bộ non nớt, cho nên còn duy trì một chút khoảng cách.

Bằng không cũng không thể tiện nghi Lục Thủy sớm như vậy.

Chờ sau khi kết hôn.

Tuy rằng vẫn tiện nghi Lục Thủy.

Nhưng không rẻ Lục Thủy, còn có thể rẻ hơn ai?

Nàng chính là của Lục Thủy, cái gì tiện nghi đương nhiên đều nên cho Lục Thủy.

Cẩn hần mấy cái làm sao rồi?

“Nương, gần đây con học y thuật, để ta bắt mạch cho người.” Lục Thủy cảm thấy vẫn nên bận rộn chính sự.

Chuyện này bận rộn xong, liền trở về đọc sách.

Tiếp tục nâng cấp.

Tối nay hứn sẽ không ngủ.

Xem Mộ Tuyết có thể xuất hiện ở viện của hắn hay không.

“Sao đột nhiên muốn bắt mạch cho nương?” Đông Phương Lê Âm có chút tò mò.

Nhưng nhi tử muốn bắt mạch cho nàng, nàng tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Nhìn con trai sái bảo, cũng rất vui vẻ.

Hơn nữa nàng còn chưa nói chuyện mang thai, Lục Thủy cũng không biết hẳn có muội muội.

Liên để hẳn bắt mạch, nhìn xem có thể phát hiện hay không.

Đông Phương Lê Âm ngồi xuống, sau đó đặt tay lên mặt bàn.

Lục Thủy ngồi ở một bên, đặt tay lên tay mẹ mình.

Hắn đương nhiên sẽ không bắt mạch, chủ yếu là dùng thiên địa lực, xem xét tình huống chung quanh.

Từ một chút mệnh lý chung quanh, thử lý giải của đệ đệ muội muội hẳn.

Nếu là biết đoán mệnh, liền dễ dàng rất nhiều.

Có lẽ Cửu có thể nhìn thấy rất nhiều, lần sau có thời gian thì hỏi.

Mộ Tuyết cũng ngồi xuống, nhẹ giọng nói:

“Dì Lê Âm, ta cũng xem mạch thử.”

Đông Phương Lê Âm tự nhiên không cự tuyệt.

Hôm nay con trai và con dâu không bình thường lắm.

Mộ Tuyết chỉ đơn thuần bắt mạch, xem có thể nhìn ra hỉ mạch hay không.

Hỉ mạch thì nàng rất am hiểu.

Lục Thủy đang kiểm tra, nàng tính toán trễ một chút, hoặc nhìn xem Lục Thủy dùng phương thức gì, nàng đổi một cách khác.

Điều này không mâu thuẫn.

Mộ Tuyết nhìn thấy lực lượng thiên địa của Lục Thủy bắt đầu khuếch tán.

“Thật ít, xem ra là đối kháng trời sinh thần dụng hết.”

Mộ Tuyết nghĩ trong lòng.

Sau đó bắt đầu cẩn thận bắt mạch.

Sau khi phóng thích thiên địa chi lực, lông mày Lục Thủy hơi nhíu lại.

Chỉ là vừa mới nhíu mày, liền có một bàn tay to mài phẳng lông mày của hắn.

Đó là cha hắn.

“Bắt mạch cho mẹ ngươi, nhíu mày cái gì?”

Chương 1064: Muội muội đặc thù phía sau 1

Muội muội đặc thù phía sau 1

Lục Thủy cảm thấy mình bị đối xử không công bằng.

Hắn nhăn lông mày lại, cha hắn nghĩ rằng hắn đã nói mẹ không tốt.

Hắn thân là con trai, cử thế vô song, được người bên ngoài gọi là vạn cổ thiên kiêu, một câu Thiếu Tông chủ Lưu Hỏa của Ân Thiên Tông, rung động vạn cổ, khoáng cổ tuyệt kim.

Nhăn mày đương nhiên là có chuyện lớn, cha hắn thế mà không quan tâm.

Quả nhiên, vẫn là không muốn nói cho cha mẹ mình lợi hại đến thế nào.

Tín nhiệm cơ bản đối với con trai cũng không có.

Có điều, hắn nhíu mày quả thật không phải là bởi vì mẹ hắn có việc.

Mà là hắn không thể nhận ra bất kỳ đồ vật gì.

Dựa vào sức mạnh của hắn, thế mà lại không có bất kỳ phát hiện nào.

Tường vân xuất hiện, chắc chắn là có vấn đề, thế nhưng hắn không may mắn phát hiện ra.

Cái này nhìn thế nào cũng thấy không bình thường.

‘Thử cách khác xem vậy.’ Lục Thủy suy nghĩ trong lòng, sau đó bắt đầu dựa theo mệnh lý của mẹ hắn, kết nối với mệnh lý của đệ đệ muội muội hắn.

Quả nhiên, bên trong mệnh lý của mẹ hắn có một sợi mệnh lý không quan trọng.

Chỉ là không qua đó được.

Cần có một cầu nối.

Không chần chừ, Lục Thủy lập tức thông qua mệnh lý của mẹ hắn, kết nối với mệnh lý của cha hắn.

Quả nhiên, hắn cũng phát hiện một sợi mệnh lý không quan trọng bên trong mệnh lý của cha hắn.

Là của đệ đệ muội muội hắn.

Mượn nhờ mệnh lý của cha mẹ hắn, Lục Thủy rốt cuộc liên kết được với mệnh lý của đệ đệ muội muội hắn.

Như vậy hắn hắn là có thể biết đại khái đã có chuyện gì xảy ra với đệ đệ muội muội hắn.

Nhưng khiến hắn bất ngờ chính là, khi hắn liên kết với mệnh lý của đệ đệ muội muội, lại đột nhiên phát hiện đây là một sợi mệnh lý dài không có điểm kết.

Giống như đầu nguồn mệnh lý đang cất giấu cái gì.

Dường như có thứ gì che khuất mệnh lý này.

Không cách nào thấy rõ mệnh lý, không cách nào biết được mệnh lý này sẽ mang đến loại biến hóa gì.

Mà trong lúc hắn liên kết với mệnh lý của đệ đệ muội muội, hắn cảm cảm thấy nếu như mình không phải anh trai của tiểu gia hỏa này, thì ngay cả liên kết hắn cũng không làm được.

Mộ Tuyệt hắn là có thể mượn nhờ mệnh lý của hắn để liên kết.

Những người khác căn bản không thể nào thấy được mệnh lý của đệ đệ muội muội hắn.

Trừ khi có sự ràng buộc mệnh lý không cách nào dứt bỏ được.

Mệnh lý đặc biệt như này, hắn chưa bao giờ thấy qua.

Đệ đệ muội muội hắn còn đang trong bụng mẹ mà đã náo lớn như vậy, không phải là không có lý do.

‘Có điều có thể kết nối được, vậy hắn là có thể nhìn thấy chân tướng phía sau.’

‘Nhìn một chút xem đệ đệ muội muội này của ta tại sao lại đặc biệt như vậy.’

Dị tượng xảy ra, bình thường đều có nguyên nhân.

Những người thật sự không cách nào nhìn thấy chân tướng, chính là loại vốn sinh ra đã là người bình thường.

Loại người này, ngay cả thế giới cũng không biết hẳn có đặc biệt hay không.

Những người khác làm sao có thể biết được?

Lục Thủy đứng trước mệnh lý, như đang đứng trước một con đường lớn.

Đây là mệnh lý của đệ đệ muội muội hẳn, có điều phía trước không nhìn thấy bất kỳ vật gì, hẳn cần phải đến đầu nguồn xem.

Chớp mắt một cái, Lục Thủy đã đi tới đầu nguồn của mệnh lý.

Nhưng hẳn cũng không thấy quá nhiều đồ vật, trong bóng tối vô tận, chỉ có duy nhất một cánh cửa.

Dường như toàn bộ chân tướng đều giấu ở phía sau cánh cửa này.

Sau đó, Lục Thủy cất bước đi qua.

Cửa đã ở trước mắt, chân tướng ở ngay phía sau.

Hẳn sao có thể quay lại?

Trừ khi sẽ ảnh hưởng tới đệ đệ muội muội hẳn, hoặc là mẹ hẳn.

Nhưng sẽ không, hẳn có thể cảm giác được rõ ràng.

Cửa mở ra, sẽ không gây ra chút tổn thương nào cho đệ đệ muội muội hay mẹ hẳn.

Trong bóng tối vô tận, Lục Thủy cất bước.

Mà khi hẳn vừa di chuyển, lại lập tức cảm thấy thế giới bị ảnh hưởng theo.

Đúng vậy, đê đê muối muối của hấn xác thực không có vấn đề, mẹ hấn cũng không mấy may có vấn đề gì.

Nhưng thế giới lại có.

Àm âm!

Một tiếng vang thật lớn đột nhiên vang lên trên bầu trời Lục gia.

Sấm sét giữa trời quang này khiến cho tất cả mọi người đều giật mình.

Tam Trưởng lão ngồi trong đại điện ngẩng đầu nhìn trời, sức mạnh như ẩn như hiện.

Kể cả Đại Trưởng lão phía sau núi, sức mạnh cũng điên cuồng rút trở về.

Phải biết rằng, lần trước là bọn hấn đã chuẩn bị đầy đủ.

Nếu như bây giờ những người kia giết tới.

Căn bản là cản không kịp.

Khi đó, Lục gia sẽ không có khả năng giữ vững trước tất cả công kích như lần trước.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Nhị Trưởng lão lập tức nhìn về phía chân trời, có chút lo lắng.

Lúc này, trên bầu trời xuất hiện một vòng xoáy.

Vòng xoáy này không liên quan gì tới không gian, như thể có thứ đồ hư vô nào đó đang vặn vẹo.

“Đại đạo mạch lạc, vòng xoáy mệnh lý.” Cửu nhìn về phía chân trời, nói:

“Hấn là Lục Thủy đang tìm kiếm bí mật đằng sau sự đặc biệt của muối muối hấn.

Hấn xem, sẽ tạo ra ảnh hưởng tới thế giới.”

“Tiếp tục nữa sẽ xảy ra vấn đề sao?” Nhị Trưởng lão lập tức hỏi.

Cửu giúp Nhị Trưởng lão sửa lại bím tóc, không thềm đề ý nói:

“Yên tâm đi, hẳn chắc chắn sẽ không mở ra cánh cửa kia.

Với hẳn mà nói, mở ra cánh cửa kia là một chuyện rất nguy hiểm.”

“Người hẳn đã mở nó đi? Vì sao khi đó lại không xuất hiện loại biến hóa này?” Nhị Trưởng lão hỏi.

Nàng vốn muốn ngăn cản Cửu động vào bím tóc của mình, nhưng nàng không có cách nào chạm vào Cửu.

Người này bao giờ mới biến mất vậy?

“Ta không cần mở ra.” Cửu suy nghĩ một chút, nói:

“Thân là Chân Thần Độc Nhất, quyền hạn của ta chính là mạnh vô địch.

Có muốn ta dạy người cách có được quyền hạn không?

Đến lúc đó nếu cố gắng một chút, người cũng có khả năng đi tới cảnh giới kia, có người dẫn đường, ít nhiều cũng có cơ hội.

Cần phải có một Chân Thần như ta dạy, sau đó lại cần một người dẫn đường cấp bậc như ta trở lên.”

“Cái này so với cưỡng ép tấn thăng thì khác nhau ở chỗ nào?” Nhị Trưởng lão nói thẳng.

“Mở mang kiến thức một chút, không vui thì lại quay về.” Cửu cũng nói thẳng.

“Cảnh giới kia khó như vậy sao?” Nhị Trưởng lão có chút tò mò.

Chân Thần Độc Nhất dạy, sau đó còn phải có người dẫn đường cấp bậc Chân Thần, mà vẫn chỉ là miễn cưỡng có cơ hội.

Thiên phú nàng không thấp mà cũng cần phải dạy, cảnh giới kia đáng sợ như thế sao?

“Đương nhiên là khó khăn, dưới tình huống bình thường, tu chân giới không thể nào sinh ra loại nhân vật cấp độ kia, nếu không thì sao lại gọi là cảnh giới trong truyền thuyết chứ?”

Loại người cấp bậc như Tiểu Vô Vi, cũng chỉ có tư cách chạm tới.

Những người khác ngay cả tư cách cảm nhận sự tồn tại của cảnh giới này cũng không có.” Cửu nói.

“Người không phải đã nói Đại Trưởng lão đang hướng tới loại trạng thái kia của Kiếm Nhất sao?” Nhị Trưởng lão hỏi.

Trước đó Cửu đã nói với nàng, Kiếm Nhất có thể đi vào cảnh giới kia miễn là hắn muốn.

Mà Đại Trưởng lão có tư cách chạm tới.

Có thể đi vào hay không thì không biết.

Sau trận chiến lần trước, Đại Trưởng lão đã thắng hoa cực hạn, bắt đầu bù vào chút chênh lệch kia.

Chương 1065: Muội muội đặc thù phía sau 2

Muội muội đặc thù phía sau 2

“Chút chênh lệch kia muốn vượt qua cũng không dễ dàng như vậy, có điều ta đã biết vì sao Tiểu Tiểu Vi lại kém hơn Kiếm Nhất một chút như vậy.” Cử thất xong một cái bím tóc, lại tiếp tục sửa bím tóc bên kia cho Nhị Trưởng lão.

“Đại Trưởng lão ở thời đại này là vô địch.

Không có người nào có tư cách trở thành đối thủ của hắn.

Đây là thành tựu của hắn, cũng là hạn chế của hắn.

Hắn chưa từng thấy qua đỉnh phong cuối cùng, cho nên vẫn luôn kém một chút như vậy.

Trong trận chiến lần trước, hắn đã đối mặt với áp lực vô tận, cuối cùng thăng hoa cực hạn.

Thế nhưng trận chiến kia vẫn không đủ.

Muốn lấp đầy khoảng cách kia nhanh hơn, thì cần phải tìm người có sức mạnh ngang bằng, đánh mấy lần.”

“Ồ tu chân giới có loại người này sao?” Nhị Trưởng lão cảm thấy không có.

Căn bản không có ai là đối thủ của Đại Trưởng lão.

Ở đâu ra áp lực?

“Vốn là không có, nhưng mấy ngày trước Lục Thủy đã thả ra một người.

Hiện tại chỉ cần chờ hắn khôi phục.

Liền có thể để Tiểu Tiểu Vi đi chém hắn.

Mặc dù hắn sẽ bị thủng vài lỗ, nhưng có thể thắng.

Ta tin tưởng Tiểu Tiểu Vi.

Tiểu Tiểu Đình tin tưởng ta là được rồi.” Cửu cực kỳ có lòng tin.

“ ... ”

“Lục Thủy rốt cuộc đang làm cái gì vậy?” Nhị Trưởng lão có chút không hiểu.

“Ai biết được, hỏi ta cái này còn không bằng hỏi thẳng hẳn.” Cửu so sánh hai bên tóc của Nhị Trưởng lão, để chúng đối xứng với nhau.

“Người chắc chắn Lục Thủy thật sự sẽ không mở cửa?” Nhị Trưởng lão chỉ chỉ lên trời.

Lúc này, vòng xoáy càng lúc càng lớn, một bóng người mờ mờ bắt đầu xuất hiện.

Một cánh cửa cũng từ hư vô dần hiện lên, mà tất cả mọi người đều nhìn thấy, bóng người kia đang đi về phía cánh cửa.

Không bao lâu nữa là sẽ đi tới trước cửa.

Hắn càng đến gần, vòng xoáy lại càng lớn.

“Trên lý thuyết thì không, nhưng mà...”

Nhưng cuối cùng có mở ra hay không, nàng cũng không nói trước được.

Dù sao thì cái này cũng vượt ra khỏi phạm vi năng lực của nàng.

Nàng càng không có khả năng đi đụng vào vật kia.

...

“Lục gia xảy ra chuyện gì vậy?”

Ngung Hạ nhìn lên bầu trời, cau mày.

Các nàng còn đang đi trên đường, lại đột nhiên nhìn thấy trên bầu trời Lục gia xuất hiện dị biến.

Dị biến này còn không tìm thấy đầu nguồn.

Giống như là một quá trình tự nhiên của thiên địa.

“Không phải vòng xoáy sức mạnh.” Hồng Tố cau mày.

Vòng xoáy này không phải vòng xoáy bình thường.

“Là vòng xoáy mệnh lý, đây là sẽ ảnh hưởng tới vật gì đáng sợ mà đến mức xuất hiện loại vòng xoáy này chứ?”

Mà bóng người kia là của ai?

Tại sao lại khiến cho loại vòng xoáy này xuất hiện?

Còn cả cánh cửa trong vòng xoáy kia, nhìn thế nào cũng thấy không đơn giản.” Ngưng Hạ nhìn lên bầu trời.

Mặc dù kinh ngạc, nhưng nàng có thể cảm giác được rõ ràng, vòng xoáy này sẽ không gây nguy hại đến Lục gia.

Nhưng cánh cửa kia một khi mở ra, đến cùng sẽ xảy ra chuyện gì, nàng không cách nào biết được.

Cánh cửa mệnh lý rốt cuộc sẽ như thế nào, căn bản không thể biết được.

Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm nhìn lên bầu trời.

Bọn hắn cảm thấy gần đây rất hay xảy ra chuyện lớn.

Lần này hẳn là không liên quan gì tới bọn họ.

Có điều xảy ra chuyện lớn như vậy, con của hắn sao không nhìn bầu trời một chút.

Bất mạch cần nhập thần thế sao?

Hả?

Thấy dì Lê Âm không thu tay lại, Mộ Tuyết thở phào nhẹ nhõm, nếu không Lục Thủy chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.

Có thể kết nối vào hay không cũng là vấn đề.

Có điều thế mà lại không nhìn thấy bất kỳ cái gì, muốn biết chân tướng còn phải mở cánh cửa kia ra.

Điều này khiến nàng rất bất ngờ.

Phía sau cửa rốt cuộc có cái gì, nàng cũng không biết.

Có điều tiểu gia hỏa này giống như có ảnh hưởng rất lớn tới thế giới.

Nhìn trộm mệnh lý cũng có thể khiến đại đạo mạch lạc chấn động.

Tại sao phải khoa trương thế chứ?

Nhất thời nàng cũng muốn đi lên nhìn.

Có điều không vội, nàng muốn quan sát từ bên ngoài xem có xảy ra vấn đề gì không.

Có vài vấn đề Lục Thủy không để ý tới, nàng phải quan sát.

Đương nhiên, nếu như ảnh hưởng tới mẹ và đệ đệ muội muội, Lục Thủy chắc chắn sẽ lập tức dừng lại.

Lúc này, Lục Thủy đang đi trên một con đường tối đen.

Hắn có thể cảm giác được mệnh lý đang lắc lư.

Giống như nhìn trộm mệnh lý nơi này tạo ra ảnh hưởng cực kỳ lớn đối với thế giới.

‘Kỳ quái, vì sao ngay cả ta nhìn mà ảnh hưởng cũng lớn như thế?’

Lục Thủy có sức mạnh thiên địa, thế giới cũng không thể chống lại hắn.

Nhưng mà...

Nhìn mệnh lý như vậy.

Khiến hắn có cảm giác rất kỳ quái.

Nhất là khi hắn còn không nhìn thấy.

Cộc!

Cộc!

Lục Thủy bước từng bước, từng chút lại gần cánh cửa kia.

Cửa cách hắn cũng không xa, cho nên chỉ một lát sau, hắn đã đi tới trước cửa.

Trong bóng tối mịt mù, cánh cửa đứng sừng sững ở chỗ đó, nhìn không ra kiểu dáng.

Nhưng chính là biết đó là một cánh cửa.

Lục Thủy cứ đứng trước cửa như vậy.

Hắn không có đưa tay đẩy cửa.

Không biết xuất phát từ nguyên nhân gì mà hắn cảm thấy mình không thể mở cánh cửa này.

Bởi vì hắn cảm thấy mệnh lý đang rung động.

Đúng vậy, là mệnh lý của hắn đang rung động.

Mở ra cánh cửa này, người khác có chuyện gì hay không hắn không biết, nhưng hắn nhất định sẽ có chuyện.

‘Có chuyện gì xảy ra vậy?’

‘Ảnh hưởng đến đệ đệ muội muội, đây là muốn tìm ta nhất về mặt mũi sao?’

‘Ta mà lại đánh không lại đệ đệ muội muội?’

Chuyện này đương nhiên là không có khả năng.

Thế nhưng Lục Thủy chính là cảm giác được mệnh lý của mình sẽ xảy ra biến hóa cực lớn, mà lại không phải theo hướng tốt.

“Hắn sẽ không đẩy cửa đi?” Nhị Trương lão hỏi.

Nàng tự nhiên là hỏi Cửu.

“Không biết.” Cửu cũng không dám chắc chắn, nhìn dáng vẻ này của Lục Thủy là muốn đẩy cửa.

“Nhưng trong mắt của ta, Lục Thủy mở ra cánh cửa này sẽ không có chỗ tốt.

Dựa vào thực lực của hắn, nhất định có thể phát giác được.”

“Ngươi rốt cuộc đã thấy cái gì?” Nhị Trương lão rất tò mò.

“Ta không thể nói, chi ít thì mệnh lý thiên địa bây giờ không cách nào cho phép ta nói chuyện này ra miệng.” Cửu nhún vai, biểu thị bản thân cũng không có cách nào.

Những người khác cũng đang nhìn bóng người trên bầu trời kia.

Cửa ở đó, tất cả mọi người đều rất tò mò không biết phía sau đó là gì.

Ngung Hạ nhìn xem, trong lòng cảnh giác.

Nhờ đâu thứ phía sau cánh cửa mang đến nguy hại, nàng cũng tiện xuất thủ.

Đại Trưởng lão phía sau núi vẫn đang rút sức mạnh về.

Hắn đang để bản thân khôi phục đỉnh phong.

Đề phòng bất trắc.

Tam Trưởng lão nhìn lên bầu trời, cau mày.

Hắn không phát hiện được sức mạnh, không phát hiện được nguy cơ.

Nhưng càng như vậy, thì càng phải chuẩn bị sẵn sàng.

Mộ Tuyết lúc này cảm thấy rất không thoải mái.

Mệnh lý của nàng rung động, dường như có chuyện lớn sắp xảy ra.

Ảnh hưởng tới nàng rất nghiêm trọng.

Không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là cánh cửa kia.

Không còn lo ngại, nàng trực tiếp bắt đầu kết nối với mệnh lý của đệ đệ muội muội Lục Thủy.

Àm!!!

Thiên địa chấn động, bên trong vòng xoáy bỗng nhiên thêm một người.

Cũng là một cái bóng lơ mờ.

Người vừa xuất hiện kia trực tiếp đi về trung tâm vòng xoáy chỗ cánh cửa.

Khi nhìn thấy lại có người xuất hiện, những người khác hoàn toàn không hiểu.

Hai người này rốt cuộc là ai?

Náo tới mức này rốt cuộc là thứ gì?

Cánh cửa kia là có ý gì?

Trong lúc bọn hắn đang nghi ngờ, cánh cửa kia lại đột nhiên phát ra ánh sáng.

Cánh cửa vốn đen kịt trong nháy mắt tỏa ra hào quang bảy màu.

Ánh sáng từ vòng xoáy tràn ra, kì diệu, huyền hoặc khó hiểu.

Trong phút chốc, tất cả mọi người dường như thấy được điểm cuối của con đường, căn nguyên của vạn vật.

Đầu nguồn của tất cả thiên địa.

Giây phút này, toàn bộ Lục gia đều lâm vào bên trong cảm giác huyền diệu kia.

Giống như cửa lớn thiên địa đang mở ra cho bọn hắn.

“Cánh cửa này rốt cuộc là cái gì?” Nhị Trương lão hơi kinh ngạc.

“Về sau ngươi sẽ biết.” Cửu lập tức nói.

Nàng cũng không biết hai người này cuối cùng sẽ làm gì.

“Thật khiến người ta chấn kinh, vốn cho rằng chuyện ở đây đã qua đi, không nghĩ tới còn có loại khí tức quỷ dị như này.” Ngung Hạ kinh ngạc mở miệng nói.

Ánh sáng này tuyệt đối không hề kém hơn so với bất kỳ ánh sáng đại đạo nào.

Chỉ có hơn chứ không có kém.

Lục gia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng nàng cũng không cách nào cảm nhận được căn nguyên.

Hơn nữa, hai người kia là ai?

Chương 1066: Muội muội đặc thù phía sau 3

Muội muội đặc thù phía sau 3

“Cuối cùng là muốn thế nào?” Tam Trưởng lão đứng trên đại điện, quan sát tất cả.

Hắn thậm chí còn có dấu hiệu đột phá.

Ánh sáng này dường như đang chỉ đường cho bọn họ.

Không phải cố ý, mà bản thân ánh sáng quá mức đặc biệt.

Cánh cửa này.

Quá bất phàm.

Đại Trưởng lão nhìn về phía chân trời, không nói một lời.

Cánh cửa này đã vượt qua tưởng tượng của hắn.

Cho dù là hắn cũng không thể lý giải nổi.

Đây là sự thật.

Diệp Tân nhìn ánh sáng kia, nhất thời hơi kinh ngạc:

“Khó trách Lục gia lại bị tam đại thế lực e ngại, chuyện này không hề bình thường chút nào

Ngay cả thời kỳ Viễn Cổ cũng chưa từng nghe nói về chuyện này.

Có điều hai người kia rốt cuộc là ai?”

Diệp Tân cảm thấy một người rất có thể là Lục Thiếu gia, người còn lại thì hắn không biết.

Ông chú bảo vệ vốn đang ăn mì tôm, đột nhiên giật mình.

Đại đạo mạch lạc lại xảy ra vấn đề.

Lúc này đại đạo mạch lạc giống như đang kinh đảo hải lãng phun trào.

Khiến hắn có chút e ngại.

‘Đầu nguồn ở đâu?’

Ông chú bảo vệ lập tức nhìn về phía chân trời, ánh mắt của hắn dường như xuyên qua hàng vạn cây số, thấy được ánh sáng căn nguyên của tất cả ở giữa thiên địa.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy ánh sáng này, hắn xuyên qua ánh sáng phát hiện ra cánh cửa, mà khi vừa nhìn thấy cánh cửa này, hắn như thấy được đầu nguồn của vạn vật, dường như có bóng người tồn tại.

Rõ ràng chỉ là ảo giác, nhưng trong giây phút này, toàn bộ thân thể của ông chú bảo vệ không thể động đậy.

Giống như giữa thiên địa có vô tận ước thúc đang trói buộc hắn.

Trực giác nói với hắn rằng không nên đi giải nó, đừng đi quan sát, cũng không cần đưa mắt nhìn lên.

Chỉ có như vậy mới có thể khôi phục tự do, chỉ có như vậy mới có thể sống sót.

Ha!

Ông chú bảo vệ trực tiếp thoát khỏi trói buộc.

Trong ánh mắt của hắn hiện lên sự e ngại:

‘Đó là thứ gì?’

Hơn nữa sao hắn lại thoát được nhanh như vậy?

Hắn rất nhanh đã biết được vì sao.

Lúc này, trong đầu hắn vang lên giọng nói của Cửu:

“Đừng nhìn nha.

Đồ vật liên quan tới cánh cửa này không phải thứ ngươi có thể nhìn.

Dù ngươi có bước ra thêm một bước, cũng đừng có ý đồ đi xem xét.”

“Ngài có thể trông thấy sao?”

“Đây là truyền âm một phía l a, ta không nghe được.”

“...”

Ông chú bảo vệ không nói gì, tiếp tục ăn mì tôm của hắn.

Hắn sẽ không đi tò mò.

Chân tướng thường muốn mạng người.

Hắn tiếp tục xem điện thoại.

Lúc này, trên điện thoại di động, người đàn ông tóc đỏ kia bị một người mặc trang phục nghề nghiệp nữ dẫn tới biệt thự.

Mấy ngày nay, số lượng nữ giới bị hắn đập thương đã sắp đột phá hai chữ số.

...

Ánh sáng bắt đầu chiếu rọi.

Hai bóng người mờ ảo trước đó rõ nét dần.

Trên người một người tràn ngập sương mù, sương mù này như ngọn lửa thiêu đốt, trên người một người khác lại mang theo tử khí.

“Thiếu Tông chủ của Ân Thiên Tông, Lưu Hoả?”

“Tử Y Thần Nữ?”

Trong nháy mắt khi nhìn thấy lửa và tử khí, tất cả mọi người đều hiểu ra.

Cho nên, đây cũng là do hai nhân vật đáng sợ này làm ra.

Một số người trong tiêu trần Thi Vân nhìn lên bầu trời, suy đoán.

Nhị Trưởng lão nhìn hai người kia, vừa mới trở về đã náo ra động tĩnh lớn như vậy

Yêu quái gây chuyện cũng không tới mức như vậy.

Đối với việc Mộ Tuyết đến, Lục Thủy không có để ý.

Dù sao cũng không thấu rõ nhau.

Đúng vậy, mệnh lý nơi này rất đê, không nhìn thấy mặt.

Chỉ có thể nhận sự tồn tại của đối phương sức mạnh của cánh cửa này hắn có thể cảm giác được rõ ràng.

Bởi vì hấn và Mộ Tuyết cùng xuất hiện trên mệnh lý này, khiến cho sức mạnh của cánh cửa tràn ra.

Dường như đang cho bọn hấn thấy sự đặc biệt của cánh cửa.

Mà theo ánh sáng tràn ra hai người lại càng cảm nhận rõ hơn sự rung động của mệnh lý.

Cánh cửa này không thể mở ra.

Mở ra sẽ không tạo ra tổn thương thực chất lên bọn hấn, nhưng có thể mang đến cho bọn hấn không ít phiền phức.

Rất nhanh sau đó, Mộ Tuyết cũng đã xuất hiện ở trước cửa.

Lục Thuỷ do dự một chút, giơ tay lên.

Mà khi nhìn thấy Lưu Hoả giơ tay tắt cả mọi người đều có chút khẩn trương.

Đây là muốn mở cửa sao?

Bọn hấn có một loại cảm giác, phía sau cửa chắc chắn là có đồ vật gì đó khó lường.

Bây giờ đừng nói là tiểu trấn Thu Vân, một bài người đủ mạnh, sống đủ dài cũng đưa mắt nhìn qua.

Muốn tìm hiểu thực hư.

“Hấn muốn mở cửa sao?” Nhị Trương lão hỏi.

“Không có khả năng, hấn hấn là có thể cảm giác được.”
Cửu cũng không chắc chắn Lục Thuỷ liệu có mở cửa ra hay không.

Có điều những người khác đều đang đợi Lục Thuỷ mở cửa.

Mà trong lúc tất cả mọi người đang đợi vị kia mở cánh cửa ra, thì cánh tay kia lại gõ gõ lên chiếc cửa huyền diệu ấy.

Cốc! Cốc!

Âm thanh thanh thúy vang lên.

Tất cả mọi người đều nghe thấy.

Đông Phương Trà Trà nhìn về phía chân trời, nói với mẹ bên cạnh:

“Tốt, một người lễ phép.”

Mộc Cận: “...”

Có điều những ngày này ở Lục gia, thật đúng là cái gì cũng có thể gặp được.

“Đừng nói lung tung, hoạ từ miệng mà ra.

Ở tu chân giới rất ít gặp những chuyện nguy hiểm như vậy.

Trong nhà có nhiều trưởng bối như vậy nhưng cũng chưa từng nghe nói có ai từng gặp được loại chuyện khủng bố lị nguy hiểm như này.” Mộc Cận nói.

“Mẹ à, có phải cứ gặp trưởng bối, là không thể trở về hay không?” Đông Phương Trà Trà tò mò hỏi.

Mộc Cận: “???”

Đây là con gái nàng sao?

Ngay lúc Mộc Cận đang nghi ngờ, một nguồn sức mạnh bất ngờ truyền tới từ phía chân trời.

Ánh sáng vô tận toả ra từ trên cao.

Giờ phút này, trời đất giống như bị che kín, một cỗ khí tức siêu việt tràn ra.

Dường như đứng trước khí tức này, tất cả đều trở nên nhỏ bé.

Sau đó, ở giữa trời đất bùng lên một ngọn lửa lớn, tiếp đó, tử khí bắt đầu khuếch tán.

Bên trong chân trời dường như có hai người đang chống lại khí tức quỷ dị kia.

Ầm!!!

Toàn bộ thanh âm trong trời đất biến mất.

Vạn vật đều yên lặng.

Không có bất kỳ dư chấn sức mạnh nào, cũng không có chút khí tức nào khuếch tán.

Tất cả giống như bị nhấn nút tạm dừng.

Lục Thuỷ trước đó đang giúp mẹ mình bắt mạch đột nhiên tỉnh lại.

Mộ Tuyết cũng khôi phục theo.

Ngay trong giây phút bọn hấn tỉnh lại, ánh sáng bao trùm trời đất kia trực tiếp biến mất.

Không có bất kỳ dấu hiệu gì.

Vạn vật trở về bình thường, dưới đất nổi lên tiếng gió.

Mọi chuyện vừa rồi giống như chỉ là ảo giác vậy.

Không để lại bất kỳ dấu vết gì.

“Mẹ, có phải mẹ mang thai hay không?” Lục Thuỷ thu tay lại, hỏi.

“Con cũng có cảm giác như vậy.” Mộ Tuyết phụ họa theo.

Đông Phương Lê Âm vốn đang nhìn về phía chân trời, chưa kịp hồi thần.

Nghe Lục Thuỷ và Mộ Tuyết nói một câu như vậy, nàng mới lấy lại tinh thần.

Chuyện xảy ra phía chân trời kia thật giống như ảo giác vậy.

Nàng cũng không rõ hai đứa nhỏ này có thấy hay không.

Thế mà lại chuyên chú bắt mạch như vậy.

Lục trùng kích quá lớn?

“Thích đê đê hay thích muội muội?” Đông Phương Lê Âm hỏi.

Nàng quả thật rất ngạc nhiên.

“Đê đê đi.” Lục Thuỷ nói.

Đánh nhau cha mẹ cũng không quản được.

“Muội muội khá tốt.” Mộ Tuyết đáp.

Nàng thích có em gái.

Rất đáng yêu.

“Vậy liền sinh một đứa con gái đi.” Đông Phương Lê Âm lập tức nói.

Lục Thuỷ: “...”

Nói muốn sinh con gái liền sinh con gái sao?

“Nghe nói người thường xuyên đánh Trà Trà, sau này em gái của người sinh ra, tay chân tự giác một chút.” Lục Cổ nghiêm túc nói.

Chuyện trên trời có chút không hiểu thấu.

Chờ lát nữa hẳn phải đi hỏi một chút.

Lục Thuỷ: “...cha, ngài thật sự chắc chắn là con gái sao?”

“Đúng, là con gái nha.” Đông Phương Lê Âm lập tức nói:

“Chúng ta đều có cảm giác chắc chắn là con gái.”

Lục Thuỷ: “...”

Quả nhiên có vấn đề.

Trong lúc độ sức khi này, hẳn có thể cảm giác được.

Hẳn là có một cỗ sức mạnh vô hình đang can thiệp vào mệnh lý của muội muội hẳn.

Nhưng sức mạnh này không có nguồn gốc.

Không cách nào xác định là không phải sức mạnh căn nguyên của thể giới.

Có thể đánh lui hẳn và Mộ Tuyết.

Vốn cũng không đơn giản.

Mặc dù chiến lược của hai người bọn họ đã trong trạng thái sắp tàn, nhưng cấp độ sức mạnh của bọn họ vẫn cao, hơn nữa còn là ở bên trong mệnh lý.

Nhưng sức mạnh từ trong cánh cửa đúng là đã đánh lui bọn họ.

Rất hiếm gặp.

Có thể đánh lui bọn hấn, trừ quyền hạn độc nhất của Cửu, hấn là chỉ có Lục không biết kia

Lục Thuỷ nhất thời cũng không xác định được đã có chuyện gì xảy ra.

Xem ra, phải tiếp tục điều tra vài chuyện có liên quan đến Lục.

Cánh cửa kia nếu cố gắng thì vẫn có thể đẩy ra được, nhưng mà...

Sẽ tạo ra ảnh hưởng lớn tới hấn và Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết xuất hiện chính là để ngăn hấn mở cửa.

Chương 1067: Kiêu Càn chuẩn bị động thủ 1

Kiêu Càn chuẩn bị động thủ 1

Lục Thuỷ về tới sân nhỏ của mình.

Ảnh hưởng từ chuyện vừa rồi, hắn không có để ý.

Nếu như là thường ngày, hắn đương nhiên sẽ không tùy tiện hành động.

Để dàng bị Mộ Tuyết phát hiện như vậy, giờ cũng không cần sợ.

Phát hiện thì phát hiện.

Chất vấn thì chất vấn.

Không sợ.

Đây chính là hắn, Đại Thiểu gia của Lục gia, không sợ hãi.

Có điều cánh cửa vừa rồi kia quả thật khiến hắn cảm thấy kỳ quái.

‘Đẩy ra sẽ ảnh hưởng tới mệnh lý của Mộ Tuyết và ta, là gì vậy chứ?’

Hắn từ đầu tới cuối đều không hiểu nổi.

Vốn cho rằng bên trong sẽ có loại tồn tại như Nguyệt Tộc.

Gõ cửa hắn là sẽ có người đáp lại.

Đáng tiếc, không có.

Có điều, thứ mệnh lý này, không nên có ở con người.

Cho nên hắn mới ngược dòng tìm hiểu điểu đặc biệt ở đầu nguồn.

Đầu nguồn lại không còn là mệnh lý, cho nên cái gì cũng có khả năng.

Hắn đương nhiên không có ý định mở cửa, chỉ là muốn thử tìm tới đáp án.

Đáng tiếc là không phát hiện ra cái gì.

‘Đệ đệ muội muội này, a, hẳn là muội muội, đặc biệt đến mức khiến thế giới biến hoá.’

Liệu có lai lịch khó lường nào không?

Là chuyển thế của một vị đáng sợ nào đó, hay là thế giới đã lựa chọn nàng?’

Bởi vì không có cách nào nhìn thấu cánh cửa kia.

Lục Thủy không tìm thấy đáp án.

Bây giờ không phải lúc mở cửa, chờ hẳn mạnh hơn một chút là được rồi.

Quả nhiên vẫn nên mạnh lên nhanh một chút.

‘Loại chuyện này, Mộ Tuyết chắc chắn cũng rất tò mò đi? Cái kia thật ra vẫn có thể thương lượng.’

Là vợ chồng, nàng không đến mức từ chối đi?’

Được rồi, hẳn không vội.

Dù sao cũng vẫn còn chín tháng nữa cho đến khi muội muội hẳn sinh ra.

‘Có điều nhìn bộ dạng này của lão cha, có lẽ địa vị trong nhà của ta lại hơi hạ xuống rồi.’

A, hình như cũng chưa từng cao.

Hắn đường đường là thiên kiêu đệ nhất vạn cổ, cái tên Lưu Hoả trấn áp toàn bộ cường giả Chư Thiên.

Địa vị ở nhà vậy mà còn kém hơn muội muội vẫn nằm trong bụng mẹ.

Được rồi, hẳn hình như không có đặc biệt bằng muội muội.

Kém hơn cũng rất bình thường.

Trở về sân nhỏ, Lục Thủy bắt đầu tiếp tục xem Thiên Địa Trận Văn.

Hắn cần mau chóng tăng cao tu vi, dù kế hoạch lớn thất bại thì cũng có thể thông đồng với cha vợ, doạ Mộ Tuyết một chút.

...

Đại Trưởng lão nhìn về phía chân trời, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng, sức mạnh một lần nữa khuếch tán.

Mê Vụ Chi Đô xuất hiện biến hoá rất lớn.

Hắn cần chia sức mạnh qua đó.

Nếu là Lưu Hoả đang gây chuyện, vậy cũng không cần quá lo lắng.

Có điều phần lớn sức mạnh vẫn ở Lục gia.

Sau cần có có thể lập tức hội tụ sức mạnh.

Hắn nhìn Ân Thiên Bí Giám, tờ đơn hộ khách kia đã được nhận.

Sau này Lưu Hoả hẳn là có thể chính thức tiếp quản Ân Thiên Tông.

Cái này không liên quan gì tới hắn.

Lưu Hoả là tự mình muốn làm Thiếu Tông chủ, không ai ép buộc hắn.

Một trận gió quét qua hồ nước.

Tất cả trở nên tĩnh lặng.

Trong đại điện, Tam Trưởng lão cũng nhẹ nhàng thở ra, chi ít không xảy ra chuyện lớn.

Tiếp theo nên đi sắp xếp cho Lục Thuỷ.

Phải biết, lần này Lục Thuỷ ra ngoài, là đi hơn nửa tháng.

Làm việc cũng không ít.

Rớt mặt mũi càng không hợp thói thường.

Nhị Trưởng lão lúc này tiếp tục đi tìm Ngung Hạ.

Bên người nàng còn có một vị thần toàn tri, có thể nói là người ung dung nhất.

Cũng là người biết nhiều nhất.

Có điều nàng không rõ lắm, loại tồn tại này sao lại dính trên người nàng?

Còn không may may có vấn đề gì.

Khi Nhị Trưởng lão đi vào một cửa hàng quần áo, nàng mới phát hiện vấn đề là vẫn có.

Thông qua pha lê, nàng phát hiện bây giờ mình đã mọc ra hai cái đuôi ngựa.

Không thêm đề ý.

Càng đề ý Cửu sẽ càng quá đáng.

Cửu chấp hai tay, nhanh chân đi theo sau lưng Nhị Trưởng lão, ngăn nhìn hai cái đuôi ngựa đong đưa qua lại.

Rất vui vẻ.

...

“Lục gia lại xảy ra dị tượng.”

Trên quần đảo trôi nổi, một giọng nói vang lên.

Người Tiên Đình vẫn luôn quan sát Lục gia.

Dị tượng ở Lục gia, bọn hắn đương nhiên phát hiện ra.

Tất cả lại mở hội nghị một lần nữa.

“Chúng ta cần đi nhanh, con thứ hai của Lục gia gây ra dị tượng không ngừng, không có kẽ hở.

Nếu không có cách nào huỷ diệt, vậy chỉ có thể tăng cường thực lực của bản thân.

Khiến cho người tu chân giới tới sớm một chút.

“Đối với một vài môn phái nhỏ, uy bức lợi dụ.” Cao Viễn lập tức nói.

Chỉ cần có người chạy tới lấy chỗ tốt, phía sau sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

‘Bỉ Chi Hải Ngạn hình như càng ngày càng ổn định, con đường giữa Tịnh Thổ và Minh Thổ cũng sẽ dần trở nên ổn

định.

Phải nghĩ cách tranh thủ.’ Ma Kiếm Trảm Đồ nói.

Hắn đi qua bên kia, cho nên hắn là người hiểu rõ nhất động tĩnh bên đó.

‘Được rồi, đi nhanh đi.’

Tiên Đình đang tăng tốc độ, những người khác tự nhiên cũng tăng nhanh tiến độ theo.

Phật Môn cũng dùng tốc độ nhanh nhất xâm nhập vào Minh Thổ.

Không phải đi giao chiến.

Mà chỉ là đi truyền pháp.

Bởi vì có U La Cổ Phật ở đó, cho nên coi như là thuận lợi.

Nhưng thấy Minh Thổ bị xâm nhập, luôn có người không thoải mái, mấy Điện chủ cuối cùng lại hẹn đánh một chầu.

Chỉ là chưa biết vào lúc nào.

Minh Thổ Thiên Vũ, Danh Dữ Trọng, cả đời bất bại.

Sớm đã nhìn thấu tất cả.

“Chúng ta trốn đi.” Danh Dữ Trọng nói với Công chúa Mộc Nhiễm bên cạnh.

Thật ra không phải vạn bất đắc dĩ, bọn hắn cũng không muốn đến tu chân giới.

Thiên kiếp lần trước đã để lại cho bọn hắn bóng ma khổng lồ.

Nhờ đâu ra ngoài lại gặp, vậy đơn giản chính là muốn mạng.

Mộc Nhiễm nhìn Danh Dữ Trọng một chút, nói:

“Dựa theo ước định trước đó, đi ra, ngươi phải giúp ta trở về Tịnh Thổ.”

“Không có vấn đề gì, con đường vô địch của ta tự nhiên sẽ trải đến Tịnh Thổ, cả Tịnh Thổ sẽ phải ca ngợi tên của ta.”

Minh Thổ Thiên Vũ Danh Dữ Trọng tự tin nói.

“Gặp người của Tịnh Thổ thì đừng nói là người biết ta.

Người cứ làm mất mặt của người thôi, đừng liên lụy tới ta.”
Nếu không phải khoảng thời gian gần đây luôn bị đuổi giết, nàng cũng muốn tự tay kết thúc cái thân thoại bất bại này.

“Đường đến Minh Thổ đã ổn định, Tịnh Thổ hẳn cũng như vậy.

Đi thôi, nơi ta đi qua, chính là một phần của thân thoại.

Đạo sư Sơ Vũ đã từng nói với ta, thân thoại vốn không tồn tại, nhưng có nhiều người tin tưởng tôn thờ, thân thoại sẽ sừng sững không đổ.

Thân thoại là do con người tạo ra.” Minh Thổ Thiên Vũ Danh Dữ Trọng nói.

Dừng một chút, Danh Dữ Trọng nhìn Mộc Nhiễm, nói:

“Nhớ kỹ, gặp Thất giai thì người xuất thủ.

Lục giai, ta sẽ xuất thủ.”

Mộc Nhiễm: “...”

— —

“Tổ gia gia có đồng ý không?”

Kiều Càn nhìn Lâm Hoan Hoan, có chút khó tin nổi.

Tổ gia gia đồng ý, điều này có nghĩa là gì?

Có nghĩa là Kiều gia khả năng đang là địch với Lục gia, một khi xảy ra chuyện gì không thể văn hồi...

Kiều gia xong.

Sẽ hoàn toàn xong.

Đây căn bản là trở thành kẻ địch với Lưu Hỏa.

Không có bao nhiêu người hiểu rõ sự đáng sợ của Lục Thủy như hắn.

Có thể nói trước khi Lưu Hỏa thành danh hắn đã quen biết Lục Thủy.

Ở Lục gia, đối phương sát phạt quyết đoán.

Nếu như không phải vận khí tốt, lúc đó hần đã chết.

Chỉ cần là kẻ địch, đối phương chắc chắn sẽ không nương tay.

Nhưng miễn không phải là kẻ địch, thì Lục Thủy căn bản khinh thường việc đi ức hiếp người khác.

Ở Thiên Trì Hà, hần chính là sống sót như vậy, hần không phải là kẻ địch của Lục Thủy, mặc dù trước đó có khúc mắc, Lục Thủy cũng khinh thường động thủ với hần.

Lục Thủy có tư chất của cường giả, có đủ độ lượng.

Hiểu rõ tất cả, hần bắt đầu trở nên khiêm nhường, bắt đầu giả trang phế vật.

Không muốn chọc vào Lục Thủy, đồng thời cũng không muốn chọc vào người khác.

Về sau, hần biết được Lục Thủy là Lưu Hỏa, loại bí mật lớn này, đối với đối phương mà nói cũng không phải vấn đề lớn gì.

Chỉ cần không nói ra là được.

Cho nên, ranh giới cuối cùng của Lục Thủy rất mong manh.

Chỉ cần không phải kẻ địch, dù có biết bí mật lớn gì hần cũng sẽ không vô cớ giết người diệt khẩu.

Nhưng chỉ cần là kẻ địch, vậy phải tự chịu diệt vong.

Người đối đầu với Lưu Hỏa, cho đến nay không có một ai bình yên vô sự.

Giết Tà Thần, chém Hoa Tiên, diệt Thái Dương Chi Tử.

Cho dù là Hắc Bạch Song Vương lớn đến mức có thể sáng tạo luân hồi cũng chết dưới tay Lục Thủy.

Kiều gia thì tính là gì?

Kiều gia có thể lấy cái gì để địch lại Lưu Hỏa?

Tổ gia gia làm như thế, sẽ đưa Kiều gia vào vực thẳm vô tận.

Hắn không sợ không được.

“Đúng vậy, ta nghe muội muội chàng nói thế.” Lâm Hoan Hoan vừa ăn bánh bao vừa nói.

Vừa vặn có chuyện tìm nàng, thuận tiện hỏi thăm.

Chuyện lớn như này đương nhiên phải đi tìm hiểu một chút.

Hơn nữa Kiều Càn còn rất đề ý.

Kiều Càn đứng ngồi không yên, tiếp tục như vậy nữa, hắn căn bản không thể an tâm trốn ở Kiều gia.

Thật ra nếu như gia tộc là địch với các thế lực khác, hắn sẽ không hỏi đến, càng không đi đề ý tới.

Bởi vì hắn không hiểu rõ.

Nhưng hợp tác cùng Tiên Đình, vậy xác suất lớn chính là trở thành kẻ địch của Lục Thủy.

Chương 1068: Kiều Càn chuẩn bị động thủ 2

Kiều Càn chuẩn bị động thủ 2

“Tổ gia gia tại sao lại phải đồng ý? Người của Tiên Đình có thể tin sao?” Kiều Càn nhìn Lâm Hoan Hoan, duy trì tỉnh táo.

Lâm Hoan Hoan nhìn xung quanh một vòng, sau đó nhỏ giọng nói:

“Nghe nói người của Tiên Đình đưa ra một điều kiện mà Tổ gia gia không thể nào từ chối.”

“Là gì?” Kiều Càn ngồi xuống, nhẹ giọng hỏi.

Lâm Hoan Hoan ăn hết bánh bao xong, lại cầm thêm một cái lên, hơi do dự, nài nỉ hỏi Kiều Càn:

“Có phải ta ăn rất nhiều không?”

Kiều Càn lắc đầu:

“Không, nàng cũng chưa ăn no mà.”

“Vậy ăn thêm một cái được chứ?” Lâm Hoan Hoan hỏi.

Kiều Càn gật đầu.

Lâm Hoan Hoan vui vẻ, lần này, nàng ăn tương đối chậm.

Rồi vừa ăn vừa trả lời vấn đề của Kiều Càn:

“Nghe mọi người nói là có liên quan tới cảnh giới.

Nhưng cụ thể thì không biết.

Chỉ biết là có thể khiến cho Tổ gia gia mạnh lên.”

“Mạnh lên?” Kiều Càn thấp giọng nhắc lại.

Cảnh giới của Tổ gia gia, hẳn không sai thì hẳn là Bát giai Vấn Đạo, hoặc là không ở Bát giai.

Cũng không biết cách Cửu giai có xa hay không.

Nếu như không có cách nào từ chối tăng cao tu vi.

Vậy khả năng là cơ hội giúp Tổ gia gia tấn thăng Cửu giai.

Cửu giai...

Đây là cảnh giới mà vô số người không cách nào với tới được.

Vô cùng cường đại.

Một người có thể chiếm cứ một phương.

Tổ gia gia động tâm là chuyện rất bình thường.

Thế nhưng, Cửu giai ở trước mặt Lục Thủy thì làm được cái gì?

Không có bất kỳ ai, hoặc bất kỳ tu vi gì có thể đứng được trước mặt Lục Thủy.

Vì đòi lấy một cơ hội mà khiến gia tộc có nguy cơ bị hủy diệt, cái này có thật sự đáng giá không?

Kiều Càn cảm thấy, không đáng.

“Nhất định phải ngăn cản Tổ gia gia.”

Bất kể như thế nào, hấn nhất định phải ngăn cản.

Không đánh cược nổi.

Thua cuộc, sẽ tan thành tro bụi.

Không thể nói đến bất kỳ may mắn gì ở đây.

“Ngăn cản?” Lâm Hoan Hoan tò mò nói:

“Đây không phải là chuyện tốt sao?”

Hơn nữa, ai có thể ngăn cản được được chứ?

Ta có cảm giác trong nhà không ai có thể ngăn cản được.”

“Nàng có biết Tổ gia gia xuất phát lúc nào không?” Kiều Càn hỏi.

Hấn đương nhiên chưa hề nói vì sao lại ngăn cản.

Về sau có cơ hội lại nói đi.

Bây giờ không thích hợp lắm.

“Hắn là phải qua mấy ngày nữa, hình như muốn dẫn cả muội muội của chàng đi cùng.

Còn có cả chú của chàng, và vài người khác nữa.

Hắn là mấy ngày nữa.” Lâm Hoan Hoan miệng cắn màn thầu nói:

“Ừm.” Kiều Càn gật đầu.

Mấy ngày nay hắn phải chú ý một chút.

Phải nhanh chóng nghĩ cách...

Nếu như bây giờ không có cách.

Kiều Càn nắm chặt nắm tay, như vậy thì chỉ có thể cố gắng ép Tô gia gia ở lại.

Có lẽ là do hắn quá mẫn cảm, nhưng chuyện này nói gì hắn cũng muốn ngăn cản.

Vậy có đắc tội Tiên Đình không?

Kiều Càn không chắc.

Nhưng đắc tội Tiên Đình và đắc tội Lưu Hỏa, hai chọn một, hắn chọn đắc tội Tiên Đình.

Lục Thủy, vĩnh viễn không thể đắc tội người này.

Lục Thủy là một người đáng sợ, chắc chắn có thể vượt qua Tiên Đình.

20 tuổi.

Tuy ai cũng biết Thiêu Tông chủ của Ân Thiên Tông rất đáng sợ, nhưng xác thực không có ai biết người đáng sợ như vậy, năm nay mới 20 tuổi.

Mức độ đáng sợ đã vượt qua tất cả.

Lại cho đối phương thêm thời gian mấy năm, toàn bộ thế giới có lẽ đều nằm dưới chân hắn.

Đắc tội người như vậy, nào còn tương lai gì nữa?

Tiên Đình cũng sẽ bị đối phương giẫm dưới chân.

“A.” Lúc này, Lâm Hoan Hoan đột nhiên kêu lên một tiếng.

Kiều Càn giật nảy mình:

“Sao vậy?”

“Ta nhớ ra rồi.” Lâm Hoan Hoan nhìn Kiều Càn, kích động nói:

“Chàng đã từng nhìn thấy dáng vẻ khi gầy của ta.”

“???” Kiều Càn tỏ vẻ không hiểu.

“Ở trong rừng cây của tiểu trấn Thu Vân, khi đó ta bị hai kẻ truy sát giam giữ, chàng đột nhiên xuất hiện cứu ta.” Lâm Hoan Hoan nhìn Kiều Càn, hưng phấn nói:

“Có nhớ không?”

“Ta không nhớ rõ.” Kiều Càn lắc đầu.

“Ngày đó ta mặc đồ thể thao nữ, khi đó chàng còn nói Lục Thiếu gia tìm ta, ta nói ta có quen với Mộ Tiểu thư.

Đã nhớ lại chưa?” Lâm Hoan Hoan đứng lên, nâng đê màn thầu sang một bên, sau đó khoa tay múa chân lại.

Kiều Càn nhìn Lâm Hoan Hoan, rớt cuộc nghĩ tới một người.

Ngày đó hấn rời khỏi tiểu trấn Thu Vân, đúng là nửa đường gặp phải một chuyện phiền phức.

Sau khi giải quyết vấn đề xong, hấn liền trực tiếp rời đi.

Khi đó cô gái bị giam cầm quả thật rất gầy.

“Nhớ rồi.” Cuối cùng, Kiều Càn gật đầu.

“Có xinh đẹp không?” Lâm Hoan Hoan hơi để ý, nâng nhìn Kiều Càn hỏi.

Giờ nàng đã là người có gia đình, không có ý định học theo sự quyến rũ của đám tỷ tỷ nữa.

Xinh đẹp là được rồi.

Nàng cảm thấy khi đó rất xinh đẹp.

Chính mình cũng bị vẻ đẹp của mình làm cho phát khóc.

Nhưng, có người cảm thấy nàng xinh đẹp còn quan trọng hơn so với việc nàng cảm thấy chính mình xinh đẹp.

“Không có chú ý.” Kiều Càn lắc đầu.

“Vậy để đêm nay ta biến cho chàng xem rõ.”

“Đêm nay mẹ nói nàng sang bên kia ăn cơm, hình như có chuyện muốn nói.”

“Vậy để ngày mai.

“Mai không phải nàng muốn học nấu cơm sao?”

“Có phải là chàng cảm thấy không xinh đẹp, cho nên không muốn nhìn lại không?”

“...”

...

Kiều Thiên đang tu luyện, có điều nàng hơi nghi ngờ một chút.

‘Chị dâu đột nhiên hỏi ta vài vấn đề, rõ ràng tất cả mọi người đều không thể nói chuyện, lại không hiểu sau cứ một mực truy hỏi vài chuyện.’

‘Là chị dâu muốn biết, hay là anh muốn biết?’

Kiều Thiên không rõ, nhưng anh nàng cứ luôn trốn trong sân nhỏ, không chịu đi ra.

Nàng lại vẫn luôn tu luyện, cho nên không đi qua đó.

Hơn nữa có cô gái mập nhỏ ở đó, nàng không muốn đi.

Nàng không quá thích cô ta.

Nhưng không thể thể hiện ra ngoài được, dù sao người ta cũng là chị dâu của nàng.

‘Nếu như ca đã muốn hỏi, vậy là rất để ý tới lần hợp tác này sao?’

Lần hợp tác này nàng cũng không có cảm giác có cái gì không tốt.

Hơn nữa, cũng không tới lượt nàng đi chất vấn cái gì.

Phải hiểu rõ địa vị của bản thân, làm những chuyện mình có thể làm, hoặc là có khả năng làm.

Tùy tiện đi chất vấn, ngược lại sẽ cho thấy bản thân không thành thực.

Rất có thể sẽ khiến Tổ gia gia coi thường.

Có điều chuyện này nàng cũng đã nghĩ qua.

Tổ gia gia chỉ là đi thử một lần, nếu như lời đối phương nói là sự thật, bọn hắn cũng không phải chịu bất cứ thương tổn gì.

Như vậy thì cả hai sẽ cùng có lợi.

Nếu như có vấn đề, có thể lập tức dừng lại.

‘Hay là anh cũng muốn đi?’

Kiều Thiên không nghĩ ra, cũng nghĩ không thông.

Có điều sau khi nàng nhận được tin tức, định sẽ đi một chuyến tới chỗ của anh nàng.

Chi ít cũng nói qua mọi việc một chút.

Nàng cũng muốn ra ngoài.

Có nàng ở đây, tạm thời cũng không ai dám đắc tội với anh nàng.

Nhiều lắm là châm chọc khiêu khích.

Điểm này, cô gái mập nhỏ kia lại rất tốt.

Châm chọc khiêu khích đối với cô ta không có bất kỳ tác dụng gì, nếu không chắc chắn ngay cả suy nghĩ đi ra khỏi cửa cũng không có.

Nghĩ vậy, Kiêu Thiên tiếp tục tu luyện.

Nàng có mục tiêu của nàng.

Nàng muốn trở thành trung tâm của Kiêu gia, trở thành nhân vật chói mắt của Kiêu gia.

Nàng trước kia cũng nghĩ như vậy, nhưng điểm khác biệt chính là.

Nàng của hôm nay không phải là nàng của hôm qua.

Nàng đã nhìn thấu một số việc, hiểu rõ một số chuyện.

Giống như khi đi đến Lục gia, gặp Thiếu gia của Lục gia.

Nàng sẽ không giống như lúc trước, đi khiêu chiến đối phương, khiến đối phương tức giận.

Thu liễm tài năng, suy nghĩ thật kỹ.

Có điều nàng cũng sẽ không bức ép chính mình như vậy, anh trai giờ đã phế bỏ, tất cả mọi áp lực đều đặt trên người nàng.

Nhưng Chân Thần đã nói cho nàng một bí mật, nàng không đơn độc.

Sau đó, Kiều Thiên tiếp tục tu luyện.

Chờ đợi tin tức từ Tổ gia gia.

...

Chương 1069: Kiêu Càn chuẩn bị động thủ 3

Kiêu Càn chuẩn bị động thủ 3

Kiêu Vô Tình ngồi trong rừng.

Hắn vừa mới có được một tin tức, người của Tiên Đình bắt đầu bận rộn lên.

‘Xem ra quả thật là có mục đích, có điều có thể quan sát kỹ hơn, đợi thêm mấy ngày.’

Nếu như phù hợp, hắn đương nhiên sẽ không kéo dài thời gian.

Nhưng những người bị cưỡng ép, dụ dỗ đi kia, nếu như xuất hiện bất kỳ vấn đề gì, hắn sẽ cân nhắc từ bỏ.

Hắn sẽ không làm bộ làm tịch đi đánh cược tương lai của nhà mình.

Tất cả đều cần phải quan sát.

Có điều hắn có cảm giác hắn sẽ không có vấn đề gì.

Lần này, Tiên Đình thật sự là hướng mặt vào toàn bộ tu chân giới.

Quy mô lớn chưa từng có.

Bất kể là thế lực gì, đối phương đều tới.

Đây chắc chắn là rất gấp.

Nhưng mục đích của Tiên Đình rốt cuộc là cái gì, không thể nào biết được.

Có điều nhờ vậy mà có thể thấy được, sức mạnh của thế lực Viễn Cổ lớn đến nhường nào.

Những thế lực đỉnh cấp, bọn hắn dám đi mời toàn bộ.

Chính vì vậy mới khiến cho bọn họ cảm thấy đối phương không có ác ý gì.

Bởi vì Tiên Đình hiện tại tuyệt đối không thể nào đối đầu được với những thế lực đỉnh cấp kia.

Một nhà thì không có gì, nhưng tất cả các thế lực đỉnh cấp cộng lại, Tiên Đình hiện tại chắc chắn không đáng chú ý tới.

‘Chờ thêm hai ngày.’

— —

“Thiếu gia, Lạc Phong gửi tin tức đến, có liên quan tới << Kiếm Nhất Bình Sinh Truyện >>.”

Trong lúc Lục Thủy đang đọc sách, Chân Võ tìm tới.

Lần này vừa đúng lúc Lục Thủy đang rảnh.

Cho nên Chân Võ không hề chờ đợi, mà đi thẳng tới bên cạnh Lục Thủy, bắt đầu báo cáo.

Lục Thủy ngược lại hơi bất ngờ.

Thế mà nhanh như vậy đã có tin tức.

Lúc này mới chưa tới năm ngày.

Hiệu suất của bọn hắn cao như vậy sao?

Hay là tin tức tìm được là giả?

Trên lý thuyết, Lạc Phong sẽ không báo lên mấy chuyện nhìn đã biết là giả, thường đều sẽ có độ tin cậy nhất định.

“Căn cứ vào lời nói của Lạc Phong, hai người bọn hắn đến Nam thành, sau đó gặp một tu chân giả, đối phương nói đã từng thấy qua ghi chép liên quan tới cuốn sách này trong một quyển sách cổ.” Chân Võ nói.

Lục Thủy khẽ gật đầu.

Phát hiện ở Nam thành.

Vậy khả năng khá cao.

Về phần người tu chân này, ai biết là ở đâu ra.

Ai biết được là người nào dẫn tới.

Nhưng không quan trọng.

“Tình huống cụ thể thì sao?” Lục Thủy hỏi.

« Kiếm Nhất Bình Sinh Truyện » hẳn là có thể cho hẳn biết rất nhiều thứ liên quan tới Lục và Cửu.

“Tịnh Thổ.” Chân Võ nói:

“Theo như lời nói của người kia, quyển sách cổ có ghi, vào thời kỳ Viễn Cổ, một người của Tịnh Thổ và một cường giả dùng kiếm có quan hệ rất tốt.

Thế nhưng về sau, hai người đường ai nấy đi.

Một người đi tìm kiếm đạo của chính mình, một người trở về cố hương Tịnh Thổ.

Lúc chia tay, cường giả dùng kiếm đưa cho đối phương một cuốn tự truyện.

Không có cái gì chi rõ đó là « Kiếm Nhất Bình Sinh Truyện », nhưng khả năng rất cao.

Thế nhưng đồ vật ở Tịnh Thổ, bọn Lạc Phong không có cách nào biết nhiều.

Chỉ có thể báo lại cho Thiếu gia trước, xem Thiếu gia cảm thấy thế nào.”

Nếu như là tin tức bình thường, bọn Lạc Phong sẽ tiến hành điều tra.

Nhưng tin tức này đến từ Nam thành, việc này khiến Lạc Phong bọn hắn không cách nào dùng thủ đoạn thông thường để ước định độ chính xác của thông tin.

Bởi vì Nam thành là Lục Thủy bảo bọn hắn đi.

Bọn hắn tới, lại thật sự có được tin tức.

Nhìn thế nào cũng thấy không bình thường.

Nhưng tin tức có rất nhiều điểm mù, bọn hắn chỉ có thể báo tin tức này lại.

Lục Thủy nghe xong, cảm thấy cái này có khả năng rất cao là thật.

Cơ Tâm đã cầm quyển sách kia mang về Tịnh Thổ.

“Xem ra phải đi một chuyến tới Tịnh Thổ.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Những người khác muốn đi vào Tịnh Thổ cũng không dễ dàng.

Kể cả là bọn hắn, đi vào cũng dễ bị cầm tù.

Cần có người dẫn đường.

Mà trước mắt cũng không biết tình huống ở Tịnh Thổ như thế nào.

“Thiếu gia, chúng ta cũng vừa vặn nghe được tin tức của Tịnh Thổ.

Vì Bỉ Chi hải Ngạn, cho nên con đường tới Minh Thổ và Tịnh Thổ đang bắt đầu xuất hiện, hơn nữa lại có xu hướng ổn định lại.

Có thể đi vào Tịnh Thổ.

Nhưng có một người thuộc Tịnh Thổ ở gần đây.

Vị trí cách Bỉ Chi Hải Ngạn không tính là xa.

Nhưng cũng không gần.” Chân Võ lập tức đem tin tức nghe ngóng được nói ra.

Lúc Lạc Phong gửi tin tức tới, biết là có liên quan tới Tịnh Thổ, hắn liền đi nghe ngóng.

Con đường tới Tịnh Thổ mở ra?

Điều này khiến Lục Thủy có hơi bất ngờ.

Có điều đối với hắn mà nói, thuận tiện hơn không ít.

Lại còn có người biết rõ Tịnh Thổ sao?

Lục Thủy suy nghĩ một lúc, nghĩ tới một người.

Người báo tin cho Chân Võ lần trước kia, hình như là Công chúa của Tịnh Thổ.

“Tới đây.”

Lục Thủy vẫy vẫy tay, để Chân Võ đi tới.

Lần trước đối phương có thể thông qua mệnh lý của Chân Võ Chân Linh để kết nối thông tin, lần này hẳn cũng có thể làm ngược lại đi.

Mặc dù không hiểu Thiếu gia muốn làm gì, nhưng Chân Võ vẫn tới gần.

“Đừng lộn xộn, nghe theo lời ta, đừng đi xem xét.” Tay Lục Thủy đặt lên trán Chân Võ.

Giờ phút này, sức mạnh thiên địa phun trào, uy năng của hắn bắt đầu tìm kiếm mệnh lý của Chân Võ.

Rất nhanh sau đó hắn đã thấy, liền dựa theo mệnh lý của Chân Võ để lấy thông tin.

Chỉ là phục hồi lại kết nối trước đó, chứ hắn không có ý định tạo liên kết mới.

Mà Chân Võ bị Lục Thủy nhìn chăm chăm như vậy.

Cảm thấy một áp lực vô hình.

Hắn cúi đầu, không dám ngẩng lên.

Lúc này, hắn nhớ tới khi ở trong Nguyệt Chi Quốc Độ, cảm giác khi Thiếu gia nhìn bọn hắn.

Khủng bố vô biên.

Chỉ là rất nhanh loại cảm giác này đã biến mất.

“Đã kết nối, hỏi bọn họ một chút xem đang ở đâu.

Là Công chúa Tịnh Thổ và Danh Dữ Trọng của Minh Thổ.” Lục Thủy thu tay lại, bình tĩnh nói.

Chân Võ lập tức gật đầu, sau đó bắt đầu hỏi thăm.

Lúc này, hai người vừa mới lên rời khỏi Minh Thổ kia, đột nhiên ngậy cả người.

Nhất thời không dám loạn động.

Vì trong nháy mắt vừa rồi, bọn hắn dường như bị một tồn tại cực kỳ đáng sợ nào đó để mắt tới.

Loại cảm giác giống như sâu kiến nhỏ bé bị nắm giữ sinh mạng.

Giờ phút này, hai người lại muốn quay trở lại Minh Thổ.

Tu chân giới thật quá nguy hiểm.

Nhưng rất nhanh sau đó, trong đầu họ lại vang lên giọng nói của Chân Võ.

“Là vị đại lão kia?” Danh Dữ Trọng mở miệng đầu tiên.

Công chúa Mộc Nhiễm cũng hoảng sợ.

Cho nên ánh mắt vừa rồi, là của vị đại lão kia?

Thật khiến cho người ta sợ hãi.

Con người quá đáng sợ, nàng không thể nào hiểu nổi.

Tịnh Thổ so với tu chân giới, thật quá nhỏ bé.

Đi ra một chuyến, khắp nơi đều là tồn tại đáng sợ.

Lần đầu tiên ra khỏi Tịnh Thổ gặp, về sau ra khỏi Minh Thổ lại gặp.

Nàng còn nghe nói Sát Ngân đã chết bên ngoài, một đòn mất mạng.

Mấy ngày nay chạy ngược chạy xuôi, nàng đã suýt quên mất.

Bây giờ vừa bước ra ngoài đã cảm nhận được sự đáng sợ của tu chân giới.

Về sau không có chuyện tốt nhất là đừng chạy lung tung.

Nhưng rất nhanh sau đó bọn hắn liền biết, vì sao đại lão lại liên hệ với bọn hắn.

Hóa ra là có liên quan tới Tịnh Thổ.

Cho nên, đại lão muốn tới Tịnh Thổ?

Chương 1070: Trong cuộc đời bốn tọa rất ít khi nào thấy được người cường đại như các hạ 1

Trong cuộc đời bốn tọa rất ít khi nào thấy được người cường đại như các hạ 1

Ánh nắng ấm áp, gió thổi nhẹ nhẹ.

Lục Thủy ngồi trong sân, nhìn về phía chân trời.

Dị tượng xảy ra ngày hôm nay không để lại bất kỳ dấu vết nào, trời vẫn trong xanh như trước.

Không thể nào thấy được vận mệnh của thế giới nằm dưới nó, chúng vô hình vô ảnh, khó mà chạm vào được.

Có rất ít người có thể nhìn thấy được nó, thậm chí là lợi dụng nó.

Tiên Sơn Thiên Cơ nhất mạch có thực lực này.

Mà ở trong Tịnh Thổ cũng có người có năng lực tương tự như thế.

Hiện tại, Lục Thủy chính là đang lợi dụng bí thuật của Tịnh Thổ.

“Hỏi bọn họ thử xem rằng Tịnh Thổ có cất giấu quyển sách nào liên quan tới Kiếm Nhất không.”

Lục Thủy mở miệng nói.

Chân Võ gật đầu, ngay lập tức đi hỏi thăm.

Lần trước, việc mà Lục Thủy biết được không nhiều như vậy, cho nên hẳn không chú ý lắm việc liên quan tới thứ mà Tịnh Thổ nắm giữ.

Rất nhanh Chân Võ đã nhận được tin tức.

“Thiếu gia, Công Chúa Tịnh Thổ nói rằng, nàng cũng không rõ.

Thế nhưng, Vương Nữ Cơ Tầm đúng là có khả năng sẽ để lại thứ gì đó.

Nhưng mà cụ thể là gì thì cần phải hỏi phụ vương của nàng.”

Chân Võ lập tức nói.

“Nói nàng đi hỏi thử xem, nếu như có phát hiện được gì thì liên hệ với người.”

Lục Thủy nói với Chân Võ.

Dừng một chút, Lục Thủy lại nói:

“Hỏi xem bọn họ muốn thù lao là gì.”

Chỉ một lúc sau, Chân Võ đã có được đáp án:

“Thiếu gia, thù lao mà bọn họ muốn có chút không bình thường.”

Lục Thủy cảm thấy có hơi ngoài ý muốn, sau đó nói:

“Nói thử xem.”

“Minh Thổ Thiên Vũ nói, nếu như có thể, ta muốn nghe thiếu gia khen một câu, nội dung đại loại như thế này: Trong cuộc đời bồn tọa, rất ít khi nào thấy được người cường đại như các hạ.

Công Chúa Minh Thổ nói, Tịnh Thổ chỉ cần giao ra thứ mà thiếu gia muốn là được rồi, hy vọng thiếu gia đừng làm khó bọn họ.”

Chân Võ nói.

Lục Thủy thầm thở dài trong lòng, hẳn chỉ muốn cho đối phương nhận thù lao thôi mà, cũng chẳng bảo đối phương đề ra yêu cầu với hắn.

Nhưng mà cũng chẳng khác mấy.

Lấy việc này làm thù lao cũng được.

“Bảo bọn họ đi thăm dò đi. Khi xác định là có, hay có vấn đề gì, bảo bọn họ nói ra, ta tự mình đi.”

Lục Thủy nói.

Dù bất cứ giá nào, hấn cũng phải lấy được cuốn sách này.

Hiện tại, hấn có 2 quyển sách, mà khả năng rất cao là đều xuất phát từ một người.

Nếu như, quyển tự truyện kia cũng là do người đó viết, vậy thì người đó đúng thật là thú vị.

Có thể nghĩ biện pháp ra tay từ nơi này để điều tra hết tất cả mọi chuyện.

Có lẽ tự truyện của Kiếm Nhất sẽ có không ít thứ, có thể sẽ biết được người viết quyển sách này là ai.

Dù sao thì Cầu Tử cũng đã triệu hoán lên rồi.

Nói tới nói lui thì loại sinh vật nào của thế giới này có thể được triệu hoán ra chứ?

Có thể bảo Chân Võ đi tra thử.

“Thiếu gia, bọn họ đã xuất phát rồi. Khi nào có tin tức sẽ lập tức báo tin.”

Chân Võ lập tức nói.

Lục Thủy gật đầu, sau đó bảo Chân Võ đi thăm dò xem chủng tộc nào được triệu hoán.

Chân Võ đương nhiên là đồng ý, sau đó nói tiếp một chuyện khác:

“Thiếu gia, lúc vừa mới tới nơi, Tam trưởng lão nói rằng, một lát nữa thiếu gia hãy đi gặp ông ấy.

Đại khái là nửa tiếng nữa.”

Lục Thủy không khỏi sửng sốt, đi gặp Tam Trưởng Lão?

Cũng đúng, lần trước đúng là Tam Trưởng Lão bảo hấn đi ra ngoài.

Đi báo cáo một chút cũng là chuyện bình thường.

Nhưng mà, trong nhà có nhiều việc như thế, Tam Trưởng Lão không có việc gì để làm sao?

Ách, sự tình trong gia tộc hình như đều do cha của hấn, Tộc Trưởng xử lý.

Tam Trưởng Lão không cần phải quan tâm tới những thứ đó.

Hắn là không chọc gì tới Tam Trưởng Lão đi?

Lục Thủy suy nghĩ trong đầu.

Hắn cảm thấy mình thực sự không có làm việc gì mất mặt cả.

Ở phía cạnh nào đó, hắn còn tranh thủ lấy thêm sĩ diện cho Lục gia nữa.

Áp Chư Thiên, giẫm Thiên Sinh Thần.

Thả ra Thí Thần giả, khiến cho đôi phương cúi đầu trước mặt hắn.

Ngoại trừ việc bị Mộ Tuyết đánh một trận ở bên ngoài ra, thì hoàn toàn không có xảy ra sự tình nào mất mặt cả.

Nhưng mà, việc Mộ Tuyết đánh hắn hắn là không có ai biết đi?

Chuyện này không thành vấn đề.

“Còn có chuyện gì khác không?”

Lục Thủy hỏi.

Nếu như không có, hắn định ngay lập tức chuẩn bị đi tìm Tam Trưởng Lão.

Không biết lần này vẻ mặt của Tam Trưởng Lão sẽ như thế nào.

Trong nhà đã trải qua nhiều chuyện như thế, sắc mặt của Tam Trưởng Lão có lẽ rất đặc sắc.

Cảm giác đáng vẻ sẽ không được tốt cho lắm.

“Có tin tức được truyền tới từ bên phía Lạc Phong, ta đại thể lực bắt đầu đi ra khỏi màn.

Bọn họ dường như đang tập trung một đám người.

Tiên Đình lấy phù tu làm gốc, bắt đầu mời toàn bộ Tu Chân Giới, ngay cả Đạo Tông cũng nằm trong danh sách được mời của bọn họ.

Nghe bảo là hỏi ba vấn đề, mặc kệ là có trả lời hay không, thì đều có thể cho ra Tôì Linh Đan và Tôì Thần Đan.

Trước mắt thì vẫn chưa bắt đầu, nhưng mà theo tư thế của đối phương, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì.

Người Phật Môn bắt đầu truyền pháp, hay thấy được nhiều người bình thường nhất.

Tùng Thần Điện của Thần Chúng bắt đầu lộ rõ thần tích.

Hiện tại, có thể thấy rằng Thần Chúng là nơi tụ tập đông người nhất.

Phật Môn thứ hai, Tiên Đình thì có hơi rớt lại phía sau.

Nhóm người Lạc Phong hiện tại đang quan sát Tiên Đình, sau đó mà có tin tức gì sẽ thông báo ngay ch thiếu gia.”

Chân Võ nói.

Lục Thủy suy tư một chút, sau đó đã hiểu ra được đại khái.

Tất cả đều là giả tạo, bọn họ muốn khiến cho đứa em gái của hắn bị việc mang thai ảnh hưởng.

Cam lộ từ trên trời rơi xuống, ổn định lực lượng vẫn luôn tồn tại trên thế giới.

Mà những lực lượng còn sót lại này, có thể rút ngắn thời gian tỉnh lại của ba vị kia của tam đại thế lực.

Loại sự tình như này, Lục Thủy không thể nào ngăn cản được, cũng không cần thiết phải ngăn cản.

Quá trình này sẽ duy trì rất lâu.

“Không cần phải chú ý quá nhiều vào việc này, biết đại khái tiến độ như thế nào là được rồi, mục đích của bọn họ chỉ là muốn cho ba vị có thể quyết định hết tất cả mọi thứ kia tỉnh lại mà thôi.”

Lục Thủy nói.

Chân Võ cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Ba vị có thể quyết định hết tất cả mọi thứ?

Là tồn tại như Không Minh Hải Vực sao?

“Thiếu gia, không cần phải ngăn cản sao?”

Chân Võ hỏi.

Như thế chẳng phải sẽ rất nguy hiểm sao?

Lục Thủy nhìn Chân Võ rồi cười nói:

“Ngăn cản như thế nào?”

Cái này...

Trong lúc nhất thời Chân Võ cũng không biết phải trả lời như thế nào.

Phái người đi đánh?

Rõ ràng là phi thực tế.

Thực lực tổng hợp của Lục gia chắc chắn không thể nào liều mạng được với tam đại thế lực.

Lúc trước có thể ngăn cản được, phần lớn là do tụ tập được vô số cường giả.

Thiếu gia và thiếu nữ nãi nãi điều động toàn bộ, mời được toàn bộ những người như Đâu Răng Tiên Nhân.

Cộng thêm những đỉnh cấp cường giả rất ít khi xuất hiện nữa.

Dù là như thế, nhưng cuối cùng Đại Trưởng Lão cũng vẫn bị trọng thương mới có thể miễn cưỡng ngăn cản.

Cho nên, muốn ngăn cản tam đại thế lực khôi phục?

Căn bản là chuyện không thể được.

“Ta hiểu rồi.”

Chân Võ cúi đầu đồng tình.

Cho nên, sau này thiếu gia phải đối mặt với tam đại thế lực sau khi khôi phục ư?

Chuyện này thật sự có thể thực hiện được sao?

Cảm giác thật sự rất khó.

“Không cần quá để ý.”

Lục Thủy nói:

“Việc bọn họ khôi phục lại nhanh, trở nên mạnh hơn, cũng chỉ dừng lại ở mức độ nào đó.

Chờ tới khi những người đó tỉnh lại, sẽ phát hiện ra rằng, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.”

Chân Võ nhìn Lục Thủy, hiểu ra.

Bọn họ dù có nhanh đi chăng nữa, cũng không nhanh bằng tốc độ mạnh lên của thiếu gia.

Tất cả đều nằm trong nắm tay của thiếu gia.

Tất cả đều phát triển dưới sự cho phép của thiếu gia.

Sau đó, Chân Võ bước ra khỏi sân.

Hắn cần phải đi truyền lại tin tức.

Việc mà thiếu gia bàn gia, hắn không dám chần chờ.

Mà hắn cũng biết rằng, đi cùng với sự khôi phục của tam đại thế lực, chính là áp lực của Lục gia.

Chỉ có điều, chẳng biết tình huống như này sẽ phải duy trì trong bao lâu.

Có lẽ ngày mà tam đại thế lực khôi phục, cũng chính là ngày mà thiếu gia quân lâm Tu Chân Giới.

Không phải bằng tên giả, mà là bằng chính thân phận Thiếu Gia Lục gia, ngày đó cái tên ấy sẽ danh chấn vạn cổ.

Thấy Chân Võ rời đi, Lục Thủy bắt đầu ngồi chờ thời gian trôi qua.

Khi đến giờ, hắn sẽ phải đi gặp Tam Trưởng Lão.

Còn những việc khác, chỉ cần chờ đợi tin tức là được.

...

Chương 1071: Trong cuộc đời bốn tọa rất ít khi nào thấy được người cường đại như các hạ 2

Trong cuộc đời bốn tọa rất ít khi nào thấy được người cường đại như các hạ 2

Sau khi nhận được tin tức, Mộc Nhiễm nhìn Danh Dữ Trọng nói:

“Người còn vô sỉ hơn ta nghĩ.”

“Đạo Sư Nhân Tộc ta nói cho ta biết rằng, có nhiều thứ cần phải đánh đổi cả mạng sống mới có thể đổi lấy. Lúc này, ta đã dùng sinh mệnh của mình để làm sự đảm bảo, đổi lấy một câu của đại lão.

Ta tin rằng càng nhiều người sẽ cảm thấy rằng ta đây không phải là vô sỉ, mà là anh dũng.

Thậm chí là bội phục.”

Minh Thổ Thiên Vũ Danh Dữ Trọng dùng vẻ mặt nghiêm túc mà nói, nếu như mà hiện tại hắn không phải đang quý, thì khí thế sẽ tốt hơn.

Mộc Nhiễm:

“...”

Nàng không thêm quan tâm tới Danh Dữ Trọng, nhưng mà nàng có chút bận tâm Tịnh Thổ.

Nếu như có thể thuận lợi, thì không sao cả.

Một khi không thuận lợi, đại lão nhất định sẽ đích thân tới Tịnh Thổ.

Mặc dù, đại lão đã đồng ý rằng sẽ không động thủ.

Nhưng mà, có thể ngồi ở vị trí đại lão, thật sự có thể gió êm sóng lặng sao?

Ở một số thời điểm, không phải là xuất hiện bất kỳ sự việc gì cả.

Mà là do có một vài người đi tới nơi nào đó, và chính họ là đầu nguồn của việc gió nổi lên.

Nàng chỉ hy vọng rằng tất cả mọi thứ đều sẽ thuận lợi.

Đương nhiên, nàng cũng hy vọng rằng có thể tìm được quyển sách kia. Nếu như mà không tìm được, vị đại lão kia có khả năng sẽ tự mình tới.

Một một số việc, không phải là do đại lão không tin, mà là do có nhiều thứ chỉ có đại lão mới có thể phát hiện được.

Đại lão giáng lâm, có khả năng rất lớn sẽ nổi lên sóng gió.

Đến lúc đó, thần thoại Minh Thổ vô sỉ tuyệt đối sẽ trở thành chuyện cười.

Vốn dĩ không có thần thoại cũng thành có thần thoại, chỉ là có chút thần thoại là do có người cố ý tạo thành, mà cũng có chút thần thoại chỉ là do người nào đó tới cho nên mới có.

Thần thoại tồn tại là vì hấn.

Mộc Nhiễm không nghĩ nhiều nữa, bọn họ đi về phía Tịnh Thổ.

Tay Danh Dữ Trọng cầm trường thương, trên eo là trường kiếm.

Đi ra ngoài hoàn toàn chẳng khác nào giang hồ.

...

Buổi chiều.

Lục Thủy đi thẳng tới đại điện.

Đã tới thời gian đi gặp Tam Trưởng Lão, hấn không dám kéo dài.

Đến muộn rất dễ nhìn thấy gương mặt như thể người ta đang thiếu nợ ông ấy vậy.

Cũng không biết là ai thiếu nợ Tam Trưởng Lão, lần nào gặp cũng là gương mặt như thế.

Khó mà tưởng tượng được rằng hồi trẻ Tam Trương Lão như thế nào, mỗi ngày đều dùng gương mặt đó để gặp Nhị Trương Lão sao?

Lần sau hỏi thử Nhị Trương Lão xem sao, có phải Nhị Trương Lão là người thiếu tiền Tam Trương Lão hay không.

Nếu như mà có, thì nên tranh thủ trả.

Đòi trước nợ tiền, đòi sau gặp nạn.

Không bao lâu sau, Lục Thủy đã đi tới đại diện, Tam Trương Lão ngồi ở trên cùng, vẻ mặt nghiêm túc, khiến cho người ta vô thức cảm thấy rằng có phải mình thiếu đối phương 10 triệu hay không.

Lên giá rồi nha, trước có 5 triệu thôi.

Lục Thủy âm thầm giật mình.

Sau đó cung kính mở miệng:

“Xin chào Tam Trương Lão.”

“Đi Băng Nguyên Tuyệt Vực rồi?”

Tam Trương Lão không nói tới những việc khác, mà trực tiếp hỏi về trạm đầu tiên mà Lục Thủy đi.

Cái này vừa hay là trận chiến xuất hành đầu tiên của hắn, chỉ ra một chương đã thu được chiến thắng chung cuộc.

Không có chuyện xấu nào cả, sẽ không sao.

“Vâng, tham gia hôn lễ của Kiều...Kiều gia.”

Lục Thủy định nói là Kiều Dã, nhưng mà danh tự hình như không được tốt lắm.

Suy nghĩ một chút, gương mặt hiện tại của Tam Trương Lão là ai đang thiếu ông ấy 10 triệu, nói sai danh tự, rất dễ đi luôn.

Vì đảm bảo an toàn, vẫn là nên dùng Kiều gia cho thích hợp.

Danh tự chính xác là cái gì?

Minh Dã?

Lần sau hỏi thử xem mới được.

“Còn nhớ rõ rằng mình đã làm gì ở Kiều gia không?”

Tam Trưởng Lão lên tiếng.

Giọng nói có chút trầm thấp, dường như đang tức giận.

Lục Thủy cảm thấy có hơi ngoài ý muốn, hẳn đã làm cái gì?

Toàn bộ hành tình đều an tĩnh ngồi xem mà.

“Ý của Tam Trưởng Lão là muốn nhắc tới việc gì?”

Hắn cảm thấy bản thân vẫn là nên hỏi thì hơn.

Có đôi khi, có một số việc không phải do ý của hắn, có đôi khi là do bị hiểu lầm, cho nên vẫn hỏi kỹ thì hơn.

Tam Trưởng Lão vung tay, trực tiếp lôi ra hai tấm ảnh chụp.

“Đây là do người làm?”

Mặt của Tam Trưởng Lão sắp bốc khói luôn rồi.

Trong nháy mắt, từ 10 triệu tăng vọt lên 13 triệu.

Lục Thủy rất ngạc nhiên, việc gì mà khiến cho gương mặt của Tam Trưởng Lão tăng giá nhanh như vậy.

Lúc này, ảnh chụp nằm ngay đằng trước hắn.

Đưa tay ra nhận lấy, sau đó quan sát.

Đây là ảnh chụp ở hôn lễ của Kiều Dã.

Hắn ngồi ở cái bàn bên cạnh, trên mặt bàn có một tấm thiệp mời và một tấm ảnh chụp đang được dựng đứng, trong ảnh chụp chính là gương mặt nghiêm túc của Tam Trưởng Lão.

Việc này thật ra không có gì cả.

Vấn đề là, Đông Phương Tra Tra thế mà còn đặt hai cái bánh bao ở trước ảnh chụp, còn chấp tay trước ngực nữa.

Cảm giác giống như đang té bái người kia vậy.

Lục Thủy:

“...”

Phải tìm lúc nào đó giết chết Đông Phương Tra Tra mới được.

Sau đó lặng lẽ chôn đi.

“Biết sai chưa?”

Giọng nói của Tam Trưởng Lão truyền từ phía trên cùng đại điện tới lỗ tai Lục Thủy.

Cực kỳ nghiêm túc.

Cái này rõ ràng là do Đông Phương Tra Tra sai, Lục Thủy âm thầm suy nghĩ ở trong đầu, nhưng mà đến cuối cùng thì hắn vẫn không dám nói ra.

Có đôi khi dùng đạo lý để thắng cũng chẳng được gì cả, mạnh miệng chỉ mang tới sự trừng phạt mà thôi.

Thắng cũng chẳng được chỗ tốt gì.

Việc này cũng chẳng thể nào lật lại bản án cả.

Nhưng mà, ai gửi bức ảnh này vậy?

Tại sao khắp nơi đều có bọn gian tế này cơ chứ?

“Biết sai rồi.”

Lục Thủy cúi đầu nói nhỏ.

Tam Trưởng Lão nhìn bộ dạng phục tùng của Lục Thủy.

Gần đây, Lục Thủy đúng là đã thay đổi, không hề phản bác, việc này khiến cho lửa giận của hắn không đánh ra được.

Khá là khó xử.

Trước kia, coi như là có cốt khí, chết cũng không nhận sai.

Hiện tại...

Biết sai liền đổi?

Hắn cảm giác Lục Thủy chỉ là thuận miệng nhận sai mà thôi, lần sau sẽ tiếp tục phạm sai lầm.

Nghĩ tới đây, nội tâm Tam Trưởng Lão càng thêm tức giận.

Lục Thủy có hơi kinh ngạc, bản thân mình cũng đã nhận lỗi rồi, tại sao giá cả của gương mặt kia càng tăng thêm vậy?

Nhìn không thấu.

Tam Trưởng Lão trầm mặc một chút, không nói về chuyện này nữa, mà hỏi về chuyện ở Nguyệt Chi Quốc Độ:

“Nhìn thấy cái gì ở Nguyệt Chi Quốc Độ?”

“Thấy được một tòa thành, trong phòng có thấp đèn, có tiếng bước chân, không có người mở cửa đi ra ngoài.”

Lục Thủy mở miệng nói.

“Đằng sau?”

Tam Trưởng Lão hỏi.

“Nhìn thấy ba người vây quanh một bé gái.

Cuối cùng, hòa thượng cao tay hơn, dẫn bé gái rời đi.

Người mặc đạo bào chết, người cầm kiếm cũng chết.”

Lục Thủy tóm ý lại rồi nói.

Tam Trưởng Lão:

“...”

Đây là muốn đi Băng Sương Hà phải không?

“Tiếp tục.”

Tam Trưởng Lão càng muốn xem thử xem Lục Thủy sẽ nói như thế nào.

“Hết rồi.”

Lục Thủy nói thẳng.

“...”

Ngay lúc này, gương mặt của Tam Trưởng Lão lập tức lên tới giá 30 triệu.

Hắn nhìn Lục Thủy bằng đôi mắt vô cùng lạnh lùng.

Ban đầu hắn cứ nghĩ rằng khi trong nhà có sự biến đổi lớn như thế, Lục Thủy ít nhiều cũng sẽ trưởng thành lên một chút,

không nghĩ rằng hắn sẽ như này.

Khi nào Lục gia mới có thể sinh ra thiên chi kiêu tử, tung hoành Tu Chân Giới đây?

Bọn họ không cầu tên, chỉ muốn nhìn một chút tiền đồ của hậu bối thôi.

Nghĩ tới đây, Tam Trưởng Lão đột nhiên sùng sốt một chút.

Có vẻ như là có rồi.

Đứa bé thứ hai kia, Lục Cổ, vừa mang thai đã trực tiếp khiến cho thiên địa biến hóa.

Như thế thì đứa trẻ được sinh ra kia sẽ có thể bình thường sao?

Mà Lục Thủy cũng sắp phải thành hôn rồi, chuyện có hài tử cũng là điều sớm hay muộn.

Đây không phải là đại hỷ sao?

Lục Thủy vốn dĩ còn nghĩ mình chắc chắn phải đối mặt với sự trừng phạt, nhưng rất nhanh hắn liền kinh ngạc mà phát hiện.

Gương mặt vốn dĩ đang ở mức giá 30 triệu của Tam Trưởng Lão, nhanh chóng hạ xuống còn 7 triệu.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

“Tam Trưởng Lão đã nhận được thứ gì rồi sao? Có phải vì mẫu thân mang thai, Lục gia sắp có được đứa con thứ hai hay không?”

Lục Thủy âm thầm nghi ngờ trong lòng.

Nhưng mà, nghĩ lại thì cũng đúng.

“Gần đây, luyện thể hoang phế không ít rồi phải không?”

Tam Trưởng Lão nhìn Lục Thủy nói:

“Bên ngoài Thu Vân Trấn có một vài nơi cần xây dựng lại, đi dời gạch đi.

Đây là trừng phạt của ngươi.

Có ý kiến gì không?”

“Không có.”

Lục Thủy cúi đầu.

Thực ra, hấn muốn đi Bằng Sương Hà hơn.

Nhưng mà ngẫm lại, cũng được.

Vạn nhất, lại tạo ra động tĩnh không nhỏ thì sao.

Hôm nào lén chạy vào là được, đến lúc đó dù cho có gây ra động tĩnh không nhỏ, thì cũng không có gì chứng minh hấn có mặt ở đó.

Sẽ không ai hoài nghi hấn.

Nó có sập đi nữa, hấn cũng không cần phải tiếp nhận trừng phạt.

Không hấn, dù chuyện xảy ra bên trong đó không liên quan gì tới hấn, cũng dễ dàng bị Tam Trưởng Lão trừng phạt.

Về phần dòi gạch, không thành vấn đề.

Với lại một khi Tịnh Thổ có tin tức gì, hấn sẽ phải rời đi.

Tới lúc đó, muốn rời đi cũng tiện.

Dù sao thì Tam Trưởng Lão cũng không đưa ra quy định cụ thể gì.

Ở trong Sương Hà thì khác, khi đi vào trong đó, trừ khi được người dẫn ra, thì nếu như không có việc gì thì rất khó để đi ra sớm được.

Chương 1072: Trong cuộc đời bốn tọa rất ít khi nào thấy được người cường đại như các hạ 3

Trong cuộc đời bốn tọa rất ít khi nào thấy được người cường đại như các hạ 3

Sau khi Lục Thủy đồng ý, Tam Trưởng Lão cũng không nói thêm gì nữa, thuận miệng đuổi Lục Thủy ra ngoài.

Thấy Lục Thủy rời đi, Tam Trưởng Lão lẩm bẩm nhỏ trong miệng.

“Mặc dù khi làm việc vẫn vậy, nhưng mà khí chất đã thay đổi

Không quan tâm hơn thua.

Ít nhiều gì cũng đã có chút tiến bộ.

Đáng tiếc, đều là bởi vì vị hôn thê.”

Mặc dù hôm nay bị Lục Thủy làm cho tức giận, nhưng mà cuối cùng cũng thấy được một chút biến hóa trên người Lục Thủy.

Đây cũng là chuyện tốt.

Nếu như không làm chuyện gì hoang đường, không nói chuyện khác thường, thì càng tốt hơn.

Cũng chỉ có tu vi là hơi yếu một chút, những mặt khác vẫn chấp nhận được.

Thế nhưng, cách cái yêu cầu đơn giản để rời đi vẫn còn rất xa.

Lần này sẽ rất khó khăn.

Lúc này, Khô Thụ lão nhân đi tới đại điện, là đến để đưa tin tức mới nhất.

“Tam Trưởng Lão, lúc thiếu gia trở về, có chút không giống bình thường.”

Khô Thụ lão nhân nhẹ nhàng nói ra.

“Không giống bình thường?”

Tam Trưởng Lão có chút hiếu kỳ.

Khô Thụ lão nhân từ từ lấy ra một tấm hình:

“Nhị Trưởng Lão đưa tới một tấm hình.”

Tam Trưởng Lão hơi nghi hoặc.

Rất nhanh, hắn thấy trong hình là Lục Thủy đang ngồi xe lăn, rêu rao đi ra ngoài.

Ngay lập tức gương mặt 5 triệu kia của hắn, lập tức tăng vọt tới ngàn vạn.

“Hỗn trưởng.”

Mặt mũi của Lục gia hoàn toàn không đủ để cho hắn ném.

Khô Thụ lão nhân cúi đầu không dám nói lời nào.

Hắn cũng không hiểu, thiếu gia tự nhiên đi ngồi xe lăn để làm gì?

Đây không phải là đang nói với người khác rằng, Thiếu Gia Lục gia phế đến mức chỉ có thể ngồi xe lăn thôi sao?

Thanh danh của Lục gia, làm sao có thể chịu được việc mất mặt này cơ chứ?

Có lẽ đây là suy nghĩ của người lợi hại đến cực hạn đi.

Loại phạm phu tục tử như hắn không thể hiểu được.

...

Lục Thủy quay lại trong sân.

Việc dời gạch này cụ thể như nào, hắn hoàn toàn không biết.

Chân Võ hắn là sẽ biết tường tận.

Đại khái ngày mai hắn sẽ tới, trừng phạt có lẽ cũng là vào ngày mai.

Bắt đầu từ ngày mai, có nghĩa là phải qua một buổi tối.

Có buổi tối, có nghĩa là hẳn có khả năng bị Mộ Tuyết đánh lén, khả năng này cao bao nhiêu, không thể nào phán đoán được.

Nhưng mà, vẫn nên có phòng bị trước.

Lục Thủy ngồi ở trong sân, đã dự định xong tất cả, đêm nay ngồi ở chỗ này đọc sách.

Từ tối tới bình minh.

Nếu như nhìn thấy Mộ Tuyết tới, hẳn cũng có đủ thời gian để phản ứng.

Nghĩ tới việc Mộ Tuyết là người có liêm sỉ, hẳn là sẽ không làm loạn.

Sau khi đã đưa ra quyết định, Lục Thủy không nghĩ thêm nữa, hẳn vừa quan sát Thiên Địa Trận Văn, vừa chờ đợi bình minh lên.

Ban đêm.

Gió thổi nhẹ nhẹ mang theo từng cơn lạnh lẽo.

Kỳ Khê mang tới một bàn điếm tâm, đại khái là do Lục Thủy không ăn cơm tối.

“Thiếu gia, đây là do phu nhân bảo ta mang tới.”

Kỳ Khê nhẹ giọng giải thích, sau đó lui về sau hai bước, sau đó rời khỏi sân nhỏ của Lục Thủy.

Lục Thủy không quan tâm tới việc Kỳ Khê rời đi, mà quan sát điếm tâm.

Đây là điếm tâm do mẹ hẳn dặn người đưa tới, nói cách khác, rất có thể là do chính tay mẹ làm.

“Được rồi, ném thử xem tay nghề của mẹ có tiến bộ hay không.”

Đưa tay cầm lấy một cái, ném thử.

Ừ, không có tiến bộ, thậm chí còn có cảm giác thụt lùi.

Nhưng mà hấn rất ngạc nhiên, mẹ hấn đang mang thai, sao cha hấn có thể để mẹ xuống bếp được chứ?

Không lẽ đây là đồ được để dành lại trước đó?

“...”

Chắc là không phải vậy đâu.

Trong đêm, Lục Thủy vừa xem Thiên Địa Trận Văn, vừa quan sát cửa viện.

Chỉ cần có người tiến vào, hấn lập tức phát hiện ra được, cho nên hoàn toàn không lo bị Mộ Tuyết đánh cho trở tay không kịp.

Ban đêm gió thổi đều đều, Lục Thủy ngồi chờ đợi ở trong sân.

Thế nhưng, đợi từ nửa đêm cho tới sáng sớm, hấn cũng không thể đợi được Mộ Tuyết.

“Không tới sao?”

Nhìn thoáng qua cửa viện, Lục Thủy tiếp tục xem Thiên Địa Trận Văn.

Không đến thì tốt.

Coi như là có cố gắng tu luyện.

Thiên Địa Chi Lục cũng đã dùng sắp hết, có thể tranh thủ ban đêm để bổ sung.

Mặc dù, tu vi đang ở 5.5, nhưng không lên được tới lục giai thì cũng không xuất hiện bất kỳ biến hóa nào lớn cả.

“Cuối tháng sẽ lên tới lục giai, có muốn tìm một chỗ để độ kiếp không?”

Đây đúng là một chuyện phải suy nghĩ thật kỹ, nếu như không cần đi ra ngoài, đương nhiên là không cần độ kiếp.

Ra ngoài thì có đôi khi phải cần độ kiếp.

Khi Lục Thủy một lần nữa chuyên chú đọc sách, ánh sáng cũng lạng lẽ xuất hiện dưới chân trời.

Lúc này, hấn mới phát hiện ra rằng trời đã bắt đầu sáng rồi.

“Xem ra là thực sự không tới.”

Lục Thủy thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là chưa kịp thở xong, hần liền thấy có một bóng người xuất hiện ở cửa viện.

Là Mộ Tuyết đang mặc tiên váy màu trắng gạo.

Nàng cột một kiểu tóc đơn giản, nhìn qua trông như một thiếu nữ ngây thơ hồn nhiên.

Ách, hồn nhiên hay không thì Lục Thủy không biết, nhưng Mộ Tuyết đúng là thiếu nữ.

19 tuổi.

“Lục thiếu gia dậy sớm vậy?”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, tò mò hỏi.

Lúc ở trên xe lừa, Lục Thủy cũng không ngủ, nàng còn tưởng rằng hần sẽ ngủ dậy trễ.

Cho nên, tối hôm qua không định tới tìm hần gây phiền phức.

Ách.

Lục Thủy sẽ không phải vì lo rằng nàng sẽ tới cho nên ngồi ở đây cả đêm chứ?

Hầy, khiến cho thiếu gia có bóng ma tâm lý rồi.

Đáng đời.

Ai bảo ngươi rảnh rỗi đi chọc giận lão bà làm gì.

Thấy Mộ Tuyết đột nhiên xuất hiện, Lục Thủy không khỏi kinh ngạc.

Ban đêm không tới, lại tới vào ban ngày?

Nhưng mà, nhìn qua không giống như là định động thủ với hần.

“Mộ tiểu thư cũng dậy thật sớm.”

Lục Thủy mở miệng nói.

“Nhớ tới việc phải làm điếm tâm, cho nên dậy sớm một chút.”

Nói xong, Mộ Tuyết liền đi tới gần Lục Thủy.

“Làm điếm tâm? Vậy Mộ tiểu thư tới đây để làm gì?”

Lục Thủy khép sách lại hỏi.

Hành động theo bản năng.

Hắn không muốn để Mộ Tuyết thấy hắn đang xem Thiên Địa Trận Văn.

“Đến tìm Lục thiếu gia giúp đỡ.”

Mộ Tuyết đứng bên cạnh Lục Thủy, nói.

Lục Thủy nghi hoặc, tìm hắn giúp?

Hắn cũng không biết làm, tìm hắn giúp cái gì?

“Đi thôi.”

Thấy Lục Thủy nghi hoặc, Mộ Tuyết trực tiếp bắt lấy tay Lục Thủy, sau đó lôi kéo Lục Thủy đi ra ngoài:

“Chậm một chút nữa thì trời sẽ sáng mất.”

Nếu như Lục Thủy đang ngủ, Mộ Tuyết còn định đi vào trong phòng, ngồi ở bên cạnh Lục Thủy, nhẹ giọng gọi hắn dậy.

Lúc đó, chắc chắn rất thú vị.

Đáng tiếc, Lục Thủy lại không ngủ.

Lục Thủy đương nhiên là không rút tay về, cứ thế để Mộ Tuyết lôi kéo mình đi ra ngoài.

Nhưng mà, đột nhiên bị kéo dậy, dưới sự vội vàng, hắn suýt nữa là quên mang theo Thiên Địa Trận Văn.

Sau khi cất Thiên Địa Trận Văn, Lục Thủy mở miệng nói:

“Mộ tiểu thư, cô chỉ là người bình thường, tốt nhất là nên đi chậm một chút, tiên váy không ngắn, rất dễ bị trượt chân.

Mộ tiểu thư mà té một cái, chắc hẳn là rất nghiêm trọng.”

“A!”

Lục Thủy vừa nói dứt câu, Mộ Tuyết liền kêu lên một tiếng, ngã về phía trước.

Lục Thủy lập tức kéo tay lại, kéo Mộ Tuyết trở về, giúp Mộ Tuyết đứng vững.

“Lục thiếu gia thấy chưa? Không sao cả.

Cũng sẽ không bị trượt chân.”

Sau khi đứng vững, Mộ Tuyết cười tươi như hoa, thấy được lúm đồng tiền trên mặt nàng.

Dường như đang dùng sự thật để phản bác lại Lục Thủy.

Dù cho nàng có đi nhanh, cũng sẽ không ngã sấp mặt.

Lục Thủy:

“...”

Chương 1073: Mộ Tiểu thư phải làm bánh bà xã cho ta? 1

Mộ Tiểu thư phải làm bánh bà xã cho ta? 1

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết.

Hắn thừa nhận Mộ Tuyết nhìn rất đẹp.

Nhưng dám dùng loại mảnh khóc ngu dốt như vậy để đối phó với hắn, nực cười.

Chỉ cần hắn hất tay một cái là có thể quật Mộ Tuyết xuống đất.

“Lục Thiếu gia đang suy nghĩ gì vậy?” Giọng nói của Mộ Tuyết đột nhiên vang lên bên tai Lục Thủy.

Lúc nói chuyện còn vẩy vẩy tay trước mặt Lục Thủy.

“Không có gì.” Lục Thủy lấy lại tinh thần.

Loại chuyện như quật Mộ Tuyết xuống đất này, chỉ có thể tưởng tượng.

“Vậy sẽ không ngã sấp xuống sao?” Mộ Tuyết hơi đắc ý nhìn Lục Thủy.

“Quả thật sẽ không, chỉ là...” Lục Thủy muốn nói lại thôi.

“Chỉ là cái gì?” Mộ Tuyết hơi tò mò.

“Dễ dọa người.” Lục Thủy chỉ chỉ Kỳ Khê đang bung đĩa phía trước.

Lúc này, Kỳ Khê đang bung điếm tâm đi tới, quả thật đã bị dọa rơi mất một miếng điếm tâm.

Nhìn thấy Thiếu gia và Thiếu Phu nhân suýt chút nữa đã ôm ấp nhau ở đây, nàng giật mình kêu lên.

Bây giờ lại bị Thiếu gia và Thiếu Phu nhân nhìn sang, nàng càng bị dọa tới mức muốn lập tức biến mất.

Kỳ Khê cúi đầu, giả bộ không thấy gì cả, lùi về đằng sau.

Chỉ là mới lùi lại hai bước, nàng lại phát hiện mình quên mất chưa nhặt miếng điếm tâm kia lên.

Nàng lại nhẹ nhàng tiến tới, nhặt miếng điếm tâm.

Tiếp đó ôm đĩa lùi đến chỗ rẽ.

Rồi tăng tốc rời đi.

Đình Lương thật không có lương tâm, Thiếu Phu nhân đến tìm Thiếu gia, thế mà không thông báo cho nàng biết, để nàng đụng phải hai người như vậy.

Quấy rầy Thiếu gia và Thiếu Phu nhân hâm nóng tình cảm.

Cái này nếu như bị Phu nhân biết, chắc chắn sẽ bị phạt.

Kỳ Khê bị dọa sợ, Mộ Tuyết cũng bị dọa sợ.

Nàng lập tức lùi về sau một bước, tránh xa Lục Thủy.

Đều là Lục Thủy sai, không có việc gì tự nhiên nói cái gì mà ngã sấp xuống, hại nàng bị Kỳ Khê nhìn thấy.

Lục Thủy vừa rồi không nói lời nào, nàng đã không bị xấu mặt.

Nàng còn chưa gả cho Lục Thủy, lần này chắc chắn sẽ bị hiểu lầm.

Ừm, phải ghi lại.

Phải ghi nợ lại.

“Mộ Tiểu thư không làm bữa sáng sao?” Lục Thủy đứng bên cạnh Mộ Tuyết, hỏi.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy một chút, sau đó cất bước đi về phía trước.

Con gái ở phương diện này chính là ăn thiệt thòi.

Hắn là Lục Đại Thiếu gia, một chút cảm giác cũng không có.

Cũng không lo bị hiểu lầm.

Lục Thủy đi cùng phía sau Mộ Tuyết, mặc dù hắn không biết mình có thể giúp được cái gì.

Nhưng nếu Mộ Tuyết bảo hắn hỗ trợ, hắn không từ chối được.

Kéo giá trị thù hận thì kéo, nhưng hắn cũng sẽ không cố ý thể hiện ra rằng mình không thể nói lý.

Chuyện nên làm, hắn đều sẽ làm tốt.

Đây là điều một người chồng trước như hắn phải làm.

Dù sao cũng rất nhanh sẽ thành chồng mới.

Chuyện râu ria mới có thể kéo giá trị thù hận.

Chuyện đứng đắn, hắn nào có thể để Mộ Tuyết thất vọng hay thương tâm.

Loại chuyện này không thể làm.

Kế hoạch lớn cần nhìn tình hình.

Nếu như Mộ Tuyết không trùng sinh, hắn thật sự sẽ để nàng cảm thấy khó chịu lạc lõng một chút.

Sau đó trực tiếp đưa nàng về Lục gia.

Mộ Tuyết không có tu vi ở lại Mộ gia chắc chắn sẽ không dễ chịu, vẫn nên ở bên cạnh hắn thì hơn.

Một lần nữa giúp nàng cười lên.

Đáng tiếc kế hoạch không theo kịp biến hóa.

Có điều như vậy, hắn mới có chuyện về sau.

Nếu không dù nói cái gì hắn cũng sẽ không ra ngoài.

Càng sẽ không biết tam đại thế lực muốn động thủ với mẹ và đệ đệ muội muội của hắn.

Thật nguy hiểm.

“Lục Thiệu gia muốn ăn cái gì?” Đến phòng bếp, Mộ Tuyết hỏi Lục Thủy.

Mộ Tiểu thư làm cái gì, ta liền ăn cái đó.” Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết khác với mẹ, làm đồ ăn rất ngon.

Cho nên ăn cái gì cũng được.

“Vậy ta làm bánh bà xã, Thiếu gia có ăn không?” Mộ Tuyết tươi cười hỏi Lục Thủy một câu.

Lục Thủy: “...”

Ăn cái gì?

Vợ sao?

Vẫn là chờ thêm chút nữa đi.

“Lục Thiếu gia, tay áo tiên váy của ta có hơi dài.” Mộ Tuyết giơ bàn tay đến trước mặt Lục Thủy.

“Cái kia, Mộ Tiểu thư tại sao lại muốn mặc tiên váy này?

Có thể mặc áo ngắn tay.” Lục Thủy nói.

Có điều lúc đang nói chuyện, hắn vẫn đưa tay giúp Mộ Tuyết kéo lại tay áo.

Chỉ là cố định không được tốt.

Phạch!

Một thuật pháp cố định tay áo của Mộ Tuyết thi hành.

Như vậy sẽ không bị tuột xuống nữa.

“Bởi vì áo ngắn tay nhìn không đẹp mắt, thứ Lục Thiếu gia thích ngắm, chính là thứ ta thích mặc.” Mộ Tuyết thu tay lại, mở miệng nói.

Thật ra dựa vào dáng người của Mộ Tuyết, mặc cái gì cũng dễ nhìn.”

Kiếp trước quần áo gì Mộ Tuyết đều đã mặc qua.

Kỳ kỳ quái quái, hở hang hay không hở hang, hắn đều đã từng nhìn.

Có điều phần lớn đều là nhìn thấy trong phòng.

Có vài thứ còn không thể mặc ra ngoài.

Có vài thứ kỳ quái không thích hợp rêu rao.

“Mộ Tiểu thư mặc cái gì cũng dễ nhìn.” Lục Thủy nói.

“Mặc váy Lục Thiếu gia cũng sẽ không biết ta mập hay gầy.”

“Mộ Tiểu thư gần đây lại tăng cân?”

Nghe thấy câu này, Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy một chút, sau đó nói:

“Gầy đi bảy cân. Hả.”

Lục Thủy: “...”

Có cơ hội thì giúp Mộ Tuyết cân một chút, suốt ngày nơi hươu nói vượn.

“Lục Thiếu gia, giúp ta vò mì, đừng có dùng nhiều pháp thuật.” Mộ Tuyết không để ý những cái khác.

“Mộ Tiểu thư thật sự muốn làm bánh bà xã?”

“Lục Thiếu gia không thích có vợ sao?”

“Không phải vấn đề là thích hay không?”

“Vậy là chê sao?”

“Ta đi vò mì.”

Mộ Tuyết tươi cười, sau đó bắt đầu đi chuẩn bị những thứ khác.

Rất nhiều thứ đã có sẵn, cho nên không tốn bao nhiêu thời gian.

Sau đó Mộ Tuyết lại làm cho Lục Thủy chút điểm tâm.

Chờ làm gần xong rồi, hai người an vị bên nhau nghỉ ngơi.

“Lục Thiếu gia tối hôm qua không ngủ sao?” Mộ Tuyết ngồi bên cạnh Lục Thủy, nghịch tóc hỏi.

Tóc còn dính chút bột mì.

Làm một hồi, nàng liền trực tiếp đưa lưng về phía Lục Thủy, đưa lưng về phía Lục Thủy, để Mộ Tuyết giúp hấn làm.

“Nghe nói trong nhà có tên trộm tới hái trộm hoa, lo vườn hoa của Mộ Tiểu thư bị phá hư, cho nên ta ở đó quan sát một đêm.” Lục Thủy lúc này đang giúp Mộ Tuyết chỉnh lại bím tóc.

Làm bột mì cái gì, rất không thú vị.

Để Mộ Tuyết về rồi gọi đầu đi.

Thực sự không được thì đi cắt đi.

A, lúc lấy chồng để tóc dài là đẹp nhất.

Mộ Tuyết chắc chắn sẽ không cắt.

“Đó là tên trộm Lục Thiếu gia đọai đến sao?” Mộ Tuyết hỏi.

“Không, có điều Mộ Tiểu thư nên cẩn thận một chút, gần đây ta cứ có cảm giác hơi không thích hợp lắm.

Khả năng là có ma tu Mộng Yểm.

Hẳn là sẽ chạy vào trong mộng đi.

Ma tu này quá tàn nhẫn.

Quá biến thái.

Mộ Tiểu thư đơn giản nghĩ không ra.

Có muốn ta nói cho Mộ Tiểu thư nghe một chút, xem ma tu kia biến thái cỡ nào không? Lục Thủy buộc lại bím tóc, nói.

Chương 1074: Mộ Tiểu thư phải làm bánh bà xã cho ta? 2

Mộ Tiểu thư phải làm bánh bà xã cho ta? 2

Mộ Tuyết không nói gì, chỉ an tĩnh nhớ kỹ sổ ghi nợ của bản thân.

Mộ Tuyết không nói chuyện, Lục Thủy tự nhiên cũng không nói chuyện.

Về phần laptop cái gì.

Ha ha.

Hắn bây giờ có thể ôm lấy Mộ Tuyết, sau đó thuận tay viết một bản sao thật nhanh.

Sau này bản ghi chép này sẽ thứ chiếu sáng con đường tương lai.

Nếu như đánh thắng được Mộ Tuyết, hắn có thể nói là đặc biệt hơn.

Nhưng bây giờ còn không đánh lại.

Suy nghĩ kỹ một chút, Tam Trưởng lão nói rất đúng, gần đây thể thuật đúng là có chỗ tụt hậu.

Phải tranh thủ thời gian tấn thăng lên Lục giai của thể thuật.

Sau đó qua chút thời gian nữa, Hữu Vi Pháp sẽ có thể tấn thăng lên Lục giai.

Chờ đến khi lên đỉnh phong Lục giai, thực lực của hắn sẽ trở nên mạnh phi thường.

Nhất là khi phối hợp thêm với sức mạnh thiên địa.

Cho hắn thêm mấy tháng, khiêu chiến Mộ Tuyết sẽ không còn là vấn đề.

Sẽ có ngày Mộ Tuyết phải khóc.

Ghi chép xong, Mộ Tuyết liền chạy đi sắp bữa sáng cho Lục Thủy.

Có điều nàng vừa đứng lên, liền phát hiện mình có thêm thật nhiều bím tóc.

Là do Lục Thủy thất.

Nàng vẫy vẫy tóc, cảm giác thật đẹp mắt.

Được rồi, chủ yếu vẫn là bởi vì đây là bím tóc Lục Thủy thất cho nàng.

“Lục Thiếu gia lại bị trừng phạt?” Lúc ăn sáng, Mộ Tuyết không chút kinh ngạc nói.

Lục Thủy một kiếp này, thật là chuyện gì cũng có thể làm được.

Hoàn toàn không sợ chọc phải ai.

Việc nhận làm chắc chắn đã rất thạo rồi, không hề thay đổi, hoặc là nói hẳn không để ở trong lòng.

Nên làm như thế nào hay làm như thế nào.

Chuyện lớn không có, việc nhỏ không ngừng.

“Lần này phải đi khuôn đồ giúp, không biết lúc nào mới kết thúc.” Lục Thủy ăn bánh bà xã do Mộ Tuyết làm, nhất thời cảm thấy có hơi quái dị.

Bánh bà xã sẽ không phải chính là bánh do vợ mình làm chứ?

“Vậy đêm nay Lục Thiếu gia muốn ăn cái gì?” Khuân đồ thì Mộ Tuyết không thể đi.

Cho nên nàng muốn ở nhà chuẩn bị cơm tối cho Lục Thủy.

Không vì sao cả, chỉ vì nàng thích.

“Mộ Tiểu thư làm cái gì, ta liền ăn cái đó.”

Chờ đến khi trời sáng rõ, Lục Thủy liền định đi tới tiểu trấn Thu Vân, chủ yếu là ở bên cạnh Mộ Tuyết, chuyện đời gách cũng không ai dám đến nói với hắn.

Đến lúc đó Tam Trưởng lão lại trách cứ hắn.

Ai biết có thể chịu nổi hay không.

“Vậy Lục Thiếu gia đi đường cẩn thận.” Mộ Tuyết đứng giữa cửa lớn của Lục gia, nhìn Lục Thủy xuống núi.

“Mộ Tiểu thư nhớ kỹ lại xem bản thân có thật sự gầy như vậy hay không.” Lục Thủy nhắc nhở một câu.

Hắn vẫn nhớ Mộ Tuyết nói mình đã gầy đi bảy cân.

Nhớ đâu là thật.

Vậy hắn sẽ rất thua thiệt.

Lúc đầu đáng nhẽ được cưới một cô dâu 100 cân, giờ thiếu mất bảy cân, thua lỗ bảy cân thiệt.

Ai mà không đau lòng.

Muốn biết, thì cứ tới ôm ta một chút là được rồi.

A, không được, trước đó chưa từng ôm qua nên tính không ra.

Mộ Tuyết trong lòng thâm nhủ.

Không bao lâu sau đã thấy Lục Thủy biến mất trên con đường xuống núi.

Sau khi Lục Thủy rời đi, Mộ Tuyết lắc lắc một đồng bím tóc trên đầu mình, sau đó vui vẻ trở về.

Đêm nay không đến phòng Lục Thủy nữa, nếu hôm nào hắn chọc tới nàng, nàng sẽ an vị bên giường hắn nhìn hắn ngủ.

Dọa chết hắn.

Lúc này, trong sân nhỏ của Mộ Tuyết, Đinh Lương còn đang bận cho Băng Phượng ăn cái gì đó.

Băng Phượng cực kỳ cảm động, đã qua nhiều ngày như vậy, rốt cuộc cũng có người cho nó ăn.

Không biết lần này có thể kiên trì được bao lâu.

Những người này vừa biến mất chính là mười mấy hai mươi ngày.

Nếu không phải trước đó nó đã ăn mập thành một vòng lớn, căn bản đã không đợi được đến khi các nàng trở về.

Chủ nhân căn bản không thèm để ý tới nó.

Truyền thừa huyết mạch đều là gạt người, bộ tộc Băng Phượng bọn chúng có chỗ nào cao quý.

Quả nhiên vẫn nên ăn no bụng trước.

Ăn cho thật no bữa này, có thể sẽ không còn bữa sau nữa.

Mỗi bữa ăn đều xem như bữa ăn cuối cùng.

Sau đó giảm thiểu lượng tiêu hao, chờ đợi chủ nhân trở về, chờ đợi vị Thiên Sứ này tới dứt cho nó.

‘Khẩu vị của Băng Phượng càng lúc càng lớn, cũng càng lúc càng tốt.’

Đình Lương ngồi chễm hễm trên mặt đất nhìn Băng Phượng, hơi kinh ngạc.

Lần đầu tiên gặp Băng Phượng không phải như vậy, nhìn nàng giống như nhìn một thằng ngốc, cho nó ăn cái gì nó cũng hoàn toàn không ăn.

Sẽ chỉ ăn một số rất ít thứ.

Bây giờ nhìn nàng thân thiết hơn rất nhiều.

Ăn cái gì khẩu vị cũng cực kỳ tốt.

Đại khái là đã quen rồi.

Có điều hình như không hợp lắm với Trà Trà Tiểu thư.

Đình Lương không suy nghĩ nhiều những chuyện này nữa, nàng lại nghĩ xem trưa nay nên chuẩn bị cái gì cho Tiểu thư ăn.

Chỉ là vừa mới nghĩ tới những thứ này, nàng cảm giác có người xuất hiện ở cửa viện.

Một cái đầu ló vào, là Trà Trà Tiểu thư.

Đình Lương lập tức đứng lên:

“Trà Trà Tiểu thư, chào buổi sáng.”

Nhìn thấy Đinh Lương Lương, Trà Trà liền nắm lấy cửa viện, sau đó xông ra.

Cả người giờ đã đứng ở mảnh sân trước cổng, nàng nhìn xung quanh nói.

“Chị dâu hẳn là đi tìm biểu đệ Lục Thủy đi?”

Đinh Lương cúi đầu trả lời:

“Đúng vậy.

“Vậy ta chờ chị dâu trở về.” Đông Phương Trà Trà nói rồi đi vào trong sân.

Nàng nhìn thấy Băng Phong.

Sau đó nhớ tới một chuyện.

Lúc mình yếu bị Băng Phương đuổi theo mổ, bây giờ nàng đã mạnh hơn rất nhiều, Băng Phương chắc chắn không còn uy hiếp gì đối với nàng.

Đánh bại Băng Phương là bước đi đầu tiên của nàng để hướng tới vô địch.

Sau đó, Đông Phương Trà Trà đi tới trước mặt Băng Phương.

Hương Dụ cũng đến sân nhỏ, hôm nay là Tiểu thư lôi kéo nàng tới.

Cách thuyết phục của Trà Trà Tiểu thư rất kỳ quái.

Nàng nói chuyện độ kiếp có thể hỏi chị dâu một chút, chị dâu biết rất nhiều, chắc chắn có thể biết làm sao để bình an vượt qua.

Đúng vậy, nàng sắp độ kiếp rồi.

Chỉ trong mấy ngày tới thôi.

Trà Trà Tiểu thư nói nhất định phải đến tìm Mộ Tiểu thư.

Cách làm việc của Trà Trà Tiểu thư vốn có chút kỳ quái, Hương Dụ cũng làm theo.

Trà Trà Tiểu thư không ngốc, chỉ là kiêu thông minh không được rõ ràng.

Nhìn kỹ sẽ thấy Trà Trà Tiểu thư thật ra rất thông minh.

“Cho, cho người mở tay của ta hai lần, người sẽ phát hiện bản thân hoàn toàn không thể đả thương ta được.

Đông Phương Trà Trà ngồi xồm xuống trước mặt Băng Phượng, đưa tay ra.

Băng Phượng vốn đang ăn ngẩng đầu nhìn Đông Phương Trà Trà một chút, sau đó, một tiếng phượng gáy, vang lên.

Sau đó, cả thân nó vọt lên.

Hai móng vuốt của nó trực tiếp chộp lên mặt Đông Phương Trà Trà, điên cuồng mở lên đầu Đông Phương Trà Trà.

Sự thay đổi đột ngột này hoàn toàn nằm ngoài suy nghĩ của Đông Phương Trà Trà.

Nàng trực tiếp bị Băng Phượng nhấn xuống mặt đất.

“Oa, phạm quy, oa, đau quá, đã nói chỉ mở tay rồi.”

Đông Phương Trà Trà quay cuồng trên mặt đất.

Đậu Nha cũng sắp bị đè bẹp.

Đinh Lương và Hương Dụ sợ hãi.

Một lát sau, Mộ Tuyết trở về sân nhỏ, vừa về đã nhìn thấy gương mặt giàn giụa nước mắt của Đông Phương Trà Trà.

Trên mặt còn có vài vết cào.

“Trà Trà, đã xảy ra chuyện gì?” Mộ Tuyết tò mò hỏi.

“Tiểu Băng đánh lên ta.” Đông Phương Trà Trà lập tức cáo tội.

Lúc này, Đinh Lương và Hương Dụ đơn giản giải thích lại tình huống.

Mộ Tuyết gật gật đầu, không quá để ý, loại chuyện này rất phổ biến.

Đinh Lương nhìn thấy bím tóc của Tiểu thư nhà mình, nàng nhớ rõ lúc Tiểu thư đi ra không có buộc bím tóc.

Mà Tiểu thư là đi tìm Lục Thiếu gia, cho nên...

Cho nên lời Kỳ Khê nói là sự thật.

Tiểu thư và Lục Thiếu gia đã phát triển tình cảm đến mức các nàng không thể nhìn sao?

Có điều, nàng thật sự không nghĩ tới sáng sớm Tiểu thư đã đi tìm Lục Thiếu gia.

Dưới tình huống bình thường, Tiểu thư hẳn là phải làm bữa sáng xong, nếu như đi tìm Lục Thiếu gia, thì hẳn phải trễ hơn một chút mới đúng.

Hôm nay có hơi bất thường.

“Hôm nay không đi chăn dê sao?” Mộ Tuyết ngồi trước mặt Đông Phương Trà Trà, tò mò hỏi.

Hoặc là chăn trâu.

Hoặc là đi thấp hương.

Dù sao cũng có rất nhiều chuyện đang chờ Trà Trà làm.

Trà Trà sẽ không không có chuyện gì làm.

Đông Phương Trà Trà sờ sờ mặt, nàng cảm thấy lần sau mình không thể cho Tiểu Băng cơ hội được.

Hương Dụ nói rất đúng, ngã sấp xuống ở đâu, đôi đường ở đây.

Đường không phù hợp thì không đi, người không dễ chọn thì không chọn.

Có điều khi nghe câu hỏi của chị dâu, Đông Phương Trà Trà lập tức nghĩ tới:

“Lần này là đến hỏi chị dâu một việc.”

“Hỏi chuyện?” Mộ Tuyết có chút hiếu kỳ.

Chương 1075: Mộ Tiểu thư phải làm bánh bà xã cho ta? 3

Mộ Tiểu thư phải làm bánh bà xã cho ta? 3

“Đúng vậy, đúng vậy.” Đông Phương Trà Trà gật gật đầu:

“Hương Dụ sắp độ kiếp rồi, chị cảm thấy nên nói cái gì với thiên kiếp để an ổn vượt qua?”

Lần trước nàng cũng không nói gì.

Bị đánh đến quên mất đã có chuyện gì xảy ra.

Nói chút lời hữu ích, hẳn là sẽ không có vấn đề gì.

Nghe thấy lời nói của Đông Phương Trà Trà, Hương Dụ nhất thời có hơi xấu hổ.

Hóa ra Tiểu thư đến để hỏi cái này.

Quả thật là khiến nàng nghĩ không ra.

Mộ Tuyết ngược lại không bỏ qua vấn đề này, nàng trái lo phải nghĩ, sau đó nói:

“Đúng là có một câu có thể giảm bớt nguy hiểm cho Hương Dụ.”

“Là cái gì?” Đông Phương Trà Trà vẻ mặt kích động.

Lần sau nàng độ kiếp sẽ không phải mất trí nhớ nữa.

Hương Dụ ngược lại không quá để ý, nàng cảm thấy Mộ Tiểu thư đang trêu chọc Trà Trà Tiểu thư.

Dù sao cũng nào có người nào nói một câu gì là có thể khiến nguy hiểm giảm xuống.

Mộ Tuyết quay đầu nhìn về phía Hương Dụ, nói khẽ:

“Lúc độ kiếp, trước đó có thể nói một câu, nói mình là thi nữ của Trà Trà.

Câu nói này có thể khiến cho độ nguy hiểm của thiên kiếp giảm xuống rất nhiều.

Có điều uy lực hẳn là sẽ tăng lên không ít.”

Hương Dụ hơi kinh ngạc.

Mộ Tiểu thư nói với nàng cái này, nghiêm túc sao?

“Hương Dụ nghe lời chị dâu chắc chắn không sai.” Đông Phương Trà Trà vỗ vỗ ngực mình, nói:

“Ta có bài diện, cứ báo tên ta.”

Hương Dụ tự nhiên không dám nói cái khác, lập tức gạt đầu cảm ơn, sau đó nói:

“Đến lúc đó ta sẽ thử một chút.”

Nghe xong, Đông Phương Trà Trà liền nhẹ nhàng thở ra, giống như vừa làm xong chuyện lớn gì vậy.

“Chị dâu, tóc của chị là ai thắt cho vậy?” Đông Phương Trà Trà đột nhiên để ý tới bím tóc của Mộ Tuyết, tò mò hỏi một câu.

Đinh Lương lập tức lấy lại tinh thần, muốn nghe một chút xem Tiểu thư sẽ trả lời như thế nào.

Mộ Tuyết nhìn Đông Phương Trà Trà, sau đó nhẹ nhàng ngoắc tay, ra hiệu cho Trà Trà tới gần.

Đông Phương Trà Trà lập tức tới gần.

Chỉ là vừa mới tới gần, ngón tay của Mộ Tuyết liền động.

Tạch!

Trán của Đông Phương Trà Trà bị búng một cái.

Ai nha một tiếng, Đông Phương Trà Trà lập tức thổi phù phù, giống như là rất đau.

“Ăn sáng trước đi.” Mộ Tuyết nói.

“Vâng.”

— —

Kiều gia.

Kiều Vô Tình nhận được tin tức.

Xem như là tin tốt.

Đã có người đến tông môn phù tu.

Không có bất kỳ ai ở bên kia dừng lại hơn một canh giờ.

Hỏi chuyện xong sẽ lập tức mang theo đồ vật rời đi, đi lĩnh đan dược.

Thời gian ngắn như vậy, cho dù muốn động thủ cũng không kịp.

‘Có chút không thích hợp, nhưng quả thật không có vấn đề gì.’

Kiều Vô Tình nghĩ mãi không rõ những người rút cuộc là muốn cái gì.

Có điều lại khiến người ta nghĩ rằng, Tiên Đình cũng không phải là Tiên Đình.

‘Đan dược cũng là thật, vấn đề ngược lại có chút kỳ quái.’

Hắn nhìn tin tức, vấn đề không phải là không có gì thay đổi, ít nhiều cũng sẽ có chút biến hóa.

Có điều vấn đề lại dị thường quái dị.

Ví dụ như: Đầu nguồn của đạo là gì?

Hay ví dụ như: Thế giới có tồn tại biên giới hay không?

Còn có cái là: PHía trên tu chân giới có thể khống chế tất cả vận mệnh tồn tại hay không?

Tương lai đã biết có phải là tương lai cố định hay không, tương lai liệu có thể sửa chữa hay không...v.v

‘Không hẳn đều là vấn đề không có lợi ích gì, có lẽ bên trong những vấn đề này có trộn lẫn thứ bọn hắn thật sự muốn.’

‘Có điều bất kể như thế nào, thời gian cho Tiên Đình cũng không nhiều lắm.’

‘Đợi thêm hai ngày nữa, không có vấn đề gì, ngược lại có thể đi một chuyện.’

‘Mở mang kiến thức một chút xem đối phương muốn làm gì.’”

Không ai biết Tiên Đình muốn làm gì, càng không có ai dám đi quấy rầy chuyện Tiên Đình cần làm.

Bọn hắn chỉ có thể nhìn.

Nếu có người sốt ruột, vậy chắc chắn chính là mấy người Đạo Tông.

Dù sao sự tồn tại của Tiên Đình cũng ảnh hưởng trực tiếp tới địa vị của Đạo Tông.

Kiều gia không thể so sánh với Đạo Tông, mà Đạo Tông ở trước mặt Tiên Đình cũng không có cách nào áp chế.

...

Kiều Càn ngồi trong nhà.

Hắn bây giờ còn đang nghe ngóng các loại tin tức trong nhà.

Về phần cách giải quyết, hắn vẫn chưa nghĩ ra.

Tiên Đình khả năng cao sẽ không động thủ với người khác, hoặc là nói, Tiên Đình sẽ thực sự mang tới cho bọn hắn đầy đủ chỗ tốt như đã nói.

Nếu đã hướng mặt về phía tu chân giới, vậy nói rõ bọn hắn có mục đích.

Chỉ là mục đích này là gì, không ai biết.

Tất cả mọi người đều cảm thấy mình kiếm được lời, nhưng Tiên Đình chắc chắn không lỗ.

Lâm Hoan Hoan ngồi một bên ăn bánh bao, hai ngày nay sau khi nghe chuyện Tiên Đình, Kiêu Càn lúc nào cũng suy nghĩ.

Cả ngày lẫn đêm đều ngáy người.

Dáng vẻ như sắp có đại nạn xảy ra vậy.

Nàng cũng chỉ có thể hầu ở bên cạnh, thuận tiện ăn chút bánh bao.

Lúc này, Lâm Hoan Hoan nhìn thấy ở cửa sân nhỏ xuất hiện một người, là một người đàn bà xinh đẹp.

Có điều không kiêu diễm bằng mẹ nàng.

“Mẹ.” Lâm Hoan Hoan lập tức đứng lên gọi.

Kiều Càn đương nhiên cũng bị Lâm Hoan Hoan làm cho giật mình, sau đó, hấn nhìn về phía cửa viện.

Tiếp đó, hấn nhìn thấy mẹ hấn đi tới.

“Mẹ.” Kiêu Càn cũng đứng lên gọi một tiếng.

“Quá rày các con rồi sao?” Kiêu ngọc đi tới, mỉm cười nói.

Lâm Hoan Hoan lập tức vụng trộm thả miếng bánh bao trên tay xuống, sau đó đi ra sau lưng Kiêu Càn.

“Không có.” Kiêu Càn lắc đầu.

Trước đó khí sắc của mẹ hấn không tốt lắm, giờ đã khá hơn nhiều.

Cũng may không nguy hiểm tới tính mạng.

Kiều Càn cúi đầu.

Mỗi lần gặp mẹ hấn đều cảm thấy mình không làm tròn trách nhiệm của một đứa con trai.

“Gần đây có nghe nói chuyện của Tiên Đình chưa?” Kiêu Ngọc ngồi xuống, nhìn hai người Kiêu Càn nói.

“Có nghe.” Kiêu Càn gật đầu.

“Cha con có thể muốn mang theo ta qua đó xem.

Cho nên mấy ngày tới mẹ sẽ không ở trong phủ, các con cũng đừng có chạy lung tung.” Kiêu Ngọc khẽ nói.

Mẹ cũng đi?

Kiều Càn kinh ngạc trong lòng, nhưng cũng không để mình thất thố, mà chỉ nói:

“Mẹ là đi cùng mấy người Tô gia gia sao?”

“Ừ.” Kiêu Ngọc gật đầu.

“Hấn là sẽ mất hai ba ngày.

Mẹ vốn muốn để cha dẫn con đi, nhưng khó mà thuyết phục được những người khác.

Nhất là Tổ gia gia.”

Kiều Càn cúi đầu:

“Mẹ không cần lo lắng.”

Lần này đi, có thể sẽ có cơ hội chữa thương.

Có thể là mẹ cảm thấy hấn cũng muốn đi đi.

Dù sao gần đây Lâm Hoan Hoan vẫn luôn chạy đi hỏi đông hỏi tây, khiến cho người ta có cảm giác như vậy.

Cho nên mẹ hôm nay là tới để dỗ dành hấn sao?

Nhưng mà...

Hấn không chỉ không muốn đi, hấn còn muốn ngăn cản bọn họ đi.

Nếu như vài ngày sau người nhà hấn thật sự muốn đi, hấn thật sự sẽ đứng trước mặt tất cả mọi người để ngăn cản sao?

Như này khác gì tự mình ngăn cản mẹ đi khôi phục thân thể chứ?

Chưa từng làm tròn trách nhiệm của một đứa con trai, ngược lại còn ngăn cản mẹ mình khôi phục, như vậy chắc chắn sẽ khiến mẹ rất đau lòng đi?

Thế nhưng mà...

Hấn thật sự không thể chọn con đường thứ hai.

Sau đó Kiều Ngọc nói thêm vài thứ nữa, rồi rời khỏi nơi ở của Kiều Càn.

Chờ Kiều Ngọc rời đi rồi, Lâm Hoan Hoan mới nhìn Kiều Càn nói:

“Mẹ chàng không phải có ý là nếu chàng đi, thì cũng có khả năng khôi phục sao?”

“Hấn là vậy.” Kiều Càn gật đầu.

“Vậy chàng không phải sẽ ghét bỏ ta mập sao?” Lâm Hoan Hoan nhìn chăm chăm Kiều Càn, nói.

“Ta không đi.” Kiều Càn nhìn Lâm Hoan Hoan một chút, bình tĩnh nói.

“Ta lúc gầy trở nên đẹp, cũng không cảm thấy chàng không tốt.

Nếu có ngày nào chàng khôi phục, cũng không thể ghét bỏ ta béo được.” Lâm Hoan Hoan nói.

Kiều Càn nhìn Lâm Hoan Hoan, gật đầu:

“Được.”

“Vậy ta lại ăn thêm một cái, ngày mai sẽ giảm béo.” Lâm Hoan Hoan lại cầm cái bánh bao lên, tiếp tục ăn.

Kiều Càn đang suy nghĩ chuyện mấy ngày tới.

Nếu như không có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn gì.

Mấy người Tô gia gia chắc chắn sẽ xuất phát.

Vậy hẳn nên làm thế nào mới đúng đây?

“Ta đã nói qua với muội muội của chàng, chỉ cần bọn họ chuẩn bị đi thì sẽ nói cho chúng ta biết.

Muốn đi có thể vụng trộm đi cùng.” Lâm Hoan Hoan vừa ăn bánh bao vừa nói.

Một người tay cụt, làm gì có ai không muốn khôi phục lại chứ.

Thiếu đi một cánh tay, lại không thể tu luyện.

Chắc chắn sẽ tự ti.

Cho nên nếu Kiều Càn muốn khôi phục, nàng tự nhiên sẽ ủng hộ.

Nàng không ủng hộ Kiều Càn thì ai ủng hộ?

Dù sao nàng cũng không cảm thấy mình gả thấp.

Có lẽ đối với nàng mà nói, gả cho người như vậy mới là tốt nhất.

Kiều Càn nhìn Lâm Hoan Hoan một chút, nói:

“Có lẽ vào ngày bọn họ ra ngoài ấy, sẽ xảy ra chút chuyện.”

“Không có việc gì, ta đi theo chàng là được rồi.” Lâm Hoan Hoan lập tức nói.

Kiều Càn không nói thêm gì nữa.

Chương 1076: Khi mang thai đứa bé của Lục gia, thiên địa xuất hiện dị tượng không phải là chuyện bình thường à? 1

Khi mang thai đứa bé của Lục gia, thiên địa xuất hiện dị tượng không phải là chuyện bình thường à? 1

Thu Vân Trấn.

“Người ở trong trấn này thực sự rất siêng năng, mới sáng sớm đã mở cửa tiệm để buôn bán rồi.”

Ngung Hạ nhìn những người này, không khỏi có chút cảm khái.

Các nàng hoàn toàn không phải dạng người như thế.

“Bởi vì, trong tiểu trấn này có rất nhiều người thương.

Hôm nay lão tử muốn ăn cái gì?”

Hồng Tố mở miệng hỏi.

Trong tông môn của các nàng, căn bản là không có người thương.

Đương nhiên sẽ không giống với Thu Vân Trấn.

Dù sao, người ở trong tiểu trấn này, ai cũng phải tự lực cánh sinh, kiếm tiền nuôi gia đình.

Còn phải ăn đủ một ngày ba bữa.

Mà người tu chân thì khác, mặc dù cũng phải kiếm tiền, nhưng mà việc một ngày ba bữa không phải là chuyện tất yếu. Với lại, phần lớn mọi người đều tu luyện vào buổi tối, sẽ không có ai lãng phí thời gian buổi sáng để mở tiệm buôn bán cả.

“Không ăn, đi tới ngọn núi ở phía sau Lục gia, nếu còn ăn nữa, tiểu trấn này sẽ bị phá hủy mất.”

Ngung Hạ dẫn theo Hồng Tố đi về phía Lục gia.

Hồng Tố cảm thấy có hơi ngoài ý muốn.

Lão tổ làm gì mà khiến cho Thu Vân Trần bị hủy?

“Không cảm nhận được sao?”

Sau khi rời khỏi Thu Vân Trần, Ngung Hạ quay đầu nhìn Hồng Tố hỏi:

“Tiểu trấn này bị sức mạnh của tiểu nha đầu kia bao trùm, nàng biết ta tới, nhưng mà không tìm được ta.”

Hồng Tố kinh ngạc mà quay đầu nhìn về phía tiểu trấn, nàng thật sự không hề cảm nhận được một chút khí tức nào của vị tiên bối kia.

“Thực lực của vị tiểu tiên bối kia kém lão tổ nhiều không?”

Hồng Tố tò mò hỏi.

“Không nhiều.”

Ngung Hạ lắc đầu.

“Vị tiểu tiên bối kia cũng đã đạt tới đạo tấn?”

Hồng Tố cảm thấy có hơi kinh ngạc.

“Vẫn chưa, nàng chỉ mới cửu giai mà thôi, còn cách Đại Đạo Thiên Thành một bước cuối cùng.

Nhưng mà đánh nhau rất tốt, ta cũng chỉ miễn cưỡng thắng được nàng mà thôi.”

Ngung Hạ bình tĩnh nói.

Hồng Tố khó mà tin được.

Tại sao lại như thế?

Người Lục gia đều như vậy sao?

Thế nhưng nàng cũng hiểu được một chút vì sao trước đây Đạo Tông lại không chịu giúp Lục gia, thậm chí còn ước gì trông thấy được bộ dáng đối phương độ kiếp thất bại.

Lúc đó, cộng cả Lục Vô Vi và Lục Hữu Đình, Lục gia có thể có tới 3 vị Đại Đạo Thiên Thành.

Địa vị của Đạo Tông sẽ trực tiếp bị phá vỡ.

Có điều, mọi người đều không nghĩ tới rằng một mình Lục Vô Vi đã đủ để phá vỡ Đạo Tông rồi.

Nếu như sớm biết rằng sẽ như thế này, có lẽ Đạo Tông cũng sẽ không làm như vậy.

Đương nhiên, chưa tự mình trải qua, cho nên khả năng cao là bọn họ vẫn sẽ làm như thế.

Dù sao, không thử một lần, sẽ không ai cam tâm, cũng chẳng ai muốn tin.

Không bao lâu sau, Ngung Hạ đã tới được ngọn núi ở phía sau Lục gia.

Trong nháy mắt, hồ nước ở phía sau núi nổi lên một trận gió, chỉ có điều rất nhanh đã lướt đi.

Nhị Trưởng Lão vốn dĩ đang đi trên đường trong Thu Vân Trấn, trực tiếp nhìn về phía sau núi:

“Nhìn thấy người rồi.”

Nói xong, nàng trực tiếp biến mất tại chỗ.

Mà Tam Trưởng Lão đang ở đại điện cũng nhìn về phía sau núi.

Hắn vốn định đi về phía đó, thế nhưng lại thu hồi bước chân.

Sau đó, không quan tâm nữa.

Làm như không thấy gì cả.

Dù sao, dựa vào khí tức mà đối phương truyền ra, chính là Xảo Vân lão tổ.

Tiền bối Ngung Hạ.

Cấp bậc tiền bối như này, dù hắn có đi cũng bị Nhị trưởng lão đuổi về.

Dựa theo sự hiểu biết của hắn, mỗi lần mà Nhị trưởng lão gặp vị tiền bối này, tâm tình đều sẽ không được tốt.

Mà tâm trạng của Nhị trưởng lão không tốt, thì tốt nhất là đừng nên đến gần.

...

Nhị Trưởng Lão xuất hiện ở sau núi, đập vào mắt nàng chính là gương mặt tràn đầy ý cười của Ngung Hạ.

“Tiểu nha đầu, đã lâu không gặp.”

Ngung Hạ nhìn Nhị trưởng lão xuất hiện từ trong không gian, mở miệng cười nói.

“Người đã nói gì với nàng?”

Nhị trưởng lão nói với Ngung Hạ, sau đó nhìn chăm chăm vào Hồng Tố.

Hồng Tố sợ hết hồn.

Nàng thật sự không biết nên làm gì bây giờ.

Theo lý thuyết thì người có cấp bậc như nàng, cũng là đại tiên bối.

Thế nhưng, ở trước mặt hai người này, nàng cũng chỉ là tiểu bối mà thôi.

Cho nên, nàng không biết là có nên nói chuyện hay không.

“Nàng nói tất cả lịch sử đen tối của người cho người khác biết, nói người mạng Tiểu Tiểu Vi là tên khốn, nói người cảm thấy Tiểu Tiểu Vi có tư tưởng bản thủ.”

Cửu ngồi giữa không trung, lắc lắc cái chân nhỏ, trả lời câu hỏi của Nhị trưởng lão.

Nhị trưởng lão:

“...”

Có đôi lúc, nàng cảm thấy việc Cửu vẫn lạc là chuyện tốt

“Mặc dù, ta rơi xuống là do Thí Thần, nhưng mà ta đối với bọn họ cũng rất tốt.”

Cửu trực tiếp trả lời suy nghĩ trong lòng của Nhị trưởng lão.

Nhị trưởng lão không thèm nhìn Cửu, mà nhìn về phía Ngung Hạ:

“Tại sao ngươi lại xuất hiện ở đây?”

Ngung Hạ hóa thành làn khói xanh, biến mất tại chỗ, một lần nữa xuất hiện chính là ngay trước mặt Nhị trưởng lão.

Nàng néo néo gương mặt của Nhị trưởng lão, kinh ngạc nói:

“Gương mặt này của ngươi vẫn mềm như hồi còn nhỏ vậy.”

Nhị trưởng lão không nói nhiều, trực tiếp đưa tay lên muốn quăng tay Ngung Hạ ra.

Chỉ là, vừa mới giơ lên, Ngung Hạ đã thu tay về.

“Cha mẹ ngươi có dạy ngươi rằng phải biết tôn kính trưởng bối hay không hả?”

Ngung Hạ mở miệng hỏi.

Nhị trưởng lão không muốn quan tâm tới Ngung Hạ, chỉ hỏi mục đích chuyến đi lần này của Ngung Hạ:

“Ngươi muốn biết cái gì?”

Trực tiếp hỏi.”

“Dị tượng trước đây là như thế nào?”

Ngung Hạ không hề quanh co lòng vòng.

“Lê Âm mang thai.”

Nhị trưởng lão nói thẳng.

“Nói như vậy, Lục gia cũng có thể sẽ có thêm một vị trưởng lão?”

Ngung Hạ hơi kinh ngạc, việc Lục gia có 2 đứa bé đã là chuyện rất hiếm thấy rồi.

Không nhắc tới những năm gần đây, mà lúc trước cũng như thế.

Mỗi khi xuất hiện hai người, khả năng cao là sẽ thêm một vị trưởng lão.

Nhưng mà, nàng vẫn suy nghĩ về dị tượng kia:

“Hay là nói về chuyện dị tượng kia đi, tại sao Lục gia lại đột nhiên xuất hiện cảnh tượng kỳ lạ như vậy?”

“Lê Âm mang thai.”

Nhị trưởng lão lập lại một lần nữa.

“Không thể nói được sao?”

Ngung Hạ cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

“Ta nói rồi, Lê Âm mang thai.”

Nhị trưởng lão nói lại lần thứ ba.

Chương 1077: Khi mang thai đứa bé của Lục gia, thiên địa xuất hiện dị tượng không phải là chuyện bình thường à? 2

Khi mang thai đứa bé của Lục gia, thiên địa xuất hiện dị tượng không phải là chuyện bình thường à? 2

Ngung Hạ sững sốt một chút.

Trong lúc nhất thời nàng vẫn chưa thể phản ứng lại được, nhưng mà Nhị trưởng lão nói đến lần thứ ba thì nàng cũng đã phản ứng lại rồi, chỉ có điều vẫn không thể tin nổi:

“Ngươi sẽ không nói với ta rằng, dị tượng này xuất hiện, khiến cho tam đại thế lực phải vây công, tất cả chỉ vì Lê Âm mang thai đúng không?”

“Khi mang thai đứa bé của Lục gia, thiên địa xuất hiện dị tượng không phải là chuyện bình thường à?”

Nhị trưởng lão bình tĩnh nói.

Ngung Hạ:

“...”

Hồng Tố:

“...”

Hoàn toàn vượt ra khỏi sức tưởng tượng được không hả.

“Chuyện vượt ra khỏi sức tưởng tượng cũng không phải chỉ có một, sau này còn nhiều lắm.”

Cửu đứng ở giữa không trung nhìn xuống.

Chỉ là giọng nói của nàng chỉ có một mình Nhị trưởng lão mới nghe được mà thôi.

...

Lục Thủy đi tới Thu Vân Trấn, ban đầu hẳn không hề muốn dừng lại.

Nhưng mà ở khắp nơi đều có khí tức của Nhị trưởng lão.

Không cần thận một chút thôi là ở đây sẽ nổ ngay, hẳn rất hiếu kỳ, rốt cuộc thì ai đã chọc Nhị trưởng lão vậy.

Nhưng may mắn là, không lâu sau đó khí tức này đã biến mất.

“Xem ra, Nhị trưởng lão đã rời đi rồi.”

Còn về việc đã xảy ra chuyện gì, Lục Thủy không biết, cũng không muốn biết.

Bên cạnh Nhị trưởng lão luôn có Cửu đi theo, nhìn sao cũng chẳng phải là vấn đề nan giải gì cả.

Mặc dù, có rất nhiều chuyện Cửu không chịu nói, nhưng mà nàng đúng là rất đặc thù.

Về phần tại sao lại đi theo bên cạnh Nhị trưởng lão, hẳn không biết, có cơ hội sẽ hỏi thử một chút.

Thuận tiện xem thử xem có hỏi được gì khác không.

Hiện tại, tu vi của hắn vẫn chưa đủ, nếu bị phát hiện thì sẽ rất hạn chế cho những việc làm tiếp theo.

Hắn cũng không muốn phải lén lút trốn ra ngoài đâu.

Nhất là khi còn rất dễ dàng bị bắt lại.

Sẽ bị Mộ Tuyết chê cười, nhất định là sẽ bị cười cực kỳ lâu, bởi vì hắn và Mộ Tuyết đều biết tình huống của tương lai là như thế nào.

Bọn họ có thể sống rất lâu.

“Thiếu gia.”

An Dật đi tới bên cạnh Lục Thủy, nhẹ giọng nói.

Thấy người tới là An Dật, Lục Thủy không khỏi có chút ngoài ý muốn, hẳn cứ nghĩ rằng người tới sẽ là Chân Võ.

“Tam trưởng lão bảo người tới tìm ta?”

Lục Thủy hỏi An Dật.

“Chúng ta đúng là nhận được thông báo, đi hỗ trợ thiếu gia.”

An Dật mở miệng trả lời.

Vốn dĩ bọn họ đang tìm hiểu tin tức ở bên ngoài.

Nhưng mà, việc này đã được để lại cho những người đang ở bên ngoài tiến hành, bọn họ thì bắt đầu hỗ trợ cho việc khôi phục hoàn cảnh ở phụ cận.

“Dẫn đường đi.”

Lục Thủy nói.

Sự trừng phạt của Tam trưởng lão, hẳn đương nhiên là không thể nào từ chối được rồi, nhưng mà lần này cũng không quá nghiêm ngặt.

Có thể là do dính chút ánh sáng của em gái.

Đúng rồi.

Vì cô em gái này, hẳn thân là người làm anh phải chạy ngược chạy xuôi.

Chân bị thương vẫn phải vượt không gian để trấn tràng cho nàng.

An Dật đi trước dẫn đường, hẳn nghe nói thiếu gia tu luyện thể thuật.

Nhưng mà cũng không rõ tình huống cụ thể là gì.

“Căn cứ theo thông tin, lần này sẽ lấy thể thuật của thiếu gia làm chủ.

Không biết thiếu gia muốn cấp độ nào?”

An Dật đang đi ở đằng trước dẫn đường, thuận miệng hỏi.

Lục Thủy suy nghĩ một chút.

Trên lý luận thì hẳn chỉ có luyện tam giai.

Nhưng mà bây giờ đại khái thì hẳn cũng đã ngũ giai rồi.

Luyện tam giai chỉ làm lãng phí thời gian mà thôi, nhưng ngũ giai thì lại quá khoa trương, có hơi khó.

“Đi qua đó xem thử đã.”

Lục Thủy nói.

Tạm thời hẳn vẫn còn chưa biết phải chuyển cái gì gạch, cho nên trước tiên phải hiểu rõ bọn họ phải làm gì đã.

Rất nhanh, Lục Thủy đã đi ra khỏi Thu Vân Trấn, sau đó đi vào bên trong đồng phế tích.

Phế tích ở nơi này không hề có bất kỳ dấu tích của Đại Đạo.

Nhưng mà, vẫn còn ở phía xa kia nữa.

“Xem ra, muốn hoàn toàn tiêu diệt đi vết tích của Đại Đạo cũng không quá dễ dàng.”

Lục Thủy âm thầm suy nghĩ.

Lúc đó có quá nhiều cường giả, khí tức Đại Đạo tung hoành khắp nơi.

Không gian bị phá vỡ, không trung rung chuyển.

Đại trưởng lão suất nữa đã chém mở phía chân trời.

Tất cả khí tức đó không hề ảnh hưởng gì tới Thu Vân Trấn cả, nhưng mà lại xuống xung quanh đó.

Ở trong chiến trường, Nhị trưởng lão còn đánh rất lâu với cường giả khác.

Có thể nói rằng, chờ thêm một khoảng thời gian nữa, nơi này sẽ có thể trở thành một bí cảnh.

Thậm chí có thể làm phòng ngự tự nhiên của Lục gia.

Nhưng mà, dựa theo bộ dạng hiện tại mà nói, mấy vị trưởng và cha hẳn không hề có ý định giữ lại những vật này.

Dường như chỉ muốn khôi phục lại trạng thái bình thường mà thôi.

“Thiếu gia, chính là chỗ này, chúng ta sẽ xây dựng một kiến trúc đặc biệt ở đây, đây là mệnh lệnh của Tộc trưởng. Gạch ở đây cũng là được đặc chế, vô cùng nặng.

Chắc chắn sẽ hỗ trợ được thể thuật của thiếu gia.”

An Dật đứng bên cạnh giải thích.

Lục Thủy nhìn về phía tâm kiến trúc trong phế tích, nhìn có hơi giống cái tháp, nhưng mà xung quanh cũng có những nền khác.

Càng giống tế đàn hơn.

Có một vài cận vệ đang ôm một đồng gạch màu vàng sậm, bước từng bước một về tâm kiến trúc.

Ngoại trừ cận vệ, còn có một số những người khác.

Nhưng phần lớn đều là người luyện thể.

“Nhắc nhở trước với thiếu gia rằng, những viên gạch này đều không thể dùng thuật pháp để đưa lên, bất kể là thuật phát gì đều vô dụng cả.”

An Dật nói.

Có nghĩa là, tất cả những vật này đều cần dùng sức người để vận chuyển lên trên đó.

Lục Thủy gật đầu, hẳn cũng không quá bận tâm tới những cái này, thứ mà hẳn muốn thấy chính là kiến trúc mà mấy vị trưởng lão muốn xây dựng.

“Có bản vẽ không?”

Lục Thủy mở miệng hỏi.

“Ở đây.”

An Dật đưa một quyển ngọc giản cho Lục Thủy.

Lục Thủy nhận lấy, đây không phải là đồ vật ở thời đại này.

Cho nên, không phải được vẽ trên giấy.

Hơn nữa, không thể nào dùng mắt thường để quan sát được, cần phải dẫn linh khí vào trong mắt, thì mới có thể nhìn thấy được nội dung trên ngọc giản.

Nhưng người khác cần phải thể, nhưng mà Lục Thủy đương nhiên là không cần.

Hắn chỉ cần liếc mắt một cái liền biết đây là gì.

Sau đó, hắn trả lại nó cho An Dật.

An Dật lấy lại.

Hắn cảm thấy rằng có lẽ thiếu gia không hề nhìn nó, chỉ làm bộ xem xong rồi mà thôi.

Mà hắn, phải giả bộ như thiếu gia xem hiểu là tốt rồi, phối hợp với hành động của thiếu gia, đây là chức trách của bọn họ.

Chương 1078: Khi mang thai đứa bé của Lục gia, thiên địa xuất hiện dị tượng không phải là chuyện bình thường à? 3

Khi mang thai đứa bé của Lục gia, thiên địa xuất hiện dị tượng không phải là chuyện bình thường à? 3

“Đạo Tịch Đài? Xem ra mấy vị trưởng lão định trực tiếp bình định tất cả vết tích của Đại Đạo ở xung quanh đây.”

Trong lòng Lục Thủy đã lý giải được đại khái ý của họ.

Đạo Tịch Đài không dễ xây, yêu cầu về chất liệu rất cao, quá trình xây dựng cũng vô cùng khó khăn.

Trung tâm tế đàn còn dễ, nhưng mà để xây dựng được bốn trụ cột ở bốn phía cần phải dựa vào sự biến hóa của thiên thời địa lợi, nếu không sẽ thất bại.

Những người này có lẽ chỉ xây dựng trung tâm của tế đàn.

Những cái cột kia cần phải có người lý giải về phương diện này ra trận.

Về việc người đó là ai, Lục Thủy không biết.

Cũng không thể nhìn thấy những người đó ở đây được.

“Ta muốn xây bốn cái trụ cột được không?”

Lục Thủy hỏi An Dật.

Vật này, kiếp trước hần vẫn chưa chơi qua, nhưng mà độ khó cũng không quá lớn.

Cũng không phải hần muốn xây là xây, mà phải tinh tế không chế được viên gạch ở trong tay.

Hần có thể dựa vào nó để đề cao thể thuật.

Còn không bại lộ cấp độ thể thuật thật sự của mình.

“Thiếu gia, bốn trụ cột không phải như...”

Khi An Dật muốn từ chối, thì đột nhiên sững sờ, thiếu gia biết bọn họ đang định xây cái gì?

Không phải lúc này không nhìn thấy được nội dung trên ngọc giản sao?

“Giúp ta chuẩn bị gạch.”

Giọng nói của Lục Thủy vang lên.

Sau đó, hắn đi tới một nơi cách trụ cột tương đối xa.

Hắn phải chờ gạch tới.

An Dật biết mình không thể nào từ chối được.

Nhưng mà, thiếu gia chỉ là muốn xây trụ cột mà thôi, cũng không ảnh hưởng gì cả.

Bốn cái trụ cột cần có người đặc thù tới xây, nếu thiếu gia muốn chơi cũng chẳng sao cả.

Đến lúc đó chỉ cần phá hủy đi là được rồi.

“Thiếu gia chờ một lát.”

An Dật lên tiếng, sau đó nhìn về phía Đỗ Lâm và Mạc Kỳ nói:

“Các người mang gạch qua bên đây.”

Về phần tại sao phải chuyển tới cho Lục Thủy, An Dật không thèm quan tâm.

Khi biết thiếu gia muốn qua đây giúp đỡ, bọn họ đã chuẩn bị xong tâm lý tiến bộ sẽ bị lùi lại rồi.

Bây giờ, chỉ để hai người rời khỏi đội ngũ mà thôi, không ảnh hưởng gì lớn.

Có lẽ còn có thể hoàn thành xong phần trung tâm của tế đàn vào hôm nay.

Trừ khi, thiếu gia không chơi với bốn cái trụ nữa, mà chạy tới trung tâm tế đàn chơi.

Lục Thủy không để ý tới những người khác, hắn nhìn về vị trí của bốn cái trụ cột, nền móng đã được chuẩn bị kỹ càng, việc còn lại chính là xây dựng lên.

Có hơi cao.

Hắn đưa tay ra, ra hiệu phóng gạch.

Mạc Kỳ đi tới, đầu tiên là đem một viên gạch đặt vào trong tay Lục Thủy:

“Thiếu gia, có hơi nặng.”

Bọn họ biết vị thiếu gia này, những người khác thì không biết.

Lục Thủy nhận lấy viên gạch màu vàng sẫm, hắn phát hiện ra rằng nó đúng thật là có chút nặng.

Sau đó, hắn âm thầm vận chuyển thể thuật, trong nháy mắt, cảm giác mà viên gạch này mang tới cho hắn, được không chế thành vô cùng nhỏ bé.

Sau đó, nhẹ nhàng ném ra.

Hành động đột ngột này khiến cho ba người An Dật không khỏi sửng sốt.

Đây là điều mà bọn họ không hề nghĩ tới.

Nhưng mà rất nhanh, bọn họ phát hiện ra rằng, mấy viên gạch mà Lục Thủy ném ra đều rơi vừa vặn xuống nền móng của cây trụ gần nhất.

Chỉnh chỉnh tề tề.

An Dật kinh ngạc.

Sức mạnh không chế như này, thể thuật của thiếu gia rất lợi hại.

Phải biết rằng, muốn ném được viên gạch đến vị trí nào đó, không chỉ dựa vào lực ném, mà còn phải dựa vào góc độ, cùng với đủ loại vấn đề khác.

Dường như thiếu gia rất am hiểu thứ này.

Còn việc, có thể xây dựng được trụ cột hay không, hắn không hề nghĩ tới.

Bởi vì, không thể nào thành công được.

Đối với suy nghĩ của những người khác, từ trước tới giờ, Lục Thủy chưa từng để tâm.

Hiện tại, hắn chỉ muốn nhân cơ hội này để luyện tập thể thuật một chút mà thôi.

Sẵn tiện tử xem có thể xây được cái trụ cột này không.

Thành công hay không cũng không liên quan gì tới hắn cả, những người khác có lẽ cũng chẳng thèm để ý.

Hắn đưa tay ra, muốn thêm gạch.

Mạc Kỳ lập tức đặt gạch vào trong tay Lục Thủy.

Khi nhận được gạch, Lục Thủy không hề dừng lại, trực tiếp ném gạch ra ngoài.

Phanh!

Thanh âm thanh thúy vang lên, cục gạch an ổn nằm ở ngay bên cạnh đồng gạch kia.

Vị trí vẫn vừa khít như trước.

Lục Thủy tiếp tục đưa tay ra nhận gạch:

“Nhanh một chút.”

Mạc Kỳ không dám có chút chần chừ nào, tăng nhanh tốc độ đưa gạch.

Lần này, chỉ cần Lục Thủy vừa ném viên gạch xong, ngay lập tức có viên gạch khác được đặt vào trong tay hắn.

Lục Thủy rất vừa lòng với việc này, hắn vận chuyển thể thuật, dùng sức mạnh nhỏ bé hóa nó, mỗi một lần viên gạch được ném ra đều rơi xuống vị trí đã được hắn tính toán trước.

Những người không biết Lục Thủy nghĩ, có lẽ là cao thủ tới xây bốn cái trụ cột. Còn người biết Lục Thủy, lập tức biết thiếu gia đang chơi mà thôi.

Còn rất ra hình ra dáng.

Mạc Kỳ hoàn toàn không có thời gian để chú ý mấy viên gạch được Lục Thủy ném ra, hắn chỉ biết rằng tay thiếu gia rất ổn, tiết tấu rất nhanh.

Chỉ cần hấn lơ là một chút thì sẽ khó mà theo kịp được.

Đỗ Lâm ở đằng sau càng đau khổ hơn, quá nhanh, nằng dờn gạch không kịp.

Mà người kinh ngạc nhất chính là An Dật, cường độ và góc độ mỗi lần thiếu gia ném gạch đều không giống nhau, nhưng mà không phải vì không không chế tốt, mà là do không chế quá tốt.

Hấn cũng có thể làm được.

Nhưng nhị gia tuyệt đối không thể làm được.

Tam giai thông thức, mới có thể bao trùm sức mạnh lên toàn bộ viên gạch.

Hơn nữa, cho tới tận bây giờ, thiếu gia vẫn chưa hề xảy ra sai lầm một lần nào cả, tam giai cũng không thể làm được như thế.

Hấn liếc Lục Thủy một cái, sau đó cẩn thận quan sát.

Tu vi đúng là đang ở nhị giai.

“Nghe nói, thể thuật của thiếu gia đã đạt tới tam giai, có lẽ đây là sự thật, nhưng mà có lẽ chỉ ở phương diện sức mạnh mới đúng.

Thế nhưng, năng lực hiện tại mà thiếu gia thể hiện ra, không chỉ ở tam giai mới đúng?”

Chẳng lẽ, thiếu gia là thiên tài thể thuật?”

An Dật âm thầm kinh ngạc.

Nhưng sau đó lại cảm thấy rất bình thường, dù sao thì Tộc trưởng cũng là thiên tài thể thuật.

Có điều, hấn cảm giác hình như không phải thế.

Nếu quả thực là thiên tài, thiếu gia hấn là chuyển sang tu thể thuật mới đúng.

Không phải như bây giờ, tiếp tục tu đạo.

An Dật không hiểu, nhưng đây cũng không phải là chuyện của hấn, hấn chỉ cần hỏi báo đúng sự thật là được.

“Có lẽ thiếu gia không kiên trì được bao lâu nữa, loại điều động sức mạnh như này, không tới mười lăm phút đã phải nghỉ ngơi rồi.”

Chỉ mười lăm phút mà thôi, vậy cứ tùy ý thiếu gia đi.

An Dật nghĩ thầm như thế, hẳn cũng nói cho Đỗ Lâm đang âm thầm than khổ.

Lục Thủy nhìn vị trí của cái trụ, hẳn không ngừng ném gạch ra đó, xây dựng cái trụ cột đầu tiên.

Đúng lúc này, đột nhiên có một làn gió nhẹ thổi tới, giống như có một loại khí tức nào đó lay động trụ cột.

Chương 1079: Khi mang thai đứa bé của Lục gia, thiên địa xuất hiện dị tượng không phải là chuyện bình thường à? 4

Khi mang thai đứa bé của Lục gia, thiên địa xuất hiện dị tượng không phải là chuyện bình thường à? 4

Lục Thủy nhíu mày, sau đó ném gạch về phía một cái trụ khác.

Sự biến hóa này An Dật xem không hiểu.

Không sao cả, xem không hiểu mới là điều bình thường.

Hành vi của thiếu gia, xem không hiểu chính là xem không hiểu.

Lục Thủy không quan tâm, tiếp tục tiêu hao sức mạnh, chỉ cần tiêu hết sức mạnh, sau đó không ngừng tiến vào cực hạn, tiếp đó vận dụng Thiên Địa Chi Lục để tu luyện, như vậy hẳn có thể nhanh chóng đề cao sức mạnh thể thuật của mình.

Tiến vào lục giai không phải là vấn đề lớn gì cả.

Mười lăm phút sau, An Dật nghi hoặc mà nhìn Lục Thủy, tiết tấu của Lục Thủy không hề chậm đi một chút nào cả.

Đỗ Lâm liếc mắt nhìn An Dật, dường như đang nói:

Không phải nói là chỉ mười lăm phút thôi sao?

An Dật âm thầm trả lời lại:

Yên tâm, nhiều nhất là nửa tiếng mà thôi.

Nửa tiếng sau.

Đỗ Lâm:

???

An Dật:

Cùng lắm là một tiếng.

Một tiếng sau.

Đỗ Lâm:

Có phải là cao lắm chỉ hai tiếng thôi không?

An Dật:

Ngươi hiểu là tốt rồi.

Mặc dù nói thế, nhưng mà An Dật vẫn không dám tin.

Thiếu gia vận dụng sức mạnh như thế, tại sao lại có thể thực hiện lâu tới như vậy được, quan trọng nhất là tốc độ không thể thay đổi chút nào cả.

Lục Thủy nhìn cái trụ cột từng chút từng chút được xây lên.

Một lúc lâu sau, hắn bắt đầu cảm thấy hơi mệt, nhưng mà cánh tay đang ném gạch vẫn không hề có chút thay đổi nào cả.

Hắn cần phải duy trì tốc độ như thế này.

Cường độ không đủ cao hoàn toàn không có tác dụng gì với hắn cả.

Chẳng qua là sau khi xây dựng xong một cái trụ cột, tốc độ đưa gạch đột nhiên chậm lại.

Lục Thủy quay đầu lại nhìn Mạc Kỳ.

Ý tứ vô cùng rõ ràng.

“Thiếu gia thứ tội.”

Mạc Kỳ lập tức nhỏ giọng xin lỗi.

Trước đó hắn đã tiêu hao không ít sức lực rồi, hiện tại còn không ngừng phối hợp tốc độ nhanh như thế, nhất thời có hơi theo không kịp.

“Sức mạnh của thể tu chảy qua toàn thân, giờ tay nhắc chân đều có thể điều động lực lượng trong cơ thể.

Lúc giờ tay lên thì điều động sức mạnh đổi một chút, rút ra lực lượng nòng cốt dành cho tay của ngươi, không cần phải dùng tâm hạch để cung cấp.

Như thế sẽ nhẹ nhàng hơn một chút.”

Giọng nói của Lục Thủy truyền vào trong tai của Mạc Kỳ.

Đây là tiểu khiêu môn mà cha hấn dạy.

Dừng lại một chút, Lục Thủy cảm thấy rằng cha hấn có lẽ cũng đã dạy qua cho những người này rồi.

Không biết dùng, thì không thể sửa được.

“Ngươi tu luyện Cửu Trận Chiến Vương Thể?”

Lục Thủy hỏi.

“Đúng vậy thiếu gia, Cửu Trận Chiến Vương Thể, xem trọng nhất thể, không thể nào rút sức mạnh ra được.”

Mạc Kỳ khỏ sở nói.

Hấn đương nhiên biết tiểu khiêu môn kia.

Có thể nói là cực kỳ mạnh, thể nhưng mà hấn không học được.

“Vận chuyển một lần lại một lần nữa, vận chuyển tới một nửa, sức mạnh sẽ quay về trong mạch cốt lõi, sau đó thử rút ra.”

Lục Thủy đề nghị.

Mạc Kỳ có hơi nghi hoặc.

Hấn có hơi không tin lắm, nhưng mà cảm thấy cũng không có vấn đề gì cả.

Sau đó thử vận chuyển, rồi bắt đầu rút sức mạnh ra.

Hấn đã tính xong nên uyển chuyển nói với Lục Thủy như thế nào rồi.

Nhưng mà ngay khi hấn rút ra.

Sức mạnh vốn dĩ không thể nào rút ra được, cứ thế bị hấn điều động được rồi.

“Cái này...”

“Tốt, bắt đầu đi.”

Giọng nói của Lục Thủy truyền tới.

Mạc Kỳ dùng ánh mắt khó tin nhìn Lục Thủy, nhất thời có chút không rõ.

Thiếu gia chỉ tùy tiện nói thôi sao?

Hay là vì ở bên cạnh Tộc trưởng, có Tộc trưởng dạy bảo, cho nên nhận thức được tương đối nhiều thứ?

Mạc Kỳ không rõ, nhưng mà hẳn thực sự đã giải được nan đề vây khốn hẳn suốt bao nhiêu năm qua.

Ngay lúc này, Mạc Kỳ lại một lần nữa bắt đầu cung cấp gạch cho Lục Thủy.

Cảm giác không giống với trước kia.

Thiếu gia thật lợi hại.

Xế chiều ngày hôm đó.

An Dật đi tới bên của Lục Thủy, có chút khó mà tin nổi.

Lục Thủy đã xây xong ba cái trụ cột, hiện tại đang xây cái trụ cột cuối cùng.

Điều này chẳng thành vấn đề gì cả, tùy tiện chồng lên mà thôi, không cần phải để ý.

Điều khiến hẳn quan tâm chính là, tốc độ ném gạch của thiếu gia hoàn toàn không hề chậm đi.

Có thể thấy rõ rằng sức mạnh của thiếu gia đã bị hao hết, mồ hôi ướt đầm xiêm y của hẳn.

Thế nhưng, tay của hẳn chưa bao giờ dừng lại, trong mắt của hẳn từ đầu tới cuối đều mang theo ánh sáng.

Không hề từ bỏ, không hề suy sụp.

Đây là thiếu gia sao?

Sao mà khác cái người ở trong truyền thuyết quá vậy?

Hẳn có thể nhìn ra được, Mạc Kỳ và Đỗ Lâm vì thấy Lục Thủy như thế mà không thể nào ngừng được.

Đột phá cả cực hạn.

Thiếu gia thật sự chỉ là một người nhị giai thôi ư?

An Dật lại một lần nữa nghi hoặc chuyện này.

Nếu như thế, thiếu gia tuyệt đối là thiên tài thể thuật.

Chỉ ít là có một trái tim vô cùng kiên nghị.

Đây là điều nhất định phải có khi tu luyện thể thuật.

Mạc Kỳ cảm giác có áp lực cực kỳ lớn, hần phát hiện một người ngũ giai như mình, nếu như không dốc toàn lực thực sự là theo không kịp thiếu gia.

Đỗ Lâm liên tục than khổ.

Quá khó khăn.

Nàng hoàn toàn không thể nào dừng lại được.

Nếu không sẽ không thể theo kịp thiếu gia.

Đã nói là chỉ cần mười lăm phút thôi mà, bây giờ đã gần một ngày rồi.

Nhưng mà nàng vẫn không thể dừng lại.

Một lúc lâu sau, Mạc Kỳ đưa gạch ra, nhưng không có người nhận lấy.

“Thiếu gia?”

Trong lúc nhất thời Mạc Kỳ có chút lo lắng.

Thiếu gia không phải kiệt lực tới mức mất đi ý thức rồi chứ?

Nhưng mà, khi mở mắt ra, hần vẫn nhìn thấy thiếu gia đứng đó liền an tâm không ít.

“Hoàn thành.”

Giọng nói của Lục Thủy vang lên.

Sau đó hần đi về:

“Các người tiếp tục làm việc của mình đi.”

Mạc Kỳ hơi nghi hoặc một chút, sau đó nhìn vị trí của mấy cái trụ cột, phát hiện ra rằng, cả bốn cái trụ cột đều bị thiếu gia xây xong rồi, thậm chí còn giống bản vẽ y như đúc.

“Đầu?”

Mạc Kỳ nhìn An Dật đang đứng ở bên cạnh.

An Dật nhìn theo bóng lưng của Lục Thủy, phát hiện thiếu gia thật sự không giống trong trí tưởng tượng của hắn.

Người như thế này, sao lại làm Lục gia mất hết mặt mũi cơ chứ?

Hắn nhìn thế nào cũng thấy không giống.

Còn bốn cái trụ cột kia, hắn không hề quan tâm tới.

“Trước tiên, chúng ta cứ xây cho xong phần trung tâm đã, sắp hoàn thành rồi.

Trụ cột của thiếu gia thì cứ giữ lại.

Chờ sau khi báo cáo xong, sẽ xem thử xem phá nó đi như thế nào.”

Đối với bọn họ mà nói, trụ cột mà thiếu gia xây chỉ là dùng để chơi mà thôi.

“Đầu, Đạo Tịch Đài xây xong sẽ như thế nào?”

Đỗ Lâm ngồi xuống dưới đất, tò mò hỏi.

Nàng làm mệt cả một ngày.

“Phong đạo đất bằng, kim quang diệu bát phương.”

Chương 1080: Tam trưởng lão bắt đầu nghi ngờ Lục Thủy 1

Tam trưởng lão bắt đầu nghi ngờ Lục Thủy 1

Lục Thủy rời khỏi nơi phế tích kia, hắn tùy tiện tìm một nơi không người, bắt đầu vận chuyển Thiên Địa Chi Lục.

Bây giờ mà không vận chuyển Thiên Địa Chi Lục thì sẽ bỏ lỡ cơ hội tốt nhất.

Vận chuyển Thiên Địa Chi Lục, thể thuật của hắn sẽ được đề cao.

Dường như còn củng cố lại cơ sở nền tảng trước đó.

Hiện tại, thể thuật của hắn lại mạnh lên không ít.

Lục giai đã nằm trong tầm tay.

Khi Lục Thủy mở mắt ra một lần nữa, trời đã hoàn toàn tối đen.

“Phù.”

“Cũng được rồi, cần phải quay về thôi.”

Hôm nay, có lẽ Mộ Tuyết vẫn đang đợi hắn quay lại, về trễ quá thì không được tốt cho lắm.

Gió nhẹ thổi qua, Lục Thủy đứng lên.

Có một luồng sức mạnh thổi qua cơ thể hắn, sau đó quần áo đã trở nên sạch sẽ.

Như vậy là xong rồi.

Dưới bầu trời đêm, An Dật và Mạc Kỳ cùng nhau nhìn trung tâm tế đàn, sắp hoàn thành rồi, việc sau đó không cần sự hỗ trợ của bọn họ nữa.

Coi như là đã xong nhiệm vụ.

“Đầu, lúc này người nói rằng khi Tịch Đài được hoàn thành sẽ gây ra động tĩnh rất lớn, lớn như thế nào?”

Mạc Kỳ tò mò hỏi.

Bởi vì bọn họ giúp Lục Thủy chuẩn bị gạch cả ngày nay, cho nên có được cơ hội rèn luyện rất tốt, vừa mới này đã tu luyện, hấp thu ngay việc tốt này.

Tuy không lớn, nhưng mà cũng không tồi.

Dưới con mắt của Mạc Kỳ, thu hoạch chân chính đương nhiên là phương pháp điều động sức mạnh mà Lục Thủy dạy.

Từ đầu tới cuối, bọn họ đều cảm thấy chuyện này có liên quan tới Tộc trưởng.

Dù sao thì thiếu gia chắc chắn thường xuyên được Tộc trưởng dạy bảo.

Bọn họ có thể được một vài câu chỉ điểm của Tộc trưởng là chuyện vô cùng hiếm có.

Phần lớn mọi người đều phải dựa vào chính bản thân mình.

Đương nhiên, tự tu luyện hay là có người chỉ bảo, thì việc mạnh hay không đều do sự tu luyện của bọn họ.

Những thứ khác đều phải dựa vào việc bản thân ngộ ra.

“Sẽ đột ngột xuất hiện làn gió, bốn trụ cột sẽ phát ra ánh sáng nhàn nhạt, sau đó tia sáng trên các trụ cột sẽ kết nối lại với nhau, chiếu rọi lên tế đàn. Gió nổi lên, ánh sáng từ tế đàn chiếu rọi ra bốn phương tám hướng.

Đại khái là như thế.

Còn cụ thể, phải chờ tới ngày hoàn thành mới biết được.”

An Dật mở miệng nói.

Phải đợi tới khi kết thúc mới thấy được, cho nên An Dật định bảo nhóm Mạc Kỳ đi về trước.

Chỉ là, sau khi nhìn Mạc Kỳ và Đỗ Lâm, hắn phát hiện hai người kia có hơi kỳ lạ.

Bộ dạng như đang rất kinh ngạc.

“Các người sao vậy?” Đỗ Lâm đưa tay ra, chỉ về phía tế đàn nói:

“Đầu, ánh sáng mà người nói, có phải giống như kia hay không?”

Mạc Kỳ cũng chỉ về phía đó nói:

“Đầu, gió nổi lên rồi.”

An Dật lập tức quay đầu nhìn về phía tề đàn.

Liếc mắt một cái, hấn sững sờ ngay tại chỗ, bốn trụ cột ở xung quanh tề đàn phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Khắp nơi cũng bắt đầu nổi gió.

Những người ở trên tề đàn cũng cực kỳ kinh ngạc, nhưng mà rất nhanh sau đó bọn họ đã phản ứng lại, lập tức rời khỏi tề đàn.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

An Dật lập tức tìm một người đang đi từ trên đó xuống.

“Chúng ta cũng không biết nữa, khi chúng ta đặt viên gạch cuối cùng xuống, thì nó liền trở nên như thế.

Có lẽ là do bốn trụ cột mà vị tiên bối vừa nãy xây.

Vị tiên bối ấy thật lợi hại.

Nghe thấy câu nói ấy, nhóm người An Dật đều vô cùng kinh hãi.

Đúng vậy, trong mắt của những người khác, những động tác khi nãy của thiếu gia chính là đang xây bốn trụ cột, hơn nữa còn vô cùng hoàn mỹ, không có bất kỳ điều gì khác thường cả.

Nhưng ở trong suy nghĩ của bọn họ, đây chẳng qua chỉ là trò chơi của thiếu gia thôi.

Tư tưởng ban đầu luôn hại chết người.

“Lúc bốn trụ cột được xây dựng, các người có cảm giác gì không?”

An Dật lập tức hỏi.

Người trả lời câu hỏi này là một người con trai khá là trẻ tuổi:

“Có cảm giác rất yên bình, dường như theo tiến độ tăng cao của việc xây dựng trụ cột, tế đàn càng trở nên ổn định hơn, tiến độ của chúng ta cũng càng nhanh hơn.

Vị tiên bối kia thật lợi hại.

An tiên bối, chúng ta chưa từng thấy hấn bao giờ, hấn là do ai mời tới thế?”

An Dật triệt để ngó người ra.

Cho nên lúc này, thiếu gia thật sự là đang xây dựng bốn trụ cột sao?

Nhưng mà, sao có thể được chứ?

Phần lớn tất cả mọi người ở trong sân đều cảm thấy Đại tiên bối chính là đang xây dựng trụ cột, còn hấn lại vẫn luôn cho rằng thiếu gia chỉ đang chơi đùa.

Mà sự thực lại là...

GIó bắt đầu nổi lên, ánh sáng tỏa khắp nơi.

Phù!

GIó nổi lên, tất cả mọi người đều đang lùi lại.

Không lâu sau đó, một vệt kim quang bay về phía chân trời.

Đi vào Vân Tiêu, chiếu ra tám phương.

Long Quyển Liên Thiên.

“Chuyện này...Sao có thể cơ chứ?”

Người không biết chuyện, cảm thấy nó là chuyện đương nhiên, chỉ cảm thán phản ứng thiết lập của tế đàn.

Người biết chuyện, không dám tin.

Dù là An Dật, hay là Mạc Kỳ hay là Đổ Lâm, bọn họ đều biết rằng bốn trụ cột đều do thiếu gia xây dựng.

Thế nhưng, danh tiếng bên ngoài của thiếu gia không hề giống một người có thể thành lập bốn trụ cột chút nào cả.

“Chúng ta có phải bị Đầu lừa rồi không? Người tới thực ra chỉ là người có dáng dấp khá giống thiếu gia mà thôi.”

Mạc Kỳ nhỏ giọng hỏi.

Đỗ Lâm lắc đầu:

“Không biết, nhưng mà Đầu hình như còn khiếp sợ hơn cả chúng ta nữa.”

Đúng vậy, An Dật hoàn toàn không thể nào tin được.

Bộ phận quan trọng nhất của Đạo Tịch Đài không phải do người khác xây dựng, mà là do thiếu gia xây nên.

Người bị gọi là thiếu gia phế vật.

Mà chỉ cần một ngày để hoàn thành nó.

Ở trong dự tính, cần phải đến bảy ngày.

“Là ngẫu nhiên hay là tất nhiên?”

Nếu như là ngẫu nhiên, cũng là chuyện bất khả tư nghi?

Nếu như là tất nhiên? Vị thiếu gia kia thật sự giống như lời đồn sao?”

An Dật cảm giác bản thân có chút ngu xuẩn.

Vậy mà từ đầu tới cuối đều cho rằng thiếu gia đang chơi đùa.

Từng viên gạch kia, không hề xảy ra một chút nào khi xây dựng, có đôi khi còn ném về bên khác, chắc chắn là có nguyên nhân nào đó.

Việc xây dựng trụ cột cần phải phối hợp với thiên thời địa lợi.

An Dật cảm thấy mình có hơi chậm hiểu, nhưng mà chuyện này thật sự có hơi vượt ra khỏi mức bình thường.

Ấn tượng ban đầu thật sự làm cho hắn trở nên vô tri.

Những người khác đều cho rằng thiếu gia là đại sư, còn hắn lại cho rằng thiếu gia đang quấy rối chơi đùa.

Cảm thấy thiếu gia chỉ kéo tiến độ thôi là một chuyện tốt.

Mạc Kỳ và Đỗ Lâm đột nhiên nghĩ đến một sự kiện.

Nếu như trụ cột thật sự là do thiếu gia tự tay xây dựng nên, vậy bọn họ có được coi là người tham gia hay không?

Bọn họ có phải đã làm một chuyện gì rất khó lường rồi không?

Dời gạch thì sao?

Mấy ai có tư cách dời gạch cho cấp bậc đại sư như thế?

Mỗi một viên gạch đều từng được đưa qua tay bọn họ.

An Dật không quan tâm đến bọn họ, quay người rời đi, cần phải đi hỏi báo lại chuyện này trước đã.

Chuyện này quá lớn.

Không phải vì Đạo Tịch Đài đã được hoàn thành, mà là do thiếu gia có thể xây được Đạo Tịch Đài.

Chuyện này vượt quá mức cho phép rồi.

Cần phải cho Tộc trưởng và trưởng lão biết.

Thiếu gia có thể có thiên phú đặc biệt, chỉ là trước kia không có cơ hội biểu lộ ra mà thôi.

...

Chương 1081: Tam trưởng lão bắt đầu nghi ngờ Lục Thủy 2

Tam trưởng lão bắt đầu nghi ngờ Lục Thủy 2

Trên đường trở về, Lục Thủy có thấy một luồng ánh sáng, nhưng hắn không thèm quan tâm.

Vẫn là nên nhanh chóng đi tìm Mộ Tuyết thì hơn.

Đi ngang qua viện tử của Mộ Tuyết mới được, như thế sẽ có thể biết được rằng Mộ Tuyết ở đâu.

Trước khi Lục Thủy trở về, An Dật đã bị gọi tới đại điện.

Tam trưởng lão có một số việc muốn đích thân hỏi hắn.

Lúc này, An Dật đang đứng ở trong đại điện, đến thở mạnh hắn cũng không dám.

Nên biết rằng, người nam nhân ở trên cùng của đại điện mạnh hơn hắn không biết bao nhiêu lần, đôi phương chỉ yên lặng ngồi đó thôi cũng có thể khiến cho người ta cảm thấy cực kỳ áp lực.

Khí thế như núi, không giận tự uy.

“Có quá nhiều sự việc trùng lặp trong cùng một ngày, đều bắt đầu từ khi gặp Lục Thủy.”

Tam trưởng lão trầm mặc một lúc lâu.

Hắn thấy được ánh sáng kia, cũng thấy trận gió ấy.

Nhưng người mà ban đầu bọn họ chọn để xây dựng bốn cái trụ cột kia vẫn chưa về.

Người có thể xây xong cả bốn trụ cột ấy trong một ngày, gần như là không có.

Trừ khi hắn tự mình động thủ.

Thế nhưng, hết lần này đến lần khác đều có người làm được.

Càng kỳ quái hơn chính là, có người nói cho hắn biết rằng, Lục Thủy là người xây dựng bốn cái trụ cột.

Giống như đang nằm mơ giữa ban ngày vậy.

Nếu như Lục Thủy có loại thực lực này, chắc chắn đã sớm phách lối tới mức muốn lên trời trước mặt hắn rồi.

Còn đi tiếp nhận trừng phạt?

Cho nên, hắn muốn nghe rõ đầu đuôi sự việc.

An Dật không dám chân chờ.

Hắn gần như không thể gặp được Tam trưởng lão.

Nếu như không phải việc lần này liên quan trực tiếp tới thiếu gia, hắn cũng không thể tới được đây.

Chuyện của thiếu gia cơ bản đều do Tam trưởng lão quản, cho nên lần này hắn mới cần phải đi tới đại điện, tự mình hỏi báo với Tam trưởng lão.

“Sáng sớm hôm nay...”

An Dật nói lại toàn bộ quá trình ngày hôm nay.

Gặp được Lục Thủy, dẫn Lục Thủy đi tới khu phế tích, cho Lục Thủy xem bản vẽ, sau đó Lục Thủy muốn xây dựng trụ cột, cuối cùng là duy trì được cả ngày, xây xong liền đi về.

Không bỏ sót bất cứ thứ gì.

“Người xác định rằng hắn không hề nhìn thấy bản vẽ?”

Tam trưởng lão hỏi.

“Đúng vậy, ít nhất thì thiếu gia không hề sử dụng chút linh khí nào cả.”

An Dật trả lời.

“Từ đầu tới cuối, hắn chưa từng rời khỏi vị trí, trực tiếp đứng đó ném gạch?”

“Vâng, chưa từng đổi vị trí, cũng chưa từng dừng lại, trực tiếp đứng tại chỗ ném gạch.”

“Trước kia bản vẽ nằm ở lầu mấy của Tàng Kinh Các?”

“Lầu bốn.”

Tam trưởng lão trầm mặc.

Sau đó hấn phát tay, cho An Dật rời đi.

Nhưng mà, trước khi An Dật rời khỏi đây, hấn vẫn dặn dò một câu:

“Hãy để cho chuyện này lắng xuống.”

Nghĩa là đừng tuyên truyền việc này, đừng để Lục Thủy nổi danh.

An Dật đương nhiên biết.

Cần phải hiểu rõ chuyện thiếu gia có thể làm được việc đó trước, chứ không phải là tuyên truyền khắp nơi.

Nếu đó chỉ là trùng hợp, rất dễ khiến cho thiếu gia đi nhầm đường, hoặc chính thiếu gia sẽ tự cao, sau đó mất mặt.

Tóm lại, điều cần thiết bây giờ là phải giữ được sự tĩnh táo.

Đợi cho An Dật rời đi, Tam trưởng lão liền nhíu mày lại.

Sau đó, hấn cũng rời đi.

Xuất hiện tại Đạo Tịch Đài.

Nhưng mà chỉ tùy ý liếc nhìn một cái, hấn lập tức có thể nhìn ra được rằng, việc có thể tạo nên bốn cái trụ cột này tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên.

Tuy thủ pháp xa lạ, nhưng không hề có bất kỳ vấn đề nào cả.

Tam trưởng lão quay về lại đại điện, hấn ngồi ở cái ghế trên cùng, dựa vào đằng sau.

“Lần thứ nhất là đi chăn dê, hấn liền đánh nhau với dê, hấn thắng.”

“Lần thứ hai là đi nhỏ cỏ, mặc dù không có tin tức gì, nhưng hình như cũng không bình thường.”

“Lần thứ ba là tới Tàng Kinh Các đọc sách, trái lại lại vô cùng bình thường.”

“Lần này là đi xây dựng trụ cột, lực khổng chế thể thuật và nghị lực đều không hề tầm thường.”

Tam trưởng lão vô cùng khó hiểu.

Nhìn qua thì Lục Thủy đúng là không có gì đặc biệt cả, nhưng mà trong cái bình thường lại xuất hiện một tia lạ thường.

“Chẳng lẽ, ngoại trừ tu luyện, các ngành nghề khác hẳn đều có thiên phú vượt xa bình thường?”

“Không thể nào, đã cho hẳn thử từ nhỏ tới lớn, nhưng mà không hề có một chút thiên phú nào.”

“Tu luyện không được, thể thuật không được, luyện đan không được, luyện khí không được, trận pháp không được.”

Tam trưởng lão nói một hồi, đột nhiên hẳn phát hiện ra một sự kiện.

“Trước tiên không đề cập tới thể thuật, việc có liên quan tới kỳ ngộ.

Như vậy, việc chăn trâu, nhổ cỏ, xây dựng đều không thuộc hệ thống tu luyện.

Hay là nói, không nằm trong mục chủ yếu.

Có lẽ nằm trong danh mục nông nghiệp và kiến trúc.

Cho nên, Lục Thủy có thiên phú ở phương diện này?”

“Dù cho trước đó Lục Thủy thật sự đã nhìn qua bản vẽ của Đạo Tịch Đài, thì muốn xây dựng thành công cũng là chuyện không thể nào.”

“Nếu không có được thiên phú tuyệt đỉnh, thì chính là người mang theo đại khí vận.”

Còn việc hẳn thuộc loại người nào, cần phải quan sát thêm.

Xem thử xem có thiên phú về phương diện kiến trúc hay không.

Nếu như có thể đào ra được thiên phú của Lục Thủy, vậy thì đúng là một chuyện vui.

Ít nhất thì sẽ không chỉ nhìn thấy Lục Thủy là lòng hấn liền hoảng.

Mỗi ngày chỉ biết có mỗi mắt mặt.

“Thử kiên túc xem sao, nếu như không phải thì thử khí vận.”

Trong lúc Tam trưởng lão đang tính xem tiếp theo nên làm gì, thì Lục Thủy đã về tới nơi ở của mình.

Mộ Tuyết ngồi xỏm ở trong trận, chơi cùng với những bông hoa của mình.

Nghe thấy âm thanh từ cửa viện, Mộ Tuyết lập tức quay đầu nhìn qua.

Sau đó liền thấy được Lục Thủy.

Cái viện này, ngoại trừ Lục Thủy, những người khác hoàn toàn không thể nào tới được.

“Lục thiếu gia trở về rồi à?”

Mộ Tuyết đứng lên, trên mặt mang theo ý cười.

Mộ Tuyết vẫn mặc chiếc váy khi sáng, tóc vẫn được thắt bím như cũ.

“Mộ tiểu thư đang chăm hoa à?”

Lục Thủy tò mò hỏi.

Hấn dĩ nhiên là thấy được một đống đồ vật được bày trên bàn đá ở trong đình.

Có lẽ là cơm tối.

“Hôm nay nghe Lục thiếu gia nói có hái hoa tặc, cho nên ta hạ độc ở trong hoa.

Vậy là đã giải quyết được rồi.”

Mộ Tuyết vừa cười vừa nói.

Lục Thủy:

“...”

Hấn cảm giác được một nguy cơ vô hình.

Đêm nay, Mộ Tuyết định hạ độc à?

Trong lúc Lục Thủy vẫn còn đang cảnh giác, Mộ Tuyết đã đi tới đằng sau hắn, sau đó dùng hai tay đẩy hắn về hướng cái đình:

“Nên đi ăn cơm rồi.”

Nương theo sự thúc đẩy của Mộ Tuyết, Lục Thủy đi về phía cái đình, nhưng mà hắn có chút nghi hoặc mà nhìn tay Mộ Tuyết, hiếu kỳ nói:

“Trên tay Mộ tiểu thư không có độc đấy chứ?”

Mộ Tuyết vốn dĩ đang vui vẻ, sau khi nghe được câu nói này liền muốn đánh Lục Thủy, nhưng mà nàng cũng không tức giận:

“Hôm nay thì không có, nhưng không biết buổi tối ngày nào sẽ có.

Lục thiếu gia phải cẩn thận một chút.”

Lục Thủy:

“...”

Là tự người nói hạ độc mà, ta chỉ tò mò một xíu thôi.

Nhưng mà khi hắn vừa ngồi xuống, Mộ Tuyết liền cất những cái nắp đang đậy đồ ăn đi.

Lục Thủy nhìn xuống, đúng là có cơm, xem ra Mộ Tuyết sẽ không lại phạm phải những sai lầm cấp thấp kia nữa.

“Cho Lục thiếu gia cơm nè.”

Mộ Tuyết đặt xuống trước mặt Lục Thủy một tô cơm cực kỳ đầy.

Sau đó, nàng bới cho mình một chén nhỏ.

“Mộ tiểu thư béo à?”

Lục Thủy mở miệng hỏi.

“Không có.”

Mộ Tuyết nói thẳng.

Có thể đừng động một chút là nói nàng béo được không hả, rõ ràng nàng thon thả, hoàn mỹ như thế này.

Ngày nào cũng bảo béo.

Mộ Tuyết cảm giác rằng Lục Thủy không chỉ có sở thích nói nàng béo, còn muốn nàng trong vô thức cảm thấy mình béo.

Tâm địa xấu xa.

“Vậy tại sao Mộ tiểu thư lại chỉ ăn một miếng cơm?”

Nấu khó ăn quá à?”

Lục Thủy lại hỏi.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, không thêm nói lời nào.

Sau đó, nàng bới thêm cho mình một muôi cơm.

“Xem ra là do đồ ăn không quá ngon.”

Lục Thủy lắc đầu.

“Muôi cuối cùng, không thể nhiều hơn nữa.”

Mộ Tuyết bĩu môi nói.

Sau đó, nàng lại bới thêm cho mình một muôi cơm nữa.

Nhiều như thế này, phải ăn tới khi nào mới hết.

Lục Thủy cười cười, sau đó cầm lấy đôi đũa nói:

“Ăn cơm, chắc chắn là rất ngon.”

Mộ Tuyết khẽ hừ một tiếng.

Nhưng thấy Lục Thủy ăn ngon như thế, cho nên không quan tâm tới vấn đề này nữa.

Nếu không thì hẳn sẽ được thêm một vài nét nữa trong quyển sổ của nàng.

Sau đó, buổi tối đi qua đánh người, không thêm cách ngày luôn.

Mặc dù, hiện tại còn có rất nhiều chuyện chưa giải quyết xong, nhưng mà ở một số thời điểm, không cần phải cách ngày, gộp lại tính chung một ngày luôn cũng được.

Chương 1082: Tam trưởng lão bắt đầu nghi ngờ Lục Thủy 3

Tam trưởng lão bắt đầu nghi ngờ Lục Thủy 3

“Lục thiếu gia, ăn cái này đi, đây là món ta mới học làm đó, hôm nay còn đặc biệt đi tìm cây dâm bụt.”

“Còn có cái này nữa, nướng cũng khen ta nấu ngon.”

“Cái này, Trà Trà nói ta làm còn ngon hơn cả mẹ của nàng.”

“Có lẽ cái này không thể ăn được.”

Lục Thủy nói một câu.

Mộ Tuyết:

“..., vậy Lục thiếu gia ăn hết cả cái bàn này đi.”

Lục Thủy:

“...”

Hắn cảm giác rằng gần đây Mộ Tuyết càng ngày càng quá đáng, hoàn toàn không thèm để hắn vào trong mắt.

Không hề có chút tự mình hiểu lấy tí nào cả.

Nếu không phải do tạm thời đánh không lại Mộ Tuyết, hắn liền có thể vào trong phòng Mộ Tuyết.

Sau đó, nhìn nàng ngủ.

Tiếp theo, dùng Ác Mộng Chi Thuật khiến cho Mộ Tuyết gặp ác mộng.

Quay lại cảnh đó.

Vào buổi tối ngày đại hôn sẽ phát video đó.

Đêm xuân một khắc cũng đáng giá ngàn vàng, là thời gian rất đẹp để xem phim.

Làm cho Mộ Tuyết xấu hổ đến không chịu nổi.

“Lục thiếu gia đang suy nghĩ việc gì vậy?”

Giọng nói của Mộ Tuyết đột nhiên vang lên.

“Đang suy nghĩ xem đêm nay có nên chủ động đi tìm tên hái hoa tặc hay không.”

Lục Thủy vừa ăn cơm vừa nói.

Mộ Tuyết nghe xong không khỏi sửng sốt.

Đường như còn rất vui vẻ.

Chờ tới khi bọn họ ăn cơm xong.

Mộ Tuyết liền bảo Lục Thủy dọn giúp nàng, sau đó hai người đi vào trong phòng bếp.

Phải đưa đồ qua đó.

Lúc này, Lục Thủy phát hiện rằng nhà quá lớn cũng chẳng phải chuyện tốt gì cả.

Có hơi xa.

Trong viện tử của hắn không có phòng bếp.

Bên chỗ cha mẹ hắn hình như là có, nhưng mà chỉ bài trí mà thôi.

Hoàn toàn không dùng tới.

Dù sao cũng chỉ cách một xú, đối với người tu chân lục giai như cha mẹ hắn mà nói, hoàn toàn không phải là vấn đề.

Thậm chí, còn cảm thấy khá là gần.

Nhưng mà đối với người nhị giai như Lục Thủy và người bình thường như Mộ Tuyết mà nói, thì là khá xa.

Chờ tới khi đưa đồ qua cho phòng bếp xong, Lục Thủy sẽ đưa Mộ Tuyết về viện tử của nàng.

Bây giờ sắc trời đã tối, không còn sớm nữa, đường nhiên là phải đi nghỉ ngơi.

Trừ khi Mộ Tuyết đột nhiên muốn đi dạo tiêu trần một vòng.

Rõ ràng là Mộ Tuyết không hề có loại suy nghĩ đó.

“Lục thiếu gia ngủ ngon.”

Mộ Tuyết nói khẽ với Lục Thủy.

“Đêm nay trời tương đối tối, Mộ tiểu thư đừng để bản thân gặp ác mộng.”

Lục Thủy nói xong liền cất bước rời đi.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, giơ nắm đấm nhỏ lên:

“Nếu ta gặp ác mộng, sẽ đi đánh ngươi.

Hừ!”

Sau đó Mộ Tuyết quay người trở về gian phòng của mình, nàng muốn đi nghỉ ngơi.

Xem đêm nay có phát sinh cái gì hay không.

Lục Thủy quay lại viện tử, bắt đầu tiếp tục quan sát Thiên Địa Trận Văn, gần đây Thiên Địa Chi Lực quá ít, hắn muốn bổ sung một chút.

Cũng may là tu vi không kém, đã bổ sung được rất nhiều rồi.

Nhưng mà, trong lúc hắn đọc sách, Chân Võ lại tới.

Nhìn thấy Chân Võ, Lục Thủy để sách xuống:

“Bên nào có tin tức?”

Hiện tại, không thiếu chỗ có tin tức.

“Là tin tức ở bên phía Tịnh Thổ.”

Chân Võ nhỏ giọng nói:

“Căn cứ vào tin tức của đối phương.

Tịnh Thổ có lẽ thật sự có vật mà Vương Nữ Cơ Tâm để lại.

Trong văn hiến có nói một chút về việc này.

Nói Vương Nữ Cơ Tâm mang về một quyển tự truyện có liên quan tới Nhất Kiếm.

Chỉ có điều, chưa có ai từng thấy qua cuốn tự truyện ấy cả, cho nên có thể bị giấu ở sâu trong Tịnh Thổ.”

“Bọn họ có thể lấy được không?”

Lục Thủy hỏi.

Khả năng cao là không thể lấy được, nếu như có thể lấy được thì cũng đã không truyền tới tin tức như này.

Mà là trực tiếp đưa quyền sách đó tới.

“Nghe nói, vương vị ở Tịnh Thổ xuất hiện sự thay đổi.”

Chân Võ mở miệng nói:

“Là một vị Hoàng tộc trẻ tuổi.

Hắn dùng thiên phú tuyệt đối để nhận được sự ủng hộ từ Tịnh Thổ, sau đó chiếm giữ Hoàng cung.”

Chân Võ nói.

Lục Thủy có hơi kinh ngạc.

“Có liên quan tới quyền thế ở Tịnh Thổ?”

Nếu như là như thế, như thế thì Vương chẳng phải cũng chỉ là bù nhìn thôi sao.

Cơ Tầm là tồn tại mạnh như thế, sẽ để lại loại tai họa ngầm như thế sao?

“Dường như càng hòa hợp hơn với Tịnh Thổ, mặc dù quyền hạn chênh lệch không lớn, nhưng mà khiến cho người ta cảm thấy được rằng, trong tương lai người đó sẽ có khả năng vô tận.

Hơn nữa, tuy rằng hắn còn trẻ nhưng tu vi lại cao cực kỳ, nghe nói là trăm năm lục giai.”

Chân Võ nói.

“trăm năm lục giai, dường như rất là lợi hại.”

Lục Thủy nói khẽ.

Cha và mẹ của hắn cũng lượn lờ ở lục giai mấy trăm năm nay.

Cha của hắn có thể tiến vào thất giai bất cứ lúc nào, nhưng mà mẹ hắn thì không thể.

Vẫn có sự chênh lệch.

Đương nhiên, những người như bọn họ, cũng chỉ là muốn nhập đạo thất giai mà thôi.

Nhưng mà trăm năm lục giai, vẫn là rất lợi hại.

Cha mẹ hắn có lẽ đều không thể trong vòng trăm năm đã đạt được lục giai.

Cao lắm cũng chỉ có thể là ngũ giai mà thôi.

“Theo lý thuyết thì hiện tại bọn họ vẫn chưa lấy được sách?”

Lục Thủy hỏi

“Bọn họ nói rằng cho bọn họ thêm ba ngày nữa.

Nếu như vẫn không có tin tức gì thì thiếu gia phải tự mình tới rồi.”

Chân Võ nói.

“Có nói thêm yêu cầu gì khác nữa không? Ví dụ như, bọn họ đoạt lại hoàng vị?”

Lục Thủy hỏi.

“Không có, bọn họ thua chính là thua, không có suy nghĩ muốn kéo nhau trở về.

Đều là Hoàng tộc, thua nhất định phải nhận.

Bây giờ, Minh Thổ Thiên Vũ và Công chúa Tịnh Thổ hành động một mình.”

Chân Võ giải thích.

Lục Thủy gật đầu.

Hắn cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Nhưng mà, nếu như thật sự dùng quyền sách kia để làm vật trao đổi, Lục Thủy không phải không thể động tay một lần nữa.

Đương nhiên, chuyện liên quan tới tranh đấu quyền hạn.

Hắn không muốn tham dự.

Sẽ hơi phá hỏng sự cân bằng.

Bên kia, Lam Dạ Quốc đang khai chiến với kẻ xâm lấn, lập trường của hấn đứng ở phía Lam Dạ Quốc, hơn nữa còn ăn một vài thứ.

Tích thủy chi ân, ân dù nhỏ cũng là ân.

Còn nữa, ra tay một chút, cũng không sao cả, chỉ là tiện tay mà thôi.

“Vậy thì chuẩn bị đi.”

Lục Thủy mở miệng nói.

Lần này, có thể phải tự mình đi ra ngoài, Tam trưởng lão vẫn luôn không mở nhiệm vụ, khiến cho hấn không có đủ lý do để đi ra ngoài.

Làm sao nói với Mộ Tuyết về việc này đây?

Để cho cha vợ nói với cha hấn?

Cũng không phải là không được.

Đến lúc đó lại nói.

“Thiếu gia, bên phía Nhạc Phong truyền đến tin tức, nói gần biển xuất hiện một chỗ giống với Mê Vụ Quần Đảo.

Có nhiều chỗ bình thường không có gì lạ, có nhiều chỗ lại được ánh sáng của Phật bao phủ, có thể có liên quan tới tam đại thế lực.

Tạm thời không thể nào tới gần được, nhưng mà có người của Phật Môn xuất hiện.

Bên đó hình như cũng xuất hiện một tòa thành, giống Họa Loạn Cổ Thành.

Có hơi mơ hồ, không thể nào tới gần được.”

Chân Võ lại nói tiếp về chuyện bên phía Nhạc Phong.

Họa Loạn Cổ Thành?

Lục Thủy nhăn mày lại.

Với thực lực hiện tại của hắn, vẫn chưa thể giải thoát cho bọn họ được.

Đồng nghĩa với việc, hiện tại hắn vẫn chưa thể đi.

Chờ thêm một chút nữa.

Có lẽ sẽ nhanh thôi.

“Bảo bọn họ cứ quan sát trước đã.”

Lục Thủy nói.

“Phù Tu Tông Môn có vẻ như đã tiến vào quỹ đạo, sau này có lẽ sẽ có số lượng lớn người tu chân hòa theo.”

Chân Võ nhắc nhở, hắn thấy thiếu gia chỉ gật đầu, vì thế không nói tiếp về việc này nữa.

Hắn chỉ là muốn nhắc nhở một chút về tiến độ của kẻ địch mà thôi.

Thiếu gia không để ý thì là chuyện tốt.

Để ý, mới khiến cho người ta lo lắng.

“Nhạc Phong nghe nói rằng, vị cao tăng kia hoạt động khá mạnh, đại khái là muốn tới đây tìm thiếu gia.”

Chân Võ truyền đạt lại lời của Nhạc Phong.

Chuyện này đã được nói rất lâu rồi, nhưng mà đối phương vẫn chưa xuất hiện.

Vị cao tăng của Ân Thiên Tông này, có phải đang thả khói mù hay không?

Chân Võ không biết.

Lục Thủy suy nghĩ một chút, trước mắt hắn không phải là đối thủ của Lệ Thiên Xích, phải đợi hơn mười ngày nữa.

Nếu như gặp quá sớm, cũng chỉ có thể dùng thể gia tăng sức mạnh để dạy đối phương cách làm người.

Sau đó, Chân Võ lại nói thêm một chút những việc không quan trọng lắm rồi lui ra ngoài.

Lục Thủy quay về phòng, tiếp tục đọc sách, phòng bị Mộ Tuyết.

Ai biết được rằng đêm nay đối phương có tới hạ độc hay là không.

Đêm nay không ngủ được, tiếp tục thu thập Thiên Địa Chi Lực.

Đêm khuya.

Tại viện tử nơi mà Mộ Tuyết đang ở.

Lúc này, Mộ Tuyết đang nằm an tĩnh ở trên giường, dùng chăn đắp kín người.

Nàng mở to hai mắt, đợi chờ cả một đêm.

Chờ đến khi trời gần sáng, gương mặt nàng dần trở nên tức giận mà nhìn cửa ra vào.

“Tên Lục Thủy thối tha, còn nói muốn chủ động tới đây tìm ta.

Lừa đảo.”

Mộ Tuyết tức giận kéo cái chăn che hết cả mặt lại.

Uổng công nàng mong đợi cả một đêm.

Còn mặc bộ váy ngủ xinh đẹp như thế này.

Làm người ta mắc cỡ muốn chết.

Chương 1083: Sờ đến gian phòng của Mộ Tuyết 1

Sờ đến gian phòng của Mộ Tuyết 1

Sáng sớm.

Lâm Hoan Hoan cầm theo thật nhiều bánh bao bước ra khỏi phòng bếp, từng bước đi về.

Một số người nhìn nàng, đều xem như không thấy.

Như vậy khá tốt.

Có vài người kiêu gì cũng nói ít lời khó nghe sau lưng.

“Mỗi ngày cô ta đều ăn nhiều bánh bao như vậy, bảo sao mập như thế.”

“Tàn tật ghép đôi với cô béo, thật ra rất xứng đôi.”

“Đời này cũng chỉ như vậy, không cần phải để ý làm gì, chúng ta tiếp tục tu luyện đi.

Nhờ đâu trở thành như bọn hắn sẽ không tốt.”

“Đúng vậy, có điều cuộc sống của bọn hắn có vẻ như cũng không tệ.”

“Quả thật không tệ, rất trần tục, chúng ta có thể sống như vậy, nhưng ba trăm năm sau sẽ chỉ còn lại một nắm cát vàng.”

“Ăn béo thành như vậy, có lẽ không chỉ có một nắm thôi đâu.”

“Không phải còn có người thiếu mất một cánh tay sao, vừa vặn.”

“Nghĩ như vậy thì làm rác rưởi cũng rất tốt, nhân sinh viên mãn.”

Lâm Hoan Hoan ôm bánh bao, nàng hoàn toàn không để ý tới những người này.

Đều là một đám chỉ biết bỏ đá xuống giếng.

Đời này cũng không đi được xa.

Cũng không phải vì tâm niệm không thông suốt, mà là nàng có cảm giác tâm tính những người này không đủ, không có lòng dạ, không chứa được đại đạo.

Nhưng nghĩ lại, Tứ giai Ngũ giai đã là rất lợi hại.

Rất nhiều người theo đuổi cả một đời, cũng chỉ dừng lại ở Ngũ giai.

Lục giai đã tính là đại tiền bối.

Thất giai thì liền khó lường, ở nhiều nơi còn có thể trở thành truyền thuyết.

Ví dụ như truyền thuyết về Chương giáo mỗi mỗi lúc còn trẻ.

Mỗi một Thất giai, nhất định đều có một giai thoại truyền kỳ.

Thất giai trở lên lại càng khoa trương hơn, gần như không gặp được.

Cha nàng có tu vi gì, nàng cũng không biết, dù sao thì dáng vẻ cũng rất mạnh.

Nếu không sao có thể có nhiều phi tử như vậy được.

Tám chị em của nàng cũng không phải cùng một mẹ sinh.

“Chị... chị, chị dâu nhỏ, chờ một chút.” Giọng nói đột ngột vang lên khiến Lâm Hoan Hoan ngừng lại.

Có vẻ như là muội muội Kiều Thiển.

“Sao vậy?” Lâm Hoan Hoan tò mò hỏi.

Hôm nay cũng không có lấy quá nhiều bánh bao.

“Ngày mai bọn ta sẽ đi ra ngoài, chớ chọc loạn gây chuyện.” Kiều Thiển nhìn Lâm Hoan Hoan, nói.

Cô gái mập nhỏ này, căn bản không sợ cái gì.

Có điều bối cảnh của nàng quả thật là mạnh, những người khác đúng là cũng không dám làm khó dễ nàng.

Nhiều lắm là nói huyền thuyên vài câu.

Lâm Hoan Hoan không hiểu sao có cảm giác mình còn không bằng đứa em gái này, Trà Trà cũng không dám nói với nàng như vậy.

Một người nghịch thiên như Trà Trà.

Ừm, muội muội Kiều Thiển tính ra thông minh hơn nhiều so với Trà Trà.

Bản thân mình béo, hình như không có tác dụng gì.

Béo thì không thể cao nữa thanh khiết sao?

Một cô gái mập nhỏ hình như cũng không liên quan lắm tới cao nữa thanh khiết.

Có điều, cô gái mập nhỏ vẫn hỏi một câu trọng điểm:

“Là muốn đến tông môn phù tu sao?”

Chuyện này Kiều Càn chắc chắn rất để ý, gần đây hẳn vẫn luôn nhắc tới chuyện này.

Cho nên nàng phải hỏi rõ ràng.

“Ừ, trưa mai xuất phát, Tổ gia gia sẽ mang bọn ta đi, có khoảng chừng sáu bảy người.

Xuất phát từ đại sảnh, sau đó sẽ ngồi pháp bảo phi hành đi qua.” Kiều Thiển giải thích.

Nàng nói tương đối kỹ càng.

Đường đi đều đã nói rõ rồi.

“Ồ, vậy các ngươi đi đường cẩn thận.” Cô gái mập nhỏ nói.

Sau đó tạm biệt Kiều Thiển, nàng muốn trở về nói với Kiều Càn chuyện này, không biết Kiều Càn định sẽ làm gì.

Luôn có cảm giác sắp có chuyện lớn gì.

Kiều Thiển nhìn cô gái mập nhỏ trở về, không nói gì.

Nàng cũng không biết anh trai của nàng rốt cuộc muốn làm cái gì, hay sẽ làm cái gì.

Chỉ có thể đợi đến ngày mai.

Có lẽ anh trai sẽ âm thầm đi theo phía sau đi.

Cụ thể như thế nào, ngày mai có lẽ sẽ biết.

Hy vọng đi.

“Ngày mai?” Nghe thấy tin tức này, Kiều Càn bất chợt bình tĩnh dị thường.

Trước đó vẫn luôn không biết lúc nào, không biết Tổ gia gia sẽ đưa ra quyết định gì, cho nên hắn đứng ngồi không yên, đêm không thể say giấc.

Bây giờ đã biết, ngược lại lại nhẹ nhàng thở phào.

Giờ cứ đối mặt là được.

Những người khác sẽ xem thường hắn, còn Tổ gia gia, làm thế nào mới có thể thuyết phục được?

Những người khác sẽ chỉ cảm thấy hắn đang hồ ngôn loạn ngữ.

“Đúng vậy, ngay trưa mai, xuất phát từ đại sảnh, sau đó ngồi pháp bảo phi hành bay qua.” Lâm Hoan Hoan nói lại toàn bộ những gì nghe được một lần.

Về phần Kiều Càn sẽ làm như thế nào, nàng không biết.

Có điều nàng sẽ đi theo.

Đây là việc nàng phải làm, trừ khi bị chê.

Làm một cô gái mập nhỏ, nàng cũng rất miễn cảm, bị ghét bỏ sẽ dễ tự ti.

Cho nên nàng biết Kiều Càn chắc chắn cũng như vậy, nàng xưa nay không hề ghét bỏ Kiều Càn chỉ còn một cánh tay.

Hai người thế nhưng có tận ba cánh tay, vậy là đủ.

“Trưa mai thật sao?” Kiều Càn nhẹ giọng hỏi.

“Ừm.” Lâm Hoan Hoan gật đầu.

“Buổi sáng ngày mai nhớ ăn no một chút, giữa trưa khả năng sẽ không có cơm ăn đâu.

Hắn không biết mình sẽ làm như nào, nhưng hắn biết, ngày mai hắn sẽ làm gì đó.

“A?” Lâm Hoan Hoan hơi nghi ngờ, có điều vẫn gật đầu.

“MUôn trốn nhà ra đi sao?”

“Ngày mai nàng sẽ biết.” Kiều Càn nói.

Hơi do dự, Kiều Càn đột nhiên nhìn về phía Lâm Hoan Hoan, chân thành nói:

“Chỉ cần không phải bắt đầu tuyệt thực từ ngày mai.” Lâm Hoan Hoan suy nghĩ, lại bổ sung thêm thêm một câu:

“Chỉ cần chàng không chê ta.

Ta sẽ đi theo chàng.”

Kiều Càn gật đầu, không nói gì nữa.

Có lẽ, chính hắn cũng may mắn.

Từ sau khi gặp phải Lục Thủy ở Thiên Trì Hà, vận mệnh của hắn liền xuất hiện biến hóa, hướng theo một đường hắn hoàn toàn chưa từng nghĩ tới.

Điểm cuối cùng của con đường này ở đâu, hắn không biết.

Nhưng hắn vì để sống, đang rất cố gắng.

Trước kia cố gắng đi tranh đoạt, lại chỉ nhận được sự mờ nhạt.

Bây giờ cố gắng để sống, lại đạt được thứ trước kia không có được.

Quen biết thiên kiêu, chứng kiến truyền kỳ, trải qua thần tích.

Nhìn thấy Lưu Hỏa vùng lên, biết được bí mật mà vô số người ở tu chân giới không cách nào biết được.

Cuộc đời của hắn, thật ra rất tươi sáng.

Chỉ là, ánh sáng của hắn, ở trước mặt truyền kỳ lại trở nên mờ nhạt.

“Ngày mai ta sẽ đến đại sảnh để chờ mấy người Tô gia.” Kiều Càn nói.

Hắn quyết định.

Hắn muốn đi ngăn cản Tô gia gia.

Hắn không có cách gì tốt, nhưng hắn phải đi nhắc nhở Tô gia gia.

Lần đến tông môn phù tu này, khả năng chính là bắt đầu của sự hủy diệt.

Hắn đã chứng kiến kỳ tích trời dậy, hiểu rõ tồn tại Chúa Tế thế giới.

Kiều gia trong mắt đối phương, không hơn gì cái này.

“Đề ta đi cùng chàng đi, tu vi của ta tương đối cao, chuyện đánh nhau cứ giao cho ta.” Lâm Hoan Hoan nói.

Nàng đột nhiên phát hiện ra một chuyện, Trà Trà nói không sai, chỉ cần hạ thấp tiêu chuẩn lấy chồng một chút, là có thể vui vẻ lấy chồng.

Đương nhiên, chủ yếu là người nàng gả, cao hơn so với ranh giới cuối cùng của nàng nhiều.

Mà cái này, phải gả rồi mới biết được.

Trà Trà đôi khi rất thông minh.

Chương 1084: Sờ đến gian phòng của Mộ Tuyết 2

Sờ đến gian phòng của Mộ Tuyết 2

Trời vừa sáng rõ, Chân Võ liền đi tới sân nhỏ của Lục Thủy.

Sợ gặp phải Thiếu Phu nhân.

May mắn hôm nay Thiếu Phu nhân không có ở sân nhỏ của Thiếu gia, nghe nói tình cảm giữa Thiếu Phu nhân và Thiếu gia đang nóng lên, bọn hắn không thể làm ảnh hưởng tới việc này được.

Nhưng lần này là mệnh lệnh của Tam Trưởng lão, bọn hắn không đến không được.

Lệ cũ, Chân Linh canh chừng, hắn vào tìm Thiếu gia.

Ngay lúc Chân Võ tiến vào sân nhỏ liền nhìn thấy Thiếu gia đang ngồi đọc sách trong đình.

Hắn đứng bên cạnh, nhất thời không dám mở miệng.

Thiếu gia mỗi ngày đều đọc sách, nhất định là có ý định gì.

Bọn hắn quày rầy dễ gây ra chuyện xấu.

Dù không có ý định gì, cũng không thể quày rầy.

Đây là chức trách của bọn hắn.

Một hồi lâu sau, Chân Võ mới thấy Thiếu gia khép sách lại.

Nhân lúc này, Chân Võ đi đến bên cạnh Lục Thủy, nói:

“Thiếu gia, Tam Trưởng lão đang chuẩn bị dựng kỳ quan, Đạo Tháp trong lầu ở tầng bốn Tầng Kinh Các.

Tam Trưởng lão muốn Thiếu gia đi dựng, sau đó viết một phân báo cáo.”

Lục Thủy khép sách lại, vốn cho rằng lần này Chân Võ tới là để thông báo cho hắn về tin tức của Tịnh Thổ, hay tin tức về

Lạc Phong bên kia.

Ai ngờ lại là Tam Trưởng lão.

Trùng phạt còn chưa kết thúc sao?

Hôm qua đi dời gạch một ngày còn chưa đủ?

Có điều Đạo Tháp trong lâu là cái gì?

Chưa từng nghiên cứu qua.

Là hẳn kiến thức hạn hẹp, ở kiếp trước sống như vậy mà thứ này cũng không biết.

Ai cũng có chuyên môn của mình, hẳn không chuyên những thứ này.

Lại không thể từ chối.

“Có nói lúc nào không?” Lục Thủy hỏi.

“Càng sớm càng tốt.” Chân Võ trả lời.

Lục Thủy gật nhẹ đầu.

Vậy thì chờ trời sáng hẳn đã.

Sau đó, Chân Võ liền trực tiếp rời đi, ai biết lát nữa Thiếu Phu nhân liệu có tới hay không.

Ảnh hưởng Thiếu gia và Thiếu Phu nhân bồi đắp tình cảm, tội này quá lớn, so với việc không đến truyền đạt tin tức thì còn nguy hiểm hơn.

Sau khi Chân Võ rời đi, Lục Thủy liền tiếp tục xem sách.

Hôm nay Mộ Tuyết không đến.

Tối qua cũng không đến.

Hắn cho rằng tối qua nàng sẽ tới động thủ với hắn, đáng tiếc lại thả bò câu của hắn, không chờ hắn ngủ lại đến, chuyện này rất đáng sợ.

Mỗi lần tỉnh lại đều nhìn thấy bên cạnh có người ngồi, rất dễ có bóng ma tâm lý.

‘Như này cũng chưa phải chuyện lớn, nhờ đâu Mộ Tuyết nửa tháng không đến, ta còn phải mất ngủ thêm nửa tháng nữa

sao?’

Mặc dù nửa tháng không ngủ cũng không có vấn đề gì, nhưng cái này không giống với bình thường, luôn có cảm giác đang gặp nguy hiểm là một chuyện rất thống khổ.

‘Chẳng lẽ bởi vì không phải Mộ gia, nên nàng không dám kiêu ngạo như vậy?’

‘Không đúng a.’

Lục Thủy thở dài trong lòng.

‘Được rồi, đêm nay mò qua đi, đánh nàng một trận.’

‘An tâm hơn chút.’

Quyết định xong, tâm Lục Thủy bình tĩnh hơn rất nhiều.

Quả nhiên, không có cách giải quyết vấn đề, thì đi giải quyết người tạo ra vấn đề.

Mặc dù kết quả có thể hơi thảm, nhưng về sau hẳn là có thể an tâm đi ngủ.

Nhìn Thiên Địa Trận Văn thêm một lúc, sau đó Lục Thủy cất sách đi.

Trời đã sáng rõ, đi xem một chút xem kỳ quan mà Tam Trương lão nói là cái gì, nếu như đẹp mắt, vậy mang theo Mộ Tuyệt đi ngắm.

Không dễ nhìn thì thôi.

Mấy ngày nay vẫn luôn đọc sách, sức mạnh thiên địa của hắn đã nhiều hơn một chút.

Ba ngày nữa tu vi hẳn là có thể tấn thăng 5.6, chờ đến khi 5.7 là có thể cân nhắc độ kiếp rồi.

Chờ mấy ngày nữa là biết, nếu như cân tới Tịnh Thổ một chuyện, xác suất lớn là sẽ độ kiếp ở Tịnh Thổ.

Đi biểu diễn cho bọn hắn một chút, sau đó đòi một bản tự truyện của Kiếm Nhất làm thù lao cũng không tính là quá đáng đi?

Lục Thủy cảm thấy mình quả thật không quá đáng, lại không lấy không.

Hắn độ kiếp, mỗi lần một khác, bản thân cũng không biết sẽ như thế nào, cho nên những người kia hẳn là cũng chưa từng thấy qua.

Đây coi như là buổi biểu diễn hiếm có đi.

Tu chân giả ở Tịnh Thổ thật có phúc.

Không bao lâu sau, Lục Thủy đón ánh nắng đi tới sân nhỏ của Mộ Tuyết.

Chỉ nhìn thấy Đinh Lương đang đút cho Băng Phượng ăn.

“Lục Thiếu gia.” Nhìn thấy Lục Thủy, Đinh Lương lập tức đứng lên.

Nàng cúi đầu cung kính nói:

“Tiểu thư còn đang ngủ, có vẻ như tối hôm qua mất ngủ.”

Nghe thấy câu này, Lục Thủy hơi kinh ngạc.

Mất ngủ?

Là đang ngại hẳn tới tìm phiền phức sao?

Lục Thủy suy đoán trong lòng.

Có điều hẳn cũng không có ý định quấy rầy Mộ Tuyết, nàng thân là người bình thường, giấc ngủ rất cần thiết, đương nhiên không thể quấy nhiễu.

Sau đó Lục Thủy liền xoay người rời đi, lúc rời đi còn bảo Đinh Lương truyền đạt lại một câu.

Hắn bảo Đinh Lương nói với Mộ Tuyết, nếu như có chuyện cần tìm hẳn, có thể tới tầng bốn Tàng Kinh Các.

Đúng vậy, Lục Thủy cảm thấy mình sẽ ở bên kia cả ngày.

Mộ Tuyết tới hay không không liên quan, hẳn đêm nay sẽ mò sang phòng Mộ Tuyết, sau đó đánh nàng một trận.

Suy nghĩ chắc chắn là có, thực tế có lẽ cần dùng cảm một chút.

Nhưng cái này không phải vấn đề.

Dù sao hấn cũng đi.

Đừng hỏi dự tính ban đầu, đại mộng rất dễ thất bại.

Không bao lâu sau, Lục Thủy bước vào tầng bốn Tầng Kinh Các.

Trên mặt bàn có thêm rất nhiều vật liệu, đều là vật liệu xây dựng, hấn là để dựng kỳ quan.

Ở cạnh bàn có Khô Thụ lão nhân đang đứng.

“Thiếu gia.” Thấy Lục Thủy đi lên, Khô Thụ lão nhân cung kính nói.

Có lẽ những người khác không biết, cũng có vài người cảm thấy vào hôm Lục gia gặp đại nạn đó, Thiếu gia không làm được cái gì, còn không ở Lục gia cùng đối mặt với nguy nan.

Nhưng hấn biết, ngày đó, Thiếu gia có xuất hiện.

Lấy tư thái tuyệt thế, trấn áp đại địch một phương.

Tư thế vô song.

Không có Thiếu gia, Đại Trưởng lão cũng không nhất định đã chống đỡ được.

Công của Thiếu gia, so ra vượt qua bất kỳ kẻ nào, chỉ là không có ai biết, Thiếu gia cũng không quan tâm tới ánh mắt của người khác.

Hồi tưởng lại lúc đó, hấn có cảm giác nếu không cùng Thiếu gia đi một chuyến tới Binh chủng, hấn sẽ không có khả năng biết chuyện này.

Cũng ở nơi đó, hấn đã được Thiếu gia chỉ cho cơ duyên.

Khi đó quả thật là ngậy thơ ghê gớm, thế mà lại cảm thấy mình nghe theo chỉ dẫn là một việc làm điên rồ.

“Đây là cái gì?” Lục Thủy đi đến bên cạnh bàn, nhìn một đống đồ vật bên trên, tò mò hỏi.

Thứ này hấn xem không hiểu.

Dù sao thì cái kỳ quan này hẳn cũng chưa nghe qua bao giờ.

Mặc dù các loại phương diện hẳn đều có chỗ liên quan tới.

Nhưng phần lớn đều chỉ hiểu sơ bộ.

Loại vật như kỳ quan này có tiếp xúc qua, nhưng đều khác đẹp, tương đối dễ khiến Mộ Tuyết vui vẻ.

Đạo Thập này, nghe tên đã biết là vô dụng.

Cho nên đừng nói là nghiên cứu, nghe cũng chưa nghe qua bao giờ.

“Kỳ quan trong lâu, Đạo Thập, nghe nói có quan hệ với Ngô Đạo Thụ.

Có thể có hiệu quả nhất định.

Tầng thứ tư nếu có loại kỳ quan này sẽ mang đến không ít trợ giúp cho người đọc sách.” Khô Thụ lão nhân giải thích.

Lục Thủy nghe rõ:

“Nói cách khác, mục đích chủ yếu của ta là, khiến trong này có công hiệu của Ngô Đạo Thụ?”

“A...” Khô Thụ lão nhân gật đầu nói:

“Cũng có thể nói như vậy.”

“Đã hiểu, trước đêm nay đúng không?” Lục Thủy hỏi.

“Vâng, chạng vạng tối ta sẽ tới kiểm tra, sau đó thông báo với Tam Trưởng lão.” Khô Thụ lão nhân nói.

Hắn cảm thấy Lục Thủy chắc chắn không có vấn đề.

Loại vạn cổ thiên kiều như Thiếu gia, thứ gì có thể làm khó hắn chứ?

Không tồn tại.

Sau đó, Khô Thụ lão nhân rời khỏi tầng bốn.

Nơi này vẫn được mở, không ngăn cản người khác đi lên.

Chờ Khô Thụ lão nhân rời đi rồi, Lục Thủy mắt nhìn bản vẽ, sau đó vút sang một bên.

Chưa từng nghe qua, cũng chưa từng chơi qua, so với Đạo Tịch Đài còn phức tạp hơn.

Làm được không?

Đương nhiên được.

Cái này có gì khó, chỉ cần nhìn một lần.

Nhưng nếu chỉ muốn hiệu quả, vậy hẳn không có việc gì đi lãng phí thời gian dựng cái này làm gì?

Không bằng xem Thiên Địa Trận Văn đi.

Sau đó, Lục Thủy tiếp tục xem Thiên Địa Trận Văn, góp nhặt sức mạnh thiên địa.

Nhiệm vụ, đến giữa trưa rồi hoàn thành sau, nhất định sẽ ổn thỏa.

Xế chiều hôm đó.

Lục Thủy rời khỏi Tàng Kinh Các, đi một chuyến tới sau núi.

Tốn không ít thời gian, sau đó mới quay trở lại Tàng Kinh Các.

Giữa trưa Mộ Tuyết có đến đây một chuyến, nhưng lại bị thị nữ của mẹ gọi đi.

Nói là muốn nghiên cứu tiến trình hôn lễ một chút, thuận tiện kiểm tra kiểu dáng thiệp mời.

Thiệp mời đã chuẩn bị xong, giờ chỉ chờ viết tên, sau đó mang đi phát.

Đã sang tháng mười, chỉ còn cách ngày thành hôn không đến ba tháng.

Chương 1085: Sờ đến gian phòng của Mộ Tuyết 3

Sờ đến gian phòng của Mộ Tuyết 3

Ngày thành hôn vào tháng hai.

Tháng sau đại khái đã có thể đi phát thiệp mời.

Lục Thủy cảm thấy với thực lực hiện tại của mình, phát thiệp mời sẽ rất tốn sức, hẳn muốn chờ đến khi có thể mở được cửa không gian, không gian vừa phát ấy.

Như vậy thì tiện rồi.

Ngồi xe lửa mỗi ngày?

Quá mệt mỏi.

Một mình đi du lịch cũng không có gì.

Mang theo Mộ Tuyết, người bình thường như Mộ Tuyết căn bản không chịu được.

Đương nhiên, cũng có thể Mộ Tuyết sẽ không tham gia.

Tóm lại, đến lúc đó lại xem.

Hắn nếu triển khai toàn bộ uy năng, thì Ngũ giai là có thể mở cổng không gian.

Bây giờ sức mạnh bị gọt mất, chắc chắn phải lên Thất giai các loại mới có thể.

Lục giai cũng không đủ, trừ khi là Lục giai nếu không bị thiếu mất sức mạnh.

Cụ thể thì phải tấn thăng rồi mới biết được.

Thấy mặt trời xuống núi, Lục Thủy liền rời khỏi Tàng Kinh Các, nhiệm vụ hắn đương nhiên đã hoàn thành, bỏ ra không ít thời gian.

Lúc đi đến cửa lớn Tàng Kinh Các thì chạm mặt Khô Thụ lão nhân.

Thiếu gia, đã hoàn thành rồi sao?” Khô Thụ lão nhân có hơi bất ngờ.

Kỳ quan trong lầu cực kỳ rườm rà, đừng nói là hoàn thành, người bình thường thì một ngày cái gì cũng chưa làm được mà?

Thiếu gia đây là không có ý định che giấu nữa sao?

Đây là chuyện tốt.

“Hoàn thành.” Lục Thủy khẽ gật đầu, sau đó lại sang phòng Sang.

Nhìn xem mọc lại chưa?

Thuận tiện xem xem dáng vẻ thiệp mời ra sao, hỏi tiếp về quá trình hôn lễ, xem xem kiếp này có gì khác biệt hay không.

Nhìn xem Mộ Tuyết cảm thấy có khác tốt, hay không khác biệt tốt.

Khô Thụ lão nhân nhìn Lục Thủy rời đi, không dám hỏi nhiều một câu, đó là đang chất vấn năng lực của Thiếu gia.

Lục gia có nhiều người như vậy, ai cũng có thể nghi ngờ, nhưng hắn thì không được.

Thiếu gia là tôn tại bực nào, hắn biết, hắn hiểu rõ, tôn tại như vậy, ai dám chất vấn? Ai có tư cách chất vấn.

Hắn tuyệt đối không có tư cách.

Sau đó, Khô Thụ lão nhân đi về phía tầng bốn, hắn muốn nhìn một chút xem kỳ quan trong lầu, Đạo Tháp, rốt cuộc là trông như thế nào.

Kỳ quan rất hiếm thấy, hắn cũng chưa từng gặp qua loại này.

Thiếu gia đã ra tay, nhất định là không tầm thường.

Khô Thụ lão nhân đi tới tầng ba, hắn lại đi tới tầng bốn.

Có điều đi được một nửa thì hắn liền có một loại phúc linh tinh tâm chí an tĩnh, tu luyện lúc này, chắc chắn sẽ rất có ích.

Cái này...

Chính là kỳ quan Đạo Thập sao?

Khô Thụ lão nhân âm thầm lấy làm kỳ quái, thật sự là khó lường.

Hiệu quả quá mạnh.

Rất nhanh sau đó, Khô Thụ lão nhân đã đi tới tầng bốn, lúc hấn đứng trên bậc thang cuối cùng, lúc hấn chuẩn bị nhìn thấy kỳ quan, thì liền ngay cả người.

Giác quan của hấn nhận lấy trùng kích rất lớn.

‘Thiếu gia... Ngài...’

...

Đại điện Lục gia.

Khô Thụ lão nhân dẫn đồ vật tới đây.

Hấn nhất định phải đến giao nộp.

Tam Trưởng lão nhìn trong đại điện hạ xuống một cái cây, lông mày cau lại, trầm mặc.

Lúc này, sắc mặt của hấn đã sắp bùng nổ.

9998 vạn.

9999 vạn.

Con số không ngừng nhảy lên, dường như chỉ một chút nữa thôi là sẽ đột quá.

“Quả nhiên, ta không thể trông cậy vào hấn.”

Tam Trưởng lão thở dài một tiếng, mệt mỏi.

Như muốn già thêm vài chục tuổi.

Khô Thụ lão nhân không dám nói thêm cái gì.

Thật ra, Thiếu gia có thể trông cậy được, chỉ là tính cách có hơi nghịch ngợm, dù sao thì Thiếu gia cũng vẫn còn trẻ.

Mới 20 tuổi.

...

Phía sau núi Lục gia.

Nhị Trưởng lão đứng trong rừng cây, nhìn một cái hố, trầm mặc không nói.

Dưới chân ần ần có sức mạnh phun trào.

Một hồi lâu sau, nàng mới bình tĩnh nói:

“Ai đã đào đi Ngô Đạo Thụ của ta?”

Nàng rất thích cây này, mùi vị lá trà rất ngon miệng.

Thế nhưng lại có người đào cây của nàng đi.

“Có thể đến phía sau núi Lục gia, còn có thể bình thường đào cây đi, cũng chỉ có tất cả mấy người, nghĩ một chút liền biết là ai.” Cửu tung bay sau lưng Nhị Trưởng lão, đang thất bím tóc.

Nàng đã nhìn thấy bím tóc của Mộ Tuyết.

Cảm thấy rất đẹp mắt.

Quyết định buộc cho Tiểu Tiểu Đình thử.

Chắc chắn là càng đẹp mắt hơn.

Tiểu Tiểu Đình so với các nàng đáng yêu hơn rất nhiều.

“Hắn đi qua Mê Lâm thế nào?” Nhị Trưởng lão hỏi.

Nàng bị Ngưng Hạ kéo lại, nếu không cũng không đến mức không phát hiện ra có người vào đây đào cây.

Nếu như không phải người của mình, nàng đã sớm phát hiện.

“Sương mù của Mê Vụ Chi Đô cũng không ngăn được hắn, người còn trông cây vào Mê Lâm ngăn cản hắn sao?” Cửu vừa thất bím tóc cho Nhị Trưởng lão, vừa nói:

“Lúc hắn vác cây đi, còn vô cùng vui vẻ.

Muốn nhìn ảnh chụp không? Ta có lẽ có thể mô phỏng lại cho người.”

Nhị Trưởng lão không nói gì, mà quay người rời đi.

Một bước trực tiếp biến mất tại chỗ.

...

Lục Cỗ hôm nay ở cùng Đông Phương Lê Âm.

Bởi vì Đông Phương Lê Âm mang thai, Lục Cỗ dù có bận rộn hơn, cũng sẽ rút ra đủ thời gian để ở cùng với nàng.

Dù sao Phu nhân nhà hấn còn bị cấm túc.

Bên ngoài quá nguy hiểm, bất kể là ai cũng sẽ không để nàng ra ngoài.

Trước đó, biến hóa cũng không nhỏ.

Kẻ địch xâm phạm, dị tượng không hiểu.

Khiến bọn hấn hiểu, con gái trong bụng chắc chắn không giống bình thường.

Không biết sinh ra sẽ thế nào.

Ngày sinh nở chắc chắn cũng rất nguy hiểm đi.

“Tộc trưởng đại nhân muốn tấn thăng Thất giai sao?” Đông Phương Lê Âm nhìn chồng mình, hỏi.

Đúng vậy, Lục Cỗ muốn tấn thăng Thất giai.

Hấn lên Thất giai Nhập Đạo rồi, sẽ có một ít thực lực để bảo vệ vợ mình.

“Ta đợi lâu hơn một chút ở Thất giai là được.

Nàng không được, ta sẽ không làm gì.” Lục Cỗ nhìn Đông Phương Lê Âm nói khẽ.

Đông Phương Lê Âm đương nhiên không phải người không hiểu chuyện.

“Vậy ngày ta sinh con, ngươi phải đến bảo vệ tốt con gái chúng ta.” Đông Phương Lê Âm nói.

Mặc dù ngày đó khả năng sẽ rất nguy hiểm.

Nhưng Đông Phương Lê Âm chưa từng sợ hãi.

Lục Cỗ nặng nề gật đầu.

Chẳng qua khi hấn muốn nói thêm gì đó, lại đột nhiên cảm giác được ở cửa viện xuất hiện một bóng người.

Là một cô bé mặc áo khoác màu trắng, tay đút trong túi áo.

Trên đầu có rất nhiều bím tóc.

Cực kỳ đáng yêu.

Chỉ là sắc mặt nàng bình tĩnh, khiến cho người ta cảm nhận được một loại nguy hiểm.

Nhìn thấy nàng, Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm đều có chút kinh ngạc.

“Nhị Trương lão đến bắt mạch sao?” Đông Phương Lê Âm hỏi.

Chủ yếu là Nhị Trương lão cứ nhìn chăm chăm vào chồng nàng, cộng thêm con trai nàng cũng ở nhà, khiến cho người ta có một dự cảm chẳng lành.

Nhị Trương lão nhìn bốn phía một chút, cuối cùng đi đến phần đất trống của sân nhỏ, tự mình đào một cái hố, tiếp đó cắm một cái cây vào.

Sau đó đắp đất lên.

Một đạo pháp thuật hiện lên, đất biến trở về bình thường.

Làm xong những cái này, Nhị Trương lão mới nhìn về phía Lục Cổ đang có chút hoảng hốt:

“Đến, đào nó lên.”

Lục Cổ vẻ mặt sợ sệt, hần nhìn Nhị Trương lão, nói:

“Nhị Trương lão có phải có hiểu lầm gì rồi hay không?”

“Đào.” Vẻ mặt Nhị Trương lão không chút thay đổi, nói.

Lục Cổ thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì, trước kia không phải như vậy, sao hôm nay lại bắt đầu đào cây rồi.

Nhưng lời của Nhị Trương lão, hần không dám phản kháng.

Cuối cùng chỉ có thể rung rung đi đào cây.

“Vui vẻ một chút, cười lên.” Giọng nói của Nhị Trương lão vang lên.

“Hôm nay ta không đào, hôm khác cũng sẽ có người khác đào, vậy nên để cho ta đào đi.” Cử ngoi giữa không trung,

tươi cười nói:

“Lúc Lục Thủy đào cây đã nói câu này.”

“Nói theo ta.” Nhị Trương lão vẻ mặt bình tĩnh nói:

“Hôm nay ta không đào, hôm khác cũng sẽ có người khác đào, vậy nên để cho ta đào đi.”

Loảng xoảng.

Lục Cổ run tay một cái, công cụ rơi xuống đất.

“Nhị Trương lão...”

“Đào, nói, vui vẻ lên một chút.”

Đông Phương Lê Âm che mắt, không dám nhìn cảnh phía sau.

Con trai bảo bối của nàng lại làm gì rồi?

Hố cha hẳn thành cái dạng này.

Chương 1086: Gặp Mộ Tuyết trong đêm tối! Quấy rầy nữ hiệp! 1

Gặp Mộ Tuyết trong đêm tối! Quấy rầy nữ hiệp! 1

Oanh!!!

Một tiếng nổ thật to phát ra từ viện tử của Lục Cô.

Mặt đất rung chuyển mấy lần.

Lục Cô dùng tư thế khiêng cây, duy trì nụ cười, nói:

“Nói lại với Lục Thủy rằng, tùy tiện đào cây của người khác sẽ bị trừng phạt.”

Nói xong, Nhị trưởng lão liền xem mạch cho Đông Phương Lê Âm, sau khi xác định không có vấn đề gì, nàng cảm một khối điểm tâm lên cằm, rồi biến mất tại chỗ.

Lục Cô:

“...”

Nghịch tử.

Lá gan càng lúc càng lớn, hành vi cũng càng ngày càng quá đáng.

Cây ở sau núi cũng dám đào.

Sau khi Nhị trưởng lão rời đi, Đông Phương Lê Âm mới cố gắng kéo phu quân của mình ra ngoài.

Chỉ là trong lúc kéo ra ngoài, cánh tay gì đó đều bị chặt đứt.

Cơ thể của phu quân còn mềm hơn cả nàng.

Con người cường tráng như Đại tộc trưởng cũng kiên cường không nổi.

Đông Phương Lê Âm cảm thấy con trai bảo bối của mình sao lại có thể gây chuyện tới thế được chứ?

Vốn dĩ nàng cho rằng, có Tiểu Tuyết Nhi ở đó thì sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Không nghĩ tới, không hề kém lúc trước một chút nào cả.

...

Tam trưởng lão đi tới đằng sau núi.

“Lúc nhỏ, Lục Thủy rất thích chạy lòng vòng ở đằng sau núi, biết được vị trí của cây Ngộ Đạo cũng chẳng phải là việc kỳ lạ gì.”

“Nhưng mà bây giờ mà muốn đi tới đằng sau núi, không dễ dàng như vậy.”

“Mê Lâm của Nhị trưởng lão là bước đầu tiên.”

“Không biết có phải do Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão cố ý cho hấn đi vào hay không.”

Không phải là không thể, bình thường Lục Thủy muốn làm gì, bọn họ đều trực tiếp để cho Lục Thủy làm.

Hoàn toàn không hề ngăn cản.

Tại sao lại khẳng định như thế?

Vì lúc đó hấn cũng như vậy.

Bị thương, vì không muốn bị người trong nhà phát hiện, cho nên liền lén chạy tới đằng sau núi để tìm linh dược.

Sau đó, tìm được rồi.

Sau này, hấn mới biết rằng, là do Đại trưởng lão cố ý dẫn đường hấn, giấu diếm Nhị trưởng lão.

Nếu không thì hấn đã sớm bị đánh chết rồi.

Khi đó, hấn và huynh trưởng chẳng sợ ai cả, chỉ sợ mỗi Nhị trưởng lão.

Về sau, hấn chăm lo cho nhiều thế hệ tiểu bối của Lục gia, cũng thường xuyên phát sinh sự việc như thế.

Tóm lại, nếu Đại trưởng lão hoặc Nhị trưởng lão mở cửa sau cho tiểu bối Lục gia, chắc chắn sẽ giấu diếm hấn.

Cho nên, việc mà Lục Thủy có thể tìm được cây Ngô Đạo chẳng là gì cả.

“Nhưng mà, nếu như hai vị trưởng lão đều không nhường thì lại là chuyện khác.”

Thiên phú về trận pháp?

Tam trưởng lão vốn dĩ không nghĩ tới cái này.

Hắn nghĩ tới điều thứ hai mà trước kia mình nghi ngờ.

Khí vận.

Muốn đi qua được Mê Lâm không phải chỉ có thực lực mới có thể qua được, nếu có đủ khí vận, cũng có thể.

Đặt cây Ngô Đạo lại trên hốc cây, sẵn tiện lấp đất lại, sau đó Tam trưởng lão mới quay người rời đi.

Hắn quyết định sẽ thử xem khí vận của Lục Thủy.

Xem thử xem có khác thường hay không.

...

Sau khi Tam trưởng lão rời đi không lâu, Nhị trưởng lão liền xuất hiện bên cạnh gốc cây Ngô Đạo, xử lý lại một lần nữa.

Việc xử lý trước đó quá thô sơ.

“Tiểu Tiểu Tranh dường như muốn đi thăm dò khí vận của Lục Thủy.”

Cửu cùng ngồi xổm xuống bên cạnh Nhị trưởng lão, cùng nàng đào đất.

Có vẻ rất thích chơi cái này.

“Có chuyện gì sao?”

Nhị trưởng lão hỏi.

“Có thể người không biết.”

Cửu nhìn bím tóc của Nhị trưởng lão nói:

“Ở trong thế giới, Lục Thủy có một tên gọi khác.”

“Tên gọi khác?”

Nhị trưởng lão có chút hiếu kỳ:

“Thiếu tông chủ Ân Thiên Tông?”

“Cái này chỉ là do hấn giả danh mà thôi, tên khác nằm ở cấp bậc thế giới.”

Cửu nhìn Nhị trưởng lão cười nói:

“Làm một động tác dễ thương đi, ta sẽ nói cho ngươi biết.

Chính là kiêu, nhắm một mắt lại, sau đó dùng tay để ở dưới con mắt còn mở.

Rất đơn giản.

Giống như này nè.”

Nói xong, Cửu liền làm mẫu, trông vô cùng dễ thương.

Nhị trưởng lão chỉ liếc mắt nhìn một cái, lập tức từ chối:

“Không có hứng thú.”

“Không đáng yêu gì hết.”

Cửu dùng tay chọc chọc vào mặt của Nhị trưởng lão.

Nhị trưởng lão vỗ một cái.

Chỉ có điều, không những không vỗ được, mà bên mặt còn lại cũng bị chọc chọc.

Cửu xuất hiện ở một bên khác, sau đó tiếp tục chọc chọc mặt nàng.

Nhị trưởng lão không muốn nói chuyện, tiếp tục chăm lo cho cây Ngô Đạo của nàng.

“Nói cho ngươi biết.”

Cửu lại chọc thêm hai cái, cảm giác cực kỳ dễ thương:

“Ở trong thế giới này, Lục Thủy có thể được gọi là cha khí vận.”

“Cha khí vận?”

Nhị trưởng lão có hơi không hiểu.

“Đúng vậy, cha khí vận.

Người khác thì phải dựa vào sự quan tâm, chiếu cố của Nữ Thần Khí Vận, nhưng mà Lục Thủy thì khác.

Hắn là cha của Nữ Thần Khí Vận.

Nếu như, thật sự có Nữ Thần đó, nàng có lẽ sẽ muốn từ bỏ Thần vị của mình.”

Cửu mở miệng nói.

“Sao có thể như thế? Sao có thể?”

Nhị trưởng lão hoàn toàn không thể nào tưởng tượng nổi.

Nàng hiểu Lục Thủy, nhưng mà dường như còn chưa đủ rõ ràng.

“Không biết, hẳn chính là như thế.

Thiên Địa chính là phản hồi như vậy.”

Cửu nhún vai.

Trên người Lục Thủy có một đồng bí mật, nàng cũng không biết rõ.

Nhưng mà, nhiều ít gì cũng hiểu được một chút.

Chẳng qua là, không thể nói ra.

“Vậy nếu như Tam trưởng lão khảo thí khí vận của Lục Thủy sẽ như thế nào?”

Nhị trưởng lão hỏi.

Nàng hoàn toàn không biết rằng, Lục Thủy có khí vận mạnh tới như thế.

Ít nhất thì không biết rằng, nó lại khoa trương tới như vậy.

“Không biết, luôn cảm giác rằng sẽ không được tốt lắm, Tiểu Tiểu Tranh không biết có bị kinh sợ tới mức hoài nghi cuộc đời hay không.”

Cửu nói.

Nhị trưởng lão không nói gì thêm nữa, nàng cũng muốn mở mang thêm kiến thức, muốn biết khi vận của Lục Thủy mạnh cỡ nào.

Nhiều năm như thế rồi, nàng vẫn chưa từng cảm nhận được sức mạnh khí vận của Lục Thủy.

Nếu như thật sự khoa trương như Cửu nói, bọn họ phải sớm phát hiện rồi mới đúng.

“Không hiểu? Cái này phải xem Lục Thủy nghĩ cái gì, thân là cha của khí vận, người sẽ để cho con gái của mình nhảy nhót khắp nơi, làm ảnh hưởng tới cuộc sống bình thường của người sao?”

Cửu đứng lên, sờ đầu Nhị trưởng lão, nghiêm túc dạy bảo.

Nhị trưởng lão không nói hai lời, trực tiếp động thủ, muốn thử xoa đầu của Cửu.

Sau đó, bị Cửu chuẩn xác vỗ xuống.

“Tại sao người lại nhỏ như vậy? Chân Thần không lớn lên sao?”

Nhị trưởng lão hỏi.

“Không phải, lúc ta ngã xuống, chiều cao của ta cũng hơn một mét sau, dáng người cực kỳ đẹp. Cả thế giới này không ai hoàn mỹ được như ta cả.

Hiện tại như thế này, là do lúc lưu lại quyền năng, ta ở trong bộ dạng như này.

Vừa đủ để áp chế người.

Có phải rất tuyệt hay là không?”

Cửu nhìn Nhị trưởng lão cười nói.

Nhị trưởng lão cúi đầu, không nói gì nữa, tiếp tục xử lý cây Ngô Đạo.

Lùn hơn nàng, già hơn nàng.

Tại sao trên đời này lại có loại người như thế cơ chứ?

Quan trọng nhất là, còn mạnh hơn nàng.

...

Khi Lục Thủy tìm thấy Mộ Tuyết, thì thấy nàng đang nghiên cứu thiệp mời với Phương Đông Tra Tra.

Thấy các nàng đang thảo luận vô cùng vui vẻ, cho nên Lục Thủy không quấy rầy.

Phương Đông Tra Tra còn muốn khoe chữ viết của nàng.

Còn tại sao chữ của Phương Đông Tra Tra lại đẹp thì Lục Thủy không biết.

Vẽ tranh hình như không được ổn cho lắm.

Nhưng mà, khi nào có thời gian có thể chôn nàng, hố của cây Ngô Đạo có lẽ vẫn còn đó, không thể lãng phí, tìm cơ hội thần không biết quỷ không hay mà chôn nàng.

Một trăm năm sau, có thể sẽ mọc lên một cái cây Tra Tra.

Trên cây Tra Tra có quả Tra Tra, dưới cây Tra Tra...

Bỏ đi, vẫn là đừng mọc cây thì hơn.

Lục Thủy quay về nghỉ ngơi, tối nay phải hành động.

Đêm nay bắt buộc phải mò sang phòng của Mộ Tuyết.

Không ai có thể ngăn cản được bước chân của hấn cả, đêm nay đã định là thời gian để đánh Mộ Tuyết.

Có phải Mộ Tuyết cho rằng do bản thân có dung mạo xinh đẹp, nên hấn không nỡ đánh phải không?

Ngây thơ.

Đêm tối, ai mà thấy rõ cơ chứ?

Nếu thấy rõ, thì trực tiếp dùng gói nằm để che lại là được, như thế không phải là không thấy mặt nữa sao?

Đẹp hơn nữa thì cũng có ích lợi gì đâu?

Lúc đánh không hề có áp lực tâm lý gì cả.

Lục Thủy đọc sách, với hấn mà nói, ngồi chính là đang nghỉ ngơi.

Nửa đêm, hấn vẫn tiếp tục đọc sách.

Nhìn đồng hồ, đang là 12 giờ.

Chương 1087: Gặp Mộ Tuyết trong đêm tối! Quấy rầy nữ hiệp! 2

Gặp Mộ Tuyết trong đêm tối! Quấy rầy nữ hiệp! 2

“Đợi thêm hai tiếng nữa.”

Không phải cú đêm, bình thường thức cùng lắm là tới 2, 3 giờ mà thôi, rất ít ai sẽ thức qua được 3 giờ.

Mộ Tuyết đương nhiên không phải là người thức khuya.

Nhưng mà nếu ngủ không sâu, sẽ rất dễ tỉnh dậy.

Lục Thủy muốn ngồi ở bên cạnh Mộ Tuyết, dùng thuật pháp khiến cho nàng nằm mơ, sau đó trong nháy mắt tỉnh lại, sẽ lập tức che mặt nàng lại đánh.

Đúng rồi, nếu như bị dọa sợ, hẳn sẽ quay lại.

Để dành đến ngày thành hôn.

Bây giờ vẫn chưa đủ Thiên Địa Chi Lục, khó mà dọa sợ được.

Đầu tiên là đánh thức nàng, sau đó che mặt lại, đánh mấy quyền vào bụng của nàng.

Nhưng mà eo của Mộ Tuyết nhỏ như thế...

“Có loại cảm giác rằng Mộ Tuyết rất yếu đuối, cảm giác rằng không thể đánh nàng.”

“Vậy đánh nơi nào thì hợp lý đây?”

Nghĩ tới đây, Lục Thủy đột nhiên cười.

“Ha ha, suy nghĩ nhiều, suy nghĩ nhiều.”

“Vẫn nên nghĩ cách để bảo vệ khuôn mặt thì hơn.”

Ví dụ như, mang theo mặt nạ có năng lực phòng ngự siêu mạnh, rồi hãy đi qua đánh lén Mộ Tuyết.

Mặt nạ nhất định phải mang, nhưng mà năng lực phòng ngự siêu mạnh thì hên xui, nếu không ổn thì mang thêm hai

cái là được.

Nghĩ xong, Lục Thủy tiếp tục đọc sách, hơn hai giờ rồi hẳn sẽ xuất phát.

Bầu trời ngày càng tối.

Lục Thủy nhìn dụng cụ chiếu sách ở bên cạnh mình, sau đó gắn lên Thiên Địa Trận Văn.

Thời gian: 02.22

Tốc độ gió: Hẹn 3MS

Tu vi: 5.5

Thiên địa chi lực: Chút ít.

Ý chí chiến đấu: 99.

Lòng tin: Chẳng lành.

Chuẩn bị xong hết mọi thứ, Lục Thủy liền cất bước rời khỏi viện tử.

Lần này nơi mà hẳn cần tới, chính là bí cảnh nguy hiểm nhất mà hẳn từng đi từ trước tới giờ.

Nhưng mà, hẳn không sợ hãi.

Chuyện đi này, gió mặc gió, mưa mặc mưa, đi thẳng tới không bao giờ lùi lại.

Sinh tử không còn là lựa chọn nữa, cũng chẳng phân thiện ác nữa.

Chuyến đi này không có đường quay về.

Nếu như về không được, vậy thì không về.

Sau khi hạ quyết tâm, sinh tử tự hiểu.

Ngay giờ phút này, hành trình của Lục Thủy chính thức bắt đầu.

Hắn đi ra khỏi viện tử của mình, ôm chặt quyết tâm liều mạng, ôm chặt lòng tin vững chắc chưa từng có từ trước tới giờ.

Chính là để thực hiện việc mà mình đã suy nghĩ trong lòng bấy lâu nay.

Không bao lâu sau, hắn đã tới được viện tử của Mộ Tuyết.

Hiện tại, hắn không phải là hắn của bình thường nữa, không ai có thể phát hiện ra hắn.

Băng Phượng?

Một con chim béo ú mà thôi.

Đình Lương?

Chỉ là một thị nữ có thể nuôi béo con chim kia mà thôi.

Đậu Nha?

Xin lỗi, ở bên chỗ Phương Đông Tra Tra rồi.

Phương Đông Tra Tra?

Tra Tra tốt nhất là đừng xuất hiện, xuất hiện ở đây một cái liền bị hắn đào lỗ chôn ngay.

Hương Dụ?

Người hầu nên đi theo chủ, chôn cùng một chỗ.

Không còn ai nữa.

Ai tới cũng vô dụng, hắn không sợ.

Lục Thủy đi tới trước gian phòng của Mộ Tuyết, hắn chỉ cần đẩy cửa đi vào, sẽ có thể đến được nơi cần đến, còn sau này sẽ như thế nào, hắn không thể nào dự đoán được.

Hiện tại, lòng hắn vô cùng bình lặng, không hề mang mặt nạ.

Chờ khi vào trong đó, nhìn thấy Mộ Tuyết, rồi mang mặt nạ cũng không muộn.

Bây giờ mà mang mặt nạ, vạn nhất bị người hiểu lầm thì không tốt.

...

“2.30, có thể đi, sẽ không bị ai phát hiện.”

Mộ Tuyết mặc trang phục dạ hành xong, nàng đang định đi ra ngoài.

Nàng đợi rất lâu rồi.

Tối hôm qua, Lục Thủy dám lừa nàng, cho nên hôm nay, nàng sẽ để cho Lục Thủy biết rằng, tại sao hoa hồng lại hồng.

Dám nói mà không giữ lời, trêu đùa vợ mình.

Ghi thêm một bút, cộng với đêm nay, gộp lại đánh chung một lần.

Nàng là người không mang thù, ngoại trừ việc ghi vài nét vào trong sổ nhỏ.

Trang phục dạ hành khá ôm sát người, đây là bộ đồ mà lần trước Đinh Lương chuẩn bị cho nàng.

Có hơi lạ, nhìn qua cứ như mặc rất thiếu vải vậy.

Nhưng mà, dù sao cũng là Lục Thủy nhìn, không sao cả.

Đương nhiên, lần này nàng mặc cả áo bào đen.

Giấu quần áo vào trong đó, chủ yếu là do sợ đi được nửa đường thì đụng phải người.

Mặc dù, sẽ không bị phát hiện, nhưng mà vẫn nên phòng vạn nhất.

Giống như việc ở trong phòng vậy, dù chỉ có một mình, thế nhưng phần lớn mọi người đều vẫn sẽ mặc quần áo.

Sau khi mặc áo bào đen, đội nón lên xong, nàng liền chuẩn bị đi ra ngoài.

Đương nhiên, lúc này nàng cũng đang che mặt.

Trang phục dạ hành đương nhiên là có đủ tất cả.

Cửa vừa mở ra, bóng đêm sẽ kéo dài từ chỗ nàng tới giữa phòng Lục Thủy. Nàng đi tới giường của Lục Thủy, ngồi xuống bên cạnh hắn, nhìn Lục Thủy ngủ, đợi hắn tỉnh lại.

Sau đó, đánh một trận.

Tiếp theo, tìm một chỗ tương đối khuất, lại cắn một cái.

Giúp hấn tập hợp đủ bảy dấu răng, triệu hoán Thần Răng?

Không, chỉ có thể triệu hoán được bà xã mà thôi.

Mộ Tuyết cất bước đi tới cửa.

Gương mặt nàng tràn đầy ý cười, sắp nhìn thấy được sự hoảng sợ của Lục Thủy rồi, đúng là một chuyện rất đáng để vui vẻ.

Cẩn nơi nào thì tốt đây?

Mộ Tuyết vừa nghĩ, vừa đưa tay lên định mở cửa.

Có điều, tay nàng còn chưa kịp đụng vào cửa, thì cánh cửa đã di chuyển.

Kéo kẹt.

Cửa được mở ra.

Sau đó, nàng thấy được một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trước mặt mình.

Mộ Tuyết có hơi kinh ngạc, thậm chí còn vô thức cảm thấy xấu hổ vì bản thân đang ăn mặc như thế này.

Nhưng mà, Lục Thủy còn hoang mang hơn.

Hấn vừa mở cửa ra liền thấy một cái bóng đen.

Chính là rất đen.

Ban đầu hấn còn hơi kinh ngạc, nhưng mà rất nhanh sau đó liền cảm thấy kinh hãi.

Thế nhưng, gương mặt của hấn vẫn không hề xuất hiện một chút dao động nào cả, giật giật tay, bắt đầu khép cửa lại:

“Quấy rầy nữ hiệp.”

Lục Thủy vừa nói, vừa định đóng cửa lại.

Ai mà ngờ rằng, đêm nay Mộ Tuyết cũng muốn hành động cơ chứ.

Đi ra ngoài trước rồi nói.

Nếu không thì hành động này được gọi là gì?

Tự chui đầu vào lưới?

Chẳng qua, hắn vừa mới định đóng cửa lại, cánh tay hắn liền bị bắt lấy bởi một cánh tay thon dài.

Lục Thủy:

“...”

Trong nháy mắt, một luồng tử khí quét tới.

Mộ Tuyệt phản ứng lại kịp.

Nàng thật sự không ngờ rằng Lục Thủy sẽ tới, nàng còn ăn mặc thành như này.

Không được, phải diệt khẩu.

“Kẻ trộm to gan, dám vào phòng của vị hôn thê ta...”

Lục Thủy lập tức nói, vốn dĩ định đánh động tới người khác.

Nhưng lại lập tức bị Hỗn Nguyên Tử Khí bao trùm.

Cả người hắn trực tiếp bị lôi vào bên trong.

Đi vào xong, Lục Thủy liền bị ấn xuống mặt đất, sau đó ăn ngay một quyền vào bụng.

Ách!

Muốn phun cả mật ra.

Hôm nay, thời vận không tốt, chưa xuất sư đã chết rồi.

Mộ Tuyệt ngồi trên người hắn, không ngừng huy quyền.

Thẹn quá hóa giận à?

Bụp, Lục Thủy cảm nhận được gương mặt của bản thân mới vừa bị đánh một quyền.

“Đừng có đánh mặt.”

Lục Thủy lấy tay che mặt lại.

Không có đeo mặt nạ.

Lần sau nhất định phải đeo mặt nạ.

Rất nhanh, Lục Thủy cảm nhận được có tóc đang rơi xuống, hắn rảnh rỗi liếc mắt một cái, phát hiện Mộ Tuyệt đã

cởi áo bào ra.

Nàng mặc bộ trang phục dạ hành, dáng người như ẩn như hiện, giữa hai lông mày còn có chút thẹn thùng, nhìn vô cùng xinh đẹp.

Chương 1088: Gặp Mộ Tuyết trong đêm tối! Quấy rầy nữ hiệp! 3

Gặp Mộ Tuyết trong đêm tối! Quấy rầy nữ hiệp! 3

“Làm trộm thì trộm đi, mặc đẹp như thế để làm gì?”

Lục Thủy nói.

Nghe thấy câu này, tay Mộ Tuyết ngừng lại.

Lục Thủy cảm thấy kinh hãi, không đánh?

Nhưng mà, nắm đấm nhỏ nhắn kia trực tiếp hướng tới con mắt của hắn.

Bụp!

Lục Thủy cảm thấy bản thân đi đánh cho hồ đồ luôn rồi.

Sau đó, hắn lại nghe được giọng của Mộ Tuyết.

“Dù sao thì ta cũng chỉ cho một mình thiếu gia nhìn.”

Sau khi ăn mấy quyền, Lục Thủy cảm giác có người ghé vào trước người hắn, tiếp đó hắn cảm nhận được sự đau đớn truyền tới từ ngực mình.

Lục Thủy:

“...”

Nghiệp chướng, còn không bằng đi Băng Sương Hà hỏi lỗi.

...

Sáng sớm, Lục Thủy ngồi ở trong đình để đọc sách.

Trên mặt hắn không hề có chút thương tích nào, nhưng mà trên người lại có không ít vết thương, dễ thấy nhất chính là dấu răng ở ngực.

Cái thứ ba rồi.

Còn thiếu bốn cái nữa là có thể triệu hoán ra Thần Răng để ước rồi.

Cái này có được coi là có thu hoạch không?

Về việc tại sao tôi qua lại trở về được, Lục Thủy cũng không rõ lắm, dù sao thì cũng là bị đánh ra.

“Bây giờ, ở nhà cũng không an toàn.”

Tôi hôm qua hẳn định mò qua đó, không ngờ rằng Mộ Tuyết cũng như thế.

Dù là vợ chồng cũng không thể nào ăn ý như vậy được đúng không?

Tôi qua ta đi, đêm nay người tới, như vậy không tốt hơn sao?

Nhất định phải đụng mặt nhau, tất cả mọi người đều lúng túng.

Không lúng túng, sẽ không xấu hổ, cũng sẽ không thẹn quá hóa giận, đánh mạnh tới như thế.

“Vẫn luôn bị đánh cũng không sao cả.”

Lục Thủy đang suy nghĩ cách phản kích, nhưng mà hẳn vẫn chưa nghĩ ra được.

Tại sao bọn họ lại phát triển thành như này?

Trùng sinh một chút liền không thể hiểu thấu được chuyện này.

Như vậy có ổn không?

Không, vấn đề không phải là có tốt hay không. Hẳn bị đánh nhiều như thế, bây giờ nói không đánh, chẳng phải hẳn bị thiệt rất nhiều sao?

Nói gì đi nữa, cũng phải đánh lại một trận, sau đó mới ngưng chiến.

Nhưng mà, sau khi đánh xong trận này, mấy ngày sau có lẽ không còn vấn đề gì nữa.

Nghĩ tới đây, Lục Thủy thở phào nhẹ nhõm, tạm thời an tâm.

Chờ tới khi hấn lên được lục giai, mò qua đó một lần nữa, lần này nhất định sẽ thắng.

Sau đó lại nhắc tới kế hoạch lớn, chắc chắn sẽ có ngày thắng.

Nếu không phải trễ ba năm, Mộ Tuyết sẽ dám lỗ mãng trước mặt hấn sao.

Còn ra tay đánh hấn?

Ha ha.

Khi đó, dù cho có đứng yên để Mộ Tuyết đánh, nàng cũng không phá được phòng ngự của hấn.

Thở dài một tiếng, Lục Thủy định xem thử xem hôm nay có việc gì phải làm không.

Chắc là không trùng phạt.

Nếu như không có việc, thì có lẽ phải đi dạo chơi tiêu trần với Mộ Tuyết.

“Đã hai ngày trôi qua, không biết tình hình bên Tịnh Thổ như thế nào rồi.”

Hấn chắc chắn phải lấy được tự truyện của Kiếm Nhất, đừng ai nghĩ rằng có thể cướp được với hấn.

“Nếu như rảnh rỗi, vậy thì có thể đi tới Thần Vực một chuyến.”

Lục Thủy nhìn về phía của Băng Sương Hà.

Bất Chân Thần duy nhất là một chuyện, chủ yếu là muốn đi xem Thần Vực như thế nào.

Chắc hấn sẽ có một chút đồ vật hữu dụng.

Hơn nữa, cũng có thứ muốn lấy được từ bên Chân Thần duy nhất.

Ví dụ như, Kim Trúc Thư Hiệt.

Hấn có 2 cái, những cái còn lại đều ở bên Chân Thần duy nhất, tổng cộng có lẽ có 9 cái.

Không kiếm đủ tất cả, không thể biết được nội dung.

Đi một chuyến có thể sẽ biết được trong Kim Trúc Thu Hiệt ghi cái gì.

Đồ vật mà Cửu để lại, chắc chắn không phải là thứ bình thường.

Khi nào gặp Cửu, có thể hỏi thử một chút.

Lần trước quên hỏi.

Lục Thủy tiếp tục đọc sách, chờ tới khi Mộ Tuyết chạy tới đây.

Có lẽ hôm nay sẽ vui vẻ làm điểm tâm cho hấn, dù sao thì việc đánh người cũng khiến cho đối phương cảm thấy vui sướng.

Chờ tới khi hấn dùng nắm đấm đánh được Mộ Tuyết, hấn cũng sẽ đi mua bữa sáng cho nàng.

Hấn làm?

Không.

...

Kiều gia.

Kiều Càn im lặng mà nhìn Lâm Hoan Hoan đang ăn bánh bao.

Bây giờ vẫn còn sớm, bọn họ còn có rất nhiều thời gian.

Cho nên, cứ để cho Lâm Hoan Hoan ăn no đã.

Giữa trưa sẽ như thế nào thì hấn không biết, tất cả đều vẫn là ẩn số.

Nhưng mà, dám ngăn cản tổ gia gia, hấn là đại nghịch bất đạo, hấn không biết mình sẽ phải tiếp nhận trừng phạt như thế nào.

“Ngươi không ăn à?”

Lâm Hoan Hoan vừa ăn bánh bao, vừa hỏi Kiều Càn.

Nàng có thể nhìn ra được rằng Kiều Càn đang có tâm sự.

Tối qua, Kiều Càn hoàn toàn không ngủ, trợn tròn mắt, không biết là hắn đang suy nghĩ cái gì.

Hại nàng cũng không dám ngủ.

Tướng ngủ quá xấu, sợ hắn sẽ ghét bỏ.

Nếu như là lúc gầy, có lẽ tướng ngủ dù có xấu đi nữa, cũng dễ nhìn đi?

“Không cảm thấy ngon miệng.”

Kiều Càn nói.

Không phải là hắn ghét ăn bánh bao, bữa sáng ăn bánh bao là chuyện vô cùng bình thường, chỉ là không cảm thấy ngon miệng mà thôi.

“Có phải có liên quan tới nhan sắc hay không? Mập như vậy có phải đã làm ảnh hưởng tới khẩu vị của ngươi rồi không?”

Lâm Hoan Hoan hỏi.

Kiều Càn run lên, sau đó đưa tay ra cầm lấy một cái bánh bao, bắt đầu ăn, thuận tiện trả lời một câu:

“Không phải như thế.”

Gương mặt Lâm Hoan Hoan vô cùng vui vẻ, sau đó tiếp tục ăn bánh bao của nàng.

“Giữa trưa bọn họ sẽ xuất phát, khi nào chúng ta mới đi ra bên ngoài chờ?”

Lâm Hoan Hoan hỏi.

“Gần trưa.”

Kiều Càn do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn cảm thấy nên đi sớm một chút.

Vạn nhất chậm một bước, vậy thì cái gì cũng không kịp nữa.

Cho nên, dù đứng ở nơi đó quá sớm sẽ bị người ta nhìn chăm chăm, thì cũng cần phải đứng ở đó.

“Sẽ phát sinh chuyện gì?”

Lâm Hoan Hoan vừa ăn bánh bao vừa hỏi.

Kiều Càn vẫn luôn không nói, khiến cho nàng vô cùng tò mò.

Mặc dù không cần thiết phải hỏi, nhưng mà sắp xảy ra rồi, cho nên nàng cảm thấy vẫn chuẩn bị trước một chút thì tốt hơn.

Kiều Càn nhìn Lâm Hoan Hoan một chút, cuối cùng cũng chịu nói:

“Ngăn cản Tổ gia gia đi tìm Tiên Đình để hợp tác.”

Nghe được câu này, Lâm Hoan Hoan mở to hai mắt, không thể tưởng tượng nổi.

Cuối cùng cũng bình tĩnh lại, nói:

“Ta làm tay chân cho ngươi.”

Câu nói này vô cùng bình thản, dường như còn rất chân thành.

Vốn dĩ, Kiều Càn nghĩ rằng Lâm Hoan Hoan sẽ hỏi gì đó, cho nên trong lúc nhất lời có chút nói không nên lời.

Cuộc sống có đôi khi chính là như thế.

Có một vài người, có một vài việc, không thể nhìn hiện tượng mà suy đoán.

Có lẽ, sau khi trở thành phế vật, hắn mới mở ra hành trình của cuộc đời mình.

Nhìn như bất hạnh, thật ra lại là người vô cùng may mắn.

Hắn là một phế vật mất đi một cánh tay mà thôi, có tài đức gì chứ.

Kiều Càn nhìn tay áo trống rỗng của mình, trầm mặc không nói.

“Sao vậy?”

Lâm Hoan Hoan có hơi tò mò, hỏi.

Kiều Càn lắc đầu, nói khẽ:

“Sau này, ta bảo vệ ngươi.”

“Được.”

Lâm Hoan Hoan gật đầu, không hề nói bất kỳ lời khách sáo nào cả.

Kiều Càn đưa cho nàng một cái bánh bao, nói:

“Ăn xong thì chúng ta đi nghỉ ngơi một chút, sau đó xuất phát.”

Mặc dù vẫn còn khá sớm, nhưng mà cũng cách giữa trưa ngày càng gần rồi.

Trong lòng thực sự rất khó để giữ được sự bình tĩnh, Kiều Càn cũng không biết bản thân sẽ như thế nào.

Tổ gia gia sẽ nghe hẳn sao?

Rất khó.

Hẳn phải dùng biện pháp gì mới có thể thuyết phục được Tổ gia gia?

Tuyệt đối không thể để Lục Thủy bị bại lộ, đây cũng không phải là đang ngăn cản Kiều gia đi về hướng diệt vong, mà là đang mang Kiều gia đi về hướng diệt vong.

Một lúc lâu sau, Lâm Hoan Hoan cuối cùng cũng đã ăn hết tất cả bánh bao, gương mặt nàng vô cùng thỏa mãn.

Kiều Càn nhìn ra bên ngoài, thời gian càng ngày càng gần tới giữa trưa rồi.

Không lâu sau nữa sẽ tới buổi trưa, Kiều Càn di chuyển.

“Chúng ta đi thôi.”

Hắn nhìn Lâm Hoan Hoan ở bên cạnh, nói.

Giọng điệu vô cùng bình tĩnh, nhưng nội tâm hẳn lại có chút thấp thỏm.

Không thể nào biết được kết quả của chuyến đi này, nhưng mà dù có ra sao đi nữa, đây cũng là một chuyện cực kỳ khó khăn.

Lâm Hoan Hoan hít vào một hơi thật sâu.

Đi ngăn cản Tổ gia gia, đây là chuyện cực kỳ kinh khủng.

Lâm Hoan Hoan rất sợ, nhưng mà lại buộc phải đi.

Kiều Càn đi, nàng chẳng lẽ lại không đi?

Sau đó, hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Việc bọn họ cùng nhau đi ra ngoài chắc chắn sẽ khiến cho mọi người nhìn thấy, có một vài người vô cùng kinh ngạc.

“Đây chẳng phải là phế vật của Kiêu gia, Kiêu Càn sao? Ta nhớ rằng sau khi bị khi dễ mấy lần, hắn liền không ra khỏi cửa nữa, tại sao hôm nay lại đi ra ngoài?”

“Vợ chồng cùng nhau đi ra ngoài, có lẽ là đi hóng gió.”

“Không sợ bị người không vừa mắt gây khó dễ sao? Không ít người muốn làm khó vị Kiêu thiếu gia này đâu.”

“Ha ha, Kiêu thiếu gia đã là quá khứ rồi, chỉ cần không quá phận sẽ không có ai nói gì cả.”

“Cũng không chắc, Kiêu Thiên tiểu thư có lẽ sẽ rất che chở cho người anh trai này.”

“Ha ha, có đưa em gái làm ô dù đúng là không tồi, nhưng mà người dám động thủ, bình thường đều sẽ không sợ Kiêu Thiên tiểu thư.”

Kiều Càn và Lâm Hoan Hoan vẫn đi tiếp về phía trước, hoàn toàn không quan tâm tới những âm thanh châm chọc ấy.

Lâm Hoan Hoan không thèm quan tâm tới những người đó, còn chẳng biết rằng ai khó khăn hơn ai đâu.

Cuộc sống của nàng vô cùng vui vẻ.

Kiều Càn cũng chẳng thèm để ý, hắn chỉ để ý tới chuyện một lúc nữa mà thôi.

Rất nhanh, bọn họ đã đi tới vị trí đại diện của quảng trường.

Đây là con đường mà Tổ gia gia phải đi qua, cho nên bọn họ chỉ cần đợi ở chỗ này là được rồi.

Chương 1089: Thời Khắc Rực Rỡ 1

Thời Khắc Rực Rỡ 1

Kiều Ngọc đứng trong đại sảnh.

Kiều Thiên ở bên cạnh đỡ nàng, dường như sợ mẹ mình sẽ ngã sấp xuống bất cứ lúc nào.

“Mẹ không yếu đuối như vậy.” Kiều Ngọc nhẹ nhàng nói.

Kiều Thiên chỉ khẽ gật đầu, không nói gì.

Mặc dù mẹ không có vấn đề gì, nhưng nàng lo sẽ có vấn đề xảy ra.

“Chuyến này tương đối thuận lợi, có lẽ thương thế có thể khôi phục.” Kiều Uẩn ở một bên cũng nói.

Nàng là tỷ tỷ của Kiều Ngọc, lần này đi cùng nhau.

Có tất cả bảy người.

Trừ Kiều Vô Tình, còn có một nhà ba người Kiều Thiên.

Cộng thêm di lớn của nàng, Kiều Dịch và cha hẳn.

“Mong là vậy.” Kiều Ngọc khẽ gật đầu.

Thật ra hy vọng tương đối mong manh.

Nàng có thể đi, hẳn là nhờ ánh sáng của con gái mình.

Ở Kiều gia, con gái nàng rất thật sự chói mắt.

So với trước kia sáng chói hơn rất nhiều, bất kể là phương diện nào cũng vậy.

“Về sau nếu ta có đưa con gái ưu tú như Tiểu Thiên, ta chắc chắn sẽ vui vẻ đến mức ngủ không yên.” Kiều Uẩn mở miệng nói.

Kiều Ngọc xoa đầu Kiều Thiên, dường như có chút đau lòng.

Rất vất vả đi.

Nếu như...

Kiều Thiên cúi đầu không nói gì, nàng rất ưu tú, nhưng nàng cũng biết giới hạn của bản thân mình.

Đối mặt với những thiên kiêu chân chính kia, nàng rất bình thường.

Đạo Tông Vũ Niết, Kiếm Lạc của Kiếm Nhất Phong, các nàng đều chói mắt.

Chói mắt đến mức che lấp người khác.

“Chuẩn bị xuất phát thôi.”

Kiều Thành đi vào đại sảnh, nói với những người còn lại.

Kiều Thành, cha của Kiều Càn, một nhân vật quan trọng trong Kiều gia.

“A, Kiều Càn không đi cùng sao? Có lẽ lại có cơ hội chữa tốt thương thế.”

Người này bị thương, người kia bị thương, nhà người cũng thật khó khăn.” Kiều Triển nói.

Kiều Triển, cha của Kiều Dịch, một nhân vật quan trọng khác trong Kiều gia.

Giữ lại râu ria.

Kiều Thành không đáp lời.

Con trai con gái hẳn được Tiên tổ coi trọng, đáng tiếc một đứa đã bị phế đi, chỉ còn lại một đứa con gái.

Dù có lợi hại hơn nữa, so sánh với con trai, thì cũng không bằng được.

Kiều Dịch đứng ở một bên, hẳn sẽ không rảnh rỗi ở chỗ này nói chuyện âm dương quái khí.

Lớn nhỏ có thứ tự, nếu như hắn tùy ý nói lời ác độc trước mặt trưởng bối, vậy nhất định sẽ không được coi trọng.

Kiều gia là một gia tộc.

Văn bồi thì phải có dáng vẻ của văn bồi.

Đại nghịch bất đạo, sẽ bị trục xuất khỏi gia tộc.

Hơn nữa Kiều Dịch cũng không có hứng thú với mấy cái này, hắn muốn trở nên mạnh hơn, biến thành tồn tại chói mắt nhất.

Hắn nên nắm chắc cơ duyên lần này.

Một khi hắn đạt được, vậy hắn có thể che lấp tất cả hào quang của Kiều Thiển.

Hắn sẽ trở thành người xuất chúng nhất thế hệ bây giờ.

Tất cả sẽ lấy hắn làm trung tâm.

“Nếu như Kiều Càn còn tốt, lại đi trải nghiệm chút chuyện, vậy người chói mắt nhất trong gia tộc, đại khái chính là hắn đi?” Kiều Triển nói.

“Con trai con gái, như nhau cả.” Kiều Thành nhìn Kiều Triển, bình tĩnh nói.

“Ta lại không có phúc khí như các người, có đứa con gái tốt như vậy.” Kiều Triển nhìn Kiều Thành, nói.

“Đương nhiên.” Kiều Thành trả lời.

Kiều Triển: “...”

Hai người không nói thêm gì nữa.

Bầu không khí giữa mấy người cũng không tốt.

Có điều Tiên tổ để bọn hắn cùng đi, không ai may mắn có ý kiến gì.

Lại càng không dám nổi lên xung đột quá rõ nào.

Không cho Tiên tổ mặt mũi sao?

Bọn hắn đã có thể ở lại Kiều gia, thì đời này đừng bao giờ nghĩ tới chuyện ra ngoài kia.

Tới gần giữa trưa, bọn hắn có cảm giác một sức mạnh đang kéo tới đây.

Tiếp đó, một người đàn ông trung niên xuất hiện giữa đại sảnh, giọng nói uy nghiêm của hắn vang lên:

“Đã đến đông đủ chưa?”

Tất cả mọi người lập tức cúi đầu, cung kính nói:

“Đã đến đông đủ.”

Kiều Vô Tình nhìn cả đám, khẽ gật đầu:

“Vậy lên đường thôi.”

Nói rồi liền cất bước đi ra ngoài.

Hắn đã biết đại khái, Tiên Đình quả thật có mục đích, nhưng mục đích này hẳn là không gây tổn hại tới người khác.

Cụ thể là cái gì.

Hắn tới quan sát một chút là biết.

Tiên Đình coi trọng chữ tín, chỉ cần không nháo sự ở bên kia, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Đây chính là dương mưu.

Bọn hắn có di sản to lớn, tài nguyên mà vô số người muốn có.

Bọn hắn lại nói sẽ cho cả, chỉ cần đến chỗ bọn hắn là được.

Mà Tiên Đình rốt cuộc sẽ có được cái gì, không ai biết.

Thế nhưng bọn hắn có thể tin chắc rằng.

Tiên Đình tuyệt đối không lỗ.

Tiên Đình thân là một trong tứ đại thế lực thời Viễn Cổ, bọn họ ngốc sao?

Không, có lẽ còn thông minh hơn so với tất cả mọi người cộng lại.

Cấp độ khác biệt khiến cho bọn hắn không thể tìm ra mục đích là gì.

Nhưng có cần vì thế mà bỏ lỡ cơ hội không?

Có rất ít người nguyện ý bỏ lỡ, sức hấp dẫn quá lớn, điều kiện bọn hắn đưa ra quá tốt.

Phần lớn các thế lực đều không thể từ chối.

Cũng chỉ có thể lực đỉnh cấp là có khả năng để từ chối.

Ừm, trước mắt có Trùng Cốc không từ chối.

Bọn hắn dường như rất thiếu tài nguyên.

Hiểu rõ đại khái, Kiều Vô Tình quyết định đi xem một lần, mở mang kiến thức một chút xem Tiên Đình rốt cuộc là có ý định gì.

Thời cơ lên Cửu giai có thể thực hiện hay không, hắn cũng rất tò mò.

Kiều Vô Tình đi ra ngoài, những người khác tự nhiên cũng đi theo ra.

...

Kiều Càn và Lâm Hoan Hoan đứng giữa quảng trường, nơi bọn họ đang đứng là ở ngay trước đại sảnh.

Chỉ cần người bên trong đi ra thì sẽ lập tức nhìn thấy hai người.

Hơn nữa, chỉ cần không đi đường vòng, chắc chắn sẽ phải đối mặt với bọn hắn.

Cho nên Kiều Càn chờ ở chỗ này.

Xung quanh có người đi lại, hơi nghi ngờ nhìn sang.

Bọn hắn ít nhiều đều có suy đoán, nhưng vẫn không hiểu lắm.

“Các người nói xem Kiều Càn đang làm gì vậy?”

“Nghe nói hôm nay Tiên tổ muốn ra ngoài, lần này có thể có cơ duyên lớn, hắn là vì cái này đi.

“Trước kia Tiên tổ quả thật coi trọng Kiều Càn, thật đúng là có khả năng.”

“Rất khó, căn bản không có người cứu, chỉ tự mình chuốc lấy khổ thôi.”

“Chúng ta mau rời đi thôi, gần trưa rồi, không nên ở lại chặn đường, nhỡ đâu lại bị trừng phạt gì.”

“Đi đi, thật không rõ Kiều Thiếu gia đang làm gì, là muốn khiến cho trưởng bối trong tộc khó xử sao?”

“Bị trừng phạt cũng chỉ là việc nhỏ, nếu như nói vậy, quá mức ngu ngốc, bị trục xuất khỏi Kiều gia cũng có thể.

Chương 1090: Thời Khắc Rực Rỡ 2

Thời Khắc Rực Rỡ 2

Kiều Càn không nghe những người này nói, chỉ an tĩnh đứng tại chỗ.

Lâm Hoan Hoan cũng đứng đó.

Mặt trời hôm nay có hơi lớn, khiến nàng cảm thấy hơi nóng.

Có điều theo lời những người kia, nàng biết, không bao lâu nữa, cũng không cần đợi thêm, bởi vì những người ở bên trong đã sắp xuất hiện.

Đó chính là người bọn họ đợi.

Mặc dù không biết tại sao Kiều Càn lại muốn ngăn cản những người này, nhưng chắc chắn là rất khó.

Bị đánh bị chửi đã là nhẹ, về phần cuối cùng sẽ thế nào, nàng không biết.

Có điều nàng có chút hối hận.

Sáng nay nên ăn nhiều thêm hai cái bánh bao.

Như vậy đứng đây cũng có đủ sức lực để đối mặt với trùng phạt, cũng không bị đói bụng.

“Tới rồi.” Tiếng nói của Kiều Càn đột nhiên vang lên.

Lâm Hoan Hoan lập tức đứng thẳng người, thua người không thua trận.

Sợ cũng không thể biểu hiện ra ngoài.

Rất nhanh sau đó, Lâm Hoan Hoan liền thấy từ bên trong có bảy người đi ra.

Đều là những người tương đối quen mắt, còn có cả em chồng.

Mà Kiều Vô Tình khi đi ra tự nhiên cũng nhìn thấy Kiều Càn ở giữa quảng trường, hấn nhả mày lại, có chút không vui.

Có điều vẫn không nói gì.

Mà chỉ một đường đi về phía trước.

Kiều Thành và Kiều Ngọc giật thót trong lòng, bọn họ đều không rõ tại sao Kiều Càn lại xuất hiện ở đây.

Kiều Uẩn cũng không hiểu.

Mà lúc này, Kiều Thiên cảm thấy có chút không đúng, ca ca muốn làm gì vậy?

Vì sao lại công khai đứng ở chỗ này?

Cái này không giống với dự đoán của nàng.

Kiều Dịch nhìn Kiều Càn, cảm thấy có chút thú vị.

Đây là muốn đi cùng sao?

Muốn khiêu khích quyền uy của Tổ gia gia sao?

Kiều Càn, ngươi thật sự điên rồi.

Kiều Càn nhìn Tổ gia gia đang đi về phía mình, hấn vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Lâm Hoan Hoan được hấn che chắn ở sau lưng.

Lâm Hoan Hoan cũng không dám tiến lên, khí thế của Tổ gia gia quá mạnh, mà lúc đi tới đây có vẻ như rất không vui, khí thế trên người lại càng mạnh hơn.

Nếu như không phải có Kiều Càn che trước nàng, nàng cũng có chút không chịu nổi.

Rất nhanh sau đó, Kiều Vô Tình đến chỗ cách Kiều Càn không xa, hấn đứng đó nhìn Kiều Càn, nói:

“Cản đường trường bối sẽ bị phạt, ngươi hấn đã biết rõ.”

“Ta biết.” Kiều Càn cung kính hành lễ với Kiều Vô Tình, nói tiếp:

“Ta có chuyện tới tìm Tiên tổ, mới tùy tiện chặn đường ở đây.

Hy vọng Tiên tổ có thể lắng nghe vãn bối nói hai câu.”

Hắn hiện tại không có tư cách gọi đối phương là Tổ gia gia.

Phế vật thì có tư cách gì?

Gọi vậy chẳng khác nào tự

“Làm càn.” Kiêu Thành lớn giọng quát lên.

“Tiên tổ có chuyện quan trọng muốn làm, cố ý chặn đường, người muốn bị phạt đúng không?

Cút sang một bên, chờ chúng ta trở về, nhất định sẽ giam người lại.”

“Nghe thấy chưa?” Kiêu Vô Tình nhìn Kiêu Càn, dường như đang nói cho đối phương biết, hắn không muốn nghe.

“Tổ gia gia, ca ca có lẽ là có chuyện gì quan trọng.” Kiêu Thiển lập tức nói.

Anh trai nàng cũng không phải loại người lỗ mãng gì, trừ khi Cửu lừa nàng.

Thế nhưng nàng cảm thấy Cửu sẽ không lừa nàng.

Chỉ là nàng vừa mở miệng, mẹ đã kéo nàng lại.

Nhắc nàng không nên nhiều lời.

Đúng vậy, ca ca chính là đang phạm sai lầm.

Cha mẹ để ca ca sai, không bào chữa, nếu không căn bản không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà...

Ca ca đi ra, nhất định sẽ không để mở đi?

Kiêu Dịch nhìn Kiêu Càn, hắn cảm thấy dựa vào tính tình của đối phương, chắc chắn sẽ tránh sang một bên, sau đó nhận sai.

Dù sao gần đây Kiêu Càn đều là như vậy.

Căn bản không có chút cốt khí nào, mặc người ức hiếp.

“Tiên tổ, văn bối có lời muốn nói.” Kiều Càn lại một lần nữa nói.

Kiên định lạ thường.

Hắn hiện tại không giống với trước đó.

Không hề lùi bước.

Kiều Vô Tình nhú mày.

Kiều Thành giận dữ, trực tiếp muốn động thủ.

Nhưng lại bị Kiều Vô Tình ngăn cản, hắn nhìn Kiều Càn, nói:

“Ngươi muốn nói cái gì? Muốn đi cùng chúng ta?”

Kiều Càn nhìn Tổ gia gia, ánh mắt của hắn bình tĩnh dị thường, hắn không biết làm thế nào mới có thể thuyết phục được Tổ gia gia, nhưng hắn biết, chỉ cần làm là được rồi.

Kể cả là phải dùng sức mạnh.

“Không phải.” Kiều Càn cúi người, cung kính nói:

“Văn bối xuất hiện ở đây không phải vì muốn cùng đi đến Tiên Đình, mà là muốn thuyết phục Tiên tổ từ bỏ chuyện ra ngoài này.

Về trong nhà nghỉ ngơi.”

Kiều Càn vừa dứt lời, như sóng giông bão tố đánh vào tâm trí mọi người.

Tất cả đều vô cùng khiếp sợ nhìn Kiều Càn.

Giống như vừa nghe thấy thứ gì đại nghịch bất đạo vậy.

Về trong nhà nghỉ ngơi?

Đây là đang ra lệnh cho Tổ gia gia sao?

“Lớn mật.” Sức mạnh của Kiều Càn tràn ra, trực tiếp áp chế Kiều Càn.

Sau đó hắn bước lên, một tay nhấn Kiều Càn xuống đất.

“Nghịch tử, ngươi đang nói bậy bạ cái gì đấy? Còn không mau xin lỗi nhanh?”

Kiều Thành nộ khí công tâm.

Đôi mắt với sức mạnh của cha, Kiều Càn không có sức chống cự, trực tiếp bị nhấn xuống, không có cách nào đứng dậy.

Có điều hấn không hề nhận sai, càng không thể xin lỗi.

Một màn đột ngột này khiến Kiều Ngọc tâm loạn như ma.

Nàng không biết vì sao con trai lại làm như thế, Kiều Thiên cũng không hiểu anh trai rốt cuộc muốn làm cái gì.

Lâm Hoan Hoan muốn động thủ, nhưng bị khí tức mạnh mẽ áp chế, nàng chỉ có thể nói:

“Thân thể Kiều Càn không tốt như vậy.”

Kiều Thành nào để ý cái này, thậm chí còn muốn đánh trọng thương Kiều Càn.

Kiều Càn không để ý tới cha hấn, mà ngẩng đầu nhìn về phía Kiều Vô Tình:

“Tiên tổ, ngài cũng đã biết chuyến đi này có ý gì rồi đúng chứ?”

Tiên Đình chắc chắn muốn có được cái gì đó từ trên người mọi người.

Nếu như không chiếm được thì không nói làm gì, nhưng một khi đạt được, ngài biết Tiên Đình đang là kẻ địch với ai không?

Ngài ra ngoài không sai, nhưng ngài đã nghĩ tới hậu quả chưa?

Chuyến đi này chỉ cần hơi không cẩn thận, Kiều gia sẽ vì vậy mà diệt vong.

Tỷ lệ rất nhỏ, nhưng có tồn tại.

Ngài không lo sao?”

Àm!

Kiều Càn trực tiếp bị Kiều Thành ấn vào trong đất.

Máu tươi chảy ra.

“Im ngay.”

Kiều Thành không cách nào tưởng tượng nổi, con của hắn lớn lên lại ngộ nghịch như thế.

“Người phê đi đã coi như thôi, bây giờ lại nói như vậy là có ý gì? Đây là đang trách cứ Tiên tổ sao? Hay là muốn thể hiện rằng mình là người nhìn xa trông rộng?”

Lời như Kiêu gia diệt vong, người cũng dám nói ra miệng?

Người thì tính là cái gì?

Kiều Thành, loại người đại nghịch bất đạo như này nên xử lý thế nào, người biết chứ?

Dám nói như vậy trước mặt Tiên tổ.

Kiều gia đã không còn quy củ như vậy rồi sao?” Kiêu Triền lạnh giọng trách cứ.

Hắn quả thật không ngờ tới Kiêu Càn thế mà lại nói ra những lời như này.

Căn bản là chán sống rồi.

Làm phê vật chưa đủ, còn chạy đến đây nói lời mê hoặc lòng người.

Yêu ngôn hoặc chúng.

Chương 1091: Thời Khắc Rực Rỡ 3

Thời Khắc Rực Rỡ 3

“Trục xuất khỏi Kiều gia, nghịch tử này từ giờ trở đi sẽ không còn là người của Kiều gia.” Giọng nói trầm thấp của Kiều Thành vang lên.

Kiều Ngọc hoảng hốt đi tới bên cạnh Kiều Càn, nói:

“Mau xin lỗi Tiên tổ đi, chỉ là nhất thời đầu óc không thông, hồ ngôn loạn ngữ.

Không nghiêm trọng đến như vậy.”

Kiều Uẩn cũng có chút sợ hãi.

Đứa cháu này đang làm gì vậy?

Điên rồi sao?

Đây là muốn kéo theo cả nhà cùng gặp nạn mà.

Kiều Thiển muốn nói cái gì, nhưng nhìn dáng vẻ của Tô gia gia khiến nàng có chút sợ sệt.

Lúc này, sắc mặt Kiều Vô Tình băng lãnh, mây mù trải rộng.

Hắn nhìn Kiều Càn, nói:

“Ngươi biết rất nhiều à? Tiên Đình đang là địch của nhà nào?”

“Tổ gia gia hẳn phải biết Lục gia, cũng hiểu rõ sự đáng sợ của Lục gia.” Kiều Càn máu chảy xuống mặt, ngẩng đầu nhìn Kiều Vô Tình.

“Hừ, sức mạnh của Lục gia, ngươi biết rõ hơn, hay ta biết rõ hơn?” Kiều Vô Tình lạnh lùng nói.

“Tổ gia gia có lẽ đã quá đề cao bản thân rồi, Lục gia thật sự rất đáng sợ, ngài không biết, nhưng ta biết.

Không ai có thể khiêu khích Lục gia.

Kẻ địch của Tiên Đình ngài đã biết, mặc dù chuyến này đến Tiên Đình không rõ mục đích.

Nhưng một khi vì chúng ta mà Lục gia bị thương tổn trí mạng, ngài có thể trông cậy cường giả Chí Cao sẽ không giận chó đánh mèo lên Kiều gia sao?

Tổ gia gia là xem thường bọn họ, hay quá xem trọng nhà mình rồi?

Trong mắt những tồn tại kia, chúng ta cũng chỉ là sâu kiến.

Gia tộc như chúng ta, sinh tồn vốn đã không dễ.

Mà bây giờ Tổ gia gia lại muốn dẫn tất cả mọi người đi xuống vực sâu, đi tới nơi nhìn thì tưởng là tươi sáng, nhưng thật ra lại là hủy diệt.” Giọng nói của Kiều Càn càng lúc càng lớn, hấn nhìn Kiều Vô Tình, cực kỳ chăm chú nói:

“Xin mời Tổ gia gia trở về.”

“Ha ha, trò cười, ngươi lấy cái gì mời ta trở về?

Bối phận Kiều gia?

Hay là thực lực của Kiều Càn ngươi?

Nếu như ngươi có thực lực này, Kiều mỗ lập tức quay đầu về.

Nhưng ngươi có sao?

Ngươi không có cái gì, lại vọng tưởng đàm luận tương lai Kiều gia?

Dựa vào cái gì?” Kiều Vô Tình lạnh mặt nhìn Kiều Càn, nói.

Hấn có cảm giác Kiều Càn có chút không giống với thường ngày.

Thứ hấn biết có hơi nhiều, loại tồn tại như Tiên Đình này cũng biết rất rõ ràng.

Hơn nữa cũng biết rõ chuyện tam đại thế lực vây công Lục gia.

Lục gia đã làm gì lại khiến hấn sợ như vậy?

“Phế vật thì nên có dáng vẻ của phế vật, ở nhà cho ngoan là được, chuyện của Kiêu gia đến phiên người quản sao?” Kiêu Triển nói.

“Người quá tự cho là đúng, không biết nặng nhẹ.” Kiêu Dịch cũng mở miệng nói.

Tất cả mọi người đều nhìn Kiêu Càn, dường như muốn khiến hắn hiểu phế vật thì mãi cũng chỉ là phế vật.

Lâm Hoan Hoan có chút tức giận, tiến lên một bước nói:

“Chúng ta mặc dù yếu hơn chút, nhưng lại không phải cố tình gây sự, tốt xấu gì cũng nên lắng nghe nhau một chút.”

“Mở miệng ngậm miệng là Kiêu gia diệt vong, người chắc chắn không phải để lờ người sao?” Kiêu Triển chát vắn.

“Nếu như là chuyện quan trọng như vậy, tại sao lại nói ở chỗ này? Tại sao không nói từ trước?” Kiêu Dịch cũng nói.

“Tiên tổ nói thật?” Bất chợt, giọng nói của Kiêu Càn vang lên.

Một câu đột ngột này khiến tất cả mọi người đều giật mình.

Có ý gì?

“Cái gì?” Kiêu Vô Tình hỏi.

“Chỉ cần ta đánh bại ngài, ngài sẽ lập tức quay đầu trở về.” Kiêu Càn ngẩng khuôn mặt toàn vết máu lên, nhìn Kiêu Vô Tình.

Trong mắt không hề có chút e ngại nào.

Câu nói này trực tiếp khiến tất cả mọi người giật mình.

Có ý gì?

Kiêu Càn thật sự muốn khiêu chiến Tiên tổ?

Kiêu Thiên trực tiếp chết trân tại chỗ.

Ca ca muốn tranh phong với Tiên tổ?

Trong chớp mắt này, lời của Cửu vang lên trong đầu, nàng có chút khó tin nổi.

Thật sự như vậy sao?

Vào lúc này, anh trai nàng đã có loại năng lực này sao?

“Ha ha ha ha ha ha.” Kiều Vô Tình giậm đến mức cười lớn:

“Lời này là thật, chỉ cần ngươi có thể thắng được Kiều mỗ, Kiều mỗ sẽ lập tức quay đầu trở về.

Nhưng ngươi phạm thượng, đại nghịch bất đạo, không cần biết ngươi có thắng được Kiều mỗ hay không.

Từ hôm nay, ngươi bị trục xuất khỏi Kiều gia.

Nhưng...

Nếu bây giờ ngươi đi về, Kiều mỗ có thể coi như ngươi chưa từng tới.”

Nghe được câu này, Kiều Ngọc như nhìn thấy hy vọng.

Chỉ cần nhận sai, chỉ cần nhịn xuống, sẽ không sao nữa.

“Cần nhi, trở về đi, trở về.” Kiều Ngọc nói khẽ.

Kiều Càn nhìn mẹ mình, có chút áy náy nói:

“Mẹ, thật xin lỗi, con trai vẫn không thể làm tròn được trách nhiệm làm con.”

“Im miệng, trở về.” Kiều Thành trực tiếp dùng sức ấn Kiều Càn xuống đất.

Chỉ cần không dậy được, vậy con của hắn sẽ không có cách khiêu chiến Tiên tổ, chuyện này liền có thể cho qua.

Tất cả mọi người cũng đều cảm thấy Kiều Càn sẽ không thể đứng dậy, sẽ cứ bị ấn xuống đất như vậy, cuối cùng chuyện này sẽ không giải quyết được gì.

Nhưng khiến bọn hắn kinh ngạc là, Kiều Càn tay chống xuống mặt đất, sau đó bắt đầu đứng lên.

Một cỗ sức mạnh bọn hắn chưa từng thấy bắt đầu bộc phát từ trên người Kiều Càn.

“Ta sinh ra trong Kiều gia, vì thế mà kiêu ngạo, từ kiêu ngạo tới tự phụ, từ tự phụ đến tự ti, lại từ tự ti đến tự cường.”

Kiều Càn khom người đứng dậy, một bên tay vốn bị cụt của hắn bỗng xuất hiện một cánh tay tạo ra từ sức mạnh, trực tiếp nắm lấy tay cha hắn, hất ra.

“Muôn vàn khó khăn không quỳ gối, kiêu ngạo sinh ra từ trong xương.” Kiêu Càn đứng thẳng dậy, cánh tay bị cụt của hắn mọc lại, phía sau dần xuất hiện một bóng người khổng lồ:

“Khuyhnh Thiên Minh Thân.”

Chương 1092: Thời Khắc Rực Rỡ 4

Thời Khắc Rực Rỡ 4

Giờ phút này, sức mạnh bộc phát.

Ngũ giai Kiều Thành trực tiếp bị một bàn tay của Kiều Càn nhắc sang một bên:

“Cha, mời ngài đứng sang một bên, được không?”

Giờ phút này, Kiều Càn đứng đó, không còn mềm yếu, không còn tự ti, không còn nhỏ bé.

Kiều Thành nhìn Kiều Càn, ánh mắt không dám tin, trong lòng dấy lên một cơn sóng lớn.

Người trước mắt này là con của hắn?

Một tay đã có thể xách hắn sang một bên?

Giống như người lớn xách bé con như vậy?

Cái này sao có thể?

Kiều Thành cảm thấy lạ lẫm, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Những người khác cũng vậy.

Bọn hắn nhìn Kiều Càn, nhìn sức mạnh cường đại kia đang khuếch tán, như thiên phương địa đàm.

Lúc này, Kiều Càn nhìn Kiều Vô Tình, Khuynh Thiên Minh Thần bị hắn dùng đến cực hạn, tám thể kia cũng hoàn toàn dung nhập vào trong bóng người to lớn.

Giờ phút này, sức mạnh của hắn dần nở rộ, hiển lộ ra.

Nhị giai, Tam giai, Tứ giai, Ngũ giai, Lục giai, Thất giai, Bát giai.

Đỉnh phong Bát giai.

Sức mạnh cực kỳ cường đại hiển lộ rõ ràng.

Kiều Càn đứng ở đó, giống như ngọn núi không thể vượt qua, không thể nhìn thấy biên giới.

Sự cường đại của hắn chiếu rọi cả quảng trường Kiều gia.

Trần áp tất cả mọi người.

Nhìn Kiêu Càn mạnh mẽ như thế, Kiêu Ngọc kinh ngạc, đây là con trai của nàng.

Con trai của nàng không phải đã thành phé vật sao?

Nó giả vờ sao?

Giờ phút này, Kiêu Ngọc đột nhiên cảm thấy đứa con trai này của mình, đúng là đã lớn rồi.

Lớn thật nhanh.

Nhanh đến mức bọn họ không thể nhận thấy rõ.

Kiều Thiên cũng chăm chú nhìn, hóa ra anh trai của nàng lại mạnh như vậy.

Như này phải làm sao mới đuổi kịp anh trai đây?

Đây cũng không còn là lúa mắt nữa, nó đã vượt ra khỏi tầm hiểu biết của Kiều gia.

Quá mức đáng sợ.

Kiều Dịch giật mình, hắn phát hiện một người vẫn luôn bị gọi là phé vật, thật ra không phải phé vật.

Mà còn có thể tranh phong thiên chi kiêu tử ở tu chân giới?

Mình ở Kiều gia theo đuổi sự sáng chói, mà người này lại ở Kiều gia làm rác rưởi?

Một người bị hắn ức hiếp, trên thực tế lại vô cùng cường đại, có thể một tay che trời?

Cái này, làm sao có thể chứ?

Kiều Uẩn và Kiêu Triển cùng nhìn Kiêu Càn đang đứng trước Kiêu Vô Tình kia, phát hiện hai bên đã có thể nói chuyện ngang hàng.

Đây là Kiêu Càn?

Thiếu gia phé vật tham sổng sớ chết, lá gan nhỏ sớ phiền phức kia?

Cái này hoàn toàn không nằm trong nhận biết của bọn hấn.

Sao một chút đã biến thành dạng này rồi?

Quá hoang đường.

Kiều Càn không để ý những cái khác, lúc hấn nắm trong tay thẻ bài sức mạnh thì trực tiếp lao về phía Kiêu Vô Tình, giọng nói hữu lực vang lên:

“Mong Tiên tổ chỉ giáo.”

Khí tức sức mạnh khuếch tán, trực tiếp mang Lâm Hoan Hoan và cha mẹ hấn sang một bên.

Sức mạnh của hấn đối đầu trực diện với Kiêu Vô Tình.

Kiều Vô Tình nhìn Kiêu Càn, vẻ ngoài tuy có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng hấn đã dậy lên sóng lớn.

Đây là Kiêu Càn?

Sức mạnh đỉnh phong Bát giai.

Khí tức sức mạnh chưa từng thấy qua.

Hóa ra Thiếu gia phé vật ngay từ đầu đều là giả.

Sau khi trở về từ Thiên Trì Hà, hấn giả trang phé vật, khiến cho tất cả mọi người coi hấn là phé vật.

Biến mất trong mắt mọi người.

Nếu như hôm nay không phải vì hấn muốn đến tông môn phù tu, chạm tới ranh giới của Kiêu Càn, có lẽ sẽ không bao giờ biết được.

Mười năm, trăm năm, thậm chí là ngàn năm.

“Tuổi còn nhỏ đã giấu thật sâu, nếu muốn khiêu chiến, vậy Kiêu mỗ liền cho ngươi biết, cả gan làm loạn sẽ phải trả giá như thế nào.”

Giờ phút này, trên người Kiêu Vô Tình bộc phát sức mạnh của Bát giai Vấn Đạo .

Mấy người còn lại xung quanh trực tiếp bị hắn đưa sang chỗ khác.

Tiếp đó, hắn bước ra một bước.

Động thủ trước.

Kiều Càn không chần chừ, không hề xem thường, dùng toàn lực để điều khiển sức mạnh Khuynh Thiên Minh Thần.

Lúc này, hắn để bóng người khổng lồ dung nhập với hắn, để hắn khống chế sức mạnh tốt hơn.

Trên lý thuyết, không ai có thể điều khiển sức mạnh như vậy.

Nhưng vì sức mạnh không bám trên người hắn, cho nên hắn có khả năng điều khiển được.

Đây thật ra thuộc sức mạnh của Cửu giai, hắn không có khả năng thi triển tất cả.

Như này đã gần như nằm ngoài tầm kiểm soát.

Có điều chỉ trong chớp mắt, sức mạnh của Kiêu Vô Tình đã lao về phía Kiêu Càn.

Kiều Càn giật giật thân mình, phóng ra sức mạnh quét sạch tất cả.

Sức mạnh khổng lồ khiến mặt đất chấn động, như phong ba bão tố bắt đầu càn quét ra phía ngoài.

Nếu như để sức mạnh tùy ý khuếch tán, vậy toàn bộ Kiêu gia sẽ bị hai luồng sức mạnh đáng sợ này nghiền nát.

Ầm!!

Ngay lúc sức mạnh khuếch tán ra khắp quảng trường, đột nhiên có một sức mạnh khác xuất hiện, trực tiếp phong bế toàn bộ quảng trường.

Khiến người bên trong không thể ra ngoài, người bên ngoài không thể vào trong.

Người bên ngoài chỉ có thể nhìn thấy đại khái tình huống bên trong, tuyệt đối không cách nào biết được tình huống cụ thể.

Đám người Kiều Thành bị đặt ở gần đó.

Bọn hắn e sợ trong lòng.

Sức mạnh này, căn bản không phải thứ bọn hắn có thể hiểu được, có thể chống lại được.

Mà bên trong, có một người là con của hắn.

Đứa con trai lúc trước được hắn kỳ thác hy vọng, về sau lại khiến hắn tuyệt vọng.

Hắn không thể nào tưởng tượng nổi con hắn đã trải qua những gì, mới có thể trở thành như bây giờ.

Chói mắt như vậy, lại cam nguyện làm phế vật.

Rất nhanh sau đó, bọn hắn bị giam cầm lại.

“Không cho phép rời khỏi nơi đây, không cho phép liên hệ với người bên ngoài, không cho phép truyền âm.

Kẻ trái lệnh, sẽ xử lý như phản tộc.”

Giọng nói trầm thấp không biết của ai vang lên trong đầu bọn họ.

Chương 1093: Trục xuất ra khỏi gia tộc 1

Trục xuất ra khỏi gia tộc 1

Âm thanh đột nhiên xuất hiện không khỏi khiến cho nhóm người Kiều Thành chấn động.

Xảy ra chuyện lớn như thế, lại còn dẫn tới tổ tiên khác.

Hơn nữa, theo ý của tổ tiên, chính là tuyệt đối không được tiết lộ chuyện ở nơi này ra bên ngoài.

Kiều Dịch chấn kinh.

Kiều Càn quá mạnh, cũng quá khủng khiếp.

Trước đó, hắn còn có thể thử tranh giành, nhưng bây giờ thì hắn hoàn toàn không có suy nghĩ ấy nữa.

Hắn không xứng.

Kiều Ngọc nhìn trung tâm sức mạnh, mặc dù nhìn không rõ, nhưng nàng đột nhiên phát hiện con của nàng cực kỳ ưu tú.

Thế nhưng...

Thật sự có thể đánh thắng được tổ tiên sao?

Nàng lại bắt đầu lo lắng.

Còn việc nói cho người ngoài, đương nhiên là sẽ không.

Kiều Uẩn hồi tưởng lại việc ở quần đảo Mê Vụ, nàng phát hiện ra rằng Kiều Càn không ngừng kéo nàng tránh đi.

Khi đó, nàng cảm thấy Kiều Càn đã không còn hy vọng nữa rồi.

Nhưng bây giờ nàng mới biết rằng, Kiều Càn cũng biết giả bộ, hơn nữa hắn còn hiểu được sự đáng sợ của Lục gia, cho nên mới dẫn nàng trốn tránh thiếu gia Lục gia.

Sau đó, người của Trùng Cốc đúng thật là bị Lục gia đánh chết.

Thì ra, ngay từ lúc bắt đầu, Kiều Càn đã nhìn thấy được tất cả mọi thứ.

Tất cả mọi người đều trào phúng hắn, hắn nhìn thấy, nhưng lại chưa bao giờ quan tâm.

Tuổi còn trẻ, nhưng lại cực kỳ đáng sợ.

Kiều Thiển nhìn anh trai của mình, nàng có thể xác định rằng điều mà Cửu nói chính là sự thật, vì thế người cứu nàng ban đầu chính là anh của nàng.

Trực giác của nàng không hề sai.

Anh trai của nàng khác với nàng, anh ấy mới chân chính là thiên kiêu.

Lâm Hoan Hoan há hốc miệng.

Cảm nhận của nàng có phải sai ở chỗ nào rồi hay không?

Oanh!

Lúc này, sức mạnh bao phủ lấy bọn họ.

Nếu như không phải đột nhiên xuất hiện một luồng sức mạnh bảo vệ bọn họ, bọn họ sẽ bị sức mạnh vô cùng cường đại kia nghiền nát.

Đương nhiên, nếu như không có người đi ngăn cản đường đi của bọn họ, bọn họ chắc chắn có thể chạy đi.

Lực lượng quá mức cường đại khiến cho bọn họ không thể nào nhìn thấy được tình hình chiến đấu của hai bên.

Mặc dù Kiều Triển có thể miễn cưỡng nhìn thấy được, nhưng mà hắn vẫn không cách nào biết được tình hình của trận đấu.

Còn về Kiều Càn, thật sự là vượt ra khỏi dự đoán của hắn.

Sau khi từ Thiên Trì Hà trở về, hắn đã biết Kiều Càn bị phế đi rồi.

Bất kể là tu vi, căn cơ, hay là hành động.

Dáng vẻ của hắn cũng có chút cam chịu.

Càng ngày càng chắc chắn được điều đó.

Bị ức hiếp, bị miệt thị, bị không quan tâm.

Hắn nhìn thấy tất cả những thứ đó, cho nên hắn tin chắc rằng Kiều Càn đã phé thật rồi.

Nhưng mà...

Giả bộ, rõ ràng đều là giả bộ, lừa gạt tất cả mọi người.

Người này...bất phàm.

Sức mạnh va chạm với nhau, vô cùng mãnh liệt, một luồng ánh sáng lướt qua trước mặt bọn họ.

Lúc này, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy rõ được tình hình trận chiến.

Giống như có người đã giúp bọn họ xóa sạch đi những ảnh hưởng vậy, để cho bọn họ có thể tận mắt nhìn thấy việc hậu bối đang khiêu chiến với tiền bối, để cho bọn họ biết được sự cường đại của tổ tiên, cũng để cho bọn họ biết được sự đáng sợ của Kiều Càn.

Sau đó, bọn họ nhìn thấy được sức mạnh của Kiều Càn và tổ tiên đang không ngừng va chạm vào nhau, không gian cũng bị chấn động.

Lúc này, trên người Kiều Càn bao trùm bởi ánh sáng, ánh sáng đó dường như là sức mạnh của hắn.

Thân ảnh to lớn đã tiêu thất.

Oanh!

Lực lượng cường đại trực tiếp đánh vào trên người Kiều Càn, một kích này đủ khiến cho Kiều Càn phải lui về, nhưng mà hắn vẫn không hề dừng lại, ra sức phản kích.

Sức mạnh lóe lên, thân ảnh của bọn họ biến ảo khó lường, xung quanh được bao trùm bởi vết tích của Đại Đạo.

Tất cả mọi người đều nhìn ra được, Kiều Càn đang ở thế yếu.

“Thật mạnh.”

Kiều Càn nhìn sự tấn công của Tổ gia gia, cảm nhận sức mạnh của Đại Đạo.

Dù cho hấn cố gắng duy trì ở đỉnh phong bát giai, vẫn không thể nào đánh thắng được.

Sức mạnh do thể bài mang tới không thể nào chiến thắng được người từng bước vào bát giai vấn đạo.

Mặc dù, hấn cảm giác rằng Tổ gia gia cũng không phải đang ở đỉnh phong, nhưng mà sức mạnh Đại Đạo của ông ấy đánh thẳng vào hấn.

Hấn...không có đạo của riêng mình.

Ngay lúc này, hấn rốt cuộc hiểu được rằng, ngay cả hiện tại, hấn cũng cách Tổ gia gia rất xa.

Nhưng mà, lực lượng này có thể chống đỡ lấy hấn, giúp hấn không bị vết tích Đại Đạo ảnh hưởng.

Hấn đã trải qua rất nhiều, gặp qua tử vong rất nhiều lần.

Có mấy lần là do đánh nhau có kinh nghiệm, có mấy lần là nhờ Lục Thủy giảng giải, giúp khả năng khống chế của hấn tốt hơn.

Hấn chưa chắc đã thất bại.

Cũng không thể thất bại.

Giao phó sinh mệnh cho sức mạnh, như thế có thể dùng sức mạnh đến cực hạn.

Động.

Cần phải động.

“Hừ, chỉ như này?”

Thân ảnh của Kiều Vô Tình đi tới trước mặt Kiều Càn, vết tích Đại Đạo, sức mạnh như cuồng phong kéo tới.

Là góc chết của Kiều Càn.

Một kích này không hề lưu tình, dường như muốn nuốt trọn Kiều Càn.

Đối mặt với sức mạnh đột nhiên xuất hiện này, Kiều Càn khó mà chống đỡ nổi.

Vết tích Đại Đạo quá mức quỷ dị.

Nhưng mà, lực lượng của hắn cũng không hề rơi xuống thế hạ phong.

Lúc này, Kiều Càn dường như càng hiểu thêm về lực lượng Khuynh Thiên Minh của thần.

Bàn tay có sức mạnh to lớn bắt đầu xuất hiện.

Là bàn tay của người khổng lồ.

Oanh!

Ngay lúc Kiều Vô Tình cảm thấy có thể đánh cho Kiều Càn trọng thương, bóng người khổng lồ quý dị kia lại đột nhiên xuất hiện chặn đi sự tấn công của hắn.

Kiều Càn phản ứng lại, lực lượng Khuynh Thiên Minh của thần bắt đầu xuất hiện.

Tốc độ, thân ảnh càng trở nên nhẹ nhàng hơn, sức mạnh cũng bị ảnh hưởng, càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Hắn vốn dĩ ở thế yếu, vậy mà lại bắt đầu có sự chuyển biến.

Hai người không nói gì cả, chỉ có sức mạnh là không ngừng tấn công.

Khí tức quét sạch xung quanh, mặt đất nứt ra, không gian rung chuyển.

Bọn họ đứng ở trên không trung.

Chương 1094: Trục xuất ra khỏi gia tộc 2

Trục xuất ra khỏi gia tộc 2

Oanh!

Oanh!!

Sức mạnh mạnh như cơn lốc lại một lần nữa xuất hiện, quang trường cũng bắt đầu lay động.

Tia sáng quét ngang, thân ảnh của Kiều Càn xuất hiện ở biên giới, ánh mắt của hắn không hề có chút gợn sóng nào.

Hắn không hề thả lỏng dù chỉ một chút.

Bởi vì, từ đầu đến cuối, hắn hoàn toàn không có cách nào để đánh bại Tổ gia gia.

Dù là có sự trợ giúp của thẻ bài thì vẫn không đủ.

Hắn cần tập trung tất cả sức mạnh lại một chỗ, sau đó ngưng tụ ra một kích cuối cùng.

Chỉ có như thế, hắn mới có thể khiến cho Tổ gia gia trọng thương, sau đó thắng được trận khiêu chiến này.

Sau khi Kiều Vô Tình tấn công tới đây, đối mặt với sự công kích đó, Kiều Càn bắt đầu lui về, hắn muốn tập trung sức mạnh để tạo ra một kích mạnh nhất.

Mặc dù không thể tạo ra được một đao cực hạn, thế nhưng có lẽ cũng gần như thế.

Kiều Dịch nhìn quang trường, sau đó nhìn trận chiến mà mình xem không hiểu, mở miệng nói:

“Kiều Càn có phải đã nhận thua hay không?”

Những người khác không nói gì cả.

Nhưng mà bọn họ cảm giác được rằng, Kiều Càn có lẽ phải thua rồi.

Lâm Hoan Hoan không vui, trả lời lại:

“Người xem không hiểu.”

Kiều Dịch:

“...”

Hắn có hơi tức giận, nếu là trước kia, hẳn chắc chắn đã động thủ, nhưng mà hiện tại hắn không dám.

“Kiều Càn bị bắt được rồi.”

Kiều Uẩn nói.

Tất cả mọi người đều nhìn qua, nhìn xem đang xảy ra chuyện gì.

Lúc này, Kiều Càn đúng thật là đã bị sức mạnh của Kiều Vô Tình bắt được, giống như có thể bị đối phương đánh bại bất cứ lúc nào.

Sau khi bắt được Kiều Càn, Kiều Vô Tình đương nhiên là không hề chần chừ, hắn trực tiếp vận dụng lực lượng cường đại, bắt đầu tấn công.

Một kích này tới, trận chiến sẽ kết thúc.

Hắn dùng Nhất Kích Chương Pháp, có thể phá nát vạn vật.

Bát giai bình thường tuyệt đối khó mà ngăn chặn được.

Một chương này tới gần Kiều Càn, chỉ cần nó đánh vào người hắn, chắc chắn sẽ gây ra vết thương nghiêm trọng.

Oanh!

Ngay khi một chương này sắp đánh tới Kiều Càn, một tấm chắn ngăn nó lại.

Là Thiên Niệm Thuần.

Trong lúc chặn lại một chương này, Thiên Niệm Thuần cũng cho vô số dây nhỏ trực tiếp vây khốn Kiều Vô Tình lại.

Kiều Vô Tình có chút kinh ngạc.

Nhưng mà, chỉ cần một chút thời gian là hắn có thể thoát được.

Nhưng mà, ngay lúc này, hấn lại cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

Lực lượng cường đại bay thẳng tới trước mặt hấn.

Là Nhất Kích Trọng Quyền, Trọng Quyền bao hàm cả sức mạnh hỏa diễm.

Thân ảnh to lớn xuất hiện sau lưng Kiều Càn, nắm đấm được Cửu Thiên Hồ Lô bao trùm, đây là lực lượng mạnh nhất mà hiện tại hấn có thể tập trung được.

Một quyền này sẽ quyết định được thắng bại.

Quyết định xem ai sẽ là người ngã xuống.

Nên kết thúc rồi.

Phù!

Quyền phong phun trào, ngọn lửa nóng bỏng xuất hiện khiến cho không gian bắt đầu vụn vụn.

Kiều Vô Tình muốn phòng ngự, nhưng mà hấn cần phải có thời gian.

Nhưng mà hiện tại Kiều Càn lại không cho hấn thời gian.

Oanh!

Một quyền rắn chắc này đánh thẳng vào trên người Kiều Vô Tình, lực lượng cường đại xuyên qua trường không.

Một quyền này chắc chắn có thể khiến cho người vắn đạo bát giai bị trọng thương.

Sự biến hóa đột nhiên này khiến cho mấy người Kiều gia cảm thấy có chút giật mình, rõ ràng khi này người phải thua là Kiều Càn.

Thế nhưng bây giờ, tổ tiên sẽ là người thua sao?

Sự biến hóa này diễn ra quá nhanh.

Dường như thắng bại chỉ diễn ra ngay trong tích tắc.

Kiều Dịch sững sờ ngay tại chỗ, hấn nhìn chăm chăm vào cái hồ lô kia.

Hắn đã từng thấy qua cái hồ lô này rồi.

Trước đây khi ở trong cửa đá, có người đã từng cứu bọn họ, người đó dùng cái hồ lô này.

Chẳng lẽ...

Kiều Dịch cảm thấy vô cùng khó tin, có phải mình đã làm chuyện vong ân phụ nghĩa rồi không?

“Kiều Càn thắng ư?”

Lâm Hoan Hoan cảm thấy có hơi khó tin.

Nhìn thì giống như vậy.

Những người khác cũng không biết, chỉ im lặng quan sát.

Đối mặt với một quyền cường đại này của Kiều Càn, Kiều Vô Tình nhất thời không hề động đậy.

Dường như đã hoàn toàn nhận lấy một kích này.

Chỉ có điều, thân hình của hắn không hề di chuyển một chút nào cả, cũng không hề lui về phía sau, cũng không có một giọt máu tươi nào trào ra.

Chờ tới khi sức mạnh của một quyền này rút đi.

Hắn mới nói:

“Đây chính là một kích toàn lực của ngươi đấy ư?”

Ngay lúc này, một tay Kiều Vô Tình bắt lấy cánh tay cực lớn kia.

Phanh!

Sức mạnh khuếch tán, trực tiếp bóp nát cánh tay to lớn ấy.

Kiều Càn kinh hãi.

Không hề bị thương tổn, sao có thể như vậy chứ?

Nhưng mà, lúc này Kiều Vô Tình lại phát động tấn công.

Cũng là nắm đấm, cũng bị lực lượng khổng lồ bao trùm.

Một quyền đánh thẳng vào trước ngực Kiều Càn.

Oanh!

Lực lượng cường đại trực tiếp đánh nát Khuynh Thiên Minh của Kiều Càn, đánh tan sức mạnh của hắn.

Phanh!

Sức mạnh của Kiều Vô Tình phá hủy hết tất cả phòng ngự, đánh Kiều Càn bay ngược ra ngoài.

Phụt!

Kiều Càn rơi xuống mặt đất, hắn phun ra một ngụm máu tươi, trong lúc nhất thời không thể nào đứng dậy được.

Hắn cũng không thể tập hợp được lực lượng.

Thua, thua?

Kiều Càn cố gắng đứng lên, quỳ một chân trên đất, không thể nào đứng thẳng lên được.

Không được, hắn phải đứng lên.

Ngay lúc hắn rung rung đứng lên, ngay lúc hắn suýt nữa thì trượt chân ngã xuống, có người đỡ lấy hắn.

“A, nóng quá.”

Lâm Hoan Hoan đụng vào tay của Kiều Càn, chép miệng nói.

Lúc này, trên tay của Kiều Càn đúng là vẫn còn ngọn lửa, là Cửu Thiên Hồ Lô của hắn.

Kiều Càn nhìn Lâm Hoan Hoan, nhất thời không biết phải nói gì cả.

Sau đó hắn lại nhìn về đằng trước.

Kiều Vô Tình đáp xuống mặt đất, yên lặng đứng ở trước đại sảnh, mặt đất ở dưới chân hắn cũng hoàn hảo không hề bị gì cả.

Hắn nhìn phế tích.

Trong phế tích chính là Kiều Càn đang được Lâm Hoan Hoan đỡ lấy, khó khăn mà đứng lên.

“Người thua.”

Kiều Vô Tình nhìn Kiều Càn, đưa tay làm dấu mời:

“Dựa theo ước định khi này, Kiều thiếu gia, xin mời.”

Kiều Vô Tình chỉ về phía cổng lớn của Kiều gia, ngụ ý là gì không cần phải nói cũng biết.

Kiều Càn nhìn Kiều Vô Tình, muốn thử lại lần nữa.

Không thể cứ thế mà rời đi được.

Nhóm người Kiều Ngọc cũng luống cuống.

Tại sao?

Con trai của nàng rõ ràng ưu tú như vậy, tại sao còn muốn trực xuất ra khỏi Kiều gia?

Nàng không hiểu, những người khác cũng không hiểu.

Bọn họ muốn mở miệng nói chuyện, lại phát hiện mình không thể nào nói được, không thể nào hành động được.

Đúng vậy, tất cả mọi người đều bị giam cầm.

Không thể nói ra một câu nào hết, không thể nào can thiệp vào quyết định của Kiều Vô Tình.

Chương 1095: Trục xuất ra khỏi gia tộc 3

Trục xuất ra khỏi gia tộc 3

“Ta...”

Kiều Càn mở miệng, nhưng mà Kiêu Vô Tình lại trực tiếp quay người, đi về phía đại sảnh.

Trên đường đi, giọng nói uy nghiêm của hắn vang lên:

“Sau này, Kiêu gia sẽ không hợp tác bất kể thứ gì với tam đại thế lực thời Viễn Cổ.

Không tiến.”

Cổng lớn ở đại sảnh tự động mở ra, Kiêu Vô Tình bước vào trong, sau đó cổng lớn ở đại sảnh nặng nề khép lại.

Phanh!

Dường như ngay cả cánh cổng kia cũng đang hạ lệch tiến khách.

Kiều Càn nhìn Tô gia gia đang dần đi xa, cuối cùng hắn quỳ xuống cung kính cúi đầu.

Lâm Hoan Hoan có hơi hoang mang không biết phải làm sao, nàng vốn dĩ định quỳ xuống cúi đầu theo, nhưng mà hình như không cần thiết.

Lúc này, Kiêu Càn quay đầu nhìn về phía cha mẹ, cũng cung kính cúi đầu.

Lần này, Lâm Hoan Hoan cũng quỳ xuống cúi đầu.

Dập đầu lạy ba cái.

Kiều Càn đứng dậy, sau đó quay người rời khỏi Kiêu gia.

Đương nhiên là Lâm Hoan Hoan đỡ hắn rời đi.

Mà nhóm người Kiêu Thành chỉ có thể nhìn, không thể nói được.

Cuối cùng, bọn họ cứ như thế mà nhìn Kiều Càn từng bước từng bước rời đi, rời khỏi Kiều gia.

Bọn họ không hiểu, rõ ràng ưu tú như thế, tại sao tổ tiên lại muốn trục xuất Kiều Càn ra khỏi Kiều gia?

Là do đụng trúng tổ tiên, khiến cho tổ tiên mất hết mặt mũi sao?

Kiều Ngọc không biết nói gì, nàng thấy con trai mình bị trọng thương, nhìn thấy con trai đập đầu chảy máu, từng bước rời khỏi nơi này.

Nhưng nàng cũng không thể làm gì được.

Kiều Thiển nhìn anh trai của mình rời đi, nàng chưa từng nghĩ rằng sẽ phát sinh việc này.

Kết cục chính là anh trai của nàng bị trục xuất ra khỏi gia tộc?

Kiều Dịch cũng chẳng hề vui vẻ, một đối thủ cường đại như thế rời đi, việc này khiến cho trái tim của hắn không giỏi có chút đóng băng.

Có lẽ là do Kiều Càn đã cứu hắn.

Cũng có thể là do Kiều Càn mạnh tới mức mà hắn không thể nào theo kịp được.

Loại người này lại dễ dàng bị trục xuất ra khỏi Kiều gia, hoàn toàn không bình thường.

Bọn họ muốn đi theo hỏi thăm, muốn cầu tình, nhưng mà không ai có thể mở miệng được.

Không ai có thể di chuyển được.

Kiều Càn từng bước từng bước rời đi, vậy mà lại vẫn không có ai có thể mở miệng nói chuyện.

Tại sao lại như vậy?

...

Kiều Vô Tình đi vào trong đại sảnh.

Hắn đứng tại chỗ, đợi chờ một chút.

Lúc này, sức mạnh trên người hắn bắt đầu trở nên cuồng bạo, không thể khống chế.

Phốc.

Trong nháy mắt, Kiều Vô Tình lập tức phun ra một ngụm máu.

Hắn che ngực lại, ngồi xuống đất, không thể di chuyển được.

“Một kích này đúng là nặng thật, đây là quyết tâm nhất định phải giữ chân người lại.”

Trong đại sảnh truyền ra một giọng nói của nam nhân.

“Vết thương của người rất nặng.”

Lại một giọng nói nữ tính khác vang lên.

“Các người cứ thế mà nhìn à?”

Kiều Vô Tình ngồi xếp bằng lại, bắt đầu chữa thương cho chính mình.

“Không chết được, cảm giác như thế nào?”

Người nam lại hỏi.

“Rất mạnh, công pháp đặc biệt, khả năng khống chế sức mạnh hoàn toàn không phải là điều mà người cùng tuổi có thể so sánh được. Cách thức chiến đấu cũng không hề non nớt, thân kinh bách chiến.”

Sau khi từ Thiên Trì Hà trở về, hắn liền bắt đầu giả bộ.

Có lẽ đã gặp phải cái gì đó.

Các người có phát hiện ra gì không?”

Kiều Vô Tình bình tĩnh nói.

“Nếu như ta nhìn không lầm thì công pháp của hắn chính là Khuynh Thiên Minh Thần Quyết,

Dựa theo thông tin mà ta biết, thì công pháp này không thể nào chỉ đơn thuần học tập là được.

Chỉ có thể thấu hiểu triệt để khi lâm vào cực hạn sinh tử, lúc đó mới có thể luyện tập được công pháp này.

Xem ra hắn đã gặp phải chuyện gì đó mà chúng ta chưa từng biết.

Nhưng mà hắn rất ít khi ra ngoài, làm sao đạt tới trình độ thân kinh bách chiến được?

“Thiên phú chiến đấu cực cao?”

Người nữ nói.

“Các người có nghĩ rằng liệu hắn đang sợ cái gì đó hay không?”

Hắn sợ Lục gia như thế, có lẽ kỳ ngộ của hắn có liên quan nhất định gì đó tới Lục gia.

Lục gia ngoại trừ ba vị Lục Vô Vi, còn cất giấu thứ đáng sợ gì?

Có lẽ đó chính là nguyên nhân Thiên Địa xảy ra dị tượng.

Điều mà hắn biết chắc chắn nhiều hơn chúng ta.”

Người nam nói tiếp.

“Bây giờ tìm hiểu những điều này có nghĩa gì chứ, kỳ ngộ đó là do hắn gặp được, hơn nữa còn nắm bắt được.

Tuổi còn nhỏ nhưng lại có sức mạnh như vậy, lại còn có thể ẩn nhẫn, nhẫn nhục chịu đựng.

Bảo hắn thành hôn, hắn liền đồng ý.

Người này nếu là kẻ địch, đúng là điều đáng sợ.”

Kiều Vô Tình có chút kinh hãi.

“Chắc là mượn sức mạnh, nhưng mà bản thân hắn cũng không hèn. Trong các thế hệ của Kiêu gia, không có ai có thể vượt qua được hắn.”

Người nam nói.

“Dù có mượn thì sao chứ? Sức mạnh to lớn như vậy, thử để cho mấy người các người lúc còn trẻ dùng thử xem, ngay cả điều động cũng không thể.”

Giọng nữ tràn đầy sự giễu cợt.

“Bên ngoài thế nào rồi?”

Kiều Vô Tình hỏi.

“Không cần phải đề ý tới, tất cả mọi người đều đang bị chúng ta lôi đi. Khi bọn họ đi ra ngoài không gặp phải ai cả, cũng không ai biết bọn họ đã rời đi.

Đối với sự biến đổi lớn của gia tộc, bọn họ chỉ là người hy sinh, không phải là kẻ cầm đầu.”

Giọng nữ mang theo sự hiếu kỳ nói:

“Cứ vậy mà trực xuất hẳn ra khỏi gia tộc, điều này thật sự tốt sao?”

“Điều này là tốt nhất.”

Kiều Vô Tình nói:

“Hắn đã không cần sự trợ giúp của chúng ta nữa, với lại hẳn cũng không định để chúng ta giúp đỡ.

Nếu tiếp tục ở lại Kiêu gia, thì hẳn chỉ có thể càng bị chú ý hơn mà thôi. Để cho hẳn rời đi, thì hẳn mới có thể biến mất hoàn toàn trong mắt của tất cả mọi người.

Hắn muốn giấu thì cứ để hẳn tiếp tục giấu đi.

Đối với hẳn mà nói, có lẽ như thế sẽ càng thuận tiện hơn.

Chẳng qua là, phải chú ý sao?”

“Thứ mà hẳn muốn vốn dĩ không phải là sự chú ý, vậy để cho hẳn rời đi.

Để cho hẳn trưởng thành, tự mình giãy dụa.

Có lẽ có thể càng đi càng xa, sự chú ý của chúng ta chỉ là sự hạn chế đối với hẳn.

Trừ một chút liên hệ với người nhà, còn lại không cần quan tâm quá nhiều.

Vậy là được rồi.”

Giọng nói nam tính lại vang lên.

Chương 1096: Trục xuất ra khỏi gia tộc 4

Trục xuất ra khỏi gia tộc 4

“Những người còn lại ở ngoài kia phải giải quyết như thế nào?” Kiều Vô Tình hỏi.

“Có cấm chế, bọn họ không thể nào nhắc tới chuyện hôm nay được, đảm bảo an toàn.”

Người nam bình tĩnh nói.

“Để ta đi.”

Người nữ vừa dứt lời, khí tức của nàng lập tức tiêu thất.

“Chờ ngày hấn nở rộ.”

Người nam nói xong cũng tiêu thất.

Kiều Vô Tình thở phào nhẹ nhõm.

Đi tới Tiên Đình?

Hiện tại không đi cũng chẳng sao.

Nhưng mà, hấn cần phải liên lạc với Lục gia.

Vì để không lộ ra vẻ không khỏe, lần này Kiều Vô Tình không dùng điện thoại, mà hấn vận dụng bí pháp để liên lạc với Lục gia.

Rất nhanh, đối diện đã truyền tới một giọng nói.

“Kiều huynh?”

Là giọng nói của Tam trưởng lão Lục Bất Tranh.

“Lục huynh, có chuyện phải làm phiền ngươi.”

Kiều Vô Tình khẽ nói.

“Ngươi bị thương?”

Không cần phải nhìn, chỉ nghe thôi Tam trưởng lão đã biết hấn bị thương.

Hơn nữa còn rất nặng.

“Cần ta giúp một tay không?”

Tam trưởng lão lại hỏi.

“Không cần, chỉ là tiêu bồi trong tộc phản nghịch mà thôi.”

Kiều Vô Tình tùy tiện nói.

Hắn không nói thêm về việc này nữa, bắt đầu nói chính sự:

“Lúc trước ta đã đồng ý với Lục huynh rằng sẽ đi đến xem thử Phù Tu Môn, dò xét một chút chuyện của Tiên Đình, việc này có lẽ không thể thực hiện được rồi.

Lục huynh phải tìm người khác hỗ trợ thôi.”

“Cũng không sao, nhưng mà hình như tâm tình của Kiêu huynh không tồi, sắp đột phá rồi à?”

Tam trưởng lão tò mò hỏi.

“Còn kém xa lắm, ta khác với Lục huynh. Lục huynh là bị đè ép không thể đột phá, còn ta lại là mong mà không được.”

Kiều Vô Tình nói.

Hắn có thể cảm nhận được, Lục gia Lục Bất Tranh có thể đột phá lên cửu giai chứng đạo bất cứ lúc nào.

Vừa đột phá đã là cửu giai chứng đạo, tìm cả Tu Chân Giới cũng khó mà thấy được người như thế.

Trong nhà của hắn cũng có cửu giai, nhưng mà không có cường giả chứng đạo.

Cho nên, bọn họ chỉ thuộc thế lực nhất lưu mà thôi.

Khó mà đạt được đỉnh cấp.

Nếu có chứng đạo, bọn họ lập tức có thể sờ được tới đỉnh cấp.

Dù không thể đi lên đó, cũng không phải là thế lực mà nhất lưu có thể so sánh được.

Nhưng mà, chứng sao quá khó.

Lục Bất Tranh còn chưa đạt được, muốn bị đè ép, còn phải lĩnh ngộ.

“Kiều huynh, con đường thì ổn, nhưng ta lại vẫn chưa đủ ổn.

Có lẽ có một ngày, Kiều huynh có thể đi xa hơn cả ta.”

Tam trưởng lão nói.

“Ha ha ha, xa cầu. Nếu như có phát hiện gì mới liên quan tới chuyện của Phù Tu Môn, ta sẽ báo với Lục huynh đầu tiên.”

Kiều Vô Tình nói.

Tâm trạng hoàn toàn không có chút nào không ổn.

Tam trưởng lão nói cảm ơn xong liền kết thúc cuộc trò chuyện này.

Hắn cảm giác được rằng vết thương của đối phương rất nặng.

Lúc này, Tam trưởng lão đang ngồi ở trên đại điện.

Hắn nhìn ra bên ngoài, trầm mặc không nói gì.

Cũng không quan tâm lắm tới việc Kiều Vô Tình không thể đi tới Phù Tu Môn được.

Đề người bát giai đi xem đúng là tốt hơn so với người khác một chút.

Nhưng mà, người đạt bát giai rất nhiều, hắn cũng quen biết vài người. Mặc dù đã không liên lạc rất nhiều năm rồi, nhưng nếu bây giờ hắn đi tìm, cũng có thể tìm được một, hai người.

Người mà hắn quen biết, có những người nào có thực lực bát giai?

Thời đại kia, ngay cả người không phải là ma tu như Kiều Vô Tình còn có thể có quan hệ không tệ với hắn.

Các ma tu khác thì đều đã cắt đứt liên lạc rồi.

Ví dụ như, Ma Tu Dương Thời.

Bảo hắn đi một chuyến cũng được.

Vì thế, chuyện khiến cho Tam trưởng lão để ý chính là tại sao Kiều Vô Tình bị thương nặng như vậy, nhưng lại vui tới

thế.

Có liên quan tới tiểu bối.

Cái này nói lên điều gì?

Kiều gia xuất hiện thiên kiêu.

Khiến cho Kiêu Vô Tình dù cho có bị trọng thương cũng không hề tức giận, chắc chắn đó là bất thể kỳ tài.

“Hôn ước còn 3 tháng, có hơi lâu.”

Tam trưởng lão thở dài.

Hắn đột nhiên cảm giác 3 tháng trở nên rất gian nan.

Hắn không trông cậy gì vào Lục Thủy cả, chỉ có thể trông cậy vào con của Lục Thủy mà thôi.

Đáng tiếc, còn phải đợi tới 3 tháng nữa thì mới có thể có khả năng nhận thưởng.

Yêu cầu của hắn không cao, chỉ cần Lục Thủy có thể được như cha hắn, được nhận thưởng 2 lần.

...

Kiều Càn được Lâm Hoan Hoan dìu, đi từng bước ra khỏi Kiêu gia.

Trên đường đi, bọn họ không gặp phải bất kỳ trở ngại gì, cũng không thấy có ai xuất hiện.

Không bao lâu sau, Kiêu Càn và Lâm Hoan Hoan đã đi ra khỏi Kiêu gia, bọn họ đi tới một con đường trống trải, trong lúc nhất thời không biết nên đi nơi nào.

Kiều Càn nhìn về phía sau, không có ai tiễn hắn, cũng không có ai trào phúng hắn.

Dường như cả thế giới này chỉ còn sót lại một mình hắn vậy.

“Lần này phải đói bụng rồi.”

Giọng nói của Lâm Hoan Hoan đột nhiên vang lên.

Kiều Càn khôi phục tinh thần, phát hiện ra rằng mình không phải chỉ có một mình.

Hơn nữa, tương lai có thể cũng sẽ không một mình, nhẹ nhàng như trước nữa.

Thế nhưng, hẳn lại cảm thấy chẳng sao cả.

“Buổi sáng đã bảo người ăn nhiều một chút rồi mà người không ăn.”

Lâm Hoan Hoan nói.

May mà nàng ăn khá là nhiều.

Nếu không thì đã phải đói bụng rồi.

Nhưng mà cứ thế bị đuổi ra khỏi nhà.

Không kịp thu dọn cái gì cả, đến lúc đó, chỉ có thể nhờ em gái hỗ trợ.

“Nếu người đói bụng, thì chúng ta đi mua một chút đồ ăn.”

Kiều Càn khẽ nói.

“Hay là đi tìm bác sĩ trước đi.”

Lâm Hoan Hoan nói.

“Cũng không bị đánh nặng tới như thế.”

Kiều Càn lắc đầu.

“Dù vậy thì cũng phải đi xem thử xem sao.”

Lâm Hoan Hoan nhìn xung quanh rồi nói:

“Bây giờ chúng ta đi đâu?”

Kiều Càn cũng nhìn xung quanh, trong lúc nhất thời hẳn cũng không biết nên đi nơi nào.

Hắn có thể đi đâu?

Trầm mặc một chút, sau đó Kiều Càn đã biết nên đi đâu:

“Đi tới Thu Vân Trấn.”

“Thu Vân Trấn?”

Nghe thấy từ này, Lâm Hoan Hoan liền kích động nói:

“Nơi mà chúng ta gặp nhau?”

“Ừ.”

Kiều Càn gật đầu.

“Vậy có phải ta có thể đi làm việc ở chỗ kia không?”

Việc rất nhẹ nhàng, nhưng tiền lương lại rất cao.

Có thể kiếm tiền.”

Lâm Hoan Hoan lập tức nói.

Công việc kia cực kỳ nhẹ nhàng, mọi người đều thích đi về phía tiền tử xinh đẹp bên kia để tính tiền, không có ai đến chỗ của nàng cả.

Việc làm vô cùng nhẹ nhàng.

“...”

Suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy có chút đau lòng.

“Ừ, nhưng mà có thể sẽ không được tốt như ở nhà.”

“Không đâu, ta cảm thấy giống nhau mà. Chúng ta đi mướn nhà, không cần phải nghe những người kia lái nhải mỗi ngày.”

“Có cảm thấy thiệt thòi hay không? Bị đuổi ra ngoài.”

“Không hề, ta cũng chẳng thân với bọn họ.”

Lâm Hoan Hoan dìu Kiêu Càn rời khỏi Kiêu gia.

Chẳng biết khi nào mới có thể quay về.

...

Chương 1097: Tán Gẫu Với Thiên Kiếp Chí Cao 1

Tán Gẫu Với Thiên Kiếp Chí Cao 1

“Tốt, nhớ kỹ lời ta nói, đừng để lộ suy nghĩ.”

Một giọng nói vang lên trong đầu mấy người Kiều Thành.

Đồng thời, bọn hắn có cảm giác mình bị hạ cầm chế, tất cả những gì chứng kiến hôm nay đều không thể mở miệng nói ra.

Kiều Ngọc có chút nghi ngờ trong lòng, cũng lại có chút hiểu ra.

Con trai của nàng bị đuổi ra ngoài, nhưng bọn hắn lại không thể nhắc lại chuyện ngày hôm nay.

Không phải vì mặt mũi, mà là vì để bảo vệ con trai của nàng?

Thế nhưng tại sao phải làm như thế?

Đuổi ra ngoài cũng không an toàn mà?

Kiều Thiên có lẽ hiểu hơn một chút, Cửu đã nói với nàng, đừng nói là đi ra có thể sẽ ảnh hưởng tới tương lai của anh trai nàng, nếu ngược lại, còn có thể đẩy anh trai nàng vào vực thăm vô tận.

Mà Tiên tổ trong tộc đuổi anh trai nàng đi, cũng tức là, anh trai nàng sẽ tự do, không bị hạn chế.

Còn không bị chú ý tới.

Cái này có lẽ đối với anh trai nàng mà nói, càng quan trọng hơn.

Ở lại trong tộc, chưa chắc đã tốt.

Bởi vì việc anh trai nàng mạnh lên, không liên quan đến gia tộc.

Ở bên ngoài mới có vô tận khả năng,

Mấy người Kiều Thành cũng dần hiểu ra.

“Qua mấy ngày nữa thì liên lạc với anh trai con.” Kiều Thành nói với Kiều Thiến.

Sau đó im lặng.

Mang theo Phu nhân của hắn vào trong nghỉ ngơi.

Nếu không cần ra ngoài nữa, vậy liền trở về nghỉ, nơi này có vết tích đại đạo, ở lại chỗ này đối với bọn hắn chưa chắc đã tốt.

Hơn nữa, gia tộc có thay đổi lớn.

Cường giả giao thủ.

Tất nhiên cần cho những người khác một cái công đạo, những chuyện này bọn hắn đều phải chuẩn bị.

Kiều Thiến khẽ gật đầu, nàng chắc chắn phải liên hệ với anh trai.

Nàng rất tò mò, liệu anh có hối hận đã cưới Băng Thủy Cơ hay không?

...

Đêm hôm ấy, Lục Thủy nằm trên giường, đêm nay hắn là có thể ngủ ngon một giấc.

Ở cùng với Mộ Tuyết một ngày, không làm chuyện gì khác người.

Chính là để Mộ Tuyết siết chặt nắm đấm mấy lần.

Vấn đề không lớn.

Tối hôm qua vừa mới đánh xong, đêm nay cũng không có cái gì.

Hắn muốn nghỉ ngơi một đêm.

Ngày mai hắn là có thể quyết định xem có đi Tịnh Thổ hay không.

Thuận lợi thì trong hai ngày tới có thể tấn thăng 5.6, sau đó còn cách độ kiếp khoảng một tuần nữa.

Không biết có kịp đến Tịnh Thổ biểu diễn hay không.

Cái này phải đợi đến mai xem sao.

Không vội.

Sau đó Lục Thủy nhắm mắt lại, chờ tin tức ngày mai.

...

Trong trấn, Hoa Quý nhận được thông báo, có chút ngoài ý muốn:

“Hoạt động?”

Còn phải làm ngay trong đêm?”

“Mệnh lệnh của cấp trên, hầu hết cửa hàng ở tiểu trấn đều phải làm.

Cả hàng bán bánh bao cũng làm.” An Ngữ giải thích.

“Giống như đi rút thưởng vậy, đây là vì cái gì?” Vũ Quý ở một bên có chút tò mò.

Hoạt động đột ngột này khiến các nàng cảm thấy không đúng lắm.

Cũng không phải ngày lễ gì, sao lại đột nhiên tổ chức hoạt động?

“Dựa theo lời nói của mẹ ta, đây coi như chúc mừng kiếp sau.” An Ngữ nói.

Hoa Quý: “...”

Ngẫm lại, có vẻ cũng đúng.

Hơn nữa hoạt động này thật ra cũng không ảnh hưởng tới cái gì, còn giúp thanh lý cửa hàng.

“Mặc kệ như thế nào, đi bố trí trước đi.” Hoa Quý nói.

“Theo thông báo, xem ra vẫn còn một số hoạt động ngoài trời, có vẻ như liên quan khá nhiều, chúng ta cũng có thể đi chơi, sau đó tổ chức vào ban đêm.

Như vậy chúng ta cũng rảnh rỗi hơn chút.

Có điều gần đây trong tộc có nhiệm vụ gì không?” Tuyết Quý có chút hưng phấn.

Có thể chơi, đương nhiên các nàng sẽ không từ chối.

Mở tiệm cũng không cần mở muộn như vậy.

Trừ khi có nhiệm vụ.

“Cấp bậc chúng ta thấp, ngược lại không có việc gì làm, có điều sau đó hẳn là sẽ có một thời gian bận rộn đi.

Sắp tới sẽ đưa một số người vào phế tích để thanh trừ đồ vật.

Hơn nữa, đại hôn của Thiếu gia cũng sắp tới, cần bắt đầu sắp xếp.” An Ngữ nói.

“Đúng đó, đại hôn của Thiếu gia và Thiếu Phu nhân sắp tới, khi đó mong rằng tuyệt đối đừng có bị giao nhiệm vụ nào ở bên ngoài.” Vũ Quý chấp tay trước ngực, cầu trời phù hộ.

Loại chuyện như đại hôn của Thiếu gia này chắc chắn là rất long trọng, không tham gia thì thật đáng tiếc.

Cả một đời có lẽ chỉ gặp được một lần.

Bởi vì Thiếu gia Lục gia, chỉ có một vị.

Đến lúc vị kế tiếp sinh ra, không biết phải chờ thêm bao nhiêu năm nữa.

Các nàng có lẽ cũng không đợi được lâu như vậy.

Dù sao cũng không phải vị Thiếu gia nào cũng giống như Thiếu gia hiện tại, 20 tuổi cưới vợ.

“Ta cần phải đi thông báo cho những người khác, các người chuẩn bị một chút.” Nói rồi An Ngữ liền xoay người rời đi, được vài bước lại đột nhiên quay lại nói:

“Nhớ để tỷ lệ giải đặc biệt thấp một chút, đây là yêu cầu.”

Ba người Hoa Vũ Tuyết Quý gật gật đầu.

Giải đặc biệt không dễ có, đây là chuyện rất bình thường.

...

Sáng sớm.

Lúc Thủy mở mắt ra, hấn quay sang bên cạnh nhìn trước tiên.

Không có ai, rất tốt.

Chẳng qua lúc hấn thức dậy, phát hiện ở bên cạnh có thêm một tờ giấy.

Trên đó viết vài chữ:

‘Lúc dậy nhớ soi gương nha.’

Lục Thủy sờ sờ mặt.

Trong lòng sợ hãi.

Đây là đã làm gì mặt hấn rồi?

‘Nàng không thể đi ngủ cho tốt sao?’ Lục Thủy thở dài trong lòng.

Sau đó hấn đi tìm tấm gương soi.

Rất nhanh sau đó, hấn phát hiện trên trán mình có thêm mấy chữ.

Nhìn kỹ một chút, là mấy chữ đơn giản: Có từng nghĩ tới ta, niệm tình ta không?

‘Chưa từng.’ Lục Thủy trực tiếp trả lời.

Muốn Mộ Tuyết.

Gần nhau như vậy thì có cái gì mà nghĩ, nghĩ xem làm cách nào để từ hôn sao?

Chỉ là Lục Thủy vừa dứt lời, hấn lại phát hiện mấy chữ trên trán mình đột nhiên lấp lóe tử quang.

Àm!

Trong phòng Lục Thủy đột nhiên vang lên tiếng nổ mạnh.

Chân Võ vốn định tới báo cáo, đang do dự có nên đi vào sân nhỏ hay không.

Gần đây cứ có cảm giác không đúng lắm.

Mà tất cả mọi người đều nói tình cảm giữa Thiếu gia và Thiếu Phu nhân đang nóng lên, nhỡ đâu lại nhìn thấy thứ không nên nhìn thấy...

Hắn sợ.

Chân Võ ở bên ngoài một lúc, phát hiện đã đến giờ mà Thiếu gia vẫn chưa đi ra.

Có điều hắn vẫn đứng chờ.

Rốt cuộc cũng nhìn thấy Thiếu gia đi từ trong phòng ra.

Vào trong đình ngồi, bắt đầu đọc sách.

Chỉ là sắc mặt không tốt lắm.

Sau khi trở về từ địa giới ma tu, hắn cũng có cảm giác Thiếu gia thường xuyên có sắc mặt kém như vậy.

Lục Thủy ngồi trong đình xem Thiên Địa Trận Văn.

Mấy chữ kia vừa mới nổ.

Đánh không lại Mộ Tuyết, thật sự khó chịu.

Vốn cho rằng ban đêm có thể xông vào, tốt xấu gì cũng có thể ngủ ngon, đáng tiếc đằng sau vẫn còn hổ.

Một người bình thường, ngày nào cũng thức đêm.

Tất nhiên là không kiên trì được mấy ngày.

Sau đó, hắn liền không nghĩ nhiều nữa, mà nhìn sang Chân Võ, hỏi:

“Tin tức bên nào?”

Hôm qua Tam Trưởng lão không truyền lời, hắn là không có vấn đề gì.

Bây giờ hắn là tin tức từ Lạc Phong hoặc Tịnh Thổ.

Quả nhiên, Chân Võ trả lời là Tịnh Thổ.

“Tịnh Thổ truyền tin tức tới, bọn hắn không có cách nào tới gần chỗ sâu của hoàng cung, theo Tân hoàng thì không uy hiếp tới Tịnh Thổ, không có khả năng người ngoài mang đi được bất kỳ vật gì của Nữ vương Cơ Tầm.

Đồ vật của Nữ vương, đối với bọn họ mà nói, cực kỳ quan trọng.”

Chương 1098: Tán Gẫu Với Thiên Kiếp Chí Cao 2

Tán Gẫu Với Thiên Kiếp Chí Cao 2

“Uy hiếp đến Tịnh Thổ?” Lục Thủy hiếu kỳ hỏi một câu.

Tịnh Thổ nói như này, là có ý muốn mời hẳn tới biểu diễn một chút, biểu diễn lấy thù lao sao?

“Đúng vậy, Công chúa Tịnh Thổ và Minh Thổ Thiên Vũ không làm được.

Cho nên bọn hẳn nói, Thiếu gia có lẽ cần tự mình đến một chuyến.

Tân hoàng sắp lên ngôi, đến lúc đó sẽ phong ấn tất cả đồ vật của Nữ vương.

Bây giờ hoàng vị đang đổi, là lúc tốt nhất để mang đồ ra ngoài.” Chân Võ nói.

“Tân hoàng thượng vị lúc nào?” Lục Thủy hỏi.

“Ba đến năm ngày nữa, đến lúc nào chuẩn bị xong sẽ lập tức thượng vị.” Nói đến đây, Chân Võ lại bổ sung thêm một câu:

“Ngôi xe không thể đi thẳng tới đó, dùng cách bình thường thì cần từ hai ngày trở lên.

Nếu có Côn hổ trợ, hẳn là chỉ cần nửa ngày.”

“Mua vé ngày mai đi.” Lục Thủy lập tức nói.

“Còn có một vài chuyện nữa, Lạc Phong cũng gửi tin tới, gần đây có một vài thế lực gia tộc vì Tiên Đình mà xảy ra chút biến cố.

Nghe nói Kiều gia xảy ra nội chiến, vốn là muốn đến Kiều gia, nhưng lại đột ngột từ bỏ.

Hẳn là có thể biết được nội tình, tạm thời chưa có tin tức.

Thiếu gia cảm thấy có cần đề ý tới các thế lực hợp tác với Tiên Đình không?” Chân Võ nói.

Thật ra chuyện liên quan tới Kiều gia không cần nhắc tới.

Nhưng mấy người Chân Võ biết Kiều Dã, cho nên mới nói một chút.

Lục Thủy lật Thiên Địa Trận Văn, lắc đầu:

“Tạm thời không cần đề ý, thế lực phát triển như bốn mùa thay đổi, hưng bại suy vong lại chuyện của bọn hấn.”

Phần lớn thế lực ở tu chân giới cũng chỉ là quân cờ của Tiên Đình.

Hấn không quan tâm loại chuyện này, sẽ không đề ý tới những quân cờ này.

Nhưng nếu có người cố ý trở thành kẻ địch với Lục gia...

Cái này, hấn cũng không thêm đề ý.

Kẻ địch của Lục gia hấn là có rất nhiều đi.

Hấn có thể đề ý từng người một sao?

Ngoại trừ thế lực Viễn Cổ, vì ảnh hưởng quá lớn, lại nhằm vào mẹ và muội muội hấn, cho nên hấn mới tra được tới bây giờ.

Đối với các thế lực thù địch bình thường, đây là chuyện của cha hấn và mấy vị Trưởng lão.

Liên quan gì tới một tên Thiếu gia phế vật như hấn?

Lục gia cũng không luân lạc tới mức để một Thiếu gia như hấn làm chủ.

Nghĩ như vậy, Lục Thủy cảm thấy làm Tộc trưởng nhất định rất mệt mỏi, về sau cứ để cho muội muội của hấn làm đi.

A, hình như muội muội phải lập gia đình.

“...”

Như vậy, hấn phải làm Tộc trưởng sao?

Trước kia không có con, không tới phiên hấn, nhưng kiếp này không giống với kiếp trước.

“Còn một việc nữa, Sơ Vũ sáng nay đột nhiên nói cho ta biết, hấn nói có người bảo hấn truyền lại vài lời tới Thiếu gia.” Chân Võ nói.

Hấn biết điều này có thể rất quan trọng.

Bởi vì phía sau Sơ Vũ có một đại tiền bối.

Vị đại tiền bối này giống như biết hết tất cả mọi chuyện vậy.

Nhưng không biết vì sao luôn để Sơ Vũ truyền lời.

Tự mình đến không tốt sao?

Hoặc là để Thiếu gia bọn hấn qua đó cũng được, theo như hấn biết, Thiếu gia mặc dù cao minh, nhưng không có giá đỡ lớn như vậy.

Chỉ cần là chuyện Thiếu gia muốn biết, đều có thể tự mình đi.

Thậm chí là rất muốn tự mình đi.

Những người khác hiệu suất thấp là một chuyện, quan trọng hơn là, đồ vật quan trọng, những người khác sẽ không thể phát hiện được, chỉ có Thiếu gia bọn hấn là có thể phát hiện.

“Lời gì?” Lục Thủy hỏi.

Cái này có chút ngoài dự liệu, Thiên Cơ lại có lời muốn truyền tới.

“Cơ Tâm có một sợi hồn, lưu tại Tịnh Thổ.” Chân Võ nhìn Lục Thủy, nói:

“Đây là câu đầu tiên Sơ Vũ truyền tới.”

Hấn biết một câu nói kia đã đủ để Thiếu gia tự mình đi một chuyến.

“Còn gì nữa?” Lục Thủy hỏi.

“Còn.” Chân Võ tiếp tục nói:

“Câu thứ hai là: Chuyện này các hạ sẽ biết rất nhiều.”

Sẽ biết rất nhiều?

Ma tu Huyết Trần đã nói cho hẳn đủ nhiều, đây còn chưa tính là nhiều?

Lục Thủy không biết.

Có điều, Thiên Cơ này thật sự là người tốt.

Lúc phát thiệp mời, phải tự mình đến đưa.

Những người khác cũng phải tự tới đưa.

Có lẽ còn phải đi một chuyến đến Lam Dạ Quốc, cũng không biết bọn hắn muốn tới mấy người.

Vài đại biểu đến là được, không nên quấy rầy giấc ngủ của bọn hắn.

Chân Võ lại nói thêm vài chuyện bình thường khác, sau đó lui ra ngoài.

‘Hoạt động?’ Lục Thủy có chút khó hiểu.

Chưa tới năm mới, sao tiểu trấn Thu Vân lại tự nhiên tổ chức hoạt động?

Chuyện hoạt động vừa rồi Chân Võ đã đề cập tới.

‘Được rồi, mang theo Mộ Tuyết đi xem một chút đi.’

Nghĩ như vậy, Lục Thủy liền tiếp tục xem sách, chờ trời sáng rõ liền cùng Mộ Tuyết xuống tiểu trấn.

Nếu như tương đối náo nhiệt, Đông Phương Tra Tra có thể sẽ đi theo.

Lục Thủy cũng không thêm để ý, đôi khi để Mộ Tuyết mang theo Đông Phương Tra Tra đi dạo phố cũng không tính là gì.

Chưa được bao lâu, hắn liền nghe thấy phía ngoài cổng có tiếng bước chân.

Quay đầu nhìn sang.

Phát hiện là Mộ Tuyết tới, hôm nay nàng mặc bộ trang phục bình thường màu cam trắng, buộc tóc đuôi ngựa cao.

Mắt ngọc mày dài, duyên dáng yêu kiều.

Cảm giác có chút non nớt, Lục Thủy nghĩ trong lòng.

Mộ Tuyết hôm nay, nhìn như thiếu nữ mười mấy tuổi.

Mặc dù nàng cũng chỉ mới 19 tuổi, nhưng ký ức kiếp trước vẫn còn đó.

Mộ Tuyết đã là một lão yêu bà.

Không dám nói ra miệng.

“Mộ Tiểu thư tới qua mắt ngủ sao?” Lục Thủy hỏi.

“Lục Thiếu gia ngủ rất say.” Mộ Tuyết tươi cười.

Lúc này, Mộ Tuyết không tiến vào, nàng đứng ở cửa ra vào, hai tay đặt phía sau lưng, giống như đang đợi Lục Thủy.

Muốn cùng ra ngoài.

Thấy vậy, Lục Thủy cũng không chần chừ, lập tức cất sách đi.

Đi tới bên cạnh Mộ Tuyết.

Vừa mới đi qua, Mộ Tuyết liền vui vẻ nhảy đến bên cạnh Lục Thủy, sau đó hai người đi ra ngoài.

“Đông Phương Tra Tra không tới tìm Mộ Tiểu thư sao?” Lục Thủy tò mò hỏi.

Tiểu trấn có hoạt động, Đông Phương Tra Tra hẳn phải biết mới đúng.

Đừng cho rằng nơi này không phải nhà của Đông Phương Tra Tra thì nàng không biết, nàng ở chỗ này còn quen biết nhiều hơn so với Thiếu gia là hẳn.

Tiểu trấn có hoạt động, nàng không thể biết đến muộn hơn so với bọn hắn.

Hoặc là nói tin tức còn thông thạo hơn so với bọn hắn.

“Trà Trà nói với ta tiểu trấn Thu Vân có hoạt động, hình như là có rút thưởng gì đó.

Vốn là muốn cùng xuống xem một chút.

Nhưng hôm nay Hương Dụ độ kiếp.

Nàng muốn xem Hương Dụ độ kiếp.” Mộ Tuyết nhẹ nhàng nói.

Hai người từng bước đi ra bên ngoài.

Mục đích đương nhiên là tiểu trấn Thu Vân, bọn hắn chưa ăn bữa sáng, muốn xuống đó ăn bánh bao.

“Trà Trà nói có nhiều cửa hàng đều tổ chức hoạt động, Lục Thiếu gia nói xem liệu cửa hàng bán bánh bao có hoạt động gì không?” Mộ Tuyết hỏi.

“Không thể nào, cửa hàng bán bánh bao thì có thể có hoạt động gì? Ta lớn như vậy rồi nhưng chưa từng gặp qua lần nào.” Lục Thủy nói.

Cửa hàng bán bánh bao ở tiểu trấn Thu Vân, ngày khai trương còn không có hoạt động gì, bây giờ còn hoạt động gì chứ?

Có điều thị nữ của Đông Phương Tra Tra độ kiếp, không biết thiên kiếp có nặng tay hay không.

Thiên kiếp không xem nhân quả, chỉ cần không để lộ mình có quan hệ với Đông Phương Tra Tra.

Sẽ không đến mức bị đối xử khác biệt.

Độ kiếp bình thường là được.

Tự cầu phúc.

Chết thì sẽ không chết, chỉ là hơi thê thảm.

“Không phải sao? Ta còn muốn tham gia một chút.

Đúng rồi, Lục Thiếu gia cảm thấy liệu Hương Dụ có thể độ kiếp thành công không?” Mộ Tuyết tò mò hỏi.

Chương 1099: Tán Gẫu Với Thiên Kiếp Chí Cao 3

Tán Gẫu Với Thiên Kiếp Chí Cao 3

“Không biết, cũng không phải Đông Phương Tra Tra.” Lục Thủy đáp.

Làm sao hấn biết được.

Hấn chỉ biết là, Đông Phương Tra Tra độ kiếp sẽ không chết người.

Hấn lúc trước động tay động chân, đương nhiên là ra tay độc ác, cho nên Mộ Tuyết mới vì an nguy của Đông Phương Tra Tra, cho nàng thêm một lớp bảo hiểm.

Chắc chắn không chết.

Bảo hiểm này ngay từ đầu sẽ không có tác dụng, nhưng theo sự khôi phục của hai người bọn hấn, sẽ bắt đầu có hiệu lực.

Nghe Lục Thủy nói, Mộ Tuyết tự nhiên hiểu rõ, dù sao thì bảo hiểm cũng là do nàng làm.

Trà Trà kiếp trước dùng bảo hiểm này làm rất nhiều chuyện.

Sau đó, tu vi Trà Trà đạt đến đỉnh phong.

Chỉ cách Chí Cao một bước.

Nàng bước thêm một bước kia, bắt đầu chinh phục Chí Cao.

Sau đó...

Bị thiên kiếp đánh mất trí nhớ.

Sống thì còn sống, nhưng cũng không dám dựa vào thiên kiếp nữa.

Dần dần, vết sẹo lành quên đau, lại đi tấn thăng Chí Cao, một lần nữa đối đầu với thiên kiếp.

Kết quả đương nhiên không thay đổi.

Vẫn bị đánh mất trí nhớ.

Mộ Tuyết đã dạy rất lâu, nhưng có thể là do hoàn cảnh sinh trưởng và tính cách.

Đông Phương Tra Tra không cách nào vượt qua thiên kiếp, tấn thăng Chí Cao.

Mộ Tuyết cũng không nhớ rõ Trà Trà đã thử bao nhiêu lần.

Về sau, dường như cũng không phải là đi độ kiếp nữa, mà là đi tán gẫu với thiên kiếp.

Nàng nhớ rõ Trà Trà đã từng nói với nàng: Quen thuộc, về sau nếu thiên kiếp có thể mở một mắt nhắm một mắt, biết đâu có thể qua được.

Sau đó, Trà Trà chỉ nhớ đi tán gẫu, hoàn toàn quên chuyện tấn thăng.

Lắm nhảm xong liền kết thúc độ kiếp, đợi đến lần sau.

Thời đại này trừ Đại Trưởng lão, sẽ không có Chí Cao thứ hai.

Thậm chí ngay cả tư cách sờ đến bậc cửa kia cũng không có.

Người nàng quên biết không nhiều, cũng không chắc chắn.

Một kiếp này Trà Trà khả năng cao cũng chỉ có chút tư cách sờ tới, có điều, Mộ Tuyết cảm thấy có thể để nàng thử một chút.

Dù sao thì bảo hiểm vẫn ở đó.

Nhờ đâu thật sự tiến vào thì sao?

Có thể tấn thăng Chí Cao hay không, thiên phú, cơ duyên, tâm tính, không quá liên quan.

Nhưng đều có quan hệ.

Cho dù là con cung của thời đại cũng không có tư cách cảm nhận cảnh giới này.

Có thể tiến vào cảnh giới này, một người một thời đại đã tính là nhiều.

Mộ Tuyết nhớ rõ ở kiếp trước, không có ai đạt tới cảnh giới này.

Vị sau Đại Trưởng lão kia, hình như cũng là kiếm tu.

Nàng không rõ lắm, bọn nàng không biết quá nhiều về thế giới bên ngoài.

Khi đó, hai người vẫn luôn bị chuyện con cái làm phiền não, nào có tâm tình chú ý tới cái khác.

Cũng không biết qua bao nhiêu năm.

Không suy nghĩ tới những cái này nữa, Mộ Tuyết đi sát bên Lục Thủy, nói khẽ:

“Ta bảo nàng nói mình là thị nữ của Trà Trà, Lục Thiếu gia cảm thấy xác suất thành công có cao hay không?”

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết một chút, kinh ngạc nói:

“Mộ Tiểu thư có thù với nàng ta sao?”

Lục Thủy mặc dù không hiểu rõ Hương Dụ, nhưng trên người đối phương có thêm thần lực của Chân Thần Độc Nhất, gặp được rất nhiều kỳ ngộ.

Xác suất độ kiếp thành công có thể thấp sao?

Nói ra tên của Đông Phương Tra Tra, mặc dù không dễ thất bại, nhưng chính là tự đi tìm họa.

“Thiên kiếp mạnh một chút cũng có chỗ tốt mà.” Mộ Tuyết nói.

“Có chỗ tốt gì? Ngoại trừ sấm to hơn chút.” Lục Thủy tò mò hỏi.

Mộ Tuyết: “...”

Người cho rằng tất cả những người độ kiếp đều giống như người à.

Độ hay không độ cũng không quan trọng.

“Lục Thiếu gia có ý rằng lời của ta là sai sao?”

“Ý của ta là, câu nói này có thể sai.”

“Vậy tức là lời nói của ta không đáng tin?”

“Mộ Tiểu thư muốn nghĩ như vậy, ta cảm thấy cũng không có vấn đề gì.”

“Lục Thiếu gia có biết bông hoa trong sân nhỏ vì sao lại đỏ như vậy không?”

“Vậy Mộ Tiểu thư biết vì sao giờ mặt trời còn chưa xuất hiện, ngẩng đầu lại không thấy sao đầy trời không?”

“Bởi vì trời gần sáng.”

“Bởi vì chúng đều đã trốn vào trong mắt của Mộ Tiểu thư rồi.”

Lục Thủy dứt lời, Mộ Tuyết tò mò nhìn Lục Thủy, hỏi:

“Mắt ta gần đây bị mờ đi, là do phát ra ánh sáng sao?”

“Là bởi vì Mộ Tiểu thư quá chói mắt, vạn vật đều ảm đạm nhạt màu.” Lục Thủy đáp.

“Hừ.” Mộ Tuyết hừ lạnh một tiếng, nói:

“Ta muốn ăn bánh bao.”

“Được.” Lục Thủy gật đầu.

— —
Nam Thành.

Sơ Vũ và Kiếm Lạc đang đi trên đường.

Sơ Vũ không nói gì, vẫn luôn đọc sách.

Kiếm Lạc mặc áo khoác thể thao, tay dứt túi áo, miệng lẩm bẩm.

Nàng đang học thuộc công thức.

Nàng đã đại học năm 4, muốn tốt nghiệp rất khó.

Lúc đầu không để ý, nhưng nhìn thấy ánh mắt Sơ Vũ từ trên cao nhìn xuống, nàng liền cảm thấy không thoải mái.

Nàng không tốt nghiệp được sẽ bị nói, đến lúc đó Sơ Vũ sẽ chỉ nhớ rằng nàng không tốt nghiệp, căn bản không quan tâm tới việc nàng vừa bắt đầu đã học đại học năm 4.

Cho nên dù thế nào cũng phải tốt nghiệp.

Sơ Vũ gõ chữ, nàng liền xác nhận, sau đó...

Nàng vẫn xác nhận.

Vì Sơ Vũ vừa về liền gõ chữ.

Một người tới bây giờ không hề tu luyện, mỗi ngày chỉ ngồi viết tiểu thuyết, cửa lớn không ra, cửa nhỏ không bước.

Nàng tại sao lại không đánh lại?

Thiên phú nàng chắc chắn mạnh hơn Sơ Vũ, cũng cố gắng hơn Sơ Vũ.

Thế nhưng mà...

Nàng bây giờ thật sự không đánh lại Sơ Vũ.

Điều duy nhất đáng an ủi là, tuổi Sơ Vũ lớn hơn nàng.

Cũng không biết là mấy chục tuổi.

“Người đang sùng bái ta sao?” Sơ Vũ hỏi.

“Viết tiểu thuyết, đọc tiểu thuyết, bỏ phí tu vi, ngày nào chết trước máy vi tính cũng không chừng.” Kiếm Lạc lạnh giọng nói.

“Ta cảm thấy lần này ta muốn lừa.” Sơ Vũ không để ý lời nói của Kiếm Lạc, nói thẳng cảm giác của hắn.

“Trước khi viết thì bảo là muốn phong thần, viết xong lại nhào đến mức mấy vị sư tử cũng không nhận ra người.

Còn muốn lừa? Hỏa táng à?” Kiếm Lạc nói.

“Hôm nay trời đẹp, đáng tiếc lại có kẻ ngu mở miệng.” Sơ Vũ nhìn Kiếm Lạc một chút, bình tĩnh nói.

Đối với lời nói của Kiếm Lạc, hẳn xưa nay chưa từng nổi giận.

Số con gái hẳn biết, so với người Kiếm Lạc gặp còn nhiều hơn.

Tất cả đều là sư tử sư muội của hắn.

Tính cách gì không có?

Nghe thấy lời Sơ Vũ nói, mặt Kiếm Lạc đỏ lên, quay đầu lạnh lùng nói:

“Người đời này sẽ không tìm được vợ đâu.”

“Mượn lời tốt lành của người.” Sơ Vũ nói.

Hắn bây giờ đang xem tư liệu, trực giác nói cho hắn biết, cần lửa.

“Đi mua cái bánh quẩy, thêm trứng luộc nước trà.” Sơ Vũ nói.

“Không phải ở nhà đã ăn rồi sao?” Kiếm Lạc tò mò hỏi.

“Cho ông chú bảo vệ, chắc chắn ông chú đó còn đang ăn mì tôm, cho ông ta thêm vài món.”

“Người có ý định gì, ai cũng biết.”

Chính là đi cầu quẻ, thật hay giả gì cũng được, miễn là lời hữu ích.

Sau khi Sơ Vũ đi mua bữa sáng xong, liền định đến trường học.

Chỉ là vừa mới rời khỏi không bao xa, hai người liền thấy phía trước xuất hiện một người đàn ông tóc đỏ.

Anh tuấn phi thường.

Sơ Vũ nhìn thấy đối phương thì hơi kinh ngạc, thế mà có thể địch được với sự nam tính của hắn.

Hắn chưa từng gặp qua.

“Tu chân giả?” Ma tu Huyết Trần nhìn hai người kia, mở miệng hỏi.

Hắn đã ở thành phố này rất nhiều ngày.

Tự nhiên sẽ hỏi thăm xem chỗ nào có người coi bói.

Hỏi mấy người đàn ông cơ bản đều không biết, một vài người phụ nữ thì không giống, hoặc là ấp úng không nói được, hoặc là gật đầu biết ở đâu.

Sau đó có một người dẫn hắn tới khách sạn, hắn hỏi người ở đâu, cô ta còn nói đừng giả bộ, cùng lắm thì gấp đôi giá.

Vừa nói xong còn dính sát vào hắn.

A!

Hắn cuối cùng cũng biết người này muốn làm gì.

Sau đó trực tiếp bị hắn một cước đạp bay.

Không giết người, chỉ là đá bay bình thường.

Vốn cho rằng đối phương sẽ phần nộ, nhưng... cô ta lại nói gấp đôi nữa cũng được.

Người thời đại này bị cái gì vậy?

Sau đó hắn lần lượt gặp rất nhiều người như vậy, cũng đại khái hiểu được có chuyện gì đang xảy ra.

Tóm lại những người kia, hắn đều gặp một người đạp một người.

Không phải là mang rượu tới cửa hàng thì là tới biệt thự, có người còn trực tiếp dẫn hắn vào nhà vệ sinh nữ.

Còn có một người đưa hắn vào trong một cái xe bằng sắt, nói với hắn làm xong sẽ trả sau.

Thứ này thì làm được cái gì?

Tu vi hắn chưa khôi phục, không có nghĩa là hắn bị phé.

Nếu không phải là tiểu trấn Thu Vân có chó, còn có tên nhân loại kia, hắn thật sự không muốn đợi ở chỗ này.

Hắn đã tìm ở chỗ này thật lâu, sau đó hiểu ra rằng, có tiền quan trọng hơn.

Nhưng muốn kiếm tiền cũng không dễ.

Hắn vốn định đi dời gạch, lại vừa vịn đưng phải người tu chân này.

Đây là tu chân giả đầu tiên hắn gặp ở thành phố này, đẹp trai giống con của hắn.

Động tâm muốn thu đồ đệ.

Có điều hắn cũng không tính gia nhập tu chân giới này, cho nên về sau xem lại sau.

Về phần cô gái kia, hắn bây giờ rất có thành kiến với nữ giới, gặp một người lại muốn lộng chết một người.

Sau đó hắn nhìn Sơ Vũ, tản ra khí tức.

Khí tức này đủ để trấn áp vô số cường giả, Sơ Vũ đương nhiên cũng không thể chống cự.

Mà sau khi thấy Sơ Vũ đã cảm nhận được sự cường đại của mình, ma tu Huyết Trần mới mở miệng nói:

“Có tiền không?”

Chương 1100: Mệnh lý thế giới trở về quỹ đạo 1

Mệnh lý thế giới trở về quỹ đạo 1

“Tiền?”

Sơ Vũ có chút khó tin nhìn ma tu Huyết Trần.

Đối phương mạnh đến khiến hắn cảm thấy sợ hãi.

Kinh khủng như cự thú.

Trong nháy mắt vừa rồi, hắn có một loại cảm giác, sinh tử của mình chỉ nằm trong một suy nghĩ của đối phương, cho dù hắn có thể bài, cũng không nhất định có thể chạy thoát.

Người đàn ông tóc đỏ đẹp như tạc thiên này, cũng mạnh tạc thiên.

Nhưng câu nói đầu tiên của đối phương lại khiến hắn kinh ngạc.

Tiền?

Cái này có chút không đúng.

Kiểm Lạc tránh sau lưng Sơ Vũ, nàng có cảm giác không đúng lắm, nhưng không mở miệng.

Không dám mở miệng.

“Không có?” Ma tu Huyết Trần lạnh mắt nhìn Sơ Vũ.

Giống như Sơ Vũ chỉ cần dám nói không có, hắn liền dám khiến cho Sơ Vũ biến mất.

“Có.” Sơ Vũ lập tức gật đầu, sau đó hiếu kỳ hỏi:

“Chỉ là, tiền bồi muốn tiền tệ của thành phố này, hay là linh thạch?”

“Ta nhìn giống người thiếu linh thạch sao?” Ma tu Huyết Trần nói.

Cũng không giống người thiếu tiền, Sơ Vũ nghĩ trong lòng như vậy.

Loại tiền bồi này, nhìn thế nào cũng không thấy giống người sẽ thiếu cái gì.

Sau đó, Sơ Vũ lại tò mò nói:

“Vậy ta chuyển cho tiền bồi nhé?

Toàn bộ gia sản của ta chỉ còn lại 3000.”

“Chuyên?” Ma tu Huyết Trần đương nhiên hiểu là có ý gì:

“Mua cho ta cái điện thoại, mọi thứ đã chuẩn bị kỹ.”

Sơ Vũ: “...”

“Có vấn đề sao?”

“Tiền bồi, 3000 dùng mua điện thoại, xong cũng chỉ còn lại 1500.”

“Mua.”

“Được rồi, tiền bồi đi theo ta.”

Bỏ ra chút thời gian, Sơ Vũ rút cuộc cũng tiến được vị tiền bồi kia đi.

“Về sau cần phô trương gì có thể gọi ta, động thủ thì đừng gọi, tiền sau này sẽ dùng những vật khác trả ngươi.”

Đây là lời ma tu Huyết Trần để lại.

Sơ Vũ dám trông cậy vào lời nói của đối phương sao?

Không dám.

Nhờ đâu gọi tới lại cướp đồ của hắn thì làm sao giờ?

Trả?

Hắn không tin.

“Ngươi thật sự chỉ còn lại 3000 sao?” Trên đường đến trường học, Kiếm Lạc tò mò hỏi.

“Tháng này chúng ta ăn mì tôm đi, tháng sau ta sẽ đi gửi bản thảo lấy phí sinh hoạt.”

“Sách của người có người đọc à?”

“Ta phát một chương bán thảm sẽ có người đánh cho ta tính.”

“Độc giả ư?”

“Không, là sư tử.”

“...Không có tiền đồ.”

Sơ Vũ liếc Kiếm Lạc một cái, nói:

“Có bản lĩnh thì người đừng có dùng, người vẫn còn trông cậy vào bản đại hỏa tiếp theo của ta đây, nếu không chúng ta sẽ cùng uống gió Tây Bắc để sống.”

Kiếm Lạc quay đầu không nói lời nào.

Trong nhà cũng không cho nàng tiền, nàng có cách nào?

Hay là cũng đi viết tiểu thuyết?

Không, không được, phải tu luyện, tu luyện nhanh hơn, giết chết cái tên viết tiểu thuyết này.

Lúc hai người Sơ Vũ đến cổng trường, bọn hắn lại nhìn thấy ông chú bảo vệ ở đó.

Lúc này, hộp mì tôm của ông chú bảo vệ đang được đậy kín, còn chưa có mở ra ăn.

“Đây là đang chờ một tên viết tiểu thuyết bố thí đồ ăn sao? Trông cậy vào hắn, có ngày cả hai cùng chết đói một chỗ không chừng.”

Một âm thanh đột nhiên vang lên từ xung quanh.

Kiếm Lạc che miệng lại, trốn ra phía sau.

Lần nào cũng vậy.

Sơ Vũ không để ý đến Kiếm Lạc, mà đưa đồ vật qua cửa sổ cho ông chú bảo vệ.

“Ông chú, hôm nay dậy muộn à?” Sơ Vũ hỏi.

Ông chú bảo vệ nhận lấy bánh quây, nhìn Sơ Vũ, hơi kinh ngạc nói:

“Trên người người có tường vân bao phủ, người có thể thật sự sẽ phát hỏa.”

Nghe thấy câu này, Sơ Vũ cười đặc biệt vui vẻ:

“Ông chú đúng là mắt sáng như đuốc.”

“Hai tên đối trá.” Từ xung quanh lại vang lên âm thanh.

Sơ Vũ giơ tay ấn đầu Kiếm Lạc xuống, sau đó để nàng đi lên phía trước vài bước.

Đi vào trước đi.

Ảnh hưởng đến đại hỏa của hắn.

Ông chú bảo vệ không để ý, mà chỉ nói:

“Các người nhìn thấy ma tu Huyết Trần rồi?”

“Ông chú biết hắn sao?” Sơ Vũ có chút hiếu kỳ.

“Năm chắc cơ hội, ma tu Huyết Trần là ma tu Chí Tôn, quan hệ tốt, tương lai sẽ có nhiều chỗ tốt.” Ông chú bảo vệ mở hộp mì tôm ra, định ăn.

“Có giúp gì cho việc viết tiểu thuyết không?” Sơ Vũ hỏi.

Ông chú bảo vệ liếc Sơ Vũ một cái, nói:

“Không.”

“Đáng tiếc.” Sơ Vũ tiếc rẻ.

Đùi, hắn đã ôm một cái, không cần phải ôm thêm cái thứ hai chứ?

Còn có cái chân nào có thể có cái đùi lớn như vậy?

“Khí vận của người chỉ hướng về Kiếm Nhất Phong, có thể qua đó nhìn một chút.” Ông chú bảo vệ nói.

Sơ Vũ hơi ngạc nhiên, sau đó gật gật đầu:

“Đêm nay sẽ xuất phát đi tìm Kiếm Khởi.”

Chờ Sơ Vũ rời đi xong, ông chú bảo vệ mới thu hồi ánh mắt.

“Hào quang vạn trượng, đây là sắp gặp phải cơ duyên gì rồi?”

Hắn cũng không có nói đùa, bây giờ Sơ Vũ thật sự được bao phủ bởi một lớp tường vân, giống như sắp phát hỏa vậy.

Nhưng nguồn gốc của tường vân, hắn không cách nào nhìn thấy.

Dù sao nếu dùng để tu luyện thì chắc chắn Sơ Vũ sẽ mạnh lên rất nhiều, còn nếu dùng để viết sách, hắn là sẽ thật sự cho hắn chút nhiệt.

Ông chú bảo vệ cảm thấy về sau càng có khả năng hơn.

Không nghĩ nhiều nữa, ông chú mở điện thoại di động lên.

Lúc này, bên trong màn hình là hình ảnh một người đàn ông tóc đỏ đang bắt đầu tìm việc.

Đang dán quảng cáo điện thoại lên trên tường.

Nhìn cảnh này, khẩu vị của ông chú bảo vệ bỗng tốt lên.

— —

“Lục Thiếu gia, bánh bao ngọt đã nói đâu?”

Ở tiểu trấn Thu Vân, Mộ Tuyết cắn một miếng bánh bao thịt, oán trách nhìn Lục Thủy.

Lục Thủy cầm bánh bao trong tay, nói:

“Ta thật sự mua bánh bao ngọt, nhưng giành được giải năm, đổi bánh bao ngọt thành bánh bao thịt, sau đó cứ như vậy.”

“Lục Thiếu gia có thể từ chối mà.” Mộ Tuyết cắn bánh bao thịt, nói.

“Ông chủ có ý tốt, thêm số lượng không thêm giá.” Lục Thủy thuận miệng giải thích.

“Vậy cái kia của Lục Thiếu gia là bánh bao ngọt hay là bánh bao thịt?”

“Nàng cắn thử xem?”

Lục Thủy cầm bánh bao trong tay đưa tới, Mộ Tuyết không khách khí, cắn một miếng thật to.

Sau đó phát hiện là bánh bao nhân đậu.

Lục Thủy: “...”

Mộ Tuyết: “...”

“Chỉ đổi một cái.”

“Ừm, ta biết, vậy Lục Thiệu gia ăn cái của ta đi, ta ăn cái của Lục Thiệu gia.”

Nói rồi, Mộ Tuyết đưa nửa cái bánh bao nhân thịt còn lại cho Lục Thủy, một tay cầm lấy bánh bao nhân đậu.

Cuối cùng, Lục Thủy chỉ có thể ăn cái bánh bao của Mộ Tuyết.

Sai lầm, hẳn cho rằng Mộ Tuyết sẽ tức giận quay đầu, ai ngờ lại cắn một miếng lớn như vậy.

Giống như có thù vậy.

Lòng của nữ nhân như kim dưới biển.

“Tiếp theo chúng ta đi đâu đây?” Mộ Tuyết hỏi.

Lúc này, ở tiểu trấn, rất nhiều cửa hàng đều đang mở hoạt động.

Cơ bản đều là rút thưởng, còn có chương trình vị khách may mắn.

Ví dụ như vị khách thứ 9 đi vào sẽ được miễn phí.

Con số là ngẫu nhiên, không có bất kỳ quy luật nào.

Có thể là người đầu tiên, cũng có thể là người thứ 90.

Không có ai hiểu rõ hoạt động này, quả thật là tạo phúc lợi cho khách hàng.

Nhưng lại đặc biệt dễ thu hút người khác.

Hôm nay tiểu trấn rất náo nhiệt.

Chương 1101: Mệnh lý thế giới trở về quỹ đạo 2

Mệnh lý thế giới trở về quỹ đạo 2

“Mộ Tiểu thư ăn ít chút.” Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết vẻ mặt khiếp sợ nhìn Lục Thủy, nói:

“Vì béo, mập sao?”

“Mộ Tiểu thư không phải đã nói mình gầy sao?” Lục Thủy hiểu kỳ hỏi lại.

“Vậy phải xem Lục Thiếu gia thấy thế nào.” Mộ Tuyết trả lời.

Sau đó, nàng nhìn chằm chằm Lục Thủy, giống như đang chờ Lục Thủy nói tiếp.

Nói nàng béo nàng sẽ hung hăng ghi lại.

“Chừa bụng, chúng ta ăn thử hết một đường này.

Toàn bộ đều giảm giá 50%.” Lục Thủy nói.

Miễn phí rất không thú vị.

Mộ Tuyết quay một vòng trước mặt Lục Thủy, hỏi:

“Gầy hay béo?”

“Trông gầy.” Lục Thủy không để Mộ Tuyết kịp nói gì, trực tiếp kéo tay nàng về phía một cửa hàng:

“Đi thôi, trước tiên đi ăn kem ly, sau đó ăn chút quà vặt.

Hôm nay trên người có chút tiền, có thể ăn hết một con đường này.”

Trên người Mộ Tuyết không có tiền, trên người Lục Thủy chỉ có bấy nhiêu.

Bọn hắn bình thường đều như vậy.

Không có tiền liền thế chấp.

Hôm nay hẳn là sẽ không đến mức phải thế chấp.

Chỉ là lúc đến cửa hàng, Mộ Tuyết đột nhiên nhìn thấy một hình bóng quen thuộc, nàng chỉ chỉ vào chỗ không xa phía trước, nói với Lục Thủy:

“Lục Thiệu gia, kia không phải là Lâm Hoan Hoan sao?”

“Cô gái mập nhỏ kia?” Lục Thủy nhìn theo ngón tay của Mộ Tuyết, quả nhiên nhìn thấy một cô gái mập nhỏ với một người đàn ông cụt tay.

Người đàn ông kia sắc mặt có chút tái nhợt.

Bọn hắn đang xếp hàng ở phòng khám bệnh của tiểu trấn.

Hôm nay phòng khám bệnh cũng tổ chức hoạt động.

“Kiều Dã? Sao bọn hắn lại ở chỗ này?” Lục Thủy hơi tò mò.

Hai người kia vừa mới thành hôn chưa bao lâu, thế mà đã chạy tới tiểu trấn Thu Vân rồi?

“Đi qua hỏi một chút.” Mộ Tuyết nhẹ nhàng nói.

Sau đó, hai người đi tới.

Lâm Hoan Hoan đang xếp hàng với Kiều Càn tự nhiên cũng nhìn thấy Lục Thủy và Mộ Tuyết đi tới.

Bọn nàng nghe nói nơi này tổ chức hoạt động, có Tiên Y lợi hại xem bệnh.

Còn có khả năng rút thưởng miễn phí.

Không chỉ là chẩn bệnh miễn phí, mà cả toàn bộ trị liệu sau đó.

Bọn nàng rất muốn thử.

Đều được giảm giá 50%.

Giảm giá 50% cũng được, tốt hơn là được giảm 40%.

Thấp nhất là giảm 40%.

“Mộ Tiểu thư.” Lâm Hoan Hoan lập tức vỗ tay.

“Sao hai người lại tới tiểu trấn Thu Vân vậy?” Mộ Tuyết vừa đi tới liền hỏi.

Với Kiều Càn bên kia, nàng chỉ nhẹ gật đầu.

“Bị đuổi ra ngoài, liền muốn định cư ở đây, cũng đã sinh hoạt ở đây được một thời gian.” Lâm Hoan Hoan nói.

Mộ Tuyết nhìn Kiều Càn một chút, nàng đương nhiên biết thương thế của Kiều Càn.

Hơn nữa còn rất nặng.

Nếu như người động thủ ra tay nặng hơn một chút nữa, còn đứng thẳng được hay không cũng là vấn đề.

Người động thủ, ít nhất cũng là Bát giai.

Bị một Bát giai đả thương sao?

Mộ Tuyết không suy nghĩ nhiều, có điều tiền chữa bệnh này hẳn cũng không ít.

Nàng nhìn Lâm Hoan Hoan, hiếu kỳ hỏi:

“Hai người bị đuổi ra ngoài có mang theo tiền không?”

“Có chút, có điều nếu bốc trúng giảm giá 50% thì hẳn là đủ.” Lâm Hoan Hoan nói.

Chỉ là sau đó sẽ phải nhịn đói một thời gian.

Có điều nàng đã quen rồi.

Nàng không dám nói, nếu không Kiều Càn sẽ không chịu tới.

“Có thể rút thưởng trước sao?” Mộ Tuyết hơi kinh ngạc.

“Có thể, rút ở bên kia là được.” Lâm Hoan Hoan chỉ vào rương rút thưởng ở một bên, nói.

Lục Thủy nhìn qua, sau đó thấy phía trên rương viết một hàng chữ: Là người đều có thể rút.

Lục Thủy: “...”

Thật sự tùy ý mà.

Hẳn rất tò mò có những ai xem bệnh ở bên trong.

Mộ Tuyết cũng nhìn thấy, nàng nói với Lục Thủy:

“Lục Thiếu gia có muốn rút một tấm không?”

Lục Thủy nhìn cái rương, hỏi:

“Muốn giảm giá bao nhiêu?”

Lâm Hoan Hoan nghe thấy câu này thì có chút khó hiểu, sao Lục Thiếu gia lại hỏi cái này?

Muốn giảm giá bao nhiêu là có sao?

“Xem có giảm giá 90% hoặc miễn phí hay không.” Mộ Tuyết nói.

Thật ra Kiều Càn cũng cảm thấy kỳ quái.

Hắn ngược lại có thể cảm giác được, hai người Lục Thiếu gia muốn giúp bọn hắn.

Chỉ là tương đối uyển chuyển.

Nhưng giảm giá 90% hay miễn phí, cơ bản sẽ không rút được đâu?

Chỗ đó đã ghi chú rõ ràng, chỉ có một tấm miễn phí, tỷ lệ gần như bằng 0.

Lục Thủy đương nhiên không nhìn ghi chú kia, hắn rút một tấm ra.

Bên trên ghi cần cạo.

Hắn không cạo ngay, mà trực tiếp đưa cho Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết cũng không cạo tấm thẻ, mà đưa cho Lâm Hoan Hoan, nói:

“Lần trước tham gia hôn lễ không mang theo quà, đây coi như quà cưới.”

Trong giọng nói Mộ Tuyết mang theo ý cười nhàn nhạt.

Lâm Hoan Hoan vô thức nhận lấy.

Nàng cảm thấy cái này cũng không có gì.

Chỉ cần giảm giá 50% là được, cái này cũng không tệ.

Sau khi cảm ơn, Lục Thủy và Mộ Tuyết liền rời đi.

Lâm Hoan Hoan nhìn Kiều Càn, nói:

“Chàng nói xem cái này có thể tốt hơn so với giảm giá 50% hay không?”

“Nàng cạo đi là biết.” Kiều Càn khẽ nói.

Nhưng hắn có cảm giác, đây khả năng thật sự sẽ là miễn phí hoặc giảm giá 90%.

Nhưng rồi lại cảm thấy không thể nào, bọn hắn ngay cả nhìn cũng không nhìn.

Mặc dù tiểu trấn Thu Vân là nhà của hai người, thế nhưng loại chuyện như rút thưởng này phải dựa vào vận khí.

Vận khí?

Kiều Càn đột nhiên cảm thấy, Lục Thủy mạnh như vậy, trên người hắn là có ẩn chứa đại vận khí đi?

Nhưng bình thường hắn cũng không phát hiện ra gì mà.

Tiếp đó, hắn nhớ tới Thạch Minh, Thạch Minh đụng vào ai người đó sẽ xui xẻo, nhưng khi Thạch Minh đụng phải Lục Thủy, thì Thạch Minh lại là người xui xẻo.

Cho nên thật ra vận khí của Lục Thủy cũng là vô địch.

Lúc này, Lâm Hoan Hoan cào tấm thẻ rút thưởng, nàng khó tin vỗ vỗ người Kiều Càn:

“Chàng, chàng nhìn đi.”

Kiều Càn nhìn qua, phía trên ghi rõ ràng 4 chữ: Miễn phí toàn bộ.

Tỷ lệ vận người không được, Lục Thủy nói có liền có.

Quả nhiên là vận khí vô địch.

Lâm Hoan Hoan cười nói:

“Như vậy chúng ta có thể ăn nhiều thêm mấy bữa bánh bao được rồi.”

Nghe như thế, Kiều Càn trực tiếp bị kéo lại từ trong khiếp sợ.

Hắn nhìn Lâm Hoan Hoan, nhu hòa nói:

“Về sau có thể ăn càng nhiều hơn.”

...

Buổi chiều.

Tam Trưởng lão ngồi phía trên cùng của đại điện.

Hắn đang đợi báo cáo.

Không bao lâu sau, Khô Thụ lão nhân đi tới.

“Tình huống như thế nào?” Tam Trưởng lão hỏi thẳng.

Hắn đã chờ một ngày, nên có đáp án rồi đi?

Phải biết rằng, hôm nay Lục Thủy và Mộ Tuyết đã đi tiểu trấn, còn ăn không ít thứ.

Mỗi chỗ đều có người của bọn hắn, chỉ cần Lục Thủy và Mộ Tuyết có tới, tất nhiên giải thưởng rút được đều sẽ bị ghi lại.

Ngược lại không có người đi theo, như vậy sẽ ảnh hưởng tới việc hện hồ của hai đứa.

Tam Trưởng lão mặc dù rất muốn biết chuyện liên quan tới vận khí của Lục Thủy, nhưng cũng sẽ không để ảnh hưởng tới đại kế mở thưởng.

Một khi ảnh hưởng tới việc mở thưởng, cái được không bù nổi cái mất.

“Đã thống kê được rất nhiều, có điều Thiếu gia và Thiếu Phu nhân vẫn đang đi dạo.” Khô Thụ lão nhân nói.

“Trước nói tình huống đại khái một chút, hắn có ôm hết toàn bộ giải đặc biệt hay không?” Tam Trưởng lão hỏi.

Hắn muốn nghe tin tức tốt.

Chỉ cần Khô Thụ lão nhân nói một câu có, tâm tình của hắn sẽ tốt hơn nhiều.

Nhưng, không có tin tức tốt.

“Thiếu gia trúng một lần giải đặc biệt.” Khô Thụ lão nhân trả lời.

Thất vọng.

Tam Trưởng lão lùi ra sau chửi một câu mẹ nói, lại lập tức nói:

“Còn giải nhất thì sao? Có nhiều không?”

“Gần như không có.” Khô Thụ lão nhân khẽ nói.

Tuyệt vọng.

Tam Trưởng lão cảm thấy mình đúng là yêu cầu xa vời.

Loại vật như vận khí này, có người còn ít đến thương cảm.

Lục gia tồn tại nhiều năm như thế, nhưng hắn chưa từng nghe nói có người nào có vận khí đặc biệt cả.

Rút thưởng là có giải đặc biệt, là vị khách may mắn nhất trong tất cả các vị khách may mắn, chỉ cần là chuyện có liên quan tới vận khí, sẽ luôn có kết quả tốt nhất.

Đây quả thật không hợp với lẽ thường.

Càng không có khả năng xuất hiện trên người Lục Thủy.

Cũng được, vốn là do hắn suy nghĩ nhiều.

“Không cần thống kê thêm nữa.”

Tam Trưởng lão phát tay áo, ra hiệu Khô Thụ lão nhân đi ra.

Thời gian mở thưởng tới gần, đây cũng là chuyện đáng mừng.

“Tam Trưởng lão, thật ra vẫn có chút không đúng.” Khô Thụ lão nhân không lui ngay, mà nói.

Lão không cách nào nói ra chuyện của Thiếu gia, nhưng vấn đề thống kê thì lão có thể nói.

“Vấn đề gì?” Tam Trưởng lão hơi bất ngờ.

“Tam Trưởng lão có thể tự mình xem.” Khô Thụ lão nhân nói ra.

Nói rồi, lão liền đưa số liệu thống kê lên.

Chương 1102: Mệnh lý thế giới trở về quỹ đạo 3

Mệnh lý thế giới trở về quỹ đạo 3

Thầy Khô Thụ lão nhân đưa hấn tự nhìn, Tam Trương lão đột nhiên có chút mong đợi.

Ít nhiều cũng có dị thường, so với không có dị thường gì thì tốt hơn rất nhiều.

Chỉ sợ thường thường không có gì lạ.

Số liệu thống kê được viết trên một tờ giấy bình thường, lúc nhìn thấy, Tam Trương lão nhăn mày lại.

Thật đúng là thường thường không có gì lạ.

Chỉ là rất nhanh hấn liền bắt đầu nghi ngờ:

“Tất cả đều là giảm giá 50%?”

Hấn phát hiện tất cả các lần Lục Thủy tham gia rút thưởng đều là giảm giá 50%, giảm giá 40% hay 60% đều không có.

Cái này không bình thường.

“Đúng vậy, tất cả các hoạt động rút thưởng Thiếu gia tham gia đều đạt giải năm, không có ngoại lệ.

Nếu như là hoạt động chiết khấu, đều là giảm giá 50%.

Chỉ có một ngoại lệ.” Khô Thụ lão nhân đứng dưới đại điện đáp.

Tam Trương lão nhìn trang giấy kín chữ, tất cả đều là giải năm.

Chỉ có lần thứ hai là giải đặc biệt, miễn phí toàn bộ.

“Sao lại có một giải đặc biệt?” Tam Trương lão hỏi.

Tất cả đều là giảm giá 50%, cái này không bình thường, quá không bình thường.

So với tất cả đều là giải đặc biệt, còn bất thường hơn.

“Ta cũng đã đặc biệt hỏi nhân viên ghi chép.” Khô Thụ lão nhân giải thích:

“Đó là lần Thiếu gia và Thiếu Phu nhân rút thưởng ở phòng khám.

Nghe nói hai người gặp người quen đang xếp hàng khám bệnh.

Hàn huyên vài câu, Thiếu gia liền đi qua rút thưởng, nhìn cũng không nhìn đã trực tiếp đưa cho người kia.

Sau đó Thiếu gia và Thiếu Phu nhân rời đi, hai người nhận thẻ rút thưởng kia thì ở lại cào thưởng.

Nhân viên ghi chép cũng không biết gì, nhưng từ phản ứng của bọn hắn cùng việc sử dụng sau đó, có thể biết được, tấm thẻ rút thưởng Thiếu gia nhìn cũng không nhìn kia, trên đó ghi: Miễn phí toàn bộ.” Khô Thụ lão nhân kích động nói.

Thiếu gia có tự tin tuyệt đối đó sẽ là một tấm miễn phí toàn bộ.

Tam Trưởng lão khó tin nghe.

Hắn cau mày, nhìn bảng thống kê.

Cảm giác như đang nhìn chuyện gì rất hoang đường.

“Tam Trưởng lão có thể nhìn tiếp mặt sau.” Khô Thụ lão nhân nói.

Tam Trưởng lão lật sang tờ tiếp theo, chân mày nhíu càng sâu hơn.

“Có chuyện gì?” Hắn nhìn thấy nửa tờ giấy đều ghi đồ thể chấp.

Bất Diệt Tiên Kiếm, pháp bảo phi hành, Thất Lân Long Ngâm Kiếm...

Lục Thủy mang toàn bộ đồ vật trên người đi thể chấp sao?

Khô Thụ lão nhân cúi đầu:

“Không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, sau khi Thiếu gia phát hiện có mục thể chấp này, lại chỉ rút được thể chấp.

Theo suy đoán, có thể là tiền trên người Thiếu gia đã dùng hết.”

Tam Trưởng lão càng nhíu mày sâu hơn.

Hắn lại nghĩ tới một khả năng hoang đường khác.

Lục Thủy không chỉ mang theo đại vận khí, hắn còn biết mình có đại vận khí, hơn nữa còn có thể tùy ý điều khiển vận khí.

Cho nên mười mấy năm qua, Lục Thủy đều thường thường không có gì lạ.

Thậm chí đến nơi có cơ duyên, đứa nhỏ của Đông Phương gia thì có vô số cơ duyên nện lên người, trong khi Lục Thủy lại không có cái gì.

Không phải là hắn không lấy được, mà là bản thân hắn không muốn sao?

Nếu là như vậy, thì để Lục Thủy đi còn có ý nghĩ gì?

Mỗi chỗ hắn để Lục Thủy đi đều có rất nhiều cơ duyên ở đó, rất nhiều người đều có được thu hoạch không nhỏ.

Mà Lục Thủy thì sao?

Mỗi lần trở về, tu vi đều không có bất kỳ biến hóa nào.

Biến hóa duy nhất chính là thể thuật.

Thể thuật đã tăng tới Tam giai.

Thực lực đủ mạnh, có thể bảo vệ Mộ Tuyết, nhưng tu vi yếu, tuổi thọ sẽ không tăng lên.

Hắn bắt đầu để Lục Thủy đi khắp nơi, tất cả đều là sau khi gặp Mộ Tuyết.

Cái này xứng đáng.

Lục Thủy vì Mộ Tuyết mà thay đổi, lại vì Mộ Tuyết mà không chịu tấn thăng?

Hoặc là nói, vì Mộ Tuyết mà không chịu tiếp nhận cơ duyên?

Mộ Tuyết là người bình thường, Lục Thủy tấn thăng càng nhiều, chênh lệch tuổi thọ sẽ càng lớn, như vậy sớm muộn gì cũng sẽ phải chứng kiến Mộ Tuyết chết đi.

“Không phải là không được a.”

Nhưng nếu là như vậy, đây tính là cái gì?

Lục Thủy có đại vận khí, liền dùng để đạo phổ rút thương với Mộ Tuyết?

Hắn vẫn còn là tu chân giả à?

Có tu chân giả nào cảm cả núi linh thạch còn ghét bỏ không trồng cây được?

Giờ phút này, Tam Trưởng lão cảm thấy chân động.

Lục Thủy muốn giải đặc biệt, liền lấy được giải đặc biệt, hắn muốn cơ duyên, khả năng liền có cơ duyên, nhưng hắn không cần.

Hắn vẫn luôn không cần

Cơ duyên như là mưa bão nện xuống, hắn nào chỉ mở ô ra che, mà là dựng lên cả một pháo đài kín mít để trú.

Ngăn cản toàn bộ mưa bão gió bùng.

Tam Trưởng lão thở dài một tiếng, vẻ mặt thay đổi liên tục, tiền nợ như tăng lên liên tục.

Không có tiền đồ, thế này phải làm sao đây?

Căn bản không có cách nào mà.

Hơn nữa trên đời sao có thể có loại người như vậy? Còn hết lần này tới lần khác xuất hiện ở Lục gia.

“Tam Trưởng lão?” Khô Thụ lão nhân thử hỏi.

Lão thật ra cũng cảm thấy Thiếu gia đang hồ nháo.

Nếu như không biết Thiếu gia mạnh đến mức không còn gì để nói, lão cũng cảm thấy Thiếu gia đang lãng phí vận khí.

Đại vận khí cũng không phải là vĩnh cửu.

Nhiều người chỉ có được một đoạn thời gian.

Sau đó, đại vận khí sẽ chuyển đi.

Cụ thể thế nào thì không biết được.

Thế nhưng, thực lực của Thiếu gia có liên quan gì tới vận khí không?

Lão không biết.

“Thôi.” Tiếng thờ dài của Tam Trưởng lão vang lên từ trên đại điện.

“Kệ nó đi.”

Đại vận khí cũng không nhất định có thể mang người một đường tiến lên.

Sau này Lục Thủy sẽ rất ít khi đi ra ngoài, vậy còn lợi ích gì?

Chỉ hy vọng vận khí có thể truyền sang cho con hấn.

Nếu là như vậy...

Lúc mở thưởng lại càng đáng mong chờ hơn.

...

“Tiểu Tiểu Tranh vừa chạy ra từ trong sự hoài nghi nhân sinh, xem ra những năm qua đã bị Lục Thủy đả thương quá nhiều rồi.”

Trên con đường tiểu trấn, Cửu đi theo phía sau Nhị Trưởng lão, hôm nay lại đổi một kiểu tóc khác cho Nhị Trưởng lão.

Kiểu tóc thực nữ.

“Hấn đi ra thế nào?” Nhị Trưởng lão nhìn quán ăn một chút.

Có vài người đang xếp hàng rút thưởng.

Muốn thử xem vận khí của mình thế nào.

“Tiểu Tiểu Tranh cảm thấy, vận khí trên người Lục Thủy biết đâu có thể truyền sang người con trai hấn.” Cửu nói.

Nghe thấy câu này, Nhị Trưởng lão dừng lại, sau đó tò mò hỏi:

“Có thể không?”

Loại tồn tại như Lục Thủy không cần vận khí.

Nàng có thể nhìn ra.

“Không biết.” Cửu nhún vai.

Loại vật như vận khí này có thể di truyền được không?

Hẳn là không.

Nhị Trưởng lão lộ ra một vẻ tiếc nuối, nếu không lúc mở thường biết đâu có thể được kinh hi.

“Ừm?” Cửu nhìn về phía chân trời, hơi kinh ngạc.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Nhị Trưởng lão nhìn theo về phía chân trời, nhưng không phát hiện ra bất cứ cái gì.

Chỉ là trong nháy mắt, Cửu đã xuất hiện trước mắt nàng, nói:

“Tiểu Tiểu Đình nhìn bốn mươi lăm độ lên bầu trời trông cũng rất đáng yêu nha.”

Nhị Trưởng lão thu hồi ánh mắt, không để ý tới Cửu nữa, tiếp tục đi rút thưởng.

“Vừa rồi ta thật sự có phát hiện.” Cửu lơ lửng bên cạnh Nhị Trưởng lão, nói.

“Phát hiện gì?” Nhị Trưởng lão hỏi.

“Vừa rồi, mệnh lý thế giới bắt đầu di chuyển.” Cửu nói.

“Có ý gì?” Nhị Trưởng lão ngừng lại.

Mệnh lý thế giới, cái này lại có liên quan tới con gái của Lê Âm sao?

“Không phải chuyện xấu.” Cửu hơi ngạc nhiên, lại có chút vui vẻ.

“Mệnh lý thế giới đang dần trở về quỹ đạo, thế giới cũng bắt đầu được hàn gắn.”

“Có ý gì? Là ai đang hàn gắn?” Nhị Trưởng lão cảm thấy mình nghe không hiểu lời Cửu nói.

“Biết ta là ai không?” Cửu hỏi.

“Chân Thần Độc Nhất?” Nhị Trưởng lão đáp.

“Là Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa.” Cửu đặc ý nói:

“Biết Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa là gì không?”

Nhị Trưởng lão không trả lời.

“Là tụ tập toàn bộ quyền hạn ở thiên địa, chiếm toàn bộ quyền năng của thần ở trời đất này.

Độc nhất vô nhị, bá đạo đến cực hạn.”

Nói xong, Cửu nhẹ thở dài, nói:

“Nhưng độc nhất đã bá quyền, thế giới vì vậy mà mất đi cân đối.

Không chỉ ngăn trở những kẻ đi đường sau đó, mà còn khiến thế giới bắt đầu sụp đổ.

Lúc ta còn sống, mặc dù vẫn luôn cố hàn gắn, nhưng lại không có chút tác dụng nào.

Một khi điếm sụp đổ rời khỏi quỹ tích, sẽ rất dễ biểu hiện ra bên ngoài.

Bây giờ, sự sai lệch đang dần chệch đi, bắt đầu có dấu hiệu trở về quỹ đạo.”

“Có ý gì?” Nhị Trưởng lão lại hỏi.

“Có người sắp đi hàn gắn phần sụp đổ của thế giới.”

Chương 1103: Tối nay đến phòng ta 1

Tối nay đến phòng ta 1

“Lục thiếu gia, trên người người còn thứ gì có thể thế chấp không?”

Chạng vạng, Mộ Tuyết vừa ăn đồ ăn vừa nhìn Lục Thủy, hỏi.

Ngày hôm nay họ đã ăn rất nhiều thứ, cũng đã bán rất nhiều thứ.

Đều là tiêu tiền của Lục Thủy

50% không được, bắt đầu thế chấp.

Còn là thế chấp quang minh chính đại, một đám nhận đồ thế chấp đều khiếp sợ.

Trong trường hợp bình thường, trên thực tế, thế chấp một hòn đá thôi cũng được.

Không đến chuộc lại, chẳng khác nào miễn phí.

Lục Thủy thì khác.

Chỉ toàn dùng mấy đồ như Bất Diệt Tiên Kiếm, Thất Lân Long Ngâm Kiếm đi thế chấp.

Cũng may trên người hắn không ít thứ linh tinh.

Có thể thế chấp ở nhiều cửa hàng.

Thật ra Mộ Tuyết có chút lo lắng, Thất Lân Long Ngâm Kiếm lại bị mang đi thế chấp, không biết Hồng Tố tiền bồi có trở về hay không.

Nhờ đâu lại bị nhìn thấy...

Cứ có cảm giác quá nguy hiểm.

Nhưng Lục Thủy không sợ, nàng cũng không có cách nào.

Bị mắng, bọn họ đành phải cùng nhau nghe mắng.

Vợ chồng mà.

Nhưng bây giờ ăn cái gì cũng phải thế chấp, dọa những người biết Lục Thủy tới sắp chết.

Nhất là mấy người có chút tu vi.

Thiếu gia đây là cho cái gì đây?

Loại đồ vật khủng bố này cũng lấy ra thế chấp được, không phải chỉ là tiền hai bát mì thôi sao?

Không có thì có thể ghi nợ, cho không cũng được.

Nhưng Lục Thủy lại lấy ra giấy thế chấp...

Những người đó sắp đánh tai mình, nhất thời, rất nhiều cửa hàng đều bỏ sổ thế chấp.

Thu được một thứ gì đó còn giá trị hơn cửa hàng, họ có chút sợ hãi.

“Có là có.” Lục Thủy kiểm tra pháp bảo trữ vật.

Phát hiện xác thực còn có một số đồ vật, nhưng không quá thích hợp cầm đi thế chấp.

Cũng không phải vấn đề giá trị, chỉ là có nhiều thứ không thích hợp lấy ra.

Ví dụ như phiến đá Kiếm Khởi cho hấn, thứ này người bình thường nhìn cũng không thể nhìn, phía trên là danh sách thí thần, mức độ nguy hiểm rất cao.

Ngoài ra còn có các trang sách kim loại.

Cái này thì người nhận không có vấn đề gì.

Nhưng quan trọng là, có một tấm là đoạt được từ tay cha mẹ hấn.

Đây là đang đầu án tự thú sao?

Vì vậy, không thể đưa nó ra.

Hạt châu mang thần lực đồng lý, thần cung Hồng Ô sẽ tranh cãi quá lớn, cuốn sách giáo dục thành thần ngược lại có thể, nhưng mặt trên vẫn có ảnh hưởng thần lực.

Nói tóm lại, rất nhiều thứ không phù hợp.

“Đây có phải là chỉ có thể nhìn không?” Mộ Tuyết hỏi.

“Cũng không phải, chủ yếu là Mộ tiểu thư ăn một ngày rồi, cũng nên tiêu hóa một chút.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

“Lục thiếu gia có muốn ôm một cái hay không, xem có phải đã nặng hơn rồi không?” Mộ Tuyết đứng trước mặt Lục Thủy cười hỏi.

“Có đạo lý.” Lục Thủy gật gật đầu.

Sau đó đi tới trước mặt Mộ Tuyết, giơ tay ôm lấy Mộ Tuyết, tiếp theo nghiêng về phía sau, Mộ Tuyết bị hất ôm lên, Lục Thủy suy nghĩ một chút, rồi lại thả Mộ Tuyết xuống.

Sau đó nghiêm túc nói:

“Hắn là hơn một trăm cân, bằng ta.”

Mộ Tuyết không nghe Lục Thủy nói, nằng đờ mặt nhìn Lục Thủy, có chút khẩn trương lại có chút sốt ruột:

“Rất nhiều người nhìn, sẽ bị chê cười.”

Lục Thủy nhìn xung quanh, phát hiện có vài người đang nhanh chóng rút lui.

“...”

Hắn có phải sắp bị xem như vị Thiếu gia đang trầm mê trong tình yêu, hoặc là vị Thiếu gia nóng lòng chiếm tiện nghi của vị hôn thê hay không?

Gần đây cảnh giác hơi thấp.

Nhưng vấn đề không lớn, tự tổn hại tám trăm, tốt xấu gì cũng giết địch một ngàn.

“Mộ tiểu thư mở miệng, ta... a!”

Lục Thủy cúi đầu nhìn cái dép giẫm lên chân mình, lập tức sửa miệng, nói:

“Vừa rồi là chân Mộ tiểu thư dính chặt, ta đang giúp Mộ tiểu thư thoát khỏi nguy hiểm.”

“Bọn họ mới không tin đâu.” Mộ Tuyết bĩu môi, sau đó đi về phía trước.

Lục Thủy nhìn chung quanh, sau đó phát hiện bốn người An Ngữ.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy Lục Thủy nhìn qua, bốn người trực tiếp bị dọa lui về phía sau, sau đó nhanh chóng biến mất ở con phố này.

Chạy đi gì cũng không biết, khiến hai người bọn họ giống như lén lút làm chuyện xấu gì.

Bình phong đổ rồi.

Sau đó Lục Thủy liền đuổi theo Mộ Tuyết.

“Vừa rồi Lục thiếu gia nói ngày mai muốn ra ngoài?”

“Ừm, đi Tịnh Thổ một chuyến, người tu chân Tịnh Thổ có thể chưa từng thấy thế giới, ta dự định đi qua biểu diễn cho bọn họ một chút.”

“Lục thiếu gia muốn biểu diễn gì? Ngược đập vỡ đá lớn?”

“Cái này không được.”

“Tại sao?”

“Trên người ta có ba dấu răng, ngược lại sẽ bị Chân Võ Chân Linh bọn họ phát hiện, như vậy không biết còn có thể triệu hoán Nha Thần thực hiện nguyện vọng hay không.”

“Lục thiếu gia có muốn sớm tập hợp đủ bảy dấu răng không?” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy bên cạnh, lúc này hắn đang ăn đồ ăn.

Nhưng cần có chút mạnh.

Không biết có phải là do từng cần hay không, gần đây càng ngày càng muốn cần Lục Thủy.

“Mộ tiểu thư chẳng lẽ hi vọng ta bị chó cắn sao?” Lục Thủy đi bên cạnh Mộ Tuyết, vẻ mặt bình tĩnh.

“...” Sau đó Mộ Tuyết giật giật chân.

“A, Mộ tiểu thư, chân của nàng.” Lục Thủy vẻ mặt đau khổ, nhưng cảm thấy vẫn nên nhắc nhở Mộ Tuyết.

“Chân ta bị sao vậy?”

“Không có, chính là muốn nói cho Mộ tiểu thư biết, bị Mộ tiểu thư giẫm lên rất làm cho người ta vui vẻ.”

“ ... ”

Ầm!!!

Đột nhiên, có một tiếng gầm trên bầu trời.

Là sấm sét.

Lúc này trên bầu trời có kiếp vân bắt đầu khởi động, thanh thế to lớn.

Là thiên kiếp Tứ giai.

Rất nhiều người có chút kinh ngạc ngàng đầu, không biết ai đang độ kiếp.

Ầm ầm!

Ầm thanh tiếp tục vang lên.

Lục Thủy ngàng đầu nhìn bầu trời nói:

“Thanh thế thiên kiếp Tứ giai lớn như vậy?”

“Có thể là Hương Dụ đã báo tên Trà Trà.” Mộ Tuyết có suy đoán.

“Mộ tiểu thư, cửa hàng quần áo cũng có giảm giá.” Lục Thủy không để ý thiên kiếp, mà nhìn về phía cửa hàng quần áo ở một bên.

Có người, Mộ Tuyết cũng sẽ không động thủ đánh hấn.

Tối nay sẽ không dễ nói.

Đặc biệt là ngày mai sẽ rời đi, có chút nguy hiểm.

Nhưng đó đều là chuyện buổi tối, đến lúc đó lại nói sau.

“Trên người Lục thiếu gia còn tiền?”

“Không có a.”

“Vậy Lục thiếu gia mua quần áo như thế nào?”

“Ta còn đồ thế chấp.”

“Lục thiếu gia sẽ không thế chấp mình cho cửa hàng chứ?”

“Vậy thì cũng thế chấp Mộ tiểu thư trước.”

“Hừ! Hôm nay không bán vậy.”

“...”

...

Ở chỗ trống trải, Hương Dụ nhìn thiên kiếp, nhất thời sắc mặt không tốt lắm.

Nàng vừa báo tên của Trà Trà Tiểu thư.

Thế nhưng không biết làm sao, uy thế thiên kiếp lớn hơn rất nhiều.

Nàng chưa bao giờ thấy qua loại tình huống này.

Chẳng lẽ thật sự là bởi vì báo tên?

Nhưng...

Nàng ở dưới thiên kiếp lại cảm thấy khí tức hủy diệt của thiên kiếp đã giảm bớt.

“Điều Mộ tiểu thư nói chẳng lẽ là thật?”

Hương Dụ cảm thấy đây là một ý nghĩ hoang đường, nhưng uy thế thiên kiếp quả thật lớn.

Không phù hợp với lẽ thường.

Mà Mộ Tiểu thư cũng đã nói qua.

Nhưng thiên kiếp sao lại bị tu chân giả ảnh hưởng?

Chứ đừng nói đến việc báo tên hữu ích.

Hơn nữa còn là tên của Trà Trà Tiểu thư, Trà Trà Tiểu thư là nàng nhìn lớn lên, có gì đặc biệt, nàng đều biết.

Hương Dụ không rõ, nhưng nàng biết mình cần toàn lực độ kiếp.

Đông Phương Trà Trà nhìn thiên kiếp, cảm giác thiên kiếp không cho nàng mặt mũi.

Sao lập tức trở nên mạnh mẽ như vậy.

“Hương Dụ vừa rồi có phải nói gì không?” Mộc Cận tò mò hỏi.

“Hương Dụ nhất định là báo tên của ta, mặt mũi ta lớn.”
Đông Phương Trà Trà ở một bên nói.

Đông Phương Dạ Minh nhìn con gái của mình có chút kinh ngạc, sau đó cảnh cáo:

“Uy lực thiên kiếp không thể mạo phạm, từng có đệ tử họ Dịch đạo tông, bởi vì nói vài lời, cuối cùng bị nghiệp hỏa thiên kiếp thiêu đốt gần như không còn.”

“Vậy còn tốt.” Đông Phương Trà Trà thở phào nhẹ nhõm nói:

“Cũng may Hương Dụ không phải người Đạo Tông.”

Đông Phương Dạ Minh: “???”

Trọng điểm là cái này?

Trọng điểm là họ Dịch.

Mộc Cận trực tiếp cắt đứt cuộc trò chuyện của hai cha con:

“Thiên kiếp bắt đầu rồi.”

Đông Phương Trà Trà lập tức nhìn chăm chăm vào Hương Dụ, rất lo lắng Hương Dụ có xảy ra chuyện hay không.

Nhưng chị dâu nói, chỉ cần báo tên của nàng thì sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Chị dâu khẳng định đúng.

...

Chương 1104: Tồi nay đến phòng ta 2

Tồi nay đến phòng ta 2

“Thiên kiếp này không thích hợp.”

Nhị Trương lão nhìn thiên kiếp trên bầu trời cảm giác tò mò.

“Có quan hệ nhất định với Trà Trà.” Cửu nói.

“Thiên kiếp sẽ bởi vì người khác mà thay đổi?” Nhị Trương lão nhìn Cửu, cảm giác uy nghiêm thiên kiếp bị khiêu khích.

“Ngươi cũng không phải chưa từng thấy qua Lục Thủy độ kiếp.” Cửu trực tiếp nói.

Được rồi, Nhị Trương lão không còn gì để nói.

Lục Thủy độ kiếp thật sự lật đổ nhận thức của người khác.

Đó là thiên kiếp à?

Đó quả thực là thú cưng Lục Thủy nuôi.

Nhưng tại sao điều này xảy ra?

Trong lúc nhất thời Nhị Trương lão muốn mở miệng hỏi, chỉ là còn chưa nói ra, Cửu đã trực tiếp nói:

“Loại vấn đề này đừng hỏi, về sau ngươi liền biết.”

Nhị Trương lão không để ý tới những thứ khác nữa, mà đi tới tiệm rút thăm trúng thưởng mới, thuận tiện tò mò nói:

“Lúc trước ngươi nói người tu bỏ mệnh lý thế giới là ai?”

“Mấy ngày nữa sẽ nói cho ngươi biết, tất cả chỉ là đang phát triển theo hướng kia, không biết có thành công hay không.” Cửu bay đến bên cạnh nhị Trương lão, tính toán giúp Nhị Trương lão đổi một kiểu tóc khác.

“Điều gì sẽ xảy ra nếu thành công hoặc thất bại?” Nhị Trương lão hỏi.

“Thành công, rất nhiều điều sẽ được biết đến.

Thất bại, rất nhiều điều sẽ trở thành quá khứ chưa từng được biết đến.

Cụ thể ta không thể nhìn thấy, tương lai quá xa, ta không nhìn thấy được.” Cửu nhẹ giọng nói.

Nhị Trương lão không nói nhiều nữa.

Hoàng Cung Tịnh Thổ .

Một thanh niên trông giống như hai mươi tám tuổi ngồi trên ngai vàng, nhìn vào đám người bên dưới cung điện:

“Còn bao nhiêu ngày nữa?”

“Nhiều nhất là năm ngày.” Phía dưới có một vị nam tử trung niên cúi đầu nói.

“Chuyện của Công chúa Mộc Nhiễm thì sao?” Tân hoàng Tịnh Thổ mở miệng hỏi.

Giọng nói của hắn có chút trầm thấp, càng mang theo một tia âm u.

Bởi vì Mộc Nhiễm đã nói qua, vị tồn tại kia đã đến Tịnh Thổ.

Từ phản hồi của Tịnh Thổ mà xem, Mộc Nhiễm không nói dối, điều này làm hắn có chút để ý.

“Công chúa Mộc Nhiễm tuy rằng thực lực mạnh mẽ, nhưng chung quy vẫn có hạn, tồn tại trong miệng nàng không nhất định vượt qua Bát giai, cho nên Hoàng đế không cần để ý.” Người nói chính là một vị mỹ nữ xinh đẹp.

Mặc quần áo hoa.

“Người của Phật môn đâu?” Tân hoàng lại hỏi.

Hắn còn chưa kế vị, cho nên có một số việc làm không phải dễ dàng như vậy.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác, đến một đồng vấn đề.

Vốn chỉ là nội chiến hoàng tộc, đột nhiên lại liên quan tới Tu Chân giới.

Điều này làm cho họ có chút hoảng loạn.

Sự xuất hiện của Phật môn càng khiến bọn họ cảnh giác.

Hiện tại Công chúa Mộc Nhiễm lại nói có tồn tại vĩ đại muốn đến lấy di vật của Nữ Vương.

Đây đối với hắn mà nói là đả kích rất lớn, di vật của Nữ Vương đối với Tịnh Thổ chính là vật thần thánh, làm sao có thể để cho người khác mang đi?

Loại người nào có tư cách mang đi di vật của Nữ Vương?

Không thể trực tiếp khiến Tịnh Thổ khuất phục, ai đến cũng vô dụng.

“Người của Phật môn không tự tiện xông vào, nhưng vẫn nói đang truyền pháp.

Hơn nữa còn nói thẳng sẽ không vào Tịnh Thổ, chỉ cần cho người đến gần cửa, để bọn họ truyền pháp là được.

Bọn họ hình như cũng đi Minh Thổ, những thứ khác tạm thời không biết.” Người đàn ông trung niên nói.

Họ thực sự không biết Phật môn sẽ làm gì.

Nhưng dám xâm phạm Tịnh Thổ, bọn họ sẽ trực tiếp chém giết.

Nếu không phải đột nhiên liên quan tới Tu Chân Giới, nếu không phải đối với Tu Chân Giới có điều cố kỵ.

Bọn họ đã sớm dùng vũ lực xua đuổi rồi.

“Chú ý Phật môn, cùng với sự tồn tại vĩ đại trong miệng Công chúa Mộc Nhiễm.” Giọng nói trầm thấp của Tân hoàng tiếp tục vang lên:

“Còn có truyền thuyết về Minh Thổ, nhanh chóng tìm được người kia.

Hiện tại thần thoại Minh Thổ Thiên Vũ bách chiến bất bại, khắp nơi đều thế.”

“Hắn là bằng hữu của Công chúa Mộc Nhiễm, Tịnh Thổ cũng không tìm được tin tức về hắn.

Hiện nay, không có tác hại đến Tịnh Thổ.

Cho nên Công chúa Mộc Nhiễm có thể dễ dàng che giấu hẳn.” Người đàn ông trung niên cúi đầu nói.

“Năm ngày cuối cùng, không được phép xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Thanh âm uy nghiêm từ phía trên cung điện truyền xuống.

Những người khác tự nhiên không dám nói thêm gì.

Chỉ có thể đáp ứng.

Năm ngày.

Chỉ cần năm ngày là đến thời điểm tân hoàng lên ngôi.

Sau đó, có thể giải quyết những vấn đề này một cách dễ dàng.

Kẻ thù số một của họ là Phật môn đột nhiên xuất hiện.

Sự tồn tại vĩ đại trong miệng Công chúa Mộc Nhiễm hẳn không tính là gì, Công chúa Mộc Nhiễm đối với thế giới bên ngoài không hiểu, có chút thực lực cũng có thể bị làm tương là tồn tại vĩ đại.

Tịnh Thổ không hề kém.

Chờ đối phương đến, liền biết cái gì mới là tồn tại vĩ đại.

Về phần Minh Thổ Thiên Vũ.

Trừ khi là Minh Thổ Thập Điện, bằng không Minh Thổ Thiên Vũ tính là gì?

Tịnh Thổ bắt đầu chuẩn bị, cũng đang đề phòng người ngoài, thực lực tổng hợp của bọn họ không kém Minh Thổ, ở trong Tịnh Thổ, bọn họ kỳ thật càng mạnh.

Minh Thổ Thập Điện cũng không nhất định có thể làm gì bọn họ.

...

Ban đêm.

Lục Thủy đưa Mộ Tuyết trở về.

Sau đó tự mình trở lại viện, hắn cảm giác mình sắp đột phá, cho nên phải yên lặng ngồi một hồi.

Nửa đêm, tu vi của Lục Thủy từ 5.5 lên 5.6, cũng không mang đến độn sủng gì.

“Xem ra còn thiếu chút thời gian mới có thể tấn thăng 5.7.”

Không tới đỉnh phong Ngũ giai thì không cách nào đi biểu diễn.

Nhưng không có nhiều thời gian.

“Chậm một nhịp, có chút phiền toái.”

Đi qua sẽ mất hai ngày.

Cho dù ba ngày tới cũng không đủ.

Xem ra không thể hảo hảo biểu diễn độ kiếp cho Tịnh Thổ, cảm giác có chút tiếc nuối.

Nếu như không thể biểu diễn độ kiếp, vậy chỉ có thể dùng lực lượng vé gia trì bảo hộ.

Có một chút đáng tiếc.

Nhưng hắn rất có hiệu quả, có thể biết nhiều chuyện, thuận tiện lấy được quyền sách kia cũng không thiệt thòi.

Độ kiếp, dùng để nghênh đón Lệ Thiên Xích cũng được.

Tóm lại, nhìn vào tình hình.

Sau đó Lục Thủy liền tính toán đi nghỉ ngơi, trưa mai xuất phát, dựa theo tốc độ bình thường là được.

Sáng mai còn phải bồi Mộ Tuyết.

Nếu như mấy ngày nay Mộ Tuyết không cần bận rộn chuyện hôn lễ, hắn có khả năng sẽ mau chóng trở về.

Để Mộ Tuyết nhớ hắn sẽ trực tiếp đi qua tìm hắn.

Thanh danh Tử Y Thần Nữ cũng rất lớn, đến lúc đó truyền ra Tử Y Thần Nữ cùng Lưu Hỏa là đạo侶.

Cái này...

Không tệ.

Không nghĩ nhiều nữa, Lục Thủy trở về phòng mình, sau đó chuẩn bị nghỉ ngơi.

Chuyến đi Tịnh Thổ này, khẳng định sẽ có không ít thu hoạch.

Thiên Cơ đều đưa lời tới, khẳng định sẽ không quá kém.

Chỉ là vừa mới nhắm mắt lại không bao lâu, Lục Thủy đột nhiên nghĩ tới một chuyện, hôm nay hình như làm một vài chuyện khiến Mộ Tuyết không vui.

Tối nay nàng sẽ không đến, đúng không?

Lục Thủy bừng tỉnh, hần lập tức đứng lên chuẩn bị đóng chặt cửa lại.

Mở cửa không gian vào để dàng bị phát hiện.

Cho nên đóng chặt cửa, cũng có tác dụng nhất định.

Chỉ là vừa mới đẩy bàn lên phía sau cửa, cửa lại đột nhiên phát ra một tiếng kẽo kẹt, mở ra.

Sau đó hần nhìn thấy một cô gái mặc tiên y màu tím, mang theo mạng che mặt màu tím đứng trước cửa.

Chương 1105: Tối nay đến phòng ta 3

Tối nay đến phòng ta 3

“Như thế... Không tốt?”

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết có chút bất đắc dĩ.

Lần thứ ba rồi.

Quá thường xuyên, cơ thể sắt cũng không thể chịu đựng được đánh như vậy.

“Lần này nhẹ một chút.” Thanh âm Mộ Tuyết truyền tới.

Lục Thủy: “...”

Ngươi giả vờ cũng không giả vờ một chút sao?

“Ôi, mẹ à?” Lục Thủy nhìn phía sau Mộ Tuyết, vẻ mặt kinh hãi.

Mộ Tuyết lập tức quay đầu lại nhìn thoáng qua, cái gì cũng không thấy.

Sau đó, nàng nghe thấy một tiếng rầm rầm.

Là âm thanh Lục Thủy bị cửa sổ bắn ngược trở về.

“Ngươi không thể cảm giác được một chút sao? Xung quanh đều là tử khí của ta.” Mộ Tuyết đóng cửa từng bước đi về phía Lục Thủy.

Chỉ là lúc nàng sắp đi qua, đột nhiên bị cái ghế Lục Thủy đẩy tới vấp ngã.

“Ồ?”

Mộ Tuyết có chút kinh ngạc.

Bởi vì lúc này thân thể của nàng nghiêng về phía trước, lập tức sẽ ngã xuống đất.

Mộ Tuyết nhìn mặt đất càng ngày càng gần, sợ hãi nhắm hai mắt lại.

Ầm!

Nàng ngã xuống đất nặng nề chỉ là không đau như dự đoán.

“Nàng không nhìn đường sao?” Dưới thân Mộ Tuyết, Lục Thủy có chút bất đắc dĩ mở miệng.

“Ai bảo ngươi không bật đèn, còn để ghê lung tung.” Mộ Tuyết che trán có chút đau đớn:

“Có phải ngươi hơi gầy không? Cảm giác là xương.”

Lục Thủy: “... .”

Làm tặc không chỉ yêu cầu hấn bật đèn, còn muốn hấn lúc làm đem thịt cho nàng thì nhiều thịt một chút.

Ai làm trộm mà còn kiêu ngạo như Mộ Tuyết?

Mộ Tuyết ngẩng đầu nhìn Lục Thủy, sau đó nghiêng về phía trước một chút, dùng đầu nặng nề đụng về phía Lục Thủy.

Ầm!

Hai cái trán va chạm vào nhau.

“A!” Lục Thủy đau đớn.

Sau gáy còn va chạm xuống đất.

“Đau quá.” Mộ Tuyết trực tiếp rụt trên người Lục Thủy, cảm giác mình bị đánh.

Lục Thủy không nói lời nào, cứ nằm như vậy.

Sau đó tùy ý Mộ Tuyết che trán, không quan tâm.

“Ngươi không hỏi một câu nào sao?” Thanh âm Mộ Tuyết truyền ra.

“Ban đêm có nữ tặc xông vào, ta hỏi cái gì?” Lục Thủy nói.

Cụp!

Mộ Tuyết trực tiếp dùng trán đụng vào ngực Lục Thủy.

Đụng vài cái, nàng không đụng nữa, sau đó nằm sấp trên ngực Lục Thủy không nói lời nào, cũng không đánh người.

Một thời gian dài sau.

“Trên mặt đất lạnh, nàng không đứng lên sao?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

“Ngươi không tự mình ôm ta lên sao?” Mộ Tuyết trực tiếp nói.

Lục Thủy: “...”

Sau đó hắn đứng dậy.

Mộ Tuyết liền rụt vào trong ngực hắn, tiếp theo hắn liền ôm Mộ Tuyết đứng lên đi về phía bên giường.

Chỉ là vừa mới đi đến bên giường, Mộ Tuyết liền nhảy xuống.

“Không được, đây là phòng của ngươi, ngày mai nếu bị bọn họ phát hiện, chính là ta vụng trộm chạy đến bên ngươi.

Nếu như là ngươi ở bên cạnh ta, đó chính là Lục thiếu gia ỷ vào mình là tu chân giả, đối với vị hôn thê là người bình thường của mình làm chuyện không biết xấu hổ.” Mộ Tuyết lập tức nói.

Nhìn Mộ Tuyết, Lục Thủy nắm chặt nắm tay, sau đó đánh vào bụng một quyền.

Đánh xong rồi nói sau.

Chắc chắn rất thú vị.

Àm!

Lục Thủy vốn đang nghĩ có nên động thủ hay không, đã cảm thấy bụng mình bị hung hăng đánh một quyền.

“Đừng lộn xộn, để ta cắn một miếng.”

Nói xong Mộ Tuyết liền đẩy Lục Thủy lên chần, cắn mạnh xuống.

Sau khi cắn xong còn dùng trán nhẹ nhàng chạm vào trán Lục Thủy phát ra tiếng nũng nịu:

“Hừ hừ!”

“Nhớ lần sau đi qua để ta đánh.”

Mộ Tuyết nói xong, sau đó hóa thành một đạo tử khí bay ra ngoài.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết rời đi, vẻ mặt bình tĩnh đóng cửa lại.

Đặt bàn ghế lại.

Cuối cùng nằm trên giường, che mặt.

“Xong rồi, xong rồi. Nhỡ đâu một ngày nào đó từ phòng Mộ Tuyết đi ra bị phát hiện, uy nghiêm đời này liền bị hủy.”

Kiếp trước hai người bọn họ che giấu tốt như vậy, nhưng kiếp trước những người khác căn bản không biết.

Lý lẽ ở đâu?

Sau này cha mẹ hắn sẽ nhìn hắn như thế nào?

Lục Thủy xoay người.

“Ngủ, đè nén kinh hãi.”

Lúc này hắn lại đụng vào vị trí dấu răng mới, rất tò mò, bảy dấu răng rốt cuộc có thể triệu hoán Nha Thần hay không?

“Bốn dấu răng.”

Mong đợi bảy dấu răng triệu hồi Nha Thần.

Phòng của Mộ Tuyết.

Lúc này Mộ Tuyết trốn trong chăn, cảm giác hôm nay làm một chuyện xấu hổ.

Nói những lời xấu hổ.

Sau đó nàng chui ra khỏi chăn, trong lòng có chút khẩn trương:

“Tối mai Lục Thủy có tới đây hay không?

Vậy nếu bị phát hiện thì làm sao bây giờ?”

Nghĩ tới đây, Mộ Tuyết liền cảm thấy mình như đang bị ánh mắt của mẹ nhìn chằm chằm.

Chỉ là chẳng bao lâu sau, nàng nghĩ ra một điều.

“Ngày mai Lục Thủy ra ngoài.”

Nghĩ tới đây Mộ Tuyết liền tỉnh táo lại.

Sau đó lấy ra sổ ghi chép và ghi lại, nàng đặc biệt bật đèn, đảm bảo rằng mình sẽ không nhớ nhầm:

“Vi tránh né vợ cả, thà ra ngoài cũng không tiến vào phòng vợ.

Nhớ một bút.”

Ghi xong những thứ này, Mộ Tuyết mới cẩn thận cất sổ ghi chép lại, đỡ phải bị một số người tới cướp.

Trí nhớ của nàng không tốt lắm, Lục Thủy đối với nàng xấu xa, nàng không nhớ được.

Vi vậy, nàng không trả thù, chỉ ghi lại.

(Lục Thủy: “Cảm phiền nhớ rõ trình tự, muốn gán tội cho người khác không sợ không có lý do.)

(Mộ Tuyết: người nói cái gì? Ta không nghe thấy.)

...

“Lục Thiếu gia đi đường cẩn thận.”

Trưa hôm sau, Mộ Tuyết hướng về phía Lục Thủy phát tay.

Lục Thủy cần đi làm việc, nàng tự nhiên sẽ không ngăn cản, nhớ Lục Thủy chỉ cần vụng trộm đi qua là tốt rồi.

Dù sao cũng không ảnh hưởng đến Lục Thủy đi đào phiến đá tiên tri gì đó.

Biết được từ chỗ Cửu, chuyện này rất quan trọng.

Nhất là lần trước, sau khi có thai muội muội của Lục Thủy, quả thực kinh thể hãi tục.

Không bao lâu sau, Mộ Tuyết liền trở về Lục gia, nàng suy nghĩ xem nên làm thế nào để gửi thiệp mời cho mấy người Chương môn Thiên Nữ.

Nàng gửi thiệp mời dường như không cần cùng Lục Thủy.

Để đi Đường các nàng cùng nhau phát hình.

Kiếp trước, chưa từng phát qua.

Không có bạn bè, không người thân.

Hôm nay nếu nhàn rỗi, mang theo Trà Trà xuống Phong Sương Hà tìm Chân Thần Duy Nhất.

Lần trước bỏ qua, lần này phải tới chỗ nàng.

Nhân tiện, đưa Trà Trà đi thám hiểm.

Chỉ là không biết hai ngày nay Trà Trà còn thả trâu hay không.

“Tiểu Tuyết Nhi, Lục Thủy chạy ra ngoài rồi sao?” Lúc Mộ Tuyết trở về, Đông Phương Lê Âm tìm tới.

“Ừm, nói là đi biểu diễn cho một số người.” Mộ Tuyết mở miệng nói.

Đại khái là biểu diễn độ kiếp đi.

Tịnh Thổ có vận khí thật tốt.

Xem Lục Thủy độ kiếp rất thú vị, đến lúc đó rảnh rỗi vụng trộm đi xem.

Chính là không biết khi nào Lục Thủy độ kiếp.

“Ta cũng muốn chạy trộm ra ngoài hít thở không khí, Tiểu Tuyết Nhi cũng đưa ta ra ngoài đi.” Đông Phương Lê Âm vẻ mặt hâm mộ.

Con trai nàng có thể chạy ra ngoài, nhưng nàng không thể chạy ra ngoài.

Nghe Đông Phương Lê Âm nói, Mộ Tuyết hoảng sợ.

Cái này nàng khẳng định không dám, hơn nữa còn phải đi theo bên người, bằng không có nguy hiểm, nàng chạy tới cũng không nhất định kịp.

Nguy hại được tới mẹ cũng không phải là tu chân giả bình thường gì.

Đó đều là cường giả đứng ở hàng ngũ đại đạo.

“Nhìn ngươi sợ tới mức nào này, đi thôi, chúng ta đi tìm mẹ của Trà Trà, hoạch định quá trình hôn lễ cho ngươi.” Đông Phương Lê Âm cười nói, trêu đùa Tiểu Tuyết Nhi vẫn rất thú vị.

Mộ Tuyết: "...”

Nhưng quá trình hôn lễ nha, sẽ giống như đời trước trực tiếp đi qua cổng không gian tới quảng trường sao?

Thật ra cũng không có gì không tốt.

Thuận tiện đơn giản.

...

“Bánh răng mệnh lý di chuyển.”

Cửu nhìn phía chân trời cười nói.

Tất cả mọi thứ đang phát triển theo những cách tốt, tất cả mọi thứ đang di chuyển theo quỹ đạo..

“Sẽ xuất hiện dị tượng?” Nhị Trương lão hỏi.

“Cũng không phải, nhưng có thể ảnh hưởng đến Vạn Cổ.”

“Nhân vật chủ yếu trong chuyện này là Lục Thủy?”

“Ha ha.” Cửu nhìn Nhị Trương lão ở một bên chặn dê nói:

“Không nói.”

Chương 1106: Tịnh Thổ đang hành lễ 1

Tịnh Thổ đang hành lễ 1

“Thiếu gia, căn cứ theo tin tức mấy người Công chúa Tịnh Thổ truyền tới, nếu không xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn, bốn ngày nữa Tân hoàng sẽ thành công kế vị.”

Trên xe lửa, Chân Võ ở bên cạnh Lục Thủy nói.

Tịnh Thổ không có thêm tin tức gì.

Nhưng điều này cũng có thể.

Bốn ngày cũng đủ để Thiếu gia bọn họ đi qua.

Lục Thủy thì nhíu mày.

Bốn ngày.

Vừa vặn mắc kẹt trong thời gian hấn sắp được tấn thăng 5.7.

Một khi tấn thăng Ngũ giai đỉnh phong, cho dù hấn không thích hợp tấn thăng Lục giai, cũng có thể cưỡng chế độ kiếp.

Vấn đề không lớn.

Có điều bốn ngày thì bốn ngày đi, hấn cũng không cưỡng cầu.

“Tịnh Thổ mở ra không gây ra ảnh hưởng khác?” Lục Thủy nhìn thiên địa trận văn hỏi.

Hấn tích góp được rất nhiều sức mạnh thiên địa, coi như có thể, có điều tạm thời cũng không biết dùng ở nơi nào.

Cùng Mộ Tuyết cũng không tốt lắm.

Nhưng chung quy sẽ có tác dụng, tích góp là được.

Ngày nào đó vượt qua Hỗn Nguyên chi khí của Mộ Tuyết, vậy ai đánh ai, ai cắn ai cũng không nhất định.

Mộ Tuyết da thịt mềm mại...

Cho nàng một chút vết thương, để nàng khóc.

Đã đến lúc để nàng suy nghĩ lại chính mình đã là người lớn.

Lục Thủy nhắc lông mày, giật giật trông mắt, không có dị thường, hoàn hảo.

Có nhiều thứ ngấm lại liền sẽ có nguy hiểm.

“Phật môn bên kia nói muốn truyền pháp, người của Tiên Đình hình như cũng đã câu thông, nhưng tiên đình muốn người nguyện mắc câu, sẽ không có lưu lại bên kia.

Minh Thổ và Tịnh Thổ hình như có chút bất hòa, có chút ma sát là vào hôm nay.” Chân Võ suy nghĩ một chút lại nói:

“Nhạc Phong cũng đưa tới tin tức, cũng là về Tịnh Thổ cùng Minh Thổ, căn cứ theo dự đoán của Nhạc Phong, Minh Thổ bị Phật môn xâm lấn, mặc dù chỉ là truyền pháp, nhưng ảnh hưởng đến Minh Thổ.

Bây giờ bọn họ muốn chiến tranh, thuận thế xóa Phật môn.

Ngắn hạn có thể sẽ đánh nhau trực tiếp.

Hỏi thăm Minh Thổ Thiên Vũ, Minh Thổ Thập Điện vẫn luôn nội đấu.

Thập Điện giờ chỉ còn Cửu Điện, bây giờ ý kiến của Cửu Điện không đồng thuận.”

Nếu như tin tức Cửu đề lại lúc trước không sai, hai nhà này vào vô số năm trước là một nhà.

Không nghĩ tới lại cãi nhau.

Nhưng sau cái chết của đời kia, hai nơi này không còn phải gặp lại cực khổ khủng khiếp nào nữa.

Cửu không thể tha thứ chỉ có người của đời kia.

Chứ không phải con cháu của họ.

Là hậu duệ của thế hệ đó, họ vẫn bị trục xuất vô số năm.

Nếu không phải cơ duyên xảo hợp, căn bản không có cách nào trở lại tu chân giới.

Dù cho thời kỳ Viễn Cổ, cũng chỉ là hai địa phương nơi Lạc Tam Sinh cùng Cơ Tâm đi ra.

Khó có thể tin được, một thời đại đã sinh ra nhiều tồn tại mạnh mẽ như vậy.

Đáng tiếc, chết thì chết, tàn thì tàn.

Vẫn là Thiên Cơ thông minh nhất, trốn đi.

Lục Thủy không nghĩ nhiều, hấn ngược lại rất tò mò, Minh Thổ và Tịnh Thổ có thể trực tiếp đánh nhau hay không.

Nếu như đánh nhau, ngược lại có thể kéo dài thời gian cho hấn.

Thế nhưng Mộ Tuyết có thể cho hấn thời gian hay không, liền khó nói.

Cho nên vấn đề vẫn là ở Mộ Tuyết.

Sớm biết vậy lại ở nhà thêm hai hoặc ba ngày nữa, như vậy sẽ không có vấn đề gì.

Sau đó Lục Thủy không nói gì nữa, nếu đã đi ra, cũng không có gì để ý, chờ đến Tịnh Thổ rồi nói sau.

...

Cửa vào Bỉ Chi Hải Ngạn .

“Hôm nay sao lại tới rồi?”

Người vốn muốn tiến vào Bỉ Chi Hải Ngạn, nhìn chân trời có chút tò mò.

“Không biết? Hôm nay đột nhiên xuất hiện dị biến, hình như Minh Thổ muốn công kích Tịnh Thổ.”

Không phải chứ, vậy Bỉ Chi Hải Ngạn không phải là sắp gặp họa sao?

“Không biết, nhưng hấn là không, Bỉ Chi Hải Ngạn đặc biệt, đánh nhau cũng không đến mức xuyên thủng Bỉ Chi Hải Ngạn.”

“Hy vọng đi, chúng ta còn tính toán Kim Sinh Lộ nhìn một chút.”

“Tĩnh Thổ Minh Thổ cũng không phải thế lực nhỏ, có lẽ chỉ là đánh nhỏ náo loạn.”

...

Hoàng Cung Tĩnh Thổ .

“Ai có thể nói cho ta biết, vì sao Minh Thổ đột nhiên muốn khai chiến với chúng ta không?” Tân hoàng nhìn người phía dưới, sắc mặt rất kém.

Chỉ bốn ngày, những người này không thể chờ bốn ngày, để hấn an tâm kế vị trở lại sao?

Nhất định phải buộc hấn giết chết bọn họ trước sao?

“Căn cứ theo tin tức của Công chúa Mộc Nhiễm, Minh Thổ nội chiến , Phật Môn xâm lấn, có thể là muốn coi chúng ta làm chỗ tháo nước, thuận tiện đánh chết những người Phật môn đi vào.

Phật Môn bọn họ trước mắt không dễ giết.” Bạch y trung niên nam tử cúi đầu nói.

Bọn họ quả thật không nghĩ tới, người Minh Thổ sẽ tuyên chiến với bọn họ.

“Người Minh Thổ không nên nhanh như vậy, sáng sớm hôm nay mới xuất hiện thân ảnh của bọn họ, có lẽ phải đợi nửa tháng mới có thể động thủ.” Hoa y nữ tử cũng nói theo.

Ầm ầm!!!

Tiếng nổ bất ngờ vang lên.

Tân hoàng thở dài một tiếng.

Hấn biết chuyện gì đã xảy ra mà không cần nghe báo cáo.

Hấn đứng dậy, nhìn xuống những người khác nói:

“Sử dụng lực lượng mạnh nhất, theo ta tiêu diệt Minh Thổ.”

Giờ phút này khí thế Tân hoàng như cầu vồng, ngang qua bầu trời cao, mệnh lệnh của hấn truyền đi toàn bộ Tĩnh Thổ.

Cường giả hội tụ.

Muốn san bằng Minh Thỏ trong một lần.

Lúc này, vô số cường giả bay ra:

“Đi theo Ngô Hoàng.”

Ở nơi hẻo lánh của Tịnh Thổ, Mộc Nhiễm nhìn Danh Dữ Trọng ở một bên nói:

“Khai chiến rồi, người ngược lại tiếp tục ra ngoài sóng.

Có điều hai phía khai chiến, tuy rằng ta sẽ không giết người, nhưng người ở Tịnh Thổ, tự sinh tự diệt.”

Danh Dữ Trọng ánh mắt lạnh lùng, không hề gợn sóng.

Hắn nhẹ nhàng lau kiếm, sát ý như ẩn như hiện.

“Ta đưa lưng về phía Minh Thỏ, đúc kiếm mình trên đồi, lòng tựa như lưu ly, thân như sắt thép, phi nước rong ruổi sa trường, trải qua thiên chiến chưa nếm qua bại tích.”

Danh Dữ Trọng vung kiếm, thu kiếm.

Keng!

Thanh kiếm trở về vỏ.

“Cuộc đời nào đó không có ý nghĩa, cũng không cần ý nghĩa.”

Hắn đứng dậy đứng trước người Mộc Nhiễm, khuôn mặt bình tĩnh, ý giết chóc.

Rất nghiêm túc.

Giờ phút này Mộc Nhiễm cảm thấy, tên vô sĩ trước mắt này, quả thật có chút khác biệt.

“Có thể vụng trộm đưa ta ra ngoài không?” Danh Dữ Trọng nhỏ giọng nói.

Mộc Nhiễm: “...”

Quả nhiên, vẫn là tên vô sĩ.

“Người đừng nằm mơ nữa, vị tồn tại kia đang trên đường tới, chúng ta phải truyền tin tức khai chiến bên này qua, người

đi hỏi thăm tin tức, xem đại diện đảng cơ có thể trì hoãn hay không.” Mộc Nhiễm không muốn nói thêm gì.

Hai người bọn họ ở cùng một chỗ mới có thể liên lạc được Chân Võ.

Lúc trước chính là như vậy, cho nên để một người chết đi hoặc rời đi, khẳng định không được.

Trừ khi cả hai không muốn sống.

Vị tồn tại kia, bọn họ ai dám ngỗ nghịch?

...

Mất hai ngày, Lục Thủy đi tới hải vực, lực lượng quay cuồng.

“Thật đúng là đánh nhau, hơn nữa một chút cũng không kém.”

Hải vực nơi này bị nghiền nát, không gian hỗn loạn tan rã.

Hoàng tộc Tịnh Thổ cùng Minh Thổ Thập Điện trực tiếp giao thủ.

Cả hai bên đều bị tổn thất.

“Nghe nói Phật môn cũng chết không ít người.” Chân Võ mở miệng nói.

“Phật môn hẳn không có động tĩnh gì khác chứ?” Lục Thủy nhìn chân trời, nhìn Phật môn chiếu rọi.

Trận chiến đánh nhau này, tịnh thổ tổn thất, Minh Thổ cũng tổn thất.

Nhưng Phật môn có thể là người chiến thắng cuối cùng.

Mặc dù cũng có chút tổn thất.

Nhưng Phật pháp chiếu sáng người hai bên.

Chỉ là không phải được thuận tiện như trước đây.

Chương 1107: Tịnh Thổ đang hành lễ 2

Tịnh Thổ đang hành lễ 2

“Đúng vậy, Phật môn rút người đi, cũng không có động tác khác, hẳn là đi nơi khác.” Chân Võ dừng chân hỏi:

“Cần chú ý không?”

“Không cần quá đề ý, đánh nhau cũng tốt, vừa lúc cho chúng ta cơ hội.” Lục Thủy bình tĩnh mở miệng.

Những người này đánh nhau, bọn họ tiến vào sâu trong Hoàng Cung, hẳn sẽ không khó khăn như vậy.

Có lẽ cũng không cần biểu diễn, cũng không cần vận dụng vé bảo hộ, có thể trực tiếp lấy được thứ hẳn muốn.

Tất nhiên, nếu cuối cùng hẳn đã có được những gì hẳn muốn.

Thời gian vừa đủ, thuận tiện biểu diễn một chút cũng không có gì.

Vui vẻ.

Sau đó ba người mặc hắc bào từng bước đi về phía cửa Tịnh Thổ.

“Thiếu gia, người tiếp ứng tới rồi.” Chân Linh mở miệng nói.

Nàng đang liên lạc với Mộc Nhiễm.

“Thủ vệ tu vi gì?” Lục Thủy hỏi.

“Tám Lục giai, hai Thất giai.” Chân Linh trả lời trước.

“Để bọn họ ở bên trong chờ.” Âm thanh Lục Thủy hạ xuống, thiên địa lực lượng vận chuyển.

“Thiếu gia, Công chúa Tịnh Thổ nói, người lạ xông vào, Tịnh Thổ sẽ vang lên cảnh báo.” Chân Linh nhắc nhở.

Tịnh Thổ hữu linh, điều này bọn họ đã sớm biết.

Đây chính là quyền hạn của hoàng tộc.

Bằng không làm sao có thể gọi là hoàng tộc?

Không có quyền hạn, vậy khẳng định không phải hoàng tộc.

“Không có gì đáng ngại.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Tịnh Thổ không nể mặt thì không nể mặt đi, hấn không có ý định lãng phí quá nhiều sức mạnh thiên địa che đậy Tịnh Thổ.

Hơn nữa Tịnh Thổ cụ thể có cấu tạo gì hấn cũng không biết.

Vì vậy, đi vào nói chuyện.

Chạng vạng cùng ngày, Lục Thủy mang theo Chân Võ Chân Linh từng bước đi tới trước cửa không gian thật lớn.

Trên hải vực, cửa không gian giống như một hòn đảo đột nhiên xuất hiện.

Lên đảo có thể vào Tịnh Thổ.

Trước đảo quả thật có tám người canh giữ, thực lực cường hãn.

Lục Thủy bây giờ không có biện pháp giải quyết trong nháy mắt, cũng không có ý định xử lý bọn họ.

Không hề dừng lại, Lục Thủy từng bước đi lên đảo.

Chân Võ Chân Linh đi theo phía sau Lục Thủy, có chút khản trương.

Tám cường giả chung quanh, bọn họ lại ở dưới mí mắt đối phương lên đảo, có chút kiêu ngạo, có chút trong mắt không người.

Nhưng thiếu gia dường như vẫn như vậy.

Sau đó bọn họ cứ như vậy đi theo Lục Thủy, từng bước tiến vào Tịnh Thổ, đi qua tám người kia.

Họ có thể nói gì?

Chỉ có thể nói Thiếu gia quá khủng bố.

Lục Thủy một cước lên trên đảo, trong lúc nhất thời cảm giác mặt đất dưới chân nhận ra bọn họ.

Mặc dù rất yếu.

Nhưng đúng là nhận ra.

Cảm thấy đối phương run rẩy, sau đó lại im lặng.

“Xem ra vẫn nể mặt.”

Lục Thủy im lặng lắm lắm.

Mà sau đó đến Tịnh Thổ.

Ở đây hoa cỏ khắp nơi, cây cối san sát.

Như thể ngoài đảo nguyên.

Có điều trên không trung có một cánh cửa không gian, hẳn là trực tiếp kết nối với chiến trường, có một ít người bị thương lui trở về, cũng có một phần cường đại chống tới.

Lúc này cự đảo phiêu phiêu trên không trung tiếp ứng người của cửa không gian.

Lục Thủy ở phía dưới, bọn họ cũng không chú ý tới.

“Người bọn họ đâu?” Lục Thủy hỏi.

Tịnh Thổ rất lớn, nơi này có thể tự hình thành thế giới, như thể vô biên vô hạn.

Nhưng chỉ cần đủ cường đại, sẽ biết Tịnh Thổ có biên giới, đây là thổ địa bị trục xuất, có thể màu mỡ như vậy đã rất khó.

So với Minh Thổ mạnh hơn rất nhiều.

Ngay khi Lục Thủy quan sát bốn phía, đột nhiên có hai người từ xa đến gần đến trước mặt Lục Thủy.

Vượt không gian mà tới.

Là quyền hạn hoàng tộc.

“Tiền bối.”

Danh Dữ Trọng một thân khải giáp màu đen, uy vũ bất phàm.

Nhưng đối mặt với Lục Thủy, vẫn ngoan ngoãn cúi đầu về mặt cung kính.

Mộc Nhiễm cũng cúi đầu hành lễ.

Nàng cảm thấy một chút kỳ lạ, bởi vì lần này Tịnh Thổ không đưa ra gợi ý nguy hiểm, nàng tò mò tham khảo ý kiến.

Sau đó, không nhận được bất kỳ phản hồi nào.

Như thể nói, không biết, ta không biết gì cả, đừng hỏi ta.

Không có trả lời là đáp lại lớn nhất.

Tịnh Thổ đang sợ hãi.

Giờ phút này, Mộc Nhiễm càng sợ.

Nàng cũng là người đã trải qua tuyệt vọng, ánh mắt lúc trước thật sự đã dọa chết người.

Danh Dữ Trọng đương nhiên không dám có nửa phần bất kính, hồi tưởng lại lần đầu tiên gặp được vị này, thật sự là thời kỳ huy hoàng.

Sững sờ bị dọa gì cũng dặn dò.

May mắn thay, khi đó hắn đã tuân theo sự lựa chọn nội tâm của mình.

“Hiện tại có thể vào Hoàng Cung được không?” Lục Thủy hỏi.

“Có thể, ta mang tiền bồi vào.

Tân Hoàng mang theo vô số cường giả ra ngoài, hiện tại thế lực còn lại trong nhà ta có thể làm cho tiền bồi đi qua không trở ngại.” Mộc Nhiễm cúi đầu nói.

Lục Thủy khẽ gật đầu, rất tốt.

Trước tiên xem tình huống, sau đó hỏi Cơ Phát một chút, tiếp đó xem Tân Hoàng có trở về hay không.

Thời gian cho phép, liền biểu diễn độ kiếp cho đối phương xem.

Hy vọng.

Sau khi Lục Thủy mở miệng, Mộc Nhiễm liền mang theo tất cả mọi người trực tiếp biến mất tại chỗ.

Nàng có quyền trực tiếp có thể dẫn Lục Thủy đến hoàng cung.

Có điều vào Hoàng Cung có chút trở ngại, phải dựa vào nàng chủ động phá giải.

Lần này Mộc Nhiễm làm xong động thủ phá giải trở ngại, thế nhưng để nàng ngoài ý muốn chính là, một đường thông suốt không trở ngại, không có bất kỳ trở ngại nào.

Hoặc tất cả những trở ngại đã bị Tịnh Thổ phá vỡ.

Điều này...

Căn cứ theo ghi chép, ngoại trừ Vương nữ Cơ Tâm một nhà, không ai có thể để Tịnh Thổ ra sức như thế.

Điều này...

Nàng biết, không phải vì nàng được Tịnh Thổ coi trọng.

Mà là vì tồn tại phía sau nàng.

Tịnh Thổ đang lấy lòng, thậm chí hy vọng vị này sớm làm xong việc rời đi.

Nhận thấy được những thứ này, Mộc Nhiễm càng thêm kính sợ.

...

Sâu trong Hoàng Cung Tịnh Thổ.

Trước một cánh cổng, có một nam một nữ.

Đều là thanh niên, cả nam nữ hơn hai mươi tuổi.

“Phụ thân nghĩ thế nào vậy? Vậy mà lại đồng ý đề nghị của Mộc Nhiễm.” Nam thanh niên mở miệng, vẻ mặt không phục.

Ninh Hỏa, huynh trưởng của Mộc Nhiễm.

Một thành viên của Hoàng tộc.

“Ai nói không phải, Mộc Nhiễm còn nói đối phương là tồn tại vĩ đại, tồn tại vĩ đại cần chúng ta ở chỗ này hỗ trợ mở

đường? Còn cần Mộc Nhiễm hỗ trợ dẫn đường?

Cái gì gọi là vĩ đại?

Đó chính là Tịnh Thổ thân phục, tự động mở đường.

Cúi đầu kính sợ.

Đây là vĩ đại.

Cần ba người chúng ta hợp lực mở ra con đường đi sâu vào trong.

Nó vĩ đại ở đâu? “Thiếu nữ cũng tức giận.

Mộc Ly, tử tử Mộc Nhiễm.

Một thành viên của Hoàng tộc.

Cánh cổng trước mặt họ là cánh cửa Tịnh Thổ, là một phần của Tịnh Thổ.

Không phải là hoàng tộc thì không có cách nào mở ra.

“Nếu không phải phụ thân mở miệng thì ai sẽ đến? Hơn nữa đây quả thực đang đối nghịch với Tân Hoàng, đến lúc đó bị nhốt cũng không phải không có khả năng.” Ninh Hỏa càng nghĩ càng cảm thấy thiết thòi.

Nhưng không nghe thì không được.

Hoàng tộc tuy nội loạn, nhưng rất ít khi động thủ giết người.

Thua thì phải nhận.

Hơn nữa chỉ là thay đổi Hoàng Đế mà thôi.

Công Chúa không có gì thay đổi.

Dù sao hoàng tộc cũng chỉ như vậy, chết một người ít đi một người.

Nếu mỗi lần Tân Hoàng kế vị lại giết đi toàn bộ huyết mạch của Cựu Hoàng.

Hoàng tộc Tịnh Thổ đã sớm diệt tộc.

“Đừng nói nữa, đến rồi.” Mộc Lợi nhìn không gian biến hóa, lập tức nói.

Rất nhanh bọn họ liền nhìn thấy năm nhân ảnh.

Mà cầm đầu là một thanh niên.

Nhị giai?

Điều này làm trong lòng bọn họ rất khó chịu, Nhị giai cũng gọi là tồn tại vĩ đại.

Bọn họ cảm thấy, chờ lát nữa lúc mở cửa, phải làm khó người này một chút.

Lục Thủy xuất hiện trước một cánh cửa lớn.

Hắn nhìn cửa lớn, có thể rõ ràng cảm giác được cửa này đặc biệt.

Giống như có sự sống, là Tịnh Thổ.

Nhưng có hai người gần cửa, không biết.

“Tiền bối, hai vị này là huynh trưởng Ninh Hỏa cùng trưởng tử Mộc Ly của ta, là văn bối phụ thân gọi tới hỗ trợ.

Đề phòng vạn nhất.” Mộc Nhiễm không biết mình đang nói gì.

Cái gì phòng, cái gì vạn nhất?

Trước đây nàng có thể cảm thấy cần sự giúp đỡ của huynh trưởng và tử tử mình, nhưng bây giờ nàng không có suy nghĩ này.

Nàng thậm chí có loại cảm giác, chỉ cần vị tiền bối này nguyện ý, hẳn chính là Vương của Tịnh Thổ.

Quyền hạn hoàng tộc trước mặt đôi phương không có bất kỳ tác dụng gì.

Chương 1108: Tịnh Thổ đang hành lễ 3

Tịnh Thổ đang hành lễ 3

Nghe Mộc Nhiễm giới thiệu, Lục Thủy khẽ gật đầu, sau đó cất bước đi về phía cửa lớn/

Ninh Hỏa cùng Mộc Ly nhìn Lục Thủy tới gần cửa lớn, trong lòng không thoải mái.

Bọn họ đến hỗ trợ, một câu khách sáo cũng không có?

Đã như vậy, không mở miệng cầu xin bọn họ, bọn họ tuyệt đối không hỗ trợ.

Cả hai nghĩ như vậy, nhưng chẳng bao lâu bọn họ đã sùng sốt.

Bởi vì cánh cửa đột nhiên phát ra âm thanh.

Đúng vậy, trong nháy mắt Lục Thủy tới gần cánh cửa lớn kia, cửa chậm rãi mở ra.

“Cái này, chuyện gì xảy ra vậy?” Mộc Ly trong lúc nhất thời có chút kinh ngạc.

Mộc Nhiễm lập tức kéo Mộc Ly, làm động tác hư thanh.

Mộc Ly sùng sốt có ý gì?

Ninh Hỏa ở một bên cũng kinh ngạc.

Hắn cảm thấy điều đó.

Tịnh Thổ.

Là Tịnh Thổ tự mình mở cửa.

Sao điều này có thể xảy ra? Có nhảm ở đâu không?

Sau đó, họ thấy nam tử này đi đến cửa, cánh cửa lập tức mở rộng.

Trong cửa là một thông đạo thật dài, thông đạo kim sắc lực lượng bao trùm, là Tịnh Thổ lực lượng.

Ninh Hỏa bọn họ nhìn, cảm giác lúc này đối phương có vào được không?

Phải biết rằng, muốn đi vào cần ít nhất ba hoàng tộc mới có thể chậm rãi đi tới.

Ít nhất một giây sau, lực lượng Tịnh Thổ động đây, bởi vì người kia động.

Người kia căn bản không thèm để ý lực lượng màu vàng kia, hấn một đường đi vào bên trong.

Mà lực lượng Tịnh Thổ ban đầu giống như bàn thạch kiên cố, trong nháy mắt bắt đầu khởi động.

Trực tiếp lui sang hai bên, ở giữa như bị bỏ ra một con đường.

Người kia đi vào, lực lượng Tịnh Thổ không ngừng khởi động, không ngừng lui sang một bên.

Cái này đáng sợ nhất sao?

Không, Mộc Ly đã nhìn thấy cảnh tượng đời này cũng không được nhìn thấy.

Lực lượng Tịnh Thổ lui về phía bên cạnh, lực lượng hiện ra một bóng người, bọn họ cúi đầu, bọn họ cung kính, bọn họ hành lễ.

Không vì cái gì khác, chỉ vì người kia đi trong thông đạo, chỉ vì cung nghênh người kia đến.

“Như thế nào, làm sao có thể chứ.”

Bất kể là Mộc Ly hay là Ninh Hỏa, trong mắt đều bị hoảng sợ thay thế.

Giờ này họ nhớ lại câu nói mô tả nam tử này, sự tồn tại vĩ đại.

Đối mặt với cảnh tượng như vậy, nỗi sợ hãi khó có thể kiềm chế trong lòng bọn họ.

Càng là hoàng tộc, càng hiểu được ý nghĩa này là gì.

Tịnh Thổ đang sợ hãi sự tồn tại này.

Sự tồn tại của người này có thể hủy diệt Tịnh Thổ.

“Đừng nói lung tung, đuổi theo xem có gì cần làm hay không.”

Giọng nói của Mộc Nhiễm vang lên.

Mộc Lợi cùng Ninh Hỏa lập tức phục hồi tinh thần lại.

Sau đó cúi đầu cung kính đi theo, giờ khắc này bọn họ không dám có chút lơ đãng, không dám có chút không tôn trọng.

Đó là một sự tồn tại vĩ đại.

Tân Hoàng vậy mà muốn từ chối người này, muốn cùng người này đối địch, đây không phải là muốn chết sao?

Hiện tại bọn họ rất lo lắng, vừa rồi không có hành lễ, có thể bị trách tội hay không.

Tịnh Thổ đều hành lễ.

Lục Thủy tự nhiên không để ý người phía sau, hấn nhìn phía trước có chút ngoài ý muốn.

Nơi này có chút không giống nhau lắm.

Cũng là không phải Tịnh Thổ biểu hiện, mà là khí tức nơi này.

Có khí tức Mê Vụ Chi Đô.

Nhưng cụ thể hấn cảm giác không ra, phảng phất như bị phong ấn.

Không suy nghĩ nhiều, trước tiên xem có thể tìm được quyển sách kia hay không, cùng với một sợi hồn của Cơ Tâm.

Đi một hồi, Lục Thủy đi tới trước một phòng.

Giống như đằng sau cánh cửa chỉ là một căn phòng bình thường.

“Nơi này chính là nơi cất giữ di vật của Nữ Vương, nhưng bên trong cụ thể gì chỉ có Hoàng Đế biết.

Ở đây thường chỉ có Hoàng Đế mới có thể đến.” Mộc Nhiễm mở miệng giải thích.

Lục Thủy gật đầu, chưa mở miệng.

Hắn động thủ đẩy cửa xuống.

Đây là một cánh cửa gỗ.

Kéo kẹt.

Cửa bị Lục Thủy đẩy ra, mở ra, đúng là một gian phòng.

Phòng rất bình thường.

Một cái bàn, một cái ghế, một cuốn sách mở ra trên ghế.

Mà sau bàn ghế, bày giá sách, trên đó có đủ loại đồ vật.

Có sách, có trâm cài, có hạt, có cờ vây.

Lục Thủy đi vào, những người khác đi theo vào.

“Phụ thân đã nói qua, bàn ghế không cách nào tới gần, chỉ có thể tiến vào, những thứ khác đều không đụng được.

Đó là sức mạnh vĩ đại của vương nữ.” Ninh Hỏa lập tức mở miệng giải thích.

Phụ thân nàng đã nói.

Chân Võ Chân Linh đi theo phía sau, so với vĩ lực, ai có thể so sánh với Thiếu gia?

Hơn nữa chỉ có một quyển sách ở trên ghế, quyển sách này hẳn là thứ thiếu gia muốn tìm.

Nhưng cần muốn làm thế nào, bọn họ không biết.

Danh Dữ Trọng một đường nhìn xem, không làm gì.

Không dám làm gì cả.

Loại đại tiên bối này, muốn làm gì thì chính là làm đó, hẳn nghe phân phó là được rồi.

Bằng không thì...

Vạn nhất bị trói thì sao đây?

Con đường vô địch cứ như vậy bị cắt đứt.

Lúc này cả đám đều đứng ở phía sau Lục Thủy, không biết Lục Thủy rốt cuộc muốn làm gì.

Lục Thủy nhìn bàn ghế, sau đó cung kính hành lễ, tiếp theo thanh âm của hấn truyền ra:

“Vãn bồi Lục Thủy, muốn thỉnh giáo tiên bồi một ít vấn đề.”

Giọng nói bình thản chậm rãi vang lên, mà những người khác đều có chút kinh hãi.

Ý hấn là sao?

Có ai ở đây à?

Có người sống à?

Danh Dữ Trọng cùng Mộc Nhiễm càng trực tiếp ngậy ngấn cả người.

Vừa rồi vị tiên bồi này nói hấn tên gì?

Lục, Lục Thủy?

Người Sát Ngân Điện chủ muốn giết kia?

Trong nháy mắt này, Danh Dữ Trọng phát hiện, Minh Thổ chọc tổ ong vò vẽ, mà tổ ong vò vẽ lớn đến cực hạn.

Thảo nào Sát Ngân Điện Chủ trực tiếp chết ở bên ngoài.

Danh Dữ Trọng cũng nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Lục Thủy, khi đó mục tiêu của hấn chính là Lục Thủy.

Thì ra hấn khi đó cách tử vong gần như vậy.

Còn tốt lần trước nói cho đại tiên bồi Sát Ngân Điện chủ chặn đánh giết Lục Thủy...

Cho nên, Sát Ngân điện chủ là do hấn hại chết?

Không, Sát Ngân điện chủ chọc người không nên chọc, tất nhiên sẽ chết.

Mà Sát Ngân điện chủ chết với thành tựu như vậy, Sát Ngân điện chủ nhất định sẽ yên nghỉ.

Mộc Lợi đối với cái tên Lục Thủy không có cảm giác gì.

Nhưng nàng rất hiếu kì đối phương nói câu nói này là có ý gì.

Nơi này thật sự có người sao?

Nhưng mà khi nghi vấn này của nàng xuất hiện, đột nhiên truyền ra một tiếng thở dài.

Tiếng thở dài này dường như xuyên qua thời gian không gian vô tận, truyền đến trong tai bọn họ.

Sau đó, họ cảm thấy sức mạnh đang ngưng tụ.

Sau đó một thân ảnh bắt đầu xuất hiện trên ghế, là thân ảnh của một nữ tử.

Cuốn sách rơi trên đầu gối của nàng.

Nhưng chỉ chốc lát sau, thân ảnh này liền rõ ràng, là một vị nữ tử diêu linh, mặc trang phục bình thường, nhưng khí chất trên người lại chói mắt như vậy.

Trong đôi mắt bình tĩnh của nàng lộ ra một cỗ tang thương không thể hóa giải.

Lúc này dù là Tịnh Thổ cũng kích động.

“Nữ, Nữ Vương?”

Ninh Hỏa mở to hai mắt nhìn nữ tử đột nhiên xuất hiện, khó có thể ngăn chặn mở miệng.

Không chỉ có hắn, Mộc Nhiễm, Mộc Lợi cũng như vậy.

Vương nữ còn sống?

Vương nữ cư nhiên còn sống?

Khó trách, khó trách không ai có thể tới gần nơi này, không ai có thể xem di vật của Nữ Vương.

Bởi vì Nữ Vương vẫn còn sống.

Hậu bối như bọn họ này, có tư cách gì để đụng vào di vật?

Sự thần thánh của Nữ Vương không phải là điều họ có thể báng bổ.

“Người ngoài?”

Cơ Tâm khép lại sách, nhìn Lục Thủy.

Chương 1109: Hôn Thư 1

Hôn Thư 1

Cơ Tâm ngồi trên ghế, đặt tay lên đầu gối.

Nhìn những người bước vào phòng, giọng nói nhẹ nhàng truyền ra:

“Đây là khuê phòng của ta, các người tiến vào đều không gõ cửa sao?”

Người ngoài vô lễ liền coi như, Tịnh Thổ Hoàng tộc những năm nay đã sa đọa đến tận đây?”

Thanh âm Cơ Tâm vang lên, tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Ngay cả Lục Thủy cũng có chút kinh ngạc.

Lần này không phải là cửa đặc biệt, cho rằng là đến chỗ tàng bảo nên quên gõ cửa.

Lục Thủy á khẩu không nói nên lời.

Sau đó cúi đầu lui ra ngoài.

Sớm biết đã mang Đông Phương Tra Tra tới đây, nàng có thể sẽ phát hiện vấn đề quan trọng này.

Lục Thủy đã lui, những người khác dám không lui?

Đừng nói Lục Thủy lui, cho dù không lui, đám người Mộc Nhiễm, thân là Hoàng tộc Tịnh Thổ, bị Nữ Vương trách cứ là sợ hãi không chịu nổi, thẹn với tổ tiên.

Vừa đi ra ngoài, ba người bọn họ liền trực tiếp quỳ gối trước cửa.

Xin Nữ Vương thứ tội.

Đây là mạo phạm tổ tiên, Tịnh Thổ an tĩnh thần phục ở bên cạnh.

Giống như đang tự trách mình không thể bảo vệ.

Lục Thủy vừa đi ra cửa đã bị đóng lại, hắt thở ra một hơi.

Sau đó gõ cửa.

Cốc cốc!

“Không có ai ở đây, mời trở về đi.”

Giọng nói vang lên từ bên trong.

Lục Thủy: “...”

Nói như thế nào đây, bởi vì do Kiếm Nhất, Cửu, Lục, làm cho Lục Thủy cảm giác Cơ Tâm hẳn cũng là một vị tiên bối cần kính trọng.

Hắn cảm thấy Lục gia có quan hệ không nhỏ với Lục.

Lục cùng Kiếm Nhất quan hệ không phải bình thường, mà Kiếm Nhất có hôn ước với Cơ Tâm.

Rất phức tạp.

Mặc dù chán ghét Kiếm Nhất đi cờ lại, nhưng là Kiếm Nhất đáng giá hẳn kính trọng.

Những người khác không làm hắn tôn trọng như vậy, đôi khi chỉ là một cảm giác.

Đương nhiên, đối với những tiên bối này, hắn phần lớn là tôn kính.

Cho dù là ma tu Huyết Trần cũng như thế.

Chỉ là đối phương không chịu phối hợp, chỉ có thể để đối phương phối hợp một chút.

Dù sao cũng có thực lực chống đỡ hắn.

“Tiên bối, vãn bối muốn hỏi một chút chuyện về Kiếm Nhất.” Thanh âm của Lục Thủy truyền vào.

“Không quen.” Thanh âm bên trong truyền ra.

“Vậy Lục thì sao?” Lục Thủy lại hỏi.

“Ngươi biết bao nhiêu?” Âm thanh bên trong phát ra.

“Đã từng trò chuyện với một sợi hồn của Kiếm Nhất, nhưng hẳn không thể nói nhiều.

Đã gặp Minh Nguyệt bị tách ra, nhưng trí nhớ của bọn họ có vấn đề, biết cũng không nhiều.

Ma tu Huyết Trần bị ta thả ra, từ chỗ hấn ta biết không ít.

Quyền năng của Cửu không có khả năng trả lời quá nhiều vấn đề của ta.

Thiên Cơ không muốn gặp ta.

Vấn đề đại khái ta đã hiểu được.

Hiện tại vẫn bồi muốn biết khi cuộc chiến thí thân diễn ra, Lục và Cửu đang ở đâu, Kiếm Nhất đi nơi nào.

Viễn Cổ kết thúc, Lục đang chờ ai, còn có quan hệ giữa thiếu nữ tóc màu và Lục.” Lục Thủy nói đại khái một lần.

Kéo kẹt.

Cánh cửa mở ra.

“Mang người của ngươi vào.”

Thanh âm Cơ Tầm truyền ra.

Thấy cửa mở ra, Lục Thủy liền cất bước đi vào, Chân Võ Chân Linh đi theo.

Những người khác không ai dám di chuyển.

Sau khi đi vào, Lục Thủy nhìn thấy Cơ Tầm đang lật sách, không biết là đang đọc hay là theo thói quen lật sách.

“Ngươi biết rất nhiều chuyện, ta vừa rồi cảm nhận được thời gian đã trôi qua thật lâu.

Về mặt lý thuyết, tất cả những điều này nên được chôn cất.

Nhưng ngươi lại gặp qua một đám cường giả thời đại kia, biết chuyện của thời đại đó. “Cơ Tầm dừng tay, nhìn Lục Thủy.

Có vẻ như muốn nhìn thấu nam tử này.

Nhìn xem đối phương rốt cuộc có tư cách gì mà lại biết nhiều như vậy.

“Người mặc kệ nhìn thế nào cũng không giống một người đặc biệt.

Nhưng Tịnh Thổ sợ người.” Cơ Tâm thở dài một tiếng nói:

“Làm sao người biết ta ở chỗ này?”

“Thiên Cơ nhờ người nói cho ta biết.” Lục Thủy mở miệng nói.

“Người biết nhiều người như vậy, đều là Thiên Cơ nói cho người biết?” Cơ Tâm có chút tò mò nói.

“Không khác lắm, Thiên Cơ nói cho ta biết ma tu Huyết Trần còn suy yếu còn sống, ta muốn biết chuyện Viễn Cổ nên đã đi tìm ma tu Huyết Trần.

Lúc đầu chỉ là vì cuộc đời Kiếm Nhất truyền đến Tịnh Thổ, Thiên Cơ lại nói cho ta tiền bối còn một sợi tàn hồn ở đó, cho nên ta tự mình đến.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Chân Võ Chân Linh đứng ở phía sau, giữ im lặng.

Chuyện Thiếu gia muốn nói, bọn họ không hiểu.

Cũng không cần phải hiểu.

Cơ Tâm trầm mặc một hồi nói:

“Người muốn biết, cho nên Thiên Cơ giúp người tìm chúng ta?”

“Thiên Cơ là người tốt.” Lục Thủy mở miệng nói.

Cơ Tâm hiểu rõ, Thiên Cơ lo lắng người này đi tìm hắn.

Thiên Cơ đang sợ người này.

Nhưng nàng vẫn không cách nào nhìn ra điều gì, người này không đặc biệt như trong suy nghĩ.

“Người muốn biết cái gì?” Cơ Tâm hỏi.

“Về Thí Thần Chiến, căn cứ theo lời ma tu Huyết Trần nói, khi đó Cửu không có ở đó, Lục cũng không có ở đó.

Họ ở đâu?

Vào thời điểm đó, Cửu đang làm gì?” Lục Thủy hỏi, hẳn thủy chung không cảm thấy Cửu sẽ yên lặng chờ đợi mình ngã xuống.

“Lục đã làm rất nhiều việc, nhưng cũng không thích hợp nói cho người biết, đôi một vấn đề đi.” Cơ Tầm nhẹ giọng nói.

Lục Thủy không hỏi nhiều, mà hỏi đến Kiếm Nhất:

“Kiếm Nhất chết như thế nào?”

“Tự sát, còn có vấn đề gì?” Cơ Tầm nói.

Kiếm Nhất tự sát?

Lục Thủy nhìn thế nào cũng không giống, nhưng Cơ Tầm cùng Kiếm Nhất hẳn rất quen thuộc mới đúng.

“Tiền bối cùng Kiếm Nhất rất quen thuộc?”

Vấn đề này làm Cơ Tầm nhìn thêm hai lần.

“Tại sao lại nghĩ như vậy?”

“Trong lịch sử Tịnh Thổ ghi lại tiền bối bại bởi Kiếm Nhất, mà trong một luồng hồn mà Kiếm Nhất lưu lại, mang theo hôn ước của Tịnh Thổ.

Có thể đạt được hôn ước này, nhất định cùng tiền bối có liên quan.

Hơn nữa có thể làm cho Kiếm Nhất bảo tồn đến nay, cũng chứng tỏ tầm quan trọng của hôn ước này.” Lục Thủy nhìn Cơ Tầm hỏi.

Lời nói của Lục Thủy làm cho Cơ Tầm lại trầm mặc một lần nữa, nàng cúi đầu nhíu mày liễu, ngón tay mảnh khảnh gõ sách.

Lục Thủy không nói gì, mà là đang chờ đối phương mở miệng.

Hắn có đủ kiên nhẫn.

“Hôn ước vẫn còn sao?” Cuối cùng Cơ Tầm nhướng mày nhìn thoáng qua Lục Thủy hỏi.

“Tiền bối muốn? Ta có thể cho người gửi nó.” Lục Thủy nghiêm túc nói.

Vốn hấn muốn lưu đồ đạc lại cho những người hữu duyên khác, nhưng hiện tại Cơ Tâm muốn thu hồi, vậy để hôn ước trở lại trong tay Cơ Tâm.

Có lẽ tốt hơn.

“Được.” Cơ Tâm gật đầu.

Lục Thủy suy nghĩ một chút, trong số những người hấn quen biết, có ai có năng lực di chuyển không gian?

Ma tu Thời Hạ?

Lấy không được hôn ước.

Nhưng một lát sau, Lục Thủy liền nghĩ đến, hấn quay đầu nhìn về phía Chân Võ:

“Thông báo cho Sơ Vũ, đưa hôn ước của Kiếm Nhất Phong đại đạo mê cung tới đây, cung cấp tọa độ nơi này cho hấn.”

Do dự một chút, Lục Thủy vận dụng thiên địa lực lượng đạt được tọa độ đặc biệt.

Sau khi số liệu hóa, giao cho Chân Võ.

Chân Võ lập tức gật đầu.

Sau đó lui ra ngoài, phải đi tìm tín hiệu.

“Đúng rồi, nói cho hấn biết, chỉ cần có thể trong vòng một giờ đưa đến trong tay ta, ta sẽ dạy hấn làm thế nào viết một quyển sách có thể hot toàn tu chân giới.” Lục Thủy mở miệng nói.

Lục Thủy cũng biết đối phương muốn hot.

Cho nên dùng thứ này để thêm động lực cho đối phương là tốt nhất.

Về phần làm sao có được hôn ước, cái này cần Sơ Vũ tự mình nghĩ cách.

Một giờ không đưa tới, hấn cần tự mình đi một chuyến.

Rất rắc rối.

“Vâng, Thiếu gia.” Chân Võ lập tức đáp ứng.

“Như vậy tiền bối có thể trả lời ta trước một ít vấn đề không?” Lục Thủy quay đầu hỏi Cơ Tâm.

“Người hỏi đi, nhưng phần lớn ta không cách nào nói cho người biết, người biết đấy, ta chỉ là một sợi hồn.

Minh Nguyệt còn sống, cho dù trạng thái không tốt.

Ma tu Huyết Trần cũng còn sống, trạng thái hẳn tốt hơn so với Minh Nguyệt.

Cho nên có thể nói cho người rất nhiều.

Nhưng ta sớm đã chết, chỉ lưu lại một sợi hồn lưu luyến trần thế.” Cơ Tâm nhìn Lục Thủy, âm thanh nhẹ nhàng.

Hình như nàng không để ý nhiều đến rất nhiều chuyện.

Biết hoặc không biết, đối với nàng cũng như nhau.

Lục Thủy tự nhiên hiểu được.

Có thể biết một ít thì một ít.

...

Chương 1110: Hôn Thư 2

Hôn Thư 2

Lúc này Sơ Vũ đang tập trung thương binh ở Kiếm Nhất Phong.

Người của Kiếm Nhất Phong luận bàn dễ bị thương.

“Sơ Vũ sư huynh, người nhìn eo ta xem, có phải bị thương hay không?” Một vị tiên tử đứng trước mặt Sơ Vũ dịu dàng nói.

Nàng thực sự bị thương, nhưng cánh tay của cô đã bị đánh nát.

Nhưng nàng cảm thấy eo của nàng cần Sơ Vũ điều trị.

Nàng mặc không nhiều lắm, nhưng thất lưng không lộ, chờ Sơ Vũ mở ra.

Sơ Vũ gật gật đầu, nhẹ giọng nói:

“Sư muội, lại đây.”

Tiên tử kia nghe nói có chút ngượng ngùng đến gần.

Chỉ là vừa mới đến gần, đột nhiên liền cảm giác cổ truyền đến trọng kích.

Sau đó bất tỉnh nhân sự.

Sơ Vũ ném đôi phương sang một bên.

“Vết thương nặng như vậy thì không nên đứng, nằm tương đối tốt.”

Sau đó, chữa trị cánh tay cho nàng.

Một đám tiên tử xếp hàng, nhìn thấy một màn này hai mắt mở to.

Sau đó vị kế tiếp lập tức đi tới, có chút thận trọng nói:

“Sư huynh, xuống tay nhớ nhẹ một chút.”

Àm!

Trong lúc bất chợt nàng cảm giác cổ mình nhận trọng kích, sau đó nhìn thoáng qua phía sau, là một vị tiên tử đẹp đến hít thở không thông, có thể làm cho trăng sáng ảm đạm, có thể làm cho hoa tươi xấu hổ.

“Kiếm Lạc sư tỷ...”

“Đủ nhẹ rồi chứ? Lần sau lại như vậy, ngày nào đó bị giết chết cũng không biết.”

Àm!

Tiên tử trực tiếp ngã xuống đất.

“Ai tiếp theo?” Kiếm Lạc quay đầu nhìn về phía sau.

Sau đó râm râm một tiếng, tất cả mọi người bỏ chạy.

Kiếm Lạc sư tỷ tới, mau chạy đi.

Kiếm Lạc sư tỷ ghen rất đáng sợ.

Kiếm Lạc thật ra đang nói thật, ai nấy đều để Sơ Vũ đánh ngất xỉu như vậy sẽ rất nguy hiểm.

Nàng chỉ là đang nhắc nhở vị sư muội bị đánh ngất xỉu kia.

Thật không may, những người khác không hiểu.

Nhưng Sơ Vũ hiểu.

Sau đó, nàng đã giúp các nàng tiên chữa trị.

“Xin nghỉ tới Kiếm Nhất Phong chỉ vì làm chuyện này?”

Kiếm Lạc rất tức giận, nàng cảm thấy Sơ Vũ cố ý không cho nàng tốt nghiệp.

Sơ Vũ trợn trắng mắt:

“Số mệnh ở chỗ, ta cảm thấy mình sắp bùng cháy rồi.

Hơn nữa...”

“Hơn nữa cái gì?” Kiếm Lạc lạnh lùng nhìn Sơ Vũ.

“Ở nhà đã không còn tiền ăn cơm, lại đây cọ hai ngày.” Sơ Vũ nói.

Kiếm Lạc: “...”

Mà ngay lúc nàng muốn nói gì đó, điện thoại di động của Sơ Vũ đột nhiên vang lên.

Một lát sau, Sơ Vũ liền mặt dày nói:

“Ý nguyện của đại lão chính là ý nguyện của ta.”

Sau đó cúp máy.

“Đi, đi tìm ca người, việc này chỉ có hấn mới có cách.” Sơ Vũ vèo một cái chạy ra ngoài.

Kiểm Lạc kinh ngạc:

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Đại sự, ta sắp nổi rồi.” Sơ Vũ hưng phấn nói:

“Ông chú bảo vệ nói đúng, số mệnh của ta chính là Kiếm Nhất Phong.

Có thể hot hay không, tất cả đều xem địa vị của ca ca người ở Kiếm Nhất Phong.”

Kiểm Lạc không rõ, nhưng vẫn đi theo, vì sao lại có liên quan đến ca ca nàng

Không bao lâu, Sơ Vũ tìm được Kiếm Khởi.

“Người nói trong mê cung đại đạo có một hôn ước, Đông Phương đạo hữu muốn thứ này?” Kiếm Khởi nhìn Sơ Vũ hỏi.

Sơ Vũ gật đầu, có chút trịnh trọng nói:

“Đúng vậy, mà người có thể lấy được một tờ hôn thư kia chỉ có người.

Có thể để một cuốn sách của ta phong thần hay không, tất cả phụ thuộc vào người.”

Đây không phải là lời nói dối, đùì để hấn đi lấy, có nghĩa là hấn có cách.

Có nghĩa là ai đó xung quanh hấn có thể lấy.

Mà người này chỉ có thể là người cầm thanh kiếm vô địch, Kiếm Khởi.

“Cần một điều kiện, ta có thể giúp người thử xem.” Kiếm Khởi suy nghĩ một chút liền mở miệng.

“Chỉ một?” Sơ Vũ có chút lo lắng.

“Chỉ có một, là gì sau này lại nói, tóm lại một điều kiện người không thể từ chối.” Kiếm Khởi nói.

Thật ra cho dù Sơ Vũ không đồng ý, hắn cũng sẽ đi lấy.

Bởi vì hắn biết, Sơ Vũ không đưa qua, Đông Phương Hạo Nguyệt sẽ tự mình đến.

“Ví dụ như kiểu gì?” Sơ Vũ tò mò hỏi.

“Không có ví dụ, trả lời có đồng ý hay không?” Kiếm Khởi hỏi.

“Đồng ý, mau xuất phát đi.” Sơ Vũ lập tức nói.

Có điều gì mà hắn không thể đồng ý?

Còn có thể để hắn cưới Kiếm Lạc sao?

Kiếm Khởi gật đầu, sau đó đi về phía mê cung đại đạo.

Hắn đã đi qua một lần, nhưng hắn có thể dùng lực lượng của mình tiến vào đại đạo mê cung.

Người của Kiếm Nhất Phong ngăn không được hắn.

Dựa theo thân phận mà nói, hắn chính là truyền nhân của Kiếm Nhất.

Mặc dù chỉ dạy một thứ rất đơn giản.

Nhìn Kiếm Khởi rời đi, Kiếm Lạc có chút tò mò:

“Anh trai ta kêu người làm con gái, người làm không?”

“Thái giám?” Sơ Vũ nhìn kiếm Lạc nói:

“Bây giờ ta liền làm thái giám cho người xem có tin hay không?”

Kiếm Lạc: “Có bệnh. ”

....

Thành Nam.

Ông chú bảo vệ nhìn lên bầu trời cảm thấy rất kỳ lạ.

“Đại đạo mạch lạc đang chấn động?”

Tại sao lại xảy ra chuyện này?”

Hắn không tùy tiện đi xem xét, mấy ngày nay, thiên địa có rất nhiều dị thường xuất hiện.

Đại đạo mạch lạc không biết làm sao, vẫn luôn bị lay động.

Lần trước bởi vì tò mò nên nhìn thoáng qua, suýt nữa chết đi.

Hiện tại hắn đã không dám chính diện xem xét dị thường.

Sau đó ông chú bảo vệ nhìn về phía Kiếm Nhất Phong, lúc này hắn thấy được manh mối:

“Cơ Tâm?”

Tất cả mọi thứ đến từ nàng cô ấy?

Nhưng làm thế nào có thể chứ?”

ông chú bảo vệ có chút mê mang, hắn cũng không nhìn thấy gì ở trên người Cơ Tâm có thể lay động đại đạo mạch lạc.

“Có người ở chỗ nàng lưu lại cái gì?”

Đồ vật mà ngay cả ta cũng không thể nắm bắt được?

Khó trách ta sẽ nhìn thấy vị tồn tại kia sẽ biết rất nhiều thứ, thì ra không chỉ là Cơ Tâm.”

Ông chú bảo vệ thở dài.

Hắn không cách nào nhìn nhiều hơn, cũng không dám nhìn nhiều hơn.

Mà có thể giấu diếm ánh mắt của hắn như vậy, chỉ giới hạn mấy người.

“Không biết sẽ xảy ra chuyện gì.”

Lại thở dài một tiếng, sau đó tiếp tục xem điện thoại di động của hắn.

Lúc này trên điện thoại di động là một người đàn ông tóc đỏ đang làm việc.

Đây là công việc thứ ba của hắn, hắn đã đập bị thương sáu sếp, ba ông chủ.

“Tên viết tiểu thuyết kia gần đây hào quang vạn trượng, không biết sẽ đạt được thứ gì.

Nhưng cũng thật thảm, không biết sẽ bị cướp đến khi nào.”

...

” « Kiếm Nhất cuộc đời truyện »?”

Cơ Tâm tò mò nói:

“Ngươi là muốn thông qua quyển sách này biết được cuộc đời của Kiếm Nhất?”

Lục Thủy hỏi Cơ Tâm nơi có quyển sách kia.

Nhưng Cơ Tâm cũng không trước tiên nói quyển sách này ở đâu.

“Đúng vậy, theo ta được biết, Kiếm Nhất cùng Lục và Cửu có quan hệ không tồi.

Hắn biết, hắn là nhiều nhất trong tất cả mọi người. “Lục Thủy mở miệng nói.

“Sao ngươi lại chắc chắn Kiếm Nhất và mấy người Lục có quan hệ không tồi?” Cơ Tâm nhìn Lục Thủy.

Nàng vẫn không cảm thấy người này mạnh mẽ như thế nào.

Nhưng thủ đoạn lấy tọa độ vừa rồi không tệ.

“Ta đã xem qua Kiếm Nhất Hồi Kỳ Truyện, cũng từ trong tầm mắt của Cửu nhìn thấy bọn họ.” Lục Thủy cảm thấy mình sẽ không đoán sai.

“Thần Ma truyện ký” cũng ghi lại loại chuyện này.

Tuy rằng phía sau là do Cửu Tử tự biên soạn.

“Ngươi xem Hồi Kỳ Truyện?” Cơ Tâm đột nhiên có hứng thú nói chuyện:

“Ngươi nói Kiếm Nhất vô sỉ sao?

Ngay cả quân cờ của Chân Thần cũng dám hỏi hận. “

Rất vô sỉ.” Ngay cả cờ của ta cũng dám hỏi hận..

Nửa câu sau của Lục Thủy không nói ra miệng.

“Xem bộ dáng của ngươi, từng chơi cờ với hắn rồi?” Cơ Tâm có chút tò mò.

“Ồ Cục Hạn Kiếm Đạo, ba ván hai thắng, ta thắng.

Ồ mê cung đại đạo, hắn liền có ý thức.

Khi đó ta mới phát hiện hắn sẽ hỏi hận.

Sau đó, ta không giành chiến thắng.” Lục Thủy có chút thờ dãi.

Kiểm Nhất Hối Kỳ, thật sự là hắn không ngờ tới.

Hơn nữa lý do hối kỳ một đồng, mỗi lần đều nói sẽ không hối kỳ.

“Hắn vậy mà lại chơi cờ với ngươi.” Cơ Tâm khá bất ngờ:

“Đừng nhìn hắn thích chơi cờ, rất nhiều người muốn chơi cờ với hắn, nhưng hắn không chơi.”

Hắn tìm người chơi cờ chỉ xem là ai.

Về phần cuộc đời, ngươi nói...”

Cơ Tâm cầm quyển sách trong tay lên, mặt trên rõ ràng viết năm chữ “Kiểm Nhất Cuộc Đời Truyền”:

“Quả thật ở trong tay ta.

Ta cũng đã đọc xong rồi. “

“Nội dung thì sao?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Hắn muốn biết những gì hắn ta đã viết trong đó.

Chương 111: Hôn Thư 3

Hôn Thư 3

“Sau đó người tự xem, trước tiên hỏi điều người muốn hỏi đi, ta tận lực trả lời người.” Cơ Tầm thoáng cái trở nên dễ nói chuyện.

“Tiền bối có biết tác giả viết Kiếm Nhất Hồi Kỳ Truyện là ai không?” Lục Thủy hỏi.

“Gặp qua, nhưng không biết hẳn là ai.” Cơ Tầm trả lời, nhưng lại bổ sung một câu:

“Vấn đề này đừng hỏi, hỏi cũng không chiếm được đáp án chân chính.”

Lục Thủy không để ý, người viết sách hình như rất đặc thù.

Hắn lúc trước cũng không thể nhìn thấu dung nhan của đối phương.

“Sau cuộc chiến Thí Thần, tiền bối đã gặp qua Lục sao?” Lục Thủy hỏi.

Cơ Tầm trầm mặc một chút, không mở miệng.

Xem ra là đi ra ngoài, nhưng nội dung không muốn nói?

Lục Thủy thở dài trong lòng, xem ra muốn từ Cơ Tầm lấy được đáp án là rất khó.

Vậy Thiên Cơ vì sao lại nói với ta, tới đây có thể biết rất nhiều?

Là liên quan tới tiên đoán phiến đá?

“Tiền bối có tham gia hội nghị Thí Thần không? “Lục Thủy lựa chọn hỏi cái này trước.

Có lẽ hẳn có thể biết nội dung của hội nghị.

Nghe được hội nghị Thí Thần, Cơ Tầm vốn cúi đầu, lại một lần nữa nâng lên:

“Người biết cái này?”

“Tình cờ đi đến nơi đó.” Lục Thủy nói.

“Vậy người biết danh sách không?” Cơ Tâm lại hỏi.

“Biết.”

“Người cuối cùng trong danh sách Thí Thần là ai?”

“Mê Đô.”

Cơ Tâm thâm ý nhìn Lục Thủy nói:

“Vậy người có biết Mê Đô là gì không?”

Nghe Cơ Tâm nói đến Mê Đô, Lục Thủy liền rất kinh ngạc.

Phải biết rằng rất nhiều người đều không đề cập Mê Đô với hần, đều để cho hần tiến vào Mê Vụ Chi Đô.

“Ta đã hỏi tất cả bọn họ, không ai trả lời câu hỏi trực tiếp của ta.

Tất cả đều cho ta đến Mê Vụ Chi Đô để tìm câu trả lời.”
Lục Thủy nhìn tiếp tục tò mò nói:

“Tiền bối có thể nói cho ta biết đáp án không?”

“Người cảm thấy thế nào?” Cơ Tâm hỏi.

“Lúc ta tiến vào, cảm giác được khí tức của Mê Vụ Chi Đô, nhưng Tịnh Thổ không nên có liên quan đến Mê Vụ Chi Đô.”
Lục Thủy nhíu mày.

Hần cảm giác thật sự có khả năng từ chỗ đối phương biết chuyện Mê Đô.

Cơ Tâm ngẩng đầu nhìn trần nhà, có chút cảm khái nói:

“Người biết lịch sử Tịnh Thổ, hẳn là biết ta chết vào ngày Viễn Cổ kết thúc.

Vậy người có biết tại sao ta để lại một sợi hồn ở đây không?

Ta quả thật lưu niệm Tịnh Thổ nhưng, sinh mệnh tàn lụi mới tính là đã đi hết cả đời.

Lưu lại một sợi hồn, chỉ là đang mở ra một lỗ hổng trong sinh mệnh hoàn chỉnh của ta.

Không phải ta mong muốn.”

“Có liên quan đến Lục?” Lục Thủy thử hỏi.

“Người biết rất nhiều, cũng không ngốc, nhưng cũng chỉ là không ngốc.

Một tàn hồn bình thường rất khó nhớ Lục, nhưng ta nhớ rất rõ.

Nếu người đủ thông minh, thì nên đoán ra được ngay từ đầu.” Cơ Tâm nhìn Lục Thủy, giọng nói vững vàng.

Lục Thủy: “...”

“Như vậy tiền bối và Lục có ước định gì?” Lục Thủy không nghĩ nhiều thứ gì khác, trực tiếp hỏi rồi nói sau.

“Trước khi ta chết, ta đã có một cuộc trò chuyện ngắn với Lục.

Hắn đã sử dụng sức mạnh vĩ đại để bảo vệ thế giới và đánh tan ba thế lực lớn.

Buộc ba thế lực lớn rơi vào hôn mê vô tận.

Thế nhưng ta phát hiện Lục lại lựa chọn ngã xuống.

Nói chuyện không phải là hiểu hay không hiểu.

Nhưng hắn yêu cầu ta giúp một việc, như một phần thưởng, hắn để ta... Chứng kiến cảnh Kiếm Nhất rời đi.”

Thanh âm Cơ Tâm rất bình tĩnh, chỉ là lúc nói câu cuối cùng lại có chút cảm xúc khác.

Lục Thủy cảm giác được.

Quan hệ giữa Cơ Tâm và Kiếm Nhất hẳn rất tốt.

Chỉ là cụ thể như thế nào, hắn không biết.

Nhưng chứng kiến Kiếm Nhất ngã xuống?

Sao lại có thể như thế đây?

“Người cảm thấy không có khả năng đúng không?” Thanh âm của Cơ Tâm tiếp tục truyền tới:

“Ta cũng cảm thấy không có khả năng.

Nhưng đó là những gì Lục nói.

Ta đã hứa với hấn.

Chờ đợi hấn ở đây để giữ lời hứa của mình.”

Điều đó có nghĩa là... Tiền bối đợi vô số năm, chỉ muốn gặp Kiếm Nhất?” Lục Thủy thử hỏi.

Cơ Tâm cúi đầu, chưa nói gì.

“Nhất định có thể đợi không?” Lục Thủy Hỏi.

Cơ Tâm lắc đầu, thanh âm bình tĩnh trước sau như một:

“Không nhất định, nhưng có cơ hội.”

“Lục bảo người giúp gì?” Lục Thủy hỏi.

Cơ Tâm đợi được chưa?

Hấn không biết, kiếp trước hấn không tới nơi này, cũng không biết Kiếm Nhất người này.

Nhưng là hấn biết, hấn đến, có lẽ hết thảy liền có khả năng.

Đương nhiên, cũng có khả năng cần muội muội của hấn tới.

Có thể cụ thể là gì.

Hấn cần muốn biết rõ ràng, Lục lưu lại thứ gì.

Đối mặt với câu hỏi của Lục Thủy, Cơ Tâm không trả lời trước tiên, nòng nhìn Lục Thủy, hồi lâu sau mới mở miệng:

“Người thoát nhìn rất bình thường, nhưng lại có chút không giống.

Nhưng mặc kệ như thế nào, người cần phải làm một việc, ta mới có thể nói cho người chuyện Lục nhờ ta giúp.”

“Chuyện gì?” Lục Thủy hỏi.

Cơ Tâm rút tay ra khỏi sách, sau đó nhẹ nhàng giật ngón tay xuống.

Sau đó, bên cạnh nàng xuất hiện một cánh cửa sương mù.

Cổ xưa, huyền diệu.

Trên đó có rất nhiều phù văn, không cách nào nhìn thẳng.

Tất cả mọi người ở phía sau Lục Thủy đều theo bản năng cúi đầu.

Chỉ có Lục Thủy không bị ảnh hưởng chút nào.

“Đẩy cánh cửa này ra.” Tiếp tục nhìn Lục Thủy, tiếp tục nói:

“Đẩy ra, ta sẽ nói cho ngươi biết tất cả mọi thứ, nói cho anh biết Lục bảo tôi giúp gì, thậm chí nói cho ngươi biết, Mê Đô là thứ gì.

Nhưng điều kiện tiên quyết là, đẩy cánh cửa ra.

Không đẩy ra được, ngươi có thể quay lại.

Không phải là ta không muốn nói, nhưng nói cũng vô ích.”

Nghe được thanh âm của Cơ Tâm, Lục Thủy không nói gì, mà từng bước đi về phía cánh cửa lớn kia.

Cánh cửa sương mù không có thực thể.

Dường như bất kỳ sức mạnh nào cũng không thể tạo ra ảnh hưởng gì đối với cánh cửa này.

Nhưng Lục Thủy lại cảm giác đây chỉ là một cánh cửa đơn giản.

“Nhắc nhở ngươi một câu, trên đời này chỉ có một người mới có thể đẩy cánh cửa này ra.

Người này chính là Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa.

Muốn từ bỏ, ta cũng có thể hiểu được.

Cánh cửa này có thể có di chứng hay không, ta cũng không biết.” Thanh âm của Cơ Tâm truyền tới.

Chỉ là lời nói của nàng vừa dứt, Lục Thủy cũng đã đứng trước cửa.

Bàn tay của hắn đã đẩy về phía cánh cửa sương mù.

Kẹt ~

Đột nhiên gió mạnh gào thét.

Giọng nói của Cơ Tâm hoàn toàn hạ xuống, cánh cửa sương mù trực tiếp bị Lục Thủy một tay đẩy ra, không hề trở ngại.

Lúc này Lục Thủy nhìn Cơ Tâm đang kinh ngạc, nói:

“Tiền bối, có thể nói rồi.”

Chương 1112: Mê Đô là của ta 1

Mê Đô là của ta 1

Thấy Lục Thủy đẩy cửa ra, Cơ Tâm chỉ nhìn.

Trong mắt nàng có kinh hãi, có kinh ngạc, có khó có thể tin được, nhưng càng nhiều là kích động, là an ủi.

Giọng nói của nàng run rẩy, hộc mắt có chút ướt:

“Cuối cùng ta cũng đợi được.”

Lục Thủy nhìn Cơ Tâm, hấn có chút tò mò:

“Tiền bối đang chờ ta?”

“Là đang chờ người có thể mở cánh cửa này.” Cơ Tâm nhìn Lục Thủy, khôi phục bình tĩnh:

“Điểm đặc biệt của ngươi ta nhìn không ra, nhưng ta biết, ngươi đặc biệt.

Mà chỉ có người đủ đặc biệt, người có được sức mạnh đặc biệt mới có thể mở ra cánh cửa lớn ta đã thủ vô số năm này.

Vì vậy, bây giờ ta sẽ cho ngươi biết Mê Đô là gì.”

Lục Thủy không nói nhiều, mà là đứng tại chỗ, chờ Cơ Tâm nói.

Thì ra chuyến đi này có thể biết được Mê Đô.

Thực sự làm cho hấn ngạc nhiên.

“Mê Đô chỉ là một loại xung hô chung, người đầu tiên xưng gọi Mê Đô là Mê Đô, không biết là ai.

Nhưng chúng ta đem một vài tràng cảnh, một vài người, quy nạp vào trong Mê Đô.

Mê Đô có thể là người, cũng có thể là vật phẩm, cũng có thể là cảnh tượng, một ngọn núi, một con sông, một linh thú, một người.” Cơ Tâm chậm rãi mở miệng.

Lục Thủy gật đầu, những thứ này hẳn biết, đã có người nói cho hẳn biết.

Đến tiếp sau liền không có người nói cho hẳn.

“Mê Đô có liên quan đến thế giới.” Cơ Tâm đặt tay lên sách, nhẹ giọng nói:

“Thế giới rất lớn, vô biên vô hạn, ở một số chỗ u ám không ai biết, có thể dẫn đến sụp đổ.

Khi Cửu còn chỉ là Chân Thần, loại tình huống này không tính là nghiêm trọng, chính nàng có thể tu bổ.

Sau đó nàng tụ tập độc nhất quyền năng, đoạn cổ kim tương lai.

Làm trầm trọng thêm sự sụp đổ này.

Mà quyền hạn của nàng quá cao, có vài thứ có thể sinh ra bài xích khó hiểu với quyền lực của nàng.

Dẫn đến một số sụp đổ, không thể sửa chữa.

Nhưng chỉ cần nàng ở đây là có thể áp chế.

Nhưng...

Bản thân Cửu từng nói, quyền năng có thể nguy hại đối với thế giới, nàng nhất định phải ngã xuống.

Cho nên một vài thứ không thể áp chế, cũng không cách nào áp chế lâu dài, chỉ có thể tìm mặc cho nó phát triển.

Có lẽ nó sẽ phát triển thành một trạng thái có thể được sửa chữa.

Trong lúc Cửu tại vị, không cách nào tu bổ lỗ thủng, xác thực sinh ra không biết biến hóa.

Trong lỗ hồng xuất hiện người, xuất hiện bảo vật, xuất hiện sơn xuyên sông ngòi.

Không cách nào truy tìm nguồn gốc, không cách nào ở trong mệnh lý sinh ra sóng bầm, lại có thể cho đại đạo mạch lạc, thiên địa mệnh lý mang đến vết nứt trí mạng.

Tình huống này, chúng ta gọi là.

Mê Đô.”

Cơ Tâm nói xong, giống như âm thanh đại đạo khó có thể bị lý giải.

Dường như loại chuyện này không cách nào nói ra bình thường, một khi nói ra đối với thế giới là một loại thương tổn.

Mà Lục Thủy cũng có một cảm giác, thứ chân chính nói cho hắn đáp án không phải Cơ Tâm, mà là một đám sương mù.

Chung quanh xuất hiện sương mù, xuất hiện vạn vật biến hóa, xuất hiện sụp đổ vô tận.

Tất cả có thể bị hỏng, tất cả đều có thể được tạo ra.

Trái với thiên địa, mang lại vết thương cho trời và đất, nhưng tồn tại trong trời và đất.

Bất kỳ sức mạnh nào cũng bất lực trước chuyện này.

Đây chính là Mê Đô.

“Có người nói cho ta biết, muốn biết Mê Đô là cái gì, nhất định phải ở Mê Đô.” Lục Thủy nhìn về phía Cơ Tâm, hỏi.

Cơ Tâm khẽ gật đầu:

“Đúng vậy, nhất định phải ở Mê Đô mới có thể biết rõ Mê Đô là cái gì.

Vì vậy, nó có liên quan đến lục địa.

Lục bảo ta giúp chính là thứ này.

Hắn yêu cầu ta giúp hắn làm người canh gác.

Ở chỗ này chờ, chờ một người có thể tiến vào Mê Đô, có thể tu bổ Mê Đô.

Dưới chân chúng ta, chính là Mê Đô.

Lục vốn định tự sửa chữa, nhưng hắn không thể vào được.

Hắn đã cống hiến cả cuộc đời mình để tìm kiếm sức mạnh đó.

Cuối cùng không thành công, nhưng cũng không thất bại.

Hắn nói rằng một người như vậy sẽ xuất hiện trong tương lai.

Đối với tương lai khi nào, không ai biết.”

Sương mù biến mất, nơi này quả nhiên có Mê Đô, Lục Thủy nhìn Cơ Tâm có chút giật mình:

“Ta chính là người kia?”

Lục Thủy biết Lục đang chờ một người, nhưng hắn cảm thấy người Lục chờ có thể là em gái hắn.

Dựa theo bây giờ mà xem, Lục chờ kỳ thật là hắn?

Kiếp trước, hắn không đến.

Vì vậy, tất cả mọi người đã không đợi được?

Kiếp này cơ duyên xảo hợp, hắn gặp phải đồ vật nguy hại mẫu thân hắn, sau đó mở ra hết thảy?

“Không biết, nhưng người đáp ứng yêu cầu này, về phần người có thể tiến vào Mê Đô hay không, có thể tu bỏ Mê Đô hay không.

Người cần phải thử.” Cơ Tâm nói.

“Minh Nguyệt bị tách ra, Minh thân ở Mê Đô, cho nên hắn cũng đang canh giữ Mê Đô?” Lục Thủy tò mò hỏi.

Nếu là như vậy, có thể giải thích vì sao Minh không thể rời khỏi Mê Đô.

Một khi được cứu ra, Mê Đô có thể không thể định vị.

Hắn có thể cảm giác được, Mê Đô cũng không thể cố định vị trí.

Mê Đô ở chỗ Cơ Tâm này, hắn là do Lục phong ấn.

Nhưng Minh bảo vệ Mê Đô vì sao lại khó khăn như vậy?

“Không biết, đây là việc Lục chuẩn bị vào khoảng thời gian cuối cùng của mình, muốn biết ngược lại có thể hỏi Thiên Cơ một chút.

Có lẽ hắn có thể biết điều đó.” Cơ Tâm nói.

Lục Thủy gật đầu.

Người nào cũng bảo hấn đi tìm Thiên Cơ, xem ra Thiên Cơ quả thật biết một ít.

Sau Lục giai thử xem, có thể có tư cách đối thoại bình đẳng với Thiên Cơ hay không.

“Vậy ngươi phải thử vào Mê Đô sao?” Cơ Tâm nhìn Lục Thủy tiếp tục nói:

“Ngươi có thể đẩy cánh cửa kia ra, liền có tư cách thử tiến vào Mê Đô.

Được hay không thì phải xem chính mình.

Hơn nữa sau khi tiến vào rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, đó là ẩn số.

Cuối cùng có thể trở lại hay không cũng là một ẩn số.”

“Tiền bối có thể mở thông đạo, để ta xem một chút sao?” Lục Thủy hỏi.

Hấn cần phải xem xét, lại đại khái đánh giá cần mất thời gian bao lâu.

Nếu quá lâu, hấn không nghĩ đến việc đi vào.

Mộ Tuyết rất dễ tìm tới.

Nhưng Mộ Tuyết tìm tới cũng sẽ không quấy rầy hấn, dường như không còn bó tay bó chân giống như trước kia.

Không đợi hấn nghĩ nhiều, phía trước liền xuất hiện sương mù.

Tiếp theo một cánh cửa sương mù nổi lên trên mặt đất lại xuất hiện.

Lần này đại môn so với trước ngưng rất nhiều.

Đại môn nổi lên dưới lòng đất, cũng biến thành sương mù.

Lục Thủy đi tới trước cửa lớn, hấn cảm giác lúc này đây hấn không cần đẩy cửa ra, mà là có thể trực tiếp tiến vào.

Đây có phải là cổng Mê Đô không?

“Tiến vào hay không, người phải suy nghĩ rõ ràng.” Thanh âm của Cơ Tầm truyền tới.

Lục Thủy nhìn cửa lớn, nhìn tất cả, hẳn có một cảm giác.

Hiện tại không thích hợp đi vào, tựa như thiếu vài thứ.

Khi hẳn định dùng sức mạnh trời đất thử một lần, thanh âm chân võ truyền tới:

“Thiếu gia, hôn thư đã đưa tới.”

Lục Thủy nhìn ra bên ngoài.

Chương 1113: Mê Đô là của ta 2

Mê Đô là của ta 2

Lúc này Sơ Vũ đang đi về phía này, tọa độ Tịnh Thổ sẽ bị can thiệp, xuất hiện sai lệch, nhưng may mắn là Sơ Vũ khổng chế không gian môn còn có thể.

Sơ Vũ đi ra từ cửa không gian nhìn bốn phía, phát hiện bầu không khí nơi này không đúng lắm.

Ba cường giả quỳ trên mặt đất.

Còn có một người mặc áo giáp màu đen, đang hành lễ với hấn.

Hấn ra sân có mặt bài như vậy?

Vượt qua không gian mà đến, dọa những người này?

Nhưng áo giáp đen kịt này sao lại quen mắt như vậy?

Trước đây hấn dường như đã thăm vấn qua.

“Danh Dữ Trọng?”

Sơ Vũ có chút tò mò hỏi.

Lúc này Danh Dữ Trọng Tài ngẩng đầu nhìn về phía Sơ Vũ, hấn đưa tay vung lên, cầm kiếm dừng lại trước người.

Quỳ một gối xuống đất, giọng nói mang theo uy nghiêm:

“Đạo sư, lại gặp ngài.”

Sơ Vũ: “...”

Sao lại cảm thấy có chút đẹp trai?

Mộc Nhiễm cũng có chút ngạc nhiên, tu sĩ Tam giai.

Đạo sư nhân loại của Danh Dữ Trọng?

Nhưng Tam giai đã có thể mở không gian? Có thể ra khỏi cửa không gian?

Bây giờ họ cũng không thể làm cho Tịnh Thổ phản hồi.

Nữ Vương cùng vị tòn tại kia ở bên trong, Tĩnh Thổ yên tĩnh giống như cái gì đó.

Sơ Vũ không dừng lại nhiều mà trực tiếp đi vào bên trong.

Kiểm Khởi lấy được hôn ước là một chuyện rất khó, cũng may Kiểm Khởi ra kịp thời.

Kiểm Nhất Phong không nói gì.

Dù sao cũng là Kiểm Khởi.

Hơn nữa dựa vào thực lực đi vào.

Sau khi đi vào, Sơ Vũ nhìn thấy Chân Võ Chân Linh đứng ở phía sau, cúi đứng trước một cánh cửa mà hắn không thể nhìn thẳng, nhìn hắn.

Còn có chính là tiền bồi ngồi ở trên ghế, thoạt nhìn so với sư phụ hắn còn cường đại khủng bố hơn rất nhiều.

Giống như vùng đất này đều cúi đầu ở trước mặt đối phương.

Hắn vô thức hành lễ.

“Xin ra mắt tiền bồi.”

“Hôn thư ở trên người ngươi?” Cơ Tâm nhìn Sơ Vũ, mở miệng hỏi.

Sơ Vũ nhìn Lục Thủy.

Sau khi Lục Thủy ra hiệu, Sơ Vũ mới hai tay cầm hôn thư đưa tới trước mặt Cơ Tâm.

Lục Thủy nhìn, hắn không có ý nghĩ tiếp nhận hôn thư.

Nhưng hắn đột nhiên có một cảm giác, hắn thiếu đồ đạc, có lẽ có thể bổ sung.

Cảm giác trong bóng tối.

Sau khi Sơ Vũ nộp hôn thư, Lục Thủy liền bảo Sơ Vũ tới:

“Ngươi biết viết sách đúng không?”

“A?” Sơ Vũ có chút tò mò:

“Đông Phương đạo hữu có muốn viết tự truyện không?”

Ta có thể viết thay.”

Không, cho ta mượn năng lực, ta cảm thấy hữu ích với ta.”
Lục Thủy mở miệng nói.

“Mượn?” Sơ Vũ có chút không hiểu.

Thứ này cũng có thể mượn?

“Nghe qua đánh cắp năng lực chưa?” Lục Thủy vươn tay, phía trên có sức mạnh thiên địa bao trùm.

Sơ Vũ: “....”

Hắn có chút sợ hãi.

“Đông Phương đạo hữu, viết sách là sự nghiệp cả đời của ta.” Sơ Vũ cảm thấy nếu mình bị đánh cắp, đời này hắn sẽ bị hủy hoại.

Đừng nói hóa, bị vùi dập giữa chợ đều chưa nói tới.

“Yên tâm, chỉ là mượn tạm thời, để làm thù lao, ta sẽ cho người một đạo số mệnh thiên địa, tiện cho người lĩnh ngộ quyền sách ta nói.” Lục Thủy nói tay trực tiếp luồn vào người Sơ Vũ, sau đó nắm lấy một chút.

Lấy đồ ra.

Tiếp theo dùng thiên địa lực ngưng tụ thành một đạo số mệnh tạm thời bổ sung vào.

Lúc này trong tay Lục Thủy cầm quang cầu mờ nhạt.

Đây chính là năng lực viết sách của Sơ Vũ.

“Rất bình thường.”

Lục Thủy mở miệng nói.

Hắn đây là mượn sự quý dị của Mê Vụ Chi Đô, thực hiện trộm cắp.

Vốn phải đợi đến Lục giai mới có thể khôi phục loại uy năng này.

Dù sao hắn bị tước Ngũ giai.

Bằng không uy năng của hắn rất nhiều.

Về phần trộm cắp, cái này hẳn nghiên cứu rất thấu triệt.

Dù sao số mệnh thiên địa chính là cướp được như vậy.

Sau đó Lục Thủy dùng thiên địa sức mạnh bao vây quang cầu này, tiếp theo đặt ở trong túi, như vậy có thể mượn.

“Cảm giác quả thật rất bình thường.”

Sơ Vũ: “...”

Đùi đây là đang khi dễ người khác, khả năng viết sách mà hẳn tự hào, cứ như vậy bị nói là vô dụng.

Rõ ràng còn là mượn hẳn.

Nhưng Sơ Vũ cảm giác mình phảng phất như hiểu rõ rất nhiều thứ, vấn đề tu vi đã dễ dàng giải quyết.

Hắn định cố gắng viết sách, nhưng...

Sẽ không viết tất cả.

Năng lực quý dị này.

“Hiện tại ta đến dạy người một quyển sách có thể hot khắp tu chân giới, người chỉ cần hiểu được, hẳn sẽ có không ít người theo đuổi.” Thanh âm Lục Thủy hạ xuống, sau đó chỉ điểm vào mi tâm Sơ Vũ.

Ngay sau đó, Sơ Vũ cảm thấy có vô số tin tức truyền vào.

Cuối cùng hội tụ thành năm chữ lớn: Đạo pháp, Bách Chiến Thiên.

Rất nhanh Sơ Vũ đã biết đây là thứ gì, đại lượng thuật pháp sức mạnh đan xen, đạo pháp dung hợp.

Chỉ cần lĩnh ngộ những thứ này, hẳn cảm giác tương lai hẳn có thể đi rất xa rất xa, thậm chí có một ảo giác, hẳn muốn cùng Kiếm Khởi tranh phong.

Được rồi, đó là ảo tưởng.

Nhưng điều đó có liên quan gì đến việc viết một cuốn sách?

Nhưng trong nháy mắt nghi hoặc, hẳn liền hiểu rõ.

Dùng thuật pháp lĩnh ngộ thật sự để viết ra.

Ở tu chân giới truyền pháp?

Trời ạ, Tu Chân giới vì ta mà điên cuồng?

Tuyệt vời.

Sơ Vũ cảm thấy hôm nay đến đúng rồi, hẳn sẽ có vô số độc giả.

Ai dám nói hẳn viết kém, hẳn liền thái giám không viết, để cho những người này hối hận đi.

Rất nhanh Sơ Vũ đã lấy lại tinh thần, hẳn nhìn Lục Thủy, cung kính cúi đầu:

“Đông Phương đạo hữu, sau này có phân phó gì, xin đừng khách khí.”

Lục Thủy nhìn Sơ Vũ, không để ý, hẳn cũng đại khái hiểu được viết sách, cảm giác không có gì đặc biệt.

Chờ Sơ Vũ lui sang một bên, Lục Thủy liền nhìn Cơ Tâm nói:

“Tiền bối, ta dự định đi vào.”

Cơ Tâm lúc này đang nhìn hôn thư, cuối cùng kẹp hôn thư ở trong cuốn tự truyện của Kiếm Nhất, tiếp theo nàng lại lấy ra một tờ hôn thư:

“Lúc trước ta thu hồi, cái này coi như trao đổi.”

Vừa nói hôn thư rơi ở trước mặt Lục Thủy.

Lục Thủy nhìn hôn thư một cái, trực tiếp đưa đến tay Sơ Vũ:

“Hôn thư này tự mình xem rồi làm đi.”

Sơ Vũ cầm hôn thư, trong lúc nhất thời đang nghĩ có nên hay không mang về.

Cho Kiếm Khởi?

Đây không phải là bị hôn thư trói buộc sao, Kiếm Khởi nếu thật sự muốn cưới Công chúa Tịnh Thổ, cần hôn thư sao?

Cho nên hắn cảm thấy vẫn không cần mang về, Kiếm Nhất Phong chỉ coi hôn thư lúc trước là di vật của tiên bối.

Không phải vì thông gia.

Do dự một chút, Sơ Vũ nhìn Danh Dữ Trọng một cái.

Đối phương hình như còn độc thân nha.

Vèo!

Hôn thư được đưa đến Danh Dữ Trọng.

“Đưa người.”

Sơ Vũ mỉm cười nói.

Lúc trước dạy đối phương làm thế nào để thoát đơn thân, bây giờ có thể thoát đơn thân, hắn dạy quả nhiên là đúng.

Danh Dữ Trọng nhìn hôn thư ngây ngẩn cả người, hắn không cần tiếp tục độc thân?

Mộc Nhiễm cảm giác được một cỗ ác ý.

Hôn thư được giao cho ai, Lục Thủy cùng Cơ Tâm đều không thèm để ý.

“Người xác định muốn đi vào?” Cơ Tâm nhìn Lục Thủy:

“Nguy hiểm bên trong có thể vượt quá tưởng tượng của người.”

“Muốn thử xem.” Lục Thủy bình tĩnh nói:

“Nhưng có một chuyện cần phải nói trước với tiên bối một chút.

Nếu có tử khí đến, hy vọng tiên bối đừng nên quá để ý.”

Thời gian dài hắn không đi ra, Mộ Tuyết nhất định sẽ tới.

Cần phải nói trước.

Vạn nhất đánh nhau, đánh mất cuốn sách hắn muốn sẽ rất thiệt thòi.

“Được.” Cơ Tâm không hỏi nhiều.

Chân Võ Chân Linh có chút hiểu rõ.

Tử khí còn có ai?

Đương nhiên là Thiếu Phu nhân.

Cho nên Thiếu Phu nhân cũng có khả năng tới đây?

Cái này bọn họ không hiểu được, nhưng Thiếu gia vào cửa rõ ràng rất nguy hiểm, bọn họ cũng không cách nào nói gì.

Điều này hoàn toàn ngoài nhận thức của họ.

Chỉ có thể chờ đợi yên tĩnh.

Lục Thủy không nói thêm gì nữa, hấn lại một lần nữa đứng ở trước cửa sương mù.

Lúc này đây, hấn không chút chần chờ nào, một bước đi vào.

Chương 1114: Mê Đô là của ta 3

Mê Đô là của ta 3

Hô!

Lục Thủy vào cửa.

Hắn cảm thấy như hắn đang rơi xuống một cách nhanh chóng.

Sau đó, hắn có một cảm giác rơi vào các vết nứt trên thế giới, hắn bắt đầu được bao quanh bởi sương mù.

Chỉ là rất nhanh sương mù dần dần tản đi.

Khe hở bên trong phảng phát có hết thảy khả năng.

Hắn thậm chí còn có một loại cảm giác đang đi bộ trên bờ vực tan vỡ của thế giới.

Một giây sau, Lục Thủy thấy được tinh không vô tận, ánh sáng của vạn vật.

“Mê Đô quả thật không tầm thường.”

Rất nhanh chung quanh bắt đầu xuất hiện sức mạnh tiêu diệt, phảng phát muốn hủy diệt tất cả sinh linh tới nơi này, vạn vật đều sẽ trở thành một bộ phận của nơi này.

Hoặc điếm sáng, hoặc sương mù.

Chỉ là khí tức tiêu diệt này ở trước mặt Lục Thủy đều âm âm đình chỉ.

Sau đó rút lui.

Sức mạnh thiên địa, không phải thứ bọn họ có thể mạo phạm.

Đừng nói không có sức mạnh thiên địa, Lục Thủy một mình đến đây, sức mạnh nơi này cũng không dám làm càn với hắn.

Nhưng bình thường mà nói, không có kiểu sức mạnh như sức mạnh thiên địa này, không ai có thể tiến vào Mê Đô.

Tiến vào cũng là chịu chết.

Khó trách cần đẩy ra cánh cửa kia.

Chẳng bao lâu Lục Thủy nhìn thấy một con sông, trong dòng sông có dòng chảy, nhưng dòng chảy không phải là nước, mà là thời gian.

“Con sông thời gian?”

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

“Điểm kết nối Mê Đô là ở đâu?”

“Có liên quan đến thời gian?”

Giờ khắc này Lục Thủy khởi hành một đường đi về phía trước, muốn nhìn xem cuối cùng Mê Đô sẽ đưa hắn đi đâu.

Hiểu được nguồn gốc của Mê Đô, có lẽ đã giúp hắn rất nhiều.

Đến nỗi như thế nào tu bỏ.

Cần đến mới có thể biết được.

...

Lục gia.

Cửu nhìn bầu trời lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Khuôn mặt nhỏ nhắn cười rất hạnh phúc.

Nhị trưởng lão bên cạnh xử lý linh dược nhìn thấy Cửu như vậy, mở miệng nói:

“Mệnh lý trở về quỹ đạo?”

Cửu gật đầu:

“Ừ, trở lại, đang trên đường trở lại đúng hướng.

Tiểu Đình, người biết không, chuyện này không ai có thể làm được.

Vô số năm, không ai có thể bù đắp cho sự sụp đổ của trời đất.

Nhưng hôm nay, hấn đã đi.

Thế giới đã thay đổi vì hấn.”

Cửu nhìn Nhị trưởng lão, cười nói:

“Tiểu Tiêu Âm cùng Tiểu Tiêu Cổ quá giỏi.”

Nghe được những lời này, Nhị trưởng lão liền biết, người có thể tu bỏ thế giới sụp đổ là Lục Thủy.

“Hấn đã làm gì?” Nhị trưởng lão hỏi.

“Hấn đã đi đến một nơi, một nơi không thể tưởng tượng được.” Cửu chọc chọt mặt Nhị trưởng lão, nói:

“Nơi này vốn không ai có thể đi.

Nhưng ai đó đã để lại lối đi của nơi này.

Nhưng có thể tiến vào thông đạo này, lại chỉ có một người như vậy.

Ừ, hấn là hai người.”

Nhị trưởng lão nhìn chân trời, nàng không có cảm giác được thứ gì.

Hóa ra ở một góc không rõ, sẽ luôn có người làm những việc liên quan đến toàn thế giới.

Vẻ đẹp của thế giới không nhất thiết phải là không có đau khổ.

Cũng có thể là những người khác đang giúp hấn người phụ trọng tiến lên.

“Ngươi rất vui vẻ.” Nhị trưởng lão nhìn sang Cửu một bên nói.

“Ừm, rất vui vẻ.” Cửu gật đầu không chút che dấu vui vẻ.

“Tại sao?” Nhị trưởng lão hỏi.

“Bởi vì ta yêu thế giới này, đồng thời...” Cửu nhìn Nhị trưởng lão nghiêm túc nói:

“Cũng yêu các ngươi thật sâu.”

“Ta yêu các ngươi, tu bỏ thế giới ta yêu, ta coi như cao hứng.” Cửu lắc lắc người vui vẻ nói.

Nhị Trưởng lão có chút không quen.

Vậy mà không hề trêu chọc nàng.

Nhưng nàng cũng không nói thêm gì, cúi đầu xử lý linh dược.

...

Mộ Tuyết ngồi ở trong sân, nàng nhìn bầu trời có chút kinh ngạc.

“Thế giới đột nhiên trở nên vững chắc?”

Thế giới bởi vì muội muội của Lục Thủy trở nên có chút yếu ớt.

Mặc dù có Cam Lộ củng cố, nhưng thủy chung mang theo một khí tức sụp đổ, nhưng vừa mới trong nháy mắt, thế giới trở nên vững chắc.

Dường như ai đó đã sửa chữa nguyên nhân gốc rễ của sự sụp đổ thế giới.

“Là Lục Thủy?”

Mộ Tuyết suy đoán, nhưng nàng cũng không biết Lục Thủy rốt cuộc đã làm gì.

Nhưng kiếp này Lục Thủy làm rất nhiều chuyện, cùng với kiếp này hoàn toàn không giống.

Kiếp trước bọn họ cơ bản không để ý tới thế giới bên ngoài.

Lục Thủy trưởng thành cũng chậm.

Sau khi trưởng thành, bọn họ xoắn xuýt chuyện đũa bẻ.

Hiện tại Lục Thủy đã làm những việc kiếp trước chưa từng làm.

“Không biết cuối cùng sẽ như thế nào.”

Nàng không biết, nhưng cũng chưa từng để ý.

Lục Thủy muốn làm, nàng liền ủng hộ.

Nàng tin vào Lục Thủy.

Sai rồi nàng cũng nguyện ý sai theo, chỉ cần Lục Thủy ở bên người là tốt rồi.

“chị dâu chị dâu, người nói kiên trì cùng buông tha cái nào dễ dàng, cái nào khó?” Thanh âm Đông Phương Trà Trà cắt ngang Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết nhìn Đông Phương Trà Trà bên cạnh, tò mò nói:

“Sao đột nhiên hỏi vấn đề này?”

Lúc này trên đầu Đông Phương Trà Trà có một cô bé tóc có màu.

Hôm nay nàng chạy ra thi, chỉ có dũng cảm đối mặt với thần thi cử, mới không phụ thần uy của mình.

“Nhân loại ngu xuẩn, người không có tư cách thành thần, vấn đề đơn giản như vậy còn phải hỏi người khác.” Chân Thần duy nhất dùng chân giẫm lên đầu Đông Phương Trà Trà.

Nàng đi chân trần, đôi chân nhỏ nhắn trắng nõn trong suốt, làm rối tung mái tóc Đông Phương Trà Trà, làm rối loạn như tổ giá đỗ.

“Ta đương nhiên biết khó khăn gì, ta chỉ kiểm tra chị dâu chút.” Đông Phương Trà Trà ôm đầu nói.

“Vậy cái nào dễ dàng, cái nào khó khăn?” Mộ Tuyết tò mò hỏi.

“Đương nhiên là kiên trì khó.” Đông Phương Trà Trà trực tiếp nói.

Mộ Tuyết gật gật đầu, tiếp theo hỏi:

“Vậy vì sao?”

“Bởi vì kiên trì so với buông tha nhiều hơn một nét, chắc chắn khó hơn một chút.” Đông Phương Trà Trà nói.

Mộ Tuyết: “...”

Hình như cũng không sai.

...

Thành Nam đại học phòng an ninh.

“Đại đạo mạch lạc đang oanh động, thiên địa mệnh lý đang lệch, đây là xảy ra chuyện gì?”

Thiên Cơ nhìn lên bầu trời, có chút khó tin.

“Không đúng, là mệnh lý thiên địa đang trở về, đây là...”

“Thủ đoạn của Lục?”

“Quả nhiên, Cơ Tâm bên kia có hậu thủ Lục lưu lại.”

Thiên Cơ rất muốn biết, rốt cuộc là cái gì, nhưng vô hình.

Bên kia là một mảnh sương mù, không cách nào nhìn thấu.

Không có bất kỳ vật gì để lộ ra tới.

Hắn không có đi cưỡng ép nhìn, bởi vì người kia còn ở bên kia, hắn cũng không dám nhìn.

Vạn nhất nhìn thấy thứ không nên xem, có thể phải dặn dò ở chỗ này.

“Thần trời sinh nói Lục đang nhường đường, thật sự là nhường đường?”

“Tại sao?”

Thiên Cơ thở dài một tiếng, thứ cấp độ như Lục kia, hắn nhìn không thấu.

Dường như vốn không nên để cho bất luận kẻ nào biết.

Sự tồn tại của Lục trực tiếp bị xóa sổ, cũng có nguyên nhân này.

...

Lục Thủy ngược dòng sông thời gian mà lên.

Nơi này cái gì cũng có, con sông thời gian, đại đạo mạch lạc.

Mê Đô là đặc biệt và chứa đựng tất cả mọi thứ.

Àm àm!

Bắt chợt, trong Mê Đô thông đạo xuất hiện lôi đình.
Lôi đình mang theo khí tức hủy diệt.
Giống như là sức mạnh thiên phạt.
Nhưng lôi chỉ đánh ở xa xa, không hướng về phía hấn.
Lục Thủy vẫn đi về phía trước, không biết qua bao lâu.
Hấn ở trong Mê Đô thông đạo nhìn thấy một hình ảnh.
Đây là hình ảnh đầu tiên hấn nhìn thấy, Lục Thủy dừng chân đứng, nhìn hình ảnh.
Lúc này trong hình ảnh là bầy thú phô thiên cái địa.
Mà phía trước bầy thú là nhân loại đang bôn ba chạy trốn chết.
Bầy thú giống như hồng thủy vọt tới, vô số người bị thôn phệ hầu như không còn.
Mà đúng lúc này một thân ảnh xuất hiện, một bộ bạch y.
Hấn đứng đó, đối mặt với bầy thú.
Tuyên ngôn thuộc về hấn được truyền đi:
“Thế nhân trôi qua như thủy triều, theo dòng chảy.
Mà ta thì khác, ta là con người nghịch biện mà lên.
Người duy nhất dám đứng lên.
Thú triều như thế nào?
Mạnh mẽ như thế nào?
Thế nhân dùng kiếm, không hiểu đạo.
Mà ta, Kiếm Nhất.
Sẽ sáng tạo ra đạo mạnh nhất thuộc về nhân loại.
Có thể một kiếm mở thiên đạo, có thể một kiếm chém ra ban ngày đạo.
Ghi nhớ tên của ta, ghi nhớ kiếm của ta.
Tên của ta, kiếm của ta, lưu truyền vạn cổ.

Một kiếm, khai thiên.”

Trong nháy mắt này, người đang đứng ngược dòng người đứng trên không trung, chém ra đệ nhất kiếm lưu danh thời đại của hắn.

Kiếm quang chiếu rọi thiên địa, lên trời, kinh tứ hải.

Nhân chìm bầy thú.

Chương 115: Triệu hoán thuật từ Kiếm Nhất 1

Triệu hoán thuật từ Kiếm Nhất 1

Trong nháy mắt khi nhìn thấy hình ảnh này, Lục Thủy liền nghe được lời Kiếm Nhất nói.

Cũng không phải âm thanh truyền vào thông đạo Mê Đô, mà là chính Lục Thủy không biết từ khi nào đã đi tới trong dòng người.

Những người xung quanh mang theo vẻ hoảng sợ chết lặng một đường đi về phía trước.

Ai đó ngã xuống đất, không ai quan tâm.

Vô số người giẫm lên người hắn.

Hắn đấu tranh hai lần, từ bỏ, không có mong muốn sống sót, không lưu luyến cuộc sống.

Đối với hành động của Kiếm Nhất, không ai chú ý.

Tất cả những gì họ quan tâm là chạy trốn.

Dường như tất cả mọi người đều biết, mọi giấy giữa đều không có ý nghĩa.

Bọn họ sinh ra chính là như thế, phản kháng lại bầy thú sao?

Không, không thể.

Nhân loại ở trên mảnh đất này chỉ là sinh vật thấp nhất.

Đối với những con thú, bọn họ là thức ăn.

Chạy trốn từ thế hệ này sang thế hệ khác.

Căn bản không có chỗ cho bọn họ đóng quân an lạc.

Lục Thủy nhìn những người này, trong lòng bình tĩnh, sau đó hắn dời ánh mắt chuyển hướng vị trí Kiếm Nhất.

Hắn di chuyển ra khỏi đám đông.

Đứng ở phía xa.

Hắn không biết ở trong mắt người khác, hắn tồn tại như thế nào, nhưng hắn phát hiện, mình có thể cảm nhận được thế giới này.

Đất đai ở đây, hơi thở ở đây.

Gió thổi vào lọn tóc hắn.

Hơi thở ẩm ướt dính vào quần áo hắn.

Tiếng khóc của trẻ nhỏ, tiếng bước chân chết lặng đều đang nhắc nhở.

Hắn đứng ở nơi này, đứng ở thời đại Kiếm Nhất mới chỉ là Lục giai.

Mê Đô vậy mà để hắn trở về vô số năm trước.

Có chút khó tin..

Kiếm quang chiếu rọi thiên địa, lúc này Kiếm Nhất chỉ vừa mới có hình thức ban đầu.

“Thế giới này vốn không có kiếm tu, có ta, liền có kiếm tu, liền có kiếm đạo.”

Giọng nói Kiếm Nhất vang lên.

Lục Thủy nhìn, cảm giác có chút quái dị.

Tuy rằng Kiếm Nhất nói thật.

Chỉ là, một kiếm của Kiếm Nhất không đủ để tạo ra thương tổn trí mạng đối với những người này.

Quả nhiên, kiếm quang biến mất, bày thú vẫn như cũ khỏe mạnh, chỉ là ít đi rất nhiều mà thôi.

Thế nhưng đám thú vừa ít đi một chút này lại trực tiếp bị phía sau thay thế, dường như không có thương tổn.

Lúc này, cảm đầu bày thú là một vị bán thú nhân mang theo cánh.

Hắn lạnh lùng nhìn Kiếm Nhất:

“Nhân loại, ta bội phục dũng khí của ngươi, nhưng ta chưa từng thấy nhân loại nào ngu xuẩn như ngươi, dám nhảy ra.”

“Ngu xuẩn?” Kiếm Nhất thu hồi thanh kiếm, bình tĩnh nói,

“Người ngu ngốc luôn luôn xuất hiện đầu tiên, phải không?”

Kiếm Nhất ta không tranh cái khác, chỉ tranh vị trí thứ nhất.

Ta cũng không đi theo con đường của người khác, chỉ đi theo con đường riêng của mình.

Con đường mọi người đều đi theo, Kiếm Nhất ta khinh thường đi.”

Như vậy thì đi chết đi.” Bán thú nhân mang theo cánh trực tiếp dẫn đàn thú hướng về Kiếm Nhất.

Khí tức khủng bố, sức mạnh phô thiên cái địa trấn áp hết thảy.

Uy áp thuộc về thú nhân như tai họa hủy thế ập đến.

Tất cả mọi người sẽ chết dưới kiếp nạn này.

Bao gồm cả Kiếm Nhất.

Lục Thủy nhìn tất cả, cảm giác có chút kinh ngạc, Kiếm Nhất không sợ?

Với thực lực của hắn, không đủ để sống sót dưới sức mạnh đáng sợ này.

Chạy trốn ngược lại có một đường sống.

Lục Thủy có chút nghi hoặc, hắn suy nghĩ có cần ra tay hay không, chỉ là Kiếm Nhất không nhúc nhích, hắn cũng không tiện động đậy.

Hơn nữa hắn không biết giới hạn của mình ở đâu.

Hắn có một cảm giác rằng Mê Đô có giới hạn, hắn càng làm nhiều, hắn càng dễ dàng vượt qua giới hạn, từ đó khiến Mê Đô tan vỡ.

Mê Đô bị phá vỡ, hắn chắc chắn sẽ biến mất.

Vì vậy, không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Lúc này bày thú xông về phía Kiếm Nhất, mà kiếm của Kiếm Nhất còn chưa ra khỏi vỏ.

Ngay cả bàn tay của hắn cũng không cầm kiếm.

Dường như chưa từng để những người đó vào mắt.

Kiếm Nhất đứng ở nơi đó, nhìn đám thú vọt về phía hắn, thời khắc cuối cùng thanh âm thuộc về hắn lại một lần nữa truyền ra:

“Lục, nếu không ra cứu ta, ngươi cứ ăn đất đi.”

Giọng nói có chút sốt ruột vang lên.

Những lời này vừa vang lên, trong nháy mắt, tất cả thú nhân tới gần Kiếm Nhất đều bị một cỗ sức mạnh đẩy ra ngoài.

Ầm ầm!

Tất cả thú nhân bị đẩy ra ầm ầm nổ tung, máu tươi như sương mù khuếch tán.

Đám thú nhân giật mình.

Bọn chúng nhìn chăm chăm vào Kiếm Nhất, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Lúc này, trong hư không có một thanh niên tóc đen đi ra.

Hắn ăn mặc bình thường, khuôn mặt bình thường, nhưng chỉ cần nhìn thêm vài lần sẽ phát hiện, thật ra dị thường đẹp trai.

Chỉ là không biết vì cái gì, lại làm cho người ta nhìn qua cảm thấy có chút bình thường.

“Lục?” Lục Thủy nhìn thanh niên áo đen đứng bên cạnh Kiếm Nhất, nhất thời có chút kinh ngạc.

“Thì ra bọn họ quen biết sớm như vậy.”

Thực lực của Lục hiện tại là Thất giai, nhưng cảm giác rất mơ hồ, chiến lực của hắn tuyệt đối không phải Thất giai, Bát giai thậm chí cũng không thể ngẩng đầu trước mặt hắn.

Đại Trưởng lão cùng giai ở trước mặt đối phương hắn sẽ giống như trẻ con.

“Rất mạnh.”

Lần đầu tiên cảm thụ thực lực của Lục, đây là cảm giác đầu tiên của Lục Thủy.

Mạnh mẽ thái quá.

Loại người này, khó trách sẽ chấm dứt thời đại Chân Thần.

Làm Lục trưởng thành, Cửu trọng có vẻ yếu ớt.

“Người là ai?” Thú nhân mang theo cánh nhìn Lục đột nhiên xuất hiện, cau mày.

Đối phương làm hắn có chút kiêng kỵ.

“Người bị kéo tới, cùng nhau thay đổi thời đại.” Giọng nói của Lục rất vững vàng.

Dường như đang nói một chuyện rất bình thường.

“Thời đại này thuộc về chúng ta, nhân loại các người cũng xứng?” Thú nhân có cánh khinh thường nhìn Lục.

Chỉ là một nhân loại thực lực cũng không tệ lắm thôi.

Nhưng mà chỉ là không tệ thôi.

Trong chủng tộc bọn họ, người có thực lực như vậy, ngay cả Thành chủ cũng không làm được.

Lục nhìn thú nhân, giọng nói của hắn vẫn bình tĩnh như trước: “Trước kia không xứng, nhưng hiện tại, xứng.”

“Ha ha ha...” Thú nhân cười to, vô số thú nhân bên cạnh cũng cười to theo.

Thủ nhân cầm đầu chỉ vào những người trên mặt đất:

“Nhìn xem con người các người, nhìn vào khuôn mặt của họ.”

Cầu xin tha thứ các người cũng không xứng, hiện tại các người có mặt mũi nói thay đổi thời đại?

Cười chết ta, các người xứng không?

Hỏi những đồng tộc phía dưới, nhân loại các người xứng ở đâu?

Ngu ngốc đến cùng cực.

Bọn họ ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt một cái, các người còn coi trọng mình.”

Kiểm Nhất không nói gì, yên lặng đứng đó, hiện tại hắn không nói lời nào.

Lục ở bên cạnh hắn, hắn nói chuyện không thể đoạt nổi tiếng của Lục.

Lúc này Lục cúi đầu nhìn những nhân loại chạy trốn chết kia, bọn họ quả thật không nhìn qua, cũng quả thật không cầu xin tha thứ.

Mỗi người đều đang chạy trốn chết lặng.

“Hiện tại lại nói cho ta biết, người xứng chỗ nào?” Thú nhân nhìn Lục Trâm mở miệng.

“Nghe nói đến Kiêu Dương chưa?” Lục quay đầu lại, một bước đi về phía thú nhân kia.

“Kiêu Dương? Thiên kiêu sao?” Thú nhân có cánh lạnh lùng đối diện:

“Thiên kiêu của nhân tộc cũng xứng so với Thiên Kiêu tộc ta?

Tự làm nhục mình.”

“Là Kiêu Dương.” Giọng nói của Lục truyền ra từng chút một:

“Có lẽ người không biết.

Đó là bởi vì trong thiên địa chưa bao giờ có Kiêu Dương.”

“Giả thân giả quý.” Thú nhân cau mày nhìn Lục, trong lòng có một cảm giác khó hiểu.

Giống như đại kiếp nạn sắp tới.

Lục từng bước đi ra, sức mạnh trên người từng chút một được điều động.

Giọng nói của hắn bắt đầu vang vọng khắp nơi:

“Vào đầu trời đất, không có khái niệm Kiêu Dương.

Thế nhân không biết Kiều Dương là gì.

Hôm nay, thiên địa sẽ có Kiều Dương đứng lên.”

Tích!

Một âm thanh thanh thúy vang lên.

Vang vọng trong trời đất.

Lan rộng khắp thế giới.

Giờ phút này, một đạo ánh sáng vô hình từ trên đất bắt đầu khuếch tán.

Hào quang vạn trượng, quang diệu bát phương.

Giờ khắc này, nhật nguyệt ảm đạm thất sắc, vạn vật che khuất quang huy.

Toàn bộ nhân loại, toàn bộ Tu Chân giới đều sẽ cảm nhận được đạo quang mang vô hình này.

Đều sẽ nhìn thấy Kiều Dương dâng lên.

Thiên địa Kiều Dương.

Tất cả mọi người sẽ khắc khái niệm này vào tâm trí họ.

Thời gian sẽ thay đổi vì hắn.

Giờ phút này, đám người vốn đang chạy trốn chết đột nhiên giật mình, bọn họ sững sờ dừng tại chỗ, cảm giác sau lưng có một đạo ánh sáng chiếu tới lên, làm cho bọn họ theo bản năng muốn nhìn ánh sáng này.

Tâm trí của bọn họ dường như đang mách bảo đây là một đạo ánh sáng có thể thay đổi vận mệnh của tổ tiên bọn họ.

Thời điểm này tất cả những người chạy trốn dừng lại, bọn họ nhìn lên bầu trời.

Đó là ánh sáng, đó là bóng người.

Đó là tương lai.

Đó là hy vọng.

Chương 1116: Triệu hoán thuật từ Kiếm Nhất 2

Triệu hoán thuật từ Kiếm Nhất 2

Lúc này, một đạo kiếm ý từ trong thiên địa xẹt qua, bên cạnh ánh sáng có một vị thanh niên bạch y, thanh âm của hắn truyền khắp Tu Chân giới:

“Thời đại rực rỡ của nhân loại sẽ do chúng ta mở ra.”

Đây là ngày đầu tiên của sự trỗi dậy của nhân loại.

Hoàng Kim Đại Thế rực rỡ vô cùng mở màn.

Lục Thủy nhìn tất cả, đột nhiên có chút cảm khái.

Sau đó, chủ nhân của trái đất là con người.

Thời đại này sẽ do một đám người thay đổi, mà người đầu tiên bắt đầu thay đổi thời đại là người đã lôi kéo Lục đến, Kiếm Nhất.

Lục Thủy chỉ nhìn, hắn cảm giác mình sắp rời khỏi thời đại này, dường như chỉ là trùng hợp tới đây nhìn một cái.

Chỉ là khi hắn sắp rời đi, ánh mắt Lục đột nhiên nhìn lại.

Àm!

Hình ảnh bị dập tắt.

Lục Thủy lại một lần nữa trở lại thông đạo Mê Đô.

Hắn phục hồi tinh thần, thấy có chút kỳ quái.

Mê Đô làm cái gì?

Đưa hắn đi du lịch?

Hắn là phải đi tu bổ thể nào?

Nhưng mà khi hắn nhìn về phía vị trí hình ảnh kia, phát hiện phía trên đó không còn bất kỳ hình ảnh nào nữa.

“Thời đại sẽ xuất hiện Mê Đô, sẽ xuất hiện người hoặc vật, không có rễ không có nguồn gốc, cho nên có lỗ hồng sụp đổ.

Ta đã đi đến tất cả mọi thứ có nguồn gốc, cho nên sửa chữa các lỗ hồng của thời đại, giải quyết sự sụp đổ của thế giới?”

Lục Thủy trong lòng có suy đoán, hần cảm thấy hần có thể đoán đúng.

Viễn Cổ có Mê Đô, nhưng Mê Đô vô căn vô nguyên, tạo ảnh hưởng tới đối với mệnh lý thiên địa.

Và hần là một phần của thế giới, có thể tìm thấy nguyên nhân gốc rễ.

Cho nên, có thể tu bỏ vết nứt mệnh lý.

Nhưng quá khứ không có khả năng bị thay đổi, cho nên thứ hần có thể làm, không phải hần là cái gì, mà là làm những điều Mê Đô đã làm.

Làm theo, đó chính là sửa chữa.

Mà sau khi tu bỏ xong, cũng không cách nào tiến vào.

Bởi vì không còn dấu vết của Mê Đô nữa.

Lục Thủy không dừng lại, thông đạo này vẫn còn, cũng tức là tiếp theo còn có lỗ hồng.

Hần chỉ cần tiếp tục đi là được.

Chứng kiến thời cổ đại, đồng thời vá lỗ hồng Mê Đô.

Nhưng thiên địa Kiêu Dương vậy mà lại từ Lục mà lên, thực lực của Lục có chút mạnh.

Đáng tiếc, thế gian không có truyền thuyết về Lục, tất cả mọi người đều không biết sự tồn tại của hần.

Khi Viễn Cổ kết thúc, cho dù là Kiếm Nhất cũng không thể lưu lại truyền thuyết.

Hần nói rằng tên của hần có thể được lưu danh trong vạn cổ, có vẻ như sai.

Tông môn hần sáng lập ngược lại lưu truyền vạn cổ, đáng tiếc tên của hần lại không có người biết.

Tông môn của chính hắn cũng quên hắn.

Ngược lại Kiếm Nhất Phong có thể còn nhớ rõ Kiếm Nhất.

Ít nhất người khai sáng Kiếm Nhất phong kia, có thể nhớ rõ.

Nhưng kiếm đạo của hắn, kiếm tu nhất mạch lại vẫn luôn lưu truyền đến nay.

Mà khi Lục Thủy tiếp tục tiến về phía trước, hắn đột nhiên nghe thấy có tiếng nói truyền vào.

“Sao lại không có người?”

“Người lấy đâu ra?”

“Ta có thể triệu hoán, gần đây ta học được triệu hoán thuật, có thể triệu hoán nhân vật cần.”

“Kiếm của ngươi không tu được nữa rồi? Làm sao còn học triệu hoán.”

“Kiếm đạo không phải kỳ vọng của ta, ta hiện tại muốn làm kỳ thánh, danh tướng của ta bởi vì kỳ đạo, lưu truyền vạn cổ.”

“Trước tiên triệu hoán người cần ra rồi nói sau.”

“Ngươi chờ đó cho ta.”

...

“Thiên địa quy nhất, ta đạo Vô Cực, vạn vật tuân theo ta, nghe hiệu lệnh của ta, đi ra đi, Tiểu Long Nhân của ta.”

Giọng nói to lớn vang lên, Lục Thủy cảm giác toàn bộ thông đạo đều là thanh âm của người này.

Sau đó, các vết nứt xuất hiện trong thông đạo.

Soạt

Lục Thủy bị hút trực tiếp vào vết nứt.

Biến mất tại chỗ.

...

Cây cối tươi tốt trong rừng.

Một đầu chó đen ngáp một cái, thổi phong.

Hơi nhàm chán.

“Ôi, Cầu Tử, người rất nhàn nhã nha, sang một bên đừng cản đường của ta.” Âm thanh đột nhiên đến tai.

“Gâu!” Cầu Tử sửa giận dữ.

Người tới là một thanh niên áo trắng mang theo kiếm.

Rất đẹp trai.

“Lại gọi? Tôi nay sẽ làm thịt người nhắm rượu.” Thanh niên bạch y nhìn chằm chằm Cầu Tử hung tợn nói.

“Ngao ô!” Cầu Tử lui sang một bên, phảng phất thật lo lắng đối phương làm thịt mình.

“Lần sau nhớ vẫy đuôi với ta.” Nói xong thanh niên cầm kiếm đi vào bên trong.

Cầu Tử nhìn bên trong, thanh niên áo trắng dường như đang nói chuyện với chủ nhân.

“Đến đây đi Lục, cho người kiến thức đạo của ta một chút, cho người xem cực hạn kiếm đạo của ta mạnh cỡ nào.”

Trong lúc âm âm kiếm ý ngập trời, thác nước Đại Đạo như thủy triều dâng tới.

“Ngao ô!”

Cầu Tử dọa trốn đến ổ chó run rẩy, không dám ngẩng đầu quan sát.

Nhưng trong một thời gian, mọi thứ đã biến mất.

Kiểm ý trực tiếp bị nghiền nát.

Keng!

Đó là âm thanh của thanh kiếm bị vứt bỏ:

“Ta không luyện kiếm, tất cả đều như vậy, còn bị người đánh đập thành thế này.”

Ta luyện thanh kiếm này có ý nghĩa gì?

Lục, chúng ta chơi cờ vua đi.”

“Không xuống.” Có một âm thanh bên trong.

Đó là giọng nói của Lục.

“Người nói ngoài thị trấn có cờ vây hay không?”

Ta cảm thấy ta luyện kiếm có thể không có thiên phú gì, cũng không phải ta theo đuổi.

Theo đuổi của ta bây giờ là thành tựu của kỳ thánh.

Sau đó viết một cuốn tự truyện.

Lục, người viết cho ta đi.”

“Sẽ không, Cầu Tử hình như bị người làm bị thương.”

Lúc này Cầu Tử nhìn thấy Lục và Kiếm Nhất đi tới.

“Này, đứng lên, đừng giả chết.” Kiếm Nhất đá Cầu Tử hai cái.

Cầu Tử nhẹ nhàng kêu lên một tiếng.

Có nghĩa là nó vẫn còn sống.

Kiếm Nhất rất cao hứng:

“Nhìn kìa, không sao rồi, chúng ta ra ngoài tìm người chơi cờ đi.”

“Đi cũng không có ai viết sách cho người.” Lục đỡ Cầu Tử lên, sờ sờ đầu nhẹ giọng nói.

Cầu Tử cọ cọ tay Lục, vô cùng cao hứng.

“Sao lại không có người?” Kiếm Nhất cúi đầu nói.

“Người lấy ở đâu ra?” Lục ngẩng đầu nhìn Kiếm Nhất.

“Ta có thể triệu hoán, gần đây ta học được triệu hoán thuật, có thể triệu hoán nhân vật mình cần.”

...

“Người chờ đó cho ta.”

Kiếm Nhất chuẩn bị một chút, sau đó mở đàn làm phép.

Hắn huy động kiếm trong tay, múa vài cái, liền truyền ra thanh âm:

“Thiên địa quy nhất, ta đạo vô cực, vạn vật tuân theo ta, nghe hiệu lệnh của ta, đi ra đi, Tiểu Long Nhân của ta.”

Tiếng nói vang lên, kiếm ý ngút trời.

Nhưng mà cũng không có triệu hồi ra thứ gì.

Cầu Tử vẻ mặt khinh bỉ nhìn Kiếm Nhất một cái.

“Ánh mắt của ngươi là gì? Ngươi không biết chú ngữ bay một lúc sao?”

Lại nhìn ta như vậy, ta hàm ngươi.”

Cầu Tử trực tiếp trốn ở phía sau Lục.

Nhưng mà trong nháy mắt Cầu Tử trốn sau Lục, một tiếng nổ vang lên.

Ầm ầm!

Một tia chớp rơi xuống từ trên cao.

Soạt, một bóng người rõ ràng xuất hiện trước mặt bọn họ.

Cầu Tử khiếp sợ nhìn người đột nhiên xuất hiện, lòng đều nổ tung.

Chỉ là nó mặc kệ nhìn thế nào cũng không thấy rõ mặt đối phương.

Có thể là quá xấu xí.

Lục cũng nhìn người đột nhiên xuất hiện, có chút ngoài ý muốn.

Có vẻ rõ ràng, nhưng không thể được nhớ lại.

“Ngươi triệu hoán thứ gì?” Lục nhìn về phía Kiếm Nhất một bên cũng rất kinh ngạc.

“Người viết tự truyện cho ta, hỏi một chút là biết.” Kiếm Nhất tuy rằng cũng kinh ngạc, nhưng trên đời này còn có thứ bọn họ sợ hãi?

Không ai có thể giết hắn trước mặt Lục.

Mạnh hơn nữa, cũng là cho không.

“Này, ngươi có viết sách không?” Kiếm Nhất hỏi.

Lục Thủy nhìn Kiếm Nhất cùng với Lục, hấn có chút kinh ngạc.

Sau đó hấn lại nhìn về phía sau Lục.

Một Kiếm Nhất còn sống.

Một bộ bạch y, tay cầm trường kiếm trong tay, cũng không có tư thái cường giả.

Cửu giai Chúng Đạo.

Vậy mà đã mạnh đến mức này rồi.

Sau đó, hấn nhìn Lục bên cạnh.

Lúc này Lục vẫn như vậy, nhìn như bình thường, nhưng lại làm người ta cảm thấy chói mắt.

Một mái tóc đen, thêm dễ thấy.

Dường như so vớii tóc người khác còn đen một chút.

Trong đôi mắt bình tĩnh, nhìn không thấy bất cứ thứ gì dư thừa, biểu hiện ra trầm ổn.

“Thăm hỏi của ngươi đâu? Có thể lễ phép với chủ nhân của ngươi được không?” Âm thanh Kiếm Nhất lại một lần truyền tới.

“Chủ nhân?” Lục Thủy có chút kinh ngạc mở miệng.

Kiếm Nhất lên cơn điên gì?

“Biết gọi chủ nhân là tốt rồi, ngươi có biết viết sách không?” Kiếm Nhất hỏi.

Lục Thủy: “...”

“Nếu không liền nhanh chóng trở về, ta muốn tiếp tục triệu hoán.” Âm thanh Kiếm Nhất có chút tùy ý, phảng phất triệu hoán người đối với hấn rất dễ dàng.

Chương 117: Triệu hoán thuật từ Kiếm Nhất 3

Triệu hoán thuật từ Kiếm Nhất 3

Lục Thủy vốn định phản bác, nhưng rất nhanh hẳn cảm giác sức mạnh Mê Đô đang co rút lại, giống như thật sự muốn đưa hẳn trở về.

“...”

Cuối cùng, hẳn chỉ có thể trả lời câu hỏi đầu tiên:

“Có.”

“Thật hay giả? Ta thấy ngươi vừa mới do dự.” Kiếm Nhất đi tới trước mặt Lục Thủy vẻ mặt không tin.

“Đi vào trước rồi nói.” Lục không đánh giá Lục Thủy nữa, mà mở miệng bảo bọn họ vào sân, ngồi nói.

Lục Thủy ngồi xuống nhìn hai vị này, hẳn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng một câu cũng không thể hỏi.

Hẳn xuất hiện ở chỗ này là để bổ sung chỗ trống này.

Đề đã từng trống rỗng xuất hiện người, biến thành có căn nguyên người.

Không phù hợp với lịch sử Viễn Cổ, hẳn sẽ đưa trở về, tiếp theo có thể để những người khác bổ sung Mê Đô này hay không, cũng không ai biết.

Nếu không thể bổ sung, sự sụp đổ sẽ luôn luôn ảnh hưởng đến thế giới.

Giống như thế giới mở rộng vô tận kéo dài, cuối cùng hướng tới diệt vong.

Ngồi xuống ghé ngồi, Lục rót trà cho bọn họ:

“Long nhân uống trà không?”

Kiểm Nhất triệu hoán là Tiểu Long Nhân, cho nên Lục trực tiếp coi Lục Thủy là Long nhân.

“Ta là người bình thường.” Lục Thủy mở miệng nói.

“Trà bình thường, đừng để ý.” Lục ngồi xuống, đẩy trà đến trước mặt Lục Thủy.

Sau đó không nói gì nữa, giống như toàn bộ nhìn hẩn cùng Kiểm Nhất trao đổi như thế nào.

Đứng ngoài cuộc.

Khiến người ta cảm thấy đối phương chỉ đến góp đủ số.

Nếu mà không phải biết Lục đặc biệt, hẩn thậm chí cảm thấy Lục chỉ là tu chân giả bình thường.

“Như thế nào, rốt cuộc có thể viết hay không?” Kiểm Nhất hỏi lại.

Hẩn không có tâm trí để uống trà.

Hẩn sẽ trở thành một vị kỳ thánh.

“Sẽ, nhưng ngươi muốn như thế nào mới có thể tin tưởng ta biết?

Mà ngươi muốn kiểm nghiệm trình độ không?” Lục Thủy hỏi.

Lục Thủy mượn năng lực viết sách của Sơ Vũ, hẩn hẩn có năng lực tương ứng.

Nhưng hẩn không xác định Kiểm Nhất rốt cuộc muốn viết cái gì.

Tất nhiên, hẩn đã có một số suy đoán.

Hẩn là cò vây truyền.

Nội dung cụ thể hẩn nhớ rõ, lại phối hợp với năng lực viết sách của Sơ Vũ.

Không có vấn đề gì.

Tương đương với sao chép trực tiếp.

Dù sao có bản nháp nào nói như vậy hay không, hấn cũng không biết.

Không viết sách, có thể có chút phiền phức.

“Đương nhiên phải, người đề ta ngâm lại đã.” Kiếm Nhất suy nghĩ một chút, sau đó vẻ mặt tươi cười nhìn Lục Thủy nói:

“Tiểu Long Nhi, đề thể hiện ra năng lực của người, người giúp Cầu Tử viết tự truyện đi.

Chỉ cần nó có thể hài lòng, ta đã cảm thấy trình độ của người đủ.

Nhưng mở đầu để nó viết, người tiếp.”

Cầu Tử vẻ mặt ngây thơ, nhưng nóng lòng muốn thử.

Tự truyện, nó thích.

“Nhưng ta cũng không biết trải nghiệm trước đây của nó.” Lục Thủy mở miệng hỏi.

“Chính là ở bên ngoài thiếu chút nữa chết đói, sau đó Lục mang về nuôi.

Cho nó một bữa ăn, để lại ngoài cửa để trông nhà.” Kiếm Nhất nói.

Một kinh nghiệm bình thường như vậy có thể viết những gì?

Bản thân hấn cũng không biết.

Nhưng viết một cuốn sách, đó là để viết những điều phi thường.

Không bao lâu Kiếm Nhất đã cho Cầu Tử một cây bút, để Cầu Tử bắt đầu.

“Có phải là làm khó Cầu Tử không?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Hấn thấy bút của Cầu Tử, không được tốt lắm.

Lục ngồi uống trà, hấn nhìn.

Không đưa ra bất kỳ ý kiến nào.

“Không có việc gì, nó sẽ làm được, không được đêm nay chúng ta sẽ ăn thịt chó.

Chó Lục nuôi, còn có thể kém?

Một chút kiên ngạo cũng không có, mất mặt.” Kiếm Nhất nói làm Cầu Tử run rẩy móng vuốt.

Nhưng nó vẫn có một khởi đầu rất khó khăn.

Trong nửa ngày, cuối cùng đã viết đầy đủ một trang.

Đầy gâu.

“Được rồi, nhận đi.” Kiếm Nhất đưa cây bút cùng sách giao cho Lục Thủy.

Lục Thủy tiếp nhận sách và bút, sau đó lật một trang về phía trước.

Viết một dòng.

“Phi phạm đều bắt đầu từ bình thường, chó cũng không ngoại lệ.” Lục ở bên cạnh nhìn, thuận tiện đọc.

Kiếm Nhất cũng nhìn, khẽ gật đầu:

“Những lời này cũng được.”

Cầu Tử đi theo: “Gâu gâu.”

Nó có vẻ rất thích nó

“Bắt đầu viết đi.” Kiếm Nhất thúc giục nói.

Hắn muốn nhìn một chút cái này phải làm sao viết xuống tiếp.

Chỉ là rất nhanh hắn liền nhìn thấy.

“Trang trước là giới thiệu, hiểu thì hiểu, không hiểu chính là không có cơ duyên này.

Bây giờ nói về sự khác biệt giữa chó nhà và chó hoang.” Lục tiếp tục đọc ra chữ viết của Lục Thủy.

Lục Thủy cảm thấy có thể là bị ảnh hưởng bởi kỹ năng viết sách của Sơ Vũ, chữ viết của hắn bị lệch lạc.

Nhưng cũng không sao cả.

Sau đó hắn tiếp tục viết về sau, viết tự nhiên là thứ Cầu Tử thích.

Khi đó xem tiểu sử Thần Ma, cảm giác có Cầu Tử ở một bên dong dài, hiện tại hồi tưởng lại, chính mình chẳng khác nào đang mắng mình.

Nhưng rốt cuộc có phải là chuyện hay không, hắn cũng không biết.

Tóm lại xác thực rất thích hợp dùng một quyển sách đó.

Hắn một bên viết Lục liền ở một bên đọc.

Cầu Tử nghe như si như say.

Kiểm Nhất cảm giác có chút dong dài.

Lục Thủy không để ý, tiếp tục viết về phía sau.

“Cường giả cuối cùng sẽ tịch mịch, sẽ cô độc, sẽ nghĩ có kết cục.

Càng mạnh càng có thể cảm nhận được.

Thế giới dường như đang cô lập người, người vô pháp cự tuyệt.

Cái này có lẽ chính là đại giới mạnh mẽ phải trả ra.

Chó cũng không ngoại lệ.

Một năm kia ta tìm được kết cục, hắn đem ta mang trở về, chuẩn bị cho ta cơm trưa.

Ta cảm nhận được sự ấm áp của nhà.”

Lục đọc sách tiếp tục đọc.

...

“Từ một số người, ta đã biết tên của hắn, bọn họ gọi hắn, Lục.

Tên của kẻ yếu, luôn luôn đơn điệu như vậy.”

Nghe đến đây, Kiểm Nhất có chút sững sờ, nội dung ngay từ đầu quả thật có chút nhàm chán, nhưng càng về sau càng

vượt quá tưởng tượng, nhưng ngẫm lại hình như cũng không có vấn đề gì, liền mở miệng ngăn lại:

“Được rồi, đủ rồi.”

Lục Thủy dừng bút lại, nhìn Kiếm Nhất.

Chờ Kiếm Nhất tỏ thái độ.

“Chúc mừng, người chính là nhà văn mạnh nhất mà ta muốn tìm.”

Loại chó hoang thiếu chút nữa chết đói, bị Lục nhất thời hào tâm nhất về cũng có thể viết ra tự truyện như vậy. Loại người sáng tạo kiếm đạo truyền kỳ như hắc tử nhỏ đã là truyền kỳ, vậy tự truyện tùy tiện mấy nét không phải sẽ đột phá chân trời sao?

Quả nhiên triệu hoán ra đúng người.

Lục đọc tên mình, cũng không có sự xấu hổ nào, sau đó hần lật bìa, nhìn Cầu Tử nói:

“Đặt tên cho tự truyện của người, gọi là Thần Ma tiểu sử, như thế nào?”

“Gâu Gâu Gâu Gâu.”

Cầu Tử hưng phấn lăn lộn trên mặt đất.

Đây quả nhiên chính là tự truyện của nó, viết đến tâm khảm của nó.

Mạnh mẽ như nó, cô đơn tịch mịch.

Thân là chó nhà, nó đã khinh thường làm chó hoang.

Chó hoang là vô gia cư, không có quyền luyến.

Nó có một ngôi nhà để trở về, trái tim có mối quan tâm.

Chương 1118: Bị đá ra khỏi nhóm chat 1

Bị đá ra khỏi nhóm chat 1

Lục Thủy nhìn Lục bút ký, hấn phát hiện ra rằng quyển sách này lại tên là Lục.

Hơn nữa, còn đặc biệt đưa cho Cầu Tử.

Cho nên, hiện tại hấn đã trở thành tác giả của Thần Ma Truyện Ký rồi à?

Cũng sắp trở thành tác giả của Kiếm Nhất Vi Kỳ Truyện luôn?

Lục Thủy hiểu ra.

Hấn không nhìn thấy được tác giả là do người tác giả kia vốn dĩ không hề tồn tại.

Bây giờ, bởi vì hấn tới, cho nên tác giả này mới tồn tại.

Nhưng mà, trong thời kỳ Viễn Cổ đã xuất hiện người này.

Nếu như hấn vẫn luôn mãi không xuất hiện, nó sẽ trở thành điểm tan vỡ của mệnh lý, gia tăng tốc độ hủy diệt thế giới.

“Tới.”

Kiếm Nhất đưa một quyển sách mới và cây bút cho Lục Thủy, nói:

“Tới, đầu tiên là viết một cái mở đầu cho ta đã, ta sẽ nói cho ngươi về những trải nghiệm của ta sau.”

Lúc Lục Thủy cầm lấy quyển sách và cây bút, Kiếm Nhất liền nói cho hấn về cuộc đời của mình:

“Ta sinh ra ở một thành trấn của nhân tộc. 7 tuổi cầm kiếm, 10 tuổi bắt đầu tiếp xúc với việc tu chân, 20 tuổi tự sáng tạo ra con đường tu hành, 30 tuổi thì có chút danh tiếng, 50 tuổi đạt tới lục giai khai sáng Kiếm Đạo, chém ra kiếm đầu tiên của thời đại, mở ra thiên chương sự quật khởi của nhân tộc.

90 tuổi, từ Kiếm Đạo Sơ thành Đại Đạo Chi Quang, một kiếm chém thiên kiêu của các tộc, nổi danh thiên hạ, trở thành người đặt nền móng cho tộc cường đại.

Đại khái là như thế, vẫn chưa đạt được thành tựu mới.”

“Thành tựu mới?”

Lục Thủy có chút hiếu kỳ.

Hiện tại, Kiếm Nhất đã là cửu giai chứng đạo, mặc dù vẫn còn cách Đại Đạo rất xa, nhưng mà chiến lược của hắn tất nhiên là được nằm trong danh sách của Đại Đạo.

Như vậy, còn có thành tựu gì mà chưa thể hoàn thành được chứ?

Thế nhưng, hắn không nghe thấy Kiếm Nhất nhắc tới Đạo Tông, theo lý thuyết mà nói, thì bây giờ Đạo Tông vẫn còn chưa được thành lập.

Không biết khi nào Đạo Tông mới có thể lưu danh ở Tu Chân Giới.

“Đúng, thành tựu mới, ta phát hiện rằng ta có lẽ sinh ra chính là vì kỳ đạo. Trước kia, khi thành lập Kiếm Đạo, không có người viết tự truyện cho ta. Hiện tại, ta muốn lưu lại một bút vạ cổ trên Kỳ Đạo.”

Kiếm Nhất hào quang vạn trượng.

Lục Thủy rất bình tĩnh.

Việc liên quan tới Kiếm, hắn tin những lời mà Kiếm Nhất nói.

Còn việc liên quan tới cờ, ha ha.

Kiếm Nhất dùng chín mươi mấy năm mới thấy được Đại Đạo, có thể nhập đạo.

Việc này đã là cực hạn của thiên tài, nhất là việc hắn tự mình khai sáng Kiếm Đạo.

Thế gian này vốn dĩ không hề có Kiếm Đạo, sau thời kỳ của Kiếm Nhất, thì Kiếm Đạo mới được lưu truyền vạ cổ.

“Được rồi, nhanh chóng viết phần mở đầu cho ta đi, viết xong thì chúng ta đi ra ngoài tìm người đánh cờ.”

Kiểm Nhất muốn nhìn thử xem Lục Thủy sẽ viết phần mở đầu như thế nào.

Lục cũng nhìn.

Hiện tại, Cầu Tử đang ngâm tư truyện của nó, đang phỏng đoán.

Lục Thủy gật đầu, bắt đầu viết.

“Kỳ đạo là đạo mà đời này ta theo đuổi, Kiếm Đạo cũng chỉ là một đạo do ta thuận tay khai sáng mà thôi.”

Lục vừa nhìn Lục Thủy viết, vừa đọc lên:

“Hôm nay, ta muốn bỏ kiếm theo cờ.

Khi tất cả mọi người trên thế gian đều biết đến cờ vậy, đến lúc đó ta sẽ dùng vạn vật để đánh cờ với thiên địa.”

Viết đến đây Lục Thủy liền dừng bút, nhìn Kiếm Nhất.

“Hay.”

Kiểm Nhất hài lòng mà nhìn Lục Thủy:

“Long Nhi, sau này ngươi chính là bằng hữu của Kiếm Nhất ta và Lục.

Gặp phải chuyện gì thì nói tên ta ra trước, không cần phải nói ra tên của Lục.

Bảo đảm ngươi có thể tung hoành ngang ngược cả Tu Chân Giới này.”

Lục Thủy:

“...”

Ở thời đại kia của hắn, tên của hai vị này hoàn toàn không dùng được.

Còn không dễ dùng bằng tên của Đại trưởng lão, thậm chí tên của cha hắn còn dễ dùng hơn cả hai vị này.

Đương nhiên, tên là của hắn cũng càng dễ dùng hơn.

“Vậy xuất phát ngay bây giờ?”

Lục Thủy tò mò hỏi.

“Không, ta quyết định sẽ đánh với thiên địa một ván cờ trước đã.”

Kiểm Nhất vô cùng nghiêm túc.

Lục Thủy:

“...”

Kiểm Nhất thật sự mang theo bàn cờ đi lên đỉnh núi.

Lục thì hỏi Lục Thủy:

“Muốn ăn cái gì?”

“Sao cũng được.”

Lục Thủy nhẹ giọng nói.

Hắn có cảm giác rất kỳ quái đối với Lục.

Bởi vì, người này rất có thể liên quan tới nhà hắn.

Nhưng mà, hắn chưa bao giờ nghe được rằng Lục có hậu đại, không biết lần này có thể nhìn thấy được hay không.

Kiểm Nhất Vi Kỳ Truyện, đến cuối cùng thì cũng chỉ là nói về chuyện của Kiểm Nhất.

Người đồng hành cùng hắn - Lục, hoàn toàn không có bất kỳ miêu tả nào cả.

Nhưng mà, lần này hắn không chỉ quan sát, mà còn có quan hệ không tệ với bọn họ.

“Gâu gâu gâu.”

Sau khi Lục chuẩn bị ăn, Cầu Tử vẫy đuôi chạy về phía hắn, đằng trước còn mang theo quyển sách.

Dường như đang cảm ơn Lục Thủy, lại dường như đang hy vọng Lục Thủy có thể viết tiếp.

“Người có thể tự viết, người là một chú chó trưởng thành rồi.”

Lục Thủy bình tĩnh nói.

Đúng là Cầu Tử.

Chỉ có điều, không thấy được binh khí của nó.

“Gâu?”

Cầu Tử không hiểu.

“Người có thể tự mình viết ra nội dung sau này, dựa vào trải nghiệm của chính người là được rồi.”

Lục Thủy bình tĩnh nói.

Cầu Tử suy nghĩ, sau đó vô cùng hưng phấn mà vẫy đuôi về phía Lục Thủy.

Cực kỳ vui vẻ.

Bây giờ, Cầu Tử không biết nói chuyện, hơn nữa còn hoàn toàn khác so với đời kia.

Cũng không biết tại sao kiếp trước lại biến thành bộ dạng như thế.

Nhưng mà, nó chắc là đã quên hết những ký ức kia.

Lần đầu tiên biết Lục ngã xuống, nó theo bản năng mà cảm thấy đau buồn, cuối cùng lại phát hiện rằng không hiểu vì sao mình lại phải buồn.

Một lúc lâu sau, Lục bung từng món ăn ra.

Là rau xào bình thường.

Lục Thủy ném thử, mùi vị cũng bình thường.

Không thể nói là ngon, nhưng cũng không tệ.

Rất bình thường, giống như con người của Lục vậy.

“Người không hỏi ta từ đâu tới à?”

Lục Thủy ăn vài miếng rồi hỏi.

Làm bạn, sau đó ngồi cùng bàn với Lục, những điều này khiến cho hắn cảm thấy rất kỳ quái.

Lục rất yên tĩnh, cho người ta một loại cảm giác rằng hắn đang đứng ngoài cuộc.

“Ta đã thấy người.”

Lục đột nhiên nói.

Lục Thủy có hơi giật mình, nhìn Lục.

“Lần đầu tiên Kiếm Nhất tuyên chiến với Bán Thú Tộc, ta đã từng thấy người.”

Lục bình thản ăn cơm rồi nói.

“Cho nên, người cảm thấy rằng ta không hề nguy hiểm?”

Lục Thủy tò mò hỏi.

Khi đó, hẳn đúng là cảm nhận được rằng Lục có liếc mắt nhìn mình một cái, nhưng mà hẳn không nghĩ tới việc Lục có thể nhận ra hẳn.

“Ta không cảm nhận được bất kỳ địch ý nào từ trên người của người.”

Ngữ khí của Lục không hề thay đổi.

Lục Thủy cũng sẽ không xoắn quýt, chỉ hiếu kỳ nói:

“Bình thường, khi Kiếm Nhất khiêu chiến với cường giả của các tộc, cuối cùng thì hẳn đều dựa vào người để biến nguy thành an sao?”

Lục có thể là mạnh hơn Kiếm Nhất rất nhiều.

“Cũng không hẳn.”

Lục lắc đầu nói:

“Chúng ta thường xuyên bị người ta đuổi theo đánh.

Chỉ là do không cẩn thận, nên bọn họ không đánh lại được chúng ta.”

Lục Thủy:

“...”

Hai người này đúng là nhật nguyệt chi quang.

Cường đại, không thềm nói đạo lý.

Lục thì không thể tìm được, còn Kiếm Nhất thì tự tay sáng tạo ra Kiếm Đạo, không sợ gì hết.

Tự đánh ra con đường vô địch.

Nếu bỏ Lục ra, Kiếm Nhất sẽ là người đứng đầu thời đại này.

Không ai có thể chính diện mà thắng được hắn.

Đáng tiếc, hai người này đều đã chết, có vẻ đều là lựa chọn của chính họ.

Chẳng qua, hắn không thể hỏi, cũng không thể đi thay đổi nó.

Hắn chỉ tới để bổ sung đầy đủ vào những chỗ sơ hở của nó mà thôi.

Đã qua thì chính là đã đã qua.

Một khi hắn làm ra bất kỳ hành động nào trái với Mê Đô, sẽ bị đưa ra khỏi Mê Đô ngay.

Nói tới nói lui, mặc dù hắn tham dự vào trong đó, nhưng cuối cùng thì hắn vẫn chỉ là người chứng kiến, là một người khách du lịch mà thôi.

Ngày hôm sau.

Lục Thủy ở lại đây một ngày.

Ăn cơm của Lục xong, hắn cảm thấy có chút hoài niệm đồ ăn của mẹ hắn.

Đương nhiên, chỉ là hình dạng và mùi thơm mà thôi.

Mẹ của hắn thật sự là có thiên phú dị bẩm, làm đồ ăn vừa bắt mắt vừa thơm.

Chỉ có điều là khó ăn mà thôi.

Lúc này, bọn họ thấy Kiếm Nhất mang theo gương mặt uể oải quay về.

Lục Thủy nhìn Kiếm Nhất một cái, sau đó giật giật bts.

“Ta vốn định đánh một ván với thiên địa, nhưng thiên địa lại không thèm quan tâm tới ta.

Rơi vào đường cùng, ta chỉ có thể đi tới hương trần, xem thử xem có tranh tài không.”

Lục đọc lên.

Kiểm Nhất vốn dĩ đang mở miệng định nói, nhất thời không biết làm sao để mở miệng.

“Rất tốt, người đoán đúng rồi, chúng ta đi tới hương trấn thôi.”

Kiểm Nhất im lặng một chút, sau đó mở miệng nói.

Lục không từ chối, bọn họ rất thường xuyên đi ra ngoài.

Cầu Tử đương nhiên cũng đi theo chủ nhân để nhìn một chút việc đời.

Lục Thủy thân là một người công cụ, cho nên hẳn không thể từ chối, từ chối liền phải trở về.

Không hề có chút tự do nào cả, nhưng mà hẳn vẫn muốn xem xong toàn bộ Mê Đô lần này.

Mê Đô lần này chỉ duy trì hơn 30 năm, sẽ không ảnh hưởng đến thời đại của hẳn.

Điều đáng tiếc chính là không thể tu luyện.

Nếu không thì 30 năm sau, hẳn có trở về để cho Mộ Tuyệt đánh, thì nàng cũng đánh không lại hẳn.

Cái Mê Độ này còn không biết ngại mà gọi là vết nứt sao?

Không thể giúp cho hẳn trưởng thành, chưa đủ để gọi là vết nứt.

Chỉ mất một chút thời gian, bọn họ đã đi tới một tòa thành.

Đây là một tòa thành khá là cũ nát.

Trong thời đại này, nhân tộc không được xem là cường thế.

Vốn dĩ là một tồn tại vô cùng nhỏ yếu, nhưng nhờ có sự quật khởi của Kiểm Nhất, cho nên bọn họ mới bắt đầu thay đổi.

Nhưng mà thời gian vẫn chưa đủ dài, cho nên chỉ có số lượng nhỏ khu vực trọng yếu trông hơi phồn hoa mà thôi.

Còn kém một chút.

Nhưng nền tảng lại có đủ cả rồi.

Cũng không tính là quá kém.

Kiểm Nhất đi dạo một vòng, sau đó có hơi thở dài:

“Người biết đến cờ vây ít đến đáng thương, còn càng ngày càng ít, nói gì tới việc để bọn họ hiểu được Kỳ Thánh.”

“Người muốn làm gì?”

Lục hỏi.

“Rất đơn giản, để cho mọi người biết đến nó, để cho cờ vây tỏa sáng rực rỡ ở trần thế.

Cờ vây là của mọi người.

Kiểm Nhất nghiêm túc nói.

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, bởi vì trong hần viết không rõ, cho nên hần cũng không biết được tình hình cụ thể.

Không ngờ rằng, ý nghĩ của Kiểm Nhất lại vĩ đại như vậy.

“Đương nhiên, Kỳ Thánh là ta.”

Kiểm Nhất bổ sung một câu.

Lục Thủy gật đầu, như này mới bình thường.

Không phải đang cầm kiếm, hần vĩ đại không nổi.

Nhưng mà không thể không nói, Kiểm Nhất là người đầu tiên đứng ra, dùng thực lực phản kháng lại hết tất cả cường địch.

Kiểm của hần đã mở ra một tương lai mới.

“Không nói nữa, bắt đầu từ trần này. Đi tìm người quản lý nơi này.”

Sau khi nói xong, Kiểm Nhất dẫn bọn họ đi tới trung tâm.

“Cửu giai chứng đạo, có phải quá khi dễ người khác rồi hay không?”

Lục mở miệng hỏi.

“Không sao, không phải còn có cả Cầu Tử hay sao? Bảo nó ra tay.”

Kiểm Nhất nói.

Chương 1119: Bị đá ra khỏi nhóm chat 2

Bị đá ra khỏi nhóm chat 2

“Gâu?”

Cầu Tử cảm giác mình bị hớ.

Nhưng mà, dưới cái nhìn của Kiếm Nhất, Cầu Tử không dám phản kháng.

Không lâu sau, bọn họ đã gặp được người quản lý nơi này, là một người đàn ông trung niên.

Khí chất của Kiếm Nhất khiến cho người trung niên kia không dám khinh thường.

Nhưng mà, hắn có chút không biết làm sao với yêu cầu của Kiếm Nhất.

“Không cần phải lo lắng, người chỉ cần bắt đầu tuyên truyền là được rồi. Không lâu sau, tất cả mọi người đều sẽ hiểu cờ vây là cái gì.”

Kiếm Nhất vừa an ủi vừa nói.

“Đề ta thử xem, nhưng mà có lẽ hiệu quả sẽ hơi kém.

Dù sao, rất nhiều người cái ăn còn lo không xong, nói gì tới cờ vây?”

Người kia thở dài.

“Có lý, lần sau ta sẽ đi tìm người quản lý Hoàng thành, người cứ yên tâm mà làm, sẽ có người ủng hộ.”

Kiếm Nhất đã có sẵn kế hoạch.

Lục Thủy gật gù đầu, như thế đúng là thuận tiện.

Hoàng thành chỉ cần ra lệnh, cho cờ vây nằm ở vị trí vinh dự, sẽ có rất nhiều người tham gia.

Giao phó xong, Kiếm Nhất liền dẫn mọi người đi tới Hoàng thành.

Hiện tại đang là buổi tối, bọn họ đi thẳng tới tấm cung của người quản lý Hoàng thành.

“Đứng dậy, mặc quần áo vào.”

Giọng nói của Kiếm Nhất vang vọng trong bóng đêm.

Dọa cho hai người trong chần suýt nữa là hô thích khách.

Nhưng mà, hai người chỉ im lặng mà mặc quần áo ở trong chần.

Bọn họ nhìn thấy một cự thú đen như mực với đôi mắt đỏ tươi đang nhìn chăm chăm bọn họ.

Dường như có thể ăn sạch bọn họ bất cứ lúc nào vậy.

Lục Thủy:

“...”

Kiếm Nhất đúng là có thể làm tất cả mọi thứ vì Kỳ Đạo của hắn.

Thế nhưng, hắn cũng không thèm để ý, không liên quan gì tới hắn cả, hắn chỉ là vào trong Mê Đô mà thôi.

Không thể làm được gì cả.

Nghĩ xong, hắn liền lấy ra một cái ghế, ngồi xuống xem kịch.

Nhìn thấy Lục Thủy ngồi xuống ghế, Kiếm Nhất và Lục đang đứng ở bên cạnh đều liếc mắt sang nhìn hắn.

Ánh mắt có vẻ không đúng lắm.

“Có chuyện gì à?”

Lục Thủy hỏi.

“Ta mới là nhân vật chính, ngươi làm như thế chẳng phải là đang cướp đi danh tiếng của ta sao?”

Kiếm Nhất chân thành nói:

“Lấy thêm hai cái nữa, ta ngồi ở chính giữa.”

Lục Thủy:

“...”

Từ trước tới giờ, đều là Chân Võ và Chân Linh lấy ghế cho hấn, từ khi nào mà đã đến lượt hấn lấy ghế cho người khác vậy?

Hấn lấy ra hai cái ghế dựa khác, để cho Kiếm Nhất ngồi ở giữa.

Lục Thủy và Lục ngồi ở hai bên.

Hiển lộ ra sự bất phàm của Kiếm Nhất.

Lục Thủy phát hiện, trong ba người bọn họ thì Kiếm Nhất là yếu nhất.

Dù cho, Kiếm Nhất trưởng thành một cách bình thường, thì hấn vẫn là người yếu nhất.

Nhưng mà, Lục Thủy cảm giác mình thật sự đã trở thành một người công cụ rồi.

Không quan trọng.

Ánh sáng bắt đầu xuất hiện.

Lúc này, một người đàn ông trung niên đi xuống, mỹ phụ ở trên giường không có đi ra.

Cũng chẳng ai quan tâm điều đó cả.

Người đàn ông trung niên kia nhìn 3 người đang ngồi trên ghế, lại nhìn cự thú với đôi mắt đỏ chiếm nửa cái phòng, cố gắng duy trì sự uy nghiêm của mình.

“Xin chào ba vị tiên nhân.”

Người đàn ông trung niên cung kính hành lễ.

Không kiêu ngạo, cũng không tự ti.

Tu vi ở tứ giai, cũng được.

Lục Thủy nhìn đối phương, đương nhiên có thể nhìn thấy được sức mạnh tu vi ở trên người đối phương.

Còn yếu hơn cả hấn khi nhất giai.

Có điều, ở Hoàng thành phần lớn đều là người bình thường.

Người có tu vi cực kỳ ít, địa vị cũng rất cao.

Còn về việc người đàn ông trung niên này che giấu tu vi, nếu là người bình thường thì đúng là không phát hiện ra được.

Nhưng mà, ba người bọn họ là người bình thường à?

Có điều, đối phương cũng không biết điều này.

Chỉ bị Cầu Tử hù dọa.

Nhìn thấy đối phương bước xuống, Cầu Tử liền muốn đi tiêu, đi tới cạnh chân của Lục, ngoắt ngoắt cái đuôi.

Dường như đang hỏi mình có thể việc đó được không.

Đúng là một con chó không khéo.

Lục Thủy rất tò mò, vì sao sau này Cầu Tử lại trở thành như vậy.

Có phải do không còn Lục ở bên cạnh nữa nên mới buông thả bản thân hay không?

“Người biết cờ vây không?”

Kiểm Nhất nhìn đối phương, không hề nói nhảm, trực tiếp đi vào chủ đề chính.

Câu hỏi đột ngột xuất hiện này khiến cho người quản lý Hoàng thành nhất thời có chút buồn bực.

“Là cờ vây bình thường kia sao?”

Người trung niên thử hỏi.

Hắn đương nhiên là không hiểu ba người này đang làm cái gì.

Nhưng mà, hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Rầm!

Kiểm Nhất vỗ tay lên tay cầm của ghế.

Khiến cho quản sự sợ hết hồn.

“Người đang làm gì vậy?”

Lục hỏi Kiểm Nhất.

“Đó là ghé của ta, đừng có làm hư.”

Lục Thủy nói theo.

Làm hư rồi, hấn cũng không biết có trở về được hay không.

Hoặc là được đưa về sớm hơn.

Kiểm Nhất nhìn xuống hai bên trái phải của mình, hai tùy tùng này nói nhiều quá đi.

“Người này biết cờ vây, ta có hơi kích động, có vấn đề gì à?”

Kiểm Nhất hỏi.

Sau đó, hấn nhìn về người quản sự trung niên kia:

“Người hiểu được sự vĩ đại của cờ vây không?”

Người quản sự:

“???”

“Xem ra là người không hiểu được.”

Kiểm Nhất nói với Cầu Tử:

“Nói cho hấn biết.”

Cầu Tử kinh ngạc mà nhìn Kiểm Nhất, nhưng mà đối mặt với ánh mắt hung ác của Kiểm Nhất, nó lựa chọn biến lớn.

Tiếp theo, biểu lộ ra khí tức cường đại của nó.

“Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi.”

Ngay khi cảm nhận được luồng khí tức đó, người đàn ông trung niên lập tức gật đầu.

Tất cả mọi người tu chân đều biết, ba vị này có thể có sủng vật như thế này, chắc chắn không phải là người đơn giản.

Vẫn là trước tiên xem thử xem họ muốn làm gì mới được.

“Vậy thì bắt đầu tuyên truyền đi, để cho mọi người biết được tác dụng của cờ vây, chờ tới thời cơ chín muồi, thì sẽ bắt đầu tranh tài cờ vây.”

Kiểm Nhất đứng dậy nói.

Sau đó, ba người bọn họ liền biến mất.

Cả Cầu Tử và mấy cái ghế.

Người đàn ông trung niên nhìn thấy cảnh tượng này thì không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Người này...

“Cờ vây...”

Hắn hiểu, nhưng mà muốn phổ cập nó cho mọi người lại là điều vô cùng khó khăn.

Mặt đất bao la, nam bắc khác nhau một trời một vực.

Thật sự có thể phổ cập được sao?

Quá khó khăn, nhưng hắn vẫn phải làm. Ba vị kia nói tới là tới, khiến cho hắn cực kỳ hốt hoảng.

Cũng không biết những tiên nhân ấy nghĩ gì.

“Người đâu tới đây.”

Người đàn ông trung niên đột nhiên kêu lên.

Lúc này, có giọng nói từ bên ngoài truyền tới:

“Vâng.”

“Lui ra đi.”

Người đàn ông trung niên lập tức nói.

Cho nên, thủ vệ của hắn không hề phát hiện ra họ. Phải biết rằng, bên cạnh hắn có cường giả bảo hộ.

Nhưng mà ba vị kia vẫn nói đến là đến, không ai phát hiện cả.

...

“Giải quyết được người này, những chuyện khác liền trở nên dễ dàng hơn rất nhiều. Sau đó đi tìm quản sự của những nơi khác, qua một khoảng thời gian sau, chuyện về cờ vây sẽ ổn thỏa.”

Dưới ánh trăng của Hoàng thành, Kiếm Nhất nói.

Nhưng mà, khi nhìn Lục Thủy, thần sắc hắn trở nên nghiêm túc:

“Long Nhi, ngươi định sẽ viết như thế nào?”

Đây là tự truyện của hắn, hắn cảm thấy bản thân nên biết nó được viết như nào, nếu có miêu tả nào không đúng, hắn phải chỉnh sửa lại một chút.

Lục Thủy suy nghĩ một chút, sau đó bắt đầu viết.

Viết tiếp đoạn trước đó.

“Nhưng mà rất nhanh sau đó ta đã phát hiện, người biết chơi cờ vây rất ít.

Nếu là như thế, thì làm sao ta có thể trở thành cao thủ chơi cờ vây được chứ?

Vì vậy, ta tìm người quản sự ở mọi nơi, nói cho hắn biết về sự vĩ đại của cờ vây, sau đó để hắn tuyên truyền việc này.

Sau đó, ta sẽ mở ra một cuộc tranh tài.”

“Một vài người ngoan cố cũng sẽ hiểu được sự vĩ đại của cờ vây dưới đạo lý của ta.”

Lục đọc toàn bộ những thứ mà Lục Thủy viết.

Kiểm Nhất nghe xong liền cảm thấy vô cùng thoải mái.

Hắn nhìn Lục Thủy, vỗ vai hắn, gương mặt tràn đầy ý cười, nói:

“Long Nhi, sau này chúng ta chính là huynh đệ, ngươi kêu ta là đại ca là được rồi.”

Chương 1120: Bị đá ra khỏi nhóm chat 3

Bị đá ra khỏi nhóm chat 3

Lục Thủy:

“...”

Hắn cảm thấy mình bị chiếm tiện nghi.

Nhưng mà, Kiếm Nhất là tiên bối, hắn đương nhiên sẽ không gọi đối phương là đại ca.

Đại ca có việc, tiểu đệ không thể maof từ chối được.

Cho nên, Kiếm Nhất thực ra đang hồ hấn.

Hắn sẽ không bị lừa.

Nhất là khi hắn đang ở trong Mê Đô, rất nhiều lời nói hắn đều chỉ có thể nói thầm ở trong lòng, không thể mở miệng nói ra ngoài được.

Ví dụ như, câu nói: Thực ra ta chính là đại ca của ngươi.

Nói ra câu này, hắn có thể sẽ phải trở về ngay lập tức.

Không phải thông đạo của Mê Đô tiễn hắn trở về, mà là Kiếm Nhất dùng chân mình đá hắn ra khỏi nhóm chat.

Kiếm Nhất dùng triệu hoán thuật, đương nhiên là có được quyền hạn đá hắn.

Nhưng mà, nói như thế, việc sụp đổ là do Kiếm Nhất đưa tới?

Nhìn thì đúng là như thế, nhưng mà hoàn toàn không phải.

Chỉ là đúng lúc, cái bí ẩn này rơi vào trong triệu hoán thuật của Kiếm Nhất mà thôi.

Ngày hôm sau.

Bọn họ xuất hiện ở bờ biển của một tòa thành thị.

Ở đây khá là phồn hoa.

Chỉ có điều, tâm trạng của dân chúng ở đây đều có hơi trầm trọng.

“Tử khí rất nặng.”

Lục mở miệng nói.

“Gâu gâu.”

Cầu Tử gật đầu, biểu thị rằng chủ nhân của nó nói rất đúng.

“Đi tìm người quản sự trước đã.”

Kiểm Nhất nói.

Lục Thủy nhìn những người ở xung quanh, cũng không quan tâm lắm.

Trong đoạn thời gian này, hẳn không cần phải viết sách nữa, dù sao thì 30 năm sau chính là lúc mở ra cuộc tranh tài cờ vây.

Cho nên, hẳn phải đi theo những người này 30 năm à?

Hoặc là khi nó trở nên phổ biến thì hẳn sẽ biến mất.

Sau đó, hẳn lại xuất hiện vào 30 năm sau?

Không quá chắc chắn.

...

Sau khi bọn họ tìm được người quản sự.

“Cờ vây?”

Người quản sự là phụ nữ.

Điều này không khỏi khiến cho người ta cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

“Có vấn đề gì sao?”

Kiểm Nhất hỏi.

“Các ngươi là tiên nhân?”

Người phụ nữ có làn da đen hỏi.

Mặc dù, nàng nhìn không hiểu, nhưng mà khí chất của đôi phương không hề tầm thường.

“Miễn cưỡng coi là vậy đi.”

Kiểm Nhất suy nghĩ một chút, sau đó trả lời.

Đúng thật là miễn cưỡng coi là vậy.

Dù sao, tiên nhân bình thường không thể nào đánh lại được hấn.

Thế hệ tu tiên đã tồn tại.

Cho nên đã tồn tại tiên nhân.

“Giúp chúng ta một chuyện, rồi ta sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để cho mọi người biết tới cờ vậy.”

Người quản sự Hải Thành nghiêm túc nói.

Nàng cung kính thi lễ với Kiểm Nhất, hy vọng có thể nhận được sự trợ giúp từ hấn.

“Nói đi.”

Kiểm Nhất không hề do dự, trực tiếp đồng ý.

Hấn phải xuất lực vì đại nghiệp cờ vậy.

Đây là con đường rất khó đi, nếu cần phải ra tay thì đương nhiên phải ra tay.

Lục Thủy đứng ở đằng sau hấn, hấn có một loại cảm giác rằng mình phải biến mất.

Xem ra, thật sự không thể đi suốt 30 năm.

Cho dù là có thể tu luyện, hấn cũng không thể nào tu luyện 30 năm được.

Vì thế, không dừng lại đây, trải qua 30 năm vô vị.

Nhưng mà, còn có thể kiên trì thêm nửa ngày nữa.

Còn có nhắc nhở khi sắp offline, thông đạo Mê Đô vẫn còn rất nhân tính hóa.

Lúc này, Lục cũng nhìn Lục Thủy.

Hình như hấn phát giác ra điều gì đó.

Lục Thủy đưa sách và bút cho Lục.

Lục nhận lấy, không nói lời nào.

Lục Thủy cũng không mở miệng nói.

Kiểm Nhất vẫn đang nghiêm túc nghe quản sự của Hải Thành nói chuyện.

“Vùng biển ở bên ngoài có Yêu Long đang làm loạn? Năm nào cũng phải dùng hải đồng để làm công phẩm?”

Kiểm Nhất có chút bất ngờ.

“Đúng vậy, tiên nhân có biện pháp gì không?”

Quản sự của Hải Thành nhẹ giọng hỏi.

Nàng có hơi khẩn trương.

“Yên tâm mà đi chuẩn bị tuyên truyền cò vây đi.

Sau ngày hôm nay, sẽ không còn Yêu Long nữa.”

Kiểm Nhất nói.

Sau đó, Kiểm Nhất dẫn đầu đi về phía bờ biển.

Quản sự của Hải Thành nhìn Kiểm Nhất, âm thầm cầu nguyện.

Hy vọng mọi việc đều có thể thuận lợi.

Nếu không thì không bao lâu nữa, Hải Thành sẽ trở thành thức ăn mất.

Lục Thủy đi theo bọn họ, hẳn cảm thấy khi Kiểm Nhất vừa xử lý xong Yêu Long, đó chính là lúc hắn bị đá ra khỏi cái thời đại này.

Sau đó, có lẽ sẽ chuyển tới 30 năm sau.

Có lẽ là vậy.

Ít nhất thì mở đầu cũng không tệ.

Không lâu sau đó, bọn họ xuất hiện trên mặt biển.

“Cầu Tử, biểu diễn đi.”

Kiểm Nhất nói.

“Gâu.”

Cầu Tử trực tiếp biến lớn.

Thân thể cao lớn của nó đứng ở trên mặt biển, nhìn vô cùng có khí phách.

Trực tiếp khiến cho biển cả chấn động.

“Gâu gâu, gâu gâu.”

Cầu Tử gầm nhẹ.

Nó không hề sợ việc đánh yêu quái này.

Thực lực đại yêu thất giai.

Xem ra, nó đã đi theo Lục rất lâu rồi.

Chắc hẳn là mới lên cấp không bao lâu, nhưng mà rất ổn định.

Cũng không biết Lục nuôi nó như thế nào.

“Hừ, yêu nghiệt làm hại một phương.”

Lúc Cầu Tử khuấy động biển cả, trên không trung đột nhiên truyền tới một giọng nữ.

Sau đó, lực lượng cường đại xuất hiện từ trên cao.

“Đi chết đi.”

Nhóm người Lục Thủy có hơi kinh ngạc, sau đó ngẩng đầu nhìn lên.

Là một vị nữ tử trẻ tuổi.

Tu vi ở cửu giai chứng đạo.

Có lẽ mới chứng đạo không được bao lâu.

Mái tóc dài của nàng bay phấp phới, đứng ở dưới ánh mặt trời, nhìn như thiên nữ hạ phàm vậy.

“Người giết người là ta, Thiên Linh Tộc Cơ Tâm.”

Oanh!

Sức mạnh từ trên cao giáng xuống.

Trực tiếp nện về phía Lục Thủy.

“...”

Lục Thủy cảm giác bản thân sẽ trực tiếp bị nện chết.

Sau đó là bắt đầu ra khỏi Mê Đạo, ra khỏi thời đại này.

“Lại là bị Cơ Tâm đánh...”

Nhưng mà, Lục Thủy biết, đây là lần đầu tiên Cơ Tâm gặp mặt Kiếm Nhất.

“Thật đúng lúc.”

Chỉ cần ở lại thêm một chút nữa là hẳn có thể biết được đại khái quan hệ của hai người này rồi, hoặc cũng có thể biết được tại sao Kiếm Nhất lại có hôn ước.

Khiêu chiến thua, đây chính là suy đoán của Lục Thủy.

“Long Nhi...”

Giọng nói của Kiếm Nhất vang lên bên tai của Lục Thủy.

Trong giọng nói có chút không muốn, còn có chút xiu vội vàng.

“...”

Kệ đi, vẫn là nên offline thì hơn.

Chương 1121: Các người có dám hay không 1

Các người có dám hay không 1

Trên con đường Mê Đô, Lục Thủy đứng tại chỗ.

Quả nhiên là lại đi ra ngoài.

Hắn rất muốn có một cái tên bình thường.

Một tiếng Long Nhi kia của Kiếm Nhất khiến hắn thật sự không muốn đi nữa.

Nhưng không đi không được, phần tiếp theo mới là phần đặc sắc.

Kiếm Nhất được đỡ ra ngoài, Cửu sẽ xuất hiện.

Điều đáng tiếc duy nhất là, lúc Cơ Tâm đi ra, hắn lại xuống sân.

Đành kiên trì chờ thêm nửa tiếng nữa vậy.

Có điều với thực lực của Cơ Tâm bây giờ, hắn là hoàn toàn bị Kiếm Nhất ngược.

Cho dù bị hoàn toàn bị ngược những cũng vẫn rất mạnh, hắn thân là Mê Đô cũng không thể chịu nổi.

Trước kia Mê Đô chính là biến mất ở chỗ đó, hắn đương nhiên cũng muốn biến mất ở chỗ đó.

Không liên quan gì tới thực lực.

“Có điều, Truyền ký Thần Ma là do ta viết, Kiếm Nhất Vi Kỳ Truyện cũng là do ta viết.

Hơn nữa, ta nhìn thấy hai quyển sách này rồi, mới có thể viết ra được hai quyển này.

Cái kia, ban đầu vốn là do Mê Đô viết sao?”

Mê Đô không có nguồn gốc, không thuộc về bất kỳ vòng nào trong mệnh lý thế giới.

Cho nên, quyền sách là xuất hiện từ hư vô.

Đây chính là lỗ thủng của mệnh lý, nguồn gốc sự sụp đổ của thế giới/

Mà hấn chính là tới để lấp đầy phần trống rỗng này ở Mê Đô.

Hấn trở thành Mê Đô, hoặc là Mê Đô trở thành hấn.

Để tất cả có nguồn gốc, có dấu vết mà lần theo.

Sách là hấn viết, nhưng có phải hấn tự nghĩ ra hay không, cũng không quan trọng.

Quan trọng là , từ tay hấn, cũng không phải xuất hiện từ hư vô.

‘Đại khái chính là vậy đi.’

Lục Thủy không nghĩ nhiều nữa.

Hấn ngược lại tò mò, ở kiếp trước thế giới có phải vì vậy mà tuổi thọ bị rút ngắn hay không.

Chưa từng chú ý qua.

Dù gì thì thế giới có sụp đổ, tiểu trấn Thu Vân cũng vẫn tốt.

Loại chuyện này không cần phải suy nghĩ nhiều, hấn đi, dựa theo quá trình bình thường, chẳng khác nào hàn gắn cho Mê Đô.

Sau này muốn đi cũng không thể.

Muốn thay đổi, cũng không mấy may có khả năng.

Một khi có hành vi không phù hợp với Mê Đô, sẽ lập tức bị đá ra khỏi Mê Đô.

Dù đổi thành Mộ Tuyết tới Mê Đô, chuyện cần làm cũng cơ bản là giống nhau.

Nếu không sẽ bị đá đi.

Nhưng là Mộ Tuyết đến, hấn là sẽ bị đá tương đối nhanh.

Nàng sẽ không chỉ không viết sách, mà còn hoàn toàn không nhìn đến hai quyển sách kia.

Cùng lắm là qua được Kiếm Nhất Vi Kỳ Truyện.

Đại khái là viết được mấy chữ liền bị đá.

Sau đó, Lục Thủy tiếp tục hướng về phía trước, hẳn là vẫn còn.

Hơn nữa ba mươi năm sau, cờ vây cao hứng, trận chiến Kỳ Thánh bùng nổ.

Là lúc thấy Kỳ Thánh Kiếm Nhất hồi cờ.

Đáng tiếc, hẳn hẳn là không còn cơ hội đánh cờ với Kiếm Nhất, nếu không hẳn thân có Hồi Kỳ Truyện, cũng không nhất định sẽ thua.

Aiz, mặt hẳn cũng không dày như vậy.

Kiếm Nhất thân là người sáng lập Kiếm Đạo, là người đứng đầu tu chân giới, lúc đánh cờ thế mà lại đi lại.

Một chút mặt mũi cũng không cần.

Đi một hồi trên con đường, hẳn lại một lần nữa nghe được tiếng nói.

“Lục, ta có dự cảm, lần này ta nhất định có thể thành công.”

“Câu nói này ta đã nghe được 30 năm.”

“Lần này ta nói thật, Cầu Tử, ngươi nói xem có đúng hay không?”

“Gâu.”

“Đó, Cầu Tử cũng đã công nhân, lần này nếu thất bại, chúng ta đêm nay ăn thịt chó.”

“Gâu gâu, gâu gâu.”

“Nghe theo hiệu lệnh của ta, trở về đi, Tiểu Long Nhân của ta.”

Ầm ầm!

Tiếng động vang vọng khắp con đường, vết nứt bắt đầu xuất hiện, Lục Thủy trực tiếp bị kéo vào.

Chỉ trong nháy mắt, hắn lại xuất hiện ở trong cái sân trước đó.

Là nơi ở của Lục.

Bên cạnh là Kiếm Nhất trong bộ áo trắng đang đứng, vẻ mặt hắn xen lẫn kinh hãi và khần trương.

Tóc của Lục có vẻ như ngắn hơn, nhưng vẫn một màu đen như vậy.

Câu Tử vẫy vẫy cái đuôi, không hề thay đổi chút nào.

Vẫn nhỏ như vậy.

“Long Nhi, là người sao?” Kiếm Nhất nhìn Lục Thủy, có chút khần trương hỏi.

“...”

Lục Thủy muốn trả lời là không phải, nhưng hắn cảm giác được, nếu như trả lời như vậy, hắn sẽ phải trở về.

Cuối cùng, hắn tương đối uyển chuyển mở miệng:

“Có phải muốn so tài hay không?”

“Long Nhi thật sự là người sao?” Kiếm Nhất có chút hưng phấn.

Hắn đã triệu hoán 30 năm, rốt cuộc cũng đã triệu hoán được huynh đệ của hắn.

Lục Thủy: “...”

“Được, nghe nói tranh tài đã sắp bắt đầu, không đi nữa sẽ không kịp trận đấu.” Lục nói.

Sau đó đưa sách bút trong tay cho Lục Thủy.

Tất cả đều mang sức mạnh của Lục, cho nên không mấy may hư hao chút nào.

Kiếm Nhất nhìn Lục Thủy, lấy ra một đôi sừng rồng, sau đó gắn trên đầu Lục Thủy, nói:

“Đây là sừng rồng của Yêu Long trước đó, như vậy rất có khí thế.

Còn về người tên Cơ Tâm đã đánh người kia, ta sẽ dạy nàng làm người.”

Lục Thủy vốn muốn hỏi chuyện Cơ Tâm, cuối cùng vẫn không nói gì.

“30 năm.” Kiếm Nhất vỗ vỗ bả vai Lục Thủy, nặng nề nói:

“Đại ca đã triệu hoán người suốt 30 năm, người có cảm động không?”

Nếu như thực lực cho phép, hắn muốn động thủ với Kiếm Nhất.

Thế mà còn đeo đồ lên người hắn.

“Không dám động.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

“Cảm động là tốt, vậy chúng ta nói một chút về thay đổi mấy năm nay, người xem mà viết lại.

Ta tin tưởng người.” Kiếm Nhất cực kỳ tín nhiệm Lục Thủy.

Cảm giác được sự tín nhiệm của Kiếm Nhất, Lục Thủy nhớ tới lần đầu tiên được triệu hoán ra.

Đủ loại chất vấn.

Quả nhiên, một thân kỹ năng, chính là khiến cho người ta lau mắt mà nhìn.

Mặc dù là sao chép.

Nhưng hắn có năng lực chép sách trong tay.

Mặc dù là mượn.

“Ngồi xuống nói đi.” Về mặt của Lục vẫn bình tĩnh như thế.

Chờ Lục Thủy ngồi xuống rồi, Kiếm Nhất mới bắt đầu nói về những chuyện trải qua trong 30 năm qua:

“Chúng ta đã đi khắp tất cả địa bàn của con người, tất cả cũng rất thuận lợi.

Giống như người viết như vậy, chúng ta dùng tình động lý, khiến cho tất cả mọi người hiểu được sự vĩ đại của cờ vậy.

Hoàng thành cũng không chút lười biếng.

Đại đạo cờ vậy đã mở khắp toàn dân, năm nay bọn hăn sẽ chính thức bắt đầu tuyển Kỳ Thánh.

Cái này không cần tranh luận, Kỳ Thánh đương nhiên là ta, có điều quá trình thì vẫn phải theo.

Thôn trấn bắt đầu sớm nhất chính là Hải Thành.

Hôm nay chúng ta định xuất phát.

Bây giờ có thể viết ra được gì chưa?” Kiếm Nhất có chút chờ mong.

Thứ Lục Thủy viết, thật sự quá hợp khẩu vị của hăn, huynh đệ nhà mình chính là khác biệt như vậy.

Người khác giúp hăn viết tự truyện, đều là thứ đồ gì đâu.

Lục Thủy an tĩnh ngồi ở chỗ đó, nghe Kiếm Nhất nói.

Quả nhiên, không có bất kỳ ích lợi gì.

Hoàn toàn không đề cập tới Cơ Tầm.

Lục Thủy từ trước tới giờ không trông cậy vào Lục, thứ Lục biết có vẻ như rất nhiều.

Chuyện hăn là Mê Đô, hăn không thể gạt được Lục.

Lục có lẽ sớm đã biết, người viết sách trước mắt không thể nào tìm được tới căn nguyên.

Nghĩ một chút, Lục Thủy nhắc bút lên.

“Ba mươi năm sao.

Trận tranh tài cờ vậy cuối cùng cũng mở ra.

Bọn hăn gọi người mạnh nhất là Kỳ Thánh, đây chính là vì ta mà tạo ra.

Ta đến dự thi trận tranh tài sớm nhất, Vi Kỳ hương trấn.” Lục tiếp tục nói.

“Được.” Kiếm Nhất lập tức gạt đầu:

“Quả nhiên là tự truyện của ta.”

Chỉ ngấn ngùi mấy câu, đã lộ rõ tự tin của Kỳ Thánh hẳn.

Lục Thủy: “...”

Thật ra những lời này, Kiếm Nhất vừa rồi đã nói.

Quả nhiên là người khác nói ra vẫn dễ nghe hơn.

“Đi thôi, chúng ta đi chinh phục tinh thần biển cả.” Kiếm Nhất vút thanh kiếm qua một bên, hăng hái nói.

Đỉnh phong nhân sinh của hắn, sắp tới rồi.

Con đường cò vâu, tên tuổi Kỳ Thánh.

Chương 1122: Các người có dám hay không 2

Các người có dám hay không 2

Lục Thủy nhìn Kiếm Nhất trước mặt, hỏi Lục bên cạnh:

“Hắn vẫn luôn tự tin như vậy sao?”

“Vẫn luôn.” Lục gật đầu.

Không cần biết là cái gì, chỉ cần Kiếm Nhất cảm thấy hứng thú, hẳn đều tự tin.

Hơn nữa lại không sợ hãi.

Chỉ cần hắn tự tin, đều chưa bao giờ yếu thế, cho đến khi gặp cờ vây.

Lục Thủy có thể cảm giác được, Lục rất bội phục Kiếm Nhất.

Nếu như Kiếm Nhất không lao vào con đường cờ vây.

Không bao lâu sau, ba người biến mất tại chỗ.

Cổng không gian đối với bọn hắn mà nói, là kỹ năng bình thường.

Bọn hắn lên Thất giai đã có thể trực tiếp mở cổng không gian.

Hai người là mạnh nhất thời đại này, bất kể là chủng tộc gì, cũng không thể tranh phong với bọn hắn.

Hơn nữa lúc này, ngay cả Cơ Tầm cũng đã Cửu giai.

Những người khác đương nhiên cũng không kém, lúc này, Đâu Răng Tiên Nhân có lẽ cũng ở Cửu giai, chỉ là đang yên lặng bé quan.

Nghĩ tới không bao lâu nữa hắn sẽ tỉnh lại, sau đó phát hiện bản thân đã đứng ở đỉnh của Tiên.

Toàn bộ tu chân giới, số người đánh thắng được hẳn có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Đáng tiếc, không trị hết được bệnh đau răng.

Khi xuất hiện lần nữa, Lục Thủy phát hiện Hải Thành chính là thành phố hẳn tới trước khi đi.

Lúc này, nơi này phồn hoa hơn rất nhiều, thời gian 30 năm đã tạo nên thay đổi to lớn.

Sớm đã không thể so sánh nổi.

Trước đó, đường đi vẫn còn là cát đá bùn đất.

Bây giờ nơi này toàn bộ đã được lát gạch men sứ, hoàn toàn trở thành một tòa thành phồn hoa rộng lớn.

“Chư vị, trận tranh tài cờ vây sắp bắt đầu, trận đấu tranh đoạt Kỳ Thánh bốn năm một lần.

Chỉ cần chiến thắng, sẽ trở thành đại biểu của Hải Thành chúng ta, tiến đến Đô Thành, tham gia lần tranh tài thứ hai.

Ta rất kỳ vọng Kỳ Thành đời đầu tiên sẽ người của Hải Thành chúng ta.

Ta tin rằng trong khắp Nhân Tộc, không có một nơi nào vượt qua Hải Thành chúng ta về cờ vây.”

Ở phía trên Hải Thành, một người đàn bà lớn tuổi cất tiếng nói, âm thanh cực kỳ lớn.

Làn da của bà hơi đen, nhưng con mắt lại đáng ngời dị thường.

Lục Thủy biết, người này chính là người quản sự 30 năm trước kia.

Không nghĩ tới bà lại là người dẫn đầu, Hải Thành thật sự trở thành nơi phát triển cờ vây nhanh nhất.

Rầm rầm!

Một trận reo hò vang lên.

“Tiểu cô nương này thật tinh mắt, trước kia đã biết ta chính là Kỳ Thánh.” Kiếm Nhất cười.

Có vẻ như rất tán thành với lời nói của người quản sự kia.

Lục Thủy chìm trong yên lặng, không nói gì.

Hai người chỉ nhìn xem.

“Đi thôi, bắt đầu rồi.” Ba người Kiếm Nhất đi về phía nơi tranh tài.

Mà ở chỗ cao nhất của Hải Thành, người quản sự nhìn Kiếm Nhất.

“Hắn tới rồi.” Bà có chút kích động.

Đến nay bà vẫn chưa quên được một màn 30 năm trước kia.

Trời đất bị một kiếm thay thế, người này như Thiên Thần giáng lâm, vạn vật đều cúi đầu trước mặt hắn.

Yêu Long thần phục trước hắn.

Khắp vùng đất run rẩy trước mặt hắn.

Hắn, chính là thần.

Một câu, ‘Chỉ là ngoại tộc cũng dám đến địa bàn của Nhân Tộc ta’, kinh thiên động địa.

Hải Thành đến nay không ai dám mạo phạm, cũng là bởi vì truyền thuyết mà người này để lại.

Thủ hộ của Hải Thành.

Thiên Tuyên Chi Thành.

Bà muốn gặp lại tồn tại giống như thần này một lần, nhưng bà biết, nếu đối phương không đến, bà vĩnh viễn không có khả năng nhìn thấy.

Nhưng bà đã hoàn thành lời hứa của mình.

Hy vọng vị đại nhân kia có thể nhìn thấy.

Đối với người quản sự này, không ai trong ba người để ý tới.

Kiếm Nhất không thèm để ý, Lục Thủy và Lục càng không có khả năng để ý.

Cầu Tử...

Trông cậy vào một con chó làm gì?

Ngược lại lúc động thủ có thể trông cậy vào nó.

Rời nhà ra ngoài, Lục cơ bản sẽ không động thủ, Kiếm Nhất thì phải xem tình huống.

Động thủ thường xuyên nhất là Cầu Tử.

Nên vậy.

Dù sao cũng là chó nuôi trong nhà.

Mặc dù phần lớn thời gian đều bị Kiếm Nhất ép.

Lục Thủy phát hiện, Cầu Tử rất sợ Kiếm Nhất, bởi vì Kiếm Nhất thật sự có thể mang nó đi nấu lên.

Lúc sắp tiến vào, Kiếm Nhất nhìn Lục Thủy và Lục, nói:

“Hành trình của ta đã bắt đầu, các người thật may mắn, có thể đồng hành cùng Kỳ Thánh.”

“Thật giống như vinh hạnh.” Lục Thủy bình tĩnh đáp lại.

Thật ra có thể đồng hành cùng Kiếm Nhất đúng là một chuyện khiến người ta cao hứng.

Người sáng lập Kiếm Đạo.

Một kiếm khai thiên, vô số truyền kỳ.

Nhưng tự xưng là Kỳ Thánh.

Có chút xấu hổ.

Nhưng Lục Thủy không thêm để ý, dù sao cũng không ai biết hẳn.

Bọn hắn biết đây là Mê Đô, nhưng ai có thể biết được Mê Đô là hẳn chứ?

Lục và Kiếm Nhất đến chết cũng không biết.

Rất nhanh sau đó, ba người đã đi tới nơi tranh tài.

Lúc này, chỉ có Kiếm Nhất mới có thể bị nhìn thấy, Lục Thủy, Lục và Cầu Tử đi theo phía sau, không ai có thể phát hiện ra.

Là thủ đoạn của Lục.

Thủ đoạn này của hắn cực kỳ cao minh.

Lục Thủy cũng kinh ngạc.

Khó trách Cửu vẫn luôn không tìm được Lục, Lục trốn đi, ngay cả đại đạo mạch lạc cũng khó mà phát hiện ra.

Đây là thiên phú sao?

“Kiếm Nhất sẽ thắng sao?” Lục Thủy hỏi Lục bên cạnh.

Mặc dù hắn đã biết kết cục.

“Nghe nói tòa thành này là tòa thành mạnh nhất về cờ vây, thực lực bình quân rất mạnh.” Lục khẽ nói:

“Chuẩn bị tốt để đến thành khác đi.”

Lục Thủy gật đầu, xem ra Lục rất có lòng tin đối với kỹ năng cờ vây của Kiếm Nhất.

Lúc này, Kiếm Nhất ngồi trước bàn cờ, đối diện là một thiếu niên.

Nhìn thấy là thiếu niên, Kiếm Nhất hơi mỉm cười.

Lục Thủy và Lục đứng bên cạnh.

Chấp bút viết sách.

“Gặp phải một thiếu niên, nhìn giống như chỉ vừa mới tiếp xúc với cờ vây.” Lục nói.

Kiếm Nhất nghe đến cực kỳ hài lòng.

Không hổ là huynh đệ của hắn.

“Tranh tài bắt đầu.”

Sau khi tất cả mọi người đã đến đông đủ.

Trận đấu bắt đầu.

Kiếm Nhất đi trước.

“Trận tranh tài bắt đầu.

Trận cờ như chiến trường, ta chấp tử đi đầu, muốn cho thiếu niên này biết ý nghĩa thật sự của cờ vây.” Lục nhìn Lục

Thủy viết chữ, nói.

Nghe được nội dung này.

Tâm tình của Kiếm Nhất rất tốt.

Viết thật hay.

Lục Thủy không để ý, mà nhìn hai người đánh cờ.

Hai bên hạ cờ rất nhanh, Lục Thủy khẽ gật đầu, sau đó hỏi Lục bên cạnh:

“Bây giờ thế nào?”

Hắn đương nhiên nhìn hiểu, nhưng mà.

Cho cỗ nhân cơ hội biểu hiện.

“Sắp hồi cờ.” Lục nói.

Lục Thủy nghe vậy, cầm sách lên, chuẩn bị viết bất cứ lúc nào.

Lúc này, Kiếm Nhất rơi vào trầm tư, Lục Thủy nhìn thấy cảnh này liền biết, đã bắt đầu tiên vào nội dung cốt truyện.

Một lúc sau, thiếu niên kia mở miệng:

“Người đã suy tư rất lâu rồi, còn muốn nghĩ nữa sao?”
Thiếu niên thử hỏi thăm.

Lục Thủy động bút, hắn viết xuống điều mà thiếu niên nói, câu nói này không phải do Lục tường thuật lại, mà lời bộc bạch phía sau.

“Thiếu niên kia có vẻ khinh thường ta.

Tên thiếu niên ngu dốt.”

Giọng nói Lục vừa dứt, Kiếm Nhất ngạc nhiên quay lại nhìn.

Giống như không rõ hai người này đang viết cái gì.

Chương 1123: Các người có dám hay không 3

Các người có dám hay không 3

Lục Thủy không nói tiếng nào, thản nhiên đối mặt.

Lục đương nhiên cũng một mặt bình tĩnh.

Kiểm Nhất đang đánh cờ cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng hẳn có cảm giác không đúng lắm.

Ngay lúc này, giọng nói của Lục lại vang lên:

“Ta đã trầm tư rất lâu, cuối cùng cũng hiểu ra vấn đề ở chỗ nào.”

Kiểm Nhất lại quay đầu lại nhìn Lục Thủy và Lục.

Một người cúi đầu viết sách, một người chơi đùa với Cầu Tử.

“...”

Hắn không để ý, mà nhìn thiếu niên, nghiêm mặt nói:

“Cái này không tính.

“Đây là kết quả sau khi ta đã suy sâu tính kỹ.” Giọng nói của Lục lại vang lên lần nữa.

Kiểm Nhất không để ý tới.

Thiếu niên: “Hả?”

Lục: “Thiếu niên kia chán kinh.”

“Tranh tài còn có thể đi lại sao?” Thiếu niên quả thật rất kinh ngạc.

Chưa từng nghe qua loại chuyện này.

Lục Thủy và Lục đều chỉ nhìn xem.

Mặt không biểu tình.

Giống như đối với loại chuyện này, đã không còn cảm thấy kinh ngạc.

Người ngoài thì không biết.

“Quy tắc tranh tài cũng không nói không thể đi lại.” Kiếm Nhất nhìn thiếu niên, nói.

Ngay sau đó, giọng nói của Lục lại vang lên:

“Mặc dù ta chưa hề đọc qua quy tắc, nhưng chắc chắn không có mục này.”

Kiếm Nhất nhìn Lục, có chút cạn lời, nhưng hắn cũng không quá để ý, đánh cờ quan trọng hơn.

Thiếu niên: “Người xem lại quy tắc so tài đi, có mục này mà.”

Lục: “Thiếu niên đem điều lệ tranh tài ra.”

Lúc này, thiếu niên quả thật mang điều lệ tranh tài ra cho Kiếm Nhất đọc.

Kiếm Nhất hơi kinh ngạc, người này lấy đâu ra điều lệ tranh tài vậy?

Nhưng hắn vẫn nhận lấy điều lệ, nhìn xuống.

Thật sự có một mục như vậy.

“Người không biết là vô tội, ta cũng không hiểu rõ tình hình, cho nên lần đầu vi phạm có thể được tha thứ, việc này không tính.”

Kiếm Nhất vừa dứt lời, giọng nói của Lục lại vang lên.

“Ta giảng giải cho hắn.

Thiếu niên kia bị ta nói đến rõ ràng.”

Lúc này, thiếu niên đúng là đang suy nghĩ.

Kiếm Nhất đã không còn muốn để ý tới Lục và Lục Thủy nữa, hai người này là tới để quấy rối sao?

Lúc này, thiếu niên hơi hiểu ra.

“Sau đó.” Lục mở miệng.

Sau đó không có gì nữa, hắn im lặng, không nói gì.

“Trọng tài, đến đây một chút.” Thiếu niên gọi.

Có điều Lục Thủy không viết tiếp, một đoạn này, hắn không nhìn thấy.

Hắn còn tưởng rằng Kiếm Nhất sẽ trực tiếp bị ném ra ngoài.

Rốt cuộc cũng có thể nhìn thấy Kiếm Nhất bị ném đi.

Không biết có phải vì bị đi lại nhiều lần hay không, hắn đột nhiên rất chờ mong nội dung phía sau, hắn rất muốn viết.

Đáng tiếc, không thể gấp.

“Làm sao?” Trọng tài là một người đàn ông trung niên mập mạp.

Có lẽ là do ngồi chơi cờ vậy lâu.

“Trọng tài, có thể đi lại không?” Thiếu niên hỏi.

“Đương nhiên không được, ngươi hỏi cờ sao?” Trọng tài nhìn thiếu niên, nghiêm khắc nói:

“Kỳ Tướng hồi hận với nước đi của mình, sẽ mất tư cách dự thi.”

Thiếu niên lắc đầu, chỉ chỉ Kiếm Nhất, nói:

“Hắn muốn đi lại.”

Trọng tài hơi bất ngờ nhìn Kiếm Nhất, dáng dấp Kiếm Nhất đẹp trai, đồ mặc trên người lại đẹp, nhìn đã thấy không đơn giản.

“Ngươi hỏi cờ sao?” Trọng tài hỏi.

Hắn không hề để ý tới thân phận của Kiếm Nhất.

Thân phận của hắn cũng không kém

“Ngươi có biết ý nghĩa của cờ vậy không? Có hiểu sự vĩ đại của cờ vậy không?” Kiếm Nhất nhìn trọng tài, muốn vị trọng tài hiểu ra chân lý.

“Không phủ nhận, người đâu.” Trọng tài hô lên.

Hai tráng hán tiến tới.

“Mời vị công tử này ra ngoài đi, nước cờ phải dứt khoát, đi lại đã tự động hủy bỏ tư cách tham dự.”

“Kỳ Đạo vĩ đại, bao hàm tất cả, có thể hạ cờ, tất có thể hồi cờ.” Kiếm Nhất nói.

“Con nhà người ra đời, còn có thể nhét trở về sao?” Trọng tài hỏi ngược lại.

“Không thể, cho nên đây chính là ý nghĩa và sự vĩ đại của cờ vây, nó cho con người cơ hội làm lại.

Nếu như không thể đi lại, vậy chẳng phải là đã tự giới hạn khả năng rồi sao?” Kiếm Nhất nghiêm nhiên nói.

“...” Trọng tài ghen hống, nhìn trần trời, nhất thời không biết phản bác thế nào, cuối cùng phát tay:

“Kéo ra ngoài.”

Hai tráng hán không chần chờ chút nào, trực tiếp kéo Kiếm Nhất ra bên ngoài.

Kiếm Nhất là ai, nào có thể chịu đựng loại khuất nhục này?

“Thả ta ra, các người có biết ta là ai không?”

“Chẳng cần biết người là ai, người tới quấy rối, liền phải lăn ra ngoài?” Tráng hán nói thẳng.

“Lớn mật.” Kiếm Nhất giãy dụa.

“Chỉ với thân thể nhỏ bé này của người, ta khuyên người chớ nên lộn xộn, tránh cho xương cốt bị lệch vị trí.

Bây giờ chỉ là ném người ra bên ngoài, động loạn thì khó nói trước được.” Tráng hán có lòng tốt nhắc nhở.

Lúc này, Lục và Lục Thủy ở sau lưng Kiếm Nhất, cả hai đều chậm rãi làm việc của mình.

Lục Thủy cầm sách bắt đầu viết.

Lục xem sách.

Lúc này, Kiếm Nhất đã bị kéo đến gần cửa ra vào.

“Một đám không hiểu ý nghĩ của cò vây lại dám can đảm ném ta ra ngoài, thả ta ra!” Kiếm Nhất kêu lên.

Chẳng qua lúc hắn còn đang muốn tiếp tục, tên Lục đáng chết lại mở miệng nói:

“Ta cực kỳ phân nộ.

Ta là cha của cò vây.

Bọn điêu dân này.”

Kiếm Nhất nghe được thì sững sốt, mà lúc này đây, hắn cũng bị hai tráng hán kia ném ra ngoài.

“Ầm!” Giọng nói của Lục tiếp tục vang lên:

“Ta bị ném xuống đất.”

Tráng hán: “Lại đến quấy rối nữa, sẽ hủy bỏ tư cách tranh tài năm sau của ngươi.”

“Người kia dám to tiếng mắng ta, còn dám uy hiếp ta.

Những người này đều quá phận.” Giọng nói của Lục theo đó vang lên.

Kiếm Nhất không để ý đến tráng hán, mà mặt không đổi nhìn Lục Thủy và Lục:

“Các ngươi có thể thay thành ngôi thứ ba để viết hay không?

Có bệnh hay không vậy?”

Lục Thủy vẫn tiếp tục viết, không có ý dừng lại.

Lục tiếp tục nói:

“Ta cực kỳ tức giận gào thét.

Phàm nhân ngu dốt, không bao giờ biết cách khiến người khác vừa lòng đẹp ý.”

Kiếm Nhất: “...”

Con mắt nào của các ngươi nhìn thấy ta phân nộ?

“Các ngươi thật sự không phải tới quấy rối sao?” Kiếm Nhất cảm thấy tâm tình tốt ban sáng đều đã mất ráo.

Lục Thủy khép sách lại.

Đã qua được một đoạn nội dung cốt truyện.

“Ta cảm thấy rất thú vị.” Lục mỉm cười nói.

Quả thật rất thú vị.

“Không hề dùng ngôi thứ ba, ngay từ đầu đã là ngôi thứ nhất.

Hơn nữa, ta cảm thấy viết như vậy, càng chân thật hơn.” Lục Thủy nói lên quan điểm của mình.

“Gâu gâu.” Cầu Tử cũng biểu thị rất hài lòng.

“...” Kiếm Nhất tỏ vẻ khinh thường:

“Các người chính là ghen ghét ta sẽ trở thành Kỳ Thánh, cố ý quấy rầy ta trong lúc đánh cờ.

Thật bỉ ổi.”

“Tiếp theo đi đâu?” Lục hỏi thẳng.

Không cần phải nói chuyện dư thừa.

Kiếm Nhất cũng sẽ không từ bỏ.

“Ai biết được, đi điều tra một chút, nơi nào một hai ngày nữa có tranh tài thì đến.” Kiếm Nhất phui phui bụi bần trên quần áo, nói.

“Những người này căn bản không hiểu cờ vây.” Quay đầu thoáng nhìn nơi tranh tài, Kiếm Nhất tỏ vẻ đau lòng.

Hắn đường đường là Kỳ Thánh, cũng dám đuổi ra.

Quả thật là vũ nhục đạo cờ vây.

“Đi thôi, điều tra gần đây một chút, muộn quá thì ngày mai xuất phát.” Kiếm Nhất khí chất ngạo nghễ nói:

“Đến lúc ta trở thành Kỳ Thánh, sẽ một lần nữa trở lại Hải Thành.

Đề bọn hắn biết, ngày hôm nay, bọn hắn đã ngu xuẩn cỡ nào.

Phải rửa mối nhục này.”

Kiểm Nhất đi.

Lục Thủy đi theo phía sau bọn họ, lần này rời đi, đại khái vĩnh viễn sẽ không quay lại đây nữa.

Về phần Kiểm Nhất có trở về hay không.

Kiếp sau cũng không thể.

Tất cả mọi người đều hiểu.

Lục Thủy ngược lại có chút chờ mong, bởi vì ở nơi tiếp theo sẽ thấy Cửu.

Sau đó cũng không biết Cửu có đồng hành cùng hay không.

Nếu có, Cửu biết nhiều như vậy, cũng không biết có thể ảnh hưởng đến hắn hay không.

“Ừm, sẽ không, Mê Đô không có nguồn gốc, bọn hắn cũng không biết cụ thể sẽ như thế nào.

Hành động thiếu suy nghĩ, sẽ chỉ ảnh hưởng tới mệnh lý thế giới.”

Lục Thủy rất tò mò, Cửu bây giờ, liệu có thể đoán trước được tương lai mình sẽ bám vào người Nhị Trưởng lão hay không?

Quyền năng độc nhất, gần như là toàn tri.

Lục Thủy không biết được.

Dù sao thì Cửu cũng không phải thật sự toàn tri.

Thứ nàng biết hầu hết đều là chuyện đã xảy ra.

Tương lai trông không, có vài biến hóa có thể nhìn thấy, có vài biến hóa thì hoàn toàn không thấy.

Ví dụ như nhìn xem lúc nào Mộ Tuyết sẽ mang thai.

Không ai nhìn ra.

Còn không phải dựa vào cố gắng của chính hắn à.

Mấy người Lục Thủy theo Kiểm Nhất rời đi.

Mà một lát sau, vòng đấu loại bên trong cũng kết thúc.

Người quản sự Hải Thành tự mình tới thông báo.

Chỉ là khi nhìn xuống tất cả mọi người, bà lại thở dài trong lòng.

Bà cho rằng có thể gặp lại người kia, hy vọng có thể nhận được sự tán thành của người kia.

Bà không có nuốt lời.

Đáng tiếc, người kia cũng không dự thi.

Nếu như dự thi, nhất định có thể trở thành Kỳ Thành.

‘Cũng đúng, tồn tại như hấn không phải thứ những phạm phu tục tử chúng ta có thể so sánh được.’

Đề cờ vây chân hưng, là vì hấn muốn làm như vậy, chứ không phải vì hấn muốn trở thành Kỳ Thánh, được thế nhân cung kính tuần lễ.’

Chương 1124: Nhìn thấy Cửu lúc còn sống 1

Nhìn thấy Cửu lúc còn sống 1

“Ta quyết định từ bỏ hương trấn này để đi tới một hương trấn khác, tiếp tục tham gia trận đấu tranh tài còn chưa bắt đầu.

Với ta mà nói, đường xá xa xôi cũng không chẳng sao cả.”

Lục nhớ lại lời Lục Thủy sau khi rời đi.

Viết xong những thứ này, Lục Thủy liền đưa sách cho Kiếm Nhất, để cho người trong cuộc xem thật kỹ.

Một lát sau.

“Các người chắc chắn rằng không phải tới đây để xem trò cười chứ?”

Kiếm Nhất nhìn quyển tự truyện ở trong tay, sắc mặt vô cùng khó coi.

Hắn đã quyết liệt với Lục Thủy rồi, tình huynh đệ đối trá mất rồi.

“Đúng là thú vị.”

Lục bình tĩnh nói.

“Con đường Kỳ Thánh này nhất định phải có khó khăn trắc trở, trước khổ sau sướng.

Đến lúc đó, khi Kỳ Thánh trở về, thiên địa sẽ reo hò.

Thiên mệnh sở quy.”

Lục Thủy cảm thấy lời nói của mình đã bị ảnh hưởng bởi năng lực sáng tác.

Kiếm Nhất nghe xong thì gật gật đầu:

“Cũng hợp lý.”

Hiện tại, bọn họ vẫn là huynh đệ, chỉ cần viết xong đoạn hần thành Thánh Kiêu là được rồi.

Khó khăn trắc trở trước mặt, cần phải vượt qua.

“Gâu gâu.”

Cầu Tử đột nhiên kêu lên.

Lục Thủy tò mò nhìn sang.

Cầu Tử chỉ chỉ về phía rừng cây ở phía trước.

Hiện tại, bọn họ đang đi trên Đại Đạo, không biết thành thị nào sẽ mở ra cờ vậy, bọn họ cần phải tìm xem.

Loại sự tình này, bình thường đều là Kiếm Nhất tự mình làm, hắn khá quen thuộc, nhưng những người khác thì hoàn toàn mù mờ.

Lục Thủy thân là một triệu hoán thú, hoàn toàn không biết.

Kiếm Nhất Vi Kỳ Truyện cũng không viết điều gì liên quan tới việc này.

Đột nhiên, hắn phát hiện rằng nội dung ở trong sách thật sự là quá ít.

“Trong rừng cây có người, có lẽ sẽ biết.”

Lục nói.

Thực lực của những người ở đây đều đã đạt tới một mức nhất định, không chú ý tới tình hình xung quanh.

Có cái gì đang hướng về phía bọn họ, bọn họ đều có thể tiếp lấy.

Chỉ có Cầu Tử mới phát hiện ra vấn đề ở xung quanh.

“Đi tới xem một chút.”

Kiếm Nhất nói.

Vừa mới bị kéo ra cho nên tâm trạng của hắn đang không tốt, có người đến tìm bọn họ gây phiền phức thật sự là quá tốt.

Hắn sẽ dạy bọn họ cách làm người.

Lục không có ý kiến gì cả, Lục Thủy đương nhiên cũng không có ý kiến gì.

Đúng lúc có thể xem thử xem sẽ gặp phải ai.

Lúc bọn họ đi vào, lập tức nhìn thấy khung cảnh bị bao phủ bởi bao trùm.

“Ma Tu Huyết Trần?”

Chỉ tùy tiện liếc mắt một cái, Kiếm Nhất liền biết là ai đang ở trong rừng cây.

Sau khi Kiếm Nhất vừa dứt lời, một nam tử trẻ tuổi liền ngưng kết ở trong rừng cây.

Trang phục từ trên xuống dưới của hắn đều là màu đen, bên trong mái tóc màu đen của hắn còn trộn lẫn tóc đỏ.

“Đúng thật là Ma Tu Huyết Trần.”

Lục Thủy cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Suy nghĩ kỹ lại một chút, đúng là Ma Tu Huyết Trần đã gặp qua hắn, thấy trên đầu của hắn có sừng.

Bây giờ, hắn có phải nên mở sách ra chuẩn bị viết hay không?

Tốt nhất là để cho đối phương biết rằng tác giả của cuốn sách này chính là hắn.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu Lục Thủy liền bị hắn bác bỏ.

Chỉ cần có quyển sách kia, Ma Tu Huyết Trần chắc chắn sẽ biết người đột nhiên xuất hiện, chính là hắn, là tác giả của cuốn sách này.

Hơn nữa, đối phương cũng không biết là ai.

Chỉ biết rằng trên đầu của hắn có sừng mà thôi.

Nhưng mà, sau khi chuyện này kết thúc, hắn thực sự là rất muốn quay về gặp lại Kiếm Nhất một lần, sau đó nói cho hắn biết...

Thôi bỏ đi, vẫn là không nói thì tốt hơn, lỡ đâu lại gọi là hắn là Long Nhi thì không tốt.

Vẫn nên tiếp tục bảo trì thần bí thì hơn.

Hiện tại, Ma Tu Huyết Trần cũng chỉ mới là cửu giai chứng đạo mà thôi, mạnh hơn Cơ Tầm một chút.

Hắn nhìn Lục một cái, không quan tâm.

Sau đó lại nhìn sang Lục Thủy, hơi nghi hoặc một chút nhưng mà hắn cũng không quan tâm lắm.

Cuối cùng, hắn nhìn Kiếm Nhất:

“Kiếm Nhất, người đứng đầu thời đại? Ta muốn thưởng thức một chút.”

“Được thôi, bị ta đánh cho tàn phế thì đừng có mà khóc nhè.”

Kiếm Nhất xuất kiếm ra.

Chuẩn bị giáo dục thật kỹ cái tên Ma Tu không biết trời cao đất rộng này.

Những người có cấp bậc như bọn họ đều nghe qua tên của nhau rất nhiều lần rồi.

Nhưng mà, lại cực kỳ ít giao thủ với nhau, tất cả đều đang kiếm chế chính mình.

Đây là lần đầu tiên Ma Tu Huyết Trần khiêu chiến với Kiếm Nhất, hắn không muốn chờ đợi.

Hắn cảm nhận được rằng mình đang có bình cảnh, nhất định phải động thủ, nếu không thì sẽ để lại nuôi tiếc.

Sau khi thắng được Kiếm Nhất, hắn sẽ khiêu chiến với Lục.

“Vậy người xuất thủ trước đi, thấy người phải đi ngàn dặm xa xôi như thế, ta nhường người trước.”

Kiếm Nhất nói.

Ma Tu Huyết Trần không nói nhảm, trực tiếp động thủ.

Huyết Vụ ngập trời.

Lục đứng ở bên ngoài bìa rừng, sau đó vung tay lên che đậy lại nơi này.

Sẵn tiện áp sức luôn sức mạnh lại bên trong đó, nếu không thì sức mạnh của cửu giai chứng đạo, sẽ gây ra thương tổn rất lớn đối với người bình thường ở phụ cận.

Oanh!

Phát động đại chiến.

Kiểm ý xuyên qua cây cối, Huyết Vụ nở rộ.

“Kiểm Nhất sẽ thắng rất nhẹ nhàng sao?”

Lục Thủy hỏi.

Người thắng chắc chắn là Kiểm Nhất, nhưng mà có thể thắng một cách nhẹ nhàng thoải mái hay không thì khó mà biết được, hẳn không hiểu rõ người này cho lắm.

“Chắc là khá nhẹ nhàng.

Tuy Ma Tu Huyết Trần rất mạnh, nhưng mà hiện tại hẳn còn cách Kiểm Nhất rất xa.

Bọn họ bắt đầu quá muộn.”

Lục suy nghĩ một chút, rồi đưa ra một đáp án đúng trọng tâm:

“Sau khi thắng được rồi thì sẽ không nhẹ nhàng như thế nữa.

Nếu như bọn họ không dừng bước, đi thẳng tới cuối.”

Rất rõ ràng, Lục tán thành sức mạnh của Ma Tu Huyết Trần.

Nhưng mà, trạng thái hiện tại của Ma Tu Huyết Trần không tốt tới mức đó.

Tương lai hẳn có thể đi tới cuối cùng được hay không thì chưa biết được.

Lục Thủy nhìn Huyết Vụ, cảm giác đối phương vẫn chưa được Cửu chỉ đạo.

Oanh!

Sức mạnh Đại Đạo bộc phát, toàn bộ rừng cây hóa thành hư vô.

Một lúc lâu sau.

Tất cả đều lắng xuống.

Kiểm Nhất rơi xuống phía trước Lục và Lục Thủy, gương mặt vô cùng nhẹ nhõm:

“Ma Tu đệ nhất thiên kiêu mà cũng muốn giao tranh với Kỳ Thánh ta sao?”

Ba người như hấn gộp lại cũng chẳng phải là đối thủ của ta.”

Lục Thủy và Lục không nói gì cả.

Không tiếp lời được.

Sau khi Kiểm Nhất nói xong không lâu, Huyết Vụ bắt đầu hội tụ ở phía sau, sau đó xuất hiện tia sáng.

Giờ phút này, có một khí tức cường đại bắn ra.

Vô tận Huyết Vụ ngưng kết thành một người đàn ông mặc áo đen, hấn đứng giữa không trung, uy thế kinh người.

“Còn bạo chúng?”

Kiểm Nhất cảm thấy có hơi ngoài ý muốn, nhưng mà sau đó lại dùng giọng điệu kinh thường nói:

“Bạo chúng thì ghê gớm lắm à? Ngay cả năng lực gây ra một cái động ở trên người ta cũng không có, có thể bạo thành cái gì chứ?”

Ma Tu Huyết Trần:

“...”

Chắc chắn sẽ có ngày ta tạo nên một cái động ở trên người của ngươi, sau đó hấn nhìn về phía Lục.

Hiện tại, hấn đang ở trạng thái mạnh nhất, là thời điểm khiêu chiến mạnh nhất ở trong truyền thuyết.

“Ta muốn khiêu chiến với ngươi.”

Giọng nói trầm thấp của Ma Tu Huyết Trần vang lên.

Kiểm Nhất sửng sờ.

“Người đúng là rất biết chọn người để ra tay.”

Hắn không nói gì cả, trực tiếp lui về phía sau.

Bây giờ đến lượt hắn xem kịch.

“Người đoán xem Lục cần bao nhiêu thời gian?”

Kiểm Nhất nhìn Lục Thủy.

“Một hơi?”

Lục Thủy tò mò nói.

Hiện tại, chiến lược cụ thể của Lục là như thế nào, Lục Thủy không biết.

Kiểm Nhất cười ha ha nói đúng.

Đối mặt với lời khiêu chiến như thế này, Lục không hề từ chối.

Hắn đi về phía trước một bước.

Ngay sau đó, sức mạnh của Ma Tu Huyết Trần bộc phát.

Bắt đầu chiến đấu.

Oanh!!!

Ma Tu Huyết Trần bị một bàn tay vô hình trực tiếp bắn thành Huyết Vụ ngay trong tích tắc.

Ma Tu Huyết Trần suýt nữa đã tan thành mây khói.

“Có phải Ma Tu này bị ngốc hay không? Khiêu chiến với cao giai mà lại không yêu cầu áp tu vi xuống?”

Còn tự tin hơn cả ta?”

Kiểm Nhất có chút bội phục.

“Ta cũng rất bất ngờ, nhưng ta sẽ tôn trọng đối phương, dùng không ít sức mạnh.”

Lục bình tĩnh nói.

Lục Thủy:

“...”

Tại sao hắn cứ cảm giác rằng hai người này cố ý vậy?

Quả nhiên, hai người này còn trẻ như vậy mà đã bị dị tộc khắp nơi truy sát. chắc chắn là phải có nguyên nhân gì đó.

Hắn có thể nói gì được chứ?

Ma Tu Huyết Trần thật là can đảm.

“Đi thôi, chúng ta còn phải chạy tới trạm tiếp theo nữa.”

Kiểm Nhất nói.

Lục không hề có ý kiến gì, nhưng mà trước khi rời khỏi nơi này, hắn phải xóa sạch hết vết tích Đại Đạo ở đây đã.

Bảo đảm sau này sẽ không phát sinh vấn đề gì.

Sau đó, hắn dùng thuật pháp để dọn dẹp cái hố ở nơi này.

Chương 1125: Nhìn thấy Cửu lúc còn sống 2

Nhìn thấy Cửu lúc còn sống 2

Sau khi ba người và một con chó đi không bao lâu, Ma Tu Huyết Trần mới chậ vật mà ngưng tụ cơ thể.

Sắc mặt của hắn trắng bệch, lúc trước thì tóc đỏ, bây giờ thì tóc thành màu trắng luôn rồi.

“ ... ”

Hắn đương nhiên là nghe được cuộc đối thoại của Kiếm Nhất và Lục.

Nhưng mà, việc áp xuống tu vi không phải là thường thức hay sao?

Tại sao còn cần phải nói?

Suýt nữa thì bị đánh chết luôn rồi.

Lục rất mạnh, nhưng mà là dùng cảnh giới cao để ức hiếp kẻ cảnh giới thấp, hắn không phục.

Chờ tới khi đi tới đạo tẫn, hắn sẽ khiêu chiến lại một lần nữa.

Lần này không tính.

Sau đó, Ma Tu Huyết Trần cũng thoát đi nơi này, hắn muốn tìm nơi nào đó để khôi phục thương thế.

...

Ngày hôm sau.

Lục Thủy nhìn cái thành trấn được coi như là phần hoa này, hắn cảm giác rằng mình đã từng đi qua nơi này rồi.

Có lẽ, đây là lần đầu tiên Kiếm Nhất tới chỗ này.

Ở đây không phần hoa như Hải Thành, công trình ở xung quanh cũng có sự chênh lệch, nhưng mà rất tốt.

Đã tốt hơn không biết là bao nhiêu lần so với 30 năm trước rồi.

“Ở đây cũng rất nhanh, bắt đầu tranh tài vào ngày hôm nay, may mà ta báo danh kịp.”

Gương mặt của Kiếm Nhất trở nên nhẹ nhõm:

“Lần này, ta muốn đi thẳng tới Kỳ Thánh.

Khiến cho người Hải Thành phải hối hận.

Vốn dĩ, Kỳ Thánh ở bên bọn họ, nhưng bây giờ không phải nữa rồi.”

Lục và Lục Thủy im lặng đi theo sau Kiếm Nhất, bọn họ cũng không tiếp lời hẳn.

Khi dạng người cường giả như Kiếm Nhất lên tiếng, bọn họ chỉ có tư cách nghe mà thôi.

Cầu Tử thỉnh thoảng sẽ tiếp một câu.

Đương nhiên, phần lớn đều phải đón nhận ánh mắt hung ác của Kiếm Nhất, sau đó Cầu Tử sẽ trốn đằng sau Lục, không chịu ra.

Có Lục ở đây cho nên nó rất yên tâm.

Lục không có ở đây, một câu nó cũng không dám nói.

Mặc dù, Lục Thủy không nói câu nào, nhưng mà hẳn viết.

Viết tiếp nội dung trước đó.

“Nhưng mà trong nháy mắt ta đã đi tới một hương trấn mới, cách đó khá xa.

Sau khi báo danh xong, ta lập tức tham gia tranh tài.

Việc tranh tài trước đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn, lần này ta sẽ chỉ dẫn cho bọn họ về con đường cò vầy, giống như 30 năm trước vậy.”

Lục tiếp tục đọc thầm.

Kiếm Nhất nghe xong liền vô cùng đồng tình, viết rất tốt.

Hắn sẽ giống như 30 năm trước vậy, nói cho bọn họ chân lý và sự vĩ đại của cờ vậy.

“Gâu gâu.”

Cầu Tử đột nhiên kêu to lên.

Lục Thủy nhìn qua, phát hiện có người hình như đang trộm túi tiền.

Là hình dáng của một người đàn ông, đang trộm của một tiểu cô nương.

Tiểu cô nương này khoảng 14 tuổi.

Ngay khi nhìn thấy đối phương, Lục Thủy không khỏi cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Nhưng mà, hắn cũng không lên tiếng.

Thế nhưng, âm thanh của Cầu Tử đã kinh động tới thiếu nữ kia.

“Trộm?”

Thiếu nữ lập tức lui về sau, cảnh giác mà nhìn người đàn ông kia.

Người đàn ông kia sợ hết hồn, luống cuống mà nhìn người thiếu nữ ở trước mặt.

Dường như không biết phải làm sao cho phải.

Lục và Kiếm Nhất không để ý tới, bọn họ tiếp tục đi về phía trước.

Lục Thủy cũng không quan tâm.

Tiếp tục đi về phía trước.

Đi chưa được bao lâu thì hắn nghe thấy giọng nói của thiếu nữ kia vang lên:

“Người không chạy sao?”

“Đúng, thật xin lỗi, ta...”

“Thiếu tiền ư? Ta cho người mượn.”

“A? Có thể, có thể chứ?”

“Viết giấy nợ đi, lúc trả lại phải đưa thêm tiền lãi cho ta.”

...

Kiểm Nhất hoàn toàn không để ý tới tình huống vừa này, hiện tại bọn họ đang đi tới hiện trường tranh tài.

“Lần này, ta muốn cho các người biết được phong thái của Kỳ Thánh là như thế nào.”

Kiểm Nhất quay đầu lại nhìn về phía Lục Thủy:

“Nhất định phải ghi chép đúng sự thật, biểu lộ rõ ràng hình tượng vĩ ngôn của Kỳ Thánh.”

Lục Thủy trịnh trọng gật đầu.

Nội dung thì hẳn nhớ kỹ hết rồi, chỉ chờ lúc đặt bút xuống viết mà thôi.

Hắn cũng biết đối thủ lần này là ai luôn rồi.

Bắt đầu tranh tài.

Kiểm Nhất ra trận ngay từ đầu, cho nên Lục Thủy và Lục đương nhiên cũng theo vào.

Cầu Tử đi ở sau cùng, bộ dạng của nó vô cùng nhàn nhã.

Có chủ nhân ở bên cạnh cho nên nó rất an tâm.

“Lần này có thể kiên trì được bao lâu?”

Lục Thủy hỏi Lục đang ở bên cạnh.

“Khó mà nói được, trình độ ở đây không cao như Hải Thành, người có khả năng thắng khá là thấp.”

Lục suy nghĩ một chút rồi đưa ra kết luận.

Lục Thủy gật đầu.

Hắn đã biết được tình hình cụ thể, cho nên phân tích của Lục là đúng.

Người ở nơi này không quá mạnh.

Rất nhanh, Kiểm Nhất đã đi tới chỗ bàn cờ, ở phía đối diện hẳn là một người thiếu nữ.

Chính là cô gái bị trộm tiền khi này.

Lục Thủy không kinh ngạc, Lục cũng không quan tâm, Kiếm Nhất thì nhíu mày một cái, đối thủ của hắn vậy mà lại là một thiếu nữ.

Được lắm.

Đây chính là thời điểm thể hiện kỳ lực của hắn.

Lúc này, giọng nói của Lục truyền tới, Kiếm Nhất biết rằng người anh em tốt của hắn lại bắt đầu động bút.

“Bắt đầu tranh tài, đối thủ lần này của ta là một thiếu nữ.

Lại là người trẻ tuổi dốt nát.

Kỳ nghệ sao có thể sánh được với ta?”

Lục đọc lên.

Gương mặt của Kiếm Nhất tràn đầy ý cười, đúng là anh em của hắn.

Một người viết ra được tiếng lòng của hắn, một người đọc lên tiếng lòng của hắn.

Hắn nhìn thiếu nữ kia, cảm thấy đối phương chết chắc rồi.

“Bắt đầu.”

Giọng nói của trọng tài vang lên.

“Chúng ta thai tiên* đi.”

Người thiếu nữ nói.

Kiếm Nhất tôn trọng nàng, thai tiên.

Hắn mà nhường nàng thì chính là đang vũ nhục cờ vây.

Thai tiên kết thúc.

Đối phương đi trước.

“Lần này, đối phương là người đi trước.

Từ cách thức cầm cờ của đối phương, ta đã biết được rằng kỳ nghệ của đối phương chẳng ra gì.”

Giọng nói của Lục vang lên.

Thiếu nữ đúng là đang cầm lấy quân cờ.

Kiểm Nhất khẽ gật đầu, lại là tiếng lòng của hắn.

Hôm nay chính là trạm đầu tiên của việc chứng đạo Kỳ Thánh của hắn.

Lục Thủy quan sát hai người đang đánh cờ kia, hắn cảm nhận được sự tự tin của Kiểm Nhất.

Người thiếu nữ hình như mới học đánh cờ không được bao lâu.

Hắn đương nhiên là biết người thiếu nữ này.

Chính là Cửu, người bò ra từ trong nước.

Nhưng mà, điều khiến cho hắn nghi ngờ chính là việc hắn và Lục đều ở đây, Lục còn đọc lên.

Nhưng lúc đó hắn không nghe thấy, cũng không biết Cửu có phát hiện hay không, hay là cố ý che chở cho đoạn này.

Mê Đô không có nguồn gốc, có khả năng là do cố ý che đậy lại.

Hay là nàng muốn chuyên tâm đánh cờ, không muốn bị lời nói của Lục ảnh hưởng.

Cũng có khả năng này.

“Đúng là có khả năng thắng.”

Lục nói khẽ.

“Khả năng lớn không?”

Lục Thủy tò mò hỏi.

“Không lớn, có lẽ chỉ có thể có ưu thế ở đợt thứ nhất mà thôi.”

Lục cực kỳ tự tin.

Lục Thủy khá là bội phục Lục.

Đã đánh bao nhiêu ván cờ với Kiểm Nhất rồi mới có thể có nhận thức sâu sắc tới thế chứ.

Thời trẻ của hai người kia quả thực là tiêu dao khoái hoạt.

Làm chuyện mình muốn làm, còn giúp nhân tộc quật khởi, thấp lên đồng lửa.

Điểm này chính là vạn cổ.

Sau đó, nhân tộc chính là nhân vật chính của mảnh đất này, chưa từng thay đổi bao giờ.

Ngay cả thời điểm suy sụp nhất cũng vậy.

Nhìn thấy Cửu bắt đầu khó khăn, Lục Thủy cầm bút lên viết xuống hai chữ.

“Quả nhiên.”

“Cái này, cái này có thể không tính không?”

Cửu chỉ vào quân cờ mà mình mới hạ xuống, mở miệng hỏi.

Nàng vừa dứt lời, giọng nói của Lục liền vang lên:

“Thiếu nữ kia không khỏi khiếp đảm hỏi.”

“Không được.”

Kiểm Nhất không có bất kỳ biểu tình gì, bởi vì đã có người bổ sung biểu tình cho hắn rồi.

Lục đọc:

“Ta nghĩa chính ngôn từ mà từ chối.”

Kiểm Nhất nhìn thoáng qua Lục và Lục Thủy, phối hợp không tệ.

Tiếp đó, hắn bắt đầu phổ cập khoa học cho thiếu nữ kia:

“Điểm thần thánh của cờ vây chính là hạ cờ dứt khoát, dù cho ta có đồng ý với người, thì ta cũng không thể nào vi phạm quy tắc của cờ vây được.

Người nhìn đi, trên quy tắc có ghi là không thể đi lại.”

Lục:

“Ta lấy quy tắc ra cho đối phương xem.

Để đối phương hiểu được rằng, việc đi lại chính là vi phạm quy tắc.”

Thứ mà hiện tại Kiếm Nhất lấy ra chính là quy tắc mà thiếu niên trước kia lấy ra, hắn vẫn luôn mang nó theo bên người.

Không nghĩ tới rằng sẽ có lúc thật sự phải dùng tới nó.

Vui vẻ.

Bởi vì tâm trạng tốt, cho nên giọng nói của Lục cũng càng trở nên êm tai hơn.

Chương 1126: Nhìn thấy Cửu lúc còn sống 3

Nhìn thấy Cửu lúc còn sống 3

Cửu cảm thấy có chút đáng tiếc, nàng thu tay lại, sau đó nhẹ nhàng gật đầu:

“Được, được thôi.”

Lục tiếp tục đọc:

“Mặc dù thiếu nữ kia cảm thấy đáng tiếc, nhưng nàng vẫn lựa chọn chấp nhận.”

“...”

Lục vừa dứt lời, tay của Cửu rõ ràng có chút bất lực.

Dường như nàng nghe thấy nó, nhưng mà lại cố gắng không quan tâm.

Hiện tại, Lục Thủy cảm thấy vô cùng hiếu kỳ, hẳn có lẽ đã nhìn qua đoạn này rồi, nhưng đáng tiếc là hẳn hoàn toàn không cảm nhận được.

Khi đó có lẽ hẳn đang xem video.

Nhưng mà, hình như ngay từ đầu Cửu không giống như là đang nương Kiếm Nhất, lần đầu tiên hẳn đọc sách, hẳn còn tưởng rằng Cửu cố ý.

Một lúc sau.

“Kiếm Nhất sắp thua rồi.”

Lục nói nhỏ.

Cửu ngẩng đầu nhìn bàn cờ, nó không nhìn thấy được.

Nó chỉ có thể ghé vào bên cạnh Lục, đang đưa cái đuôi quan sát xung quanh.

Cuộc sống thật nhàm chán, cường giả như nó lại phải nhẫn nhịn chịu đựng.

Lục Thủy nhìn Kiếm Nhất, hiện tại Kiếm Nhất đúng là đang rơi vào tình thế khó xử.

Hắn không hề chần chừ, lập tức cầm bút lên viết xuống sách, đây là thời điểm để viết nội dung kế tiếp.

“Ván tiếp theo.”

Giọng nói của Lục vang lên.

Nội dung của cuộc đời Kiếm Nhất lại bắt đầu.

Kiếm Nhất cầm một quân cờ được đặt xuống trước đó lên:

“Cái này không tính, ta đánh sai.”

Kiếm Nhất làm như nghe không thấy câu nói này, nhìn Cửu.

Lúc này, Cửu nở một nụ cười thân thiện, nhắc nhở:

“Thế nhưng, trên quy tắc đã viết là phải hạ cờ một cách dứt khoát.”

“Thiếu nữ kia cầm quy tắc lên, còn đặc biệt chỉ cho ta xem.”

Lục đọc lên.

Cửu run lên, sau đó lập tức cầm lấy quy tắc ở bên cạnh lên, chỉ cho Kiếm Nhất xem.

Kiếm Nhất:

“...”

Hắn có cảm giác rằng mình đã dẫn theo một đám đồng đội heo.

Đường đường là Kỳ Thánh vậy mà lại dẫn theo một đám đồng đội heo.

Hắn nhìn Cửu, chân thành nói:

“Quy tắc là vật chết, còn người là vật sống, tại sao vật sống lại bị gò bó bởi vật chết?”

Việc này chỉ khiến cho con người ta phải dừng bước ngay lập tức mà thôi.”

Giọng nói của Lục đương nhiên là không thể vắng mặt:

“Ta cảm thấy đối phương hẳn là hiểu được điều này.”

“Thế nhưng, điểm thần thánh của cờ vây chính là hạ cờ dứt khoát, mặc dù ta đồng ý cho người đi lại.”

Khi nói câu này, Cửu vô cùng vui vẻ, nhưng mà nàng cũng không làm ra bất kỳ biểu tình gì, vì lời bộc bạch sẽ giúp nàng biểu hiện điều đó.

Quả nhiên, giọng nói của Lục lại vang lên.

“Thiếu nữ kia nghĩa chính ngôn từ nói.”

Kiểm Nhất lại liếc qua chỗ của Lục và Lục Thủy.

Lần sau hẳn tuyệt đối sẽ không dẫn theo hai người này nữa.

Thế nhưng, hẳn vẫn muốn cho đối phương biết được chân lý của cờ vây.

“Thần thánh tại tâm, dừng bước tại ý. Cờ vây thần thánh như thế là tại người, không phải tại quy tắc.

Đề cho ta đi lại, là sự tán thành mà người dành cho cờ vây.

Chân lý của cờ vây được biểu lộ trong tay của ta và người.”

Kiểm Nhất cầm quân cờ lên, bắt đầu đi lại.

Lục lại đọc tiếp:

“Nói xong ta liền cầm quân cờ lên, tính đi lại một lần nữa.

Ta nghĩ rằng thiếu nữ kia đã hiểu được chân lý của cờ vây rồi.”

Kiểm Nhất cảm thấy Lục nói rất đúng.

Hắn hạ cờ.

Cạch!

Vô cùng khí thế.

Nhưng mà, hẳn nghe thấy một âm thanh quen thuộc.

“Trọng tại, hẳn đi lại.”

Sau đó, chính là giọng nói của Lục, Lục dường như đang nói cho hắn biết rằng đó là giọng của ai:

“Thiếu nữ kia đột nhiên la lên.”

Kiểm Nhất:

“...”

Trọng tài là một người phụ nữ xinh đẹp như hoa, nàng bước tới hỏi.

“Ai đi lại?”

Lục Thủy và Lục đều nhìn sang.

Lục Thủy ngừng bút, Lục đương nhiên là không cần phải đọc nữa.

Nhìn Kiểm Nhất bị đỡ ra ngoài là được rồi.

Thật thú vị.

“Hắn.”

Cửu chỉ vào Kiểm Nhất.

Trọng tài nhìn Kiểm Nhất, giọng điệu mang theo sự khinh thường, nói:

“Uông cho có một túi da tốt như thế, vậy mà lại đi cờ lại với một đứa bé?”

Ngươi có cảm thấy mất mặt hay không hả?”

“Ngươi hiểu được sự vĩ đại của cờ vây không?”

Kiểm Nhất nhìn trọng tài, sau đó nghiêm mặt nói:

“Cờ vây không phân biệt chủng tộc, không phân biệt nam nữ, không phân biệt lớn nhỏ.

Sự thần thánh của bàn cờ chính là có thể san bằng hết tất cả mọi sự bất công.

Sau khi ngồi lên bàn cờ, mọi người đều bình đẳng.

Tại sao lại nói là chuyện giữa người lớn với đứa bé?

Người kỳ thị trẻ em như ngươi không thích hợp để làm trọng tài, đừng ảnh hưởng tới việc đánh cờ của chúng ta.

Chúng ta đang tranh tài.”

Khuôn mặt của trọng tài vô cùng cạn lời:

“...Người đã đi lại mà người còn lý do? Người có còn muốn đánh cờ nữa hay không hả?”

“Nhìn qua thì giống như là ta đang đi lại, nhưng thực ra ta đang phá bỏ nguy cơ của tiểu nữ hài này.”

Kiểm Nhất tràn đầy vẻ trách trời thương dân:

“Người thấy dáng dấp của tiểu nữ hài này như thế nào?”

Dễ nhìn, tiểu thư khuê các đúng không?”

Nhưng mà, người không biết rằng, đây chỉ là mặt ngoài mà thôi, cha mẹ của nàng đã sớm đi về trời rồi.

Một người không có nơi nương tựa như vậy, sao có thể tiếp tục đi trên Kỳ Đạo vô tận?”

Nàng còn nhỏ, không hiểu đạo lý đối nhân xử thế.

Từ nhỏ, đầu óc của nàng đã không được tốt.

Sau khi ra khỏi thành, sẽ phải đối mặt với sự nguy hiểm của khắp mọi nơi trên thế giới.

Có lẽ sẽ lạc đường, lưu lạc nơi đầu đường, người có phụ trách không?”

Nhưng mà, chỉ cần nàng không ra khỏi thành thì sẽ không sao cả.

Ta đi lại?”

Không.

Ta là đang cứu vớt nàng.”

Trọng tài giật mình, nàng nhìn Kiểm Nhất, sau đó lại nhìn Cửu.

Trong mắt nàng lóe lên ánh sáng của một người mẹ.

Không đợi Cửu giải thích, trọng tài nói thẳng:

“Kéo người này ra ngoài.

Còn việc tranh tài sau này của nàng, chúng ta đương nhiên sẽ phụ trách, sẽ không phát sinh loại chuyện mà người nói.”

Sau đó, hai tráng hán đi tới để dẫn Kiếm Nhất đi ra ngoài.

“Tại sao các người lại nghe không hiểu cơ chứ? Các người không lĩnh ngộ được chân lý của cờ vây.”

Kiếm Nhất quần quai nói, nhưng vẫn bị kéo ra ngoài.

Lục Thủy, Lục và Cửu Tử lại tiếp tục đi theo hắn ra ngoài.

Trận đấu này thật sự rất thú vị.

Lúc này, Lục Thủy chuẩn bị viết tiếp.

“Thả ta ra, buông ta ra.”

Kiếm Nhất bị kéo tới cửa chính, sau đó bị ném ra bên ngoài.

Lục lại đọc tiếp tự truyện:

“Ta lại bị ném ra ngoài một lần nữa.

Rầm!

Ta bị ném xuống mặt đất, ta cảm thấy rất tức giận.

Ta muốn một kiếm chém sạch hiện trường trận đấu này.”

Kiếm Nhất đứng lên, lạnh lùng nhìn Lục Thủy và Lục:

“Các người thật là chó, ta muốn chém sạch hiện trường tranh tài lúc nào cơ chứ?

Đi tới nơi khác

Còn nữa, viết thì viết đi, đọc ra làm gì?”

Lục Thủy tiếp tục viết, Lục vẫn tiếp tục đọc:

“Ta cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Người ở đây không hiểu được chân lý của cờ vây, ta quyết định sẽ đi tới một nơi khác, ta sẽ cho mọi người thấy được khả năng cờ vây của mình.

Dựa vào đâu mà đào thải ta?”

Kiểm Nhất nhìn Lục Thủy, hai tên này người tung người hứng.

Sẽ có một ngày, hấn rút kiếm chém chết hai tên này.

Anh em?

Hai tên này không xứng.

Lục Thủy đương nhiên là không thèm quan tâm, trò vui mới bắt đầu mà thôi.

“Chờ một chút, các người chờ ta một chút.”

Kiểm Nhất nhìn.

Sau đó hấn lại nghe được lời tự truyện:

“Bên trong đột nhiên truyền ra một giọng nữ.

Là giọng của thiếu nữ đánh cờ với ta.”

Thấy cảnh này, Lục Thủy cảm giác mình có phải nên ngẩng đầu lên hay không?

Lúc trước hấn đã thấy qua rồi, nếu vậy thì không ngẩng đầu sẽ như thế nào?

*thai tiên: thuật ngữ trong cờ vây, dùng để xem ai được đi trước.

Chương 1127: Chân Thần uy vũ 1

Chân Thần uy vũ 1

Cửu đi ra, hấn muốn chờ tới khi Cửu tự giới thiệu xong thì ngẩng đầu nhìn qua.

Không nhìn, khả năng cao sẽ bị đá ra.

Nếu như khi đó hấn không biết cái này, có phải là cũng không cần nhìn không?

Bởi vì cũng không ảnh hưởng tới bất kỳ vật gì.

Không chắc chắn, Lục Thủy cũng không suy nghĩ nhiều, tóm lại, làm theo những gì đã biết là được.

Bảo đảm bản thân không bị đá ra khỏi cuộc trò chuyện nhóm.

Nếu không có trời mới biết Kiếm Nhất có triệu hoán hấn ra hay không.

Khả năng cao là không được, nơi này có thể sẽ tồn tại một vết rách vĩnh hằng.

Cửu đi ra, Kiếm Nhất nhìn thiếu nữ khó ưa này, giọng điệu không tốt nổi:

“Ngươi có việc gì?”

“Ta hỏi.” Lời tự truyện của Lục lập tức vang lên theo.

Chủ yếu vẫn là Lục Thủy viết nhanh.

Kiếm Nhất không để ý đến hai người kia, đã kết thúc rồi vẫn còn chơi.

“Ta có thể đồng hành cùng các ngươi được không?” Cửu hỏi.

Lời tự truyện của Lục lại vang lên: “Thiếu nữ hỏi, sau đó nàng tự giới thiệu.”

Nghe thấy giọng nói của Lục, Cửu lập tức hiểu ra, bắt đầu tự giới thiệu:

“Ta gọi là Cửu, là Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa, các người chắc hẳn đã từng nghe nói về ta rồi đi.”

Giọng nói vang lên, Lục Thủy biết Cửu hẳn đang nhìn sang đây, hẳn theo đó ngẩng đầu trông qua.

Đối diện với con mắt của Cửu.

Giống như con mắt của Cửu có thể nhìn thấy được tương lai của hắn.

Nhưng hắn không thấy gì cả.

Rất tốt, rất phù hợp.

Hắn có một loại cảm giác, không ngẩng đầu lên, thật sự sẽ bị đá ra ngoài.

Mê Đô thật sự khiến người ta bất đắc dĩ.

Có điều hắn nhìn Cửu như này thật ra đã tính là rất bình thường.

Cửu bây giờ không có nhỏ như vậy, vẻ mặt nàng tươi cười, ánh mắt gần như chỉ đặt trên người Lục.

Kiểm Nhất nhìn Cửu một chút, thẳng thắn nói:

“Thật có lỗi, chúng ta không đồng hành với chó và phụ nữ.”

Lục Thủy lập tức chép lại lời tự truyện của Lục: “Một người chỉ là trọng tài không có đủ tư cách đồng hành cùng chúng ta.

Xuất phát đến nơi tranh tài tiếp theo.”

Kiểm Nhất nhìn Cửu, nhún vai nói:

“Người nghe thấy đấy, Lục đã nói rồi, một người chỉ là trọng tài như người không đủ tư cách đồng hành cùng chúng ta.”

Cửu nhìn Lục: “...”

Lục ngẩng đầu nhìn Cửu, sau đó nhìn Lục Thủy: “...”

Đó là Lục Thủy viết.

Cửu cũng quay sang nhìn Lục Thủy.

Đối diện với ánh mắt của hai người này, Lục Thủy lựa chọn không thấy, sau đó khép sách lại, nói:

“Tiếp theo chúng ta đi đâu?”

“Không phải nói không mang theo chó sao?” Cửu nhìn Cửu Tử, nói:

“Đây không phải là chó sao? Nó rõ ràng có thể đồng hành cùng.”

“Nó là mèo.” Kiếm Nhất chân đá Cửu Tử, nói:

“Đến, meo một tiếng.”

Cửu Tử hoảng sợ nhìn Kiếm Nhất.

“Gâu?” Cửu Tử vô thức gâu một tiếng.

“Tốt, đêm nay ăn thịt chó.” Kiếm Nhất lập tức nói.

“Nướng hay nấu?” Lục Thủy tò mò hỏi một câu.

“Hầm.” Kiếm Nhất liếc mắt nhìn Cửu Tử.

“Ặng.” Cửu Tử trốn ra sau lưng Lục, vẻ mặt sợ sệt.

Giống như thật sự đã bị mang đi hầm vậy.

“Đến đây Cửu Tử, trốn đằng sau ta, hấn không đánh lại ta.” Cửu vẫy vẫy tay với Cửu Tử.

Kiếm Nhất không để ý đến Cửu, nói thẳng:

“Đi thôi, chúng đi tới nơi tranh tài tiếp theo, đi cho những người kia biết chân lý cờ vây.”

Kiếm Nhất rời đi, Lục Thủy và Lục tự nhiên đi theo sau, hai người cũng không có ý kiến gì.

Hoặc là nói Lục Thủy không cách nào có ý kiến.

Hấn thân là Mê Đô, căn bản phải thuận theo Kiếm Nhất và Lục.

Mà Lục, hấn giống như cái gì cũng không thèm để ý, chính là ra ngoài để giải sầu một chút.

Bọn hấn hấn đều biết sự đặc biệt của Cửu, nhưng không ai để ý tới.

Dù sao cũng không đánh lại.

Cho nên không quan trọng?

Lục Thủy cảm thấy khả năng rất cao là vậy.

Những người khác, không cần biết là dị tộc uy tín lâu năm, hay là cường giả mới nổi, bây giờ Kiếm Nhất đại khái đều có thể trấn áp.

Hấn là Cửu giai Chứng Đạo, dù chưa đến đỉnh phong, nhưng cố gắng một chút thì đối mặt với Đại Đạo cũng không có bất cứ vấn đề gì.

Còn Lục, tất cả những người ở dưới Chí Cao gộp lại cũng không đánh thắng được hấn.

Chí Cao là một bậc thang không cách nào bước qua được.

Lục có mạnh hơn nữa, hấn là cũng không có khả năng đánh thắng Chí Cao thật sự.

Nhiều lắm gọi là khiêu chiến.

Dựa theo chiến lược, kiếp trước nếu không sử dụng sức mạnh thiên địa, thì chỉ tính dưới Chí Cao, Lục Thủy cũng không nhất định có thể vượt qua Lục.

Sau này thì khó nói.

Sau này hấn đi con đường khác, hơn nữa so với lúc Lục mất đi, càng ngày càng xa.

Nhưng hấn có sức mạnh thiên địa làm cơ sở, còn Lục lại không có cái gì.

Người này, có chút kinh khủng quá mức.

Khó trách đám người Kiếm Nhất chỉ tính mấy người bọn hấn, hoàn toàn không tính Lục vào trong đó.

Tất cả bọn hấn cộng lại cũng không đánh lại Lục.

Còn tính cái gì.

Mỗi người bọn họ đều đi tới điểm cuối con đường, cảm nhận được cảnh giới kia, sờ được cảnh giới kia.

Bọn hắn đã coi như là người mạnh nhất trong số những người ở dưới cảnh giới kia.

Nhưng Lục....

Không bình thường.

Có điều, Lục bây giờ chắc chắn cũng không phải đối thủ của Cửu.

Dù thăng lên Chí Cao, Cửu cũng vẫn có thể thắng một cách nhẹ nhàng.

Trừ khi cho Lục thời gian, để hắn trưởng thành, đi đến điểm cuối của Chí Cao.

Như vậy thì có thể nhẹ nhàng thắng được Cửu.

Có điều, Lục tấn thăng Chí Cao, cũng tức là Cửu chết đi.

Bọn hắn vĩnh viễn không có cơ hội tranh phong.

“Người tên là Lục à?” Cửu trực tiếp theo sau, nâng nhìn Lục, hiếu kỳ hỏi:

“Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa trong truyền thuyết không biết chúng ta sao?” Lục tò mò hỏi một câu.

“Không phát hiện được người, người làm thế nào mà trốn được dưới bóng ma của đại đạo mạch lạc?”

Ta vẫn luôn nghe nói có người như người, nhưng chưa từng phát hiện ra cái gì từ trong đại đạo mạch lạc.

Bây giờ mới phát hiện người là trốn ở chỗ khuất tốt.” Cửu lùi tới bên cạnh Lục.

Sau đó cùng đi với Lục.

Lục Thủy: “...”

“Nàng có ý gì vậy?” Lục Thủy hỏi Kiếm Nhất bên cạnh.

“Có thể là có ý xem thường người.” Kiếm Nhất chân thành nói.

“Vậy nàng để mắt tới người à?” Lục Thủy hỏi.

Kiểm Nhất không nói gì.

Tình huynh đệ?

Một món đồ chơi hư ảo.

Có điều đối với việc Cửu đi theo, không ai nói gì, bởi vì đuổi không đi.

Chỉ cần không ảnh hưởng tới trận tranh tài cờ vây tiếp theo của bọn hắn là được.

Mấy người đi trên đường lớn, đang nghĩ xem nên đi đâu.

“Này, người không phải Chân Thần toàn năng toàn tri sao?” Kiểm Nhất liếc qua Cửu, nói:

“Có biết chỗ nào sắp báo danh tranh tài không?”

“Tại sao ta phải nói cho người?” Cửu trực tiếp hỏi lại.

“Nàng không biết, lời người ngoài đừng coi là thật.” Giọng nói của Lục vang lên, giống như đang giải thích cho Cửu.

Cửu: “...”

Nàng có cảm giác mình vừa bị vũ nhục.

Cuối cùng, bọn hắn đi tới Cổ Gian Thành.

“Chính là chỗ này, đám nhân loại ngu xuẩn, các người lại dám khinh nhờ uy nghiêm của Chân Thần, lần sau ta sẽ động thủ.” Cửu nói.

Lục Thủy: “Chân Thần uy vũ.”

Kiểm Nhất: “Chân Thần khủng bố.

Lục: “Chân Thần đáng sợ?”

Cầu Tử: “Gâu gâu gâu gâu.”

“Đương nhiên, ta dù sao cũng là Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa.” Cửu ý cười đầy mặt với Lục Thủy bên cạnh đi.

Lần đầu tiên đã bị khen như thế, không thú vị.

Lục Thủy có cảm giác mình bị mấy người Kiểm Nhất làm hư.

Lục nhìn như sẽ không nói chuyện.

Thật ra rất xấu.

Khó trách lại ở cùng đực với Kiếm Nhất, lúc trẻ còn cùng nhau bị đuổi giết, sau đó lại cùng nhau giết trở về.

Hắn còn tưởng rằng đều do Kiếm Nhất gây ra, bây giờ nghĩ lại, cũng không thể bỏ qua công lao của Lục đực.

“Đi thôi, sau khi ta đi vào, sẽ một lần nữa bước lên con đường Kỳ Thánh.” Lòng tin của Kiếm Nhất lại đầy như trước.

Lục Thủy và Lục không hề cảm thấy kinh ngạc.

Kỳ Thánh nha.

Không có chút tự tin nào, làm sao có thể đi lại trong lúc tranh tài chứ?

“Sao hắn lại mặt dày như thế?” Cửu tò mò hỏi.

Lục Thủy thật ra cũng rất tò mò, một người sáng lập nên Kiếm Đạo, được thế nhân kính bái, đáng tiếc Kiếm Nhất lại hoàn toàn không có chút tự giác nào về phương diện này, càng không có chút suy nghĩ nào về phương diện này.

Kiếm Đạo của hắn, không bị hạn chế bởi bất kỳ ai, không bị điều khiển bởi bất kỳ ai.

Kỳ Đạo cũng thế.

“Là tự tin.” Kiếm Nhất không hề quay đầu lại, đáp.

Chẳng qua lúc bọn hắn vào thành, trời đất bất chợt truyền tới một sức mạnh công kích cường đại.

Sức mạnh này lao về phía Kiếm Nhất bên này.

Trong nháy mắt, Lục Thủy có cảm giác quen thuộc.

Đó chính là người thứ đã đá hắn ra khỏi cuộc trò chuyện nhóm lần trước... Cơ Tầm.

Chương 1128: Chân Thần uy vũ 2

Chân Thần uy vũ 2

Kiểm Nhất lập tức đánh tan sức mạnh, thuận tiện bảo vệ Lục Thủy.

Nếu không Kỳ Thánh tự truyện của hắn sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Lục Thủy cũng không lo lắng, mà là có chút hưng phấn.

Rốt cuộc cũng nhìn thấy Cơ Tâm lần nữa, như vậy liền có thể biết quan hệ giữa Kiểm Nhất và Cơ Tâm là như thế nào.

Hơn nữa hắn cũng không có cảm giác mình sẽ phải xuống sân, như vậy tức là lần này có thể nhìn được rõ ràng.

Lục nhìn sức mạnh từ trên trời cao rơi xuống, vung tay lên một cái, đại thần thông xuất hiện.

Tiếp đó, tất cả mấy người bọn hắn bị sức mạnh bao trùm lấy, trực tiếp di chuyển tới nơi khác.

Một vài người bình thường nhìn thấy đều âm thầm cảm thấy thần kỳ, bọn họ vừa được nhìn thấy Tiên Nhân.

Hơn nữa, còn không phải Tiên Nhân bình thường.

Trong núi lớn.

Sức mạnh cường đại xuất hiện trong chốc lát, sau đó, một đạo kiếm ý xẹt qua trời cao, sức mạnh kia trong nháy mắt tan rã.

Sức mạnh biến mất, một bóng người xinh đẹp đứng giữa không trung.

Mỹ mạo phi thường.

Nàng nhìn chằm chằm người phía dưới, giọng nói tức giận:

“Kiểm Nhất của Nhân Tộc, lần này ta phải đánh bại ngươi.”

“Mới có 30 năm, người liền dám tới đây khoác loác như vậy?”

Giống như đứa trẻ vị thành niên vậy, người không phải vẫn còn là trẻ con đấy chứ?

Bé gái là phiền toái nhất, không biết trời cao đất rộng.

Lần này ta sẽ đánh bại người, nhiều nhất dùng hai kiếm.

Thua còn sụt sịt khóc lóc, đổ cho ta bắt nạt trẻ nhỏ.” Giọng nói khinh bỉ của Kiếm Nhất vang lên.

Cơ Tâm đỏ mặt trừng mắt nhìn Kiếm Nhất:

“Tiểu nhân vô sỉ, nếu như không phải người muốn xé, xé, xé tiên y của ta, ta... Dù sao thì hôm nay người cũng không trốn thoát được đâu.”

Nghe thấy câu này, Lục Thủy ngây người.

Nếu như hắn nghe không lầm thì, Kiếm Nhất xé y phục của Cơ Tâm?

Thô bạo như thế?

Hắn cũng không biết.

Bỏ qua lần trước, Kiếm Nhất thế mà lại đối xử như vậy với một người con gái?

Nhìn không giống.

“Người đánh Long Nhi biến mất, ta muốn chém ngang lưng người thì có gì quá phận sao?”

Cái gì mà xé quần áo, đầu óc người toàn chứa cái gì vậy?” Kiếm Nhất khinh thường.

Nếu không phải Lục ngăn cản, hắn đã chém đôi thủ làm đôi rồi.

Mới chỉ giảm xuống đất, còn thiếu một kiếm.

“Chịu chết đi.” Cơ Tâm lựa chọn trực tiếp khai chiến.

“Long Nhi?” Cửu tò mò nhìn Lục Thủy.

“Vì sao ngươi chắc chắn người đó là ta?” Lục Thủy tò mò hỏi một câu.

“Bởi vì ta toàn trí toàn năng.” Cửu đắc ý nói:

“Ta là Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa.”

“Đêm nay ăn gì?” Lục ở một bên tò mò hỏi.

Cửu: “...”

“Ăn cơm tối.” Lục Thủy trả lời.

“Chính xác.” Lục gật đầu.

Cửu: “...”

Sau đó, nàng nhìn chăm chăm Lục, hỏi:

“Vừa rồi tại sao ngươi xuất thủ?”

“Mặc dù Cơ Tâm của Thiên Linh Tộc không có suy nghĩ thương hại như người bình thường, nhưng giao chiến ở bên kia, ít nhiều gì cũng sẽ ảnh hưởng tới người bình thường.” Lục bình tĩnh nói.

Gió thổi lay động mái tóc đen của hắn, nhìn bình thường, nhưng lại dễ nhận ra.

“Nhưng đó là công việc của ta, ta thân là Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa, giữ gìn trật tự, là chức trách của ta.

Ngươi cướp công việc của ta.” Cửu nhìn chăm chăm Lục, nghiêm mặt nói:

“Ngươi phải xin lỗi ta.”

“Một đũa trẻ?” Lục nhìn Cửu, hơi thắc mắc.

“Có lẽ là chưa trưởng thành.” Lục Thủy ở bên cạnh bổ sung một câu.

Hắn không thể nói quá nhiều, nếu không sẽ bị đá ra ngoài.

Hơn nữa cũng sẽ khiến cho Cửu suy đoán lung tung.

Cửu nhất định đã biết hắn là Mê Đô, nhưng tuyệt đối không biết phía sau Mê Đô này có nguồn gốc gì.

Ít nhất thì bây giờ, Cửu không nhìn thấy nguồn gốc là hắn.

Một khi bị phát hiện ra có dị thường gì, chẳng khác nào vi phạm vào tồn tại của Mê Đô.

Hắn sẽ phải thoát nhóm.

Cửu rướn người lên, nhìn Lục nói:

“Ngươi cho rằng ta là trẻ con?

Hoặc là giống như Long Nhi ngu xuẩn kia, cảm thấy ta chưa trưởng thành?

Nhân loại ngu xuẩn.

Ta có thể trưởng thành.

Hơn nữa vóc người khuôn mặt đều xinh đẹp.

Khí thế vô song, đẹp nhất thiên hạ.”

Lục Thủy sợ ngây người, mặc dù bây giờ Cửu đã cao lớn hơn không ít.

Nhưng thật sự sẽ thoát khỏi được cái nhãn bé gái sao?

Lục Thủy cảm thấy rất không có khả năng.

Lục chỉ khẽ gật đầu, không nói gì.

Tỏ vẻ rất bình thường.

“Nhân loại, ta cảm thấy bị ngươi mạo phạm, ngươi đừng tưởng rằng ngươi tương đối mạnh thì ta không dám động thủ.

Ngươi dù có mạnh hơn nữa, ta dùng một ngón tay cũng có thể trấn áp được ngươi.” Cửu bay lên, định dùng một ngón tay trấn áp Lục.

Lục Thủy nhìn, hắn thật ra rất muốn nhìn một chút xem Cửu trấn áp Lục thế nào.

Mặc dù biết bây giờ Lục hoàn toàn không phải đối thủ của Cửu.

Nhưng vẫn tò mò không biết hai người sẽ giao thủ thế nào.

Dù sao thì trên người Lục cũng có hào quang bất bại.

“Cơ Tầm sắp bị đánh khóc.” Lục nhắc nhở một câu.

Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa, uy danh khắp thế gian, phần lớn người đều đã từng nghe qua.

Cho nên hẳn là sẽ tương đối để ý tình huống của Cơ Tâm.

Cơ Tâm không thuộc Nhân Tộc, mà là Thiên Linh Tộc.

Đến từ Tịnh Thổ, không có mối thù truyền kiếp nào với Nhân Tộc.

Loại cường giả có thể khiêu chiến với Kiếm Nhất này, bình thường đều có thể trở thành một người đỉnh cấp thế giới trong tương lai.

Nhờ đâu thật sự bị Kiếm Nhất chém làm đôi, thì...

Lục Thủy cũng nhìn sang.

Phát hiện Cơ Tâm đã thua, hơn nữa Kiếm Nhất lại định chém ngang lưng Cơ Tâm.

Thật đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc.

Ở trong mắt Cơ Tâm, đại khái là bị chém ngang lưng không đáng sợ, đáng sợ là quần áo sẽ bị chém rách.

Quả nhiên, dáng vẻ đã sắp khóc tới nơi.

Vừa mới tấn thăng Cửu giai Chứng Đạo hơn 30 năm, lấy cái gì đánh nhau với Kiếm Nhất đã đứng ở Cửu giai Chứng Đạo một thời gian dài?

Đây là tự tìm đường chết sao?

Lúc này, Kiếm Nhất vung kiếm, muốn chém thẳng xuống.

Chỉ là có chút chân chờ, giống như... đang chờ người cản hẳn.

Chém được một nửa, phát hiện không ai tới, lại nhìn thoáng qua phía sau:

“Các người có ý gì?”

Cửu: “...”

Lục: “...”

Lục Thủy: “...”

Cầu Tử: “Gâu gâu.”

“Cầu Tử nói rất êm tai, vì Long Nhi ở đây không có chuyện gì, ta buông tha cho ngươi.” Kiếm Nhất thu kiếm lại.

Trong những năm nay, đây đại khái là ngày cho Cầu Tử mặt mũi nhất.

Cơ Tâm trừng đôi mắt đỏ hồng nhìn Kiếm Nhất.

Lục Thủy có một loại cảm giác khó hiểu, hẳn có cảm giác hai người kia sau này sẽ còn xảy ra rất nhiều chuyện.

Hôn ước có lẽ đều không phải thắng được, biết đâu chính là do Cơ Tâm tự dâng tới.

Đáng tiếc hẳn không thể chứng kiến tất cả.

Ngay lúc Cơ Tâm muốn rời đi, Cửu đột nhiên gọi Cơ Tâm lại:

“Ngươi có muốn tìm Kiếm Nhất báo thù hay không?”

Cơ Tâm ngừng lại, hơi nghi hoặc nhìn Cửu.

“Ta có thể dạy ngươi, có điều chỉ có thể đơn giản chỉ điểm vài thứ.” Cửu cười nói:

“Bởi vì ta có cảm giác con đường ngươi đi có chút sai lệch, cứ tiếp tục như vậy, ngươi sẽ phải quanh co rất nhiều.”

“Ngươi có thể dạy ta?” Cơ Tâm hơi kinh ngạc, cảm thấy mình vừa nghe được chuyện cười gì.

Toàn bộ tu chân giới này, có ai có tư cách dạy nàng?

Đừng chỉ nhìn nàng đánh thua Kiếm Nhất, toàn bộ tu chân giới, ngoại trừ Kiếm Nhất có thể đánh bại nàng nhanh như vậy, hẳn là không có ai có thể thắng nàng nhẹ nhàng như thế.

Thậm chí ngay cả có thể thắng cũng không có.

Nàng thừa nhận Kiếm Nhất mạnh, nhưng chỉ là cảnh giới của nàng không bằng Kiếm Nhất mà thôi.

Lần này vốn cho rằng có thể thử vượt cấp...

“Ta có thể dạy ngươi.” Cửu gật đầu.

“Người rất mạnh sao?” Cơ Tâm hỏi.

“Đúng, rất rất mạnh, người có biết ta là ai không?” Cửu hỏi.

Lục Thủy có cảm giác Cửu không đợi được Cơ Tâm hỏi cái này, cho nên chủ động nhắc tới.

“Người là ai?” Cơ Tâm có chút tò mò.

Nghe được câu này, Cửu liền trở nên hào hứng:

“Ta chính là Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa, người có thể gọi ta là Cửu.”

Chương 1129: Chân Thần uy vũ 3

Chân Thần uy vũ 3

“Ngươi lằng nhà lằng nhằng như vậy, nàng ta nghe không hiểu đâu, cứ trực tiếp đánh cho nàng một trận, nàng ta sẽ tự giác hiểu.” Kiếm Nhất nói.

Bọn hắn đang đợi Cửu.

Cửu uy vũ như vậy.

Có thể tiết kiệm thời gian tìm nơi tranh tài cho bọn hắn.

Dù sao thì có thể không bao lâu nữa sẽ phải đi đánh trận tiếp theo.

Sớm biết Cửu dùng tốt như vậy, chuyện đầu tiên bọn hắn làm đã là kéo Cửu nhập bọn.

Thế giới mặc dù lớn, nhưng thanh danh Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa cũng không nhỏ, hơn nữa còn có Tộc Bất Tử ở đó.

Tìm Cửu cũng không khó như thế.

Cửu nhìn Cơ Tâm, nói:

“Để ta cho ngươi cảm thụ một chút đi.”

Cửu bay lên, nàng cúi đầu nhìn ngọn núi lớn này, nói:

“Ngươi biết Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa tức là như thế nào không?”

Cơ Tâm có chút cảnh giác, nàng cảm thấy khí tức trên người Cửu có chút không thích hợp.

Lục thấy cảnh này liền nói với Kiếm Nhất và Lục Thủy:

“Các ngươi đứng cạnh ta đi.”

Cửu bây giờ đang ở bên cạnh hắn.

Cửu đứng giữa không trung, nàng đứng ở đó, giống như cả trời đất đều lấy nàng làm trung tâm.

Độc nhất vô nhị, không gì sánh kịp.

Tiếp đó, một âm thanh vang vọng cả trời đất, mà nơi phát ra âm thanh là Cửu:

“Giờ phút này, nơi đây không cho phép có tu vi.”

Soạt.

Vô số sức mạnh quét ngang qua, Cơ Tầm đứng mũi chịu sào.

Chỉ trong chốc lát, tất cả tu vi trên người nàng biến mất.

Không phải ảo giác, thật sự hoàn toàn biến mất.

Lục cũng bị sức mạnh này quét qua.

Tu vi của hắn cũng biến mất.

Nhưng trên người có một đạo thuộc về hắn, đang lóe sáng.

Tia sáng này che khuất Kiếm Nhất, Lục Thủy và Cửu ở dưới chân.

Kiếm Nhất: “...”

Đánh không lại, đánh không lại.

Lục Thủy có cảm giác mình đã sắp bị đá ra ngoài.

May còn có Lục.

Không thể chọc vào, không thể chọc vào.

Tất cả chỉ trong nháy mắt đã kết thúc.

Cơ Tầm lâm vào trong hoài nghi, sao trên đời lại có thể có tồn tại đáng sợ như vậy?

Mặc dù tu vi của nàng đã khôi phục.

Nhưng tất cả vừa rồi là thật.

“Bây giờ ta có thể dạy ngươi rồi đi?” Cửu mở miệng hỏi.

Cửu rất thích dạy người khác, trong nhận biết của Lục Thủy, nàng từng chỉ dẫn rất nhiều người.

Có điều cũng không phải tất cả đều hướng dẫn lúc người khác mạnh lên.

Mà là hướng dẫn lúc thích hợp nhất.

Ví dụ như Đâu Răng Tiên Nhân, Tiên Quân Tinh Ti.

Chỉ là một người nghe, một người không nghe.

Cuối cùng, Cơ Tâm gia nhập đội ngũ.

Năm người bắt đầu tiến về nơi tranh tài cờ vây tiếp theo.

Lần này bốn người đứng cạnh Kiếm Nhất, một người viết tự truyện, hai người nín cười.

“Cái này không tính.” Kiếm Nhất cảm quân cờ lên.

“Ta cảm giác được, thiếu này này cần ta dạy cho hấn biết thế nào là ý nghĩ thật sự của cờ vây, ta sớm đã chuẩn bị kỹ càng.” Lời tự truyện của Lục lại vang lên.

Không bao lâu sau.

“Trọng tài, người này đi lại còn giảng giải nguy hiểm.” Thiên niên lớn tiếng tố cáo.

Kiếm Nhất: “...”

Cuối cùng, Kiếm Nhất bị ném ra ngoài.

Cơ Tâm thấy cảnh này, có một suy nghĩ.

“Ta dạy cho ngươi.” Cửu đứng bên cạnh Cơ Tâm, nói.

Dường như đã nhìn thấu tất cả.

Ba ngày trôi qua.

Kiếm Nhất đã đi tìm đấu trường mới ba lần.

Một ngày này, Kiếm Nhất và Cơ Tâm ghi danh.

Cơ Tâm muốn đánh cờ với Kiếm Nhất.

“Kỳ nghệ của Cơ Tâm thế nào?” Lục Thủy cầm sách hỏi Lục.

Hấn đã đọc qua đoạn này, khi đó thật ra không có cảm giác gì.

Ai biết người ngồi đối diện là Cơ Tâm chứ, trong sách chỉ miêu tả là một thiếu nữ.

“Kỳ nghệ của Cửu so với Kiếm Nhất, là dựa vào vận khí.

Mà Cơ Tâm là do Cửu dạy, các nàng hạ cờ vài lần, Cửu đều thắng.

Cơ Tâm muốn thắng, cần có đại vận khí.” Lục giải thích.

Mấy ngày nay, hai người kia đều đánh cờ.

Lục nhìn, Lục Thủy và Kiếm Nhất cũng nhìn.

Lục Thủy đương nhiên hiểu rõ kỳ nghệ của Cơ Tâm kém đến mức nào, chỉ là cho cô nhân cơ hội giảng giải.

“Xem ra Kiếm Nhất sắp thắng cấp rồi.” Lục Thủy nói.

Lục khẽ gật đầu.

“Các người là đang khinh thường ta không dạy nổi người khác sao?” Cửu đứng bên cạnh Lục nói.

“Chân Thần uy vũ.” Lục Thủy nói.

“Chân Thần bá khí.” Lục nói theo.

“Gâu gâu gâu gâu.” Cửu Tử cũng sửa theo.

“Đương nhiên, ta thân là Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa, tự nhiên không phải người những phạm nhân như các người có thể so sánh được.” Cửu tràn đầy tự tin.

“Tranh tài bắt đầu.” Lục nói rồi liền đi vào bên trong.

“Ta muốn tiếp tục ghi chép hành trình của Kỳ Thánh.” Lục Thủy đi theo Lục vào bên trong.

“Gâu gâu gâu.” Cửu Tử cũng đi vào theo.

Cửu nhìn mấy người này, cảm thấy mình bị miệt thị nghiêm trọng.

Một đám nhân loại ngu xuẩn.

Một chút kính sợ đối với thần cũng không có.

Rất nhanh sau đó, mấy người Lục Thủy đã tới nơi đấu cờ.

Kiếm Nhất đánh cờ với Cơ Tâm.

“Lại là một thiếu nữ ngu xuẩn, hôm nay ta sẽ cho nàng hiểu cờ vậy thật sự là cái gì.” Lời tự truyện của Lục lại bắt

đầu.

“Ta trước.” Đoán trước kết cục, ý cười hiện ra trên mặt Cơ Tâm.

“Thiếu nữ vô cùng tự tin.” Lục Thủy tiếp lời tự truyện.

“Mời đi.” Kiếm Nhất không để Cơ Tâm vào mắt.

“Hừ, thiếu nữ ngu xuẩn, không có chút khiêm tốn nào, làm sao có thể hạ cờ cho tốt được?” Lục mở miệng nói.

Kiếm Nhất: “...”

Cơ Tâm: “...”

Cơ Tâm nhìn người đọc người chép sách, nhất thời có chút cạn lời.

Nàng muốn khiến cho hai người kia yên tĩnh chút.

Nhưng nàng biết là không thể, bởi vì Lục rất mạnh, nàng đã được cảm thụ qua.

Thật sự khiến cho người ta e ngại.

Hoàn toàn không có ý nghĩ đuổi theo.

Đánh cờ được một hồi, Cơ Tâm nhăn mày lại.

Kiếm Nhất mỉm cười: “Người còn muốn suy nghĩ bao lâu nữa?”

“Dưới kỳ nghệ tinh xảo của ta, người kiên trì được lâu như vậy rất hiếm thấy. Bại dưới Kỳ Thánh, nàng không oan.” Giọng nói của Lục vang lên.

“Câu tiếp theo có thể cho ta đọc không?” Cửu hiếu kỳ hỏi.

Cảm giác làm người kể chuyện rất thú vị.

Lục nhìn Cửu một chút, cuối cùng nói:

“Chỉ một câu.”

“Được, chỉ một câu.” Cửu gật đầu.

Lục Thủy: “...”

Kiếm Nhất, Cơ Tâm: “...”

“Mới nghĩ một chút, ngươi gặp cái gì.” Cơ Tâm bất mãn nói.

Lúc này, giọng nói của Cửu vang lên: “Thiếu nữ không phục, nàng giống như cảm thấy có chỗ nào không đúng, cảm giác người thắng hẳn nên là nàng mới đúng.

Xem ra là xem thường ta.”

...

Trận tranh tài kết thúc.

Kiểm Nhất đặc ý:

“Ha ha ha, ta đã nói Kỳ Thánh là ta chưa?”

“Tiếp theo thì sao?” Lục hỏi.

“Đương nhiên là tiếp tục tích lũy.” Kiểm Nhất lập tức nói.

Lục Thủy không hề bất ngờ, sau đó Kiểm Nhất vẫn còn có thể thắng một trận.

Sau khi trận đấu thắng cấp kết thúc, liền hoàn toàn rời khỏi cuộc tranh tài.

Sau đó, Cửu mang theo bọn hắn một đường đi tới đủ loại thành thị.

Tận đến khi không còn vòng đấu loại nào nữa.

Kiểm Nhất đã như ý nguyện, bắt đầu thăng cấp.

Hắn quả thật có hai lần tư cách, lần thứ hai thắng một người đàn ông trung niên.

Thắng bằng thực lực.

Lục Thủy vẫn luôn đi theo đám bọn hắn, hắn không nói nhiều, phần lớn đều là nghe bọn hắn nói.

Cơ Tâm và Kiểm Nhất ngược lại vẫn luôn không hợp nhau, động một chút là đánh nhau.

Lần nào cũng là Cơ Tâm bị đánh.

Lần nào cũng chuẩn bị bị chém ngang lưng, khiến Cơ Tâm tức tới nổ tung, nhiều lần đỏ mặt muốn liều mạng.

Lục Thủy có cảm giác hai người kia trông như rất quen thuộc, cứ phát triển như này, hôn thư của Cơ Tâm, khả năng thật sự không phải do Kiếm Nhất cưỡng ép thắng được.

Đáng tiếc Lục Thủy vẫn luôn không thấy bọn họ đề cập đến chuyện này.

Trên đường đi, Cửu vẫn luôn dạy Cơ Tâm.

Dạy tu luyện, cũng dạy đánh cờ.

Cửu rất mạnh, Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa, không ai có thể sánh bằng.

Có điều chưa bao giờ dạy cho Lục và Kiếm Nhất.

Cơ Tâm từng hỏi qua vấn đề này.

Cửu trả lời là:

“Một người không dạy được, một người không cần dạy.”

Đây chính là hai người mạnh nhất thời đại.

Trong thời gian này, Cửu từng chơi cờ với Lục, Chân Thần thua cờ, bắt đầu hoài nghi nhân sinh, thậm chí dùng tới quyền năng độc nhất để hack.

Đáng tiếc, vẫn thua.

Kỳ nghệ của Lục, có vẻ như mạnh nhất.

Về sau, Cửu nhiều lần vén bàn cờ.

“Còn không bằng Kiếm Nhất đi lại.” Đây là đánh giá của Lục với Cửu.

Kiếm Nhất cảm thấy bị vũ nhục, muốn đánh cờ với Lục.

Lục miễn cưỡng đồng ý.

Kết quả là Kiếm Nhất thắng.

“Long Nhi, đã biết sự lợi hại của Kỳ Thánh chưa?” Sau khi Kiếm Nhất thắng liền nói với Lục Thủy, về sau lúc viết nhớ phải viết ra tư thái của Kỳ Thánh.

Lục Thủy một miệng đồng ý: “Giao cho ta đi.”

Sau đó tiếp tục chép Kiếm Nhất Hồi Kỳ Truyện.

Một đường đồng hành cùng đám người này, đã một tháng trôi qua.

Sau khi Kiếm Nhất hoàn toàn mất đi tư cách tranh tài, Lục Thủy bắt đầu viết cảm nghĩ sau cùng.

Hắn cảm thấy mình sắp phải thoát ra rồi.

Chương 1130: Muốn độ kiếp rồi 1

Muốn độ kiếp rồi 1

Sắp thoát ra rồi.

Hắn cần phải viết cảm nghĩ sau cùng.

Câu cảm nghĩ từng khiến hắn nghi ngờ kia.

Khi đó hắn không thể nào hiểu được, tại sao Mê Đô lại viết thêm câu này.

Bây giờ đổi thành hắn viết, nếu là Lục nói ra, người lúng túng chính là hắn.

Đúng vậy, viết lại không được.

Quyết định, trôn Lục viết.

“Một đám nhân loại ngu xuẩn, căn bản không hiểu ý nghĩa thật sự của cờ vây, bọn hắn đã bỏ lỡ Kỳ Thánh rồi.” Kiếm Nhất nhìn tòa thành lớn, ánh mắt tràn đầy vẻ khinh thường.

“Thánh Nhân đi lại, tự xưng Kỳ Thánh, tự dát vàng lên mặt.” Cơ Tầm đặc biệt ưa thích châm chọc Kiếm Nhất.

Nàng cảm thấy người này chính là bị Lục và Cửu Tử lợi dụng.

“Thiếu nữ ngu dốt, ta nhường ngươi một quân cờ, ngươi dám thắng ta sao?”

“Có cái gì không dám?”

“Đã hỏi qua kiếm trong tay ta chưa? Eo của ngươi cũng đồng ý?”

“..., Kiếm Nhất, lấy thân phận Nữ vương Tịnh Thổ của ta, ta khiêu chiến ngươi.” Cơ Tầm đỏ mặt, tức giận nói.

Thấy Cơ Tầm khiêu chiến Kiếm Nhất, Lục Thủy lặng lẽ lùi lại một bước, sau đó mở sách ra, quay lưng về phía bọn hắn, bắt đầu viết sách.

“Tranh tài cò vây kết thúc, ta cũng muốn rời đi.” Giọng nói của Lục vang lên bên tai Lục Thủy.

Lục Thủy ngẩng đầu nhìn Lục bên cạnh một chút, lúc này, Lục cũng nhìn Lục Thủy, mặt không chút biểu cảm.

Giống như chỉ là vô tình nói ra.

Lục Thủy lại xoay người tiếp tục viết.

“Thật sự là một chuyến đi thú vị, chỉ tiếc rằng thời gian của ta có hạn.” Giọng nói của Cửu lại vang lên bên tai khác của Lục Thủy.

Lục Thủy nhìn một nam một nữ bên cạnh một chút, nhất thời có chút cạn lời.

“Các người không đi khuyên hai người phía sau một chút sao?” Lục Thủy chỉ chỉ về phía sau.

Không cần nhìn cũng biết, Cơ Tầm sắp bị chém ngang lưng.

Hiện tại, Cơ Tầm hoàn toàn không phải đối thủ của Kiếm Nhất, cần phải qua một đoạn thời gian nữa.

Kiếm Nhất chính là bá khí như thế, dưới kiếm không hề phân biệt nam nữ.

Là người đều có thể chém.

“Có Cầu Tử.” Lục nói.

“Ta là Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa, có thể nhìn thấy quá khứ tương lai.

Trong trận chiến này, Cơ Tầm không có việc gì.” Cửu cũng trả lời.

“Vậy hai người có thể đi sang một bên nghiên cứu thảo luận nhân sinh.” Lục Thủy nhìn xung quanh một chút, chỉ cho bọn hắn một chỗ không có ai ở gần đó.

“Long Nhi, ngươi muốn rời đi sao?” Cửu tò mò hỏi.

Bọn nàng đương nhiên không có suy nghĩ đi nói chuyện riêng.

Quả nhiên, Cửu đang quan tới Mê Đô là hẳn.

Chẳng qua lúc hẳn định trả lời, Cửu lại đẩy hẳn ra sau, sau đó đi đến đứng bên cạnh Lục.

Lục Thủy hơi kinh ngạc.

“Người không phải là...” Nói được một nửa, Lục Thủy liền ngậm miệng, không thể hỏi.

Hỏi sẽ bị đá ra ngoài.

Có điều cũng đã sắp đến lúc phải đi ra.

“Cái gì?” Cửu hỏi.

“Lục cao hơn người nhiều lắm.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Cửu đứng thẳng người, sau đó so sánh với Lục, chưa tới bả vai của hẳn.

Nhưng nàng rất tự tin:

“Đừng chỉ nhìn ta bây giờ không cao, qua vài năm nữa, ta sẽ có thể cao tới dưới tai Lục.

Đến lúc đó, người đẹp nhất thiên hạ sẽ chính là ta.

Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa.” Cửu tự tin nói.

Nhất thời, Lục Thủy có cảm giác Cửu và Kiếm Nhất rất giống nhau ở một điểm.

Tự tin.

“Còn tên sách vẫn chưa đặt.” Lục nhắc nhở Lục Thủy.

Lúc này, Lục Thủy khép sách lại, hẳn phát hiện phần ghi tên sách quả thật vẫn trống không.

“Các người thấy ta nên đặt tên thế nào?” Lục Thủy tò mò hỏi.

“Kiếm Nhất Vi Kỳ Truyện.” Lục nói.

Lục Thủy gật đầu.

Tên này không có vấn đề gì.

“Ta cảm thấy Kỳ Thánh Truyện tương đối phù hợp.” Kiếm Nhất đi tới.

“Kiếm Nhất Hồi Kỳ Truyện càng chuẩn xác hơn.” Cơ Tâm đỏ mắt đi tới.

Bộ dáng giống như sắp khóc.

Cơ Tâm từ nhỏ tới lớn xuôi gió xuôi buồm, không ai có thể từ trên cao nhìn xuống nào, là người không ai có thể sánh vai cùng.

Cho đến tận khi nàng gặp Kiếm Nhất.

Cảm giác mình như một đứa bé gái bị đánh khóc.

Sự chênh lệch tu vi hoàn toàn không cách nào dùng thiên phú để bù vào được.

Nàng thậm chí có cảm giác, mặc dù ở cùng một cảnh giới, nhưng vẫn rất khó để vượt mặt qua Kiếm Nhất.

Đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra.

Ở Tịnh Thổ, nàng một mình một lãnh thổ là chuyện bình thường.

Nhưng bây giờ...

Bên cạnh không có một ai nàng đánh thắng được.

Trừ Long Nhi và Cầu Tử.

Cửu không nghĩ tới, Lục không dám nghĩ, Kiếm Nhất vẫn đánh cờ, và vẫn luôn thua.

Nhưng không thể viết như vậy.

Lục Thủy cũng cảm thấy Kiếm Nhất Hồi Kỳ Truyện càng thích hợp hơn.

Nhưng không thể viết như vậy, nhất định phải là Kiếm Nhất Vi Kỳ Truyện.

Lục Thủy giao sách cho Lục, ý tứ rất rõ ràng, để Lục ghi tên.

“Muốn truyền ra ngoài sao?” Lục Thủy ngạc nhiên.

“Đương nhiên, ta muốn cho người ở tu chân giới biết, những người kia ngu xuẩn cỡ nào.

Bỏ lễ Kỳ Thánh đầu tiên trong lịch sử.” Kiếm Nhất nói.

Lục Thủy sợ ngây người.

Hắn không có loại thẻ điện này.

Lục không cảm thấy ngạc nhiên, sau đó, hắn viết tên lên.

Kiếm Nhất Vi Kỳ Truyện.

Sau khi năm chữ này được viết ra, Lục Thủy cũng cảm giác được, hắn sắp phải đi.

“Viết xong rồi, ta nên rời đi.” Giọng nói của Lục Thủy vang lên.

Hắn tới chính là để viết sách, đây là ý nghĩa của việc Kiếm Nhất triệu hoán hắn.

Lúc này, tranh tài đã kết thúc.

Tất cả ý nghĩa, đã sắp biến mất.

Mê Đô sắp kết thúc.

“Long Nhi, thật ra ta còn muốn viết một bản Sinh Bình Truyện.” Kiếm Nhất nhìn Lục Thủy, tiếp tục nói:

“Viết hay, về sau ngươi hãy gọi ta là đại ca, ta gọi ngươi là nhị đệ, ngươi có thể gọi Lục là tam đệ.”

“Vậy có thể cũng giúp ta viết một bản Chân Thần Độc Nhất Truyện hay không?” Cừu hỏi.

“Ta sẽ không viết.” Lục khẽ nói.

Lục Thủy: “...”

Miễn là ta chưa xem, thì đừng có gọi ta.

Gọi ta, ta cũng không có cách nào.

Thân thể Lục Thủy dần biến mất.

“Long Nhi, đừng đi.”

Sắp thoát ra ngoài, Lục Thủy quả thật có chút không bỏ được.

Kiếm Nhất và Lục, còn có Cừu và Cơ Tâm, một đám người thật thú vị.

Chỉ là, câu nói của Kiếm Nhất vừa dứt, Lục Thủy liền tan biến.

Lục Thủy lựa chọn rời khỏi cuộc trò chuyện nhóm.

Tạm biệt.

Một tiếng động vang lên, Lục Thủy trở về con đường Mê Đô.

Giờ phút này, hấn không tiếp tục đi về phía trước nữa.

Lúc này, con đường phía trước trong Mê Đô đã không còn, hoặc là nói, con đường phía trước đã sụp đổ.

‘Mê Đô sắp biến mất.’ Lục Thủy nhìn bốn phía, suy tư:

‘Xem ra Mê Đô chỉ có những vật này, ta tu bổ xong, con đường Mê Đô liền biến mất.

Mê Đô được tu bổ đủ, sẽ không còn tồn tại.’

‘Đi về cũng tốt.’ Lục Thủy nhẹ nhàng thở phào trong lòng.

Thật sự đi viết tiếp Kiếm Nhất Sinh Bình Truyện, hấn cũng không viết ra được.

Dù sao cũng chưa đọc bao giờ.

Chỉ có thể trở về xem kỹ rồi hẵng nói.

Có điều có thể quay lại hay không cũng là vấn đề.

Chương 1131: Muốn độ kiếp rồi 2

Muốn độ kiếp rồi 2

Mê Đô do Cơ Tầm thủ hộ, biến mất.

Hắn không có khả năng lại được triệu hoán qua nữa.

Cách duy nhất chính là tìm tới Mê Đô mới, nhưng còn có Mê Đô ở đâu nữa sao?

‘Minh Nguyệt.’ Lục Thủy nghĩ đến vị trí của Minh.

Chỗ của hắn chính là Mê Đô.

‘Minh thủ hộ Mê Đô và Cơ Tầm thủ hộ Mê Đô, tất nhiên khác biệt.’ Lục Thủy không cần nghĩ cũng biết, cả hai không hề giống nhau.

Một sợi tàn hồn của Cơ Tầm cũng có thể giữ vững Mê Đô.

Mà Minh Nguyệt vẫn còn sống, thủ hộ Mê Đô còn bị tách ra, ký ức cũng bị ảnh hưởng.

Cho nên Mê Đô của Minh không thể coi thường.

Có lẽ là đồ vật tạo ảnh hưởng tương đối nhiều, cũng tương đối lớn.

Chỗ Cơ Tầm này, căn bản không có ảnh hưởng.

‘Xem ra cần tìm thời gian đi tìm Minh.’

Hỏi sẽ không ra bất kỳ thứ gì, hắn cần phải trực tiếp tìm tới chỗ của Minh, trực tiếp tiến vào Mê Đô.

Chuyện này rất khó làm.

Minh khả năng cao là ở Mê Vụ Chi Đô, muốn tìm được, hắn cần phải lên Thất giai.

Thế nhưng hắn tạm thời không có khả năng tấn thăng Thất giai.

‘Phải chờ thêm hai ba tháng nữa.’

Lục Thủy lắc đầu, không suy nghĩ nhiều, mấy tháng mà thôi, hắn không phải không đợi được.

Chờ đến sau khi thành hôn đi.

Sau đó, Lục Thủy bắt đầu lui trở về, không lui không được, nếu như Mê Đô không đưa hắn trở về, hắn sẽ dễ bị nhốt ở đây.

Đến lúc đó, trong thời gian ngắn sẽ không thể quay về, mà như vậy thì Mộ Tuyệt sẽ tới.

Hắn là người phải dựa vào vợ mới có thể đi ra sao?

Sẽ thành vết nơ cả đời này cũng không rửa sạch nổi.

Có điều chuyến đi này quả thật rất thú vị, Kiếm Nhất lúc còn sống và Kiếm Nhất sau khi chết vẫn khiến người ta chán ghét như vậy.

Cửu ngược lại rất dễ ức hiếp, xem ra thời gian không tính là quá lâu.

Hoặc là việc Mê Đô là hắn khiến Cửu bó tay bó chân.

Cơ Tâm...

Nói năng và Kiếm Nhất không có cái gì, Lục Thủy không tin.

Ngày nào cũng bị Kiếm Nhất đánh, nhưng cũng không thấy đánh ra thương tổn gì.

Cơ Tâm còn không sợ Kiếm Nhất.

Hơn nữa, mỗi lần Kiếm Nhất xuất ra tay thật ra cũng không tính là quá nặng, so với như ma tu Huyết Trần ngay cả hài cốt cũng không kia, Kiếm Nhất như vậy đã tính là ôn nhu.

Nhớ lại danh sách giết thân, có ba người phụ nữ, trong đó Cơ Tâm là bình thường nhất.

Xứng với Kiếm Nhất nhất.

— —

Giữa Tịnh Thổ và Minh Thổ.

Đại chiến dần kết thúc, người của Phật Môn đã không còn chút tung tích nào.

Giữa Tịnh Thổ và Minh Thổ cũng không thể phân thắng bại.

Nhưng tất cả mọi người đều không dễ chịu.

Tiếp tục đánh nữa, sẽ thật sự là cá chết lưới rách.

Bọn hãn cũng không ngốc.

Nhưng Tịnh Thổ khó chịu, nội bộ đối phương có mâu thuẫn, lại bắt bọn hãn đến xử lý?

Căn bản chính là vũ nhục bọn hãn.

“Hoàng, bọn hãn rút lui, có truy kích đến cùng không?” Người đàn ông trung niên trên thân đầy vết máu nhìn Hoàng hỏi.

Thân là người sắp đăng cơ Hoàng vị, hãn rất căm tức.

Muốn đuổi tận giết tuyệt.

Nhưng nếu hãn cứ tiếp tục giết ra bên ngoài, sẽ không thể tiếp tục nữa.

Hãn phải hoàn thành đại điển đăng cơ.

Giờ cũng đã qua năm sáu ngày, không thể kéo dài thêm được nữa.

“Trở về.” Hoàng mở miệng, ngừng một chút, hãn lại nói:

“Miễn là có người Phật Môn tới gần, trực tiếp giết chết.”

“Vâng.” Những người khác không có ai dám nói cái gì.

Sau đó, bọn hãn bắt đầu rút về Tịnh Thổ.

“Mấy người Mộc Nhiễm đang làm cái gì?” Trên đường, Hoàng hỏi.

“Dựa theo thông báo, sau khi chúng ta đi không bao lâu, Công chúa Mộc Nhiễm liền dẫn người tiến vào sâu trong hoàng cung.

Hoàng không ở đó, thế lực cũ đã cản trở chúng ta.” Một cô gái mặc hoa y nói.

“Bọn họ ở bên trong bao lâu?” Hoàng cau mày, vẻ mặt lo lắng.

“Năm sáu ngày.” Cô gái mặc hoa y nói.

“Có tin tức gì không?”

“Có tin tức truyền tới nói...” Cô gái mặc hoa y chần chừ một lúc.

“Nói cái gì?” Hoàng hỏi.

“Nói Nữ vương Cơ Tâm, còn sống.” Cô gái mặc hoa y thấp giọng nói.

Trong chớp mắt này, Hoàng sửng người.

Tim như muốn ngừng đập.

“Có chứng cứ gì không?” Hoàng ổn định lại tinh thần.

“Không có, nhưng chúng ta cũng không dám tùy ý đi vào.” Cô gái mặc hoa y nói.

Hoàng do dự.

Nhưng rất nhanh sau đó, hắn cảm thấy có chút không chân thực.

Đầu tiên là tồn tại vĩ đại, sau đó lại là Nữ vương Cơ Tâm.

Nếu như Cơ Tâm đi ra, hắn đương nhiên không dám làm càn, sẽ giao toàn quyền cho Tiên tổ, nhưng Nữ vương không có khả năng ở đó.

“Dẫn người vây quanh hoàng cung, chờ bọn hắn đi ra để thẩm vấn.

Lần này, miễn là hoàng tộc có tham dự, tất cả đều nhốt vào thiên lao, 500 năm tới không cho phép ra ngoài.” Giọng nói uy nghiêm của Hoàng vang lên.

Tiếp đó, một đám cường giả đi về phía hoàng cung, muốn phán quyết những người kia.

Tồn tại vĩ đại gì đó cũng không chống lại nổi đại quân của bọn hắn.

Nếu như không phải Nữ vương Cơ Tầm đi ra, sẽ không có ai cứu được những người này.

...

Sâu trong hoàng cung.

Sơ Vũ khoanh chân ngồi dưới đất, xung quanh hẳn có khí tức huyền diệu đang vờ quanh, giống như đại đạo phạm âm.

Những người phía sau kia giật mình nhìn xem.

Công chúa Mộc Nhiễm cảm thấy chấn kinh, nàng lại có chút xem không hiểu những thứ này.

Đạo sư của Danh Dữ Trọng quả thật có chút khác thường.

Mộc Ly bọn hẳn cũng không hiểu, nhưng chỉ có thể tiếp tục quỳ.

Có người có ý đồ đi vào, bọn hẳn cũng đã thử liên hệ.

Thậm chí còn truyền tin tức Nữ vương còn sống ra ngoài, nhưng bọn họ giống như không tin.

Có điều cũng may mà không xông vào.

Nếu không ngay cả Hoàng cũng phải quỳ.

Đã hơn năm ngày trôi qua, thật sự không có vấn đề gì sao?

Người kia đã biến mất lâu như vậy, bọn hẳn cũng đã quỳ lâu như vậy.

Nữ vương cũng đã ngồi ở chỗ đó lâu như vậy.

Bọn hẳn cũng không hề nói chuyện với nhau.

Nữ vương không mở miệng, bọn hẳn cái gì cũng không dám.

Đừng nói bọn hẳn, ngay cả Tân Hoàng tới, cũng phải yên lặng quỳ.

Không thấy cả Tịnh Thổ đều đang yên lặng nằm sấp sao?

Tân Hoàng tuy lợi hại, nhưng trước mặt Nữ vương Cơ Tầm, Tân Hoàng không là cái gì cả.

Chân Võ Chân Linh cũng chỉ an tĩnh đứng đó, Thiếu gia đã mất tích rất nhiều ngày, bọn hắn không biết nên làm thế nào mới tốt.

Chỉ có thể an tĩnh chờ đợi.

Cũng không lo lắng đến vậy.

Khác với trước kia, Thiếu gia bây giờ quá mạnh, cơ bản sẽ không xảy ra chuyện gì.

Mà Thiếu Phu nhân cũng mạnh như vậy, nếu như Thiếu gia thật sự xảy ra chuyện gì, ít nhất Thiếu Phu nhân cũng sẽ chạy tới trước tiên.

Tu vi Tứ giai của bọn hắn cái gì cũng không làm được, chỉ có thể an tĩnh chờ đợi.

Có điều, bọn hắn ngược lại hơi kinh ngạc với Sơ Vũ.

Thiếu gia mượn đồ của Sơ Vũ, cũng cho Sơ Vũ ít gì đó.

Lúc đầu Sơ Vũ vẫn luôn ồn ào viết sách, đột nhiên lại không ồn ào nữa.

Đổi thành yên tĩnh tu luyện.

Quả thật rất bất phàm.

Có điều Chân Võ Chân Linh cũng không may mắn nảy sinh sự hâm mộ hay ghen ghét gì, bọn hắn thân là tùy tùng của Thiếu gia, chỗ tốt lấy được đã đủ nhiều.

Đến nay còn chưa thể tiêu hóa hoàn toàn.

Con đường tương lai còn rất dài.

Àm âm!

Bất chợt, âm thanh sức mạnh phun trào vang lên bên ngoài.

Rất nhanh sau đó, mấy người Mộc Nhiễm liền nhận được tin tức, Hoàng tới.

Mà Cơ Tầm vẫn luôn ngồi đọc sách, đột nhiên ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài.

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

Đây là câu nói đầu tiên Cơ Tâm nói với bọn hấn sau khi Lục Thủy rời đi.

Chân Võ Chân Linh đương nhiên không cách nào đáp lại, chỉ có thể nhìn về phía Mộc Nhiễm bên ngoài.

“Đang tiến đến.” Cơ Tâm lại nói.

Lần này, mấy người Mộc Nhiễm càng sợ hơn, có điều cũng không dám vi phạm mệnh lệnh của Cơ Tâm.

Bốn người đi tới, ba người tiếp tục quỳ.

Danh Dĩ Trọng thì thủ hộ bên người Sơ Vũ.

Bảo vệ đạo sư là chuyện hấn cần làm.

“Ra mắt Tiên tổ.” Ba người Mộc Nhiễm cung kính quỳ gối trước mặt Cơ Tâm.

Chương 1132: Muốn độ kiếp rồi 3

Muốn độ kiếp rồi 3

Cơ Tâm khép sách lại, nhìn ba người phía trước, có chút tò mò hỏi:

“Hoàng tộc nội chiến à?”

Ba người nhất thời không dám nói gì.

Loại chuyện này, trước mặt lão tổ tông, luôn cảm thấy khó mà mở miệng nói.

Ba người liếc nhìn nhau, sau đó để Mộc Nhiễm lên, kẻ ngoài cuộc là nàng mang đến, nàng nói chuyện sẽ có trọng lượng hơn.

Nhất là khi kẻ ngoài cuộc đó chính là tồn tại vĩ đại.

“Đã kết thúc rồi.” Mộc Nhiễm cuối cùng mở miệng nói.

“Bây giờ thế nào? Bên ngoài đã bao vây nơi này rồi ư?” Cơ Tâm nhẹ giọng hỏi.

Cũng không có ý trách cứ, chính là có chút tò mò.

Nàng đã chết từ rất lâu về trước, sẽ không quan tâm tới Tịnh Thổ nữa.

Loại chuyện nhỏ nhặt này, Tịnh Thổ nếu không xử lý được, nàng cũng không thể bảo vệ Tịnh Thổ được bao lâu.

Cũng may không đến mức không chịu nổi như vậy.

“Chúng ta là tự ý mang vị tiên bối kia vào đây, cho nên bị Tân Hoàng bao vây, đợi ở bên ngoài phán quyết chúng ta.” Mộc Nhiễm nói.

Nàng có chút sợ hãi.

Mặc dù nàng là vị Tịnh Thổ, nhưng hành vi của nàng xác thực là đại nghịch bất đạo.

Tương đương với việc bán Tịnh Thổ, không biết Nữ vương có trách tội hay không.

“Nếu như người không mang bọn hấn đến, thì bọn hấn có đến không?” Cơ Tâm hỏi.

“Vị tiên bói kia nói sẽ tự mình tới. Ta đã gặp qua vị tiên bói này ở Bì Chi Hải Ngạn, sự đáng sợ của hấn hoàn toàn vượt qua nhận biết của ta.

Ta còn nhìn lướt qua mệnh lý một chút, ta đã quên mất tình huống lúc đó, nhưng ta biết mình suýt chút nữa đã mất mạng.

Cho nên, vị tiên bói kia tuyệt đối không phải tồn tại mà Tịnh Thổ có thể đối chọi lại được.

Hơn nữa, vị tiên bói kia coi trọng chữ tín.” Mộc Nhiễm cố biện minh cho mình.

Cơ Tâm không hỏi nhiều nữa.

Cũng không phải không tin.

Một người có thể đi vào Mê Đô, Tịnh Thổ xác thực không thể chọc vào.

Loại người này cuối cùng sẽ đi đến tình trạng gì, nàng cũng không biết.

Mang người này đến không có lỗi gì, đối với nàng mà nói cũng cực kỳ quan trọng.

Trong vô số năm qua, đây là người đầu tiên đi.

Mà đối phương rốt cuộc đặc biệt ở chỗ nào, nàng không nhìn thấu.

Trong lúc Cơ Tâm vẫn đang suy tư, nàng đột nhiên cảm giác Mê Đô dưới chân đang biến mất.

“Hấn thành công rồi?” Cơ Tâm hơi kinh ngạc.

Nhưng đối phương còn chưa đi ra, cái này không bình thường.

Nàng thử mở lại Mê Đô lần nữa.

Lúc này, cửa lớn một lần nữa xuất hiện từ trong sương mù.

Nếu như đối phương có thể đi ra, có lẽ sẽ đi ra từ cánh cửa này.

Cửa lại một lần nữa xuất hiện, tất cả mọi người đều nhìn về phía cánh cửa, vị tồn tại kia trở về rồi sao?

Chân Võ Chân Linh cũng nhìn sang, Thiếu gia bọn hắn đang chờ đợi sắp trở về.

Cơ Tâm cũng quan sát, nàng muốn biết đối phương có được thành quả gì.

Nàng chỉ biết Mê Đô là cái gì, nàng cũng đã từng gặp Mê Đô.

Nhưng mà...

Nàng cũng không biết Mê Đô dưới chân là đại biểu cho cái gì.

Lục cũng nói cụ thể cho nàng biết, hơn nữa nàng là một người chết, cũng không nhớ được nhiều như vậy.

Trong lúc tất cả mọi người đang nhìn về phía cửa lớn, bất chợt, cánh cửa đột nhiên mở ra, giống như có người muốn đi ra ngoài.

Quả nhiên, sau khi cửa mở ra, một bóng người bao trùm bởi sương mù đi ra.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy người này, ngoại trừ Cơ Tâm, tất cả mọi người đều có chút mơ hồ, giống như không rõ bản thân đang nhìn thấy cái gì, dường như chẳng nhìn thấy gì cả.

Loại cảm giác quỷ dị này khiến bọn hắn nhất thời không cách nào tự kiềm chế được.

Lục Thủy vốn đang đi trong thông đạo, khi hắn đến cuối thông đạo, vốn định mở cửa rời đi.

Lúc này lại đột nhiên xuất hiện một cánh cửa, hắn liền thuận tiện mở cửa đi ra.

Mặc dù không cần mở cũng có thể đi ra.

Nhưng vẫn nên mở cửa nhìn một chút, tránh lại đi nhầm nơi.

Sau khi xác định không có vấn đề gì, hắn liền bước qua cửa.

Bước tới vị trí lúc rời đi.

Sơ Vũ đang tu luyện, ba người Mộc Nhiễm đang quỳ.

Chân Võ Chân Linh đang dõi theo hắn, còn có Cơ Tầm đang ngồi trên ghế.

Hắn đứng ở đó, cảm thấy sương mù mang theo sức mạnh xung quanh đang biến mất.

Theo sự biến mất của chúng, tu vi của hắn cũng tăng lên theo, dường như sau khi trải qua chuyến đi này, thiên địa đang bồi thường cho hắn.

Rất nhanh sau đó, sức mạnh của hắn đã tăng tới đỉnh phong Ngũ giai.

Độ kiếp sắp tới, sắp tấn thăng rồi.

Ha ha!

Lục Thủy cảm nhận toàn bộ, đột nhiên thấy chuyến đi này không hề lỗ.

Chỉ ít sức mạnh của hắn cũng tăng lên không ít, nhưng tiến độ lĩnh ngộ của Sơ Vũ có chút nhanh, khiến hắn cảm thấy không đúng lắm.

“Chân Võ.” Giọng nói của Lục Thủy vang lên.

Chân Võ Chân Linh lúc này mới lấy lại tinh thần, lập tức cúi đầu:

“Thiếu gia.”

Lục Thủy quạt quạt sương mù xung quanh, khi sương mù biến mất, tất cả mọi người mới khôi phục tinh thần.

Tình cảnh vừa rồi quá kinh khủng, như thể bọn hắn có thể bị kéo vào trong đó bất cứ lúc nào, hoàn toàn chết đi.

“Đã qua bao lâu rồi?” Lục Thủy hỏi.

“Đã qua sáu ngày, bây giờ là bảy rưỡi tối.” Chân Võ lập tức trả lời.

Lục Thủy: “...”

Sáu ngày?

Lâu như vậy?

Vậy cũng không tính là kiếm được lời a.

Trong tình huống bình thường, trong sáu ngày vừa qua hẳn đã sớm tấp thẳng, chỉ là trạng thái không tốt như vậy mà thôi.

Hơn nữa đã sáu ngày, Mộ Tuyết không tới sao?

“Có xảy ra dị thường gì không?” Lục Thủy hỏi.

“Không có.” Chân Võ lập tức nói.

Hắn biết Thiếu gia đang hỏi Thiếu Phu nhân.

“Không, có xảy ra dị thường.” Chân Võ vừa dứt lời, Cơ Tâm lại đột nhiên nói:

“Có một tồn tại đến nhìn qua nơi này một chút, không bao lâu sau nàng lại thu hồi ánh mắt.”

Nghe được câu này, tất cả mọi người giật mình, bọn hắn không hề phát hiện ra gì.

Chân Võ Chân Linh cũng kinh ngạc, cho nên Thiếu Phu nhân thật ra đã nhìn qua nơi này rồi?

Thiếu Phu nhân thật mạnh mẽ.

Lục Thủy gật gật đầu, hẳn là Mộ Tuyết.

Lúc này, sương mù đã hoàn toàn biến mất.

Lục Thủy lấy ra năng lực của Sơ Vũ từ trong túi, vút trên người Sơ Vũ.

Thay thế vận khí kia.

Như vậy hẳn sẽ có năng lực viết sách, chỉ là không có thêm vận khí, tiến độ lĩnh ngộ đạo pháp sẽ chậm hẳn đi.

Có lẽ ngày nào đó hắn sẽ vì việc viết sách, dốc lòng lĩnh ngộ đi.

Tóm lại, sách này chắc chắn có thể có nhiệt.

Sơ Vũ tỉnh lại, hắn cảm thấy năng lực viết sách của mình đã trở về.

Linh cảm tuôn trào.

“Đông Phương đạo hữu, ta đã cảm ngộ được.

Cái này viết thành một bản tiểu thuyết, tên ta cũng đã nghĩ xong, là «Tận thế trùng sinh mở ra toàn dân tu chân».” Sơ Vũ kích động nói.

Lục Thủy: “...”

Nghe không hiểu người này đang nói cái gì.

Sau đó, Lục Thủy không để ý tới Sơ Vũ nữa, mà là đi tới trước mặt Cơ Tâm, hắn bây giờ muốn xem Kiếm Nhất Sinh Bình Truyện.

Hiểu rõ cuộc đời Kiếm Nhất là một chuyện, chủ yếu là lần sau nếu như lại bị triệu hoán, cũng sẽ không bị đá ra khỏi cuộc trò chuyện nhóm.

Người một nhà.

“Người đã thấy được cái gì?” Cơ Tâm tò mò hỏi.

Lục Thủy mở miệng, nhưng cuối cùng không nói ra.

Cơ Tâm và Kiếm Nhất khi đó nhìn thế nào cũng thấy có vấn đề, nói ra, tâm tình đối phương có thể dâng trào.

Mà loại chuyện này, càng ít người biết càng tốt.

Vừa mới tu bổ, hắn không có suy nghĩ đi kiểm tra độ chắc chắn.

“Khó nói, có điều Mê Đô đã được ta tu bổ.

Nếu như cảm giác của ta không sai, thế giới xác thực đã ổn định hơn rất nhiều.

Muốn ổn định hơn nữa, hắn là còn phải đi một chuyến đến chỗ Minh bên kia.

Tiếp tục tu bổ.

Cho nên ta rất muốn biết, tiền bối còn muốn biết chuyện gì không?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Trong thời kỳ Viễn Cổ, Cơ Tâm ở trước hắn cũng yếu thế.

Bên cạnh hắn có Lục, có Kiếm Nhất, có Cầu Tử.

Chỉ một Cơ Tâm, căn bản không cách nào thân cận.

Mặc dù đã bị giết chết một lần.

Nhưng đó là Mê Đô chết, không liên quan gì tới hắn.

“Không có, ta chỉ là đang đợi một người tiến vào Mê Đô.”
Cơ Tâm lắc đầu nói.

“Vậy tiền bối có biết làm sao để nhìn thấy được Kiếm Nhất chết đi không?” Lục Thủy hỏi.

Trước mắt, hắn cũng không biết.

“Không biết.” Cơ Tâm vẫn lắc đầu, có điều nàng cũng không vội.

“Ta chờ được ngươi, có lẽ tất cả khả năng đều ở trên người ngươi.

Nếu như ngươi có thể làm được.”

Lục Thủy trầm mặc.

Hắn có thể làm được không?

Có thể.

Khi hắn khôi phục đỉnh phong, mang theo Cơ Tâm trở về nhìn Kiếm Nhất chết đi cũng không tính là quá khó.

Nhưng cái này cần ít nhất một năm.

Loại thủ đoạn này không bình thường.

Dưới tình huống bình thường, muốn mang Cơ Tâm đi xem Kiếm Nhất chết đi, chỉ có thể thông qua Mê Đô.

Mê Đô mà Minh thủ hộ không bình thường, cho nên cũng có khả năng.

“Nếu có thể, ta sẽ thông báo cho tiền bối.

Bây giờ, ta mong tiên bối trước tiên có thể giúp ta một chuyện.” Lục Thủy nhìn Cơ Tâm, nói khẽ.

Cơ Tâm cúi đầu nhìn cuốn sách trên gối, sau đó cầm lên nói:

“Ngươi muốn xem quyển sách này?”

Chương 1133: Dùng thân thể của người phạm để sánh vai với Thần Linh 1

Dùng thân thể của người phạm để sánh vai với Thần Linh 1

Mộ Tuyết đi ra khỏi phòng bếp, nàng đi thỉnh giáo mẫu thân của Trà Trà, chờ sau khi Lục Thủy trở về, nàng lại có thể nấu món ăn ngon cho hắn.

Nhưng mà, việc Lục Thủy mất tích dạo gần đây khiến cho nội tâm nàng cảm thấy có chút là lạ. Hôm trước, nàng đặc biệt quan sát, phát hiện Lục Thủy đi vào một nơi rất kỳ quái.

Hoàn toàn không thấy một chút dấu vết nào.

Nếu như không phải nàng biết được thực lực của Lục Thủy, nàng đã đi qua đó xem rồi.

Nhưng mà...

“Vậy mà lại chạy đến khuê phòng của người khác, hôm nay lại ghi thêm một bút.”

Mộ Tuyết nghĩ xong liền lấy quyển sổ ra.

Mỗi ngày đều ghi thêm một bút.

Chờ tới khi Lục Thủy trở về thì đánh hắn một trận nữa.

Giúp Lục Thủy triệu hoán ra được Răng Thần sớm hơn một chút, hừ hừ.

Nhưng mà, đã sắp tới tháng 11 rồi, ngày thành hôn của bọn họ càng ngày càng gần.

Cũng đã sắp tới lúc phải phát thiệp mời rồi.

“Vậy không phải là ta nên đi về nhà một chuyến sao?”

Mộ Tuyết nghĩ thầm.

Khi phát thiệp mời có cần dẫn theo Lục Thủy không?

Đến lúc đó chỉ cần quan sát là được rồi, cũng không có mấy người cần nàng phải tự thân đi phát.

“Bên phía Lục Thủy có lẽ cần phải phát cho không ít người.”

“Ta có nên đi theo hay không?”

Mộ Tuyết suy nghĩ, có lẽ chỉ có số rất ít người cần nàng đi cùng thôi.

“Chị dâu.”

Trong lúc Mộ Tuyết vẫn đang suy tư, Đông Phương Trà Trà đã mò vào trong viện, lần nào cũng thận trọng như thế.

Sau khi xác định rằng Băng Phượng của Mộ Tuyết đã bị cột lại, Đông Phương Trà Trà mới dám lớn mật như vậy.

Khi nhìn thấy Trà Trà, Mộ Tuyết có hơi kinh ngạc.

Lúc này, trên mặt Trà Trà như bị bôi lên một lớp tro vậy, có hơi đen đi một chút.

“Mặt của ngươi bị sao vậy?”

Mộ Tuyết tò mò hỏi.

“Hôm nay, tiểu di khen ta có khuôn mặt trắng từ nhỏ.”

Đông Phương Trà Trà nhìn Băng Phượng đang nằm dưới đất, sau đó nhanh chóng đi tới bên cạnh Mộ Tuyết.

Lần trước khuôn mặt đều bị nó cào nát.

Nàng sẽ tìm Tiểu Băng để báo thù.

Tu vi của nàng tăng lên nhanh, rất nhanh sẽ có thể trở thành vô địch thiên hạ.

Lần sau, nàng tuyệt đối sẽ không để Tiểu Băng đánh lên thành công.

Chờ tới khi đánh bại được Tiểu Băng, nàng sẽ đi khiêu chiến với Lục Thủy.

“Nói ngươi mặt trắng không phải là rất tốt sao?”

Mộ Tuyết mở miệng hỏi.

Mặt nàng cũng rất trắng, Lục Thủy vô cùng thích.

“Mẫu thân nói, sau này cũng sẽ trắng như thế.”

Đông Phương Trà Trà nói.

Lúc này, Hương Dụ cũng đi vào, nàng đã độ kiếp thành công, mấy ngày nay cũng đã củng cố ổn định rồi.

Vì thế, đương nhiên là sẽ đi theo Trà Trà tiêu thụ.

Đình Lương im lặng đứng ở bên cạnh.

Mộ Tuyết nhìn Trà Trà, không mở miệng hỏi nàng, bởi vì Trà Trà đã nói tiếp.

“Ta đột nhiên phát hiện rằng, nếu như mặt ta cứ trắng như thế, không phải là sống uổng phí (bach sống) cả cuộc đời này rồi sao?”

Cho nên, ta làm nó đen đi mấy ngày, như vậy sẽ không sống uổng phí nữa rồi.”

Đông Phương Trà Trà nghiêm túc nói.

Mộ Tuyết:

“...”

Vẫn nên tiếp tục suy nghĩ về chuyện của Lục Thủy thì hơn, có lẽ hẳn cũng sắp trở về rồi.

Vì tránh né việc vào khuê phòng của vợ cả, mà lâu như vậy rồi còn không chịu về.

Lại ghi thêm một bút nữa.

“Chị dâu, người có phải đang nhớ tới biểu đệ Lục Thủy hay không?”

Đông Phương Trà Trà tò mò hỏi.

Nghe thấy câu hỏi này, Mộ Tuyết nhìn Trà Trà một cái, sau đó nàng đẩy điếm tâm trên bàn tới trước mặt Trà Trà.

“Ăn nhiều một chút, ít nói lại.”

“A.”

Đông Phương Trà Trà cúi đầu cầm điếm tâm lên, bắt đầu ăn.

“Đúng rồi chị dâu, hôm nay lúc ta chăn dê, ta không thấy một con dê đen và một con dê trắng.

Có phải là đã mất rồi hay không?”

Đông Phương Trà Trà tò mò hỏi.

Làm sao mà Mộ Tuyết biết được.

“Ăn tiếp đi.”

Mộ Tuyết cầm một khối điểm tâm khác đưa cho Đông Phương Trà Trà.

...

Sườn núi bên cạnh Lục gia.

Nhị trưởng lão đang đứng dưới tán cây để hái lá.

Bên cạnh nàng có hai chú dê, chúng nó đang đợi Nhị trưởng lão hái lá cây, dường như ngoại trừ lá cây ra thì chúng nó không ăn thứ gì khác cả.

“Nhìn dáng vẻ của người, đã thành công rồi à?”

Nhị trưởng lão vứt bó lá cây xuống mặt đất, nói với người đang chải lông cho hai chú dê ở bên cạnh - Cửu.

Trời tối rồi, nhưng mà nàng không muốn trở về.

Ngung Hạ hiện tại đang ở đâu, nàng muốn tránh một chút.

Nhưng mà, qua vài ngày nữa, Ngung Hạ sẽ phải trở về.

Ngung Hạ bị thương, cần có linh dược ở sau núi.

Cũng đã lấy xong rồi.

Trong tình huống bình thường, Nhị trưởng lão chắc chắn sẽ không đồng ý, đó đều là linh dược mà nàng cực khổ trồng ra.

Thế nhưng...

Trước đó, khi mà tường vân từ trên trời rơi xuống, Ngung Hạ đã ra tay tương trợ.

Nàng không thể nào từ chối được.

Ngay cả khi Ngung Hạ muốn hỏi thăm Đại trưởng lão một vấn đề, Đại trưởng lão cũng không thể từ chối được.

Nhưng mà, Ngung Hạ chắc chắn sẽ không đợi ở Lục gia quá lâu.

Xảo Vân Tông cần nàng.

Còn Hồng Tô đã đi tới lầu bốn của Tầng Kinh Các.

Những thứ ở lầu năm cũng có thể cho nàng nhìn, nhưng mà ngoại trừ người của Lục gia, những người khác không được phép đi vào lầu năm.

Chỉ có thể để cho người khác chuyển xuống lầu dưới mà thôi.

Ba vị trưởng lão chắc chắn là sẽ không chuyển.

Bồi phận của Hồng Tô thì lại không đủ. Nếu như là Ngung Hạ, thì Nhị trưởng lão liền phải tự mình đi chuyển.

Còn Hồng Tô thì chỉ có thể để cho người khác đi chuyển.

Lục Thủy không có ở nhà, Mộ Tuyết thì còn chưa xuất giá, Đông Phương Lê Âm thì đang mang thai.

Cho nên, việc chuyển sách này giao cho Lục đại tộc trưởng.

Hồng Tô là trưởng bồi, cho nên Lục Cổ đương nhiên là không dám oán giận lời nào.

“Đúng rồi.

Tiểu Tiểu Đình, người chắc chắn không biết chuyện này ngoài ý muốn tới mức nào đâu.”

Cửu cao hứng nói.

“Có thể nói?”

Nhị trưởng lão hỏi.

Có rất nhiều chuyện Cửu hoàn toàn không chịu nói.

“Không phải là không thể, nhưng mà đầu tiên phải hiểu Mê Đô là cái gì đã.”

Cửu nói.

“Mê Đô Chi Độ?”

Nhị trưởng lão hỏi.

“Mê Đô Chi Độ và Mê Đô là hai thứ khác nhau.”

Cửu suy nghĩ một chút rồi nói:

“Mê Đô Chi Độ là một vực sâu.

Tụ tập hết tất cả những đồ vật, cũng như những sự việc không thể lý giải được.

Ví dụ như là Thiên Sinh Thần.

Hắn chính là đi ra từ Mê Đô Chi Độ.

Mê Đô Chi Độ có vô số thứ mà chúng ta không biết, cũng có vô tận khả năng.

Còn Mê Đô thì đơn giản hơn.”

Chương 1134: Dùng thân thể của người phạm để sánh vai với Thần Linh 2

Dùng thân thể của người phạm để sánh vai với Thần Linh 2

Cửu dừng lại một chút rồi nói:

“Cần có ngọn núi này, nói ở đây thì tương đối dễ dàng.

Nếu không thì phải cần đến quyền năng của ta.

Nếu không phải có nó, thì có lẽ ta đã sớm không còn nữa rồi.”

Nhị trưởng lão:

“ ... ”

“Nhưng mà, ta phát hiện ra một sự kiện.”

Cửu nhìn Nhị trưởng lão rồi nói:

“Mệnh lý biến hóa, vạn vật thay đổi, tất cả đều quay trở lại quỹ tích trước kia.

Thiên địa đang có xu hướng đi về phía viên mãn.”

Cửu nhìn về phía Nhị trưởng lão, bổ sung thêm một câu:

“Đến lúc đó, nếu ngươi muốn biết hết tất cả chân tướng, thì ta sẽ nói hết cho ngươi.

Tại sao Lục Thủy lại mạnh như thế, cũng như tại sao con gái của Tiểu Tiểu Cổ và Tiểu Tiểu Âm lại đặc biệt như thế.”

“Điều ta muốn biết nhất, chính là sau khi con gái của Lê Âm lớn lên, nàng có giống như con gái của nhà Đông Phương không?”

Nhị trưởng lão hỏi.

“Cái này có chết ta cũng sẽ không nói cho ngươi.”

Cửu nói thẳng.

“ ... ”

Người hình như là đã chết rồi.

...

Sâu bên trong Hoàng cung Tĩnh Thổ.

Lục Thủy cảm giác bên ngoài tụ tập uy áp mạnh mẽ, có lẽ có cường giả chờ ở bên ngoài.

Nhưng mà, người kia không đi vào, cho nên hắn cũng không quan tâm.

Trước mắt, thứ mà hắn quan tâm nhất, chính là quyển sách ở trên tay Cơ Tâm.

“Đúng vậy.”

Lục Thủy khẽ gật đầu:

“Không biết tiền bối có thể để cho ta xem qua một chút được hay không?”

Hắn nhất định phải xem được quyển sách đó, không xem đồng nghĩa với việc không có được chìa khóa của Mê Đô.

Cho dù có đi qua đó thì cũng sẽ bị đá ra ngoài.

Hắn nhất định phải trở thành người viết sách, mà không phải trở thành người viết quyển sách về chính mình.

Như vậy mới có thể ký lên tên của mình trên quyển sách đột nhiên xuất hiện này.

Đương nhiên, trừ khi quyển sách kia không phải là do Mê Đô viết.

Khả năng chính xác cũng rất lớn.

Nhưng mà, dự tính ban đầu của hắn cũng không phải là thành công vào được Mê Đô, mà là hiểu rõ được chuyện của Kiếm Nhất, từ đó hiểu được chuyện của Chân Thần độc nhất và Cửu.

Biết được Chân Thần làm gì trước khi vãn lạc, Lục ở đâu và cái chết của Kiếm Nhất.

Đây là chuyện mà hắn muốn biết được ngay từ ban đầu.

Sau đó Lục muốn làm cái gì đó, nhưng mà cụ thể nó là gì, không ai biết được cả.

Quan hệ giữa Lục và Kiếm Nhất không hề bình thường.

Xác suất mà hắn biết khá là lớn.

Nếu như nội dung đủ nhiều, còn xuất phát từ Mê Đô, như vậy thì sẽ có thể tiếp tục tham dự vào nó.

Cơ Tầm không hề chần chừ, giật giật ngón tay, quyển sách liền xuất hiện trước mặt Lục Thủy.

Sau khi tiếp nhận quyển sách, Lục Thủy nhìn trang bìa.

Tên của mỗi một quyển sách đều là Lục, nhưng hình như quyển sách này không phải thế.

Nhưng mà, hắn có thể xem được bút tích ở bên trong hay không, nếu như nó cũng giống như trước đây, thì có phải đồng nghĩa với việc trước kia đều do Mê Đô viết hay không?

Sau đó, Lục Thủy lật ra trang đầu tiên.

Ở trên đó không có bất kỳ chữ viết nào cả.

Căn cứ theo tình huống bình thường, thì ở đây phải là lời giới thiệu mới đúng.

Thế nhưng, lần này không có.

Sau đó, hắn lại lật tiếp sang trang thứ hai.

Trang thứ hai chỉ có một dòng chữ: Dùng thân thể của người phạm để sánh vai với thân mình.

Lời mở đầu?

Lục Thủy có chút nghi hoặc.

Sau đó, hắn lại lật tiếp.

Chỉ có điều...

Trang thứ ba lại trống rỗng.

Lục Thủy lật sang trang thứ tư.

Vẫn tiếp tục trống rỗng.

Hắn cứ thế mà lật tiếp về sau, đều trống rỗng cả.

Cái này...

“Không cần phải kinh ngạc, cũng không cần phải tiếp tục lật về sau nữa, chỉ có một câu như thế thôi?”

Cơ Tâm nhìn Lục Thủy rồi bình tĩnh nói.

Chỉ dùng một câu nói để đại biểu cho cả cuộc đời?

Sánh vai với thần minh, khiêu chiến bất khả thi.

Hắn không phải là dùng cảnh giới Đại Đạo để khiêu chiến Chí Cao đó chứ?

Ngay sau đó, Lục Thủy liền cảm thấy không đúng.

Nếu là Chí Cao bình thường, chỉ cần có Lục ở đó.

Dù là không thể nào chiến thắng được, nhưng cũng không đến mức để cho Kiếm Nhất chết.

Khi đó cũng không có Chí Cao.

Cho nên...

Việc Chân Thân vẫn lạc thực ra còn có rất nhiều ẩn số?

“Tiền bối, người biết người viết sách là ai không?”

Lục Thủy hỏi.

Bút ký này khác với trước kia, cho nên khó mà nói rằng tất cả đều do Mê Đô viết được.

Nếu như là Mê Đô, hắn sẽ có cơ hội đi qua xem một cái, xem thử xem thực ra tại sao Kiếm Nhất lại chết.

Cơ Tâm nhẹ nhàng động tay một cái, quyển sách từ trong tay v lập tức về lại trong tay nàng.

Nàng đặt quyển sách xuống đầu gối, lắc đầu nói:

“Ta không biết, còn những việc khác thì ta cũng không nhớ rõ.

Người không thể nào nhận được đáp án ở đây.”

Lục Thủy âm thầm thở dài.

Hắn không có ý nghĩ muốn lấy đi quyển sách kia.

Hắn do dự một chút, lấy Kiếm Nhất Vi Kỳ Truyện ra.

Sau đó dùng hai tay đưa tới trước mặt Cơ Tâm:

“Xem như là báp đáp, ta tặng cho tiền bồi quyền sách này.

Ta nghĩ rằng quyền sách này sẽ có ý nghĩa đặc biệt với tiền bồi.”

“Kiếm Nhất Vi Kỳ Truyện?”

Cơ Tâm nhìn quyền sách ở trong tay Lục Thủy, nàng đưa tay ra nhận lấy, cảm thấy có chút kinh ngạc.

Quyền sách đúng là có ý nghĩa đặc biệt với nàng.

Nhưng mà, không ai biết chuyện này cả.

Ngay lúc này, con người của Cơ Tâm co lại, nàng khiếp sợ mà nhìn Lục Thủy.

Sau đó, nàng lại cảm thấy bình thường.

“Vậy ta sẽ nhận nó.”

Cơ Tâm đặt quyền sách lên trên gối, có thể mở ra đọc bất cứ lúc nào.

Quyền sách này ghi lại trận đánh cờ giữa nàng và Kiếm Nhất.

Mặc dù không có tên của nàng, nhưng mà sự thắng lợi của Kiếm Nhất, là nàng cho.

Thấy Cơ Tâm nhận lấy quyền sách, Lục Thủy cúi đầu cáo từ:

“Không quấy rầy tiền bồi nữa.

Nếu như có đủ thực lực, đạt được kỳ ngộ, vẫn bồi sẽ giúp tiền bồi hoàn thành tâm nguyện.”

Sau đó, Lục Thủy liền lui ra ngoài.

Những người khác cũng đều lui ra ngoài, không ai dám quấy rầy Cơ Tâm cả.

Cơ Tâm nhìn bọn họ rời đi, không nói gì nữa.

Sau khi bọn họ đi hết, nàng liền đóng cửa lại.

Ánh mắt của nàng đặt xuống .

Nàng lật sách ra, nhìn trang cuối cùng.

Trên đó viết rằng: Trận tranh tài cờ vây kết thúc, ta cũng phải rời đi rồi, thực sự là một cuộc lữ hành vô cùng thú vị, chỉ tiếc là ta quá vội.

...

Chương 1135: Dùng thân thể của người phạm để sánh vai với Thần Linh 3

Dùng thân thể của người phạm để sánh vai với Thần Linh 3

Nhóm người Lục Thủy đi ra ngoài, đóng cửa lại, không ai dám đi mở cánh cửa kia nữa.

Bây giờ không có, sau này hẳn là cũng không có.

Ít nhất thì ba người Mộc Nhiễm tuyệt đối là không dám.

Bên trong, vậy mà lại là Vương Nữ Cơ Tâm, tồn tại trong truyền thuyết của Tịnh Thổ.

Không có Cơ Tâm liền không có Hoàng tộc.

Theo lý thuyết mà nói, Cơ Tâm có thể giao phó đặc quyền cho Linh Tộc Hoàng tộc, cũng có thể thu hồi đặc quyền của Linh Tộc Hoàng tộc.

Đương nhiên, bỏ đi tất cả, Vương Nữ Cơ Tâm chính là tiên tổ.

Mặc dù, trong Hoàng tộc có không ít cuộc chiến, nhưng mà bọn họ vẫn rất kính trọng tiên tổ.

Ví dụ như Cự hoàng và Tân hoàng.

Một người chấp chương Tịnh Thổ, một người nhất định phải đi dưỡng lão.

Tân hoàng không nhất thiết phải giết chết Cự hoàng.

Trừ khi là đại nghịch bất đạo, người người muốn chém.

“Tình huống ở bên ngoài như thế nào?”

Lục Thủy không lập tức đi ra ngoài.

Bên ngoài có sự hội tụ của lực lượng cường đại.

Không gian đều đã bị khóa lại, quy mô trận chiến của những người này chắc chắn là rất lớn.

“Là Tân hoàng.”

Mộc Nhiễm lập tức giải thích:

“Việc chúng ta dẫn tiên bối vào đã vi phạm quy định,

Bây giờ, Tân hoàng đang tụ tập cường giả, chờ chúng ta đi ra để tiến hành thẩm phán.”

Nghe xong Lục Thủy cảm thấy có chút hiếu kỳ, hỏi:

“Có nhiều người không?”

“Rất nhiều.”

Mộc Nhiễm do dự một chút, nói:

“Tiền bối, thực ra bọn họ cũng không biết nhiều lắm, không có suy nghĩ đối địch với tiên bối.”

Mộc Ly và Ninh Hỏa cũng có hơi sợ.

Sự cường đại của đối phương không cần tới sự công nhận của bọn họ, bởi vì đã có nhân vật truyền kỳ là Vương Nữ Cơ Tầm thừa nhận rồi.

Còn có gì để nói nữa chứ?

Tân hoàng có thể so sánh được với Vương Nữ sao?

Từ xưa tới nay, không ai hiểu tại sao lại tạo ra Hoàng tộc, đồng nghĩa với việc không ai có thể đuổi kịp được Cơ Tầm, ngay cả bóng lưng của Vương Nữ, bọn họ cũng không nhìn thấy.

Cho nên, nếu như thực sự đắc tội với vị này, Tịnh Thổ...

“Xem như là thù lao của chuyến này đi, ta sẽ không động thủ với Tịnh Thổ.”

Lục Thủy nhẹ nhàng nói.

Sau đó, Lục Thủy liền đi về phía trước:

“Sẽ đưa cho mọi người một chút lễ vật.”

Cho bọn họ xem độ kiếp.

Chuyến đi này thật sự đã biết được rất nhiều chuyện, đã hoàn toàn vượt ra khỏi suy nghĩ của hắn.

Cho nhân dân Tịnh Thổ độ kiếp sung sướng cũng không sao cả.

Mộc Nhiễm không rõ cho lắm, nhưng mà nghe thấy Lục Thủy nói sẽ không tổn thương Tịnh Thổ, bọn họ lập tức cúi đầu cảm tạ.

Ít nhất thì Tịnh Thổ cũng sẽ không gặp phải đại kiếp.

Ninh Hỏa và Mộc Ly cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vẫn là Mộc Nhiễm có tầm nhìn xa trông rộng.

Nếu không thì không biết Tịnh Thổ còn có thể tồn tại được nữa hay không, trừ khi Vương Nữ xuất hiện.

Nhưng mà, Vương Nữ hình như không hề có ý muốn nhúng tay vào việc này.

Tịnh Thổ đã được truyền xuống hết đời này qua kiếp khác, bọn họ thủ không được nó, cũng không oán người ta được.

Tiền bối cũng không thể bảo hộ được bọn họ đời đời kiếp kiếp.

Lục Thủy đi ở phía trước, đi từng bước tới Hoàng cung ở bên ngoài.

Sơ Vũ đi theo ở đằng sau, trên người hắn còn có sự lưu chuyển của khí tức Đại Đạo, hắn vẫn còn đang lĩnh ngộ.

Nếu như bây giờ mà không cố gắng lĩnh ngộ, thì lúc quay trở về sẽ hoàn toàn không lĩnh ngộ được gì cả.

Tiến độ quá nhanh.

Danh Dữ Trọng cũng đi theo, không dám nói một lời nào.

Lúc này, đương nhiên là càng vô hình càng tốt.

Chân Võ và Chân Linh cũng không có biện pháp nào khác, bọn họ cũng không quá lo lắng.

Nhưng mà bọn họ vẫn sẽ chuẩn bị tốt biện pháp cầu cứu nếu gặp phải nguy hiểm.

Chỉ có điều, ở gần đây không có tín hiệu, trừ khi để cho Công chúa Mộc Nhiễm dẫn bọn họ đi ra ngoài, nếu vậy thì họ

có thể gọi điện thoại để cầu cứu.

Tóm lại, dù cho thiếu gia thật sự rất mạnh, thì bọn họ cũng phải cảnh giác.

Làm tròn trách nhiệm.

...

Hoàng cung.

Ở sâu trong sân của quảng trường có một cái đài cao.

Có một người thanh niên đang ngồi ở trên đó, không ai dám nhìn thẳng vào hắn.

Không giận tự uy.

Hiện tại, hắn đang mặc chiến giáp hoàng kim, đứng bên cạnh hắn là bốn vị đại tướng, mười sáu vị đại thần, cùng với trăm vị quan viên, phần lớn Hoàng tộc.

Còn có cả cha mẹ của Mộc Nhiễm ở trong đó.

Lúc này, bọn họ đều có chút lo lắng, dù sao thì trong ba vị Hoàng tộc cũng có con của bọn họ.

Mà ở phía sau của bọn họ lại đứng vô số dân chúng chiến sĩ.

Tu vi của những người này đều không kém.

Không có ai là người bình thường cả.

Hay có thể nói là, người bình thường không thể đứng được ở chỗ này.

Bọn họ chỉ có thể nhìn phát sóng, hoặc là phát lại.

Dù sao thì cũng chẳng biết khi nào mới bắt đầu.

Chiến trận lớn như thế, mang ý nghĩa là muốn thăm phán Hoàng tộc.

Thăm phán Hoàng tộc đều cần phải có chiến trận lớn như vậy.

Hơn nữa, lần nào cũng phải tiếp nhận hình phạt nghiêm trọng.

Trong các triều đại của Hoàng tộc, một khi đã mở ra cuộc thẩm phán toàn dân, thì chắc chắn sẽ có Hoàng tộc phải vào tù, trăm năm hay ngàn năm gì đều có cả.

Trong những năm đó, số lượng Hoàng tộc bị đánh chết cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nhưng mà, người bị giam vào trong thiên lao rồi chết đi, cũng không phải là số ít.

Bởi vì, một khi bị đưa vào thiên lao thì rất khó mà tu luyện được.

Tuổi thọ không đủ, cũng chỉ có thể trải qua quãng đời còn lại ở trong thiên lao mà thôi.

Cho tới ngày cuối cùng thì chết ở bên ngoài.

“Lần này, muốn thẩm phán ai?”

Có người bắt đầu hỏi thăm.

“Nghe nói là nhóm người của Công chúa Mộc Nhiễm, nhưng mà tạm thời vẫn chưa biết là có tội gì.”

“Hình như là tội làm phản, Công chúa Mộc Nhiễm dẫn người ngoài tiến vào trong Hoàng cung, hơn nữa còn đi gặp Vương Nữ Cơ Tâm.”

“Cái này...”

Mọi người đều cảm thấy kinh ngạc và tức giận.

Công chúa Mộc Nhiễm vậy mà lại làm ra loại chuyện hồ đồ như vậy ư?

“Khó trách Tân hoàng lại tức giận tới như thế, ta còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì liên quan tới sự giao thế hoàng quyền, cho nên mới dẫn tới việc mở cuộc thẩm phán.”

“Tại sao Tân hoàng lại không vào trong đó lôi người ra? Việc này chính là đang mạo phạm Vương Nữ.”

Vương Nữ Cơ Tâm chính là truyền thuyết của Tịnh Thổ.

Nhưng mà người biết được tên cụ thể của Vương Nữ lại không nhiều.

Dù sao, Cơ Tầm chưa bao giờ để ý tới việc đó.

“Không biết, nhưng mà ta nghe Hoàng tộc nói rằng, Vương Nữ vẫn còn sống.”

“Hả.”

Trong lúc nhất thời, không ai dám nói chuyện, đều khẩn trương mà quan sát.

Dù đây chỉ là lời đồn.

Chương 1136: Dùng thân thể của người phạm để sánh vai với Thần Linh 4

Dùng thân thể của người phạm để sánh vai với Thần Linh 4

Tân hoàng ngồi ở vị trí trung tâm, bộ áo giáp hoàng kim mà hấn mặc ở trên người tỏa ra khí thế kinh người.

Đôi mắt thâm thúy nhìn chăm chăm vào cửa vào Hoàng cung, hấn đang chờ.

Đúng thực là hấn không dám phái người đi vào trong đó bắt người ra, bên ngoài thì nói là vì giữ gìn mặt mũi cho thành viên Hoàng tộc, thực tế là...nội tâm của hấn sợ hãi tin tức ấy.

Vương Nữ Cơ Tầm còn sống.

Chỉ một câu nói đó thôi đã đủ để khiến cho hấn không dám vào trong đó bắt người rồi. Nếu tin tức đó là thật, thì hấn sẽ mạo phạm tiên tổ, đại nghịch bất đạo.

Hấn không chịu nổi loại tội danh này.

Nhất là khi người đó là Vương Nữ Cơ Tầm.

Cho nên, hấn chỉ có thể đợi ở đây mà thôi.

Hấn có thể cảm nhận được rằng mấy người kia đã sắp đi ra rồi, tất cả mọi chuyện như thế nào chỉ cần gặp là biết.

Không bao lâu sau, hấn nghe thấy tiếng bước chân.

Hấn nhìn chăm chăm vào cánh cửa, nghĩ xem ai sẽ là người đi ra đầu tiên.

Rất nhanh đã có người đi ra.

Người đầu tiên đi ra ngoài lại là một thanh niên 20 tuổi, không ai biết cả, nhị giai?

Điều này không khỏi khiến cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn.

Sau đó, có hai vị nam tử tứ giai đi ra, bước chân đồng bộ với nhau, sự ăn ý ẩn hiện như có như không.

Không đủ để gây sợ hãi.

Sau đó là một thanh niên tam giai, trên người có khí tức Đại Đạo, người này có chút không tầm thường, bên cạnh hắn là một cường giả lục giai.

Cần phải xem trọng.

Ba người cuối cùng đi ra chính là Công chúa Mộc Nhiễm, Công chúa Mộc Ly và Hoàng tử Ninh Hỏa.

Không có Vương Nữ Cơ Tâm.

Ngay lúc này, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Bàn tay đang nắm chặt lấy tay ghế dựa của Tân hoàng cũng thả lỏng.

Nếu như nhìn thấy Vương Nữ xuất hiện, hắn sẽ lập tức đứng dậy hành lễ, để cho tất cả mọi người cùng nhau cung nghênh Vương Nữ.

Nhưng mà, Vương Nữ không có ở đây, vậy thì không cần phải để ý tới việc đó nữa.

Lúc Lục Thủy đi ra, phát hiện mình đang đứng ở một bên của quảng trường, đối diện hắn là một người nam tử vô cùng uy nghiêm.

Xung quanh có vô số người, ánh mắt đều tập trung ở trên người bọn họ.

Nhưng mà, điều khiến cho Lục Thủy cảm thấy có chút bất ngờ, chính là những người này giống như đều đang thở phào nhẹ nhõm.

Cũng chẳng biết là bọn họ đang thả lỏng cái gì nữa.

Người nhiều thật, xem ra đúng là đến để xem biểu diễn.

Người đứng ở phía trước chắc chắn là Tân hoàng, rất mạnh, nhưng mà phải cho đối phương cơ hội được lên tiếng.

Hiện tại hắn cần phải điều động tu vi, để bản thân có thể tới hạn độ kiếp bất cứ lúc nào.

Sau khi tới lục giai, không biết có thể khôi phục uy năng được tới cỡ nào, nhiều một tí thì thuận lợi hơn một tí.

Nhưng mà sau khi tới lục giai, điều quan trọng nhất đối với hắn, chính là có thể biết được khi nào có thể tiến vào thất giai.

Điều này rất quan trọng.

“Các người đã biết tội chưa?”

Giọng nói rất lớn truyền từ trên cao xuống, là giọng nói của Tân hoàng.

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm bọn họ, xem cách Tân hoàng thẩm phán.

Trong đám người, cha của Mộc Nhiễm nhìn nhóm người của Mộc Nhiễm, phát hiện ba đứa con của mình đều rất khẩn trương.

“Xem ra là làm sai thật rồi.”

Cha của Mộc Nhiễm lắc đầu.

Đầu tóc của hắn bạc trắng, hiện tại trong mắt chỉ còn lại sự mỗi mệt.

“Tân hoàng sẽ thẩm phán như thế nào? Ba đứa trẻ kia hình như rất sợ hãi, lại không dám mở miệng nói chuyện.”

Mẹ của Mộc Nhiễm là một mỹ phụ trung niên, bây giờ nhìn nàng cũng rất tiêu tụy.

Ba đứa con của nàng đều đang ở trong đó.

Đúng vậy, ba người Mộc Nhiễm hiện tại đúng là rất sợ hãi.

Bọn họ không biết Tân hoàng sẽ nói như thế nào, nếu như chọc phải vị tiền bối này, như thế sẽ rất nguy hiểm.

Do dự một chút, Mộc Nhiễm mới nói:

“Hoàng, không phải như người nghĩ đâu, vị tiền bối này không hề có chút ác ý nào cả.”

“Nói linh tinh.”

Tân hoàng khẽ quát, đánh gãy lời nói của Mộc Nhiễm, sau đó lờm mắt nhìn Lục Thủy:

“Một người nhị giai mà cũng dám xưng là tiền bối? Dám đàm luận vĩ đại?”

Minh Thổ vô tri, Hoàng tộc Tịnh Thổ cũng vô tri à?

Thân là Hoàng tộc, lại kết bạn đi cùng với Minh Thổ, dẫn người ngoài vào trong Tịnh Thổ, tiến vào trong Hoàng cung, quấy nhiễu tiên tổ.

Mộc Nhiễm, tội của ngươi rất nặng.”

Mộc Nhiễm kinh hãi, không biết phải giải thích như thế nào.

Tân hoàng không quan tâm tới Mộc Nhiễm nữa, nhìn về phía Lục Thủy:

“Người ngoài, ngươi có tư cách gì mà tiến vào tổ địa của ta?”

“Chuẩn bị xong chưa?”

Giọng nói của Lục Thủy đột nhiên vang lên.

Lời của hắn khiến cho mọi người không thể nào hiểu được, khiến cho Tân hoàng không khỏi nhíu mày:

“Người ngoài, ta đang thẩm vấn người, trả lời câu hỏi của ta.”

Ngay lúc này, lực lượng cường đại của Tân hoàng lập tức được phóng thích ra ngoài, tất cả mọi người đều có thể biết được rằng Tân hoàng đang tức giận.

Muốn trực tiếp dùng sức mạnh để trấn áp tên người ngoài này.

Chân Võ và Chân Linh chuẩn bị ra tay.

Dù không phải là đối thủ của hắn đi nữa.

Sơ Vũ chau mày, muốn dùng sức mạnh?

Bọn họ không muốn sống nữa à?

“Người của các ngươi đúng là rất can đảm.”

Sơ Vũ nói với bọn người Mộc Nhiễm.

Ba người không biết phải nói gì.

Nhưng mà hiện tại, bọn họ không biết phải chứng minh như thế nào cả.

“Không phối hợp với hắn, chắc chắn sẽ phải chịu khổ.”

Sơ Vũ vỗ lên bả vai của Danh Dữ Trọng.

Danh Dữ Trọng gật đầu, trong lòng hắn hiểu rõ.

Mặc dù, có một chút vấn đề khó có thể mở miệng, nhưng mà chỉ cần phối hợp với hắn, mới có thể đi lên con đường vô địch.

Đương nhiên là khi không có vị tiền bối này ở đó, thì hắn mới dám xưng là vô địch.

Hắn nắm chặt bội kiếm ở bên hông, duy trì dáng vẻ đẹp trai của mình.

“Người đang thẩm phán ta?”

Lục Thủy nhìn khí thế của đối phương.

“Có gì mà không thể?”

Tân hoàng nhíu mày, đối phương vậy mà lại không bị khí thế của hắn trấn áp.

Lục Thủy đứng yên tại chỗ, giọng nói của hắn không tính là lớn, thế nhưng lại truyền đi khắp quảng trường, truyền vào trong tai của tất cả mọi người:

“Không, ta chỉ là muốn để cho các người mở mang kiến thức một chút mà thôi.

Thẩm phán, thật sự.”

Oanh!!!

Hắn vừa dứt lời, thiên địa liền xuất hiện kinh lôi.

Khí tức của Lục Thủy cũng lập tức khuếch tán.

Tịnh Thổ e sợ, thiên địa oanh tạc, vạn vật run rẩy.

Trên bầu trời vô tận kia, kiếp vân đang tụ lại.

Mây đen kéo tới, sấm sét tàn phá không trung một cách
bừa bãi, nó như muốn hủy diệt đi Tịnh Thổ.

Chương 1137: Thiên địa cộng chủ 1

Thiên địa cộng chủ 1

Trời đất âm vang.

Tất cả mọi người đều cảm thấy một khí tức kinh khủng từ trên trời giáng xuống.

Trần áp Tịnh Thổ.

Kiếp vân như vòng xoáy, hội tụ trên không.

Kiếp vân đáng sợ khiến cho bọn hắn cảm thấy bầu trời như sắp thủng một lỗ.

Sấm sét như rồng rắn, tàn phá bừa bãi trên tầng mây.

Bất cứ lúc nào cũng có thể đánh xuống.

Mà những tia sét này đều mang theo khí tức kinh khủng, dường như chỉ cần dính vào, sẽ lập tức bị hủy diệt.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Biến hóa bất thành linh khiến Tân Hoàng giật mình sửng người.

Thiên, thiên kiếp?

Giờ phút này, không chỉ có hắn, dường như cả Tịnh Thổ đều đang run rẩy.

Thế giới giống như đang đối mặt với tận thế.

Có thể hủy hoại toàn bộ Tịnh Thổ chỉ trong chốc lát.

Tất cả hoàng tộc đều cảm nhận được Tịnh Thổ đang hoảng sợ, đại khủng bố giáng xuống, không ai có thể chạy thoát.

“Rút lui!”

Tân Hoàng đứng lên, trước tiên ra lệnh cho tất cả mọi người rút lui.

Người này muốn kéo tất cả mọi người cùng độ kiếp.

Điên rồi, điên thật rồi.

Đây là muốn đồng quy vu tận sao?

Đối mặt với thiên kiếp đáng sợ này, ở đây không có ai bình tĩnh nổi, không ai là không sợ hãi.

“Ngoại nhân, mau dừng lại, mọi chuyện đều có thể thương lượng.

Ngươi đây là đang tự sát.” Tân Hoàng lập tức nói.

Hắn cũng có ý định động thủ, nếu như đối phương không dừng lại, chỉ có thể giết chết đối phương.

Nhưng.

Khiến hắn ngoài ý muốn chính là, ở đây, không một ai rút lui.

Vì sao?

Vì sao không rút lui?

Thiên kiếp kinh khủng kia đã bắt đầu thành hình, vì sao không rút lui?

Chờ chết sao?

“Sao không rút lui?” Tân Hoàng lập tức hỏi.

“Bởi vì, bọn hắn không rút lui được.” Giọng nói bình tĩnh của Lục Thủy vang lên.

Giờ phút này, Tân Hoàng nhìn thấy.

Trong mắt tất cả mọi người đều lộ ra vẻ hoảng sợ, giống như vừa xảy ra chuyện gì không thể tin nổi vậy.

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Tân Hoàng muốn rời đi chỗ này, nhìn xem rốt cuộc vì sao những người kia không rút lui.

Chẳng qua lúc hắn muốn động, trên bầu trời đột nhiên có cái gì khóa chặt lấy hắn, giống như một ánh mắt.

Ánh mắt vô thượng.

Trong ánh mắt đó ẩn chứa một ý tứ rất đơn giản.

Không được phép nhúc nhích.

Giờ phút này, sự khủng bố vô tận tràn vào thân thể hắn, lấp đầy tâm hắn.

Có chuyện gì vậy?

Hắn không thể nào hiểu được.

Rõ ràng chỉ là có người độ kiếp, tại sao lại xuất hiện thứ đồ kinh khủng này?

Căn bản không cho người ta cơ hội rời đi, hơn nữa, đối phương cũng đã nói rõ.

Bởi vì bọn hắn không rút lui được.

Cái này...

Người này đã làm gì?

Tại sao hắn lại biết?

Rốt cuộc là thiên kiếp cấp bậc gì mới có thể kinh khủng như vậy?

Hắn nhìn về phía chân trời, nhìn vòng xoáy tối đen kia, bên trong có đủ lời kiếp để hủy diệt thế giới.

Nhưng bọn hắn cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ muốn biết đây là thiên kiếp của giai mấy.

Nhìn loại thiên kiếp khủng bố này, đừng nói là mấy người Sơ Vũ, ngay cả Chân Võ Chân Linh cũng sinh lòng e ngại.

Đây là lần đầu tiên bọn hắn thấy Thiệu gia trong thiên kiếp.

Mấy người Mộc Nhiễm cũng giống vậy, trong lòng bọn họ đều đã sợ đến không chịu nổi.

Thiên kiếp, dù có thể nào bọn nàng cũng chưa từng nghĩ đến, vị kia lại độ kiếp ở chỗ này.

Hơn nữa, đây là thứ thiên kiếp kinh khủng gì chứ?

Cha của Mộc Nhiễm nhìn về phía chân trời, bọn hắn đang chờ đợi, chờ đợi MBA của thiên kiếp xuất hiện.

Một giây sau.

Thiên kiếp thành hình, MBA được công bố.

Tất cả mọi người đều nhận được MBA từ thiên kiếp: Thiên kiếp Lục giai, Thẩm Phán Của Vương.

Tân Hoàng nhìn thiên kiếp trên trời, thiên kiếp bất kỳ lúc nào cũng có thể hủy diệt toàn bộ Tịnh Thổ này, có chút khó mà tin nổi, gạt người à?

Thiên kiếp Lục giai?

Thiên kiếp cấp bậc này mà lại là thiên kiếp Lục giai?

Là do bọn hấn sao?

Trực giác nói cho hấn biết không phải như thế.

Bọn hấn cũng không có loại cảm giác này, thế nhưng nếu như không phải, một Lục giai sao có thể có loại thiên kiếp quy mô như này được?

Không thể nào.

Tất cả mọi người đều không tin thiên kiếp của Lục giai lại có thể khủng bố như vậy.

Nhưng càng khiến cho bọn hấn không thể hiểu được chính là, tên của thiên kiếp.

Thẩm Phán Của Vương.

Ai là Vương, thẩm phán ai?

Àm!

Ngay lúc bọn hấn còn đang hoảng sợ, thiên kiếp tới.

Sấm sét vô tận như Ngân Hà hạ xuống chín tầng trời.

Vạn vật nhường đường, chúng sinh cúi đầu.

Khí tức vô thượng, chân ý hủy diệt quét sạch tất cả mọi người.

Giờ phút này.

Tất cả đều có một loại cảm giác không hiểu nổi, giống như có một vị tồn tại vĩ đại sắp giáng lâm.

Sấm sét đánh xuống đất, không đánh vào người độ kiếp, mà là hội tụ dưới chân hấn, nâng người kia lên, lập thành đài cao giữa đất trời.

Vị độ kiếp kia trực tiếp bị nâng lên giữa không trung, đứng ở vị trí tất cả mọi người đều phải ngược cổ nhìn lên.

Sau đó, sấm sét vô tận vẫn tiếp tục chồng chất, tạo ra một đài cao rộng lớn cho người kia.

Mấy người Chân Võ được đưa sang một bên, không ai có thể sánh bằng Lục Thủy.

Sau đó, sấm sét tràn vào càng nhanh hơn.

Sét lấy đài cao làm trung tâm, bắt đầu lan rộng, giống như một bức tường cao bao quanh tất cả mọi người.

Toàn bộ hoàng cung Tịnh Thổ, tất cả người tụ tập tới, đều bị bức tường cao tạo nên từ sét bao vây.

Tất cả những người chứng kiến cảnh này, đầu óc đều trống rỗng.

Àm àm!

Bốn tia sét lớn đánh xuống từ trên trời, rơi xuống bên ngoài tường cao, ngưng tụ ra bốn vị chiến sĩ Lôì Đình đình thiên lập địa.

Bọn hấn nhìn chúng sinh bên trong tường cao, giống như bốn vị sát thần tới chấp hành sát lệnh.

Một một người đều mang theo khí tức thần phạt.

Sấm sét từ trên chín tầng mây như Ngân Hà rơi xuống, như cành lá vươn dài, hóa, thành vô số tia sét đánh xuống tường cao, hình thành vô số chiến sĩ, bọn hấn đứng đó, cảm thương đứng đó.

Giám sát bốn phía.

Sức mạnh mang tính hủy diệt lại lần nữa gia tăng, đè ép khiến cho tất cả những người bên trong tường cao đều không thể động đậy, không thể mở miệng.

Àm àm!!

Giờ phút này, kiếp vân vô tận trực tiếp tách ra.

Gào!

Tiếng gầm vang vọng từ trong kiếp vân.

Giống như có vô số hung thú Hoang Cổ đang phá vỡ giam cầm bên trong kiếp vân, phóng xuống nhân thế.

Âm thanh vang vọng, mặt đất rung động.

Vạn vật chấn động.

Giờ phút này, mười hung thú Hoang Cổ lao ra từ trong kiếp vân, hình thù khác nhau, vô cùng cường đại.

Trong số đó có hai con đáp xuống đài cao chỗ Lục Thủy, quỳ lạy sau lưng Lục Thủy, hóa thành vương tọa.

Còn tám con còn lại bay giữa không trung, trấn giữ tám hướng.

Thiên định bát phương, vạn cổ sinh linh.

Tất cả thành viên đã tề tụ, giờ phút này, tứ đại chiến tướng, bát đại hung thú, vô số chiến sĩ, đồng thời hướng về phía đài cao.

Soạt một tiếng, một chân quỳ xuống.

Cung kính không gì sánh được.

Dường như đang mời vương thượng quay về vương tọa.

Đến tận lúc này, Lục Thủy mới ngồi xuống.

Hung thú biến thành vương tọa đã che chắn hẳn, tuyệt đối sẽ không xuất hiện bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào.

Vương thượng ngồi xuống, khí thế thiên kiếp trùng thiên.

Thảm phán bắt đầu.

Giọng nói của Lục Thủy bắt đầu vang lên:

“Thảm phán bắt đầu.”

“Chủ đề thảm phán, quyết định xem bản tọa có tội hay không.”

Giọng nói vang vọng khắp tứ phương, chấn động lòng người.

Âm thanh như có thể xuyên thấu tất cả, có thể khiến chúng sinh tan rã, có thể đánh tan ý chí tất cả mọi người.

Cái chết dường như đã do âm thanh này định đoạt.

Tân Hoàng nhìn một màn này, hấn há hốc miệng, không thể tự khống chế nổi.

Hấn vĩnh viễn không bao giờ biết được bản thân đã nhìn thấy cái gì.

Cũng không thể lý giải tại sao mình lại thấy cảnh này.

Thiên kiếp.

Sao lại là như này?

Thiên kiếp có thể hủy diệt tất cả, vì sao lại trở thành như này.

Tại sao phải thân phục dưới chân người này.

Điều này là không thể, vô số năm kinh nghiệm nói cho hấn biết, điều này là không thể.

Thế nhưng, hấn đang tận mắt chứng kiến.

Ai có thể phản bác được?

Chương 1138: Thiên địa cộng chủ 2

Thiên địa cộng chủ 2

Lúc này, hắn nghĩ tới lời nói của Mộc Nhiễm, tồn tại vĩ đại.

Thiên địa e sợ, vạn vật run rẩy.

Thiên địa cộng chủ.

Hắn đã chọc phải tồn tại vô thượng.

Thiên kiếp Thảm Phán Của Vương chính là nghênh tiếp vị độ kiếp kia.

Hắn chính là Vương.

Tân Hoàng nghĩ tới những thứ này thì không còn dũng khí đứng thẳng, áp lực của trời đất đè lên hắn, cuối cùng phịch một tiếng, hắn quỳ rạp xuống đất.

Tân Hoàng quỳ xuống, tất cả mọi người cũng không thể chống đỡ nổi thêm nữa, cùng nhau quỳ xuống theo.

Cái này đã vượt ra khỏi nhận biết của bọn hắn.

Tất cả đều giống như trong huyền thoại vậy, nhưng lại xảy ra ngay trước mắt bọn hắn.

Thảm phán lần này, có thể khiến Tịnh Thổ hủy diệt.

Bọn hắn ngay cả đứng lên cũng không thể, còn phản kháng thế nào?

Cha mẹ Mộc Nhiễm cũng quỳ xuống.

Hóa ra, Mộc Nhiễm đã đúng.

Khó trách, khó trách lại liều chết mang người này vào đây, nếu như người này đánh vào...

Tịnh Thổ đã không còn.

Mấy người Mộc Nhiễm cũng hoảng sợ chứng kiến tất cả, bọn hắn đã được đưa sang một bên, ở trên tường cao.

Nàng nhìn Danh Dữ Trọng một chút, lúc này, Danh Dữ Trọng cũng đang hoảng sợ.

Đây không phải là nhân loại đã xuất hiện khi vị kia giết thủ hạ của điện chủ Sát Ngấn sao?

Người kia đã lật đổ nhận thức của bọn hắn, lật đổ toàn bộ nhân loại.

Hóa ra chính là vị tiên bối này.

Là bọn hắn đã đánh giá thấp vị tiên bối này.

Sớm biết, lúc gặp mặt nên quỳ xuống hành lễ.

Thật là đáng sợ.

Đây không còn là ảo giác nữa, mà là tâm ma.

Thế giới bên ngoài, thật là đáng sợ đến cùng cực.

Sơ Vũ hoảng sợ nhìn, đây căn bản không nằm trong nhận thức của hắn.

Thiên kiếp đang làm gì vậy?

Đùi này của mình rốt cuộc là tồn tại như thế nào?

Giờ phút này, hắn đã có thể hiểu được vì sao ông chú bảo vệ không dám gặp đùi, hóa ra càng hiểu rõ đùi, càng nhận ra chênh lệch lớn tới mức nào, càng khiến cho người ta hoảng sợ.

Chân Võ Chân Linh quan sát, không nói gì.

Lần thứ ba.

Đây là lần thứ ba bọn hắn nhìn thấy Thiếu gia độ kiếp.

Một lần lại một lần, càng chấn động hơn.

Dường như Thiếu gia thiếu cái gì, thiên kiếp sẽ mang tới cái đó.

Tộc trưởng và Phu nhân tộc trưởng rốt cuộc là đã sinh ra Thiếu gia thế nào vậy?

Đây cũng quá kinh khủng rồi.

Lục Thủy ngồi trên vương tọa, nhìn phía dưới, quan sát từng người của Tịnh Thổ đang quỳ gối trong tường cao.

Hắn đương nhiên không có ý định động thủ với bọn hắn.

Thiên kiếp cũng không khóa chặt bọn hắn.

Nếu đôi phương muốn phán quyết, hắn liền giúp đôi phương tạo ra một quang cảnh thích hợp cho việc thẩm phán.

“Kê rõ tội danh của bản tọa một lần nữa đi.” Giọng nói của Lục Thủy vang lên.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều sợ hãi.

Bọn hắn nào dám.

“Tiền bối, chúng ta là có mắt không trông.” Tân Hoàng quý trên mặt đất, giọng nói hơi run rẩy:

“Vãn bối mạo phạm, nguyện một mình gánh chịu, xin tiền bối thứ tội.”

Lục Thủy cúi đầu, khẽ nói:

“Bản tọa tiến vào Tịnh Thổ, có tội?”

“Vô tội.” Tân Hoàng lập tức trả lời.

“Bản tọa đi vào hoàng cung, có tội?”

“Vô tội.”

“Bản tọa gặp Cơ Tâm, hỏi vài điều chưa rõ, có tội?”

“Vô tội.”

“Người đi cùng bản tọa, có tội?”

“Vô tội.”

“Vậy bản tọa có thể bình yên rời đi chưa?”

“Là tự do của tiền bối.”

Tân Hoàng sợ hãi, sợ hắn sẽ trả lời sai cái gì.

Hắn có một loại cảm giác, thiên kiếp đang theo dõi hắn, chỉ cần hắn trả lời sai, sẽ lập tức tan thành tro bụi.

“Vậy thẩm phán kết thúc được rồi chứ?” Lục Thủy dựa vào phía sau.

Hắn lúc này, không ai dám ngẩng đầu nhìn thẳng.

“Vâng.” Tân Hoàng quỳ trên mặt đất.

“Vậy bản tọa đã được tính là thả ra vô tội chưa?” Lục Thủy lại hỏi một lần nữa.

“Tiền bồi thứ tội.” Tân Hoàng sợ hãi.

Cái này như là đang hỏi hấn, có thể giết hấn hay không.

Lục Thủy không để ý đến Tân Hoàng, mà quay đầu nhìn sang chỗ Danh Dữ Trọng.

“Minh Thổ Thiên Vũ, Danh Dữ Trọng.” Giọng nói của Lục Thủy vang lên.

Danh Dữ Trọng giật thót người.

Hấn không biết vì sao vị tôn tại kinh khủng này lại đột nhiên gọi tên hấn.

Lúc đầu chỉ là muốn liếc nhìn một cái, nhưng thiên kiếp lại tạo thành một con đường trước mặt hấn.

Ý tứ rất rõ ràng.

Hấn phải đi qua.

Có thể, nhưng đi thế nào đây?

Hấn run chân, không đi được.

Sơ Vũ vỗ vỗ khí tức đại đạo trên người, để nó rơi trên người Danh Dữ Trọng.

Được rồi, chỉ có thể giúp đến như vậy.

Danh Dữ Trọng cảm động nhìn Sơ Vũ.

Cảm tạ đạo sư Nhân Tộc đã đưa hấn lên đường.

Chân Võ Chân Linh: “...”

Có cảm giác Danh Dữ Trọng đang khóc rất thương tâm.

Có điều khí tức đại đạo cũng có thể phải đi sao?

Lúc này, Minh Thổ Thiên Vũ, Danh Dữ Trọng đang run run rẩy rẩy đi về phía trước.

Cuối cùng dừng giữa không trung, nhìn về phía Lục Thủy.

Hắn muốn quỳ xuống, nhưng không điều khiển được thân thể.

Không thể quỳ xuống, hắn không dám nhìn Lục Thủy, dường như chỉ nhìn một chút thôi cũng đủ khiến hắn sụp đổ.

Giờ phút này, Danh Dữ Trọng xuất hiện ở giữa trời, có người khẽ ngẩng đầu thì thấy được Danh Dữ Trọng đang đứng đó.

Áp lực cực lớn khiến hắn không cách nào đứng thẳng được.

Dám đứng ở đó đã đủ để thể hiện dũng khí trong hắn.

Khiến cho người ta kính sợ.

Lục Thủy tựa người lên vương tọa, nhìn Danh Dữ Trọng, khẽ nói:

“Các hạ rất mạnh, cả cuộc đời bản tọa ít thấy người như vậy.”

Giọng nói của Lục Thủy vang lên, truyền vào trong tai tất cả mọi người.

Khiến lòng vô số người dậy sóng.

Mà Danh Dữ Trọng nghe được câu này thì giật thót, chân hắn trực tiếp trở nên mềm oặt, quỳ trước Lục Thủy.

Câu nói này, hắn không gánh nổi.

Ầm ầm!

Giữa trời đất, vô số sấm sét lao về phía Danh Dữ Trọng, trực tiếp đánh hắn đến há hốc mồm.

Dường như đang dạy dỗ người này.

Lần sau có rảnh sẽ còn đánh tiếp.

Xong, cả đời này đều xong rồi.

Danh Dữ Trọng đắng chát trong lòng.

Nếu hắn biết Lục Thủy kinh khủng như vậy, hắn nào dám nói câu này, này là tự tìm chết mà.

Trời đất không dung.

Lục Thủy phát phát tay, đưa tiễn Danh Dữ Trọng.

Hắn đứng lên nhìn về phía Tân Hoàng:

“Nếu bản tọa vô tội, vậy bản tọa muốn rời khỏi đây, ngươi muốn cản cũng không được.”

Giờ phút này, Tân Hoàng nằm rạp trên mặt đất, giọng nói cung kính:

“Cung tiễn tiên bô.”

“Cung tiễn tiên bô.” Toàn bộ người bên trong tường cao đều lấy dũng khí, hô to câu nói này.

Lục Thủy không nói gì thêm.

Nếu không có cơm ăn, hắn không cần thiết phải ở lại.

Tách!

Tiếng búng tay vang lên.

Hung thú, chiến tướng, chiến sĩ, tường cao, tất cả đều hóa thành sét, sau đó trở về trời.

Bóng dáng Lục Thủy cũng biến mất.

Cùng biến mất theo còn có Chân Võ Chân Linh và Sơ Vũ.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên đài cao.

Bọn hắn tận mắt thấy sấm sét trở về trời, thấy kiếp vận yên lặng tản ra.

Đây chính là truyền kỳ, đây chính là thần thoại.

Không thể nào phản bác, không thể nào hiểu được.

Kỳ tích giữa trời đất.

Đời này kiếp này, có lẽ không thể nhìn thấy lần nữa.

May mắn và bất hạnh, đều do bọn hắn chiếm giữ.

Nhưng tóm lại là may mắn.

Bởi vì bọn hắn còn sống.

Giữa loại kỳ tích thần thoại này, vẫn còn sống tiếp.

Tân Hoàng cảm thấy mình may mắn tới cỡ nào mới chưa đi vào bất người, may mắn tới cỡ nào mới tự mở ra thẩm phán chứ không trực tiếp định tội.

Nếu không...

Hậu quả khó mà đoán trước được.

‘Ngôi vị Hoàng này, làm quá mệt mỏi.’

Chương 1139: Thiên địa cộng chủ 3

Thiên địa cộng chủ 3

“Tiểu thư, Tiểu Băng hình như bị bệnh.”

Sáng sớm, Đinh Lương thấy Mộ Tuyết đi ra, trước tiên nói về tình huống của Băng Phương.

Nàng vừa vặn đang định tìm người liên quan.

Có điều Tiểu thư đã dậy, nàng tự nhiên phải nói.

Mộ Tuyết ngáp một cái, tối qua ngủ không ngon.

Lục Thủy đã rời đi nhiều ngày.

Mặc dù cảm thấy bình thường, nhưng ai biết bao giờ Lục Thủy mới trở về?

Còn không về nữa, nàng sẽ qua đó.

Rời đi nhiều ngày như vậy, không hề có chút tin tức nào.

Khiến vợ cả đau khổ thương nhớ, phải ghi sổ.

Đợi lát nữa rồi tưới hoa sau.

Sau khi ghi sổ, Mộ Tuyết mới phản ứng được, hình như Đinh Lương nói Băng Phương có vấn đề gì.

Đinh Lương vẫn đứng bên cạnh nàng, không dám lên tiếng.

Tiểu thư lại bị bệnh.

Tưới hoa trong đêm là một chuyện, bây giờ động một chút là lấy sổ ra, không biết ghi cái gì.

Tâm tư của Tiểu thư chắc chắn là đang cuộn sóng dâng trào.

Mà trên ngọn sóng, khẳng định là Lục Thiếu gia.

“Bệnh gì?” Mộ Tuyết nhìn Băng Phương ở một bên, tò mò hỏi.

Dưới tình huống bình thường, Băng Phượng sẽ không bị bệnh.

Thần Thú, dù có giày vò thế nào cũng sẽ không sinh bệnh.

“Không biết, giống như là đau bụng, đêm qua vẫn còn rất tốt.” Đinh Lương ở một bên nói.

Nàng cũng chỉ đoán đại khái, không biết cụ thể.

Dù sao thì nàng cũng cho Băng Phượng ăn.

Kiến thức liên quan tới Băng Phượng, nàng biết không nhiều.

Nhưng dù gì cũng có học qua.

Dù sao thì Băng Phượng cũng là do nàng cho ăn.

Mộ Tuyết đi tới trước Băng Phượng, lúc này, Băng Phượng đang nằm rạp trên mặt đất, một mắt nhìn Mộ Tuyết.

Dường như đang nói nó rất khó chịu.

Mộ Tuyết sờ lên bụng của Băng Phượng, phát hiện không phải là do ăn no.

Nàng mặc dù không chăm sóc Băng Phượng nhiều, nhưng cũng biết Băng Phượng tương đối thích ăn cái gì, rất dễ đầy bụng.

Cũng may Đinh Lương cũng không cho ăn quá nhiều.

Có điều mới trở về chưa bao lâu, Băng Phượng lại béo lên một vòng.

Gầy chút thì tốt hơn.

Chờ đến khi nó hiểu ra, khả năng đã tương đối trẻ.

“Hôm qua đã cho nó ăn cái gì?” Mộ Tuyết hỏi.

Nàng tuy thế nhưng có thể nuôi Băng Phượng.

Kiếp trước khi mẹ đưa Băng Phượng cho nàng, nàng đã làm rất rất nhiều bài tập.

Nuôi Băng Phượng đến trắng trắng mập mập, về sau có một hôm bị Lục Thủy bắt đi nướng.

Cũng may không có quen.

“Đồ ăn bình thường, còn có chút điếm tâm Tiểu thư không ăn.” Đinh Lương trả lời.

Mộ Tuyết suy tư một chút, hiếu kỳ hỏi:

“Điếm tâm vị hoa nhài Kỳ Khê mang tới hôm qua có cho nó ăn không?”

Đinh Lương suy nghĩ một chút, nói:

“Hình như Trà Trà Tiểu thư có cho Tiểu Băng ăn.”

Tối hôm qua Trà Trà Tiểu thư cứ nhất định phải phân cao thấp với Băng Phượng, sau đó còn dùng điếm tâm điều võ gương oai.

Nửa chừng bị Băng Phượng đoạt.

“Vậy thì bình thường.” Mộ Tuyết đi tới trước bàn đá, nói:

“Đi lấy hai cái chén, cùng một ít nước mang tới đây.

Cả một chút Khô Diệp Thảo nữa.”

“Khô Diệp Thảo?” Đây là cỏ độc.

Độc tính không mạnh, nhưng cũng không yếu.

Lúc cỏ tươi còn đỡ, sau khi qua xử lý, độc tính sẽ càng mạnh hơn.

“Tiểu thư muốn loại còn tươi sao?” Đinh Lương hỏi.

“Loại đã qua xử lý.” Mộ Tuyết khẽ nói.

“Vâng.” Đinh Lương đáp một tiếng, lập tức đi chuẩn bị đồ.

Đinh Lương đi chuẩn bị đồ, Mộ Tuyết liền ra lấy điện thoại, nàng đang nghĩ có nên gửi tin nhắn cho Lục Thủy hay không.

‘Vì sao Lục Thủy không thể chủ động nhắn tin cho ta chứ? Lần nào cũng là ta chủ động gửi.’

‘Ừm, ghi lại chút, về sau thuận tiện hỏi hỏi.’

Kiếp trước, nàng và Lục Thủy đều không tách nhau ra.

Gần như là không.

Nhiều lắm là lúc bế quan thì tách nhau ra.

Kiếp này, động chút là lại chia cách mấy ngày.

Lục Thủy kiếp này rất bận bịu.

‘Động tác của tam đại thế lực đều rất lớn, vị ở hải vực Không Minh kia có vẻ như cũng đang chờ cơ hội.’

Đây đều là nàng nghe được từ Chương môn Thiên Nữ Tông.

Gần đây Thiên Nữ Tông ngược lại không có vấn đề gì.

Hải vực Không Minh cũng tương đối yên tĩnh, cho nên nàng không cần làm cái gì.

An tâm chờ Lục Thủy trở về, nấu ăn cho Lục Thủy là được.

Sao Lục Thủy vẫn còn chưa trở lại.

Mộ Tuyết một tay tựa trên bàn, một tay chống cằm.

Nàng đang tự hỏi.

‘Chờ Lục Thủy trở về, nên căn chỗ nào thì tốt đây?’

“Tiểu thư, Tiểu thư?” Giọng nói của Đinh Lương vang lên.

Mộ Tuyết lúc này mới lấy lại tinh thần.

Hóa ra Đinh Lương đã mang đồ tới.

Suy nghĩ quá nhập tâm.

“Đều mang đến hết rồi?” Mộ Tuyết hỏi.

“Đây là chén, đây là nước, đây là Khô Diệp Thảo.” Đinh Lương bày đồ ra trước mặt Mộ Tuyết.

Sau đó lấy điếm tâm ra nói:

“Tiểu thư có thể ăn điếm tâm.”

Mộ Tuyết cầm miếng điếm tâm bỏ vào bụng, sau đó liền bắt đầu đem nước đổ vào chén.

Tiếp đó, lấy một ít Khô Diệp Thảo cho vào trong chén.

Đổ Khô Diệp Thảo hòa vào trong nước.

Khô Diệp Thảo có lá cây, cho nên Mộ Tuyết chỉ dùng lá cây.

Nhìn như lá pha trà.

“Tiểu thư, đây là để cho Tiểu Băng uống sao?” Đinh Lương tò mò hỏi.

“Ừ.” Mộ Tuyết nhẹ giọng giải thích:

“Tiểu Băng không thể ăn được món điểm tâm vị hoa nhài dì Lê Âm đưa tới.

Cho nên phải uống cái này.

Uống hai chén, hẳn là sẽ tốt lên.”

Chuyện này kiếp trước đã từng xảy ra, về phần tại sao, Mộ Tuyết không biết.

Dù sao thì cũng là do Nhị Trương lão nói.

Ăn những món điểm tâm khác đều vô sự, chỉ có vị hoa nhài là có vấn đề.

Ăn hoa nhài không cũng không có việc gì.

Cho nên, ở giữa là do cái gì dẫn đến điểm tâm hoa nhài có độc, cũng không ai biết.

“Chờ một lát thì mang cho Tiểu Băng uống.” Mộ Tuyết bàn giao.

Đinh Lương đương nhiên gật đầu đáp ứng.

Mặc dù nàng không biết sao Tiểu thư lại biết, nhưng Tiểu thư trước kia dù sao cũng là thiên tài.

Mộ Tuyết không nhiều lời, yên lặng ăn điểm tâm.

Chỉ là lúc đang ăn, đột nhiên cửa ra vào bật mở, Đông Phương Trà Trà vô cùng lo lắng chạy tới.

Phía sau là Hương Dụ.

Vèo một tiếng.

Đông Phương Trà Trà chạy tới.

“Chi dâu, chị dâu, ta vừa phát hiện một chuyện lớn.”

Nói rồi, Đông Phương Trà Trà liền nhìn cái chén một chút, nhận ra nó là đặc biệt để dành cho nàng.

Sau đó bưng lên, uống một ngụm.

Mộ Tuyết: "...”

“Trà Trà Tiểu thư, cái này có độc.” Đinh Lương sốt ruột nói.

Độc tính còn không nhẹ.

Nghe thấy Đinh Lương nói, Đông Phương Trà Trà sững sờ.

Hương Dụ cũng cả kinh.

“Có độc?” Trà Trà hơi kinh ngạc.

Ai lại cho độc vào chén ăn cơm chứ?

Sau đó nhìn về phía chị dâu.

Mộ Tuyết gật gật đầu:

“Thật sự có độc.”

Hương Dụ bị dọa sợ.

Đông Phương Trà Trà cũng bị dọa sợ.

Sau đó không nói hai lời, lập tức cầm chén nước thứ hai lên.

Một hơi cạn sạch.

Sau khi uống xong, Trà Trà liền nhẹ nhàng thở phào.

“Tốt rồi, không sao.” Đông Phương Trà Trà một mặt tự tin.

“Trà Trà Tiểu thư, chén này cũng là độc dược.” Đinh Lương cố giải thích.

Chén này cũng không phải giải dược.

“Ta biết nha.” Trà Trà tròng mắt nói.

“Vậy sao Trà Trà Tiểu thư còn nói không có việc gì?” Hương Dụ cũng có chút lo lắng.

“Lấy độc trị độc nha.” Đông Phương Trà Trà nói, đây là lý luận của Hương Dụ.

Hương Dụ: "...”

Đình Lương: "...”

Mộ Tuyết cạn lời.

Sau đó.

Đông Phương Trà Trà đột nhiên cảm thấy đầu mình hơi choáng, tiếp đó dần mất đi ý thức.

Xong, hôm nay còn chưa thả dê.

Phịch!

Hương Dụ đỡ lấy Đông Phương Trà Trà.

“Không cần lo lắng, với tu vi của Trà Trà, ngủ một giấc là được.

Trà Trà nói chuyện lớn là cái gì?” Mộ Tuyết nhẹ giọng hỏi.

Nghe thấy câu nói này của Mộ Tuyết, Hương Dụ nhẹ nhàng thở ra.

Sau đó giải thích:

“Sáng nay Trà Trà Tiểu thư đến Phong Sương Hà, ngoài ý muốn nhìn thấy một con đường ở dưới nước.

Trà Trà Tiểu thư nói đó là con đường dẫn đến Thần Vực.”

Hương Dụ thật ra hoàn toàn không hiểu Trà Trà Tiểu thư đang nói cái gì.

Nhưng mỗi lần đến Phong Sương Hà đều sẽ được nghe lời nói về thần.

Trà Trà Tiểu thư còn có một quyển sách thành thần.

Chỉ là đến giờ Trà Trà Tiểu thư vẫn chưa đọc hết.

Nàng nhìn còn không thể nhìn.

Mộ Tuyết có chút ngoài ý muốn, là dẫn tới nơi ở của Chân Thần kia sao?

“Trước tiên đỡ Trà Trà đi nghỉ ngơi đi.” Mộ Tuyết nói.

Chân Thần Duy Nhất ở Lục gia, Đại Trưởng lão chắc chắn biết.

Thần Vực cũng không thể tùy tiện đến.

Lục Thủy đại khái cũng có hứng thú, đến lúc đó có thể để Lục Thủy dẫn các nàng đi.

Cũng có thể sẽ có chuyện gì đó.

Tùy tiện xâm nhập sẽ bị giam lại.

Chương 1140: Đánh mặt 1

Đánh mặt 1

Trên biển.

Lục Thủy ngồi trên ghế cao, đón gió biển thổi tới.

Dưới ghế cao là Côn đã khôi phục khá tốt.

Côn lúc này đang rất vui vẻ.

Chủ nhân lại gọi nó.

Chân Võ Chân Linh đứng sau Lục Thủy, luôn trong trạng thái sẵn sàng.

Chỉ cần Thiếu gia cần gì, bọn hần sẽ lập tức lấy ra.

Sơ Vũ đã trở về.

Bọn hần không cùng đường.

Hơn nữa, Sơ Vũ còn vội trở về viết sách, hần cảm thấy mình sắp có lửa rồi.

Áo gile cũng đã chuẩn bị xong, lần này không dựa vào sự tử.

Những cái này Lục Thủy đương nhiên sẽ không biết.

Đi ra khỏi Tịnh Thổ, hần liền không để ý những chuyện khác nữa, mà ngồi cảm thụ cảnh giới Lục giai.

Quả thật là bị gọt mất.

Nhưng vẫn tốt.

Bây giờ đánh người vừa vào Thất giai cũng không có vấn đề gì.

Cộng thêm sức mạnh thiên địa, Bát giai cũng có thể đánh.

Cổng không gian thì vẫn không mở nổi.

Hần còn tưởng rằng lên Lục giai là đủ rồi, không ngờ sức mạnh bị gọt mất nghiêm trọng như vậy.

Có điều muốn kết nối với Minh Nguyệt cũng không có vấn đề gì.

Tiếp theo bớt chút thời gian đến Mộ gia tìm cha vợ.

Ông ít nhiều cũng biết Lục đã để Minh trông coi cái gì, hẳn không phải là đồ vật gì.

Mà là bản thân Mê Đô.

Thủ hộ đến khi có người có thể tiến vào Mê Đô tới thì thôi.

Mê Đô kia khiến Minh Nguyệt còn sống trở thành như vậy, nhất định có liên quan tới việc trọng đại.

Hắn là có thể cho hắn biết phần lớn chân tướng.

Nguyên nhân cái chết của Kiếm Nhất, nguyên nhân cái chết của Lục...

Có lẽ còn có cái khác nữa.

Trước tiên phải tìm được vị trí của Minh đã.

Cái này có chút khó khăn.

Nhưng thực lực hắn đã tăng lên nhiều, có thể qua đó thử lại lần nữa.

Có lẽ có thể có phát hiện mới.

Cái này cần thời gian.

Bây giờ đương nhiên không thích hợp để qua, còn không quay lại, Mộ Tuyết sẽ tức giận.

Đã nhiều ngày như vậy không gặp Mộ Tuyết...

Muốn gặp nàng một lần.

Còn nữa, lần này trở về, hắn sẽ tăng tốc độ triệu hoán Nha Thần.

Cũng rất thú vị.

Được rồi, chờ đến khi Mộ Tuyết chủ động giết tới, thì mọi chuyện đã muộn.

Lục Thủy không tiếp tục suy nghĩ những cái này nữa, mà đem lực chú ý đặt trên phương diện tốc độ tăng tu vi.

‘Có chút kỳ quái.’

Hắn đã tấn thăng Lục giai, đương nhiên sẽ biết muốn tấn thăng Thất giai đại khái cần bao nhiêu thời gian.

Nhưng thời gian có chút không đúng.

Lúc còn ở Ngũ giai, mỗi lần hắn tấn thăng một cấp sẽ mất bảy ngày.

Lúc ở Tứ giai đại khái là năm ngày.

Dưới tình huống bình thường, hắn cho rằng muốn tấn thăng tiểu cảnh giới ở Lục giai đại khái phải mất chín ngày.

Vậy hơn hai tháng một chút là có thể lên tới đỉnh phong Lục giai, bất kỳ lúc nào cũng có thể tiến vào Thất giai.

Thế nhưng...

Ngoài dự liệu của hắn.

Lên Lục giai, hắn mỗi lần tấn thăng một tiểu cảnh giới chỉ cần... sáu ngày.

Cũng tức là, tốc độ tăng tu vi của hắn chẳng những không giảm bớt, ngược lại còn tăng nhanh.

Đây là sức mạnh bị gọt càng nhiều, thì tốc độ tấn thăng càng nhanh sao?

‘Là vì có bản đầy đủ của Thiên Địa Trận Văn? Hay là vì bản thân ta?’

Lục Thủy cũng không suy nghĩ nhiều.

Hắn cùng Mộ Tuyết trùng sinh trở về, vốn đã có chút kỳ quái.

Tốc độ tăng cảnh giới vẫn luôn khác biệt so với kiếp trước, chờ đạt đủ cảnh giới, hắn sẽ biết được vì sao.

‘Có điều trong lòng ta có một loại trực giác kỳ quái.’

Đây cũng là thứ khiến Lục Thủy nghi ngờ.

Trực giác nói cho hắn biết, kể cả hắn không tấn thăng Thất giai, cũng không cách nào có con với Mộ Tuyết.

Chân mày hơi cau lại, Lục Thủy không tin.

‘Trở về thử một chút, dùng sự thật và mặt.’

Nghĩ tới đây, tâm tình Lục Thủy liền tốt hơn rất nhiều.

Hơn nữa tốc độ tấn thẳng đến đỉnh phong Lục giai đã nhanh hơn, đến lúc đó sẽ ngưng tụ được rất nhiều sức mạnh thiên địa.

Đến Mộ gia chèn ép Mộ Tuyết.

Kết cục của kế hoạch lớn không quá tốt, nhưng mà...

Hắn muốn mô phỏng lại tình huống ban đầu, muốn đánh trở về.

Khiến Mộ Tuyết hoa dung thất sắc.

...

Trời cuối tháng mười có chút lạnh.

Bóng cây dưới tán lá xanh mát mẽ, có chút sắc thu.

Dưới sự trợ giúp của Côn, đến chạng vạng tối bọn hắn đã về tới tiểu trấn Thu Vân.

Lục Thủy đi trên đường phố, không thấy bóng dáng Mộ Tuyết tới đón hắn.

Bởi vì lần này hắn không đi xe lửa.

Là một đường qua phế tích trở về.

Ở phế tích có không ít người tới, phần lớn là tới thu thập vết tích đại đạo, một số ít người còn đạt được cơ duyên.

Có điều đều bị quét ngang sau vết tích đại đạo.

Cũng không còn bao nhiêu.

Lục Thủy đi ngang qua phế tích cũng nhìn thấy mấy chỗ, cũng không hề để ý.

“Thiếu gia, dựa theo thời gian, tầng cao của Ân Thiên Tông sắp tới có thể sẽ tới tìm Thiếu gia.” Chân Võ nhẹ giọng nhắc nhở.

Lệ Thiên Xích?

Lục Thủy khẽ gật đầu, hắn bây giờ đã Lục giai, có thể cứng đối cứng với Lê Thiên Xích.

Không cần bất kỳ thứ gì bên ngoài trợ giúp.

Chỉ là sẽ lãng phí sức mạnh thiên địa.

Cũng được.

Cho Lê Thiên Xích biết sự tàn nhẫn của tu chân giới.

Khiến cho hắn biết, danh sách hộ khách bí mật là được tạo ra từ sự ác ý của tu chân giới.

Sau đó lại hỏi hắn một chút xem rốt cuộc là ai đưa hắn lên trên bí giám.

Cho đến nay, hắn cũng không biết vị nào trong tộc ác như vậy.

Thế mà trực tiếp đưa hắn lên bí giám.

Bây giờ thì tốt rồi, một người chiếm hai chỗ.

Một chỗ còn là đứng đầu.

Đối mặt với Lê Thiên Xích, Lục Thủy còn chưa xác định sẽ làm thế nào.

Nếu như còn thiên kiếp, có thể biểu diễn lại một lần, mấy vị Tịnh Thổ sẽ cực kỳ phối hợp.

Hắn là vẫn còn dư vị sau buổi biểu diễn của hắn.

“Còn dị thường nào khác không?” Lục Thủy hỏi.

Hắn biết ngày càng nhiều, mấy người Lạc Phong cũng càng khó có thu hoạch.

Dù sao thì nếu có thu hoạch nữa, hắn cũng không có gì mới.

Trước mắt, muốn có đầy đủ thông tin, phải tìm đến tầng cao của tam đại thế lực, hoặc là chính những người trong danh sách giết thần kia.

Chỉ vài nơi phổ thông sẽ không thể biết được quá rõ.

Tốt nhất là tàn hồn gì đó, hoặc là ghi chép hội nghị đặc biệt thời Viễn Cổ.

Chỉ là tu chân giới to lớn như vậy, những cũng làm gì có nhiều di tích xuất hiện như thế.

“Gần đây Mê Vụ Chi Đô xuất hiện vài chỗ.

Những nơi này bắt đầu tách ra.

Vị trí của Cổ thành Họa Loạn cũng bắt đầu di chuyển.

Mà khác với Cổ thành Họa Loạn, nơi cùng loại với quần đảo Mê Vụ dường như có xuất hiện sức mạnh đặc biệt.

Phật quang, tiên lực, thân tích, đều cùng nhau xuất hiện ở nhiều nơi.” Chân Võ đi sau lưng Lục Thủy, tiếp tục nói:

“Căn cứ vào điều tra của Lạc Phong, những vật này khả năng là có liên quan tới chuyện gần đây tam đại thế lực làm.

Chuyện tam đại thế lực làm, trước mắt đang có xu hướng ổn định.

Mặc dù cũng có xáo trộn nhất định nhưng không lớn.

Tam đại thế lực cũng không hề tranh đấu với nhau.

Dù có gặp thì cũng sẽ có một bên lựa chọn nhượng bộ.

Bọn hấn giống như đang rất gấp.

Lạc Phong nói, tam đại thế lực, hấn là có chung một kẻ địch.”

Chân Võ biết không nhiều, nhưng điều Lạc Phong phân tích là đúng.

Hấn cũng có thể cảm giác được, nhưng kẻ địch này có phải là Thiếu gia và Thiếu Phu nhân hay không thì hấn không biết.

Nhưng nhất định là có quan hệ với Lục gia.

Chuyện này ngược lại khiến Lục Thủy có chút bất ngờ, vậy là ba vị kia đã ra khỏi Mê Vụ Chi Đô rồi?

Ba vị này có sức mạnh ở Mê Vụ Chi Đô, Lục Thủy biết.

Dù sao thì đầu nguồn của sức mạnh lúc trước cũng từ Mê Vụ Chi Đô.

Nhưng Lục Thủy không xác định bọn hấn có phải đang ngủ say trong Mê Vụ Chi Đô hay không.

Nơi phát ra sức mạnh không có nghĩ là nơi bọn hấn ngủ say.

Giống như Dự Ngôn Thạch Bản, hấn đến nay vẫn không biết nó ở đâu.

Có lẽ có thể hỏi Cửu một chút, Lục Thủy thầm nghĩ.

Chỉ cần kéo Chân Thần Duy Nhất đến nơi cuối cùng của biển là đủ.

Như vậy còn có thể tâm sự với Cửu, khả năng lớn là có thể biết được rất nhiều thứ.

Chương 1141: Đánh mặt 2

Đánh mặt 2

Ừm, vậy cần phải đi một chuyến tới Thần Vực.

Chỉ là... Đi sẽ dễ bị phát hiện, không quá thích hợp.

Thế nào thì mới không bị phát hiện đây?

Cái này cần phải suy nghĩ thật kỹ, hoặc là ngày nào đó ném ai đó vào, xem mấy vị Trưởng lão có phản ứng gì không.

Nhưng ném ai mới được đây?

Muội muội còn chưa ra đời, nếu không ném nàng vào sẽ là thích hợp nhất.

Tất cả mọi người đều là em bé ở Lục gia, đều do một cha một mẹ sinh ra.

Các vị Trưởng lão đều đối xử như nhau.

Đáng tiếc là muội muội còn chưa ra đời.

Lựa chọn đầu tiên, thất bại.

Vậy lựa chọn thứ hai cũng chỉ có Đông Phương Tra Tra.

Miễn cưỡng được đi.

Hạ quyết tâm.

Lục Thủy quyết định chọn ngày lành tháng tốt, tiễn Đông Phương Tra Tra đi một đoạn đường.

“Đề Lạc Phong bọn hấn tiếp tục quan sát.” Ngừng một chút, Lục Thủy nói tiếp:

“Nói với bọn hấn, có thể đưa ra thêm một yêu cầu.”

Lần này ở Tịnh Thổ đã có đủ thu hoạch, cộng thêm trước đó, có thể cho thêm một thỉnh cầu.

Sau này nhìn lại sau.

Nếu không phải vì chuyện trước đó thì sẽ không có khả năng trực tiếp thanh toán thù lao tương ứng.

Chân Võ Chân Linh đáp ứng.

Cộng thêm cái này, hai người Lạc Phong liền có tổng cộng ba yêu cầu.

Như này cũng ngang với ba nguyện vọng.

Không có ai có thể cho mấy người Lạc Phong loại đãi ngộ này, nhưng hai người bọn hắn cũng đã bỏ ra nhiều.

Giúp Thiếu gia lấy được càng nhiều hơn.

Đôi Lạc Phong đi, những người khác thật sự là không đủ tốt.

“Tình huống trong tộc thế nào?” Lục Thủy hỏi.

Hắn vụng trộm đi ra ngoài, không biết có bị để mắt tới hay không.

“Không có gì cả.” Chân Linh trả lời.

Nghe thấy câu này, Lục Thủy có chút không quen.

Quản hắn lỏng lẻo như thế sao?

Cái này khiến hắn có cảm giác như đang đấu trí đấu dũng vậy.

Đương nhiên, một câu của Tam Trương lão, hắn cũng không cần đấu, đi lĩnh phạt là đủ.

Lục Thủy một đường trở về, nghĩ nghĩ, vẫn nên mang chút đồ về cho Mộ Tuyết ăn.

Nên mua cái gì đây?

Lục Thủy hơi do dự.

Suy tư một lát, hắn quyết định đi một vòng siêu thị.

Chân Võ Chân Linh không đi theo, chỉ là đi siêu thị mua đồ, không đến mức cần có người hộ tống.

Chút tiền này, hắn đương nhiên có.

Không có hắn có thể thế chấp...

Nghĩ nghĩ, đồ vật thể chấp hình như chưa có lấy lại.

Đề Chân Võ Chân Linh đi lấy vậy.

Đêm nay hoặc sáng mai là có thể lấy hết về, sau đó lại cất vào trong pháp bảo trữ vật của hắn.

Lấy về sớm chút cũng tốt.

Nhờ đâu lại có vị trưởng bối nào đó mang Thất Lân Long Âm Kiếm đến chỗ hắn.

Vậy muốn giấu cũng không được.

Mặc dù là thể chấp cùng Mộ Tuyết, nhưng Mộ Tuyết còn chưa gả vào, chắc chắn sẽ không bị phạt.

Gả tới, biết đâu có con, nàng càng không cần bị phạt.

Nói tới nói lui, bị phạt đều chỉ có mình hắn.

Có chút bất đắc dĩ.

Một lát sau.

Lục Thủy đi trong siêu thị, hắn đang đi tìm bốn phía, xem đồ hắn muốn mua ở đâu.

Hắn rất ít khi đến siêu thị, cho nên cũng không rõ quy cách trưng bày cụ thể của nơi này.

Chỉ có thể từ từ tìm.

Cũng không mất bao lâu.

Chỉ là lúc đi đến một chỗ khá vắng vẻ, lại đột nhiên thấy có người đang sắp hàng hóa.

Bình thường Lục Thủy đương nhiên sẽ không chú ý tới, chỉ là lần này, người hắn nhìn thấy lại cụt một tay.

Một cánh tay đang sắp xếp hàng hóa.

Có tu vi, cho nên không phải là không thể.

Chỉ là nhìn có chút khó khăn.

Đương nhiên, quan trọng nhất là Lục Thủy biết người này.

“Kiều Dã?”

Đúng vậy, người đang sắp xếp hàng hóa này là Thiếu gia Kiều gia, Minh Dĩ.

Lục Thủy biết hẳn.

Lần trước lúc gặp phải, Kiều Dĩ bị thương không nhẹ, giờ đã không còn thương tích gì nữa.

Bây giờ, đã gần như khôi phục.

Xem ra phòng khám kia quả thật có người lợi hại tới.

Sự kiện cũng là thật, không gạt người.

Nghe thấy giọng nói của Lục Thủy, Kiều Càn hơi sững sốt, tiếp đó liền nhìn thấy Lục Thủy.

Đề cho người ta nhìn thấy một người đã từng là Thiếu gia giờ lại đang sắp xếp hàng hóa, quả thật có chút mất mặt.

Nhưng Kiều Càn không có loại cảm giác này, hẳn tương đối bình tĩnh.

Lúc vừa mất đi tu vi, loại cảm giác này hẳn sâu vào trong hẳn, cảm thấy ánh mắt từng người nhìn hẳn đều rất kỳ quái.

Nếu như không phải trong lòng có chỗ chống đỡ, hẳn chưa chắc đã kiên trì được đến bây giờ.

Tất cả là vì cuộc sống tốt hơn.

May mắn, hẳn vẫn sống đến giờ.

“Lục Thiếu gia?” Kiều Càn nhìn Lục Thủy một chút, lại nhìn ra sau lưng Lục Thủy.

Không thấy ai khác.

Hẳn là Lục Thủy tới đây một mình.

“Người làm ở đây à?” Lục Thủy tò mò hỏi.

Lần trước nghe thấy cô gái mập nhỏ nói với Mộ Tuyết rằng hai người bị đuổi ra ngoài.

Bây giờ hẳn là tự lực cánh sinh.

Ngẫm lại, nếu như hẳn bị đuổi ra ngoài thì sẽ thế nào?

Lục Thủy nghĩ nghĩ, hình như bản thân không có kỹ năng kiếm tiền gì.

Ngược lại có thể đến tận cùng trời đất, cầm chút đồ về bán.

Chuyện này hẳn lành nghề, kiếp trước hẳn thường xuyên đi kiếm vật liệu.

Dù sao thì nghiên cứu cũng cần vật liệu, vật liệu càng đặc biệt, càng có giá trị.

Đáng tiếc, việc nghiên cứu vẫn luôn không có tiến triển gì.

Nếu như kiếp này vẫn không có tiến triển gì, hẳn sẽ lại mở mắt thất bất đầu nghiên cứu.

Có điều cũng không đến mức bị đuổi ra, trong nhà còn dựa vào hẳn nói dối tông đường.

Mặc dù kiếp trước không thành.

Nhưng kiếp này mấy vị Trưởng lão cũng không biết.

Mọi người vẫn đang đặt hi vọng lên trên hẳn.

“Đi làm chỗ này, vậy cũng coi như là quen thuộc nơi đây đi?” Lục Thủy lại hỏi.

Kiều Càn không rõ lắm, nhưng vẫn gật đầu:

“Mới làm việc hai ngày, có điều cũng coi là quen thuộc.

“Vậy ta muốn hỏi người một chuyện.” Lục Thủy nhìn Kiều Càn, vẻ mặt tương đối nghiêm túc.

Kiều Càn nhất thời có chút căng thẳng, Lục Thủy rất ít khi nghiêm túc.

Đây là muốn hỏi chuyện quan trọng gì sao?

Hay là nguyên nhân cụ thể việc hẳn bị đuổi ra khỏi Kiều gia đã bị Lục Thiếu gia biết được rồi?

Muốn hỏi hẳn Kiều gia có phải đã hợp tác với Tiên Đình hay không?

Nhất thời, hẳn có chút sốt sắng.

Nhưng rất nhanh sau đó, câu nói của Lục Thủy khiến hấn kinh ngạc.

Lục Thủy đứng đó, giọng nói nhẹ nhàng vang lên:

“Mì tôm ở chỗ nào?”

Kiều Càn: “...”

“Ta dẫn Lục Thiếu gia đi.”

Sau khi hấn cất kỹ hàng hóa, liền dẫn đường cho Lục Thiếu gia.

Có chút khó tưởng tượng nổi rằng Lục Thiếu gia sẽ đến mua mì tôm.

Có điều, hấn thật ra cũng chưa từng ăn.

Phần lớn đều ăn bánh bao, dù sao cũng là đồ Lâm Hoan Hoan thích ăn.

“Các người ở lâu dài tại tiểu trấn Thu Vân sao?” Trên đường, Lục Thủy hỏi thăm.

Tùy tiện hỏi một chút.

“Hấn là vậy, không trở về nhà được, những nơi khác thì chưa ở bao giờ.” Kiêu Càn đáp.

Hơn nữa, Lâm Hoan Hoan cũng thích ở chỗ này.

Cho nên bọn hấn hấn là sẽ định cư ở đây đi.

Có lẽ sau này đôi khi sẽ có nguy hiểm, nhưng hấn tin tưởng, ở đây sẽ an toàn hơn.

“Người cảm thấy loại mì tôm nào ăn ngon?” Lục Thủy đi theo sau, hỏi.

Lúc này, hai người đã đến khu vực mì tôm.

Có rất nhiều kiểu loại.

Kiều Càn bị hỏi khó.

Hấn không biết.

Được rồi, Lục Thủy đã nhìn ra.

Hắn cũng không làm khó Kiều Dã, lấy một thùng mì tôm nhỏ.

Khó ăn, hắn có thể ăn ít đi.

Ăn ngon, thì để Mộ Tuyết ăn ít một chút, giảm béo.

Nghĩ tới đây, Lục Thủy hơi cảnh giác, không có tử khí, không sợ.

Tạm biệt Kiều Dã xong, Lục Thủy liền đi tính tiền, sau đó nhìn thấy cô gái mập nhỏ.

Thì ra cả hai vợ chồng đều làm ở đây.

Thật khiến người ta ngoài ý muốn.

...

Chương 1142: Đánh mặt 3

Đánh mặt 3

Trời đã tối, Lục Thủy một đường đi tới sân nhỏ của Mộ Tuyết.

Tay hắn cầm một thùng mì tôm, an tĩnh đứng trước sân nhỏ, nhìn Mộ Tuyết đang ngăn người bên trong.

Mộ Tuyết đang một tay chống cằm bỗng cảm thấy cái gì, nhìn ra cửa viện.

Bốn mắt nhìn nhau.

Vui vẻ lan tràn.

Là niềm vui sướng khi đang tương tư lại thấy người trong lòng.

Soạt một tiếng, Mộ Tuyết đứng lên.

Sau đó bước nhanh tới trước mặt Lục Thủy, nàng đứng đó, hơi ngẩng đầu nhìn Lục Thủy, không nói gì.

Lục Thủy cũng nhìn Mộ Tuyết, vài ngày không gặp, nàng giống như đẹp hơn một chút.

Mộ Tuyết mới 19 tuổi, đẹp lên là chuyện đương nhiên.

Có điều cũng có thể xấu đi.

Đúng lúc này, Kỳ Khê và Đinh Lương bung com tới đi tới sân nhỏ, chỉ là trong nháy mắt hai người nhìn thấy Lục Thủy.

Cả hai khẽ giật mình.

Tiếp đó lập tức lùi lại, tận đến chỗ rẽ.

Phía sau chỗ ngoặt.

“Com tôi làm sao bây giờ?” Đinh Lương hỏi.

“Người trong phòng bếp hình như còn chưa ăn, hỏi bọn họ một chút.” Kỳ Khê nói.

Sau đó, hai người đi về phía phòng bếp.

Thiếu gia hôm nay trở về, Thiếu Phu nhân chưa ăn cơm hẳn là cũng không đói.

Đói bụng, Thiếu Phu nhân sẽ nấu đồ ăn khuya cho Thiếu gia ăn.

Dù sao cũng không thể quấy rầy.

Tình huống bên ngoài, Mộ Tuyết và Lục Thủy không biết, có điều hai người cũng không để ý.

Mộ Tuyết cúi đầu nhìn cái thùng trong tay Lục Thủy, tò mò hỏi:

“Lục Thiếu gia mang theo thùng mì tôm làm gì vậy?”

Nàng quả thật có chút tò mò tại sao Lục Thủy lại mang theo thùng mì tôm đến chỗ nàng.

“Đây là ta ngàn dặm xa xôi mua về cho Mộ Tiểu thư nếm thử.” Lục Thủy đưa thùng mì tôm ra, nói.

Mộ Tuyết nhận lấy, sau đó quan sát một chút:

“Đây không phải là do tiểu trấn Thu Vân sản xuất sao?”

“...” Lục Thủy bình tĩnh đáp lời:

“Là vậy sao?”

Có thể là mỹ thực của tiểu trấn Thu Vân truyền ra ngoài, sau đó ta lại đi mua về.”

“Nói dối cũng không nghĩ trước.” Mộ Tuyết cầm thùng mì tôm đi vào trong, tùy ý nói:

“Cái này bao nhiêu tiền?”

“Không biết, ta đưa cho cô gái mập nhỏ một viên linh thạch.” Lục Thủy đáp.

“Nói dối cũng không kiên trì lâu một chút.” Mộ Tuyết quay đầu lờm Lục Thủy.

Lục Thủy cũng không để ý, dù sao cũng bị phát hiện rồi.

Mộ Tuyết ngồi xuống cạnh bàn mở thùng mì tôm, cất kỹ gia vị, đẩy ra trước mặt Lục Thủy.

“Nước nóng.”

Soạt.

Lục Thủy vươn tay, sau đó có nước ngưng tụ trên tay hẳn, tiếp đó, nhiệt độ nước lên cao, tận đến khi sôi lên.

Lúc này, Lục Thủy mới đổ nước vào mì tôm.

Mộ Tuyết úp mì tôm, cảm thấy hơi kỳ quái:

“Lục Thiệu gia sao lại chỉ mua một gói?”

Lục Thủy đang nghĩ nên dùng lí do gì để thoái thác thì tốt, chỉ là còn chưa kịp nói, Mộ Tuyết đã lên tiếng:

“Khó ăn thì Lục Thiệu gia tự ăn, ăn ngon thì để ta ăn một ít, tiện thể giảm béo, có đúng không?”

Lục Thủy: “...”

Thấy Lục Thủy không nói gì, Mộ Tuyết liền đứng lên, nàng xoay một vòng, hỏi Lục Thủy:

“Mập không?”

Mộ Tuyết mặc đồ thắt eo, cảm giác rất mảnh khảnh.

Không có chút dấu hiệu mập nào.

Nàng mặc tiên váy, mặc dù không nhìn thấy chân, nhưng nhìn thế nào cũng không giống mập.

“Nhìn rất đẹp.” Lục Thủy đáp.

Mộ Tuyết: “...”

Hừ!

Mộ Tuyết ngồi bên cạnh Lục Thủy, nhìn mì tôm, định thử một chút xem ăn có ngon hay không.

“Gần đây Lục Thiệu gia còn muốn ra ngoài nữa không?” Mộ Tuyết quay đầu nhìn Lục Thủy.

“Tạm thời thì không.” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, giọng nói có chút nhẹ nhàng.

Quả thật không có chuyện gì đáng để hẳn ra ngoài, rất nhiều chuyện còn chưa tới lúc.

Điều duy nhất cần phải ra ngoài chính là để kéo Chân Thần Duy Nhất đến nơi cuối cùng của biển.

Mang Mộ Tuyết theo thật ra cũng không thành vấn đề.

“Sắp tới sẽ bắt đầu phát thiệp mời, Lục Thiếu gia đã nghĩ kỹ xem muốn mời ai chưa?” Mộ Tuyết đuổi chân nói.

“Mộ Tiểu thư thì sao?” Lục Thủy cúi đầu nhìn đôi chân dài của Mộ Tuyết, nhưng chỉ nhìn thấy tiên váy.

Về người muốn mời, hẳn hình như muốn mời rất nhiều người.

Thế lực bình thường, bọn hắn đều không cần mời.

Chủ yếu là mời một vài người mình quen biết, vài bằng hữu tới.

Mộ Tuyết dùng nữa quấy quấy mì tôm, sau đó nhìn chân trời, dường như đang tự hỏi:

“Hình như cũng không có mấy người, có điều muốn ra ngoài cùng đi Đường đến vài chỗ.”

Đường gia hay một vài trưởng bối của cha nàng.

Nàng đều không biết.

Kiếp trước không hề động thân, lần này đi một chút.

Mang theo Nhã Nguyệt luyện tập chút.

“Đến lúc đó, ta sẽ tới Mộ gia đợi Mộ Tiểu thư.” Lục Thủy nói khẽ.

Có một số việc không thích hợp để hắn đi theo, nhưng hắn có thể tới Mộ gia chờ, vừa vặn muốn tìm cha vợ có việc.

“Lục Thiếu gia thì sao?” Mộ Tuyết ngửi ngửi mì tôm, rất thơm.

Cũng không biết ăn có ngon hay không.

“Hình như không có chỗ nào cần đi cùng cha mẹ.”

Con trai không dùng được, đương nhiên không ra ngoài là tốt nhất rồi.

“Có điều có nhiều chỗ muốn đến cùng Mộ Tiểu thư.” Lục Thủy nói.

Ví dụ như Xảo Vân Tông, Đông Phương gia.

Những chỗ khác thì không có.

Một bên nhà mẹ đẻ của mẹ hấn, một bên là nhà mẹ đẻ của bà nội hấn.

Trên nữa thì hấn không biết.

Hấn là cũng không có.

Những người khác, tự hấn đi phát là được.

Dù sao cũng có một số chỗ hấn không biết phát thế nào, ví dụ như Lam Dạ Quốc.

Lần trước đã thông báo cho bọn họ, nhưng cuối cùng làm sao để đưa thiệp mời tới tay, vẫn là ẩn số.

Trừ khi để Cô Ảnh lão nhân đưa tới.

Đây là dễ nhất.

Mặc dù vấn đề không lớn, nhưng có thể tự đưa tới, thì vẫn nên tới.

Còn có Thiên Cơ lão nhân.

Cái này càng khó.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy một chút, cảm thấy đi cùng Lục Thủy chắc chắn sẽ bị trêu đùa.

Nhưng nghĩ lại, hấn là không.

Đều là những trưởng bối tương đối nghiêm túc.

Không phải ai cũng giống như mẹ, biết cách trêu chọc người khác.

Hơn nữa mẹ cũng không có chị em gái nào, chỉ có một người anh trai.

Cha của Đông Phương Trà Trà cũng là người tương đối nghiêm túc.

Đại khái vậy đi.

“Lục Thiếu gia, cái này phải úp bao nhiêu lâu?”

Hắn nhìn hộp mì tôm trước mặt Mộ Tuyết.

“Phía trên ghi ba phút.” Lục Thủy nói.

“Vậy chúng ta úp được bao lâu rồi?” Mộ Tuyết quay đầu nhìn Lục Thủy.

“4 phút 26 giây.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy một chút, sau đó gục đầu lên bả vai Lục Thủy, bất mãn nói:

“Lần sau nói láo thì nghĩ cho kỹ trước.”

Nói rồi, nàng liền gấp một gấp mì tôm đưa tới trước mặt Lục Thủy, nói:

“Lục Thiếu gia ném thử trước đi.”

Không chần chừ, Lục Thủy há miệng ăn thử.

“Ăn ngon không?” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy nuốt mì tôm xuống, sau đó mới hỏi.

“Không ăn nổi.” Lục Thủy nghiêm túc lắc đầu.

Mộ Tuyết có chút không tin, khó ăn như vậy sao?

Sau đó ăn thử một miếng.

Xi xụp~

Nhai nhai, nuốt xuống.

Tiếp đó, nàng đưa mì tôm cho Lục Thủy.

Lục Thủy nhận lấy mì tôm, vẻ mặt bình tĩnh:

“Đã nói khó ăn mà còn không tin, nhất định phải tự mình thử.”

“Ta muốn ăn đây.” Mộ Tuyết trực tiếp giành lấy mì tôm, sau đó cúi đầu bắt đầu ăn.

Không để ý tới Lục Thủy.

Chỉ là lúc ăn, mái tóc dài có chút không nghe lời, rủ xuống, rơi vào trong hộp mì tôm.

Ngay lúc Mộ Tuyết muốn khiến mái tóc ngoan ngoãn, tay Lục Thủy bỗng giơ lên, kéo sợi tóc dài nghịch ngợm của Mộ Tuyết lên.

Không nói gì, Lục Thủy bắt đầu giúp Mộ Tuyết buộc một bím tóc nhỏ.

Nhìn Lục Thủy một chút, Mộ Tuyết tiếp tục ăn mì tôm.

Thật là khó ăn.

Lần này ăn giúp Lục Thủy, lần sau nói cái gì nàng cũng sẽ không ăn giúp nữa.

“Ăn không vào thì đừng ăn.” Giọng nói của Lục Thủy vang lên.

“Lục Thiếu gia có cảm động hay không? Về sau có phải nên về sớm một chút không?” Mộ Tuyết lắc đầu, bím tóc rơi xuống, để Lục Thủy tiếp tục buộc tóc cho nàng.

Chương 1143: Vợ chồng 1

Vợ chồng 1

Giúp Mộ Tuyết thắt bím tóc xong, Lục Thủy liền rời khỏi sân nhỏ của Mộ Tuyết.

Về sân nhỏ của mình.

Nhìn như đã trở về, nhưng chưa được.

Đêm nay hẳn còn phải qua đó.

Đây là ước định trước khi rời đi lần trước.

‘Không biết không qua thì có xảy ra chuyện gì không.’

Lục Thủy ngồi trong sân xem Thiên Địa Trận Văn, bắt đầu suy tư.

Trên lý thuyết, hẳn cần phải đi tìm Mộ Tuyết, cho mình thêm một dấu răng để triệu hoán Nha Thần.

Trên thực tế, nếu đi, không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng nếu không đi...

Khả năng chỉ cần ba dấu răng là có thể triệu hoán Nha Thần thành công.

Ngày tiếp theo Nha Thần sẽ tới, thỏa mãn nguyện vọng của hẳn.

Như vậy cũng coi là kiếm lời.

Đêm nay không đi.

Nhưng cần phải loại bỏ trực giác kia đi.

Cái mà không tấn thẳng Thất giai thì cũng không thể có con, vấn đề này rất nghiêm trọng.

Trực giác không nhất định là chuẩn, cần phải vả mặt trực giác.

Được rồi.

Đêm nay qua nhìn một chút, chỉ một thời gian ngắn nữa hẳn là có thể và mặt trực giác được.

Vì để và mặt trực giác, hẳn đành phải từ bỏ việc triệu hoán Nha Thần sớm, nhưng như vậy, hẳn thật ra sẽ thua thiệt.

Không nghĩ nhiều nữa, Lục Thủy lại tiếp tục đọc Thiên Địa Trận Văn.

Tập trung tăng cao tu vi.

Mỗi ngày hẳn đều đang mạnh hơn, Mộ Tuyết đã gần như ở đỉnh phong, tiến bộ đương nhiên không nhanh bằng hẳn.

Sớm muộn gì cũng sẽ bị hẳn đuổi kịp.

Treo Mộ Tuyết lên đánh sẽ không còn là giấc mơ nữa.

Chỉ là chưa đợi hẳn xuất phát, Chân Võ đã tới trước.

Không cần nghĩ cũng biết, là đến đưa đồ.

Quả nhiên, Chân Võ đem một đồng đồ tới đặt trước mặt Lục Thủy.

“Thiếu gia, tất cả đều ở đây, Thiếu gia nhìn xem có thiếu gì hay không.”

Rất nhiều người báo lên, có vài người thậm chí còn trực tiếp đem đồ tới Lục gia.

Nhất là loại vật như Thất Lân Long Ngâm Kiếm, Bất Diệt Tiên Kiếm.

Cầm mấy thứ này đúng là phỏng tay, thật sự là được đưa tới Lục gia ngay trong đêm.

Mua một cái kem ly mà Thiếu gia cũng mang loại đồ này đi thế chấp, khiến bọn hẳn sợ đến đứng ngồi không yên, đêm đêm trần trọc.

Lục Thủy nhìn Thất Lân Long Ngâm Kiếm, những cái khác thì không để ý.

Sau khi Lục Thủy gật đầu, Chân Võ liền lui ra ngoài.

Mấy thứ này Lục Thủy cũng không quá để ý.

Đêm nay còn rất nhiều chuyện phải làm, không có thời gian để ý những cái khác.

Gần đây cũng không có việc gì cần hẳn để ý, phần lớn chuyện đều đang trong trạng thái mơ hồ.

Tam đại thế lực, hòn đảo tách khỏi Mê Vụ Chi Đô, Mê Đô do Minh Nguyệt trông coi.

Cộng thêm sự đặc biệt của muội muội hẳn.

Đều không có thay đổi rõ ràng gì.

Chỉ có thể chờ đợi.

Ngược lại, chuyện hôn lễ cần để ý tới nhiều.

Hơn tuần nữa là sẽ sang tháng 11.

Cách ngày thành hôn đã rất gần.

Hắn muốn tập trung chuẩn bị hôn lễ một chút, vừa vặn cho tam đại thế lực thời gian phát triển.

Xong xuôi thì lại xuất hiện, đi tìm bọn họ tâm sự.

Nên xử lý thế nào thì xử lý thế đó.

Có điều đối với Dự Ngôn Thạch Bản, hẳn không biết rõ ràng, nhưng muốn đối phó với muội muội của hẳn là thật.

Lục Thủy thật ra có chút tò mò, nhất định phải ngăn cản muội muội của hẳn sinh ra, là vì muội muội của hẳn quá mạnh, sẽ phá hủy tam đại thế lực sao?

Xem ra muội muội không hề tầm thường.

Lục Thủy và Mộ Tuyết đương nhiên sẽ không hỗ trợ, chuyện bên ngoài, hai người cơ bản đều mặc kệ.

Dù muội muội hẳn có muốn thống nhất tu chân giới, dù có thất bại bỏ mình, bọn hẳn cũng sẽ không ra tay.

Cuối cùng muội muội của hẳn sẽ quay về Lục gia, hẳn sẽ nói với nàng rằng, người đã bị thời đại đào thải, không thể lại chúng tay vào chuyện ở tu chân giới.

Những người đi theo người, anh đã an bài xong toàn bộ, bọn họ không hề uổng phí một kiếp sống này, cũng sẽ có được

kết thúc an lành.

Đương nhiên, ngược lại, nếu muội muội của hấn chỉ ngoan ngoãn ở nhà mà bị người khác kéo đến tận cửa đánh, vậy sẽ không giống lúc trước.

Đây là ức hiếp Lục gia.

Thật ra chỉ cần không quá khoa trương, thì dù thế giới bên ngoài có bị đánh sập, bọn hấn cũng sẽ không nhúng tay.

Bọn hấn không can thiệp vào sự phát triển của thế giới.

Thế giới có khổ hay không, vạn vật có bị tuyệt diệt hay không, bọn hấn không thêm quan tâm.

Chỉ cần không có người phát rồ muốn hiến tế vạn vật chúng sinh để thỏa mãn bản thân, bọn hấn đều sẽ làm như không thấy.

Trừ khi xúc động đến Mộ Tuyết.

Vậy khẳng định phải xuất thủ.

Sự phát triển của thế giới, nào có quan trọng bằng cảm xúc của Mộ Tuyết.

Sau đó, Lục Thủy không để ý những cái khác nữa, tiếp tục xem Thiên Địa Trận Văn.

Chuyện gì thì cũng chờ qua đêm nay rồi nói sau.

Đêm nay cần ra ngoài, có nên bói một quẻ hay không?

Cứ có cảm giác không an toàn lắm.

Mộ Tuyết soi gương, nhìn tóc mình một chút, không bị rối.

Nàng thay một bộ váy ngủ đẹp mắt, sau đó nằm trên giường.

‘Dựa theo lời nói trước đó, Lục Thủy có phải muốn qua đây hay không?’

Mộ Tuyết hơi lo lắng.

‘Liệu hấn có lại gạt ta hay không?’

Sau đó nàng liền há to miệng, hung hăng cắn vào không khí.

‘Gạt ta nữa, hấn phải chết.’

Sau đó, Mộ Tuyết trùm chăn, nhìn cửa ra vào, nghĩ xem lúc nào Lục Thủy sẽ tới.

Cốc cốc!

Trong lúc Mộ Tuyết đang nhìn chăm chăm vào cửa, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên.

Dọa nàng ngồi phất dậy.

Sau đó lại nhanh chóng nằm xuống, giả vờ ngủ.

Thận trọng.

Hơn nữa, vào thì cứ vào, sao còn phải gõ cửa?

Còn muốn nàng nói mời vào sao?

Đây không phải là khiến nàng thẹn thùng sao?

Nàng đường đường là một người con gái khuê các, chẳng lẽ còn hoan nghênh người đến sao?

Hoan nghênh cũng không thể biểu hiện ra ngoài nha.

Có điều nghĩ kỹ một chút, hình như vẫn còn sớm.

Lục Thủy không sợ mẹ cũng trùng hợp tới sao?

Mẹ?

Suy nghĩ đột ngột này khiến chính Mộ Tuyết giật mình, nàng lập tức quay đầu nhìn cửa lớn.

Ngay lúc nàng muốn mở miệng hỏi, giọng nói của Đông Phương Lê Âm vang lên:

“Tiểu Tuyết Nhi, ngủ rồi sao?”

“Chưa, chưa ạ.” Mộ Tuyết lập tức đứng dậy, có chút luống cuống nói:

“Con đang thay quần áo.”

“Không cần đâu, chỉ có mình dì thôi mà, không cần phải ngại.” Giọng nói của Đông Phương Lê Âm vang lên.

Ôn nhu, êm tai.

Khiến cho người ta có cảm giác thân thiết.

Mộ Tuyết hơi do dự, cuối cùng vẫn chạy ra mở cửa.

Đông Phương Lê Âm chờ bên ngoài, bây giờ vẫn chưa tính là muộn, muốn trò chuyện chút về tiến trình chuẩn bị hôn lễ.

Vốn nàng muốn mở cổng không gian để Mộ Tuyết tới, nhưng cảm thấy thế này không tốt lắm.

Vẫn là phải để con nàng đi đón.

Con trai của nàng cũng không đến mức hồ nháo.

Chờ nói với Mộ Tuyết, hỏi lại con trai nàng.

Về phần tại sao lại tới vào giờ này, hoàn toàn bởi vì nàng tương đối nhàn rỗi, Tộc trưởng đại nhân còn phải làm một lúc nữa mới về.

Chuyện phé tích khiến hấn bận rộn thật lâu.

Cho nên để giết thời gian, nàng đến nói chính sự, đồng thời bồi dưỡng quan hệ mẹ chồng nàng dâu.

Chương 1144: Vợ chồng 2

Vợ chồng 2

Kéo kẹt!

Cửa mở.

Đông Phương Lê Âm đang đoan trang đứng ở cửa ra vào, đằng sau nàng không có bất kỳ ai.

Chỉ là cửa vừa mở, nàng liền ngậy cả người.

Đập vào mắt nàng là một cô bé mặc váy ngủ, vẻ mặt ngượng ngùng, như một đóa hoa đang nũng nịu chờ nắng chiếu xuống.

Trong nháy mắt khi vừa thấy cảnh này, Đông Phương Lê Âm đột nhiên cảm thấy mình hình như đã tới nhầm nơi.

“Dì Lê Âm, con đang định đi ngủ, cho nên mở cửa chậm.” Mộ Tuyết cúi đầu, giọng nói có chút nhỏ.

Mặc váy ngủ, dường như không quá thoải mái.

“A.” Đông Phương Lê Âm lấy lại tinh thần, sau đó cười cười nói:

“Chồng nhỏ của con về rồi, đã biết chưa?”

Nghe được câu này, mặt Mộ Tuyết liền đỏ lên, còn chưa phải vợ chồng mà, nhưng nàng không nói cái này ra ngoài, mà khẽ đáp:

“Vừa, vừa mang mì tôm tới cho con ăn.”

“Vậy ngày mai sẽ không quấy rầy các con hẹn hò.” Đông Phương Lê Âm vừa cười vừa nói.

Lúc đầu nàng định ngày mai cho Mộ Tuyết xem thiệp mời.

Nhưng bây giờ không cần nữa.

Nói xong, Đông Phương Lê Âm liền đưa tay giữ cửa, giúp Mộ Tuyết đóng lại.

“Nghỉ ngơi sớm đi nhé.”

Cửa đóng lại, Đông Phương Lê Âm lập tức quay người rời đi.

Rời khỏi sân nhỏ, vẻ mặt nàng hơi trầm xuống, có chút u sầu.

Trở lại chỗ ở của mình, nàng lại tiếp tục trầm tư suy nghĩ.

Một lát sau, Lục Cổ mới trở lại sân nhỏ, nhìn thấy Phu nhân của mình đang ngăn người ngồi trong sân nhỏ thì có chút lo lắng:

“Đang suy nghĩ gì đấy?”

Thấy chồng mình đã trở về, Đông Phương Lê Âm mới lộ ra vẻ nóng nảy:

“Xảy ra chuyện lớn rồi.”

“Bụng không thoải mái sao?” Lục Cổ giật nảy mình.

Đây chính là chuyện lớn.

“Không phải, con gái chàng không có việc gì, có vấn đề là con trai của chàng kia.” Đông Phương Lê Âm nói.

Nói xong liền nắm tay Lục Cổ đặt lên bụng mình.

Giống như đang nói, xem đi, thật sự không có việc gì.

“Nghịch tử kia?” Lục Cổ ngồi xuống bên cạnh Đông Phương Lê Âm, nói:

“Nó thì có thể có chuyện gì?”

“Chính xác mà nói, con trai và con dâu có chuyện.” Đông Phương Lê Âm nói.

Lần này Lục Cổ lại cảm thấy khó hiểu, hai đứa nó thì thế nào?

“Ta vừa mới đi tìm Tiểu Tuyết, nó đang định ngủ, mà tóc còn chưa thả xuống, nhìn thấy ta thì có chút luống cuống, còn hơi chột dạ.” Đông Phương Lê Âm nói.

“Cái này thì có vấn đề gì?” Lục Cổ tò mò hỏi.

“Hôm nay con trai chàng trở về, chàng đã biết chưa?”
Đông Phương Lê Âm hỏi.

Lục Cổ lắc đầu, hần xác thực không biết.

“Ta cũng không biết, ta chỉ tùy tiện nói con trai trở về, nhưng Tiểu Mộ Tuyết đã biết rồi.

Mặc dù lúc nói còn mang theo vẻ ngượng ngùng của thiếu nữ.

Mặc dù ta nói nó là chồng nhỏ của nàng, nhưng cả hai vẫn chưa phải.” Đông Phương Lê Âm nghĩ một chút rồi nói.

“Cho nên?” Lục Cổ hỏi.

Đông Phương Lê Âm quan sát bốn phía một chút, xác định không có ai mới khẽ nói:

“Con trai đêm nay, có khả năng sẽ đến phòng của Tiểu Tuyết Nhi.

Đọa ta sợ đến mức phải nhanh chóng quay về.”

“Cái gì?” Nghe đến đây, sắc mặt Lục Cổ đại biến, lập tức đứng dậy:

“Ta phải bảo mấy người đang âm thầm trực ban rời xa khu vực của hai đứa nó, dùng lý do hợp lý gì đó, trực tiếp loại bỏ một nửa chỗ này.

Còn cả thị nữ của Tiểu Tuyết, phải để nàng ngủ sâu một chút, lát nữa chúng ta sẽ tự mình qua đó xử lý.

Trước hết để nàng bận rộn những việc khác đã.”

Đông Phương Lê Âm không ngăn cản, hai người là đang phòng ngừa có người nhìn thấy con trai đi ra từ phòng Mộ Tuyết.

“Như vậy hẳn là sẽ không có vấn đề gì.” Sau khi Lục Cổ phân phó xong, lại ngồi xuống, nói:

“Con trai thật sự có dũng khí này sao?”

“Con trai cũng đã ném mặt mũi khắp nơi rồi, chàng có sao?” Đông Phương Lê Âm nhìn Lục Tộc trưởng, hỏi.

Lục Cổ: “...”

Không có.

“Thật ra ta không lo lắng cho con trai, chủ yếu là lo lắng cho Tiểu Tuyết Nhi.

Con trai căn bản không thèm để ý đến thanh danh, nhưng đối với Tiểu Tuyết Nhi mà nói, cũng có chút nguy hiểm.” Đông Phương Lê Âm nhẹ thở dài một tiếng:

“Con trai rốt cuộc là làm thế nào mà lừa được một Tiểu Tuyết Nhi tốt như vậy đi tới bước này chứ?”

“Có điều mới chỉ là nhìn thoáng qua, sao nàng chắc chắn được?” Lục Cổ tò mò hỏi.

“Lục Đại Tộc trưởng không tin ta sao?” Đông Phương Lê Âm bĩu môi nhìn Lục Cổ, rung rung nói.

Tách!

Lục Cổ nhẹ nhàng búng trán Đông Phương Lê Âm, nói:

“Nói đi.”

“Tuân mệnh, Tộc trưởng đại nhân.” Đông Phương Lê Âm cười xán lạn, đáp.

“Tộc trưởng đại nhân còn nhớ lúc sau khi chúng ta đánh hôn không?” Đông Phương Lê Âm hơi thẹn thùng, nói:

“Lúc Tộc trưởng đại nhân muốn vụng trộm tới tìm ta, khi đó ta cũng giống y hệt Tiểu Tuyết Nhi.

Cho nên con trai đêm nay chắc chắn sẽ động thủ với Tiểu Tuyết Nhi.”

Lục Cổ: “...”

“Tộc trưởng đại nhân, chàng nói xem đến lúc đó xảy ra nhân mạng thì làm sao bây giờ?” Đông Phương Lê Âm có chút bận tâm:

“Cho nên ta vẫn luôn nghĩ, làm thế nào mới có thể khiến hôn lễ diễn ra sớm hơn một chút.”

“Đừng nói chuyện dọa người như vậy.” Lục Cổ suy nghĩ một chút, lắc đầu nói:

“Đẩy hôn lễ lên sớm hơn là gần như không thể.

Hơn nữa, nàng cho rằng cứ muốn là được sao?

Nếu là như vậy, mấy vị Trưởng lão không phải ngày nào cũng phải nhìn chăm chăm vào mấy chuyện này sao?”

“Cũng đúng.” Lê Âm dựa vào trong ngực Lục Cổ:

“Chuyện này cũng chỉ có thể nói cho Nhị Trưởng lão, những người khác thì không thể nói được.”

Chủ yếu là lo sẽ mang đến áp lực không cần thiết cho Tiểu Tuyết Nhi.

Nói cho Nhị Trưởng lão, là lo Tiểu Tuyết Nhi không biết rõ tình huống thân thể của mình.

Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

“Nhị Trưởng lão sẽ rất vui vẻ.” Lục Cổ nói.

Nhị Trưởng lão vui vẻ, Lục Cổ tự nhiên cũng vui vẻ.

Nghịch tử kia có thể không hổ người cha là hấn, hấn sẽ càng vui vẻ.

“Nếu như không phải như nàng nghĩ thì sao?” Lục Cổ cúi đầu nhìn người vợ trong ngực mình.

Thuận tay xoa đầu Đông Phương Lê Âm.

“Vậy là do thân kinh người làm cha mẹ như chúng ta quá nhạy cảm.

Dù sao cũng chỉ có trời biết đất biết, chàng biết ta biết, cộng thêm Nhị Trưởng lão biết.

Không ảnh hưởng tới cái gì.” Đông Phương Lê Âm nói.

Mộ Tuyết là vợ của con trai hai người, đây là sự thật không thể thay đổi.

Hai người kia phát triển đến đâu đi nữa, bọn hấn đều có thể tiếp nhận.

Cũng không biết có thật sự phát triển đến một bước kia hay không.

“Trước đó ở Mộ gia có nghe cha của Mộ Tuyết nói qua lời tương tự, trước đó cảm thấy hấn thật trong sạch, bây giờ...” Lục Cổ có chút bó tay rồi.

Muốn thành thật đều.

“Khi đó hấn là muốn đuổi hai đứa nó đi nhanh, có điều cuối cùng lại thay đổi rất kỳ quái.

Cha của Tiểu Tuyết Nhi, phía sau có phải có ai đó hay không?” Đông Phương Lê Âm tò mò hỏi.

“Ta đã hỏi, quả thật có người, nhưng là ai, hấn lại ngậm miệng không nói.

Giống như bị đặt cấm chế vậy.” Lục Cổ nói.

Đông Phương Lê Âm nắm lấy tay Lục Cổ, đặt ở trên bụng mình, tiếp lời:

“Chàng nói xem liệu con gái có giống con trai không?

Tiểu Tuyết Nhi bình thường như vậy, con trai cũng thế.

Nhưng ta luôn có cảm giác không ai có thể dung được hai đứa nó.”

“Yên tâm đi, hơn nữa, con trai và Tiểu Tuyết quả thật có duyên. Có lẽ là duyên phận trời định đi, hai đứa nó dù thế nào đi chăng nữa cũng sẽ ở cùng một chỗ.

Hôn ước là do chúng ta quyết định.

Về sau cũng đã để con trai đi từ hôn, nhưng con trai lại trực tiếp thích đối phương.

Nói gì cũng không chịu từ hôn.” Lục Cổ vừa cười vừa nói.

Nói đến đây, Đông Phương Lê Âm liền lên tinh thần:

“Đúng vậy, chuyện con trai làm quả thật khiến người ta giật mình.

Trực tiếp chống lại gia tộc.

Nói lùì cũng không lùì.

Còn muốn ra mặt giúp Tiểu Tuyết Nhi, thật sự không tương tượng nổi.”

Chương 1145: Vợ chồng 3

Vợ chồng 3

“Chúng ta cũng không kém bao nhiêu.” Lục Cổ nhìn Đông Phương Lê Âm, ôn nhu nói.

Khi đó, Lục Cổ thể nhưng từng định quyết định tự mình lập nghiệp ở tu chân giới, tự lập môn hộ.

Đáng tiếc, hắn gặp được Lê Âm ở Đông Phương gia, từ đây từ giang hồ trở thành người qua đường.

Ngày đó, hắn muốn lập một gia đình.

Đông Phương Lê Âm nhìn Lục Cổ, sau đó ôm lấy hắn:

“Có con rồi, Lục Đại Tộc trưởng cũng chỉ có thể ôm ta thôi.”

Nói đến đây, Đông Phương Lê Âm đột nhiên ngừng đầu lên nói:

“Đột nhiên phát hiện con gái rất vương bận.

Thật sâu.”

“Sinh ra xong, có lẽ càng sâu hơn.

Lấy chồng cũng buồn sâu, không gả đi được cũng sâu.”
Lục Cổ nói.

“Đúng đúng, Lục Đại Tộc trưởng nói rất đúng, dù sao cũng là con gái của Lục Đại Tộc trưởng, ta chỉ hỗ trợ sinh ra.

Không gả đi được, cũng là do Lục Đại Tộc trưởng sai.

Không liên quan tới ta.” Đông Phương Lê Âm núp trong ngực Lục Cổ, nói.

“...”

Trong đêm.

Lục Thủy khép sách lại.

Hắn nhìn đồng hồ, cảm thấy đã đến lúc rồi.

Đêm khuya thanh vắng, trăng sáng gió thoảng.

Hắn là không còn ai lác lư bên ngoài.

Trên thực tế, kể cả có người thì cũng sẽ không phát hiện ra hắn, mở ra sức mạnh thiên địa rồi, căn bản sẽ không có ai phát hiện ra hắn được.

Tới trễ chủ yếu là để có bầu không khí phù hợp.

Tập kích ban đêm nha.

Có điều đêm khuya rồi thì tập kích cái gì đây?

Chờ lát nữa qua đó thì nên làm thế nào?

Đối mặt với một người bình thường, trước tiên trói nàng lại, sau đó nói vài lời vũ nhục.

Tiếp đó dùng roi da quất mấy lần ư?

Sau đó rời đi?

Như vậy, đại khái từ ngày mai, Thiếu gia Lục gia sẽ mai danh ẩn tích.

Sẽ không ai biết, trong Lục gia, Lục Thiếu gia đã trải qua cuộc sống khiến vô số người ghen tị, cơm áo không lo, áo đến thì đưa tay, cơm đến thì há miệng, bên cạnh còn có kiều thê làm bạn.

Cuộc sống mà nhiều người nghĩ cũng không dám nghĩ.

Quá cảm động.

Cất sách đi, Lục Thủy từng bước một đi ra ngoài.

Trên đường đi, gió mát thổi tới, nhưng tâm tình hắn có chút không bình tĩnh nổi.

Kích động không?

Rất kích động, dù sao thì sau chuyện này cũng không biết sống chết thế nào.

Trở về, đó là sống sót qua kiếp nạn.

Còn không về được...

Đó là chết trên ải mỹ nhân.

Một lát sau.

Lục Thủy đứng trước cửa phòng Mộ Tuyết, hấn không hề kinh động đến bất kỳ ai.

Cũng không gặp được bất kỳ thị nữ nào.

Chỗ này của bọn hấn không có ai, ban đêm không gặp được, ban ngày cũng không gặp được.

Hấn là chi tiêu trong nhà không tốt đi.

Lúc này, Lục Thủy đang đứng trước cửa phòng Mộ Tuyết, hấn chỉ cần dùng sức mạnh thiên địa để mở cửa ra.

Đoạn đường này hấn cũng không biết mình đã suy nghĩ những gì, đại khái là muốn vả mặt trực giác đi.

Hấn đưa tay chậm rãi đẩy cửa, sức mạnh thiên địa tùy theo động tác của hấn mà tràn ra.

Tiếp đó, sức mạnh thiên địa bắt đầu bao trùm khắp gian phòng của Mộ Tuyết.

Bảo đảm dù Mộ Tuyết có động thủ đánh hấn, cũng không bị ai nghe thấy.

Sau khi mở cửa ra, hấn đặc biệt cảm giác thử, có không ít Hỗn Nguyên chi khí đang bao trùm gian phòng.

‘Tối đen, cũng không bật đèn.’ Lục Thủy thầm nhủ trong lòng.

Sau đó, hấn đi vào trong, đóng cửa lại.

Dựa vào tu vi của hấn, tự nhiên có thể nhìn thấy Mộ Tuyết đang trốn trong chăn, không, là trong chăn có một đôi mắt đang theo dõi hấn.

Quái dọa người.

Còn lóe lên tử quang.

“Yêu nữ.” Lục Thủy vô thức nói.

Mộ Tuyết càng trùm chăn kín hơn, không thèm để ý đến Lục Thủy.

Có điều rất nhanh sau đó nàng lại kéo chăn xuống, tiếp đó đi xuống giường, đứng bên cạnh giường.

Lúc này, trên người nàng lộ ra ánh sáng màu tím nhàn nhạt.

Một thân váy ngủ màu tím, bím tóc được ánh sáng tím bao trùm, nhìn giống như tóc tím lấp lóe.

Mộ Tuyết nhẹ nhàng xoay một vòng.

Váy ngủ hơi bay lên, sau đó lại rơi xuống.

“Có đẹp không?” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, hỏi.

“Đẹp.” Lục Thủy lấy lại tinh thần, đánh giá chắc nịch.

Mộ Tuyết cất bước đi tới trước mặt Lục Thủy, trên người vẫn tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt:

“Người đẹp mắt, hay quần áo đẹp mắt?”

Lục Thủy nhìn thẳng vào mắt Mộ Tuyết, chân thành nói:

“Hiệu ứng đặc biệt đẹp mắt.”

Mộ Tuyết: “...”

“Lục Thiếu gia, chỉ có hai lựa chọn, mời nghiêm túc trả lời.” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, nói.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, khẽ cất giọng:

“Mộ Tiểu thư, nếu như không phải hiệu ứng đặc biệt, thì sao có thể tạo ra hào quang vạn trượng trong thế giới bình thường này của ta chứ?”

Mộ Tuyết nhìn chăm chăm Lục Thủy, Lục Thủy cũng nhìn chăm chăm Mộ Tuyết.

Vài giây trôi qua.

“Lục Thiếu gia, ban đêm lại xông vào khuê phòng của hôn thê, không sợ bị phát hiện sao?” Mộ Tuyết hỏi.

“Mộ Tiểu thư có sợ không?” Lục Thủy hỏi lại.

“Sợ.”

“Ta cũng sợ.”

“VẬY...”

“Chúng ta trốn đi đi.”

“... ”

Mộ Tuyết không nói gì, mà là dựa vào phía trước, đầu tựa trên ngực Lục Thủy.

“Không muốn động.”

Nhìn Mộ Tuyết trước mặt, Lục Thủy đưa tay bế nàng lên.

Mộ Tuyết bị ôm chỉ nhìn Lục Thủy, thuận tiện tựa đầu vào ngực Lục Thủy, nhích lại gần hơn.

Lục Thủy cũng không nói chuyện, trong nháy mắt vừa rồi, hẳn muốn thực hiện một cú ném qua vai.

Không biết làm như vậy, đêm nay còn có thể đi ra hay không.

Đại khái là không thể đi.

Sau đó, Lục Thủy đặt Mộ Tuyết lên giường:

“Nàng dịch vào một chút, ta không có chỗ nằm.”

Mộ Tuyết ngẩng đầu nhìn Lục Thủy, nắm đấm chặt hơn một chút, nàng rất muốn đánh Lục Thủy.

Sau đó, nàng dịch người vào bên trong.

Nhịn xuống một chút.

Chờ Mộ Tuyết dịch vào xong, Lục Thủy liền nằm xuống bên cạnh.

Có cảm giác thư giãn.

Lục Thủy vừa mới nằm xuống, Mộ Tuyết liền dịch sang, sao đó...

Giờ phút này, Lục Thủy cảm thấy chỗ ngực bị răng nanh sắc nhọn của chó cắn xuống.

A!

Có hơi đau.

Cũng may là không quá lâu, quả nhiên, bốn dấu răng.

Thời gian triệu hoán Nha Thần lại tới gần hơn.

“Vừa rồi, mẹ đã đến đây.” Mộ Tuyết nằm bên người Lục Thủy, nói khẽ.

“Có vấn đề gì không?” Lục Thủy hỏi.

“Đình Lương bị bắt đi.” Mộ Tuyết lại nói.

Lục Thủy hơi kinh ngạc.

Đây là có ý gì?

Mộ Tuyết kéo chăn phủ lên mặt, nói:

“Có lẽ mẹ đã biết chàng muốn qua đây.”

“A?” Lục Thủy kinh ngạc.

“Vì sao?”

“Không biết, mẹ chỉ thấy ta mặc áo ngủ, sau đó không hiểu sao bắt đầu nghi ngờ.” Mộ Tuyết cũng buồn bực.

“Ai bảo nàng mặc đẹp như vậy làm gì?”

“Lục Thiếu gia không thích nhìn sao? Vậy ta cởi ra.”

“Nàng cởi đi.”

“Chàng không thích, sao ta phải động thủ?”

“Không phải nàng bắt đầu sao?” Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết liên tiếp thở ra mấy hơi, kéo chăn lên, tử khí phun trào.

Tiếp đó, nàng ngồi lên người Lục Thủy, trực tiếp đâm xuống.

Bốp!

Trái một quyền.

Bốp!

Phải một quyền.

Chỉ là lúc đang động thủ, Lục Thủy kéo Mộ Tuyết lại.

Cộc!

Mộ Tuyết ngã xuống phía trước, trán đập thẳng vào trán Lục Thủy.

Bốn mắt nhìn nhau.

Lửa giận tiêu tán hoàn toàn.

Lúc này, Mộ Tuyết an tĩnh nằm trên người Lục Thủy.

“Còn muốn ta tự mình tới không?” Mộ Tuyết nhẹ giọng hỏi.

Giọng nói có chút yếu ớt.

Lục Thủy đưa tay ôm lấy Mộ Tuyết.

“Bị phát hiện thì làm sao bây giờ?” Mộ Tuyết thấp giọng hỏi.

“Chúng ta cũng không phải chưa cưới.” Lục Thủy nói.

“Bọn họ lại không biết.”

“Chúng ta cũng có hôn ước.”

“Nhờ đâu mẹ cảm thấy ta là người tùy tiện thì làm sao bây giờ?”

“Không sao cả, mẹ muốn cảm thấy như vậy thì đã cảm thấy thế rồi.”

“...”

Bốp!

Mộ Tuyết lại đánh Lục Thủy một quyền.

“Chàng nói đi, chúng ta ngay cả tay còn chưa từng nắm qua, tiến độ có phải hơi nhanh rồi không?” Mộ Tuyết nói.

Mộ Tuyết giơ tay trước mặt Lục Thủy.

Sau đó, Lục Thủy đưa tay nắm lấy tay Mộ Tuyết.

Tiếp đó, toàn bộ trở về yên tĩnh, tiếng hít thở cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Không nói nữa, hai người trùm chẵn lên.

Một giây này, trong đầu Lục Thủy vang lên tiếng thở dài:

‘Kế hoạch lớn của ta a.’

Sáng sớm.

Lục Thủy ngồi trong sân nhỏ của mình, yên tĩnh xem sách.

Chỉ là không vào đầu chút nào.

Trong đầu chỉ toàn chuyện tối qua.

Cộng thêm sự bối rối của Mộ Tuyết lúc hấn đứng dậy.

“A, mau giúp ta đổi cái chăn, cả ga giường nữa.

Đều là người sai nha.

Ta bị phát hiện mất.”

Sau khi thay đồ xong, Mộ Tuyết liền tức giận, sau đó lại tăng tiến độ triệu hoán Nha Thần giúp hấn.

Năm dẫu rằng.

Lập tức có thể thấy Nha Thần rồi.

Về phần tại sao lại tức giận.

Cứ nói hấn chiếm tiện nghi, nàng vẫn còn trẻ như vậy.

Ha ha.

Nói như mình nàng trẻ vậy.

Còn nói có phải hấn đã ngấp nghé từ lâu rồi hay không, kiếp trước cũng chưa từng chạm qua tiểu cô nương trẻ đẹp như vậy.

Ha ha.

Tiểu cô nương có thể so với Mộ Tuyết được sao?

Ngây thơ.

Ai muốn tiểu cô nương gì đó chứ.

Người hấn muốn là bản thân Mộ Tuyết.

Ừm, trẻ một chút cũng tốt.

Cuối cùng, Lục Thủy khép sách lại, thở ra một hơi.

Hấn cảm thấy mình không thể suy nghĩ được gì, Mộ Tuyết đây là khiến hấn không an tâm tu luyện được.

Chết tiệt.

Chỉ là ngay lúc Lục Thủy đang định tiếp tục xem Thiên Địa Trận Văn, một người đột nhiên vào.

Vốn cho rằng là thị nữ đưa bữa sáng tới, nhưng không phải.

Là mẹ hẳn tới, sau lưng còn có một thị nữ đi theo.

Trên tay thị nữ còn bung theo đồ.

Phía trên là một cái bát, không biết chứa cái gì.

Đại khái là bữa sáng đi.

Chương 1146: Lục thiếu gia ôm ta thử xem, xem ta có nhẹ hơn tối hôm qua chút nào không 1

Lục thiếu gia ôm ta thử xem, xem ta có nhẹ hơn tối hôm qua chút nào không 1

Lục Thủy hơi nghi hoặc một chút, tại sao mẹ cũng tới đây?

Vừa đi vào trong, Kỳ Khê lập tức đặt đồ ăn xuống mặt bàn của Lục Thủy, sau đó đi ra ngoài.

Lục Thủy vừa đứng lên liền bị mẹ mình đè vai lại, sau đó ngồi xuống tiếp.

“Ăn điếm tâm trước đi.”

Đông Phương Lê Âm ngồi đối diện Lục Thủy.

Đúng chuẩn một người mẹ hiền.

“Mẹ, lão cha chọc người giận à?”

Lục Thủy thử hỏi.

Hắn vẫn luôn cảm thấy ngày hôm nay mẹ mình không quá bình thường.

“Cha người già chỗ nào chứ?”

Vẫn đẹp trai hơn người nhiều.”

Đông Phương Lê Âm trách một câu.

Lục Thủy không quan tâm, xem ra là không cãi nhau rồi. Hắn chỉ là một thằng nhóc con mà thôi, không quản được chuyện này.

Vẫn nên ăn điếm tâm thôi.

Chỉ có điều, khi hắn cúi đầu nhìn xuống, hắn phát hiện ra rằng điếm tâm không phải là cháo, mà là canh.

“Mẹ định làm bữa sáng mới hả?”

Lục Thủy tò mò hỏi.

Trong lòng hắn không khỏi cảnh giác, cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

Đột nhiên mẹ lại đưa bữa sáng tới cho hắn, Lục Thủy cảm giác rằng mẹ đang dùng mình để làm thí nghiệm.

“Canh sâm này do đầu bếp làm, người nếm thử xem có ngon hay không.”

Đông Phương Lê Âm nhìn Lục Thủy rồi nói.

Canh sâm?

Lục Thủy có hơi kinh ngạc.

“Tại sao mẹ lại đột nhiên đem nó tới cho ta?”

Lục Thủy hỏi.

“Không phải mấy tháng trước eo của người bị thương sao, bồi bổ một chút.”

Đông Phương Lê Âm nghiêm túc nói.

Mẹ à, cung phản xạ của mẹ có phải quá dài rồi không?

Nhưng mà, hắn cũng không nói lời này ra, chỉ cần không phải tự tay mẹ hắn nấu là được, ăn thì ăn.

Chẳng lẽ ăn ra bệnh được à?

Lục Thủy bắt đầu uống canh.

“Đúng rồi, lần này tới đây để hỏi người một vài vấn đề.”

Đông Phương Lê Âm nhìn Lục Thủy đang ăn canh, nói.

“Mẹ muốn hỏi điều gì?”

Lục Thủy uống một ngụm canh, mùi vị không tồi,

Xem ra là không có vấn đề gì thật.

“Mẹ muốn mua quần áo cho Tiểu Tuyết Nhi, nhưng mà không biết một vài thứ. Cho nên muốn hỏi một chút,”

Nàng thấy Lục Thủy gật đầu tỏ ý đã hiểu, Đông Phương Lê Âm liền nói tiếp:

“Quần áo khá chú trọng vào kiểu dáng.

Đúng rồi, trên người của Tiểu Tuyết Nhi có ấn ký hay cái bớt nào không?

Ví dụ như là sau lưng hay bên hông gì đó.”

“Không có.”

Lục Thủy vô ý thức trả lời.

Sau khi trả lời xong, Lục Thủy không nghe thấy giọng nói của mẹ nữa nên liền nhìn qua.

Ngẩng đầu lên, thứ đầu tiên đập vào mắt hấn chính là nụ cười hiểu rõ và thích thú của mẹ.

Lục Thủy:

“...”

Tới tận bây giờ hấn mới phản ứng lại.

Quần áo mà Mộ Tuyết mặc thiên hướng bảo thủ.

Đừng nói là lưng, ngay cả việc trên bả vai có ấn ký gì hay không, người khác cũng không thể biết được.

Còn Lục Thủy thì đương nhiên là biết rồi, dù sao thì hấn cũng từng nhìn qua.

Nhưng mà...

Không có ai biết rằng hấn đã từng nhìn qua cả.

Ban đầu, hấn cũng không nghĩ nhiều, ai mà ngờ rằng mẹ hấn lại như thế cơ chứ.

“Mẹ, có thể người đã hiểu lầm chỗ nào rồi.”

Lục Thủy do dự một chút, cuối cùng hấn vẫn quyết định nên giải thích thì hơn.

“Mẹ có nói gì đâu.

Con trai à, con cảm thấy mẹ hiểu lầm cái gì vậy?”

Gương mặt của Đông Phương Lê Âm tràn đầy ý cười, nàng mỉm cười nhìn con trai mình.

Trong nháy mắt, nàng cảm thấy con trai mình thật là đáng yêu.

Lục Thủy:

“...”

“Con trai trưởng thành rồi, không chịu chia sẻ với mẹ nữa à?”

Đông Phương Lê Âm tỏ vẻ thất vọng, sau đó nàng sờ bụng một cái, nói:

“May là ta còn có một người con gái.”

Lục Thủy:

“...”

Hắn không nói gì nữa, chỉ im lặng uống hết bát canh kia.

Sau đó, hắn đưa cái bát cho mẹ mình:

“Mẹ, người quay về đi.”

Đông Phương Lê Âm:

“...”

“Mẹ còn có một vấn đề nữa muốn hỏi, liên quan tới Tiểu Tuyết Nhi.”

Đông Phương Lê Âm lại nói.

“Không biết, mẹ tự đi hỏi nàng đi.”

Lục Thủy tuyệt đối sẽ không trả lời thêm vấn đề nào nữa.

Mẹ hắn có hơi quá mức rồi.

Còn xem trộm việc riêng của con trai.

“Hãy, cho mẹ hỏi thêm hai câu nữa đi.”

Đông Phương Lê Âm nói.

Rầm!

Lục Thủy quay về phòng, đóng cửa lại:

“Ngủ rồi.”

Đông Phương Lê Âm vui vẻ rời khỏi viện tử của Lục Thủy.

Hôm nay đúng là một ngày vui vẻ.

Sau khi Đông Phương Lê Âm rời đi, Lục Thủy đứng ở cửa, chau mày lại.

Xem ra, hấn cần phải nghĩ ra đôi sách để đối phó với mẹ thôi.

Không thể để ngày nào cũng bị chọc ghẹo như thế được, nhất là khi còn bị chọc ghẹo thành công, mẹ sẽ càng ngày càng quá mức hơn nữa.

Hôm nay chỉ có một mình nàng, ngày mai có thể nàng còn dẫn theo cả phu quân của mình tới.

Mấy người năm mươi rồi thường có thú vui này à.

Nếu vậy, hấn phải làm gì bây giờ?

Vớ lại, làm sao mà mẹ xác định được rằng hấn chắc chắn sẽ mắc bẫy?

Lục Thủy có hàng ngàn câu hỏi nhưng mà lại không có câu trả lời.

Sau đó, hấn vỗ vỗ đầu:

“Đọc sách, không được phân tâm.”

Lục Thủy tiếp tục xem Thiên Địa Trận Văn, tất cả mọi thứ khác đều là giả, chỉ có sức mạnh mới là thật.

Chỉ có sức mạnh mới có thể cô phụ sự cố gắng của hấn.

...

Lục Thủy đọc sách tới giữa trưa mới đóng lại.

Hấn định sẽ đi tìm Mộ Tuyết.

Một người bình thường như Mộ Tuyết cần phải nghỉ ngơi, cho nên buổi sáng hấn không có đi qua đó.

Không biết mẹ của hấn có đi qua đó hay không.

Đại khái là sẽ không đi.

Nghĩ tới việc buổi sáng Lục Thủy liền cảm thấy có hơi khó chịu.

Không biết chút nữa nói việc này với Mộ Tuyết, nàng sẽ phản ứng như thế nào.

Còn việc có ngả bài hay không, việc này không quan trọng. Kế hoạch lớn dù có sửa lại thì vẫn có thể tiếp tục thực hiện. Không sao cả.

Chỉ cần hấn mạnh hơn Mộ Tuyết, thì tất cả vấn đề đều không thành vấn đề.

Bắt lại, nhốt vào trong phòng là được rồi.

Nhưng mà, nếu như mang thai...

Cũng không thể nào thay đổi được kế hoạch lớn.

Không nghĩ nữa, đi tìm Mộ Tuyết trước rồi nói sau.

Việc đầu tiên phải làm là hỏi Mộ Tuyết xem mẹ hấn có tới hay không, nếu như Mộ Tuyết cũng bị lừa, vậy người sai chính là nàng.

Phải trách phạt Mộ Tuyết như thế nào đây?

Ba phần trách phạt, bảy phần an ủi, bộc lộ ra sự khoan dung độ lượng của hấn.

Không lâu sau, Lục Thủy đã đi tới chỗ Mộ Tuyết đang ở.

Thứ mà hấn nhìn thấy chính là Đinh Lương đang đút cho Băng Phượng ăn.

“Lục thiếu gia,”

Đinh Lương nhìn thấy Lục Thủy liền lập tức đứng dậy cung kính nói:

“Tiểu thư dường như có hơi không thoải mái, nàng vừa mới thức dậy.”

“Mẹ ta có tới đây không?”

Lục Thủy hỏi.

Giọng nói của hấn vô cùng bình tĩnh.

Việc đầu tiên là phải hỏi cho rõ đã.

“Không có, từ sáng tới giờ chỉ có Tiểu thư Trà Trà tới đây mà thôi.

Nhưng không thấy tiểu thư, cho nên đi rồi.”

Đình Lương cúi đầu nói.

Mẹ không có tới đây?

Lục Thủy có chút kinh ngạc, xem ra nàng không đến đây để chọc gheo Mộ Tuyết.

Kẽo kẹt.

Cửa mở ra.

Một Tuyết mặc chiếc váy dài thông thường, ống tay áo màu nhạt, búi tóc đơn giản.

Vẫn là khí tức thiếu nữ như cũ.

Thanh tú điềm tĩnh.

Xem ra, tâm trạng của nàng rất tốt.

“Chào buổi sáng Lục thiếu gia.”

Ngay khi Mộ Tuyết mở cửa ra, nàng liền nhìn thấy Lục Thủy, giọng nói trong trẻo vang lên.

Trong lời nói không khỏi nhiễm lấy sự vui vẻ.

Dường như thời tiết ngày hôm nay rất tốt, khiến cho tâm trạng của nàng cũng rất tốt.

Chương 1147: Lục thiếu gia ôm ta thử xem, xem ta có nhẹ hơn tối hôm qua chút nào không 2

Lục thiếu gia ôm ta thử xem, xem ta có nhẹ hơn tối hôm qua chút nào không 2

“Chào buổi sáng Mộ tiểu thư.”

Lục Thủy lập tức trả lời.

Sau đó, Mộ Tuyết liền đi tới bên cạnh Lục Thủy, hai người sóng vai cùng đi ra ngoài.

Đình Lương nhìn hai người rời đi.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, hoàn toàn không hiểu gì cả.

Hiện tại không phải đang là buổi trưa sao?

Là do thần kinh của nàng có vấn đề, hay là do tiểu thư bị bệnh?

Hơn nữa, nàng cảm thấy hôm nay tiểu thư không bình thường cho lắm, chiếu sáng lấp lánh.

Xinh đẹp cực kỳ.

Không hề giống như bị bệnh chút nào cả.

Không hiểu.

Sau đó, Đình Lương lại tiếp tục cho Băng Phượng ăn, hình như không lâu nữa tiểu thư sẽ quay lại để phát thiệp mời.

Băng Phượng lại phải đói bụng.

Lần tới sau đó, cũng chẳng biết là tới khi nào.

...

“Lục thiếu gia ăn cơm trưa chưa?”

Mộ Tuyết đứng trước mặt Lục Thủy, nắm tay đặt ở sau lưng, gương mặt tràn đầy ý cười.

Lục Thủy nhìn con đường nhỏ vô cùng dài ở phía sau Mộ Tuyết, xác định rằng con đường đó bằng phẳng rồi mới lắc đầu nói:

“Dẫn Mộ tiểu thư đi thưởng thức mỹ thực ngày hôm qua.”

“Không ăn đâu, Lục thiếu gia ăn đi.

Ta đang giảm cân.”

Mộ Tuyết quay đầu lại nói thẳng.

Khó ăn muốn xỉu.

Ngày hôm qua nàng đã giúp Lục Thủy ăn rồi, hôm nay còn muốn nàng ăn tiếp nữa à.

Đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

“Mộ tiểu thư không có béo, tối qua ta đã xác định rồi.”

Lục Thủy bình tĩnh nói.

Trước kia hấn không biết thì không nói, bây giờ hấn đã biết rồi, nàng còn dám lừa hấn là mình mập nữa à?

Ngây thơ.

“Đều qua cả đêm rồi, có thể mập lên mấy ký trong một đêm là chuyện bình thường.

Cũng không phải là ốm ngay lúc này.”

Mộ Tuyết nói.

Lục Thủy tạm ngưng một chút.

Mộ Tuyết thấy Lục Thủy dừng lại liền sợ hết hồn, vô ý thức lùi về sau một bước:

“Lục thiếu gia, hiện tại đang ở bên ngoài.

Phải tự trọng.”

Lục Thủy:

“...”

Còn ôm ngay trên đường cái ở Thu Vân Trấn, thì cái con đường nhỏ không người này tính là gì?

Vớ lại, không biết cha mẹ hắn có đang lén trốn ở chỗ nào đó để nhìn hay không nữa?

Lục Thủy liếc mắt nhìn qua.

Không phát hiện ra ai cả.

“Lục thiếu gia đang nhìn cái gì vậy?”

Mộ Tuyết tò mò hỏi.

Lúc này, Mộ Tuyết đã đi tới bên cạnh Lục Thủy, nếu không phải sợ bị người khác nhìn thấy, thì nàng đã kéo Lục Thủy đi luôn rồi.

Nhưng mà như này cũng tốt.

Dù sao, tối hôm qua đã ôm nhau ngủ rồi.

“Nhìn xem mẹ có lén trốn ở chỗ nào đó không.”

Lục Thủy nói.

“Hả?”

Mộ Tuyết có hơi không hiểu.

Lục Thủy bước tiếp rồi nói:

“Hôm nay mẹ có đến tìm ta.”

“Nói gì thế?”

Mộ Tuyết tò mò hỏi.

“Nói muốn mua quần áo cho người.”

Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết cảm thấy khó hiểu, im lặng không nói gì, chờ Lục Thủy nói tiếp.

“Nhưng mà có một vài vấn đề muốn hỏi ta.”

Ngữ khí của Lục Thủy vô cùng bình tĩnh:

“Mẹ hỏi ta rằng trên lưng hay hông của người có vết bớt nào không.”

“Không có.”

Mộ Tuyết trả lời.

“Đúng vậy.”

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết rồi nói:

“Ta cũng trả lời như vậy.”

“Chuyện này có gì không đúng sao?”

Mộ Tuyết vô cùng tò mò hỏi lại.

Lục Thủy chỉ im lặng mà nhìn Mộ Tuyết, hẳn không nói gì cả.

Ban đầu, Mộ Tuyết còn có chút thắc mắc, nhưng rất nhanh mặc nàng đã biến sắc.

Mặt nàng lập tức đỏ lên, chỉ muốn tìm chỗ để chui xuống.

Rất nhanh sau đó nàng lại thẹn quá hóa giận:

“Lục thiếu gia, ngươi ngậm máu phun người.”

Lục Thủy gật đầu nói:

“Đúng vậy, Mộ tiểu thư nói đúng.”

Mộ Tuyết:

“...”

“Khỏi phải ăn cơm trưa nữa, tức nó rồi.”

Lục Thủy:

“...”

Còn bụng cũng ăn không nổi.

Vừa bước ra khỏi Lục gia, hai người bọn họ liền nhìn thấy hai con dê.

Một đen một trắng.

“Hai con dê này ở đâu ra vậy?”

Lục Thủy hiếu kỳ hỏi.

“Ta nghe Trà Trà nói rằng nàng không tìm thấy hai con dê, một đen một trắng.

Có lẽ là hai con này.”

Mộ Tuyết khẽ nói với Lục Thủy.

Hiện tại, Mộ Tuyết đã khôi phục lại trạng thái bình thường rồi.

Nàng đã quyết định sẽ ghi nó lại vào sổ, nếu không lỡ nàng quên mất thì sao.

Ai bảo nàng yêu thích Lục Thủy tới vậy cơ chứ?

Nàng sẽ không mang thù, chỉ ghi nó lại vào trong quyển sổ nhỏ mà thôi.

“Mộ tiểu thư đã đói bụng chưa?”

Lục Thủy ngồi xổm xuống nhìn hai con dê đang ăn cỏ ở bên cạnh.

Mộ Tuyết cũng ngồi xổm bên cạnh Lục Thủy, nàng xoa xoa bụng rồi nói:

“Có hơi đói rồi.”

“Lúc này không phải Mộ tiểu thư nói rằng đã tức no rồi sao?”

Lục Thủy quay đầu lại, tò mò hỏi.

“Khi Lục thiếu gia ăn nhiều, thì thức ăn không tiêu hóa à?”

Mộ Tuyết hỏi lại.

Đúng vậy, nàng tức no rồi, nhưng cũng tiêu hóa rồi.

Dù sao thì cũng đã trôi qua rất lâu.

“Vậy thì.”

Lục Thủy nhìn hai con dê kia rồi nói:

“Chúng ta ăn thịt dê nướng đi.

Hai con dê này nhìn qua có vẻ rất ngon miệng.”

“Lục thiếu gia biết nướng không?”

Mộ Tuyết nhớ rằng Lục Thủy không biết làm những việc này.

Nàng cũng không biết.

Nàng chỉ biết xào rau cho Lục Thủy ăn mà thôi, những việc như nướng thịt, nướng cá thì nàng không biết.

“Chúng ta có thể sẽ phải mắc một con dê làm thí nghiệm.

Có lẽ sau đó sẽ tìm ra được quy luật gì đó.”

Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết gật đầu, nàng cảm thấy Lục Thủy nói rất có lý.

Lúc này, tốc độ ăn cỏ của hai con dê dường như có hơi chậm lại.

Bọn chúng nhìn về phía sau lưng của Mộ Tuyết và Lục Thủy, đột nhiên kêu lên:

“Be be.”

Tiếng kêu trầm thấp, dường như có hơi sợ hãi.

Lục Thủy và Mộ Tuyết có hơi kinh ngạc, cả hai đều nhìn về đằng sau, nhưng không thấy gì cả.

Sau đó, hai người bọn họ đồng thời quay lại nhìn về phía hai chú dê.

Chỉ có điều, khi bọn họ quay đầu nhìn lại liền ngây ngẩn cả người.

Hai chú dê một đen một trắng kia đang chạy thẳng xuống núi, không hề có chút chân chờ nào.

Lục Thủy:

“...”

Mộ Tuyết:

“...”

“Mộ tiểu thư, ngươi bị dê lừa rồi.”

“Lục Thiếu gia lớn hơn ta một tuổi, ăn cơm nhiều hơn ta một năm, người xấu hổ phải là ngươi mới đúng.”

“Buổi trưa muốn ăn cái gì?”

“Kem ly.”

“Được, chúng ta đi ăn mì thịt bò.”

Hai người bọn họ tiếp tục đi xuống dưới núi, không quan tâm tới hai chú dê kia nữa.

“Nhà hàng kia cho nhiều thịt bò lắm, ta ăn mì, Lục thiếu gia ăn thịt bò.”

“Không ăn.”

“Vậy ta ăn một nửa, còn lại Lục thiếu gia ăn.”

“Ta ăn thịt, Mộ tiểu thư ăn mì là được rồi.”

Trong tình huống bình thường, Mộ Tuyết chắc chắn sẽ không để cho Lục Thủy ăn nửa phần còn lại.

Lục Thủy cảm giác rằng, buổi tối ngày hôm qua chắc chắn là do mị thuật gây ra. Cái đặc hiệu kia chắc chắn là điểm mấu chốt của mị thuật.

Trong lúc đó, hắn cảm thấy Mộ Tuyết đẹp đến sững sờ.

Lục Thủy cảm giác rằng có lẽ từ ngày hôm nay trở đi, hắn sẽ luôn phải ăn đồ thừa.

Cũng tốt, bớt đi một phần tiền.

“Lục thiếu gia, có phải là không mập thật không?”

“Thật, không có mập.”

“Vậy người ôm ta thử xem, xem ta có nhẹ hơn tối hôm qua một chút nào không.”

...

Hai chú dê kia dốc sức chạy ra khỏi chỗ ban đầu, phi thẳng về phía đàn dê bình thường.

Không lâu sau, bọn chúng liền nhìn thấy nhà của bọn chúng, nhìn thấy đàn tộc của bọn chúng.

Nhưng rất nhanh sau đó, bọn chúng lại sững sờ.

Không biết vì nguyên nhân gì, tất cả những chú dê đều nhìn xuống đất với đầy sự thương cảm.

Có, có đồng tộc lại ra đi rồi sao?

Là do hai vị kia?

Hai chú dê kia đi tới trước đồng đất, sau đó phát hiện ra trên đó có hai tấm ảnh chụp.

Trên ảnh là hình hai chú dê anh tuấn, một đen một trắng.

Chính là bọn chúng.

“...”

“Hôm nay có hơi ít nhang khói, ngày mai chắc chắn sẽ nhiều hơn, các người cứ yên tâm.

Ta không cố ý làm mất các người đâu.”

Đông Phương Trà Trà chân thành xin lỗi.

“Be be?”

Hai chú dê kêu lên.

Dường như đang muốn hỏi Đông Phương Trà Trà đang làm cái gì vậy?

Trong lúc Đông Phương Trà Trà đang xin lỗi với mặt đất, thì đột nhiên nàng nghe thấy âm thanh của hai chú dê, nàng vốn dĩ nghĩ rằng có chú dê nào đang tìm mình.

Có lẽ nó đang đói.

Sau đó nàng quay đầu nhìn lại.

Chẳng qua, khi mới nhìn qua nàng liền rùng mình, sau đó lại quay lại nhìn ảnh chụp trên mặt đất.

Gương mặt xuất hiện vẻ hoảng sợ.

“Quý, quý kia!!!”

“Chạy mau.”

Đông Phương Trà Trà bảo bầy dê nhanh chóng chạy khỏi chỗ này.

Đàn dê trước đó còn tưởng rằng đã tìm được bạn mình rồi, sau khi nghe nàng nói lập tức hiểu ra rồi chạy trốn.

“ ... ”

Hai chú dê không khỏi có chút nghi hoặc, bọn chúng có phải đã chết thật rồi không?

...

Chương 1148: Lục thiếu gia ôm ta thử xem, xem ta có nhẹ hơn tối hôm qua chút nào không 3

Lục thiếu gia ôm ta thử xem, xem ta có nhẹ hơn tối hôm qua chút nào không 3

Khu vực phế tích của Lục gia.

“Như này có phải không được tốt lắm hay không?”

Người mặc trang phục màu đen, mang theo vẻ quý khí - Ma tu Hòa Vũ Diệp có hơi lo lắng hỏi.

Người mà nàng hỏi đương nhiên là người có mái tóc bạc ở bên cạnh - Lệ Thiên Xích.

Bọn họ vẫn luôn biết Lục gia vô cùng đáng sợ.

Cho nên, không hề dám làm cản ở Lục gia.

Vì vậy, bọn họ cũng phải trả lời cẩn thận cho danh sách khách hàng thuộc Lục gia.

Nhất là sau khi trải qua lần biến hóa trước đó.

Sự e sợ của bọn họ đối với Lục gia đã đạt tới cực điểm.

Sự đáng sợ của Lục gia đã đạt tới mức khiến bọn họ không thể nào nhìn thẳng được.

Nhưng mà, vẫn phải hoàn thành danh sách khách hàng này, dù không phải vì Lục gia, thì cũng phải vì uy tín mà hoàn thành nó.

Trừ khi là làm không được.

Bọn họ sẽ không cậy mạnh.

Dù sao thì thứ mà Ân Thiên Tông để ý là còn sống hay không.

Nhất là sau khi giết chết được kẻ địch có còn sống hay không.

Nếu là chuyện đi để chịu chết, bọn họ sẽ không làm.

Dù sao cũng chẳng liên quan gì đến toàn bộ tông môn cả.

Hơn nữa, nếu như Tông chủ không hạ lệnh, thì bọn họ cũng sẽ không lộ diện.

Khi nào Tông chủ ra lệnh, thì bọn họ có chết cũng sẽ làm theo.

Hiện tại thì không chắc.

Chỉ có điều, toàn bộ Ân Thiên Tông không có ai biết đến tột cùng thì Tông chủ tên là gì, cũng không ai biết được dáng dấp của Tông chủ ra sao cả.

Nhưng mà, bọn họ biết được rằng, Tông chủ chính là Thần của Ân Thiên Tông.

Nếu không phải hiện tại không có Tông chủ ở đây, ai mà sợ leo lên thành thế lực đỉnh cấp cơ chứ?

Bây giờ, không có Tông chủ ở đây, một Thiếu tông chủ giả dẫn bọn họ leo lên thành thế lực đỉnh cấp, thế nhưng bọn họ lại sợ mà không dám mạo hiểm lộ diện.

Hiện tại, Ân Thiên Tông rất ít khi xuất hiện.

Một vài nơi đều im lặng điệu thấp.

Chỉ có thể tạm thời ẩn giấu một khoảng thời gian, đợi tới khi Ân Thiên Tông bọn họ trở về lại thành thế lực nhất lưu, bọn họ lại lộ diện.

Bọn họ rất sợ bị thế lực đỉnh cấp chú ý tới.

Hiện tại, tất cả sự đỉnh cấp của bọn họ đều là do Thiếu tông chủ Lưu Hỏa cường ngạnh trỗi lên.

Thực lực của bọn họ hoàn toàn không đủ.

“Không cần phải lo lắng, chỉ là đánh một người nhị giai thôi mà không phải sao?”

Gương mặt Lệ Thiên Xích vô cùng nhẹ nhàng:

“Khi chúng ta tìm được hắc thì dẫn hắc tới phế tích, sau đó ta sẽ mang mặt nạ lên, nói với hắc rằng ta chính là Lưu Hỏa.

Đánh hấn một trận, cho hấn biết được sự nguy hiểm mà Tu Chân Giới vẫn luôn che giấu, để hấn biết được sự tàn nhẫn của Tu Chân Giới.

Sau đó sẽ rời đi.

Hấn sẽ không oán giận chúng ta, Lục gia cũng sẽ không nói gì.

Cái này cũng coi như là một cách lấy lòng.

Nếu có thể khiến cho Lục Thủy cố gắng tu luyện, vậy thì sẽ càng hoàn mỹ.

Chúng ta còn có thể được nhận công.”

“Ba tháng sau chính là đại hôn của Thiếu gia Lục gia.

Ngươi đừng có phá hỏng.”

Hòa Vũ Diệp nhìn Lê Thiên Xích nói:

“Nếu thật sự khiến cho hấn bị thương căn cơ, ngươi đừng có mà bám lấy ta.

Sẽ hại chết ta.”

“Một người có thể thăng cấp bất cứ lúc nào như ta sẽ không có chùng mực như vậy à?

Lần này, ta nhất định phải khiến cho Thiếu gia Lục gia sợ hãi, cho hấn biết được sự tàn nhẫn của Tu Chân Giới.”

Lê Thiên Xích nhìn Thu Vân Trán nói:

“Nói mới nhớ, món mì của cửa tiệm lần trước có mùi vị không tồi, chúng ta đi ăn ở đó một lần nữa đi.

Nếu rảnh, có thể mời Lục thiếu gia ăn một bữa.

Ch hấn ăn một chút trước khi lên đường.

Đến lúc nó, nếu có ói ra cái gì thì cũng thoải mái hơn một chút.

Nếu mà ói ra mật thì sẽ rất khó chịu.”

“Ha ha.”

Ma tu Hòa Vũ Diệp cười lạnh.

Làm thế ngay trong phạm vi của Lục gia, nàng cảm thấy hoàn toàn không ổn một chút nào cả.

Nhưng mà, nếu ở chỗ phế tích thì có thể sẽ tốt hơn một chút.

“Đạo gần đây người của Tiên Đình hoạt động rất mạnh, có muốn đi qua đó xem thử không?”

Lệ Thiên Xích nhìn về phía Ma tu Hòa Vũ Diệp với ánh mắt vô cùng tò mò.

“Đi tặng đầu người à?”

Ma tu Hòa Vũ Diệp nói.

“Có thể đi tìm hiểu một chút rồi sau đó lại tới Lục gia để tranh công.”

Lệ Thiên Xích nói.

Hắn vô cùng nghiêm túc.

Bởi vì Lưu Hỏa, cho nên Ân Thiên Tông bọn họ và Tiên Đình có thù với nhau.

Người của Tiên Đình có thể nhâm vào Ân Thiên Tông bất cứ lúc nào.

Mà Ân Thiên Tông muốn sống sót được trong biến cố này, chỉ có hai khả năng.

Một là Tông chủ quay về.

Hai là đi nhờ vả Lục gia.

Bọn họ hiểu rõ sự cường đại của Lục gia, dù cho trước đó không rõ lắm.

Nhưng mà, sau lần thiên hàng tường vân kia, bọn họ đã rõ rồi.

Lục gia cực kỳ cường đại.

Không nhắc tới Lưu Hỏa và Tử Y Thần Nữ .

Lúc đó, mấy vị trưởng lão của Lục gia phải đối mặt với bao nhiêu cường giả?

Đó là điều mà Đại Đạo có thể làm được sao?

Trước mặt những người kia, dù cho có là bất kỳ thế lực đỉnh cấp nào đi nữa, thì cũng chỉ là hồ giấy mà thôi.

“Nếu như bị phát hiện, chúng ta có thể trốn được sao?”

Ma tu Hòa Vũ Diệp nói.

“Xác suất ta có thể chạy thoát là 80%.”

Lệ Thiên Xích nói.

“Ha ha, vậy ngươi đi một mình đi.”

Ma tu Hòa Vũ Diệp tiếp tục đi về phía Thu Vân Trấn.

Nàng quan sát xung quanh, phát hiện đúng thật là có một chút vết tích Đại Đạo.

Đối với nàng mà nói, chúng đều có một chút trợ giúp nhất định.

Xem ra, về sau có thể dừng lại ở phụ cận.

Có lẽ sẽ trợ giúp nàng rất nhiều.

...

Tại quần đảo trôi nổi bên phía Tiên Đình.

Có năm người đang tụ tập trên khối đá.

Bọn họ cần phải bàn bạc về sự biến hóa kia.

“Các ngươi có lẽ cũng đã nghe nói qua rồi, Mê Vụ Chi Đô truyền ra thứ gì đó.

Nó phân hóa thành 3 hòn đảo, 3 hòn đảo hoàn toàn không chịu sự trói buộc nào.”

Tiền bối chủ trì sự việc nhìn mọi người rồi nói:

“Ta đã hỏi Thái Nhất Tiên Quân, và cũng đã nhận được suy đoán của bọn họ,”

“Là cái gì?”

Cao Viễn hỏi.

Những người khác cũng rất tò mò.

Bởi vì, trong lúc bọn họ đang chuẩn bị cũng nghe được chuyện này, nhất là việc ở trên đó xuất hiện đủ loại sức mạnh.

Chủ yếu vẫn là việc thể hiện sức mạnh.

Tiên, Phật, Thâm, tam đại sức mạnh.

Việc này không khỏi khiến cho bọn họ nghĩ nhiều, cho nên bọn họ vẫn luôn muốn biết được tình hình cụ thể.

“Dựa theo phỏng đoán của nhóm người Thái Nhất Tiên Quân, thì là những người như Đế Tôn đang chủ động tĩnh lại.

Có lẽ không phải là bản tôn, mà là lực lượng của bọn họ.”

Tiên bối chủ trì sự việc dừng lại một chút rồi nói:

“Có lẽ là sức mạnh do nhóm người Đế Tôn tỏa ra, bọn họ chắc là định dùng vĩ lực của bản thân, để ức chế việc đũa con thứ hai của Lục gia được sinh ra.”

“Việc này... Có thể sao?”

Thính Vân Tích cảm thấy có chút kinh ngạc.

Cảm thấy hoàn toàn không thể được.

Làm sao mà ức chế việc này được cơ chứ?

Đúng là không thể tưởng tượng được.

Nhưng mà, nhóm người Đế Tôn hoàn toàn không phải là dạng người mà loại cấp bậc như bọn họ có thể lý giải được, cho nên tất cả mọi thứ đều có khả năng xảy ra,

“Nếu là như thế, vậy chúng ta không phải là phải đổi trọng tâm sao?”

Ma Kiếm Trảm Đồ dò hỏi.

Đây đúng là một chuyện cực kỳ khó tin, đồng thời còn ảnh hưởng tới tiến độ của bọn họ.

Hai chuyện này, cần phải chọn ra một việc để làm trọng.

Còn đó là việc gì, thì khó mà nói trước được.

“Thái Nhất Tiên Quân và Chiến Thần nói thế nào?”

Đúng vậy, loại sự tình như này phải hỏi những người kia.

Dù sao thì bọn họ chưa chắc đã có thể làm chủ được.

Bọn họ có thể làm chủ rất nhiều chuyện, nhưng mà việc liên quan tới Đế Tôn, thật sự có áp lực rất lớn.

“Đây chính là vấn đề.”

Tiền bối chủ trì sự việc nhìn tất cả mọi người rồi nói:

“Thái Nhất Tiên Quân, Chiến Thần, Tử Vi Tiên Quân đã thống nhất ý kiến với nhau.

Chuyện này sẽ do chúng ta quyết định, dựa theo những gì mà chúng ta biết để đưa ra phán đoán.

Bọn họ gần như đều đang trong quá trình khôi phục, nhận thức của họ đối với bên ngoài không bằng chúng ta.

Cho nên, chúng ta sẽ bỏ phiếu để quyết định.”

Nghe thấy như thế, tất cả mọi người đều sững sờ.

Việc này khiến cho bọn họ cảm thấy cực kỳ áp lực.

Nhưng mà, trước kia cũng là do bọn họ tự mình quyết định, lúc đó mấy vị Tiên Quân đều chưa tỉnh lại.

Đương nhiên, sự tình cũng chẳng nghiêm trọng như thế này.

“Như thế, chúng ta thảo luận trước rồi hãy bỏ phiếu sau.”

Tiền bối chủ trì sự việc nói.

“Ta cảm thấy vẫn còn quá sớm.”

Cao Viễn chau mày nói:

“Cho dù chúng ta muốn hỗ trợ, cũng không biết phải làm như thế nào mới có thể giúp Đế Tôn, kiếm chế đứa con thứ hai của Lục gia.”

“Chính xác. Việc đầu tiên chúng ta cần làm đó chính là phải biết được tình hình cụ thể.”

Ma Kiếm Trảm Đồ nói.

“Với lại, một vài cường giả của Tiên Đình sau khi nhận được cam lộ từ trên trời rơi xuống đều rất dễ dàng tỉnh lại, việc

này cũng cần phải xử lý.”

“Nửa đoạn tiên đoán sau của phiến đá, có lẽ cũng sắp hiểu được hoàn toàn rồi.”

Thính Vân Tích cũng đưa ra vấn đề liên quan.

...

Chương 1149: Có thể Mộ Tuyết sẽ mang thai 1

Có thể Mộ Tuyết sẽ mang thai 1

Tiền bối chủ trì sự việc nhìn những người khác trong lúc nhất thời vẫn chưa mở miệng.

Cho đến nay, phần lớn tinh lực của bọn họ đều đang tập trung vào việc cố gắng đánh thức Đế Tôn.

Đá phiến tiên tri, những người khác không chiếm bất kỳ năng lượng nào.

Nhưng cũng xác thực đang vững vàng tiến về phía trước.

“Phiến đá tiên tri giao cho Thái Nhất tiên quân bọn họ, mặc dù sẽ chiếm một ít tinh lực của bọn họ, nhưng đây vốn không phải là thứ mà chúng ta có thể giải thích.

Chúng ta đến đây, chỉ làm nhiều công ít.

Mà những tiên nhân khác cứ theo quy trình bình thường là được, không cần chiếm quá nhiều tinh lực.

Trước mắt điều quan trọng nhất vẫn là chuyện của Đế Tôn.

Sau khi thảo luận và suy nghĩ kỹ, tiền bối chủ trì sự việc đưa ra quyết định:

“Các ngươi cảm thấy thế nào?”

Không ai mở miệng, tất cả mọi người mặc định cách xử lý này.

Quả thật bọn họ không có nhiều tinh lực, bởi vì chuyện của Cam Lộ, việc đánh thức Đế Tôn rất phí tinh lực.

Hết sức khó khăn.

Hơn nữa còn phải để những tiên nhân thức tỉnh kia hỗ trợ.

Bằng không chỉ với mấy người bọn họ sẽ khó mà thành đại sự.

Cho dù là đám người Thái Nhất tiên quân cũng phải gia nhập hỗ trợ.

Thực lực không đủ, sao bọn họ mời được Tu Chân Giới?

“Như vậy chính là chuyện Đế Tôn cùng với quần đảo Mê Vụ Chi Đô.” Tiên bối chủ trì sự việc gì nhìn về phía mọi người.

Đây mới là ưu tiên hàng đầu.

“Nếu lực lượng chi viện cho Đế Tôn tiêu hao tinh lực và nhân lực, như thế sẽ không vượt qua tiêu hao tinh lực nhân lực để đánh thức Đế Tôn, vậy ta ủng hộ dời trọng tâm đi.” Cao Viễn suy nghĩ nói:

“Nếu người có cấp bậc như Đế Tôn tự mình dùng sức mạnh vĩ đại để áp chế đứa con thứ hai của Lục gia.

Như vậy trong mắt bọn họ, chuyện này nhất định nên đặt làm ưu tiên nhất.”

“Ta phản đối.” Thính Vân Tích nói:

“Các người có nghĩ tới hay không, có thể là bởi vì có chúng ta cung cấp nên Đế Tôn mới có nhiều tinh lực để thi triển vĩ lực.

Một khi chúng ta dời trọng tâm đi, có thể ảnh hưởng đến lực lượng để cung cấp cho Đế Tôn sau này?”

“Nhưng chúng ta trực tiếp cung cấp lực lượng vì thủ đoạn mà Đế Tôn bày ra sẽ không thuận tiện hơn sao?” Ma kiếm Trảm Đồ đưa ra ý kiến của mình:

“Mặc kệ như thế nào, Đế Tôn muốn áp chế đứa con thứ hai của Lục gia, đây là sự thật không thể chối cãi.

Chúng ta cung cấp lực lượng cho Đế Tôn, chẳng khác nào để Đế Tôn có dư sức lực để khuếch tán vĩ lực.

Hiện tại rõ ràng là vừa mới bắt đầu, hậu kinh không đủ.

Nếu như chúng ta có thể cung cấp lực lượng, như vậy có nghĩa là tăng thủ đoạn của Đế Tôn lên.

Mà đánh thức Đế Tôn, Đế Tôn cũng để vĩ lực khuếch tán, nhìn như đều giống nhau cả, kỳ thật ở giữa có một quá trình chuyển hóa lực lượng.”

Nghe được lời của Ma kiếm Trảm Đò, cả đám lâm vào suy nghĩ sâu xa.

Trong lúc nhất thời không có bất kỳ người nào mở miệng đưa ra ý kiến.

Trầm mặc một lát, tiên bối chủ trì sự việc mở miệng:

“Được rồi, giả thiết trong tình huống không trả giá nhiều hơn, có thể trực tiếp tăng cường thủ đoạn của Đế Tôn.

Để hỗ trợ những người tập trung vào chuyện áp chế đứa con thứ hai, mọi người vui lòng bày tỏ thái độ.

Cá nhân ta sẽ hỗ trợ.”

Bốn người còn lại im lặng một lúc.

“Còn phải thêm một điều kiện tiên quyết.” Thính Vân Tích mở miệng nói:

“Cần phải biết rõ tiến độ của Phật Môn và Thần Chúng.

Nếu như bọn họ chỉ lo đánh thức Phật Đà cùng Chân Thân, đối với chúng ta mà nói chính là trí mạng.”

“Ta đồng ý.” Cao Viễn cũng nói.

“Ta cũng vậy.” Tất cả những người khác đều nói theo.

“Vậy thì quyết định.” Trương bối chủ trì sự việc nói:

“Nếu không phải làm nhiều công ít thì sẽ không để Phật Môn và Thần Chúng nhất tiện nghi, đặt trọng tâm lên chuyện áp chế đứa con thứ hai của Lục gia.

Ngược lại, cũng vậy.”

...

Trên biển sâu vô tận, có sông băng không thể nhìn thấy.

Vạn cổ không có biến hóa.

Sông băng nằm ở trung tâm nhất với một hồ nước trong vắt.

Những sóng nước xuất hiện trong hồ.

Một bóng người bắt đầu hiện lên từ trong nước.

Đó là một thiếu nữ.

Băng Hải Nữ Thần.

“Các người có nghe thấy không? Giọng nói của Chủ.”

Thanh âm của Băng Hải Nữ Thần truyền ra ngoài.

Lúc này một đường ánh sáng âm thầm rơi xuống.

Rất nhanh ánh sáng biến thành một vị quang nhân cùng với thiếu nữ mặc váy dài màu đen.

“Muốn đọ sức với đứa con thứ hai của Lục gia không?” Quang Minh thần mở miệng nói.

“Đứa con thứ hai còn chưa sinh ra, Chủ còn chưa tỉnh lại, bản thể ngang sức địch lại.

Nhưng vẫn còn chúng ta.” Hắc Âm Nữ Thần nhẹ giọng nói.

Đó là chuyện của cả Thần Chúng.

Không ai có thể từ chối.

Nguồn gốc sức mạnh của họ là Chân Thần của bọn họ.

“Tiên Đình và Phật Môn thì sao?” Quang Minh thần hỏi.

Chân Thần còn chưa trở về đã hạ thần dụ xuống, nhưng đây là gia tăng quyền năng của bọn họ.

Những nơi khác nhất định không cách nào lĩnh ngộ được.

Nếu như Tiên Đình cùng Phật Môn không ra tay, chỉ có một bên bọn họ ra tay, đó chính là đả kích trí mạng.

Cho nên chuyện này cần phải biết rõ ràng.

Bây giờ bọn họ có đủ lợi thế, nếu bọn họ mở đường cho người khác, đó là lỗi của những người trong số bọn họ.

“Tiên Đình và Phật Môn truyền tin tức đến, hoặc là cùng nhau ra tay, hoặc là cùng nhau bắt động.” Thanh âm của Băng Hải Nữ Thần truyền ra.

Thanh âm bình thản, nghe không ra hí nộ.

Quang Minh Thần và Hắc Âm Nữ Thần đều không mở miệng.

Trong trường hợp này, bọn họ chỉ có một con đường để đi.

“Xem ra muốn đi tới hòn đảo gần Chủ cần lực lượng làm chủ.” Quang Minh Thần mở miệng nói.

Đúng vậy, đã không cần lựa chọn.

Cũng không cần phải lựa chọn.

Nếu ba bên cùng nhau ra tay, vậy thì không có chút băn khoăn nào.

“Sẽ xuất hiện một ít dị biến, chỉ là không biết sẽ như thế nào.” Hắc Âm Nữ Thần mở miệng nói.

Đúng vậy, dị biến nhất định sẽ xuất hiện.

Sức mạnh vĩ đại thuộc về Chân Thần, bọn họ căn bản không hiểu.

Đến lúc đó sẽ như thế nào, ai cũng nói không biết.

“Đây không phải là những chuyện chúng ta có thể kiểm soát.

Hạ thần dụ đi.” Băng Hải Nữ Thần mở miệng nói.

Ba người không nói nữa.

Nhưng chỉ chốc lát sau Quang Minh Thần và Hắc Âm Nữ Thần biến mất ở bên hồ.

Và Băng Hải Nữ Thần chìm vào hồ.

Mọi thứ sắp bắt đầu.

Về phần thiên địa có xuất hiện dị tượng tiếp theo hay không, đã không còn là chuyện mà bọn họ có thể quyết định

...

Đại học Nam Thành.

Đại thúc bảo an nhìn hình ảnh trên điện thoại di động, vừa ăn mì gói vừa thở dài.

Lúc này ở trong hình là một người đàn ông tóc đỏ đang ngồi trong văn phòng làm việc, mỹ nữ đưa bữa sáng cho hắn.

Tuổi trẻ thật tốt.

Đại thúc bảo an vốn định xem tiếp đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, cau mày.

Tuy rằng bầu trời không có chút biến hóa nào, nhưng ở trong mắt hắn, có lực lượng có ý đồ khuấy động mệnh lý thiên địa.

“Xem ra ba vị kia vẫn không chịu bỏ qua.”

Bởi vì không ở vị trí đó, hắn không hiểu suy nghĩ của ba người này.

Cảnh giới phía trên rốt cuộc là như thế nào, hắn cũng không hiểu.

Hắn cảm thấy hiện tại mình đã đầy đủ rồi.

“Bên ngoài quá loạn.” Đại thúc bảo an lắc đầu, không để ý nữa.

Hiện tại hắn không nhìn thấy rất nhiều thứ, cụ thể sẽ như thế nào, hắn cũng không biết.

Nhưng gần đây hắn rất hiếu kỳ, mấy ngày nay tên viết sách kia không đến lên lớp.

Nhưng hắn cảm giác sách của đối phương thật sự sắp hot.

Đây là vì sao?

Đại thúc bảo an không nghĩ tới những chuyện này nữa, hắn tiếp tục cúi đầu nhìn điện thoại di động.

Mì ăn liền cũng ngon.

...

Chương 1150: Có thể Mộ Tuyết sẽ mang thai 2

Có thể Mộ Tuyết sẽ mang thai 2

“Cừu của ta đâu?”

Trên sườn núi Lục gia, Nhị trưởng lão nhìn bốn phía, hỏi.

Hôm nay nàng đi ra ngoài giải sầu, ban đầu là đến để chặn cừu, nhưng hôm nay lại không nhìn thấy cừu đâu.

Làm nàng có hơi ngạc nhiên.

Trong trường hợp bình thường, cừu của nàng nên ở gần đây.

“Thân là Thiên Địa Độc Nhất Chân Thần, hẳn nên biết chứ nhỉ?” Nhị trưởng lão hỏi Cửu ngắm cảnh đẹp dưới chân núi.

Nhìn xa xa, không quay đầu lại:

“Không biết, ta là Chân Thần, chứ không phải công cụ tìm kiếm.

Ngươi cho rằng lập tên một tí thì ta sẽ tìm đồ vật cho ngươi?”

Nhị trưởng lão không thèm để ý, sau đó đi về phương hướng khác.

Lại đi tìm hai con nữa.

Thấy Nhị trưởng lão muốn đi, Cửu lập tức nói:

“Tiểu Âm còn chưa nói với ngươi sao?”

“Nói cái gì?” Bước chân của Nhị Trưởng lão không dừng lại.

“Tiểu Âm bọn họ suy đoán, tối hôm qua Lục Thủy đi tìm Mộ Tuyết.” Cửu vẫn chưa quay đầu lại.

Nàng tin tưởng, Tiểu Đình sẽ chủ động tới.

Một trận gió nhẹ thổi tới từ bên cạnh, thân ảnh Nhị Trương lão ngược gió đi đến.

Nàng đứng bên cạnh Cửu, nhẹ giọng nói:

“Thật hay giả?”

“Lý thuyết hẳn là thật.” Cửu bay tới sau lưng Nhị Trương lão, bắt đầu búi bím tóc nhỏ.

Lúc làm, còn cố ý lưu lại cho Nhị Trương lão một sợi tóc dài.

“Lý thuyết?” Nhị Trương lão không để ý đến tóc mà có chút nghi hoặc:

“Người không nhìn thấy được?”

“Đầu tiên, thân là Chân Thần sẽ không đi nhìn sinh hoạt riêng tư, đây là sự tôn trọng cơ bản đối vạn vật sinh linh.

Thứ hai,” Cửu nhanh chóng thắt bím tóc, nói.

“Thứ hai, ta thực sự không thể nhìn thấy.

Có thể người không biết Lục Thủy đặc biệt như thế nào.

Cho dù thân là Chân Thần cũng không có khả năng tùy ý theo dõi mệnh lý của hắn.

Mộ Tuyết cũng không khác lắm.

Hoặc, đối với ta, giữa hai người này không có gì khác nhau.”

Vậy làm sao người biết nhiều chuyện về họ như vậy?” Nhị Trương lão có chút tò mò.

“Về điểm đặc biệt của bọn họ, luôn có người nhìn thấy được.

Mà có người nhìn thấy, ta sẽ nhìn thấy.

Gọi ta một tiếng sư phụ đi, ta dạy cho người.” Cửu cười nói:

“Ta chính là Thiên Địa Độc Nhất Chân Thần.”

Nhị Trương lão không có chút hứng thú nào.

Đi theo con đường của riêng mình, quyền lực là như vậy.

Giới hạn quá lớn.

“Nói đến Lục Thủy và Mộ Tuyết đi, bọn họ thật sự đã đi tới một bước kia?” Cuối cùng Nhị Trương lão kéo đề tài trở về trên người Lục Thủy.

“Suy đoán là như vậy, có lẽ hôm nay Tiêu Âm sẽ nói với người.”

Dù sao không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Thật sự có vạn nhất, cũng có thể biết trước.” Cửu vừa thất tốc vừa nói.

Giống như đối với chuyện này nàng cũng rất thích xem.

“Vậy mà có tiền đồ này.” Nhị Trương lão khó có khi khen Lục Thủy một câu.

“Không có ai khác biết nữa chứ?” Nhị Trương lão lại hỏi.

“Đương nhiên, ngay cả ta cũng không có cách nào biết được, những người khác nào có lợi hại như vậy.

Cũng chỉ có tiêu Âm nào đưa tương đối đặc biệt, suy đoán rất chuẩn.” Cửu nói.

“Vậy là tốt rồi.” Nhị Trương lão thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện này đối với Lục Thủy mà nói không có gì, nhưng đối với Mộ Tuyết mà nói sẽ không tốt.

Tâm trạng kém dễ dàng ảnh hưởng đến thai nhi.

Hiện tại chưa có?

Đương nhiên phải nghĩ mọi thứ theo hướng tốt.

Vạn nhất có rồi lại lo lắng, không phải hối hận đã muộn à?

“Đi tìm Lê Âm bắt mạch.” Nói xong Nhị Trương lão liền trực tiếp bước đi.

Nàng muốn bắt mạch cho Lê Âm, đại khái Lê Âm cũng có chuyện muốn nói với nàng.

Lê Âm có thai, cũng không trông cậy nàng đi hậu sơn.

Cửu cũng hưng phấn đi theo tìm Tiểu Âm, nghe lại tin tức tốt từ chỗ người khác một lần nữa, đương nhiên càng vui vẻ

...

Đông Phương Lê Âm đang xem thiệp mời, thiệp mời của Mộ gia và Lục gia thống nhất.

Trên mặt có hai chữ Lục và Mộ.

Không phân biệt thứ chính.

Đối với Mộ gia mà nói, hẳn là tốt hơn một chút.

Đến lúc đó khách khứa đến, sẽ không có chút chênh lệch nào.

Tránh khỏi ánh mắt khác thường của một số người.

Về phần Lục gia.

Không cần bày chuyện không cần thiết này, bọn họ vốn đã không để ý đến thứ gì.

Hoặc là nói, mấy vị trưởng lão Lục gia để ý nhất vẫn là người mới khi nào có hỉ, bọn họ rút thăm trúng thưởng.

Bên trong thiệp mời còn có một hàng chữ: Một đường ký ước, lương duyên vĩnh kết, bạch đầu chi ước, hồng diệp chi minh, cùng nhìn thiên địa.

“Viết một dòng này thì làm được gì?” Đột nhiên có âm thanh truyền đến.

“Vô dụng, chỉ là để nghe, Trà Trà phải viết.” Đông Phương Lê Âm theo bản năng trả lời.

Chỉ là vừa mới trả lời, nàng có chút kinh ngạc.

Sau đó nhìn thấy Nhị trưởng lão ngồi xuống bên cạnh.

Thấy Nhị trưởng lão đến, Đông Phương Lê Âm liền vui vẻ, sau đó đưa tay nhéo mặt Nhị trưởng lão.

Mềm mại.

Bốp!

Tay Đông Phương Lê Âm lập tức bị Nhị trưởng lão đánh bay.

Bị nhéo thành thói quen, thiếu chút nữa quên phản kháng.

Đông Phương Lê Âm cũng không thèm để ý, dù sao cũng đã nhéo được.

Sau này nữ nhi của nàng khẳng định cũng sẽ đáng yêu như vậy, đến lúc đó nàng muốn nhéo bao lâu thì nhéo bấy lâu.

Làm nương là tốt nhất.

“Tay.” Nhị trưởng lão mở miệng nói.

Nàng thực sự đến để kiểm tra.

Tuy rằng thân thể Lê Âm thoát nhìn không tệ, nhưng vạn nhất xảy ra chuyện.

Mặc dù Cửu nói thân thể nàng đã không có việc gì, nhưng mang thai một nữ nhi thiếu chút nữa làm thế giới sụp đổ, có trời mới biết thân thể Lê Âm có xảy ra vấn đề hay không.

Nhị trưởng lão để ý, kỳ thật Đông Phương Lê Âm càng để ý.

Nàng ngoan ngoãn ở lại Lục gia, cũng không dám tùy ý ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa Lục đại tộc trưởng liền đuổi trở về, Lục đại tộc trưởng đang dùng thuật pháp của hắc giám thị nàng.

Nàng là một con chim trong lồng.

“Con chim trong lồng hạnh phúc vui vẻ?” Nhị trưởng lão hỏi.

“Đúng vậy.” Đông Phương Lê Âm theo bản năng nói.

Nhưng rất nhanh liền phản ứng lại:

“Nhị trưởng lão, người biết đọc tâm thuật?”

Về mặt Nhị trưởng lão bình tĩnh nhìn Đông Phương Lê Âm, không nói gì.

Nàng không có đọc tâm thuật, nhưng Cửu bên cạnh nàng có.

Vừa rồi, nàng sao chép.

Không bao lâu, Nhị trưởng lão thu tay lại, quả thật không có bất kỳ nguy hiểm nào.

“Không, là có nguy hiểm.” Thanh âm của Cửu truyền đến.

Những lời này làm Nhị trưởng lão kinh hãi.

Nhị trưởng lão vốn coi như bình tĩnh, sắc mặt hơi thay đổi.

“Cái gì?” Nhị trưởng lão nói ở trong lòng.

“Người của ba thế lực lớn bắt đầu áp chế nữ nhi của Tiểu Âm, qua một thời gian ngắn trên trời sẽ xuất hiện biến hóa.

Mặc dù thân thể Tiểu Âm không suy yếu, nhưng mệnh lý thai nhi sẽ bị áp chế, khó có thể trưởng thành.

Hơi thở sinh mệnh của đứa trẻ sẽ bắt đầu mờ nhạt.” Cửu ngồi xổm bên cạnh Đông Phương Lê Âm, nhìn chăm chăm bụng Đông Phương Lê Âm.

“Nhị trưởng lão, có vấn đề?” Đông Phương Lê Âm có chút khẩn trương.

Nàng biết con gái mình không đơn giản, đã chuẩn bị cho rất nhiều nguy hiểm.

Nhưng gặp phải vẫn sẽ lo lắng.

“Không có việc gì.” Nhị trưởng lão bình tĩnh mở miệng.

Thuận tiện vẽ một đạo phù văn ở trên tay Đông Phương Lê Âm, phù văn này từ tay dung nhập vào thân thể, cuối cùng bảo vệ thai nhi đang trưởng thành.

“Thật lợi hại.” Cửu hoảng sợ nói.

“Tiểu Đình, thiên phú y thuật của ngươi cao thái quá rồi.

Nhưng điều này chỉ có thể phòng ngừa ban đầu.”

“Ngay từ đầu đã đủ rồi, đằng sau chính là chuyện của Đại trưởng lão.” Nhị trưởng lão nói trong lòng.

“Nhân lực khó có thể đạt được, cho dù hiện tại Tiểu Vi đang cố gắng, cũng phải chờ ngàn năm mới có thể đi vào cảnh giới kia.

Ngàn năm nhìn như rất ngắn, nhưng đối với hiện tại mà nói là quá dài.” Cửu lắc đầu nói.

“Ca ca của nàng đâu?” Nhị trưởng lão hỏi.

“Sẽ ra tay, nhưng ra tay như thế nào còn chưa biết.

Đến lúc đó nhìn thử thủ đoạn của hấn.” Cửu cười nói.

Nhị trưởng lão nhìn Cửu, cảm giác Cửu đã biết chuyện gì đó, nhưng lại không nói.

Nhưng mặc kệ đại trưởng lão hoặc Lục Thủy đã có cách nào, nàng vẫn phải bảo vệ hài tử của Lục gia.

“Trong khoảng thời gian này không nên chạy lung tung.” Nhị trưởng lão nói với Đông Phương Lê Âm.

Đông Phương Lê Âm thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn bốn phía xác định không có người nào, nhỏ giọng nói:

“Nhị trưởng lão, ta nói với ngươi một chuyện.”

“Cái gì?” Nhị trưởng lão hỏi.

Nàng đã biết, nhưng nhìn Lê Âm thần bí như vậy, đương nhiên nàng sẽ không cắt ngang.

“Có thể Tiểu Tuyết Nhi sẽ mang thai.” Đông Phương Lê Âm nói, trực tiếp làm Nhị trưởng lão kinh hãi.

Nhảy thẳng đến kết quả.

“Dù sao bọn họ cũng là người trưởng thành, cho nên.”

“Cho nên Lục Thủy đến phòng Mộ Tuyết?”

Nhị trưởng lão cắt đứt lời Đông Phương Lê Âm.

Đông Phương Lê Âm cảm giác lời bị cắt đứt rất khó chịu.

Nhưng vẫn gật gật đầu.

“Vài ngày nữa ta sẽ bắt mạch cho nàng.” Nói xong Nhị trưởng lão cầm một miếng diêm tâm, sau đó định rời đi:

“Đừng thức đêm.”

Chương 1151: Có thể Mộ Tuyết sẽ mang thai 3

Có thể Mộ Tuyết sẽ mang thai 3

Khi Nhị trưởng lão muốn rời đi, nàng liếc mắt nhìn thiệp mời:

“Còn của ta thì sao?”

Nàng muốn đi phát thiệp mời cho người nào đó.

“Chuyện này.” Đông Phương Lê Âm lấy một tấm thiệp mời tương đối khác biệt đưa cho Nhị trưởng lão.

Đây là người mà lần nào Nhị trưởng lão cũng phải mời.

Lần nào cũng không thể mời được.

Lần này đại khái cũng sẽ không đến.

Nhị trưởng lão nhìn thiệp mời, cảm giác đau đầu.

Lại phải đi tìm Ngung Hạ.

Nhưng lần này phải gửi không ít thiệp mời, nàng có thể không cần, nhưng Đại trưởng lão phải đi rất nhiều nơi.

Lần trước có người ra tay, ít nhiều cũng phải cho bọn họ một ít mặt mũi.

Làm ơn một lần.

Chờ Nhị trưởng lão rời đi, Đông Phương Lê Âm mới lâm vào suy nghĩ sâu xa.

“Bím tóc của Nhị trưởng lão rất đáng yêu, học thử một chút, chờ nữ nhi lớn chút sẽ thắt bím tóc cho nàng.”

...

Trên đường phố, Lục Thủy và Mộ Tuyết đi một đường về phía quán mì.

Mộ Tuyết vốn nói muốn ăn bánh bao, Lục Thủy đi mua, nhưng buổi trưa không có bánh bao nhân thịt, coi như xong.

Hiện tại Mộ Tuyết mập hay không mập còn không phải do hắn nói à?

Hắn ôm một cái là biết.

Mộ Tuyết là phạm nhân có thể tự mình ôm mình lên sao?

Không đời nào.

“Lục thiếu gia, hỏi người một chút chuyện.” Mộ Tuyết đi bên cạnh Lục Thủy hỏi.

Lục Thủy đi rất chậm, cho nên khoảng cách giữa bọn họ không có chênh lệch.

Mộ Tuyết cũng không cần cố ý tăng nhanh bước chân.

“Mộ tiểu thư hỏi đi.” Lục Thủy nhìn về phía trước, sắp tới rồi.

Bây giờ là giờ ăn trưa, có lẽ có nhiều người hơn ở đó.

Nếu không có chỗ ngồi, chỉ có thể đi ăn trưa ở nơi khác.

“Lục thiếu gia cảm thấy hôm nay ta mặc có đẹp không?” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy hỏi.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, nói:

“Rất đẹp.”

“Vậy vì sao buổi sáng Lục thiếu gia nhìn thấy ta lại không khen ta?” Mộ Tuyết lại hỏi.

Lục Thủy: “...”

“Có thể là ngày hôm qua đẹp hơn, trong lúc nhất thời không thể thoát khỏi vẻ đẹp đó.” Lục Thủy nghiêm túc trả lời.

“Vậy đêm nay đẹp, hay là tối hôm qua đẹp?” Mộ Tuyết hỏi.

Đây là đêm nay ta lại phải đi nữa?

Lục Thủy cảm giác lúc này sẽ làm chậm trễ tiến độ tu luyện của hắn.

Mộ Tuyết là chương ngại vật nghiêm trọng trên con đường hắn trở nên mạnh mẽ, đại đạo ở phía trước, chỉ là một Mộ

Tuyết...

Quả thật khó đối phó hơn đại đạo.

“Tối nay.” Lục Thủy trả lời.

“Hừ, thích mới ghét cũ.”

“Là phát hiện Mộ tiểu thư càng thêm xinh đẹp.”

Chốc lát.

Lục Thủy bọn họ đi tới quán mì.

Cũng may ở chỗ này không có quá nhiều người, có không ít chỗ trống.

Sau khi hai người đi vào, gọi hai bát mì thịt bò.

Đợi một hồi, một cô bé ngơ ngác bung một bát mì đặt lên bàn Lục Thủy:

“Mì, mì.”

Mộ Tuyết nhìn cô bé, sau đó đưa tay lấy hạt gạo bên miệng cô bé:

“Ăn cơm xong nhớ lau miệng.”

Giọng nói mang theo ý cười dịu dàng.

Tiểu cô nương vốn ngơ ngác, nhìn Mộ Tuyết càng ngây người.

Sau đó nhanh chóng chạy vào bên trong.

Không bao lâu ôm một quả dưa hấu đi ra, đi lại cũng có chút bất ổn.

Cô bé gian nan mang dưa hấu đi đến trước mặt Mộ Tuyết, mở miệng nói:

“Dưa hấu, dưa hấu.

Dưa hấu của tỷ tỷ.”

“Haha.”

Nghe được những lời này Mộ Tuyết nở nụ cười thành tiếng, nàng tự nhiên đón lấy dưa hấu.

Nếu không nó sẽ rơi xuống đất.

“Tỷ tỷ nhận lấy.” Mộ Tuyết chứa ý cười nói.

Mộ Tuyết vốn không vui vẻ.

Sau khi đi theo Lục Thủy lập tức bắt đầu sáng sủa.

“Dưa hấu của tỷ tỷ.” Cô bé nói một lần nữa.

Lúc này ca ca của tiểu cô nương mang mì của Mộ Tuyết lên.

Bất kể là của Lục Thủy hay Mộ Tuyết, thịt bò bên trong đều tương đối nhiều.

“Ta giúp các người cắt dưa hấu.” Thiếu niên đặt mì xuống, sau đó cầm lấy dưa hấu, muốn đi đến hỗ trợ bổ ra.

Thấy dưa hấu bị ca ca mang đi, cô bé nóng nảy:

“Dưa hấu, dưa hấu, dưa hấu của tỷ tỷ.”

Nói xong còn kéo góc áo của ca ca.

Thiếu niên đi về phía trước, một đường kéo muội muội đi vào.

“Biết, ta đi cắt cho.”

“Dưa hấu, dưa hấu, dưa hấu của tỷ tỷ.”

Mộ Tuyết nhìn huynh muội này một hồi, sau đó thu hồi ánh mắt nhìn Lục Thủy nói:

“Lục thiếu gia, ta cảm thấy có nhi tử rất tốt.”

Lục Thủy: “???”

Người nhìn tiểu nữ hài nhà khác, sau đó nói nhi tử tốt?

“Là bởi vì con gái tương đối không thông minh à?” Lục Thủy hỏi.

Tỷ như tiểu cô nương này, lại ví dụ như Đông Phương Tra Tra, lại ví dụ như muội muội hần.

“Không, bởi vì mấy vị trưởng lão đều chờ mong bé trai.” Mộ Tuyết nói.

Lục Thủy: “...”

Hắn không còn gì để nói.

Nhưng hắn cũng rất kinh ngạc, rất lâu trước kia Lục gia là nhất mạch đơn truyền, gần như đều là một thai.

Cũng đều là bé trai.

Là bởi vì Tu chân giả có thể khống chế giới tính của đứa bé?

Hắn nghiên cứu thật lâu, ngược lại không thể nghiên cứu được phương diện này.

Dù sao bước đầu tiên đã làm khó hắn.

Ăn trước đã.

Tô mì quả thật không ít, còn nhiều thịt.

Dưa hấu cũng được mang lên, thấy dưa hấu được đưa lên, cô bé kia mới hài lòng tiếp tục giúp đỡ công việc.

Có lẽ cô bé không biết rằng cô bé không giúp đỡ mới là giúp đỡ lớn nhất.

Chỉ là ca ca của nàng tùy nàng.

Lục Thủy lắc đầu.

Kiểu muội muội này không ấn trong góc giáo dục một bữa thì rất đáng tiếc.

Nếu là Đông Phương Tra Tra, nhất định phải ấn mặt vào tường.

Ăn đất đi.

Vừa nghĩ đến đây, Lục Thủy không suy nghĩ nữa.

Ăn trước đã.

“Đây, cái này là của Lục thiếu gia, cái này cũng vậy, còn có cái này.” Mộ Tuyết bỏ thịt trong chén mình vào trong chén Lục Thủy.

Lục Thủy nhìn thịt trong chén Mộ Tuyết giảm bớt từng miếng, cảm thấy có nên đổ mì trong chén qua hay không.

“Mộ tiểu thư, có phải người cảm thấy ta rất dễ nói chuyện không?” Lục Thủy hỏi.

“A?” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, sau đó gấp một miếng thịt từ trong chén Lục Thủy đi:

“VẬY ĂN MỘT MIẾNG?”

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, không nói gì.

“Hai miếng?”

Lục Thủy vẫn nhìn như cũ.

“Ba miếng không thể nhiều hơn nữa.”

Mộ Tuyết nói xong mắt đáng thương nhìn Lục Thủy.

Lục Thủy: “...”

Sau đó bắt đầu ăn mì.

Thấy vậy, Mộ Tuyết liền nở nụ cười.

Vượt qua rồi.

Lục Thủy ăn mì, cảm giác Mộ Tuyết đang cố ý, nhưng ba miếng thì ba miếng đi.

Chờ một lát ăn thêm thứ khác nữa.

Sau đó đêm nay đi nhìn thử xem có gầy hay không.

Ừ, nếu mập thì giúp nàng sửa váy một chút.

Sau đó nói với nàng thịt bò không phải là thứ dễ béo, ăn mì mới dễ béo.

Chỉ là khi hần còn đang suy nghĩ, trước cửa đột nhiên có hai người đi vào.

Một nam tử tóc bạc, đẹp trai.

Một nữ tử mặc hắc y, đoan trang.

Chương 1152: Người có biết Lưu Hỏa chân chính là ai không 1

Người có biết Lưu Hỏa chân chính là ai không 1

Lệ Thiên Xích đi đến Thu Vân tiểu trấn, đi về hướng cửa tiệm.

“Không thể không nói, ông chủ cửa tiệm kia có tay nghề không tệ.”

Nhìn cửa tiệm này, Lệ Thiên Xích mỉm cười.

Hắn muốn tìm Lục Thủy, sau đó mời Lục Thủy ăn một bữa.

Hiểu được cái tốt của lòng người, cũng hiểu được tàn khốc của Tu Chân giới.

Chuyện của kim chủ, bọn họ phải quan tâm.

“Đó gọi là trù nghệ.” Ma Tu Hòa Vũ Diệp nhắc nhở một câu.

“Hòa Vũ Diệp, người có biện pháp gì tìm được Lục Thủy không?” Lệ Thiên Xích nhìn bốn phía, cảm thấy có hơi phiến toái.

Không tìm được Lục Thủy, chuyện gì cũng không thể nói.

“Chẳng phải người có thể gửi sao? Gửi đi.” Ma Tu Hòa Vũ Diệp nói xong, lại bổ sung một câu:

“Còn nữa, đừng gọi tên ta.”

Lệ Thiên Xích gửi gửi, có hơi kinh ngạc:

“Cảm giác đang ở gần đây.”

Sau đó, hai người đi đến cửa tiệm bán mì.

Rồi họ phát hiện ra rằng mình không cần phải gửi nữa, cũng không cần phải tìm kiếm đâu xa.

“Thật sự là duyên phận.” Lệ Thiên Xích mở miệng nói.

Lúc này hắn nhìn thấy Lục Thủy và Mộ Tuyết đang ăn mì, đúng là đập rách giày sắt không tìm được, đến khi tìm được lại không tốn chút công sức nào.

May mắn đã đứng về phía hắn.

Đây là muốn hắn mở một con đường sau này cho Ân Thiên Tông.

Đã đến lúc dạy Lục Thủy làm người rồi.

Hòa Vũ Diệp nhú mày, đúng là trùng hợp thật.

Nhưng trong khoảng thời gian này, mọi chuyện trùng hợp thật, đúng là làm người ta khó chịu.

Sợ cái gì thì cái đó đến, kỳ thật chính là trùng hợp.

Không chọc nổi tất cả đám người trên bảng đó, nếu không kẻ cồng nổi chính là bọn họ.

Có cảm giác tuyệt không thể diễn tả.

Cho nên nàng không thích trùng hợp lắm.

Cố gắng thành công mới an tâm một chút.

Muốn mạnh lên xác thật cần phải có cơ duyên, nhưng đây chỉ là danh sách hộ khách đơn giản, vẫn nên bình thường chút mới tốt.

“Đây không phải là Đông Phương Thập Lý đạo hữu của Kiếm Nhất Phong sao?” Lê Thiên Xích nhìn Lục Thủy, giọng nói chứa ý cười.

Niềm vui dâng trào, như nhìn thấy người bạn cũ không gặp nhiều năm rồi.

Phát ra từ tim phổi.

Kỳ thật Lục Thủy cũng có hơi ngoài ý muốn, người này tới rồi à?

Ăn mì cũng gặp hai vị cao tăng của Ân Thiên tông, đây là dự định muốn ra tay với hắn ở Thu Vân tiểu trấn?

Ân Thiên tông cũng có dũng khí này?

Lục Thủy không biết.

Chỉ là đối phương muốn ra tay, cơ mà hấn không muốn ra tay

Bị phát hiện, sẽ không còn tự do nữa.

Cha mẹ, ba vị trưởng lão khẳng định sẽ nhìn chăm chăm hấn.

Hấn muốn đi ra ngoài thì có thể ra ngoài ư?

Tu vi lục giai thì có thể làm gì?

Hai mươi tuổi đã lục giai, cha mẹ hấn ngoài năm mươi cũng lục giai.

Không biết hai vị này có cảm giác đang bị nhi tử mạo phạm không.

À, quên đi, Lục Thủy đột nhiên phát hiện, hấn đoạt đồ của cha mẹ vẫn nên đừng để bọn họ biết.

Hơn nữa sau này có rất nhiều chuyện hấn cần làm.

Tự do chút mới tốt.

Cảm thấy hấn càn quấy, cũng mạnh hơn hấn lo lắng hãi hùng.

Dù sao hấn sắp tiến vào Mê Vụ Chi Đô rồi, phải một mình tìm ba thế lực lớn để biết rõ tình huống.

Trông thế nào cũng không phải là một chuyện an toàn.

Mẫu thân còn đang mang thai.

Hù dọa muội muội hấn, bản thân sẽ phải ăn quả đắng.

Chỉ là nếu đối phương đã tới, hấn cũng không lo lắng, nếu như đối phương chịu tìm một góc thì càng tốt.

“Đạo Tông Lệ Thiên Xích đạo hữu? Lâu lắm rồi ta không gặp ngươi.” Lục Thủy cũng mở miệng.

Đương nhiên hấn cũng nở nụ cười.

Mặc dù phiền phức chút.

Chỉ là chung quy đã đến rồi, hấn đã chuẩn bị kỹ càng, nghĩ tới nếu đối phương cũng chuẩn bị kỹ càng tiếp nhận ác ý của

toàn bộ Tu Chân giới.

Dù sao tàn nhẫn đều nằm trong bóng tối, lần này bóng tối tái hiện, hẳn là Lệ Thiên Xích có thể hiểu được chút gì đó.

Lệ Thiên Xích và Hòa Vũ Diệp đi tới chỗ bàn của Lục Thủy.

“Có thể ngồi chung một bàn với đạo hữu không?”

Gặp nhau là có duyên, bữa ăn này cứ để ta mời.” Lệ Thiên Xích hào khí nói.

“Không, bữa này ta mời.” Lục Thủy chuyển chỗ ngồi bên cạnh Mộ Tuyết.

Lúc này Mộ Tuyết cũng ngồi vào trong, nhường vị trí bên ngoài cho Lục Thủy.

Thật ra nàng rất tò mò, sao Lục Thủy còn chơi với người này.

Tất nhiên nàng không quan tâm mấy.

Chờ Hòa Vũ Diệp và Lệ Thiên Xích ngồi xuống, Lục Thủy mới tiếp tục nói:

“Lần này Lệ đạo hữu đến trấn nhỏ Thu Vân là có việc phải không?”

“Tai mắt của Đạo Tông chúng ta trải rộng thiên hạ, đệ nhất đương thời.

Cho nên đi tới trấn nhỏ Thu Vân, nhất định là có chuyện không tầm thường.” Lệ Thiên Xích ra vẻ thần bí nói.

“Ồ? Tai mắt có thể có lợi hại hơn Kiếm Nhất Phong chúng ta?”

Chúng ta tới nơi này, cũng có một chuyện lớn.” Lục Thủy cũng có vẻ mặt thần bí.

“À, đạo hữu nói lời này sai rồi.” Lệ Thiên Xích phản bác lại Lục Thủy:

“Đạo Tông ta bao phủ vạn tượng, đệ tử môn hạ vô số, người có năng lực đông đảo.

Mà Kiếm Nhất Phong chỉ là một mãng phu, thực lực tổng hợp căn bản không có cách nào cao hơn Đạo Tông ta đâu.”

“Đạo hữu không nhìn rõ rồi.” Lục Thủy lắc đầu, nhắc nhở:

“Kiếm Nhất Phong ta một kiếm phá vạn pháp.

Cần tự mình liên quan đến à?

Chúng ta chỉ cần tìm được người có năng lực ở phương diện này, dùng kiếm kết bạn, nghĩ đến đối phương ở dưới kiếm, là sẽ hỗ trợ.

Cho nên Kiếm Nhất Phong, tuyệt không phải là nơi mà Đạo Tông có thể so sánh được.”

“Lời nói của một phía.” Lệ Thiên Xích tỏ vẻ khinh thường.

Mộ Tuyệt giả vờ không nói gì.

Hòa Vũ Diệp hỏi thăm Mộ Tuyệt, cầm dưa lên ăn.

Cũng không biết hai người này rốt cuộc đang làm gì.

“Được rồi, nếu Đông Phương đạo hữu đã không phục, như vậy chúng ta so sánh tin tức đi, xem tin tức của ai lợi hại hơn.” Lệ Thiên Xích cảm thấy đã đến lúc xuất tuyệt chiêu rồi.

“Không thành vấn đề, Lệ đạo hữu nói trước đi.” Lục Thủy không hề sợ hãi chút nào.

Hắn biết rất nhiều.

Chẳng qua chỉ có một Lệ Thiên Xích, lật tay là có thể trấn áp.

Nhưng nhìn đối phương như vậy, hắn không có ý định ra tay ở chỗ này.

Không biết khi nào sẽ ra tay thôi.

Khi hắn ra ngoài?

Đây là cơ hội của đối phương.

Nếu không cho đối phương cơ hội, hắn sẽ không có cơ hội.

“Xác định chưa? Có thể là tin tức hơi vượt mức bình thường đó.” Lệ Thiên Xích có chút thần bí.

Lục Thủy cũng tò mò đối phương sẽ nói gì.

Không định mở miệng, chỉ nhìn Lệ Thiên Xích, bảo hắn nói tiếp.

Mộ Tuyết và Hòa Vũ Diệp cũng nhìn qua, Mộ Tuyết không biết, Hòa Vũ Diệp cũng không biết.

Chẳng biết người này đang bán gì trong hồ lô đây.

Thấy tất cả mọi người chú ý tới mình, Lệ Thiên Xích mở miệng:

“Biết thiếu tông chủ Ân Thiên tông không?”

Nghe xong Lục Thủy và Mộ Tuyết đều ngẩn ra.

“Lưu Hỏa?” Lục Thủy thử hỏi.

Ân Thiên tông không có thiếu tông chủ thật, cho nên nhất định là vị thiếu tông chủ giả uy danh lan xa, Lưu Hỏa.

Bốp một tiếng!

“Không sai, Lưu Hỏa.” Lệ Thiên Xích nhìn Lục Thủy, âm thanh có chút trầm thấp, tựa như chỉ để Lục Thủy nghe:

“Vậy người có biết Lưu Hỏa ở đâu không?”

Nghe được những lời này, Lục Thủy ngẩn ra.

Mộ Tuyết đang muốn ăn mì cũng có chút kinh ngạc.

Người này biết Lưu Hỏa ở đâu à?

“Ở đâu?” Lục Thủy hỏi.

Người này biết bao nhiêu rồi?

Chuyện này quả thật nằm ngoài dự liệu của hắn, cảm giác đối phương có chuẩn bị mà đến.

Lệ Thiên Xích mỉm cười, hơi tới gần Lục Thủy, nói:

“Trần nhỏ Thu Vân.”

Lục Thủy: “...”

Mộ Tuyết: “...”

Lợi hại như vậy?

“Thế nào?” Lê Thiên Xích nhìn Lục Thủy, đặc ý nói:

“Tin tức này đủ lợi hại chứ?”

Mức độ lợi hại của Đạo Tông ta tuyệt đối không phải là thứ mà Kiếm Nhất Phong có thể so sánh được.”

Trong lúc nhất thời Lục Thủy không biết rốt cuộc Lê Thiên Xích đang bán thuốc gì, nhưng hẳn nói đúng rồi, Lưu Hỏa thật sự ở trần nhỏ Thu Vân.

Chỉ là rất nhanh, Lục Thủy không thềm để ý nữa.

Thiếu tông chủ Ân Thiên Tông Lưu Hỏa thì có quan hệ gì tới Lục Thủy hẳn?

Ở đâu thì sao chứ?

“Như vậy tin tức Đông Phương đạo hữu biết là gì?” Lê Thiên Xích hỏi.

Chương 1153: Người có biết Lưu Hỏa chân chính là ai không 2

Người có biết Lưu Hỏa chân chính là ai không 2

Nghe vậy.

Mộ Tuyết và Hòa Vũ Diệp nhìn về phía Lục Thủy, các nàng cũng không biết Lục Thủy sẽ nói tin tức gì.

Hòa Vũ Diệp chỉ đơn thuần tò mò, Mộ Tuyết thì rất muốn biết Lục Thủy có nói bừa không.

Hoặc là nói chuyện gì đó mà người bình thường không thể lý giải, từ đó lừa gạt qua cửa.

Chỉ là nói Lưu Hỏa ở trước mặt Lưu Hoả, đêm nay có thể cười nhạo Lục Thủy rồi.

Sau đó lại giúp Lục Thủy đẩy nhanh quá trình triệu hoán Nha Thần.

“Các người từng nghe nói đến Thiên Nữ tông chưa?” Lục Thủy cũng nhìn bốn phía, ra vẻ thần bí.

Vừa nói câu này xong, ba người cũng có vẻ hứng thú.

Mộ Tuyết càng có vẻ mặt hỏi chăm nhìn Lục Thủy.

Có quan hệ gì với Thiên Nữ Tông?

“Từng nghe đến, là tông môn đột nhiên quật khởi gần đây.

Nuốt chửng Thiên Linh Phong.” Lệ Thiên Xích nói.

Đương nhiên hẳn biết chứ, trước kia Ân Thiên Tông và Thiên Linh Phong có hợp tác.

Sau đó liền biến thành Thiên Nữ Tông.

Đương nhiên, quan trọng nhất là có người đưa Thiên Nữ Tông đến trước mặt mọi người.

Dẫn đến thế lực đỉnh cấp như Trùng Cốc cũng không dám lên mặt với Thiên Nữ Tông.

Thấy những người này có hứng thú, Lục Thủy tiếp tục nói:

“Như vậy các người cũng biết Thần nữ Thiên Nữ Tông, Tử Y Thần Nữ đúng không?”

Nhìn thấy mọi người gật đầu, Lục Thủy lại nói tiếp:

“Vậy các người có biết nàng ở đâu không?”

Mộ Tuyết: “...”

Bị Lục Thủy chỉ đích danh, nàng cảm thấy có hơi xấu hổ.

Đặc biệt là đang nói với người khác.

“Không phải cũng ở trấn nhỏ Thu Vân đó chứ?” Lệ Thiên Xích thử hỏi.

Bóp một tiếng!

“Trả lời đúng rồi.” Lục Thủy gật gật đầu, sau đó nhìn Lệ Thiên Xích nói:

“Như thế nào?”

Kiểm Nhất Phong của ta mạnh hơn Đạo Tông người chứ?”

Lệ Thiên Xích: “...”

Hòa Vũ Diệp: “..”

Bọn họ không biết Lục Thủy nói thật hay giả, vạn nhất là thật vậy thì quá nguy hiểm.

Nhưng suy nghĩ cẩn thận, xác suất giả tương đối cao.

Đúng, thanh danh bên ngoài của Lục thiếu gia chính là khuếch đại nhận thức, bởi vì đối ứng với Lưu Hỏa thường là Thần Nữ, cho nên vì để lấy lại mặt mũi, nói Tử Y Thần Nữ cũng ở trấn nhỏ Thu Vân rất là bình thường.

Nghĩ tới đây, hai người thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này mì được mang lên.

Bọn họ quyết định ăn mì.

“Lần này coi như hòa nhau.” Lệ Thiên Xích nói.

Lục Thủy cũng không thêm đề ý, chỉ là làm sao mới có thể cho đối phương cơ hội đây?

Đây cũng là một vấn đề.

Đương nhiên, hiện giờ cũng không vội.

Hắn còn có thể ở nhà vài ngày, sau đó hắn phải đi gửi thiệp mời?

Mấy nơi cần hắn đến đưa thiệp mời, hiện giờ cũng chưa vội, nhưng ngược lại có một số chỗ cần phải gửi ngay.

Đi Đông Phương gia một chuyến?

Nhưng hai người cần mời đều đang ở nhà hắn.

“...”

Không phù hợp.

Ngẫm lại cũng không có gì, đến lúc đó nhìn thử.

Coi như mang theo Mộ Tuyết đi xung quanh giải sầu, tỷ như đi Đông Lâm sơn một chuyến.

Ngoài ra còn có biển hoa.

Kiếp trước không đi ngắm được, kiếp này khẳng định có thể.

Đó là hắn giữ lại vì Mộ Tuyết.

Nghĩ như vậy Lục Thủy nhìn sang Mộ Tuyết, nhìn thấy Mộ Tuyết đang tươi cười.

Chỉ là tươi cười có chút gượng ép, trong mắt chứa sát ý.

Giống như đang nói, Lục thiếu gia, đêm nay ngươi phải cẩn thận chút nha.

Lục Thủy: “...”

Một giây sau, hắn trừng mắt trở lại, giống như đang nói, ta vừa mới khoe vợ, có vấn đề gì sao?

Mộ Tuyết hừ lạnh trong lòng, an tâm ăn mì.

Lê Thiên Xích và Hòa Vũ Diệp có hơi khó chịu.

Tại sao họ lại ngồi cùng bàn với một cặp phu thê?

Một lát sau.

Bọn họ rót cục cũng ăn xong mì thịt bò, nhưng điều khiến Lệ Thiên Xích khó hiểu chính là, vì sao thịt bò của Lục Thủy nhiều hơn của hắn?

Cũng không phải chủ tiệm cho ít.

Mà là của Lục Thủy bọn họ siêu nhiều.

Cảm giác bị đối xử khác biệt, chủ cửa tiệm này quá đáng thật sự.

Lần sau hắn muốn thêm thịt bò để lấy lại thể diện.

Khi thanh toán.

Lệ Thiên Xích đại khí nói:

“Lần này ta trả tiền, Đông Phương đạo hữu chớ có từ chối.”

Lục Thủy có chút kinh ngạc, Lệ Thiên Xích nhiệt tình như lửa đốt, làm hắn không có cách nào từ chối được.

Sau đó liền khách khí nói:

“Vậy sau đó ta sẽ đưa Lệ đạo hữu một đoạn đường.”

Lệ Thiên Xích: “???”

Hắn có cảm giác mình bị mạo phạm, chỉ là không có việc gì, hắn sẽ dạy Lục Thủy phải làm người như thế nào.

Rời khỏi quán mì, Lục Thủy quyết định đưa Lệ Thiên Xích một đoạn đường, sau đó hắn muốn dẫn Mộ Tuyết đi ăn thứ khác.

Chỉ là bởi vì có người ngoài, Mộ Tuyết ăn rất bình thường.

Đôi khi, người ngoài có khả năng răn đe hơn hắn.

“Đông Phương đạo hữu tò mò về Lưu Hỏa không?” Trên đường đi Lệ Thiên Xích mở miệng hỏi.

Lục Thủy nhìn Lệ Thiên Xích, trong lúc nhất thời có ý cười:

“Lệ đạo hữu rất hiểu Lưu Hỏa?”

“Cũng không phải hiểu biết lắm, nhưng ta biết hắn ở đâu.”

“Đông Phương đạo hữu có muốn đi xem không?” Lệ Thiên Xích nhìn Lục Thủy hỏi.

Tựa như là đang mời.

Chờ đợi Lục Thủy trả lời.

Hòa Vũ Diệp đứng một bên không nói gì, nàng biết mục đích của Lệ Thiên Xích chính là chuyện này.

Dùng Lưu Hỏa thu hút sự chú ý của Lục Thủy, sau đó dẫn hắn ra khỏi trấn nhỏ Thu Vân.

Sau đó ra tay.

Lục Thủy vốn tưởng rằng đối phương muốn chờ hai ngày, không nghĩ tới lại có tính toán như vậy.

“Ồ đâu?” Lục Thủy tò mò hỏi.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, không rõ vì sao hắn lại muốn đi xem bản thân mình.

Hắn chỉ nàng là được rồi.

Trong mắt nàng toàn là Lục Thủy.

Nàng đã nhìn thấy, hai người này có mục đích riêng của mình.

Đối phương cố ý đến tiếp cận Lục Thủy, mà Lục Thủy biết đối phương cố ý tiếp cận, sau đó cho đối phương cơ hội ra tay.

Tại sao?

“Phế tích nằm bên ngoài trấn nhỏ Thu Vân có dấu vết đại đạo, có một dấu vết cực kỳ đặc biệt, mà rất có thể Lưu Hỏa sẽ sang bên kia tìm hiểu.” Lệ Thiên Xích nói.

“Thì ra là như thế.” Khoé môi Lục Thủy chứa ý cười nói:

“Lệ đạo hữu dẫn đường đi, ta cũng muốn đi xem Ân Thiên tông Lưu Hỏa có chỗ siêu phàm gì.

Kiểm Nhất Phong ta vẫn không phục.”

“Không sai, Đạo Tông ta cũng không phục.

Chỉ là một Lưu Hỏa, làm sao có thể so sánh với Vũ Niết của chúng ta.” Lệ Thiên Xích mặt mày hớn hờ.

“Không không, vẫn là Kiếm Nhất Phong của ta lợi hại.

Đạo Tông Vũ Niết kém hơn Kiếm Khởi của chúng ta nhiều.” Lục Thủy cũng cười bất bình vì Kiếm Nhất Phong.

Lục Thủy và Lệ Thiên Xích nhìn nhau cười một tiếng.

“Mời Đông Phương đạo hữu.” Lệ Thiên Xích làm mời động tác.

“Mời Lệ đạo hữu trước.” Lục Thủy làm động tác mời theo.

“Cùng nhau.”

“Cùng nhau.”

“Ha ha ha.”

Mộ Tuyết: “...”

Hòa Vũ Diệp: “...”

Luôn có cảm giác hai người kia kỳ kỳ quái quái.

Chỉ là nếu đã muốn đi ra ngoài, các nàng cũng không nói gì thêm.

‘Mộ gia tiểu thư cũng đi theo, tốt nhất người chớ có làm loạn.’ Hòa Vũ Diệp truyền âm cho Lệ Thiên Xích.

Muốn giáo huấn Lục Thủy thì cứ giáo huấn.

Nhưng để Mộ gia tiểu thư xuất hiện ngoài ý muốn mảy may, đó là trí mạng.

Cho nên người này rất phiền phức, kỳ thật bây giờ không phải là cơ hội tốt nhất để ra tay

Nếu như chỉ có một mình Lục Thủy, như vậy ra tay sẽ dễ dàng rất nhiều.

“Lúc sắp bắt đầu, người làm nàng hôn mê đi.

Như vậy sẽ không hù dọa nàng, cũng sẽ không để Lục Thủy mất mặt.

Càng không có khả năng để

Chương 1154: Người có biết Lưu Hỏa chân chính là ai không 3

Người có biết Lưu Hỏa chân chính là ai không 3

Nghe được câu này, Hòa Vũ Diệp nhẹ nhàng thở ra.

Như vậy vấn đề không còn lớn nữa.

Sau đó nàng nhìn sang Mộ Tuyết đang bên cạnh.

Lúc nhìn sang, nàng phát hiện Mộ Tuyết cũng nhìn lại, còn cười cười với nàng.

Nụ cười rất thân thiện.

Hòa Vũ Diệp sửng sốt một chút, đáp lại nụ cười thân mật.

Với thực lực bát giai của nàng, làm một người bình thường ngất đi, hẳn là rất dễ dàng.

Sẽ không làm đối phương phát hiện.

Như vậy là không còn vấn đề gì nữa.

Mộ Tuyết thu hồi ánh mắt chứa ý cười, chờ một lát phải giả vờ ngất ra sao đây?

Không phải nàng cố ý muốn nghe người khác truyền âm, hai người này quá rõ ràng.

Vô ý đã bắt được tin tức đại khái.

Còn tốt còn tốt, không phải chuyện riêng tư cá nhân gì, bằng không thì nàng sẽ ngưng ngưng.

Chẳng hạn như nếu hai người này là tình lữ đang thì thầm với nhau, nàng nghe được, quả thực là mạo phạm người khác.

Chỉ là xem ra hai người này cũng không giống tình lữ.

Nhưng quan hệ lại cực kỳ tốt.

Ngược lại Lục Thủy không để ý chuyện gì, hẳn và Lê Thiên Xích trò chuyện câu được câu không, hẳn đang suy nghĩ làm thế nào mới tốt đây.

Làm thế nào mới có thể để cho đối phương biết rõ những thứ đáng sợ trong trần thế này, biết được sự tàn khốc của Tu Chân giới.

Quá khó.

Chỉ là khẳng định đối phương sẽ biểu diễn trước, hấn có thể nhìn thử, sau đó bắt chước.

Hi vọng đối phương có thể biểu diễn tốt một chút, bằng không thì hấn sẽ không có cách nào bắt chước được.

Chốc lát sau.

Bọn họ đi vào phé tích.

“Sắp đến rồi, tốt nhất là Đông Phương đạo hữu thu liễm khí tức một chút, đừng nên có ác ý may may.

Ân Thiên tông Lưu Hỏa đến cùng không hề đơn giản, chúng ta không thể phớt lờ.

Không có địch ý, nghĩ tới dù đối phương có phát hiện chúng ta, cũng không đến nổi ra tay.” Lệ Thiên Xích khuyên bảo Lục Thủy.

Nếu không phải biết đối phương đang lừa dối hấn, không chừng Lục Thủy sẽ tin thật.

“Rõ rồi, còn bao xa nữa vậy?” Lục Thủy tò mò hỏi.

Hấn hi vọng xa một chút, gần quá lúc đánh nhau rất dễ bị phát hiện.

“Đi tiếp về phía trước chừng mười phút đồng hồ.” Lệ Thiên Xích đáp.

Quá gần rồi.

Động tĩnh không lớn lắm, hấn sẽ không bị phát hiện.

Được rồi, vì lý do an toàn, nên hạ trận pháp.

Sau khi Lục Thủy gật đầu, bọn họ tiếp tục đi lên phía trước.

Mỗi bước hấn đi, dưới chân liền có trận văn xuất hiện, trận văn như cá gặp nước, bắt đầu lội ở xung quanh.

Không đến mấy phút lộ trình, phía sau Lục Thủy xuất hiện không ít trận văn đang chuyển động.

Đi theo cả đường, chờ tới khi nào cần, bọn nó sẽ tạo thành trận pháp cường đại.

Mộ Tuyết không để ý, nàng đang cùng Hòa Vũ Diệp nói chuyện phiếm.

“Nói cách khác nướng thịt kỳ thật rất đơn giản?” Mộ Tuyết giật mình nói.

“Là rất dễ, chẳng qua trọng điểm là dùng đúng gia vị, nói đến hỏa hầu, người bình thường ăn không ra được, cho nên không cần để ý quá, thích hợp là được.” Hòa Vũ Diệp mở miệng nói.

“Vậy phải dùng gia vị ra sao, dùng gia vị gì mới tương đối tốt?” Mộ Tuyết mở miệng hỏi.

Nàng rất ngoài ý muốn, không nghĩ tới một cường giả bát giai còn biết nướng thịt.

Hòa Vũ Diệp cũng rất ngoài ý muốn, một đại tiêu thư thiếu nữ thế mà lại xuống bếp.

Chuyện này không bình thường lắm.

Chẳng phải đại gia khuê tú chỉ học một vài thứ văn nhã thôi sao?

Tu luyện là một chuyện, cầm kỳ thư họa mới là chuyện đứng đắn.

Học nấu ăn thì rất hiếm thấy.

Trước kia Mộ Tuyết đúng là không học nấu ăn, thường xuyên đi theo Đông Phương Lê Âm mới bắt đầu học.

Nàng cũng thích nấu cho Lục Thủy ăn.

Lục Thủy và Lệ Thiên Xích đều không để ý đến người phía sau, bọn họ vẫn luôn đi lên phía trước.

Trên đường đi Lục Thủy không tiếp tục hỏi thời gian nữa.

Mười phút trôi qua, Lục Thủy tạm thời coi như không biết.

Lệ Thiên Xích cũng giả vờ không biết, dù sao đi xa thêm chút nữa, hẳn cũng thuận tiện một chút.

Chỉ là...

Ba mươi phút trôi qua, hẳn phát hiện Lục Thủy thế mà không hỏi nữa, quan niệm thời gian kém như vậy sao?

Lệ Thiên Xích cảm giác được có âm mưu gì đó.

“Đông Phương đạo hữu, đã mười phút rồi.”

Cuối cùng Lệ Thiên Xích chỉ có thể tự mình cắt ngang.

Hắn đang chờ Lục Thủy bồi rỗi, không nghĩ tới đối phương ổn định như vậy.

Rốt cuộc là Lục Thủy quá ngu, hay là quá lớn mật.

Khó trách cần phải giáo dục thêm.

Đưa lên danh sách, đó là số mệnh đã lựa chọn.

“Mười phút rồi?” Lục Thủy cảm giác có chút đáng tiếc:

“Ta cảm thấy có thể đi tiếp mười phút nữa.”

Bởi vì chỉ là đi đường bình thường cho nên nửa giờ cũng không đi được bao xa.

Mộ Tuyết cũng có thể chịu đựng, cộng thêm nàng còn đang học nấu ăn.

Cho nên đi thêm một chút cũng tốt.

Đáng tiếc Lệ Thiên Xích nhìn không được.

Như là đã dừng lại, Lục Thủy cũng chỉ có thể mở miệng hỏi thăm chuyện liên quan tới Lưu Hỏa, thuận theo đối phương mới biết được đối phương muốn biểu diễn ra sao.

“Vậy Lưu Hỏa mà Lệ đạo hữu nói đâu?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Lệ Thiên Xích nhìn thoáng qua Hòa Vũ Diệp phía trên, phảng phất đang nói có thể rồi.

Hòa Vũ Diệp khẽ gật đầu, sau đó một lực lượng bao trùm trên người Mộ Tuyết.

Nàng hạ thủ xác thực rất nhẹ.

Chỉ là một chút.

Mộ Tuyết ngáp một cái, sau đó đổ trên người Hòa Vũ Diệp.

Như đang ngủ.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết nằm ngủ, mày khẽ nhăn lại.

Lúc này Lê Thiên Xích cũng mở miệng:

“Đông Phương đạo hữu, hiện tại chúng ta muốn tìm Lưu Hỏa, không thích hợp để vị hôn thê của người nhìn thấy.”

“Người muốn làm gì? Lưu Hỏa đang ở đâu?” Về mặt Lục Thủy trở nên nghiêm túc.

“Không làm gì cả, chỉ là muốn nói cho Lục thiếu gia, có đôi khi Lưu Hỏa đang ở ngay trước mắt người.

Chẳng hạn như, ta.” Âm thanh Lê Thiên Xích vang lên.

Mang theo tự tin, mang theo ý cười.

Hắn nhìn Lục Thủy, sau đó trên người bắt đầu có hỏa diễm bao trùm, tiếp đó hắn lấy mặt nạ ra chậm rãi mang lên mặt.

Trong nháy mắt khi mang mặt nạ lên, tất cả hỏa diễm liền bao trùm Lê Thiên Xích.

Tiếp đó khí tức thuộc về bát giai Ván Đạo bắt đầu khuếch tán.

Khí tức lực lượng vô cùng cường đại, ép về phía Lục Thủy.

Phảng phất muốn áp Lục Thủy xuống mặt đất.

“Người là Lưu Hỏa?” Lục Thủy hơi kinh ngạc nhìn về phía Lê Thiên Xích.

Xác thực rất bất ngờ, thế mà lại chơi chiêu này, đúng là hắn không nghĩ tới.

“Rất bất ngờ đúng không? Như vậy người cảm thấy có ngoài ý muốn hay không?” Âm thanh Lê Thiên Xích chứa khí tức thần bí.

Dường như để Lục Thủy hiểu rõ trong Tu Chân giới này chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Muốn để hắn hiểu được, có người nhìn như rất bình thường, có khả năng chính là người mạnh nhất Tu Chân giới.

“Có ý gì?” Lục Thủy thuận theo đôi phương trả lời.

“Người vừa mới nhắc tới Tử Y Thần Nữ phải không? Như vậy người có nghĩ tới hay không, nàng đang ở ngay trước mặt người?”

Có nghĩ tới hay không, kỳ thật rất muốn chúng ta kinh ngạc?” Lệ Thiên Xích nói với Lưu Hỏa xong, mang theo ý cười nhìn về phía Hòa Vũ Diệp.

Hòa Vũ Diệp: “???”

Lục Thủy xác thực rất ngoài ý muốn, khó có thể tin được.

Lệ Thiên Xích quá sành chơi.

‘Nhanh lên, đây là vì danh sách hộ khách, phải lập nên công trạng thực sự.’ Lệ Thiên Xích truyền âm cho Hòa Vũ Diệp.

Cuối cùng trên người Hòa Vũ Diệp bắt đầu phát ra lực lượng, là lực lượng tử sắc.

Lực lượng này bao trùm nàng, mạng che mặt theo đó xuất hiện.

Tóc tím đông đưa theo gió.

Không có mùi phần giống cũng có tám phần giống.

Lúc này Lệ Thiên Xích nhìn về phía Lục Thủy, âm thanh trầm thấp:

“Rất bất ngờ phải không?”

“Các người có biết ta là ai không?” Lục Thủy lùi lại một bước hỏi.

“Lục gia thiếu gia Lục Thủy, chúng ta biết chứ.

Mà từ khi bắt đầu chúng ta đã biết.

Tất cả những chuyện ngẫu nhiên gặp phải đều do chúng ta cố ý tới gần.

Chúng ta làm hết thấy, chỉ là muốn dẫn người ra ngoài.

Vốn cho rằng sẽ gặp khó khăn một chút, không nghĩ tới lại dễ dàng như vậy.” Lệ Thiên Xích nhìn Lục Thủy, hỏa diễm cực nóng làm người ta có chút bất an:

“Như vậy phải tiếp nhận vận mệnh à?”

Nhìn thấy Lục Thủy không còn bình tĩnh nữa, Lệ Thiên Xích cảm giác cực kỳ có thành tựu.

Mà vừa lúc này, trên mặt Lục Thủy khôi phục bình tĩnh, thậm chí mang theo một chút ý cười:

“Xác thực khiến người ngoài ý, như vậy ta hỏi lại người một câu.

Người, có biết người mình đang đối mặt, là ai không?”

Chương 1155: Vợ chồng chung Vương tọa 1

Vợ chồng chung Vương tọa 1

Nghे Lục Thủy nói, Lệ Thiên Xích có chút kinh ngạc.

Câu nói này là có ý gì?

Hơn nữa Lục Thủy nở nụ cười, vừa rồi rõ ràng còn có chút bối rối.

Hơn nữa đối phương còn trở nên thông dong hơn rất nhiều, cảm giác hoàn toàn không phải là một người.

“Hừ!”

Lệ Thiên Xích cảm giác mình suy nghĩ nhiều, hần giật giật ngón tay, khí tức sức mạnh bắt đầu khởi động, muốn ép Lục Thủy không có lời gì để nói.

“Người cho rằng chút thông minh này của người hữu dụng sao?” Lệ Thiên Xích ấn một ngón tay:

“Trước mặt bản tọa, trời đất đều sẽ thần phục.

Hôm nay ta sẽ cho người biết, thiên ngoại thiên, nhân ngoại nhân.”

Khí tức giống như thực chất trấn áp Lục Thủy, một tu sĩ Nhị giai tuyệt đối không cách nào thừa nhận.

Lệ Thiên Xích không có ý định như thế nào, chính là để cho Lục Thủy hiểu được sức mạnh đáng sợ là như nào.

Nói cho hần biết, Tu Chân Giới tàn khốc cỡ nào, vạn sự vạn vật đều vượt qua tưởng tượng bình thường.

Mọi thứ đều có thể.

Muốn sống sót ở trong tu chân giới như vậy, như vậy phải có đủ cẩn thận.

Nếu như không có, như vậy sẽ gặp được nhân vật truyền kỳ như hấn.

Đến lúc đó một đường sinh tử, chờ hồi hận, sớm đã không có cơ hội.

Àm âm!

Hơi thở trút xuống.

“Cảm nhận được sợ hãi không?”

Thanh âm Lệ Thiên Xích có chút trầm thấp, phảng phất như một vị cường giả trải qua tang thương.

Chỉ là thanh âm hạ xuống, lại làm cho hấn có chút kinh ngạc, trong nhận thức của hấn, lúc này Lục Thủy hấn nên hoảng sợ, hấn nên khó có thể thừa nhận áp lực.

Hấn nên run rẩy không cách nào đứng thẳng, nhưng hấn nhìn thấy và dự đoán có chút khác biệt.

Lục Thủy chỉ im lặng đứng ở nơi đó, nhìn hấn, không nói một lời.

Lệ Thiên Xích cảm thấy hay là mình không khống chế tốt, xuống tay nhẹ?

Sau đó, hấn tăng cường sức mạnh của mình.

Hấn nhìn sắc mặt Lục Thủy, phát hiện vẫn không có chút biến hóa nào.

Lần này...

Một lần nữa.

Hấn vươn tay ấn xuống một lần nữa, nhưng vẫn không có phản ứng.

Hòa Vũ Diệp cau mày, nhìn thấy Lệ Thiên Xích không ngừng phát tay, nàng cũng không biết đây là làm gì.

Hấn không xấu hổ sao?

Chỉ là nàng quả thật cảm giác được khí tức sức mạnh của Lệ Thiên Xích đang bắt đầu khởi động, nhưng hình như đối với Lục Thủy cũng không có chút tác dụng nào.

Lệ Thiên Xích trong lúc nhất thời đổ mồ hôi lạnh.

Không có khả năng, dù cho có pháp bảo, cũng ngăn không được khí tức sức mạnh của ta, một Nhị giai không cách nào khu động loại bảo vật đáng sợ này.

Điều này có thể trực tiếp tổn hại cho người sử dụng.

Nhưng nếu như không phải pháp bảo, làm sao có thể như vậy?

Khu vực Lục gia có vết tích đại đạo bảo vệ Lục Thủy?

Không nhận ra.

Hắn lại cẩn thận cảm giác một chút, không sai, không có bất kỳ dấu vết nào.

“Rất ngoài ý muốn?” Lục Thủy nhìn Lệ Thiên Xích tiếp tục nói:

“Thì ra đường đường là Thiếu Tông chủ Ân Thiên Tông, cũng có lúc hết cạc.”

“Thủ đoạn tốt của Lục Thiếu gia.” Lệ Thiên Xích ra vẻ trấn định nói:

“Không biết vì sao Lục thiếu gia lại giỏi như vậy?

Có thể cho bốn tọa kiến thức một hai không?”

“Vẫn là câu nói kia.” Lục Thủy nhìn Lệ Thiên Xích, gần từng chữ nói:

“Ngươi có biết, ta là ai không?”

Lại là những lời này, điều này làm cho Lệ Thiên Xích có chút kinh ngạc, cho dù Hòa Vũ Diệp ở một bên cũng có chút không hiểu.

Vì sao Lục Thủy vẫn luôn nhấn mạnh những lời này?

“Ngươi không phải Lục Thủy, Thiếu gia Lục gia sao?” Lệ Thiên Xích mở miệng hỏi.

“Đúng vậy, ta tên là Lục Thủy, Thiếu gia Lục gia, nhưng đi ra ngoài, ta không thích dùng tên của mình.” Lục Thủy giải thích một câu.

“Cho nên người nói cho ta biết người tên là Đông Phương Thập Lý, hay là Kiếm Nhất Phong?” Lê Thiên Xích hỏi.

“Ừm.” Lục Thủy gật đầu:

“Nhưng cái tên này không dùng nhiều lắm, ngược lại có một cái tên tương đối dùng thường xuyên.”

“Tên gì?” Lê Thiên Xích nhíu mày.

Hắn không cách nào hiểu được Lục Thủy rốt cuộc muốn nói gì.

“Lửa trên người người không tệ, nhưng ta nhớ rõ lửa trên người Lưu Hỏa, hẳn là lửa của Hồng Ô.”

Lửa Hồng Ô mang theo một loại hoạt tính, lửa trên người người tương đối bình thường.” Lục Thủy không nói tên nữa, mà là đánh giá lửa Lê Thiên Xích.

“Ha ha.” Lê Thiên Xích cười cười nói:

“Người đang nghi ngờ ta à?”

Người có biết ngọn lửa của Hồng Ô trông như thế nào không?”

Nghe được vấn đề này, Lục Thủy khẽ gật đầu:

“Biết một hai.”

“Biết một hai?” Lê Thiên Xích cũng không tin Lục Thủy biết bao nhiêu:

“Như vậy người nói cho ta biết, lửa Hồng Ô là như thế nào.”

Lục Thủy không mở miệng nữa, mà vươn tay, sau đó một đoàn ngọn lửa hiện ra trong tay hắn.

Trong nháy mắt sau khi ngọn lửa xuất hiện, một tấm mặt nạ xuất hiện trong tay Lục Thủy, lúc này thanh âm của Lục Thủy tiếp tục vang lên:

“Mặt nạ người mang theo cũng rất bình thường.

Mặt nạ Lưu Hỏa dù chỉ là pháp bảo bình thường, nhưng mặt trên có sức mạnh của hắn bao trùm, bất luận cường giả

nào cũng không thể nhìn thấu phía dưới mặt nạ cát giấu một khuôn mặt như thế nào.

Ví dụ, mặt nạ trong tay ta.”

Lục Thủy ngẩng đầu nhìn Về phía Lệ Thiên Xích, nhìn thấy Lệ Thiên Xích đã sững sờ tại chỗ, liền tiếp tục nói:

“Ngọn lửa bao trùm cũng khác với nhận thức của người, người quá mức thô sơ, ta làm mẫu một lần cho người xem.”

Giờ phút này lửa thuộc về Lục Thủy bắt đầu lan tràn, đầu tiên là lan tràn lên mặt nạ, sau đó trong nháy mắt đeo mặt nạ trên mặt, vừa vặn để cho thể lửa lan tràn lên người.

Ngọn lửa giống như lan rộng trong cơ thể, không phải là lan tràn ra mặt ngoài.

Chỉ trong một khoảnh khắc.

Một người đàn ông toàn thân đầy lửa đứng trước mặt Lệ Thiên Xích, mà hỏa diễm đang nhảy nhót, dường như sống.

Rực rỡ và xinh đẹp.

Trong nháy mắt này, Lệ Thiên Xích cảm giác thân thể có chút không cách nào nhúc nhích, hoặc là nói từ khi trên tay Lục Thủy xuất hiện lửa, hắn liền có chút không khống chế được suy nghĩ trong lòng mình.

Mà nhìn thấy cả người Lục Thủy bị hỏa diễm bao vây, suy nghĩ của hắn bắt đầu động.

Hắn không thể tin được, nhưng hỏa diễm khiêu động rõ ràng như vậy.

Mà ngọn lửa trên người hắn, ở trước mặt đối phương bình thường như vậy.

Giống như sự chênh lệch giữa vải vóc thô và cảm y ngọc phục.

Nhưng thực lực Lục Thủy không đủ, đúng, thực lực không đủ.

Khi ý niệm trong đầu hắn dâng lên, thanh âm thuộc về Lục Thủy lại một lần nữa vang lên:

“Hơn nữa sức mạnh của người quá bình thường, sức mạnh bát giai vấn đạo tuy rằng cường đại, nhưng không cách nào cộng hưởng với thiên địa, làm cho thiên địa xuất hiện phản ứng.

Những gì người cần là sức mạnh này.”

Lúc này Lê Thiên Xích nhìn thấy Lục Thủy hơi giơ tay lên, lập tức động thủ đánh một cái.

Đùng!

Một thanh âm vang lên chỉ rơi xuống.

Ầm ầm!

Sức mạnh thiên địa bắt đầu khuếch tán.

Tất cả mọi thứ run rẩy trong sợ hãi.

Sức mạnh khiến người ta không thể lý giải tàn phá khắp bốn phương tám hướng.

Giờ phút này Lê Thiên Xích hoảng sợ cảm giác được, sức mạnh thuộc về Lục Thủy như vô thượng quân vương tuần du bát phương.

Mặt đất cúi đầu trước mặt đối phương, thiên địa thần phục quỳ lạy.

Một nỗi kinh hoàng bắt đầu lây lan trong lòng hắn..

Bởi vì lúc này khi hắn lại nhìn về phía Lục Thủy, có một cảm giác nhìn tồn tại vĩ đại.

Chương 1156: Vợ chồng chung Vương tọa 2

Vợ chồng chung Vương tọa 2

Đỉnh thiên lập địa.

Cảm giác này...

Hắn đã nhìn thấy.

Theo bản năng, Lệ Thiên Xích lui về phía sau hai bước.

Lưu, Lưu Hỏa.

Là Lưu Hỏa, tuyệt đối là Lưu Hỏa, chỉ có Lưu Hỏa mới có thể làm cho người ta loại cảm giác khủng bố này.

Lục Thủy là Lưu Hỏa, làm sao có thể?

Không có khả năng, Lục Thủy mới bao nhiêu tuổi, làm sao có thể trở thành đệ nhất nhân đương thời?

Trời đất đều phải thần phục dưới chân đối phương.

Hai mươi tuổi, trên đời này thật sự có thiên kiêu khủng bố như vậy sao?

Lục gia Lục Thủy không phải là phé vật sao?

Giờ khắc này Lệ Thiên Xích mê mang.

Nhưng hắn cũng phát hiện ra bí mật lớn.

Lục Thủy phé, không phải thật.

Mà hắn, vừa mới chọc phải loại tồn tại này.

Hòa Vũ Diệp cũng đã quên suy nghĩ, đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao mọi thứ đột nhiên đảo ngược?

Rõ ràng tất cả mọi thứ nên nằm trong tầm tay họ, nhưng tại sao đột nhiên thay đổi?

“Rất bất ngờ sao?” Lục Thủy nhìn Lệ Thiên Xích, cười cười nói:

“Lúc trước đột nhiên nhắc tới ta, quả thật làm cho ta có chút giật mình.”

Lúc Lục Thủy nói chuyện hơi ngồi xuống, giờ khắc này thiên địa lực đan xen vương tọa ở phía sau hắn, để hắn ngồi xuống.

“Người người nói, có đôi khi quả thật ở trước mặt người.” Lục Thủy ngồi trên vương tọa, nhìn Lệ Thiên Xích cùng Hòa Vũ Diệp.

Thanh âm bình thản, có thể mang theo khí tức mênh mêng, hư vô mờ nhạt.

“Người, người thật sự là, là Lưu Hỏa?” Lệ Thiên Xích muốn làm cho mình tỉnh táo lại, nhưng hắn không cách nào tỉnh táo được.

Lưu Hỏa danh chấn cổ kim, toàn bộ tu chân giới đều đang đọc tên của hắn.

Không ai dám đối mặt với cường giả.

Trần áp chư thiên, thiên địa thần phục, vạn vật triều bái.

Đứng ở chân trời, tối cao.

Thế nhưng, người này lại đột nhiên xuất hiện trước mắt hắn, vẫn là người hắn muốn đối phó.

Quan trọng hơn, hắn 20 tuổi.

Cường giả chưa quá hai mươi tuổi.

Đây quả thực là thiên phương dạ đàm.

Lục Thủy nhìn hai người này, thanh âm hàm chứa ý cười:

“Các người có phải cho là cứ như vậy là hết không?”

Có đôi khi người các người giả trang, không chỉ một vị.”

Giờ khắc này Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Mộ Tuyết.

Cảm nhận được ánh mắt Lục Thủy, Mộ Tuyết: “...”

“Lệ Thiên Xích cùng Hòa Vũ Diệp đều nhìn về phía Mộ Tuyết.

Những suy nghĩ ngớ ngẩn đột nhiên xuất hiện trong tâm trí bọn họ, nhưng họ không tin điều đó.

Điều đó là không thể.

Làm sao có thể chứ?

Làm sao có thể một ngày rơi vào trong tay hai người đâu?

Làm sao lại thấy một truyền kỳ lại gặp thêm một đâu?

Đùa giỡn cũng không thể như vậy.

Nhưng mà Mộ Tuyết khôi phục tinh thần trong ánh mắt của hai người, tiếp theo Hòa Vũ Diệp nghe được thanh âm đủ để làm cho nàng xấu hổ vô số năm:

“Thật ra đã rất giống, nhưng sức mạnh xây dựng hoàn toàn khác nhau.

Chỉ là cũng bình thường, Hỗn Nguyên Tử Khí, người cũng sẽ không có được.”

Mộ Tuyết đứng vững, nhìn Hòa Vũ Diệp trước mắt, sau đó tử khí bắt đầu khuếch tán.

Khi tử khí xuất hiện phong vân bắt đầu khởi động, thiên địa biến ảo.

Thiên địa vốn đã thần phục, lại một lần nữa khom lưng xuống, cúi đầu.

Dường như khiêm tốn xuống đất.

Sau đó tử khí bao trùm Mộ Tuyết, váy dài ban đầu biến thành áo tím, uy nghi bất phàm.

Tóc tím tung bay theo gió, gió cũng không dám thổi ngược, sợ quấy nhiễu mái tóc dài của chủ nhân.

Mạng che mặt chưa từng xuất hiện.

Vàng sáng màu tím sau lưng cũng chưa từng xuất hiện.

Nàng không di chuyển bước chân, trực tiếp hóa thành tử khí biến mất tại chỗ, lúc nàng lại một lần nữa xuất hiện, đã ở bên cạnh Lục Thủy, ngồi ngay ngắn xuống.

Ngồi trên vương tọa của Lục Thủy, cùng ngồi với Lục Thủy.

Lệ Thiên Xích cùng Hòa Vũ Diệp nhìn.

Kinh hồn táng đăm, sợ hãi e ngại.

Hôm nay, bọn họ rốt cuộc nhìn thấy cái gì?

Điên, nhất định là thế giới này điên rồi.

Thiếu Tông chủ Ân Thiên Tông, Lưu Hỏa, 20 tuổi, trấn áp chư thiên, chí cao vô thượng.

Tử Y Thần Nữ của Thiên Nữ Tông, 19 tuổi, đi đến đại đạo, bao trùm chúng sinh.

Mà hai người kia là vợ chồng.

Đây là đại bí mật gì?

Nơi nào là chuyện phạm nhân có thể biết đến.

Nhất định là bọn họ trúng huyền thuật.

Mộ Tuyệt ngồi xuống, liền nhìn hai người kia, có chút đưa tay, Hồn Nguyên Tử Khí hiện ra trên đầu ngón tay nàng:

“Hai phe giống nhau, nhìn xem là lạ.”

Tiếng nói vừa ra, tử khí quét qua.

Chỉ là trong chớp mắt, hỏa diễm thuộc về Lệ Thiên Xích cùng mặt nạ tan thành mây khói, tử sắc sức mạnh thuộc về Hòa Vũ Diệp biến mất theo.

Mà Lệ Thiên Xích cùng Hòa Vũ Diệp lúc đầu nhìn thấy Mộ Tuyệt đưa tay lòng đột nhiên thất lại, bọn họ cảm giác Tử Y Thần Nữ muốn động thủ.

Rất nhanh bọn họ cảm thấy, Tử Y Thần Nữ xác thực động thủ.

Nhưng chỉ là bỏ đi mặt ngoài sức mạnh của bọn hắn.

Cũng không giết bọn hắn.

Thế nhưng...

Trong một cái nháy mắt, bọn họ cảm nhận được sức mạnh của Tử Y Thần Nữ.

Đó là sức mạnh vượt qua nhận biết của bọn hắn, vượt qua sức chống cự của bọn hắn.

Trong nháy mắt vừa rồi, bọn họ cảm giác chính mình sắp chết.

Đối phương muốn giết bọn họ, dễ như trở bàn tay, trong nháy mắt vung lên.

Cái này...

Đây mới thực là Tử Y thần nữ.

Khủng bố vô biên.

Hòa Vũ Diệp cũng bị dọa ngốc, chưa hề được chứng kiến tồn tại đáng sợ như thế.

Tử Y Thần Nữ danh bất hư truyền.

Không, so truyền ngôn đáng sợ vô số lần.

Còn có Lưu Hỏa, đây là hai người có thể chiếm cứ cả bầu trời.

Vì cái gì một thời đại sẽ có hai tồn tại đáng sợ thế này?

Mà làm cho không người nào có thể tin là, bọn họ trong nháy mắt đắc tội cả hai người.

Còn giả trang bọn hắn.

Ở trước mặt chính chủ giả trang chính chủ.

Quả thực là đầu óc có bệnh, bọn hắn có thể sống sót nổi sao?

Bọn hắn nên làm như thế nào?

Lệ Thiên Xích nhìn hai người kia, đầu óc trống rỗng, nhưng sau một khắc dường như hắn bắt được một chùm hi vọng ánh sáng.

Bắt được chùm sáng nhỏ nhoi này, Lệ Thiên Xích trực tiếp quỳ rạp xuống đất, cao giọng la lên:

“Bái kiến Thiếu Tông chủ, Thiếu Phu nhân.

Thiếu tông chủ anh minh thân võ, sớm đã nhìn ra trò vật của chúng ta.”

Lục Thủy: “...”

Mộ Tuyết: “...”

Hòa Vũ Diệp cũng sững sốt một chút, sau đó cùng quỳ xuống.

“Ra mắt Thiếu Tông chủ, Thiếu Phu nhân.”

Giờ phút này, Lưu Hỏa không phải Thiếu Tông chủ cũng thực sự là Thiếu Tông chủ.

Mộ Tuyết quay đầu nhìn về phía Lục Thủy, còn dùng tay vỗ vỗ lửa trên người Lục Thủy.

Hỏa diễm trực tiếp lui trở về.

Lục Thủy cũng lấy xuống mặt nạ.

Hắn vẻ mặt vô tội, cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Hắn còn muốn nói tiếp hai câu phách lối.

Thế nhưng đối phương không cho hắn thời gian.

Diễn cho tốt, lại đột nhiên hơi khô thê tre.

Lục Thủy nhìn Lệ Thiên Xích, cảm giác da mặt người này thật dày.

“Kinh hỉ hay không, bất ngờ không?” Lục Thủy nhìn hai người nói.

Lệ Thiên Xích cùng Hòa Vũ Diệp vụng trộm nhìn về phía Lục Thủy cùng Mộ Tuyết, phát hiện hai người biến trở về bộ dáng bình thường.

Nhưng vương tọa bên dưới bọn họ, lại như cũ hiện lộ rõ ràng thân phận đặc biệt của bọn họ..

Thiên địa đang ủng hộ tám vương tọa kia.

Bọn hắn muốn há miệng nói chuyện, nhưng là trong lúc nhất thời có chút không mở miệng được.

Bị hù dọa.

Trong Tu Chân giới giàu có nhất danh vọng hai người.

Nhất là ngày đó một người chiếm cứ nửa bầu trời, trấn áp hết thầy.

Hót một tiếng ai nấy đều kinh ngạc.

Rung động Tu Chân giới.

Cái này không phải hai người tiểu nhân vật bọn họ có thể đối kháng, còn có vừa rồi, bọn họ cảm giác chính mình suýt chút đã chết.

Khi này cầu xin tha thứ, đó là dục vọng cầu sinh kích phát tiềm năng, hiện tại mở miệng thật khó.

Nhìn hai người trầm mặc, Lục Thủy cũng không hỏi nhiều, mà là đổi vấn đề.

“Là ai đưa ta lên trên danh sách?” Lục Thủy phải hỏi một chút phản đồ trong nhà là ai.

Chương 1157: Vợ chồng chung Vương tọa 3

Vợ chồng chung Vương tọa 3

Hòa Vũ Diệp không nói gì, trực tiếp đưa tay chỉ hướng Lệ Thiên Xích.

Lệ Thiên Xích: "...”

Chuyện này hết đường chối cãi.

Rõ ràng là bỏ phiếu, cùng hẳn có quan hệ gì?

Lục Thủy nhìn Lệ Thiên Xích, dường như rất hiếu kì, người này có tư cách đưa hẳn lên danh sách khách hộ ?

Không phải nói chỉ có người của Lục gia mới có thể đưa hẳn lên sao?

Lục Thủy hơi nghi hoặc một chút.

Mộ Tuyết cũng có chút hiếu kì, Lục Thủy làm sao lại hiếu kì ai đưa hẳn lên trên đây?

Giả mạo Thiếu Tông chủ nhà người khác, bị đưa lên không phải rất bình thường sao?

Chỉ là nàng đi lên thế nào?

A, hình như là vì đoạt đồ vật.

Cho nên nàng liền không hỏi, tránh khỏi xấu hổ.

Da mặt nàng mỏng, không giống Lục Thủy.

Dù sao da mặt dày, Lục Thủy nắm bắt không thoải mái.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết liếc mắt một cái, phát hiện Mộ Tuyết đang nhìn hẳn chăm chăm.

Không biết đang suy nghĩ gì.

Mộ Tuyết đầu óc còn có thể chứa vật gì tốt?

Sau đó Lục Thủy nhìn về phía Lệ Thiên Xích, dự định tiếp tục hỏi rõ ràng.

Mộ Tuyết cảm giác là lạ, vừa mới Lục Thủy giống như đang mắng chính mình không chứa nổi đồ gì tốt.

A đúng, Lục Thủy vốn không phải là đồ vật.

Ừm, cái này hình như cũng không đúng.

Là đồ vật?

Có còn là đồ vật hay không?

“Tại sao phải đưa ta lên?” Lục Thủy hỏi.

Vấn đề này làm Lệ Thiên Xích có chút khó trả lời, xoắn xuýt xong, Lệ Thiên Xích mới nói:

“Thiếu Tông chủ không nói với chúng ta muốn làm Thiếu Tông chủ, chúng ta liền không cần thận đưa Thiếu Tông chủ lên.

Nếu như Thiếu Tông chủ tới chào hỏi với chúng ta, chúng ta tự nhiên sẽ ủng hộ Thiếu Tông chủ.”

Lục Thủy: “... .”

Hắn vốn chính là vì làm bộ, tới cửa nói làm gì?

Ai ăn no rồi việc muốn làm Thiếu Tông chủ.

Chỉ là cảm giác êm tai, lợi hại, mới nói như vậy.

Còn không phải tên của hắn ở tu chân giới không dùng được.

Chỉ có thể đổi một cái khác dễ dùng.

Chỉ là, chuyện này cùng hắn bị đưa lên có quan hệ gì?

“Người vừa mới nói chính là Lưu Hỏa bị đưa lên?” Lục Thủy hỏi.

“A?” Lệ Thiên Xích cũng kinh ngạc:

“Thiếu Tông chủ không phải nói Lưu Hỏa sao?”

Lưu Hỏa lên hay không lên bí giám có quan hệ gì với ta?

Lục Thủy trong lòng hoàn toàn không để Lưu Hỏa vào mắt.

“Ta là hỏi danh sách hộ khách, ai đưa ta lên danh sách hộ khách?” Lục Thủy hỏi.

Lệ Thiên Xích ngay từ đầu không thể lĩnh ngộ ý tứ Lục Thủy, hiện tại mới phản ứng được.

Lục Thủy làm sao lại để ý Lưu Hỏa lên danh sách?

Tìm phiền toái cũng không đến nỗi hiện tại mới tìm.

Cho nên là danh sách hộ khách...

Không đúng, Lục Thủy làm sao biết danh sách hộ khách?

Tông môn có phản đồ?

Khôn nạn, kẻ nào vận khí tốt như vậy, trực tiếp ôm đùi.

“Thiếu Tông chủ, cái này thật ra không có kí tên, chỉ là chúng ta có suy đoán.” Lệ Thiên Xích nhìn Lục Thủy giải thích nói:

“Danh sách hộ khách chỉ có những người ở tầng cao mới có thể tiếp.

Nhưng mà danh sách của Lục Thiếu gia không phải chúng ta tiếp, mà là Tông chủ tiếp.

Tông chủ tiến vào Mê Vụ Chi Đô từ rất nhiều năm trước, từ đây mất đi tung tích.

Mà Lục gia hẳn chỉ có một người có thực lực câu thông Mê Vụ Chi Đô.”

Sau đó Lệ Thiên Xích không nói nữa.

Không dám.

Vị kia chính là siêu cấp đại lão đấy.

Đột nhiên, Lệ Thiên Xích phát hiện, Lục gia không phải thứ bọn hắn chọc nổi.

Không, có lẽ Tộc trưởng Lục gia bọn hắn còn chọc nổi.

Lục gia đều là một đám quái vật sao?

Mộ Tuyết nghe hiểu, Lục Thủy bị người trong nhà đưa lên Ân Thiên Bí Giám, cho nên một mực cùng người này chơi.

Vì chính là lúc đối phương hoàn thành nhiệm vụ, dạy đối phương làm người.

Hỏi là ai đưa hắn lên.

Chỉ là theo đối phương nói như vậy, là ai liền rõ ràng.

Đại trưởng lão.

Lục Thủy chau mày.

Đại Trưởng lão mày rậm mắt to, thế mà âm hiểm như thế.

Ngày nào phải họa mày rậm mắt to cho hắn.

Muội muội đi ra, để nàng ra.

Trừng phạt, cũng là trừng phạt muội muội của hắn.

Không có quan hệ gì với hắn.

“Hiện tại danh sách hộ khách ở trên người ngươi, chúc mừng ngươi, đánh bại ta.” Lục Thủy nhìn Lệ Thiên Xích nói.

Lưu Hỏa yêu treo treo, danh sách hộ khách thì đừng treo.

Ảnh hưởng danh vọng của hắn.

Còn nữa, Lưu Hỏa có Tử Y Thần Nữ bồi tiếp, một mình hắn treo ở phía trên làm gì?

Chẳng lẽ đưa Mộ Tuyết lên?

Thôi được rồi, Ân Thiên Tông qua mấy ngày nữa không chừng liền không còn.

Nghe được Lục Thủy nói, Lệ Thiên Xích có chút không dám đáp ứng, nhưng Lục Thủy cũng không tính toán đợi đối phương đáp ứng.

Hắn đứng dậy, sau đó lôi kéo tay Mộ Tuyết, thuận tiện kéo Mộ Tuyết lên.

Vương tọa biến mất theo.

“Lần sau mời các ngươi ăn mì.” Lục Thủy lưu lại một câu liền mang theo Mộ Tuyết rời đi.

Lúc này, thiên địa giống như vỡ vụn.

Tiếp đó tan rã.

Bầu trời vẫn là bầu trời đó, đại địa vẫn là đại địa đó.

Nhưng Lê Thiên Xích cùng Hòa Vũ Diệp cảm giác vị trí không gian của chính mình bỗng trống trải rất nhiều.

Nói cách khác, vừa mới nãy thật ra là không gian bị đóng lại?

Quả nhiên, bọn họ ngay từ đầu đã định xuất thủ.

“Đúng rồi, nhớ kỹ giữ bí mật.” Lục Thủy sắp rời đi lại đột ngột nói.

Lê Thiên Xích cùng Hòa Vũ Diệp nào dám có chút chần chờ.

Ngay lập tức đáp ứng.

Chờ Lục Thủy bọn họ rời đi, Lê Thiên Xích cùng Hòa Vũ Diệp mới trực tiếp ngồi dưới đất.

Hòa Vũ Diệp tâm tính thiện lương mệt mỏi, đời này mất mát cũng không nhiều như hôm nay.

Trước mặt Tử Y Thần Nữ giả trang Tử Y Thần Nữ.

Nàng về sau muốn sống sót bằng cách nào?

Bị người phát hiện, đời này đều bị hủy.

Bịch.

Lê Thiên Xích lấy đĩa ra, cùng quả mận bắc đen nhánh.

Ép một chút.

“Ta đi tìm cho ngươi một con chó đi, để hôm nay ngươi ăn đủ.

Thuận tiện đi livestream, gọi Tông chủ trở về.” Hòa Vũ Diệp nói.

“Ngoài ý muốn nha, khó tránh khỏi.” Lê Thiên Xích ăn quả mận bắc mới thở phào nhẹ nhõm:

“Bởi vậy đã biết đại bí mật, hẳn là vinh hạnh.”

“Ha ha.” Hòa Vũ Diệp nhìn Lệ Thiên Xích âm thanh lạnh lùng nói:

“VẬY tay ngươi run cái gì?

Lừa ăn lừa uống kích động?”

“Không có chuyện gì.” Lệ Thiên Xích an ủi:

“Lục Thủy không phải Thiếu tông chủ mà Tông chủ quyết định, chúng ta còn có Tông chủ.

Ta nhất định lấy lòng Tông chủ, ra mặt cho chúng ta.

Bằng không thì ta ăn phân cho các ngươi nhìn.”

Nghe được câu này, Hòa Vũ Diệp biến sắc:

“Cầu ngươi, đừng nói lời này.”

Nói chuyện một cái chuẩn, ai nhận được.

Ngươi muốn ăn ngươi liền ăn.

Không được nàng có thể đi mua.

Lệ Thiên Xích: “...”

Chạng vạng tối.

Mặt trời sắp xuống núi.

“Lục thiếu gia, ta so với lúc giữa trưa nặng bao nhiêu cân?”

Trên đường Mộ Tuyết đi bên người Lục Thủy.

“Tìm một góc không có người, ta ôm một chút nhìn thử.”
Lục Thủy bình tĩnh nói.

“Nơi này cũng không ai, sao không ở nơi này ôm?” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, dáng vẻ cảnh giác.

Lục Thủy: “...”

Ngươi cảnh giác cái gì?

Mộ Tuyết vẻ mặt ý cười nhìn Lục Thủy, sau đó đứng tại chỗ chờ Lục Thủy đến ôm.

Lục Thủy cũng không nói thêm gì, mà đi vào trước mặt Mộ Tuyết, sau đó đưa tay ôm bên hông Mộ Tuyết.

Cũng không định ôm công chúa, vậy quá phiền phức.

Ôm Mộ Tuyết xong nhấc lên liền tốt rồi.

Đây cũng là ôm.

Mộ Tuyết cũng nghĩ như vậy, dù sao có thể dựa vào trên người Lục Thủy, cũng rất vui vẻ nha.

Hai người đang ôm, Lục Thủy không nói gì, mà dùng hạ sức lực, Mộ Tuyết chân kiễng, nhưng mà vừa mới kiễng một điểm, liền trực tiếp rơi xuống.

Mộ Tuyết: “???”

“Chờ một chút, vừa nãy tay chưa chuẩn bị kỹ.” Lục Thủy giải thích.

Sau đó Lục Thủy lại tiếp tục dùng sức.

“Ách ~”

Dường như rất cật lực.

Lúc này chân Mộ Tuyết lại một lần nữa kiễng lên, cách mặt đất nửa phần, lại vô lực rơi xuống.

Dường như đến cực hạn.

Sau đó Lục Thủy buông Mộ Tuyết ra.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Thật lâu không nói gì.

Lại trong chốc lát, Mộ Tuyết liền cúi đầu nhìn chân Lục Thủy, sau đó nhấc nhấc váy dài động cước bắt đầu giẫm.

Không ngừng giẫm, Lục Thủy tránh mấy lần, không thể né tránh toàn bộ.

Cuối cùng bị giẫm mấy cước.

Lục Thủy chết rồi, đêm nay chết.

Có vài người nhìn như còn sống, trên thực tế đã chết đi.

Lục Thủy chính là như vậy.

Không phải đánh chết, là cắn chết.

Lại dám nói nàng béo.

Chương 1158: Ra mặt vì em gái 1

Ra mặt vì em gái 1

“Lục Thiếu gia, người nói đi, có phải ta mặt lên không?”

Mộ Tuyết đập Lục Thủy xong, liền bình tĩnh hơn rất nhiều.

Có đôi khi Lục Thủy rất thiếu đánh.

Kiếp trước không nổ mặt thất của hắn, hắn cũng không quên, nổ xong lại nói nàng không đúng.

Lục Thủy cúi đầu nhìn thoáng qua, dường như đang suy nghĩ.

Mộ Tuyết: “...”

Nàng lập tức giang hai tay trước mắt Lục Thủy, có chút sốt ruột nói:

“Ở bên ngoài, đừng nhìn lung tung.”

Lục Thủy nhìn giày Mộ Tuyết, lại nhìn tay Mộ Tuyết, tò mò nói:

“Ta chỉ muốn nhìn xem Mộ Tiểu thư mang giày gì, giẫm người đau như vậy.”

Mộ Tuyết: “...”

“Mộ Tiểu thư vừa rồi cho rằng ta đang nhìn cái gì?” Lục Thủy cầm tay Mộ Tuyết, nhìn thẳng vào mắt Mộ Tuyết.

“Lục Thiếu gia không biết nhìn chăm chăm chân con gái là chuyện không lễ phép sao?” Mộ Tuyết hỏi ngược lại.

“Như vậy hả?” Lục Thủy gật gật đầu.

Sau đó Lục Thủy ngồi xổm xuống, nhìn chăm chăm chân Mộ Tuyết.

“Lục Thiếu gia, người đang làm gì vậy?” Mộ Tuyết có chút nghi hoặc.

Lúc này, Lục Thủy ngẩng đầu nhìn về phía Mộ Tuyết.

Khi hấn ngẩng đầu, Mộ Tuyết đột nhiên khom lưng cúi người, sợi tóc nàng dài đến bên tai, cuối cùng rơi xuống trước mặt Lục Thủy.

Chạm vào đôi môi Lục Thủy.

Chỉ là nàng lại lập tức đứng lên, sau đó giả bộ không có chuyện gì xảy ra.

Lục Thủy sững sốt một chút.

Hấn vốn muốn kéo cừu hận, nhưng giờ cứng rắn nuốt lời vào.

“Lục Thiếu gia, ta khuyên ngươi thức thối một chút, không nên chọc ta tức giận.” Giọng nói Mộ Tuyết vang lên.

Đã chọc được một ngày.

Lục Thủy đứng lên, sau đó vươn tay kéo Mộ Tuyết, nói:

“Đi thôi, trở về.”

Mộ Tuyết mang theo ý cười đuổi theo.

Trên đường đi nàng lại một lần nữa đặt câu hỏi:

“Vừa rồi Lục Thiếu gia đang nhìn cái gì?”

“Đang nhìn có phải có thứ gì đó dính trên chân Mộ Tiểu thư hay không, làm Mộ Tiểu thư nặng như vậy, đè ở trong lòng ta, di chuyển cũng không chuyển được.” Lục Thủy nhẹ giọng trả lời.

“Hừ hừ hừ.”

Mộ Tuyết hừ không nói lời nào.

Khi bọn họ đi đến sườn đồi, trời hoàn toàn tối.

Chỉ trong nháy mắt mặt trời đã lặn, cả bầu trời tối đen.

Màu đen bất thường.

“Hình như có chút đen.” Mộ Tuyết nhìn bầu trời nói.

“Đúng là có chút đen, nơi này còn chưa có đèn đường.” Lục Thủy cảm giác thiết lập nơi này không bình thường.

“Lục Thiếu gia, ngươi là tu chân giả, người không nhìn thấy đường là ta.”

“Mộ Tiêu thư nắm tay ta là được.”

Mộ Tuyệt không nói gì, tỏ vẻ đồng ý.

Mà đúng lúc này, bầu trời xuất hiện ba đạo ánh sáng.

Có chút chói mắt.

Tựa như muốn tranh huy với trăng sáng.

Hôm nay không có mặt trăng.

Đó chính là ánh trăng cũng phải nhường đường.

Lục Thủy nhìn nhìn, cảm giác được một phần sức mạnh, không chỉ như thế, ba đạo ánh sáng này hô ứng lẫn nhau, giống như một trận doanh.

Nhưng chỉ một lát sau, từ ba đạo ánh sáng giống như có sức mạnh tràn ra, đang tạo áp lực về phía nào đó.

Thiên địa mệnh lý nơi hào quang chiếu tới xuất hiện hỗn loạn, loại hỗn loạn này trực tiếp hướng về phía Lục gia.

Đó là sức mạnh vô hình với mắt thường, ở nơi sức người không thể chạm tới.

Kiểm của Đại Trưởng lão ngược lại có thể thử chém xuống những hỗn loạn này, nhưng mà...

Có một số điều sức người khó có thể chạm tới được, chẳng hạn như ba điểm sáng như sao kia.

Đại Trưởng lão sẽ phải bận rộn một hồi.

Sau đó hai người bọn họ đều không thèm để ý đến ba đạo Tinh Thần Chi Quang này nữa.

Mà là tiếp tục đi về phía Lục gia.

“Lục Thiếu gia, ngươi nói muội muội sau khi sinh ra liệu có rất lợi hại hay không?”

“Hẳn là sẽ không.”

“Tại sao?”

“Con gái Đông Phương gia sinh ra đều tương đối giống Đông Phương Tra Tra, đều như nhau.”

“Trà Trà mười tám tuổi Tam giai, Lục Thiếu gia lúc mười tám tuổi mới mấy giai? Trà Trà Nhị giai là có thể ngự kiếm phi hành, Lục Thiếu gia thì sao?”

“...”

So sánh như vậy, hẳn thật đúng là không sánh bằng.

Hình như Mộ Tuyết cũng không sánh bằng, không đúng, ba năm trước Mộ Tuyết mười sáu tuổi.

Nghiền nát Đông Phương Tra Tra.

Không biết xấu hổ.

“Lục Thiếu gia có phải đang suy nghĩ chuyện gì quá đáng không?”

“Trong lòng đang nhớ tới Mộ tiểu thư.”

“...”

...

“Nguy hiểm mà người nói chính là cái này?”

Nhị Trưởng lão nhìn chân trời đột nhiên xuất hiện ba tinh quang, hỏi Cửu một bên.

“Ừm.” Cửu ngồi trên ghế, lắc lư chân nói,

“Có phải cảm thấy không có gì nguy hiểm không?”

Người tu vi quá yếu, cũng không phải là nói phương diện này.

Cho nên không cảm thấy điều bất bình thường.

Ta sẽ giúp người cảm nhận nó.”

Nói xong Cửu liền trực tiếp biến mất tại chỗ, sau đó xuất hiện trước mặt Nhị Trưởng lão.

Một ngón tay nho nhỏ điểm vào mi tâm Nhị Trưởng lão.

Chỉ là chỉ một ngón tay, Nhị Trưởng lão liền cảm giác thế giới trong mắt bắt đầu thay đổi, dường như nàng có thể nhìn

thấy mọi căn nguyên của vạn vật.

“Ngẩng đầu.”

Giọng nói của Cửu vang lên.

Nhị Trưởng lão ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ là trong nháy mắt ngẩng đầu, con ngươi Nhị Trưởng lão liền co rút lại.

Nàng nhìn thấy ba đạo tinh quang nối liền, phát triển ra vô số nhánh, cấu thành một bàn tay vô hình.

Mà bàn tay này dường như che đậy toàn bộ Lục gia.

Trên không Lục gia có phức tạp tuyền đoàn, hết thảy đều bị giảo loạn.

Một đạo ánh sáng sáng tỏ dường như bị che đậy, bắt đầu biến suy yếu.

Sức mạnh kia, nàng thông qua Cửu nhìn thấy, nhưng nàng không hiểu đây là cái gì.

Sức người không thể đuổi kịp.

Nàng đột nhiên có chút rõ ràng.

Cái này...

“Rất kinh ngạc sao?” Cửu lấy ra tay, cười hỏi.

“Vì sao lại để ta nhìn?” Nhị Trưởng lão hỏi.

Trước kia Cửu không cho nhìn, cũng không cho nói.

Chưa từng hào phóng như hôm nay.

Nàng còn chưa nói gì, Cửu đã chủ động cho nàng nhìn.

“Để người mở mang kiến thức một chút cảm giác bất lực kia, sau đó cầu ta dạy cho người.” Cửu vừa cười vừa nói.

“Dạy cách có thể hóa giải nguy cơ từ đứa bé của Lê Âm sao?” Nhị Trưởng lão nhìn về phía Cửu hỏi.

“Không thể.” Cửu trực tiếp lắc đầu, nhưng vẫn nói nhiều thêm một câu:

“Nhưng người có thể tự tin hơn rất nhiều.”

“Người dường như rất muốn dạy ta?

Bởi vì ta đáng yêu sao?” Nhị Trưởng lão hỏi.

Cửu dùng hai tay xoa xoa mặt Nhị trưởng lão:

“Sao người cũng nói chính mình đáng yêu rồi?”

“Không phải sự thật sao?” Nhị Trưởng lão phản bác, sau đó hỏi vấn đề trước đó:

“Bằng không thì tại sao người phải dạy ta?”

“Đúng, cũng là bởi vì người đáng yêu.” Cửu thu tay lại nói.

Nhị Trưởng lão không tiếp tục hỏi nhiều, mà là một bước rời khỏi chỗ mình ở.

Lúc nàng xuất hiện thì đã ở trong rừng trúc, bàn tay đặt ở trong túi áo, từng bước một đi sâu vào trong rừng trúc.

Một lát sau, Nhị Trưởng lão đã đứng ở bên hồ nước.

Lúc này, ở đỉnh giữa hồ nước, hình như có người đang đứng nhìn lên trời cao.

“Có người nói cho người rồi?” Âm thanh thuộc về Đại trưởng lão truyền tới.

Bình tĩnh không dao động.

“Sức người khó mà với tới, chỉ có thể kéo dài thời gian.” Nhị Trưởng lão nhẹ giọng trả lời.

“Lê Âm bên kia liền giao cho người.” Đại Trưởng lão không có để ý chuyện sức người có thể với tới hay không.

Hắn muốn làm, chỉ đơn thuần là hắn muốn làm.

Mà đứa bé, đương nhiên phải giao cho Nhị Trưởng lão.

“Được.” Nhị Trưởng lão không hỏi nhiều.

Sau đó một trận gió nổi lên, một kiếm ý yếu ớt phóng lên chân trời, tiến vào một đoàn tuyến đoàn.

Giờ phút này tuyến đoàn hỗn loạn trước kia đột nhiên ít đi một chút.

Kiểm ý kia trở thành chướng ngại đầu tiên ngăn cản bàn tay vô hình kia.

“Thân là Đại Trưởng lão Lục gia, chức trách đầu tiên của hấn chính là tranh thủ đủ thời gian cho người đến sau.” Giọng nói cú Cửu vang lên.

Nhị Trưởng lão cúi đầu không nói gì.

Nàng nhớ tới chuyện trước đây thật lâu.

Chính là lúc nàng suy nghĩ sâu xa, đột nhiên cảm giác có người sờ đầu của nàng.

Là Cửu.

Tung bay ở bên người nàng, sờ đầu của nàng, vẽ mặt từ ái.

“Tiểu Tiểu Đình đáng yêu nhất.”

Nhị Trưởng lão nhìn Cửu có chút sững sờ, trong nháy mắt đó nàng thế mà không có cảm giác được sự trêu đùa của Cửu.

Sau đó nàng cất bước rời đi.

Nên nghĩ cách bảo vệ đứa bé của Lê Âm.

...

Chương 1159: Ra mặt vì em gái 2

Ra mặt vì em gái 2

“Lão tổ, xảy ra chuyện gì rồi?”

Xảo Vân Tông, Hồng Tố hỏi Ngung Hạ.

Lúc này Ngung Hạ đang thêu hoa, thêu một bộ quần áo cho Lục Hữu Đình.

Nhìn qua có vẻ rất đáng yêu.

Mặc dù không nhất định sẽ mặc.

Lần này cảm nhiều linh dược của Lục Hữu Đình như vậy, đưa chút đáp lễ cũng phải.

Nàng không thiếu những vật này.

Tặng để nhìn xem biểu cảm tức giận của Lục Hữu Đình.

Rất thú vị.

Nghe Hồng Tố nói, Ngung Hạ ngẩng đầu nhìn xuống, sau đó nhíu mày.

Nàng đứng dậy nhìn về phía Lục gia, có chút kinh hãi:

“Lục gia thật nhiều tai nạn.”

“Lão tổ, lại xảy ra chuyện gì rồi?” Hồng Tố không phát hiện được gì.

“Thấy không rõ, nhưng có thể xác định, ba đạo tinh quang này nhằm vào chính là Lục gia.” Ngung Hạ thở dài một tiếng nói.

“Lục gia?” Hồng Tố hơi kinh ngạc.

“Đứa bé kia.”

“Đứa bé của Lê Âm?”

Ngung Hạ khẽ gật đầu, sau đó trở lại vị trí trước đó, tiếp tục thêu.

“Loại vật này vượt qua hiểu biết của ta, đến nỗi Lục Vô Vi có thể có biện pháp ứng đối hay không, ta cũng không biết được.” Ngung Hạ cúi đầu nhìn theo, nàng tay dừng lại nói:

“Bọn hắn nói là con gái, không biết có thể thuận lợi sinh ra hay không.”

Hồng Tô mở to hai mắt, có chút khó có thể tin.

Nhưng nhớ tới dị tượng kinh khủng lúc trước, nàng lại có chút nói không ra lời.

Nàng bắt lực.

Cho dù là Lão tổ, có lẽ cũng bắt lực đi.

“Không cần lo lắng như vậy.” Ngung Hạ cúi đầu tiếp tục theo:

“Lục gia nhiều năm như vậy, đều đang cố gắng vì đứa bé mới sinh.

Lục gia sẽ không bỏ rơi trẻ nhỏ

Nếu như không gánh nổi, đại khái Lục gia sẽ không còn.”

Lúc này mới cần lo lắng?

Hồng Tô thở dài.

Chỉ có thể hi vọng Đại Trưởng lão Lục gia có thể nghịch chuyển thế cục.

...

Trên hồ nước sông băng, Nữ Thần Băng Hải lại một lần nữa xuất hiện từ trong hồ.

Nàng nhìn về chân trời mây nhàn lại.

“Chủ xuất thủ.” Thần Quang Minh xuất hiện ở bên hồ, giọng nói nhẹ nhàng.

Chỉ là trong nhẹ nhàng mang theo vẻ kích động.

Thời gian qua đi vô số năm, rốt cục lại một lần cảm nhận được sức mạnh Chân Thần.

“Nhưng Lục Vô Vi cũng xuất thủ, thời gian ngắn không ảnh hưởng tới đứa con thứ hai.” Hắc ám giáng lâm, Nữ Thần Hắc Ám âm thanh mang theo ngoài ý muốn.

Lục Vô Vi tạm thời ngăn lại.

Rất mạnh.

Thêm sức mạnh của chúng ta, hẳn kiên trì không được bao lâu.” Nữ Thần Băng Hải mở miệng nói.

Tình huống là như thế này, nhưng vẫn khiến bọn hắn có chút bất an.

Lục Vô Vi quá mạnh.

Hi vọng sẽ không xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn.

Chỉ là chỉ cần có thể áp chế, đối với bọn hắn mà nói điều tốt, đến lúc đó bọn hắn sẽ có đầy đủ thời gian.

Chân Thần trở về, tất cả sẽ không còn vấn đề.

Ba người chỉ bình tĩnh được chốc lát, lúc này Thần Quang Minh đưa ra một nghi vấn:

“Nếu như bây giờ chúng ta xuất thủ công kích Lục gia, sẽ như thế nào?”

Nữ Thần Băng Hải cùng Nữ Thần Hắc Ám giữ yên lặng.

Các nàng đều không mở miệng trả lời.

Thần Quang Minh cũng không nói thêm gì nữa.

Sự an tĩnh này duy trì hồi lâu.

“Ngươi cảm thấy sẽ như thế nào?” Nữ Thần Băng Hải đột nhiên hỏi.

“Tám phần khả năng, chúng ta bị chém giết toàn bộ.” Thần Quang Minh trả lời.

Đúng vậy, mặc dù Lục Vô Vi bị thương, nhưng vẫn chưa thương tới căn bản, nhưng bọn hắn khác biệt.

Bọn hắn cho đến trước mắt đều trong trạng thái trọng tàn.

Một trận chiến lần trước, bọn họ vốn cường ép mạnh lên.

Có thể trở về đã là vạn hạnh.

Cái giá đương nhiên rất đắt.

Bọn hắn hiện tại hoàn toàn không đáng chú ý.

Đi qua, chính là chịu chết.

Hai phần đánh cược kia là Lục Vô Vi cũng trọng thương.

Nhưng không đánh cược nổi.

Ba người lại trầm mặc chỉ chốc lát, cuối cùng Thần Quang Minh hóa thành một vệt ánh sáng rời đi, Nữ Thần Hắc Âm cũng biến mất tại chỗ.

Nữ Thần Băng Hải không nói nữa.

Yên lặng chìm vào trong hồ.

...

Khô Hải Phật Môn.

Phật quang trong Phật môn nở rộ.

Tâm Hỏa cổ Phật ngồi phía trên Phật điện, nhìn Phật điện trung tuyến hạt châu.

Hạt châu này là từ xung quanh vô số Phật quang hội tụ mà thành.

Đây chính là thành quả những ngày này của bọn họ, đến từ sinh linh cam lộ.

“Phật xuất thủ.” Diệu Tôn cổ Phật tuyên câu Phật hiệu, vẻ mặt bình tĩnh mở miệng.

“Bị ngăn lại, Lục gia không thể địch lại, vì ngã Phật trợ lực, kéo dài thời gian.” Tâm Hỏa cổ Phật mở miệng nói.

Bọn hắn thật ra nhìn không chính xác, nhưng bọn hắn biết bầu trời hiện ra sao trời chi quang.

Là đang hướng về Lục gia.

Đó là vĩ lực Phật của bọn hắn, cụ thể như thế nào, bọn họ không biết.

Nếu có thể lý giải, có lẽ bọn hấn cũng sẽ không ở cảnh giới này.

Tiến lên một bước, không phải không thể nào.

“Áp chế con thứ hai của Lục gia bao lâu mới tính là thành công?” Diệu Tôn Cổ Phật nhìn về phía Tâm Hỏa Cổ Phật nói.

Vấn đề này kỳ thật có rất ít người rõ ràng.

“Có lẽ chỉ có Phật biết.” Tâm Hỏa Cổ Phật lắc đầu:

“Nếu như đợi đến khi Phật tỉnh lại, như vậy chúng ta chính là thắng lợi.

Mà để Phật sơ bộ tỉnh lại.

Dưới tình huống bình thường cần mấy ngàn năm.

Nhưng thiên địa biến hóa, cam lộ xuất hiện, cùng chúng ta bây giờ cố gắng.

Sẽ để cho hết thảy sớm, sớm đến khó có thể tin.

Làm nhiều ba ngón là có thể để Phật sơ bộ tỉnh lại.”

Nếu như không ngoài ý muốn, như vậy trong thời gian ba năm, Phật liền có thể có sơ bộ thức tỉnh.

Tất cả đều quy công cho sự biến hóa giữa thiên địa.

Nếu không thì không có khả năng.

Lúc này Tâm Hỏa Cổ Phật cầm hạt châu trong tay, liên tiếp đi về một chỗ hòn đảo.

Đó là sức mạnh hạch tâm thuộc về Phật.

Bọn hấn không cách nào lên đảo, có thể làm chính là nhận lấy sức mạnh, may mà tất cả đều thuận lợi.

Sau khi làm xong những việc này, hai người tuyên câu Phật hiệu, cuối cùng nhắm đôi mắt lại.

Thương thế của bọn họ vốn rất nặng, cần mau chóng hồi phục.

...

Năm vị Tiên đình cũng thảo luận chuyện liên quan.

Chỉ là đồ vật đã giao cho Tiên Quân Thái Nhất.

Cho nên bọn hắn cũng không có gì cần làm, mà bọn hắn cũng xem không hiểu thủ đoạn của Đế Tôn.

Cho dù là Tiên Quân Thái Nhất cũng chỉ biết đại khái.

Cho nên đối với bọn hắn mà nói, cũng không có giá trị thảo luận gì.

Nhưng bọn hắn đang thảo luận một chuyện khác.

Cũng là chuyện có quan hệ trực tiếp với Lục gia, chuyện này có thao tác nhất định.

“Lục gia mấy tháng sau muốn tổ chức hôn lễ, có phải là một cơ hội hay không?” Đột nhiên có người hỏi.

Vấn đề này làm cho tất cả mọi người đều sửng sờ.

“Các người có suy nghĩ gì?” Tiền bối chủ trì công việc nhìn những người khác hỏi.

Bản thân hắn không phát biểu bất kỳ ý tưởng gì.

“Thật ra có thể trà trộn vào, đúng là lựa chọn không tệ.” Thính Vân Tích nói.

“Ta cảm thấy có thể giả trang thành cường giả bọn hắn quen thuộc, sau đó lên đến bên người Tộc trưởng Lục gia và Phu nhân Tộc trưởng Lục gia, rồi đánh giết.” Ma kiếm Trảm Đồ nói.

“Còn có cách khác, hạ độc vô sắc vô vị, dù không ra đại sự, cũng có thể khiến cho Tu Chân giới cô lập bọn hắn.” Cao Viễn cũng mở miệng.

Tiền bối chủ trì công việc nhẹ gật đầu:

“Nói đều rất có đạo lý.

Vậy đôi chủ đề đi, trong Tu Chân giới hắn còn có một số thể lực không chịu hợp tác với chúng ta, phải nghĩ cách tác động đến bọn hắn.”

Những người khác gật gật đầu.

Không có người nhắc lại đề tài trước đó.

Đại hôn đi qua, đó chính là đi tặng đầu người.

Bọn hắn cũng không phải người Phật môn.

Có Đại Trưởng lão Lục gia ở đó, ai có thể giết Đông Phương Lê Âm?

Nhị Trưởng lão Lục gia cũng ở đó, ai có thể ở trước mặt nàng hạ độc?

Tam Trưởng lão Lục gia quản lý toàn bộ trận pháp kết giới khu vực Lục gia, có bao nhiêu người có thể trốn được ánh mắt của hắn?

Đến nỗi quấy rối.

Vô duyên vô cớ tặng đầu người, phá vỡ cân bằng hiện có.

Đúng là ngu xuẩn.

Chương 1160: Ra mặt vì em gái 3

Ra mặt vì em gái 3

Lục Thủy trở lại trong viện.

Sau khi đưa Mộ Tuyết về, hắn liền trở lại, cũng không ot lại bên kia.

Dù sao đêm nay còn phải đi qua.

Không biết có thể gặp gỡ đả ngộ không phải người không, hôm nay có làm chuyện gì quá phận sao?

Lục Thủy cảm giác gần đây không biết tình huống như thế nào, một đạo ban đêm liền muốn tỉnh lại ban ngày làm gì.

Ngô nhật tam tinh ngô thân, chính là như vậy đi.

Chỉ là hắn vẫn không nhớ ra được là có làm hay không, hắn là không có.

Vậy chính là không có.

Lục Thủy ngồi trong viện, lấy ra Thiên Địa Trận Văn, đọc sách.

Nhưng nhìn một hồi, bầu trời lại một lần xuất hiện biến hóa.

Vốn là ba ngôi sao sáng tỏ, dường như càng sáng hơn, như có tia điện nối liền chúng với nhau.

“Tam đại thể lực xuất thủ.” Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Hắn vốn cho rằng đây là thủ đoạn của ba vị Đế Tôn, những người khác không thể can thiệp.

Không nghĩ tới thế mà cũng có thể can thiệp.

Vậy Đại Trưởng lão liền khó chịu.

Lục Thủy trong mắt lóe lên sức mạnh thiên địa, sau đó liền thấy rõ nguyên do.

“Hóa ra là cam lộ dư trạch.”

Muội muội của hắn được mang thai, cam lộ từ trên trời rơi xuống, đây không phải là cam lộ bình thường.

Hoặc nhiều hoặc ít sẽ ở trên nhân thân lưu lại dư trạch.

Bình thường mà nói đối với bất kỳ người nào đều không có tác dụng gì.

Dù sao thực lực những người kia đều không đủ, vô pháp lợi dụng.

Nhưng Đế Tôn cấp bậc này liền rất cần loại vật này, có thể tăng tốc bọn họ thức tỉnh.

Còn có thể tăng cường thủ đoạn của bọn hắn.

Chẳng hạn như áp chế mệnh lý của muội muội hắn, từ đó để muội muội của hắn vô pháp bình thường sinh trưởng.

Thu hồi ánh mắt, Lục Thủy tiếp tục xem Thiên Địa Trận Văn trong tay hắn.

“Đưa em gái này thật sự là biết gây chuyện.”

Lục Thủy lắc đầu, sau đó bắt đầu suy nghĩ làm sao phá cục diện.

Dưới tình huống bình thường, thủ đoạn của ba người Đế Tôn, hắn và Mộ Tuyết đều khó đối phó.

Dù Mộ Tuyết mạnh kinh khủng, cũng chỉ đủ đối kháng một vị.

Thời gian Đại Trưởng lão dài đóng giữ, cũng miễn cưỡng ngăn cản một vị.

Mà vị cuối cùng...

Thật đáng tiếc, hắn Lục giai, chơi không lại.

Cản trở.

Chỉ là sức mạnh của ba vị muốn hoàn toàn thanh trừ rất khó, trừ khi giải quyết hết hạch tâm.

Cái này phức tạp.

Ba vị bọ họ trước mắt cũng làm không được.

Cho nên, vẫn nên nghĩ biện pháp khác.

“Ngược lại có thể thử thu thập cam lộ dư trạch, nhưng tam đại thế lực đã động thủ, muốn thu thập cũng không dễ dàng.”

Lục Thủy nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng không phải không được.

“Nhân thân mặc dù không có, hoặc nói người có thể thu thập mặc dù không nhiều.

Nhưng dư trạch hẳn còn có không ít.”

Lục Thủy đứng lên, sau đó ngồi xổm trên đất, tiếp đó bắt đầu dùng sức mạnh thiên địa dò xét.

Sau một lát hẳn đứng lên, lúc này trong tay cũng có một chút cam lộ dư trạch.

“Có, nhưng cũng không nhiều như vậy.

Địa phương cũng đủ lớn, ngược lại có thể.

Có thể thử một chút.”

Lục Thủy suy nghĩ, cách này quả thực có thể, nhưng mà...

“Cam lộ dư trạch có, như vậy ai có thể tiếp nhận những vật này?”

“Đại Trưởng lão? Cảm giác không được.”

Đại Trưởng lão mạnh như vậy, thần bí như vậy, một người một kiếm khai thiên khuy thiên ánh sáng, nguồn cấp bậc này, là xung kích cảnh giới cao hơn.

Cam lộ dư trạch sẽ chỉ ảnh hưởng đến bước tiến của Đại Trưởng lão.

Ở kiếp trước Đại Trưởng lão tấn thăng Chí Cao cần cần rất nhiều thời gian, đời này nhiều nhất là 1000 năm đi.

Rút ngắn mấy lần.

Cho nên hẳn là thay đổi người khác.

“Hiện nay trên đời còn có ai có thể chịu đựng được?”

“Thiên Cơ? Đối với danh sách những người kia mà nói, như thuộc về chiến lược.”

“Ma tu Huyết Trần? Thương quá nghiêm trọng, không thể phát huy hoàn toàn thực lực.”

“Minh Nguyệt? Tạm thời tìm không thấy.”

Những người khác liền không còn, Cơ Tâm chết rồi, Lạc Tam Sinh không có tin tức, Triều Tịch cũng không có tin tức gì.

Trừ tam đại thế lực cùng Kiếm Nhất, cũng chỉ có một vị.

“Tộc Bất Tử, Cố Lý.”

“Đúng, còn có Cổ thành Hoạ Loạn.”

Hắn nhớ kỹ Cổ thành Hoạ Loạn xuất hiện, hiện tại hắn lục giai, cũng xác thực có thể đi qua một chuyến.

Nếu như Cố Lý không ở, liền mời bọn họ giúp một lần bận bịu.

Hắn có thể đưa bọn hắn giải thoát.

Vốn còn muốn kéo dài một chút, xem ra kéo không được.

Nhưng người đâu?

Tùy ý chọn một chỗ tự nhiên không được, hắn cần trên mặt đất thành lập một tế đàn.

Cần người duy trì.

Nửa đường không thể bị phá hư, thời điểm vận hành một khi bị phá hư liền phiền phức.

“Có thể tìm một vài thế lực hợp tác, chí ít cần mấy chục chỗ.”

Lục Thủy đột nhiên phát hiện công trình có chút lớn, còn lớn đến khủng khiếp, để Chân Võ Chân Linh đi làm, cơ bản không có khả năng.

Tế đàn ngược lại không đáng tiền, tùy tiện một chút tảng đá là có thể, chỉ cần hắn vẽ phù văn vẽ lên là được.

“Tìm người hỗ trợ cũng có thể, chỉ là lại phải trả thù lao.”

Trả thù lao là một chuyện rất phiền phức, được từng cái tìm qua chỉ điểm.

“Muốn không, để bọn hấn hỏi một vấn đề?”

Chuyện này ngược lại là có thể, rất thuận tiện.

Như vậy thì nên tìm ai đây? Tìm người tốt nhất có thể lực tương ứng, lại để cho bọn hấn chạy một chuyến tới các thế lực khác.

Hoặc nhiều hoặc ít có thể có hiệu quả.

Rất nhanh trong đầu Lục Thủy xuất hiện dáng vẻ Lê Thiên Xích.

L

Ân Thiên Tông có thể.

Rất mạnh, dùng rất tốt.

Còn có Lam Dạ Quốc.

Lam Dạ Quốc vị trí phi thường kì lạ, cơ bản không thể đến.

Chỉ là cần đề phòng Thiên Sinh Thân, đây cũng có chút phiền phức.

Chẳng qua một tòa có thể dùng sức mạnh thiên địa che đậy.

Có suy nghĩ đại khái rồi Lục Thủy trực tiếp gọi Chân Võ tới.

Phải cho Chân Võ định ra danh sách, còn phải để Nhạc Phong tìm phương thức liên lạc của Lê Thiên Xích.

Lại để Chân Võ Chân Linh đi tiệm mì trông coi.

Có lẽ có thể thủ được.

Kiểm Khởi bọn hấn có thực lực đối ứng.

Vợ chồng Kiều Dã, cũng có thể để bọn hấn trở về thử một chút.

Hấn không quá đi.

Hai người này ở nhà không có mặt bài.

Không giống mấy người Kiếm Khởi lắm.

Nhạc Phong bọn hắn có thể tìm Thiên Nữ Tông, Thiên Nữ Tông hẳn sẽ phối hợp.

Còn có mấy người Thạch Minh ở Thu Cảnh Cung.

Binh chủng trấn áp những người kia, cũng đến lúc đi ra làm việc rồi.

“Những vật này toàn bộ đã giải quyết, còn phải đi Cổ thành Hoạ Loạn một chuyến, chuyện này cũng phải để Nhạc Phong cùng đi.”

Có hiểu biết đại khái.

Lúc này, Chân Võ Chân Linh tới.

“Thiếu gia?” Chân Võ gọi một tiếng.

Thiếu gia rất ít gọi hắn tới.

Nói cách khác, khả năng đã xảy ra chuyện.

Khả năng nhất là chuyện gì?

Ba ngôi sao đột nhiên xuất hiện trên trời sao?

Hắn là vậy.

“Bút và giấy.” Lục Thủy nói khẽ.

Chân Võ Chân Linh không dám có chút chần chờ, một người đặt giấy ở trước bàn Lục Thủy, một người đưa bút tới trước mặt Lục Thủy

“Chờ lát cần các người làm một số việc, người cần liên hệ có hơi nhiều.

Can hệ trọng đại, đừng trì hoãn.”

Chương 1161: Kiều Càn trở về đàm phán 1

Kiều Càn trở về đàm phán 1

Chân Võ Chân Linh nghe xong có chút kinh ngạc.

Thiếu gia rất ít khi nói sẽ quan hệ tới chuyện trọng đại.

Nhưng thiếu gia nói, vậy chứng tỏ chuyện này rất lớn, rất nguy hiểm.

Phải biết rằng, lúc trước giết cường giả Minh Thổ, trấn áp hải vực Không Minh, Thiếu gia cũng chưa từng nói lời này.

“Là do ba ngôi sao đột nhiên xuất hiện sao?” Chân Võ mở miệng hỏi.

“Đúng.” Lục Thủy cầm bút vẽ trận pháp phù văn, thuận miệng nói:

“Là thủ đoạn của ba thế lực lớn, cần áp chế bọn họ một chút.

Công trình hơi lớn và cần thời gian chuẩn bị không ngắn.”

Chân Võ Chân Linh lập tức cúi đầu:

“Xin Thiếu gia phân phó.”

Bọn họ tự nhiên sẽ không chút lơ là, ba thế lực lớn nhắm vào Lục gia, Thiếu gia cố gắng lâu như vậy mới có thể ổn định thế cục.

Chắc hẳn tiếp theo cũng vô cùng trọng yếu.

Có thể tham dự trong đó, là vinh hạnh của bọn họ.

Lục Thủy không nói gì, mà tiếp tục vẽ trận pháp phù văn của hắn, đây là điểm mấu chốt.

Sau khi vẽ xong, hắn đưa giấy cho Chân Võ.

Chân Võ Chân Linh nhìn xuống, phát hiện chỉ là một trận pháp cùng với một phần đá chất thành... Tế đàn?

Không hiểu lắm.

Nhưng kế tiếp thiếu gia sẽ giải thích.

Đúng vậy, sau khi Lục Thủy đưa đồ cho bọn họ, liền mở miệng:

“Tế đàn, là trọng điểm lần này.

Đây là những việc cần làm.

Thứ nhất, các người cần tìm người hỗ trợ, phải kiến tạo ra bản đồ trên núi, tế đàn có khả năng tự ẩn nấp, trước khi kích hoạt sẽ không có người phát hiện ra được.

Thứ hai, địa phương thành lập tốt nhất là trong phạm vi thế lực nhất định, phòng ngừa hư hại, chỉ là rất có thể sẽ đắc tội với ba thế lực lớn, cho nên cần tìm thế lực thích hợp.

Về thù lao, có thể cho phép những người tham gia hỏi một câu hỏi, bất kỳ vấn đề, nhỏ đến săn kho báu, lớn đến đại đạo.

Tất nhiên, bọn họ lén lút chạy đến những nơi khác để thành lập cũng có thể.

Miễn là thành công.

Ba, tất cả những người hỗ trợ, muốn thuyết phục các thế lực liên quan đều có thể dùng tên Lưu Hỏa.”

Dừng lại một chút, Lục Thủy tiếp tục nói:

“Định danh sách người có thể tìm ra, sau đó bảo Nhạc Phong đi theo vào Thành cổ Họa Loạn, lại hỏi hắn có phương thức liên lạc của cao tầng Ân Thiên tông hay không.

Thiên Nữ Tông cũng để cho bọn họ đi liên lạc, các nàng dựa lưng vào Tử Y Thần Nữ, không đến mức xảy ra chuyện.

Làm xong những chuyện này, đi tiểu trấn Thu Vân tìm một chút, xem có hình bóng Lệ Thiên Xích hay không, tóc bạc, bên người có một vị tiên tử mặc đồ đen đi theo, thích ăn mì.

Đại khái là những việc này.”

“À, tất cả các tế đàn được xây dựng xong phải đánh dấu trên bản đồ.

Đến lúc đó giao ho ta.” Lục Thủy bổ sung một câu.

“Vâng.” Chân Võ do dự nói:

“Thiếu gia, nếu như bọn họ đưa ra điều kiện khác mới chịu hỗ trợ thì sao?”

“Nếu như là linh thạch, công pháp, pháp bảo, đan dược đều có thể thỏa mãn.” Lục Thủy trả lời.

Dù sao quyền hạn của hắn có giới hạn cao nhất.

Sẽ không để trong nhà phá sản.

“Vâng.” Chân Võ Chân Linh ứng tiếng.

Sau đó bọn họ liền rời khỏi viện của Lục Thủy, cần phải đi tìm người liên hệ.

Đúng vậy, bước đầu tiên là người liên hệ.

Ví dụ như Cầu Tử, chuyện tìm Lệ Thiên Xích tốt nhất nên giao cho bọn Cầu Tử.

Tuy rằng Cầu Tử là liêm chó, nhưng liên quan tới tiểu trâm Thu Vân không có gì rõ ràng hơn bọn họ.

Cầu Tử cũng không phải kẻ yếu, Đau Răng tiên nhân càng là cường giả trong cường giả.

Nhìn Chân Võ Chân Linh bọn họ rời đi, Lục Thủy liền không chú ý chuyện này nữa.

Trước mắt có đại trưởng lão chống đỡ, không có vấn đề gì.

Về phần tế đàn, cần không ít thời gian.

Nhiều nhất là một tháng.

Đại Trưởng lão không thành vấn đề, cùng lắm thì để cho mẹ hắn mang thai thêm một tháng.

Không phải là vấn đề gì lớn.

Đi ra sớm cũng là một loại tai họa.

Cũng may kiếp này hắn tương đối lợi hại, bằng không trong nhà khó khăn biết bao nhiêu.

Ra ngoài vùng trộm đánh một trận đi.

Biểu hiện một chút uy nghiêm làm ca ca, hẳn là cha mẹ có thể hiểu được.

Cũng không đến nỗi ngày hôm sau đưa hẳn vào Phong Sương Hà chứ?

Hẳn chính là con ruột, Đại Thiếu gia Lục gia, Đại Tộc trưởng Lục gia tương lai.

Sau đó Lục Thủy lật Thiên Địa Trận Văn ra xem.

Qua vài ngày nữa, tu vi của hẳn có thể tấn thăng 6.2, tấn thăng so với thời điểm Ngũ giai còn dễ dàng hơn.

Hẳn thật sự rất tò mò, sau Thất giai, muốn thăng cấp một tiểu cảnh giới cần mấy ngày.

Hiện tại có lẽ có thể tấn thăng Thất giai.

Trực giác nói cho hẳn biết, cho dù không tấn thăng cũng không cách nào làm cho Mộ Tuyết mang thai, hiện tại hẳn đang đánh mặt trực giác.

Vả mặt thành công, có thể tấn thăng thất giai.

Vả mặt thất bại...

Cũng có thể tấn thăng Thất giai.

Thật tuyệt vời.

“....”

Đây là tiết tấu muốn mở mặt thất nghiên cứu lần nữa sao?

Lục Thủy có chút bất đắc dĩ, sau đó không nghĩ nhiều nữa, chờ tới đỉnh phong Lục gia rồi nói sau.

Vẫn còn một tháng nữa.

Xem ra có khả năng bắt kịp Cổ thành Họa Loạn, khi đó tương đối có dư lực.

Một khi tiến vào Thất giai hẳn liền lợi hại.

Đến lúc đó...

Nhất định bị gọt giống như thứ gì đó.

Nhưng hẳn cảm giác gọt càng nhiều, hẳn tấn thăng lại càng nhanh, đến lúc đó có phải bốn năm ngày là có thể tấn thăng tiếp không?

Nếu như vậy, cũng quá mạnh.

Hy vọng đi.

Nhưng cảm giác rất không có khả năng.

Sau đó Lục Thủy liền nghĩ đêm nay mấy giờ xuất phát tốt hơn một chút, muộn quá không tốt, sớm quá cũng không tốt lắm.

Thật sự phiền phức

Lại đi một hai lần nữa là có thể triệu hoán Nha Thân, hẳn là cho phép nguyện tốt gì đây?

Buồn rầu.

...

“Tìm một nam tử tóc bạc? Nhân loại này có phải trông tao không?”

Hơn nữa, tại sao ta phải đi tìm?

Gọi bốn đại gia một tiếng Cầu gia, ta sẽ giúp các người tìm.” Cầu Tử nhìn Chân Võ bọn họ phi thường kiêu ngạo nói.

Thân là chó nhà giàu có, tự nhiên phải có bộ dáng nhà giàu.

“Thiếu gia muốn tìm.” Chân Võ lạnh lùng mở miệng.

“Gâu gâu.” Cầu Tử sửa hai tiếng, lập tức nói:

“Nhân loại ngu xuẩn, các người đừng ngăn cản ta, nói cái gì đêm nay ta cũng phải tìm ra tên trộm này.

Chuyện của Cầu gia, chính là chuyện của chó tôn tử ta.”

Chân Võ Chân Linh: “...”

Bọn họ mỗi lần đều nói vấn đề, sau đó để cho Cầu Tử kiêu ngạo một chút, tiếp theo nói là chuyện của thiếu gia.

Sau đó, Cầu Tử sẽ tích cực hơn bất cứ ai khác.

“Là Lục Thủy tiểu huynh đệ muốn làm gì sao?” Đau Răng Tiên Nhân lúc này ngồi dưới gốc cây công viên, bọn họ đang hóng mát.

Đây là địa bàn của bọn họ.

Ngủ công viên là chuyện thường.

Ban ngày sẽ ngồi ngoài đường.

Ăn xin?

Đó không đến nỗi, nhiều chó có chủ nhân như vậy, bọn họ sẽ hiếu kính.

Đau Răng Tiên Nhân tương đối thích nghi với cuộc sống này.

“Là muốn làm một vài chuyện tương đối quan trọng.” Chân Võ khẽ gật đầu, sau đó nói đại khái chuyện này một lần.

“Nói cách khác, tùy tiện một ngọn núi là được?” Đau Răng Tiên Nhân hỏi.

Chân Võ Chân Linh gật đầu.

“Thiếu gia đưa ra thù lao là trả lời một vấn đề, bất kỳ vấn đề nào cũng được.

Muốn pháp bảo, công pháp, linh thạch, đan dược, linh dược cũng có thể.” Chân Linh nói thêm.

“Đưa bản đồ cho ta xem.” Đau Răng Tiên Nhân nói.

Chuyện này hẳn có thể tìm.

Cầu Tử cũng có thể làm.

Hai người bọn họ có thể mỗi người đi một ngọn núi, dù sao Tu Chân Giới cũng không thiếu núi lớn.

Chân Võ tự nhiên không dám chần chừ, lập tức giao đồ cho Đau Răng Tiên Nhân.

Đây là một vị đại tiên bối chân chính.

“Gâu gâu.”

Cầu Tử sửa một tiếng.

Đau Răng Tiên Nhân nhận lấy, sau đó đặt trên mặt đất, bọn họ cùng nhau xem xét.

Chỉ là một lát sau, Đau Răng Tiên Nhân liền gật gật đầu:

“Ngược lại bằng không thì, chỉ là có chút khó hiểu.

Chúng ta có thể ra ngoài một chuyến.”

Chương 1162: Kiều Càn trở về đàm phán 2

Kiều Càn trở về đàm phán 2

Sau khi trả lại giấy cho Chân Võ, Đâu Răng Tiên Nhân nhìn về phía Cầu Tử:

“Tiểu huynh đệ nhà giàu có muốn cùng nhau đi tìm một ngọn núi không?”

Chúng ta một người xây dựng một nơi.”

Cầu Tử giật giật móng vuốt vỗ vỗ ngực nói:

“Thân là chó nhà, phải vì Cầu gia phân ưu.”

“Vậy đến lúc đó ta nói với Thiếu gia.” Chân Võ Chân Linh vui vẻ.

Có hai vị này hỗ trợ, vậy thì dễ dàng hơn rất nhiều.

“Gâu.” Cầu Tử kêu lên một tiếng rồi nhìn Chân Võ nói:

“Thân là chó nhà, tự nhiên không thể đòi thù lao.

Con người, người hiểu ý ta không?”

Chân Võ Chân Linh: “...”

Hiểu.

Đến lúc đó nói với Thiếu gia Cầu Tử lòng son da sắt, không từ chối khổ cực.

Chỉ muốn gặp Thiếu gia một lần.

Chờ cùng thảo luận cùng hai người Đâu Răng Tiên Nhân xong, Chân Võ Chân Linh liền rời đi, nếu có tin tức Lệ Thiên Xích, Đâu Răng Tiên Nhân sẽ thông báo trước tiên.

Cầu Tử rất gấp gáp, nó cần phải lập công.

Để Cầu gia biết, sinh ra là một con chó nhà, nó xuất sắc như thế nào.

Sau này tề ra mặt cháu trai Đế Tôn kia cũng không thành vấn đề.

Cái gì Đế Tôn, cái gì Chân Thần, cái gì Phật Đà, đều là cháu của nó.

...

Chân Võ Chân Linh rời đi, bọn họ muốn đi tìm Kiều Dã cùng với bán thuốc giả.

Sau đó còn phải liên hệ Kiếm Khởi bọn họ cùng với Danh Dữ Trọng bọn họ.

Cũng may lúc ấy có bí pháp lưu lại liên lạc.

Dù sao mệnh lý liên hệ quá khó khăn.

Kiều Càn vừa tan tâm cùng Lâm Hoan Hoan, đang định đi dạo một vòng rồi trở về.

Chỉ là vừa đi không bao lâu liền nghênh đón Chân Võ Chân Linh.

Kiều Dã đi làm ở chỗ này, Chân Võ Chân Linh đương nhiên biết.

Nhìn thấy Chân Võ Chân Linh, Kiều Càn liền biết khẳng định sẽ có đại sự gì đó.

Ngược lại cũng không lo lắng bị ép buộc, dù sao hẳn cũng không quan trọng như vậy.

Lục Thủy tồn tại sao có thể ép buộc một kẻ yếu.

Sau đó, bọn họ ngồi trong một đình nghỉ ngơi.

“Đi các thế lực liên quan, nói chuyện hợp tác?” Kiều Càn có chút ngoài ý muốn.

Có thể đắc tội với tam đại thế lực, điều này có nghĩa là Lục Thủy sẽ ra tay với ba thế lực lớn.

Có thể đặt một câu hỏi, mà là những người tham gia đều có thể hỏi.

Những người khác có thể cảm thấy không có tác dụng gì, nhưng đối với một số người, vấn đề này đủ để thay đổi cả đời.

Chẳng hạn như tổ gia gia hấn, lại ví dụ như mẹ của hấn.

Cơ hội đột phá, cùng với cơ hội thương thế chuyển biến tốt đẹp.

Chỉ là câu nói kia có thể đắc tội với ba thế lực lớn, đủ để dọa tất cả mọi người.

“Đúng vậy, chỉ muốn hỏi các ngươi một chút, có muốn thử xem không?” Chân Võ nói.

Sau lưng Kiều Càn có Kiều gia, sau lưng Lâm Hoan Hoan có Băng Nguyên Tuyết Vực.

Băng Nguyên Tuyết Vực hấn sẽ khó, thế nhưng Kiều gia không nhất định không có khả năng.

Kiều Càn bị đuổi ra ngoài, trong đó khẳng định có rất nhiều nguyên nhân.

Bọn họ không hỏi cũng không kiểm tra.

Không cần thiết.

Kiều Càn suy nghĩ một chút.

Kiều gia bởi vì hấn, không có khả năng đi Tiên Đình, cho nên vốn có chút đắc tội.

Một khi Tiên Đình phát triển an toàn, như vậy Kiều gia có chỉ lo thân mình sao?

Hiện tại được coi là trung lập.

Nếu như đáp ứng chuyện này, chẳng khác nào thiên về Lưu Hỏa.

Theo quan điểm của hấn, không có chỗ xấu.

Bởi vì cuối cùng có thể có thêm một đường lui, nhưng từ gia tộc đến xem, chẳng khác nào ép buộc bọn họ lựa chọn.

Thậm chí còn bị cuốn vào cuộc chiến.

Nhất là không biết thân phận Lưu Hỏa, làm người ta không có cảm giác an toàn.

Nhưng Lưu Hỏa là ai, hấn không thể nói.

“Có phải chỉ cần hoàn thành một tòa tế đàn là được không?” Kiều Càn mở miệng hỏi.

Lâm Hoan Hoan có chút không hiểu, chuyện bọn họ nói có hơi phức tạp.

Sao còn kéo theo Lưu Hỏa?

Chỉ là nàng nghe ra, dường như muốn đứng đội vậy.

Nàng không có nhân quyền trong nhà nàng.

Không thể nói, có vẻ như không có giá trị.

Nhưng nàng cũng không thêm đề ý, dù sao sau này ở lại tiểu trấn Thu Vân, tự do lại vui vẻ.

Không lo ăn không lo mặc, cái gì cũng tốt.

“Đúng vậy.” Chân Võ trả lời một câu, lại nói thêm:

“Còn chưa nói với Kiếm Khởi, đến lúc đó các ngươi có thể thử giao tiếp.

Chỉ là nếu tham dự, thù lao muốn vấn đề hay là muốn đan dược công pháp, có thể lựa chọn’

Kiều Càn chắc chắn sẽ chọn vấn đề.

Chỉ là đan dược công pháp thật ra càng thực dụng hơn.

Chỉ là bọn họ ở chỗ này tương đối vui vẻ, không thiếu những thứ đó.

Cũng không coi trọng chuyện tu luyện như vậy.

Cuối cùng có thể đi đến đâu, bản thân bọn họ cũng không biết, có lẽ không quá xa.

Chỉ là hẳn biết, trong những người hẳn quen biết, hẳn chỉ có Kiếm Khởi mới có thể đi đến tận cùng.

Kiều Càn cảm thấy kỳ ngộ của mình thật ra không ít, nhưng trong những người này vẫn coi như bình thường.

Dù sao nguồn gốc kỳ ngộ của bọn họ đều giống nhau.

“Hai ngày nay ta trở về hỏi một chút.” Cuối cùng Kiều Càn khẽ gật đầu đáp ứng.

Chuyện này hẳn nhất định phải tự mình đi một chuyến, chuyện trọng đại.

Phải suy nghĩ một chút lý do.

Gia nhập trận doanh bên này cũng sẽ không bình yên vô sự.

Nhưng nếu hai bên giao đấu.

Chắc chắn là một lối thoát tốt.

Chỉ là đây đều là nhận thức của hắn, trong tộc rất khó đáp ứng.

Trong lúc nhất thời hứng quả thật muốn trao đổi với Sơ Vũ một chút, hỏi xem bọn họ muốn thuyết phục thế lực nhà mình như thế nào.

Kiểm Khởi thì không nên tham khảo.

Thực lực sau lưng Sơ Vũ không khác gì Kiều gia.

Có thể tham khảo một chút.

Kiểm Nhất Phong kiên cường, căn bản không thềm để ý đắc tội với ba thế lực lớn.

“Đây là bản vẽ, các người cầm, nếu như bọn họ đáp ứng liền nói với ta.” Chân Võ lấy bản vẽ phục chế ra.

Đau Răng Tiên nhân có thể nhớ kỹ, những người khác không nhất định, không phải ai cũng có thể.

Để không phạm sai lầm, hắn còn biết phát ảnh chụp qua.

“Có nhu cầu nào khác không?” Chân Võ hỏi.

“Có thể cho ta một bộ áo bào đen không?” Kiều Càn hỏi.

Hắn đương nhiên là xin cho Lâm Hoan Hoan.

“Có.” Chân Linh lập tức cầm một kiện ra.

Nàng đưa cho Lâm Hoan Hoan.

Thiếu gia chuẩn bị cho bọn họ không ít.

Khi đó Thiếu gia cảm thấy đánh một trận có thể phải dùng một bộ, cho nên chuẩn bị nhiều hơn.

Lâm Hoan Hoan nhận lấy, tuy rằng không hiểu lắm, nhưng Kiều Càn muốn gia nhập, nàng cũng phải gia nhập theo.

Đại khái còn muốn về nhà một chuyến.

Trở về thăm mej cũng tốt.

Chờ Chân Võ Chân Linh bọn họ rời đi, Lâm Hoan Hoan liền hỏi Kiều Càn:

“Khi nào xuất phát?”

“Ngày mai hoặc ngày mốt đi.” Kiều Càn trả lời, sau đó nhìn Lâm Hoan Hoan nói:

“Không cảm thấy kỳ quái sao?”

“Cảm giác.” Lâm Hoan Hoan gật đầu, sau đó nhìn Kiều Càn cười nói:

“Nhưng người sẽ không hại ta, đúng không?”

Kiều Càn gật đầu, nghiêm túc nói:

“Đúng.”

“Vậy tối nay ta trở nên xinh đẹp cho người xem đi, lần trước thất bại, là tương đối khấn trương.” Lâm Hoan Hoan nói.

Nói xong liền định đi mua bánh bao ăn.

Ăn nhiều sẽ không căng thẳng.

Kiều Càn không nói gì, thật ra không cần.

...

Chương 1163: Kiều Càn trở về đàm phán 3

Kiều Càn trở về đàm phán 3

Ban đêm Sơ Vũ ngồi trước bàn máy tính.

Hắn đang gõ chữ.

Ý tưởng như suối trào, tốc độ gõ chữ phi thường nhanh.

Cố gắng một chút, hắn có thể ra sách, sau đó đi đến đỉnh cao, lần này hắn đã sử dụng áo giáp.

Chỉ là có một vấn đề không nhỏ, đó chính là tu chân giả đọc tiểu thuyết sao?

Hắn viết đạo pháp lĩnh ngộ được ra, thật sự có người hiểu được sao?

“Hắn là bắt đầu từ thô thiển, nam chủ từng chút một khôi phục, sau đó đạt tới đỉnh phong.

Viết ra toàn bộ quá trình tu luyện.

Sau đó nhìn người khác tu luyện, chỉ ra điểm vấn đề.

Cái này phải hỏi Kiếm Lạc bọn họ một chút, xem có trong vấn đề tu luyện hay không, trước tiên để người khác trào phúng hai câu.

Sau đó lật bàn vả mặt.

Tốt lắm.”

Sơ Vũ gõ bàn phím, cảm thấy cốt truyện tiếp theo quá dễ viết.

Một tu chân đại gia chân chính.

Mặc dù ông đã học được, nhưng nó không có nghĩa là hắn sẽ.

Sau này từ từ học đi.

Thật dễ dàng.

“Chỉ là để không bị bắt sơ hở, lúc viết tốt nhất là luyện một chút, bảo đảm không thành vấn đề.

Ừm, còn phải cố ý nói một nửa giữ một nửa, treo cổ bọn họ.”

Sơ Vũ gật gật đầu, trong đầu đầy thủ pháp viết sách.

Hắn muốn hot, thật sự muốn hot.

Đùi thật sự quá lợi hại, vì hắn nghịch thiên cải mệnh.

Tích tích!

Đột nhiên điện thoại của Sơ Vũ vang lên, Chân Võ gọi tới.

Trả lời điện thoại, một lúc lâu sau.

Hắn cúp máy.

Lúc này, vẻ mặt hắn u ám.

“Xong rồi, phải trở về tông môn.”

Sư tử nói không mặc nữ trang thì không cho trở về.

Hắn không có khả năng mặc nữ trang, đường đường là nam nhi bảy thước, sao lại chịu ủy khuất như vậy?

Sau đó Sơ Vũ quay đầu sang phòng bên cạnh.

Kiểm Lạc là nữ?

Đề nàng đi thật ra cũng không sai biệt lắm.

Đi qua thương lượng.

Cốc cốc cốc!

“Ai?” Phía bên kia cửa vang lên tiếng nói, mang theo cảnh giác.

“Còn có người nfo khác gõ cửa sao?” Vẻ mặt Sơ Vũ bất đắc dĩ.

Rất nhanh sau đó, cửa mở ra, là Kiểm Lạc xõa tóc dài.

Mặc đồ ngủ.

Kiểu che đi toàn thân.

Giống như bị Sơ Vũ nhìn thấy, là một tổn thất cực lớn.

“Ta đề nghị người đi mua một bộ đồ ngủ gấu trắng, cả người được đặt bên trong.

Tốt hơn so với bộ đồ ngủ bình thường này.” Sơ Vũ hảo tâm nhắc nhở.

“Có phải người trạch tới điên rồi, thích nhìn người thay trang phục không?” Kiếm Lạc nhìn chăm chăm Sơ Vũ nói.

“Thay trang phục quả thật không tệ, chỉ là...” Sơ Vũ cúi đầu nhìn xuống nói:

“Bộ đồ ngủ này không dày, có vẻ người vô não nghiêm trọng.”

Nghe được những lời này Kiếm Lạc cúi đầu nhìn, sau đó mặt đỏ lên, nàng xoay người, quay đầu nói:

“Cũng không phải động thủ với người khác, không cần bực, không bình thường sao?”

“Không có gì không bình thường, ta thấy người dễ dàng đỏ mặt như vậy, nhắc nhở người mà thôi.” Sơ Vũ sao để ý chuyện này, tiếp tục nói:

“Là người đi ra hay là ta đi vào, ta có chuyện muốn nói.”

“Người nghĩ ta sẽ cho người xem phòng ta sao?” Kiếm Lạc nhìn Sơ Vũ nói.

Nghe được câu này, Sơ Vũ lấy tay đề đầu Kiếm Lạc, sau đó giúp nàng quay về phía ban công:

“Đồ dùng cá nhân của người treo ở bên ngoài, phòng người có gì để xem?”

Toàn bộ lỗ tai của Kiếm Lạc đỏ bừng.

Nàng hừ lạnh một tiếng, nói:

“Khó trách người mãi mãi không tìm được đạo lữ.”

“Đây không phải là tốt hơn à.” Sơ Vũ đi vào phòng khách:

“Muốn đạo lữ làm gì? Có thể giúp ta gỡ chũ sao?

Nó sẽ chỉ ảnh hưởng đến tốc độ gỡ chũ của ta.”

Kiếm Lạc đi theo, thì thầm nói:

“Có bệnh.”

Sau đó bọn họ ngồi trên sô pha, Kiếm Lạc ôm gối đầu, chặn phía trước.

“Người muốn nói gì?” Kiếm Lạc nhìn Sơ Vũ.

Ghế sofa rất thoải mái, nhưng gối không thoải mái.

Nàng muốn mua một cái thoải mái, nhưng Sơ Vũ không trả tiền cho nàng, nàng cũng không có cách nào.

Hơn nữa, bây giờ nghèo.

Gia đình cũng không cho tiền, bọn họ chỉ có thể tự lực cánh sinh.

Lúc này vẻ mặt Sơ Vũ nghiêm túc:

“Một chuyện rất lớn, có liên quan đến đùì.”

Nghe được đùì, Kiếm Lạc liền cúi đầu nhìn chân, không lộ ra.

“Có phải người quá tự luyện rồi không? Là đùì Lưu Hỏa.” Nghe được Kiếm Lạc liền nghiêm túc lại, có quan hệ với vị tồn tại kia, vậy thật sự không thể khinh thường.

“Vừa rồi Chân Võ gọi điện thoại cho ta...” Sơ Vũ nói đơn giản Chân Võ nói với hắn.

Nói một cách đơn giản, đây không phải là nhiệm vụ khó khăn.

Về chuyện Tiên Đình, tông môn bọn họ ngược lại cũng không đi.

Dù sao tông môn bọn họ có tiền, có thế, không sợ.

Chủ yếu là có tiền.

Có tiền tài nguyên thì nhiều, cường giả thì nhiều.

Đừng nhìn đều là nữ, tuy rằng so ra kém Xảo Vân Tông, nhưng so với thế lực nhất lưu, bọn họ cũng là hàng đầu trong đó.

Toàn bộ Tu Chân giới chỉ có ba tông môn đều là nữ.

Xảo Vân Tông thuộc về thế lực đỉnh cấp, Bách Hoa Cốc thuộc thế lực nhất lưu, Thiên Linh Phong miễn cưỡng nhị lưu.

Đương nhiên, Thiên Linh Phong trở thành Thiên Nữ Tông hiện tại, tuy rằng vẫn là nhị lưu nhưng lại không giống.

Ba tông môn này đơn giản mà nói đều tương đối có tiền.

Chủ yếu là đều sự nghiệp riêng của họ.

Cho nên đối với chỗ tốt của Tiên Đình, các nàng chướng mắt, nhưng nếu có áp lực từ bên ngoài, đương nhiên cũng phải đi theo tình thế.

Thực sự có thể thoát khỏi tình thế, chỉ có thế lực đỉnh cấp.

Chỉ là trước mắt không có áp lực bên ngoài, Bách Hoa Cốc còn chưa lui tới với Tiên Đình.

Về phần yêu cầu của đùì, sư phụ hẳn có thể đáp ứng hay không, hẳn cũng không biết.

Chỉ cần hỏi.

Tóm lại, cảm thấy một chút khó khăn cũng không có.

Đương nhiên, cũng may đùì không cưỡng cầu, bằng không sẽ có khó khăn.

Nếu cần phải đứng đòì, đó chắc chắn là đứng bên đùì.

“Chuyện này có liên quan gì đến ta?” Nghe xong, Kiếm Lạc tò mò nhìn Sơ Vũ:

“Người muốn trở về tông môn không?”

Dù là Kiếm Nhất Phong cũng muốn, đó là ca ca ta đi nói.

Địa vị của ca ca ta ở Kiếm Nhất Phong, chuyện này khẳng định không có vấn đề gì.

Cho nên người nói với ta chuyện này làm gì?”

“Ta trở về không tiện.” Sơ Vũ suy nghĩ:

“Gần đây không phải người muốn mua một cái gì đó sao? Ta sẽ trả tiền cho người.

200 tệ.”

Kiểm Lạc lạnh lùng nhìn Sơ Vũ, sau đó nói:

“Nhưng các nàng không có khả năng nghe lời ta, người đây là đang qua loa với Lưu Hỏa sao?”

Người không phải muốn ra sách hot sao?

Vừa mới hot, người liền không còn?”

Sơ Vũ: “...”

“Ta gọi điện thoại chào hỏi sư tỷ, sau đó người đi qua.” Sơ Vũ nói.

Chuyện này có tỷ lệ thành công.

Có thể nói rõ ràng là tốt rồi.

Kiểm Lạc không có phản đối, đại khái là bị hai trăm khối mua chuộc.

Sau đó Sơ Vũ lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho sư tỷ.

Hắn dùng khuếch đại âm thanh để đảm bảo mọi người đều biết nội dung.

Là điện thoại của sư tỷ Văn Nguyệt.

Kêu vài tiếng, đối diện liền truyền đến thanh âm:

“Không có tiền ăn cơm?”

“...” Sơ Vũ không thêm đề ý chuyện này:

“Không phải đâu sư tỷ, ta thương lượng với người một chuyện.”

“Vay tiền?” Văn Nguyệt có chút tò mò.

“...” Sơ Vũ vẫn lựa chọn không đề ý

“Là có quan hệ nhất định với cả tông môn.”

“Chuyện lớn như vậy?” Văn Nguyệt có chút tò mò.

“Ừm, rất lớn, cũng có chút phức tạp.” Sơ Vũ gật đầu nói.

“Chuyện lớn như vậy, vậy thì trở về nói, chúng ta đã lâu không nhìn thấy người mặc nữ trang.” Văn Nguyệt ngáp một cái, giống như muốn ngủ.

Kiểm Lạc vụng trộm liếc Sơ Vũ một cái.

Nàng chưa bao giờ nhìn thấy.

“Su tử, ta đường đường là nam nhi bảy thước...”

“Một thước ba mươi ba cm, bảy thước hai thước một.”

“Su tử có thể là học toán không tốt, hơn nữa nữ trang quá khó cho ta.”

“VẬY mang theo bạn gái trở về là được rồi, người suy nghĩ kỹ, ta muốn ngủ.”

Sau đó, điện thoại cúp máy.

Sơ Vũ có chút bất đắc dĩ, hấn ngẩng đầu nhìn Kiểm Lạc.

Nhìn thấy Sơ Vũ nhìn lại, Kiểm Lạc lập tức giật giật chân, để mình dựa vào phía sau.

Càng ôm gói thật chặt.

“Tuy rằng người tóc dài rất đẹp, ngũ quan rất tinh xảo, dáng người nhất lưu lại không có não.

Chỉh thể đến nói xác thực rất xinh đẹp, rất hoàn mỹ.

Nhưng tại sao người lại lùì lại như vậy?”

Người không có tiền, không thuê được bạn gái khác.”

“...”

Cảm giác bị xúc phạm.

—

Đêm khuya.

Lục Thủy khép lại Thiên Địa Trận Văn, hấn nhìn đồng hồ.

“Mười hai giờ rưỡi, đã đến nửa đêm, nên tu luyện đã tu luyện, nên ai cũng ngủ.”

Sau đó hấn ngẩng đầu nhìn chân trời, ba đạo tinh quang kia rất chói mắt.

“Rất ảnh hưởng đến việc ta ra ngoài vào ban đêm, quả nhiên là phải nổ tung tất cả.”

Chương 1164: Mộ Tuyết: Lục Thiếu gia, ta thành công cụ hình người rồi? 1

Mộ Tuyết: Lục Thiếu gia, ta thành công cụ hình người rồi?
1

Lục Thủy đi trên một con đường nhỏ.

Dưới tình huống bình thường, hẳn lên Lục giai, toàn bộ Lục gia sẽ không có ai có thể phát giác được hẳn.

Nhưng lần này, hẳn trực tiếp sử dụng sức mạnh thiên địa.

Đừng nói Đại Trưởng lão trên trời không rảnh, có rảnh cũng không phát hiện được hẳn.

Hẳn muốn giấu, ngay cả Mộ Tuyết cũng...

Được rồi, nếu Mộ Tuyết tìm đến.

Có đôi khi, vấn đề không phải ở sức mạnh.

Mộ Tuyết không nói đạo lý, khó đối phó.

Lúc đi vào trong sân nhỏ của Mộ Tuyết, sức mạnh thiên địa bắt đầu khuếch tán, bao trùm gian phòng của Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết dù có ở bên trong vận dụng sức mạnh cường đại, thì hẳn cũng không bị phát hiện.

Kéo kẹt!

Lục Thủy đẩy cửa vào.

Đợi hẳn bước vào phòng, đóng cửa vào rồi, Mộ Tuyết mới chui từ trong ổ chần ra ngoài, nàng nhìn Lục Thủy, vẻ mặt khẩn trương, hỏi:

“Không bị ai theo dõi chứ?”

Lục Thủy: “...”

Hai người rõ ràng là vợ chồng bình thường, vì sao phải làm thành thế này?

Cho dù có công khai, thật ra cũng không có gì.

Gì mà chưa thành hôn chứ.

Cũng chỉ còn có ba tháng nữa.

“Mộ Tiểu thư, lời nói của nàng sẽ khiến người khác hiểu lầm.” Lục Thủy tiếp lời.

“Lục Thiếu gia đã là người trưởng thành, phải học cách trở nên thông minh hơn một chút.” Mộ Tuyết ngồi dậy, nhìn Lục Thủy.

Chăn mền bị xốc lên, có thể thấy được váy ngủ của Mộ Tuyết.

Lúc này, Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, không nói lời nào.

Giống như đang chờ Lục Thủy khen nàng.

“Không đốt đèn, ta không nhìn thấy.” Giọng nói của Lục Thủy vang lên.

Soạt!

Tử khí khuếch tán.

Lục Thủy: “...”

Hắn chỉ nói thật mà thôi.

Lộp bộp.

Ầm!!!

Ánh sáng tím lấp lóe.

Hồi lâu sau, tiếng động mới lắng xuống.

Lúc này, Lục Thủy bị đè trên chăn đánh, cảm giác như toàn bộ máu trên người đều bị ứ đọng lại.

Mộ Tuyết dựa trên bụng Lục Thủy, sau đó vẫy vẫy đôi chân dài phát ra ánh sáng màu tím nhạt, vẻ mặt vui vẻ.

Có thể trực tiếp đánh Lục Thủy, quả nhiên mới là vui vẻ nhất.

Lục Thủy sẽ không tỉnh lại, bị nàng đánh đều là đáng đời.

(Lục Thủy: Ta tỉnh, ta cảm thấy mình không có vấn đề gì, là do lòng của nữ nhân như kim đáy bể.)

“Người vừa nói cái gì?” Mộ Tuyết đang tựa đầu trên bụng Lục Thủy đột nhiên ngẩng lên hỏi.

Là đang chát vắn.

“A?” Lục Thủy ngỡ ngác:

“Ta vừa mới nói cái gì?”

“Lục Thiếu gia, về sau ít nói xấu ta trong đầu đi.” Mộ Tuyết quơ quơ nắm tay nhỏ, cảnh cáo nói.

Lục Thủy: “???”

Đầu óc Mộ Tuyết lớn lên thế nào vậy?

Nói chuyện không có logic.

“Hừ.” Mộ Tuyết hừ lạnh một tiếng, sau đó tiếp tục dùng bụng Lục Thủy làm gối đầu.

Chân của nàng để giữa không trung, có từ khí đỡ lấy giúp nàng.

Dường như chính là để cho Lục Thủy nhìn.

“Lục Thiếu gia nói xem liệu bụng ta sẽ có phản ứng gì không?” Mộ Tuyết hỏi.

“Nói thẳng cho nàng biết là sẽ không, cho nên ta mới tới đây để vả mặt trực giác.” Lục Thủy nói.

Nghe thấy câu này, Mộ Tuyết đột nhiên ngồi dậy nhìn Lục Thủy, rất nghiêm túc hỏi:

“Ý của Lục Thiếu gia là, chỉ vì muốn vả mặt trực giác nên mới tới đây?”

Ta chỉ là một công cụ hình người sao?”

Lục Thủy: “...”

Có thể nói đạo lý một chút không?

...

Sáng sớm hôm sau.

Lục Thủy mở mắt, sắp tới thời gian đọc sách.

Nhìn Mộ Tuyết vẫn còn ngủ say bên cạnh, Lục Thủy cũng không có ý định ở lại thêm, hoạt động thường ngày không thể ngừng được.

Nếu không sao có thể mạnh lên?

Mộ Tuyết cho rằng như vậy là có thể ngăn cản hẳn mạnh lên sao?

Người si nói mộng.

Có điều...

Mộ Tuyết nhìn quả nhiên đẹp mắt, chắc hẳn đã tu luyện mị thuật, nếu không sao người một lòng muốn mạnh lên như hẳn sao lại có ý muốn ở lại chỗ này chứ?

Mị thuật này thật đáng sợ.

Thế mà có thể khiến hẳn cam tâm tình nguyện trầm luân ở đây.

Sau khi chuẩn bị thỏa đáng xong, Lục Thủy liền cất bước rời đi, không có ý định đánh thức Mộ Tuyết.

“Lục Thiếu gia, vừa sáng sớm đã không muốn nhận nợ rồi sao?” Lục Thủy vừa mới đi được hai bước thì đột nhiên nghe thấy giọng nói của Mộ Tuyết.

Hắn quay đầu nhìn Mộ Tuyết trốn trong ổ chần lộ ra con mắt thật to, giống như có chút oán giận, khiến hẳn nhất thời cảm thấy mình quả thật không đúng.

Sau đó, hẳn ngồi xuống mép giường, chân thành nói:

“Ta không đi.”

Mộ Tuyết: “...”

“Mộ Tiểu thư chắc hẳn rất vui vẻ.” Lục Thủy ôn nhu nói.

Mộ Tuyết: “...”

Nàng trùm chần lên, xấu hổ nói:

“Vừa rồi ta không nói gì cả.”

Lục Thủy không nói gì, mà chậm rãi kéo chần xuống, khi khuôn mặt Mộ Tuyết dần lộ ra, hẳn liền đụng nhẹ trán lên trán

Mộ Tuyết.

Lúc này, hắn mới đứng dậy rời đi.

Mộ Tuyết đầy ý cười nhìn Lục Thủy rời đi.

Đến cửa, Lục Thủy lại đột nhiên dừng lại, sau đó quay đầu nhìn về phía Mộ Tuyết, nói:

“Đầu của Mộ Tiểu thư, thật cứng.”

Nói xong, Lục Thủy lập tức động thủ.

Ầm!

Nháy mắt rời khỏi phòng Mộ Tuyết.

Cùng lúc, gò của Mộ Tuyết cũng nện lên trên cửa.

Mộ Tuyết thở phì phò, mở cuốn sổ nhỏ ra.

Trước ghi lại đã, tránh sau này lại quên mất.

— —

Lục Thủy không quay về sân nhỏ của mình ngay, mà lại đi thẳng về phía tiểu trấn Thu Vân.

Hôm nay hắn muốn liên lạc với một số người.

Làm chuẩn bị cho chuyện sau này.

Không đến mấy ngày nữa hắn sẽ phải đi Mộ gia.

Không biết có thể kéo cha vợ xuống nước hay không, hắn là sẽ không dễ.

Thôi được rồi, bên kia có Khởi Nguyên Thạch, nhờ đâu bị nhằm vào, cái được không bù nổi cái mất.

Nếu như có thể liên hệ được với Tông chủ Ân Thiên Tông, không biết có thể lấy được chút tin tức nào từ chỗ hắn hay không.

Cũng không dễ dàng.

Đẳng cấp không bằng nhau.

Trước mắt chỉ có thể dựa vào chính hắn, có điều cũng không quá gấp.

Trước tiên làm rơi ba ngôi sao trên trời đi.

Lục Thủy nhìn lên ba ngôi sao đã không còn rõ ràng trên bầu trời, thâm nhủ.

Trước kia chưa từng làm công trình nào lớn như vậy, cũng chỉ có ba vị kia mới có thể khiến hắn đi bố trí thứ phiến toái như vậy.

Cũng may, Thiên Sinh Thần không tham dự vào trong đó, nếu không thì công trình sẽ càng lớn hơn.

Lần thức tỉnh trước khiến Thiên Sinh Thần tiêu hao không ít.

Lần thức tỉnh tiếp theo không biết sẽ là khi nào, hoặc là bây giờ đang ản núp, hoặc là muốn ngư ông đắc lợi.

Có điều áp chế ở hải vực Không Minh vẫn còn, đối phương cũng không tạo ra động tĩnh quá lớn.

Chi ít tam đại thế lực không có sinh động như vậy.

Đi vào tiểu trấn Thu Vân, Lục Thủy tùy tiện tìm một chỗ không người, lấy ra điện An Linh.

Triệu hoán xong, Lục Thủy liền an tĩnh chờ Cô Ảnh lão nhân tới.

Cô Ảnh lão nhân từ trong An Linh điện xuất hiện.

Lão đứng trước mặt Lục Thủy, quỳ một chân trên đất, cung kính nói:

“Vương.”

“Cần các người làm một số việc.” Lục Thủy ra lệnh cho Cô Ảnh lão nhân đứng lên.

Cái danh vương này hắn không thoát được đúng không?

Có điều vấn đề cũng không lớn.

Chờ nhóm người Cô Ảnh lão nhân này chết đi rồi, Vương cũng không còn ai gọi nữa.

Mặc dù bọn họ đều đã chết rồi, nhưng anh linh cũng có giới hạn cuối cùng.

Trước sự vĩnh hằng, trường sinh cũng chỉ là thứ nhỏ bé.

Chương 1165: Mộ Tuyết: Lục Thiếu gia, ta thành công cụ hình người rồi? 2

Mộ Tuyết: Lục Thiếu gia, ta thành công cụ hình người rồi?
2

“Vi Vương xông pha khói lửa.” Cô Ảnh lão nhân lập tức nói.

“Cũng không phiền toái như vậy.” Lục Thủy lắc đầu, sau đó nói lại đại khái tình huống.

“Bởi vì các người có chút liên hệ với Thiên Sinh Thần, cho nên nhiều nhất chỉ có thể gánh chịu một chỗ.

Ta chỗ này có thể giúp các người che giấu hoàn hảo.” Lục Thủy nói.

Lam Dạ Quốc khác với những chỗ khác.

Nơi nào có vết tích vĩ lực, dư trạch phải gánh chịu nhất định không ít.

Điều duy nhất cần phải chú ý chính là bị Thiên Sinh Thần phá hư.

Ừm, đi một chuyến đến hải vực Không Minh, xác định tình huống, nhìn một chút xem đối phương có thực lực phá hư hay không.

Nếu có, liền trực tiếp chèn ép.

Tránh khỏi phiền phức.

Tuy rằng có thể hoàn toàn né được, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

Một khâu nào đó phạm sai lầm thôi cũng sẽ rất dễ bị phát hiện.

“Chỉ là lập một tế đàn, sau đó giữ vững thôi?” Cô Ảnh lão nhân cảm thấy hình như có chút quá dễ dàng.

Có điều Thiên Sinh Thần đúng là tồn tại nguy hiểm nhất.

Thần dưới biển sâu, hẳn đã biết đó là Thiên Sinh Thần.

Vương gọi như vậy, vậy chắc chắn là đúng.

“Trước khi bắt đầu, ta sẽ đi một chuyện, đảm bảo hẳn không còn dư lực gì.” Lục Thủy nói.

Cô Ảnh lão nhân quỳ một gối xuống:

“Tuyệt không cô phụ tín nhiệm của Vương.”

Sau khi nói hết, Lục Thủy vốn định trực tiếp đưa thiệp mời luôn.

Sau đó phát hiện mình chưa có sang bên mẹ lấy.

Vậy chờ lần sau đi.

“Hoàn thành xong thì cho ta biết.” Nói rồi Lục Thủy lại hỏi:

“Đúng rồi, Thiên Sinh Thần gần đây có động tĩnh gì không?”

“Không có bất kỳ động tĩnh gì, dường như đã đi vào giấc ngủ vô tận.” Cô Ảnh lão nhân nói.

Lần thức tỉnh trước đã khiến cả tâm gan hẳn nứt ra.

Vị tồn tại kia thật sự là khủng bố vô biên, dường như tất cả đều sẽ bị đối phương phá hủy.

Nhưng lại bị Vương trấn áp.

“Người có quen biết với Hải Yêu không?” Lục Thủy lại hỏi.

Nói thật, địa bàn của Hải Yêu rất lớn.

Hơn nữa lại tương đối mạnh.

Chưa nói các nàng lưng tựa Mộ Tuyết, thực lực của các nàng cũng không phải thứ những người khác có thể so sánh được.

Các nàng lúc này không hề kém so với tam đại thế lực.

“Đúng là từng tiếp xúc mấy lần.” Cô Ảnh lão nhân suy nghĩ một chút, nói:

“Trở về ta sẽ thử liên hệ.”

“Nói cả cho các nàng biết chuyện thù lao, các người cũng có thể hỏi.” Lục Thủy bổ sung.

Cô Ảnh lão nhân cúi đầu, không nói gì.

Làm việc vì Vương, không dám lấy thù lao.

Cô Ảnh lão nhân rời đi.

Lục Thủy đang suy nghĩ xem còn phải liên hệ với ai, chủ yếu là người mà Chân Võ không liên hệ được.

Chân Võ có thể liên hệ thì hẳn không cần phải liên hệ.

Suy nghĩ kỹ một chút, ngoại trừ Cô Ảnh lão nhân, những người khác Chân Võ đều có thể tự mình giải quyết.

Đương nhiên, có vài người có liên hệ được cũng vô dụng.

Ví dụ như ma tu Huyết Trần, có tìm hắn, hắn cũng sẽ không động thủ.

Thiên Cơ cũng vậy.

Nếu không thì đã có thể cho Tiên Sơn thêm một cái.

Những chỗ khác nhiều hơn một chút thì vấn đề cũng không lớn.

Nếu như số lượng không đủ, liền phải tìm những cách khác bổ sung cho đủ.

Nghĩ vậy, Lục Thủy liền lấy Thiên Địa Trận Văn ra xem.

Tạm thời không nghĩ xem cần liên hệ ai nữa, đợi Chân Võ báo cáo đi.

Trong đó, Ân Thiên Tông có lẽ là hiệu quả tốt nhất.

Đáng tiếc là, không nhất định sẽ tìm được Lệ Thiên Xích.

Người của Lục gia rất nhiều, thật ra cũng có thể dùng, chỉ là sẽ tạo động tĩnh quá lớn.

Từng giây từng phút đều bị Lục gia nhìn chăm chăm.

Ân Thiên Tông gần như là hành động cá nhân, tính bảo mật cao.

Không nghĩ nhiều nữa, Lục Thủy xem sách chờ thời gian trôi qua.

Trước giữa trưa Chân Võ còn chưa tới, hắn sẽ đi mua ít điểm tâm cho Mộ Tuyết ăn.

Sau đó lại xem xem đi đâu.

Thực sự không được thì có thể đến Phong Sương Hà dạo chơi, nghe Mộ Tuyết nói chỗ đó xuất hiện một con đường.

Có điều đi vào Phong Sương Hà có cảm giác sẽ cho Đại Trưởng lão thêm phiền phức, dễ bị nghiêm trị.

Cho nên, tùy tình huống.

— —

Kiểm Nhất Phong.

Kiểm Khởi đi trên cầu thang, hắn một thân áo trắng, đi về chỗ cao nhất Kiếm Nhất Phong.

Đoạn đường này cũng không dễ đi, cảm ngộ với kiếm nếu như không đủ, sẽ không cách nào đến chỗ cao nhất.

Kiểm tâm, kiếm ý, thiếu một thứ cũng không được.

Ngược lại, yêu cầu về tu vi không cao.

Chỉ yêu cầu về lý giải với kiếm.

Cho nên, Kiếm Khởi mới có thể từng bước một đi lên.

Hắn đối với kiếm xác thực hiểu rõ, nhưng so với những tiền bối kia, có vẻ như không bằng.

Hoặc là nói, chênh lệch rất xa.

Thứ duy nhất có thể giúp hắn tiếp tục tiến lên, là trái tim kia.

Trái tim nắm chặt thanh kiếm vô địch.

Cực hạn Kiếm Đạo cũng có thể từ bỏ trái tim.

Qua nhiều năm như vậy, Kiếm Khởi là người đầu tiên, còn ở Tam giai, đã có thể đi lên đến đỉnh phong.

“Kiếm Khởi đi lên.”

Trong đại điện Kiếm Nhất Phong có mười hai cây trụ.

Trong đó, có ba cây trụ có người ngồi.

Một thanh niên áo đỏ, một người đàn ông trung niên, còn có một người đàn ông trung niên khác đầu trọc.

Trên cái đầu trọc của hắn có khắc thanh trường kiếm đậm nét.

Vì đầu trọc cho nên nhìn không giống kiếm tu, chỉ có thể để thanh kiếm kia đâm trên đầu.

Để cho người ta biết, hắn là người trong đầu chỉ có kiếm.

Người đầu tiên mở miệng chính là thanh niên áo đỏ.

“Bắt đầu từ tối hôm qua, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì.” Đầu trọc tiếp lời.

“Chờ hắn đi lên không phải là biết rồi sao?” Người đàn ông trung niên nhìn khá bình thường kia nói.

Một lát sau.

Cộp cộp!

Tiếng bước chân của Kiếm Khởi vang lên trong đại điện.

Ba vị trên trụ cột cũng đưa mắt về phía cửa lớn.

Rất nhanh sau đó, ba người nhìn thấy Kiếm Khởi một thân áo trắng, ung dung đi tới, dường như tất cả áp lực trên thế giới cũng không khiến hắn dao động được, điều này khiến ba người có chút kinh hãi.

Đây chính là tương lai của Kiếm Nhất Phong bọn hắn.

Thật sự tới rồi.

“Ra mắt ba vị Trưởng lão.”

Kiếm Khởi đứng giữa đại điện, cúi người cung kính nói.

“Đột nhiên đi lên, là có đại sự liên quan tới bản thân sao?” Thanh niên áo đỏ hỏi.

Đi lên được có nghĩa là có tư cách cò kè mặc cả với Trưởng lão.

Chuyện gì cũng có thể thương lượng.

Cưới vợ thì không thể đáp ứng.

Chuyện này sẽ làm chậm trễ Kiếm Khởi, tuyệt đối không thể đụng đến thứ này.

“Nếu như chuyện này có khả năng sẽ đắc tội tam đại thế lực Viễn Cổ thì sao?” Kiếm Khởi hỏi.

Nói thẳng ra chuyện khiến người ta e ngại nhất.

“Ồ?” Đầu trọc nhìn Kiếm Khởi, có chút bất ngờ:

“Vậy phải xem là chuyện gì.”

Kiếm Khởi có thể biết tới thế lực Viễn Cổ đã là rất cao minh, có thể trở thành kẻ địch với tam đại thế lực, đó chính là ghê gớm.

“Giúp một người dựng tế đàn.”

Kiếm Khởi kể ra những chuyện liên quan một lần.

“Tình huống đại khái chính là như vậy.”

Nghe Kiếm Khởi nói xong, những người khác hơi nhíu mày lại.

“Tế đàn vô hại sao?” Thanh niên áo đỏ hỏi.

“Vị kia nói là vô hại.” Kiếm Khởi xem không hiểu.

Có điều Lưu Hỏa không đến mức phải lừa gạt hắn, còn nữa, cũng không cần phải ở trong phạm vi Kiếm Nhất Phong.

Có người thủ ở đó là đủ.

Tùy tiện tìm một ngọn núi lớn hoang tàn vắng vẻ cũng được.

“Ta ngược lại thật ra rất tò mò về thù lao của hắn, có thể hỏi một chuyện, chuyện này là gì?”

Hắn có thể trả lời được vấn đề của ta sao?” Đầu trọc nhìn Kiếm Khởi, trực tiếp chất vấn:

“Ta đã đứng ở Chứng Đạo nhiều năm, vô vọng tiến vào Đại Đạo.

Ta muốn một cơ hội, hấn có thể cho ta biết đáp án được sao?

Hấn lấy đầu ra tư cách mà dám cuồng vọng như thế?”

Đôi mắt với chất vấn của đầu trục, hai vị còn lại không mở miệng, chỉ nhìn Kiếm Khởi, xem Kiếm Khởi sẽ trả lời như nào.

Kiếm Nhất Phong bợn hấn cũng không phải chỗ làm từ thiện.

Không đủ lợi ích, không đáng để bợn hấn mạo hiểm.

Chương 1166: Mộ Tuyết: Lục Thiếu gia, ta thành công cụ hình người rồi? 3

Mộ Tuyết: Lục Thiếu gia, ta thành công cụ hình người rồi?
3

“Ba vị Trưởng lão cảm thấy trận đại chiến kinh khủng nhất trong tu chân giới, là trận chiến nào?” Kiếm Khởi trầm tư một lát, trực tiếp hỏi thẳng.

Trước khi đi lên, hắn đã suy nghĩ qua, đại khái là có chuẩn bị.

Cho nên không cần suy nghĩ bao lâu, hắn đã có thể đưa ra đáp án đủ rung động.

“Đại chiến kinh khủng nhất?” Người đàn ông trung niên nhìn khá bình thường kia không suy nghĩ bao lâu, lập tức đưa ra đáp án:

“Vài ngày trước đó, ngày điềm lạnh rơi từ trên trời xuống đó.

Trận chiến lấy Lục gia làm trung tâm kia.”

“Quả thật là vậy, vô số năm qua, chưa từng có trận chiến nào có thể vượt qua trận chiến kia.” Thanh niên áo đỏ tán đồng.

“Vậy tiếp theo, ngươi muốn nói cái gì?” Đầu trợ tiếp tục hỏi.

“Trong trận chiến kia, ba vị Trưởng lão cảm thấy ai là đáng chú ý nhất, thuộc về loại tầng thứ nào?” Kiếm Khởi nhìn ba vị phía trên trụ cột, hỏi.

Vấn đề này khiến ba người trầm mặc một lát.

Bọn hắn đang tự hỏi.

“Nếu như nhất định phải chỉ ra, hắn là có ba người xuất sắc nhất.” Người đàn ông đầu trợ trả lời trước tiên:

“Một, Thiếu Tông chủ Ân Thiên Tông, Lưu Hỏa, một mình trấn áp dị biến nơi chân trời, trời đất e ngại, suốt vạn cổ chưa từng thấy qua.

Hai, Tử Y Thần Nữ của Thiên Nữ Tông, một mình một khoảng trời, trấn giữ thiên địa, rung động lòng người.

Ba, Đại Trưởng lão Lục gia, đối với người mà nói có thể có chút xa lạ, nhưng sự cường đại của hắn, khắp tu chân giới không ai có thể sánh bằng.

Hai vị phía trước đã vượt qua truyền thuyết, mà Lục gia Đại Trưởng lão, chính là truyền thuyết.

Đáp án này đã đủ hài lòng chưa?

Những người khác có ý kiến gì không?”

Thanh niên áo đỏ cùng người đàn ông trung niên bình thường kia đều lắc đầu.

Cũng không có bất kỳ ý kiến gì.

Đây là sự thật.

Sau đó ba người nhìn về phía Kiếm Khởi, muốn nghe ý kiến của Kiếm Khởi một chút.

Có thể tới đây, đương nhiên là có tư cách nói chuyện.

“Trưởng lão đã nói như vậy, cho nên ta cũng muốn nói cho ba vị Trưởng lão một chuyện.” Kiếm Khởi ngẩng đầu nhìn ba vị Trưởng lão của Kiếm Nhất Phong, nghiêm mặt nói:

“Người đưa ra vấn đề thù lao kia, chính là vị kia trong miệng Trưởng lão, là cường giả khiến trời đất e ngại, suốt vạn cổ chưa từng thấy qua, Thiếu Tông chủ Ân Thiên Tông, Lưu Hỏa.

Toàn bộ vấn đề liên quan tới đạo, với hắn mà nói, đều không phải là vấn đề.”

Nghe được câu này, cả ba người đều giật mình.

Lưu Hỏa.

Lưu Hỏa cực kỳ thần bí đó.

“Ngươi chắc chắn?”

“Chắc chắn.”

“Bản vẽ.” Thanh niên áo đỏ mở miệng đầu tiên:

“Chuyện này bản tọa nhận thầu.

Chủ yếu là vì người đề xuất chuyện này là Lưu Hỏa, là người có ân với Kiếm Nhất Phong chúng ta.

Kiếm Nhất Phong chúng ta không phải là loại người có ân không báo.”

“Im miệng đi, ta muốn, đừng có ai tranh với ta.” Đầu trợ trực tiếp đứng lên.

Dường như ai dám tranh với hắn, hắn sẽ lập tức đánh người đó.

“Vậy đánh một chầu đi, người nào thắng người đó nhận.” Người đàn ông trung niên bình thường lên tiếng.

Trên người thanh niên áo đỏ bắt đầu phát ra ánh sáng màu hồng, dường như có thể đánh nhau bất cứ lúc nào.

Kiếm Khởi: “...”

Xem ra danh vọng của Đông Phương đạo hữu, so với dự đoán còn lớn hơn.

Kiếm Nhất Phong không thành vấn đề, về phần tam đại thế lực, ba vị Trưởng lão chưa từng nhắc đến.

Hắn là không thêm đề ý.

Có điều có một số việc hắn muốn nói rõ ràng.

“Ba vị Trưởng lão đừng nóng vội, dựa theo yêu cầu, chỉ cần tham dự là có thể đặt câu hỏi.”

Nghe thấy lời Kiếm Khởi nói, ba người sững sờ.

“Ý ngươi là, nếu như cả tông môn chúng ta cùng đi xây thì tất cả đều có thể hỏi sao?” Thanh niên áo đỏ hỏi.

“Hắn là có giới hạn, nhưng cụ thể là một người hai bay người, cũng không nói rõ.

Có điều tế đàn có thể sẽ có rất nhiều, miễn là cuối cùng có thể thành công dùng được là đủ.” Kiếm Khởi giải thích.

Một cái tế đàn, cả một tông môn đi đặt câu hỏi, chắc chắn là không có khả năng.

Không cần nghĩ cũng biết.

“Không cần đề ý, vậy một người lập một cái đi, dù sao chúng ta cũng nhiều núi.” Đầu trọc nhìn bốn phía, nói:

“Để mấy lão già bé quan tới chết kia đi ra.

Còn bé quan làm gì?

Chờ chết à?

Trực tiếp hỏi.”

“Nhớ đâu Lưu Hỏa chỉ trả lời đại khái thì sao?” Người đàn ông trung niên nhìn khá bình thường hỏi.

“Những lão già kia có thể bé quan đại khái rồi đi ra sao?” Đầu trọc hỏi lại.

Không ai nói gì nữa.

“Chấp hành đi.” Cuối cùng, thanh niên áo đỏ nhìn Kiếm Khởi, nói:

“Đưa bản vẽ trận pháp cho chúng ta.”

Đến lúc này, Kiếm Khởi mới nhẹ nhàng thở ra.

Nghĩ đến Kiếm Nhất Phong sẽ có thể hoàn thành rất nhiều.

Về phần cuối cùng có làm được gì hay không, bọn hắn không biết.

Nhưng mục đích, hẳn là ba ngôi sao ban đêm đột nhiên xuất hiện kia.

Đó là dị biến duy nhất gần đây.

Đông Phương đạo hữu làm những chuyện như vậy, không hề bình thường.

“Đúng rồi.” Lúc này, thanh niên áo đỏ đột nhiên hỏi Kiếm Khởi:

“Có phải người cũng đã từng hỏi một vấn đề rồi hay không?”

“Vâng.” Kiếm Khởi gật đầu.

“Năm chặt thanh kiếm vô địch, chính là thu hoạch lúc đó.”

“Chuyện này có cần bí mật hành động không?” Người đàn ông trung niên hỏi.

“Hẳn là có.” Kiếm Khởi nói.

Hắn thật ra cũng không chắc, nhưng vốn sẽ bị phá hư.

Vậy hành động bí mật là chuyện đương nhiên.

Nếu không, thật sự có khả năng sẽ đánh nhau với tam đại thế lực.

Xong xuôi mọi việc rồi, tầng cao của Kiếm Nhất Phong liền hành động, bắt đầu tìm kiếm ngọn núi thích hợp.

Xây dựng tế đàn.

Đối với những người tu vi yếu, một câu hỏi quả thật không quan trọng đến thế.

Đan dược có lẽ quan trọng hơn.

Nhưng đối với người tu vi cao như bọn hắn, một câu hỏi đã tương đương với một cơ duyên.

Có thể gặp nhưng không thể cầu.

‘Phía ta bên này đã hoàn thành, Sơ Vũ và Kiều Càn bên kia thì không nói được rồi.’ Kiếm Khởi lắc đầu.

Tương đối mà nói, chỗ hắn là dễ dàng nhất.

Cũng không phải là vì bản thân hắn, chủ yếu là Kiếm Nhất Phong cũng không ngại tam đại thế lực.

Bọn hắn không sợ chiến.

— —

Rất nhanh đã đến buổi trưa.

Lục Thủy khép sách lại, cần phải trở về rồi.

Mua cho Mộ Tuyết món điểm tâm.

Hôm nay Mộ Tuyết hẳn là sẽ dậy sớm hơn chút, dù sao tối qua cũng đã ngủ không ít.

Còn nữa, ngày nào cũng dậy muộn không bình thường, sẽ bị phát hiện.

Nhất là mẹ hẳn.

Vừa thấy Mộ Tuyết dậy muộn sẽ bắt đầu đoán.

Còn đoán cái nào chuẩn cái đó.

Quá đáng ghét.

Lục Thủy sờ người mình, trên người hẳn thật ra đã có đủ bảy dấu răng.

Phía trên có sức mạnh lưu chuyên, chỉ cần hẳn muốn, liền có thể triệu hồi Nha Thần.

Tìm ngày tốt triệu hồi một lần.

Không biết có được ước hay không.

Có một vài sinh vật trao ước nguyện rất khó giao tiếp, hy vọng Nha Thần sẽ là loại dễ giao tiếp kia.

Lục Thủy vừa định đi mua một ít đồ ăn thì Chân Võ đột nhiên tìm tới.

“Thiếu gia, có tin tức.”

Đây là câu nói đầu tiên của Chân Võ.

“Tin tức gì?” Lục Thủy hỏi.

Câu nói này không đầu không đuôi.

“Đã tìm được Lệ Thiên Xích, đang chờ Thiếu gia qua đó.” Nói xong, Chân Võ lại bổ sung thêm.

“Là Cầu Tử tìm được.”

Lục Thủy khẽ gật đầu, nói đến Cầu Tử, hẳn liền nghĩ tới Cầu Tử nhìn thấy trong Mê Đô.

Thời điểm đó, Cầu Tử không phải như bây giờ.

Vẫn còn rất ngại ngùng.

Thấy có người trộm đồ còn mở miệng nhắc nhở, có có thể trừ bạo giúp kẻ yếu.

Còn rất nghe lời, chưa biết nói chuyện.

Bây giờ...

Có cảm giác xã hội đen tối đã biến nó thành du côn lưu manh.

“Dẫn đường đi.” Lục Thủy đứng dậy, nói.

Đi qua xử lý, sau đó trở về, sẽ không để mất quá nhiều thời gian.

“Là gặp phải ở công viên, Thiếu gia đi theo ta.” Chân Võ dẫn đường phía trước.

“Đúng rồi, đây là danh sách trước mắt cần liên lạc.” Trên đường đi, Chân Võ đưa một tờ danh sách cho Lục Thủy.

Chủ yếu là muốn cho Lục Thủy xem xem có vấn đề gì không.

Nhận lấy danh sách, Lục Thủy liền đọc qua một lần.

Có không ít cái tên.

Người đầu tiên là Kiều Càn.

Kiều Càn?

Ai vậy?

Lục Thủy không quá để ý, sau đó nhìn thấy Sơ Vũ, Kiếm Khởi, Thạch Minh, Miêu Đồng, Diệp Tân.

Những người này đều có thể lực riêng.

Kiều gia, Bách Hoa Cốc, Kiếm Nhất Phong, Thu Cảnh Cung, Hợp Hoan Tông.

Diệp Tân thì tương ứng với Bỉ Chi Hải Ngạn.

Cũng miễn cưỡng tính là có đi.

Sau đó Lục Thủy nhìn thấy tên Danh Dữ Trọng và Công chúa Mộc Nhiễm của Tịnh Thổ.

Tương ứng là Tịnh Thổ.

Minh Thổ có vẻ như đã bỏ đi.

“Đạo Tông cũng có trong đây?” Lục Thủy ngược lại có chút kinh ngạc.

Người tương ứng là Kinh Hải.

Người này Lục Thủy đã gặp qua mấy lần.

Cũng là một người tin tức tương đối linh thông.

“Đúng vậy, chỉ là còn chưa có liên hệ.” Chân Võ lập tức nói:

“Bởi vì hắn không biết thân phận của Lưu Hỏa, cho nên cần hỏi Thiếu gia một chút.”

Ngay lúc Lục Thủy đang định mở miệng, đột nhiên có một đạo thần lực hướng về phía hắn bên này, là Cửu.

Tiếp đó, hắn nghe thấy một câu:

“Biết nha, ta đã nói cho hắn biết.”

Lục Thủy: “...”

Chương 1167: Thiếu tông chủ thật sự 1

Thiếu tông chủ thật sự 1

Đột nhiên nghe được tin tức này, Lục Thủy nhất thời cảm thấy có chút kinh ngạc.

Cửu vô cùng thành thực.

Hắn hoàn toàn không biết có việc này, Cửu cứ thế mà nói ra.

Hắn có cần phải nói một tiếng cảm ơn hay không?

Có phải Cửu cho rằng chỉ cần mình nhập thân vào trong Nhị trưởng lão, thì Lục đại thiếu gia hắn không dám đi tìm có phải không.

Hay lắm.

Đúng là hắn không dám.

Tạm thời không so đo với đôi phương.

Nhưng mà, hắn phát hiện ra rằng, những người đã chết đều đặt biệt ngang tàn.

Đều ỷ vào câu người chết là lớn nhất.

Cửu thân là Chân Thần duy nhất trong thiên địa, cũng chẳng tốt hơn được chút nào.

Cũng may là Lục không lưu lại gì cả, nếu không thì chắc chắn cũng là một người vô cùng xấu tính.

Chẳng qua là có bề ngoài nhìn trưởng thành và chững chạc mà thôi.

Người chơi chung được với Kiếm Nhất, thì có thể tốt tới đâu được chứ?

Chỉ là khi so sánh với Kiếm Nhất vẫn luôn tỏa sáng chói mắt, thì Lục lại trông khá bình thường, khiến cho người ta có chút nhìn không thấu.

Nhưng mà ở trong mắt của Cửu, Lục lại vô cùng chói mắt.

Đó là sự đặc biệt của chính bản thân hắn.

Nhìn thì như người bình thường, nhưng lại là người không tầm thường nhất trong thời đại kia.

“Đề cho hắn đi đi.”

Lục Thủy nói:

“Hắn biết nhiều hơn người nghĩ.”

Chân Võ có hơi kinh ngạc, theo lý thuyết mà nói, thì đôi phương đã biết được thân phận của thiếu gia rồi ư?

Làm sao mà hắn có thể biết được?

Hoàn toàn không tưởng tượng nổi.

Nhưng mà Chân Võ cũng không hỏi nhiều, chỉ im lặng gật đầu.

Lục Thủy tiếp tục xem danh sách, hắn dời mắt lên tên Miêu Đồng, nói:

“Liên lạc được với Miêu Đồng chưa?”

“Vẫn chưa.”

Chân Võ lắc đầu.

Tôi qua không liên lạc được với Miêu Đồng, tới buổi sáng hôm nay cũng vẫn chưa liên lạc được.

“Đôi thù lao một chút.

Đừng để cho bọn họ cảm thấy nghi ngờ, nói với bọn họ rằng chỉ cần hoàn thành nó là được.

Ta đã đoạt một tia Tiên Thiên Chi Khí cho Miêu Đồng, có thể trợ giúp cho sự tu luyện của hắn về sau này.”

Lục Thủy nói.

Miêu Đồng tu luyện quá muộn, Tiên Thiên không đủ.

Một tia Tiên Thiên Khí cũng đã đủ để thỏa mãn bọn họ rồi.

Khí này cũng rất dễ lấy.

Vấn đề này coi như đã xong, ai biết rằng Miêu Đồng sẽ hỏi cái gì chứ, nếu trả lời không được thì sẽ rất lúng túng.

Miêu Đồng có thể không hiểu một tia Tiên Thiên Khí có thể làm được gì, nhưng mà đạo lý của hắn chắc chắn sẽ quan tâm.

Không thể nghi ngờ thực lực của Hợp Hoan Tông được.

Kỳ tông chủ càng thần bí hơn nữa, đến tận bây giờ vẫn không biết được người đó là nam hay là nữ.

Bọn họ cũng không sợ tam đại thế lực của thời Viễn Cổ.

Chân Võ không biết tại sao phải chia nó cho Miêu Đồng, nhưng mà vẫn đáp ứng.

Lục Thủy lại tiếp tục xem danh sách.

Đúng là không thể lợi dụng Minh Thổ được, có Phật Môn U La ở đó, bất kỳ một động thái gì ở Minh Thổ, dù cho nó nhỏ như một ngọn cỏ bị gió thổi hơi lắc lư, cũng đều dễ dàng bị phát hiện.

Với lại, dù cho Danh Dữ Trọng ở trong đó cũng không thủ được.

Không bằng cứ tập trung lại hết ở Tịnh Thổ.

Sau đó Lục Thủy lại nhìn về phía tên của những người khác.

Hắn thấy được cái tên Hứa Phương, là vị Đông Lâm Sơn kia.

Bên kia có Hoa Hải.

“Bên phía Hứa Phương thì chỉ cần hỏi một tiếng là được rồi, Đông Lâm Sơn không thích hợp.”

Lục Thủy nói.

Thực lực của bọn người Hứa Phương đúng là đủ mạnh, nhưng mà bọn họ còn dẫn theo con gái, cho nên không thích hợp để tham dự.

“Nói bọn họ đi tới Bách Hoa Cốc để hỗ trợ, cùng Sơ Vũ thuyết phục Bách Hoa Cốc.”

Chân Võ nói.

Lục Thủy gật đầu.

Cái này thì có thể.

Tiếp đó, Lục Thủy lại thấy tên Ma tu Cát An.

Mặc dù là Ma tu, nhưng mà Ma tu Cát An không có thể lực, thể nhưng sau lưng lại có một người sư phụ vô cùng lợi hại.

Hắn nhìn thấy ở chỗ của Ma tu Cát An có cái ghi chú:

Ra giá một khối linh thạch cửu phẩm.

Mở miệng chính là một tỷ.

Chậc chậc.

Lục Thủy cảm thấy rằng nếu mà ai cũng giống như hắn, thì tiền tiêu vật chắc chắn là không đủ.

Sau khi cảm khái xong, hắn phát hiện vậy mà còn có thêm một cái ghi chú nữa: Hiện tại đã chém thành năm khối lục phẩm.

Một tỷ thành năm trăm ngàn?

Là Chân Võ hay là Chân Linh chém?

Lục Thủy cũng không quan tâm nữa, vì hắn phát hiện khi mua đồ hắn không hề trả giá.

Rất nhanh, Lục Thủy đã nhìn tới cuối danh sách.

“Thâm Hải Thủy Long?”

Lục Thủy không khỏi kinh ngạc.

Chân Võ có thể liên lạc được với bọn họ luôn sao?

Khủng bố tới như thế luôn à?

Ở trên cũng có viết về Hải Yêu, nhưng mà Hải Yêu còn có dấu vết để mà lần theo.

Thế nhưng, Thâm Hải Thủy Long thì khác, sao có thể liên lạc được chứ?

“Dự định sẽ thông qua Thiên Nữ Tông, sau đó lại thông qua Hải Yêu để liên lạc tới Thâm Hải Thủy Long.

Bọn họ biết thiếu gia, cho nên xác suất tham dự là rất cao.”

Chân Võ lập tức giải thích cho Lục Thủy.

Chỉ cần biết thiếu gia, thì cơ bản đều hiểu rõ tầm quan trọng của vấn đề, đây hoàn toàn không phải là thứ mà có thể dùng linh thạch để so sánh được.

Lục Thủy:

“...”

Có suy nghĩ rất ấn tượng.

Lục Thủy đưa danh sách lại cho Chân Võ.

Ngoại trừ bên phía Miêu Đồng thì không có vấn đề gì lớn cả.

“Nếu có chuyện gì thì nói cho ta.”

Giao phó xong hẳn liền đi về phía công viên.

Nếu như không tìm nhầm người, thì hẳn có thể nói về chuyện sau này của Ân Thiên Tông.

...

Cầu Tử đứng ở trên đầu Cầu Ngạo Thiên, nó nhìn chăm chăm vào hai người đang đứng phía trước.

Dường như chỉ cần họ có chút dị động nào, nó sẽ lập tức cắn đứt chân của họ vậy.

“Cho các người cơ hội để làm cháu trai đó, các người đừng có mà không biết điều.”

Cầu Tử nói.

“Tiền bối...”

Lệ Thiên Xích cảm thấy có thể đã xảy ra chuyện gì đó ở đoạn giữa.

“Gọi ta là chó nhà giàu.”

Cầu Tử không chút khách khí mà uốn nắn lại bọn họ.

Lệ Thiên Xích:

“ ... ”

Hòa Vũ Diệp:

“ ... ”

Đúng là tai bay vạ gió.

Không phải chỉ đi tới Thu Vân Trấn một chuyến thôi sao, tại sao lại có nhiều tai họa đang chờ đón bọn họ tới vậy?

Trước đó thì gặp phải Lưu Hỏa và Y Tử Thần Nữ.

Hôm nay lại gặp phải chuyện gì nữa đây.

Một con chó?

Một con chó có thể trấn áp bọn họ ngay trong nháy mắt?

Trên đời này còn có con chó khủng bố tới như thế sao?

Chưa từng nghe qua, chưa từng nhìn thấy, Cầu Yêu cũng không khủng bố tới như thế.

Nhưng mà, bọn họ hết lần này tới lần khác đều gặp phải.

Hơn nữa, nhìn bộ dạng hiện tại của đối phương, thì là một con chó nhà, là một con chó có chủ nhân.

Chương 1168: Thiếu tông chủ thật sự 2

Thiếu tông chủ thật sự 2

“Hai vị tiểu hữu không cần để ý tới nó.

Có người muốn tìm các người, chúng ta chỉ là làm thay người đó mà thôi.”

Nha Đông tiên nhân nói.

Nghe thấy Nha Đông tiên nhân nói thế, hai người Lệ Thiên Xích mới yên tâm hơn một chút.

Không biết có phải do ảo giác của bọn họ hay không.

Lệ Thiên Xích thân là người có tu vi bát giai đỉnh phong, lại có cảm giác mình chỉ mới vừa ra khỏi Tân Thủ Thôn mà thôi.

Mấy ngày nay, hắn vẫn luôn bị xem như một tiểu tu sĩ mà khi dễ.

Có phải do cách thức mở mắt của hắn trong mấy ngày nay không đúng không?

Rất nhanh, Chân Võ đã dẫn Lục Thủy đi tới công viên.

Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn qua, Lệ Thiên Xích đương nhiên cũng không phải là ngoại lệ.

Khi hắn nhìn thấy Lục Thủy, hắn phát hiện người tìm hắn rất có thể là Thiếu tông chủ.

Khi Lục Thủy đi tới, Lệ Thiên Xích không chút do dự, lập tức quỳ một chân xuống, cung kính hành lễ:

“Cung nghênh Thiếu tông chủ.”

Cầu Tử vốn dĩ đang lắc lắc cái đuôi lên trời bị hành động này của Lệ Thiên Xích làm cho vô cùng chấn động, đây là đang cướp cầu gia của nó à?

Cháu trai ngu xuẩn.

Rầm!

Cầu Tử đung Lệ Thiên Xích một cái, trực tiếp đánh cho Lệ Thiên Xích bay ra ngoài.

Sau đó, nó đứng trước mặt Lục Thủy mà lúc lắc cái đuôi:

“Gâu gâu, gâu gâu.”

Hòa Vũ Diệp đang đứng ở bên cạnh cũng không biết phải làm sao.

Cái trán này không hề bình thường chút nào cả.

Lục Thủy thấy Cầu Tử đang kêu la, hẩn nhìn mấy cái bánh bao vừa mới mua ở trong tay của mình.

Lấy một cái ra đưa cho Cầu Tử.

Khi Cầu Tử cắn được cái bánh bao ấy, nội tâm của nó cực kỳ xúc động.

Quả nhiên, cầu gia vẫn rất yêu thương nó, chỉ có điều bình thường hẩn không biểu hiện ra mà thôi.

Tình yêu của cầu gia đối với nó vô cùng kín đáo.

Sau này, nó nhất định phải làm một chú chó nhà kiêu ngạo của cầu gia.

Cầu Tử dùng móng vuốt để ôm bánh bao, dường như nó là món đồ ăn ngon nhất trên đời này.

Cầu Ngạo Thiên:

“...”

Thì ra Cầu đại gia lại là loại Cầu Vương như thế.

Lúc này, Chân Võ đi tới trước mặt Cầu Ngạo Thiên:

“Đi tìm chủ nhân của ngươi đi.”

Không thể để Cầu Ngạo Thiên ở lại chỗ này được, nó sẽ nghe thấy rất nhiều chuyện không nên nghe.

Thiếu gia có chuyện cần phải làm, việc này đương nhiên có càng ít người biết càng tốt.

Có thể để cho người ta biết rằng có người muốn làm như thế, nhưng tuyệt đối không thể để cho người ta biết rằng, người muốn làm chính là thiếu gia.

Việc này chỉ có những người nằm trong danh sách có hạn kia mới có thể biết được.

Sau đó, Chân Võ lấy cái ghế dựa ra đặt xuống sau lưng Lục Thủy, để cho Lục Thủy ngồi xuống.

“Tôi tìm các ngươi là do có chuyện nghiêm túc cần các ngươi hỗ trợ.”

Lục Thủy ngồi xuống, hẩn nhìn Lệ Thiên Xích mới vừa đứng dậy và Hòa Vũ Diệp đang đứng ở bên cạnh nói,

“Thiếu tông chủ cứ việc nói.”

Hòa Vũ Diệp nói.

Bọn họ hoàn toàn không có quyền lựa chọn.

Lục Thủy bảo bọn họ hỗ trợ, bọn họ dám nói chữ “Không” sao?

Vị này chính là Lưu Hỏa, tên tuổi vang danh Tu Chân Giới, vị hôn thê của hẩn cũng là một vị tồn tại dương danh Tu Chân Giới.

Bọn họ không thể chọc nôi.

Hơn nữa, bối cảnh của Lục Thủy như thế, Lục gia không phải là nhân vật mà Ân Thiên Tông có thể đối kháng.

“Thiếu tông chủ muốn làm gì?”

Lệ Thiên Xích đi tới.

Hẩn phát hiện ra rằng ở bên cạnh Thiếu tôn chủ có vô số cường giả.

Tùy tiện lấy ra một con chó thoi cũng đã là một nhân vật khủng bố rồi.

Tuyệt đối không phải là cửu giai.

Không phải là người.

Lục Thủy đưa tay ra phía sau.

Chân Võ hiểu ý, lập tức giao bản vẽ qua cho Lục Thủy.

“Nhìn.”

Lục Thủy động ngón tay, bản vẽ bay tới trước mặt hai người Lê Thiên Xích.

Hai người vô cùng tò mò.

Bọn họ nhìn bản vẽ, sau đó phát hiện rằng mình xem không hiểu.

“Thiếu tông chủ, đây là tế đàn sao?”

Lê Thiên Xích cảm giác nó giống như thế.

Trên thực tế thì cũng đúng là như vậy,

“Đúng.”

Lục Thủy gật đầu:

“Chính là tế đàn.

Bây giờ, ta cần các người giúp ta xây dựng nên một cái tế đàn ở trong vùng núi.

Phải đảm bảo rằng nó có thể vận hành thành công.

Với lại...”

Lục Thủy dừng lại một chút rồi mới tiếp tục nói:

“Với lại, ta muốn tất cả các người có tu vi cao của Ân Thiên Tông phải đi tìm một ngọn núi, xây dựng một cái tế đàn.

Thù lao của việc này chính là các người có thể hỏi ta một vấn đề.

Hoặc là những thứ khác.

Công pháp, linh thạch, đan dược.

Chỉ cần thích hợp là được.”

“Xây một tế đàn, có thể hỏi một vấn đề?”

Có thể hỏi cách khả thi nhất để có thể trực tiếp thăng cấp lên thành cửu giai chứng đạo không?”

Lê Thiên Xích hỏi.

“Có thể.”

Lục Thủy gật đầu.

Lệ Thiên Xích:

“...”

Nhiệm vụ này chắc chắn là rất nguy hiểm.

“Thiếu tông chủ muốn hành động bí mật?”

Hòa Vũ Diệp cân nhắc thứ khác:

“Bởi vì không thể để cho người khác biết sao?”

“Chính xác mà nói thì người tham dự vào việc này, có thể đắc tội với tam đại thế lực thời Viễn Cổ.

Nhưng mà, chỉ cần các người làm việc cẩn thận, thì sẽ không sao cả.”

Lục Thủy dựa lưng vào ghế nói.

Lệ Thiên Xích và Hòa Vũ Diệp nhìn nhau.

Đúng là rất biết cách làm.

Hơn nữa, bởi vì có Lục Thủy ở đây, cho nên bọn họ căn bản là không thể đi cùng một hướng với tam đại thế lực thời Viễn Cổ được.

Thiếu tông chủ, Lục gia và Tông chủ, bọn họ buộc phải lựa chọn.

Lục gia đi cùng với Thiếu tông chủ, cho nên đi theo hẳn rất an toàn.

Ít nhất thì cũng an toàn hơn so với tam đại thế lực.

Có thể làm.

“Chuyện của Thiếu tông chủ, chúng ta đương nhiên sẽ dốc hết toàn lực để làm.

Chỉ có điều, Thiếu tông chủ có thể dùng thứ gì đó để làm tín vật được không?”

Lệ Thiên Xích nhìn Lục Thủy rồi nói.

“Các người cũng không phải là không biết rằng ta là giả, tín vật ở đâu ra chứ?”

Lục Thủy dùng vẻ mặt nghiền ngẫm mà nhìn Lệ Thiên Xích.

Việc hẳn là Thiếu tông chủ giả, ai cũng biết cả.

Tín vật đương nhiên là không có.

Có mới là không bình thường.

“Tín vật, Thiếu tông chủ lấy ra cái gì thì cái đó chính là tín vật.”

Lệ Thiên Xích giải thích:

“Cái này phải mở nhiệm vụ cao nhất của Tông môn, cần có tín vật để kiểm chứng.

Nếu không thì dù cho có bốn vị cao tầng cũng không thể mở ra được.

Tông chủ lại không có ở đây.

Cho nên, chỉ có thể dùng tín vật của Thiếu tông chủ, xem như là hạch tâm để kiểm chứng.

Đây là quyền uy của Thiếu tông chủ.”

Chương 1169: Thiếu tông chủ thật sự 3

Thiếu tông chủ thật sự 3

Lục Thủy cũng không cảm thấy có gì là không đúng cả:

“Nếu vậy thì nên dùng cái gì để làm tín vật mới tốt?”

Đồ vật của Chân Thần duy nhất trong thiên địa có được hay không? Hay là đồ của Tà Thần?”

Lệ Thiên Xích:

“...”

Loại đồ vật như thế này không phải là thứ mà hắn có thể dụng vào được.

“Bình thường một chút là được rồi.”

Lệ Thiên Xích cười nói:

“Như là ngọc thạch chẳng hạn, không cần phải quá đặc biệt.

Nhưng mà, Thiếu tông chủ có thể để vào đó một tia khí tức, vì để kiểm chứng thêm phần uy nghiêm, không gì có thể tốt hơn nó được.”

“Ngọc thạch?”

Lục Thủy suy nghĩ một chút, hắn phát hiện bản thân đúng là có một khối ngọc thạch.

Hình tròn, có thể dùng để phòng ngự.

Cũng không biết nó từ đâu ra nữa.

Sau đó, hắn liền lấy khối ngọc kia ra, ném nó qua cho Lệ Thiên Xích.

Lệ Thiên Xích nhận lấy khối ngọc thạch, hắn định dùng bí pháp để chạm trở vào, sau đó dùng nó để tuyên bố nhiệm vụ cao nhất của Tông môn.

Biểu lộ rõ sự quyền uy của Thiếu tông chủ.

Chẳng qua là...

Khi hắn quan sát cẩn thận khối ngọc này, thì đột nhiên rùng mình một cái.

Hắn mở to hai mắt, quan sát thật kỹ khối ngọc thạch.

Hòa Vũ Diệp cảm thấy có chút hiếu kỳ, cũng lại gần để quan sát.

“Người đang làm gì vậy?”

Hòa Vũ Diệp hỏi.

“Người tự xem đi.”

Lê Thiên Xích đưa khối ngọc thạch qua cho Hòa Vũ Diệp.

Hòa Vũ Diệp chau mày quan sát, càng nhìn càng kinh ngạc, thậm chí là còn có chút không dám tin.

Đây là...

Ấn Thiên Bí Lệnh của Tông chủ.

Người cầm Ấn Thiên Bí Lệnh trong tay, xem như là Môn chủ kế tiếp do chính Tông chủ khâm định.

Theo lý thuyết mà nói, người cầm trong tay Bí Lệnh không phải là Tông chủ, mà đó chính là Thiếu tông chủ do Tông chủ quyết định.

Mà thứ này lại ở trong tay Lưu Hỏa.

Vậy điều này đã chứng tỏ một điều, từ đầu tới cuối, Lưu Hỏa đều không phải là Thiếu tông chủ giả mạo.

Mà hắn đúng thật là Thiếu tông chủ hàng thật giá thật của Ấn Thiên Tông.

Là điều mà tất cả mọi người đều biết, nhưng cũng không biết mà thôi.

“Các người biết thứ này à?”

Lục Thủy hiếu kỳ mà nhìn hai người bọn họ.

Chỉ là ngọc bội thôi mà, có cần phải kích động tới như thế không?

Lệ Thiên Xích và Hòa Vũ Diệp đều không nói thêm gì nữa cả, quỳ một chân xuống trước mặt Lục Thủy, cung kính nói:

“Một trong tứ mệnh của Ân Thiên Tông, Lệ Thiên Xích.”

“Một trong tứ mệnh của Ân Thiên Tông, Hòa Vũ Diệp.”

“Cung nghênh Thiếu tông chủ trở về.”

Lục Thủy:

“???”

Hắn không khỏi kinh ngạc.

Thái độ của hai người này hoàn toàn không giống lúc trước, hơn nữa còn là một trong tứ mệnh, theo lý thuyết thì cao tầng của Ân Thiên Tông có bốn vị?

Đây là hai người trong số đó.

Trước kia bọn họ chưa từng nói qua về việc này.

Thái độ cũng không đúng cho lắm.

“Giải thích một chút đi.”

Lục Thủy cũng không vội vàng.

Hắn chỉ là hiếu kỳ mà thôi.

Thái độ của hai người bọn họ đột nhiên thay đổi, từ e sợ biến thành cung kính.

Tất cả chỉ bởi vì khối ngọc mà hắn ném cho bọn họ.

Hắn cũng không biết khối ngọc này dùng để làm gì, cũng chẳng biết nó từ đâu ra.

“Thiếu tông chủ thật sự không biết sao?”

Lục Thủy ra hiệu cho Lệ Thiên Xích và Hòa Vũ Diệp đứng lên.

“Ta nên biết nó sao?”

Lục Thủy hỏi.

“Cái này.”

Hòa Vũ Diệp lấy khối ngọc thạch ra rồi nói:

“Ẩn Thiên Bí Lệnh, tín vật của Tông chủ Ẩn Thiên Tông, người cầm Bí Lệnh trong tay, nhất định là Tông chủ hoặc là Thiếu tông chủ.”

Lục Thủy cảm thấy có chút kinh ngạc.

Chân Võ đang đứng ở phía sau cũng không khỏi cảm thấy có hơi ngoài ý muốn.

Thiếu gia không phải là giả mạo sao?

Hắn biết rất rõ ràng chuyện này, hoặc có thể nói là sau khi hắn nói về chuyện của Ẩn Thiên Tông, Thiếu gia mới làm Thiếu tông chủ của Ẩn Thiên Tông.

Tại sao Thiếu gia lại đột nhiên biến thành Thiếu tông chủ chân chính rồi?

Lục Thủy cũng cảm thấy có chút không bình thường, nhưng mà hắn cũng không quan tâm lắm:

“Vật này thật sự là trùng hợp ở chỗ ta, nếu như nó là tín vật của các ngươi, vậy thì các ngươi mang về đi.”

Ai điên mà đi làm Thiếu tông chủ gì đó chứ.

Làm Thiếu gia thôi đã rất mệt mỏi rồi, đừng nói gì tới việc làm những cái khác.

Với lại, việc giả làm Thiếu tông chủ chỉ là để thuận tiện hơn mà thôi, nếu thật sự là Thiếu tông chủ thì rất phiền phức.

Lệ Thiên Xích:

“...”

Hòa Vũ Diệp:

“...”

Không phải chứ, thứ này có thể tùy tiện cho người khác như thế sao?

“Chúng ta không dám lấy.”

Hòa Vũ Diệp lập tức dùng hai tay dâng Ẩn Thiên Bí Lệnh lên.

Nếu như Tông chủ mà biết được, nàng sẽ bị ném đi mất.

Mặc dù, Tông chủ đã không xuất hiện rất nhiều năm rồi, nhưng mà một khi Bí Lệnh xuất hiện, đồng nghĩa với việc hắn vẫn luôn quan sát Thiếu tông chủ.

Quả nhiên, mặc dù Tông chủ đang ở trong Mê Vụ Chi Đô, thì hắn vẫn có thể cảm nhận được chuyện ở bên ngoài.

Lục Thủy phát phát tay, cuối cùng thì hắn vẫn cầm lấy khối ngọc thạch đó, trong lúc nhất thời hắn cảm thấy thứ này không khỏi có chút phỏng tay.

Nhưng mà, đến tột cùng thì ai đưa nó cho hắn?

Hắn nhớ rằng, có một hôm nọ, Kỳ Khê lấy trữ vật pháp bảo của hắn ra, lúc đó đã có ngọc thạch ở trong rồi.

Trước đó chắc là vẫn chưa có.

Trong Lục gia, ai có thể vô thanh vô tức bỏ đồ vật vào trong trữ vật pháp bảo của hắn được cơ chứ?

Với lại, việc đặt nó vào trong trữ vật pháp bảo của hắn là có ý gì?

Hay là do Kỳ Khê nghĩ nhầm vật này là trữ vật pháp bảo?

Có rất nhiều vấn đề, nhưng mà sau này rồi nói tới nó sau.

Bây giờ, vẫn nên để Lệ Thiên Xích làm việc trước thì hơn.

Phải nhanh chóng giải quyết xong tam khóa tinh trên bầu trời đã.

Mặc dù không thể nhìn thấy được vào ban ngày, nhưng mà chúng nó lại cực kỳ chói sáng vào ban đêm.

Giống như trên bầu trời có tới tận bốn mặt trăng lặn vậy.

“Thiếu tông chủ chỉ cần nói rõ nên làm như thế nào là được rồi, chúng ta sẽ trực tiếp phát ra nhiệm vụ cao nhất.”

Lệ Thiên Xích nói.

Thiếu tông chủ quá mạnh mẽ.

Thì ra, người trực tiếp dẫn bọn họ vào trong cái hố này không phải là Thiếu tông chủ giả, mà là Thiếu tông chủ thật.

Hy vọng Tông chủ có thể nhìn thấy sự hối lỗi của hấn,
không từ bỏ hấn.

...

Chương 1170: Thiếu Tông chủ thật sự 4

Thiếu Tông chủ thật sự 4

Nhạc Phong và Nhiếp Hạo chuẩn bị đi tới Thiên Nữ Tông, sau đó cùng nhau đi vào trong Họa Loạn Chi Thành.

Thiếu tông chủ đã phát nhiệm vụ, bọn họ đương nhiên phải dốc sức mà làm.

Nhưng mà, thù lao lần này được thống nhất là hỏi một vấn đề.

“Nhạc Phong, vấn đề được hỏi hẳn có lẽ không thể tích lũy được, người tính hỏi cái gì?”

Nhiếp Hạo vô cùng tò mò hỏi.

Thực ra hẳn cũng không biết nên hỏi gì mới tốt nữa, còn mấy thứ như đan dược và pháp bảo thì bọn họ hoàn toàn không cần.

Đi theo Thiếu tông chủ để làm việc có thể gặp được rất nhiều kỳ ngộ.

Tạm thời bọn họ không cần tới những thứ này.

Mà bọn họ vẫn chưa nhập đạo, cho nên không thể nào hỏi về vấn đề này được.

Vì thế, rất khó để hỏi ra vấn đề có lợi nhất được.

“Chúng ta có thể hỏi một chút vấn đề riêng tư.”

Nhiếp Hạo nói.

“Ví dụ như?”

Nhạc Phong hỏi.

“Không phải Thiếu tông chủ sắp làm đám cưới sao? Chúng ta có thể làm sao mới có thể nhận được thiệp mời.”

Nhiếp Hạo nói.

“Trước đó Chân Võ đã từng nói qua rằng, chúng ta hãy để trống khoảng thời gian đầu năm.

Trên lý thuyết mà nói, thì có lẽ sẽ để cho chúng ta tham gia.”

Nhạc Phong nói.

“Ngươi cũng biết rằng đó chỉ là trên lý thuyết mà thôi.

Với lại, một câu hỏi của chúng ta cũng không biết dùng để làm gì, thì dùng nó để xác nhận một chút bộ không tốt sao?

Lỡ như Thiếu tông chủ quên mất thì sao, chúng ta cũng có thể nhắc nhở một chút.”

Nhiếp Hạo nói.

Hôn lễ của Thiếu tông chủ, bọn họ đương nhiên là phải tham gia rồi.

Dù có bận cũng phải tham gia, chỉ sợ rằng không được tham gia mà thôi.

Một câu hỏi liền nhận được tư cách tham dự.

Nghe xong lời nói này của Nhiếp Hạo, Nhạc Phong liền gật đầu một cái, đồng tình với quan điểm này.

“Nhưng mà cũng chỉ mới dùng có một câu hỏi mà thôi, còn một câu nữa, có yêu cầu gì khác hay không.”

Nhạc Phong nói.

Như vậy, bọn họ chắc là có thể đi.

Hôn lễ của Thiếu tông chủ, bọn họ có thể khoe khoang biết bao nhiêu năm.

Toàn bộ Ân Thiên Tông, cao lắm là chỉ có thể có cao tầng đi được mà thôi.

“Đúng rồi.”

Nhạc Phong đột nhiên nói.

“Sao vậy?”

Nhiếp Hạo tò mò hỏi.

Sau

“Nhiệm vụ cao nhất của Tông môn? Ta nhập môn lâu như thế rồi, vậy mà chưa bao giờ thấy nó cả.”

Nhạc Phong không khỏi cảm thấy kinh hãi.

“Không phải nói ngoại trừ Tông chủ ra, không ai có thể mở ra loại nhiệm vụ có cấp bậc như thế này sao?”

Ngay cả cao tăng cũng không thể.”

Nhiếp Hạo cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn, sau đó hắn lại nhìn Bí Lệnh của bản thân mình:

“Ta không có nhận được, xem ra là có phân chia đẳng cấp.”

“Là nhiệm vụ gì?”

Nhiếp Hạo tò mò nhìn về với Nhạc Phong.

Sau khi Nhạc Phong nhận được nó vẫn luôn chưa nói cho hắn biết.

Đây chính là nhiệm vụ cao nhất của Tông môn.

Chỉ có thể nhìn không thể nói.

Cực kỳ quý dị.

“Có lẽ mà nhiệm vụ mà chúng ta nhận.”

Nhạc Phong cẩn thận suy nghĩ một chút nói:

“Căn cứ vào thời gian hiện tại, cao tăng có lẽ đang đi hoàn thành danh sách khách hàng, sau đó bị Thiếu tông chủ dạy dỗ làm người.

Tiếp đó, Thiếu tông chủ cần người giúp hắn làm việc.

Trực tiếp đi tìm cao tăng.

Lúc đó, cao tăng có lẽ đã biết được chân tướng, Lục thiếu gia chính là Thiếu tông chủ của Ân Thiên Tông.

Cho nên bọn họ mới tuyên bố nhiệm vụ cao nhất, giao cho tất cả những người ngũ giai trở lên.

Trong đó nhất định có tin tức vô cùng quan trọng.

Đó chính là...”

Nhạc Phong nhìn Nhiếp Hạo rồi chân thành nói:

“Nhiệm vụ này xuất phát từ Thiếu tông chủ Ân Thiên Tông, Lưu Hỏa.”

“Rất muốn xem tiếp nữa, nhưng đáng tiếc là ta còn chưa tới ngũ giai.”

Nhiếp Hạo cảm thấy mình có hơi lố.

Qua một khoảng thời gian nữa là hẳn có thể thăng cấp lên ngũ giai rồi, sẽ được cử đi làm nhiệm vụ. Thiếu tông chủ tự mình bảo đảm với hắn, nhưng mà hắn vẫn không dám làm loạn.

Dù sao thì thiên kiếp quá mức kinh khủng, chỉ có thể chuẩn bị thêm một chút nữa.

Cho nên phải bỏ lỡ cái nhiệm vụ này.

“Đi hỏi một vài tiền bối ngũ giai xem sao, người sẽ phát hiện ra rằng khí thế của bọn họ đều sẽ có chút cao.

Dù sao thì cao tầng quyết định thân phận của Thiếu tông chủ.

Ý vị này chính là, Ân Thiên Tông chúng ta không phải là cứng rắn bị đẩy thành thế lực đỉnh cấp.

Mà là một thế lực nhất lưu có cơ hội đứng vững được ở đỉnh cấp.”

Nhạc Phong nói.

Nhiếp Hạo:

“...”

Nói nhiều như vậy làm gì, dù sao hắn cũng không thể nhận nó được.

Bỏ lỡ một lần, chính là một đời.

“Đi thôi, đừng xoắn quýt nữa, hoàn thành chuyện ở Thiên Nữ Tông xong thì đi tới Hải Ngoại.

Chuyện này rất quan trọng, nhiệm vụ của chúng ta còn nặng hơn những người khác nữa.

Cho nên, không thể xuất hiện bất kỳ vấn đề gì.

Hơn nữa, còn phải quan sát tam đại thế lực thật kỹ, xem bọn họ có động tác gì không.

Động tác của Thiếu tông chủ có hơi lớn, ít nhiều gì cũng sẽ bị truyền ra ngoài.”

Nhạc Phong thúc giục Nhiếp Hạo.

Sau đó hai người cùng nhau đi tới Thiên Nữ Tông.

...

Không trung Lục gia.

Khoảng cách vô tận, vị trí mà không ai có thể phát hiện được.

Một đạo kiếm ý xoay quanh ở đó.

Trên kiếm ý dường như có bóng người nào đó thoát ẩn thoát hiện.

Một vệt sáng bay qua, trên đó xuất hiện một vài ký tự:

Bí lệnh cao nhất Tông môn.

Liên quan tới tam đại thế lực thời Viễn Cổ.

Người đề xuất bí lệnh, Thiếu tông chủ Ân Thiên Tông, Lưu Hỏa.

Hôm nay, tên tuổi của Thiếu tông chủ vang danh thiên hạ.

...

Đại trưởng lão nhìn nội dung của nhiệm vụ cao nhất, phát ra giọng nói nhẹ nhàng từ tốn:

“Tiền đồ.”

Kiểm ý vờn quanh phía chân trời, mặc dù không thể thấy được tam khẩu tinh, nhưng sức mạnh lại không hề bị yếu đi.

Hắn đứng ở đây là để ngăn cản lại hết tất cả các sự tấn công.

Hắn ở đây, Lục gia nhất định sẽ bình an vô sự.

Kiểm của hắn, tuyệt đối sẽ không gãy.

Năm tháng vô tận.

Sẽ có ngày hấn phải chết đi, nhưng tuyệt đối không phải là bây giờ.

Sức mạnh của Đại trưởng lão vẫn luôn đối kháng với sự hỗn loạn ở xung quanh.

Loại cảnh giới này không phải là thứ mà hiện tại hấn có thể sánh bằng được, nhưng mà hấn tuyệt đối sẽ không lùi lại dù chỉ là nửa bước.

...

Mộ Tuyết ngồi ở trong sân, nàng nghe thấy lời của Chương môn Thiên Nữ xong không khỏi cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

“Bọn họ nói là có khả năng sẽ bị tam đại thế lực thời Viễn Cổ chú ý tới.

Thần Nữ đại nhân, chúng ta có thể tham dự vào việc này được không?”

Chương môn Thiên Nữ Tông nói đại khái lại chuyện này cho nàng nghe.

Chương 1171: Bái phỏng tiên tổ của Kiều gia 1

Bái phỏng tiên tổ của Kiều gia 1

Chương môn Thiên Nữ nói rất rõ ràng.

Mộ Tuyết cũng nghe được rất rõ, nàng đã hiểu được đại khái mọi chuyện.

Lục Thủy lại lên nàng đi gây chuyện.

Có điều, việc này cũng nằm trong dự liệu của nàng, mặc dù Lục Thủy là người sẽ đánh em gái mình, nhưng mà hấn sẽ không bỏ mặc em gái, để nàng bị khi dễ.

Hơn nữa, tam đại thế lực đã khi dễ tới cửa nhà rồi.

Làm sao mà Lục Thủy có thể để cho đối phương tùy tiện ức hiếp được cơ chứ?

Không động thủ mới bất thường.

Nhưng mà, nàng quả thực không nghĩ rằng Lục Thủy sẽ làm như thế.

Thế nhưng, dù cho Lục Thủy có làm gì đi chăng nữa, thì nàng cũng đều sẽ ủng hộ.

Ủng hộ vô điều kiện.

Bọn họ là vợ chồng cơ mà.

Phải phu xướng phụ tùy.

Có điều, Lục Thủy không hề nói chuyện này với nàng, hừ hừ, đúng là không nhìn thấy được sự cường đại của vợ cả mà.

Chắc chắn là tự ti,

Mộ Tuyết cười cười, quyết định đêm nay sẽ đi chế giễu hấn.

Nhưng mà, theo như Chương môn Thiên Nữ nói thì, Lục Thủy cũng không định sẽ tự mình động thủ, hấn muốn mượn

thế.

Thực lực cá nhân của Lục Thủy có lẽ vẫn còn chưa đủ, nếu không thì sẽ không đến mức phải như thế.

“Bản vẽ gì?”

Giọng nói của Mộ Tuyết truyền vào trong đầu của Chương môn Thiên Nữ.

Những người khác xem không hiểu cũng là chuyện bình thường, nhưng mà nàng chắc chắn có thể xem hiểu nó.

Chỉ khi nào thực sự đề cập tới đồ vật cao minh, nàng mới không chắc được rằng mình có thể xem hiểu toàn bộ mà thôi.

Còn nếu không thì nàng đều có thể xem hiểu cả.

Nhất là trận pháp của Lục Thủy.

Mưa dầm thấm đất, đây chính là điểm xấu khi nàng ở cạnh Lục Thủy quá lâu.

Không muốn biết cũng phải biết.

Sau đó, Mộ Tuyết đã thấy được bản vẽ, nàng nhìn một cái liền biết Lục Thủy muốn làm gì.

“Muốn lợi dụng cam lộ dư trạch, nhưng mà phải cần tới một đại hành giả, Đại trưởng lão?”

“Không thích hợp, đó là ai?”

Ngoại trừ Đại trưởng lão, nàng hoàn toàn không cảm thấy có ai thích hợp cả.

À, cũng không đúng lắm, Lục Thủy biết được nhiều tin tức hơn nàng.

Cho nên, Lục Thủy đã tìm tới người, hơn nữa, thực lực của người đó còn không tệ.

Còn về việc người đó là ai, nàng không quan tâm lắm.

“Thần nữ đại nhân, chúng ta có phải tham dự hay không?”

Chương môn Thiên Nữ quỳ trên mặt đất hỏi.

Chuyện này quá lớn.

Các nàng không dám tự mình quyết định, cho nên nhất định phải hỏi Thần nữ đại nhân, nếu không thì các nàng đảm đương không nổi.

“Tham dự, nhưng mà không nên rời khỏi phạm vi của Thiên Nữ Tông.”

Mộ Tuyết nói.

Nếu như rời khỏi phạm vi, thì nàng không thể nào chiêu cố được.

Gần một chút cho an toàn.

“Vâng.”

Chưởng môn Thiên Nữ do dự một chút rồi mới tiếp tục nói:

“Người của Lưu Hỏa còn nói rằng có một giao dịch nữa.”

“Hừm?”

Mộ Tuyết có chút hiếu kỳ.

Còn có cái gì nữa?

“Người tới nói rằng, muốn nhờ chúng ta đả thông con đường Hải Yêu.

Giá cả như thế nào bọn họ đều có thể trả.”

Chưởng môn Thiên Nữ lập tức nói.

“Đẩy nhanh tiến độ của việc này.

Còn về việc làm như thế nào, thì các ngươi có thể tự mình thương lượng.”

Mộ Tuyết nói.

Nàng chỉ cần xác định rằng chuyện này sẽ thành công là được.

Mộ Tuyết trầm tư một chút rồi lại nói:

“Nói với bọn họ, ta cũng muốn có một câu hỏi.”

Chưởng môn Thiên Nữ hơi nghi hoặc một chút, trên lý thuyết mà nói, thì Thần nữ có thể trực tiếp liên lạc với Lưu Hỏa cơ mà.

Tại sao phải làm như vậy?

Nhưng mà, nàng cũng không hỏi gì thêm nữa, trực tiếp đáp ứng.

Thần nữ đại nhân làm như thế chắc chắn là có lý do của mình, nàng chỉ cần nghe theo là được rồi.

“Đúng vậy, thông báo cho Trùng cốc, hỏi bọn họ có muốn tham dự hay không.”

Mộ Tuyết nói.

Lục Thủy có thể liên lạc với rất nhiều nơi, nhưng mà hình như hắn không biết chuyện gì liên quan tới người của Trùng cốc cả, hai nhà không hợp nhau.

Thiên Nữ Tông và Trùng cốc thì có chút giao lưu với nhau, nhưng mà hai nhà cũng không hợp cho lắm.

Tùy tiện hỏi thử một chút mà thôi.

“Vâng.”

Chưởng môn Thiên Nữ lập tức trả lời.

Sau khi giải quyết xong chuyện quan trọng này, Mộ Tuyết mới mở miệng hỏi Chưởng môn Thiên Nữ một vài chuyện:

“Đầu năm nay, Thiên Nữ Tông có bận chuyện gì không?”

Sau khi nghe thấy câu hỏi này, Chưởng môn Thiên Nữ không khỏi cảm thấy có chút kinh ngạc, nàng hoàn toàn không thể nào phỏng đoán được ý của Thần nữ đại nhân.

Nhưng mà, chỉ cần Thần nữ đại nhân hỏi có rảnh hay không, vậy thì chắc chắn là phải có thời gian rảnh.

“Có thưa Thần nữ đại nhân.”

Chưởng môn Thiên Nữ cung kính hỏi:

“Thần nữ đại nhân cần chúng ta làm gì sao?”

“Tạm thời không có, đến lúc nó lại nói sau.”

Giọng nói của Mộ Tuyết truyền qua.

Khí tức vô cùng bình tĩnh và thần bí.

Ít nhất thì Chưởng môn Thiên Nữ cho là như thế.

Sau đó, các nàng kết thúc liên lạc.

Lúc này, Chưởng môn Thiên Nữ mới từ từ đứng dậy, nàng phải đi nói cho mọi người biết thái độ của Thần nữ đại nhân, còn phải an bài những chuyện sau đó.

Thần nữ đại nhân ủng hộ hành động của Lưu Hỏa bên Ân Thiên Tông.

Hơn nữa, còn là chủ động.

Kéo kẹt!

Nhóm người Tô Loan thấy Chưởng môn đi ra, lập tức hỏi.

“Chưởng môn, Thần nữ đại nhân nói thế nào?”

Tô Loan hỏi.

“Thần nữ đại nhân đồng ý, nhưng mà chúng ta chỉ có thể hỗ trợ ở trong phạm vi của Thiên Nữ Tông mà thôi.”

Chưởng môn Thiên Nữ dừng lại một chút rồi mới nói tiếp:

“Có lẽ ta phải đi một chuyến tới Hải Yêu và Trùng cốc.

Thần nữ đại nhân nói rằng cần phải đẩy nhanh sự hợp tác với Hải Yêu.

Bên phía Trùng cốc thì không cần quá nhiều lời, hỏi một chút thôi là được.”

Mọi người đều cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn, theo lý thuyết mà nói, thì Thần nữ đại nhân cũng đang thúc đẩy kế hoạch này.

Không biết bọn họ làm thế là vì cái gì.

Nhưng mà, điều này không quan trọng, quan trọng là có kịp không?

“Ta cảm thấy việc này sẽ hơi kéo dài thời gian, cho nên tốt nhất là chia nhau ra hành động.”

Thấy Chưởng môn Thiên Nữ và những người khác đều nhìn qua, Tô Loan mới nói tiếp:

“Giữa chúng ta và Hải Yêu có không ít giao tình, chuyện này có thể giao cho Nam Bắc trưởng lão và Tố Nhiễm, ở phía bên đó có lẽ chỉ cần hai người các nàng là đủ để thuyết phục Hải Yêu rồi.

Nhất là khi, đây còn là Thần dụ do Thần nữ tự mình đưa ra.

Bên phía Trùng cốc thì nhất định phải do Chưởng môn đi.

Ta sẽ đi cùng với Chưởng môn.”

Không ai phản đối ý kiến của Tố Loan cả.

Tố Nhiễm cũng không phản đối.

Chưởng môn và Nam Bắc trưởng lão càng sẽ không phản đối.

Các nàng yếu.

Nhưng mà, chỉ có một mình Tố Loan biết rằng, Chưởng môn càng ngày càng trở nên kinh khủng.

Không liên quan tới việc tu vi cao hay thấp, nàng có thể cảm giác được rằng, Chưởng môn đang có sự thay đổi cực kỳ lớn.

Có lẽ là do Cửu Chuyển Bất Tử Chân Kinh mà Thần Nữ cho, cái đó vốn dĩ chỉ có Chưởng môn mới có thể tu luyện được.

Giúp cho Chưởng môn bước đi trên con đường vô địch.

Chương 1172: Bái phỏng tiên tổ của Kiều gia 2

Bái phỏng tiên tổ của Kiều gia 2

“Đúng rồi.”

Chưởng môn Thiên Nữ đột nhiên nói:

“Thần nữ đại nhân đột nhiên nói tới một chuyện kỳ lạ.”

“Là chuyện gì?”

Tổ Nhiễm đứng ở bên cạnh tò mò hỏi.

Những người khác đương nhiên là cũng rất tò mò, Thần nữ đại nhân còn biết nói chuyện kỳ lạ nữa à?

“Thần nữ đại nhân hỏi rằng đầu năm có rảnh hay không.”

Chưởng môn Thiên Nữ nói.

Nghe xong lời của nàng, tất cả mọi người đều rất kinh ngạc.

Bởi vì, không ai hiểu nó có nghĩa là gì cả.

“Bất luận là như thế nào, chúng ta đều phải để dành ra thời gian rảnh.”

Tổ Loan nói.

Thần nữ đại nhân hỏi có rảnh hay không, thì câu trả lời chắc chắn là rảnh.

...

Nhóm người Kiều Càn ngồi trên xe lửa, bọn họ đi thẳng về phía Kiều gia.

Đêm nay là có thể tới nơi rồi.

Nhưng mà, bọn họ không nhất định là vừa đến liền đi tới Kiều gia ngay lập tức.

Cần phải chờ.

Đợi đến ngày mai rồi mới đi bái phỏng.

“Lúc bái phỏng phải mặc áo bào đen sao?”

Cô gái nhỏ mập mập - Lâm Hoan Hoan hỏi.

Cái áo bào đen kia có vẻ như rất lợi hại.

Kiều Càn khẽ gật đầu, nói nhỏ:

“Áo bào đen rất đặc thù, gần như không ai có thể nhìn thấu được, cho nên sẽ không ai biết chúng ta đến thăm hỏi Kiều gia.

An toàn hơn rất nhiều.”

“Thế nhưng.”

Lâm Hoan Hoan cảm thấy có chút khó khăn, nàng khoa tay múa chân nói:

“Dáng người như này quá dễ nhận biết.”

“Vậy thì tối nay mặc thử xem, xem có quá rõ ràng hay không.”

Kiều Càn cũng không hề nghĩ tới vấn đề này.

“Người nói xem, có khi nào bọn họ sẽ trực tiếp đuổi chúng ta đi luôn không?”

Lâm Hoan Hoan có hơi lo lắng.

Lần trước Kiều Càn đã bị đánh tới trọng thương, lần này mà còn bị đánh nữa, không biết sẽ thâm hiểm tới mức nào.

“Lúc đó người hãy trốn ra đằng sau ta.”

Kiều Càn thấp giọng nói.

Chuyện này là do hấn sơ suất, hấn bị đánh cũng không sao cả, nhưng mà Lâm Hoan Hoan đã gả cho hấn rồi, hấn có nghĩa vụ phải bảo vệ nàng.

Với lại...

Bản thân hấn cũng muốn bảo vệ nàng.

Có nhiều thứ là mệnh, có nhiều thứ lại là duyên.

Hắn cảm thấy rằng, mặc dù mình bị gãy một cánh tay, thế nhưng lại lấy lại được rất nhiều thứ.

Điều khiến cho hắn ngoài ý muốn ở trong đó, có lẽ chính là Lâm Hoan Hoan.

“Ta có thể cần giúp 3 lần, thật ta tương đối dày, không đau lắm.”

Lâm Hoan Hoan cười nói.

Dù sao thì khi trở về không tránh khỏi sẽ có chút khăn trương, nhưng mà vẫn còn khá tốt.

Có điều, tình cảnh bị đuổi ra khỏi nhà trước đó vẫn còn rất rõ ràng.

Không đúng, còn chưa được mấy ngày mà.

Còn chưa tới nửa tháng nữa.

Tiền tổ có hết giận hay chưa cũng là vấn đề.

Kiều Càn nhìn Lâm Hoan Hoan nói:

“Ngày mai ăn nhiều thêm mấy cái bánh bao.”

“Ngươi cũng ăn nhiều thêm hai cái.”

Lâm Hoan Hoan nhìn Kiều Càn rồi nói.

Hiện tại ở nhà bọn họ, chỉ cần có việc thì sẽ ăn nhiều thêm hai cái bánh bao, lỡ như sau đó không được ăn nữa thì sao.

Không phải không có tiền, mà là không có chỗ nào bán.

Tự nhiên phải chịu đói.

...

Khi Lục Thủy đi tới viện tử của Mộ Tuyết, phát hiện Phương Đông Tra Tra cũng có mặt ở đây.

“Lục thiếu gia.”

Mộ Tuyết là người đầu tiên phát hiện ra Lục Thủy.

Lục Thủy còn mua không ít điểm tâm mang tới.

Tiện nghi cho Phương Đông Tra Tra rồi.

“Biểu đệ Lục Thủy.”

Phương Đông Tra Tra nhìn thấy Lục Thủy đi vào liền đứng lên, vẻ mặt nghiêm túc nói:

“Ta muốn đơn đấu với ngươi.”

Lục Thủy:

“...”

Quá nhiều người, không thích hợp để động thủ.

Mặc dù là tùy tiện đánh với Phương Đông Tra Tra, nhưng mà cũng không thể quên miệng lưỡi của người khác được.

Mỗi lần đánh nhau đều là chọn lúc không có người.

Hơn nữa, lần này là chính Phương Đông Tra Tra mở miệng khiêu chiến, đương nhiên không có ai dám nói gì.

Cha mẹ cũng sẽ không thể tìm tới cửa hấn được.

“Không rảnh.”

Lục Thủy ngồi xuống bên cạnh Mộ Tuyết, hấn tùy tiện trả lời một câu.

Khiêu chiến trước mặt mọi người, không phải là không thể đánh trước mặt mọi người được, mà là do không thể đánh nặng tay được.

Vô nghĩa.

“À, thì ra là do phải bồi chị dâu.”

Phương Đông Tra Tra bưng tỉnh.

Mẹ đã từng nói qua với nàng về chuyện này rồi.

Tiểu di cũng đã từng nói qua.

“Ngồi xuống đây ăn đi.”

Mộ Tuyết lấy điểm tâm ngọt ra, đưa cho Đông Phương Trà Trà một phần.

Ăn nhiều vào, rồi ít nói lại một chút.

Đình Lương và Hương Dụ đứng ở phía sau, bọn họ không nói gì cả.

Lời của tiểu thư Trà Trà hoàn toàn không phải là lời mà các nàng có thể nói được, nhưng mà cũng không thành vấn đề gì lớn cả.

Dù sao thì, Lục thiếu gia vẫn luôn không hề nói gì cả.

Gần như đều là tiểu thư Trà Trà nói.

“Không phải người nói rằng hôm nay có rất nhiều việc phải làm sao?”

Mộ Tuyết đưa điểm tâm ngọt và cái nĩa qua cho Trà Trà.

Đông Phương Trà Trà nhận lấy cái nĩa rồi nói:

“Đúng vậy, ta cảm thấy hôm nay mình phải làm cho xong rất nhiều chuyện.”

Đông Phương Trà Trà nói xong thì bắt đầu bẻ bẻ ngón tay:

“Đốt hương cho Khí Linh, giúp ghé con xây một chỗ ở mới, còn phải đưa hai khối điểm tâm mà mẹ làm cho Chân Thần nữa.

Còn có, đi dạy dỗ cá ở bờ sông.

À, còn phải làm một vài chuyện với bầy dê nữa.”

Đông Phương Trà Trà đột nhiên nghĩ ra gì đó.

“Bầy dê làm sao?”

Mộ Tuyết tò mò hỏi.

Lần trước thì nói bầy dê bị thiếu hai con, lần này thiếu mất luôn một nửa à?

Lục Thủy không quan tâm, chỉ lo ăn phần điểm tâm ngọt mà Mộ Tuyết đẩy tới.

Hắn không rõ lắm rốt cuộc thì Đông Phương Trà Trà muốn làm cái gì.

Trước đó không phải nói là muốn học vẽ tranh à?

Cuối cùng lại là đi chăn dê.

Không có tiền đồ đều như thế sao?

Hắn không hiểu, nhưng mà nếu cứ tiếp tục như thế, thương khổ Khí Linh, vườn Linh Thú của hắn có phải đều sẽ bị bắt cóc hết hay không?

Hắn có nên giáo huấn một chút hay không?

Lần sau sẽ dùng cái lý do này.

Có điều, hắn rất hiếu kỳ, Đông Phương Trà Trà có thể cho Chân Thần Duy Nhất ăn, hắn có phải cũng có thể dùng biện pháp giống như thế để dụ nàng đi ra ngoài hay không.

Sau đó sẽ đưa tới Hải Tẫn Đầu, rồi lại cho trở về?

Lục Thủy cảm thấy việc này rất khả thi, nhưng mà không biết trên thực tế thì có hiệu quả hay không.

Với lại, hắn cũng muốn vào xem thử Thần Vực.

Đến tận bây giờ, hắn vẫn chưa biết được bên trong Kim Chúc Thư Hiệt đến tột cùng là cái gì.

“Gần đây, bầy dê xảy ra rất nhiều chuyện quỷ dị.”

Đông Phương Trà Trà nhìn Mộ Tuyết rồi nhỏ giọng nói:

“Lần trước ta có kể với chị dâu về việc ta bị mất hai chú dê đó, chúng nó biến mất một cách vô cùng bí ẩn.

Ban đầu, chúng ta đều nghĩ rằng bọn chúng có thể đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi.

Thế nhưng, trong lúc ta đang tổ chức tang lễ cho hai tụi nó, thì hai con dê kia lại đột nhiên xuất hiện trong tang lễ của mình.

Ta định đi tìm người xem thử xem có phải do bọn chúng còn có tâm nguyện gì hay không.”

Đông Phương Trà Trà nói xong lại tiếp tục ăn điếm tâm.

Chua chua ngọt ngọt, ngon quá đi.

Mộ Tuyết:

“...”

Lục Thủy:

“ ... ”

Vẫn luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Nhưng mà, trong lúc nhất thời, bọn họ chẳng biết phải phản bác như thế nào.

Chương 1173: Bái phỏng tiên tổ của Kiều gia 3

Bái phỏng tiên tổ của Kiều gia 3

“Đêm nay phải làm xong hết những việc đó, ngày mai phải về nhà rồi.”

Đông Phương Trà Trà nói.

Việc Đông Phương Trà Trà phải quay về khiến cho người ta có chút kinh ngạc.

Con mắt của nàng chắc hẳn là vẫn chưa thể không chế hoàn toàn được. Trước đó, cũng vì con mắt đó cho nên nàng mới ở lại Lục gia, sợ sẽ bị thế lực khác để mắt tới.

Mà ở Lục gia thì cực kỳ an toàn.

“Nhớ phải bịt mắt lại cho kỹ.”

Mộ Tuyết dặn dò một câu.

Thực ra, nàng có lưu lại ấn ký ở trên người Trà Trà, cho nên chắc chắn nàng ấy sẽ không có vấn đề gì lớn cả.

Nhưng còn vấn đề nhỏ...

Thì nàng hoàn toàn không có biện pháp gì.

“Mẹ nói rằng, khi nào biểu đệ Lục Thủy phát thiệp mời thì ta lại đến nữa.

Nếu không thì ta rất có thể sẽ bị thương.”

Đông Phương Trà Trà vừa ăn điềm tâm vừa nói.

“Bị thương?”

Lục Thủy có hơi tò mò hỏi.

Là do có người muốn ra tay sao?

“Đúng vậy.”

Đông Phương Trà Trà gật đầu giải thích:

“Nếu như ta ở nhà quá lâu, mẹ nói rằng nàng sợ sẽ nhin không được mà đánh ta.

Còn phải nghĩ ra đủ loại lý do hợp lý để có thể đánh.”

“Thì ra là như thế.”

Lục Thủy ăn điếm tâm rồi nói.

“Đúng vậy.”

Đông Phương Trà Trà gật gật đầu.

Lục Thủy:

“ ... ”

Mộ Tuyết:

“ ... ”

Mộ Tuyết ngẫm nghĩ một chút, nàng phát hiện Trà Trà rất là ngoan.

Nhưng mà, có đôi khi sẽ khiến cho người ta cảm giác phải dạy dỗ một chút.

Thế nhưng, logic của Trà Trà cũng không hề sai, không có lý do hợp lý, vẫn luôn cảm thấy là đánh cho vui.

Cũng chỉ có Lục Thủy là hoàn toàn không cần có lý do hợp lý mà thôi.

Chỉ cần Trà Trà không lộ khuôn mặt ra, hẳn có thể đánh cho Trà Trà mặt mũi bầm dập.

Lục Thủy cảm giác rằng việc Đông Phương Trà Trà bị ném ở Lục gia, chưa chắc là do Đông Phương gia cảm thấy có nguy hiểm.

Mà là do ném nàng vào Lục gia sẽ bớt lo hơn rất nhiều.

Nếu như mà em gái của hẳn cũng giống như Đông Phương Trà Trà, thì...

Thì hẳn sẽ đánh thuận tay hơn rất nhiều.

Dù sao thì mẹ cũng sẽ không để nàng ở bên cạnh mình mọi lúc mọi nơi.

Lục Thủy tiếp tục ăn điếm tâm, không hề có ý định nói chuyện.

Lúc này, Đông Phương Trà Trà tăng nhanh tốc độ ăn, nhanh chóng ăn hết điếm tâm ngọt, sau đó nói:

“Ta phải nhanh chóng giải quyết xong sự kiện quý dị của bây dề.

Sau đó là chuẩn bị đi về nhà.

Không thể khiến cho mẹ tức giận được.”

Đông Phương Trà Trà vừa ăn xong liền đứng lên, sau đó đi ra ngoài viện, vừa đi vừa tạm biệt Mộ Tuyết:

“Chị dâu, ta...”

Rầm!!!

Đi được một chút thì Đông Phương Trà Trà liền ngã xuống, trực tiếp té xuống mặt đất.

Bị Băng Phượng đẩy.

Băng Phượng:

“???”

Nó đưa ra một loạt dấu chấm hỏi.

Không phải ta, không liên quan gì tới ta cả, là do nàng tự té.

“Hu hu... Hương Dụ, ta bị té choáng váng luôn rồi.”

Đông Phương Trà Trà lấy tay che cái trán lại.

Lục Thủy:

“...”

Mộ Tuyết:

“...”

Hương Dụ lập tức đi tới đỡ nàng.

...

Sáng sớm.

Lục Thủy và Mộ Tuyết đi theo đằng sau lưng của Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm.

Lúc này, người đồng hành cùng với Lục Cổ chính là Đông Phương Dạ Minh, Mộc Cận và Đông Phương Trà Trà.

“Anh, không thể kéo dài thêm mấy ngày nữa được à?”

Đông Phương Lê Âm nhìn Đông Phương Dạ Minh hỏi.

“Không được.”

Đông Phương Dạ Minh lắc đầu:

“Ở đây quá kích thích, kích thích đến mức ta sắp độ kiếp luôn rồi.”

Trên người của Đông Phương Dạ Minh nhiều ít đều có một chút vết thương, thỉnh thoảng hẳn sẽ luận bàn với Đại tộc trưởng của Lục gia.

Thỉnh thoảng sẽ rơi xuống thế hạ phong.

Đây là chuyện chắc chắn rồi.

“Bọn họ có rất nhiều cơ hội để chạy tới.”

Lục Cổ nói.

Hắn đang an ủi phu nhân của mình.

“Đúng vậy.”

Đông Phương Lê Âm gật gật đầu:

“Con trai sắp làm đám cưới rồi, sau đó cũng tới lúc ta sắp sinh.

Nếu như thế thì, việc tới tới lui lui như này không phải là rất phiền phức hay sao?”

“Vậy có phải ta nên trực tiếp ở lại cho tới khi cháu ngoại của ta ra đời, rồi sau đó lại cùng với chị dâu trở về Đông Phương gia hay không?”

“Cha, còn có ta nữa, người đừng bỏ lại ta.”

Đông Phương Trà Trà lập tức giơ tay lên nói.

“Đừng có làm ồn.”

Mộc Căn trừng mắt nhìn Đông Phương Trà Trà, cuối cùng vẫn nói:

“Sẽ không.”

Đông Phương Trà Trà thở phào, sau đó tiếp tục cầm lấy cánh tay của Mộc Căn, gương mặt vô cùng vui vẻ.

Nàng muốn quay về để khoe chuyện này với em gái.

Sau khi đi tới cửa Lục gia, nhóm người Lục Cổ không tiến nữa.

Vì lý do an toàn, Đông Phương Lê Âm không thể rời khỏi đây được.

Việc rời khỏi đây quá mức nguy hiểm.

“Đúng rồi, các người đã nghĩ ra tên cho con gái của mình chưa?”

Đông Phương Dạ Minh đột nhiên hỏi.

“Định đặt tên cho nàng là Lục Miểu.”

Lục Cổ trả lời.

“Lục Miểu không được hay cho lắm.”

Đông Phương Dạ Minh suy nghĩ một chút rồi nói:

“Không thì đặt tên cho nàng là Lục Miểu Miểu đi.”

Lục Thủy đứng ở phía sau, hần cảm thấy có chút kinh ngạc.

“Nhiều nước tới như vậy để làm gì?”

Gọi Lục Miểu đã nhiều nước lắm rồi, lại còn là Lục Miểu Miểu.

Chẳng khác gì Đông Phương Trà Trà cả.

“Chúng nó khác nhau hả?”

Lục Cổ hỏi.

“Đương nhiên là khác nhau rồi.

Các người suy nghĩ thử đi, ba chữ thủy, thì cũng vẫn chỉ là ba chữ thủy, vô cùng bình thường.

Nhưng mà, sáu chữ thủy thì lại khác, có thể trở thành Lục Thần Hoa Lộ Thủy.”

Phương Đông Dạ Minh giải thích.

“Nếu không thì, mọi người ở lại thêm hai ngày nữa đi.”

Lục Cổ thử hỏi.

Một ít đất ở đằng sau núi cần phải đổi mới một chút.

“Ha ha, Mộc Căn, Trà Trà, chúng ta về nhà thôi.”

Phương Đông Dạ Minh lập tức nói.

Sau đó. Đông Phương Trà Trà vẫy tay tạm biệt với nhóm người Lục Cổ.

Đông Phương Lê Âm cũng vẫy tay tạm biệt với bọn họ.

Sau khi không thấy được bóng dáng của nhóm người Đông Phương Trà Trà nữa, Đông Phương Lê Âm mới nói:

“Ta cảm thấy Trà Trà rất dễ thương, nếu như con gái của ta giống với Trà Trà thì cũng không có gì là không tốt cả.”

“Thiên phú giống nàng là được rồi.”

Lục Cổ thở dài, nhưng mà hắn cũng không để ý lắm, quay sang hỏi phu nhân của mình:

“Nên đặt là Lục Miểu Miểu hay là Lục Miểu?”

“Con trai và Tiểu Tuyết cảm thấy như thế nào?”

Đông Phương Lê Âm quay sang hỏi hai người Lục Thủy.

“Đừng đặt là Lục Ngung Miểu hay là Lục Lai Miểu là được.”

Lục Thủy nói.

“Tại sao?”

Mộ Tuyết đứng kế bên vô cùng tò mò hỏi.

Ngay cả Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm cũng đều cảm thấy có hơi hiếu kỳ.

Cái tên Lục Ngung Miểu cũng rất dễ nghe mà, tại sao không thể dùng cái tên đó?

“Cha mẹ biết ba vị trưởng lão tên là gì không?”

Lục Thủy hỏi.

Chương 1174: Bái phỏng tiên tổ của Kiều gia 4

Bái phỏng tiên tổ của Kiều gia 4

Lục Vô Vi.

Lục Hữu Đình.

Lục Bất Tranh.

Đương nhiên bọn họ biết.

“Tên của Đại trưởng lão và Tam trưởng lão, không phải là Vô thì cũng là Bất.

Nhưng mà, Nhị trưởng lão lại là Hữu.”

Lục Thủy giải thích:

“Cho nên, nếu tên của em gái là Ngung Miêu, hoặc là Lai Miêu, thì rất có thể sẽ trở thành Tứ trưởng lão.”

Vậy thì không phải là cấp bậc của nàng còn cao hơn cả ta nữa hay sao, tuyệt đối không thể.

Câu nói cuối cùng kia, Lục Thủy không hề nói ra.

Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm đều có cảm giác bưng tỉnh đại ngộ.

“Cho nên, ý của con trai chính là, Lục đại tộc trưởng không thể đảm đương nổi chức vị Trưởng lão?”

Đông Phương Lê Âm nhìn Lục Cổ rồi nói.

Lục Thủy:

“...”

Mẹ, người nói đúng rồi.

Ở kiếp trước, cha của ta đúng thật là không phải trưởng lão.

Cả đời của ông ấy đều làm Tộc trưởng, lao lực quá độ.

Mộ Tuyết đứng ở bên cạnh cũng không hề nói gì, thực ra Lục Thủy cũng nói không hề sai.

Nhưng mà, việc em gái lên làm Trưởng lão cũng không phải là không thể.

Nếu làm được, thì cũng là Trưởng lão yếu thế nhất trong lịch sử, chính là kiểu Trưởng lão tất cả đều phải nghe theo lời Tộc trưởng.

Nếu như Lục Thủy lên làm Trưởng lão, lúc đó sẽ có cuộc đối thoại như thế này:

“Anh hai, tại sao ta phải chăm cho con của ngươi?”

“Không phải tất cả Trưởng lão đều phải lo việc này sao? Ngươi mặc kệ không lo à?”

“Ta mặc kệ, ta lên làm Trưởng lão chính là vì để cho các ngươi phải cúi đầu hành lễ.”

“Nếu như mặc kệ, ta sẽ đưa ngươi vào trong Phong Sương Hà.”

Đại khái mọi chuyện sẽ như này.

Mộ Tuyết cảm thấy chuyện này rất thú vị.

Nhưng mà...

Tại sao nàng lại có suy nghĩ rằng con trai mình ra đời trễ như thế chứ?

Đây không phải là đang tự nguyện rửa bản thân mình à?

“Hai ngày nữa Tiểu Tuyết Nhi phải quay về à?”

Đông Phương Lê Âm không nói về chuyện của con gái nàng nữa.

Chuyện này về sau lại nói tiếp cũng được.

Lục Miểu hay là Lục Miểu Miểu đều không phải là vấn đề lớn.

“Vâng.”

Mộ Tuyết đứng ở bên cạnh Lục Thủy, nhẹ nhàng gật đầu:

“Đường di nói phải đi phát thiệp mời.”

“Thì ra là như thế.”

Đông Phương Lê Âm nhìn về phía Lục Thủy, nói:

“Nhớ phải tiễn Tiểu Tuyết Nhi về đó.”

Sau đó, Đông Phương Lê Âm kéo Mộ Tuyết quay vào trong, sẵn tiện giao phó một số chuyện:

“Người đang mang thai không thể hành động quá mạnh, đừng mang giày cao, mang giày cao khi đi đường sẽ không quá ổn định.

Nhìn giày của di nè, mặc dù nó không quá đẹp.”

Mộ Tuyết đi ở bên cạnh, nhìn có vẻ như là đang rất chăm chú lắng nghe.

Lục Thủy:

“ ... ”

Hắn vốn dĩ định tâm sự với lão cha về tương lai của em gái mình.

Nếu như muốn con mình có tiền đồ thì không thể nuông chiều được.

Chỉ cần để cho người làm anh như hắn đánh nàng là được rồi, cha chắc chắn là không nữa.

“Hãy để cho người em gái đó căm hận người anh trai như ta đi.”

Chỉ có điều, hắn mới vừa quay đầu lại nhìn về phía lão cha mình, thì đã cảm giác được quyền ý vô cùng mãnh liệt.

“ ... ”

Gần đây hắn có chọc gì tới lão cha của mình không vậy?

...

Cùng ngày hôm đó.

Ở tiểu trấn khá gần Kiều gia.

Hai người mặc áo bào đen đi ra khỏi tiểu trấn.

“Cái áo bào màu đen này còn có thể không làm lộ ra dáng người, đúng thật là lợi hại.”

Lâm Hoan Hoan kinh ngạc nói:

“Nếu như dùng kỹ thuật này để đi làm thợ may, chắc chắn còn nổi tiếng hơn cả Xảo Vân Tông nữa.”

“Sẽ không.”

Kiều Càn lắc đầu, giải thích:

“Thực ra, có rất ít người tu chân buồn phiền về phương diện dáng người.”

Một câu nói làm thức tỉnh người trong mộng.

Lâm Hoan Hoan tự ti, nhưng mà may là nàng sẽ hiển tế huyết nhục, không lâu nữa nàng cũng sẽ không còn có loại phiền não này.

“Chỉ cần chào hỏi là được rồi ư?”

Lâm Hoan Hoan hỏi Kiêu Càn.

Lâm Hoan Hoan không muốn nhắc tới việc béo mập này nữa, nàng không thích đề tài này.

Nàng chỉ thích cái đề tài này, khi mà người khác không gọi nàng là cô gái mập mập nữa mà thôi.

“Chào một câu là được, có lẽ lúc đi vào sẽ không có vấn đề gì lớn.”

Kiều Càn nói.

Người lạ muốn tiến vào trong Kiêu gia để gặp mặt nhân vật trọng yếu là điều rất khó.

Trừ khi có đủ thực lực.

Nhưng mà, thực lực của hắn cũng không mạnh tới như thế.

Thế nhưng, hiện tại người sau lưng hắn là Lưu Hỏa.

“Sẽ không đánh nhau chứ?”

Lâm Hoan Hoan lại hỏi.

Kiều Càn nhìn về phía Lâm Hoan Hoan lắc đầu nói:

“Không đến mức đó.

Nếu như thất bại, thì chúng ta chỉ cần rời đi là được rồi.”

Đúng vậy, nếu thất bại thì chỉ cần rời đi là được rồi.

Không thể rời đi, thì cũng có thể cầu cứu, Chân Võ đã đưa cho hắn đồ để cầu cứu rồi.

Ít nhất thì có thể biết được rằng bọn họ đã xảy ra chuyện ở đây.

Đám người Kiếm Khởi đương nhiên là không cần có thứ này, với lại Chân Võ cũng không thể cho được.

Quá xa.

...

Ở Kiều gia.

Kiều Thiên vừa mới tu luyện xong.

Nàng lấy điện thoại di động ra xem, xem xong liền không khỏi giật mình.

Tiếp đó, nàng lập tức rời khỏi phòng, muốn đi gặp cha mẹ của mình, xảy ra chuyện lớn rồi.

Anh hai đột nhiên nói muốn quay về bãi phỏng Tổ gia gia hoặc là Tộc trưởng.

Chuyện này không hề bình thường một chút nào có được không hả?

Sẽ không đánh nhau nữa chứ?

Chương 1175: Lưu Hỏa có liên quan tới Lục gia? 1

Lưu Hỏa có liên quan tới Lục gia? 1

Kiều Thành đang xử lý một số việc, đặc biệt là những việc có liên quan tới con trai của hắn vào hai ngày trước.

Hắn cần phải cho những người khác biết được đại khái tình huống là như thế nào.

Dựa theo lời dặn dò của tiên tổ, thì bọn họ chỉ cần nói mơ hồ là được, tuyệt đối không được nói cụ thể.

Cứ để cho những người khác đoán.

Chỉ cần cho người khác có không gian để suy đoán lung tung là được.

Nếu như nói ra sự thật, thì có thể mọi người sẽ không tin, nhưng nếu đó chỉ là suy đoán, thì bọn họ chắc chắn sẽ tin và không hề nghi ngờ gì cả.

Chỉ cần không nói rõ ràng, chỉ cần khiến cho người ta cảm thấy rằng có âm mưu gì đó ở đằng sau nó, thì mọi người sẽ nguyện ý tin tưởng.

Sẽ có rất ít người chịu tin tưởng một sự thật quá đơn giản.

Bọn họ tình nguyện tin suy đoán của mình hơn.

Chỉ cần lợi dụng hoàn hảo điểm này, thì sẽ có thể che đậy được chân tướng khỏi những người đang tiếp cận chân tướng.

Còn phải ngăn cản thích hợp, để cho bọn họ càng thêm tin chắc vào việc đó.

Nhưng mà, sự thật là như nào, không ai rõ ràng cả.

Kiều Thành xử lý xong một vài chuyện liền thở dài một cái.

Chuyện phát sinh ngày hôm đó vẫn còn rõ ràng trước mặt hắn, con của hắn vậy mà lại ngang bằng với tiên tổ.

Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng, đứa con trai đã bị phế bỏ của mình, vậy mà lại là Chân Long đang trốn ở dưới vực sâu.

Chỉ cần động một cái liền sẽ chấn động thiên hạ.

Nhưng mà, thiên kiêu kia lại bị đuổi ra khỏi gia tộc.

Kiều Thành lắc đầu, không nghĩ về việc này nữa.

Có thể ảm nhận tới như thế, hoàn toàn là điều mà hắn không nghĩ tới.

Thật sự cần thiết phải như vậy sao?

“Cha, xảy ra chuyện rồi.”

Lúc Kiêu Thành đang suy nghĩ, thì Kiêu Thiên vội vàng xông vào.

Vẻ mặt có chút lo lắng.

“Xảy ra chuyện gì?”

Kiều Thành nhíu mày.

Con gái của hắn cũng đã trưởng thành hơn rất nhiều, chuyện bình thường không thể nào khiến nàng như thế được.

“Hôm nay anh hai sẽ quay lại, nói muốn bái phỏng Tộc trưởng, hoặc là Tổ gia gia.

Có chuyện quan trọng cần thương lượng.”

Kiều Thiên lập tức nói.

Kiều Thành nghe thấy như vậy liền sững sờ, chuyện này nói lớn cũng không lớn, nhưng mà nói nhỏ thì cũng không phải.

Lớn chính là do con trai của hắn vốn dĩ cũng không đơn giản, là người đã cùng đấu với tiên tổ.

Nhỏ chính là hắn chỉ có một mình mà thôi, sau lưng có lẽ không có thể lực gì cả.

Có chuyện gì lớn mà cần phải thương lượng cơ chứ?

Đương nhiên là hắn cũng không dám chần chừ.

“Có nói cụ thể là tới đây để làm gì hay không, dùng thân phận gì?”

“Không có.”

Kiều Thiên lắc đầu.

“Người tới gần công chính để chờ đi, ta đi nói với tiên tổ.”

Kiều Thành lập tức phân phó.

Kiều Thiên gật đầu, nàng cũng không biết tại sao anh của nàng lại quay lại.

Vạn nhất còn muốn đánh tiếp với Tô gia gia, chuyện này...

Nàng vội vàng lắc đầu, sau đó trực tiếp đi tới công chính để chờ đợi, hy vọng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Chỉ có điều, khi nàng vừa mới đi ra đột nhiên phát hiện, người anh trai vốn không được xem trọng của mình lập tức có thể làm cho tộc kinh động.

Rõ ràng chỉ là một chuyện bái phỏng vô cùng đơn giản, vậy mà lại khiến cho bọn họ khẩn trương tới như vậy.

Nếu như là những người trẻ như bọn họ, căn bản là không thể khiến cho trưởng bối chú ý tới được.

Anh trai dù đã bị đuổi ra khỏi tộc, thế nhưng sức ảnh hưởng của hắn đã thâm nhập vào rất sâu rồi.

Nàng cần phải cố gắng chạy tới đó.

...

Kiều Vô Tình đang tu luyện.

Vết thương của hắn đã khôi phục lại kha khá rồi, hắn nhận được không ít chỗ tốt từ trận chiến lần này.

Đã rất nhiều năm rồi, hắn không được đánh một trận sảng khoái như thế với người khác.

Rất khó có được.

Nhưng mà rất nhanh sau đó đã có một tin tức truyền tới chỗ của hắn.

Sau khi biết được tin tức này, chân mày của hắn hơi nhíu lại.

Tiếp đó, hắn xuất hiện ở trong đại sảnh, xuất hiện ở chỗ của những lão bất tử.

“Đột nhiên người xuất hiện ở đây, đã xảy ra chuyện gì rồi à?”

Giọng nữ nói.

“Kiều Cần đột nhiên quay lại, các người nhớ phải quan sát kỹ xung quanh.”

Kiều Vô Tình nói.

“Chắc chắn, tuổi còn nhỏ, trở về một chuyến thôi mà đã có thể trực tiếp kinh động tới ba vị lão nhân chúng ta rồi.

Mặt mũi cũng không nhỏ, có nói là tới đây vì chuyện gì không?”

Giọng của nam vang lên.

“Tạm thời vẫn chưa biết, nhưng mà hắn không đến mức là dùng chúng ta để tiêu khiển.

Hiện tại, hắn không phải là người không biết nặng nhẹ.

Ta đi xem một chút.”

Kiều Vô Tình quyết định tự mình đi xem.

Xem vị Kiều thiếu gia này, có thể nói ra chuyện lớn gì.

Rất nhanh, Kiều Vô Tình đã xuất hiện ở trong đại sảnh bình thường, sự xuất hiện của hắn đương nhiên là kinh động tới những người đang ở trong đó.

Trong đại sảnh lúc này, chỉ có vợ chồng Kiều Thành và cha con Kiều Dịch.

Những người khác thì cơ bản là không thể tham dự được.

Bởi vì, phần lớn mọi người đều không biết được sự đặc thù của Kiều Cần.

“Người tới chưa?”

Kiều Vô Tình ngồi ở ghé chủ nhân, hỏi những người khác.

“Đang trên đường tới, tiên tổ đợi thêm một chút nữa.”

Kiều Thành lập tức cúi đầu nói.

Kiều Ngọc đứng ở bên cạnh cũng vô cùng lo lắng.

Đã rời đi thì không nên trở lại, bây giờ mà trở lại thì có thể sẽ rất nguy hiểm.

Nhưng mà, nàng chẳng thể nói gì được cả.

Nhất là khi tiên tổ tự còn mình đi ra, có thể thấy được rằng, hắn rất coi trọng con trai của nàng.

Thế hệ trẻ tuổi nào, thiên kiêu nào lại có thể khiến cho tiên tổ coi trọng tới như thế được chứ?

Dù cho con trai nàng đã bị đuổi ra khỏi gia tộc, thì hắn vẫn như thế.

Kiều Dịch cũng có hơi khó tin, Kiêu Càn vậy mà lại muốn quay về.

Vừa về liền trực tiếp kinh động tới Tổ gia gia.

Lúc bọn họ nghe thấy tiếng bước chân, thì cũng đồng thời thấy được bóng dáng của ba người kia.

Một người là Kiêu Thiển, còn hai người còn lại thì đang mặc áo bào đen, không thể nào nhìn rõ được khuôn mặt của họ.

Không chỉ là không thể thấy được khuôn mặt, thậm chí bọn họ còn không cảm nhận được một chút khí tức nào cả.

Lúc nhìn thấy bộ trang phục này, Kiêu Dịch lập tức ngây ngẩn cả người.

Quả nhiên là hắn.

Trước đây, nếu như không phải có người này xuất hiện, bọn họ đã chết rồi.

Mạng của mình là do đối phương cứu.

Kiều Vô Tình cũng hít mắt lại.

Hắn đã từng gặp người mặc một thân áo đen này rồi, thì ra hắn đã sớm gặp Kiều Càn, chỉ là không thể nào nhận ra được mà thôi.

Hừ!

Đúng là rất có tiền đồ.

Kiều Càn và Lâm Hoan Hoan tiến lên phía trước.

Bọn họ vừa đi vào trong, cổng chính liền đóng lại.

Kiều Càn và Lâm Hoan Hoan cũng có chút khản trương, nhưng mà tâm tình của Kiều Càn vẫn khá là ổn định, hắn bỏ mũ của áo bào đen xuống.

Lâm Hoan Hoan cũng làm theo như thế.

“Xin ra mắt tiền bối.”

Kiều Càn và Lâm Hoan Hoan cung kính mở miệng nói.

Câu nói này đương nhiên là nói với Kiều Vô Tình.

Kiều Thiên đi tới bên cạnh mẹ của nàng, mặc dù các nàng có rất nhiều thứ muốn hỏi, nhưng mà không ai dám mở miệng trước cả.

Tổ gia gia đang ngồi ở trên kia, ai dám mở miệng?

Kiều Vô Tình nhìn Kiều Càn và Lâm Hoan Hoan, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào cả.

Hắn cũng không nói bất kỳ lời khách sáo nào, trực tiếp đi vào chủ đề:

“Kiều thiếu gia tới đây là vì chính mình sao?”

“Không phải.”

Kiều Càn lắc đầu rồi trả lời.

Những người khác nghe thấy câu nói này của Kiều Càn đều có chút ngoài ý muốn, hắn đã gia nhập vào thế lực nào rồi?

Kiều Vô Tình khẽ nhíu mày, sau đó nói:

“Nếu vậy, Kiều thiếu gia có thể nói mình đại biểu cho ai không, không phải ai cũng có tư cách nói chuyện với Kiều

gia.”

Giọng nói của hắn lạnh như băng, dường như còn có hơi tức giận.

Kiều Càn nhìn Kiều Vô Tình rồi cung kính nói:

“Lần này, ta đại diện cho Thiếu tông chủ của Ân Thiên Tông - Lưu Hỏa đến đây để tìm tiền bối.

Hoặc có thể nói là, Lưu Hỏa muốn hợp tác với tiền bối.”

Chương 1176: Lưu Hỏa có liên quan tới Lục gia? 2

Lưu Hỏa có liên quan tới Lục gia? 2

Lưu Hỏa!

Cái tên này vừa xuất hiện liền khiến cho mọi người không khỏi giật mình.

Thì ra anh trai của nàng có quen biết với Lưu Hỏa, trong đầu Kiều Thiên lóe lên suy nghĩ này.

Đúng thế, Kiều Càn vậy mà lại có quen biết với Lưu Hỏa.

Tin tức này trực tiếp quét sạch ý thức của tất cả mọi người trong Kiều gia.

Sự thần bí, cường đại của Lưu Hỏa là việc không thể nghi ngờ, cũng không có ai có tư cách để chất vấn hắn cả.

Trước đó không lâu, bọn họ vừa mới nhìn thấy Lưu Hỏa trần áp chur thiên, trời đất run rẩy dưới chân hắn, vạn vật cúi đầu trước mặt hắn.

Loại người này, hoàn toàn không phải là người mà người bình thường có thể quen biết được, đừng nói tới việc liên lạc được với hắn.

Vậy mà Kiều Càn lại quen biết vị tồn tại này, còn đại diện cho Lưu Hỏa đến đây.

Điều này nói lên cái gì?

Vật hợp theo loài, người chia theo nhóm.

Bên cạnh cường giả đương nhiên là tụ tập cường giả.

Ngay lúc này, đôi mắt vốn dĩ có chút lạnh lùng của Kiều Vô Tình lập tức khôi phục lại bình thường, không có tâm tình gì nữa.

“Kiều thiếu gia nghĩ thật đẹp, muốn dùng Lưu Hỏa để dọa chúng ta à?”

Kiều Vô Tình nói khẽ.

“Vãn bối không dám.”

Kiều Càn cúi đầu, cung kính nói.

Hắn thật sự không dám.

Nhưng mà, danh tiếng của Lưu Hỏa đúng là có thể vượt qua vô số người.

Dù là thế lực nhất lưu, hay là thế lực đỉnh cấp.

Có rất ít người dám đối nghịch với Lưu Hỏa.

Người có tên, cây có bóng.

Lưu Hỏa chính là một cây đại thụ cao tới tận trời, ảnh hưởng tới toàn bộ Tu Chân Giới.

Không ai là không ở dưới cái bóng của hắn.

“Nói đi, không biết là có chuyện gì thế.”

Kiều Vô Tình không nói tiếp việc đó nữa, hắn cũng rất tò mò, Lưu Hỏa tới đây là vì cái gì.

“Muốn xây dựng một vài tế đàn ở bên trong phạm vi của Kiền gia...”

Kiều Càn nói đại khái tình huống.

Nhưng mà cũng nói rất rõ ràng.

Một lúc sau, tất cả mọi người đều không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

“Xây dựng tế đàn, tế đàn đối với Kiền gia mà nói là vô hại.

Nếu như xây dựng thành công, thì người xây dựng có thể hỏi Lưu Hỏa một vấn đề.

Hoặc là công pháp, linh thạch?”

Kiều Vô Tình nghe xong, nở một nụ cười đầy ẩn ý nói:

“Tại sao ta lại cảm thấy chuyện này có chút quen tai.

Nếu vậy, Kiền thiếu gia nói thử kết quả đi.

Chuyện này không chỉ đơn giản như thế phải không?”

Những người khác cũng có chút không hiểu, nhìn thế nào thì cũng không thấy nó sẽ vô hại cả.

Việc này mà cần sử dụng tới thể lực như bọn họ à?

Tùy tiện tìm một nhà nào đó là được rồi, không đến mức phải tìm tới bọn họ.

“Một thể lực bình thường không thể nào tiếp nhận loại nguy cơ này được.”

Kiều Càn nhìn Kiêu Vô Tình rồi nói:

“Người làm chuyện này, sẽ có khả năng bị tam đại thể lực thời Viễn Cổ để mắt tới.

Mặc dù đó chỉ là khả năng mà thôi, nhưng mà là khả năng thì có nghĩa là có thể tồn tại.

Không thể biết trước được.”

Bị tam đại thể lực thời Viễn Cổ để mắt tới?

Nhưng mà, khái niệm của câu nói này cũng chỉ có mình Kiêu Vô Tình biết mà thôi, những người khác thậm chí còn không biết tam đại thể lực thời Viễn Cổ là tam đại thể lực nào.

Càng không biết được rằng tam đại thể lực kia có uy năng như thế nào.

Đây cũng không phải là chuyện mà một người bình thường có thể biết được.

Kiều Vô Tình nhìn Kiêu Càn, giọng nói trầm thấp:

“Nếu vậy thì Lục gia có tham dự không?”

Kiều Càn lắc đầu:

“Ta không biết.

Điều duy nhất mà ta có thể xác định là Kiếm Nhất Phong đã tham gia.”

Hắn biết tại sao Lục gia lại không tham dự.

Người khác có thể biết người động thủ là Lưu Hỏa, nhưng mà người khác tuyệt đối không thể biết người động thủ là Lục Thủy.

Việc này rất quan trọng.

Tuyệt đối không thể để xảy ra vấn đề gì được.

Nếu không thì khó mà lường trước được kết quả.

Cho nên, có lẽ Lục gia sẽ không tham dự vào trong chuyện này.

Lục gia động, tam đại thế lực cũng sẽ động theo.

Lục gia không tham dự, việc này không khỏi khiến cho Kiều Vô Tình nhíu mày:

“Một câu hỏi mà Lưu Hỏa cho có hạn chế nào không?”

“Trên lý thuyết thì không có.”

Kiều Càn suy nghĩ một chút rồi nói:

“Nếu như liên quan tới chuyện của bản thân hấn, thì hấn không nhất định sẽ trả lời.

Nhưng nếu như liên quan tới chuyện tu luyện, thì nhất định sẽ trả lời.

Ví dụ như...”

Kiều Càn nhìn Kiều Vô Tình một cái, nói:

“Có thể lên cấp ở đâu.”

Kiều Vô Tình nghe thấy câu này liền lập tức run run, sau đó tiếp tục hỏi:

“Mấy người cũng được?”

“Mỗi tế đàn một người.”

Kiều Càn trả lời.

Kiều Vô Tình trầm mặc.

Ngay lúc này, tất cả mọi người ở trong sảnh đều im lặng, không ai nói chuyện cả.

Cũng không ai dám mở miệng quấy rầy.

Thế nhưng, dám người Kiều Thành lại nghĩ tới một khả năng.

Nếu như tiên tổ đồng ý, bọn họ cũng sẽ có được một câu hỏi, như vậy...

Kiều Thành nhìn về phía Kiều Ngọc.

Vấn đề này sẽ được giải quyết.

Có điều, tiên tổ lại nói rằng chuyện này nghe rất quen tai.

Lần trước, muốn đi Tiên Đình...

Bây giờ lại là Lưu Hỏa.

Hai chuyện này có thể nói là có bản chất giống nhau, nhưng mà hành vi lại khác biệt.

Kiều Vô Tình nghĩ tới nhiều thứ hơn nữa.

Bản chất của hai chuyện này là giống nhau.

Kiều Càn ngăn cản hẳn là vì Lục gia, mà lần này Kiều Càn lại cho thấy rằng bản thân mình đứng về phía của Lưu Hỏa.

Điều này gián tiếp chứng minh một điều, Lưu Hỏa có liên quan tới Lục gia.

Nếu vậy thì, Lưu Hỏa là người của Lục gia, hay là người mà Lục gia âm thầm bồi dưỡng?

Hay chính là tiên tổ của Lục gia?

Tất cả đều có khả năng.

Khả năng cao nhất chính là tiên tổ.

“Nếu vậy thì người đứng ở phe của Lưu Hỏa à?”

Kiều Vô Tình hỏi.

Kiều Càn chỉ cúi đầu nói:

“Nếu như cần phải đứng ở phe nào đó thì đúng là như thế.”

“Hắn có liên quan tới Lục gia?”

Kiều Vô Tình hỏi.

Kiều Càn lắc đầu, không nói gì cả.

Kiều Vô Tình cũng không hỏi nhiều, hẳn chỉ thăm dò một chút mà thôi.

“Nếu như chúng ta từ chối thì sao?”

Kiều Vô Tình lại hỏi một lần nữa.

“Dùng thân phận văn bồi mà nói, ta hy vọng tiền bồi sẽ đồng ý.”

Giọng nói của Kiều Càn truyền đi khắp đại sảnh:

“Nhưng nếu như tiền bồi không yên tâm, lựa chọn từ chối cũng là chuyện dễ hiểu.

Tiền bồi cứ yên tâm, dù là như thế nào đi nữa, chỉ cần không tuyên truyền chuyện này ra bên ngoài.

Lưu Hỏa sẽ không đặt ánh mắt lên mọi người.

Hắn không đến mức sẽ có ý nghĩ nguy hiểm gì đối với Kiều gia.”

Lục Thủy vốn dĩ cũng không quan tâm tới những thứ khác, hành động lần này, nếu như mấy người bọn họ không có thu hoạch gì, Lục Thủy cũng sẽ không nói gì cả.

Kế hoạch cuối cùng nhất định sẽ thành công.

Nhưng mà, từ chối Lưu Hỏa xong, sẽ không dễ dàng chọn phe.

Trước mắt thì có vẻ như trung lập là tốt nhất.

Nhưng nếu mà buộc phải về phe nào đó, thì đây lại là chuyện khác.

Thế nhưng, dù như thế nào đi nữa, hắn cũng không thể để cho Kiều gia đứng về phía tam đại thế lực thời Viễn Cổ được.

Hắn đã có nhận thức mới về sự đáng sợ của Lục Thủy sau sự việc của Sơ Vũ rồi.

Không trợ giúp không đáng sợ, đáng sợ chính là đứng ở phía đối lập.

Kiều Vô Tình nhìn Kiều Càn, trầm mặc một hồi rồi mới nói:

“Nói với người đứng sau lưng ngươi rằng, chúng ta đồng ý.

Đến lúc đó, xin đừng nuốt lời.”

Phù!

Kiều Càn thờ phào nhẹ nhõm, bị cuốn vào chuyện này không tính là chuyện tốt.

Nhưng mà quyết định này, cũng không tính là quá xấu.

“Xin hãy yên tâm.”

Kiều Càn cúi đầu cung kính nói.

“Tiễn khách.”

Giọng nói của Kiều Vô Tình vang lên.

Kiều Thành vốn dĩ định mở miệng nói gì đó, nhưng cuối cùng không thể nói ra được bất kỳ thứ gì cả.

Sau đó, hắn nhìn sang phu nhân của mình, muốn để cho phu nhân của mình tiễn hắn một chút.

Nhưng mà Kiều Vô Tình lại nói thẳng rằng:

“Thiến Nhi, người tiễn hắn.”

Kiều Ngọc vốn định đi lên trước, cuối cùng chỉ có thể im lặng đứng tại chỗ,

Sau đó, Kiều Càn lại nói không cần, rồi hắn và Lâm Hoan Hoan đội mũ lên, đi ra ngoài.

“Đừng lộ chuyện hôm nay ra ngoài, mấy người các người ai muốn tham gia cũng được.”

Kiều Vô Tình nói.

Nếu tham gia thì phải tự mình xây dựng.

Đây là điều kiện tất yếu, còn việc hỏi cái gì, bọn họ cũng không biết.

Kiều Càn cũng không đưa ra đáp án.

Sau khi nói xong, Kiều Vô Tình liền rời đi.

Kiều Ngọc đột nhiên phát hiện, vết thương của mình có thể được khôi phục rồi.

Chí ít thì cũng có hy vọng.

Chỉ cần hỏi về vấn đề này là được.

Bọn họ hoàn toàn không để ý tới pháp bảo và đản dược

Có thể hỏi cường giả như này một câu hỏi, bản thân đã có được một cơ duyên cực lớn.

Chương 1177: Lưu Hỏa có liên quan tới Lục gia? 3

Lưu Hỏa có liên quan tới Lục gia? 3

Chờ cho tất cả mọi người đều rời đi, Kiều Vô Tình mới nói:

“Cảm giác như thế nào?”

“Giống Tiên Đình, nhưng mà cũng không giống.

Nếu như Lưu Hỏa thật sự có thể trả lời được tất cả các câu hỏi.

Như thế thì ba người bọn họ đều sẽ nhận được một phần cơ duyên.

Việc này hào phóng hơn Tiên Đình rất nhiều.”

Giọng nữ nói.

Nói xong, nàng lại bổ sung thêm một câu:

“Bọn họ đã an toàn rời đi, trạm tiếp theo có lẽ là Băng Nguyên Tuyệt Vực.”

“Bên kia không dễ nói chuyện như chúng ta, bọn họ không đủ trọng lượng.

Chắc là sẽ thất bại.

Nhưng mà tên Lưu Hỏa này, nếu thật sự là mỗi một thể lực, mỗi một người tham gia đều được hỏi một vấn đề, thì hẳn đúng là một người cực kỳ hào phóng.”

Giọng nam nói.

“Nhưng mà cái này là một vòng xoáy rất lớn, có điều trung tâm của vòng xoáy này là gì, chúng ta còn chưa biết.”

Kiều Vô Tình lắc đầu thở dài.

Đúng vậy, bọn họ đều biết Tiên Đình, Phật Môn và Thần Chúng đang làm chuyện gì đó không bình thường.

Lần này, Lưu Hỏa của Ân Thiên Tông cũng như thế,

Không ai biết bọn họ đang làm gì, cũng không ai biết được trung tâm của chuyện này là gì.

Nhưng mà bọn họ biết rằng, đây chính là ván cờ giữa những nhân vật hàng đầu.

Ngoại trừ Lục gia, những thế lực khác có lẽ đều không thể thấy được toàn cảnh của chuyện này.

“Các người nghĩ Lưu Hỏa và Lục gia có mối quan hệ như thế nào?”

Giọng nữ hỏi.

“Sự cường đại của Lưu Hỏa có hơi vượt quá mức bình thường, có lẽ hẳn không phải là người bình thường.

Rất có khả năng hẳn là tổ tiên xa của Lục gia, và hẳn cũng chỉ mới vừa tỉnh lại sau giấc ngủ mê mà thôi.

Ở bên trong ngọn núi phía sau Lục gia có không ít bí mật.”

Kiều Vô Tình nói.

“Tổ tiên xa à.

Vậy các người nghĩ tại sao lần trước tam đại thế lực lại tiến hành vây công?”

Giọng nam vang lên.

Lần này, không ai trả lời cả.

Không thể nào hiểu được.

Tình huống của Lục gia cực kỳ không thích hợp.

“Có lẽ Lưu Hỏa không phải là người của Lục gia, mà là Lục gia đã hợp tác gì đó với hắn.

Lục gia có cái hạch tâm, có được nó liền có thể có được thiên hạ.

Lưu Hỏa cần dùng cái đó để tiêu diệt tam đại thế lực?”

Giọng nữ hỏi.

Hai người kia cũng không trả lời.

Bởi vì, không có bất kỳ đáp án nào cả.

Bọn họ có nghĩ tới cái gì thì cũng vô dụng mà thôi.

Hỏi ra cũng không thể hỏi được đáp án nào, việc duy nhất mà bọn họ có thể làm là chờ đợi.

Lần này, bọn họ cũng tham gia vào trong đó, cho nên phải tiếp nhận kết quả.

Muốn chỉ lo cho bản thân mình thì phải có đủ thực lực, hiện tại Kiều gia vẫn chưa đạt tới mức có được thực lực tuyệt đối như thế.

Cho nên, việc đứng về phe của Lưu Hỏa là một lựa chọn rất tốt.

Ít nhất thì nhìn từ bên ngoài, Lưu Hỏa và Lục gia rất có thể sẽ đứng cùng một phe. Dù cho cả hai không đứng cùng một phe, thì cũng sẽ không là kẻ địch của nhau.

...

Sáng sớm ngày hôm sau.

Lục Thủy đang ngồi ở trong viện tử đọc sách.

Hắn mới vừa từ chỗ của Mộ Tuyết trở về, một lúc nữa lại phải đi qua đó.

Hôm nay, Mộ Tuyết phải quay về Mộ gia, cho nên hắn cũng phải đi qua.

Hai ngày sau hắn sẽ thăng cấp lên tới 6.2, thực lực lại cao thêm một bước.

Có lẽ vẫn chưa thể đánh lại Mộ Tuyết được, nhưng tuyệt đối có thể treo lão cha lên mà đánh.

Mẹ càng không phải là đối thủ của hắn.

Trước mắt cũng chưa đánh lại Tam trưởng lão.

Càng nghĩ càng thấy hình như không thể khi dễ ai được cả.

Không khỏi cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Có điều, hắn phát hiện một việc vô cùng khủng bố.

Đó chính là, nếu như ngày nào hấn cũng ở nhà, hoặc là ở Mộ gia.

Thì có phải ngày nào cũng phải lên vào trong gian phòng của Mộ Tuyết hay không?

Đương nhiên, việc này không là gì.

Chủ yếu là, việc lên đi qua này, nếu như không có trực giác và mặt kia...

Thì có thể thăng cấp lên tới thất giai, hoàn thành kế hoạch lớn.

Ít nhất thì không còn là hư danh nữa, sau đó...

Sau đó chính là không có sau đó nữa.

Tương lai cần phải tự dựa vào sự tranh thủ của bản thân mình.

Lục Thủy vừa nghĩ tới đây liền thở dài, sau đó bắt đầu xem Thiên Địa Trận Văn.

Bầu trời có hơi sáng lên.

Lục Thủy vốn dĩ đang đọc sách thì thấy Chân Võ đi tới.

Hấn không tiếp tục đọc sách nữa, đặt sách xuống bàn:

“Có tin tức?”

Tam khóa tinh sáng chói trên bầu trời.

Hơn nữa, Lục Thủy còn cảm nhận được rằng sức mạnh đang càng ngày càng tăng lên.

Hiện tại, em gái của hấn đúng thật là vẫn chưa bị ảnh hưởng, nhưng mà nếu kéo dài thêm thì khó mà nói được.

Vừa mới mang thai liền kinh động tới Đại trưởng lão, Nhị trưởng lão, Tam trưởng lão, còn có người anh trai là hấn và cả chị dâu nàng nữa.

Mặt mũi lớn thật.

“Thiếu gia, có tin tức từ rất nhiều nơi.”

Chân Võ đứng ở bên cạnh Lục Thủy nói:

“Kiếm Nhất Phong đã đồng ý, đang xây dựng tế đàn.

Kiều gia cũng đã đồng ý, có thể xây dựng tế đàn bất cứ lúc nào.

Thiên Nữ Tông cũng đã đồng ý, hiện tại vẫn chưa xây dựng tế đàn.

Cao tăng của các nàng hình như đã đi ra ngoài rồi.

Nghे bảo rằng, có người thì đi tới Hải Yêu để hỗ trợ, còn có người thì đi tới Trùng cốc, muốn hỏi thử ý của Trùng cốc.

Diệp Tân đã đi tới Hải Ngạn rồi.

Tất cả mọi chuyện ở Tịnh Thổ đều vô cùng thuận lợi.

Nhóm người Nhạc Phong đã đi tới Hải Ngoại, hiện giờ bọn họ đang tiến vào trong Họa Loạn Cổ Thành.”

Lục Thủy gật gật đầu, chỉ mới hai, ba ngày mà thôi, tiến độ rất nhanh.

Nhưng mà, việc xây dựng tế đàn lại không nhanh được như vậy, vẫn phải chờ thêm một khoảng thời gian nữa.

Với lại, hẳn cũng phải đi tới Hải Ngoại một chuyến.

Việc này cần không ít thời gian.

Đây là bước cuối cùng, chờ tới thời cơ cuối cùng là được.

“Tam đại thế lực thì sao?”

Lục Thủy hỏi.

“Tạm thời vẫn chưa thấy có bất kỳ dị động nào, có lẽ vẫn chưa phát hiện chuyện thiếu gia đang làm.”

Chân Võ nói.

“Ẩn Thiên Tông?”

“Tiến độ của Ẩn Thiên Tông là một điều bí ẩn, nhưng mà dựa theo lời của hai vị tiền bối kia, thì đã có rất nhiều người tiếp nhận nhiệm vụ.

Cuối cùng có thành công được hay không, sẽ trả lời trong vòng một tháng.”

Thì ra là như thế,

Không khác với suy nghĩ của Lục Thủy lắm.

Tổng thể mà nói thì tiến độ vẫn rất ổn.

Vẫn chưa có tin tức về Đạo Tông, Bách Hoa Cốc và Cảnh Thu Cung.

Những thế lực này cũng không dễ.

Hải Yêu và Thâm Hải Thủy Long, nói khó thì cũng không khó lắm.

“Mộ Tuyết chắc chắn đã biết được ta muốn làm cái gì.

Dưới sự thúc đẩy của nàng, bên phía Hải Yêu chắc chắn sẽ không thành vấn đề.

Thâm Hải Thủy Long mới thật sự khó, nhưng mà sẽ nhìn thái độ hăng hái của Hải Yêu đối với việc này.

Còn Trùng cốc thì tùy duyên.”

“Đúng rồi thiếu gia, hiện tại bọn họ đều có một câu hỏi.”

Chân Võ thấy Lục Thủy ra hiệu cho hắn đi xuống thì lập tức nói:

“Bọn họ thắc mắc rằng làm sao để dùng một câu hỏi của thiếu gia.

Cùng nhau viết vào trong một quyển sách rồi đưa tới?

Hay là thiếu gia đi gặp từng người?”

Chân Võ cảm thấy đây là một vấn đề vô cùng lớn.

Lục Thủy nghe xong cũng có chút kinh ngạc, việc này rất khó sao?

“Có bao nhiêu người?”

Lục Thủy hỏi.

Quả thực là hắn chưa cẩn thận suy xét qua việc này.

“Nếu như dùng một tế đàn một người để tính, thì Kiếm Nhất Phong đã có tới 100 người.”

Chân Võ suy nghĩ một chút rồi lại nói:

“Nhân số của Ân Thiên Tông cũng không ít.”

Lục Thủy:

“...”

Hắn không cần nhiều tới như thế.

Hắn thấy chỉ cần có mấy chục cái là được rồi.

Những người này vậy mà lại mỗi người một cái, bọn họ định làm cái gì thế hả?

Chịu được à?

Nhưng mà...

Nếu đã nhiều như thế, thì hắn có thể lên xem vị trí của đám người Đế Tôn.

Có lẽ sẽ thu hoạch được càng nhiều thứ hơn nữa.

Nếu thực sự không được, thì hắn có thể lợi dụng việc này để nhìn trộm vị trí của Minh.

Có lẽ sẽ có thể hiểu được sự tồn tại của Mê Đô.

Nhưng mà, phải trả lời tất cả vấn đề của mọi người như thế nào đây.

Đi gặp từng người, hay là bảo tất cả mọi người viết ra rồi dâng lên.

Cái nào cũng không thực tế.

Cần tìm ra một biện pháp để cho tất cả những người có tư cách đặt câu hỏi đều có thể liên hệ được với hắn.

Sau đó, hắn cũng có thể trả lời được tất cả những câu hỏi của mọi người.

Có biện pháp nào có thể làm được điều đó không?

Hắn trầm ngâm một chút rồi nhìn xuống quần áo của mình, có ý tưởng.

Hắn nhìn Chân Võ cười nói:

“Nghe nói qua việc cầu nguyện chưa?”

Chân Võ cảm thấy kinh ngạc, hắn không hiểu cho lắm.

“Việc mà thiếu gia nói chính là cầu nguyện với thần đăng sao?”

Chân Võ hỏi.

Tại sao lại không phải là cầu nguyện với Răng Thần?

Thần Đăng có thể so được với Răng Thần sao?

Vô tri.

Nhưng mà, Chân Võ không hiểu cũng là điều bình thường.

Lục Thủy định dùng một biện pháp tương tự như thế:

“Đầu tiên phải thống kê lại đã.

Còn về việc đặt câu hỏi, ta sẽ dùng một biện pháp mà bọn họ không thể nào tưởng tượng tới được.

Sau khi kết thúc mọi việc, tất cả những việc này đều sẽ được xử lý.”

Chương 1178: Tỷ phu ngáy ngủ sao? 1

Tỷ phu ngáy ngủ sao? 1

Chân Võ không tiếp tục hỏi.

Về phần cuối cùng Thiếu gia muốn trả lời vấn đề thế nào, đến lúc đó thì biết.

Điều hẳn cần làm hiện tại chính là đảm bảo chuyện này tiến hành thuận lợi.

Tận đến khi hoàn thành.

Có lẽ ngày đó, tên của Thiếu gia sẽ lại vang vọng khắp tu chân giới.

Mặc dù là tên giả.

Có lẽ tên giả của Thiếu gia sẽ mãi lưu truyền giữa trần thế.

Chỉ là khi nào chính bản thân Thiếu gia mới có thể danh chấn thiên hạ đây?

Nhìn bộ dáng này của Thiếu gia, cũng không biết có cơ hội hay không.

“Đúng rồi Thiếu gia, còn một việc.” Chân Võ lần đầu nghe được chuyện kia cũng có chút kinh ngạc, có điều hẳn vẫn phải thuật lại.

“Chỗ Lạc Phong bên kia gửi tin tức tới, nói Thiên Nữ Tông sẽ hỗ trợ, nhưng Tử Y Thần Nữ cũng muốn hỏi một vấn đề.”

Lục Thủy: “...”

Mộ Tuyết muốn hỏi cái gì?

Yêu.

Như vậy có ổn hay không?

Cảm giác không ổn lắm.

Yêu?

Cái này có thể.

“Chỉ như vậy?” Lục Thủy hỏi lại.

Ai biết được Mộ Tuyết muốn làm gì, hẳn lại không sợ.

“Tử Y Thần Nữ hẳn chỉ yêu cầu cái này.” Chân Võ trả lời.

Thiếu Phu nhân tại sao lại muốn hỏi một vấn đề, bọn hắn chắc chắn không biết được.

Thấy Thiếu gia không hỏi gì thêm, Chân Võ lại nói:

“Thiếu gia, có vài người hỏi Lục gia có tham dự hay không.”

“Không cần để ý, chuyện trong tộc chúng ta không nhúng tay vào.” Lục Thủy nói.

Tiểu trăn Thu Vân rõ ràng không thích hợp, sẽ ảnh hưởng đến em gái hắn.

Lại nói thêm vài việc nhỏ xong, Chân Võ liền lui ra ngoài.

Lục Thủy nhìn trời một chút, phát hiện vẫn còn sớm, liền tiếp tục xem Thiên Địa Trận Văn.

Vé đi Mộ gia đã mua, hôm nay là có thể xuất phát đi Mộ gia.

Lần này không cần biết Mộ Tuyết có ở đó hay không, hẳn đều có thể đi xử lý chuyện Minh Nguyệt.

Không biết có thu hoạch gì không.

Có là tốt nhất.

...

Giữa trưa.

“Nhanh thành hôn đi, đến nhà Tiểu Tuyết nhớ ý tứ một chút.”

Trước cửa Lục gia, Đông Phương Lê Âm sửa sang lại tay áo dài của Lục Thủy, dặn dò rất nhiều thứ.

“Mẹ, thật ra không khoa trương như mẹ nghĩ đâu, con ở chung với bọn họ rất tốt.” Lục Thủy nói với mẹ.

Hắn nói là thật, cha vợ nói chuyện rất êm tai, làm việc hợp ý.

Càng không thể bắt bẻ hắn.

Hắn đương nhiên cũng dốc hết toàn lực trợ giúp cha vợ, không giữ cho riêng mình.

Cha vợ cũng thường xuyên tán dương hắn.

Mẹ quá lo lắng rồi.

“Mẹ biết nhiều, hay người biết nhiều hơn?” Lục Cổ ở một bên tròng Lục Thủy nói.

Lục Thủy: “...”

Lão cha, đáng đời phải ăn cơm mẹ nấu.

“Nhớ kỹ chưa?” Đông Phương Lê Âm lại hỏi.

“Vâng.” Lục Thủy gật đầu.

Hắn còn có thể nói cái gì.

“Một đường bên ba ngồi xe lửa, nhớ chăm sóc tốt cho Tiểu Tuyết Nhi.” Đông Phương Lê Âm dặn dò:

“Ngàn vạn không thể cho nàng động vào việc nặng, hiểu chưa?”

Lục Thủy: “...”

Mẹ à, Mộ Tuyết có thị nữ, nàng sẽ không làm việc.

Gì mà ngàn vạn?

A, dùng đũa đánh người có tính không?

Không tính đi?

Sau đó, Đông Phương Lê Âm lại dặn dò Mộ Tuyết một hồi lâu, cái này không thể làm, cái kia không thể làm.

Tóm lại, chăm sóc thân thể thật tốt.

Nghे lại nhai một hồi lâu, Lục Thủy và Mộ Tuyết cuối cùng cũng được đi xuống chân núi.

Trên đường đi, Lục Thủy còn cảm khái:

“Mẹ có phải coi nàng thành phụ nữ có thai rồi không?”

“Không nên nói lung tung, mẹ chỉ là vì đang mang bầu, cho nên thích nói những thứ này.” Mộ Tuyết trả lời.

“Nàng nói xem Lục Tộc trưởng và Lục Phu nhân đã tính là già mới có con chưa?”

“Lục Thiếu gia nếu nói như vậy, vậy mẹ bọn họ có phải cũng coi là già mới có con không? Con trai và con gái chênh lệch 20 tuổi cũng không tính là quá xa.”

“...”

Đông Phương Lê Âm và Lục Cổ nhìn hai người rời đi.

“Chàng nói xem con trai và Tiểu Tuyết Nhi đang nói thâm cái gì đó?” Đông Phương Lê Âm tò mò hỏi.

Bọn nàng đang nhìn Lục Thủy và Mộ Tuyết nói chuyện với nhau.

“Miệng con trai còn có thể phun ra ngà voi sao?” Lục Cổ hỏi.

“Cũng đúng.” Đông Phương Lê Âm gật đầu.

Cảm thấy chồng mình nói rất đúng.

“Thật muốn tìm Mộ gia nói chuyện đẩy hôn lễ lên sớm hơn.” Đông Phương Lê Âm thở dài.

Sớm một chút thì tốt.

Hai người cũng không cần lo lắng cái gì.

Hai đứa nhỏ này, làm việc không biết nặng nhẹ, nhờ đâu có ảnh hưởng gì sẽ không tốt.

“Thiếp mời đã phát ra ngoài vài cái rồi, chúng ta ngược lại không quan trọng, bên Mộ gia cũng đã phát.

Đột nhiên sửa lại, người ngoài sẽ coi đây là trò đùa.” Lục Cổ lắc đầu nói.

Bây giờ khó mà sửa được.

“Thật đáng tiếc, nhưng cũng được, chỉ còn ba tháng nữa.” Đông Phương Lê Âm nhẹ nhàng nói ra, chỉ là vừa dứt lời,

nàng lại nghĩ tới một số việc:

“Cái kia, đến lúc đó hành động của ta có thể bị hạn chế hay không?”

“Hôn lễ trong nhà, đón khách ở quảng trường là đủ.

Chỉ cần không tiếp xúc với quá nhiều người thì vấn đề cũng không lớn.

Còn nữa, trừ khi Nhị Trương lão ở đó, còn không thì để ta tiếp.” Lục Cổ nói.

“Nghiêm như thế sao?” Đông Phương Lê Âm bĩu môi, rung rung nhìn Lục Cổ.

“Không thì đợi ở trong sân.” Lục Cổ không hề khoan nhượng, bầu không khí vô cùng áp lực.

“Tuân mệnh, Tộc trưởng đại nhân.” Đông Phương Lê Âm tươi cười.

Không chút nào để ý tới việc bị cấm túc.

Dù sao thì cũng có Tộc trưởng đại nhân ở đó, hơn nữa còn là vì bảo vệ con gái.

Chắc chắn sẽ nghe lời.

Hôn lễ của con trai cũng không phải là không tham gia được.

Dù sao thì cũng muốn nàng giữ vững qua cửa ải này.

Chỉ là mang thai không thể quá bận rộn, nữ nhi có chút da, chọn thời gian này tới.

“Cảm giác con gái chắc chắn sẽ không thể nào yên bình ở chung với anh trai nó được.” Đông Phương Lê Âm nói.

“Vì sao?” Lục Cổ tò mò hỏi một câu.

Từ chỗ nào nhìn ra huynh muội không thể yên bình ở chung được vậy?

“Con trai muốn kết hôn, nàng liền chạy đến thêm phiền phức, xem ra chắc chắn không hợp với anh trai nàng.” Đông Phương Lê Âm nói.

Lục Cô: “...”

Rõ ràng là lời vô căn cứ, vì sao hẳn lại cảm thấy có đạo lý như vậy?

— —

Đạo Tông.

Kinh Hải ngồi trên ngọn núi, hẳn nhìn bên ngoài, thờ dài trong lòng.

Nhận được một nhiệm vụ.

Đến từ Lưu Hỏa.

Mà người trực tiếp liên hệ với hẳn lại là tùy tùng của Lục Thủy.

Đối phương không dùng bất cứ ngôn ngữ mờ mịt nào, nói thẳng là chuyện của Lưu Hỏa.

‘Ta biết chuyện Lục Thủy là Lưu Hỏa, nhưng bọn hẳn cũng đã biết rồi sao?’

Hoặc là nói, Lục Thủy đã biết được?’

Kinh Hải có chút kinh ngạc trong lòng.

Rõ ràng Chân Thần đã phong ấn trí nhớ của hẳn, đề phòng người khác thăm dò.

Thật không ngờ rằng, cuối cùng vẫn bị phát hiện.

Lục Thiếu gia quả thật là đáng sợ.

Có điều đối phương đã tìm tới hẳn, vậy ít nhiều cũng yên tâm về hẳn, chuyện này với hẳn mà nói cũng là cơ duyên.

Còn nữa, tới gần Lưu Hỏa, đây là chuyện biết bao nhiêu thiên kiêu, bao nhiêu tiền bối không cách nào làm được.

Hẳn lại mơ mơ hồ hồ làm được.

Có lẽ có liên quan tới chuyện lúc trước hỏi Chân Thần kia, nếu như hẳn không biết, nhất định sẽ không được nhận nhiệm vụ này.

Duyên phận thật sự là không thể đoán trước được.

Sau khi nhận được nhiệm vụ, hã liền có ý định đến cãm địa gặp mặt Lão tổ.

Đương nhiên, chỉ là thử một chút.

Có thể nhìn thấy Chương giáo, cũng không kém nhiều đi.

Tất cả đều bắt nguồn từ thiên phú không tòi của hã, ở Đạo Tông thân phận cũng không kém.

Sư phụ cũng lợi hại.

Nếu không thì rất khó.

Chương 1179: Tỷ phu ngáy ngủ sao? 2

Tỷ phu ngáy ngủ sao? 2

Hắn rất ngạc nhiên không biết những người khác làm sao mà thực hiện được.

Kiểm Khởi cũng nằm trong đó, cái này hắn biết.

Cho nên có thể gửi tin hỏi Kiểm Khởi một chút, coi như tham khảo.

Rất nhanh sau đó, đối phương liền trả lời: Đi một đường mà ngay cả tiền bồi cũng không đi hết được, sau đó có được tư cách nói chuyện với Trương lão, nói cho bọn họ chỗ tốt của chuyện này là được rồi.

Kinh Hải: “???”

Nghe có vẻ như rất dễ.

Nhưng mà...

Kiểm Khởi đi hết một con đường mà ngay cả trường bồi cũng không đi được, cái này có chút không hợp thói thường.

Kiểm Khởi làm được, nhưng hắn không làm được.

Cho nên Kiếm Nhất Phong rất coi trọng Kiếm Khởi, còn Đạo Tông sẽ không coi trọng hắn tới vậy.

Cho dù là sư muội Vũ Niết cũng có chỗ không bằng.

Kiểm Khởi đã vượt qua bọn hắn.

Căn bản không ở cùng một cấp bậc.

Sau đó, Kinh Hải nhớ tới Kiều Càn cũng có tham dự, nhưng hắn không có phương thức liên lạc của Kiều Càn.

Có điều có thể hỏi Kiếm Khởi.

Rất nhanh sau đó hắn lại nhận được một tin nhắn: Có vẻ như trước đó mấy ngày bọn hắn đã đánh một trận với Tiên tổ,

tương xứng, lần này có đủ phân lượng trở về nói chuyện, cho nên chỉ một lúc là đã có thể hoàn thành.

Kinh Hải: “...”

Chỉ có mình hấn là bình thường thôi sao?

Sau đó hấn lại nhờ Kiếm Khởi hỏi Sơ Vũ, hy vọng có thể có thu hoạch.

Lấy được đáp án là: Sơ Vũ là đệ tử nam duy nhất trong tông môn, đủ mặt mũi.

Kinh Hải: “...”

Nhưng người có thể tới gần loại tồn tại như Lưu Hỏa này, thật sự không một ai là bình thường.

Hấn lại không có gì đặc biệt.

Một thiên kiêu đệ tử bình thường, bối cảnh bình thường, tu vi bình thường.

Đạo Tông nam nữ cân bằng.

Thở dài một tiếng, Kinh Hải cất điện thoại đi, nếu như tồn tại ở cấm địa không chịu gặp hấn, vậy chỉ có thể bắt đầu từ Chương giáo.

Muốn gặp Chương giáo, thì phải thuyết phục sư phụ hấn.

Chỉ sợ bị xem là nhập ma.

Rất khó xử lý.

Trước mắt hấn không bỏ ra nổi bất kỳ chứng cứ có ích nào.

Hoàn toàn phải dùng danh dự cá nhân để tông môn tin tưởng.

Đạo Tông và Lưu Hỏa chưa va chạm nhau bao giờ, sẽ không dễ dàng tiếp nhận như Kiếm Nhất Phong.

Càng quan trọng hơn là, Ân Thiên Tông và Đạo Tông có mối thù truyền kiếp.

Cái này càng khó hơn.

‘Chỉ có thể thử một chút.’

Kinh Hải hít sâu một hơi, sau đó đi về phía sư phụ hẩn bên kia.

Cắm địa bên này không có tin tức gì, xem ra là không có hy vọng.

Thân cũng coi như đệ tử khá tốt của Đạo Tông, có một cơ hội thỉnh giáo Thái Thượng Trưởng lão ở cắm địa.

Nhưng bình thường đều dùng vào lúc Thất giai.

Tam giai như hẩn, rất khó nhìn thấy.

Nhất là khi còn có thêm Ân Thiên Tông.

Không có gì nổi trội, tồn tại ở cắm địa đương nhiên sẽ không để mắt tới thỉnh cầu của một Tam giai.

Nhưng có thêm Lưu Hỏa đột ngột lộ diện, không chừng sẽ trực tiếp bị điều tra.

Không nói rõ chuyện Ân Thiên Tông, hẩn là có thể thử thời vận.

“Mới Tam giai mà đã dùng cơ hội quý giá để đến hỏi chúng ta về vấn đề trong tu luyện rồi?”

Thiên kiều Đạo Tông bây giờ đều vội vàng xao động như vậy sao?”

Giọng nói vang lên từ cắm địa của Đạo Tông.

Thiên kiều quả thật có thể tới hỏi bọn hẩn một vấn đề trong việc tu luyện, nhưng mới Tam giai đã đến hỏi, chưa từng có ai.

Đây là người đầu tiên gặp phải.

Bọn hẩn cũng không thấy dự định của đối phương.

Nhưng cũng không lập tức bác bỏ, bởi vì phía trên có dính tới ba chữ Ân Thiên Tông.

Cái này khiến bọn hẩn có chút để ý.

“Nói là có quan hệ với Ân Thiên Tông, hẩn cũng không có ý định hỏi chuyện về tu vi. Hẩn là muốn dùng cơ hội này để tới gặp chúng ta.”

“Đầu cơ trực lợi, có điều, Ân Thiên Tông...”

“Gặp đi, nếu như quá quan trọng, làm trễ nải tiên cơ, rất dễ ngã chết.”

“Đạo Tông chúng ta đời đời giao hảo với Lục gia, sẽ không xảy ra loại chuyện này.

Vậy gặp đi.”

Kinh Hải vốn còn đang xoắn xuýt chuyện làm sao để thuyết phục sư phụ, đột nhiên nhìn thấy trên bầu trời xuất hiện ánh sáng Đại Đạo.

Ánh sáng chói mắt chiếu xuống.

Là tín hiệu tiếp kiến đệ tử Đạo Tông của cấm địa.

Giờ phút này, Kinh Hải hơi kích động.

“Là ta sao?”

Cùng với sự kích động, hắn còn có chút khẩn trương, nếu như không được, hắn sẽ không còn hy vọng nào nữa.

Nếu như là hắn, kế hoạch kia sẽ hoàn thành hơn phân nửa.

Phía sau chỉ cần thuyết phục được Thái Thượng Trưởng lão là ổn.

Kinh Hải nhìn ánh sáng này, hoặc là nói, rất nhiều người trong Đạo Tông đều đang nhìn ánh sáng này.

Rất tò mò là ai muốn tiến vào cấm địa.

Đạo Tông Vũ Niết, Đạo Tông Kinh Hiện, tất cả đều đang nhìn.

Chỉ cần là người quen biết, ít nhiều đều có thể nhìn ra.

Một giây sau, Kinh Hải nhìn thấy ánh sáng chiếu vào người hắn.

‘Được rồi.’ Kinh Hải kích động trong lòng, có chút phấn khởi.

Chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, hắn đã nắm chắc ba phần thành công.

Đã là rất cao.

Chủ yếu là Ân Thiên Tông và Đạo Tông có mối thù truyền kiếp, cái này khiến xác suất thành công trượt thẳng xuống.

Kinh Hải bị ánh sáng Đại Đạo dẫn đi, tiến vào trong cấm địa của Đạo Tông.

Đạo Tông Vũ Niết nhìn hình bóng của Kinh Hải, chân mày hơi nhíu lại.

Kinh Hải sư huynh là Tam giai, nàng biết.

Trưởng lão ở cấm địa nhất định cũng biết, loại cầu kiến này, gần như là đang hồ nháo.

Nhưng Kinh Hải sư huynh bình thường đều bày mưu rồi mới hành động, tuyệt đối sẽ không hồ nháo.

Trưởng lão ở cấm địa gặp hẳn, chứng tỏ rằng chuyện này có giá trị, còn cụ thể thế nào, nàng không biết.

Suy nghĩ một lát, nàng quay lại tiếp tục tu luyện.

Trong năm sau, nàng liền có thể suy nghĩ tới việc tấn thăng Tam giai.

Tốc độ đã vượt qua tất cả những thiên kiều trong lịch sử Đạo Tông.

Không người nào có thể với tới.

Ngoại trừ...

Đông Phương tiên tử.

18 tuổi Tam giai, dù còn chưa 3.1, nhưng đã không thể tưởng tượng nổi.

Nàng không phủ nhận đôi phương rất đặc biệt, nhưng nàng có con đường của riêng mình, tương lai nàng còn muốn đi càng xa hơn.

Đi đến cuối cùng.

Soạt!

Kinh Hải rơi xuống, trôi nổi trước đại điện.

Xung quanh một mảnh đen kịt, giống như đang ở trong vực sâu không đáy.

Mảng đen này hẳn không dám nhìn nhiều, mà thu hồi ánh mắt, nhìn về phía đại điện đang phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Đại điện không nhỏ cũng không lớn, thoáng nhìn đã có thể thấy điểm cuối.

Chỉ là trong mắt hẳn không nhìn thấy bất cứ người nào.

“Vấn đề của ngươi là gì?” Một giọng nói đột nhiên vang lên.

Giọng nói có chút trống rỗng, lại có chút già nua, vang vọng từ bốn phương tám hướng tới, không biết đầu nguồn ở đâu.

Sự cường đại của Thái Thượng Trưởng lão quả nhiên không phải thứ hẳn có thể đoán được.

“Vãn bối trước đây đã tiếp xúc với một vị, khả năng là nhân vật lớn liên quan tới Ân Thiên Tông.

Từ chỗ hẳn biết được một chuyện tương đối quan trọng.

Cũng có ảnh hưởng tới tông môn.” Kinh Hải mở đầu nói.

Mặc dù không có nội dung gì, nhưng cũng đại khái tóm tắt được.

Hẳn là sẽ không đá hẳn ra ngoài đi.

“Nói đi.”

Âm thanh lại lần nữa vang lên từ bốn phương tám hướng.

Dường như có chút khác so với vừa rồi.

Kinh Hải không suy nghĩ nhiều, mà đại khái nói ra chuyện Chân Võ nói cho hẳn:

“Có người muốn xây dựng tế đàn...”

Chờ Kinh Hải nói xong, từ không trung lại vang lên giọng nói kia, dường như có chút không kiên nhẫn:

“Một câu trọng điểm cũng không có.

Chuyện tế đàn thì có liên quan gì tới chúng ta?

Lại liên quan gì tới Ân Thiên Tông?”

Giờ phút này, Kinh Hải cảm thấy mình bất cứ lúc nào cũng có thể bị đá ra ngoài.

“Thái Thượng Trưởng lão có biết Lưu Hỏa không?” Kinh Hải cảm thấy chuyện Lưu Hỏa hẳn nên nói từ sớm, nhưng lại cảm thấy nói từ sớm thì không đủ kinh động.

“Tiếp tục đi.” Giọng nói vang lên.

Kinh Hải hít một hơi thật sâu, ánh mắt kiên định, tiến tới mở miệng nói:

“Từ khi Lưu Hỏa xuất hiện, được định nghĩa là thiên kiêu số một, nhưng hành động của hắn, tuyệt đối không phải thứ thiên kiêu có thể làm được.

Ở Thiên Trì Hà chém Hoa Tiên cũng mới chỉ là màn mở đầu cho buổi biểu diễn của hắn ở tu chân giới.

Giết Thái Dương Chi Tử, cũng mới chỉ là để ấn tượng của tất cả mọi người với hắn thêm sâu sắc.

Nổi danh thật sự, hắn là bắt đầu từ chuyện cùng hưởng đạo tàng.

Thân có đại khí phách, đại trí tuệ, vượt qua hiểu biết của vô số người.

Đồng hành cùng hiền, đánh cờ cùng thánh, đứng ở đỉnh phong không lấy một phen một hào, chém Hắc Bạch Song Vương.

Quý dị phía chân trời, chúng sinh khiếp đảm, không người rung chuyển.

Trên vương tọa, hắn hiện thân ở chân trời, trấn áp dị tượng, thiên địa thần phục, sinh linh e ngại.

Thử hỏi, có thể hỏi tồn tại như vậy một vấn đề, liệu có ý nghĩa gì không?

Đạo Tông Kiếm Nhất, tiền bối của Đạo Tông thời Viễn Cổ, nắm giữ cực hạn Kiếm Đạo, một tồn tại bậc này đánh cờ cùng hắn, luận đạo cùng hắn.

Trong Đạo Tông, ai có thể bằng được?

Tương truyền mấy vị Thái Thượng Trưởng lão đã đi tới điểm cuối của đạo.

Vãn bối không biết cảnh giới cỡ này.

Nhưng trong lòng các vị tiên bối liệu còn có nghi ngờ gì không?

Nếu có, vậy phải chăng có cảm thấy Lưu Hỏa có đủ tư cách trả lời những nghi ngờ của mấy vị Thái Thượng Trưởng lão hay không?

Lưu Hỏa có quan hệ với Ân Thiên Tông hay không vẫn còn là ẩn số, nhưng, giá trị của hắn với mấy vị Thái Thượng Trưởng lão, hẳn là có thể nhìn ra được.

Chuyện này đối với những thế lực khác mà nói có nguy hiểm nhất định.

Nhưng Đạo Tông thân là thế lực đệ nhất tu chân giới, thế lực Viễn Cổ chắc chắn sẽ làm như không thấy.

Chuyện nên tới, nhất định sẽ tới.

Mà chuyện của tế đàn, cũng chính là do Lưu Hỏa khởi xướng.”

Kinh Hải nói một hồi lâu, cuối cùng thở ra một hơi, cung kính nói:

“Đây cũng là điều vãn bối muốn nói.

Hy vọng Thái Thượng Trưởng lão nghĩ lại.”

“Lời nói từ một phía, người định chứng minh bản thân đúng thế nào?” Giọng nói kia vang lên:

“Tu vi Tam giai, người có thể biết phân biệt được chính mình có bị mê hoặc hay không sao?

Hoặc là bị người khác lợi dụng?

Ai có thể chứng minh được cho người, cam đoan tính chính xác?”

“Có.” Kinh Hải đột ngột ngắt lời của tồn tại cấm địa.

“Ồ?” Tồn tại cấm địa cũng có chút ngoài ý muốn.

“Thái Thượng Trưởng lão đã nghe nói qua Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa, Cứu hay chưa?” Kinh Hải đột nhiên hỏi.

Câu nói này khiến tồn tại ở cấm địa trầm mặc một lúc, bọn hắn đã nghe thấy cái tên này từ cửa đá trong Lục gia.

Rất nhiều người đã truyền ra tin đồn rằng bọn hắn gặp được Chân Thần.

Tạo ra vô số hiểu lầm.

Chương 1180: Tỷ phu ngáy ngủ sao? 3

Tỷ phu ngáy ngủ sao? 3

“Tiếp tục.” Âm thanh lại lần nữa vang lên khắp bốn phía của đại điện.

“Nàng đã nói cho ta biết đáp án, nói với ta rằng chuyện này là lựa chọn chính xác, giúp ta phong ấn ký ức.

Nếu Thái Thượng Trưởng lão không tin, có thể thử khiêu chiến uy năng của Chân Thần.

Vẫn bồi nguyện làm thí nghiệm.” Kinh Hải nói.

Kinh Hải vừa dứt lời, lập tức có một khí tức cường đại bao trùm lấy hắn.

Nhưng chỉ trong chốc lát, toàn bộ khí tức lui lại, cực nhanh, giống như bị kính hãi.

“Bản vẽ.” Giọng nói vang lên từ hư vô.

Kinh Hải nhẹ nhàng thở ra.

Xong rồi.

Nguy hiểm thật.

Kinh Hải bị đưa ra ngoài, có điều đã hoàn thành được nhiệm vụ.

Chờ Kinh Hải rời khỏi cấm địa rồi, trong cấm địa liền bắt đầu xôn xao lên:

“Thấy thế nào?”

“Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa không thể nhìn thẳng.”

“Xem ra là thật.”

“Nếu như là thật, đương nhiên có thể thực hiện, tam đại thế lực Viễn Cổ không dung được chúng ta, đắc tội bọn hắn hay không, cũng không khác gì nhau.”

“Quả thật là như vậy, có điều, Lưu Hỏa phải chăng có quan hệ với Lục gia? Chuyện Lưu Hỏa muốn làm, so với tam đại thế lực Viễn Cổ, tương tự dị thường.

Mà tam đại thế lực Viễn Cổ vẫn luôn nhắm vào Lục gia.

Gần đây xuất hiện ba ngôi sao, cái này không thoát khỏi liên quan với tam đại thế lực Viễn Cổ.

Hẳn là nhắm vào Lục gia.

Còn nữa, Lưu Hỏa là Thiếu Tông chủ Ân Thiên Tông... cũng không thể là trùng hợp.”

Cắm địa trảm xuống một lát.

Giọng nói kia lại vang lên.

“Đạo Tông chúng ta, đời đời giao hảo với Lục gia.

“Nói về Kinh Hải một chút, thiên phú không tồi, ánh mắt cũng được, cơ duyên thâm hậu.”

“Chú tâm bồi dưỡng.”

“Đã chú tâm nuôi dưỡng.”

“Vậy chú tâm thêm chút nữa.”

— —

Giữa trưa ngày hôm sau.

Mấy người Lục Thủy đi ra từ xe lửa.

Mộ Tuyết ở bên cạnh Lục Thủy, ngồi xe lửa cũng không phải không tốt.

Ban đêm Lục Thủy đều ngồi đọc sách, Mộ Tuyết thì tựa trên bả vai hắn ngủ.

Tĩnh, Lục Thủy liền không đọc sách nữa.

Cùng Mộ Tuyết nói chuyện phiếm.

Nói chuyện gì sao?

“Lục Thiếu gia, trên biển có con cá nhảy lên, Lục Thiếu gia nói xem nó là con đực hay con cái?”

“Ăn đi.”

Đại khái chính là như vậy.

Bạn hẳn không cần chủ đề gì, chuyện gì cũng có thể nói được.

Nhàn rồi nhàn chán, Lục Thủy còn có thể thắt bím tóc cho Mộ Tuyết.

Nếu Đông Phương Tra Tra ở đây, chắc chắn sẽ phải đoạt.

Cũng may, nàng không có ở đây.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ.”

Vừa mới xuống xe lừa, Lục Thủy liền nhìn thấy một nhóc con chạy tới ôm lấy đùi Mộ Tuyết.

Là Nhã Lâm.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ ăn cơm chưa?” Nhã Lâm lập tức hỏi.

Lúc này, Nhã Nguyệt cũng tới, nàng trừng mắt nhìn Nhã Lâm:

“Người đi chậm một chút, chút nữa là đụng phải Mộ Tuyết tỷ tỷ rồi.”

Mộ Tuyết là người bình thường, Nhã Lâm thì không giống với lúc trước, gần đây sức lực đã lớn hơn rất nhiều.

Không chừng sắp đột phá lên Nhất giai.

Nàng còn trẻ như vậy đã là Nhị giai, thật ra cũng khá ổn, chỉ cần không so với Trà Trà tỷ tỷ là được.

Anh rể đã 20 tuổi cũng mới 2.1.

“Còn chưa ăn cơm đây.” Mộ Tuyết sờ lên đầu Nhã Lâm, cười nói.

Sau đó, nàng liền nhận được rất nhiều đồ ăn vặt nhỏ, đều là do Nhã Lâm giấu.

Nàng bình thường chỉ có thể ăn chút xíu.

Có thể giấu được nhiều như này rất khó.

“Dì Đường vẫn đang bận sao?” Mộ Tuyết hỏi Nhã Nguyệt.

“Nghe nói gần đây đang phát ít thiệp mời ra ngoài, cha không rảnh, cho nên đều do mẹ hỗ trợ phát.” Nhã Nguyệt nói.

Mộ Tuyết khẽ gật đầu.

Kiếp trước có chuyện gì xảy ra, nàng không hề biết.

Không biết có phải là dì Đường hay không.

Hắn là đi.

Khi có không hề gặp qua dì Đường, ngay cả cha cũng không gặp qua.

Chỉ ở trong sơn tu luyện sống qua ngày.

Thi thoảng ra khỏi cửa một hai lần, sau đó lại tiếp tục nhốt mình trong sơn.

Tận đến khi xuất giá.

“Vậy chúng ta đi xem dì Đường đi.” Mộ Tuyết nhẹ nhàng nói.

“Ta dẫn đường, ta dẫn đường.” Nói rồi, Nhã Lâm liền kéo tay Mộ Tuyết đi về phía trước.

“Ngươi đi chậm chút.” Nhã Nguyệt lên tiếng giáo huấn.

“Được rồi được rồi, cho Nhã Nguyệt tỳ tỳ một tay của Mộ Tuyết tỳ tỳ đấy.” Nhã Lâm nói.

“Vấn đề ở đây sao?” Nhã Nguyệt tức giận nói.

Lục Thủy đi theo phía sau, không nói gì thêm.

Mộ Tuyết ở Mộ gia được hoan nghênh như thế sao?

Cha vợ không đạo nghĩa, thế mà không đến chào đón hắn.

Thua thiệt hắn một lòng muốn giúp cha vợ xử lý mọi chuyện.

Mộ Tuyết được hoan nghênh, hắn thì bị bỏ rơi, đối đãi khác biệt như vậy.

Có điều...

Có thể nhìn thấy Mộ Tuyết cười cũng là một chuyện vui vẻ.

So với việc bị hấn chọc cười, không giống nhau.

Sau đó hấn ngẩng đầu nhìn về phía trước, Mộ gia không có bất cứ vấn đề gì.

Không bị nhằm vào, cũng không có bóng dáng Mê Đô.

Khởi Nguyên Thạch ở chỗ này, biết đâu Mê Đô ở ngay phía dưới sẽ không tốt.

Mộ gia xây dựng rất nhanh, lúc này, chỗ ở của bọn hấn đã dời đến một sân bình thường.

Có điều vẫn chưa chuyển về nơi ở Mộ gia, bên kia vẫn còn đang xây dựng.

Nhiều lắm là sân nhỏ của Mộ Tuyết xây dựng không khác lắm.

“Dì Đường.” Vừa đến sân nhỏ, Mộ Tuyết liền gọi một tiếng.

Lục Thủy đương nhiên cũng lễ phép gọi một tiếng dì Đường.

Dì Đường vốn đang ngây người lập tức nhìn về phía cửa ra vào.

“Trở về rồi sao?” Dì Đường tươi cười nói.

Nụ cười có chút gượng ép.

Đại khái là lại cãi nhau với cha vợ đi.

Lớn tuổi sẽ cãi nhau, rất bình thường.

“Đi thôi, mang các con đi xem chỗ ở một chút, khu trước đó đã phá bỏ rồi.” Dì Đường dẫn đường ở phía trước.

Lục Thủy vốn định đi theo, chỉ là vừa mới đi được nửa đường thì gặp cha vợ.

“Cha.” Mộ Tuyết nhẹ giọng gọi.

“Cha.” Nhã Nguyệt Nhã Lâm cũng gọi theo.

Mộ Trạch chỉ gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Lục Thủy.

“Ta sẽ tâm sự cùng Lục Thiếu gia, mấy người đi trước đi.”
Mộ Trạch nói với dì Đường.

Tốt, cha vợ qua nhiên lại tới.

Mấy người Mộ Tuyết cũng không thềm để ý, tiếp tục đi về phía trước.

Trên đường, dì Đường đột nhiên nhớ ra cái gì, nhìn sang Nhã Nguyệt bên cạnh:

“Hôm nay không phải có buổi kiểm tra tu luyện sao? Đã nói đón chị xong con sẽ đi luôn cơ mà.”

Nhã Nguyệt: “...”

Nàng lại thi không không tốt.

“Đình Lương, giám sát Nhã Nguyệt Tiểu thư.” Dì Đường nói với Đình Lương.

“Vâng.” Đình Lương lập tức đáp ứng.

Nhã Nguyệt: “...”

Chờ hai người Nhã Nguyệt rời đi rồi, dì Đường mới mang theo Mộ Tuyết và Nhã Lâm đi về phía sân nhỏ.

Mộ Tuyết nhìn, chỉ cười cười, tâm tình dì Đường không tốt.

Không biết cha lại chọc dì Đường cái gì.

Nàng cũng không hỏi nhiều.

“Tỷ tỷ.” Nhã Lâm ngẩng đầu nhìn Mộ Tuyết nói:

“Hỏa Vân Thú ban đêm đi ngủ sẽ ngáy khò khè, Nhã Nguyệt tỷ tỷ nói đó là bệnh.

Không trị hết được.”

“Làm phiền đến em sao?” Mộ Tuyết nhẹ giọng hỏi.

“Đúng vậy đúng vậy, Nhã Nguyệt tỷ tỷ không có ngáy ngủ.

Cha có đôi khi sẽ ngáy.

Tỷ tỷ có ngáy không vậy?” Nhã Lâm tò mò hỏi.

“Hắn là không đi.” Mộ Tuyết nghĩ nghĩ, nói.

Trên lý thuyết là không.

“Vậy anh rẻ có ngáy ngủ hay không?” Nhã Lâm lại hỏi.

“Cũng không.” Mộ Tuyết trả lời.

“Vậy chuyện Hỏa Vân Thú ngáy khò khè, tỷ tỷ có cách trị liệu không?” Nhã Lâm nhìn Mộ Tuyết, hỏi.

“Đến lúc đó ta giúp Nhã Lâm hỏi một chút nhé?” Mộ Tuyết nhẹ giọng an ủi.

“Được nha được nha, như vậy sẽ không cần trả lại Hỏa Vân Thú cho Nhã Nguyệt tỷ tỷ.”

Nhã Lâm hưng phấn

Chương 1181: Hôn lễ nhắc lại trước 1

Hôn lễ nhắc lại trước 1

Mộ Tuyết xoa đầu Nhã Lâm, mỗi lần nàng xoa đầu Nhã Lâm, Thủy Vân Thú sẽ tránh sang chỗ khác.

Bình thường, Thủy Vân Thú luôn ngồi trên đầu Nhã Lâm.

Không đi đâu, cũng không làm việc.

Ngồi thờ là được rồi.

Chủ nhân có việc gì nó còn có thể kịp thời hỗ trợ.

Hỏa Vân Thú thì lại luôn chạy loạn.

Thấy Thủy Vân Thú cứ ngồi trên đầu Nhã Lâm như vậy, Mộ Tuyết lại nghĩ tới Đậu Nha trên đầu Trà Trà.

Đậu Nha lần này cũng cùng Trà Trà về Đông Phương gia.

Nàng rõ ràng mới là chủ nhân của Đậu Nha, nhưng Đậu Nha lại chỉ nhận Trà Trà.

Nếu không phải đó là Lục Thủy cho nàng, nàng đã bỏ lâu rồi.

Trực tiếp đưa cho Trà Trà là được.

“Tỷ tỷ vừa về tới mà đã quán lấy rồi.” Di Đường nhìn Nhã Lâm, lắc đầu.

Nàng cũng không nghĩ tới Nhã Lâm sẽ thích Mộ Tuyết như vậy.

Mộ Tuyết cũng thế.

Lần đầu tiên nàng đưa Nhã Lâm đến gặp Mộ Tuyết, mới biết được Mộ Tuyết thật ra rất yêu quý Nhã Lâm.

Có thể là do thích trẻ nhỏ.

Nhã Lâm khi còn bé không xinh như Nhã Nguyệt, nhưng hoạt bát hơn so với Nhã Nguyệt, coi như đáng yêu.

“Mẹ là tốt nhất rồi.” Nhã Lâm cười nói với Di Đường.

Dì Đường: "...”

Học ở đâu vậy?

“Trà Trà tử tử nói, mẹ mặc dù sẽ đánh con, nhưng mẹ là người thương con nhất.

Sẽ làm đồ ăn ngon cho con, bị cảm sẽ chăm sóc con, bị thương sẽ bôi thuốc cho con, ban đêm đá chặn mẹ cũng lén đắp lên cho con.” Nhã Lâm nói.

Mộ Tuyết hơi bất ngờ.

Trà Trà đây là đang tự nói cho chính mình, sau đó thuận tiện cho Nhã Lâm nghe sao?

Mặc dù Trà Trà đôi khi sẽ khiến người ta tức giận, nhưng rất ít khi bị đánh.

Miệng ngọt, còn ngoan ngoãn.

Chỉ là đầu óc nhỏ có chút kỳ lạ.

Dì Đường cũng bất ngờ, đứa nhỏ Đông Phương nhìn không quá thông minh kia quả thật không khiến người ta ghét nổi.

“Đi thôi, nhanh lên.” Dì Đường không nghĩ nhiều nữa.

Nàng mang theo Mộ Tuyết và Nhã Lâm đi xem sân nhỏ.

...

Lục Thủy và Mộ Trạch đến dưới một tàng cây cạnh bờ sông.

“Lần này Lục Thiệu gia tới, là có cách rồi sao?” Mộ Trạch hỏi.

Trước đó Lục Thủy đã nói, cuối tháng tiền giai, cho nên sẽ có cách xử lý nhiều việc hơn.

Cũng có thể thử nhiều thứ hơn.

Bây giờ cũng coi như cuối tháng đi?

Mấy ngày nữa là sang tháng 11.

Lục Thủy khẽ gật đầu:

“Ta đã tấn thăng Lục giai, có thể thử một chút.”

Mộ Trạch nhất thời không biết nói gì, Lục Thủy rớt cuộc làm thế nào mà làm được vậy?

Chỉ mới hơn một tháng ngắn ngủi đã trực tiếp tấn thăng Lục giai.

Không, Lục Thủy căn bản là hơn một tháng liền tấn thăng.

Người khác tấn thăng cảnh giới nhỏ còn không có nhanh như vậy, so với Lục Thủy lại chẳng khác nào trò đùa.

Mạnh đến quá đáng.

“Lục Thiệu gia có phải mấy tháng nữa là tấn thăng Thất giai rồi không?” Mộ Trạch vô thức hỏi.

Nghe vậy, Lục Thủy nói khẽ:

“Mấy tháng? Không đến mức thế.”

Mộ Trạch nhẹ nhàng thở ra, vậy cũng tính là bình thường đi?

Có điều, lời này hẳn không dám lập tức nói ra, hẳn sợ mình sẽ lại phải nghẹn lời trở về.

Quả nhiên, Lục Thủy lại nói:

“Đại khái là hơn tháng nữa là có thể tấn thăng Thất giai Nhập Đạo.”

Đây là lời bổ sung của Lục Thủy.

Mộ Trạch sợ ngây người.

Dựa theo tốc độ này thì ngày thành hơn sắp tới, Lục Thủy có thể lên tới Bát giai Vấn Đạo rồi?

Cái này...

Không bình thường.

Được rồi, hẳn quen rồi.

“Lục Thiệu gia định lúc nào thì vào tổ địa xem?” Mộ Trạch nhìn Lục Thủy, hỏi:

“Đêm nay sao?”

Trước kia Lục Thủy đều tiến vào tổ địa lúc ban đêm, lần này không có gì khác thì hẳn cũng là ban đêm.

Nhưng Lục Thủy lại trực tiếp lắc đầu:

“Ngay bây giờ đi.”

Ban đêm?

Đừng đùa, đêm nay hẳn muốn triệu hoán Nha Thần để cầu nguyện.

Mộ Trạch ngạc nhiên, bây giờ phù hợp sao?

Có điều nếu Lục Thủy muốn đi bây giờ, vậy hẳn cũng không có cái gì để nói.

Dù sao trước đó đều là vì lo Lục Thủy bại lộ, bây giờ Lục Thủy đã quyết định ngả bài, hẳn cũng rất tình nguyện.

Giữ kín mọi chuyện, không nói ra miệng là một chuyện cực kỳ khó chịu.

“Đi thôi.” Lục Thủy nói.

Hắn không để Chân Võ Chân Linh đi theo, cho bọn hắn đi bắt cá đi, đêm nay ăn cá nướng.

Trên đường, Mộ Trạch có chút tò mò, hỏi:

“Lục Thiếu gia không có ý định tiếp tục ẩn giấu sao?”

Lục Thủy quay đầu nhìn Mộ Trạch, cảm giác cha vợ hình như đang hiểu lầm cái gì.

Sau đó mở miệng giải thích:

“Mặc dù chúng ta quang minh chính đại đi trên đường, nhưng toàn bộ Mộ gia, không ai có thể phát giác được việc chúng ta đang đi tới tổ địa Mộ gia.

Thực lực của các người không đủ để thấy được chút dấu vết nào để lại.”

Dưới tình huống bình thường, ngay cả Lục gia còn không phát hiện ra hắn, chứ đừng nói là Mộ gia.

Đương nhiên, nếu như Đại Trưởng lão dùng toàn lực, hẳn vẫn không thích hợp đi ra ngoài.

Đây là vấn đề xác suất.

Không gian thì chắc chắn không thể dùng, rất dễ bị bắt.

Dù sao thì cũng cần đề phòng có người mở công không gian tới Lục gia.

Loại phòng vệ này, đẳng cấp cực kỳ cao.

Mộ Trạch nhìn Lục Thủy một chút, cuối cùng không nói gì, cảm thấy Mộ gia vừa bị vũ nhục.

Nhưng hẳn không cách nào phản bác được.

“Đúng rồi, Lục Thiếu gia hẳn là biết là thiên địa dị biến lúc trước đi?”

Là nhằm vào Lục gia sao?” Mộ Trạch hỏi.

“Ừm, nhằm vào Lục gia.” Lục Thủy gật gật đầu, sau đó nhìn cha vợ nói:

“Mộ gia sợ sao?”

“Bọn họ quả thực có lo lắng này.” Mộ Trạch gật đầu:

“Nhưng nghĩ một chút, đều như nhau.

Đắc tội Lục gia hoặc là đắc tội những tồn tại kinh khủng kia.

Không có gì khác nhau.

Cho nên không nghĩ nhiều nữa.”

Lục Thủy hơi bất ngờ, bọn họ vậy mà cũng suy nghĩ khá chu đáo.

Đúng vậy, không gả Mộ Tuyết vào Lục gia nghiêm trọng hơn so với tất cả những thứ khác.

“Bọn họ rất thông minh.”

Nghe được câu này, Mộ Trạch nhẹ nhàng thở ra, có điều, hẳn ngược lại rất tò mò:

“Nếu như Mộ gia không đồng ý mối hôn sự này thì sẽ thế nào?”

“Sẽ không như thế nào cả, ta trực tiếp tới cướp người là được.

Các người không có quyền phản kháng.” Lục Thủy không chút để ý.

“Chắc chắn chưa đến mức động thủ với các người, nhưng giới hạn cũng nằm ở đây.”

Mộ Trạch không hiểu lắm tại sao Lục Thủy phải nhất định cưới được Mộ Tuyết.

Lục Thủy không mạnh nhất tu chân giới, thì cũng là tồn tại mọi người phải ngưỡng nhìn.

Mà đây mới chỉ là Lục giai.

Một ngày nào đó, hấn đi tới cuối cùng của Đại Đạo thì sẽ đáng sợ đến mức khó có thể tưởng tượng nổi.

Rất nhanh sau đó, mấy người đã đi tới tổ địa.

Lúc đi vào, Khởi Nguyên Thạch không hề tránh bọn hấn.

Cũng tức là Minh không có yêu cầu trò chuyện.

“Ta liên lạc với Minh trước.” Lục Thủy nhảy lên, đi tới bên cạnh Khởi Nguyên Thạch.

Muốn xem tình huống của Minh, sau đó lại kết nối với Nguyệt.

Như vậy có thể biết được hai vị này gặp nhau sẽ xảy ra cái gì, mặc dù chỉ gặp trên lối đi.

Cốc cốc!

Lục Thủy gõ gõ Khởi Nguyên Thạch, sức mạnh của hấn trực tiếp tràn vào trong.

Không bao lâu sau, Khởi Nguyên Thạch liền phát sáng.

Lục Thủy biết Minh ở phía đối diện.

Giống như một nhân viên thông điện thoại cô độc.

Vừa rồi hấn đã kết nối với Minh, Minh lập tức tiếp lấy.

Rất nhanh sau đó, tinh thần Lục Thủy đã đi vào trong căn phòng kia.

Lần này đi vào, hắn có cảm giác xung quanh tương đối trống trải, nói cách khác, nơi này còn có thể duy trì thật lâu.

Hoàn toàn khác biệt so với trước đó.

Mà cánh cửa ở trước mặt hắn cũng phát sáng lên.

Chương 1182: Hôn lễ nhắc lại trước 2

Hôn lễ nhắc lại trước 2

“Là người sao?” Giọng nói của Minh vang lên.

Có chút mừng rỡ, dường như có người tới sẽ giúp hắn cảm thấy bớt cô độc hơn chút.

“Là ta.” Lục Thủy khẽ gật đầu.

Hắn lấy ra ghế cao ngồi xuống, định cùng Minh trò chuyện một lúc, xác nhận trạng thái hiện tại của MINH.

Bởi vì sự biến hóa của thế giới, Minh đã khôi phục được một chút.

Nhưng vẫn không có cách nào thoát khỏi Mê Đô.

Ở chỗ này gọi ra bên ngoài đã là cực hạn, hy vọng có thể được đáp lại.

Hắn bây giờ, hẳn là vẫn còn có thể gọi được một đoạn thời gian rất dài nữa.

“Ta cảm thấy lần này người đi vào không giống lúc trước.” Minh nói.

Lục Thủy ngồi xuống, gật gật đầu:

“Ừm, vừa mới độ kiếp tấn thăng, có thể miễn cưỡng dùng chút thủ đoạn.

Có điều muốn cứu người đi ra, vẫn chưa đủ.

Trong khoảng thời gian này ta đã gặp qua rất nhiều người, hiểu ra rất nhiều chuyện, bây giờ ta đại khái đã biết Lục để cho người trông coi cái gì.”

Nghe được câu này, phía đối diện trầm mặc một lát, sau đó hiểu kỳ hỏi:

“Có phải vì tinh thần ta không tốt, cho nên muốn phong ấn ở đây?”

Suy nghĩ này, rất hợp lý.

“Không phải.” Lục Thủy lắc đầu nói:

“Ta biết được từ chỗ Nguyệt bên kia, người đứng là đang giúp Lục thủ hộ thứ gì đó, a, nhắc tới, tên của người vốn là Minh Nguyệt, người mạnh nhất của Nguyệt Tộc.

Người có một nửa khác gọi là Nguyệt, ta đã tìm tới nàng, có điều tình trạng của nàng cũng không tốt.

Biết không nhiều.”

Lục Thủy nói xong, phía bên kia dường như thổi phào một tiếng.

Sau đó, giọng nói vang lên:

“Vậy Lục kia rốt cuộc đã để cho ta thủ hộ cái gì?”

Hắn để Lục Thủy giúp hắn tìm một nửa khác, giúp hắn thoát khỏi Mê Đô.

Đối phương xác thực đã làm được rất nhiều.

Khiến hắn có chút kinh ngạc.

Bây giờ đối phương lại tới nói cho hắn biết bản thân đang thủ hộ cái gì, hắn rất tò mò, hắn rốt cuộc là cần phải giữ vững cái gì mà vẫn luôn phải ở lại nơi này.

Không thể rời đi.

Lục Thủy nhìn cánh cửa đang phát ra ánh sáng, nhẹ nhàng chậm chạp nói:

“Mê Đô.”

“Cái gì?” Minh ngạc nhiên hỏi lại.

“Thứ Lục để người trông coi, chính là Mê Đô dưới chân người.

Tầm quan trọng của Mê Đô liên quan tới thế giới.

Mê Đô dưới chân người lại càng quan trọng hơn.

Thứ Lục để người trấn thủ khả năng lớn là Mê Đô.

Đây cũng là lí do vì sao người luôn không có cách nào rời khỏi Mê Đô.” Lục Thủy nói.

Giọng điệu không hề chấp tròng, giống như chỉ đang kể lại một câu chuyện bình thường.

Hoặc cũng có thể là vì không muốn kích động tới Minh, muốn Minh bình tĩnh một chút.

Loại tồn tại như Minh này, ở trong Mê Đô sẽ rất khó duy trì được.

Rất dễ bùng nổ.

Một người, hoặc là nói, một sinh linh, bị nhốt vô số năm như vậy, không ai biết được sẽ như thế nào.

Lục Thủy không nói gì thêm, đợi Minh phản ứng lại.

Trầm mặc một lúc, Lục Thủy mới nghe thấy phía đối diện truyền ra âm thanh:

“Ta thật sự không thể rời đi sao?”

Trong giọng nói của Minh mang theo sự tuyệt vọng, nhưng lại có một loại cố chấp.

Lại giống như đang nhận mệnh.

Hắn không thể rời đi.

“Nguyệt nói, đến lúc, người sẽ có thể đi ra.

Ban đầu, ta cũng không biết lúc này là lúc nào.

Sau đó ta gặp được Cơ Tâm.

Cuối cùng cũng đã hiểu lúc đó là lúc nào.” Lục Thủy không để ý tới cảm xúc tuyệt vọng của Minh, mà là thông báo cho hắn khả năng đằng sau.

“Người nói vậy là có ý gì?” Minh hỏi, hắn cũng có suy đoán.

Lúc này, ký ức của hắn không còn nhiều, ít nhiều đều bị đứt quãng, nhưng vẫn có thể hiểu được Lục Thủy có ý gì.

Mặc dù hiểu được, nhưng hắn vẫn muốn hỏi một câu:

“Người biết ta lúc nào có thể rời khỏi nơi này ư?”

Lục Thủy ngả người ra sau, giọng nói mang theo ý cười:

“Đúng vậy, ta đã hiểu Mê Đô rốt cuộc là cái gì.

Cũng hiểu tác dụng của việc trấn thủ mê Đô.

Cho nên đã biết, điểm cuối của công việc trấn thủ của người là lúc nào.”

“Là lúc nào?” Minh hỏi.

Giọng nói mang theo sự khấn trương.

Lục Thủy dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói:

“Khi ta tới tìm người, hoặc là nói khi ta tới tìm Mê Đô, cũng là lúc người hoàn thành sứ mệnh thủ hộ Mê Đô.

Người không nhất định phải chờ ta, nhưng ta có thể kết thúc sứ mệnh của người.

Nếu như các người không chờ được người khác tới, vậy ta chính là người này.”

Tất cả Mê Đô có thể là đang chờ muối muối của hấn, nhưng vậy thì có sao?

Hấn muốn đi, còn phải nhường đường cho muối muối hấn à?

Vẽ vờ rách chuyện.

Nghe thấy Lục Thủy nói, Minh giật mình, khó tin nói:

“Lúc, lúc người tìm tới ta?”

“Đúng vậy, không cần biết người tin hay không, chỉ cần để ta tìm tới Mê Đô, người, sẽ khôi phục tự do.” Lục Thủy tựa lưng trên ghế cao, nhìn cánh cửa đối diện, nói:

“Cho nên, cái này không xung đột với mục đích ban đầu của ta, ta cần tìm tới vị trí của người, cũng vừa vặn cứu người ra ngoài.

Có điều có một vấn đề, làm thế nào mới tìm được vị trí của người.

Có lẽ nếu người kết nối với Nguyệt, sẽ có được chút thu hoạch.”

Minh ngồi nghe Lục Thủy nói, hắn cũng không biết lời Lục Thủy nói là thật hay giả.

Nhưng sự lợi hại của Lục Thủy hắn đã được chứng kiến, hơn nữa, đối phương cũng không cần phải lừa hắn.

Nhất là còn có thể liên hệ với một nửa khác của hắn.

Có phải là một nửa khác của hắn thật hay không, chỉ cần kết nối là hắn có thể biết được.

Cho nên cứ lựa chọn tin tưởng là được, thật hay giả, sẽ sớm thấy rõ ràng.

“Ta cần làm gì?” Minh hỏi.

“Ấn ký, ta cần người mở ra ấn ký thông đạo.

Nguyệt có thể kết nối với ấn ký.

Đến lúc đó lại thông qua ấn ký đến.” Lục Thủy nói.

Ấn ký này rất kỳ quái, Minh và Nguyệt hắn phải kết nối được với nhau mới đúng.

Nhưng trên thực tế, chỉ có người có ấn ký mới có thể kết nối, bên còn lại sẽ không cách nào liên lạc được.

Có lẽ là khả năng gánh chịu của thông đạo có hạn.

“Được.” Minh không chút do dự.

Lấy được đáp án xong, Lục Thủy liền đứng lên:

“Sau khi ta rời khỏi đây, người bắt đầu làm ấn ký đi, ta sẽ để người thích hợp tiếp nhận ấn ký.”

“Được.”

Sau khi Minh đáp ứng, Lục Thủy cất ghe đi, trực tiếp ngắt kết nối.

Trước Khởi Nguyên Thạch, Mộ Trạch đang chờ Lục Thủy tỉnh lại.

Lần này hấn cảnh giác bốn phía, phòng ngừa có người đi vào.

Nhất là loại chuyện như lần trước, hấn sẽ không để xảy ra lần hai.

Lần trước giải thích tương đối gượng ép, một lần nữa, hấn hoàn toàn không biết giải thích thế nào.

May mà trong lúc hấn đang lo lắng, Lục Thủy tỉnh lại.

“Ồn chứ?” Mộ Trạch nhìn Lục Thủy mở mắt ra, tò mò hỏi.

Lần này có chút nhanh, lần trước phải đợi một thời gian rất dài.

“Đã nói xong.” Lục Thủy để Mộ Trạch đi tới gần Khởi Nguyên Thạch:

“Ấn ký thông đạo của Minh sẽ đặt trên người cha, ta sẽ nghĩ cách để cha và Minh cùng nói chuyện, cũng sẽ nghĩ cách để có thể trò chuyện với Minh thông qua cha.

Cụ thể sẽ xuất hiện là tình huống nào, không biết được.

Nhưng đều nằm trong không chế.”

Mộ Trạch đi tới trước Khởi Nguyên Thạch, khẽ gật đầu, hấn chỉ có một thỉnh cầu:

“Có thể đặt ấn ký ở vai được không?”

Chương 1183: Hôn lễ nhắc lại trước 3

Hôn lễ nhắc lại trước 3

Như vậy sẽ không bị phát hiện.

Có thể giấu diếm được lâu thêm một chút thì cố lâu thêm một chút.

Không cần nghĩ quá nhiều lời biện minh, nếu không nói cái gì cũng sẽ bị hoài nghi.

Hắn biết được quá nhiều, nhất là sau khi biết được thực lực của Lục Thủy, một đồng chuyện hắn đều biết.

Mặc dù không liên quan quá nhiều tới tu chân giới, nhưng lại có quan hệ mật thiết với Mộ gia.

Hết lần này tới lần khác còn không thể nói.

Không cách nào nói ra có một tồn tại không thể bỏ qua đang ẩn nấp.

“Được.” Sau khi Lục Thủy đồng ý, sức mạnh thiên địa bắt đầu phun trào.

Khởi Nguyên Thạch dần sáng lên.

Tiếp đó, trên người Mộ Trạch cũng bắt đầu tỏa ra một vàng sáng, ánh sáng dần hội tụ trên bả vai của hắn.

Chỉ mấy giây sau, ánh sáng đã ngưng tụ thành ấn ký.

Khá tương đồng với cái của Nhã Nguyệt trước đó, lại có chút khác biệt.

Lúc này, Lục Thủy mới thu tay lại, thu hồi sức mạnh thiên địa, ánh sáng trên Khởi Nguyên Thạch cũng biến mất theo.

Trước kia Mộ Trạch có thể cảm giác được sức mạnh thần bí, nhưng lúc này lại hoàn toàn không cảm giác được gì.

Lục Thủy quả thật là thần bí.

“Như vậy là được rồi?” Mộ Trạch tò mò hỏi.

Cảm thấy có chút quá dễ dàng.

Có điều hẳn biết, không đạt đến cấp độ nhất định, căn bản không thể nào làm được một bước nhìn như rất dễ dàng này.

“Gần được rồi, để ta sửa đổi lại ấn ký một chút.” Lục Thủy nói, sau đó đưa tay đặt trên ấn ký, sức mạnh thiên địa bắt đầu len lỏi qua:

“Tập trung suy nghĩ lên ấn ký, ta thử giúp cha điều chỉnh lại.”

Mộ Trạch nghe vậy liền tập trung suy nghĩ lên ấn ký, trong nháy mắt, hẳn cảm thấy toàn bộ tinh thần ý thức của mình đều bị hút vào bên trong.

Trong không gian trống trải, hẳn giống như lục bình không rễ, không cách nào khống chế bản thân.

Mà một giây sau, hẳn cảm thấy trong không gian trống trải vô tận ấy xuất hiện một đạo sức mạnh.

Sức mạnh dường như mang theo ánh sáng, hẳn ngẩng đầu nhìn qua, một ánh mắt này, hẳn tựa như nhìn thấu năm tháng vô tận, xem thấu vạn vật, thiên địa biến hóa, đại đạo vĩ lực.

Giờ phút này, hẳn cảm thấy trong sức mạnh phía sau dường như có một bóng người đang đứng, đỉnh thiên lập địa, không gian trống trải cũng e ngại hẳn.

Lúc này, Mộ Trạch bỗng cảm thấy hoảng sợ, chỉ là nỗi hoảng sợ này vừa mới xuất hiện, hẳn đã bị giọng nói của Lục Thủy đánh thức:

“Tiền bối, nhìn thấy không?

Thử chút xem có thể nói chuyện được với Minh không?”

Lúc này, Mộ Trạch mới bừng tỉnh từ trong sức mạnh kia, hẳn có chút kinh hãi, có điều vẫn nhanh chóng ổn định lại tinh thần.

Thu hồi ánh mắt, hẳn phát hiện mình đã đổi vị trí.

Bây giờ, hẳn đang ở trong một căn phòng trống trải, mà phía trước hẳn là một cánh cửa phát ra ánh sáng.

Hắn phải nói chuyện thế nào?

“Người chính là người vị tiểu hữu kia nói sao? Người có thể gọi ta là Minh.” Giọng nói của Minh vang lên phía sau cánh cửa.

Hóa ra đây chính là Minh?

Mộ Trạch không dám chậm trễ, lập tức cúi người cung kính nói:

“Vãn bối là Mộ Trạch, xin ra mắt tiền bối.”

“Hắn bảo người đi ra.” Giọng nói của Minh vừa dứt, tinh thần ý thức Mộ Trạch lại trở về trong thân thể.

“Cảm giác thế nào?” Lục Thủy nhìn cha vợ đang lấy lại tinh thần, hỏi.

Hắn nhảy đến bên cạnh Mộ Trạch.

Không tiếp tục ở bên cạnh Khởi Nguyên Thạch nữa.

“Đã gặp được vị tiền bối kia.” Mộ Trạch nói với Lục Thủy.

Có điều khi nhìn thấy Lục Thủy đi ra phía ngoài, hắn hơi ngạc nhiên:

“Lục Thiếu gia muốn rời đi sao?”

“Đúng vậy.” Lục Thủy quay đầu nhìn Mộ Trạch, nói:

“Thông đạo không có vấn đề, phải chờ Nguyệt bên kia kết nối sang.

Ta vừa mới thử qua, thông đạo kết nối giữa bọn hắn có chút kỳ quái, ta không kết nối qua được, cho nên đợi chút đi.

Ta đã để lại một chút sức mạnh trên ấn ký của cha, đối phương một khi liên kết tới, cha liền có thể nói chuyện được.”

Mộ Trạch hơi kinh ngạc nhìn bả vai của mình, hắn hiểu rõ Lục Thủy nói sức mạnh là cái gì.

Chính là sức mạnh khiến hắn e ngại, khiến hắn cảm nhận được vô thượng vĩ lực kia.

Lục Thủy thật sự là vượt ra khỏi tưởng tượng.

Lúc này, hắn đi theo Lục Thủy rời khỏi tổ địa.

...

Tạm biệt cha vợ, Lục Thủy tìm được Mộ Tuyết ở ngay tàng cây cạnh bờ sông.

Lúc này, Mộ Tuyết ngồi nhìn Hỏa Vân Thú chơi đùa với Nhã Lâm ở một bên.

“Lục Thiếu gia, Chân Linh nói đêm nay ăn cá nướng có đúng không?”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, hỏi.

“Mộ Tiểu thư cảm thấy có vấn đề gì không?” Lục Thủy ngồi xuống phía đối diện Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết tới gần miệng Lục Thủy, dùng cái mũi ngửi ngửi.

Lúc Mộ Tuyết còn chưa ngửi ra cái gì, Lục Thủy đã ngửi thấy thanh hương trên người Mộ Tuyết:

“Sao hôm nay Mộ Tiểu thư thơm như vậy?”

Mộ Tuyết vốn đang chăm chú ngửi lại ngẩng đầu nhìn Lục Thủy một chút, vẻ mặt khó coi:

“Hôm qua ta bốc mùi sao?”

“Hôm qua ê ằm.” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, chân thành nói:

“Thật ngưỡng mộ Mộ Tiểu thư có được một người chồng tốt như vậy, ta lại không có.”

Mộ Tuyết: “???”

“Ta chỉ có một người vợ hiền lành, mỹ mạo, ôn nhu, đầu đặc biệt cứng mà thôi.” Lục Thủy bổ sung một câu.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, nàng đang tự hỏi tối nay đánh nhiều hai quyền hay đánh ít hai quyền.

“Lục Thiếu gia, đêm nay tốt nhất ăn ít một chút, ta sợ Lục Thiếu gia ăn nhiều lại nôn nhiều.” Mộ Tuyết nhẹ giọng nhắc nhở.

Lục Thủy: "...”

Hù dọa ai đây?

Đêm nay triệu hoán Nha Thần, cầu nguyện Nha Thần là đủ.

Buổi đêm.

Mộ Trạch về tới sân nhỏ, hẩn nhìn thấy Đường Y vẫn còn đang nhìn thiếp mời.

“Không phải đã gần phát xong rồi sao?” Mộ Trạch đi tới bên cạnh Đường Y, nói:

“Còn lại là chuyện của đại ca bọn hẩn.”

Đường Y nhìn Mộ Trạch một chút, nói:

“Còn có một số cần Mộ Tuyết đi cùng, một vài trưởng bối.”

Phần lớn là liên quan tới Mộ gia.

Mộ Trạch không nói gì thêm, trực tiếp đi vào trong nhà nghỉ ngơi.

Không biết có phải là vì ấn ký hay không, hẩn cảm thấy có chút mỏi mệt.

Đường Y vẫn còn đang thu xếp đồ đạc, Mộ Tuyết lấy chồng, nàng đã đại khái biết rõ quá trình, đến lúc Nhã Nguyệt lấy chồng sẽ không cần phải mệt mỏi như vậy.

Sửa sang lại bảy tám phần đồ vật xong, Đường Y nhận ra đã là nửa đêm.

Mộ Trạch không chút để ý, đều là một mình nàng làm.

Thở dài một tiếng, Đường Y đứng dậy định đi nghỉ ngơi.

Lúc tiến vào trong phòng lại phát hiện Mộ Trạch đã nằm ngủ.

Mộ Trạch rất ít khi bẻ quan tu luyện, bình thường đều làm việc nghỉ ngơi như người bình thường.

Một lát sau, Đường Y nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh Mộ Trạch, không định đánh thức người bên gối.

Nàng nằm xuống, sau đó liền quay đầu nhìn chồng bên cạnh, cảm thấy đôi phương mỗi ngày đều có một đống phiền não.

Trước kia cũng cãi nhau, nhưng đều không giải quyết được gì.

Thở dài trong lòng, nàng liền nhắm mắt định ngủ.

Có điều nàng lại nhớ tới lời Nhã Lâm nói, chồng nàng thật sự ngáy ngủ sao?

Đã ngủ cùng nhau lâu vậy rồi, sao nàng chưa từng phát hiện ra chứ?

Nghĩ tới đây, Đường Y vốn đang nhắm mắt, đột nhiên mở ra.

Tiếp đó ngồi thẳng dậy.

Mộ Tuyết nói Lục Thủy không ngáy ngủ đúng không?

Cái này...

“Xảy ra chuyện.” Đường Y có chút rung động trong lòng.

Mộ Tuyết thế nhưng là Tử Y Thần Nữ, sao lại không biết nặng nhẹ như vậy.

Còn ngây ngốc bị lời nói vô tâm của muội muội lột trần.

Khả năng còn chưa biết.

Đường Y rung động, đồng thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Do dự một lát, nàng chủ động đánh thức Mộ Trạch.

“Mau tỉnh dậy.” Đường Y khẽ nói.

Mộ Trạch cau mày, mở mắt nhìn Đường Y bên cạnh, hỏi:

“Xảy ra chuyện gì?”

Đường Y vùng vẫy trong lòng, ngập ngừng nói:

“Có chuyện thương lượng với chàng.”

Mộ Trạch ngồi dậy nhìn Đường Y, hỏi:

“Chuyện gì?”

Đêm hôm khuya khoắt đột nhiên gọi hấn dậy thương lượng chuyện gì, là chuyện quan trọng gì sao?

“Hôm nay Mộ Tuyết trở về, ta cảm thấy nàng ở Lục gia rất vui vẻ, nàng cũng nguyện ý gả đi, cho nên...” Đường Y nhìn Mộ Trạch, chân thành nói:

“Chúng ta có nên đồng ý đề nghị lúc trước của Lục gia không?”

Chuyện tổ chức hôn lễ sớm hơn.”

Mộ Trạch hơi kinh ngạc nhìn Đường Y:

“Không phải nàng nói phải là năm sau sao?”

Cũng chỉ còn ba tháng, sao phải sớm hơn làm gì?”

“Cũng không phải không thể trở về, chênh lệch cũng không lớn tới vậy.

Ba tháng, đêm dài lắm mộng.

Trước đó Lục gia không phải đã xảy ra chuyện sao, chờ thêm nữa, nhớ đâu có chuyện gì xảy ra.

Hôn lễ dễ bị trì hoãn.

Nghe nói là thế lực Tiên Đình gì đó.

Nhờ đâu tu chân giới vì vậy mà đại loạn, có Mộ Tuyết ở đó, chúng ta cũng dễ tìm nơi nương tựa ở Lục gia.” Đường Y cảm thấy mình giống như đang nói nhảm.

Nhưng ba tháng là quá dài.

Nhờ đâu bụng Mộ Tuyết có phản ứng gì, vậy...”

Thanh danh chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng, nếu như Lục gia vì vậy mà lên án, thì cái gì cũng không còn kịp nữa rồi.

Hơn nữa, chuyện này nàng phải giả bộ như không biết, không thể nói ra miệng.

Chương 1184: Nha Thần từ Thần Vực giáng xuống trần thế 1

Nha Thần từ Thần Vực giáng xuống trần thế 1

Mộ Trạch nhìn Đường Y, hẳn cảm thấy hôm nay Đường Y có hơi khác thường.

“Mộ Tuyết đã nói gì với ngươi?”

Nếu như Mộ Tuyết không nói gì cả, thì Đường Y sẽ không đến mức như thế này.

Chẳng lẽ là do Lục gia đã nói gì đó?

Đường Y lắc đầu, bình tĩnh nói:

“Là do ta đột nhiên nghĩ đến một việc.”

Mộ Trạch nghe thấy Đường Y nói như thế, thì không hỏi về chuyện này nữa, mà nói:

“Thiệp mời đã được phát ra ngoài rồi, nếu như Lục gia cũng phát, thì sẽ tạo nên ảnh hưởng rất lớn.”

Đường Y cũng thuận theo, không nói gì cả.

Đúng là sẽ tạo ra ảnh hưởng rất lớn, bất kể là Lục gia hay là Mộ gia, lúc này nói ra đều như là trò đùa của trẻ con.

Là do nàng kích động rồi.

Mộ Trạch không nói thêm gì mà chỉ nằm xuống, hẳn cảm thấy có chút mệt mỏi.

Án ký dường như đang hấp thụ lực lượng của hắn.

Đường Y cũng không nói chuyện nữa mà nằm xuống theo.

Chỉ có điều, khi nàng vừa nằm xuống liền nghe được giọng nói của Mộ Trạch:

“Ngày mai ta sẽ đi hỏi thử xem, loại sự tình này không phải là thứ mà chỉ một người có thể quyết định được.”

“Được.”

Trên mặt của Đường Y rớt cuộc cũng nở một nụ cười.

Mặc kệ là có thể thành công hay không, nhưng cũng phải thử xem đã.

Nếu như thực sự không được, chỉ có thể nhắc nhở Mộ Tuyết, hy vọng đừng gây ra chuyện gì trong mấy tháng này, việc ảnh hưởng quá lớn sẽ không tốt đối với bản thân nàng.

Lần trước cũng bởi vì việc này mà âm ỉ lên.

...

Lục Thủy trốn ở trong phòng, hần đang chờ đợi.

Chờ tới nửa đêm.

Lúc này, trong phòng của hần đã tràn ngập Thiên Địa Chi Lực, hần cần một gian phòng yên tĩnh.

Tại sao?

Bởi vì, đêm nay chính là thời gian triệu hoán Nha Thần.

Chỉ cần Nha Thần đáp ứng nguyện vọng của hần, từ nay về sau, Mộ Tuyết sẽ biến thành kẻ yếu, mặc hần ức hiếp.

Nhưng mà, nguyện vọng này phải được suy nghĩ thật kỹ lưỡng, không thể xảy ra thiết sót nào.

Với lại, không biết Nha Thần sẽ cho mấy nguyện vọng.

Nha Thần là người đẹp nhất thiên hạ, mạnh hơn Đấng Thần không biết bao nhiêu lần.

Nên hần là có 30 nguyện vọng mới đúng phải không?

Không nghĩ ra được nhiều như thế, hần cảm thấy cho 3 cái là đủ rồi.

Tắm rửa đốt hương, đợi tới nửa đêm, triệu hoán Nha Thần.

Kích động.

...

Nửa đêm.

Lục Thủy dời một cái bàn tới, sau đó bày hương án lên trên bàn.

Hai quả quýt, một cái bánh bao nhân đậu.

Tại sao lại bày ra những thứ này?

Là đồ ăn thừa lúc tối, Nha Thần sẽ không để ý.

Lục Thủy đứng trước bàn, bắt đầu khởi động Thiên Địa Chi Lực.

Lúc này, dấu răng trên người hắn bắt đầu tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, bên trong ánh sáng còn có sức mạnh màu tím.

Bảy luồng ánh sáng nhàn nhạt bắt đầu di chuyển, sau đó tập trung lại một điểm.

Một đạo ánh sáng tím hiện lên trước mặt Lục Thủy, dường như mang theo khí tức của một loại sinh mệnh nào đó.

Là Nha Thần vừa vĩ đại vừa mỹ lệ.

Lục Thủy đưa hai tay ra, cao giọng nói:

“Ra đi, Nha Thần vĩ đại.

Tín đồ trung thành của ngươi đã bày ra tế phẩm ngon miệng, dụng tâm triệu hoán ngươi, đợi ngươi giáng thế.

Mời ngươi dùng ánh mắt của mình để cảm nhận được tâm ý của tín đồ thành kính.”

Oanh!

Lục Thủy vừa dứt lời, ánh sáng liền bắt đầu khuếch tán, dường như muốn khai thông ra một con đường hướng tới Thần Vực.

Vù!

Ánh sáng màu tím hội tụ trên nóc phòng.

Ngay sau đó, trên trần nhà liền tỏa ra ánh sáng màu tím.

Dưới sự chiếu rọi của ánh sáng màu tím kia, một thân ảnh màu tím dần dần xuất hiện.

Người tới mặc hoa phục, trong tay cầm từ bi pháp ấn, sau lưng còn có Chân Thần Chi Quang.

Khuôn mặt trang nghiêm, xinh đẹp vô song, nàng giống như thiên nữ đang hạ phàm vậy.

Nha Thần đã được triệu hoán ra.

Ngay lúc này, Lục Thủy cảm thấy rằng 7 cái dấu răng ở trên người mình đã biến mất, đây chính là Nha Thần.

“Nhân loại, là ngươi đang triệu hoán ta?”

Giọng nói của Nha Thần vang lên.

Lục Thủy cung kính nói:

“Là ta.”

Dù sao cũng muốn ước nguyện, phải cung kính một chút.

“Nhân loại, ngươi không thành kính.”

Nha Thần nhìn tế phẩm ở trên mặt bàn, nhẹ giọng nói.

Sau đó, nàng đi chân trần lên mặt bàn, từ trên cao nhìn xuống Lục Thủy.

“Đây là những thứ mà ta có, hay là nói ta lấy từ trong miệng vị hôn thê của ta.”

Lục Thủy nói.

“Nhân loại ngu xuẩn, người khiến cho vị hôn thê phải đói bụng không có tư cách để cầu nguyện với ta.”

Giọng nói của Nha Thần tràn đầy sự uy nghiêm.

Sau đó, trong tay nàng xuất hiện một cái quyền sở nhỏ, nhanh chóng mở quyền sở ra:

“Nhân loại ngu xuẩn, hôm nay ta sẽ nhớ kỹ tội danh của ngươi.

Ngươi tốt nhất là nên thông minh lên một chút, đừng có lộn xộn, tiếp nhận sự thẩm phán của Thần đi.”

Lục Thủy:

“???”

Điều ước đã nói đâu?

Tại sao mới bắt đầu đã thẩm phán rồi?

“Nha Thần mỹ lệ, có phải người đã hiểu lầm gì rồi không?”

Lục Thủy lập tức nói.

“Nhân loại, ta tin ngươi không phải là một tên ngu ngốc, bốn thần sắp tuyên đọc tội danh của ngươi.”

Nha Thần mở quyển sổ ra rồi tiếp tục nói:

“Tội danh đầu tiên, không quan tâm tới chiều cao của hôn thê, không để ý tới việc hôn thê bị khó xử, cố ý đặt sách ở trên cao, muốn khiêu chiến giới hạn tức giận cuối cùng của hôn thê.

Đây là một tội cực kỳ nặng.

Ngươi có nhận tội hay là không?”

Nha Thần vừa dứt lời, chiếc váy tím của nàng liền bay lên.

Nàng sợ hết hồn, lập tức lui về sau một bước, sau đó đề váy lại mà nói:

“Vô sỉ, lưu manh.”

“Yêu nữ.”

Lục Thủy nhìn chằm chằm Nha Thần, nói:

“Quả nhiên là Nha Thần giả, hôm nay ta phải nhìn xem dưới gương mặt Nha Thần kia, rốt cuộc là yêu nghiệt phương nào.”

Hắn nói xong liền tiến về phía chiếc bàn, bắt đầu mở trang phục của Nha Thần ra.

Á!

Nha Thần bị dọa sợ, lập tức chạy trốn.

“Dừng tay, dừng tay.”

Nha Thần vừa trốn vừa dùng tay đề váy lại:

“Lục Thủy, ngươi dừng tay lại.

Á.

Váy của ta.

Ngươi sẽ bị đau mắt hột.”

Mộ Tuyết kêu lên, sau đó nàng bỗng dẫm vào chiếc váy của mình, cả người ngã nhào về phía trước.

Nàng trực tiếp té xuống dưới bàn.

Bịch!

Lúc nàng té xuống, nàng liền rơi xuống trên người một người, sau đó được đối phương ôm lại.

Lúc này, sức mạnh trên chiếc váy của Mộ Tuyết cũng bắt đầu rút đi, trở thành một chiếc váy ngủ bình thường.

Cả người nàng nhào thẳng vào trong ngực Lục Thủy.

“Yêu nữ.”

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết rồi trầm giọng nói.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, lạnh lùng nói:

“Lục thiếu gia bị yêu nữ mê hoặc rồi, sau này còn có mặt mũi để gặp người khác sao?”

“Ồ, yêu nữ này còn rất tự tin.”

Lục Thủy gõ gõ cái trán Mộ Tuyết nói.

“Lục thiếu gia, cái trán của ta có cứng hay không?”

Mộ Tuyết đứng dậy, nhìn Lục Thủy rồi hỏi.

Gương mặt vô cùng nghiêm túc.

“Đương nhiên.”

Lục Thủy nhìn thấy nắm tay nhỏ của Mộ Tuyết liền lập tức nói thêm một câu:

“Là không cứng rồi.”

“Hừ.”

Mộ Tuyết hừ một tiếng, giang hai tay ra nói:

“Ta không mang giày, Lục thiếu gia ôm ta đi.”

Lục Thủy đương nhiên là sẽ không từ chối, hấn ngồi xuống, dùng vai chống vào bụng của Mộ Tuyết, sau đó gánh nàng lên, đi về phía giường ngủ.

Mộ Tuyết:

“ .. ”

“Lục thiếu gia, người không phải là bị bệnh đãng trí của người gia rồi đó chứ?”

Không muốn làm người thông minh thì cũng được đi, nhưng mà tại sao nhất quyết phải làm người thực vật?”

Mộ Tuyết bị Lục Thủy khiêng lên, nhưng vẫn vô cùng bình tĩnh nói.

Dường như không hề quan tâm đến tình huống của mình, hoặc có thể nói là khí thế quan trọng hơn.

Nghe thấy câu này, Lục Thủy dừng lại, sau đó hần thả Mộ Tuyết xuống, rồi dùng tư thế ôm công chúa để ôm nàng lên.

Đi được hai bước nữa, Lục Thủy mới mở miệng nói:

“Lúc này, Mộ tiểu thư nói cái gì ấy nhỉ?”

Mộ Tuyết:

“ ... ”

“Lục thiếu gia, đừng nói người mắc bệnh đãng trí của người già rồi nha?”

“Mộ tiểu thư còn trẻ như thế, mới 19 tuổi...Hầy.”

Lục Thủy thở dài một tiếng.

Hắn vừa dứt lời, Mộ Tuyết liền quay đầu sang căn vai hắn.

A!!!

Mộ Tuyết là chó à?

Chắc chắn là như thế.

...

Chương 1185: Nha Thần từ Thần Vực giáng xuống trần thế 2

Nha Thần từ Thần Vực giáng xuống trần thế 2

Trời có hơi sáng lên, mặt trời vẫn chưa xuất hiện.

Mộ Tuyết dụi mắt, từ từ mở mắt ra, nàng định đi làm bữa sáng cho Lục Thủy.

Chỉ có điều, khi nàng tỉnh lại liền phát hiện Lục Thủy đang ở bên cạnh nàng.

Nàng ngồi dậy, ngáp một cái, sau đó dùng hai tay lay Lục Thủy, nói:

“Lục thiếu gia, nên dậy thôi.”

Lục Thủy bị Mộ Tuyết lắc hai cái liền tỉnh dậy, hắn nhìn đầu tóc có hơi lộn xộn của Mộ Tuyết, nói:

“Mộ tiểu thư, ngươi làm gì vậy?”

Mộ Tuyết thấy Lục Thủy tỉnh lại liền ghé vào trên người hắn, nói nhỏ:

“Trời sắp sáng rồi, Lục thiếu gia phải quay về.”

Sau khi nghe thấy câu này, Lục Thủy lập tức rùng mình, hắn suy nghĩ một chút rồi nói với Mộ Tuyết:

“Nếu như ta nhớ không lầm, thì đây là gian phòng của ta mà.

Phải là Mộ tiểu thư đi về mới đúng.”

Lục Thủy vừa dứt lời, không khí đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Mộ Tuyết ngẩng đầu nhìn sang Lục Thủy, trong mắt nàng hiện tại đã không còn một chút buồn ngủ nào:

“Lục thiếu gia, ngươi có phải là nhớ lầm rồi không? Đây là gian phòng của ta.”

Lục Thủy vén tóc Mộ Tuyết ra sau tay, an ủi:

“Mộ tiểu thư, đừng lừa mình dối người nữa.

Vấn đề này không lớn, chỉ là sẽ bị chế giễu mà thôi.

Đừng sợ.”

“A.”

Mộ Tuyết kinh hãi, trực tiếp nhảy dựng lên, sau đó đứng ở trên bụng của Lục Thủy.

Ách.

Lục Thủy:

“...”

Ngươi cố tình đúng không?

“Xong rồi, xong rồi, sẽ bị phát hiện.”

Mộ Tuyết nói xong liền định quay về.

Hiện tại, nàng vẫn còn đang mặc váy ngủ lúc tới đây.

Nàng quay về rất nhanh, mở cửa quay về là được rồi.

Nhưng mà, trước khi trở về, nàng lại nằm xuống trên người Lục Thủy một lần nữa, sau đó dùng cái trán của mình đập vào trán Lục Thủy một cái.

Tiếp đó mới mở cửa ra quay về, trước khi quay về còn nói:

“Lục thiếu gia, trán của ngươi cứng hơn.”

Nói xong, nàng liền hóa thành một tia ánh sáng tím, biến mất trong không gian.

Trở về trang điểm, sau đó đi làm điểm tâm.

Lục Thủy sờ sờ cái trán, khinh thường nói:

“Đương nhiên, ta luyện thể cơ mà.”

Ầm!

Oanh!

Một đạo sấm sét màu tím trực tiếp rơi xuống đầu Lục Thủy.

Xẹt!

Khuôn mặt Lục Thủy bị điện giật thành màu tím.

Lục Thủy:

“...”

Hắn chưa từng nói gì hết.

Lục Thủy quyết định đứng dậy đi đọc sách tiếp.

Cho Mộ Tuyết một chút màu sắc, nàng liền có thể luôn một tiệm nhuộm vải.

Qua mấy ngày nữa, hắn sẽ cho Mộ Tuyết biết rằng, ai mới là chủ của gia đình này.

Nếu không phải hiện tại hắn không đánh lại Mộ Tuyết, hắn đã nhất nàng xuống mặt đất mà đánh rồi.

Để cho nàng biết được rằng cái gì mới là cường đại.

Kết!

Đột nhiên có một âm thanh vang lên, Lục Thủy không nói hai lời, trực tiếp né tránh.

Sau đó...

Không có chuyện gì xảy ra cả,

Tự mình hù mình.

Kệ đi, không so đo với Mộ Tuyết.

Đọc sách thì hơn.

...

“Dời hôn sự lên trước?”

Trong đại sảnh Mộ gia, Mộ Uyên kinh ngạc mà nhìn Mộ Trạch:

“Đây là trò đùa của trẻ con à? Nói dời lên sớm liền dời lên sớm?”

“Đúng vậy, phải dời việc hôn lễ ba tháng sau lên.

Nhắc tới việc lần trước, đây không phải là đang làm trái lại với Lục gia sao?

Chuyện này có nguy hiểm.”

Mộ Khương nhìn Mộ Trạch, tỏ vẻ bản thân không hiểu được:

“Tại sao lại đột nhiên nhắc tới chuyện đó?”

“Đột nhiên nghĩ tới một sự kiện, cũng như là nghe được một số việc.”

Mộ Trạch nhìn Mộ Uyên và Mộ Khương, bình tĩnh nói:

“Chuyện Lục gia bị thế lực cường đại nhắm vào, đại ca và nhị ca hẳn là đã biết rồi.

Chúng ta cũng đã thảo luận qua.

Nhưng mà, các người có nghĩ tới việc rằng, nếu như trong vòng ba tháng này đối phương lại hành động một lần nữa, từ đó trì hoãn hôn ước, thì chúng ta phải làm sao không?”

Trước kia, Mộ Trạch đương nhiên là đã từng suy nghĩ qua việc này, nhưng mà hẳn cũng chỉ thử thôi, nếu không được thì thôi.

Nhìn thì thấy Lục thiếu gia cũng không có vẻ gì là vội vàng cả.

Hoãn lại một chút cũng không thành vấn đề.

“Thoạt nhìn thì có vẻ như chúng ta đã thành công tránh thoát trận cuồng phong lần này.”

Mộ Uyên nói, sau đó hẳn liền nhíu mày:

“Nhưng mà, bên cạnh chúng ta cũng không còn mối quan hệ nào tốt hơn nữa cả.

Lục gia có thể không nhìn tới chúng ta, nhưng đối với những thế lực thời Viễn Cổ kia, thì việc có ra tay với chúng ta hay không đều là xem tâm tình.

Giống như đang đặt cược vậy.”

Việc này rất khó xử lý, quá chêngh vênh.

Việc Tiên Đình xuất hiện khiến cho rất nhiều người cảm thấy bất an.

Mà người có thể đánh tay đôi với Tiên Đình, có lẽ chỉ có Lục gia và những thế lực đỉnh cấp kia mà thôi.

Mộ gia bọn họ có thể đi nhờ vả ai?

Chỉ có Lục gia.

Nếu như Mộ Tuyết đã gả đi rồi, thì việc này càng trở nên dễ dàng hơn.

Nếu như vẫn chưa gả...

Rất có thể sẽ bị từ chối.

“Tỉ lệ rất thấp, gần như là không thể được.

Còn nữa, bọn họ không nhất định sẽ giao thủ lần nữa mà?”

Mộ Khương chau mày nói.

Trên đời này có rất nhiều nguy hiểm, nhưng mà phần lớn đều là buồn lo vô cớ.

Mộ Tuyết nhìn về phía Mộ Trạch, hy vọng Mộ Trạch có một lý do khác.

“Đã có dấu hiệu về việc này rồi.”

Mộ Trạch nhìn hai người Mộ Uyên rồi nói:

“Chúng ta đều thấy được.”

Câu này khiến cho bọn họ có chút ngoài ý muốn.

Thấy được?

Lúc nào?

“Tam khóa tinh buổi tối?”

Mộ Uyên nhìn Mộ Trạch hỏi.

Mộ Khương cũng vô cùng kinh ngạc.

Việc tam khóa tinh xuất hiện đúng thật là khiến cho người ta không thể nào xem thấu được, hoàn toàn không biết tại sao chúng nó lại xuất hiện.

Cũng không thể nào tìm được bất kỳ đáp án nào.

Trong Tu Chân Giới càng khó có người biết được rằng ngôi sao đó đại biểu cho cái gì, lại nhằm vào cái gì.

“Đúng vậy.”

Mộ Trạch gật gật đầu, nghiêm túc nói:

“Ta thông qua một đường dây liên lạc đặc thù cho nên biết được rằng, ba cái kia chính là nhằm vào Lục gia.

Về việc khi nào sẽ xảy ra xung đột, thì không biết được, nhưng nhất định là trong 3 tháng.”

Việc này là do ngày hôm qua hấn tò mò đi hỏi Lục Thủy, Lục Thủy nói là hấn đã chuẩn bị xong rồi, một hai tháng nữa sẽ động thủ.

Đây chính là điểm tốt của thân phận này.

Không cần phải giấu diếm, Lục Thủy biết cái gì đều sẽ nói cho hấn biết.

Đương nhiên, cái giá mà hấn phải trả chính là, không thể nào biết được nguồn gốc của đường dây này.

Tất cả những việc liên quan tới Lục Thủy, hấn đều không thể nói thành lời.

Lời này khiến cho hai người Mộ Uyên trầm mặc.

Không phải là không được.

Khi hai bên chiến đấu, thiên địa sẽ xảy ra dị tượng, kinh động tới toàn bộ Tu Chân Giới.

Việc tam khóa tinh xuất hiện trên bầu trời lúc này không tính là gì cả,

3 tháng...

Hôn lẽ đúng lúc tránh thoát khỏi nó.

Việc này...

“Nhưng mà, Lục gia chưa chắc đã đồng ý.”

Mộ Uyên chau mày nói:

“Chúng ta có thể nhận được tin tức, Lục gia thậm chí có thể trực tiếp cảm nhận được.

Theo lý thuyết mà nói, trong khoảng thời gian này, bọn họ chắc chắn là rất bận rộn.

Việc đòi hôn lễ lên sớm hơn so với dự tính, chẳng khác nào đang tăng thêm phiền phức cho bọn họ cả.

Ngược lại còn khiến cho đối phương không vui.”

“Đúng là như thế.”

Mộ Khương cũng cảm thấy không thích hợp.

“Khi hai bên giao chiến, việc hôn sự có bị lộ ra cũng được, mà không bị lộ ra cũng chẳng sao.

Còn nữa, bọn họ đã phát thiệp mời rồi, đây cũng không phải là việc phiền phức.

Việc xây dựng ở đây của chúng ta vẫn còn hơi kém một chút, chưa chuẩn bị xong cái gì cả.”

Mộ Trạch nhìn bọn họ, sau đó nói nhỏ:

“Ta đi thăm dò thử Lục tộc trưởng?

Xem thái độ của hắn như thế nào?”

Mộ Uyên nhìn Mộ Khương.

Mộ Khương do dự một chút rồi khẽ gật đầu:

“Có thể thăm dò thử một chút.”

Mộ Uyên thờ dãi nói:

“Vậy thì thử xem đi, đối với chúng ta mà nói thì nó cũng không phải là chuyện xấu.

Cùng lắm là phiền toái thêm một chút, phát thiệp mời lại một lần nữa.”

Mộ Trạch gật gật đầu,

Có thể thử xem sao, nếu như bên phía Lục Cổ không đồng ý, hắn sẽ không nói nữa.

Nhưng mà, đứng ở bên phía Lục gia cũng không tồi.

Có lẽ người khác không biết, nhưng mà hắn lại biết rất rõ ràng.

Sự đáng sợ của Lục gia không chỉ có như thế, ở đằng sau bên trong bóng tối, nơi mà không ai chú ý, đó mới thật sự là nguồn gốc sự đáng sợ của Lục gia.

Phế thiếu gia của Lục gia, Lục Thủy.

...

Chương 1186: Nha Thần từ Thần Vực giáng xuống trần thế 3

Nha Thần từ Thần Vực giáng xuống trần thế 3

Lục Cổ vốn đang xử lý chuyện của hắn, bên phía phế tích, hôn lễ và một số việc đối ngoại khác.

Rất nhiều chuyện không cần hắn phải tự làm, thế nhưng cũng có rất nhiều chuyện cần hắn phải đích thân làm.

Trong lúc Lục Cổ đang xử lý mọi việc, thì hắn nhận được một cuộc điện thoại.

“Mộ huynh?”

Khi Lục Cổ nhận được điện thoại thì không khỏi có chút nghi hoặc.

Sau đó, bọn họ nói chuyện vài câu, thì Lục Cổ bắt đầu cảm thấy không đúng.

“Ý của Mộ huynh là?”

Lục Cổ thử hỏi.

Rất nhanh sau đó, Lục Cổ đã mở to mắt, nhưng mà cũng rất nhanh sau đó, Lục Cổ đã cúp điện thoại.

Câu nói cuối cùng chính là:

“Chuyện này đương nhiên là không thành vấn đề.

Ta sẽ xem xét thời gian nhanh nhất có thể, tới lúc đó ta sẽ trả lời Mộ huynh.

Chuyện này rất dễ thương lượng mà.

Mộ gia có khó khăn gì thì cứ nói, nếu như cần sự giúp đỡ của Lục gia ta, thì chúng ta có thể giúp các người giải quyết.”

Cúp điện thoại, Lục Cổ trực tiếp đẩy mọi việc qua cho An Dật,

Còn bản thân thì quay về tìm phu nhân của mình.

Tốc độ của Lục Cổ cũng không nhanh, nhưng ra mỗi bước đều rút ngắn khoảng cách rất nhiều.

Chỉ một lát sau, hắn đã tới được viện tử của chính mình.

Lúc này, phu nhân của hắn đang ngồi ở bên cạnh bàn để viết thiệp mời.

Danh sách khách mời và ngày tháng...

Tại sao lại là nàng viết?

Bởi vì, chữ nàng đẹp.

Con gái của Đông Phương gia, chữ người nào cũng đẹp, đây là một truyền thống vô cùng tốt.

Trà Trà cũng viết chữ rất đẹp.

Đông Phương Lê Âm vừa mới đặt bút xuống viết được một chữ, thì nàng đột nhiên thấy phu quân nhà mình quay trở lại, nụ cười trên mặt nàng càng tươi hơn:

“Trong lúc làm việc, Tộc trưởng đại nhân có nhớ ta hay không?”

“Xảy ra chuyện rồi.”

Lục Cổ ngồi xuống đối diện Đông Phương Lê Âm, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nói.

Một câu nói lập tức dọa sợ Đông Phương Lê Âm.

“Có chuyện gì vậy?”

“Mộ gia gọi điện thoại tới, nói rằng họ muốn dời hôn lễ lên sớm hơn.”

Vẻ mặt Lục Cổ vô cùng nghiêm túc.

Đông Phương Lê Âm:

“...”

Nàng đặt bút xuống, sau đó ôm bụng, tỏ vẻ đau đớn.

“Phu nhân, người không sao chứ?”

Lục Cổ vốn dĩ đang có hơi nghiêm túc lập tức trở nên luống cuống.

Đông Phương Lê Âm ngẩng đầu nhìn phu quân của mình, cười nói:

“Có lẽ là con gái đói bụng rồi.”

Lục Cổ:

“...”

Sau đó, Đông Phương Lê Âm khôi phục lại bình thường, không khỏi có chút nóng nảy nói:

“Điều mà Tộc trưởng đại nhân nói là thật sao? Mộ gia muốn dời hôn lễ lên sớm hơn?”

Đúng là nghĩ cái gì liền tới cái đó.

Đông Phương Lê Âm cảm giác vận khí của mình rất tốt.

Có con gái, hôn lễ của con trai cũng được diễn ra sớm hơn.

Thật là nhiều chuyện vui.

“Thật sự.

Có điều, việc bọn họ đột nhiên nói việc này, khiến cho ta cảm thấy có hơi kinh ngạc.”

Lục Cổ nói.

Đúng thật là rất bất ngờ, không thể tưởng tượng nổi.

Ngoại trừ nhà bọn họ ra, vậy mà lại còn có người sẽ muốn dời hôn lễ lên sớm hơn.

Mộ gia gấp gáp muốn gả con gái đi như thế sao?

“Là ai nói? Có thể nào trái với ý của Đường Y tiên tử không?”

Đông Phương Lê Âm hỏi.

Mộ Tuyết có quan hệ rất tốt với Đường di, nếu như trái với ý của nàng, thì không được hay cho lắm.

Mặc dù, bọn họ cũng rất muốn dời hôn lễ lên sớm hơn, nhưng mà không hề muốn gây nên ảnh hưởng không tốt nào cả.

Dù sao thì đây cũng là chuyện thành hôn của hai đứa nhỏ, tương đương với việc tạo dựng nên một gia đình.

Đến lúc đó, còn phải gặp gia đình hai bên.

Nếu như có gì sai sót sẽ không tốt.

Cho nên, dù bọn họ muốn nó được diễn ra sớm hơn, nhưng mà cũng tôn trọng quyết định của đối phương.

Dù sao cũng chỉ 3 tháng mà thôi, bọn họ có thể chịu được.

“Nghe nói hình như là chính nàng ta nói.”

Lục Cổ không khỏi cảm thấy khó hiểu,

Đương nhiên là hẳn cũng có hỏi qua chuyện này rồi.

Sớm thì sớm, nhưng mà bọn họ cũng không phải là loại người không nói phải trái.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là đối phương cũng phải biết điều.

Không biết điều thì không dễ nói chuyện, phải xem ai mạnh ai yếu.

Nếu bọn họ là bên phía yếu, thì bọn họ sẽ không nói gì cả.

“Là như vậy sao?”

Đông Phương Lê Âm dùng tay kéo má, đi lòng vòng, hai mắt mở thật to, nở nụ cười giảo hoạt:

“Tộc trưởng đại nhân, người nói xem có phải việc giữa con trai và Tiểu Tuyết Nhi đã bại lộ ở Mộ gia rồi không?”

Cho nên mới khiến cho Đường Y tiên tử đưa ra yêu cầu này?”

“Không thể nào đi?”

Lục Cổ suy nghĩ một chút rồi nói:

“Hai người bọn chúng không đến mức không biết nặng nhẹ như thế.

Nếu như người không đi thăm dò, thì hoàn toàn không có ai biết được.”

“Cũng đúng.”

Đông Phương Lê Âm gật gật đầu, nàng cũng không suy nghĩ tiếp nữa:

“Vậy một chút nữa ta sẽ liên lạc với Đường Y tiên tử, thảo luận về thời gian thích hợp.

Đúng rồi, tiến độ ở Mộ gia cũng là một nan đề.”

“Các người cứ quyết định thời gian trước đi, những thứ khác cứ để ta lo, việc tiếp theo sau đó chính là phải thu hồi thiệp mời.

Rồi phát lại một lần nữa.”

Lục Cổ bình tĩnh nói.

“Có phải rất giống một trò đùa hay không?”

Đông Phương Lê Âm cười nói.

“Ba vị trưởng lão mà biết được, có lẽ là sẽ vỗ tay khen hay.”

Lục Cổ thở dài nói.

Lục gia có không ít chuyện, ba vị trưởng lão cũng rất bận rộn.

Việc hôn lễ này đương nhiên là diễn ra càng sớm càng tốt.

Bọn họ sẽ không cần phải quá lo lắng về những việc khác.

“Xem thử xem có thể sớm hơn một cái rằm hay không, giữa tháng sau.

Con trai và Tiểu Tuyết Nhi mà biết được, chắc chắn sẽ rất vui.

Nhưng mà, Tiểu Tuyết Nhi sẽ hàm súc hơn một chút.”

Đông Phương Lê Âm cười nói:

“Hôn lễ dời lịch sớm hơn tới tận hai lần, đúng là chuyện chưa từng có từ trước tới giờ.

Con trai chắc chắn sẽ rất xúc động.”

...

Lục Thủy ăn bữa sáng mà Mộ Tuyết đưa cho hấn, hấn cảm thấy Mộ Tuyết quá kiêu ngạo.

Thế mà lại nói với hấn rằng, không cho phép hấn ăn phần còn lại, sau đó tự tay cầm điếm tâm đi tìm Đường di.

Nói rằng muốn đi hỏi xem khi nào sẽ phát thiệp mời.

Hừ!

Nữ nhân phách lối.

Lục Thủy cảm giác rằng nếu như trực giáp vả mặt của mình mà thất bại, sẽ lập tức thăng lên thất giai vào tháng sau, sau đó thăng cấp lên thành bát giai trước khi thành hôn.

Hấn mà là bát giai, dù cho có bị gọt đi, cũng có thể dùng tay không để đánh cửu giai, Đại Đạo cũng không phải là không có khả năng.

Có sự gia tăng của Thiên Địa Chi Lục.

Đại trưởng lão cũng phải dè chừng.

Thì Mộ Tuyết chẳng phải sẽ chẳng là gì sao?

Đến lúc đó, hấn lại đến Mộ gia một chuyến, để cho mọi người đồn rằng hấn muốn tới để từ hôn.

Để cho cha vợ tức giận, cảm thấy Mộ gia vậy mà lại bị từ hôn.

Hừ hừ!

Hấn sẽ đi tới đại sảnh của Mộ gia, gọi tên của Mộ Tuyết, để cho nàng biết thế nào là sợ hãi.

Sau đó...

Tới đó rồi tính tiếp.

Lỡ đâu không đánh lại, thì khi Mộ Tuyết vừa nghe được lời đồn thôi, hấn đã không còn rồi.

Nhưng mà, không có lý gì mà hấn không thể đánh lại được cả.

Lục Thủy không nghĩ nữa, chờ mấy người bị vả mặt.

Thành công hay không thì hẳn có lẽ đều có thể thăng cấp, cũng có thể xem là tốt.

Có điều...

Phải cực kỳ chú ý tới quyền sở hữu hôm qua phải, nó rất vướng bận.

Sau đó, hẳn lấy Thiên Địa Trận Văn ra, tiếp tục đọc sách.

Hiện tại, hẳn đã thành công thăng cấp lên 6.2 rồi, tốc độ thăng cấp đúng là nhanh hơn trước đó rất nhiều.

...

Giữa trưa.

Chân Võ và Chân Linh đi tới chỗ của Lục Thủy.

Trên mặt của hai người đều có chút ngoài ý muốn, nhưng mà không hề có nét u sầu nào.

Lục Thủy vô cùng tò mò, nhìn hai người hỏi:

“Đã xảy ra chuyện gì à?”

Chân Võ và Chân Linh liếc mắt nhìn nhau, Chân Võ nói trước:

“Thiếu gia, trong tộc có truyền tới một vài tin tức, vẫn chưa xác định được là thật hay giả.”

“Là cái gì?”

Lục Thủy cũng có hơi kinh ngạc.

Chân Võ và Chân Linh đều rất ít khi nói về những tin tức chưa biết thật hay giả.

Lần này là chuyện gì?

“Nghe mấy người An Ngữ nói, trong tộc đột nhiên ra lệnh, nói là phải thu hồi hết tất cả những thiệp mời có liên quan tới đám cưới của thiếu gia.”

Những lời này là do Chân Linh nói.

Lục Thủy nghe xong liền có hơi không hiểu, có ý gì?

Thu hồi thiệp mời?

Lão cha bị điên à?

“Có biết là tại sao không?”

Lục Thủy hỏi.

“Có.”

Chân Võ khẽ gật đầu, thấy thiếu gia không hề có ý định nói tiếp, cho nên hẳn liền nói tiếp:

“Căn cứ theo thông tin nghe được, thì hình như là muốn phát lại một lần nữa.

Nghe nói là do trong tộc quyết định.

Dự tính sẽ cử hành hôn lễ của thiếu gia sớm hơn một chút...”

Lục Thủy hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Lão cha đúng là bị điên rồi.

Chương 1187: Trùng Cốc cướp bóc Lục Thủy 1

Trùng Cốc cướp bóc Lục Thủy 1

Lục Thủy cảm thấy toàn bộ thế giới đều tràn đầy ác ý với hắn.

Lần trước hắn đã chuẩn bị tốt, cha mẹ lại nói cho hắn biết, hôn lễ sẽ làm sớm hơn hai ba năm.

Bây giờ lại nói cho hắn biết hôn lễ sẽ đẩy lên sớm hơn.

Chuyện gì đây?

Kế hoạch lớn hóa nhỏ, kế hoạch nhỏ hóa không đúng không?

Rốt cuộc là chủ ý của ai?

Hắn không cầu mong gì khác, chỉ là có chút mục tiêu nhỏ mà thôi, bây giờ thì hay rồi.

Từng cái từng cái liên tiếp bị phá hỏng.

Nhìn hắn rất dễ bắt nạt đúng không?

Hắn tức giận, hắn muốn đi tìm mẹ, quỳ không nói lời nào.

Quỳ từ sáng đến tối, một câu cũng không nói.

Đến giờ thì trở về ngủ.

Hôm sau tiếp tục đến quỳ.

Quỳ đủ ba ngày.

Hù chết hai người họ.

Nếu không còn tưởng rằng Lục Thiếu gia hắn dễ ức hiếp, hắn hung ác lên, ngay cả chính hắn cũng sợ.

Chính là quỳ.

Quỳ cha quỳ mẹ, đối với hắn không quan trọng.

Chỉ là có khả năng sẽ không quý được bao lâu, chủ yếu là mẹ hấn.

Nhờ đâu lại phát ra một câu: Vậy mẹ quý xuống đây, cầu con đứng lên nhé?

Sau đó...

Nhất thời, Lục Thủy càng lúc càng buồn bực.

Làm cha mẹ thật khó lường.

Cuối cùng, Lục Thủy thở dài một hơi, hấn nhìn Chân Võ, nói:

“Có nói định tổ chức lúc nào không?”

Việc đã đến nước này, chỉ có thể nhìn thời gian xem có kịp hay không.

Nhờ đâu chỉ sớm một hai ngày thì sao?

Rất nhanh sau đó, Lục Thủy tuyệt vọng.

“Căn cứ theo tin tức, khả năng cao nhất là giữa tháng 12.” Chân Võ nhẹ nhàng nói.

Lục Thủy: “...”

Nửa tháng?

Quá ngắn.

Chỉ có nửa tháng thôi cũng muốn đẩy lên, có cần thiết không?

Nếu như vả mặt trực giác thất bại, vậy hấn cần phải tấn thăng Thất giai để tìm đáp án.

Thất giai Nhập Đạo...

Thật ra cũng có thể thử một chút.

Nghĩ nghĩ, Lục Thủy lại cảm thấy không có thời gian.

Trong khoảng thời gian này, hấn cần xử lý chuyện ba ngôi sao trên trời.

Ngoại trừ chuyện mấy người Sơ Vũ làm, chính hấn cũng cần đi một chuyến tới Cổ thành Họa Loạn.

Tam đại thế lực không làm gì, hấn còn nhàn rỗi được chút.

Một khi làm gì, liền khiến hấn bề bộn nhiều việc.

Hơn nữa còn phải phát thiệp mời.

Cuối cùng, hấn thật ra không còn bao nhiêu thời gian.

Thế này thì còn làm theo kế hoạch thế nào?

Nhất thời, Lục Thủy muốn uống một ngụm trà để bình tĩnh lại chút, có lẽ còn có cách khác.

Hấn cũng không hiểu, mẹ còn đang có em bé trong bụng, sao lại thích giày vò như thế chứ?

Có lẽ muội muội thích gây họa như vậy, là theo gen mẹ.

Cuối cùng, Lục Thủy thở dài trong lòng một tiếng.

“Có nói lúc nào định ra sao?” Lục Thủy hỏi.

“Tạm thời không có.” Chân Linh lắc đầu nói:

“Nhưng tất cả thiệp mời đều đang thu về, đồng thời cũng đưa ra thời hạn cho đội thi công Mộ gia bên này.

Để đảm bảo tất cả thuận lợi, mấy người An Ngữ đều bị phái tới giúp khuân vác gạch.”

Một đám tu chân giả tới lợp nhà, làm khó bọn hấn rồi.

“Có tin tức mới thì nói cho ta biết.” Lục Thủy nói.

Chờ hấn nhận được thông báo, đại khái chính là lúc về đến nhà.

Mẹ sẽ cho hấn một “kinh hi”.

Sau khi Chân Võ Chân Linh đáp ứng, Lục Thủy liền hỏi sang chuyện khác:

“Chuyện tế đàn có tiến triển gì mới không?”

Chuyện này càng nhanh đương nhiên càng tốt.

Nếu như thật sự thành hôn vào giữa tháng 12.

Hấn sẽ phải xử lý tốt ba ngôi sao kia trong vòng tháng 12.

Đến lúc đó mới có thể an tâm thành hôn.

Về phần tam đại thế lực, cũng không đến mức phải động thủ.

Hơn nữa, vì đôi phương đã đặt hết sức lực trên ba ngôi sao kia, cũng tức là ba vị Đế Tôn kia muốn tỉnh lại cũng không nhanh như vậy.

Hoàn toàn có thể đợi hẳn thành hôn xong lại xử lý tiếp.

Về phần Minh Nguyệt.

Tạm thời rất khó tiếp xúc.

Có điều mấy ngày nay cũng có thể nhìn xem có thể tìm tới chỗ Mê Đô hay không, có lẽ là chờ thành hôn xong lại đi qua nhìn một chút.

Không thể nói, đợi thành hôn sau thì đi tìm đi.

Bây giờ bọn hắn cũng không khác gì đã kết hôn.

Cho nên không ảnh hưởng bao nhiêu.

“Đạo Tông đã đồng ý, có vẻ như nhân số cũng không ít.”
Chân Võ nghĩ nghĩ, tiếp tục nói:

“Bình Chung bên kia đã để Cầu Tử và Đau Răng Tiên Nhân tới.

Trong hai ngày này hẳn là sẽ có tin tức.

Băng Nguyên Tuyệt Vực không mời thành công, có điều cũng không nói quá nhiều, sẽ không ảnh hưởng tới Thiếu gia.

Sơ Vũ đã về tới Bách Hoa Cốc, nhưng vẫn chưa truyền tới tin báo thành công.

Cũng không có chút dấu hiệu thất bại gì.

Hắn là vẫn còn đang đàm luận.

Hứa Phương bọn hắn cũng đi, trước mắt đang ở bên trong.

Dựa vào tin tức của bọn hắn, phần lớn người có vẻ như đều đang ngó chừng Sơ Vũ.

Hải Yêu và Trùng Cốc bên kia đều không có tin tức xác minh nào.

Hai người Lạc Phong đã đi ra ngoài, trước mắt đang tìm Cổ thành Họa Loạn.

Tạm thời chỉ có như vậy.”

Lục Thủy khẽ gật đầu, sau đó hấn phát hiện sau khi làm xong những chuyện này, hấn sẽ phải đi phát thù lao.

Nhiều như vậy, cũng cần bận bịu một thời gian.

‘Không biết khi đó ta đã có thể tấn thăng Thất giai chưa, nếu như có thể, ngược lại còn tiện một chút, nếu như không, vậy có lẽ sẽ khá phiền toái.’ Lục Thủy suy nghĩ trong lòng.

Dưới tình huống bình thường, hấn sẽ không thêm để ý.

Dù sao hôn lễ cũng vào sang năm.

Nhưng hôn lễ đẩy lên sớm hơn, cũng tức là hấn sẽ khá bận rộn.

Hơn nữa hôn lễ còn chiếm của hấn không ít thời gian, mấy ngày này chắc chắn sẽ phải ở cùng Mộ Tuyết.

Mới kết hôn được hai ngày đã chạy ra ngoài bận rộn?

Như vậy sẽ chết người.

Cho nên trong một tuần sau đó, hấn hấn là chỉ có thể ở nhà.

Cũng tức là tất cả mọi chuyện phải xong xuôi trước khi thành hôn.

Cái này...

Có chút khó.

Mẹ còn không có chút thông cảm nào cho hấn.

Nếu mẹ biết mình là vì muội muội mà chạy ngược chạy xuôi, liệu có cảm động mà trì hoãn hôn lễ lại hay không?

Hấn là sẽ không.

“Đúng rồi, những người đã mời được, có bao nhiêu người không muốn hỏi vấn đề gì?” Lục Thủy hỏi.

Chuyện này với hấn mà nói ngược lại là chuyện tốt.

Linh thạch có thể giải quyết, cũng không phải là vấn đề.

“Trước mắt chỉ có một ma tu Cát An.” Chân Võ đáp:

“Những người khác hoặc là muốn hỏi, hoặc là nói không cần.”

Lục Thủy gật gật đầu, đến lúc đó thông nhất phát cái vấn đề ra ngoài là đủ.

Sau đó Lục Thủy lại bắt đầu đọc sách, phải mau chóng thăng cấp thôi.

Tiện xử lý sạch toàn bộ mọi chuyện trước hôn lễ.

Chuyện đi Thần Vực cũng phải lùi tới sau khi cưới, dù sao thì mấy người Đại Trưởng lão cũng đang đối phó với đám người vĩ lực Đế Tôn, không phù hợp để xông vào Thần Vực.

Đã để mấy vị Trưởng lão thất vọng nhiều rồi, giờ còn làm loạn nữa.

— —

Dưới biển sâu.

Nữ Vương Hải Yêu vốn đang ngủ, nhưng hôm qua đã bị Cô Ảnh lão nhân sát vách đánh thức.

Đối phương đưa ra lời mời hợp tác khiến nàng có chút bất ngờ.

Nàng không lập tức đáp lại, mà giả bộ không nghe thấy.

Muốn để người khác đi xử lý, còn nàng thì ngủ tiếp.

Nhưng đối phương nói người sau lưng là Lưu Hỏa.

Cái này....

Đây không phải là chồng của Thần Nữ sao?

Cuối cùng chỉ có thể nói đêm nay sẽ đưa ra câu trả lời.

Nàng nhìn hạng mục hợp tác của đối phương, cũng không khó.

Về phần tam đại thế lực, nàng không sợ.

Cũng không phải là ba vị kia tỉnh lại, không cần phải để ý.

Bọn hắn còn dám tới biển sâu sao?

Thiên Sinh Thần sát vách, đừng nói là những người kia, dù ba vị kia có tỉnh lại thì cũng không dám tùy tiện tới đi?

Nhưng mức độ nguy hiểm của Thiên Sinh Thần cũng rất cao, các nàng cũng rất sợ.

Nhưng có Thần Nữ, có Lưu Hỏa, cho nên nàng ngủ tương đối an ổn.

‘Ai!’

‘Bao giờ mới có thể ngủ đến chết đây?’

‘Lại nói tới vấn đề này, liệu có thể hỏi tỷ tỷ còn sống hay không không?’

Nữ Vương Hải Yêu đột nhiên rất tò mò.

Có điều chuyện này vẫn nên trao đổi với Tử Y Thần Nữ, ít nhất phải xác định xem điều Cô Ảnh lão nhân nói có phải sự thật hay không.

Nhờ đâu có người giả dạng Lưu Hỏa, vậy nàng sẽ thiệt thòi.

Chỉ là nàng vừa mới dự định liên lạc, Tiểu Đào bỗng kêu la bên ngoài.

“Nữ Vương, Nữ Vương, xảy ra chuyện lớn rồi!” Tiểu Đào ở bên ngoài kêu lên.

Nữ Vương Hải Yêu bất đắc dĩ thở dài, Tiểu Đào cũng thật tràn đầy sinh khí mà.

Là ai nuôi lớn chứ?

Chương 1188: Trùng Cốc cướp bóc Lục Thủy 2

Trùng Cốc cướp bóc Lục Thủy 2

Nữ Vương Hải Yêu ngồi dậy, sau đó để Hải Yêu Tiểu Đào đi vào trong tâm cung.

“Xảy ra chuyện gì?” Nữ Vương Hải Yêu nhìn Hải Yêu Tiểu Đào bị kéo vào, hỏi.

Không gian thay đổi khiến Hải Yêu Tiểu Đào quay cuồng, theo bản năng nói:

“Nữ Vương, người của Thiên Nữ Tông đưa tin tới.

Hy vọng có thể cùng hợp tác.

Là thân dụ của Tử Y Thần Nữ, các nàng nói như vậy.”

“Nội dung là gì?” Nữ Vương Hải Yêu cau mày.

Lại là hợp tác.

Sẽ không phải giống như cái của Cô Ảnh lão nhân chứ?

Sau đó Hải Yêu Tiểu Đào nói đại khái tình huống ra, còn đưa bản vẽ cho Nữ Vương Hải Yêu.

Nữ Vương Hải Yêu nghe được một nửa liền biết, hoàn toàn tương tự.

Xem ra là thật, nếu không đồng ý thì không thích hợp.

Hoặc là nói loại chuyện tốt này, nào có đạo lý từ chối?

Trong hải vực này, nàng sợ ai?

Dù có là Nữ Thần Băng Hải của Thần Chúng, các nàng cũng không sợ.

Hơn nữa, Nữ Vương Băng Hải còn không trong thời kỳ đỉnh phong.

Các nàng còn được biến cả chiêu cố, thế lực ngang nhau.

Quyền năng không uy hiếp được các nàng.

Đương nhiên, các nàng cũng không thể dùng loại quyền năng này đi uy hiếp Nữ Thần Băng Hải.

Nếu Triều Tịch tử tử ở đây...

Nữ Thần Băng Hải cũng phải chạy xa.

“Nữ Vương có muốn làm không?” Hải Yêu Tiểu Đào hỏi.

“Các người cũng đã bắt đầu, giờ còn hỏi ta làm gì?” Nữ Vương Hải Yêu tùy tiện cảm giác một chút, liền phát hiện các nàng đã bắt đầu làm rồi.

Sau đó, Nữ Vương Hải Yêu nằm xuống.

“Tự các người xem mà xử lý đi.”

“Thâm Hải Thủy Long bên đó thì sao?” Hải Yêu Tiểu Đào hỏi.

“Tự nghĩ cách.” Nữ Vương Hải Yêu nhắm mắt lại, không có ý định nhiều lời.

Nàng còn thuận tiện đưa Hải Yêu Tiểu Đào ra ngoài.

Lần này có thể an tâm đi ngủ rồi.

Không muốn tỉnh lại nữa.

Chỉ là vừa mới nằm xuống chưa được bao lâu, nàng liền mở to mắt, nghi hoặc tự hỏi:

‘Ta không làm tế đàn có phải là không thể hỏi vấn đề không?’

‘...’

Xong, không thể làm cá ướp muối rồi.

Nhưng vì tin tức của tử tử, nàng nhất định phải đứng lên.

Nàng có chút hối hận, sớm biết hẳn nên hợp tác với Tiểu Đào, chắc chắn sẽ xây tương đối nhanh.

Cuối cùng, Nữ Vương Hải Yêu bò dậy, chuẩn bị tìm một chỗ để thành lập tế đàn, vì để được hỏi một vấn đề.

Nàng không biết đối phương có thể trả lời vấn đề này hay không, nhưng có hy vọng vẫn tốt hơn, nàng vẫn luôn tò mò muốn biết Triều Tịch tỷ tỷ đã đi đâu.

Một lát sau, nàng phát hiện tể đàn này rất phức tạp, nàng xem không hiểu gì.

Được rồi, xem không hiểu cũng không sao.

‘Làm cái này cũng phải tốn tới nửa tháng đi?’

Phát hiện ra điều này, Nữ Vương Hải Yêu cảm thấy trời muốn sập, nửa tháng không ngủ không nghỉ.

Muốn mạng.

Được rồi, trước đi nằm một lúc đã.

...

Trùng Cốc.

Trùng Cốc vốn đã khôi phục rất nhiều, hôm nay bầu không khí lại không đúng lắm.

Gần đây Tiên Đình nói muốn đưa đồ tới, toàn bộ đệ tử tông môn bọn hắn đều đi hết, đứng xếp hàng chờ.

Nhận được phần lớn tài nguyên, cuối cùng còn bổ sung thêm chút.

Quang minh chính đại, hoàn toàn không lo đánh nhau.

Đương nhiên, bọn hắn bây giờ không đến mức phải đi tranh đoạt.

Trước kia có hăng hái bọn hắn cũng không làm loại chuyện này, rất dễ bị Kiếm Nhất Phong và Đạo Tông công khai cướp.

Trùng Cốc bọn hắn là cường đạo, Kiếm Nhất Phong và Đạo Tông cũng không tốt hơn chỗ nào.

Chỉ là bọn hắn yếu hơn, cho nên Kiếm Nhất Phong và Đạo Tông đoạt của bọn hắn.

Tục xưng giữ gìn trật tự của tu chân giới, sư xuất nổi danh.

Bọn hắn đánh không lại còn có thể nói cái gì?

Bây giờ bọn hắn có được một phần lớn tài nguyên, vốn nên vui vẻ.

Nhưng hôm trước Thiên Nữ Tông lại gửi tới thông báo ghé thăm.

Nói rằng hôm nay Chương môn Thiên Nữ Tông muốn ghé thăm Trùng Cốc, thương lượng một số việc.

Ai!

Ai đến bọn hắn không sợ, tại sao lại là đích thân Chương môn của Thiên Nữ Tông?

“Nói đi, có đổi sách gì?” Cố Chính Phong nhìn tất cả mọi người dưới đại điện, hỏi.

Đây đều là người cùng đến Thiên Nữ Tông, tất cả đều hiểu sự đáng sợ của Tử Y Thần Nữ.

Cộng thêm cả những người biết rõ sự đáng sợ của Thần Nữ đời trước.

Mà Chương môn Thiên Nữ Tông lại là người phát ngôn của Tử Y Thần Nữ.

Bọn hắn không dám đắc tội.

“Không gặp không phải là được rồi sao?” Có người nói.

“Rất được.” Một người khác châm chọc nói:

“Đến lúc đó, Chương môn Thiên Nữ Tông quỳ gối trước tông môn xin cầu kiến, ngươi liền vui vẻ.”

“..., Chương môn Thiên Nữ cũng là người có mặt mũi.”

“Đúng, lễ gặp mặt đầu tiên là quỳ cho ngươi một cái.”

“..., Tử Y Thần Nữ cũng không nhất định lần nào cũng ra mặt.”

“Ra mặt một lần, ngươi liền không còn.”

“Ngươi có thể nói chuyện hắn hỏi được không?”

“Ta là đang nói cho ngươi biết, đừng có ngây thơ, tuổi cũng cao rồi.

Ngây thơ thì tự ngây thơ đi, để chúng ta tránh phía sau, dù sao thì Tử Y Thần Nữ cũng không nhất định sẽ ra mặt.”

“Tham sống sợ chết, nhát gan sợ phiền phức.”

“Đúng vậy, Phong Trường lão can đảm lắm.” Cố Chính Phong bình tĩnh nói:

“Chuyện này toàn quyền giao cho người xử lý, hành vi cá nhân đừng có kéo theo Trùng Cốc.”

“..., ta vừa rồi chỉ là đang thảo luận, thảo luận thôi, đừng để ý.”

Thật sự sẽ không còn.

Không ai biết Chương môn Thiên Nữ rốt cuộc tới để làm cái gì, dưới tình huống bình thường, nàng cũng sẽ không đến a.

“Vậy nói cái gì hữu dụng đi.” Giọng nói Cố Chính Phong hơi trầm xuống.

Đến lúc này rồi, những người này còn nhao nhao mãi không xong.

Đắc tội Thần Nữ, Lão tổ không chừng liền chạy trốn, để bọn hắn chờ chết đúng không?

Lão tổ chạy, hắn chắc chắn sẽ cùng lúc chạy theo.

“Hay cứ gặp đi, ép tu vi xuống một chút, sau đó tìm nơi tương đối bình thường, quang cảnh gặp mặt tốt nhất nên khiến cho người ta cảm thấy là quan cảnh mà một nhân vật nhỏ nên có.

Hắn là sẽ ôn hòa hơn nhiều.” Có người nói.

Những người khác phụ họa theo.

“Có đạo lý.”

“Như vậy Chương môn Thiên Nữ sẽ không đến mức trực tiếp quỳ xuống.”

Cố Chính Phong nhìn tất cả mọi người, cuối cùng gật đầu nói.

“Vậy để đệ tử bình thường tu luyện ở khu vực nhỏ gặp mặt với Chương môn Thiên Nữ.

Tất cả mọi người, cùng đi.”

Đám người: “...”

Đây là muốn chết cả đám sao?

Nhưng nhiều người cũng tăng thêm lòng dũng cảm, cũng tốt.

Dù sao thì cũng tốt hơn đơn độc đi, đến khi có chuyện gì sẽ bị luống cuống.

...

“Gặp mặt ở chỗ này sao?”

Chương môn Thiên Nữ nhìn chỗ nghỉ bình thường, có chút hiếu kỳ.

“Chương môn, lát nữa không cần phải lo lắng, nói chuyện bình thường là được.” Tô Loan ở một bên nói.

Đến chỗ của thế lực đỉnh cấp, đối với Tô Loan mà nói là một chuyện rất đáng sợ.

Hơn nữa, người gặp mặt của không phải loại Cốc chủ này.

Mà là những đại tiên bối sớm đã không còn quản chuyện, những cường giả siêu cấp chân chính.

Bất cứ người nào cũng có thể tạo tiếng vang lớn ở tu chân giới.

Nhưng những người này có vẻ như đều rất khách khí với Chương môn.

Khách khí một chút cũng tốt, không khách khí không chừng Chương môn liền quỳ.

“Ta hiểu, có điều đối phương là Trưởng lão của thế lực đỉnh cấp, chúng ta có phải trước nên đưa chút lễ hay không?” Chương môn Thiên Nữ có chút căng thẳng hỏi.

Nghe thấy câu này, bọn người Cố Chính Phong vừa vịn đi tới giật nảy mình.

“Ha ha, Chương môn Thiên Nữ khách khí rồi, chúng ta đều là một thành viên của tông môn, như nhau, như nhau cả.” Cố Chính Phong ôn hòa cười, nói:

“Chương môn Thiên Nữ ngồi đi, nói chút về mục đích chuyến đi này của mọi người nào.

Chúng ta cũng rất tò mò.”

Nói rồi, Cố Chính Phong ngồi xuống.

Thân là chủ nhân, hẳn hẳn nên ngồi trước.

Như vậy Chương môn Thiên Nữ cũng sẽ ngồi xuống.

Có chỗ ngồi, hẳn là sẽ không quỳ đi?

Đây chính là ưu điểm của việc mời khách ngồi, ồ hơn rất nhiều.

Chương môn Thiên Nữ tự nhiên cũng ngồi xuống, mặc dù có chút rụt rè, nhưng vẫn cố lấy dũng khí.

Chủ yếu là những người này nhìn có vẻ như cũng không có khung bố như vậy.

Nàng cảm thấy những người này ra sân, khí tức hẳn phải mạnh mẽ phi thường mới đúng.

“Là có ít chuyện muốn nói với các vị tiền bối, chủ yếu là có người muốn hợp tác cùng Trùng Cốc.” Chương môn Thiên Nữ Tông hít vào một hơi, nói:

“Đương nhiên, nếu như không thích hợp, các vị tiền bối có thể từ chối.”

Ngừng một chút, Chương Môn Thiên Nữ Tông lại nói”

“Thần Nữ đại nhân đã đề ta tới đây hỏi.”

Cố Chính Phong: “...”

Thần Nữ tự mình nói?

Cái này rất khó làm, rất khó từ chối, hy vọng không phải chuyện đáng sợ gì.

“Mời Chương môn Thiên Nữ nói.” Cố Chính Phong nhẹ nhàng cười, nói:

“Chỉ cần chúng ta có thể làm, đương nhiên sẽ làm tốt.”

Chương môn Thiên Nữ nghĩ nghĩ, sau đó nói mọi chuyện ra:

“Mọi chuyện đại khái là như vậy, có người muốn xây dựng tế đàn...”

Chương 1189: Trùng Cốc cướp bóc Lục Thủy 3

Trùng Cốc cướp bóc Lục Thủy 3

Một hồi lâu sau, Chương môn Thiên Nữ rời khỏi Trùng Cốc.

Trước khi đi, Cố Chính Phong còn vỗ ngực nói với nàng rằng chuyện này có thể tin tưởng giao cho Trùng Cốc bọn hắn, chắc chắn sẽ hoàn thành tốt những thứ này.

Hơn nữa, toàn bộ tông môn sẽ toàn lực phối hợp.

Chờ Chương môn Thiên Nữ rời đi hẳn, nụ cười trên mặt Cố Chính Phong mới dần dần biến mất:

“Các ngươi có gì muốn nói?”

“Lưu Hỏa và Tử Y Thần Nữ đứng chung một chỗ, cường cường liên thủ, có chút đáng sợ.” Có người lập tức nói.

“Lưu Hỏa rõ ràng là muốn đối phó với tam đại thế lực, chúng ta vừa mới cầm chỗ tốt từ Tiên Đình bên kia, hiện tại lại lấy chỗ tốt từ Lưu Hỏa ở đây, thật sự không có vấn đề gì sao?” Lại có người nói.

“Ta cảm thấy, thêm lần này nữa, chúng ta có thể thoát khỏi khủng hoảng tài chính.” Nghe được câu này, không ai nói thêm gì nữa.

Có làm hay không?

Đương nhiên làm.

“Chúng ta kiếm tiền bằng bản lĩnh, bọn hắn cũng không đặt hạn mức cao nhất, tìm phiến toái tất nhiên đều là mượn cớ.” Cố Chính Phong nhìn tất cả mọi người, bình tĩnh nói:

“Nên tới trước sau cũng sẽ tới, hợp tác với một bên, cũng tức là hướng về một bên, hợp tác với hai phe, chúng ta liền đứng ở trung lập.

Sẽ có nhiều lựa chọn hơn.

Bên nào muốn xuất thủ, tức là ngay từ đầu đã không dung được chúng ta.

Cho nên không cần phải để ý.

Phân phó toàn tông môn, đi tìm nơi xây dựng tế đàn.

Sau khi xây xong, bắt đầu điều động cường giả tuần tra, bảo đảm tế đàn hữu hiệu.”

Cố Chính Phong nói xong, những người khác cũng không có ý kiến gì nữa, bắt đầu hành động.

Đây cũng là một đại công trình của Trùng Cốc.

— —

Buổi chiều hôm đó.

Lục Thủy vẫn đang đọc sách, hôm nay hẳn cũng không có chuyện quan trọng gì.

Mộ Tuyết có vẻ như vẫn luôn ở chỗ đi Đường bên kia, không biết đang thương lượng cái gì.

‘Không biết nàng có biết chuyện hôn lễ bị đẩy lên sớm hơn không.’

Lục Thủy có chút tò mò trong lòng, nhưng nghĩ lại, hẳn là có biết.

Dù sao thì Mộ Tuyết trở về cũng là vì phát thiệp mời, bây giờ lại sửa đổi, còn không có thông tin chính xác, thiệp mời không phát ra được, nói cách khác, đi Đường chắc chắn sẽ nói với Mộ Tuyết cái này.

‘Mộ Tuyết không biết có vui vẻ không?’

Lục Thủy không biết, có điều hẳn biết Mộ Tuyết chắc chắn đang chờ nhìn hẳn làm trò cười.

Thở dài một tiếng, Lục Thủy cảm thấy bản thân cứ tiếp tục mạnh lên là tốt.

Đêm nay lại đi và mặt trực giác, rồi sẽ có một ngày thành công.

Đến lúc đó chính là lúc hấn tấn thẳng Thất giai.

Chỉ là hấn đang đọc sách, Chân Võ Chân Linh đột nhiên lại tới.

Lần này vẻ mặt mang theo u sầu.

Lục Thủy cảm thấy có chút kỳ quái, chuyện đình hôn ảnh hưởng tới bọn hấn rồi sao?

Cảm giác còn để ý hơn hấn.

“Thiếu gia, xảy ra chuyện.” Chân Võ lập tức nói.

“Là chuyện gì?” Lục Thủy khép lại Thiên Địa Trận Văn, hỏi.

Hóa ra là xảy ra chuyện.

Tam đại thế lực động rồi?

Nếu là như vậy, quả thật có chút phiền phức.

“Vừa rồi nhận được tin tức, nói Hải Yêu và người của Trùng Cốc đồng ý phối hợp, chỉ là...” Chân Võ có chút do dự.

“Có vấn đề gì.” Lục Thủy có chút tò mò.

Cái này có thể có vấn đề gì.

Chân Võ dừng lại, giải thích:

“Mấy vạn đệ tử Trùng Cốc, mấy chục vạn trùng linh, đã tràn vào Đại Sơn Vô Tận, định xây dựng mấy triệu tế đàn.

Mà bọn hấn cũng nói thẳng, muốn linh thạch đan dược, sẽ không hỏi vấn đề.

Một cái tế đàn đại khái năm viên linh thạch Lục phẩm, mấy triệu tế đàn, cái này...”

Chân Võ nhất thời không dám nghĩ.

Đây là tới cướp bóc sao?

Lục Thủy nghe cũng có chút không thông, Trùng Cốc điên rồi sao?

Bọn hấn đang làm gì?

Cá diếc sang sông?

Hàng mấy chục, mấy trăm vạn, đây là được bao nhiêu linh thạch chứ?

Có nhiều núi cho bọn hấn xây như vậy sao?

“Còn có Hải Yêu.” Chân Linh tiếp lời, nói:

“Số lượng Hải Yêu bên kia không hề kém so với Trùng Cốc, các nàng chiếm vô số biển, mà có một nửa nói thẳng rằng muốn đồ vật tu luyện, sẽ không hỏi vấn đề.

Các nàng giống như vì muốn chơi vậy, rất tùy hứng.”

Lục Thủy: “...”

Cũng không phải Lục gia không có nhiều linh thạch như vậy, chỉ là hấn không có nhiều linh thạch như vậy.

Những người này đều điên rồi.

Sớm biết có nhiều người như vậy, hấn phí một đồng công phu tìm nhiều thế lực như thế làm gì?

Trực tiếp tìm Hải Yêu hợp tác là được.

Nhưng việc đã đến nước này, chỉ có thể thêm chút mục đích.

Xem ba vị kia có tới hay không.

Đương nhiên, tìm tới cũng không có tác dụng gì.

Một tháng sau, hấn nhiều nhất là Thất giai Nhập Đạo, tìm được cũng không thể tạo thành thương tổn gì cho ba vị kia.

Hấn bị gạt, cũng không có uy năng lớn như vậy.

‘Ừm, nếu như dùng tốt, có lẽ có thể tìm được vị trí chính xác của Minh, cái này khá quan trọng.’ Lục Thủy khẽ gật đầu trong lòng.

Sau đó hấn bị kéo lại hiện thực.

Đó chính là, đào đâu ra nhiều linh thạch như vậy.

Suy tư một lúc, Lục Thủy nhìn về phía Chân Võ Chân Linh:

“Với quyền hạn của ta, có thể lấy nhiều linh thạch như vậy không?”

Chân Võ Chân Linh liếc nhìn nhau, dường như đang trao đổi.

“Thiếu gia, trên lý thuyết thì có thể.” Chân Võ nói khẽ:

“Chúng ta đã nghĩ qua, chỉ cần có đủ lý do, nhà kho sẽ đưa ra.

Nhưng số lượng quá lớn sẽ dễ đến tai Tộc trưởng.”

“Nói cách khác, chỉ cần không ai cho cha ta biết, khả năng lớn là có thể lấy ra?” Lục Thủy hỏi.

Chân Võ gật đầu, nói khẽ:

“Có khả năng này, thế nhưng số lượng rất lớn, dù Thiếu gia có tự mình nói, cũng phải chờ xét duyệt.

Chủ yếu là sợ Thiếu gia bị lừa.

Tuy nhiên, nếu không lấy quá nhiều cùng một lúc, có lẽ sẽ không phải làm quá nhiều thủ tục.

Còn một tháng nữa, cứ cách hai ngày dùng một lý do lấy một lần.

Vậy đại khái là được rồi.

Có điều ta và Chân Linh, một người cần phải trở về trực tiếp lấy, cần phải được thuật pháp xác minh, đảm bảo là đang vì Thiếu gia làm việc.”

“Các người không có lý do?” Lục Thủy hỏi.

Chân Võ Chân Linh khẽ gật đầu.

Lý do bọn hắn không nghĩ ra được.

“Trực tiếp nói với bọn hắn, ra ngoài, ta muốn đi mua lễ vật cho Mộ Tiểu thư.

Còn muốn mua đồ cho người nhà Mộ Tiểu thư.

Cần phải phát thiệp mời, mà đến nhà phát thiệp mời không mà quà theo không thích hợp, tặng lễ mới có thể khiến bọn họ nể tình.

Cứ như vậy, mỗi ngày lấy tên một người.

Kiểm Khởi, Sơ Vũ, Kiều Dã, những người này đều nói ra.

Con gái thì đừng có nói.”

Như vậy đại khái liền không có vấn đề gì.

Chân Võ Chân Linh cảm thấy những lý do này... dường như rất phù hợp.

Chỉ là hạn mức có hơi lớn.

Còn tưởng rằng lần này Thiệu gia lại muốn mua Thần Thú để ăn.

Nhưng đồng thời lại cảm thấy có chút hoang đường, Thiệu gia mời người, ai dám không nể mặt mũi

Hoặc là nói, có biết bao người muốn có một tấm thiệp mời này chứ?

Thiếu Tông chủ Ân Thiên Tông, Lưu Hỏa, tự mình mời tới.

Vinh hạnh đặc biệt cỡ nào.

Hơn nữa còn có thể hỏi Thiệu gia một vấn đề, đối với biết bao nhiêu người mà nói, đây là chuyện cầu không được.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Trùng Cốc đều không cần.

Chương 1190: Mộ gia lại bị hủy một lần nữa? 1

Mộ gia lại bị hủy một lần nữa? 1

Mộ Tuyết kinh ngạc nhìn Đường di, giật giật lông mày.

“Không vui?”

Đường di tò mò hỏi.

Nàng nói cho Mộ Tuyết về việc dời hôn lễ lên sớm hơn, muốn xem thử phản ứng của Mộ Tuyết sẽ như thế nào.

Vẻ mặt của Mộ Tuyết lại vô cùng kinh ngạc, khiến cho nàng nghĩ rằng mình đã làm sai rồi.

Nghe thấy Đường di hỏi, Mộ Tuyết lập tức lắc đầu, nàng ngồi xuống bên cạnh Đường di, nói khẽ:

“Nghe theo sự an bài của Đường di.”

Đường di nghe thấy vậy liền thở phào nhẹ nhõm, xem ra là thâm vui vẻ ở trong lòng.

Chỉ có điều, nàng có chút không hiểu, đến tột cùng thì Lục thiếu gia làm thế nào mà có thể lừa gạt Mộ Tuyết thành như thế?

Dường như chỉ cần nói tới Lục thiếu gia, nàng liền cảm thấy vui vẻ.

“Mộ Tuyết rất thích Lục thiếu gia nhỉ.”

Đường di xúc động nói.

“Vâng.”

Mộ Tuyết khẽ gật đầu:

“Rất thích.”

Đường di lấy thiệp mời ra, nói:

“Vẫn chưa quyết định được thời gian, có lẽ là giữa tháng 12.

Thiếp mời sẽ được phát lại sau.

Nửa tháng cuối cùng cũng không thể rời đi nữa.

Phải tách khỏi Lục thiếu gia một thời gian.

Không nhiều, chỉ nửa tháng mà thôi.

Có thấy khó chịu không?”

Đường di nói xong liền nhìn sang Mộ Tuyết, xem thử xem Mộ Tuyết có đồng ý hay không.

Những người đang ở trong giai đoạn tình yêu nồng cháy, đừng nói là nửa tháng, cho dù chỉ xa nhau có một, hay ngày thôi, cũng đã là chuyện rất khó khăn rồi.

Hiện tại, tình trạng giữa Mộ Tuyết và Lục thiếu gia chắc chắn là như vậy.

“Không khó chịu.”

Mộ Tuyết cười nói:

“Đúng lúc có thể về nhà để chăm lo cho Nhã Lâm và Nhã Nguyệt.

Đã nói là sẽ dạy cho Nhã Lâm rồi, vậy mà lâu như thế vẫn chưa dạy xong.”

Trên thực tế, nàng đã dạy xong rồi, Nhã Lâm cũng học rất nhanh.

Chỉ là, bản thân Nhã Lâm không cảm giác được chuyện đó thôi.

Muốn Nhã Lâm hiểu được điều diệu kỳ của Thiên Nữ Chân Kinh còn cần thêm một chút thời gian nữa, bây giờ vẫn còn hơi sớm.

“Nhã Nguyệt không thích hợp sao?”

Đường di hiểu kỳ hỏi.

Thật ra nàng cũng không muốn để cho Nhã Nguyệt tu luyện.

Một mình Nhã Lâm là đủ rồi.

Hơn nữa, gần đây Nhã Nguyệt cũng tiến bộ rất nhiều, không cần phải dùng công pháp đặc thù gì.

“Cũng không hẳn là không thích hợp.”

Mộ Tuyết nhìn Đường di rồi nói:

“Đường di cảm thấy, Nhã Nguyệt biết thời điểm lấy chồng là cái gì không?”

“Lấy chồng?”

Đường di không khỏi cảm thấy kinh ngạc, nhưng mà nàng vẫn nghiêm túc suy nghĩ, nói:

“Tính tình của Nhã Nguyệt khá kém, nếu như gặp được người mình thích, đối phương còn chủ động nữa, thì rất có thể sẽ thành hôn ngay lập tức.

Chuyện này có liên quan gì tới việc kia?”

Mộ Tuyết cười nói:

“Chính vì như thế, cho nên nàng mới không thể tu luyện được Thiên Nữ Chân Kinh.

Người tu luyện Thiên Nữ Chân Kinh, sau ngũ giai mới có thể có thân thai.”

Đường di nghe xong liền ngậy ngấn cả người.

Nếu như vậy, đúng là không thích hợp với Nhã Nguyệt.

Rất nhanh, Đường di liền nghĩ tới Mộ Tuyết.

Cho nên, việc tu vi của Mộ Tuyết hoàn toàn biến mất, là do Thiên Nữ Chân Kinh không thích hợp mang thai sao?

Nhưng mà, nàng vẫn không hiểu, Mộ Tuyết hoàn toàn không phải là người tu chân bình thường, việc có thể đạt tới ngũ giai là chuyện vô cùng dễ dàng.

Nàng không hiểu, nhưng mà nàng cũng không hỏi nhiều.

Nghĩ tới việc Nhã Lâm còn lâu mới có thể lập gia đình, có thể giữ lại bên người, sẽ náo nhiệt hơn một chút.

Gương mặt Mộ Tuyết tràn đầy ý cười, nàng đúng là có thể thăng lên tới ngũ giai rất nhanh.

Nhưng mà, người tu chân sao mà có thể dễ mang thai như người bình thường được chứ? Đời này, nàng nhất định phải sinh cho Lục Thủy một đứa con trai.

Nàng muốn làm mẹ.

“An bài chuyện phát thiệp mời trước đã.

Qua một khoảng thời gian nữa, con phải đi chung với Lục thiếu gia để phát thiệp mời phải không?”

Đường di hỏi.

Mộ Tuyết gật đầu.

Đường di nhìn Mộ Tuyết, cảm giác rằng mình đã làm một việc vô cùng đúng đắn?

...

Tiên Đình.

Phù Không Đảo Tự.

Lúc này, năm người lại một lần nữa tụ tập ở trên hòn đá lơ lửng.

Bầu không khó vô cùng ngưng trọng.

Như là đã xảy ra chuyện lớn gì rồi vậy.

“Có lẽ các ngươi cũng đã nghe nói rồi, gần đây Trùng cốc có động tác lớn tới mức khủng khiếp.”

Tiên bối chủ trì công việc nhìn tất cả mọi người, nói:

“Các ngươi có biết là tại sao không?”

“Ta có người ở trong Trùng cốc.”

Có người nói:

“Bọn họ đang xây dựng tế đàn, nghe nói là có người ba nghe nói là có người bảo bọn họ xây dựng cái đó.

Một cái tế đàn được đòi lấy một viên linh thạch lục phẩm.”

Tất cả mọi người:

“...”

Trùng cốc thiếu tiền thiếu tới điên rồi.

Đúng là chuyện gì cũng dám làm.

Nếu không phải sợ các thế lực đỉnh cấp khác vây công, thì có lẽ bọn họ đã đi làm cướp rồi.

Trùng cốc đã mang đi một lượng lớn tài nguyên từ chỗ bọn họ.

Cho rằng chỉ có một vài đệ tử thôi sao?

Không, linh trùng khá mạnh của bọn họ đều lên cả, nói gì cũng đáp trả được.

Bộ dáng vô cùng lưu manh, hoàn toàn không lo về việc đánh nhau.

Căn bản là không để bọn họ vào trong mắt.

Nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Những tên có tu vi cường đại kia cũng giống y như thế.

Tới đây, kêu lão tổ ở đằng sau lưng các ngươi ra đây.

Cùng chơi với nhau, xem lão tổ của ai mạnh hơn.

Có vô số linh trùng và lão tổ Trùng cốc, đúng thật là không thể coi thường được, với lại Chiến Thần của bọn họ cũng chưa khôi phục.

Nếu phải một đối một, thì hoàn toàn không phải là đối thủ của đối phương, ba đối một, cũng khó mà giữ chân được đối phương.

Trái lại, còn bị đối phương kéo lùi tiến độ.

Cuối cùng, chỉ có thể đồng ý mà thôi.

Đương nhiên, nhìn qua thì thấy Trùng cốc kiếm được lời, thực ra bọn họ cũng chẳng lỗ gì cả.

Bởi vì, trên thân của những linh trùng kia còn sót lại không ít vũ lộ.

Bọn họ còn cố ý đưa ra ba người để đấu một.

Cuối cùng, lại vện cả đôi đường.

Tất cả đều vui vẻ.

Còn nữa, biểu hiện của Trùng cốc cũng đã giúp bọn họ xây nên một mở đầu rất hoàn mỹ.

Tăng nhanh tiến độ lúc sau, cho nên một chút tài nguyên ấy cũng chẳng đáng là gì cả.

Có điều, bây giờ Trùng cốc lại tới nữa, nhìn thế nào cũng đều không đơn giản.

“Ta có hỏi thăm một chút, hình như là một cái tế đàn có thể hỏi một người nào đó một câu hỏi, hoặc là có thể xin công pháp, đan dược.”

Thính Vân Tích nói.

Chuyện này rất khó giấu được với bọn họ.

Nhất là khi tiến hành trong phạm vi Tu Chân Giới rộng lớn như thế này.

Chương 1191: Mộ gia lại bị hủy một lần nữa? 2

Mộ gia lại bị hủy một lần nữa? 2

“Cách làm này không khác với chúng ta cho lắm, người muốn làm chuyện này là ai?”

Không biết mục đích là gì.”

Ma Kiếm Trảm Đồ nhíu mày nói.

“Ta thì lại biết được rất nhiều tin tức.”

Cao Viễn nhìn tất cả mọi người rồi nói:

“Theo ta được biết, thì người đứng sau màn chính là Thiếu tông chủ của Ân Thiên Tông, Lưu Hỏa.

Không chỉ có Trùng cốc, còn có cả Kiếm Nhật Phong, thậm chí là Đạo Tông, đều đang bí mật làm chuyện lớn này.

Hơn nữa, không biết các người đã nghe nói qua việc này chưa, Ân Thiên Tông đã ban bố một nhiệm vụ cấp bậc cao nhất.

Nhiệm vụ này cần phải có Thiếu tông chủ, hoặc là Tông chủ mới có thể tuyên bố được.”

“Lưu Hỏa?”

Ma Kiếm Trảm Đồ nhíu mày:

“Lại là người này, hắn đang đối địch với chúng ta sao?”

Không, hình như ngay từ đầu hắn đã nhắm vào chúng ta rồi.”

“Xem ra, hắn có thể thật sự chính là Thiếu tông chủ của Ân Thiên Tông, dù không phải, thì Ân Thiên Tông cũng không dám lại phủ nhận.”

Tiền bối chủ trì công việc thở dài một tiếng, nói:

“Lưu Hỏa này muốn đối địch với chúng ta.

Chỉ có điều, không biết mục đích thật sự của người này là gì.

Không biết hắn từ đâu xuất hiện, hoàn toàn không có khả năng tìm được hắn.

Như vậy thì không có cách nào nói chuyện được với hắn.

Nếu như là địch, thì sẽ luôn có mục đích gì đó.

Hơn nữa, nếu như ngay từ đầu vị tòn tại này đã muốn diệt sát chúng ta, thì chúng ta có lẽ là không còn cơ hội nào mới đúng.”

“Đối phương có thể là tòn tại thời kỳ Viễn Cổ hay không, hắn cũng chỉ mới khôi phục lại gần đây?”

Tiên Đình Viễn Cổ, có kẻ địch nào là đáng sợ cơ chứ?”

Có người mở miệng hỏi.

Chuyện này không phải là không có khả năng.

Ngay từ đầu, bọn họ đều nghĩ rằng Lưu Hỏa không hề cường đại.

Về sau, sự cường đại của Lưu Hỏa càng ngày càng vượt xa trí tưởng tượng của mọi người, không hề nằm trong sự hiểu biết của bất kỳ ai cả.

Bọn họ không thể nào phán đoán được thực lực của đối phương, cho nên không đặt hắn vào trong kế hoạch.

Tại vì, đối với hắn mà nói, thì tất cả các thủ đoạn đều vô dụng.

Ai ngờ hắn lại một lần nữa xuất hiện.

Còn dùng phương pháp của bọn họ để làm việc.

Luôn có cảm giác rằng hắn đang giấu cợt Tiên Đình bọn họ.

“Đúng là rất có khả năng này, ngay từ đầu đối phương đã âm thầm phát triển.

Từ yếu, từng bước từng bước trở thành cường giả.

Trước mắt, có lẽ hắn cũng chưa khôi phục hoàn toàn.

Giống với những người Đế Tôn, mặc dù khôi phục tốt hơn bọn họ, nhưng cũng có cực hạn.

Chúng ta tập hợp vũ lộ để hiệp trợ Đế Tôn, hấn cũng cần phải như thế mới có thể đối kháng được với nhóm người Đế Tôn.

Lưu Hỏa cũng có thể là người hộ đạo của đứa con thứ hai của Lục gia.”

Thích Vân Tích nói tiếp.

Những người khác không khỏi cảm thấy kinh ngạc, đúng là cũng có khả năng này.

Theo lý thuyết mà nói, thì hấn có lẽ cũng không vô địch như thế.

“Cũng có thể hấn chỉ là một hình tượng giả, do một tổ chức nào đó xây dựng nên mà thôi.

Chỉ đơn giản là muốn khiến cho chúng ta khấn trương.

Mục đích của hấn có lẽ là không muốn cho những người Đế Tôn tỉnh lại, ảnh hưởng tới bố cục của thời đại.”

Có người nói.

“Dù là như thế nào đi chăng nữa, Lưu Hỏa có lẽ là nằm ở phía đối lập với chúng ta.

Hơn nữa, hấn còn là tồn tại khó lòng phòng bị, khó lòng đoán trước được.

Có điều, dường như mà chuyện hấn để tâm tới cũng không nhiều.

Nếu như đối phương thật sự mạnh như thế, hay là có lẽ đối phương không muốn để cho nhóm thế lực của Tiên Đình thức tỉnh.

Vậy tại sao đối phương vẫn luôn không ra tay, nhất định phải chờ tới khi chúng ta làm ra động tác lớn như thế mới xuất hiện?

Với lại, tiến độ của chúng ta cũng không hề bị trì hoãn.”

Tiền bối chủ trì sự việc cũng phát biểu suy nghĩ của mình.

Ai nấy đều trầm mặc.

Đúng thật là không thể nào nghĩ ra được mục đích của đối phương.

Bất kể là như thế nào đi nữa, đối phương cũng rất ít khi xuất hiện.

Lỡ đâu là do thật sự đụng vào hấn, cho nên mới dẫn tới việc này.

“Nếu không thì chúng ta thử đi thăm dò một chút?”

Đột nhiên có người nói.

Nghe thấy câu này, tất cả mọi người đều nhìn qua, chờ đối phương nói tiếp.

“Không phải đã nói rằng ở trong Trùng cốc có người của chúng ta hay sao, chúng ta có thể lên vào trong đó.”

Người kia mở miệng nói:

“Đến lúc có thể đặt câu hỏi, thì hỏi thử một vài vấn đề vượt qua sự hiểu biết của chúng ta, xem thử đối phương có thể trả lời được hay không.

Hơn nữa, hỏi câu hỏi này như thế nào vẫn còn là một ân số.

Cũng có thể từ đó nhìn xem đối phương có vĩ lực thật hay không.”

“Trùng cốc không phải có rất ít vấn đề để hỏi sao? Phần lớn đều chỉ là vì linh thạch.”

Cao Viễn nói.

“Kiếm Nhất Phong, Đạo Tông chắc chắn sẽ có thể cảm tới danh ngạch.”

Thính Vân Tích mở miệng nói:

“Muốn hỏi thì cũng không khó.

Chỉ có điều, ai là người đi?

Chính chúng ta đi, hay là tìm người khác đi?”

Sau đó, tất cả mọi người đều nhìn về phía tiền bối chủ trì công việc, chờ đối phương đưa ra quyết định.

Tiền bối chủ trì công việc khó khăn nói:

“Tur Địch.”

“Có khả năng sẽ biết nội tình của Lưu Hỏa.”

Cao Viễn nói.

Những người khác cũng cảm thấy có thể làm như thế.

Hơn nữa, một tề đàn một câu hỏi...

Quá tốt, lẽ đâu Thần Chúng và Phật Môn cũng muốn như thế, vậy là 3 cái.

Thật là nhiều.

Cho nên, bọn họ cũng không dám tùy ý quyết định.

“Ta đi hỏi Thái Nhất Tiên Quân thử xem sao.”

Sự Nghi nói.

Chuyện này đúng là không thể coi thường được, đáng giá để thử.

Nhưng mà, chắc chắn không thể để qua đó quá nhiều người được.

Sẽ tạo nên ảnh hưởng rất lớn.

Mặc dù không biết mục đích thực sự của đối phương là gì, nhưng mà nhìn thế nào cũng cảm giác là đang nhắm vào nhóm người Đế Tôn cả.

Dù sao thì cũng cùng một hình thức, cho nên chắc chắn cũng sẽ cầu mong điều tương tự.

Có lẽ đối phương cũng muốn dùng cách này để thức tỉnh?

Khả năng này không cao cho lắm, dù sao thì trước kia cũng không hề có động tĩnh gì.

“Vậy thì chúng ta chờ đợi tin tức trước đã.

Nếu như đối phương thật sự nhắm vào Đế Tôn, thì đây chính là đả kích trí mạng đối với chúng ta.”

Tiền bối chủ trì công việc nói.

Những người khác đều gật đầu.

...

Rất nhiều người đều bắt đầu động thủ trong mấy ngày này.

Toàn bộ Tu Chân Giới lại nổi lên một trận gió.

Chỉ có điều, rất ít người biết được lý do trận gió này nổi lên.

Người có thể tiếp xúc được với chuyện này, chỉ có thể là người có quen biết với Lục Thủy và thế lực ở sau lưng họ.

Lục Thủy đương nhiên là cũng chưa từng quan tâm kỹ càng tới nó, hẳn chỉ chờ đợi báo cáo của Chân Võ mà thôi.

Chương 1192: Mộ gia lại bị hủy một lần nữa? 3

Mộ gia lại bị hủy một lần nữa? 3

Đêm khuya.

Lục Thủy nằm ở trên giường, nhìn lên trần nhà, hấn đang tự hỏi.

Nghĩ thử xem đêm nay hấn không có triệu hoán Răng Thần, vậy hấn có phải đi qua bên đó hay không?

Không mở được cổng không gian cho nên không tiện một chút nào cả.

Ngay trong lúc Lục Thủy đang suy nghĩ, một đạo ánh sáng tím hiện lên.

Lục Thủy cảm giác có cái gì đó chui vào trong chăn.

Đêm tối, trăng sáng, ổ chăn đột nhiên nhô lên, ngay sau đó có một bàn tay mảnh khảnh tái nhợt duỗi ra từ bên trong đó, vọt thẳng tới ngực hấn.

Thực sự là rất kinh dị.

Nháy mắt sau đó, đầu của Mộ Tuyết chui ra khỏi chăn, nàng nằm trên người Lục Thủy, nhìn Lục Thủy, giọng nói mang theo ý cười:

“Lục thiếu gia, có bị dọa hay không hả?”

“Quá kinh dị.”

Lục Thủy mặt không đổi sắc, nói.

Phối hợp qua lại hơn một tháng, Mộ Tuyết ngày càng khoa trương hơn.

Không dễ chọc.

“Nhìn bộ dạng của ngươi không hề giống như bị ta dọa sợ chút nào cả.”

Mộ Tuyết bĩu môi, ngả sang nằm bên cạnh Lục Thủy.

“Lục thiếu gia có phải đã nhận được tin tức rồi không?”

Mộ Tuyết dựa đầu vào bả vai Lục Thủy, sau đó kéo chân ra.

Cái đùi di chuyển một chút, trực tiếp chuyển vị trí ra khỏi cái chân.

Lục Thủy liếc mắt một cái, sau đó khởi động Thiên Địa Chi Lực, bao trùm lấy gian phòng.

Làm xong hết mọi chuyện, Lục Thủy mới nói:

“Hình như tròn ra một vòng.”

Mộ Tuyết vốn dĩ đang dờn chân ra khỏi chăn thì đột nhiên ngừng lại.

Sau đó yên lặng đắp chăn lại, quay đầu nhìn về phía Lục Thủy, trong mắt tràn đầy sự hung ác:

“Lục thiếu gia, lúc nãy ngươi vừa mới nói gì vậy?”

Vớ lại, ngươi đã thấy được cái gì rồi?”

Lục Thủy giật giật tròng mắt, nhìn ngực Mộ Tuyết nói:

“Hình như tròn ra một vòng.”

“...”

Sau đó Mộ Tuyết kéo kéo váy, như thế này mới trông rõ ràng hơn một chút.

Rất nhanh sau đó nàng liền phản ứng lại, lúc nãy mờ ảo như thế, làm sao mà Lục Thủy có thể nhìn ra được?

Sau đó, nàng liền huy động nắm đấm.

Rầm!

Âm thanh cực lớn.

“Lục thiếu gia, nam tử hán đại trượng phu, dám làm dám nhận, cảm thấy chân ta thô thì nói cho rõ.”

Lục Thủy ôm chặt bụng, Mộ Tuyết đánh chỗ nào không đánh, hết lần này tới lần khác cứ nhắm vào bụng mà đánh.

Cơm tối cũng bị đánh tới sắp trào ngược ra ngoài luôn rồi.
Chân bị lộ ra, ta khen nó có thịt một chút thì có gì sai chứ?
Có tin là trực tiếp đổi một cái váy khác luôn hay không?
Thôi bỏ đi, quần áo cũng không có ở chỗ hần.

“Hừ!”

Mộ Tuyết hừ lạnh một cái, sau đó núp lại vào trong chăn.

Lục Thủy dùng tay xoa xoa bụng.

Chỉ là một người bình thường thôi mà nắm đấm lại có lực lớn tới như thế.

“Mộ tiểu thư đang nói về chuyện hôn lễ bị dời lên sớm hơn dự định sao?”

Lục Thủy cảm thấy cái này cũng được coi là đang nói chính sự.

Những thứ khác thì chờ bụng của hần tỉnh lại rồi nói.

Nếu không phải do hần đánh không lại Mộ Tuyết, hần sẽ để cho nàng làm càn như thế sao?

Ha ha.

“Lục thiếu gia đang nghĩ cái gì vậy?”

Khóe miệng còn treo nụ cười lãnh khốc vô tình, có phải là đang muốn động thủ với ta hay không?”

Giọng nói của Mộ Tuyết vang lên.

“Mộ tiểu thư, hiện tại đã là đêm khuya rồi.

Đêm tối, trăng sáng, chỗ của ta hoàn toàn không có đèn điện. Một người bình thường như ngươi, làm sao có thể nhìn thấy được ta đang nở một nụ cười lãnh khốc?”

Lục Thủy hỏi ngược lại.

“Đoán, bây giờ thì xác nhận rồi.”

Mộ Tuyết cọ cọ một bên mặt của Lục Thủy.

Lục Thủy:

“ ... ”

Xem ra là muốn ta ra tay.

...

Ngày thứ 2.

Lục Thủy ngồi ở dưới cái cây ở bên hồ.

Hắn nhìn lên bầu trời, thấy có một luồng lực lượng đang hội tụ về phía bên này.

Là sức mạnh vắn vẹo của Nguyệt tộc.

“Xem ra đã có phản ứng rồi, hôm nay phải đi tìm cha vợ một chút.”

Lục Thủy âm thầm quyết định trong lòng.

Tối hôm qua, nhờ Mộ Tuyết mà hắn đã biết được ngày xác định của hôn lễ, ngày 15 tháng 12.

Không nghiêng không lệch, ngay giữa tháng.

Ai định ra?

Hiện tại.

Cách hôn lễ còn 47 ngày nữa.

Cách thời gian hắn có thể thăng cấp lên thất giai là 34 ngày.

Cộng thêm một chút thời gian bận rộn, dài nhất là 40 ngày.

Cẩn thận suy nghĩ lại thì, vẫn có thể thử một chút.

Vui vẻ một chút đi.

Nếu không thì sẽ cảm thấy có chút thua thiệt.

Nhưng mà, giữa trưa ngày hôm nay, Mộ Tuyết phải đi phát thiệp mời, Đường gia phải bồi Đường di đi một chuyến, thân thích quan trọng khác cũng phải đi một chuyến.

Khả năng cao là cần tới ba hay năm ngày gì đó.

Lục Thủy đang suy nghĩ xem có nên bảo Chân Linh đi cùng hay không.

Lỡ như khi ra ngoài mà thiếu gì đó, Chân Linh sẽ có tác dụng rất tốt.

Nếu như không có, cũng có thể nhờ Chân Võ.

Bọn họ có thể truyền qua lại cho nhau mấy món đồ vật nhỏ ấy.

Lần trước, còn có thể dùng thần giao cách cảm.

Mà Chân Võ cũng phải trở về Lục gia để hỗ trợ lấy ra một ít linh thạch, dùng để thanh toán khi ra ngoài.

Trăm vạn tế đàn, đối phương đã có can đảm để xây dựng nên chúng nó, hẳn đương nhiên sẽ dám thu rồi.

Có thể làm được rất rất nhiều chuyện.

Chỉ có điều, không biết là có thể thành công hay không.

Xây được trăm vạn tế đàn là một chuyện, thu được cam lộ dư trạch xong, có thể thành công tìm được chỗ của Minh, hay là chỗ của ba người Đế Tôn hay không, thì khó mà biết được.

Chỉ sợ là trước khi hẳn tìm thấy được thì đã dùng hết dư trạch rồi.

Nếu thế...

Sẽ có hơi khó chịu.

Vù!

Bầu trời bắt đầu bị bóp méo.

Lục Thủy biết đây là do sức mạnh của Nguyệt tộc bắt đầu buông xuống, thông đạo cộng minh giữa Nguyệt và Minh bắt đầu được hình thành.

Minh Nguyệt thân là một trong những người Thí Thần, lực lượng vô cùng cường đại, sánh ngang với cả Đại trưởng lão.

Đừng nói tới việc bóp méo không trung của một khu vực nào đó, toàn bộ Mộ gia bị bóp méo cũng là chuyện bình thường.

Nhưng mà, vẫn chưa đến mức sẽ phát sinh chuyện khủng khiếp như vậy.

Hắn đã lưu lại trong vết tích một phương pháp khẩn cấp, một khi có điều gì đó vượt quá giới hạn, thông đạo sẽ ngay lập tức bị đóng lại.

Với lại, hắn và Mộ Tuyết vẫn còn ở đây, Mộ gia có thể xảy ra chuyện gì được chứ?

Nếu như vậy chẳng phải sẽ kéo dài thời gian hôn lễ của bọn họ sao?

Đương nhiên, Lục Thủy cũng sẽ không làm chuyện này.

Loại chuyện ngu xuẩn như chủ động kéo dài thời gian hôn lễ, hắn sẽ không làm.

Nếu như mẹ hắn có thể mở miệng kéo dài thời hạn, vậy cũng tốt.

Đáng tiếc, mẹ và hắn không hợp ý nhau, lão nhân gia như nàng chỉ mong có thể càng sớm càng tốt.

Ầm ầm!!!

Trên bầu trời bị vụn vụn bắt đầu lóe lên sấm sét.

“Hy vọng cha vợ chóng đỡ được.”

Nguyệt muốn kéo hắn vào trong cửa, lực lượng là do cha vợ cung cấp.

Cần không ít sức mạnh.

Cha vợ hắn chỉ là ngũ giai đỉnh phong mà thôi, có lẽ sẽ khá là tổn sức, tinh thần của hắn trong mấy ngày nay khá là uể oải.

Nhưng mà, sau khi kéo vào xong, tất cả liền sẽ thành hình.

Đến lúc đó, có thể xác định được rằng có thành công hay không.

...

Chương 1193: Mộ gia lại bị hủy một lần nữa? 4

Mộ gia lại bị hủy một lần nữa? 4

Mộ Tuyết tay bung điếm tâm còn đầu thì ngẩng lên nhìn trời, nàng cảm thấy lực lượng này có chút quen thuộc.

“Giống với ấn ký ở trên tay của Nhã Nguyệt, xem ra Lục thiếu gia đã ra tay với Khởi Nguyên Thạch rồi.”

Mộ Tuyết cũng đã nghĩ tới việc này rồi.

Nhưng mà, không trung cũng chỉ vụn vẹo một chút, cũng như là xuất hiện một chút sấm sét mà thôi.

Không ảnh hưởng tới Mộ gia.

Có lẽ là vậy.

Sau đó, Mộ Tuyết đặt đồ ăn xuống trước mặt Lục Thủy:

“Lục thiếu gia, lần sau người tốt nhất là nên đi tới phòng bếp nấu cơm cùng với ta đi.”

“Tại sao?”

Lục Thủy có hơi kinh ngạc.

Hắn cũng đâu có biết nấu.

“Lỡ như qua một khoảng thời gian nữa, ta không thích hợp để xuống bếp thì sao.”

Mộ Tuyết múc thêm cho Lục Thủy một chén cháo thịt nạc, ngồi xuống đối diện Lục Thủy nói.

“Vậy ta có thể đi mua cho Mộ tiểu thư ăn, nếu không thì có thể đi xuống đó nhờ người ở trong phòng bếp làm.”

Lục Thủy khép sách lại, nói.

“Nhưng mà, có đôi khi ta sẽ muốn ăn đồ do chính tay Lục thiếu gia nấu.”

Mộ Tuyết dùng hai tay nâng má lên nhìn Lục Thủy rồi nói.

Lục Thủy trầm mặc một lúc, nói:

“Ta bỗng nhớ ra có một loại thuật pháp có thể đổi tay.

Đến lúc đó, ta và Mộ tiểu thư đổi tay với nhau.

Mộ tiểu thư có thể tự tay nấu bữa sáng cho mình rồi.”

Mộ Tuyết:

“ ... ”

Mộ Tuyết không thềm nói nữa, chỉ nhìn chăm chăm vào Lục Thủy.

Lục Thủy uống cháo, gương mặt lên nhìn Mộ Tuyết đang trầm mặc, cuối cùng đành thở dài nói:

“Vậy thì, lần sau Mộ tiểu thư nhớ kêu ta.”

Gương mặt vốn dĩ đang nghiêm túc của Mộ Tuyết lập tức trở nên tươi cười.

Sau đó, nàng im lặng nhìn Lục Thủy ăn điếm tâm, nàng thích làm đồ ăn cho Lục Thủy, cũng thích nhìn Lục Thủy ăn hết những món mà nàng làm.

Gió thu thổi qua, lá đỏ trên cây bắt đầu rời khỏi cành lá.

Chậm rãi rơi xuống mặt bàn.

Từ sau khi mang thai em gái của Lục Thủy, thế giới đã khôi phục lại bình thường.

Mùa thu cũng đúng hạn mà tới.

“Lục thiếu gia, lá của cái cây này vậy mà cuối cùng lại biến thành màu đỏ xinh đẹp như thế sao?”

Mộ Tuyết cầm cái lá trên mặt bàn lên, ngẩng đầu nhìn nhánh cây ở phía trên.

“Biến thì sẽ biến đó, nhưng mà nó có đẹp hay không, còn phải xem Mộ tiểu thư có ở đó hay không.”

Lục Thủy uống cháo rồi nhẹ nhàng nói.

“Có ta ở đây, ta liền trở nên không đẹp?”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy hỏi.

“Không.”

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết rồi lắc đầu nói:

“Trái ngược với nó.

Có Mộ tiểu thư ở đây, mới có thể khiến cho ta phát hiện ra được thứ có thể phụ họa cho mỹ cảnh của Mộ tiểu thư.

Nếu không có người ở đây, tất cả trong mắt ta đều vô cùng buồn tẻ nhàm chán.

Cái cây này cũng như vậy.

Có đẹp hay không, phải xem Mộ tiểu thư có đứng ở bên cạnh ta hay không.

Có Mộ tiểu thư ở đây, tất cả đẹp có thể trở nên rất đẹp.”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, quay đầu hừ một tiếng, nói:

“Hôm nay Lục thiếu gia ăn phải món điểm tâm ngọt à?

Sao lại nói chuyện sến súa như thế.”

Lục Thủy cúi đầu nhìn xuống chén cháo thịt nạc, sau đó múc một muỗng, đưa nó tới trước mặt của Mộ Tuyết rồi nói:

“Mộ tiểu thư thử xem.”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy một cách vô cùng kinh ngạc, sau đó nghiêng người về phía trước, ăn thử một ngụm.

Tại sao Lục Thủy lại đột nhiên dứt cháo cho ta ăn?

“Ngọt hay là mặn?”

Lục Thủy hỏi.

“Ngọt.”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy rồi nhỏ giọng nói:

“Bởi vì, nó là do Lục thiếu gia dứt cho ta ăn, cho nên từ trong miệng tới trong lòng đều ngọt.”

Lục Thủy:

“...”

Coi chừng sâu răng đó.

Vội lại, ăn quá nhiều đường còn rất dễ mập.

Lục Thủy không nói tiếp nữa, yên lặng tiếp tục dùng điếm tâm.

Ăn no trước rồi lại nói sau.

Có lẽ đến tận giữa trưa Mộ Tuyết cũng sẽ không rời đi.

Lúc này, Mộ Tuyết dùng hai tay chống cằm nhìn Lục Thủy, chờ Lục Thủy ăn xong, nàng mới nói:

“Lục thiếu gia, lần này ta phải đi ra ngoài một chuyến.

Lúc ta quay trở về, trong nhà sẽ không phải lại đôi mới đó chứ?”

Mộ Tuyết nói xong liền dùng đôi mắt to tròn của mình nhìn Lục Thủy, dường như đang hỏi thăm, nhưng cũng dường như là đang uy hiếp.

Lục Thủy không khỏi cảm thấy có chút bất đắc dĩ, nhìn hẳn rất giống với loại người đó hay sao?

Không phải là do có hai tiền án trước đó chứ.

“Mộ tiểu thư xin hãy tin tưởng cách làm người của ta.”

Lục Thủy nghiêm túc nói.

Àm âm!

Bầu trời càng thêm vẩn vọ, dường như có thể ảnh hưởng tới phạm vi của Mộ gia bất cứ lúc nào.

Có thể khiến cho nơi này bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời không ai mở miệng nói chuyện cả.

Sức mạnh của Minh Nguyệt, dù chỉ là một tia thôi, Mộ gia cũng không thể tiếp nhận được.

Đây chính là thực lực của cường giả nằm trong danh sách Thí Thần.

Đặc biệt là những người đã tham dự Thí Thần kia.

Mặc dù Thiên Cơ không am hiểu mệnh lý, nhưng mà nếu như hấn muốn hủy diệt Mộ gia, thì đại khái chỉ cần cho thiên địa mệnh lý chấn động một chút là được.

Đương nhiên, nếu như đồng giai với nhau, thì hấn sẽ không dễ dàng khiến cho nó chấn động như thế.

Cho nên, trong những người trước kia, Thiên Cơ là người yếu nhất, chẳng qua là, không có ai tìm được hấn cả.

Vừa có nguy hiểm, hấn liền tránh đi rất xa.

Lục Thủy vô cùng tò mò, Thiên Cơ xuất phát từ tâm lý gì mới chạy tới khiêu chiến Lục.

Chuyện này hấn đã từng nghe Ma Tu Huyết Trần nói qua rồi.

Tất cả mọi người đều đi khiên chiến với Lục, nhưng mà không có ai là không bị ngược cả.

Kiểm Nhất còn bị ngược nói chi tới người khác.

Mộ Tuyết dùng một tay chống cằm nhìn Lục Thủy, có chút u oán nói:

“Chính là do ta tin tưởng Lục thiếu gia, cho nên mới có thể cảm thấy khi ta quay về, Mộ gia có thể lại sẽ phải đổi mới một lần nữa.

Ngươi nói xem có đúng hay không hả Lục thiếu gia?”

Lục Thủy:

“...”

Không đến mức đó, không đến mức đó.

Chương 1194: Nhị trưởng lão gia nhập vào đại quân tế đàn 1

Nhị trưởng lão gia nhập vào đại quân tế đàn 1

Gần tới buổi trưa.

Lục Thủy và Mộ Tuyết cùng nhau đi về phía nhà ga.

Đường đi cũng đang chờ họ ở nhà ga, Mộ Tuyết cần phải đi phát thiệp mời.

Lục Thủy không thể đi theo, hấn phải ở lại chỗ này và chờ Mộ Tuyết quay lại.

Sau này sẽ cùng nhau rời đi, chỉ có điều, tháng 12 này Mộ Tuyết còn phải trở về, nàng phải ở lại Mộ gia chờ ngày xuất giá.

Đây là chuyện hiển nhiên.

Nếu như đã muốn lập gia đình rồi mà nàng vẫn còn ở lại Lục gia, điều này không được hay cho lắm.

Đúng lúc Lục Thủy cũng phải đi ra ngoài để xử lý một số công việc, không phải lo rằng có người ở nhà đang chờ mình lấy.

Ách...

HÌNH như cũng phải về sớm một chút.

Dù sao cũng phải làm đám cưới, nếu mà hấn không quay về thì mấy vị trưởng lão rất có thể sẽ làm ra hành động quá khích.

Ví dụ như, bắt hấn về, nếu vậy thì xong đời rồi.

Mặt mũi của Lục thiếu gia hấn sẽ bị ném đi mất.

Lúc nhỏ thì bị như thế cũng không sao, nhưng mà sắp làm đám cưới rồi không thể tiếp tục bị như vậy được.

Trưởng thành đôi khi chỉ là bên cạnh bản thân có thêm một người nữa.

Một người không đủ, thì hai người là đủ rồi.

Nếu như mà có tới tận hai người vẫn không thể trưởng thành được, vậy thì đúng là thất bại.

Vợ con phải trông cậy vào ai đây?

Cha mẹ già rồi, phải trông cậy vào ai đây?

Được rồi, Lục Thủy phát hiện ra rằng mặc dù cha mẹ của hắn già rồi, nhưng họ vẫn rất có sức sống. Hiện tại, bọn họ cũng đã là những con người bước vào tuổi năm mươi mấy rồi, nhưng mà không hề có khí chất của lão nhân gia một chút nào cả.

Mẹ hắn vẫn luôn giữ bộ dạng của một thiếu nữ, đi ra ngoài với nàng, mẹ hắn cũng có thể bảo hắn gọi nàng là chị.

Nhưng mà, mẹ hắn sẽ không đi ra ngoài chung với hắn, chỉ đi ra ngoài chung với Lục đại Tộc trưởng mà thôi.

“Một tiểu thư, chuyến đi này cũng không dễ dàng gì, dẫn theo Chân Linh thì tốt hơn.”

Lục Thủy nói.

“Chỉ có một mình Chân Võ ở bên cạnh ngươi, có đủ người nướng cá hay không?”

Mộ Tuyết nhẹ giọng hỏi.

Đương nhiên, nếu có thể dẫn theo Chân Linh đúng là một chuyện tốt.

Mặc dù Đinh Lương vẫn luôn học tập theo Chân Linh, nhưng mà không biết có phải do không đủ thiên phú hay không, nàng không thể nào đạt được tới trình độ như Chân Võ và Chân Linh cả.

Thiên phú mà Chân Võ và Chân Linh có được, quả thực là khiến cho người ta vô cùng ngoài ý muốn.

Trong trữ vật pháp bảo của bọn họ rốt cuộc chuẩn bị bao nhiêu thứ vậy?

Ừm, về điểm này thì trữ vật pháp bảo của Đinh Lương không thể theo kịp.

Nên biết rằng Chân Võ và Chân Linh là người được Tam trưởng bảo chuẩn bị cho Lục Thủy, đồ vật ở trên người bọn họ không hề tệ một chút nào cả.

Trữ vật pháp bảo của Lục Thủy cũng chỉ là đồ vật thông thường mà thôi.

Chuyện này cũng chẳng còn cách nào khác, Lục Thủy thật sự rất khiến cho người ta lo lắng, với lại còn rất dễ làm mất trữ vật pháp bảo.

Trừ khi trong trữ vật pháp bảo có món đồ gì đó vô cùng quan trọng, nếu không thì Lục Thủy chắc chắn là sẽ không đi tìm trữ vật pháp bảo, chỉ có thể đi lấy một cái mới.

“Không có việc gì, lúc Mộ tiêu thư không có ở đây, ta sẽ không ăn cá nướng.”

Giọng nói của Lục Thủy nhẹ nhàng vang lên.

Hắn sánh vai đi bên cạnh Mộ Tuyết, bước đi chậm rãi.

Lúc này, Mộ Tuyết thắt bím tóc, mặc một cái tiên váy khá là bình thường, nhưng nhìn qua vẫn xinh đẹp như cũ.

Cái bím tóc đó đương nhiên là do Lục Thủy thắt cho nàng.

“Bởi vì không có ta ở đây, cho nên một mình người ăn không thấy ngon?”

Mộ Tuyết khẽ ngẩng đầu lên nhìn Lục Thủy, dường như muốn nói ra trước lời mà Lục Thủy muốn nói.

Khiến cho Lục Thủy không thể nói được gì nữa.

“Sao có thể như thế chứ.”

Lục Thủy nghiêng đầu nhìn đôi mắt sáng tỏ của Mộ Tuyết, nói khẽ:

“Ta chỉ sợ một mình ta ăn không hết mà thôi, sẽ cảm thấy rất lãng phí.”

Mộ Tuyết nở một nụ cười khách khí rồi nói:

“Ủy khuất cho Lục thiếu gia rồi.”

“Mộ tiểu thư nói...nghiêm trọng quá rồi.”

Lục Thủy vốn dĩ đang duy trì nụ cười của mình, nhưng mà khi hắn nói gần xong, thì chân liền bị đạp một cái.

Có hơi đau.

“Hừ.”

Mộ Tuyết quay đầu lại, bước về phía trước:

“Lần sau, nếu như không biết nói cái gì, thì tốt nhất là đừng có nói.”

Lục Thủy ngồi xuống xoa xoa cái chân của mình, sau đó đuổi kịp Mộ Tuyết.

Còn về việc không biết nói cái gì, thì cứ làm như không nghe thấy là được rồi, sợ gì chứ?

Trước mặt mọi người, Mộ Tuyết dám động thủ với hắn à?

Chỉ dám thể hiện uy phong ở chỗ ít người mà thôi.

Lục đại thiếu gia như hắn, thì sợ cái gì?

Trong lòng Lục Thủy vừa mới bắt đầu nói lời hùng hồn, thì đột nhiên ngừng lại, Mộ Tuyết quay đầu lại.

“Lục thiếu gia, ngươi không có chút thông minh nào à.”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, nói.

Lục Thủy nghe thấy câu này xong liền run lên.

Sau đó, hắn đi tới trước mặt Mộ Tuyết, cúi đầu xuống, nhẹ nhàng chạm một cái vào môi của Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết mở to hai mắt, nhưng mà cũng không hề lùi lại.

Cho tới khi Lục Thủy dời đi, Mộ Tuyết mới lùi về sau một bước, sau đó bắt đầu kiểm tra xung quanh.

Cũng may là trên con đường này không có người.

Nếu như mà bị nhìn thấy thì lập tức xong đời.

“Lần này đã thông minh chưa?”

Lục Thủy mở miệng hỏi.

“Hừ, tự cho là thông minh.”

Mộ Tuyết trừng mắt nhìn Lục Thủy, sau đó đi tới bên cạnh hắn, sánh vai đi với Lục Thủy.

“Lục thiếu gia sẽ nhân dịp mấy ngày này để chạy loạn sao?”

“Sẽ không, Mộ tiểu thư không cần phải lo lắng việc Mộ gia lại phải đổi mới một lần nữa.

Ta sẽ ở đây để quan sát.”

“Vậy càng nguy hiểm hơn.”

“Mộ tiểu thư phải có niềm tin với ta.”

“Có niềm tin rằng người sẽ lại lật Mộ gia một lần nữa à?”

“...”

Lục Thủy và Mộ Tuyết từng chút từng chút đi gần tới nhà ga.

Chỉ dùng một chút thời gian, Lục Thủy đã đưa Mộ Tuyết tới chỗ xe lửa.

Đường đi dẫn theo Nhã Nguyệt, Nhã Lâm, Mộ Tuyết thì dẫn theo Đinh Lương và Chân Linh.

Một nhóm 6 người, cùng nhau rời khỏi Mộ gia.

Lục Thủy nhìn xe lửa rời đi.

Hắn hoàn toàn không lo lắng cho Mộ Tuyết, nếu như thật sự có người đắc tội với nàng, vậy hắn phải nên lo lắng cho người kia mới đúng.

Đại khái là bọn họ sẽ biết được cảm giác sợ hãi khi bị Y Tử Thần Nữ chi phối.

“Chân Võ.”

Lục Thủy nói khẽ.

“Thiếu gia.”

Chân Võ đi tới bên cạnh Lục Thủy chờ lệnh.

“Quay về Lục gia chuẩn bị linh thạch đi.

Tháng 11.

Tế đàn sẽ hoàn thành trong vòng một tháng.”

Lục Thủy nói.

Chương 1195: Nhị trưởng lão gia nhập vào đại quân tế đàn 2

Nhị trưởng lão gia nhập vào đại quân tế đàn 2

Khi tế đàn hoàn thành, hấn sẽ hành động, một khi thành công sẽ tính toán thù lao cho mọi người.

Người mà Trùng cốc liên hệ là Thiên Nữ Tông, đưa linh thạch qua cho bên kia là được rồi.

Sau đó mới chính là vấn đề.

Cần phải chuẩn bị một chút,

Trước mắt có hai loại khả năng, một là lúc đó thăng cấp lên thất giai, như vậy sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Nếu như không thể nào thăng cấp lên thất giai được, như thế sẽ có hơi phức tạp.

“Thiếu gia, gần đây bọn họ vẫn luôn muốn biết làm sao để đặt câu hỏi.

Chỉ là tò mò mà thôi.

Hy vọng có thể hé lộ ra một chút.”

Một khi rời đi, muốn báo cáo việc này sẽ phải đợi tới hai, ba ngày sau.

Cho nên, Chân Võ cảm thấy có thể hỏi vấn đề này trước.

Cũng có thể nói sơ qua về tiến triển cho thiếu gia.

Lục Thủy nghe xong việc này thì không nói thêm gì nữa, nói thẳng:

“Tay.”

Chân Võ có hơi không hiểu, nhưng mà hấn vẫn đưa tay ra, hấn muốn biết thiếu gia sẽ làm gì.

Chân Võ đưa tay ra, Lục Thủy bắt đầu vẽ phù văn lên trên không trung.

Chỉ mấy hơi thở, một đạo phù văn khó hiểu đã xuất hiện giữa không trung, sau đó khắc vào trong tay Chân Võ.

“Đưa cái phù văn này cho bọn họ, đến thời điểm đó, phù văn sẽ phát sáng.”

Lục Thủy thu tay lại, sau đó nói:

“Đến lúc đó, bọn họ có thể thông qua việc cầu nguyện để đặt ra câu hỏi,

Ta sẽ kéo bọn họ vào trong không gian mệnh lý, để trả lời tất cả các câu hỏi của bọn họ.”

“Không gian mệnh lý?”

Chân Võ không hiểu lắm.

Lục Thủy khẽ gật đầu, nói:

“Nhất niệm vĩnh hằng, quan ta mệnh lý chân thân, Vạn Thế Chúa Tể.”

Góc nhìn mờ ảo.

Nếu như thật sự để cho bọn họ quan sát mệnh lý chân thân, đó chính là lấy oán trả ơn.

Cũng chỉ có như vậy, mới có thể trả lời câu hỏi của bọn họ.

Dù sao thì cũng có rất nhiều người.

Trực tiếp kéo bọn họ vào một chỗ, sau đó hỏi, vậy là được rồi.

Chân Võ vẫn không quá hiểu, nhưng mà nghe thì hình như có rất lợi hại.

Với hắn mà nói thì cũng rất là đơn giản, phát phù văn ra là được, đến thời điểm đó chỉ cần cầu nguyện rồi đặt ra câu hỏi, là có thể nhận được đáp án rồi.

Không biết hắn có thể hỏi hay không nữa.

Ách. hắn có thể đứng ngay trước mặt để hỏi mà.

Thứ hắn muốn hỏi chính là, nếu một ngày nào đó Tam trưởng lão phát hiện ra sự đặc thù của thiếu gia, thì hắn và Chân Linh sẽ chịu trừng phạt như thế nào?

Đây là chuyện mà hai người bọn họ vẫn luôn muốn biết.

Nhưng mà, nếu như bọn họ hỏi thiếu gia, thì thiếu gia chắc chắn là cũng không biết.

Chân Võ không suy nghĩ về việc này nữa, tiếp tục nói:

“Thiếu gia, gần đây còn xuất hiện một vài vấn đề.”

Lục Thủy có chút ngoài ý muốn:

“Còn có chuyện gì nữa?”

Chỉ có vấn đề của Trùng cốc mới là vấn đề thôi, những thứ khác hẳn là không có vấn đề mới đúng chứ.

Chân Võ có chút khó khăn, nói:

“Bản tham khảo trước đây có thể có chút không đủ.”

Việc này khiến cho Lục Thủy có hơi ngạc nhiên, hẳn nhìn Chân Võ, đợi hẳn nói tiếp.

Hắn muốn biết chuyện mà Chân Võ muốn nói có tình hình cụ thể là như thế nào, chỗ nào xảy ra vấn đề,

Thâm Hải Thủy Long?

Bọn họ cũng rất thích bảo vật, đúng là tồn tại có hơi phiền phức.

Nhưng mà, giá trị của tế đàn có hạn, bảo vật mà bọn họ muốn rõ ràng là không thích hợp.

“Bên phía Tịnh Thổ có chút vấn đề,:

Chân Võ cúi đầu giải thích:

“Tịnh Thổ là một không gian tự hình thành, lục địa vô cùng rộng lớn, có vô số dân chúng.

Thế nhưng, lại thiếu tài nguyên để tu luyện...

Cho nên...

Bọn họ có thể cũng giống như Trùng cốc vậy.

Dân chúng bình thường thì lựa chọn linh thạch, cường đại thì lựa chọn hỏi một câu hỏi.

Với lại...”

Chân Võ lén nhìn Lục Thủy một cái rồi nói:

“Số lượng của bọn họ cũng không ít như Trùng cốc.”

Lục Thủy:

“...”

Lại có cả đồng tể đàn tới nữa?

Lục Thủy trầm mặc một chút rồi nói:

“Biết mấy cái quảng cáo ở trên đường không?”

Chân Võ có chút không hiểu, quảng cáo thì liên quan gì tới việc này?

“Có một vài cái quảng cáo lừa đảo, đọc xong liền sẽ dễ dàng bị lừa.

Người quay về đó nói với bọn họ rằng, ta xem một cái quảng cáo như thế, bị lừa một tỷ.”

Lục Thủy bình tĩnh nói.

“Một viên cửu phẩm cũng không đủ mà.”

Chân Võ nói.

Lục Thủy quay đầu sang nhìn về phía Chân Võ, trầm giọng nói:

“Người chỉ cần nói với bọn họ rằng ta đã xem qua mấy chục cái quảng cáo như thế chẳng phải là xong rồi sao?”

Chân Võ nghe xong liền choáng váng.

“Thiếu gia.”

Gương mặt của hắn vô cùng u sầu.

Như này có phải là quá tùy tiện rồi không?

Muốn lấy linh thạch ra thật sự là rất khó.

Thiếu gia nhất định sẽ bị tộc trưởng hỏi thăm tới, nhẹ thì bị nghiêm phạt, nặng thì... không biết nữa.

Lục Thủy không quan tâm, chỉ hỏi hắn còn có chuyện gì nữa hay không.

Nếu lão cha mà đến tìm hấn, thì cũng chỉ nhận được câu trả lời như thế mà thôi.

Con trai của hấn kém cỏi như thế, bị lừa không phải là chuyện rất bình thường hay sao?

Dù sao thì cũng tốt hơn việc bị biết ra tay với chính cha mẹ ruột của mình không phải sao?

Việc đó chắc chắn là còn nguy hiểm hơn như vậy nhiều, cái nào nặng, cái nào nhẹ, nhìn qua là biết ngay.

Chân Võ cũng không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể mắt nhắm mắt mở nói như thế.

“Bên phía Thu Cảnh Cung có lẽ là thất bại rồi, nhưng mà Thạch Minh có nói, một mình hấn có thể xây dựng được một cái tế đàn.”

Chân Võ nói.

Trong lúc nhất thời, hấn vậy mà lại cảm thấy rằng Thạch Minh đúng là làm cho người khác rất an tâm, một người vậy mà lại có thể xây dựng một tòa.

Chỉ sợ cũng giống như bên Trùng cốc bên kia, không chịu làm người.

Cuối cùng, tất cả áp lực đều đặt trên người hấn.

Lục Thủy cũng có hơi ngoài ý muốn, nhưng mà Thu Cảnh Cung đúng là không dám làm loạn thật.

E ngại phải đối mặt với tam đại thế lực cũng là chuyện hiển nhiên.

Thạch Minh muốn tự mình xây dựng tế đàn, khả năng cao là vì muốn hỏi sư tử của hấn có thích hấn hay không, hoặc là có ghét hấn hay không.

Lục Thủy hoàn toàn không muốn trả lời vấn đề này.

Hy vọng đến lúc đó đôi phương sẽ thông minh lên một chút.

Hỏi về mấy chuyện như tu vì gì đó.

Hắn chắc chắn sẽ mở cửa sau cho tên đó, nói kỹ càng hơn một xíu.

“Còn gì nữa không?”

Lục Thủy hỏi.

Lúc này, hắn đã quay người rời khỏi nhà ra, hắn tính đi tìm cha vợ của mình.

Đây là thời điểm bắt đầu bước kế tiếp chuyện của Minh Nguyệt.

Hy vọng sẽ có thu hoạch.

Nhưng mà, có nhiều tề đàn tới như thế, đến lúc đó cũng có thể thu hoạch được đủ hết.

“Bên phía Sơ Vũ thì vẫn chưa nghe nói gì cả.

Nha Đông tiên nhân đã thả người, có điều những người kia hỏi rằng khi sự kiện kết thúc, thì bọn họ có thể được tự do hay không?”

Chân Võ hỏi.

Những người kia là bị thiếu gia nhốt vào, dường như bọn họ biết được thân phận của thiếu gia.

“Bảo với bọn họ rằng sau khi hoàn thành mọi chuyện, hỏi lại vấn đề này, đến lúc đó, ta sẽ trả lời cho bọn họ.”

Lục Thủy nói.

Chân Võ lập tức gật đầu.

Những người này khác với nhóm người Sơ Vũ.

Nhóm người Sơ Vũ dù có biết được thân phận của thiếu gia, thì cũng không thành vấn đề gì lớn cả.

Nhưng mà những người kia thì khác, mức độ nguy hiểm quá cao, vẫn là không nên thả ra thì tốt hơn.

Chương 1196: Nhị trưởng lão gia nhập vào đại quân tế đàn 3

Nhị trưởng lão gia nhập vào đại quân tế đàn 3

Đương nhiên, nếu như thiếu gia quyết định thả bọn họ ra, thì có nghĩa rằng đã không thành vấn đề gì lớn nữa rồi.

“Nhóm người Nhạc Phong đã tìm được Họa Loạn Cổ Thành.

Bên đó có một số người, nhưng mà vẫn chưa ai có thể tiến vào trong Họa Loạn Cổ Thành được cả.

Vị trí của Họa Loạn Cổ Thành cũng đang di chuyển, hiện tại xem ra nó chỉ di chuyển trên mặt nước mà thôi.

Không thể xác định được rằng nó có thể xảy ra biến cố gì khác không.”

Chân Võ nói.

Nói tới đây, hắn lại thuận miệng bổ sung thêm một câu:

“Thâm Hải Thủy Long có lẽ cũng sẽ tham dự vào chuyện này, còn tin tức cụ thể là như thế nào thì vẫn chưa được truyền tới.”

Lục Thủy gật đầu, nói khẽ:

“Bảo nhóm người Nhạc Phong tiếp tục quan sát, có thay đổi gì thì lập tức nói cho ta biết.”

Bất Tử Tộc là trung tâm của tất cả, nếu như bọn họ không còn nữa, thì kế hoạch sẽ khó khăn lên rất nhiều.

Cho nên, một khi có biến hóa gì, hắn cần phải đưa ra hành động tương ứng, bảo đảm tất cả mọi thứ đều đi trên quỹ đạo chính.

Trước lúc hết hôn mà lại bận rộn như thế này.

Sau đó, Chân Võ lại nói thêm một số việc rồi mới rời đi, hắn phải quay về Lục gia một chuyến.

Chờ tới khi hấn về tới đó, có lẽ sẽ có sự kiện cần phải bảo đảm.

Chuyện này khá là lớn, cũng liên quan với khá là nhiều người và thế lực, cho nên, mỗi ngày đều có tiến độ cần phải báo cáo.

Đề qua ba hay năm ngày gì đó, sẽ càng có nhiều tiến độ hơn nữa.

Sau đó, có lẽ sẽ là quá trình xây dựng khá là dài lâu, việc này cũng không thành vấn đề nữa.

Hy vọng là sẽ không có vấn đề nữa.

Chân Võ rời đi, Lục Thủy liền phải sống một mình.

Đột nhiên hấn cảm thấy có chút không quen.

Nhưng mà cũng tốt, cùng lắm chỉ là không có đồ để ăn mà thôi.

Đúng lúc có thể dốc hết toàn lực để tăng cao tu vi, góp nhặt Thiên Địa Chi Lực.

Có điều, việc bây giờ hấn cần làm là đi tìm cha vợ, phải dựa sức mạnh của Minh Nguyệt xuống.

Chẳng mấy chốc sẽ bị phát hiện.

...

“Tiểu Tiểu Đình, có muốn mở mang kiến thức một chút về mệnh lý chân thân của Lưu Hỏa hay không?”

Cửu nhìn lên bầu trời, dường như đang lý giải cái gì đó.

Sau khi nàng giải xong liền quay đầu nhìn về phía Nhị trưởng lão.

Dường như đang muốn khoe sự linh thông tin tức của mình.

“Hấn lại làm gì nữa rồi?”

Nhị trưởng lão thuận miệng hỏi.

Lúc này, nàng đang lật sách xem, đây là một quyển sách về dược mà nàng chưa từng thấy qua bao giờ, một quyển sách có

liên quan tới vấn đề sinh con.

Không biết là do ai sáng tác.

Nội dung cực kỳ thâm ảo, dùng việc bảo vệ con cái làm trung tâm.

Có sự trợ giúp rất lớn đối với Đông Phương Lê Âm.

Nàng không thể hiểu được toàn bộ, nhưng mà chỉ cần suy nghĩ kỹ càng một chút là sẽ hiểu được nó.

“Người vậy mà lại có thể xem hiểu hết chúng nó ư?

Y thuật của người làm sao mà lợi hại như thế?”

Di truyền từ ai vậy?”

Cửu có chút kinh ngạc nói.

Nhị trưởng lão không thèm quan tâm tới nàng, tiếp tục đọc sách.

Đôi mắt của nàng hoàn toàn không rời khỏi quyển sách.

“Ta không nghe ai nói về việc Lục gia có người giỏi y thuật cả, bọn họ chỉ có thực lực là mạnh thôi.”

Nhị trưởng lão thuận miệng trả lời câu hỏi, sau đó nàng lại nói:

“Lục Thủy lại làm cái gì nữa rồi?”

“Hắn muốn ra tay với những vì sao ở trên trời, đại khái là trong một tháng nữa.”

Cửu mở miệng nói.

Nàng vừa dứt lời, Nhị trưởng lão lập tức ngẩng đầu lên nhìn Cửu:

“Hắn định làm như thế nào?”

Người đã nói rằng với thực lực của hắn hiện tại thì không thể trực tiếp rung chuyển tam khóa tinh cơ mà.”

Cửu cười cười, sau đó ngồi xuống bên cạnh Nhị trưởng lão, nói:

“Hắn đương nhiên là sẽ không tự mình ra tay, hắn có kế hoạch vô cùng hoàn chỉnh, kế hoạch này cũng cực kỳ vĩ đại.

Trực tiếp kéo hết đám người Kiếm Nhất Phong, Đạo Tông, Trùng Cốc, Tịnh Thổ, Hải Yêu, Kiều gia, Thâm Hải Thủy Long, Bỉ Chi Hải Ngạn, còn cả mấy người bên phía Nha Đông tiên nhân nữa vào, bên cạnh đó còn có một vài người tu chân hữu tâm hữu lực.

A, bọn họ còn đang nói chuyện với bên Bách Hoa Cốc và Hợp Hoan Tông.

Thực ra, Tiên Sơn cũng tham dự vào trong đó.

Đương nhiên, Ân Thiên Tông thân là hạch tâm cũng không chịu thua kém, trực tiếp mở ra nhiệm vụ có cấp bậc cao nhất.”

Tại sao Ân Thiên Tông lại là hạch tâm?

Đương nhiên là bởi vì người đề xuất là Thiếu tông chủ của Ân Thiên Tông rồi.

Nhị trưởng lão nghe xong liền cảm thấy có hơi ngạc nhiên, hắn rốt cuộc đã làm cái gì mới có thể để cho những thế lực đó cũng tham dự.

Cửu dùng hai tay chống cằm, nhìn Nhị trưởng lão, nàng cười nói:

“Có phải cảm giác rằng tên nhóc con không có tiền đồ nhà mình lập tức trở nên có tiền đồ hay không?”

Bằng sức một mình hắn, có thể trực tiếp kéo theo toàn bộ Tu Chân Giới.

Khiến cho vô số cường giả ra sức vì hắn.”

Nhị trưởng lão cũng không trả lời vấn đề của Cửu.

“Trong Tu Chân Giới có bốn thế lực đỉnh cấp nổi danh, đã có hết ba thế lực tham dự vào trong đó.

Hải Yêu, Tịnh Thổ, càng là những thế lực vượt qua cả thế lực đỉnh cấp.”

Cửu thả năm tay xuống, ngồi ở trên cái ghế tương đối cao, đung đưa đôi chân.

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Nhị trưởng lão hỏi.

“Lưu Hỏa của Ân Thiên Tông phái người đi mời những thế lực này, bảo bọn họ xây dựng tế đàn cho hấn, thù lao chính là linh thạch hoặc là hỏi hấn một vấn đề.

Vấn đề gì, nghi hoặc về cảnh giới nào, đều có thể hỏi hấn.

À, quên nói cho ngươi biết, Thiên Nữ Tông cũng có công lao không nhỏ trong sự kiện lần này.

Hải Yêu, Trùng Cốc và Thâm Hải Thủy Long hoặc nhiều hoặc ít đều là do các năng liên hệ.”

Cửu vừa cười vừa nói.

Dường như đang muốn làm cho Nhị trưởng lão cảm thấy tự hào.

Nhưng mà, Nhị trưởng lão vẫn không có biểu tình gì cả.

“Tế đàn? Tế đàn như thế nào?”

Có tác dụng gì.”

Vấn đề này mới là trọng điểm.

“Để ta cho ngươi xem bức hình của nó.”

Cửu nói.

Sau đó, nàng nói đại khái kế hoạch của Cửu cho Nhị trưởng lão nghe.

Sau khi nghe xong, Nhị trưởng lão ngây ngẩn cả người.

Hấn vậy mà cũng dùng sức mạnh tương tự với tam đại thế lực, muốn thông qua Bất Tử Tộc để hủy đi vĩ lực của đám người Đế Tôn,

Việc này gần như có thể chấn động toàn bộ Tu Chân Giới.

Việc này...

Bút tích rất lớn.

Hơn nữa, còn không sử dụng bất kỳ tài nguyên nào của Lục gia.

“Dùng rồi.

Trong khoảng thời gian này, trong thương khó cũng truyền ra thông tin, thiếu gia thường sẽ xem mấy cái quảng cáo lừa đảo, còn là dạng xem một cái có thể bị lừa một tỷ kia.

Ví dụ như có người nói:

Chân Võ lại tới nữa rồi, lần này thiếu gia xem mấy cái quảng cáo?

Sau đó sẽ có người trả lời rằng:

Ta đoán là một trăm cái.

Còn có người sẽ trả lời rằng:

Ta cược, không dưới một ngàn cái.”

Cửu nhìn Nhị trưởng lão rồi cười nói:

“Đại khái là như thế.”

Nhị trưởng lão:

“...”

Nàng không còn gì để nói nữa, sắp thành hôn rồi, cho nên nàng cũng thả lỏng bên thương khó một chút, không đến mức sẽ đi qua đó chào hỏi.

Chương 1197: Nhị trưởng lão gia nhập vào đại quân tế đàn 4

Nhị trưởng lão gia nhập vào đại quân tế đàn 4

“Sẽ thành công sao?”

Nhị trưởng lão hỏi.

“Cái này thì ta cũng không biết được.”

Cửu đi tới đằng sau lưng của Nhị trưởng lão, bắt đầu chải tóc cho nàng:

“Chuyện này liên quan rất lớn, ta cũng rất khó nhìn ra được.”

Nhị trưởng lão không hề tin câu nói này của nàng một chút nào cả.

Nhưng mà, nàng cũng không để ý lắm, chỉ hiếu kỳ hỏi:

“Mệnh lý chân thân người nói ban đầu là cái gì?”

Cửu nghe thấy câu hỏi này liền lập tức cảm thấy hứng thú, nói:

“Không phải là Lục Thủy cần phải trả lời câu hỏi của mọi người sao?”

Hắn quyết định sẽ mở ra nhất niệm vĩnh hằng, bày ra mệnh lý chân thân, để giải đáp câu hỏi của mọi người.

Đến lúc đó, những người tham gia có thể dùng cách cầu nguyện để tiến vào không gian mệnh lý, nhìn thấy vĩ lực của hắn.

Tiểu Tiểu Đình có muốn đi vào trong đó dọa hắn một chút hay không?

Không cần phải lo lắng, hắn không biết rằng người đã biết hắn đâu.”

Nhị trưởng lão nhìn Cửu, nàng cảm thấy tâm tư của Cửu thật là đen tối.

“Lúc là Thần, ngươi cũng như thế này sao?”

Cửu suy nghĩ một chút rồi nói:

“Ban đầu, ta có lẽ là một người rất ngây thơ lương thiện.

Sau đó, không biết như thế nào, ta bắt đầu bị người ta mang trệt đường ray rồi.”

Nhị trưởng lão:

“...”

“Có muốn hay không?”

Cửu nhìn Nhị trưởng lão rồi nói:

“Chúng ta có thể đi tới Hải Yêu, Bì Chi Hải Ngạn, hoặc là Kiếm Nhất Phong, Đạo Tông.

Còn nếu không được nữa, thì đi tới Trùng Cốc, dọa bọn họ trước, sau đó lại dọa Lục Thủy sau.”

“...”

“Vẫn là nên ở lại để lo cho Lê Âm thì hơn.”

Nhị trưởng lão nói.

“Có cánh cổng không gian ở đây, dù ngươi đang ở đằng sau núi, hay là ở Hải Ngạn, cũng chẳng có gì khác nhau cả.”

Cửu nhìn Nhị trưởng lão rồi nói:

“Mấy người bên Tiên Đình cũng phải người đi xem thử.”

Nhị trưởng lão nhìn Cửu, cuối cùng nàng bình tĩnh nói:

“Đi tới Hải Yêu đi.”

Nhị trưởng lão dừng lại một chút, nàng tò mò hỏi:

“Nếu như ta hỏi mối quan hệ giữa ngươi và Lục gia là gì, thì ta có thể biết đáp án hay không?”

Cửu đang rất vui vẻ, khi nàng nghe xong câu này liền không vui vẻ nổi nữa:

“ ... ”

“Thôi bỏ qua đi, chúng ta vẫn là không nên đi thì hơn.”

Cửu lập tức nói.

Cạch!

Nhị trưởng lão khép sách lại, sau đó đứng lên nói:

“Chúng ta sẽ xuất phát ngay bây giờ.”

...

Ở một ngọn núi lớn ở phía xa xa của Thu Cảnh Cung.

Thạch Minh tự mình đi tới chỗ này để xây dựng tế đàn.

Hắn đã đi tìm Chương môn rồi, nhưng mà cuối cùng đối phương vẫn không đồng ý, chủ yếu là do hắn không giỏi ăn nói cho lắm.

Với lại, hắn đi gặp Chương môn không bao lâu, Chương môn liền ngã xuống.

Chuyện này đúng là khó mà nói rõ ràng được.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể tự mình đi xây dựng tế đàn mà thôi.

Đến nay sư tử vẫn chưa thể khởi hắn, hắn muốn hỏi thử xem có biện pháp nào khác hay không.

Mặc dù có thể hỏi ngay bây giờ, nhưng mà bây giờ lại không phải thời gian thích hợp để hỏi.

Nếu như hắn xây dựng xong tế đàn, như thế sẽ có thể an tâm mà hỏi.

Chỉ có điều, việc xây dựng tế đàn có chút khó khăn, phải tốn không ít thời gian và sức lực mới có thể xây dựng lên được.

Không biết hắn có thể hoàn thành trong kỳ hạn được hay không.

Thời hạn chính là trước tháng 12.

Trên lý thuyết thì có thể, có điều không nhất định sẽ có thời hạn một tháng, lỡ đâu thời hạn bị dời lên trước nữa thì sao.

Cho nên, hắn phải ngày đêm xây dựng nó, bảo đảm phải xây cho đúng, cũng phải bảo đảm là hoàn thành trong tiến độ.

Đáng tiếc, chỉ có một mình hắn, không có ai để bàn luận cùng cả.

Thạch Minh thở dài một tiếng.

Suy nghĩ một chút thì đây cũng là điều hiển nhiên, ai dám tới gần hắn cơ chứ?

Trừ khi, người đó đang ghét bỏ mệnh quá dài mà thôi.

“Vẫn nên nhanh chóng xây xong thôi, nếu không thì sẽ không kịp.”

Thạch Minh cảm thấy có vài chỗ không hiểu, vẫn nên hỏi mấy người Sơ Vũ một chút thì hơn, tránh việc làm sai ở chỗ nào đó.

Sau đó, Thạch Minh cầm hòn đá lên đặt vào vị trí của nó, nhưng mà phải vẽ một chút phù văn lên đó nữa, hắn lại không am hiểu về việc này, vì vậy mà khiến cho hắn bị mất rất nhiều thời gian.

Hắn chau mày, chuyên tâm khắc họa trận pháp.

Có lẽ hắn quá mức chuyên tâm, cho nên việc hòn đá ở bên cạnh xuất hiện dao động hắn cũng không biết.

Rầm rầm!

Một âm thanh khá lớn đột nhiên vang lên.

Lúc này, Thạch Minh mới phát hiện ra rằng tảng đá ở bên cạnh đang bắt đầu rơi xuống.

Hắn vội vàng dùng tay đỡ lấy, chỉ có điều hắn không thể không để ý tới hòn đá đang ở trên tay mình.

Ngay khi hòn đá ở trên tay hắn xuất hiện lung lay, hắn lập tức đỡ lấy hòn đá ở trước mặt.

Từ bỏ hòn đá ở bên cạnh.

Rầm!

Sau đó, hắn chỉ có thể trơ mắt ra nhìn hòn đá ở bên cạnh rơi xuống đất.

Hắn chỉ có thể nhìn, yên lặng mà nhìn nó.

Khi tảng đá đó rơi xuống mặt đất, Thạch Minh cũng không hề có bất kỳ động tác nào cả.

Rất lâu sau đó, nội tâm của hắn mới thềm thở dài một cái.

Một mình quá lâu sẽ dần quen thôi.

Chờ tới khi Thạch Minh ổn định được hòn đá ở trên tay mình, định cầm nó.

Chỉ có điều, hắn chưa kịp đụng tới nó, thì đã có một đôi tay trắng nõn ngọc ngà đụng vào hòn đá đó trước.

Sự thay đổi đột ngột này khiến cho Thạch Minh sửng sò, sau đó hắn ngẩng đầu nhìn qua.

Là gương mặt có hơi tái nhợt của Thiên Ngâm sư tử.

Hắn kinh ngạc, sau đó hắn cứ trơ mắt ra mà nhìn Thiên Ngâm sư tử đặt hòn đá đó xuống vị trí của nó:

“Đặt ở đây sao?”

Giọng nói thanh thúy dễ nghe vang lên.

Thạch Minh vô ý thức gật đầu, nhưng mà rất nhanh sau đó hắn liền bị hù mà lui về sau.

Lui ra thật xa.

Hắn đang sợ.

Chương 1198: Quay lại Mê Đô 1

Quay lại Mê Đô 1

Thạch Minh giật mình la lên.

Hắn lùi xa ra sau, chạy xa tới phía đối diện của tế đàn.

Sự xui xẻo của hắn càng ngày càng mạnh, dường như không gì có thể áp chế được sự tăng mạnh lên của nó cả.

Ngay cả Chương môn còn ngã xuống trước mặt hắn, đừng nói gì tới những người khác.

Trên Đại Đạo, chỉ cần hắn xuất hiện, tất cả mọi người đều phải cung kính lùi đi.

Ai dám nói xấu hắn?

Ai dám tới địa bàn của hắn?

Hắn chỉ cần ở yên một chỗ tu luyện, những người khác sẽ giúp hắn ra mặt.

Họ sẽ kéo những tên trêu chọc tới hắn đi trải nghiệm việc giáo dục bằng vật lý.

Phía sau hắn là toàn bộ các sư huynh, sư tỷ của Tông môn.

Không ai dám ức hiếp hắn, cũng không ai dám tùy tiện mắng hắn.

Cũng chỉ dám lên nói xấu ở sau lưng một chút mà thôi.

Thạch Minh là mặt mũi của Cảnh Thu Cung.

Khi có thể lực thị uy, đều là Thạch Minh dẫn đầu đi tiếp đãi bọn họ.

Cuối cùng, bọn họ đều sẽ trở nên vô cùng khách khí, hy vọng người tới có thể được đổi thành người khác.

Cho nên, hắn biết sự xui xẻo của bản thân mình đáng sợ tới mức nào.

Hắn đã cố tình tránh xa nơi mà sư tử đang ở, sợ ảnh hưởng tới nàng.

Bây giờ, sư tử lại đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh hắn, sao mà hắn có thể không lo lắng được cơ chứ?

Lỡ đâu hắn lại khiến cho vết thương của nàng càng thêm nghiêm trọng thì sao.

“Sư, sư tử, sao ngươi lại tới đây?”

Thạch Minh mở miệng dò hỏi.

Hắn đã không nói chuyện với sư tử rất lâu rồi, cho nên nhất thời không biết nên nói cái gì bây giờ.

Mặc dù vẫn dùng điện thoại để trò chuyện, nhưng mà nhắn tin và mở miệng nói chuyện sao mà giống nhau cho được?

Thiên Ngâm cẩn thận đặt tảng đá xuống, nói khẽ:

“Nghe người ta nói rằng, sư đệ đang ở gần đây để xây dựng tế đàn, cho nên ta tới để xem một chút.”

Nàng khá là để ý tới việc Thạch Minh đột nhiên rời đi, nhất là khi trong khoảng thời gian này hắn còn dọn đi chỗ khác ở nữa, nàng đang nghĩ rằng không biết có phải là sư đệ muốn rời đi hay không.

Không chỉ vì áy náy, mà còn là vì lo lắng cho nàng.

Ở một mình.

Nàng, có chút không quen.

Nhưng mà nhất thời nàng không biết làm sao để biểu đạt điều này, nàng không biết đến tột cùng thì suy nghĩ của mình là như thế nào.

Nhưng mà...

Nàng cảm thấy rằng nếu như không có sư đệ, một mình nàng sẽ rất vô vị.

Trước kia, chỉ cần có thể tu luyện là được rồi, nhưng mà sau đó sư đệ lại xông vào trong thế giới của nàng, bây giờ hắn lại rời đi, làm cho nàng có hơi không vui.

Cho nên, nàng khá để ý tới việc không thể nhìn thấy sư đệ trong mấy ngày nay.

Mặc dù hắn có nói rằng phải ra ngoài một khoảng thời gian rồi, nhưng mà lẽ đâu hắn không trở về luôn thì sao?

Có lẽ một tháng sau đó, nàng sẽ nhận được một tin nhắn, nói rằng sư tử bảo trọng thì sao?

Vì thế, nàng quyết định vẫn nên tới để xem một chút, như vậy sẽ yên tâm hơn.

“Sư tử, nếu như người tò mò về tế đàn, thì có thể nhắn tin cho ta, ta chụp cho người xem, nhưng mà người tuyệt đối không thể tới gần.”

Thạch Minh vội vã nói.

Tới gần đây chính là tự tìm đường chết cho mình.

Toàn bộ người trong Tông môn đều trốn tránh hắn, có ai dám đặc biệt tới gần cơ chứ?

Sẽ bị thương.

Thiên Ngâm cầm một viên đá tới ngồi ở bên rìa tế đàn, nói khẽ:

“Chỉ là ta muốn đến đây để giúp sư đệ một chút mà thôi.

Ở trong phòng một mình, không biết nói chuyện với ai cả.”

“Nhưng mà, sư tử đang bị thương.”

Thạch Minh không dám tới gần Thiên Ngâm, hắn cúi đầu nói:

“Vớ lại, những người tới gần ta đều chết cả.

Đối với sư tử mà nói, thì đây cũng là một loại tổn thương.”

Hắn không thể tự lựa chọn thể chất cho mình được.

Nếu như hắn vốn là người có thể chất bình thường, có lẽ sẽ không quen biết với Hải Yến sư muội, càng sẽ không tới gần được với Thiên Ngâm sư tử.

Hắn cũng sẽ chỉ là một trong số những đệ tử bình thường kia mà thôi.

Có thể có được cuộc sống như bây giờ, đúng là do thể chất này ban tặng.

Rất kém sao?

Không.

Có được cuộc sống như thế này là điều vô cùng hiếm thấy, cũng khá là đặc sắc.

Chỉ có điều, nó đã định sẵn kết cục của hắn là bi kịch.

Sẽ không ai tới gần hắn, cũng sẽ không ai làm bạn với hắn.

Hắn vốn dĩ nên là người bị chán ghét, trong mấy chục năm nay, điều đó chưa từng thay đổi.

Sư tử đối xử với hắn rất tốt, vì thế nên hắn không muốn liên lụy đến sư tử.

“Vết thương của ta không nặng như sư đệ nghĩ đâu, với lại...”

Thiên Ngâm quay đầu sang nhìn Thạch Minh rồi nói:

“Sư đệ có từng nghe qua một loại phù văn, một loại phù văn có thể chống cự lại sự xui xẻo của sư đệ.”

Thạch Minh nghe thấy câu này thì cảm giác có chút nghi hoặc, hắn ngẩng đầu nhìn sang sư tử.

Nhưng mà, khi thấy sư tử cũng đang nhìn mình, hắn liền có hơi không được tự nhiên, tránh đi ánh mắt của sư tử:

“Sao, sao có thể có loại phù văn này cơ chứ?”

“Có.”

Thiên Ngâm vẫn chăm chú nhìn Thạch Minh như cũ, giọng nói của nàng vô cùng kiên định:

“Ta gặp được một vị tiên bối.

Nàng đã vượt ra khỏi sự hiểu biết của ta.

Nàng cho ta... cái phù văn này.

Ta...”

Thiên Ngâm tiên tử nói tới đây thì có hơi do dự một chút, nhưng mà rất nhanh sau đó nàng lại kiên định nói tiếp:

“Ta biết sư đệ có thể không tin, ta cũng không biết phù văn kia có hữu dụng hay không.

Cho nên...

Có thể để cho ta ngồi ở đây, giúp đỡ sư đệ một chút, để cho ta xem thử phù văn có hữu dụng hay không, được chứ?”

Thạch Minh mở to miệng, hẩn nhìn Thiên Ngâm sư tỷ với ánh mắt tràn đầy sự khó tin.

Một lúc sau, Thạch Minh mới bình thường lại, hẩn nói:

“Sư tỷ, người đang nghiêm túc sao?”

Thiên Ngâm đưa tay ra, phù văn chợt xuất hiện ở trên bàn tay nàng, nàng dịu dàng nói:

“Sư đệ giúp ta xem thử hiệu quả của phù văn, ta giúp sư đệ xây dựng tế đàn.

Không phải rất tốt sao?”

“Sư tỷ, người không sợ sao?”

Thạch Minh nhìn Thiên Ngâm sư tỷ.

Cảm giác sư tỷ của hẩn đang liều mạng.

Thiên Ngâm tiên tử nhìn Thạch một lúc sau đó nói khẽ:

“Trên đời này, có lẽ không có chỗ nào an toàn hơn vị trí ở bên cạnh sư đệ cả.”

Thạch Minh lập tức giật mình.

Hẩn rõ ràng là người nguy hiểm nhất.

Sư tỷ bị như ngày hôm nay, tất cả đều là do hẩn hại.

Nếu không thì sư tỷ đã sớm thăng cấp, có lẽ cũng đã đang truy cầu tới cảnh giới cao hơn rồi.

...

Hợp Hoan Tông.

Trong gian phòng tràn đầy màu sắc cổ xưa.

Lúc này, có hai người đang ngồi ở trên bàn, một người thì trong mắt tràn đầy ý cười, một người thì sắc mặt lại có hơi tái nhợt.

Hai người này đương nhiên là Miêu Đồng và Minh Vũ Thanh Y.

Miêu Đồng nhìn Minh Vũ Thanh Y, bộ dạng của hắn chính là muốn nói lại thôi.

“Có ý kiến gì?”

Minh Vũ Thanh Y nhìn Miêu Đồng hỏi.

Trên đường trở về, hắn cứ luôn như vậy,

Giống như là có rất nhiều chuyện muốn nói, nhưng mà lại không chịu nói.

“Tông chủ không dễ nói chuyện đúng không?”

Miêu Đồng nói:

“Ta đã hỏi Chân Võ, hắn nói hiện tại tế đàn có thể có hơi nhiều, cho nên chúng ta không thể làm cho Tông chủ đồng ý thực ra cũng chẳng sao cả.”

“Không.”

Minh Vũ Thanh Y nhìn Miêu Đồng rồi chân thành nói:

“Người kia đã nói rằng sẽ cho người một tia Tiên Thiên Khí, nhưng mà lại không nói rõ chất lượng của nó.

Cho nên, cần phải đưa ra được kết quả tốt nhất.”

“Thực ra, ta cảm thấy việc đặt cho hắn một câu hỏi vẫn tốt hơn.”

Miêu Đồng nhìn đạo lữ nhà mình rồi nói:

“Có lẽ người sẽ có thể thăng cấp thì sao?”

“Ta tạm thời không muốn vào giai.”

Minh Vũ Thanh Y nói khẽ:

“Người tiến giai rất nhanh, ta cũng sẽ không bị kẹt lại.

Nói gì đi nữa thì cũng phải có được Tiên Thiên Khí.”

Miêu Đồng vô cùng không hiểu, đa phần mọi người đều muốn đặt câu hỏi, không thì cũng là linh thạch.

Ban đầu, đạo lữ của hắn cũng rất vui, còn có thể hỏi một câu hỏi.

Nhưng mà, đột nhiên đôi phương lại lật lọng.

Không cho bọn họ đặt câu hỏi, chỉ có thể cho bọn họ một tia Tiên Thiên Khí.

Miêu Đồng muốn thử thương lượng lại, nhưng mà...

Đạo lữ nhà hắn điên rồi.

Nói gì mà phải lấy được nó, hơn nữa còn dốc hết toàn lực để hoàn thành nhiệm vụ.

Vì để quy mô trở nên đủ lớn, nàng trực tiếp cầu kiến Tông chủ.

Nếu không thì với thân phận và địa vị của nàng, đã đủ để cho không ít người tham dự vào chuyện này rồi.

Tóm lại, độ khó của vấn đề bị tăng lên rất nhiều, nhưng mà chỉ cần một mình đạo lữ của hắn thôi là đã chống đỡ được rồi.

Hắn cũng không biết nên nói gì nữa.

Rất nhiều chuyện có thể thương lượng được, nhưng mà chuyện này thì không.

Miêu Đồng đương nhiên là chỉ có thể lựa chọn tiếp nhận nó.

Nhưng mà, hắn cũng rất tò mò, không biết Tông chủ là nam hay nữ.

Chương 1199: Quay lại Mê Đô 2

Quay lại Mê Đô 2

“Khi người gặp Tông chủ, ta có phải đi cùng luôn không?”

Miêu Đồng hỏi.

“Có, đi cùng luôn.”

Minh Vũ Thanh Y gật gật đầu nói.

Đương nhiên là phải đi cùng rồi, nàng đã lập gia đình, cũng nên cho Tông chủ nhìn qua một chút.

“Tông chủ...”

Miêu Đồng do dự một chút, lấy hết dũng khí để hỏi:

“Rất cuộc thì Tông chủ là nam hay nữ vậy?”

Minh Vũ Thanh Y tò mò nhìn Miêu Đồng nói:

“Ta vẫn chưa nói với người về chuyện này hả?”

Tông chủ có thể là nữ, cũng có thể là nam.

Nhưng mà, bình thường nàng đều dùng hình dạng của nữ để xuất hiện.

Có điều, Tông chủ không thích nam, cũng chẳng thích nữ.”

Miêu Đồng:

“...”

Cái này có thể gọi là gì?

Cho nên, rất cuộc thì Tông chủ là nam hay nữ?

...

Mộ gia.

Lục Thủy nhìn lên bầu trời, hẳn cảm giác sức mạnh của Minh Nguyệt đang không ngừng hạ thấp xuống.

Hơn nữa, dường như người của Mộ gia đã phát hiện ra rồi.

“Động tĩnh quá lớn, xem ra sẽ có một chút thu hoạch.”

Lục Thủy nghĩ thâm như thế.

Sau đó, hắn đi tới nơi ở của cha vợ.

Chuyện không trung bị vắn vẹo đúng thật là đã bị phát hiện, nhưng mà chỉ mới có một chút hình thức ban đầu mà thôi, ảnh hưởng không quá lớn.

Lúc nhìn thấy cha vợ, Lục Thủy thấy vẻ mặt của hắn vô cùng đau đớn, trên cánh tay còn lấp lóe ánh sáng.

“Đây là đang không muốn sống nữa sao?”

Lục Thủy cứ thắc mắc tại sao lại gây ra ảnh hưởng lớn tới như vậy, thì ra là do cha vợ đang gắng gượng chống đỡ, muốn mở ra thông đạo.

Không đến cực hạn, hắn sẽ không lo lắng về việc sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Tin tưởng con rể của mình như thế sao?

Cha vợ thật là tốt.

Vậy mà kiếp trước hắn lại không phát hiện ra điều này.

“Lục thiếu gia?”

Mộ Trạch thấy Lục Thủy, đầu hắn chảy mồ hôi lạnh nói:

“Làm sao để dừng cái này lại?”

Lục Thủy:

“...”

Thì ra là do cha vợ không biết làm sao để dừng nó lại à?

Xúc động nhầm chỗ rồi.

“Suy nghĩ dừng lại là được rồi, nó sẽ tự dừng lại.

Nếu như đến cực hạn, tiền bối có gắng gượng chống đỡ cũng vô dụng.”

Lục Thủy nói.

Hắn đã để lại cơ chế khẩn cấp, nếu như đến cực hạn nó sẽ bị phát động.

Ví dụ như là, gây ra ảnh hưởng quá lớn, hoặc là tổn thương tới căn cơ của cha vợ.

Trước mắt thì hai cực hạn này vẫn chưa bị phát động, cho nên thông đạo mới vẫn luôn được xây dựng như vậy.

Đã sắp hoàn thành luôn rồi.

“Cảm giác sắp xong rồi.”

Gương mặt của Mộ Trạch tràn đầy vẻ thống khổ nói:

“Nếu như cứ tiếp tục nữa sẽ xảy ra vấn đề gì sao?”

Lục Thủy ngẩng đầu lên nhìn, vận vẹo càng lúc càng lớn, nhưng mà có thể thực sự ảnh hưởng được tới đây, thì còn cần thêm một chút thời gian nữa:

“Có thể kiên trì cao lắm là thêm 2 tiếng nữa.”

Hai tiếng đồng hồ, rất dài.

“Được, vậy ta kiên trì thêm một chút nữa.”

Mộ Trạch nói.

Lục Thủy còn có thể nói gì cơ chứ?

Hắn chỉ có thể ngồi ở bên cạnh, lật Thiên Địa Trận Văn ra xem, sẵn tiện dùng Thiên Địa Chi Lực để ổn định không gian xung quanh, phòng ngừa sức ảnh hưởng của sức mạnh Nguyệt Tộc.

Những chỗ khác vẫn chưa đến mức bị ảnh hưởng tới, đây là phần cuối của thông đạo, kiểu gì cũng sẽ xuất hiện một chút khí tức gây ảnh hưởng.

Có hẳn ở đây sẽ không xảy ra vấn đề gì hết, cũng sẽ không phát động cơ chế khẩn cấp.

...

Tổ địa Mộ gia.

Mộ Uyên nhìn Khởi Nguyên Thạch đang phát sáng, cảm nhận sự biến hóa của không trung.

Nội tâm của hắn thâm thở dài.

Tu Chân Giới có biến hóa lớn tới như thế, Mộ gia của bọn họ cũng sẽ khó mà ổn định được.

Gần đây, Khởi Nguyên Thạch liên tục xảy ra vấn đề, nhìn như nào cũng thấy có quan hệ rất lớn tới sự biến hóa của thế giới.

“Sự biến hóa ở bên ngoài dường như càng ngày càng nghiêm trọng.”

Mộ Khương đi tới, mở miệng nói.

Lúc này, Khởi Nguyên Thạch cũng xảy ra biến hóa khác thường, không cần nghĩ cũng biết sự biến hóa ở ngoài kia chắc chắn có liên quan tới Khởi Nguyên Thạch.

“Mộ Trạch đâu?”

Mộ Uyên hỏi.

Khởi Nguyên Thạch do Mộ Trạch phụ trách, hơn nữa Mộ Trạch cũng biết được không ít thứ.

Việc bên kia của Khởi Nguyên Thạch có người tồn tại cũng là do Mộ Trạch nói cho bọn họ biết.

Bây giờ, dường như tồn tại bên kia đang kêu gọi bọn họ.

Nhưng mà, bọn họ không thể nào nghe được.

“Hình như là đang ổn định cảnh giới.”

Mộ Khương suy nghĩ một chút rồi nói:

“Hôm qua, ta thấy tu vi của hắn có hơi bất ổn.”

Mộ Uyên thở dài một tiếng, nói:

“Đi xem thử biến hóa ở bên ngoài một chút đi.

Với lại, Lục gia cũng có không ít người tới đây, có lẽ cũng phát hiện ra được sự biến hóa này.

Không biết bọn họ sẽ như thế nào.”

“Ta mới vừa nhận được tin tức về việc này.”

Sắc mặt của Mộ Khương có hơi kỳ lạ, nói:

“Bọn họ hình như muốn xây dựng một cái trận pháp ổn định không gian ở trên bầu trời phía trên Mộ gia, để phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, ảnh hưởng tới việc đón dâu của Lục thiếu gia.”

Mộ Uyên:

“ ... ”

Không thể nào hiểu được Lục gia.

Hoàn toàn không xem tài nguyên là tài nguyên, hơn nữa những người này tuyệt đối không phải là kẻ yếu gì cả.

Mặt mũi của người Lục gia lớn kinh khủng.

Có lẽ Lục gia vốn dĩ đã có những người này, chỉ là do tầm mắt của Mộ gia bọn họ quá mức nhỏ hẹp mà thôi.

“Đợi xem tình huống ở bên phía Mộ Trạch như thế nào, hẳn có lẽ biết một chút về chuyện ở nơi này.”

Mộ Uyên nói.

Sau đó hắn lập tức rời khỏi tổ địa.

Bọn họ đúng thật là không biết đủ nhiều về Khởi Nguyên Thạch.

Nếu như tùy tiện làm loạn, thì rất dễ chọc phải tồn tại ở bên kia Khởi Nguyên Thạch.

Đối với Mộ gia mà nói, thì cũng chẳng biết vị tồn tại này là tốt hay xấu nữa.

Đáng tiếc, bọn họ không có quyền lựa chọn.

...

Chạng vạng tối.

Mặt trời dần lặn sáng.

Lục Thủy khép sách lại, thấy thần sắc của cha vợ đã ổn định lại liền thả Thiên Địa Chi Lục ra.

Bên ngoài có người đang tiến tới.

Hắn dùng Thiên Địa Chi Lục để ngăn cản những người kia ở bên ngoài.

Lúc này, không thể để cho hai người kia đi vào trong này được.

Ở đây thì tạm thời hắn vẫn chưa thể rời đi.

Chờ tới khi hắn rời đi được rồi, sẽ để cho hai người kia vào sau.

Nhưng mà, có vẻ như hiện tại thì hắn vẫn chưa thể rời đi được.

Hiện tại thông đạo đã được mở ra, cha vợ sẽ bị kéo vào trong đó, sau đó phải chuẩn bị cho sự kết nối giữa Nguyệt và Minh.

Cần phải làm không ít chuyện.

Lúc này, Mộ Trạch đúng là đã bị kéo vào trong một không gian.

Ở đằng trước xuất hiện một cánh cửa.

Chỉ có điều, lần này cánh cửa ấy không phát ra ánh sáng như lúc trước nữa.

Bình thường hơn rất nhiều.

“Ngươi là ai?”

Bên kia cánh cửa đột nhiên phát ra âm thanh.

Là một giọng nữ.

“Vãn bối Mộ Trạch.”

Mộ Trạch lập tức cúi đầu nói.

“Là ai bảo ngươi tới nơi này?”

Ở phía sau cửa lại phát ra tiếng nói.

“Người Lục gia.”

Mộ Trạch vì đề phòng vạn nhất, cho nên hắn không nói ra tên của Lục Thủy.

“Lục Thủy?”

Giọng nói của Nguyệt vang lên.

“Vâng.”

Mộ Trạch thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra, đây đúng là Nguyệt trong lời của Lục Thủy.

“Người có thể gọi ta là Nguyệt, người không thể nào ở đây lâu được.”

Giọng nói của Nguyệt vang lên.

Chờ tới khi Mộ Trạch phản ứng lại, thì bản thân hắn đã quay về trong sân rồi.

“Gặp Nguyệt chưa?”

Hắn nghe thấy lời nói của Lục Thủy, hắn ngẩng đầu sang nhìn về phía Lục Thủy, khẽ gật đầu:

“Gặp rồi, nhưng mà không thể giao lưu với bọn họ quá lâu.”

Lục Thủy thu hồi Thiên Địa Trận Văn rồi đứng lên:

“Đây là chuyện rất bình thường, thực lực của người không đủ, cấp độ sức mạnh cũng không đủ.

Thứ duy nhất mà người có thể dựa vào, chỉ là mối quan hệ huyết mạch với Mộ gia giống bọn họ mà thôi.

“Đổi thành người khác, thì còn chẳng thể thấy được.”

Lục Thủy dừng một chút lại nói:

“Đi thôi, đi tìm Khởi Nguyên Thạch.

Đúng rồi, sau khi ra ngoài sẽ gặp phải Mộ tộc trưởng, giải thích sơ qua về tình huống một chút, đừng để cho bọn họ đi theo.

Lục lượng của ta sẽ hộ tống người, cho nên sẽ biểu lộ ra điều bất phàm.”

Lục Thủy nói xong liền bắt đầu tiêu thất:

“Ta sẽ âm thầm quan sát, nhớ là khí chất phải tốt một chút.”

Có Thiên Địa Chi Lực gia trì, cho dù là người bình thường thì cũng sẽ biểu lộ ra sự bất phàm.

Nhưng mà, nếu như đương sự vốn là người hèn mọn, thì Thiên Địa Chi Lực cũng không thể nào làm hắn biểu lộ ra sự vĩ ngạn được.

Hy vọng cha vợ không khiến cho Thiên Địa Chi Lực hồ thẹn.

Mộ Trạch thấy Lục Thủy biến mất ngay tại chỗ, trong nhất thời không thể nào nhận ra được dấu vết của Lục Thủy.

Nhưng mà hắn biết rằng Lục Thủy vẫn ở xung quanh đây, còn sức mạnh của Lục Thủy thì đúng là hắn có cảm nhận được.

Quanh người hắn có một đạo sức mạnh vô cùng khủng bố, thần bí khó lường, khó mà nhìn trộm được.

Nhưng mà, sức mạnh này lại đang hội tụ ở xung quanh hắn, rất nhanh hắn đã hiểu được lời nói của Lục Thủy.

Thì ra là do đại ca và nhị tỷ bị chặn ở bên ngoài, không vào được, khó trách muốn hắn phải giải thích một chút.

Hiện tại, hắn muốn đi tổ địa, đương nhiên là không thể để cho người khác đi theo được rồi.

...

Chương 1200: Quay lại Mê Đô 3

Quay lại Mê Đô 3

Mộ Uyên và Mộ Khương đứng ở bên ngoài viện nơi Mộ Trạch đang ở, bọn họ nhíu mày nhìn cái viện tử này.

Vừa nãy, bọn họ định tới đây để xem tình trạng thân thể của Mộ Trạch, sau đó nói cho hắn biết tình hình ở bên tổ địa.

Nhưng mà...

Lúc bọn họ tới thì bị một lực lượng thần bí ảnh hưởng, không thể nào tiến vào trong viện tử của Mộ Trạch được. Dù cho bọn họ có dùng biện pháp gì đi nữa, thì tất cả đều vô dụng.

Trận pháp, thuật pháp, tất cả đều vô dụng trước cỗ lực lượng kia.

Hơn nữa, tuy rằng sự vận vẹo ở trên bầu trời cũng biến mất rồi, nhưng mà trong sân của Mộ Trạch dường như lại xuất hiện vận vẹo.

“Nơi ở của Mộ Trạch không thích hợp.”

Mộ Uyên nói.

“Lời của ta truyền vào trong đó như đá chìm xuống đáy biển vậy.”

Gương mặt của Mộ Khương cũng đầy sự mờ mịt.

Bọn họ có một vài phỏng đoán có hơi không được tốt cho lắm.

Đây tuyệt đối không phải là sức mạnh của Mộ Trạch, mà Mộ Trạch lại là người tiếp xúc với tổ địa nhiều nhất.

Ở phía bên kia có một tồn tại vô cùng mạnh mẽ.

Bây giờ lại có một cỗ lực lượng vô cùng cường đại và thần bí xuất hiện ở nơi ở của Mộ Trạch, điều này không khỏi khiến cho bọn họ nghĩ nhiều.

Hiện tại, lực lượng thần bí này bắt đầu co lại.

Mộ Uyên và Mộ Khương lập tức trở nên cảnh giác, hiện tại bọn họ cảm nhận được rằng mình đã có thể tiến vào trong viện tử của Mộ Trạch được rồi, có điều...

Nhất thời có hơi không dám đi vào trong đó.

“Có người đi ra.”

Mộ Uyên đột nhiên nói.

Lúc này, Mộ Khương cũng nhìn thấy, trong sân có một bóng người đang đi ra ngoài. Hơn nữa, nếu như bọn họ không cảm giác sai, thì cỗ sức mạnh thần bí đó đang bao trùm lên người này.

Có cảm giác như một con thú dữ vừa đi ra khỏi hang động vậy.

Việc này khiến cho Mộ Uyên và Mộ Khương có chút khẩn trương.

Bởi vì, bọn họ không biết thứ đang đi ra ngoài đây rốt cuộc là cái gì. Mặc dù nhìn người đó rất giống với Mộ Trạch, nhưng mà không ai biết rằng Mộ Trạch có bình yên vô sự thật hay không cả.

Dù sao thì Mộ Trạch cũng không thể có được loại sức mạnh đáng sợ tới như thế.

Đúng vậy, người đi ra chính là Mộ Trạch.

Bước chân của hắn có hơi trầm trọng, mỗi một bước đều mang theo âm thanh nặng nề, như có ngàn cân ở trên đó vậy.

Dường như trên vai người đang bước đi kia đang khiêng cả một ngọn núi lớn.

Mộ Trạch đi từng bước từng bước tới chỗ của Mộ Uyên và Mộ Khương.

Lúc này, hình ảnh trong mắt của Mộ Uyên, chính là một người đàn ông đang kéo lê thân thể của mình, xung quanh hắn có sức mạnh khủng bố đang cuộn trào, dường như nó vụn vụn cả không gian ở xung quanh.

Quý dị khó lường, sâu không thấy đáy.

Giống như vực sâu di động.

Cái này...

Mộ Uyên và Mộ Khương có hơi e ngại, cái này chắc chắn đến từ cường giả ở phía bên kia Khởi Nguyên Thạch.

Trong lúc nhất thời, bọn họ không khỏi có chút do dự, không biết có nên lui về sau hay không, nhưng mà điều này hữu dụng sao?

Nếu như đối phương muốn đối phó với bọn họ, khi này đã ra tay rồi.

Mộ Trạch càng tới gần, áp lực mà bọn họ cảm giác được càng lớn, dường như sắp có ngọn núi lớn đè xuống người bọn họ, nghiền ép bọn họ vậy.

Cảm giác nặng nề này khiến cho bọn họ không chịu nổi.

Rất nhanh, Mộ Trạch đã đi tới trước mặt bọn họ, bọn họ nhất thời không dám chủ động mở miệng.

“Đại ca, nhị tỷ.”

Mộ Trạch nói, có điều giọng của hắn có hơi trầm thấp, có chút khó chịu nói:

“Tại sao các ngươi lại ở đây?”

Giọng nói đột nhiên vang lên khiến cho Mộ Uyên và Mộ Khương sửng sò, dường như ngọn núi lớn kia đã không còn nữa.

Tự mình dọa mình.

“Tình trạng hiện tại của ngươi là như thế nào?”

Mộ Uyên hỏi.

Mặc dù không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng mà trên người của Mộ Trạch chắc chắn là đã xảy ra chuyện lớn gì đó.

Bọn họ cảm nhận được rất rõ ràng loại lực lượng này.

Hơn nữa, lúc này bọn họ cũng cảm nhận được loại sức mạnh đã ngăn chặn bọn họ, không cho bọn họ tiến vào trong viện tử.

Sức mạnh này đang hội tụ ở xung quanh người Mộ Trạch.

“Ta đã có thể đối thoại được với Khởi Nguyên Thạch, cũng đã tìm được một nửa khác của Khởi Nguyên Thạch.

Bây giờ, ta đang cố gắng lén nhìn trộm câu chuyện ở phía sau nó.”

Giọng nói của Mộ Trạch có hơi trầm thấp:

“Nhưng mà các người cứ yên tâm đi, có cực hạn, nếu xảy ra chuyện gì ta sẽ lập tức dừng lại.

Tuyệt đối sẽ không làm tổn hại tới Mộ gia.

Không biết được rõ ràng chuyện này, có lẽ chúng ta đều sẽ không ngủ được.”

Mộ Uyên nhíu mày, sau đó nhìn Mộ Trạch rồi nói:

“Hiện tại, người muốn đi tới tổ địa à?”

Mộ Trạch gật gật đầu:

“Đúng vậy.”

“Đi một mình?”

Mộ Khương cũng mở miệng hỏi.

Mộ Trạch gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Trong Mộ gia thì đúng là chỉ có một mình hắn đi mà thôi, chẳng qua là còn có thêm một người bên Lục gia nữa.

Những người khác không thể tiến vào.

Cuối cùng, Mộ Uyên và Mộ Khương chỉ có thể đồng ý với hắn, nhìn Mộ Trạch đi tới tổ địa.

Chỉ một thoáng sau, bọn họ đã thấy Mộ Trạch biến mất.

“Trên người Mộ Trạch có rất nhiều bí mật.”

Mộ Uyên thở dài một tiếng rồi nói.

“Đúng vậy, nhất là sau khi hắn đưa Mộ Tuyết về.”

Mộ Khương cũng thở dài:

“Sau khi Mộ Tuyết được hấn dẫn về đã xảy ra chuyện gì, hấn cũng không hề đề cập tới.

Tính tình cũng thay đổi rất lớn.

Mấy tháng sau lại mang về thêm một chuyện, chính là việc làm đám hỏi cùng với Lục gia.

Hoàn toàn không thể biết được nguồn gốc của những việc này là gì.

Bây giờ nghĩ lại, ta mới cảm thấy quái dị.

Chúng ta không hề có chút qua lại nào với Lục gia cả, nhưng mà chuyện đám hỏi lại được diễn ra vô cùng thuận lợi.

Gần đây cũng như thế, biết bao thế hệ đều không thể hiểu được Khởi Nguyên Thạch, vậy mà hấn lại hiểu.

Nhìn bộ dạng này của hấn, sau lưng sẽ còn có rất nhiều bí mật nữa.”

“Thôi kệ đi.”

Mộ Uyên lắc đầu nói:

“Chỉ cần không tổn hại gì tới Mộ gia là được.

Mộ Trạch chắc chắn sẽ biết điều này.

Nhưng mà, vẫn phải luôn cảnh giác xung quanh, phòng ngừa phát sinh chuyện ngoài ý muốn.”

Sau đó, hai người bắt đầu âm thầm phòng bị, bảo đảm sẽ không phát sinh chuyện gì mà bọn họ không thể xử lý được.

...

Tổ địa của Mộ gia.

“Kỹ thuật diễn của tiên bói cũng không tệ.”

Lục Thủy đi ra từ phía sau lưng của Mộ Trạch, nói.

Mặc dù cơ thể của cha vợ có hơi suy yếu, nhưng mà nếu như chỉ khiến cho bước chân trầm trọng hơn thôi thì chẳng sao cả.

Chỉ là vì để phối hợp với sự trầm trọng của Thiên Địa Chi Lực.

“Lục thiếu gia cứ nói đùa, ở trước mặt của Lục thiếu gia, kỹ thuật diễn của ta cũng chỉ giống như trò đùa của trẻ con mà thôi.”

Mộ Trạch khiêm tốn nói.

Lục Thủy là ai?

Phế thiếu của Lục gia.

Không phải chỉ có người ngoài cảm thấy như thế, mà ngay chính bản thân Lục gia cũng cảm thấy như thế.

Một lần diễn liền diễn mười mấy năm, hấn sao có thể so được với Lục Thủy?

Khác nhau một trời một vực.

Thứ mà Lục Thủy diễn chính là cuộc đời, còn hấn chỉ là một đoạn tiểu phẩm mà thôi.

Múa rìu qua mắt thợ.

“Tiếp theo Lục thiếu gia muốn làm gì?”

Lúc này, bọn họ đã đi tới chỗ của Khởi Nguyên Thạch.

“Thử để cho Nguyệt và Minh liên thông với nhau một chút trước đã.

“Tiền bối chỉ cần đặt tay lên trên Khởi Nguyên Thạch là được.”

Lục Thủy nhẹ nhàng nói.

Hấn không biết sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên trực tiếp khởi động Thiên Địa Chi Lực, bao trùm Khởi Nguyên Thạch.

“Ta bắt đầu đây.”

Mộ Trạch để tay lên trên Khởi Nguyên Thạch, dự định kết nối song phương.

Trông thấy Lục Thủy gật đầu, Mộ Trạch bắt đầu dùng sức mạnh kết nối hai bên.

“Ta nối liền lối đi cho các ngươi.”

Mộ Trạch nói với Minh và Nguyệt.

Sau khi hai bên đều đồng ý, tất cả sẽ bắt đầu.

Hai đạo vốn không thể nào liên thông được, giờ phút này lại bắt đầu kết nối với nhau.

Dường như hai tồn tại hoàn toàn khác biệt đang tiến hành kết nối.

Ngay khi hai thông đạo chạm vào nhau.

Sức mạnh của thế giới cũng bắt đầu bộc lộ ra.

Thiên Địa rung lắc, vạn vật chấn động.

Oanh!!!

Tiếng vang vô hình phát ra từ thiên địa.

Vạn sự vạn vật đều phải hứng chịu xung kích không biết tới từ đâu, dường như có thứ gì đó đang giáng xuống trần thế.

Một vết nứt đột nhiên xuất hiện trên thiên địa, đồ vật vốn không ở trần thế bắt đầu hiện thế.

Chương 1201: Mê Vụ Chi Đô trong ghi chú (1)

Mê Vụ Chi Đô trong ghi chú (1)

Tiếng nổ vang khắp trời đất!

Thu hút sự chú ý của một số người.

Nhưng không ai có thể cảm giác được nguồn gốc của tất cả những biến hóa này.

Mộ Tuyết vẫn đang ở trên xe lửa, nàng nhìn ra bên ngoài, nhìn đến vị trí của Mộ gia.

Cứ có cảm giác trong nhà rất không an toàn.

Có điều...

Từ giờ cho đến lúc nàng lấy chồng chỉ còn có nửa tháng nữa, cho nên trong nhà sẽ không có chuyện gì.

Nếu không, Lục Thủy còn cưới nàng thế nào?

Mặc dù trong lòng Lục Thủy có tính toán, nhưng chắc chắn sẽ không khiến hôn ước bị trì hoãn.

Lục Thủy chính là như vậy.

Nhớ tới Lục Thủy, Mộ Tuyết cũng cảm thấy vui vẻ.

“Sao vậy?” Di Đường nhìn Mộ Tuyết, nhẹ giọng hỏi.

Mộ Tuyết lắc đầu, nói khẽ:

“Cảm giác trong nhà như sắp xảy ra chuyện gì đó, nhưng sẽ không có vấn đề gì.”

Nghe được câu này, Di Đường cũng có chút bất ngờ, nhưng nếu Mộ Tuyết đã nói là không có việc gì, vậy hẳn sẽ không có việc gì.

Có điều, vừa rồi Mộ Tuyết đã cười.

Khả năng là nhớ tới Lục Thiếu gia, cho nên là, biến hóa ở Mộ gia là có quan hệ với Lục Thiếu gia?

Vậy xác thật không phải chuyện lớn gì.

Sau đó, dì Đường liền an tâm lại, bắt đầu thảo luận với Mộ Tuyết chuyện thiếp mời.

Mau chóng kết thúc, mau chóng để Mộ Tuyết đi gặp tiểu tình lang của nàng.

Nhã Nguyệt lúc này đang ngồi ngay bên cạnh mẹ mình, Nhã Lâm thì ôm Hỏa Vân Thú ngồi cạnh Mộ Tuyết.

Đương nhiên, Nhã Nguyệt vẫn để mắt đến Nhã Lâm, nhưng cũng vẫn luôn chú ý tới chuyện phát thiếp mời.

Chờ đến khi chính nàng lập gia đình cũng không bị luống cuống chân tay.

Ra vẻ bản thân tương đối thuận thực.

...

Trên bầu trời Lục gia, phía trên kiếm ý, ánh mắt Đại Trưởng lão đột nhiên hướng về phía sau núi Lục gia.

Bên kia vẫn còn chút sức mạnh của hắn.

‘Khu vực không tồn tại?’

Hắn có chút ngạc nhiên, sau đó, một trận gió nổi lên.

Trận gió thổi tới phía sau núi Lục gia, dường như đi qua một khoảng không vô tận tới khu vực không tồn tại.

Mà sau khi cơn gió kia thổi qua, rất nhiều người đều đã nhận ra sự biến hóa của thiên địa.

Mấy người Tiên Quân Thái Nhân có chút ngây người nhìn về phía chân trời.

“Là chỗ nào xảy ra vấn đề?” Tiên Quân Thái Nhân tựa như đang hỏi người bên cạnh, lại tựa như đang hỏi chính mình.

“Không thể nắm bắt được phương hướng, có điều, sức mạnh của Đế Tôn đã mạnh lên một phần.

Không phải là do mưa móc dư trạch.

Biến hóa này là đột ngột xuất hiện.” Tiên Quân Tử Vi nhìn về phía chân trời, bình tĩnh nói.

Thế giới nơi đây quý dị khiến bọn hấn nghĩ không thấu.

Biến hóa chưa từng dừng lại.

Bọn hấn cũng không dám vọng động.

“Hy vọng không phải là do vị Lưu Hỏa của Ân Thiên Tông kia làm ra, nếu là như vậy, chúng ta sẽ ở thế hạ phong.” Tiên Quân Thái Nhất thở dài nói.

“Lưu Hỏa, ta không nhớ Tiên Đình có bao giờ chọc tới loại người kiểu này.” Tiên Quân Tử Vi suy tư hồi lâu, cũng không nhớ ra có vị nhân vật này thời Viễn Cổ.

“Liệu có phải thuộc thời đại của Đế Tôn kia không?” Chiến Thần mở mắt ra.

Thời đại kia của Đế Tôn, bọn hấn ít nhiều cũng có chút hiểu biết.

Nhưng người nhiều tuổi nhất trong số bọn họ, Tiên Quân Thái Nhất, cũng không thể tính là người của thời đại Đế Tôn.

Chỉ có Tiên Quân Tinh Ti miễn cưỡng tính là thuộc thời đại kia.

Nhưng Tiên Quân Tinh Ti đã không còn.

Bọn hấn không có được đáp án cuối cùng.

“Chẳng lẽ uy hiếp lớn nhất của chúng ta thật ra lại là Lưu Hỏa sao?” Tiên Quân Thái Nhất thở dài một tiếng, nói.

“Không biết rõ lai lịch đối phương, hoặc là hấn chỉ muốn giúp kẻ yếu.” Chiến Thần nói.

Bọn hấn đương nhiên chỉ có thể suy đoán, không có được đáp án chính xác.

Có điều bọn hấn cũng không quá xoắn xýt chuyện này.

Bất kể như thế nào, đã có manh mối về đứa con thứ hai của Lục gia.

Một khi nó giáng thế, thì hoàn toàn không phải người bọn hấn có thể đối kháng được, hoặc là nói hoàn toàn không có cách nào ngăn cản đối phương phát triển.

Chuyện này chỉ có thể giao cho mấy người Đế Tôn.

Đề Đế Tôn có thể xuất thủ, bọn hắn đang toàn lực giúp Đế Tôn tỉnh lại.

Dù đứa con thứ hai có sinh ra, mấy người Đế Tôn cũng có thể thức tỉnh trước khi đứa con thứ hai hoàn toàn phát triển.

Đây là cực hạn của bọn hắn.

Thời gian khoảng ba năm.

Đây là tin tức bọn hắn nhận được, chỉ cần duy trì tốc độ này là đủ.

Về phần ngăn cản Lưu Hỏa.

Kiểm Nhất Phong, Đạo Tông, Trùng Cốc, bọn hắn thật sự khó mà đối kháng được.

Trước khi Lục gia có mang đứa con thứ hai, bọn hắn đã tiêu hao quá lớn, nếu không cũng không đến mức như vậy.

Hay là mau chóng khôi phục đi.

Sau này bọn hắn sẽ không cách nào chinh chiến, chỉ có thể phối hợp với Đế Tôn hành động.

...

Lục Thủy vốn là đến quan sát Khởi Nguyên Thạch.

Nhưng ngay khi vừa kết nối tới thông đạo, hắn có cảm giác như nhìn thấy một màn sương mù.

Tiếp đó, chính chỗ hắn đứng cũng bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Dường như bị hút vào vực sâu vô tận.

Sức mạnh của hắn đủ cường đại, cho nên bị khóa chặt.

Cha vợ cũng không bị ảnh hưởng quá lớn.

‘Đây là có chuyện gì?’ Lục Thủy hơi kinh ngạc trong lòng.

Có điều hắn cũng không thoát khỏi lực kéo này, mà thuận theo đó đi tới.

Đương nhiên, hắn đã mặc áo bào đen vào.

Để phòng ngừa nguy cơ.

Trong vực sâu xuất hiện sương mù, chỗ của Mê Đô là Mê Vụ Chi Đô.

Cho nên lần này đi qua, có khả năng sẽ trực tiếp tiến vào Mê Vụ Chi Đô.

Nếu như có thể tiến vào Mê Đô chỗ Minh, vậy càng tốt hơn.

‘Hy vọng sẽ không tốn quá nhiều thời gian.’

Sau đó, Lục Thủy trực tiếp biến mất ở gần Khởi Nguyên Thạch.

Có điều nơi này từ đầu đến cuối đều bị sương mù bao trùm, mà Mộ Trạch thì đang cố gắng duy trì thông đạo.

Hắn cảm nhận được ảnh hưởng to lớn của thông đạo này.

Giống như hắn đang liên thông với thông đạo của thế giới vậy, chuyện này quá đáng sợ.

Hắn chỉ có thể trở mắt nhìn Lục Thủy biến mất.

May mà trước khi biến mất Lục Thủy đã truyền lời cho hắn, để hắn không phải lo lắng.

Sương mù khuếch tán, bao trùm tổ địa.

Bên ngoài tổ địa, mấy người Mộ Uyên có thể phát giác được sự tồn tại của sương mù.

Bọn hắn truyền lời vào trong, nhưng sương mù này là ngăn cách tất cả, nhìn lâu còn khiến cho người ta cảm thấy mê man.

Cái này...

Rốt cuộc là cái gì?

Mộ Uyên thở dài một tiếng:

“Nơi này để ta trông coi, chuyện trong tộc và Lục gia cần phải duy trì, người đi sắp xếp chút đi.”

Hôn lễ đã định ngày, đương nhiên không thể chậm trễ.

Nếu như có thể, bọn hắn càng muốn đẩy lên sớm hơn một chút, cầu viện cũng được.

Loại chuyện này, đã vượt ra khỏi nhận biết của bọn hắn.

Nếu như quả thật không có cách thì vẫn phải cầu viện, dù sao cũng có khả năng ảnh hưởng đến việc tổ chức hôn lễ.

Có lẽ Lục gia sẽ đề trong lòng.

...

Chương 1202: Mê Vụ Chi Đô bên trong ghi chú (2)

Mê Vụ Chi Đô bên trong ghi chú (2)

Lục Thủy đi một đường trong sương mù, hẳn có thể cảm nhận được đường trở về, chỉ cần thông đạo tách ra là hẳn có thể đi thẳng về.

Mức độ nguy hiểm thấp hơn rất nhiều so với dự đoán.

Rất nhanh sau đó, hẳn rơi vào trong làn sương mù, không cần đặc biệt đi thăm dò hẳn cũng biết nơi này chính là Mê Vụ Chi Đô.

‘Xem ra Minh quả thật ở trong Mê Đô, chỉ là...’

Hắn nhìn xung quanh một chút, không thấy bất kỳ cái gì.

Ngoài sương mù cũng chỉ có sương mù.

Hơn nữa cũng không cảm nhận được cái gì, dường như toàn bộ giác quan đã bị ngăn cách.

Sức mạnh thiên địa bắt đầu vận chuyển, ánh mắt của hắn hơi sáng lên.

Không bao lâu sau, hẳn nhìn thấy ở phía xa có một hòn đảo.

Phía dưới hòn đảo giống như là biển mây.

Đúng vậy, hòn đảo này không phải nằm trên biển, mà là trôi nổi trên biển mây.

Phía dưới biển mây là cái gì, Lục Thủy không biết, nhưng Mê Vụ Chi Đô xuất hiện ở thế giới đều là trong biển rộng.

Tạm thời không có khả năng xác định bên dưới biển mây có nhìn thấy mặt đất hay không.

Có lẽ trong biển mây cũng sẽ có cá con, phía dưới cũng sẽ có hải quái.

Mê Vụ Chi Đô vốn cũng không theo lẽ thường.

Sau đó, Lục Thủy động, đi về phía hòn đảo.

Hòn đảo kia nhìn như rất gần, nhưng thật ra lại ở rất xa.

Về phần có phải là nơi Minh ở hay không, cái này Lục Thủy rõ.

Chắc chắn không phải.

Minh là ở chỗ Mê Đô, mà hòn đảo kia thì không phải Mê Đô.

Chi ít hấn cũng không nhìn ra nó có bất kỳ quan hệ gì với Mê Đô, giống như chỉ là một hòn đảo bình thường.

Bỏ ra chút thời gian, Lục Thủy đã xuất hiện ở gần chỗ hòn đảo, thông đạo vẫn còn ở phía sau.

Việc trở về không thành vấn đề.

Nếu như trở về cũng là vấn đề, vậy thì phiền toái rồi.

Cha vợ dưới tình thế cấp bách, có thể sẽ nói cho cha mẹ hấn biết.

Sau đó Mộ Tuyết sẽ biết, liền chạy tới vớt người.

Cuối cùng, nếu như bị Mộ Tuyết vớt ra ngoài, vậy...

Đời này cũng không thể thoát ra khỏi nỗi nhục này, bị lão bà cứu, đây chính là bị đóng trên Trụ Sĩ Nhục.

Mặc dù chỉ có hai người biết tới Trụ Sĩ Nhục.

Dù về sau hấn có mạnh hơn, dù có cứu lại Mộ Tuyết nhiều lần, Mộ Tuyết cũng sẽ chế giễu hấn một câu, lúc trước nếu không phải ta...

Tóm lại, cẩn thận, nhất định phải cẩn thận.

Hòn đảo nhìn quả thật rất bình thường.

Lục Thủy chậm rãi đáp xuống hòn đảo, cây cối, bãi cát, động vật nơi này đều rất bình thường.

Thậm chí ngay cả linh thú cũng không thấy.

Chẳng qua ngay khi hắn đang muốn tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên có một vệt sáng rơi xuống trước mặt.

Ánh sáng này trực tiếp ngăn cách đường đi.

“Xin mời xác minh thân phận.” Một âm thanh đột ngột vang lên từ trong luồng sáng.

Lục Thủy nhìn xuống, phát hiện là hệ thống xác minh.

Sao chỗ nào cũng có hệ thống này thế?

Giờ phút này, ánh sáng quét một lượt trên người hắn.

Một lát sau, âm thanh của hệ thống xác minh vang lên:

“Không thể thu được thông tin hữu ích, mời xác minh thân phận.”

“Nếu không, coi như từ bỏ xác minh.”

Giờ phút này, ánh sáng lại một lần nữa quét qua Lục Thủy, dường như muốn xác minh lại lần nữa.

Lục Thủy chỉ đứng nhìn, mặc cho đôi phương quét.

Một lát sau, ánh sáng thu lại.

“Không thể thu hoạch thông tin, người đến tự động từ bỏ xác minh thân phận, cấm tiến vào.”

“Hoan nghênh xác minh thân phận lần sau.”

Ánh sáng dần biến mất.

Hệ thống rời đi.

Có điều ngăn cách dường như không được hủy bỏ.

Lục Thủy nhìn hệ thống xác minh, không quá chắc chắn có phải nó có cùng dữ liệu hay không.

Liên mở miệng nói:

“Là ta.”

“Là ta?” Âm thanh của hệ thống xác minh vang lên, không nhanh không chậm:

“Là ai cũng không thể trốn xác minh, người cho rằng mặc một bộ áo bào đen là có thể...”

Lời mới nói được một nửa, Lục Thủy đã bỏ mũ xuống, để hệ thống xác minh nhận mặt chút.

Có điều, âm thanh của hệ thống xác minh cũng không mấy may xuất hiện chút biến hóa nào, nó tiếp tục nói:

“Người cho rằng người mặc một bộ áo bào đen là có thể che được dáng dấp vĩ đại, có thể ngăn được khí tức vô thượng của người sao?”

Người cho rằng một bộ áo bào đen là có thể ảnh hưởng tới bản hệ thống xác minh sao?

Bản hệ thống chỉ là giả bộ một chút mà thôi, hệ thống đã sớm mở cửa lớn, cung nghênh các hạ đến rồi.”

Ánh sáng biến mất, cửa chính từ từ mở ra.

Lục Thủy đội mũ lên, cất bước đi vào bên trong.

Quả nhiên, tất cả hệ thống xác minh đều có cùng một dữ liệu.

Cũng chỉ là một hệ thống.

Lục Thủy đi vào, hệ thống xác minh bắt đầu tạo nhật ký, muốn tổng kết lại.

‘Chương trình phân tích hệ thống...’

‘Chỉnh lý hành vi hệ thống...’

‘Tạo nhật ký.’

‘Cần sửa đổi thái độ, gặp tồn tại không biết, tận lực để đổi phương cung cấp tin tức, hoặc cung cấp hình dạng.’

‘Đa số đều là cường giả không biết.’

‘Kết luận: Người này thường xuyên tìm hệ thống chơi.’

Hệ thống vừa mới tạo nhật ký chưa được bao lâu, một trận gió thổi tới.

Sau đó, ánh sáng hệ thống phát ra.

“Xin mời xác minh thân phận.”

“Đang xác minh thân phận.”

Ánh sáng bắt đầu quét về phía trận gió đột nhiên xuất hiện kia, một bóng người lơ mơ ẩn hiện ở đó.

Chỉ là ánh sáng vừa mới đảo qua, liền bị kiếm khí từng đoạn từng đoạn đánh tan.

“...”

“Xác minh chưa từng thất bại.”

“Thông qua.”

“Mời ngài vào.”

Lúc này, kiếm khí dần biến mất, bóng người dường như càng hiện rõ hơn.

“Xác minh lại lần nữa.”

Một giọng nói thông thả vang lên.

“Bắt đầu xác minh.”

Ánh sáng của hệ thống lại hạ xuống, chỉ là lần này tương đối chậm chạp, giống như sợ bị chặt vậy.

Rất nhanh sau đó, ánh sáng quét qua người người này.

“Đang xác minh thân phận.”

“Thân phận phù hợp, thông qua.”

“Cảm ơn ngài đã phối hợp.”

“Điều kiện thông qua xác minh là cái gì? Hoặc là nói, vì sao ta lại có thể thông qua xác minh?” Giọng nói thông thả vang lên.

Dường như không hề lo hệ thống không trả lời.

Lúc này, ánh sáng hệ thống hơi rung nhẹ:

“Thân phận của ngài nằm ở hàng đầu tiên của hệ thống, có thể thông qua tất cả cấp độ của hệ thống.”

“Thân phận.” Giọng nói thông thả chậm rãi vang lên.

Có chút nghi hoặc.

“Hệ thống làm việc theo chương trình, trong kho số liệu không có nhiều thông tin.”

“Xin bỏ qua cho hệ thống.”

Giờ phút này, bóng người biến mất tại chỗ, một trận gió như nổi lên tứ phía.

Sau khi người biến mất, ánh sáng hệ thống lại lần nữa xuất hiện.

‘Phân tích kết cấu nơi đây.’

‘Phân tích thất bại... Phân tích lại lần nữa...’

‘Phân tích thành công.’

‘Kết luận: Đây là nơi đại hung.’

...

Lục Thủy đi trên hòn đảo, nơi này có rừng cây, có động vật, giống y như đúc rừng cây bình thường ở bên ngoài.

Thậm chí còn bình thường hơn.

Mê Vụ Chi Đô thật là cái gì cũng có khả năng.

Lục Thủy một đường đi về phía trước, hẩn nhìn thấy vết tích của người ở chỗ này, nơi này còn có những người khác.

Ngao!

Tiếng động đột ngột khiến Lục Thủy giật mình.

‘Tiếng sói tru?’

Nghe thấy âm thanh này, Lục Thủy cũng không dừng lại, mà trực tiếp đi thêm một bước về phía trước, chỉ là trong nháy mắt, hẩn đã đi tới ranh giới một con sông.

Phía bên kia sông, hẩn nhìn thấy một con sói đang bắt cá dưới nước, bắt được liền ném về phía bên cạnh.

Trước khi ném đều sẽ kêu một tiếng.

Mà ở trên bờ thu cá là một bà lão.

Người bình thường, rất lớn tuổi, hành động bất tiện.

Bà lúc này tươi cười nói:

“Đủ rồi, đủ rồi, nhiều hơn sẽ phải ăn thật lâu.”

Bà lão nói mấy lần, con sói hoang kia cũng không nghe, dường như rất thích bắt cá.

Chờ nó chơi chán rồi, mới nhảy đến bên người bà lão.

Lúc này, bà lão đã gói cá xong, sói hoang cúi người xuống, dường như muốn cõng chỗ cá bắt được lên.

“Lần này có hơi nhiều, rất nặng.” Bà lão nói, bà cầm một phần nhỏ trong tay, phần còn lại đặt trên người sói hoang.

Ngao!

Sói hoang kêu một tiếng trầm thấp, giống như tức giận.

“Được được, cho ngươi.” Bà lão cười lắc đầu, sau đó để tất cả cá lên người sói hoang.

Sói hoang lúc này mới dừng kêu.

‘Là bọn hấn.’ Lục Thủy nhìn thấy một người một sói liền nghĩ.

Trong quần đảo Mê Vụ, hấn từng gặp qua một người bình thường.

Người bình thường đó nói với hấn, nàng sinh sống ở Mê Vụ Chi Đô.

Khi đó, Lục Thủy cảm thấy có chút kinh ngạc, không nghĩ tới lần này đến Mê Vụ Chi Đô, thế mà lại gặp được người này.

Thật khiến người ta cảm thấy khó tin.

Chương 1203: Mê Vụ Chi Đô bên trong ghi chú (3)

Mê Vụ Chi Đô bên trong ghi chú (3)

Lục Thủy đứng im tại chỗ.

Bởi vì bọn họ đang đi về phía hắc, sẽ chạm mặt nhau.

Quả nhiên, chỉ mấy giây sau, sói hoang đi trước đã phát hiện ra hắc.

Bóng người đột nhiên xuất hiện, tự nhiên hù dọa sói và bà lão.

Lúc này, sói hoang không chút do dự bỏ đồng cá trên lưng xuống, trực tiếp đứng trước người bà lão, gầm nhẹ với Lục Thủy.

Giống như đang uy hiếp.

“Người, người là?” Bà lão không hề hoảng hốt mà trấn an sói hoang, nhìn Lục Thủy hỏi.

Lục Thủy lại lần nữa bỏ mũ xuống, hắc nhìn bà lão, nói khẽ:

“Bà còn nhớ rõ ta chứ?”

“Nhớ rõ.” Bà lão vừa nhìn thấy Lục Thủy, lập tức gật đầu nói:

“Ân nhân cứu mạng.”

Sau đó, bà vỗ vỗ lưng sói hoang, nói:

“Đừng sợ, không có chuyện gì.”

Sói hoang nhìn Lục Thủy, không còn địch ý trước đó, nhưng vẫn có chút cảnh giác.

“Cần ta giúp một tay không?” Lục Thủy cúi đầu nhìn đồng cá rơi vãi trên đất, hỏi.

“Tạ ơn.” Bà lão cũng không khách khí.

Sau đó, Lục Thủy hỗ trợ nhặt cá lên, đặt trên lưng sói hoang, hần hỏi bà lão bên cạnh:

“Nơi này chính là nơi bà lớn lên sao?”

“Đúng thế.” Bà lão đi phía trước, khẽ nói:

“Vẫn luôn lớn lên ở đây, rất ít khi rời khỏi nơi này.

Có đôi khi sẽ ra ngoài tìm đồ ăn.

Lần trước ra ngoài lại đột nhiên gặp nhiều người như vậy, đa tạ thiếu hiệp tương trợ.”

“Có ai nuôi dạy bà không?” Lục Thủy hỏi.

Dưới tình huống bình thường, không có ai nuôi dạy, một người rất khó có thể trưởng thành.

Đương nhiên, ở Mê Vụ Chi Đô, khả năng gì cũng có.

Có thể là trời sinh đã biết.

Cũng không phải không thể.

Lục Thủy một đường đi theo bà lão, theo bà trở lại chỗ ở của mình.

Trên đường đi, bà lão cũng trả lời vấn đề của Lục Thủy:

“Có, một quả cầu ánh sáng.”

“Cầu ánh sáng?” Lục Thủy ngạc nhiên.

“Quả cầu ánh sáng biết nói chuyện, nó dạy ta nói chuyện, dạy ta trông trọt, dạy ta thu hoạch đồ ăn, sử dụng vài đồ vật.

Ví dụ như quyền trượng trước đó.

Sau khi dạy dỗ ta đủ, quả cầu ánh sáng kia liền mất đi ánh sáng, rất ít khi phát ra âm thanh.” Trong mắt bà lão mang theo hoài niệm, nói.

Dường như quả cầu sáng ấy chính là phụ huynh khi còn bé nàng dựa vào.

Về sau phụ huynh không còn.

Lục Thủy không nói gì nữa.

Hắn có chút suy đoán, quả cầu sáng kia có khả năng chính là hệ thống xác minh.

Vì sao dạy người sống sót thì hắn không hiểu, nơi này có người bình thường vốn đã là chuyện ly kỳ.

“Nơi này có gì đặc biệt không?” Lục Thủy hỏi.

Hắn bị kéo đến Mê Vụ Chi Đô, nhưng không thấy bất kỳ vật gì liên quan tới Minh.

Lại không hiểu vì sao nhìn thấy hòn đảo này, ít nhiều hẳn là có chút đồ vật gì đó.

Nếu như không có, có thể là do phương thức tìm kiếm không đúng.

Nơi này còn có hệ thống xác minh, thì càng chứng tỏ nó có chỗ đặc biệt.

Cũng không thể nơi nào cũng có hệ thống xác minh chứ?

Quần đảo Mê Vụ cũng không có.

“Chỗ đặc biệt?” Bà lão khô sở nói:

“Ta sinh sống ở chỗ này từ nhỏ, cũng không thể phân biệt được cái gì đặc biệt, cái gì bình thường.”

Lúc này sói hoang đi đến phía trước, đuổi thẳng một con lợn rừng không biết từ đâu xuất hiện.

Sợ bà lão bị thương.

Bà lão nhẹ giọng khen sói hoang một câu.

Lục Thủy nhìn, nói khẽ:

“Ta tới đó thì có thể thấy cái gì cụ thể không?”

Ví dụ như cầu ánh sáng, ví dụ như quyền trượng, mấy thứ đồ như vậy.”

“Được.” Bà lão không từ chối, hoặc là cũng không từ chối được.

Lục Thủy khẽ gật đầu, từng bước đi theo một người một sói trở về.

Lát sau.

Ở gần một đồng ruộng, Lục Thủy nhìn thấy một ngôi nhà lá, phía sau nhà lá có một gốc đại thụ.

Dưới cây có vài thứ gì đó.

Cụ thể có cái gì, Lục Thủy không vội đi xem, mà chờ bà lão dẫn đường.

Bà lão về tới nơi thì nhanh chóng thả mấy con cá xuống hồ cá, còn có thể nuôi được một đoạn thời gian.

Trong khoảng thời gian này cũng không cần đi bắt cá nữa, có thể thường xuyên ăn.

Chờ sắp xếp xong xuôi, bà lão mới nhìn Lục Thủy, nói:

“Mời đi theo ta.”

Lúc này, bà mang theo Lục Thủy đi về phía sau nhà lá, phía sau có một cây đại thụ, dưới cây có một cái sân nhỏ, trong sân có một cái bàn Trương Thạch, trên bàn đá có để đồ vật.

“Quyền trọng để ở bên cạnh.” Bà lão chỉ chỉ về phía đồ vật để bên cạnh sân nhỏ.

Có quyền trọng có trường kiếm, có Phương Thiên Kích, có giáo...

Hầu như là vũ khí công kích, toàn bộ đều có.

Hơn nữa, vị trí để cũng không bình thường, có sức mạnh hội tụ ở đó.

Đây cũng là nguyên nhân pháp bảo có thể bổ sung năng lượng.

Sói hoang đi theo phía sau, nhìn chăm chăm Lục Thủy.

Dường như đang cảnh giác.

Lục Thủy không quá quan tâm tới những vật kia, mà đưa ánh mắt về phía bàn đá.

Phía trên bàn đá có một quả cầu đá, và một phiến đá được khắc thành sách.

“Đây chính là quả cầu sáng đã dạy ta, nhưng rất nhiều năm rồi không tiếp tục phát sáng nữa.” Bà lão đưa Lục Thủy tới trước bàn đá.

Trong giọng nói của bà mang theo sự hoài niệm, dường như muốn nhìn thấy quả cầu phát sáng lần nữa.

Lục Thủy liếc nhìn quả cầu một cái, cũng không thấy bất kỳ chỗ đặc biệt nào.

“Đây là sách sao?” Lục Thủy nhìn phiến đá, hỏi.

Hắn có cảm giác sách này cũng không phải là một phiến đá.

Hoặc là nói, dưới phiến đá, thật ra còn có đồ vật khác.

Vật này là cái gì, Lục Thủy không biết, nhưng mở ra là có thể biết được.

“Cái này ta không biết, nó vẫn luôn như vậy.” Bà lão lắc đầu giải thích.

“Ta có thể mở ra xem không?” Lục Thủy hỏi.

“Được.” Bà lão gật đầu.

Nếu như muốn phá hư quả cầu đá thì bà có chút để ý, nhưng là sách, ngược lại không có gì phải để ý.

Cho nên lập tức đáp ứng.

“Đa tạ.”

Lục Thủy nói một tiếng cảm ơn, sau đó chạm tay lên phiến đá.

Ngay lúc Lục Thủy vừa đụng vào, phiến đá bắt đầu nứt ra, tiếp đó, gió nổi lên.

Phiến đá như tro bụi bay theo gió.

Một cuốn sổ phong cách cổ xưa xuất hiện trước mặt Lục Thủy.

Bà lão hơi giật mình, nàng thật ra đã chạm vào phiến đá kia vô số lần, nhưng không xảy ra bất cứ chuyện gì.

Nói cách khác, quyển sách này thật ra là đang đợi người này đến?

Bà lão không nói gì, yên lặng lui ra ngoài, đi nấu ăn.

Hôm nay có khách.

Nên làm phong phú một chút.

Lục Thủy nhìn cuốn sổ, không hề nhiều lời, mà động tay vỗ vỗ, phui đi lớp tro bụi bên trên.

Rất nhanh sau đó, chữ viết đã hoàn toàn lộ ra.

Khác với Kiếm Nhất Vi Kỳ Truyện, cuốn sổ này chỉ là da thú thô ráp.

‘Không biết là do niên đại lâu hơn, hay là cái gì khác.’

Lục Thủy đưa cuốn sổ lên, phía trên không ghi tên.

Hắn từ từ mở ra.

Trang đầu tiên, Lục Thủy nhìn thấy một đoạn chữ khí thể bằng bạc, rõ ràng là rất bình thường nhưng lại có khí thể như vậy.

Dường như người viết có tài thư pháp kinh thiên động địa.

‘Cuốn sách này đại biểu cho tâm nguyện của ta.’

Trang đầu tiên chỉ có một câu như vậy.

Sau đó, Lục Thủy lật sang trang thứ hai.

Loại sách này hẳn chắc chắn không viết ra được, trình độ thư pháp căn bản không cùng một cấp độ.

Được rồi, Lục Thủy không có tài này.

‘Năm nay là năm thứ 123 ta sống trên trần thế.’

Thân là người bình thường, ta đã đi đến điểm cuối của sinh mệnh.

Ta cũng không thềm để ý.

Đây là lựa chọn của ta, để nhớ rõ lựa chọn của chính bản thân mình.

Tu vi thông thiên? Cực hạn Đại Đạo?

Ta có thể lấy được trong chớp mắt.

Nhưng, ta không cần.

Ta tuy là người bình thường, lại ngộ thiên địa tạo hóa, hiểu đại đạo chí lý.

Vạn vật biến hóa, sinh tử chúng sinh, đều nằm trong lòng bàn tay ta.

Người mạnh nhất đương đại, ta có thể diệt trong nháy mắt.

Mà ta, vẫn là người bình thường.

Một người bình thường sắp đi đến điểm cuối của sinh mệnh.”

Lục Thủy hơi bất ngờ, người này thật sự phách lối.

Có điều nếu lời nói này là thật, vậy người này mạnh tới cỡ nào?

Nhưng cứ có cảm giác những lời này là do đối phương khoác loác ra, dù sao đã qua rất lâu rồi, cũng không ai biết được lời này là thật hay giả.

Lục Thủy lật sang trang thứ ba:

‘Trang trước chỉ là tùy bút viết lời hùng hồn, phu nhân con trai không ở đây, thỏa mãn chút lòng hư vinh.

Ta, với thân hình già nua, tới nơi này.

Hòn đảo này là nơi gần nhất.

Mê Vụ Chi Đô thật sự khiến người ta không thể hiểu nổi, có điều cũng may định cư trên hòn đảo này không có khó như vậy.

Nếu không thật sự là một chuyên tay không.

Nơi này là nơi gần nhất với tâm nguyện của ta.

Ta muốn gặp Mê Đô một lần.

Muốn hiểu biết một chút về khả năng vô tận.

Ta lựa chọn thức tỉnh, cũng là lựa chọn cái chết.

Ta không oán không hối.

Ta chỉ muốn nhìn một chút xem liệu hy vọng kia có tồn tại hay không.’

Chương 1204: Đại Trưởng lão là Tông chủ Ân Thiên Tông?(1)

Đại Trưởng lão là Tông chủ Ân Thiên Tông?(1)

Đọc hết cuốn sổ, Lục Thủy hơi ngạc nhiên.

Hắn phát hiện một chuyện.

Đối phương nói mình là người bình thường, đã 123 tuổi.

Nhưng đối phương lại nhắc đến Mê Vụ Chi Đô, nhắc đến việc định cư ở hòn đảo này.

Điều này có ý gì?

Tức là người này có khả năng lớn là từ bên ngoài tiến vào Mê Vụ Chi Đô, hơn nữa lại vì mục đích nào đó mà định cư ở hòn đảo này.

Đây là chuyện một người bình thường có thể làm được sao?

Đừng nói là người mình thường, dù là một Đại Đạo Giả, cũng không thể tùy ý tiến vào Mê Vụ Chi Đô, càng không thể định cư ở hòn đảo trong Mê Vụ Chi Đô được.

Người này, những lời trên trang thứ hai, tuyệt đối không phải là giả.

Hắn thật sự nắm giữ sức mạnh không dùng lẽ thường để đoán được.

Là sức mạnh của Đạo.

‘Người này là ai?’

Lục Thủy nhất thời kinh ngạc, có điều nhìn kiểu chữ hắn là người thời kỳ Viễn Cổ.

Thời kỳ Viễn Cổ có loại người này sao?

Lại là người bình thường.

Mấy người Lục thế nhưng không có ai là người bình thường.

Còn nữa, đối phương nói tới hy vọng, là hy vọng gì?

Tại sao lại muốn ở lại chỗ này, hoặc là nói muốn dựa vào hòn đảo này để nhìn thấy cái gì?

Lục Thủy có rất nhiều nghi vấn, nhưng hắn cũng không suy nghĩ nhiều, mà lật sang trang tiếp theo, xem đằng sau còn ghi chép cái gì.

‘Cả đời này ta không có gì tiếc nuối, nếu như nhất định phải nói một cái, thì chính là muốn có một đứa con gái.

Đáng tiếc, chỉ có con trai.

Cũng may không phải vấn đề lớn gì.

Thê tử vì ta, nhất định khăng khăng cùng ta làm một người bình thường.

Có chút thẹn đối với người thích chung diện như nàng.

Thiên phú con trai còn khá được, nhưng chỉ kế thừa thiên tư không có bao nhiêu của ta, trên Đại Đạo lộ, hắn là không đi được quá xa.

Tùy duyên là được.

Không tu luyện, không nắm giữ sức mạnh rời núi lập biển của tu chân giả, quả thật cũng có chút đáng tiếc.

Một binh sĩ, có ai không mơ ước sức mạnh đâu?

Việc ta trong nháy mắt có thể diệt được người mạnh nhất, có thể không phải là sức mạnh thật sự.

Cũng không cho ta cảm giác thành công.

Những mặt khác cũng không có gì hối tiếc cả.

Sắp chết già, quả thật sẽ có chút nhớ nhưng đối với thế giới, nhưng cũng là vẽ xuống một dấu chấm tròn cho sinh mệnh này.

Cũng coi như viên mãn.’

Lục Thủy hơi nhíu mày lại, cảm giác người này vừa bình thường lại vừa đặc biệt.

Có điều cũng không suy nghĩ nhiều, mà tiếp tục lật sang trang tiếp theo.

Xem hết trước rồi lại nói.

‘Tiếc nuôi thì không có, có điều chung quy vẫn có một tâm nguyện.

Ta muốn gặp Mê Đô một lần.

Bất kể là Mê Đô dưới hình thức nào đều được.

Có lẽ là có thể biết được, hy vọng có tồn tại hay không.

Ta sống hơn trăm năm, đã tìm mấy chục năm, nhưng chưa từng thấy qua Mê Đô.

Ta biết được rất nhiều bí mật, hiểu rõ Mê Đô là gì.

Cho nên ta muốn gặp mặt.

Ta đến nơi này, vì ta cảm thấy nơi này gần với Mê Đô nhất.

Ta sử dụng tất cả những đồ vật có thể sử dụng, bảo vệ hòn đảo này, giữ lấy hòn đảo này, thậm chí còn để lại một vài đồ vật có thể dạy dỗ sinh linh.

Nếu như có sinh linh nào rơi vào đây, có thể giúp cho nó hiểu chuyện, biết rõ tình cảnh.

Học được cách sống.’

Lục Thủy lật sang trang tiếp theo.

‘Tâm nguyện nho nhỏ này, có lẽ không có khả năng thực hiện được.

Nhưng ta vẫn ôm lấy một tia hy vọng.

Để lại cuốn sổ này, tương lai có lẽ có người có thể đọc được.

Có lẽ có thể bị người ta muốn kia nhìn thấy.

Ha ha.

Hy vọng có chút xa vời.

Đây đã là cực hạn của ta, phải đi về rồi.

Đêm sắp tới, phải ăn cơm tối.

Làm người bình thường chỉ điếm ấy là không tốt, ngày ba bữa không ăn, bụng sẽ lộ cộc gọi.’

‘Đúng rồi, nơi này cách Mê Đô bị che giấu rất gần, nhưng cũng rất xa.

Khu vực không tồn tại, không thể dùng lẽ thường tìm được.

Tu vi thông thiên cũng không đủ.

Chờ đến khi nó xuất hiện, có lẽ có thể tìm kiếm.

Ta không tìm thấy.

Sức lực đã sắp cạn kiệt.

Danh tính không để lại.

Chỉ là một người bình thường 123 tuổi, sắp đi đến điếm cuối của sinh mệnh.’

...

Lục Thủy đóng cuốn sổ lại.

Khiến hắn hơi ngạc nhiên.

Người này biết Mê Đô, hơn nữa còn muốn gặp Mê Đô.

Gặp được Mê Đô tốt như vậy sao?

Gặp được cũng không biết là cái gì.

Hơn nữa ở đây cũng có một lỗ hổng, nếu như có nhiều Mê Đô, thế giới sẽ xảy ra vấn đề.

Rất nhiều người đều biết đến sự tồn tại của Mê Đô, nhưng cuối cùng, cả đời cũng không ai có thể gặp được Mê Đô.

Giống như việc người bình thường gặp được người tương lai vậy.

Cơ bản không tồn tại.

Cũng không phải là ai cũng giống như Kiếm Nhất, có thể triệu hoán ra một Mê Đô.

Còn không phải lần một lần hai.

Đại khái là Mê Đô kia vừa vắn bị hấp dẫn khi Kiếm Nhất bọn hấn chém ra kiếm đầu tiên của thời đại.

Sau đó Kiếm Nhất mới có thể triệu hoán thành công hai lần.

Đương nhiên, cũng có thể là Kiếm Nhất và Lục quá mức đặc biệt, là kiêu dương của thời đại, quá mức chói mắt.

Cho nên xung quanh mới dễ hình thành Mê Đô.

Lục Thủy cũng chưa bao giờ thấy loại vật như Mê Đô này.

Thấy, liền trực tiếp đánh lên phụ cấp.

Ví dụ như từ trong thế giới vô tận, kéo một người tới thay thế, phong làm Mê Đô.

Giống như người bình thường hay nói, người xuyên không.

‘Không biết người này cuối cùng có nhìn thấy Mê Đô hay không.’

Lục Thủy rất tò mò, thật ra hấn cũng rất muốn biết người này là ai.

Một người bình thường, nắm giữ Đại Đạo chí lý.

Loại người này rất hiếm thấy, nếu như đối phương gặp được Mê Đô, hấn liền có cơ hội nhìn thấy người này.

Nếu như đối phương khoác loác, hấn sẽ tức giận mắng một tiếng, sau đó trực tiếp rời khỏi cuộc trò chuyện nhóm.

Không đánh được thì không đánh được.

Chút chuyện này không quan trọng.

Hấn rời khỏi cuộc trò chuyện nhóm rồi, đối phương có muốn mắng hấn cũng mắng không đến.

Sảng khoái.

‘Có điều, người này biết Minh ở gần Mê Đô sao?’

‘Hoặc là, ta bị kéo tới nơi này, là vì người này động tay động chân?’

Cũng không phải không thể.

Có điều Mê Đô chỗ Minh, đúng là một bí ẩn.

Tạm thời không phát hiện ra gì.

Chỉ có thể chờ tới khi hủy diệt ba ngôi sao xong, rồi thuận tiện nhìn xem.

Còn về cuốn sổ này.

Lục Thủy cất đi.

Thư pháp này thật lợi hại, người bình thường không chừng cũng có thể cảm nhận được sơn hà đại thế.

Ngay cả người hoàn toàn không hiểu thư pháp cũng có thể cảm giác được.

Lục Thủy cảm khái trong lòng, cái này nên bán bao nhiêu tiền đây?

Bán thứ này rồi thì có phải sẽ không cần về nhà lừa tiền nữa không?

Lục Thủy cảm thấy hần là nên tìm người trong nhà bán, sau đó đi đổi một phần lớn linh thạch.

Chờ cuốn sách này bị thu nhận tới tầng thứ tư Tàng Kinh Các xong.

Hần lại cảm về.

Tay không bắt sói*.

*Tay không bắt sói: đánh đôi rất ít nhưng được nhiều.

Một kế hoạch tuyệt vời.

Người khác không bỏ ra nổi bản chính, nhưng hần không phải là người khác, trong Tàng Kinh Các, không có sách nào hần không mang ra được.

Dù hần mang toàn bộ ra, cũng không ai ngăn được.

Cùng lắm là không bao lâu sau sẽ bị bắt trở về, sau đó bị bắt giao sách ra, đến Phong Sương Hà hồi lỗi.

Vấn đề không phải quá lớn.

Có điều loại chuyện không hợp thói thường như này, đã lớn như vậy rồi hẳn còn chưa từng làm qua, đã gần đến ngày kết hôn, kế hoạch lớn cũng đổ bể, nếu không thì dùng kế hoạch này làm dự bị.

Vui vẻ vui vẻ?

Có thể cân nhắc.

Có điều chủ nhân của cuốn sổ này, ngược lại còn phải suy nghĩ thêm.

Một người bình thường biết tới Mê Đô, còn có thể giết người mạnh nhất trong nháy mắt.

Nhìn thế nào cũng thấy không bình thường.

Hơn nữa đối phương còn biết tới Mê Đô chỗ Minh.

Như vậy, người này hẳn là thuộc thời đại sau khi Minh giúp Lục thủ hộ Mê Đô.

Cũng chính là sau khi thời kỳ Viễn Cổ hoàn toàn kết thúc.

Lúc đó, Lục đã chết, tam đại thế lực biến mất từ đây, Đạo Tông xuống dốc.

Toàn bộ thế lực, toàn bộ cường giả đều không thấy tung tích.

Thời điểm đó, người mạnh nhất mạnh đến mức nào?

Dù sao cũng không mạnh bằng Đại Trưởng lão.

Chương 1205: Đại Trưởng lão là Tông chủ Ân Thiên Tông?(2)

Đại Trưởng lão là Tông chủ Ân Thiên Tông?(2)

Lục Thủy không nghĩ nhiều nữa, chuyện này trước cứ để đó, hẳn là không liên quan tới thời đại của Chân Thần, tới cuộc chiến cuối cùng thời Viễn Cổ.

Thế giới sau khi Lục chết, hẳn không biết bất cứ cái gì, khi đó cũng không có bất kỳ nhân vật truyền kỳ nào xuất hiện.

Nếu như người này thật sự mạnh như vậy, ít nhiều cũng sẽ để lại tên chứ?

‘Ngược lại có thể để Chân Võ Chân Linh đi tra một chút, xem có người bình thường nào khoảng chừng 123 tuổi còn lưu danh đến nay hay không.’

Cất đồ đi, Lục Thủy liền rời khỏi sân nhỏ, đi về phía nhà lá.

Bên kia có khói bốc lên, dường như đang nấu cơm.

Lúc hẳn đi tới, xác thực nhìn thấy bà lão đang nấu cơm.

“Thiếu hiệp ở lại ăn một bữa cơm rồi hãy đi.” Bà lão nhẹ nhàng nói với Lục Thủy.

Nhìn thoáng qua mặt bàn đã có rau xanh và bát đũa, Lục Thủy gật đầu đáp:

“Được.”

“Thiếu hiệp chờ một lát, chờ một lát.” Bà lão cười một tiếng, nói.

Có lẽ đây là lần tiếp khách đầu tiên trong đời bà.

Cũng có thể là lần duy nhất.

Một hồi lâu sau, trên bàn đã dọn lên bữa ăn khá phong phú.

Lục Thủy ngồi xuống, bà lão cũng vội vàng ngồi xuống.

Sói hoang đứng bên cạnh, trên bàn cũng có bát của nó, nhưng nó không có đi lên.

“Ta không để ý.” Lục Thủy nhìn sói hoang một chút, mở miệng nói.

Sau đó, sói hoang mới cẩn thận từng li từng tí leo lên trên ghế cao, ăn tương đối dè dặt.

Dường như sợ ảnh hưởng tới Lục Thủy bên này.

Ngồi cùng bàn với một con sói, cũng là trải nghiệm ly kỳ.

Ăn cơm xong.

Lục Thủy liền định rời đi.

“Đồ ăn thật ngon.” Lục Thủy nhẹ giọng nói.

“Ăn ngon là được.” Bà lão cười cười, sau đó nói:

“Muốn rời đi rồi?”

Lục Thủy khẽ gật đầu, nói một tiếng cảm ơn, lại chào tạm biệt một tiếng, rồi đội mũ lên, đi về phía rừng cây.

Nhìn xem nơi này còn có cái gì.

Nếu như không có gì thì lại đi ra ngoài xem.

Cuối cùng vẫn không phát hiện ra gì thì liền trở về.

Xem Minh và Nguyệt có thể trò chuyện ra cái gì hay không.

Ký ức có cải thiện gì không.

Lục Thủy rời khỏi chỗ ở của bà lão, có lẽ đã quấy rầy đến cuộc sống yên tĩnh của bọn họ, nhưng cũng không tính là bao.

Vốn định chúc bà lão sống lâu trăm tuổi, nhưng người ta cũng đã chín mấy tuổi rồi.

Không nên mở miệng nguyên rủa.

Dựa theo cuốn sổ kia, nơi này hẳn là không có vật gì khác.

Hòn đảo này là nơi đối phương định ở, nếu như quả cầu sáng kia chính là hệ thống xác minh.

Vậy hệ thống xác minh hẳn cũng là do đối phương dờn qua đây.

Cái này...

Cũng có chút cao minh.

Cuối thông đạo ở Mộ gia liên thông tới nơi này, cũng hẳn là do đối phương làm.

Nghĩ kỹ một chút, đối phương thật sự là thần thông quảng đại.

Hắn bây giờ khả năng cũng không làm được.

Đi được một lát, Lục Thủy đi tới đỉnh một ngọn núi, đây là ngọn núi cao nhất ở hòn đảo này.

Có lẽ có thể nhìn thấy chút vật hữu dụng ở chỗ này.

Không bao lâu sau, Lục Thủy đã đứng ở đỉnh núi, gió lớn nổi lên, áo bào đen tung bay theo gió.

Nơi mắt nhìn tới là rừng cây vô tận, trong rừng cây có một dòng sông chảy xuyên qua.

Ngẫu nhiên còn có vài sườn núi nhỏ.

Ở một chỗ khá xa là bãi cát, còn có chim bay.

Duy chỉ không có bất cứ thứ gì đặc biệt.

Trên trời cao ngược lại có chút khí tức đặc biệt, hẳn là của hệ thống xác minh.

‘Xem ra nơi này thật sự không có cái gì khác.’ Lục Thủy thở dài trong lòng.

Phải ra bên ngoài nhìn xem.

Tìm mấy ngày, nếu như thông đạo này có thể duy trì đến mấy ngày.

Chỉ là ngay lúc Lục Thủy định rời đi, bất chợt, một trận gió thổi tới.

Vừa cảm nhận được cơn gió này, Lục Thủy lập tức nhìn ra phía sau.

Lúc này, hắn nhìn thấy một bóng người đang chậm rãi đi về phía bên này, từng bước từng bước một tới gần, kiếm ý càng đại như ẩn như hiện.

Đại, Đại Trưởng lão?

Xong...

Đánh không lại.

Hắn phải nghĩ cách chạy khỏi chỗ này, nếu không sẽ bại lộ.

Có điều Đại Trưởng lão không phải đang chống cự công kích của Đế Tôn sao?

Sao lại có thời gian rảnh để chạy tới đây?

Vì thông đạo kết nối của Minh Nguyệt đã ảnh hưởng tới Mê Vụ Chi Đô, cho nên Đại Trưởng lão mới tới sao?

Có thể.

Lục Thủy biết, Đại Trưởng lão vẫn luôn ở trong trạng thái kỳ quái kia, vẫn luôn kết nối với Mê Vụ Chi Đô.

Nơi này xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, lúc nhàn rồi hắn tự nhiên sẽ tới.

Hơn nữa sức mạnh không hoàn chỉnh, hắn chỉ là một phần sức mạnh của Đại Trưởng lão.

Nhưng mà...

Cho dù là một phần, cũng đánh không lại.

Hắn bây giờ dù có tăng thêm sức mạnh thiên địa cũng chỉ dám hung một chút với Tam Trưởng lão, còn không thể quá hung.

Nhị Trưởng lão và Đại Trưởng lão, hoàn toàn không dám chọc.

A.

Nhị Trưởng lão tốt như vậy, chắc chắn sẽ không động thủ đánh hắn.

Nhưng che giấu danh tính, Nhị Trưởng lão đánh nhau cũng sẽ không nương tay.

Lại nói, vẫn là Nhị Trưởng lão tốt, hỏi gì đáp nấy, rất đáng yêu.

Muội muội nếu giống như Nhị Trưởng lão, hẳn cũng không đến mức sẽ đánh nàng.

Nhị Trưởng lão khi còn bé, chắc chắn rất được người trong tộc yêu thương.

Chính là ngọc quý trên tay danh xứng với thực đi.

Đại khái vậy.

Dù sao cũng không biết Nhị Trưởng lão khi còn bé thế nào, mấy vị Trưởng lão khi còn bé thế nào hẳn đều không biết.

Có lẽ cũng có thời kỳ chuunibyou, ví dụ như hẳn.

Ai!

Lục Thủy không nghĩ nhiều nữa, Đại Trưởng lão đã đến rồi.

Hắn cũng không lùi lại, mà cố gắng giữ vững bình tĩnh.

Một khi có ý rút lui, vậy sẽ rất dễ bị động.

Lúc này, gió ngừng thổi, Đại Trưởng lão đã đứng bên cạnh Lục Thủy, ngắm nhìn hòn đảo.

Giống như đang thưởng thức phong cảnh.

Lục Thủy cũng đứng đó, nếu như là người khác, hẳn cũng không đến nỗi chột dạ.

Nhưng đây là trưởng bối lớn nhất trong nhà.

Khác với tiền bối thời Viễn Cổ.

Người khác không thể dạy dỗ hẳn, nhưng Đại Trưởng lão muốn hẳn úp mặt vào tường hối lỗi, hẳn cũng phải làm.

“Các hạ có thể đến được đây, quả là có chút bất phàm.” Giọng nói thông thả của Đại Trưởng lão vang lên.

Lục Thủy cúi đầu, có chút cung kính nói:

“Là may mắn, so sánh với tiền bối, cũng chỉ là bình thường.”

“Mê Vụ Chi Đô, Đại Đạo Giả bình thường cũng không dám dây vào, các hạ lại có thể tùy ý đi lại ở trong sương mù chỗ này.

Nói may mắn, đúng là khiêm tốn.” Đại Trưởng lão quay đầu nhìn Lục Thủy một chút, giọng nói thông thả lại tiếp tục vang lên:

“Các hạ ở tu chân giới, thanh danh hẳn là rất lớn đi?”

Đại Trưởng lão ở chỗ này không có thân hình rõ ràng, cũng chỉ nhìn ra một cái bóng người.

Lục Thủy vừa bị nhìn thoáng qua, đã cảm thấy có chút hoảng.

Nhờ đâu Đại Trưởng lão động thủ, hẳn sẽ không giấu diếm được.

Nguy hiểm ngược lại không có.

Nhưng bị trưởng bối trong nhà bắt được, luôn khiến người ta cảm thấy sợ sệt.

Ai.

Hắn đường đường là Đại Thiếu gia Lục gia, sao lại sợ sệt người khác như vậy được?

Tam Trưởng lão không dám chọc, Đại Trưởng lão cũng phải cẩn thận đối xử.

Lão cha và mẹ cũng không dễ chọc như vậy.

Cái danh Đại Thiếu gia Lục gia này, làm có chút ủy khuất.

“Tiểu tốt vô danh.” Lục Thủy cung kính nói:

“Vãn bối là Đông Phương Thập Nhất.”

Thanh danh của Lưu Hỏa quá lớn, không dám dùng.

Đông Phương Hạo Nguyệt cha mẹ đã biết, không thể dùng.

Đông Phương Thập Lý tiền bối Hồng Tố biết, cũng không thể dùng.

Bởi vì bọn họ biết, thì Đại Trưởng lão có thể biết.

Dùng thì chẳng khác nào đang nói cho Đại Trưởng lão, ta chính là Thiếu gia phế vật không có tiền đồ kia của nhà ngươi.

Không phát hiện ra sao?

Bây giờ phát hiện ra rồi đây.

“...” Đại Trưởng lão nhìn Lục Thủy, nhất thời không nói gì.

Một lát sau, hắn mới chậm rãi mở miệng:

“Bản tọa, Tông chủ Ân Thiên Tông, không cần rõ tên và danh hiệu.”

Chương 1206: Đại Trưởng lão là Tông chủ Ân Thiên Tông? (3)

Đại Trưởng lão là Tông chủ Ân Thiên Tông? (3)

“Bản tọa, Tông chủ Ân Thiên Tông, không cần rõ tên và danh hiệu.”

Lục Thủy gật gật đầu, Đại Trưởng lão Lục gia, Lục...

A?

Lục Thủy nhất thời ngây người.

Ai?

Tông chủ Ân Thiên Tông?

Đại Trưởng lão cũng giống như hắn, chơi thân phận giả sao?

Nhưng rất nhanh, hắn liền bắt đầu nghĩ lại.

Tông chủ Ân Thiên Tông đang ở Mê Vụ Chi Đô, Đại Trưởng lão cũng thường xuyên ở Mê Vụ Chi Đô.

Dường như có chút tương xứng.

Còn nữa, hắn là bị Đại Trưởng lão đưa lên Ân Thiên Bí Giám, Lệ Thiên Xích bọn hắn nói là nhận từ Tông chủ.

“...”

Còn cả khối ngọc bội kia, đó là tín vật của Tông chủ.

Thứ này ở trên người hắn.

Nếu như Đại Trưởng lão chỉ biết Tông chủ, ngọc bội sao lại ở trên người hắn?

Chỉ khi Đại Trưởng lão là Tông chủ, mới có thể cho hắn khối ngọc bội này, để hắn trở thành Thiếu Tông chủ.

Nhưng mà...

Đại Trưởng lão sao phải đưa cho ta ngọc bội, đã biết ta giả danh Thiếu Tông chủ Ân Thiên Tông rồi sao?

Không, không thể nào.

Khi đó ta mới tùy ý giả danh qua một lần.

Đại Trưởng lão không thể biết chuyện này, vậy tại sao lại cho ta?

‘Bởi vì ta từ hôn, để lộ mặt phản nghịch của mình, cho nên Đại Trưởng lão cảm thấy ta thích hợp làm kẻ phản bội, làm hoạt động ám sát?’

Lục Thủy suy đoán trong lòng.

‘Cho nên, ta vẫn luôn tự giả danh chính mình?’

“...”

Còn chưa truyền vị cho hấn, đã đưa hấn lên vị trí ngôi rồi?

Lục Thủy cảm thấy mình đã làm một chuyện rất ngu xuẩn.

Nhưng mà...

Vì sao Đại Trưởng lão lại là Tông chủ Ân Thiên Tông?

Không có lý do gì.

Đại Trưởng lão mày rậm mắt to, nhìn thế nào cũng không giống người sẽ thành lập Ân Thiên Tông, làm cái nghề thích khách này.

Kiểm của Đại Trưởng lão, có khi nào cần phải lén lút?

Kiếp trước cũng chưa từng nghe nói về chuyện này.

Có nghe nói thì có đánh chết hấn cũng sẽ không giả danh Thiếu Tông chủ Ân Thiên Tông.

Nhìn thấy ngọc bội, xác định nhanh chóng ném đi.

Cho nên, bí lệnh Ân Thiên là do Đại Trưởng lão để trong túi trữ vật của hấn.

Cái này thì không có vấn đề gì.

‘Đại Trưởng lão cho ta lên Bí giám, không phải là muốn để cho người ta phát hiện ra thân phận Thiếu Tông chủ của ta,

cho ta một kinh hi đây chứ?’

‘Kinh hi cái rắm, ngồi cũng đã ngồi vững, cái đồ chơi này còn vút thế nào đây?’

Giờ phút này, Lục Thủy cảm thấy cả thế giới đều tràn đầy ác ý với hắn.

Trong nhà ngoại trừ Nhị Trưởng lão, tất cả mọi người đều tràn đầy ác ý với hắn.

Cái này khiến hắn nhớ tới khung cảnh lúc tới Cổ thành Họa Loạn báo danh, Đại Trưởng lão không biết có kinh ngạc không?

Nếu như Đại Trưởng lão biết đó chính là tiểu tử nhà mình, không biết còn muốn ăn bao nhiêu dưa xem hắn.

Việc này, nhất định không thể bại lộ.

Còn may vừa nãy không nói tên Lưu Hỏa.

Nếu không, về sau cũng không thể dùng tên Lưu Hỏa nữa.

Đổi cái khác.

Cái gì mà Lưu Hỏa, không liên quan tới Lục Thủy ta.

“Đã nghe qua đại danh của tiền bối, hôm nay gặp mặt, danh bất hư truyền.” Lục Thủy cung kính nói.

Hắn ổn định tinh thần, không vì tin tức này mà khiến cho giọng điệu của mình xuất hiện bất cứ vấn đề nào.

Chỉ có như vậy mới không lộ tẩy, nếu không sẽ rất lúng túng.

Có điều cũng không có việc gì, Đại Trưởng lão chỉ cần không biết hắn là Lưu Hỏa là được.

Ha ha, Lưu Hỏa là ai?

Là ai cũng được, dù sao cũng không phải Lục Thủy ta.

“Các hạ cũng không kém.” Đại Trưởng lão không nhìn Lục Thủy nữa, mà hướng mắt ra xa nói:

“Hệ thống xác minh xuất hiện ở hòn đảo.

Các hạ đã vào đây như thế nào?”

Lục thủy nhìn về phía chân trời, ngược lại có thể nhìn thấy hệ thống xác minh.

Hắn vào bằng cách nào sao?

Ngay từ đầu dùng sức mạnh thiên địa, về sau đối phương nhìn thấy hắn liền phải mở cửa.

“Dùng chút thủ đoạn nhỏ.” Lục Thủy nhẹ nhàng nói.

Hắn ngược lại không hề đường đường chính chính xác minh thân phận.

Lát nữa ngược lại có thể thử chút.

“Vậy sao.” Giọng nói của Đại Trưởng lão rất bình tĩnh, không chút chập trùng.

Lục Thủy nhìn Đại Trưởng lão, hơi do dự, cuối cùng quyết định thử hỏi Đại Trưởng lão về tình huống của Mê Vụ Chi Đô.

Phải biết, Đại Trưởng lão đã ở chỗ này rất lâu.

Hắn là khá hiểu rõ nơi này .

Nếu như đại Trưởng lão chịu trả lời, đối với hắn mà nói có không ít chỗ tốt.

“Sao tiền bối lại tới đây vậy?

Bởi vì nơi này có thay đổi gì sao?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

“Nơi này có khu vực không tồn tại, hoặc là nói khu vực không biết.

Ta cảm thấy nó ở đây, lại không thể nào tìm tới.

Chuyến này cảm giác đó dị thường rõ ràng, dường như đã biết nó ở đâu.

Lúc tới lại vẫn như cũ không có bất kỳ phát hiện nào.” Đại Trưởng lão nhìn Lục Thủy, thanh âm thông thả vang lên:

“Các hạ cũng đến vì khu vực kia sao?”

“Đúng vậy, mượn chút thông đạo đến chỗ này, nhất là tới gần khu vực kia.

Đáng tiếc không phát hiện ra gì.” Lục Thuỷ trả lời.

“Các hạ biết đó là nơi nào không?” Đại Trưởng lão hỏi.

“Mê Đô.” Lục Thuỷ trả lời.

Hắn không định giấu diếm.

Nhờ đâu Đại Trưởng lão chịu giúp hắn tìm thì sao?

Có điều Đại Trưởng lão cũng không biết Mê Đô là cái gì, hắn phải tìm hiểu rất lâu mới hiểu Mê Đô là cái gì.

“Hoá ra là Mê Đô.” Đại Trưởng lão hơi cảm khái.

Cái này khiến Lục Thuỷ hơi kinh ngạc:

“Tiền bối biết Mê Đô sao?”

Vật như Mê Đô này, bây giờ hắn là không có ai biết tới mới đúng.

Cái này phải đi vào Mê Vụ Chi Đô mới có thể biết được.

Đại Trưởng lão quả thật có thể đi vào Mê Vụ Chi Đô, nhưng không có ai nói cho Đại Trưởng lão biết nha.

Người có thể nói cho Đại Trưởng lão biết hẳn đều không ở Mê Vụ Chi Đô.

Chỉ là rất nhanh, Lục Thuỷ liền bị câu trả lời của Đại Trưởng lão làm cho kinh ngạc.

Lúc này, Đại Trưởng lão mới chậm rãi nói:

“Từng gặp qua.”

Lục Thuỷ kinh ngạc, từng gặp?

“Ở đâu?” Hắn mở miệng hỏi.

Có chút không tin nổi.

Mê Đô nói gặp là có thể gặp sao?

Đại Trưởng lão nhìn Lục Thuỷ, một lát sau mới trả lời:

“Ở nhà ta.”

Ở trong nhà?

Đáp án này khiến Lục Thuỷ càng cảm thấy khó tin hơn.

Trong nhà chỗ nào có Mê Đô?

Không phải là Đại Trưởng lão vẫn luôn đợi ở chỗ đó chứ?

Cũng không phải không thể.

Như này muốn đi vào thế nào?

Có điều Lục gia bọn hắn, tại sao lại có Mê Đô?

Có Chân Thần Duy Nhất cũng thôi đi, còn có cả Mê Đô, nói không quan hệ gì tới Lục, hắn không tin.

Chân Thần Duy Nhất vào thời kỳ Viễn Cổ là người ở bên cạnh Lục, mà Mê Đô có thể tồn tại cố định, cơ bản đều do Lục phong ấn lại.

Cho nên Lục gia và Lục, chắc chắn có mối quan hệ nhất định.

Lục Thuỷ không tiếp tục hỏi nữa, dù sao hắn bây giờ cũng không biết nhà Đại Trưởng lão ở đâu, đương nhiên nên thức thời, chuyện không nên hỏi sẽ không hỏi.

Có điều có thể gặp được Đại Trưởng lão, cũng coi như vận khí tốt.

Biết một nơi khác có Mê Đô tồn tại.

Có điều Mê Đô này hẳn là có ảnh hưởng không lớn.

Dù sao thì cũng không mang đến bất kỳ biến hoá gì cho Lục gia, vấn đề không lớn.

Không biết Mê Đô chỗ Minh rốt cuộc có ảnh hưởng gì.

“Các ға trước mắt có cách tìm được khu vực không biết kia không?” Đại Trưởng lão hỏi.

Lục Thuỷ lắc đầu:

“Tạm thời không có.”

Sau này sẽ có.

Nhưng bây giờ quả thật không có khả năng tìm được.

Đại Trưởng lão cũng không thể tìm được, thực lực bây giờ của hắn không đủ, hắn cũng không tìm được.

Có điều hắn có sức mạnh thiên địa, vẫn có ưu thế hơn.

Chờ chút lại đi nhìn xem.

Vù!

Một trận gió nổi lên.

Lục Thuỷ biết Đại Trưởng lão đã rời đi, hắn là không còn lý do gì để ở lại

Có điều Đại Trưởng lão thật sự dễ nói chuyện, có phong phạm cường giả, khinh thường ra tay với hắn.

Nếu như xuất thủ, vậy hắn liền thảm rồi.

Chờ Đại Trưởng lão hoàn toàn rời khỏi rồi, Lục Thuỷ liền bước một bước hướng ra bên ngoài hòn đảo.

Hắn muốn đi mở mang kiến thức cho hệ thống xác minh.

Chủ yếu là vừa rời Đại Trưởng lão nhắc nhở hắn.

Hắn chưa từng trải qua quá trình xác minh bình thường, không biết tình huống như thế nào.

Hắn cảm thấy hắn là sẽ không được.

Cụ thể thế nào, hắn không rõ.

Có điều không thể để hệ thống xác minh mở cửa sau được, nếu không cũng không xác minh ra cái gì.

Rất nhanh sau đó, Lục Thuỷ đã đi tới biên giới hòn đảo.

Ánh sáng của hệ thống không hề chiếu xuống.

“Xuống đây, xác minh thân phận.”

Chương 1207: Cầu hôn (1)

Cầu hôn (1)

Lục Thủy nhìn lên không trung, giọng nói hần vừa dứt, một vệt sáng liền chậm rãi chiếu xuống.

Chiếu tới trước mặt Lục Thủy.

“Đang xác minh thân phận.”

“Xác minh thân phận thành công.”

“Không quét sao?” Lục Thủy nhìn hệ thống xác minh, hỏi.

Còn chưa xác minh đã thành công cái gì?

Hần là đến xác minh đứng đấy.

“Bỏn hệ thống vừa mới thăng cấp, có thể tự động quét mặt để phân biệt.” Hệ thống xác minh đáp.

Lục Thủy: “...”

Làm hệ thống có trí năng tốt như vậy, tại sao lại phát triển theo hướng thiếu năng trí tuệ rồi?

Có điều hần không để ý những cái này, mà cất áo bào đen đi, nói:

“Dùng quá trình xác minh thân phận bình thường, xác minh cho ta.”

Dừng chút, Lục Thủy lại dặn dò thêm một câu:

“Nhớ kỹ, là phương thức xác minh bình thường, không cần thêm bất cứ yếu tố bên ngoài nào vào.”

“...”

Làm hệ thống thật là khó.

“Hệ thống đang loại bỏ yếu tố bên ngoài.”

“Loại bỏ thành công.”

“Phát hiện người ngoài, cần xác minh mới có thể tiến vào.”

“Bắt đầu xác minh thân phận.”

Lúc này, Lục Thủy nhìn thấy có một luồng sáng chiếu lên trên người hắn.

Có điều chỉ trong chốc lát, ánh sáng liền biến mất.

“Xác minh thành công.”

“Cảm ơn ngài đã phối hợp.”

“Mời vào.”

Lục Thủy hơi kinh ngạc, hắn nhìn hệ thống, hỏi:

“Sao ta lại có thể thông qua xác minh?”

Hệ thống không lập tức đưa ra lời khẳng định:

“Hệ thống đang tải kho số liệu.”

“Ghi chép thành công.”

Giờ phút này, hệ thống xác minh dường như thông minh hơn rất nhiều:

“Hệ thống chỉ tiến hành xác minh dựa theo số liệu yêu cầu, thân phận của ngài xếp ở hàng đầu tiên của hệ thống.

Bất cứ nơi nào có hệ thống xác minh đều có thể thông qua.”

Lục Thủy trầm mặc một lát.

Hóa ra thân phận của hắn đủ để tiến vào bất kỳ nơi nào?

“Nơi cuối cùng của biển ta cũng có thể thông qua xác minh sao?” Lục Thủy lại hỏi một câu.

“Đúng thế.” Hệ thống trả lời.

Lục Thủy cau mày.

Đại Trưởng lão không cần bất kỳ thân phận gì để thông qua xác minh, hệ thống xác minh căn bản không có khả năng ngăn cản được Đại Trưởng lão.

Nhưng hắn nhớ rõ, nơi cuối cùng của biển cha hắn cũng có thể tiến vào, hơn nữa còn cầm được trang sách bằng kim loại kia.

Là do Lục gia đặc biệt sao?

‘Cũng không đúng, mẹ cũng cảm được, cũng thông qua xác minh.’

Lục Thủy nghi vấn trong lòng.

Cái này không hiểu.

“Trong kho số liệu có đáp án liên quan không?” Lục Thủy hỏi.

“Quyền hạn của hệ thống xác minh không đủ, không thể truy cập toàn bộ nội dung trong kho số liệu.” Hệ thống xác minh trả lời.

Lục Thủy không tiếp tục hỏi nhiều nữa.

Trong kho số liệu có chương trình liên quan đến Cửu.

Mà chương trình của Cửu thì cần quyền hạn rất cao, cho nên hẳn vẫn là nên mang Chân Thần Duy Nhất qua.

Cái này lại dính đến Phong Sương Hà.

Thật phiền toái.

Phải chờ tới sau khi cưới, nếu không chẳng khác nào cho mấy vị Trưởng lão thêm phiền phức, hơn nữa, đại hôn sắp tới, hẳn cũng không có nhiều thời gian như vậy.

Xem ra chỉ có thể trì hoãn một thời gian.

Lắc đầu một cái, Lục Thủy liền định rời đi.

Chỉ là vừa mới bước được hai bước, Lục Thủy đột nhiên nghĩ đến cái gì, hiếu kỳ hỏi:

“Hệ thống của hòn đảo này đã hình thành thế nào?”

Hệ thống ở nơi cuối cùng của biển thế nhưng là do Cửu để lại.

Hệ thống này hẳn cũng là của Cửu.

Nhưng dựa theo cuốn sổ kia, hệ thống này hẳn là có quan hệ với người bình thường đó.

“Đang phân tích kiểm tra.”

“Phân tích thành công.”

“Hệ thống bị di chuyển tới đây, không có tư liệu cụ thể.”

Hệ thống nhanh chóng phản hồi.

Lục Thủy không hỏi thêm nữa, tiếp tục cất bước rời đi.

Hắn tin rằng, những gì trong cuốn sổ kia là sự thật.

Hệ thống xác minh quả thật không phải là kiệt tác của người kia, nhưng hắn đã mang hệ thống xác minh từ nơi khác tới đây.

Năng lực này cũng đủ nghịch thiên.

Người bình thường, ai có thể làm được?

Đại Trưởng lão cũng không làm được.

Chính hắn cũng phải nghiên cứu một chút mới có thể làm được, một người bình thường, chỉ sống có 123 năm ngắn ngủi, lại có thể làm được đến mức này.

Quá cao minh.

Ở kiếp trước, lúc 123 tuổi, Lục Thủy cảm thấy mình cũng rất bình thường.

Tam Trưởng lão cũng không chơi lại đi?

Chứ đừng nói là di chuyển hệ thống xác minh.

Có thêm sức mạnh thiên địa cũng không thể khoa trương như vậy, người kia là trực tiếp lĩnh ngộ thiên địa Đại Đạo, mệnh lý vạn vật.

Loại nhân vật này, sao có thể không lưu danh vạn cổ được?

Lục Thủy cảm thấy trước tiên nên để Chân Võ đi dò tra.

Được rồi, bây giờ cũng không liên lạc được với Chân Võ, cứ dạo chơi ở nơi này chút đã, xem xem có thể có phát hiện gì mới hay không.

Nói rồi, Lục Thủy liền trực tiếp rời khỏi hòn đảo.

Ánh sáng của hệ thống hội tụ thành bàn tay, vẫy vẫy tay tạm biệt.

Cuối cùng cũng đi.

Hệ thống rất cảm động.

— —

Dưới hải vực Không Minh.

Đại quân Hải Yêu ở các vùng dưới biển đang đánh nhau.

“Đây là biển của ta, ngươi lại dám tới đoạt.”

“Rõ ràng là ta tới trước, ngươi đừng quá phận.”

Àm!

Sức mạnh va chạm, các nàng đả sinh đả tử.

“Rõ ràng đã lớn như vậy, tại sao người một nhà lại đánh nhau thế chứ?”

“Vậy vì sao ngươi không nhượng bộ?”

“Nơi này ở gần chỗ Nữ Vương đó, nghe nói có người công kích, ta yếu như vậy, sao có thể thủ được?”

Ta đã xem kỹ điện thoại mới ra, nói gì cũng phải để bọn hắn đưa tới.”

“Ta cũng đã xem kỹ máy tính, ngươi đừng mơ tưởng thắng được ta.”

“Các ngươi không biết dưới biển không có tín hiệu sao?”
Một giọng nói đột nhiên vang lên trong tai của hai Hải Yêu.

Sau đó, cả hai trừng người bên cạnh một chút.

Trăm miệng một lời: “Ai cần ngươi lo?”

“...ý của ta là, nơi này ta đã nhìn trúng, các ngươi tránh xa ra một chút.”

“Hỗn chiến thật sao? Cô bé, đừng tưởng rằng đáng đáp người đáng yêu là chúng ta sẽ hạ thủ lưu tình.”

“Đúng, để chúng ta bóp mặt mấy lần, chúng ta sẽ tiện tay lưu tình cho ngươi.”

“...”

Lúc này, một bàn tay phát ra ngoài.

Ào!

Hải vực phun trào, trực tiếp khiến hai Hải Yêu bay mất.

Chỉ có vài tiếng kêu thảm vang vọng.

Nhị Trưởng lão đáp xuống mặt đất, nàng vừa mới rơi xuống dưới biển, nước biển nơi này liên tục nổi lên, để ra một chỗ đất trống cho nàng hoạt động.

Thân là một con người, nàng không quá quen với việc sinh hoạt trong nước.

Dù là sinh hoạt ở dưới biển, cũng đừng đụng vào nước biển.

“Người giống như rất thích ở trong biển.” Nhị Trưởng lão nhìn Cửu có chút hưng phấn ở một bên, nói.

Các nàng lần này tới để gia nhập đại quân Hải Yêu, xây dựng tế đàn.

Sau đó đi vào hải vực một vấn đề.

Chương 1208: Cầu hôn (2)

Cầu hôn (2)

Nhị Trưởng lão cảm thấy Lục Thủy hãn cũng không biết Cửu và Lục gia có quan hệ gì, nhưng trên đời có nhiều vấn đề như vậy, Lục Thủy không thể biết hết được.

Nếu như hãn không muốn bại thanh danh, hãn là sẽ dùng mệnh đề trả lời đi.

Nhưng nghĩ lại, loại người như Lục Thủy này, từ nhỏ đến lớn đều không khiến người ta bót lo, thật sự sẽ làm được chuyện đáng tin cậy sao?

Nhờ đâu trực tiếp nói một câu không biết thì sao?

Cái này...

Cũng không phải là không được.

Dù sao cũng đã tới, thử một chút cũng không sao.

“Đúng vậy, ta đặc biệt thích nơi đáy biển này.” Cửu ngồi giữa không trung, nói:

“Thần Vực của ta vẫn luôn nằm dưới biển, an tĩnh lại mát mẻ.

Hải Yêu chính là do ta sáng tạo ra ở dưới biển.

Các nàng đặc biệt âm ỉ.

Sau đó ta liền chạy ra ngoài, không trở về Thần Vực nữa.

Về sau, trong số các nàng cũng có một hai người chạy ra ngoài, không còn trở về.

Những người còn lại liền đi tìm, nhưng sau khi ra ngoài cũng đều không thể trở về.

Cuối cùng, tất cả mọi người đều đi ra ngoài, một người cũng chưa từng trở lại.

Hóa ra là trốn ở gần đây.”

Nhị Trưởng lão hơi kinh ngạc.

“Vì sao các nàng đi ra ngoài lại không thể trở về nữa?”

Cảm thấy là Cửu cố ý, quá ồn liên vứt bỏ, vô tâm ném đi.

Cửu không phải là không làm được loại chuyện này.

Bốp!

“Đừng có nghĩ lung tung, ta khi đó thể nhưng là một Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa ngay thơ hiền lành, khi đó ta còn chưa bị lệch lạc.” Cửu gõ vào đầu Nhị Trưởng lão một cái, tiếp tục nói:

“Dù có bị lệch lạc, ta cũng liên...ta dường như cũng chưa từng làm gì.

Sao có thể nói là bị lệch lạc được?

Có điều ta sẽ chắc chắn không vì chê các nàng nhao nhao vụng trộm mà vứt bỏ các nàng.

Khi đó, ta rời khỏi Thần Vực, Thần Vực liên tự động che giấu đi.

Một người ra ngoài là một người không về được, sau đó, toàn bộ đều đi ra.

Cũng chỉ có thể dọn nhà tập thể.”

Nhị Trưởng lão: “...”

Khó trách bọn họ là người một nhà lại đánh nhau, những người này quả thật là không tim không phổi.

Hải Yêu thật sự là loài sinh vật đơn giản.

“Vừa rời người nói Hải Yêu là do người sáng tạo ra sao?” Nhị Trưởng lão đột nhiên nghĩ tới vấn đề này.

“Không thể sao?” Cửu nhìn Nhị Trưởng lão, hỏi lại:

“Ta là Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa, mượn dùng một thứ gì đó của thế giới này, sáng tạo ra vài chủng tộc thì có cái gì không đúng?”

Tộc Bất Tử trước đó người dẫn đầu, thật ra cũng là vì ta mà xuất hiện.

Bất ngờ sao?”

Nhị Trưởng lão hơi sững sốt.

Nhất thời, nàng cảm nhận được sức mạnh kinh khủng của Cửu, quả thật không phải là thứ người bình thường có thể với tới.

Đây đúng là Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa.

Nhưng mà...

Vì sao bình thường lại không cảm nhận được gì?

“Bởi vì khả năng tương tác của ta cao a.” Cửu bĩu môi nói:

“Tiểu Tiểu Đình, ngươi có biết không?”

Ngươi là đang khinh thường Chân Thần.

Phải bị thần phạt, nhưng ta thấy ngươi đáng yêu như vậy, cho nên ta mới không trừng phạt ngươi.

Đề ta chải đầu cho ngươi đi.”

Đúng, chính là như vậy.

Nhị Trưởng lão vẫn luôn không cảm thấy thần uy của Cửu.

Cảm thấy giống như đứa trẻ nhà bên, hơn nữa, đối xử với nàng thật ra cũng không kém như vậy.

Ngoại trừ việc thích đưa câu đó.

Cái này rất khiến cho người ta cảm thấy bất đắc dĩ.

“Đúng rồi.” Giọng nói của Cửu vang lên:

“Tiểu Tiểu Vi đã gặp Lục Thủy ở Mê Vụ Chi Đô.

Lục Thủy biết đối phương là Tiểu Tiểu Vi.

Sau đó Tiểu Tiểu Vi nói với Lục Thủy, hẳn là Tông chủ của Ân Thiên Tông.”

“A?” Nhị Trưởng lão hơi ngây người:

“Đây là đang làm gì?”

“Tiểu Tiểu Vi cố ý.” Cửu mở miệng nói:

“Có điều Tiểu Tiểu Vi quá non, hẳn không nên chọn lúc Lục Thủy đang mặc áo bào đen để nói chuyện này.

Đúng ra nên gọi hẳn tới phía sau núi, nói cho hẳn biết bí mật này, sau đó truyền vị cho Lục Thủy.

Lại hỏi Lục Thủy có ý kiến gì với người tên Lưu Hỏa này không.

Như vậy rất đặc sắc.”

Nhị Trưởng lão: “...”

Đây quả thật là Chân Thần hiền lành sao?

Nói mình ngây thơ thiện lương, một chút sức thuyết phục cũng không có.

Có điều giả mạo Thiếu Tông chủ, lại phát hiện chính mình là Thiếu Tông chủ thật, không biết Lục Thủy có cảm nghĩ gì.

“Cũng không có cảm nghĩ gì nhiều, chỉ là về sau sẽ không khoác cái áo gile Lưu Hỏa này nữa.” Cứu lại suy nghĩ chút, nói tiếp:

“Căn cứ theo suy đoán của ta, hẳn chắc chắn đã nghĩ như vậy.”

Nhị Trưởng lão không nói gì thêm, cũng không nghĩ gì nữa.

Bởi vì Cứu có thể nghe được suy nghĩ của nàng, hơn nữa còn nói thẳng ra.

Còn may suy nghĩ của nàng tương đối thuần khiết, nếu không cứ bị đọc tâm như vậy, nhất định rất khó chịu.

Bốp!

Cứu lại gõ lên đầu Nhị Trưởng lão một cái, nói:

“Không nên nghĩ rằng Chân Thần không chịu nổi như vậy.”

“Lục Thủy không phải đến Mộ gia sao?” Nhị Trưởng lão đột nhiên có chút hiếu kỳ, hỏi:

“Hắn sao lại chạy đến Mê Vụ Chi Đô rồi?”

Về an nguy của Lục Thủy, nàng cũng không lo lắng.

Đại khái là sau khi biết Lục Thủy thích làm âm ỉ, chỗ tốt duy nhất là, không cần quá lo lắng việc hắn có gặp nguy hiểm hay không.

Có lẽ là vì lòng tin Cửu cho nàng, rằng Lục Thủy đặc biệt, cường đại.

“Cái này rất phức tạp, hắn đang tìm Mê Đô, có điều dựa vào thực lực hiện tại của hắn, sẽ không tìm thấy Mê Đô.” Cửu đáp.

“Tìm được thì thế nào?” Nhị Trưởng lão hỏi.

“Thế giới đại khái sẽ có xu hướng đi tới trạng thái tương đối hoàn thiện.

Tất cả đều sẽ trở về bình thường, có lẽ đây mới là kết quả nhiều người mong muốn.” Cửu cười nói:

“Ta cũng chỉ thích xem một màn kia.

Khi đó đại khái chính là lúc ta rời khỏi Tiểu Tiểu Đình.

Lúc đó, liệu Tiểu Tiểu Đình có không bỏ được ta không?”

Nhị Trưởng lão quay đầu nhìn Cửu một chút, sau đó nói:

“Ngươi sẽ nói tất cả mọi chuyện cho ta biết chứ?”

“Ngươi thật không đáng yêu, bây giờ đang là bầu không khí thương cảm.” Cửu chọc chọc mặt Nhị Trưởng lão, nói.

Sau đó, nàng lại nói:

“Sẽ, ta sẽ nói cho ngươi biết, khi đó ngươi nhất định sẽ rất kinh ngạc.

Vì đây đơn giản chính là kỳ tích.

Không, so với kỳ tích còn lợi hại hơn.

Một nét bút kinh thiên.”

Nhị Trưởng lão: “...”

Không nói ra, có thể không khen sao?

“Hai đứa Lê Âm không sao chứ?” Nhị Trưởng lão hỏi.

Có một đoạn thời gian, nàng đi tìm kiếm một thứ rất lâu, cuối cùng mới quyết định trực tiếp đi đoạt một cái.

Làm trễ nải rất nhiều thời gian.

Cho nên, nàng cần biết Lê Âm có vấn đề gì hay không.

Dựa vào thực lực của nàng, đương nhiên không thể phát hiện được chút vấn đề gì, nhưng thực lực của Cửu vượt nàng rất rất xa.

Hơn nữa, Cửu không chỉ thấy hiện tại, mà còn cả tương lai.

“Yên tâm đi, không có vấn đề gì, nàng bây giờ còn đang vui vẻ đẩy nhanh chuyện hôn lễ.”

Hôn lễ sớm hơn, sẽ bận rộn hơn.

Có điều Tiểu Tiểu Cố cũng không để cho nàng bận quá.

Tất cả đều không có bất cứ vấn đề gì.” Cửu an ủi.

Nhị Trưởng lão không nói gì.

Hôn lễ đẩy lên sớm hơn, thật khiến cho người ta bất ngờ.

Sau khi vợ chồng Lục Cổ có con, lại càng làm thêm nhiều chuyện.

Cũng coi như mang lại công trạng cho gia tộc.

Đột nhiên, nàng có chút tò mò:

“Vậy có đủ thời gian không?”

Chỉ còn có nửa tháng nữa.”

Công trình của Lục Thủy quá lớn.

“Đủ, tối đa là hơn một tháng chút.” Lúc này, giọng điệu của Cửu hơi trầm xuống, có chút chán nản:

“Cho nên, hãy lại trì hoãn nhiệm vụ ta giao cho hẳn.

Đến giờ vẫn chưa đưa Chân Thần Duy Nhất đến nơi cuối cùng của biển gặp ta.

Hoàn toàn không để Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa là ta vào trong mắt.”

Nhị Trưởng lão bắt đầu nhìn bản vẽ xây dựng tế đàn.

Cửu cũng không e ngại bất kỳ kẻ nào.

Mặc dù vẫn luôn nói Lục Thủy và Mộ Tuyết đặc biệt, nhưng Cửu đều coi bọn họ là trẻ con mà đối đãi.

Chương 1209: Cầu hôn (3)

Cầu hôn (3)

Mộ gia.

Đã qua hai ngày.

Tổ địa vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Mộ Uyên nhìn lồi vào, nơi này hoàn toàn bị sương mù bao trùm, không phải thứ hấn có thể dây vào.

“Vẫn không có bất kỳ biến hóa nào sao?” Mộ Khương hỏi.

Trời đã sắp tối, còn tiếp tục nữa, bọn hấn cũng không biết sẽ như thế nào.

Thế nhưng...

Mộ Uyên đã thử qua, hấn cứ tới gần sương mù thì sẽ có vấn đề.

“Chờ chút đi.” Mộ Uyên nói khẽ.

“Trước mắt Mộ Trạch không có vấn đề gì.

Không đến mức xảy ra chuyện.”

“Mộ Tuyết sắp thành hôn, những thiệp mời thu về kia, cần Mộ Trạch và Đường Y đi phát lại, nếu như cứ tiếp tục thế nào, không biết có kịp hay không.

Hơn nữa, có thể không xảy ra chuyện hay không cũng là vấn đề.” Mộ Khương thở dài một tiếng.

Loại chuyện này, bọn hấn thật sự không có bất kỳ cách gì.

Bọn hấn chung quy là quá mức nhỏ yếu.

Nhưng ở trong tu chân giới, có thể có thành tựu như thế, cũng xác thực không dễ.

Chỉ là không thể như Lục gia, đi tới đỉnh phong.

Người Lục gia ít, lại có thể đi đến độ cao như vậy.

Đơn giản khiến cho người ta sợ hãi thán phục.

“Sương mù hình như bắt đầu tán đi rồi.” Mộ Uyên luôn từng giây từng phút chú ý tình huống cuối cùng cũng thấy được biến hóa.

Điều này khiến bọn hắn hơi kích động.

Cuối cùng cũng biết được tình huống cụ thể rồi sao?

Tóm lại, người không có việc gì mới là điều quan trọng nhất.

Bí mật của Khởi Nguyên Thạch quá sâu, thực lực của những người như bọn hắn căn bản không đủ để tiếp xúc.

Cưỡng ép tiếp xúc sẽ chỉ mang đến diệt vong.

Lúc đầu, bọn hắn cảm thấy không có sâu như vậy, nhưng khi sương mù này vừa xuất hiện, bọn hắn liền biết, đó không phải là thứ bọn hắn có thể tiếp xúc.

Khi bọn hắn chạm thử vào sương mù đều có cảm giác mê man, dường như sẽ bị kéo vào trong nơi không biết nào đó.

“Hắn là kết thúc rồi chứ?” Mộ Khương đứng tại chỗ chờ đợi.

Kết thúc có nghĩa là có kết quả, cuối cùng sẽ như thế nào, giống như bốc thăm trúng thưởng vậy.

Hy vọng tất cả đều tốt.

...

Bách Hoa Cốc.

Mấy ngày nay, có rất nhiều người trở về Bách Hoa Cốc.

Nơi này trăm hoa đua nở khắp nơi, vô số tiên tử.

Các nàng trở về không phải vì chuyện gì khác, chỉ vì nam đệ tử duy nhất của Bách Hoa Cốc.

“Su đệ thật sự mang bạn gái trở về sao?”

Tiên tử vừa trở về Bách Hoa Cốc đều cảm thấy khó tin.

Su đệ nuôi lớn như vậy, cuối cùng đã cưới vợ sinh con rồi.

Các nàng đã buồn thật lâu, từng cho rằng sư đệ thích con trai.

Dù sao sư đệ cũng xinh đẹp như vậy.

Lần này có thể yên tâm rồi.

“Là thật, các vị tiên bối đều sẽ xuất quan, nghe nói là muốn đi hỏi chút về hôn sự.”

“Là tới cửa cầu hôn.”

“Đúng rồi, nhà gái là ai? Có xứng với Sư Vũ không?”

“Người đoán xem? Đối phương thế nhưng là tiên tử nổi danh tu chân giới, xinh đẹp, thiên phú kinh người.

Sư Vũ đúng là có tiền đồ.”

“Vậy phải nhanh chóng cầu hôn, định rõ hôn sự, nếu không đối phương đổi ý sẽ không tốt.”

“Đúng vậy đúng vậy, chỉ cần chờ các vị tiên bối xuất quan được.”

...

Ở một cái sân trong Bách Hoa Cốc.

Kiểm Lạc ngồi trên ghế, tay nàng đặt trên đùi, có hơi không được tự nhiên.

Vài ánh mắt đang nhìn chằm chằm nàng, giống như ngồi bàn chông, như có gai ở sau lưng.

“Kiểm Lạc tiên tử ở mấy ngày nay đã quen chưa?” Văn Tiên tiên tử ngồi ở một bên hỏi.

“Đã quen.” Kiểm Lạc tiên tử cúi đầu nhẹ giọng trả lời.

Mấy ngày nay rất nhiều người hỏi vấn đề này.

“Kiểm Lạc tiên tử, là Sư Vũ theo đuổi người sao?” Văn Lê tiên tử hai tay chống cằm, nhìn Kiểm Lạc.

Càng nhìn càng hài lòng.

Hoa nhường nguyệt thẹn, lan tâm huệ chất.

Nhu thuận hiểu chuyện.

Quả thật là mỹ nhân mà.

Ánh mắt Sơ Vũ thật tốt.

“Cái này, cái này, không nói rõ được.” Kiếm Lạc đỏ mặt trả lời.

Loại vấn đề này càng bị hỏi nhiều hơn.

Lúc vừa mới tới, từng sư tử đều rất hoan nghênh.

Đều hò hét Sơ Vũ tìm được tiên tử đẹp mắt như vậy.

Sau đó, ác mộng bắt đầu.

Cứ luôn hỏi nàng quen biết Sơ Vũ thế nào, ai theo đuổi ai, Kiếm Nhất Phong nghĩ thế nào.

Không có việc gì, đợi Cốc chủ đi ra sẽ tự mình tới cửa cầu hôn, những chuyện này không cần lo lắng.

Con nên gọi là gì thì tốt.

Nếu là con trai, liệu về sau có khó lấy vợ không.

Kiếm Lạc không dám trả lời, chỉ dám ngồi im tại chỗ, nói lập lờ nước đôi.

Có điều, không có sư tử nào là không đối tốt với nàng.

Nhưng chính là quá tốt rồi, khiến nàng càng khó chịu hơn.

Vì 200 đồng tiền...

“Lần này Sơ Vũ mang người về gặp phụ huynh, thế nhưng sư phụ lại đang bế quan, có điều sẽ lập tức đi ra thôi, hẳn là hôm nay sẽ ra.

Chuyện lớn như vậy, dù lão nhân gia có độ kiếp, cũng sẽ hoãn lại.” Văn Tiên tiên tử thề lời son sắt.

Sợ Kiếm Lạc sẽ cảm thấy trong nhà không coi trọng chuyện này.

“Không, không cần như vậy, là, là tới nói chính sự.” Kiếm Lạc thử giải thích.

“Chuyện hôn lễ sao?”

Cái này cũng có chút phiền phức, nhưng vấn đề không lớn.

Kiểm Nhất Phong quả thật lợi hại, nhưng Bách Hoa Cốc chúng ta cũng không kém.” Văn Lê tiên tử vỗ ngực cam đoan.

Kiểm Lạc nhìn thoáng qua, phát hiện mình vẫn chưa là gì.

Nàng cho rằng nàng đã đủ phiên toái, không nghĩ tới vị sư tử này còn phiên toái hơn.

Nhưng rất nhanh nàng đã phản ứng lại.

“Không, không phải như thế.” Kiểm Lạc lập tức phát tay giải thích.

Mặt đã đỏ đến tận tai.

Nhất thời không biết giải thích thế nào.

“Sư phụ đã xuất quan, nên đi qua.” Văn Nguyệt tiên tử đi vào sân nhỏ, nhìn cả đám nói:

“Sơ Vũ đâu?”

“Đang gõ điện thoại, hình như nói là nhiệm vụ thất bại, định trở về.” Kiểm Lạc chỉ chỉ vào một gian phòng hẻo lánh, nói.

Tối hôm qua Sơ Vũ đã nói với nàng, còn tiếp tục như vậy nữa, hôn sẽ cũng sẽ bị ép ra.

Bạn gái giả sắp biến thành bạn gái thật.

Đợt này thua thiệt lớn rồi.

Ai biết miệng các vị sư tử không hợp thói thường như thế.

Một truyền mười, mười truyền trăm, truyền đến mức con cũng có luôn rồi.

Nhất định phải rời đi.

Văn Nguyệt nhìn sang Văn Lê ở một bên, nói:

“Kéo Sơ Vũ ra đây.”

Àm!

Sơ Vũ trực tiếp bị Văn Lê ném ra ngoài.

“Sư phụ gọi người đẩy, nhanh lên.” Văn Lê cười, nhẹ nhàng nói.

“Su tử lại xông vào phòng ta rồi.” Sơ Vũ kêu to.

Một chút riêng tư cũng không có.

“Yên tâm, chờ Kiếm Lạc gả vào rồi, ta chắc chắn sẽ gõ cửa, không xông vào nữa.” Văn Lê hí mắt cười, nói.

Nàng rất thích Kiếm Lạc.

Lúc nào mới có thể thành hôn đây.

Sau đó, Sơ Vũ, Kiếm Lạc bị Văn Nguyệt kéo đi.

Văn Lê nhìn Văn Tiên:

“Sơ Vũ lúc nào mới có thể lấy Kiếm Lạc vào nhà đây?”

“Nhất định sẽ.” Văn Tiên nhìn mấy người Sơ Vũ rời đi, nói:

“Trước kia còn không có cảm giác, bây giờ ta mới phát hiện, đứa nhỏ Kiếm Lạc này quá tốt rồi.

Bộ dáng đỏ mặt kia, thật khiến người ta thích mà.

Đúng là tuyệt phối với Sơ Vũ.

Ừm, gọi chút thủy quân, phóng đại tiếng gió một chút.

Chủ yếu là nói cho toàn tu chân giới biết chuyện này, Kiếm Lạc thế mà không có phản cảm.”

“Có phải hơi quá rồi không?” Văn Lê hơi bận tâm:

“Nhỡ đâu có người biết điếm tốt của Kiếm Lạc...”

“Có lý.” Văn Tiên gật đầu:

“Không chế phạm vi chút, đừng cho quá nhiều người biết.

Truyền tới Kiếm Nhất Phong là được.

Có điều Kiếm Nhất Phong gần đây hình như cũng đang truyền.”

...

“Làm sao bây giờ?” Trên đường, Kiếm Lạc nhỏ giọng hỏi Sơ Vũ:

“Sự tử của người đều nói chuyện của chúng ta đã truyền tới mọi góc ngách trong tu chân giới rồi.”

“Yên tâm, các nàng lừa gạt người thôi, 200 vào sổ, người mua chút đồ là quên.

Hơn nữa, Nam Thành không có tu chân giả, không có lời đồn.

Mấy thứ lời đồn này qua tám năm mười năm, sẽ không còn.

Không cần phải để trong lòng.” Sơ Vũ mặt không đổi nói.

“Một tên trạch nam bị điên như người không thêm để ý, nhưng ta không phải trạch nữ.

Như này sẽ ảnh hưởng tới cuộc sống của ta.” Kiếm Lạc nhìn chăm chăm Sơ Vũ, nói.

Sơ Vũ giơ tay xoay đầu Kiếm Lạc ra phía trước:

“Đi đường thì nhìn đường.

Nếu thực sự không được ta lại cho người thêm 100, ta cũng không muốn giải thích với người.

Người đọc sách ở Nam Thành, ở cùng một chỗ với ta, không cần phải lo cuộc sống bị ảnh hưởng.

Cuộc sống của ta mới bị ảnh hưởng.

Vô duyên vô cớ còn phải có điều kiện cho người ăn uống.”

“Ta hiểu rõ vì sao người lại độc thân.” Kiếm Lạc mở miệng nói.

“Bởi vì ta quá xinh đẹp, con gái nhìn thấy ta sẽ tự ti sao?” Sơ Vũ hỏi.

“Có bệnh.” Kiếm Lạc nghiêng đầu qua một bên, lại quay sang bỏ sung một câu:

“Xinh đẹp là để miêu tả con gái.”

“Ta nói là lúc ta mặc đồ con gái, có vấn đề gì sao?”

Thành thật mà nói, so với ta, người không có não như vậy, cũng có ưu thế tương đối lớn.” Sơ Vũ nói.

Nghe được câu này, cả khuôn mặt Kiếm Lạc đều đỏ.

Viết tiểu thuyết chỉ có ở nhà, qua hai mươi năm nữa, nàng liền có thể một đao chém chết đối phương.

Thật sự là ngu xuẩn, rõ ràng có nhiều cơ duyên như vậy, thế mà chỉ dùng để viết tiểu thuyết.

Ngày nào hồi hận tới chết cũng không biết.

Kiếm Lạc quay đầu, không tiếp tục để ý Sơ Vũ nữa.

“Sắp tới rồi, đừng nói thì thầm, nơi này rất nhiều cường giả, có vài người sẽ đưa tai mắt tới.” Văn Nguyệt tiên tử ở phía trước nhắc nhở.

Kiếm Lạc cúi đầu, mang tai cũng đỏ ửng.

Chương 1210: Mộ Tuyết có phải là đang mài đao hay không? (1)

Mộ Tuyết có phải là đang mài đao hay không? (1)

Nơi trăm hoa vây quanh có một cái đình.

Hiện tại, mấy người Sơ Vũ đang đi về phía đó.

Dọc trên đường đi, Kiếm Lạc cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Hoa nở ở khắp mọi nơi, mùi hoa thơm ngào ngạt.

“Đẹp không?”

Văn Nguyệt nhìn Kiếm Lạc rồi nói khẽ:

“Sau này có thể thường xuyên tới xem.”

Kiếm Lạc gật đầu, nhưng mà cũng rất nhanh lại lắc đầu.

Kiếm Lạc giải thích:

“Phải tu luyện, không có thời gian.”

Không dám tới nữa.

Những vị sư tử này quá nhiệt tình, hơn nữa những câu hỏi mà Kiếm Lạc đưa ra, các nàng cũng không trả lời được.

Nói một xíu là lại dễ dàng bị xuyên tạc, không dám nói.

Văn Nguyệt cười cười nhìn Kiếm Lạc, không nói thêm nữa.

Nàng phải làm một vị đại tỷ tỷ dịu dàng.

Mấy vị sư muội của nàng quá khi dễ người rồi.

Thật vất vả mới có thể dẫn về một người, lỡ như bị bọn họ dọa chạy thì biết làm sao bây giờ?

Không lâu sau đó, mấy người Sơ Vũ đã đi tới đằng trước cái đình, trong đó có một vị thiếu nữ vô cùng trẻ tuổi đang ngồi.

Nhìn nàng cùng lắm chỉ mới tròn đôi mươi mà thôi.

Mái tóc dài đen mượt mà lay động theo làn gió.

Mắt ngọc mây ngài, da trắng nõn nà.

Ngay khi Kiếm Lạc nhìn thấy đối phương, nàng có hơi kinh ngạc, trong nháy mắt nàng cảm thấy rằng trăm hoa tươi đẹp đang đua nở ở xung quanh, cũng bị người đó làm cho ảm đạm phai mờ đi.

Người này...

Nàng chưa bao giờ gặp được nữ tử nào có dung mạo xinh đẹp thanh thuần tới như thế cả, nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn, phong hoa tuyết đại.

“Kiếm Lạc tiên tử?”

Giọng nói dịu dàng mềm mại truyền vào trong tai của Kiếm Lạc.

Kiếm Lạc cảm thấy người nữ tử này có khí chất vô cùng kinh người. Trong thế hệ trẻ, chỉ có một mình khí chất của Đạo Tông Vũ Niết là có thể sánh được với nàng ta.

“Kiếm Nhất Phong Kiếm Lạc, xin ra mắt tiên bối.”

Kiếm Lạc lập tức hồi thần, cung kính nói.

Mặc dù vị này không phải là Cốc chủ, nhưng mà lại có địa vị cực kỳ cao ở Bách Hoa Cốc.

Tu vi thông thiên, hoàn toàn không phải là điều mà nàng có thể lý giải được.

“Su phụ.”

Sơ Vũ cúi đầu, cung kính nói.

Su phụ hoàn toàn không thèm nhìn hắn.

Quả nhiên, ánh mắt của nàng đều đặt hết lên trên người của Kiếm Lạc.

Hai trăm đồng tiền thay đổi vị trí hỏa lực, rất đáng giá.

Nhưng mà...

Cứ có cảm giác tự mình bầy mình.

“Kiếm Lạc, tới đây, ngồi ở bên cạnh ta.”

Mộc Tô tiên tử vẫy tay với Kiếm Lạc.

“Hả?”

Kiếm Lạc thụ sủng nhược kinh.

Nàng nhìn Sơ Vũ ở bên cạnh mình, dường như đang hỏi có thích hợp hay không.

Chỉ là nàng còn chưa kịp đợi Sơ Vũ cho mình đáp án, thì bản thân đã bị Văn Nguyệt kéo đi rồi.

Dường như đang dẫn đường giúp nàng, như thế cũng tốt.

Dù sao thì chính nàng cũng không biết nàng phải ngồi như thế nào mới tốt.

Sơ Vũ thì lại cảm thấy không được tốt cho lắm, nếu cứ tiếp tục như vậy chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Phải nhanh chóng nói ra mọi chuyện, sau đó dẫn Kiếm Lạc rời khỏi Bách Hoa Cốc.

“Su phụ, ta tới đây là vì có chuyện quan trọng...”

Sơ Vũ vừa mới mở miệng nói, thì đã bị Mộc Tô tiên tử trực tiếp ngắt lời:

“Nói sau đi, đợi vi sư hỏi Kiếm Lạc một vài vấn đề đã.”

Sơ Vũ:

“...”

Su phụ à, Kiếm Lạc là người ngoài đó.

Nhưng mà, hấn cũng không dám nói thêm gì nữa.

Su phụ rất ít khi xuất quan, chộc vào lão nhân gia như nàng, chắc chắn sẽ không có quả ngọt để ăn.

Kiếm Lạc ngồi xuống bên cạnh Mộc Tô tiên tử, nàng không khỏi có chút khẩn trương.

Nàng cũng không biết sẽ bị hỏi cái gì.

“Kiếm Lạc tiểu tiên tử, ngươi biết cảnh giới cửu giai không?”

Mộc Tô tiên tử nhìn Kiếm Lạc đang thẹn thùng cúi đầu hỏi.
Cảm giác của nàng về tiểu cô nương này khá tốt.

Sơ Vũ không nghe lời, trên người còn có một đồng khuyết điếm, chỉ có ánh mắt là còn dùng được.

“Hả?”

Kiếm Lạc có hơi kinh ngạc, sau đó lập tức lắc đầu nói:

“Vãn bối không biết.”

Cảnh giới cửu giai, cái này...

Hoàn toàn lệch ra khỏi sự hiểu biết của nàng.

Trong Kiếm Nhất Phong đa phần đều là thất giai.

Cao hơn đó nữa thì nàng không rõ.

Trường bối ở trong nhà nàng có người đạt tới cảnh giới này hay không thì nàng cũng không biết.

Chắc là có, nhưng mà sao có thể nói với nàng được cơ chứ?

“Trước kia, ta bị vây lại trong cảnh giới này, không thể tìm ra được bất cứ con đường nào để thoát khỏi.”

Mộc Tô tiên tử thở dài một tiếng, dường như đang chuẩn bị nói một chút về chuyện năm đó.

“Tại sao lại bắt đầu cảm khái rồi?”

Sơ Vũ nhìn sư phụ mình, cảm giác hôm nay sư phụ có hơi không bình thường.

“Khi đó, thế giới của ta hoàn toàn trở thành màu xám, ta rời khỏi Bách Hoa Cốc, cứ luôn hành tẩu trong Tu Chân Giới.”

Trong mắt Mộc Tô tiên tử mang theo sự hồi ức:

“Một năm, lòng ta như tro tàn, không còn biết sống có ý nghĩa gì nữa, ta cảm giác bản thân mình sắp nhập ma rồi.

Vào lúc đó, ta đi tới một cái thôn nhỏ.

Ở bên cạnh cái thôn nhỏ ấy, ta thấy một đứa nhóc trông khá là nhếch nhác.

Hắn cho ta một quả trái cây mà mình vô cùng yêu thích.

Còn cười một cái với ta.

Thanh thuận, xán lạn.

Chỉ có điều, quả trái cây mà hắn cho ta đã bị hư thối rồi.

Hắn nói cho ta biết rằng, đó chính là món đồ cuối cùng mà mẹ hắn đã cho hắn trước khi rời đi.

Là món đồ quý giá nhất của hắn.

Hắn đưa cho ta, vì hy vọng ta có thể vui vẻ.

Ngay giây phút đó, thế giới của ta bỗng nhiên được thắp sáng lên.

Cảnh giới mà ta vốn dĩ đang bị kẹt lại, cũng đột nhiên thông thuận.

Từ đó, ta chỉ có một tâm nguyện duy nhất, nếu như trước khi chết ta vẫn không thể hoàn thành được tâm nguyện này, có lẽ ta sẽ chết mà không nhắm mắt.

Đứa bé ấy đưa đồ vật mà mẹ hắn đã đưa lại cho ta, cho nên ta chính là mẹ ruột của hắn.

Cho nên, tâm nguyện suốt đời của ta, chính là có thể nhìn thấy đứa bé ấy kết hôn sinh con.”

Mộc Tô tiên tử cầm lấy tay của Kiếm Lạc tiên tử, giọng nói vô cùng chân thành:

“Bây giờ, tiểu gia hỏa ấy cuối cùng cũng dẫn bạn gái về nhà rồi, chúng ta nên nhanh chóng bàn về chuyện hôn sự thôi.

Kiếm Lạc tiên tử, ngươi có hiểu hay không?

Đến lúc đó, ta cũng có thể bước vào một cảnh giới hoàn toàn mới, bước vào hàng ngũ Đại Đạo.

Các ngươi cũng sẽ có một ngọn núi lớn để dựa vào.

Cực kỳ hoàn mỹ.”

Ngay từ đầu, Kiếm Lạc còn có hơi xúc động, nhưng mà nàng không thể nào tưởng tượng được đề tài này lại chuyển nhanh như thế.

Trong lúc nhất thời, nàng cũng không biết nên nói như nào mới phải.

Đúng ngay lúc này, Sơ Vũ khinh bỉ nói:

“Đừng nghe mấy lời linh tinh của sư phụ ta.

Mấy chục năm trước nàng đã tiến vào hàng ngũ Chứng Đạo rồi, còn muốn tiến vào trong hàng ngũ của Đại Đạo Thiên Thành?

Hoàn toàn là chuyện không thể nào.

Cả đời này đều khó mà làm được.

Không liên quan gì tới việc ta có kết hôn hay không cả.

Trước kia cũng xem chút nữa là bị nàng lừa.”

Có đạo pháp bách chiến thiên, Sơ Vũ hiểu rất rõ mức độ khó khăn của Đại Đạo Thiên Thành.

Muốn vào Đại Đạo?

Cơ duyên tạo hóa, linh ngộ Đại Đạo, tâm tính cảnh giới, một thứ cũng không thể thiếu.

Nếu không thì tại sao thế lực đỉnh cấp lại ít tới như thế?

Kiểm Lạc nghe xong lời của Sơ Vũ, lúc này nàng mới phản ứng lại.

Mộc Tô tiên tử trừng Sơ Vũ một cái, nói:

“Tuổi nhỏ như thế mà đã hiểu được Đại Đạo tạo hóa rồi à?”

“Sư phụ, là do ngươi không đúng.”

Sơ Vũ đứng lên, hấn cảm thấy mình cần phải giải thích một chút.

Hấn nâng hai tay lên, bên trái là hỏa cầu, bên phải là thủy cầu.

Sau đó, hỏa cầu và thủy cầu đụng vào nhau, triệt tiêu lẫn nhau.

“Sư phụ cảm thấy đây là cái gì?”

Sơ Vũ nhìn Mộc Tô tiên tử rồi hỏi.

“Diễn xiếc?”

Ta nhớ lúc ngươi còn nhỏ, Văn Nguyệt đã dùng cách này để lừa ngươi ăn cơm.”

Mộc Tô tiên tử nhìn Văn Nguyệt rồi nói.

“Là đạo pháp.”

Sơ Vũ hoàn toàn không quan tâm tới việc sư phụ nói lãng qua chuyện khác, sau đó hấn lại một lần nữa ngưng kết thủy cầu và hỏa cầu.

Lúc này, hấn không cho cả hai công kích lẫn nhau nữa.

Mà là thử điều hòa, cuối cùng chúng trở thành một quả cầu thuật pháp:

“Còn cái này chính là Đạo.”

Văn Nguyệt thấy cảnh tượng này không khỏi mở to hai mắt, nàng có chút kinh ngạc.

Mộc Tô tiên tử cũng có hơi ngoài ý muốn:

“Thú vị đấy, còn gì nữa không?”

“Đương nhiên là còn.”

Sơ Vũ vô cùng tự tin nói:

“Nếu muốn biết thêm càng nhiều việc nữa có liên quan tới đạo pháp, hãy theo dõi tác phẩm mới nhất của ta

Mộc Tô tiên tử:

“...”

Văn Nguyệt tiên tử:

“...”

Kiểm Lạc:

“...”

Tên này viết tiểu thuyết viết tới điên luôn rồi.

Chương 1211: Mộ Tuyết có phải đang mài đao hay không? (2)

Mộ Tuyết có phải đang mài đao hay không? (2)

“Không có quyển sách này.”

Vân Nguyệt tiên tử trực tiếp đi tìm kiếm quyển sách này.

Đáng tiếc là nàng không tìm thấy.

“Vẫn chưa cho ra mắt, chờ thêm một khoảng thời gian nữa, lỡ đâu ta đổi tên thì sao.”

Sơ Vũ cười một cái, sau đó nhìn sang sư phụ của mình nói:

“Sư phụ, lần này ta tới là có chính sự cần phải bàn.”

Mộc Tô tiên tử thở dài một cái, tại sao vẫn còn đang viết tiểu thuyết cơ chứ.

Nàng phất tay, nói thẳng:

“Được rồi, dẫn Kiếm Lạc đi xuống đi.

Nhớ kỹ, nếu như lần sau mà người không dẫn theo Kiếm Lạc, thì người cũng đừng có trở về nữa.”

“...”

Sơ Vũ có hơi bực bội:

“Sư phụ, người cũng nên nghe ta nói đã chứ.”

“Vi sư đồng ý, ta không muốn nghe người nói chuyện.”

Mộc Tô tiên tử hạ lệnh đuổi khách:

“Nói chuyện đó với sư tử của người đi.

Nhìn thầy người ta liền cảm thấy phiền.”

Sơ Vũ:

“...”

Sau đó, Mộc Tô tiên tử nói với Kiếm Lạc:

“Sau này, Bách Hoa Cốc chính là nhà của ngươi, muốn tới bất cứ lúc nào cũng được.”

“Đa tạ tiên bối.”

Kiểm Lạc tiên tử cúi đầu cảm ơn.

Sau đó, bọn họ liền bị Văn Nguyệt tiên tử dẫn ra ngoài.

Sơ Vũ nói đại khái về chuyện này cho sư tử nghe, sau khi các vị sư tử đã hiểu rõ rồi thì hẳn rời khỏi Bách Hoa Cốc.

Dẫn theo Kiểm Lạc đi luôn.

Không thể nán lại thêm nữa.

“Có thật như vậy hay không?”

Trên đường trở về, Kiểm Lạc mở miệng hỏi Sơ Vũ.

Sơ Vũ khó hiểu mà nhìn Kiểm Lạc, nói:

“Cái gì thật hay không?”

Sư phụ đã đồng ý rồi, chắc chắn nàng sẽ không nuốt lời.

Mặc dù mấy năm nay sư phụ vẫn luôn không chào đón ta, nhưng mà nàng sẽ không tới mức gạt ta đâu.”

“Thứ mà ta hỏi là chuyện của sư phụ ngươi cơ.”

Kiểm Lạc nhìn Sơ Vũ rồi hỏi:

“Ngươi thật sự là được sư phụ ngươi nhặt về à?”

Là do mẹ ngươi không cần ngươi nữa, hay là còn có lý do gì khác?”

Sơ Vũ suy nghĩ một chút rồi nói:

“Không nhớ rõ nữa.

Khi đó ta vẫn còn rất nhỏ, không có ấn tượng gì nhiều, chỉ còn sót lại một ít cảm giác yếu ớt mà thôi.

Còn về việc lời của sư phụ ta là thật hay giả.

Ừm, phần lớn đều là giả đó.

Nàng đã lừa ta như thế rất nhiều lần rồi.”

“Thì ra là như thế.”

Kiểm Lạc gật đầu, sau đó nói:

“Khi nào thì người mới đưa cho ta ba trăm đồng?”

“Ta chuyển cho người hai trăm, đưa cho người tám mươi đồng tiền mặt.”

Sơ Vũ nói.

“Còn hai mươi đồng nữa đâu?”

Kiểm Lạc nhận tiền xong, hỏi.

“Tháng sau đi.

Hết tiền rồi.”

Sơ Vũ nói.

“Vậy mấy bữa cơm tiếp theo phải giải quyết như thế nào?”

Kiểm Lạc đột nhiên hỏi.

Trong tình huống bình thường, thì ăn bất cứ thứ gì đi nữa, tất cả đều do Sơ Vũ trả tiền, nàng chỉ phụ trách mua hoặc là làm thôi, đương nhiên là nếu như nàng biết làm.

“Ta hết tiền rồi, đương nhiên là tới lượt người bỏ tiền.

Còn có thể làm sao được nữa? Chẳng lẽ chịu đói à?”

Sơ Vũ tức giận nói.

“Ta cho người mượn tám mươi đồng, đợi tới tháng sau, cộng nó vào chung với hai mươi đồng kia luôn, người trả hết một lần cho ta.”

Kiểm Lạc nói xong thì đưa tám mươi đồng kia cho Sơ Vũ.

Sơ Vũ:

“...”

...

Trong cái đình có trăm hoa bao quanh.

Mộc Tô cầm lấy một cái hạt lên chơi, nói:

“Là chuyện gì?”

Lúc này, Văn Nguyệt tiên tử đã đi tới bên cạnh cái đình.

“Đúng là chuyện mà Kiếm Nhất Phong và Đạo Tông truyền tới, xây dựng tế đàn, được hỏi một vấn đề.”

Vân Nguyệt tiên tử nói.

Mặc dù nàng có hơi nghi ngờ về chuyện này rồi, nhưng mà tới khi thật sự chắc chắn thì vẫn không khỏi khiến cho người ta kinh ngạc.

Bách Hoa Cốc không thiếu linh thạch, cho nên bọn họ đều muốn hỏi một vấn đề.

“Nếu thật sự có thể hỏi một vấn đề, sư phụ muốn hỏi về cảnh giới cao hơn sao?”

Vân Nguyệt tiên tử tò mò hỏi.

“Đại Đạo Thiên Thành sao?”

Mộc Tô tiên tử lắc đầu:

“Không được, quá xa vời.

Điều mà ta thật sự muốn biết chính là khi nào Kiếm Lạc xuất giá.

Tiểu nha đầu này thật sự không tệ.

Không lạnh lùng cao ngạo như trong truyền thuyết, cảm giác nàng còn bị tên tiểu tử kia khi dễ nữa.”

“Kiếm Lạc đúng thật là rất tốt, chúng ta đều rất hài lòng.

Nhưng mà, Sơ Vũ hoàn toàn không có tâm tư đó.

Có điều, hai người ở chung một chỗ, vấn đề có lẽ cũng không quá lớn.”

Vân Nguyệt tiên tử vừa cười vừa nói.

Mặc dù nguyên nhân bọn họ có thể ở chung một chỗ là do các nàng.

“Ta có lẽ sẽ đổi sang một vấn đề khác, hỏi rằng đứa con đầu tiên của Kiếm Lạc và Sơ Vũ là nam hay nữ.

Như vậy thì có thể đồng thời biết được ba vấn đề rồi.”

Mộc Tô tiên tử cười nói.

Cái hạt kia thoáng hiện lên ánh sáng.

Có dấu vết của Đạo.

“Su phụ, cái này là do Sơ Vũ tặng sao?”

Vãn Nguyệt đột nhiên tò mò hỏi.

Trước đó, nàng vẫn không nghĩ nhiều, nhưng mà hôm nay lại nghe được câu chuyện xưa này, sau đó lại thấy được nó, nhiều ít cũng sẽ có chút liên tưởng.

“Biết tại sao ta có nó không?”

Mộc Tô tiên tử nhìn Vãn Nguyệt rồi lắc đầu nói:

“Bởi vì, vì sư ăn cái quả trái cây thối rữa kia.

Bên trong câu chuyện xưa này có một chi tiết mà ta vẫn luôn không nói cho các người biết.”

“Chi tiết?”

Vãn Nguyệt tò mò hỏi.

“Ừ.”

Mộc Tô tiên tử tràn đầy từ ái nói:

“Khi Sơ Vũ vừa gặp ta, đã gọi ta là mẹ.

Quả trái cây đó đúng là do mẹ hẩn cho, cho ba quả, còn một quả cuối cùng hẩn không nỡ ăn, muốn để dành lại cho mẹ.”

Mộc Tô tiên tử nói tới đây thì thở dài một cái:

“Lúc nhỏ nghe lời như thế, trưởng thành lại bắt đầu phản nghịch, không chịu cưới vợ.”

Vãn Nguyệt tiên tử cười cười nói:

“Duyên phận có đôi khi là do trời định, có cản cũng cản không được.”

...

Tổ địa Mộ gia.

Mộ Trạch nhìn màn sương mù dày đặc đang dần biến mất, hẩn biết tất cả đều kết thúc rồi.

Nhưng mà, hắn vẫn không nhìn thấy Lục Thủy.

Thông đạo cũng không phải là do hắn tự cắt ra, mà nó tự động cắt ra.

Hắn cũng không biết Minh và Nguyệt trao đổi gì với nhau.

Hắn cũng không biết tình huống có tốt đẹp hơn hay không.

Hắn cũng không biết Lục Thủy đã đi đâu.

Nhưng mà khi thông đạo biến mất, tất cả đều sẽ trở về bình thường.

Chỉ có điều, đến tận bây giờ hắn vẫn chưa nhìn thấy Lục Thủy.

Lục Thủy hình như vẫn chưa trở về, nếu như thế thì vấn đề liền trở nên vô cùng lớn.

Cũng may vào thời khắc sống còn, hắn nhìn thấy thân ảnh của Lục Thủy đi ra từ trong sương mù, xem ra đã không còn vấn đề gì nữa rồi.

Lục Thủy dùng rất nhiều thời gian để hành tẩu ở trong Mê Vụ Chi Đô.

Nhưng mà, ngoại trừ hòn đảo ban đầu, hắn không còn phát hiện ra thứ gì nữa cả.

Hoàn toàn không có dấu vết của Mê Đô, đừng nói chi tới việc tìm được chỗ của Minh.

Nhưng cho dù có tìm được Mê Đô, thì hắn cũng không dám trực tiếp tiến vào, Mê Đô quá đặc biệt, hắn không chắc chắn là có xuất hiện vấn đề gì hay không.

Đặc biệt là khi lần trước đi vào Mê Đô, đi tới tận sáu ngày, lần này lỡ đâu là một tháng lận thì sao.

Sắp tới lúc thành hôn rồi, không thể để xảy ra vấn đề lớn như vậy được.

Hắn vốn dĩ định tiếp tục quan sát hòn đảo đó trước, nhưng mà lại phát hiện thông đạo bị cắt ra, cho nên hắn buộc phải rời đi.

Lúc này, hắn mới từ bỏ việc nghiên cứu, trực tiếp quay trở về bên cạnh Khởi Nguyên Thạch.

Chuyến đi này đúng là có một chút thu hoạch.

Ví dụ như việc hắn biết được Tông chủ của Ân Thiên Tông là ai.

Biết được bản thân mình hoàn toàn không phải là Thiếu tông chủ giả.

Có hơi khiến cho người ta khó chịu.

Đương nhiên, việc phát hiện ra ghi chú cũng làm cho hắn có hơi ngoài ý muốn.

Nhưng mà, không biết đó là ai, nhưng không có quan hệ quá lớn tới thời kỳ Viễn Cổ.

Có điều, khi hắn vừa quay về liền cảm giác được rằng bên ngoài có người muốn đi vào, lập tức khởi động Thiên Địa Chi Lực, trực tiếp kiểm soát hai người kia lại.

Lúc này, cha vợ đang nhìn hắn.

Qua hai ngày rồi, cơ thể của cha vợ có vẻ đã không còn tệ như trước nữa, hơn hai ngày mới khiến cho thông đạo cắt ra.

Không biết trạng thái bây giờ của Minh và Nguyệt như thế nào.

“Lục thiếu gia đã xử lý xong hết chưa?”

Mộ Trạch thấy Lục Thủy trở về liền hỏi.

“Vẫn chưa, cụ thể như thế nào thì phải hỏi Minh một chút

Để ta liên lạc với hắn.”

Lục Thủy vừa dứt lời liền để tay lên trên Khởi Nguyên Thạch.

Hắn không đi vào, hiện tại vẫn còn dư lại sự ảnh hưởng của Mê Vụ Chi Đô, lời nói có thể truyền đi được.

Chương 1212: Mộ Tuyết có phải đang mài đao hay không? (3)

Mộ Tuyết có phải đang mài đao hay không? (3)

“Lục Tiểu Hữu?”

Giọng nói của Minh vang lên.

“Nhìn thấy Nguyệt rồi chứ?”

Lục Thủy hỏi.

“Chưa thấy.”

Minh nói.

Điều này không khỏi khiến cho Lục Thủy và Mộ Trạch kinh ngạc.

Chưa thấy?

Thông đạo chắc chắn là đã được liên thông rồi.

“Chưa thấy?”

Lục Thủy có hơi ngoài ý muốn.

“Đúng vậy, hoặc có thể nói là không thể gặp được.

Nhưng mà, ta cảm giác vị trí của ta đã bị thay đổi, phải nói là, vị trí của Mê Đô thay đổi mới đúng.

Không mơ hồ như lúc trước nữa.

Nhưng mà, ký ức không hề được cải thiện một chút nào cả.”

Minh dừng lại một chút rồi lại nói:

“Ta có một cảm giác rất kỳ quái, chỉ cần có người phát hiện ra chỗ của ta, ta sẽ có thể nhớ ra được rất nhiều chuyện.”

Lục Thủy khẽ gật đầu:

“Cho ta thêm một chút thời gian nữa, khoảng chừng một tháng nữa, ta có lẽ sẽ có thể tìm được vị trí của ngươi.”

Minh nghe thấy như thế liền vô cùng kinh ngạc.

Tiến độ quá nhanh.

Kể từ khi liên lạc được với người này, hắn phát hiện ra tình trạng của mình nhanh chóng thay đổi.

Việc rời đi dường như đang ở trước mặt.

Đối phương đúng là rất đặc biệt.

“Được.”

Giọng nói của Minh có hơi phức tạp, không nói thêm nữa.

Sau đó, Khởi Nguyên Thạch cũng không nhấp nháy nữa.

Kết thúc liên lạc.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Mộ Trạch hỏi.

“Liên quan tới Mê Đô, liên quan tới Chân Thần duy nhất trong thiên địa và Lục.”

Lục Thủy bỏ tay xuống rồi trả lời.

Giải thích việc này là một điều vô cùng tốn sức.

Nhất là khi nói về Mê Đô, thứ mà không thể nào lý giải được.

Nếu hắn có thể nói, thì cha vợ cũng chưa chắc có thể nhớ được, nhất là khi nó còn liên quan tới Lục.

Mộ Trạch:

“???”

Một câu hắn cũng nghe không hiểu.

Hắn không hỏi về việc này nữa, mà hắn nhắc tới một vấn đề càng quan trọng hơn:

“Sẽ ảnh hưởng tới Mộ gia sao?”

Lúc này, hắn có thể cảm giác được Mê Đô không được đúng cho lắm.

Nếu như không phải hẳn là điểm kết nối của thông đạo, hẳn cho rằng việc mình còn có thể sống sót được hay không cũng là một vấn đề.

Lục Thủy cẩn thận suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu nói:

“Không ảnh hưởng tới, sau này muốn tìm được Minh cũng không cần phải thông qua Khởi Nguyên Thạch nữa.”

Bản thân Mê Mô cũng đã rất nguy hiểm rồi, không thể cho nó tới gần Mộ gia được, nếu không Mộ gia sẽ chịu không nổi.

Thứ mà Cơ Tầm thủ là Mê Đô bình thường, còn thứ mà Minh thủ lại không hề là Mê Đô bình thường.

Có thể khiến cho Minh Nguyệt còn sống biến thành như thế này, cấp độ có lẽ là rất cao.

Làm sao mà một Mộ gia nho nhỏ có thể chịu nổi.

Nhà hẳn cũng có một cái Mê Đô, nhưng có lẽ là cũng không có quan hệ gì lớn, nếu không thì sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn.

“Như vậy là tốt rồi.”

Mộ Trạch gật gật đầu.

Nhưng mà, một khi Minh thoát ra được, có phải đồng nghĩa với việc Khởi Nguyên Thạch của Mộ gia không còn cảm ngộ được cơ duyên công pháp nữa hay không?

Là tốt hay xấu cũng khó mà nói được, nhưng mà vẫn phải lấy an toàn làm chủ.

Hắn nghi ngờ, cho nên ngay lập tức hỏi Lục Thủy.

Lục Thủy nghe thấy vấn đề này cũng không có cảm giác gì cả, chỉ nói:

“Vấn đề này không lớn.

Bên phía Nguyệt cũng là sách.

Mặc dù có hơi thiếu hụt, nhưng mà vẫn có thể dùng được.

Bảo bọn họ sửa lại, cứ mỗi 5 năm thì chọn lựa ra một người thích hợp là được.

Chung quy thì các người cũng có chút quan hệ với Nguyệt Tộc, cho nên bọn họ sẽ không tới mức từ chối các người.”

Giữa Mộ gia và Minh Nguyệt, hay có thể nói là Nguyệt Tộc, có thể xem là có chút quan hệ.

Trông coi Khởi Nguyên Thạch nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng chờ được người tìm kiếm ra con đường có thể giải phóng cho Minh Nguyệt - con rể của Mộ gia.

Mộ Trạch khẽ gật đầu:

“Có cơ hội ta sẽ hỏi hai vị tiền bối kia.”

Một vị mà thôi.

Lục Thủy nói thầm trong lòng, nhưng mà hắn cũng không mở miệng ra nhắc nhở về chuyện này.

Dù sao thì bây giờ đúng là hai vị thật.

Bọn họ có thể coi là một, nhưng cũng có thể coi là hai.

Phản khoa học.

“Hai người kia sắp đi vào trong đây rồi, ta đi trước.

Có thể nói với bọn họ về chuyện thiết lập liên hệ, cũng có thể nói cho họ nghe tình hình đại khái của Minh và Nguyệt.”

Lục Thủy nhìn cha vợ rồi nói.

Lúc rời đi, hắn cũng mang theo Thiên Địa Chi Lục rời đi luôn.

Hai người Mộ Uyên vốn dĩ còn đang đi lòng vòng, bỗng nhiên có thể đi thẳng tới tổ địa, bọn họ dường như không phát hiện lúc này mình chỉ đang đi lòng vòng mà thôi.

Mộ Uyên và Mộ Khương nhìn thấy Mộ Trạch vẫn bình an vô sự, thì thở phào nhẹ nhõm.

“Sao rồi?”

Mộ Uyên hỏi.

“Đã có thể liên lạc được với bọn họ, tất cả mọi thứ đều thuận lợi.”

Mộ Trạch nói khẽ.

Hắn phải làm rõ thứ gì có thể nói, thứ gì không thể nói.

Nếu không thì...

Khiến Lục Thủy bị ảnh hưởng, kết quả như thế nào khó mà đoán được.

...

Khi Lục Thủy quay về nơi ở của mình, hắn phát hiện trước cửa ra vào có nhiều hơn một khối đá.

Hắn có chút kinh ngạc.

Đây không phải là Thạch Đầu Nhân của cửa tiệm Hoa Vũ Tuyệt Quý sao?

Tại sao lại chạy tới chỗ ở của hắn?

Lục Thủy đi vào phòng, sai đó mở cửa ra.

Kéo kẹt!

Cửa mở.

Thạch Đầu Nhân tỉnh lại.

Vết thương trên người nó đã hoàn toàn khôi phục, may mà có trận mưa kia, thực lực của nó cũng được tăng lên rất nhiều.

Vẫn chưa tới được lục giai, nhưng mà cũng sẽ nhanh thôi.

Khôi phục rất nhanh.

Lại có thể sống lâu thêm một khoảng thời gian dài nữa.

“Đầu, cuối cùng thì ngươi cũng chịu đi ra rồi à?”

Thạch Đầu Nhân nhìn thấy Lục Thủy thì vô cùng hưng phấn.

Đã rất lâu rồi không nhìn thấy đầu.

“Tại sao ngươi lại ở đây?”

Lục Thủy nhìn tảng đá kia, hắn có hơi tò mò hỏi.

“Ta và lão bản đi dời gạch, nhưng mà sau đó lão bản lại nói với ta rằng phải trông coi nơi này.

Nói đây là chỗ ở của đầu.

Những thứ khác thì ta không biết.

Ta lấy tiền làm việc.

Chờ ta quen thuộc với môi trường, ổn định công việc, ta dự định sẽ xem thử xem có không gian để tiến bộ hay không, đi từng bước hướng tới một cuộc sống càng tốt đẹp hơn.”

Thạch Đầu Nhân nói ra ước mơ về tương lai của mình.

Ý tưởng rất tốt, nhưng mà bị bán lúc nào cũng không biết.

Lục Thủy âm thầm thở dài, Thạch Đầu Nhân đúng thực là một nhân viên tốt.

Không than mệt, lại rất kiên trì.

Tu vi cao, nhưng giá lại thấp.

Theo lời nói của Thạch Đầu Nhân thì chuyện này có lẽ liên quan tới mấy người Chân Võ.

Không có người ở đây, đúng là không được tiện cho lắm.

Đột nhiên hắn cảm giác rằng việc dẫn theo Chân Võ và Chân Linh đúng là rất thuận tiện.

Trời tối rồi, Mộ Tuyết đã đi phát thiệp mời sắp được ba ngày rồi.

Trên điện thoại có một cuộc gọi nhớ và sáu cái tin nhắn.

Thời gian của cuộc gọi nhớ là vào hai ngày trước.

“Xem thời gian thì lúc đó ta đang tiến vào trong tổ địa.”

Ở trong đó không có tín hiệu, đi vào trong đó sẽ không thể nhận điện thoại được.

Còn chủ nhân của cuộc gọi nhớ này là ai, đương nhiên là Mộ Tuyết rồi, hắn cảm giác có hơi không tốt cho lắm.

Sau đó, Lục Thủy xem sáu tin tức kia, sáu cái đó cũng đều là của Mộ Tuyết.

Vừa mới nhận được.

Lục Thủy mở ra xem.

Tin nhắn đầu tiên là: Lục thiếu gia.

Tin nhắn thứ hai là: Lục thiếu gia...

...

Tin nhắn thứ sáu là: Lục thiếu gia...

Lục Thủy:

“...”

Tuy Mộ Tuyết không nói gì cả, nhưng Lục Thủy lại cảm nhận được một bầu trời tràn đầy sát khí.

“Đầu, ngươi lạnh hả?”

Thạch Đầu Nhân nói:

“Ta vừa thấy ngươi run lên một cái.”

“Đi tìm lão bản của ngươi đi.”

Lục Thủy trực tiếp bảo Thạch Đầu Nhân lăn đi chỗ khác.

Sau khi Thạch Đầu Nhân rời đi, Lục Thủy mới tìm một chỗ để ngồi xuống, sau đó bắt đầu trả lời tin nhắn của Mộ Tuyết.

Tin nhắn mới nhất là vào xế chiều ngày hôm nay, vẫn còn may, không quá trễ.

“Mộ tiểu thư, hai ngày nay cha vợ bảo ta đi chơi mạt chược, nên có hơi chậm trễ một chút thời gian.”

Lục Thủy lập tức trả lời tin nhắn.

Có lẽ sẽ không thành vấn đề gì quá lớn.

Mộ Tuyết là một người dịu dàng hiền thực, khéo hiểu lòng người mà, gương mặt lúc nào cũng hiện lên sự hiền lành.

Lục Thủy còn chưa kịp đặt điện thoại xuống thì đã nhận được tin nhắn mới.

“Mạt chược bốn người?”

“Mạt chược hai người.”

“Cha ta không biết chơi mạt chược.”

“Có thể là đầu địa chủ.”

“Cha ta cũng không biết chơi đấu địa chủ.”

“Vậy chắc chắn là chơi pikachu rồi.”

“Lục thiếu gia, cha ta biết chơi cờ vây.”

“Hai ngày nay, ta và cha vợ cùng nhau chơi cờ vây, khó phân thắng bại.”

Chương 1213: Nữ Thần Chính Nghĩa giáng lâm (1)

Nữ Thần Chính Nghĩa giáng lâm (1)

Một sân nhỏ nào đó của Đường gia.

Mộ Tuyết đang ngồi trong đình, nàng nhìn điện thoại, miêng cắn bút, sau đó trả lời một câu, lại ghi vào cuốn sổ một câu.

Lừa dối vợ, ghi lại.

Lừa dối liên tục, ghi lại.

Lặp đi lặp lại nhiều lần, ghi lại.

Cho một bậc thang liền trèo lên trên, ghi lại.

“Lục Thiệu gia, ta cảm thấy tối nay là giờ lành tháng tốt để triệu hoán Nha Thần.”

Thấy Lục Thủy trả lời, Mộ Tuyết từ tận đáy lòng đề nghị Lục Thủy triệu hoán Nha Thần.

Chỉ có Nha Thần mới có thể xoa dịu mọi bất bình.

“Không có dấu răng thì không thể triệu hoán Nha Thần.

Không ai hiểu Nha Thần hơn ta.”

Mộ Tuyết vừa mới ghi sổ xong, liền nhận được tin nhắn trả lời của Lục Thủy.

“Liên người hiểu Nha Thần.” Mộ Tuyết há to miệng, hướng về màn hình điện thoại cắn một cái:

“Nha Thần hiện tại đang rất muốn cắn người, người có biết không?”

Người chắc chắn biết.

Còn giả bộ hồ đồ với ta.”

Mộ Tuyết cất bút đi, sau đó nhìn cuốn sổ một chút.

Ừm.

Nhớ kỹ, từ giờ đến nửa đêm cũng không lâu, không đến mức quên.

Sau đó, Mộ Tuyết chụp cho mình một tấm ảnh, híp mắt tươi cười.

Nhìn cực kỳ hiền lành.

Tiếp đó nàng gửi ảnh chụp cho Lục Thủy, kèm theo một câu:

“Lục Thiếu gia, đêm nay cẩn thận một chút nha.

Thần Chính Nghĩa sắp giáng lâm cạnh Lục Thiếu gia.”

“Mộ Tiểu thư thật đẹp.” Tin nhắn của Lục Thủy nháy mắt đã gửi đến điện thoại của Mộ Tuyết.

“Lục Thiếu gia vui vẻ chứ? Đây chính là vị hôn thê của Lục Thiếu gia, rất nhanh sẽ trở thành thê tử.” Mộ Tuyết vui vẻ trả lời tin nhắn.

Được Lục Thủy khen thật vui vẻ.

“Mộ Tiểu thư có thể dàn xếp một chút cho Thần Chính Nghĩa không? Đi đường lúc tối muộn rất dễ gặp phiền phức.”

“Nữ thần đó, Lục Thiếu gia không muốn gặp chút sao?”

“VẬY CŨNG KHÔNG THỂ SO SÁNH ĐƯỢC VỚI MỘ TIỂU THƯ.”

“Chúc Lục Thiếu gia may mắn.”

Nói xong, Mộ Tuyết không có ý định nhắn với Lục Thủy nữa.

Đêm nay đi qua chấp hành chính nghĩa.

Làm chút điếm tâm mang qua.

Lục Thủy thích ăn cái gì đây?

Nghĩ vậy, Mộ Tuyết liền đi ra bên ngoài.

Chân Linh và Đinh Lương đúng lúc cũng trở về, các nàng đi giúp dì Đường khuân đồ.

Nhã Nguyệt và Nhã Lâm đang ở cùng ông bà ngoại của các nàng.

Những ngày này bọn họ đã chuyển về tu dưỡng.

“Tiểu thư muốn đi ra ngoài sao?” Đinh Lương tò mò hỏi.

Trời đã sắp tối rồi.

Tiểu thư sẽ không chạy đi tưới hoa đấy chứ?

Dù sao thì mấy ngày nay Tiểu thư cũng không được gặp Lục Thiếu gia.

Buổi sáng hôm nay nàng đã định đi tưới mấy bông Hoa Miêu, may là Phu nhân có việc, gọi Tiểu thư đi.

Bây giờ liền...

“Phòng bếp ở chỗ nào?” Thấy mấy người Đinh Lương trở về, Mộ Tuyết liền mở miệng hỏi.

Nàng chưa quen thuộc Đường gia lắm, vốn định tự mình đi hỏi.

Không nghĩ tới Đinh Lương và Chân Linh trùng hợp về tới.

“Thiếu Phu nhân đi theo ta.” Chân Linh nói.

Nàng đã nghe ngóng tốt.

Đinh Lương sợ ngây người, Chân Linh đã hỏi thăm lúc nào vậy?

Các nàng cơ bản đều luôn bận bịu với nhau.

Lát nữa phải hỏi một chút.

— —

Lục Thủy nhìn điện thoại, cau mày.

Đêm nay, Nữ thần Chính Nghĩa sắp giáng lâm trong gian phòng của hắn.

Thật sự là chuyện...

Vui vẻ đến không cười nổi.

Sau đó, Lục Thủy cất điện thoại đi, quyết định trở về đi ngủ.

Ngủ say rồi, Nữ thần Chính Nghĩa tất sẽ không đành lòng đánh thức hẳn, như vậy coi như tránh được một kiếp.

Rõ ràng chính mình không có làm chuyện gì, lại phải chịu thần phạt của Nữ thần Chính Nghĩa.

Tự cho mình là Nữ thần, muốn làm gì thì làm.

Cũng chỉ có hẳn mới dễ dàng tha thứ một người phách lối ương ngạnh như vậy.

A, có lẽ cũng sẽ ngang ngược càn rỡ đối với hẳn đi.

Nhân sinh, quả nhiên được cái gì, thì sẽ phải mất đi thứ tương ứng.

Rất có đạo lý.

Sau đó, Lục Thủy cất bước đi về phía gian phòng, bây giờ trời đã tối hoàn toàn, không bao lâu sau, Nữ thần Chính Nghĩa sẽ giáng lâm.

Đi ngủ sớm một chút.

Lục Thủy thật sự nằm lên giường an tâm đi ngủ.

Hoàn toàn không có suy nghĩ tỉnh lại.

Chỉ là trong lúc ngủ mơ, hẳn cảm giác có ánh sáng tỏa ra, sau đó...

Ầm!

Trán~

Đau nhức!

Bụng tựa như bị ngàn cân đập xuống.

Cả người vô thức nửa bật dậy.

Chờ hẳn nằm xuống lại lần nữa, phát hiện có một mỹ nhân sáng lấp lánh đang đứng trên bụng hẳn.

“Chính Nghĩa giáng lâm.”

Một giọng nói thanh thoát vang lên.

Lục Thủy: “...”

“Phàm nhân ngu xuẩn, người có biết khi Nữ thần Chính Nghĩa giáng lâm, điều đầu tiên làm sẽ là gì không?” Nữ thần Chính Nghĩa cúi đầu nhìn Lục Thủy, nói.

“Chấp hành chính nghĩa?” Lục Thủy mở nửa con mắt, có chút gian nan nói.

“Đương nhiên.” Nữ Thần Chính Nghĩa vẻ mặt khinh thường nói:

“Là trước tiên đưa cho người chút điếm tâm ăn.”

Sau đó, Mộ Tuyết nhảy sang bên cạnh Lục Thủy, xua đi ánh sáng trên người, chỉ còn lại bộ quần áo bình thường.

Áo ngủ bằng tơ lụa mềm mại.

Có chút mê hoặc.

Sau đó, nàng lấy ra một cái hộp đặt bên cạnh Lục Thủy, nói:

“Lục Thiếu gia mở đèn lên đi.”

Lục Thủy hơi kinh ngạc, vậy mà lại ăn điếm tâm trước.

Tiên lễ hậu binh sao?

Tách!

Một tiếng búng tay vang lên.

Căn phòng sáng lên, nhưng ánh sáng không hề hắt ra bên ngoài.

“Muộn như vậy rồi Mộ Tiểu thư còn làm đồ ăn sao?” Lục Thủy cầm miếng điếm tâm cắn một cái.

“Ăn ngon không?” Mộ Tuyết ôm đầu gối nhìn Lục Thủy, hỏi.

Trên mặt nàng nở một nụ cười nhẹ, giống như rất vui vẻ.

“Đồ Mộ Tiểu thư làm, không gì không thể ăn.” Lục Thủy ăn điếm tâm nói.

“Lục Thiếu gia không thẳng thắn.” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, chu môi nói:

“Hai ngày nay Lục Thiếu gia chắc chắn không có nghĩ đến ta.”

“Ta đúng là thua thiệt, ngày nào cũng nhớ tới Lục Thiếu gia.

Có người hỏi, ta còn khen Lục Thiếu gia.

Lục Thiếu gia lại không khen ta.”

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, sau đó đưa phần điểm tâm đã ăn một nửa trên tay cho Mộ Tuyết, nói:

“Mời Mộ Tiểu thư ăn.”

Chưa đợi Mộ Tuyết kịp mở miệng, Lục Thủy đã nói tiếp:

“Ta phát hiện điểm tâm này ăn cực kỳ ngon, muốn thưởng thức cùng Mộ Tiểu thư.

Nghe nói là sản phẩm của Trù Thần.

Không biết là thật hay giả.”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy cười cười, sau đó hé miệng, chờ Lục Thủy đút cho mình.

Chỉ là chưa đợi được điểm tâm tới, Mộ Tuyết đã phát hiện Lục Thủy sát tới gần mình.

Sau đó bờ môi của nàng bị cắn một cái.

Mộ Tuyết lập tức ngậy người, có điều cũng không nhúc nhích.

Chỉ là rất nhanh, Lục Thủy lại lui về.

“Lại phát hiện một thứ ăn rất ngon, chỉ tiếc Mộ Tiểu thư không có lộc ăn, không ăn được.”

“Cẩn thận ta đánh ngươi đấy.” Mộ Tuyết quơ quơ nắm tay nhỏ, bĩu môi nói.

Chỉ là trong giọng nói mang theo ý cười, vui vẻ như được ăn mật.

Lục Thủy đưa điểm tâm tới bên miệng Mộ Tuyết, sau đó tự cầm một miếng khác tiếp tục ăn.

“Lục Thiếu gia đánh cờ với cha hai ngày, thắng thua thế nào?” Mộ Tuyết ăn điểm tâm Lục Thủy dứt, hỏi.

“Cha vợ không quá tốt, ta chấp cha năm con cha cũng không thắng được ta.” Lục Thủy tùy ý nói.

“Lục Thiếu gia mạnh miệng như vậy, không sợ đau eo sao?” Mộ Tuyết vừa cười vừa nói.

“Vậy thì bốn con.” Lục Thủy sửa lại.

“Lục Thiếu gia lại bắt đầu viện cố rồi, hay là cứ cụ thể một chút, để ta xem đặc sắc tới mức nào.” Mộ Tuyết nói xong thì há to miệng, muốn ăn điểm tâm tiếp.

Lục Thủy dứt miếng điểm tâm vào trong miệng Mộ Tuyết.

“Không phải miếng này, miếng kia vừa vặn hơn.” Mộ Tuyết có chút bất mãn.

Lục Thủy lại sát tới gần.

“Không viện, hay là đi ngủ đi.” Lục Thủy lấy lại miếng điểm tâm, sau đó trốn trong ổ chăn.

Viện nhiều sẽ chết thảm.

Vẫn là không viện thì hơn.

Viện qua điện thoại ngược lại không có gì.

Có điều nghĩ lại, chỉ cần không ở Lục gia, Mộ Tuyết nói qua liền có thể qua, viện qua điện thoại cũng rất nguy hiểm.

Hay là làm chính sự đi.

Vả mặt trực giác, liền có thể tấn thăng Thất giai.

Sau đó Bát giai, Cửu giai, Đại Đạo Thiên Thành, vô địch thiên hạ.

Ở trên trời cũng vô địch.

Mộ Tuyết cũng trốn vào trong chăn, nàng nhìn Lục Thủy, nói:

“Lục Thiếu gia, khen ta hai câu đi.

Ta đã đặc biệt chạy tới đây gặp Lục Thiếu gia đó.”

“Không phải chạy tới chấp hành chính nghĩa sao?” Lục Thủy hỏi ngược lại.

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt Mộ Tuyết liền thay đổi.

Àm!

Quả nhiên, trước tiên cứ đánh một trận rồi lại nói.

Suýt chút nữa bị Lục Thủy khen tới lằng lằng, quên mất nội dung trong sổ.

Về sau không thể để cho Lục Thủy nói chuyện trước.

Lời hữu ích vừa ra, cái gì cũng quên.

Cả đầu đều là Lục Thủy.

Chương 1214: Nữ Thần Chính Nghĩa giáng lâm (2)

Nữ Thần Chính Nghĩa giáng lâm (2)

Sáng sớm ngày thứ hai.

Lục Thủy dậy tương đối sớm, hẳn có thói quen dậy xem Thiên Địa Trận Văn, tầng cao tu vi.

Có điều Mộ Tuyết chưa có ý định thức dậy.

“Mộ Tiêu thư, dậy thôi.”

Lục Thủy ở bên cạnh gõ gõ trán của Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết kéo chăn che đầu lại, mơ hồ nói:

“Dậy thôi.”

“...” Nếu như là đã thành hôn, hẳn chắc chắn sẽ mặc kệ.

Thở dài một tiếng, Lục Thủy tiện miệng nói:

“Đì Đường đang gõ cửa bên ngoài đấy.”

Soạt!

Mộ Tuyết trực tiếp nhảy dựng lên.

Chưa đợi nàng mở miệng, Lục Thủy đã nói trước:

“Đây là phòng của ta.”

Mộ Tuyết: “...”

Sau đó nàng nhìn bên ngoài một chút, phát hiện trời đã sáng rõ.

“Lục Thiếu gia sao không gọi ta sớm một chút?” Mộ Tuyết trừng mắt nhìn Lục Thủy một cái, nói:

“Chờ con của ngươi ở trong bụng ta rồi, ngươi sẽ phải nhìn ta ngược đãi nó.”

Lục Thủy: “...”

Không phải cũng là con của nàng sao?

Mộ Tuyết ngồi xuống, cắn cắn bờ môi Lục Thủy, nói:

“Ta cũng ăn được đồ ngon mà Lục Thiệu gia không ăn được.

Hừ!”

Hừ lạnh một tiếng, Mộ Tuyết trực tiếp biến mất tại chỗ.

Để lại một chút ánh sáng tím mờ nhạt.

Chờ đến khi chắc chắn Mộ Tuyết sẽ không quay lại, Lục Thủy liền đứng dậy đi ra ngoài.

Tìm một chỗ đọc sách.

Đã qua ba ngày, Mộ Tuyết hẳn sẽ về trong hai ngày tới.

Chân Võ hôm nay hẳn là có thể trở về.

Như vậy có thể biết được tình huống linh thạch, nếu nghiêm trọng, cũng chỉ có thể bán cuốn sổ kia đi.

Hẳn là có thể giải quyết vấn đề.

Bán bảo vật của mình để lấy đồ vật nhà mình, rất bình thường.

Đều dùng bản lĩnh làm việc.

Lục Thủy rời khỏi sân nhỏ, liền nhìn thấy Chân Võ đang đi tới.

Xem ra là vừa trở về.

“Thiếu gia.” Chân Võ cúi đầu nói.

“Lấy được linh thạch không?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Hắn cũng không có dừng lại.

“Mặc dù có chút khó khăn trắc trở, nhưng đã lấy được một phần.

Bởi vì đã sắp tới đại hôn của Thiệu gia, cho nên tương đối dễ dàng.” Chân Võ đi theo sau lưng Lục Thủy, tiếp tục nói:

“Có điều vẫn phải phân lượt mới có thể lấy ra đủ linh thạch.

Sau đó hẳn sẽ cần Thiếu gia đi giải thích.

Tộc trưởng hẳn là sẽ hỏi thăm Thiếu gia.”

Chỉ là hẳn là, vậy cơ bản không cần lo lắng.

Lục Thủy suy nghĩ trong lòng.

Nói cách khác, là tiện lợi của việc sắp thành hôn.

Nghĩ như vậy, thành hôn cũng có không ít chỗ tốt.

Vấn đề linh thạch đã được giải quyết, những vấn đề khác hẳn là cũng không quá khó khăn.

“Tin tức khác thì sao?” Lục Thủy hỏi.

“Hải Yêu đang xây dựng tế đàn, yêu cầu của các nàng phần lớn đều tương đối không hợp lẽ thường, có không ít Hải Yêu muốn điện thoại, máy tính, máy ảnh, máy chơi game.

Hơn nữa loại hình cũng khác nhau.” Chân Võ nói.

Lục Thủy: “...”

Những người này đột biến à?

Có thể động não hay không?

Những vật này không đáng tiền, còn không bằng lấy linh thạch.

“Cho nên khi Chân Linh trở về hẳn sẽ phải ra ngoài một chuyến, mua sắm tất cả mọi thứ đầy đủ.

Chỉ là đưa tới có chút khó.” Chân Võ nói.

Nghe đến đây, Lục Thủy hơi kinh ngạc nhìn về phía Chân Võ.

Ý này của Chân Võ, là bọn hắn có thể từ bên trong pháp bảo trữ vật, lấy ra nhiều đồ như vậy?

Xem ra trước đó đã khinh thường hai người này rồi.

Sau đó, Lục Thủy liền quay đầu lại nói:

“Cùng dùng phương thức cầu nguyện là được.”

Những vật này các nàng đương nhiên có thể yêu cầu, chỉ cần giá trị đồ vật không cao hơn năm viên linh thạch lục phẩm

là được.

Vượt qua, vậy đôi thành vấn đề đi.

Lục Thủy đưa ra là một vấn đề, so với linh thạch pháp bảo, đương nhiên là có mức giới hạn.

Cái này khác với yêu cầu hẳn cho hai người Lạc Phong.

Lạc Phong bọn hắn cơ bản không có phạm vi hạn chế, giới hạn rất rộng.

Lục Thủy nhớ rõ, người có thể đề cập yêu cầu với hắn, chỉ có Lạc Phong và Miêu Đồng.

Những người khác đều không thể.

“Tiền độ tế đàn thì sao?” Lục Thủy hỏi.

“Sơ Vũ bên kia đã hoàn thành, Bách Hoa Cốc đang xây dựng tế đàn.

Thâm Hải Thủy Long cũng đáp ứng, đã bắt đầu xây dựng.

Hợp Hoan Tông cũng đồng ý.

Đang bắt đầu xây dựng.

Đúng rồi, đạo lữ của Miêu Đồng nói, nàng đã khiến cả Hợp Hoan Tông hợp tác xây dựng tế đàn.

Hy vọng Thiếu gia tận lực đưa Tiên Thiên khí chất lượng tốt một chút.

Nàng có thể trả linh thạch.” Chân Võ nói.

Hắn cũng không hiểu lắm, có điều đối phương nói chuyện rất khách khí.

Hắn chỉ là thuật lại.

Nghe được câu này, Lục Thủy cũng có chút nghi hoặc, Tiên Thiên chi khí, không phải là một hơi sao?

Đến nơi có khí này hít một ngụm là được, cái đồ chơi này còn phân chất lượng sao?

Lục Thủy cũng không hiểu chất lượng tốt của đối phương là gì, bằng không thì cũng có thể kiếm lời một món linh thạch.

Đáng tiếc.

“Lạc Phong bên đó thì sao?” Lục Thủy tương đối để ý Cổ thành Họa Loạn.

Tình huống bên kia là trung tâm toàn bộ.

Một khi Cổ thành Họa Loạn xảy ra vấn đề, tất cả sẽ rất phiền phức.

“Tạm thời không có bất cứ vấn đề gì.” Chân Võ nhẹ giọng nói.

Lục Thủy gật gật đầu.

Lần này đến Cổ thành Họa Loạn, căn bản là phải xử lý tình huống bên kia, nói cách khác, phải dẫn máu của thân, cũng khá phiền phức.

Có điều thần huyết có lẽ sẽ có tin tức của Lục và Chân Thần, quả thật cũng cần phải đi xem.

Trước mắt đã không còn đường nào để biết được thêm chuyện về Lục và Cửu.

Mê Đô là chỗ dễ biết nhất, đáng tiếc tạm thời không được.

Thiên Cơ cũng được, nhưng tìm không thấy.

Thiên Sinh Thần cũng có thể hỏi một chút.

Nhưng thực lực không ngang nhau.

Nếu không hẳn đã trực tiếp đánh tới, khiến đối phương nhảy nhót cho hẳn nhìn.

Nói tới Thiên Sinh Thần, Lục Thủy đột nhiên nghĩ tới việc đi hỏi tình huống Lam Dạ Quốc bên kia một chút.

A đúng rồi, thiệp mời.

Tháng sau là thành hôn, nên đi phát thiệp mời.

Hắn còn phải đi qua từng nơi một lần.

Coi như đi thị sát tiến độ xây dựng tế đàn đi.

“Đúng rồi Thiếu gia, cái này.” Chân Võ lấy ra một xấp thiệp mời đưa cho Lục Thủy:

“Phu nhân nói, thời gian không cần nhiều, để Thiều gia nhanh chóng phát thiệp mời ra ngoài.

Về tên, có thể tìm Trà Trà Tiểu thư viết hộ.

Chữ của Trà Trà Tiểu thư đẹp hơn nhiều so với Thiều gia.

Phu nhân nói như vậy.”

Ha ha, mẹ đúng là không có mắt.

Chữ của Đông Phương Trà Trà có thể có khí thế gì?

Đó là mẹ kiến thức hạn hẹp, chưa từng thấy qua cuốn sổ kia.

Lần này mang về cho mẹ nhìn một chút.

Nhìn xem thế nào mới là thư pháp, Đông Phương Trà Trà ở phương diện này, chẳng là cái gì cả.

Chỉ là cặn bã.

Lục Thủy cầm lấy thiệp mời, sau đó nghĩ nghĩ, vừa vặn có thể dùng danh sách phát thiệp mời đã thống kê trước đó.

“Rảnh thì đi thăm dò một người.” Lục Thủy cất thiệp mời đi, nói khẽ:

“Một người bình thường.

Tuổi thọ đại khái là 123 tuổi, có thể nhiều hơn một chút.

Là nhân vật sau thời kỳ Viễn Cổ.

Thân là người bình thường, có thể lật tay thành mây, trở tay tạo mưa, giết được người mạnh nhất tu chân giới trong nháy mắt.”

Chân Võ nghe thấy việc tra người, vốn cho rằng rất dễ dàng.

Nhưng nghe Thiều gia nói xong, cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Người bình thường?

Giết được tu chân giả mạnh nhất trong nháy mắt?

Cái này còn gọi là người bình thường sao?

Nhưng Thiều gia đã nói với hấn là người bình thường, đại khái là vậy đi.

“Vâng, ta sẽ cho người đi tra một chút.” Chân Võ nói.

Lựa chọn đầu tiên của hấn đương nhiên là Lục gia.

Lựa chọn thứ hai là Lạc Phong.

Chuyện Lạc Phong biết cũng không ít, nhất là mấy lời đồn loạn thất bát tao.

Biết rất nhiều.

Chương 1215: Nữ Thần Chính Nghĩa giáng lâm (3)

Nữ Thần Chính Nghĩa giáng lâm (3)

Lục Thủy đi đến dưới tàng cây cạnh bờ sông, hấn lấy thiệp mời ra, muốn nhìn một chút xem cần mời những ai.

Những thiệp mời đã có tên, đương nhiên là chắc chắn phải mời.

Sau đó, hấn nhìn thấy có hai tấm thiệp mời đã ghi tên.

Một tấm là của Đông Phương gia, một tấm là của Xảo Vân Tông.

Cũng tức là, trước tiên hấn phải đi đến hai chỗ này.

Theo khoảng cách mà nói, hấn là nên đi Đông Phương gia trước, sau đó mới tới Xảo Vân Tông.

Sau đó liền có thể đưa Mộ Tuyết về Lục gia.

Ừm, có lẽ Mộ Tuyết sẽ muốn về Mộ gia hơn.

Bởi vì về Mộ gia, ban đêm có thể mở cổng không gian ra ngoài bất kỳ lúc nào.

Mở cổng không gian ở Lục gia thì nguy hiểm mười phần.

...

Lục gia.

Trong đại điện, Tam Trưởng lão cầm vài tấm thiệp mời.

Đây là cái mới nhất được phát ra ngoài.

Chỉ có mấy tấm.

Người được mời, tất cả đều là nhân vật không tầm thường.

Đương nhiên, những nhân vật này không phải là người hấn có thể mời được.

Những thiệp mời này là chuẩn bị cho Đại Trưởng lão, những người này cũng sẽ do Đại Trưởng lão đi mời.

Tam Trưởng lão đi ra ngoài đại điện, hấn hướng lên không trung cung kính nói:

“Đại Trưởng lão, đã chuẩn bị xong.”

Nói rồi liền lấy mấy tấm thiệp mời kia ra.

“Được.” Giọng nói thong thả từ trên cao vọng xuống.

Tiếp đó, một trận gió thổi qua.

Chỉ trong chớp mắt, toàn bộ thiệp mời trên tay Tam Trưởng lão đều biến mất.

Cơn gió này rời khỏi đại điện, rời khỏi Lục gia.

Vượt qua núi sông, xuyên qua biển rộng, cuối cùng đi đến Xảo Vân Tông.

Phía sau Xảo Vân Tông, Ngung Hạ tiên tử vẫn đang tiếp tục thêu thùa, yên tĩnh bình thản.

Hồng Tố đứng phía sau, thỉnh thoảng nghe nghe dạy bảo.

Bất chợt, một trận gió thổi tới.

Hồng Tố hơi kinh ngạc, nơi này sao lại có gió thổi tới được?

Lúc lão gia thêu thùa, gió cũng sẽ không thổi rõ rệt như vậy.

Cảm nhận được trận gió này, Ngung Hạ liền để cây kim trong tay xuống, bình tĩnh nói:

“Đại Trưởng lão Lục gia đến thăm, không biết là có chuyện gì?”

Hồng Tố có chút kinh ngạc, Đại Trưởng lão Lục gia?

Nàng không có cảm giác gì.

Nhưng rất nhanh, một làn gió nhẹ lại thổi tới.

Nàng nhìn thấy phía trên chỗ Lão tổ đang thêu thùa có nhiều thêm một tấm thiệp mời.

Tấm thiệp mời này hẳn là của Lục Thủy.

Hóa ra là Đại Trưởng lão Lục gia đích thân đến mời Lão tổ sao?

“Cung hầu đại giá.” Giọng nói thong thả vang lên từ phía trên mặt hồ.

“Không đi.” Ngung Hạ cất đi thiệp mời, nhưng không có ý định đi.

Lần nào nàng cũng không đi.

Vì sao?

Lục gia lừa gạt đi muội muội của nàng, nàng không có hảo cảm đối với Lục gia.

“Lần này tiên tử có lẽ sẽ có hứng thú.” Giọng nói thong thả lại lần nữa vang lên.

Câu nói này khiến Ngung Hạ có chút tò mò.

Nếu là trước đây, Lục Vô Vi phải trực tiếp rời đi mới đúng, sao lần này lại ở đây nhiều lời?

“Tại sao phải có hứng thú?” Ngung Hạ nhíu mày.

Nếu như tiêu nha đầu kia trưởng thành xuất các, nàng ngược lại sẽ có hứng thú.

Mặt khác, không có hứng thú gì.

Gió lại lần nữa nổi lên, thổi lên ngọn tóc của Ngung Hạ, lúc này, một tin tức truyền vào trong đầu Ngung Hạ.

Nghe được đoạn tin tức này, Ngung Hạ ngẩn cả người, lập tức đứng thẳng dậy:

“Làm sao có thể?”

“Sự thật là như thế, Lục gia xin đợi Ngung Hạ tiên tử đại giá.” Giọng nói thong thả vang lên.

Sau đó, gió lay động, bắt đầu rời đi.

“Người giải thích cho rõ ràng.” Ngung Hạ nhìn Đại Trưởng lão sắp rời đi, vội vàng nói.

“Hữu Đình cũng sẽ đến, nàng biết càng nhiều hơn.” Giọng nói thong thả biến mất phía chân trời.

Lục Vô Vi đã rời đi.

Trong mắt Ngung Hạ chứa đầy sự chấn kinh.

Gần như là không dám tin.

Lời nói hoang đường.

“Lão tổ, xảy ra chuyện gì rồi?” Hồng Tổ có chút kinh hãi.

Lần đầu nàng nhìn thấy Lão tổ thất thố như vậy, rốt cuộc là bí mật như thế nào mới có thể khiến Lão tổ phản ứng như vậy?

Ngung Hạ chậm rãi ngồi xuống, bình tĩnh nói:

“Gần đây nghe Kiếm Nhất Phong và Đạo Tông đang làm một số việc, lần trước ngươi cũng đã nghe nói, là cái gì ấy nhỉ?”

Mặc dò không rõ Lão tổ có ý gì, nhưng Hồng Tổ vẫn giải thích:

“Là vì Lưu Hỏa, Thiếu Tông chủ của Ân Thiên Tông muốn xây dựng tế đàn ở trong tu chân giới.

Dường như muốn trở thành kẻ địch với tam đại thế lực thời Viễn Cổ.

Hơn nữa chỉ cần hoàn thành một tế đàn, người xây dựng liền có thể hỏi hấn một vấn đề.

Vấn đề bất kỳ trong Đại Đạo.

Muốn linh thạch cũng được.

Có rất nhiều người tham gia.

Trước mắt ít nhất đã có Kiếm Nhất Phong, có Đạo Tông, có Trùng Cốc.

Ân Thiên Tông thậm chí còn đưa ra bí lệnh cao nhất.

Nội dung đại khái chính là như vậy.”

Ngung Hạ trầm mặc chốc lát, nói:

“Bắt đầu từ lúc nào?”

“Một tuần trước.” Hồng Tố nói.

Ngưng Hạ lại tiếp tục cầm kim lên thêu thùa, giọng nói cũng vang lên:

“Tìm người cùng đường gia nhập vào trong đó.”

Hồng Tố hơi bất ngờ, có điều vẫn gật đầu đáp ứng.

Cũng được.

Có thể hỏi một vấn đề, đối với tông môn các nàng mà nói, có lợi ích cực kỳ lớn.

“Một vấn đề chỉ là một vấn đề, đừng quá mức ỷ vào vấn đề kia.” Ngưng Hạ tiếp tục nói:

“Người khác có thể vạch ra cho người một con đường, không có nghĩa là người có thể đi qua con đường đấy.

Tu hành không có đường tắt, có cũng chỉ là đối phương giúp người bỏ qua chút đường quanh co, giúp người sớm tìm được con đường đúng đắn hơn.

Điểm ấy phải hiểu rõ.

Một vấn đề là một hy vọng, chứ không phải một nguyện vọng.

Người chỉ có thể nhìn thấy nó, chứ không thể trực tiếp thực hiện nó.”

“Ta sẽ truyền đạt lại cho vài tiền bối.” Hồng Tố lập tức nói.

Cũng chỉ có một vài tiền bối mới có vấn đề cần giải đáp.

Nhưng mặc dù có thể giải đáp, cũng không nhất định có thể thành công.

Giống như kinh doanh, kể cả có cho người quá trình chi tiết và các hạng mục quan trọng, mỗi người làm ra cũng sẽ không có cùng một kết quả.

Nhưng đối với một người không có đầu mối mà nói, đó chính là mật mã tài phú.

...

Đạo Tông.

Trong cấm địa có người đang nói chuyện với nhau, nhưng không có tiếng gì phát ra.

Dường như là đang nghiên cứu chuyện tế đàn.

Bọn hắn cũng có nghi vấn.

Bọn hắn muốn hỏi xem Lục Vô Vi làm thế nào mà đạt được tới cảnh giới đó, liệu bọn hắn có hi vọng hay không.

Cảnh giới đó quá mức khủng bố.

Rõ ràng tất cả mọi người đều là Đại Đạo Giả, vì sao lại người ở trên trời người ở dưới đất.

Cách biệt một trời một vực.

Chỉ là trong lúc bọn hắn đang bàn tán, đột nhiên, một trận gió thổi tới cấm địa của Đạo Tông.

Một trận gió âm áp.

Nhưng trong nháy mắt khi cảm nhận được cơn gió này, mấy người trong cấm địa rùng mình.

Dường như trực tiếp bị ném vào trong băng lạnh.

Thân thể cứng ngắc.

Sao Lục Vô Vi lại tới?

Lục Vô Vi đến Đạo Tông, chưa có lần nào không gây tranh chấp, không khiến Đạo Tông tổn thương.

Sau khi hắn lớn mạnh thì không còn đến Đạo Tông nữa.

Bởi vì Đạo Tông không còn tư cách khiêu chiến với hắn.

Bây giờ sao lại tới đây?

Tất cả mọi người đều đang tự hỏi trong lòng xem nên làm thế nào cho phải, bọn hắn có liên thủ lại với nhau cũng không thể làm đối thủ với Lục Vô Vi.

Giờ phút này, bọn hắn mới hiểu rõ mức độ đáng sợ của Lục Vô Vi.

Một trận gió cũng có thể khiến cho bọn hắn sợ hãi như thế.

“Ha ha, Lục đạo hữu đột nhiên đến thăm, là có, có chuyện gì quan trọng sao?” Có người cười rất gượng ép.

Vốn muốn nói có gì chỉ giáo.

Nhưng... nhưng sợ thật sự có cái gì chỉ giáo.

Bọn hầy không chịu nổi.

Giờ phút này, một tấm thiệp mời rơi xuống.

Rơi vào trong cấm địa.

“Xin đợi đại giá.”

Giọng nói thong thả vang lên.

Sau đó, gió lại lần nữa nổi lên, Lục Vô Vi theo cơn gió rời đi.

So với trước đây, mỗi lần tới chơi đều cần thông báo cầu kiến, bây giờ cấm địa của Đạo Tông cũng chỉ là nơi dạo chơi của Lục Vô Vi.

Là Lão tổ Đạo Tông trong cấm địa, khi nhìn thấy thiệp mời thì đều ngây ngẩn cả người.

Nhất là câu nói kia, xin đợi đại giá.

Đến Lục gia sẽ có kết cục gì?

Bậc cửa Lục gia quá cao, rất dễ ngã sấp xuống.

Cái này...

Nhất thời, mấy người đều có chút hoài nghi Lục gia muốn động thủ.

Đây là Hồng Môn Yến.

“Không đến mức, không đến mức, một người trong số chúng ta đi thôi là được.”

“Đúng đấy, cũng chỉ có một tấm thiệp mời.”

Cả cấm địa Đạo Tông rơi vào trầm mặc.

Chương 1216: Trùng Cốc chúng ta không có cướp (1)

Trùng Cốc chúng ta không có cướp (1)

Trong vùng biển vô tận.

Thiên Cơ Lôu Vũ ngồi ở trên lưng Thạch Quy.

Đi bói toán, đi tìm hiểu nhiều hơn nữa.

Bọn họ không có ý định quay trở về, Tu Chân Giới quá loạn, nếu bọn họ quay trở về sẽ mang tới phiền phức cho Tiên Sơn.

Nhất là khi hiện tại đang có không ít người đi tìm bọn họ, vẫn là nên đi ra ngoài du ngoạn thì hơn.

“Việc tam khóa tinh xuất hiện vào ban đêm là sao?”

Thạch Quy mở miệng hỏi, nó đã hỏi vấn đề mấy lần rồi, nhưng mà nó vẫn chưa nhận được đáp án rõ ràng.

“Là trung tâm của vòng xoáy này, nó căn bản không phải là thứ mà ta có thể tham dự hay biết được.”

Thiên Cơ Lôu Vũ nói.

“Lại sẽ dẫn tới một chuỗi phản ứng rất lớn sao?”

Giọng nói của Thạch Quy mang theo sự tang thương, lẳng lẳng nói:

“Chúng ta sẽ bị cuốn vào trong đó sao?”

“Sẽ không.”

Thiên Cơ Lôu Vũ thở dài nói:

“Bởi vì nó đã vượt qua khỏi mức độ nhận biết của chúng ta.

Việc tham gia vào chẳng khác nào là đang đi chịu chết cả.

Nửa đời sau của ngươi sẽ không có loại khó khăn này, không cần phải quá lo lắng.

Ngươi còn có thể sống rất lâu nữa.”

“Như vậy là tốt rồi.”

Thạch Quy có hơi kinh ngạc, cũng có chút sợ hãi.

Trận chiến kia của Lục gia tạo nên một bóng ma tâm lý rất lớn đối với nó.

Nó cũng không hiểu cảm giác khi Thiên Cơ Lô Vũ nhìn thấy người trẻ tuổi kia là gì, nhưng mà nó biết, lúc một mình đối mặt với Lục gia, nội tâm của nó vô cùng sợ hãi.

Cảm giác bất lực đó của nó quá mãnh liệt.

Dường như bản thân nó vô cùng yếu ớt vậy.

Vì thế, nó không muốn lại phải trải qua một cuộc chiến giống như thế nữa.

Nó cảm giác việc có Thiên Cơ Lô Vũ ở đây rất là tốt, có thể tránh xa thế giới này.

Thiên Cơ Lô Vũ gật gật đầu, hắn cũng không muốn lại phải trải qua loại chuyện ở Lục gia một lần nào nữa.

Suýt chút nữa là không thể trở về được rồi.

Mặc dù chỉ diễn ra trong một thời gian rất ngắn, nhưng chung quy thì vẫn có tác dụng nhất định, trì hoãn một chút thời gian.

Nếu không thì một khi xảy ra chuyện...

Kết quả như thế nào, khó mà đoán trước được.

Lửa giận của người kia, hắn không chịu nổi.

Dù không phải nhằm vào hắn, thì hắn cũng không thể chịu nổi.

“Đi thôi, đi tới trạm đầu tiên, phía trước chắc là sẽ có một hòn đảo, đi lên đó rồi ta sẽ giúp ngươi bói mấy quẻ.”

Thiên Cơ Lô Vũ bắt đầu thả lỏng tâm tình.

Hiện tại, rất ít người có thể tìm được hắn.

Chỉ có điều, hắn vừa mới xong liền kinh ngạc mà nhìn về phía sau.

Trong mắt hiện lên sự khiếp sợ.

“Sao vậy?”

Thạch Quy tò mò hỏi.

“Có, có người phá vỡ sự che đậy của mệnh lý của ta, người đó đang đi về phía bên này.”

Thiên Cơ Lôu Vũ khiếp sợ nói.

Người bình thường không thể nào phá vỡ sự che đậy của mệnh lý của hắn được.

Muốn tìm được hắn gần như là chuyện không thể nào.

Thế nhưng...

Người này vậy mà lại có thể cường thế phá vỡ nó, còn đi về phía của hắn.

“Trốn?”

Thạch Quy hỏi.

“Không, không cần phải trốn, trốn không thoát.”

Thiên Cơ Lôu Vũ cố gắng giữ vững bình tĩnh nói.

Hắn không cảm giác được mệnh lý của mình xuất hiện đại kiếp.

Có lẽ, đối phương không có ác ý.

Một khắc sau, một trận gió thổi qua bọn họ.

Sau đó, một tấm thiệp mời rơi xuống trước mặt Thiên Cơ Lôu Vũ, đồng thời có một giọng nói thong thả vang lên:

“Kính mong ngài sẽ tới.”

Giọng nói vừa dứt lời, gió lại một lần nữa thổi lên, biến mất ở phía chân trời.

Lúc này, Thiên Cơ Lôu Vũ mới một lần nữa cảm nhận được sự che đậy của mệnh lý của mình.

Hắn thảm thở phào nhẹ nhõm, đúng là không có đại kiếp gì cả, đối phương chỉ là tới để đưa thiệp mời mà thôi.

“Là cái gì thế?”

Thạch Quy hỏi.

“Thiệp mời của Đại thiếu gia Lục gia.”

Thiên Cơ Lôu Vũ nhìn thiệp mời xong rồi nói.

“Người định đi à?”

“Không dám đi, nhưng mà đối phương không nói là nhất định ta phải đi, ta sẽ để cho Đại Bạch và Tiểu Bạch đi.”

Bọn họ chắc chắn sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của mình.

Để cho đệ tử của mình đi là được rồi.

Đại Bạch và Tiểu Bạch chính là một con chó và một bé gái, mà bọn họ đã để lại trước khi rời khỏi Tiên Sơn.

Bé gái cười một chú chó, nhìn trông cũng khá dễ thương đó chứ.

Hắn nghĩ tới việc Lục gia sẽ làm khó bọn họ.

Làm khó...

Cứ để cho bọn họ làm khó đi.

Con nít cũng phải rèn luyện.

...

Kiểm Nhất Phong.

Một vị đệ tử bình thường đang nướng gà ăn ở chân núi.

Trước mắt hắn còn có một đống lửa, lửa còn không hề nhỏ.

Hắn đang xé gà ra để ăn.

Đầu tiên là cái đuôi gà, sau đó hắn lại đặt phần con lại cạnh đống lửa.

Vừa giữ ấm, vừa nướng chín nó thêm một chút nữa.

Mỗi một mức độ chín khác nhau sẽ có mùi vị khác nhau.

Chỉ có điều, hắn vừa mới ăn xong một cái đùi gà thì đột nhiên có một trận gió thổi tới.

Hắn không khỏi kinh ngạc, sau đó ngẩng đầu lên nhìn.

Rất nhanh, có một tấm thiệp mời rơi xuống bên cạnh hắn.

“Kính mong ngài sẽ tới.”

Giọng nói thong thả vang lên.

Nam Xuyên nhận thiệp mời rồi liếc mắt nhìn một cái, nói:

“Có thể nhìn thấy người được không?”

“Có hơi khó.”

Giọng nói phát ra từ trên không trung, không đồng ý, nhưng cũng không từ chối.

Tất cả đều là không biết.

“Ta sẽ đi.”

Nam Xuyên suy nghĩ một chút rồi nói:

“Có gà nướng không?”

“Có tiên trù.”

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

“Được.”

Nam Xuyên đồng ý.

Hắn có thể mang theo gà rừng, để đối phương làm thêm đồ ăn.

Sau đó, một trận gió lại thổi tới.

Nam Xuyên biết, Lục Vô Vi đi rồi.

Nhưng mà lần này vậy mà lại có thể có cơ hội nhìn thấy Lục Vô Vi, hắn thật sự rất là vui mừng.

Cực hạn Kiếm Đạo thời nay, người đứng đầu Tu Chân Giới.

Có thể cùng hắn bàn luận về Đạo càng tốt hơn nữa.

Chẳng qua là...

Kiểm Đạo khó mà luận chứng được, chỉ có thể xuất kiếm.

Với thực lực của hấn mà nói, thì có lẽ khó mà khiến cho Lục Vô Vi thực sự xuất kiếm được.

Nam Xuyên lắc đầu, sau đó dập tắt lửa, xách con gà nướng của hấn đi về phía ngọn núi ở xa xa.

Hấn muốn tiếp tục xây dựng tế đàn.

Hấn cũng có một vấn đề muốn hỏi.

Có lẽ sẽ không nhận được đáp án.

Cũng không phải là vấn đề về cảnh giới cao hơn, hấn biết rất rõ rằng mình đang ở cảnh giới nào.

Có nhiều thứ, không phải chỉ cần người biết là có thể đi lên được.

Không cần thiết phải hỏi vấn đề này.

Hấn chỉ muốn hỏi xem Lưu Hỏa là ai mà thôi.

Trước đó hấn có thể cầm được thanh kiếm của mình, tất cả đều dựa vào người kia.

Cho nên, hấn muốn hỏi thử xem Lưu Hỏa rốt cuộc là ai.

Đáng tiếc, hỏi Lưu Hỏa vấn đề này, có lẽ hấn cũng sẽ không trả lời.

Chỉ có thể thử mà thôi.

Nếu không được thì đổi sang một cái khác.

...

Trùng Cốc.

Lão tổ Trùng Cốc đang xây dựng tế đàn.

Hấn không hề có suy nghĩ hỏi về vấn đề tu vi, đến cảnh giới như hấn thì đã đi tới cuối đường rồi.

Hỏi một câu thì có thể làm được gì?

Hấn không biết cách để đi lên à?

Là do hấn hoàn toàn không thể đi lên có được hay không hả.

Có hỏi mười câu thì cũng chẳng có tác dụng gì cả.

Hắn chỉ muốn hỏi một vấn đề, làm sao mới có thể không bị Lục gia khi dễ mà thôi.

Hắn không hề sợ việc đơn đấu với mấy cái thế lực đỉnh cấp.

Hắn trùng đạo vô song, không sợ cái chết.

Trùng Cốc đã từng ngay cả một ngọn cỏ cũng không có, sinh cơ đoạn tuyệt.

Nhưng hắn vẫn có thể xây dựng nó thành Trùng sào vô tận.

Nhưng mà...

Một kiếm của Đại trưởng lão Lục gia có thể hủy đi tất cả của hắn, Nhị trưởng lão Lục gia khắc chế hắn, khiến hắn không thể nào thi triển được ưu thế Trùng Đạo.

Nếu không thì hắn cũng không đến mức phải rơi xuống hạ phong.

Đương nhiên, chờ tới khi cảnh giới của Nhị trưởng lão Lục gia tăng lên, như thế...

Chỉ cần không phải là khắc chế Đại Đạo, hắn đều có thể chào hỏi với nàng một hai câu.

Đều được xưng là đỉnh cấp, ai yếu hơn ai cơ chứ.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Trùng Cốc đều bị khi dễ rất thảm.

Yêu cầu của hắn không cao, chỉ cần không bị khi dễ thảm như thế là được rồi, không cần phải lo lắng hãi hùng mỗi ngày nữa.

Đúng là do thế hệ trẻ gây họa, chẳng lẽ là do mức độ rèn luyện của Trùng Cốc bọn họ quá thấp, không sánh được với Đạo Tông, Kiếm Nhất Phong và Xảo Vân Tông?

Xem ra là có vài người có thể luyện trùng, cho nên đầu óc cũng bị trùng ăn luôn rồi.

Chương 1217: Trùng Cốc chúng ta không có cướp (2)

Trùng Cốc chúng ta không có cướp (2)

Lão tổ Trùng Cốc không suy nghĩ nữa, hy vọng lần này có thể trực tiếp giải quyết vấn đề.

Một người Đại Đạo lại thỉnh giáo với một người sau này có khả năng là cường giả, đúng là có hơi trơ trẽn.

Nhưng mà ai ngờ được chứ?

Trong lúc Lão tổ Trùng Cốc đang xây dựng tế đàn thì đột nhiên cảm thấy có một cơn gió lạnh thổi tới.

Lạnh thấu tâm can.

Người hấn cứng lại, nhìn về phía sau, nhìn một cái liền khiến cho hấn trực tiếp ngã xuống mặt đất:

“Gần đây ta không hề trêu chọc gì tới Lục gia cả.”

“...”

Mỗi một cơn gió thổi tới đều khiến cho lòng của Lão tổ Trùng Cốc cảm thấy chua xót.

Sau đó, một tấm thiệp mời rơi xuống trước mặt Lão tổ Trùng Cốc:

“Kính mong ngài sẽ tới.”

Lão tổ Trùng Cốc lập tức cảm thấy may mắn, nhưng cũng kèm theo chút tuyệt vọng:

“Muốn, muốn mấy cái?”

“Không cần bất kỳ cái gì cả.”

Giọng nói thông thả vang lên.

“Người đi, còn có thể trở về được không?”

Lão tổ Trùng Cốc lại hỏi một câu.

“Chỉ cần không cản trở hôn lễ.”

Giọng nói đó lại vang lên.

“Vậy ta sẽ đi để tiếp nhận thêm kiến thức.”

Lão tổ Trùng Cốc nhận lấy thiệp mời.

Thực ra, hẳn rất sợ bản thân mình có đi mà không có về.

Việc này còn không phải là đưa tài nguyên như lúc trước sao.

Nhưng mà, hẳn nghĩ kỹ lại thì, nếu như Lục Vô Vi muốn giết hẳn, thì hẳn đã chết từ lâu rồi.

Còn việc hẳn có thể bị lợi dụng để đi đối kháng với tam đại thế lực thời Viễn Cổ hay không, hẳn hoàn toàn không sợ việc đó.

Chỉ cần không phải đánh nhau với Lục Vô Vi, thì hẳn chẳng sợ ai cả.

Đến lúc đó, chỉ cần chuẩn bị đầy đủ là được, nếu như gặp phải cường đại thì hẳn cũng có thể đánh mấy hiệp, xong rồi trốn.

Tam đại thế lực thời Viễn Cổ có chiến thuật biến người, chiếm được không ít ưu thế.

Sau đó, một cơn gió nữa lại thổi qua, Lão tổ Trùng Cốc biết được rằng Lục Vô Vi đã rời đi rồi.

Hắn thở phào nhẹ nhõm.

Hắn quay lại việc xây dựng tế đàn để an ủi chính mình.

...

Người cuối cùng mà Đại trưởng lão tìm là một người xa lạ nhất, cũng là người kỳ lạ nhất.

Nhược Thủy Tam Thiên.

Nhược Thủy Tam Thiên trốn ở trong một cái đảo.

Nàng kinh ngạc nhìn ra phía bên ngoài ngọn núi, nàng cảm giác có người tới.

“Đạo hữu có việc gì vậy?”

Nhược Thủy Tam Thiên lập tức đi ra khỏi núi.

Người này rất mạnh, cũng là thành viên cực kỳ cường đại trong thời kỳ Viễn Cổ.

Nàng đã từng gặp hắn rồi.

Khi Cửu nói cho nàng biết vị trí.

Nhưng mà, hiện tại đột nhiên đối phương lại tới đây, điều này không khỏi khiến nàng có chút ngoài ý muốn.

Lúc này, một tấm thiệp mời rơi xuống trước mặt Nhược Thủy Tam Thiên.

Giọng nói thong thả vang lên:

“Kính mong ngài sẽ tới.”

“Hôn lễ?”

Nhược Thủy Tam Thiên nhìn thiệp mời, trên đó là chữ viết thời Viễn Cổ.

Dường như là được chuẩn bị riêng cho nàng.

“Lục Thủy?”

Nhược Thủy Tam Thiên có hơi kinh ngạc, sau đó nhận lấy thiệp mời rồi nói:

“Ta nhất định sẽ tới đúng giờ.”

“Đa tạ.”

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

Sau đó, một cơn gió nữa lại thổi qua.

Thổi về phương xa.

“Mạnh quá.”

Nhược Thủy Tam Thiên thở phào, sau đó nàng quyết định quay trở về khôi phục tiếp.

Lần này, có lẽ sẽ nhìn thấy được vị đồ đệ kia của nàng.

...

“Tra Tra, người chắc chắn rằng chỉ cần chúng ta xây dựng xong cái tế đàn này, thì sẽ có thu hoạch chứ?”

Đông Phương Hiểu Hiểu có hơi khó tin hỏi.

Một cái tế đàn sẽ đổi được một viên linh thạch, ai điên tới mức như thế vậy?

Hơn nữa, thoát nhìn nó còn rất dễ làm.

Một người chỉ cần dùng nửa tháng là có thể làm được rồi.

Nếu như là hai người làm, thì còn chẳng cần tới nửa tháng.

Ba người thì nhiều lắm là mười ngày.

Vì thế, nàng không khỏi nghi ngờ, có phải là Tra Tra đã bị lừa rồi không, sao lại có thể dễ dàng tới như vậy được chứ?

Làm hại các nàng còn phải chạy xa tới như thế, không dám xây dựng nó ở phụ cận gia tộc.

Các nàng muốn đến được đây cũng cần phải ngự kiếm nửa ngày, tính cả đi lẫn về là tròn một ngày.

Đương nhiên, người ngự kiếm phi hành chính là Tra Tra,

Cũng chỉ có Tra Tra mới có thể ngự kiếm phi hành trong khi là nhị giai mà thôi.

À, cũng không đúng.

Tra Tra đã là tam giai rồi.

Còn là 3.2

Chênh lệch này cũng quá lớn rồi đi, Tra Tra cũng chỉ mới 18 tuổi mà thôi.

Thiên phú có cao hơn nữa thì cũng không thể như vậy được, chẳng khác nào đang bật hack cả, không sợ bị khóa tài khoản hả?

Trong phim hoạt hình, nhân vật phụ vừa bật hack liền sẽ bị khóa tài khoản.

Một lần khóa liền khóa rất nhiều tập.

Không thấy được suốt mấy năm.

Đông Phương Hiểu Hiểu nghĩ tới đây liền giật mình, nàng nhìn sang Tra Tra, trong đầu xuất hiện một suy nghĩ đáng sợ.

Tra Tra chẳng lẽ là nhân vật chính của thời đại này?

Chỉ có nhân vật chính bất hack mới không bị khóa tài khoản mà thôi.

Càng nghĩ càng thấy khủng khiếp.

Nàng thân là vai phụ, có lẽ nên ôm đùi Tra Tra đúng không?

“A!”

Đông Phương Tra Tra vừa định trả lời câu hỏi, thì đã không cẩn thận khiến cho tảng đá ở trên tay trượt xuống, sau đó đập trúng vào chân.

“Đau quá.”

Nàng nhảy lên, sau đó lại bởi vì đứng ở quá gần tế đàn, cho nên đụng đầu vào tế đàn.

“A, đau quá.”

Đông Phương Tra Tra dùng tay che đầu.

Lúc này, tế đàn bị đụng cho nên hơi lung lay, mấy tảng đá rơi xuống.

Đông Phương Tra Tra nhìn thấy như thế liền nói:

“A, xong rồi.”

Rầm!

Đông Phương Tra Tra ngã xuống mặt đất, không đứng dậy nổi.

Bị mấy tảng đá kia chôn xuống mặt đất.

Đông Phương Hiểu Hiểu:

“...”

Có lẽ là do nàng suy nghĩ nhiều rồi.

Với lại, tế đàn này được xây có hơi cao.

Sau đó, Đông Phương Hiểu Hiểu liền kéo Đông Phương Tra Tra ra khỏi đồng đá kia.

“Hiểu Hiểu muội muội, ta quên nói với người một chuyện.”

Đông Phương Tra Tra tròn tròn mắt, có chút khổ sở nói:

“Có thể là ta đã bị đụng choáng váng đầu luôn rồi.

Người quay về đừng nói lại chuyện này cho mẹ ta nghe, thì mẹ ta sẽ không phát hiện.

Hương Dụ nói rằng ta vốn dĩ đã không đủ thông minh rồi, có ngu thêm một chút nữa cũng sẽ không bị phát hiện đâu.

Điều Hương Dụ nói chắc chắn là đúng.”

Đông Phương Hiểu Hiểu:

“...”

Đúng là nhìn không ra thật.

“Vừa nãy ta hỏi người rằng việc này có thể nhận được linh thạch thật sao?”

Đông Phương hiểu hiểu hỏi lại một lần nữa.

“À không.”

Đông Phương Tra Tra nói:

“Là người chọn linh thạch, còn ta là chọn hỏi một câu hỏi.”

“Có tin được không vậy?”

Đông Phương Hiểu Hiểu lại hỏi một lần nữa.

Đông Phương Tra Tra nhìn xung quanh một vòng, sau khi xác định không có ai cả, nàng mới nhỏ giọng nói:

“Đường dây nội bộ, thật sự.”

Đông Phương Hiểu Hiểu:

“...”

Càng nghe càng thấy nó là giả, nhưng mà tại sao nàng lại tới đây?

Bởi vì, 5 viên linh phẩm lục thạch là một khoản tiền rất lớn.

Một người tu chân nhị giai như nàng, đừng nói tới việc có 5 viên lục phẩm, một viên lục phẩm thôi cũng đã là một khoản tiền lớn rồi.

Mặc dù Tra Tra rất dễ khiến cho người ta nhức đầu, nhưng mà nàng sẽ không nói xạo.

Trừ khi nàng bị lừa, hơn nữa còn tin tưởng mà không có chút nghi ngờ gì.

“Hương Dụ biết đường dây này không?”

Đông Phương Hiểu Hiểu cảm thấy Hương Dụ vẫn đáng tin hơn.

“Biết.”

Đông Phương Tra Tra gật đầu.

Hương Dụ thật sự biết mà.

“Vậy thì được, chúng ta tiếp tục thôi.

Nhưng mà, việc xây dựng tế đàn chỉ cần một người thôi là đủ rồi, hai người chúng ta có phải chỉ có thể lấy được một thứ thôi hay không.”

Đông Phương Hiểu Hiểu tò mò hỏi.

“Không biết nữa.”

Đông Phương Tra Tra lấy điện thoại ra xem, chỉ cho Hiểu Hiểu muội muội thấy:

“Người nhìn nè, trên đó viết rằng người tham dự cũng có thể hỏi một vấn đề, hoặc là linh thạch.

Ta, ngươi và Hương Dụ tham gia, tổng cộng là 3 người, có thể nhận được 3 phần.

Không thành vấn đề gì cả.”

Đông Phương Hiểu Hiểu gật đầu, đúng là không thành vấn đề gì thật.

Đông Phương Tra Tra vén tay áo lên rồi nói:

“Hiểu Hiểu muội muội, chúng ta phải cố gắng xây dựng tế đàn, qua mấy ngày nữa sẽ không rảnh như này.”

“Tại sao lại không rảnh?”

Đông Phương Hiểu Hiểu tò mò hỏi.

Các nàng đã xây dựng nó được một tuần rồi.

Chẳng bao lâu nữa là sẽ hoàn thành.

“Vài ngày nữa chị dâu sẽ đi tới đây, lúc đó phải đi uống rượu mừng, với lại chị dâu cũng phải gả cho Lục Thủy biểu đệ...”

“Xuyt!”

Đông Phương Hiểu Hiểu lập tức la lên:

“Chuyện này không được nói ở bên ngoài, sẽ gây thêm phiền phức cho chị dâu.”

Đông Phương Tra Tra chớp chớp mắt, nàng cũng không hỏi tại sao, chỉ yên lặng gật đầu, nhỏ giọng nói:

“Chị dâu định gả cho con trai của dì nhỏ hả?”

Đông Phương Hiểu Hiểu gật đầu.

“Vậy có thể nào biểu đệ Lục Thủy sẽ cảm thấy rằng ta không cần người biểu đệ là hẳn nữa hay không?”

Biểu đệ Lục Thủy không có bạn bè nào cả, ta không thể từ bỏ biểu đệ Lục Thủy được.”

Đông Phương Tra Tra cảm thấy nàng vẫn nên đi bày tỏ suy nghĩ của mình với biểu đệ Lục Thủy thì hơn.

Đương nhiên, đợi tới khi nàng trở nên vô địch rồi thì sẽ đi khiêu chiến với biểu đệ Lục Thủy.

Để cho biểu đệ Lục Thủy biết được rằng dù cho có bị đánh lén, thì hẳn cũng không là đối thủ của nàng.

“Có lẽ hẳn sẽ không thấy ngại gì đâu.”

Đông Phương Hiểu Hiểu vô tình nói.

Nàng không muốn giải thích vấn đề này.

“Hả!”

Đông Phương Tra Tra hoàn toàn không hiểu.

Hỏi lại Hương Dụ chuyện này mới được.

Đông Phương Hiểu Hiểu:

“...”

Nàng đang nghĩ làm sao mới có thể lấy được linh thạch lục phẩm.

Chương 1218: Trùng Cốc chúng ta không có cướp (3)

Trùng Cốc chúng ta không có cướp (3)

Ngày kế tiếp.

Buổi chiều.

Lục Thủy đứng ở nhà ga, hấn đang đợi xe lửa vào trạm.

Tính luôn cả ngày hôm nay, thì Mộ Tuyết đã đi sắp được 5 ngày rồi.

Qua một, hai ngày nữa hấn sẽ thăng cấp.

Tại sao 5 ngày này lại trôi qua nhanh tới như thế?

Chủ yếu là do hấn đã lãng phí 3 ngày ở trong Mê Vụ Chi Đô.

Cũng may là có thu hoạch được một chút.

Sau đó sẽ đi tới Đông Phương gia và Xảo Vân Tông.

Cần phải tốn hơn 3 ngày đi đường, nhưng nếu như mà ở lại, thì sẽ lại trôi qua thêm 5 ngày nữa.

Nếu thế, thì cũng sẽ chỉ còn lại có nửa tháng, hấn có thể sẽ phải đi tới Không Minh Hải Vực và Họa Loạn Cổ Thành một ngày.

Phải dời việc phát thiệp mời lại, dù sao thì cũng chẳng xác định được là sẽ cần bao nhiêu thời gian ở Họa Loạn Cổ Thành.

Cần phải nhanh chóng triển khai kế hoạch sau khi tất cả các tế đàn đều được xây xong, nếu không thì rất dễ xảy ra vấn đề.

Còn việc an bài cụ thể như thế nào, còn phải xem tình hình thực tế đã, kế hoạch bình thường đều không đuổi kịp sự thay đổi.

Ví dụ như kế hoạch lớn của hắn, trực tiếp bị tan rã tới tận hai lần.

Chân Võ đi tới bên cạnh Lục Thủy, nói khẽ:

“Thiếu gia, đột nhiên nhận được một tin tức, Xảo Vân Tông cũng muốn tham gia vào việc xây dựng tế đàn.”

Thiếu nữ vẫn chưa quay về, hắn cần phải nhanh chóng hồi báo.

Nếu không thì hôm nay chắc chắn sẽ không còn cơ hội nào để bẩm báo việc này nữa.

Lục Thủy cảm thấy có chút ngoài ý muốn, tại sao Xảo Vân Tông lại gia nhập vào trong việc này?

“Nghe Nhạc Phong nói rằng, bọn họ liên lạc thông qua Thiên Nữ Tông.”

Chân Võ giải thích:

“Có lẽ nguyên nhân là do Trùng Cốc, Trùng Cốc là do Thiên Nữ Tông liên lạc, cho nên Xảo Vân Tông cũng tìm tới Thiên Nữ Tông.

Về việc tại sao sẽ tìm tới, chuyện này không thể nào phỏng đoán được.

Dựa theo lời giải thích của Thiên Nữ Tông, thì các nàng bảo rằng, các thế lực đỉnh cấp đều tham dự, nếu các nàng không tham gia thì có cảm giác trở thành người ngoài.”

Xạo.

Lục Thủy không cần nghĩ cũng biết lý do này chắc chắn là do bọn họ tùy tiện bịa ra.

Nói thật thì Xảo Vân Tông rất là có tiền, không cần thiết phải tham dự vào việc này.

Hơn nữa, Tông môn các nàng cũng không ai quen Lưu Hỏa cả.

Trong tình huống bình thường thì sẽ không tùy tiện hợp tác với Lưu Hỏa.

Hắn cũng không hề nghĩ tới việc mời Xảo Vân Tông, dù sao cũng là Tông môn của nãi nãi, hắn vô thức cho rằng họ là người trong nhà, gia nhập vào việc này sẽ không được tốt cho lắm, rất dễ bị phát hiện.

Nhưng mà, Ân Thiên Tông hay là Đại trưởng lão, nếu để người khác biết được, thì chẳng phải là Lục gia hành động sao?

Cuối cùng thì Lục Thủy vẫn không biết tại sao Xảo Vân Tông lại tham dự.

Xảo Vân Tông không thiếu tiền, không đến mức sẽ chọn linh thạch.

Cho nên, chắc chắn bọn họ sẽ đặt câu hỏi.

Xảo Vân Tông có thể hỏi về việc gì?

Cùng lắm là chỉ là những vấn đề liên quan tới Đạo thời đúng không? Vấn đề về tu luyện là dễ trả lời nhất.

Hỏi về việc người mình thích có thích mình hay không, chuyện này cũng rất dễ trả lời.

Đừng hỏi mấy vấn đề loạn thất bát tao là được.

Ví dụ như, hỏi hắn về vấn đề mà trước kia hắn đã hỏi Chân Thần duy nhất.

Nghĩ lại mới thấy khi đó bản thân đúng là quá mức thật.

Hy vọng bản thân sẽ không gặp phải những người quá đáng như thế.

“Đúng rồi thiếu gia, Nhạc Phong truyền tới một tin tức, tam đại thế lực không hề có một chút động tĩnh nào cả.

Bọn họ biết Lưu Hỏa hành động, cũng có thể đoán ra được việc thiếu gia muốn đối phó với tam khóa tinh.

Theo lý thuyết mà nói, thì bọn họ có lẽ phải có hành động gì đó.

Nhưng mà, hiện tại bọn họ lại không hề làm gì cả.

Chỉ có hai khả năng.

Một là bọn họ không thể nào buông chuyện đang làm được.

Hai là bọn họ đã trộn lẫn vào trong đại quân tế đàn, muốn lên quan sát thiếu gia.”

Lục Thủy khẽ gật đầu, đúng là có khả năng này thật.

Hắn cũng không nghĩ tới chuyện này, nếu như mà Nhạc Phong không nói, thì hắn cũng sẽ chẳng nghĩ tới.

Nhưng mà, đúng thật là không thành vấn đề gì cả.

Nếu như bọn họ hỏi về vấn đề liên quan tới Đế Tôn, hắn cũng có thể trả lời được.

Nếu như hỏi rằng Đế Tôn có thể thắng hay không thì càng dễ trả lời hơn nữa.

“Mặc kệ bọn họ, chỉ cần không phá hư tế đàn là được.”

Lục Thủy nói.

Đừng nói là hỏi vấn đề, dù cho bọn họ có đi quan sát hôn lễ của hắn, hắn cũng thềm quan tâm.

Chỉ cần họ không phá đám là được.

Hắn có thể dựa trên mặt mũi của ngày đại hỷ, mà để cho bọn họ bình yên rời đi.

Uỳnh uỳnh!

Âm thanh của xe lửa truyền tới.

Mộ Tuyết trở về rồi.

Chân Võ không dám nán lại nữa, lập tức rời đi.

Tiếng của xe lửa dường như đang bảo hắn rút nhanh lên vậy.

Cho nên, hắn phải nhanh chóng lui đi thật xa, để thiếu gia tiếp đón thiếu nữ nãi nãi.

Nghe hồi báo, hay là tiếp đón thiếu nữ nãi nãi, Chân Võ không cần nghĩ cũng biết việc tiếp đón thiếu nữ nãi nãi mới là quan trọng nhất.

Lục Thủy thấy xe lửa dần chạy tới, khoe miệng nở một nụ cười.

Cuối cùng cũng có thể nhìn thấy được Mộ tiểu thư rồi.

Buổi tối thì do trời quá tối, rất khó mà nhìn rõ được, cho nên không tính.

Lén vượt qua không gian hoàn toàn không sánh được với việc quay về theo cách bình thường.

Rất nhanh, xe lửa đã dừng lại trước mặt Lục Thủy.

Lúc cửa xe lửa mở ra, Mộ Tuyết là người đầu tiên bước xuống từ trên xe lửa.

Nàng đảo mắt một cái liền nhìn thấy Lục Thủy.

Sau đó, nàng bước bước lớn tới trước mặt Lục Thủy.

Mặc dù đã không còn ánh sáng của mặt trời nữa, nhưng mà nụ cười ở trên khoe miệng của Mộ Tuyết còn rực rỡ và lóa mắt hơn cả ánh dương.

“Lục thiếu gia, đã lâu không gặp.”

Mộ Tuyết đứng ở trước mặt Lục Thủy, cười híp mắt, giọng nói cũng mang theo ý cười.

Gương mặt vô cùng vui vẻ, thỏa mãn.

Dường như việc có thể nhìn thấy được Lục Thủy khiến cho nàng vô cùng vui vẻ.

“Mộ tiểu thư, có phải người đã cao hơn rồi không?”

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, hẳn cảm thấy Mộ Tuyết cao hơn một chút so với lúc trước.

“Lục thiếu gia đã nhìn ra rồi à?”

Mộ Tuyết nhẹ nhàng kéo chiếc váy dài liền thân lên một chút, nói:

“Nhìn đi, đây là một đôi giày xăng đan khá là cao, Nhã Nguyệt đã mua nó cho ta mang đó.

Nhưng mà, vẫn thấp hơn Lục thiếu gia rất nhiều.”

Lục Thủy nhìn nàng một chút, hiện tại nàng đã cao tới mũi hần luôn rồi, nhìn thế nào cũng chẳng thấy là vẫn còn thấp hơn rất nhiều.

“Cao và nặng ra một chút có phải cũng chẳng thành vấn đề hay không?”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy hỏi.

“Mộ tiểu thư đi theo ta đi.”

Lục Thủy đột nhiên nói.

Sau đó, Lục Thủy đi về nơi có chiếc xe đang đợi, bên kia có cái gì đó che chắn, có thể tránh khỏi ánh mắt của mọi người.

Mộ Tuyết đương nhiên là đi theo rồi, chờ tới khi không còn nhìn thấy mấy người Đường đi vừa mới xuống xe được nữa, Mộ Tuyết liền bị Lục Thủy ôm lên.

Trong mắt Mộ Tuyết hiện lên sự kinh ngạc, nhưng mà nụ cười trên mặt lại càng rực rỡ hơn.

Lục Thủy đã lâu không gặp nàng rồi, vừa nhìn liền không nhận được mà ôm nàng.

Sau đó, Mộ Tuyết cảm giác mình được nhẹ nhàng ôm lấy.

Có điều, rất nhanh sau đó lại bị đặt xuống mặt đất.

“Gậy.”

Lục Thủy thả Mộ Tuyết xuống đất rồi nghiêm túc nói:

“Gậy đi một cân so với lúc đi, lãng phí mấy chục khối thịt của ta.”

Trong mắt Mộ Tuyết tràn đầy sự khinh thường mà nhìn Lục Thủy.

Nụ cười của nàng đã không còn nữa, thậm chí còn có chút sát ý.

Thì ra chỉ là muốn cân nàng mà thôi, cân xong rồi lại tiếc hận vì nàng gậy đi một cân, lãng phí mấy chục khối thịt của hần.

Hiện tại là lúc để bàn về cân nặng à?

“Lục thiếu gia.”

Mộ Tuyết kêu.

Mộ Tuyết thấy Lục Thủy quay qua rồi mới nói tiếp, giọng nói của nàng không mang theo một chút cảm tình nào cả:

“Lục thiếu gia, ta gầy đi một chút, cho nên cơ thể vô cùng yếu ớt.

Cho nên Lục thiếu gia có thể giúp ta nấu cơm, hoặc giúp ta dọn dẹp vệ sinh, hay có thể cho ta kiểm tra chất lượng bụng của người vào tối hôm nay được không?

Để ta có thể cảm nhận được cuộc sống trong nhung lụa.”

Hắn không biết nấu cơm, nhưng mà hắn lại có con tin nằm trong tay đối phương, cực kỳ bị động, cho nên:

“Ta sẽ giúp Mộ tiểu thư quét dọn vệ sinh.”

Lục Thủy nói khẽ.

Việc quét dọn vệ sinh không phải chỉ là một cái búng tay thôi sao.

Lúc này Mộ Tuyết mới cười trở lại, giọng nói cũng mang theo ý cười:

“Lục thiếu gia, ta cảm thấy người vẫn nên thông minh hơn một chút, mặc dù ta nhường quyền lựa chọn cho người nhưng thật ra đây là một cái đề sắp xếp thứ tự.”

Chương 1219: Lục Thiếu gia, ta khuyên người nên thông minh lên một chút (1)

Lục Thiếu gia, ta khuyên người nên thông minh lên một chút (1)

“Hai ngày này sẽ đi phát thiệp mời bên phía Lục gia à?”

Trên đường trở về, Đường di hỏi Mộ Tuyết.

Những vấn đề sau đó cũng không cần Mộ Tuyết ở lại Mộ gia nữa, bọn họ có thể tự làm được.

Bên phía Lục gia có lẽ cũng có một, hai nhà cần phải có Mộ Tuyết đi cùng.

Việc này là do nàng nghe phu nhân của tộc trưởng Lục gia nói, nàng đã sớm chào hỏi qua về việc này rồi, đang hỏi thăm ý kiến của bọn họ, Lục gia rất tôn trọng ý kiến của bọn họ.

Nếu như bọn họ không đồng ý, thì bên kia cũng sẽ không nhắc tới vấn đề này nữa.

Gả qua đó đúng thật là một chuyện tốt.

Nếu như Lục gia còn có thiếu gia nào khác, nàng cũng hy vọng rằng Nhã Nguyệt có thể gả qua đó, đáng tiếc là Lục gia chỉ một duy nhất một thiếu gia mà thôi.

Dù cho có thêm được một vị nữa ra đời, thì Nhã Nguyệt cũng không thể gả được nữa.

Cho dù Lục phu nhân có sinh thêm một người nữa, thì Nhã Nguyệt cũng không chờ được.

Bộ dáng nhẫn nhục chịu đựng của Nhã Nguyệt rất dễ bị lừa.

Nhưng mà, chỉ cần gả cho chỗ nào đó tốt là được.

Với lại, thiên phú của Nhã Nguyệt cũng không cao, dù cho Lục gia có một người thiếu gia nữa, thì nàng cũng không thể gả vào trong đó được.

Mặc dù bây giờ Mộ Tuyết là người bình thường, nhưng mà trước đó nàng chính là một thiên tài.

Điều này là chuyện không thể nghi ngờ được.

“Vâng, có lẽ hai ngày nữa ta sẽ lại xuất phát, có thể sau đó sẽ trực tiếp quay trở về.”

Mộ Tuyết nói.

Đúng vậy, nàng không dám ở lại Lục gia.

Bởi vì, không thể mở cổng không gian được.

Không thể chạy đi tìm Lục Thủy bất cứ lúc nào được, đây là việc đau đớn tới mức nào chứ.

Sau này, Lục Thủy chắc chắn cũng không thể nào tiếp tục ở lại trong nhà được, việc của em gái hẳn đã đủ để khiến cho hẳn bọn ba cả nửa tháng rồi.

Tháng 12...

Yên tâm ngồi chờ lấy chồng thôi.

Đường di có chút ngoài ý muốn, nhưng mà như thế cũng tốt, Nhã Lâm chắc chắn sẽ rất vui mừng.

Sẽ không đến mức cãi nhau đó chứ?

Đường di nghĩ tới việc này, nhưng sau đó nàng lại cảm thấy điều này cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng.

Trong giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt cũng rất dễ dàng xảy ra tranh cãi.

“Không phải là hai người cãi nhau đó chứ?”

Đường di nhẹ giọng hỏi.

Mộ Tuyết lập tức lắc đầu, khẽ cười nói:

“Đường di suy nghĩ nhiều rồi.”

“Không phải như vậy là được rồi.”

Đường di thở phào nhẹ nhõm.

Nàng cảm thấy tình cảm của hai người bọn họ có hơi tốt quá mức bình thường.

Sau đó, nàng cúi đầu nhìn xuống chân của Mộ Tuyết nói:

“Nếu như mang không quen thì cố gắng đừng mang nó.

Chờ sau này khi quen rồi lại mang sau.”

Lỡ đâu bụng có động tĩnh gì thì giày đế bằng vẫn tốt hơn.

An toàn là trên hết.

“Vâng.”

Mộ Tuyết gật đầu đồng ý.

“Ta cũng muốn mang giày cao.”

Nhã Lâm đang ôm Hỏa Vân Thú đứng ở bên cạnh la lên.

“Hôm nay không được ăn đồ ăn vặt nữa.”

Nhã Nguyệt đi ở bên cạnh nói.

“A, mẹ ơi.”

“Có gọi cha cũng vô dụng.”

“Ta không chịu, ta muốn ăn đồ ăn vặt.”

“Mang giày cao đi.”

“Ta không mang.”

...

Lục Thủy đi theo đằng sau bọn họ.

Hắn giả bộ như đang có chính sự cần nói với Chân Võ.

Cha vợ không đi theo, hắn cảm giác có hơi cô đơn, vẫn là cha vợ tốt nhất.

Nói chuyện êm tai, làm người cũng vô cùng khách khí, khiêm tốn, việc gì cũng dễ thương lượng.

Thông tình đạt lý.

Đi đâu mới tìm được một người cha vợ tốt tới như thế cơ chứ?

Ở kiếp trước, còn đánh lão nhân gia, đúng là không tốt một tí nào cả.

Nhưng mà, hấn đối xử với Mộ Tuyết không tốt, nhưng cũng không thành vấn đề gì hết.

Cha vợ cũng đã nói rồi, Mộ Tuyết có Lục thiếu gia hấn là đủ rồi.

Những người khác, có cũng được, mà không có cũng chẳng sao.

Được rồi, có hai người em gái đi theo nàng cũng là chuyện rất tốt.

Hấn cũng chẳng còn biện pháp nào khác đối với loại tình cảm này.

Nhưng đúng là phải rời khỏi Mộ gia, có lẽ ngày mai sẽ phải lên đường.

Đầu tiên là đi tới Đông Phương gia, sau đó lại đi tới Xảo Vân Tông.

Cuối cùng, Mộ Tuyết có khả năng cao là sẽ trực tiếp quay trở lại Mộ gia.

Hấn thì sẽ phải đi tới Họa Loạn Cổ Thành.

Cũng may là Mộ Tuyết biết nhiều, nếu không thì sẽ rất bị động.

Hoàn toàn không có lý do gì để ra ngoài cả.

Vô cùng bó tay bó chân.

Trước đó thì Tam trưởng lão còn để cho hấn chạy ngược chạy xuôi, nhưng bây giờ đã sắp tới ngày tổ chức hôn lễ rồi, cùng lắm là chỉ trừng phạt một chút mà thôi, hoàn toàn không hề nghĩ tới chuyện cho hấn đi tới mấy chỗ bí cảnh.

Tam trưởng lão già rồi, không nghiêm khắc như trước nữa.

Bí cảnh còn chưa xong, thành hôn cái gì? Sinh em bé gì chứ?

Sau đó...

Tam trưởng lão không còn nữa.

Được rồi, người dễ dàng nói ra những lời này nhất chính là lão cha của hắn.

Dù sao thì Tam trưởng lão cũng là phải mở thưởng.

Cho nên, người không còn sẽ là lão cha.

Đại khái là sẽ bị tiến vào trong Phong Sương Hà.

....

Một lúc sau.

Mộ Tuyết tiễn mấy người Đường di trở lại viện tử.

Nàng vốn định chào hỏi cha mình một chút, nhưng mà lại không thấy cha nàng đâu cả.

Bầu trời đã không còn vãn vẹo nữa, có lẽ là Lục Thủy đã giải quyết xong việc này rồi.

Cha nàng có lẽ cũng tham dự vào trong đó, mấy ngày này có thể sẽ rất bận rộn.

Quan hệ giữa nàng và cha cũng không tốt, thậm chí có thể nói là rất kém.

Hay có thể nói là khá lạ lẫm, nhưng mà cũng quen thuộc.

Có thể gặp lại người cha lạnh nhạt của mình, thực ra cũng không có gì là không tốt cả.

Đối với Đường di và Nhã Lâm, Nhã Nguyệt tốt một chút là được rồi.

Nàng rất dễ thỏa mãn, chỉ cần có quan hệ tốt với Đường di và Nhã Lâm, Nhã Nguyệt là đủ rồi.

Việc cha và Lục Thủy có quan hệ cực kỳ tốt cũng là chuyện rất đáng để vui vẻ.

Mộ Tuyết rất tò mò, không biết rằng Lục Thủy có khen nàng trước mặt cha nàng hay không, nàng rất hay khen Lục Thủy trước mặt những trưởng bối khác đó.

Mặc dù rất nhiều người đều cảm thấy nàng là một người bình thường, không cảm thấy được nhiều thứ khác.

Cũng có rất nhiều người chướng mắt Lục Thủy, nhưng mà bọn họ đều e sợ bối cảnh của Lục Thủy.

Cũng đúng thôi, một người 20 tuổi rồi mà tu vi chỉ mới 2.2, còn là do dùng linh dược để cưỡng ép tăng lên.

Đúng là không thể khiến cho người ta có cảm giác kính sợ được.

Ở kiếp trước, nàng cũng cho rằng Lục Thủy khá là yếu, nhưng mà nàng cũng không thêm quan tâm.

Dù gì thì hẳn cũng là chồng của mình mà, một lần gả chính là một đời, đừng nói chi tới việc nàng còn không thể rời bỏ Lục Thủy được.

Nhưng mà ai biết được rằng Lục Thủy đã sớm vượt qua nàng rồi, trở thành cường giả có thể san bằng Mộ gia.

Còn đặc biệt biết giấu diếm.

Nếu như kiếp này nàng không cường đại, thì cũng chẳng biết là sẽ bị giấu tới khi nào nữa.

Đúng thế, nhớ thêm một bút nữa.

Mộ Tuyết nghĩ tới đây liền lấy quyển sổ nhỏ ra, định ghi thêm một bút nữa cho Lục Thủy.

Đây là chuyện lớn, hình như đã từng ghi rồi, không nhớ, cho nên cứ ghi thêm một bút nữa đi.

Chỉ có điều, khi nàng vừa mới lấy quyển sổ nhỏ đó ra, thì lập tức nghe được giọng nói của Lục Thủy:

“Mộ tiểu thư, ngươi đang làm cái gì thế?”

Chương 1220: Lục Thiếu gia, ta khuyên người nên thông minh lên một chút (2)

Lục Thiếu gia, ta khuyên người nên thông minh lên một chút (2)

Lục Thủy đúng thật là rất kinh ngạc, chỉ khi mình trêu chọc Mộ Tuyết, thì nàng mới lấy quyển sổ nhỏ đó ra mà thôi.

Nhưng mà, này giờ hấn chỉ đứng yên một chỗ thôi mà, không có làm bất cứ thứ gì cả, tại sao trông Mộ Tuyết lại có hơi tức giận, còn lấy quyển sổ nhỏ đó ra nữa?

“Nghĩ tới một số món nợ cũ, cho nên ghi thêm một bút nữa.”

Mộ Tuyết nghiêng đầu nhìn Lục Thủy rồi nói.

Không hề có suy nghĩ dừng bút lại dù chỉ là một chút.

“Nợ cũ? Thế lúc đó Mộ tiểu thư không ghi lại sao?”

Lục Thủy tò mò hỏi một câu.

“Quên, cho nên giờ ghi lại, lẽ đâu lúc đó ta vẫn chưa ghi thì sao?”

Mộ Tuyết nói xong thì mượn Lục Thủy cây bút.

Lục Thủy:

“...”

Có phải là do khi Mộ Tuyết suy nghĩ về hấn, đồng thời cũng nghĩ tới một vài chuyện khiến nàng tức giận, cho nên mới ghi thêm một bút nữa không?

Hấn oan quá mà.

Nhưng mà may là chỉ cần chờ thêm một khoảng thời gian nữa thôi, hấn sẽ tiến được quyển sổ đó lên đường.

Chờ cho Mộ Tuyết ghi xong thì Lục Thủy mới tò mò hỏi:

“Lúc này, Mộ tiểu thư nghĩ tới việc gì vậy?”

“Chỉ là một sự kiện ở Hải Ngoại mà thôi.”

Mộ Tuyết nói.

“Sự kiện ở Hải Ngoại?”

Lục Thủy suy nghĩ một chút, Mộ Tuyết đâu có hay đi ra ngoài biển đâu?

“Có một tiểu nữ hài dẫn ta đi, một cô bé cực kỳ đáng yêu.

Ta cảm thấy thế giới rất cần có những cô bé như nàng.

Còn có một người nhìn giống như thiếu nữ bất lương vậy.”

Mộ Tuyết nói.

Thiếu nữ bất lương?

Lục Thủy suy tư một chút, hình như hần chưa từng gặp qua mấy người đó, nhưng mà thế giới lại rất cần nàng.

Hình như hần cũng không biết mấy người này.

Ách, Mộ Tuyết nói là nhìn giống như thiếu nữ bất lương thôi.

Giống...

A?

Chân Thần duy nhất?

Nghĩ tới những người mà hần quen biết, chỉ có Chân Thần duy nhất là nhìn giống như thiếu nữ bất lương mà thôi.

Nhuộm tóc.

Mặc dù Đông Phương Tra Tra cũng hay suy nghĩ linh tinh, nhưng mà nàng đúng thật là một thiếu nữ ngu ngốc.

Những người khác...

Chỉ còn mỗi Nhị trưởng lão, nhưng mà Nhị trưởng lão đương nhiên là không giống rồi.

Cho nên, chỉ có một mình Chân Thần duy nhất là như thế mà thôi.

Thế giới cần nàng, đúng là như vậy, cần Chân Thần duy nhất.

Nhưng mà, tại sao khi suy nghĩ về việc này lại ghi thêm một bút cho hấn?

“Mộ tiểu thư và thiếu nữ đó chơi với nhau vui không?”

Lục Thủy hỏi.

“Rất vui.

Chẳng qua là, chơi được phân nửa thì thấy được hành động vĩ đại của Lưu Hỏa, cảm thấy có chút xúc động.”

Mộ Tuyết tò mò nhìn Lục Thủy, hỏi:

“Lục thiếu gia có cảm thấy Lưu Hỏa rất lợi hại không?”

Lục Thủy:

“...”

Thì ra là đã bị phát hiện rồi.

Kẻ cầm đầu cũng xuất hiện luôn rồi.

Ha ha, chờ thành hôn xong, hấn phải đi dạy dỗ đôi phương cách làm người mới được.

Chính người đó đã phá hủy bước đầu tiên trong kế hoạch lớn của hấn, hại hấn rơi vào trong tình cảnh nguy hiểm.

“Có lợi hại thế nào thì cũng chẳng thể lợi hại bằng Y Tử Thần Nữ được, Mộ tiểu thư thấy ta nói có đúng không?”

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, vẻ mặt hiện lên sự khâm phục, nói:

“Thần Nữ, nghĩ thôi đã thấy cao minh rồi, trước đây sao nàng có thể nghĩ ra được cái tên ấy cho mình thế nhỉ.”

Lục Thủy nói xong liền cảm thấy có hơi đau.

Hấn cúi đầu xuống thì thấy Mộ Tuyết đang giẫm lên chân mình, hấn nói:

“Mộ tiểu thư, chân.”

“Chân làm sao?”

Mộ Tuyết hỏi.

“Đẹp hơn lúc trước rất nhiều.”

Lục Thủy nói.

“Hừ.”

Mộ Tuyết rút chân về, nhìn Lục Thủy rồi nói:

“Lục thiếu gia, người không thông minh sẽ không sống lâu được đâu.”

“Sẽ bị ngu chết hả?”

Lục Thủy thử hỏi.

Sẽ bị ta cắn chết.

Mộ Tuyết trừng mắt nhìn Lục Thủy, Lục Thủy lập tức hiểu được ý của nàng.

“Ý của Mộ tiểu thư là ta sẽ được thích đến chết sao?”

Lục Thủy hỏi.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, sau đó hỏi:

“Là ai thích ai?”

“Ta thích Mộ tiểu thư.”

Lục Thủy không hề chần chờ.

Mộ Tuyết nghe xong câu này liền nở một nụ cười:

“Lục thiếu gia, ta quên khi nãy tại sao lại muốn ghi thêm một bút nữa rồi.”

Lục Thủy:

“...”

Còn chẳng bằng việc người nhớ kỹ nó.

Tốt xấu gì thì cũng sẽ không lại ghi thêm một bút về việc đó nữa.

...

Mộ gia.

Đèn đuốc sáng trưng.

Ở đây đã hoàn toàn khôi phục lại rồi.

Tất cả đều đã được xây dựng xong, chỉ có mỗi mình chỗ ở của Mộ gia mà thôi, cũng đã tăng giờ làm việc lên, chắc chắn có thể hoàn thành trong vòng một tháng.

Nhóm người An Ngữ cũng vô cùng bận rộn.

Ví dụ như lúc này, Lục Thủy phát hiện các nàng đang ngồi ở cửa ra vào của cửa hàng ăn cái gì đó, hơn nữa còn quay chụp lại.

“Lục thiếu gia, là An Ngữ và ba chị em Hoa Quý.

Chúng ta qua đó chụp ảnh giúp các nàng đi.”

Mộ Tuyết lôi kéo góc áo của Lục Thủy rồi nói.

Dường như nàng cảm thấy rất có hứng thú với việc chụp hình vậy.

Lục Thủy có thể nói không sao?

Đương nhiên là không rồi.

Sau đó, hẳn cùng với Mộ Tuyết đi tới đó.

Lúc này, Hoa Quý đang định chụp một tấm bốn người.

“Cần ta giúp một tay không?”

Giọng nói của Mộ Tuyết chậm rãi vang lên.

Giọng nói đột nhiên vang lên này khiến cho 4 người An Ngữ giật mình.

Sau đó, bọn họ nhìn thấy thiếu gia và thiếu nữ, lần này là khiếp sợ.

“Chúng ta chỉ là đang tranh thủ thời gian nghỉ ngơi để đi ăn chút đồ ăn vặt mà thôi, không có lười biếng.”

Tuyết Quý lập tức giải thích.

Ba người khác đều trầm mặc nhìn Tuyết Quý, không ai nói gì cả.

Loại người này chắc chắn là đã lười biếng nhiều rồi, một khi bị bắt quả tang liền có lý do để thoái thác.

Tuyết Quý:

“...”

“Thiếu gia và thiếu nữ nãi nãi định tới đây để ăn gì sao?”

An Ngữ tò mò hỏi.

“Có thể coi là như thế.”

Mộ Tuyết gật gật đầu, sau đó nói:

“Thấy mấy ảnh cho nên ta có hơi ngứa tay, muốn tập luyện kỹ năng chụp ảnh một chút.”

Hoa Quý không nhiều lời, lập tức đặt máy ảnh vào trong tay Mộ Tuyết.

“Thiếu nữ nãi nãi cứ dùng nó để tập luyện đi.”

Hoa Quý cười nói.

Kỹ thuật của các nàng đều không được tốt, thiếu nữ nãi nãi có thiếu gia chỉ đạo, chắc chắn sẽ chụp ảnh rất đẹp.

Hơn nữa, thiếu nữ nãi nãi cũng thật là tốt bụng, vì không khiến cho các nàng cảm thấy áp lực, còn đặc biệt nói rằng mình muốn tập luyện tay nghề.

Lục Thủy còn có thể nói gì được, chỉ có thể tìm ông chủ gọi món.

Nói tới đây mới nhớ, hẳn cũng rất hay ăn ở đây, có nên đưa cho ông chủ một tấm thiệp mời hay không?

Ông chủ và vợ hẳn đều là người bình thường, sẽ rất dễ ảnh hưởng tới bọn họ.

Lục Thủy do dự một chút, cuối cùng cũng quyết định từ bỏ.

Nếu hẳn mời bọn họ, sẽ chỉ khiến cho bọn họ khó xử, thậm chí là luống cuống.

“Lục thiếu gia, trời đã tối rồi, làm thế nào mới có thể chụp được.”

Mộ Tuyết cầm lấy máy ảnh rồi quay sang cầu cứu Lục Thủy.

Lục Thủy:

“ ... ”

Sau đó bọn họ tốn thêm một chút thời gian nữa, cuối cùng thì Mộ Tuyết cũng đã có thể tự chụp được rồi.

Điều này khiến cho nàng cảm giác có chút thành công.

Nhưng mà không lâu sau đó, nhóm người An Ngữ đã rời đi.

Mọi người đang vội vàng muốn khởi công, cho nên các nàng phải tới để trợ giúp, hoặc có thể nói là chủ động xin đi.

Tại sao?

Vì để tránh việc bị điều đi ngay ngày hôn lễ.

Lục gia có một quy củ bất thành văn.

Đó chính là, người mới vừa trở về từ bên ngoài sẽ không cần phải đi ra ngoài làm việc ngay sau đó.

Theo lý thuyết mà nói, tháng này các nàng đã đi ra ngoài rồi, thì dù cho tháng sau có việc cần phải đi ra ngoài, thì bọn họ cũng có thể không đi.

Trừ khi đó là chuyện vô cùng khẩn cấp.

Ví dụ như, thiếu gia mất tích, lúc đó cái quy củ kia sẽ trở nên vô dụng.

Nếu không thì trong tình huống bình thường nó đều rất hữu dụng.

Cho nên, từ giờ tới hôn lễ, bọn họ có thể coi là đã được an toàn rồi.

Nhất định có thể tham dự được.

Chương 1221: Lục Thiếu gia, ta khuyên người nên thông minh lên một chút (3)

Lục Thiếu gia, ta khuyên người nên thông minh lên một chút (3)

“Mộ tiểu thư nên ăn cái gì đó đi.”

Lục Thủy đẩy đồ ăn tới trước mặt Mộ Tuyết.

“Lục thiếu gia đã ăn xong rồi à?”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, giọng nói có hơi bất mãn:

“Đây là người nam ăn trước, còn người nữ chỉ có thể ăn đồ thừa đó à.”

“...”

Lục Thủy lờm Mộ Tuyết một cái rồi nói:

“Mộ tiểu thư, nếu như người không thích ăn thì cứ nói, ta sẽ ăn.”

“Không được.”

Mộ Tuyết lập tức cảm muống lên, bắt đầu ăn.

Lúc này, vợ của ông chủ cầm một đĩa điểm tâm tới, nàng đặt nó xuống bàn của Lục Thủy.

Sau đó ra dấu xin mời.

Mộ Tuyết tò mò nhìn bà chủ:

“Tặng sao?”

Bà chủ lập tức cười rồi gạt đầu.

“Bà chủ có chuyện vui à?”

Mộ Tuyết không khỏi hiếu kỳ hỏi.

Nàng thấy bà chủ có vẻ rất cao hứng.

Lục Thủy vẫn tiếp tục ăn điểm tâm, hẳn không hề nói gì cả, không hiểu, không tiếp lời được.

Lúc này, bà chủ mới lấy ra một quyển sổ nhỏ, viết lên đó một vài chữ.

Sau đó, nàng đưa nó cho Mộ Tuyết xem.

Mộ Tuyết xem xong liền cười nói:

“VẬY thì ta xin chúc mừng bà chủ.”

Bà chủ cười cười, sau đó ra dấu tạm biệt rồi quay đầu lại làm việc tiếp.

Quyển sổ nhỏ kia cũng được nàng lấy về.

“LỤC thiếu gia có tò mò hay không?”

Mộ Tuyết vừa ăn vừa hỏi Lục Thủy, chờ Lục Thủy nói ra chữ tò mò.

“KHÔNG tò mò.”

Lục Thủy đưa điểm tâm vào trong miệng, hẩn liếc mắt nhìn Mộ Tuyết rồi thăm nghĩ, không biết nói gì rồi phải không.

NẾU như hẩn tò mò thì hẩn có thể hỏi ông chủ mà.

Mộ Tuyết đưa đồ ăn vào trong miệng, sau đó ngấu nghiến nó rồi nói:

“LỤC thiếu gia, người biết thứ còn quan trọng hơn cả tri thức chính là cái gì không?”

“LÀ cơ thể khỏe mạnh?”

Lục Thủy tò mò hỏi.

“KHÔNG, đó chính là sự tò mò.”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy rồi chân thành nói:

“CHO nên, Lục thiếu gia, ta khuyên người nên thức thòi một chút, nên duy trì sự tò mò của mình.”

“...”

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, hẩn luôn cảm giác xung quanh mình có sát ý, vì để bảo đảm an toàn, hẩn “tò mò” hỏi một câu:

“KHI nãy bà chủ nói gì vậy?”

“Khi này, bà chủ nói trong tiệm của bọn họ có phần thưởng.”

Giương mặt của Mộ Tuyết lập tức tươi cười trở lại:

“Phần thưởng này rất kỳ lạ.

Bởi vì, Mộ gia có rất nhiều người, đặc biệt là có không ít người bình thường.

Cho nên, có một vài việc khá là quan trọng, cũng phù hợp với bọn họ, bình thường đều sẽ lựa chọn hình thức rút thăm trúng thưởng, tìm ra người đại diện, để cho bọn họ cùng tham dự vào trong đó.

Lục thiếu gia biết phần thưởng lần này là gì không?”

“Đại biểu tham dự hôn lễ?”

Lần này, Lục Thủy là thật sự tò mò.

“Đúng thế.”

Mộ Tuyết cười nói:

“Người trong Mộ gia, chỉ cần có tu vi cũng như là địa vị nhất định thì đều có thể tham dự.

Cũng rút thăm ra vài hộ trong thị trấn.”

“Vận khí của bọn họ đúng là rất tốt.”

Lục Thủy có hơi kinh ngạc.

Lúc này, hắn còn do dự không biết có nên phát thiệp mời cho bọn họ hay không, không ngờ rằng bọn họ đã có rồi.

Nhưng mà vẫn có chút khác biệt, được bọn họ mời sẽ khiến cho ông bà chủ gặp một chút phiền toái, nhưng nếu được đi tới đó theo cách này, thì chỉ là đi ngắm phong cảnh mà thôi.

Cũng sẽ không có gánh nặng gì cả.

Cùng lắm là sẽ cảm thấy có chút mới lạ.

Ừm, có thể còn sẽ có cả kinh ngạc nữa.

Bởi vì, bọn họ không biết rằng tân nương và tân lang đang ở trước mặt bọn họ.

“Ta cảm thấy đây không phải là do vận khí.”

Mộ Tuyết vừa ăn vừa nói:

“Khả năng cao là do Lục thiếu gia thường xuyên tới tiệm này, cho nên bọn họ được hưởng một chút vận khí của Lục thiếu gia.

Vì thế, loại chuyện như tham dự được hôn lễ của Lục thiếu gia đương nhiên là sẽ dễ hơn với bọn họ rồi.”

“Mộ tiểu thư nói rất đúng.

Nhưng mà cảm phiền người ăn cho hết đã.”

Lục Thủy thấy Mộ Tuyết hình như đã ăn no rồi, cho nên trực tiếp khuyên đôi phương không được lãng phí đồ ăn.

Đương nhiên, đa phần Mộ Tuyết đều sẽ đẩy qua cho hắn ăn.

Nhưng mà không thể nuôi dưỡng thói quen xấu này được.

“Lục thiếu gia ăn phần còn lại đi, ta ăn phần điểm tâm còn thừa.”

Mộ Tuyết nói xong liền đẩy phần mình đang ăn qua trước mặt Lục Thủy:

“Không được lãng phí đồ ăn.”

Lục Thủy:

“...”

Đây chính là điểm xấu khi bị Mộ Tuyết phát hiện hắn cũng trùng sinh.

Được thiên vị, cho nên không biết sợ là gì cả.

Nếu như là trước kia, chắc chắn nàng sẽ khôn khéo mà ăn hết cái đồng này.

Mộ Tuyết thấy Lục Thủy không nhúc nhích gì cả, cho nên đi qua ngồi ở bên cạnh hắn.

Nàng nhìn xung quanh một vòng, sau khi đã xác nhận xung quanh không có ai, nàng mới lặng lẽ tiến gần tới một bên mặt của Lục Thủy, dùng mặt mình chạm vào mặt của Lục Thủy.

Sau đó, im lặng ngồi ở bên cạnh Lục Thủy ăn điểm tâm.

Lúc này, Lục Thủy mới bắt đầu cầm cái muỗng lên để ăn phần thừa kia.

Nghiệp chương.

...

Không Minh Hải Vực.

Chỗ ở của Hải Yêu.

“Tiểu Tiểu Đình, người có muốn hợp tác với người khác hay không?”

Cửu ngồi ở trên tế đàn, đứng đưa hai chân ở trên không nói:

“Tiểu Tiểu Vi đã phát xong thiệp mời rồi, bây giờ đến lượt của người.

Người phát xong thì tới lượt của Tiểu Tiểu Tranh.

Người không phát thì Tiểu Tiểu Tranh cũng chẳng dám làm gì cả.

Tiểu Tiểu Tranh bất động, Tiểu Tiểu Cổ và Tiểu Tiểu Âm cũng không động được.

À, Tiểu Tiểu Âm không thể động, quá nguy hiểm.”

Nhị trưởng lão nói:

“Hợp tác với ai? Lợi ích có giảm đi hay không?”

“Không giảm.

Ta thấy tương lai của Tiểu Tra Tra, ba người các nàng cùng nhau xây dựng một cái tế đàn, vừa nhẹ nhàng lại vừa được lợi.

Nơi khác có phí sức cũng không chiếm được nhiều ích lợi hơn.”

Cửu nằm ở trên tế đàn, chân nhỏ vẫn đứng đưa qua lại.

“Việc hỏi vấn đề cụ thể là như thế nào?”

Nhị trưởng lão hỏi.

“Không biết, không nhìn thấy.

Hoặc có lẽ là sẽ có rất nhiều biến số.

Trên đời này, có một số việc gần như không tồn tại biến số.

Ví dụ như việc Tiêu Tra Tra khiêu chiến với Lục Thủy, kết quả chắc chắn là bị đánh cho sưng mặt.

Nhưng mà, nếu như não của Tiêu Tra Tra và Lục Thủy thay đổi cho nhau, như thế sẽ xảy ra biến số.”

Cửu giải thích đại khái cho Nhị trưởng lão nghe:

Tóm lại, một khi đề cập tới suy nghĩ, thì cái gì cũng có thể phát sinh cả.

Phương hướng thì có thể sẽ không khác biệt lắm.

Ví dụ như việc, trả lời câu hỏi này sẽ kết thúc rất viên mãn chẳng hạn.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết chính là tất cả các tế đàn đều được tiến hành thuận lợi.”

Chương 1222: Lục Thiếu gia, ta khuyên người nên thông minh lên một chút (4)

Lục Thiếu gia, ta khuyên người nên thông minh lên một chút (4)

“Tìm ai để hợp tác?”

Nhị trưởng lão lại suy nghĩ một chút rồi nói:

“Đại trưởng lão đi mời những người đã hỗ trợ ngăn chặn tam đại thế lực.

Cho nên, ta không cần phải đi mời bọn họ nữa, ta chỉ cần đi tìm Ngung Hạ là được.”

Nàng thật sự không cần phải đi mời quá nhiều người, vì Đại trưởng lão đã mời rồi.

Ngung Hạ khá là đặc biệt, cho nên nàng phải đi một chuyến.

Những người khác thì không cần.

“Người đã nói rằng mấy người bên Nha Đông tiên nhân sẽ do Lục Thủy mời, cho nên ta cũng không cần phải đi.”

Nhị trưởng lão bổ sung thêm một câu.

Trước đây, Nha Đông tiên nhân và Cầu Tử đã ra tay rồi, nhưng mà bọn họ không cần những người khác của Lục gia đi mời.

Giống như Nghịch Tinh vậy, Đại trưởng lão sẽ không đi mời.

Bởi vì, người thích hợp để đi mời nhất chính là Lục Thủy.

Đương nhiên, đây cũng là do Cửu nhắc nhở.

Dù sao thì nó cũng sẽ ảnh hưởng tới cuộc sống bình thường của Nghịch Tinh.

Cho nên, Đại trưởng lão không thể tự mình đi mời được.

Nhị trưởng lão cũng không thể.

“Bởi vì, lúc đó ngươi sẽ phải tốn không ít thời gian ở bên phía của Ngung Hạ.”

Cửu nói.

“...”

Nhị trưởng lão tin.

Nàng không thích Ngung Hạ, nhưng mà Ngung Hạ đúng là có thể giữ chân nàng ở lại được.

Nhị trưởng lão trầm mặc một chút rồi mới nói:

“Tìm ai mới thích hợp?”

Nàng muốn tìm một người để hợp tác sau khi đã hoàn thành xong phân nửa.

“Hải Yêu Nữ Vương, bây giờ chắc chắn nàng vẫn còn đang nằm, chuẩn bị ra tay.

Nếu để nàng phát hiện ra cái tế đàn này, nàng chắc chắn sẽ rất hưng phấn, sau đó sẽ hoàn thành phân nửa phần còn lại.

Không cần phải mời.”

Cửu vừa cười vừa nói.

“Xem ra, đầu óc của Hải Yêu không tốt cho lắm.”

Nhị trưởng lão bình tĩnh nói.

Sau đó, nàng biến mất tại chỗ, khí tức của nàng lập tức phát ra.

Trong vô số Hải Yêu, có lẽ chỉ có một người có thể phát giác ra được sức mạnh mà nàng thả ra mà thôi.

Quả nhiên, sau khi Nhị trưởng lão rời đi, trong không gian liền xuất hiện một nữ tử, trên người nàng tỏa ra khí tức cao quý.

Là Hải Yêu Nữ Vương.

Nàng thấy không có ai, cho nên khí tức của nàng lập tức biến mất.

“Lại có cường giả xây dựng tế đàn ở đây?”

Hải Yêu Nữ Vương có chút ngoài ý muốn.

Nàng quan sát nó thật kỹ, tế đàn không có bất kỳ vấn đề gì cả, chỉ có điều là mới xây dựng được phân nửa mà thôi.

“Nếu như vẫn còn đang trong quá trình xây dựng, vậy ta cũng có thể được coi như là một trong những người tham dự đúng hay không?”

Hải Yêu Nữ Vương nghĩ như thế, cho nên quyết định xây xong phần còn lại.

Cuối cùng thì người hoàn thành chính là nàng.

Cho nên...

Mặc kệ đi, cứ xây đã.

Xây lại một cái khác là chuyện quá phiến toái.

Xây xong liền nằm ngủ ở trên tế đàn.

Như vậy thì sẽ không phải sợ mình bị đá ra rồi.

...

“Hải Yêu Nữ Vương đã bắt đầu xây dựng tế đàn rồi, nàng dùng sự cơ trí của mình cảm thấy người mất đi tư cách chính là người rời đi.”

Cửu bay ở bên cạnh Nhị trưởng lão, thờ dài nói:

“Hải Yêu Nữ Vương đúng thật là khuyết thiếu kiến thức sống.”

“Nàng muốn hỏi vấn đề gì?”

Nhị trưởng lão đi từng bước lên bậc thang ở đại điện Lục gia.

Lúc này nàng mới mở một cánh cổng không gian, cho nên ngay lập tức liền quay lại Lục gia.

Thiếp mời ở bên chỗ của Tam trưởng lão, cho nên nàng phải đi tới đó để lấy.

Sau đó sẽ đi tìm Ngung Hạ.

Không biết Ngung Hạ sẽ dùng lý do để giữ nàng lại nữa.

Chỉ cần không đề cập tới chuyện lúc trước, thì đều dễ nói chuyện.

Đây chính là nguyên nhân khiến nàng chán ghét Ngung Hạ.

Nếu như Ngung Hạ không biết những chuyện kia, thì nàng rất sẵn lòng thân cận với Ngung Hạ.

Dù sao thì trong số những trưởng bối là con gái, thì chỉ còn có mỗi mình Ngung Hạ là sống mà thôi.

Nhưng mà...

Ngung Hạ biết quá nhiều chuyện.

“Tìm tở tở của nàng, Triều Tịch.”

Cửu nói.

Những chuyện này, hỏi Cửu cái gì Cửu liền trả lời cái nấy, bí mật gì cũng nói ra được hết.

Nhưng mà, Nhị trưởng lão đều không cảm thấy hứng thú.

Dù sao thì nàng cũng không biết Hải Yêu Triều Tịch là ai.

Nhị trưởng lão đi tới cửa đại điện, Tam trưởng lão đang ở đó chờ nàng.

Tam trưởng lão thấy Nhị trưởng lão tới, lập tức đưa thiệp mời cho nàng.

“Việc sửa đổi ngày thành hôn có gây ra ảnh hưởng gì không?”

Nhị trưởng lão nhận lấy thiệp mời rồi hỏi.

“Nhị trưởng lão yên tâm, không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào cả.”

Tam trưởng lão cung kính nói.

Khi nói chuyện với Nhị trưởng lão, Tam trưởng lão còn khách khí hơn cả khi nói chuyện với Đại trưởng lão nữa.

Không vì cái gì cả.

Chỉ là tôn kính trưởng bối mà thôi.

“Được.”

Nhị trưởng lão nói xong liền quay bước đi ra ngoài, sau đó biến mất.

Tam trưởng lão thấy Nhị trưởng lão rời đi thì cũng tính rời đi.

Hắn cũng phải phát thiệp mời.

Không có ai là dễ phát cả, đại khái là phải đi tới Kiều gia một chuyến.

Những người khác như ma tu thì không cần thiết phải mời.

Cũng đã không liên lạc rất nhiều năm rồi, hắn chưa từng mời bao giờ cả, cho nên việc vẫn bối của Lục gia thành hôn, đương nhiên là cũng sẽ không mời.

Với lại...

Nhị trưởng lão khá là nhạy cảm với vấn đề này.

Chương 1223: Chúc cho quyền sách tiếp theo của người sẽ nổi tiếng(1)

Chúc cho quyền sách tiếp theo của người sẽ nổi tiếng(1)

Khi trời còn chưa sáng.

Mộ Tuyết mở mắt ra, nàng định đi làm đồ ăn sáng, Lục Thủy đã rất lâu không ăn được bữa sáng do nàng làm rồi.

Chỉ có điều, khi nàng vừa định ngồi dậy, thì lập tức cảm thấy tóc mình bị kéo một cái.

“A.”

Có hơi đau.

Nàng chỉ có thể bất đắc dĩ nằm xuống.

Sau đó, nàng nhìn sang phía người đang nằm đưa lưng về phía nàng mà ngủ - Lục Thủy.

Sáng sớm thức dậy, thứ đầu tiên thấy vậy mà không phải là mặt, xem ra là không chào đón vợ của mình rồi.

Ghi thêm một bút nữa.

Nhưng mà cũng phải dậy trước rồi mới ghi được.

Nàng đẩy Lục thiếu gia ra.

“Lục thiếu gia, người lại đè tóc của ta.”

Lục Thủy vốn dĩ đang ngủ, bị lay một cái liền mở mắt ra, xoay người lại nhìn Mộ Tuyết, trên tay hắn ngưng tụ ra một cây kéo:

“Mộ tiểu thư, người cần phải cắt tóc.”

Mộ Tuyết lạnh lùng nhìn Lục Thủy, giọng nói cũng lạnh như băng:

“Lục thiếu gia, người thử chạm vào tóc của ta thử xem.”

“Tóc dài có gì tốt cơ chứ.”

Lục Thủy ngồi dậy, không đè tóc của Mộ Tuyết nữa.

Lúc này, Mộ Tuyết mới chỉnh sửa lại tóc của mình, sau đó tùy ý cột lại.

“Sắp lập gia đình rồi, cắt tóc ngắn đi thì làm sao lấy chồng được?”

Mộ Tuyết trừng mắt nhìn Lục Thủy.

Tu Chân Giới vẫn sống ở trong thời đại xưa, tất cả mọi người đều quen với việc để tóc dài.

Lấy chồng mà tóc không để dài, nàng cứ cảm thấy khác biệt như thế nào ấy.

Giống như không phải đang sống cùng một thời đại với mọi người vậy.

Mặc dù vốn dĩ cũng không có sống cùng một thời đại, nhưng mà Mộ Tuyết cũng rất thích để tóc dài.

Ở kiếp trước, cũng do bản thân mình để tóc dài, cho nên Lục Thủy mới thích.

Nàng sẽ không để tóc ngắn vào lúc mình lập gia đình đâu.

Lỡ đâu Lục Thủy sẽ không còn kinh diễm như khi nàng để tóc dài nữa thì sao?

“Đúng rồi.”

Mộ Tuyết đột nhiên nhìn sang Lục Thủy rồi nói:

“Lục thiếu gia có nghĩ rằng sắp tới lúc gả đi rồi, ta nên nghiêm túc một chút hay không?”

“Hả?”

Lục Thủy sững sốt một chút, lập tức nói:

“Mộ tiểu thư, có đôi khi muốn cười thì hãy cứ cười đi.

Sắp tới ngày đại hôn rồi, nên thả lỏng một chút, không cần phải nghiêm túc như thế.”

“Hừ!”

Mộ Tuyết quay đầu sang một bên:

“Ta không cười, Lục thiếu ta tự mình cười đi.”

Sau đó, Mộ Tuyết sửa sang lại quần áo của mình, trước khi rời đi nàng nói:

“Đúng rồi, Lục thiếu gia nên dậy sớm một chút, ta định đi làm bữa sáng, nhớ phải tới giúp đó.”

Mộ Tuyết nói xong liền biến thành ánh sáng màu tím rồi biến mất.

Lục Thủy:

“...”

Hắn cảm giác mình rất lỗ.

Mộ Tuyết không cười sao mà được chứ?

Độ thiện cảm đã lên tới cao như vậy rồi.

...

Sáng sớm.

Lục Thủy đi tới viện tử nơi mà Mộ Tuyết đang ở, chờ Mộ Tuyết đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, Mộ Tuyết đi ra với một chiếc váy dài và một mái tóc được chiếc dây đỏ cột lại, nàng đi tới bên cạnh Lục Thủy.

Nhìn qua thì trông rất giống như một người đang chuẩn bị xuống bếp.

“Lục thiếu gia chờ có lâu không?”

Mộ Tuyết hỏi.

“Đã tới được ba phút rồi.”

Lục Thủy khẽ gật đầu:

“Có hơi lâu.”

Mộ Tuyết liếc Lục Thủy, không nói gì nữa, lấy quyển sổ nhỏ ra.

Đêm nay nàng sẽ thực thi chính nghĩa.

Sau khi ghi xong rồi nàng mới quay qua hỏi Lục Thủy:

“Lục thiếu gia muốn ăn cái gì?”

“Sườn xào chua ngọt.”

Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết gật đầu tỏ vẻ mình đã biết rồi:

“Được, vậy ta sẽ làm cháo nấm với thịt nạc nổi tiếng.”

Lục Thủy:

“...”

...

Phòng bếp.

Lục Thủy giúp Mộ Tuyết rửa những thứ cần thiết, sau đó lấy các dụng cụ ra.

“Mộ tiểu thư, xin mời.”

Lúc này, Mộ Tuyết cũng đã vo gạo xong rồi, đang nấu nó lên.

Vừa đúng lúc có thể làm thứ mà Lục Thủy đã chuẩn bị.

Nàng đưa tay ra, ý bảo Lục Thủy xắn tay áo của nàng lên.

Lục Thủy cẩn thận xắn tay áo của Mộ Tuyết lên.

Lúc này, Mộ Tuyết mới bắt đầu xắn thịt và nấm hương.

Lục Thủy ngồi ở bên cạnh nhìn nàng, không còn việc của hần nữa rồi.

“Lục thiếu gia, người nhìn ta xắn chúng như thế nào này, sau này người sẽ phải làm lại cho ta ăn.”

Mộ Tuyết nói.

Lục Thủy nhìn chăm chăm Mộ Tuyết rồi gật đầu nói:

“Được.”

Mộ Tuyết xắn xong rồi thì nhìn sang Lục Thủy đang ở bên cạnh, Lục Thủy vẫn còn đang nhìn chăm chăm nàng.

“Lục thiếu gia, người đã biết cách xắn thịt chưa?”

“Hả? Xắn xong rồi à?”

“Lục thiếu gia, chú tâm vào.”

“Ta rất chú tâm mà, chú tâm nhìn Mộ tiểu thư.”

“...”

Ngươi nghĩ rằng khen ta vài câu thì ta sẽ bỏ qua cho ngươi à?

“Vậy thì lần sau ta sẽ dạy ngươi.”

Giọng nói của Mộ Tuyết còn lẩn ý cười vào trong đó.

Dạy Lục Thủy cũng là một chuyện rất vui vẻ.

Kiếp trước hình như nàng cũng đã từng dạy hắn rồi.

Đúng thế, Lục Thủy nhớ rất rõ, ở kiếp trước, Mộ Tuyết đã từng dạy hắn rất nhiều lần.

Hắn cũng không phải là hoàn toàn không biết.

Chẳng qua là, ngoài miệng thì Mộ Tuyết bảo sẽ để cho hắn xuống bếp, nhưng trên thực tế thì gần như không cho hắn cơ hội đó.

Cho nên, hắn chưa bao giờ học cả, chỉ nhìn Mộ Tuyết mà thôi.

Nhìn nàng vui hơn nhiều so với việc nhìn Thiên Địa Trần Văn...

Lục Thủy lấy lại tinh thần, hắn có phải đã rơi vào mỹ nhân kế của Mộ Tuyết rồi hay không?

Không cố gắng để trở nên mạnh mẽ hơn, mà lại chạy tới đây trầm mê sắc đẹp.

Sao có thể chứ?

Chỉ là nhìn Mộ Tuyết thôi mà.

Nhìn thêm một chút nữa thôi.

Một lúc sau.

Trên tay Lục Thủy bung một chén cháo, hắn nhìn Mộ Tuyết rời đi.

“Lục thiếu gia, người phải ăn cho hết nó trước khi ta trở về đó.”

Mộ Tuyết nói xong liền đi tới viện tử của Đường di.

Vừa nãy, Lục Thủy và Mộ Tuyết đã ăn một chén cháo rồi.

Làm gì có chuyện Mộ Tuyết sẽ để lại cho hắn một chén cháo rồi đi, không quan tâm hắn có ăn hay không được.

Lục Thủy tìm một chỗ yên tĩnh để ngồi xuống, vừa ăn cháo vừa đọc sách.

Vô cùng nhàn hạ.

Tu vi của hắn càng ngày càng tới gần 6.3, có lẽ ngày mai sẽ tới được mức đó.

Gần như là không lãng phí ngày nào cả.

Chủ yếu là do mấy ngày trước không có Mộ Tuyết ở bên cạnh hắn, cho nên tốc độ tiến giai của hắn vẫn luôn rất ổn định.

Bây giờ mặc dù sẽ có ảnh hưởng đôi chút, nhưng phần lớn ảnh hưởng đều xuất hiện vào buổi tối.

Vẫn ổn.

“Theo sự tăng cao của cảnh giới, trực giác cũng càng ngày càng mãnh liệt.”

Lục Thủy nhìn Thiên Đại Trận Văn, có chút bất đắc dĩ.

Xem ra, hắn phải phải trực tiếp thăng lên tới thất giai mới được.

“Không biết Mộ Tuyết có cái trực giác này hay không?”

“Có lẽ là không.”

Mộ Tuyết không có tu vi, cho nên nàng có lẽ sẽ không có trực giác này.

Việc này rất khó.

Nhưng mà mệnh lý của bọn họ gần như là dính liền với nhau, nếu như trực giác quá mãnh liệt, thì sẽ có thể ảnh hưởng tới Mộ Tuyết.

Lục Thủy không suy nghĩ nhiều nữa, yên tâm nhìn Thiên Địa Trận Văn.

Về phương diện tế đàn, người nên tham dự đều tham dự cả rồi, bây giờ chỉ còn chờ đợi kết quả nữa mà thôi.

Trễ nhất là tháng 12 này, hẳn sẽ có thể giải quyết được tam khóa tinh.

Có đủ thời gian để cho bọn họ hoàn thành, nếu như vẫn không hoàn thành, vậy có lẽ là do không đặt nó ở trong lòng.

Như thế cũng tốt, có thể bớt đi rất nhiều linh thạch.

Nhưng mà, người chọn linh thạch đều rất liều mạng.

Dù sao thì linh thạch cũng là thật sự, vấn đề cũng có chút hên xui.

Lục Thủy nghĩ tới đây liền nhớ tới Lam Dạ Quốc, hình như vẫn chưa hỏi tình hình của bọn họ.

Lục Thủy lập tức lấy Anh Linh Điện ra, triệu hoán Cô Ảnh lão nhân.

Rất nhanh, hình dáng của Cô Ảnh lão nhân đã xuất hiện trước mặt Lục Thủy.

“Vương.”

Cô Ảnh lão nhân cúi người hành lễ, cung kính nói.

“Đã chuẩn bị gì cho việc xây dựng tế đàn chưa?”

Lục Thủy hỏi.

Nếu như vẫn chưa, thì cũng không sao cả, thật ra thì cũng không cần tới.

Mấy trăm ngàn tế đàn của Trùng Cốc, còn có cả bên Tịnh Thổ và Hải Yêu nữa, tóm lại là có rất nhiều rồi.

Hẳn tuyệt đối không thiếu tế đàn.

Nhưng mà, Lam Dạ Quốc lại khá là đặc biệt, chỗ đó có lẽ có thể cung cấp được rất nhiều cam lộ dư trạch.

Thế nhưng, Lam Dạ Quốc có mối liên hệ nhất định với Thiên Sinh Thần, cho nên rất dễ bị phát hiện.

Ngay cả Lục Thủy, hẳn cũng phải tự mình đi một chuyến tới Không Minh Hải Vực thì mới có thể yên tâm được.

“Đã chuẩn bị xong rồi, chỉ chờ Vương hạ lệnh mà thôi.”

Cô Ảnh lão nhân nói.

Chuyện của Vương, bọn họ dám chần chờ sao? Lập tức lấy ra tế đàn ngay trong ngày.

Nếu không phải là có nguy hiểm, thì bọn họ có thể đã xây nên vô số tế đàn rồi.

Mở đường cho Vương.

Lục Thủy:

“...”

Đây chắc chắn là cái tế đàn được xây dựng nhanh nhất.

Chương 1224: Chúc cho quyền sách tiếp theo của người sẽ nổi tiếng (2)

Chúc cho quyền sách tiếp theo của người sẽ nổi tiếng (2)

“Tọa độ?”

Lục Thủy hỏi.

Hắn cần biết tọa độ để có thể cho Bất Tử Tộc tiếp nhận.

Cô Ảnh lão nhân không dám chần chờ, sau khi báo tọa độ thì lập tức nói:

“Vương.

Mặc dù Lam Dạ Quốc khá là nguy hiểm, nhưng chúng ta có thể đi ra khỏi Lam Dạ Quốc.”

Tất cả tướng sĩ trong Anh Linh Thần Điện đều nguyệt ý chết vì Vương.

Bọn họ không sợ, cũng không hối hận.

“Không cần đâu, đã đủ rồi.”

Lục Thủy lắc đầu.

Hắn do dự một chút rồi lấy một tấm thiệp mời ra:

“Còn nhớ chuyện hôn lễ không?”

Lục Thủy nhìn Cô Ảnh lão nhân, cảm thấy hiện tại có thể cho đối phương thiệp mời được rồi.

Lần trước đã nói qua rồi, chỉ có điều là chưa phát thiệp mời.

Bây giờ bổ sung thiệp mời.

“Ta nhớ, là đầu năm.”

Cô Ảnh lão nhân lập tức trả lời.

Bọn họ làm sao có thể quên được hôn lễ của Vương và Vương hậu cơ chứ?

Chuyện này oanh động toàn bộ Lam Dạ Quốc.

Đến lúc đó, bọn họ sẽ tổ chức sự kiện cho cả nước cùng chúc mừng.

“Hôn lễ được dời lên trước.”

Lục Thủy viết ba chữ Lam Dạ Quốc xuống dưới thiệp mời, sau đó đưa nó cho Cô Ảnh lão nhân:

“Không cần phải quá chú trọng nó, tùy tiện để cho vài người rảnh rỗi đi tham dự là được rồi, đừng ảnh hưởng tới việc nghỉ ngơi của bọn họ.”

Người của Anh Linh Điện cần phải ngủ say.

Còn dân chúng của Lam Dạ Quốc, bọn họ không ở cùng một thế giới với thế giới bên ngoài, quấy rầy bọn họ là chuyện không tốt.

Sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn.

Rất nhiều chuyện đều cần phải có quá trình.

Mỗi một nơi đều có một hướng đi khác nhau, phải xem thử xem tương lai của bọn họ sẽ đi về hướng nào.

Cuối cùng thì ai có thể đi xa nhất, đều là ẩn số.

“Đổi, đổi thời gian?”

Cô Ảnh lão nhân có chút kinh ngạc, bọn họ vẫn còn đang trong quá trình chuẩn bị quà, nếu như nó được dời lên quá sớm thì sẽ không kịp.

Hắn vội vàng xem thời gian, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

Còn hơn ba mươi, bốn mươi ngày nữa, vẫn kịp.

Còn dư thời gian nữa.

Còn việc Vương bảo rằng không nên quấy rầy tới những người khác...

Vì có thể được nằm trong danh sách tham dự, bọn họ đã phải lựa chọn rất lâu.

Mấy người bình thường không thấy tiếng tăm gì, lúc này lại vô cùng sinh long hoạt hổ.

Bọn họ chỉ có thể đi tối đa được 9 người, nhiều hơn thì sẽ không thích hợp cho lắm.

Thực ra thì 9 người cũng đã là rất nhiều rồi.

“Ừ, sớm hơn gần hai tháng, có ảnh hưởng gì tới các người không?”

Lục Thủy hỏi.

“Không ảnh hưởng.”

Cô Ảnh lão nhân lắc đầu.

Chuyện này đương nhiên là không có ảnh hưởng gì rồi.

“Vậy là được.”

Lục Thủy khẽ gật đầu:

“Ta sẽ đi một chuyến tới Không Minh Hải Vực, để bảo đảm tế đàn bên phía các người sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Hôn lễ thì chỉ cần tới đúng giờ là được.”

“Vâng, Vương.”

Cô Ảnh lão nhân cúi đầu cung kính nói.

Sau đó, Lục Thủy để cho Cô Ảnh lão nhân quay trở về.

Đương nhiên là phải mời Lam Dạ Quốc, họ giúp hẳn không ít việc.

Lục Thủy tiếp tục đọc sách, có lẽ không có ai cần hẳn phải tự mình liên hệ cả.

Cha vợ thì không cần mời.

Minh Nguyệt thì mời không nổi.

...

Nam Thành.

Trong một cửa tiệm ở bên đường.

“Lão bản, cho một cái hotdog, loại rẻ nhất ấy.”

Giọng nói của Sơ Vũ vang lên.

Kiểm Lạc đang ngồi ở bên cạnh đọc sách liếc hán Sơ Vũ một cái, nói:

“Đã không có tiền rồi mà còn đưa cho người khác ăn, nghèo mà vẫn sĩ diện.”

“Tiên tử không dính khói lửa trần gian như ngươi thì biết cái gì chứ?”

Sơ Vũ cầm hotdog lên rồi nhìn sang Kiểm Lạc, nói:

“Cái này gọi là xây dựng nhân mạch, tiền bối là một đại năng.

Chúng ta hiểu kính tiền bối một chút, sau này có gặp nguy hiểm, tiền bối sẽ nhắc nhở chúng ta.”

Kiểm Lạc hừ lạnh một tiếng, sau đó tiếp tục đọc sách.

Nàng muốn tốt nghiệp, cho nên đương nhiên là phải cố gắng.

Nàng đã mua được thứ mà mình muốn mua rồi, một hai ngày nữa sẽ giao tới.

Cảm giác mua đồ mà không cần phải nhìn sắc mặt Sơ Vũ đúng là rất sáng khoái.

“Nói mới nhớ, ngươi không định mua quần áo à?”

Sơ Vũ nhìn đồng phục của Kiểm Lạc, tò mò hỏi.

Kiểm Lạc cứ mặc hai bộ quần áo này, còn lại thì đều là trang phục khá là nhẹ nhàng, thiên hướng cổ trang, cũng có một vài cái tiên váy, nhưng mà không thích hợp để mặc.

Khi ra khỏi cửa, Kiểm Lạc rất ít khi mặc tiên váy, nhất là lúc cần động thủ.

Khi không cần phải động thủ, nàng liền sẽ thể hiện ra sự vô tri của mình.

Nếu như cần phải động thủ, thì nàng sẽ không còn vô tri như thế nữa.

Kiểm Lạc nhìn Sơ Vũ một cái, không nói gì nữa.

Chỉ có hai trăm đồng thôi, không đủ.

“Hiểu rồi, không có tiền.”

Sơ Vũ tỏ vẻ đã hiểu, hấn cũng đã cảm nhận qua rồi.

“Không phải là người muốn nổi giận đó chứ?”

Kiểm Lạc nhìn Sơ Vũ rồi nói:

“Ta dùng linh thạch để đổi với người.”

“Nhấn vào trong quyển sách trước của ta rằng ta chắc chắn sẽ nổi tiếng.”

Sơ Vũ nói.

“Có bệnh.”

Kiểm Lạc bình tĩnh nói một câu.

Sau đó, nàng lấy điện thoại ra, lưu lại một câu.

“Được rồi.”

Kiểm Lạc lại nói.

Sơ Vũ kinh ngạc, hấn nhìn xuống điện thoại, phát hiện đúng là nhận được một tin nhắn:

“Logic hỗn loạn, còn ngược đãi nữ chính, tên cặn bã.

Quyển sách tiếp theo chắc chắn sẽ nổi tiếng.”

Sơ Vũ quay đầu sang nhìn Kiểm Lạc.

Kiểm Lạc trốn tránh ánh mắt của hấn, nàng không dám đối mặt với Sơ Vũ.

Mặt của Kiểm Lạc cũng đỏ rần cả lên.

“Đêm nay chúng ta sẽ thảo luận với nhau về vấn đề logic ở đại sảnh.”

Sơ Vũ nói.

Hiện tại không có thời gian để thảo luận, phải tới trường học.

Kiểm Lạc không nói chuyện, chỉ yên lặng cúi đầu đọc sách.

Không lâu sau, Sơ Vũ đã đi tới cửa sổ của phòng an ninh, hấn thấy chú bảo vệ đang chuẩn bị ăn mì tôm.

“Chú ơi, ta có chuyện muốn hỏi người.”

Sơ Vũ đưa hotdog ra rồi nói:

“Lần này ta có thể nổi tiếng chứ?”

Chú bảo vệ nhìn Sơ Vũ rồi gật đầu nói:

“Chúc mừng, sắp nổi rồi.”

“Khà khà khà.”

Sơ Vũ cười nói:

“Chú khách khí rồi.”

“Đạo đức giả.”

Có một giọng nói đột nhiên vang lên.

Đương nhiên là không có ai để ý tới cả.

Chú bảo vệ nhìn Sơ Vũ rồi nói:

“Có mấy lời cần các người truyền đạt giúp ta.”

Hắn bỏ hotdog vào trong mì tôm, có thêm đồ ăn, coi như cũng không tệ.

“Là cái gì?”

Sơ Vũ tò mò hỏi.

“Một giọt máu tươi của Bất Tử Tộc người có thể giúp được hẳn.”

Chú bảo vệ nói.

“Được.”

Mặc dù Sơ Vũ không hiểu ý lời này là gì, nhưng mà hắn vẫn gật đầu nói:

“Một chút nữa ta sẽ nói với bọn họ.”

Sau đó, hai người Sơ Vũ liền biến mất ở cửa sổ phòng an ninh.

Chủ bảo vệ kinh ngạc nhìn về phương hướng mà Sơ Vũ rời đi.

“Đến cùng là đã đạt được kỳ ngộ gì vậy? Lại có thể dùng việc viết sách để kiếm tiền.”

...

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục Thủy dẫn Mộ Tuyết rời khỏi Mộ gia.

Chuyến đi đầu tiên là tới Đông Phương gia.

Đông Phương gia cũng không cách Mộ gia quá xa, có thể tới đó trước khi mặt trời lặn.

“Tạm biệt tỷ tỷ.”

Nhã Lâm phát tay la lên.

Mộ Tuyết cũng vẫy tay tạm biệt.

Mộ Tuyết thấy Nhã Lâm vừa dùng tay ôm chặt Hỏa Vân Thú vừa phát tay với mình, nàng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Lúc này, Hỏa Vân Thú đã sắp bị Nhã Lâm ôm chặt tới chết luôn rồi.

Một lúc sau, Mộ Tuyết đã không nhìn thấy được mấy người Nhã Lâm nữa.

Nhưng mà nàng sẽ rất nhanh sẽ trở lại, cho nên chẳng thành vấn đề gì cả.

Lúc về sẽ bồi mấy người Nhã Lâm chơi một khoảng thời gian.

Có lẽ cũng phải gần một tháng.

Chuyến đi này, có lẽ sẽ kéo dài khoảng bảy ngày.

Còn một tháng nữa mới xuất giá.

“Lục thiếu gia, Chân Linh không đi chung với chúng ta sao?”

Mộ Tuyết tò mò hỏi.

Mấy người Chân Linh không đi chung xe với bọn họ.

“Quay về chuẩn bị một chút đồ, bọn họ sẽ đợi chúng ta ở Xảo Vân Tông.”

Lục Thủy giải thích.

Mộ Tuyết gật gật đầu.

Nàng đã từng nghe Thiên Nữ Chương Môn nói qua về việc này, nói có rất nhiều người lựa chọn linh thạch, nếu như Thiên Nữ Tông mà mời người với quy mô lớn như thế, chắc chắn sẽ chịu không nổi.

Phải tiêu tốn quá nhiều.

Mộ Tuyết cũng không quan tâm quá nhiều tới việc này, những thứ này đối với Lục gia mà nói, thực ra cũng chẳng là gì cả.

Tài nguyên của Lục gia còn nhiều hơn người khác nghĩ rất nhiều,

Những linh dược ở sau núi cũng không phải là thứ mà có thể tùy tiện dùng linh thạch là mua được.

Đừng nói chi tới việc bọn họ còn có một gốc trà Ngô Đạo.

Số lượng linh thạch mà Lục Thủy tiêu tốn chẳng đáng là gì cả,

Chỉ có điều, không dễ lấy chúng ra cho lắm.

Mặc dù Lục gia không hạn chế Lục Thủy, nhưng mà hẳn cũng không thể tùy tiện lấy đi được.

Đương nhiên, nếu như chính hắn đi lấy thì sẽ dễ dàng hơn một chút.

Cũng chẳng có ai dám hỏi cả, Lục thủy nói cái gì chính là cái đó.

Ai dám chất vấn?

Cùng làm là thông báo với Tộc trưởng mà thôi.

Tộc trưởng không nói gì, bọn họ cũng chẳng thể làm gì được.

Chương 1225: Chúc cho quyền sách tiếp theo của người sẽ nổi tiếng (3)

Chúc cho quyền sách tiếp theo của người sẽ nổi tiếng (3)

“Lục thiếu gia, có cần đưa cho Tra Tra một tấm thiệp hay không?”

Mộ Tuyết ngồi ở bên cạnh Lục Thủy, nàng tính lương thượng với Lục Thủy một chút.

“Tại sao?”

Lục Thủy hiểu kỳ hỏi.

Tại sao phải đưa thiệp mời cho Đông Phương Tra Tra?

Không vào được cổng à?

Đừng có đùa.

Thành viên thuộc Lục gia có thể không biết người thiếu gia là hấn, nhưng mà rất ít người không biết Đông Phương Tra Tra.

Đưa thiệp mời cho loại người như thế này làm gì cơ chứ?

Với lại, cho nhà nàng một tấm thiệp còn chưa đủ à?

“Đại khái là muốn khoe khoang với đệ đệ, muội muội của nàng một chút.”

Mộ Tuyết cảm thấy việc này có khả năng xảy ra cao nhất.

“Người nói với nàng, đưa thiệp mời là phải tặng quà, hỏi nàng đã chuẩn bị xong chưa?”

Lục Thủy nói.

“Rồi, Tra Tra nói rằng nàng sẽ dùng mấy tiền tiêu vặt của mấy năm trước làm quà.”

Mộ Tuyết cười nói.

Lục Thủy:

“...nàng không cảm thấy đau lòng à?”

“Tra Tra nói rằng, cầm nó ra ngoài thì cũng bị cướp mà thôi, coi như là bị Lục thiếu gia cướp vậy, không sao cả.”

Mộ Tuyết tựa người vào Lục Thủy, cười nói.

Được rồi, Lục Thủy không còn gì để nói nữa.

Đưa nàng một tấm thiệp vậy.

“Đúng rồi.”

Mộ Tuyết đột nhiên ngồi dậy:

“Lục thiếu gia, lấy thiệp mời của người ra đây.

Muốn mời cha của Tra Tra thì phải viết tên lên trên đó, người có viết chưa?”

“Mẹ ta viết rồi.”

Lục Thủy đưa thiệp của Xảo Vân Tông và Đông Phương gia cho Mộ Tuyết xem.

“Chữ của mẹ thực sự rất đẹp.”

Mộ Tuyết bội phục nói.

Thực ra chữ của nàng cũng rất đẹp, nhưng mà không thể nào so sánh với mẹ và Tra Tra được.

Không biết tại sao, nhưng mà chữ của các nàng đều nhìn cực kỳ đẹp.

“Mộ tiểu thư có muốn viết thử hay không?”

Lục Thủy lấy một tấm thiệp mời khác ra.

Nếu như Mộ Tuyết muốn viết, đúng lúc nàng có thể viết hết giúp hẳn.

Chỉ có điều, Mộ Tuyết cũng lấy ra mấy tấm thiệp mời, sau đó đặt lên đồng thiệp mời của Lục Thủy, nói:

“Đến lúc đó, chúng ta nhờ Tra Tra viết hộ, nàng chắc chắn sẽ rất vui.

Để nàng có thể mời người cùng thế hệ với mình, nói rằng tên của họ là do nàng viết.”

Lục Thủy:

“ ... ”

Đông Phương Tra Tra nghe xong chắc muốn phi thẳng luôn mất.

...

Chạng vạng tối.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết đang dựa trên người mình mà ngủ, thờ dài một tiếng.

Mỹ nhân say giấc.

“Mộ tiểu thư, dậy thôi, đến nơi rồi.”

Lục Thủy thấy Mộ Tuyết không có phản ứng gì cả liền bóp cái mũi của nàng.

Hắn vừa mới bóp mũi thì Mộ Tuyết đã mở mắt ra, sau đó vỗ cái tay của Lục Thủy xuống, nhỏ giọng nói:

“Lục thiếu gia, muốn mỹ kiều thể tỉnh lại không phải nên hôn một cái sao?”

“Nhưng mà, Mộ tiểu thư không có kiều, chỉ mỹ mà thôi.”

Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết giờ nắm đấm lên, sau đó cắn một cái vào vai của Lục Thủy.

Lục Thủy:

“ ... ”

Hắn thủ cái bụng mình, không nghĩ tới lại bị cắn vào vai.

Không bao lâu sau đó thì xe lửa dừng lại.

Lục Thủy cầm tay Mộ Tuyết, bắt đầu xuống xe.

Cùng nhau đi phát thiệp mời mà, nắm tay nhau là chuyện bình thường.

“Chị dâu, chị dâu, ở bên này, bên này nè.”

Giọng nói của Đông Phương Tra Tra vang lên.

Hai người Lục Thủy nhìn qua, thấy Đông Phương Tra Tra đang nhảy lên vẫy vẫy tay ở bên trong đám người.

Cảm giác đầu tiên của Lục Thủy đó chính là, ở đây có thật nhiều người.

Lục Thủy dẫn Mộ Tuyết đi tới chỗ của Đông Phương Tra Tra.

Khi Tra Tra nhìn thấy chị dâu, nàng liền vô thức lấy điện thoại di động ra chụp hình.

Tách!

Hình ảnh đã được chụp lại.

Trong hình là cảnh tượng Lục Thủy biểu diễn đang nắm lấy tay của vợ mình, bức hình vô cùng đẹp mắt.

“Người đang chụp cái gì vậy?”

Mộ Tuyết đi tới bên cạnh Đông Phương Tra Tra hỏi.

“Cái này.”

Đông Phương Tra Tra đưa ảnh chụp qua cho Mộ Tuyết xem, nói:

“Chị dâu, có phải người lại trở nên đẹp ra nữa rồi không?”

Bụp!

Mộ Tuyết búng vào trán Tra Tra một cái, nói:

“Đi về nhà thôi.”

Sau đó, Mộ Tuyết trả ảnh lại cho nàng.

“A.”

Đông Phương Tra Tra xoa xoa cái trán, sau đó đi ở phía trước đề dẫn đường.

Nàng nhỏ giọng nói:

“Chị dâu, ta cho người biết một bí mật nè, là đường dây nội bộ đó...”

Lần này, Lục Thủy không đi ở phía sau nữa, hẳn đi ở ngay bên cạnh Mộ Tuyết, nghe hai người nói chuyện phiếm với

nhau.

Sau đó, hắn nghe thấy chuyện về tế đàn, tiếp đó lại nghe được việc 3 người cùng nhau làm một cái tế đàn, có thể có được ba phần thù lao.

Cuối cùng, hắn phát hiện, một người định giá năm viên linh thạch lục phẩm, nhưng mà có tới tận ba người tham gia, cho nên giá chính là một viên linh thạch thất phẩm.

Lục Thủy:

“...”

Hy vọng người khác nên thông minh lên một chút, đừng có làm loại chuyện giống như thế này.

Thực tế thì, ngay từ đầu, một cái tế đàn có thể tính cho ba bốn người, hắn dùng mức độ nhân quả để tính toán.

Người tham gia xây dựng chỉ cần nằm trong 1 trong 4 người là có quyền được đặt câu hỏi.

Ai mà ngờ rằng, cuối cùng lại có một đồng người lựa chọn linh thạch.

Nhưng mà, vì lý do an toàn, đều là một người một cái tế đàn.

Lục Thủy nghĩ tới đây thì cảm thấy vô cùng tò mò, tại sao lại biết được việc này?

Ai là người tiết lộ?

Đương nhiên, thêm một cái cũng không sao cả.

“Chị dâu, người nói thử xem ta có thể sẽ bị họ để mắt tới hay không?”

Đông Phương Tra Tra nhìn Mộ Tuyết rồi nói:

“Ta xây tế đàn ở rất xa trên núi, còn dùng trận pháp để che đậy nó nữa.”

“Không có vấn đề gì đâu.”

Mộ Tuyết cười nói.

Xa như thế đương nhiên là sẽ không ảnh hưởng tới Đông Phương gia rồi.

Với lại, Tra Tra cũng khôn trông coi nó, cho nên rất an toàn.

Dù có người tới để phá hủy tế đàn, thì cũng sẽ không thương tổn tới mấy người Tra Tra, đúng thật là rất an toàn.

Đông Phương Tra Tra nghe chị dâu nói xong thì cảm thấy vô cùng an tâm.

Điều chị dâu nói chắc chắn là đúng.

....

Một lúc sau.

Bọn họ đã đi tới Đông Phương gia, Đông Phương Tra Tra dẫn Lục Thủy và Mộ Tuyết đến một viện tử.

“Cha nói đây là viện tử lúc trước của tiểu di, thường xuyên được quét dọn, bên trong rất sạch sẽ.”

Đông Phương Tra Tra chỉ vào gian phòng ở giữa rồi nói:

“Ta đi vào đó xem thử rồi, có ảnh chụp tiểu di lúc còn nhỏ nữa.”

Lục Thủy và Mộ Tuyết nghe xong câu này đều nổi lên sự hiếu kỳ, sau đó đi vào bên trong.

Ba người Hương Dụ đương nhiên là ở bên ngoài chờ.

...

Xảo Vân Tông.

Ngung Hạ nhìn Nhị trưởng lão mặc sườn xám hưu nhàn hỏi.

“Đẹp không?”

Trên sườn xám có hoa văn chìm, cho nên cũng không quá đơn điệu.

Khí chất hoàn toàn khác biệt với lúc trước.

“Không có tui.”

Giọng nói bình tĩnh của Nhị trưởng lão vang lên, nghe không ra bất kỳ cảm xúc nào cả.

“Quao, Tiểu Tiểu Đình đáng yêu quá đi.

Giống như búp bê vậy.”

Cửu ngồi ở một bên dùng hay tay chống cằm nhìn Nhị trưởng lão.

“Búp bê đáng yêu được như ta sao?”

Nhị trưởng lão nhìn Cửu, âm thầm đặt câu hỏi.

“Tiểu Tiểu Đình, người không đáng yêu.”

Cửu cười nói.

Sau đó, nàng quay trở lại bên cạnh Nhị trưởng lão, chọc chọc vào gương mặt của Nhị trưởng lão.

Mềm.

Ngung Hạ ngồi ngay ngắn ở bên cạnh, nàng nhìn Nhị trưởng lão rồi nói:

“Không có túi mới đẹp.

Đúng rồi, có chính sự muốn hỏi người.”

“Chuyện gì?”

Nhị trưởng lão biết ngay là Ngung Hạ có chuyện gì đó.

“Có liên quan tới Lưu Hỏa.”

Ngung Hạ nói khẽ.

Chương 1226: Danh sách khách mời (1)

Danh sách khách mời (1)

Trong Vũ Đình bên hồ.

Ngung Hạ ngồi ở phía trước chỗ thêu thùa, nàng vẫn làm việc mà mình đã làm suốt nhiều năm qua.

Trong đình ngoại trừ Ngung Hạ, thì còn có Nhị trưởng lão đang mặc sườn xám đang cố gắng tìm nơi để đặt tay.

Bộ đồ mà Ngung Hạ làm cho nàng vậy mà lại không có cái túi nào cả.

Sau đó, nàng khoác cái áo khoác trắng để mặc vào.

Cái áo này có cái miệng túi.

Thoải mái.

Quả nhiên vẫn là mặc cái này thoải mái này hơn.

“Ngày nào cũng mặc loại quần áo này, thoải mái tới như thế à?”

Ngung Hạ không hiểu.

Đã mặc suốt bao nhiêu năm rồi.

Nhị trưởng lão không quan tâm, ngồi xuống đối diện Ngung Hạ nói:

“Tại sao lại đột nhiên muốn trò chuyện về Lưu Hỏa?”

Xảo Vân Tông định phá lệ nhận hấn à?”

“Đương nhiên là không rồi.”

Ngung Hạ lắc đầu, cầm châm nói:

“Xảo Vân Tông có lẽ sẽ không phá lệ việc này.

Còn tại sao lại muốn nói chuyện về Lưu Hỏa.”

Ngung Hạ nói tới đây thì cầm châm lên châm câu rồi nói:

“Lần trước, khi Lục Vô Vi tới, hắn đã nói với ta một chuyện.

Hắn nói lần này ta có lẽ sẽ có hứng thú tham dự hôn lễ của Lục gia.”

“Không đi cũng không sao cả.”

Nhị trưởng lão nói thẳng.

Nàng không chào đón Ngung Hạ.

“Nhưng mà, điều Lục Vô Vi nói đúng thật là khiến cho ta cảm thấy hứng thú.”

Ngung Hạ đặt năm tay ở trước người, nhìn Nhị trưởng lão rồi nói:

“Cho nên, ta muốn hỏi thử ngươi một chút.”

“Đại trưởng lão nói với nàng chuyện gì vậy?”

Nhị trưởng lão hỏi thăm trong lòng.

“Không biết.”

Cửu nhìn Ngung Hạ đang thêu thùa, thuận miệng nói:

“Ta chỉ là một Chân Thần mà thôi, ngươi không thể mong rằng ta có thể toàn trí toàn năng được.

Với lại, đáp án cũng đang ở ngay trước mặt ngươi, ngươi hỏi ta làm gì?”

Nàng không muốn hỏi Ngung Hạ.

Đây là suy nghĩ ở trong đầu Nhị trưởng lão.

Còn việc Ngung Hạ tặng đồ cho nàng, nàng đương nhiên là sẽ nhận lấy rồi.

Chuyện này với chuyện chán ghét Ngung Hạ là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

“Ta không biết.”

Nhị trưởng lão nói thẳng.

Ngung Hạ thở phào nhẹ nhõm, không để ý lắm nói:

“Lục Vô Vi nói người biết nhiều hơn, người không nói cho ta, vậy thì ở lại chỗ của ta để ăn tết đi.

Ta sẽ làm món mà người thích ăn nhất...”

“Đủ rồi, ta nói.”

Nhị trưởng lão ngắt lời Ngung Hạ.

Ngung Hạ không nói nữa, nàng chờ Nhị trưởng lão nói chuyện.

“Rốt cuộc thì Đại trưởng lão đã nói với người cái gì?”

Nhị trưởng lão hỏi.

“Luru Hỏa, là nhà người.

Phía sau không cần ta phải nói nữa chứ?”

Ngung Hạ nói khẽ.

Có một số việc khá trọng đại, cho dù xung quanh có lực lượng của nàng bao trùm, nàng cũng không có ý định muốn nói rõ ràng.

“Đúng là như thế.”

Nhị trưởng lão gật đầu.

Ngung Hạ kinh ngạc nhìn Nhị trưởng lão, sau đó nói:

“Hắn xây dựng tế đàn là để đối phó với tam khỏa tinh?”

“Đúng vậy, thực lực của hắn vẫn chưa vượt qua được Đại trưởng lão, hắn chưa thể nào đối mặt trực tiếp với tam khỏa tinh được.

Nhưng mà việc này cũng không đại biểu rằng không còn cách nào khác.

Tế đàn chính là sự phản kích của hắn.”

Nhị trưởng lão nói.

“Tại sao Lục Vô Vi lại nói người biết nhiều hơn hắn?”

Ngung Hạ rất tò mò về việc này.

“Ta có một người bạn là toàn trí toàn năng.”

Nhị trưởng lão nói thẳng.

Lúc này, Cửu đang đứng ở bên cạnh Nhị trưởng lão, ngẩng đầu ưỡn ngực, vô cùng đắc ý.

Ngung Hạ kinh ngạc nhìn Nhị trưởng lão rồi nói:

“Toàn trí toàn năng? Nếu vậy thì Y Tử Thần Nữ thì sao?”

Bạn của người có biết nàng là ai không?”

Nhị trưởng lão nhìn chằm chằm Ngung Hạ, sau đó lấy thiệp mời ra, đặt xuống trước mặt Ngung Hạ rồi nói:

“Cho người.”

“Có cho ta cũng chưa chắc đã đi.”

Ngung Hạ nói.

Nàng chính là không muốn đi.

“Không phải là bảo người đi.”

Nhị trưởng lão bình tĩnh nói:

“Ta đang cho người đáp án.”

“Đáp án?”

Ngung Hạ lập tức sững người ra, sau đó nàng nhìn xuống tấm thiệp mời ở trên bàn.

Sau đó, không thể tưởng tượng nổi mà nhìn Nhị trưởng lão.

“Người sẽ không phải muốn nói rằng, Lưu Hỏa và Y Tử Thần Nữ là vợ chồng đó chứ?”

“Không phải rất xứng đôi hay sao?”

“...”

Ngung Hạ lập tức cảm thấy hoài nghi cuộc đời.

Nhị trưởng lão nhìn Ngung Hạ, nàng đột nhiên hiểu tại sao Đại trưởng lão muốn nói việc này cho Ngung Hạ.

Người ở cấp bậc này như bọn họ, chỉ khi khiến cho Ngung Hạ mở mang một chút kiến thức về sự lợi hại của văn bối nhà mình, thì mới có cảm giác tự hào.

Những người khác, không có hứng thú để nói.

Ngung Hạ trầm mặc một lúc lâu rồi mới chân thành hỏi:

“Đề Mộ Tuyết gia nhập vào trong Xảo Vân Tông được không?”

Nhị trưởng lão:

“...”

“Tiểu Tiểu Đình, Tiểu Tiểu Hạ đang đào góc tường nhà người.”

Gương mặt của Cửu tràn đầy sự đề phòng nói:

“Người đừng có lừa nàng.”

“Còn có việc gì nữa không?”

Nhị trưởng lão không trả lời vấn đề kia.

“Nói về hai người bọn họ một chút đi, ta muốn nghe truyền kỳ của bọn họ.”

Ngung Hạ nói.

Nhị trưởng lão nhìn về phía Cửu, thật ra nàng cũng không biết nhiều lắm.

Mà Cửu thì lại biết đến tám chín phần.

Chuyện có người thấy được, Cửu đều sẽ có thể biết được.

Nếu không thì cho dù là Cửu, nàng cũng chỉ có thể đoán mà thôi.

Sự đặc biệt của Lục Thủy khiến cho Cửu không thể nào trực tiếp quan sát được cả.

Dù sao thì nàng cũng đã chết rồi, chỉ còn lại một tia quyền năng mà thôi.

“Thấy các người đều chân thành muốn hỏi, cho nên ta sẽ từ bi mà nói cho các người biết.

Ta chính là Chân Thần duy nhất trong thiên địa.

Xuyên qua năm tháng dài đằng đẵng.

Vì tình yêu và hòa bình...”

“ ... ”

“Nghe rất hay có phải hay không? Làm lại một lần nữa, lần này sẽ có cả động tác. Làm xong rồi ta sẽ kể cho người nghe chuyện xưa về việc Lục Thủy trở thành Lưu Hỏa, Mộ Tuyết trở thành Y Tử Thần Nữ.

Trong đó còn bao gồm cả động cơ và kinh nghiệm của Lưu Thủy.

Từng bị thương, cũng từng đổ máu.

Ra tay giết địch.

Trèo lên đỉnh cao, nhìn ngắm núi sông.

Đứng thẳng giữa trời đất, vô địch thế gian.

Câu chuyện truyền kỳ của hấn.”

“ ... ”

...

Lục Thủy thấy hình chụp lúc nhỏ của mẹ mình thì có chút kinh ngạc.

Trong bức hình là cảnh tượng mẹ hấn đang ngồi ngay ngắn đọc sách ở trong đình, trông vô cùng điềm tĩnh, ưu nhã, liếc mắt nhìn một cái liền làm cho người ta có cảm giác bình yên.

Sau đó, hấn nhìn sang bức hình ở bên cạnh, trong bức hình là hình ảnh mẹ hấn quay đầu nhìn sang, hình như phát hiện có người đang chụp mình.

Trên gương mặt còn hơi mỉm cười.

Tiểu thư khuê các.

Hàm súc nhưng lại không làm mất đi vẻ kinh diễm.

“Lúc nhỏ mẹ an tĩnh dịu dàng như thế, tại sao trưởng thành lại có bộ dạng như kia cơ chứ?”

Lục Thủy âm thầm thở dài ở trong lòng.

Nhìn thế nào cũng thấy mẹ hấn nên là kiểu tiểu thư dịu dàng ít nói mới phải.

Thế nhưng, ở trong Lục gia, mẹ hắn lại là kiểu người cực kỳ không đáng tin cậy, còn rất thích trêu chọc người khác.

Đặc biệt là người con trai hắn đây.

Trêu hắn tới mức hắn chẳng còn biết nói gì nữa cả.

Nhưng mà, lúc trẻ chắc hắn là có không ít người cầu hôn mẹ.

May mà lão cha hắn có thực lực mạnh, bối cảnh cũng dày.

Nếu không thì chưa chắc đã lấy được mẹ hắn.

“Nhìn nè, ở đây còn có hình của ta nữa đó, là do ta lén bỏ vào trong đây.”

Đông Phương Tra Tra đưa bức hình của nàng qua cho Mộ Tuyết xem.

Lục Thủy nhìn qua, không phụ sự kỳ vọng của hắn, trong hình chính là cảnh tượng Đông Phương Tra Tra đang nở một nụ cười trông vô cùng thiếu năng.

Từ nhỏ đã như thế rồi.

“Lúc nhỏ Tra Tra rất dễ thương.”

Mộ Tuyết nhìn bức hình xong thì nói.

Đúng là rất dễ thương.

Đông Phương Tra Tra có chút ngượng ngùng mà gãi gãi đầu, nói:

“Cha cũng hay khen ta như vậy, rõ ràng hồi nhỏ đáng yêu như thế, tại sao trưởng thành lại biến thành bộ dạng đáng giận như này.”

“Xem ra, cha của Tra Tra rất thương Tra Tra.”

Mộ Tuyết cười nói.

“Đúng vậy, đúng vậy, cha cực kỳ yêu thương ta, không đánh ta.

Chỉ đưa roi cho mẹ ta, để mẹ ta đánh ta mà thôi.”

Tra Tra gật đầu, cực kỳ tán đồng với ý kiến của chị dâu.

Lục Thủy:

“ ... ”

Hắn cảm thấy hai người này không cùng một tần sóng với nhau.

Chương 1227: Danh sách khách mời (2)

Danh sách khách mời (2)

Sau khi xem ảnh xong, Lục Thủy và Mộ Tuyết bắt đầu chọn lựa những gian phòng khác trong viện tử, sau đó mỗi người đi vào trong một gian phòng khác nhau.

Nhưng cả hai gian phòng này chỉ cách nhau có một bức tường mà thôi.

“Chị dâu, đêm nay chị muốn ăn cái gì? Ta sẽ tự mình xuống bếp.”

Đông Phương Tra Tra nói.

“Ngươi biết nấu ăn?”

Lục Thủy kinh ngạc hỏi.

“Không biết.”

Đông Phương Tra Tra nhìn Lục Thủy biểu lộ nói:

“Ta sẽ tự mình đi xuống bếp để tìm mẹ, sau đó nói món ăn để cho nàng làm.

Mẹ ta nói rằng, thiên phú của ta đều nằm trong việc ăn đồ ăn, ai cũng thích kiêu thực khách như ta cả.”

Lục Thủy:

“...”

Có ăn được hay không thì người đều cảm thấy nó ăn rất ngon.

“Đúng rồi, cha và mẹ của Tra Tra có bận nhiều việc lắm không?”

Mộ Tuyết tò mò hỏi.

Hôm nay bọn họ đã tới lâu như thế rồi mà vẫn chưa thấy họ ở đâu cả.

“Không biết, nhưng mà bọn họ nói rằng sẽ tới vào giờ cơm tối.”

Đông Phương Tra Tra ngồi xuống bàn, nàng cảm thấy có hơi đói bụng.

Sau đó, nàng cầm lấy một quả trái cây đút cho Đậu Nha ăn.

Nhìn Đậu Nha ăn ngon lành, nàng không còn cảm thấy đói bụng nữa.

Đậu Nha đã no rồi mà nàng vẫn còn đói bụng, đó chẳng phải là nàng còn chẳng bằng Đậu Nha hay sao.

Lục Thủy cũng không biết cứu cứu và mợ mình đang bận rộn chuyện gì.

Nhưng mà hấn cũng không quan tâm lắm.

Hôm nay khó mà đi tới Xảo Vân Tông được rồi.

Muộn một hai ngày cũng không sao cả.

“Tra Tra.”

Mộ Tuyết cầm một xấp thiệp mời để lên bàn rồi nói:

“Ngươi muốn viết chữ không?”

“Cái này, để cho ta viết?”

Đông Phương Tra Tra hưng phấn hỏi.

Nàng cực kỳ am hiểu việc viết chữ này.

Mẹ nàng cũng thường hay khen nàng, thiên phú nấu ăn có thể bằng một phần mười thiên phú viết chữ là được rồi.

“Đúng vậy.”

Mộ Tuyết khẽ gật đầu, sau đó nàng nhìn về phía Lục thiếu gia Lục Thủy.

“Lục thiếu gia cũng nghĩ như thế có đúng hay không?”

Lục Thủy không nói gì cả chỉ gật đầu.

Đông Phương Tra Tra nhìn Mộ Tuyết, sau đó lặng lẽ hỏi:

“chị dâu, ta có thể bỏ bịt mắt ra để viết được không?”

Có khí thế hơn.”

Mộ Tuyết đương nhiên là đồng ý.

Có nàng ở đây, Tra Tra có thể tùy tiện bỏ bịt mắt xuống, không có vấn đề gì cả.

Sau đó, Đông Phương Tra Tra cởi bịt mắt ra, bắt đầu dùng bút để viết thiệp mời.

Tờ đầu tiên, nàng viết tên của mình.

Đông Phương Tra Tra.

“Đông Phương Tra Tra?”

Lục Thủy nhìn chữ mà Đông Phương Tra Tra viết, hẳn cảm thấy hình như Đông Phương Tra Tra đã viết sai cái gì rồi thì phải?

“Nó đã là của Tra Tra rồi.”

Đông Phương Tra Tra viết xong, nàng cầm lấy tám thiệp mời rồi nói:

“Đây chính là tám thiệp mời của ta.”

Sau đó, nàng đưa tám thiệp mời cho Mộ Tuyết, nói:

“Chị dâu, người đưa nó cho ta đi, ta sẽ đi uống rượu mừng của chị dâu.”

Lục Thủy:

“...”

Không phải người mời nên là ta hay sao?

“Không phải nên để Lục thiếu gia mời sao?”

Mộ Tuyết hỏi.

“Hả?”

Đông Phương Tra Tra hiểu kỳ nói:

“Nhưng mà, việc Lục Thủy biểu đệ mời ta thì không phù hợp với quy củ, chị dâu mời ta mới phù hợp với quy củ.”

Lục Thủy và Mộ Tuyết đều rùng mình.

Làm sao mới có thể làm rõ được chuyện này?

Nhưng mà Mộ Tuyết cũng không nói thêm gì nữa, nàng đưa thiệp mời cho Tra Tra rồi nói:

“Đông Phương tiên tử, người nhớ phải đến đúng giờ đó.”

Đông Phương Tra Tra vô cùng vui vẻ mà nhận lấy thiệp mời.

Mộ Tuyết thấy nàng như thế cũng không khỏi nở một nụ cười.

Lục Thủy cũng không nói gì cả, còn có rất nhiều thiệp mời cần phải viết.

Nhưng mà chữ của Đông Phương Tra Tra có mang theo khí tức công đức, là do đôi mắt.

Xem ra, khi mở mắt ra viết chữ, đúng là sẽ khiến cho chữ của nàng càng có uy thế hơn.

Lúc về phải cho mẹ mở mang thêm một chút kiến thức mới được.

“Còn muốn viết tên của ai nữa?”

Đông Phương Tra Tra cẩn thận cất thiệp mời đi, sau đó hỏi Lục Thủy và Mộ Tuyết.

Tên trên thiệp mời là do nàng viết, nàng có thể khoe khoang một thời gian dài.

“Ta chỉ cần hai tấm thôi, một cái viết Thiên Nữ Tông, một cái viết Hải Yêu.”

Mộ Tuyết suy nghĩ một chút rồi nói tiếp:

“À, còn cần thêm một cái nữa, viết Thiên Ngâm tiên tử và Hoan Hoan.”

“Cô bé mập mập 5 tỷ.”

Đông Phương Tra Tra lập tức nói.

Nàng nhớ kỹ cô bé mập mập bị lừa 5 tỷ này.

“Ừ, còn có cả Chân Thần duy nhất nữa.”

Mộ Tuyết lại nghĩ tới thêm một người cần mời nữa.

“Chân Thần cũng tới sao.”

Đông Phương Tra Tra lập tức không vui nổi nữa.

Chân Thần sẽ đánh lén nàng, cũng có thể đánh chính diện nàng luôn.

Nói đạo lý cũng đánh.

Đợi tới khi nàng vô địch thiên hạ rồi, đầu tiên là sẽ phản bác lại Hương Dụ, sau đó là khiêu chiến với Lục Thủy biểu đệ, cuối cùng sẽ đi tìm Chân Thần để đọ sức.

Qua một khoảng thời gian nữa, nàng phải hỏi Lưu Hỏa cách để có thể vô địch thiên hạ mới được.

Bụp!

Mộ Tuyết búng nhẹ một cái vào trán của Tra Tra:

“Tập trung vào.”

“A.”

Đông Phương Tra Tra kêu lên một tiếng, sau đó bắt đầu viết chữ.

Người mà Mộ Tuyết mời đúng thật là rất ít, tính tới tính lui cũng chỉ có khoảng năm tám thiệp mà thôi.

Sau khi Tra Tra viết xong, Mộ Tuyết xác định lại một lần nữa là không có vấn đề gì liền đưa chúng cho Đinh Lương.

Đinh Lương không hiểu tại sao tiểu thư nhà mình lại mời Thiên Nữ Tông và Hải Yêu, nhưng mà nàng cũng không hỏi nhiều.

Chỉ cần tiểu thư không đi tưới hoa vào giữa đêm hôm khuya khoắt, thì không có chuyện là là lớn cả.

Thực ra Hương Dụ cũng không hiểu cho lắm, nhưng nàng cũng không quan tâm.

Trước kia Mộ tiểu thư cũng là thiên kiêu, cho nên nàng quen biết được một vài nhân vật lợi hại là điều rất bình thường.

Chân Võ thì hiểu rất rõ, nhưng mà hắn không nói.

Hắn đã thu thập bản đồ của Đông Phương gia rồi, có nó sẽ giúp thiếu gia và thiếu nữ tìm được người, hoặc là phòng bếp hơn.

Cũng đã biết được những công trình ở xung quanh đây.

Điều phiền toái duy nhất khi chỉ có một người đó chính là, không thuận tiện mua đặc sản ở xung quanh, để phòng ngừa việc thiếu gia và thiếu nữ muốn ăn.

Nếu không ăn, thì lấy về để bán cũng được.

Sẽ không đột ngột tăng thêm chi phí khi đi ra ngoài.

“Còn người?”

Đông Phương Tra Tra dùng vẻ mặt mong đợi mà nhìn Lục Thủy.

Nàng đang chờ đợi càng nhiều cái tên hơn nữa.

“Lục thiếu gia muốn mời những ai?”

Mộ Tuyệt nhìn Lục Thủy rồi hỏi.

Hắn nói ra thì nàng cũng sẽ biết được đại khái là hắn đang làm cái gì.

Đông Phương Tra Tra cũng nhìn Lục Thủy. đương nhiên là nàng sẽ không mở miệng thúc giục hắn rồi.

Như thế sẽ quấy rầy tới việc Lục Thủy biểu đệ suy nghĩ.

Lục Thủy do dự một chút rồi nói:

“Người đầu tiên, thiên địa độc nhất Chân Thân, Cửu.”

Đông Phương Tra Tra sững sốt một chút, sau đó nói:

“Năm chữ trước đó cũng phải viết vào luôn sao?”

“Sáu chữ.”

Lục Thủy sửa lại, sau đó nói:

“Viết hết.”

Đông Phương Tra Tra mở tay ra đếm, sau đó nàng mới bừng tỉnh đại ngộ rồi bắt đầu viết chữ.

Mộ Tuyết có chút ngoài ý muốn, nàng cũng có thể mời, nhưng mà người nàng mời là duy nhất, độc nhất thì để cho Lục Thủy.

“Xong rồi.”

Đông Phương Tra Tra nhìn Lục Thủy, chờ đợi cái tên tiếp theo.

Mộ Tuyết thì cầm lấy thiệp mời, kiểm tra xem có sai chỗ nào hay không.

“Đạo Tông, Kiếm Nhất.”

Lục Thủy tiếp tục nói.

“Xong.”

Đông Phương Tra Tra lại tiếp tục nhìn Lục Thủy.

“Tiên Sơn, Thiên Cơ.”

“Ma Tu Huyết Trần.”

“Thiên Linh Tộc, Cơ Tâm.”

“Bất Tử Tộc, Cổ Lý.”

“Nguyệt Tộc, Minh Nguyệt.”

Lục Thủy nói hết tên của những người này ra.

Kiếm Nhất không đi, nhưng mà vẫn phải đưa thiệp mời cho hắn.

Thiên Cơ và Huyết Trần thì không cần phải nói.

Cơ Tâm cũng có thể đưa.

Cổ Lý thì có lẽ sẽ có thể tìm được, mặc dù trước khi hôn lễ diễn ra thì bọn họ đều đã hoàn toàn biến mất cả rồi.

Nhưng mà, đưa thiệp cho đối phương là được. còn việc họ có đến hay không, không quan trọng lắm.

Minh Nguyệt cũng như thế.

Ít nhất thì cũng cho đối phương biết một chút.

Đây là những cái tên mà hiện tại hắn có thể nghĩ tới.

Ngay cả thời gian mình đại hôn mà còn không nói, không hợp tình hợp lý cho lắm.

Cho nên, những người mà hắn từng gặp qua, hắn đều chuẩn bị cho bọn họ một tấm thiệp.

Đông Phương Tra Tra không biết những người này là ai, nhưng thoạt nhìn bọn họ có vẻ như rất lợi hại.

Lục Thủy biểu đệ quen biết những người lợi hại tới như thế sao?

Mộ Tuyết cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Những người này hoàn toàn không có ai là người của thời đại này cả đúng không?

Nguyệt Tộc Minh Nguyệt có lẽ là người ở phía bên kia của Khởi Nguyên Thạch.

Bây giờ Mộ Tuyết mới phát hiện ra Lục Thủy quen biết xa tới mức nào.

Chương 1228: Danh sách khách mời (3)

Danh sách khách mời (3)

“Còn ai nữa không?”

Đông Phương Tra Tra nhỏ giọng hỏi.

Những cái tên này lợi hại tới mức khiến cho nàng vô cùng kính sợ.

Nàng có phải nên ghi thêm gì đó ở phía trước nữa hay không?

Hậu Thổ Nữ Thần, Đông Phương Tra Tra.

Lúc này, Lục Thủy lại tiếp tục nói.

“Nha Đông tiên nhân.”

“A Mẫn.”

“Cầu Tử.”

“Diệp Tân, Thanh Điều.”

“Hà?”

Đông Phương Tra Tra có hơi kinh ngạc, tại sao lập tức lại bình thường lại rồi?

Mộ Tuyết thấy Tra Tra lại bắt đầu lớn mật thì có chút buồn cười.

“Còn ai nữa?”

Giọng nói của Tra Tra đã hùng hồn trở lại.

“Nhạc Phong.”

“Nhiếp Hạo.”

“Kinh Hải.”

“Hứa Phương.”

“Kiều Dã.”

“Kiếm Khởi.”

“Thạch Minh.”

Lục Thủy dừng lại một chút, để Đông Phương Tra Tra có thời gian viết.

Mộ Tuyết phát hiện ra rằng Lục Thủy quen biết rất nhiều người.

“Làm sao mà Lục thiếu gia quen biết được với những người đó thế?”

Mộ Tuyết hỏi.

“Ta quen biết họ khi đi ra ngoài.”

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết đang kiểm tra thiệp mời, nói:

“Tam trưởng lão thường xuyên bảo ta đi ra ngoài lịch luyện, ta quen biết những người này trên đường đi.”

“Có cần viết em gái của Kiếm Khởi, Kiếm Lạc tiên tử không?”

Đông Phương Tra Tra tò mò hỏi.

“Có gì khác biệt à?”

Lục Thủy hỏi.

Kiếm Khởi và Kiếm Lạc không phải là người một nhà à?

“Không viết tên cảm giác có hơi bị xa lánh, sẽ bị người nàng quen biết chế giễu.

Nhưng mà đã viết Kiếm Khởi rồi, không thích hợp để viết tên nàng lên đằng trước nữa.”

Đông Phương Tra Tra cảm thấy có chút buồn rầu.

Lục Thủy:

“...”

Mộ Tuyết:

“...”

Rốt cuộc thì ai là người thành hôn hả.

“Viết chung với Sơ Vũ đi, ta nhớ rằng hai người bọn họ đang ở cùng với nhau.”

Cuối cùng thì Lục Thủy vẫn quyết định là viết thêm tên của Kiếm Lạc lên trên đó.

Nhưng mà không viết tên nàng chung với Kiếm Lạc, mà là chung một chỗ với Sơ Vũ.

Đông Phương Tra Tra cũng không suy nghĩ nhiều, viết tên Sơ Vũ và Kiếm Lạc trên cùng một tấm thiệp mời.

Mộ Tuyết nhìn tấm thiệp, viết thế này có phải càng dễ bị trêu chọc hơn không vậy?

Nhưng mà cũng không sao cả.

Bọn họ ở cùng với nhau, viết như thế này tốt hơn.

“Minh Dữ Trọng và Mộc Nhiễm cũng viết chung với nhau đi.”

Lục Thủy lại nói.

“Còn có cả Miêu Đồng nữa.”

“À, với cả Ma Tu Cát An và Ma Tu Dương Thời.”

“Viết luôn cả Thâm Hải Thủy Long đi.”

“À, còn có Lệ Thiên Xích và Hòa Vũ Diệp nữa.”

“Cuối cùng là Thiên Cơ Lâu Vũ.”

“À, viết một cái cho Côn luôn đi.”

Lục Thủy ngẫm nghĩ lại một chút nữa, có lẽ là không còn người nào nữa.

Người nên mời thì đều đã mời rồi.

Chắc hẳn là không còn sót ai nữa đâu, nếu như bỏ sót, thì sẽ bổ sung sau.

“Phù, cuối cùng cũng viết xong rồi.”

Đông Phương Tra Tra nhẹ nhàng thở ra.

Nàng có nhìn thấy vài cái tên khá là quen thuộc.

Ví dụ như là Kiếm Lạc tiên tử.

Mộ Tuyết nhìn danh sách khách mời, phát hiện người mà Lục Thủy mời nhiều hơn nàng rất nhiều.

Mấy người bên Thiên Nữ Chương Môn tới đây có thể sẽ cảm thấy Thần Nữ như nàng có chút kỳ lạ hay không?

Ngay cả một người bạn cũng chẳng có.

Ừm, tất cả đều là do Lục Thủy cả.

Nhưng mà suy nghĩ thêm một chút nữa, lúc nàng chưa quen biết Lục Thủy, thì một người nàng cũng chẳng nhận ra.

Muốn mời một người nào đó cũng chẳng có để mà mời.

Bây giờ có thể có tới năm sáu người đã là chuyện không dễ dàng gì rồi.

Nhưng mà, nàng dùng tên Thần Nữ để mời bọn họ thật sự là điều tốt sao?

Nên suy nghĩ lại.

...

“Con trai đã tới Đông Phương gia rồi, hai ngày nữa sẽ đi tới Xảo Vân Tông, sau đó có lẽ quay trở lại đi?”

Đông Phương Lê Âm tựa người vào trong ngực Lục Cổ, hỏi.

Hiện tại, bọn họ đang ngồi ở trong đình nhìn lên trên bầu trời, không thể nhìn thấy được mặt trăng.

Chỉ có thể nhìn thấy tam khóa tinh đang sáng tới chói mắt mà thôi.

Cảm giác giống như đang bị tam khóa tinh vây lấy vậy.

“Có lẽ sẽ không thể nhanh như thế được.”

Lục Cổ xoa xoa đầu Đông Phương Lê Âm rồi nói:

“Hắn chẳng phải là muốn mời một đồng người mà mình quen sao?”

Có lẽ sẽ kéo khá nhiều thời gian.”

“Cũng đúng, dù sao thì có quay về nhà cũng không có việc gì cần tới hẳn cả.

Nhưng mà, không biết Tiểu Tuyết Nhi sẽ quay về đây hay là Mộ gia.”

Đông Phương Lê Âm gật gật đầu, sau đó lại hiểu kỳ nói:

“Khi nào thì Tộc trưởng đại nhân mới đi phát thiệp mời?”

“Khi Nhị trưởng lão quay về, thì ta sẽ xuất phát.

Đã định sẵn con đường rồi, toàn bộ hành trình chỉ cần một ngày là đủ.”

Lục Cổ nói.

Hắn đã bảo người giúp hắn thành lập một cái trận pháp không gian, có thể dùng nó để di chuyển, sau đó trở về.

“Thân là mẹ ruột mà ta lại không thể đi được, cảm thấy có chút tiếc nuối.”

Đông Phương Lê Âm dựa lên người Lục Cổ, duỗi chân ra đập đập hai cái để biểu thị sự bất mãn của mình.

Nhưng mà cũng chẳng thể làm gì được cả.

Trong bụng còn có con gái, Tộc trưởng đại nhân quản rất nghiêm, cái này cũng không được, cái kia cũng không thể.

“Tộc trưởng đại nhân, người quản phu nhân của mình quá chặt rồi.”

Đông Phương Lê Âm ngửa đầu ra sau, nhìn đằng sau Lục Cổ.

Lục Cổ dùng tay xoa xoa bụng của Đông Phương Lê Âm rồi nói:

“Nếu như Tộc trưởng phu nhân mang thai sớm hơn thì đã không như này rồi.”

“Đây chẳng phải là lỗi của Tộc trưởng đại nhân sao?”

Đông Phương Lê Âm nắm lấy tay của Lục Cổ, chu mỏ nói:

“Nếu như Tộc trưởng đại nhân xuống tay với ta trễ một chút, thì ta sẽ mang thai sớm tới như thế sao?”

Chắc chắn là do Tộc trưởng đại nhân đổ kị người làm mẹ lại có nhân khí cao như ta, cho nên mới không cho ta đi phát thiệp mời.

Vì vậy mới nhét đứa con gái vào trong bụng của ta.

Khiến cho ta không thể đi ra ngoài được.

Ngay cả người thân cũng không thể đi xem được, mỗi ngày chỉ có thể nhìn thấy mỗi gương mặt của Tộc trưởng đại nhân mà thôi.”

“Vậy Tộc trưởng phu nhân muốn ta đền bù như thế nào đây?”

Lục Cổ nhẹ giọng hỏi.

“Khà khà.”

Đông Phương Lê Âm đứng dậy, sau đó nhìn Lục Cổ trực tiếp nói:

“Tộc trưởng đại nhân, người đã rất lâu rồi không có nói thích ta.

Nói một lần đi, không phải nói hai lần mới được.”

Lục Cổ nhìn Đông Phương Lê Âm, sau đó đưa tay ra ôm lấy Đông Phương Lê Âm vào trong ngực rồi nói:

“Vậy thì, ta thích Tộc trưởng phu nhân, sau này cứ thế này, không cần phải đi ra ngoài, điều này chẳng phải là rất sao hay sao?”

“Tuân mệnh, Tộc trưởng đại nhân.”

Giọng nói tràn đầy ý cười của Đông Phương Lê Âm vang lên:

“Còn một lần nữa, còn một lần nữa.

Tộc trưởng đại nhân mau nói đi.”

“Sắp làm mẹ rồi, dè dặt một chút.”

Lục Cổ nói.

“Tộc trưởng đại nhân, chúng ta sắp phải làm gia gia và nãi nãi rồi à?”

Ta cảm thấy chúng ta đã già rồi, chúng ta đuổi con trai đi đi.”

...

Vô Tận Hải Vực.

Mấy người Nhạc Phong đang chú ý tới Cự Thành.

Cự Thành bay ở trên mặt biển, nó trông giống như là u linh vậy, không cảm nhận được một chút sinh khí nào cả.

Thậm chí còn có một loại cảm giác nó đang thôn phệ bóng tối ở xung quanh.

“Khi nào thì Thiếu tông chủ mới tới?”

Nhiếp Hạo tò mò hỏi.

Hắn nhìn Họa Loạn Cổ Thành, cảm thấy nó có chút đáng sợ.

Không biết tại sao lại có loại cảm giác rằng Cự thú Viễn Cổ đang chuẩn bị thức tỉnh.

Cảm giác cực kỳ khủng bố.

“Không biết, có lẽ cần thêm một chút thời gian nữa, ở đây có lẽ cũng liên quan tới tế đàn.

Tế đàn phải hoàn thành xong trong tháng này.

Hiện tại còn chưa tới giữa tháng nữa.”

Nhạc Phong nhìn Họa Loạn Cổ Thành rồi nói.

“Nhạc Phong, người có cảm thấy rằng tòa thành này càng ngày càng bất thường hay không, giống như có thứ gì đó muốn thoát ra vậy.”

Nhiếp Hạo hỏi.

“Không cảm thấy, nhưng mà...”

Nhạc Phong nhìn xung quanh rồi nói:

“Người ở xung quanh càng ngày càng ít, với lại người tới gần đều biến mất hết.

Tòa thành này bắt đầu xuất hiện sự thay đổi kỳ lạ.

Phải báo cho Thiếu tông chủ.”

“Có người biến mất?”

Nhiếp Hạo khiếp sợ nói:

“Không phải chỉ cần không đi vào trong Họa Loạn Cổ Thành là được rồi sao?”

“Loại thành như thế này vốn dĩ chính là khu vực cấm, tới gần sẽ chết ngay cũng không phải là chuyện kỳ lạ.”

Nhạc Phong nói tới đây thì dẫn theo Nhiếp Hạo lui về sau:

“Trong biển có thứ gì đó, lui.”

Chương 1229: Tam Trưởng lão: Lưu Hỏa và Lục gia có quan hệ? (1)

Tam Trưởng lão: Lưu Hỏa và Lục gia có quan hệ? (1)

Lạc Phong và Nhiếp Hạo lùi lại một đoạn dài.

Lúc này, nước biển bắt đầu phun trào.

Dường như có thứ gì sắp xuất hiện.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Nhiếp Hạo mở miệng hỏi, hẳn không cảm giác được cái gì, có điều chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó.

Rất nhanh sau đó, thứ gì đó màu đỏ như máu bắt đầu trôi lên.

Dưới ánh sáng, nước biển chuyển thành màu đỏ nhạt.

Ánh sáng đỏ này giống như có lực hút, như muốn nuốt chửng toàn bộ máu thịt xung quanh.

Nhiếp Hạo kinh hãi.

Hắn có một cảm giác mơ hồ, tinh thần bất ổn, rơi vào ảo giác.

Lạc Phong kéo theo Nhiếp Hạo tiếp tục lui về sau, nói:

“Xem ra nơi này đã xảy ra biến cố lớn gì đó, cần phải thông báo cho Thiếu Tông chủ.”

Hai người cũng coi như là cách xa chỗ đó, không quá đáng ngại.

Nếu như gần hơn một chút, thì đã không may như vậy.

Chậm một chút cũng sẽ phải trả giá thật lớn.

Thậm chí còn mạng hay không cũng là vấn đề.

“A!!!”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên từ vài nơi.

Mấy người Lạc Phong ốc còn không mang nổi mình ốc, đương nhiên sẽ không đi để ý tới người khác.

Bọn hấn lù ra rất xa, mới thấy dòng máu kia ngừng lan ra.

Hơn nữa, dưới dòng máu, toàn bộ Cổ thành Họa Loạn đều bị bao trùm bởi một loại khí tức chằng lảnh.

Tựa như từ chối tất cả những người đi tới.

Biến cố đột ngột này không biết vì sao lại xuất hiện.

Nhưng chắc chắn là biến cố lớn, sau đó sẽ có ảnh hưởng gì cũng không biết được.

“Đi, rời khỏi nơi này, có khả năng những thế lực khác sẽ tới gần.

Sau khi nói tin tức này cho Thiếu Tông chủ thì đi điều tra thêm tư liệu.”

Lạc Phong quyết định rời khỏi nơi này trước.

Chỉ cần không để mất dấu Cổ thành Họa Loạn, sẽ không thành vấn đề.

Lúc này, Cổ thành Họa Loạn mới thật sự là Cổ thành Họa Loạn.

Hấn cũng cảm giác được tôm cá dưới biển đang chạy khỏi nơi này.

Dường như tới gần sẽ khó thoát khỏi cái chết.

— —

Khi Lục Thủy nhìn thấy Đông Phương Dạ Minh thì đã rất muộn.

Đông Phương Tra Tra cũng đã đợi đến đôi đệp bụng mới đến cơm tối.

Có điều cũng không ủng công chờ đợi, bữa cơm tối này thật phong phú.

Đầy một bàn lớn.

Ăn không hết sao?

Không thể nào, Đông Phương Trà Trà thật ra ăn rất tốt.

Lục Thủy cũng tùy ý.

Mộ Tuyết thì ăn rất thực nữ.

“Mẹ, cái này cho mẹ ăn, cái này không ăn được, để con ăn.”

“Cha, cái này, cái này chị dâu muốn ăn, cha đừng ăn.”

Mộ Tuyết: “...”

Lục Thủy nhìn Đông Phương Trà Trà, phát hiện nàng ở nhà rất khác, rất khách khí.

Ở nhà hẳn cũng không có như vậy.

Có điều ở nhà hẳn ăn cũng tốt một chút, còn lại...

Mặt khác Đông Phương gia không có, khó mà so sánh.

Cơm nước xong xuôi, Lục Thủy liền cùng Mộ Tuyết đưa thiệp mời cho vợ chồng Đông Phương Dạ Minh.

Tất cả hai tấm.

“Ha ha, mười chín năm trước người rõ ràng vẫn còn là một đứa bé, bây giờ mới được bao nhiêu năm, đã giống như người lớn rồi.

Lúc nào mới đến phiên Trà Trà lấy chồng đây.” Đông Phương Dạ Minh có chút sàu.

Lục Thủy: “...”

20 tuổi, chính là người lớn rồi.

Có điều cũng không nói ra miệng.

“Bác con thật không biết nói chuyện.” Mộc Cận nhận lấy thiệp mời Mộ Tuyết đưa tới, nói:

“Đến lúc đó, một nhà ba người chúng ta chắc chắn sẽ tới.”

Nàng còn muốn tới phòng bếp hỗ trợ.

Ngược lại sẽ không bận bịu, phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn mà thôi.

Nàng cũng là khách bình thường.

“Mẹ.” Đông Phương Trà Trà đột nhiên giơ tay, nói:

“Con sẽ không tham gia hôn lễ của biểu đệ Lục Thủy.”

Mộc Cận: “???”

Con gái thích ăn đòn rồi?

Sau đó, nàng thấy Đông Phương Trà Trà lấy ra một tấm thiệp mời, nói:

“Con muốn tham gia hôn lễ của chị dâu, chị dâu cũng đã mời, con không thể không đi.”

Mộc Cận: “...”

Đúng là thích ăn đòn.

“Hai đứa muốn đến Xảo Vân Tông sao?” Đông Phương Dạ Minh hỏi.

Sau đó Lục Cổ hấn cũng sẽ đến một chuyến, em gái của hấn thì không thể tới.

Có chút đáng tiếc.

Nếu không có thể ở trong nhà vài ngày.

Phòng cũng đã giữ lại.

Đương nhiên, về sau vẫn còn rất nhiều cơ hội.

Ví dụ như nếu hoàn cảnh cho phép, để em gái hấn thay thế cháu gái hấn, trở về ở vài ngày.

Cũng không biết hoàn cảnh có cho phép hay không.

Xem ra có chút khó.

“Ngày mốt lên đường, ngày mai Trà Trà sẽ đưa bọn con đi thám hiểm.” Mộ Tuyết nói.

Đông Phương Dạ Minh và Mộc Cận khẽ gật đầu.

Trời không còn sớm.

Bọn hấn kéo theo con gái rời khỏi sân nhỏ.

Mấy người Chân Võ cũng đi theo ra.

Trong sân chỉ còn Lục Thủy và Mộ Tuyết.

Là công của cậu mợ.

Tất cả mọi người đã bị bọn họ kéo đi, thời gian cũng vẫn còn sớm, thật sự là không khí rất tốt.

Cô nam quả nữ...

“Lục Thiếu gia, lúc này không phải chúng ta nên làm chút gì đó sao?” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy hỏi.

Lục Thủy khẽ gật đầu, nói:

“Mộ Tiểu thư nói có lý, vậy...”

Lục Thủy lấy điện thoại di động ra, nói tiếp:

“Ta mở phòng, chúng ta đánh bài.”

“Không, ta mở phòng, chúng ta chơi cờ ca rô.” Mộ Tuyết cũng lấy điện thoại di động ra nói.

“Cờ ca rô không có ý nghĩa, cờ vây hay hơn.”

“Lục Thiếu gia là đang chất vấn sở thích của ta sao?”

“Đúng vậy, Mộ Tiểu thư mới phát hiện ra sao?”

“Lục Thiếu gia có điện thoại cũ không?”

Lục Thủy tìm tìm, sau đó lấy ra một cái điện thoại dự phòng, đưa cho Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết nhận điện thoại, hơi dùng sức.

Choang!

Điện thoại vỡ nát.

“Lục Thiếu gia vừa nói gì nhỉ?”

“... Mộ Tiểu thư, chúng ta đánh cờ ca rô đi.”

...

Sáng sớm, Lục Thủy đi ra khỏi phòng.

Quá mệt mỏi.

Một đêm đánh cờ ca rô.

Mộ Tuyết còn đi lại.

Không tuân theo quy củ chút nào, còn không bằng đánh cờ vậy, đánh cờ vậy dù Mộ Tuyết có đi lại cũng vô dụng.

Cờ ca rô, đi lại hai lần liền kết thúc.

Tìm một chỗ ngồi xuống, Lục Thủy liền bắt đầu xem Thiên Địa Trận Văn.

Thời gian càng ngày càng ít, hấn cần mau chóng góp đủ sức mạnh thiên địa.

Có điều lúc này tu vi hấn là 6.3, qua khoảng bốn ngày nữa, hấn liền có thể tấn thăng 6.4, trên lý thuyết, lúc đó sẽ không ở cùng Mộ Tuyết.

Trên thực tế thì khó nói.

Có điều tháng này hấn là có thể đạt được tới đỉnh phong Lục giai.

Về phần có tấn thăng Thất giai hay không.

Cái này phải xem tình huống khi đó như thế nào.

Một, vả mặt trực giác, có thể tấn thăng Thất giai.

Hai, vả mặt thất bại, trực giác đúng, cũng có thể tấn thăng Thất giai.

Nhìn thì đều có thể tấn thăng Thất giai, nhưng mà... nhờ đâu vả mặt trực giác cần phải mất thời gian hơn chút thì sao?

Cho nên, vẫn phải xem tình huống.

Sau đó mới quyết định.

Lần tấn thăng này, có vẻ như không cần độ kiếp.

Không có nơi chúc mừng.

Hơn nữa Thất giai cũng có chút khác, động tĩnh sẽ hơi lớn.

Ừm, hấn là cũng không lớn.

Chỉ là không có chuyện gì, độ kiếp cảm giác không có gì vui.

Vậy thì không độ, trực tiếp tấn thăng Thất giai.

Cho thiên kiếp nghỉ chút.

Chương 1230: Tam Trưởng lão: Lưu Hỏa và Lục gia có quan hệ? (2)

Tam Trưởng lão: Lưu Hỏa và Lục gia có quan hệ? (2)

Lúc này, trời đã dần sáng lên, đám mây trên trời như tạo thành một khuôn mặt tươi cười.

Giống như vui vẻ, lại như có chút uể oải.

Lục Thủy xem sách, Chân Võ ở bên ngoài viện nhìn vào bên trong.

Thấy Chân Võ tới, Lục Thủy liền biết là có việc.

Sau đó đi ra bên ngoài.

Thấy Thiếu gia đi tới, Chân Võ lập tức đứng sang một bên, chờ Thiếu gia đi ra trước, hắn mới theo sau nói:

“Thiếu gia, Cổ thành Họa Loạn xảy ra chuyện.”

Lục Thủy cúi đầu xem sách, sau đó phát hiện ở đây có một cái hồ, cạnh hồ có một cái đình.

Ngồi trong đình, Lục Thủy mới mở miệng hỏi:

“Cụ thể?”

Cổ thành Họa Loạn xảy ra chuyện, có chút khiến người ta bất ngờ.

Trước đó, Cổ thành Họa Loạn cũng không xảy ra vấn đề gì.

A, hoặc là nói vấn đề có liên quan tới hắn.

Có điều, lần trước Cổ thành Họa Loạn xuất hiện nhanh, biến mất cũng nhanh, lần này không giống lắm, đã được rất lâu rồi.

Không có bất kỳ dị động gì, cũng coi như có chút không bình thường.

“Tôi hôm qua Lạc Phong ở gần Cổ thành Họa Loạn, mà sau đó phía dưới Cổ thành Họa Loạn đột nhiên xuất hiện dòng

máu.

Bao trùm nước biển.

Dòng máu này phát ra ánh sáng nhàn nhạt, vây xung quanh Cổ thành Họa Loạn.

Có thể nuốt chửng máu thịt, ảnh hưởng tới tinh thần.

Bọn hần đang tra nguyên do.

Có điều dị động xuất hiện, sau đó rất có thể sẽ thu hút những thứ khác.

Cho nên báo cáo lại tình huống trước.” Chân Võ trực tiếp nói cho Thiếu gia tin tức Lạc Phong báo tới .

Cổ thành Họa Loạn đối với Thiếu gia mà nói hẳn là tương đối quan trọng.

Nếu không cũng sẽ không để hai người Lạc Phong tới xem vào thời điểm này.

Cho nên chuyện này, tương đối lớn.

Lục Thủy cau mày, Cổ thành Họa Loạn xuất hiện loại tình huống này, ngược lại khiến người ta ngạc nhiên.

Nhưng hẳn hiểu vô cùng ít về Cổ thành Họa Loạn.

Đau Răng Tiên Nhân biết không nhiều, Cầu Tử chỉ là một con chó, không trông cậy vào được.

Cửu ngược lại sẽ biết, đáng tiếc không thể hỏi.

Có điều chỉ cần không phải việc nhỏ, hẳn là sẽ không có vấn đề.

“Đúng rồi Thiếu gia.” Chân Võ cắt ngang suy nghĩ của Lục Thủy, nói:

“Có một việc hẳn là có liên quan tới chuyện này, là lời Sơ Vũ truyền tới.”

“Sơ Vũ truyền lời?” Lục Thủy hơi ngạc nhiên.

Nhưng rất nhanh hẳn liền hiểu ra, là Thiên Cơ.

“Hắn nói cái gì?” Lục Thủy hỏi.

“Sơ Vũ nói, có người bảo hẳn truyền một câu cho Thiếu gia, nội dung là: Một giọt máu tươi của người tộc Bất Tử, có thể giúp được Thiếu gia.” Chân Võ nói.

Lục Thủy suy nghĩ, sau cũng vẫn không hiểu máu tươi của người tộc Bất Tử có thể làm được cái gì.

Hẳn là không có bất kỳ chỗ dùng nào với biển máu.

Những vật kia cũng không gây chút tổn thương nào cho hẳn.

Vậy, tác dụng ở đâu?

Tộc Bất Tử gì đó đều không ngăn được hẳn.

Hẳn chỉ đề ý duy nhất một người, đó chính là Cố Lý tộc Bất Tử.

Xem ra có quan hệ với người này.

“Tộc Bất Tử à.” Lục Thủy suy nghĩ, hẳn hình như đã gặp tộc Bất Tử ở đâu đó rồi.

A, là vị kia của Thiên Nữ Tông, người phát ngôn của Mộ Tuyết.

“Mấy người Lạc Phong hẳn là biết, để bọn hẳn đi xem xem có thấy lấy một giọt máu hay không, hỏi nàng xem cần trao đổi gì.” Lục Thủy nói.

“Vâng.” Chân Võ gật đầu.

Hẳn cũng nhớ rõ quả thật có một người như thế.

Chương môn Thiên Nữ của Thiên Nữ Tông.

Lúc đó gặp đôi phương ở Cổ thành Họa Loạn, khiến tộc Bất Tử ở Cổ thành Họa Loạn xuất thủ, hộ tống nàng rời đi.

Không ai có thể ngăn được.

“Còn gì khác không?” Lục Thủy cúi đầu nhìn nước hồ cạnh đình.

Phát hiện nơi này có rất nhiều cá đang há mồm đớp đớp, giống như đang ăn cái gì.

Chân Võ lập tức cầm cái đĩa đặt bên cạnh Lục Thủy, bên trong toàn là đồ ăn.

Lục Thủy: "...”

Thứ này cũng có?

Có điều hẳn cũng không nói gì thêm, mà nắm một nắm ném vào trong hồ.

Soạt.

Một đám cá tranh nhau ăn.

Thật thú vị.

Lát nữa gọi Mộ Tuyết ra, cùng nhau cho cá ăn.

Không biết có được hay không.

“Ngoại trừ một vài té đàn đã sắp hoàn thành, tạm thời không có nhiều thay đổi.” Chân Võ suy nghĩ, nói:

“Phía Chân Linh bên kia cũng thuận lợi.

Trong tộc đang chuẩn bị cho hôn lễ của Thiếu gia, đại khái cũng cần Thiếu gia sớm trở về.”

Chuyện hôn lễ này cực kỳ quan trọng.

Cho nên Chân Võ cảm thấy nên nhắc nhở một chút, nhờ đâu Thiếu gia quá bận bịu thì sẽ không tốt.

Ba ngôi sao trên trời hẳn sẽ còn khiến Thiếu gia bận bịu nhiều.

Lục Thủy khẽ gật đầu:

“Tam đại thế lực vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì sao?”

“Bọn hắn vẫn đang làm chuyện lúc trước, toàn bộ tu chân giới đều bị đối phương rung chuyển, Tiên Đình tiến triển rất nhanh.

Phật Môn có lẽ còn nhanh hơn một bước.

Mà Thần Chúng so với hai thế lực này lại càng nhanh hơn.

Gần như tất cả thần điện đều đang thi triển thần tích.” Chân Võ nói.

“Có tin tức về người kia chưa?” Lục Thủy cũng rất tò mò về chuyện này.

Người này đúng ra không thể không có tiếng tăm gì.

“Tạm thời không có.” Chân Võ thẳng thắn nói.

Thật ra hẳn cũng rất tò mò, người mà Thiếu gia nói kia, nghe thế nào cũng thấy là truyền kỳ.

Vì sao ở tu chân giới lại không có bất kỳ ghi chép nào?

Hơn nữa lại không phải nhân vật thời kỳ Viễn Cổ, trên lý thuyết là có thể tra được.

Trừ khi phạm vi hoạt động của đối phương quá nhỏ, thời gian 100 năm quá ngắn, sức ảnh hưởng không đủ.

Nhưng nếu như có thể giết tu chân giả mạnh nhất trong nháy mắt...

Có lẽ là quá hoang đường.

Đối thành trước kia, Chân Võ nhất định không tin.

Nhưng nếu là Thiếu gia nói, vậy hẳn là thật.

Còn nữa, Thiếu gia cũng là loại người không thể tưởng tượng nổi.

Lúc trước hẳn vẫn luôn không tin, cảm thấy Tộc trưởng đã ban cho Thiếu gia pháp bảo.

Tận đến khi Thiếu gia giết Tà Thần, hẳn mới hiểu ra.

Thiếu gia chính là rồng trong loài người.

Lục Thủy không nói gì thêm, không tìm được người kia có lẽ cũng là chuyện tương đối bình thường.

Đối phương có vẻ như giấu rất kỹ.

Mặc dù có thể giết người mạnh nhất trong nháy mắt, nhưng hẳn không giết.

Đánh giá từ đủ loại ghi chép, đối phương không nói sai.

Hơn nữa người có thể viết ra loại chữ kia, nói láo sẽ phá hỏng nét chữ.

“Tiếp tục điều tra thêm.” Lục Thủy nói.

Hắn không vội, dù sao người này cũng không phải nhân vật quan trọng gì.

Có thể điều tra được hay không, vấn đề cũng không lớn.

Không ảnh hưởng đến bất kỳ kế hoạch gì.

Hắn bây giờ có chút để ý tới trực giác.

Tu vi càng tăng lên, loại trực giác kia càng mạnh hơn, cũng không biết vì sao.

Nhập Đạo hay không, không liên quan tới việc Mộ Tuyết mang thai.

Chính là loại cảm giác này.

Không tấn thăng Thất giai, Mộ Tuyết cũng không thể mang thai.

Cái này mới là vấn đề lớn.

Gần đây vả mặt chăm chỉ như vậy, cũng không biết Mộ Tuyết có tin vui không.

Mộ Tuyết nghiên cứu rất kỹ về dấu hiệu mang thai, một khi có, hẳn là sẽ lập tức biết.

Nhưng cho đến nay vẫn không thấy nói gì.

Vậy chính là không có.

Đêm nay sờ sờ bụng kiểm tra thử.

Lục Thủy cảm thấy có thể thử một chút.

Sau đó hắn tiếp tục xem sách, từ từ mạnh lên.

Chân Võ lui xuống, chờ đợi phân phó mới.

Lúc trời sáng rõ, Lục Thủy liền thấy Đông Phương Tra Tra mang theo bữa sáng tới.

Trên đường còn chào hỏi với Lục Thủy, sau đó chạy tới.

“Cái này cho biểu đệ Lục Thủy, là mẹ tự mình làm, ăn cực kỳ ngon.

Còn lại ta muốn cho chị dâu.”

Đặt đồ xuống, Đông Phương Trà Trà mang theo bữa sáng đi về phía sân nhỏ.

Lục Thủy nhìn thứ Đông Phương Trà Trà nói là ăn cực kỳ ngon, phát hiện là một món giống với nem rán.

Thứ đồ chơi này có thật sự ăn ngon không vậy?

Đông Phương Trà Trà nói ăn ngon, so với ăn ngon trong nhận thức của người bình thường, chắc chắn khác nhau.

Có điều là do bác gái tự làm, vậy nhất định là ăn ngon.

Đảm bảo.

Lục Thủy dùng đũa gấp lên, sau đó cắn một miếng.

Xốp giòn mềm mại, sau khi cắn xuống, vị tươi ngon tràn vào miệng, kích thích vị giác, giống như thượng phẩm nhân gian.

Lại nhìn xuống miếng nem rán đã cắn, phát hiện bên trong lớp da vàng óng giòn tan bên ngoài là tôm bóc vỏ băm nhỏ, ở giữa có nước dùng tràn ra.

Cẩn thận thưởng thức, Lục Thủy phát hiện, thứ này thật sự ăn ngon đến không thể nói ra.

Đều là do người mẹ làm, sao lại có chênh lệch lớn đến vậy?

Nếu như cho mẹ hẳn làm, thứ này có thể ngọt, có thể chua.

Không suy nghĩ nhiều, Lục Thủy bung đĩa đi tìm Mộ Tuyết.

Cho Mộ Tuyết nếm thử.

...

“Chị dâu, cái này cho chị, đặc biệt ăn cực kỳ cực kỳ cực kỳ ngon.”

Đông Phương Trà Trà đi vào trong sân nhỏ, gọi Mộ Tuyết, sau đó liền đưa đồ ăn cho Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết nếm thử một chút, phát hiện quả thực là ăn dị thường ngon.

Nàng còn tưởng rằng Trà Trà nói đặc biệt, thì sẽ rất đặc biệt.

“Chị dâu, còn có cái này, đặc biệt đặc biệt đặc biệt ăn cực kỳ ngon.”

Mộ Tuyết ném thử, phát hiện Trà Trà nói một chút cũng không sai.

“Không có đặc biệt ăn cực kỳ ngon sao?” Mộ Tuyết tò mò hỏi.

Trà Trà vừa đi vào, đã là ba tiếng ăn cực kỳ ngon.

Dường như một món bình thường cũng không có.

“Có nha.” Đông Phương Trà Trà chân thành nói:

“Đặc biệt ăn cực kỳ ngon, ta đã cho biểu đệ Lục Thủy, hẳn là đang ăn rồi.”

“Vậy món cực kỳ ngon thì sao?” Mộ Tuyết hỏi.

Trà Trà gãi đầu một, cười khúc khích nói:

“Lúc đi tới đây đã bị ta ăn rồi.”

Chương 1231: Tam Trưởng lão: Lưu Hỏa và Lục gia có quan hệ? (3)

Tam Trưởng lão: Lưu Hỏa và Lục gia có quan hệ? (3)

Tam Trưởng lão rời khỏi Lục gia, hắn chỉ có một người cần đi mời.

Người Đại Trưởng lão và Nhị Trưởng lão đi mời, hắn đều không có tư cách đi.

Những người đó hắn kém tuổi quá nhiều, với không tới.

Cho nên hắn chỉ cần mời người mình biết là đủ.

Người hắn biết, không phải ma tu, chỉ có Kiều Vô Tình.

Cho nên, đi một chuyến tới Kiều gia, những cái khác thì không cần phải đi.

Có điều chỉ mới bước ra vài bước, Tam Trưởng lão đã tới Kiều gia.

Hắn chỉ đi một mình, không có ý định dẫn người theo.

Tam Trưởng lão tới nơi, cảm thấy Kiều gia dường như đang rất bận rộn.

“Tế đàn sao?”

Tam Trưởng lão biến mất ở cửa lớn Kiều gia, đi tới nơi xây dựng tế đàn.

Việc Kiều gia xây dựng tế đàn, hắn biết.

Nguyên do việc này, hắn cũng biết.

Các thế lực đỉnh cấp trong tu chân giới, tất cả đều tham dự.

Trước kia Xảo Vân Tông không tham gia, về sau cũng gia nhập.

Thù lao là một vấn đề, đối với người tu vi rất cao mà nói, đúng là rất hữu ích.

Có điều Tam Trưởng lão cũng không có bất kỳ suy nghĩ gì khác.

Đối với hắn mà nói cũng không có chút tác dụng nào.

Hắn hiểu rất sâu sắc về Đạo, không có nghi vấn gì.

Có thì cũng đã có người đề hỏi.

Tấn thẳng với hắn mà nói không khó, khó là làm đến mạnh nhất như thế nào.

Hắn nhìn tế đàn từ đầu đến chân, nhưng không nhìn ra bất cứ thứ gì.

“Lục huynh?”

Một giọng nói đột nhiên vang lên từ sau lưng Tam Trưởng lão.

Là Kiều Vô Tình.

Hắn cảm giác được sức mạnh cường đại, liền lập tức đến đây, lại phát hiện người đến là Tam Trưởng lão Lục gia, Lục Bất Tranh.

Cái này rất hiếm thấy.

Tam Trưởng lão Lục gia rất ít khi ra khỏi Lục gia.

Không có chuyện gì đủ quan trọng thì sẽ không ra ngoài.

“Kiều huynh.” Tam Trưởng lão gật nhẹ đầu, nói:

“Quấy rầy rồi.”

Hắn đương nhiên là cố ý để lộ khí tức, vốn định để cho người tới thông báo.

Nhưng dưới sự tò mò liền đến xem tế đàn.

Hắn tới không mất bao nhiêu thời gian, cho nên có thể để cho người ta trực tiếp thông báo.

Chỉ cần hắn không muốn để cho người Kiều gia biết, bọn hắn đương nhiên sẽ rất khó mà phát hiện được.

“Lục huynh đột nhiên đến thăm, là có chuyện gì quan trọng sao?” Kiều Vô Tình có chút tò mò hỏi.

“Đúng là có.” Sau đó, hắn nhìn về phía tế đàn, nói:

“Kiều huynh cũng đang xây dựng tế đàn sao?

Có biết tác dụng của tế đàn không?”

“Không thể biết được, bất kể có linh hội thế nào, cũng không thể biết được tác dụng của tế đàn này.

Lục huynh thì sao?” Kiều Vô Tình hỏi.

Hắn cảm thấy Lục Bất Tranh hẳn là sẽ có chỗ hiểu.

Nhưng hắn sai rồi.

“Không thể xem hiểu.” Tam Trưởng lão lắc đầu nói:

“Vượt ra khỏi nhận biết của ta.

Có điều, cái này Lưu Hỏa ngược lại đúng là cao minh.”

“Lục huynh không biết có biết Lưu Hỏa là người phương nào không?” Kiều Vô Tình có chút tò mò hỏi.

Lục Bất Tranh nhìn sang, lắc đầu.

Chưa từng mở miệng.

“Lục huynh có hứng thú với tế đàn sao?” Kiều Vô Tình đột nhiên hỏi.

Tam Trưởng lão lắc đầu.

Bản thân hắn xác thực không có hứng thú.

Lục gia cũng không rảnh đi làm mấy chuyện này, gần đây đang bận việc chuẩn bị đại hôn.

Có điều nếu Lưu Hỏa thật sự tìm tới cửa, cũng có thể đưa một bộ phận người đi.

“Lục gia gần đây không nhàn rỗi đi dựng tế đàn.” Tam Trưởng lão mở miệng nói.

“Ồ?” Câu nói này khiến Kiều Vô Tình bất ngờ.

Hắn còn tưởng rằng có rất nhiều nguyên nhân.

“Hy vọng Kiều huynh dành thời gian tới dự lễ.” Nói rồi, Tam Trưởng lão đưa thiệp mời cho Kiều Vô Tình.

Kiều Vô Tình nhận thiệp mời, nhìn xuống.

Quả nhiên là hôn lễ của Thiếu gia Lục gia, khó trách.

Lục gia đối với chuyện hôn lễ cực kỳ để ý, hẳn biết.

Lúc này, ai dám khiến Lục Thủy bị thương, nhất định sẽ phải tiếp nhận lửa giận của Lục gia.

Hơn nữa, người của Lục gia chắc chắn là đang chuẩn bị chuyện hôn lễ.

“Chắc chắn sẽ đi.” Kiều Vô Tình lập tức nói.

Mặc dù Thiếu gia Lục gia bình thường, nhưng hôn lễ ở Lục gia cực kỳ ít ỏi.

Hắn đương nhiên muốn đi.

“Lần này Lục huynh cần phát bao nhiêu thiệp mời?” Kiều Vô Tình tò mò hỏi.

Tam Trưởng lão lắc đầu:

“Lệ cũ, cũng chỉ một mình Kiều huynh.”

Những người khác hẳn cũng không dám phát.

Vừa ló đầu tham gia ma tu sẽ lập tức bị Nhị Trưởng lão phát hiện.

Tuổi đã cao, tự nhiên không còn suy nghĩ lúc trẻ.

Nhưng... trong mắt Nhị Trưởng lão, tuổi của hắn đại khái vẫn còn tương đối nhỏ.

Tất cả mọi người Lục gia đều cảm thấy Nhị Trưởng lão đáng yêu, duy chỉ có hắn...

Không giống với người khác.

“Kiều huynh làm thế nào lại cùng đường với Lưu Hỏa vậy?” Tam Trưởng lão không nói chuyện hôn lễ nữa.

Mà là hiếu kỳ về kỳ ngộ của Kiều gia.

Kỳ ngộ lần này quả thật không nhỏ.

Trước mắt cũng chỉ có vài thế lực làm loại chuyện này.

Kiều gia xem như điệp tấp, rất ít người biết đến.

Dù sao tham dự cũng đều là thế lực đỉnh cấp, Kiều gia trong đó rất yếu.

Trong đó Bách Hoa Cốc đang ở hàng đầu.

Ân Thiên Tông... đã là đỉnh cấp.

Thiên Nữ tông mặc dù chỉ là hàng thứ hai, nhưng đằng sau còn có một Tử Y Thần Nữ.

Kiều gia có thể nói là bình thường nhất.

Kiều Vô Tình cười cười nói:

“Trong tộc có một tiểu bối không nên thân, vừa lúc gặp được Lưu Hỏa, liền trở về thương lượng chuyện này.”

Không nên thân?

Tam Trưởng lão cảm thấy Kiều Vô Tình là đang khoe khoang với hắn.

Tiểu bối a.

Cách lúc mở thưởng còn dài.

Có điều trước tiên ra một đứa con gái cũng tốt.

Hắn làm Trưởng lão lâu như vậy, chưa từng thấy Lục gia có đứa con gái nào ra đời.

Ngược lại có chút hiếm lạ.

Cũng rất chờ mong.

“Kiều huynh có phúc lớn.” Tam Trưởng lão nói khẽ.

Chuyện bị thương Kiều Vô Tình nói lần trước, đại khái cũng có quan hệ với tiểu bối không nên thân này.

Kiều tử của Kiều gia.

Khách khí vài lời, Tam Trưởng lão liền cáo từ.

Kiều Vô Tình nhìn Tam Trưởng lão rời đi.

Là mở cổng không gian rời đi.

“Nghe nói hắn mới Thất giai Nhập Đạo chưa được bao lâu, đã lĩnh ngộ được cổng không gian rồi sao?”

Thật không tưởng tượng được.” Một giọng nói đột nhiên vang lên bên cạnh Kiều Vô Tình.

“Đương nhiên.” Kiều Vô Tình có chút khâm phục, nói:

“Trong thời đại của chúng ta kia, ai có thể ngang bằng với hắn được?”

Chỉ là về sau đột nhiên trở về Lục gia, thu hồi ngạo khí.

Nhưng thực lực chưa từng yếu đi nửa phần.”

Bởi vì ngoài ý muốn tới thăm Lục gia, hắn mới trùng hợp biết, Lục Bất Tranh là người của Lục gia, còn trở thành Tam Trưởng lão.

Đến nay, những người từng đi theo Lục Bất Tranh cũng không biết người mình từng đi theo ở đâu, thân phận thật sự là gì.

...

Tam Trưởng lão về tới Lục gia.

Hắn ngồi phía trên cùng đại điện, cau mày.

‘Lời nói vừa rồi của Kiều Vô Tình rất kỳ quái, ta nên biết Lưu Hỏa là người phương nào sao?’

‘Có điều, hành động của Lưu Hỏa thật ra có chút vết tích.’

‘Thành lập tế đàn, sẽ trở thành kẻ địch của tam đại thế lực, mà ba ngôi sao của tam đại thế lực kia chính là nhằm vào Lục gia.’

‘Cho nên mục đích của Lưu Hỏa là đối kháng với tam đại thế lực?’

‘Nhưng vì sao không đến hợp tác với Lục gia?’

‘Hành động của Lục gia sẽ trực tiếp hấp dẫn sự chú ý của tam đại thế lực mới đúng, đối với hắn là có lợi.’

‘Mà Lục gia lại không động, giống như Lưu Hỏa đang ra mặt vì Lục gia vậy.’

‘Cho nên Kiều Vô Tình cảm thấy Lưu Hỏa có quan hệ với Lục gia sao?’

‘Như vậy, suy nghĩ của hấn là gì?’

‘Luu Hỏa là ai?’

Trong danh sách mời còn thiếu ai? Ai nhớ thì nhắc lại, người bình thường không mời, người chưa xuất hiện không mời.

Trước khi hôn lễ bắt đầu, đều sẽ tới kịp.

Chương 1232: Đại trưởng lão sẽ lấy vợ sao? (1)

Đại trưởng lão sẽ lấy vợ sao? (1)

Tam Trưởng lão từ từ nhắm hai mắt lại, dựa ra đằng sau.

Lục gia thật sự có loại người này sao?

Đại Trưởng lão?

Hay là Phong Sương Hà?

Bên trong Phong Sương Hà có bí mật, cái này hẳn chỉ biết có chút đó.

Nhưng dưới tình huống bình thường, chỉ có Đại Trưởng lão mới có thể đi vào trung tâm bí mật của Phong Sương Hà.

Hoặc là lúc sắp thay đổi, Nhị Trưởng lão mới có thể đi vào.

Đây là quy củ của Lục gia.

Không có sự đồng ý của Đại Trưởng lão, những người khác có muốn cũng không thể.

Không trở thành Trưởng lão thì sẽ không biết tới bí mật của Phong Sương Hà.

Nhưng, dù nhìn thế nào cũng thấy không quá giống.

‘Trước chờ hôn lễ kết thúc đã.’

Trước mắt, Tam Trưởng lão cần phải để ý đến hôn lễ của Lục Thủy.

Chuyện này hoàn thành rồi, hẳn mới dư lực đi điều tra những chuyện khác.

Trước mắt hẳn cần ở đây, những người khác cũng cần cảnh giác bốn phía.

Thành hôn của Lục Thủy rất dễ cho những người khác cơ hội, không thể để chút vấn đề nào phát sinh.

Đây là điều cốt yếu của Lục gia.

Chờ Lục Thủy thành thân xong rồi hẵng nói những chuyện khác đi.

Thời gian hơn một tháng, chớp mắt là qua.

Hôn lễ lại liên tục được đẩy lên sớm hơn.

Vợ chồng Lục Cô, coi như cá nhân.

...

Lục Thủy đi trên đường.

Phía trước là Mộ Tuyết và Đông Phương Trà Trà.

Các nàng đang thám hiểm.

Trốn trường bối chạy ra ngoài Đông Phương gia.

“...”

Thứ đồ chơi này còn muốn tránh sao?

Có điều Đông Phương gia mặc dù hơi nhỏ, nhưng Linh Thú Viên luôn luôn có.

Còn không bằng qua bên kia thám hiểm.

Bắt hai con đi lén lút nướng.

Hắn là sẽ không ai phát hiện.

Bị phát hiện thì cũng là Đông Phương Trà Trà sai, bắt đi giam.

Hắn đã từng bị Đông Phương Trà Trà hỏ, bị bắt phạt đứng, còn bị bắt xách thùng phạt đứng.

Nói đến, Đông Phương Trà Trà rất lâu rồi không bị phạt, tiền nàng đoan đường cũng tốt.

Đáng tiếc...

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết một chút, lần này không dễ giúp Đông Phương Trà Trà tìm cơ duyên.

Về sau có cơ hội lại nói đi.

Sau đó, bọn hắn đi ra khỏi Đông Phương gia, đi dạo quanh đó hồi lâu.

Cuối cùng tới một công viên trò chơi.

Nơi này còn có thể chèo thuyền.

A, còn có bánh xe Ferris.

Ừm, có thể đi thử.

“Chị dâu, chị dâu, chúng ta ngồi bánh xe Ferris đi.” Đông Phương Trà Trà nói trước.

Lục Thủy: “...”

Tìm một chỗ đào hồ cho nàng đi.

Đông Phương Trà Trà vẫn luôn nhảy nhót ở bên ngoài, không tốt lắm.

Nên nhập thổ vi an sớm một chút.

“Ta đi cùng Hương Dụ các nàng, chị dâu đi cùng biểu đệ Lục Thủy.” Đông Phương Trà Trà lại nói.

Lục Thủy: “...”

Người sống nha, vẫn nên nhảy nhót trên mặt đất thì hơn.

Chân Võ một mình ở phía dưới chờ đợi.

Hắn cần biết rõ cấu trúc nơi này, mặc dù tối hôm qua đã tìm hiểu kĩ, nhưng bây giờ vẫn nên quan sát thêm.

Suốt cả ngày.

Lục Thủy theo các nàng đi dạo khắp nơi.

Tận đến khi chạng vạng tối mới trở về ăn cơm.

“Chị dâu bao giờ lại đến nhà ta nữa vậy?” Trở về, Đông Phương Trà Trà hỏi Mộ Tuyết bên cạnh.

Mộ Tuyết nhìn Trà Trà, cười hỏi:

“Vẫn muốn mang chúng ta đi chơi chỗ khác nữa sao?”

“Không phải đâu, chủ yếu là cha sẽ cho ta tiền để đưa mọi người đi chơi.

Như vậy ta liền có tiền.” Đông Phương Trà Trà vui vẻ nói.

Mộ Tuyết nhẹ cười, nhẹ nhàng búng trán Trà Trà một cái.

Đắc ý vênh váo.

Nếu như Lục Thủy không để ý, vậy lần sau lại đến?

Hắn là cần chờ một đoạn thời gian, chờ em gái của hắn sinh ra, có thể cả nhà sẽ đến Đông Phương gia một vài ngày.

Cẩn thận nghĩ lại, có lẽ không nên mang muội muội tới.

Đông Phương Tra Tra quá nguy hiểm.

...

Ngày hôm sau.

Trời còn chưa sáng.

Lục Thủy mở mắt ra, nhìn Mộ Tuyết đang nằm ngủ bên cạnh một chút.

Ừm, ngủ say.

Tóc có chút rối, có hơi muốn giúp nàng để ý một chút.

Đầu trọc cũng không tệ.

Chờ Mộ Tuyết tỉnh lại, hắn sẽ rất kinh hỉ đi?

Được rồi, hôm nay có chính sự.

Để hôm khác đi.

Dù sao kế hoạch tiếp theo cũng không phải ngồi xe lăn.

Lục Thủy tới gần Mộ Tuyết, nhẹ nhàng di chuyển tay, nắm tay đặt trên bụng Mộ Tuyết.

Mềm nhũn, không có chút thịt nào.

‘Lát lại ôm một chút, xem có phải lại thua lỗ nữa không.’

Nghĩ như vậy, Lục Thủy thử cảm giác, muốn xem xem có dấu hiệu sinh mệnh ngưng tụ hay không.

Không có.

Có lẽ là cảm giác chưa đủ, thử lại.

Một lát sau.

Vẫn không có.

Lại thêm chút lực đi.

Một lát sau.

Thật đáng tiếc, kết quả không thay đổi.

Lần này dùng sức mạnh thiên địa.

Một lát sau.

Lục Thủy thở dài trong lòng.

Vả mặt thất bại.

“Lục Thiếu gia, hay là lại cảm giác thử lại lần nữa đi?”
Giọng nói của Mộ Tuyết đột nhiên vang lên.

Bởi vì Lục Thủy cảm giác liên tục nên đã đánh thức nàng.

“Tôi hôm qua không phải đã thử qua rồi sao?” Lục Thủy
ngược lại không thu tay về, néo bụng Mộ Tuyết một chút.

Vẫn vẫn không biết có thể phát ra tiếng hay không.

“Thế nhưng bụng không có phản ứng gì, thử lại lần nữa,
biết đâu lại có.” Nói rồi, Mộ Tuyết giơ tay bắt lấy tay Lục
Thủy.

Dường như biết trong đầu Lục Thủy chứa cái gì.

“Cây giống cũng cần thời gian.” Lục Thủy nói.

“Lục Thiếu gia có thể cảm giác xem có hiện tượng như vậy
hay không.” Mộ Tuyết tới gần Lục Thủy.

“...”

Sự thật chứng minh, cuối cùng cũng không cảm giác được
cái gì.

...

Nhà ga Đông Phương gia.

Đông Phương Trà Trà tạm biệt cha mẹ mình.

“Mẹ, cha, hai người không cần tiễn đâu, trở về đi.”

Mộc Cận chỉ vẫy tay.

Đông Phương Dạ Minh ăn bữa sáng nhìn con gái vẫy tay.

Đợi xe lửa đi rồi, Đông Phương Dạ Minh mới mang theo vợ trở về:

“Về thôi, con gái lớn rồi, chỉ thích chạy loạn.”

“Trong khoảng thời gian này sẽ không có người nhao nhao đòi ta nấu cơm nữa.”

“Lê Âm cũng đã có mang đứa thứ hai, chúng ta có nên cố gắng chút hay không?”

“Nếu quá nhàn, Trà Trà sẽ giúp chúng ta bận rộn.” Mộc Cận đưa điểm tâm trên tay cho Đông Phương Dạ Minh.

“Không phải nàng muốn làm tỷ tỷ sao? Nàng trông cậy Trà Trà sẽ kế thừa tài nấu nướng của mình sao?” Đông Phương Dạ Minh nhận lấy điểm tâm, bắt đầu ăn.

“Nhờ đâu đứa thứ hai cũng giống Trà Trà thì sao?”

“Vậy không phải cũng tốt sao? Con gái ngoại trừ đầu óc ở bên ngoài không dễ dùng lắm ra, cũng không có vấn đề gì khác.”

“Cũng đúng, vậy con trai hay con gái thì tốt hơn?”

“Thông minh một chút thì tốt nhất là con trai, còn không quá thông minh, có lẽ con gái sẽ tốt hơn.”

“Gọi là gì?”

“Đông Phương Diệp Diệp.”

“Nghe đã thấy là tên của con gái, cái còn lại đâu?”

“Đông Phương Đản Đản, tên của con trai.”

“Đêm nay ăn trứng luộc nước trà đi.”

“Thêm phần cơm trứng chiên đi.”

“Được.”

Hai người một đường đi về nhà.

Chương 1233: Đại Trưởng lão sẽ lấy vợ sao? (2)

Đại Trưởng lão sẽ lấy vợ sao? (2)

Trên hòn đảo trôi nổi giữa không trung của Tiên Đình.

Năm người tụ tập cùng một chỗ.

“Cổ thành Họa Loạn xuất hiện dị biến, mặc dù nhìn như không có vấn đề gì, nhưng bên trong có thần huyết, nếu như có thể lấy được, sẽ trực tiếp tăng nhanh tiến độ.” Tiên bối chủ trì công việc nói.

“Ta đi ngang qua đó một lần, xung quanh xuất hiện dòng máu, cảm giác dị thường bất phàm.

Quả thật có lợi ích nhất định với tiến độ.

Nhưng rất khó thu hoạch.” Cao Viễn nói.

Hắn gần đây bình thường đều ở trên biển.

Có đôi khi muốn lôi kéo một vài người ở trên biển, đây đều là chút tài nguyên.

Đương nhiên không nên bỏ qua.

Thậm chí bọn hắn còn bao đưa đón.

Có thể nói, hành vi của bọn hắn không có chỗ nào bất bẻ được.

Đây cũng là lí do vì sao tiến độ bọn hắn có thể nhanh như vậy.

Nhìn có vẻ như không liên quan, nhưng lại có lợi ích to lớn.

Mấy người Tiên Quân Thái Nhất cũng cảm thán.

Bọn hắn chắc chắn không thể làm được đến tình trạng này.

Thân là Tiên Quân, vốn cao cao tại thượng, đi mời đã là cực hạn, còn đưa đón?

Đơn giản là đang vũ nhục bọn hần.

Cho nên bọn hần không có khả năng đưa ra loại đề nghị này.

Đây chính là lí do vì sao bọn hần quyết không nhúng tay vào quyết sách.

Thời đại đã thay đổi.

Bọn hần không thể lập tức dung nhập, vậy thì cứ để cho người có thể dung nhập xử lý tất cả.

“Có đáng để tốn sức lực vào đó không?” Có người hỏi.

“Có điềm lành dư trạch ở đó, vậy giá trị sẽ rất thấp.

Nhưng nếu như không có dư trạch, vậy giá trị sẽ rất cao.” Cao Viễn nói.

Nhất thời, tất cả mọi người rơi vào trầm mặc.

Bởi vì dư trạch không phải vô cùng vô tận.

Có thể lấy xong trong một ngày.

Cũng có thể là nửa năm, hoặc là một năm.

Như vậy, tiến độ của bọn hần sẽ hạ xuống một đường dài.

“Ta cảm thấy có thể tranh thủ.” Tiền bối cảm đầu nhìn những người khác, nói:

“Các ngươi cảm thấy thế nào?”

“Vì sau này, phân ra mười mấy người quả thật cũng không có gì.

Nếu như điềm lành dư trạch kết thúc, vậy nhất định phải tìm phương pháp thay thế mới.” Ma Kiếm Trảm Đồ nói.

“Nhưng người của chúng ta đã bắt đầu xây dựng tế đàn.

Lại phân người đi nữa.

Này lên kia xuống, nhờ đâu lại thiếu một phần thì sao?

Sai một ly đi một dặm.” Thích Vân Tích phân tích.

“Cho dù đồng ý, chúng ta cũng không có cách nào phân thân ra được, nhất định phải có những người khác nữa.

Yếu hoàn toàn không đủ.” Cao Viễn nói.

“Vân Đoan Tam Tiên thì sao?” Tiên bối chủ trì công việc đột nhiên hỏi.

“Nếu như chỉ có ba người bọn hắn, ngược lại không có vấn đề gì, nhưng thuyết phục bọn hắn cũng không dễ dàng.” Thích Vân Tích nhìn tiên bối chủ trì công việc, nói.

Lúc này chỉ có thể tìm ba vị Tiên Quân.

“Vậy cứ quyết định như thế nhé?” Tiên bối chủ trì công việc nhìn những người còn lại.

Những người khác khẽ gật đầu.

Chỉ là thiếu mất ba người, hẳn là sẽ không ảnh hưởng quá nhiều.

“Cuối cùng là ai đi xây tế đàn vậy?” Cao Viễn đột nhiên tò mò hỏi.

Mấy người bọn hắn đều nhìn về phía tiên bối chủ trì công việc, muốn biết đáp án.

“Là Chiến Thần, nhưng cụ thể Chiến Thần đi đâu, ta cũng không biết.” Tiên bối chủ trì công việc, tôi cũng rất tò mò, nhưng hẳn sẽ không thể biết được đáp án.

Có lẽ chỉ có ba vị kia mới hiểu.

...

Đại Sơn Vô Tận.

Nơi này có vô số côn trùng ẩn náu kín, nếu như có người ngoài đi vào, sẽ kinh động đến đám côn trùng.

Một cái bẫy đáng sợ.

Thời điểm người Trùng Cốc đáng sợ nhất chính là khi xung quanh bọn họ có vô số côn trùng bao quanh.

Lúc này chính là lúc như vậy.

Có điều cũng có vô số côn trùng đang xây dựng tế đàn.

Nói mấy triệu tế đàn cũng không quá.

‘Thật sự là một lũ điên.’

Chiến Thần nhìn Đại Sơn Vô Tận, lắc đầu thờ dài.

Hắn lúc này cũng đang ở trong phạm vi Trùng Cốc.

Thuộc về một thành viên của Trùng Cốc.

Chỉ là...

Hắn nhìn hai bên trái phải đỉnh núi, cau mày.

Bên trái là một thiếu nữ mặc áo bào đen, dường như trốn ở trong bóng tối, có chút tối.

Bên phải lại giống như tản ra kinh quang, trần áp tà ma.

Thần Chúng, Nữ Thần Hắc Ám.

Phật Môn, Diệu Tôn Cổ Phật.

Những người này thế mà cũng tới Trùng Cốc.

Theo suy nghĩ của Chiến Thần, Nữ Thần Hắc Ám hẳn là đến Xảo Vân Tông và Bách Hoa Cốc, Diệu Tôn Cổ Phật hẳn là đến Kiêu gia mới đúng.

Tại sao lại đến Trùng Cốc?

Đạo Tông và Kiếm Nhất Phong, bọn hắn quả thật không muốn đi.

Chủ yếu là Đạo Tông thời Viễn Cổ thanh danh quá lớn, mà Kiếm Nhất Phong lại là truyền thừa của Kiếm Nhất.

Người có tên cây có bóng, bọn hắn không muốn tới gần hai nơi kia.

Xảo Vân Tông và Bách Hoa Cốc phù hợp với nữ giới, Ân Thiên Tông quá mức phiền phức, Kiêu gia là lựa chọn tốt nhất trong đó.

Cho nên Chiến Thần chọn Trùng Cốc, tránh chạm mặt những người khác.

Nhưng...

Những người kia có lẽ cũng cùng suy nghĩ với hắn.

Diệu Tôn Cổ Phật thì có thể hiểu được, nhưng Nữ Thần Hắc Ám sao lại ở đây?

Nữ Thần Hắc Ám nhìn hai người kia, cảm thấy mình đến nhầm nơi rồi.

Nhưng nơi này là nơi phù hợp với quyền năng của nàng nhất, ở chỗ này, nàng sẽ phát huy tốt hơn nhiều.

Đáng tiếc lại gặp người của Tiên Đình và Phật Môn, còn hết lần này tới lần khác đụng mặt.

Có điều cũng tốt, đến lúc đó nếu phát hiện là âm mưu của Lưu Hỏa, có thể liên thủ.

Như vậy khả năng chạy thoát sẽ lớn hơn.

Nàng thật ra không có gì muốn hỏi hay xác minh thật giả, chỉ là muốn đi xem xem đối phương có tư cách gì mà đưa ra loại thù lao này.

Một vấn đề.

Lần cuối có người dùng cái này làm thù lao là Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa, Lưu Hỏa hẳn dựa vào cái gì?

Cho nên nàng nhất định phải mở mang tầm mắt một chút.

Diệu Tôn Cổ Phật nhìn hai vị này, cũng không suy nghĩ gì.

Mà yên tĩnh xây dựng tế đàn.

Chỉ một chút thời gian nữa là sẽ hoàn thành.

Hắn cũng muốn gặp người tên Lưu Hỏa kia.

Một người như muốn trực tiếp trở thành kẻ địch của tam đại thế lực, rốt cuộc là thiên kiêu thời đại này, hay là một cường giả Viễn Cổ?

Tốt nhất nên hiểu rõ một chút.

— —

Xảo Vân Tông.

Lục Thủy và Mộ Tuyết đi xuống xe lửa.

Lại đi tới Xảo Vân Tông lần nữa.

Trời đã tối.

Ngược lại có thể đi dạo một vòng.

“Thiếu gia, Thiếu Phu nhân.” Chân Linh đi tới cạnh Lục Thủy:

“Chỗ ở đã sắp xếp xong xuôi, là ở bên kia.

Nếu như Thiếu gia và Thiếu Phu nhân đói bụng...”

“Ta, ta, Chân Linh, còn ta nữa.” Đông Phương Trà Trà giờ tay nói.

“Còn cả Trà Trà Tiểu thư, trước có thể đi ăn cơm tối.

Đã chuẩn bị xong.” Chân Linh nhìn Trà Trà Tiểu thư, nhẹ nhàng nói.

“Lục Thiếu gia có đói bụng không?” Mộ Tuyết mở miệng hỏi Lục Thủy.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết một cái, nói:

“Đi ăn trước đi.”

Mộ Tuyết lại gầy đi.

Hôm nay ôm ôm, cảm giác không đúng lắm, quá nhẹ.

Có điều đã tới Xảo Vân Tông, hết ngày mai, ngày kia đại khái sẽ phải đưa Mộ Tuyết về nhà.

“Lục Thiếu gia, qua ngày mai sẽ lại bận rộn sao?” Trên đường đi, Mộ Tuyết hỏi.

“Có thể sẽ bận rộn một số việc.” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, tò mò hỏi:

“Mộ Tiểu thư thì sao?

Có tính toán gì không?”

“Ừm~” Mộ Tuyết suy nghĩ một chút, nói:

“Muốn mang theo Trà Trà đến Thiên Nữ Tông một chút, phát thiệp mời một chút, sau đó về nhà, chờ Lục Thiếu gia tới đón.

Vừa vặn mang Trà Trà tới chơi cùng Nhã Nguyệt Nhã Lâm.”

“Ta đi vẽ tranh cho các nàng, Nhã Lâm còn khen ta vẽ đặc biệt tốt.” Đông Phương Trà Trà ở một bên nói.

Nhã Lâm đã 5 tuổi chưa?

Có điều Lục Thủy ngược lại hiểu được hành động tiếp theo của Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết muốn trước tiên đi phát thiệp mời, sau đó về Mộ gia chuẩn bị hôn lễ.

Cũng tốt.

“VẬY trước ta đi ra biển một chuyến, tiếp đó xử lý chút chuyện đã đáp ứng, sau đó lại giúp vài vấn đề nhỏ trong nhà.

Cuối cùng phát thiệp mời, rồi về đón Mộ Tiêu thư.” Lục Thủy nói.

Nếu không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn thì là như vậy.

Nếu như có chuyện ngoài ý muốn thì không nói trước được.

Ví dụ như tiền giai.

Lên cấp thì phải có chủ đề.

Có chủ đề, kế hoạch kia sẽ biến mất.

Không có chủ đề thì vấn đề không lớn, nhưng vẫn có chút ảnh hưởng.

Dù sao cũng là Thất giai, uy năng luôn có thể khôi phục rất nhiều đi?

Cổng không gian cũng có thể mở đi?

Đến lúc đó liền có thể đi tìm Mộ Tuyết.

Ảnh hưởng này đủ lớn chưa?

“Lục Thiệu gia sẽ không bận rộn đến quên thời gian đấy chứ?” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, nói.

Nghe được câu này, Trà Trà trừng mắt nhìn, dừng bước chân.

Mấy người Hương Dụ nhìn Trà Trà, có chút khó hiểu.

“Suýt.” Trà Trà ra dấu im lặng với những người khác.

Sau đó bắt đầu lùi về sau.

Sau khi lùi được một khoảng mới mở miệng nói:

“Lúc mẹ và cha muốn tách ra, đều sẽ để ta chạy đi chỗ khác chơi.

Chị dâu và biểu đệ chắc chắn cũng vậy.”

Chân Võ Chân Linh nhìn nhau, Trà Trà Tiểu thư nói rất có lý.

“Làm sao bây giờ?” Đinh Lương tò mò hỏi.

“Đi mua quần áo mới, tham gia hôn lễ của chị dâu.

Sau đó chờ chị dâu và biểu đệ cùng nhau ăn cơm.” Đông Phương Trà Trà nói.

“Chúng ta đi theo Thiếu gia từ xa, phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn.” Chân Võ nói.

Thiếu gia và Thiếu Phu nhân mặc dù lợi hại, nhưng chức trách của bọn hắn vẫn còn đó.

Dưới tình huống bình thường, Thiếu gia chỉ là một tu chân giả Nhị giai, Thiếu Phu nhân chỉ là một người bình thường.

Đương nhiên cần bọn hắn bảo hộ.

Chương 1234: Đại Trưởng lão sẽ lấy vợ sao? (3)

Đại Trưởng lão sẽ lấy vợ sao? (3)

“Bạn rộn quên thời gian thì cũng sẽ không quên Mộ Tiểu thư.” Lục Thủy chậm rãi đi tới, nhẹ nhàng nói.

“Ta cũng từng giờ từng phút nghĩ tới Lục Thiếu gia.” Mộ Tuyết tươi cười nói.

“Cuốn sổ kia còn đủ chỗ ghi không?” Lục Thủy vô thức hỏi.

Dưới tình huống bình thường, Mộ Tuyết mỗi lần nghĩ tới hẳn làm cái gì đó, sẽ nắm chặt nắm đấm, rồi ghi lại.

Sau đó lặp lại liên tục.

“Đương nhiên, Lục Thiếu gia tốt như vậy mà, đúng chứ?” Mộ Tuyết hí mắt nhìn Lục Thủy.

Lục Thủy: “...”

Ta cũng không dám nói không phải.

“Mấy người Trà Trà có vẻ như đã đi chơi, Lục Thiếu gia, chúng ta cũng đi đi.” Mộ Tuyết nhìn phía sau một chút, cười nói.

“Mộ Tiểu thư muốn đi đâu chơi?” Lục Thủy hỏi.

“Ừm, nghe Lục Thiếu gia.” Mộ Tuyết nghĩ một lát, cuối cùng không thể nghĩ ra chỗ nào.

Cứ nghe Lục Thủy là được.

...

“Kế hoạch trước mắt chính là giải quyết xong ba ngôi sao trước tháng 12.

Sau đó an tâm thành hôn, hoàn thành xong, liền xuyên qua thời gian, hòa bình yêu thương.” Nhị Trưởng lão mặt không

biểu cảm nói.

Ngung Hạ nghe rất nghiêm túc, nàng có chút ngạc nhiên, mặc dù nói rất đơn giản, nhưng từ nơi này liền phát hiện đôi phương có chút không tương tượng nổi.

Bởi vì tên bản thân khó dùng, liền tùy tiện dùng cái tên Lưu Hỏa, Thiếu Tông chủ Ân Thiên Tông.

Từ đây mở ra thần thoại.

Giết Tà Thần, chém hoa yêu, trấn áp Thái Dương Chi Tử, cùng hưởng đạo tàng.

Sau đó càng ngày càng khoa trương, có Đại Đạo chi tư, giết Tiên Quân Tinh Ti của Tiên Đình.

Một đường đi lên, tựa như đang trưởng thành.

Đây quả thực như chuyện hoang đường.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi chưa đến nửa năm, Lưu Hỏa từ giết Tam giai, một đường đánh tới tồn tại vượt qua Đại Đạo.

“Cho nên, các ngươi thật ra cũng là về sau mới biết?” Ngung Hạ nhìn Nhị Trưởng lão, hỏi.

“Không kém bao nhiêu đâu.” Nhị Trưởng lão bình tĩnh nói.

“Các ngươi không sợ hấn xảy ra chuyện nguy hiểm gì sao?” Ngung Hạ thể nhưng nghe được, chuyện Lưu Hỏa làm không có chuyện nào là an toàn, căn bản là cực kỳ nguy hiểm.

Hơn nữa còn sẽ trọng thương.

“Tùy hấn, hấn muốn làm gì thì làm.” Nhị Trưởng lão vẫn mặt bình tĩnh nói.

“Đúng là rất lo lắng, nhưng Đại Trưởng lão muốn mặc kệ hấn, ta còn có cách nào?” Cửu ở bên cạnh Nhị Trưởng lão, vẻ mặt buồn thiu nói.

Nhị Trưởng lão hoàn toàn không để ý tới Cửu.

Quen là được.

Cửu cuối cùng cũng phải rời đi.

Bây giờ để nàng vui vẻ một hồi.

Ngung Hạ không nói thêm gì nữa, loại truyền kỳ này nàng chưa bao giờ gặp qua, lần cuối đối với nàng mà nói, Lục Vô Vi chính là truyền kỳ.

Lần này vẫn là người của Lục gia.

Có điều Tử Y Thần Nữ cũng không may mắn hơn chút nào.

“Đã nói xong, không có việc gì thì ta đi đây.” Nhị Trương lão đứng lên, định trở về.

Toàn bộ quá trình vẻ mặt đều không thay đổi, giống như tâm tình không quá tốt.

“Chờ một chút.” Ngung Hạ gọi Nhị Trương lão lại, nói:

“Có thể làm một lần nữa, động tác tự báo tên kia cùng lời thoại không?”

Ta quay lại xem dần.”

Nhị Trương lão không nói hai lời, quay đầu rời đi.

Cho Ngung Hạ vào sổ đen, đời này không muốn gặp lại Ngung Hạ lần nào nữa.

Lục gia không chào đón người này.

“Một vấn đề cuối cùng.” Ngung Hạ ngồi tại chỗ, không hề động:

“Người không phải có một bằng hữu toàn trí toàn năng sao?”

Ta rất tò mò, cuối cùng ta có lập gia đình không?”

Nàng cảm thấy cả đời này nàng sẽ không lấy chồng, nhưng đời này có chút dài.

Nàng không chắc chắn rốt cuộc mình có lấy chồng hay không.

Nhị Trương lão liếc Ngung Hạ, quay đầu rời đi.

Tại sao phải nói?

Không nói đấy.

Nhị Trưởng lão một bước ra khỏi Xảo Vân Tông, nàng đáp xuống trên mặt biển, nhìn Cửu bên cạnh, hỏi:

“Ngung Hạ cuối cùng có lấy chồng hay không?”

“Có phải ngươi cảm thấy, nếu như Tiểu Tiểu Hạ lập gia đình, rất có khả năng sẽ gả cho Tiểu Tiểu Vi hay không?” Cửu cười hỏi.

Nhị Trưởng lão không nói gì.

“Nếu như Tiểu Tiểu Hạ thật sự gả cho Tiểu Tiểu Vi, ngươi sẽ vui mừng sao?” Cửu tò mò hỏi.

Nhị Trưởng lão suy tư một lát, nói:

“Cũng tạm được, chỉ ít hai người này, ta đều rất ghét.”

Ngừng một chút, nàng nhìn về phía Cửu, hiếu kỳ nói:

“Vậy Ngung Hạ có gả không?”

Cửu nhún vai.

Về mặt bất đắc dĩ nói:

“Nói thật, hai người này cực kỳ xứng đôi, nhưng mà...”

Đã nhiều năm như vậy rồi cũng không thành một cặp.

Về sau cũng khó.

Chủ yếu là một người không muốn gả, một người không muốn cưới.”

“Vậy là Ngung Hạ không gả ra được rồi?” Nhị Trưởng lão hỏi thẳng.

“Ta không nói đâu.” Cửu đi ra sau lưng Nhị Trưởng lão, bắt đầu chải tóc cho nàng.

Nói đến đây, Cửu quay đầu nhìn về phía hòn đảo của Xảo Vân Tông, nói:

“Mấy người Lục Thủy đã lên đảo, không bao lâu nữa sẽ đi xử lý chuyện.

Đến lúc đó liền có thể thấy thành quả.

Sau đó bắt đầu hỏi vấn đề.

Tiểu Tiểu Đình muốn hỏi cái gì?”

“Hỏi xem Ngung Hạ có thể gả đi hay không.” Nhị Trưởng lão nói.

“Hỏi cái này không tốt, ngươi nên xuất hiện trước mặt Lưu Hoả, hỏi, tiểu tử sắp thành hôn trong nhà nên chôn ở chỗ nào thì khó phát hiện nhất.”

Như vậy hẳn trở về liền sẽ trốn tránh ngươi.” Cửu nói.

Nhị Trưởng lão quay đầu nhìn Xảo Vân Tông một chút, hiếu kỳ hỏi:

“Hắn rốt cuộc muốn làm thế nào?”

“Đến lúc đó xem là biết, ngày đó sẽ là ngày cả tu chân giới rung động.” Cửu nhìn bầu trời một chút, cười nói:

“Ngày đó, cũng sẽ là ngày tộc Bất Tử được giải phóng.

Đúng rồi...”

Cửu đi tới trước mặt Nhị Trưởng lão, nói:

“Tiểu Tiểu Đình, chúng ta thương lượng một chuyện đi, khi đó ta có thể muốn ra ngoài một chuyến, để ta có thể bình thường đi ra ngoài, ngươi cho ta một giọt máu, vậy ta có thể hoá hình đi ra ngoài.”

Nhị Trưởng lão: “???”

...

Băng Nguyên Tuyết Vực.

“A, là Trà Trà tiên tử.” Lâm Hoan Hoan nhìn điện thoại, có chút bất ngờ.

Bọn nàng đang ở lại nơi này một thời gian, nhưng cũng sắp trở về.

Đại khái là muốn đi một chuyến tới Kiều gia.

Kiều Càn nói vậy, nàng đương nhiên muốn đi theo.

Kiều Càn muốn đi ghi lại một vài địa điểm xây dựng tế đàn, sau đó giao lại cho Chân Võ.

Chân Võ đương nhiên sẽ giao lại cho Lục Thuỷ.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Kiêu Càn hỏi.

Lúc này, Lâm Hoan Hoan còn đang ăn bánh bao, là mua trong cửa tiệm nàg thích.

“Trà Trà tiên tử nói, Mộ Tiểu thư muốn tới tìm ta, hỏi vị trí đại khái của ta.” Lâm Hoan Hoan vừa cười vừa nói.

Kiều Càn có chút ngạc nhiên.

“Lục Thiệu gia cũng đi theo sao?”

“Không có a, chỉ có Mộ Tiểu thư và Trà Trà.”

“À.”

“Hình như nói là Mộ Tiểu thư phải đưa thiệp mời cho ta trước thời hạn hôn lễ của nàng.”

Nghe thấy cái này, Kiêu Càn hơi kinh ngạc.

Hoan Hoan có thiệp mời tức là gì?

Hắn cũng có thể tham gia.

Mấy người Sơ Vũ bây giờ cũng còn đang buồn rầu vì thiệp mời, hẳn thật ra cũng muốn đi.

Chỉ là không biết phải làm thế nào mới có được thiệp mời.

Bây giờ cũng không cần lo lắng nữa.

“Trà Trà nói còn có mấy ngày nữa, chúng ta nên đợi ở đâu đây?” Lâm Hoan Hoan hỏi Kiêu Càn.

Nàng đương nhiên cũng muốn đi tham gia hôn lễ.

Mộ Tiểu thư là người tốt biết bao nhiêu.

Chương 1235: Đại Trưởng lão gia nhập (1)

Đại Trưởng lão gia nhập (1)

Đi nơi nào mới thích hợp đây?

Kiều Càn suy nghĩ một chút, trong tình huống bình thường thì bọn họ sẽ rời khỏi Băng Nguyên Tuyệt Vực trong hai ngày này.

Chờ thêm hai ngày nữa cũng không phải là không được.

Cũng có thể đi ra ngoài dạo chơi.

Còn về việc quay trở lại Kiêu gia, hẳn hoàn toàn không có suy nghĩ đó.

Bọn họ đã bị đuổi ra ngoài rồi.

“Nếu không thì chúng ta tới phụ cận cảnh khu của Mộ gia chơi đi?”

Kiều Càn nói.

Sau khi bọn họ thành hôn, bọn họ chưa đi ra ngoài chơi lần nào nữa cả.

Đúng lúc hiện tại có cơ hội để dạo chơi rồi.

“Phụ cận Mộ gia?”

Lâm Hoan Hoan suy nghĩ một chút, sau đó nhớ ra một chuyện nói:

“Hải Đường Hồ, ta đã gặp mấy người Mộ tiểu thư ở đó.

Có thể đi tới đó một chuyến nữa, bên đó rất đẹp.”

“Vậy hai ngày này chúng ta sẽ đi tới bên đó.”

Kiều Càn nói.

Dẫn Hoan Hoan đi dạo chơi một vòng rồi sẽ đi một chuyến tới Kiêu gia.

Phải đi thu nhận tế đàn.

“Đúng rồi, chúng ta phải tặng tiền cưới vào ngày thành hôn của Mộ tiểu thư đúng không?”

Lâm Hoan Hoan hỏi.

“Đúng vậy.”

Kiều Càn nói.

“Vậy chúng ta đi bao nhiêu? Cần bao nhiêu linh thạch?”

Lâm Hoan Hoan hỏi.

Kiều Càn lắc đầu, hần cũng không biết.

Hay là cầm theo linh thạch đi qua bên đó?

Không thể gói linh thạch lại được.

Nhưng mà, vẫn luôn cảm thấy không đúng cho lắm.

...

“5 tỷ hỏi có cần gói tiền lại không, chắc chắn là phải gói lại rồi.

Nhưng mà dùng cái gì để gói lại?”

Xảo Vân Tông Đông Phương Tra Tra nhận được tin tức này liền rơi vào trong trạng thái hoang mang.

Nàng cũng không biết.

Sau đó, nàng quay đầu sang bên cạnh nhìn Hương Dụ và Đinh Lương nói:

“Dùng cái gì để gói tiền?”

Cầm linh thạch đi luôn hả?”

“Thực ra phần lớn đều là tặng quà.”

Hương Dụ nhìn Tra Tra tiểu thư rồi nói.

“Tặng quà?”

Đông Phương Tra Tra không hiểu hỏi:

“Nên tặng cái gì mới tốt?”

“Đều được.”

Hương Dụ suy nghĩ một chút nói:

“Linh được, pháp bảo, chỉ cần là đồ mang điềm lành là được.”

“Thì ra là như vậy.”

Đông Phương Tra Tra biểu thị mình đã rõ rồi.

Nàng thật sự là đã hiểu ra rồi.

Sau đó, nàng gửi tin cho 5 tỷ, gửi toàn bộ lời nói của Hương Dụ đi.

...

Lâm Hoan Hoan vốn dĩ đang xoắn quýt, sau khi nhận được tin nhắn của Đông Phương Tra Tra nàng càng xoắn quýt hơn nữa.

“Như vậy thì chẳng phải là tặng cái gì đều bị nhìn thấy hay sao? Tặng đồ kém chẳng phải sẽ rất mất mặt à?”

Lâm Hoan Hoan tò mò nói.

Nàng cũng nhắn y như thế qua cho Đông Phương Tra Tra.

Kiều Càn lại không cảm thấy đây là vấn đề gì lớn cả.

Dù sao thì bọn họ cũng chẳng tặng nổi đồ tốt.

Nhưng mà, rất nhanh sau đó hắn cũng thấy được tin nhắn trả lời của Đông Phương Tra Tra.

Nội dung là: Nhưng mà nếu tặng đồ tốt thì sẽ rất có mặt mũi.

Kiều Càn:

“...”

Lâm Hoan Hoan:

“...”

Sau đó, Lâm Hoan Hoan lại nhắn:

“Tra Tra định tặng cái gì? Là thứ rất có mặt mũi sao?”

“Sao ta có nhiều tiền như thế được? Nhưng mà ta cũng sẽ không mất mặt.”

Đây là câu trả lời của Đông Phương Tra Tra.

Kiều Càn và Lâm Hoan Hoan nhìn nhau, cả hai đều không hiểu.

Sau đó lại hỏi tiếp:

“Tại sao?”

Lâm Hoan Hoan vừa gửi đi liền nhớ tới cái gì đó, sau đó nhấn thêm một câu nữa:

“Người đi chung với cha mẹ người, cho nên không cần phải tặng quà đúng không?”

“Không đúng.”

Điện thoại của Lâm Hoan Hoan vang lên hai tiếng, nàng nhận được hai tin nhắn:

“Ta định dùng một cái hộp nhìn dễ thương để gói nó lại.

Như thế thì bọn họ sẽ không biết ta tặng cái gì cả.”

Lâm Hoan Hoan:

“...”

Không phải tặng quà đều cần dùng hộp để gói lại à?

Đúng không?

Chắc chắn là như vậy.

...

Tiệm giày.

Mộ Tuyết đang thử giày.

Có đủ các loại giày, màu xanh, màu trắng, những loại giày có kiểu dáng đơn giản đều đã được Mộ Tuyết thử qua.

“Không phải Mộ tiểu thư đã có đôi giày tương tự như thế này rồi sao?”

Lục Thủy tò mò hỏi.

“Đúng vậy, Nhã Nguyệt mua, mang vào rất thoải mái.

Nhưng mà Đường di nói rằng, sắp lập gia đình rồi, sau khi lập gia đình lỡ đâu có con thì sao, lúc đó sẽ không thể mang giày cao được.

Cho nên, sau này không thể mang nó thường xuyên được.”

Mộ Tuyết nói.

“Vậy Mộ tiểu thư đang làm gì thế?”

Lục Thủy không hiểu.

Mộ Tuyết mang giày xăng đan vào, sau đó kéo kéo váy xuống, nói:

“Lục thiếu gia cảm thấy có đẹp không?”

“Đẹp thì có đẹp, nhưng mà quan trọng là có thoải mái hay không.”

Lục Thủy nhìn chân của Mộ Tuyết rồi nói.

Thực ra là do chân đẹp, cho nên mang giày nào cũng đẹp cả.

Giống với bản thân Mộ Tuyết vậy.

Mặc quần áo như thế nào cũng đều xinh đẹp.

“Lục thiếu gia nghĩ gì thế?”

Giọng nói của Mộ Tuyết vang lên.

“Cảm thấy do vóc dáng của Mộ tiểu thư đẹp, cho nên dù có làm kiểu tóc, mặc quần áo, mang loại giày gì thì cũng đẹp cả.”

Lục Thủy nói.

“Vậy hả?”

Mộ Tuyết bĩu môi, nàng nhìn Lục Thủy rồi nói:

“Ý của Lục thiếu gia là. ta chẳng khác gì cái móc áo hết đó hả? Còn là giá để giày và tóc giả nữa?”

“Ý ta là, Mộ tiểu thư trời sinh lệ chất.”

Lục Thủy sửa lại.

“Hừ, vậy để ta thử thêm cho Lục thiếu gia nhìn chán thì thôi.”

“Tôi nay Mộ tiểu thư muốn thức đêm à?”

“Tại sao Lục thiếu gia lại nói như thế?”

“Cứ thử liên tục, không thấy được ngày mai?”

“Lục thiếu gia không chán à?”

“Ta không dám chán.”

“...”

Mộ Tuyết giờ nắm đấm lên nói:

“Lục thiếu gia, lần sau nếu không biết nói chuyện, thì tốt nhất là đừng có nói.”

Lục Thủy và Mộ Tuyết tốn thêm một chút thời gian nữa mới quyết định lấy một đôi giày khá là bình thường.

Rất dễ mang.

Chủ yếu là do đã đi vào trong đó thử nhiều giày như thế rồi mà không mua, thì không được hay cho lắm.

Tiên tử của tiệm đó nhìn Lục Thủy một chút, nàng cảm thấy Lục Thủy có hơi quen mắt.

Hình như là đã từng gặp qua rồi.

Nữ tử là người bình thường ở bên cạnh cũng quen mắt.

Gặp qua họ ở đâu rồi nhỉ?

Mới vừa bế quan xong, cho nên nhìn ai cũng thấy quen mắt cả.

“Bao nhiêu?”

Lục Thủy đặt giày lên trên quầy rồi mở miệng hỏi.

“Một viên linh thạch tứ phẩm, cảm ơn quý khách.”

Tiên tử của tiệm thấy Lục Thủy nhú mày, lập tức nói:

“Chất liệu của đôi giày này rất đặc biệt, lúc mang vào sẽ vô cùng thoải mái, cho nên giá cả mới cao như thế.

Nhưng mà vật này siêu giá trị.

Chỉ cần không chán mang nó, thì dù cho có mang cả trăm ngàn năm vẫn sẽ như mới.”

Tiên tử của tiệm nở một nụ cười nói, không hề có ý tứ xem thường khách hàng một chút nào cả.

Dù sao thì đôi khi cũng sẽ có khách nhân giả vờ làm kẻ yếu, sau đó tới và mặt mấy nhân viên nho nhỏ.

Ai.

Mở một cái cửa tiệm cũng chẳng phải là chuyện dễ dàng gì.

Đương nhiên, các nàng cũng có phẩm đức nghề nghiệp của mình, không đến mức không vừa mắt khách hàng.

Thế nhưng, bọn họ rất muốn nói một câu, có lấy hay không, không lấy thì để ta đặt lại chỗ cũ.

Đáng tiếc, bọn họ chỉ dám tưởng tượng mà thôi.

Ai!

Mở cửa tiệm đúng là chuyện chẳng dễ dàng gì mà.

Nhưng mà, rất nhanh sau đó nàng đã không cười được nữa.

“Ta không có đủ linh thạch.

Hay là như này đi, ta lấy đồ để thế chấp.

Sau đó, một lát nữa sẽ bảo người tới chuộc.”

Giọng nói của Lục Thủy truyền vào trong tai Tiên tử của tiệm.

Tiên tử trông tiệm:

“...”

Nàng nghĩ tới việc hai vị này là đại lão vô cùng kinh khủng.

Thế chấp một thanh bảo vật, suýt chút nữa là hại chết nàng luôn.

Quả nhiên, luôn có cường giả tới khi dễ mấy người mở tiệm nhỏ nhỏ như các nàng.

Sau đó, Tiên tử trông tiệm nở một nụ cười thân thiện nói:

“Hai vị khách nhân trông rất hiền lành, không cần phải thể chấp, ghi chú vào sổ là được.”

“Có thể chứ?”

Mộ Tuyết hỏi.

Nàng cứ cảm thấy làm như thế này thì quá không biết xấu hổ rồi.

“Có thể, không thành vấn đề gì cả.

Lão bản của chúng ta là người như thế.”

Tiên tử trông tiệm nghiêm túc nói.

Trên mặt vẫn luôn duy trì nụ cười.

Sau đó, nàng còn giúp họ gói giày lại, rồi đưa nó tới trước mặt Mộ Tuyết nói:

“Hoan nghênh quý khách lần sau lại tới.”

“Cảm ơn tiểu tiên tử.”

Mộ Tuyết cũng chỉ có thể nói cảm ơn mà thôi.

Sau đó, Tiên tử trông tiệm mỉm cười nhìn bọn họ rời đi.

Sau khi xác định hai người kia đúng thật là không có diễn, khuôn mặt tươi cười của nàng mới biến thành gương mặt khóc.

“Một viên linh thạch tứ phẩm.”

Nói xong, nàng lấy một viên linh thạch tứ phẩm ra, bỏ nó vào trong hộp tử.

Tiền lương vốn dĩ đã không cao rồi, lần này không biết còn phải làm công thêm bao lâu nữa đây?

Vừa mới xuất quan liền gặp phải hai người kia, thiếu chút nữa là lại bế quan tiếp luôn rồi.

Còn việc nhận lấy đồ vật thể chấp...

Quên đi, mạng sống quan trọng hơn.

Lần trước còn có thể sống sót, lần này thì không chắc.

Nhận lấy nó rồi thì nàng cũng khó mà ngồi yên được.

Chương 1236: Đại Trưởng lão gia nhập (2)

Đại Trưởng lão gia nhập (2)

Sáng sớm ngày hôm sau.

Lục Thủy và Mộ Tuyết cùng nhau đi thăm hỏi Du Dao tiên tử và Du Miêu tiên tử của Xảo Vân Tông.

Hiện tại, bọn họ đang trên đường đi tới đại điện.

“Tên của tiên bối Du Miêu cũng có một chữ Miêu, cha mẹ bọn họ còn nghĩ tới việc sẽ đặt tên cho em gái là Lục Miêu, như vậy thì có thích hợp không?”

Lục Thủy tò mò hỏi.

“Sẽ không sao đâu, nhưng mà gần đây đã muốn đặt thành Lục Miêu Miêu rồi.”

Mộ Tuyết khẽ nói.

“Tại sao lại không đặt là Lục Lai Sự? Còn chưa sinh ra đời mà đã nhiều chuyện như thế rồi.”

Hơn nữa, căn cứ vào suy đoán của ta, đặt tên là Lục Lai Sự, thì rất có thể sẽ trở thành trưởng lão.”

Lục Thủy nói.

“Ta nghĩ rằng mẹ chắc chắn sẽ không đặt cho nàng cái tên này đâu.”

Mộ Tuyết nói.

“Không dễ nghe sao?”

“Là do làm trưởng lão thì đều độc thân cả.”

“...”

Cũng có lý.

Vẫn nên đặt là Lục Miêu Miêu thì hơn.

Tên hắn là Lục Thủy, 20 tuổi thành hôn, Lục Miểu Miểu có sáu chữ thủy, số tuổi cũng sẽ được nhân lên gấp sáu lần.

Có nghĩa là cỡ 120 tuổi.

Có thể giả.

Nhưng mà, ai sẽ là người cưới em gái hắn đây?

Người đó là người tu chân bình thường, hay là người tu chân có tu vi thông thiên?

Người có tu vi thông thiên vẫn tốt hơn.

Nếu như tu vi kém...

Lỡ như người đầu bạc tiễn người đầu xanh thì làm sao đây?

Cha mẹ sao mà chịu được cơ chứ?

Đây là điểm không tốt khi bọn họ có thể sống quá lâu, có thể nhìn được điểm cuối sinh mệnh.

Ở kiếp trước, đã thấy qua rất nhiều lần rồi.

Nếu như không phải đã trải qua một kiếp không có em gái, thì hắn cũng sẽ không cảm nhận được sâu sắc điều này.

Nếu như kiếp này cha mẹ chịu không nổi, hắn có khả năng rất cao là sẽ nhúng tay vào.

Thế nhưng, có thể nhúng tay vào một lần, nhưng những lần khác thì sao đây?

Sầu.

“Lục thiếu gia, hình như ngươi đang lo lắng về chuyện gì đó đúng không?”

Mộ Tuyết tò mò hỏi.

“Ngươi nói xem, hay là chúng ta đừng cho em gái lập gia đình nữa, lỡ đâu nàng thích một người bình thường thì làm sao bây giờ?”

Lục Thủy nói điều khiến mình sầu não ra.

“Lục thiếu gia, tất cả mọi chuyện đều nên nghĩ theo hướng tốt, lỡ đâu sau này lại phải lo nghĩ về việc giả đi thì sao?”

Mộ Tuyết nói.

Lục Thủy:

“...”

Cũng đúng.

Sau đó, hắn quyết định mặc kệ.

Nếu như nàng khiến hắn phải lo lắng, thì hắn sẽ đánh cho nàng một trận.

Lén cha mẹ đánh nàng ba năm ngày gì đó rồi lại nói sau.

Còn những việc khác, hắn sẽ nhường lại cho cha mẹ lo.

Để bọn họ sinh Lục Lai Sự.

Không bao lâu, bọn họ đã đi tới đại điện.

Trên đại điện đương nhiên là chỉ có 2 người, là Du Dao tiên tử và Du Miểu tiên tử.

“Tới rất sớm.”

Du Dao tiên tử nói.

Sau đó, nàng khởi động trận pháp không gian.

Lục Thủy và Mộ Tuyết đi tới cái đình ở trong hồ.

Du Dao tiên tử và Du Miểu tiên tử đang ngồi cạnh bàn đá ở trong đình.

“Tới đây ngồi đi.”

Du Miểu nói.

Lục Thủy và Mộ Tuyết ngồi xuống, vô cùng quy củ.

Bọn họ không dám làm càn.

“Hôm nay các người tới để đưa thiệp mời à?”

Du Dao tiên tử trực tiếp hỏi.

Lục Thủy và Mộ Tuyết lập tức gật đầu, sau đó mỗi người lấy ra một tấm thiệp, đưa tới trước mặt hai vị tiên bối.

Du Dao tiên tử và Du Miểu tiên tử nhận lấy thiệp mời rồi mở ra nhìn.

“Chữ viết này không tầm thường.”

Du Dao tiên tử vừa cười vừa nói.

“Hy vọng hai vị tiên bối có thể đến dự.”

Lục Thủy nói.

“Chỉ còn thiếu mỗi hai vị tiên bối mà thôi.”

Mộ Tuyết nói tiếp.

“Thật ư?”

Du Dao tiên tử cười nói:

“Chắc là sẽ đi.”

Nàng cũng không hề nói dối.

Lần này, Tông môn của các nàng đột nhiên gia nhập vào việc xây dựng tế đàn, cho nên nói lỏng rất nhiều chuyện.

Trong tình huống bình thường thì bọn họ không thể lui tới với Lục gia được, nhưng mà hiện tại thì đi tới Lục gia một chuyến cũng không phải là vấn đề gì lớn cả.

Lục Thủy và Mộ Tuyết gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Sau này vẫn sẽ còn người tới mời nữa, cho nên có lẽ là có thể mời được bọn họ.

“Sau đó các người còn tính đi mời ai nữa sao?”

Du Miểu tiên tử tò mò hỏi.

“Định đi mời một vài người bạn.”

Lục Thủy nói.

“Ta cũng như thế.”

Mộ Tuyết ngồi ở bên cạnh Lục Thủy cũng nói theo.

“Là nhà nào thế?”

Du Dao tiên tử cười hỏi.

“Đạo Tông và Kiếm Nhất Phong, còn có cả Bách Hoa Cốc nữa.”

Lục Thủy tùy tiện nói ra vài nơi.

“Bách Hoa Cốc?”

Du Miêu tiên tử hiếu kỳ nhìn Lục Thủy.

Nơi đó tất cả đều là nữ mà.

“Bách Hoa Cốc có một người đệ tử nam.”

Lục Thủy giải thích.

Tại sao Sơ Vũ không có chút danh tiếng nào cả vậy?

Theo lý thuyết mà nói, hắn cũng trộn lẫn chung với mấy người Kiếm Khởi, hắn là cũng có chút danh tiếng mới phải.

Tại sao hoàn toàn không có ai biết hắn cả vậy?

Đệ tử nam duy nhất của Bách Hoa Cốc, chỉ cần có một chút tiền đồ thôi cũng phải có rất nhiều người biết mới đúng.

“Ta lần đầu tiên nghe thấy có người này đấy.”

Du Dao tiên tử có chút ngạc nhiên.

Các nàng quen biết Chưởng giáo của Bách Hoa Cốc, nhưng mà chưa từng nghe nàng nhắc tới chuyện này bao giờ cả.

Cũng chưa từng nghe qua trong Tu Chân Giới.

Sau này có thể hỏi thăm một chút.

“Vậy còn Mộ Tuyết thì sao?”

Du Miêu tiên tử hỏi.

“Ta tới Thiên Nữ Tông, ta có quen biết một hai người ở bên đó.”

Mộ Tuyết cười nói.

Mặc dù nàng vẫn chưa nghĩ ra rằng nên mới như thế nào.

Nhưng mà chắc chắn phải mời.

...

Trong rừng.

Lệ Thiên xích đang xây dựng tế đàn ở đây.

Hai người bọn họ có việc bận, cho nên tới tận bây giờ mới có thời gian rảnh để xây dựng tế đàn.

“Hai người cùng xây chung một cái đờng chứ?”

Hòa Vũ Diệp hỏi.

“Một người quá chậm, không đủ thời gian, cũng không có vấn đề gì đâu.

Với lại, chúng ta cũng là người đờng mời, không cần thiết phải xây dựng tế đàn, cũng có thể đặt câu hỏi đờng.

Nói tới đây mới nhớ, người định hỏi cái gì?”

Lệ Thiên Xích hỏi Hòa Vũ Diệp.

“Muốn hỏi một chút về tình hình của Tông chủ.”

Hòa Vũ Diệp suy nghĩ một chút rồi nói.

Sau đó, Hòa Vũ Diệp nhìn sang Lệ Thiên Xích nói:

“Người định hỏi cái gì?”

“Ta muốn biết tên phản đồ nào đã lên thuyền của Thiếu tông chủ trước, có thể ôm đờng cái chân lớn như thế.”

Giọng nói của Lệ Thiên Xích có hơi trầm thấp:

“Nếu ta mà biết đó là ai, ta chắc chắn sẽ gây khó dễ cho bọn họ.”

Hòa Vũ Diệp cười ha ha, nói:

“Đưa bọn họ vào lên Bí Giám à?”

“Người suy nghĩ kỹ mà xem, sắp tới ngày đại hôn của Thiếu tông chủ rồi, tên phản đồ đó chắc chắn cũng nằm ở trong danh sách khách mời.

Còn chúng ta thì sao?”

Lệ Thiên Xích đau lòng nói:

“Thiếu tông chủ chưa chắc gì đã mời chúng ta.”

“Cũng không phải là không thể đi đờng, Lục gia sẽ mời Ân Thiên Tông.”

Hòa Vũ Diệp vừa xây dựng tế đàn vừa nói.

“Nhưng mà, người tưởng tượng thử xem, tên ranh con đó sẽ cảm thiệp mời mà Thiếu tông chủ đưa, sau đó tới trước mắt

chúng ta mà khoe khoang, người nhin được hả?”

Lệ Thiên Xích tức giận nói.

Hắn muốn gây khó dễ cho những tên đó.

Hỏi thử xem những người đó là ai.

Sau đó, giao nhiệm vụ cho bọn họ, bản thân mình thì đi hành hung bọn họ.

Để cho bọn họ biết được sự hung ác và tàn nhẫn của Tu Chân Giới.

“Người thầy kế hoạch này như thế nào?”

Lệ Thiên Xích hỏi.

“Ta cảm thấy người nên đổi một cách suy nghĩ khác.”

Hòa Vũ Diệp cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy có không gian để hành động.

“Ví dụ như?”

Lệ Thiên Xích ngồi trên tế đàn hỏi.

Hai người bọn họ hợp tác với nhau, chẳng mấy chốc là xây dựng xong.

Không vội.

“Không phải người thích ăn uống à?”

Người nói rằng, Thiếu tông chủ chắc chắn sẽ không phát thiệp mời cho chúng ta, nếu mà Thiếu tông chủ phát thì người trực tiếp ăn phân.”

Hòa Vũ Diệp nói.

“Lỡ đâu phát thật thì phải làm sao?”

Lệ Thiên Xích hỏi.

“Vậy thì chẳng phải là tâm tình người càng tốt hơn nữa sao?”

Hòa Vũ Diệp nói.

Lệ Thiên Xích:

“ ... ”

Hắn cảm thấy đây hoàn toàn không phải là phong cách của mình.

Không phát thì ăn không ngon sao?

Không vui, không phát cũng phải được ăn.

Như vậy mới vẹn cả đôi đường.

Chương 1237: Đại Trưởng lão gia nhập (3)

Đại Trưởng lão gia nhập (3)

“Người nói thử xem, nếu xây dựng thành công tế đàn, thì Thiếu tông chủ sẽ làm gì?”

Lê Thiên Xích đột nhiên hỏi.

“Không biết, nhưng mà chắc chắn là sẽ xảy ra chuyện lớn gì đó.”

Hòa Vũ Diệp nhìn lên bầu trời, có hơi xúc động nói:

“Đột nhiên phát hiện Thiếu tông chủ đúng thật là không thể tưởng tượng nổi.

Mới hơn 20 tuổi.

Chẳng ai ngờ tới cả.”

“Đúng vậy, còn có một người vợ vô cùng cường đại là Y Tử Thần Nữ nữa.”

Lê Thiên Xích cũng cảm khái nói.

Hòa Vũ Diệp:

“...”

Hoàn toàn không biết nói cái gì nữa.

Vừa nghĩ tới Y Tử Thần Nữ là nàng lại thấy mất tự nhiên.

Trước đây rốt cuộc là nàng đã điên tới mức nào, mà lại dám giả bộ làm Y Tử Thần Nữ ở trước mặt Thiếu phu nhân kia chứ.

Quá khủng khiếp.

Nhưng mà, khi nàng nghĩ tới việc Lưu Hỏa và Y Tử Thần Nữ cùng nhau Bí Giám liền cảm thấy có hơi khó chịu.

Nếu như Thiếu tông chủ và Thiếu phu nhân cùng trách tội...

Ai, có trốn cũng không thoát.

Nói tới đây mới nhớ, Tông môn của bọn họ vậy mà lại có tới hai vị tồn tại vô cùng cường đại, tính thêm cả Tông chủ nữa thì là có tới tận ba người.

Chuyện này đúng là chuyện mà bọn họ không thể ngờ tới được.

Tông môn của bọn họ thực ra rất là cường đại.

Thế nhưng...

Tại sao bọn họ lại cảm thấy trống rỗng như thế này?

Ông!

Đột nhiên, Bí Giám của bọn họ vang lên âm thanh.

“Xảy ra chuyện gì thế?”

Lệ Thiên Xích có chút kinh ngạc, chuyện gì mà khiến cho Bí Giám của bọn họ phải chấn động?

“Xem thử đã.”

Hòa Vũ Diệp nói.

Sau đó, bọn họ lấy Bí Giám ra, rất nhanh liền phát hiện ra một sự kiện khiến cho bọn họ không khỏi kinh ngạc.

“Tông chủ...”

“Tiếp nhiệm vụ?”

Hai người nhìn nhau.

Chuyện này, sao có thể cơ chứ?

...

Xế chiều ngày hôm đó.

Lục Thủy và Mộ Tuyết rời khỏi Xảo Vân Tông.

Lúc này, Mộ Tuyết đã đổi sang một bộ đồ khác.

Là đồ do hai vị tiên bối tặng.

“May mà ngày hôm qua đã mua giày mới.”

Mộ Tuyết đảo một vòng trước mặt Lục Thủy rồi nói:

“Lục thiếu gia thấy có đẹp hay không?”

Hiện tại, nàng đang mặc một chiếc váy dài qua đầu gối.

Mặc dù có hơi không quen lắm, nhưng mà nàng phải mặc để cho Lục Thủy nhìn thành quen mới được.

Còn váy ngắn, thì nàng sẽ không mặc ra ngoài.

Lục Thủy đưa tay ra, nắm lấy tay Mộ Tuyết rồi nói:

“Mộ tiểu thư mặc gì cũng đẹp cả.”

“Nhưng mà, người khen ta một câu ta liền cảm thấy rất vui.”

Mộ Tuyết nắm lấy tay của Lục Thủy, giọng nói tràn đầy ý cười.

Nàng thích phu quân của mình khen mình đó thì sao?

“Đẹp, dường như là may ra để dành riêng cho Mộ tiểu thư vậy.”

Lục Thủy nói.

“Không phải là dường như, mà vốn dĩ chính là may riêng cho ta.”

Mộ Tuyết trả lời.

Đồ mà hai vị tiên bối tặng nàng, đương nhiên là làm riêng cho nàng rồi.

Sao mà hai vị tiên bối có thể làm ra số lượng lớn quần áo được chứ?

“Đúng vậy, là làm riêng cho Mộ tiểu thư.

Bộ đồ này vốn dĩ đã đẹp rồi, nhưng sau khi Mộ tiểu thư mặc nó lên, thì nó càng đẹp hơn nữa.

Sắc đẹp của Mộ tiểu thư đã cảm nhiễm nó.”

Lục Thủy nhẹ nói.

Mộ Tuyết cười cười, nói.

“Lục thiếu gia muốn ăn cái gì? Ta làm cho Lục thiếu gia ăn.”

Mộ Tuyết cười nói.

Ngày mai là Lục Thủy phải đi làm việc của hắn rồi.

Nàng cũng phải đi phát thiệp mời, sau đó ở nhà chờ Lục Thủy tới đón.

Tiếp theo, nàng sẽ trở thành thê tử được cưới hỏi đàng hoàng của Lục Thủy.

Mặc dù đây đã là lần thứ hai rồi, nhưng mà cũng không có ai biết chuyện này cả.

Biết thì bọn họ cũng đã không cần phải lén lén lút lút như này rồi.

“Ta xuống bếp.”

Lục Thủy nói.

“Ăn mì tôm à?”

Mộ Tuyết hỏi ngược lại.

“Có cần chiên thêm một quả trứng bỏ vào không?”

Lục Thủy hỏi.

“Thêm.”

Giọng nói của Mộ Tuyết mang theo ý cười nói.

“Lục thiếu gia, đêm nay chúng ta nghỉ ngơi sớm một chút.”

Mộ Tuyết nhân lúc trên đường không có ai nói.

“Sau đó dậy trễ một chút?”

Lục Thủy hỏi ngược lại.

“Quá tốt.”

“...”

Không sợ bị phát hiện à?

Làm gì có cặp tình lữ nào trước khi ngủ đã tách ra rồi mà còn ngủ dậy trễ.

Chẳng phải là đang khiến cho rất nhiều người nghi ngờ sao?

Mộ Tuyết ở gần Đông Phương Tra Tra quá lâu, cho nên đầu óc cũng bị bắt đi mất luôn rồi phải không?

Ban đêm.

Lục Thủy đang nằm nghỉ ngơi ở trên giường.

Mộ Tuyết luôn miệng nói là phải nghỉ ngơi sớm một chút, thế mà lại kéo hẳn đi dạo phố.

Cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Nghỉ ngơi một ngày, ngày mai sẽ bắt đầu xuất phát để đi tới Họa Loạn Cổ Thành.

Xem thử xem rốt cuộc thì bên kia đã xảy ra chuyện gì.

Cũng phải đi một chuyến tới Không Minh Hải Vực nữa.

Bảo đảm rằng vị kia sẽ yên tĩnh.

Nghĩ tới những việc này, hẳn cảm thấy mình vẫn nên nghỉ ngơi trước thì hơn, sau đó có lẽ sẽ không còn thời gian để nghỉ ngơi được nữa.

Xử lý những chuyện này xong, thì phải trả lời câu hỏi của Tu Chân Giới.

Tiếp đó lại đi phát thiệp mời, cưới Mộ Tuyết.

Có chút chờ mong...

Đã kết hôn lần thứ hai rồi, hẳn đang mong chờ cái gì vậy?

Có lẽ là do Mộ Tuyết quá đẹp đi.

Hắn cũng không biết tại sao mình cứ ôm thùng thuốc súng như Mộ Tuyết hoài không chịu buông nữa.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là cái kế hoạch lớn kia...

Hy vọng vẫn còn có thể cứu chữa được.

Ách, cũng chỉ là hy vọng mà thôi.

Không nghĩ nhiều nữa, ngủ trước đã rồi tính.

Bụp!

Lục Thủy vừa mới nhắm mắt lại liền cảm thấy bụng mình bị nhận lấy một đấm.

Tới khi hần mở mắt ra thì đã thấy Mộ Tuyết đang ngồi trên bụng mình.

“Tại sao Lục thiếu gia lại ở đây?”

Mộ Tuyết mặc bộ đồ ngủ hỏi Lục Thủy.

“Tại sao ta lại không thể ở đây?”

Lục Thủy nói:

“Có lẽ là ta đang nằm mơ, ta ngủ tiếp đây.

Nằm mơ mà cũng nhìn thấy Mộ tiểu thư, ta quá mệt mỏi rồi.”

Lục Thủy nói xong liền chậm rãi nhắm mắt lại.

“Đã mơ thấy rồi mà Lục thiếu gia không định làm chút gì sao?”

Giọng nói của Mộ Tuyết vang lên.

“Mộ tiểu thư thuần khiết như thế, sao ta có thể làm ra loại chuyện kinh nhờn Mộ tiểu thư ở trong mơ được chứ?”

Lục Thủy vẫn nhắm mắt, tiếp tục nói:

“Để ta mơ thêm một giấc mơ nữa.

Mộ tiểu thư, người nằm xuống ở bên cạnh ta đi, ta dắt người vào trong không gian của giấc mơ.”

Mộ Tuyết vén chăn lên, sau đó nằm xuống bên cạnh Lục Thủy:

“Lục thiếu gia, cảnh trong mơ có nguy hiểm hay không?”

“Không có gì đâu, ta bảo vệ người.”

Lục Thủy nói.

“Không, ta muốn làm nhân vật phản diện, đuổi giết Lục thiếu gia.”

Giọng nói của Mộ Tuyết mang theo sát khí.

Lục Thủy lập tức cảm thấy không còn buồn ngủ nữa.

Sau đó, hần quay đầu sang nhìn Mộ Tuyết đang sửa sang lại tóc của mình, vô cùng nghiêm túc nói:

“Mộ tiểu thư, chúng ta vẫn nên chơi cờ cà rô thì hơn.”

...

Giữa trưa ngày tiếp theo.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy nói khẽ:

“Lục thiếu gia, nhớ phải trả lời tin nhắn của ta đó.”

Lục Thủy gật đầu nói:

“Mộ tiểu thư nhớ phải ăn cơm đó, làm đồ ăn thì nhớ nấu cơm.”

Mộ Tuyết:

“...”

Nếu không phải do xung quanh còn có người khác nữa, thì nàng đã cắn cho Lục Thủy một cái ròi.

Ngày nào cũng lôi chuyện này ra nói.

Với lại, không có Lục Thủy ở đây, nàng cũng chẳng còn hứng thú nấu cơm nữa.

Dù sao thì lần nào nàng làm cũng là để cho Lục Thủy ăn mà.

“Ta ở nhà đợi Lục thiếu gia.”

Mộ Tuyết nói khẽ.

“Mộ tiểu thư nhớ là phải vui vẻ một chút vào ngày đó.”

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết rồi nói.

“Vui vẻ?”

Mộ Tuyết cười hỏi.

“Ví dụ như là thỉnh thoảng cười lên một cái.”

Lục Thủy ám chỉ.

“Không cười đâu.”

Mộ Tuyết hừ lạnh một tiếng nói:

“Lục thiếu gia giấu diếm ta rất nhiều chuyện, bây giờ còn muốn ta phải cười nữa.

Cười không nổi.

Trừ khi...”

“Trừ khi?”

Lục Thủy hỏi.

“Trừ khi, Lục thiếu gia khen ta cười đẹp.”

“Nụ cười của Mộ tiểu thư có thể khiến cho ánh trăng đang
âm đạm cũng phải bừng sáng lên, có thể khiến cho thế giới
trong mắt ta trở nên rục rỡ.”

Chương 1238: Sức mạnh chân chính của ta (1)

Sức mạnh chân chính của ta (1)

Nữ Vương Hải Yêu đang dựng tế đàn, bất chợt cảm nhận được một cỗ khí tức đặc biệt.

Dường như đang khuếch tán về phía các nàng bên này.

Điều này khiến nàng hơi kinh ngạc.

Sau đó, sức mạnh Đại Đạo phun trào, trực tiếp đẩy lùi khí tức kia.

Tiếp đó, nàng biến mất tại chỗ, phải đi nhìn xem đã xảy ra vấn đề gì.

Lúc xuất hiện lần nữa, nàng đã ở dưới hải vực Không Minh.

Cũng chính là nơi Thiên Sinh Thần đang ẩn nấu, bây giờ, ở nơi này có khí tức tràn ra.

Khắp hải vực Không Minh đều có loại khí tức này.

Nếu như không phải nàng nhận biết rất rõ khí tức ở hải vực của mình, thì nàng thật đúng là không biết nơi này đã thành ra như vậy.

‘Xem ra Thiên Sinh Thần lại có dấu hiệu thức tỉnh, hơn nữa khác với lần vô thức tràn ra trước đó, vấn đề có chút lớn.’

Khí tức lần này rõ ràng đang nỗ lực tránh né, cố ý ẩn nấp.

Nếu không ảnh hưởng tới nàng bên kia, nàng chắc chắn vẫn còn đang xây dựng tế đàn.

Người trông coi nơi này không đủ thực lực thì cũng không phát hiện được.

‘Đi thông báo cho Tử Y Thần Nữ.’

Tình huống nơi này nàng chưa chắc đã có cách, nhưng Tử Y Thần Nữ thì khác, hẳn là sẽ có cách.

Nhất thời nàng cảm thấy có chút may mắn, bản thân chỉ tùy tiện chọn một đồng minh, thế mà lại mạnh như vậy, là một trong những người mạnh nhất nơi này.

Vận khí là đứng về phía Hải Yêu các nàng.

Chỉ cần sống đủ lâu, luôn sẽ có một ngày gặp may.

Nữ Vương Hải Yêu thử một chút, dùng thuật không gian liên hệ với Tử Y Thần Nữ.

Loại chuyện này không thể trì hoãn được.

Nàng vẽ phù văn ở bên cạnh, sức mạnh không gian theo đó xuất hiện.

...

Sau khi đưa tiễn Lục Thủy, Mộ Tuyết đang cùng mấy người Trà Trà dạo phố.

Trà Trà muốn mua quần áo, đã đi mua hai ngày vẫn còn chưa mua được.

Cho nên hôm nay vẫn muốn đi dạo chơi.

Tiếp theo đi Cung Thu Cảnh, sau đó đến Thiên Nữ Tông, cuối cùng lại tới chỗ Hải Yêu.

Thiếu nữ vô tâm phiến toái.

Ở Thần Vực Lục gia.

Cái này cần nghĩ cách dẫn ra.

Hẳn là có thể.

Về phần cô gái mập nhỏ Lâm Hoan Hoan, dễ dàng nhất.

Chỉ là trong lúc Trà Trà đang thử quần áo, Mộ Tuyết đột nhiên cảm giác được có người gửi tin tức tới.

Là gửi tới nàng qua không gian.

‘Nữ Vương Hải Yêu?’

Mộ Tuyết hơi ngạc nhiên, sau đó đưa tay bắt lấy tin tức đột nhiên xuất hiện này.

Không bao lâu sau, Mộ Tuyết đã biết được đại khái nội dung.

‘Thiên Sinh Thần có dị động?’ Mộ Tuyết ngoài ý muốn, Thiên Sinh Thần vậy mà vẫn rất năng động nha.

‘Lục Thủy hình như muốn ra biển một chuyến, hẳn là đi tìm Thiên Sinh Thần đi.’

Mộ Tuyết không quá chắc chắn, có điều Lục Thủy hẳn là cũng giám sát bên kia.

Dựa vào tốc độ của Lục Thủy, đại khái một hai ngày là có thể đến nơi.

Nếu như quả thật muốn tới bên kia.

Sau đó, Mộ Tuyết trả lời Nữ Vương Hải Yêu, chờ một chút đi.

Trong vòng ba ngày mà Lục Thủy không tới, nàng sẽ tới, vừa vặn qua đưa thiệp mời.

“Chị dâu, cái này nhìn được không?” Đông Phương Trà Trà mang trên mình một bộ tiên váy lấp lánh, hỏi.

“Rất xinh đẹp.” Mộ Tuyết nhẹ giọng nói:

“Có điều có thể xem thêm những bộ khác.”

...

“Lưu Hỏa muốn qua sao?”

Nữ Vương Hải Yêu nhận được tin tức từ Tử Y Thần Nữ thì có chút bất ngờ.

Trong ba ngày tới?

Nơi này có thể đợi thêm ba ngày sao?

Có vẻ như là có thể.

‘Được rồi, để một phân thân ở đây quan sát, sau đó trở về xây tế đàn.’

Tiên Lưu Hỏa tới xem như thế nào.’

Nghĩ như vậy, Nữ Vương Hải Yêu ở ngay trong biển ngưng tụ ra một đôi mắt.

Đề lại nơi này thay nàng giám sát Thiên Sinh Thần.

Những bộ phận khác không cần phải ngưng tụ.

Tiết kiệm chút sức lực.

Có thể nằm một chút thì một chút, nhờ đâu Thiên Sinh Thần đi ra, nàng sẽ phải liều mạng.

Muốn nằm cũng không nằm được.

— —

Trên đại dương bao la, Lục Thủy đang đi về phía Tiên Sơn.

Chỉ là không đi xe lửa tới.

Bọn hắn chỉ có thể đi nửa đường, sau đó gọi Côn ra hỗ trợ.

Vừa vặn giao thiệp mời cho Côn.

“Cổ thành Họa Loạn có vấn đề sao?” Lục Thủy hỏi.

Đến giờ chỉ còn có mười mấy hai mươi ngày nữa là tới tháng 12, chỉ còn một hai ngày nữa là tấn thăng 6.4.

Tới khoảng tháng 12 là có thể tấn thăng Thất giai bất cứ lúc nào.

Liên nhìn xem khi đó có thích hợp tấn thăng hay không, xem trực giác đi.

Bây giờ đã không còn cơ hội và mặt trực giác.

Có chút đáng tiếc, có điều có thể chờ một chút, Thất giai không thể tùy tiện tấn thăng.

“Có cường giả tới gần bên kia, đang nỗ lực thu thập dòng máu, hẳn là người của Tiên Đình.

Người của Thần Chúng và Phật Môn tạm thời không thấy.

Những cái khác ngược lại không có.

Không thấy có người tiến vào Cổ thành Họa Loạn.

Máu tươi của người tộc Bất Tử, Nhiếp Hạo đã đi đàm phán, hẳn là có thể lấy được.

Chỉ là đôi phương có hơi lo lắng.” Chân Võ nói.

“Ừm, không vội.” Lục Thủy nhìn Thiên Địa Trận Văn, nói.

Quả thật không vội.

Đến lúc hẳn qua đó còn mấy ngày.

Trước tiên đến hải vực Không Minh, nếu như bên đó không có vấn đề, lại đi Cổ thành Họa Loạn.

Chạng vạng tối, Lục Thủy đứng trên mặt biển, Côn đang trên đường tới bên này.

Soạt!

Ở phía xa, một hình bóng khổng lồ phóng ra khỏi mặt nước, sau đó lại rơi vào trong biển, tạo ra sóng lớn.

Trên người nó còn có một số vết thương, nhưng cũng không có nguy hiểm gì.

‘Xem ra là đang chữa thương thì bị ta gọi đến đây.’

Lục Thủy suy đoán trong lòng, Côn ngược lại khá chuyên nghiệp.

Sau đó, hẳn lấy ra thiếp mời của Côn, ném ra:

“Bắt lấy.”

Thiếp mời bay thẳng về phía Côn.

Lúc này, Côn đang bay tới lập tức nhảy lên một cái, há miệng nuốt thẳng thiếp mời vào.

“Cho ngươi, tới hay không thì tùy.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

Chân Võ Chân Linh phía sau nhất thời ngậy cả người.

Thiếu gia, Côn nó hiểu được sao?

Có điều nghĩ lại cũng có thể, Côn cũng không thể đi dự, trừ khi ở bờ biển quan sát.

Thế nhưng rất xa đây.

Mặc dù tiểu trấn Thu Vân lớn, nhưng Côn rõ ràng không thể đi vào.

Cảm thấy Thiếu gia đang bắt nạt trí thông minh của Côn.

Lúc này, Côn vẻ mặt hưng phấn, lần đầu tiên nó được ăn đồ chủ nhân cho.

“Đi thôi, tới hải vực Không Minh.”

Lục Thủy nhảy lên trên lưng Côn.

Không đi vào trong bụng Côn, như vậy đi qua cũng cần chút thời gian.

Đúng vậy, Lục Thủy không có ý định đến trong thời gian ngắn.

Mặc kệ là hải vực Không Minh hay Cổ thành Họa Loạn, tất nhiên đều sẽ cần dùng sức mạnh thiên địa, như vậy, hẳn phải góp đủ sức mạnh thiên địa.

Nếu không đến lúc đó sẽ không còn chút sức lực nào.

Chân Võ lập tức lấy ghế cao ra, để Lục Thủy ngồi xuống đọc sách.

“Thiếu gia, có cần vị trí những người đã thống kê trên danh sách không?” Chân Võ hỏi.

“Không cần kinh động tới bọn hắn.” Lục Thủy nói.

Chân Võ đáp ứng, sau đó nghĩ cách xác định vị trí của những người này.

Không kinh động là được.

Có chỗ đại khái, tìm sẽ dễ hơn rất nhiều.

Nhưng mà, cảm giác những người này phân bố khắp tu chân giới, Thiếu gia thật sự có thể phát xong thiếp mời trong thời gian ngắn sao?

Rất nhanh sau đó, Chân Võ liền không nghĩ nữa.

Nếu hắn nghĩ ra được, thì hẳn đã không phải là một tu chân giả bình thường.

Uy năng của Thiếu gia không phải thứ hắc có thể lý giải được.

“Thiếu gia, Phu nhân nói phải trở về sớm chút.” Chân Linh nhắc nhở một câu.

Bởi vì tách khỏi Mộ Tuyết, trong nhà không muốn để hắc chạy khắp nơi.

Nhiều lắm là cho hắc chút thời gian phát thiệp mời.

Còn chưa gọi tới nhắc nhở hắc, tạm thời không cần phải để ý đến.

Chỉ cần không phải sang tháng 12 mới quay trở về, vấn đề sẽ không quá lớn.

Chương 1239: Sức mạnh chân chính của ta (2)

Sức mạnh chân chính của ta (2)

Giữa trưa ngày hôm sau.

Nữ Vương Hải Yêu đang cố gắng xây dựng tế đàn, nàng đã sắp xong rồi.

Chỉ cần làm xong, nàng liền có thể tiếp tục nằm.

Có điều hải vực Không Minh không yên bình, khiến trong lòng nàng có chút hoảng.

Đừng xảy ra chuyện lớn gì vào lúc này, các nàng sẽ không kịp chạy trốn.

‘Xong, càng ngày càng khoa trương, Thiên Sinh Thần muốn đi ra sao?’

Nàng có một loại cảm giác, bên kia có sức mạnh đang hội tụ, dường như muốn ngưng tụ thành một bóng người.

Nếu như bóng người này ngưng tụ ra, đến lúc đó...

Không ai biết sẽ xảy ra cái gì.

‘Luu Hỏa lúc nào mới đến đây?’

Nữ Vương Hải Yêu nhìn về phía xa, hy vọng bây giờ lập tức có người có thể tới xử lý, nếu như nàng xử lý được thì cũng không cần trông cậy vào người khác.

Đây cũng không phải thứ loại cấp bậc như nàng có thể xử lý.

Ầm!

Bất chợt, sức mạnh vô hình bắt đầu xuất hiện.

Nữ Vương Hải Yêu lập tức biến mất tại chỗ, sau đó xuất hiện ở dưới hải vực Không Minh.

Lúc này, sức mạnh đang hội tụ ngay ở đó, dường như có người đang cố gắng đi ra.

Không chút do dự, sức mạnh Đại Đạo phun trào, trực tiếp công kích bóng người đang ngưng tụ kia.

Tiếp tục như vậy nữa, đôi phương sẽ thật sự đi ra.

Nàng cho rằng sau trận chiến lần trước, Thiên Sinh Thần sẽ hoàn toàn yên lặng mới đúng, không nghĩ tới lúc này còn có thể đi ra làm loạn.

Àm!

Sức mạnh Đại Đạo va chạm, sức mạnh của Nữ Vương Hải Yêu tan rã không ngừng, cấp độ kém quá nhiều.

May mà đôi phương vẫn trong trạng thái suy yếu, nếu không nàng sẽ thật sự không ép nổi.

‘Trước tiên cố gắng áp chế hai ngày, không được chỉ có thể cầu viện.’

Về phần trợ giúp, cũng không biết có tới hay không.

Bên ngoài hải vực Không Minh, Lục Thủy đứng ở nơi đó, không cất bước đi vào.

Hải vực Không Minh khác với những hải vực khác, bình thường muốn đi vào cũng không có dễ như vậy.

Giống như bình thường sẽ không thể nào tìm tới được Tiên Sơn.

Cần chút thủ đoạn đặc biệt.

Đương nhiên, cái này không ngăn được Lục Thủy.

Cũng không ngăn được Côn.

“Thiếu gia không đi vào sao?” Chân Võ tò mò hỏi.

Lúc này, Lục Thủy đã để Côn rời đi, ba người đi vào là đủ.

Chân Võ có thể lấy ra thuyền nhỏ bất cứ lúc nào.

“Bên trong có chút vấn đề, xem ra tới vừa đúng lúc.” Lục Thủy mặc áo bào đen vào, nhẹ nhàng nói.

Chân Võ Chân Linh thấy thế cũng mặc áo bào đen lên.

Bọn hắn luôn luôn đề phòng, nghĩ hẳn là nguy hiểm sẽ tương đối lớn

Nơi này có tồn tại cực kỳ cường đại, trước đó tới đây không có cảm giác nguy cơ gì, nhưng từ sau khi Thiếu gia trấn áp cường địch ở nơi này, bọn hắn liền biết, tồn tại ở nơi này vượt qua nhận biết của mình.

Cụ thể là cái gì, bọn hắn cũng không hỏi, vì có nói bọn hắn cũng không biết.

Lục Thủy cất Thiên Địa Trận Văn đi, từng bước một đi về phía trước.

“Đi thôi.” Giọng nói của hắn vang lên.

Chân Võ Chân Linh lập tức đuổi theo.

Tiếp đó, ba người chui vào hải vực Không Minh.

Lúc tiến vào, hải vực Không Minh vẫn hoàn toàn yên tĩnh như trước đây, giống như một vùng biển chết.

Lục Thủy cúi đầu nhìn một cái, nhấc chân bước đi.

Lúc này, nước biển phun trào, tách ra hai bên, một cầu thang đi xuống đáy biển xuất hiện.

Lục Thủy giẫm lên cầu thang, từng bước đi xuống phía dưới.

Chân Võ Chân Linh đương nhiên cũng đi theo, lúc bọn hắn đã xuống thấp hơn mặt biển, nước phía trên liền bắt đầu khép lại, mà cầu thang phía dưới vẫn kéo dài không ngừng.

Tựa như muốn kéo tới tận đáy.

Không hề cảm nhận được bất cứ dao động sức mạnh nào, giống như vĩ lực.

Thiếu gia càng ngày càng mạnh, căn bản không thể đoán được.

Lúc này, Lục Thủy nhìn ra xa, phía dưới có sức mạnh đang ngưng tụ, xem ra rất thừa sức lực.

Đến sớm không bằng đến đúng lúc.

Vận khí Thiên Sinh Thần cũng thật kém, không khác lắm với tam đại thế lực.

...

Lúc này, Nữ Vương Hải Yêu vẫn còn đang áp chế bóng người Thiên Sinh Thần ngưng tụ, nàng dùng hết toàn lực, nhưng cũng chỉ có thể áp chế, hoàn toàn không có cách phá hủy.

Là vấn đề cấp độ.

Sức mạnh của đôi phương rõ ràng không thể mạnh như vậy mới đúng.

Sức mạnh không thể hiểu được, đạo pháp không thể hiểu được.

Phía sau giống như có đồ vật chống đỡ.

Là Thiên Sinh Thần, nếu như không phải đằng sau Thiên Sinh Thần có thứ chống đỡ, nàng cũng không đến mức gian nan như vậy.

Rất nhanh sau đó, nàng cảm thấy có một ánh mắt nhìn sang, một giây này, nàng có một loại sợ hãi không cách nào nói rõ.

Giống như cường giả vô thượng giữa thiên địa vừa để mắt tới nàng.

Giống như một người không lộ nhìn sâu kiến.

Mà nàng chính là sâu kiến đó.

Sức mạnh Đại Đạo điên cuồng lưu chuyển, nhưng mà...

Căn bản không có cách nào tiêu trừ cảm giác này, đây chính là Thiên Sinh Thần sao?

So với trước đó, cảm giác còn kinh khủng hơn.

Đây rốt cuộc là tồn tại cấp độ gì?

Loại tồn tại này rốt cuộc làm thế nào lại bị phong ấn ở chỗ này?

Không thể tưởng tượng nổi.

“Tiểu Hải Yêu, người muốn ngăn ta sao?”

Một giọng nói trầm thấp vang vọng.

Giống như ngôn ngữ của biển cả, giống như bao trùm vạn vật.

“Tiền bối, đây là chức trách của văn bối.” Nữ Vương Hải Yêu mở miệng trả lời.

Nàng không thể lui, càng không thể để đối phương đi ra.

Hải Yêu cũng chỉ có chút chức trách như vậy, đương nhiên không thể nói bỏ là bỏ.

Không đến giây phút cuối cùng, tuyệt đối không được lui.

Nếu như Tử Y Thần Nữ cũng không có cách, các nàng liền lui.

“Người không ngăn được ta, thế giới nơi đây, trước mắt mà nói, người có thể ngăn lại ta cũng chỉ có Thiên Cơ và một vị kiếm tu không biết tên.

Nhưng ta sắp thức tỉnh, Thiên Cơ hay kiếm tu cũng chỉ có thể chạy trốn chết mà thôi.”

Giọng nói kỳ ảo vang vọng lại một lần nữa vang lên.

“Tiền bối, không phải.” Nữ Vương Hải Yêu mở miệng giải thích.

“Còn có người có thể ngăn lại ngài, hơn nữa, hắn đang trên đường tưới.”

“Người đang nói đến tên Lưu Hỏa trước đó?” Giọng nói kỳ ảo vang vọng mang theo vẻ xem thường, khẽ cười:

“Tiểu Hải Yêu, người có lẽ là không cảm giác được, sức mạnh của hắn đúng là đặc thù, nhưng lúc đó hắn đã tiêu hao hết toàn bộ sức mạnh.

Loại sức mạnh này tiêu hao hết, cũng tức là biến mất.

Hy vọng của người, đã không còn.”

Rào!

Sóng biển phun trào, sức mạnh đặc biệt bắt đầu nhanh chóng ngưng tụ, Nữ Vương Hải Yêu toàn lực ngăn cản, thế nhưng có chút vô lực.

Đây chính là chênh lệch, chênh lệch đẳng cấp, chênh lệch sức mạnh, chênh lệch Đại Đạo.

Lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa.

Đó căn bản không thứ một Đại Đạo Giả có thể chống lại, đối phương thật sự sắp thức tỉnh.

Tồn tại cường đại như thế, phải làm thế nào mới ngăn cản được?

Lưu Hỏa thật sự không có cách nào ngăn cản đối phương sao?

“Ta không tin.” Nữ Vương Hải Yêu trực tiếp đáp lại.

Tử Y Thần Nữ không đến mức lừa nàng.

“Ha ha, chờ hấn tới ngươi sẽ biết, hấn đã không còn thứ có thể áp chế được sức mạnh của ta.” Thiên Sinh Thần tự tin khẳng định.

Sức mạnh của hấn điên cuồng lan tràn, dường như muốn tập hợp toàn bộ sức mạnh ở hải vực Không Minh, giúp hấn ngưng tụ càng nhanh hơn.

Đến lúc đó, sẽ không bị phong ấn giam giữ nữa.

Dù chỉ là một tia sức mạnh cũng đủ để hấn làm rất nhiều chuyện.

Nhưng mà, ngay lúc sức mạnh của hấn bắt đầu khuếch tán, đột nhiên có một phía sức mạnh nhanh chóng tan rã, giống như có cái gì đó đủ để hủy diệt toàn bộ sức mạnh đang lao tới.

Ầm!

Chương 1240: Sức mạnh chân chính của ta (3)

Sức mạnh chân chính của ta (3)

Sức mạnh của Thiên Sinh Thần nhanh chóng vỡ nát.

Biến động đột ngột này khiến cả Nữ Vương Hải Yêu và Thiên Sinh Thần cảm thấy kinh ngạc.

Hai người nhìn sang.

Lúc này, Nữ Vương Hải Yêu nhìn thấy, dưới biển xuất hiện một cái cầu thang, có người ở trên đó đang từng bước đi về phía này.

Là ba vị mặc áo bào đen, vị cầm đầu mỗi bước đều giảm lên sức mạnh mà nàng không thể làm gì được kia.

Mỗi bước giảm lên là một lần khiến sức mạnh đó nát bấy.

Những sức mạnh khí tức này bắt đầu lùi về, bắt đầu e ngại.

Dường như người này tới, mọi cuồng hoan của người khác liền phải dừng lại.

Giống như đối phương đang đoạt lại lãnh thổ thuộc về mình.

Lãnh địa của Vương.

Người này...

Mặc dù không có chút sức mạnh nào phun trào, thiên địa dường như cũng không thể trái ý hắn.

Bất kể là khí tức cấp độ nào, ở trước mặt hắn, đều như không có tác dụng.

“Các hạ là ai?” Thiên Sinh Thần nhìn chằm chằm người đang đi tới này.

Như gặp phải đại địch.

“Không phải người đang chờ mong ta đến sao?” Lục Thủy từng bước đi tới, giọng nói mang theo ý cười.

“Bây giờ, bản tọa như mong muốn của người.

Đến cho người xem một chút, phải chăng còn có thể áp chế sức mạnh của người không.”

“Lưu Hỏa?” Nữ Vương Hải Yêu nháy mắt hiểu ra.

Quả nhiên, Lưu Hỏa tới.

Tử Y Thần Nữ nói đúng, hơn nữa, Lưu Hỏa cũng không mất đi loại sức mạnh kia.

Đúng, đây không phải rất bình thường sao?

“Không thể nào, lần trước ta không thể cảm giác sai, loại sức mạnh kia, người đã tiêu hao hết.” Thiên Sinh Thần nhìn chăm chăm Lục Thủy, chất vấn nói.

Lục Thủy đi tới đáy biển, ra hiệu cho Chân Võ Chân Linh dừng lại.

Sau đó tự mình từng bước tới gần bóng người đang ngưng tụ kia:

“Người đúng, nhưng có lẽ người không để ý tới một chuyện.”

Lục Thủy đứng ở trước bóng người, sức mạnh của Nữ Vương Hải Yêu đã lui đi.

“Nhân loại, người muốn nói cái gì?” Thiên Sinh Thần định hội tụ sức mạnh, nhưng lúc này hãn còn chưa thoát đi, không cách nào vận dụng sức mạnh của mình.

Lục Thủy vươn tay, nhẹ nhàng chộp lấy phía trước.

Giờ phút này, sức mạnh thiên địa trực tiếp bao trùm lấy bóng người kia.

Tiếp đó, năm ngón tay nắm chặt lại.

Ầm!

Sức mạnh không cách nào nói rõ bộc phát dưới đáy biển, bóng người của Thiên Sinh Thần trực tiếp tan rã.

“Ngươi nên biết rõ một chuyện, sức mạnh này là của ta, ta đương nhiên có thể khiến nó hội tụ một lần nữa.

Có hiểu không?”

Lục Thủy đứng ở nơi đó, nhìn Thiên Sinh Thần, rõ ràng chỉ là một con người yếu đuối, lại khiến cho đối phương có một loại cảm giác đỉnh thiên lập địa.

Nữ Vương Hải Yêu chấn kinh.

Cảm giác đối phương cho nàng có chút khủng bố.

Không hổ là chồng của Tử Y Thần Nữ.

Dường như thiên địa cũng phải e ngại người này.

“Nhân loại, ngươi...” Giọng nói của Thiên Sinh Thần bắt đầu trở nên mờ mịt, bóng người biến mất, ánh mắt của hắn cũng biến mất.

“Nhân loại, ngươi cảm thấy sức mạnh ta biểu hiện ra bây giờ thế nào?”

“Rất mạnh.” Lục Thủy thu tay lại, đáp.

“Vậy ta phải nói cho ngươi, sức mạnh ta biểu hiện ra bây giờ, thậm chí còn không bằng một tia sức mạnh thật sự của ta, ngươi cảm thấy thế nào?”

Lục Thủy đứng ở đáy biển, nước biển lưu động xung quanh hắn, không dám quấy rầy một chút nào.

“Vậy ngươi có biết ta bây giờ là tu chân giả cấp bậc gì không?”

Giọng nói vang lên, sức mạnh của hắn bắt đầu biểu hiện ra ngoài.

Tu vi 6.4.

Lục giai?

Nữ Vương Hải Yêu nhất thời kinh ngạc, mới Lục giai?

Làm sao có thể?

Lục giai làm sao có thể có được sức mạnh đáng sợ này?

Thiên Sinh Thần nhất thời cũng choáng váng.

“Bất ngờ sao?” Lục Thủy cười hỏi:

“Ta bắt đầu chính thức tu luyện là từ năm tháng trước, khi đó, ta Nhị giai.

Ngươi đoán xem, nửa năm nữa, ta có thể không dùng tới một ngón tay cũng trấn áp được bản thể của ngươi hay không?”

“Không thể.” Thiên Sinh Thần trầm giọng nói:

“Nơi đây, không có khả năng có loại người này.”

“Thời đại, đã thay đổi.” Lục Thủy không tiếp tục để ý tới Thiên Sinh Thần, quay người bắt đầu rời đi:

“Qua mấy tháng nữa ta sẽ lại tới một chuyến, đến lúc đó hy vọng ngươi vẫn còn ngạo mạn như trước đây.

Ta sẽ giúp ngươi mở mang kiến thức một chút, nơi đây, sức mạnh thật sự kinh khủng thế nào.

Không phải sức mạnh hiện tại ta đang vận dụng, mà là...”

Lục Thủy dừng chân, quay đầu nhìn một cái, nói:

“Sức mạnh thuộc về tu vi của ta.”

Àm!

Lời nói vừa dứt, giọng nói của Thiên Sinh Thần hoàn toàn bị phá hủy, dường như không muốn cho Thiên Sinh Thần mảy may chút cơ hội để mở miệng nào.

Sau đó, Lục Thủy cũng không ở lại nữa, hắn mang theo Chân Võ Chân Linh từng bước rời khỏi hải vực Không Minh.

Đương nhiên là đi cầu thang.

Thiên Sinh Thần bị đánh trở về, trong chớp mắt này, trong đầu của hắn vang lên lời nói của Thiên Cơ.

Nếu như quả thật Lục đang làm người nhường đường, vậy hắn chọn Lưu Hỏa.

Không thể nào.

Thiên Sinh Thần biến mất trong phong ấn.

Lúc này, hẳn muốn chờ phong ấn biến mất.

Nhanh, cũng nhanh.

Nữ Vương Hải Yêu nhìn Lục Thủy rời đi, lại nhìn lại Thiên Sinh Thần chính mình không thể đối kháng, bị hủy diệt dễ như trở bàn tay, cảm giác thế giới thật sự thay đổi rồi.

Nhân loại đáng sợ như vậy, đã xuất hiện.

Ai có thể tranh phong với nhân loại này?

Tu vi Lục giai...

Cái này nếu cao hơn một chút, vậy thiên địa cũng không dung được hẳn đi?

Khó trách, khó trách lại có loại cảm giác đỉnh thiên lập địa, trời đất cũng phải e ngại kia.

Tương lai của người này, chắc chắn khủng bố vô biên.

‘Không được, phải trở về xây dựng tế đàn, tồn tại khủng bố như vậy, chắc chắn biết tung tích của Triều Tịch tử tử.’

Sau khi xác định nơi này không còn vấn đề gì, Nữ Vương Hải Yêu lập tức biến mất tại chỗ, quay trở về xây dựng tế đàn.

Có tồn tại khủng bố như vậy chú ý tới nơi này, nàng an tâm hơn rất nhiều.

Sau lưng nàng còn có Tử Y Thần Nữ.

‘Thật là thời đại tốt nhất.

Nếu như Triều Tịch tử tử còn sống, còn có thể trở về dẫn dắt Hải Yêu.

Ta, ta...

Ta liền có thể nằm chết dí một chỗ.’

Cố gắng, chăm chỉ.

Vì tương lai.

— —

Một lát sau.

Lục Thủy mang theo Chân Võ Chân Linh ra khỏi hải vực Không Minh.

Bọn hắn đương nhiên không để ý tới Nữ Vương Hải Yêu ở một bên.

Cũng không quen biết gì.

Đương nhiên, quan trọng là, Lục Thủy không phải đối thủ của nàng.

Thực lực không bình đẳng, liền không có khả năng giao lưu bình đẳng.

Cho nên không có ý định đi hỏi cái gì.

Đương nhiên, hắn cũng không cần phải chạy thoát khỏi bất cứ kẻ nào.

Hắn còn có một tấm vé bảo hộ, có thể đối mặt với bất cứ chuyện gì.

Nếu như có thể tấn thăng Thất giai, như vậy lại càng không cần để ý cái gì.

Khi đó năng lực chạy trốn sẽ rất mạnh, ai có thể bắt được hắn?

Nhị Trưởng lão cũng không được đi.

Thất giai cộng thêm sức mạnh thiên địa, hắn hẳn là có thể chèn ép Tam Trưởng lão.

Còn phải xem có bị gọt hay không.

“Thiếu gia, có thể ngồi thuyền ra ngoài.”

Chân Võ lấy ra thuyền nhỏ, đầu thuyền còn có một cái ghế cao.

Chuyên để cho Lục Thủy ngồi đọc sách.

Thuyền là pháp bảo cải tạo qua, tốc độ có thể rất nhanh, cũng có thể rất chậm.

Liền xem Thiếu gia có nhu cầu gì.

Lục Thủy cởi áo bào đen, sau đó ngồi ở mũi thuyền, hắn lấy Điện Anh Linh ra, cần phải bàn giao một số việc.

Sau đó, Cô Ảnh lão nhân xuất hiện trên thuyền.

“Vương.” Cô Ảnh lão nhân quỳ một gối xuống trước mặt Lục Thủy.

“Thiên Sinh Thần gần đây sẽ không có động thái gì, có điều hần đang khôi phục thực lực rất nhanh.

Hần là phong ấn sắp mất hiệu lực.” Lục Thủy mở miệng nói.

Hần đã kiểm tra đại khái.

Phong ấn nơi này đúng là biến mất rất nhanh.

Giống như có quan hệ với thế giới.

Cụ thể thì Lục Thủy không biết, tu vi quá yếu, nhìn được không nhiều.

Có điều Thiên Sinh Thần xác thực năng động hơn so với mấy người Đế Tôn.

Cũng không biết ai mạnh hơn.

Nếu như không phải chuyện mang thai em gái hần dẫn động đối phương, đến tiếp sau thật đúng là khó giải quyết.

Dù sao thì khi đó đã có Thiên Cơ xuất thủ giúp hần.

Để tự hần tới là không đủ.

Quyền năng của Thiên Sinh Thần hần đè ép được, nhưng sức mạnh chân chính thì hần chưa đủ.

“Một khi có dị động, lập tức nói cho ta biết.” Lục Thủy nói.

“Gần đây ta phát hiện khả năng kiểm tra đo lường năng lực của Hải Yêu tăng lên, lát nữa ta sẽ nói chuyện hợp tác với Nữ Vương Hải Yêu.” Cô Ảnh lão nhân lập tức nói.

Lục Thủy khẽ gật đầu.

Nữ Vương Hải Yêu quả thật càng biết sớm hơn, hai lần tới, Nữ Vương Hải Yêu đều ở đó.

Đáng tiếc không có tác dụng gì.

Có điều cũng vẫn được, phát hiện sớm để tính toán.

“Đúng rồi, các người dự định đi mấy người tham gia hôn lễ?” Lục Thủy tò mò hỏi.

“Chín, chín người.” Cô Ảnh lão nhân có chút lo lắng, có phải hơi nhiều rồi hay không?

Chương 1241: Các người đại diện cho Tiên Đình đến để ngăn cản ta à?(1)

Các người đại diện cho Tiên Đình đến để ngăn cản ta à?(1)

9 người?

Một bàn nên ngồi mấy người?

10 người hay là 12 người?

Lục Thủy bỏ những suy nghĩ đó ra sau đầu, nhẹ giọng hỏi:

“Không quấy rầy tới sự nghỉ ngơi của bọn họ chứ?”

Người của Anh Linh Điện xuất động cũng không tốt, bọn họ chỉ có thể rơi vào trong trạng thái ngủ say mà thôi.

Nếu không thì sẽ sớm tiêu tan.

“Không quấy rầy, xin Vương hãy yên tâm.”

Cô Ảnh lão nhân nói.

Lục Thủy khẽ gật đầu, không nhắc về việc này nữa.

Hắn đưa tay ra, nói:

“Đưa tay ra đây.”

Cô Ảnh lão nhân không chút chần chừ, lập tức đưa tay ra.

Là một bàn tay khá là xù xì.

Lục Thủy vẽ phù văn, rất nhanh phù văn đó đã rơi xuống bàn tay của Cô Ảnh lão nhân, sau đó biến mất.

“Nếu như Thiên Sinh Thần có động tác gì mà ta lại không rảnh, thì người dùng cái này để áp chế.

Có thể áp chế một khoảng thời gian.

Chưa tới thời khắc quan trọng, thì đừng sử dụng nó.”

Lục Thủy nói.

Chuyến đi tới Họa Loạn Cổ Thành lần này không biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Vẫn nên lưu lại hậu chiêu thì hơn.

Nếu không thì rất dễ xảy ra chuyện xấu.

“Đa tạ Vương.”

Cô Ảnh lão nhân nói.

Lục Thủy gật đầu.

Sau đó hẳn giao phó thêm một vài chuyện nữa rồi cho Cô Ảnh lão nhân lui về.

Hiện tại, chuyện ở bên này có thể coi là kết thúc rồi.

Vẫn chưa tới giữa tháng.

Thời gian còn khá nhiều.

“Đi ra ngoài đi.”

Giọng nói của Lục Thủy vang lên.

Chân Võ và Chân Linh cúi đầu lui ra, sau đó con thuyền bắt đầu chuyển hướng tới Không Minh Hải Vực.

Lúc bọn họ tới được Không Minh Hải Vực thì trời đã về khuya rồi.

“Tiên huyết của Bất Tử Tộc Nhân ở đâu?”

Lục Thủy hỏi.

“Vẫn chưa có kết quả.”

Chân Võ nói.

Lục Thủy không nói gì nữa.

Côn nhảy ra từ trong biển.

Lục Thủy thấy Côn tới thì đứng lên nói khẽ:

“Đi thôi, đi xem Họa Loạn Cổ Thành một chút.”

...

Sáng sớm.

Mấy người Mộ Tuyết đi tới phụ cận của Thu Cảnh Cung.

“Chị dâu, Thiên Ngâm tiên tử đang ở đỉnh núi phía xa kia.

Hình như là đang xây dựng tế đàn.

Chúng ta qua đó xem thử đi.”

Đông Phương nói xong thì ngưng tụ ra “Kiếm”:

“Chúng ta ngự kiếm bay qua đó đi.”

Mộ Tuyết im lặng gật đầu.

Khi đi ra bên ngoài, Tra Tra sẽ không tăng thêm phiền phức cho các nàng.

Thực ra thì ngự kiếm phi hành ở Bỉ Giác cũng không quá nổi bật.

Chỉ khi ở Đông Phương gia mới đặc biệt nổi bật mà thôi.

Hương Dụ và Đinh Lương cũng đứng lên trên thân kiếm của Tra Tra tiêu thư.

Mặc dù không phải là lần đầu tiên bước lên, nhưng mà mỗi lần đều có cảm giác vô cùng kỳ diệu.

Đơn giản là do không thể tưởng tượng được nguyên lý của cái này là gì?

Hương Dụ đã thăng lên tứ giai rồi, bản thân nàng cũng biết ngự kiếm phi hành.

Nhưng mà nàng hoàn toàn nhìn không hiểu cái này của Tra Tra tiêu thư.

Không bao lâu sau, các nàng đã đi tới dưới chân của một ngọn núi vô danh.

Lúc này, các nàng đã thấy được Thiên Ngâm tiên tử.

Đông Phương Tra Tra lập tức vẫy tay.

Bộ dạng vô cùng vui vẻ.

Đều là người xây dựng tế đàn, nàng cảm thấy mình và Thiên Ngâm tiên tử chắc chắn sẽ có rất chủ đề chung để nói chuyện.

Lúc xây dựng tế đàn, nàng đã bị gạch đập rất nhiều lần, không biết Thiên Ngâm tiên tử đã bị đập mấy lần rồi.

“Mộ tiểu thư, Tra Tra tiên tử.”

Ngay khi các nàng vừa đáp xuống, Thiên Ngâm tiên tử liền đi tới.

Nàng có hơi bất ngờ khi nhìn thấy mấy người Mộ tiểu thư tới.

“Thiên Ngâm tiên tử, lúc xây dựng tế đàn người có bị gạch đập vào chân không?”

Ta bị đập tới tám lần lận đó.”

Đông Phương Tra Tra lập tức hỏi.

“Cái gì?”

Thiên Ngâm tiên tử có chút kinh ngạc, sau đó lập tức nói:

“Không có.”

“Không có sao?”

Đông Phương Tra Tra chau mày, sau đó lập tức hiểu ra:

“Vậy có lẽ là chúng ta không cùng xây dựng một loại tế đàn rồi.”

Là như thế sao?

Thiên Ngâm tiên tử cảm thấy rất có thể là cùng một loại.

Nàng đã xem hình mà Tra Tra tiên tử gửi tới rồi.

Bụp!

Đông Phương Tra Tra lấy tay che cái trán lại, ngồi xổm xuống.

Đau quá.

Mộ Tuyết chờ cho Tra Tra yên tĩnh rồi mới lấy một tấm thiệp mời từ bên chỗ của Đình Lương, sau đó đưa nó cho Thiên Ngâm tiên tử:

“Thiên Ngâm tiên tử có rảnh không?”

Thiên Ngâm tiên tử nhận lấy thiệp mời, nàng có chút kinh ngạc. lại là thiệp cưới, sau đó lập tức lại cảm thấy bình thường.

Nhưng mà, có rảnh không?

Rảnh, nhưng rất nhanh sau đó nàng lại nghĩ tới Thạch Minh sư đệ.

Nếu như cùng nhau đi, có lẽ sẽ gây ra phiền toái rất lớn cho Mộ tiêu thư.

Nhưng mà, Mộ Tuyết có ân rất lớn đối với nàng, nàng không thể vì thế mà không đi được.

Trong lúc nàng đang do dự thì nghe thấy giọng của Mộ Tuyết vang lên:

“Lục thiếu gia mời sư đệ của tiên tử, Thạch Minh đạo hữu.”

“Đúng vậy, tên này là do ta viết đó.”

Đông Phương Tra Tra giơ tay lên.

“Không thành vấn đề gì chứ?”

Thiên Ngâm tiên tử cảm thấy có chút kinh ngạc, đồng thời cũng có hơi lo lắng.

Thể chất của Thạch Minh...

Sẽ dễ gây ra phiền phức rất lớn.

“Ngày đó, bảo hấn bảo vệ tốt chính bản thân mình là được rồi.”

Mộ Tuyết nói.

Sau đó nàng cười nói:

“Chúng ta không quấy rầy việc xây dựng tế đàn của tiên tử nữa.”

“Không có, không có.”

Thiên Ngâm tiên tử thuận theo đó mà nói.

Mộ Tuyết bảo Hương Dụ kéo Tra Tra cùng nhau tạm biệt Thiên Ngâm tiên tử.

Để tránh việc nàng muốn đi xem tế đàn.

Sau khi tạm biệt Thiên Ngâm, mấy người Mộ Tuyết định ngồi xe lừa để đi tới Thiên Nữ Tông.

Đây mới là nơi phiền phức.

Nàng nên dùng thân phận gì để mời bây giờ?

Dùng thân phận Thần nữ, hay là thân phận tiểu thư Mộ gia?

Mộ gia và Thiên Nữ Tông có chút qua lại, nhưng mà để Đại tiểu thư như nàng đi mời thì cũng không thích hợp.

Nhức đầu quá.

Nhưng mà, lần trước đã hỏi các nàng rằng cuối năm nay có rảnh hay không rồi, cho nên dù thế nào đi nữa thì cũng phải mời.

“Chị dâu, tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu?”

Đông Phương Tra Tra tò mò hỏi.

“Đi tới Thiên Nữ Tông.”

Mộ Tuyết nói.

“Thiên Nữ Tông?”

Đông Phương Tra Tra suy nghĩ một chút rồi nói:

“Ta rất hay nghe thấy cái tên này ở nhà.”

...

Thiên Nữ Tông.

“Cho hay không?”

Thiên Nữ Chương môn hỏi mọi người.

Gương mặt của mấy người Tô Loan, Tô Nhiễm, Nam Bắc Trương lão đều có chút lúng túng/

Người của Lưu Hỏa nói muốn một giọt máu của Chương môn.

Mặc dù một giọt máu không là gì cả, nhưng mà đưa nó cho loại người như Lưu Hỏa, bọn họ cứ cảm thấy vô cùng nguy

hiểm.

“Quan hệ giữa Lưu Hỏa và Thần Nữ không tầm thường, có lẽ là sẽ không có nguy hiểm gì đâu.”

Tổ Loan nói.

“Thực ra, nếu như mà có nguy hiểm đi nữa, chúng ta cũng không thể làm gì được cả.

Danh tiếng của Lưu Hỏa ở Tu Chân Giới khá đặc biệt.

Nếu như hắn thật sự muốn động thủ với Chương môn, vậy thì chúng ta...”

Bắc Trường lão không nói về sau.

Lưu Hỏa muốn động thủ, chắc chắn các nàng sẽ không còn cơ hội nào để sống sót cả.

Chỗ dựa duy nhất của bọn họ là Thần Nữ.

“Vậy thì cho đi.”

Thiên Nữ Chương môn nói.

Một giọt máu thôi mà, nàng có rất nhiều máu.

“Có cần nói một tiếng với Thần Nữ đại nhân hay không?”

Tổ Nhiễm tò mò hỏi.

Tổ Loan do dự một chút rồi nói:

“Vẫn nên nói thì hơn, dù sao thì việc này cũng liên quan tới Chương môn.”

Nếu việc này liên quan tới những người khác thì có thể không nói, nhưng mà đây là máu của Chương môn.

Rất quan trọng.

“Một chút nữa ta sẽ đi nói với Thần Nữ đại nhân.”

Thiên Nữ Chương môn cúi đầu nói.

Đúng lúc có thể báo với Thần Nữ đại nhân về tiến độ của tế đàn.

“Đúng rồi.”

Bác trưởng lão đột nhiên nói:

“Hôm nay, ta đột nhiên nhận được tin sẽ có người tới bái phỏng.

Mộ Tuyết của Mộ gia sẽ tới đây để bái phỏng Chương môn vào ngày mai.”

“Mộ Tuyết của Mộ gia, là ai?”

Nam trưởng lão tò mò hỏi.

Tổ Loan cũng vô cùng tò mò, sau đó nàng nhìn về phía Thiên Nữ Chương môn, muốn hỏi rằng Chương môn có quen hay không.

Thiên Nữ Chương môn lắc đầu nói:

“Không biết, không có ấn tượng gì cả.

Nhưng mà ta biết Mộ gia.”

“Hình như ta đã từng gặp qua rồi.”

Tổ Nhiễm nhìn Nam trưởng lão rồi nói:

“Lúc chúng ta đi Thu Cảnh Cung, có lẽ là đã gặp qua nàng.

Nàng là vị hôn thê của Thiếu gia Lục gia.”

Chương 1242: Các người đại diện cho Tiên Đình đến để ngăn cản ta à?(2)

Các người đại diện cho Tiên Đình đến để ngăn cản ta à?(2)

Nam trưởng lão cẩn thận suy nghĩ lại, nếu như không có Tố Nhiễm nhắc nhở, nàng đúng thật là không thể nào nhớ ra được.

Sau đó, nàng mới có một chút ấn tượng, nói:

“Hình như là một nữ tử khá là yếu đuối.

Nhưng mà, rất xinh đẹp/

Nếu ta nhớ không lầm thì hình như nàng là một người bình thường?”

“Lục gia à?”

Tố Loan nói:

“Ta nghe nói rằng, gần đây Lục gia đã bắt đầu chuẩn bị hôn lễ, Thiếu gia của Lục gia sắp thành hôn.

Nếu như đối tượng của hắn là vị Mộ tiểu thư này, vậy có phải nàng muốn tới đây để mời Chương môn hay không?”

“Có khả năng, nhưng tại sao nàng lại muốn mời ta?”

Thiên Nữ Chương môn hiểu kỳ hỏi.

Nhìn thế nào cũng thấy không thích hợp.

“Vậy có nên gặp nàng hay không?”

Bác trưởng lão nhìn Thiên Nữ Chương môn, sau đó nhắc nhở Chương môn một câu:

“Gần đây ta nghe đồn rằng, không thể coi thường Lục gia, vị Thiếu phu nhân Lục gia tương lai này, chúng ta không nên động vào.”

“Vậy thì gặp đi.”

Thiên Nữ Chương môn lập tức nói.

“Lục gia và Thiên Nữ Tông không có qua lại gì với nhau cả, trên lý thuyết thì bọn họ sẽ không mời chúng ta.

Nhưng nếu có thể đi, thì cũng không tệ.”

Tổ Loan nói.

Thiên Nữ Chương môn gật đầu.

Nàng cảm thấy rằng người ở trong Tu Chân giới này chẳng ai là dễ chọc cả, nhưng mà ngày mai đối phương sẽ tới, có đủ thời gian để cho nàng điều chỉnh tâm lý.

Mấy người Tổ Loan cũng không quan tâm tới việc này lắm, Mộ Tuyết của Mộ gia cũng không có gì quá đặc biệt, có lẽ sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Cũng không đến mức có thể khiến cho Chương môn có thể quỳ xuống.

Cho nên, chắc chắn là không thành vấn đề gì cả.

...

Ngày hôm sau.

Lục Thủy ngồi ở trên lưng Côn để đi tới phụ cận của Họa Loạn Cổ Thành.

Nhạc Phong không đến.

Hắn đi đón Nhiếp Hạo.

Nhiếp Hạo mang máu tươi của Bất Tử Tộc tới, cho nên hắn cần phải tiếp ứng.

Thiên Nữ Chương môn cuối cùng cũng đồng ý rồi.

“Xem ra là sắp tới nơi rồi.”

Mặc dù Lục Thủy vẫn chưa thấy được Cự Thành, nhưng mà hắn có thể cảm nhận được có một loại huyết khí.

Rất mạnh.

Cường độ này không phải là thứ mà Bất Tử Tộc bình thường có thể có được.

Bất Tử Tộc Cổ Lý.

Trong Họa Loạn Cổ Thành chắc chắn là sẽ có người này.

Sau đó, Lục Thủy mặc áo bào đen vào, đứng lên.

Chuân bị tiến vào.

Lúc này, tu vi của Lục Thủy đã lên tới 6.4 rồi, trực giác đương nhiên cũng không ngừng tăng lên, nhưng mà vẫn chưa có cơ hội để vả mặt, có điều hấn cũng chẳng quan tâm lắm.

Thỉnh thoảng Mộ Tuyết sẽ gửi tin nhắn qua.

Ví dụ như ngày hôm nay, Mộ Tuyết gửi ảnh chụp bảo rằng nàng đã tới Thiên Nữ Tông rồi.

Dùng thân phận Thiên kim của Mộ gia để đi bái phỏng Tông chủ của Thiên Nữ Tông, còn thật sự được đối phương đồng ý, Mộ Tuyết tỏ vẻ mình vô cùng cao hứng.

Thần Nữ đại nhân đi gặp người mà nàng bảo hộ còn phải phiền toái như thế, có gì đâu mà cao hứng?

Đương nhiên, Lục Thủy vẫn trả lời qua loa hai câu tỏ vẻ chúc mừng.

Sau đó, Mộ Tuyết nói rằng mình sẽ ghi thêm một bút nữa.

“...”

Sớm biết sẽ như thế này, hấn đã không qua loa lấy lệ rồi, cứ làm bộ như mình chưa thấy tin nhắn là được.

Nhưng mà, hôm nay Mộ Tuyết định đi mời Bất Tử Tộc, hấn cũng định đi mời Bất Tử Tộc.

Thật là trùng hợp.

Đáng tiếc, bên Mộ Tuyết dễ hơn một chút, bên hấn có hơi khó khăn.

Không biết là phải tốn tới mấy ngày nữa.

...

Bên ngoài Họa Loạn Cổ Thành có ba người đang thu thập Huyết Thủy.

Bọn họ có một loại cảm giác.

“Cảm giác Họa Loạn Cổ Thành có chút kinh khủng, bây giờ mà tiến vào trong đó sẽ cực kỳ nguy hiểm.”

Người có ấn ký hình ở trên trán - Phong Tiên nói.

“Nhiệm vụ của chúng ta chỉ là thu thập Huyết Thủy mà thôi, không cần phải tiến vào trong Họa Loạn Cổ Thành.

Nhưng mà, ở đây đúng là càng ngày càng nguy hiểm.

Mấy người bên phía của Thái Nhất Tiên Quân chưa chắc là đã dám đi vào bên trong đó.

Người ở trong Tu Chân Giới, ai có thể đi vào trong đó mà còn có thể toàn mạng trở ra?”

Người có ấn ký hình mưa ở trên trán - Vũ Tiên nói.

Vũ tiên là một vị tiên tử.

Phong tiên và Lôi tiên là một là nam tử trưởng thành.

Tu vi của bọn họ đều không tệ.

Nhưng mà, lần trước bọn họ bị trọng thương, cho nên bọn họ không thể phát huy được toàn bộ thực lực.

Vừa hồi tưởng lại nhân vật kia, bọn họ liền cảm thấy sợ hãi.

Sau này bọn họ mới biết rằng, người kia chính là Thiếu tông chủ của Ân Thiên Tông - Lưu Hỏa.

Một tồn tại khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Chính người đó đã đánh chết Tinh Ti tiên quân.

Bọn họ cũng suýt chút nữa là đã chết trong tay đối phương, đời này bọn họ không muốn gặp lại người đó một lần nào nữa.

“Có người tới.”

Người có ấn ký hình sấm sét ở trên trán - Lôi tiên nói.

Ba người lập tức tỏa ra khí tức, bọn họ không gây chuyện, nhưng mà cũng sẽ không để cho người khác tới gần nơi này.

Lỡ như gây ra ảnh hưởng gì tới Huyết Thủy mà bọn họ đã thu thập thì sao.

Nhưng mà cũng không đến mức phải giết người, hiện tại Tiên Đình đang có một kế hoạch lớn, một khi đánh nhau với một vài thế lực khác thì sẽ gây ra ảnh hưởng khá lớn, lợi không bù được hại.

“Các hạ, nơi này có liên quan tới Tiên Đình, hy vọng người đừng tới gần.”

Phong tiên chưa thấy bóng người, nhưng hắn đã lập tức truyền âm qua.

Danh tiếng của Tiên Đình đủ để dọa lui phần lớn mọi người.

Nếu như đối phương không sợ, bọn họ sẽ dùng thực lực để khiến cho đối phương nhượng bộ.

Đương nhiên, nếu như người tới là hai thế lực kia, thì bọn họ sẽ không động thủ.

Dù sao thì theo như nhu cầu, tất cả mọi người đều sẽ không gây ra chuyện gì cả.

Nhưng mà kẻ yếu, thì không có tư cách để gia nhập.

“Không rời đi, hơn nữa còn tiến tới với tốc độ rất nhanh.”

Vũ tiên nói.

Sau đó, bọn họ liền cảm nhận được có một con quái vật khổng lồ đang bơi tới, nó dừng lại ở cổng của Họa Loạn Cổ Thành.

Bên ngoài Huyết Thủy.

“Côn?”

Ba người có hơi kinh ngạc.

Sau đó, bọn họ đi tới gần cổng lớn, muốn nhìn xem rốt cuộc thì người tới là ai/

Lúc này, ba người bọn họ nhìn thấy trên lưng Côn có ba người mặc áo đen.

Không thể nào nhìn thấu được.

Cảm giác có chút quỷ dị.

Lục Thủy quay đầu sang nhìn Vân Đoan Tam Tiên, tò mò hỏi:

“Chúng ta không thể vào Họa Loạn Cổ Thành sao?”

Hình như hắn đã từng gặp ba người bát giai này ở đâu đó rồi thì phải.

Vân Đoan Tam Tiên nhìn thấy Lục Thủy thì có chút kinh hãi, người này không tầm thường.

“Tại hạ là Tiên Đình Vân Đoan Tam Tiên - Lôi tiên, xin hỏi đạo hữu là ai?”

Lôi tiên mở miệng dò hỏi.

Người này có chút không đúng.

Vẫn nên hỏi trước thì hơn.

“Ân Thiên Tông, Lưu Hỏa.”

Lục Thủy vốn dĩ không định dùng tên Lưu Hỏa, nhưng mà tên Lưu Hỏa này dùng tốt, sau đó hắn mở miệng hỏi:

“Các ngươi muốn ngăn ta lại ư?”

Vân Đoan Tam Tiên vừa nghe thấy cái tên này liền cảm thấy như sét đánh ngang tai, lập tức trở nên e sợ.

“Không, không dám.”

Lôi tiên khó khăn nói ra một câu kia.

Quá sợ hãi khiến cho hắn không thể nào nói chuyện một cách bình thường được.

Đối phương rõ ràng không sử dụng một tia sức mạnh nào cả.

Nhưng bọn họ vẫn e ngại, hoảng sợ.

Thậm chí không dám chắc vấn đề đối phương có phải là Lưu Hỏa thật hay không.

Sự kinh khủng của cái tên Lưu Hỏa này đã khắc sâu vào trong lòng bọn họ.

Áp chế bọn họ.

Khiến cho bọn họ không biết phải làm như thế nào.

Lúc này, bọn họ không khỏi có chút hồi hận, đây chẳng khác nào là đang đi tặng đầu người cho Lưu Hỏa cả.

Trong lúc nhất thời, bọn họ hy vọng Lưu Hỏa đừng quan tâm tới bọn họ.

Nếu không... sẽ chết.

Lục Thủy chỉ liếc mắt nhìn bọn họ một cái, sau đó không tiếp tục để tâm đến ba người này nữa.

Hắn nhảy tới đằng trước Huyết Thủy, đi từng bước từng bước vào bên trong.

Ngay khi Lục Thủy cất bước, khí tức thôn phệ ở xung quanh Huyết Thủy bắt đầu lui bước, dường như đang sợ hãi, lại dường như đang kính cẩn nghênh tiếp đối phương.

Vân Đoan Tam Tiên thấy cảnh này lập tức xác định được rằng người này thật sự là Lưu Hỏa, chắc chắn không thể giả được.

Ba người bọn họ suýt chút nữa là đã chết rồi.

Thời đại này không phải là thời đại của bọn họ.

Người mạnh nhất cũng không phải là tam đại thế lực bọn họ, mà là người của thời đại này.

Sự kinh khủng của Lưu Hỏa áp chế trên người tất cả mọi người.

Ngay lúc này, dù cho có ai tới đi chẳng nữa, bọn họ đều có hơi không dám mở miệng.

Bởi vì, chỉ có người có thực lực cường đại mới có thể tới gần, Tiên Đình không phải là vô địch.

Vân Đoan Tam Tiên mang theo loại kính sợ này mà nhìn Lưu Hỏa từng bước từng bước đi vào Họa Loạn Cổ Thành.

Bọn họ không dám đi vào trong Họa Loạn Cổ Thành, thậm chí là không thể tiến vào.

Nhưng mà, Lưu Hỏa cứ thế mà đi vào.

“Báo với Thái Nhất Tiên Quân, Lưu Hỏa đã tiến vào trong Họa Loạn Cổ Thành.”

Vũ tiên nói.

Ào ào!

Đột nhiên xuất hiện tiếng nước biển phun trào.

Bọn họ nhìn qua.

Là do Côn mới dùng cái đuôi để đập xuống nước.

Ánh mắt hiện tại mà Côn nhìn bọn họ hình như có chứa ác ý.

“Lui.”

Ba người không hề có chút do dự nào cả.

Thực lực của Côn rất mạnh, nhưng mà bọn họ có lẽ cũng sẽ không thua.

Có lẽ...

Nhưng mà, bọn họ không dám đánh.

Đây là tọa kỵ của Lưu Hỏa đúng không?

Côn thấy Vân Đoan Tam Tiên lùi lại thì từ từ chìm xuống, chờ sự triệu hoán của chủ nhân,

Huyết Thủy...

Nó cũng không dám đụng vào, cảm giác nó rất nguy hiểm.

Phải mau chóng trốn đi.

Chương 1243: Các người đại diện cho Tiên Đình đến để ngăn cản ta à?(3)

Các người đại diện cho Tiên Đình đến để ngăn cản ta à?(3)

Lục Thủy không thèm quan tâm tới những việc này, hấn một lần nữa đứng trước cổng lớn của Họa Loạn Cổ Thành.

Cổng lớn cách Hải Thủy không xa, nhưng mà không bị sóng biển bao trùm, giống như Hải Đảo Hải Ngạn.

“Không có tin tức gì ở trong đó à?”

Lục Thủy cất bước đi vào bên trong.

Trên cửa có cấm chế, nhưng mà nó chẳng có tác dụng gì với Lục Thủy cả.

Chân Võ cũng đi theo thiếu gia vào trong, nói:

“Không có tin tức gì cả, trước đó không thể nào tiến vào được, dù cho có sử dụng bất cứ cách nào đi nữa, thì đều không thể cảm nhận được bên trong đang xảy ra chuyện gì.”

Lục Thủy khẽ gật đầu, không cảm nhận được là chuyện bình thường.

“Được rồi, tiến vào thôi.”

Lục Thủy nói.

Lúc này, bỗng nhiên có tiếng huyền não truyền tới.

Chân Võ và Chân Linh có hơi kinh ngạc, bọn họ lập tức nhìn về phía trước, sau đó con người liền co rút lại.

Trước mặt bọn họ xuất hiện một con đường, trên đường có rất nhiều người, người tới người đi, ngựa xe như nước, vô cùng náo nhiệt.

Chuyện này...

“Thiếu gia...đây là?”

Chân Linh không nhận được mà hỏi.

“Không cần quan tâm, cứ coi như là huyền thuật đi, chỉ là bọn họ có ý thức của riêng mình mà thôi.

Cũng có thể xem bọn họ là người bình thường, không có bất kỳ nguy hiểm nào cả.

Chỉ cần không chọc giận bọn họ là được rồi.

Cứ đón nhận thôi.

Hỏi thăm bọn họ về thành chủ như bình thường là được.”

Giọng nói của Lục Thủy truyền tới.

“Vâng.”

Chân Võ và Chân Linh lập tức đồng ý, không nói thêm gì nữa.

...

Xế chiều ngày hôm đó.

Sau khi Mộ Tuyết gửi tin nhắn cho Lục Thủy xong, thì nàng chuẩn bị đi vào Thiên Nữ Tông.

Nàng nói chuyện với Lục Thủy một cách vui vẻ như thế, vậy mà Lục Thủy lại gạt nàng.

Đúng là muốn ăn đòn mà.

Nếu không phải là hấn khen nàng hai câu, thì lúc này nàng đã bay qua đó cắn hấn một cái rồi.

Để cho Lục Thủy biết rằng, Răng Thần hoàn toàn không dễ chọc.

Nói tới đây, nàng lại bắt đầu cảm thấy nhớ Lục Thủy.

May là còn có việc phải làm, nếu không thì nàng đã nghĩ tới việc lén chạy theo hấn rồi.

Không biết có bị phát hiện hay không nữa.

“Xin mời các vị đi bên này.”

Thiên Nữ Tông dẫn mấy người Mộ Tuyết đi lên núi.

Thái độ vô cùng cung kính.

Đông Phương Tra Tra ngoan ngoãn mà đi bên cạnh Mộ Tuyết.

Khi đi ra ngoài, đặc biệt là khi đi vào trong nhà của người khác, nàng sẽ không gây thêm phiền phức cho người khác, đó là chuyện không đúng.

Lần đầu tiên tới Thiên Nữ Tông, nàng chỉ cần đi theo và nghe lời chị dâu là được rồi.

Có thể tùy tiện nhìn sao?

Sau đó. Đông Phương Tra Tra liền quay sang hỏi Hương Dụ.

Hương Dụ nói có thể.

Nếu không thì sẽ trở thành một chuyến đi vô nghĩa mất.

Đông Phương Tra Tra tỏ vẻ vô cùng cao hứng, nếu như lúc này Đậu Nha không cắn vào da đầu nàng thì càng cao hứng hơn nữa.

Nàng sẽ đổi vị trí cho Đậu Nha.

“Chị dâu, các nàng có dễ nói chuyện không?”

Đông Phương Tra Tra tò mò hỏi.

“Có lẽ là có đi.”

Mộ Tuyết suy nghĩ một chút rồi nói/

“Bọn họ sẽ giữ chúng ta lại để cùng nhau ăn cơm chiều chứ?”

Đông Phương Tra Tra lại hỏi.

“Có lẽ là...không.”

Mộ Tuyết không chắc chắn lắm.

Người tu chân bình thường đều không ăn cơm.

Bọn họ thường xuyên ăn là do thói quen mà thôi.

Đông Phương Tra Tra gật đầu, yên tâm không ít, nếu không thì nàng dự định rằng mình sẽ ăn một miếng thử trước, rồi mới để chị dâu ăn sau.

Nếu như có độc thì nàng cũng có thể thử ra được, còn không có độc, thì đối phương cũng không biết nàng đang thử độc.

Một lúc sau.

Các nàng đã đi tới trước đại sảnh.

“Xin chờ một lát.”

Người dẫn đường đi vào thông báo.

Rất nhanh, nàng đã đi ra, cung kính nói:

“Xin mời vào bên trong.”

Nàng đứng ở một bên, không hề có ý định đi vào.

Chỉ cần chỉ cho mấy người Mộ Tuyết đi vào là được.

...

Trong đại sảnh.

Thiên Nữ Chương môn đã yên vị tại chỗ của mình.

Mặc dù đối phương là người bình thường, nhưng mà lại có thân phận rất cao.

Lục gia mạnh tới mức nào?

Không biết.

Theo như lời đồn, thì đã từng có vô số cường gia vây công Lục gia, nhưng nó là thật hay giả thì nàng không biết.

Nhưng nếu như không có lửa thì sẽ chẳng có khói.

Tóm lại, nàng phải đối đãi đối phương thật cẩn thận.

Dù sao thì thực lực hiện tại của Lục gia mà bọn họ biết được, cũng đã vượt xa Thiên Nữ Tông bọn họ rồi.

“Chương môn, không cần quá lo lắng, không có gì đáng ngại cả đâu.”

Tổ Loan an ủi.

Trong mấy người tới, người mạnh nhất cũng chỉ mới tứ giai mà thôi.

Đúng là không có vấn đề gì lớn cả.

Thiên Nữ Chương môn gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Nàng đã làm Chương môn rất nhiều năm rồi, vẫn có chút uy nghiêm nên có.

Thiên Nữ Chương môn ngồi ở vị trí trung tâm nhìn ra bên ngoài.

Nam Bắc trưởng lão và Tố Loan, Tố Nhiễm thì đứng ở hai bên.

Khí thế rất mạnh.

Các nàng đã vào vị trí sẵn sàng đón địch.

Sau đó, ở chỗ cửa ra vào truyền tới tiếng bước chân, hai thân ảnh xuất hiện.

Ngay khi Thiên Nữ Chương môn nhìn thấy thân ảnh đó, nàng liền đứng lên.

Không vì cái gì cả, chỉ là khi nhìn thấy thân ảnh đó, nàng không dám ngồi.

Cần phải đứng lên.

Khi thân ảnh đó tới gần, trong lòng nàng dâng lên một loại cảm giác khó hiểu.

Sâu trong nội tâm nàng xuất hiện sự e sợ, sự e sợ này càng ngày càng rõ ràng, càng mãnh liệt hơn hơn khi đối phương càng ngày càng tới gần.

Cuối cùng...

Khi nàng còn chưa thấy rõ được gương mặt của hai người tới, nàng đã trực tiếp quỳ xuống.

Thành tâm quỳ lạy.

Việc Thiên Nữ Chương môn đột nhiên quỳ xuống, không khỏi khiến cho mấy người Nam Bắc trưởng lão và Tố Loan Tố Nhiễm giật mình la lên.

Đã xảy ra chuyện gì thế?

Trong lúc nhất thời, các nàng đều không dám lộn xộn.

Lúc này, Mộ Tuyết cũng có chút bất đắc dĩ, tại sao lại quỳ?

Đông Phương Tra Tra nhìn người kia, sau đó lại nhìn sang chị dâu, rồi đi về trước một chút, ngồi xuống lấy ra một viên linh thạch tứ phẩm và một viên linh thạch tam phẩm.

“Hết rồi, không còn nữa.”

Nàng đặt linh thạch xuống xong rồi liền lui về sau, lui ra đằng sau lưng của chị dâu.

Mộ Tuyết:

“...”

Đừng nói là Mộ Tuyết, ngay cả mấy người bên Thiên Nữ Chương môn như Tố Loan đều không khỏi chấn kinh.

Lần đầu tiên bọn họ thấy có người vì thấy Chương môn quỳ mà đưa linh thạch.

“Thiên Nữ Chương môn thích nói chuyện với người khác như thế này sao?”

Mộ Tuyết cười hỏi Thiên Nữ Chương môn.

“Chị dâu, chúng ta có phải cũng nên quỳ hay không?”

Đông Phương Tra Tra tò mò hỏi Mộ Tuyết.

Không phải nàng đang bảo chúng ta đưa linh thạch cho nàng sao?

“Không, không cần, không cần.”

Thiên Nữ Chương môn lập tức bị hù cho đứng lên.

Nàng rất sợ người trước mặt này sẽ quỳ xuống.

Nàng có cảm giác vô cùng kinh khủng.

Mấy người Tố Loan nhìn thấy cảnh này đều cực kỳ khiếp sợ, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lần đầu tiên bọn họ thấy Chương môn bị hù tới mức như thế.

“Vậy ở đây có chỗ để nói chuyện không? Không cần phải trịnh trọng như thế.”

Mộ Tuyết nhẹ giọng hỏi Thiên Nữ Chương môn.

Giọng nói của nàng vô cùng dịu dàng.

“Có.”

Thiên Nữ Chương môn lập tức trả lời, sau đó nàng nhìn xung quanh một chút rồi nói:

“Bên này, bên này, ta dẫn ngài đi qua.”

“Làm phiền Thiên Nữ Chương môn rồi.”

Mộ Tuyết nhẹ giọng cười nói.

“Không dám.”

Thiên Nữ Chương môn sợ hết hồn.

Nàng cũng không biết mình đang sợ cái gì nữa, nhưng mà nàng thật sự rất sợ.

Đông Phương Tra Tra quan sát chị dâu, nàng vô cùng tò mò.

Cái này có phải gọi là uy nghi của chị dâu hay không?

Dọa Tiểu Chương môn sợ tới mức khóc luôn rồi.

Sau đó, Thiên Nữ Chương môn dẫn Đông Phương Tra Tra và Mộ Tuyết đi tới một viện tử.

Những người khác thì ở nguyên tại chỗ không đi.

Lúc này, Mộ Tuyết đã bảo Hương Dụ và Đinh Lương chờ ở bên ngoài.

Còn mấy người Tố Loan thì là do không dám đi theo.

Dường như không có đủ tư cách.

Uy áp không hiểu từ đâu xuất hiện.

Chương 1244: Gặp Cố Lý tộc Bất Tử (1)

Gặp Cố Lý tộc Bất Tử (1)

Thiên Nữ Tông, ở hậu viện của Chương môn.

“Cái này, nơi này có thể.” Chương môn Thiên Nữ dẫn Mộ Tuyết tới đình, nhẹ nhàng nói.

Nơi này sẽ không có ai dư thừa đi vào, cho nên tương đối thanh tĩnh.

Nói chuyện cũng tương đối thuận tiện.

Mộ Tuyết khẽ gật đầu, sau đó nhìn Chương môn Thiên Nữ.

Chương môn Thiên Nữ cúi đầu không dám nhìn Mộ Tuyết.

Vừa nhìn sang sẽ lại vô thức cúi đầu xuống, không cách nào nhìn thẳng.

Đông Phương Trà Trà đứng sau lưng Mộ Tuyết, nàng đương nhiên sẽ không ngồi xuống.

Chủ nhà còn không ngồi, nàng chỉ là khách, làm sao dám tùy tiện ngồi xuống?

Rời nhà ra ngoài, lễ phép rất quan trọng.

Hương Dụ nói vậy.

Mẹ cũng nói vậy.

Đã nghe thật lâu rồi, vẫn luôn không sai.

“Chương môn Thiên Nữ thích đứng đó sao?” Mộ Tuyết có chút bất đắc dĩ mở miệng.

Loại lời này vốn không thích hợp để nói, nhưng thấy đối phương cứ chậm chạp không ngồi, nàng chỉ có thể nhắc nhở đối phương ngồi xuống.

“Vậy ta quỳ.” Chương môn Thiên Nữ nói xong liền quỳ xuống đất.

Đông Phương Trà Trà cũng quỳ xuống theo, nàng gõ gõ mặt đất, nói:

“Cảm giác có hơi cứng, vẫn là bãi cỏ dễ chịu hơn chút.

Chị dâu có cần đệm không?”

Mộ Tuyết vốn muốn ngồi xuống, nhưng nếu Chương môn Thiên Nữ cảm thấy quỳ thì an tâm hơn chút, vậy cứ để nàng quỳ.

Có điều kiểu nói này của Trà Trà, nàng còn phải học Trà Trà nha.

Cũng được đi.

Chỉ là nàng còn chưa có động tác gì, Chương môn Thiên Nữ liền trực tiếp đứng lên, đi tới ngồi cạnh bàn:

“Đừng, đừng quỳ, ngồi, ngồi là được.”

Đông Phương Trà Trà bĩu môi, nhỏ giọng nói với Mộ Tuyết:

“Ta còn tưởng rằng nàng cảm thấy quỳ sẽ dễ chịu hơn, quỳ cùng với nàng sẽ giúp nàng thả lỏng chút.

Chị dâu, nàng có vẻ như rất khẩn trương.”

Mộ Tuyết cười cười, sau đó ngồi ở phía đối diện Chương môn Thiên Nữ.

Đông Phương Trà Trà ngồi xuống cạnh Mộ Tuyết, rất nhu thuận.

“Người rất sợ ta sao?” Mộ Tuyết thuận miệng hỏi.

“Có, có một chút.” Chương môn Thiên Nữ cúi đầu nói:

“Cảm giác Mộ Tiểu thư, không giống nhau lắm.”

“Đúng là có chút khác.” Mộ Tuyết nhẹ giọng thở dài, nói:

“Ngẩng đầu, nhìn ta một chút.”

Chương môn Thiên Nữ không rõ lắm, có điều vẫn ngẩng đầu nhìn qua một chút.

Lúc nàng ngẩng đầu, nhìn thấy Mộ Tiểu thư vốn rất bình thường phía trước, trên người bắt đầu phát ra một quang ánh sáng màu tím.

Ánh sáng màu tím bao trùm lấy Mộ Tiểu thư, sau đó hiện ra áo tím, tóc tím, và mạng che mặt màu tím.

Nhìn đến đây, Chương môn Thiên Nữ giật mình, con ngươi co rút lại, khó mà tin nổi.

Theo bản năng, nàng đứng lên, lập tức quỳ trên mặt đất.

Trong lòng rung động khiến nàng nhất thời không thể nói rõ.

Lại quỳ à, Đông Phương Trà Trà kinh ngạc nhìn.

Sau đó nhìn sang chị dâu, tạo hình này của chị dâu nàng đã từng thấy rồi.

Tách!

Lại chụp một tấm.

Mộ Tuyết quay đầu nhìn Đông Phương Trà Trà.

Đông Phương Trà Trà lập tức đưa ảnh cho chị dâu nhìn, dường như đang nói nhìn rất đẹp, không có chụp hỏng.

“...”

Mộ Tuyết nhìn thoáng qua, không nói gì, mà trực tiếp khôi phục lại bình thường, nhìn Chương môn Thiên Nữ, nói:

“Được rồi, ngồi lên đi.”

Chương môn Thiên Nữ có chút khiếp đảm, có điều cuối cùng vẫn ngồi lên trên ghế, giống như ngồi trên lông cừu.

“Cái này cho ngươi, ăn rồi sẽ không khẩn trương nữa.” Đông Phương Trà Trà đặt một cái bánh bao ở trước mặt Chương môn Thiên Nữ.

Chương môn Thiên Nữ hơi kinh ngạc nhìn Đông Phương Trà Trà.

Đây là lần thứ hai người này cho nàng.

Nhưng sao lại cho bánh bao?

“500 triệu đã dạy ta, nàng nói khăn trương thì ăn bánh bao, sau đó sẽ không khăn trương nữa.

Ta đã thử, vô ích.” Đông Phương Trà Trà nhìn Chương môn Thiên Nữ, nói:

“Ngươi thử một chút, biết đâu lại hữu dụng.”

Chương môn Thiên Nữ có chút chấn kinh, sau đó nhìn sang phía Mộ Tuyết.

Thần Nữ đại nhân.

Nàng ngàn nghĩ vạn nghĩ cũng không nghĩ tới người này lại là Thần Nữ đại nhân.

Trời ạ.

Các nàng trước đó còn cân nhắc xem có nên gặp hay không.

Còn để Thần Nữ đại nhân tới gặp mình.

Nghĩ đến những thứ này, nàng liền muốn quỳ.

“Ăn đi.” Mộ Tuyết nhẹ giọng nói.

Nàng thật sự không để ý những cái khác.

Chương môn Thiên Nữ gật nhẹ đầu, sau đó cầm bánh bao lên bắt đầu ăn.

Tiếp theo, nàng hơi ngạc nhiên, bánh bao này ăn ngon lạ thường.

“Có ngon không? Đây là mẹ làm cho ta, tất cả có ba cái, ta cũng không nỡ ăn.

Sợ ăn xong sẽ lại quay về tìm mẹ muốn thêm, sau đó lại phải chịu cha răn dạy.” Đông Phương Trà Trà cảm thấy mình rất thông minh.

Chương môn Thiên Nữ: “...”

Nàng cũng không biết tiên tử này đang nói cái gì, nhưng mà... thật sự ăn rất ngon.

“Ta ơn.” Chương môn Thiên Nữ nói.

“Hi hi.” Đông Phương Trà Trà gãi đầu một cái, ngưng ngưng nói:

“Không đâu.”

“A, chị dâu đến tìm người có việc, ta không nói nữa.” Đông Phương Trà Trà che miệng lại.

Làm chậm trễ chuyện chính của chị dâu.

Lúc này, Chương môn Thiên Nữ mới nhìn về phía Thần Nữ đại nhân.

Vị tiên tử kỳ quái này là người thân của Thần Nữ đại nhân sao?

“Còn nhớ chuyện trước đó ta hỏi các người cuối năm có rảnh không hay không?” Mộ Tuyết mở miệng hỏi.

Chương môn Thiên Nữ lập tức gật đầu, không dám nói lời nào.

“Sớm hơn chút, giữa tháng sau có rảnh không?” Nói rồi, Mộ Tuyết liền lấy thiệp mời ra, đưa cho Chương môn Thiên Nữ.

Nháy mắt khi nhìn thấy thiệp mời được đưa tới trong tay, Chương môn Thiên Nữ lập tức đứng lên, nhét bánh bao vào trong miệng, sau đó đưa tay nhận lấy thiệp mời.

Nàng định nói chuyện, lại phát hiện trong miệng vẫn còn bánh bao.

“Ăn xong trước đi, Trà Trà cũng đói bụng.” Mộ Tuyết nhẹ nhàng nói.

Một lát sau.

Đông Phương Trà Trà và Chương môn Thiên Nữ đã ăn xong.

“Thật sự có thể đi sao?” Chương môn Thiên Nữ nhìn thiệp mời, có chút khó tin nổi.

Hóa ra là hôn lễ của Nữ Thần đại nhân.

Nếu như nàng biết, vậy cũng sẽ tìm trăm phương ngàn kế để đi.

Chưa bao giờ nghĩ tới Thần Nữ sẽ đích thân tới như vậy.

Thụ sủng nhược kinh.

Khiến cho người ta sợ hãi.

“Rảnh liền có thể đi, mang một số người đi cùng.” Giọng nói Mộ Tuyết mang theo ý cười, vang lên.

Chưởng môn Thiên Nữ cất kỹ thiệp mời, lập tức nói:

“Nếu chúng ta rảnh, nhất định sẽ đi.”

Nói gì cũng phải đi.

Đại hôn của Thần Nữ đại nhân.

“Tốt, vậy tới nhà tiếp theo thôi.” Mộ Tuyết nhìn Đông Phương Trà Trà, nói:

“Đi thôi.”

“A?”

Đông Phương Trà Trà còn chưa kịp lấy lại tinh thần đã trực tiếp biến mất tại chỗ.

Bản thân Mộ Tuyết cũng biến mất theo.

“Dừng để các nàng tiến đến.” Giọng nói của Mộ Tuyết vang lên.

Chưởng môn Thiên Nữ cúi đầu đáp ứng.

Chờ Thần Nữ đại nhân biến mất rồi, Chưởng môn Thiên Nữ mới lấy ra thiệp mời, đây chính là thiệp mời của Thần Nữ đại nhân.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới Thần Nữ đại nhân sẽ lấy chồng.

Vậy rốt cuộc là ai mới có thể lấy được Thần Nữ đại nhân đây?

Thiếu gia Lục gia?

Không biết hẳn vì sao mới có thể cưới được Thần Nữ đại nhân, về sau hỏi một chút đi?

Nàng có thể hỏi Lưu Hỏa một vấn đề, không biết Lưu Hỏa có biết cái này hay không.

Chương 1245: Gặp Cố Lý tộc Bất Tử (2)

Gặp Cố Lý tộc Bất Tử (2)

Lục Thủy đứng tại chỗ nhìn đường phố coi như là phần hoa này, có điều đường phố này hoàn toàn khác biệt so với cái hấn nhìn thấy bên ngoài.

Cùng với loại đường thời mấy người Kiếm Nhất đi.

Không có đèn neon phát sáng, không có nhà cao tầng.

Chỉ có mặt đất bằng phẳng, những ngôi nhà không tính là quá cổ xưa, đám người náo nhiệt, tài nguyên sung túc.

Quan sát tất cả, Lục Thủy cũng không hề nghĩ nhiều, về mặt bình tĩnh.

Nhìn một lúc liền không quan tâm nữa, cúi đầu đọc sách.

Chờ đợi Chân Võ Chân Linh đi tìm hiểu tin tức.

Một lát sau.

Lục Thủy nhìn thấy Chân Võ Chân Linh trở về.

“Có thu hoạch gì không?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Lúc này, hấn khép lại Thiên Địa Trận Văn, chuẩn bị hành động.

Quả thật có Thành chủ, có điều lúc đó Thành chủ muốn đi tới tầng trung tâm.

Nói rằng không phải người có đại trí tuệ, đại dũng khí, sẽ không được đăng đỉnh.” Chân Võ nói.

“Vị trí ở đâu?” Lục Thủy lại hỏi.

“Đã hỏi rõ, Thiếu gia đi theo chúng ta.” Chân Linh mở miệng nói.

Nói rồi, hai người đi phía trước dẫn đường.

“Nơi này không có chỗ hài hòa sao?” Lục Thủy hỏi.

“Tạm thời không phát hiện ra gì, thực lực của bọn hấn đều lá thật, đều rất mạnh.” Chân Võ giải thích.

Lục Thủy ngẩng đầu nhìn chân trời.

Ở trên không trung hấn là có một giọt thần huyết.

Không chỉ có thần huyết, còn có cả những vật giác tồn tại.

Người đi đường ồn ào đi ngang qua, người đến người đi, có người đụng vai nhau đi qua, có người nghiêng người nhường đường.

Lục Thủy quan sát tất cả, cảm giác tộc Bất Tử đại khái là loại chủng tộc có cơ thể mạnh mẽ, một lời không hợp liền đánh nhau.

Nhìn thấy bọn họ như vậy, giống như không hề hiểu chiến.

Luyện thể không hiểu chiến, có phải không tốt hay không?

Lục Thủy chỉ là tò mò, không có truy hỏi đến cùng.

Không bao lâu sau, hấn liền nhìn thấy.

Một tòa nhà cao.

“Thiếu gia, chính là chỗ này.” Chân Linh nói.

Lục Thủy gật đầu.

Rất thuận lợi, hấn còn tưởng rằng sẽ có người tới quấy nhiễu, nghĩ lại, là hấn quá lo lắng rồi.

“Đi thôi.” Lục Thủy cất bước đi về phía cửa lớn.

Đây không phải lần đầu tiên hấn bước qua cửa lớn nơi này, sau này hấn sẽ không còn tồn tại vụn vẹo như tộc Bất Tử nữa.

Hơn nữa, căn cứ vào Cổ thành Họa Loạn nhìn thấy trước đó, nơi này hấn là không có tòa nhà cao như vậy mới đúng.

Sau đó, Lục Thủy cất bước đi qua cửa lớn.

Vù!

Một trận gió lạnh thổi vù qua.

Bên trong là không gian đen kịt rộng lớn, trống không, không có vật gì khác.

“Thật đúng là tối.” Lục Thủy nhẹ giọng nói.

Sau đó cất bước đi về phía trước.

“Cúi đầu, đi theo phía sau ta, không nên nhìn những chỗ khác.” Giọng nói của Lục Thủy vang lên trong tai Chân Võ Chân Linh.

Bọn hắn không chút do dự cúi đầu đi theo, không dám nhìn loạn.

Nếu như Thiếu gia đã nhắc nhở, cũng tức là nhìn đi nơi khác sẽ rất nguy hiểm.

Giờ phút này, Chân Võ Chân Linh cảm giác xung quanh có người đang nói chuyện, có sức mạnh hiện lên, có tiếng người cầu cứu.

Cộng thêm tiếng kêu thê thảm.

Lục Thủy nhìn về phía trước, dường như nhìn thấy có vô số người tộc Bất Tử đang nằm rạp trên mặt đất, thống khổ kêu thảm.

Oán hận, không cam lòng, áy náy.

Nhưng tâm tình này dày đặc dị thường.

Tựa như muốn ảnh hưởng tới Lục Thủy.

Thậm chí muốn biến Lục Thủy thành một thành viên trong số bọn hắn, cho hắn chia sẻ thống khổ, không cam lòng, oán hận, áy náy với những người kia.

Đây chính là cảnh Thần tộc tấn thăng thất bại.

Lục Thủy không để ý, những người này không có kẻ yếu, cuối cùng rơi vào loại kết cục này đương nhiên là do lựa chọn của bọn hắn.

Không thể cưỡng lại cảm dỗ.

Tinh thần bị mê hoặc, cuối cùng vạn kiếp bất phục.

Cộp!

Cộp!

Tiếng bước chân của Lục Thủy bắt đầu vang lên.

Trước đó, Chân Võ Chân Linh nghe âm thanh hỗn tạp xung quanh, cảm giác đầu đau muốn nứt ra, có chút không chịu nổi.

Mà lúc này đây, khi bọn hắn nghe thấy tiếng bước chân của Thiếu gia, tiếng kêu thảm thiết bắt đầu biến mất.

Sự đau đớn của bọn hắn cũng theo đó biến mất.

Chân Võ Chân Linh nhẹ nhàng thở phào trong lòng, xem ra là Thiếu gia ra tay.

Bây giờ, tồn tại Thiếu gia đối mặt với càng ngày càng kinh khủng, bọn hắn có chút không chịu nổi.

Gây cản trở cho Thiếu gia.

Lúc này, phía trước đột nhiên sáng lên, bọn hắn biết, có lẽ đã đi qua đoạn đường tối mịt kia.

Về phần liệu đã tới khu vực an toàn hay chưa, bọn hắn không biết.

Thiếu gia chưa nói gì, bọn hắn sẽ tiếp tục cúi đầu.

Nếu không sẽ dễ tự đẩy mình vào nguy hiểm.

Lục Thủy nhìn về phía trước, nhìn đốm sáng phía trước đang lớn dần.

Rất nhanh sau đó, hắn đã đi tới một đại điện sáng rõ.

Ánh sáng chiếu từ bên trên xuống, cũng không có chói mắt, thậm chí ánh sáng còn rất yếu ớt.

“Đến.” Lục Thủy nói.

Lúc này, Chân Võ Chân Linh mới dám ngẩng đầu.

Bọn hắn vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy phía trước có một cái cầu thang, trên cùng của cầu thang có một cái bảo tọa, trên bảo tọa có một cái... thi thể khô quắt đang ngồi?

Không có bất kỳ khí tức gì, không có bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào.

Bọn hắn không nói gì.

Bởi vì từ phía trên có giọng nói vang lên:

“Là các người muốn tới gặp ta?”

Giọng nói trầm thấp, như rõ ràng, nhưng không biết vì sao lại có một loại cảm giác điên cuồng.

Lại giống như quá mức huyền ảo, khiến bọn hắn không thể chịu được.

Có điều, đối phương chắc chắn cường đại.

Chân Võ Chân Linh đứng sau lưng Lục Thủy, không dám mạnh động.

“VẬY, các người muốn nói cái gì?” Giọng nói lại lần nữa vang lên.

“Muốn xin tiền bồi giúp một chút, nếu như có thể, còn muốn thỉnh giáo tiền bồi một vài vấn đề.” Lục Thủy nhẹ nhàng nói.

Giọng nói mang theo chút cung kính.

“Hỗ trợ?” Tiếng nói mang theo ý cười:

“Ha ha, người biết ta là ai sao?”

Lục Thủy lấy ra một tấm thiệp mời, nhẹ giọng nói:

“Vẫn bồi sắp tổ chức đại hôn, mặc dù tiền bồi hẳn là không thể tham gia, nhưng vẫn muốn mời tiền bồi một chút.

Hy vọng tiền bồi có thể nhận lấy.”

Vút!

Thiệp mời bay đến trước mặt thi thể, sau đó bị mở ra.

Chỉ là trong nháy mắt khi thiệp mời bị mở ra, dường như có chút rung động.

Giống như người mở ra vừa bị làm cho bất ngờ.

“Làm sao người biết là ta?” Đóng thiệp mời lại, giọng nói lại vang lên.

Đó là một tấm thiệp mời dành cho Cố Lý của tộc Bất Tử.

Đúng vậy, trong nháy mắt khi Lục Thủy nhìn thấy người này, hắn liền biết, người này chính là Cố Lý đã rơi vào điên

cuồng.

Hắn bây giờ nhìn như bình thường, nhưng thật ra bên trong vẫn đang điên cuồng.

Chỉ là bọn hắn ở trong trạng thái điên cuồng, mới có thể giao lưu bình thường.

Đây là vấn đề rất nguy hiểm, chỉ hơi không cẩn thận sẽ bị nuốt chửng đến không còn gì.

Không có thực lực tiến vào nơi này thì không có tư cách nói chuyện.

Lục Thủy lấy được tư cách này.

Cho nên, có thể thử đưa ra yêu cầu.

Đương nhiên, nếu động thủ, Lục Thủy không phải đối thủ của người kia.

Nhưng hắn muốn rời đi, Cố Lý cũng không ngăn cản được.

“Thời kỳ Viễn Cổ, người tộc Bất Tử có thể có loại thực lực này, ngoại trừ tiền bối, không có vị thứ hai.” Lục Thủy nói.

Cái này không khó đoán.

Chỉ có một người duy nhất.

“Người hiểu rất rõ về thời kỳ Viễn Cổ sao?” Giọng nói của Cố Lý vang lên.

Hắn nhìn như tỉnh táo, nhưng trong giọng nói lại mang theo sự điên cuồng đáng sợ.

Đảo loạn tâm trí người khác.

Chỉ là Lục Thủy chưa từng bị ảnh hưởng gì.

“Biết một chút, chiến tranh giết thần, tiền bối bởi vì một vài nguyên nhân mà không hề tham gia.

Giây phút cuối cùng đã phá hủy việc tấn thăng của Lạc Tam Sinh.

Dựa theo suy đoán của vấn đề, khi đó, trạng thái của Cửu cũng không tốt.

Một giọt thần huyết vốn để bảo vệ mọi người, ngược lại lại hại mọi người.” Lục Thủy nhìn Cố Lý, nói.

“Không phải.” Giọng nói của Cố Lý lớn hơn rất nhiều, tựa như đang gào thét:

“Là lỗi của chúng ta.

Là chúng ta ngu dốt, dám mưu toan thắng Thần tộc.

Dẫn tới Thiên Sinh Thần sinh ác niệm, Lạc Tam Sinh ở trong bóng tối giúp Thiên Sinh Thần một tay.

Chân Thần khi đó còn muốn bảo vệ chúng ta, Lục để lại cho chúng ta một phòng hộ cuối cùng, đưa tiễn người trong tộc đi an toàn.

Nhưng cuối cùng chúng ta vẫn không thể chiến thắng chính mình.

Hoàn toàn bị Thiên Sinh Thần lợi dụng.

Tộc Bất Tử từ đây vạn kiếp bất phục.

Chúng ta đã cô phụ kỳ vọng của Chân Thần.

Là lỗi của chúng ta.”

Chương 1246: Gặp Cố Lý tộc Bất Tử (3)

Gặp Cố Lý tộc Bất Tử (3)

Lục Thủy cũng không kinh ngạc, lúc Chân Thần sắp chết, tộc Bất Tử cực kỳ cường đại, tất cả đều là việc ngoài ý muốn.

Cho nên bị nhắm vào.

Suy nghĩ sai lầm của bọn họ, khả năng cũng có liên quan tới Thiên Sinh Thần.

Đáng tiếc, cuối cùng tộc Bất Tử vẫn không chịu đựng được.

Dù khi đó Lục đã xuất thủ.

Có điều những người khác trong tộc Bất Tử rời đi được là nhờ có Lục tương trợ.

Cuối cùng, tộc Bất Tử vẫn có thể sống tới giờ.

“Kiếm Nhất thì sao?” Lục Thủy hiếu kỳ hỏi:

“Khi đó Kiếm Nhất đang làm gì?”

“Đang sắp xếp Kiếm Đạo của hắn và một chút cơ duyên.

Hắn nói, hắn có thể sắp chết rồi.” Cố Lý thở dài một tiếng, nói tiếp:

“Chân Thần cũng muốn chết, chúng ta bắt lục.”

“Tiền bối có biết cuối cùng Kiếm Nhất chết ở đâu không?” Lục Thủy hỏi tiếp.

Cố Lý lắc đầu.

Hắn cũng không biết.

Xem ra hành động của Kiếm Nhất, chỉ có một số nhỏ người biết.

Lục Thủy thở dài trong lòng.

Hắn không tiếp tục hỏi về chuyện thời Chân Thần.

Cố Lý diên rồi.

Tam đại thế lực cũng không có ai dám tới nơi này tìm phiền toái.

Cuối cùng, Cố thành Họa Loạn như trở thành một đại thành di động, du đăng tứ phía.

Hạn chế bọn họ ở bên trong, hẳn cũng là Lục.

Cho tới bây giờ.

“Trước khi Lục chết có nói với tiền bối cái gì không?” Lục Thủy hỏi.

Cố Lý không hề trả lời, hẳn thở dài một tiếng, nói:

“Lục quả nhiên cũng chết sao?”

“Quả nhiên?” Lục Thủy tò mò hỏi.

Lục chết Cố Lý không biết, nhưng hẳn giống như biết Lục sẽ chết.

“Kiếm Nhất nói, hẳn nói Lục sớm muộn cũng muốn chết.” Cố Lý trả lời.

“Nguyên nhân là gì?” Lục Thủy hỏi.

Chuyện này hẳn cũng đã nghe Kiếm Nhất nói qua.

Kiếm Nhất mặc dù tỏ ra bất ngờ trước cái chết của Lục, nhưng hẳn nói hẳn cảm thấy Lục chết là chuyện tất nhiên.

Không biết Kiếm Nhất nghĩ như thế nào.

Trên thực tế, Lục chết có thể là vì nhường đường, hoặc là tìm kiếm hy vọng.

Kiếm Nhất cũng không có khả năng biết được Lục sẽ không thể thành công ngay từ đâu đi?

“Hẳn không nói.” Cố Lý không thể trả lời nghi vấn của Lục Thủy.

Lục Thủy cũng không hỏi nhiều mấy cái này nữa, chuyện của mấy người Kiếm Nhất không dễ biết.

Có điều vẫn còn cơ hội.

Mê Đô có lẽ sẽ cho hắn đáp án.

Đáng tiếc, phải đợi đến sau khi chuyện lần này kết thúc mới có thể biết được nhiều hơn.

Việc xây dựng tế đàn hắn cũng đã gần xong.

Đợi thêm chút thời gian nữa.

“Tiền bối có nguyện vọng gì không?” Lục Thủy nhìn Cố Lý, nói:

“Ta từng đồng ý với những người kia của tộc Bất Tử rằng sẽ giải thoát cho mọi người.

Thời gian cũng không còn bao lâu.”

“Giải thoát?” Cố Lý hơi kinh ngạc:

“Ngươi có biết nó khó đến mức nào không?”

“Biết, nhưng có thể thử một chút.

Có điều cần tiền bối giúp một chuyện, chuyện này đại khái chính là tiền bối cần ở lại nơi đây tới giây phút cuối cùng.

Cho nên muốn hỏi tiền bối và những người khác liệu có còn nguyện vọng gì chưa thực hiện được hay không?” Lục Thủy nhìn thi thể của Cố Lý, nói.

Trước lời nói của Lục Thủy, Cố Lý trầm mặc một lát.

“Giúp cái gì?” Cố Lý hỏi.

Hắn không lập tức nói nguyện vọng của mình trước.

“Muốn mời tiền bối trở thành trung tâm trận pháp của ta, đánh nát sức mạnh của Tiên Đình, Phật Môn, Thần Chúng.

Cũng chính là sức mạnh của Tiên Mục, Phật Đà, Aiz.” Lục Thủy giải thích.

“Trở thành đao trong tay ngươi sao?” Cố Lý hỏi.

“Vâng.” Lục Thủy gật đầu.

“Có thể, nhưng có một điều kiện, ta muốn xác định xem tộc Bất Tử còn có người nào còn sống không.

Nếu không thì không bàn gì nữa.” Cố Lý nói.

“Một giọt máu tươi của người tộc Bất Tử đang được đưa tới đây.

Một giọt máu tươi, tiên bối liền có thể biết được nàng còn sống hay không.” Lục Thủy cảm thấy Thiên Cơ quả thật rất lợi hại.

Bớt cho hắn không ít thời gian.

Bây giờ mới đi lấy, không biết phải chờ mấy ngày.

“Nếu như còn người tộc Bất Tử, vậy trong quá trình ta giúp ngươi, có thể cho ta gặp nàng không?” Giọng nói Cố Lý vang lên.

Như có chút đề ý.

“Có thể.” Lục Thủy đồng ý.

Quả thật có thể.

Thiên Nữ Tông có tế đàn, việc này dễ hơn rất nhiều.

“Còn gì nữa không?” Lục Thủy hỏi.

Cố Lý trầm mặc, dường như đang suy nghĩ, lại như đang do dự.

“Ngươi biết Cửu không?” Giọng nói của Cố Lý vang lên.

“Biết.” Lục Thủy gật đầu.

Hắn đã gặp qua Cửu rất nhiều lần, một thời gian ngắn nữa còn phải đến phần cuối cùng của biển gặp thêm một lần.

“Nếu như, ta nói là nếu như.

Nếu như có thể nhìn thấy đồ vật liên quan tới Chân Thần, vậy giúp ta nói một tiếng...”

“Không được.” Lời nói của Cố Lý còn chưa dứt, Lục Thủy đã trực tiếp cắt ngang:

“Tiên bối muốn nói với Cửu cái gì, không cần thông qua ta.

Giúp ta hoàn thành chuyện này xong, Cửu sẽ tới gặp tiên bối.” Lục Thủy nói.

“Ngươi, nói cái gì?” Cố Lý khó tin thốt lên.

“Không cần kinh ngạc, Cửu đúng là đã chết, nhưng khắp nơi trong thế giới này luôn sẽ sót lại chút vết tích.

Những vết ịch này muốn tới gặp mọi người cũng không khó.” Lục Thủy nói.

“Vậy nếu không đến thì sao?” Cố Lý thử hỏi.

Không đến ta liền không mang Chân Thần Duy Nhất tới phần cuối cùng của biển nữa.

Uy hiếp một chút, Cửu hẳn sẽ phải đến đi?

“Đến lúc đó sẽ biết, không đến thì lại nói cho ta biết tiền bối còn nguyện vọng gì khác không đi.

Ta giúp tiền bối hoàn thành.” Lục Thủy nói.

Cố Lý không nói thêm gì nữa.

An tâm chờ đợi.

Toàn bộ đều phải tiến hành dưới điều kiện vẫn có người tộc Bất Tử còn sống.

Lần trước mặc dù có người từng thấy người tộc Bất Tử.

Nhưng hẳn... không thấy.

Hắn chưa từng gặp qua, vậy đó chính là không có.

Lục Thủy không nói thêm gì nữa, Chân Võ lấy ra ghế cao để Lục Thủy ngồi xuống.

Sau đó, Lục Thủy bắt đầu yên tĩnh xem Thiên Địa Trận Vãn.

Về phần Lạc Phong, bọn hắn có đến hay không.

Đã có Côn trông coi.

Hắn không có vấn đề gì.

Đến lúc đó để Chân Võ Chân Linh ra ngoài lấy là được.

...

“Tiểu Tiểu Đình, ta không vui.”

Cửu nằm nhoài trên không trung, quơ quơ cánh tay rủ xuống, nói.

Lúc này, Nhị Trưởng lão đang yên tĩnh ngồi trên ghế sắp xếp linh dược.

Sau khi trở về từ Xảo Vân Tông, nàng liền không còn chuyện gì khác cần làm.

Nhiều lắm là cứ hai ngày đi xem tình huống thân thể của Lê Âm.

Sau đó thực hiện bảo hộ.

Chuyện khác không cần nàng chú ý.

Tế đàn bên kia cũng rất thuận lợi.

“Lại có người giết thần sao?” Nhị Trưởng lão cũng không ngẩng đầu lên, dò hỏi.

“Ta đã chết rồi còn muốn giết thần, Tiểu Tiểu Đình, ngươi quá ác độc.” Cửu nhìn Nhị Trưởng lão một chút, nói ra.

“Vậy còn có chuyện gì có thể khiến ngươi không vui?”

Ngươi không phải Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa sao?” Nhị Trưởng lão ngẩng đầu, liếc Cửu một cái, nói.

Nàng cũng không cho rằng Cửu sẽ thật sự không vui.

Cửu cho nàng cảm giác rất kỳ quái, dường như tất cả đều ở trong mắt, nhưng sẽ không vì thế nhân mà có quá nhiều biến hóa trong lòng.

“Lục Thủy thế mà lại sắp xếp công việc cho ta, ta cảm thấy hẳn là đang uy hiếp ta.

Hắn đây là đang khinh thường Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa.” Cửu nhìn Nhị Trưởng lão, nói.

“Không làm không phải là được rồi sao?” Nhị Trưởng lão nói thẳng.

Lục Thủy uy hiếp thì có làm được cái gì?

“Thế nhưng chuyện kia là ta muốn làm, ta cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để ra ngoài rồi.

Nếu như ta đi, không phải sẽ khiến cho Lục Thủy tự cao sao?” Cửu nhảy dựng lên, trong mắt lại không có chút bất mãn

nào.

Nói thì nói như vậy, nhưng cũng không có cái gì khiến nàng buồn rầu.

“Ngươi muốn đi đâu?” Nhị Trưởng lão rất ngạc nhiên.

Chuyện này hẳn là có liên quan tới phản kích sắp tới của Lục Thủy.

“Đến lúc đó ngươi sẽ biết, thời gian sắp tới, đến lúc đó ta sẽ cho ngươi biết uy nghiêm của Chân Thần.

Ta ở thời kỳ Viễn Cổ có rất nhiều fan hâm mộ đấy nhé.” Cửu Nhảy tới trước mặt Nhị Trưởng lão, nói.

“Không phải tín đồ sao?” Nhị Trưởng lão hỏi.

“Dĩ nhiên không phải, ta cần tín đồ làm gì?” Cửu Nhảy tới bên cạnh chỗ linh dược của Nhị Trưởng lão, bắt đầu hỗ trợ xử lý linh dược.

“Tín đồ thì không có, có điều có thần quyền.

Tất cả có hai vị, trong đó một vị bây giờ đang là Chân Thần của Thần Chúng.”

“Một vị còn lại đâu?” Nhị Trưởng lão hỏi.

“Ừm, bí mật.” Cửu cười xấu xa.

Nhị Trưởng lão: “...”

Chương 1247: Thần Quyển thứ nhất là ai? (1)

Thần Quyển thứ nhất là ai? (1)

Nhị trưởng lão không thèm quan tâm tới Cửu.

Nàng tiếp tục cúi đầu xử lý linh dược.

Việc nói chuyện với Cửu phần lớn đều là lãng phí thời gian.

“Đúng rồi, Lục Thủy muốn phát thiệp mời cho ta, ngươi nói thử xem hẳn định sẽ làm như thế nào?”

Cửu đột nhiên hỏi.

“Không phải ngươi nói rằng hẳn biết người ở bên chỗ ta sao?”

Nhị trưởng lão cất kỹ linh dược xong rồi hỏi.

Lục Thủy biết Cửu đang ở bên này, việc này Cửu đã nói với nàng từ lâu rồi.

Không cần phải lo lắng quá về việc này.

Lục Thủy không sợ, nàng sợ cái gì?

Đối với Lục Thủy mà nói, Cửu có lẽ là một vị Thần rất nghiêm túc.

Nàng hiểu Cửu rất rõ, chỉ cần chuyện đó không ảnh hưởng tới thế giới, thì nàng đều có thể nghe thấy được nó từ trong miệng của Cửu.

Nhưng mà phải là do nàng muốn nói mới được.

Nếu như nàng không muốn nói, thì có hỏi cũng vô dụng.

Ví dụ như hỏi về việc hai con dê đi đâu, nàng sẽ không nói.

“Vậy hẳn sẽ phát thiệp cho ngươi hả?”

Cửu nhìn Nhị trưởng lão rồi hiếu kỳ hỏi:

“Nếu như Lục Thủy gửi thiệp cho người, thì người sẽ làm gì?”

“Đi đưa thiệp mời cho Lục Cổ.”

Nhị trưởng lão bình tĩnh nói.

“Dạy cho cha hẳn biết rằng, người nào cần phải đưa thiệp mời, người nào không cần phải đưa thiệp mời.”

“Tiểu Tiểu Đình đúng là một người phân rõ trái phải.”

Cửu tán dương.

Nhị trưởng lão không thèm quan tâm tới lời của Cửu, nàng nhìn Cửu một cái rồi nói:

“Lúc này người nói muốn đi ra ngoài, muốn đi mượn huyết cho ta à?”

“Đúng thế.”

Cửu gật đầu nói:

“Khi số lượng huyết của người đủ rồi, thì ta có thể dung nạp được quyền năng độc nhất trong một thời gian ngắn.”

“Thật thì sao?”

“Không thể, độc nhất và duy nhất không thể gặp mặt như bình thường được, quyền hạn không tương dung.”

Cửu cảm lấy linh dược đã được Nhị trưởng lão xử lý tốt nói.

Đây chính là chỗ khó, không có cách nào tốt hơn Nhị trưởng lão cả.

“Hình như nàng đã chạy ra ngoài.”

Nhị trưởng lão đột nhiên nhìn về phía Phong Sương Hà.

Sau khi nàng tiến vào Phong Sương Hà, nàng sẽ có thể cảm nhận được rằng Thất có rời đi hay không.

Đây là năng lực của Đại trưởng lão.

Nàng vốn dĩ chưa bao giờ nghĩ rằng Đại trưởng lão sẽ xảy ra chuyện cả.

Hiện tại...

Có lẽ hẳn đã sớm nghĩ thấy khí tức nguy hiểm, cho nên mới bảo nàng tiến vào trong Phong Sương Hà, bàn giao mọi chuyện.

“Đã được Mộ Tuyết dẫn đi rồi, Mộ Tuyết muốn phát thiệp mời cho nàng.”

Cửu nhìn về phía Phong Sương Hà rồi nói.

“Để nàng đi ra ngoài liệu có an toàn hay không?”

Nhị trưởng lão hỏi.

“Yên tâm đi, không có ai tóm được nàng đâu.”

Cửu ngồi ở trên ghế, đung đưa đôi chân.

“Quan hệ giữa Thất và Lục gia là như thế nào?”

Nhị trưởng lão nhìn Cửu hỏi.

Cửu nhìn sang Nhị trưởng lão rồi chân thành nói:

“Công cụ tìm kiếm đã chuyển sang hình thức thu phí, xin hãy nhanh chóng nạp tiền.”

Nhị trưởng lão:

“...”

...

Chân Thần duy nhất bay ra khỏi Phong Sương Hà.

Nàng quan sát bầu trời, cảm thấy dường như có thứ gì đó đang hấp dẫn nàng.

Nhưng mà nó có hơi mơ hồ.

Nàng quyết định sẽ chờ thêm một chút nữa.

Chờ tới khi nó rõ ràng rồi nàng lại bay tới đó.

Xem thử xem có những người kia ở đó hay không, chẳng hạn như là nhân loại ngu xuẩn.

Nàng bay một vòng, nhưng lại không nhìn thấy thứ gì cả.

Sau đó, nàng ngẩng đầu lên nhìn.

Trần áp vô hình ở trên bầu trời bị nàng nhìn thấy, nàng giật mình kêu lên, sau đó nàng lại nhìn thấy có kiếm khí ở trên đó, cho nên nàng đáp xuống dưới.

Cảm thấy vẫn nên đi bộ cho an toàn.

Bay rất dễ bị phát hiện.

Lúc nàng đáp xuống thì đã tới Thu Vân Trấn rồi.

Hoàn cảnh ở xung quanh có hơi xa lạ đối với nàng.

Có căn phòng nhìn rất đẹp mắt, có thật nhiều quần áo xinh đẹp.

Thật là nhiều màu sắc, thật nhiều đồ chơi.

Nàng mở to mắt ra, đôi mắt phát sáng.

Nhưng mà chỉ một lúc sau, nàng liền quay đầu lại, vẻ mặt vô cùng coi thường nói:

“Hừ, so với Thần Vực mà nói, thì chúng chẳng đẹp một chút nào cả.”

Nàng nói xong thì lén quay lại nhìn vài lần, có chút không cam lòng mà đi về phía trước.

Đột nhiên, nàng cảm giác mình bị cái gì đó đẩy một cái.

Bịch!

Chân Thần duy nhất trực tiếp té xuống mặt đất.

Nàng lập tức đứng lên, vỗ vỗ y phục của mình, cú té lần này thật sự rất đau.

Nàng không la lên, chỉ là nhìn xung quanh.

Sau đó, nàng nhìn thấy có một người đang ăn đùi gà, đồng thời còn đang nhìn nàng nữa.

Bị, bị thấy rồi.

Thân là Chân Thần duy nhất, nàng không cho phép uy nghiêm của mình bị hao tổn.

Nàng lập tức đi tới trước mặt con chó kia, sau đó ngồi xuống chọc chọc vào con chó đen đó.

“Gâu!”

Con chó sủa lê để biểu thị sự bất mãn của mình.

“Gâu gâu!”

Chân Thần duy nhất kêu lên hai tiếng, biểu thị rằng Chân Thần duy nhất không cho phép người khác khinh nhờn mình.

“Gâu gâu, gâu.”

“Gâu gâu, gâu gâu.”

Chân Thần duy nhất ngồi xồm xuống mặt đất, nắm lấy gương mặt tràn đầy lông xù của nó nói:

“Tiểu cầu tử, ngươi biết mình vừa mới làm cái gì không? Ngươi vừa mới khinh nhờn Chân Thần đó.”

Chân Thần duy nhất nhìn cầu tử, giọng nói cũng mang theo sự uy nghiêm.

“Gâu?”

Cầu tử kêu lên.

“Gâu gâu.”

Chân Thần duy nhất trả lời.

Không chỉ trả lời, nàng còn dùng tay chọc chọc vào người của cầu tử.

Sau đó, ôm lấy nó.

Một chú chó con nho nhỏ, đáng yêu quá đi.

“Ngươi tên là gì?”

Chân Thần duy nhất hỏi.

“Gâu.”

Cầu tử kêu lên một tiếng.

“Cầu Tử hả? Rất hay.”

Chân Thần duy nhất nở một nụ cười.

“Gâu.”

Cầu tử ngoắt ngoắt cái đuôi.

Chân Thần duy nhất nhìn gương mặt vui vẻ của Cầu Tử.

Nhưng chỉ một lát sau, nàng lại cảm giác được sự triệu hoán.

Nên rời đi thôi.

“Thế giới cần ta, ta phải đi.”

Chân Thần duy nhất phát phát tay.

Sau đó trực tiếp biến mất tại chỗ.

“Tiểu huynh đệ giàu có, người quen nàng à?”

Nha Đông tiên nhân tò mò hỏi.

Bọn họ vừa mới quay trở về.

Tế đàn đã được xây dựng xong rồi, lần này quay về là do Nha Đông tiên nhân muốn quay về để làm răng.

Cho nên, bọn họ mới quay lại đây một lần nữa.

Sau đó, bọn họ thấy tiểu nữ hài kỳ lạ kia.

Cảm giác khi bọn họ thấy người đó, rất giống với cảm giác khi mà bọn họ nhìn thấy Chân Thần độc nhất - Cửu.

Nhưng lại hoàn toàn không giống.

“Lần đầu tiên thấy nàng.”

Trong mắt Cầu Tử hiện lên sự nghi hoặc, nói:

“Nhân loại này, có thể có quan hệ không tầm thường với Cầu gia.

Yêu ai yêu cả đường đi.

Thân là Khuyển gia, ta đương nhiên sẽ để nàng vào mắt.”

Nha Đông tiên nhân gật đầu, không nói thêm gì nữa.

“Người nói thử xem, một mình nàng đi ra ngoài liệu có nguy hiểm hay không? Có cần phải đi theo sau không?”

Cầu Tử đột nhiên hỏi.

“Theo không kịp nữa rồi.”

Nha Đông tiên nhân lắc đầu.

...

Lục Thủy ngồi ở trên ghế xem Thiên Địa Trận Văn.

Không ai quấy rầy hấn cả.

Trong đại điện cũng không có sức mạnh nào có thể tới gần bọn họ.

Thi thể ở trên kia cũng không cho Lục Thủy khởi động bất kỳ lực lượng nào cả.

Sau một ngày.

Lục Thủy vẫn ngồi y nguyên ở đó, không nhanh không chậm mà xem sách.

Xung quanh đã bắt đầu xuất hiện sự thay đổi.

Trong đại điện dường như có một loại sức mạnh đang điên cuồng công kích vị trí của Lục Thủy, càng ngày càng dày đặc, càng ngày càng kinh khủng.

Dường như nó đang chờ đợi, dường như nó nhất định có thể bao trùm hết thảy.

Cuối cùng trở thành một tồn tại vạn vạo.

Đây chính là sức mạnh khiến cho Bất Tử Tộc diệt tộc.

Hỗn loạn, gian ác, vạn vạo.

Đến từ lực lượng của Thiên Sinh Thần.

Tất cả tiêu cực ngưng tụ lại thành một vị Thần.

Nếu Cửu không vẫn lạc, hấn sẽ không thể nổi danh được, thế nhưng...

Cửu vẫn lạc.

Tồn tại của hấn có thể vượt qua hết tất cả mọi người, quay trở lại đỉnh phong.

Lục Thủy không cần gặp cũng biết, đối với hấn mà nói, việc Thiên Sinh Thần có thể khôi phục lại thời kỳ đỉnh phong, chắc chắn sẽ trở thành một sự kiện cực kỳ phiến phức.

Đương nhiên, nếu như hấn cũng có thể khôi phục lại thời kỳ đỉnh phong, thì...

Tùy bọn họ.

Chương 1248: Thần Quyên thứ nhất là ai? (2)

Thần Quyên thứ nhất là ai? (2)

“Người rất mạnh, có thể ngồi ở đây cả một ngày.”

Giọng nói của Cố Lý vang lên.

Lục Thủy ngồi ở đây một ngày, hần cũng ở đây quan sát cả một ngày.

Nhìn đối phương chống cự lại hết tất cả sức mạnh.

Nhìn đối phương ung dung đọc sách.

Điều khiến hần cảm thấy có chút ngoài ý muốn chính là, nếu như trước đây hần cũng có thể như thế, thì Bất Tử Tộc cũng sẽ không như hiện tại.

“Tiền bối cảm thấy như thế này đã tính là mạnh rồi ư?”

Lục Thủy ngẩng đầu nhìn lên phía trên, hỏi.

“Ít nhất thì ban đầu ta đã không làm được, đây không phải là do lực lượng có yếu hay không, mà là do lòng người.”

Cố Lý nói.

“Nếu như ta có thể trấn áp, hoặc là đánh nát những lực lượng này, thì Bất Tử Tộc có thể giải thoát hay không?”

Lục Thủy hỏi.

“Không cần phải phiền phức tới như thế.”

Giọng nói của Cố Lý mang theo sự bi thương:

“Chỉ cần làm ta thanh tỉnh một chút, ta lập tức có thể giải thoát cho toàn tộc.

Nhưng mà, dù cho người có thể ngăn cản được những thứ hỗn loạn này, thì trấn áp được chúng hay không lại là một chuyện khác.”

Đùng!

Một âm thanh vang lên.

Ngay lúc này, những sức mạnh từng muốn công kích Lục Thủy, sức mạnh hỗn loạn từng muốn ăn mòn Lục Thủy, tan rã trong nháy mắt.

Cực kỳ yếu ớt, chạm vào một cái liền biến mất.

“Tiền bối cảm thấy thế nào?”

Lục Thủy ngẩng đầu lên nhìn vào vị trí của Cố Lý, hỏi.

Cố Lý trầm mặc.

Một lúc lâu sau, hắn mới nói:

“Ngươi, có chút đặc biệt.”

Lục Thủy chỉ cười không nói.

Hiện tại, hắn chỉ có thể dựa vào Thiên Địa Chi Lục để loại trừ những thứ này, nếu như quá nhiều thì cũng không dễ làm.

Mặc dù có tu vi là 6.4 cũng có thể coi là ổn rồi, nhưng đối với tồn tại như Cố Lý mà nói, lục giai chẳng khác nào một đứa trẻ cả.

Cố Lý không nói gì thêm nữa, đối phương đúng là vượt qua người bình thường một chút, nhưng mà điều hắn muốn biết là tộc nhân có khỏe mạnh hay không, đây mới là điều quan trọng nhất.

Nếu không thì có làm gì đi chẳng nữa, cũng có ích lợi gì đâu chứ?

Lục Thủy đột nhiên nói:

“Mấy người Nhạc Phong tới, các ngươi mang huyết vào trong đây đi.”

Hắn nói với Chân Võ và Chân Linh.

Chân Võ và Chân Linh lập tức đáp ứng, sau đó hai người cùng nhau đi ra khỏi đại điện.

“Nếu như bọn họ không đủ đặc biệt, thì chưa chắc đã có thể đi ra ngoài được, cũng chưa chắc có thể sống sót mà trở vào.”

Giọng nói của Cố Lý vang lên, sau đó hắn lại nói:

“Để ta dẫn các ngươi đi ra ngoài đi.”

Hắn vừa nói xong, trong đại điện đột nhiên nhiều thêm hai người.

Là cường giả của Bất Tử Tộc.

Chân Võ và Chân Linh nhìn về phía Lục Thủy.

“Đi đi.”

Lục Thủy khẽ nói.

Cố Lý không tin hắn cũng là chuyện bình thường.

Dù sao thì cũng chưa quen thuộc với hắn.

Hắn cũng không hoàn toàn lý giải được Bất Tử Tộc, cũng chưa từng nhận biết Bất Tử Tộc nào cả,

Chỉ có Mộ Tuyết là quen biết một người mà thôi.

Cho nên, Cố Lý hoàn toàn không thể nào tin nhiệm hắn được cả.

Chờ tới khi Chân Võ và Chân Linh rời đi rồi, Lục Thủy mới nhìn về phía Cố Lý rồi nói:

“Tiền bối có biết cuối cùng thì Lục có hậu đại hay không không?”

Hắn đột nhiên nghĩ tới vấn đề này.

Mấy lần trước đều quên không hỏi.

Lục và Lục gia có lẽ khá liên quan tới nhau, dù sao thì tất cả mọi người đều họ Lục, lẽ đâu có quan hệ gì đó thì sao.

Mặc dù nhìn về mặt thời gian thì không liên quan gì cả.

Nhưng mà, vẫn nên hỏi một chút thì tốt hơn.

Đương nhiên, Lục là tên của Lục, đồng thời cũng là họ của hắn.

Không hiểu tại sao tên của hắn lại chỉ có một chữ.

“Không biết.”

Cố Lý trả lời:

“Vào lúc cuối cùng, không thể nào xác định được hành tung của Lục cả, những người khác gần như là không thể tìm thấy được Lục.

Người duy nhất có thể tìm được, có lẽ chỉ có mấy người Kiếm Nhất.”

Mấy người Kiếm Nhất?

Kiếm Nhất và Cơ Tâm à?

Thiên Cơ có được tính không?

Lục Thủy nghĩ thế liền hỏi.

Sau đó, hắn lại nhận được chữ không biết.

Điều này khiến cho Lục Thủy có chút bất đắc dĩ.

“Bất Tử Tộc là do Cửu sáng tạo ra, vậy còn Thần Quyển thì sao?”

Lục Thủy hỏi.

Cửu có hai Thần Quyển, người thứ hai là Ais.

Đến tận bây giờ hắn vẫn chưa biết được người thứ nhất là ai.

Trên lý thuyết mà nói, thì có lẽ là mấy người bên Cố Lý.

Nhưng mà, Hải Yêu Triều Tịch cũng là do Cửu sáng tạo ra.

Hai vị này chắc chắn sẽ không để cho Ais xếp ở vị trí thứ hai.

“Không phải.”

Cố Lý khẽ nói:

“Chúng ta chỉ là Tộc hộ vệ Chân Thần, không được coi là Thần Quyển.

Thần Quyển Ais tự dùng năng lực của mình để có thể có được sức mạnh ngang bằng với Chân Thần.

Chân Thần vì muốn giúp nàng, cho nên mới để nàng làm Thần Quyển thứ hai.

Còn vị Thần Quyển thứ nhất...

Khi đó vẫn chưa có người thứ nhất.”

“Không có.”

Lục Thủy có hơi ngoài ý muốn, vậy mà lại không cho Ais làm người thứ nhất?

Khó trách sẽ trở thành một tên khốn khiếp, tất cả đều do sự đối đãi khác lạ của Cửu.

Nhưng mà, Cửu đã gần tới vị trí toàn trí toàn năng, cho nên nàng chắc chắn sẽ biết việc Ais làm tên khốn khiếp.

“Đúng là không có, nhưng mà Cửu nói là có, chỉ có điều là không xuất hiện mà thôi.”

Cố Lý tạm ngưng một chút, dường như đang tự hỏi:

“Nàng nói rằng, sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện.

Hơn nữa, dựa theo lời của Cửu, thì Thần Quyển thứ nhất không nhất định là một người.

Có thể là một đám người.”

Lục Thủy không khỏi kinh ngạc, lần đầu tiên hẳn nghe thấy việc này.

“Cuối cùng thì Thần Quyển thứ nhất có xuất hiện hay không?”

Lục Thủy hỏi.

“Không.”

Cố Lý thở dài nói:

“Ít nhất là trước khi Cửu cho chúng ta một giọt thần huyết, thì vị Thần Quyển thứ nhất này đều chưa từng xuất hiện.

Sau đó thì ta không thể nào biết được nữa.

Bất Tử Tộc chúng ta đi về phía Kỳ Lộ.”

Lục Thủy không nói thêm nữa, hẳn cảm thấy mình đã biết nhiều như thế rồi, nếu như hẳn đi hỏi lại Cửu về việc này, có lẽ Cửu sẽ nói.

Có một số việc ở thời kỳ Viễn Cổ căn bản là nằm ở góc chết, không thể nào biết được.

Chỉ có thể tận mắt nhìn thấy, hoặc là trực tiếp hỏi Cửu.

Trong hai cái này thì cái nào đáng tin cậy hơn?

Trước mắt thì Mê Đô đáng tin hơn.

Mặc dù Cửu còn có thể nhảy nhót, nhưng mà vẫn còn bị hạn chế quá mức nghiêm trọng.

Đương nhiên, Mê Đô cũng là do vận khí.

Tóm lại, thử đi Mê Đô trước đã.

Sau đó hãy hỏi Cửu.

Nhưng hiện tại, điều cần phải làm là tìm ra được vị trí của Minh đã, cũng sắp xử lý xong chuyện ở nơi này rồi.

...

Lúc này, Nhạc Phong đang mặc áo bào đen đứng ở trước Huyết Thủy.

Hắn không dám tới gần, mức độ nguy hiểm quá cao.

Với lại, xung quanh còn có tồn tại cường đại đang theo dõi hắn, hắn cảm thấy có hơi khẩn trương.

Nhưng mà, không hiểu tại sao những cường giả lại không hề tới gây sự với hắn, nếu không thì hắn cũng chỉ có thể trông cậy vào Thiếu tông chủ mà thôi.

Thế nhưng...

Nếu hắn không thể vào Họa Loạn Cổ Thành, vậy thì phải rời đi như thế nào?

Những cường giả khác chắc chắn sẽ để mắt tới hắn.

Thật sự rất nguy hiểm.

Cái này cũng là lý do tại sao hắn lại tới đây một mình.

Bởi vì nó quá nguy hiểm, chỉ cần vô ý một chút thôi liền sẽ phải ở lại nơi này.

Rất nhanh, hắn đã thấy Chân Võ và Chân Linh đi từ trong đó ra.

Hai người mặc áo bào đen đương nhiên là Chân Võ và Chân Linh.

Nhưng mà điều khiến cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn chính là, bên cạnh họ còn có hai cường giả mặc áo giáp đi theo.

Đi ra cùng với bọn họ còn cả một người phụ nhân.

Nàng đi ở bên cạnh Chân Võ và Chân Linh, bọn họ dường như đang tán gẫu.

“Thiên Nữ Chương môn sao?”

Phụ nhân mong đợi nói:

“Tuổi còn trẻ như thế mà đã làm Chương môn rồi, đúng là làm khó nàng.”

Lúc này, bọn họ đã đi tới trước mặt Nhạc Phong.

“Đưa đồ cho ta đi.”

Phụ nhân nói.

Chân Võ và Chân Linh khẽ gật đầu, sau đó truyền âm cho Nhạc Phong.

Xung quanh có cường giả, bọn họ không biết nói chuyện có an toàn hay không, nhưng mà truyền âm chắc chắn sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Những người kia cũng không có gan để đi nghe lén.

Dù sao thì người của Bất Tử tộc không hề kém một chút nào cả.

Vân Đoan Tam Tiên không làm gì được.

Nhạc Phong khẽ gật đầu, sau đó hắn giao cái bình chứa một giọt máu kia cho phụ nhân:

“Tiền bồi cát kỹ.”

“Đa tạ.”

Phụ nhân mở miệng cảm ơn.

Sau đó, năm người bọn họ quay đầu trở lại Họa Loạn Cổ Thành.

Nhạc Phong:

“...”

Không vào trong thì sẽ chết đó.

“Không cần phải lo lắng, có một tiểu gia hỏa quan sát người.”

Giọng nói của phụ nhân truyền tới.

“Trong thành không an toàn, cho nên cũng đừng tiến vào.”

Nhạc Phong cúi đầu cảm ơn.

Có Thiếu tông chủ ở đó cũng không an toàn sao?

Nhưng mà dù cho như thế nào đi nữa, hắn có thể sẽ không có nguy hiểm.

Còn tiểu gia hỏa kia, hắn cũng không biết người đó là ai cả.

Chương 1249: Thần Quyển thứ nhất là ai? (3)

Thần Quyển thứ nhất là ai? (3)

Ngay khi nhóm người Chân Võ và Chân Linh sắp tiến vào trong Họa Loạn Cổ Thành, thì đột nhiên xuất hiện tiếng nước chảy.

Quay đầu nhìn lại thì trông thấy hình thể to lớn của Côn, nó đang tiến tới phía hắn.

Đây là...

Súng vật của Thiếu tông chủ?

Hắn biết Thiếu tông chủ có một súng vật là Côn.

Thì ra Thiếu tông chủ đã an bài xong hết rồi.

Cũng đúng, hắn vừa mới tới, Chân Võ và Chân Linh liền đi ra.

Việc này chứng minh, Thiếu tông chủ vẫn luôn quan sát nơi này.

Hắn thoát khỏi nguy hiểm rồi.

Còn những việc sau đó, hắn đương nhiên là sẽ gửi vị trí cho Chân Võ và Chân Linh, lúc này không thể nào kết nối được, không biết sau này sẽ sao nữa.

Nhưng mà, có hơi nhiều vị trí, hắn và Nhiếp Hạo phải vội một trận rồi.

Dù sao thì cũng là Vô Tận Đại Sơn, Vô Tận Hải Vực, lãnh địa Thâm hải.

Thật là...

Đều là những người...

Quá khó khăn rồi.

Vân Đoan Tam Tiên nhìn Nhạc Phong rời đi trong sự bất lực.

Không dám đuổi theo.

Với lại, bọn họ mà không để Côn lại, khiến cho Lưu Hỏa tức giận, thì bọn họ rất có thể sẽ phải vĩnh viễn ở lại nơi này.

Bọn họ đã thông báo với Thái Nhất Tiên Quân về chuyện ở nơi này rồi, sau đó như thế nào bọn họ đều không cần phải quan tâm nữa.

Trừ khi lại muốn bọn họ làm cái gì đó.

May mà trước mắt không có gì cả.

Thế nhưng lại không cho bọn họ trở về.

Tóm lại, cứ yên tâm mà thu thập Huyết Thủy đã.

...

Phụ nhân yên lặng cảm nhận cái bình ở trong tay mình, dường như có thể nhìn thấy được vui buồn của Thiên Nữ Chương môn.

“Cuộc sống không quá như ý, nhưng mà vô bệnh vô tai, hơn nữa còn tiến bộ rất nhanh, lại có núi lớn để dựa.

Đủ, đủ.”

Trong mắt phụ nhân xuất hiện sự vui mừng.

Mặc dù không biết Cố Vũ là hậu nhân đời thứ mấy của bọn họ, nhưng mà vẫn cảm nhận được huyết mạch dày đặc.

Với lại, nhờ có sức mạnh của thành chủ, nàng có thể cảm nhận rất nhiều.

Cảm nhận được sự gian khổ, khó khăn của Bất Tử Tộc.

Có thể đi được tới bây giờ là điều vô cùng khó khăn.

Bọn họ có một suy nghĩ sai lầm liền khiến cho vô số hậu nhân của bọn họ phải chịu khổ.

Dù cho có rời khỏi được Họa Loạn Cổ Thành, nhưng mà sự cực khổ vẫn đi theo bọn họ như trước.

Phụ nhân chỉ tốn một chút thời gian liền khôi phục lại sự bình tĩnh, nàng đưa cái bình cho Chân Võ:

“Cảm ơn vì đã cho chúng ta hy vọng.”

Chân Võ và Chân Linh cúi đầu:

“Tiền bối không cần phải nói cảm ơn.”

“Đi thôi, thiếu gia của các người và thành chủ đang chờ các người.”

Phụ nhân nói.

Chân Võ và Chân Linh gật đầu, sau đó bọn họ định rời đi. Nhưng mà, bọn họ vừa mới đi được hai bước, thì phụ nhân lại gọi bọn họ:

“Xin chờ một chút.”

Chân Võ và Chân Linh có chút nghi hoặc.

Nhưng mà, rất nhanh bọn họ đã nhìn thấy phụ nhân cầm theo một chuỗi huyết đề.

“Không cần phải lo lắng, đây là huyết đề an toàn.”

Phụ nhân đưa nó cho Chân Võ và Chân Linh.

“Đa tạ tiền bối.”

Chân Võ và Chân Linh cùng nhau nói.

Sau khi nhận lấy thì Chân Võ và Chân Linh một lần nữa đi tới tầng lầu ở trung tâm.

Khi đi vào bọn họ cảm giác xung quanh xuất hiện sự thay đổi.

Khí tức điên cuồng kia dường như cảm nghiêm trọng hơn.

Bọn họ không dám chần chừ, lập tức tiến về phía trước.

Nhưng mà điều làm cho bọn họ bất ngờ chính là, cái bình ở trong tay bọn họ đang mở đường cho họ.

Hoặc có lẽ là do giọt máu này, nên người ở bên trong chủ động cho bọn họ tiến vào.

...

Lục Thủy cúi đầu xem sách, hẳn đương nhiên là cảm nhận được nguồn sức mạnh ở xung quanh.

“Xem ra, người đã xác định rồi.”

Lục Thủy vẫn tiếp tục cúi đầu đọc sách.

“Đúng vậy, tiên huyết của Bất Tử Tộc Nhân,

Trong những tộc nhân của Bất Tử Tộc đúng là còn người sống sót.”

Thi thể ở phía trên đột nhiên động.

Tròng mắt khô héo của hắn dường như đang bắt đầu khôi phục.

“Ta đồng ý với chuyện của người.

Hy vọng người có thể giải thoát cho chúng ta.”

Giọng nói của Cố Lý vang lên.

Lục Thủy ngẩng đầu lên nhìn Cố Lý rồi nói:

“Cho các người gặp Bất Tử Tộc Nhân này một lần, sau đó tới chuyện của Cửu, ta sẽ giúp các người hoàn thành.

Còn Thiên Tai Cổ Thành...”

“Để Thiên Tai Cổ Thành vĩnh viễn chìm vào trong biển sâu đi.”

Cố Lý nói.

Lúc này, cái bình kia đã tới tay Cố Lý, hắn cầm lấy cái bình, trong lòng có vô số cảm xúc ngổn ngang.

Bất Tử Tộc lưu truyền tới tận nay, vô số cực khổ đều chưa từng rời khỏi bọn họ.

Hắn hiểu được sự gian khổ đó.

Chạy ngược chạy xuôi, trốn đông trốn tây, giống như một con chuột đang trốn chui trốn nhủi.

Không có truyền thừa rõ ràng, không có Bất Tử Chân Kinh.

Chỉ có một chút tư liệu về chủng tộc của mình mà thôi.

Những Bất Tử Tộc Nhân kia vẫn luôn trông coi những tài liệu này, trông coi tư liệu của những người đã hại cả đời tổ tiên của bọn họ trong vô số năm.

Bọn họ ở trong Thiên Tai Cổ Thành chính là tội nhân.

Khiến cho Chân Thần đã sáng tạo ra bọn họ phải thất vọng, khiến cho con cháu đời sau phải chịu khổ.

Không có cơ hội để được tha thứ, cũng không có tư cách để được tha thứ.

Lục Thủy không nói gì cả.

Hắn đang chờ, chờ đối phương mở miệng.

Chân Võ và Chân Linh đi tới phía sau hắn, bọn họ cũng im lặng.

Một lúc lâu sau.

Cổ Lý tỉnh lại từ trong sự áy náy.

Hắn nhìn Lục Thủy rồi nói:

“Để có thể khôi phục lại hành động, ta cần vài ngày.

Ngươi cần phải chờ ta vài ngày.”

Lúc này, giọt máu của Bất Tử Tộc Nhân kia đã rơi vào trên người của hắn, huyết nhục chi lực cường đại bắt đầu lộ ra.

Dường như không bao lâu nữa, cái thi thể đã khô quắt này sẽ lại tỏa ra sức sống rực rỡ.

Lục Thủy khẽ gật đầu.

Hắn hiểu được.

Nhưng mà, hắn hoàn toàn không nghĩ tới việc máu tươi của Bất Tử Tộc còn có loại công dụng này.

Có điều, khôi phục như thế này thì cần phải có thời gian rất lâu.

“Ta giúp ngươi áp chế sự ăn mòn của Thiên Sinh Thần.”

Lục Thủy khép Thiên Địa Trận Văn lại, nói.

Sau đó, hấn khởi động Thiên Địa Chi Lực khắc họa phù văn.

Một lát sau.

Vô số phù văn bao trùm lấy xung quanh, xung quanh cũng vì thế mà trở nên an tĩnh rất nhiều.

Thậm chí còn trở nên yên tĩnh.

Chân Võ và Chân Linh đều cảm nhận được sự khác biệt ở xung quanh.

Một chỗ vốn dĩ đang huyền não lại đột nhiên trở nên cực kỳ yên tĩnh.

Cổ Lý cũng có chút kinh ngạc.

“Người đứng là rất đặc biệt.”

Lục Thủy đã nghe qua câu nói này rất nhiều lần rồi.

Hấn rất đặc biệt.

Điều đáng tiếc là không ai nói hấn cực kỳ cường đại cả.

Không đủ thời gian, nếu không thì bọn họ đã có thể thấy được dáng người cường đại của hấn rồi.

Sau này, sống lâu, chắc chắn có cơ hội.

Ví dụ như Thiên Sinh Thần.

Hấn sẽ đi tìm Thiên Sinh Thần, hy vọng hấn sẽ không sợ hãi, vẫn có thể ngạo mạn như trước đây, không đặt tất cả kẻ địch trên thế gian này vào trong mắt.

Ở kiếp trước, chưa từng thấy hấn, có lẽ là do đi được nửa đường là đã chạy rồi.

Kiếp này không biết hấn có chạy nữa hay không nhỉ?

Nếu như còn chạy nữa, hấn xứng làm Thiên Sinh Thần sao?

Nếu như không phải đã trải qua một thế, thì cũng không biết có loại đồ chơi như Thiên Sinh Thần, không phải là hấn đã xuống cấp rồi chứ?

Không đến mức, không đến mức đó, Thiên Sinh Thần ngạo mạn như vậy mà.

Sau khi tiếp xúc với hắn vài lần, lập tức biết hắn là loại người không sợ trời không sợ đất.

Lục và Cửu cũng không thể giết được hắn.

Lá gan rất lớn.

Dù hắn có chết đi, thì chỉ cần tồn tại vật không tốt là hắn có thể phục sinh lại.

“Người cần mấy ngày?”

Lục Thủy hỏi.

“Bảy hoặc mười ngày, nếu như người gấp, thì cũng có thể là năm ngày.

Nhưng mà trạng thái sẽ không được tốt như thế.”

Giọng nói của Cố Lý vang lên.

“Thời gian tối đa mà ta có là mười lăm ngày.”

Lục Thủy suy nghĩ một chút rồi nói.

Đây có lẽ là cực hạn của hắn.

Thế nhưng, có lẽ cũng không cần thời gian lâu như vậy.

“Mười ngày là ta có thể khôi phục lại được trạng thái lúc đỉnh phong.

Nhưng người phải suy nghĩ kỹ về việc ta có thể duy trì được sự thanh tĩnh hay không.

Nếu không...

Sẽ có hậu quả khó lường.”

Cố Lý nói.

Nếu như hắn không thể duy trì được sự thanh tĩnh, thì chỉ cần gặp người là sẽ giết.

Không thể đi ra khỏi Thiên Tai Cổ Thành được thì tốt, nhưng mà nếu như ra được...

Tai họa sẽ giáng lâm.

Dù cho có Kiếm Nhất ở đây, thì muốn giết chết được hắn cũng cần phải tốn một khoảng thời gian nhất định.

Trừ khi Lục xuất hiện.

“Tiền bối không cần lo lắng về vấn đề này.”

Lục Thủy nhìn Cổ Lý rồi nói:

“Trong khoảng thời gian này, ta muốn đi tới chỗ Thần Huyết.

Tiền bối thấy có được hay không?”

“Ngươi muốn làm gì?”

Cổ Lý hỏi.

“Xem tình hình, lấy Thần Huyết đi, hay là để nó chìm xuống cùng với Cổ Thành.”

Lục Thủy nói.

Chương 1250: Độ sức với Chân Thần Aiz (1)

Độ sức với Chân Thần Aiz (1)

“Trên đó có lẽ vẫn còn lực lượng của Thiên Sinh Thần, người chắc chắn rằng sẽ không xảy ra chuyện gì đó chứ?”

Cố Lý hỏi.

Bọn họ sắp triệt để được giải thoát rồi, Thần Huyết cuối cùng cũng cần phải có một nơi để hội tụ.

Ở lại nơi này, hay là để người khác mang đi, bọn họ không thể làm chủ được.

Đối phương mở miệng hỏi cũng chỉ là do lễ phép mà thôi.

Hắn hiểu điều này.

“Còn sức mạnh lại tốt, ta muốn hỏi hắn vài vấn đề.”

Lục Thủy đứng dậy, hắn quyết định rời đi.

Mười ngày, hắn chờ được.

Thần Quyết và Cửu có mối quan hệ không nhỏ, điều này đối với hắn mà nói thì cũng được coi là có chút thu hoạch.

Trước đó Kiếm Nhất cũng bảo hắn nên tới đây.

Không nghe được nhiều thứ từ chỗ Cố Lý, cùng lắm chỉ là việc liên quan tới Thần Quyển mà thôi.

Thần Quyển thứ nhất không nhất định là một người, có thể là một nhóm người.

Nếu vậy thì có thể được coi là Thần Quyển sao?

Không biết Trần thần độc nhất thiên địa đang nghĩ cái gì nữa.

Mặc dù Lục Thủy khá là hiếu kỳ, nhưng hắn cũng không hỏi thêm gì nữa, vẫn nên đi xem thử thì hơn.

Bây giờ không còn giống như trước kia nữa, thực lực hiện tại của hắn cường đại hơn quá khứ rất nhiều.

Với lại, Thiên Địa Chi Lực cũng có sự khác biệt.

“Tiền bối không cần phải lo lắng, yên tâm khôi phục là được.

Mười ngày sau chính là thời gian Bất Tử Tộc đi ra khỏi Thiên Tai Cổ Thành.

Cũng là lúc các người được giải phóng.”

Lục Thủy cất bước rời đi.

Chân Võ cất cái ghế đi rồi mới rời khỏi đại điện cùng với Lục Thủy.

Cổ Lý thấy Lục Thủy rời đi.

“Có cảm giác thật kỳ lạ, thông dong, tự tin, không tranh giành.”

Hắn biết loại người này tuyệt đối không đơn giản, cho nên mới không hỏi cụ thể, bởi vì không cần thiết.

Từ một giọt máu kia, hắn có thể biết được rằng, hậu nhân này đang sợ hãi.

Nhưng cũng không phải quá là sợ hãi.

Có thể thương lượng được.

Với lại, hắn cũng tìm ra được một vài lời đồn có liên quan tới người này từ xung quanh.

Vạn cổ thiên kiêu, trấn áp chư thiên, đứng ở phía chân trời, vạn vật thần phục.

Hắn chưa từng thấy cảnh tượng ấy.

Nhưng mà, cường giả như thế này, đúng là chuyện rất hiếm có.

Có lẽ cũng vì thế, cho nên đối phương mới tự tin có thể giải thoát được cho bọn họ.

Nên biết rằng, điều khó khăn nhất để có thể giải thoát chính là, giải được sự giam cầm của Lục.

Thần Huyét chỉ là một bộ phận trong đó mà thôi, thủ đoạn của Lục mới là điều quan trọng nhất.

...

Lục Thủy đi thẳng tới vị trí trung tâm, sau đó đi đến cánh cửa lớn ở trung tâm.

“Các người không cần phải đi theo.”

Trên đường đi Lục Thủy đã nói như thế:

“Thu thập tọa độ, chờ ta đi ra.

Lúc đi ra ngoài thì để Côn chờ các người rời đi là được.”

“Thiếu gia.”

Chân Võ nhẹ giọng hỏi Lục Thủy:

“Có phải chỉ cần thu thập tọa độ thôi hay không?”

Lục Thủy dừng lại, nhìn Chân Võ, dường như đang chờ câu nói kế tiếp của Chân Võ.

“Nếu như chỉ thua thập tọa độ thôi, thì chúng ta có thể thu thập ngay tại đây.”

Chân Võ lấy điện thoại di động ra rồi nói:

“Chúng ta vừa mới thả một tín hiệu lên trên vệ tinh, có thể duy trì một tháng.”

Lục Thủy:

“...”

Các người là người ở đâu vậy hả?

Người tu chân mà lại làm ra loại chuyện như này, không bị lên án à?

Không biết xấu hổ hay sao?

“Tín hiệu rất tốt.”

Chân Linh nói theo.

“...”

Lục Thủy quay đầu lại, tiếp tục di chuyển:

“Vậy thì các người chờ ta ở cổng đi.”

Chân Võ và Chân Linh không thích hợp để tiến vào bên trong đó.

Nhưng mà, có tín hiệu...

Không biết Mộ Tuyết có thể gửi tin nhắn tới đây hay không.

Cũng tốt.

Báo bình an với Mộ Tuyết.

Không biết là Mộ Tuyết đã phát thiệp mời tới đâu rồi.

Chỉ có năm cái, không cần tốn quá nhiều thời gian.

Dẫn theo Đông Phương Tra Tra nữa, cho nên có thể sẽ hơi lâu một chút, nhưng mà chắc là cũng sắp kết thúc rồi.

Mộ Tuyết có năm cái thôi mà phải tốn nhiều thời gian tới như thế, bên hấn có nhiều người tới như vậy, không biết là phải tốn tới bao lâu.

Nếu như lên thất giai thì dễ dàng hơn rồi.

Đến lúc đó, xem thử xem có thể thăng cấp hay không.

“Vâng.”

Chân Võ và Chân Linh lập tức đồng ý.

Bọn họ nghĩ tới việc thiếu gia khẳng định việc làm của mình.

Lục Thủy đương nhiên là khẳng định rồi, vượt qua luôn cả suy nghĩ của hấn có thể không khẳng định được sao?

Nhưng mà, hấn vẫn cho Chân Võ và Chân Linh phương thức để liên hệ với Côn, để bọn họ có việc gấp thì vẫn có thể rời đi được.

Ở ngoài kia có rất nhiều kẻ địch.

Chắc chắn bọn họ sẽ để mắt tới việc có người ra vào.

Có Côn ở đó thì sẽ không sao cả.

Với lại, còn có sự đưa đón của Bất Tử Tộc, cho nên hoàn toàn không có khả năng xảy ra chuyện.

Một lúc sau.

Lục Thủy đã đi tới phía trước cánh cửa kia.

Kiến trúc vô cùng hùng vĩ.

Cánh cửa đã được mở ra, nhưng mà hoàn toàn không có bất kỳ khí tức nào truyền ra từ bên trong cả.

Yên tĩnh hơn trước đó rất nhiều.

Chân Võ và Chân Linh dừng lại ở đây, còn Lục Thủy thì cất bước đi vào.

Bởi vì không phải là lần đầu tiên Lục Thủy đi tới đây, cho nên hấn bước đi rất nhanh.

Đi thẳng về phía trước, cho nên đương nhiên là sẽ gặp phải khí tức hỗn loạn vạn vạn.

Chân Võ và Chân Linh không thể nào tiến vào trong này được, dù có hấn ở đây, thì việc tiến vào đây đối với Chân Võ và Chân Linh mà nói, cũng là chuyện vô cùng nguy hiểm.

Ở trong này, đừng nói tới cảm giác, chỉ tiếp xúc bằng ánh mắt thôi cũng cực kỳ dễ bị ăn mòn.

Dễ dàng rơi vào nguy hiểm.

Hấn đi tới bên trên tế đàn, thấy được có vô số Bất Tử Tộc ở đây.

Bọn họ hoặc là đứng, hoặc là quỳ, không hề có động tác dư thừa nào khác.

Thân thể vô cùng hỗn loạn, nhưng mà tinh thần lại rất tốt, giống như được chiếu ra vậy.

Là bên ngoài.

Bên ngoài chính là hình chiếu của tinh thần Bất Tử Tộc.

Cuộc sống phồn hoa.

Đây chính là cuộc sống trước kia của bọn họ, cũng là điều ước xa vời của bọn họ trong lúc này.

Lục Thủy không suy nghĩ nhiều, lập tức đi lên trên đài cao.

Lần này, không gây nên bất kỳ dị tượng nào cả, một giọt Thần Huyết đỏ tươi từ từ rơi xuống trước mặt Lục Thủy.

“Không có bất kỳ vật gì đi ra cả.”

Lục Thủy nhìn Thần Huyết rồi đưa tay cầm chặt lấy nó:

“Vậy thì vào xem thôi.”

Hy vọng là sẽ phát hiện được gì đó.

...

“Chị dâu, tới nơi rồi.”

Đông Phương Tra Tra đáp xuống một hòn đảo, nói.

Nơi này chính là Hải Đường Hồ.

Các nàng đi từ Thiên Nữ Tông qua đây.

“Nhân loại ngu xuẩn.”

Trên đầu của Đông Phương Tra Tra là một tiểu nữ hã có đầu tóc bảy màu, nàng đang quan sát xung quanh.

“Đẹp không?”

Mộ Tuyết hỏi.

Các nàng đi tới Hải Yêu Hải Vực, thấy Hải Yêu Nữ Vương đang nằm ở trên tế đàn.

Nghe xong sự tích về Lưu Hỏa của Hải Yêu Nữ Vương.

Sau đó, vì tránh việc Hải Yêu Nữ Vương ngủ quên mất, cho nên nàng bảo rằng sắp tới hạn chót của việc xây dựng tế đàn rồi.

Đừng bỏ lỡ.

Đương nhiên là cũng đã đưa thiệp mời cho Hải Yêu Nữ Vương luôn rồi.

Hải Yêu Nữ Vương tỏ vẻ bản thân chắc chắn sẽ đi.

Nhưng mà, Mộ Tuyết cảm thấy Hải Yêu Nữ Vương có lẽ sẽ ngủ quên mất.

Không đáng tin cho lắm.

Chân Thần duy nhất là do Mộ Tuyết dẫn tới, trong lúc ở Hải Yêu Hải Vực.

Khi đó, Hải Yêu Nữ Vương vô cùng kinh ngạc.

Mộ Tuyết phát hiện Hải Yêu Nữ Vương cũng không biết việc liên quan tới Chân Thần duy nhất.

Dù sao thì Hải Yêu Nữ Vương cũng hỏi nàng về thiếu nữ bất lương này.

Cuối cùng, các nàng quay lại Thiên Nữ Tông, tạm biệt Chương môn của Thiên Nữ Tông.

Thiên Nữ Chương môn chắc là sẽ tới.

Hải Yêu Nữ Vương thì vẫn còn là dấu chấm hỏi.

“Đối với ta mà nói, thì nó kém hơn Thần Vực một chút.”

Chân Thần duy nhất nói.

Thần Vực đẹp nhất.

Không có đẹp nhì.

“Thần Vực có...”

“Nhân loại ngu xuẩn.”

“Ta đã hỏi gì đâu.”

“Hỏi rồi thì chẳng lẽ sự vô tri ngu xuẩn sẽ không lộ ra à?”

“Cũng đúng.”

Đông Phương Tra Tra gật đầu, sau đó tò mò nói:

“Lúc từ trong nước của Thần Vực quay về chỉ có một con đường cố định thôi sao?”

“Thần Vực có Thần Lực, đương nhiên là biết đi từ nơi nào sẽ càng dễ tìm hơn.”

“Vậy còn thủy triều thì sao? Thần Vực có phải không có nó hay không?”

Đông Phương Tra Tra tò mò hỏi.

Chân Thần duy nhất:

“ ... ”

Hương Dụ và Đinh Lương đi theo ở phía sau, hai người chỉ thấy Tra Tra tiêu thư đang làm bầm lều bều.

Nhưng mà Hương Dụ biết rằng, Tra Tra tiêu thư đang giao lưu cùng với một tôn tại thần bí nào đó.

Đôi khi còn dễ bị...

“A!”

“Đau quá.”

Bay ra ngoài...

Chương 1251: Độ sức với Chân Thần Aiz (2)

Độ sức với Chân Thần Aiz (2)

“Tra Tra tiểu thư.”

Hương Dụ lập tức đuổi theo.

Đình Lương cũng sợ hết hồn, nàng lập tức đi tới bên cạnh tiểu thư, sợ người kia lại động thủ một lần nữa.

Nhưng mà, rốt cuộc thì người đó là ai?

“Không cần lo lắng, không có việc gì đâu.”

Một Tuyết nói khẽ với Đình Lương:

“Tra Tra có thể nhìn thấy thứ mà người khác không thể thấy, không thể tiếp xúc được.

Có chút tranh chấp cũng là chuyện bình thường.”

Đình Lương cái hiểu cái không, nhưng mà vừa nhắc tới Thần Vực

Tra Tra tiểu thư đúng thật là rất ghê gớm.

Đặc biệt là sau khi bỏ bịt mắt xuống.

Nhưng mà, hình như Tra Tra tiểu thư vẫn luôn ở thế yếu, không biết là đã xảy ra chuyện gì nữa.

Rõ ràng là có thiên phú kinh người.

“Hả? Là Thần Lục, hương vị của Thần Huyết.

Thế giới cần ta.”

Chân Thần duy nhất đột nhiên nhìn về phía trước nói.

Nàng muốn đi qua đó xem.

Một Tuyết suy tư một chút, nàng đại khái đã biết được Lục Thủy đang làm cái gì rồi.

Nhưng mà, nàng không thấy thiếu nữ bắt lương đi qua, hình như có chút chần chờ.

“Lần trước, lần trước ta đi qua đó liền bị bắt trở về.”

Chân Thần duy nhất đi tới bên cạnh Mộ Tuyết, nhỏ giọng nói.

Nàng lo rằng lần này đi qua đó cũng sẽ bị bắt trở về.

“Ta có một nguyện vọng.”

Giọng nói của Mộ Tuyết truyền tới trong não của Chân Thần duy nhất:

“Ta hy vọng có thể đưa đón Chân Thần một cách bình an.

Nếu như gặp phải tình huống không ổn, sẽ lập tức kéo Chân Thần duy nhất trở về.”

“Nhân loại nên có nguyện vọng, ta đáp ứng ngươi.”

Chân Thần duy nhất ngẩng đầu ưỡn ngực nói.

Mộ Tuyết gõ nhẹ vào trán của thiếu nữ bắt lương một cái rồi nói khẽ:

“Đi thôi.”

Đúng lúc nàng cũng muốn xem thử xem Lục Thủy đang làm cái gì.

Nếu như có cần gì đó, thì cũng có thể có mặt ngay để giúp đỡ.

Chỉ có một mình thiếu nữ bắt lương đi nàng không yên tâm cho lắm.

Nếu như thế giới tâm hệ có vấn đề gì đó, mà nàng lại không thì, nàng sẽ rất xoắn quýt.

Đương nhiên là nàng cũng đã đưa thiệp mời cho thiếu nữ bắt lương rồi, nàng ấy tỏ vẻ rất cao hứng.

Nàng thân là Chân Thần, cho nên sẽ đáp ứng nguyện vọng của phàm nhân.

Mộ Tuyết cảm tạ Chân Thần duy nhất.

Sau khi thiếu nữ bắt lương rời đi, Tra Tra cũng quay trở lại.

“Chờ tới khi ta vô địch thiên hạ...”

Đông Phương Tra Tra nghĩ tới đây liền tò mò mà hỏi Mộ Tuyết:

“Chị dâu, Chân Thần sống ở trên trời hay là thiên hạ?”

Ta vô địch thiên hạ thì có thể đánh thắng được nàng hay không?”

“Không đúng.”

Đông Phương Tra Tra suy nghĩ một chút, nàng phát hiện ra một vấn đề lớn:

“Nàng ở dưới biển.”

“Vậy người vô địch dưới biển hả?”

Mộ Tuyết tò mò hỏi.

“À không, ta vô địch trên biển là được rồi.

Nàng đi lên trên là ta có thể đánh thắng nàng rồi.”

Mộ Tuyết gật gật đầu.

Cũng có thêm niềm tin cho Tra Tra.

Chờ tới khi nàng đánh được Lục Thủy, thì có thể đi giáo huấn thiếu nữ bắt lương được rồi.

...

Vô Tận Huyết Hải.

Lục Thủy đi thẳng tới đó.

Đây là bên trong Thần Huyết, có một không gian nhỏ.

Còn về việc bên trong nó là cái gì, không biết.

Lục?

Hay là Cửu?

Hay là Thiên Sinh Thần?

Lục Thủy đi thêm một lúc nữa thì cảm giác có lực lượng mới bắt đầu lộ ra.

Không giống Lục, cũng không giống Cửu, lại càng không hỗn loạn như Thiên Sinh Thần.

Là người khác.

Huyết Hải nhập nhô, Lục Thủy đi từng bước một về phía trước.

Nhưng mà chỉ một lúc sau, hắn liền biết được nguồn gốc của sức mạnh này.

Có tất cả ba đạo sức mạnh.

Một đạo phát ra kim quang, một đạo có tiên vân vờn quanh, một đạo thân thánh tinh khiết.

“Lại là ba người bọn họ.”

Lục Thủy có chút kinh ngạc khi nhìn thấy ba đạo sức mạnh này.

Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng ở bên trong Thần Huyết sẽ có sức mạnh của ba người đó.

“Không phải là sức mạnh có cấp bậc Đại Đạo, xem ra là sau khi Chân Thần vẫn lạc, bọn họ đưa tay tới nơi này.”

Nhìn cấp bậc của sức mạnh là hắn đã có thể biết được đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà, ba đạo sức mạnh này đều đang hấp thu sức mạnh của Thần Huyết.

Xem ra cũng đang cố gắng cho sự thức tỉnh của mình.

“Không biết là có linh trí hay không.”

Lục Thủy đi tới trước mặt ba đạo sức mạnh đó, bắt đầu cảm nhận chúng.

Rất nhanh hắn đã có được đáp án.

“Không có.”

Điều này không khỏi khiến cho người ta thất vọng.

Nhưng mà cũng có chút khác biệt, có thể giao lưu.

Lúc hấn thu hồi cảm giác, đột nhiên một trong ba đạo sức mạnh phát sáng.

Là đạo sức mạnh thánh khiết nhất kia.

Thần Quyên, Aiz.

Thần Quyên Aiz thân cận với Chân Thần nhất, so với những thứ khác thì sẽ có nhiều hơn một phần sức mạnh, cũng không phải là chuyện gì lạ cả.

Ở thời kỳ Viễn Cổ, nàng vậy mà trực tiếp thay thế danh hào của Chân Thần.

Đương nhiên là không dám chạm vào Thần vị.

Cướp Thần bị thì phải thêm hai chữ thiên địa nữa.

Chân Thần độc nhất chính là cực hạn mà nàng tiếp nhận.

Lúc này, sức mạnh của Aiz bắt đầu ngưng tụ ra thành một thân ảnh.

Là hình dáng của một người phụ nữ, toàn thân đều phát ra ánh sáng, không thể nào thấy rõ được.

Chỉ có thể biết người này sở hữu một bộ tóc dài mà thôi.

“Người thường?”

Giọng nói thần thánh vang lên.

Nó dường như tới từ Vô Thượng Chi Địa.

“Đã sớm thiết định một tia thần lực rồi sao?”

Lục Thủy hỏi.

Hấn có thể cảm nhận được rằng, đối phương cũng giống như Cửu vậy, đã sớm lưu lại quyền năng thần lực.

Nhưng mà so với một Cửu toàn tri, thì đối phương có sự chênh lệch rất lớn.

Cửu cũng không phải là người mà những người này có thể so sánh được.

Đặc biệt là quyền năng độc nhất của nàng.

Nên biết rằng, dù cho Cửu đã vẫn lạc vô số năm rồi, nhưng mà quyền năng của Cửu vẫn còn nhạy nhót.

Điều này đã đủ để chứng minh sự đáng sợ của Cửu.

Ba vị này không có thực lực của Cửu, càng không có quyền năng của Cửu.

“Người không phải là người mà ta phải đợi.”

Aiz nhìn Lục Thủy, sau lưng nàng còn có chút quanh hoàn.

Mênh mêng, bát ngát.

Đủ để khiến cho người ta phải kính sợ.

Nhưng mà...

Lục Thủy không hề có chút cảm giác nào cả.

Hắn tò mò hỏi:

“Người đang chờ ai?”

Aiz đang chờ ai đó, mà Lục cũng thế, không biết bọn họ có đang chờ cùng một người hay không nữa.

Có thể là đang chờ em gái của hắn.

Cơ Tâm và Minh Nguyệt có thể là đang chờ đợi em gái của hắn.

Mặc kệ là Cơ Tâm và Minh Nguyệt có phải thật sự đang chờ em gái của hắn hay không, nhưng mà hắn đã tới rồi, cho nên người mà bọn họ đợi chính là hắn.

“Người biết nơi này là đâu không?”

Giọng nói vang lên, như phạn âm.

“Bên trong Thần Huyết.”

Lục Thủy trả lời.

“Vậy người có biết đây là Thần Huyết của vị nào không?”

“Chân Thần độc nhất thiên địa, máu của Cửu.”

“Người biết ta là ai không?”

“Thần Quyển Aiz, người sáng lập Thần Chúng, tự xưng là Chân Thần độc nhất.”

Lục Thủy trả lời từng câu hỏi của Aiz.

Hắn muốn biết rốt cuộc thì đôi phương muốn nói cái gì.

Hắn còn không ít thời gian.

Với lại, chờ sau khi Aiz hỏi xong rồi, hắn muốn hỏi đôi phương vài vấn đề.

“Vậy người biết ta là Thần Quyển thứ mấy không?”

Aiz lại hỏi một câu nữa.

“Thứ hai.”

Lục Thủy trả lời.

“Đúng thế, Thần Quyển thứ hai của Chân Thần, vì vậy...

Ta đang chờ Thần Quyển thứ nhất.

Theo lý thuyết mà nói, người có thể tới được đây, chỉ có người kia mới đúng.

Nhưng mà người, không phải là Thần Quyển.”

Aiz nhìn Lục Thủy, nàng lơ lửng ở trên không trung, xung quanh tỏa ra ánh sáng vạn trượng.

Nhìn từ góc độ nào đều thấy Lục Thủy không phải là người mà nàng đang đợi, điều này không khỏi khiến cho nàng cảm thấy thất vọng.

Còn mục đích tới đây của người này, nó chẳng có ý nghĩa gì với nàng cả.

“Người rất để ý tới việc mình là Thần Quyển thứ hai sao?”

Lục Thủy tò mò hỏi.

“Để ý.”

Aiz trực tiếp trả lời.

Nàng không thêm giấu diếm.

“Cho nên làm tên khốn khiếp đâm sau lưng Cửu?”

Lục Thủy hỏi.

“Phàm nhân, người đang nói cái gì vậy hả?”

Aiz hoàn toàn nghe không hiểu Lục Thủy đang nói cái gì.

Lục Thủy suy tư một chút, nói:

“Cho nên, người phản bội Cửu?”

“Phản bội?”

Aiz bất ngờ nhìn Lục Thủy, hỏi:

“Phàm nhân, người đang nói cái gì thế?”

Cửu chưa bao giờ để ta thần phục, ta phản bội như thế nào cơ chứ?

Cửu không cần tín đồ, thân là Thần Quyển, ta có thể chiếm lấy hết tất cả, tại sao lại phải phản bội?”

“Bởi vì, người là Thần Quyển thứ hai.

Trong lòng người cảm thấy không thoải mái.”

Lục Thủy thử dò xét.

Nhưng mà, Cửu đúng thật là không cần bất kỳ kẻ nào thần phục cả, nàng sẽ không cho người khác có cơ hội ra tay với mình, phản bội mình.

Nàng đối với ai cũng như vậy cả, cho nên nàng không quan tâm tới việc Thí Thần.

Thậm chí, nàng còn ước gì sự kiện Thí Thần được mở ra.

Nhưng mà...

Thần Quyển Thí Thần, dù thế nào đi nữa, cũng khiến cho người ta liên tưởng tới việc phản bội.

Chương 1252: Độ sức với Chân Thần Aiz (3)

Độ sức với Chân Thần Aiz (3)

Lục Thủy chỉ là hiếu kỳ mà thôi.

Nếu biết được chân tướng, sau này cũng dễ khoe kiến thức của mình với Mộ Tuyết.

Lỡ đâu Mộ Tuyết sẽ dùng gương mặt đầy sùng bái mà nhìn hắn thì sao.

Được rồi, lúc còn trẻ, đúng thật là hắn đã có suy nghĩ như thế.

Thời trẻ trâu, có lẽ là do như vậy cho nên hắn mới bị người trong tộc chê cười.

Nghĩ lại thôi mà đã thấy sợ rồi, vẫn nên quên đi thì hơn.

“Đúng là như thế.”

Aiz trầm mặc một chút, sau đó nói:

“Nhưng mà, ta đã hỏi qua Cửu rồi, sau đó còn nói với nàng rằng ta muốn làm Thần Quyển thứ nhất.

Nàng từ chối.

Nói rằng, tương lai ta sẽ gặp được Thần Quyển thứ nhất.

Vì câu nói này mà ta đã dùng trăm phương ngàn kế để lưu lại một sợi quyền năng ý thức ở đây, tất cả chỉ vì muốn gặp được Thần Quyển thứ nhất một lần mà thôi.

Nhìn thử xem vì sao đối phương lại là Thần Quyển thứ nhất.

Còn việc Thí Thần.

Phàm nhân, người biết cụ thể là như thế nào không?”

Aiz nhìn chăm chăm Lục Thủy, tồn tại vô thượng.

Thiên địa giống như đều bị ánh mắt này bao trùm lấy.

Lục Thủy chỉ an tĩnh đứng yên tại chỗ, suy tư một chút rồi nói:

“Người tham gia hội nghị Thí Thần.

Vào ngày Thí Thần, chiến thắng Cơ Tâm, cực hạn thăng hoa, bước vào Chí Cao.

Đại khái là như vậy?”

Hắn cũng có chút lý giải về thời điểm xảy ra cuộc đối chiến.

Đại khái thì là như thế, nhưng còn cụ thể thì phải hỏi.

“Đúng vậy.”

Giọng nói của Aiz vang lên.

Nàng không hề kinh ngạc, vẫn hùng vĩ thần thánh như trước:

“Chiều hướng phát triển của cuộc chiến Thí Thần như thế là do có sự đồng ý ngầm của Chân Thần.

Ta chưa bao giờ có ý niệm bất kính với Chân Thần.

Lựa chọn của ta chính là truy cầu cảnh giới cao hơn.

Nhưng mà, Chân Thần chết...

Là lựa chọn của tất cả mọi người, mặc dù có vài người không muốn lựa chọn như thế, nhưng mà...

Cũng bị cuốn vào trong đó.”

“Người thứ năm trong hội nghị Thí Thần là ai?”

Lục Thủy tò mò hỏi.

Hắn biết trong hội nghị Thí Thần có có người thăng cấp và một người suýt nữa thì thăng cấp - Lạc Tam Sinh.

Nhưng mà hắn lại không đoán được người thứ năm là ai.

“Người biết Lục không?”

Aiz không trả lời câu hỏi của Lục Thủy.

“Lục có hậu đại không?”

Lục Thủy lại hỏi một vấn đề khác mà hắn muốn biết.

“Người phải biết rằng, ở trong thế giới này, người mạnh nhất không phải là chúng ta, mà là Lục.

E rằng chúng ta không thể nào biết được chuyện của hắn cả.

Không phải Thần nào cũng có thể nhìn được quá khứ và tương lai như Cửu.”

Aiz cảm khái nói.

Xem ra là không biết.

Lục Thủy cũng không hỏi thêm về chuyện này nữa, hắn quay về với chủ đề Thần Quyển thứ nhất:

“Người cảm thấy Thần Quyển thứ nhất nên là ai?”

“Theo cảm giác của ta, thì đó là một nữ hài tử.”

Giọng nói của Aiz mang theo khí tức thần thánh.

“Cho nên, người chắc chắn rằng người đó không phải là ta?

Tại sao không phải là một người nam?

Hoặc là, tại sao không phải là ta?”

Lục Thủy hiểu kỳ hỏi.

“Người?”

Aiz nói, sau đó duỗi một ngón tay ra.

Ngay lúc này, quyền năng của nàng trực tiếp trấn áp Lục Thủy.

Dường như nó muốn Lục Thủy tan thành mây khói vậy.

Lục Thủy thấy nàng giơ ngón tay lên thì hơi hơi cong khớp miệng, hắn cũng duỗi một ngón tay ra.

Một bên quyền năng của Chân Thần, một bên là Thiên Địa Chi Lục.

Sức mạnh của hai bên va chạm vào nhau.

Oanh!

Tiếng nổ vang lên.

Huyết Hải phun trào.

Lúc này, thân ảnh của Lục Thủy bắt đầu thăng lên vô hạn, đỉnh thiên lập địa.

Lục Thủy vốn đang đứng ở trên mặt nước, lúc này dường như đã đi tới nơi cao nhất.

Hắn phát tay đánh tan quyền năng của Aiz, sau đó nói:

“Ta, có gì mà không thể?”

Uy thế cường đại, dáng người áp đảo thiên địa, vạn vật thần phục, Thần Huyết sôi trào.

Dường như tất cả mọi thứ đều đang ngược nhìn hắn, tất cả mọi thứ đều thấp hơn hắn một cái đầu.

Đối mặt với sự tồn tại đột nhiên xuất hiện này, Aiz vô cùng kinh ngạc:

“Người là ai?”

“Biết Khải Kỳ Lục không?”

Lục Thủy hỏi Aiz.

Giọng nói vô cùng bình tĩnh, dường như là phạm âm mà Đại Đạo thay hắn truyền lời.

“Theo như cảm giác của ta, thì không phải là người mới đúng.”

Tia sáng trên người Aiz tỏa sáng, dường như muốn bình đẳng mà đối mặt.

“Đúng vậy, người mà các ngươi để ý vẫn chưa ra đời.

Là em gái sắp ra đời của ta.

Nhưng mà...”

Lục Thủy nhìn Aiz rồi nói khẽ:

“Ta không rõ tại sao các ngươi lại e sợ nàng.

Dù nàng có mạnh đi chăng nữa, thì cũng chỉ có thể xé rách giày cho ta mà thôi.

E sợ nàng.

Không bằng e sợ ta.”

“E sợ người?”

Aiz nhìn Lục Thủy, giọng nói vẫn thần thánh như cũ:

“Chờ khi nào người có tư cách đấu một trận với bản thể của ta rồi hãy nói.”

“Người không hiểu.”

Trên người Lục Thủy bắt đầu xuất hiện Thiên Địa Chi Lực, cắt đứt thông đạo mà Aiz muốn dùng để truyền tin ra ngoài, sau đó cười khẽ nói:

“Ý khi này của ta chính là, khi người đứng ở phía đối lập với em gái của ta, thì ngay cả tư cách xách giày cho ta, các người cũng không có.”

Hắn khởi động Thiên Địa Chi Lực, trấn áp hết thủy quyền năng của Chân Thần.

Không phải độ tu vi, mà là độ quyền năng.

Trừ khi là quyền năng độc nhất, nếu không thì chẳng có gì có thể ngăn cản được Thiên Địa Chi Lực của Lục Thủy cả.

Giây phút này, một tia thần lực của Aiz triệt để bị Lục Thủy áp chế.

“Muốn truyền tin cũng không phải là không được, nhưng mà chỉ có thể truyền rằng có người có thể uy hiếp được người mà thôi.

Những thứ có liên quan tới dung mạo của ta, không thể truyền ra ngoài.

Ta sắp làm đám cưới rồi, không muốn bị người khác tới quấy rầy.

À phải rồi, nội dung nói chuyện cũng không được truyền.

Ngược lại người có thể truyền theo một câu không quan trọng.”

Giọng nói của Lục Thủy vang lên:

“Đây không phải là thương lượng, đây là đang báo cho người kết quả.”

“Cuồng vọng sẽ hại người.”

Aiz bắt đầu vận dụng thân lực:

“Người cho rằng người có thể ngăn cản được ta sao?”

Người nên biết rằng, ta là Thần Quyển, đây là máu của Chân Thần, nó sẽ giao phó sức mạnh cho ta.”

Aiz vận dụng thân phận Thần Quyển, bắt đầu dẫn động sức mạnh của Thần Huyết.

Lục Thủy nhíu mày, hấn không dám khinh thường đối phương.

Hấn không sợ quyền năng thân lực thuần túy, nhưng nếu sức mạnh thực chất, hấn tuyệt đối không phải là đối thủ của Aiz.

Nếu như Aiz được nhận thêm sự hỗ trợ khác, thì hiện tại hấn không thể nào đối kháng với nàng được, sức mạnh của Thần Huyết rất nguy hiểm.

Mặc dù Cửu có thể coi là không có nguy hiểm gì, nhưng mà máu của nàng chắc chắn là rất kinh khủng.

Có điều...

Thần lực của Thần Huyết cũng không bài xích hấn, dường như hấn cũng có thể tùy ý sử dụng sức mạnh ở nơi này.

Cảm giác rất kỳ quái.

Bau đầu cũng không rõ ràng như thế.

Nếu như hoàn toàn không còn cách nào khác nữa, hấn sẽ sử dụng phiếu duy trì sức mạnh.

Nhưng mà, theo tình hình bây giờ.

Lục Thủy bắt đầu mượn dùng sức mạnh của Thần Huyết.

Oanh!!!

Thần lực va chạm, sóng biển phun trào, một kích đi tới, bức lui Aiz.

Huyết Hải lẫn lộn, Aiz đứng trên sóng biển, nàng kinh ngạc nhìn Lục Thủy, nói:

“Người, tại sao người cũng có thể điều phối sức mạnh trong Thần Huyết?”

Lục Thủy nhìn Aiz, xung quanh có huyết thủy sôi trào, nói:

“Lúc này ta đã nói rồi, tại sao ta không thể là Thần Quyền thứ nhất?”

...

Bên ngoài.

Trời đã tối đen.

Trên không trung của Thiên Tai Cổ Thành đã thành biển máu.

Quyền năng đáng sợ từ trên trời đánh xuống, khiến cho tất cả mọi người ở xung quanh đều phải rùng mình.

Chân Võ và Chân Linh lập tức tìm nơi để trốn đi, bọn họ sợ trời sẽ mưa.

Huyết vũ vô cùng nguy hiểm.

Trong kiến trúc hùng vĩ, Chân Thần duy nhất bước từng bước trên bậc thang đi tới đài cao.

Nàng thấy những người ở xung quanh đang vắn vẹo, không khỏi có chút sợ.

Lúc này, bàn tay mang theo ánh sáng tím thả xuống:

“Ta có hơi sợ, có thể nắm tay ta một chút được không?”

Mộ Tuyệt nhìn Chân Thần duy nhất rồi cười nói.

Chương 1253: Vợ chồng liên thủ (1)

Vợ chồng liên thủ (1)

Theo bàn tay phát ra ánh sáng màu tím, Chân Thần Duy Nhất nhìn sang.

Sau đó duỗi ra cánh tay nhỏ, bắt lấy tay Mộ Tuyết, nói:

“Phạm nhân e ngại vạn vật thiên địa là chuyện đương nhiên.

Thân là Chân Thần, không thể làm như không thấy được.”

Sau đó, Chân Thần Duy Nhất tới gần Mộ Tuyết, dũng cảm nhìn xung quanh.

“Nơi này là nơi nào?”

Ta cảm thấy bọn họ cần ta.” Chân Thần Duy Nhất nhìn đám người xung quanh, nói.

Bóng người vắn vẹo, tâm trí hỗn loạn.

Tựa như muốn phá hỏng, hủy diệt, vậy bản tất cả.

Ác ý.

Tràn đầy ác ý với thế giới.

“Ừm, bọn họ sẽ được giải thoát.

Dù sao Chân Thần Duy Nhất Thiên Địa cũng đã tới.” Giọng nói của Mộ Tuyết vang lên, mang theo ý cười.

Nàng có thể cảm nhận được rõ ràng, những người ở đây tràn ngập áy náy, hối hận trong lòng.

Giống như đã phạm phải tội ác cùng cực.

Lục Thủy muốn tới đây là để xử lý những người này sao?

Tiền bối của Chương môn Thiên Nữ, người tộc Bất Tử.

Đây cũng là lý do cần một giọt máu tươi của tộc Bất Tử sao?

Chỉ cần những người này không chọc giận Lục Thủy, Lục Thủy thật ra đều sẽ hỗ trợ.

Đừng nhìn Lục Thủy không thèm để ý tới rất nhiều chuyện, thế nhưng đi giữa đường gặp người bị thương, hắn cũng rất dễ ra tay giúp đỡ.

Nhất là những người có liên quan tới chuyện của hắn.

Lục Thủy đứng ở nơi quá cao quá cao, vốn sẽ không nhìn thấy những khó khăn của thế gian, không nhúng tay vào bất kỳ phân tranh gì trong thế gian.

Nhưng, hắn là chuunibyous a.

Đương nhiên, Lục Thủy quả thật cũng không có nhúng tay vào chuyện đời, dù sao thì hắn xưa nay cũng không để mắt tới.

Rất nhiều chuyện khác cũng xác thực không thích hợp để bọn họ xuất thủ.

Sống hay chết trên thế gian này, là lựa chọn của vạn vật sinh linh.

Chuyện sinh linh tuyệt diệt cũng thường xuyên xảy ra.

Chân Thần Duy Nhất gật đầu, nơi này cần nàng, nàng liền sẽ toàn lực ứng phó.

Rất nhanh sau đó, nàng liền nhìn thấy trên đài cao có một giọt máu tươi.

Nhưng thật giống như đang bị người nào đó cầm.

Trực tiếp bị khống chế.

“Có người tiến vào, chúng ta cũng vào xem một chút đi.” Mộ Tuyệt mở miệng nói.

Chân Thần Duy Nhất nhìn một giọt thần huyết này, tay xoa xoa bụng.

Ăn hết, liền không có ai bắt được nàng nữa.

“Sẽ không tốt cho tiêu hóa, đi vào từ từ hấp thu.” Mộ Tuyệt đưa tay chạm vào giọt thần huyết kia, đưa theo thiếu nữ bất lương cùng đi vào.

Sau đó, Mộ Tuyết và Chân Thần Duy Nhất liền đi thẳng vào bên trong thần huyết.

Là biển máu vô tận.

Các nàng đứng ở trên biển máu.

Có thể nhìn thấy phía trước có hai luồng sức mạnh đang đo sức.

Uy thế cực kỳ lớn.

Chân Thần Duy Nhất lập tức phóng thích thần lực, áp chế ảnh hưởng của sức mạnh:

“Nhân loại lại dám khinh nhờn Chân Thần.”

Giọng nói uy nghiêm vang lên.

Lục Thủy và Aiz đang đấu sức mạnh với nhau, nghe vậy thì đều kinh ngạc.

Lại có thể có người đi vào bên trong thần huyết.

Lục Thủy không quay đầu lại, nhưng trong nháy mắt khi đối phương đi tới, hấn liền biết.

Mộ Tuyết mang theo Chân Thần Duy Nhất tới.

Không, phải nói là Chân Thần Duy Nhất mang theo Mộ Tuyết tới.

Chân Thần này, thực sự biết kiếm chuyện cho người khác.

“Phía dưới độc nhất, quyền năng duy nhất? Thuyết pháp của Tiên Mục là thật, khó trách...” Sau khi Aiz phát hiện ra Chân Thần Duy Nhất, lập tức muốn truyền tin tức ra ngoài.

Nhưng mà thiên địa trực tiếp ép tới.

Ầm!

Sức mạnh cường đại trực tiếp đánh gãy tin tức muốn truyền ra ngoài của Aiz.

“Thật đáng tiếc, trừ khi ta cho phép, người không có quyền truyền tin tức ra ngoài.” Lục Thủy đứng giữa không trung, biển máu dập dờn dưới chân hấn.

Dường như có thể phá vỡ tất cả.

Trên người Aiz tỏa ra thánh quang trắng ngần, nàng nhìn Lục Thủy, không nói thêm gì, nhân loại trước mắt thật là vướng tay.

Giờ phút này, quyền năng của nàng đang gia tăng, muốn chiếm cứ thêm càng nhiều sức mạnh của thần huyết.

“Nhân loại, cuồng vọng sẽ phải trả giá rất lớn.” Aiz hóa thành một vệt ánh sáng, đứng trên biển máu, sức mạnh của thần huyết lấy nàng làm trung tâm, bắt đầu hội tụ.

Đại chiến nháy mắt bộc phát.

Mộ Tuyết không hề tiến lên phía trước, nàng đứng tại chỗ ngưng tụ ra một cái bàn, nhân nhả ngòi xuống.

“Ăn đi, ăn no rồi lại đi cho bọn hần biết, cần phải học cách kính sợ thần.” Mộ Tuyết dùng thần huyết ngưng tụ ra một cái bánh ngọt để trên bàn, nhẹ giọng cười nói.

Nàng cảm thấy dẫn động thần huyết cũng không có dễ như vậy, Lục Thủy làm như thế nào mà sử dụng nhuần nhuyễn như vậy?

Nhoàm.

Cả một cái bánh ngọt trực tiếp bị Chân Thần Duy Nhất ném vào miệng, sau đó, nàng chỉ chỉ mặt bàn, nói:

“Có thể ăn không?”

Mộ Tuyết có chút bất ngờ, sau đó bỏ tay ra, nói:

“Ăn đi.”

Tiếp đó, Chân Thần Duy Nhất trực tiếp mở lớn miệng, một ngụm nuốt cả cái bàn vào bụng.

Mộ Tuyết nhìn thiếu nữ bất lương, cực kỳ kinh ngạc, hóa ra miệng của Chân Thần có thể mở rộng như vậy.

Không biết Chân Thần Độc Nhất có làm được hay không.

Sau đó nàng tiếp tục để thiếu nữ bất lương ăn đồ xung quanh.

Một đêm trôi qua, Mộ Tuyết nhìn thấy Chân Thần Duy Nhất đào xuống một cái hố to ở quanh đó.

Sau đó vác cái bụng lớn đi tới bên cạnh Mộ Tuyết.

Xoa xoa bụng, ợ một cái.

Ợ!

“Chờ tiêu hóa xong rồi hãy đi giáo huấn nhân loại ngu dốt kia đi.” Mộ Tuyết vừa cười vừa nói.

Sau đó, nàng đứng dậy chuẩn bị mang thiếu nữ bất lương rời đi.

“Bọn hấn sẽ không chạy chứ?” Chân Thần Duy Nhất nắm tay Mộ Tuyết hỏi.

“Sẽ không, đêm nay chúng ta lại đến.” Mộ Tuyết nhẹ nhàng nói.

Sau đó biến mất khỏi không gian thần huyết.

Lục Thủy: “...”

Mặc dù hấn không thích để Mộ Tuyết xuất thủ, nhưng ngẫu nhiên động một chút cũng được nha.

Hấn muốn tìm được công xiềng bên trong thần huyết.

Mở ra xiềng xích giam cầm tộc Bất Tử.

Một người đương nhiên sẽ không quá dễ, nếu có thêm sức mạnh của Mộ Tuyết sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Đương nhiên, cũng chỉ là nhanh hơn rất nhiều, không có khả năng lập tức tìm được.

Sức mạnh hiện tại của Mộ Tuyết cũng không đủ để tùy tiện hóa giải đồ vật Lục bày ra.

Mộ Tuyết không động thủ, hấn cũng có thể dựa vào va chạm sức mạnh, dần dần tìm ra.

Còn may Mộ Tuyết không trực tiếp ra tay khiến Aiz biến mất, nếu không hấn cũng không có khả năng rung chuyển thần huyết như vậy.

Ừm, nếu như mỗi ngày Mộ Tuyết đều chơi đùa cùng súng vật, vậy chơi đùa cùng Chân Thần Duy Nhất cũng được.

Lần này nàng cũng trợ giúp hấn rất nhiều.

Có thể làm bớt đi một giọt thân huyết này.

Có điều các nàng trở về bàn ngày, đây là ban đêm lại tới sao?

Lục Thủy không nghĩ nhiều nữa, hấn tiếp tục tập trung trấn áp thần lực của Aiz, đồng thời đi tìm kiếm chỗ có công xiềng.

Mười ngày.

Nhất định phải trong khoảng thời gian đó hoàn thành hết những thứ này.

Sau đó, hấn dùng sức mạnh thiên địa bao bọc lấy chính mình, bảo đảm bản thân không bị ảnh hưởng.

Còn may là góp đủ sức mạnh thiên địa.

Nếu không thật sự sẽ phải xin Mộ Tuyết giúp đỡ.

Chương 1254: Vợ chồng liên thủ (2)

Vợ chồng liên thủ (2)

Hải vực Vô Tận.

Sông băng hồ băng.

Một thiếu nữ chậm rãi trôi lên từ trong hồ nước, trong mắt nàng có chút bất ngờ.

Rất nhanh, một bóng đen rơi xuống, tiếp đó, một ánh sáng lóe lên.

Là Nữ Thần Hắc Âm và Thần Quang Minh.

Nữ Thần Hắc Âm vốn đang xây dựng tế đàn, nhưng nàng lại trực tiếp trở về.

Xảy ra chuyện.

Chuyện lớn.

“Các người cũng nghe rồi sao?” Nữ Thần Băng Hải bình tĩnh hỏi.

“Một người hết sức nguy hiểm.” Nữ Thần Hắc Âm có chút kinh ngạc.

Có thể khiến cho Chân Thần nói là kẻ nguy hiểm, người này...

Không thể tưởng tượng được.

“Các người cảm thấy là ai?” Thần Quang Minh hỏi.

“Không phải là cái thai thứ hai, nếu như là nó thì cũng không đến mức như vậy.” Váy dài đen tuyền của Nữ Thần Hắc Âm bị gió thổi lay động, giống như tâm của nàng lúc này.

“Nơi phát ra giọng nói của Chủ cũng không phải bình thường, các người còn nhớ rõ Chủ đã lưu lại thần lực ở nơi nào trên thế gian này không?” Nữ Thần Băng Hải hỏi.

“Thần điện, trong Mê Vụ Chi Đô trong truyền thuyết, và chỗ liên quan tới Cự thần?” Thần Quang Minh không chắc lắm.

“Thần điện chắc chắn không có vấn đề gì, nếu như là Mê Vụ Chi Đô thì chúng ta cũng bắt lượ.

Cho nên, có khả năng nhất chính là Cự thần?” Nữ Thần Hắc Ám hỏi.

Cự thần là chỉ Cửu sao?

Lần này có liên quan tới Cửu?

Nữ Thần Hắc Ám cảm thấy không có khả năng, bởi vì Chủ của bọn nàng, chỉ là thần quyền của Cửu.

Đối với Chủ của bọn nàng mà nói, Cửu không phải một người rất nguy hiểm, mà là một tồn tại không thể chống lại.

“Nơi liên quan tới Cự thần, ta có nghĩ tới một nơi, nơi đó cũng quả thật có sức mạnh của Cự thần.” Nữ Thần Băng Hải nhìn Nữ Thần Hắc Ám và Thần Quang Minh:

“Có lẽ bên kia có sức mạnh Chủ lưu lại.”

“Cổ thành Họa Loạn?” Thần Quang Minh thử hỏi.

Hắn từng nghe nói về nơi này, cũng đã gặp nơi này, đó là nơi dị thường kinh khủng.

“Gần đây có một người đi vào Cổ thành Họa Loạn, các người có biết là ai không?” Giọng nói của Nữ Thần Băng Hải nhẹ nhàng vang lên.

Dừng một chút, Nữ Thần Băng Hải tiếp tục nói:

“Thiếu Tông chủ Ân Thiên Tông, Lưu Hỏa.

Trước đó hai ngày đã đi vào Cổ thành Họa Loạn.

Là tin tức của Tiên Đình.”

Nữ Thần Hắc Ám và Thần Quang Minh nhất thời kinh ngạc.

Cho nên, Lưu Hỏa chính là nhân vật nguy hiểm mà Chân Thần nói kia?

Cũng có thể.

Lưu Hỏa thậm chí còn muốn một thân một mình đối đầu với ba tôn tại vô thượng.

Thực lực hẳn thể hiện ra có đủ tư cách để một sợi thần lực của Chân Thần gọi là nguy hiểm.

“Lưu Hỏa đang đọ sức với Chân Thần ở Cổ thành Họa Loạn sao?” Đây là kết luận Nữ Thần Hắc Ám đưa ra.

“Các người không cảm thấy kỳ quái sao?” Thần Quang Minh nhìn về phương xa, tựa như nhìn thấy được Cổ thành Họa Loạn.

“Sức mạnh của Chân Thần vẫn còn, chỉ có thể truyền tới một câu nói như vậy, chân dung cụ thể cũng không có, càng không có thân dụ nào khác.

Điều này chứng tỏ cái gì?”

“Chủ của một sợi thần lực này đang bị vây nhốt, trước mắt có thể là thế lực ngang bằng với Lưu Hỏa, cần chúng ta tới phá vỡ thế trận?” Nữ Thần Hắc Ám thử nói.

“Không chỉ có vậy, có thể còn biết được Lưu Hỏa rốt cuộc là ai.” Nữ Thần Băng Hải khẽ nói.

Ba người trầm mặc một lát

“Cần mau chóng xuất thủ, hơn nữa còn muốn để Tiên Đình và Phật Môn ra tay cùng một chỗ.

Không cầu công phá Cổ thành Họa Loạn, chỉ cần tạo áp lực đủ lên Cổ thành là được.” Thần Quang Minh nói.

Trong giọng nói có chút sốt ruột.

Nếu như đã chậm, vậy, có thể sẽ thất bại trong gang tấc.

Nếu như chuyện này không quan trọng, Chân Thần căn bản sẽ không truyền

“Xuất động Thất Điện Thẩm Phán (Thất Sát Môn), bỏ qua ánh mắt, tìm đúng cơ hội, động thủ.” Nữ Thần Băng Hải ra lệnh.

Nữ Thần Hắc Âm và Thần Quang Minh không nói nhiều thêm câu nào.

Cả hai cùng biến mất, bắt đầu đi chuẩn bị.

Nữ Thần Băng Hải hơi do dự.

Sau đó liền ngưng tụ ra một phân thân ở trên mặt hồ.

Nàng muốn đích thân qua nhìn một chút, nếu đúng là nơi đó, vậy sẽ trực tiếp động thủ.

Nàng sẽ không khinh thường Lưu Hỏa, một người có thể đấu cùng Chân Thần, làm sao nàng có thể khinh thường được?

Còn nữa, Chân Thần có thể truyền tin tức về cũng đủ để nói rõ, thế lực hai bên là ngang nhau.

Sau đó phân thân được ngưng tụ đi ra khỏi mặt hồ, biến mất trên mặt biển.

...

“Người của Thần Chúng để chúng ta tiến đánh Cổ thành Họa Loạn.” Tiên Quân Thái Nhất đứng trên ngọn núi nhìn xuống biển cả, nói:

“Nguyên nhân cụ thể là gì?” Tiên Quân Tử Vi hỏi.

Lúc này chỉ còn hai người bọn họ, Chiến Thần đã thử đi dò hỏi lai lịch của Lưu Hỏa.

“Có quan hệ với Lưu Hỏa.

Nghe nói Chân Thần của Thần Chúng, một sợi thần lực và Lưu Hỏa nếu như độ sức, sẽ khó phân thắng bại.

Tin tức cũng không thể truyền về hoàn chỉnh.

Ta cảm thấy Chân Thần đã biết Lưu Hỏa rốt cuộc là ai, đồng thời cổ thành Họa Loạn có lẽ cũng có liên quan tới kế hoạch tế đàn của Lưu Hỏa.” Tiên Quân Thái Nhất nhẹ nhàng nói.

Hắn ngược lại không hề không tin.

Hoặc là nói, hắn rất tin tưởng.

Bởi vì quả thật ăn khớp.

“Có liên quan tới Lưu Hỏa, liền có thể liên quan tới Đế Tôn, đi một chuyến đi.” Tiên Quân Tử Vi nói.

“Không cần kinh động đến những người khác, đây cũng là ý của những người chủ trì công việc kia.

Chúng ta đi, vốn đã mạnh hơn vô số người rồi.

Những người khác động sẽ làm ảnh hưởng tới tiến trình.” Tiên Quân Thái Nhất nói.

Hai người khẽ gật đầu, từng bước một đi ra ngoài.

Tiên Đình cũng không phải không có ai ở bên kia.

...

Khô Hải Phật Môn.

Trên đại điện.

Chỉ có Tâm Hỏa Cổ Phật ngồi trong đại điện.

Diệu Tôn Cổ Phật đã đi dò xét Lưu hỏa, U La Cổ Phật thì ở Minh Thổ.

Những người khác không có khả năng động.

Nhưng chuyện này rất trọng đại, không thể không để ý được, càng không thể tùy tiện mời người tới.

Có điều chỉ qua mấy giây ngắn ngủi để do dự, Tâm Hỏa Cổ Phật sẽ quyết đáng hơn.

‘Qua xem một chút đi, có thể chuyện này sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới vĩ lực sau khi sau khi thành Phật của ta.’

Chuyện này có liên quan tới Lưu Hỏa, có liên quan tới tế đàn.

Tế đàn có thể là thủ đoạn để chống lại ba vị tồn tại vô thượng.

Cho nên, chuyện Lưu Hỏa giao phong với một sợi thần lực của Chân Thần ở Cổ thành Họa Loạn là cực kỳ quan trọng.

Còn nữa...

Bọn hắn còn đang giao phong, có phải cũng tức là Lưu Hỏa bây giờ không có mạnh như vậy không?

Nếu như có thể bắt được...

Đối với tất cả mọi người mà nói, đều cực kỳ quan trọng.

Bởi vì thanh danh của Lưu Hỏa quá lớn, uy năng che trời.

Ai cũng đang kiêng kị hắn.

Ngoại trừ Lưu Hỏa, còn ai có thể khiến cho cả tu chân giới huy động nhân lực như vậy?

Một người có thể chống đỡ một thế lực đỉnh cấp.

Sau đó, Tâm Hỏa Cổ Phật biến mất tại chỗ.

Hắn đương nhiên là đi tới gần Cổ thành Họa Loạn, hắn không có ý định trực tiếp đi vào, muốn vào cần có tiên cơ của Thần Chúng.

Dù sao chuyện này cũng là Thần Chúng đưa ra, không ai biết thật giả.

...

Ở bên ngoài Cổ thành Họa Loạn.

Vân Đoan Tam Tiên có chút ngạc nhiên.

Bọn hắn nhận được mệnh lệnh của mấy người Tiên Quân Thái Nhất.

Nơi này có khả năng gặp nguy hiểm, khiến bọn hắn phải trốn tới nơi hẻo lánh thu thập thần huyết.

Hơn nữa phải nhớ chạy thoát khi gặp phải dị biến.

“Các người nói nơi hẻo lánh là nơi nào?” Phong Tiên mở miệng hỏi.

“Còn có thể là nơi nào?” Vũ Tiên chỉ chỉ xuống dưới nước, nói:

“Chính là chỗ này.”

Phong Tiên bừng tỉnh đại ngộ.

Cao minh.

“Có điều liệu có bị phát hiện không?” Phong Tiên hỏi.

“Có Tiên Quân Thái Nhất ở đó, những người khác cũng không dễ phát hiện ra chúng ta.

Tóm lại, đi xuống trước đi.” Lôi Tiên nói.

Nơi này vì có Lưu Hỏa tới, chắc chắn sẽ xảy ra một số việc.

Đây là chuyện tất nhiên.

Bây giờ bọn hắn đang quan sát bốn phía.

Chỉ cần có vấn đề sẽ lập tức chạy thoát.

Dù sao thì biển máu cũng đã ngập trời, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn.

Đã kinh động đến Tiên Quân Thái Nhất, khó mà không phải chuyện lớn.

Rất nhanh sau đó, bọn hắn đã đi vào trong biển, bắt đầu thu thập dòng máu ở phía dưới, chỉ là vừa mới đi xuống thì phát hiện dưới đáy biển là một con Côn.

Thế mà trốn dưới này.

Bọn hắn cũng không cảm giác được.

Sau đó ba người nhìn chằm chằm Côn, Côn cũng nhìn chằm chằm ba người.

Mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Côn dịch chuyển một chút, biểu thị ta không tranh với các người.

Vân Đoan Tam Tiên cũng không dám lơ mãng, cũng lùi lại một khoảng, biểu thị không xâm phạm nhau.

Mấy người Tiên Quân Thái Nhất hẳn đã phát hiện ra Côn đi?

Như vậy bọn hắn không báo cáo nữa, hơn nữa, hiện tại cũng không báo cáo được, sau khi xuống, ảnh hưởng của dòng máu tương đối lớn.

Tóm lại, nhiệm vụ của bọn hắn là thu thập dòng máu, những cái khác không cần để ý tới.

Không bao lâu sau khi bọn hắn xuống dưới, lại đột nhiên cảm thấy nước biển có dị động.

Như có một cỗ khí tức lạnh lẽo đột kích.

Có điều chỉ một lát sau, bọn hắn liền thấy Côn chuồn mất.

Ba người: "...”

Là dạng tồn tại gì mới có thể khiến cho Côn không thèm quay đầu bỏ chạy?

Không cần nghĩ cũng biết là phi thường khủng bố.

Sự lạnh lẽo lan tràn không ngừng, loại sức mạnh Đại Đạo kinh khủng này chắc chắn là ở cấp bậc như của Tiên Quân Thái Nhất.

Còn may bọn hắn trốn nhanh, Tiên Quân Thái Nhất hẳn là cũng đang giúp bọn hắn.

Nếu không...

Tuyệt đối sẽ bị phát hiện, có thể còn sống hay không cũng là vấn đề.

Chương 1255: Vợ chồng liên thủ (3)

Vợ chồng liên thủ (3)

Nữ Thần Băng Hải đứng trên mặt nước, nhìn Cổ thành to lớn.

Xung quanh Cổ thành có dòng máu.

Cho dù là nàng cũng muốn tránh xa ba phần.

Có điều dòng máu dường như đã mất đi chút hoạt tính, so với những gì nàng quan sát được trước đó thì có chút khác biệt.

Lại tới đây, nàng liền ngẩng đầu nhìn lên phía trên Cổ thành Họa Loạn, biển máu ngập trời.

Nhất định là có tồn tại cường đại đang độ sức.

Nàng động tay, sức mạnh tuôn trào về phía Cổ thành Họa Loạn.

Ầm!

Sức mạnh tràn vào, lao thẳng vào trong biển máu.

Soạt!

Ánh sáng màu đỏ lóe lên, toàn bộ sức mạnh tràn vào đều trực tiếp bị ánh sáng đó nuốt chửng.

‘Rất kỳ quái.’

Nữ Thần Băng Hải đứng trên mặt biển, cau mày lại:

‘Cũng không có cường đại như trong tưởng tượng, thật giống như bị áp chế.’

Trước đó rõ ràng không phải như vậy.

Sau đó nàng bước ra một bước, trực tiếp xuất hiện phía trước dòng máu, định tiến vào.

Ầm!

Trong nháy mắt khi nàng bước ra, toàn bộ Cổ thành Họa Loạn lóe lên màu đỏ rực.

Như đang bài xích Nữ Thần Băng Hải tiến vào.

Ha!

Nữ Thần Băng Hải bị đẩy lùi một khoảng.

Cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, nàng vốn cũng cảm thấy mình sẽ không thể tiến vào.

Nhưng quả thật muốn vào cũng không có khó như vậy.

‘Nếu như hồi phục hoàn toàn, có thể trực tiếp động thủ.

Bây giờ chỉ có thể mượn sức mạnh của đoàn Thẩm Phán.’

Sau đó, nàng nhìn về phía sau.

Tiên Đình tới hai vị, Phật Môn tới một vị.

Mượn sức mạnh của bọn hấn hấn là có thể đủ để ảnh hưởng tới bên trong.

Chỉ cần có hiệu quả, nàng liền có thể có được càng nhiều thần dụ, cũng có thể biết được nên làm như thế nào là tốt nhất.

...

Lục Thủy vốn còn đang định nghiên cứu thần huyết, đột nhiên nhìn về phía sau.

‘Có người đang công kích Cổ thành Họa Loạn?’

Thần huyết kết nối với Cổ thành Họa Loạn, có người công kích, hấn đương nhiên có thể phát hiện được.

‘Hấn là người của Thần Chúng, làm sao mới người này mới có thể làm việc cho ta đây?’

Có người đến, tám chín phần mười là người của Thần Chúng.

Dù sao thì thần quyền Aiz cũng đã truyền ra một sợi tin tức.

Người của Thần Chúng không ngốc, ít nhiều cũng có thể đoán được một chút.

Nhưng mà tới nhanh như vậy, ngược lại khiến Lục Thủy có chút bất ngờ.

Hắn còn tưởng rằng phải mấy ngày nữa, đến lúc đó có thể mượn dùng sức mạnh của bọn hắn để phá vỡ giam cầm.

Như vậy sẽ nhanh một chút.

Nếu không sẽ chậm trễ ở chỗ này không ít thời gian.

‘Tính sai rồi, có điều cũng không quan trọng, dù sao thì ta cũng không chỉ có một mình.’

Đúng vậy, nếu như tối hôm qua không nhìn thấy Mộ Tuyết, hắn sẽ phải hao tâm tổn trí đi bố trí những cái khác.

Bây giờ không cần.

Mộ Tuyết cũng không phải không quan tâm, còn nữa, nàng còn muốn chơi với súng vật, nơi này có nguy hiểm sẽ không dễ chơi.

Cho nên chờ là được.

Còn bây giờ.

Bọn hắn dù có công kích toàn lực cũng sẽ không dễ công phá như vậy.

Xung quanh có sức mạnh của Cố Lý, Đại Trưởng lão không tới, những người khác lấy cái gì để trực tiếp công phá?

Cầm ma tu Huyết Trần sao?

Thực lực của ma tu Huyết Trần còn chưa có khôi phục đâu.

Có điều theo sự khôi phục của Cố Lý, sức mạnh xung quanh cũng sẽ ít đi rất nhiều, công kích của những người kia mặc dù không thể tạo ra tổn thương thực chất nào cho Cố thành Họa Loạn.

Nhưng sẽ ảnh hưởng đến hắn, cái này rất khó xử lý.

Cho nên, giao cho Mộ Tuyết đi.

Hắn sẽ an tâm đối kháng với thần quyền Aiz, thuận tiện nhìn xem gỡ bỏ công xiềng thế nào.

Đi tới mượn dùng sức mạnh bên ngoài.

Nghĩ như vậy, Lục Thủy lấy điện thoại di động ra, muốn nhìn xem có thể liên lạc với Mộ Tuyết một chút hay không.

Sau đó...

Không có tín hiệu.

‘Vệ tinh của Chân Võ Chân Linh không dùng được.’

Ở bên ngoài thân huyết có lẽ còn có thể thử một chút, ở chỗ này thì không có tác dụng gì.

— —

“Lục Thủy lại đang gây sự, lần này còn cả vợ chồng ở cùng một chỗ.”

Cửu nằm trên đồng cỏ, nhìn lên bầu trời.

Tâm tình cực kỳ tốt.

Đôi khi nên nằm một chút, ngắm trời xanh một chút.

Đương nhiên, cũng không nhất định tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy vẻ đẹp của trời xanh.

Bởi vì trời có thể nhiều mây, cũng có thể mưa to.

Cũng may, chỗ này bây giờ trời nắng.

“Hắn lại làm cái gì rồi?” Nhị Trương lão đang chặn dê trên bãi cỏ.

Lần trước nạp tiền xong đã tìm hai con cừu non đi lạc này.

Về phần nạp tiền thế nào...

Hỏi Ngung Hạ đi.

“Hắn đang chuẩn bị khai chiến với tam đại thế lực ở Cổ thành Họa Loạn.” Cửu ngồi dậy, nhìn con dê bên cạnh, nói.

Nhị Trương lão giật mình.

Sau đó nhìn chăm chăm Cửu, cau mày.

“Chiến dịch quy mô nhỏ, không cần quá để ý, hơn nữa, lần này là cả hai vợ chồng cùng tham gia.

Nguy hiểm đến tính mạng chắc chắn không có, nhưng luôn có cảm giác bọn chúng quá bạo.

Chúng ta đi xem đi.” Cửu dáng vẻ rất muốn đi.

Nhị Trưởng lão nhìn Cửu một chút, sau đó nắm tay nhét vào trong túi áo, bình tĩnh nói:

“Đi thôi.”

Nói rồi quay người bước đi, một bước biến mất tại chỗ.

Để lại một con dê đen một con dê trắng không biết đi đâu.

Nhà, không thể trở về.

Trở về chính là một u linh.

...

Mộ Tuyết đưa thiệp mời cho Lâm Hoan Hoan xong liền không quấy rầy nữa.

Dù sao cũng đang tân hôn.

Một đoàn người các nàng đi theo không phù hợp, cho nên trước tiên tạm biệt bọn hắn, sau đó quay về Mộ gia.

Mộ Tuyết bây giờ đã phát xong toàn bộ thiệp mời.

Lâm Hoan Hoan đương nhiên sẽ đến, dù sao cũng ở tiểu trấn Thu Vân, gần như vậy, không có đạo lý không tới.

“Chị dâu, Chân Thần Duy Nhất tối hôm qua ăn gì vậy? Thật nặng.” Đông Phương Trà Trà đi tới bên cạnh Mộ Tuyết, bữu môi nói.

Lúc này, Mộ Tuyết đang ngồi xỏm trong sân xử lý hoa.

Bây giờ nàng đã không còn ở dưới trấn, mà là ở trong sân nhỏ của Mộ gia.

Đúng vậy, nơi này đã xây dựng xong.

Chỉ có phía ngoài rìa vẫn cần chút sửa sang.

Phần lớn người Mộ gia cũng đều đã thu dọn về đây.

Trà Trà bây giờ đang ở trong viện của nàng.

Mộ Tuyết nhìn Đông Phương Trà Trà, thiếu nữ bất lương đỡ bụng đứng trên đầu Trà Trà.

Lúc đầu rất nhẹ, nhưng thiếu nữ bắt lương một bụng đầy sức mạnh thần huyết, có chút nặng là bình thường.

“Ngu xuẩn, hức, nhân loại, hức.” Chân Thần Duy Nhất nắc lên, xoa xoa bụng, không muốn nói chuyện.

Nhân loại ngu xuẩn, cứ dụ nàng nói chuyện.

“Mấy ngày nay có lẽ sẽ luôn nặng như vậy.” Mộ Tuyết nói khẽ, trong giọng nói mang theo ý cười.

Nàng đêm nay đương nhiên sẽ lại đi, cũng không biết Lục Thủy có hoan nghênh hay không.

Ừm, tối hôm qua không thấy hắn quay đầu.

Rời nhà ra ngoài, biết rõ thế tử đứng đằng sau mà không thèm quay đầu lại.

Ghét bỏ vợ nghèo hèn.

Cuốn sổ đâu rồi?

Ghi lại chút.

“Mấy ngày tới đều sẽ như vậy? Vậy ta phải tranh thủ thời gian làm quen một chút.”

Nói rồi, Đông Phương Trà Trà liền chạy ra bên ngoài, thuận tiện nói:

“Ta đi chơi tiêu yêu quái với Nhã Lâm, như vậy sẽ nhanh quen hơn.”

Mộ Tuyết: “...”

Nàng đương nhiên không có bất cứ ý kiến gì.

Sau đó, nàng cũng cất bước đi ra bên ngoài, đi xem Nhã Lâm Nhã Nguyệt một chút, lại hướng dẫn một chút.

Về phần Trà Trà.

Trà Trà không cần hướng dẫn.

Bởi vì nàng nghe không hiểu.

Tự nàng có cách của mình.

Người khác cũng không hiểu.

Chỉ là Mộ Tuyết vừa định rời khỏi sân nhỏ lại đột nhiên hơi sững sốt.

Nàng có để lại ấn ký ở Cổ thành Họa Loạn, dễ dàng biết được tình huống bên kia.

Bây giờ bên kia giống như đang bị công kích.

Dựa theo tình huống kia của Lục Thủy, hẳn sẽ không có dư sức lực.

“...”

Để vợ cả lao động, lại ghi nhớ.

Ghi xong, nàng liền không nghĩ nhiều nữa.

An tâm đi dạy bảo Nhã Lâm và Nhã Nguyệt.

Về phần Cổ thành Họa Loạn, sẽ không bị công phá dễ như vậy.

Hơn nữa, nàng cũng biết trung tâm tế đàn của Lục Thủy ở đâu.

Chính là tòa thành kia, bên trong có một tôn tại cường đại.

Không đoán sai thì chính là người mà Lục Thủy mời, Cố Lý của tộc Bất Tử.

Cường giả loại này rất ít gặp, nhưng Lục Thủy giống như biết rất nhiều.

‘Lại ghi lại.’

Vì sao?

Cảm giác Lục Thủy lợi hại hơn nàng, không vui, cho nên ghi.

Chương 1256: Bằng ta đủ sao? (1)

Bằng ta đủ sao? (1)

Hải vực Vô Tận.

Nữ Thần Bằng Hải đứng trên mặt biển, nước biển dưới chân nàng dần bị một tầng băng bao phủ, giống như muốn khiến mặt biển đông lại.

Nàng đang chờ.

Chờ đợi Thất Điện Thâm Phán tới.

Đến lúc đó sẽ mở ra thâm phán.

Nàng, Tiên Đình, Phật Môn, sẽ lại ra tay.

Như vậy liền có thể biết được thân dụ tiếp theo.

Trừ khi bọn họ đoán sai, như vậy sẽ thất bại trong gang tấc.

Nhưng, khả năng sai rất thấp, chỉ có nơi này phù hợp với tất cả suy đoán của bọn họ.

Dù là sai, ngăn cản Lưu Hỏa cũng không tính là lãng phí thời gian.

Không bao lâu sau.

Một cổng không gian dần mở ra giữa không trung.

Một cái, hai cái, ba cái...

Tất cả bảy cánh cổng mở ra.

Sau đó, từ bảy cánh cổng này đi ra bảy vị cường giả, mỗi một vị đều có tu vi từ Bát giai trở lên, có thể so với Cửu giai.

“Thất Điện Thâm Phán.” Tiên Quân Thái Nhất nhìn những người này, có chút ngạc nhiên:

“Xem ra Thần Chúng rất xem trọng nơi này, Thất Điện Thâm Phán đi ra, uy thế kinh người.

Rung chuyển Cổ thành Họa Loạn cũng không phải là vấn đề.

Tuy chỉ có phân thân của Nữ Thần Băng Hải tới, nhưng ở trên biển lớn, khác biệt cũng không nhiều.” Tiên Quân Thái Nhất ở phía sau nói.

Nữ Thần Hắc Âm và Thần Quang Minh ở những nơi khác cũng đang quan sát nơi này, có thể giáng lâm bất kỳ lúc nào.” Tiên Quân Tử Vi đứng giữa không trung, mặc gió lay động góc áo.

Bọn hắn cũng không che giấu bản thân, chỉ là đứng ở vị trí đó không có ai có thể nhìn thấy mà thôi.

“Phật Môn có Tâm Hỏa Cổ Phật tới, xem ra bọn hắn cũng rất coi trọng nơi này.” Tiên Quân Thái Nhất nhìn ra bên cạnh, nơi mắt nhìn đến đương nhiên không có bóng người.

Nhưng bọn hắn biết, Tâm Hỏa Cổ Phật đang ở chỗ đó.

“Sắp bắt đầu.” Tiên Quân Tử Vi nhìn về phía trước, mở miệng nói.

Lúc này, người của Thất Điện đứng ở bảy hướng xung quanh Cổ thành Họa Loạn.

Ầm!

Người phía trước nhất cầm trong tay quyền trượng.

Quyền trượng nhẹ gõ vào giữa không trung một cái, tiếng ầm vang truyền ra khắp nơi, tiếp đó, phía dưới cùng quyền trượng có ánh sáng lóe lên.

Hai luồng ánh sáng, một trái một phải, bắt đầu kéo dài.

Có điều chỉ một lát sau, bảy hướng đã được 14 luồng ánh sáng nối thành một điểm.

Tiếp đó, ánh sáng từ điểm trung tâm kéo dài ra.

Tốc độ cực kỳ nhanh, luồng ánh sáng phân nhánh không ngừng, tạo thành một phù văn mà vô số người bình thường không thể xem hiểu.

Chỉ qua mấy giây sau, tia sáng lại tụ lại ở vị trí trung tâm, hoàn tất phù văn.

Lúc này, một pháp trận vô cùng lớn đã bao phủ lấy Cổ thành Họa Loạn.

Đây cũng là điểm bắt đầu của Thất Điện Thảm Phán.

Tới từ bảy hướng, bảy màu sắc, đại diện cho bảy loại sức mạnh, bảy loại quyền năng.

Bảy phương trận, Thất Điện Thảm Phán.

Lúc tất cả đã hoàn thành, từ bảy vị trí kia tách ra bảy luồng sáng.

Ánh sáng phóng lên tận trời, sức mạnh bắt đầu hội tụ giữa trời đất.

Tất cả sức mạnh đều nằm dưới sự kiểm soát của Chân Thần.

Bọn hấn đang mượn sức mạnh của Chân Thần.

“Xem ra cần chút thời gian, bảy vị Chủ Thần cũng không phải đều trong trạng thái thức tỉnh, việc hội tụ sức mạnh cũng không có nhanh như vậy.

Nếu như bảy vị Chủ Thần của Thần Chúng đều đã thức tỉnh, sức mạnh Thất Điện sức hội tụ với tốc độ chóng mặt.

Mượn sức mạnh của Chân Thần, thực lực của những người này không đủ, cần thời gian.” Tiên Quân Thái Nhất nhìn những người này, tiếp tục nói:

“Có điều Cổ thành Họa Loạn đang ở trong thế bị động, lần này Thần Chúng đã chiếm ưu thế cực lớn.

Hấn là sẽ có hiệu quả.”

“Nếu như bảy vị Chủ Thần phát động Thất Điện Thảm Phán, với trình độ kinh khủng kia thì khó mà đoán trước được.” Tiên Quân Tử Vi có chút kinh hãi.

Bảy vị Chủ Thần phát động Thất Điện Thảm Phán, đây căn bản không phải thứ bọn hấn có thể chịu nổi.

“Đã gặp một lần, thật sự là trận đại chiến kiêu hùng.” Tiên Quân Thái Nhất hơi xúc động nói:

“Khi đó, đại chiến Viễn Cổ mới bắt đầu không bao lâu, là lần đầu tiên Đạo Tông gia nhập.

Thần Chúng muốn một hơi diệt Đạo Tông.

Cuối cùng, ở vùng núi Bạch Tịch, đã thiết lập Thất Điện Thâm Phán.”

“Nghe nói năm người kia đều biết bảy vị Chủ Thần đang chờ bọn hấn.” Tiên Quân Tử Vi nhìn Tiên Quân Thái Nhất, nói.

Khi đó hấn cũng không tận mắt nhìn thấy.

Cũng không lập tức nhận được tin tức gì.

Đại chiến nổ ra, nhiều khi không thể để ý hết được.

Khi đó loại cấp bậc này như hấn chết trên chiến trường cũng không tính là hiếm là.

Nhất là sau khi Đạo Tông gia nhập.

Đơn giản là đáng sợ.

“Đúng vậy, bọn hấn biết rõ đó là cái bẫy của bảy vị Chủ Thần, nhưng vẫn đi vào.

Năm người đối kháng với Thất Điện Thâm Phán.

Trận chiến kia kinh thiên động địa, không gian đổ sụp, Thất Điện tan vỡ, kiếm mang chém ngang trời cao.

Bảy vị Chủ Thần trọng thương rút lui.

Năm người kia thiên tư tung hoành, quả thực là ác mộng.” Trong ánh mắt Tiên Quân Thái Nhất lóe lên sự rung động:

“Ta may mắn được đối mặt với bọn hấn ba lần, trọng thương chạy thoát, nhưng mỗi lần đều bị tổn thất một, thậm chí là hai vị Tiên Quân.

Muốn giết được bọn hấn, cái giá phải trả quá quá lớn.

Đạo Tông lấy một địch ba, không phải không có lý do.

Phật Môn Lô La muốn trước tiên tiêu diệt truyền thừa của đối phương, cũng không phải không có lý do.

Bởi vì...

Một khi xuất hiện một cái, cũng đủ khiến người ta e ngại.”

Tiên Quân Tử Vi không nói gì.

Đạo Tông...

Quả thật khiến cho người ta e ngại.

Nếu như không phải mấy người Đế Tôn gia nhập vào giây phút cuối cùng, khiến đại địa bị hủy diệt, bọn hắn có lẽ vẫn còn đang giao chiến.

Bọn hắn khi đó thật ra cũng đã trọng thương sắp chết, cuối cùng lại còn có thể thức tỉnh ở thời đại này.

Hoàn toàn là vì sức mạnh của Đế Tôn.

Có thể thức tỉnh ở chỗ này, cũng tức là bọn hắn nhất định phải chấp hành nhiệm vụ.

“Lại có người tới.” Lúc này, Tiên Quân Thái Nhất đột nhiên nhìn về phía cách đó không xa.

Tiên Quân Tử Vi cũng nhìn qua.

Kể cả Nữ Thần Băng Hải ở trên mặt biển cũng liếc mắt nhìn sang.

Rất nhanh sau đó, cổng không gian mở ra, một cô bé mặc áo khoác màu trắng, thắt bím tóc đi ra.

Nàng vừa đi ra, không gian xung quanh giống như rất vui vẻ.

Tựa như vừa nhìn thấy cảnh đẹp ý vui.

“Nhị Trưởng lão Lục gia, Lục Hữu Đình.” Tử Vi Tiên Quân nhìn người tới, có chút ngạc nhiên.

Chương 1257: Bằng ta đủ sao? (2)

Bằng ta đủ sao? (2)

Tương đối mà nói, bọn họ là thế lực đối địch.

Bây giờ đối phương xuất hiện, hẳn là cơ hội rất tốt để hợp lực đánh chết.

Nhưng...

Khả năng khó mà rung chuyển được đối phương, nhất là sau lưng đối phương còn có một Đại Trưởng lão Lục gia.

Bọn hắn đều không muốn đại chiến nổ ra vào lúc này.

Đến lúc đó, tất cả sẽ mất không chế.

Đối phương hẳn cũng sẽ không nghĩ như vậy.

Loại tầng thứ như bọn hắn này một khi động thủ, tất cả đều sẽ khó mà vẫn hồi.

Con thứ hai của Lục gia chỉ cần có Đại Trưởng lão của Lục gia che chở, bọn hắn liền không giết chết nổi.

Giết những người khác, không có ý nghĩa.

Nhưng nếu Lục gia muốn khai chiến, bọn hắn tuyệt đối sẽ không lùi bước.

Chắc chắn sẽ dốc hết toàn lực, một khi để Lục gia cảm thấy có thể đánh tan từng người bọn hắn, vậy sẽ là lúc đại nạn bắt đầu.

Cho nên, không có chỗ cho điều đó.

Muốn đánh, đại chiến sẽ trực tiếp nổ ra.

Hoặc là hai phe chờ đợi, chờ đợi có biến hóa khác, rồi lại quyết định có nên khai chiến hay không.

“Trên lý thuyết, nàng sẽ không động thủ với chúng ta, trừ khi nàng bất chấp hậu quả.” Tiên Quân Thái Nhất nói.

Nhất là khi đại hôn của Thiếu gia Lục gia, Lục Thủy, đã sắp tới, bọn hắn càng không có lý do khai chiến.

Lục Thủy, người này trước đó vẫn luôn nằm trong danh sách của bọn hắn, từ sau khi đứa con thứ hai xuất hiện, liền không còn giá trị chú ý.

Sống chết của hắn, không ai để ý.

Chỉ là duy trì tin tức cơ bản mà thôi.

Tâm Hỏa Cổ Phật nhìn Nhị Trưởng lão, cũng không có động, chỉ là rất tò mò tại sao đối phương lại xuất hiện ở đây.

Nữ Thần Băng Hải cũng đang quan sát, nàng có chút hiếu kỳ, đối phương là tới vì Lưu Hỏa sao?

Cảm giác không giống lắm.

Lại cảm thấy có khả năng nhất định, cụ thể cần hỏi thăm.

“Không cần hỏi ta, ta sẽ không xuất thủ, chỉ là sang đây xem kết quả.” Giọng nói của Nhị Trưởng lão vang lên.

“Không thể nào, hắn là có mục đích, hoặc là trong lúc cực kỳ quan trọng sẽ xuất thủ, không thể không đề phòng, cần để Nữ Thần Hắc Ám quan sát kỹ.” Cửu đứng bên cạnh Nhị Trưởng lão, tiếp tục nói:

“Vừa rồi chính là suy nghĩ trong lòng Tiểu Hải Nữ.

Bọn họ không tin ngươi chỉ là sang đây xem đùa giỡn.

Ta cảm thấy nàng đoán đúng, nhờ đâu hai người Lục Thủy rơi vào thế hạ phong, ngươi sẽ xuất thủ.”

“Đã như vậy thì hy vọng Nhị Trưởng lão Lục gia có thể lùi xa một chút.” Nữ Thần Băng Hải bình tĩnh nói.

Bất kể là Nhị Trưởng lão hay Nữ Thần Băng Hải cũng không hề để ý tới cuộc đọ sức sinh tử trước đó, tựa như hai phe xa lạ.

Không can thiệp vào chuyện của nhau.

Các nàng đều biết, hậu quả của việc đánh nhau khủng bố tới mức nào.

Nữ Thần Băng Hải không chịu nổi, Nữ Thần Băng Hải cũng không chịu nổi.

Nhưng mà...

Cần động thủ, nàng sẽ không chần chờ.

“Hai người Lưu Hỏa sẽ thua sao?” Nhị Trương lão lúi về đằng xa, hỏi Cửu trong lòng.

“Ai biết được, việc liên quan tới Lục Thủy và Mộ Tuyết đều không dễ thấy rõ ràng như vậy.” Cửu lơ lửng bên cạnh Nhị Trương lão, tùy ý nói.

Nhị Trương lão không nói gì, lấy ra linh dược tiếp tục xử lý, dường như đang đợi những người này khai chiến.

Nữ Thần Băng Hải nhìn Lục Hữu Đình lúi lại, nhìn dáng vẻ bình tĩnh của đối phương, quả thật không cảm thấy bất kỳ địch ý nào.

Nhưng đối phương xuất hiện ở đây sẽ đem lại phiền toái rất lớn cho nàng.

Bởi vì tam đại thế lực Viễn Cổ tụ tập ở chỗ này lại bị nàng phát hiện?

Mặc dù đối phương không biết nơi này xảy ra chuyện gì, nhưng tới tức là có thể khiến cho chuyện của bọn hắn xuất hiện thay đổi.

Nữ Thần Băng Hải có chút suy đoán trong lòng, nhưng không cách nào xác định được.

Chỉ có thể quan sát tiếp.

...

Ầm!!!

Sức mạnh cường đại trực tiếp phun trào bên trên Cổ thành Họa Loạn.

Bảy luồng ánh sáng phóng về phía Cổ thành, dị thường rõ ràng.

Chân Võ Chân Linh nhìn lên bầu trời, nhất thời không biết đang xảy ra chuyện gì.

Biển máu ngập trời là Thiếu gia dẫn ra, nhưng bảy luồng sáng này cùng trận pháp cực lớn kia, tuyệt đối không liên quan tới Thiếu gia.

Có sức mạnh bên ngoài đang nhắm vào Cổ thành Họa Loạn?

Chân Võ Chân Linh cũng không rõ.

Hắn thử đi hỏi thăm Lạc Phong phía ngoài, nhưng mà...

Tín hiệu không tốt lắm.

Lúc đầu, tín hiệu rất tốt, nhưng khi biển máu hiện lên không trung, cũng có chút chậm đi.

Bây giờ trận pháp xuất hiện, trực tiếp khiến tín hiệu chập chờn lúc có lúc không.

Nhất thời không thể nhận được tin nhắn.

“Đổi tới nơi cao hơn thử một chút.” Chân Linh nói.

Chân Võ gật đầu, sau đó hai người đi tới nơi khác.

Đi tới một tòa tháp tương đối cao trong thành xem xem có chút tín hiệu nào hay không.

Càng xa càng tốt.

Như vậy sẽ dễ tránh biển máu và trận pháp.

Vậy liền có thể tiếp thu tín hiệu.

Dù sao thì cũng là do những sức mạnh này làm nhiễu tín hiệu.

Bọn hắn mặc áo bào đen vào, đi về phía tháp cao.

Áo bào đen là vì phòng ngừa mưa máu đột ngột, đối với bọn hắn mà nói là rất nguy hiểm.

Chỉ là vừa mới chạy được chưa bao xa, Huyết Đề đã đưa bọn hắn tới trước đó đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh:

“Các ngươi đây là muốn đi đâu?” Nàng tò mò hỏi.

Nếu như dữ hơn chút, Chân Võ Chân Linh chắc chắn sẽ bị hù dọa.

Phải biết rằng, bọn hấn thế nhưng đều hiểu tình huống nơi này là như thế nào.

Có điều Thiếu gia nói, đến nơi này cứ coi như đường bình thường mà đi là được, như vậy sẽ cảm thấy tốt hơn nhiều.

“Bên ngoài giống như xảy ra chuyện, chúng ta muốn liên lạc với bên ngoài, hỏi một chút xem tình huống thế nào.” Chân Linh nói.

Hai người khi đối mặt với người đàn bà này đương nhiên là nói với ngữ khí vẫn bối, không dám có chút bất kính.

Dù sao thì đối phương thật sự là đại tiên bối thời Viễn Cổ, người trong thành, bất kỳ ai cũng đều rất cường đại.

“Muốn đi tới nơi cao một chút, lại xa một chút.” Chân Linh bổ sung một câu.

“Ta mang các ngươi đi.” Người đàn bà mặc dù không biết tại sao hai người này lại muốn tìm một chỗ như vậy, có điều vẫn định đưa Chân Võ Chân Linh đi một đoạn đường.

Chủ yếu là muốn tâm sự, tâm sự về Cố Vũ.

Rất nhanh sau đó bọn hấn đã đi tới một tòa tháp cao, cũng tương đối xa.

Hơn nữa còn có thể nhìn thấy biển cả phía ngoài.

Chỉ là không nhìn thấy bất kỳ ai.

“Có tín hiệu, Lạc Phong nói có cường giả từ bên ngoài tới, hù Côn chạy mất.” Chân Võ hơi kinh ngạc.

Côn cũng bị hù chạy.

Mặc dù Côn nhìn như lá gan không lớn, nhưng người có thể dọa nó chạy, thật ra không hề nhiều.

Chi ít thì ba vị kia bên ngoài khẳng định không được.

“Bên ngoài quả thật có cường giả tới, bọn hấn đang cố gắng công kích tòa thành này.

Chỉ những người này, muốn phá hỏng nơi này là không thể, nhưng quấy quấy một chút ngược lại không thành vấn đề.

Tạm thời cũng không uy hiếp được các người.” Người đàn bà nói.

Nàng đương nhiên có thể biết được tình huống bên ngoài.

Hơn nữa, bọn nàng cảm giác được bản thân càng ngày càng thanh tỉnh.

Dường như đầu nguồn bị trấn áp, hỗn loạn đang bị đánh tan.

Chỉ là tất cả đều rất ngắn ngủi, kết cục của bọn nàng đã được định trước, nhưng cho dù là ngắn ngủi, cũng đủ để khiến bọn nàng vui vẻ.

Có lẽ chính sự ngắn ngủi này mới khiến cho bọn nàng cảm thấy trân quý đến vậy.

Chân Võ Chân Linh cũng đã đại khái biết rõ tình huống, hai người cảm thấy tất cả những thứ này đều có liên quan tới Thiếu gia.

Thế nhưng, bọn hắn không giúp được gì, chỉ có thể biết, chờ sau lại báo cáo với Thiếu gia, xem có tác dụng gì hay không.

Lúc này, Chân Võ Chân Linh nhìn vị tiên bối muốn nói lại thôi này, liền biết nhất định có chuyện gì đó.

“Tiền bối có gì cần chúng ta hỗ trợ sao?” Chân Linh hỏi.

Vị tiên bối này đã giúp bọn hắn không ít.

“Có thể nói tình huống của Cố Vũ một chút được không?” Người đàn bà do dự một chút, vẫn muốn nghe.

Chân Võ Chân Linh hơi bất ngờ, thật ra bọn hắn đã nói tới hai lần, hơn nữa, nội dung cũng không khác biệt bao nhiêu.

Bọn hắn thật ra biết rất ít về Chương môn Thiên Nữ.

Chân Võ Chân Linh liếc nhìn nhau, sau đó, Chân Linh nói với người đàn bà:

“Nếu không, chúng ta bảo người ta cho tiền bối nhìn nàng một ngày?”

Người đàn bà hơi sửng sốt, do dự hỏi:

“Có thể, có thể nhìn sao?”

“Có thể, nhưng cần phải đi liên lạc với các nàng.” Chân Võ nói.

“Có khó không?” Người đàn bà có chút chờ mong.

“Trên lý thuyết là có thể, hơn nữa chúng ta có một vị cao thủ về phương diện này, hẳn là có thể thuyết phục được Chương môn Thiên Nữ.” Chân Võ giải thích.

Lạc Phong, thật sự rất xuất sắc.

Nếu không làm sao Thiếu gia ở nơi này lại đưa ra nhiều yêu cầu như vậy?

Toàn bộ tu chân giới, không có người nào làm được nhiều việc như hắn.

Người đàn bà nhất thời có chút kích động, sau đó bắt đầu chờ đợi, chỉ là chờ đợi được một lát, nàng quyết định đi gọi người tới chờ đợi cùng.

Mặc dù không biết phải chờ bao lâu.

Chân Võ Chân Linh trước tiên bắt đầu bận rộn.

Chỉ cần bắt được mạng, như vậy, một khi nơi này bị sức mạnh bao trùm, tốc độ mạng sẽ bị chậm lại.

Những tiên bối này nhất định có đủ khả năng để ra tay dưới tình huống đó.

Có lẽ có thể giúp Thiếu gia giảm bớt áp lực.

Bọn hắn lấy ra màn chiếu ảnh và công cụ chiếu ảnh, chuẩn bị thật tốt việc phóng màn hình.

Chương 1258: Bằng ta đủ sao? (3)

Bằng ta đủ sao? (3)

Trong đêm.

Lục Thủy cũng không để ý những cái khác, hắn vẫn đang trấn áp thần lực của thần quyền Aiz, đối phương không tính là sôi nổi, hắn là đang tích lũy sức mạnh, chuẩn bị giãy dựa tiếp.

Đối với việc này, Lục Thủy tỏ ra là đã hiểu.

Bởi vì bên ngoài đã có người chuẩn bị xong, thời gian đến khi công kích cũng không nhiều.

Tiếp tục như vậy nữa, một khi hắn chịu ảnh hưởng, vậy sẽ là thời cơ tốt để đối phương xuất thủ.

Đáng tiếc...

Hắn không phải chiến đấu một mình.

Lục Thủy đang nghiên cứu thần huyết, có chút thu hoạch, có điều vẫn còn khá xa mới đủ.

“Nhân loại, người đang nghiên cứu vật Lục để lại sao?” Aiz đã nhìn chằm chằm Lục Thủy một ngày, có thể nhìn ra đối phương đang phân tích thần huyết.

Nàng có thể quấy rầy tiến độ của đối phương, nhưng nàng cần tiết kiệm sức lực.

Giờ chưa phải thời điểm.

Có điều việc đối phương phân tích thần huyết khiến nàng hơi kinh ngạc.

Bất kể như thế nào, một giọt thần huyết này cũng có quyền năng độc nhất, làm sao có thể dễ dàng phân tích như vậy được?

Còn nữa, bên trong còn có thủ đoạn của Lục, khó càng thêm khó.

Mà đối phương lại làm được.

Chuyện này không có khả năng lắm.

Trừ khi có truyền thừa loại này, như vậy mới có thể làm được tới loại tình trạng này.

Hơn nữa, thủ đoạn của Lục... bọn nàng cũng không dám tùy ý động vào.

Nhất thời nàng có cảm giác, đối phương có lẽ thật sự là thần quyền đệ nhất, nhưng vì sao?

Người này dựa vào cái gì mà làm thần quyền đệ nhất?

Người nàng công nhận là thần quyền đệ nhất trong lòng, hẳn chỉ có duy nhất vị tối hôm qua kia.

“Người biên Chân Thần Duy Nhất?” Lục Thủy cũng không có ý định trả lời.

Chỉ là hỏi về những gì nghe được tối hôm qua.

Hắn có chút bất ngờ, có điều khi đó cũng sẽ không đếm xỉa tới, bây giờ đã có chút thu hoạch, ngược lại có thể hỏi một chút.

“Chân Thần Duy Nhất sao?” Giọng nói thần thánh của thần quyền Aiz vang lên từ trong ánh sáng:

“Người biết lai lịch của nàng ta sao?”

“Trong cuốn nhật ký của Minh Nguyệt có đề cập tới, nói nàng là người bên cạnh Lục.” Lục Thủy mở miệng đáp.

Thật ra Lục Thủy cũng không xác định đó có phải Chân Thần Duy Nhất hay không, nhưng cứ trực tiếp xem như là thế đi, xem có thể từ thần quyền Aiz có được đáp án khác hay không.

“Đúng thế.” Giọng nói của thần quyền Aiz vang lên từ trong ánh sáng:

“Chúng ta mặc dù chưa từng gặp qua nàng, nhưng chúng ta biết có một vị như thế tồn tại.

Sau đó mới có duy nhất.

Ta chưa bao giờ nhìn thấy nàng, nhưng sau khi ta gặp nàng, ta cảm thấy nàng mới có tư cách làm thần quyền đệ nhất.

Phía dưới độc nhất, quyền năng duy nhất.

Thần quyền đệ nhất.

Còn người... nhìn thấy nào cũng không giống thần quyền đệ nhất.”

Lục Thủy nhíu mày, đối phương nói nhiều như vậy, vẫn không nói tới lai lịch của Chân Thần Duy Nhất.

Có điều có thể chắc chắn, Lục từng mang theo Chân Thần Duy Nhất.

Còn nữa, Chân Thần Duy Nhất là thần quyền?

Nàng không phải Chân Thần sao?

Quyền năng duy nhất so ra thì kém hơn quyền năng độc nhất, nhưng đối phương đúng là Chân Thần danh xưng với thực.

Điều khiến thần lục thật sự.

Không hề kém hơn sức mạnh thiên địa của hắn.

Thần lục của Aiz, không thể nào so sánh với sức mạnh thiên địa.

“Người có biết, thần lục mà Chân Thần Duy Nhất và Cửu nắm giữ là giống nhau, các nàng không thể tính là đồng cấp, nhưng cũng không trở thành một sức mạnh phụ thuộc.” Lục Thủy mở miệng dò hỏi.

“Người có chỗ hiểu lầm đối với thần quyền.” Thần quyền Aiz nhìn ra sau lưng Lục Thủy một cái, không nói gì.

Nàng cảm thấy lại sắp có người tiến vào.

Là vị duy nhất kia.

Lục Thủy cũng đã nhận ra, Mộ Tuyết đang trên đường tới.

Bên ngoài.

Mộ Tuyết và Chân Thần Duy Nhất đi về phía một cái đài cao.

Chân Thần Duy Nhất vươn tay, nói với Mộ Tuyết:

“Phàm nhân e ngại sự hỗn loạn nơi này, ta thân là Chân Thần, chính là người sẽ xua đuổi nỗi sợ hãi đó.

Cho người mượn tay ta nắm.”

Mộ Tuyết cười cười, dắt tay Chân Thần Duy Nhất, hiếu kỳ hỏi:

“Nếu như là Trà Trà, Chân Thần Duy Nhất có trợ giúp nàng không?”

“Đương nhiên, nhân loại ngu xuẩn, cũng là nhân loại.” Chân Thần Duy Nhất vẻ mặt uy nghiêm nói.

Không bao lâu sau, hai người đã đi tới trước thần huyết, sau khi đi vào, liền nghe thấy giọng nói của Chân Thần Aiz:

“Thần quyền cũng không phải là phụ thuộc, mà là được Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa chiếu có.

Không có bất kỳ quan hệ gì khác ngoài cái này.

Bình đẳng, hay là đối địch.

Độc nhất cao hơn duy nhất, nói duy nhất được độc nhất chiếu có, cũng không phải quá phận.

Duy nhất trở thành thần quyền đệ nhất của độc nhất, cũng là bình thường.”

Chân Thần Duy Nhất là thần quyền của Chân Thần Độc Nhất?

Mộ Tuyết có chút nghi hoặc nhìn thiếu nữ bất lương bên cạnh.

Lúc này, thiếu nữ bất lương đang nhìn chăm chăm mặt đất, mắt sáng lên, cũng không có nghe được câu nói vừa rồi.

Mộ Tuyết ngưng tụ ra cái bàn, nói:

“Ăn đi.”

Chân Thần Duy Nhất nghe thấy câu này, lập tức bắt đầu đi ăn đồ vật xung quanh.

Lục Thủy nhìn thoáng qua, cảm thấy Cứu đúng là mất mù.

Nhân lúc này, thần quyền Aiz sử dụng chút thủ đoạn nhỏ.

Ầm!

Sức mạnh hội tụ, công kích Aiz.

Nháy mắt phá vỡ lời truyền ra ngoài của Aiz, Lục Thủy đứng trên biển máu, nhìn Aiz, khẽ cười nói:

“Ngươi thật giống như cũng không phải rất để ý Chân Thần Duy Nhất, ngược lại...”

Càng để ý ta hơn.”

Lục Thủy bắt lấy một chùm sáng, là âm thanh Chân Thần Aiz định truyền ra ngoài.

Bên trong không có lời nào thừa thãi, chỉ có ba chữ: Con thứ nhất.

Lục Thủy không nhiều lời nữa, sức mạnh thiên địa phun trào, sức mạnh thần huyết lại lần nữa bộc phát.

Lợi dụng sức mạnh của đối phương, dò đường cho hắn.

Nhìn một chút xem công xiềng Lục để lại ở chỗ nào.

Ngay lúc đó.

Ở bên ngoài, bảy luồng ánh sáng rơi xuống.

Hội tụ sức mạnh, hoàn thành.

Sức mạnh cường đại bao phủ cả bầu trời Cổ thành Họa Loạn.

Nữ Thần Băng Hải chậm rãi bay lên, nàng cố định giữa không trung, nhìn qua Cổ thành Họa Loạn, nhìn qua biển máu ngập trời kia.

Không chần chừ chút nào, truyền ra thần dụ:

“Bắt đầu thẩm phán.”

Cộp!

Quyền trọng đập vào không gian.

Sức mạnh phun trào.

Âm thanh vang vọng.

“Thất Điện hội tụ, thẩm phán Chư Thần.

Hàng thần phạt.”

Giọng nói của tất cả mọi người vang lên từ Thất Điện, sức mạnh vô cùng cường đại sinh sôi từ trong trận pháp, công kích biến máu ngập trời.

Ầm!!!

Sức mạnh đánh vào biến máu, màu máu lóe lên, bắt đầu đo sức với thần phạt.

Nữ Thần Băng Hải không chút do dự, một bước đi tới không trung trên Cổ thành, có hải vực Vô Tận hỗ trợ nàng, sức mạnh như sóng lớn hủy thiên diệt địa tràn về phía Cổ thành.

“Mấy vị, còn chưa động thủ sao?”

Răng rắc!

Sức mạnh cường đại của Nữ Thần Băng Hải trực tiếp khiến huyết quang trấn áp vỡ vụn.

Nhưng còn chưa đủ.

Nàng trực tiếp cầu viện Tiên Đình và Phật Môn.

Tiên Quân Thái Nhất, Tiên Quân Tử Vi, Tâm Hỏa Cổ Phật, cũng không hề do dự, ba người cất bước đi tới phía trên Cổ thành.

Đại Đạo hoàn thành, sức mạnh xuyên qua bầu trời.

Tiên Quân Thái Nhất chỉ một ngón tay lên không trung, khí thể bàng bạc.

Tiên Quân Tử Vi huy kiếm, tập trung sức mạnh tinh thần.

Tâm Hỏa Cổ Phật chấp tay trước ngực, tuyên một câu Phật hiệu.

Pháp tướng Cổ Phật hiện ra.

Giờ phút này, ba người cùng nhau động thủ.

Ba luồng sức mạnh trực tiếp công kích Cổ thành Họa Loạn.

Ầm!!!

Huyết quang vốn sắp vỡ nát, trong chốc lát hoàn toàn vỡ nát.

Sức mạnh vô cùng cường đại bắt đầu tràn vào biển máu.

Giờ phút này, biển máu phun trào.

Như bão táp trên biển lớn, quấy lên sóng lớn, cuộn lên gió giạt.

“Tiếp tục.”

Trong một giây này, Nữ Thần Băng Hải lại lần nữa nghe thấy tiếng nói.

Giờ phút này, Nữ Thần Băng Hải kích động.

Không sai.

Là giọng nói của Chân Thần, quả nhiên không có chọn sai nơi.

“Thần dụ hạ xuống, tiếp tục.”

Giọng nói của Nữ Thần Băng Hải vang lên, Thất Điện Thảm Phán lại lần nữa phát động.

Sức mạnh cường đại tràn vào biển máu.

Ầm!

Bỗng nhiên, một sức mạnh dâng lên từ trong Cổ thành, dường như đang đối kháng với Thất Điện Thảm Phán.

Nhưng có chút lực bất tòng tâm.

Nữ Thần Băng Hải liếc mắt một cái, nhìn thấy phía dưới có người xuất thủ.

Nàng nhăn mày lại:

“Các ngươi đã bị hạn chế ở Cổ thành, không thể chạy thoát.

Chỉ dựa vào các ngươi, không thể nào ngăn cản được chúng ta.”

Không cần phải nhiều lời, những người này muốn động thủ, nàng sẽ trực tiếp trấn áp.

Sức mạnh thẩm phán lại lần nữa va chạm với biển máu, bốn vị Đại Đạo Thiên Thành trực tiếp dùng sức mạnh Đại Đạo càn quấy biển máu.

Dường như muốn đánh vỡ cân bằng.

Đúng lúc này, một ánh sáng màu tím lóe lên từ trong biển máu, một giọng nói linh hoạt kỳ ảo vang lên giữa trời đất:

“Bọn hấn bị hạn chế ở Cổ thành Họa Loạn, quả thật không có cách nào ngăn cản các ngươi.

Không biết, bằng ta thì có đủ không?”

Giờ phút này, tử quang kéo dài, gió mây dững động, tử khí ngập tràn.

Chương 1259: Đám chia rẽ ta và Lục Thủy? (1)

Đám chia rẽ ta và Lục Thủy? (1)

Tử khí đông lai ba vạn dặm.

Ánh sáng màu tím chiếu rọi phía chân trời, hải vực Vô Tận dường như bị bao trùm bởi một vệt màu tím.

sức mạnh cường đại xuất hiện từ trong Cổ thành Hoạ Loạn, tử khí bắt đầu hội tụ trên huyết hải.

Sức mạnh thuộc về Thất Điện Phán Xét trực tiếp bị tử khí ngăn cách, ngay cả sức mạnh của đám người Nữ Thần Băng Hải trong lúc nhất thời cũng không thể lay động tử khí.

Một bóng người bắt đầu xuất hiện trên mặt biển máu, bảo trì tư thái ngòi ngay ngắn.

Trước người nàng có bàn phạm vi một dặm.

Giống như đang uống trà và ăn điểm tâm.

Thong dong bất phá, lại có đủ để uy hiếp mọi người.

Sương mù màu tím ở quanh người nàng, làm người ta không cách nào thấy rõ cụ thể.

“Tử Y Thần Nữ?”

Nữ Thần Băng Hải có chút kinh ngạc, nhưng lúc này không thể lui, cũng không thể dừng lại, nếu không thất bại trong gang tấc.

“Động thủ.”

Giọng nói của Nữ Thần Băng Hải truyền ra.

Một đạo ánh sáng đột phá chân trời, đến đây trợ giúp.

Đó là Thần Quang Minh.

Sau đó bóng tối ập đến, sắp che đậy Cổ thành Hoạ Loạn.

Một phần sức mạnh của Nữ Thần Hắc Ám theo sau.

Tâm Hỏa Cổ Phật cũng chưa dừng lại, Thái Nhất Tiên Quân và Tử Vi Tiên Quân đồng dạng gia tăng sức mạnh.

Bởi vì bọn họ đột nhiên phát hiện ra một điều.

Nơi này không chỉ có Lưu Hỏa, còn có Tử Y Thần Nữ.

Hai người này tuyệt đối là nhân vật nặng nhẹ trong thời đại này, hiện tại hai người ở cùng một chỗ, tựa như liên thủ.

Điều này có nghĩa là gì?

Một khi muốn ra tay với bọn họ, như vậy thủ đoạn của đám người Đế Tôn có thể thật sự sẽ bị bọn họ rung chuyển, phá hỏng.

Lúc này lại giữ dư lực, như vậy đối với sau này nguy hại rất có thể là trí mạng.

Tử khí còn đang hội tụ, sức mạnh trực tiếp vọt tới trung tâm tử khí.

Người ngồi đây đều đứng ở đỉnh phong Tu Chân Giới, sợ hãi bọn họ cũng có, thế nhưng một Tử Y Thần Nữ còn không đủ để bọn họ dừng tay.

Cho dù là Lưu Hỏa cũng không được.

Đại Trưởng lão Lục gia, bọn họ vẫn dám động thủ.

Có một số việc, không thể chần chừ.

Ầm ầm!

Sức mạnh trực tiếp khởi động, không gian hỗn loạn, biển cả chấn động.

Bầu trời được chia thành nhiều màu sắc, mỗi một loại là sức mạnh cấp bậc đại đạo.

Sức mạnh trấn áp bốn phương, tất cả sinh vật dưới biển đều rung động.

Vân Đao Tam Tiên chạy thoát, nếu như không phải chạy nhanh, thậm chí sẽ trực tiếp kẹt lại đó.

Cách đấu tranh này quá mức khủng bố, đây là trong tình huống mấy vị tiên quân bị thương nặng.

Nếu như là thời kỳ toàn thịnh, bọn họ có lẽ cũng không có cơ hội trốn.

“Ngăn được không?” Nhị Trưởng lão nhìn phía trước hỏi.

Nàng có thể cảm giác được, có một ánh mắt nhìn chăm chăm vào nàng, không biết là Nữ Thần Hắc Ám hay Thần Quang Minh.

Chỉ là nàng không có suy nghĩ ra tay.

Ít nhất là không phải bây giờ.

“Nhìn là được rồi.” Cửu ngòi bên cạnh Nhị Trưởng lão nhìn về phía trước.

Xem sức mạnh cường đại quyết đấu.

Lúc này trong Cổ thành Họa Loạn, Chân Võ Chân Linh cũng khiếp sợ nhìn bầu trời, tử khí đông lai ba vạn dặm.

Thì ra Thiếu Phu nhân cũng tới, như vậy quả thật không có vấn đề gì.

Chỉ là đối phương có rất nhiều người, không biết tiếp theo sẽ như thế nào.

Bọn họ tự nhiên cũng khẩn trương.

Về phần Chương môn Thiên Nữ bên kia đã đã liên lạc xong, Nhạc Phong bị vây tiến đi.

Hiện tại ở Thiên Nữ Tông.

Chuẩn bị xong máy ảnh, bắt đầu phát sóng trực tiếp một ngày của Chương môn Thiên Nữ.

Bắt đầu thức dậy từ buổi sáng.

Đối phương cũng nóng lòng muốn thử, cũng không phản đối.

Không biết Nhạc Phong nói như thế nào, tóm lại tất cả đều đang phát triển ở một nơi tốt.

Nhưng...

Tín hiệu có chút không tốt, hy vọng ngày mai có thể xem đúng giờ.

Đây là ý nghĩ của tất cả tộc Bất Tử tụ tập lại.

Tất cả bọn họ đều ngồi gàn đó, chờ đợi bình minh ngày mai, chờ đợi hình ảnh xuất hiện.

Đường phố trực tiếp bày đến nơi này, một vài đại hán còn mang theo trẻ nhỏ.

Tới trẻ nhỏ cũng có...

Chỉ là bọn họ không có hình thể, bị giam cầm ở chỗ này.

Tội nghiệp ngập trời.

Àm âm!

Sức mạnh khủng khiếp đến từ trên cao ập tới, tất cả mọi người nhìn chăm chăm.

Không biết phía trên sẽ như thế nào.

Lúc này thân ảnh Mộ Tuyết đã ngưng tụ trên Huyết Hải, nàng ngồi ngay ngắn trên ghế máu ngưng tụ ra, nhìn sức mạnh hàng lâm.

Không đứng dậy, chỉ giật giật bàn tay mảnh khảnh.

Sau đó tử khí giống như vòng xoáy bắt đầu khởi động, hội tụ tất cả sức mạnh.

Tiếp theo để sức mạnh lấy vị trí nàng đặt ra, trùng kích Huyết Hải.

Sức mạnh xuyên thấu Huyết Hải, đụng vào thần huyết trên đài cao.

Àm âm!

Sức mạnh vô cùng cường đại tràn vào thần huyết, không có chút ngừng nghỉ nào, không ngừng tràn vào, tựa như muốn nổ bọ thần huyết.

Nhưng thần huyết giống như động không đáy, thôn phệ hết thảy.

Đám người Băng Hải kinh ngạc.

Một kích hạ xuống, không mang đến thương tổn gì cho Huyết Hải, hơn nữa tất cả sức mạnh đều tràn vào khu vực bọn

họ không biết.

Này...

“Tử Y Thần Nữ, muốn đối địch với chúng ta?” âm thanh trầm thấp của Nữ Thần Băng Hải truyền ra.

Ánh mắt lạnh như băng rơi vào trên người Tử Y Thần Nữ, công kích vừa rồi giống như đánh vào trên bông.

Làm cho bọn họ có chút khó chịu.

Nghe Nữ Thần Băng Hải nói, Mộ Tuyết nâng cà phê chẳng biết xuất hiện từ lúc nào trên mặt bàn nhấp một ngụm.

Tối nay nàng sẽ thức khuya, nàng lấy một tách cà phê từ trong nhà.

Buông cà phê xuống, Mộ Tuyết ngẩng đầu nhìn về phía Nữ Thần Băng Hải, truyền ra âm thanh không linh mờ mịt:

“Thần Chúng muốn đối địch với ta sao?”

“Đúng thì như thế nào?” Nữ Thần Băng Hải nhìn chằm chằm Mộ Tuyết, âm thanh không mang theo cảm xúc:

“Các hạ cản đường chúng ta, cản trở chúng ta truy tìm tung tích Chân Thần, chúng ta không thể động thủ phản kháng?”

Khí tức lạnh như băng bắt đầu khuếch tán, phảng phất muốn trấn áp tử khí thiên địa.

Nhưng mà chỉ có thể dùng sức mạnh đọ sức, quyền năng không có hiệu quả.

Những người khác không bao giờ mở miệng.

Cũng chưa từng rời đi, chỉ đứng ở trên cao chờ đợi theo dõi.

Chương 1260: Dám chia rẽ ta và Lục Thủy? (2)

Dám chia rẽ ta và Lục Thủy? (2)

Nơi này tuyệt không đơn giản.

Địa phương đáng giá Lưu Hỏa cùng với Tử Y Thần Nữ cùng xuất hiện, không bình thường.

Lần trước là sức mạnh trấn áp bầu trời, thể hiện bất phàm.

Chỉ là có một điểm bọn họ ngược lại yên tâm hơn không ít, hai vị này không mạnh như dự đoán.

Có một số khả năng, dường như họ đang phục hồi.

Lưu Hỏa là như vậy, Tử Y Thần Nữ còn cần phải thảo luận thêm.

Đối với lời nói của Nữ Thần Băng Hải, Mộ Tuyết cũng không thêm để ý, hai tay nàng đặt ở trước người, duy trì dáng người ưu nhã, truyền ra âm thanh không linh mờ mịt của nàng:

“Cũng không phải khinh thường các ngươi, Thần Chúng, Tiên Đình, Phật Môn, cho dù liên thủ cũng không có khả năng xông vào phiến huyết hải này.

Các ngươi có thực lực rất mạnh, nhưng chỉ là rất mạnh.

Chưa kể mỗi một người đều bị thương nặng.”

Nữ Thần Băng Hải nhìn Tử Y Thần Nữ, lông mày hơi nhíu lại.

Đối phương nói đúng không?

Rất đúng.

Tất cả bọn họ đều bị thương nặng, muốn xông vào cơ bản là không có khả năng.

Nhưng muốn lay động không nhất định không có khả năng.

Chỉ cần Tử Y Thần Nữ tránh ra.

Nhưng đối phương căn bản không tránh ra, rõ ràng là tới ngăn cản bọn họ.

“Chúng ta rất muốn biết, tại sao Tử Y Thần Nữ lại xuất hiện ở Cổ thành Hoạ Loạn?”

Nơi này hẳn là một trong những bộ cục Lưu Hỏa của Ân Thiên Tông.” Thái Nhất Tiên Quân nhìn Tử Y Thần Nữ mở miệng hỏi.

Lúc này bọn họ không thể đứng nhìn.

Dù sao liên quan đến Tiên Đình.

Hệ số nguy hiểm quá cao.

“Muốn biết đáp án, vào Cổ thành Hoạ Loạn là được.” Mộ Tuyết lại một lần nữa bùng cả phê lên, ngược lại không uống, chỉ nhẹ nhàng đặt lên đũa:

“Có một số việc, có đủ thực lực mới có thể biết được.”

Nói xong mới giơ ly lên nhấp một ngụm cà phê.

Thái Nhất Tiên Quân không nói nữa, bọn họ không cách nào tiến vào Cổ thành Hoạ Loạn.

Bọn họ chưa khôi phục đỉnh phong, không dám tùy ý xâm nhập Cổ thành Hoạ Loạn.

Không chỉ là vấn đề thực lực, mà còn là thời kỳ viễn cổ, Đế Tôn đã từng cảnh cáo bọn họ, Cổ thành Hoạ Loạn cũng không đơn giản.

Có tiến thì có thể không có ra.

Tất cả mọi người dưới hần đều không cách nào tránh khỏi chuyện này.

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người vô pháp mở miệng, chỉ là nhìn Tử Y Thần Nữ.

Bọn họ có thể cảm giác được, Tử Y Thần Nữ chưa chắc rất mạnh, nhưng công kích của bọn họ đều có thể bị đối phương dờn đi.

Về phần có ích lợi gì, bọn họ không cách nào biết được.

Là trợ giúp bọn họ, vẫn là đảo loạn bọn họ.

Đều không thể nào biết được.

Nhưng cuối cùng phải có một quyết định.

Thái Nhất Tiên Quân và Tử Vi Tiên Quân đều nhìn Nữ Thần Băng Hải, chuyện lần này là do đối phương khởi xướng, như vậy Thần Chúng hạ quyết định này.

Họ không có nhiều nhận biết về nơi này.

Phía dưới, Chân Linh nhìn thân ảnh mơ hồ phía trên, trong lúc nhất thời ánh mắt lóe sáng.

Thiếu Phu nhân...

Thật lợi hại.

Khí chất bùng nổ.

Thiếu gia mỗi lần đều là thịnh khí lẫm nhâm, ngạo thị thiên hạ.

Thiếu Phu nhân đoan trang tao nhã, coi thường chúng sinh.

Chỉ là có thể mang đến ảnh hưởng cho thiếu gia hay không bọn họ cũng không biết, chỉ có thể xem kế tiếp.

“Chúng ta có chút tò mò.” Nữ Thần Băng Hải nhìn Tử Y Thần Nữ, âm thanh bình tĩnh:

“Gần đây Tử Y Thần Nữ mới hiện thế là bởi vì vừa mới thức tỉnh sao?”

Nàng muốn biết Tử Y Thần Nữ có phải là nhân vật thời Viễn Cổ hay không, như vậy liền có thể có suy đoán khác.

Hiện tại, không thể rút ra bất kỳ kết luận nào.

“Nghĩ như vậy cũng đúng, nhưng cũng không đúng.” Mộ Tuyết nhẹ nhàng đặt cà phê lên bàn.

Nàng vẫn chưa cho ra đáp án thực sự, cũng không thể cho ra.

Dù sao cũng không thể tưởng tượng nổi.

Ngay cả nàng cũng có chút nghi hoặc, Lục Thủy hẳn cũng sẽ nghi hoặc.

Nếu không...

Cũng sẽ không chạy đến chỗ nàng hủy hôn.

Cụ thể là cái gì, có lẽ sau này bọn họ sẽ có thể biết được.

Ít nhất Lục Thủy có thể tìm được đáp án, nàng không thích giày vò như Lục Thủy.

Nàng chỉ cần có thể yên lặng bồi Lục Thủy, nấu cơm, ghi chép, vậy là đủ rồi.

À, còn có sinh con trai cho Lục Thủy.

“Luu Hỏa cũng là như thế sao?” Nữ Thần Băng Hải lại hỏi.

“Cái này cần Nữ Thần tự mình đi hỏi.” Mộ Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu, mở miệng trả lời.

Ngữ khí bình tĩnh, tựa như tùy ý tán gẫu.

Nữ Thần Băng Hải cau mày, không hỏi thêm.

Lúc này nàng đang suy nghĩ, là động thủ hay là bất động.

Vẫn luôn cố gắng liên hệ với Chân Thần, nhưng một chút tiếng đáp lại cũng không có.

...

Lục Thủy Vốn đang nghiên cứu thần huyết, hẳn đã tìm được sức mạnh của Lục.

Đang cố gắng tìm xiềng xích ở đâu.

Thực lực không đủ chỉ có thể từng chút tới.

Lục là cấp độ nào?

Giai đoạn đầu hẳn là không có chí cao, giam cầm lưu lại là trước khi hẳn tấn thăng.

Nhưng sau này nên gia trì một lần nữa.

Như vậy loại cấp bậc giam cầm này, hẳn chỉ mới lục giai, muốn thành công phân tích khó khăn cỡ nào.

Thần huyết cũng phiền toái.

Bằng không, làm sao cần phải cùng Aiz đọ sức, mượn sức mạnh của đối phương mới có thể phân tích tốt hơn?

Chỉ là khi hấn an tâm nghiên cứu, đột nhiên cảm giác có sức mạnh tràn vào.

Àm âm!

Sức mạnh cường đại dưới sự dẫn dắt của Hồn Nguyên Tử Khí trực tiếp đánh vào trong thần huyết, nhắc lên sóng lớn.

Vừa rồi cũng từng có công kích, quả thật sẽ ảnh hưởng đến hấn.

Hấn không có cách nào dẫn đạo để hấn dùng, cho nên cần Mộ Tuyết đi xử lý.

Nhưng...

Tại sao Mộ Tuyết trực tiếp đưa sức mạnh vào?

Mặc dù hữu ích, nhưng tăng thêm các thành phần phiền phức cao hơn.

Điều này...

Khi hấn phát hiện sức mạnh, hấn rõ ràng.

Sáu khí tức Đại Đạo Giả.

Mộ Tuyết chống đỡ không nổi.

Chỉ có thể đưa sức mạnh vào, để cho thần huyết triệt tiêu, thuận tiện lợi dụng.

Nhưng mà quá hao phí tinh thần, nếu vẫn như vậy, hấn gì cũng không cần làm, chỉ có thể dẫn dắt những sức mạnh này.

Còn phải chú ý Chân Thần Aiz, tránh cho nàng phát động âm lung.

Thiên địa lực bắt đầu khởi động, thần huyết sóng biển phóng lên trời, sức mạnh va chạm vào Mộ Tuyết, không thể có tiêu hao, chỉ là ý đồ tách ra.

Sau đó, sức mạnh phát nổ.

Tiếng gầm vang lên.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Vô số sức mạnh phân tán vỡ tám phương.

Lúc này Lục Thủy cũng cố gắng chú ý những nơi bị công kích, ý đồ phân tích.

Cực kỳ hao phí tinh thần.

Càng không dư lực công kích Chân Thần Aiz, lúc này thánh khiết quang huy nhìn Lục Thủy, không xuất thủ công kích.

Nàng đứng ở nơi đó thu hút sức mạnh thần huyết, ý đồ làm cho mình cường đại lên.

Mà đối phương đang tiêu hao.

Này lên kia xuống.

Qua một thời gian nữa, đối phương sẽ không cách nào ngăn cản nàng truyền tin tức.

Nàng cũng không vội vàng truyền tin tức đi ra ngoài ngay hiện tại, nàng đang chờ, chờ đối phương buông lỏng xuống.

Nếu như đối phương không dư lực, sẽ không để nàng truyền tin tức ra ngoài.

Dù sao cũng có một bộ phận sức mạnh phong bế thông đạo của nàng.

Sau đó nàng đặt ánh mắt đặt ở Duy Nhất Chân Thần ăn thần huyết, chưa từng mở miệng, cũng chưa từng có bất kỳ động tác gì.

Thu hồi ánh mắt, Aiz bắt đầu ngưng tụ một luồng thần lực này.

Nàng đang chờ, chờ nhân loại phân tích thần huyết, lợi dụng xong sức mạnh bên ngoài.

Sau đó để bên ngoài tiếp tục công kích, đối phương cần sức mạnh phân giải thần huyết.

Nàng cần ngưng tụ sức mạnh truyền ba chữ đi ra ngoài.

Tất cả mọi người không ngu ngốc, tất cả đều hiểu suy nghĩ của riêng mình.

Xem cuối cùng, là bên ai thắng.

Chương 1261: Dám chia rẽ ta và Lục Thủy? (3)

Dám chia rẽ ta và Lục Thủy? (3)

Đêm khuya.

Nữ Thần Băng Hải nhìn thấy sức mạnh thất điện đã hội tụ, liền không chân chờ nữa.

Dự định động thủ.

Chỉ là chưa đợi nàng hạ xuống Thần Dụ, đã nghe được Thần Dụ đến từ Chân Thần:

“Tiếp tục công kích.”

Nữ Thần Băng Hải thở phào nhẹ nhõm, rốt cục truyền ra thần dụ.

Mặc dù không biết bên trong là tình huống gì, nhưng hiện tại không thể không động thủ.

“Động thủ.”

Nữ Thần Băng Hải bước ra từng bước, vô tận hải dương gia thân, sau đó bắt đầu công kích tử khí trên Vô Tận Huyết Hải.

Tử khí không tiêu, bọn họ không cách nào công kích huyết hải ngập trời.

“Hàng thần phạt.” Người của Thất Điện nói, tiếng trầm thấp.

sức mạnh cường đại từ trong trận pháp xuất hiện, bắt đầu công kích tử khí.

Tử Vi Tiên Quân, Thái Nhất Tiên Quân, Tâm Hỏa Cổ Phật tất cả đều động thủ.

Giờ khắc này lại là sức mạnh vô cùng cường đại hàng xuống, tràn vào tử khí vô tận, ý đồ công phá tử khí, đánh tan Tử Y Thần Nữ.

Mộ Tuyệt uống cà phê, chưa có động tác gì.

Vòng xoáy tử khí xuất hiện, bắt đầu dẫn động sức mạnh hướng đến thần huyết.

Nữ Thần Băng Hải dẫn động nước biển bát phương, mượn thể biển rộng, công kích vòng xoáy tử khí.

Ý đồ làm vòng xoáy tan tác, vượt qua phạm vi thừa nhận.

Ầm ầm!!!

Sức mạnh vô tận hết đợt này đến đợt khác.

Tràn vào tử khí.

Nhưng...

Rất lâu sau, đám người Nữ Thần Băng Hải lui ra.

Thất Điện Thần Phán dừng lại.

Vòng xoáy này giống như động không đáy, căn bản lấp không đầy.

Hơn nữa cũng không cách nào lay động Tử Y Thần Nữ dẫn dắt.

Điều này làm tất cả mọi người nhú mào, bọn họ cư nhiên có cảm giác vô lực.

Nơi này rốt cuộc là địa phương nào?

Bên trong lại phát sinh chuyện gì đáng sợ, có thể làm cho nhiều sức mạnh của bọn họ như vậy, như đá vụn như biển, không kích thích nổi sóng biển.

Mà tất cả những thứ này, thậm chí không quấy rầy Tử Y Thần Nữ uống cà phê.

“Tử Y Thần Nữ tọa trấn ở đây, là chính mình muốn tới, hay là bởi vì có người mời?” Tử Vi Tiên Quân mở miệng hỏi.

Nếu như vô pháp đánh bại đối phương, như vậy liền ý đồ để đối phương trở thành hợp tác.

Chính là không biết Lưu Hỏa mở ra giá cả bao nhiêu.

Mộ Tuyết lấy một cái thìa từ mặt bàn, khuấy cà phê, sau đó buông thìa xuống.

Cũng không ngẩng đầu mở miệng nói:

“Đều có đi.”

“Như vậy Tử Y Thần Nữ cảm thấy cần cái giá gì mới có thể dờn bước trở về đây?” Tử Vi Tiên Quân hỏi.

Mộ Tuyết quay đầu nhìn về phía Tử Y tiên quân, sau đó vươn ngón tay, chậm rãi ấn xuống.

Sau đó là âm thanh không linh mờ mịt:

“Giết chóc, một ngón tay kinh hồng.”

Giờ phút này mấy gió bắt đầu động, biên cả quay cuồng, trên thiên địa hạ xuống một ngón tay.

Giết chóc bao trùm bốn phương, trấn áp thiên địa.

Tất cả đều đánh thẳng vào Tử Vi Tiên Quân.

Công kích đột ngột này, tất cả mọi người ở đây đều động.

Nữ Thần Băng Hải, Thái Nhất Tiên Quân, Tử Vi Tiên Quân, Tâm Hỏa Cổ Phật, tất cả đều ra tay chống lại công kích đột ngột này.

Lấy thực lực của bọn họ, có thể dễ dàng ngăn cản.

Nhưng...

Một ngón tay kinh hồng trong nháy mắt di chuyển, lướt qua sức mạnh của mọi người, trực tiếp đi tới trước mặt Tử Vi Tiên Quân.

Giờ khắc này tất cả mọi người đều cả kinh.

Tử Vi Tiên Quân trường kiếm chém ra, tinh thần bắt đầu khởi động, đại đạo khí tức phát ra.

Ầm ầm!

Một ngón tay kinh hồng trực tiếp cùng trường kiếm của Tử Vi Tiên Quân đụng vào nhau.

Sức mạnh cường đại như vô hình quang mang khuếch tán.

Sức mạnh khí tức vãn vẹn không gian.

Răng rắc!

Chỉ là trong nháy mắt, trường kiếm trong tay Tử Vi Tiên Quân tràn ngập vết nứt.

Ầm ầm!

Thanh kiếm vỡ.

Một ngón tay trực tiếp rơi vào trên người Tử Vi Tiên Quân.

Phốc phốc!

Sức mạnh gần như xuyên qua Tử Vi Tiên Quân, một ngụm máu tươi trực tiếp phun ra.

Hắn vốn đã trọng thương, lúc này càng thêm thương tích.

Hắn lui về phía xa, khom lưng, trong lúc nhất thời khó có thể đứng thẳng.

“Ta không thích đề tài này.” âm thanh thuộc về Mộ Tuyết truyền khắp bốn phương.

Làm cho tất cả mọi người kinh hãi không thôi, Tử Y Thần Nữ rất mạnh.

Nếu bọn họ đang ở trong thời kỳ toàn thịnh, bọn họ không lo lắng bất cứ điều gì.

Thế nhưng công kích vừa rồi đối với bọn họ tiêu hao không nhỏ, mà Tử Y Thần Nữ thoạt nhìn không có tiêu hao gì.

Chỉ là một kích này đối với nàng mà nói, hẳn là tiêu hao không nhỏ.

Nhưng...

Bọn họ không cần phải thử đối phương còn có thể dùng được mấy lần.

Mộ Tuyết nhìn những người này, nói xong, cũng không lưu ý nhiều nữa.

Loại công kích vừa rồi nàng không dùng được kích thứ hai.

Dù sao muốn vượt qua tất cả mọi người, chuyện này rất phiền toái.

Không thuộc hàng ngũ người Đại Đạo bình thường.

Nàng dùng quá mức phí sức, lại không có tu luyện, có thể làm được như vậy rất khó được.

Đừng nhìn nàng rất thoải mái...

Được rồi, nàng rất thoải mái, nhưng tiêu hao vẫn có, tùy hứng không đứng dậy.

Lục Thủy gây chuyện quá lớn, nàng cũng không chịu nổi.

Nếu Đại Trưởng lão rảnh rồi, để Lục Thủy lừa gạt Đại Trưởng lão, như vậy gì cũng dễ dàng.

Đáng tiếc không làm được.

Về lý do tại sao nàng không thích đề tài trước đó.

Người này cư nhiên muốn chia rẽ nàng và Lục Thủy, quả thực không biết sống chết.

Nếu tu vi Lục Thủy khôi phục đủ, tiên quân kia đã nằm sấp trên biển sinh tử toàn bộ dựa vào nghị lực.

Nghĩ như vậy Mộ Tuyết tiếp tục uống cà phê của nàng.

Vừa uống chính là một đêm.

Một vài ngôi sao còn lại trên bầu trời bắt đầu vào trong biển, Kiêu Dương có dấu hiệu nhảy ra ngoài.

Mộ Tuyết nhìn ly trống rỗng, cảm giác sắp trở về.

Không thể dừng lại thêm.

“Đình chiến đi.”

Mộ Tuyết nhìn Nữ Thần Băng Hải mở miệng nói.

Lời này vừa truyền ra ngoài, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Nữ Thần Băng Hải không thể tin được.

Ngừng chiến?

Thứ này người muốn nghỉ là nghỉ được sao?

Mộ Tuyết cũng không có để ý những người này, mà nhìn Cổ thành Hoạ Loạn một cái, sau đó đứng dậy rời đi.

Sau đó tất cả mọi người cứ như vậy nhìn nàng biến mất trên huyết hải, hết thấy điều kỳ diệu như vậy.

“...”

Là thời đại thay đổi sao?

Có chút vượt qua bọn họ đoán trước.

Một màn bất thành lnh này, quả thật làm cho bọn họ có chút không hiểu.

Nhưng dù thế nào đi nữa, đây cũng là một cơ hội, sau đó Nữ Thần Băng Hải vận dụng thần lực, muốn công kích Cổ thành Hoạ Loạn trên không.

Chỉ là sức mạnh vừa mới hội tụ, liền đột nhiên cảm giác được một ánh mắt khủng bố, hoặc là nói vô số.

Là Cổ thành Hoạ Loạn.

Khi Nữ Thần Băng Hải lại một lần nữa nhìn về phía Cổ thành Hoạ Loạn, đột nhiên phát hiện, lúc này Cổ thành Hoạ Loạn phẳng phát có một khuôn mặt thật lớn, mà mặt người này tựa như đang nhìn chăm chăm nàng, nhìn chăm chăm sức mạnh của nàng.

Oán hận, tức giận, giết chóc.

Ngay cả ở rìa mắt không chế.

Điều này làm Nữ Thần Băng Hải có chút khiếp sợ, tòa thành này thật đáng sợ...

Lúc này Chân Võ Chân Linh cũng có vẻ mặt khiếp sợ.

Ban đầu tất cả mọi người ở chỗ này chờ đợi suốt đêm, cùng lúc nhìn về phía bên ngoài, trong mắt mỗi người đều mang theo phần nộ đồ tươi.

Giống như muốn ăn thịt người.

Gần năm giờ, Chương môn Thiên Nữ phải rời giường.

Một ngày Chương môn Thiên Nữ sắp bắt đầu.

Nếu như lúc này có sức mạnh đan xen, như vậy tín hiệu nhất định sẽ xảy ra vấn đề.

Cho nên, tất cả tộc Bất Tử Cổ thành Hoạ Loạn, vây ở bên bờ vực mắt không chế.

Dường như ai dám ngăn cản bọn họ nhìn một ngày của Chương môn Thiên Nữ, bọn họ sẽ đem người đó xé nát hoàn toàn.

Xé nát thành trăm mảnh.

Ai cũng vô dụng.

Đối mặt với một màn này, Chân Võ Chân Linh mới phát hiện, Chương môn Thiên Nữ đối với bọn họ mà nói trọng yếu cỡ nào.

Trong khi đó.

Bên trong thần huyết, xuất hiện ác ý vô tận.

Là ý chí đến từ tộc Bất Tử.

Trực tiếp lay động thần huyết.

Tất cả dường như đều đang sụp đổ, vô số âm thanh quanh quẩn trong thần huyết không gian.

Dữ tợn, tà ác.

Giết bọn họ, giết bọn họ, xé nát bọn chúng, xé nát bọn chúng.

Ai động thủ thì xé nát người đó, xé nát, xé nát.

Giết.

Lục Thủy cau mày.

Chuyện gì xảy ra ngoài đó vậy?

Tộc Bất Tử sao đột nhiên mất không chế?

Thần quyền Aiz cũng khiếp sợ, dưới loại ý chí khủng bố này, sức mạnh ba người bọn họ lưu lại đều sắp bị nghiền nát.

Đây là một vấn đề xấu.

Không chút do dự, nàng trực tiếp truyền tin tức ra ngoài.

Lục Thủy cũng vào lúc này nhận được tin tức của Mộ Tuyết.

Tộc Bất Tử bạo động?

Một khi bên ngoài đánh nhau, sẽ ảnh hưởng đến tín hiệu?

“...”

Chân Võ Chân Linh đã làm gì?

Không phải họ đã đặt một vệ tinh sao?

Uy lực khủng bố như vậy, sắp lật đổ thần huyết.

Sau này có nên hạn chế hai người này một chút hay không?

Chỉ là rất nhanh hết thấy đều ổn định lại, đại khái là người bên ngoài đồng ý với cách nói của Mộ Tuyết, đình chiến.

Đối phương đồng ý, tự nhiên là vừa rồi thần quyền Aiz truyền tin tức đi ra ngoài.

Ở đây không ổn định, không tốt cho bọn họ.

Chỉ cần xem ai cười đến cuối cùng.

Sau khi ổn định, hắn liền tiếp tục phân tích thần huyết, chỉ là hữu vi pháp vẫn chưa dừng lại, qua vài ngày nữa hắn sẽ tấn thăng 6,5.

Hy vọng dừng ở chỗ này đợi cho tấn thăng thất giai.

Vậy thì quá muộn rồi.

Mà theo phân tích của hắn, thần huyết bắt đầu tràn ra một loại khí tức cổ quái.

Những khí tức này xuất hiện ở đài cao, lại trực tiếp biến mất, cuối cùng rơi vào huyết thủy.

...

Bên ngoài, sức mạnh xung quanh Cổ thành Hoạ Loạn biến mất, ác ý thuộc về Cổ thành Hoạ Loạn tiến tới tan thành mây khói.

tộc Bất Tử nhân ban đầu lộ ra ánh mắt đỏ tươi đều quay đầu nhìn về phía Chân Võ Chân Linh.

“Dạ các người, đúng rồi, thời gian đã đến chưa? Người có thể bắt đầu không?”

Ngay lập tức có người hỏi.

Chân Võ Chân Linh lập tức phục hồi tinh thần lại, sau đó gật đầu nói:

“Không sai biệt lắm, chúng ta cũng chuẩn bị xong, chờ đợi bắt đầu là được.”

Nghe được những điều này, cả đám tộc Bất Tử nhân đều an tĩnh lại, sau đó nhìn màn hình lớn chờ đợi hình ảnh xuất hiện.

Quả nhiên không bao lâu, hình ảnh bắt đầu xuất hiện.

Là một ngọn núi lớn, hình ảnh càng lúc càng lớn, sau đó rơi vào trong một sân.

Kéo kẹt.

Cửa phòng mở ra.

Chưởng môn Thiên Nữ ăn mặc chỉnh tề duỗi thắt lưng, đi ra khỏi phòng.

Lúc này, âm thanh giàu từ tính theo đó truyền ra.

“Sáng sớm, mưa chưa tan, Chưởng môn Thiên Nữ sẽ rời giường, tiến hành tu luyện cơ sở.”

“Phương pháp tu chân cường đại, thường thường chú trọng đến căn cơ mài giũa.”

Chương 1262: Quay đầu còn kịp (1)

Quay đầu còn kịp (1)

Ban ngày.

Trên đại dương bao la.

Huyết Hải ngập trời, nhưng lại không hề có dấu hiệu rơi xuống.

Bên ngoài Họa Loạn Cổ Thành.

Băng Hải Nữ Thần quan sát xung quanh, cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Sự kinh khủng bất thường lúc này của Cổ Thành hoàn toàn khác với bây giờ.

Dường như bên trong đó có một Viễn Cổ Mãnh Thú muốn hủy diệt hết tất cả mọi thứ.

Sau đó, nàng nhận được thân dụ, ngừng công kích.

Có lẽ, ban ngày thật sự phải ngưng chiến.

Tử Vi Tiên Quân đang chữa thương, Thái Nhất Tiên Quân thì chau mày nhìn Cổ Thành.

Hắn không hỏi tại sao lại ngưng chiến, bởi vì khi này Họa Loạn Cổ Thành cực kỳ kinh khủng, chỉ cần có sức mạnh hội tụ sẽ khiến Họa Loạn Cổ Thành để mất tới.

Cảm giác này hoàn toàn không phải là cảm giác bị Đại Đạo để mất tới, khác xa với Đế Tôn.

Nhưng vẫn khiến cho bọn họ không thể nào cất bước tiến lên được.

Không chỉ có hắn, mấy người ở xung quanh như Tử Vi Tiên Quân, Tâm Hỏa Cổ Phật đều như thế.

Bọn họ dường như đã gặp được sự đáng sợ thật sự của Họa Loạn Cổ Thành.

Chuyện tới nước này hoàn toàn không còn biện pháp nào nữa.

Nhưng bọn họ cũng không rời đi.

Băng Hải Nữ Thần là do nghe thấy thân dụ, còn mấy người Thái Nhất Tiên Quân và Tâm Hỏa Cổ Phật là do ngay lúc kinh khủng đó, bọn họ nhận thấy được sức mạnh của Đế Tôn và Phật Đà.

Điều này nói lên cái gì?

Ở đây không chỉ liên quan tới Chân Thần của Thần Chúng, mà còn có cả Đế Tôn của Tiên Đình và Phật Đà của Phật Môn.

Chuyện này khiến cho bọn họ không thể nào rời đi được.

Cho nên, bọn họ chỉ có thể đứng tại đây, động cũng không đúng, mà bất động cũng không đúng.

Vậy thì, ngừng chiến đi.

Đây không phải là chuyện mà bọn họ nghĩ không tu liền có thể không tu.

Cuối cùng thì mấy người bên Băng Hải Nữ Thần chỉ có thể yên lặng chờ đợi, hoặc là khôi phục, hoặc là tích lũy sức mạnh, chờ tới khi có thể tiếp tục chiến đấu.

Còn lúc đó là lúc nào thì...

Có lẽ là một ngày đi.

Bọn họ cũng không biết Y Tử Thần Nữ đi đâu.

Có lẽ, nàng còn có những chuyện khác cần làm.

...

Trong Họa Loạn Cổ Thành.

Tất cả Bất Tử Tộc đều nhìn lên màn hình lớn, nhìn một ngày của Thiên Nữ Chương Môn.

Bọn họ vô cùng chăm chú, có đôi khi còn đánh giá hai ba câu.

Tóm lại đều là mấy lời tán dương.

Ai cũng xem một cách say sưa cả.

Ông kính cực kỳ tốt.

Bọn họ xem từ sáng tới tận đêm, tới khi thấy Thiên Nữ Chưởng Môn chậm rãi nằm xuống.

“Tối rồi, ánh sáng nhẹ nhẹ tỏa ra từ ngôi sao, gió nhẹ thổi, Chưởng môn của Thiên Nữ Tông rất thích ngủ thiếp đi trong loại thời tiết như này.”

“Một ngày mới sẽ được tới trong sự mong chờ.”

Hình ảnh dừng lại ở bầu trời ở trên rừng cây.

Cuối cùng là biến mất không còn thấy gì nữa.

Kết thúc.

“Hết, hết rồi?”

Phụ nhân lập tức lấy lại tinh thần, cảm giác có chút tịch mịch.

Những người khác cũng nhìn Chân Võ và Chân Linh.

Dường như đang mong chờ, cũng dường như đang khẩn cầu.

Tóm lại là bọn họ muốn xem tiếp.

“Ngủ, phải chờ tới ngày mai.”

Chân Linh nhìn những người này, nhất thời nàng không biết phải từ chối như thế nào.

“Ngày mai còn có tiếp sao?”

Lập tức có người nói:

“VẬY CHÚNG TA Ở ĐÂY CHỜ ĐI.”

“Ăn cơm trước đã, giải quyết xong công việc rồi lại qua đây xem tiếp.”

Mọi người đi giải quyết công chuyện của mình.

“CÓ GÂY THÊM PHIÊN PHỨC CHO CÁC NGƯỜI HAY KHÔNG?”

Phụ nhân nhìn Chân Võ và Chân Linh.

“Không, sẽ không.”

Chân Võ và Chân Linh lập tức lắc đầu.

Thực ra, chỉ cần đối diện đồng ý là được, bọn họ không có vấn đề gì cả.

Nhưng mà, đối diện dường như cũng rất sẵn lòng.

Tóm lại, tất cả đều không thành vấn đề gì cả.

Chỉ cần có tín hiệu là được.

Lúc này, trên Huyết Hải lại một lần nữa xuất hiện ánh sáng tím.

Tử Khí Đông Lai ba ngàn dặm.

Ít hơn trước đó rất nhiều.

Mọi người đều đã quen rồi, không cần phải sử dụng đặc hiệu quá cầu kỳ.

Mộ Tuyết một lần nữa xuất hiện ở Huyết Hải, nàng ngồi ngay ngắn trên ghế, bên cạnh còn có cái bàn tròn, trên bàn có cà phê.

Mộ Tuyết nhìn chằm chằm vào ly cà phê, cảm giác thiếu chút điểm tâm, biết vậy đã làm một chút mang theo rồi.

Sau đó, Mộ Tuyết cúi đầu nhìn Cổ Thành.

Chân Linh cảm giác dường như Thiếu nữ đang nhìn mình, sau đó nàng thấy Thiếu nữ khẽ giơ ngón tay ra.

Chân Linh chẳng biết từ lúc nào mà bản thân mình đã xuất hiện ở bên cạnh Thiếu nữ rồi.

Cái này...

Không hề chần chờ chút nào.

Chân Linh bắt đầu lấy đĩa điểm tâm ra, bày nó lên trên bàn.

Sau đó, lấy một ấm trà đựng sữa bò, vô dùng tươi mới, dùng trận pháp để cất giữ.

Tuyết đối sẽ không biến chất.

Sau đó, nàng đổ một chút vào trong cà phê, rồi lại bỏ vào đó thêm một muỗng nhỏ đường nữa, quậy lên.

Sau đó, nàng cầm ấm trà lui sang một bên.

Dường như đã làm xong công việc của mình.

Thao tác thành linh xuất hiện này khiến cho tất cả mọi người đều hoang mang.

Mộ Tuyết cũng có chút kinh ngạc.

Tại sao Chân Linh lại biến thành như thế này?

Nàng chỉ hy vọng Chân Linh lấy ra chút đồ ăn vặt để ban đêm không quá nhàm chán mà thôi.

Ai mà ngờ rằng, Chân Linh lại chuẩn bị chu đáo như thế.

Nàng bung ly cà phê lên, nhấp nhẹ một cái.

Mùi vị ngon hôm qua rất nhiều, Chân Linh thật là lợi hại.

Sau đó, Mộ Tuyết quay qua nhìn mấy người Băng Hải Nữ Thần, nói:

“Khai chiến đi.”

Mọi người:

“...”

Rốt cuộc là đang làm cái gì vậy hả?

Hơn nữa, thị nữ này là sao?

Bởi vì có sự ảnh hưởng của tử khí, cho nên mọi người hoàn toàn không thấy rõ được mặt người thị nữ này.

Nhưng mà, bọn họ có thể cảm nhận được rất rõ, khi người thị nữ này mới xuất hiện, nàng khá là mê mang, chỉ là trong nháy mắt sau đó lại tiến vào nhân vật mà thôi.

“Đó là Chân Linh?”

“Đúng vậy, là Chân Linh.

Bọn họ phát một chương trình ở trong thành cho Bất Tử Tộc xem.

Tên tiết mục là Thế giới động vật...

Ách.

Không phải, là cuộc sống hằng ngày của Thiên Nữ Chương môn.”

Cửu nói.

Nàng nhìn Chân Linh, cảm giác người thị nữ này đúng là không tầm thường.

“Ta nhớ Chân Võ và Chân Linh là người mà Tam trưởng lựa chọn để làm hộ vệ cho Lục Thủy.

Bọn họ học được mấy cái này lúc nào?”

Nhị trưởng lão hỏi.

“Có lẽ là do phát hiện ra được mình có thiên phú ở chỗ này đi.

Kinh thiên động địa, thiên phú có thể khiến cho Lưu Hỏa và Tử Y Thần Nữ phải khiếp sợ.”

Cửu dùng gương mặt vô cùng bội phục nói.

Nhị trưởng lão:

“...”

Nàng không muốn nói gì nữa.

Mấy người Băng Hải Nữ Thần cũng có chút bất đắc dĩ mà nhìn Tử Y Thần Nữ.

Nhưng mà, có đôi lúc không thể không động thủ, đã ngừng cả một ngày rồi.

Cuối cùng vẫn phải tiếp tục động thủ.

Đại chiến hết sức căng thẳng.

Lực lượng cường đại bóp méo không gian, trấn áp hải vực.

Tinh quang lưu chuyển.

Nơi giao tiếp giữa biển và bầu trời bắt đầu xuất hiện ánh sáng.

“Trời gần sáng rồi, ngưng chiến đi.”

Giọng nói của Mộ Tuyết vang lên.

Băng Hải Nữ Thần:

“ ... ”

Tối hôm qua nàng lại nghe thấy thần dụ, cho nên chỉ có thể tiếp tục ở đây chờ lệnh.

Nàng không biết như này có thể giúp gì cho Chân Thần hay không, nhưng mà hiện tại nàng cũng chỉ có thể làm như thế.

Tòa thành này quá quý dị.

“Đúng rồi.”

Mộ Tuyết đột nhiên nói:

“Có lẽ hôm nay ta sẽ tới trễ một chút.”

Hôm nay nàng phải bồi mấy người Tra Tra đi tới Xảo Vân Tông.

Nhã Lâm và Nhã Nguyệt muốn mua quần áo, nàng phải đi để chọn giúp cho bọn họ.

Tới được Xảo Vân Tông cũng khá là trễ rồi.

Băng Hải Nữ Thần không trả lời, nàng sẽ chờ sao?

Chỉ cần Cổ Thành không khủng bố như thế nữa, thì nàng sẽ không chờ.

Những người khác cũng chỉ có thể giữ vững bình tĩnh, bọn họ chưa bao giờ đánh một trận chiến mà phải kiềm chế như thế.

Thà bị nghiền ép còn tốt hơn.

Tử Y Thần Nữ chỉ xuất hiện vào buổi tối, ban ngày thì ngừng chiến.

Bọn họ vốn có thể không quan tâm tới việc này, nhưng mà tòa thành này lại quá kỳ quái, khởi động sức mạnh vào ban ngày thì rất dễ bị cấm thù.

Cảm giác đó quá mức kinh khủng, dù cho bọn họ có đang ở trong thời kỳ đỉnh cao nhất, cũng không dám tiến vào trong tòa thành này.

Sẽ bị xé nát trong nháy mắt.

Bọn họ trơ mắt nhìn Tử Y Thần Nữ, không thể làm gì được cả.

Hơn nữa, cảm giác ấy lại xuất hiện, chỉ cần bọn họ dám động thủ, toàn bộ Họa Loạn Cổ Thành sẽ ngay lập tức mất không chế.

“...”

Ngừng chiến đi.

Tiếp tục tích lũy sức mạnh, chờ tới tối nay, đánh Tử Y Thần Nữ.

Lúc này, Chân Linh đã về lại vị trí ban đầu, trực tiếp bắt đầu phát sóng.

“Buổi sáng ngày mùa đông sẽ có chút hàn y, Thiên Nữ Chương môn sẽ vượt qua những thứ này, tiếp tục tu hành.”

“Thời tiết như thế này có thể khiến cho nàng thanh tỉnh hơn.”

Chương 1263: Quay đầu còn kịp (2)

Quay đầu còn kịp (2)

Trong lúc tất cả Bất Tử Tộc đang quan sát chương trình trực tiếp, thì có một khí tức đặc biệt không ngừng tràn ra từ Thiên Tai Cổ Thành, rơi vào trong huyết thủy.

Xung quanh Cổ Thành dường như nhiều thêm một loại khí tức yếu ớt.

Có rất ít người chú ý tới nó.

Người duy nhất có thể chú ý ở đây.

“Tiểu Tiểu Đình, ngươi nói thử xem, có phải bị hỗn loạn, ác ý, sát lực, những thứ tiêu cực này chi phối, thì sẽ rất thống khổ có đúng hay không?”

Cửu ngồi ở bên cạnh Nhị trưởng lão, đứng đưa hai chân.

“Chưa từng thấy, không biết.”

Nhị trưởng lão nói.

“Mấy ngày nữa thì ngươi sẽ thấy được.”

Cửu nhìn Họa Loạn Cổ Thành rồi nói:

“Tòa thành này sắp được hóa giải rồi.”

Nhị trưởng lão nhìn Họa Loạn Cổ Thành, hiếu kỳ nói:

“Hóa giải rồi sẽ như thế nào?”

“Ừm...”

Cửu suy nghĩ một chút, nói:

“Khi đó sẽ... không thể nhìn.”

Nhị trưởng lão:

“...”

...

Lục Thủy đứng trong không gian của Thần Huyết, xung quanh hắn có vô số sức mạnh va chạm.

Nơi hắn đứng có thể nhìn thấy tất cả, nhìn thấy hết thảy mọi sự biến hóa.

Thiên Địa Chi Lực khuếch tán ra xung quanh, dẫn dắt sức mạnh mà trước đó Mộ Tuyết đưa vào.

Việc này rất hao tổn tâm thần, nhưng mà hắn cũng không thèm quan tâm.

Bởi vì, hắn nhìn thấy.

Nhìn thấy sự tồn tại của công xiềng.

Ở bên trong một giọt Thần Huyết được tất cả sức mạnh tiêu cực bao lấy.

Lúc này, vô tận Huyết Hải bắt đầu tách ra, Lục Thủy bước từng bước vào.

Chỉ cần hắn đi tới tận cùng, hắn sẽ đi tới được trước mặt công xiềng.

Lúc này, sức mạnh ở xung quanh bắt đầu va chạm về hướng của hắn.

Lục Thủy không để ý tới nó, càng không đi đo sức với Chân Thần Ais.

Lục Thủy biết đối phương đang khôi phục.

Nhưng mà, hắn không quan tâm.

Tạm thời không có cách nào để diệt trừ đối phương cả, cũng không thể diệt trừ đối phương được.

Khi một tia Thần Lực của Chân Thần Ais tiêu thất, hắn sẽ không thể nào nhận được sức mạnh xung kích.

Thần Chúng ở bên ngoài kia cũng sẽ rời xa nơi này.

Lợi không bù được hại.

Bên cạnh.

Ánh sáng thánh khiết chiếu rọi bốn phía.

Chân Thần Ais trầm mặc nhìn Lục Thủy.

Nhân loại này khiến cho nàng vô cùng kinh ngạc.

Vậy mà lại có thể tiếp xúc được sức mạnh của Lục, đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Điều càng khiến nàng bất ngờ hơn chính là, nhân loại này vậy mà còn muốn giải khóa công xiềng của Lục.

Ở đây ai có thể có được loại năng lực như thế?

Ba người bọn họ có lẽ có, nhưng mà...

Lục quá mức kinh khủng, bọn họ không muốn thử.

Nhân loại này, nhìn qua thì tu vi không cao, vậy mà lại làm được mọi thứ mà một người tu chân bình thường không thể nào làm được.

Không, phải nói là, không người nào trong Tu Chân Giới có thể làm được như hắn.

Nàng nhìn sức mạnh mà ba người bọn họ để lại, đi kèm theo với sự phân tích Thần Huyết của người này, sức mạnh mà bọn họ có thể hút được cũng càng ngày càng nhiều.

Đối phương cần sức mạnh, bọn họ cũng cần ở đây để đạt được ích lợi.

Đối với bọn họ mà nói, một giọt Thần Huyết là thứ vô cùng quan trọng.

Ít nhất thì có thể giúp cho bản thể của bọn họ thức tỉnh sớm hơn.

Mà nàng cũng đang hấp thụ nó, hy vọng có thể truyền tình báo quan trọng ra bên ngoài.

Bây giờ...

Vẫn chưa phải lúc.

Nàng không thể nào rung chuyển được đối phương, sự điều khiển Thần Huyết của nàng có chút không bằng đối phương.

Thân là Thần Quyển, vậy mà nàng lại không bằng một người thường.

Nàng không dám tin chuyện này, đối phương có thể là Thần Quyển thứ nhất.

...

Ban đêm.

Thiên Nữ Chương môn lại một lần nữa nằm ngủ.

Bọn họ hẹn ngày mai sẽ tiếp tục.

Nửa đêm.

Ánh sao soi sáng, ánh trăng chiếu rọi.

Nhóm người Băng Hải Nữ Thần đứng trên không trung, bọn họ không chủ động ra tay, đều đang đợi.

Đợi Tử Y Thần Nữ tới.

Tùy tiện ra tay rất có thể khiến cho Họa Loạn Cổ Thành để mất tới.

“Tử Y Thần Nữ không giữ chữ tín.”

Băng Hải Nữ Thần lạnh lùng nói.

Tử Y Thần Nữ nói tới muộn một chút mà thôi, hiện tại đã là nửa đêm luôn rồi.

Thái Nhất Tiên Quân, Tử Vi Tiên Quân, Tâm Hỏa Cổ Phật đều đang đợi.

Sức mạnh có thể bộc phát bất cứ lúc nào.

Bỗng nhiên một đạo ánh sáng tím xuất hiện.

Tử Khí Đông Lai ba trăm dặm.

Tử Y Thần Nữ vẫn duy trì tư thế ngồi ưu nhã kia mà xuất hiện ở trên Huyết Hải.

Bàn tròn cũng xuất hiện cùng với nàng.

Vị thị nữ kia đương nhiên cũng xuất hiện ngay bên cạnh Tử Y Thần Nữ, cà phê, sữa bò...

Đầy đủ mọi thứ.

Nàng có thể kêu thêm, hoặc thay đổi bất cứ lúc nào.

“Kẹt xe.”

Tử Y Thần Nữ nhìn Băng Hải Nữ Thần rồi nói:

“Đề các ngươi phải đợi lâu rồi, khai chiến đi.”

Băng Hải Nữ Thần:

“...”

Tất cả mọi người đều không mở miệng nói chuyện, bọn họ đều đợi rất lâu rồi.

Đây cũng không phải là lúc để cãi nhau.

Sức mạnh tuôn trào, đại chiến vô cùng căng thẳng.

Tình trạng này cứ kéo dài tới tận khi trời sáng.

Khi cuối chân trời xuất hiện ánh sáng nhàn nhạt, mấy người Băng Hải Nữ Thần liền chủ động lùi về.

Mấy người Thái Nhất Tiên Quân cũng đi nghỉ ngơi, để dành sức mạnh.

Mộ Tuyết:

“...”

Được rồi, nàng đúng là cũng phải trở về.

Nàng vốn dĩ cho rằng mình tới trễ, trì hoãn một chút thời gian, cho nên định bù thêm.

Đương nhiên là những người này không cần, thế thì không cần phải quan tâm nữa.

“Vậy thì ngừng chiến đi, đêm nay ta sẽ không tới trễ nữa.”

Mộ Tuyết buông cái chén ở trong tay xuống.

“Hy vọng Thần Nữ sẽ giữ chữ tín.”

Băng Hải Nữ Thần nói.

Sau đó, Mộ Tuyết biến mất.

Chân Linh quay về Cổ Thành.

Trực tiếp cũng bắt đầu phát, ngày thứ ba của Thiên Nữ Chương môn.

Chủ đề của ngày hôm nay là nấu nướng.

“Thân là Bất Tử Tộc, ẩm thực là điều cực kỳ quan trọng, cần phải lựa chọn nguyên liệu nấu ăn cao cấp.”

...

Một vòng tuần hoàn theo đó mà xuất hiện.

Ban đêm.

Tử Y Thần Nữ buông xuống uống cà phê.

Thuận miệng nói câu:

“Khai chiến.”

Băng Hải Nữ Thần sau một thời gian chờ đợi rất lâu, cuối cùng cũng có thể phát tiết sức mạnh.

Có thời gian nghỉ ngơi giữa trận, sau đó lại tiếp tục.

Sáng sớm.

Mấy người bên Băng Hải Nữ Thần sẽ rời khỏi chiến trường, sau khi Tử Y Thần Nữ tuyên bố ngừng chiến thì thả lỏng, khôi phục lực lượng.

Tử Y Thần Nữ dẫn theo thiếu nữ bất lương quay về.

Ban ngày, nàng bồi Nhã Lâm Nhã Nguyệt chơi.

Cuộc chiến vừa mới ngừng lại, Bất Tử Tộc liền bắt đầu quan sát một ngày của Thiên Nữ Chương môn.

Chân Võ và Chân Linh thì khá là bận rộn, bọn họ phải chuẩn bị cà phê và các loại điểm tâm khác cho Thiếu nữ nãi, như thế thì nàng mới có thể đối kháng với kẻ địch được.

Mọi thứ cứ diễn ra một cách tuần hoàn như thế.

Đánh liên tục ba ngày nữa.

Mộ Tuyết lại một lần nữa rời sân, mấy người Băng Hải Nữ Thần một lần nữa bắt đầu nghỉ ngơi.

Người ở trong Họa Loạn Cổ Thành thì bắt đầu quan sát ngày thứ sáu của Thiên Nữ Chương môn

Nhị trưởng lão kinh ngạc mà nhìn một màn này, nàng đang thấy cái gì vậy hả?

Tại sao lại đánh thành bộ dạng này rồi?

Sau đó, nàng quay sang nhìn Cửu

Cửu nhún vai, tùy ý nói:

“Sao ta biết được?

Thế giới chính là như thế, không phải chuyện gì cũng nằm trong dự liệu.

Thực tế làm gì có logic nào cơ chứ, chỉ có viết tiểu thuyết mới cần logic.

Cơ sở logic của mỗi người đều không giống nhau.

Đây chính là nhân loại.

Phức tạp, lại có thể sáng tạo ra đủ loại tình huống, đủ loại chuyện có thể khiến cho người khác phải bất ngờ.

Ví dụ như trận chiến này, đã đánh mấy ngày rồi mà vẫn chưa xong.”

Chương 1264: Quay đầu còn kịp (3)

Quay đầu còn kịp (3)

Nhị trưởng lão không tiếp tục thảo luận những việc này nữa, nàng nhìn ranh giới Huyết Thủy, nói:

“Huyết Thủy bắt đầu thay đổi, có một khí tức kỳ quái bắt đầu bao phủ Họa Loạn Cổ Thành, chuyện này không bình thường đúng không?”

“Bình thường, do người ở bên trong đang chờ một thời khắc.

Trận chiến này có lẽ sắp kết thúc rồi.”

Cửu dùng hai tay chống cằm, nhìn Họa Loạn Cổ Thành rồi nói tiếp:

“Tiểu Tiểu Đình, có lẽ đêm nay ngươi sẽ biết được sự sợ hãi khi bị khí tức tiêu cực chi phối.”

Nhị trưởng lão nhìn thật sâu vào trong mắt của Cửu, sau đó nàng lấy linh dược của mình, lùi thật xa về sau.

Cửu:

“...”

“Tiểu Tiểu Đình, ngươi không đáng yêu.”

“Vậy thì cũng đừng có chạm vào ta.”

“Ngươi đừng có động, để ta bóp mặt một cái.”

“...”

...

Nhị trưởng lão thấy được sự biến hóa của Họa Loạn Cổ Thành, thì những người khác đương nhiên là cũng thấy được.

Xung quanh có một loại lực lượng kỳ lạ khiến cho bọn họ không thể nào hiểu được.

Nhưng mà, loại lực lượng này có chút không bình thường, hình như có chút nguy hiểm đối với bọn họ.

Đặc biệt là khi Băng Hải Nữ Thần thấy Nhị trưởng lão của Lục gia lui về sau.

Có lẽ là do sức mạnh ở xung quanh đây.

Lúc này, Băng Hải Nữ Thần cũng lui về sau, Thất Điện Thâm Phán cũng lui.

Sau đó, bọn họ dừng lại, đối với bọn họ mà nói, thứ này cực kỳ nguy hiểm.

“Lực lượng này không bình thường, xem ra thời khắc cuối cùng đã tới rồi.

Không biết sẽ phát sinh chuyện gì.”

Thái Nhất Tiên Quân chau mày nói.

“Có liên quan tới mấy người Đế Tôn, cũng có liên quan tới Lưu Hỏa.

Không biết việc chúng ta đánh nhiều ngày như thế là tốt hay xấu.”

Tử Vi Tiên Quân chau mày.

Đúng vậy.

Bọn họ hoàn toàn không biết cuối cùng là như thế nào.

Mấy ngày nay, bọn họ chỉ có thể tiếp tục ra tay, không ra tay không được.

Rời đi cũng không thể.

Sức mạnh của Đế Tôn đôi khi cũng sẽ hiện lộ ra một chút, điều này nói rõ rằng nơi này rất quan trọng với Đế Tôn.

Tâm Hỏa Cổ Phật đọc một câu phật hiệu.

Cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Hắn cũng cảm nhận được, một hai ngày nữa sẽ nhìn thấy được kết quả.

Đúng thật là không thể kéo dài được nữa.

...

Trong Cỗ Thành, phụ nhân nhìn màn hình, thở dài nói:

“Có lẽ đây là ngày cuối cùng rồi.”

Chân Linh quay lại vị trí, sau đó nói với phụ nhân:

“Hôm nay có thể sẽ khác.”

“Sẽ khác?”

Phụ nhân có chút ngoài ý muốn.

Những người khác cũng có chút ngoài ý muốn.

Ngày nào cũng có thể nhìn thấy tiểu nha đầu kia đã là một chuyện rất đáng mừng rồi.

Mặc dù không biết đang làm gì, nhưng mà rất thú vị.

Chỉ là hơi thiếu sức sống một chút.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Lập tức có người hỏi.

“Bắt đầu rồi, các vị tiền bối xem là biết.”

Chân Võ nói.

Lúc này, bắt đầu phát sóng trực tiếp.

Lần này không phải là hình ảnh như trước kia nữa, mà là khung cảnh ở trong phòng.

Màn hình cũng có cảm giác hơi xóc nảy.

Sau đó, một gương mặt quen thuộc xuất hiện.

Là một thiếu nữ.

Thiên Nữ Chương môn.

“Không, không biết sử dụng.”

Nàng nói khẽ với ông kính:

“Cho nên có lẽ sẽ không thể đẹp như trước, các người đừng cười ta.”

Thiên Nữ Chương môn cúi đầu, rút ra dáng một tiểu bối, dường như nàng biết rằng mình đang phải đối mặt với rất nhiều tiền bối.

Ngay lúc này, tất cả mọi người đều mỉm cười, nhưng trong mắt lại đều là nước mắt.

“Không cười, không cười.”

“Không biết tiểu nha đầu này giống ai, không thông minh như thế.”

“Đúng thế, nếu như nàng đi theo chúng ta, nhất định là sẽ rất thông minh.”

“Đúng thế, đúng thế, nhưng mà không thể học theo chúng ta, không thể.”

Phụ nhân nhìn Thiên Nữ Chương môn, trong mắt lóe lên nước mắt:

“Thông minh lên một chút nha tiểu nha đầu.”

Chân Võ và Chân Linh không hiểu cho lắm, đây là do Thiếu nữ nói.

Bọn họ quả nhiên đều rất thích như thế này.

Một Thiên Nữ Chương môn bình thường.

...

Lục Thủy đứng ở trong Huyết Hải.

Phía trước hẳn có bậc thang, trên đỉnh bậc thang có một đạo phù văn.

Đạo phù văn này là nguồn gốc của tất cả, kết nối Thần Huyết, kết nối với tất cả mọi thứ ở bên ngoài.

Đây chính là gông xiềng mà Lục để lại, cũng chính là thứ mà Lục Thủy đã tốn mấy ngày để tìm kiếm.

“Cuối cùng cũng tìm thấy.”

Lục Thủy nhìn phù văn đang tỏa ra ám quang, bước từng bước.

Bây giờ là thời điểm cởi bỏ gông xiềng này.

Cái gông xiềng này không khó cởi bỏ, không tốn quá nhiều thời gian.

Đây là sự tự tin của Lục Thủy.

“Tìm được.”

Chân Thần Ais nhìn Lục Thủy tới gần gông xiềng, không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Nơi này có Thần Huyết, có sức mạnh của Lục bảo hộ, muốn tìm được hạch tâm của gông xiềng cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng mà, đối phương nhờ sự va chạm của lực lượng bên ngoài, cuối cùng lại tìm được.

Dường như là đã nghiên cứu được triệt để Thần Huyết vậy.

Nhưng mà, chỉ mới có 7 ngày.

Người này, sẽ không thật sự là Thần Quyển đó chứ?

“Nhân loại.”

Thần Quyển Ais nhìn Lục Thủy rồi nói:

“Người có biết rằng một khi cởi bỏ hết thảy gông xiềng, người sẽ phải đối mặt với cái gì không?”

Lục Thủy quay đầu nhìn về phía ánh sáng ở phía sau, nói:

“Gông xiềng giam giữ Bát Tử Tộc không còn nữa, bọn họ có thể ra khỏi Thiên Tai Cổ Thành, nhận được sự tự do.”

Hắn nói rất nhẹ nhàng, chuyện này cũng là chuyện mà hắn phải làm.

Trước đây, hắn muốn giải thoát bọn họ, nhưng mà lại bất lực.

Bây giờ cũng chỉ là miễn cưỡng.

Nhưng cuối cùng vẫn muốn làm.

“Suy nghĩ của người là đúng, nhưng mà trước đó thì sao?”

Giọng nói thần thánh của Ais lại vang lên:

“Gông xiềng giam cầm Bất Tử Tộc, giam cầm sự điên cuồng ở trên người bọn họ.

Đến từ quyền năng ác ý trời sinh.

Ngay cả Cô Lý cũng không thể ngăn cản được, còn vì thế mà trở nên điên cuồng vạn vạn.

Cuối cùng, sống không bằng chết.

Một khi người cởi bỏ sự giam cầm, sẽ phải đối mặt với tất cả ảnh hưởng trái chiều và toàn bộ sự điên cuồng của Bất Tử Tộc.

Người...

Sẽ chết.”

“Người kém Cửu rất xa.”

Lục Thủy bình tĩnh nói:

“Nếu mà là nàng, nàng sẽ không ngăn cản ta.”

Hắn không quan tâm tới Ais nữa.

Lục Thủy đứng trước mặt gông xiềng, đặt tay lên trên nó.

Bắt đầu giải phóng.

Ais nhìn hết thấy mọi thứ, không mở miệng, cũng không nói chuyện.

Nàng đang chờ đợi kết quả.

Sức mạnh của nhân loại này đã không còn ảnh hưởng tới nàng nữa, hắn đang dùng toàn lực để cởi bỏ gông xiềng.

Nhưng mà...

Nàng vẫn không thể nào kết nối với bên ngoài được.

Bởi vì, có một cỗ tử khí phong tỏa nàng, để nàng không thể nào làm chuyện khác được.

Có điều, nàng vẫn còn cơ hội.

Không vội.

...

Bên ngoài, Chân Võ và Chân Linh nhìn Họa Loạn Cổ Thành, nhìn tất cả Bất Tử Tộc Nhân.

Bọn họ phát hiện trên người những người này bắt đầu tỏa ra khí tức tinh hồng, khí tức đang ngưng kết lại.

Chẳng biết từ lúc nào mà xung quanh Cổ Thành đã bị sương mù tinh hồng bao phủ.

Một loại khí tức tà ác bắt đầu xuất hiện trong Huyết Vụ.

Dường như đang phẫn nộ, không cam lòng, vắn vẹo, căm hận.

Ban đêm.

Khi Thiên Nữ Chương môn kết thúc trực tiếp.

Toàn bộ Họa Loạn Cổ Thành đã biến thành bộ dáng cực kỳ kinh khủng, ngoại trừ tinh hồng, cũng chỉ có tinh hồng.

Những khí tức dường như sẽ thôn phệ hết tất cả mọi thứ, ảnh hưởng tới tất cả, không ai có thể tránh được.

Nó chi phối hết thảy.

Không thể nào chống cự.

Lúc này, ngập trời Huyết Hải đột nhiên truyền tới âm thanh, hư vô mờ mịt, rung động thiên địa, dường như đang nói với người nào đó:

“Quay đầu còn kịp.”

Chương 1265: Người, xứng sao? (1)

Người, xứng sao? (1)

Trong biển cả vô tận, có vô số sinh vật biển đang không ngừng chạy trốn.

Ngay cả Vân Đoan Tam Tiên dù đã trốn đến nơi an toàn, thì vẫn không ngừng lùi về sau.

Bọn họ cũng nhận thấy được sự thay đổi ở trong nước biển.

Dường như có vật đáng sợ gì đó đang bao trùm lấy nó.

Trốn càng xa càng tốt, bọn họ không cần phải tham chiến.

Hải Yêu vốn đang tản bộ ở xung quanh cũng phát hiện ra được khí tức đáng sợ trong biển sâu.

“Đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Không biết, vô số sinh vật đang chạy nạn, có khí tức nguy hiểm truyền tới, hay là chúng ta cũng trốn đi.”

“Trốn đi, trốn đi, tất cả mọi người đều chạy, chúng ta cũng phải chạy theo chứ.”

Hải Yêu cũng chạy trốn.

Có thể đối mặt với thứ này, chỉ có mấy người Băng Hải Nữ Thần đang ở phụ cận Họa Loạn Cổ Thành.

Đêm khuya.

Hôm nay Y Tử Thần Nữ chưa từng xuất hiện.

Nhưng mà mọi người đều biết trận chiến đã kết thúc rồi, không cần phải tiếp tục nữa.

Ánh sáng màu đỏ thẫm bao trùm lấy toàn bộ Họa Loạn Cổ Thành, dường như có thứ gì cực kỳ đáng sợ xuất hiện.

Bọn họ bắt đầu lùi lại, sương mù tỏa ra ánh sáng đỏ dường như bóp méo cả không gian, bóp méo trật tự.

Hỗn loạn dường như cũng đang khuếch tán.

Ác y bành trướng ra cả thiên địa.

Cảm giác này khiến cho mấy người Băng Hải Nữ Thần và Thái Nhất Tiên Quân không khỏi e sợ.

Bọn họ lùi về một khoảng xa, đứng ở đó để quan sát xem rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì.

Trước mắt, bọn họ không cảm nhận được sức mạnh của tam đại thế lực.

Đế Tôn, Phật Đà, Chân Thần.

Không có bất kỳ ai cả.

Bọn họ cũng không biết tình hình ở bên trong đang như thế nào.

Nhưng mà, ngay lúc này, Vô Tận Huyết Hải dường như tách ra một con đường, bậc thang bắt đầu xuất hiện, sau đó bên bầu trời vô tận truyền với âm thanh lay động đất trời:

“Quay đầu còn kịp.”

Oanh!!!

Vừa nói dứt câu, một sức mạnh vô thượng liền xuất hiện, trấn áp tứ phương.

Giọng nói này dường như đang hỏi thăm ai đó, cũng như đang trấn áp ai đó.

Mấy người Băng Hải Nữ Thần cũng hạ xuống, dường như đang đứng ở trước mặt đối phương.

Bọn họ không có tư cách bay ở trên không trung.

Tiếng nói này, tới từ ai?

Đang nói với ai?

Trong lúc bọn họ đang nghi hoặc thì đột nhiên có tiếng bước chân vang lên.

Cạch!

Cạch!

Một thân ảnh chậm rãi đi ra từ Huyết Hải.

Hắn đi từng bước từng bước tới bậc thang cao nhất trong Huyết Hải, ngẩng đầu nhìn lên không trung, dường như đang nhìn người nói ra câu này.

Lúc này, thân ảnh ấy chậm rãi nâng một tay lên.

Đùng!

Một âm thanh vang lên.

Bậc thang sau lưng hắn vỡ nát.

Dường như đang nói rằng, quay đầu?

Hắn, không cần đường lui.

“Đến đây đi.”

Giọng nói kỳ ảo của người kia vang lên:

“Để ta thưởng thức thử xem cuối cùng thì Bất Tử Tộc đã tiếp nhận cái gì.”

Hắn nói xong, tất cả sương mù tinh hồng liền tỏa ra ánh sáng chói mắt. Ở giữa không trung cũng có một đạo phù văn rơi vào thân ảnh trước mặt.

Dường như chỉ cần nắm lấy nó thì tất cả mọi thứ sẽ được phóng thích.

Tất cả mọi người đều theo bản năng mà sợ hãi phù văn kia.

Dường như bên trong đó có ẩn chứa thứ gì đó vô cùng đáng sợ, cất giữ thứ mà bọn họ không thể nào chịu được.

Lúc này, tất cả bất tử tộc đều quan sát không trung, nhìn thân ảnh của Lục Thủy, nhìn lựa chọn của hắn.

Trong tầng lầu ở trung tâm, Cố Lý đã khôi phục hơn phân nửa cũng đang nhìn lên không trung, hắn cũng muốn xem thử xem người này rốt cuộc có năng lực giải thoát bọn họ hay không.

Một khi cởi bỏ, sẽ không quay đầu lại được nữa.

Hắn chịu nổi sao?

Không ai trong Bất Tử Tộc biết cả, nhưng mà bọn họ biết được sự khó khăn của việc này.

Bởi vì, bọn họ không chịu nổi, toàn tộc diệt vong.

Trong vô số năm nay, bọn họ phải thừa nhận hết tất cả, không thể nào giải thoát được.

Vẫn cứ dừng lại ở trên thế gian.

Nhị trưởng lão xem một màn này, nàng biết người đó là Lưu Hỏa, nhưng mà nàng không biết đến tột cùng thì Lưu Hỏa phải đối mặt với cái gì.

“Cửu, rất nguy hiểm sao?”

Với lại, giọng nói khi này là của ai?”

Nhị trưởng lão nhìn về phương hướng của Lưu Hỏa hỏi.

“Rất nhanh người sẽ biết được là nó có nguy hiểm hay không.”

Cửu nhìn thân ảnh của Lưu Hỏa, tiếp tục nói:

“Giọng nói khi này là của người mạnh nhất ở nơi này, Cổ Vãng Kim.

Không có người thứ hai.”

Nhị trưởng lão khiếp sợ nhìn Cửu:

“Còn mạnh hơn cả người nữa ư?”

Cửu nhìn Nhị trưởng lão cười nói:

“Mặc dù ta đã vẫn lạc do Thí Thần, nhưng trên thực tế, thời đại của ta là do hấn kết thúc.

Không có hấn, thời đại của ta vững như thành đồng.”

Nhị trưởng lão chưa bao giờ nghe tới người này, nàng định hỏi thêm, thì đột nhiên, cả người nàng bắt đầu trở nên lạnh lẽo, đây là bản năng cảnh giác.

Gặp nguy hiểm sẽ xuất hiện.

Nàng lập tức quay đầu nhìn về phía Họa Loạn Cổ Thành.

Nàng nhìn Lưu Hỏa dùng tay bắt lấy phù văn, nhìn Lưu Hỏa dùng khí tức.

Răng rắc!

Một âm thanh thanh thúy vang lên.

Ngay trong chớp mắt, một khí tức kinh khủng đến tột cùng truyền ra.

Oanh!

Vô tận khí tức điên cuồng phun trào.

Rầm!

Không gian lập tức vỡ nát, tinh không âm đạm, nước biển đã bị nhuộm đỏ cũng trở nên vụn vụn.

Vực sâu vô tận, ác ý của vạn vật vụn vụn, bắn ra.

Gào!

Hoảng loạn, quỷ dị trực tiếp vây quanh lấy Họa Loạn Cổ Thành.

Một ánh mắt đỏ tươi xuất hiện, nhìn chăm chăm vào tất cả mọi thứ.

Ánh mắt tới từ vực sâu.

Ngay giờ phút này, mấy người Băng Hải Nữ Thần đang đối mặt với Họa Loạn Cổ Thành, bọn họ hoảng sợ mà nhìn ánh mắt đỏ tươi kia.

Ánh mắt này dường như đang bao trùm cả thế giới của nàng, bao trùm lấy tất cả mọi thứ của nàng.

Quyền năng của nàng, tính mạng của nàng, tư tưởng của nàng.

Muốn động thủ, muốn trốn thoát, nhưng hiện tại, nàng không thể nào di chuyển được.

Vụn vụn, ác ý, sợ hãi đang chi phối nàng.

Mấy người Thái Nhất Tiên Quân, Tử Vi Tiên Quân, Tâm Hỏa Cổ Phật đều đang đứng ở trên mặt nước, trong mắt toát lên vẻ sợ hãi.

Cơ thể không thể di chuyển.

Đây chính là thứ mà Bất Tử Tộc phải đối mặt?

Đó hoàn toàn không phải là thứ mà người có thể tiếp nhận được.

Sẽ chết, sẽ hủy diệt, sẽ bị thôn phệ gần như không còn gì nữa.

Nhị trưởng lão nhìn hết tất cả mọi thứ, nàng không thể tin được, thứ mà Lưu Hỏa phải đối mặt lại kinh khủng tới mức độ này.

Đây là thứ mà người có thể chịu nổi sao?

Dù Đại trưởng lão có tới, cũng chưa chắc đã làm gì được đi?

Tất cả mọi người đều không thể nào di chuyển được, thậm chí còn bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng.

Đạo Đạo Thiên Thành là tu vi cao nhất ở Tu Chân Giới, nhưng mà khi đối mặt với ác ý vô tận, cũng không thể nào tiếp nhận được.

Đó là vận vẹo của vạn vật.

Nhưng mà, ngay lúc này, bọn họ đột nhiên thấy thân ảnh đứng ở kia di chuyển.

Giọng nói của hắn cũng theo đó mà truyền ra.

“Đây chính là thứ mà Bất Tử Tộc phải tiếp nhận?”

Ta tới nhận nó đi...”

Lục Thủy nhìn cái hỗn loạn này, di chuyển bước chân.

“Hỗn độn, vận vẹo?”

Lúc này, dưới chân Lục Thủy bắt đầu xuất hiện vết sáng.

Tất cả mọi người đều vô cùng bất ngờ, người này di chuyển bước chân như thế nào mà lại có thể xuất hiện vết sáng dưới chân như thế.

Đặc biệt là Chân Thần Ais.

Đây là quyền năng Chí Cao, đối phương vậy mà lại áp chế quyền năng Chí Cao?

Chuyện này...

Hắn không phải thật sự là Thần Quyển thứ nhất đó chứ?

Chương 1266: Ngươi, xứng sao? (2)

Ngươi, xứng sao? (2)

Lục Thủy chậm rãi di chuyển bước chân, dưới chân bắt đầu xuất hiện tia sáng.

Một chùm sáng nhạt, đậm thủng hắc ám, bắt đầu tỏa sáng.

“Nơi ánh mắt ta đi qua, hỗn độn sẽ bắt đầu tan đi.

Nơi bước chân ta đi qua, trật tự bắt đầu được dựng nên.

Vị trí của ta, pháp tắc thiên địa đi theo.”

Oanh!!!

Ngay giây phút này, tất cả mọi người đều cảm nhận được khí tức không gì sánh kịp, một thân ảnh như quang minh chiếu rọi hắc ám, vô tận vực sâu bắt đầu bị rung chuyển.

Có điều, vực sâu rung chuyển chỉ là bước đầu tiên mà thôi.

Bọn họ nhìn thấy ánh mắt tinh hồng bắt đầu nhìn chằm chằm vào thân ảnh kia.

Sau đó, vô số điên cuồng, căm hận, không cam lòng, bắt đầu tuôn trào tới vị trí của thân ảnh kia.

Vô tận tiêu cực dường như đang muốn ăn mòn thân ảnh đó.

“Nhân loại, trong lòng ngươi không có dự niệm gì sao?”

“Ta có thể thỏa mãn ngươi.”

Lúc này, sự điên cuồng, vạn vạn che ngập trời vọt về phía của Lục Thủy.

Mọi người ở đây đều có một loại cảm giác, nếu như những thứ này mà tới được chỗ của hắn, thì thứ mà nó mang tới cho người kia chính là sự hủy diệt.

Sự điên cuồng, vạn vạn, diệt tộc của Bất Tử Tộc.

Tất cả đều vì nó.

Nhị trưởng lão nhìn thân ảnh của Lưu Hỏa, sức mạnh trên người nàng bắt đầu phun trào, dường như có thể bắn ra lực lượng mạnh nhất bất cứ lúc nào.

Nàng có đủ lý do và nghị lực để cất bước.

Chỉ cần thân ảnh kia bị ăn mòn, nàng sẽ ngay lập tức động thủ.

Nhưng mà, khi nàng cho rằng Lưu Hỏa sẽ rơi vào thế hạ phong, thì Lưu Hỏa lại có động tác khác.

Hắn vung tay về phía sự điên cuồng ngợp trời kia.

Oanh!

Chỉ là tùy ý huy động, chạm nhẹ vào một cái.

Thế nhưng, những sự điên cuồng kia lại bị phá vỡ ngay lập tức.

Rầm!

Tất cả đều bị phá nát dưới tay của Lưu Hỏa.

Tất cả sự điên cuồng, vặn vẹo, đều không có khả năng ăn mòn được Lưu Hỏa.

Chuyện này...

Không thể nào.

Ais nhìn một màn này, nàng hoàn toàn không thể tin nổi.

Nàng thấy rất rõ, đối phương không hề sử dụng lực lượng đáng sợ gì cả, chỉ tùy ý vung tay lên là đã có thể phá nát những ác ý kia.

Chuyện này chỉ có một loại khả năng duy nhất.

Bản thân người này đã trải qua ác niệm càng đáng sợ, càng kinh khủng và điên cuồng hơn như thế này nữa.

Chuyện này...

Không thể nào.

Đó là ác niệm mà thế giới tụ tập, là quyền năng cao nhất của Thiên Sinh Thần.

Đừng nói tới một người bình thường, ngay cả bọn họ, cũng không dám khinh thường chúng.

Người này...

Trong nháy mắt, nàng muốn biết người này thật sự là ai.

Lục Thủy đi từng bước vào trong vực sâu, đi từng bước về phía ánh mắt đỏ tươi kia.

Hắn chưa từng quan tâm tới những ác niệm đang phóng tới.

Đi từng bước từng bước.

Trực tiếp giẫm hết những ác ý phóng tới ở dưới chân.

Tất cả đều sẽ trở thành bàn đạp của hắn.

Vô tận ác ý đều hóa thành tro tàn dưới chân hắn, cúi đầu trước mặt hắn, thần phục hắn.

Lục Thủy bước nhanh hơn.

“Dục niệm?”

Ta có.

Nhưng mà, người muốn thỏa mãn ta sao?”

Lục Thủy đi từng bước tới phía trước ánh mắt đỏ tươi, tay hắn chộp vào ánh mắt đỏ tươi, khinh thường nói:

“Người, xứng sao?”

Lục Thủy vừa nói dứt câu liền hơi dùng sức.

Răng rắc.

Ầm!

Ánh mắt đỏ tươi ngay lập tức bị phá vỡ.

Vực sâu tan rã.

Vô số tiếng kêu thảm thiết truyền ra dưới chân Lục Thủy, la hét trong vực sâu.

Lúc này, tia sáng tỏa ra, chiếu rọi toàn bộ vực sâu.

Lục Thủy đứng ở trên không, gió nhẹ thổi qua góc áo của hắn, hào quang tỏa ra xung quanh người hắn.

Dường như cả thế giới đều đang làm cho hắn nổi bật lên.

“Nhân loại, thật sự sẽ là người sao?”

Không thể nào.”

Giọng nói truyền ra từ vực sâu mang theo sự không thể nào tin tưởng được.

Hắn không tin, không tin điều mà thiên cơ nói là sự thật.

Đây là ý niệm đến từ Thiên Sinh Thần.

Lục thủy bình thần nói.

“Chờ ta đi tìm người.”

Sau đó, dùng một chân đạp xuống.

Oanh!

Vực sâu âm âm tan vỡ.

Sự giam cầm của Họa Loạn cổ Thành lập tức bị phá vỡ, sự vặn vẹo thuộc về nó cũng dần dần bị tiêu tan.

Lục Thủy nhìn tầng lầu ở trung tâm, nhìn tất cả Bất Tử Tộc Nhân, nói:

“Chúc mừng các người, có thể giải thoát rồi.”

Cổ Lý ngồi ở tầng lầu trung tâm, dùng hai tay chống đỡ, chặt vật đứng lên.

Sau đó, cung kính khom người về phía Lục Thủy.

Không chỉ có Cổ Lý, mà toàn bộ Họa Loạn Cổ Thành, tất cả mọi người đều khom người xuống, cảm kích, tôn kính Lục Thủy.

Đại ân này, không lời nào có thể cảm tạ được hết cả.

Lục Thủy không để ý tới những việc này nữa, hắn quay đầu sang nhìn Chân Thần Ais ở bên trong Thần Huyết.

Hiện tại, chuyện mà hắn cần làm đã xong rồi, giờ là lúc xử lý đối phương.

Hắn đương nhiên sẽ không để cho đối phương truyền lại tin tức gì cả, dù sao thì đối phương cũng đã thấy được hắn rồi.

Lúc này, quang mang thánh khiết phóng lên trời.

Khi tia sáng xuất hiện, Băng Hải Nữ Thần mới lấy lại tinh thần, là Chân Thần.

Nhưng mà, tư duy của nàng hoạt động không đủ mạnh.

Tất cả những việc lúc này khiến cho nàng quá mức rung động và e sợ.

Người kia là...

Lưu Hỏa?

Ngoài hắn ra, không còn ai khác nữa.

Sự kinh khủng của Lưu Hỏa đã khắc sâu vào trong đầu của bọn họ.

Thái Nhất Tiên Quân, Tử Vi Tiên Quân và Tâm Hỏa Cổ Phật cũng vô cùng e sợ.

Nhưng mà lúc này, bọn họ cũng cảm nhận được sức mạnh của Chân Thần Thần Chúng.

Thậm chí là sức mạnh của Đế Tôn và Phật Đà.

Chỉ có điều, vô cùng yếu ớt.

Nhị trưởng lão thở phào nhẹ nhõm, nàng nhìn đạo bạch quang thánh khiết kia, cảm nhận được Thần Lực tượng tợ với Cửu.

Vô cùng cường đại.

Mặc dù chỉ là một tia, nhưng nàng lại có cảm giác mênh mông.

“Chân Thần của Thần Chúng Ais.”

Cửu nói.

“Thần Quyển thứ hai của ngươi?”

Nhị trưởng lão hỏi.

Cửu khẽ gật đầu:

“Lợi hại, ta còn chưa có dạy nàng nữa, nếu để cho ta dạy nàng...”

“Cũng không sánh được với nàng.”

Nhị trưởng lão nói.

Cửu:

“...Tiểu Tiêu Đình, ngươi không đáng yêu.”

Nhị trưởng lão không quan tâm tới Cửu, nàng nhìn về phía chân trời, xem thử xem hai phe có đánh nhau hay không.

Nhưng mà, đột nhiên nàng phát hiện ra một sự kiện, Lục Thủy thật sự rất khác so với bình thường.

Dáng người đứng sừng sững ở không trung, có phong phạm của đại gia.

Ngạo thị thiên hạ, ung dung từ tốn.

“Ta sẽ không động thủ với ngươi.”

Ais nói:

“Đồng thời, một tia ý thức này của ta cũng sẽ biến mất, biến thành Thần Lực thuần túy rồi rời đi.

Ta chỉ muốn hỏi thăm một vấn đề.”

Lục Thủy nhìn Chân Thần Ais, nếu như không cần phải động thủ, thì hẳn đương nhiên là sẽ không từ chối.

Dùng Thiên Địa Chi Lực như thế là đủ rồi, sau này còn phải cần rất nhiều nữa.

Nếu như muốn giết một tia thần lực này của Ais, thì sẽ phải tốn khá nhiều Thiên Địa Chi Lực.

“Vấn đề gì?”

Giọng nói của Lục Thủy truyền từ hư vô tới.

“Ngươi là ai?”

Ais nhìn Lục Thủy, giọng nói mang theo khí tức thần thánh, cực kỳ bình ổn.

Tất cả mọi người khi nghe thấy vấn đề này đều muốn biết người này rốt cuộc là ai.

Là Lưu Hỏa?

Hoặc có thể nói là thân phận thật sự ở sau lưng của Lưu Hỏa.

Nhị trưởng lão chau mày, nhưng mà cũng không nói gì.

Nàng chỉ yên lặng nhìn, nhìn thử xem Lưu Hỏa sẽ trả lời câu hỏi này như thế nào.

Nhưng mà...

Tất cả mọi người đều không nghe thấy được lời nói của Lưu Hỏa, nhưng hình như Chân Thần Ais nghe được.

Sau đó, bọn họ lại nghe thấy giọng nói thần thánh của Chân Thần Ais:

“Thì ra là thế, khó trách, cũng khó mà trách được.

Có lẽ ngươi đã đúng.

Có lẽ ngươi thật sự là Thần quyền thứ nhất.

Con đường nào là do chúng ta chọn, chúng ta sẽ còn có thể gặp lại.

Thiên địa chưa định, hết thảy còn có thể cải thiện.”

Oanh!

Nàng vừa nói xong, tia sáng liền vỡ tan, quyền năng Thần Lực của Ais cũng hóa thành những hạt sáng.

Ầm!

Lúc này, ba đạo ánh sáng phá vỡ Huyết Hải, bay về phía chân trời.

Sức mạnh mà ba người Đế Tôn để lại mang theo một phần của Thần Huyết bay về tam khóa tinh.

Vù!

Tinh thần bùng sáng.

Dường như càng cường đại hơn.

Lục Thủy nhìn Chân Thần Ais biến mất, nhìn ba đạo sức mạnh rời đi, không nói gì cả, cũng không làm gì cả.

Không cần phải ngăn cản.

Hắn không đủ sức mạnh.

Sau đó, hắn đáp xuống.

Về lại trên đài cao, Thần Huyết vẫn còn sót lại, nhưng mà hắn không có ý định mang nó đi.

Để nó lại đây, Chân Thần duy nhất rảnh thì có thể tới để ăn vài ngụm.

Người bình thường không thể nào tiếp vào đây được.

Còn về cái tên mà Chân Thần Ais nghe được...

Đương nhiên là tên thật của hắn.

“Phản ứng của đối phương vô cùng kỳ lạ, tại sao biết ta tên là Lục thủy ì lại là khó trách?”

Trước đó nàng không biết ta họ Lục à?”

Hắn đã nói rằng người mà Khải Kỳ Lục ghi lại là em gái của hắn rồi, chẳng lẽ Khải Kỳ Lục không ghi ra là dòng họ nào sao?

Hay là, một tia Thần Lục này không biết nội dung của Khải Kỳ Lục?

Cũng có thể lắm, nhưng mà điều này cũng không quan trọng.

Điều quan trọng là ý của Chân Thần Ais.

Rất đáng ngờ, có lẽ Lục gia thật sự có liên quan tới Lục.

Dù cho không liên quan tới Lục, thì cũng liên quan mật thiết tới Chân Thần.

Nếu không thì tại sao đối phương lại tán thành việc hắn trở thành Thần Quyên thứ nhất chứ?

Cụ thể là như thế nào thì chỉ có thể chờ cơ hội mà thôi, nếu không thì khó mà biết được.

Chương 1267: Người, xúng sao? (3)

Người, xúng sao? (3)

Sau đó, Lục Thủy không nghĩ nhiều nữa, Họa Loạn Cổ Thành đã bắt đầu trở lại bình thường rồi.

Nhưng mà cũng chỉ là nhìn bình thường mà thôi, nơi này vẫn còn có sức mạnh của Lục và Cửu bao trùm.

Nó có thể tạm thời bảo vệ Bất Tử Tộc, chờ tới khi bọn họ khôi phục lại bình thường, cũng gần như là lúc bọn họ triệt để tiêu tán.

Cũng chính là ngày mà hãn cần Bất Tử Tộc xuất thủ.

Trong đó khoảng 7 ngày, tu vi của hãn đã tăng lên tới 6.5, cũng cách 6.6 không còn bao nhiêu ngày nữa.

Qua giữa tháng rồi, tất cả cũng sắp kết thúc rồi.

Hãn cần phải xem thử xem làm sao để tiêu ký tế đàn.

Khoảng chừng 3 ngày nữa, Cổ Lý sẽ khôi phục hoàn toàn.

Những người khác thì cao lắm cũng chỉ là 7 ngày là có thể khôi phục lại bình thường.

Đến lúc đó, cũng không kém bao xa nữa.

Gần cuối tháng.

“Mấy ngày này cũng phải bố trí một vài thứ.”

Phải liên động tế đàn, không thể nào không bố trí một vài thứ.

Cần phải tốn mấy ngày.

Tu vi hiện tại của hãn có thể tăng lên được, trực giác không thăng lên thất giai sẽ không khiến cho Mộ Tuyết mang thai được của hãn càng ngày càng mãnh liệt.

Cảm giác nó sắp ảnh hưởng tới Mộ Tuyết luôn rồi.

Nhưng mà, tạm thời không nhất thiết phải suy tính tới việc đó.

Sau khi xử lý xong chuyện ở nơi này, thì hẳn sẽ cân nhắc tới việc tấn thăng, sau đó là chuyện thù lao.

Còn cần không ít thời gian.

Lục Thủy nghĩ như thế xong liền cất bước đi về xuống dưới đài cao.

Lúc này, những thân ảnh vạm vạp kia ở trên đài cao đều cung kính cúi đầu trước hẳn.

Những người này đương nhiên là những người ở ngoài kia.

Bây giờ những người kia đều đang khôi phục, bên ngoài sẽ không quá náo nhiệt.

Trạng thái phồn hoa ở bên ngoài cũng sẽ dần khôi phục lại bộ dạng đồ nát trước kia, lúc đó cũng chính là lúc bọn họ sắp phải biến mất.

Đương nhiên là giải thoát, không tồn tại ở trên thế gian này nữa.

Đây cũng chính là đại giới.

Hắn đi thẳng xuống dưới, những thân ảnh ở xung quanh đều cảm kích mà cúi đầu xuống.

Đúng vậy, đây là sự mong đợi trong lòng bọn họ, cũng là sự lựa chọn của bọn họ.

Cứ như thế mà giải thoát, không còn dừng lại ở thế gian này nữa.

Lục Thủy không nhìn về phía bọn họ, cũng chưa từng nhận lòng biết ơn của bọn họ.

Hắn đi thẳng ra cổng lớn, đi ra bên ngoài.

Chân Võ và Chân Linh đang đứng chờ hẳn ở bên ngoài.

“Thiếu gia.”

Chân Võ và Chân Linh lập tức cúi đầu nói.

Thiếu gia thật là cường đại, ngày càng cường đại.

Hoàn toàn vượt ra khỏi nhận thức của bọn họ.

Hơn nữa, hành động của thiếu gia cũng không ngừng vượt xa trí tưởng tượng của bọn họ.

“Có tin tức gì không?”

Lục Thủy đi thẳng về phía trước.

Hắn định tìm một nơi để đọc sách, khôi phục Thiên Địa Chi Lực, sau đó bắt đầu bố trí.

Nếu như thời gian cho phép, hắn còn có thể gửi tin nhắn cho Mộ Tuyết nữa, nhưng mà hiện tại có lẽ nàng đã đi chơi với hai em gái của mình rồi.

Trời đã sáng hẳn.

Ừm, không biết để Mộ Tuyết làm tay chân 6 ngày không biết có sao không nữa.

Có lẽ là không sao đâu ha?

“Đã bắt đầu thống kê té đàn rồi, rất nhiều nơi đã hoàn thành.

Nhưng mà Hải Yêu, Trùng Cốc, Tịnh Thổ, Thâm Hải Thủy Long, những nơi này đều khá là lớn, không dễ thống kê cho lắm.

Có điều, có lẽ cũng sắp xong rồi.”

Chân Võ nói.

“Mấy người Nhạc Phong muốn đi tới Thiên Nữ Tông, tiền bối Bất Tử Tộc muốn đi gặp Thiên Nữ Chương môn...”

Chân Linh trực tiếp nói những chuyện này với Lục Thủy.

Lục Thủy:

“...”

Thì là còn có chuyện này nữa.

“Thiếu gia có biết rằng bên ngoài đánh liên tục 6 ngày không.”

Chân Võ dò hỏi.

“Nói cụ thể một chút.”

Lục Thủy nói.

Hắn đương nhiên là biết Mộ Tuyết ở ngoài đó đánh nhau 6 ngày, nhưng mà tình hình cụ thể là như thế nào, thì hẳn thật sự là không biết.

Dù sao thì mấy ngày nay hẳn đều phải chuyên tâm phân tích Thần Huyết.

Sau đó, Chân Linh thuật lại tình hình ở bên ngoài trong mấy ngày nay.

Lục Thủy nghe xong thì cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Ai cũng chờ Mộ Tuyết tới, sau đó là khi chiến?

Trời gần sáng thì ngừng chiến?

Đánh tới mức có ăn ý luôn rồi à?

Mộ Tuyết không tới thì không động thủ?

Mấy người đó bị điên rồi à?

Được rồi, cộng với chuyện của Thiên Nữ Chương môn thì hẳn đã hiểu tại sao lại như thế rồi.

Ban ngày Họa Loạn Cổ Thành muốn xem phát sóng trực tiếp, cho nên Mộ Tuyết chỉ rảnh được buổi tối mà thôi, cứ thế mà tạo thành một vòng tuần hoàn.

Nhưng mà, Mộ Tuyết đã sáu bảy ngày không ngủ rồi, không biết có tổn thương tới cơ thể hay không.

Lỡ đâu bụng có phản ứng...

Được rồi, đây hoàn toàn là chuyện không thể nào, đã trôi qua lâu như thế rồi.

Nếu như có thì nàng chắc chắn đã cảm nhận được rồi.

Sau đó, Lục Thủy tìm một vị trí để bắt đầu xem Thiên Địa Trận Văn.

Hôm nay đọc sách, ngày mai bắt đầu bố trí.

Sau đó chờ Cổ Lý đi ra khỏi tầng lầu ở trung tâm.

Còn về phần những người khác, cần thêm thời gian.

Hiện tại trên đường phố vẫn khá là náo nhiệt, chỉ có điều không thể lại tụ tập cùng nhau xem phát sóng nữa mà thôi.

Bởi vì, bọn họ đều phải liên hệ với bản thể, tìm kiếm chân ngã ở trên đường phố.

Cuối cùng là giúp cho cơ thể khôi phục lại.

Từ đó mới có thể triệt để thoát đi.

Sẽ tốn hơi nhiều thời gian một chút.

...

Lúc này, nhóm người Thần Chúng ở bên ngoài bắt đầu lui xa khỏi nơi này.

Băng Hải Nữ Thần nhìn Họa Loạn Cổ Thành một chút rồi rời đi.

Nàng không biết cuối cùng thì Chân Thần đã nghe thấy thứ gì, cũng không biết cái tên mà Lưu Hỏa nói là gì.

Nhưng mà, dường như Chân Thần tỏ vẻ đã hiểu rõ, với lại Thần Quyển thứ nhất?

Nàng không hiểu cho lắm.

Nhưng mà, chắc chắn là rất khó lường.

“Có lẽ ta biết Thần Quyển thứ nhất có nghĩa là gì.”

Trong đầu của Băng Hải Nữ Thần đột nhiên vang lên giọng nói của Hắc Ám Nữ Thần.

Sau đó, Băng Hải Nữ Thần biến mất.

Nàng xuất hiện ở trên hồ Băng Xuyên, sau đó lại có tia sáng xuất hiện, hắc ám rơi xuống.

“Thần Quyển thứ nhất cụ thể là cái gì?”

Băng Hải Nữ Thần hỏi Hắc Ám Nữ Thần.

Bọn họ đúng là không biết nhiều về chuyện này.

Bọn họ cũng không biết tại sao Hắc Ám Nữ Thần lại biết được chuyện này.

Quang Minh Thần yên lặng chờ đợi đáp án.

“Các ngươi có biết Cự Thần không?”

Hắc Âm Nữ Thần không trả lời bọn họ, tiếp tục nói:

“Thực ra Cự Thần chỉ có một vị Thần, Thần vị của nàng tên là Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa, Cửu.”

“Có liên quan gì tới Chủ?”

Băng Hải Nữ Thần hỏi.

Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa, Chân Thần Độc Nhất, rõ ràng là có mối quan hệ với nhau.

“Chủ đã từng là Thần Quyển thứ hai của Cửu.”

Hắc Âm Nữ Thần nói.

Quang Minh Thần và Băng Hải Nữ Thần nghe xong đều không khỏi kinh ngạc.

Nhưng bọn họ cũng có cảm giác bừng tỉnh đại ngộ.

Như vậy đã đủ để chứng minh sự đáng sợ của Lưu Hỏa rồi.

Có lẽ đối phương là nhân vật ở thời kỳ Viễn Cổ, cũng đang trong thời kỳ khôi phục.

Có lẽ đẳng cấp cũng giống như Chân Thần của bọn họ vậy.

Có thể trấn áp tất cả mọi thứ.

Vượt qua nhận thức của bọn họ.

Bởi vì, Chân Thần của bọn họ cũng đã hoàn toàn vượt qua nhận thức của bọn họ, là sức đầu đầu nguồn của bọn họ.

Thế thì sau này, bọn họ chỉ có thể nhanh chóng làm cho Chân Thần thức tỉnh mà thôi.

Để đối kháng với cường địch.

Chương 1268: Người trước đây (1)

Người trước đây (1)

Tất cả người của Thần Chúng đều lui về.

Bọn họ đều phát hiện ra một chuyện.

Đó chính là sức mạnh của ba ngôi sao kia, đã mạnh lên rất nhiều.

Điều này nói rõ rằng ba vị kia đang bức thiết muốn trấn áp đứa con thứ hai của Lục gia.

Mà bọn hắn nhất định cũng phải toàn lực tương trợ.

Về phần Lưu Hỏa...

Từ sau trận chiến ở Cổ thành Họa Loạn kia, mấy người Tiên Quân Thái Nhất đều nhận ra một chuyện, Lưu Hỏa đã không còn là người bọn hắn có thể ngăn cản được.

Lần độ sức tiếp theo, cũng không phải là việc loại tăng thứ như bọn hắn có thể tham gia vào nữa.

Mà sẽ thẳng cấp đến cấp độ của Đế Tôn.

Chuyện bọn hắn có thể làm chính là mau chóng giúp Đế Tôn thức tỉnh, giúp Đế Tôn có đủ sức mạnh.

Nửa phần sau của Dự Ngôn Thạch Bản cũng có thể giải mã.

Chỉ có Tiên Quân Tinh Ti giả mã được một chút, trước mắt bọn hắn căn bản không có đủ thời gian.

Đứa con thứ hai tới quá nhanh, làm rối loạn hoàn toàn kế hoạch của bọn hắn.

Bây giờ chỉ có thể dựa theo tốc độ này tiến lên, giúp Đế Tôn thức tỉnh.

Một khi ba vị kia thức tỉnh, như vậy, tất cả sẽ kết thúc.

Về phần kết quả...

Đây là con đường bọn hấn lựa chọn, không có khả năng tấ
thắng, nhưng bọn hấn sẽ cố gắng đi về phía thắng lợi.

Dù cuối cùng có ngã trên đường.

Không có đúng và sai, có điều một đời này lại không thể đi
đến điểm cuối con đường.

Không thể nhìn thấy khung cảnh sau cùng.

Đây là suy nghĩ của tất cả bọn hấn.

...

Nhị Trưởng lão nhìn những người này rời đi, không có đ
ý.

Nàng lại nhìn Cổ thành Họa Loạn, nói:

“Sau này Cổ thành Họa Loạn sẽ như thế nào?”

Chuyện Lục Thủy đặc biệt, nàng đã không còn hỏi nữa, hỏi
thì Cửu cũng không nói cho nàng nguyên nhân thật sự.

Biết trễ một chút cũng không quan trọng.

Có điều nàng còn có vấn đề khác.

“Không còn giam cầm, đương nhiên là giải thoát.” Cửu
nhìn Cổ thành Họa Loạn, nói khẽ:

“Bọn hấn đã chờ đợi ngày này lâu lắm rồi.”

“Về sau sẽ không còn Cổ thành Họa Loạn nữa sao?” Nh
Trưởng lão nhìn Cửu bên cạnh, hỏi.

“Thành thì chắc chắn vẫn ở đó, nhưng người...” Cửu nh
nhún vai, nói:

“Sẽ trở về dáng vẻ nguyên bản nên có của nó, dù sao thì
trong thành vốn cũng không có người sống.”

“Tại sao phải đợi đến lúc này? Người mạnh nhất kia không
để lại thủ đoạn gì sao?”

Hấn không làm được à?” Nhị Trưởng lão có chút tò mò.

“Chắc chắn làm được.” Cửu đứng bên cạnh chọc ch
ogương mặt Nhị Trưởng lão, nói:

“Nhưng sẽ không cách nào thật sự giải thoát được cho bọn họ đi.

Không thể nào nhìn thấy rất rất lâu về sau, liệu bọn hắn có khiến gia tộc hoàn toàn diệt vong hay không.

Bây giờ nhìn thấy rồi, vẫn có người trong tộc còn sống, như vậy đã hoàn toàn giải quyết được vấn đề.”

Nhị Trưởng lão khẽ gật đầu, không hỏi thêm chuyện này nữa.

Hơn nữa, lại có chút nghi vấn với thân phận của Lục Thủy:

“Lưu Hỏa thật sự là thần quyền đệ nhất sao?”

Thần quyền đệ nhất là ai, nàng trước đó cũng có hỏi qua, có điều Cửu không nói.

Bây giờ thần quyền đệ nhị lại nói, Lưu Hỏa có thể là thần quyền, chuyện này khiến nàng có chút ngoài ý muốn.

Thời đại cách quá xa, nhìn thế nào cũng thấy không có khả năng.

Khi đó, Cửu đã sớm chết, làm sao còn thu thần quyền được nữa?

“Cứ đoán đi, dù sao ta cũng không nói cho ngươi.” Cửu suy nghĩ một chút, lại nói:

“Tiểu Tiểu Đình, ngươi không cảm thấy ngươi mới càng giống thần quyền hơn sao?”

Ta đối với ngươi tốt như vậy.”

Nhị Trưởng lão nhìn Cửu, nhớ người này chỉ có bóp mặt mình, giúp mình đổi kiểu tóc, cộng thêm ra câu đó cho mình.

Lại không nói rõ.

Không nói gì, Nhị Trưởng lão quay người bước ra một bước.

Phải đi về.

Nàng có cảm giác sức mạnh của ba ngôi sao đã mạnh hơn nhiều, mặc dù trong nhà đã có Đại Trưởng lão, nhưng Lê Âm

ít nhiều cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Cho nên, cần phải trở về kiểm tra.

Phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn.

— —

Kiều gia.

“Tất cả các tọa độ đã nộp lên, qua một đoạn thời gian nữa sẽ bắt đầu.

Có thể sẽ xảy ra chút dị tượng.”

Kiều Càn nói với mấy người Kiều Vô Tình.

Đúng vậy, Kiều gia đã hoàn thành tất cả để đàn, bây giờ chỉ chờ phân phó nhiệm vụ.

“Một khi thành công thì đến lấy thù lao như thế nào?” Kiều Vô Tình nhìn Kiều Càn, mở miệng hỏi.

Bình thản lạnh nhạt, dường như chỉ làm theo thông lệ.

“Ta đã cẩn thận hỏi qua, vật phẩm cần để trên tế đàn đợi, vấn đề chỉ cần có phù văn kia cũng đủ giải quyết.

Thời gian đã thống nhất.” Kiều Càn trả lời.

Đây đều là hấn hỏi từ Chân Võ Chân Linh.

Không đến mức có sai lầm gì.

Trên thực tế hấn cũng rất kinh ngạc, rốt cuộc là thực lực bậc nào mới có thể làm như vậy.

Những người khác hấn khó có thể tin, nhưng Lục Thủy...

Đây chính là vạn cổ thiên kiêu, tồn tại chí cao vô thượng.

Hấn nói có khả năng, tất cả liền có thể xảy ra.

Thà rằng đối địch với Tiên Đình, cũng không thể đi đối đầu với Lục Thủy.

Chỉ hơi không cẩn thận liền vạn kiếp bất phục.

“Hy vọng Lưu Hỏa nói được thì có thể làm được.” Kiều Vô Tình nói.

Hắn không cách nào tưởng tượng ra loại công trình này, Kiều gia bọn hắn tuyệt đối không làm được.

Lục gia cũng không nhất định làm được, cùng một thời gian trả lời toàn bộ vấn đề của cả tu chân giới, cùng một thời gian mang toàn bộ vật phẩm phát ra ngoài.

Bọn hắn không tin, nhưng cả bốn thế lực đỉnh cấp tham gia đều không có một ai đưa ra loại chất vấn này.

Như vậy, Kiều gia hắn đương nhiên cũng sẽ không đi chất vấn.

Còn nữa, có vấn đề, người lên tiếng hắn phải là tứ đại thế lực.

Về những cái khác, mặc dù hắn biết một chút.

Nhưng mà...

So với bốn thế lực đỉnh cấp kia vẫn là quá ít.

Nói chuyện với nhau vài câu xong, Kiều Vô Tình chột lại một câu:

“Tiễn khách.”

Kiều Ngọc muốn tiễn, nhưng cuối cùng vẫn là Kiều Thiên tiễn.

“Lại muốn tới tiểu trấn Thu Vân sao?” Trên đường, Kiều Thiên nhỏ giọng hỏi.

“Ừ, phải làm việc.” Kiều Càn nhẹ nhàng nói.

Bọn hắn đúng thật nên trở về đi làm.

Kiều Thiên có chút khó tin nổi, anh của nàng thế nhưng là thiên kiêu.

Nhưng cuối cùng không chỉ bị người trong tộc trục xuất khỏi nhà, bản thân cũng trở thành một người làm công ăn lương.

Nhất thời, nàng cảm thấy có chút bi thương.

Rõ ràng là một vị Đại Thiểu gia, nhưng cuối cùng lại phải đi làm kiếm ăn.

Vì sao ca ca của nàng có thể tiếp nhận mọi chuyện dễ dàng như vậy?

Nhưng nàng không có hỏi.

Nàng có rất nhiều nghi vấn, nhưng chính là không có cách nào hỏi ra lời.

Cho nên, nàng tham dự vào chuyện xây dựng tế đàn, muốn hỏi một chút chuyện liên quan tới anh nàng, nàng muốn biết tất cả.

Hy vọng Lưu Hỏa có thể trả lời nàng.

“Chúng ta tháng sau có thể sẽ đến Lục gia.” Kiều Thiên nói rồi lập tức giải thích:

“Là ngày thành hôn của Thiếu gia Lục gia, có mời Tô gia gia đến.

Ta và mẹ, còn có cả cha, đều đi.”

“Chúng ta cũng đi.” Lâm Hoan Hoan ở một bên tò mò hỏi:

“Mọi người định đưa lễ gì?

Chúng ta vẫn chưa biết nên đưa cái gì?”

“Hai người cũng đi sao?” Kiều Thiên bất ngờ.

“Mộ Tiểu thư mời ta.” Lâm Hoan Hoan lấy ra thiệp mời.

Kiều Thiên mở thiệp mời ra, sau đó nàng phát hiện dòng chữ ở phía trên thế mà còn mang theo một loại sức mạnh, tỏa ra ánh sáng ôn hòa.

Nhìn thế nào cũng thấy không đơn giản.

Nhưng mà...

Vì sao cô gái mập nhỏ lại có thiệp mời?

Kiều gia ngoại trừ Tô gia gia, căn bản không có bất kỳ thiệp mời nào khác.

Nghe nói vài thế lực đỉnh cấp đều muốn có được thiệp mời...

Nhưng cuối cùng, ngay cả một tấm cũng không nhất định sẽ có.

Sau đó, Kiều Thiển nhìn Kiều Càn và Lâm Hoan Hoan rời đi.

Cùng đến hôn lễ, cũng tốt.

Mẹ liền có thể nói cho anh trai.

Từ sau khi anh của nàng bị trục xuất khỏi gia tộc, Tổ gia gia căn bản không để cho người khác tiếp xúc với anh trai nàng.

Mặc dù nàng biết trong đó có hàm ý, nhưng vẫn không thể hoàn toàn hiểu rõ.

Có lẽ qua một vài năm nữa nàng sẽ có thể hiểu được, nhưng trong những năm này, nàng muốn trở thành thành viên chói mắt nhất của Kiều gia.

Nàng khác với anh trai mình.

Sẽ không che giấu ánh sáng.

Chương 1269: Người trước đây (2)

Người trước đây (2)

“Chàng nói xem, ngày thành hôn của Mộ Tiểu thư ta có nên biến gậy hay không?”

Sau khi rời khỏi Kiều gia, Lâm Hoan Hoan vừa gặm bánh bao vừa hỏi Kiều Càn.

Kiều gia đã tiếp đãi bọn họ bằng bánh bao.

Hẹp hòi.

Nhưng ăn nhiều một chút không sai.

“Không cần.” Kiều Càn lập tức lắc đầu, hắn đã từng được chứng kiến một lần, quả thật rất xinh đẹp.

“Hôn lễ hắn sẽ tổ chức rất lâu, thời gian biến gậy lại không dài.” Kiều Càn bổ sung một câu.

Hắn cảm thấy như vậy là tốt rồi.

Không cần xinh đẹp.

“Mẹ và cha cũng tới, có khả năng sẽ không nhận ra.” Kiều Càn lại nói.

Lâm Hoan Hoan cắn miếng bánh bao, nhìn Kiều Càn, nói:

“Như vậy sẽ không khiến người mất mặt chứ?”

Kiều Càn nghiêng đầu nhìn cánh tay cụt của mình một chút, sau đó nói với Lâm Hoan Hoan:

“Như ta mới có thể khiến nàng mất mặt đi.”

“Sẽ không.” Lâm Hoan Hoan lắc đầu, duỗi ra hai tay:

“Ta có cả hai cánh tay, rất thuận tiện.”

“Ừm.” Kiều Càn gật đầu, nói khẽ:

“Ta sẽ không cảm thấy mất mặt, sẽ chỉ thấy tự hào.”

Lâm Hoan Hoan ăn bánh bao, gật đầu:

“Ừm.”

“Tiền lương tháng này của chúng ta, không có sao?” Đột nhiên, Kiều Càn hỏi.

“Đúng vậy!

Xong rồi, còn cần mua lễ vật cho Mộ Tiêu thư...” Lâm Hoan Hoan cảm thấy mình cần ăn ít bánh bao đi một chút.

— —

Lục Thủy ngồi ở một chỗ trống trong Cỏ thành Họa Loạn, nơi này có thể nhìn ra được biển cả phía ngoài.

Có điều đối với hấn mà nói, những thế này đều không có bất kỳ chỗ dùng nào.

Ánh mắt của hấn vẫn luôn dừng trên Thiên Địa Trận Văn.

Chỉ là không bao lâu sau, tiếng điện thoại vang lên.

Là tin nhắn của Mộ Tuyết...

“Lục Thiếu gia, mắt ta sắp có quầng thâm rồi.” Chỉ một câu như vậy.

“Mộ Tiêu thư có thể tự chụp một tấm cho ta xem thử không?” Lục Thủy nhìn điện thoại, trả lời.

Sau đó, hấn liền nhận được một tấm ảnh tự chụp của Mộ Tuyết.

Còn kèm theo một câu hỏi.

“Có nhìn rõ hay không?”

“Đề nghị Mộ Tiêu thư phối thêm cái kính mắt.”

Lúc này, Lục Thủy đang nhìn ảnh tự chụp của Mộ Tuyết, căn bản không có chút quầng thâm mắt nào.

Nàng ngồi trước bàn đá, đang rót nước cho Thủy Vân Thú và Hỏa Vân Thú.

“Lục Thiếu gia, vừa rồi tốc độ đường truyền của ta không được tốt, không nhìn thấy Lục Thiếu gia nhắn cái gì, có thể nhắn lại lần nữa được không?”

Rất nhanh sau đó, Lục Thủy nhận được tin nhắn trả lời của Mộ Tuyết.

Hắn bấm điện thoại di động, ánh mắt không vui không buồn, trả lời một câu:

“Mộ Tiểu thư có lẽ đang chắt vẩn mắt thâm mỹ của ta, trong mắt ta, Mộ Tiểu thư không hề có quầng thâm mắt.

Thứ có là thiên sinh lệ chất, chim sa cá lặn.”

“Lục Thiếu gia chỉ trợn mắt nói lời bịa đặt.” Mộ Tuyết đáp lại.

“Ta đánh chữ.”

“..., ta ghi sô lại, hy vọng Lục Thiếu gia sẽ có thời gian rảnh, thân thể khỏe mạnh.”

“...”

Nhìn điện thoại, Lục Thủy có cảm giác Mộ Tuyết lại trở nên nguy hiểm, điện thoại không có khả năng truyền đạt cảm xúc.

Rất dễ khiến Mộ Tuyết hiểu lầm.

Vẫn nên dùng ít đi thì tốt hơn.

Về phần cuốn sô...

Thứ này thì làm được cái gì?

Tình cảm vợ chồng bọn hắn có thể bị một cuốn sô phá vỡ sao?

‘Trước khi kết hôn phải đến Mộ gia một chuyến.’

Cha mẹ chỉ toàn làm chuyện xấu, đẩy nhanh hôn lễ không ngừng, khiến cho hắn bây giờ rất bị bị động.

Căn bản không có thời gian làm xong nhiều việc.

Sau khi cất điện thoại đi, Lục Thủy bắt đầu tiếp tục xem Thiên Địa Trần Văn.

Chân Võ Chân Linh hôm nay không ở đây, bọn hắn đang thu thập tọa độ tế đàn và các loại vật phẩm.

Cộng thêm việc về Lục gia lấy linh thạch.

Thời gian thanh toán thù lao đã tới gần, bọn hắn cần hoàn thành xong trong mấy ngày tới.

Cần phải chuẩn bị rất nhiều thứ...

Quả nhiên vẫn nên thống nhất trả lời vấn đề, đơn giản nhất.

Việc trả lời vấn đề, hắn cũng cần chuẩn bị.

Chỉ là hắn không xác định được có nên tấn thẳng Thất giai hay không, nếu như không tấn thẳng thì hắn cũng có thể ở đây chuẩn bị.

Nhưng nếu như tấn thẳng, vậy liền không cần chuẩn bị.

Hắn lên Thất giai sẽ có thể mở ra không gian mệnh lý bất kỳ lúc nào.

Thu nạp tất cả mọi người, thống nhất trả lời vấn đề.

Trong đêm.

Lục Thủy nhìn bầu trời, phát hiện trăng đêm nay sáng lạ thường.

“Hôm nay mặt trăng thật tròn.” Một giọng nói đột nhiên vang lên bên tai Lục Thủy.

Lục Thủy gật đầu, còn muốn phụ họa.

Nhưng vừa định mở miệng liền cảm thấy không thích hợp.

Chờ hắn quay đầu lại là hình ảnh Mộ Tuyết đang tươi cười nhìn hắn, an vị bên cạnh hắn.

Nàng mặc váy dài xếp ly màu trắng gạo.

Tóc được buộc lên đơn giản.

Dưới ánh trăng, rất lóa mắt.

“Lục Thiếu gia đọc sách một mình sao?” Mộ Tuyết nhẹ giọng hỏi.

Lục Thủy yên lặng khép sách lại.

“Mộ Tiểu thư, đêm đã khuya, không đi ngủ sẽ dễ có quầng thâm mắt.” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết ngồi bên cạnh, nói.

Mộ Tuyết tới tương đối đột ngột.

Sau đó, Mộ Tuyết lấy ra một cái gối ôm, tiếp đó đặt lên trên gối Lục Thủy, rồi nằm nhoài lên trên gối ôm, mặt xoay về phía bụng Lục Thủy:

“Đúng, ta nên đi ngủ, Lục Thiệu gia cứ xem sách tiếp đi.”

Ngủ như này không tê chân sao?

Rất nhanh sau đó, Mộ Tuyết đã ngủ say, bảy ngày không ngủ, đối với Mộ Tuyết mà nói quả thật không tốt lắm.

Dù sao cũng là thân thể người bình thường.

Cúi đầu nhìn Mộ Tuyết đang ngủ say một chút, Lục Thủy đưa tay gỡ dây buộc tóc của Mộ Tuyết xuống.

Sau đó tiếp tục mở Thiên Địa Trận Văn ra.

Còn tưởng rằng Mộ Tuyết tới ngắm trăng cùng hắn, hóa ra chỉ tới dùng hắn làm gối đầu.

Gió nhẹ thổi qua.

Lục Thủy lấy ra cái chăn lông trước đó, đắp lên người Mộ Tuyết.

May mà hắn có.

Ghế cũng có, có thể cho Mộ Tuyết ngồi.

Nếu như Chân Võ Chân Linh ở đây, có phải còn có thể lấy ra một cái giường hay không?

Nghĩ nghĩ, Lục Thủy cảm thấy hắn là nên táo bạo hơn một chút.

Có lẽ còn có thể trực tiếp lấy ra một căn phòng.

Sáng sớm.

Trời hửng sáng.

Mộ Tuyết trở mình, nàng kéo chăn lông lên, xoa xoa mắt một chút, nói:

“Mấy giờ rồi?”

“Chưa đến sáu giờ.” Lục Thủy để sách xuống, dựa ra sau.

Nhìn Mộ Tuyết đã tỉnh lại.

“Lục Thiếu gia nói xem miệng ta có thối hay không?” Mộ Tuyết trợn tròn mắt nhìn Lục Thủy.

Nghe thấy câu này, Lục Thủy hơi run lên.

Sau đó, hắn hơi cúi người, chạm môi lên miệng Mộ Tuyết.

Rồi lắc đầu nói:

“Không có.”

“Hừ!” Mộ Tuyết hừ lạnh.

Nàng nhẹ nhàng ngồi dậy bên cạnh Lục Thủy, nhìn ra phía biển nơi mặt trời dần mọc.

Gió biển thổi tới.

Mộ Tuyết quay đầu nhìn Lục Thủy, sau đó dựa lên trên người hắn, kéo chăn lông đắp cho cả hai người.

Như vậy, gió biển thổi tới sẽ thấy dễ chịu chứ không lạnh.

Một vài ngôi sao còn sót lại rơi xuống biển sau, một vòng lửa lớn cuối cùng cũng bắt đầu nhô ra phía chân trời.

Ánh sáng chiếu rọi mặt biển.

“Lục Thiếu gia, bình minh có đẹp không?” Mộ Tuyết dựa vào trong ngực Lục Thủy, hỏi.

“Đẹp.” Lục Thủy nhìn mặt trời mọc, trả lời.

Quả thực rất đẹp.

Chủ yếu là trong ngực hắn còn có người đi, tâm tình cũng tốt lên rất nhiều.

“Lục Thiếu gia, chàng nói xem là ta xinh đẹp, hay bình minh đẹp hơn?” Mộ Tuyết quay đầu nhìn Lục Thủy, hỏi.

Lục Thủy cúi đầu, lúc này, hắn cảm thấy Mộ Tuyết đang hỏi rất nghiêm túc, sau đó, Lục Thủy chậm rãi mở miệng:

“Mộ Tiểu thư đây là đang tự coi nhẹ mình sao?”

Cốp!

Nhẹ nhàng gõ trán Mộ Tuyết một cái, tiếp tục nói:

“Tha cho bình minh đi.”

“Hừ!” Mộ Tuyết quay đầu đi, có điều lại lập tức quay trở về, tiếp đó tiến tới sát mặt Lục Thủy, nhẹ nhàng cắn bờ môi Lục Thủy một cái.

Sau đó, nàng trực tiếp nhảy dựng lên, nói:

“Về nhà, dì Đường phát hiện ta vụng trộm chạy ra ngoài mất.”

Sau đó, một quầng sáng màu tím hiện lên, Mộ Tuyết trực tiếp biến mất tại chỗ.

Lục Thủy còn chưa kịp phản ứng, tay Mộ Tuyết lại đột nhiên vươn ra từ hư vô, nắm lấy gối ôm kéo đi.

Lục Thủy: “...”

Chương 1270: Người trước đây (3)

Người trước đây (3)

Trời sáng rõ.

Lục Thủy liền đứng dậy đi tới khu vực khác.

Đã sang ngày thứ hai.

Hắn cần bắt đầu bố trí, ban ngày bố trí, ban đêm tiếp tục xem sách.

Chủ yếu là lo Mộ Tuyết sẽ tới.

Nếu không hẳn định sẽ không ngủ không nghỉ để bố trí.

Như vậy hẳn sẽ nhanh chóng xong xuôi.

Có điều nhiều thêm một hai ngày, vấn đề cũng không lớn.

Đến lúc đó đã gần 6.7, cũng là lúc biết rốt cuộc có nên tấn thăng hay không.

Qua khoảng hai ngày nữa, hẳn liền có thể tấn thăng 6.6, cách tháng sau còn hơn mười ngày nữa.

Lục Thủy đi dọc theo biên giới Cổ thành Họa Loạn.

Bắt đầu từ chỗ cửa lớn.

Lúc này, đường đi vẫn còn một số người, cũng coi như phồn hoa.

Nhưng không khí có chút không bằng trước đó.

Vách tường cũng bắt đầu xuất hiện vết tích thời gian, giống như bị thời gian ăn mòn.

Lục Thủy chỉ liếc một cái, không để ý tới.

Sau đó, hắn bắt đầu khắc họa phù văn trên mặt đất, phù văn rất phức tạp, lại rất huyền diệu.

Khắc họa xong, phù văn liền sẽ ẩn vào trong mặt đất, giống như đang tích lũy sức mạnh.

Cảm giác thử, sau khi xác định không có vấn đề gì, Lục Thủy mới bước ra một bước.

Hắn trực tiếp biến mất tại chỗ, xuất hiện ở một nơi khá xa, sau đó lại tiếp tục ngồi xuống khắc họa phù văn.

Không nói gì, không suy nghĩ gì nhiều.

Cứ như vậy.

Chạng vạng tối.

Lục Thủy vốn định đi nghỉ ngơi, Mộ Tuyết có thể sẽ tới.

Chỉ là vừa mới đứng lên thì điện thoại kêu.

Mộ Tuyết gửi tin tới.

“Đêm nay đưa Nhã Lâm đi ngủ, Lục Thiếu gia đọc sách nhớ làm đèn bàn, nếu không sẽ dễ bị cận thị.”

“Không đọc sách, Mộ Tiểu thư tới thì lại đọc, không cần đèn, Mộ Tiểu thư chói mắt như vậy.”

Trả lời một câu, Lục Thủy cắt điện thoại đi, sau đó tiếp tục khắc họa trận pháp.

Một đêm không ngừng nghỉ.

Nhưng Cổ thành Họa Loạn quá lớn, một ngày một đêm cũng vẫn chưa được một nửa.

Àm!

Bất chợt, Lục Thủy cảm thấy có một cỗ sức mạnh cường đại.

Là truyền ra từ tầng lầu trung tâm.

‘Xem ra Cổ Lý muốn đi ra rồi, trễ nhất là ngày mai.’

Cổ Lý đi ra, trạng thái có lẽ sẽ tốt hơn rất nhiều, không biết có thể nói những cái khác hay không.

Đương nhiên, khả năng không cao.

Có điều cũng không quan trọng.

Bây giờ chỉ cần chờ tể đàn tụ tập, cộng thêm những người khác ở Cổ thành Họa Loạn khôi phục.

Lúc đó sẽ là lúc động thủ.

Đến lúc đó, hắn sẽ phá hủy ba ngôi sao.

Sức mạnh của ba ngôi sao đã mạnh hơn rất nhiều, cũng mà tể đàn của hắn đủ nhiều.

Một chỗ có tới hơn mấy triệu tể đàn.

Chỉ là thanh toán thù lao tương đối phiền phức, Chân Võ Chân Linh đang đi mua sắm và về trong tộc lấy linh thạch, hao phí không ít thời gian.

May mà tạm thời chưa xuất hiện vấn đề gì.

Tối hôm đó.

Tu vi của Lục Thủy tấn thăng 6.6.

Giờ phút này, hắn cảm thấy trực giác rõ hơn rất nhiều, thậm chí còn trực tiếp kéo dài về phía mệnh lý của Mộ Tuyết.

Không tấn thăng Thất giai cũng không thể khiến cho Mộ Tuyết mang thai, trực giác dường như đang rõ ràng nói với hắn rằng, tấn thăng Thất giai đi.

Được rồi.

Thực sự không có cách nào vả mặt trực giác, hắn sẽ quả quyết tấn thăng Thất giai.

Gần đây không có chuyện gì cần độ kiếp chúc mừng.

Cũng không thể độ kiếp lúc thành hôn đi?

Sẽ chết người đấy.

Hơn nữa, độ kiếp lúc đó là quá muộn, còn không bằng độ kiếp ngay bây giờ.

Ừm, không độ kiếp, trực tiếp tấn thăng.

Không có chủ đề, kéo thiên kiếp tới chúc mừng cũng không có tác dụng gì.

Nửa đêm.

Lục Thủy đi được một nửa Cổ thành Họa Loạn.

Hắn định nghỉ ngơi một chút, ngồi xem Thiên Địa Trận Văn.

Khi hắn xuất hiện ở nơi nghỉ ngơi lúc trước thì nhìn thấy có người đang nằm nhoài trên mặt bàn ngủ.

Lục Thủy hơi bất ngờ, sau đó đi tới, ngồi cạnh người này.

Vừa mới ngồi xuống, Mộ Tuyết liền bật dậy, sau đó lại nằm nhoài trên đùi Lục Thủy, chuẩn bị đi ngủ.

“Lục Thiếu gia không cảm nhận được chút khí tức nào của ta sao?”

Mộ Tuyết nằm trên đùi Lục Thủy, quay đầu nhìn Lục Thủy chật vắn.

“Mộ Tiểu thư không phải đã nói đang kể chuyện xưa cho Nhã Lâm sao?” Lục Thủy hỏi.

Nếu biết Mộ Tuyết sẽ tới, hắn đã kết thúc sớm rồi.

“Muốn cho Lục Thiếu gia một kinh hi.” Mộ Tuyết lườm Lục Thủy một cái nói:

“Hơn nữa kể chuyện xưa cho Nhã Lâm, kể một chút nàng liền ngủ mất.”

“Đúng rồi, Lục Thiếu gia nói ta rất lóa mắt, ta nằm ở chỗ này, có sáng tới mắt Lục Thiếu gia không?” Mộ Tuyết lại hỏi.

Lục Thủy lấy kính râm ra, đeo lên, nói:

“Không có việc gì, Chân Võ lần trước đã cho ta một cái kính râm.”

Mộ Tuyết: “...”

Đánh một trận đi, sau đó về nhà.

Mộ Tuyết hừ lạnh một tiếng, nằm nghiêng người quay mặt vào bụng Lục Thủy, bắt đầu ngủ.

Lục Thủy xem Thiên Địa Trận Văn, góp nhặt tới ngày mai là có đủ sức mạnh thiên địa.

Sáng sớm, một nguồn sức mạnh quét tới.

Mộ Tuyết trực tiếp mở mắt, lập tức ngồi dậy.

Cốp!

“Á~”

Mộ Tuyết ôm đầu, Lục Thủy ôm cằm, hai người đều cảm thấy đau đớn.

“Mộ Tiểu thư, cằm ta trật khớp rồi, nói đi, bồi thường thế nào đây?”

“Hắn tới, ta về trước.”

Mộ Tuyết ôm trán, lập tức biến mất, trước khi biến mất thì để lại cho Lục Thủy một câu.

“Lục Thiệu gia khiến trán vợ cả trọng thương, phải cho vào chảo rán.”

Là vợ trước.

Lục Thủy sửa lại trong lòng.

Đương nhiên không dám mở miệng.

Mở miệng, đại khái...

Lúc ăn cơm mở miệng là được.

Về phần vì sao Mộ Tuyết chạy nhanh như vậy, đó là vì Cố Lý đã thức tỉnh, đang hướng về phía bên này.

Cho nên nàng phải chạy về.

Nếu không bị bắt gặp, sẽ xấu hổ.

Đối phương có lẽ sẽ không rõ, nhưng đối phương không xấu hổ, sẽ đến phiên bọn hắn lúng túng.

Chờ một lát sau.

Một người đàn ông trung niên với thân hình to con đi về phía Lục Thủy.

Thoáng một cái đã tới, vừa tới liền cúi đầu nói tạ ơn với Lục Thủy:

“Đa tạ.”

Lục Thủy hơi sững sốt, thật đúng là đơn giản.

Hắn cũng không có để ý, chỉ cười nói:

“Để hoàn thành hứa hẹn mà thôi, tiền bối không cần để ý.”

Sau đó, Cố Lý ngồi xuống ở đối diện Lục Thủy, nhìn Lục Thủy, hết sức chăm chú đánh giá.

“Tiền bối có nghi vấn gì sao?” Lục Thủy hỏi.

“Người là thần quyền đệ nhất sao?” Cố Lý nói ra nghi ngờ trong lòng.

Hắn thế nào cũng không nhìn ra Lục Thủy lại là thần quyền đệ nhất.

“Không phải, chi ít thì ta cảm thấy không phải.” Lục Thủy lắc đầu nói:

“Thời đại ta sinh sống cách xa vạn dặm với thời đại của Chân Thần Cửu.

Chỉ là gia tộc chúng ta khá liên quan tới Chân Thần hoặc là Lục.

Chi ít thì ta hiểu là như vậy.”

Cố Lý gật đầu, không có hỏi nhiều những cái này, nhưng hắn cảm thấy Aiz nói đúng.

Aiz thân là thần quyền đệ nhị, sẽ không tùy ý chụp cái mũ thần quyền đệ nhất lên đầu người khác.

Hắn nhìn thoáng qua thôn trấn, nói:

“Bọn họ còn cần một chút thời gian mới có thể hoàn thành chuyện các hạ cần họ làm.”

“Ta có thời gian, không vội.” Lục Thủy nhìn Cố Lý, đáp.

“Muốn đi tu chân giới xem chút không?

Đi gặp một vài người trước đây.”

Cố Lý còn một ít thời gian.

Ra ngoài chút cũng không có bất kỳ vấn đề gì.

“Người trước đây?” Cố Lý nhất thời hơi nghi hoặc.

Thời đại này còn có người trước đây sao?

Thiên Cơ, ma tu Huyết Trần, bọn hắn còn sống.

Cơ Tâm còn dư lại một sợi hồn.

Đau Răng Tiên Nhân, hoặc là chó của Lục.

Đều có thể gặp.” Lục Thủy nói.

“Chó của Lục?” Cố Lý có chút chấn kinh:

“Nó còn sống sao?”

Đau Răng Tiên Nhân là ai?”

“Bất Diệt Tiên Thê, tiền bối có biết không?” Lục Thủy hỏi.

Đau Răng Tiên Nhân cuối cùng không đạt được thành tựu nào đến loại cấp bậc này như bọn hắn, nhưng đó là vì hắn rơi vào giấc ngủ say.

Nếu không, có khả năng rất lớn trong danh sách giết thần sẽ có tên của hắn.

“Bất Diệt Tiên Nhân thức tỉnh rồi?” Cố Lý hơi chấn kinh.

“Muốn ra ngoài dạo chơi không?” Lục Thủy lại hỏi.

“Làm phiền các hạ rồi.” Cố Lý nói.

Chương 1271: Vợ chồng cùng nhau vẫn lạc? (1)

Vợ chồng cùng nhau vẫn lạc? (1)

Vừa mới về Cổ thành Họa Loạn, Chân Võ còn chưa kịp mở miệng báo cáo công việc, một người đàn ông trung niên đã xuất hiện trước mặt hắn.

Thiếu gia liền bàn giao công việc cho hắn.

“Vậy làm phiền tiểu huynh đệ dẫn đường.” Cố Lý nói.

“Là vinh hạnh của tiểu bối.” Chân Võ cúi đầu cung kính nói.

Vị tiền bối này vô cùng cường đại, cũng đúng là vinh hạnh của hắn.

Có điều cũng đều là nhờ Thiếu gia, nếu như không phải có Thiếu gia, tồn tại cấp bậc này làm sao có thể biết hắn là ai.

“Đi đi.” Lục Thủy mở miệng nói.

Cố Lý ra ngoài một chuyến không mất đến mấy ngày.

Dù có đi hết tất cả các nơi cũng sẽ không khiến chậm trễ chuyện gì.

Muốn đi đâu, chỉ là chuyện một suy nghĩ trong đầu.

Cái thiếu chính là tọa độ.

Mà Chân Võ lại có thể cung cấp tọa độ.

Có thể mang bọn hắn chạy khắp nơi.

Chân Võ vừa báo cáo tọa độ xong, liền bị Cố Lý mang ra khỏi Cổ thành Họa Loạn.

Ngoại trừ Cố Lý có thể cất bước đi ra bên ngoài Cổ thành Họa Loạn, những người khác...

Đều không thể.

Bọn họ mặc dù cường đại, nhưng khác với Cố Lý.

Cố Lý là đầu nguồn của tộc Bất Tử.

Hắn mặc dù không phải thần quyền, nhưng lại được Chân Thần chiếu cố.

Thực lực cường đại không gì sánh được, dù là đã bỏ mình, dù là sắp biến mất, thiên địa cũng sẽ cho hắn thời gian.

Đây là mặt mũi thiên địa cho Cửu.

‘Đưa tiễn, như vậy nếu Mộ Tuyết có tới cũng ổn.’

Lục Thủy lắc đầu, sau đó tiếp tục đi bố trí.

Ban ngày cố gắng một chút, ban đêm ngồi xem sách.

Tránh cho Mộ Tuyết lại chạy tới nằm lên người hắn ngủ.

Hai người đúng là phiền phức, vẫn là một người...

Nghĩ tới đây, Lục Thủy nhìn bốn phía một chút, xác định không có cái gì xong, mới nghĩ nốt hai chữ cuối cùng “tốt hơn”.

Đi bố trí trước, đường hắn đi càng ngày càng ít người.

Mấy ngày nữa, từng người từng người sẽ đi ra từ cánh cửa lớn kia.

Cho đến lúc đó, bọn họ còn có thể sinh hoạt ở nơi này một đoạn thời gian, sống cuộc sống như người bình thường một hai ngày.

Chờ đến khi tế đàn hắn chuẩn bị hoàn thành, bên này bố trí xong.

Chính là khoảnh khắc cuối cùng của bọn họ trên đời này.

‘Có một loại cảm giác tự mình đưa bọn họ lên đường.’

Lục Thủy lắc đầu, tiếp tục đi bố trí.

Thêm hai ba ngày nữa là đủ rồi.

— —

Lục gia.

Tiểu trấn Thu Vân.

Chân Võ và Cố Lý xuất hiện trên đường phố.

“Tiền bối, nơi này là tiểu trấn Thu Vân.

Đau Răng Tiên Nhân và Cầu Tử ở ngay tại tiểu trấn này.”
Chân Võ lập tức giới thiệu.

“Ta phát giác được khí tức của bọn hần.” Cô Lý gật đầu, sau đó lại ngẩng đầu nhìn lại, hơi kinh ngạc:

“Nơi đây lại có cường giả như vậy.

Kiểm ý này, ta nhất thời còn tưởng rằng Kiếm Nhất vẫn còn sống.”

Chân Võ ngẩng đầu nhìn theo, không thấy gì.

Hoặc là nói hần không nhìn thấy được.

Có điều hần hiểu rõ, người vị tiền bối này nói tới hần là Đại Trưởng lão.

“Hần bẻ bọn nhiều việc, nếu không ta cũng muốn đi lên nói chuyện với nhau một phen.” Cổ Lý lắc đầu thở dài.

Sức mạnh Tiên Mục của bọn hần vô cùng cường đại, khiến vị kia phân tâm sẽ không tốt.

“Chúng ta trước tiên đi xem con chó kia đi.” Giọng nói của Cổ Lý có chút bình tĩnh:

“Đã rất nhiều năm rồi không gặp nó.”

Nói rồi, hai người liền biến mất tại chỗ.

Lúc này, phía trên không trung vô tận có một bóng người cúi đầu nhìn xuống.

Thật mạnh, vô cùng cường đại.

Người này có thể chính diện đọ sức với hần.

Nơi đây thế mà còn có loại người này, hần cũng không biết gì.

Nhưng trạng thái của vị cường giả này không đúng.

Hần muốn chia một sợi tinh thần xuống xem một chút, hỏi người này một chút xem vì sao lại tới đây.

“Là nhân công cho kế hoạch tiếp theo của Lưu Hỏa, tới để gặp cố nhân lần cuối.” Giọng nói của Nhị Trưởng lão vang lên.

Đại Trưởng lão: “...”

Nghe vậy, Đại Trưởng lão liền không có ý định chia sớt tinh thần ra nữa.

Ba ngôi sao đột nhiên mạnh lên nhiều, với hấn mà nói, áp lực rất lớn.

Chỉ là cảm thấy có chút đáng tiếc.

Nhị Trưởng lão nhìn về phía chân trời, nói:

“Đại Trưởng lão có chút tiếc nuối.”

“Đương nhiên là tiếc nuối, Cố Lý nằm trong danh sách giết thần, là người có thể mở nhiều lỗ nhất trên người Kiếm Nhất.

Nếu như hấn không chết, vậy chính là kinh địch của Tiểu Tiểu Vi.

Một người như vậy lại sắp chết đi, đương nhiên là một loại tiếc nuối.” Cửu thờ dài nói.

Dường như hiểu rất rõ cảm giác tịch mịch trong vô địch kia.

“Đúng rồi, còn có một phần là bởi vì ngươi lại nói trước kịch bản cho hấn.” Cửu bổ sung.

“...”

Nhị Trưởng lão không để ý đến Cửu, mà tiếp tục xem quyển sách chăm sóc thai phụ lần trước lấy được.

Quyển sách này có tác dụng không ít với tình huống của Lê Âm.

Bây giờ không biết rõ tình huống sau này sẽ thế nào, đương nhiên cần lấy Lê Âm làm chủ.

“Tế đàn ta đã xây dựng xong có được không?” Nhị Trưởng lão đột nhiên hỏi.

“Được, Nữ Vương Hải Yêu bây giờ đang nằm bên trên, người biết nàng đều rõ nàng rất lười động.

Người không biết còn tưởng nàng muốn tự hiến tế chính mình.” Cửu đi ra đằng sau Nhị Trương lão, dùng lược chải đầu cho Nhị Trương lão.

Đang suy nghĩ xem nên chải kiểu gì thì đẹp mắt.

Tiểu Tiểu Đình trời sinh đáng yêu, nên làm thế nào mới có thể càng đáng yêu hơn đây?

Chẳng lẽ Chân Thần.

...

Đau Răng Tiên Nhân đang đi làm răng, đột nhiên bảo Nhàn Cẩm tiên tử dừng lại.

“Sao vậy?” Nhàn Cẩm tiên tử lấy công cụ ra, tò mò hỏi.

“Cảm giác có cố nhân đến, tiên tử có thể chờ một lát được không?” Đau Răng Tiên Nhân hỏi.

“Gâu gâu, bản đại gia cũng cảm nhận được khí tức rất hung mãnh.” Cửu Tử hướng ra bên ngoài sủa hai tiếng.

Nhàn Cẩm tiên tử hơi nghi hoặc, nàng cũng không cảm nhận được gì.

Con mèo trụi lông bị Cửu Tử đặt dưới móng vuốt cũng một mặt hoang mang.

Cái gì mà khí tức hung mãnh?

Nó cái gì cũng không biết.

Chỉ biết con chó này chính là ác mộng của nó, quá kinh khủng.

Nó cũng không dám khôi phục, một khi khôi phục chính là Địa Ngục, đáng sợ khiến cho thân mèo run rẩy.

Không dám nghĩ, không dám nghĩ.

Lúc này, hai bóng người xuất hiện trước cửa.

Là Chân Võ và Cổ Lý.

Cố Lý nhìn thấy Cầu Tử, thấy Bất Diệt Tiên Nhân đang làm răng.

“Bất Diệt tiên bối, lại gặp mặt rồi.” Cố Lý nhìn Bất Diệt Tiên Nhân, mở miệng cười.

Bất Diệt Tiên Nhân, thành danh cực kỳ sớm.

Đứng ở đỉnh của Tiên cũng không phải nói giỡ.

Bởi vì Đau Răng Tiên Nhân là người đầu tiên dựa vào Tiên Đạo đi đến cuối của Đại Đạo, chỉ là về sau lại ngủ say, Tiên Mực mới tiến lên thêm một bước.

Vượt qua điểm cuối cùng đó.

Bên trong danh sách giết thần, người có thể so sánh với Bất Diệt Tiên Nhân khi đó, hẳn là chỉ có Kiếm Nhất.

Đau Răng Tiên Nhân đứng lên, nhìn Cố Lý, rơi vào trầm tư, sau một hồi mới mở miệng nói:

“Tiểu huynh đệ Cố Lý của tộc Bất Tử?”

“Ha ha ha, Bất Diệt tiên bối thế mà còn nhớ rõ ta.

Nghe nói tiên bối đã thức tỉnh, cái răng đau đã tốt hơn rồi sao?” Cố Lý đi đến, tiện chân đạp một cước lên Cầu Tử bên cạnh.

“Gâu gâu.” Cầu Tử sủa lớn:

“Nhân loại ngu xuẩn, ngươi dám lên bản đại gia rồi!”

“A.” Cố Lý cúi đầu nhìn Cầu Tử một chút, ra vẻ bất ngờ nói:

“Chó hoang ở đâu ra đây?”

“Nhân loại, ngươi không chỉ mạo phạm bản đại gia, mà còn mạo phạm Cầu gia của bản đại gia.” Cầu Tử gầm lớn, sau đó gầm gừ một tiếng, tiếp đó, sức mạnh bắt đầu bắn ra.

Nhân loại ngu xuẩn, nó muốn khiến đối phương bỏ ra cái giá xứng đáng.

Sức mạnh kinh khủng này vừa xuất hiện, con mèo trụi lông ở gần đó cũng bị hù tới run lẩy bẩy.

Chỉ là còn chưa đợi được đến khi sức mạnh khuếch tán, một cỗ sức mạnh khác đã trực tiếp giáng lâm, tiếp đó trấn áp toàn bộ sức mạnh của Cầu Tử trở về.

Ầm!

Cầu Tử trực tiếp bị giẫm xuống đất.

“Chậc chậc, chỉ là một con chó hoang Đại Đạo Thiên Thành cũng có thể phách lối như vậy?” Cố Lý cúi đầu khinh thường nói.

“Bản đại gia... là chó nhà.” Cầu Tử nằm rạp dưới đất, gian nan mở miệng.

Tu chân giới từ lúc nào có loại tồn tại kinh khủng như này?

“Chó nhà?” Cố Lý có chút bất ngờ.

“Lục chết rồi, Cửu chết rồi, Kiếm Nhất chết rồi, Cơ Tâm chết rồi.

Ngươi còn có thể gọi là chó nhà sao?”

“Gâu.” Cầu Tử sủa một tiếng, lớn lối nói:

“Ta có Cầu gia.”

“Cầu gia?” Cố Lý hơi nghi hoặc.

Là nhân tài nào lại có thể khiến cho con chó này nhận làm chủ?

Lúc này, Chân Võ ở phía sau truyền âm giải thích cho Cố Lý.

Nghe được câu trả lời, Cố Lý mới bỏ chân ra, sau đó nói:

“Quả nhiên, lại là chó cậy gân nhà, gà cậy gân chuồng.”

Sau đó hấn dùng sức mạnh buộc Cầu Tử ở một bên, nói:

“Cầu gia ngươi bây giờ không đến xĩa tới ngươi, ngươi gọi, ta liền đem ngươi đi nấu.

Ngươi nhìn xem ta có dám hay không.”

Cầu Tử: “...”

Cố Lý thấy Cầu Tử không dám lên tiếng liền lộ ra nụ cười hài lòng.

Cuộc đời hẳn có một chuyện tiếc nuối lớn.

Thời kỳ Viễn Cổ cũng chỉ có Kiếm Nhật có loại bản lĩnh này.

Chó của Lục, lại quen với Chân Thần, ai dám hãm nó?

Chỉ có Kiếm Nhật.

“Bất Diệt tiền bối, có thể xin tiền bối giúp một chuyện được không?” Cố Lý nhìn Đau Răng Tiên Nhân, hỏi.

Chương 1272: Vợ chồng cùng nhau vẫn lạc? (2)

Vợ chồng cùng nhau vẫn lạc? (2)

“Mời tiểu huynh đệ Cố Lý cứ nói, có thể giúp, ta đều sẽ giúp.” Đau Răng Tiên Nhân mở miệng nói.

Hắn đương nhiên sẽ giúp.

Cố Lý là người hắn quen biết thời Viễn Cổ.

Bọn hắn rất giống nhau, đều luyện thể.

Đều mạnh phi thường.

Trước kia Cố Lý từng hỏi hắn chuyện tu luyện.

Người trẻ tuổi thật tốt.

Bây giờ cũng đã vượt qua hắn.

“Ta có một hậu duệ, cách rất nhiều đời.

Đếm không hết.

Bây giờ nàng dường như không hiểu nhiều về Cửu Chuyển Bất Diệt Chân Kinh.

Nếu Bất Diệt tiên bối có rảnh rồi, có thể giúp ta dạy bảo nàng một chút được hay không?” Cố Lý chân thành nói.

“Người thời đại này sao?” Đau Răng Tiên Nhân hỏi.

“Đúng vậy, nghe nói đang làm Chương môn của Thiên Nữ Tông.” Cố Lý gật gật đầu, sau đó bổ sung thêm:

“Gọi là Cố Vũ.”

Sau đó, Cố Lý nói với Đau Răng Tiên Nhân rất nhiều.

Tối hôm đó, Cố Lý cáo từ Đau Răng Tiên Nhân.

“Đành nhờ vào Bất Diệt tiên bối.” Trước khi chia tay, Cố Lý nói thêm.

“Được.” Đau Răng Tiên Nhân gật đầu.

Sau đó, Cố Lý và Chân Võ biến mất tại chỗ.

Bọn hắn đến nơi khác.

“Gâu gâu gâu!” Câu Tử cũng khôi phục tự do.

Nó cực kỳ phẫn nộ.

Nhàn Cẩm tiên tử rất bất ngờ.

Chỉ là Đại Đạo Thiên Thành?

Đây là nhân vật cấp bậc nào vậy?

Sau đó, nàng liếc qua con mèo trong tiệm, đời này nó đã xong rồi.

Con chó kia là Đại Đạo Thiên Thành.

Sống không quá, đánh không lại.

Không cứu nổi.

Mèo trụi lông đã tuyệt vọng, bây giờ nó đang nghĩ cách gia nhập câu đội của tiểu trấn.

Đánh không lại liền gia nhập, chắc chắn không sai.

— —

Nam Thành.

“Ngươi sao cứ ngồi xuống ghế sofa là lại bắt đầu ôm gối ôm thế?” Trên ghế sa lon, Sơ Vũ nhìn Kiếm Lạc ở đối diện, hỏi.

Lúc này, hai người đang xem TV.

Đương nhiên, xem tivi chỉ là thuận tiện, chủ yếu là đang thảo luận một số việc.

Liên quan đến thành hôn của Lục Thủy.

“Một người chỉ trách ở nhà như ngươi, ai biết con mắt sẽ nhìn tới cái gì.” Kiếm Lạc nhìn Sơ Vũ nói.

“Ngươi cũng không phải không mặc, có gì để mà nhìn chứ?” Sơ Vũ tò mò hỏi.

“Rất nhiều người đều như ngươi, mua figure thật ra đều là mua ngược... dù sao thì ngươi chắc chắn cũng không thích mua

phẳng...” Kiếm Lạc quay đầu nói.

“Phòng ta có loại đồ này sao?”

“Đó là người không có tiền mua.”

“...”

Sơ Vũ nhìn Kiếm Lạc, chăm chú quan sát.

“Người nhìn cái gì?” Kiếm Lạc trốn vào một góc ghế sofa, ôm chặt gối ôm, vẻ mặt cảnh giác.

“Nói thật, người mặc dù không lộ đùi, nhưng nhìn bộ dáng này liền biết chắc chắn là một cái đùi thon dài trắng nõn hoàn mỹ, lúc bình thường cũng chỉ là một nữ nhân không có não.

Độ cong phần eo cũng hoàn mỹ.

Dáng dấp đẹp mắt, cộng thêm mái tóc dài.

Mỗi tội biết nói chuyện.

Nhưng mà...” Sơ Vũ vẻ mặt thành thật nói:

“Nhưng figure không biết nói chuyện.

Nếu như đem người làm thành figure đem đi đâu đó bán, không phải chúng ta sẽ phát tài sao?

A, là làm theo bộ dáng của người.”

“Có bệnh.” Kiếm Lạc đỏ mặt nói.

Đình đơng!

Đột nhiên, tiếng chuông cửa vang lên.

Sơ Vũ và Kiếm Lạc đều có chút tò mò nhìn ra ngoài cửa.

“Người nào lại đến vào lúc này chứ?” Kiếm Lạc tò mò hỏi.

“Có thể là sư tỷ các nàng chăng?” Sơ Vũ cũng không biết.

“Ta đi mặc cái áo khoác.” Kiếm Lạc chạy vào phòng.

Sơ Vũ thì đi mở cửa.

Khi Kiếm Lạc mặc quần áo tử tế xong, lúc đi ra ngoài liền phát hiện trong phòng khách không có một ai.

Nàng hơi sững sốt.

Sơ Vũ đâu?

Nàng lập tức lấy ra trường đao.

Chỉ là vừa mới định thử đi tìm kiếm Sơ Vũ thì điện thoại di động của nàng vang lên.

Giật nảy mình.

Là cuộc gọi của Sơ Vũ.

“Người đâu rồi?” Kiếm Lạc lập tức hỏi.

“Ở cửa trường học, bây giờ ta đang đi về.” Sơ Vũ trả lời một câu xong liền cúp điện thoại.

Kiếm Lạc cảm thấy không hiểu lắm.

Sao chưa gì đã ở cửa trường học rồi?

Chưa nói Sơ Vũ không biết ngự kiếm phi hành, dù có biết cũng sẽ không nhanh như vậy.

Nàng đợi một hồi lâu, Sơ Vũ mới mở cửa đi vào.

Chỉ có một mình.

“Người vừa rồi tới là ai đó?” Kiếm Lạc tò mò hỏi.

“Chân Võ mang theo một vị tiền bối kỳ quái, nói muốn đi gặp ông chú bảo vệ.

Ta liền dẫn đường cho họ.” Sơ Vũ trở về ngồi trên ghế sofa, nói:

“Chúng ta tiếp tục chủ đề vừa rồi.”

“Có bệnh.” Kiếm Lạc cũng ngồi xuống ghế sofa.

Nàng tiếp tục ôm gối ôm.

“Ta nói chuyện thiệp mời.” Sơ Vũ không thèm để ý tới lời nói của Kiếm Lạc, tiếp tục:

“Kiều Dã cũng có thể đi, chúng ta lại không nghĩ cách nữa, nhờ đâu không đi được.

Ta đã hỏi Kiếm Khởi, Kiếm Nhất Phong cũng không có thiệp mời.”

“Nói với ta thì làm được cái gì?” Kiếm Lạc nhìn Sơ Vũ, nói:

“Trạch ở trong phòng thì đầu óc cũng trạch luôn, đóng cửa không nghĩ nữa sao?”

“Người có thể hỏi thử Đông Phương tiên tử, nàng biết khá nhiều.” Sơ Vũ nói.

“Vừa rồi không phải người có thể hỏi Chân Võ à?” Kiếm Lạc nói.

“Hỏi Chân Võ không phải là đang mở miệng đòi tới sao? Nhưng hỏi Đông Phương tiên tử thì khác.” Sơ Vũ nghĩ một chút, nói:

“Hỏi được, nếu có thiệp mời, cho người 200, không có, cho người 100.

Cuối tuần ta lại đưa người đi mua quần áo.

Thực sự không được, ta còn có thể mua cho người áo ngủ gấu trúc, người cũng không cần phải lo lắng áo ngủ quá mỏng quá lộ, bị ta nhìn nữa.”

Kiếm Lạc ôm gối ôm, nói:

“Không có cũng 200.”

“Thành giao.” Sơ Vũ đồng ý tại chỗ.

Rốt cuộc cũng có thể biết có thiệp mời hay không, nếu như Đông Phương tiên tử biết.

“Người đi mua quần áo cho ta, xác định không phải là để ta thay quần áo cho người xem đấy chứ?” Kiếm Lạc hỏi.

“Ta muốn nhìn người thay đồ, không thể tự mình soi gương được sao?” Sơ Vũ hỏi.

“Ngày ngày đều trạch trong phòng viết tiểu thuyết, ngày nào suy nghĩ bị bóp méo cũng không biết.” Kiếm Lạc nói.

“Vậy ta tiếp tục trạch, ngày nào bị méo nhớ nói với ta.” Sơ Vũ tùy ý qua loa đáp lại câu, sau đó đi vào trong phòng.

“Có bệnh.” Kiếm Lạc bỏ gối ôm xuống, sau đó đi về phòng của mình.

Độc sách.

Chương 1273: Vợ chồng cùng nhau vẫn lạc? (3)

Vợ chồng cùng nhau vẫn lạc? (3)

Ngày thứ ba sau khi Cố Lý rời đi.

Lục Thủy đi hết Cỗ thành Họa Loạn.

‘Hoàn thành.’

Sau đó, hắn nhìn lại đường đi ở Cỗ thành Họa Loạn.

Trên đường phố đã không còn ai, tất cả đều trở nên cũ kỹ rách nát.

Hôm nay hắn là sẽ có người đi từ cửa lớn ra.

Bắt đầu cuộc sống sinh hoạt bình thường chân chính của bọn họ.

Đại khái còn có hai ba ngày nữa.

‘Vừa vặn dùng mấy ngày nay tích góp sức mạnh thiên địa, sau đó...’

Lục Thủy ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, nhìn về phía ba ngôi sao kia.

Là lúc để xử lý chuyện này.

Lục Lai Sự còn đang trong bụng mẹ đã cho kẻ làm huynh trưởng như hắn này chuyện lớn như vậy.

Hắn còn phải đợi ở chỗ này nhiều nhất nửa tháng nữa.

Hắn thật đúng là chưa từng đợi ở nơi nào thời gian dài như vậy.

‘Hy vọng sau này Lục Lai Sự đừng có gây chuyện gì.’

Lắc đầu, Lục Thủy lại trở lại vị trí bình thường, bắt đầu xem Thiên Địa Trận Văn.

Cách lúc trời tối còn một đoạn thời gian.

Trong khoảng thời gian này, Mộ Tuyết sẽ không xuất hiện, cho nên hẳn an tâm đọc sách là được.

Về phần Chân Võ Chân Linh, vẫn chưa về.

Có điều cũng sắp.

Lúc này, từ bên trong cánh cửa lớn thật lớn của Cổ thành Hoạ Loạn, có bóng người bắt đầu đi ra.

Là vài người mặc trang phục bình thường, bọn họ có chút ngạc nhiên nhìn chính bản thân mình, sau đó trên mặt từng người đều lộ ra nụ cười.

Bọn họ cất bước đi về phía trước, đi trên con đường cũ kỹ rách nát, trong ánh mắt có chút hoài niệm, cũng có chút cảm khái.

Cuối cùng, bọn họ dừng lại trên con đường lớn nhất

Cuối cùng, bọn họ dừng lại trên con đường lớn nhất, bắt đầu vận dụng sức mạnh tu sửa con đường này.

Lục Thuỷ liếc qua, không hề quan tâm quá nhiều, để mặc bọn họ tu sửa.

Có điều bọn họ chỉ có thể khôi phục kiến trúc, những thứ khác, Cổ thành Hoạ Loạn không có.

Chờ Chân Võ Chân Linh trở về đi, đến lúc đó cái gì cũng sẽ có.

Dẫn đầu trở về là Chân Võ.

Đương nhiên là mang theo Cố Lý trở về.

“Tiền bối đã đi hết rồi sao?” Lục Thuỷ để sách xuống, mở miệng hỏi thăm.

Cố Lý khẽ gật đầu.

“Thật bất ngờ, thế giới bên ngoài đã biến thành như thế.”

“Tiền bối còn cái gì muốn làm không?” Lục Thuỷ lại hỏi.

Cố Lý quay đầu nhìn những người đang khôi phục đường đi một chút, nói:

“Có thể chuẩn bị cho bọn họ vài thứ không?”

Đủ vượt qua mấy ngày tới.”

Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Chân Võ:

“Đi đi.”

Đồ ở trên người Chân Võ không ít, hẳn là có thể đủ để giúp những người kia.

Chân Võ đáp ứng, sau đó đi thẳng về phía bên kia.

“Khi nào hành động?” Cố Lý ngẩng đầu nhìn chân trời.

Bây giờ mặc dù không có ánh sao, nhưng nơi mắt hẳn hướng đến là chỗ của mấy vị Đế Tôn kia.

Lục Thủy đứng dậy, nhìn về nơi có ba ngôi sao, nói:

“Chờ chuẩn bị xong xuôi liền có thể hành động.”

Sau đó thu lại ánh mắt, quay sang nhìn Cố Lý, nói:

“Tiền bối chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

Sau này, Cổ thành Họa Loạn sẽ không còn tộc Bất Tử.”

“Vốn đã không có, không phải sao?” Cố Lý nhìn Lục Thủy, cô đơn nói.

Đúng vậy, vốn đã không có.

Những người còn lại đều không tính là người sống.

Vậy thì sao có thể tính là tộc Bất Tử được?

Khôi phục, chẳng qua cũng chỉ là hồi quang phản chiếu.

Có thể dùng hình dáng người bình thường để tạm biệt thế giới này đã là rất hiếm thấy.

...

Cố Lý cáo từ Lục Thủy, đi về phía đường lớn, đã nói lời cáo biệt xong với những người trước đây, bây giờ hẳn muốn đi nói lời cáo biệt với những người sắp rời đi cùng hẳn.

Nở rộ ánh sáng sau cùng của bọn hắn.

Lục Thủy liếc nhìn Cố Lý rời đi, lại liếc nhìn những người đang tu sửa trên đường phố.

Tùng người đều mang dáng vẻ tươi cười.

Trong đêm.

Cổ thành Họa Loạn đèn đuốc sáng trưng, là nhờ máy phát điện Chân Võ mang tới cho bọn họ.

Sau đó, bọn họ dùng tu vi trữ rất nhiều điện.

“Bọn họ đang làm gì thế?” Bên cạnh Lục Thủy đột nhiên có tiếng nói vang lên.

Là giọng của Mộ Tuyết.

Quay đầu lại nhìn một cái, hôm nay Mộ Tuyết mặc đồ thể thao, áo khoác kéo khóa khá cao.

“Ta phát hiện mặc váy ngủ lúc dậy sẽ không thoải mái, đồ thể thao dễ chịu, có điều mặc đồ thể thao thì sẽ phải mặc nhiều hơn một hai cái quần áo.

Lục Thiếu gia cái gì cũng không nhìn thấy, có phải cảm thấy có chút đáng tiếc hay không?” Mộ Tuyết vừa cười vừa nói với Lục Thủy.

Lục Thủy: “...”

Ta bình thường chỉ nhìn mặt.

“Lục Thiếu gia muốn nhìn cái gì, ta cho Lục Thiếu gia nhìn.” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, nói.

“Có thể nhìn dáng vẻ đầu trọc của Mộ Tiểu thư không?” Lục Thủy tò mò hỏi một câu.

Àm!

Lục Thủy cảm thấy bụng mình vừa phải tiếp nhận công kích cực kỳ lớn.

Mật cũng muốn phun ra ngoài.

“Thật sự không được thì tóc húi cũng có thể.” Lục Thủy lại nói.

Àm!

Àm!

Mặt phun ra ngoài.

Một lát sau, Mộ Tuyết hai tay chống cằm, nhìn đường phố đèn đuốc sáng trưng:

“Bọn họ thật giống như đều đã sống lại.”

Lục Thủy cúi đầu, vẻ mặt thống khổ, may mà hần tu thể thuật, khôi phục rất nhanh.

“Ừm, bọn họ bây giờ cũng tính là đã sống lại.” Lục Thủy cất kỹ Thiên Địa Trận Văn.

Sau đó tiếp tục nói:

“Bọn họ đang chuẩn bị, dự định mở một đoạn phố bình thường, bán đồ.”

“Sẽ có khách sao?” Mộ Tuyết quay đầu nhìn Lục Thủy, hiếu kỳ nói:

“Hay là sẽ có một bộ phận người làm khách.

Cũng giống như bọn họ trước kia, mở tiệm buôn bán.”

“Chúng ta có thể đi dạo một vòng.” Lục Thủy nhìn con đường, nói.

“Nói như vậy, nhiều thêm vài người cũng không có vấn đề đúng không?” Mộ Tuyết nở nụ cười nhìn Lục Thủy.

Mộ Tuyết nghĩ như thế nào, Lục Thủy còn không biết sao?

Có điều cũng không quan trọng.

“Mộ Tiểu thư vui vẻ là được rồi.” Lục Thủy mở miệng nói.

Mộ Tuyết ngồi bên cạnh Lục Thủy, ngẩng đầu nhìn trời đêm, ba ngôi sao trên trời nhìn cực kỳ chướng mắt:

“Không có ba ngôi sao này, chúng ta có thể nhìn thấy bầu trời càng đẹp hơn.”

“Đi trách Lục Lai Sự đi.” Do dự một chút, Lục Thủy lại hỏi:

“Mộ Tiểu thư, nếu sau khi Lục Lai Sự sinh ra chưa được mấy ngày, ta đã lén lút đi đánh nàng một trận, thì nàng nói xem có thể xảy ra chuyện gì hay không?”

“Chuyện gì? Ví dụ như ta sẽ thủ tiết sao?” Mộ Tuyết tò mò hỏi một câu.

“Không nghiêm trọng như vậy chú?” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, nói:

“Đến lúc đó, nàng yểm hộ cho ta.”

“Vợ chồng cùng nhau chết sao?” Mộ Tuyết nhìn chăm chăm Lục Thủy, hỏi ngược lại.

Lục Thủy: “...”

Không đến mức, không đến mức.

Đêm khuya, Mộ Tuyết lấy ra gối ôm đặt trên đùi Lục Thủy, sau đó vỗ vỗ gối ôm:

“Lục Thiếu gia, ta muốn đi ngủ, tiếp sau không chừng phải đi cùng Nhã Lâm Nhã Nguyệt thường xuyên, không cần Lục Thiếu gia nữa.”

Nói rồi, Mộ Tuyết liền nhìn Lục Thủy, tiếp tục:

“Vậy Lục Thiếu gia có muốn chiếm chút tiện nghi của ta hay không?”

Lục Thủy cúi đầu lại gằn, cắn lấy bờ môi của Mộ Tuyết.

A!

Mộ Tuyết che đôi môi hơi đau nhìn Lục Thủy, phẫn nộ.

“Được rồi, đi ngủ thôi.” Lục Thủy tươi cười để Mộ Tuyết gối đầu lên đùi hắn.

Tiện nghi này hắn chiếm được.

“Sẽ có ngày Lục Thiếu gia phải khóc.” Nói rồi liền trực tiếp chôn mặt vào bụng Lục Thủy, bắt đầu đi ngủ.

Lục Thủy sờ lấy mái tóc dài của Mộ Tuyết.

Chờ đến khi Mộ Tuyết ngủ say rồi, hắn mới tiếp tục xem Thiên Địa Trận Văn.

Bên ngoài.

Chân Võ vốn định thừa lúc rảnh rỗi đi tìm Thiếu gia báo cáo tình huống.

Nhưng hắn phát hiện mình không tìm được Thiếu gia.

Giống như vị trí của Thiếu gia đã biến mất.

Chân Võ nhất thời có chút suy đoán, sau đó lập tức đi ra xa khỏi khu vực xung quanh chỗ Thiếu gia.

Tiếp tục trở về hỗ trợ.

Chờ ngày mai rồi nói.

Rất nhanh sau đó, hắn liền nghe thấy có người nói.

“Ai tới nghiên cứu cùng ta cách đánh lửa thế nào đi.”

“Dùng tu vi đi, người không có à?”

“Sao người không nói sớm, ta còn thực sự quên mất.”

“Ta cảm thấy công cụ đang ảnh hưởng tới tay nghề của mình.”

Chân Võ nhìn những người này, cuối cùng đi tới gia nhập, giúp bọn họ giải quyết tất cả các vấn đề.

Đây là rèn luyện.

Là cơ hội hiếm có.

Chân Linh không thể trở về vào lúc này, bỏ lỡ.

Có điều Chân Linh hắn cũng sắp trở về.

Đồ vật hắn cũng đã mua sắm gần đủ rồi.

...

Trời hửng sáng, Mộ Tuyết giơ tay vươn vai một cái.

Cốp!

Tay hình như đụng phải cái gì.

“Mộ Tiểu thư, sáng sớm đã muốn đánh mặt người khác sao?” Giọng nói của Lục Thủy vang lên.

Mộ Tuyết mở mắt ra nhìn về mặt âm trầm của Lục Thủy, sau đó khòe miệng hơi hướng lên.

Nàng tươi cười đưa tay ôm lấy cổ Lục Thủy, sát tới gần, ngăn chặn miệng Lục Thủy.

Chỉ một lát sau liền vui vẻ nói:

“Lục Thiệu gia, ta rất thích chàng.”

Lục Thủy: “...”

“Thích ta thì có thể đánh ta sao? Ta thích nàng có phải cũng có thể đánh nàng hay không?” Lục Thủy hỏi.

Chương 1274: Ta không có bặt hack (1)

Ta không có bặt hack (1)

Oanh!

Lục Thủy nằm ở trong hòn đá, nhất thời cảm thấy khá là xúc động, trân quý sinh mệnh.

Khi hỏi câu kia xong thì hấn liền động thủ, tính đánh về phía mặt của Mộ Tuyết.

Bình thường thì có lẽ là đánh vào bụng.

Nhưng mà sợ bụng có động tĩnh...

Cho nên đánh mặt thích hợp hơn.

Sau đó...

Đương nhiên là nằm khảm xuống mặt đất, ra không được.

Suýt nữa là mất mạng rồi, Mộ Tuyết quá kinh khủng.

Một ánh mắt thôi đã đủ dọa người rồi.

Những thứ kia của Thiên Sinh Thần hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Đó đều là đồ chơi lừa gạt con nít mà thôi.

“Lục thiếu gia, ta về nhà.”

Mộ Tuyết ngồi xổm xuống bên cạnh Lục Thủy, do dự một chút rồi hỏi:

“Ta có đẹp không?”

“Mộ tiểu thư có thể cho ta cái kính râm được không?”

Quá chói mắt.”

Lục Thủy nhìn sang Mộ tuyết đang ngồi ở bên cạnh, hỏi.

Oanh!!!

Một quyền trọng kích.

“Loại sự tình này còn phải nhìn sao?”

Hừ.”

Mộ Tuyết hừ lạnh một tiếng, trực tiếp hóa thành một đạo ánh sáng tím biến mất tại chỗ.

Phốc!

Lục Thủy phun ra một ngụm mật.

Lục Thủy xoa xoa mặt, cảm giác nên uống nhiều nước một chút.

Nếu không thì sẽ không có gì để phun.

Sau đó, hắn leo ra khỏi mặt đất, vỗ bụng một cái.

Cảm thấy không quá đau.

Chân tay Mộ Tuyết lèo khèo như thế, không có chút khí lực nào cả, có điều...

Hắn nhìn xuống mặt đất ở dưới, lún không ít.

Dường như đã nhận phải rất nhiều lực.

“Tội nghiệp người.”

Lục Thủy vỗ vỗ mặt đất, sau đó dùng pháp thuật vượt nó lại, tránh việc bị Chân Võ và Chân Linh hỏi tới.

Giữa trưa.

Mặt trời chói chang.

Chân Võ và Chân Linh đi tới.

“Thiếu gia.”

Chân Võ cúi đầu nói.

Lúc này Lục Thủy đang quan sát Thiên Địa Trận Văn, mặc dù đã bố trí xong rồi, nhưng mà sau đó vẫn còn có việc khác phải làm nữa, không thể tùy ý rời đi được.

“Tế đàn đã thu thập xong rồi à?”

Hắn thả sách xuống, thuận miệng hỏi.

Chân Võ lấy pháp bảo địa đồ ra, hấn đánh dấu rất nhiều nơi.

Có rất nhiều phân loại.

Đạo Tông, Kiếm Nhất Phong, Kiều gia, Trùng Cốc, Bách Hoa Cốc...

“Sắp hoàn thành rồi, Xảo Vân Tông cần thêm một hai ngày nữa, những nơi khác cũng tương tự như thế.

Số lượng nhiều nhất là Trùng Cốc, Hải Yêu, Tịnh Thổ, tất cả đều đã được thu thập xong.”

Lục Thủy nhìn địa đồ, tiện tay ấn mở Trùng Cốc.

Vượt qua vô tận đại sơn.

Có lít nha lít nhít tọa độ.

Trên thực tế thì cũng không cần phải có nhiều như thế, công trình quá lớn.

Có một vài cái là được rồi, nhưng mà như vậy cũng tốt.

Sau đó, Lục Thủy lại nhìn sang những chỗ khác, phát hiện có tiêu ký nằm lẻ loi.

“Đây là ai?”

Lục Thủy tò mò hỏi.

“Là Trà Trà tiểu thư, nàng thông qua Kiếm Nhất Phong để thiết lập tọa độ.”

Chân Võ nói.

Cho nên, đường dây nội bộ mà nàng nói chính là Kiếm Nhất Phong ư?

Lục Thủy không quá quan tâm tới việc này, nhưng mà Đông Phương Trà Trà có thể hỏi cái gì cơ chứ?

Cảm giác...

Có lẽ sẽ có hơi khó trả lời.

Đầu óc của Đông Phương Trà Trà không được bình thường cho lắm, cả Đông Phương gia đều như thế.

Đặc biệt là con gái.

Em gái của hắn cũng rất có thể sẽ như vậy, may mà hắn là nam.

Nếu không thì...

Hắn mà giống với Đông Phương Trà Trà, không biết cha mẹ sẽ thương tâm mức nào.

Ách.

Có lẽ người nhức đầu nhất chính là Tam trưởng lão, dù sao thì cha mẹ gần như là không quản hắn, tất cả đều là do Tam trưởng lão quản cả.

Sau đó, Lục Thủy lại tiếp tục kiểm tra.

“Đã tới Ân Thiên Tông rồi?”

“Vâng, mặc dù có hơi phân tán, nhưng mà có dấu vết để lần theo, tất cả đều khá gần với vị trí của các đại thế lực.”

“Đồ đâu? Chuẩn bị xong chưa?”

“Chân Linh đã chuẩn bị xong rồi, nàng đang trên đường trở về.”

Linh thạch tạm thời không thành vấn đề.”

Chân Võ nghiêm túc trả lời, sau đó có chút hiếu kỳ nói:

“Thiếu gia, những thứ này phải đặt ở đâu?”

Không thể để bọn họ đi phát những cái này đâu nhỉ?

Cảm giác không giống với tác phong của thiếu gia.

Đương nhiên là việc này không quan trọng.

Chủ yếu là do công trình quá lớn, sợ sẽ bỏ lỡ hôn lễ của thiếu gia mà thôi.

Bọn họ đương nhiên là muốn tham gia rồi.

Mấy thứ đó phải cất ở đâu?

Lục Thủy suy nghĩ một lúc, sau đó quan sát Họa Loạn Cổ Thành, nói:

“Tìm nơi nào đó trống trải.

Lấy tất cả mọi thứ đặt tập trung lại một chỗ.”

“Vâng.”

Chân Võ đáp.

Nhưng mà, hấn vẫn không biết làm sao để phát được.

“Đúng rồi, tìm ra chỗ cất rồi thì báo cho ta biết, ta đi bố trí một vài thứ.”

Lục Thủy bổ sung một câu.

Không cần biết hấn có tấn thăng lên thất giai hay không, những thứ này đều cần phải bố trí.

Dù sao thì việc trả lời câu hỏi cũng rất khác so với phát đồ vật.

“Thiếu gia, người của Bất Tử Tộc có một thỉnh cầu.”

Chân Võ khẽ nói:

“Bọn họ sẽ hoàn toàn khôi phục vào ngày mai, hy vọng có thể sẽ có một vài người tới.”

“Nói Nhạc Phong trực tiếp liên hệ với Thiên Nữ Tông là được, những thứ khác thì không cần.

Chắc chắn sẽ có người thông tri với Thiên Nữ Chưởng môn.”

Lục Thủy nói thẳng.

Loại người như Mộ Tuyết chắc chắn là đã nghĩ tới việc cho Thiên Nữ Chưởng Môn tới rồi.

Mộ Tuyết thấy loại chuyện như này liền không nhìn được mà mềm lòng.

Sẽ bất động thanh sắc mà đứng ở sau lưng đẩy nhẹ một cái.

Cho nên hấn mới nói, câu chuyện của Diệp Tân dù không thể đả động hấn, cũng có thể đả động được Mộ Tuyết.

Đến lúc đó, bọn họ liền sẽ ra tay.

Hoặc có lẽ là hấn liền sẽ ra tay.

Mộ Tuyết chủ yếu là sát phạt, tuy năng lực chữa trị cũng mạnh, nhưng mà có rất nhiều thứ, nàng không biết tinh tường bằng hấn.

Dù sao thì hấn cũng nghiên cứu sâu hơn.

Mặc dù lệnh khoa...

“Vâng, ta sẽ đi nói với bọn họ.”

Chân Võ lập tức nói.

Chuyện này đối với những người kia mà nói, có lẽ là một chuyện lớn.

Rất rất lớn.

Sau đó, Chân Võ lui xuống, hấn đi tìm những tiền bối Bất Tử Tộc kia .

Chỉ một lát sau, Lục Thủy liền nghe được tiếng hoan hô.

Hấn nhìn qua một chút, phát hiện những người bên kia đều đang bận rộn.

Đang tạo nên một con đường bình thường để đi.

Lục Thủy liếc mắt một cái rồi thôi, không quan tâm tới nó nữa.

Chỉ còn hai ngày cuối cùng.

Tế đàn đã được tụ tập gần xong rồi, trận pháp cũng đã chuẩn bị ổn thỏa rồi.

Thù lao thì chờ tới khi Chân Linh trở về là coi như hoàn thành.

Cho nên...

Trong vòng 3 ngày, hấn sẽ động thủ.

Gần tới tháng sau rồi, không còn nhiều thời gian cho lắm.

Sau đó là thanh toán thù lao.

Chuyện này tuy lớn nhưng lại khá dễ dàng, không tốn nhiều thời gian.

Nhưng mà hắn rất tò mò, không biết những người đó sẽ hỏi cái gì.

Nếu như hỏi về tu vi thì rất đơn giản.

Nếu không phải...

Hy vọng đừng có hỏi về tình yêu.

Rất khó trả lời.

Nếu như thực sự không muốn trả lời, thì nên nói là không biết, hay là đổi một câu hỏi khác?

Đến lúc đó rồi tính.

Buổi chiều.

Chân Võ đã tìm được chỗ, quảng trường rộng nhất ở Họa Loạn Cổ Thành.

Kiến trúc vốn dĩ có chút cũ nát, nhưng mà người của Bát Tử Tộc đã giúp đỡ dọn dẹp rồi.

Lục Thủy thả trận pháp xuống rồi để cho Chân Võ đặt đồ vật vào trong quảng trường.

Sau đó...

Những núi linh thạch chất đầy gần nửa quảng trường.

Có lẽ bên phía Chân Linh còn nhiều hơn nữa.

...

Thiên Nữ Tông.

“Có thể đi hết?”

Thiên Nữ Chương môn khó tin mà nhìn Nhạc Phong.

Hôm nay nàng nhận được mệnh lệnh của Thần Nữ đại nhân, bảo nàng chuẩn bị kỹ lưỡng, phải đi tới Họa Loạn Cổ Thành một chuyến.

Nói chỉ là đi chơi mà thôi.

Nàng đương nhiên là mong đợi rồi.

Tới giữa trưa, nàng lại nghe Nhạc Phong nói rằng, Họa Loạn Cổ Thành có thể đón tiếp cả Thiên Nữ Tông.

Có thể dẫn các nàng theo đi dạo một vòng.

Hình như bên đó có một con đường bình thường.

Người cảm thấy hứng thú đều có thể đi.

Thiên Nữ Chương môn biết, đây chắc chắn là do Thần Nữ đại nhân nhân từ.

“Đi thì có thể đi, nhưng mà thực sự chỉ là một con đường bình thường.”

Nhạc Phong nói.

Tin tức mà bọn họ nhận được là một con đường bình thường.

Đồ vật trên đường cũng là do Chân Võ cung cấp, còn có thể có cái gì khác chứ?

Cho nên chỉ là đi dạo chơi bình thường mà thôi, sẽ có rất nhiều người cảm thấy không thú vị.

“Có thể tham quan Họa Loạn Cổ Thành được không?”

Tổ Nhiễm đột nhiên hỏi.

Nam Bắc trưởng lão đương nhiên là cũng nhìn qua Nhạc Phong.

Các nàng chắc chắn sẽ đi, nhưng mà đương nhiên là có thể tham quan thì tốt hơn rồi.

Lần trước quá vội.

“Có lẽ là không thành vấn đề, cũng có thể tham quan nơi đặt thù lao của tế đàn ở bên đó.”

Nhạc Phong tiếp tục nói.

Nhếp Hạo rất hiếu kỳ, không biết thù lao nhiều tới mức nào.

Bọn họ biết rất rõ số lượng.

Cho nên, thù lao nhất định sẽ khá là kinh khủng.

“Khi nào xuất phát?”

Tổ Loan hỏi.

“Ngày mai.”

Nhạc Phong trả lời.

Những người khác không nói thêm gì nữa.

Thiên Nữ Chương môn muốn đi, các nàng nhất định sẽ đi theo.

Lỡ đâu xảy ra chuyện gì, thì các nàng cũng có thể phối hợp được.

Chương 1275: Ta không có bặt hack (2)

: Ta không có bặt hack (2)

Mộ gia, viện tử của Mộ Tuyết.

“Biểu tẩu, người nói rằng ngày mai chúng ta sẽ đi tới Hải Ngoại chơi sao?”

Đông Phương Trà Trà tò mò hỏi.

Hôm nay biểu tẩu nói rằng sẽ dẫn các nàng đi ra ngoài chơi.

Đi tới Hải Ngoại chơi.

“Ta đi, ta đi.”

Nhã Lâm đang chơi với tiểu yêu quái lập tức nhấc tay lên.

“A, đừng có cản ngón tay của ta, cũng không thể cản mộng.”

A, không thể cản đâu.”

Nhã Lâm vừa dừng lại liền bị tiểu yêu quái cản.

Vừa chạy vừa la.

“Tại sao Mộ Tuyết tử lại đột nhiên muốn tới Hải Ngoại?”

Nhã Nguyệt tò mò hỏi.

Có phải là quá xa rồi không?

“Lục thiếu gia mời.”

Mộ Tuyết cười nói:

“Xuất phát cùng lúc với người bên Thiên Nữ Tông là được rồi.”

“A.”

Nhã Nguyệt biết rồi.

Hèn chi Mộ Tuyết tử lại đột nhiên muốn đi tới Hải Ngoại, thì ra là muốn đi gặp tỷ phụ.

“Hôm nay sẽ xuất phát sao?”

Nhã Nguyệt hỏi.

“Sáng sớm ngày mai mới xuất phát, chỉ cần tới gần đó là được rồi.

Nghe nói rằng đến lúc đó sẽ có phương tiện giao thông đặc biệt trên biển.”

Mộ Tuyết cười nói.

“Phương tiện đặc biệt trên biển?”

Đông Phương Trà Trà đột nhiên hiếu kỳ nói:

“Biểu tầu, nếu như ta vẽ một chiếc thuyền lên trên biển, thì có phải sẽ rất nhanh hay không?”

“Có thể vẽ thành hình dạng gì?”

Mộ Tuyết có chút hiếu kỳ.

“Nhân loại ngu xuẩn chỉ có thể vẽ thành cái hình ‘lỗm’ (𠃑).”

Chân Thân Duy Nhất đứng ở trên đỉnh đầu Đông Phương Trà Trà nói.

“Không có.”

Đông Phương Trà Trà lập tức phản bác.

“Vẽ thành hình ‘lồi’ (𠃒), còn có cả chỗ ngồi nữa.”

Đông Phương Trà Trà suy nghĩ một chút rồi nói:

“Nếu như vẽ hình lỗm thì có thể ngồi hai bên, mà lồi thì chỉ có thể ngồi ở một bên.”

Mộ Tuyết:

“...”

“Lồi lỗm là cái gì vậy?”

Nhã Lâm ở bên cạnh hỏi.

“Là ký tự, tối nay ta sẽ dạy cho ngươi.”

Nhã Nguyệt ở bên cạnh nói.

“Không cần, tối nay ta muốn ngủ với tỷ tỷ, không ngủ với Nhã Nguyệt tỷ tỷ đâu.”

Nhã Lâm lập tức la lên.

Nàng có hơi sợ.

“Chúng ta có cần phải chuẩn bị thêm tiền lẻ hay không?”

Đông Phương Trà Trà hỏi.

“Tại sao?”

Nhã Nguyệt tò mò hỏi.

“Muốn đi mua đồ à?”

“Thiên Nữ Chương môn sẽ quý, các nàng có rất nhiều người, không cho thì rất dễ bị đánh.”

Đông Phương Trà Trà nói.

“Không thể quý ngược trở lại sao?”

Nhã Nguyệt hỏi.

“Không được, Chân Thần nói ta là Chủ Thần của nàng, quý sẽ chết người.”

Đông Phương Trà Trà nói.

“Người bình thường không thể nhận nổi cái quý của Trà Trà sao?”

Nhã Nguyệt có chút kinh ngạc.

“Không phải, Chân Thần nói ta làm vậy là đang khinh nhờn Chân Thần, nàng sẽ đánh chết ta.”

Trà Trà nói.

“...”

Sáng sớm hôm sau.

Đoàn người các nàng chào tạm biệt Đường di, rồi đi tới gần biển, người của Thiên Nữ Tông cũng ở tụ họp ở bên đó.

...

Lục Thủy nhìn lên bầu trời, tối hôm qua Mộ Tuyết không tới.

Nhưng hắn biết rằng hôm nay nàng sẽ tới.

Còn dẫn theo một đám người tới.

“Đêm nay phải bồi Mộ Tuyết đi dạo phố.”

Lục Thủy phát hiện mình sắp tấn thăng lên tới 6.7.

Sau đó, sức mạnh trong cơ thể hắn lộ ra, tu vi của hắn từ 6.6 trực tiếp thăng tới 6.7.

Ngay lúc này, Lục Thủy cảm nhận được thiên địa đang gia trì cho hắn.

Phúc chí tâm linh, vạn vật đều dưới ánh mắt của hắn.

Những cảm giác này đều hóa thành trực giác của hắn.

Cực kỳ cường liệt.

Thậm chí nó còn kéo dài tới cả mệnh lý của Mộ Tuyết.

“Cảm thấy có hơi bất đắc dĩ.”

Lục Thủy khép sách lại, cảm nhận trực giác của mình.

Quả nhiên là đã ảnh hưởng tới Mộ Tuyết.

Trực giác này...

Thật muốn vả mặt

“Xem ra là phải tấn thăng lên thất giai, nhưng mà tại sao không tới thất giai thì không thể sử dụng?”

Đúng vậy, trực giác của hắn tỏ vẻ rằng, không tấn thăng lên tới thất giai, thì không thể nào làm cho Mộ Tuyết mang thai được.

Trực giác chết tiệt.

Vả mặt lâu như thế rồi mà vẫn không vả thành công.

Lúc này, điện thoại của Lục Thủy đột nhiên vang lên.

Tin nhắn của Mộ Tuyết:

“Lục thiếu gia...”

Dường như rất khó chịu.

Mộ Tuyết cũng nhận ra được, việc hấn tấn thẳng chẳng có tác dụng gì cả.

“Ta cảm thấy mình còn có thể cứu vớt một xíu nữa.”

Lục Thủy phát biểu cái nhìn của mình.

“Hừ!

Trừ khi người triệu hoán Răng Thần, nếu không thì Răng Thần sẽ không quan tâm tới người.”

Mộ Tuyết trả lời.

Lục Thủy:

“...”

Có thể ước nguyện không?

Hấn rất tò mò.

Nhưng mà, trên người hấn không có đủ dấu răng, đêm nay Mộ Tuyết sẽ tới, để nàng lưu lại mấy cái.

Còn trực giác, tấn thẳng lên thất giai đi.

Lần này có lẽ sẽ tìm ra được nguyên nhân.

Thực sự không được, thì có thể hỏi Cửu, nàng chắc chắn sẽ biết.

Dù sao thì cũng có tên là Chân Thần Độc Nhất toàn tri mà.

...

Buổi trưa.

“Thiếu gia, thù lao đã được chuẩn bị xong.”

Chân Võ và Chân Linh đi tới bên cạnh Lục Thủy, nói.

“Đi xem một chút.”

Lục Thủy khép sách lại, đi về phía quảng trường.

Chân Võ và Chân Linh cũng đi theo sau.

Một lúc sau.

Lục Thủy đã đứng trước quảng trường, xung quanh đây có trận pháp, cho nên nếu không tới gần thì không thể nào phát hiện được chúng.

Linh thạch chông chát thành núi, đủ loại đan dược, công pháp, thứ nhiều nhất vậy mà lại là thiết bị điện tử.

“Là Hải Yêu yêu cầu sao?”

Lục Thủy chỉ những thiết bị điện tử kia rồi hỏi.

“Đúng vậy, các nàng nói có thể cho các nàng một cái căn cứ sóng điện từ được hay không.”

Chân Linh nói.

“Sau đó thì sao?”

Lục Thủy hỏi.

“Ta tìm người giúp các nàng tạo, điều phiền phức duy nhất chính là theo sự thay đổi của thời gian, thế giới bên ngoài sẽ đổi mới, có đôi khi cũng phải đổi mới theo nó.

Thiết bị cũng có tuổi thọ, việc này đối với Hải Yêu mà nói thì có chút phiền phức, trăm năm nhìn qua thì chỉ như là một giấc ngủ mà thôi.

Nhưng mà, các nàng nói rằng mình sẽ không ngủ trong một trăm năm này, chờ thiết bị hỏng rồi mới ngủ.”

Chân Linh nói.

Lục Thủy:

“...”

Các nàng không biết rằng thiết bị điện tử không thể duy trì được tới một trăm năm à?

Hơn nữa, có thiết bị điện tử ở đó, thì sinh linh cũng sẽ bị diệt tuyệt.

Vẫn nên học hỏi Thu Vân Trấn một chút, có thể tự hình thành một thể hệ.

Mặc dù có hơi kém cỏi.

Ách.

Hiện tại không thể, việc đó cần phải có thời gian rất dài.

Có điều, như thế cũng có điểm không tốt, có nhiều thứ không thể nào có tiếp theo được, vĩnh viễn tiếc nuối.

Dù sao...

Vạn vật sinh linh giống như luân hồi vậy, đi tới trình độ nhất định thì kiểu gì cũng sẽ diệt vong.

Trước mắt thì hấn chưa từng thấy thời đại nào vĩnh hằng cả.

Tu Chân Giới cũng như thế.

Thu Vân Trần là do có hấn ở đây, cho nên mới thoát khỏi quỹ đạo kia.

Cho nên, bọn họ chưa bao giờ quản chuyện ở bên ngoài, dù sao thì bọn họ đã không ở bên trong nữa rồi.

“Thiếu gì không?”

Lục Thủy hỏi.

“Không thiếu, chỉ có dư.”

Chân Linh trả lời.

Chân Linh do dự một chút rồi hiếu kỳ hỏi:

“Thiếu gia, làm sao để phát những thứ này ra bên ngoài?”

Chân Võ và Chân Linh hoàn toàn không thể tưởng tượng ra được, dù sao thì người phát những thứ này đều là thiếu gia.

Như thế thì có một vấn đề quan trọng là phải hiểu biết về mấy sản phẩm điện tử này, ví dụ cái nào là điện thoại đời tám, thiếu gia biết mấy thứ này sao?

Lục Thủy không quan tâm, bắt đầu đi dạo xung quanh quảng trường, thuận miệng nói:

“Không khó, dùng Thiên Địa Chi Lực là được.”

“Thiên Địa Chi Lực?”

Chân Võ có chút không hiểu.

“Muốn nghe à? Đúng lúc ta đang rảnh.”

Lục Thủy hỏi Chân Võ và Chân Linh.

Mặc dù có thể là sẽ nghe không hiểu, nhưng mà lỡ đâu nghe hiểu thì sao?

“Kinh thiên, vĩ địa, dùng sự rõ ràng của nó, nhìn rõ mệnh lý...”

Lục Thủy vừa đi vừa nói.

Hắn đi xong một vòng, cũng là lúc đã nói xong:

“Đại khái là như vậy.”

Lục Thủy nhìn Chân Võ và Chân Linh nói.

Chân Võ và Chân Linh:

“...”

Thiếu gia đang nói cái gì thế?

Hoàn toàn nghe không hiểu.

Quả nhiên, lời trước kia của thiếu gia là đúng, có nói bọn họ cũng không hiểu.

Sau khi kiểm tra xong, Lục Thủy định quay trở về đọc sách tiếp.

Sắp phải động thủ rồi.

Tam khóa tinh kia sắp kết thúc rồi.

Lục Lai Sự cũng có thể tới thế gian này một cách bình thường, chỉ cần sau này không gây ra chuyện gì là được.

Chương 1276: : Ta không có bặt hack (3)

: Ta không có bặt hack (3)

Hải Ngạn.

Mấy người Mộ Tuyết từ trên xe lửa đi xuống.

Lúc này, cách đó không xa đang đứng rất nhiều tiên tử.

Đều là người của Thiên Nữ Tông.

Có khoảng gần ba mươi người.

Mộ Tuyết thấy các nàng, Thiên Nữ Chương Môn của Thiên Nữ Tông cũng thấy Mộ Tuyết

Lúc thấy Mộ Tuyết đi tới, nàng theo bản năng nghĩ muốn quỳ xuống.

“Nếu Chương Môn mà quỳ, mấy người Trà Trà sẽ cho Chương Môn linh thạch.”

Mộ Tuyết nói khẽ.

Giọng nói mang theo nhàn nhạt ý cười.

Thiên Nữ Chương Môn nhất thời không dám quỳ xuống.

Nhã Lâm ôm linh thạch, nàng cảm thấy có chút không biết phải làm sao.

Có nên cho hay không?

“Giữ lại đi.”

Mộ Tuyết sờ đầu Nhã Lâm, cười khẽ nói.

“Đưa ta đi, ta sẽ giữ giúp Nhã Lâm.”

Nhã Nguyệt cầm đồng linh thạch của Nhã Lâm rồi thu vào.

“Đó là của ta...”

Trà Trà nhìn linh thạch của nàng biến thành tiền của người khác.

“Xin mời mấy vị đi theo chúng ta.”

Nhạc Phong đi ở phía trước dẫn đường.

Nhạc Phong và Nhiếp Hạo đương nhiên biết vị này là ai.

Vị hôn thê của Thiếu tông chủ.

Cũng chính là Thiếu phu nhân.

Nghe nói nàng đã đưa thiệp mời cho Thiên Nữ Chương Môn rồi, nhưng mà bọn họ vẫn chưa có.

Cũng không dám hỏi.

Chỉ có thể đợi tới lúc được đặt câu hỏi, thử hỏi về vấn đề này.

Nhạc Phong dẫn đường thì sẽ phải ngự kiếm phi hành, hoặc là hành tẩu ở trên mặt biển.

Mộ Tuyết là người bình thường, bên cạnh nàng cũng chỉ có một người tứ giai mà thôi, khó mà đi qua được.

“Ta dẫn các ngươi đi.”

Tổ Loan nói.

Thiên Nữ Chương Môn cũng nhìn sang Mộ Tuyết, bây giờ Thần Nữ đại nhân là người bình thường.

Nàng vẫn luôn cố gắng để duy trì sự bình thường của mình.

Mộ Tuyết lắc đầu nói:

“Đa tạ, nhưng mà bên phía chúng ta có người biết ngự kiếm phi hành.”

Tổ Loan đương nhiên là sẽ không nói thêm nữa.

Nàng nghĩ rằng người tứ giai sẽ dẫn theo hai người rồi ngự kiếm phi hành, còn những người khác thì sẽ tự mình đi.

Sau đó...

Nàng nhìn thấy một kiếm tực cực kỳ lớn đột nhiên xuất hiện.

Tiếp theo, sáu người Mộ Tuyết đi lên trên nó.

“Được rồi, ta bay đây.

Nhã Nguyệt, các ngươi đừng làm biểu tẩu ngã đó.”

Đông Phương Trà Trà hưng phấn nói, sau đó ngự kiếm phi hành.

“Cái này...”

Tổ Nhiễm kinh ngạc nói:

“Đó là pháp bảo hả?”

“Có lẽ không phải.”

Tổ Loan cảm thấy thứ kia rất kỳ quái.

“Không phải, một người tam giai tại sao lại có thể ngự kiếm phi hành được?”

Tổ Nhiễm hỏi.

Mặc dù là ngự ‘kiếm’ không được bình thường cho lắm.

“Lần trước ta có nghe nói, Đông Phương tiên tử đã có thể bay được khi mới nhị giai rồi.”

Thiên Nữ Chương Môn nói.

“Các người có phải đã quên một chuyện hay không?”

Nàng tam giai...

Nàng mấy tuổi rồi?”

Nam trưởng lão hỏi.

“Nghe nói tu vi bình thường mà nàng biểu hiện là 2.4, hôm nay không giấu đi, có thể là do chúng ta không quen nàng.

À, nàng 18 tuổi.”

Tổ Nhiễm nhìn điện thoại rồi nói.

Vừa mới mua được tin tức.

Mọi người:

“...”

18 tuổi đã tam giai?

Đây là người đầu tiên của Tu Chân Giới đi?

Đặt Đạo Tông Vũ Niết ở trước mặt người này, hoàn toàn không đáng để chú ý.

Thiên Nữ Chương Môn nhìn mấy người Đông Phương Trà Trà, cảm giác chuyện này rất là bình thường.

Thân thích của Thân nữ đại nhân cơ mà.

Những người khác thì đều vô cùng ngạc nhiên, đây đúng thực là truyền kỳ sống.

Đạo Tông Vũ Niết đối với các nàng mà nói đã gần tới truyền kỳ rồi.

Nhưng mà, đến cả thiên kiêu của Tông môn đỉnh cấp, các nàng còn rất khó để gặp được.

Bây giờ lại gặp thiên kiêu thật, có điều...

Nhìn qua chẳng có khí tràng gì cả.

...

Chạng vạng tối, Lục Thủy đứng ở cổng lớn của Họa Loạn Cổ Thành.

Nàng đang chờ Mộ Tuyết.

Đường đi trong Họa Loạn Cổ Thành đã được mở ra, đã được biến thành một con đường bình thường.

Giống như chợ đêm vậy, cái gì cũng có cả.

Muốn mua giày thể thao cũng có luôn.

Do Chân Võ và Chân Linh cung cấp.

Muốn ăn cơm chiên, ở trong này cũng có.

Bất Tử Tộc có nhiều người như thế, đương nhiên là có rất nhiều người có trù nghệ cao siêu rồi.

Có điều, bọn họ chưa chờ được nhóm người Mộ Tuyết, lại đợi tới một đám Hải Yêu.

Lục Thủy:

“...”

Mộ Tuyết lại gọi người khác tới nữa à?

“Nhân loại, nghe nói ở nơi này có con đường của nhân loại đúng hay không?”

Hải Yêu Tiểu Đào hỏi thăm Lục Thủy.

Lục Thủy nói với Hải Yêu Tiểu Đào:

“Đúng.”

Nói xong liền đi sang một bên.

Nhưng mà, đối phương vẫn không tiến vào.

“Cái kia...”

Hải Yêu Tiểu Đào thử hỏi:

“Làm sao để cho Huyết Thủy thối lui?”

Lục Thủy nhìn đối phương, là một đứa bé.

Sau đó, hấn bước một bước, đập lên trên mặt nước.

Huyết Thủy thối lui để cho hấn có thể đặt chân.

“Như này.”

Lục Thủy nói.

Hải Yêu Tiểu Đào hiểu ra, sau đó...

Một tiếng hét thảm thiết vang lên.

Tiếp đó, lạnh.

Những Hải Yêu khác:

“...”

Hải Yêu Ly Thường là người đầu tiên lên tiếng:

“Đi theo sau lưng ta.”

Sau đó, Lục Thủy nhìn các nàng cứng rắn vượt qua Huyết Thủy, có một nửa đã chết một lần trên đường.

Mạng của các nàng khá là cứng.

Cuối cùng cũng có thể đẩy Huyết Thủy ra, thành công tới được cổng lớn của Họa Loạn Cổ Thành.

Lục Thủy:

“...”

Đầu óc của những người này bị nước vào à?

“Cuối cùng cũng tiến vào được rồi.”

“Có cảm giác rất thành tựu.”

“Đi vào nhanh một chút, nghe nói ở trong đó ai gì cũng có cả.”

“Đi thôi, đi thôi.”

Lục Thủy nhìn các nàng đi vào, cũng không ai tới nói tiếng cảm ơn cả.

Phương pháp đi vào là do hấn cung cấp.

Nhưng mà chẳng sao cả, hấn tiếp tục đợi Mộ Tuyết.

Một lúc sau.

Lục Thủy thấy nước biển có dấu hiệu phun trào.

Hấn biết, Mộ Tuyết tới rồi.

Quả nhiên, một lúc sau đó hấn đã thấy được một bóng người to lớn nhảy ra khỏi mặt nước.

Nó há miệng to ra, phun ra vô số người.

Mộ Tuyết cũng nằm trong số đó.

Động tĩnh không nhỏ, kinh động tới vài Hải Yêu, các nàng lập tức đi qua xem, muốn xem thử người đó sẽ tiến vào như thế nào.

Lúc này, Mộ Tuyết được Đông Phương Trà Trà tiếp vào, đang tung bay ở trên Huyết Hải.

Có Kiếm Tự của Đông Phương Trà Trà ở đây, không hề có bất luận vấn đề gì cả.

“Đây chẳng phải là đang cùng biểu tâu của nàng bật hack à?”

Hải Yêu Tiểu Đào kinh ngạc, rất nhanh nàng đã hiểu ra:

“Ta cảm thấy các nàng muốn bật hack.”

“Bật hack? Bật như thế nào?”

Đại Thủy Sư Vụ Nhã vô cùng hiếu kỳ.

“Một mạng đánh vào à?”

Lại có Hải Yêu khác nói.

Lục Thủy lườm những Hải Yêu này, những người này mới là người bật hack đi vào đi?

Sau đó, Lục Thủy lại quay sang nhìn Mộ Tuyết.

Các nàng đi tới phía Huyết Thủy.

Chân Thần Duy Nhất đi đầu tiên.

Sau đó...

Huyết Thủy bắt đầu sôi trào, Chân Thần Duy Nhất tới gần thì tất cả Huyết Thủy liền lập tức lui ra thành một con đường, cung kính lễ phép.

Thậm chí còn có Huyết Thủy đang thả pháo hoa.

Như cả biển cả đang tôn sùng vậy.

Thậm chí, nước biển còn xuất hiện cả bậc thang, để các nàng có thể bước đi.

“Chuyện này...”

Mấy người Hải Yêu tròn tròn mắt, cảnh tượng này hoàn toàn khác với lúc các nàng tiến vào.

Các nàng liều chết để tiến vào trong này đó.

Những người này lại được hoan nghênh tiến vào.

“Vẫn là do Đông Phương Trà Trà kia, nàng bật hack, vậy mà còn nói mình không bật.”

Hải Yêu Tiểu Đào chỉ vào Đông Phương Trà Trà đang đi song song với Mộ Tuyết.

Chương 1277: Trăm vạn tế đàn (1)

Trăm vạn tế đàn (1)

“Lục thiếu gia, hôm nay ngươi không được chọc ta tức giận.

Nếu không thì ta sẽ thật sự đánh ngươi.”

Sau khi đi vào Họa Loạn Cổ Thành, Mộ Tuyết nhỏ giọng nói với Lục Thủy.

Nàng nói xong còn quơ quơ nắm tay nhỏ.

Lúc này Đông Phương Tra Tra đã đi trước mở đường rồi, cho nên những người sau chỉ cần đuổi kịp là được.

Trông vô cùng phô trương.

Hải Yêu Tiểu Đào cực kỳ chê trách vấn đề này, bật hack là điều đáng xấu hổ.

Đông Phương Tra Tra tỏ vẻ bản thân mình không có bật hack, mà là một tiểu nữ hài bật.

Nhưng mà Hải Yêu Tiểu Đào không tin.

Chân Thần Duy Nhất lớn tiếng nói rằng, ngươi bật hack chính là nàng.

Nhưng mà, những người khác không nghe thấy được.

Mộ Tuyết và Lục Thủy đương nhiên là không thèm quan tâm tới những người kia rồi, trực tiếp tiến vào trong Họa Loạn Cổ Thành.

Mấy người Nhã Lâm Nhã Nguyệt vô cùng tự giác trốn sang bên cạnh Đông Phương Tra Tra, để Tra Tra tử tử chăm lo cho mình.

Đông Phương Tra Tra gật đầu, biểu hiện mình là một người tử tử đủ tư cách.

Mộ Tuyết đương nhiên là không lo lắng, dù sao thì cũng có Đinh Lương và Hương Dụ ở đó.

Với lại, không lâu sau các nàng sẽ tụ họp với Chân Võ Chân Linh, cho nên càng không đáng để lo lắng.

Còn về những người khác, bọn họ đương nhiên là không quan tâm tới rồi.

Cũng chẳng phải là con nít.

Lục Thủy và Mộ Tuyết sánh vai đi với nhau.

Bọn họ không đi lên con đường kia, mà đi dạo một vòng ở phụ cận.

Đi chỗ đông người chẳng thú vị chút nào cả, vẫn là nơi ít người tốt hơn.

“Ý của Mộ tiểu thư là những lần đánh trước đó đều là giả sao?”

Lục Thủy hỏi Mộ Tuyết.

Việc hấn bị đả kích cũng là giả sao.

“Lục thiếu gia không biết à?”

Mộ Tuyết quay đầu sang nói:

“Trên người của người, hoàn toàn không có miệng vết thương nào cả.”

Lục Thủy gật đầu, đúng thế, mặt đất cũng nứt ra luôn rồi.

Tội nghiệp cho nó vì đã phải nhận lấy sự tổn thương nặng tới như vậy.

“Nếu không phải do ta thấy Lục thiếu gia sắp phải thành thân, thì Lục thiếu gia đã xong đời rồi.”

Mộ Tuyết nhìn chăm chăm Lục Thủy, giọng nói có chút hung ác.

Có điều, Lục Thủy lại cảm thấy nó rất đẹp mắt.

“Vẻ hung dữ của Mộ tiểu thư thật là xinh đẹp, sinh động.”

Lục Thủy nói khẽ.

Mộ Tuyết cách không mà cắn một cái, sau đó nói:

“Cũng chẳng phải là chưa từng thấy qua.”

Lục Thủy thấy bộ dạng muốn cắn người của Mộ Tuyết, hấn đưa nắm tay qua:

“Mộ tiểu thư cắn mấy cái đi, ta còn thiếu mấy cái dấu răng nữa mới có thể triệu hồi được Răng Thần.”

Mộ Tuyết quay đầu hừ lạnh một tiếng, nói:

“Bụng của ta đói rồi.”

Sau đó, bọn họ đi tới một nơi khá cao, nhìn xuống con đường ở phía dưới.

Vô cùng náo nhiệt.

Tất cả mọi người đều bận rộn với công việc của mình, không ai cố tình đi quấy rầy Thiên Nữ Chương Môn cả.

Lục Thủy không để ý tới những việc đó, hấn chỉ quan sát Mộ Tuyết.

Hôm nay Mộ Tuyết mặc một cái tiên váy màu lam nhạt, đoan trang ưu nhã.

Làm một kiểu tóc khá là thực nữ.

Trông rất ra dáng một thiếu nữ.

19 tuổi...

Vốn dĩ là một thiếu nữ.

“Đêm nay Mộ tiểu thư muốn ăn cái gì?”

Lục Thủy hỏi.

“Ừm.”

Mộ Tuyết ngẩng đầu suy tư một chút, sau đó quay sang nhìn Lục Thủy rồi nói:

“Nghe theo Lục thiếu gia.”

“Tới đây, cắn hai cái trước đã.”

Lục Thủy đưa nắm tay ra.

Mộ Tuyết:

“...”

Nàng thật sự rất muốn đánh người.

Sau đó, Mộ Tuyết cầm lấy tay của Lục Thủy, cắn hai cái.

Khuôn mặt của Lục Thủy co rút đau đớn, sau đó hắn nhìn xuống hai cái dấu răng ở trên cánh tay của mình, nhất thời cảm giác mình đã bỏ ra quá nhiều vì Răng Thần rồi.

Ai bảo nàng dễ không vui.

Cho nên, hắn chỉ có thể chịu đựng một xíu mà thôi.

“Lục thiếu gia muốn triệu hoán Răng Thần ra để cầu nguyện à?”

Mộ Tuyết hỏi Lục Thủy.

“Ừ, ta muốn ước một nguyện vọng vô cùng vĩ đại.”

Lục Thủy gật đầu nói.

Hắn kéo ống tay áo xuống, che dấu răng đi.

“Nguyện vọng gì?”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, gương mặt vô cùng tò mò.

Lục Thủy nhìn qua Mộ Tuyết rồi nói:

“Hy vọng Răng Thần cho Mộ tiểu thư xuất hiện ở bên cạnh ta.”

“Cô nam quả nữ ở chung một phòng, Lục thiếu gia muốn làm cái gì?”

Mộ Tuyết hỏi.

“Ta đã suy nghĩ cả đêm hôm qua, cảm thấy qua một khoảng thời gian nữa, rất có thể sẽ có người nhân cơ hội này để hỏi ta câu hỏi liên quan tới toán học.

Vì thế, ta hy vọng Mộ tiểu thư có thể cùng ta làm đề.

Tránh việc ta không thể trả lời được câu hỏi.”

Lục Thủy nghiêm túc nói.

Mộ Tuyết:

“...”

“Thực ra toán học rất thú vị, giống như sự nhớ nhưng mà ta dành cho Mộ tiểu thư vậy, cũng giống như dãy số Fibonacci vậy, giới hạn tính chất của nó tăng dần lên theo thời gian.”

Lục Thủy nói với Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết nghiêng đầu sang nhìn Lục Thủy nói:

“Nghe không hiểu.”

“Ở trong toán học, ta giống như là số 1, Mộ tiểu thư giống như là số 0. Nếu như không có Mộ tiểu thư, ta không còn ý nghĩa gì cả.”

Lục Thủy nói với Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết quay đầu lại, nói khẽ:

“Lục thiếu gia không biết nói tiếng người à?”

“Ta thích Mộ tiểu thư.”

Lục Thủy nói.

Gương mặt của Mộ Tuyết lập tức nở ra một nụ cười, vui vẻ nói:

“Được rồi, tha thứ cho người.”

Lục Thủy:

“...”

Cứ như là ta đã mắc lỗi gì vậy.

...

Ban đêm.

Lục Thủy và Mộ Tuyết cùng nhau đi dạo trên đường phố.

Hải Yêu và Thiên Nữ Tông tới không ít người, cho nên trên con đường này đa phần đều là con gái.

Nam tính chỉ có mỗi Bất Tử Tộc và mấy người Nhạc Phong.

Nhưng mà, Hải Yêu có thể nữ cải nam trang.

Các nàng nhàm chán liền sẽ đổi quần áo.

Vô cùng hưng phấn.

Đối với phần lớn Hải Yêu mà nói, thì đây là lần đầu tiên trải qua loại chuyện như này.

Có một ít người cũng đang thảo luận về vấn đề này.

“Ta vừa mới nghe một số người nói rằng, không bao lâu nữa thì tòa thành này sẽ chìm, chúng ta đi kéo nó về, sau đó tự mình mở.”

“Ý kiến hay, nhưng mà tòa thành lớn tới mức này, chúng ta kéo không nổi.”

“Tiểu Đào không phải có phần mềm hack Nữ Vương sao? Chuyện này để cho phần mềm hack làm là được rồi.”

“Hay.”

Lục Thủy và Mộ Tuyết đi ngang qua chỗ của mấy người bọn họ, cả hai giả bộ như không nghe thấy gì cả.

“Lục thiếu gia, ở bên kia có bán điểm tâm.”

Mộ Tuyết kéo Lục Thủy, chỉ tay về một cửa tiệm ở đằng xa.

Lục Thủy nhìn, phát hiện đúng thật là đang có người bán bánh gato.

“...”

Tại sao những người này lại học được trong thời gian ngắn như thế?

Cái gì cũng có.

Đồ ăn vặt không hề ít hơn Thu Vân Trấn một chút nào.

Mà Mộ Tuyết lại thích ăn đồ ngọt.

Không thể ăn ít đi một chút được sao?

“Không thể.”

Sau khi Lục Thủy hỏi vấn đề này, thì Mộ Tuyết lập tức trả lời:

“Ở chung một chỗ với Lục thiếu gia thôi ta cũng đã thấy rất ngọt ngào rồi.”

Chương 1278: Trăm vạn tế đàn (2)

Trăm vạn tế đàn (2)

Sau đó, hai người bọn họ đi xếp hàng, sinh ý ở đây khá tốt.

Bà chủ là một thiếu nữ, tiểu cô nương của Bất Tử Tộc.

Lục Thủy đợi một lúc, cuối cùng cũng đợi được tới lượt mình.

Đưa linh thạch, nhận được hai phần.

Ở phía sau còn có chỗ để ngồi.

“Ngon quá đi.”

Mộ Tuyết vừa ngồi xuống liền lập tức ăn, kinh ngạc nói.

Nàng cho rằng, với thời gian học tập ngắn như thế thì tay nghề chắc chắn sẽ có chút thiếu sót.

Nhưng mà...

Không hề kém Hoa Vũ Tuyết Quý một chút nào.

“Đương nhiên rồi, tỷ tỷ của ta là người thừa kế của Trù Thần thành ta đó, chỉ cần trưởng thành là có thể trở thành Trù Thần mới.

Đây chỉ mới là vật thí nghiệm mà thôi, sắp có thành phẩm chính thức rồi.

Chắc chắn sẽ ngon tới mức khiến cho các người quên đường về luôn.

Đúng rồi, tỷ tỷ của ta cũng chính là Trù Thần trẻ tuổi nhất, Cố Thanh.

Nhớ kỹ đó.”

Một thiếu niên nói với hai người Mộ Tuyết.

Dáng vẻ vô cùng tự hào.

Dường như người đang được khen là bản thân hắn vậy.

“Nhớ kỹ rồi, Trù Thần Cố Thanh.”

Mộ Tuyết cười trả lời.

Thiếu niên cười lại với Lục Thủy và Mộ Tuyết, hẳn vô cùng vui vẻ.

“Đúng rồi, tên của ngươi là gì?”

Mộ Tuyết lại hỏi.

Đây là một thiếu niên chỉ mới 8, 9 tuổi.

“Cố Lôi.”

Thiếu niên trả lời.

“Cố Lôi thích khen ngợi tỷ tỷ, ta nhớ rồi.”

Mộ Tuyết khẽ gật đầu.

Cố Lôi nhìn Mộ Tuyết và Lục Thủy rồi nói:

“Vợ chồng các ngươi tên là gì?”

“Lục Thủy.”

Lục Thủy nhẹ giọng trả lời.

“Mộ Tuyết.”

Mộ Tuyết cũng nói.

“Ta cũng đã nhớ kỹ các ngươi rồi.”

Sau đó, Cố Lôi tiếp tục làm việc.

Mộ Tuyết mỉm cười với Lục Thủy, sau đó nàng ăn vài miếng, rồi đẩy bánh gato tới trước mặt Lục Thủy, nói:

“Lục thiếu gia, ngươi ăn đi, ta để dành bụng để một chút nữa ăn món chính.”

Lục Thủy:

“...”

Hắn nhìn bụng của Mộ Tuyết, cảm thấy dù cho nàng ăn hết cả cái bánh gato nhỏ xíu này cũng chẳng ảnh hưởng gì cả.

“Bụng ta rất nhỏ, ngoại trừ con của ngươi, thì nó không thể cất quá nhiều thứ, không thể ăn nhiều được.”

Cho nên, Lục thiếu gia ăn đi.”

Mộ Tuyết nói.

“ ... ”

Lục Thủy cạn lời, hấn ăn hết số còn lại.

Rất nhanh sau đó, món chính đã được bung lên.

“Đây là phần đầu tiên, tở tở nói bung lên trước cho các người.”

Cổ Lôi bung điểm tâm tới trước mặt Lục Thủy rồi nói.

Bọn họ nhìn về phía Cổ Thanh.

Đối phương cũng đang nhìn sang bên này cười.

Mộ Tuyết đương nhiên là cũng cười lại với nàng.

Mặt Lục Thủy không hề có biểu tình gì cả, hấn bắt đầu ăn.

Sau đó...

Có chút khiếp sợ.

Rõ ràng là nhìn qua chẳng khác gì mấy, vậy mà lại cho người ta cảm giác hoàn toàn khác.

Hoa Vũ Tuyết Quý hoàn toàn không thể nào đặt ngang hàng với nó được.

Có lẽ chỉ có mợ mới có thể địch lại nó.

Nhưng mà, cả hai lại không cùng một kiểu.

Sau đó, Lục Thủy lấy điện thoại ra tìm kiếm.

“Lục thiếu gia, người đang làm cái gì thế?”

Mộ Tuyết có chút hiếu kỳ.

“Tìm từ hình dung.”

Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết:

“ ... ”

Từ đầu tới cuối, nàng đều cảm thấy Tra Tra và Lục Thủy rất giống nhau.

Nàng không quan tâm tới hán nữa, vẫn nên ăn thì hơn.

Vừa ăn vào miệng, Mộ Tuyết liền ngậy ngán cả người, lập tức hiểu ra được tại sao Lục Thủy lại như vậy.

“Lục thiếu gia đã tìm ra được chưa?”

Mộ Tuyết thúc giục.

“Hương thơm béo ngậy, hậu vị ngọt ngào, ăn vào trong miệng liền tan ra, mang theo một mùi vị đặc biệt, khiến cho người ta nếm một miếng liền không thể quên được.”

“Quá giả, không phải người nói rằng mình có đi học à?”

Mộ Tuyết vừa ăn điềm tâm ngọt vừa nói.

Lục Thủy:

“...Mộ tiểu thư, ăn nhiều sẽ mập.”

“Vậy thì lát nữa Lục thiếu gia ôm ta một cái thử xem ta có nặng lên hay không.”

Mộ Tuyết chu mỏ nói.

“Đúng rồi.”

Mộ Tuyết đột nhiên hiếu kỳ nói:

“Sau khi bọn họ rời đi, thì số linh thạch mà chúng ta sử dụng này giờ để lại cho ai?”

“Chân Võ và Chân Linh.

Nghe nói là do bọn họ đầu tư, lỗ lời gì đều là của bọn họ.”

Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết ngẫm lại một chút, cũng đúng.

“Quao.”

Một tiếng kêu đột nhiên truyền tới, Đông Phương Tra Tra ăn bánh gato xong hưng phấn nói:

“Hương Dụ, Hương Dụ, bánh gato này siêu ngon luôn, hình như còn ngon hơn cả đồ mà mẹ và tiểu di làm nữa.”

“Hu hu.”

Nhã Lâm chuyên tâm ăn, nói không nên lời.

Thủy Linh Thú ở chắc trên đầu nàng, nó sợ rơi xuống.

Hỏa Vân Thú đứng ở trên vai Nhã Lâm, nó nhìn xuống cái bánh gato.

Sau đó, Nhã Lâm đút cho Hỏa Vân Thú ăn một miếng.

Nhã Nguyệt ăn xong cũng cảm thấy rất kinh ngạc, thật sự rất ngon.

“có thể gói thêm hai phần không?”

Nhã Nguyệt hỏi quây bán.

Nàng muốn đưa về cho mẹ và cha nàng nếm thử.

“Hai phần sao mà đủ, sáu phần.”

Đông Phương Tra Tra lập tức nói:

“Còn có đại bá và thẩm thẩm của ngươi nữa.

Nếu làm như này, sau này khi bọn họ trừng phạt ngươi, thì sẽ suy nghĩ lại một chút.

Ta có kinh nghiệm.”

Nhã Nguyệt kinh ngạc:

“Tra Tra tỷ tỷ rất hay bị trừng phạt sao?”

“Hi hi.”

Đông Phương Tra Tra gãi đầu cười nói:

“Không lợi hại tới như thế.”

“Ta cũng muốn có một phần.”

Thiên Nữ Chương Môn cũng xông tới.

Nàng đi qua từng quây đồ ăn, từng quây bán đồ, quây nào nàng cũng đi qua để mua.

“Đây, cho ngươi.”

Gương mặt của Cố Thanh tràn đầy ý cười, nhìn Thiên Nữ Chương Môn.

Trong mắt nàng tràn đầy sự mừng rỡ.

...

Lục Thủy và Mộ Tuyết nhìn thấy nguyên một màn này, bọn họ không đi quấy rầy những người kia, những người kia cũng không hề tới quấy rầy bọn họ.

Chợ đêm sẽ kéo dài một đêm.

Dù sao thì ngoại trừ Nhã Lâm, thì ở đó chẳng có ai là người bình thường cả.

Đừng nói là cả đêm, dù cho có kéo dài cả mười ngày mười đêm, cũng chẳng thành vấn đề gì cả.

À, tu vi nhị hoặc tam giai thì sẽ bị ảnh hưởng một chút.

Đêm khuya.

Mộ Tuyết và Lục Thủy đã sớm rút lui.

Bọn họ đi tới vị trí trước đó, ở đây có thể nhìn thấy được con đường kia, cũng có thể nhìn thấy được biển cả ở bên ngoài, đương nhiên là cũng có thể thấy được cả ánh trăng ở trên bầu trời.

Còn có tam khóa tinh đang tỏa sáng kia nữa, không ai muốn chào đón thứ này cả.

“Có phải hiện tại nên phóng pháo hoa hay không?”

Lục Thủy nhìn bầu trời đêm rồi nói.

“Chỉ có hai chúng ta ngồi ở đây, những người khác đều đang dạo phố, phóng cũng chẳng có ai xem.”

Mộ Tuyết ngồi ở sau lưng Lục Thủy, hai người dựa lưng vào nhau.

Gió biển thổi phần phật, còn mang theo cả hơi lạnh.

“Ngày mai Mộ tiểu thư phải quay về sao?”

Lục Thủy hỏi.

“Ừ.”

Mộ Tuyết gật đầu rồi nói khẽ:

“Quay về liền phải chờ lập gia đình, còn Lục thiếu gia thì sao?”

“Lúc ta quay về cũng phải cưới vợ, sau này chúng ta đường ai nấy đi rồi.”

Lục Thủy thở dài nói.

Bịch!

Lục Thủy dùng ót mình đập vào cái ót của Lục Thủy.

“Lục thiếu gia, người có biết nói chuyện hay không vậy?”

Đau quá à, đầu của Lục thiếu gia được làm bằng sắt hả?”

“Là do cơ thể của Mộ tiêu thư mềm mại.”

Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết nhìn lên bầu trời, nói:

“Lục thiếu gia, ta cảm thấy rất vui.”

“Vậy thì lúc lập gia đình nhớ phải cười nhiều lên một chút.”

Lục Thủy cũng nhìn lên bầu trời.

Hắn cảm thấy như thế này rất tốt.

Ngắm trăng dưới gió biển.

Mặt trăng thật là tròn.

“Vậy thì phải xem thử xem, Lục thiếu gia gần đây có làm ra chuyện gì, mà khiến cho người khác phải tức giận hay không đã.”

Mộ Tuyết đắc ý nói.

Bụp!

Đột nhiên, bầu trời vang lên một tiếng.

Bụp bụp!

Pháo hoa tỏa ra.

“Có thật kia.”

Lục Thủy vô cùng ngạc nhiên.

Không nghĩ tới rằng Chân Võ và Chân Linh còn chuẩn bị cả cái này nữa.

“Rất đẹp.”

Gương mặt của Mộ Tuyết tràn đầy sự vui vẻ mà nhìn pháo hoa.

Chủ yếu là do cùng Lục Thủy xem nó.

“Lục thiếu gia có cảm thấy đẹp không?”

Mộ Tuyết hỏi.

“Đẹp.”

Lục Thủy trả lời:

“Ngay khi nó thoáng qua liền không khỏi khiến cho tim người ta loạn nhịp.”

Bọn họ nắm tay nhau, cùng xem pháo hoa ở trên bầu trời.

Đến khi nó kết thúc, Mộ Tuyết mới hiếu kỳ hỏi:

“Ở Hỏa Loạn Cô Thành có chỗ để ngủ không?”

Nhã Lâm cần phải ngủ.”

“Chân Võ và Chân Linh sẽ chuẩn bị.”

Lục Thủy nói.

Chân Võ và Chân Linh sẽ không đến mức không nghĩ ra được biện pháp gì cho chuyện này, nếu không thì làm sao có thể làm được việc xây dựng được con đường này trong một ngày, nói mở liền mở?

Mộ Tuyết lấy điện thoại ra hỏi, đúng thật là có nơi để ngủ.

Nếu vậy thì nàng không cần phải lo lắng nữa.

“Ta cũng muốn ngủ.”

Mộ Tuyết lấy gối ôm của nàng ra, sau đó đặt nó lên trên đùi của Lục thủy.

“Ngủ ngon nha Lục thiếu gia.”

Mộ Tuyết nói xong liền nhắm mắt lại, ôm lấy Lục Thủy.

Lục Thủy không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ, chỉ có thể lấy chăn lông ra đắp lên trên người Mộ Tuyết, tránh việc nàng bị cảm lạnh.

Chương 1279: Trăm vạn tế đàn (3)

Trăm vạn tế đàn (3)

Có điều, vừa mới đắp kín chắn thì Mộ Tuyết lại đột nhiên mở mắt ra nhìn Lục Thủy, nàng nói:

“Lục thiếu gia dùng mấy cái tay để đọc sách?”

“Một cái.”

Lục Thủy không hiểu gì cả.

Nhưng mà, hắn vừa nói dứt lời, thì Mộ Tuyết lập tức tóm lấy một cái tay khác, sau đó ôm nó vào trong ngực:

“Được rồi, ta ngủ đây.

Lục thiếu gia đọc sách đi.”

Lục Thủy:

“...”

Hắn dựa vào trên ghế, nhìn Mộ Tuyết.

Sau khi Mộ Tuyết ngủ rồi thì hắn bắt đầu xem Thiên Địa Trận Văn.

Ngày mai có thể động thủ được rồi.

Ngày mai, những người khác gần như đều phải rời đi cả.

Nơi này không thích hợp cho những người khác ở lại, sẽ ảnh hưởng tới kế hoạch của hắn.

Cuối tháng, tất cả đều đã được chuẩn bị xong, nên giải quyết vấn đề của Lục Lai Sự thôi.

Hắn nghĩ xong thì mở sách ra, bắt đầu đọc.

Nhưng mà, khi Lục Thủy vừa mở sách ra, thì Mộ Tuyết lại đột nhiên giật mình tỉnh dậy, nàng ngồi dậy.

Hành động của nàng khiến cho Lục Thủy sợ hết hồn.

“Mộ tiểu thư, ngươi sao thế?”

Tự nhiên lại đứng lên, dọa chết người.

“Lục thiếu gia, ta đột nhiên nhớ tới một việc.

Nếu như hôm nay ta không về ngủ, thì chắc chắn mấy người Tra Tra sẽ suy diễn.”

Mộ Tuyết nói với Lục Thủy.

Lục Thủy:

“ ... ”

Hắn cảm thấy nàng suy nghĩ quá nhiều rồi.

“Hừ.”

Mộ Tuyết đứng lên rồi nói:

“Ta phải bồi mấy người Tra Tra đi dạo phố.

Lâu lâu mới có một dịp để đi ra ngoài, không thể bồi Lục thiếu gia mãi được.”

“ ... ”

Cuối cùng thì Lục Thủy cũng dẫn Mộ Tuyết tới chỗ của Đông Phương Tra Tra.

Các nàng vậy mà lại không có ý định đi ngủ.

“ ... ”

Tinh thần của ai cũng đều rất tốt.

Nhưng mà, Mộ Tuyết cảm thấy vui, cho nên Lục Thủy đương nhiên là sẽ không nói gì rồi.

Hắn quay lại vị trí lúc trước để tiếp tục đọc sách.

Hắn không đi cùng với các nàng, đi theo thì sẽ rất dễ bị để ý tới, ảnh hưởng tới việc dạo phố của bọn họ.

...

Sáng sớm.

Mộ Tuyết đi tới bên cạnh Lục Thủy.

Sau đó, nàng kéo tay Lục Thủy ra tự mình dựa vào.

“Lục thiếu gia, chúng ta xem mặt trời mọc.

Đám người Nhã Nguyệt không dậy nổi.”

Mộ Tuyết ôm tay Lục Thủy nói.

Lục Thủy đang đọc sách, nhưng nếu như Mộ Tuyết đã muốn đi xem mặt trời mọc, thì hẳn đương nhiên sẽ không có ý kiến gì rồi

Có điều...

Lúc mặt trời xuất hiện thì Mộ Tuyết lại thiếp đi ở trong ngực hẳn.

Hắn cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, chỉ có thể đắp chăn lên người Mộ Tuyết rồi tiếp tục đọc sách.

“Sao cảm giác buồn ngủ lại đến trễ tới như thế?”

Lục Thủy lắc đầu thở dài.

Nhưng mà rất nhanh sau đó hắn đã nghĩ tới việc Mộ Tuyết đã làm tay chân cho mình 6 ngày, được rồi, việc đó khoa trương hơn.

Trời sáng hẳn rồi Mộ Tuyết mới xoay eo xoay cổ đứng dậy.

“Lục thiếu gia, mấy giờ rồi?”

Mộ Tuyết vẫn đang trong tình trạng nhắm mắt, trực tiếp ngồi lên trên đùi Lục Thủy.

“8:30”

Lục Thủy nhìn giờ rồi nói.

Mộ Tuyết kinh ngạc rồi lại nói tiếp:

“Lục thiếu gia, chúng ta đi ăn sáng thôi.”

Lục Thủy vừa mới khép lại liền bị Mộ Tuyết kéo đi.

Ở đây còn có cả đại thần trừ nghệ, hẳn đương nhiên là phải tới đó ném thử rồi.

...

Buổi chiều.

Nhóm người Hải Yêu cũng phải trở về, hoạt động kết thúc rồi, bọn họ phải rời đi.

Ngay cả người của Thiên Nữ Tông cũng phải trở về.

Mộ Tuyết đương nhiên là cũng phải dẫn nhóm người Đông Phương Tra Tra rời khỏi đây.

Khi Thiên Nữ Chương Môn rời đi tất cả mọi người trong Hoạ Loạn Cổ Thành đều quay sang nhìn nàng, nhìn nàng rời đi.

Ở cửa ra vào của Hoạ Loạn Cổ Thành.

Thiên Nữ Chương Môn đứng trên đầu của Côn, nàng vẫy tay với mọi người.

“Ta quay về đây.”

Thiên Nữ Chương Môn hô to.

Lúc này, Đông Phương Tra Tra đã bay tới không trung.

Tách!

Nàng lấy điện thoại ra chụp lại một tấm.

Là hình ảnh Thiên Nữ Chương Môn vẫy tay chào Hoạ Loạn Cổ Thành.

Tất cả đều nằm gọn ở trong bức hình.

Sau khi rời khỏi Hoạ Loạn Cổ Thành, cảm xúc của Thiên Nữ Chương Môn liền hạ xuống.

Sau khi Đông Phương Tra Tra nhận được sự cho phép của chị dâu, thì nàng liền đi tới bên cạnh Thiên Nữ Chương Môn nói:

“Cho người xem cái này.”

Thiên Nữ Chương Môn nhìn Đông Phương Tra Tra với vẻ mặt tràn đầy sự nghi hoặc, vị Tra Tra tiên nữ này cũng không phải là người bình thường.

Nhưng mà trong có vẻ hơi kỳ lạ.

Có điều, nàng ấy muốn cho nàng xem cái gì đó, nàng đương nhiên là sẽ không từ chối.

Sau đó, Đông Phương Tra Tra lấy điện thoại ra, đưa bức hình đó cho Thiên Nữ Chương Môn xem.

Thiên Nữ Chương Môn nhìn bức hình đó xong liền ngậy
ngần cả người.

“Có muốn ta gửi nó qua cho người không? Nhưng mà,
người không được giống với Lục Thủy biểu đệ, xem nó xong
liền xóa, ta vất vả lắm mới chụp được đó.”

Đông Phương Tra Tra nói.

Thiên Nữ Chương Môn có chút bất ngờ, nàng nhìn Đông
Phương Tra Tra rồi gật đầu, cảm kích nói:

“Đa tạ Tra Tra tiên tử.”

“Khà khà.”

Đông Phương Tra Tra gỡ đầu, có hơi xấu hổ.

Có điều, nàng không cẩn thận gỡ trúng vào Đậu Nha, sợ
hết cả hồn.

Suýt nữa là bị Đậu Nha cắn rồi.

Mộ Tuyết chỉ đứng quan sát, không nói gì cả.

Nàng quay đầu lại xem Họa Loạn Cổ Thành.

Có lẽ tối qua chính là buổi tối dài nhất ở Họa Loạn Cổ
Thành.

Sau đó...

Có lẽ sẽ không có nữa.

Cửa hàng của Cổ Thanh vào tối qua, bán đồ ăn thật sự rất
là ngon.

“Tỷ tỷ, tỷ phu không rời đi sao?”

Nhã Lâm tò mò hỏi.

“Trời sắp tối hẳn mới rời đi, đi tới một địa phương khác.”

Mộ Tuyết sờ đầu Nhã Lâm nói.

Nhã Lâm cái hiểu cái không mà gật đầu.

Nàng vẫn nên chơi cùng với Hỏa Vân Thú thì hơn.

...

Lục Thủy nhìn bọn họ rời đi, hấn không rời đi chung với bọn họ.

Hấn quay về vị trí trước đó.

Dường như người ở trong thành vẫn còn đang làm gì đó.

Ở phía xa, hấn không chú ý lắm.

Không lâu sau, Chân Võ đã đi tới bên này, việc đầu tiên mà họ làm là lấy pháp bảo địa đồ ra.

“Thiếu gia, tất cả tọa độ đều đã hoàn thành.”

Lục Thủy nhìn xuống mấy tọa độ rồi gạt đầu, sáp nhập mấy tọa độ này vào trong phù văn trận pháp đã bố trí trước đó.

Sau đó, hấn lập tức cảm nhận được vị trí của tọa độ.

Đúng là đối ứng tế đàn.

Lúc này, trận pháp ở xung quanh Cổ Thành sáng lên, hấn thuận tay dẫn động tế đàn ở ba nơi.

Ngay giờ phút này, ở phía nơi chân trời xa xôi cùng bắt đầu xuất hiện ánh sáng.

Vị trí ở vô tận đại sơn là sáng nhất.

“Người ở trong thành đang làm cái gì?”

Lục Thủy hỏi.

“Bọn họ đang nặn tượng đất và khắc tranh, xem như là lưu luyện.”

Chân Võ trả lời.

Lục Thủy khẽ gạt đầu, những người này có sự lưu luyện với thế giới này.

Phần cuối sẽ diễn ra vào ngày mai, bọn họ không muốn dừng lại nghỉ ngơi.

Bọn họ cực kỳ trân quý khoảng thời gian này.

Những người khác có thể không quan tâm tới ngày hôm nay, nhưng hôm nay là ngày cuối cùng mà bọn họ trân quý.

Lục Thủy không nói gì nữa, hắn định tiếp tục dẫn động tế đàn.

Hắn động thủ.

Muốn xem thử xem tam đại thế lực sẽ làm gì.

Cho nên, hắn chọn ba cái ở vị trí của thế lực đỉnh cấp.

...

Trong núi lớn vô tận.

Tất cả người ở Trùng Cốc đều vây xung quanh.

Bọn họ cảm thấy thời gian đã sắp tới rồi, nhưng mà tế đàn vẫn chưa xuất hiện tác dụng, không phải tới trễ chứ.

Bởi vì, một khi tế đàn không có tác dụng, thì sẽ không có linh thạch.

Sẽ uổng phí cả nửa tháng thời gian của bọn họ.

Trong lúc mọi người đang quan sát, thì trận pháp đột nhiên xuất hiện ánh sáng.

Tất cả mọi người đều sửng sờ.

Bọn họ biết rằng, trận pháp đã bắt đầu phát huy tác dụng rồi.

Oanh!

Ngay lúc này, trăm vạn tế đàn phát ra ánh sáng, cùng nhau phóng lên trời.

Dường như chúng đang hội tụ về một vị trí xa xôi nào đó.

“Bắt đầu.”

“Có lẽ là bắt đầu rồi, nơi khác cũng xuất hiện ánh sáng.”

Cao tầng của Trùng Cốc nhìn bốn phía.

Ở đây rất rõ ràng.

Không biết tam đại thế lực có ra tay hay không.

Nếu như có...

Bọn họ sẽ tổn thất rất nặng nề.

Với lại, cái này có được coi là có tác dụng hay không?

Tính chứ nhỉ?

Hắc Âm Nữ Thần, Chiến Thần, Diệu Tôn Cổ Phật, bọn họ đều nhìn vào tế đàn đang phát sáng của mình.

Bọn họ biết, mọi chuyện bắt đầu rồi.

Lúc này.

Đạo Tông và Kiếm Nhất Phong.

Tất cả mọi người đều phát hiện ra việc tế đàn bắt đầu xuất hiện ánh sáng.

Có ánh sáng phóng về phía chân trời.

Bọn họ biết, bắt đầu rồi.

Chiến dịch của Lưu Hỏa cứ thế mà mở ra.

Sau này, rốt cuộc sẽ như nào, Lưu Hỏa rốt cuộc sẽ thế nào, cũng triển lộ ra.

Thần Chung Băng Hải Nữ Thần, Quang Minh Thần nhìn không trung.

Tiên Đình Thái Nhất Tiên Quân, Tử Vi Tiên Quân.

Phật Môn Tâm Hỏa Cổ Phật, U La Cổ Phật.

Tất cả đều nhìn không trung.

Tia sáng xuất hiện, chiếu rọi cả thiên địa, dường như có ở tất cả mọi nơi.

Lục Thủy đứng ở trên tường thành của Họa Loạn Cổ Thành, hắn nhìn ba đạo tia sáng kia, hắn đang chờ đợi.

Chờ tam đại thế lực phản ứng.

“Muốn ta tay sao?”

Chương 1280: Thiên Dao chém Chân Thần (1)

Thiên Dao chém Chân Thần (1)

Ánh sáng hiện ra, bao phủ trời đất.

Tất cả mọi người đều biết, Lưu Hỏa đang trắng trợn chống lại tam đại thế lực.

Rất nhiều người đều tò mò tam đại thế lực sẽ phản ứng như thế nào.

Lúc này, trận địa ở Trùng Cốc đã sẵn sàng đón quân địch, quan sát đến dãy núi Vô Tận, một khi có người động thủ, sẽ lập tức thanh trừ.

Mặc kệ đối phương có phải người của tam đại thế lực hay không, bọn hắn đều không sợ hãi.

Trùng Cốc, không sợ một ai.

Kiểm của Kiếm Nhất Phong cũng treo trên không, chỉ lo có người xuất thủ phá hỏng tế đàn.

Một khi bị phá hỏng sẽ có thể mất đi tư cách.

Như vậy sao bọn hắn chịu nổi?

Kiểm Nhất Phong bọn hắn là nơi những người kia có thể tùy ý động vào sao?

Đạo Tông cũng vậy, sức mạnh đang bao trùm xung quanh Đạo Tông.

Miễn là có người bất thường xuất thủ, bọn hắn sẽ lập tức phát hiện được.

Bảo đảm tế đàn của mình không bị ảnh hưởng.

Có điều ánh sáng này rốt cuộc là đại biểu cho cái gì, bọn hắn không thể nào biết được.

Nơi nó tiến về cũng không thể nhìn thấu.

Có vẻ như là đi ra ngoài biển, mà chỗ nào ở ngoài biển thì không thể nào biết được.

Ngung Hạ nhìn về phía chân trời, phát hiện tể đàn ở Xảo Vân Tông vẫn chưa được khởi động.

Cảnh giác bị kinh thường.

Có điều Lưu Hỏa hẳn chỉ là thăm dò, còn chưa chính thức bắt đầu.

Vậy tam đại thế lực nghĩ thế nào?

Ngung Hạ nhìn về phương xa, nàng đang nghĩ, nếu như tam đại thế lực động thủ, không biết sẽ như thế nào.

Hẳn là sẽ bùng nổ đại chiến.

Kiều Vô Tình Kiều gia nhìn về phía chân trời, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Trước mắt chưa có bọn hắn, hẳn là sẽ không bị nhắm tới.

Đại Trưởng lão nhìn về phía chân trời, hẳn có thể cảm giác được, bên trong ánh sáng có sức mạnh đặc biệt ẩn hiện.

Tuyệt đối không phải sức mạnh bình thường.

“Khúc nhạc dạo bắt đầu rồi.” Giọng nói của Cửu vang lên trong tai Nhị Trưởng lão.

Nhị Trưởng lão nhìn về phía chân trời, nói:

“Khúc nhạc dạo? Sẽ đánh nhau sao?”

“Cái này phải xem lựa chọn của tam đại thế lực, tiến tới đánh thế lực đỉnh cấp rõ ràng là không thực tế, khả năng duy nhất chính là hợp lực tiến đánh Cổ thành Họa Loạn.” Cửu mở miệng nói.

Nhị Trưởng lão không để ý, Cổ thành Họa Loạn bọn hắn hẳn là sẽ không đi, khí tức khủng bố trước đó đã khiến bọn hắn cảnh giác hơn không ít.

Nhìn ánh sáng này, Tiên Quân Thái Nhất vận dụng sức mạnh.

Muốn chặn đường sức mạnh trên bầu trời kia.

Nhưng mà không có bất kỳ tác dụng gì.

“Giống với sức mạnh mà chúng ta thu thập được.” Tiên Quân Thái Nhất cau mày.

“Hoặc là phá hủy tế đàn, hoặc là đi vào Cổ thành Họa Loạn, nơi đó là trung tâm của tất cả mọi thứ.” Tiên Quân Tử Vi nhìn về phía trước, nói.

Tiên Quân Thái Nhất trầm mặc một lát.

Bọn họ đều biết rõ, hủy diệt tất cả tế đàn không phù hợp với thực tế, bởi vì các thế lực đỉnh cấp trong tu chân giới không hề yếu.

Ba bên bọn hắn dù có dốc toàn bộ sức mạnh cũng không thể giải quyết được trong thời gian ngắn.

Dù sao thì tất cả mọi người bên phe bọn hắn đều bị trọng thương.

Nếu như không thể giải quyết.

Hậu nhã quá khó mà lường được.

Tất cả cố gắng có khả năng sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Chớ đừng nói là có nhiều chỗ căn bản không phải là nơi mà chân bọn hắn có thể bước vào.

Hải Yêu, Tịnh Thổ, cũng hoàn toàn không có cách nào nhúng tay.

Những nơi này cũng có tế đàn được xây dựng.

Hơn nữa, ngay lúc bọn hắn đang nghĩ xem nên ứng đối với mấy ngôi sao đó ra sao, thì đột nhiên ba ngôi sao vốn đang ẩn nấp đột nhiên sáng bừng lên.

Sức mạnh vô hình bắt đầu hội tụ ở chỗ ba ngôi sao kia, giống như đang muốn hấp thu sức mạnh của chúng.

Tiên Quân Thái Nhất, Nữ Thần Băng Hải, Tâm Hỏa Cổ Phật.

Cả ba bên đều ngây cả người.

Bọn họ phát hiện ba vị Đệ Tôn kia thế mà lại muốn ăn hết sức mạnh Lục Thủy hội tụ được.

Cái này...

Quả nhiên không phải thứ loại đẳng cấp như bọn hần này có thể can thiệp, nhưng mà chắc chắn phải là người ngn ba vị ngôi sao kia.

Giờ phút này, tam đại thế lực đem toàn bộ điềm lành có thể vận dụng được, hội tụ về phía ba ngôi sao kia.

Để gia trì sức mạnh cho chúng.

Ánh sáng ngôi sao hội tụ ở phía chân trời, trực tiếp lao về phía thế lực đỉnh cấp Kiếm Nhất Phong.

Đại Trưởng lão đứng trên không trung, áp lực của hần chột giảm.

Nhưng nhìn thủ đoạn của Lưu Hỏa thế nào cũng thấy có chút không ổn.

Lúc này.

Cổ thành Họa Loạn.

Lục Thủy nhìn về phía chân trời, nhìn sức mạnh ba bên Đệ Tôn đã bắt đầu nuốt chửng dư trạch điềm lành của hần.

Hần không để ý tới, mà nhìn về phía hải vực Không Minh, nhìn Thiên Sinh Thần xem có dư lực gì không.

Bên kia không có chút phản ứng nào.

Trong đêm, Lục Thủy vẫn quan sát như cũ.

Nhưng Thiên Sinh Thần vẫn không thấy có bất kỳ hành động gì.

Xem ra quả thật là không được.

Về trận độ sức trên không kia, trước mắt, ba ngôi sao quả thật đang chiếm thế thượng phong.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Đã lâu như vậy rồi, vì sao Lưu Hỏa vẫn chưa có dấu hiệu phản kích nào?”

Ngung Hạ Xảo Vân Tông nhìn lên bầu trời, có chút bất ngờ.

Lưu Hỏa danh chấn tu chân giới, thực lực siêu quần.

Thủ đoạn vô song.

Nhiều lần làm náo động tu chân giới.

Lần này xảy ra chuyện gì rồi?

Sức mạnh cũng đều bị hấp thu.

Hồng Tố lần này cũng ở đó, nàng không hiểu.

Lão tổ sao lại đột nhiên chú ý tới Lưu Hỏa bên trên.

Trước đó mặc dù biết Lưu Hỏa cao minh nhưng Lão tổ cũng không để ý tới như vậy.

“Lão tổ, Lưu Hỏa muốn làm gì vậy?” Hồng Tố mở miệng hỏi thử.

Ngung Hạ quay đầu nhìn Hồng Tố một chút, sau đó nói:

“Giúp Lục gia chống lại đại địch.”

Hồng Tố ngạc nhiên, Lưu Hỏa là đứng về phía Lục gia sao?

“Bây giờ Lưu Hỏa đang ở thế hạ phong sao?” Hồng Tố hỏi.

Nàng có thể đại khái nhìn ra, nhưng Lão tổ hẳn là có thể càng nhìn ra nhiều hơn.

“Không chỉ ở hạ phong, mà còn nhìn như thúc thủ vô sách.” Ngung Hạ mở miệng nói.

Nàng hoàn toàn không hiểu, loại sức mạnh kia muốn hội tụ hẳn không có dễ dàng như vậy.

Bây giờ lại bị hấp thu, Lưu Hỏa thế mà thờ ơ không để ý.

Là có dự phòng, hay là nằm ngoài dự kiến?

“Lưu Hỏa nghĩ gì vậy?”

Ở cầm địa Đạo Tông vang lên giọng nói đầy nghi ngờ:

“Còn tiếp tục như vậy nữa, những sức mạnh này đều sẽ bị nuốt chửng hết sạch.”

“Luu Hỏa thua rồi sao? Hay là mắc sai lầm rồi?” Lại có giọng nói vang lên.

“Không xác định được, nhưng nhìn thế nào cũng thấy không giống chuyện tốt.”

“Luu hỏa có danh tiếng, không nên như vậy, hắn nhiều lần xuất hiện đều là dùng dáng vẻ tuyệt đỉnh nghiền ép tất cả, lần này...”

“Chỉ sợ hắn chỉ có cái danh.”

“Chúng ta chọn sai rồi sao?”

“Yên lặng theo dõi biến hóa đi, chờ một chút.”

“Sức mạnh bên này của chúng ta đã bị nuốt chửng rất nhiều, ba ngôi sao này đang mạnh lên.

Luu Hỏa không phát hiện ra sao?

Còn tiếp tục như vậy nữa, hắn muốn thua à?”

Người của Kiếm Nhất Phong cũng không hiểu.

Nam Xuyên nhìn về phía chân trời, hắn cũng không thể lý giải được.

Cứ tiếp tục như thế, Luu Hỏa sẽ như thế nào, khó mà nói được.

Tình huống trước mắt có nằm ngoài dự đoán của Luu Hỏa hay không, cũng không thể biết được.

Điều duy nhất có thể làm là chờ đợi.

Nhìn xem tiếp đó sẽ như thế nào.

Người của Trùng Cốc không thèm để ý những cái này, cuối cùng trả bọn hắn thù lao là được.

Đừng không trả tiền.

Bọn hắn dù thế nào cũng sẽ khiến cho đối phương trả giá đắt.

Đề cho người ta làm không công, quá vô nhân đạo.

Về phần Lưu Hỏa rốt cuộc muốn làm cái gì, bọn hắn mặc kệ, thành công hay thất bại không quan trọng đối với bọn hắn.

Dù sao bọn hắn cũng chưa quen thuộc với Lưu Hỏa, cũng không có bất kỳ ân oán gút mắc gì.

Nhiều lắm chỉ là giao dịch.

Chương 1281: Thiên Dao chém Chân Thần (2)

Thiên Dao chém Chân Thần (2)

Toàn bộ tu chân giới đều đang nhìn chăm chăm bầu trời đêm, bởi vì ánh sáng của ba ngôi sao đang sáng lên không ngừng, cả bầu trời tối tăm đều được thắp sáng.

Rất nhiều người đều bị ép phải chú ý tới trận độ sức trên không.

Bọn hắn biết, ba ngôi sao kia đang vững vàng áp chế ba cỗ khí tức đó.

Một vài người còn biết, hiểu rằng ba cỗ khí tức kia đến từ Lưu Hỏa.

“Hóa ra Lưu Hỏa cũng không phải là vô địch.”

“Mặc dù không biết hắn đang làm cái gì, nhưng bây giờ giống như đang bị ép đến không còn cách nào.”

“Đúng đó, tiếp tục như vậy nữa, cảm giác hắn sẽ bị nuốt chửng đến không còn gì.”

“Có điều ba ngôi sao kia rốt cuộc là cái gì?”

Không có ai biết.

Nhưng bọn hắn biết, Lưu Hỏa sẽ thua.

Truyền kỳ về Lưu Hỏa, sắp vẽ lên một dấu chấm tròn.

Mấy người Kiếm Khởi nhìn về phía chân trời, cả đêm, bầu trời không có bất kỳ biến hóa nào.

Phòng an ninh ở Nam Thành cũng đang có một bảo vệ nhìn về phía chân trời, nhẹ thở dài.

“Thiếu Tông chủ sẽ không thật sự không còn thủ đoạn nào chứ?”

Là sai làm hay là thế nào?” Lệ Thiên Xích nhìn về phía chân trời, có chút lo lắng.

Nếu như Thiếu Tông chủ ngã, Ân Thiên Tông bọn hắn liền sẽ xong đời.

Tông chủ không ra, bọn hắn chỉ có thể trông cậy vào Thiếu Tông chủ.

Nếu không sẽ lại phải tránh mặt thật nhiều năm.

“Không đến mức, Thiếu Tông chủ không có khả năng thua.

Hơn nữa còn có Thiếu Phu nhân, bây giờ nói Thiếu Tông chủ thua, vẫn còn quá sớm.” Ma tu Hòa Vũ Diệp nhìn về phía chân trời, nói.

“Đúng vậy, vừa mới bắt đầu thôi, cũng không biết tiếp theo Thiếu Tông chủ sẽ làm thế nào.” Lệ Thiên Xích nói.

“Không biết, nhưng mà...” Ma tu Hòa Vũ Diệp nhìn ba ngôi sao, nói:

“Cảm giác thiên địa cũng bị bóp méo, ba ngôi ngóia kia chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta cảm thấy sợ hãi từ tận bên trong.”

Lệ Thiên Xích tỏ ra đã hiểu.

Bọn hắn mặc dù biết đã có Thiếu Tông chủ và Thiếu Phu nhân tới, nhưng ba ngôi sao này, quả thật có chút vượt qua nhận biết của bọn hắn, sau đó rốt cuộc sẽ như thế nào, thật khó mà đoán trước được.

Hy vọng Thiếu Tông chủ đừng có khiêm tốn nhượng bộ ở thời điểm này.

Toàn bộ tu chân giới đều đang quan sát, một khi suy tàn, danh vọng sẽ rớt xuống ngàn trượng.

Bọn hắn cũng sẽ nằm trong tình thế vô cùng nguy hiểm.

Thiếu Tông chủ cao minh phi thường, nhưng không thực sự có chiến tích sát phạt nào.

Cũng sẽ không khiến tất cả mọi người nảy sinh sự e ngại.

Như mặt trời chói chang trên không.

Sức mạnh của ba ngôi sau vây quanh, nuốt chửng lấy sức mạnh xông ra từ ba phía Kiếm Nhất Phong, Đạo Tông, Trùng Cốc.

Tiếp tục như vậy, dư trạch điềm lành nhất định sẽ bị nuốt chửng toàn bộ.

Nhóm người Tiên Quân Thái Nhất quan sát tất cả, nhất thời cũng có cảm giác Lưu Hỏa có lẽ thật sự không có tư cách độ sức cùng ba vị Đế Tôn.

Thế nhưng...

Chuyện ở Cổ thành Họa Loạn trước đó vẫn rõ mồn một trước mắt.

Người kia có tư cách này.

Có lẽ là một mình không thể đối chọi được với ba vị?

Không có động tác dư thừa, bọn họ tiếp tục nhìn về phía chân trời, chờ đợi thủ đoạn tiếp theo của Lưu Hỏa.

Tóm lại là sẽ còn có thủ đoạn tiếp theo.

Nếu không thì dựng nhiều tế đàn thế làm cái gì?

Lục gia cũng đang chăm chú quan sát tình huống.

Nhưng không cần biết là Đại Trưởng lão, hay Nhị Trưởng lão, đều có chút không hiểu được.

Nhị Trưởng lão hỏi Cửu, nhưng không có đạt được câu trả lời chắc chắn nào.

“Cứ xem là được, như vậy người sẽ biết, ba vị kia rất cuộc mạnh tới mức nào.” Cửu nhìn Nhị Trưởng lão, nói.

Nhị Trưởng lão không thể nào hiểu được.

Loại tồn tại cường đại như này, tại sao phải nhắm vào một đứa bé?

Thật sự cần thiết sao?

Cổ thành Họa Loạn.

Lục Thủy thu hồi ánh mắt.

Xem ra Thiên Sinh Thần không có động tác lớn gì, như vậy tạm thời không cần để ý, kẻ địch chỉ có ba vị kia.

Ba vị kia hẳn cũng đã chuẩn bị xong.

Nhất là thần quyền Aiz, mặc dù nàng không truyền ra tin tức gì.

Nhưng ít nhiều đều có thể cảm giác được nguy cơ.

Đúng vậy, nguy cơ.

Ba vị này cũng không phải vô địch.

Nhất là khi trong trạng thái còn chưa thức tỉnh, bản năng sẽ phát giác được nguy cơ.

Nếu không tại sao lại chủ động xuất thủ?

Chính là đang lo lắng, đang e ngại tộc Bất Tử.

“Chư vị tiên bối, đã chuẩn bị xong chưa?” Lục Thủy nhìn về phía quảng trường sau lưng, hỏi.

Lúc này, trên quảng trường đang đứng một lượng lớn người tộc Bất Tử.

Bọn hắn đều mặc chiến giáp trên người, là chiến giáp đặc biệt của tộc Bất Tử bọn hắn.

Cầm đầu là Cố Lý.

Tất cả mọi người đều biết, hôm nay, bọn hắn sẽ được giải thoát hoàn toàn.

Vĩnh viễn biến mất trên đời này.

Nhưng, bọn họ không có gì không cam tâm.

Chuyện nên làm bọn hắn đều đã làm, toàn bộ tiệc nuôi đã hoàn thành vào hai ngày trước đó.

Đó thật ra là thời gian rất vui vẻ, rất đang được lưu giữ.

Trước kia bọn hắn vốn có thể trải qua cuộc sống như vậy.

Đáng tiếc.

Không có cách nào làm lại.

Cho nên, bọn hắn cần gánh vác tội lỗi của mình.

“Có thể xuất phát bất kỳ lúc nào.” Cố Lý mở miệng nói.

Giọng nói của hắn rất bình tĩnh, nhưng cũng mang theo chiến ý.

Lần này cần đối mặt với ai, hắn biết, nhưng hắn không sợ hãi chút nào, thậm chí còn có chút hưng phấn.

Ngay khi giọng nói Cố Lý vừa dứt, cả tòa thành tỏa sáng.

Lục Thủy quay người đối mặt với tất cả, hơi cúi đầu hành lễ, nói:

“Phía sau đàn hình nhờ vào chư vị tiên bói.”

Tất cả mọi người tộc Bất Tử cũng cúi người hành lễ, âm thanh chỉnh tề đồng loạt vang lên:

“Đa tạ Lục Thiếu gia đã giúp chúng ta bù đắp tiếc nuối.”

Lục Thủy đứng thẳng dậy, sau đó bảm niệm pháp thuyết, giọng nói của hắn lập tức truyền khắp Cổ thành Họa Loạn:

“Vậy thì, chư vị tiên bói, hãy đi tỏa ra ánh sáng thuộc về mọi người đi.”

Sức mạnh bắt đầu phun trào, khi tay của Lục Thủy chậm rãi đặt ở phía trước phù văn.

Ánh sáng vô tận phòng từ Cổ thành Họa Loạn lên tận trời.

Ầm!

Hào quang nở rộ, phá tan bầu trời.

Sức mạnh vô cùng cường đại khuếch tán trên không trung.

Ầm ầm!

Mây chớp cuộn cuộn.

Gió mây dững động, mặt trời thiêu đốt bị sức mạnh che khuất, ánh sáng thiên địa bị nguồn sức mạnh này thay thế.

Toàn bộ tu chân giới đều bị sức mạnh này bao trùm, ánh mắt trời không còn thấy đâu, chỉ còn sức mạnh này trùng thiên quang huy.

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Trời tối đi, có dị tượng xuất hiện.”

“Có điều là loại tình huống như trước đó sao?”

“Không biết, nhưng cảm giác có một cỗ sức mạnh đáng sợ đang lan tràn.”

Giờ phút này, toàn bộ tu chân giới đều kinh ngạc.

Mặt trời biến mất, thay vào đó lại là một cột sáng xuyên không chiếu rọi.

Đây là có chuyện gì, bọn hắn không thể biết được.

Nhưng có một số người biết, Lưu Hỏa rốt cuộc đã xuất thủ.

“Nhất định là Thiếu Tông chủ xuất thủ, ta nói mà, Thiếu Tông chủ sao có thể thua được.” Lệ Thiên Xích kích động nói.

“Ngươi vẫn là ăn điểm tâm của ngươi đi.” Hòa Vũ Diệp chặn lời.

Nàng nhìn về phía chân trời, nhất thời không thể xác định được chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng phía chân trời có một cỗ sức mạnh khiến nàng e ngại.

Mà ngay lúc này, phía trước nàng đột nhiên xuất hiện một vật sáng.

Là ánh sáng của tể đàn.

Ánh sáng bắt đầu phóng về phía chân trời.

Giờ phút này, không chỉ có chỗ bọn hắn.

Mà toàn bộ tu chân giới, bốn phương tám hướng, tất cả mọi nơi đều có ánh sáng phóng về phía chân trời.

Phía Kiều gia, phía Bách Hoa Cốc, phía những ngọn núi lớn vụn vặt lẻ tẻ.

Sâu dưới biển, điểm cuối cùng của biển.

Không gian hư vô.

Ánh sáng không nhìn được hết hội tụ trên không trung.

Vô số ánh sáng chiếu rọi trời đất, thay thế cho ánh sáng thiên địa.

Giờ phút này, ánh sáng hội tụ thành công, tựa như hợp thành một trận pháp Thiên Địa che kín một mảnh trời đất.

Mà sức mạnh trước đó bị nuốt chửng, bắt đầu tràn ra.

Kéo dài về phía ba ngôi sao.

Trong chớp mắt, ba ngôi sao vốn không có góc rẽ trực tiếp bị sức mạnh liên kết.

Chỉ trong vài giây, ba ngôi sao đã bị đặt vào bên trong trận pháp Thiên Địa.

Giờ phút này, tất cả mọi người lập tức hiểu ra.

Hóa ra đây chính là chuyện Lưu Hỏa vẫn luôn dự định.

Hắn cố ý để sức mạnh bị nuốt chửng, từ đó tìm con đường tiến về phía ba ngôi sao.

Đơn giản là không tưởng tượng nổi.

“Thật sự có chút đáng sợ.” Ngung Hạ nhìn lên không trung.

Cái tên Lưu Hỏa, chấn động tu chân giới, hành động vượt quá tưởng tượng.

Không phải là không có đạo lý.

Loại trận pháp này, căn bản không phải thứ người bình thường có thể lý giải được.

Hơn nữa thế mà lại có thể cưỡng ép kéo ba ngôi sao vào trong trận pháp của hắn.

Đây chính là Lục Thiếu gia sao?

Tất cả mọi người bị lừa rồi.

Thiếu gia phé vật.

Lại là thiên kiêu đệ nhất vạn cổ.

Ai có thể nghĩ tới?

Chương 1282: Thiên Dao chém Chân Thần (3)

Thiên Dao chém Chân Thần (3)

“Nhưng hấn muốn đối phó với ba ngôi sao thế nào?”

Đây không phải cứ đặt vào trong trận pháp là được, cần có sức mạnh cường đại.

Sức mạnh vượt qua Đại Đạo Giả, thậm chí Lục Vô Vi cũng không làm được.

Đúng vậy, không chỉ có Ngung Hạ có loại nghi vấn này, những người khác cũng chung một suy nghĩ, Lưu Hỏa định đối phó với ba ngôi sao thế nào?

Hơn nữa, trong lúc bọn hấn đang nghi hoặc, dường như nghe thấy ở chân trời có tiếng bước chân truyền tới.

“Lão tổ, nhìn kia.” Hồng Tổ chỉ vào một chỗ sáng ngời lên.

Lúc này, có một chỗ sáng chiếu rọi tu chân giới, một đám người đang chạy ra từ đó.

Mỗi người trên thân đều mang theo huyết khí kinh khủng.

Vị phía trước nhất lại càng khủng bố tới vô biên.

Cái này.

Căn bản không phải Đại Đạo Giả.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được sự đáng sợ của đối phương.

Kiểm Nhất Phong, Xảo Vân Tông, Đạo Tông, Trùng Cốc.

Kể cả là tam đại thế lực, Tiên Quân Thái Nhất bọn hấn đều nhận ra rằng, người này tuyệt đối không cùng một cấp bậc với Lục Vô Vi.

Người đáng sợ như vậy, Lưu Hỏa rốt cuộc đã tìm ra ở đâu?

Ở khắp tu chân giới thật sự còn có tồn tại đáng sợ như vậy sao?

Có.

Bởi vì bọn hấn nhìn thấy.

Bọn hấn nhìn về phía chân trời, biết rõ đây là thủ đoạn của Lưu Hỏa, cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Đó là sức mạnh thật sự, hoàn toàn vượt qua tất cả sức mạnh bọn hấn đang có.

Nhưng bọn hấn biết người này không phải là Lưu Hỏa.

Vậy hấn là ai?

Ngay lúc bọn hấn còn đang nghi hoặc, một giọng nói vang vọng khắp tu chân giới:

“Tộc Bất Tử, Cổ Lý.

Qua thời gian vô tận, bây giờ dùng sức mạnh toàn tộc, khiêu chiến ba vị các người.”

Àm!

Âm thanh này chấn nhiếp vạn vật trấn áp tất cả kẻ yếu.

Bất kể là Đại Đạo Giả Viễn Cổ hay là Đại Đạo Giả thời này, người duy nhất có tư cách thoát khỏi trấn áp, chỉ có một vị Đại Trưởng lão Lục gia.

“Tộc Bất Tử? Khó trách như vậy, khó trách lúc ấy cảm thấy Cổ thành Họa Loạn khủng bố như vậy.” Tiên Quân Thái Nhất hiểu ra.

Nữ Thần Băng Hải cũng hiểu ra.

Khó trách bọn nàng lại không thể tiến vào Cổ thành Họa Loạn, hóa ra bên trong có cường giả đáng sợ như thế.

Chương môn Thiên Nữ của Thiên Nữ Tông nhìn về phía chân trời, nàng nghe được, cũng nhìn thấy.

Đó chính là tiên tổ của nàng.

Tất cả đều là.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều cảm thấy những người kia đã vượt qua chân trời, đi vào bên trong trận pháp Thiên Địa.

Đáp xuống một giao điểm trên đó.

Phía trên hải vực Không Minh.

Tộc Bất Tử đập phá khoảng không, đi tới chỗ này.

Ánh sáng vô tận hội tụ trên người bọn hắn, giúp bọn hắn gia trì sức mạnh, vì bọn hắn phá vỡ cực hạn.

Hào quang của Lam Dạ Quốc, vô số tế đàn của tộc Hải Yêu, tất cả đều trở thành sức mạnh của tộc Bất Tử.

Cố Lý cúi đầu nhìn về phía hải vực Không Minh, dường như đang đối mặt với người nào.

Tộc Hải Yêu ở một bên yên lặng không dám mở miệng, quá mạnh.

Rống!

Tiếng gầm giận dữ phát ra từ miệng Cố Lý, chấn động hải vực Không Minh.

Nước biển quay cuồng, phá tan toàn bộ sức mạnh.

Ầm!

Ánh mắt nhìn tới kia trực tiếp bị cắt đứt.

Đến tận lúc này, Cố Lý mới đưa mắt nhìn về một trong số ba ngôi sao, đó là ngôi sao của thần quyền Aiz.

“Aiz, đến chiến.” Giọng nói của Cố Lý lại lần nữa vang lên.

Hắn mang theo tộc Bất Tử, trực tiếp lao về phía ngôi sao của Aiz.

Thiên lôi cuộn cuộn, mây mù tan rã.

Tộc Bất Tử giống như một vệt sáng xông phá tất cả, lao thẳng đến chỗ Aiz.

Thấy cảnh này, Nữ Thần Băng Hải đứng ngòai không yên, lúc này nhất định phải làm gì đó.

“Đi, thử ngăn cản hắn.”

Nói rồi, Nữ Thần Băng Hải đi ra khỏi hồ nước, không chỉ có nàng, cả Thần Quang Minh, Nữ Thần Hắc Âm, tất cả đều ra ngoài đi về phía chân trời.

Bọn hắn không có khả năng thắng, nhưng dù thế nào cũng không thể cứ đứng không mà nhìn.

Chẳng qua ngay khi bọn hắn sắp đến chỗ ngôi sao của Chân Thần, một ánh sáng thánh khiết lóe lên, ánh sáng bao trùm bọn hắn, ngăn trở bước tiến của bọn hắn.

Sau đó, ánh sáng đẩy bọn hắn trở về.

“Các ngươi không phải đối thủ của họ, ta tới.”

Âm thanh thánh khiết vang lên, thiên địa tán dương, uy năng Chân Thần.

“Đây là...”

Nhất thời, ba người vô cùng kích động, Chân Thần thức tỉnh rồi?

Mặc dù chỉ là một sợi ý thức, nhưng đúng là đã thức tỉnh.

“Cẩn tuân thần dụ.”

Ba người trước lui về vị trí cũ.

Ngay lúc bọn hắn lui về, từ ngôi sao thuộc về Aiz có một bóng người chậm rãi đi ra.

Xung quanh nàng có chút bóng, là sức mạnh hoá thân thành.

Mái tóc dài của nàng rủ xuống, nhìn như mặc váy dài, không thấy khuôn mặt.

Hào quang của nàng chiếu sáng cả tu chân giới.

Cả đám đều có chút không tin nổi.

Nàng đứng ở đó, thật giống như vạn vật xung quanh đều đang ngợi ca nàng.

Ngưng Hạ nhất thời hơi hiểu ra, hiểu ra vì sao Lục Vô Vi không cách nào giải quyết được vấn đề này.

Bởi vì ba ngôi sao hán đối mặt với đều không phải là Đại Đạo.

Đó là tồn tại hoàn toàn vượt qua Đại Đạo.

Cái này muốn thắng thế nào?

Đạo Tông, Kiếm Nhất Phong, Trùng Cốc, tất cả mọi người đều nhìn lên không trung.

Tộc Bất Tử giống như một tia sáng vọt về phía bóng người kia.

Sức mạnh trên cả Đại Đạo độ sức, bọn hán rất muốn biết, cuối cùng người thắng sẽ là ai.

Một giây sau, hai nguồn sáng va chạm!

Ầm!

Sức mạnh kinh khủng trực tiếp khiến cho những người không đủ tu vi phải nhắm mắt lại, cúi đầu.

Dường như đứng trước sức mạnh loại cấp bậc này, bọn hán thậm chí còn không có tư cách để chú ý tới.

Chỉ hơi không cẩn thận thì sẽ vạn kiếp bất phục.

Mà những người có thể nhìn thấy thì đều gắt gao nhìn chăm chăm.

Bọn hán nhìn thấy sức mạnh của Cố Lý tộc Bất Tử và Aiz đang va chạm!

Sức mạnh xung quanh hơi người đang không ngừng va chạm.

Cố Lý nhìn chăm chăm Aiz phát sáng trước mắt, nói:

“Hôm nay có người gia tăng sức mạnh cho ta, ta muốn chém ba người các ngươi.”

“Mặc dù ta chỉ có một đạo thần lực, nhưng vẫn không phải là ngươi, hoặc là người sau lưng ngươi, có thể ngăn cản.” Aiz hơi động ngón tay, sức mạnh cường đại bắt đầu hiện ra.

“Công kích của ta, ngươi không ngăn nổi, phòng ngự của ta, ngươi không công phá được.”

“Thật sao?” Cố Lý đứng tại chỗ, nhìn Aiz, nhìn sức mạnh đủ để trấn áp hẳn xung quanh, ánh mắt loé lên chiến ý vô biên, tay trái hẳn duỗi ra, hướng xuống đất:

“Khiên tới.”

Giọng nói vừa dứt, sức mạnh đại địa dần hiện ra, trong chốc lát đã hội tụ thành một tấm chắn trong tay trái Cố Lý.

Tiếp tục, tay phải Cố Lý vươn vào không trung, giọng nói trầm thấp vang lên:

“Đao tới.”

Giờ phút này, sức mạnh trên không trung lại hội tụ lại, tạo thành một thanh trường đao trong tay phải Cố Lý.

“Aiz, hiện tại ta có thể ngăn cản công kích của người được hay không, có thể phá vỡ phòng ngự của người được hay không?” Giờ phút này, Thiên Đao vung lên, sức mạnh hội tụ.

Mấy triệu tế đàn tăng sức mạnh cho Cố Lý, sức mạnh vô tận bắt đầu phá vỡ giới hạn của hắn.

Đao vung lên, trời đất thất sắc, vạn vật đình trệ.

Thiên Đao vô tình, chém cường địch vạn cổ.

Ầm!

Giờ phút này, trời đất dường như chỉ còn lại một đao kia, xuyên qua tất cả, phá nát vạn vật.

Đao hạ xuống.

Sức mạnh ngưng đọng.

Nhóm người Nữ Thần Băng Hải nhìn về phía chân trời, bọn nàng muốn nhìn Chân Thần một chút xem có ngăn lại hay không.

Nhưng rất nhanh sau đó, bọn họ hoảng sợ phát hiện ra.

Hình bóng thuộc về Chân Thần của bọn hắn, bắt đầu xuất hiện vết rách.

“Không nghĩ tới, sau khi Chân Thần ngã xuống, người còn có thể có được Tấm Khiên Đại Địa, Thượng Thương Thiên

Đao.” Aiz nhìn Cố Lý, trong giọng nói thanh khiết mang theo chút cảm khái:

“Ta rất tò mò người sau lưng ngươi là ai, lại có thể làm tới mức này.”

Cho nàng một loại cảm giác như không chế thiên địa.

Tuyệt đối không phải kẻ yếu.

“Hắn sẽ đến tìm ngươi.”

Cố Lý thu đao, đi về phía ngôi sao thứ hai.

Đao tiếp theo, chém Phật Đà, Phật Môn.

Chương 1283: Không sai, ta chính là Lưu Hỏa (1)

Không sai, ta chính là Lưu Hỏa (1)

Cố Lý thu đao, quay người rời đi.

Những người tộc Bất Tử khác cũng đáp xuống sau lưng Cố Lý.

Hình bóng của bọn hắn giống như một vết sáng, bắt đầu di động trong trận pháp Thiên Địa.

Mấy người Nữ Thần Băng Hải lúc này nhìn chằm chằm bầu trời, nhìn bóng người Chân Thần đang nứt ra, không tin nổi vào mắt mình.

Một đao kia là có chuyện gì xảy ra, bọn họ xem không hiểu.

Nhưng tuyệt đối không nằm trong Đại Đạo.

Quá mức đáng sợ.

Răng rắc!

Ngôi sao thuộc về Chân Thần Độc Nhất Thần Chúng bắt đầu xuất hiện vết rách.

Ầm!

Ngôi sao phát nổ thành vô vàn tia sáng rơi xuống trần thế.

Aiz, bại trận.

Ba vị Chủ Thần của Thần Chúng không dám, cũng không muốn tin tưởng, nhưng sự thật chính là như vậy.

“Không cần để ý.” Giọng nói của Chân Thần Aiz vang lên trong đầu bọn họ:

“Nỗ lực hết sức.”

Tất cả mọi người đều cúi đầu, nói không ra lời.

Bọn hắn đã nhìn ra, vì Chân Thần chưa khôi phục đủ, mới chỉ có một đạo thần lực, cho nên mới bại trận.

Nếu không phải vậy...

Cũng không đến mức như thế.

Nếu như bọn hắn phát triển đủ, kết quả đã không phải như vậy.

Có thể...

Chính là không đủ.

Có điều, bọn hắn rất nhanh lại ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, bọn hắn muốn nhìn xem người của Lưu Hỏa liệu có thể liên tiếp đánh bại ba ngôi sao hay không.

Lúc này, hình bóng của Aiz tiêu tan theo ngôi sao, nàng cũng đang chăm chú nhìn Cố Lý tộc Bất Tử.

Muốn nhìn một chút xem đối phương có thể kiên trì đến cuối cùng hay không.

Mà tất cả những người quan sát trận chiến, nhất thời tim đập chân run.

Một đạo vừa rồi kia, hoàn toàn vượt qua nhận biết của bọn họ.

Nếu như...

Nếu như một đạo kia rơi lên trên đầu bọn hắn, vậy... vậy chính là hủy diệt.

“Thật sự là một nét bút lớn, sử dụng vô số tế đàn làm trận pháp, tạo khung liên kết sức mạnh giữa trời đất.

Lại lấy tồn tại kinh khủng bậc này làm trung tâm trận pháp, thúc đẩy toàn bộ sức mạnh.

Toàn bộ tu chân giới, có ai có thể làm được đến mức này?”

Ngung Hạ nhìn về phía chân trời, nhìn người đang thu đao lại kia.

Kinh hãi không thôi.

Đây gần như đã vượt ra khỏi nhận biết của tu chân giới.

Quả nhiên cũng chỉ có như vậy mới có thể chống lại được tam đại thế lực Viễn Cổ.

Trận chiến này không hung hiểm như trận vây công Lục gia của tam đại thế lực trước đó, nhưng cấp độ hoàn toàn không so sánh được với khi đó.

Giống như vô thượng đại năng đang đánh cờ với nhau.

“Lão tổ, Lưu Hỏa thắng rồi sao?” Hồng Tố mở miệng hỏi.

Nàng khó có thể nhìn rõ được hết.

“Trận chiến đầu tiên, thắng.” Ngung Hạ suy tư một chút, sau đó nhìn Hồng Tố, nói:

“Tiểu Hồng Tố, ngươi cảm thấy Lưu Hỏa là người như thế nào?”

“Vạn cổ thiên kiêu?” Hồng Tố thử đáp.

Nàng không rõ Lão tổ hỏi câu này là có ý gì.

“Vạn cổ thiên kiêu...” Ngung Hạ nhẹ thở dài, nói:

“Nếu có một ngày ta nói cho người biết, người thật ra có quen biết Lưu Hỏa, người có tin không?”

Nghe thấy câu này, Hồng Tố run lên, có chút khó tin, nói:

“Ý của Lão tổ là, Lưu Hỏa ở ngay bên cạnh chúng ta sao?”

“Để một thời gian ngắn nữa đi.” Ngung Hạ nhìn Hồng Tố, nói:

“Qua một thời gian ngắn nữa, ta sẽ nói cho người biết thân phận thật sự của Lưu Hỏa.

Chờ một chút đi.”

Ngung Hạ nhìn về phía chân trời, vẫn là nên theo bối phận thì hơn.

Tam Trưởng lão Lục gia còn chưa biết chuyện này, Hồng Tố biết quá sớm sẽ không tốt.

Chờ thẳng nhóc Lục Bất Tranh kia biết rồi, Tiểu Hồng Tố mới biết cũng không có chuyện gì.

Thế giới này có những chuyện không thể tưởng tượng nổi, ở ngay trước mắt các nàng, nhưng các nàng lại chậm chạp không nhận ra.

Hai người kia chính là đến chỗ nàng khoe khoang tiểu tử hậu bối này.

Nhưng, thật đúng là kinh thế hãi tục.

Hồng Tô hoang mang, Lão tổ biết thân phận thật sự của Lưu Hỏa sao?

Hơn nữa, nàng cũng biết?

Giờ phút này, nàng nghĩ tới rất nhiều người, nhưng không ai là có khả năng.

...

Kiều Vô Tình nhìn lên bầu trời, hẳn có thể miễn cưỡng nhìn thấy một đao kia.

Một đao kinh thế hãi tục.

Giờ phút này, hẳn hơi hiểu ra vì sao Kiều Càn lại muốn ngăn cản bọn hắn đi tới Tiên Đình.

Đi tới Tiên Đình sẽ trở thành kẻ địch của Lưu Hỏa.

Mà Lưu Hỏa.

Hoàn toàn vượt qua suy nghĩ của bọn hắn.

Àm!

Giờ phút này, đại quân tộc Bất Tử đi tới phía trên Kiều gia.

Kiều Vô Tình chỉ nhìn thoáng qua thôi đã cảm nhận được sự áp bách vô biên.

Cảm giác này giống như vị tồn tại phía trên kia, một chút, chỉ cần một chút thôi cũng đủ để hủy diệt toàn bộ Kiều gia.

Mà loại người này, lại là đao trong tay Lưu Hỏa.

Sức mạnh tế đàn đang điên cuồng bị đại quân tộc Bất Tử hấp thu.

Sau khi sức mạnh bị hấp thu đến không còn gì, đại quân tộc Bất Tử mới đi đến nơi tiếp theo.

Bách Hoa Cốc.

Người của Bách Hoa Cốc cũng nhìn lên không trung.

Sư phụ, sư tỷ của Sơ Vũ, tất cả đều cảm thấy ngạc nhiên.

Tiểu tử nhà các nàng, rất có tiền đồ.

Thế mà lại quen biết tồn tại kinh khủng mức này.

Sức mạnh cường đại kia có thể phá nát toàn bộ Bách Hoa Cốc, thậm chí là loại thể lực đỉnh cấp như Đạo Tông.

“Tộc Bất Tử, thật sự là mạnh đến đáng sợ.”

Từng người của Bách Hoa Cốc đều có thể cảm nhận được rõ ràng sự cường đại và khủng bố của tộc Bất Tử.

Nhất là vị dẫn đầu kia.

Cả tu chân giới, có ai có thể sánh vai?

Lục Thủy đứng trên tường thành của Cổ thành Họa Loạn, hần nhìn qua vị trí của Aiz, cũng không để ý tới.

Aiz đang đợi, hần cũng đang chờ.

Sau đó nếu như thuận lợi, sẽ đến phiên hần xuất thủ.

Hần muốn đi nhìn chỗ của ba người bọn họ một chút, lại đi nhìn chỗ Minh Nguyệt một chút.

Nhưng có thể thuận lợi hay không thì phải xem tộc Bất Tử.

Chỉ cần bọn hần cũng có thể chém rụng hai vị còn lại trong thời gian ngắn.

Như vậy hần sẽ làm được.

Tộc Bất Tử mạnh, cái này không thể nghi ngờ, nhưng ba vị vượt qua cả Chí Cao Đại Đạo kia cũng không phải kẻ yếu.

Mấy người Cổ Lý có thể kiên trì tới cuối cùng hay không, vẫn là ẩn số.

Ánh sáng lóe lên trên không.

Con đường kết nối với Phật Đà đã xuất hiện.

Thấy cảnh này, mấy người Tâm Hỏa Cổ Phật không chần chờ chút nào, muốn tới động thủ.

Bất kể như thế nào, bọn hấn cũng phải hết sức hỗ trợ.

Thế nhưng bọn hấn còn chưa kịp động thủ, ngôi sao thuộc về phật kia đã bắt đầu tỏa ra phật quang chói lòa.

Trong phật quang xuất hiện một vị Đại Phật.

Phật cản lại mấy người Tâm Hỏa Cổ Phật, lại liếc nhìn Cố Lý, sau đó, giọng nói từ bi vang lên:

“Đây là ân oán giữa bàn tăng và Cố thí chủ.”

“Chuẩn bị xong chưa? Người cảm thấy người có thể nhận mấy đao của ta?” Cố Lý bước đi, tay cầm Thiên Đao, từng bước một đi về phía trước.

Từng bước một hướng về phía Phật Đà.

“Bàn tăng rất tò mò, vị phía sau Cố thí chủ kia rốt cuộc là ai.

Hấn có được uy năng cỡ nào mới có thể hoàn thành việc ba người chúng ta không cách nào hoàn thành được?” Giọng nói của Đại Phật vang lên.

Hấn hiểu kỳ.

Bởi vì Cố Lý muốn đi ra, cần có sự đồng ý của Lục.

Người nào lại có được loại sức mạnh này, có thể có được sự đồng ý của Lục, lại có thể tiếp nhận quyền năng của Thiên Sinh Thần?

“Người sẽ biết, nhưng không phải bây giờ.” Cố Lý vung Thiên Đao lên.

Cùng lúc đó, vô số người tộc Bất Tử phóng về phía Đại Phật.

Đại Phật không chần chờ chút nào, tay chấp trước ngực, phật quang phổ chiếu, xung quanh hấn xuất hiện vô số phật thủ, trực tiếp chặn lại công kích của những người tộc Bất Tử đang xông tới kia.

Ầm!!!

Sức mạnh cường đại giống như ánh sáng chói lọi lan tỏa khắp tu chân giới.

Vô số người không cách nào cảm nhận được, không cách nào nhìn thẳng được.

Rầm!

Âm thanh vang lên từ phía tộc Bất Tử, sức mạnh phun trào, muốn rung chuyển Đại Phật Thiên Thủ.

Cố Lý cầm Thiên Dao trong tay, từng bước một đi về phía trước, sau mỗi một bước hấn bước ra, thân hình hấn dường như lại lớn lên một chút.

Khi hấn đi tới trước mặt Đại Phật, thân hình của hấn đã lớn bằng Đại Phật.

Thân ảnh Đại Đạo.

Chỉ trong chốc lát, Thiên Dao lại vung lên.

Không gian bị phá vỡ, đao ý xẹt ngang trời đất, Cực Hạn Nhất Dao, phá bỏ toàn bộ trở ngại.

Theo thanh đao của Cố Lý vung xuống.

Tay Đại Phật cũng duỗi lên, vung một chưởng về phía Thiên Dao.

Ầm!

Phật thủ và Thiên Dao va chạm.

Sức mạnh khuếch tán ra, lại ngưng tụ lại.

Ngưng tụ lại, rồi lại khuếch tán.

Ầm!

Không gian rạn vỡ.

Những khoảng trống hư vô hiện ra.

Sức mạnh kinh khủng nghiền nát cả không gian, trấn áp Đại Đạo xung quanh.

Răng rắc!

Tiếp đó, cả Thiên Dao lẫn Phật thủ đều xuất hiện vết nứt, dường như chỉ một giây sau cả hai đều sẽ vỡ tan.

Nhưng đúng lúc này, Thiên Dao vang lên tiếng tạch tạch.

Bây giờ, Thiên Dao cũng đã chẳng chịt vết nứt.

Sắp vỡ tan.

Chương 1284: Không sai, ta chính là Lưu Hỏa (2)

Không sai, ta chính là Lưu Hỏa (2)

Đại Phật thấy thế liền hội tụ Phật Quang, muốn một chiêu phá Thiên Dao.

Ngay lúc này, sức mạnh của Cố Lý bắt đầu gia tăng, giọng nói của hắn vang lên:

“Ta chính là tộc hộ vệ cho Chân Thần, Thiên Dao là sở hữu của Thượng Thương, chính là vật Chân Thần ban tặng.

Làm sao có thể nát được?”

Giọng nói trầm thấp của Cố Lý tiếp tục vang lên:

“Đại Đạo thiên địa, tu chiến đao của ta.”

“Bỏ chiến thể của ta.” Những người tộc Bất Tử xung quanh cũng đồng thanh nói.

Bọn hắn đã đối chiến liên tục với hai loại tồn tại như này, trên thân thể đã xuất hiện vết rách.

Ngay sau khi giọng nói dứt đi, phía trên Thượng Thương bắt đầu có sức mạnh hội tụ.

Sức mạnh bao phủ Thiên Dao, bao phủ tộc Bất Tử.

Tất cả những vết rách trong nháy mắt được chữa trị.

“Phá!”

Cố Lý hạ một đao xuống.

Chém ngang Đại Phật.

Cùng lúc đó, thân hình của hắn khôi phục bộ dáng bình thường.

Hắn lập tức thu đao, quay người rời đi.

“Xuất phát, vị tiếp theo.”

Cố Lý nói, giờ phút này, toàn bộ tộc Bất Tử đáp xuống xung quanh Cố Lý, đi về phía mục tiêu tiếp theo.

Trên người Đại Phật xuất hiện vết chém, hắn nhìn Cố Lý, nói:

“Các người đã tới cực hạn, dù cho các người có là tộc Bất Tử, dù cho các người có vô cùng cường đại.

Nhưng... chung quy cũng đã tới cực hạn.”

Lúc này, trên người nhóm Cố Lý đã có vết rách, chỉ là được tạm thời chữa trị mà thôi.

Chém tồn tại vượt qua Đại Đạo vốn cũng không đơn giản như vậy.

Nhìn như dễ dàng, thật ra bọn hắn đã phải nhận lấy công kích từ sức mạnh không lồ.

Đau đớn vô tận đang xé rách thân thể bọn hắn.

Dường như có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Chỉ là bọn hắn vẫn luôn kiên trì, kiên trì đi về phía trước.

Kiên trì chém hết ba ngôi sao.

“Không, chúng ta có thể phá vỡ giới hạn.” Cố Lý không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước:

“Hậu bối còn đang nhìn, sao có thể ngã xuống ở chỗ này được?”

Giây phút cuối cùng chúng ta để lại, nhất định phải huy hoàng.

Đây là tín niệm của tộc Bất Tử chúng ta.”

Giờ phút này, tất cả người tộc Bất Tử đều cất bước tiến lên, đánh cược tất cả, sẽ không biến mất sớm.

Có người sẽ chú ý, có người sẽ khắc ghi bọn họ.

Thân làm tấm gương, nào có thể nhận thua?

“Thì ra là vậy.” Đại Phật chấp tay trước ngực.

Ầm!

Ánh sao lan tỏa.

Ngôi sao phát nổ, chỉ còn lại duy nhất một sợi phật quang.

Dường như muốn chứng kiến kết quả cuối cùng.

Cố Lý không quay đầu lại, hấn nhắc chân, từng bước một đi về phía trước.

Lúc này, bọn hắn đi qua biển sâu, dùng đường tắt qua Xảo Vân Tông, đi tới Thiên Nữ Tông.

Bọn hắn đứng trên bầu trời Thiên Nữ Tông, hấp thu sức mạnh tế đàn.

Những sức mạnh này có thể giúp bọn hắn tăng thêm chiến lực, cũng có thể xé rách thân thể của bọn hắn.

Trận chiến cuối cùng.

Tất cả đều sẽ đạt tới điểm giới hạn.

Có thể làm thì sẽ cắn răng kiên trì, thân là tộc Bất Tử, bọn hắn không thể lộ ra dáng vẻ chật vật vào lúc này được.

Giờ phút này, bọn hắn cúi đầu, nhìn về thiếu nữ ở phía đỉnh núi kia.

Chưởng môn Thiên Nữ nhìn lên bầu trời.

Nàng nhìn tất cả những người tộc Bất Tử này, giờ phút này, trong lòng nàng có một loại cảm xúc không rõ.

Cuối cùng theo bản năng hướng lên bầu trời khàn giọng nói lớn:

“Cố lên!”

Vừa hét xong, nàng lại có chút xấu hổ, cảm thấy mình làm không đúng lắm.

Nhưng một tiếng này khiến vẻ mặt tất cả những người tộc Bất Tử hiện lên ý cười.

Bọn hắn hấp thu xong sức mạnh, tiếp tục đi về phía ngôi sao cuối cùng.

Nhìn thấy Phật Đà Phật Môn tan biến, người của Phật Môn đều tuyên một câu phật hiệu.

Không nói gì khác.

Tiên Quân Thái Nhất và Tiên Quân Tử Vi của Tiên Đình nhìn ngôi sao thuộc về Đế Tôn.

Bọn hắn vẫn không có ý định động thủ, từ trong ngôi sao liền xuất hiện một bóng người.

Đứng trên không trung, đứng trên vạn vật.

Thiên địa nơi đây dường như không thể kiềm chế được hắn, đây chính là Đế Tôn của Tiên Đình.

Tất cả những người nhìn thấy hắn đều cảm nhận được uy nghiêm của hắn.

“Trận chiến cuối cùng, không biết Cố Lý có thể thắng hay không.” Cửu đứng cạnh Nhị Trương lão, nói.

“Người không biết kết quả sao?” Nhị Trương lão dò hỏi.

Cửu hắn là có thể nhìn thấy được kết quả mới đúng, nàng có loại năng lực này.

“Không thấy, nhưng dựa vào tình huống trước mắt, tộc Bất Tử rất khó có thể thắng được.” Cửu nhìn về phía mấy người Đế Tôn, Cố Lý, có chút thương cảm:

“Thân thể bọn hắn đã đến giới hạn, bây giờ cũng chỉ là đang cố chống đỡ mà thôi.

Mấy triệu tế đàn, dư trạch hội tụ thành trận pháp Thiên Địa, nghịch chuyển thành sức mạnh vô thượng.

Loại này có thể cho người ta sức mạnh vượt qua cấp bậc, không phải ai cũng có thể tiếp nhận được.

Cho dù là tộc Bất Tử cũng khó có thể tiếp nhận.”

Nhị Trương lão không nói gì.

Chỉ nhìn về phía chân trời.

Vốn là ban ngày lại bị nghịch chuyển thành đêm tối, dùng sức mạnh của bản thân tạo ra ánh sáng.

Những người này, là truyền kỳ.

Chỉ là không ai biết, truyền có thể duy trì đến cuối cùng hay không.

...

Cố Lý bước đi thẳng tới chỗ ngôi sao thứ ba, cũng chính là vị trí của Tiên Mục, Tiên Đình.

Lúc này, trên người Tiên Mục có tiên khí.

Hắn đứng ở đó nhìn Cố Lý đi tới.

“Đao của ngươi còn có thể chém mấy lần?” Giọng nói huyền ảo của Đế Tôn vang lên.

Cố Lý vứt bỏ Tấm Khiên Đại Địa, khiên trở về đại địa.

Hắn không cần phòng ngự, chỉ cần một thanh Thiên Dao là đủ.

“Không cần biết là bao nhiêu đao, chém ngươi, chính là đao cuối cùng của ta.” Cố Lý đáp trả.

“Tới đi, để ta mở mang kiến thức về Thiên Dao của ngươi một chút.” Đế Tôn nói:

“Chân Thần đã chết, Thiên Dao có mạnh hơn nữa cũng có giới hạn.

Thân thể của các ngươi cũng vậy.”

Cố Lý cúi đầu, nắm chặt Thiên Dao.

Sau đó, hắn từng bước đi ra, trên người bắt đầu tỏa ra ánh sáng.

Sau lưng Cố Lý, một lượng lớn người tộc Bất Tử cũng đồng thời tỏa ra ánh sáng.

Mà khi ánh sáng xuất hiện, thân thể bọn hắn cũng từng chút một phân rã.

Dường như đang hóa thành sức mạnh, mà tất cả sức mạnh này đều hội tụ về phía Thiên Dao.

Kể cả Cố Lý cũng như vậy.

Cũng chỉ trong vài giây, toàn bộ tộc Bất Tử ngoại trừ Cố Lý, tất cả đã hóa thành ánh sáng, biến mất trong đao.

Lúc này, Thiên Dao phát sáng.

Ánh sáng này bóp méo không gian, xé mở Đại Đạo.

Thấy cảnh này, Đế Tôn hơi nhíu mày lại.

Một đao này ngưng tụ sức mạnh có chút vượt mức bình thường.

Thậm chí vượt qua sức chịu đựng của Cố Lý.

Lúc này, xung quanh Đế Tôn xuất hiện một dòng nước, nhưng cũng lại không phải là nước.

Giống như một dòng sông thời gian.

Cùng lúc đó, Cố Lý đi tới trước mặt Đế Tôn, trong nháy mắt khi hấn vung Thiên Dao lên, trời đất giống như bị xé ra một cái hố đen.

Vạn vật dường như đều phải nhận lấy một lưỡi đao này.

“Tiên Mục, đây là một đao mạnh nhất mà tộc Bất Tử chúng ta vung ra.”

Thiên Dao vung lên, khí tức hủy diệt truyền tới từ phía chân trời.

Tất cả mọi người đều phải đối mặt với sức mạnh hủy diệt này.

Trường đao chỉ hơn một mét lại khiến người ta có cảm giác như chém được toàn bộ tu chân giới.

Linh thú vạn vật bắt đầu run rẩy, vài tu chân giả có thực lực đều theo bản năng lui về phía sau hai bước.

Cảm giác như đao sẽ chém tới bọn hắn.

Sau đó, Thiên Dao vung xuống.

Ầm!!!

Là tiếng sức mạnh va đập.

Sức mạnh va chạm, nhưng không có dư chấn gì khuếch tán ra ngoài, bởi vì toàn bộ dư chấn đều bị đẩy trở về.

Trở về bên trong Thiên Dao.

Dòng sông thời gian bao quanh Đế Tôn lúc này đang ngăn ở phía trước Thiên Đạo.

“Không có ích lợi gì, ta có quyền năng thời gian, sức mạnh của người tuy mạnh, nhưng cuối cùng cũng không thể vượt qua được dòng sông thời gian.” Đế Tôn nhìn Cố Lý, nói khẽ:

“Đạo của người, không đủ để chém được uy lực của ta.”

Thua sao?

Giờ phút này, những người có thể nghe được nhìn được, trong lòng đều hiện lên loại nghi vấn này.

Nhưng bọn hắn không cảm thấy thua thì đáng xấu hổ, có thể nói người này đã rất mạnh.

Khiêu chiến ba tồn tại vượt qua Đại Đạo, dù chỉ đối đầu với một cái cũng không phải việc người bình thường có thể làm tốt.

Chương 1285: Không sai, ta chính là Lưu Hỏa (3)

Không sai, ta chính là Lưu Hỏa (3)

Chương môn Thiên Nữ cũng nhìn về phía chân trời.

Nàng không dám chớp mắt.

Nàng có Thần Nữ hỗ trợ, cho nên có thể nhìn.

Giờ phút này, Cố Lý nhìn Đế Tôn, cười khẽ:

“Tiên Mục, người có lẽ đã quên một việc.

Trước kia người cũng không có quyền năng thời gian.

Cũng tức là quyền năng của người tới từ Chân Thần.

Mà bọn ta, là bộ tộc hộ vệ Chân Thần.

Đạo của ta đến từ Chân Thần, đạo của ta là do Chân Thần ban tặng.

Tính mạng của ta là nhờ Chân Thần giao phó, chủng tộc của chúng ta là sáng tạo của Chân Thần.

Quyền năng thời gian của người lấy được từ Chân Thần chỗ nào, làm sao có thể ngăn cản được chúng ta?”

Cố Lý nâng thanh đao lên, sau đó tiếp tục dùng sức.

Ầm!

Dòng sông thời gian bị phá vỡ.

Soạt.

Đao chém lên người Đế Tôn, không hề dừng lại, trực tiếp xẹt qua.

Keng!

Vừa chém xuống, Thiên Đao liền mất không chế, rơi xuống giữa không trung.

Thân thể của Cố Lý cũng tan biến tại chỗ.

Đế Tôn nhìn Thiên Dao rơi xuống phía trước, trầm mặc không nói.

Lúc này chỉ còn hấn ở đây, đã không còn Cố Lý.

“Xem ra là ta thắng.” Đế Tôn nhìn Thiên Dao, thở dài:

“Đáng tiếc, ngươi cũng không có thua.”

Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn lên bầu trời, nhìn tộc Bất Tử biến mất, nhìn Đế Tôn đứng thẳng giữa không trung.

Tộc Bất Tử không chém được vị cuối cùng này sao?

“Lão tổ?” Hồng Tô hỏi Ngung Hạ.

“Không phải hấn đã nói tộc Bất Tử cũng không có thua sao?” Ngung Hạ nhẹ nhàng nói ra.

Mấy người Tiên Quân Thái Nhất thở dài trong lòng, chỉ thiếu có chút xiu.

Chưởng môn Thiên Nữ nhìn về phía chân trời, nhìn Tiên tổ của mình hoàn toàn tiêu tán, nhìn Thiên Dao rơi xuống.

Nàng xem không hiểu, nhưng nàng biết, Tiên tổ của mình đã dốc hết toàn bộ sức lực.

Sẽ không không có bất kỳ hiệu quả gì.

Quả nhiên.

Răng rắc!

Âm thanh lạnh lạnh vang lên.

Trên người Đế Tôn xuất hiện vết rách, bắt đầu nứt vỡ.

Hấn, cuối cùng vẫn bị Cố Lý một đao chém chết.

“Rất cố gắng, ngươi nói có đúng hay không, Tiểu Tiểu Đình?” Cửu nhìn Nhị Trưởng lão, cười nói.

Lúc này, trên đầu ngón tay Nhị Trưởng lão có một giọt máu tươi ngưng tụ.

Đang ngưng tụ, Nhị Trưởng lão đột nhiên thấy Cửu chui vào trong giọt máu tươi đó.

Chỉ một giây sau, giọt máu tươi liền biến thành một tiểu cô nương giống Cửu y như đúc.

Quần áo cũng là do máu tươi tạo thành.

Giờ phút này, Nhị Trưởng lão có thể cảm giác được tồn tại của Cửu rõ ràng.

Trên bầu trời Lục gia cũng nổi lên một trận gió.

Rơi xuống trước mặt Nhị Trưởng lão, Đại Trưởng lão đi tới.

Là bị người đột nhiên xuất hiện này dẫn tới.

“Chào, Tiểu Tiểu Vi.” Cửu cười cười chào hỏi Đại Trưởng lão.

“Tiền bối à?” Giọng nói thông thả của Đại Trưởng lão vang lên.

Hắn không thể nhìn thấu người này.

“Ta chính là Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa, Cửu, người chắc chắn đã từng nghe nói về ta rồi.” Cửu cực kỳ thích báo tên của mình.

“Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa, Cửu?” Đại Trưởng lão hơi bất ngờ.

“Đúng, đúng, là bằng hữu toàn trí toàn năng của Tiểu Tiểu Đình, ta bây giờ không rảnh, đi đây.” Cửu nói rồi nhảy lên không trung, biến mất tại chỗ.

Sau khi Cửu biến mất, xung quanh nổi lên một trận gió.

Nhị Trưởng lão tiếp tục nhìn về phía chân trời.

Đế Tôn nhìn Thiên Dao rơi xuống, lắc đầu thở dài.

Lúc này, ngôi sao phía sau hắn bắt đầu nhấp nháy.

Bản thân hắn cũng chỉ là di lưu.

Hắn cũng muốn biết người phía sau Cố Lý sẽ là ai.

Sau đó, hắn cầm Thiên Dao lên, trả lại Thượng Thương.

Chỉ là...

Ngay lúc hấn vừa đưa tay định Thiên Dao lên, một cánh tay đột nhiên bắt lấy chuỗi của Thiên Dao.

Dao bị cầm lên.

“Rất cố gắng nha.” Giọng nói bình ôn rõ ràng, dễ nghe truyền tới tai tất cả mọi người.

Giờ phút này, thiên địa phát ra tán dương vô tận.

Dường như đang hoan nghênh giọng nói này, lại như vì giọng nói này mà nhảy cẫng lên.

Ánh sáng nhu hòa hiện ra, chiếu rọi bốn phía.

Trên đường chân trời, tất cả những chỗ bị sức mạnh phá hủy đều được hàn gắn trong nháy mắt.

Tất cả những người cúi đầu dưới mắt đất, lúc này đều có thể ngẩng đầu.

Giọng nói này...

Bất kể là Ngung Hạ hay Đại Trưởng lão, hay là Tiên Quân Thái Nhất, Nữ Thần Băng Hải, Tâm Hỏa Cổ Phật.

Tất cả đều cảm thấy chân kinh.

Thiên địa tán dương, vạn vật khôi phục.

“Là Cửu.” Nữ Thần Hắc Ám khó tin nhìn lên bầu trời.

Cửu rõ ràng đã chết, có thể khiến trời đất thừa nhận thân vị như Cửu trước đó.

Đây là điều tất cả các thần đều không thể làm được.

Đây mới là Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa.

Đại Trưởng lão nhìn về phía chân trời, đây chính là người có loại tên giống như Thất, Cửu.

Thất và nàng hoàn toàn không ở cùng một cấp bậc.

Mà kinh hãi nhất là ba người Đế Tôn.

Ba người bọn hấn có chút khiếp sợ nhìn người đang cầm Thiên Dao lên.

Đây là một cô bé, trên người nàng có ánh sáng diu diu phát ra.

Thiên địa đang ủng hộ nàng, đang bảo vệ nàng.

“Thật, thật sự là ngài?”

Đế Tôn, Phật Đà, Chân Thần Aiz, tất cả đều khiếp sợ nhìn người bất thành linh xuất hiện này.

Cực kỳ chấn động.

Giọng nói chấn kinh này truyền tới phía dưới.

Ngay cả thế lực đỉnh cấp nhất hiện tại, kể cả thế lực Viễn Cổ, đều nhất thời không rõ đối phương là ai.

Còn nữa, có thể được ba vị này xưng là ngài, người này phải có thân phận kinh khủng thế nào?

Nhưng bọn hắn cũng chỉ nhìn thấy một bóng sáng nhu hòa, căn bản không thể nhìn thấy người cụ thể.

Nhưng rất nhanh sau đó bọn hắn liền nghe thấy giọng nói phát ra từ bóng sáng kia, giọng nói này truyền khắp thiên địa, lưu chuyển Chư Thiên.

Dường như vạn sự vạn vật đều đang thừa nhận đối phương:

“Không sai, chính là ta, Thiếu Tông chủ Ân Thiên Tông, Lưu Hỏa.”

Phụt!

Lục Thủy run lên, suýt chút nữa nôn ra một ngụm máu.

Mộ Tuyệt đang nhìn về phía chân trời cũng há hốc mồm.

Giọng nói non nớt, hóa ra Lưu Hỏa là như vậy sao?

“Chị dâu, ta cảm thấy người này không phải là Lưu Hỏa, phải là Lưu Quang mới đúng.” Đông Phương Trà Trà mở miệng nói.

Toàn thân đều là ánh sáng.

Hơn nữa nhìn đặc biệt dễ chịu.

Nhị Trương lão nhìn về phía chân trời, nhất thời chấn kinh.

Cửu thật là cái gì cũng làm ra được.

Đại Trưởng lão: "...”

Ngung Hạ nhất thời hoang mang, nàng không nghe làm thì đây hẳn là giọng nữ đi?

“Thiếu, Thiếu Tông chủ sao lại biến thành như vậy rồi?”
Lệ Thiên Xích hơi chấn kinh.

Hòa Vũ Diệp nhất thời cũng không nói gì.

Là không dám nhiều lời.

Mà người không biết chuyện thì một trận xôn xao.

Bọn hắn ngược lại không để ý tại sao giọng nói của Lưu Hỏa lại có thể như vậy, mà là việc ngay cả loại tồn tại kinh khủng như vậy cũng chính miệng gọi hắn một tiếng ngài.

Lưu Hỏa rốt cuộc là khủng bố cỡ nào.

Đế Tôn nhìn Cửu, chấn kinh:

“Ngài tại sao lại xuất hiện ở đây?”

“Ngài còn sống sao?” Aiz trước tiên dò hỏi.

Thật sự không có chút lo lắng nào.

Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa khác, nàng sẽ không động thủ với bọn họ.

Chỉ là con đường mỗi người lựa chọn là khác nhau, sinh tử tự gánh vác.

Phật Đà cũng tuyên một câu Phật hiệu.

Cửu khẽ cười nói:

“Chết rồi, lần này là tới vị bọn hắn.”

Thiên Dao bị Cửu cầm lấy, tiếp đó, nàng nhẹ nhàng vung lên.

Từ trong Thiên Dao, vô số ánh sáng phóng ra, tất cả rơi xuống phía trước nàng.

Chỉ trong một vài giây, những ánh sáng này đã ngưng tụ thành những người tộc Bất Tử tan biến trước đó.

Cố Lý cũng trong số đó.

“Lâu rồi không gặp nha, Cố Lý.”

Giọng nói của Chân Thần mang theo ý cười, truyền vào trong tai những người tộc Bất Tử.

Mà nhóm người Cố Lý chưa kịp lấy lại tinh thần, khiếp sợ nhìn cô bé trước mắt.

Bọn hắn không chút do dự, lập tức quỳ xuống.

Quỳ trước mặt Chân Thần.

“Thật xin lỗi, không thể bảo vệ tốt các ngài.” Giọng nói của Cửu vang lên, mang theo sự áy náy.

“Là chúng ta cô phụ kỳ vọng của ngài.” Cả tộc Bất Tử đồng thanh nói.

Với sự áy náy, với những giọt nước mắt.

Giờ phút này, trong lòng bọn họ đã không còn tiếc nuối.

Tất cả đều đã viên mãn.

Chương 1286: Tấn thẳng lên thất giai (1)

Tấn thẳng lên thất giai (1)

Đối với mấy người Cố Lý mà nói, thì tất cả đều đã rất viên mãn rồi.

Gặp được hậu đại, thoát được ràng buộc, có thể thanh tỉnh.

Trải qua một khoảng thời gian bình thường, ngay thời khắc cuối cùng còn được gặp Cửu.

Bọn họ không còn mặt mũi gì để đối mặt với Chân Thần Độc Nhất cả.

Điều khiến cho bọn họ càng thêm xấu hổ chính là, Chân Thần vậy mà lại xin lỗi bọn họ, rõ ràng là do bộ tộc của bọn họ sai.

Cửu nhìn tất cả người của Bất Tử Tộc, nói khẽ:

“Các người đã rất cố gắng rồi, chỉ là do kẻ địch quá mạnh và quá đông mà thôi.”

Bất Tử Tộc rất mạnh, thân là hộ vệ tộc của Chân Thần, bọn họ có năng lực mà những người khác không thể có được.

Đại Địa Chi Thuần, Thượng Thương Thiên Dao.

Tất cả đều là những thứ mà người khác không thể nào có được cả.

Đừng nói tới Cửu Chuyển Bất Tử Chân Kinh.

Trong thời kỳ Viễn Cổ, ai mà không e sợ Bất Tử Tộc cơ chứ?

Nhưng mà...

Bọn họ lại đi tới tình trạng suy tụt chút nữa đã diệt tộc như thế này.

Tất cả người của Bất Tử Tộc đều cúi đầu, không nói gì được cả.

Cửu đưa Thiên Dao tới vị trí của Thượng Thương, nói:

“Thiên Dao đặt ở trên đó, nếu như tâm của tộc nhân các người đủ tịnh, thì sẽ có thể một lần nữa ngưng tụ ra Thiên Dao và Đại Địa Chi Thuần.

Đây là lễ vật mà ta để lại cho hậu nhân của các người.”

Cho dù không có quyền năng độc nhất, thì nàng vẫn là Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa.

Không ai có thể sánh vai với nàng, cũng không ai thay thế được nàng.

Chờ tới khi Thiên Dao về tới vị trí Thượng Thương, Cửu đặt tay ra sau lưng, nhìn mấy người Cổ Lý, trên gương mặt tràn đầy ý cười:

“Gặp lại sau.”

Đám người Cổ Lý nhìn Cửu rồi nói:

“Có thể đi theo ngài là vinh quang của bộ tộc chúng ta.

Vào thời khắc cuối cùng lại có thể gặp được ngài, đây chính là sự may mắn của bộ tộc chúng ta.”

Bất Tử Tộc cúi đầu cảm kích.

Sau đó bọn họ đứng lên, quay người đi về phía sau.

Bọn họ, lui.

Được Chân Thần đưa tiễn, ai có thể có được loại đãi ngộ này cơ chứ?

Lần rút lui này, bọn họ không oán giận cũng không hối hận, cũng không tiếc nuối.

Bất Tử Tộc Nhân rời đi, họ hóa thành ánh sáng biến mất ở cuối chân trời.

Thiên Nữ Chương Môn nhìn lên bầu trời, lắng nghe âm thanh ấy, hốc mắt của nàng dần ướt.

Lúc này, nàng lấy ra một tấm thiệp mời.

Là tiên tổ cho nàng.

Hắn nói mình không thể nào tham dự được, cho nên bảo nàng đi thay hắn.

Thiên Nữ Chương Môn mở thiệp mời ra, trên đó viết, người được mời: Bất Tử Tộc Cố Lý.

Là hôn lễ của Lục thiếu gia.

Đây là...

Hôn lễ của Thần Nữ đại nhân.

Thiên Nữ Chương Môn cất thiệp mời vào, nàng sẽ đi.

Nàng muốn các vị tổ tiên ở lại, dù mà ở lại Họa Loạn Cổ Thành cũng được.

Nhưng nàng biết rằng, ở lại trong đó sẽ phải nhận sự thống khổ và hối hận vô hạn.

Nàng lo rằng các vị tổ tiên sẽ không bỏ được, giống như lúc mà mẹ nàng ra đi trước đó vậy.

Khi đó nàng còn nhỏ, cứ khóc mãi, xin mẹ đừng đi.

Nàng biết, khi đó mẹ nàng mang theo sự không đành mà rời đi, mang theo sự lo lắng, tiếc nuối.

Lo lắng cho tương lai của nàng, tiếc nuối vì không thể nuôi dưỡng nàng cho tới lúc lớn.

Sau khi nàng lớn lên thì vô cùng hối hận.

Nàng nên vỗ ngực nói với mẹ rằng, mình đã trưởng thành rồi, mình có thể chăm sóc được cho bản thân, để mẹ an tâm mới phải.

Cho nên lần này, nàng làm như thế.

Nói với tất cả tiên tổ rằng, mình đã trưởng thành rồi, mình có thể sống thật tốt ở Tu Chân Giới này.

Để bọn họ có thể an tâm rời đi.

Bác trưởng lão đứng ở bên cạnh Thiên Nữ Chương Môn, xoa xoa đầu của Chương Môn, nói:

“Chương Môn, cho người mượn bả vai.”

Thiên Nữ Chương Môn nhìn Bắc trưởng lão, cuối cùng nàng ôm lấy Bắc trưởng lão rồi òa khóc.

Hiện tại, lại chỉ còn một mình nàng.

...

“Được rồi, ta cũng phải đi đây, các người tiếp tục chờ đi, chân thân của ta sắp qua rồi.”

Cửu quay đầu lại nhìn ba người Đế Tôn, chân thành nói:

“Chân thân của ta là Thiếu Tông Chủ của Ân Thiên Tông - Lưu Hỏa, hẳn sẽ đích thân tới đây.

Các người có thắc mắc gì thì hỏi hẳn đi.

Hẳn biết tất cả mọi chuyện.

Tạm biệt.”

Vèo một tiếng.

Cửu biến mất ngay tại chỗ.

Ba người Đế Tôn nhìn Cửu biến mất, bọn họ không hề mở miệng nói chuyện.

Việc Cố Lý biến mất khiến cho bọn họ có chút xúc động.

Bởi vì, Cố Lý và bọn họ đều là cường giả của một thời đại.

Thiếu đi một người đều khiến cho bọn họ không khỏi xúc động.

Chỉ là ba người bọn họ đi xa hơn mà thôi.

Bọn họ không suy nghĩ nhiều nữa, bởi vì lúc này Thiên Địa Trận Pháp đột nhiên lao thẳng tới một phương hướng.

Tất cả cam lộ dư trạch đều hội tụ tới phía bên đó.

Ngay lúc này, vạn vật hội tụ, một bóng người bắt đầu xuất hiện, đứng ở trên thiên địa, đỉnh thiên lập địa.

Ánh mắt của tất cả mọi người không tự chủ được mà nhìn qua bên đó, thiên địa e sợ, vạn vật cung kính.

Thân ảnh to lớn ấy bắt đầu ngưng tụ lại, tuy thân hẳn ở thiên địa, nhưng lại giống như đã vượt ra khỏi thiên địa rồi

vậy.

Điều khiến cho mọi người đều hoảng sợ chính là, hai tay của người này xuất hiện ở xung quanh ba vị Đế Tôn.

Dường như ba vị kia đã nằm ở trong tay của hắn vậy.

Mọi người thấy cảnh này xong đều âm thầm sợ hãi.

Dường như bóng người to lớn đột nhiên xuất hiện này, có thể khống chế hết thủy vận mệnh của con người trên thế giới.

Vạn Vật Chúa Tể.

“Người này, người này là ai?”

Đây là câu hỏi trong lòng của tất cả mọi người.

Sự sợ hãi khi bị chi phối từ từ xuất hiện trong tâm bọn họ.

Không thể nào phản kháng, không thể nào thoát khỏi.

Dù cho có lùi lại hay không, dù cho có nhìn thẳng hắn hay không, thì bọn họ đều sợ hãi.

Đều cảm thấy bị đôi bàn tay kia cầm lấy vận mệnh của mình.

Ngay cả ba người Đế Tôn đều không khỏi cảm thấy khiếp sợ trước sự xuất hiện đột ngột của thân ảnh này.

“Người là ai?”

Đế Tôn hỏi.

Hắn không làm ra bất kỳ động tác dư thừa nào cả, cũng không thể làm được gì cả.

Đây là lực lượng cuối cùng còn sót lại của hắn, bọn họ tạm thời chưa thức tỉnh, không thể làm được quá nhiều thứ.

Mọi người nghe thấy giọng nói đó xong đều nhìn qua thiên địa.

Nhìn tồn tại dường như có thể khống chế vạn vật kia, muốn biết đối phương rốt cuộc là ai.

Tại sao lại khủng bố tới như thế.

Không để cho bọn họ thất vọng, rất nhanh sau đó bọn họ đã nghe thấy một giọng nói vang vọng trong đất trời:

“Thiếu tông chủ của Ân Thiên Tông, Lưu Hỏa.”

Oanh!

Giọng nói vừa dứt, thiên địa liền chấn động.

Thân ảnh này dường như được thiên địa tạo dựng nên, dường như là hạch tâm của tất cả mọi thứ.

Mà hai tay của hạch tâm này lại đang bắt lấy ba người Đế Tôn.

“Ngươi muốn làm gì?”

Chân Thần Ais nói.

Bọn họ cảm nhận được rất rõ ràng cấp độ của đối phương không hề thấp hơn bọn họ, nhưng lực lượng lại không đủ.

Dường như cũng giống với bọn họ, đang trong quá trình khôi phục?

Có thể...

Viễn Cổ không có loại người như này.

Lục Thủy nhìn ba vị kia, vô tận dư trạch đang hướng về phía của hắn.

Trước đó, hắn không thể nào rung chuyển ba vị kia được, nhưng hiện tại, ba vị này mặc hắn xử lý.

Hắn muốn dùng Thiên Địa Chi Lực để khống chế vùng trời này, mượn lực lượng dư trạch để tìm ra thứ mà hắn muốn tìm.

Bởi vì, trận pháp này là Thiên Địa Trận Pháp, cho nên...

Lực lượng lui bước, sinh linh e ngại, thiên địa yên tĩnh.

Phong minh cảm chỉ, lôi minh im ắng.

Đây chính là uy năng của hắn.

Đáng tiếc là lực lượng lại không đủ.

“Ba vị biết vị trí của Minh trong Minh Nguyệt không?”

Giọng nói của Lục Thủy vang lên.

“Thí chủ muốn cứu hấn? Nhưng hấn không cần cứu.”

Phật Đà nói.

Bọn họ nhìn Lục Thủy, cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Người này thế mà lại muốn tìm chỗ của Minh.

“Đúng vậy, hấn không cần cứu, hấn đang chờ người.

Ba vị biết người mà hấn chờ là ai không?”

Lục Thủy lại đặt ra một câu hỏi nữa.

Lúc này, có vô số dư trạch lao tới từ phía của Tịnh Thổ.

Tất cả dư trạch còn lại đều tập trung lại đây.

Giúp cho thân ảnh này càng trở nên chân thực hơn.

“Các hạ cho rằng người mà hấn đang chờ là mình sao?”

Đế Tôn hỏi Lục Thủy.

Bọn họ không biết Minh đang đợi ai, nhưng bọn họ đều có suy đoán của mình, ít nhất thì không phải là người này.

Lục Thủy nhìn ba người kia, cười nói:

“Không phải ta.

Ít nhất thì trong sự hiểu biết của ta, thì người mà hấn chờ không phải là ta.”

“Nếu đã không phải, thì tại sao lại muốn đi quấy rầy hấn?

Các hạ nên biết rằng, chỉ cần không phải là người mà hấn đang chờ, thì có tìm tới hấn cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Đế Tôn hỏi Lục Thủy.

Hấn thừa nhận thực lực của đối phương, nhưng mà chỉ cần không phải là người mà Minh đang chờ đợi, thì dù ai đi cũng đều sẽ vô dụng cả.

Lục không thể nào đột phá chướng ngại được.

“Không phải, thì không thể biến nó thành sự thật sao?”

Chương 1287: Tấn thẳng lên thất giai (2)

Tấn thẳng lên thất giai (2)

Giọng của Lục Thủy truyền ra từ trong thiên địa, trong giọng nói còn mang theo ý cười, mang theo sự ngạo nghễ:

“Minh đúng thực là không phải đang chờ ta, nhưng mà nếu ta đã tới rồi, thì người mà hấn chờ chính là ta.

Không phải ta, thì cũng là ta.

Thiên địa này, ai dám phản bác?

Thiên địa dám sao?”

Thân ảnh kia nói xong thì ngẩng đầu lên, dường như đang hỏi thiên địa.

Cái nhìn này khiến cho thiên địa âm đạm, khiến cho vạn vật e sợ, dường như đang đồng tình với đối phương.

“Thiên địa, không dám.”

Lục Thủy nhìn qua mấy người Đệ Tôn rồi nói.

Ngay lúc này, tất cả mọi người đều sợ ngậy người.

Mặc kệ là tu vi gì, thì khi chứng kiến một màn này đều cảm thấy vô cùng khó tin.

Thiên địa...không dám.

Bọn họ cũng cảm thấy như thế.

Đúng thật là không dám.

Đây là Lưu Hỏa ư?

Rốt cuộc thì hấn đáng sợ tới mức nào cơ chứ?

Đáng sợ tới mức mà thiên địa cũng không dám phản bác lại hấn, nhường đường cho hấn.

Lần đầu tiên những người của tam đại thế lực cảm thấy, Lưu Hỏa còn kinh khủng hơn, còn khó tin hơn rất nhiều so với sự hiểu biết của bọn họ.

Thế lực đỉnh cấp của Tu Chân Giới cũng vô cùng e sợ.

Trước kia, Lưu Hỏa cũng như thế này sao?

Đây đã không còn là vượt ra khỏi sự hiểu biết nữa rồi, nó chính là sự tồn tại vượt ra khỏi thiên địa.

Kiều Vô Tình nhìn Lưu Hỏa, hẳn không khỏi cảm thấy may mắn.

Một khi trở thành kẻ địch của người này...

Kiều gia chẳng là gì cả.

Khó trách, khó trách người đã ẩn giấu lâu như thế như Kiêu Càn, bất chấp việc bị trục xuất ra khỏi gia tộc để ngăn cản hẳn.

Hắn càng ngày càng hiểu rõ hơn.

Một câu nói cũng đã đủ để cho gia tộc bọn họ diệt vong rồi, hoàn toàn không hề khoa trương chút nào cả.

Loại người này, còn là người sao?

Ba người Đế Tôn cũng có chút kinh ngạc, người này khá giống với Cửu, nhưng mà lại hoàn toàn khác biệt.

Thiên địa ủng hộ Cửu, còn người này là đe dọa thiên địa.

“Nhân loại, người có quyền năng gì?”

Chân Thần Ais hỏi Lục Thủy.

“Quyền năng?”

Lục Thủy lắc đầu:

“Quyền năng nào ta cũng có cả, nhưng mà ta cũng không có quyền năng nào cả.

Được rồi, để ta thông qua các người xem Mê Vụ Chi Đô, đi tìm chỗ của Minh.”

Lúc này, hai bàn tay to lớn kia dường như xuất hiện vô số tia sáng, những tia sáng đó liên tục tiến tới vĩ lực cuối cùng của ba vị kia.

Trên không bắt đầu xuất hiện sương mù vô tận, là Mê Vụ Chi Đô.

Một sợi chỉ nhỏ bắt đầu lượn quanh sương mù, xuyên qua khoảng cách vô tận.

Xuyên qua những nơi đã biết, đi tới nơi không biết, sau đó tiếp tục tiến về phía trước, rất nhanh đã vượt qua nơi không thể biết, đi tới chỗ không tồn tại.

Ngay lúc này, có lực lượng vô hình bắt đầu ngăn cản sợi dây nhỏ.

Oanh!!!

Sức mạnh va chạm nhau ở trên không trung, sương mù vô tận khuếch tán ra rồi lại co lại.

Tất cả mọi người đều không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà Mê Vụ xuất hiện, dường như có thể khiến cho bọn họ mất đi phương hướng.

Đại trưởng lão nhìn Mê Vụ, rồi lại nhìn sang Mê Vụ Chi Đô.

Hắn không biết rốt cuộc thì Lưu Hỏa đang tìm cái gì, nhưng mà hắn biết rằng, có thể là khu vực không tồn tại mà hắn cảm nhận được trước đó.

Bên trong đó có cái gì mà khiến cho Lưu Hỏa phải tốn công, tốn sức đi tìm như thế?

Lần trước hắn cũng thấy Lưu Hỏa đang tìm kiếm gì đó ở bên trong hòn đảo kia.

Đại trưởng lão nhìn về phía của Nhị trưởng lão, tuy hiện tại không còn thấy được thân ảnh của Cửu nữa, nhưng mà hắn biết rằng Cửu đã quay về chỗ của Nhị trưởng lão.

Có lẽ, hắn có thể nhận được đáp án ở chỗ đó.

Nhưng mà Đại trưởng lão cũng không vội vàng đi tìm kiếm đáp án, hắn tiếp tục quan sát.

Hắn cảm giác rằng Lưu Hỏa bị một cỗ lực lượng ngăn chặn lại.

Tuyệt đối không phải là sức mạnh tầm thường.

Đúng vậy, rất nhiều người cũng cảm giác được rằng Lưu Hỏa bị ngăn cản lại.

“Quyền năng của người đúng là thừa sức, cũng thực sự có tư cách để tìm kiếm tất cả.

Nhưng mà...

Lực lượng của người quá yếu.

Không thể nào phá vỡ khóa của Mê Vụ Chi Đô được.

Không phá được, thì người không thể nào biết được khu vực kia, không thể tìm được người kia.”

Giọng nói của Đế Tôn vang lên.

Hắn đồng ý rằng đối phương rất đáng sợ, nhưng mà thực lực của đối phương đúng thật là bị hạn chế vô cùng nghiêm trọng.

Khí thể mạnh, nhưng điều đó cũng không thể nào bù đắp được sự chênh lệch sức mạnh.

“Không đủ sức mạnh sao?

Vậy thì mượn một thanh kiếm đi.”

Lục Thủy chậm rãi nói.

Trong lúc những người khác đang nghi hoặc, rốt cuộc thì Lưu Hỏa muốn mượn thanh kiếm gì để tăng lên sức mạnh, thì giọng nói của Lưu Hỏa lại vang lên:

“Thiên kiếp, tới.”

Oanh!

Hắn vừa dứt lời liền có vô tận kiếp vân cuộn cuộn xuất hiện, uy áp của thiên địa, khí thể của thiên kiếp, tất cả đang ùn ùn kéo tới.

Ầm ầm!

Kiếp vân dày đặc.

Khí tức kinh khủng trực tiếp trấn áp đại địa, sau đó kiếp vân xuất hiện từng tầng từng tầng ở trên không, tổng cộng có tất cả chín tầng kiếp vân.

Mà trong kiếp vãn còn kết nối với cả với lời đình, bọn chúng tập trung lại ở trung tâm, tạo thành một tia chớp.

Những người khác chứng kiến một màn này đều không khỏi giật mình.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Thiên kiếp, tại sao thiên kiếp lại đột nhiên xuất hiện?

Với lại, tại sao bọn họ lại cảm thấy một loại khí tức hủy diệt.

Thiên kiếp này tới cực kỳ nhanh, nhanh đến mức khiến cho bọn họ không kịp phản ứng.

Còn nữa, bọn họ còn cảm thấy giữa thiên địa xuất hiện một thanh kiếm, nó đang treo ở trên đầu bọn họ, dường như có thể chém giết bọn họ bất cứ lúc nào.

Chuyện này là như thế nào?

Bọn họ chưa bao giờ thấy loại thiên kiếp này cả.

Tất cả mọi người đều nhìn lên bầu trời, chờ đợi thiên kiếp.

...

“Chị dâu, Lưu Hỏa này thật lợi hại, trước kia ta giả dạng làm hấn, sẽ không có vấn đề gì chứ?”

Đông Phương Tra Tra nói với chị dâu của mình, lờ như xảy ra chuyện xấu gì thì sao.

Chuyện này...

Thật là khủng khiếp.

Khi đi ra ngoài, tuyệt đối không được gây sự với người như này.

Hương Dụ vẫn luôn nhất mạnh chuyện đó.

Nàng cũng chưa từng trêu vào.

“Không sao đâu, dù thế nào thì cũng chỉ là giả trang thôi mà, sẽ không có nguy hiểm gì đâu.”

Mộ Tuyết nói.

Đừng nói là Đông Phương Tra Tra, những người khác có giả trang cũng chẳng sao cả.

Chỉ cần không phải dùng nó để đi làm hái hoa tặc thì sẽ không sao cả.

Vào lúc này, thiên kiếp bắt đầu hình thành: Thiên kiếp của thất giai, Thâm Phán Thiên Kiếm.

Chín đạo kiếp vận bắt đầu khởi động.

Thiên kiếp từ từ hạ xuống, rơi xuống bên cạnh thân ảnh cực lớn kia.

Lôi đình sắc bén giống như một... thanh kiếm?

Thiên kiếp rơi xuống vô cùng nhanh.

Những người chứng kiến một màn này đều cực kỳ khiếp sợ, ngây ngẩn cả người.

“Sao có thể như thế được chứ?”

Thái Nhất Tiên Quân tỏ vẻ mình đã sống như thế vậy rồi, nhưng chưa bao giờ chứng kiến cảnh tượng nào khủng khiếp như thế cả.

“Tại sao thiên kiếp lại như thế?”

Ngay cả người vẫn luôn bình tĩnh như Tâm Hỏa Cổ Phật cũng không khỏi chấn kinh.

Cho nên, những người khác đương nhiên là cũng sẽ như vậy.

Ngưng Hạ nhìn về phía chân trời, nàng thấy được truyền kỳ, thấy được truyền thuyết, thấy được cực hạn của thiên địa.

Đây chính là phé thiếu của Lục gia.

Ai mà tin cơ chứ?

Kiếm Nhất Phong, Đạo Tông, Trùng Cốc, tất cả cường giả chứng kiến một màn này, đều cảm thấy cực kỳ e sợ.

Bởi vì, bọn họ thấy phía chân trời rơi xuống một thanh kiếm, sau đó bên cạnh Lưu Hỏa xuất hiện một thanh kiếm.

Dường như nó đang chờ Lưu Hỏa cầm lấy.

Thẩm Phán Thiên Kiếm, căn bản là không dùng để thẩm phán Lưu Hỏa.

Nó lao về phía của Lưu Hỏa, để làm vũ khí cho Lưu Hỏa.

Chưa từng nghe thấy, cũng chưa từng nhìn thấy cảnh tượng như này.

Tại sao thiên kiếp lại như vậy?

Lúc này, tất cả mọi người đều bưng tỉnh, hiểu được câu nói kia của Lưu Hỏa, mượn một thanh kiếm là được rồi.

Kiếm mà hắn mượn không phải là một thanh kiếm bình thường, mà là kiếm của thiên kiếp

Là kiếm của thiên kiếp thất giai.

Lệ Thiên Xích quỳ ngay tại chỗ, vẻ mặt vô cùng sợ hãi.

Đây là Thiếu tông chủ.

Uy năng thế này, thực lực như này, ai dám nói một chữ về việc Ân Thiên Tông đi lên thành thế lực đỉnh cấp cơ chứ?

“Trời ạ, tại sao Thiếu tông chủ lại đáng sợ tới như vậy?”

Hắn nhìn về phía chân trời, không hiểu sao lại cảm thấy rất tự hào.

Đây là Thiếu tông chủ.

Chân Võ và Chân Linh nhìn bộ dáng của thiếu gia, bọn họ cũng cực kỳ kích động.

Đây là lần thứ 4 bọn họ thấy thiếu gia độ kiếp, lần sau càng đáng sợ hơn lần trước.

Ngay phút giây này, bất kể là ai, đều không thể che giấu được sự rung động trong mắt của mình.

Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm nhìn về phía chân trời, khó mà tin được rằng ở giữa thiên địa lại có một sự tồn tại khủng bố tới mức này.

Tam trưởng lão nhìn về phía chân trời, vẻ mặt hắn vô cùng âm trầm, người này rất cao minh.

Đại trưởng lão nhìn thân ảnh của Lưu Hỏa, trầm mặc không nói gì.

“Cầu gia, là cầu gia.”

Cầu Tử nhìn về phía chân trời, kích động nói.

Nha Đông tiên nhân cũng nhìn, đây chính là tiểu huynh đệ Lục Thủy.

Giữa thiên địa này, thật sự có người có thể sánh vai cùng với hắn sao?

Toàn bộ Tu Chân Giới đều nhìn người này, nhìn hắn cảm Thâm Phán Thiên Kiếm.

Quả nhiên, quả nhiên là nó tới để làm vũ khí cho người này.

Chương 1288: Tấn thẳng lên thất giai (3)

Tấn thẳng lên thất giai (3)

Lục Thủy cầm Thảm Phán Thiên Kiếm rồi nhìn sang đám người Đế Tôn, nói:

“Như thế này, ta đã đủ lực lượng chưa?”

Hắn vừa dứt lời liền đâm kiếm vào sương mù vô tận.

Oanh!

Thiên địa bắt đầu xuất hiện vết rách, sức mạnh hủy diệt bắt đầu tàn phá bừa bãi trong Mê Vụ Chi Đô.

Lúc này, sức mạnh ngăn cản Lục Thủy trước đó bị tan rã từng chút từng chút một, nhưng mà quá chậm.

“Đến tiếp.”

Lục Thủy nói.

Vô tận thiên kiếp lấp lóe lôi đình, tiến tới gia tăng thêm sức mạnh cho Thảm Phán Thiên Kiếm.

Oanh!

Rầm!

Lực lượng này trực tiếp phá vỡ trở ngại kia.

Tia sáng của Lục Thủy kéo dài tới khu vực không tồn tại.

Ngay khi tia sáng tiến vào, Lục Thủy liền thấy được một hòn đảo, thấy được một người, thấy hắn đang nhìn sang.

Bốn mắt nhìn nhau.

Lục Thủy nở một nụ cười.

“Cuối cùng thì ngươi cũng bị ta tìm được rồi, Minh.”

Giọng nói của Lục Thủy truyền tới Mê Vụ Chi Đô, truyền tới Mê Đô, truyền tới trong tai của Minh.

Minh nhìn Lục Thủy, hơi kích động nói:

“Ta nghĩ tới.”

“Chờ ta đi tìm người.”

Lục Thủy nói.

Sau đó hắn thả tay ra.

Sương mù bắt đầu biến mất, tia sáng cũng bắt đầu rút lui.

Còn Thảm Phán Thiên Kiếm ở trong tay, Lục Thủy đưa nó về lại trong kiếp vân.

Kiếp vân xoay tròn trên không trung, bắt đầu tản đi.

Dường như nó đang vẫy tay tạm biệt, lần này ra sân khá là vội vàng, không chuẩn bị kịp.

Lần sau sẽ chuẩn bị tốt hơn.

Kiếp vân biến mất, sương mù tan đi, tất cả mọi người đều biết được mục đích của Lục Thủy.

“Người vừa mới tấn thăng lên thất giai, người là người của thời đại này? Rốt cuộc thì người là ai?”

Chân Thần Ais khiếp sợ mà nhìn Lục Thủy.

Vừa mới thất giai, không, là vừa mới lục giai đã có thể trực tiếp rung chuyển bọn họ, có thể khiến cho thiên địa e sợ, thiên kiếp nghe theo hiệu lệnh của hắn.

Hắn là Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa ư?

Không, Chân Thần không phải là như thế.

“Rất nhanh các người sẽ biết, ta sẽ đi tìm các người.

Ta nhìn thấy rằng các người sẽ biết một số việc liên quan tới ta.

Còn bây giờ.

Các người có thể coi là Thần Quyển thứ nhất của Cửu.”

Lục Thủy vừa nói xong liền vung tay lên.

Trực tiếp xóa đi vĩ lực còn sót lại cuối cùng của ba người Đế Tôn.

Khi hắn trở thành thất giai nhập đạo, thì uy năng cũng đã được khôi phục cực kỳ nhiều.

Sau đó, Lục Thủy nhìn toàn bộ Tu Chân Giới.

Giọng nói của hắn truyền đi khắp mọi nơi:

“Các người có hai ngày để suy nghĩ, giữa trưa ngày mốt, nói câu hỏi, hoặc là đồ vật mà các người muốn lấy cho bản tọa.

Bản tọa sẽ trả lời tất cả nghi vấn của các người.

Tất cả những người mà có phù văn có hiệu lực, đều có tư cách để đặt câu hỏi.”

Hắn vừa dứt câu thì thân ảnh to lớn kia cũng bắt đầu biến mất.

Ngay khi Lục Thủy biến mất, toàn bộ người của Tu Chân Giới đều sửng sốt.

Lời nói vừa nãy của Lưu Hỏa có ý gì?

Tại sao bọn họ lại nghe không hiểu?

Còn người nghe hiểu thì vô cùng hưng phấn, hoan hô.

Sự cường đại của Lưu Hỏa đã rõ như ban ngày.

Người của Đạo Tông thở phào nhẹ nhõm, cực thắng rồi.

Người của Kiền gia cũng cực kỳ vui mừng, Lưu Hỏa quá đáng sợ, đáng sợ tới mức này thì hắn chắc chắn có thể trả lời được câu hỏi của bọn họ.

Kiền Thiên đang chờ, chờ để hỏi về chuyện liên quan tới ca ca của nàng.

Vợ chồng Kiền Ngọc nằm trong những người hỏi thăm về chuyện thương thế.

Bọn họ đã suy nghĩ kỹ về việc đặt câu hỏi rồi, chỉ chờ đến lúc có thể hỏi mà thôi.

Trùng Cốc reo hò.

Cuối cùng cũng có thể nhận được số lượng lớn linh thạch rồi.

Tĩnh Thổ, Hải Yêu và Thâm Hải Thủy Long cũng rất hưng phấn.

Ngung Hạ nhìn lên bầu trời, nàng cũng có một câu hỏi.

Nàng muốn hỏi chuyện liên quan tới Lưu Hỏa và Y Tử Thần Nữ.

Nhóm người Nhạc Phong cũng rất mong chờ việc này, cuối cùng thì bọn họ cũng có thể hỏi mình có được phát thiệp mời hay không rồi.

Kiểm Khởi, Kiểm Lạc, Sơ Vũ cũng rất chờ mong.

Có thể hỏi một câu hỏi là chuyện vô cùng khó khăn.

Vô số người không có tư cách để hỏi.

Thậm chí, bọn họ còn không biết đang xảy ra chuyện gì.

Lúc này, Đông Phương Dạ Minh cười ha ha:

“Ta nói có đúng không?”

Cực đúng rồi, không biết hai người chúng ta có phải sẽ được đặt hai câu hỏi hay không.”

“Thấy Tra Tra làm như thế, cho nên cũng tự mình đi tìm, lên xây một tòa ở gần nơi của người khác.”

Mộc Cận cũng có chút kinh ngạc mà nhìn về phía chân trời.

Lưu Hỏa thật là kinh khủng.

“Ta phải giúp Lê Âm hỏi về đứa bé trong bụng nàng, ngươi thì sao?”

Đông Phương Dạ Minh hỏi Mộc Cận.

“Không phải ngươi muốn ta sinh thêm cho ngươi một đứa sao, ta hỏi thử xem khi nào ta sẽ mang thai, để ngươi bớt lo.”

Mộc Cận thuận miệng nói.

“Tên Đản Đản hay là Diệp Diệp hay hơn?”

Đông Phương Dạ Minh hỏi.

“...”

...

“Tiểu Tiểu Đình, người nhìn hấn kia, hấn chắc chắn là cố ý.

Ta cho Cố Lý Thượng Thương Thiên Đạo, hấn liền làm ra cái Thảm Phán Thiên Kiếm.

Rõ ràng là cố ý chèn ép ta.”

Cửu nhìn Nhị trưởng lão, tố cáo tội ác của Lục Thủy.

“Người cũng không kém.”

Nhị trưởng lão tùy tiện nói:

“Vớ lại, Thảm Phán Thiên Kiếm chỉ có lai lịch là lợi hại thôi, tên không hay bằng Thương Thương Thiên Đạo.”

“Tiểu Tiểu Đình nói rất đúng, Thương Thương Thiên Đạo của ta vẫn lợi hại hơn.”

Cửu tỏ vẻ Lưu Hỏa không thể nào chèn ép nàng được.

“Đến lúc đặt câu hỏi, người cảm thấy ta sẽ hỏi cái gì?”

Nhị trưởng lão hỏi Cửu.

“Hỏi rằng bữa tối nên ăn cái gì?”

Cửu thử hỏi.

Nhị trưởng lão không thèm quan tâm tới Cửu, nàng hiểu kỳ hỏi:

“Trước đó Lưu Hỏa đang tìm cái gì?

Rất quan trọng với hấn sao?”

“Tìm Minh trong Minh Nguyệt, là Mê Đô.”

Cửu nhìn về phía chân trời rồi nói:

“Đó là một cái Mê Đô vô cùng quan trọng.

Cái này rất có thể là điểm cuối cùng để giúp cho thiên địa viên mãn.”

“Nếu vậy thì người mà Mê Đô chờ là Lục Thủy sao?”

Nhị trưởng lão hỏi.

“Không phải hấn đã nói rồi sao, nếu hấn đã tới, thì chính là hấn.”

Cửu vừa cười vừa nói.

Sau đó lại bổ sung thêm một câu:

“Tiểu Tiêu Vi cũng rất tò mò, ngươi đi nói với hấn đi.

Để hấn ném thử tư vị đau đớn khi bị hậu bối thông báo tin tức.”

Nhị trưởng lão:

“...”

Thật là ác liệt.

Sau đó, Nhị trưởng lão bay về phía chân trời.

Chương 1289: Thiên phú của ta số một nơi đây (1)

Thiên phú của ta số một nơi đây (1)

“Đến lúc hỏi vấn đề rồi, trưa hôm sau ta phải rửa tay thật tốt, hỏi vấn đề.”

Mộ gia.

Trong viện của Mộ Tuyết, Đông Phương Trà Trà nhìn về phía chân trời nói.

Về mặt hưng phấn.

Hương Dụ đứng ở một bên, nàng rất tò mò, có phải mình cũng có thể hỏi vấn đề hay không.

Về mặt lý thuyết là có thể.

Chỉ là phù văn có phản ứng mới có thể hỏi.

Phù văn nàng có, nhưng khi nào mới có phản ứng?

Nàng không biết.

“Tại sao lại hỏi vấn đề? Ta hỏi được không?” Nhã Lâm ở một bên tò mò hỏi.

Nàng tự nhiên không thể nhìn thấy bầu trời.

Nhã Nguyệt cũng không cách nào nhìn thấy, chỉ là có vài âm thanh vẫn nghe được.

Nàng và Trà Trà tỷ tỷ không giống nhau, Trà Trà tỷ tỷ là thiên tài mạnh nhất Tu Chân giới.

Mà đôi mắt rất đặc biệt, cho nên có thể nhìn thấy.

Tu vi của nàng không đủ, liền khó.

Đặt câu hỏi thì nàng biết, hỏi vấn đề về Lưu Hỏa.

Dường như vấn đề gì cũng có thể được.

“Nhã Lâm cũng muốn hỏi à?” Mộ Tuyết nhìn Nhã Lâm nhẹ giọng hỏi.

“Muốn hỏi.” Nhã Lâm ôm Hỏa Vân Thú lập tức nói.

“Vậy đến lúc đó hỏi với Trà Trà.” Trong sự hoan hô của Nhã Lâm, Mộ Tuyết nhìn về phía Nhã Nguyệt:

“Nhã Nguyệt có muốn hỏi không?

Chỉ là chỉ có một câu hỏi.”

“Thật, thật sự có thể sao?” Nhã Nguyệt có chút khiếp sợ.

Nàng cho rằng là Mộ Tuyết tử tử tùy tiện nói.

Chọc gheo Nhã Lâm.

Dù sao Nhã Lâm quá nghịch ngợm, nàng chăm sóc nhiều nhất, có thể hiểu rõ nhất.

“Có thể nha.” Mộ Tuyết nhẹ giọng cười nói.

“Vậy, vậy, vậy muốn hỏi một chút.” Nhã Nguyệt cúi đầu nói.

Mặc dù không biết nên hỏi gì, nhưng có thể hỏi, tự nhiên tốt.

Gần đây trong tộc đối với nàng cũng rất tốt.

Trà Trà tử tử không lừa nàng, mua thêm bốn cái bánh ngọt về, hoàn toàn khác với hai cái.

Mặc dù Trà Trà tử tử xem ra, có chút...

Dù sao Trà Trà tử tử cũng rất thông minh, hiểu rất nhiều.

...

Băng Nguyên Tuyết Vực.

Băng Nguyên Vực Chủ nhìn phía chân trời, cuối cùng liên lạc với Kiều Vô Tình.

“Nghe nói các người xây tế đàn?” Băng Nguyên Vực Chủ mở miệng hỏi.

“Là các người tự mình bỏ lỡ, không phải sao?” Giọng nói Kiều Vô Tình truyền ra.

Băng Nguyên Vực Chủ trầm mặc hồi lâu, tin tức Kiều Càn mang đến, bọn họ tin sao được?

Một phé thiếu mà thôi.

Nếu có vấn đề xảy ra, bọn họ không chịu đựng nổi.

Cho nên hẳn không có gia nhập đánh cược.

Bây giờ hối hận đã quá muộn rồi.

Trầm tư một lát, hắn mở miệng nói:

“Người của các ngươi có muốn linh thạch không?”

Ta gấp 10 lần, không, gấp trăm lần mua một vài câu hỏi.”

Kiều Vô Tình cũng lâm vào trầm mặc, sau đó mở miệng nói:

“Ta không bảo đảm thành công.”

Cuối cùng bọn họ kết thúc trò chuyện.

Kiều Vô Tình thở dài một tiếng, vốn không cần đề ý tới.

Nhưng... Kiều Càn chung quy là cưới người của Băng Nguyên Tuyết Vực, hơn nữa tình cảm của bọn họ dường như cũng không tệ.

Chuyện này không thể làm căng.

Còn nữa, bọn họ còn có Nguyệt Chi Quốc Độ muốn nghiên cứu.

Không cần phải bởi vì chuyện nhỏ này mà có ngăn cách.

Trong tộc quả thật có người muốn linh thạch.

...

Trùng Cốc.

“Ta có một suy nghĩ có chút nguy hiểm.” Cố Chính Phong đứng trên đại sơn vô tận, nhìn những người khác nói.

Ở đây tự nhiên đều là người Trùng Cốc, không hỏi thế sự.

Chỉ là chuyện này quá lớn, đều là bọn họ tự mình an bài.

“Suy nghĩ gì?” Những người khác có chút nghi hoặc.

“Trong tu chân giới, tên Lưu Hỏa vang dội cổ kim.

Chuyện có thể hỏi thăm vấn đề đã bắt đầu lưu truyền.

Thế nhưng thế lực nhất lưu ở Tu Chân giới nhiều như vậy, mà tham gia vền vẹn chỉ có hai ba nhà.

Nếu chúng ta bán vấn đề, các người cảm thấy thế nào?” Cô Chính Phong nhìn mọi người hỏi.

Tuyệt vời.

“Nếu như xảy ra vấn đề thì sao?” Có người hỏi.

“Bán một phần nhỏ, hẳn là sẽ không có vấn đề gì, cho dù thua lỗ cũng không lỗ được bao nhiêu.” Có người lập tức nói.

“Trên lý thuyết là không có vấn đề gì, nhưng chỉ cần chúng ta không quá đáng, lấy cấp độ Lưu Hỏa, căn bản không thềm để ý tới chúng ta.” Nhiều người bắt đầu đồng ý.

“Bí mật tiến hành, chỉ có thể có rất ít người tham dự, nếu không... Hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.” Có một tiên tử cảm thấy vẫn rất nguy hiểm.

Điều này nhận được tán đồng.

“Không hơn trăm đi, như thế an toàn rất nhiều.

Chúng ta kiếm được ít tiền là tốt.” Cô Chính Phong cũng cảm thấy nên cẩn thận một chút.

Tóm lại không có vấn đề, lại là một khoản thu nhập.

Cuộc khủng hoảng tài chính đang được san bằng.

Cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

...

Hợp Hoan Tông.

Vợ chồng Miêu Đồng có thể nói đã lập được đại công, đối với người Hợp Hoan Tông mà nói chính là đại công.

Chỉ là Miêu Đồng không có hứng thú gì.

Phần thưởng của hắn là cố định, không có cách nào đi hỏi thăm vấn đề, cũng không có cách nào lựa chọn muốn thứ như

Linh thạch này.

Tóm lại chờ đợi ban thưởng đi.

Minh Vũ Thanh Y có chút khẩn trương, vấn đề khả năng rất dễ dàng, có thể một sợi tiên thiên khí, sự tình này rất khó.

Hi vọng vị kia không nuốt lời.

Đương nhiên, nàng chưa hề chất vấn thực lực của đối phương.

Mà đáng người vừa nãy kia, càng khủng bố vô biên.

Loại người này, khinh thường nuốt lời nhỉ?

...

Chương 1290: Thiên phú của ta số một nơi đây (2)

Thiên phú của ta số một nơi đây (2)

Lưu Hỏa biến mất, tất cả mọi người rơi vào trầm mặc.

Đa số bọn họ đều đang đợi.

Chờ đợi hỏi vấn đề.

Ba thế lực lớn cũng chưa có chút hành động.

Bọn họ hoàn toàn như trước đây là đám người Đế Tôn cung cấp dư trạch.

Chính là để ba vị bọn họ nhanh chóng thức tỉnh.

Sự đáng sợ của Lưu Hỏa rõ như ban ngày, hiện tại địch nhân mạnh nhất bọn họ của là Lưu Hỏa, mà Lưu Hỏa chỉ có đám người Đế Tôn mới có thể đối kháng.

Tất cả cũng không có thay đổi.

Chuyện bọn họ có thể làm cực kỳ có hạn.

Cũng may, còn có thể cố gắng.

Lưu Hỏa mới Thất giai.

Bọn hắn còn có thời gian.

Tấn thăng Bát giai, Cửu giai, Đại Đạo, dù thế nào cũng phải mấy ngàn năm đi?

Kể cả hắn có thiên tư vô địch thì ít cũng phải mấy chục năm đi?

Nếu mạnh hơn chút nữa, vậy mấy năm cũng không quá đi?

Mà đám người Đế Tôn chỉ cần ba năm, thậm chí cố gắng một chút, một năm, một năm liền có thể khôi phục một phần.

Bọn họ còn có hi vọng.

Lục Thủy trở lại Cổ thành Hoạ Loạn.

Hắn nhìn Cổ thành yên tĩnh, thở dài một hơi.

Chư vị tiên bối.

Đi tốt!

“Tòa thành này cuối cùng cũng có chút dáng vẻ bình thường.”

Chỉ là cũng không phải nơi người bình thường có thể đi vào.

Nơi này vẫn có Huyết Đê, thời gian đến tự nhiên còn biết sinh trưởng.

Chỉ là tòa thành này chìm vào đáy biển rồi.

Chờ hắn rời đi, sẽ đưa tòa thành này một đoạn đường.

Tương lai có người muốn vào cũng không có dễ dàng như vậy, cũng sẽ không khó như vậy.

Đại khái tộc Bất Tử tiến vào là dễ dàng nhất.

Huyết thủy vẫn còn, những người khác cần hao phí không ít tinh thần mới có thể đi vào.

Còn có Hải yêu.

Các nàng tiến vào cũng không khó.

“Thiếu gia.” Chân Võ Chân Linh lập tức đi đến trước người Lục Thủy.

“Lại đi kiểm tra đồ vật, sau giữa trưa, giao phó thù lao.” Lục Thủy mở miệng nói.

Chân Võ Chân Linh lập tức gật đầu.

Bàn giao một chút chuyện, Lục Thủy nhìn Chân Võ Chân Linh nói:

“Các ngươi muốn hỏi sao?”

Cũng có thể hỏi một chút.”

“Chúng ta không thể trực tiếp hỏi Thiếu gia sao?” Chân Võ nhìn Lục Thủy tò mò hỏi.

“Không giống.” Lục Thủy lắc đầu nói:

“Hiện tại ta nhiều lắm là trả lời các người xem phương diện tu vi này, liên quan tới vấn đề khác.

Cần kết nối đại đạo mạch lạc.

Liệt như đơn giản quá khứ tương lai.”

Kỳ thật dù đi vào mệnh lý không gian, Lục Thủy cũng không có cách nào làm được toàn tri.

Cửu mới là toàn tri.

Cho nên chỉ có thể hi vọng những người này đừng hỏi những vấn đề làm hấn khó xử.

Chẳng hạn như đề toán Olympic.

Hỏi liền diệt khẩu đi.

Chân Võ Chân Linh tỏ ra hiểu rõ, sau đó hỏi thăm lúc nào có thể hỏi.

“Cùng một thời gian là được.” Lục Thủy đáp.

Sau đó Chân Võ Chân Linh liền đi bận rộn chuyện của mình.

Lục Thủy không để ý quá nhiều, vấn đề sau buổi trưa là chuyện rất phiền phức.

Cũng may hấn tấn thăng thất giai, sẽ dễ dàng rất nhiều.

Sở dĩ muộn trì hoãn hai ngày, là vì hấn không xác định mình bị gọt bao nhiêu.

Quá nhiều, cần bố trí.

Hai ngày đủ cho hấn bố trí.

Nếu như gọt không khoa trương như vậy, thật ra hiện tại đã có thể bắt đầu.

Cũng phải cần xác định.

Như thế mới bảo đảm.

Sau đó Lục Thủy bước một bước ra, trực tiếp mở ra cổng không gian, xuất hiện trên không trung Mộ gia.

Chỉ là khi Mộ Tuyết vừa nhìn lên, hấn liền lập tức rời đi.

Một lần nữa trở lại Cổ thành Hoạ Loạn.

Vừa mới trở về điện thoại liền vang.

“Lục Thiếu gia, qua nhà vợ mà không vào.”

Lục Thủy: “...”

Sớm biết đã không đi qua rồi.

“Mộ Tiểu thư, hôm nay vẫn còn chưa qua, nói chuyện không nên quá chắc chắn như vậy.”

Sau đó Lục Thủy liền mặc kệ.

Hấn có thể cảm giác được, uy năng quả thật bị gọt.

Hơn nữa còn rất nghiêm trọng.

Nhưng cơ sở công không gian này ngược lại không bị gọt.

Cho nên.... dưới tình huống bình thường, hấn chỉ có thể ở vô địch Bát giai.

Tốt hơn so với dự đoán, có thể đánh Tam Trưởng lão một chút.

Chắc...

Tam Trưởng lão khả năng có thể đánh cửu giai.

Tăng thêm sức mạnh thiên địa, một tay ấn chết Tam Trưởng lão.

Đến nỗi uy năng khác, cũng không có gì đặc biệt.

Có năng lực khống chế thiên địa mạnh một chút thì có thể làm được rất nhiều chuyện.

Nhất định phải nói một lần, ngược lại có thể giúp chữa khỏi cho con gái của Hứa Phương.

Có rảnh thì đi qua thuận tay xử lý một chút.

Liên kết với mệnh lý chân thân tự nhiên cũng dễ dàng hơn nhiều.

Tìm người cũng dễ hơn một chút.

Đến nỗi xem bói, hay là giống như trước kia.

Chuyển đũa.

Đơn giản, thô bạo, hữu hiệu.

Hiện tại, hẳn được cho là cường giả danh xưng với thực, động thủ có rất ít người có thể thắng được hẳn.

Vé bảo hộ của Ma tu Thời Hạ đã không có tác dụng gì.

Chỉ là giữ lại cũng miễn cưỡng có thể sử dụng.

Mà sau khi tấn thăng Thất giai, Lục Thủy cảm thấy quan trọng nhất vẫn là xem cần bao lâu mới có thể tấn thăng Bát giai.

Hắn sau đó lấy ra bảo vật thuộc tính kim.

Hữu Vi pháp tự động vận chuyển.

Chỉ qua một lát.

Lông mày Lục Thủy liền hơi nhíu lại.

“Bốn ngày.”

Nói cách khác, tối đa một tháng hẳn liền có thể tấn thăng Bát giai.

Đây là hậu quả của việc bị gọt nhiều sao?

Nếu lên Bát giai vẫn tiếp tục bị gọt, vậy chưa tới hai ba ngày là hẳn có thể tấn thăng một tiểu cảnh giới rồi?

Lại thăng tiếp, thiên địa nơi đây cũng không có cái mà gọt nữa đi?

Lục Thủy không để ý.

Mấy ngày nữa là tháng 12, hẳn sẽ bận rộn chuyện hôn lễ.

Chứ không phải xoắn xuýt chuyện bị gọt.

Thất giai hẳn có đủ thực lực, cha hẳn hoàn toàn không phải là đối thủ của hẳn.

Tam Trưởng lão cũng không đi.

Nhị Trưởng lão... được rồi, đánh không lại.

Qua một thời gian ngắn lại nói.

Sức mạnh thiên địa hao tổn không sai biệt lắm, cần tiếp tục bổ sung.

“Phải đi lấy một sợi khí Tiên Thiên.”

Sau khi biết rõ thực lực cùng tốc độ tiến giai của mình, Lục Thủy liền nhớ tới khí Tiên Thiên .

Đây là hần đã đồng ý với Miêu Đồng, cần phải đi hỗ trợ lấy một sợi tới.

Sau đó hần bước ra một bước, không gian xuất hiện gọn sóng, thiên địa tựa như xuất hiện một cửa lớn dẫn tới nơi xa xôi.

Bên trong như hỗn độn, hư không trải rộng.

Mà theo Lục Thủy cất bước đi vào, bên trong lại tựa như xuất hiện thiên địa, xuất hiện khí tức.

Nhìn những khí tức này, sau đó Lục Thủy rút một sợi.

Thái Sơ chi địa.

Tiên Thiên chi địa.

Khí tức nơi này có thể tâm bổ thân thể, hỗ trợ tu luyện.

Khí tức này cũng xung khí Tiên Thiên .

Nhưng khí Tiên Thiên hữu hiệu nhất, vẫn là đối với người tu luyện muộn.

Nếu như tu luyện từ nhỏ, dù có khí Tiên Thiên này cũng không có tác dụng gì lớn.

Bởi vì hài đồng ra đời, trời sinh tự mang một sợi khí Tiên Thiên .

Cho nên, thiên phú kém, không quan hệ với khí Tiên Thiên

Lấy đi một sợi khí Tiên Thiên , Lục Thủy quay người rời đi.

Chỉ là vừa mới đi mấy bước, đột nhiên nhìn thấy có một vệt ánh sáng hiện lên.

Là hệ thống nghiệm chứng.

“ ... ”

“Làm sao chỗ nào cũng có cái này vậy.”

Lục Thủy có chút bất đắc dĩ.

Sau đó cất bước đi đến hệ thống nghiệm chứng, hắn muốn nhìn một chút, lần này hệ thống nghiệm chứng thủ cái gì.

Hệ thống nghiệm chứng xuất hiện mấy lần, đều là trông coi đồ vật.

Chẳng hạn như Vô Tẫn Hải, trông coi thần lực và sổ sách, còn có trang sách kim loại.

Ở Bì Chi Hải Ngạn, thứ trông coi chính là chương trình của Cửu.

Biển sâu Thần vực, hòn đảo Mê Vụ Chi Đô, mỗi một chỗ đều có một chút quan hệ với Chân Thần.

Hệ thống nghiệm chứng trên đảo Mê Vụ Chi Đô là bị người ta chuyển qua.

Nơi này không biết Cửu thả hay là có người chuyển tới.

Đi bộ vài mét, khí tức rút lui, có núi xuất hiện, có đường hiện ra.

Vùng đất Thái Sơ, có đường cũng không có gì lạ.

Người tới nơi này hẳn là không ít.

Mỗi một chí cao có thể đi vào khu vực này.

Thậm chí cấp bậc Đại Đạo, vận khí tốt và hiểu biết đủ cũng có thể đặt chân vào.

Đi tới trước đường nhỏ, Lục Thủy nhìn hệ thống nghiệm chứng đã lui ra nói:

“Không kiểm chứng một chút sao?”

“Quét mặt thành công.” Âm thanh của hệ thống nghiệm chứng được truyền ra.

“Vùng đất Thái Sơ coi như tương đối đặc biệt, người có quyền hạn trả lời ta nhiều vấn đề hơn không?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Trên thực tế mỗi nơi đều rất đặc biệt.

Vùng đất Thái Sơ cũng không tính là đặc sắc nhất.

Đặc biệt nhất, hẳn là Mê Vụ Chi Đô.

“Hệ thống này không thể thu hoạch nhiều thông tin hơn trong cơ sở dữ liệu.”

Hệ thống nghiệm chứng trả lời ngay lập tức.

Lục Thủy đột nhiên tò mò, cơ sở xác minh dữ liệu của hệ thống ở đâu.

Trên lý thuyết với uy năng trước mắt của hắn, có thể tìm hiểu được tột cùng.

Nhưng thực lực vẫn quá yếu.

Để lần sau đi.

Sau đó Lục Thủy cất bước đi vào.

Muốn xem thử những thứ kia là ai để lại.

Chốc lát.

Lục Thủy nhìn thấy một cái đình.

Trong đình có một bàn đá, hai tách trà và một cuốn sách trên bàn đá.

Lại là sách.

Vào trong đình, hắn nhìn thấy cuốn sách vẫn chưa có tên.

Chỉ là quyển sách này có khí Tiên Thiên vờn quanh, bằng không đều có khả năng triệt để tiêu tán.

Không chạm vào sách, Lục Thủy nhìn hai chén trà trước, trong chén vẫn còn nước trà.

Nhưng không có ấm trà.

Trà này hắn đã hết hạn rồi đi?

Vùng đất Thái Sơ ăn no rồi việc, vậy mà giữ hai chén trà bình thường này.

Không phát hiện được gì từ tách trà.

Lục Thủy cầm lấy sách.

Mở trang đầu tiên, phía trên có một dòng chữ.

“Nếu như không có trí nhớ hoàn chỉnh, cho dù sống đủ lâu cũng không phải thứ ta muốn.”

Nhìn câu nói này, Lục Thủy có chút ngoài ý muốn.

Điều bất ngờ không phải là nội dung của câu này, mà là chữ viết tay này.

Hắn lấy ra ghi chú đạt được từ Mê Vụ Chi Đô.

Sau đó tiến hành so sánh.

“Rất giống nhau, nhưng quyển sách này có vẻ non nớt một chút, ghi chú có loại cảm giác hồn nhiên tự nhiên.”

Lục Thủy có thể xác định.

Viết cuốn sách này, hẳn là khi người bình thường kia còn trẻ.

Dường như đối phương bởi vì biết được chuyện gì đó, mà không thể không lựa chọn tử vong.

“Loại người này thật sự quá vô danh sao?”

Hắn để Chân Võ Chân Linh tra lâu như vậy, phạm là có một phần danh khí cũng phải tra ra mới đúng.

Nhưng đến bây giờ cũng không có bất kỳ tin tức gì.

Nhạc Phong tiếp nhận, nhưng cũng không tra được.

Nói rõ sau thời viễn cổ, về cơ bản không có bất kỳ truyền thuyết nào về người này.

“Chẳng lẽ là sai niên đại rồi?”

Không có khả năng.”

Lục Thủy nghi hoặc trong lòng, sau đó ngồi xuống, bắt đầu lật xem sách vở.

Cuốn sách này không có tác dụng với hấn.

Chủ yếu là hấn có chút tò mò về người này.

Cộng thêm chữ viết này, đáng giá.

Đó là sự thật đáng giá, đặc biệt là khi còn trẻ và đại thành
đều có.

Càng có giá trị hơn.

Chương 1291: Thiên phú của ta số một nơi đây (3)

Thiên phú của ta số một nơi đây (3)

“Ta hao phí mười năm, hao hết tâm lực, rốt cục để cho ta đi tới nơi này, vùng đất Thái Sơ.

Đến đây, ta tìm thấy ký ức thuộc về ta và thê tử.

Lúc tìm thấy ký ức, chúng ta do dự về việc có nên mở nó hay không.

Bởi vì chúng ta có cảm giác rằng việc mở ký ức có nghĩa là tuổi thọ chúng ta có hạn.

Nhưng tuổi thọ của chúng ta vốn có hạn, chỉ là đại giới ở nơi nào, chưa từng biết.

Ta liếc nhìn thê tử, cuối cùng chúng ta đã đạt được sự đồng thuận.

Mở ra những ký ức bị phong trần.”

Lục Thủy không dừng lại, tiếp tục nhìn về phía sau.

“Ký ức của chúng ta đã được khôi phục, sau khi khôi phục lại ký ức, hai người chúng ta nhìn nhau, khóe miệng có một nụ cười.

Chỉ là cười cười, trong mắt liền có lệ quang lóe ra.

Chúng ta hiểu được đại nạn tuổi thọ.

Không ai hạn chế chúng ta, chỉ là chúng ta tự hạn chế bản thân.

Vì thế chúng ta làm lựa chọn.

Hóa đi tu vi, không tu luyện nữa.

Làm một người bình thường.

Chờ đợi tuổi thọ kết thúc.

Từ nay về sau ta chỉ tu thiên địa đại đạo, thiên phú ta số một nơi này, cho ta vài năm thời gian, dù cho ta là một người thường.

Cũng trong nháy mắt trăm đại đạo.

“Ta hỏi thê tử, hỏi hận không, nàng nói đặc biệt hận, không có việc gì gả cho ta làm gì.

Sau này sẽ lo lắng về việc già đi.

Sau đó ta đi tìm đan dược có thể bảo trì thanh xuân vĩnh viễn, cho nàng ăn.

Ta đương nhiên không cần, ta cần phải đi cảm thụ dấu vết thiên địa để lại trên người ta, từ đó lĩnh ngộ Đại Đạo thiên địa...

Được rồi, đan dược chỉ còn lại một viên.

Ta và thê tử biết nhau khi học thư pháp, thư pháp của nàng rất lợi hại, chỉ là trước mặt ta có vẻ bình thường.

Thư pháp của cả nhà nàng cũng không tệ, nhưng cộng lại không lợi hại như ta.”

Nhìn thấy nơi này, Lục Thủy phát hiện bút tích có vết trầy xước, tựa như tay run rẩy một chút.

Người này khi còn trẻ xem ra cũng có chút chuunibyous.

Không, già rồi cũng vậy.

Lục Thủy không thèm để ý, tiếp tục nhìn xuống.

“Đây là sự lựa chọn của riêng chúng ta, cho dù chúng ta có đi hay không, chúng ta sẽ tiếp tục.

Chúng ta không yêu cầu sống quá lâu, có thể nhìn thấy cháu trai ra đời là tốt rồi.

Nhà chúng ta nói cái gì cũng không thể đoạn hậu.

Nhìn đứa con trai thiên phú bình thường, ta có chút lo lắng.

Thư pháp của ta sắp mất người thừa kế.”

Lục Thủy vẫn nhìn đến cuối cùng.

“Chờ ta già rồi, có lẽ đối với thế gian này sẽ có lưu luyến, nhưng ta nhất định sẽ không hối hận lựa chọn hôm nay.”

Cuối cùng Lục Thủy đóng lại sách, quyển sách này cuối cùng cũng không có ký tên.

Nhưng...

Hắn cảm thấy hơi kỳ lạ.

Rốt cuộc là biết cái gì, mới làm cho bọn họ cam tâm tình nguyện lựa chọn tử vong?

Trong từng dòng chữ, hắn có thể cảm giác rõ ràng, không ai bức bách bọn họ, cũng không có nguy hiểm đuổi theo phía sau.

Còn nữa, người này ngay từ đầu đã có tu vi, là chính bản thân hóa đi tu vi.

Nhưng dù cho hóa đi tu vi, hắn vẫn có thể ngộ đại đạo, như thường trong nháy mắt giết nơi đây mạnh nhất.

“Khó trách người này dám nói mình thiên phú số một ở nơi này.

Cũng khó trách ghét bỏ con trai hắn thiên phú kém.

Cho dù với thiên phú của Đau Răng Tiên Nhân, ở chỗ này cũng chỉ là món ăn.

Đông Phương Tra Tra mười tám tuổi Tam giai lại càng giống đồ ăn hơn.

Lục Thủy cảm thấy mình cũng không đáng chú ý, hắn chính là đi xa.

Lúc còn trẻ cũng không xuất chúng.

Lần này cảnh giới tăng lên nhanh, không có quan hệ với thiên phú, là do hắn tích lũy kiếp trước dẫn đến.

Mà người này dùng lực bản thân, vài năm đi tới cuối đại đạo, trong nháy mắt giết mạnh nhất.

Nhất là trạng thái này hắn, cư nhiên là một người bình thường.

Lục Thủy cất sách đi, ý niệm của người này tương đối phù hợp với Lục gia.

Cũng là ghét bỏ hậu bồi thiên phú kém.

Cầm về bán cho Tam Trương lão, tuyệt đối có thể bán ra giá cao.

Sắp phát tài..

Chính là...

Phát tài từ nhà mình có ý gì?

Suy nghĩ kỹ một chút thật có ý tứ.

“Chỉ là loại người này, tại sao lại mãi không tìm được?

Lúc hắn tiến vào hắn là rất trẻ tuổi, tu vi sẽ không quá cao, như thế cũng có thể tiến vào vùng đất Thái Sơ, thật sự rất tốt.”

Mang theo nghi vấn, Lục Thủy xoay người rời đi.

Hắn mang sách đi, không chạm vào tách trà.

Nhưng vì lịch sự.

Hắn để lại một đĩa đồ ăn nhẹ.

Bữa sáng Chân Võ để lại cho hắn.

Dự định tối nay đi cho Nha Thần, hiện tại chỉ có thể để cho Nha Thần đói bụng.

Lục Thủy đi tới hệ thống nghiệm chứng, nhìn hệ thống nghiệm chứng, nói:

“Hệ thống vẫn luôn ở đây, hay là bị chuyển tới đây?”

“Cả hai.” Hệ thống nghiệm chứng trả lời đầu tiên.

Lục Thủy không dừng lại nữa, cất bước rời khỏi vùng đất Thái Sơ.

Hệ thống nghiệm chứng cũng đang tạo báo cáo.

Cuối cùng kết luận rằng thế giới này đã không có nơi nào để ngăn chặn người đàn ông này.

...

Hợp Hoan Tông, Miêu Đồng đang câu cá.

Bởi vì hoàn thành tế đàn, cho nên hôm nay hẳn có thể an tâm câu cá.

Chỉ là...

Bên cạnh là một vị tiên tử yên tĩnh, loại người hẳn rất thích.

Đương nhiên là đạo lữ của hẳn, Minh Vũ Thanh Y.

Mặc dù chỉ ngồi yên tĩnh, nhưng hẳn cảm thấy câu cá không thể tập trung.

Vẫn là một mình câu cá thời điểm thoải mái nhất, hoặc là cùng mấy vị đạo hữu cùng chí hướng.

Sau đó nói xấu đạo lữ nhà mình.

Ví dụ như nói đạo lữ của hẳn sẽ dọa người.

Minh Vũ Thanh Y quay đầu nhìn Miêu Đồng, nói:

“Nghĩ kỹ đêm nay sẽ kể chuyện gì chưa?”

Câu chuyện lần trước đều nói rất lâu.”

“...” Miêu Đồng cảm thấy cần phải đi theo Đông Phương đạo hữu ra ngoài.

Như thế, khắp nơi đều là cố sự.

Mặc dù cũng có tai nạn.

Khi Minh Vũ Thanh Y định nói điều gì đó, đột nhiên nhìn về phía trước.

Nàng đứng dậy ngay lập tức.

Về mặt cảnh giác.

Bởi vì không gian xuất hiện dao động, làm cho nàng có chút đề ý.

Đối phương hẳn là cố ý tản ra dao động, nhưng có địch ý hay không cũng khó nói.

Miêu Đồng tự nhiên biết mức độ nghiêm trọng của vấn đề, dù sao đạo lữ cũng cảnh giác như vậy.

Hắn là một tam giai...

Ngẫm lại căn bản không phải hắn cảnh giác liền hữu dụng.

Chỉ là trước tiên lui một ít khoảng cách.

Rất nhanh cửa không gian mở ra, một thân ảnh từ trong đó đi ra.

“Tìm được rồi.” Thanh âm thuộc về Lục Thủy truyền ra.

Tìm người là một chuyện rất phiền phức, cũng may hắn thất giai.

Thật sự không được chỉ có thể chuyển đũa.

Chuyển đũa không được, cũng chỉ có thể gọi điện thoại lấy toạ độ.

Biện pháp dù sao cũng so khó khăn hơn nhiều.

Nhìn thấy Lục Thủy trong nháy mắt, Minh Vũ Thanh Y sửng sốt một chút, chỉ là cũng cảm thấy đang thanh lý.

Miêu Đồng ngược lại có chút kinh ngạc:

“Đông Phương đạo hữu sao lại tới đây?”

Lúc này Miêu Đồng liền đi tới phía trước.

Lục Thủy đập không đứng trước mặt Miêu Đồng, nhẹ giọng nói:

“Hoàn thành lời hứa lúc trước, nhận xong, khí Tiên Thiên.”

Tiếng nói vừa ra.

Lục Thủy hai ngón thành kiếm, cách không điểm trên trán Miêu Đồng.

Giờ phút này, chung quanh Lục Thủy có khí tức bắt đầu khởi động, giữa hai ngón tay có ý Thái Sơ.

Một luồng khí bắt đầu tràn vào mi tâm Miêu Đồng.

Nhìn thấy một màn này, Minh Vũ Thanh Y sửng sò tại chỗ, điều này không giống với nhận thức của nàng.

Này làm sao có thể là khí Tiên Thiên được?

Nàng nhận ra khí tức ban đầu, tựa như khí tức gốc rễ.

Đây là, trong truyền thuyết...

Thái Sơ chi khí?

Chương 1292: Lục Thiểu gia, ta nghe người cho ta biên? (1)

Lục Thiểu gia, ta nghe người cho ta biên? (1)

Minh Vũ Thanh Y kinh ngạc nhìn phía trước, khó tin.

Khí Tiên Thiên, là công pháp đặc biệt để vận chuyển những sinh linh khác, từ đó ngưng tụ ra một sợi khí.

Khi hội tụ tất cả những sợi khí ngưng tụ từ sinh linh vào một chỗ, sẽ tạo thành khí Tiên Thiên.

Nghe nói khí Tiên Thiên kém nhất cũng là do 36 đạo khí ngưng tụ thành, thứ yếu cũng là do 72 đạo khí ngưng tụ thành.

Khí Tiên Thiên lợi hại nhất, chất lượng tốt nhất, là do 108 đạo khí hội tụ thành.

Trước đó, nàng từng có lần cho rằng khí Tiên Thiên của Lưu Hỏa là do 36 đạo khí ngưng tụ thành.

Loại phương pháp này không có ai biết, hơn nữa, nghe nói độ khó còn cực cao.

Dù chỉ có 36 đạo cũng đã là cực kỳ cao minh.

Lúc trước nàng muốn loại chất lượng tốt một chút, hy vọng có khí Tiên Thiên được ngưng tụ thành từ 72 đạo khí.

Vậy mà bây giờ thứ nàng nhìn thấy, căn bản không phải thứ nàng coi là khí Tiên Thiên, là tầm mắt nàng quá kém, là nàng quá mức ngu dốt.

Khó trách Lưu Hỏa không đồng ý cho nàng khí Tiên Thiên tốt hơn.

Bởi vì không có khí Tiên Thiên nào tốt hơn cái này.

Khí Tiên Thiên Thái Sơ.

Loại khí Tiên Thiên chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, loại khí Tiên Thiên Lưu Hỏa đồng ý đưa cho nàng lại là cái này.

Giờ phút này nàng mới cảm nhận được rõ ràng, chỗ đứng của hai người căn bản không cùng một đẳng cấp.

Tâm hiểu biết của đối phương đã vượt xa nhận biết của nàng.

Loại khí Tiên Thiên nàng cảm thấy tốt, trong mắt đối phương có lẽ chẳng là cái gì.

Khí tức tràn vào, Miêu Đồng cảm thấy có thứ gì đó bao trùm lấy huyết mạch thân thể nàng, một loại cảm giác kỳ lạ bùng lên.

Nhưng cụ thể là cái gì, nàng nhất thời không rõ.

Khí tức tràn xuống, Lục Thủy thu tay lại.

“Được rồi, khí Tiên Thiên đã đưa cho ngươi, đối với việc tu luyện sau này của ngươi hẳn là sẽ có ít trợ giúp.” Lục Thủy nói.

“Đông Phương đạo hữu, khí Tiên Thiên là...” Minh Vũ Thanh Y thử hỏi.

Nàng muốn hỏi Lưu Hỏa một chút, khí Tiên Thiên này lấy ở đâu ra.

“Một sợi khí tức tùy tiện rút ra từ Thái Sơ chi địa thôi, có vấn đề gì không?”

Chất lượng quá kém sao?” Lục Thủy tò mò hỏi.

Hắn từ đầu đến cuối vẫn không rõ, chỗ nào còn có khí Tiên Thiên chất lượng tốt hơn?

Thứ này ngoại trừ Thái Sơ chi địa, còn chỗ nào khác có sao?

Hắn đã xem qua rất nhiều sách, nhưng chưa từng nghe nói qua.

Hắn từng thấy có người ngưng tụ được khí Tiên Thiên, nhưng đó cũng chỉ tính là khí Tiên Thiên giả.

Quan trọng là, quá phiền phức.

Nào có đơn giản bằng trực tiếp đến Thái Sơn chi địa rút một sợi.

“Không, không có, chỉ là hơi tò mò, Thái Sơn chi địa không phải chỉ là truyền thuyết thôi sao?” Minh Vũ Thanh Y nói khẽ.

“Cũng không phải là truyền thuyết, chỉ là không vượt qua Đại Đạo thì đi vào có chút khó khăn.” Lục Thủy trả lời.

Không xoắn xuýt chuyện này.

Dù sao hẳn cũng không cảm thấy khó khăn gì.

Minh Vũ Thanh Y không nói gì thêm.

Còn có thể nói cái gì?

Khí Tiên Thiên, đến Thái Sơn chi địa tùy tiện rút một sợi là được... được.

Cái này, không nằm trong nhận biết của bọn nàng.

“Thù lao đã thanh toán, vậy không quấy rầy nữa.” Nói rồi, Lục Thủy định vượt không gian rời đi.

Chỉ là vừa định rời đi lại đột nhiên nghĩ tới cái gì.

Sau đó lấy ra một tấm thiệp mời đưa cho Miêu Đồng.

“Cầm lấy.”

Miêu Đồng và Minh Vũ Thanh Y có chút ngạc nhiên, đây là thiệp cưới mà?

Sao lại đột nhiên đưa cái này cho bọn họ?

Rất nhanh sau đó, hai người liền hiểu ra, nghe đồn Thiếu gia Lục gia sắp thành hôn, không nghĩ tới cũng sẽ mời bọn họ.

Minh Vũ Thanh Y lúc này mới hiểu được, Lục gia rốt cuộc khủng bố tới cỡ nào.

Mà thứ kinh khủng thật sự ở Lục gia không phải là ba vị Trưởng lão, mà là người bị gọi là Thiếu gia phế vật, Lục Thủy.

Ai mà nghĩ tới được?

Ai dám nghĩ như vậy?

Hoàn toàn không phải người cùng một đẳng cấp, Lưu Hòa chính là Lục Thủy, nói ra người khác cũng sẽ cảm thấy là đang nói đùa.

Lúc Miêu Đồng nói cho nàng biết, nàng cũng không tin, bây giờ không tin cũng không được.

Bởi vì khi Miêu Đồng mở thiệp mời ra, trên đó viết hôn lễ của Lục Thủy và Mộ Tuyết.

“Đa tạ Lục Thiệu gia đã mời, chúng ta nhất định sẽ đến đúng giờ.” Miêu Đồng lập tức nói.

Loại chuyện này đương nhiên phải đi.

Hơn nữa còn có thể được nghỉ ngơi một hồi đi?

Uống nhiều rượu một chút, có thể giả say, sau đó an tâm đi ngủ...

Nghĩ đến đây, mặt Miêu Đồng tái nhợt, lại như hồng lên một chút.

Lục Thủy không ở lại nữa, quay người biến mất tại chỗ.

Hắn lại về tới Cổ thành Họa Loạn, bây giờ đã không còn chuyện gì cần làm.

Ngồi xem sách, trời tối đến Thần Vực của Nha Thần một chuyến, đi gặp Nha Thần trong truyền thuyết.

Người lần trước nhìn thấy là Nha Thần giả, lần này dù nói thế nào cũng phải gặp Nha Thần thật.

Có điều cũng cần để những phù văn để lại trước đó phản ứng, như vậy bọn họ mới biết được rốt cuộc bản thân có tư cách hỏi vấn đề hay không.

Sau đó triển khai sức mạnh, căn bản không cần mượn dùng sức mạnh thiên địa, là hắn có thể trực tiếp mở ra mệnh lý.

Tiếp đó khuếch tán nhân quả vạn vật.

Chỉ cần có một phần ba công xây dựng cũng có tư cách hỏi vấn đề.

Giờ phút này, rất nhiều người ở tu chân giới đều cảm nhận được.

...

Mộ gia.

“Phù văn của ta sáng lên rồi, Hương Dụ, của người có sáng lên không?” Lúc này, Đông Phương Trà Trà hưng phấn nói.

“Có sáng.” Hương Dụ cũng chấn kinh.

Hóa ra thật sự có thể.

“Ta đi hỏi Nhã Nguyệt và Nhã Lâm một chút.” Đông Phương Trà Trà vốn định xuống dưới núi thám hiểm lập tức chạy về phía chỗ ở của Nhã Lâm Nhã Nguyệt.

Hương Dụ có chút không rõ, hai vị tiểu thư kia, thật sự sẽ có sao?

Sau đó, nàng sợ ngây người.

“Cửa ta cũng sáng lên, oa oa!” Nhã Lâm lập tức ôm lấy Thủy Vân Thú nhảy cẫng lên, vô cùng hưng phấn.

Thủy Vân Thú: “...”

Chủ nhân, nhẹ nhàng một chút.

Nhã Nguyệt cũng chấn kinh, thật sự có thể.

Mộ Tuyệt tỷ tỷ làm sao làm được?

Mộ Tuyệt nhìn mấy người này, khóe miệng hơi ngoèn lên.

Lúc này, Chân Thần Duy Nhất đáp xuống bên cạnh Mộ Tuyệt, dường như không mấy vui vẻ.

“Tay.” Mộ Tuyệt khẽ nói:

“Ta muốn Chân Thần Duy Nhất giúp ta đi hỏi một vấn đề, đây là nguyện vọng nhỏ của ta.”

Chân Thần Duy Nhất ngẩng đầu, ánh mắt lóe lên sự thương hại:

“Vậy ta sẽ thỏa mãn người.”

Sau đó, nàng đưa tay ra.

Tiếp đó, trên tay Chân Thần Duy Nhất có thêm một đạo phù văn.

Phù văn phát sáng lên.

Nàng cũng có tư cách.

Đình Lương ở phía sau nhìn các vị Tiểu thư vui vẻ, cũng không có cảm giác gì.

Vấn đề duy nhất nàng muốn hỏi, có thể hỏi Tiểu thư.

Chỉ là không biết nên hỏi lúc nào.

Nàng cúi đầu nhìn Tiểu thư, rất muốn hỏi Đại Tiểu thư của mình một câu, thành hôn có muốn mang nàng theo hay không.

Tiếp tục làm một thị nữ cho Băng Phương ăn cũng tốt.

Nhưng cũng không thể.

Chương 1293: Lục Thiếu gia, ta nghe người cho ta biên? (2)

Lục Thiếu gia, ta nghe người cho ta biên? (2)

Đông Phương Hiểu Hiểu bị một đám trưởng bối vây quanh, có chút sợ sệt.

Không biết là người nào làm lọt tiếng gió, chuyện nàng và mấy người Trà Trà dựng tế đàn bị lộ ra.

Mấy vị trưởng bối đang ra giá mua vấn đề của nàng.

Nhất thời, nàng có vẻ như sắp phát tài.

Trà Trà thế mà lại giúp nàng phát tài.

Khó mà tưởng tượng nổi.

Nhất thời, nàng thế mà lại cảm thấy Trà Trà thật quá thông minh.

Ly kỳ.

“Hiểu Hiểu, trưởng bối muốn hỏi một vấn đề, người giúp ta, ta có thể đổi năm viên linh thạch lục phẩm thành một viên thất phẩm, cộng thêm chút tài nguyên tu luyện.” Đông Phương Dạ Minh thở dài một tiếng:

“Nếu ta không có loại vấn đề này thì dù thế nào cũng sẽ cho những lão tổ tông kia miễn phí.”

Những người khác cũng phụ họa theo.

“Không được thì có thể thêm một chút, trong tộc gần đây không quay vòng được.”

“Đáng tiếc Tộc Trưởng không có, bằng không cũng không đến mức rút mặt mũi đến tìm tiểu nha đầu như người này.”

Rầm rầm!

Bất chợt, trên tay Đông Phương Dạ Minh xuất hiện một phù văn phát sáng.

Phù văn trên tay Đông Phương Hiểu Hiểu cũng đồng thời phát sáng.

Đông Phương Hiểu Hiểu hơi bất ngờ, nhìn Đông Phương Dạ Minh, nói:

“Ấn ký này là dùng để đến hỏi vấn đề.”

Đông Phương Dạ Minh: “...”

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn vào Đông Phương Dạ Minh.

“Lão tổ, ta đồng ý, một viên thất phẩm và tài nguyên tu luyện.” Đông Phương Hiểu Hiểu lập tức bắt lấy tay lão tổ tông, nói.

Vị Lão tổ này: “...”

Hắn cảm thấy với lời khẳng định chắc nịch của Tộc trưởng vừa rồi, hẳn hẳn nên được miễn phí.

“Khụ khụ, con của Lê Âm sắp thành hôn, mấy ngày tới ta sẽ đến Lục gia hỗ trợ.

Chuyện trong tộc đành nhờ vào các vị tiền bối.” Nói xong, Đông Phương Dạ Minh lập tức rời đi.

Không dám ở lại lâu hơn.

Tất cả mọi người: “...”

Nếu không phải Tộc trưởng mạnh, đại khái đã không đi được rồi.

...

Giờ phút này, những người xây dựng tế đàn đều nhận được sự đồng ý.

Ví dụ như Nhị Trưởng lão, Đại Trưởng lão Lục gia.

Nhìn thấy ấn ký, Nhị Trưởng lão cảm thấy đây là lúc để hỏi vấn đề.

Nàng vốn định hỏi vấn đề ban đầu, hỏi Lưu hỏa một chút xem quan hệ giữa Cửu và Lục gia rốt cuộc là như thế nào.

Không biết có thể có được đáp án hay không.

Có lẽ sẽ hơi khó.

Dù sao thì Cửu trông cũng rất thoải mái.

“Người hỏi đi, cũng không phải ta không cho người hỏi, thoải mái cũng có thể là nghĩ thoáng, cho người biết như vậy.”
Cửu mở miệng nói.

Nhị Trưởng lão: “...”

Xem ra là rất khó biết được.

...

Trùng Cốc reo hò, có điều có ba người ngược lại không có động tĩnh gì.

Ba người này là Nữ Thần Hắc Ám, Chiến Thần, và Diệu Tôn Cổ Phật.

Sau khi bọn hắn xác nhận ấn ký xong thì vốn định rời đi, trở lại chỗ của mình để hỏi vấn đề.

Nhưng có khả năng nhất định sẽ mang theo nguy hiểm về, cho nên bọn hắn không định rời đi nữa.

Ba người đều đứng cùng một chỗ, nếu xảy ra chuyện, khả năng chạy thoát được cũng có thể lớn hơn chút.

Đương nhiên cũng sẽ không ảnh hưởng đến đại bản doanh của bọn hắn.

Thực lực của Lưu Hỏa, bọn họ không dám khinh thường.

Trước kia là vậy, bây giờ càng như vậy.

— —

‘Sao lại có cảm giác như Mộ Tuyết kéo thêm người cho ta?’

Lục Thủy ngồi tại chỗ xem Thiên Địa Trận Văn.

Không cần đi cảm giác hắn cũng biết Mộ Tuyết kéo thêm người cho hắn.

Có điều khả năng cao chính là hai đứa em gái của nàng.

Cũng không có vấn đề gì, các nàng thì có thể hỏi cái gì chứ?

Mặt trời đỏ rơi xuống, ngôi sao nhảy ra khỏi biển, treo phía trên cao tòa thành cổ.

Lục Thủy nhìn bầu trời đầy sao, hấn cũng không sốt ruột.

Không thể đến thăm Nha Thần quá sớm, thân là tín đồ thành tín, đương nhiên hấn biết Nha Thần chỉ có đêm khuya mới có thể xuất hiện ở Thần Vực.

Những lúc còn lại, khả năng gần bằng không.

Trăng sáng giữa trời, bên dưới, Lục Thủy ngồi xem Thiên Địa Trận Văn thật lâu.

Nửa đêm.

Hấn khép sách lại.

‘Là lúc tự mình đến bái phỏng Nha Thần cực kỳ mỹ lệ của ta một chút.’

Nói rồi, Lục Thủy bước ra một bước, cổng không gian theo đó mở ra.

Giờ phút này, hấn cảm nhận được tử khí đang phun trào, đây chính là Thần Vực của Nha Thần, thật sự tới rồi.

Lúc này, tử khí cảm giác được hấn, trong nháy mắt tránh sang hai bên, nhường ra một con đường cho hấn.

Nha Thần đang hoan nghênh hấn.

Một lát sau, Lục Thủy xuất hiện trong một căn phòng.

Thấy Nha Thần đang đắp kín chắn, dường như ngủ rất say.

Lục Thủy ngồi ngay ngắn bên giường, dùng ngón tay chọc chọc gương mặt xinh đẹp của Nha Thần.

Không có phản ứng.

Sau đó, hấn lại dùng tay chọc chọc bụng Nha Thần, có vẻ như cũng không có phản ứng.

Tiếp đó, hấn đưa tay vào trong ổ chắn, lục lội bốn phía.

Lục lợi phía trên.

Không có.

Lục lợi phía dưới.

Vẫn không có.

“Lục Thiếu gia không phải đang tìm cái này chứ?” Mộ Tuyết mở mắt ra, giở một cuốn sổ lên lắc lắc, cười cười nhìn Lục Thủy.

Lục Thủy: “...”

Hắn lật chặn Mộ Tuyết ra, rất tò mò, vừa rồi Mộ Tuyết đã để chỗ nào.

Mộ Tuyết lập tức kéo chặn lại nhấn xuống.

“Lục Thiếu gia muốn làm cái gì?” Mộ Tuyết tức giận nhìn Lục Thủy.

Lục Thủy phát hiện Mộ Tuyết đang mặc một bộ váy ngủ nhìn rất đẹp.

“Mộ Tiểu thư mua lúc nào vậy?” Lục Thủy cực kỳ kinh ngạc.

Cùng Đông Phương Tra Tra đi mua sao?

Cũng không thể tự mình lén lút đi mua đi?

Mộ Tuyết trèm kín chặn, thò đầu ra nhìn Lục Thủy, chu miệng nói:

“Lục Thiếu gia, là một tín đồ hợp cách và là một phu quân, người phải nói, đẹp mắt.”

Sau đó, Mộ Tuyết chui vào trong chặn, trèm kín hoàn toàn.

Lục Thủy nằm bên cạnh Mộ Tuyết, nói:

“Quần áo đẹp như vậy, nếu cởi ra, có phải có chút đáng tiếc không?”

“Ừm.” Mộ Tuyết gật gật đầu, dáng vẻ hiểu rõ:

“Ý của Lục Thiếu gia là, ta không có bộ quần áo nào đẹp mắt.”

“Ý của ta là...” Lục Thủy nhất thời không nghĩ ra từ nào diễn tả.

“Là cái gì?” Mộ Tuyết xoay người, nằm nhoài trên chăn, hai tay chống cằm, hai chân vẩy vẩy nhìn Lục Thủy:

“Lục Thiệu gia nghĩ nhanh đi.”

“..., Mộ Tiểu thư, nàng như vậy khiến ta cảm thấy rất khó xử lý.” Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết trừng mắt nhìn, sau đó lại chui vào chăn, giúp Lục Thủy đắp chăn.

Sau đó nàng lại dịch người, nằm nhoài trên người Lục Thủy, hai tay tiếp tục chống cằm:

“Vậy sao?”

“Vừa rồi ý của ta là, quần áo đẹp mặc trên người Mộ Tiểu thư mới tính là đẹp, bỏ ra liền không có giá trị nữa.

Bởi vì Mộ Tiểu thư càng đẹp mắt hơn.

Mộ Tiểu thư từng nhìn thấy ta nhìn bộ quần áo Mộ Tiểu thư bỏ ra chưa?” Lục Thủy nhẹ nhàng nói.

“Trước kia từng.

Là thứ tận cùng bên trong kia, Lục Thiệu gia đã chăm chú nhìn hồi lâu...”

“Được rồi, chúng ta chuẩn bị và mặt trực giác một chút đi.”

...

Sáng sớm.

“Lục Thiệu gia, mau dậy đi, lần này đến lượt Lục Thiệu gia trở về.”

Mộ Tuyết lay người Lục Thủy.

Sáng sớm nàng đã dậy, còn tưởng rằng mình phải trở về.

Sau đó mới phát hiện, người cần về là Lục Thủy.

Lục Thủy mở mắt ra, nhìn mái tóc hơi rối của Mộ Tuyết.

Rõ ràng là vợ chồng, sao lại phải phiền toái như vậy chứ?

Có điều chỉ nửa tháng nữa là có thể cưới Mộ Tuyết về, đến lúc đó đừng theo thói quen chạy là được.

Nếu không...

Thật sự là nhục cả đời không rửa hết.

Thu dọn một lát, Lục Thủy liền định rời đi.

Cảm giác thật kỳ diệu.

“Lục Thiếu gia.” Mộ Tuyết gọi Lục Thủy lại.

Sau đó nàng chỉ nhìn Lục Thủy, không nói thêm lời nào.

Do dự một chút, Lục Thủy tự hỏi có phải Nha Thần cũng cần phải có dấu răng không?

Sau đó...

“A a, Lục Thủy, người dừng lại.”

“Mộ Tiểu thư nhỏ giọng một chút, bên ngoài sẽ nghe thấy.”

“...”

Chương 1294: Lục Thiếu gia, ta nghe người cho ta biên? (3)

Lục Thiếu gia, ta nghe người cho ta biên? (3)

Cổ thành Họa Loạn.

Lục Thủy đi tới vị trí trước đó, là trốn ra được.

Có điều tiếp theo cũng có chuyện muốn làm.

Tất cả phù văn đều đã có phản ứng, cũng nên đi tới khâu cuối cùng rồi.

Còn một ngày cuối cùng.

Hôm nay bắt đầu tạo dựng không gian mệnh lý.

Hắn lên Thất giai, muốn tạo cũng không khó, cũng có thể hoàn thành rất nhanh.

Có điều bỏ thêm chút thời gian có thể tạo dựng cái càng tốt hơn.

Chứa được nhiều người hơn, cũng ổn định hơn.

Ảnh hưởng tới mệnh lý của người đó cũng sẽ giảm đến thấp nhất.

Đương nhiên, tu vi càng mạnh, sẽ nhìn thấy càng nhiều.

Đây là chuyện không thể tránh khỏi.

Chỉ có người càng mạnh mẽ, mới càng cảm thấy mình nhỏ bé.

Lục Thủy bay lên không trung, sau đó, trên bầu trời Cổ thành Họa Loạn xuất hiện một trận pháp to lớn.

Trận pháp xuất hiện dưới chân Lục Thủy.

Tiếp đó, từ trong trận pháp có ánh sáng tỏa ra, chiếu xuống khu vực linh thạch.

Dường như đang liên kết với nơi đó.

Đây là đường tắt để ban thưởng.

Dựa theo Đại Đạo mạch lạc, không gian mệnh lý, năng lực không gian, rất nhiều nhân tố kết nối lại mới có thể chính xác đưa tới tất cả mọi người.

Thật ra rất khó, nhưng có tể đàn thì dễ hơn rất nhiều.

Trận pháp bao trùm lấy Cỗ thành Họa Loạn, sau đó tiếp tục lan tràn ra bên ngoài.

Những đường vân mắt thường không thể thấy được tỏa về tứ phương tám hướng.

Dường như đang đi khắp cả tu chân giới.

Không gian mệnh lý dần được xây dựng, chân thân của hắn dần hiện ra.

Nhật Niệm Vĩnh Hằng, mệnh lý hiện ra.

Xem hắn là đáng tối cao.

Chân Võ Chân Linh quan sát trận pháp trên không trung, nhìn khí tức huyền diệu đang bao trùm bốn phương tám hướng, không nói gì, càng không thể thảo luận.

Bởi vì bọn họ không hiểu.

Hoàn toàn nhìn không hiểu cái gì, cảnh giới của Thiếu gia càng ngày càng kinh khủng.

Bây giờ Thiếu gia là Thất giai, cảnh giới đã cao bằng Tộc trưởng.

Một màn này trên bầu trời kéo dài rất lâu.

Tận đến khi mặt trời mọc ngày thứ hai.

“Hôm nay chính là thời gian để hỏi vấn đề.” Chân Võ mở miệng nói.

Chân Linh gật đầu, tỏ vẻ hiểu rõ.

Hai người cũng có thể hỏi.

Thật ra bọn hắn bình thường cũng không có thứ gì cần hỏi, chỉ muốn hỏi một chút sau khi Tam Trưởng lão biết được sự đáng sợ của Thiếu gia, bọn hắn sẽ phải nhận sự trừng phạt nào.

Tới gần giữa trưa, biến hóa giữa không trung dừng lại.

Giọng nói của Lục Thủy cũng từ trên truyền xuống.

“Sắp tới giờ rồi, chuẩn bị kích hoạt phù văn đi.”

Giờ phút này, ấn ký phù văn trên tay Chân Võ Chân Linh lập tức sáng lên.

Cũng tức là có thể kích hoạt để hỏi vấn đề.

Chân Võ Chân Linh liếc nhìn nhau, lựa chọn trực tiếp kích hoạt phù văn.

Trong nháy mắt sau khi kích hoạt, bọn hắn dường như rơi vào hư vô, dần tiến về không gian của Lưu Hỏa.

...

“Có phải chỉ cần nhấn một chút là có thể hỏi vấn đề hay không?”

Mộ gia, Nhã Lâm nhìn tay phát sáng, hỏi.

“Ừm, Nhã Lâm cũng đúng là khá nhẹ nhàng.” Mộ Tuyết nhẹ giọng nói.

“Trước ta đi mở đường cho các ngươi.” Đông Phương Trà Trà không nói hai lời, lập tức kích hoạt ấn ký.

Hương Dụ theo sát phía sau, lo rằng Trà Trà Tiểu thư sẽ xảy ra chuyện.

Sau đó, Nhã Lâm Nhã Nguyệt cũng kích hoạt theo.

Tiếp đó, chỉ còn lại Đinh Lương ở tại chỗ đứng nhìn tất cả mọi người.

Nàng vẫn đóng cửa lại, tránh có người quấy rầy các vị Tiểu thư.

Chân Thần Duy Nhất đứng trên đầu Đông Phương Trà Trà, kích hoạt ấn ký theo.

Mộ Tuyết nhắm mắt dưỡng thần, nàng sẽ vào muện một chút.

“Được rồi, trước tiên chúng ta kích hoạt ấn ký, hỏi một chút xem làm thế nào mới có thể thuận lợi khiến lửa cháy

hơn.”

Sơ Vũ ngồi trên ghế sa lon, đối mặt với Kiếm Lạc một bên ôm gối ở một chỗ, nói.

Kiếm Lạc cũng bắt đầu kích hoạt ấn ký, thật ra nàng không có gì muốn hỏi, cùng lắm là đi hỏi một chút, làm sao có thể lấy càng nhiều tiền để mua đồ hơn từ chỗ Sơ Vũ.

Nàng cũng chỉ mới Nhị giai, không có vấn đề gì trên việc tu luyện.

Vấn đề học tập... có vẻ như thật sự có.

Còn đang do dự, nàng đã tiến vào bên trong không gian vô tận.

...

Kiếm Khởi kích hoạt ấn ký.

Hắn trên việc tu luyện không có ấn đề gì, nhưng một đời nhân sinh, dù có cầm trong tay thanh kiếm vô địch, cũng cùng là sống trên đời.

Chỉ cần sống trên đời, sẽ có rất nhiều thứ ràng buộc.

Ví dụ như chuyện muội muội của hắn.

Cũng không phải phiền phức, chỉ là tò mò.

Cho nên đi hỏi chút đi.

Hắn cũng không tham gia bên trong, cũng không có cái gì đáng lo lắng.

Chuyện của riêng hắn?

Hắn có một thanh kiếm là đã đủ, đủ để hắn đi tới điểm cuối cùng, để phá vỡ điểm cuối cùng.

...

Kiều Càn và Lâm Hoan Hoan hôm nay xin nghỉ.

Hai người ngồi trên giường, sau đó bắt đầu kích hoạt ấn ký.

Bọn hắn có vấn đề gì?

Dường như cũng không có vấn đề lớn gì, có cũng chỉ là nghĩ xem quãng thời gian tiếp theo sống thế nào cho tốt.

Chuyện tu luyện, hai người đều tương đối tùy tâm.

Tương đối ổn định.

Kiều Càn tự hiểu lấy mình, không có ý định tranh cái gì, chỉ hy vọng có thể an ổn sống sót.

Có thể bảo vệ mình, bảo vệ người bên cạnh, là đủ rồi.

Lâm Hoan Hoan vẻ mặt kích động, nàng muốn hỏi một vấn đề lớn.

Nàng muốn biết làm thế nào để nhanh chóng lên Tam giai.

Chỉ cần lên Tam giai, nàng liền có thể sử dụng Hiến Tế Huyết Nhục một cách hoàn chỉnh.

Khi đó, nàng có thể duy trì bộ dáng xinh đẹp mãi mãi.

Gầy teo.

Hoặc là ban ngày béo một chút, ban đêm gầy teo, vậy cũng tốt.

...

Nữ Thần Hắc Ám, Chiến Thần, Diệu Tôn Cổ Phật.

Ba người nhìn nhau, cuối cùng lựa chọn kích hoạt ấn ký, bắt đầu tiến vào.

Ba người bọn họ đi vào trong không gian vô tận, cảm giác như bay qua khoảng không vô tận.

Dọc đường, Diệu Tôn Cổ Phật nhăn mày lại.

“Khí tức Nhất Niệm Vĩnh Hằng?”

Giờ phút này, hắn hơi nghi hoặc, nhưng sau đó liền hơi hiểu ra.

Lúc trước Tâm Hỏa Cổ Phật đã từng nói, không thể sử dụng Nhất Niệm Vĩnh Hằng.

Bởi vì có tin tức truyền về, Nhất Niệm Vĩnh Hằng.

Trước đó bọn hắn có lẽ không biết vì sao, nhưng bây giờ hắn đã hơi hiểu ra.

Có lẽ có liên quan tới Lưu Hỏa.

Àm!

Giờ phút này, Diệu Tôn Cổ Phật cảm thấy mình đã đi vào trong một loại không gian kỳ diệu, có Nhất Niệm Vĩnh Hằng xoay xung quanh hắn.

Giống như Nhất Niệm Vĩnh Hằng hắn mở ra, lại giống như Nhất Niệm Vĩnh Hằng vốn có của nơi này.

Mà khi hắn ngẩng đầu lên nhìn, con ngươi hơi co rụt.

Cả người theo bản năng lùi lại một bước.

Ngay lúc này, hắn nhìn thấy một góc của bóng người, nhưng một góc kia tựa như cả thế giới.

Thiên địa đều ở xung quanh người đó, không thể chứa được người đó.

Rộng lớn vô biên, vượt qua thiên địa.

Mênh mông bàng bạc, vượt ra khỏi tư tưởng.

Nhìn hắn như quan sát nguồn gốc của vạn vật, số một thiên địa, đầu nguồn Đại Đạo, căn nguyên khủng bố.

Cái này...

Trong chớp mắt này, trong lòng Diệu Tôn Cổ Phật sinh ra sự e ngại to lớn.

Đây mới chỉ là một góc, nếu như nhìn thấy toàn bộ thì sao?

Hắn sẽ phát điên tại chỗ mất.

Không thể dùng Nhất Niệm Vĩnh Hằng, hắn rốt cuộc đã hiểu được tại sao.

Dùng Nhất Niệm Vĩnh Hằng, sẽ nhìn thấy tồn tại này.

Rốt cuộc là tồn tại nào?

Thiên địa cũng khó mà dung được hắn.

Không chỉ Diệu Tôn Cổ Phật, Chiến Thần cũng lui lại, về mặt e ngại, người này... chính là Lưu Hỏa?

Nữ Thần Hắc Âm nhìn một góc bóng người này, nàng cảm thấy còn khủng bố hơn khi nhìn Cửu rất nhiều.

Đó là e ngại từ bản năng thân thể, nỗi sợ hãi trong lòng không thể nào ngăn cản nổi.

Đông Phương Trà Trà, Nhã Nguyệt Nhã Lâm ngược lại một chút cảm giác cũng không có.

Bọn nàng tu vi không đủ.

Mà Chân Thần Duy Nhất khi vừa nhìn thấy bóng người này, liền muốn về nhà.

Trở về Thần Vực, không ra ngoài nữa.

Nhân loại ngu xuẩn, thế mà còn uy nghiêm hơn cả Chân Thần là nàng.

Hắn báng bỏ Chân Thần, nhưng...

Không dám đến tìm tên nhân loại này gây phiền phức.

“Hừ, thân là Chân Thần Duy Nhất, ta tha thứ cho sai lầm của ngươi.”

...

Lục Thủy cảm thấy tất cả mọi người đã kết nối tới, lúc này, hắn mở mắt ra:

“Nhất Niệm Vĩnh Hằng, không gian mệnh lý, nhìn ta... có thể thấy được chân lý của vạn vật.”

Giờ phút này, giọng nói kia vang lên trong đầu tất cả mọi người.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên, có vài người bởi vì e ngại mà cúi đầu, một lần nữa ngẩng đầu nhìn sang.

Giây phút này, bọn họ dường như nhìn thấy một bóng người, thấy được khởi nguồn của vạn vật, thấy được Đại Đạo mạch lạc, thấy được quá khứ tương lai.

Bọn hắn trong nháy mắt hiểu ra, chỉ cần hỏi vấn đề ở chỗ này, đối phương sẽ có thể trả lời vấn đề của bọn hắn.

Đây chính là thù lao từ Lưu Hỏa sao?

Thủ đoạn siêu phạm nhập thánh này, trong tu chân giới, ai có thể sánh cùng?

Lúc này, bắt đầu có người lên tiếng hỏi vấn đề.

Chỉ là lúc Lục Thủy mở mắt ra đã nhìn thấy vô số người.

Ví dụ như, Đại Trưởng lão, Nhị Trưởng lão, Chân Thần Duy Nhất...

Cộng thêm người bên cạnh Nhị Trưởng lão đang vẫy tay với hắn, Chân Thần Độc Nhất, Cửu.

“...”

Chương 1295: Vô địch thế gian, thiên thượng hay thiên hạ đều vô địch (1)

Vô địch thế gian, thiên thượng hay thiên hạ đều vô địch (1)

Lục Thủy thấy Cửu phát tay, hẳn cảm giác người này tới là để quấy rối.

Có điều, hẳn cũng không thèm quan tâm tới đối phương.

Dù đối phương có hỏi hay không, hẳn đều không để ý tới.

Trực tiếp từ chối trả lời là được.

Sau đó, những câu hỏi liên tiếp được đặt ra.

Nhưng mà, hẳn khá là tò mò, không biết Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão sẽ hỏi cái gì.

Lỡ đâu biết bí mật gì đó thì phải làm sao bây giờ?

Như thế có phải là không tôn trọng trưởng bối hay không?

Lỡ như ngày nào đó bị phát hiện, có bị trừng phạt hay không?

Bình thường thì hẳn không thể nào từ chối sự trừng phạt từ nhà được.

“Ta muốn hỏi một chút về tiểu tử Lục gia sắp thành hôn, chôn hẳn ở nơi nào ở sau núi thì khó bị phát hiện.”

Câu hỏi này đột nhiên truyền vào trong tai của hẳn.

Lục Thủy nhìn qua.

Là Cửu...

Người này có phải cho rằng chỉ cần mình ở bên cạnh Nhị trưởng lão, thì hẳn sẽ không dám động thủ hay không?

Được rồi, đúng là như thế.

Nhưng mà tại sao Cửu cũng có quyền đặt câu hỏi?

Nàng tham gia việc xây dựng tế đàn à?

Hay là mượn danh nghĩa ai đó?

Nhưng mà, rất nhanh sau đó hẳn lại nghe thấy câu hỏi của Đại trưởng lão:

“Ta muốn biết thân phận thực sự của Thiếu tông chủ Ân Thiên Tông.”

Lục Thủy:

“...”

“Ta muốn biết mối quan hệ giữa Cửu và Lục gia.”

Nhị trưởng lão hỏi.

Lục Thủy:

“...”

Tổ tông à, không thể hỏi câu nào bình thường một chút được sao?

“Nếu như trả lời không được, thì ta sẽ đổi thành câu hỏi khác.

Ta muốn biết rằng khi nào thì Lục Thủy và Mộ Tuyết sẽ có em bé.”

Nhị trưởng lão hỏi một lần nữa.

Lục Thủy:

“...”

Hắn cảm thấy Nhị trưởng lão không đáng yêu một xíu nào cả.

Toàn là câu hỏi gì đâu không.

“Làm cách nào ta mới có thể trở thành vô địch thiên hạ?”

Đông Phương Tra Tra cảm giác mình đã trở nên thông minh hơn, không hỏi khi nào mới trở thành vô địch thiên hạ, mà hỏi làm cách nào mới có thể trở thành vô địch thiên hạ.

“Ta có một đề toán cao cấp, muốn hỏi đáp án của nó.”

“Người ta thích không thích ta, ta phải làm gì thì nàng mới thích ta?”

“Phu nhân của ta và mẫu thân của ta không hợp nhau, ta phải làm sao để mối quan hệ giữa họ có thể tốt hơn?”

“Con trai của ta không muốn tìm đạo lữ, ta phải làm như thế nào thì mới khiến cho hắn đi tìm đạo lữ được?”

“Con đầu lòng của Sơ Vũ và Kiếm Lạc là nam hay nữ?”

“Ta có một đề toán...”

Lục Thủy:

“...”

Tại sao người tu chân lại đi hỏi câu hỏi về toán học?

Chăm chỉ tu luyện không tốt à?

Tại sao lại muốn đi học bài?

Dù hắn rõ ràng mạch Đại Đạo, khai thác được không gian mệnh lý.

Nhưng mà, hắn cũng chẳng phải là toàn tri...

Hắn không phải là người của lĩnh vực này.

Sau đó, Lục Thủy nhìn về phía của Nhị trưởng lão.

Ánh mắt rơi xuống Cửu, không phải ở đây có một vị toàn tri hay sao?

Nếu đã vậy thì...

Để người chuyên nghiệp làm đi.

Hắn chỉ trả lời câu hỏi của một số người là được rồi, ví dụ như là hỏi về tu vi chẳng hạn.

Hắn có thể trả lời hết.

Cho nên, thay đổi mệnh lý chân thân.

Rất nhiều người đưa ra câu hỏi cho Lưu Hỏa.

Nhưng có rất nhiều người không có được câu trả lời chắc chắn, chỉ có những người hỏi về vấn đề tu vi mới có được câu trả lời hoàn chỉnh.

Những người kia rơi vào trầm tư, hơi hiểu ra vấn đề rồi.

Kiều Vô Tình chính là một trong những người đó.

Kiểm Nhất Phong, Đạo Tông cũng thế.

Ngoài ra, còn có rất nhiều người không nhận được đáp án.

Ví dụ như Kiều Thiên, nàng không có được câu trả lời chắc chắn.

Nhưng mà, hình như Lưu Hỏa xảy ra vấn đề gì đó.

Bởi vì, bọn họ thấy thân ảnh của hắn xuất hiện biến hóa.

“Vấn đề của ta làm khó Lưu Hỏa rồi ư?”

Đông Phương Tra Tra nghi hoặc mà nhìn thân ảnh to lớn của Lưu Hỏa, bộ dạng của hắn rất giống đang muốn chạy đi.

Nàng lập tức sợ hết hồn, vội vàng nhỏ giọng nói:

“Ta có thể đổi sang một câu hỏi khác, người đừng có kích động.”

Ngay lúc này, tất cả mọi người đều thấy thân ảnh của Lưu Hỏa dần biến mất, thay vào đó là một tiểu nữ hài.

Trên người nàng tỏa ra ánh sáng dịu dàng, vô cùng thoải mái dễ chịu.

Như là cam lộ rơi xuống giữa thiên địa vậy.

Đa số mọi người đều khiếp sợ, người này là ai?

Nhưng mà không biết tại sao, bọn họ đều không chất vấn.

Khi thấy được nàng, mọi người đều cảm thấy người này đại biểu cho hết thảy, là thiên địa, là vạn vật, là cội nguồn.

Không đáng sợ giống như Lưu Hỏa.

Tâm trạng e sợ kia cũng trực tiếp biến mất.

Sự hòa hợp bắt đầu xuất hiện.

Hắc Âm Nữ Thần vốn dĩ đang sợ hãi cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này nàng không dám mở miệng đặt câu hỏi, trong lòng cứ có cảm giác có thể chết bất cứ lúc nào.

Nhưng mà khi Cửu xuất hiện, tất cả đều thay đổi, nàng biết rằng mình không còn nguy hiểm nữa.

Trong vô thức nàng cảm thấy rằng Cửu sẽ không hại bất kỳ ai cả.

Chiến Thần và Diệu Tôn Cổ Phật vốn dĩ không thể nào nhúc nhích được cũng thờ phào nhẹ nhõm.

An toàn rồi sao?

Nhưng mà, không gian ở đây hình như đã xảy ra sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

“Các người có phải rất tò mò ta là ai không?”

Giọng nói của Cửu vang lên.

Nàng không hề bất ngờ về việc mình bị bắt lên đây thay cho Lưu Hỏa.

Cho dù là lên đây để trả lời câu hỏi, nàng cũng tiếp nhận.

“Ta chính là Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa, người toàn trí toàn năng.

Các người có thể gọi ta là Cửu.”

Giọng nói của Cửu truyền vào trong tai của phần lớn mọi người.

Ngoại trừ một vài người hỏi về tu vi và đã nhận được câu trả lời.

Đông Phương Tra Tra:

“...”

Tại sao lại là Cửu thế?

Lưu Hỏa là do Cửu biến ra sao?

Phát hiện bí mật lớn.

Kiều Thiên nhìn lên bầu trời, khi thấy Cửu, nàng cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Nói chuyện phiếm với Cửu có thể biết được rất nhiều điều, có thể đưa ra rất nhiều ý kiến.

Kiều Ngọc nhìn người này, trong lòng cũng vô thức mà cảm thấy an tâm, đúng thực là kỳ diệu.

Hứa Phương nhìn người này, cảm thấy có chút nghi hoặc, nhưng mà không biết tại sao, hẳn cũng cảm nhận được rằng đối phương có thể trả lời được vấn đề của mình.

Đông Phương Dạ Minh, Mộc Cận, Kiếm Khởi, Danh Dữ Trọng, Kiều Càn, cô gái mập mạp, Đạo Tông, Kiếm Nhất Phong, Xảo Vân Toong đều nhìn Cửu.

“Được rồi, ta có thể trả lời tất cả câu hỏi của các ngươi.

Ta giỏi làm đề toán nhất, có thể khó hơn được không?

Để ta bỏ túi cho các ngươi một giờ.”

Cửu nói.

“...”

Kiếm Lạc vốn dĩ đang định hỏi đề toán lập tức không muốn hỏi nữa.

Cửu thực sự sẽ bỏ túi cho nàng một tiếng đồng hồ.

Lục Thủy:

“...”

Cửu thực sự biết làm à?

Quyền năng độc nhất khủng bố tới thế ư?

Sau đó, Lục Thủy nhìn những người không được chuyển qua chỗ của Cửu.

Phần lớn những người này đều hỏi về tu vi.

Hắn khá mạnh về vấn đề này.

Đông Phương Tra Tra, Hương Dụ, Nhã Lâm, Nhã Nguyệt, tất cả đều được hắn chuyển sang chỗ của Cửu.

Chỉ có Chân Thần Duy Nhất là không được chuyển đi, ở lại đây đối mặt với Lục Thủy.

Chân Thần Duy Nhất và Chân Thần độc Nhất không thể nào gặp mặt nhau theo cách bình thường được.

Cho nên, Chân Thần Duy Nhất chỉ có thể ở lại bên phía hấn mà thôi.

Lục Thủy hiểu kỳ hỏi một câu:

“Ngươi muốn hỏi cái gì?”

Chân Thần Duy Nhất nhìn Lục Thủy, chạm chạm ngón tay, có hơi khẩn trương nói:

“Là như thế này, trước đó có một tên nhân loại rất dung dữ hỏi ta một câu hỏi, nhưng mà ta lại không trả lời được, cho nên ta muốn hỏi ngươi.

Câu hỏi là như thế này:

Chứng minh:

Một hình tứ diện đều sẽ có năm khối cầu khác nhau, mỗi khối cầu đều tiếp xúc với sáu cạnh hoặc phần kéo dài của sáu cạnh tứ diện.

Ngược lại, nếu như trong một hình tứ diện có năm khối cầu như này, thì nó chính là tứ diện đều!

Câu hỏi là như thế đó, ngươi có thể nói cho ta nghe đáp án được không?”

Lục Thủy:

“???”

Tại sao cái đề này nghe quen quá vậy?

Sau đó, hấn lập tức nhớ ra.

Chân Thần này cố ý đúng không?

Không, đối phương là một Chân Thần đang hoàng.

Cho nên, Lục Thủy cảm thấy mình nên chỉ dẫn cho đối phương hướng đi và con đường chính xác, giọng nói uy nghiêm của hấn vang lên:

“Tất cả mọi thứ trên đời này quá mức hư ảo, ngươi không nên trầm mê vào trong đáp án của câu hỏi này, ngươi nên đi tới nơi cao hơn, đi về phía Thần Điện mới đúng.

Rút đi Thần Lực nhỏ yếu, nhận được quyền năng vô thượng.

Đến lúc đó, ngươi sẽ biết được tất cả đáp án.”

Chân Thần Duy Nhất cảm thấy hắn nói rất có lý, rất hay.

Nhưng mà, tại sao câu nói này nghe quen quá vậy?

Hình như nàng từng nghe qua ở đâu đó rồi thì phải.

Nhưng mà nàng cũng không quá xoắn quýt với vấn đề này, mở miệng hỏi:

“Vậy đáp án là cái gì?”

Lục Thủy:

“...”

“Có phải ngươi không biết hay không?”

Chân Thần Duy Nhất cảm giác bản thân mình bị loài người lừa.

“Ngươi có điện thoại không?”

Lục Thủy đột nhiên hỏi.

“Hả?”

Chân Thần Duy Nhất nghi hoặc một chút.

Lục thủy vung tay lên, một chiếc điện thoại di động xuất hiện trên tay hắn, sau đó hắn đưa nó qua cho Chân Thần Duy Nhất, nói:

“Tới đây, ta dạy ngươi cách sử dụng, rất nhanh ngươi sẽ biết được đáp án.”

Lục Thủy mở không gian mệnh lý ra để cho tín hiệu có thể đi vào.

Sau đó, mở công cụ tìm kiếm lên.

Giây phút này, một cánh cổng mới vừa mở ra trước mặt của Chân Thần Duy Nhất, nàng khiếp sợ như đang gặp phải thiên nhân.

Giải quyết xong!

Chương 1296: Vô địch thế gian, thiên thượng hay thiên hạ đều vô địch (2)

Vô địch thế gian, thiên thượng hay thiên hạ đều vô địch (2)

Trong lúc Lục Thủy còn cảm thấy may mắn khi tiểu hài tử thật dễ lừa, thì đột nhiên cảm giác có người bị Cửu đá qua đây.

Hắn quay đầu nhìn lại, là Đông Phương Tra Tra.

Lục Thủy:

“...”

Đông Phương Tra Tra đã hỏi cái gì mà bị đá qua bên này luôn vậy?

Lúc này, gương mặt của Đông Phương Tra Tra tràn đầy sự nghi hoặc, tại sao nàng lại xuất hiện ở nơi này?

Đây là chỗ của Lưu Hỏa sao?

“Câu hỏi của ngươi là gì?”

Đột nhiên nàng nghe thấy giọng nói của Lưu Hỏa.

Đông Phương Tra Tra lập tức nói khẽ:

“Ta muốn biết phải làm gì mới có thể trở thành thiên hạ vô địch.”

“...”

“Hay là ta đổi sang một câu hỏi khác?”

Đông Phương Tra Tra lại nói.

“...”

“Ta muốn biết làm sao mới có thể khiêu chiến thắng được Lục Thủy biểu đệ?”

“...”

Lục Thủy trầm mặc một lúc rồi mới nói:

“Không phải lúc này ngươi vừa mới hỏi làm sao để trở thành thiên hạ vô địch sao?”

Chúng ta thảo luận về vấn đề này đi.”

Đông Phương Tra Tra vô cùng kinh ngạc:

“Thật sự có thể sao?”

“Có thể.”

Lục Thủy gật đầu, sau đó bắt đầu nói chiến lược của mình:

“Đầu tiên, quan hệ giữa ngươi và chị dâu khá tốt.

Ngươi biết rằng chị dâu của mình rất lợi hại không?”

“Biết, biết.”

Đông Phương Tra Tra gật đầu, nghiêm túc lắng nghe.

“Qua một khoảng thời gian nữa, chị dâu của ngươi sẽ lợi hại tới mức vượt ra khỏi thiên địa.”

Lục Thủy ngưng tụ ra một khối cầu:

“Đây là thiên địa này, bao quát thiên thượng thiên hạ.

Lúc này, chị dâu của ngươi đang ở bên ngoài.

Điều duy nhất mà ngươi cần làm đó chính là, nhường chị dâu của ngươi dẫn người lợi hại hơn ngươi ra khỏi thiên địa này.

Khi đó, không phải là người đã trở thành người mạnh nhất trên thiên địa này rồi sao.

Thấy thế nào?”

Đông Phương Tra Tra nhìn Lưu Hỏa một cách đầy khiếp sợ, gật đầu nói:

“Hình như cũng đúng.”

Giải quyết xong!

...

Như thế cũng được à?

Cửu ở phía đối diện cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

Lục Thủy đương nhiên là không biết rằng Cửu đang cảm thấy khiếp sợ rồi, hấn tiếp tục trả lời những vấn đề liên quan tới Tu Chân Giới, những chuyện này khá là dễ dàng.

Loại người như Đông Phương Tra Tra quá khiến cho người ta mệt tâm.

“Ta muốn biết hôn lễ của Lưu Hỏa và Y Tử Thần Nữ, có phải được cử hành vào tháng sau ở Lục gia hay không?”

Câu hỏi này đột nhiên truyền vào trong tay của Lục Thủy.

Ai hỏi vậy?

Lục Thủy lập tức cảm thấy khiếp sợ.

Hấn nhìn về phía Cửu, ở bên đó có người hỏi tôi vấn đề nhạy cảm này.

Nhưng mà tại sao lại có người hỏi về chuyện này cơ chứ?

Người hỏi việc này, có phải đã biết thân phận của Lưu Hỏa và Y Tử Thần Nữ rồi không?

Người biết chuyện này, ngoại trừ Chân Võ và Chân Linh, hấn là không có ai biết mới phải.

Còn có một người nữa...

Cửu.

“Chết tiệt, nàng sẽ không nói chuyện của ta và Mộ Tuyệt với Nhị trưởng lão đó chứ?”

Nếu là như thế.

Vậy thì...

Có phải Nhị trưởng lão đã biết hấn là Lưu Hỏa rồi hay không?

Khi này, lúc mà Nhị trưởng lão đặt câu hỏi, có phải đang mừng thầm trong lòng hay không?

Đại trưởng lão có biết không?

Nếu như bọn họ đều biết cả.

Vậy việc hắn nói toàn bộ Tu Chân Giới không có ai dám phản bác hắn, có phải cũng bị bọn họ nghe thấy rồi không?

Có phải còn phê bình mấy câu hay không?

Lục Thủy lập tức cảm thấy cực kỳ không ổn.

Bọn họ sẽ không nghĩ rằng hắn vẫn còn ở trong thời kỳ trẻ trâu đó chứ?

“Không đến mức đó, không đến mức đó, bọn họ chắc chắn là không biết.”

“Nếu biết thì sao có thể để hắn đi khiêu chiến với ba Chí Cao cơ chứ?”

“Yên tâm, yên tâm, bọn họ không biết gì cả.”

“Ách, nếu như Đại trưởng lão không biết, việc hắn đột nhiên nói mình là Tông chủ của Ân Thiên Tông có phải cũng là do cố ý hay không?

Xem chuyện cười của ta hả?”

“...”

Tự bết.

Cửu đi chết đi.

Không, là do ta nghĩ nhiều, nhất định là do ta nghĩ nhiều.

Thiên địa cũng đứng ở phe hắn, người khác có muốn kiện, cũng không thể kiện được.

Trong lúc hắn đang xoắn quýt thì đột nhiên cảm thấy có một tia tử khí.

Răng Thần tới.

Không biết Răng Thần muốn hỏi cái gì.

Răng Thần có lẽ là người dễ thỏa mãn nhất.

...

“Có phải ngươi đã sớm biết sẽ có chuyện này rồi không?”

Nhị trưởng lão hỏi Cửu.

Nàng nói mà, sao mà Cửu lại không thêm quan tâm một chút nào.

Cửu không thể nào nhìn thấu được chuyện của Lưu Hỏa, thực ra việc Lưu Hỏa có biết quan hệ giữa Cửu và Lục gia hay không là một dấu chấm hỏi.

Cửu không thêm quan tâm tới việc này, do nàng đã sớm biết rằng mình sẽ thay thế Lưu Hỏa trả lời câu hỏi.

“Không chắc chắn, nhưng mà Lưu Hỏa không biết mối quan hệ giữa ta và Lục gia.”

Cửu nhìn Nhị trưởng lão rồi cười nói:

“Tiểu Tiểu Đình nói đi, ngươi muốn hỏi cái gì?”

“Quan hệ giữa ngươi và Lục gia là như thế nào?”

Nhị trưởng lão hỏi.

“Bí mật.”

Cửu nói thẳng.

“Nói cho ta một thứ mà ta không biết đi.”

Nhị trưởng lão không đổi sắc mặt, nói.

Nàng không hề có ý định giã dũa.

Cửu biết quá rõ nàng.

Đây là chuyện không thể nào làm khác được.

“Nói tới đây, ngươi còn việc gì mà chưa biết sao?”

Cửu suy nghĩ một chút rồi nói:

“Nói một chút về thành tựu của Lục Thủy đi, không phải gần đây hắn đang làm cái gì đó sao.

Nói về việc hắn làm sao để trở nên mạnh như thế và sẽ đi được tới mức độ nào đi.

Sau đó, nói một chút về khởi nguyên của Lục gia.”

“Khởi nguyên của Lục gia?”

Nhị trưởng lão cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Trước kia, Lục gia có lẽ vẫn là một gia tộc khá là bình thường, dù cho có ngược dòng thời gian tìm về thời điểm đầu tiên, thì cũng chẳng thể nào lồi ngược được tới thời kỳ Viễn Cổ.

Chuyện này là chắc chắn.

“Đầu tiên, nói một chút về Lục Thủy đi, việc hắn có thể quật khởi được là do ngẫu nhiên, cũng là điều tất nhiên...”

...

“Tiểu Tiểu Vi, có cảm thấy ngoài ý muốn hay không? Có kinh hỷ hay không?”

Lục Vô Vi đứng ở hư không, nhìn Cửu đột nhiên xuất hiện.

Điều này làm cho câu hỏi trước đó của hắn trở nên vô nghĩa.

“Tiền bối có phải đối xử đặc biệt tốt với Lục gia hay không?”

Đại trưởng lão hỏi.

“Tại sao lại nói như thế?”

Cửu đi xung quanh Đại trưởng lão, hiếu kỳ hỏi.

“Hệ thống nghiệm chứng có liên quan tới tiền bối.

Mà Lục gia lại có quyền hạn cấp bậc cao nhất của hệ thống nghiệm chứng.

Kết hợp với lời nói trước đó của Lưu Hỏa.

Cho nên, vẫn bối nghi tới việc này.”

Đại trưởng lão nhìn Cửu rồi thông thả nói:

“Thần Quyển thứ nhất có thể không phải là một người, mà là một gia tộc.

Ví dụ như, Lục gia.”

“Tại sao ngươi lại nghĩ như vậy?”

Cửu nhìn Đại trưởng lão, nàng ngồi ở trên không trung, dùng hai tay nâng má.

“Chỉ là suy nghĩ mà thôi, đáp án thì đương nhiên là phải cần tiền bối đưa ra.”

Đại trưởng lão nói.

Hắn đứng ở chỗ này, không nhìn thấy được cụ thể dáng người.

Chỉ có thể nhìn ra được hình dạng đại khái.

“Bí mật.”

Cửu nói thẳng.

Đại trưởng lão cũng không quan tâm lắm, hắn trực tiếp lướt qua vấn đề này:

“Sự cường đại của Lưu Hỏa có liên quan gì với Thiên Địa Trận Văn?”

“Đúng vậy.”

Cửu gật đầu nói:

“Thiên phú của Lưu Hỏa rất kỳ quái.

Hắn đúng thực là không có thiên phú ở phương diện tu luyện.

Nhưng mà, hắn có thể nhìn thấy một chút thay đổi nhỏ của thiên địa.

Những lời nói thời trẻ trâu của hắn, có thể không phải là nói đùa, hắn thực sự có hơi không giống với bình thường.

Mà Thiên Địa Trận Văn lại trùng hợp cũng liên quan tới thiên địa.

Cho nên, hắn có thể xem hiểu được Thiên Địa Trận Văn.

Quá trình này không thể nào miêu tả được.

Bởi vì, ngoại trừ hắn, không có người thứ hai có thể xem hiểu được Thiên Địa Trận Văn.

Ngay cả người khai sáng ra hình thức ban đầu của Thiên Địa Trận Văn, cũng không thể nào xem hiểu quyển sách này.

Cuối cùng, người được lợi nhiều nhất đó chính là Lục Thủy.

Nếu như không có quyển sách này, hắn sẽ phải đi rất nhiều con đường quanh co.

Nhưng mà, Thiên Địa Trận Văn chỉ là bước khởi đầu của cuộc đời hắn mà thôi.

Con đường của hắn rất dài, rất dài.

Không ai có thể theo kịp bước chân của hắn, không ai nhìn thấy được điểm cuối cùng trên con đường của hắn.

Không ai có thể biết được rằng, rốt cuộc thì hắn mạnh tới mức nào.

Đây chính là Lưu Hỏa.

Từ giây phút mà hắn cầm Thiên Địa Trận Văn, tất cả đều thay đổi.”

Chương 1297: Vô địch thế gian, thiên thượng hay thiên hạ đều vô địch (3)

Vô địch thế gian, thiên thượng hay thiên hạ đều vô địch (3)

Trong lúc Lục Thủy còn cảm thấy may mắn khi tiểu hài tử thật dễ lừa, thì đột nhiên cảm giác có người bị Cửu đá qua đây.

Hắn quay đầu nhìn lại, là Đông Phương Tra Tra.

Lục Thủy:

“...”

Đông Phương Tra Tra đã hỏi cái gì mà bị đá qua bên này luôn vậy?

Lúc này, gương mặt của Đông Phương Tra Tra tràn đầy sự nghi hoặc, tại sao nàng lại xuất hiện ở nơi này?

Đây là chỗ của Lưu Hỏa sao?

“Câu hỏi của ngươi là gì?”

Đột nhiên nàng nghe thấy giọng nói của Lưu Hỏa.

Đông Phương Tra Tra lập tức nói khẽ:

“Ta muốn biết phải làm gì mới có thể trở thành thiên hạ vô địch.”

“...”

“Hay là ta đổi sang một câu hỏi khác?”

Đông Phương Tra Tra lại nói.

“...”

“Ta muốn biết làm sao mới có thể khiêu chiến thắng được Lục Thủy biểu đệ?”

“...”

Lục Thủy trầm mặc một lúc rồi mới nói:

“Không phải lúc này ngươi vừa mới hỏi làm sao để trở thành thiên hạ vô địch sao?”

Chúng ta thảo luận về vấn đề này đi.”

Đông Phương Tra Tra vô cùng kinh ngạc:

“Thật sự có thể sao?”

“Có thể.”

Lục Thủy gật đầu, sau đó bắt đầu nói chiến lược của mình:

“Đầu tiên, quan hệ giữa ngươi và chị dâu khá tốt.

Ngươi biết rằng chị dâu của mình rất lợi hại không?”

“Biết, biết.”

Đông Phương Tra Tra gật đầu, nghiêm túc lắng nghe.

“Qua một khoảng thời gian nữa, chị dâu của ngươi sẽ lợi hại tới mức vượt ra khỏi thiên địa.”

Lục Thủy ngưng tụ ra một khối cầu:

“Đây là thiên địa này, bao quát thiên thượng thiên hạ.

Lúc này, chị dâu của ngươi đang ở bên ngoài.

Điều duy nhất mà ngươi cần làm đó chính là, nhường chị dâu của ngươi dẫn người lợi hại hơn ngươi ra khỏi thiên địa này.

Khi đó, không phải là người đã trở thành người mạnh nhất trên thiên địa này rồi sao.

Thấy thế nào?”

Đông Phương Tra Tra nhìn Lưu Hỏa một cách đầy khiếp sợ, gật đầu nói:

“Hình như cũng đúng.”

Giải quyết xong!

...

Như thế cũng được à?

Cửu ở phía đối diện cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

Lục Thủy đương nhiên là không biết rằng Cửu đang cảm thấy khiếp sợ rồi, hấn tiếp tục trả lời những vấn đề liên quan tới Tu Chân Giới, những chuyện này khá là dễ dàng.

Loại người như Đông Phương Tra Tra quá khiến cho người ta mệt tâm.

“Ta muốn biết hôn lễ của Lưu Hỏa và Y Tử Thần Nữ, có phải được cử hành vào tháng sau ở Lục gia hay không?”

Câu hỏi này đột nhiên truyền vào trong tay của Lục Thủy.

Ai hỏi vậy?

Lục Thủy lập tức cảm thấy khiếp sợ.

Hấn nhìn về phía Cửu, ở bên đó có người hỏi tôi vấn đề nhạy cảm này.

Nhưng mà tại sao lại có người hỏi về chuyện này cơ chứ?

Người hỏi việc này, có phải đã biết thân phận của Lưu Hỏa và Y Tử Thần Nữ rồi không?

Người biết chuyện này, ngoại trừ Chân Võ và Chân Linh, hấn là không có ai biết mới phải.

Còn có một người nữa...

Cửu.

“Chết tiệt, nàng sẽ không nói chuyện của ta và Mộ Tuyệt với Nhị trưởng lão đó chứ?”

Nếu là như thế.

Vậy thì...

Có phải Nhị trưởng lão đã biết hấn là Lưu Hỏa rồi hay không?

Khi này, lúc mà Nhị trưởng lão đặt câu hỏi, có phải đang mừng thầm trong lòng hay không?

Đại trưởng lão có biết không?

Nếu như bọn họ đều biết cả.

Vậy việc hắn nói toàn bộ Tu Chân Giới không có ai dám phản bác hắn, có phải cũng bị bọn họ nghe thấy rồi không?

Có phải còn phê bình mấy câu hay không?

Lục Thủy lập tức cảm thấy cực kỳ không ổn.

Bọn họ sẽ không nghĩ rằng hắn vẫn còn ở trong thời kỳ trẻ trâu đó chứ?

“Không đến mức đó, không đến mức đó, bọn họ chắc chắn là không biết.”

“Nếu biết thì sao có thể để hắn đi khiêu chiến với ba Chí Cao cơ chứ?”

“Yên tâm, yên tâm, bọn họ không biết gì cả.”

“Ách, nếu như Đại trưởng lão không biết, việc hắn đột nhiên nói mình là Tông chủ của Ân Thiên Tông có phải cũng là do cố ý hay không?

Xem chuyện cười của ta hả?”

“...”

Tự bế.

Cửu đi chết đi.

Không, là do ta nghĩ nhiều, nhất định là do ta nghĩ nhiều.

Thiên địa cũng đứng ở phe hắn, người khác có muốn kiện, cũng không thể kiện được.

Trong lúc hắn đang xoắn quýt thì đột nhiên cảm thấy có một tia tử khí.

Răng Thần tới.

Không biết Răng Thần muốn hỏi cái gì.

Răng Thần có lẽ là người dễ thỏa mãn nhất.

...

“Có phải ngươi đã sớm biết sẽ có chuyện này rồi không?”

Nhị trưởng lão hỏi Cửu.

Nàng nói mà, sao mà Cửu lại không thêm quan tâm một chút nào.

Cửu không thể nào nhìn thấu được chuyện của Lưu Hỏa, thực ra việc Lưu Hỏa có biết quan hệ giữa Cửu và Lục gia hay không là một dấu chấm hỏi.

Cửu không thêm quan tâm tới việc này, do nàng đã sớm biết rằng mình sẽ thay thế Lưu Hỏa trả lời câu hỏi.

“Không chắc chắn, nhưng mà Lưu Hỏa không biết mối quan hệ giữa ta và Lục gia.”

Cửu nhìn Nhị trưởng lão rồi cười nói:

“Tiểu Tiểu Đình nói đi, ngươi muốn hỏi cái gì?”

“Quan hệ giữa ngươi và Lục gia là như thế nào?”

Nhị trưởng lão hỏi.

“Bí mật.”

Cửu nói thẳng.

“Nói cho ta một thứ mà ta không biết đi.”

Nhị trưởng lão không đổi sắc mặt, nói.

Nàng không hề có ý định giã dũa.

Cửu biết quá rõ nàng.

Đây là chuyện không thể nào làm khác được.

“Nói tới đây, ngươi còn việc gì mà chưa biết sao?”

Cửu suy nghĩ một chút rồi nói:

“Nói một chút về thành tựu của Lục Thủy đi, không phải gần đây hắn đang làm cái gì đó sao.

Nói về việc hắn làm sao để trở nên mạnh như thế và sẽ đi được tới mức độ nào đi.

Sau đó, nói một chút về khởi nguyên của Lục gia.”

“Khởi nguyên của Lục gia?”

Nhị trưởng lão cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Trước kia, Lục gia có lẽ vẫn là một gia tộc khá là bình thường, dù cho có ngược dòng thời gian tìm về thời điểm đầu tiên, thì cũng chẳng thể nào lồi ngược được tới thời kỳ Viễn Cổ.

Chuyện này là chắc chắn.

“Đầu tiên, nói một chút về Lục Thủy đi, việc hắn có thể quật khởi được là do ngẫu nhiên, cũng là điều tất nhiên...”

...

“Tiểu Tiểu Vi, có cảm thấy ngoài ý muốn hay không? Có kinh hỷ hay không?”

Lục Vô Vi đứng ở hư không, nhìn Cửu đột nhiên xuất hiện.

Điều này làm cho câu hỏi trước đó của hắn trở nên vô nghĩa.

“Tiền bối có phải đối xử đặc biệt tốt với Lục gia hay không?”

Đại trưởng lão hỏi.

“Tại sao lại nói như thế?”

Cửu đi xung quanh Đại trưởng lão, hiếu kỳ hỏi.

“Hệ thống nghiệm chứng có liên quan tới tiền bối.

Mà Lục gia lại có quyền hạn cấp bậc cao nhất của hệ thống nghiệm chứng.

Kết hợp với lời nói trước đó của Lưu Hỏa.

Cho nên, vẫn bối nghi tới việc này.”

Đại trưởng lão nhìn Cửu rồi thông thả nói:

“Thần Quyển thứ nhất có thể không phải là một người, mà là một gia tộc.

Ví dụ như, Lục gia.”

“Tại sao ngươi lại nghĩ như vậy?”

Cửu nhìn Đại trưởng lão, nàng ngồi ở trên không trung, dùng hai tay nâng má.

“Chỉ là suy nghĩ mà thôi, đáp án thì đương nhiên là phải cần tiền bối đưa ra.”

Đại trưởng lão nói.

Hắn đứng ở chỗ này, không nhìn thấy được cụ thể dáng người.

Chỉ có thể nhìn ra được hình dạng đại khái.

“Bí mật.”

Cửu nói thẳng.

Đại trưởng lão cũng không quan tâm lắm, hắn trực tiếp lướt qua vấn đề này:

“Sự cường đại của Lưu Hỏa có liên quan gì với Thiên Địa Trận Văn?”

“Đúng vậy.”

Cửu gật đầu nói:

“Thiên phú của Lưu Hỏa rất kỳ quái.

Hắn đúng thực là không có thiên phú ở phương diện tu luyện.

Nhưng mà, hắn có thể nhìn thấy một chút thay đổi nhỏ của thiên địa.

Những lời nói thời trẻ trâu của hắn, có thể không phải là nói đùa, hắn thực sự có hơi không giống với bình thường.

Mà Thiên Địa Trận Văn lại trùng hợp cũng liên quan tới thiên địa.

Cho nên, hắn có thể xem hiểu được Thiên Địa Trận Văn.

Quá trình này không thể nào miêu tả được.

Bởi vì, ngoại trừ hắn, không có người thứ hai có thể xem hiểu được Thiên Địa Trận Văn.

Ngay cả người khai sáng ra hình thức ban đầu của Thiên Địa Trận Văn, cũng không thể nào xem hiểu quyển sách này.

Cuối cùng, người được lợi nhiều nhất đó chính là Lục Thủy.

Nếu như không có quyển sách này, hắn sẽ phải đi rất nhiều con đường quanh co.

Nhưng mà, Thiên Địa Trận Văn chỉ là bước khởi đầu của cuộc đời hắn mà thôi.

Con đường của hắn rất dài, rất dài.

Không ai có thể theo kịp bước chân của hắn, không ai nhìn thấy được điểm cuối cùng trên con đường của hắn.

Không ai có thể biết được rằng, rốt cuộc thì hắn mạnh tới mức nào.

Đây chính là Lưu Hỏa.

Từ giây phút mà hắn cầm Thiên Địa Trận Văn, tất cả đều thay đổi.”

Chương 1298: Tổ tiên Lục gia (1)

Tổ tiên Lục gia (1)

“Lần này ngươi vẫn nên hỏi chuyện của mình đi.”

Cửu nói với Kiếm Khởi trước mắt.

Kiếm Khởi nhìn Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa, nhất thời không mở miệng.

Hắn lựa chọn im lặng.

“Tại sao ngươi không nói chuyện?”

Cửu nghiêng đầu nhìn Kiếm Khởi.

“Không biết nên hỏi gì.” Kiếm Khởi nhẹ giọng trả lời.

Hắn không có vấn đề gì.

Tất cả mọi người có vô số câu hỏi, nhưng hắn chỉ có câu hỏi về muội muội mình.

Những người khác không có nghi ngờ.

Nhưng Cửu không để hắn hỏi, hắn tự nhiên cần trầm mặc suy nghĩ.

“Ví dụ như thành tựu tương lai của ngươi.” Cửu mở miệng nói.

Kiếm Khởi lắc đầu, nhẹ giọng nói:

“Ta muốn đi từng bước một, thay vì biết đáp án rồi mới đi.”

Phương pháp như thế không tồn tại công xiềng.

Tương lai có bao xa đều dưới chân ta.”

Bốp bốp!

Vỗ tay và gật đầu:

“Vậy ngươi có muốn hỏi một câu hỏi rất bình thường không?”

Ví dụ, khi người bước ra khỏi cửa, người nên bước chân trái hay chân phải đầu tiên. “

Kiểm Khởi: “...”

Nữ Thần Hắc Ám nhìn Cửu, vẻ mặt cung kính.

“Ngài và Lưu Hỏa...” Nữ Thần Hắc Ám muốn hỏi Cửu và Lưu Hỏa có quan hệ gì.

“Ta bị hắn cưỡng ép kéo tới, chỉ là mặc kệ ta có quan hệ gì với hắn, đều không thể tham dự cuộc đọ sức hai người.” Cửu cười nói.

“Chúng ta phải làm như thế nào mới có thể để Chân Thần sớm thức tỉnh?” Nữ Thần Hắc Ám nhẹ giọng hỏi.

“Qua một thời gian, trời đất sẽ có mây tường hiện ra, khắp nơi trên thế giới đều có.

Thu lập ánh mây lại.

Mấy tháng sau Aiz liền có thể thức tỉnh.” Cửu mở miệng nói.

Nữ Thần Hắc Ám có chút kinh ngạc nhìn Cửu.

Mặc dù nghe có vẻ không thể tưởng tượng được, nhưng nàng có chút không tin.

“Có phải người cảm thấy đây là chuyện tốt không?” Cửu nhìn Nữ Thần Hắc Ám hỏi.

“Không phải sao?” Nữ Thần Hắc Ám nghĩ mặc kệ như thế nào, đây đều là một chuyện tốt.

“Đến lúc đó người truyền cho Aiz một câu, nếu như tiếp tục ngủ say, có lẽ có thể tránh né kiếp nạn.

Nếu tỉnh dậy.

Như vậy kiếp nạn hàng lâm, vượt không được sẽ có thể tiêu vong.” Cửu nói..

Nữ Thần Hắc Ám cúi đầu.

Trong Vị Lai Kinh sớm đã nói lên điều này.

Đó là những gì tất cả họ biết, nhưng không ai sợ hãi.

Không ai dừng lại.

Đây là sự lựa chọn của bọn họ, nếu ngã ở trên đường, đó là không thể đi đến chiến thắng.

“Lưu Hỏa thật sự là đệ nhất thần quyền sao?” Nữ Thần Hắc Âm cố gắng hỏi.

“Cái này...” Cửu nghĩ tới nghĩ lui, sau đó gật đầu nói:

“Đúng vậy.”

“Ngài có thu thần quyền thứ ba không?” Nữ Thần Hắc Âm cảm thấy có thể có chút bất kính, lại lập tức nói:

“Hoặc là thần bộc cũng được.”

Nàng cũng đã hỏi tới...

Cửu đi tới gần Nữ Thần Hắc Âm, nâng mặt nàng lên, nói:

“Ta yêu thế giới này, yêu vạn vật sinh linh, tự nhiên cũng yêu ngươi.”

Nữ Thần Hắc Âm cúi đầu, trong lòng có chút vui sướng.

Nàng thực sự muốn đi theo Cửu.

Tộc Bất Tử là tộc hộ vệ, Lưu Hỏa và Chân Thần là thần quyền.

Nàng cũng muốn có chút quan hệ.

Thế nhưng đồng liêu ngã xuống, nàng biết không có khả năng.

...

Chiến Thần và Tâm Hỏa Cổ Phật cũng nhận được đáp án tương tự.

Họ hỏi làm thế nào để Đế Tôn và Đức Phật tỉnh dậy sớm.

Về Lưu Hỏa không đề cập đến.

Cuối cùng thì, chỉ có một vấn đề.

Vẫn nên hỏi vấn đề quan trọng nhất.

Tường vân là đáp án bọn họ nhận được, nhưng tường vân từ đâu tới, ngày nào mới xuất hiện, bọn họ cũng không biết.

Tóm lại, yên tĩnh chờ đợi là được.

...

“Ta muốn biết giấu đồ ăn vặt ở đâu, mới có thể không bị mẹ tìm được.”

Nhã Lâm hỏi Chân Thần câu hỏi rất ngây thơ.

Chân Thần vẫn đang giúp đưa ra ý tưởng.

Chỉ là vẫn bị Nhã Lâm phủ định.

“Làm sao mới có thể thân hơn với Mộ Tuyết tỷ.” Nhã Nguyệt nhìn Cửu mở miệng hỏi.

Cửu chớp mắt, nói:

“Giống như Tiểu Tra Tra, thiếu đánh là được.”

Nhã Nguyệt: “???”

Quan hệ của người và chị người thật ra rất tốt, chỉ là người tương đối thẹn thùng mà thôi.” Cửu nhắc nhở một câu, sau đó nói:

“Người có muốn hỏi nhân duyên của người không?”

“Ta có thể nói cho người biết.”

“Ta vẫn nên tự mình tìm thì tốt hơn.” Nhã Nguyệt nói.

“Chân mệnh thiên tử, có đôi khi trốn cũng trốn không thoát.

Sau này nhất định sẽ hạnh phúc.” Cửu mở miệng nói.

“Tương lai của ta sao?” Nhã Nguyệt tò mò hỏi.

“Dĩ nhiên không phải, người cũng không cho nhìn.

Đây là lời chúc phúc của ta.” Cửu cười nói.

“Cảm ơn.” Nhã Nguyệt cúi đầu mở miệng cảm ơn.

...

“Lưu Hỏa mạnh như vậy?” Nhị Trương lão nhìn Cửu có chút kinh ngạc.

Cửu đương nhiên là nói những lời đã nói với Đại Trưởng lão cho Nhị Trưởng lão.

Nói Lưu Hỏa cường đại, không ai có thể đuổi kịp bước chân của hắn.

“Đúng vậy, Lưu Hỏa đặc biệt mạnh.” Cửu gật đầu nói.

“Tử Y Thần Nữ thì sao? Bọn họ không phải là một cấp bậc sao?” Nhị Trưởng lão có chút nghi hoặc.

“Nói như vậy.” Cửu suy nghĩ một chút nói:

“Đối với chúng ta mà nói, Lưu Hỏa và Tử Y Thần Nữ mạnh như nhau.

Nhưng nếu như đứng ở vị trí là, vậy thì không cách nào nhìn thấu Lưu Hỏa rốt cuộc có thể mạnh bao nhiêu.

Uy năng có thể cái thế, cảnh giới kỳ kỳ.”

Nhị Trưởng lão trầm mặc, không có bất kỳ cảm giác gì.

Bởi vì theo nàng, mạnh nhất chính là Đại Trưởng lão.

Mà Đại Trưởng lão thật ra còn đang ở hàng ngũ Đại Đạo.

Còn cách cảnh giới trong truyền thuyết một ngàn năm.

Sự tồn tại của Cửu có thể nói là đương thời không ai sánh bằng.

Nhưng Tử Y Thần Nữ sẽ mạnh hơn, mà đối với Tử Y Thần Nữ mà nói, Lưu Hỏa lại càng khoa trương.

Điều này là hoàn toàn không trong nhận thức.

Cuối cùng, nàng từ bỏ suy nghĩ về điều này.

Mà hỏi nguồn gốc Lục gia:

“Lục gia có nguồn gốc đặc biệt?”

“Nguồn gốc của Lục gia là sau khi thời đại Viễn Cổ kết thúc.

Gia đình bọn họ xây dựng một ngôi nhà mới ở trên ngọn núi Lục gia, sau đó bắt đầu kinh doanh quanh khu vực nhà mình.

Ở Tu Chân giới vững vàng trải qua sinh hoạt.

Mỗi thế hệ cũ phải nhìn thấy một thế hệ mới trưởng thành, phải nhìn thấy em bé ra đời để yên nghỉ.

Từ đó về sau, Lục gia liền xuất hiện.

Bắt đầu cắm rễ ở Tu Chân Giới.” Cửu mở miệng nói.

Nhị Trưởng lão cau mày, nàng biết đại khái cũng là những thứ này.

Lục gia có tổ huân, nhất định phải truyền thừa từ đời này sang đời khác.

Lục gia có hậu duệ hay không, so với mạng sống của bọn họ còn quan trọng hơn.

“Chỉ có vậy sao? Thiên Địa Trận Văn thì sao?” Nhị Trưởng lão hỏi.

“Thiên Địa Trận Văn là tổ truyền.” Cửu nói.

“Lấy ở đâu ra?” Nhị Trưởng lão hỏi.

“Chính là những người xây nhà nhật được trên mặt đất.

Bọn họ không biết nó là gì.

Nhưng biết nó là một thứ tốt.

Từ đó trở thành công pháp tổ truyền của Lục gia.

Tuy rằng không ai biết rốt cuộc có phải là công pháp hay không.

Chỉ là sự thật chứng minh, đúng là công pháp vô cùng khó lường, người tu luyện cường đại rồi tinh rồi mù.” Cửu nhìn Nhị Trưởng lão nói.

“Nói chẳng khác nào không nói.” Nhị Trưởng lão nói.

“Vậy người có biết người nhật được Thiên Địa Trận Văn tên gì không?

Người có biết hắn sống bao lâu không?

Người có biết thực lực của hắn như thế nào không?

Người không biết sao?” Cửu nhìn xem Nhị Trưởng lão hỏi.

Đổi mặt với vấn đề, Nhị Trưởng lão suy tư một lát, cuối cùng lắc đầu.

Nàng thực sự không biết.

“Thân vực có một quyển sách, nơi đó có ghi chép người xây nhà là ai, thậm chí còn ghi chép tất cả về hần.

Sinh ra khi nào, lấy vợ khi nào, có con khi nào.

Huy hoàng qua, xuống dốc qua, lại bình thường qua.

Cuối cùng cũng ghi chép hần sẽ tại khi nào chết đi.

Khi đó người sẽ phát hiện cuộc đời của hần chính là một bộ truyền kỳ.

Chỉ là... Chọn một con đường ngu ngốc tự cho là không then với lương tâm.” Lúc Cửu nói còn có chút tức giận.

“Ta có thể tìm thấy cuốn sách đó không?” Nhị Trưởng lão hỏi.

Cửu ngẫu nhiên nói đến người không biết cố gắng liền sẽ biểu hiện phần nộ.

Nhưng có phải thật sự phần nộ hay không, nàng liếc mắt một cái là có thể nhìn ra.

“Có thể, rảnh rồi đi tìm là được rồi.” Cửu trực tiếp nói.

“Thân là Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa, người đối với Lục gia hình như đặc biệt tốt.” Cửu còn chưa mở miệng, Nhị Trưởng lão đã trực tiếp phản bác:

“Người đối với tất cả mọi người rất tốt, nhưng ta vẫn cảm giác người đối với chúng ta tốt hơn người khác.”

Cửu nhìn chằm chằm Nhị Trưởng lão, kinh ngạc nói:

“Người học được quyền hạn độc nhất của ta từ khi nào? Bắt đầu đọc được lòng ta rồi?”

“...” Nhị Trưởng lão không để ý tới Cửu, xoay người rời đi.

Ở chỗ này không cách nào hỏi vấn đề về Lưu Hỏa, như vậy ở lại liền không có ý nghĩa.

Hỏi Cứu, nàng có thể tùy tiện hỏi.

Chương 1299: Tổ tiên Lục gia (2)

Tổ tiên Lục gia (2)

Mộ Tuyết tiến vào mệnh lý không gian, thấy được mệnh lý chân thân của Lưu Hỏa.

Đỉnh thiên lập địa.

Oa!

Trời đều xuyên thấu, kìm nén bức bối không khó chịu sao?

Lúc này nàng cảm giác ánh mắt Lưu Hỏa rơi xuống.

Như thế Mộ Tuyết mới có bộ dạng phục tùng nói khẽ:

“Lưu Hỏa đại nhân, ta có một vấn đề muốn hỏi người.”

“Người hỏi.” Thanh âm thuộc về Lưu Hỏa vang lên.

“Là như vậy Lưu Hỏa đại nhân, ta có một phu quân, ta muốn hỏi hẳn xem có thích ta hay không.” Mộ Tuyết cúi đầu yếu ớt mở miệng.

“Thích.” Lưu Hỏa mở miệng trả lời.

“Vậy hẳn có yêu ta không?”

“Yêu.”

“Vậy hẳn có cảm thấy quần áo hôm nay ta mặc đẹp không?”

Mộ Tuyết nói xong còn xoay người.

Hôm nay nàng không mặc váy, đó là áo len quần.

“Sẽ cảm thấy rất đẹp.” Lưu Hỏa vẫn mở miệng trả lời.

Không chút chần chừ.

“Lưu Hỏa đại nhân, ta muốn biết hẳn có đau lòng ta hay không.”

“Nhất định sẽ.”

“VẬY, VẬY TẠI SAO HẮN LẠI CẢN TA? HẮN KHÔNG THỂ CẢN VAI SAO?” Âm thanh Mộ Tuyết yếu ớt, bộ dáng rất ủy khuất.

“Thịt nhiều mà, hương vị tốt.” Lưu Hỏa theo bản năng trả lời.

“A?” Mộ Tuyết nhìn Lưu Hỏa vẻ mặt nghi hoặc.

“Có thể là bả vai tương đối rõ ràng, dễ dàng bị nhìn thấy.” Lưu Hỏa lại một lần nữa trả lời.

“VẬY...” Mộ Tuyết cúi đầu, nhúc nhích nói:

“Lưu Hỏa đại nhân, người nói xem hắN có phải là chó con hay không, còn cắn người.”

Lục Thủy: “...”

“Có thể là ăn miếng trả miếng đi.”

“Lưu Hỏa đại nhân thiên vị.”

“...”

Mộ Tuyết không đề ý chuyện này, mà là đổi câu hỏi:

“Ta còn có một vấn đề, Lưu Hỏa đại nhân, người nói phu quân kia của ta từ hôn thất bại, mấy ngày nay có phải sẽ tới tìm ta hủy hôn hay không?”

“Không...” Dừng lại Lục Thủy lập tức đổi miệng:

“Người có thể quá miễn cảm, trong lòng phu quân người nếu có núi biển, người chính là núi biển này.

Nếu có thế giới, người chính là thế giới.

Dù cho trong lòng hắN hẹp hòi, chỉ chứa được một hình bóng, người cũng nhất định là một hình bóng này.

Những thứ này làm sao có thể bỏ?”

“Hừ, Lưu Hỏa đại nhân trộm đổi khái niệm, núi biển là núi biển, thế giới là thế giới, đó cũng không phải là ta.” Mộ Tuyết quay đầu, trong mắt có chút ý cười.

“Núi biển xa xôi, pháo hoa nhân gian, không phải Mộ tiểu thư, lại đều là Mộ Tiểu thư.” Giọng nói Lưu Hỏa lại một lần nữa vang lên.

Nghe được những lời này, Mộ Tuyết dậm chân vài cái.

Sau đó vươn tay nói:

“Vây cho người ôm một chút đi.”

Lục Thủy trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Mộ Tuyết, sau đó ôm Mộ Tuyết vào trong lòng.

Giờ khắc này Mộ Tuyết ôm chặt Lục Thủy, nhẹ giọng nói:

“Ta muốn cắn người, Lục thiếu gia.

Nếu người không phục, tôi nay người có thể cắn lại.

Hừ hừ hừ!”

Lục Thủy: “...”

Nha Thần có phải bắt hấn mài răng không?

Đêm nay vụng trộm giúp nàng nhổ răng đi.

....

Theo vấn đề bắt đầu, linh thạch và thiết bị điện tử Cổ thành Họa Loạn nhanh chóng biến mất.

Bên Hải Yêu ai nấy đều trực tiếp bắt đầu ước nguyện.

Bởi vì muốn thiết bị điện tử, không cần phải vào không gian mệnh lý.

Kết nối có thể được gửi trực tiếp.

Giờ phút này toàn bộ Hải Yêu hoan hô lên.

Tất cả đều rất hưng phấn, các nàng rốt cục cũng có được thứ mình muốn.

Chờ mong rất lâu.

“Đồ đặc sẽ vào nước, các người cẩn thận một chút, xem có tín hiệu hay không.”

“Ta có tín hiệu, ta có thể dùng.”

“Ta cũng có thể chụp ảnh.”

“Ta có thể chơi trò chơi.”

“Trò chơi là gì?”

“Không biết, nói là nói như vậy.”

“Bộ đáng thật lợi hại.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

“Ta cầu nguyện muốn hack hẳn không cho ta, hại ta bị kéo đến bên trong đi, hù chết ta.”

“Vậy người muốn tới hack sao?”

“Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa, để ta chơi trò chơi bật hack, thể nghiệm một chút cảm giác bật hack.”

“Treo đâu?”

“Nàng không nói cho ta biết làm sao mở.”

“...”

Tất cả mọi người đang hoan hô.

Nhưng một người đàn ông cau mày.

Nữ Vương Hải Yêu nhìn thấy Lưu Hỏa, cũng nhìn thấy Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa.

Nàng hỏi những câu hỏi mà nàng luôn muốn hỏi.

Nàng muốn biết Triều Tịch tử tử còn sống hay không, nếu như còn sống nàng sẽ ở đâu?

Nàng hỏi câu hỏi đầu tiên và nhận được câu trả lời.

Triều Tịch tử tử quả thật còn sống.

Sau đó, nàng hỏi ở đâu ...

Vấn đề đã được sử dụng hết.

Oa!

Hỏi hạn không kịp.

Cầu thật lâu, Cửu cũng không nói cho nàng biết.

Nàng nhớ rõ cả tộc của mình đều là do Cửu sáng tạo, sao lại không mở cửa sau được chứ.

Bây giờ nàng muốn chết.

Sau đó, nàng nằm xuống và ngủ thiếp đi.

Trùng phạt bản thân đặt câu hỏi sai.

“Triều Tịch tỷ tỷ sẽ ở đâu? Sao nàng không quay lại?”

Không trở về, làm sao ta nằm đến chết đây?”

“Ai!”

Trước hết ngủ một giấc đi.

...

Tịnh Thổ nơi này cũng hoan hô lên, bọn họ chiếm được lượng lớn linh thạch, linh dược, đan dược.

Cuối cùng cũng có nhiều tài nguyên hơn.

Rốt cục, có nhiều tư nguyên hơn.

Bọn họ ngược lại là không thiếu, nhưng là ai không muốn càng nhiều hơn chứ?

Mộc Nhiễm cùng Danh Dữ Trọng đều hỏi vấn đề.

Nhưng dường như không có câu trả lời tốt.

Hôm nay Danh Dữ Trọng định rời đi.

“Người muốn trở về Minh Thổ?” Mộc Nhiễm có chút kinh ngạc.

“Đúng vậy, phải trở về.” Danh Dữ Trọng trầm thấp nói:

“Ta chung quy thuộc về bên kia, con đường vô địch phải trải ra bên kia, truyền kỳ phải truyền qua bên kia.”

“Nói người khác.” Mộc Nhiễm hỏi.

“Chân Thần nói, con đường thăng cấp của ta không ở Tịnh Thổ.

Không ở Tịnh Thổ kia khẳng định ở Minh Thổ.

Không trở về sẽ không thể thăng cấp.” Danh Dữ Trọng nói.

Mộc Nhiễm: “... Người không nghĩ tới hiện thế Tu Chân giới sao?”

Người không cảm thấy Minh Thổ an toàn hơn một chút sao?” Danh Dữ Trọng hỏi.

Mộc Nhiễm: “....”

Được rồi, nàng cũng cảm thấy.

Nói xong Danh Dữ Trọng liền cất bước rời đi.

Nhìn bước chân Danh Dữ Trọng rời đi, Mộc Nhiễm do dự hỏi:

“Người còn có thể đến Tịnh Thổ sao?”

Danh Dữ Trọng quay đầu nhìn về phía Mộc Nhiễm, nghiêm mặt nói:

“Ta tuy không ở Tịnh Thổ, nhưng Tịnh Thổ vẫn có truyền thuyết của ta.”

Nói xong, Danh Dữ Trọng dứt khoát rời đi.

Hắn sẽ mở ra một chương huyền thoại mới.

Nếu như Mộc Nhiễm chịu dẫn hắn dịch chuyển không gian đoạn đường, hắn khả năng có thể càng nhanh mở ra.

Bây giờ chỉ có thể đi.

...

‘Ha ha ha!’

Lệ Thiên Xích ngửa mặt lên trời cười to:

“Rất cục cho ta biết phản đồ là ai, lần này ta muốn bọn họ tiếp nhận nhiệm vụ, để cho bọn họ cảm nhận được nỗi sợ hãi của ta khi thấy Thiếu Tông chủ.”

“Bọn họ đang làm việc cho Thiếu Tông chủ, có thể được Thiếu Tông chủ che chở.” Ma Tu Hòa Vũ Diệp nói.

“Cho bọn hắn nhận nhiệm vụ, bọn hắn cuối cùng không tìm được người làm nhiệm vụ còn có thể để Thiếu Tông chủ ra mặt tìm người sao?”

Đừng mơ.” Lệ Thiên Xích tự tin nói:

“Ta đã cùng Chân Thần thương lượng đổi sách rồi, lần này vạn vô nhất thất.

Lần này nếu còn thất bại...”

Hòa Vũ Diệp nhìn, không nói gì.

Lệ Thiên Xích suy nghĩ một chút, sau đó nói:

“Ta mời người ăn điếm tâm.”

Ma tu Hòa Vũ Diệp: “... ha.”

“Người hỏi chuyện Tông chủ chưa? Chân Thần Cửu nói như thế nào?” Lệ Thiên Xích tò mò hỏi.

“Không khác lúc trước lắm, Tông chủ vẫn luôn ở đây, nhưng hẳn đã về hưu, mặc kệ chúng ta.

Mê Vụ Chi Đô không cách nào giam giữ được Tông chủ.” Hòa Vũ Diệp nhẹ giọng nói.

Không nhận được tin tức quá trực tiếp.

“Nói Tông chủ không cho nói, nói ra đối với chúng ta cũng không có chỗ tốt gì.

Hiện tại có Thiếu Tông chủ là đủ rồi.” Hòa Vũ Diệp nói.

Lệ Thiên Xích gật đầu, tỏ vẻ rõ ràng, quả thật rất nhiều năm rồi Tông chủ không xuất hiện.

Quá lâu rồi.

“Người có hỏi Thiếu Tông chủ chuyện thiệp mời không?” Lệ Thiên Xích hỏi.

“Không phải chỉ có một vấn đề sao?” Hòa Vũ Diệp tò mò nói.

“Người không cảm giác được sao?” Lệ Thiên Xích nhìn Hòa Vũ Diệp nói:

“Cửu cực kỳ dễ nói chuyện, ta liền thuận tiện hỏi nàng, nàng nói mấy ngày nữa sẽ biết.”

“...”

Cái này cùng không hỏi có gì khác nhau?

Qua một vài ngày, Thiếu Tông chủ đều thành hôn.

Chương 1300: Tổ tiên Lục gia (3)

Tổ tiên Lục gia (3)

Khi thù lao rơi xuống.

Vô số người bắt đầu lui ra.

Từng người một của Trùng Cốc nhận được ượng lớn linh thạch.

Một trăm người đã nhận được thù lao.

Giao dịch đã thành công.

Lần này, bọn họ kiếm được một khoản tiền nhỏ, cuối cùng đã thoát khỏi cuộc khủng hoảng tài chính.

Sau này an tâm phát triển là được, có thể tiếp tục tích lũy tài nguyên không lỗ.

Đừng chạy tới Lục Gia là được rồi.

Những người khác không cần phải lo lắng.

Bất kể là ai, đều phải bận tâm bọn họ ba phần.

Không ai dám tùy ý cướp của bọn họ, đến cướp bọn họ cũng không sợ hãi.

Chỉ sợ Lục gia đến cướp.

Một đám khẩu khí lớn thái quá, động một nửa, sao không đi cướp?

Được rồi, bọn họ đang cướp nó.

Lúc này Nữ Thần Hắc Ám, Chiến Thần, Diệu Tôn Cổ Phật tất cả đều lui ra.

Ba người nhìn thoáng qua nhau, cái gì cũng không nói mỗi người biến mất tại chỗ.

Bọn họ muốn trở về báo cho chúng kiến hết thảy.

Đối bọn họ mà nói cực kỳ trọng yếu.

...

Cổ thành Họa Loạn.

Lục Thủy từ trên không rơi xuống.

Hắn vỗ ngực.

Cảm thấy một chút đau đớn, may mắn thay cũng đã kết thúc.

Hắn rơi xuống mặt đất, nhìn về vị trí chông chát linh thạch phía sau, còn dư lại một phần.

Sau đó không chú ý.

Rốt cục thanh toán tất cả mọi thứ.

Có rất nhiều người đặt câu hỏi, những người đặt câu hỏi lộn xộn, nhiều hơn nữa.

Cũng may bắt Cứu, bằng không thì...

Thật đúng là đau đầu.

Những người này không thể hỏi vấn đề tu vi? Chính hắn đã đánh giá quá cao những người này.

Bọn họ quá hời hợt, tình cảm nam nữ có quan trọng như vậy không?

Cưới vợ sinh con có quan trọng không?

Được rồi, điều này quan trọng.

Nhưng những thứ như thế này, hỏi người khác thực sự có thể nhận được câu trả lời?

Hay là tâm lý có suy nghĩ, chỉ muốn nhận được sự đồng thuận?

Nếu như không chiếm được tán đồng, liền sẽ khư khư cố chấp, chứng minh chính mình là đúng.

“Răng Nha Thần có nhọt không?”

Lục Thủy sờ sờ trên người, cảm giác mình cắn Nha Thần, không đau.

Lục Thủy đứng ở vị trí tường rào, nhìn thấy mặt trời lặn, hôm nay sắp hết.

“Tôi nay có việc phải làm không?”

Lục Thủy đang suy nghĩ.

Nghĩ đi nghĩ lại, cũng không có gì để làm.

Đi tìm Nha Thần?

Tôi nay không thích hợp, các nàng sẽ thảo luận hỏi vấn đề.

Nếu không hẳn đều muốn ăn miếng trả miếng.

Nha Thần cũng nói như vậy.

Lục Thủy ngồi ở một bên, lấy ra thiên địa trận văn, bắt đầu tự hỏi hành trình tiếp theo.

Đã tháng mười hai, qua hơn mười ngày chính là ngày đại hôn.

Hắn vẫn còn một thời gian dài.

“Ngày mai bắt đầu gửi thiệp mời, nhiều nhất trong hai ngày là có thể hoàn thành.”

Hắn Thất giai Nhập Đạo, có thể mở cửa không gian bất kỳ lúc nào.

Nếu vội vàng, hắn có thể hoàn thành nó trong một ngày.

Không giống như trước đây, cần phải đi xe buýt.

Sẽ mất rất nhiều thời gian.

Như vậy hắn bắt đầu từ ai đây?

Lục Thủy cẩn thận suy nghĩ một chút, phát hiện có rất nhiều người cần phát.

Sau đó, từ thời gian.

Người thời kỳ viễn cổ tới trước, tu vi từ cao xuống dưới.

Vậy phải phát cho Cửu thể nào?

Cửu bất kể thể nào nhìn, đều phải xếp ở vị trí thứ nhất.

Nàng ở bên cạnh Nhị Trưởng lão...

Muốn hay không vẫn quên đi, xé đi.

Phía sau là người trong danh sách thí thân, cùng Đau Răng Tiên Nhân cùng Cầu Tử.

Có vài người ở Lục gia, cứ đặt trực tiếp ở cuối cùng đi.

Sau khi phát thiệp mời, chính là chuyện của Minh Nguyệt bọn họ.

Cái này không đặt ở sau khi kết hôn, mấy ngày tới phải đi Mộ gia.

Tới Mộ gia hủy hôn luôn?

Lục Thủy động tâm.

Phải biết rằng, lúc này hấn Thất giai, hấn Thất giai chỉ cần có đủ sức mạnh thiên địa, là có thể áp chế Mộ Tuyệt.

Nhưng...

Vừa rồi Mộ Tuyệt mới hỏi cái này, hấn thật sự đi.

Hậu quả là nghiêm trọng.

Mộ tiểu thư không chơi nổi.

Kế hoạch lớn ở ngay trước mắt, từ bỏ cảm giác có chút đáng tiếc.

Nếu không, truyền một tin đồn qua, sau đó đi qua tặng quà?

Lại trách cứ Mộ gia một chút, cư nhiên truyền ra lời đồn thái quá như vậy?

Cảm thấy không phù hợp lắm.

Thời gian quá gần.

“Thiếu gia, tất cả mọi thứ đều đã thu thập xong.” Chân Võ Chân Linh đi tới phía sau Lục Thủy nói.

Bọn hấn lại gặp được Cửu.

Sau đó...

Khả năng về sau sẽ có chút khổ.

Nghe được Chân Võ Chân Linh nói, Lục Thủy khẽ gật đầu, sau đó đi vào trong thành.

“Đi dạo một chút đi.”

Sau khi đi dạo xong, nên đưa tòa thành này một đoạn đường.

Chuyện về tộc Bất Tử như vậy đã hoàn toàn chấm dứt.

Tòa thành này sau này sẽ như thế nào, hắn cũng không biết.

Nhưng tuyệt đối sẽ không giống như trước kia, ngẫu nhiên xuất hiện ở một chỗ nào đó trong Tu Chân giới, sau đó để cho người tiến vào.

Cuối cùng nó biến mất.

Lục Thủy cất bước đến trước đường, đường phố nơi này đã được khôi phục.

Đường phố hoàn chỉnh, làm cho người ta có loại cảm giác bất cứ lúc nào cũng có người xuất hiện.

Và trên các bức tường của đường phố, hắn nhìn thấy các bức tranh .

Trên đó là những bức tranh về hình dạng của chợ đêm lúc trước, phong cách cổ xưa, thiết bị hiện đại, đường phố hiện đại.

Thật là... Phá hủy thành phố.

Nhưng đây chính là thứ tộc Bất Tử lưu lại, có lẽ đối với bọn họ mà nói, khi đó là những ngày vui vẻ nhất.

Cũng là ngày thư giãn nhất.

Băng qua đường phố, bọn họ đến quảng trường, nơi có những bức tượng đá.

Ở giữa tượng đá là Cố Lý, bên cạnh Cố Lý có một thiếu nữ, là Chương môn Thiên Nữ.

Pho tượng nàng có vẻ mặt cẩn thận, dường như lúc nào cũng lo lắng bị mất.

Mà sau pho tượng, có một vách đá, trên vách đá khắc họa tất cả mọi người tộc Bất Tử.

Lần này phía trước nhất là Chương môn Thiên Nữ mang theo ý cười, giống như được tất cả bọn họ ủng hộ, tất cả mọi người chúc phúc.

Đi qua vách tường, Lục Thủy nhìn thấy phía sau còn có một bức tranh.

Là tranh tộc nhân tộc Bất Tử đứng ở cửa thành, mà đối diện cửa thành là Chương môn Thiên Nữ đứng ở trên cao.

Lúc này Chương môn Thiên Nữ đang hướng về phía Cổ thành Họa Loạn phát tay cáo biệt.

Là hình ảnh tĩnh, nhưng lại làm cho người ta cảm giác hình ảnh đang động.

Lục Thủy nhìn thoáng qua, sau đó đi về phía nơi khác.

Đi qua lâm viên,

Đi qua nơi ở, đi qua đại điện.

Thậm chí còn lên tế đàn trệ cao.

Thần huyết vẫn còn ở đó.

Lại tới đây Lục Thủy liền không còn lưu lại.

Nơi này đều đã xem hết.

“Đi thôi, đưa một cái thành này.”

Thanh âm của Lục Thủy truyền ra.

Là nói cho Chân Võ Chân Linh nghe.

Lúc này Chân Võ Chân Linh tự nhiên đi theo phía sau Lục Thủy, nơi này vạn vạn hỗn loạn đã biến mất, bọn họ tự nhiên cũng có thể tiến vào.

Một nơi tuyệt vời.

Rõ ràng là một đám người mạnh tới cực hạn, cuối cùng lại là loại kết quả này.

Bọn họ đối với mấy cái này không hiểu rõ, nhưng là vẫn cảm giác có chút cô đơn.

Sau đó ba người bọn họ chậm rãi bay lên không trung.

Lục Thủy nhìn cự thành dưới chân, cuối cùng vươn một chưởng ấn xuống phía dưới.

Giờ khắc này nước biển bắt đầu khởi động, Cổ thành Họa Loạn bắt đầu chìm vào trong nước.

Lục Thủy cứ như vậy nhìn thành cổ biến mất trên mặt biển.

Kể từ đó, truyền thuyết về Cổ thành Họa Loạn sẽ bị phai nhạt.

Tạm biệt.

Chương 1301: Người thật sự cho rằng người là vô địch sao? (1)

Người thật sự cho rằng người là vô địch sao? (1)

Cổ thành Họa Loạn, hoặc là nói Cổ thành Thiên Tai, dưới ánh mắt Lục Thủy, chìm vào biển sâu.

Cuối cùng sẽ như thế nào, không ai biết.

Chỉ là người bình thường muốn đi vào là rất khó.

Lục Thủy chậm rãi hạ xuống, đứng trên thuyền Chân Võ lấy ra.

“Thiếu gia muốn đi đâu?” Chân Võ mở miệng hỏi.

“Lái về phía trước là được.” Lục Thủy nói.

Không có mục đích gì, ngày mai hẳn sẽ bắt đầu gửi thiệp mời, vì vậy đi đâu cũng không quan trọng.

Dù sao hẳn cũng có thể trực tiếp mở cửa đi qua.

Hiện tại liền đọc sách.

Ngồi ở ghế cao phía trước, Lục Thủy mở ra Thiên Địa Trận Văn.

Lúc này một vệt ánh sáng rơi xuống.

Là Chân Linh lấy đèn ra, trôi nổi trên thuyền.

Vừa vặn thích hợp để đọc.

...

Nam Thành.

ông chú bảo vệ đeo kính râm, nhìn chân trời, có một loại bi thương không thể nói nên lời.

Ngày mai, hẳn có một kiếp nạn lớn.

Một kiếp này có thể vượt qua hay không là hai chuyện.

Do dự một chút, hẳn lấy kính râm ra, lấy vải đen ra.

Anh ta bịt mắt lại, sau đó lại đeo kính râm lên.

Tiếp theo hẳn đóng cảm giác đối với đại đạo mạch lạc.

Như vậy mới có một đường sinh cơ.

Những năm này hẳn không làm qua chuyện gì vô cùng nguy hiểm.

Cũng không đắc tội với người nào phi thường nguy hiểm.

Ngoại trừ Thiên Sinh Thần.

Hắn có thể nói là thận trọng cẩn thận, làm bảo vệ ở trường học.

Không dám lười biếng một ngày nào.

Nhưng đại kiếp nạn vẫn đến như cũ.

Có chút phiền muộn.

“Ngày mai, sẽ xảy ra chuyện gì?”

Hắn tò mò, nhưng hẳn tuyệt sẽ không bao giờ nhìn xem.

Càng sẽ không thoát khỏi nơi này, hẳn có thể cảm giác được, kiếp này nhất định phải đổi mặt.

Thời đại này thực sự làm cho hẳn không thể nào hiểu được.

Cổ Lý đi rồi, Chân Thần thỉnh thoảng xuất hiện.

Sự tồn tại của khủng bố sẽ luôn luôn xuất hiện trên bầu trời.

Trời đất trình tường, tồn tại không rõ có thể giáng thế.

Tóm lại, mặc kệ chuyện gì, đều sẽ xuất hiện ở thời đại này.

Thở dài một tiếng.

Ông chú bảo vệ mở hộp mì gói của hẳn, hôm nay thêm trứng muối.

Ngày mai có thể ăn được hay không, đều là ẩn số.

...

“Người hỏi vấn đề gì?”

Trong phòng khách, Sơ Vũ tò mò hỏi Kiếm Lạc bên cạnh.

Kiểm Lạc ôm gối ôm, tựa cằm vào gối ôm, liếc Sơ Vũ một cái nói:

“Hỏi làm thế nào đề phòng người tốt nhất.”

“Người ngược lại rất tự tin.” Sơ Vũ ngáp một cái, tùy ý nói.

“Chính người nói ta xinh đẹp, dáng người tốt.” Kiểm Lạc nói.

“Ta chỉ đang trần thuật sự thật, nhưng...” Sơ Vũ nhìn Kiểm Lạc nói:

“Dễ nhìn hơn người, so với dáng người của người đẹp hơn, ta thấy nhiều rồi.”

Nhiều sự tử như vậy.

Cũng không phải không có ai đẹp hơn Kiểm Lạc.

“Vậy người đã hỏi gì?” Kiểm Lạc lạnh lùng nhìn Sơ Vũ hỏi.

“Ta hỏi câu hỏi về tiểu thuyết, nhưng Chân Thần đã hỏi ta một câu hỏi đặc biệt thú vị, người biết là gì không?” Sơ Vũ nhìn Kiểm Lạc nói.

“Ta muốn tu luyện.” Kiểm Lạc đứng lên, trực tiếp đi về phía phòng.

Sơ Vũ cũng không thèm để ý, pha trà đi gõ chữ.

Lần này nhất định có thể hot.

...

Hải vực Vô Tận.

Có ánh sáng hiện lên, dưới ánh đèn là một chiếc thuyền nhỏ.

Có người đang ngồi trên ghế cao ở mũi thuyền đọc sách.

Con thuyền đang di chuyển chậm rãi.

Không biết đi về hướng nào.

Chân Võ Chân Linh không biết tính toán của Thiếu gia, cho nên chỉ cảnh giác xung quanh, phòng ngừa ngoài ý muốn xuất hiện, từ đó ảnh hưởng Thiếu gia đọc sách.

Đại hôn của Thiếu gia sắp tới, hẳn là muốn đi gửi thiệp mời.

Nhưng như vậy muốn gửi thiệp mời như thế nào?

Bọn họ cũng không biết.

Im lặng chờ đợi.

Lục Thủy nhìn Thiên Địa Trần Văn, cảm nhận được lên Thất giai, tốc độ tích góp sức mạnh thiên địa trần nhanh hơn rất nhiều.

Hoặc rất nhanh.

Lại tích góp một tháng như vậy, hẳn có cảm giác sắp vô địch.

Nhưng...

Một tháng sau hẳn đã Bát giai.

Càng vô địch hơn.

Sau đó góp nhặt thêm một tháng...

Khi đó, chưa tới Đại Đạo thì cũng đã Cửu giai.

Như thế xem ra, sức mạnh thiên địa tích góp, hoàn toàn không nhanh bằng tốc độ tiến giai của hắn.

Gột càng nghiêm trọng, tốc độ tiến giai của hắn càng nhanh.

Sau Bát giai, biết đâu hai ngày tấn thăng cấp một thì sao?

Quá kinh khủng.

Sau Đại Đạo, thiên địa liền không gột được hắn.

Lúc đó...

Mấy người Đế Tôn sẽ phải lo lắng.

Chuyện Lục giải quyết được, thì không tính là chuyện.

“Đột nhiên phát hiện vận khí giải quyết của Lục thật sự rất tốt, một anh trai lợi hại, cộng thêm một chị dâu lợi hại.”

Như thế, dù gây chuyện thế nào, cũng có người ôm cho nàng.

Muội muội như thế, không đánh cũng bắn khoăn.

Sáng sớm.

Lục Thủy nhìn hào quang hiện ra từ mặt biển.

Ánh sáng bắt đầu chiếu rọi hải vực Vô Tận.

Một ngày mới bắt đầu.

Lúc này, Chân Linh bùng bữa sáng tới, nàng nhẹ nhàng thu hồi ánh đèn, lên tiếng:

“Bữa sáng của Thiếu gia.”

Lục Thủy nhìn điếm tâm, sau đó, cầm một miếng bắt đầu ăn.

Không đánh răng, dễ dàng sâu răng.

Hắn biết rõ đau răng rất khủng bố.

Đều là cha hắn hại.

Chương 1302: Người thật sự cho rằng người là vô địch sao? (2)

Người thật sự cho rằng người là vô địch sao? (2)

Trời sáng rõ.

Lục Thủy khép lại Thiên Địa Trận Văn, nói:

“Có tin tức đặc biệt gì không?”

“Hỏi Nhạc Phong bọn họ, đối với thù lao không có người đưa ra chất vấn.

Hắn đều tương đối hài lòng.” Chân Võ mở miệng nói.

Có vài đáp án của vấn đề, Lục Thủy cũng rất tò mò.

Đáng tiếc không có cách nào biết.

Dù sao trả lời vấn đề là Cửu, nói Cửu là toàn tri, thật không quá đáng.

Chỉ là rất nhiều chuyện nàng không nói mà thôi.

“Tộc trưởng bọn họ đã bắt đầu chuẩn bị hôn lễ, mấy ngày nay khả năng sẽ để Thiếu gia trở về.” Chân Võ suy nghĩ tiếp tục nói:

“Ba thế lực lớn không có bất kỳ hành động dư thừa gì, chỉ là tiếp tục chuyện lúc trước của bọn họ.”

Lục Thủy khẽ gật đầu, xem ra đúng là không có chuyện gì.

“Người Thiếu gia muốn tra, đến nay không có tin tức gì.

Nhạc Phong bọn họ vẫn đang tra.” Chân Võ lại nói.

Người này Lục Thủy cũng cảm giác rất kỳ quái.

Ghi chép của đối phương, tuyệt đối là chân thực.

Có thực lực đi vào Thái Sơ chi địa, có thực lực qua lại Mê Vụ Chi Đô, cái người nào có thể làm được?

Mê Vụ Chi Đô chỉ có cấp bậc như Đại Trưởng lão mới có thể tùy ý qua lại.

Thái Sơ chi địa, cho dù là Đại Trưởng lão, muốn đi vào cũng phi thường khó khăn.

Người kia dùng mười năm.

Thế nhưng khi đó người kia mới mấy tuổi?

Hắn sống tới đa hơn một trăm tuổi, thư pháp vẫn còn chút thành tựu, ba mươi năm mươi tuổi, không sai biệt lắm.

Ba mươi năm mươi tuổi, đi vào Thái Sơ chi địa...

Quả thực không dám nghĩ.

Thiên phú số một nơi đây, có một không hai.

Thế nhưng, một người như vậy, người có thể xưng truyền kỳ này, thế mà không lưu lại một tia một hào vết tích tại Tu Chân giới.

Không có người ghi nhớ hắn, không có văn tự ghi chép hắn.

Rõ ràng không hợp lý.

Có lẽ là chính hắn lựa chọn tử vong, tự mình lựa chọn biến mất trong Tu Chân giới.

Không để lại vết tích.

Có cơ hội có thể hỏi Cửu một chút, nàng hẳn phải biết.

Sau khi Chân Võ báo cáo tin tức xong, Lục Thủy liền thu hồi Thiên Địa Trận Văn, cất bước rời ở trên mặt nước.

Xung quanh hai mét nước biển bình tĩnh dưới chân hắn, như là mặt kính không gợn sóng.

Như thế, sẽ không bởi vì sóng biển dẫn đến giày bị ướt nhẹp.

Chân Võ Chân Linh lập tức thu thuyền đi ra sau lưng Thiểu gia, bọn họ biết Thiểu gia định dùng thủ đoạn khác.

Khi Chân Võ Chân Linh đi tới, Lục Thủy đang suy nghĩ.

Cửu tạm thời bỏ qua, dù sao cũng bên Nhị trưởng lão.

Như vậy vị thứ nhất phát, là Kiếm Nhất.

Kiếm Nhất trước mắt không lưu lại ý thức, như vậy phải đặt thiệp mời ở đâu?

Mê cung Kiếm Nhất Phong sao?

Do dự một chút, Lục Thủy có một ý nghĩ.

Sau đó cổng không gian mở ra.

“Đuổi theo.”

Lục Thủy cất bước đi vào cổng không gian.

Chân Võ Chân Linh hơi kinh ngạc, Thiếu gia có thể mở cổng không gian rồi?

Chỉ là trước đó giống như dùng qua một lần, có thể lại có chút khác biệt.

Trước đó Thiếu gia rất ít dùng, hẳn là có gì hạn chế.

Hiện tại khác biệt, Thiếu gia tân thăng thất giai, cổng không gian có thể tùy tiện mở.

Không suy nghĩ nhiều, bọn họ lập tức đuổi theo kịp bước chân Thiếu gia, biến mất tại trong cánh cửa không gian.

Khi bọn hắn lại một lần nữa xuất hiện, phát hiện chính mình đan trong kiến trúc tương đối to lớn.

Bất quá liếc mắt một cái, Chân Võ Chân Linh liền nhận ra.

Là Hoàng cung Tịnh Thổ

Thiếu gia thế mà trực tiếp đến nơi này.

“Đi thôi.”

Lục Thủy nói khẽ.

Sau đó từng bước một đi vào bên trong đi.

Hắn không làm kinh động bất luận kẻ nào, cũng không làm kinh động tất yếu.

Đi vào bên trong, Tịnh Thổ dẫn đầu mở cửa, hoan nghênh Lục Thủy.

Một đường thông suốt.

Chốc lát.

Lục Thủy đi vào chỗ sâu Hoàng cung, trước một gian nhà.

Lần này hẳn không tùy tiện đi vào, mà gõ cửa một cái.

Cộc cộc!

Tiếng đập cửa vang lên.

“Vãn bồi Lục Thủy, có việc cầu kiến.”

Âm thanh rơi xuống không bao lâu, cửa liền mở.

Lục Thủy mang theo Chân Võ Chân Linh đi vào, nhìn thấy Cơ Tâm vẫn đang ngồi tại chỗ.

“Lục Thiếu gia có việc?” Tay Cơ Tâm đặt ở trên thư tịch.

Là Kiếm Nhất cờ vây truyền.

“Là có một số việc.” Lục Thủy lấy ra hai tấm thiệp mời, nói:

“Đây là thiệp mời.”

Nói xong liền đưa cho Cơ Tâm.

Tiếp nhận thiệp mời Cơ Tâm có chút ngoài ý muốn:

“Ngươi mấy tuổi?”

“20 tuổi.” Lục Thủy nhẹ giọng trả lời.

“20 tuổi thành hôn, có chút sớm...” Nói đến đây, Cơ Tâm run lên, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Lục Thủy nói:

“Ngươi đã tu vi gì?”

“Vừa mới tấn thăng Thất giai Nhập Đạo.” Lục Thủy thành thật trả lời.

Hắn xác thực vừa mới tấn thăng Thất giai Nhập Đạo.

“Đã có ai nói với ngươi, cái này không bình thường chưa?” Cơ Tâm nhìn Lục Thủy hỏi.

Lục Thủy: “...”

Không có không bình thường, chỉ là các ngươi ít hiểu biết.

Cơ Tâm không để ý quá nhiều, Lục Thủy là đặc thù, nàng đương nhiên cảm thấy.

Bởi vì đối phương có thể đi vào Mê Đô.

Loại người này có thể bình thường sao?

Nàng nhìn hai tấm thiệp mời một chút, tự nhiên cũng nhìn thấy tên của Kiếm Nhất.

“Ta không có cách nào đi.” Cơ Tâm buông thiệp mời xuống nhẹ nói.

Hiện tại nàng chỉ là một sợi tàn hồn tùy thời đều có thể biến mất, không có cách nào tham gia hôn lễ của Lục Thủy.

“Tiền bối thật ra có thể đi một chuyến, có lẽ có thể nhìn thấy Cửu.” Lục Thủy nói.

Không có Kiếm Nhất, Cơ Tâm xác thực rất khó đi.

Chỉ là có Cửu liền không giống, ở thời kỳ Viễn Cổ, tất cả mọi người đều muốn cho Cửu mặt mũi.

Đây chính là mặt mũi của Thiên Địa Độc Nhất Chân Thần.

Quét sạch toàn bộ tu chân giới thời Viễn Cổ.

Người có mặt mũi, không có một ai không biết nàng.

Người không nể mặt nàng, bình thường đều không phải cường giả.

Cảnh giới không đủ, tiếp xúc không đến Thiên Địa Độc Nhất Chân Thần.

Chân Thần cũng sẽ không tìm tới cửa.

“Cửu?” Cơ Tâm có chút khó có thể tin nhìn Lục Thủy:

“Nàng còn sống?”

“Chết rồi, chỉ là một sợi quyền năng nhập thân vào trên người một vị tiền bối nhà ta.”

“Tiền bối nhà ngươi?” Cơ Tâm có chút không hiểu.

Bất quá nàng lấy ra một viên tiểu trân châu, sau đó động tay, trân châu châu bay đến trước người Chân Linh:

“Mang theo nó, ngày đó ta sẽ đi qua.”

Đang đợi được Lục Thủy sau khi cho phép, Chân Linh thu hồi trăn châu:

“Vãn bối sẽ bảo tồn tốt.”

“Còn có một vài việc, muốn nói với tiền bối.” Thiệp mời đã giao ra, nên nói chuyện khác:

“Vị trí của tiền bối Minh đã tìm được, Mê Đô kia đã phát hiện.

Có lẽ...

Tiếp đó không lâu, liền có thể mang tiền bối hoàn thành nguyện vọng.”

Cơ Tâm nhìn Lục Thủy, trầm mặc chỉ chốc lát.

Sau đó mới mở miệng nói:

“Người thật sự có chút khó tin.”

Lục Thủy không nói lời nào, mà là cúi đầu từ biệt Cơ Tâm.

Hắn muốn đi nơi khác.

Cơ Tâm nhìn Lục Thủy rời đi, nhìn Kiếm Nhất cờ vẫy truyền một chút.

Cuối cùng, nàng biến mất ngay tại chỗ.

Cuốn sách rơi xuống trên ghế.

...

Lục Thủy rời khỏi Hoàng cung Tịnh Thổ, hắn mang theo Chân Võ Chân Linh một bước biến mất tại chỗ.

Lại một lần nữa xuất hiện, vẫn ở bên trong vùng Tịnh Thổ.

Chỉ là đi vào một rừng cây.

Là nơi Mộc Nhiễm ở.

Mà nhìn thấy Lục Thủy đột nhiên xuất hiện, Mộc Nhiễm giật mình kêu lên.

Nàng đang ngẩn người, lập tức đi đến trước mặt Lục Thủy, cung kính nói:

“Tiền bối, ngài làm sao tới.”

Lục Thủy lấy thiệp mời ra, đưa cho Mộc Nhiễm nói:

“Cái này cho các người.”

Mặc dù Mộc Nhiễm không phải người thế giới bên ngoài, nhưng vẫn rõ ràng đây là cái gì.

Nàng nhận lấy thiệp mời, nhìn xuống, phát hiện có viết tên nàng và Danh Dữ Trọng.

“Hai, hai cái tên?” Mộc Nhiễm trong lúc nhất thời có chút kinh ngạc.

Chỉ là người thành hôn là Lục Thủy cùng Mộ Tuyết, chính là hôn lễ của tiền bối.

Điều này...

Đây là một vinh dự lớn.

“Danh Dữ Trọng không phải cũng ở Tịnh Thổ sao?” Lục Thủy nhìn Mộc Nhiễm tò mò nói:

“Có vấn đề sao?”

“Không có.” Mộc Nhiễm lập tức nói.

Chết tiệt, Danh Dữ Trọng đã rời đi vào ngày hôm qua.

Nàng cần phải đuổi theo, hy vọng hắn còn chưa vào Minh Thổ.

“Chúng ta nhất định sẽ đứng giờ đến Lục gia.” Mộc Nhiễm mở miệng nói.

“Hai người biết đường không?” Lục Thủy có chút tò mò.

Những người này chưa từng ra khỏi Tịnh Thổ hay Minh Thổ mà?

Biết Lục gia ở đâu không?

Mộc Nhiễm: “...”

“Chân Linh.” Lục Thủy kêu lên một tiếng.

Chân Linh lập tức đưa bản đồ trên mặt đất cho Mộc Nhiễm, cùng với thiết bị có thể liên lạc:

“Công chúa Mộc Nhiễm có vấn đề có thể liên lạc với ta trước tiên, ta sẽ dẫn đường cho các ngươi.”

Đó là bốn phận của họ.

Chào đón khách quý là chuyện cơ bản nhất.

Bằng không khách không thể tìm thấy đường, không phải trò đùa?

Vậy sẽ làm mất thể diện Lục gia.

Có thể làm Thiếu gia mất mặt, nhưng tuyệt đối không thể làm Lục gia mất mặt.

Đặc biệt là vì bọn họ.

Mệnh lệnh của Thiếu gia, chính là thể diện Lục gia.

Ngỗ nghịch Thiếu gia, chính là ngỗ nghịch Lục gia.

“Đa tạ.” Mộc Nhiễm cảm tạ rất chân thành.

Bởi vì nàng thực sự không biết, nàng không biết phải mất bao lâu.

Nếu không thể tới...

Tiền bối khả năng không nói gì thêm, nhưng bọn hắn sẽ không có cách nào tha thứ chính mình.

Phải biết rằng, đây là thành hôn cấp cao nhất Tu Chân giới.

Bọn họ đã nhận được lời mời, nhưng cuối cùng bởi vì bọn họ không thể tìm thấy địa phương, đến muộn...

Cả đời này đều phải hối hận.

Sau khi Chân Linh đưa bản đồ, Lục Thủy liền cáo từ rời đi.

Hắn từng bước đi ra, mang theo Chân Võ Chân Linh biến mất tại chỗ.

Mộc Nhiễm cúi đầu cung tiến.

Lúc này, phụ thân cùng huynh đệ tỷ muội của Mộc Nhiễm tới đây.

Bọn họ ở tương đối gần, thấy được vị tiền bối này đến, chỉ là không dám tới quấy rầy.

“Thiếp mời hôn lễ? Cái này ngay cả Tân Hoàng cũng không có đi?”

“Toàn bộ Tịnh Thổ chỉ có Mộc Nhiễm có, ta có thể cùng đi sao?”

“Ta cũng muốn đi.”

“Mặt trên viết tiêu tử Minh Thổ kia.”

Thời điểm này rất nhiều người khó chịu, tại sao một cái tên khác không phải là họ.

“Cha, con phải đi tìm Danh Dữ Trọng, sau đó hỏi Chân Linh bọn họ, có thể mang theo người nhà hay không.” Mộc Nhiễm mở miệng nói.

Tiền bối mời, nàng không tìm cũng không được.

Chuyện Mộc Nhiễm nói, không ai dám cự tuyệt.

Cự tuyệt đó không phải là đang đối nghịch với vị tiền bối kia sao?

Sự tồn tại vĩ đại đó làm cho toàn bộ Tịnh Thổ sợ hãi.

Bọn họ nào dám phản kháng.

Chương 1303: Người thật sự cho rằng người là vô địch sao? (3)

Người thật sự cho rằng người là vô địch sao? (3)

Nam Thành.

Một quán cà phê ngoài trời trong công viên.

Vị trí tương đối trống trải, có một bộ bàn ghế, bên cạnh là một người đàn ông tóc đỏ đẹp trai, đối diện hẳn ngồi một người phụ nữ mặc trang phục chức nghiệp.

Trưởng thành, ôn trọng, xinh đẹp.

Là một tu chân giả Tam giai.

“Công việc này quả thật không có sơ suất gì, người hoàn thành rất tốt.

Có hiểu gì không bất cứ lúc nào cũng có thể hỏi ta.

Nhân tiện, bây giờ người sống ở đâu?

Lát nữa ta đưa người về?” Lâm Tích thân là tổng giám đốc nhẹ giọng hỏi.

Lúc nói, cố ý vô tình liếc mắt nhìn người đàn ông đối diện một cái.

“Chuyện này sẽ không làm phiền Lâm tổng.” Ma tu Huyết Trần trả lời.

Hắn có thể nói chính mình sống ở phệ tích sao?

Tiền lương vẫn chưa được trả, chỉ là có thể đi cùng lần trước thoát nhìn là con trai của người kia mượn.

Thằng nhóc kia quá đẹp trai, hẳn là con trai hắn.

Có ba phần đẹp trai của hắn.

“Ha ha.” Lâm Tích nhẹ giọng cười cười nói:

“Không có việc gì, đều là đồng nghiệp, đến lúc đó có nhu cầu gì có thể tùy thời đề cập, công ty cũng là quản lý nhân tính

hóa.”

Ma tu Huyết Trần vừa mới tỉnh mở miệng.

Đằng sau đột nhiên phát ra âm thanh:

“Hai người đang hẹn hò?”

Thanh âm vang lên trong nháy mắt, ma tu Huyết Trần lập tức nhìn về phía sau xem xét.

Lâm Tích cũng nhìn qua.

Trong lòng vốn có chút mừng thầm.

Nhưng rất nhanh sắc mặt không đẹp lắm.

Nàng nhìn thấy là ba người, hơn nữa là ba tu chân giả, vị tu vi Nhị giai ở giữa kia không hề lo lắng.

Mà hai vị bên cạnh, hẳn là Tứ giai, hoặc là Ngũ giai...

Đây là Thiếu gia nhà ai sao?

Loại người này phiền toái nhất, có thể vì một ít chuyện nhỏ liền sẽ làm to chuyện.

Có phải vì sự xuất hiện của nàng không?

“Ba vị có chuyện gì không?” Nàng đứng dậy ngay lập tức.

Hy vọng ba người này chỉ là đi ngang qua.

Thế lực tông môn của nàng không kém, ở Tu Chân giới cũng là môn phái trung đẳng, coi như là đại môn đại phái.

Chỉ cần không quá nghiêm trọng, hẳn là đều có thể để đối phương mấy phần tình mọn.

“Vị tiên tử này không cần để ý, chúng ta cũng không phải tìm ngươi.

Mà là tìm vị tiên bối này.” Lục Thủy nhẹ giọng giải thích.

Hắn đến gửi thiệp mời, không phải đến đối địch.

Lịch sự luôn luôn tốt.

Chỉ là hắn cũng không phải trực tiếp xuất hiện ở chỗ này.

Mà xuất hiện ở phụ cận, sau đó nhìn thấy ma tu Huyết Trần ở chỗ này, lại đây hỏi một chút.

Bọn họ chắc chắn không hẹn hò, chỉ là tò mò hỏi lại.

Không có ý gì khác.

“Tiền bối?” Lâm Tích có chút kinh ngạc nhìn nam nhân đối diện.

Nàng nhìn thế nào cũng là người bình thường, còn là một nhân viên bình thường dễ mắc sai lầm, còn có thể gây sự.

Bởi vì quá đẹp trai, nàng...

Bởi vì quá khó giải quyết, nàng mới tự mình dạy bảo.

“Lục Thiệu gia có vấn đề gì muốn hỏi?” Ma tu Huyết Trần cau mày.

Hắn biết đều đã nói, cơ bản cũng không có gì có thể nói được.

Lâm Tích có chút ngoài ý muốn, sau đó ngồi xuống, im lặng lắng nghe.

Lục Thiệu gia?

Là Thiệu gia nhà ai?

Không thể nghi ngờ, không dễ chọc.

Lục Thủy cười cười nói:

“Lần này không phải đến hỏi tiền bối vấn đề, mà là tới đưa đồ.” Lục Thủy lấy thiệp mời ra giao cho ma tu Huyết Trần.

“Hôn lễ?” Ma tu Huyết Trần trực tiếp cự tuyệt nói:

“Không đi.”

“Tiền bối không suy tính một chút? Có lẽ có thể kết bạn với một số cường giả.” Lục Thủy cũng không thèm để ý có đi hay không.

“Cường giả?” Ma tu Huyết Trần khinh thường nói:

“Có thể mạnh như ta sao?”

Ngoại trừ ba người Tiên Mục, Kiếm Nhất đã chết, Cố Lý cũng đã chết.

Còn ai mạnh mẽ hơn ta nữa sao?”

Tiền bối, ngài thật đúng là tự tin.” Lục Thủy nhìn ma tu Huyết Trần thanh âm mang theo ý cười:

“Mặc dù nói là sự thật, nhưng tiền bối chỉ tính người thời Viễn Cổ.

Đương kim Tu Chân giới, cũng không yếu như vậy.

Ở trước mặt mấy vị trưởng bối kia của ta, tiền bối nhiều lắm là ở trên người hấn mở một vài lỗ thôi.”

Dừng một chút, Lục Thủy bổ sung một câu:

“Ý ta là tiền bối lúc thời kỳ toàn thịnh.”

“Không phải nguoi?” Ma tu Huyết Trần có chút không tin.

Nếu như nói là Lục Thủy, hấn tin.

Bởi vì...

Một màn trước đó Lục Thủy tay cầm thiên kiếm thăm phán kia đã khiến hấn khiếp sợ.

Uy hiếp thiên địa, thiên địa không cách nào phản bác.

Sự tồn tại khủng khiếp như vậy, hấn không thể đánh bại là rất bình thường.

Tuy rằng đôi phương mới thất giai.

Nhưng uy năng cái thiên, khủng bố đến cực điểm.

Cấp độ đã không giống.

“Tiền bối biết vô thượng kiếm đạo của Kiếm Nhất đúng không?” Lục Thủy nhìn ma tu Huyết Trần hỏi.

Lúc ma tu Huyết Trần gật đầu, Lục Thủy tiếp tục nói:

“Nếu như nói Kiếm Nhất là hôm qua Vô Thượng Kiếm Đạo, như vậy vị tiền bối kia của ta chính là hôm nay Vô Thượng Kiếm Đạo.

Tiền bối, người đánh được Kiếm Nhất, là có thể thắng được vị trưởng bối kia của ta.

Đánh không lại, đại khái cũng đánh không lại vị trưởng bối kia của ta.

Nhiều lắm là t mở nhiều lỗ trên người hấn hơn một chút.”

Ma tu Huyết Trần: “...”

Không tin.

Lục Thủy cũng không thèm để ý đối phương có tin hay không, hấn chỉ là nói như vậy.

Nếu như có thể đánh với Ma tu Huyết Trần, đối với Đại Trưởng lão tân thăng có không ít chỗ tốt.

Đại Trưởng lão ở cảnh giới kia quá cô độc.

Người động thủ cũng không có.

“Không quấy rầy tiền bối nữa.” Thanh âm Lục Thủy nhỏ xuống, đi về phía bên cạnh.

Cửa không gian theo đó mở ra.

Sau đó Lục Thủy cất bước đi về phía cửa không gian, trước khi Chân Võ đi vào cho Ma Tu Huyết Trần phương thức liên lạc:

“Tiền bối nếu không biết đường, có thể hỏi ta bất kỳ lúc nào.”

Sau đó bọn họ mới bước nhanh vào cửa không gian.

Như vậy, cửa không gian mới theo đó đóng lại.

Lâm Tích: “...”

Nàng vừa nghe được gì?

Nhìn thấy cái gì?

Những người này đều là cấp bậc gì?

Lâm Tích không hỏi nhiều, nàng vẫn bình tĩnh, bắt đầu nói chuyện trong công việc.

Ba ngày sau, nàng thành công thoát khỏi thành phố này, chuyển đến đến thành thị khác.

Quả nhiên, nam nhân soái khí lại kiêu căng khó thuần, không nhìn tất cả quy tắc.

Không phải món ăn của nàng.

...

Leng keng!

Đột nhiên, Kiếm Lạc đang xem TV nhìn về phía cửa.

Ai lại sáng sớm đã đến đây?

Hôm nay nàng ăn mặc gọn gàng, lên kế hoạch đi ra ngoài để mua sắm.

Chỉ là viết tiểu thuyết bút tích rất lâu, còn chưa đi ra.

Viết một chương viết cả buổi sáng còn chưa có đi ra.

Nghĩ như vậy nàng đi mở cửa.

“Đông, Đông Phương đạo hữu?” Kiếm Lạc có chút ngoài ý muốn.

Lưu Hỏa sao lại đột nhiên tới nơi này của bọn họ?

Đúng vậy, người tới tự nhiên là Lục Thủy.

Hắn tìm không được Thiên Cơ, chỉ có thể để Sơ Vũ dẫn đường.

Đương nhiên, cũng vừa vặn có thể gửi cho bọn họ một thiệp mời.

“Sơ Vũ đâu?” Lục Thủy hỏi.

“Ở trong phòng, không biết còn sống hay không, ta đi xem một chút.” Nói xong Kiếm Lạc liền đi về phía phòng Sơ Vũ.

“Người xông vào phòng ta như vậy, có thích hợp không?” Thanh âm Sơ Vũ truyền đến xử lý.

Lục Thủy cảm giác, mỗi ngày viết tiểu thuyết cũng không phải là chuyện gì.

Nhất là khi hấn mượn năng lực viết tiểu thuyết, cảm giác cũng rất bình thường.

“Lại nói tiếp, Sơ Vũ viết tiểu thuyết gì?” Lục Thủy tò mò hỏi một câu.

Hỏi tự nhiên hỏi là Chân Võ Chân Linh phía sau.

“Đã viết rất nhiều quyển, có «Nhị tam sự của ta và Thiên Đình công chúa», «Truyền kỳ nữ vương cư nhiên là mẹ ta», «Sư đệ cố gắng đi, chúng ta ủng hộ ngươi»... Vâng vâng.

Một quyển gần đây vừa mới hot.

Thành tích trước mắt tốt nhất.

Giống như cầm cảm ngộ đi viết tiểu thuyết.

Sách mới đại thể gọi

« Tận thế trở về mở ra toàn dân tu chân ».” Chân Võ dừng lại, tiếp tục nói:

Tổng thể mà nói, Thiếu gia hấn là không thích lắm.”

Lục Thủy: “...”

Chương 1304: Hai người đó đang làm gì ở trong mật thất vậy? (1)

Hai người đó đang làm gì ở trong mật thất vậy? (1)

Lục Thủy cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Ngoài ý muốn về tiểu thuyết của Sơ Vũ, cũng ngoài ý muốn về việc Chân Võ xem tiểu thuyết của Sơ Vũ.

Nhưng mà, có một câu Chân Võ nói rất đúng, hẳn không có hứng thú.

Dù sao thì hẳn cũng không xem tiểu thuyết.

Làm người tu chân không tốt à, tại sao phải xem tiểu thuyết?

Xem Thiên Địa Trận Văn không tốt sao?

Có thể trở nên mạnh mẽ, cường đại tới mức có thể trấn áp được Răng Thần.

Không bao lâu sau.

Sơ Vũ đã chạy ra khỏi gian phòng kia.

“Đông Phương đạo hữu.”

Hắn có chút khẩn trương.

Nguyên nhân chủ yếu là do Kiếm Lạc đã hỏi Đông Phương tiên tử, nàng nói rằng bọn họ cũng có thiệp mời.

Bây giờ, Đông Phương đạo hữu tới đây, có phải là tới để phát thiệp mời hay không?

Thiệp mời của đui to mà mình ôm, độc nhất vô nhị.

Sau này, có thể khoe với mấy sư tỷ và sư phụ.

Các nàng chắc chắn là không có.

Lục Thủy thấy Sơ Vũ đi ra, thì lấy thiệp mời mà mình đã chuẩn bị đưa qua cho hắn:

“Giữa tháng này các người có tiết học không?”

Lục Thủy biết hai người họ vẫn còn đang đi học.

Nếu không phải do hấn phải làm đám cưới, còn có tên Lục Lai Sự rất hay gây chuyện kia, thì hấn cũng muốn đi học.

Dẫn Mộ Tuyết đi chung luôn.

Bạn học, yêu đương.

Mộ Tuyết không có học thức, ít đọc sách.

Hấn đọc sách rất nhiều.

Đáng tiếc, ở kiếp trước vẫn luôn bận rộn về chuyện của đứa con, cho nên không có thời gian để đi học.

Kiếp này, đợi tới khi có con.

Chờ nó lớn cỡ 6, 7 tuổi gì đó, thì hấn sẽ ném nó qua cho Tam trưởng lão dạy dỗ, sau đó bọn họ sẽ đi trải nghiệm thời học sinh.

Sau này sẽ làm học thân.

Sơ Vũ nhận lấy thiệp mời, cảm thấy có chút nghi hoặc.

Chỉ có một tấm?

Kiểm Lạc cũng hơi nghi hoặc, Tra Tra tiên tử nói rằng cả hai đều được mời.

Lúc này, Sơ Vũ mở thiệp mời ra, nhìn thấy tên của hấn và Kiểm Lạc ở chung một chỗ.

Kiểm Lạc đương nhiên cũng nhìn thấy, cảm thấy khá là ngạc nhiên.

Tại sao lại viết tên nàng cùng với Sơ Vũ?

“Các người đang ở chung một chỗ, thuận tay viết chung luôn.”

Lục Thủy giải thích.

“Cũng chẳng sao cả.”

Sơ Vũ nói.

Hấn không quan tâm lắm.

Thiếp mời ở trên tay hắn là của hắn.

“Giữa tháng, chắc chắn chúng ta sẽ đi, còn đi sớm nữa.”

Sơ Vũ nói.

Lục Thủy khẽ gật đầu, lại nhiều người hơn rồi.

“Các người có biết Thiên Cơ đang ở đâu không?”

Lục Thủy hỏi mục đích thứ hai của chuyến đi lần này.

“Thiên Cơ?”

Sơ Vũ suy nghĩ một chút rồi nói:

“Chú bảo vệ kia hả?”

Ở cửa chính của trường học, Đông Phương đạo hữu muốn gặp hắn sao?”

“Dẫn ta đi.”

Lục Thủy gật đầu nói.

Hắn đúng thực là cần có người dẫn đường.

Chân Võ không thể nào dẫn đường được, chỉ có thể nhờ Sơ Vũ.

Giữa Sơ Vũ và Thiên Cơ có nhiều nhân quả nhất, dù cho Thiên Cơ có sử dụng thủ đoạn, thì Lục Thủy cũng có thể tìm đường thoát ra được.

Với sự thông minh của Thiên Cơ, không đến mức không sợ giãy giụa.

Năng lực tìm người của Lục Thủy thất giai cũng không tệ lắm.

...

Một lúc sau.

Lục Thủy đi theo Sơ Vũ và Kiếm Lạc, cùng nhau đi tới cửa ra vào của đại học Nam Thành.

Lúc này, bọn họ đang đứng ở gần phòng an ninh.

“Chính là chỗ này, nhưng mà chúng ta không biết làm sao để đi vào được.”

Sơ Vũ chỉ vào phòng an ninh rồi nói:

“Những lần trước đều do bác bảo vệ dẫn chúng ta đi vào, chúng ta không tự mình vào được.”

Lục Thủy nhìn phòng an ninh rồi gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu.

Hắn có thể dễ dàng đi vào trong đó.

“Đi thôi.”

Hắn cất bước đi tới phía cửa sổ của phòng an ninh.

Chân Võ và Chân Linh đi theo sau, Sơ Vũ và Kiếm Lạc cũng đi theo.

Bọn họ chưa bao giờ trực tiếp tiến vào cả.

Lần trước, hình như là trực tiếp tiến vào, nhưng mà cũng không giống với trực tiếp tiến vào cho lắm.

Tóm lại, trực tiếp tiến vào một cách rõ ràng như thế này, là lần đầu tiên.

Ngay lúc này, bọn họ cảm nhận được sự rung lắc của không gian.

Xung quanh dường như bị vụn vẹo.

Nhưng mà, sự vụn vẹo này xuất hiện vô cùng nhẹ nhõm, cũng rất nhanh đã biến mất.

Lúc này, bọn họ còn có thể nhìn thấy một số người ra ra vào vào từ cửa ra vào, bây giờ thì hoàn toàn không có ai cả.

Giống y hệt như lần đầu tiên bọn họ tiến vào trong phòng an ninh.

Cho nên, tiến vào trong rồi ư?

Sơ Vũ và Kiếm Lạc cùng nhau nhìn vào cửa sổ.

Quả nhiên là thấy được bác bảo vệ.

Nhưng điều khiến cho bọn họ bất ngờ chính là, lúc này bác bảo vệ đang cột một miếng vải đen, đeo kính đen.

Mồ hôi lạnh chảy xuống từ trên trán.

Dường như vô cùng khó chịu, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

“Ăn nhiều mì tôm quá cho nên bệnh luôn rồi à?”

Kiểm Lạc có chút nghi hoặc.

“Bây giờ, ngươi phải nhớ kỹ rằng, ngươi là người câm điếc.

Quên đi thiết lập nhân vật, còn có thể gọi là nhân vật được thiết lập sao?”

Sơ Vũ nhẹ nói.

Kiểm Lạc quay đầu, không nói thêm gì nữa.

Lục Thủy đứng trước cửa sổ, hẩn nhìn bộ dạng trung niên của bác bảo vệ.

Cảm thấy có hơi kinh ngạc.

Đặc biệt là khi ngửi thấy mùi mì tôm vô cùng dày đặc kia.

Có hơi khác so với dự đoán của hắn.

Dù thế nào đi chăng nữa, người này cũng nên giống với Thiên Cơ Lô Vũ vậy, có phong phạm của cao nhân.

Nhưng mà, Thiên Cơ Lô Vũ hoàn toàn không thể nào so sánh được với quanh thân của đối phương.

Ở kiếp trước, Thiên Cơ Lô Vũ làm thế nào cũng không thể vượt qua được bác bảo vệ này.

“Mắt tiên bối bị thương sao?”

Lục Thủy tò mò hỏi.

“Khụ khụ, thực ra lỗi tai cũng có chút không rõ.”

Bác bảo vệ đứng ngòì không yên nói:

“Vị này...”

“Tiên bối có thể gọi ta...”

Lục Thủy còn chưa nói dứt lời, thì Thiên Cơ đã mở miệng nói:

“Ha ha, cái này, có thể không nói tên thật được không?”

Nói tên thật, sẽ gặp được chân thân ở Đại Đạo.

Đọa vào vực sâu vô tận, hôi phi yên diệt.

“Tiền bối đúng là cẩn thận từng li từng tí.”

Lục Thủy không nói nhiều, đặt thiệp mời lên trên bàn rồi nói:

“Đây là thiệp mời, tiền bối có thể cân nhắc xem có tới hay không.”

“Cố gắng, cố gắng.”

Bác bảo vệ nói nhỏ.

Hắn cầm thiệp mời lên, dường như đang muốn xem nội dung.

“Vậy ta không làm phiền tiền bối nữa.”

Lục Thủy nói xong liền rời đi.”

Hắn vốn dĩ còn định tâm sự chuyện khác nữa, nhưng mà hắn cảm giác mệnh lý ở xung quanh Thiên Cơ đang co rút lại.

Dường như nếu phải đợi thêm nữa, thì đối phương sẽ rơi vào tình trạng ngủ say luôn vậy.

Chỉ có thể coi như không có gì mà thôi.

Với lai, một khi Thiên Cơ thoát đi, thì muốn tìm hắn là một chuyện khá phiền phức.

Chờ tới khi nào đủ thực lực rồi lại nói sau.

Lục Thủy rời đi.

Bác bảo vệ ngồi tại chỗ một lúc lâu, cho tới tận khi cảm giác đại kiếp bùng xuống kia hoàn toàn biến mất, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, tháo kính râm ra, bỏ miếng vải đen xuống.

Lúc này, không chỉ có người hắn là đổ mồ hôi lạnh, thậm chí trong mắt hắn còn xuất hiện cả huyết lệ.

“Nơi này vậy mà lại có người đáng sợ tới như thế, dường như vượt ra cả phạm vi dung nạp của thế giới.”

Hắn cúi đầu xuống nhìn thiệp mời, sau đó mở ngăn kéo ra, cất kỹ.

Tham gia?

Chắc chắn là không đi.

Hy vọng vị tộ̀n tại này quên hẳn đi.

Nghĩ xong, hắn lấy mì tôm ra, bên trong còn có cả trứng và lạp xưởng.

Sống sót sau tai nạn.

Nên chúc mừng một chút.

Chương 1305: Hai người đó đang làm gì ở trong mật thất vậy? (2)

Hai người đó đang làm gì ở trong mật thất vậy? (2)

Mời Thiên Cơ xong thì Lục Thủy tạm biệt nhóm người Sơ Vũ, sau đó hẩn biến mất trước mặt của Sơ Vũ và Kiếm Lạc.

“Cảm giác uy năng của đui trở nên mạnh hơn.”

Sơ Vũ nhìn Lục Thủy mở cổng không gian, cảm thấy hẩn vô cùng lợi hại.

“Trong lúc người khác thì tu luyện, còn người thì đi viết tiểu thuyết, trong lúc người khác đang đọc thuật pháp, thì người vẫn viết tiểu thuyết.

Mạnh hơn người, lợi hại hơn người, là chuyện đương nhiên rồi.”

Kiếm Lạc nói.

Sơ Vũ hoàn toàn không muốn phản bác lại lời của nàng, nói thẳng:

“Đi thôi, dẫn người đi mua đồ.”

Kiếm Lạc đương nhiên là sẽ đi theo hẩn.

“Đúng rồi, giá bình luận khen ngợi của người quá cao.”

“Ta giúp người chia sẻ một chút, cộng với sự cam đoan từ danh dự của ta, một bình luận một trăm đồng, không hề cao.”

“Nhưng mà, nhân thích một cái giá mười đồng thì có hơi quá mức rồi.”

“Vậy thì người tự làm đi.”

“Không mượn.”

...

Trên vô tận đại hải.

Thiên Cơ Lôu Vũ ngồi khoanh chân trên Thạch Quy, chau mày nhìn về phía trước.

Hắn luôn cảm giác rằng xung quanh có chút không đúng.

Rất nhanh, có một luồng nguy cơ không rõ buông xuống.

Hắn không hề suy nghĩ nhiều, lập tức nhắm mắt lại.

Ầm ầm!

Thạch Quy ngẩng đầu lên, cảm giác trong không trung lập lóe lói đình.

“Có cường giả xuất hiện.”

Thiên Cơ Lôu Vũ lập tức nói, giọng nói của hắn có chút run rẩy:

“Hắn tới.”

Ầm ầm!

Trong không gian truyền tới tiếng sấm sét.

Thạch Quy có hơi kinh ngạc, ai tới?

Tại sao nó cứ cảm thấy không gian ở xung quanh rất kỳ quái.

Xẹt!

Một tia chớp xé rách không gian.

Lúc này, một khe hở xuất hiện, có bóng người đi ra.

Trong lúc mơ hồ, nó cảm thấy thiên địa hình như đang rung lắc, giống như là đang run rẩy vậy.

Khi hắn nhìn về phía người kia, thì không khỏi thu hồi ánh mắt theo bản năng, theo bản năng mà cúi đầu xuống.

Giống như nó không có tư cách để nhìn người nọ vậy.

Người này...

Là ai?

Sau đó, bọn họ nghe thấy giọng nói của hắn:

“Không gian này còn có cả lôi đình và phong bạo nữa hả?”

Lục Thủy dẫn theo Chân Võ và Chân Linh đi ra khỏi không gian, cảm thấy có hơi ngoài ý muốn.

Thiên Cơ Lô Vũ tròn kỹ quá.

Lúc này, ba người Lục Thủy đang đứng ở trước mặt Thạch Quy, lôi đình bị hấn giẫm ở dưới chân.

Thiên địa khôi phục lại bình thường, uy năng của Lục Thủy cũng được thu lại.

“Tiền bối, đã lâu không gặp.”

Lục Thủy nói với Thiên Cơ Lô Vũ.

Lúc này, Chân Võ lấy ra một cái ghế đặt ở sau lưng của Lục Thủy, đối phương ngồi, thì đương nhiên là thiếu gia cũng phải ngồi, như thế mới thích hợp để nói chuyện với đối phương.

Lục Thủy nhìn hấn một cái.

“...”

Ngồi một chút cũng tốt.

Lục Thủy ngồi xuống, Chân Linh cầm ra một cái pháp bảo phi hành bằng phẳng đặt xuống dưới chân hấn, hình như dùng nó để chống đỡ cho cái ghế.

Đề nó trông không quá khác thường.

Thạch Quy nhìn lên, nó thấy một gương mặt khá là quen thuộc.

Đây không phải là người mà Thiên Cơ Lô Vũ vẫn luôn rất sợ hãi sao?

Người mà Thiên Cơ Lô Vũ nói rằng đã làm cho thiên địa thay đổi, cầm lấy Thần Phật Thiên Kiếm, chính là người này.

Nhưng mà, trước kia nó không cảm thấy quá đặc biệt, dù sao thì từ đầu tới cuối, nó đều chưa từng tận mắt chứng kiến sự kinh khủng của người này.

Hôm nay gặp mặt, nó mới biết rằng, bản thân mình chẳng khác gì sâu kiến cả.

Ngay cả tư cách để ngược nhìn cũng không có.

“Ha ha, lần này Lục thiếu gia tới là vì chuyện gì vậy?”

Thiên Cơ Lôu Vũ lập tức nói.

Lúc này hắn đang nhắm mắt lại, vốn dĩ định mở mắt ra, nhưng mà lại không mở.

Mở ra chắc chắn sẽ khá đau.

Nhưng mà, không có gì đáng ngại.

“Là vì cái này.”

Lục Thủy nói xong thì đưa thiệp mời ra, đưa nó tới trước mặt Thiên Cơ Lôu Vũ rồi nói:

“Tiền bối có thời gian không?”

Thiên Cơ Lôu Vũ nhận lấy thiệp mời, nhìn một cái.

Sau đó khép lại.

“Đại hôn của Lục thiếu gia, ta đương nhiên là rảnh.”

Thiên Cơ Lôu Vũ vừa cười vừa nói.

“Vậy ta không làm phiền tiền bối nữa.”

Lục Thủy nhìn Thiên Cơ Lôu Vũ nói lời tạm biệt rồi rời đi.

Hắn không có đứng dậy.

Sau khi Thiên Cơ Lôu Vũ gật đầu, thì hắn vỗ tay một cái.

Bụp!

Âm thanh vang lên, một nhóm ba người của Lục Thủy, còn có cả chiếc ghế nữa, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Lúc này, Thiên Cơ Lôu Vũ mới cười tạm biệt, có điều, cười xong lại khóc.

“Trốn được mừng một, nhưng lại không thể trốn được mười lăm.”

Lần đầu tiên thì hắn còn có thể để cho Đại Bạch và Tiểu Bạch đi, nhưng mà lần này, không đi thì đúng thực là không thức thời.

Hai lần mời, đều là tồn tại cường đại mời.

Không đi cũng tránh không thoát, đây mới là điều phiền toái nhất.

“Người muốn đi à?”

Thạch Quy hỏi.

Nó hiểu được cảm giác của Thiên Cơ Lôu Vũ, khi đối mặt với người này, tất cả đều phải thật cẩn thận.

Nếu như chọc cho hắn tức giận, đồng nghĩa với việc phải tiếp nhận sự phẫn nộ của thiên địa.

Kinh khủng.

“Không đi được sao?”

Thiên Cơ Lôu Vũ khổ tâm nói:

“Liên tục nhận được hai tấm thiệp mời, ai dám nói một tiếng không cơ chứ?”

“Lục gia rất quan tâm tới người.”

Thạch Quy chân thành nói ra lời từ dưới tận đáy lòng mình.

Có thể làm cho Lục gia gửi hai tấm thiệp mời để đi tham gia hôn lễ, ngoại trừ Thiên Cơ Lôu Vũ còn có ai nữa?

Có lẽ là còn, nhưng mà chắc chắn là không nhiều.

Đúng vậy, đúng thật là chẳng có mấy người.

...

“Thiếu tông chủ, lần này có chuyện vui gì sao.”

Trong rừng cây.

Lệ Thiên Xích thấy Lục Tuy giáng lâm, lập tức nở một nụ cười.

Nhất định là thiệp mời.

Quả nhiên, Thiếu tông chủ không quên công lao của bọn họ.

“Cho các người cái này.”

Lục Thủy lấy hai tấm thiệp mời ra.

Lệ Thiên Xích và Hòa Vũ Diệp thận trọng nhận lấy thiệp mềm.

Đúng là thiệp mời hôn lễ của Thiếu tông chủ.

“Chúng ta nhất định sẽ tới đúng giờ.”

Lệ Thiên Xích và Hòa Vũ Diệp nói.

Làm sao có thể không đi được chứ?

Thiếu tông chủ Lưu Hỏa, Thiên Nữ Tông Tử Y Thần, hôn lễ của hai tôn tại mạnh nhất của Tu Chân Giới.

Bọn họ có thể không tham dự sao?

Nhất là khi hai vị này còn tự mình phát thiệp mời cho bọn họ.

Vinh hạnh tới mức nào cơ chứ.

Lệ Thiên Xích cảm thấy chuyện này là do công lao của hắn.

Nếu hắn không tới để trêu chọc Thiếu tông chủ thì sẽ không có chuyện này, chẳng phải có câu không đánh thì không quen biết sao.

“Đúng rồi, Tông chủ cũng đã nhận nhiệm vụ của Thiếu tông chủ, Thiếu tông chủ có nhìn thấy Tông chủ không?”

Lệ Thiên Xích đột nhiên tò mò hỏi.

Lục Thủy suy tư một chút.

Tông chủ, hắn đang nói tới Đại trưởng lão ấy hả?

Lục Thủy nghĩ tới đây liền cảm thấy khó chịu.

Ấn Thiên Tông vậy mà lại là của Đại trưởng lão, hắn còn trùng hợp chạy tới đó để kế thừa.

Tam trưởng lão và lão cha đều cơ trí không đụng vào, hắn cứ nghĩ rằng mình là người cơ trí nhất, đội lên người một thân phận giả, thì người khác sẽ không tìm được hắn.

Kết quả thì sao?

Chẳng khác gì tự mình giả làm mình cả.

“Các người cũng biết rằng ta là Thiếu tông chủ giả kia mà, cho nên không biết Tông chủ của các người là ai cả.”

Lục Thủy không thèm suy nghĩ, lập tức nói.

Bụp!

Hắn dẫn theo Chân Võ và Chân Linh biến mất tại chỗ.

Lệ Thiên Xích và Hòa Vũ Diệp không quan tâm tới lời của Lục Thủy cho lắm.

Dù sao thì Thiếu tông chủ của Ân Thiên Tông - Lưu Hỏa, mặc kệ là thật hay giả, thì đối với Tu Chân Giới mà nói, chính là thật.

Danh chấn vạn cổ.

Nhưng mà bọn họ có hơi kinh ngạc về chữ viết ở trên thiệp mời, đẹp quá đi.

Còn có một loại sức mạnh đặc biệt nữa.

(Đông Phương Tra Tra giơ tay lên: Là ta viết, là ta viết, tất cả đều là ta viết.)

...

Lục Thủy xuất hiện trước Thần Vực của Cửu.

Hai vị ma tu kia vẫn còn đứng ở đây để làm thủ vệ.

Việc Lục Thủy tới cũng không làm kinh động tới bọn họ.

Nhưng mà rất nhanh sau đó, hệ thống nghiệm chứng ở cổng lớn của Thần Vực đã làm kinh động tới bọn họ.

Cổng lớn của Thần Vực mở ra, mở ra nghi thức hoan nghênh cao nhất.

Tường cao được xây lên, đài cao hạ xuống.

Pháo hoa nổ rộ, cung nghênh vô thượng khách quý.

Hai người canh giữ ở phía người cửa nhìn nhau.

Tồn tại kia tới?

Quả nhiên, bọn họ nhìn thấy được thân ảnh của người kia, thấy đối phương đi ở trên đài cao, thấy hệ thống nghiêm chứng cực kỳ sợ hãi.

Người kia đứng ở nơi đó, giống như Chúa Tể Thần Vực vậy.

Lục Thủy nhìn hệ thống nghiêm chứng rồi thở dài một tiếng, đồ vật ở nơi này phong phú hơn nhiều so với những nơi khác.

Đồng tử của Thâm Hải Long Vương Âm lập tức xuất hiện trước mặt của Lục Thủy:

“Ngài...”

Lục Thủy không đợi hắn nói xong, lập tức đưa thiệp mời qua cho hắn:

“Đám cưới của ta tổ chức vào giữa tháng này, nếu như ngươi rảnh, thì có thể dẫn theo vài người đi ra ngoài dạo chơi.

Đi tới hôn lễ của ta, ta có thể bảo đảm cho sự an toàn của các ngươi.

Không cần phải lo lắng về những cường địch khác.

Thiên địa ở đó sẽ bảo vệ các ngươi.”

Thâm Hải Long Vương nhận lấy thiệp mời, lập tức cúi đầu đồng ý.

Đi, đương nhiên là phải đi rồi.

Chương 1306: Hai người đó đang làm gì ở trong mật thất vậy? (3)

Hai người đó đang làm gì ở trong mật thất vậy? (3)

Lục Thủy rời khỏi Thâm Hải Thần Vực, đi tới phụ cận Thiên Nữ Tông.

Đi tới trước một gian mật thất.

Tuy mật thất bị phong bế lại, nhưng Lục Thủy cảm nhận được rằng, mấy người Nhạc Phong đang ở bên trong.

Lục Thủy nhìn mật thất, không khỏi cảm thấy nghi hoặc.

“Các người nói thử xem, bọn họ làm gì ở trong đó?”

Lục Thủy hỏi Chân Võ và Chân Linh.

Chân Võ và Chân Linh lập tức run lên, ban đầu bọn họ cảm thấy mấy người đó chắc chắn là ở trong đó để tìm kiếm tư liệu, dù sao thì mấy người Nhạc Phong cũng hay lén chạy tới mật thất của người khác.

Nhưng mà khi bị thiếu gia hỏi như thế, thì cứ cảm thấy không đúng cho lắm.

“Ta gửi tin nhắn hỏi bọn họ.”

Chân Võ lập tức nói.

Lục Thủy gật đầu rồi quan sát mật thất.

Mật thất thì có thể làm gì?

Hắn cẩn thận suy nghĩ một chút, mật thất có lẽ là dùng để nghiên cứu.

Chân Võ gửi tin nhắn.

Bên trong.

Nhạc Phong đang đọc sách nghe thấy thông báo thì lấy điện thoại ra, gương mặt tràn đầy sự kinh ngạc.

“Sao vậy?”

Nhiếp Hạo đang khôi phục lại sách tò mò hỏi.

Dù sao thì biểu cảm trên gương mặt của Nhạc Phong quá rõ ràng.

“Thiếu, Thiếu tông chủ đang ở ngoài cửa, Chân Võ hỏi chúng ta đang làm gì ở trong mật thất?”

Nhạc Phong cảm thấy có hơi hoang mang.

Nhiếp Hạo cũng có chút kinh ngạc, cứ cảm thấy lời này còn có nghĩa khác.

Sau đó, bọn họ rời khỏi mật thất.

Khi ra ngoài, bọn họ thấy được Thiếu tông chủ.

Lục Thủy nhìn hai người bọn họ, không suy nghĩ nhiều, lấy hai tấm thiệp mời ra nói:

“Giữa tháng, các ngươi có rảnh không?”

Lần trước hỏi bọn họ năm sau có rảnh không, bây giờ đã dời thời hạn lên, cho nên đương nhiên là phải hỏi lại một lần nữa.

“Rảnh.”

Nhạc Phong và Nhiếp Hạo lập tức nói.

Bọn họ nhận lấy thiệp mời, sau đó thấy được chữ viết ở trên đó.

Chữ viết không chỉ đẹp mà còn có một lực lượng kỳ lạ.

Không hổ danh là thiệp mời của Thiếu tông chủ.

“Đúng rồi.”

Nhạc Phong nhận lấy thiệp mời xong thì lập tức nói:

“Chúng ta có một chút suy đoán liên quan tới người mà Thiếu tông chủ muốn tìm.”

“Nói thử xem.”

Lục Thủy cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Tìm được manh mối rồi à?

Hắn cũng rất tò mò, không biết người này rốt cuộc là ai.

“Dựa theo lời mà Lục thiếu gia nói, thì người này chắc chắn là một nhân vật khó lường.

Sau lưng một nhân vật như thế này, có thể sẽ có một thế lực hoặc một gia tộc khổng lồ.”

Nhạc Phong suy tư một chút rồi nói:

“Đương nhiên là suy đoán này cũng có thể không đúng, nhưng mà nếu như theo giả thiết như thế, thì sẽ có mục tiêu để tìm kiếm.

Thế lực đỉnh cấp và thế lực nhất lưu.

Chỉ cần ngược dòng về cội nguồn của những thế lực này, thì có lẽ sẽ có thể tìm ra được tung tích của người đó.

Đạo Tông không có, thì có thể dựa vào tình báo của Kiếm Nhất Phong, có thể là bắt nguồn từ Đạo Tông.

Những thế lực đỉnh cấp khác thì dù cho có ngược dòng thời gian để tìm, cũng chẳng tìm ra được tin tức gì liên quan tới người đó cả.

Chúng ta đã điều tra thế lực nhất lưu và một vài thế lực nhị lưu nổi danh.

Mặc dù có hơi khó tìm hiểu một chút, nhưng mà nội tình của bọn họ đều không đủ căn cơ.

Cũng không có chuyện gì đáng giá để tranh luận cả.

Có điều, có một gia tộc, chúng ta hoàn toàn không thể nào xác định được cội nguồn, nhưng mà chúng ta cảm giác có lẽ nó tiếp cận tới thời kỳ Viễn Cổ.

Bởi vì không có tư liệu cụ thể như các đại thế lực, chỉ có thể suy đoán.

Mặc kệ là suy đoán như thế nào đi chăng nữa, từ đầu tới cuối cũng chỉ có một gia là có hiềm nghi lớn nhất.”

“Nhà nào?”

Lục Thủy hỏi.

Có khả năng rất cao đó chính là thế lực mà người kia để lại.

Nhưng mà, hậu bối bình thường, thì đương nhiên sẽ biến thành bình thường.

Có điều, giả thiết này rất khả thi.

“Sau lưng Lục thiếu gia, Lục gia.”

Lục Thủy nghe thấy lời này thì không khỏi sửng sốt.

Hắn đã nhìn qua sách trong tộc rồi, cội nguồn đúng thật là trống rỗng.

Nhưng mà...

Thư pháp của người này lợi hại như thế, nếu như là Lục gia, Lục gia không thể nào tới một người giỏi thư pháp cũng không có.

Còn chẳng bằng Đông Phương Tra Tra.

Hay là Đông Phương gia?

Nhưng mà, Đông Phương gia không lâu đời tới như vậy.

“Có căn cứ khác không?”

Lục Thủy hỏi.

“Thế năng kia có thể giết Đại Đạo ngay trong nháy mắt, trong Tu Chân Giới không thể nào không có ghi chép được.

Năng lực của Đại trưởng lão Lục gia gần như đề lên cả Tu Chân Giới, nhưng mà, trong Tu Chân Giới không có ai nói về truyền kỳ của hắn cả.

Lục thiếu gia đứng ở Tu Chân Giới, thiên địa không dám không theo.

Nhưng những người khác lại cho rằng Lục thiếu gia là phế thiếu.

Tóm lại, các ngươi là cùng một loại người.

Vô địch, diệu thấp.”

Nhạc Phong nói.

Lục Thủy:

“...”

Chân Võ và Chân Linh:

“ ... ”

Dù không có bất kỳ căn cứ nào khác, nhưng chẳng hiểu tại sao lại khiến cho người ta vô cùng tin tưởng.

“Chân Võ, bảo người cẩn thận điều tra một chút.”

Lục Thủy nói.

Chân Võ đáp ứng.

Bọn họ đúng thực là chưa từng điều tra về Lục gia.

Nhưng mà, người thiếu gia nói thật là tiên tổ của Lục gia sao?

Cái kia?

Đúng là một tộc có vô số cường giả.

Nhưng mà, không có cảm giác di truyền một chút nào cả, mỗi người cường đại ở một phương diện khác nhau.

Hơn nữa, Thiếu nữ cũng cực kỳ cường đại, Mộ gia cũng phải cũng có khả năng hay không?

Chân Võ cảm thấy có thể xem thử.

“Nếu như suy đoán là đúng, có thể thêm một yêu cầu.”

Lục Thủy nói.

Sau đó, hắn dẫn theo Chân Võ và Chân Linh rời đi, đi tới nhà tiếp theo.

Sau khi Lục Thủy rời đi, Nhạc Phong và Nhiếp Hạo liếc nhìn nhau.

Bọn họ thấy được sự vui sướng trong mắt của đối phương.

Quả nhiên là tới để phát thiệp mời.

Cấp bậc hôn lễ của Thiếu tông của, chỉ việc đơn giản như có thể nhận được thiệp mời thôi, đã đủ để khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi rồi.

Đừng tưởng rằng có nhiều người đi, thì sẽ được phát nhiều thiệp mời.

Dù là cả một thế lực, thì cũng chỉ có thể nhận được một thiệp mời mà thôi.

Mà bọn họ, lại là mỗi người một tấm.

...

Sau đó, Lục Thủy tìm được Diệp Tân ở Hải Ngạn kia.

“Bây giờ chúng ta sẽ đi qua ngay.”

Diệp Tân cảm thấy cần phải đi tới Thu Vân Trấn bán chút giả dược.

Nếu không thì không đủ tiền mua quà.

...

Kiểm Nhất Phong.

“Ta thương lượng với mấy người Sơ Vũ một chút rồi sẽ đi qua đó.”

Kiểm Khởi dẫn Tiểu Hầu Tử đi tản bộ ở trong rừng cây.

Nhóm người Lục Thủy đột nhiên xuất hiện không khỏi khiến hắn có chút ngoài ý muốn.

Nhưng mà ngẫm lại một chút, thì thấy nó vô cùng bình thường.

Còn hôn lễ, hắn đương nhiên là sẽ tham dự.

Kiểm Nhất Phong cũng không nhận được thiệp mời từ Lục gia.

Nếu như những lão tiên bối kia mà biết được rằng, Lưu Hỏa chính là thiếu gia của Lục gia, là nhân vật chính của hôn lễ lần này.

Thì dù có phải dẫm đạp lên đầu nhau, bọn họ cũng phải đi cho bằng được.

Không có thiệp mời thì mặt dày tới xin Lục gia một tấm.

Đáng tiếc.

Bọn họ không biết.

Chỉ biết Lục gia cao minh, Đại trưởng lão của Lục gia rất cường đại mà thôi.

À, còn việc thiếu gia Lục gia là phé thiếu nữa.

...

“Hả? Ta cũng đi sao?”

Thạch Minh nhận lấy thiệp mời.

“Yên tâm, sẽ không chết, hơn nữa, nghe bảo rằng, sư tử của người cũng nhận được thiệp mời.”

Lục Thủy tốt bụng an ủi:

“Cùng làm tay chân có chút thiệt hại mà thôi.”

Thạch Minh:

“...”

Cách Đông Phương đạo hữu xa một chút là được đúng không?

Có lẽ là vậy đi.

“Có cần Chân Võ và Chân Linh đặt vé xe trước dùm các người không?”

Lục Thủy hỏi.

Hai người kia có thể không hiểu quá rõ về thời đại này.

Mấy tháng trước bọn họ còn chẳng biết điện thoại di động là cái gì.

“Không cần, chúng ta biết làm.”

Thạch Minh vẫn nên nghiên cứu cùng với sư tử thì hơn, nhưng mà rất nhanh sau đó hắn liền nghĩ tới một sự kiện:

“Đúng rồi, Đông Phương đạo hữu có loại phù văn có thể chống vận xui không?”

Sư tử nói...”

Sau đó, Thạch Minh nói lại chuyện sư tử có loại phù văn đó cho Lục Thủy nghe:

“Ban đầu ta cũng không tin đâu, nhưng mà sư tử đúng thật là không có gặp xui xẻo.”

“Có, khí vận của nàng rất tốt, gặp một người chỉ yếu hơn ta một chút mà thôi.

Người kia cho sư tử người hai thứ.

Người biết là cái gì không?”

Lục Thủy hỏi.

Thạch Minh lắc đầu, hẳn chưa từng nghe sư tử nói cụ thể về chuyện này.

“Chỉ có thể chọn một trong hai thứ này.

Đầu tiên là thứ có thể chữa trị vết thương trên cơ thể nàng, đồng thời hỗ trợ nàng tiến giai.

Thứ hai là thứ có thể giúp nàng chống lại vận xui.

Cuối cùng thứ mà nàng chọn là gì, người biết rồi chứ?”

Lục Thủy khẽ cười nói.

Chương 1307: Mê Đô còn sống (1)

Mê Đô còn sống (1)

Lục Thủy rời khỏi chỗ Thạch Minh.

Hắn đã nói rất rõ ràng, tiếp theo Thạch Minh sẽ làm thế nào, hắn cũng không biết.

Có điều những chuyện này cũng là nghe Mộ Tuyết nói, rất khiến người ta bất ngờ.

Hai người kia thế mà lại đồng thời gặp vợ chồng bọn hắn.

Hắn đồng ý cho Thạch Minh cách chữa thương, Mộ Tuyết bên kia cũng cho, có điều là cho hai chọn một.

Theo như Mộ Tuyết nói, lúc sư tử Thạch Minh rời đi cũng không đưa ra lựa chọn, sau đó vì lí do gì lại chọn chống lại vận rủi thì không biết.

Bọn hắn đương nhiên cũng không đi hỏi.

Không cần biết đó là bị động, hay chủ động đưa ra lựa chọn.

Cuối cùng, nàng vẫn có được cả hai thứ.

Vận khí đúng là không tệ.

Có điều trước khi vận khí này đến, nàng đã phải xui xẻo mấy chục năm.

Coi như là khổ tận cam lai đi.

Có vài người người dù có đợi đến cuối cùng cũng chỉ là khổ, không đợi được đến ngọt ngào.

Cho nên, đã rất may mắn.

Nếu như bỏ lỡ, nếu như không trân quý, có lẽ loại may mắn này sẽ không bao giờ tới lần nữa.

Đương nhiên, lựa chọn của người khác, Lục Thủy xưa nay sẽ không can thiệp vào.

Dù sao thì bất kể là lựa chọn gì đều cũng sẽ phải trả cái giá tương ứng.

Ví dụ như Nha Thần của hắn, bởi vì là một cường tín đồ, khi bị Nha Thần cắn, có đôi khi hắn còn có cảm giác vui vẻ.

Quá méo mó.

Tuổi trẻ khi đó, không phải là như thế.

Trước khi gặp được Mộ Tuyết, mặc dù có chút chuunibyous, mặc dù có chút ngu xuẩn, mặc dù...

Được rồi, trước kia còn không bằng bây giờ.

Có điều trước kia thế nhưng cũng không có nữ nhân nào có thể khiến hắn có suy nghĩ dư thừa gì.

Người có thể khiến hắn quay đầu lại cũng không có.

Chỉ có Mộ Tuyết, hắn nhìn một cái liền thích.

Lắc đầu, Lục Thủy lúc này đã xuất hiện ở địa giới ma tu, trong một cái chợ nhỏ.

Những người bày quầy bán hàng đều là tu chân giả, phần lớn là ma tu.

“Có biết đây bán gì không?”

Không biết thì lui sang chỗ khác, để người biết tới.” Giọng nói bình tĩnh của một người đàn ông trung niên vang lên.

Người đàn ông trung niên này đang đứng trước một quầy hàng, trên quầy không có nhiều đồ vật.

Mặc dù nhìn hơi bình thường, nhưng cẩn thận nhìn kỹ lại cảm thấy có chút bất phàm.

Trong đó có một cái hồ lô tương đối hút mắt.

Người trẻ tuổi bị chủ quán nói kia có chút không nhịn được, cuối cùng vẫn quay đầu rời đi.

Lục Thủy ngồi xổm xuống trước gian hàng, nhìn bảo vật, có chút tò mò nói:

“Tiền bối, tiền bối bán thế nào mà mãi cũng chỉ có những vật này thôi vậy?”

Ma tu Thì Hạ ở đối diện khi nhìn thấy Lục Thủy, gương mặt bình thản trước đó lập tức trở nên nghiêm túc.

“Lưu... Đông Phương đạo hữu?” Ma tu Thì Hạ hơi khó tin nói, người này sao lại tới đây?

Là vì cái gì?

Lục Thủy ngẩng đầu nhìn ma tu Thì Hạ, đột nhiên nghĩ tới một vấn đề:

“Tiền bối biết tên của ta sao?”

“Đông Phương Hạo Nguyệt?” Ma tu Thì Hạ không chắc đáp.

“Vậy là không biết rồi.” Lục Thủy lắc đầu thờ dài, sau đó lấy ra thiệp mời, nói:

“Cái này cho tiền bối, rảnh thì nhớ tới.

Đừng có để lộ ra.”

Sau khi ma tu Thì Hạ nhận lấy thiệp mời, Lục Thủy liền đứng dậy rời đi, đi tìm ma tu Cát An cái đi.

Như vậy thì chỉ còn chút nữa là phát xong.

Còn lại Đạo Tông Kinh Hải.

Mấy người Minh phải tới Mộ gia phát, chỉ có thể qua đó một chuyến, sau đó tiếp tục chờ cưới Mộ Tuyết.

Trở về thuận tiện đưa thiệp mời cho Đâu Răng Tiên Nhân.

Mà ma tu Thì Hạ khi nhìn thấy thiệp mời, cả người cứng đờ tại chỗ.

Lục gia, Lục Thủy?

Đây không phải Thiếu gia phế vật sao?

Lưu Hỏa tại sao lại phát thiệp mời hộ hắn?

Hắn ngẩng đầu nhìn Lưu Hỏa biến mất trong cánh cửa không gian, vẻ mặt không tin nổi.

‘Không thể nào?’

Hắn cảm thấy hắn là thật, khó trách vừa rồi người đó lại hỏi hắn có biết tên thật của mình hay không.

Hóa ra, hóa ra đây mới là tên thật, đây mới là thân phận thật sự.

Nếu như cái này truyền ra tu chân giới thì sẽ khiến cho vô số người khiếp sợ.

Đáng tiếc, hắn sẽ không đi truyền ra ngoài.

Nếu không...

Hắn có thể sẽ phải sống ít đi một chút.

...

Ma tu Cát An vốn đang định tìm người nói chuyện buôn bán, chỉ là đang trên ngự kiếm phi hành thì gặp phải Lưu Hỏa.

“Đông Phương đạo hữu, sao lại đột nhiên tới đây?”

Ma tu Cát An tò mò nhìn Lục Thủy.

Đối phương bình thường sẽ không tới tìm hắn:

“Đông Phương đạo hữu có mỗi làm ăn nào sao?”

Lục Thủy nhìn ma tu Cát An, cũng hỏi vấn đề kia:

“Người có vẻ như cũng không biết tên của ta.”

Chân Võ Chân Linh lấy ra pháp bảo phi hành để Thiếu gia tiện đứng hơn một chút, có điều bọn hắn cảm thấy ma tu Cát An sẽ chấn kinh.

“Đông Phương đạo hữu đang nói tới tên gì?” Ma tu Cát An có chút tò mò.

Nói đến, hắn thật đúng là không biết thân phận cụ thể của Đông Phương Hạo Nguyệt.

“Cái này cho ngươi, có điều đối với ngươi mà nói có thể là một trao đổi lỗ vốn.” Lục Thủy đưa thiệp mời ra.

Ma tu Cát An nhận lấy thiệp mời, ngạc nhiên.

Lưu Hỏa sắp thành hôn rồi?

Hắn mở thiệp mời ra, nhìn tới chỗ ghi tên người tân hôn thì ngây cả người.

Lục gia, Lục Thủy?

Đây không phải là con trai của Lục đại lão bản sao?

Hơn nữa, không phải nói Lục Thủy là Thiếu gia phé vật sao?

Giờ phút này, mồ hôi lạnh túa ra trên người ma tu Cát An, khó trách, khó trách Đại Tộc trưởng Lục gia cũng khùng bớ như vậy.

Đây chính là người một nhà.

Thua thiệt hẳn trước kia còn nghĩ tới việc đi tìm con trai Lục đại lão bản để làm ăn, suýt chút nữa đã tự hại chết chính mình.

Sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn Lục Thủy.

Chỉ là ở chỗ đó đã sớm không còn bóng dáng Lục Thủy.

‘Lần làm ăn này kiếm lời rồi.’

Ma tu Cát An cất thiệp mời đi.

Chờ đến ngày thân phận Lục Thủy bại lộ, tấm thiệp mời này sẽ chính là danh dự của hắn.

Được Lưu Hỏa mời, còn chưa đủ danh dự sao?

Đáng tin cậy.

...

‘Đạo Tông, ngược lại chưa từng tới nơi này.’

Lục Thủy bước từng bước trên con đường nhỏ trong Đạo Tông.

Nơi này không có ai.

Chỉ có vài người tu vi không đủ cao.

Đại khái khoảng Nhị giai, Tam giai.

Bọn hắn không biết Lục Thủy, Lục Thủy đương nhiên cũng không biết bọn hắn.

Bọn hắn cũng không biết Lục Thủy rốt cuộc có phải đệ tử Đạo Tông hay không.

Cho nên ngầm thừa nhận là đúng.

Dù sao người này cũng trực tiếp mở cổng không gian đi vào, đã vượt qua được cửa lớn kia, lại nghênh ngang đi trên đường.

Nhìn thế nào cũng không phải kẻ cướp.

Không bao lâu sau, Lục Thủy nhìn thấy trong rừng cây có một sân tu luyện, mà trong sân là Kinh Hải đang hướng dẫn người khác tu luyện.

Mấy người Lục Thủy đi tới đương nhiên thu hút sự chú ý của bọn họ, chủ yếu là ở Đạo Tông không có một ai tùy hứng như vậy.

Hơn nữa đối phương còn không chỉ có một người.

Thoạt nhìn còn rất chuyên nghiệp.

Kinh Hải được người khác nhắc thì cũng nhìn qua, sau đó, cả người liền ngậy ra.

Nhanh chóng đi tới hỏi thăm.

“Lục Thiếu gia muốn tìm ai?” Kinh Hải nhỏ giọng nói.

Lục Thủy vì sao lại tới không quan trọng, quan trọng là hắn muốn làm gì?

Không phải là có người của Đạo Tông chọc tới hắn đây chứ?

Như vậy...

Sẽ rất phiền phức.

“Tới cho người một thứ.” Nói rồi, Lục Thủy lấy thiệp mời ra, đưa cho Kinh Hải.

Kinh Hải nhận lấy thiệp mời, hắn biết đây là thiệp mời tới hôn lễ của Lục Thủy.

Có điều, hắn vẫn ngậy cả người.

Lưu Hỏa ngàn dặm xa xôi đến tận Đạo Tông chỉ để phát thiệp mời cho hắn?

Trời ạ, đây là vinh hạnh đặc biệt cỡ nào.

Nếu những người kia của Đạo Tông biết người đang đứng trước mặt hắn này là Lưu Hỏa, vậy thì...

Đơn giản là khó mà tưởng tượng nổi.

“Đa tạ Lục Thiếu gia, ta nhất sẽ đến sớm.” Kinh Hải mở miệng nói.

Rồi mới cầm lấy thiệp mời.

Hắn luôn muốn đi, nhưng không có cách nào có được thiệp mời.

Đạo Tông cũng không nhận được thiệp mời.

Lục Thủy khẽ gật đầu, sau đó nhìn quanh một vòng, nói:

“Đưa bọn ta dạo một vòng được chứ?”

Thiệp mời đã phát xong, đi dạo một vòng cũng không có gì.

Hơn nữa còn phải chờ xe đi Mộ gia.

Đến Mộ gia thì nên đi một cách bình thường.

“Được.” Kinh Hải lập tức đáp ứng.

Không cần biết Lục Thủy đã tới thế nào, bây giờ chính là hắn mang theo.

Chương 1308: Mê Đô còn sống (2)

Mê Đô còn sống (2)

Trong đêm.

Mộ Tuyết nhìn điện thoại, vẻ mặt tươi cười.

Sáng mai Lục Thủy sẽ ghé qua.

Tới từ hôn sao?

Mộ Tuyết nghĩ nghĩ, cảm thấy rất không có khả năng.

Thời gian quá gần, rất dễ ảnh hưởng tới tình huống xung quanh, cho nên Lục Thiếu gia hẳn là có những chuyện khác muốn làm.

Mộ Tuyết nhìn Tô địa một chút.

Có thể là tới vì Tô địa.

Sau đó, nàng lấy cuốn sổ ra.

‘Đến thăm vợ cả chỉ là thuận tiện. Ghi lại.’

Ghi xong, nàng liền cất cuốn sổ đi.

Sau đó đổ dành Nhã Lâm nằm ngủ bên cạnh.

Hôm nay Nhã Lâm ngủ cùng nàng.

“Tỷ tỷ.” Nhã Lâm đột nhiên mở mắt ra, tò mò hỏi:

“Tỷ tỷ xuất giá, có phải là không cần chúng ta nữa không?”

“Xuất giá rồi, về sau Nhã Lâm sẽ có thể một chỗ để chơi.”

Mộ Tuyết nhẹ giọng cười nói.

Nhã Lâm ôm lấy tay Mộ Tuyết, nói:

“Vậy tỷ tỷ sẽ không bỏ đi, đúng không?”

“Ừm, sẽ không.” Mộ Tuyết dùng một tay khác xoa đầu Nhã Lâm.

“Vậy ta có thể tiếp tục giấu đồ ăn vặt cho tỷ tỷ được không?” Nhã Lâm hỏi.

“Vậy phải đảm bảo hạn sử dụng dài một chút nha.” Mộ Tuyết cười đáp.

“Được.” Nhã Lâm gật đầu, sau đó bắt đầu đi ngủ.

Mộ Tuyết cũng không suy nghĩ nhiều nữa.

Thực sự không được thì để lại một trận pháp Không Gian, để Nhã Lâm và Nhã Nguyệt có thể đi thẳng tới tiểu trấn Thu Vân.

Ở Lục gia khả năng cao là không được.

Cốc cốc!

Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên.

Mộ Tuyết nhìn sang một cái, sau đó nghe thấy giọng nói cẩn thận từng li từng tí của Trà Trà:

“Chị dâu, là ta.”

Mộ Tuyết đi mở cửa, sau đó nhìn thấy Đông Phương Trà Trà cùng Nhã Nguyệt có chút sợ sệt đứng ở cửa ra vào.

“Nhã Nguyệt xem phim kinh dị xong không dám ngủ, chạy tới tìm ta.

Ta cảm thấy trẻ con xem xong cũng dám ngủ, sau đó ta cùng Nhã Nguyệt xem lại một lần nói với nàng rằng không đáng sợ chút nào.” Đông Phương Trà Trà nhìn Mộ Tuyết, lập tức giải thích:

“Nhưng sau đó ta phát hiện Nhã Nguyệt nói đúng, quá kinh khủng.”

Mộ Tuyết: “...”

Đây là xem phim kinh dị gì rồi?

Cuối cùng, bốn người chen chúc trên một cái giường.

Mộ Tuyết thật ra cũng không thấy tệ, thật vui vẻ.

...

Sáng sớm hôm sau.

Lục Thủy đi xuống xe lửa.

Ha!

Cuối cùng cũng đã trở lại cuộc sống bình thường, hơn nửa tháng vừa rồi cũng không biết đã làm những cái gì.

Chạy ngược chạy xuôi, không chút rảnh rỗi.

Phát thiệp mời cũng cảm thấy phiền phức.

Đột nhiên phát hiện, quen biết ít người cũng có chỗ tốt.

Chính là không phải chạy nhiều.

Cũng không thể mong đợi phát thêm vài người thì sẽ thu thêm nhiều tiền mừng, dựa vào đó phát tài đi?

Thiếu tiền hẳn có thể bán hai quyển sách kia, thoải mái kiếm tiền.

Xuống xe, Lục Thủy liền thấy Mộ Tuyết đang đứng trên sân ga nhìn hẳn.

Trên mặt mang ý cười ôn hòa.

Dường như đợi đã lâu.

Bên cạnh không có ai.

Hẳn là đã trở về trước.

“Mộ Tiểu thư tới từ mấy giờ vậy?” Lục Thủy đi tới trước mặt Mộ Tuyết, nhẹ giọng hỏi.

“Ừm, hình như là lúc trời còn chưa sáng.” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, nói:

“Sớm hơn một chút, liền có thể nhìn thấy Lục Thiếu gia sớm hơn một chút.”

“Vậy đúng ra nên ngủ sớm dậy muộn.” Lục Thủy cùng Mộ Tuyết đi ra khỏi nhà ga:

“Như vậy, khi Mộ Tiểu thư tỉnh lại liền có thể trực tiếp nhìn thấy ta.”

“Nhưng ta thích chờ đợi Lục Thiếu gia trở về.” Mộ Tuyết đưa tay ra sau lưng, từ ưu nhã thành sáng chói:

“Như vậy liền có thể để Lục Thiếu gia nhìn thấy cái váy ta đặc biệt diện hôm nay, nhưng Lục Thiếu gia lại không khen ta.”

“Đó là bởi vì Mộ Tiểu thư quá đẹp, ánh mắt của ta liền dừng lại trong mắt Mộ Tiểu thư.” Lục Thủy nhẹ nhàng nói.

“Nhưng Lục Thiếu gia cũng không khen mắt ta đẹp, cũng không khen dáng dấp ta đẹp.” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, nói.

“Mộ Tiểu thư có biết thất thân là gì không?”

“Lục Thiếu gia như vậy sao?”

“Đúng, là dáng vẻ ta nhìn Mộ Tiểu thư.”

“Ta không biết, Lục Thiếu gia khen ta đi.

Váy, giày, kiểu tóc, đều là vì Lục Thiếu gia mà đặc biệt ăn diện, chính là để được Lục Thiếu gia khen.”

“...”

“Khen đi.”

“Mộ Tiểu thư thật xinh đẹp.”

“Quá đơn giản, thêm vài từ đi.”

Lục Thủy dừng lại, nhìn Mộ Tuyết, nói:

“Mộ Tiểu thư, cười lên một chút.”

Đối với lời Lục Thủy nói, Mộ Tuyết không từ chối, nàng nhìn Lục Thủy, lộ ra một nụ cười thật tươi.

Giờ phút này, Mộ Tuyết như tỏa ra hào quang sáng chói.

Lục Thủy nhẹ giọng nói:

“Mộ Tiểu thư đã từng nghe qua một câu thơ như này chưa?”

“Câu nào?” Mộ Tuyết tò mò hỏi.

“Chúng lý yên nhiên thông nhất cố, nhân gian nhan sắc như trần thổ*.”

*Nguyên văn: 众里嫣然通一顾，人间颜色如尘土
(Ngoảng đầu tìm người đẹp trong đám đông, nhan sắc nhân

gian như bụi trần.)

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, vẫn giữ nụ cười.

...

“Nơi này chính là nhà của ta, ta đưa Lục Thiếu gia đi xem một vòng.”

Mộ Tuyết dẫn theo Lục Thủy tới sân nhỏ của mình.

“Cây ở hậu viện vẫn còn tốt chứ?” Lục Thủy hỏi.

Cây này đã cất kỹ rất lâu, luôn không có cơ hội tới xem.

“Chắc chắn vẫn rất tốt.” Mộ Tuyết kéo Lục Thủy đi ra hậu viện.

Khi hai người tới hậu viện thì mấy người Đông Phương Trà Trà bỗng thò đầu ra từ sân nhỏ.

Đông Phương Trà Trà ở phía trên cùng, Nhã Nguyệt ở giữa, Nhã Lâm ở dưới cùng.

“Được rồi, chị dâu không ở đây, để ta vào cứu Đậu Nha ra.” Đông Phương Trà Trà nói khê:

“Các người giúp ta canh gác, phòng ngừa bọn họ đánh lên ta.”

“Trà Trà tử tử yên tâm đi.” Nhã Nguyệt lập tức nói.

“Ta còn có Hỏa Vân Thú và Thủy Vân Thú, bọn chúng sẽ đánh trận đầu.”

Nhã Lâm ôm Hỏa Vân Thú, nói.

Hương Dụ, Đinh Lương, Chân Võ Chân Linh, bốn người cứ như vậy nhìn ba vị Tiểu thư đang cố gắng triển khai kế hoạch.

Để giải cứu thứ sáng sớm đã bị rơi ở trong, Đậu Nha.

Rất nhiệt huyết.

Nhất là khi nhìn Trà Trà Tiểu thư, ánh mắt như muốn nổi lửa.

Sức mạnh kia, bọn hấn căn bản chưa từng được chứng kiến.

Trà Trà Tiểu thư thật sự lợi hại.

Xưa nay ít người đi.

Chân Võ Chân Linh cũng không so sánh Trà Trà Tiểu thư với Thiếu gia và Thiếu Phu nhân của bọn hấn.

Có cảm giác...

Như không phải người cùng thời đại.

Rõ ràng chỉ kém một tuổi.

Thiếu Phu nhân nhỏ hơn Thiếu gia một tuổi, Trà Trà Tiểu thư nhỏ hơn Thiếu Phu nhân một tuổi.

...

“Mộ Tiểu thư, Đông Phương Tra Tra hình như đang chạy vào phòng nàng kia.” Lục Thủy đang ở hậu viện bỗng nhìn thấy đằng trước có một vệt sáng lao vào trong phòng Mộ Tuyết, rất lộ liễu.

“Có lẽ tôi qua vào phòng ta ngủ đã đánh rơi cái gì.” Mộ Tuyết đương nhiên cũng nhìn thấy.

“Vậy tôi nay thì sao?” Lục Thủy đi tới trước cây táo, tò mò hỏi:

“Các nàng đêm nay sẽ không lại chạy tới phòng Mộ Tiểu thư ngủ chứ?”

“Lục Thiếu gia muốn làm cái gì?” Mộ Tuyết cười cười nhìn Lục Thủy.

“Muốn cùng Mộ Tiểu thư thức đêm đọc sách, nếu không lúc có người hỏi Mộ Tiểu thư có đọc sách hay không, Mộ Tiểu thư lại phải nói rằng mình chưa từng đọc sách.” Lục Thủy thở dài một tiếng:

“Nhỡ đâu bị nói là mù chữ.”

Mộ Tuyết: “...”

Nàng cất bước đi tới bên cạnh Lục Thủy, sau đó liên tiếp đạp hai lần:

“Lục Thiếu gia, lần sau không biết nói chuyện thì đừng nói chuyện.”

Lục Thủy đau đớn.

Hắn ngồi xuống, xoa xoa bàn chân.

“Buổi chiều Mộ Tiểu thư có kế hoạch gì chưa?” Đồi chủ đề đi.

“Lục Thiếu gia thì sao? Muốn tìm cha đánh cờ sao?” Mộ Tuyết hỏi.

“Ừm.” Lục Thủy gật gật đầu, nghiêm túc nói:

“Ta có thể khiến cha vợ thua, gả Mộ Tuyết cho ta.”

“Vậy Lục Thiếu gia thua lỗ rồi.” Mộ Tuyết bĩu môi nói:

“Bởi vì ta vốn chính là của Lục Thiếu gia.”

“Không lỗ.” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, cười nói:

“Ai bảo ta thích Mộ Tiểu thư chứ.”

Mộ Tuyết hừ một tiếng, từ bỏ việc ghi sổ.

Chương 1309: Mê Đô còn sống (3)

Mê Đô còn sống (3)

Buổi chiều, Lục Thủy đi tới sân nhỏ của cha vợ, sau đó bị cha vợ mang đi.

Dì Đường nhìn Mộ Tuyết, nói:

“Lục Thiếu gia lần này ở lại bao lâu?”

“Ngày mai sẽ trở về, nói có thể sẽ bận rộn.” Mộ Tuyết lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng trả lời.

“Không nữa à?” Dì Đường thử hỏi.

Mộ Tuyết lập tức lắc đầu:

“Dì Đường nói đùa rồi.”

Ai không nữa hẳn chứ, chỉ biết khiến cho người ta tức giận.

Hơn nữa...

Hơn mười ngày nữa, nàng sẽ gả đi.

Hay là cứ ở nhà cùng dì Đường, cùng Nhã Lâm Nhã Nguyệt.

Về phần cha, cứ để Lục Thiếu gia lo là được.

Cha vẫn không chào đón nàng như vậy.

Nàng cũng không thèm để ý.

“Nếu có con, thì muốn con trai hay con gái?” Dì Đường đổi chủ đề, nàng biết, Mộ Tuyết thật sự không nữa.

“Con trai.” Mộ Tuyết lập tức trả lời, sau đó nói:

“Có điều phải giống con, đừng giống Lục Thiếu gia.”

Dì Đường nhìn Mộ Tuyết, hơi kinh ngạc.

Rất hung phấn, rất kích động, là nghĩ từ rất lâu rồi sao?

Là nàng đánh giá thấp tình cảm Mộ Tuyết dành cho Lục Thiếu gia rồi.

Cảm giác, so với tình yêu cuồng nhiệt còn khoa trương hơn.

Vận khí của Lục Thiệu gia thật tốt.

Mặc dù không hiểu, nhưng dì Đường cũng không hỏi nhiều, chúc phúc là được.

“Vậy nếu là con gái thì sao?” Dì Đường hỏi.

“Con gái thì giống Nhã Nguyệt tương đối tốt, điềm đạm nho nhã, nhu thuận, khiến người ta yêu thương.” Mộ Tuyết nghĩ nghĩ, nói.

“Trà Trà và Nhã Lâm không tốt sao?” Dì Đường cảm thấy Nhã Lâm rất tốt, Trà Trà thì càng không tệ.

Rất ngoan ngoãn, rất đáng yêu.

Mộ Tuyết nghĩ nghĩ, tốt thì tốt.

Chính là tương đối đáng lo.

Nhã Lâm và Trà Trà hẳn là đều khó gả đi.

Nhất là Trà Trà.

Theo mấy đứa này một đời, cuối cùng cũng không có lấy chồng.

Không có việc gì liền đi độ kiếp, nếu không thì bị ném tới biên giới thế giới, giúp sinh vật bên kia phát triển...

Lại nói, không biết có phải do nàng và Lục Thủy làm hại hay không?

Một kiếp này phải trông chừng thật tốt, không để cho Lục Thủy ném Trà Trà tới biên giới thế giới nữa.

Như vậy không biết có thể gả đi hay không.

Ở kiếp trước cũng để Trà Trà đi xem mắt, nhưng chính là không có tác dụng.

...

Trong lúc Mộ Tuyết đang cùng dì Đường thảo luận chuyện con cái, Lục Thủy và Mộ Trạch đã đi tới Tổ địa.

“Lục Thiểu gia đã tìm được vị trí chưa?” Mộ Trạch mở miệng dò hỏi.

Trước đó, hắn cũng nhìn thấy dị tượng trên bầu trời.

Lục Thủy khi đó ở ngay trước mắt tu chân giới mở ra Mê Vụ Chi Đô, sau đó tìm được chỗ của Minh.

“Ừm, tìm được rồi, có điều Minh ở sâu bên trong Mê Vụ Chi Đô, xung quanh có ba vị kia ở đó.” Lục Thủy đi tới trước Khởi Nguyên Thạch, nói:

“Cho nên tạm thời không thể đi qua.

Đợi ta tấn thăng Bát giai đi, cuối tháng này là được rồi.

Chờ xử lý tốt chuyện bên kia xong, Khởi Nguyên Thạch cuối cùng sẽ như thế nào cũng có thể nhìn thấy được.”

Chuyện này liên quan tới Mộ gia, cha vợ chắc chắn sẽ để ý.

“Nguyệt trước đó từng liên lạc với ta, nói Mộ gia có lẽ có chút quan hệ với bọn họ.

Nếu không thì sẽ không thể nhận được tin tức từ Minh.

Sở dĩ phải để sổ sách ở lại Khởi Nguyên Thạch là để cho chúng ta mỗi năm năm thử lại một lần, hiệu quả hẳn là giống như trước đó.” Mộ Trạch nói.

Hắn hiện tại có thể liên hệ với cả hai bên.

“Như vậy sao?” Lục Thủy gật gật đầu, có điều Mộ gia và Nguyệt tộc có quan hệ thế nào, hắn cũng không biết được.

“Chuyện ký ức của Minh, hẳn gần đây có liên hệ với cha không?”

“Không có, Minh bên kia đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Nguyệt cũng có vẻ như không nhớ ra gì.” Mộ Trạch nói đại khái chuyện hai ngày qua.

Hắn vốn cho rằng Minh sẽ bảo hắn liên hệ với Lục Thủy trước.

Thế nhưng Minh không có bất kỳ động tĩnh gì, hẳn thử đi cảm giác, lại phía bên kia còn yên tĩnh hơn so với trước đây.

Hắn cũng không dám chủ động liên lạc.

Dù sao Minh cũng là người quen của ba vị kia.

Mà ba vị kia là ai?

Hắn không biết.

Nhưng hắn biết, đó là nhân vật đáng sợ, vượt qua toàn bộ tu chân giới.

“An tĩnh trở lại?” Lục Thủy đưa tay đặt lên trên Khởi Nguyên Thạch.

Rất nhanh sau đó liền phát hiện Minh dường như đã rơi vào giấc ngủ say.

Đang khôi phục sao?

Sau đó, Lục Thủy tiến vào bên trong Khởi Nguyên Thạch.

Vẫn là gian phòng kia, vẫn nhỏ như vậy, cánh cửa đối diện lại có chút tối đi.

Có điều phía trên vẫn có một điểm sáng nhỏ.

Hắn là Minh để lại.

‘Là từ trước lúc hắn ngủ say sao?’

Lục Thủy đi tới trước cửa, muốn xem xem Minh để lại cái gì.

Có điều không dính tới bên ngoài, có thể sẽ có chút mơ hồ.

Rất nhanh sau đó, tay hắn chạm lên điểm sáng.

Ánh sáng lập tức biến mất.

Một câu nói vang lên trong tay hắn.

“Thứ Lục để cho ta thủ hộ chính là...”

Tiếng nói đột nhiên ngắt.

Lục Thủy: “...”

Chơi cái gì vậy?

Nếu như Minh không nói xong được câu này, hắn sẽ trực tiếp dùng sức mạnh thiên địa khiến Minh tỉnh lại.

Rất nhanh sau đó, tiếng nói lại lần nữa vang lên:

“Là Mê Đô còn sống.”

Lục Thủy chờ thêm một lát, cuối cùng không nghe thấy tiếng gì nữa.

Vậy, Mê Đô còn sống là cái gì?

Mê Đô, nghĩ như tên, là lỗ thủng của thế giới, từ đó sẽ đi ra người hoặc vật.

Loại vật này không nên tồn tại.

Cho nên nói là còn sống, cũng không phải còn sống theo nghĩa thường.

Lục Thủy lấy ra thiệp mời, đặt ở cửa ra vào.

Thuận tiện để lại một câu.

“Biết người không rảnh, cho nên không cần đến.”

Để lại câu nói này vừa thiệp mời xong, Lục Thủy liền trực tiếp rời khỏi Khởi Nguyên Thạch.

Sau khi trở về Tổ địa Mộ gia, Lục Thủy nhảy lên, đáp xuống bên cạnh cha vợ.

“Lục Thiếu gia có phát hiện gì không?”

Lần này Lục Thủy đi ra tương đối sớm.

Hắn là không có phát hiện gì.

“Có thì có, nhưng mà...” Lục Thủy quay đầu nhìn cha vợ, nói:

“Cần tiền bồi cùng ta đi vào Mê Vụ Chi Đô mới có thể biết được.”

Mộ Trạch: “...”

Hắn cũng không nhất định phải biết.

Mê Vụ Chi Đô, đừng nói là hắn.

Ở tu chân giới thật sự có người dám đi vào sao?

Nghe nói ngay cả những cường giả của thế lực đỉnh cấp kia cũng không dám dính líu tới.

Hắn là đi chờ chết sao?

Có điều Minh liên quan quá sâu, hắn cũng biết.

Loại cấp bậc như hắn này, không thể biết được là chuyện bình thường.

Lục Thủy là ai?

Thiếu Tông chủ của Ân Thiên Tông, Lưu Hỏa, tồn tại trấn áp Chư Thiên.

Thiên địa không dám đối nghịch, thiên kiếp ngưng tụ thành kiếp, trở thành vũ khí trong tay hắn.

So sánh với người này, đây không phải tự rước lấy nhục sao?

“Lục Thiếu gia lần này cần ở lại mấy ngày?” Mộ Trạch hỏi.

“Xế chiều ngày mai sẽ trở về, về đến nhà hắn cũng đã gần tới lúc thành hôn.

Trong nhà sẽ quản tương đối chặt.” Lục Thủy nói.

“Lục Thiếu gia thích Mộ Tuyết như vậy, vì sao lúc trước lại đến từ hôn?” Mộ Trạch hơi nghi hoặc chuyện này một chút.

Muốn giải đáp chuyện này.

“Ta đây không phải là không có đường lui sao?” Lục Thủy tức giận nói:

“Khi đó mấy người cũng dám ngược đãi Mộ Tuyết, nếu như ta không đến...”

A, Mộ Tuyết cũng sẽ không bị ngược đãi.

“Từ hôn cũng không phải quyết định của ta, hơn nữa...”
Lục Thủy nhìn Mộ Trạch, nói:

“Thật ra bây giờ ta vẫn muốn lui.”

Mộ Trạch: “???”

“Tiền bối không hiểu.” Lục Thủy lắc đầu thở dài:

“Đáng tiếc bây giờ thời gian đã quá sát, hôn lễ sẽ dễ bị ảnh hưởng, nếu không đã muốn nhờ tiền bối hỗ trợ tìm lý do rồi.”

Mộ Trạch nghe được mấy câu, toát cả mồ hôi lạnh.

Cái này nếu như bị phát hiện, có phải hắn sẽ bị Lục gia căm thù hay không?

Có điều hắn vẫn không hiểu, Lục Thiếu gia rốt cuộc muốn làm gì.

“Lục Thiếu gia thật sự thích Mộ Tuyết sao?”

“Đương nhiên.”

Mộ Trạch biểu thị không thể hiểu nổi.

Chương 1310: Vận khí của các người thật tốt (1)

Vận khí của các người thật tốt (1)

Buổi chiều.

Cách trời tối còn một lúc.

Lục Thủy rời khỏi Tổ địa Mộ gia, tìm được Mộ Tuyết.

“Lục Thiếu gia đánh cờ thắng nhanh vậy sao?”

Mộ Tuyết đi theo Lục Thủy, rời khỏi sân nhỏ của di Đường.

“Ừm, cha vợ không có tiền gì, ta đành chừa cho cha một chút.” Lục Thủy chững chạc đàng hoàng gật đầu.

“Lục Thiếu gia, lần sau có bịa gì thì đứng đắn một chút, cha vẫn có rất nhiều tiền.

Đúng rồi, lát nữa chúng ta sẽ đi đâu?” Mộ Tuyết đi bên cạnh Lục Thủy, nhẹ giọng hỏi.

Đương nhiên, không cần đặc biệt đi đâu, tùy tiện tìm một chỗ đi dạo một vòng là được rồi.

Dù sao thì chỉ cần có Lục Thủy bên cạnh, nàng liền vui vẻ.

Có điều nếu như quá tệ...

Nàng có thể động thủ biến chỗ đó tốt hơn.

Dù sao thì cũng không biết khi nào đầu óc Lục Thủy chập mạch.

“Đưa Mộ Tiểu thư đến một nơi khá tốt.” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, nói khẽ:

“Mộ Tiểu thư chắc chắn chưa từng nhìn thấy.”

Mộ Tuyết nghi hoặc.

Không hỏi nhiều, chỉ đi theo Lục Thủy.

Hai người rời khỏi Mộ gia, đi xuống sườn núi, tới thôn trấn.

Không hề dừng lại, Lục Thủy dẫn theo Mộ Tuyết một đường đi tới một nơi ít người qua lại.

Tại một nơi không có người, Lục Thủy kéo Mộ Tuyết đi qua cổng không gian.

...

Núi Đông Lâm.

Hứa Phương nhìn hoa một chút, xác định không có vấn đề gì xong liền trở về.

Trông một vườn hoa ở lưng chừng núi này cũng không có cái gì.

Có điều đây là thứ bọn họ đã đồng ý.

Hơn nữa căn cứ vào lời nói của Chân Thần, đây cũng là chìa khóa giúp con gái của hắn có thể khỏi hẳn trong tương lai.

Trở lại nơi ở của mình, Hứa Phương nhìn thấy con gái đang tự cầm đao chế củi.

Hắn giật nảy mình, lập tức chạy tới.

Vốn định ngăn lại, nhưng hắn hơi do dự, cuối cùng chỉ nói khẽ:

“Mẹ đâu rồi?”

“Cha, cha nhìn này, con bỏ được rất nhiều củi.” Hứa Tiểu Hồng vẻ mặt hưng phấn nhìn cha của mình.

Giống như đang chờ được khen.

“Rất lợi hại, có điều trẻ con thì vẫn nên chú tâm chuyện đọc sách hơn nha.” Một giọng nói đột nhiên vang lên từ bên cạnh.

Là giọng nữ.

Hứa Phương giật mình.

Lập tức nhìn sang bên cạnh, lúc này, hắn nhìn thấy bên đó chẳng biết từ lúc nào có một nam một nữ đi tới.

“Đông, Đông Phương Thiếu gia?” Hứa Phương kinh ngạc nhìn Lục Thủy.

Đúng vậy, người tới chính là Lục Thủy và Mộ Tuyết.

Người vừa rồi lên tiếng chính là Mộ Tuyết.

“Gọi ta là Lục Thủy đi.” Lục Thủy nói thẳng.

Lúc không có người, gọi Đông Phương thì được.

Nhưng có Mộ Tuyết ở đây, cứ có cảm giác không thích hợp.

“Lục Thiếu gia, đây là...” Hứa Phương lập tức đổi giọng, sau đó nhìn sang Mộ Tuyết bên cạnh.

Người này hẳn không biết.

Không biết có quan hệ thế nào với Lục Thủy.

Đương nhiên, cái tên này, hẳn cũng tương đối lạ lẫm.

“Là vị hôn thê của ta.” Nói rồi, Lục Thủy liền lấy ra thiệp mời đưa cho Hứa Phương.

“Là Thiếu Phu nhân sao?” Hứa Phương đưa tay nhận lấy thiệp mời.

Hứa Tiểu Hồng đang trốn sau lưng Hứa Phương, lần đầu tiên nhìn thấy vật này liền có chút tò mò.

Rất nhanh sau đó, Hứa Phương đã đọc được nội dung thiệp mời.

“Giữa tháng này các ngươi có rảnh không?” Lục Thủy hỏi.

“Rảnh.” Hứa Phương lập tức gật đầu.

Sao lại không rảnh?

Hôn lễ của Lưu Hỏa, hai người dù thế nào cũng nên đi xem một chút.

“Tới, để tỳ tỳ ngắm chút nào.” Mộ Tuyết ngoắc ngoắc tay với Hứa Tiểu Hồng đang ngó dáo dác.

Hứa Tiểu Hồng nhìn Mộ Tuyết một chút, lại nhìn cha mình một chút.

Giống như muốn cha đồng ý.

“Đi đi.” Hứa Phương đương nhiên không nói gì thêm.

Lưu Hỏa sẽ hại con gái hắn sao?

Nếu như sẽ, thì có phản kháng thế nào cũng phí công, hơn nữa, mạng con gái của hắn là Lưu Hỏa giữ lại.

Hứa Tiểu Hồng đi đến trước mặt Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết vươn tay, xoa xoa đầu Hứa Tiểu Hồng, sau đó ngồi xôm xuống.

Nàng khẽ chạm vào eo Hứa Tiểu Hồng, nói:

“Chỗ này có đau không?”

“A, có, có đau một chút chút.” Vẻ mặt Hứa Tiểu Hồng lộ ra sự đau đớn, nhưng lại cố nén lại, đáp.

Chỉ đau nhức chút xíu, không phải cực kỳ đau.

Mộ Tuyết mỉm cười, sau đó tử khí nháy mắt xuất hiện trong tay nàng.

Tiếp đó, tử khí tràn vào trong thân thể Hứa Tiểu Hồng, giống như hồng thủy nghiền ép tất cả.

Một tiếng gì như tiếng kêu rên vang lên từ trong thân thể Hứa Tiểu Hồng, chỉ là không bao lâu sau, âm thanh đó đã biến mất.

Tất cả đều đã bị tử khí nghiền ép.

Chỉ trong vài giây, tử khí biến mất.

Mộ Tuyết lại đụng đụng vào vị trí trước đó, hỏi:

“Bây giờ thế nào? Còn đau không?”

Hứa Tiểu Hồng lúc đầu nhắm mắt nhẫn nhịn chịu đau, giờ đột nhiên sững sốt.

Nàng mở to mắt ngạc nhiên nhìn vị trí Mộ Tuyết ấn tay lên, sau đó cũng tự đưa tay lên ấn thử, hoảng sợ nói:

“Không đau, không đau một chút nào.”

“Tiểu Hồng thật là dũng cảm.” Mộ Tuyết cười nói:

“Nhưng mà, trẻ con không nên học chữ củi, nên đi đọc sách mới đúng.

Nếu không về sau lập gia đình, chồng mới chỉ đọc sách hai năm cũng sẽ nói người không đọc sách, nói người mù chữ.”

Lục Thủy: “...”

Đang mắng chửi ai đây?

“Nhưng mà...” Hứa Tiểu Hồng hơi do dự.

“Nhưng muốn giúp cha mẹ đúng không?” Mộ Tuyết nhẹ giọng hỏi.

Hứa Tiểu Hồng gật đầu.

Lúc này, Nghiên Như đi ra khỏi phòng định nhìn con gái một chút, nàng vừa đi ra, cảnh tượng này liền đập vào mắt.

Vị cô nương kia, vừa chữa khỏi cho con gái nàng.

Là chữa khỏi hoàn toàn.

Hứa Phương cũng khó tin nhìn xem.

Nhìn lại, vợ của Lục Thiếu gia, phải là người bình thường mới đúng.

Nhưng sức mạnh màu tím vừa rồi của đối phương khiến hắn có chút e ngại.

Hoặc là nói không phải loại sức mạnh bình thường.

Tử khí?

Nhất thời, Hứa Phương sững sốt, tử khí...

Tử Y Thần Nữ?

Đúng vậy, nếu như là Tử Y Thần Nữ, thì việc chữa khỏi cho con gái hắn căn bản không phải là nói chơi.

Lưu Hỏa Ân Thiên Tông, Tử Y Thần Nữ, chẳng lẽ là...

Hứa Phương cảm thấy mình vừa hiểu rõ chân tướng.

Lúc này, Hứa Tiểu Hồng cũng nhìn thấy mẹ mình đi ra, nàng lập tức chạy tới, nói:

“Mẹ ôm con một cái đi.”

Nghiên Như ôm lấy con gái mình, bởi vì trên người con có chỗ đau, cho nên nàng vẫn luôn không dám ôm.

“Chuyện này...” Hứa Phương bây giờ mới lấy lại tinh thần.

Hắn vốn định nói lời cảm tạ.

Lục Thủy lại trực tiếp ngăn lại:

“Tiền bối không cần để ý, đúng rồi, phía sau núi không có vấn đề gì chứ?”

“Không có.” Hứa Phương lập tức nói.

Vườn hoa phía sau núi, bọn hắn tự nhiên không dám bắt cấn.

Đã đồng ý rồi, bọn hắn sẽ chăm sóc thật tốt.

“Vậy không ở lại lâu nữa.” Nói rồi Lục Thủy liền kéo theo Mộ Tuyết đi về phía sau núi.

Mộ Tuyết khẽ gật đầu, tạm biệt một nhà Hứa Phương.

Một nhà ba người Hứa Phương nhìn Lục Thủy và Mộ Tuyết rời đi.

Nghiên Như ôm con gái đi tới bên cạnh Hứa Phương, nói khẽ:

“Có phải đời trước chúng ta đã làm được chuyện tốt lớn gì không?”

Hứa Phương gật đầu, khẽ đáp:

“Đúng vậy, nếu không sao có thể may mắn như thế chứ?”

“Vậy muốn con gái đi học không?” Nghiên Như hơi do dự.

Hứa Phương nhìn con gái của mình, sau đó nhẹ giọng nói:

“Đi đi, còn phải lớn lên, biết nhiều hơn về thế giới bên ngoài, trở nên mạnh hơn so với hai người ở đây chẻ củi.”

“Vậy để con gái bá nhập Bách Hoa Cốc đi, Sơ Vũ ở ngoài đọc sách, hẳn là có thể hỗ trợ tìm trường học.” Nghiên Như nghĩ nghĩ, lại nói:

“Nhưng không thể ở chỗ Sơ Vũ được, chúng ta tự mình tìm chỗ ở là được.”

Hứa Phương gật đầu, xác thực có thể.

Có điều, hẳn có chút tò mò:

“Tại sao lại không thể ở chỗ Sơ Vũ?”

Sơ Vũ nhìn như cũng không có để ý như vậy.”

“Bởi vì Sơ Vũ và Kiếm Lạc của Kiếm Nhất Phong ở cùng một chỗ, hai người đó đang bồi dưỡng tình cảm.

Tất cả mọi người ở Bách Hoa Cốc cũng sẽ không đồng ý để người thứ ba vào ở, quấy rầy tiến triển tình cảm của hai người đó.” Nghiên Như mở miệng giải thích.

“...” Hứa Phương đã hiểu.

Chương 1311: Vận khí của các người thật tốt (2)

Vận khí của các người thật tốt (2)

“Lục Thiếu gia, sao lại đột nhiên nhớ tới chuyện chỗ này?”

Đi trên đường núi, Mộ Tuyết nắm tay Lục Thủy hỏi.

Nàng không nhớ rõ chuyện chỗ này, lúc tới nơi mới nghĩ tới.

“Lần trước bị Tam Trưởng lão phái đi, ngoài ý muốn nghe thấy tên nơi này, sau đó liền theo đến đây.” Lục Thủy nắm lấy tay Mộ Tuyết, quay đầu nhìn nàng nói:

“Đây đều là để tạ ơn Mộ Tiểu thư.

Nếu không phải Mộ Tiểu thư chế giễu ta, ta cũng sẽ không đặc biệt chạy tới đây.”

“Nói vậy.” Mộ Tuyết tiến lên trước một bước, kéo tay Lục Thủy, nói:

“Ta chế giễu Lục Thiếu gia lúc nào chứ?

Thích còn không kịp.”

“Thích và chế giễu, không mâu thuẫn.” Lục Thủy mở miệng nói.

Mộ Tuyết trừng Lục Thủy một cái, tiếp tục nói:

“Đánh Lục Thiếu gia và thích cũng không mâu thuẫn, cho nên Lục Thiếu gia thật dễ nói chuyện.”

Lục Thủy dẫn theo Mộ Tuyết bước lên một bước, vượt qua đoạn đường núi khúc khuỷu.

Lại đi thêm một lát nữa thì dừng lại.

“Đến nơi rồi.” Lục Thủy chỉ về phía dưới.

Mộ Tuyết nhìn theo phía Lục Thủy chỉ.

Giờ phút này, đập vào mắt nàng là một biển hoa phủ khắp nửa sườn núi, tú lạp lóa mắt, mênh mông rộng lớn.

Gió nhẹ thổi qua, hương hoa thanh mát bao phủ một vùng.

Thấm vào ruột gan.

Mộ Tuyết ngắm biển hoa, nắm chặt tay Lục Thủy, gọi một tiếng:

“Lục Thiếu gia.”

“Ừ.” Lục Thủy đáp lại.

“Ta thích chàng.” Mộ Tuyết vừa cười vừa nói.

“Ta cũng thích Mộ Tiểu thư.” Lục Thủy nhẹ giọng đáp.

“Lục Thiếu gia có thể hôn ta.” Mộ Tuyết lại nói.

“Không phải nên quý hai gồi xuống đất cầu hôn sao?” Lục Thủy hỏi.

“Ý của Lục Thiếu gia là, hôn nhân là nắm mô của tình yêu, nên đi xuống mô nhanh đi sao?” Mộ Tuyết nhìn chăm chăm Lục Thủy, nghiêng răng.

“Mộ Tiểu thư thật hài hước.” Lục Thủy quay người nhìn thẳng vào mắt Mộ Tuyết, chân thành nói:

“Vậy Mộ Tiểu thư có nguyện ý đi cùng ta vào trong cái lồng giam không có tự do này không?”

Mộ Tuyết ôm lấy Lục Thủy, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ:

“Ta nguyện ý.

Bởi vì đó không phải là lồng giam, đó là thế giới của ta.”

Lục Thủy cúi đầu tới gần Mộ Tuyết.

Lúc này, mặt trời đã bắt đầu xuống núi, giống như không dám quấy nhiễu cặp tình nhân.

Ánh trăng hiện lên trên bầu trời, vài làn mây mỏng che khuất mặt trăng.

Nhưng đang cùng nói, không nhìn thấy, không nhìn thấy.

Đóa hoa nở cũng cúi đầu, bắt đầu khép lại.

Thật xấu hổ.

...

Trong đêm.

Lục Thủy và Mộ Tuyết ngồi trên sườn núi.

“Ta nói nơi này có biển hoa, nàng còn không tin.”

Lục Thủy nhẹ vuốt mái tóc Mộ Tuyết trong ngực, mùi thơm nhàn nhạt phảng phất quanh mũi.

“Lục Thiếu gia nói chuyện thật không có trước có sau.

Khi đó rõ ràng còn chưa có biển hoa.” Mộ Tuyết nhìn mặt trắng tròn đã lên cao, nói.

“Mộ Tiểu thư nghĩ tiêu cực quá rồi, đây không phải là biển hoa sao?

Cũng chứng tỏ, điều ta nói chính là sự thật.

Ta đọc sách nhiều, sẽ không lừa gạt Mộ Tiểu thư.” Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết: “...”

“Lục Thiếu gia có phải đang ghét bỏ ta đọc sách ít hay không?” Mộ Tuyết hỏi.

“Không có, ta chỉ đang khoe khoang ta đọc sách nhiều.” Lục Thủy trả lời.

“...”

Mộ Tuyết không hề nghĩ ngợi, trực tiếp quay đầu bỏ nhào vào trong ngực Lục Thủy.

Há miệng cắn.

Lục Thủy: “...”

Một lát sau.

“Hừ!” Mộ Tuyết buông Lục Thủy ra, tức giận nói:

“Lục Thiếu gia hay là trở về mà triệu hoán Nha Thần đi, ta không muốn ngươi.”

Dừng một chút, Mộ Tuyết lại tiếp tục nói:

“Đúng rồi, triệu hoán Nha Thần cần bảy dấu răng, bây giờ mới có năm cái, để ta cho Lục Thiếu gia thêm hai cái.”

Lục Thủy hoảng hốt nói:

“Không được, không được, Nha Thần gần đây tâm tình tốt, năm cái là có thể triệu hoán được.”

“Ồ..., Nha Thần thích Lục Thiếu gia như thế sao?” Mộ Tuyệt nhìn Lục Thủy, nói:

“Là ta thích Lục Thiếu gia nhiều hơn, hay là Nha Thần thích Lục Thiếu gia nhiều hơn?”

“Là ta thích Mộ Tiểu thư nhiều hơn.” Lục Thủy lập tức đáp.

“Hừ!”

— —

Sáng sớm hôm sau.

Lục Thủy ngồi trong sân nhỏ đọc sách, tối hôm qua hấn đã trở về triệu hoán Nha Thần.

Nha Thần trở về hấn liền ra đây xem sách.

Vẫn là đọc sách vui hơn, đòn trả đòn, Nha Thần còn không vui.

Ha ha.

Tối hôm qua nhất định là Nha Thần giả.

Có điều hôm nay sẽ phải trở về, trở về rồi sẽ không thể triệu hoán Nha Thần được nữa.

Khu vực Lục gia, dư chấn không gian rất dễ bị phát hiện.

Cái này rất nguy hiểm.

Nhất là khi còn có Cửu ở đó.

Nhị Trưởng lão sao có thể để người nguy hiểm như vậy ở trong Lục gia chứ?

Thật ra còn có thể ở đây thêm hai ngày, nhưng trong nhà sẽ thúc giục.

Bảo hẩn trở về, chờ ngày đại hôn.

Cũng không phải lần đầu, có cái gì mà chuẩn bị?

Ừm, câu này không dám nói ra ngoài miệng.

Cho nên vẫn là ngoan ngoãn trở về đi, đại khái còn phải nghe Tam Trưởng lão dạy dỗ một lần.

Lâu như vậy cũng không thấy mặt đâu.

Một lát sau, Lục Thủy liền cất sách đi, sau đó đi về phía phòng bếp.

Lúc này đại khái là thời gian Mộ Tuyết làm bữa sáng.

Trong phòng bếp.

“Lục Thiếu gia sao lại tới đây?”

Mộ Tuyết vốn đang vo gạo nhìn Lục Thủy đi tới, hơi bất ngờ.

Trên mặt nàng hiện lên ý cười nhàn nhạt.

“Mộ Tiểu thư không phải để ta học một chút sao?” Lục Thủy đi tới bên cạnh Mộ Tuyết, nói.

Mộ Tuyết hơi kiễng chân lên, nhìn thẳng vào mắt Lục Thủy, nói:

“Ta phát hiện chiều cao của ta và Lục Thiếu gia không quá chênh lệch.”

Lục Thủy hơi cúi về phía trước, đụng nhẹ lên miệng Mộ Tuyết một cái, rồi lập tức tách ra, nói:

“Vẫn kém một chút.”

Mộ Tuyết cười cười, vui vẻ đi chuẩn bị bữa sáng.

“Vậy Lục Thiếu gia tự nhìn mà học đi, học không được ta sẽ làm cho Lục Thiếu gia ăn, học được ta cũng sẽ làm cho Lục Thiếu gia ăn.”

Lục Thủy: “...”

Cho nên còn không bằng ngồi xem Thiên Địa Trận Văn.

Có điều hấn vẫn ngồi xuống một bên nhìn Mộ Tuyết, ngẫu nhiên sẽ giúp một chút.

Đương nhiên, không để tâm đến bữa sáng, hấn chỉ đơn thuần nhìn Mộ Tuyết.

Có cái gì đẹp mắt?

Cũng không biết có cái gì đẹp mắt, rõ ràng đã nhìn không biết bao lâu, nhưng chính là thấy thuận mắt.

Động tác, hình dáng, ăn mặc, không có lấy một điểm khiến hấn ngứa mắt.

“Chị dâu...” Lúc này, bên ngoài cửa đột nhiên có một cái đầu nhỏ thò vào.

Lục Thủy nhìn sang, rốt cuộc cũng nhìn thấy thứ không vừa mắt.

“A chị dâu không có ở đây.” Cái đầu nhỏ vừa thò ra lại rút trở về.

Lục Thủy: “...”

Mộ Tuyết: “...”

Cộc cộc cộc!

Tiếng bước chân dồn dập chạy đi.

Phụt!

Mộ Tuyết cười ra tiếng:

“Lục Thiếu gia, có vẻ Trà Trà vừa bị Lục Thiếu gia hù chạy.”

“Ta cảm thấy chỉ một mình ta thì không đủ để dọa chạy Đông Phương Trà Trà.” Lục Thủy bình tĩnh nói.

“Hừ.” Mộ Tuyết hừ lạnh một tiếng.

“Lục Thiếu gia nhìn cho kỹ, học nghệ phải chuyên chú.”

Chương 1312: Vận khí của các người thật tốt (3)

Vận khí của các người thật tốt (3)

Buổi chiều.

Lục Thủy và Mộ Tuyết đang đi trên đường phố.

Chân Võ Chân Linh, mấy người Đông Phương Trà Trà đi theo phía sau.

Bởi vì Lục Thủy muốn rời đi, bọn họ không đi theo không được.

Nếu không đến lúc đó chỉ có một mình Mộ Tuyết, người bình thường nhiều khi sẽ không tiện.

Nhất là khi xung quanh có không ít tu chân giả.

“Lục Thiếu gia, lần này đi rồi có phải sẽ không ra ngoài nữa hay không?” Trên đường, Mộ Tuyết hỏi Lục Thủy.

“Ừm.” Lục Thủy gật đầu nói.

“Nếu ra, thì đại khái chính là đi đón Mộ Tiểu thư.”

“Vậy Lục Thiếu gia có chạy tới Thần Vực của Nha Thần không?” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, hỏi.

“...”

Đây không phải là chờ bị bắt sao?

Đúng là khí tiết tuổi già khó giữ.

Sau đó, Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, trong lòng cũng bắt đầu có suy nghĩ hai người cùng phê bình nhau, vấn đề này có vẻ như cũng không quá lớn.

Mộ Tuyết lui về phía sau hai bước, sau đó nói:

“Lục Thiếu gia, nếu chàng kéo ta xuống nước, ta sẽ...”

“Mộ Tiểu thư định làm gì?” Lục Thủy tò mò hỏi.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, rơi vào trầm tư.

“Liền...” Mộ Tuyết cuối cùng nghĩ tới cái gì, sau đó lấy cuốn sổ ra:

“Trước hết ghi lại đã.”

“...” Không có gì mới mẻ.

Còn không bằng dùng con tin uy hiếp.

“Không có cách nào nha, ai bảo ta thích đối tốt với Lục Thiếu gia chứ, Lục Thiếu gia có thích đối tốt với ta không?” Mộ Tuyết cười hỏi.

Lúc này, nàng lại đi tới cạnh Lục Thủy.

“Mộ Tiểu thư xem cuốn sổ, kết toán có bao nhiêu nợ?” Lục Thủy tò mò hỏi.

“Hôm nay đặc biệt, tổng 18.000 quyền, bốn bỏ năm lên, 20.000 quyền.” Mộ Tuyết tươi cười nói.

“...”

“Mộ Tiểu thư vì sao không bốn bỏ năm lên chút nữa, đổi thành không quyền?” Lục Thủy hỏi.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, nói:

“Lục Thiếu gia có phải thấy ta đọc ít sách, đầu óc không dùng được không?”

“..., có thể là ta bị tình yêu làm cho choáng váng đầu óc, đầu óc không dùng được.”

Một lát sau.

Lục Thủy vẫy tay tạm biệt Mộ Tuyết.

Đông Phương Tra Tra bên cạnh Mộ Tuyết cũng vẫy tay không ngừng.

Giống như đang nói, cuối cùng biểu đệ Lục Thủy cũng đi.

Chị dâu là của chúng ta.

Aiz!

Rất muốn đánh nàng một trận rồi mới về.

Đáng tiếc, không có thời gian.

Sau đó, Lục Thủy đi lên xe lửa.

Lần tiếp theo đến, hẳn là tới đón Mộ Tuyết.

Trên lý thuyết là sẽ không tới nữa, ở tiếp trước cũng không có tới, mà là mở cổng không gian để Mộ Tuyết đi qua.

Hắn đứng trước cổng không gian chờ.

Lúc nhìn thấy Mộ Tuyết, hẳn đã cảm thấy thành thân thật tốt.

“...”

Bị Mộ Tuyết làm mê muội đến thần hồn điên đảo, thật không có tiền đồ.

Nhất là sau khi biết Mộ Tuyết là hạng người gì, hẳn thậm chí một chút suy nghĩ nhảy ra cũng không có.

...

“Biểu đệ Lục Thủy trở về rồi, có phải chúng ta có thể đi thám hiểm rồi hay không?” Đông Phương Trà Trà quay sang hỏi người bên cạnh.

Bên cạnh đương nhiên là Mộ Tuyết và Nhã Lâm Nhã Nguyệt.

“Muốn thám hiểm chỗ nào?” Mộ Tuyết tò mò hỏi.

Mộ gia không nhỏ, nhưng còn lâu mới lớn bằng Lục gia.

Đã lâu như vậy rồi, Trà Trà hẳn đã thám hiểm xong hết rồi mới đúng.

Đông Phương Trà Trà nhìn xung quanh một vòng, sau đó lấy ra một cái đĩa CD, trên đó viết ‘Yên Tĩnh Lĩnh’:

“Chúng ta đến ngọn núi này thám hiểm một chút, trăm yêu trừ ma.”

Mộ Tuyết: “...”

Đây là niên đại nào?

“Vậy tối nay chúng ta cùng ngủ.” Nhã Nguyệt lập tức nói.

Mộ Tuyết: "...”

Đã nhát gan còn thích xem.

Sau đó.

Đông Phương Trà Trà trừng mắt nhìn:

“Có vẻ như rất bình thường mà, chúng ta đổi núi khác đi.

Ngọn núi này không tốt lắm.”

Nhã Nguyệt: "...”

...

Lục Thủy về Lục gia cần hơn một ngày.

Chạng vạng tối ngày hôm sau, Lục Thủy một bước đạp xuống con phố ở tiểu trấn Thu Vân.

Trời coi như còn sớm.

“Bây giờ là mùng 5, cách ngày thành hôn chỉ còn 9 ngày.

9 ngày có thể làm gì đây?”

Lục Thủy nghĩ nghĩ, cảm thấy 9 ngày này có thể đến Băng Sương Hà một chuyến.

Nghe nói bên kia xuất hiện một con đường thông xuống dưới sông.

Lần này đi nào ra chuyện gì Tam Trưởng lão cũng sẽ không thể trừng phạt hẳn đi?

Dù sao cũng sắp thành hôn, chuyện khác hoãn chút là được.

Có điều cũng phải đợi một hai ngày.

Ngày mai phải gặp Tam Trưởng lão, hôm nay còn phải đi phát chỗ thiệp mời còn lại.

“Kiều Dã ở đây sao?” Lục Thủy hỏi Chân Võ Chân Linh.

Nhìn xung quanh một vòng, Lục Thủy phát hiện ở tiểu trấn hình như có nhiều người hơn trước.

Khả năng là có liên quan tới cửa đá, cộng thêm đại hôn sắp tới.

A, còn có người nhặt rác.

Bên ngoài phế tích có vết tích Đại Đạo, rất nhiều người muốn nhặt, như vậy sẽ có khả năng đốn ngộ nhất định.

Đối với tu luyện ngộ đạo sẽ có chỗ hữu ích.

Đây cũng là cách Lục gia xử lý dấu vết Đại Đạo, cứ giữ lại xung quanh sẽ không thể khôi phục.

Cũng may không ảnh hưởng tới hôn lễ, Lục gia cũng không vội khôi phục.

Nếu không hôn lễ sẽ có thể không kịp.

Trừ khi Đại Trưởng lão ra tay.

Nhất cử bình định...

Có thể sao?

Đương nhiên là có thể.

Không có thứ gì có thể ngăn cản việc hấn thành hôn, việc mở thưởng của mấy vị Trưởng lão cũng không biết đã mong chờ bao lâu.

A, có thể mới chỉ có hai mươi năm.

Từ sau khi hấn sinh ra mới nghĩ tới việc mở thưởng lần nữa.

Cũng vì việc mở thưởng này cho nên mới cấp bách tổ chức hôn lễ cho hấn.

Lục Thủy cảm thấy mình cũng là người hiếu thuận, vì việc mở thưởng mà vẫn luôn cố gắng.

Đáng tiếc, kiếp trước không mở được.

Kiếp này cho đến bây giờ vẫn trong trạng thái thất bại, nhưng luôn có cảm giác có thể thành công.

Hấn sẽ nghĩ cách, cùng lắm thì lại mở mật thất.

“Bọn hấn hấn là còn đang đi làm.” Chân Võ nói.

Lục Thủy gật đầu, sau đó đi về phía siêu thị.

Hắn một đường đi vào bên trong, sau đó không bao lâu thì nhìn thấy Kiều Dã đang khuân đồ ở gần đó.

Mặc dù chỉ có một tay, nhưng dọn đồ làm việc cũng không có khó như vậy.

Dù sao thì ở đây cũng có thể sử dụng tu vi, cho nên sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

“Lục Thiếu gia?” Kiều Càn nhìn Lục Thủy đi tới, hơi kinh ngạc.

“Lục Thiếu gia lần này cần mua cái gì?” Kiều Càn hỏi.

Siêu thị không nhỏ, Lục Thủy không phải người hay dạo siêu thị, không biết đồ ở đâu là chuyện bình thường.

Trước đây hắn cũng không biết.

Đồ đều để cho người ta sắp xếp.

Bây giờ..

Phần lớn đồ ở đây đều là hắn và Hoan Hoan để lên.

“Cũng không phải vậy.” Lục Thủy lắc đầu, sau đó lấy ra thiệp mời, nói:

“Đây là thiệp mời của các ngươi.”

Thấy Lục Thủy lấy ra thiệp mời, Kiều Càn hơi sửng sốt.

Thông qua Đông Phương tiên tử, hắn đã biết mình không có thiệp mời.

Sao giờ lại có rồi?

Hắn nhận lấy thiệp mời, nhìn xuống, sau đó...

Được rồi.

Đúng là không có.

“Chúng ta chắc chắn sẽ đến.” Kiều Càn lập tức nói.

Đương nhiên sẽ đi.

Nhưng có một vấn đề, hắn nên đưa một phần tiền, hay hai phần?

Cảm giác có chút thiệt thòi.

Sau đó, Lục Thủy rời khỏi siêu thị, hẳn muốn đi tìm Đâu Răng Tiên Nhân và Cầu Tử, cuối cùng đi tìm A Mãn.

Vẫn còn rất nhiều.

Kiều Càn cầm thiệp mời, sau đó lúc sắp tan làm, tìm thấy cô gái mập nhỏ.

Là ở phòng nghỉ.

“Hoan Hoan, lão công người tới tìm người.” Lập tức có nữ đồng nghiệp ồn ào báo.

“Không phải lão công, là chồng.” Một nữ đồng nghiệp khác lại mở miệng nói.

Lâm Hoan Hoan lập tức nhảy dựng lên, sau đó chạy tới trước mặt Kiều Càn.

“Cái này, nhiều thêm một tấm.” Kiều Càn đưa thiệp mời cho Lâm Hoan Hoan xem.

Lâm Hoan Hoan hơi kinh ngạc, vậy đến lúc đó bọn họ phải đưa hai phần tiền sao?

Không phải nói không có sao?

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

“Đây là thiệp mời sao? Của ai?”

Một vị tiên tử nhìn thiệp mời một chút, vừa vặn nhìn thấy Lâm Hoan Hoan mở ra.

Sau đó ngậy cả người.

“Đây, đây là thiệp mời tới hôn lễ của Thiếu gia sao?”

Trời ạ, các người không phải có một tấm rồi sao? Sao lại có thêm một tấm nữa?

Đừng giải thích, bán cho ta được không?

Ta mua giá cao.”

“Các người đi theo ông chủ, không phải cũng đi vào được sao?”

“Có thể đi vào, nhưng không giống, thân phận công nhân với thân phận khách mời là hoàn toàn khác biệt.

Khách quý khí chất hơn, chỗ ngồi cũng tốt.”

“Đúng vậy, chúng ta hoàn toàn không có loại cơ hội này, các người thế mà còn buồn rầu.”

“Rất đắt.”

Lâm Hoan Hoan vì thế mà cực kỳ buồn rầu.

“Không nên không nên, đêm nay vợ chồng hai người phải mời chúng ta ăn, hai tấm thiệp mời đó, phát điên mất.”

“Được trời ưu ái không sợ hãi, không giống như chúng ta phải bạo động.”

Chương 1313: Thần Vực của Lục gia (1)

Thần Vực của Lục gia (1)

Dưới gốc đại thụ.

“Cẩu gia vẫn yêu ta, ta đã hỏi Cửu rồi.”

Cẩu Tử dựa lên trên người của Cầu Ngạo Thiên ăn đùi gà nói.

“Hàm răng của ta có thể tốt lên, Cửu đã nói như thế đó.”

Nha Đông tiên nhân đã ăn xong đùi gà, bọn họ dự định sẽ nghỉ ngơi một chút.

“Các người đều ở đây à?”

Giọng nói của Lục Thủy vang lên từ phía sau bọn họ.

Cầu Ngạo Thiên nhìn Lục Thủy, nó cảm thấy có chút khó hiểu, đây chẳng phải là thiếu gia hay sao?

Lục Thủy cũng nhìn sang Cầu Ngạo Thiên, hấn hấn mày lại.

Con chó này, cả người đều là lông, còn vô cùng chói sáng:

“Con chó này thật là nhiều thịt.”

“Gâu gâu!”

Cầu Ngạo Thiên bị dọa nhảy dựng lên.

Sau đó, nó chạy tới trốn vào sau lưng của Nha Đông tiên nhân.

Nha Đông tiên nhân an ủi nó, sau đó để cho Cầu Ngạo Thiên quay về.

Cầu Ngạo Thiên như được đại xá, nhanh chân chạy, thật là kinh khủng, thiếu gia muốn ăn thịt nó.

Sau này nó nên ăn ít thịt lại mới được, để thịt có thể ít đi một chút.

Lục Thủy hơi nghi hoặc, tại sao con chó đó lại chạy?

Khen nó thật nhiều, tại sao nó lại không vui?

Dù cho nó có ở lại thì bản thiếu gia cũng đâu có ăn nó.

“Lục tiểu hữu, có chuyện gì quan trọng muốn làm sao?”

Nha Đông tiên nhân tò mò hỏi.

“Gâu gâu!”

Cầu Tử lập tức đi tới bên cạnh Lục Thủy, ngoắt ngoắt cái đuôi:

“Cầu gia muốn làm gì hả?

Thân là cầu cháu trai của Cầu gia, ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực.”

Lục Thủy:

“...”

Lần nào hần cũng cảm thấy nó đang chửi mình.

Cũng chẳng biết là ai đã nuôi nó lớn lên thành bộ dạng như thế này.

Chắc chắn tám phần là có liên quan tới Kiếm Nhất.

“Cho các người cái này.”

Lục Thủy lấy hai tấm thiệp mời ra, đưa một tấm cho Nha Đông tiên nhân, còn một tấm khác thì đặt xuống trước mặt Cầu Tử.

“Gâu gâu!”

Cầu Tử hưng phấn kêu lên.

Suýt chút nữa là lăn lộn trên mặt đất luôn rồi.

Cầu gia yêu nó, thừa nhận nó là chó nhà.

Nha Đông tiên nhân nhìn thiệp mời, sau đó gật đầu nói:

“Giữa tháng, xem ra trong khoảng thời gian này Lục thiếu gia rất bận rộn.”

“Không hẳn, người nhà ta khá là quen thuộc với quá trình này, cho nên chỉ cần phối hợp với bọn họ là được rồi.”

Lục Thủy nói.

“Chúng ta chắc chắn sẽ tới đúng giờ.”

Nha Đông tiên nhân lập tức nói.

Lục Thủy khẽ gật đầu, sau đó hấn tạm biệt Nha Đông tiên nhân.

Hấn tìm một vị khác nữa.

Trên người của hấn cũng chỉ còn lại duy nhất một tấm thiệp mời, thiệp mời của Cửu.

Cái này không cần phải đưa ra, tùy tiện tìm một chỗ rồi cất kỹ là được.

Cho Cửu tự mình tới lấy, Cửu chắc chắn biết.

Nhưng mà...

Không quá lễ phép.

Mất lễ nghi.

Dù hấn không có lễ nghi gì, nhưng mà đúng là không thích hợp cho lắm.

Sau khi Lục Thủy rời đi, Cửu Tử lập tức nói với Nha Đông tiên nhân:

“Mau tới đây giúp ta nhìn xem Cửu gia viết tên ta là gì, có phải là cầu cháu trai hay không.”

Nha Đông tiên nhân ngồi xuống, cầm thiệp mời nhìn.

Sau đó, hấn nói đúng sự thật:

“Lục Thủy tiểu huynh đệ viết tên của đại hộ tiểu huynh đệ là, Cửu Tử.”

“Gâu!”

Gương mặt của Cửu Tử tràn đầy vẻ si mê:

“Tên mà Cửu gia đặt cho ta vừa đơn giản vừa tuyệt vời.

Ta thích cái tên này.

Cái tên này sẽ đi theo ta cả đời này, đó là sự yêu thích mà Cửu gia dành cho ta.”

Nha Đông tiên nhân đứng lên nói:

“Đại hộ tiểu huynh đệ muốn cất thiệp mời đi không?”

“Đương nhiên, ta muốn giữ nó.”

Cầu Tử cắn lấy thiệp mời, sau đó thiệp mời biến mất.

Không biết là đã đi tới chỗ nào.

Nha Đông tiên nhân đương nhiên là không quan tâm tới chuyện này rồi.

Đại hộ tiểu huynh đệ nói thế nào đi nữa, thì nó cũng là cường giả Đại Đạo Thiên Thành.

Hoàn toàn không cảm thấy kinh ngạc.

...

Lục thủy đi thẳng tới vườn linh dược, hẳn không nhìn thấy A Mãn.

Sau đó, hẳn liền đi tới viện tử của A Mãn.

A Mãn đã người đã từng lập công lớn, cho nên hẳn có một cái viện tử cũng là chuyện bình thường.

Cây Chuyển Sinh thế mà lại do A Mãn cấy ghép.

Đương nhiên là vị trí của nó không thể nào nằm ở trong Lục gia được rồi.

Một lúc sau.

Lục Thủy đã đi tới tiểu viện của A Mãn, nhìn có khá là bình thường, có hàng rào vây quanh lấy viện tử, có gian phòng ở chính giữa.

Xung quanh là đồng ruộng, được trồng một vài loại linh dược thông thường.

Trong ruộng có một người trung niên bịt mắt, hẳn đang cẩn thận quan sát linh dược.

Lục Thủy bước vào viện tử.

Tiếng bước chân cũng vì thế mà vang lên.

Cạch! Cạch!

A Mẫn nghe thấy âm thanh thì nhìn về phía viện tử, hỏi:

“Có nhiệm vụ khẩn cấp gì sao?”

“Là ta.”

Lục Thủy nói khẽ.

A Mẫn nghe thấy giọng nói của Lục Thủy, lập tức đứng lên.

Sau đó, hấn lau tay lên trên người, không thể để tay dơ đi gặp người khác được.

Nhất là khi người đó là loại người như Lục thiếu gia.

“Tại sao Lục thiếu gia lại đột nhiên tới đây?”

A Mẫn nói xong thì lập tức đi tới cái bàn ở bên cạnh, nói:

“Lục thiếu gia có muốn ngồi một lát không?”

“Ừ, ngồi một chút.”

Lục Thủy khẽ gật đầu.

Hấn ngồi xuống bên cạnh cái bàn, nói:

“Người cũng ngồi đi, đúng lúc ta có một số việc muốn nói với người.”

“Vâng.”

A Mẫn lập tức ngồi xuống.

Hấn có hơi thấp thỏm, bình thường Lục thiếu gia sẽ không tới tìm hấn.

Bây giờ không chỉ tìm, mà còn tự mình tới, chuyện này...

Hấn lo rằng sẽ có tin tức xấu gì đó.

Lục Thủy nói:

“Không cần phải quá bận tâm, không có chuyện gì xấu cả.

Chuyện mà ta đã đồng ý với người, đương nhiên là sẽ không nuốt lời, không cần phải khẩn trương như thế.”

“Vâng.”

A Mẫn gật đầu.

Vẫn khăn trang như cũ.

Lục Thủy không để ý nữa, nói:

“Đã quen với chỗ này chưa?”

“Đã quen rồi.”

A Mãn lập tức gật đầu nói:

“Bọn họ đối xử với ta rất tốt, hơn nữa còn cho ta tiền công rất cao.

Làm tốt, còn sẽ được ban thưởng nữa.x

Bọn họ giúp ta tìm mảnh đất này, viện tử này cũng là do bọn họ giúp ta xây nên.

Bọn họ nói nó có hơi đơn sơ, nhưng mà ta rất thích nó.”

A Mãn dừng lại một chút, hỏi:

“Sau này...

Ta vẫn có thể tiếp tục ở lại đây để làm việc chứ?”

Lục Thủy đương nhiên biết sau này mà A Mãn nói là khi nào.

Là sau khi nhận tiểu nam hài về.

Lục Thủy không từ chối việc này:

“Nếu như ngươi tình nguyện thì có thể ở lại nơi này.

Nhưng mà, sau khi tiểu nam hài trở về, phải chờ một thời đại.

Một thời đại rất dài.

Nếu như ngươi có thể sống đến thời đại kia, Lục gia đương nhiên cũng có thể trường tồn tới thời đại đó.”

Mặc dù Lục gia vẫn trường tồn, nhưng mà càng về sau, Lục gia sẽ càng ngày càng không thể can thiệp tới chuyện của Tu Chân Giới.

Đây là quyết định của Lục Thủy.

Tuy rằng Đại trưởng lão đã từng can thiệp vào, nhưng mà lần đó Đại trưởng lão đã dùng mạng để can thiệp.

Sau đó, Đại trưởng lão không thể nào can thiệp vào bất kỳ chuyện gì ở Tu Chân Giới được nữa.

Những người khác đều có tư cách can thiệp vào một lần, nhưng mà ngoại trừ Đại trưởng lão, thì những người khác không thể nào ảnh hưởng tới sự suy vong của toàn bộ Tu Chân Giới được.

“Ta có thể đợi.”

A Mãn lập tức gật đầu.

“Cho người cái này.”

Lục Thủy không nói thêm nữa, hắn đưa thiệp mời qua.

A Mãn có thể cảm nhận được sự tồn tại của thiệp mời, hắn lập tức chà tay lên quần áo, sau đó mới đưa tay ra nhận lấy thiệp mời.

“Là thiệp mời đại hôn của ta, người có lẽ đã nghe qua chuyện này rồi.

Giữa tháng.”

Lục Thủy nói.

“Ta hình như có thể tham gia.”

A Mãn lập tức nói.

“Việc có thể tham gia, và có được ta mời hay không là hai chuyện khác nhau.

Được rồi, ta không quấy rầy người nữa.”

Lục Thủy nói xong liền đứng lên, quay người rời đi.

A Mãn chỉ có thể nhìn Lục Thủy rời đi.

Hắn chạm vào thiệp mời, sau đó cất kỹ thiệp mời.

Chương 1314: Thần Vực của Lục gia (2)

Thần Vực của Lục gia (2)

Lục Thủy phát xong thiệp mời thì quay về nơi mình ở.

Hắn định đi vấn an cha mẹ.

Khi hắn đi qua, đúng lúc nhìn thấy Lục đại tộc trưởng và Tộc trưởng phu nhân đang dắt tay nhau đi dạo.

Bọn họ cũng nhìn thấy Lục Thủy.

Lúc này, Lục Thủy thấy Lục đại tộc trưởng đang chau mày lại.

Còn trên gương mặt của Tộc trưởng phu nhân thì lại tràn đầy ý cười.

Sau đó...

Ở con đường nhỏ phía sau, Lục Thủy đứng trong một cái vòng.

Mẹ nói rằng, hắn không được rời khỏi nó trước 12 giờ.

Lục Thủy:

“...”

Có cần thiết phải làm như thế này không?

Có lòng tốt với vấn an ia người, vậy mà hai người lại đối xử với hắn như thế này à?

Do có tài khoản phụ rồi, cho nên không thêm quan tâm tới tài khoản chính sao?

Ha ha.

Hai người cổ hủ.

Các người có biết con trai của hai người mới thật sự là cường giả hay không hả.

Lục Thủy rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể lấy Thiên Địa Trận Văn ra đọc, góp nhặt Thiên Địa Chi Lục.

Sau này Thiên Địa Chi Lực có còn hữu dụng hay không?

Hình như chẳng có tác dụng gì cả.

Nhưng mà tích lũy nhiều lực lượng một chút cũng chẳng sao cả, đừng để tới lúc cần dùng lại không đủ Thiên Địa Chi Lực.

Hắn vẫn đang trong trạng thái bị gọt, phải dựa vào Thiên Địa Chi Lực để độ sức với người khác.

Sau đó, Lục Thủy trực tiếp đọc sách từ trời tối tới hừng đông, hoàn toàn không hề có ý định rời đi.

Cũng không có ý muốn nghỉ ngơi.

Nhưng mà, đọc được phân nửa thì hắn lấy ghế dựa ra, ngồi xuống tiếp tục đọc sách.

Trời dần sáng lên.

Kỳ Khê đặt một cái bàn ở bên cạnh Lục Thủy, sau đó để một chút điềm tâm lên.

Sau đó yên lặng rời đi.

Nàng không biết thiếu gia muốn làm gì, chỉ có thể thông báo với phu nhân.

Hắn nhìn điềm tâm, cắn một cái, mày nhăn lại.

“Bữa sáng do mẹ làm, ai!”

Lục Thủy lắc đầu thờ dài, ánh mắt của hắn chưa từng rời khỏi Thiên Địa Trận Văn.

Rất nhanh, hắn đã nghe thấy một giọng nói khác phát ra từ phía đối diện:

“Bữa sáng do mẹ làm khó ăn tới mức đó à?”

Con còn lắc đầu thờ dài?”

Lục Thủy sững sốt một chút, chẳng biết mẹ đã ngồi đối diện mình từ lúc nào.

“...”

Quên phòng bị cha mẹ.

“Tại sao mẹ lại đột nhiên tới đây?”

Lục Thủy đặt sách xuống.

Nói xong, hắn còn thuận tiện đặt thêm một miếng điêm tâm vào trong miệng, mặt không hề đổi sắc mà nhai mấy cái, sau đó nuốt xuống.

“Người biết mình đang ở chỗ nào không?”

Đông Phương Lê Âm nâng má nhìn Lục Thủy.

Lục Thủy sững sốt một chút, sau đó...

Quên trở về.

“Bây giờ ta sẽ đi về.”

Hắn nói xong liền đứng dậy định quay trở về.

“Ngồi xuống trước đi.”

Đông Phương Lê Âm ngăn Lục Thủy lại.

“Còn có chuyện gì nữa hả mẹ?”

Lục Thủy hỏi.

“Mẹ dẫn em gái của người tới thăm người, người không muốn chào hỏi em gái mình một tiếng à?”

Đông Phương Lê Âm hỏi.

Lục thủy:

“...”

Mẹ, người bệnh, hay là ta bệnh?

“Mẹ, Lục Lai Sự còn chưa có chào đời.”

Lục Thủy nói.

Với lại, nàng mới mấy tháng kia chứ?

Một tháng.

Nàng biết cái gì?

Có biết người anh của nàng phải chạy ngược chạy xuôi vì nàng, cực kỳ mệt mỏi hay không?

Nàng không biết.

“Lục Lai Sự?”

Đông Phương Lê Âm tò mò hỏi Lục Thủy:

“Người đặt tên cho em gái của người?”

“Mẹ, người cảm thấy cái tên này như thế nào?”

Lục Thủy ngồi xuống, hỏi ý kiến của mẹ hẳn.

Cái tên này cực kỳ hay.

“Có ngụ ý gì không?”

Đông Phương Lê Âm tò mò hỏi.

“Đây là một lời chúc phúc.”

Lục Thủy nghiêm túc nói:

“Lục Lai Sự đối ứng với Nhị trưởng lão - Lục Hữu Đình.

Mẹ, người nhìn xem, Đại trưởng lão là Lục Vô Vi, tam trưởng lão là Lục Bất Tranh, Nhị trưởng lão là Lục Hữu Đình, bây giờ có thêm Lục Lai Sự xuất thế nữa, nàng chắc chắn sẽ trở thành Tứ trưởng lão.

Vô hữu vô lai.

Hoàn mỹ.”

“Người đang trù cho em gái của người không gả đi được đó hả?”

Đông Phương Lê Âm nhìn Lục Thủy rồi cười, sau đó vẻ mặt của nàng lập tức trầm xuống nói:

“Con trai lấy vợ rồi, nhưng vẫn không muốn thoát ra khỏi sự yêu thương của cha mẹ, cho nên chán ghét em gái của mình ư?”

Nhưng mà, con trai lấy vợ rồi, không còn thời gian dành cho mấy lão nhân này nữa.

Chúng ta chỉ muốn có một tiểu khả ái để bồi bạn thôi cũng không được sao?”

Lục Thủy:

“...”

Ta chỉ giải thích về cái tên thôi mà...

“Mẹ, Tam trưởng lão gọi ta, ta đi trước đây.”

Lục Thủy lập tức đứng lên, chạy lấy người.

Nếu mà nghe tiếp nữa, hẳn chắc chắn sẽ phải vào Phong Sương Hà để hỏi lỗi.

Nhưng mà, trước khi rời đi, hẳn đặt một tấm thiệp mời xuống.

Lần này, Đông Phương Lê Âm không ngăn cản hẳn nữa.

Nàng nhìn Lục Thủy rời đi, sau đó ném thử một khối điềm tâm.

“Con trai không thích nó, không biết con gái có thích hay không.”

Đông Phương Lê Âm nâng má, trong mắt tràn đầy ý cười.

Sau đó, nàng nhìn thiệp mời, cảm thấy có chút hiếu kỳ, tại sao con trai nàng lại để lại một tấm thiệp mời?

Có điều, nàng vừa mới cầm lấy nó, thì lập tức có một đôi tay nhỏ nhận lấy thiệp mời.

Là Nhị trưởng lão.

Sau đó, Đông Phương Lê Âm thả thiệp mời ra, nàng nhéo một cái vào gương mặt của Nhị trưởng lão.

Bụp!

Tay nàng vừa mới chạm vào liền bị đẩy ra.

“Không biết lớn nhỏ.”

Nhị trưởng lão ngồi xuống, đưa tay ra nói:

“Tay.”

Đông Phương Lê Âm đưa tay ra, cẩn thận hỏi:

“Hôm nay Nhị trưởng lão không đi tìm những người khác sao?”

Nhị trưởng lão nhìn Đông Phương Lê Âm, nói:

“Không tìm.”

Vậy à, Đông Phương Lê Âm thở phào nhẹ nhõm, lần này con trai khá ngoan.

Nhưng mà, nàng phát hiện rằng thiệp mời bị Nhị trưởng lão cất đi, cũng không biết là thiệp mời dành cho ai.

Nàng cũng không quan tâm lắm.

Yên lặng chờ Nhị trưởng lão bắt mạch.

“Tiểu Tiểu Tiểu, ngươi hỏi Tiểu Tiểu Âm thử xem con gái của nàng có thể tên là Lục Lai Sự được không, ta cảm thấy cái tên này rất hay.”

Cửu nhìn thiệp mời xong thì lập tức nói.

Nàng không quan tâm tới cái thiệp mời này chút nào cả, tùy tiện ném vào chỗ nào đó.

“Tại sao lại đặt là Lục Lai Sự?”

Nhị trưởng lão hỏi thăm trong lòng.

“Lục Thủy nói rằng, ngươi tên là Lục Hữu Đình, em gái của hắn có thể tên là Lục Lai Sự.

Như thế thì Tứ trưởng lão mới có thể ra đời được.”

Cửu nói.

“À, hắn nói ra tên của ngươi, chúng ta đi đánh Tiểu Tiểu Cổ đi.”

Cửu bổ sung thêm một câu.

Nhị trưởng lão:

“...”

Cuối cùng nàng chỉ trả lời lại một câu:

“Lục Hữu Đình nghe hay hơn Lục Lai Sự.”

“Cũng dễ thương hơn Lục Lai Sự có phải hay không?”

Cửu hỏi.

Nhị trưởng lão:

“ ... ”

...

Lục Thủy đi thẳng tới đại điện.

Hắn đặt thiệp mời ở chỗ kia, Cửu có lẽ sẽ tới lấy.

Người phát thiệp mời không phải hắn, nhưng mà có mẹ hắn ở đó.

Như thế thì cũng không xem là thất lễ.

Cửu sẽ không bảo Nhị trưởng lão lấy giúp nàng đó chứ?

Ừm, lấy dùm cũng không sao cả.

Hắn sắp trở thành vô địch thiên hạ rồi, Nhị trưởng lão cũng biết chuyện này, cho nên sẽ không ngăn cản việc hắn đi ra ngoài.

Chương 1315: Thần Vực của Lục gia (3)

Thần Vực của Lục gia (3)

Dưới đại điện.

“Gặp qua Tam trưởng lão.”

Lục Thủy cúi đầu cung kính nói.

Lúc này, người đang ngồi ở phía trên cùng của đại điện là, Tam trưởng lão với khuôn mặt bị người ta thiếu 5 triệu.

Chỉ cần vẫn luôn ổn định ở mức 5 triệu là có thể qua ải.

Chỉ cần không tới mấy chục triệu thì sẽ không cần phải tiếp nhận hình phạt.

“Đã phát thiệp mời xong rồi à?”

Giọng nói uy nghiêm của Tam trưởng lão vang lên.

“Vâng.”

Lục Thủy cúi đầu nói.

“Có xảy ra chuyện gì không?”

Tam trưởng lão nói.

“Không có.”

Lục Thủy lắc đầu.

“Rất tốt, trước khi đại hôn kết thúc, người không được phép đi ra khỏi phạm vi Thu Vân Trấn, không thành vấn đề chứ?”

Tam trưởng lão hỏi Lục Thủy.

“Không thành vấn đề.”

Lục Thủy cúi đầu, chuyện này đúng thật là không thành vấn đề gì cả.

Có vấn đề thì cũng không ra ngoài được.

Cho nên, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

“Trong khoảng thời gian này, sẽ có rất nhiều người tới Thu Vân Trấn, đừng làm ra chuyện gì quá phức tạp.

Có vấn đề gì không?”

Tam trưởng lão tiếp tục hỏi.

“Không có vấn đề.”

Lục Thủy nói.

Vấn đề phức tạp này chính là chuyện mất mặt.

Chỉ cần đừng làm ra mấy chuyện mất mặt, thì những thứ khác chỉ là phù du, không đáng nhắc tới.

Ví dụ như việc xông vào Phong Sương Hà.

“Người được mời chưa chắc đã quen thuộc với Lục gia, loại sự tình này cần phải báo với cha mẹ người, hoặc là để cho Chân Võ và Chân Linh đi xử lý.

Hiểu chưa?”

Tam trưởng lão nói.

“Đã hiểu.”

Lục Thủy gật đầu.

Tam trưởng lão lại hỏi thêm hai câu nữa, sau đó để cho Lục Thủy rời đi.

Khuôn mặt bị thiếu 5 triệu không thay đổi gì nhiều.

Cũng chẳng chú ý tới tu vi của Lục Thủy, càng không an bài bất kỳ lịch luyện nào cả.

Đại hôn sắp diễn ra rồi, tất cả đều phải lấy đại hôn làm chủ.

Đây là nhận thức chung của ba vị trưởng lão.

“Đây là người mà hấn chọn, không đến mức sẽ quậy ra chuyện xấu gì.”

Tam trưởng lão nhìn Lục Thủy.

Mấy tháng nay, Lục Thủy mạnh hơn rất nhiều so với trước kia, hấn biết tất cả là do Mộ Tuyết.

Hy vọng hấn có thể tiếp tục duy trì.

Nhưng mà, bọn họ càng thích mở thưởng hơn.

Hắn cũng hy vọng Lục Thủy sẽ cố gắng nhiều hơn nữa ở phương diện này.

Không có yêu cầu gì khác, một trăm năm mở hai lần là được.

“Nói tới đây, hôn lễ lần này, có lẽ sẽ là lần náo nhiệt nhất.”

Tam trưởng lão nhìn ra bên ngoài, nói thầm.

Bởi vì chiến dịch trước đó, cho nên danh vọng của Lục gia đã cao hơn một chút.

Cũng không ít người muốn tới.

Đương nhiên, bọn họ cũng không phát thêm thiệp mời, vẫn phát như bình thường, không có hợp tác, thì dù đó là thế lực đỉnh cấp, cũng sẽ không mời.

Nhưng mà, lão tổ của những thế lực đỉnh cấp kia thì phải phát.

Còn việc, bọn họ có tới hay không...

Không ai biết cả.

Ít nhất thì như mọi lần có lẽ tiên bối Xảo Vân Tông sẽ không tới, lần này thì không thể nói trước được.

...

Lục Thủy rời khỏi đại điện.

Lần này, Tam trưởng lão thật là dễ nói chuyện, nhưng mà số tiền bị thiếu vẫn không giảm bớt một chút nào cả.

5 triệu vẫn là 5 triệu.

“Xem ra, sắp thành hôn rồi cho nên có đặc quyền.”

“Nhưng mà, việc đón người vẫn nên giao cho Chân Võ và Chân Linh.

Hứa Phương nhất gia, những người bên Lam Dạ Quốc, Danh Dĩ Trọng, còn có cả Thâm Hải Thủy Long nữa, bọn họ không biết đường.

À, còn có cả Ma Tu Huyết Trần nữa.”

Thiên Cơ không tới.

Minh Nguyệt cũng sẽ không tới, tới không được.

Kiểm Nhất thì đã không còn nữa rồi.

Cơ Tầm có lẽ sẽ tới.

Nhưng mà, ngoại trừ Lam Dạ Quốc ra, thì những người này có lẽ đều có thể liên lạc được với Chân Võ và Chân Linh, chuyện này không thành vấn đề gì cả.

Lục Thủy suy nghĩ một chút, không còn chuyện gì mà hẳn cần phải bận tâm nữa.

“Nếu vậy thì vào trong Phong Sương Hà xem một chút đi.”

Lục Thủy nghĩ xong liền đi tới Phong Sương Hà.

Một lúc sau.

Lục Thủy đã đi tới bên cạnh Phong Sương Hà.

Hàn khí cũng theo đó mà tới.

Hắn không biết rõ ở dưới đó có cái gì, nhưng chắc chắn rằng ở dưới đó có một nơi gì đó.

Thần Vực của Chân Thần Duy Nhất.

Còn về việc Chân Thần Duy Nhất có ở đó hay không, Lục Thủy không dám khẳng định, nàng có ở đó cũng chẳng sao cả.

Lục Thủy cất bước đi vào bên trong.

Rất nhanh sau đó hẳn đã đi tới trước Điều Ngự Đài.

Hắn không hề dừng lại, tiếp tục đi vào bên trong, dù sao thì hẳn vẫn chưa thấy được thông đạo đi xuống phía dưới.

Việc Mộ Tuyết nói Đông Phương Tra Tra thấy được có lẽ không phải là giả.

Mặc dù Đông Phương Tra Tra khiến cho người ta cảm thấy không được vừa mắt cho lắm, nhưng mà nàng sẽ không lừa người khác.

Lục Thủy tiếp tục đi về phía trước.

Đi một lúc rất lâu mới dừng lại.

Nơi này có một ao chứa nước hình bầu dục.

Là ngã rẽ của Băng Sương Hà.

Ở biên giới của ngã rẽ này, dòng nước không hề di chuyển nữa, giống như bị thứ gì ngăn cách lại vậy.

Sau khi đi qua sẽ nhìn thấy một thông đạo đang bị chặn lại.

Lục Thủy nhìn thông đạo, hẳn biết đây chính là thông đạo mà Đông Phương Tra Tra đã nói.

Nàng thông minh đó chứ, không đi xuống dưới.

Dù sao thì đi vào rồi còn có thể đi ra hay không cũng là một vấn đề.

Trên thông đạo lấp lóe Thần Lục.

Sau khi đi vào bên trong sẽ bị vây ở trong Thần Lục.

Không biết là bẫy do ai làm ra.

Nhưng nếu có đủ thực lực, thì muốn đi ra cũng không phải là chuyện khó.

Ví dụ như Đại trưởng lão.

Nhị trưởng lão có lẽ cũng có thể.

Lục Thủy không nghĩ nhiều nữa, cất bước đi xuống thông đạo.

Lục Thủy đi dần xuống phía dưới Phong Sương Hà.

Trong nước mang theo hàn ý, trong veo một cách khác thường, nhìn qua lập tức có cảm giác như có thể trực tiếp nhìn thấy đáy sông.

Dường như có cung điện ở đây, xung quanh có rất nhiều con cá đang bơi lội.

Còn có những con cua lớn đang nhìn chăm chăm vào Lục Thủy, dường như có thể tấn công hẳn bất cứ lúc nào.

Lục Thủy không thèm quan tâm tới bọn chúng, hẳn càng bước xuống, thì bậc thang lại càng kéo dài ra thêm.

Dường như vẫn luôn chờ người tới.

Lục Thủy bước đi một cách chậm rãi, hần từ tốn đi từng bước.

Một lúc sau.

Chân của Lục Thủy chạm xuống mặt đất.

Lúc này, hần thấy được một toàn cung điện, nhìn qua không hề tầm thường một chút nào cả, nhưng lại vô cùng bình thường.

Nó cao hai tầng, có màn nước chặn dòng nước lại.

Đây chính là Thân Vực của Chân Thần Duy Nhất.

Lục Thủy đi trên mặt đất, giống như đình viện vậy.

Trên mặt đất bày một số món đồ chơi, có trống, có đu dây.

Lục Thủy đi qua, hần dường như trông thấy một thất thái tiểu nữ hài đang hưng phấn gõ trống.

Khi đi ngang qua đu dây, hần dường như nhìn thấy một tiểu nữ hài đang lắc lư ở trên đó.

Ngoại trừ âm thanh của trò đu dây, dường như không còn âm thanh nào khác nữa.

Nàng cô độc mà quan sát thủy cảnh xinh đẹp ở bên ngoài.

Rầm!

Một con rùa đen rơi từ màn nước xuống sân.

Nó bị lật người.

Đang giãy dụa lật lại.

Lục Thủy nhìn rùa đen, dường như nhìn thấy một tiểu nữ hài đang vui vẻ chạy tới giúp nó lật lại.

Sau đó, đưa nó ra ngoài.

Bên tai còn vang lên một câu nói:

“Nhân loại nên có ước nguyện, ta sẽ thỏa mãn họ.”

Lục Thủy đi tới bên cạnh rùa đen, giúp nó trở mình.

Rùa đen nhìn thấy Lục Thủy không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn, nó có chút e ngại.

Khác với dự đoán của nó sao?

Lục Thủy không nghĩ nhiều, giúp nó xong thì ném nó ra bên ngoài.

Không nói cảm ơn mà còn bày ra vẻ mặt kinh ngạc.

Sau đó, Lục Thủy đi về phía cung điện.

Hắn muốn xem thử xem Thần Vực này có cái gì.

Thần Vực vô cùng sạch sẽ, mọi thứ ở xung quanh cũng được xếp rất ngay ngắn.

Sau khi đi vào trong đại điện, thứ mà hắn nhìn thấy vẫn là đồ chơi, ngoài ra còn có một số thứ trông khá là đẹp.

Hoàn toàn không thể nào phân loại được những thứ này, chúng dường như chỉ là những món đồ chơi được Chân Thần Duy Nhất nhặt về khi đi ra ngoài mà thôi.

“Không có thứ gì đặc biệt cả.”

Lục Thủy đi tới cuối đại điện, ở đây có vài gian phòng.

Kèo kẹt!

Lục Thủy mở một cách cửa ra.

Đập vào mắt hắn là một gian phòng vô cùng đơn giản.

Có một cái giường lớn khá xinh xắn, bên cạnh giường có một vài tấm ảnh và giá sách.

Lục Thủy đi tới bên cạnh giá sách, tùy tiện nhìn lướt qua, phát hiện có một quyển sách đang được mở ra.

Sách hướng dẫn vận dụng Thần Lục.

“Đây chẳng phải là quyển sách của Hải Tẫn Đầu kia sao?”

Bên cạnh còn có một quyển sổ.

“Cố lên! Thân là Chân Thần Duy Nhất Thiên Địa, tại sao phải sợ cuộc thi của nhân loại chứ?”

“Sau khi học xong, ta sẽ cho nhân loại ngu xuẩn biết được sự uy nghiêm của Chân Thần, không cho phép người khác khinh nhờn Chân Thần.”

“Bầu trời trong xanh ở bên ngoài cũng chẳng đẹp bằng Thần Vực, nhân loại ngu xuẩn làm sao tốt bằng những con cá chứ.”

“Ta không thích ở bên ngoài đâu, chỉ là muốn cho nhân loại vây khốn ta biết rằng, ta có thể ra ngoài bất cứ lúc nào ta muốn mà thôi.

Ta quay về là do lưu luyến những tôm cá ở nơi này, bọn chúng rất thích ta.”

“Ta đâu có hét lên đâu, tại sao lại có gió thổi tới...”

Lục Thủy nhìn những dòng chữ này, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Hắn có thể tưởng tượng ra khung cảnh một vị tiểu nữ hài đang ngồi trước bàn, cắn bút bĩu môi.

Dường như một mình cũng có thể vô cùng vui vẻ.

“Bình thường hơn tưởng tượng rất nhiều, Chân Thần Duy Nhất cũng giống như một đứa bé bình thường vậy.”

Lục Thủy cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Sau đó, hắn lại xem một vài quyển sách khác, phát hiện chúng là chương trình giáo dục bắt buộc - chín năm thành thần.

Tổng cộng có 5 quyển.

Hình như thiếu mất 2 quyển.

Có một quyển ở chỗ của hắn, một quyển khác hình như đang ở chỗ của Đông Phương Tra Tra.

Hắn từng nghe Mộ Tuyết đề cập qua chuyện này một lần rồi.

Hắn vậy mà lại cùng một cấp với Đông Phương Tra Tra ư?

Cực kỳ nhục nhã.

Chương 1316: Trừ khi đánh bại được ta (1)

Trừ khi đánh bại được ta (1)

Cũng không biết ai là người viết chín năm giáo dục bắt buộc này.

Lục Thủy đang nghĩ không biết bản thân có nên đi xem thử hay không.

Lỡ đâu là Mê Đô viết thì sao?

Sau này gặp cũng dễ tiếp tục đục nước béo cò hơn.

Lục Thủy do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định không xem, trở thành Mê Đô xong rồi thì chẳng làm gì được nữa cả, ngày nào cũng chỉ biết viết sách thôi là có ý gì hả?

Sau đó, Lục Thủy nhìn sang những bức ảnh ở bên cạnh.

Muốn nhìn thử những bức ảnh mà Chân Thần Duy Nhất để lại là cái gì.

Trên bức ảnh có hai người, một thanh niên đang dắt tay một người có hơi nhút nhát - Chân Thần Duy Nhất.

“Là pháp thuật lưu ảnh.”

Người thanh niên này khá là đẹp trai, trên người còn mang theo kiếm ý.

Chân Thần Duy Nhất có hơi sợ hãi, cầu viện phía trước.

“Đại trưởng lão?”

Lục Thủy nhìn bức ảnh, không khỏi cảm thấy bất ngờ:

“Thoạt nhìn thì đây có lẽ là Đại trưởng lão lúc trẻ.

Vậy người đã giúp bọn họ lưu giữ lại là ai?”

Lục Thủy suy tư một chút, chắc chắn không phải là Tam trưởng lão, cũng không thể là Nhị trưởng lão.

Rất lâu trước đây, Đại trưởng lão chỉ là Nhị trưởng lão.

Cho nên...

Người lưu lại bức ảnh này là Đại trưởng lão trước kia.

Chỉ có Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão là từng gặp người này, Tam trưởng lão cũng chưa gặp qua.

“Có điều, tại sao Chân Thần Duy Nhất lại chụp ảnh chung với Đại trưởng lão?”

Sau đó, Lục Thủy nhìn tiếp những bức hình khác, hẳn phát hiện Chân Thần Duy Nhất còn chụp ảnh chung với những người khác nữa.

Khá là gần với lúc trước cũng là chụp chung với một vị thanh niên, nhưng mà không phải là Đại trưởng lão.

Lần này, Chân Thần Duy Nhất bay trên không trung, dường như nàng rất thích người thanh niên này.

Nàng vẫn nhìn về phía trước, nhưng trông vô cùng vui vẻ.

Lục Thủy suy tư một chút, hẳn nghĩ tới một khả năng.

“Sẽ không phải là đang bàn giao chứ?”

Lục Thủy cẩn thận quan sát, không tìm ra được bức ảnh chụp chung nào giữa nàng và Nhị trưởng lão.

Vậy có nghĩa là, những bức ảnh chụp chung ở đây, tất cả đều là Đại trưởng lão?

Hoặc là người sắp trở thành Đại trưởng lão?

Bức ảnh chụp chung với Đại trưởng lão được đặt ở vị trí rõ ràng nhất, là do chỉ còn có Đại trưởng lão là còn sống thôi sao?

Nhất thời, Lục Thủy nghĩ tới những món đồ chơi ở bên ngoài, có lẽ đó là những món đồ do Đại trưởng lão Lục gia các đời trước tặng.

Vậy thực ra, Chân Thần Duy Nhất chính là người đã chứng kiến sự thay đổi của các đời Đại trưởng lão Lục gia.

“Khiến người ta cảm thấy có chút kỳ lạ.”

Nhưng mà, cũng coi như là một chuyện tốt, quen biết càng nhiều người, thì cũng sẽ nhìn thấy càng nhiều chuyện sinh tử.

Sau đó, Lục Thủy định tìm kiếm trong ngăn kéo.

Nhưng mà, khi tay hắn vừa mới chạm tới thì liền ngừng lại.

“Tuy nói rằng đây là Thần Vực của Chân Thần Duy Nhất, tìm hiểu Thần Vực cũng không có gì sai cả.”

“Nhưng mà đây là gian phòng của Chân Thần Duy Nhất, ta lục lọi như thế này, có phải có hơi không tôn trọng trẻ em hay không?”

Lục Thủy thở dài, thu tay về.

Không động vào phòng của nàng nữa, đổi phòng.

Nếu như tiếp tục tìm kiếm, thì đúng là không thích hợp.

Hắn lại nhìn lên đồng ảnh chụp, phát hiện có một tấm hình bị đờ ở phía dưới.

Lục Thủy tò mò nhìn qua.

Phát hiện trên đó có ba người.

Một ông lão đang nằm ở trên giường, một tiểu nữ hài đang ngồi ở cạnh giường khóc, còn có một thất thái tiểu nữ hài đứng ở chính giữa cố gắng mỉm cười.

“Đây là...”

“Đây là bức hình Đại trưởng lão trước kia về cõi tiên sao?”

Lục Thủy đặt bức hình về vị trí cũ.

Dường như mối quan hệ giữa Đại trưởng lão trước kia và Chân Thần Duy Nhất rất tốt, lúc hắn rời đi, càng khiến cho Chân Thần đau buồn hơn.

Đại trưởng lão bây giờ thì khác, trực tiếp dùng sức mạnh của một người để trấn áp Chân Thần Duy Nhất.

Vô cùng nghiêm túc.

Đã không cho Chân Thần Duy Nhất ra ngoài rất nhiều năm rồi.

Gần đây mới được thả lỏng một chút.

Nhưng mà, rất nhanh sau đó hẳn lại cảm thấy có chút khó hiểu.

Nhìn hình thì có thể thấy được quan hệ giữa Chân Thần và Lục gia không hề bình thường, hơn nữa còn có các đời Đại trưởng lão quan sát.

Thời đại này, người quan sát nàng vẫn là một vị Đại trưởng lão cực kỳ mạnh.

Nếu vậy thì, tại sao sau này hẳn chưa từng gặp Chân Thần Duy Nhất.

Thật sự có người có thể giết chết được Chân Thần Duy Nhất dưới sự giám hộ của Đại trưởng lão sao?

Lục Thủy không tin.

Dù sao thì cũng không ai có thể giết chết được hẳn, Chân Thần Duy Nhất càng không thể nào bị giết chết được.

Thế nhưng, hẳn thật sự chưa từng gặp Chân Thần Duy Nhất...

Ít nhất thì hẳn không có ký ức về phương diện này.

Bỏ qua đi, không nghĩ tới nó nữa, đi qua những phòng khác xem thử đã.

Ở lại đây lâu, hẳn đột nhiên có hơi bận tâm tới việc Chân Thần Duy Nhất sẽ chạy về, còn trùng hợp trông thấy hẳn đang làm trộm nữa.

Không tốt cho lắm.

Cạch!

Lục Thủy lui ra khỏi cửa, tiện tay đóng cửa lại.

Đồ vật ở bên trong đó có lẽ không có giá trị gì, vẫn nên xem những phòng khác thì hơn.

Hy vọng có thể nhìn thấy được lai lịch của Chân Thần Duy Nhất.

Lục Thủy đi tới cánh cửa thứ hai.

Kéo kẹt!

Cửa vừa mở ra, đập vào mắt hẳn là vô số giá sách.

Có điều, trên giá sách đặt rất nhiều thứ kỳ lạ, nhưng mà những thứ đó dường như đều bị nhiễm Thần Lực.

Cho dù là đồ vật bình thường đi nữa, thì khi bị nhiễm Thần Lực trong thời gian dài, cũng sẽ trở thành Thần Khí.

Lục Thủy quan sát chúng, những món ở bên trong cùng có khí tức Thần Lực rõ ràng nhất.

Niên đại cũng xa xưa nhất.

Đây là một căn phòng trưng bày rất nhiều giá sách.

Sau khi bước vào trong, Lục Thủy thấy ở một mặt tường có treo một bức tranh.

Trong tranh là hình ảnh một bãi cỏ, trên đồng cỏ có một thất thái tiểu nữ hài đang cười xán lạn, nàng đang chạy.

Gió thổi nhẹ nhẹ.

Dường như nó đang nghênh tiếp vị Chân Thần thiên chân vô tà này.

Lục Thủy nhìn Chân Thần Duy Nhất ở bên trong bức tranh, phát hiện trên cổ của Chân Thần Duy Nhất đeo một sợi dây chuyền.

Hoặc cũng có thể một cái lệnh bài nho nhỏ.

Nó óng ánh trong suốt, bên trong hình như có chữ gì đó.

Có điều, bức tranh này chỉ vẽ đại khái hình dạng của nó mà thôi, không vẽ ra chữ ở bên trong đó.

“Hình như chưa từng thấy nàng đeo cái này.”

Lục Thủy cẩn thận hồi tưởng lại, đúng thực là chưa từng thấy Chân Thần Duy Nhất đeo cái này.

Hắn không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục đi vào bên trong.

Dọc theo đường đi, hẳn cảm giác Thần Lực hơi hơi gợn sóng.

Dường như mỗi một chỗ đều sẽ có một thân ảnh, đều có vết tích lưu lại.

Hắn giống như thấy được quá khứ của Chân Thần Duy Nhất vậy, thấy nàng cầm mỗi một món đồ ở trên giá sách.

Trong miệng còn đang lẩm bẩm cái gì đó.

Món này là do nhân loại hiến tế, cái này là do trời ban, cái này là sự kính yêu của động vật.

Trong mắt nàng tràn đầy ý cười, trong lòng cũng rất vui vẻ.

Dường như nàng không hề một mình.

Lục Thủy chưa từng suy nghĩ nhiều.

Có lẽ đây quả thực là một vị Chân Thần trưởng thành.

Rất nhanh, hắn đã đi tới cái bàn ở bên trong, ở đây không tính là riêng tư.

Hắn vừa mới bước tới đây liền nhìn thấy trên bàn có một sợi dây chuyền, dùng dây thừng bảy màu xuyên qua một tấm bảng nhỏ.

Bên trong lệnh bài có hai chữ.

Lục Thủy không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn, đây là cái mà Chân Thần Duy Nhất đeo ư?

Lục Thủy tò mò nhìn vào mặt dây chuyền.

Sau đó thấy được hai chữ ở bên trong đó.

“Lục? Thất?”

Lục Thủy có chút nghi hoặc.

Tại sao ở trên đó lại có hai chữ này?

“Lục là chỉ tới Lục ở thời kỳ Viễn Cổ? Thất là chỉ tới Chân Thần Duy Nhất sao?”

Hắn cảm giác có chút không đúng.

Nhưng mà rất nhanh sau đó, trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ kỳ quái.

“Khoan đã.”

“Nếu như...”

Nếu như ta không biết Lục, nếu như ta không biết Chân Thần Duy Nhất, vậy thì khi nhìn thấy hai chữ này, suy nghĩ đầu tiên là gì?”

“Lục và Thất, có khi nào là một cụm từ hay không?”

“Nếu như Thất là chỉ tới Chân Thần Duy Nhất, vậy thì Lục...là họ của nàng?”

Lục Thủy có hơi kinh ngạc.

“Không thể nào?”

“Không thể nào?”

“Chân Thần có họ sao? Không có đúng không?”

Lục Thủy cảm thấy có lẽ mình nghĩ nhiều rồi, nếu như Chân Thần Duy Nhất thật sự họ Lục, vậy thì chuyện kia có vẻ phức tạp hơn tưởng tượng một chút.

Có sự nghi hoặc này, cho nên Lục Thủy lập tức tìm kiếm ở xung quanh, xem thử xem có ghi chép nào không.

Rất nhanh, hắn tìm được một cái hộp ở dưới một giá sách.

Trên hộp có ghi dòng chữ: Người sáng lập Lục gia.

Không cần hỏi cũng biết, cái này chắc chắn là do tổ tiên Lục gia ghi lại.

Sau đó, Lục Thủy mở hộp ra.

Tiếp theo...

Trống rỗng.

“Ai lấy đi rồi?”

Lục Thủy không biết tên trộm này là ai, dám đến nhà hắn trộm.

Không đúng, đây là Thần Vực của Chân Thần Duy Nhất, hắn cũng là trộm.

Người có thể tiến vào trong này, có lẽ chỉ có Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão.

Hai người này có hiềm nghi lớn nhất.

Nhị trưởng lão lớn hơn một chút.

Bên cạnh nàng có Chân Thần Độc Nhất.

Chương 1317: Trừ khi đánh bại được ta (2)

Trừ khi đánh bại được ta (2)

Phía sau núi.

Nhị trưởng lão quay về viện tử của mình, nàng vừa mới xem xong quyển sách ở trên tay.

Khép quyển sách lại, trên đó có ghi dòng chữ: Người sáng lập Lục gia.

“Tất cả những thứ viết ở trong này đều là thật sao?”

Nhị trưởng lão hỏi lại Cửu.

Cửu gật đầu:

“Thật, hẳn đúng là mạnh như thế, chính là truyền kỳ.”

“Nhưng nội dung cũng không quá chi tiết, nếu như hẳn có thiên phú cao như vậy, thì tại sao lại chết chứ?”

Nhị trưởng lão hoàn toàn không hiểu.

“Không phải trong đó cũng có viết rồi sao, chính hẳn muốn chết.”

Cửu nói.

“Nhưng mà, trong này không viết tại sao hẳn lại muốn chết, chỉ viết là hẳn cần phải làm như thế.

Hơn nữa, trong này chỉ ghi chép lại tuổi thơ của hẳn, ghi lại khi nào hẳn cưới vợ.

Bỗng một ngày kia, sau khi thức dậy thì bắt đầu xây dựng phòng ốc, sau đó nhặt được Thiên Địa Trận Văn.

Lúc đó, tâm còn cao hơn cả trời.

Sau khi đi ra ngoài một chuyến, lúc quay về đột nhiên ngộ ra rồi, lựa chọn con đường kỳ quái nhất.

Ghi chép này không hề chi tiết một chút nào cả.”

Nhị trưởng lão chau mày nói.

“Ngươi xem...”

Cửu mở quyển sách ra, chỉ vào một phần ở trong đó rồi nói:

“Ở đây rõ ràng có ghi chép cách làm sao để xây dựng phòng ốc nhanh nhất, vững chắc nhất.

Quá trình viết rõ ràng như thế này, vậy mà còn không chi tiết sao?”

Nhị trưởng lão:

“...”

Nhị trưởng lão một lần nữa đóng sách lại, nói:

“Mặc dù ta đã biết được đại khái rồi, nhưng mà cũng không biết thêm được bao nhiêu tin tức.

Ngươi bảo ta đi lấy quyển sách này để làm gì?”

“Ngươi không lấy nó, thì quyển sách này sẽ rơi xuống đầu Lục Thủy.

Quá dễ dàng, phải tăng thêm độ khó cho hắn.”

Nhị trưởng lão:

“...”

Theo lý thuyết mà nói thì Lục Thủy biết rất nhiều thứ, cho nên cần có quyển sách này để nghiệm chứng à?

“Nói tới đây mới nhớ, tại sao quyển sách này lại không có ghi tên?

Với lại, tại sao Lục gia lại hoàn toàn không có ghi chép gì về vị tổ tiên này?”

Nhị trưởng lão hiếu kỳ hỏi.

“Có lẽ là do hắn không thích, với lại lưu lại cũng có tác dụng gì đâu.”

Cửu ngồi ở bên cạnh xử lý linh dược nói.

“...”

...

Lục Thủy không tìm được thứ kỳ khác ở gian phòng thứ hai.

Nhưng mà, hấn cũng coi như là biết được tên của Chân Thần Duy Nhất.

Mặc kệ cái Lục kia là gì.

Nhưng mà, tên của Chân Thần Duy Nhất có lẽ là Thất.

Chân Thần Độc Nhất tên là Cửu, Chân Thần Duy Nhất tên là Thất, cũng không có gì là lạ.

Hấn đi dạo một vòng, Lục Thủy tiếp tục đi tới gian phòng thứ ba.

Vừa mở cửa ra, Lục Thủy lập tức cảm nhận được Thần Lục.

Là Thần Lục thuần túy.

Nguồn gốc của nó đến từ quyền năng độc nhất.

Mở cửa ra, trên mặt đất vô cùng trống trải, cũng có rất ít đồ vật ở trong phòng.

Có một giá sách, trên giá sách để một vài trang sách kim loại.

Trên trang sách hội tụ Thần Lục.

Lục Thủy đi tới trước kệ sách.

Sau đó, hấn phát hiện ra rằng hấn cũng có mấy cái trang sách kim loại này.

Trên người hấn có hai tấm, ở đây có sáu tấm.

Tổng cộng có tất cả tám tấm.

Hấn lấy hai tấm của hấn ra, muốn thử xem có thể tự động giải khóa Thần Lục trên trang sách, nhìn thấy nội dung ở bên trong được hay không.

Vật này là nhất thể, tùy tiện mở ra thì bên trong rất dễ bị hao tổn, cho nên Lục thủy vẫn luôn chờ đợi tới khi tập hợp đủ tất cả.

Hắn cứ nghĩ rằng đến Thần Vực thì có thể tập hợp đủ tất cả, nhưng mà...nghĩ sai rồi.

“Có lẽ còn thiếu một tấm nữa, không biết tấm cuối cùng ở đâu.”

Hắn suy nghĩ một chút, có lẽ bị Chân Thần Duy Nhất ăn rồi.

Với bộ dạng ăn Thần Huyết của nàng, thì việc nuốt trang sách có Thần Vực vào người hoàn toàn không thành vấn đề gì cả.

Bỏ đi, hai ngày nữa đi đánh nàng hai cái, để nàng ói nó ra.

Nếu như không muốn thì...

Ha ha.

Sau khi xem sách xong Lục Thủy cũng không rời đi, hắn tiếp tục đi vào bên trong, hắn thấy ở bên trong này còn có một cánh cửa nữa.

Nhưng mà, khi vừa tới gần, hắn liền cảm nhận được khí tức của Mê Vụ Chi Đô.

Không, là khí tức của Mê Đô.

Cuối cùng, Lục Thủy đứng trước cánh cửa.

“Thì ra Mê Đô của Lục gia đều ở chỗ này.”

Hắn còn nghĩ rằng chúng ở chỗ của Đại trưởng lão.

Sau đó, hắn thử đẩy cửa ra.

Mê Đô ở chỗ này có lẽ ảnh hưởng không lớn, nếu vậy thì Chân Thần Duy Nhất là người canh giữ Mê Đô ư?

Mỗi một cái Mê Đô đều cần có người trấn thủ.

Tịnh Thổ là Cơ Tâm, Mê Vụ Chi Đô là Minh Nguyệt, ở chỗ này có lẽ là Chân Thần Duy Nhất.

Dù sao thì nơi này cũng là Thần Vực.

Ngay khi Lục Thủy vừa chạm tay vào cửa, đột nhiên có một cỗ lực lượng đánh về phía hắn.

Àm!

Bên trong cánh cửa xuất hiện một lực lượng cường đại trực tiếp đánh về phía Lục Thủy.

Thậm chí còn khiến cho Lục Thủy phải lùi về sau.

“Lực lượng rất mạnh.”

Lục Thủy không khỏi cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Lực lượng này có hơi vượt ra khỏi suy đoán trước đó của hắn, không phải là quyền năng, chỉ đơn thuần là sức mạnh tu vi.

Mà còn là sức mạnh cấp bậc Đại Đạo.

Vượt xa Đại Đạo bình thường, là cấp bậc như Đại trưởng lão.

“Cấm đi vào.”

Trong tai Lục Thủy đột nhiên vang lên thông tin này.

Không hề có ý định thương tổn hắn.

Sau đó, hắn lại nhận được một thông tin khác:

“Trừ khi đánh bại được ta.”

“Tiền bối là vị nào?”

Lục Thủy hỏi.

Lục Thủy nhìn cánh cửa rồi nói.

Bởi vì chỉ là thông tin, cho nên không thể nào phân biệt được đối phương là nam hay nữ.

Nhưng mà, người có được thực lực như thế này cũng chỉ có vài người mà thôi.

Hiện tại, trong Tu Chân Giới, có lẽ chỉ có một mình Đại trưởng lão.

Cho nên, người này là người ở thời kỳ Viễn Cổ sao?

Hay là, Lục gia đã từng có cường giả như thế này?

Nhưng mà, dù là gì đi chăng nữa, Lục Thủy phát hiện ra rằng mình không thể tiến vào trong đó được.

Bởi vì, ngay cả Nhị trưởng lão hấn còn không đánh thắng được.

Thì đối mặt với người này, hấn càng không thể nào đánh thắng nổi, trừ khi đối phương dùng uy năng, quyền năng.

Nếu không thì...

Tấn công chính diện, thì hấn cũng chỉ mới là một người tu chân có cấp bậc thất giai nhập đạo mà thôi.

Thất giai nhập đạo đúng thật là rất mạnh, nhưng mà một khi đứng trước mặt tồn tại cổ lão một chút, thì cũng chẳng đáng là gì cả.

Dù hấn có thể đánh được cửu giai, có thể sờ Đại Đạo.

Thế nhưng...

Đối phương cũng không nằm ở trong phạm vi cấp bậc này.

Lục Thủy chờ một lúc, cuối cùng vẫn không được giải thích nghi hoặc, cho nên hấn lại đi tới cửa, thử đẩy một lần nữa.

Àm!

Lại bị bắn ra, sau đó thông tin kia lại xuất hiện ở trong đầu hấn.

“Cấm đi vào.”

“Trừ khi đánh bại được ta.”

Lục Thủy:

“...”

Còn cứng rắn hơn cả hệ thống nghiêm chứng nữa ư?

“Tiền bối, làm sao mới có thể được coi là đã đánh bại người?”

Không có tiếng trả lời.

Lục Thủy:

“...”

Lục Thủy chờ thêm một lúc nữa, sau đó hấn quay người rời đi.

Sau khi hấn tấn thẳng lên bát giai rồi, vị tiên bối này sẽ hiểu cái gì gọi là vô tri.

Nhưng mà, Mê Đô này kết nối tới nơi nào?

Có liên quan tới Chân Thần Duy Nhất, có lẽ kết nối tới cội nguồn của Chân Thần Duy Nhất, hoặc là cội nguồn của Lục gia.

Còn về việc có phải là như thế hay không.

Thì sau khi tiến vào trong đó mới có thể biết được.

Sắp tới ngày đại hôn.

Lúc đó có lẽ hấn cũng sắp tấn thẳng lên bát giai rồi.

Hiện tại, tu vi của hấn đã tới 7.2, thực lực mạnh...

Thôi bỏ đi.

Không mở được cửa.

Sau đó, Lục Thủy rời khỏi căn phòng này.

Hấn quay đầu nhìn về phía cánh cửa còn lại, đi qua mở thử.

Sau đó...

“Cắm đi vào.”

“Trừ khi đánh bại được ta.”

Được rồi, quay về thôi.

Coi như người lợi hại.

Lục Thủy rời khỏi Thần Vực, quay về Phong Sương Hà.

Thần Vực không nhỏ, nhưng mà cũng không quá lớn, bên trong có Chân Thần Duy Nhất và một người thủ hộ dấu tên.

Không biết người đó là ai.

Lục Thủy cất bước đi ra khỏi Phong Sương Hà.

“Không tiến vào được cũng là chuyện tốt, nếu như tiến vào trong rồi rất có thể sẽ bị nắm vào trong Mê Đô, có thể sẽ

không về kịp.”

Lần trước tiến vào Mê Đô, hẳn phải ở trong đó tới tận sáu ngày.

Hiện tại, chỉ còn tám ngày nữa là tới ngày thành hôn.

Mấy ngày này nhất định phải làm một vài chuyện.

Với lại, một khi khác với trước kia, cần tốn nhiều thời gian hơn, thì sẽ xảy ra hậu quả rất khó lường.

Cho nên, không tiến vào được thực ra là một chuyện tốt.

Ít nhất thì sau này sẽ không phát sinh vấn đề gì cả.

Vẫn nên an ổn đọc sách chờ tới hôn lễ thì hơn.

Chương 1318: Đại hôn gây nên oanh động (1)

Đại hôn gây nên oanh động (1)

Hòn đảo trên không.

Năm người Tiên Đình lại mở ra hội nghị.

Bầu không khí có chút nghiêm trọng, vì sự xuất hiện của mấy người Đệ Tôn trước đó trên trời rõ ràng đã bắt đầu trấn áp Lục gia.

Nhưng ai biết lại có thể có một tên Lưu Hỏa nửa đường giết tới.

Dẫn đến Tiên Đình, Phật Môn, Thần Chúng, ba thế lực đều thất bại trong gang tấc.

May mà mấy người Đệ Tôn vẫn còn đang thức tỉnh, hơn nữa, Chiến Thần cũng mang về tin tức tốt.

Nhưng có đôi khi, tin tức tốt cũng sẽ khiến người ta buồn rầu.

Bởi vì chỉ nói là một thời gian ngắn nữa, không có xác định rõ, ai mà biết một thời gian ngắn là bao lâu.

Là một tháng, hay là nửa năm, hoặc là một năm, thậm chí là mười năm.

Trong tu chân giới, chục năm trăm năm cũng chỉ tính là một thời gian ngắn.

“Không có cách nào xác định được thời gian, như vậy nên chuẩn bị cẩn thận thế nào đây?” Người chủ trì công việc bắt đầu hỏi ý kiến mọi người.

Vấn đề này rất quan trọng, bởi vì không có tin tức gì khác về sự xuất hiện của tường vân.

Thời gian, vị trí, tất cả đều không có.

Như vậy sẽ rất dễ bỏ lỡ.

Mà một khi bỏ lỡ sẽ như thế nào?

Tức là sẽ thua cả bàn.

Loại chuyện này, bọn hấn sao có thể tiếp nhận được?

Cho nên bọn hấn phải cẩn thận một chút.

Mấy người Cao Viễn trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng, Ma Kiếm Trảm Đồ đột nhiên lên tiếng:

“Chúng ta có nên đổi cách suy nghĩ một chút không?

Ví dụ như, tại sao tường vân phải hiện ra?”

Lúc bình thường, bọn hấn đều cố thu thập điềm lạnh, Vân Đoan Tam Tiên có lẽ vẫn còn ở xung quanh Cổ thành Họa Loạn xem xét, xem xem dòng máu có tác dụng gì không.

Bọn hấn đều đang cố gắng giúp Đế Tôn tỉnh lại.

Cho nên mặc dù tường vân có thể tăng lên nhiều hơn, cũng không biết thời gian, tùy tiện dừng lại, đối với bọn hấn mà nói, sẽ có ảnh hưởng rất lớn.

Loại chuyện này đương nhiên cần phải tránh.

Nếu không còn cần thảo luận làm gì?

“Vậy tại sao tường vân lại phải xuất hiện?” Tiền bối chủ trì công việc hỏi.

Cái này khó mà biết được.

Vì sao tường vân đến, cái này đoán thế nào?

Theo kinh nghiệm trước mắt mà nói, không có kinh nghiệm.

Tường vân xuất hiện cơ bản không có quy luật.

Là kỳ quan ngàn năm khó gặp.

Cũng tương đương với việc không thể biết được.

“Thật ra suy nghĩ kỹ một chút, cũng không phải không có manh mối.” Thính Vân Tích nhìn tất cả mọi người, tiếp tục nói:

“Lần cuối tường vân xuất hiện là khi nào?”

“Khi Lục gia có mang con thứ hai?” Có người thử nói.

Những người khác cũng nghĩ lại, phát hiện quả đúng như vậy đi?

“Hơn nữa, lần tường vân kia cực kỳ khoa trương, trời đất cũng xuất hiện biến hóa.

Cho nên đưa con thứ hai vốn đặc biệt, chúng ta chỉ cần thuận theo đó, có lẽ là có thể suy tính ra được thời gian tường vân xuất hiện đi?” Ma Kiếm Trảm Đồ nói ra lời không ai dám nói ra.

Tường vân có thể vì một người mà liên tục xuất hiện sao?

Cảm giác rất không có khả năng.

Thế nhưng, đưa con thứ hai thật sự quá đặc biệt.

Lời này nói ra, đầu óc tất cả mọi người đều nhanh chóng hoạt động.

“Cho nên, lúc đưa con thứ hai sinh ra nhất định sẽ có tường vân?”

“Đã có khoảng gần hai tháng, nói vậy là còn khoảng bảy tháng nữa?”

Khi đó sẽ có tường vân xuất hiện sao?” Thính Vân Tích mở miệng hỏi.

“Hoài thai mười tháng, hẳn là còn khoảng tám tháng chứ?” Cao Viễn hỏi lại.

Những người khác gật đầu đồng tình, hẳn là như vậy.

“Người bình thường mang thai, chín tháng sẽ lâm bồn.

Đương nhiên, không ngoại trừ khả năng đưa con thứ hai đặc biệt.” Thính Vân Tích giải thích.

Những người khác gật gù đầu, biểu thị ra là thế.

“Vậy là phải chú ý xem khi nào đưa thứ hai sinh ra đúng chứ?” Tiền bối chủ trì công việc nhìn bốn người còn lại, xác nhận.

Nếu còn nhiều tháng như vậy, vậy bọn hắn cũng có thể thông thả.

“Thật ra, các người có nghĩ tới chuyện anh trai của đứa thứ hai hay không?” Cao Viễn đột nhiên nói.

“Con thứ hai có khả năng sinh ra minh chi, anh trai của nó sắp thành hôn, liệu có chúc phúc hay không?”

Câu nói này khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

Giả sử là có đi.

Vậy hôn lễ của Lục Thủy là lúc nào?

Theo như trước mắt, chỉ còn có bảy tám ngày nữa.

“Nói cách khác, khả năng sớm nhất là sẽ vào tám ngày sau, ngày thành hôn của Lục Thủy?” Thích Vân Tích nói.

Những người khác cũng rơi vào trầm mặc.

Không phải là không được, bọn hắn cần cân nhắc cả những thứ này.

“Coi như là vậy, vậy thì chúng ta phải làm thế nào?” Có người hỏi.

Nhất thời, cả năm lại lần nữa rơi vào trầm mặc.

Một lát sau.

Tất cả mọi người nhìn về phía tiền bối chủ trì công việc.

Tiền bối chủ trì công việc nhất thời cũng không quyết định chắc chắn được, cuối cùng thở dài, nói:

“Bỏ phiếu đi, người cho rằng tường vân sẽ xuất hiện vào ngày thành hôn của Lục Thủy, giơ tay.”

Cao Viễn giơ tay: “Ta cảm thấy có khả năng rất lớn.”

Thích Vân Tích cũng giơ tay: “Quả thật có khả năng, một khi bỏ lỡ, vậy hậu quả khó mà chịu đựng được.”

Ma Kiếm Trảm Đồ cũng giơ tay theo: “Đáng giá mạo hiểm.”

Năm người đã có ba người đồng ý, sau đó cũng không có ý nghĩa gì nữa.

Có điều mọi người vẫn tiếp tục bày tỏ quan điểm cá nhân của mình.

“Quả thật có thể thử một chút, tổn thất một ngày dù sao cũng tốt hơn là bỏ lỡ cơ hội, bây giờ bỏ lỡ, hậu quả trí mạng.” Người thứ tư giơ tay.

Tiền bối chủ trì công việc đứng dậy nói:

“Quyết định như vậy, ngày thành hôn của Lục Thủy, dừng toàn bộ hoạt động.

Đứng yên chờ tường vân đến.”

“Nếu như không đến thì sao?” Có người hỏi.

“VẬY coi như cho Lục Thiếu gia, Lục Thủy, mặt mũi, chúc mừng đại hôn của hắn, dừng hoạt động một ngày.” Tiền bối chủ trì công việc nói.

“Ngược lại có khả năng sẽ khiến bọn họ tưởng lầm rằng ngày hôm đó chúng ta muốn tiến công Lục gia.” Cao Viễn nói.

Quả thật có loại khả năng này.

Mặc dù bọn hắn sẽ không thể công kích Lục gia vào hôm đó, nhưng bọn hắn cho rằng như vậy cũng tốt.

“VẬY cứ để bọn họ phòng bị, chấn nhiếp Lục gia, tiêu hao tinh thần chiến đấu của bọn họ cũng coi như chuyện tốt.” Tiền bối chủ trì công việc nói khẽ.

“CÓ điều đình chỉ một ngày cũng có ảnh hưởng khá lớn, chuyện này cần sự đồng ý của mấy người Tiên Quân Thái Nhất.

“CÓ thể đưa tin tức cho Phật Môn và Thần Chúng, mặc dù chúng ta cùng chung kẻ địch, nhưng chúng ta vẫn là kẻ địch của nhau.

Cho nên chúng ta chậm một bước, cũng là đang nhường họ đi trước một bước, cái này đối với chúng ta mà nói là rất nguy hiểm.

Chỉ có kéo tới cùng một chỗ, vậy mới là an toàn nhất.

Nhưng đối với chúng ta mà nói cũng không tính là chuyện xấu, chỉ ít ba bên đều là cùng chiến cùng lùi, vẫn có thể bảo trì cân bằng như cũ.

Mặc dù một khi thành công liền có thể kéo theo bọn hắn thành công.

Một khi một bên bị rút lại phía sau, hoặc một bên dẫn trước, đều sẽ phá vỡ cân bằng, đến lúc đó dù con thứ hai chưa sinh ra thì bọn hắn đã tiêu hao hết rồi.

Con thứ hai chưa ra đời đã thắng.” Có người nói.

Cái này tất cả mọi người đều tán đồng, hiện tại thế lực ba bên đều giống như châu chấu trên sợi dây tưng, cân bằng không nên bị phá vỡ.

Một bên dẫn trước, hai phe còn lại chắc chắn sẽ liên thủ.

“Ta sẽ đi đề nghị với mấy người Tiên Quân Thái Nhất, loại cấp bậc kia, chúng ta rất khó liên quan tới.

Như vậy sẽ hoàn thiện việc tiếp sau một chút.” Tiền bối chủ trì công việc nói.

Chương 1319: Đại hôn gây nên oanh động (2)

Đại hôn gây nên oanh động (2)

Hải vực Vô Tận, sông băng trải rộng.

Trong sông băng có một hồ nước, lúc này, hồn nước phun trào, một thiếu nữ chậm rãi nổi lên từ trong hồ nước lên.

Nữ Thần Băng Hải vững vàng đứng trên mặt hồ.

Không bao lâu sau, một ánh sáng chiếu sáng, Thần Quang Minh tới.

Sau đó, một bóng đen rơi xuống, Nữ Thần Hắc Ám từ trong bóng tối đi ra.

Bọn họ là bị gọi tới, hẳn đã xảy ra chuyện gì.

“Tiền Đình truyền đến một chuyện.” Nữ Thần Băng Hải nhìn Nữ Thần Hắc Ám và Thần Quang Minh, nói:

“Bọn hấn suy đoán thời gian tường vân xuất hiện, nhưng cũng không chắc chắn.

“Là lúc nào?” Thần Quang Minh hỏi.

Bọn hấn thật ra cũng đã đoán, nhưng thời gian bọn hấn đoán cách bây giờ có chút xa.

Nữ Thần Hắc Ám cũng chăm chú nghe xem đối phương cảm thấy khi nào sẽ có tường vân.

“Tám ngày sau.” Nữ Thần Băng Hải nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Thần Quang Minh và Nữ Thần Hắc Ám, tiếp tục nói:

“Tám ngày sau, là ngày thành hôn của Lục Thủy.

Cũng chính là ngày thành hôn của anh trai của đứa con thứ hai Lục gia.

Bọn hắn đoán rằng đứa con thứ hai sẽ chúc phúc cho anh trai nó, tường vân sẽ xuất hiện.”

Thần Quang Minh và Nữ Thần Hắc Âm hơi sửng sốt.

Ban đầu bọn hắn cảm thấy hoang đường, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, dường như rất có đạo lý.

Bọn hắn không có nghĩ tới chuyện này.

Cấp độ khác biệt, tầm mắt cũng khác biệt.

Bọn hắn không hề nghĩ tới chuyện đứa con thứ hai sẽ chúc phúc cho anh trai.

Nhưng con người có tình thân, hơn nữa còn rất coi nặng tình thân.

“Nhưng đứa con thứ hai không phải người bình thường, khả năng nó sẽ chúc phúc cho anh trai mình không cao.” Thần Quang Minh nói ra nghi vấn của mình.

“Ừm, khả năng xác thực không cao, nhưng có tồn tại.” Nữ Thần Băng Hải đáp lại, sau đó cũng không có gì cần nói nữa.

Bọn hắn không ai biết thời gian chính xác là lúc nào, như vậy chỉ cần có khả năng, đều phải coi trọng.

Phạm chút sai lầm thì không có gì, nhưng bỏ lỡ tường vân, khả năng sẽ không có cơ hội thắng đứa con thứ hai.

“Cái kia...” Nữ Thần Hắc Âm nhìn Nữ Thần Băng Hải, nói:

“Cần chuẩn bị không?”

“Chuẩn bị đi, nếu như ngày đó gió êm sóng lặng...” Nữ Thần Băng Hải cúi đầu.

“Coi như chúc phúc đại hôn của Lục Thiếu gia.” Thần Quang Minh nói.

Sau đó ba người đạt được sự đồng thuận.

Ánh sáng rời đi, bóng tối lùi lại.

Nữ Thần Băng Hải nhìn về phía chân trời, chui vào trong hồ.

...

Phật Điện Khổ Hải.

Tâm Hỏa Cổ Phật ngồi trong Phật Điện, nhìn Diệu Tôn Cổ Phật.

“Nói như thế cũng không phải không có khả năng.” Diệu Tôn Cổ Phật nói.

“Ngày đại hôn sao?” Tâm Hỏa Cổ Phật nhìn ra bên ngoài Phật Điện, tuyên câu phật hiệu, rồi tiếp tục nói:

“Vậy ngày hôm đó cứ dừng việc truyền pháp, lắng nghe thiên địa chi pháp.

Bọn họ như vậy, chúng ta cũng không thể chỉ lo thân mình.”

“Nếu như Phật thức tỉnh, tất cả sẽ có định số.” Diệu Tôn Cổ Phật nhẹ nhàng nói.

Diệu Tôn Cổ Phật tuyên câu phật hiệu, không nói thêm gì nữa.

Cứ như vậy, Phật Môn lại bắt đầu vang lên phật âm.

Cái này sẽ truyền tới tất cả đệ tử của Phật Môn.

...

Không chỉ Phật Môn.

Tiên Đình, Thần Chúng cũng đều truyền ra âm thanh giống nhau.

Đó chính là đình chỉ mọi hành động ngày mười lăm tháng mười hai.

Ảnh hưởng của tam đại thế lực ở tu chân giới không lớn như vậy, nhưng rất nhiều người có thể tiếp xúc được với tam đại thế lực.

Bởi vì Phật Môn có truyền pháp, Thần Chúng thì truyền thần tích.

Mà Tiên Đình thì lại càng thu hút người tới, tổ chức tặng đồ cho tu chân giới.

Bây giờ rất nhiều tu chân giả đều nhận được tin tức, ngày 15 tháng 12 Tiên Đình sẽ tạm dừng việc hỏi vấn đề.

Cái này khiến tất cả mọi người có chút không hiểu, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Nếu như chỉ có Tiên Đình thì có lẽ cũng không có cái gì.

Xác suất lớn là đã có được đáp án của vấn đề.

Thế nhưng, nghe nói Phật Môn, Thần Chúng cũng ngừng theo.

Vậy cũng cho thấy rõ rằng ngày hôm đó sẽ có chuyện đặc biệt gì đó xảy ra.

“Ngày 15 tháng 12 là ngày gì?”

“Không biết, nhưng có thể khiến cho tam đại thế lực Viễn Cổ ngừng kinh doanh, ta cảm thấy là chuyện động trời.”

“Nhỡ đâu bọn họ chỉ muốn họp thì sao?”

“...”

Không ai rõ tình huống ngày hôm đó là như thế nào.

Bởi vì việc Lục Thủy thành hôn, ở tu chân giới, đây chẳng qua cũng chỉ là chuyện bình thường.

Làm sao có thể ảnh hưởng tới tam đại thế lực Viễn Cổ được?

...

Rời khỏi Phong Sương Hà, Lục Thủy liền

Lần này, hẩn an tĩnh ngồi xem Thiên Địa Trận Văn.

Lúc này đã nhìn thấy hừng đông.

Khi mặt trời mọc, Lục Thủy buông sách xuống, nhìn về phía đông, nói khẽ:

‘Còn bảy ngày, cảm giác ngày thành hôn đã đến rất gần rồi.’

Mấy ngày nay không phù hợp đến gặp Mộ Tuyết.

Cứ để nàng an tâm chờ đợi đi, hẩn cũng sẽ an tâm chờ đợi.

Có điều ngày nào Mộ Tuyết cũng gửi ảnh chụp tới, đôi khi là dùng điện thoại của Đông Phương Tra Tra.

Còn có cả tranh vẽ của Đông Phương Tra Tra.

Nhìn Đông Phương Tra Tra vẽ Mộ Tuyết thành xiêu xiêu vẹo vẹo, hắn liền muốn trực tiếp qua đó xé.

Có điều khiến Lục Thủy ngạc nhiên chính là, trong bức vẽ của Đông Phương Tra Tra cũng có cả Chân Thần Duy Nhất.

Cho nên, Lục Thủy nói tên của Chân Thần Duy Nhất cho Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết nói, nàng đi thử xem.

‘Bây ngày tới hắn là sẽ có không ít người đến, tiểu trấn Thu Vân sẽ rất náo nhiệt.

Có điều cũng sẽ không ảnh hưởng tới tu chân giới.’

Như vậy liền không có chuyện gì cần hắn để ý.

Trong đoạn thời gian này, hắn cũng phải quan sát tu chân giới, đừng đang yên đang lành lại xảy ra chuyện.

Hy vọng Lục Lai Sự cũng thức thời một chút, đừng tìm phiền phức cho người anh trai là hắn này.

Nếu không...

Sinh ra được hai giờ, hắn sẽ che mặt đi đánh.

Chỉ cần Lục Lai Sự không gây sự, tu chân giới có xảy ra chuyện gì lớn cũng rất khó ảnh hưởng tới việc thành hôn của hắn.

Trời sáng rõ, Lục Thủy ăn sáng, xem sách.

Chân Võ im lặng đi vào sân nhỏ, yên tĩnh chờ đợi.

Lục Thủy ăn sáng xong mới khép lại Thiên Địa Trận Văn.

“Xảy ra chuyện lớn sao?” Lục Thủy quay đầu nhìn về phía Chân Võ.

Không có chuyện gì, Chân Võ sẽ không tới tìm hắn.

Nhất là khi sắp thành hôn, có việc đều sẽ đẩy ra sau.

Lục Thủy cảm thấy rất có thể là trước đó mình lừa mất quá nhiều linh thạch, trong tộc muốn hỏi tội.

Nhưng mà, không phải.

“Thiếu gia, tam đại thế lực có hành động quái dị.” Chân Võ lập tức nói.

“Quái dị?” Điều này khiến Lục Thủy hơi ngạc nhiên.

Mấy người Tiên Đình thì có thể làm ra hành động quái dị gì?

“Dựa theo lời Lạc Phong nói, hôm qua tam đại thế lực đột nhiên làm một việc giống nhau.

Bọn hắn, vào ngày 15 tháng 12, muốn nghỉ ngơi.”

Lục Thủy hơi kinh ngạc, nghỉ ngơi?

Ngày 15 tháng 12, đây không phải ngày hắn thành hôn sao?

“Ngày đó bọn hắn ngừng thu thập điếm lành dư trạch?” Lục Thủy hỏi.

“Đúng vậy.” Chân Võ gật đầu.

“Tiên Đình không hỏi vấn đề, không gặp người tu chân giới.

Phật Môn hôm đó dừng truyền pháp, Thần Chúng cũng đóng Thần Điện một ngày.”

Chân Võ có chút lo lắng nói:

“Thiếu gia, thời gian quá trùng hợp, bọn hắn có phải là có ý đồ khác hay không?”

Lý do cụ thể, mấy người Lạc Phong không đoán ra được.

Chi ít chỉ một ngày thì không thể tra được cái gì, cần có một thời gian.

Nhưng loại chuyện này cần đi báo cáo trước.

Bởi vì những người khác không biết, nhưng Lạc Phong biết, ngày đó là ngày trọng đại.

Là ngày Thiếu Tông chủ Ân Thiên Tông, Lưu Hỏa, thành hôn.

Đương nhiên không đơn giản.

Toàn bộ tu chân giới xuất hiện chuyện không bình thường gì cũng có thể hiểu được.

Có thể quan trọng là không ai biết ngày đó là ngày Lưu Hỏa thành hôn.

Lục Thủy trầm tư một lát, sau đó nói:

“Trước cứ quan sát đi, hẳn là không có vấn đề.” Lục Thủy mở miệng nói.

Tam đại thế lực, Lục gia chắc chắn sẽ để ý, đột nhiên như vậy, thật giống như đang nói với Lục gia, bọn hắn muốn gây sự.

Nhưng người thật sự muốn gây sự, một câu cũng sẽ không nói.

Như lần đột nhiên vây công Lục gia khi đó, bọn họ cũng không có bất kỳ động tĩnh gì.

Đột ngột công kích, như vậy mới có tác dụng, còn như này, là để Lục gia để ý sao?

Hoặc là ngày ấy, bọn hắn có mục đích khác.

“Trong khoảng thời gian này hẳn là sẽ có không ít người đến, đừng để bọn họ lạc đường.” Lục Thủy nhẹ nhàng nói.

Chân Võ đương nhiên không dám để việc này xảy ra lỗi gì, đại hôn của Thiếu gia, tất cả mọi người đều toàn lực ứng phó.

Một khi có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

“Đúng rồi Thiếu gia, Tam Trưởng lão nói, nếu như Thiếu gia quá nhàn rồi thì đến Tàng Kinh Các đọc sách đi.” Chân Võ nói.

Lục Thủy: “...”

Ta rất bận rộn được chứ?

Sau đó, Chân Võ lui ra ngoài, cũng không có tin tức gì khác.

Ngày đại hôn tới gần, bất kể là chuyện gì đều nên để sang một bên.

Việc Lục Thủy cần để ý bây giờ chỉ có vài cái...

Hướng đi của tam đại thế lực, tình huống Mê Vụ Chi Đô, Thiên Sinh Thần có bỏ ra không.

Chuyện tiếp theo của Chân Thần Duy Nhất.

Chuyện của Minh Nguyệt có lẽ tương đối phức tạp, cộng thêm Lục Lai Sự.

Có điều rất nhiều chuyện đều liên thông với nhau, cho nên có thể xử lý cùng nhau.

Mà những việc này đều khó có thể hoàn thành bây giờ, đều cần để tới sau khi hấn thành hôn.

Cho nên, bây giờ không cần để ý gì cả.

Dù là bí cảnh thời kỳ Viễn Cổ xuất hiện, dù là ghi chép về việc Kiếm Nhất đã chết thế nào.

Cũng không thể khiến hấn rời Lục gia.

Suy nghĩ kỹ một chút, quả thật có hơi nhàn rỗi.

‘Mộ Tuyết không ở đây, Đông Phương Tra Tra không có chỗ đánh, Chân Thần Duy Nhất cũng không đánh đến.

Lục Lai Sự cũng chưa sinh ra.’”

Trừ đọc sách cũng chỉ có đọc sách.

Mà đọc sách, đến Tàng Kinh Các giống như cũng không ảnh hưởng gì.

Sau đó, Lục Thủy đứng dậy.

Vậy đến Tàng Kinh Các đọc sách đi.

Chương 1320: Đại hôn gây nên oanh động (3)

Đại hôn gây nên oanh động (3)

Kiều gia.

Kiều Ngọc ngồi trong sân nhỏ, thỉnh thoảng nhìn cửa viện.

Thương thế của nàng bây giờ đã có chuyển biến tốt đẹp.

Kiều Thiên cũng an tĩnh ngồi ở đối diện, bên cạnh còn có Kiều Ngọc tử tử và Kiều Uẩn.

Kiều Uẩn rất bất ngờ, trước đó nàng cảm thấy Kiều Càn đã hoàn toàn phé đi, dẫn hắn ra ngoài đều trốn trốn tránh tránh, khúm núm.

Thế nhưng mà...

Ai mà nghĩ tới đều là giả vờ.

Trên thực tế, hắn là thiên kiêu đáng sợ nhất của Kiều gia những năm gần đây.

Lại cứ nhất định phải giấu đi, để cho người ta vũ nhục, chuyện đính hôn nhìn lại cũng là thua thiệt, thế mà hắn cũng đồng ý.

Dễ dàng tha thứ, đến cuối cùng lại đối đầu với Tiên tổ.

Đơn giản là không thể tưởng tượng được.

“Mẹ, cũng không có vấn đề gì, mẹ không cần lo lắng.”
Kiều Thiên an ủi.

Kiều Thiên đã hỏi Cửu, Cửu đưa ra đáp án rằng, như vậy đối với anh trai ngươi là tốt nhất.

Là con đường thích hợp nhất.

Ở lại Kiều gia cũng không tốt bằng bị trục xuất khỏi Kiều gia.

Nàng không có lời nào để nói, Cửu sẽ không lừa nàng, cho nên, Tổ gia gia làm đúng rồi?

Sau đó, nàng lại hỏi Lâm Hoan Hoan.

Lấy được đáp án là, anh của nàng thế mà thật sự thích cô gái mập nhỏ.

Cái này....

Cho nên anh trai nàng không phải là cúi đầu thỏa hiệp đáp ứng hôn lễ sao?

Ánh mắt gì vậy chứ.

Nàng chất vấn như thế, nhưng Cửu lại nói như vậy:

“Cũng không nên xem thường cô gái mập nhỏ, các phương diện khác của nàng đều không thể bắt bẻ, chỉ có thích ăn bánh bao.

Anh trai người thế nhưng vận khí rất tốt, ánh mắt cũng không kém.

Cô gái mập nhỏ ngay từ đầu đã cố gắng, nàng thế nhưng sẽ khiến tất cả mọi người kinh diễm, chỉ là bây giờ nàng chỉ mới kinh diễm cho anh trai người nhìn.

Đối với người mà nói, cô gái mập nhỏ là người chị dâu tốt nhất, không có người thứ hai.”

Nghe xong lời Cửu nói, Kiều Thiên hơi bất ngờ, nhưng nghĩ mãi cũng không rõ.

Có lẽ về sau sẽ hiểu ra.

Chỉ là mỗi lần nhớ tới dáng vẻ ăn bánh bao của cô gái mập nhỏ, còn cả đào hôn.

Nàng liền có chút tức giận.

Nhưng nàng cũng chưa từng nói trước mặt cái gì.

Hôm nay là ngày cha nàng đi tìm Tổ gia gia, nói đã sắp tới ngày thành hôn của Lục Thiệu gia, muốn qua sớm.

Chỉ cần được đồng ý, ngày mai liền có thể qua.

Như vậy liền có thể ở tiểu trản Thu Vân thêm mấy ngày.

Về sau, sẽ rất khó gặp.

“Đúng vậy, hẳn là không có vấn đề gì, không cần quá lo lắng.” Kiều Uẩn cũng phụ họa theo:

“Lại nói, hôm nay không được đồng ý, hai ngày nữa chắc chắn cũng sẽ đi.

Quan hệ giữa Tiên tổ và Lục gia không hề kém chút nào.

Tới sớm là đương nhiên.”

Kiều Ngọc gật gật đầu, không hề nói cái gì.

Đứa con trai này của nàng, khi còn bé hăng hái, trưởng thành lại cậy tài khinh người.

Qua một lần chướng ngại, tất cả mọi người đều cho rằng hẳn sẽ không gượng dậy được nữa.

Nhưng không ai nghĩ tới hẳn từ sáng chuyển ần, một đường vượt qua tất cả mọi người.

Đáng tiếc Kiều gia không có mấy người biết, vẫn cho rằng Kiều Càn là phế vật, bị trục xuất khỏi gia tộc.

Có lẽ, một ngày nào đó những người kia sẽ biết.

Nhưng sau khi bị trục xuất khỏi cửa chính, bọn nàng rất khó có thể gặp lại con trai mình.

Lần này có thể đi gặp, hoàn toàn là vì đại hôn của Lục Thiếu gia.

Chỉ là không biết có thể đến sớm hơn bao lâu.

Chờ thêm một lát thì thấy Kiều Thành đi tới.

Nhìn thấy Kiều Thành tới, mấy người Kiều Ngọc liền đứng lên.

“Cha, Tổ gia gia nói thế nào?” Kiều Thiển lập tức hỏi.

Thật ra trong lòng bọn họ có rất nhiều thắc mắc muốn hỏi Kiều Càn một chút, không có ai biết hẳn đã trải qua cái gì.

Không phải đã trải qua chuyện gì trong quá khứ thì làm sao có thể che giấu như vậy được?

Kiều Thành nhìn mấy người Kiều Ngọc, nói khẽ:

“Chuẩn bị chút đi, đêm nay xuất phát, ngày mai liền có thể đến Lục gia.”

Nghe được câu này, Kiều Thiên nhẹ nhàng thở ra, rốt cuộc cũng có thể đến Lục gia.

Kiều Ngọc cũng mỉm cười.

Thật ra nàng rất tò mò, hai người kia đang ở chỗ nào.

...

Nam Thành.

“Mặc quần áo mà thôi, ngươi còn muốn mặc tới khi nào?”

Sơ Vũ ngồi trên ghế sô pha, hơi bất đắc dĩ nói:

“Chúng ta còn phải đánh xe đến Kiếm Nhất Phong, sau đó mới tới Lục gia.

Ngươi chậm chạp như thế, phải ngày kia mới có thể đến được Lục gia.”

“Được rồi.” Kiếm Lạc mở cửa phòng, nói.

Sơ Vũ nhìn sang, Kiếm Lạc mặc một bộ trang phục tông môn tương đối đơn giản.

Có điều khiến Sơ Vũ cảm thấy không bình thường chính là...

“Hôm nay ngươi nhìn không giống người không có não.”
Sơ Vũ hơi ngạc nhiên:

“Chuyến này hẳn không cần xuất thủ đi?”

“Nhờ đâu?” Kiếm Lạc nói.

Mỗi lần đi đều có thể gặp một số việc.

Sơ Vũ suy tư một lát, sau đó đi tới bên cạnh Kiếm Lạc, chỉ vào ban công, nói:

“Nói cách khác, vì che chắn, cho nên ngươi không mặc cái trên ban công kia?”

Kiếm Lạc đỏ mặt đánh Sơ Vũ một cái, hừ lạnh nói:

“Có bệnh.”

“Không khó chịu sao?” Sơ Vũ cực kỳ tò mò hỏi.

“Vậy cũng tốt hơn người cứ nhìn chăm chăm, không biết ngày nào mắt người bị mù đâu.” Kiếm Lạc nói.

Sơ Vũ không thèm để ý đến lời của Kiếm Lạc, chỉ nói đạo lý.

“Ngày nào người cũng mặc đồ ngủ, quét dọn đông quét dọn tây, vừa mỏng vừa rộng, người thấy ta nhìn người bao giờ chưa?”

Người thật sự tự tin, cái này có thể đẹp mắt bằng tiểu thuyết của ta sao?”

Kiếm Lạc đỏ mặt, không nói nên lời, quay đầu không thèm nói lại Sơ Vũ.

Viết tiểu thuyết, quả nhiên đáng chết.

Chỉ là lát sau, nàng cũng không nghe thấy lời tán nhảm của kẻ viết tiểu thuyết.

Quay đầu nhìn lại, tên kia thế mà đã chạy vào phòng nàng lật tung tủ quần áo của nàng lên.

Kiếm Lạc hoảng hốt chạy vào.

Chỉ là nàng còn chưa kịp chắt vắn, Sơ Vũ đã trực tiếp ném một bộ quần áo tới.

“Mặc cái này đi, thoải mái hơn, không quá rộng, động thủ cũng thuận tiện.

Nhìn cũng không tính là tùy ý.

Tranh thủ thời gian đổi đi, đồ thắt eo, lại không ngốc nghếch, cảm giác cứ là lạ.” Nói rồi, Sơ Vũ liền đi ra ngoài.

Kiếm Lạc không nhúc nhích, cũng không đóng cửa.

“Chẳng lẽ còn muốn ta ở trong giúp người chọn?”

Rầm!

Cửa đóng lại.

“Đúng rồi, mặc thêm cái áo khoác rộng rãi vào, vấn đề gì cũng không có.”

Nhắc nhở một câu, Sơ Vũ lại lấy ra điện thoại tiếp tục gõ chữ.

Có trời mới biết phải bao lâu sau Kiếm Lạc mới đi ra.

Chỉ là rất nhanh sau đó, Kiếm Lạc đã mở cửa đi ra, quần áo đã đổi xong.

Sơ Vũ ngẩng đầu nhìn một chút, tự nhiên hào phóng, sắc mặt bình thường.

Vẫn là Kiếm Lạc như vậy nhìn dễ chịu hơn.

“Xinh đẹp, hoàn mỹ, chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn.

Khiến người ta cảm thấy cực kỳ dễ chịu.”

Kiếm Lạc há to miệng, chỉ là lời còn chưa ra, Sơ Vũ đã mở miệng nói tiếp:

“Đừng nói chuyện, giữ lại phần đẹp này.”

“...”

Chương 1321: Nhị Trưởng lão phát hiện ma tu đi vào tiểu trấn (1)

Nhị Trưởng lão phát hiện ma tu đi vào tiểu trấn (1)

Lục Thủy ngồi trên tầng bốn Tầng Kinh Các, xem Thiên Địa Trận Văn.

Người đi lên không ai dám tới quấy rầy hẳn.

Có thể lên tới đây, phần lớn đều biết Lục Thủy, cho nên không có việc gì sẽ không tự tiện quấy rầy.

Có điều có vài người thật ra không rõ lắm, rất nhanh là tới đám cưới rồi, Thiếu gia sao phải ngồi chỗ này đọc sách?

Đây là bởi vì khẩn trương, đến xem sách để bản thân tỉnh táo lại sao?

Rất có thể.

Cũng có thể vì sắp phải thay đổi sinh hoạt cho nên phiền muộn.

Một vài người quen biết ở nơi hẻo lánh truyền âm cho nhau.

“Sau khi kết hôn thật đúng là không bằng lúc còn một mình, mất đi quá nhiều tự do, muốn làm gì cũng phải cố kỵ trong nhà một chút.”

“Đúng vậy đúng vậy, đạo lý tốt còn đỡ, chỉ sợ không tu luyện không bé quan, ảnh hưởng rất lớn.”

“Náo lên thì càng khùng bố hơn, gông xiềng, đúng là đeo gông xiềng vào người. Người tu chân như chúng ta sao có thể bị trói buộc bởi gông xiềng như vậy được?”

“Một quyền trấn áp.”

“Đạo lý của ta hình như còn cao hơn ta một cảnh giới, làm sao bây giờ?”

“...”

“Nghe nói Thiếu Phu nhân là người bình thường, Thiếu gia tu vi Nhị giai, đây không phải là có thể tùy tiện trấn áp Thiếu Phu nhân sao? Thiếu gia sẽ không bị ảnh hưởng gì.”

“Hâm mộ, hâm mộ.”

“Đừng nói Thiếu Phu nhân không hiểu lễ nghĩa, có thể gả vào Lục gia, sẽ rất ít xuất hiện tình huống như chúng ta gặp phải.

Tộc trưởng và Phu nhân tộc trưởng như thế nào, các người còn không biết à?”

“Đúng vậy, có điều kết hôn vẫn không có gì tốt.”

“Vậy độc thân thì tốt sao?”

“Phải nói là người độc thân thì muốn hết độc thân.

Người đã thành hôn thì muốn quay về độc thân.

Hôn nhân hay độc thân đều là một loại lựa chọn, bất kể là chọn cái gì, đều sẽ hối hận.”

Bốp bốp bốp!

Đại ca nói đúng.

Lục Thủy vốn đang đọc sách đột nhiên ngẩng lên nhìn về một nơi hẻo lánh.

Người bên kia trông là lạ, cũng không biết đang nói chuyện gì.

Hắn cũng không có hứng thú biết, cứ tiếp tục xem sách thì hơn.

Nói đến, cưới Mộ Tuyết rồi, Mộ Tuyết liền có thể hạn chế hắn, không biết điều này có ảnh hưởng đến hành động tiếp theo của hắn không?

Có điều suy nghĩ một chút, Lục Thủy cảm thấy mình cả nghĩ quá rồi.

Bây giờ so với thành hôn khác nhau ở chỗ nào.

Bọn hắn thật ra vẫn luôn là vợ chồng.

Kiếp trước chính là vợ chồng, đến cuối cùng cũng không có ly hôn.

Bây giờ chỉ là đi lại quá trình một chút.

Quá trình chắc chắn là không đi không được, suy nghĩ của những người khác cũng rất cần để ý.

Đương nhiên, những người phản đối thì không cần để ý.

Người cần để ý là người chúc phúc cho bọn hắn.

Lục Thủy đọc sách từ trời sáng đến khi trời tối, lại từ trời tối đến khi thấy hừng đông.

Hắn không hề rời khỏi Tầng Kinh Các.

Vẫn luôn đọc sách.

Kỳ Khê tới đưa bữa sáng cũng không đưa được.

Nàng chỉ là thị nữ, không có quyền hạn lên tầng bốn.

Cuối cùng đành nhờ người mang lên.

Sau khi báo cáo cho Phu nhân Tộc trưởng, nàng sẽ có tư cách mang đồ lên.

Có điều không có tư cách đọc sách ở tầng bốn.

Không có đủ công hiến cho Lục gia, hoặc là không có năng lực ở phương diện nào đó mà Lục gia muốn, thì không thể lên trên tầng bốn.

Thị nữ không phải là không thể đi lên xem.

Nhưng cần đạt điều kiện thời gian làm việc.

Tầng một, tất cả mọi người đều có thể tới, từ tầng hai liền bắt đầu sàng lọc, cơ bản chỉ cần ở Lục gia một đoạn thời gian là có thể lên.

Tới tầng ba liền bắt đầu khó khăn.

Tầng bốn phần lớn đều cần có tu vi cường đại.

Thị nữ tùy tùng có thể đi theo lên.

Kỳ Khê là thị nữ của Phu nhân Tộc trưởng, sách tầng bốn không nhất định là có thể xem.

Tầng năm chính là nơi không ai có thể bước chân vào.

Bây giờ tầng thứ năm chỉ có sáu người có thể lên.

Lục Thủy nhìn lên tầng năm, hẳn cảm thấy Chân Thần Duy Nhất hẳn cũng có thể lên.

Nhưng nàng không phải là người.

Cho nên vẫn là sáu người.

Mấy ngày nữa sẽ là bảy người.

Cộng thêm Mộ Tuyết.

‘Còn lại sáu người.’

Lục Thủy đi tới trước cửa sổ, nhìn lên mặt trời.

Qua sáu ngày nữa chính là ngày đại hôn, lần thứ hai thành hôn, trong lòng hẳn bình tĩnh hơn rất nhiều.

Vào lần đầu tiên, cũng có chút khẩn trương.

Hôn lễ người nhiều, khi đó cảm thấy không thể để mắt mặt, hẳn là nên biểu hiện tốt một chút.

Còn may không có làm chuyện chuunibyou gì.

Dù sao cũng mới hai mươi mấy tuổi.

Nghĩ như vậy, Lục Thủy lấy điện thoại di động ra, gửi cho Mộ Tuyết một tin nhắn, hỏi nàng có khẩn trương chút nào không.

Sau đó lại phát hiện điện thoại không có tín hiệu.

‘...’

Đúng.

Tầng Kinh Các rất khó bắt tín hiệu.

Nhưng nhìn thời gian, vẫn còn sớm, vậy chờ trời sáng rõ rồi hẵng ra khỏi Tầng Kinh Các đi.

...

Trên đại diện.

“Hắn trực tiếp qua đêm ở Tầng Kinh Các ư?”

Giá cả biểu hiện trên mặt Tam Trương lão dao động.

Hắn bảo Lục Thủy đi xem sách, chứ không phải bảo hắn ở đây qua đêm.

“Đúng thế.” Dưới đại điện, Khô Thụ lão nhân lập tức nói:

“Thiếu gia vẫn luôn ngồi ở Tầng Kinh Các, không hề đi chỗ nào khác.

Trời tối cũng ở bên trong đọc sách.”

“Sách gì?” Tam Trương lão dò hỏi.

Khô Thụ lão nhân suy tư một chút, nói:

“Hắn là Thiên Địa Trận Văn.”

Thiên Địa Trận Văn rất nổi danh ở Lục gia, đây là sách chỉ Lục gia mới có thể xem.

Nhưng cũng không có nghiêm khắc như vậy, ngẫu nhiên một chút cũng không có cái gì.

Quyển sách này dường như không có ai xem hiểu.

Nghe được câu trả lời này, Tam Trương lão trầm mặc.

Từ trước khi từ hôn, Lục Thủy đã cầm Thiên Địa Trận Văn.

Nhưng cái này cũng không có cái gì.

Hắn 10 tuổi đã cầm Thiên Địa Trận Văn, xem 30 năm, cuối cùng lại trả Thiên Địa Trận Văn về chỗ cũ.

Hắn...

Xem không hiểu.

Lục Thủy có thể xem hiểu sao?

Hắn không cho là như vậy, nhưng thân là người Lục gia, tất cả đều muốn trải qua quá trình này.

Tất cả mọi người đều muốn có thể làm việc người khác không thể.

Chỉ là đều thất bại.

Cho dù là Đại Trưởng lão cũng không thể xem hiểu quyển sách này.

Lục gia vẫn luôn ngược dòng về phía trước tìm hiểu, không có bất kỳ ai có thể xem hiểu Thiên Địa Trận Văn.

Tại sao có công pháp tổ truyền này, cũng không ai rõ.

Có điều Lục Thủy vẫn luôn xem Thiên Địa Trận Văn, cái này khiến số tiền muốn đòi nợ của hắn tăng lên.

Mơ tưởng xa vời.

Cuối cùng thở dài một tiếng:

“Mặc hắn đi.”

Đại hôn sắp tới, nóng lòng cầu thành cũng không có cái gì.

Chi ít cũng có lòng cầu tiến, chỉ cần đừng đi loạn là được.

Chỉ là Khô Thụ lão nhân vừa mới định rời đi liền nhận được tin tức mới:

“Tam Trưởng lão, có tin tức mới, Thiếu gia vừa rời Tàng Kinh Các, tới tiểu trấn Thu Vân.”

Tam Trưởng lão: “...”

Cái này còn không bằng tiếp tục qua đêm ở Tàng Kinh Các.

“Đề Chân Võ Chân Linh đi theo.” Giọng Tam Trưởng lão có chút trầm thấp:

“Đừng để hắn cậy mạnh.”

Đại hôn tới gần, mắt mắt là một chuyện, bị thương mới là việc ảnh hưởng lớn.

Do dự một chút, Tam Trưởng lão lại nói thêm:

“Đừng để hắn rời khỏi tiểu trấn Thu Vân.”

Sắp tới ngày thành hôn, có vài người sẽ lựa chọn trốn tránh.

Lục gia, không phải chưa từng có.

Loại chuyện này, cần đề phòng.

Đối với những chuyện có thể gặp phải ngày thành hôn, bọn hăn đều có sách lược đối ứng.

Nhưng không ai muốn nhìn thấy chuyện ngoài ý muốn phát sinh, cử hành hôn lễ một cách bình thường mới là điểm quan trọng nhất.

Khô Thụ lão nhân đương nhiên không dám chần chờ, lập tức gật đầu đáp ứng.

Tâm quan trọng của hôn lễ, lão rất rõ.

Có điều, Thiếu gia cũng không đến mức đào hôn đi?

Đại khái vậy đi.

Chương 1322: Nhị Trương lão phát hiện ma tu đi vào tiểu trấn (2)

Nhị Trương lão phát hiện ma tu đi vào tiểu trấn (2)

Sau khi Khô Thụ lão nhân rời đi, Kiều Vô Tình đi tới đại điện Lục gia.

“Lục huynh, đã lâu không gặp.” Kiều Vô Tình khẽ nói.

“Xem ra Kiều huynh muốn ở đây vài ngày.” Tam Trương lão nhẹ nhàng nói.

Từ giờ cho tới hôn lễ vẫn còn không ít thời gian.

“Quấy rầy Lục huynh rồi, mấy ngày nay vừa vặn dạo chơi ở quanh đây.” Kiều Vô Tình vừa cười vừa nói.

“Có thu hoạch không?” Tam Trương lão tò mò hỏi.

Tự nhiên là hỏi thăm chuyện của Lưu Hỏa.

“Có vài người gặp Chân Thần Độc Nhất, Cửu, có điều, người ta gặp được đúng là Lưu Hỏa.

Là tồn tại không cách nào nói rõ.

Từ chỗ của hắn cũng xác thực đạt được một cơ hội.

Nhưng mà...” Kiều Vô Tình thở dài một hơi, nói:

“Cuối cùng có thể thành công hay không vẫn là ẩn số, khả năng thất bại vẫn cao hơn chút.

Không được thì vẫn phải trông cậy vào người tới sau.”

Tam Trương lão khẽ gật đầu, muốn tấn thăng vốn cũng không dễ dàng, cũng không phải là cứ cho người thời cơ thì người liền có thể tấn thăng.

Nào có chuyện dễ dàng như vậy.

“Kiều gia là ra Kỳ Lân Tử sao?” Tam Trương lão thử hỏi.

Kiều Vô Tình dáng vẻ không thêm để ý, rõ ràng là có chuyện gì tốt.

Nghe thấy câu hỏi của Tam Trưởng lão, Kiều Vô Tình lắc đầu:

“Chưa nói tới Kỳ Lân Tử, chỉ là có chút khiến người ta đau đầu cộng thêm vài thứ ngoài ý muốn thôi.

Có điều nói tới đại hôn của Lục Thiếu gia, hẳn là Lục gia cũng có thể nhanh chóng chào đón hy vọng mới.”

“Hy vọng vậy đi, đừng có phé giống cha hẳn là được.” Tam Trưởng lão vẻ mặt rên sắt không thành thép nói.

“Ha ha.” Kiều Vô Tình cười cười, nói:

“Nhỡ đâu Lục Thiếu gia có tài nhưng thành đạt muộn, hoặc là ẩn giấu tu vi thì sao, cũng khó nói.”

“Ha ha.

Từ nhỏ đã khoe khoang như vậy, nó giấu được sao?” Tam Trưởng lão cảm thấy có tài nhưng thành đạt muộn còn có chút khả năng.

Có điều hẳn phát hiện một chuyện, Kỳ Lân Tử của Kiều gia, đại khái chính là ẩn giấu đi lên.

Lục gia bọn hắn đương nhiên không thể trông cậy vào cái này.

Hy vọng lúc mở thưởng có thể mở ra được thiên kiều.

Ngược lại, hẳn đối với con gái Lục Cổ không có yêu cầu gì.

Chuyện lấy chồng, Lục gia bọn hắn không có kinh nghiệm gì.

Đại khái là Đại Trưởng lão và Nhị Trưởng lão sẽ tham dự trong đó, hẳn không cần buồn phiền.

— —

Tiểu trấn Thu Vân.

Một khu nhà ở tương đối vắng vẻ.

Kiều Càn ngồi trong sân nhỏ nhìn Lâm Hoan Hoan ăn bánh bao.

Hôm nay, hai người nghỉ làm.

“Chàng không ăn sao?” Lâm Hoan Hoan đưa bánh bao tới cho Kiều Càn.

Kiều Càn nhận lấy bánh bao, không có ý định ăn.

Hắn ăn no rồi.

“Nàng ăn no là được.” Kiều Càn nói.

“Lại nói tới, trên thiệp mời viết tên Kiều Dã, chúng ta không phải là có thể không nhận sao?” Cô gái mập nhỏ nhí Kiều Càn nói:

“Người được mời là Kiều Dã, không liên quan tới chúng ta.”

“Đi vào hắn chỉ nhìn thiệp mời đi.” Kiều Càn nói.

Bản thân hắn là Kiều Càn hay Kiều Dã, người kiểm tra thiệp mời bình thường cũng không biết.

Chẳng qua nếu như là Chân Võ Chân Linh...

Vậy liền quen biết.

Nhưng hình như không cần biết có biết hay không, là Kiều Càn hay Kiều Dã, cũng không khác bao nhiêu.

Chỉ cần đưa ra thiệp mời dự tiệc, đều cần tặng lễ.

“Cảm giác chúng ta thua lỗ rồi.” Lâm Hoan Hoan suy nghĩ một chút, nói:

“Lúc chúng ta thành hôn cũng không thu được tiền mừng.”

“Đó là đính hôn.” Kiều Càn nhìn Lâm Hoan Hoan, sau đó bổ sung một câu:

“Chúng ta về sau có thể tổ chức một hôn lễ nhỏ.”

“Thật sao?” Lâm Hoan Hoan vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Kiều Càn:

“Vậy lúc đó có thể biến thành xinh đẹp không?”

“Thật.” Kiều Càn nhẹ nhàng gật đầu, sau đó tiếp tục nói:

“Nàng muốn biến gầy cũng có thể.”

Lúc đầu Kiều Càn cảm thấy có chút khoa trương, khiến người khác chú ý.

Nhưng mà...

Trở nên xinh đẹp, thành hôn, đại khái là suy nghĩ của tất cả mọi người.

Hắn không thể cứ đem suy nghĩ của mình áp đặt lên người Lâm Hoan Hoan.

“Có điều không biến đẹp thật ra cũng có thể.

Chàng không chê ta là được.” Lâm Hoan Hoan vui vẻ nhìn Kiều Càn nói.

Kiều Càn nhìn Lâm Hoan Hoan, khẽ gật đầu.

Hắn cúi đầu nhìn một bên tay trống rỗng của mình, hắn vốn cho rằng mình đã gặp chuyện bị thảm nhất thế giới.

Cuối cùng còn có thể trở về từ cõi chết, đạt được thứ trước đây vĩnh viễn không thể lấy được.

Ví dụ như người trước mắt này.

“Có điều sẽ phải tốn thật nhiều tiền, vì tiền mừng, chúng ta còn phải ăn ít bánh bao đi một chút.” Lâm Hoan Hoan cảm thấy quá phí tiền.

Có điều cũng không quá để ý..

Lúc đào hôn, nàng vẫn luôn nhịn đói, cũng không có gì.

“Vậy giờ ăn nhiều chút đi.” Kiều Càn đưa bánh bao trong tay cho cô gái mập nhỏ.

Cô gái mập nhỏ không hề khách khí, trực tiếp nhận lấy bánh bao.

Ăn xong nên ra ngoài đi dạo một chút.

Chỉ là Lâm Hoan Hoan vừa mới nhận lấy bánh bao thì trong sân nhỏ lại đột nhiên vang lên tiếng bước chân.

Hơn nữa còn có tiếng gõ cửa vang lên.

Cốc cốc!

Lâm Hoan Hoan và Kiều Càn đều có chút ngoài ý muốn.

Ai lại đến vào lúc này chứ?

Mấy người Sơ Vũ nói ngày mai mới tới, nói có người làm chậm tiến độ của bọn hắn.

Đại khái là Kiếm Lạc tiên tử.

Nghe nói hai người họ ở cùng một chỗ.

Vợ chồng bọn hắn cảm thấy hai người kia rất xứng đôi.

Người nhà hai bên đại khái cũng nghĩ như vậy, nếu không sao có thể để hai người họ ở cùng một chỗ được?

Ở cùng một chỗ rất dễ trở nên thân cận.

Chi ít thì hai người bọn hắn chính là như vậy.

Xuất phát từ nghi hoặc, hai người nhìn về phía cửa viện, sau đó giật nảy mình.

Lâm Hoan Hoan vốn đang ăn bánh bao lập tức đứng lên.

Kiều Càn cũng đứng dậy.

Có chút ngạc nhiên.

Đứng ngoài cửa là ba người.

Một người là mẹ hắn, một người là dì lớn của hắn, còn có cả em gái hắn.

“Tìm một hồi, hóa ra là ở chỗ này.” Kiều Ngọc nhìn Kiều Càn và Lâm Hoan Hoan, ôn hòa nói:

“Không quấy rầy các con chứ?”

Các nàng biết địa chỉ của Kiều Càn, lần này là tự mình tìm tới.

Không có thông báo trước.

Lâm Hoan Hoan lập tức giấu bánh bao ra sau lưng, vội lắc đầu.

Kiều Càn thấp giọng nói:

“Mẹ.”

Lâm Hoan Hoan đi tới bên cạnh Kiều Càn, cũng gọi theo một tiếng.

Mặc dù đã bị trục xuất khỏi Kiều gia, nhưng cha mẹ chung quy vẫn là cha mẹ.

Đây là sự thật không thể thay đổi.

— —

“Lục Thiếu gia, người một đêm không gửi tin cho ta, là cảm thấy vợ đã sắp cưới vào cửa rồi nên không quan trọng nữa sao?”

“Lục Thiếu gia...”

“Lục Thiếu gia...”

Lục Thủy nhìn điện thoại, thắc mắc đầu óc mình rốt cuộc bị làm sao, thế mà lại ở trong Tàng Kinh Các lâu như vậy.

Không biết một đêm qua Mộ Tuyết đã ghi sổ bao nhiêu lần.

Sau đó, hắn trả lời tin nhắn.

“Mộ Tiểu thư, Tàng Kinh Các không có tín hiệu.”

“Mộ Tiểu thư của người bây giờ đang ở trạng thái offline, xin chờ đợi nàng online.”

“Nếu ta không chờ, Mộ Tiểu thư có tức giận không?”

“Lục Thiếu gia tôn kính, nếu như người không chờ, thì sẽ nhận được một bức ảnh.”

“Ảnh gì?”

“Lục Thiếu gia tôn kính, người sẽ nhận được một bức ảnh chụp Mộ Tiểu thư thút thít.”

“Vậy nếu như ta chờ thì sao?”

“Lục Thiếu gia tôn kính, nếu như người chờ đợi, cũng sẽ nhận được một bức ảnh.”

“Ảnh chụp gì?”

“Mời Lục Thiếu gia đi tới tiểu trấn Thu Vân, mới có thể nhận được ảnh chụp.”

Lục Thủy đi tới tiểu trấn Thu Vân.

Lúc này, điện thoại di động của hắn kêu lên.

Nhìn xuống, đúng là một bức ảnh, một bức ảnh chụp bóng lưng.

Là bóng lưng một người đàn ông.

Lục Thủy cảm thấy có chút quen thuộc, vì đây là bóng lưng của hắn.

Sau đó, hắn quay đầu nhìn lại.

Đập vào mắt hắn là Mộ Tuyết trong bộ trang phục bình thường.

Chương 1323: Nhị Trương lão phát hiện ma tu đi vào tiểu trấn (3)

Nhị Trương lão phát hiện ma tu đi vào tiểu trấn (3)

Sau khi Khô Thụ lão nhân rời đi, Kiều Vô Tình đi tới đại điện Lục gia.

“Lục huynh, đã lâu không gặp.” Kiều Vô Tình khẽ nói.

“Xem ra Kiều huynh muốn ở đây vài ngày.” Tam Trương lão nhẹ nhàng nói.

Từ giờ cho tới hôn lễ vẫn còn không ít thời gian.

“Quấy rầy Lục huynh rồi, mấy ngày nay vừa vặn dạo chơi ở quanh đây.” Kiều Vô Tình vừa cười vừa nói.

“Có thu hoạch không?” Tam Trương lão tò mò hỏi.

Tự nhiên là hỏi thăm chuyện của Lưu Hỏa.

“Có vài người gặp Chân Thần Độc Nhất, Cửu, có điều, người ta gặp được đúng là Lưu Hỏa.

Là tồn tại không cách nào nói rõ.

Từ chỗ của hắn cũng xác thực đạt được một cơ hội.

Nhưng mà...” Kiều Vô Tình thở dài một hơi, nói:

“Cuối cùng có thể thành công hay không vẫn là ẩn số, khả năng thất bại vẫn cao hơn chút.

Không được thì vẫn phải trông cậy vào người tới sau.”

Tam Trương lão khẽ gật đầu, muốn tấn thăng vốn cũng không dễ dàng, cũng không phải là cứ cho người thời cơ thì người liền có thể tấn thăng.

Nào có chuyện dễ dàng như vậy.

“Kiều gia là ra Kỳ Lân Tử sao?” Tam Trương lão thử hỏi.

Kiều Vô Tình dáng vẻ không thêm để ý, rõ ràng là có chuyện gì tốt.

Nghe thấy câu hỏi của Tam Trưởng lão, Kiều Vô Tình lắc đầu:

“Chưa nói tới Kỳ Lân Tử, chỉ là có chút khiến người ta đau đầu cộng thêm vài thứ ngoài ý muốn thôi.

Có điều nói tới đại hôn của Lục Thiếu gia, hẳn là Lục gia cũng có thể nhanh chóng chào đón hy vọng mới.”

“Hy vọng vậy đi, đừng có phé giống cha hẳn là được.” Tam Trưởng lão vẻ mặt rên sắt không thành thép nói.

“Ha ha.” Kiều Vô Tình cười cười, nói:

“Nhỡ đâu Lục Thiếu gia có tài nhưng thành đạt muộn, hoặc là ẩn giấu tu vi thì sao, cũng khó nói.”

“Ha ha.

Từ nhỏ đã khoe khoang như vậy, nó giấu được sao?” Tam Trưởng lão cảm thấy có tài nhưng thành đạt muộn còn có chút khả năng.

Có điều hẳn phát hiện một chuyện, Kỳ Lân Tử của Kiều gia, đại khái chính là ẩn giấu đi lên.

Lục gia bọn hắn đương nhiên không thể trông cậy vào cái này.

Hy vọng lúc mở thưởng có thể mở ra được thiên kiều.

Ngược lại, hẳn đối với con gái Lục Cổ không có yêu cầu gì.

Chuyện lấy chồng, Lục gia bọn hắn không có kinh nghiệm gì.

Đại khái là Đại Trưởng lão và Nhị Trưởng lão sẽ tham dự trong đó, hẳn không cần buồn phiền.

— —

Tiểu trấn Thu Vân.

Một khu nhà ở tương đối vắng vẻ.

Kiều Càn ngồi trong sân nhỏ nhìn Lâm Hoan Hoan ăn bánh bao.

Hôm nay, hai người nghỉ làm.

“Chàng không ăn sao?” Lâm Hoan Hoan đưa bánh bao tới cho Kiều Càn.

Kiều Càn nhận lấy bánh bao, không có ý định ăn.

Hắn ăn no rồi.

“Nàng ăn no là được.” Kiều Càn nói.

“Lại nói tới, trên thiệp mời viết tên Kiều Dã, chúng ta không phải là có thể không nhận sao?” Cô gái mập nhỏ nhí Kiều Càn nói:

“Người được mời là Kiều Dã, không liên quan tới chúng ta.”

“Đi vào hắn chỉ nhìn thiệp mời đi.” Kiều Càn nói.

Bản thân hắn là Kiều Càn hay Kiều Dã, người kiểm tra thiệp mời bình thường cũng không biết.

Chẳng qua nếu như là Chân Võ Chân Linh...

Vậy liền quen biết.

Nhưng hình như không cần biết có biết hay không, là Kiều Càn hay Kiều Dã, cũng không khác bao nhiêu.

Chỉ cần đưa ra thiệp mời dự tiệc, đều cần tặng lễ.

“Cảm giác chúng ta thua lỗ rồi.” Lâm Hoan Hoan suy nghĩ một chút, nói:

“Lúc chúng ta thành hôn cũng không thu được tiền mừng.”

“Đó là đính hôn.” Kiều Càn nhìn Lâm Hoan Hoan, sau đó bổ sung một câu:

“Chúng ta về sau có thể tổ chức một hôn lễ nhỏ.”

“Thật sao?” Lâm Hoan Hoan vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Kiều Càn:

“Vậy lúc đó có thể biến thành xinh đẹp không?”

“Thật.” Kiều Càn nhẹ nhàng gật đầu, sau đó tiếp tục nói:

“Nàng muốn biến gầy cũng có thể.”

Lúc đầu Kiều Càn cảm thấy có chút khoa trương, khiến người khác chú ý.

Nhưng mà...

Trở nên xinh đẹp, thành hôn, đại khái là suy nghĩ của tất cả mọi người.

Hắn không thể cứ đem suy nghĩ của mình áp đặt lên người Lâm Hoan Hoan.

“Có điều không biến đẹp thật ra cũng có thể.

Chàng không chê ta là được.” Lâm Hoan Hoan vui vẻ nhìn Kiều Càn nói.

Kiều Càn nhìn Lâm Hoan Hoan, khẽ gật đầu.

Hắn cúi đầu nhìn một bên tay trống rỗng của mình, hắn vốn cho rằng mình đã gặp chuyện bị thảm nhất thế giới.

Cuối cùng còn có thể trở về từ cõi chết, đạt được thứ trước đây vĩnh viễn không thể lấy được.

Ví dụ như người trước mắt này.

“Có điều sẽ phải tốn thật nhiều tiền, vì tiền mừng, chúng ta còn phải ăn ít bánh bao đi một chút.” Lâm Hoan Hoan cảm thấy quá phí tiền.

Có điều cũng không quá để ý..

Lúc đào hôn, nàng vẫn luôn nhịn đói, cũng không có gì.

“Vậy giờ ăn nhiều chút đi.” Kiều Càn đưa bánh bao trong tay cho cô gái mập nhỏ.

Cô gái mập nhỏ không hề khách khí, trực tiếp nhận lấy bánh bao.

Ăn xong nên ra ngoài đi dạo một chút.

Chỉ là Lâm Hoan Hoan vừa mới nhận lấy bánh bao thì trong sân nhỏ lại đột nhiên vang lên tiếng bước chân.

Hơn nữa còn có tiếng gõ cửa vang lên.

Cốc cốc!

Lâm Hoan Hoan và Kiều Càn đều có chút ngoài ý muốn.

Ai lại đến vào lúc này chứ?

Mấy người Sơ Vũ nói ngày mai mới tới, nói có người làm chậm tiến độ của bọn hắn.

Đại khái là Kiếm Lạc tiên tử.

Nghe nói hai người họ ở cùng một chỗ.

Vợ chồng bọn hắn cảm thấy hai người kia rất xứng đôi.

Người nhà hai bên đại khái cũng nghĩ như vậy, nếu không sao có thể để hai người họ ở cùng một chỗ được?

Ở cùng một chỗ rất dễ trở nên thân cận.

Chi ít thì hai người bọn hắn chính là như vậy.

Xuất phát từ nghi hoặc, hai người nhìn về phía cửa viện, sau đó giật nảy mình.

Lâm Hoan Hoan vốn đang ăn bánh bao lập tức đứng lên.

Kiều Càn cũng đứng dậy.

Có chút ngạc nhiên.

Đứng ngoài cửa là ba người.

Một người là mẹ hắn, một người là dì lớn của hắn, còn có cả em gái hắn.

“Tìm một hồi, hóa ra là ở chỗ này.” Kiều Ngọc nhìn Kiều Càn và Lâm Hoan Hoan, ôn hòa nói:

“Không quấy rầy các con chứ?”

Các nàng biết địa chỉ của Kiều Càn, lần này là tự mình tìm tới.

Không có thông báo trước.

Lâm Hoan Hoan lập tức giấu bánh bao ra sau lưng, vội lắc đầu.

Kiều Càn thấp giọng nói:

“Mẹ.”

Lâm Hoan Hoan đi tới bên cạnh Kiều Càn, cũng gọi theo một tiếng.

Mặc dù đã bị trục xuất khỏi Kiều gia, nhưng cha mẹ chung quy vẫn là cha mẹ.

Đây là sự thật không thể thay đổi.

— —

“Lục Thiếu gia, người một đêm không gửi tin cho ta, là cảm thấy vợ đã sắp cưới vào cửa rồi nên không quan trọng nữa sao?”

“Lục Thiếu gia...”

“Lục Thiếu gia...”

Lục Thủy nhìn điện thoại, thắc mắc đầu óc mình rốt cuộc bị làm sao, thế mà lại ở trong Tàng Kinh Các lâu như vậy.

Không biết một đêm qua Mộ Tuyết đã ghi sổ bao nhiêu lần.

Sau đó, hắn trả lời tin nhắn.

“Mộ Tiểu thư, Tàng Kinh Các không có tín hiệu.”

“Mộ Tiểu thư của người bây giờ đang ở trạng thái offline, xin chờ đợi nàng online.”

“Nếu ta không chờ, Mộ Tiểu thư có tức giận không?”

“Lục Thiếu gia tôn kính, nếu như người không chờ, thì sẽ nhận được một bức ảnh.”

“Ảnh gì?”

“Lục Thiếu gia tôn kính, người sẽ nhận nhận được một bức ảnh chụp Mộ Tiểu thư thút thít.”

“Vậy nếu như ta chờ thì sao?”

“Lục Thiếu gia tôn kính, nếu như người chờ đợi, cũng sẽ nhận được một bức ảnh.”

“Ảnh chụp gì?”

“Mời Lục Thiếu gia đi tới tiểu trấn Thu Vân, mới có thể nhận được ảnh chụp.”

Lục Thủy đi tới tiểu trấn Thu Vân.

Lúc này, điện thoại di động của hắn kêu lên.

Nhìn xuống, đúng là một bức ảnh, một bức ảnh chụp bóng lưng.

Là bóng lưng một người đàn ông.

Lục Thủy cảm thấy có chút quen thuộc, vì đây là bóng lưng của hắn.

Sau đó, hắn quay đầu nhìn lại.

Đập vào mắt hắn là Mộ Tuyết trong bộ trang phục bình thường.

Chương 1324: Tiểu Tiểu Tranh cuối cùng cũng biết Lưu Hỏa là ai (1)

Tiểu Tiểu Tranh cuối cùng cũng biết Lưu Hỏa là ai (1)

Đối với đứa trẻ đột nhiên đi ra này.

Ngay từ thủ lĩnh Ma tu Thời Hạ tương đối tùy ý, dù sao thoát nhìn không khủng bố như vậy.

Thế nhưng giao lâu dân, dù đối phương trông chỉ như đứa trẻ, cũng không có thực lực gì biểu hiện ra ngoài.

Nhưng hẳn chính là bắt thủ lĩnh kính sợ.

Người này biết nội tâm ý nghĩ của hắn, mà đối phương còn luôn miệng nói không biết.

“Tốt rồi, ngồi xuống đừng lộn xộn.

Ta đã nói rồi, ta sẽ không nhìn thấu suy nghĩ của ngươi.” Nhị Trương lão ngồi xổm ở trước gian hàng, nhìn những bảo vật kia.

Ma tu Thời Hạ không quá tin tưởng, nếu như nhìn không thấu tại sao vừa nãy lại nói chuẩn như vậy?

Chẳng lẽ tâm tư ta dễ như vậy đoán.

“Tâm tư ngươi xác thực rất dễ đoán, ta khuyên ngươi thủ lĩnh óc vẫn đừng nghĩ đồ vật lung tung.” Nhị Trương lão lại một lần mở miệng.

Lần này ma tu Thời Hạ không nghĩ nữa.

Ha ha.

Đối phương chính là loại kia, ta nói nhìn không thấu, kia là ta nói.

Ngươi nếu tin, ngươi chính là ngốc.

“Hắn đã hoàn toàn không tin.” Cửu đứng bên người Nhị Trương lão, gậy gỗ bị nàng vác lên vai:

“Tiểu Tiểu Đình, ngươi hỏi đi.

Nhìn xem có phải Tiểu Tiểu Tranh muốn làm lại nghề cũ hay không.

Gậy gỗ của ta đã đói khát khó nhìn.

Là thời điểm giáo dục Tiểu Tiểu Tranh.”

Nhị Trưởng lão: “...”

Ngươi là muốn động thủ?

Không để ý đến Cửu, Nhị Trưởng lão tiếp tục xem pháp bảo trên quầy hàng nói:

“Những pháp bảo này bao nhiêu Linh thạch?”

“Một cái một viên nhất phẩm Linh thạch, bán hạ giá.” Ma tu Thời Hạ lập tức nói.

Nhị Trưởng lão ngẩng thủ lĩnh nhìn thoáng qua ma tu Thời Hạ nói:

“Ma tu đều như vậy sao?”

Ma tu Thời Hạ: “...”

Là Tu chân giả đều như vậy.

“Nghe nói trước kia có một đám ma tu, vung lời hào ngôn, muốn thống nhất địa giới ma tu?

Ngươi biết chuyện này chứ?” Nhị Trưởng lão mặt không biểu tình nhìn ma tu Thời Hạ.

“Nghe, nghe nói qua.” Ma tu Thời Hạ lập tức tuôn mồ hôi lạnh ra.

Không vì chuyện gì, bởi vì hắn cũng là một thành viên trong đó.

Khi đó thật hào tình tráng chí, lòng cao hơn trời.

“Về sau nghe nói những người này giải tán, ngươi biết vì sao không?” Nhị Trưởng lão cầm một cái hồ lô nhìn một chút, sau đó hỏi.

“Nghe, nghe nói là đại ca dẫn thủ lĩnh của bọn họ, mất tích.

Rắn mắt thủ lĩnh, không ai phục ai, liền triệt để giải tán.”
Ma tu Thời Hạ cẩn thận từng li từng tí nói.

Người này đột nhiên hỏi chuyện này, làm hắn có chút lo lắng.

Dù sao cũng là chuyện cũ năm xưa, đột nhiên bị lật ra, ai biết đôi phương muốn thế nào.

Nhờ thủ lĩnh có thù...

Hắn khả năng ngăn không được công kích của đối phương.

Chỉ là từ thủ lĩnh đến cuối đối phương không biểu hiện ra chiến lược mạnh mẽ gì, chỉ có thể nhìn thấu ý niệm năng lực.

Chẳng lẽ vào trước là chủ... Khiến người ta cảm thấy rất khùng bố?

Kỳ thật nàng rất yếu?

“Tiểu Tiểu Đình, hắn bắt thủ lĩnh hoài nghi thực lực ngươi, xem ra sẽ không phối hợp nghiêm túc, trước hết đánh gãy chân hắn.” Cứu huy động gậy gỗ, cảm giác thâm vấn ma tu này phi thường thú vị.

Nhị Trưởng lão nhìn thoáng qua ma tu Thời Hạ, sau đó duỗi ra một ngón tay.

Lập tức nhẹ nhàng đè xuống.

Răng rắc!

Ầm!

Ma tu Thời Hạ chết lặng nhìn chân của mình truyền ra âm thanh xương cốt đứt gãy.

“Sẽ không thủ lĩnh nhưc, chỉ là gãy thôi.

Như vậy có thể chứng minh thật ra ta không kém.

Không cần lo lắng, chờ lát liền tốt thôi.” Nhị Trưởng lão thật lòng an ủi nói.

Ma tu Thời Hạ: “...”

Rốt cuộc ai là ma tu?

“Lúc trước vị đại ca dẫn thủ lĩnh kia đi thủ lĩnh?” Nhị Trương lão đổi một món pháp bảo, tiếp tục đứng xem.

“Không, không biết.

Vị đại ca dẫn thủ lĩnh kia là đột nhiên biến mất, nghe nói đêm đó bọn họ mới thương lượng xong hoàng đồ bá nghiệp phía sau.

Thế nhưng ngày thứ hai, vị đại ca dẫn thủ lĩnh kia lại đột nhiên biến mất.

Hướng đi không biết, không rõ sống chết.

Những người kia tìm thật lâu, không hề có một chút tin tức nào.

Như bốc hơi khỏi nhân gian.

Sau đó, đám người này liền tán.” Ma tu Thời Hạ nhớ một chút, lập tức nói.

“Bọn họ không nghĩ qua, ngóc thủ lĩnh trở lại sao?

Chẳng hạn như tìm ra đại ca dẫn thủ lĩnh.” Nhị Trương lão nhìn ma tu Thời Hạ hỏi.

“Không, không có.” Ma tu Thời Hạ lắc thủ lĩnh nói:

“Lúc trước bọn họ cũng nghĩ như vậy, thế nhưng không tìm thấy đại ca dẫn thủ lĩnh.

Bây giờ càng không khả năng.

Rất nhiều người cũng đã trở thành đại nhân vật, trấn giữ môn phái.

Căn bản không có khả năng tụ họp lại.

Khả năng còn không hi vọng đại ca dẫn thủ lĩnh tìm tới cửa, rất nhiều người đều già rồi, không có chí khí năm đó.”

Nhị Trương lão gật gật thủ lĩnh, như thế ngược lại là chuyện tốt.

“Như vậy, vì cái gì người lại xuất hiện tại nơi này?” Nhị Trương lão mở miệng hỏi.

“Nơi này không thể bày quầy bán hàng sao?” Ma tu Thời Hạ có chút không rõ ràng cho lắm, hẳn ở đây bày quầy bán hàng đặc biệt khảo sát qua.

Không có vấn đề.

Làm sao gặp gỡ người này rồi?

Mà đối phương hỏi vấn đề, làm hẳn quả thực sợ hãi.

Cùng đại ca dẫn thủ lĩnh có quan hệ?

Thế nhưng tại quầy bán hàng này, cùng đại ca dẫn thủ lĩnh có quan hệ gì?

Trăm mối vẫn không có cách giải.

“Bày quầy bán hàng ngược lại có thể bày quầy bán hàng, chỉ là người là một ma tu, tại sao lại đi vào tiểu trấn Thu Vân?” Nhị Trưởng lão nhẹ giọng hỏi.

“Ta, ta thật ra là đồng ý lời mời mà tới.” Ma tu Thời Hạ mở miệng nói.

Chỉ là lúc hẳn nói ra câu nói này trong nháy mắt, không khí trong nháy mắt ngưng kết, chung quanh dường như bị hàn băng thay thế.

Ma tu Thời Hạ hoảng sợ phát hiện, chính mình tựa như thân ở trong vô tận hàn băng.

Chỉ cần nói sai một câu liền sẽ trong nháy mắt tiếp nhận tai nạn.

“Đồng ý lời mời? Ai mời?” Âm thanh Nhị Trưởng lão có chút lạnh lùng.

Nàng chậm rãi thả pháp bảo trong tay ra.

Như sẽ động thủ bất cứ lúc nào.

Ma tu Thời Hạ bị hù đến, trong lòng run sợ nói:

“Lục, Thiếu gia Lục gia, Lục Thủy mời.”

Lục gia không chào đón ma tu sao?

Hẳn không biết.

Khi hắn nói ra câu nói này trong nháy mắt, tất cả xung quanh lại đột nhiên biến mất.

Không khí không bị đọng lại, xung quanh không bị hàn băng thay thế.

Hết thảy đều bình thường như thế.

Nếu như mồ hôi lạnh của hắn không rơi xuống, hắn sẽ cảm thấy mình xuất hiện ảo giác.

“Hôn lễ của Lục Thủy?” Nhị Trương lão hỏi.

Lần này nàng lại cảm pháp bảo nhìn lại.

“Đúng, đúng.” Ma tu Thời Hạ lập tức gạt thủ lĩnh.

Sợ mình trả lời trễ, người liền không còn.

Mặc dù hắn có thiên phú phục sinh, nhưng chưa dùng thứ này bao giờ, không biết có dùng được hay.

“Vẫn là dùng rất tốt.” Nhị Trương lão nhìn ma tu Thời Hạ có chút không hiểu, lại nói một lần:

“Ta nói là thiên phú phục sinh của ngươi.”

Ma tu Thời Hạ: “...”

Ngươi còn nói ngươi không thể nhìn thấu tâm niệm người khác?

“Có thiệp mời sao?” Nhị Trương lão hỏi.

Nàng không để ý đối phương nghĩ như thế nào, nàng lại không nhìn thấy.

Cửu ở một bên nhắc nhở.

Nàng có thể hiểu được, Cửu rốt cuộc là tồn tại như thế nào.

Thật sự làm trái quy tắc.

Mạnh mẽ, toàn tri.

Biết nhiều, đại khái sẽ bị tất cả mọi người liên thủ đưa nàng xuống đài.

“Mới không phải, không nên nói lung tung, ta toàn tri không có nghĩa là ta sẽ nhìn việc riêng tư của người khác.”

Cửu néo néo mặt Nhị Trương lão nói.

Nhị Trương lão: “...”

Mà lúc này ma tu Thời Hạ đã đem thiệp mời ra:

“Thiệp mời ở đây, Lục thiếu gia tự mình đưa cho ta, chúng ta từng làm qua một vụ giao dịch, cho nên có một chút giao tình.”

Nhị Trương lão tiếp nhận thiệp mời, thuận tay mở ra.

“Thật sự là Lục Thủy phát nha.” Cửu ngồi xỏm ở bên cạnh Nhị Trương lão nhìn thiệp mời có chút tiếc nuối.

Gậy gỗ không phát huy được tác dụng.

Nhị Trương lão cũng không nói thêm gì nữa, sau đó trả lại thiệp mời cho ma tu Thời Hạ.

Đến tận đây, liền không còn gì cần để ý.

“Làm ma tu cho tốt, đừng nghĩ đến thống nhất ma tu địa giới.” Nhị Trương lão nắm tay đặt ở trong túi áo.

Sau đó quay người rời đi.

Chương 1325: Tiểu Tiểu Tranh cuối cùng cũng biết Lưu Hỏa là ai (2)

Tiểu Tiểu Tranh cuối cùng cũng biết Lưu Hỏa là ai (2)

Một bước bước ra, liền biến mất ở tại chỗ.

Nhìn thấy tiểu nữ hài này biến mất, ma tu Thời Hạ giật giật chân, sau đó phát hiện chân của mình tốt rồi.

Không biết vì cái gì, trong lúc nhất thời hẳn có chút cảm động.

Thế mà bình yên vô sự.

Lục gia quả thật có chút đáng sợ.

Không hiểu sao liền gặp được người này.

Mạnh mẽ đến cực điểm, hoàn toàn không phải là đối thủ.

Vẫn là điệu thấp một chút mới tốt.

Tu vi của hẳn rõ ràng đã tính đỉnh tiên Tu Chân giới, thế nhưng ở đây, sao lại cảm giác không đủ dùng?

Không dễ chọc, không dễ chọc.

Lúc lấy lại tinh thần, ma tu Thời Hạ phát hiện trước gian hàng của hẳn có một con chó đen đang đứng.

“Đi, đi sang một bên.” Ma tu Thời Hạ vì hòa khí sinh tài, khách khí nói.

Vừa mới bị hù dọa, chính mình thế mà khách khí với một con chó?

Ai.

“Người đang kỳ thi bản đại gia sao?” Âm thanh Cầu Tử truyền vào ma tu lỗ tai Thời Hạ.

Một giây này, âm thanh như vô tận sóng lớn, lẫn lộn trong tai ma tu Thời Hạ, như là lôi đình gào thét.

Trong lúc nhất thời, ma tu Thời Hạ thế mà thất thần.

Khi hắn lấy lại tinh thần, Cầu Tử đã rời đi.

Chỉ là pháp bảo nào đó của hắn nhiều một cỗ mùi khai.

“...”

Ma tu Thòi Hạ hiểu ra.

Thì ra nơi này ngay cả chó cũng không thể trêu vào.

...

Đại điện Lục gia.

Tam Trưởng lão ngồi trên đại điện, chân mày hơi nhíu lại.

Hắn cảm thấy được một khí tức tương đối quen thuộc.

“Có ma tu đi vào tiểu trấn Thu Vân?”

Giờ khắc này Tam Trưởng lão đứng lên, phía sau đổ mồ hôi lạnh.

Thậm chí cảm giác xung quanh đều có hàn ý.

“Không thể để lại, cần phải đi xử lý một chút.”

Bất kể như thế nào, hắn muốn đi nhìn một lần người này, có thể để hắn rời đi tự nhiên tốt nhất.

Không thể rời đi...

Liên nghĩ cách tiễn hắn rời đi.

Nghĩ như vậy, hắn liền một bước phóng ra, biến mất tại chỗ.

Chỉ là khi hắn đi vào công viên, cảm giác xung quanh có một chút lực lượng quen thuộc.

“Nhị Trưởng lão từng tới rồi?”

Điều này khiến hắn có chút kinh hãi không thôi.

Nhưng hắn không rời đi, mà dự định nhìn ma tu này một chút đột nhiên đi vào tiểu trấn Thu Vân.

Cũng không phải là nói Nhị Trưởng lão từng tới, hắn sẽ không sao.

Cũng có khả năng nhất định, Nhị Trương lão để hấn đến xử lý.

Hấn đã là Tam Trương lão, Nhị Trương lão hoặc nhiều hoặc ít sẽ cho hấn một chút mặt mũi.

Nhưng nếu hấn không xử lý tốt...

Chút mặt mũi này khả năng không dùng được.

Rất nhanh hấn liền thấy, một vị ma tu ngồi một bên quầy hàng, có chút tuyệt vọng.

Người này chính là ma tu Thời Hạ.

Tam Trương lão đi vào trước gian hàng ma tu Thời Hạ, nói:

“Không bán đồ vật sao?”

Ma tu Thời Hạ cúi thủ lĩnh thờ dài:

“Tùy ý chọn, tùy tiện nhìn, hài lòng thì mua.

Không hài lòng buông xuống là được rồi.”

Hấn bị mài rơi góc cạnh.

Cường giá tiểu trấn Thu Vân kỳ thật không có nhiều như vậy, chỉ là vận khí của hấn không tốt.

“Ma tu làm ăn đến tận tiểu trấn rồi?” Tam Trương lão nhìn ma tu Thời Hạ, âm thanh có chút trầm thấp.

Ma tu Thời Hạ ban thủ lĩnh cúi thủ lĩnh, luôn cảm thấy giọng nói này có chút quen thuộc.

Tò mò ngẩng thủ lĩnh nhìn lại.

Nhìn xong hấn liền sửng sốt.

Có chút không dám tin.

Hấn dụi mắt một cái, một lần nữa nhìn về phía người trung niên trước mắt.

Phát hiện chính mình không hoa mắt.

“Thủ lĩnh? Ngươi, ngươi còn sống?” Ma tu Thời Hạ đứng lên, ngữ khí có chút kích động.

Bao nhiêu năm, thế mà có thể ở đây nhìn thấy thủ lĩnh.

Hắn vẫn cho là thủ lĩnh bị tồn tại cường đại nào đó âm thầm đánh giết.

Khi đó danh tiếng của thủ lĩnh bay cao, thiên tư mạnh, ma tu cường giả rõ như ban ngày.

Nhưng lại đột nhiên biến mất.

Rất nhiều người đều cho rằng, là cường giả nào đó đã sớm giết thủ lĩnh của bọn họ.

Thế nhưng không có bất kỳ chứng cứ nào.

Không có bất kỳ vết tích đánh nhau.

Ma tu Thời Hạ cũng cho là như vậy, nhưng cho đến nay hắn cũng không biết là ai ra tay.

Nhưng hôm nay, hắn lại nhìn thấy.

Thủ lĩnh biến mất vô số năm, sống sờ sờ đứng ở trước mặt hắn.

“Thủ lĩnh, những năm này ngài đi thủ lĩnh vậy? Có phải ngài muốn ngóc thủ lĩnh trở lại hay không?” Ma tu Thời Hạ kích động khó tự kiềm chế.

Nhưng Tam Trưởng lão lại nhíu mày, ngóc thủ lĩnh trở lại?

Hắn ra được Lục gia sao?

“Lão, không có suy nghĩ này.” Tam Trưởng lão ngay lập tức cho thấy lập trường.

Xác thực cũng không có ý nghĩ này, khi đó còn nhỏ, hăng hái, có chút suy tưởng là chuyện tự nhiên.

Hiện tại, việc hắn đề ý là chuyện mở thương.

“Thủ lĩnh, hiện tại ngươi là tu vi gì?” Ma tu Thời Hạ thu thập đồ đạc đi đến bên cạnh Tam Trưởng lão hỏi.

“Giống như ngươi.” Tam Trưởng lão nói.

“Nói như vậy thủ lĩnh và ta chia năm năm?” Ma tu Thời Hạ thử hỏi.

Hắn một thân thiên phú, chia năm năm không quá đáng?

Sau đó hắn liền cảm thấy khí tức ngập trời, khí tức này trấn áp mà đến, làm hắn có chút thở không nổi.

Sau đó khí tức biến mất:

“Sáu bốn đi.”

Tam Trưởng lão tùy ý nói.

Ma tu Thời Hạ: “...”

Sao hắn cảm giác chính mình kém chút bị giây?

Thủ lĩnh, ngài đặt hồng ai?

“Đúng rồi thủ lĩnh, sao ngài lại tới nơi này?” Ma tu Thời Hạ hỏi.

“Người lại làm sao tới nơi này?” Tam Trưởng lão mở miệng hỏi.

“Ta nhận được thiệp mời Lục Thiếu gia, vẫn là nhờ có đồ đệ của ta.” Ma tu Thời Hạ mở miệng nói.

Đúng là nhờ có ma tu Cát An.

Bằng không thì hắn không có khả năng tiếp xúc được với tồn tại kinh khủng như Lưu Hỏa.

Dù sao không phải đồ đệ hắn bán vé bảo hộ, Lưu Hỏa cũng không biết hắn có vé bảo hộ.

“Chỉ là tới tham gia hôn lễ?” Tam Trưởng lão đối với chuyện này ngược lại nhẹ nhàng thờ ra.

Chỉ là Lục Thủy có thể tiếp xúc được với ma tu Thời Hạ, ngược lại khiến người ta ngoài ý.

Chẳng qua hôn lễ Lục Thủy, có gì tốt mà tham gia?

“Thủ lĩnh.” Ma tu Thời Hạ nhỏ giọng cẩn thận nói:

“Ta nói với người một chuyện, không biết người có biết hay không.”

“Chuyện gì?” Tam Trưởng lão hơi nghi hoặc một chút.

Sau đó ma tu Thời Hạ mang theo Tam Trưởng lão đi đến địa phương khác:

“Thủ lĩnh, chúng ta đi địa phương khác nói.”

Tò mò, Tam Trưởng lão một đường đi theo.

“Là chuyện gì?”

“Có quan hệ với Lục gia, Lục gia so với những gì bên ngoài biết đến còn kinh khủng hơn.”

Điều này khiến Tam Trưởng lão hơi nghi hoặc một chút.

Sau đó bọn họ đi đến cạnh không có ai.

“Lục gia khủng bố, là chỉ Đại trưởng lão Lục gia?” Tam Trưởng lão dò hỏi.

Lục gia còn có chỗ nào khủng bố khác mà hắn không biết sao?

Nhìn chung quanh, sau khi xác định không có ai, ma tu Thời Hạ mới nói với vị lãnh đạo cũ của mình:

“Thủ lĩnh, Lục gia khủng bố cũng không phải bề ngoài.

Đại trưởng lão Lục gia quả thực phi thường lợi hại, thế nhưng người đáng sợ nhất Lục gia cũng không phải là Đại trưởng lão Lục gia.”

“Không phải Đại trưởng lão Lục gia?” Tam Trưởng lão có chút ngoài ý muốn.

“Không phải, thật ra Lục gia có cường giả ẩn mình.” Lúc Ma tu Thời Hạ nói, hắn lại nhìn chung quanh, dáng vẻ phi thường sợ hãi:

“Thủ lĩnh, ngài cảm thấy Tu Chân giới hiện nay, ai có thanh danh thịnh nhất?”

Tam Trưởng lão nhíu mày.

“Thiếu Tông chủ Ân Thiên tông, Lưu Hỏa?”

Nếu như là Lưu Hỏa, như vậy ma tu Thời Hạ cũng cảm thấy Lưu Hỏa ở Lục gia?

Kiều Vô Tình cũng suy đoán Lưu Hỏa ở Lục gia.

Nhưng Kiêu Vô Tình cũng không biết cụ thể, mà ma tu Thời Hạ tựa như biết cụ thể.

“Đúng, Ân Thiên tông Thiếu Tông chủ Lưu Hỏa.” Ma tu Thòi Hạ lại nhìn chung quanh nói:

“Thủ lĩnh kia, người đối với Lưu Hỏa hiểu rõ nhiều không?

Chẳng hạn như thân phận chân thật của hắn, chẳng hạn như tuổi của hắn, chẳng hạn như tình cảnh trước mắt của hắn.”

“Người biết?” Tam Trưởng lão nhìn Ma tu Thòi Hạ.

Trong chớp nhoáng này, hắn cảm giác chính mình có khả năng biết Lưu Hỏa rốt cuộc là ai.

Đối phương vô cùng cường đại, ngạo thị thiên hạ.

Loại người này, không có người nào không muốn biết hắn là ai.

“Thủ lĩnh, ngài nói vì sao ta lại tới hôn lễ này?

Thanh danh bên ngoài của Lục thiếu gia cũng không tốt.

Lục gia ta cũng không dám tùy ý trêu chọc.

Có thể ta chính là bị hấp tấp đến.

Còn sớm nhiều ngày như vậy.” Ma tu Thòi Hạ lấy ra thiệp mời nói với Tam Trưởng lão:

Chương 1326: Tiểu Tiểu Tranh cuối cùng cũng biết Lưu Hỏa là ai (3)

Tiểu Tiểu Tranh cuối cùng cũng biết Lưu Hỏa là ai (3)

“Người này mời ta.

Ta đến, cũng không dám không đến.

Thủ lĩnh, ngài có thể hiểu chưa?”

Tam Trưởng lão nhìn thiệp mời, có chút khó có thể tin.

“Thủ lĩnh, chuyện này dưới tình huống bình thường ta cũng không dám nói.

Nếu không phải ngài là thủ lĩnh ta kính trọng nhất, ta chết cũng sẽ không nói ra.” Ma tu Thời Hạ chân thành nói:

“Từ người bên ngoài xem ra, người qua mấy ngày nữa thành hôn là Thiếu gia Lục gia.

Thế nhưng trong mắt của ta, qua mấy ngày nữa thành hôn là vạn cổ đệ nhất thiên kiêu, lấy sức một mình trấn áp cả Tu Chân giới, thiên địa không dám phản bác, thiên kiếp buông xuôi bỏ mặc hôn lễ của tồn tại kinh khủng.

Đây mới là chỗ chân chính kinh khủng của Lục gia.

Hắn 20 tuổi.”

“Thủ lĩnh, thật quá dọa người, ta tận mắt thấy hắn tùy ý trấn áp ma tu chí tôn, nhìn hắn khinh thường hết thấy.

Còn tốt hắn dễ nói chuyện, bằng không thì ta xem chút liên đắc tội hắn.

Thủ lĩnh, người có phải cũng biết không?” Ma tu Thời Hạ nhìn Tam Trưởng lão hỏi.

Tam Trưởng lão nhìn ma tu Thời Hạ nói:

“Người tận mắt nhìn thấy?”

“Đương nhiên, cho nên thật ra Lục gia đã che giấu cường giả chân chính.” Ma tu Thời Hạ chắc chắn nói.

“Chuyện này có nói cho những người khác chưa?” Tam Trưởng lão hỏi ma tu Thời Hạ.

“Không có, trừ thủ lĩnh, ai ta cũng không có khả năng nói.” Ma tu Thời Hạ nói.

Nghe được chuyện này Tam Trưởng lão vồ vồ bả vai ma tu Thời Hạ nói:

“Rất tốt, tiếp tục bày quầy bán hàng đi.”

“Ách. .. thủ lĩnh, ngài còn chưa nói sao ngài lại tới đây, cũng là Lục thiếu gia mời sao?” Ma tu Thời Hạ hiếu kỳ nói.

“Không, ta vẫn luôn ở chỗ này.”

“Vẫn luôn ở chỗ này?”

“Lục gia có mấy vị Trưởng lão?”

“Ba vị.” Ma tu Thời Hạ có chút không hiểu.

“Ta xếp thứ ba.” Tam Trưởng lão bình tĩnh nói.

“...”

Ma tu Thời Hạ ngây người.

“Thủ lĩnh, ngài nghe ta giải thích, ta không phải cố ý tiết lộ...”

Ma tu Thời Hạ cảm giác thế giới này đối với hắn tràn ngập ác ý.

Hiện tại cuối cùng hắn đã rõ ràng vì cái gì thủ lĩnh biến mất.

Hóa ra là trở về kế thừa gia nghiệp.

...

Tam Trưởng lão đi đang đi trên cầu thang lên đại điện.

Hắn cần suy nghĩ một chút.

Nếu như, nếu như ma tu Thời Hạ nói chính là thật.

Như vậy Lục Thủy chính là vạn cổ đệ nhất thiên kiêu?

Có thể Lục Thủy là hấn nhìn lớn lên, hấn cũng không thể từ nhỏ đến lớn đều đang giả vờ?

Không có khả năng, có chút dị động hấn là biết được.

Làm sao giả cũng không có khả năng giả giống như vậy.

Vậy rốt cuộc bắt thủ lĩnh từ khi nào?

Đi được nửa đường, Tam Trưởng lão ngừng lại.

“Thiên Địa Trận Văn.”

Thiên Địa Trận Văn là trước khi từ hôn Lục Thủy cầm đi xem, cũng chính là từ khi đó, hấn từ hôn thất bại, có lòng cầu tiến.

Cho nên.

Lục Thủy xem hiểu Thiên Địa Trận Văn, từ đây nhất phi trùng thiên?

Vừa phương diện ý trí, nhất định có quá trình mới đúng.

Nhưng Lưu Hỏa chi danh, đúng là từ khi đó bắt thủ lĩnh xuất hiện.

Tam Trưởng lão tiếp tục di chuyển bộ bước chân, từng chút đi đến đại điện.

“Có thể gần đây Lục gia gặp nạn, Lưu Hỏa đúng là đứng bên Lục gia này.

Ba sao trời cũng là Lưu Hỏa nghĩ cách chém xuống.

Lần kia Lục gia không tiếp vào chuyện liên quan tới tế đàn.

Cũng hấn là hấn cố ý gây nên.”

“Lần trước Lưu Hỏa xuất hiện ở trên không, đứng phía sau hai người...”

“Chân Võ Chân Linh?”

Tam Trưởng lão đi vào trước đại điện.

Hấn nhìn trong đại điện, một lần nữa bắt thủ lĩnh suy nghĩ sâu xa:

“Vứt bỏ toàn bộ lo nghĩ, Lục Thủy vẫn luôn ở trước mặt ta giả bộ sao?”

Lúc này Tam Trương lão trên mặt âm trầm rất nhiều.

Cuối cùng hấn phóng ra một bước, đi trên đại điện.

Ngồi xuống.

Giọng nói của hấn truyền ra ngoài:

“Gọi Lục Thủy tới gặp ta.”

...

“Ai nha, Tiểu Tiểu Đình, Tiểu Tiểu Tranh nói bảo rồi.”

Cửu nhìn vị trí đại điện nói.

“Làm sao rồi?” Nhị Trương lão có chút không hiểu.

Tam Trương lão có chuyện gì?

“Hấn biết Lưu Hỏa là Lục Thủy, sau đó cảm giác mình bị lừa, phản nộ.” Cửu cười nói:

“Hấn chuẩn bị cầm Lục Thủy khai đao.

Không biết sẽ mở ra sao.”

“Đại hôn sắp tới, không có khả năng làm như vậy.” Nhị Trương lão dọn dẹp linh đợc của nàng.

Đối với mấy chuyện này không có hứng thú gì.

“Tiểu Tiểu Tranh cũng không dễ dàng, rốt cuộc biết rồi.” Cửu nói.

“Chỉ muộn mấy tháng.” Nhị Trương lão bình tĩnh nói.

Ba bốn tháng mà thôi.

Cùng đồng thời biết không có gì khác biệt.

“Đúng rồi, hấn biết kiểu gì?” Nhị Trương lão hỏi.

“Ma tu Thời Hạ nói.” Cửu nói.

Nghe đợc chuyện này Nhị Trương lão nhíu lông mày lại:

“Bọn họ nói chuyện gì?”

“Không nói chuyện làm lại nghề cũ, nếu có ta đã sớm mang theo người đi qua động thủ.

Ta cũng muốn đánh.” Về mặt Cửu đáng tiếc.

Nhị Trương lão: “...”

...

Vừa mới đưa tiễn Mộ Tuyết không bao lâu, Lục Thủy lại đột nhiên thu được tin nhắn của Chân Võ.

“Tam Trương lão muốn gặp ta?”

Hắn có chút ngoài ý muốn.

Lúc này Tam Trương lão làm sao lại tìm hắn?

Chỉ là Mộ Tuyết đã trở về, hiện tại đi qua cũng không có gì.

Dù sao rất nhàn.

Sau đó hắn cất bước đi vào trong nhà.

Lát sau.

Lục Thủy đi vào cổng.

Sau đó đi vào đại điện.

Chỉ là vừa mới đi vào, hắn liền cảm giác có chút không đúng lắm.

Bầu không khí trong đại điện không đúng lắm.

Sau đó hắn ngẩng thủ lĩnh nhìn Tam Trương lão bên trên.

Nhìn lên, hắn ngơ ngẩn.

9999 vạn.

“Tam Trương lão làm sao rồi? Làm sao tăng giá đến thành như vậy?”

“Trúng cũng không thể như vậy.”

Hơn nữa nhìn bộ dạng này, muốn phá hỏa.

Ai làm chuyện đại nghịch bất đạo?

Khô sở.

Bất kể là ai gây, nhưng Tam Trưởng lão tìm tới hấn, hấn khẳng định sắp gặp nạn.

“Quỳ xuống.”

Lục Thủy vốn định hành lễ, không nghĩ tới âm thanh uy nghiêm của Tam Trưởng lão trực tiếp truyền tới.

Lục Thủy: “...”

Tam Trưởng lão tức giận như vậy là lần đầu tiên.

Ai làm?

Hại hấn thảm như vậy.

Sau đó Lục Thủy quỳ xuống.

Trưởng bối, còn có cách nào?

Gia gia nãi nãi người, những lão tổ tông này bảo người quỳ, người không quỳ sao?

“Tam Trưởng lão, có phải có hiểu lầm gì đó hay không?”
Lục Thủy nhẹ nói.

Sợ âm thanh quá lớn, làm Tam Trưởng lão bạo tạc.

Tam Trưởng lão nhìn Lục Thủy, truyền ra thanh âm trầm thấp:

“Gần đây gặp một vị bạn già, hấn đang cùng ta tán dương một người.

Nghe nói cũng là một vị trẻ tuổi, nhưng đối phương thuộc về thiên kiêu.

Cho nên muốn hỏi cái nhìn của người một chút.”

Con nhà người ta?

Lục Thủy có chút khiếp sợ, là con nhà người ta nào để Tam Trưởng lão sinh khí như vậy?

“Nghe qua Thiếu Tông chủ Ân Thiên Tông Lưu Hỏa chưa?” Tam Trưởng lão nhìn Lục Thủy, âm thanh mang theo nghiêm túc:

“Người cảm thấy hấn là người thế nào?”

Lục Thủy: “...”

Chương 1327: Tam Trưởng lão: Người biết Lưu Hỏa cố gắng thế nào không? (1)

Tam Trưởng lão: Người biết Lưu Hỏa cố gắng thế nào không? (1)

Lục Thủy quỳ trên mặt đất, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Vấn đề của Tam Trưởng lão.

Lưu Hỏa là hạng người gì?

Là loại người mặc áo bào đen vào, mang mặt nạ lên là có thể một tay nhân Tam Trưởng lão xuống đất.

Nhưng không mặc áo bào đen, không mang mặt nạ, thì chỉ có thể quỳ xuống đất.

Cái này không nên nói chi tiết.

“Nghe nói là người tương đối truyền kỳ, cụ thể...”

Lục Thủy nhất thời không biết nên hình dung như thế nào.

Uy vũ bá khí, tư thế vô song, ngạo thị thiên hạ, giận dữ hỏi thiên địa có dám phản bác hắn không?

Đây không phải là chuunibyousao sao?

Hắn lại không phải học sinh cấp hai.

Vừa mới mở lời, Lục Thủy đã nhìn thấy giá cả trên mặt Tam Trưởng lão nhảy lên mấy lần.

Chưa gì đã biến thành 9999 vạn 9999.

Đã hơn một tỷ.

Sắp phá kỷ lục.

A, là sáng tạo kỷ lục mới.

“Hừ!” Một tiếng trầm thấp vang lên từ phía trên cùng đại điện.

“Đối mặt với một thiên kiêu như vậy, người cũng không biết chú ý nhiều hơn sao?”

Ta chỉ chú ý tới Mộ Tuyết, những người khác không quan tâm.

Đây là suy nghĩ trong lòng Lục Thủy, có điều cũng không dám mở miệng nói như vậy.

Nhưng hần phát hiện, giá cả đã sắp vượt qua một tỷ rồi, có nên đẩy thêm một cái hay không?

Nghĩ lại, thôi được rồi, ngày đại hôn sắp tới, nhờ đâu Tam Trưởng lão thật sự trừng phạt hần, hần cũng rất khó xử lý.

Trên người có vết thương, đêm thành hôn hôm đó kiêu gì cũng sẽ bị Nha Thần đem ra làm trò cười.

Lục Thủy cúi đầu không nói, không biết làm sao Tam Trưởng lão lại đột nhiên so sánh hần với Lưu Hỏa.

Trước kia cũng không so sánh như vậy bao giờ, là ai thổi tiếng gió bên tai Tam Trưởng lão vậy?

Bị hần phát hiện, sẽ khiến cho đối phương sống không bằng chết.

“Người cảm thấy thiên phú của Lưu Hỏa như thế nào?” Giọng nói của Tam Trưởng lão lại lần nữa vang lên.

“Hần là cực kỳ cao minh đi.” Lục Thủy mở miệng nói.

Thiên phú quả thật cao minh, mặc dù thiên phú tu luyện rất bình thường.

“Cao minh?” Tam Trưởng lão nhìn Lục Thủy, trầm giọng nói:

“Người có biết thiên phú của Lưu Hỏa từ nhỏ là rất bình thường không? Nhưng hần chưa bao giờ thả lỏng bản thân, từ nhỏ đã cố gắng, có niềm tin tưởng vững chắc vào bản thân.

Từng chút mạnh lên, từng chút đi tới đỉnh.

Hần có một tín niệm phi thường, có ý chí bất khuất, có công nghệ, lấy mồ hôi đổi bất hủ.

Người người nhìn thấy hôm nay, cho rằng toàn bộ đều là do thiên phú sao?

Người có biết hần đã phải bỏ ra cố gắng như thế nào không?

Có biết hần đã ném qua những đau khổ gì không?

Có biết gian nan như núi lớn suýt chút nữa đã đè sập hần hay không?

Có biết hần đã ngã vô số lần, cũng đã vực dậy vô số lần không?

Người có biết, hần phải trải qua tất cả những thứ này, mới có được danh vọng ngày hôm nay không?

Có thể nói, vô số những người huy hoàng ngoài kia, đằng sau có ai không phải cực khổ chồng chất thành núi?

Vượt qua được, người cũng có thể trở thành Lưu Hỏa.

Người có thể không?

Người làm được cái gì?”

Giọng nói của Tam Trưởng lão càng lúc càng lớn, càng nói càng kích động.

Mà Lục Thủy càng nghe càng xấu hổ, càng nghe càng hoang mang.

Lưu Hỏa khổ sở như vậy sao?

Hần cũng không biết gì nha.

Không phải, có phải là có hai Lưu Hỏa hay không?

Người Tam Trưởng lão nói là ai? Có Lưu Hỏa nào cố gắng như vậy sao?

Hơn nữa, là ai nói cho Tam Trưởng lão những lời này?

Có phải bị lừa không thế?

Lưu Hỏa thì cố gắng cái gì? Đó là hần đắp thêm cho Lưu Hỏa, giúp Lưu Hỏa thành danh mà?

Không có hần, Lưu Hỏa chẳng là cái gì cả.

“Thiên phú của người như thế nào?” Tam Trưởng lão lại hỏi.

“Bình thường.” Lục Thủy trả lời ngay ngắn.

“Tu vi thế nào?”

“2.2.”

“Đã từng cố gắng chưa?”

“...”

“Từng phấn đấu chưa?”

“...”

“Từng kiên cường chưa?”

“...”

“Từng đổ mồ hôi chưa?”

“Đã từng.”

“Hừm?”

Tam Trưởng lão trực tiếp trừng Lục Thủy một cái, giờ phút này, Lục Thủy phát hiện giá cả đã vượt qua một tỷ.

Sau đó, hấn cúi đầu không nói.

Tam Trưởng lão đang tức giận, tốt nhất đừng có chọc vào.

Có điều, lời khen Lưu Hỏa này, khen đến khiến hấn đặc biệt xấu hổ.

“Biết sai chưa?” Tam Trưởng lão hỏi.

“Đã biết.” Lục Thủy chỉ có thể gật đầu.

Là hấn khiến cho Lưu Hỏa quá nổi danh, kích thích tới Tam Trưởng lão.

“Tới Tàng Kinh Các, tìm một sách về cơ sở tu luyện, chép một trăm lần.

Có vấn đề gì không?” Giọng nói của Tam Trưởng lão vang lên.

“Không có.” Lục Thủy cúi đầu đáp ứng.

Sau đó, Lục Thủy rời khỏi đại điện.

Quy không công nửa ngày, nghe dạy dỗ một nửa, lại nghe khen một nửa.

Khen Lưu Hỏa có nhiều cố gắng.

Trời ạ, cái này so với dạy bảo hắn còn khó chịu hơn.

Tam Trưởng lão rốt cuộc là nghe được thứ thông tin nhằm này ở đâu?

Lục Thủy rời khỏi đại điện, Tam Trưởng lão nhìn hắn rời đi.

Sau khi thấy Lục Thủy rời khỏi rồi, hắn mới lùi ra sau thềm một tiếng mẹ nó, tiếp đó nói:

“Đề Chân Võ Chân Linh tới gặp ta.”

...

“Ha ha ha!”

Cửu ôm bụng cười liên hồi:

“Cười chết ta mất, Tiểu Tiểu Tranh quá xấu rồi.”

“Hắn làm cái gì?” Nhị Trưởng lão xử lý linh dược xong, vỗ vỗ tay nhìn Cửu một bên ôm bụng cười to, hỏi.

“Tiểu Tiểu Đình.” Cửu quay người nhìn Nhị Trưởng lão, nói:

“Nếu như người trông coi Lục Thủy, Lục Thủy diễn trước mặt người lâu như vậy, sau đó người lại ngoài ý muốn phát hiện sự thật, người sẽ làm như thế nào?”

“Đánh một trận là được.” Nhị Trưởng lão tùy ý nói:

“Sau đó giáo huấn cha hắn một chút.”

“Tiểu Tiểu Tranh thì khác.” Cửu cười nói:

“Tiểu Tiểu Tranh ở trước mặt Lục Thủy khen Lưu Hỏa nửa ngày, khen hắn là người có một tín niệm phi thường, có ý chí bất khuất, có công nghệ, lấy mồ hôi đổi bất hủ.

Từ nhỏ đã cố gắng, từ nhỏ đã phấn đấu.

Thổi phồng tới mức mặt Lục Thủy cũng đen xì lại.

Tiểu Tiểu Tranh quả nhiên là có tiềm chất làm ma tu.”

“Người đây là đồng ý cho hấn làm ma tu?” Nhị Trương lão nhìn Cửu, nói.

“Đương nhiên là không đồng ý.” Cửu cầm gậy gõ vung vung mấy cái, nói:

“Có điều ta cũng muốn dạy dỗ Tiểu Tiểu Tranh tốt một chút.

Vừa phản nghịch vừa không nghe lời, còn thích đi đường vòng.

Ta chưa từng dạy dỗ loại tiểu gia hỏa này bao giờ.

Tiểu Tiểu Tranh chính là một bảo bối.”

Nhị Trương lão không nói gì, cho nên Tam Trương lão là người khiến người khác đau đầu nhất trong tất cả mọi người.

“Không có trừng phạt sao?” Trầm mặc một lát, Nhị Trương lão mới mở miệng hỏi.

“Chép sách một trăm lần, đại khái Lục Thủy vẫn còn nguyện ý đi quay mặt vào tường hồi lỗi.” Cửu mở miệng nói.

Chép sách rất tốn thời gian.

Mặc dù có thể chép nhanh được, nhưng nhiều khi chính là không muốn chép.

“Hôn lễ sẽ không xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn chứ?” Nhị Trương lão lại hỏi lại Cửu.

“Bọn hấn kết hôn, có thể sẽ không giống với những người khác kết hôn.” Cửu nhìn lên bầu trời, nói.

“Ngay cả khi ông trời muốn thế giới hủy diệt vào ngày hôm đó, cũng phải chờ tới khi hôn lễ kết thúc.

Người nói ngày đó liệu sẽ có chuyện gì không?

Ai mà dám tới hôn lễ náo loạn.

Căn bản không cần các người xuất thủ, thiên phạt sẽ trực tiếp bỏ hấn tới không còn gì.”

“Vậy trước đó có người tiên công Lục gia, vì sao thiên phạt không xuất hiện

Đứa thứ hai không bằng đứa thứ nhất sao?” Nhị Trưởng lão hỏi.

Cửu chọc chọc gương mặt Nhị Trưởng lão, nói:

“Tiểu Tiểu Đình, không cần thử lôi kéo ta.

Bây giờ Lục Thủy không giống với lúc trước, hẳn đã tấn thăng Thất giai.

Hơn nữa phát động thiên kiếp cần có điều kiện, nếu như thiên kiếp tùy tiện giáng xuống, vậy không phải sẽ rất lộn xộn sao?

Hơn nữa, Lục Thủy thành hôn, là đại sự khắp thiên địa.

Sinh linh tranh đấu không đáng là gì, kể cả khi đó là tranh đấu của Lục Thủy thì cũng thế.

Cấp độ hiện tại của Lục Thủy, muốn sử dụng sức mạnh của thiên kiếp thì cần phải độ kiếp.”

“Sau đó thì không cần sao?” Nhị Trưởng lão hỏi.

“Đúng vậy, sau này, sức mạnh thiên kiếp đứng trước hẳn cũng chẳng là gì cả.

Ngoại trừ dùng để hiển thánh trước người thường.” Cửu nói.

“Vậy tại sao Lục Thủy thành hôn lại là đại sự khắp thiên địa?” Nhị Trưởng lão lại hỏi.

“Chúa Tể Thiên Địa thành hôn còn không tính là đại sự khắp thiên địa sao? Cha Vận Khí, Chúa Tể Thiên Địa, cả đời cũng chỉ có một lần cưới.

Độ kiếp còn có thể độ bao nhiêu lần chứ?

Cái nào nhẹ cái nào nặng?” Cửu vỗ vỗ đầu nhỏ của Nhị Trưởng lão, nói:

“Đã hiểu chưa?”

Nhị Trưởng lão gơ tay, muốn hất tay Cửu ra.

Sau đó...

Cửu vẫn như cũ vỗ vỗ đầu nàng.

“Hôn lễ có xảy ra dị thường gì không?” Nhị Trưởng lão tiếp tục hỏi.

“Đến lúc đó người sẽ biết, cứ biết nhất định sẽ không giống với bình thường là được.” Cửu mở miệng đáp.

Chương 1328: Tam Trưởng lão: Người biết Lưu Hỏa cố gắng thế nào không? (2)

Tam Trưởng lão: Người biết Lưu Hỏa cố gắng thế nào không? (2)

“Ra mắt Tam Trưởng lão.”

Chân Võ Chân Linh đứng dưới đại điện, cung kính mở miệng.

Đột nhiên bị Tam Trưởng lão gọi tới, hai người bọn hắn có chút lo lắng.

Bọn hắn chưa bao giờ bị gọi tới như vậy.

Không biết Tam Trưởng lão sẽ nói cái gì.

Đương nhiên, dưới tình huống bình thường, bọn hắn sẽ không lo lắng.

Nhưng hôm nay, sắc mặt Tam Trưởng lão không đúng lắm.

Là bị Thiếu gia chọc giận sao?

Bọn hắn không biết.

“Lục Thủy ra ngoài, đã từng bị trọng thương chưa?” Giọng nói uy nghiêm của Tam Trưởng lão từ trên vang xuống.

Chân Võ Chân Linh nhất thời hơi kinh ngạc.

Nhưng lại không dám nói dối.

“Có, từng có.” Chân Võ trả lời.

Tam Trưởng lão nhìn Chân Võ Chân Linh, giọng nói càng trầm thấp hơn:

“Có từng gặp nguy hiểm tới tính mạng chưa?”

“Từng, từng bị trọng thương.” Chân Võ lúc này toát mồ hôi lạnh.

Hắn không rõ Tam Trưởng lão biết được từ chỗ nào.

Nhưng không cần nghĩ cũng biết, Tam Trưởng lão đang tra hỏi bọn hắn.

Một khi không nói thật, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng dù là nói thật, hậu quả cũng sẽ rất nghiêm trọng.

Là Thiếu gia bên kia xảy ra chuyện gì sao?

Hay là Tam Trưởng lão đã biết cái gì?

Bọn hắn đã từng hỏi Cửu trong tình huống này sẽ phải nhận trừng phạt gì, nhưng Cửu không trực tiếp nói rõ.

Chỉ nói chắc chắn sẽ không dễ chịu.

Cụ thể không nên biết thì tốt hơn.

Bọn hắn cũng cực kỳ buồn rầu.

Không biết có phải lần này có tiếng gió gì hay không, nếu không Tam Trưởng lão cũng không đến mức tìm bọn hắn tới.

“Vì sao không báo cáo?” Tiếng nói như sấm vang lên từ trên đại điện.

Áp chế Chân Võ Chân Linh tới mức không thể động đậy.

“Thiếu, Thiếu gia không cho.” Chân Võ Chân Linh sợ hãi.

Tam Trưởng lão nhìn chằm chằm Chân Võ Chân Linh hồi lâu, hắn trầm mặc.

Mà theo sự trầm mặc của Tam Trưởng lão, trên mặt Chân Võ Chân Linh, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra.

Bọn hắn cảm thấy mình như rơi vào vực thẳm.

Loại áp lực này căn bản không phải thứ bọn hắn có thể tiếp nhận.

Một hồi lâu sau, toàn bộ áp chế biến mất.

Giọng nói của Tam Trưởng lão cũng vang lên:

“Đại hôn sắp tới, chờ đại hôn hoàn toàn kết thúc xong, vào Phong Sương Hà sám hối bảy ngày.”

Chân Võ Chân Linh nhẹ nhàng thở ra, sau đó thấp giọng đáp ứng:

“Vâng.”

Chân Võ Chân Linh lui ra ngoài.

Bọn hấn làm sai sao?

Cũng không có.

Nhưng vẫn là khiến Tam Trưởng lão không vui, cho nên trừng phạt, nhất định sẽ có.

Tuyệt đối sẽ không được nhân nhượng.

“Thụ lão, tới gặp ta.”

Giọng nói Tam Trưởng lão lại vang lên.

Khô Thụ lão nhân trước đó đang hỏi thăm Chân Võ Chân Linh nhất thời ngây người.

Tam Trưởng lão vì sao cũng muốn gặp hấn?

Mang theo tâm trạng thấp thỏm, Thụ lão đi vào trong đại điện.

Lão nhìn Tam Trưởng lão, phát hiện sắc mặt Tam Trưởng lão dị thường khó coi.

Cái này khiến lão có chút lo lắng.

“Lúc đi Binh Chung, có phát hiện điều gì dị thường không?” Tiếng nói của Tam Trưởng lão vang vọng.

Uy nghiêm phi phạm, khiến Thụ lão nhất thời không thể suy nghĩ quá nhiều.

Tam Trưởng lão phát hiện ra rồi?

Thụ lão không rõ.

Nhưng lão há to miệng cũng không cách nào phát ra âm thanh.

Chỉ có thể giữ yên lặng.

Mà trong lúc hấn đang trầm mặc, một cỗ uy áp ép tới, khiến lão có chút thở không thông.

Lão cũng nghĩ tới.

Có thể...

“Sau khi đại hôn của Lục Thủy hoàn thành, đi Thiên Tư Nhai bảy ngày.” Tam Trương lão nói.

Khô Thụ lão nhân gật đầu đáp ứng:

“Vâng.”

Tam Trương lão chắc chắn đã biết cái gì, nếu không cũng không tới mức như vậy.

Cũng không biết Tam Trương lão đã biết bao nhiêu.

Nhưng mà, Thiên Tư Nhai...

Đây chính là cái giá của việc biết quá nhiều.

Nhưng có điều cũng nhờ vậy lão mới có thể Nhập Đạo, cũng không có lời oán giận.

Còn may chỉ có bảy ngày.

Sau đó không bao lâu, Khô Thụ lão nhân cũng rời khỏi đại điện.

Lúc này, ở trong đại điện chỉ còn một mình Tam Trương lão ngồi ở trên cùng.

Hắn nhìn ra bên ngoài, giá cả hiện trên mặt liên tục giảm xuống.

Giảm xuống tới 5 triệu như bình thường.

Sau đó dừng lại.

“Tuyệt thế thiên kiêu, đệ nhất vạn cổ?”

“Hóa ra Lục gia đã sớm có.”

“Không có cảm giác, không có cảm giác thành tựu được tham dự.”

“Nhưng từ đầu đến cuối lại không có cách nào thay đổi sự thật khiến người ta đau đầu này.”

“Mất mặt ném về tận nhà cũng là sự thật không thể chối cãi.”

Tam Trương lão đứng lên, sau đó cất bước rời đi.

Trước khi hấn rời đi, từ trong đại điện vang lên một âm thanh trầm thấp:

“Cũng coi như được vui vẻ một hồi.”

— —

Lục Thủy ngồi trong sân trông trước Tàng Kinh Các.

Hấn không có ý định vào trong Tàng Kinh Các chép sách, bởi vì bên trong không có tín hiệu.

Cho nên vẫn là ngồi ở đây chép đi.

Phòng ngừa Mộ Tuyết lại tìm hấn.

Hấn chụp ảnh cuốn sách một cái, gửi cho Mộ Tuyết, kèm theo một câu:

“Mộ Tiểu thư có muốn giúp ta chép 50 lần hay không?”

“Lục Thiếu gia đây là ăn no đủ quá sao?” Mộ Tuyết trả lời lại ngay lập tức.

“Tam Trưởng lão cảm thấy Lưu Hỏa quá cố gắng, trừng phạt ta chép sách cơ sở tu luyện một trăm lần.”

“Lưu Hỏa cố gắng thì liên quan gì tới Lục Thiếu gia?”

“Người khác ưu tú như vậy cũng còn đang cố gắng, ta kém cỏi lại còn ngày ngày nhớ mong Mộ Tiểu thư, Tam Trưởng lão không vui.”

Lục Thủy phát hiện điện thoại di động hơi rung lên một chút.

Sau đó nhận được tấm ảnh tự chụp của Mộ Tuyết, trên đùi nàng có Nhã Lâm đang ngồi.

Nhã Lâm đang ôm Hỏa Vân Thu cùng thủy Vân Thú.

Giống như đang cho Hỏa Vân Thú ăn cái gì đó?

“Lục Thiếu gia, cho chàng nhìn ta một chút, như vậy liền có thể an tâm chép sách rồi, cố lên.”

Lục Thủy: “...”

Đã nói là vợ chồng đồng tâm cơ mà?

Lục Thủy cảm thấy hẳn là nên đáp lại một câu: Hôm nay Mộ Tiểu thư mặc không đẹp mắt bằng hôm qua.

Nhưng nghĩ nghĩ lại, chuyện không có tín hiệu hôm qua, tốt nhất là đừng có nhắc lại cho Mộ Tuyết.

Sau đó, hẳn bắt đầu chép sách.

Trời đã sắp tối rồi, chép đến mai hẳn là cũng gần xong.

Như vậy, từ giờ đến lúc thành hôn chỉ còn năm ngày cuối cùng.

Khi đó hẳn là sẽ bắt đầu nghênh đón tân khách, sau đó thử chút quần áo, hẳn đã hiểu rõ quy trình thành hôn.

Nghĩ là cũng là chuyện vui vẻ.

“Nói tới, rốt cuộc là ai không có việc gì đi gây phiền toái cho ta chứ?” Lục Thủy nghĩ lại chuyện trừng phạt hôm nay, cảm thấy hôm nay mình cực kỳ thua thiệt.

Nhất định có ai đó đã hãm hại hẳn.

Đừng để hẳn phát hiện ra.

Nếu không...

Ha ha!

Dù đối phương có biết Tam Trưởng lão cũng không có chút tác dụng nào, đeo mặt nạ lên rồi, người thân cũng không nhận ra hẳn.

Cha ruột cũng dám ra quyền, những người khác tính là gì?

Mặc dù hẳn bị cha ruột đánh gãy hai tay, nhưng dũng khí ra quyền là có.

Thứ gì hẳn không dám đoạt.

Đồ của người mẹ ruột một câu cũng có thể khiến hẳn quỳ xuống, hẳn còn dám đoạt.

Loại chiến tích này, ai có thể so được với hẳn?

Nghĩ như vậy, Lục Thủy tiếp tục cố gắng chép sách.

Chương 1329: Tam Trưởng lão: Người biết Lưu Hỏa cố gắng thế nào không? (3)

Tam Trưởng lão: Người biết Lưu Hỏa cố gắng thế nào không? (3)

Sáng sớm.

Cách ngày thành hôn còn năm ngày.

Lục Thủy vẫn đang ngồi trong sân nhỏ trước Tàng Kinh Các chép sách.

Hắn đã chép một đêm.

Lúc này, Kỳ Khê mang bữa sáng tới.

Là cháo.

Không cần nghĩ cũng biết là mẹ làm.

Không ăn.

“Thiếu gia, Phu nhân nói đây là bữa sáng hôm nay, hỏi Thiếu gia có ăn hay không.” Kỳ Khê nhẹ nhàng nói.

Nếu như Phu nhân không nói, nàng đương nhiên sẽ không quấy rầy.

Aiz, Thiếu gia chăm chỉ như vậy...

“Không ăn.”

Lục Thủy không thèm ngẩng đầu lên, từ chối thẳng thừng.

Ăn điếm tâm còn có thể cắn răng nuốt xuống, cháo...

Thôi được rồi.

Chờ lát nữa hắn tự mình tới tiêu trần Thu Vân mua đồ ăn.

“Phu nhân nói Thiếu gia ăn điếm tâm xong thì tới tìm Phu nhân, nếu như không ăn thì chỗ Phu nhân bên kia còn rất nhiều.” Kỳ Khê lại nhẹ nhàng nói.

Lục Thủy: “...”

Nói sớm không phải tốt rồi sao?

Hỏi ý kiến làm gì?

Lục Thủy trực tiếp cầm bát cháo lên, sau đó để Kỳ Khê lui ra.

Chờ Kỳ Khê đi xa khỏi nơi này rồi, Lục Thủy liền nhắm mắt bắt đầu ăn.

Hả?

Nuốt xuống một ngụm, hắn bất ngờ cảm thấy ăn cực kỳ được.

Vốn từ đầu hắn đã ngửi thấy mùi rất thơm, nhưng tay nghề của mẹ chính là như vậy.

Nhìn, ngửi đều rất được.

Chính là không ăn nổi.

‘Mẹ, vì mang thai Lục Lai Sự nên cũng biến dị theo sao?’

Lục Thủy hơi chấn kinh.

Lúc này, Kỳ Khê lại đi tới, nàng đưa tới một tờ giấy:

“Đây là Phu nhân giao cho Thiếu gia.”

Lục Thủy nhận lấy, sau đó nhìn thấy phía trên chỉ có một câu đơn giản:

“Có phải cảm thấy là mẹ thay đổi rồi hay không?”

Nhưng mẹ không hề thay đổi, chủ yếu là cháo này do mẹ con làm.”

Lục Thủy: “...”

Không rõ mấy người cao tuổi có vấn đề gì.

Chọc ghẹo con trai rất vui sao?

Khi dễ hắn không có con trai đúng không?

Được rồi, kiếp trước đến nay hắn đều không có con, nhưng lần này chắc chắn sẽ có.

Nói cái gì cũng muốn để Mộ Tuyết sinh một đứa ra.

...

Giữa trưa.

Lục Thủy chép xong một trăm lần, thuận tiện gửi một tin nhắn cho Mộ Tuyết, xem thường nàng một chút.

Một trăm lần mà thôi, đã có Nha Thần bảo hộ hần.

Sau đó, hần nhận được tin nhắn của Mộ Tuyết.

“Nha Thần đã không còn thích ngươi nữa, bây giờ chỉ có Phu nhân của ngươi, Mộ Tiểu thư, là thích ngươi.”

Mộ Tiểu thư ngu xuẩn sao có thể hiểu được tình cảm giữa hần và Nha Thần chứ?

Bỏ ra chút thời gian, Lục Thủy đi tới sân nhỏ của mẹ.

Lúc này, hần nhìn thấy mẹ ngồi trong sân, đang yên tĩnh đọc sách.

“Mẹ.”

Lục Thủy đi vào, gọi một tiếng.

“Con trai, tới đây.” Đông Phương Lê Âm nhìn thấy Lục Thủy thì lập tức vồ vồ vào chỗ bên cạnh, nói.

Không phải quý là được.

Hôm qua quý lâu như vậy, hôm nay lại quý thì nói gì hần cũng không qua nữa.

Dù sao hần cũng là thiên kiều đệ nhất vạn cổ, cũng cần mặt mũi.

Sau khi Lục Thủy ngồi xuống, Đông Phương Lê Âm mới tiếp tục nói:

“Mấy ngày nữa chính là ngày đại hôn của con, lúc này, trong tộc đều đang bận rộn.

Gian phòng của con cũng cần bố trí lại một chút.

Mấy ngày nay nếu không cần thì đừng ngủ, hoặc là tới sân nhỏ của Tiểu Tuyết Nhi trước đó ngủ hai ngày.

Ngủ trên giường Tiểu Tuyết Nhi ngủ trước đó, hài lòng không?” Đông Phương Lê Âm nhìn Lục Thủy, cười nói.

Lục Thủy: “...”

Mẹ à, đừng dẫn một chút.

Về phân bố trí lại gian phòng, cái này hẳn hiểu được.

Mẹ muốn đổi đồ dùng trong nhà là chuyện rất bình thường.

Đổi sân nhỏ cũng vẫn bình thường, có điều hẳn vẫn luôn ở cái sân nhỏ kia, hẳn là sẽ không trực tiếp đổi luôn của hẳn đi.

“Bây giờ mẹ nói quá trình cho con, đến lúc đó đừng có phạm phải sai lầm.”

Đông Phương Lê Âm thấy Lục Thủy chăm chú nghe thì tiếp tục nói.

“Mấy ngày nay sẽ có tân khách đến, chỗ ở đã chuẩn bị xong, bằng hữu của con nhớ để hai người Chân Võ Chân Linh sắp xếp cho tốt.

Tu vi cao, tương đối quái gở thì trực tiếp sắp vào cùng khu vực với một đám tu vi cao.

Bọn họ cũng có thể có tiếng nói chung.

Cũng không thể để đối phương xem thường con được.

Lục gia chúng ta cũng có cường giả tới tham dự hôn lễ.”

“Mẹ.” Lục Thủy ngắt lời, nói:

“Nếu có loại người cấp bậc như Đại Trưởng lão đến thì cũng sắp xếp tới chỗ kia sao?”

“Đương nhiên là sắp chỗ với những người yếu hơn hẳn ở bên kia, con cho rằng hẳn sẽ thích ở cùng người cùng cấp bậc với mình sao?

Ở bên cạnh Đại Trưởng lão, áp lực không lớn sao?

Chỉ có cùng với người yếu hơn chút, mới có thể có cảm giác ưu việt.” Đông Phương Lê Âm nói.

Lục Thủy: “...”

Có chút không phản bác được.

Nhưng nghĩ lại, hình như rất có đạo lý.

“Nếu như tu vi tương đương nhau thì lại có chỗ câu nệ.

Sắp xếp ở nơi vắng vẻ chút, nhưng nơi xa nhất thì nhất định phải sắp xếp thiên tài của mỗi thế lực.

Tóm lại là chiếu cố cảm thụ của bọn họ một chút, cũng đừng để bọn họ cảm thấy chúng ta có thành kiến gì.

Dù sao bọn họ có kém hơn, hẳn là cũng mạnh hơn so với con một chút.” Đông Phương Lê Âm nói.

Me, con là con của mẹ đấy, con của mẹ rất ưu tú đây được không?

Đồ vật của mẹ và lão cha, con cũng dám đoạt.

“Thiên tài sẽ không cảm thấy mình bị khinh thường sao?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

“Đối xử như nhau thôi, hôn lễ chủ yếu là để mọi người dung nạp mà không khiến ai nổi bật lên.

Lúc này còn có người nhất định muốn con phải cho hắn đôi đũa đặc biệt, không phải là đang không nể mặt con sao?

Tốt nhất là đá ra ngoài.” Đông Phương Lê Âm giảng giải:

“Lại nói, danh nhân dù sắp xếp thế nào cũng là danh nhân, không chế không được.”

Lục Thủy: “...”

Những cái này hẳn không cần để ý, Chân Võ sẽ sắp xếp.

Có điều Thạch Minh quả thật cần chú tâm sắp xếp một chút.

Người này không giống với những người khác.

Thiên tài gì đó, trước mặt hắn đều phải ăn thiệt thòi.

Đông Phương Tra Tra cũng không tránh nổi.

Những mặt khác hẳn là không có cái gì.

Cầu Tử và Đau Răng Tiên Nhân vốn đã ở thị trấn.

Hắn là sẽ không tới đi?

A Mãn.

Có chút phiền phức, hắn hình như cũng không có người quen biết.

“Những cái này con nói với Chân Võ Chân Linh một chút, hai người họ hẳn là có thể sắp xếp tốt.

Có gì cần sắp xếp đặc biệt, nói cho bọn hắn, bọn hắn cũng có thể làm.

Bây giờ ta sẽ nói cho con quá trình.” Đông Phương Lê Âm bắt đầu nói về phần quan trọng nhất trong ngày:

“Hôn lễ sẽ cử hành ở quảng trường chính.

Nơi đó có một cầu thang rộng rãi.

Cách cầu thang một đoạn có một không gian thoáng, xung quanh sẽ sắp xếp khách mời.

Ở giữa chính là chỗ con đi.

Chỗ đó sẽ được phủ kín thảm đỏ, kéo dài tới chỗ cao nhất của cầu thang.

Con sẽ đi dọc theo thảm đỏ này.

Mà chỗ đất trống ở giữa chính là vị trí con đón Mộ Tuyết.

Cổng không gian sẽ được mở ra ở đó.

Bây giờ có hai lựa chọn.”

“Hai lựa chọn gì?” Lục Thủy tò mò hỏi.

Ở kiếp trước hắn không có lựa chọn, chỉ đứng trước cửa không gian chờ Mộ Tuyết.

Đông Phương Lê Âm duỗi ra một ngón tay, nói:

“Một, ở tại chỗ chờ đợi, đến giờ Mộ gia sẽ tự đưa Tiểu Tuyết Nhi tới cổng không gian.

Tiểu Tuyết Nhi sẽ tự mình đi vào trong cổng không gian, đi tới trước mặt con.”

“Cái thứ hai thì sao?” Lục Thủy hỏi.

Ở kiếp trước chính là cái này.

Khi đó, Mộ Tuyết đẹp tới không cách nào nói rõ.

“Cái thứ hai thì phức tạp hơn.” Đông Phương Lê Âm duỗi ra ngón tay thứ hai, nói tiếp:

“Thứ hai chính là con phải đi qua cổng không gian, đi vào Mộ gia, đưa Tiểu Tuyết Nhi tới Lục gia.

Trà Trà ở Mộ gia, chỉ sợ nó sẽ làm khó con.”

“Có thể đánh không?” Lục Thủy nhìn mẹ ruột của mình, chân thành nói:

“Đến lúc đó, con có thể giẫm Đông Phương Trà Trà trên mặt đất được không?”

Cốc!

Đông Phương Lê Âm gõ trán Lục Thủy, nói:

“Trà Trà nói thế nào cũng là biểu muội của con.”

“Vậy có thể đánh Lục Lai Sự không?” Lục Thủy lại hỏi.

Đông Phương Lê Âm nhìn Lục Thủy thật sâu một cái, sau đó lấy điện thoại ra bấm:

“Tộc trưởng đại nhân, có chuyện lớn rồi, con trai ăn dấm muốn đánh em gái của nó.”

Lục Thủy: “...”

Con cũng chỉ hỏi chút thôi, có cần thiết vậy không?

...

Hôn lễ, Lục Thủy đưa ra lựa chọn rất đơn giản.

Đó chính là đi đón Mộ Tuyết.

Kiếp trước không có đi, kiếp này đương nhiên cần tới.

Thật ra cũng không có gì, chỉ là đi vào đưa Mộ Tuyết ra.

Lại nói tới, có nên dẫn theo người không?

Một người đi cảm giác không thích hợp lắm.

“Mẹ, đi đón Mộ Tuyết có cần mang người theo không?”

Hay là con đi một mình?” Lục Thủy tò mò hỏi.

“Vậy phải xem người con mời là ai, có phù hợp hay không.

Tóm lại là tuổi tác không thể quá lớn.” Đông Phương Lê Âm nói.

“Vậy đến lúc đó lại xem sau.” Lục Thủy nghĩ nghĩ, cảm thấy đến lúc đó có lẽ sẽ xuất hiện biến hóa khác.

Vậy không nên nóng nảy đưa ra quyết định.

Chương 1330: Cha, người nghe ta đi, mẹ không quá thân với người đâu (1)

Cha, người nghe ta đi, mẹ không quá thân với người đâu
(1)

“Nhớ chưa?”

Đông Phương Lê Âm hỏi Lục Thủy.

Từ giữa trưa cho tới tận buổi chiều, Lục thủy đã rót cho mẹ biết bao nhiêu là tách trà, thị nữ cũng đã đổi mấy bình trà rồi.

“Nhớ rồi.”

Lục Thủy gật đầu.

“Vậy thì mẹ sẽ nói thêm một chút nữa, để người biết sau khi cưới Tiểu Tuyết Nhi về thì phải đối đãi với nàng như thế nào.

Không thể để cho Tiểu Tuyết Nhi cảm thấy người cưới được nàng rồi, cho nên coi khinh nàng.”

Đông Phương Lê Âm nhấp một ngụm trà xong lại tính nói tiếp.

Lục Thủy:

“...”

“Mẹ, hay là để sau này rồi nói tiếp ha?”

Trời tối rồi.

“Nếu như người cảm thấy ngồi nghe khó chịu thì có thể quỳ mà nghe.”

Đông Phương Lê Âm nói.

Lục Thủy không phản đối.

Yên lặng lắng nghe.

Ở kiếp trước, hắn cũng đã nghe qua những lời này rồi.

Thật sự không cần phải bận tâm tới việc phải đối đãi với Mộ Tuyết như thế nào, dù sao thì cũng đâu phải chỉ có một mình hấn trùng sinh.

Cả hai người đều trùng sinh, cho nên không cần phải bận tâm đến những thứ này.

Cứ như bình thường là được.

Răng Thần yêu hấn, cho nên Răng Thần chắc chắn cũng hiểu rõ sự yêu thích của hấn dành cho nàng.

Nếu như không rõ, thì hấn có thể nói cho Răng Thần nghe.

Mộ tiểu thư biết cái gì cơ chứ?

Nữ nhân cổ hủ.

Lục Thủy nhìn mẹ mình uống nước, có phải mẹ thích uống nước hơn lúc trước hay không?

Là do Lục Lai Sự có quá nhiều nước hả?

“Mẹ, các người định đặt tên gì cho Lục Lai Sự?”

Lục Thủy nhân lúc mẹ dừng lại, tò mò hỏi một câu.

“Lục Miểu Miểu, nghe hay không?”

Đông Phương Lê Âm nói.

“Thật hả, Lục Thần Hoa Lộ Thủy?”

Lục Thủy cảm thấy cực kỳ khó tin.

Trước đó hấn còn nghĩ là cứu cứu nói giỡn, không ngờ rằng bọn họ thật sự muốn đặt cái tên này.

“Người tên là Lục Thủy, em gái của người là Lục Miểu Miểu, nghe qua liền biết nàng sẽ ưu tú hơn người gấp sáu lần.”

Đông Phương Lê Âm giải thích.

“Mẹ, ngài không sợ nàng sẽ khiến người đầu đầu gấp sáu lần ta hay sao?”

Lục Thủy tò mò hỏi.

Bụp!

Đông Phương Lê Âm gõ vào đầu Lục Thủy nói:

“Người cũng biết bản thân khiến cho cha mẹ phải đau đầu à?”

Lục Thủy cảm thấy đây là lỗi của mình, vẫn luôn khiến cho cha mẹ phải đau đầu, khó xử.

Sau này sẽ tốt hơn.

“Nhưng mà, nàng là con gái, có khiến cho người ta đau đầu đi nữa, thì cũng không giống con trai.”

Đông Phương Lê Âm vừa cười vừa nói.

Lục Thủy:

“...”

Bỏ đi, hẳn hết ý định sửa lại rồi.

Để mẹ tiếp tục đau đầu đi.

“Ai nha.”

Đông Phương Lê Âm đột nhiên nhớ ra gì đó, sau đó nàng nói với Lục Thủy:

“Con trai, mẹ cũng coi như là nói hết lời với người rồi, hiện tại người có thể đi về.”

Lục Thủy:

“???”

Tại sao hẳn có thể đi về rồi?

Sau đó, hẳn thấy cha mình quay về.

Lục Thủy:

“...”

Thì ra là do mẹ phải bồi Lục đại tộc trưởng của nàng.

Ha ha.

Lúc nhỏ rõ ràng không phải như thế.

“Lão cha, ta cảm thấy chúng ta có lẽ nên có một buổi tâm sự thật là nghiêm túc.”

Lục Thủy thấy Lục Cổ quay về, nói:

“Ví dụ như chuyện về mẹ và ta, người có lẽ nên thân thiết với ta hơn một chút.”

“Có ý gì?”

Lục Cổ nhìn Lục Thủy rồi chau mày nói.

“Người nhìn xem, chúng ta chảy chung một dòng máu, là cha con.

Mà mẹ thì sao?

Các người không có chút quan hệ máu mủ nào cả.

Vợ chồng sao có thể thân như cha con được.

Đúng không lão cha.”

Lục Thủy cảm thấy hấn nên nói rõ ràng một chút với lão cha.

Lục Cổ nhìn sâu vào mắt Lục Thủy.

Sau đó.

Trên bức tường ở ngoài viện tử.

Lục Thủy bị vây ở trong một cái vòng, trong tay cầm một tách trà.

Tu vi bị phong ấn lại, cứ đứng như vậy.

Lục Thủy:

“...”

Hấn chỉ đùa một chút thôi mà, lão cha và mẹ không có chút tế bào hài hước nào cả.

Sau đó, Lục Thủy lấy điện thoại ra gửi một tin nhắn cho Mộ Tuyết.

“Mộ tiểu thư, lúc nãy ta nói với cha rằng, hấn và mẹ ta không có quan hệ máu mủ, không thân như ta với cha.

Người đoán thử xem hấn có phản ứng như thế nào?”

Hấn đợi một lúc sau, nhận được một bức ảnh do Mộ Tuyết gửi tới.

Là hình Mộ Tuyết đang nấu ăn.

“Chị dâu đang làm bữa tối, ta cảm thấy Lục Thủy biểu đệ chắc chắn sẽ bị phạt, đạo lý đơn giản như vậy, ai cũng hiểu cả.

Tại sao phải nói ra chứ?

Mẹ ta hay nói rằng đây là thường thức, không được nói ra, nếu không sẽ rất dễ bị phạt.

Cho nên, Lục Thủy biểu đệ chắc chắn sẽ bị phạt.”

Lục Thủy nhìn những dòng này xong liền ngây ngẩn cả người.

Phương Đông Tra Tra đoán đúng rồi.

Sau đó, hắn lại gửi đi một tin nhắn.

“Chụp tất cả các góc đi, để ta xem thử xem quần áo của chị dâu người có bị nhăn hay không.”

Sau đó, Đông Phương Tra Tra thực sự chụp hai tấm hình rồi gửi qua.

Một tấm là Mộ Tuyết đang cầm thìa quay mặt về phía ống kính, còn nháy mắt.

Một bức khác là chụp góc nghiêng của Mộ Tuyết khi nàng đang ném thử canh.

Tóm lại là Mộ Tuyết quá đẹp.

Sau đó, Lục Thủy lại tiếp tục nhận được tấm ảnh thứ ba, Đông Phương Tra Tra quay màn hình về phía con mắt màu vàng kim của mình rồi chụp.

Lục Thủy vốn dĩ đang rất vui vẻ, sau khi thấy tấm ảnh này liền trầm mặt.

Xấu.

Hắn vốn dĩ còn muốn khen Răng Thần một chút.

...

Mấy ngày nữa là tới ngày thành hôn rồi, Lục Thủy hoàn toàn không ngờ rằng mình an toàn thoát khỏi tay Tam trưởng lão, nhưng cuối cùng lại thua trong tay cha mẹ.

Ngày kế tiếp.

Còn bốn ngày nữa là tới hôn lễ.

Mặt trời lên cao.

Lục Thủy cảm giác xung quanh thổi tới những cơn gió lạnh, gió làm lay động tóc hấn.

Lay động trang sách của hấn.

Lúc này, Kỳ Khê đi tới, trong tay bung một cái đĩa, đặt nó xuống trước mặt Lục Thủy:

“Thiếu gia, phu nhân nói rằng hôm nay có lẽ sẽ có khách tới, nàng bảo thiếu gia đi tới tiểu trấn xem thử.

Lỡ đâu gặp phải người cần phải tiếp đãi thì sao.

Đến lúc đó, đừng làm ra hành động thất lễ.”

Lục Thủy đặt ly nước xuống cái mâm của Kỳ Khê, sau đó cất bước đi ra ngoài, nói:

“Nói với mẹ ta rằng, ta biết rồi.”

“Vâng.”

Kỳ Khê lui về.

Nàng đi tìm Tộc trưởng phu nhân.

Mặc dù nàng cảm giác thiếu gia có hơi khác, nhưng mà khi đối mặt với Tộc trưởng phu nhân thì vẫn rất bình thường.

...

Đi tới xe lửa của Lục gia.

Trên toa tàu.

Có mấy người mặc đồ khá là quái đi.

Người cầm đầu là một ông lão, phía sau hấn là chín người nam tử mặc áo giáo.

Những người này đang cẩn thận quan sát xung quanh, hay có thể nói là trông có chút luống cuống.

Có cảm giác bối rối kỳ lạ với thế giới này.

Mười người này chính là mười người của Lam Dạ Quốc được đến tham dự hôn lễ của Lục gia.

Ai nấy đều vô cùng kích động, còn có chút lo lắng.

Đầu tiên, bọn họ không biết Lục gia ở đâu, có hơi lạ lẫm với thế giới này.

Nhưng mà bọn họ sao có thể để cho Vương phải phân tâm vì chuyện nhỏ này cơ chứ?

Cho nên, bọn họ đi tìm mấy ngày, cuối cùng hôm nay bọn họ cũng tìm được xe lửa của Lục gia.

Nhưng mà, có cảm giác vô cùng khó chịu.

Ngồi thì khiến cho bọn họ có chút bất an, cho nên tất cả mười người đều đứng.

Điều này không khỏi thu hút khá nhiều người, nhưng mà cũng không ai dám nói gì cả.

Bởi vì, tu vi của mười người bọn họ đều không hề kém một chút nào cả.

Ừm, mặc dù có binh sĩ kém nhất, nhưng mà sức lực tổng hợp của bọn họ rất mạnh.

“A Nguru, không cần phải khẩn trương.”

Một vị tướng quân nói với người binh lính trẻ tuổi.

“Tướng quân, ta không khẩn trương.”

A Nguru một tay nắm lấy chỗ ngồi nói.

“Rất tốt, tâm thái ổn định.”

Tướng quân hít sâu một hơi, tiếp tục nói.

“Khẩn trương cũng là chuyện bình thường.”

Những người như bọn họ đương nhiên là chưa từng thấy xe lửa, không hiểu biết về bộ dạng của thế giới bên ngoài.

Cho nên, bọn họ đang nỗ lực tiếp nhận.

“Các vị tiền bối có thể ngồi, vẫn còn một lúc nữa mới tới nữa.”

Tiên Sơn Ca Từ nói.

Lam Dạ Quốc đi lên xe lửa bằng cách nào?

Mua vé như thế nào?

Đương nhiên là bắt lấy hai người dẫn đường trên đường đi rồi.

Lúc này, Ca Từ và sư muội của hắn Thiều Thanh Tiên Tử đang định đi ra ngoài, thì trực tiếp bị bắt cóc, không thể không giúp đỡ.

Trên thực tế, bọn họ cũng muốn đi tới Lục gia, đi chung với Đại Bạch và Tiểu Bạch, cùng nhau tham dự hôn lễ của Lục gia.

Nhưng mà, bọn họ bị lạc mất Đại Bạch và Tiểu Bạch.

Có điều, Đại Bạch và Tiểu Bạch chắc chắn có thể tìm được bọn họ, cho nên cũng không thành vấn đề gì cả.

Vấn đề duy nhất chính là làm sao sống sót được dưới tay những vị tiên bối này.

Cô Ảnh lão nhân.

Hắn biết người dẫn đầu là Cô Ảnh lão nhân.

Hắn cũng rất rõ sự đáng sợ của người này.

Có điều, hắn không thể nào hiểu được, tại sao đối phương cũng tham dự hôn lễ của Lục gia.

Hỏi bọn họ, thì bọn họ nói rằng Vương mời.

Wương...là đang nói tới Lưu Hỏa.

Chẳng lẽ Lưu Hỏa đang ở Lục gia sao?

Cũng không phải là không có khả năng.

“Chúng ta thích đứng.”

Một vị tướng quân nào đó nói.

Ca Từ và Thiều Thanh nghe xong thì không dám nói gì nữa.

Chương 1331: Cha, người nghe ta đi, mẹ không quá thân với người đâu (2)

Cha, người nghe ta đi, mẹ không quá thân với người đâu (2)

Giữa trưa.

Bọn họ đi tới Thu Vân Trấn.

Ngay khi rời khỏi xe lửa, đặt chân xuống được mặt đất, mấy người Lam Dạ Quốc đều thở phào nhẹ nhõm.

Bình tĩnh hơn rất nhiều.

“Lục gia ở ngay phía trước, cụ thể là đi như thế nào thì chúng ta cần phải đi hỏi thăm một chút.”

Thiều Thanh Tiên Tử nói.

Nhóm người Cô Ảnh lão nhân gạt đầu, không làm khó hai người này.

Bọn họ tới để tham dự hôn lễ của Vương, cho nên chắc chắn sẽ không gây ra chuyện gì ở giữa đường.

Đây là điềm xấu.

Sẽ đắc tội Vương, vì vậy bọn họ rất dễ nói chuyện.

Nhất ở trong giai đoạn này.

Sau khi đánh chết đánh sống ở Lam Dạ Quốc, thì cuối cùng quyết định ra được mấy người bọn họ.

Trước đó cứ nghĩ là chỉ có chín người, bây giờ có tới tận mười người, không biết có quá nhiều hay không.

Nhưng mà, bọn họ cũng đều đã tới đây hết rồi, hy vọng sẽ không mang tới phiền phức cho Vương.

“Gâu!”

Bọn họ đột nhiên nghe thấy tiếng chó sủa.

Rất nhanh sau đó, bọn họ thấy một chú chó rất lớn xuất hiện ở phía trước, tiếng sủa kia phát ra từ chú chó nhỏ màu đen đang ngồi trên lưng nó.

“Anh Linh?”

Ai mời các người tới đây?”

Gương mặt của Cầu Tử tràn đầy sự hung dữ nói.

Anh Linh cũng dám tham dự hôn lễ của Cầu gia?

Lúc này, khí tức của Cầu Tử bắt đầu truyền ra.

Người dẫn đường trước đó của bọn họ - mấy người Ca Từ sợ hết hồn, khí tức này khiến cho bọn họ không thể nào di chuyển được.

Mấy người Cô Ảnh lão nhân cũng bị chấn kinh, nhưng mà bọn họ vẫn lấy thiệp mời ra:

“Vương phát thiệp mời cho chúng ta.”

Sau đó, Cầu Tử nhìn sang Nha Đông tiên nhân.

Cầu Tử khinh thường việc nhìn mấy dòng chữ kia.

Nha Đông tiên nhân đi tới trước mặt Cô Ảnh lão nhân, hần nhìn xuống thiệp mời. Sau đó, hần trả thiệp mời lại.

“Đắc tội rồi, tiểu huynh đệ này vì hộ chủ cho nên mới như thế thôi.”

Nha Đông tiên nhân lập tức xin lỗi.

“Không có gì.”

Cô Ảnh lão nhân lập tức lắc đầu, đây chính là Thần Thú Khuyển của Vương sao?

Mạnh quá.

Hần suy tư một chút rồi hỏi:

“Cần chúng ta giúp một tay không?”

Có thể tuân tra giúp Vương là vinh hạnh của bọn họ.

“Việc này thì người phải hỏi Lục Thủy tiểu huynh đệ, chúng ta không dám làm chủ.”

Nha Đông tiên nhân nói.

Bọn họ vẫn luôn đợi ở đây, quen bắt trộm rồi.

Lục gia cũng không để ý tới việc này.

“Cầu Tử, người dẫn bọn họ đi đi.

Nếu mà chậm trễ, bổn đại gia sẽ không bỏ qua cho người.”

Cầu Tử nhảy xuống mặt đất rồi quay đầu lại nói với Cầu Ngạo Thiên.

Sau đó nó “Gâu” một tiếng với mấy người Cô Ảnh lão nhân để bày tỏ sự xin lỗi.

Đây là hôn lễ của Cầu gia, nó phải thật lịch sự.

Phải làm một con khuyển có giáo dưỡng.

Cầu Ngạo Thiên nào dám nói không, lập tức nói với mấy người Cô Ảnh lão nhân rằng:

“Đi theo ta.”

Lời nói vô cùng khách khí.

Cô Ảnh lão nhân nói cảm ơn, sau đó bọn họ đi theo Cầu Ngạo Thiên.

Hy vọng bọn họ không tới quá sớm, mang thêm sự phiền phức.

...

Ma Tu Cát An đang kiểm tra xung quanh, xem thử xem có nhân vật nào mà mình không chọc nổi hay không.

Sau đó, hắn thấy nhóm người của Cô Ảnh lão nhân.

Hắn lập tức kinh sợ.

“Cô Ảnh lão nhân?

Hắn có thể rời khỏi Không Minh Hải Vực ư?

Nhìn bộ dạng này, hắn được mời đến?”

“Vậy mà có thể mời được Cô Ảnh lão nhân...”

Nhưng mà suy nghĩ lại một chút, thì hẳn cảm thấy đây cũng là chuyện bình thường.

“Không biết lúc sau sẽ có người như nào tới nữa.”

Ma Tu Cát An cảm giác mình phải khiêm tốn một chút.

Ngay cả chú chó ở bên đường cũng không thể chọc.

Đúng vậy, trước đó không lâu, có một chú chó nhìn hẳn, nhìn tới mức khiến hẳn sợ hãi.

Hắn còn phát hiện ra một người bán thuốc rất kỳ quái, nhìn không mạnh, nhưng mà lại mang cho hẳn cảm giác rằng, khi đứng trước mặt đối phương, hẳn chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Còn có người trung niên đi chung với chú chó kia nữa, tu vi chỉ có tứ giai, nhưng không hiểu tại sao lại khiến cho người ta phải hoảng sợ.

“Phải nhớ kỹ những người này, dù cho bề ngoài có xấu xí đi nữa, cũng không thể chọc vào.”

“Su phụ cũng như thế, làm một người bán pháp bảo bình thường.”

Hắn cảm thấy chỉ cần chuẩn bị cho tốt một chút, thì chắc chắn có thể kiếm được kha khá.

...

Đại diện của Lục gia.

“Tam trưởng lão, đã xảy ra một chút chuyện.”

Khô Thụ lão nhân đi tới đại diện nói.

“Chuyện gì?”

Tam trưởng lão chau mày lại.

Hắn không phát giác ra khí tức gì cả, cho nên không phải là kẻ địch.

“Cô Ảnh lão nhân dẫn theo một vài Anh Linh tới.”

Khô Thụ lão nhân nói.

“Cô Ảnh lão nhân?”

Tam trưởng lão không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn.

Hắn có thể rời khỏi Không Minh Hải Vực ư?

Trước kia thì đây là chuyện không thể nào.

Hắn có biết một chút về chuyện này.

“Mục đích?”

Tam trưởng lão lại hỏi.

“Tôi tham dự hôn lễ của thiếu gia, thiệp mời mà hắn cầm là do thiếu gia phát.”

Khô Thụ lão nhân lập tức nói.

Tam trưởng lão chau mày.

Có tiền đồ, người như thế này cũng có thể mời được.

“Tiếp đãi như bình thường, nói với bọn họ rằng cần gì thì cứ nói.”

Tam trưởng lão nói thẳng.

Những người tiếp đãi cũng không phải là không có cường giả.

Cho nên sẽ không mất cấp bậc lễ nghĩa.

“Bọn họ có một yêu cầu hơi quá đáng.”

Khô Thụ lão nhân cúi đầu nói.

“Là cái gì?”

Tam trưởng lão có chút hiếu kỳ hỏi.

“Bọn họ nói rằng, có cần người tuần tra xung quanh đây hay không?”

Có đủ nhân thủ hay không?

Nếu như không chê, thì bọn họ có thể giúp một tay.”

Khô Thụ lão nhân suy tử một chút rồi lại bổ sung thêm một câu:

“Giọng nói của bọn họ vô cùng thành khẩn, dường như cực kỳ muốn phụ giúp một chút gì đó.”

“Bọn họ gọi Lục Thủy là gì?”

Tam trưởng lão lại hỏi.

Khô Thụ lão nhân chau mày nói:

“Bình thường thì gọi là Lục thiếu gia, nhưng mà hình như ban đầu có người gọi sai... gọi Vương.”

Khô Thụ lão nhân biết rất nhiều, nhưng mà những điều mà hắn nói đều là những lời mà lúc này mới nghe được.

Không hề nói thêm một chút nào cả.

“Tùy bọn họ, người an bài đi.”

Tam trưởng lão nói thẳng.

“Vâng.”

Khô Thụ lão nhân lui ra ngoài.

Tam trưởng lão không hỏi thêm nữa.

Theo lý thuyết mà nói, thì Tam trưởng lão có lẽ đã biết rồi.

Tam trưởng lão chờ tới khi Khô thụ lão nhân đi ra ngoài rồi mới nhíu mày nói:

“Rất có tiền đồ đúng không?”

Không biết còn mời được người nào tới nữa.”

...

Thu Vân Trấn.

Lục Thủy dự định đi tới Hoa Vũ Tuyết Quý, sau đó chụp lại rồi gửi nó qua cho Mộ Tuyết.

Hỏi nàng có muốn ăn hay không.

Nhắc tới Hoa Vũ Tuyết Quý, Lục Thủy cuối cùng cũng nhớ ra được người bị mình lãng quên, Thạch Đầu Nhân...

Lục Thủy nghĩ tới đây liền lấy thiệp mời ra, viết tên Thạch Đầu Nhân lên trên đó.

Đi tới đó rồi sẽ đưa cho hắn.

Có điều, hấn vừa đi được vài bước, thì Chân Võ và Chân Linh đột nhiên xuất hiện.

“Thiếu gia, người Lam Dạ Quốc đã tới rồi.”

Chân Võ lập tức nói.

Lục Thủy không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn, bọn họ tới sớm như thế để làm gì?

“Xảy ra chuyện gì à?”

Lục Thủy tò mò hỏi.

Bọn họ không gây ra chuyện gì mới đúng chứ.

Người dễ dàng gây ra chuyện nhất phải là Thạch Minh và Ma Tu Huyết Trần.

“Hình như bọn họ tham gia vào hàng ngũ hộ vệ rồi, nhưng mà trước khi tham gia vào trong đó, bọn họ muốn gặp thiếu gia.”

Chân Võ nói.

Lục Thủy:

“...”

Những người này rảnh rỗi thật.

“Để ta bảo bọn họ đi qua đây.”

Lục Thủy nói.

Lúc này, hấn dẫn động Anh Linh Điện.

Chỉ trong chớp mắt, nhóm người Cô Ảnh lão nhân đã xuất hiện trước mặt Lục thủy.

“Vương!”

Bọn họ quỳ một chân xuống.

Chương 1332: Cha, người nghe ta đi, mẹ không quá thân với người đâu (3)

Cha, người nghe ta đi, mẹ không quá thân với người đâu (3)

“Đứng lên đi.

Các người có việc gì vậy?”

Lục Thủy hỏi.

Nhưng mà, việc bọn họ làm cũng không liên quan gì tới hấn cả.

Điều quan trọng khi tham dự hôn lễ là vui vẻ.

Nếu như bọn họ cảm thấy việc làm hộ vệ là niềm vui, thì cứ để cho bọn họ làm đi.

Dù sao thì cũng còn tới tận bốn ngày nữa lận, còn rất nhiều thời gian rảnh rỗi.

“Cái này...”

Cô Ảnh lão nhân lấy một cái hộp khá là tinh xảo ra rồi nói:

“Cái này được toàn dân Lam Dạ Quốc chúng ta bện ra.

Dùng toàn bộ Lam Dạ Thảo của cả nước để làm ra nó.

Hy vọng Vương có thể nhận lấy.”

Hấn phải tự tay mình giao vật này cho Vương.

Không biết Vương có thích hay không, hôn lễ diễn ra quá sớm, cho nên bọn họ cũng phải gấp rút làm nó ra trước thời hạn.

Lục Thủy nhận lấy cái hộp, nói:

“Có thể mở ra được không?”

“Xin Vương cứ tự nhiên.”

Cô Ảnh lão nhân nói.

Bọn họ đương nhiên là muốn biết Vương có thích hay không rồi.

Sau khi nhận được sự đồng ý, Lục Thủy mới từ từ mở chiếc hộp ra.

Sau đó, hắn nhìn thấy hai cái vòng tay có hình dạng giống như được dùng dây thừng để bện nên.

Kiểu dáng tương đối đơn giản, được bện từ dây thừng màu xanh và đỏ.

Trông như lam thiên lạc vậy.

Bên trong sự bình thường lại lộ ra sự phi thường.

Nhưng nhìn như thế nào thì cũng thấy nó giống sợi dây màu đỏ bình thường.

Một lớn một nhỏ, một cái dành cho nam, một cái dành cho nữ.

Là một đôi.

“Đây chỉ là một món đồ đơn sơ, hy vọng sẽ không làm cho Vương khó xử.”

Cô Ảnh lão nhân thấp thỏm nói.

Đây là món đồ tốt nhất mà bọn họ có thể tặng.

Nhưng mà, nó đúng thật là rất bình thường.

Lam Dạ Quốc vừa mới bắt đầu khôi phục mà thôi, cho nên nó không có gì cả.

“Rất thích.”

Lục Thủy nói, hắn nhìn nhóm người Cô Ảnh lão nhân rồi nói:

“Có lẽ trong suốt quá trình diễn ra hôn lễ sẽ không có thứ nào tốt hơn được nó cả.

Ta nhận.”

Cô Ảnh lão nhân nhìn Lục Thủy, cuối cùng thành tâm hành lễ.

“Nghe nói các người muốn gia nhập vào đội hộ vệ?”

Lục Thủy hỏi.

“Chúng ta tới có hơi sớm...”

Cho nên muốn làm chút gì đó.”

Cô Ảnh lão nhân nói.

Lục Thủy nhìn bọn họ, nói:

“Đi thôi.”

Mấy người Cô Ảnh lão nhân đều thở phào nhẹ nhõm.

Món quà của bọn họ được Vương khen ngợi, phải nói chuyện này với người Lam Dạ Quốc.

Công sức suốt bao nhiêu ngày qua không hề uổng phí chút nào cả.

Sau khi bọn họ rời đi, Lục Thủy mới giao phó cho Chân Võ và Chân Linh:

“Lúc Thạch Minh tới, sẽ có sự an bài đặc biệt.

Nếu Ma Tu Huyết Trần tới, thì cứ kệ hắn, hắn muốn làm gì thì làm.

Cứ giả bộ như chẳng biết gì cả là được.”

Chân Võ và Chân Linh:

“...”

Ma Tu Chí Tôn không được chào đón tới mức đó ư?

Nhưng mà, đối phương đúng thực là rất tùy tâm sở dục, cũng chẳng biết đối phương sẽ làm cái gì nữa.

Có lẽ sẽ không gây nên sóng gió gì đâu, dù sao thì cũng có Đại trưởng lão ở đây cơ mà.

Sau đó, Lục Thủy một thân một mình đi tới Hoa Vũ Tuyết Quý.

Trên đường đi còn thuận tiện gửi hình của cái vòng đỏ qua cho Mộ Tuyết.

“Mộ tiểu thư, nó có đẹp hay không?”

“Lục thiếu gia lấy nó từ đâu vậy? Nhìn không giống với bình thường cho lắm.”

Mộ Tuyết trả lời.

“Đương nhiên rồi, đây là món quà mà Lam Dạ Quốc tặng ta đó.

Họ nói rằng, cái này được bện ra từ Lam Diệp Thảo, ta chạm vào một cái liền biết phải cần có rất nhiều người mới có thể hoàn thành được nó.

Gia công tinh tế tỉ mỉ, hiếm có khó tìm.

Quan trọng nhất là, đây không phải pháp bảo, một món đồ nhìn như bình thường lại không hề bình thường.”

“Lục thiếu gia, ta cho người mượn nắm tay của ta, người cho ta đeo nó một chút đi.”

Lục Thủy:

“...”

Lục Thủy vừa mới ngồi xuống liền thấy cánh tay của Mộ Tuyết.

Tại sao hình ảnh này lại có chút kinh dị vậy?

Lục Thủy có chút sững sờ, nhưng mà bàn tay của nàng đúng là đẹp thật.

Sau đó, hắn nghe thấy âm thanh của điện thoại di động.

Mộ Tuyết gửi tin nhắn tới:

“Nhanh lên Lục thiếu gia, ta còn phải dạy Nhã Lâm đọc sách nữa.”

Sau đó nàng gửi cho hắn một tấm hình chụp Nhã Lâm.

Cuối cùng Lục Thủy cũng lấy cái vòng nhỏ hơn ra đeo lên cho Mộ Tuyết.

Đeo xong thì Lục Thủy nhéo vào tay Mộ Tuyết một cái, Mộ Tuyết bị đau nên rút về.

“Ta đang nói cho Mộ tiểu thư biết về sự tốt đẹp của nó.”

Lục Thủy giải thích.

Hắn nghĩ rằng Răng Thần sẽ hiểu rõ.

Hắn vừa mới gửi nó đi thì liền thấy cổng không gian được mở ra, Mộ Tuyết lộ đầu ra, sau đó cắn vào miệng hắn một cái.

Mấy giây sau nàng mới lùi về.

Lục Thủy cảm giác miệng mình bị cắn rách luôn rồi.

“Ngoài miệng của Lục thiếu gia có dính hạt gạo, ta lau giúp người.”

Đây là lời giải thích của Mộ Tuyết.

Lục Thủy:

“...”

“Miệng của Mộ tiểu thư thật mềm.”

“Ý của Lục thiếu gia là người của ta không mềm ư?”

“Ta nói rằng, đầu của Mộ tiểu thư đúng là cứng thật.”

“...Lục thiếu gia chờ ta một chút, để ta ghi nhớ lại việc này đã.”

“...”

...

Trên đường đi tới Thu Vân Trấn, Nhạc Phong và Nhiếp Hạo đều hiếu kỳ nhìn Ân Thiên Bí Lệnh của mình.

“Nhiệm vụ được chỉ định cho chúng ta, đánh giết hung thú?”

“Tứ giai hoặc là ngũ giai?”

Nhiếp Hạo có hơi tò mò.

Nhiệm vụ đơn giản như thế mà cũng cần phải chỉ định nữa ư?

Với lại, hung thú này có thù với ai vậy?

Vậy mà lại bị hạ lệnh truy sát.

“Nhạc Phong, tại sao ngươi không nhận?”

Nhiếp Hạo có hơi tò mò, hẳn còn định nhận nó nữa.

“Đơn này sẽ thất bại.”

Nhạc Phong nói với Nhiếp Hạo.

Điều này không khỏi khiến cho Nhiếp Hạo cảm thấy tò mò:

“Hung thú đó rất mạnh sao?”

“Không phải.”

Nhạc Phong lắc đầu:

“Đơn này rất đơn giản, không cần phải chỉ định.

Hơn nữa, còn chỉ định ngay chúng ta.

Người còn nhớ lời mà mình từng nói không?

Nếu như cao tầng biết chúng ta lên ôm đùi Thiệu tông chủ ở sau lưng bọn họ, thì có gây khó dễ cho chúng tay hay không?”

Nhạc Phong chỉ vào nhiệm vụ rồi nói:

“Tới rồi.”

Sau khi nghe Nhạc Phong nói xong, Nhiếp Hạo trực tiếp bị dọa sợ, vội vàng thu tay lại.

Hắn cảm thấy có hơi khó tin.

“Vậy chúng ta không nhận nó ư? Chạy trốn hả?”

Nhiếp Hạo hỏi.

Sao mà bọn họ có thể chọc nỏ cao tầng cơ chứ?

Nhạc Phong trực tiếp nhận nhiệm vụ, nói:

“Nhận.

Cao tầng đã biết người đó là chúng ta rồi, tốn công gây khó dễ cho chúng ta tới như thế, việc này có nghĩa là chỉ muốn xả giận một chút mà thôi.

Để cho bọn họ xả giận một chút mà được.

Không xảy ra chuyện gì quá mức đâu.

Cao tăng không mạnh bằng Thiếu tông chủ, nhưng mà tuyệt đối không phải là loại người mà chúng ta có thể đối kháng được.

Cho nên, nhận thua đi.”

Gương mặt của Nhiếp Hạo tràn đầy sự tuyệt vọng, cuối cùng vẫn phải tiếp nhận nó.

“Chúng ta sẽ gặp phải chuyện gì?”

Nhiếp Hạo hỏi.

“Chỉ còn bốn ngày nữa là tới hôn lễ của Thiếu tông chủ, cho nên sẽ không bị trọng thương, chỉ bị thương ngoài da mà thôi.”

Nhạc Phong nói.

Nhiếp Hạo cảm giác trong khoảng thời gian này, hẳn lúc nào cũng phải thừa nhận sự chèn ép từ cường giả cả.

Trước kia là bị Thiếu tông chủ chèn ép, bây giờ lại đến lượt cao tăng chèn ép.

Cuộc sống thật khó khăn.

Rõ ràng đều sắp xong hết rồi, sắp được tham dự hôn lễ của Thiếu tông chủ rồi.

Vậy mà cuối cùng thì sao chứ?

Còn một cửa ải khó nhằn nữa.

“Không tránh được sao?”

“Không tránh được.

Chẳng bằng nhân dịp đại hôn của Thiếu tông chủ để giải quyết luôn cho xong chuyện này, đây là thời gian dễ dàng nhất.

Cao tăng rõ ràng chỉ muốn xả giận một chút mà thôi, nhịn xiu là được.”

“Không thể tránh được sao?”

“Nếu như dùng một yêu cầu, thì có thể tránh, người muốn dùng à?”

“Vẫn nên nhịn thì hơn.”

Một yêu cầu của Thiếu tông chủ đồng nghĩa với một ước nguyện.

Sử dụng nó cho loại chuyện nhỏ như này?

Điên.

Cho nên, chỉ có thể nhịn một chút mà thôi.

...

Ngày kế tiếp.

Còn ba ngày nữa là tới hôn lễ.

Ma Tu Huyết Trần dùng điện thoại của Sơ Vũ.

“Nghe nói người cũng tham dự hôn lễ của Lục thiếu gia?

Chúng ta đi chung đi.”

“Tiền bối, ta chỉ còn có 2600 mà thôi.”

“Không cần quan tâm tới chuyện đó, tiền lương của ta còn cao hơn cả người, tới đón ta.”

“...Vâng tiền bối.

Tiền bối, 3000 tệ kia.”

“Sau này, nếu có việc gì thì nói ta chống lưng cho người là được.”

Chương 1333: Có một vị Chân Thần Duy Nhất khác? (1)

Có một vị Chân Thần Duy Nhất khác? (1)

Mấy người Sơ Vũ lúc đầu đã đi về phía Lục gia, cuối cùng lại quay đầu đi về Nam Thành.

“Rốt cuộc là ai lẽ mà lẽ mề, ảnh hưởng tới chúng ta đi Lục gia?”

Cũng không biết quen ai, ngày nào bị hại chết cũng không biết.” Kiếm Lạc ở một bên nói.

Trên bả vai nàng có một con khỉ nhỏ ngồi.

Đã rất nhiều ngày không thấy, cho nên khỉ nhỏ đặc biệt bám Kiếm Lạc.

Thấy Kiếm Lạc nói chuyện, khỉ nhỏ cũng không thèm để ý, tiếp tục chăm chú ăn quả đào của nó.

Kiếm Khởi có chút tò mò nhìn Sơ Vũ.

“Vị kia cũng là tiền bối sao?”

Hắn đương nhiên sẽ không để ý mấy thứ em gái hắn nói.

Còn nữa, lời cũng là nhằm vào Sơ Vũ, không liên quan gì tới hắn.

Sơ Vũ sẽ để ý tới Kiếm Lạc sao?

Căn bản là không, hắn có chút bất đắc dĩ nói:

“Đây cũng là một vị đại tiền bối, không thể chọc vào.

Hắn không có tiền ta liền có thể cũng không có tiền, không, phải nói hắn không có tiền Kiếm Lạc liền có thể cho ta mượn tiền.”

Vị tiền bối kia không có tiền, chắc chắn sẽ đến tìm hắn vay tiền, hơn nữa lại luôn mượn loại kia.

Hắn không có tiền, việc ăn uống của hai người đành phải tiêu tiền của Kiếm Lạc, Kiếm Lạc thật vất vả mới tiết kiệm được mấy trăm tệ, sẽ lấy ra tiêu sao?

Chắc chắn sẽ không.

Nhưng không ăn không uống thì chắc chắn không ổn.

Sau đó, Kiếm Lạc sẽ phải cho hắn mượn tiền.

Tháng sau trả lại.

Cuối cùng, người thiệt thòi vẫn là hắn.

Bởi vì tiền của Kiếm Lạc hắn phải trả, mà tiền hắn cấp cho vị tiền bối kia, một phần cũng không trở lại.

Đòi tiền?

Hắn lại không thể đắc tội ai.

Nghĩ tới đây, Sơ Vũ cảm thấy hay là đi đắc tội một vị cường giả, sau đó đẩy vị tiền bối kia vào hoàn cảnh giống hắn, để vị tiền bối đi đòi nợ thay?

Ý kiến hay.

Chỉ là rất dễ mất mạng.

Kiếm Khởi nhìn Sơ Vũ một chút, lại nhìn Kiếm Lạc một chút, cảm giác hai người sinh hoạt ở thành thị không có tốt bằng ở tông môn.

Nhưng cũng không thấy em gái hắn phàn nàn gì.

Ngược lại từng nghe nàng phàn nàn về Sơ Vũ.

Mỗi ngày chỉ biết viết tiểu thuyết, đại khái như vậy.

Sau đó, Kiếm Khởi nhìn Nam Xuyên ở một bên, nói:

“Có ảnh hưởng tới Nam Xuyên sư đệ không?”

Đúng vậy, Nam Xuyên là bọn hắn gặp được lúc chờ xe lửa, sau đó quyết định cùng nhau đi.

Nam Xuyên nói hắn có một bằng hữu ở Lục gia, vừa vận cho hắn một tấm thiệp mời.

Toàn bộ Kiếm Nhất Phong, đại khái chỉ có hai người bọn họ có thiệp mời.

“Không ảnh hưởng, thời gian cũng còn nhiều.” Nam Xuyên cười đáp.

Hắn xác thực không lo lắng gì.

Vốn là muốn qua sớm một chút để dạo chơi, bây giờ đi chỗ khác dạo chơi cũng không có vấn đề gì.

Có điều, hắn cũng rất tò mò vị tiền bối mà mấy người Kiếm Lạc nói tới là dạng tiền bối nào.

“Không có việc gì, đến Nam Thành, ta mời các người một bữa.” Sơ Vũ mở miệng nói.

Nam Xuyên nhìn Sơ Vũ một chút, khẽ gật đầu.

Sau đó hắn liền an tĩnh ở một bên nhìn.

Phần lớn ánh mắt đều dừng trên người Kiếm Lạc và Sơ Vũ.

Kiếm Khởi không có cái gì cần để ý.

Kiếm Khởi cũng chỉ ở một bên giữa yên lặng, nhưng đột nhiên điện thoại di động của hắn lại kêu lên, nhìn xuống, hắn nói khẽ:

“Kinh Hải hỏi chúng ta có đi không, nếu như có thì muốn cùng nhau đi.”

Nói rồi liền nhìn mấy người Sơ Vũ, hỏi ý kiến của bọn hắn.

“Cùng đi đi, vừa vặn Thạch Minh cũng muốn đi cùng, nửa đường chúng ta lại đi tìm Thạch Minh.” Sơ Vũ nhẹ giọng cười nói:

“Ở cùng một chỗ với Thạch Minh chắc chắn rất kích thích, không biết xe lửa có thể bị lật hay không.”

“Khoa trương như vậy?” Nam Xuyên có chút tò mò nói.

“Nghe nói thể chất của hắn đặc biệt, miễn là tới gần hoặc tổn thương hắn, tất cả đều sẽ gặp xui xẻo.” Kiếm Khởi giải thích.

Bọn hắn không được chứng kiến, cho nên cũng muốn gặp qua một lần.

“Bản thân hắn thì sao? Có gặp xui xẻo không?” Nam Xuyên hỏi.

“Bình thường mà nói, trong hai người nhất định sẽ có một người xui xẻo.

Trừ khi có người dùng cách đặc biệt che đậy lại vận rủi, như vậy tất cả sẽ vô sự.” Kiếm Khởi nói.

Bọn hắn từng ở cùng một nhóm, từng làm việc chung.

Ít nhiều đều sẽ hiểu chút ít.

Đương nhiên, phần lớn thời gian hắn đều tu luyện, rất ít khi nhìn điện thoại.

“Quả thật có thể chứng kiến một chút.” Nam Xuyên cực kỳ hào hứng.

Loại người này nghe thế nào cũng thấy rất cao minh.

Một hồi sau.

Bọn họ đi tới Nam Thành.

Lúc này, mấy người Kinh Hải cũng tới Nam Thành.

“Ở phía trước.” Kiếm Khởi mở miệng nói.

Không bao lâu sau, mấy người Sơ Vũ liền nhìn thấy một đội ngũ bốn người ở phía trước.

Kinh Hải đi đầu, theo phía sau là Đạo Tông Vũ Niết, và Đạo Tông Kinh Hiện.

Phía sau cùng là một người đàn ông trung niên.

Tu vi nhìn cũng không phải rất cao.

Hai nhóm Kiếm Khởi và Kinh Hải hội hợp.

Nam Xuyên và người đàn ông trung niên của Đạo Tông đối mắt với nhau.

Chỉ là trong nháy mắt liền tránh đi.

Không nói thêm gì, cũng không làm nhiều gì.

Kiểm Lạc nhìn thoáng qua Đạo Tông Vũ Niết.

Lúc này, Đạo Tông Vũ Niết giống như một vị thiên chi kiêu nữ, khí chất siêu phàm, đứng ở đó tựa như được vạn vật phụ trợ.

Kiểm Lạc thì giống một thiếu nữ hiện đại bình thường.

Thanh thuần, mỹ mạo, nhưng không có loại khí chất kiêu nữ kia.

Có điều cũng có chút thanh cao.

“Mang theo sư đệ sư muội, ngoài ra còn có một vị tiên bối đồng môn.” Kinh Hải đi tới trước mặt Sơ Vũ và Kiếm Khởi, giới thiệu.

“Các người chờ ta một chút, ta hỏi vị tiên bối kia một chút xem hắn đang ở đâu.” Sơ Vũ nói rồi liền bấm vào số của ma tu Huyết Trần trên điện thoại.

“Tiền bối, chúng ta đang chờ ngài, ngài đang ở đâu?” Sơ Vũ hỏi.

“Lập tức đến đây, bị kẹt xe.” Phía bên kia nói, thi thoảng còn vang lên tiếng động cơ.

Sơ Vũ gọi điện thoại cũng nghe thấy tiếng động cơ từ xung quanh.

Hắn nhìn lên, đập vào mắt là một chiếc xe gắn máy phóng tới với tốc độ rất nhanh.

Tài xế đội mũ bảo hiểm, tư thế hiên ngang.

Soạt!

Xe gắn máy vung đuôi dừng trước mặt nhóm người Sơ Vũ, cả đám đều trợn mắt ngây người.

Chưa từng thấy qua việc này.

Lúc này, Sơ Vũ nhìn thấy vị tiên bối kia ngồi ở phía sau xe.

Tài xế ở phía trước thì bỏ mũ bảo hiểm xuống, là một cô gái xinh đẹp.

Nàng nhìn ma tu Huyết Trần, nói khẽ:

“A Trần, ta thật sự không thể đi sao?”

Ta không có ý gì khác, chỉ là muốn nói với người về công việc tiếp theo một chút.”

Ma tu Huyết Trần trả lại mũ bảo hiểm cho cô gái này, nói:

“Trần Tổng đi không phù hợp lắm, công việc thì khi nào trở về ta sẽ hoàn thành.”

“Không sao.” Trần Tổng lập tức lắc đầu:

“Chuyện công tác không nên gấp, A Trần chơi vui vẻ nhé.”

Sau đó, nàng nhìn thấy Kiếm Lạc và Đạo Tông Vũ Niết.

Ánh mắt hơi tối lại.

Hai người này quá đẹp, đẹp tới mức khiến cho người ta tự ti.

Có điều những nam nhân kia, từng người từng người lại càng đẹp trai hơn.

Nhất là vị phía trước nhất kia, đẹp trai như A Trần vậy.

A, thật muốn đi chơi cùng bọn hắn.

Rốt cuộc là chuyện gì có thể khiến cho những người khí chất siêu phàm như này tham gia?

Đúng, trong đầu nàng không có chút suy nghĩ không sạch sẽ nào, khí chất của những người này thật sự là tốt đến khó tin.

Nhất là cô gái bên cạnh kia, nói không dính chút bụi trần cũng không phải nói quá.

Loại nữ nhân như này nếu như có thể ngủ cùng với nàng một đêm... vậy, vậy nàng...

Xong rồi, nghĩ cái gì thế?

Người nàng thích chính là A Trần.

Chương 1334: Có một vị Chân Thần Duy Nhất khác? (2)

Có một vị Chân Thần Duy Nhất khác? (2)

Cả đám nhìn ma tu Huyết Trần tới, nhìn hấn nói chuyện với cô gái ngồi trên xe, nhất thời có chút kinh ngạc.

Cảm giác thật trần tục.

Rất nhanh ma tu Huyết Trần liền bị coi thường, đây dạng người gì vậy?

Có điều bọn hấn cũng không nói gì, dù sao thì mỗi người đều có cách sống riêng.

Có điều, dáng vẻ người này nhìn như cũng không có tu vi.

Sơ Vũ vẻ mặt khiếp sợ nhìn ma tu Huyết Trần, vô thức nói:

“Tiền bối được bao nuôi sao?”

Ma tu Huyết Trần nhìn Sơ Vũ, lạnh lùng nói:

“Ta khuyên ngươi đừng có nói lung tung, nếu như ta từ chức, ngươi nuôi không nổi ta đâu.”

Sau đó, ma tu Huyết Trần nhìn tới Nam Xuyên, nói:

“Người của Đạo Tông?”

“Vãn bối là đệ tử Kiếm Nhất Phong, Nam Xuyên, không phải là đệ tử Đạo Tông.” Nam Xuyên lập tức mở miệng giới thiệu.

Trong nháy mắt vừa rồi, hấn có một loại cảm giác bị nhìn thấu.

Hơn nữa, đối phương lại nói thẳng hấn là người của Đạo Tông.

Chỉ có một khả năng.

Đó chính là Đạo Tông thời Viễn Cổ.

Kiểm Nhất Phong là tách ra từ Đạo Tông thời Viễn Cổ, loại chuyện này chính bọn hắn cũng không biết.

Chỉ có vài tồn tại Viễn Cổ mới có thể biết.

Ví dụ như Cổ Phật của Phật Môn lúc trước, lại ví dụ như tông môn Đại Đạo Mê Cung.

Bên kia có cơ duyên của tiền bối Kiểm Nhất.

Mà Kiểm Nhất chính là người sáng lập Đạo Tông.

Cho nên, đối phương chính là tiền bối thời kỳ Viễn Cổ?

Thật khó tưởng tượng nổi, tùy tiện ra ngoài cũng có thể gặp phải loại tồn tại này, thời đại này có vẻ như có rất nhiều cường giả xuất hiện.

“Tiền bối.” Sơ Vũ chỉ chỉ người bên cạnh, nói:

“Bên kia mới là người của Đạo Tông.”

Ma tu Huyết Trần quay đầu nhìn sang mấy người Kinh Hải:

“Đạo Tông? Kiểm Nhất Phong?” Ma tu Huyết Trần cười cười, nói:

“Kiểm Nhất mà còn sống, có lẽ sẽ bị các ngươi làm cho tức chết.

Có điều...”

Ma tu Huyết Trần quay đầu nhìn Kiểm Khởi:

“Tất cả mọi người đều tính là bình thường, duy chỉ có ngươi là khác, ngươi có thể trở thành người giống như chúng ta.

Kiểm Nhất mà nhìn thấy ngươi, hẳn sẽ rất vui vẻ.”

Nghe được lời nói của ma tu Huyết Trần, bất kể là Nam Xuyên hay người đàn ông trung niên thuộc Đạo Tông kia, tất cả đều giật nảy mình.

Người này, có thể là cường giả thật sự.

Bọn hắn không nói gì, cũng không dám hỏi nhiều.

“Đi thôi, lên xe.” Ma tu Huyết Trần mở miệng nói.

“Tiền bôi, tiền vé...” Sơ Vũ cẩn thận nói.

Nghe thấy câu này, ma tu Huyết Trần liếc Sơ Vũ một cái, nói:

“Người không thuộc Đạo Tông, cũng không thuộc Kiếm Nhất Phong sao?”

Sơ Vũ gật đầu:

“Vãn bối thuộc Bách Hoa Cốc.”

“Ta ra sân liền có thể giúp người chân nhiếp Đại Đạo Thiên Thành của Đạo Tông và Kiếm Nhất, giúp người nở mày nở mặt.

Ta có thu tiền người sao?”

Sơ Vũ: “???”

Sau đó, hắn nhìn Nam Xuyên một chút, lại nhìn người đàn ông trung niên thuộc Đạo Tông kia một chút.

“...”

Đại Đạo Thiên Thành?

Kiếm Khởi và Kiếm Lạc cũng giật mình nhìn Nam Xuyên.

Người vẫn luôn bị bọn hắn gọi là sư đệ Nam Xuyên thật ra lại là Lão tổ?

Khó trách lại có thiệp mời.

Nam Xuyên nhún vai, nói:

“Kiếm Khởi sư huynh và Kiếm Lạc sư tỷ không cần quá để ý, đôi khi lời người khác nói đều là giả.”

“Lão tổ vẫn nên gọi thẳng tên chúng ta thì hơn.” Trán Kiếm Khởi rịn mồ hôi, nói.

Kiếm Lạc ở một bên cũng gật đầu.

Sơ Vũ: “....”

Cho nên hắn cũng không thể tìm Nam Xuyên đòi tiền vé sao?

Đạo Tông Vũ Niết và Kinh Hiện cũng giật mình, bọn hấn cũng không biết.

Nhưng nhìn bộ dáng bất đắc dĩ của Kinh Hải, hai người biết, lời này là thật.

Hơn nữa, Kinh Hải còn biết.

— —

Lục gia, ở sân nhỏ của Mộ Tuyết trước đó.

Hôm qua, từ lúc Hoa Vũ Tuyết Quý trở về, hấn liền trực tiếp tới nơi này.

Chủ yếu là sân nhỏ của hấn đang bố trí lại.

Cũng không biết sẽ bố trí thành cái dạng gì.

Đại khái là cả phòng đều đỏ.

Sau đó đổi đệm chăn mới, tóm lại là tất cả đều thay mới, thay thành màu đỏ.

Mẹ chính là thích như vậy.

Hấn cũng không có cách nào.

Lục Thủy ngồi trong sân nhỏ đọc sách, hôm qua hấn đã thuận tay phát thiệp mời cho Thạch Đầu Nhân.

Như vậy hấn là không còn bỏ sót ai nữa.

Nếu như có, là hấn không may.

Không thể nhớ được.

“Còn ba ngày cuối cùng, Lục Thiếu gia đã chuẩn bị tâm lý tốt chưa?”

Mộ Tuyết gửi một video tới, mở đầu đã hỏi như vậy.

Thông qua video, Lục Thủy thấy Mộ Tuyết cũng đang trang trí lại phòng của mình.

Một tay làm, một tay cầm điện thoại quay.

“Mộ Tiểu thư còn tự mình trang trí phòng sao?” Lục Thủy tò mò hỏi.

“Ta khác với Lục Thiếu gia, cái gì cũng không làm.” Mộ Tuyết vừa cười vừa nói.

“Mộ Tiểu thư có vẻ như rất vui vẻ.” Lục Thủy nói.

“Đương nhiên, gả cho Lục Thiếu gia còn không vui, vậy chuyện gì mới có thể khiến ta vui đây?” Mộ Tuyết nói với Lục Thủy qua màn hình:

“Lục Thiếu gia cưới được ta không vui sao?”

“Ta sống tương đối nội tâm, chỉ lặng lẽ vui vẻ trong lòng.” Lục Thủy mở miệng nói.

“Đúng rồi Lục Thiếu gia, ta muốn thương lượng với Lục Thiếu gia một chuyện.” Mộ Tuyết ngồi ngay ngắn xuống, nói:

“Lúc gả tới, ta muốn dẫn theo Đinh Lương.

Ừm, để nàng tiếp tục nuôi Băng Phượng là được.

Băng Phượng không có nàng không biết sẽ ra sao.”

Nghe thấy lời của Mộ Tuyết, Lục Thủy liền quay sang nhìn Băng Phượng trong sân nhỏ, nó núp trong một góc, không biết còn sống hay đã chết.

“Nhìn rất gầy, hẳn là còn sống.” Lục Thủy đáp.

Về phần có mang theo Đinh Lương hay không, Mộ Tuyết tự quyết định là được rồi.

Lại không ảnh hưởng gì tới hẳn.

Kể cả có mang Đinh Lương tới, Đinh Lương cũng không thể ở Lục gia lâu.

Qua mấy chục năm đại khái sẽ bị ném tới tiểu trấn Thu Vân.

Cuối cùng gả cho tên bán bánh bao.

Đừng nghĩ rằng gả cho kẻ bán bánh bao thì không tốt, bán bánh bao cũng có thể giàu có.

Thương nhân toàn trấn không có ai kinh doanh tốt bằng tiệm bánh bao nhà hẳn.

Hơn nữa, con cái của bọn họ còn nam nữ song toàn.

Nghĩ tới đây, Lục Thủy liền thở dài.

Bao giờ hần mới có con đây.

Hay là đêm nay đi qua cố gắng chút? Biết đâu lại có.

Nghĩ lại, thôi được rồi, đợi thêm hai ngày đi.

Mộ Tuyết sắp được đón về, khi đó cũng không phải trốn trốn tránh tránh.

Những người kia đại khái chỉ ước gì bọn họ ở trong phòng suốt nam không ra, đi ra tốt nhất là mang theo tin tốt có thai.

Mấy vị Trưởng lão cảm thấy đây mới là chuyện tốt lớn.

Những cái khác, bọn họ đều khinh thường ngoảnh đầu lại.

“Còn ba ngày nữa là có thể nhìn thấy Lục Thiếu gia rồi, Lục Thiếu gia còn trẻ đã bị hôn nhân trói buộc.” Mộ Tuyết nhẹ nhàng nói.

“Là lúc còn trẻ đã có được thứ đẹp nhất, đáng trân quý nhất.” Lục Thủy nói.

“Hóa ra ta chỉ là đồ vật thôi sao?”

“Vậy Mộ Tiểu thư cảm thấy mình là cái gì?”

“Lục Thiếu gia.” Mộ Tuyết vung vung nắm đấm, nói:

“Đại hôn sắp tới thì đừng tưởng rằng ta sẽ không dám đánh người.

Nói năng lịch sự.”

Vậy người đến đánh ta đi.

Lục Thủy nghĩ trong lòng.

“Lục Thiếu gia có phải đang muốn ta đi qua đánh người hay không? Đợi thêm ba ngày nữa, cùng ngày tổ chức đại hôn, sẽ là lúc Lục Thiếu gia phải khóc.” Nói rồi, Mộ Tuyết liền tắt video đi.

Lục Thủy: “...”

Mộ tuyết nhiều lắm cũng chỉ có một cuốn sổ có thể ghi nợ.

Nói đùa chứ, hấn bây giờ đã 7.3, rất nhanh tu vi sẽ lên 7.4, lại không trộm được à?

Đã đến lúc ánh sáng và nhiệt độ cùng tồn tại rồi.

Sau đó, Lục Thủy định đi đọc sách, rồi lại tới Tầng Kinh Các dạo chơi.

Hấn đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

Tầng thứ năm, nơi đặt Thiên Địa Trận Văn, có thể đi lục một vòng.

Kiếp trước hấn chưa từng lên đó lật đồ, khi đó ít hiểu biết.

Kiếp này, chuyện thời kỳ Viễn Cổ hấn đã biết được đại khái.

Một khi tìm được thứ có liên quan tới những người kia, hấn sẽ có thể có được đầu mối mới.

Chỉ là vừa mới mở sách ra, Mộ Tuyết lại gọi video tới.

“Lục Thiếu gia, ta lại quên một chuyện.” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, nói khẽ:

“Lục Thiếu gia tới qua có từng nghĩ muốn ta không?”

“Tối hôm qua ta ngủ ở chỗ Mộ Tiểu thư nghỉ ngơi, xung quanh đều là mùi hương của Mộ Tiểu thư.

Trong mơ cũng gặp phải Mộ Tiểu thư.

Ngủ rất yên ổn.” Lục Thủy nhẹ nhàng nói.

“Ta sẽ đợi Lục Thiếu gia tới đón.” Vừa nói vừa kết thúc video.

Triệu hoán không tốt sao? Lại cứ nhất định phải đón.

Lục Thủy mở Thiên Địa Trận Văn ra, tiếp tục xem.

Sau khi thành hôn, ở cùng Mộ Tuyết một thời gian xong, hấn sẽ đi làm sáng tỏ mọi việc.

Khi đó có lẽ có thể giải quyết xong mọi chuyện.

Chương 1334: Có một vị Chân Thần Duy Nhất khác? (2)

Có một vị Chân Thần Duy Nhất khác? (2)

Cả đám nhìn ma tu Huyết Trần tới, nhìn hấn nói chuyện với cô gái ngồi trên xe, nhất thời có chút kinh ngạc.

Cảm giác thật trần tục.

Rất nhanh ma tu Huyết Trần liền bị coi thường, đây dạng người gì vậy?

Có điều bọn hấn cũng không nói gì, dù sao thì mỗi người đều có cách sống riêng.

Có điều, dáng vẻ người này nhìn như cũng không có tu vi.

Sơ Vũ vẻ mặt khiếp sợ nhìn ma tu Huyết Trần, vô thức nói:

“Tiền bối được bao nuôi sao?”

Ma tu Huyết Trần nhìn Sơ Vũ, lạnh lùng nói:

“Ta khuyên ngươi đừng có nói lung tung, nếu như ta từ chức, ngươi nuôi không nổi ta đâu.”

Sau đó, ma tu Huyết Trần nhìn tới Nam Xuyên, nói:

“Người của Đạo Tông?”

“Vãn bối là đệ tử Kiếm Nhất Phong, Nam Xuyên, không phải là đệ tử Đạo Tông.” Nam Xuyên lập tức mở miệng giới thiệu.

Trong nháy mắt vừa rồi, hấn có một loại cảm giác bị nhìn thấu.

Hơn nữa, đối phương lại nói thẳng hấn là người của Đạo Tông.

Chỉ có một khả năng.

Đó chính là Đạo Tông thời Viễn Cổ.

Kiểm Nhất Phong là tách ra từ Đạo Tông thời Viễn Cổ, loại chuyện này chính bọn hắn cũng không biết.

Chỉ có vài tồn tại Viễn Cổ mới có thể biết.

Ví dụ như Cổ Phật của Phật Môn lúc trước, lại ví dụ như tông môn Đại Đạo Mê Cung.

Bên kia có cơ duyên của tiền bối Kiểm Nhất.

Mà Kiểm Nhất chính là người sáng lập Đạo Tông.

Cho nên, đối phương chính là tiền bối thời kỳ Viễn Cổ?

Thật khó tưởng tượng nổi, tùy tiện ra ngoài cũng có thể gặp phải loại tồn tại này, thời đại này có vẻ như có rất nhiều cường giả xuất hiện.

“Tiền bối.” Sơ Vũ chỉ chỉ người bên cạnh, nói:

“Bên kia mới là người của Đạo Tông.”

Ma tu Huyết Trần quay đầu nhìn sang mấy người Kinh Hải:

“Đạo Tông? Kiểm Nhất Phong?” Ma tu Huyết Trần cười cười, nói:

“Kiểm Nhất mà còn sống, có lẽ sẽ bị các ngươi làm cho tức chết.

Có điều...”

Ma tu Huyết Trần quay đầu nhìn Kiểm Khởi:

“Tất cả mọi người đều tính là bình thường, duy chỉ có ngươi là khác, ngươi có thể trở thành người giống như chúng ta.

Kiểm Nhất mà nhìn thấy ngươi, hẳn sẽ rất vui vẻ.”

Nghe được lời nói của ma tu Huyết Trần, bất kể là Nam Xuyên hay người đàn ông trung niên thuộc Đạo Tông kia, tất cả đều giật nảy mình.

Người này, có thể là cường giả thật sự.

Bọn hắn không nói gì, cũng không dám hỏi nhiều.

“Đi thôi, lên xe.” Ma tu Huyết Trần mở miệng nói.

“Tiền bồi, tiền vé...” Sơ Vũ cẩn thận nói.

Nghe thấy câu này, ma tu Huyết Trần liếc Sơ Vũ một cái, nói:

“Người không thuộc Đạo Tông, cũng không thuộc Kiếm Nhất Phong sao?”

Sơ Vũ gật đầu:

“Vãn bối thuộc Bách Hoa Cốc.”

“Ta ra sân liền có thể giúp người chân nhiếp Đại Đạo Thiên Thành của Đạo Tông và Kiếm Nhất, giúp người nở mày nở mặt.

Ta có thu tiền người sao?”

Sơ Vũ: “???”

Sau đó, hắn nhìn Nam Xuyên một chút, lại nhìn người đàn ông trung niên thuộc Đạo Tông kia một chút.

“...”

Đại Đạo Thiên Thành?

Kiếm Khởi và Kiếm Lạc cũng giật mình nhìn Nam Xuyên.

Người vẫn luôn bị bọn hắn gọi là sư đệ Nam Xuyên thật ra lại là Lão tổ?

Khó trách lại có thiệp mời.

Nam Xuyên nhún vai, nói:

“Kiếm Khởi sư huynh và Kiếm Lạc sư tỷ không cần quá để ý, đôi khi lời người khác nói đều là giả.”

“Lão tổ vẫn nên gọi thẳng tên chúng ta thì hơn.” Trán Kiếm Khởi rịn mồ hôi, nói.

Kiếm Lạc ở một bên cũng gật đầu.

Sơ Vũ: “....”

Cho nên hắn cũng không thể tìm Nam Xuyên đòi tiền vé sao?

Đạo Tông Vũ Niết và Kinh Hiện cũng giật mình, bọn hấn cũng không biết.

Nhưng nhìn bộ dáng bất đắc dĩ của Kinh Hải, hai người biết, lời này là thật.

Hơn nữa, Kinh Hải còn biết.

— —

Lục gia, ở sân nhỏ của Mộ Tuyết trước đó.

Hôm qua, từ lúc Hoa Vũ Tuyết Quý trở về, hấn liền trực tiếp tới nơi này.

Chủ yếu là sân nhỏ của hấn đang bố trí lại.

Cũng không biết sẽ bố trí thành cái dạng gì.

Đại khái là cả phòng đều đỏ.

Sau đó đổi đệm chăn mới, tóm lại là tất cả đều thay mới, thay thành màu đỏ.

Mẹ chính là thích như vậy.

Hấn cũng không có cách nào.

Lục Thủy ngồi trong sân nhỏ đọc sách, hôm qua hấn đã thuận tay phát thiệp mời cho Thạch Đầu Nhân.

Như vậy hấn là không còn bỏ sót ai nữa.

Nếu như có, là hấn không may.

Không thể nhớ được.

“Còn ba ngày cuối cùng, Lục Thiếu gia đã chuẩn bị tâm lý tốt chưa?”

Mộ Tuyết gửi một video tới, mở đầu đã hỏi như vậy.

Thông qua video, Lục Thủy thấy Mộ Tuyết cũng đang trang trí lại phòng của mình.

Một tay làm, một tay cầm điện thoại quay.

“Mộ Tiểu thư còn tự mình trang trí phòng sao?” Lục Thủy tò mò hỏi.

“Ta khác với Lục Thiếu gia, cái gì cũng không làm.” Mộ Tuyết vừa cười vừa nói.

“Mộ Tiểu thư có vẻ như rất vui vẻ.” Lục Thủy nói.

“Đương nhiên, gả cho Lục Thiếu gia còn không vui, vậy chuyện gì mới có thể khiến ta vui đây?” Mộ Tuyết nói với Lục Thủy qua màn hình:

“Lục Thiếu gia cưới được ta không vui sao?”

“Ta sống tương đối nội tâm, chỉ lặng lẽ vui vẻ trong lòng.” Lục Thủy mở miệng nói.

“Đúng rồi Lục Thiếu gia, ta muốn thương lượng với Lục Thiếu gia một chuyện.” Mộ Tuyết ngồi ngay ngắn xuống, nói:

“Lúc gả tới, ta muốn dẫn theo Đinh Lương.

Ừm, để nàng tiếp tục nuôi Băng Phượng là được.

Băng Phượng không có nàng không biết sẽ ra sao.”

Nghe thấy lời của Mộ Tuyết, Lục Thủy liền quay sang nhìn Băng Phượng trong sân nhỏ, nó núp trong một góc, không biết còn sống hay đã chết.

“Nhìn rất gầy, hẳn là còn sống.” Lục Thủy đáp.

Về phần có mang theo Đinh Lương hay không, Mộ Tuyết tự quyết định là được rồi.

Lại không ảnh hưởng gì tới hẳn.

Kể cả có mang Đinh Lương tới, Đinh Lương cũng không thể ở Lục gia lâu.

Qua mấy chục năm đại khái sẽ bị ném tới tiểu trấn Thu Vân.

Cuối cùng gả cho tên bán bánh bao.

Đừng nghĩ rằng gả cho kẻ bán bánh bao thì không tốt, bán bánh bao cũng có thể giàu có.

Thương nhân toàn trấn không có ai kinh doanh tốt bằng tiệm bánh bao nhà hẳn.

Hơn nữa, con cái của bọn họ còn nam nữ song toàn.

Nghĩ tới đây, Lục Thủy liền thở dài.

Bao giờ hẳn mới có con đây.

Hay là đêm nay đi qua cố gắng chút? Biết đâu lại có.

Nghĩ lại, thôi được rồi, đợi thêm hai ngày đi.

Mộ Tuyết sắp được đón về, khi đó cũng không phải trốn trốn tránh tránh.

Những người kia đại khái chỉ ước gì bọn họ ở trong phòng suốt nam không ra, đi ra tốt nhất là mang theo tin tốt có thai.

Mấy vị Trưởng lão cảm thấy đây mới là chuyện tốt lớn.

Những cái khác, bọn họ đều khinh thường ngoảnh đầu lại.

“Còn ba ngày nữa là có thể nhìn thấy Lục Thiếu gia rồi, Lục Thiếu gia còn trẻ đã bị hôn nhân trói buộc.” Mộ Tuyết nhẹ nhàng nói.

“Là lúc còn trẻ đã có được thứ đẹp nhất, đáng trân quý nhất.” Lục Thủy nói.

“Hóa ra ta chỉ là đồ vật thôi sao?”

“Vậy Mộ Tiểu thư cảm thấy mình là cái gì?”

“Lục Thiếu gia.” Mộ Tuyết vung vung nắm đấm, nói:

“Đại hôn sắp tới thì đừng tưởng rằng ta sẽ không dám đánh người.

Nói năng lịch sự.”

Vậy người đến đánh ta đi.

Lục Thủy nghĩ trong lòng.

“Lục Thiếu gia có phải đang muốn ta đi qua đánh người hay không? Đợi thêm ba ngày nữa, cùng ngày tổ chức đại hôn, sẽ là lúc Lục Thiếu gia phải khóc.” Nói rồi, Mộ Tuyết liền tắt video đi.

Lục Thủy: “...”

Mộ tuyết nhiều lắm cũng chỉ có một cuốn sổ có thể ghi nợ.

Nói đùa chứ, hấn bây giờ đã 7.3, rất nhanh tu vi sẽ lên 7.4, lại không trộm được à?

Đã đến lúc ánh sáng và nhiệt độ cùng tồn tại rồi.

Sau đó, Lục Thủy định đi đọc sách, rồi lại tới Tầng Kinh Các dạo chơi.

Hấn đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

Tầng thứ năm, nơi đặt Thiên Địa Trận Văn, có thể đi lục một vòng.

Kiếp trước hấn chưa từng lên đó lật đồ, khi đó ít hiểu biết.

Kiếp này, chuyện thời kỳ Viễn Cổ hấn đã biết được đại khái.

Một khi tìm được thứ có liên quan tới những người kia, hấn sẽ có thể có được đầu mối mới.

Chỉ là vừa mới mở sách ra, Mộ Tuyết lại gọi video tới.

“Lục Thiếu gia, ta lại quên một chuyện.” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, nói khẽ:

“Lục Thiếu gia tối qua có từng nghĩ muốn ta không?”

“Tối hôm qua ta ngủ ở chỗ Mộ

Trong mơ cũng gặp phải Mộ Tiểu thư.

Ngủ rất yên ổn.” Lục Thủy nhẹ nhàng nói.

“Ta sẽ đợi Lục Thiếu gia tới đón.” Vừa nói vừa kết thúc video.

Triệu hoán không tốt sao? Lại cứ nhất định phải đón.

Lục Thủy mở Thiên Địa Trận Văn ra, tiếp tục xem.

Sau khi thành hôn, ở cùng Mộ Tuyết một thời gian xong, hấn sẽ đi làm sáng tỏ mọi việc.

Khi đó có lẽ có thể giải quyết xong mọi chuyện.

Chương 1335: Có một vị Chân Thần Duy Nhất khác? (3)

Có một vị Chân Thần Duy Nhất khác? (3)

Tàng Kinh Các.

Tầng thứ năm.

Trước khi đến hấn đã thông báo cho Mộ Tuyết là sẽ không có tín hiệu.

Như vậy sẽ không xảy ra chuyện Mộ Tuyết không đợi được hồi đáp từ hấn.

Hấn là nên cải tiến điện thoại một chút để duy trì tín hiệu.

Đáng tiếc, hấn không chút hiểu biết gì về lĩnh vực này.

Tầng thứ năm cũng không nhỏ, đồ ở đây cũng không ít.

Chỉ là hấn không có ý định đi xem xét khắp nơi.

Mà một đường đi về phía trung tâm.

Ở vị trí trung tâm có một cái bàn, trên mặt bàn có một cái rương.

Thiên Địa Trận Văn được đặt ở trong rương.

Là một cái rương nhìn rất bình thường, cổ kính xa xưa, nếu không phải được đặt ở vị trí trung tâm, có lẽ sẽ không lộ ra đặc biệt như vậy.

Thiên Địa Trận Văn là bản công pháp tổ truyền duy nhất ở tầng thứ năm.

Người Lục gia nào cũng có thể tu luyện, chỉ cần biết là được rồi.

Đáng tiếc, vô số năm trôi qua.

Bọn hấn cũng hoài nghi đây có phải là công pháp hay không.

Tận đến khi Lục Thủy cầm nó lên, xem hiểu nó, sau đó Thiên Địa Trận Văn mới tỏa ra được hào quang rực rỡ.

Chỉ là rất ít người biết.

Lúc trước, sau khi hấn quét ngang Mộ gia liền bị nhìn chăm chăm, không đủ mạnh thì không thể đi ra ngoài.

Đại Trưởng lão phải bỏ một kiếm, Nhị Trưởng lão gây ảnh hưởng lên ký ức của người Mộ gia.

Tam Trưởng lão thì tìm tới những người tu vi đủ ở Mộ gia, nói chuyện với nhau.

Dù sao thì tu vi đủ, ký ức cũng không dễ bị ảnh hưởng.

Như vậy mới có thể nhân cái đầu đang ngoi lên của hấn xuống, giấu đi.

Khi đó thật sự đã kinh động đến tất cả mọi người trong nhà.

Không ai tin rằng hấn thật sự quét ngang Mộ gia, thậm chí còn san bằng Mộ gia thành bình địa.

Về sau bọn họ mới biết, hóa ra Thiên Địa Trận Văn thật sự có người xem hiểu, thật sự cao minh như vậy.

Bọn họ thậm chí còn không hỏi hấn vì sao lại san bằng Mộ gia thành bình địa.

Kèo kẹt!

Lục Thủy mở cái rương ra, không gian trong rương cũng không nhỏ.

Có điều cũng không có quá nhiều đồ vật.

Ngược lại có một cuốn sổ ghi chép về Lục gia.

Nhưng bên trong thật ra cũng không có gì, căn bản không hề ghi người khai sáng Lục gia rốt cuộc là vị nào.

Ghi chép kỹ lưỡng hơn hấn là ở trong quyển ở Thần Vực kia, người sáng lập Lục gia.

Đáng tiếc, không biết đã bị ai cầm đi.

Lục Thủy mở rương ra, mở cuốn sổ kia ra, tùy ý đọc vài dòng.

Ghi chép rất mơ hồ, cơ bản chỉ ghi trước kia Lục gia gặp nhiều khó khăn thế nào, đã làm thế nào.

Sau đó, Lục Thủy lật đến chỗ ghi tổ huấn, phía trên có một câu như vậy: Tiên tổ truyền miệng, Lục gia không cho phép tu kiếm.

Lục Thủy: "...”

Rất rõ ràng, câu tổ huấn này hoàn toàn bị ngó lơ.

Kiểm tu mạnh nhất tu chân giới đang ở ngay tại Lục gia.

Cũng không biết là do vị Tiên tổ nào quyết định, thật mất mặt mà.

Kiếp trước hình như cũng như vậy, có điều đều bị vi phạm, còn cái gì mà tổ huấn nữa.

Cũng không biết là Đại Trưởng lão làm trái, hay là từ Đại Trưởng lão của Đại Trưởng lão làm trái.

Dù sao thì nếu không được vị kia cho phép, Đại Trưởng lão muốn tu kiếm sẽ đặc biệt khó khăn.

Đề cuốn sổ qua một bên, Lục Thủy lại xem tiếp trong rương, vài đồ vật loạn thất bát tao cũng có.

Sau đó, hẩn nhìn thấy một mặt dây chuyền.

Cảm giác có chút quen mắt.

Lấy mặt dây chuyền ra, phát hiện là một sợi dây bảy màu kèm theo một thẻ bài.

Chỉ là mặt dây chuyền này ảm đạm xỉn màu, giống như một hòn đá bình thường.

Cực kỳ bình thường.

Nhưng mà...

Cái này cùng với mặt dây chuyền ở Thần Vực kia, gần như giống nhau như đúc.

Lục Thủy xoa xoa mặt dây chuyền, nhưng mặt dây chuyền vẫn như xỉn màu như cũ.

Về phần bên trong có phải là chữ viết hay không, cũng không cách nào biết được.

‘Nơi này tại sao lại có thứ này?’

Lục Thủy nghi ngờ trong lòng, sau đó thử dùng sức mạnh thiên địa kiểm tra bên trong.

Nếu như không có chữ viết thì cũng không có gì, cái hấn để ý là chữ viết bên trong.

Dù sao thì mặt dây chuyền này cũng rất có khả năng được khắc tên lên.

Sức mạnh thiên địa tràn vào, mặt dây chuyền giống như cộng hưởng với sức mạnh thiên địa, lớp xỉn màu như đá bên ngoài bắt đầu biến mất.

Soạt!

Trong nháy mắt, mặt dây chuyền khôi phục thành dáng vẻ óng ánh long lanh vốn có.

Nhưng chỉ trong nháy mắt tiếp theo, cộng minh biến mất, mặt dây chuyền lại trở về bộ dáng hóa đá.

Khi Lục Thủy điều động sức mạnh thiên địa lần nữa thì đã không còn bất cứ phản ứng nào.

Nhưng... hấn nhìn thấy.

Là hai chữ giống như trên mặt dây chuyền ở Thần Vực — Lục Bát.

‘Đây là mặt dây chuyền của ai?’ Lục Thủy nghi hoặc trong lòng.

Chân Thần Duy Nhất thật ra không chỉ có một người ư?

Hay là Chân Thần Duy Nhất đã đổi tên?

Từ mỗi một góc độ, hấn đều suy ra một đáp án, Lục lúc trước có mang theo một cô bé có mái tóc bảy màu.

Cũng không có ai khác nữa.

Cho nên hẳn là chỉ có một cái tên mới đúng.

Trừ khi nàng không hài lòng với cái tên này, đổi cái khác.

Như vậy mới có thể giải thích vì sao mặt dây chuyền này lại hóa đá.

Đương nhiên, còn có một khả năng khác.

Người sở hữu cái tên này, đã chết.

‘Đặt ở tầng thứ năm Tầng Kinh Các, đồ vật nhìn như bình thường, nhưng rõ ràng không phải vật phẩm bình thường.’

Đồ vật trong rương gần như đều truyền lại từ Tiên tổ.

Mặc dù ngoài trừ bản Thiên Địa Trận Văn là hữu dụng, những cái khác đều vô dụng.

Nhưng chúng chắc chắn đều có liên quan tới Tiên tổ.’”

Lục Thủy nghi ngờ trong lòng.

Hắn nhìn mặt dây chuyền, đột nhiên có một suy nghĩ quỷ dị:

‘Lục Bát sẽ không phải chính là Tiên tổ của Lục gia chứ?’

Này nhìn thế nào cũng không phải người bình thường.

Có được tên giống như Chân Thần Duy Nhất, mặt dây chuyền thân phận cũng giống.

Không là vô địch thiên hạ, thì cũng phải là trường thọ chứ?

Chân Thần Duy Nhất chính là như vậy, mệnh dài.

Dài kinh khủng.

Lục Thủy để mặt dây chuyền về chỗ cũ.

Từ đầu đến cuối, hắn đều chỉ suy đoán, không cách nào biết rõ nguồn gốc của những thứ này.

Trừ khi tìm tới người viết ra quyển sách kia của Lục gia, hoặc là tiến vào Mê Đô ở Lục gia.

Có lẽ Mê Đô ở Lục gia hẳn sẽ không vào được.

Có cường giả không biết tên trông coi, máy móc của hệ thống xác minh còn tốt hơn hệ thống xác minh hẳn biết kia.

Không biết đối phương nếu đối mặt với Đại Trưởng lão còn có thể phách lối như vậy hay không.

Trừ khi đánh bại hắn?

Đại Trưởng lão biết có Mê Đô tồn tại, đại khái là đã dạy hệ thống xác minh là người thế nào.

‘Loại cấp bậc như Đại Trưởng lão kia, không dễ thắng.

Có điều cường giả trấn thủ kia chỉ cần chuẩn bị sẵn sàng, chờ đến sau khi Bát giai, biết đâu có thể có phần thắng.’

Lục Thủy thử tưởng tượng.

Trước mắt hắn sắp 7.4, sau khi thành hôn sẽ không xa Bát giai nhiều.

Cuối tháng là đủ.

Hắn lên Bát giai, dù có bị gọt cũng dễ dàng đánh được Cửu giai.

Cộng thêm sức mạnh thiên địa.

Trong số những Đại Đạo Giả, trừ loại như Đại Trưởng lão kia, hắn sẽ không có ai là đối thủ của hắn.

Như vậy, cộng thêm đủ loại chuẩn bị, cường giả trấn thủ kia hắn là có thể gắng sức đánh được.

Hơn nữa hắn chỉ cần tìm một chỗ tiến vào Mê Đô là được.

Như vậy là ổn.

Chờ sau khi cưới xong, đi dạy đối phương làm người.

Hơn nữa, sau khi cưới xong hắn cũng không phải chỉ có một mình.

Hắn còn có Mộ Tuyết.

Vợ chồng liên thủ còn cần chuẩn bị cái gì?

Đột nhiên phát hiện, Mộ Tiểu thư vẫn rất hữu dụng nha.

Vốn định cưới trở về xong, để nàng trở thành... bình hoa.

Lục Thủy nhìn xung quanh một vòng, xác định không có vấn đề gì mới dám tiếp tục nghĩ.

...

Một ngày mới mở ra.

Cách đại hôn chỉ còn hai ngày.

Hôm nay bắt đầu có một lượng lớn tu chân giả xuất hiện ở Lục gia.

Người nổi danh hay người không biết tên đều có mặt.

Theo lời mời mà đến.

Có vài người chỉ là tới tham gia náo nhiệt, thừa dịp nhiều người bày quầy buôn bán.

“Người tới có vẻ như cũng không ít.

Thiếu gia Lục gia kết hôn, thật ra cũng không có gì, mặc dù Lục gia gần đây danh vọng cao.

Nhưng phát thiệp mời cũng rất khiêm tốn.

Có lẽ là cũng không muốn để chuyện này gây nên ảnh hưởng gì không cần thiết.”

“Thế nhưng tại sao ta lại có cảm giác xung quanh có không ít người đang tuần tra.

Hơn nữa còn vô cùng cường đại.

Ta còn gặp được một vị lão giả đang tuần tra, một giây đó, ta còn tưởng rằng trời sập.”

“Ha ha, người chắc chắn là bị ảo giác rồi, Lục Thiếu gia thành hôn mà thôi, cũng không phải thiên kiều đỉnh cấp thành hôn, có thể có cái gì chứ.”

Chương 1336: Đêm trước hôn lễ, ba thế lực lớn đi tới Lục gia (1)

Đêm trước hôn lễ, ba thế lực lớn đi tới Lục gia (1)

“Lại nói tiếp, có rất ít tin tức về Lục Thiếu gia, hôn lễ lần này rất nhiều người là vì không bỏ được thể diện, hoặc là vì Lục gia tương đối được nên mới tới có đúng không?”

“Đại khái đi, cũng không thể là bởi vì Lục Thiếu gia chứ? Nếu không phải là Lục gia, có người nào tới đây?”

“Ồ?” Tiếng nói đột nhiên vang lên phía sau hai người.

Vai hai người bị một cánh tay vắt lên, tiếp đó, một mái tóc màu trắng bạc nhô ra.

“Các người vừa rồi nói Lục Thiếu gia như thế nào?” Lê Thiên Xích kẻ vai sát cánh, khoác vai hai người, cười nói:

“Không ai tới vì Lục Thiếu gia?”

Ta chính là Lục Thiếu gia mời tới.

Là ta quá yếu, hay là các người quá mạnh, dẫn đến các người sẽ sinh ra ý nghĩ này?”

Thanh âm vừa mới truyền ra, khí tức cuồng bạo liền xuất hiện ở chung quanh hai người này.

Khí tức Bát giai Vấn Đạo ập tới.

Trực tiếp trấn áp hai người không cách nào nhúc nhích.

Trong mắt tràn ngập vẻ hoảng sợ.

Bọn họ không thể hiểu được người đàn ông này khủng khiếp như thế nào.

Trong lúc nhất thời ngay cả năng lực mở miệng bọn họ cũng không có, trong lòng tràn đầy sợ hãi.

“Cơm có thể ăn lung tung, nhưng lời không thể nói lung tung.

Lục Thiếu gia không phải là người các người muốn nói thế nào thì nói, đó là thân tượng của ta.

Lại để cho ta nghe được lời nào như vậy nữa.” Lệ Thiên Xích nghe rồi nói:

“Ta liền mời các người ăn điểm tâm.

Hiểu không?”

“Hiểu, hiểu!”

Hai người dùng toàn bộ lực lượng nói hai chữ.

Lúc này Lệ Thiên Xích mới buông tay ra, đồng thời thu hồi lực lượng khí tức.

Sau đó biến mất ở phía bên kia đường.

Mà hai người kia trực tiếp ngã xuống đất.

...

“Có hơi quá.” Một bên đường khác, Hòa Vũ Diệp mở miệng nói.

“Không quá đáng, đây là ra mặt cho Thiếu Tông chủ chúng ta.

Chờ ngày nào đó bị Thiếu Tông chủ nhìn thấy, cũng dễ thể hiện lòng trung thành của ta.” Lệ Thiên Xích mở miệng nói.

“Thiếu Tông chủ không có ở đây.”

“Không thể bởi vì Thiếu Tông chủ không có ở đây, ta liền không nói.

Hắn là thời khắc bảo vệ Thiếu Tông chủ, chờ đợi bị phát hiện. “

“Ta cảm thấy người đang gây phiền toái cho Thiếu Tông chủ.”

“Không đến mức không đến mức, có điều rất nhiều người tới, cường đại cũng không ít.

Ta đã nghĩ thấy mùi nguy hiểm, khi nào hai người đó đến?”

Nhiều người hơn bọn họ mới mạnh dạn lên.

Nếu không...

Livestream gọi Thiếu Tông chủ.

“Ngày mai đi, có lẽ sẽ có không ít người Ân Thiên Tông tham gia.” Hòa Vũ Diệp mở miệng nói.

Lục gia và Ân Thiên Tông có không ít hợp tác.

Cho nên, Lục gia đưa thiệp mời, Ân Thiên tông hẳn là sẽ có không ít người tới.

“Người nói xem, tham gia hôn lễ Thiếu Tông chủ là ngồi theo bàn đúng không?” Lệ Thiên Xích tò mò nói:

“Chúng ta nên ngồi ở bàn đó sao?”

Căn cứ thiệp mời của Thiếu Tông chủ, là ngồi ở một bàn người mà Thiếu Tông chủ mời sao?”

“Người là muốn ngồi cùng người Thiếu Tông chủ mời, hay là ngồi bàn khác?” Ma Tu Hòa Vũ Diệp mở miệng hỏi.

Vấn đề này nàng thực sự đã nghĩ đến, nhưng không có câu trả lời.

Hậu quả của việc lựa chọn sai có thể là một chút nghiêm trọng.

“Ta cảm thấy vẫn nên tự mình tìm chỗ ngồi đi, hai người ôm đùi kia đã giáo huấn xong rồi.

Vẫn là đừng đụng vào, ta lo lắng bị những người khác giáo dục.” Lệ Thiên Xích sờ sờ mũi nói:

“Ta nghĩ thấy mùi nguy hiểm.

Người Thiếu Tông chủ mời, tuyệt đối không phải chúng ta chọn được.

Mặc dù có kẻ yếu, nhưng cường giả khẳng định không ít.”

Ma tu Hòa Vũ Diệp gật đầu, sau đó nói:

“Không được, người mời bọn họ ăn điểm tâm của người đi.”

“...”

Vậy hẳn là sẽ chết người?

Bịch bịch!

Đột nhiên một cô bé ngã xuống trước mặt họ.

“Đây không phải là tiểu nha đầu bán mì sao?”

Vì sao người đi ra đi vào nhiều lần như vậy, bao nhiêu người không đổ lại đổ lên người ta?” Lệ Thiên Xích có chút khiếp sợ, sau đó tiếp tục nói:

“Người có phải thiên tài tuyệt thế không, hay là đang giả ngu?”

“Người là bị Thiêu Tông chủ đầu độc rồi đi.” Hòa Vũ Diệp đỡ tiểu nha đầu lên nói.

“Quần áo quần áo, quần áo của ca ca.” Tiểu nha đầu cầm một đồng xu hướng về phía Hòa Vũ Diệp hưng phấn nói.

“Đi thôi, đưa tiểu nha đầu này trở về, hẳn có thể miễn phí thêm một phần thịt bò.” Lệ Thiên Xích dẫn đường ở phía trước.

...

Trạm xe buýt tiểu trấn Thu Vân.

Một cô bé cười một con chó lớn đi ra ngoài đường.

Nàng nhìn bốn phía, vẻ mặt hưng phấn.

Giống như lần đầu tiên ra ngoài vâhy.

Đây chính là đại bạch tiểu bạch, thiệp mời là sư phụ đưa cho nàng.

Đặc biệt thay mặt sư phụ đến tham dự hôn lễ.

“Hẳn là không sai, Đại Bạch chúng ta đi thôi.

Đến lúc vào ăn tối rồi. Tiểu Bạch vỗ vỗ đầu Đại Bạch nói.

Chờ Đại Bạch Tiểu Bạch đi vào.

Hứa Phương cùng vợ con cũng ra khỏi nhà ga.

“Oa, nơi này có rất nhiều người, cha, mẹ, chúng ta đi một vòng xem một chút đi?” Hứa Tiểu Hồng vui vẻ kêu lên.

Nàng rất ít khi ra ngoài, trước kia cũng không dám thêm phiền toái cho cha mẹ.

Nhưng bây giờ thì khác, bệnh của nàng đã khỏi.

Có thể tùy hứng một chút.

“Được, chỉ là trước khi trời tối, chúng ta phải đến Lục gia nói chuyện một chút.

Xem họ sắp xếp như thế nào.” Hứa Phương nhìn con gái của mình, trong mắt tràn đầy cung chiêu.

“Không thể quá chiều đứa nhỏ.” Nghiên Như cau mày nói.

Thế giới bên ngoài lớn như vậy, nguy hiểm cũng nhiều.

Cho nên phải dạy bảo con nhỏ.

Bằng không thì, về sau sẽ phải ăn thiệt thòi.

Chỉ là một nhà ba người vẫn là đi một vòng quanh đó, dẫn đứa nhỏ đi tìm hiểu thế giới bên ngoài một chút.

Tương lai đường rất dài, không thể giữ đứa bé ở trên núi không có ai mãi được.

Nói chung vẫn nên tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Trước đây...

Bọn họ không có điều kiện.

Bây giờ... Mới có tư cách này.

Mà tất cả đều là hai người kia cho.

...

“Ha, nơi này chính là tiểu trấn Thu Vân?”

Ma tu Huyết Trần đi ra khỏi trạm xe buýt, nhìn chung quanh, có chút khinh thường nói:

“Thoạt nhìn so với Nam Thành kém hơn rất nhiều.”

“Tiền bối, nơi này dù sao cũng không phải thành phố của người thường.” Sơ Vũ ở bên cạnh nói, sau đó nhìn Thạch Minh bên cạnh nói:

“Tiền bối, ta cảm thấy mình vẫn không đi theo hai người thì tốt hơn.”

Lúc này Nam Xuyên, Lão tổ Đạo Tông, ma tu Huyết Trần, cùng với Sơ Vũ.

Bốn người vây quanh ở giữa Thạch Minh.

Thạch Minh là khó chịu nhất.

“Mấy vị tiền bối, ta có thể một mình trốn xa một chút.”
Thạch Minh có chút khó có thể tin được.

Trước kia những người khác trốn hẳn còn không kịp.

Đi cùng với mấy người Sơ Vũ, hẳn còn định trốn xa một chút.

Không gây rắc rối cho họ.

Nhưng...

Ai có thể nghĩ đến, sau khi nhìn thấy hẳn, ba vị này liền trực tiếp vây quanh.

Tất cả đều rất ngạc nhiên.

Thỉnh thoảng sẽ nói một câu: Nha, thế mà dao động Đại Đạo của ta.

Nếu không sẽ có người đứng đắn nói: cấp bậc Nhập Đạo có thể không thể chống cự.

Sau đó lại sẽ có người nói: Loại thể chất này một khi Nhập Đạo, nghe rợn cả người.

Nhưng hẳn phát hiện ra rằng những người này không bị ảnh hưởng bởi xui xẻo của mình.

Hơn nữa chính mình cũng không có xui xẻo.

Người duy nhất xui xẻo, là Sơ Vũ bị kéo tới.

Mặt mũi bầm dập.

Cho nên Sơ Vũ vẫn muốn rời khỏi nơi này.

Hắn là đệ tử Bách Hoa cốc, là vú em hạng nhất Tu Chân giới.

Nhưng...

Hắn cũng sẽ đau.

Chương 1337: Đêm trước hôn lễ, ba thế lực lớn đi tới Lục gia (2)

Đêm trước hôn lễ, ba thế lực lớn đi tới Lục gia (2)

Hắn hỏi hận, hỏi hận đi cùng Thạch Minh.

Không ai thương hại hắn, duy chỉ có tôn thương hắn.

Vậy tại sao lại là hắn?

Theo ma tu Huyết Trần nói, không phải Đạo Tông cũng không phải Kiếm Nhất Phong, không phải người còn có thể là ai?

Trong lúc nhất thời hắn cảm thấy rất có đạo lý, bởi vì sư tử Thạch Minh, có thể miễn dịch xui xẻo.

Ma tu Huyết Trần nhìn qua ấn ký kia, sau đó một câu cũng không nói.

Hai người còn lại cũng nhìn, sau đó cũng không nói bất kỳ câu nào.

Sơ Vũ cảm thấy, ba vị này không phải không hiểu chứ?

Không dám nói ra miệng.

Không thể trêu chọc.

“Yên tâm chúng ta đều là người có mặt mũi, sẽ không làm gì người.

Chính là lần đầu tiên nhìn thấy thể chất này cảm giác có chút đặc thù.

Xem mức độ mà nó có thể ảnh hưởng.” Ma tu Huyết Trần nói.

“Vậy tiền bối, vì sao ta phải ở lại chỗ này?” Sơ Vũ hỏi.

“Bằng không làm sao xác định thể chất của hắn có hiệu lực hay không?” Ma tu Huyết Trần nhìn Sơ Vũ nói.

Sơ Vũ: “....”

“Tiền bối, đã đến rồi, hai người hẳn là khác với chúng ta, chúng ta phải đi tìm một người bạn.”

Đến Thu Tân tiểu trấn, phương hướng hoạt động của bọn họ cũng đã khác.

Cho nên sẽ an toàn một chút.

Sơ Vũ vốn sẽ tới sớm, đáng tiếc một đường bị trì hoãn đến nay.

“Trước chờ một chút đi, kiến thức cường giả mạnh nhất đương kim Tu Chân giới.” Ma tu Huyết Trần nhìn phía trước nói.

Nghe được câu này, đám người Sơ Vũ đều có chút ngoài ý muốn.

Đám người Kiếm Khởi ở một bên cũng khó hiểu.

Thiên Ngâm tiên tử cũng có chút lo lắng.

Chỉ là nàng rất ngoài ý muốn, Thạch Minh sư đệ làm sao có thể quên biết mấy thiên kiều mào?

Kiếm Nhất Phong Kiếm Khởi, Đạo Tông Vũ Niết, Đạo Tông Kinh Hải.

Đáng sợ hơn chính là ba người kia, hình như là đại tiền bối gì đó.

Trong lúc nhất thời nàng cảm giác, mình có phải là đệ tử Thu Cảnh Cung hay không?

Đệ tử Thu Cảnh Cung, làm sao có thể cùng Đạo Tông và đệ tử Kiếm Nhất Phong tham gia hôn lễ chứ?

Mà vị tiền bối tóc đỏ kia, một câu kiến thức đương kim Tu Chân giới tối cường giả, càng làm cho người ta ngoài ý muốn.

Những người bọn họ có tư cách nhìn thấy tồn tại như vậy?

Nàng nhìn những người bên cạnh.

Bất kể là Đạo Tông Vũ Niết, hay là Kiếm Nhất Phong, Kiếm Lạc.

Tất cả đều là kinh ngạc.

Xem ra đối mặt với người mạnh nhất Tu Chân giới, tất cả mọi người đều giống nhau.

Chỉ là tu vi sắp Ngũ giai của nàng, thật ra là tu vi cao nhất ở hiện trường?

Chỉ là nàng biết, những người này đều có thể đi rất xa.

Kiểm Khởi lúc này cũng rất ngoài ý muốn, hẳn không biết vị tiền bối kia nói Tu Chân giới mạnh nhất là chỉ ai.

Hẳn là không phải Lưu Hỏa.

Đám người Kinh Hải cũng khó hiểu.

Ngay khi bọn họ nghi ngờ.

Đột nhiên, bọn họ cảm thấy xung quanh không gian được thay thế bằng màu đỏ như máu.

Tựa như đang ở trong biển máu vô tận.

Nam Xuyên và Lão tổ Đạo Tông cũng có chút ngoài ý muốn nhìn ma tu Huyết Trần.

Mà ngay khi bọn họ ngạc nhiên.

Ở cuối Huyết Hải, có một đạo quang đi ngược lại Huyết Hải.

Tựa như một đạo kiếm ý đậm thủng vạn vật.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn tia sáng.

Rất nhanh bọn họ nhìn thấy ở giữa ánh sáng, có một thân ảnh tựa như đang cất bước đi.

Hắn đối nghịch tất cả, đi về phía bên này.

Dường như một người có thể chống lại toàn bộ thế giới.

Loại rung động khó hiểu này, làm Nam Xuyên cùng Lão tổ Đạo Tông có cảm xúc sâu sắc nhất.

Đây chính là Tu Chân giới mạnh nhất.

Mạnh mẽ vô song.

Thế nhưng Huyết Hải này cũng đồng dạng khủng bố, đây chính là thực lực của vị nam tử thoát nhìn bất cần đời này.

Hoàn toàn vượt qua bọn họ.

Kiểm Khởi bọn họ càng rung động.

Thân ảnh đi ngược lại tất cả làm cho bọn họ không cách nào quên.

Đạo Tông Vũ Niết cảm thấy giờ phút này mình âm đạm không ánh sáng.

Cái gì mà thiên kiều, cái gì mà Không Minh Tâm.

Trước mặt những điều này, không có gì cả.

Ma tu Huyết Trần nhìn về phía trước, nhìn đạo quang kia từng bước từng bước đi tới.

“Kiếm Nhất?” Ma tu Huyết Trần mặt trầm, sau đó lại nói:

“Không, hoàn toàn không giống Kiếm Nhất, nhưng mạnh như Kiếm Nhất vậy”

“Vãn bối, Lục gia, Lục Vô Vi.” Đạo quang kia dừng lại ở phía trước ma tu Huyết Trần, truyền ra thanh âm nhẹ nhàng.

“Hừ.” Ma tu Huyết Trần khinh thường nói:

“Qua một hai ngàn năm nữa, người trước mắt ta cũng không cách nào nói gì đi?”

Nhưng...”

Ma tu Huyết Trần vươn tay nói:

“Người rất tịch mịch đúng không?”

Cho ta đan dược, để ta hoàn toàn khôi phục, sau đó mở một ít lỗ ở trên người người.

Yên tĩnh tu luyện, muốn tấn thăng lên cao cũng không dễ dàng như vậy.

Có ta ở đây, người có thể nhanh rất nhiều, mà lại có thể hiểu ra càng nhanh.

Ta đã tiếp xúc cảnh giới kia.”

Sơ Vũ: “....”

Cảm giác vị tiền bối này thật không biết xấu hổ.

Chỉ là đây là cuộc đối thoại của đại lão, hẳn vẫn nên bảo trì yên tĩnh thì hơn.

“Sẽ trợ giúp tiền bối một chút.” Thanh âm bình thản của đại trưởng lão tiếp tục truyền ra:

“Nhưng trước mắt là lúc Lục gia cử hành hôn lễ, những chuyện khác phải đẩy sang một bên.”

Lúc này thân ảnh vô hình tựa như nhìn Nam Xuyên và Lão tổ Đạo Tông nói:

“Hai vị, đã lâu không gặp.”

“Nếu như có thể, ta còn muốn khiêu chiến ngươi.” Nam Xuyên nhìn đạo quang kia mở miệng nói.

“Tiểu huynh đệ.” Ma tu Huyết Trần vỗ vỗ bả vai Nam Xuyên nói:

“Ta khuyên ngươi nên đến khiêu chiến ta đi.

Ngươi có biết Đạo Tông ngũ đại kiếm tu không?

Năm người kia mỗi một người đều mạnh hơn ngươi rất nhiều, nhưng chỉ xứng đáng làm đồ đệ của Kiếm Nhất.

Hiểu ta muốn nói gì không?

Đề ta ngược ngươi, ngươi khả năng càng vui vẻ hơn một chút, bởi vì ta sẽ thả nước.

Nhưng kiếm tu sẽ không.”

Nam Xuyên: “...”

Sơ Vũ, Thạch Minh: “... .”

Đạo Tông ta cùng Lục gia có quan hệ sâu xa, đến tham gia hôn lễ, đương nhiên.”

Ngưỡng cửa không cao là tốt rồi.

Mọi thứ đều dễ nói.

Nghe được những thứ này, Đạo Tông Vũ Niết, Đạo Tông Kinh Hiện, mới phát hiện, thì ra Đạo Tông ở trước mặt Lục gia.

Yếu thế như vậy.

Đại trưởng lão khẽ gật đầu, sau đó nhìn Kiếm Khởi ở một bên nói:

“Bằng hữu của Lục Thủy?”

“Vâng, Lục Thiếu gia từng trợ giúp chúng ta.” Kiếm Khởi lập tức nói.

Vô Thượng Kiếm Đạo.

Hắn có thể cảm giác được, đây chính là vị kia trước đây đứng ở trước mặt Vô Thượng Kiếm Đạo nói, ngày mai hắn chính là vị tồn tại Vô Thượng Kiếm Đạo kia.

Đó là mục tiêu tương lai của hắn.

Tu Chân Giới mạnh nhất.

“Cầm thanh kiếm vô địch không đại biểu cho cái gì.

Muốn nhận rõ tâm của người, chớ có quên sơ tâm.” Âm thanh huộc về Đại trưởng lão truyền ra.

“Đa tạ tiền bối chỉ điểm.” Kiếm Khởi nói cảm ơn.

Sau đó đại trưởng lão lại đặt ánh mắt ở trên ba người ma tu Huyết Trần:

“Đa tạ chư vị đại giá quang lâm.”

Đem người Nam Xuyên cúi đầu đáp lại.

Sau đó tia sáng kia bắt đầu biến mất trong biển máu, tựa như lui trở về.

Àm!

Huyết Hải biến mất.

Đem người Sơ Vũ trở lại nhà ga.

Mà người xung quanh nhà ga, không hiểu cảm thấy một trận uy áp.

Trước kia một số người còn muốn nói chút lời nói, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

Cảm giác tiểu trấn Thu Vân khắp nơi đều dễ dàng gặp được cường giả.

—

Mộ gia.

Mộ Tuyết nhìn căn phòng bố trí tốt, sau đó đập tấm hình cho Lục Thủy:

“Lục Thiếu gia, chờ chúng ta thành hôn, đến ở hai ngày đi.

Cho gian phòng thêm thêm hi khí.”

Rất nhanh Mộ Tuyết liền thu được tin tức.

“Mộ tiểu thư có triệu hoán tín đồ Nha Thần không?”

“Hừ.” Mộ Tuyết phát tiểu biểu lộ, sau đó tiếp tục gửi tin nhắn:

“Mới không muốn, Lục Thiếu gia vẫn nên chờ đêm động phòng hoa chúc đi triệu hoán Nha Thần đi.”

Mộ Tuyết lấy lại điện thoại di động, vẻ mặt đắc ý.

Đương nhiên, càng nhiều hơn chính là vui vẻ.

Rốt cuộc cũng sắp gả cho Lục Thủy.

Cốc cốc!!

Mộ Tuyết lập tức khôi phục đoan trang, thanh tao lịch sự.

Gõ cửa nhẹ nhàng chậm chạp như thế, nhất định là dì Đường.

Trà Trà các nàng liền rùm beng nháo một chút.

Kèo kẹt!

Cửa mở lên, ngoài cửa quả nhiên là dì Đường.

“Sắp xếp xong rồi?” Dì Đường mở miệng dò hỏi.

Mộ Tuyết khẽ gật đầu, tránh ra, ra hiệu dì Đường tiến đến:

“Vâng, đã sắp xếp xong.”

Sau đó chính là chờ hai ngày, để Lục Thiếu gia tới đón.

Còn có hai ngày, cũng chính là đến ngày thứ ba, Lục Thủy mới có thể tới đón nàng.

Hôm nay số mười hai.

“Nhìn rất đẹp.” Di Đường đi vào gian phòng Mộ Tuyết, là kiểu bài trí rất vui mắt.

Khắp nơi đều có một chút hồng.

Đồ vật là di Đường chuẩn bị, nhưng phần sắp xếp là Mộ Tuyết dẫn theo mấy muội muội bố trí.

Cũng không có xuất hiện sai lầm gì.

“Gả cho Lục Thiệu gia rất vui vẻ?” Di Đường nhìn Mộ Tuyết dò hỏi.

Mộ Tuyết suy nghĩ, sau đó gật đầu mang theo ý cười nói:

“Nghĩ không ra bất cứ chuyện gì không vui.”

“VẬY là tốt rồi.” Trên mặt di Đường cũng mang theo ý cười.

“Đúng, người nói mang Đinh Lương đi qua, ta cùng Lục gia tộc trưởng phu nhân nói rồi.

Bọn họ đồng ý.” Di Đường tiếp tục nói:

“Chỉ là nghe nói Lục Thiệu gia là không có thị nữ.”

“Ừm.” Mộ Tuyết gật đầu nói:

“Ta biết, để Đinh Lương đi qua, là để nàng chăm sóc Băng Phượng.

Vẫn luôn là Đinh Lương chăm.

Mà lại....”

Mộ Tuyết cười cười tiếp tục nói:

“Duyên phận của Đinh Lương ở tiểu trấn Thu Vân.”

“Thì ra là thế.” Di Đường khẽ gật đầu, Mộ Tuyết muốn dẫn Đinh Lương đi qua, mặc dù nàng ngoài ý muốn, nhưng cũng không có suy nghĩ nhiều.

Chỉ là nói lên điều này, nàng cũng có nghi hoặc khác:

“Vậy Nhã Nguyệt thì sao?”

“Chuyện này qua vài năm, dì Đường liền biết.” Mộ Tuyết nhẹ nói.

Nói ra dễ dàng ảnh hưởng Nhã Nguyệt.

“Vậy còn Nhã Lâm?” Dì Đường lại hỏi.

Nghe được vấn đề này, Mộ Tuyết liền cười cười nói:

“Có chút lâu.”

Dì Đường: “...”

Cũng tốt, có con gái ở cùng bọn họ lâu một chút, cũng coi như chuyện vui vẻ.

Hi vọng về sau có thể đừng sàu giả.

“Đúng rồi, có chuyện muốn hỏi ý kiến một chút của con.” Dì Đường do dự một chút, nói:

“Gần đây cha con, bọn họ đều đang bận rộn chuyện tổ địa, nghe nói bên kia xuất hiện ý muốn rất lớn ngoài.

Đối với phụ thân người không biết có có thương tổn hay không.”

“Dì Đường yên tâm.” Không đợi dì Đường nhiều lời, Mộ Tuyết liền lập tức trả lời:

“Không có vấn đề gì, cha lại càng không có chút tổn thương nào.

Mộ gia cũng sẽ không xảy ra chuyện.”

Nghe được Mộ Tuyết nói, dì Đường nhẹ nhàng thở ra.

Nàng ít hiểu biết, lại nhìn thấy Mộ Trạch động một chút ở bên trong.

Làm nàng phi thường để ý.

Do dự thật lâu mới hỏi mở miệng hỏi.

Chương 1338: Đêm trước hôn lễ, ba thế lực lớn đi tới Lục gia (3)

Đêm trước hôn lễ, ba thế lực lớn đi tới Lục gia (3)

Trước hôn lễ, ngày cuối cùng.

Tiểu trấn Thu Vân cực kỳ bận rộn.

Người bốn phương tám hướng bắt đầu hội tụ về tiểu trấn Thu Vân.

Trong đó còn có một số người Mộ gia.

Yến tiệc Mộ gia mời khách nhân cũng bắt đầu một ngày này ở tiểu trấn Thu Vân.

Hoặc đi tới Lục gia.

Lúc đầu Lục Thủy đang đọc sách, nhưng mẹ hấn mang theo người tới viện của hấn.

Là viện Mộ Tuyết trước đó ở.

“Mẹ?”

Lục Thủy có chút hiếu kỳ, mẹ đây là tới làm gì?

Nên làm hôm qua hấn đã làm rồi.

Hôm nay không cần?

“Thử y phục, xem có vừa người không.” Đông Phương Lê Âm mở miệng nói.

Lục Thủy: “...”

Là vừa người, hấn không cần thử cũng biết.

Sau đó hấn tiếp nhận quần áo, đi vào phòng.

Tự mình mặc liền tốt.

Không khó.

Một lát sau, Đông Phương Lê Âm liền thấy con trai mình mặc một thân hồng trang đi ra.

“Rất vui mừng.” Đông Phương Lê Âm cười nói.

Là nhìn không được không? Lục Thủy cảm giác bị mẹ mạo phạm.

“Nhi tử.” Đông Phương Lê Âm ngồi ạnh bàn đá, nâng má nhìn Lục Thủy nói:

“Ngươi thật sự là lần đầu tiên thành hôn sao?

Nhìn ngươi một chút cũng không khấn trương.

Lúc cha ngươi cưới mẹ, có thể khấn trương.”

“Khả năng lão cha nhất gan.” Lục Thủy đáp lại nói.

Hắn là hai lần thành hôn.

“Lá gan cha ngươi lớn hơn ngươi nhiều, mà cha ngươi bất lão.” Đông Phương Lê Âm nói bổ sung.

Sau đó nàng liền đứng lên nói:

“Tốt rồi, mẹ muốn cùng cha ngươi giúp ngươi đón khách.

Ngày mai sẽ là đại hôn thời gian.

Cũng không nên phạm sai lầm nha.”

Lục Thủy đi vào cởi quần áo ra, giao cho mẹ hắn.

Mẹ hắn lo lắng làm hư quần áo, cho nên tạm thời không để ở chỗ này.

Đây là tín nhiệm chính con trai mình cỡ nào?

Lục Thủy cũng không để ý.

Ngày mai sẽ là thời gian thành hôn.

Hắn chuyện gì cũng không cần để ý, chờ đợi ngày mai đến, sau đó thành hôn là đủ.

Lục Thủy đang chờ đợi, mà Lục gia bên này có rất nhiều người bắt đầu hội tụ.

Đám người Thiên Nữ tông cùng Hải yêu đang đi tới bên này.

Thiên Cơ Lô Vũ.

Nhược Thủy Tam Thiên.

Trùng Cốc lão tổ.

Xảo Vân tông Ngung Hạ dẫn theo Hồng Tố cũng rời khỏi chỗ ở.

Lần này nàng muốn tham gia.

Đến nỗi Du Miểu các nàng cũng không ai ngăn cản.

Tu Chân giới đỉnh cấp thế lực, nhất lưu thế lực rất ít tham gia hôn lễ.

Nhưng là cường giả đứng đầu nhất, chính là tới vì Lục gia.

Lúc này tam đại thế lực Viễn Cổ cũng đã chuẩn bị tốt nghỉ ngơi.

Hôm nay thoáng qua, toàn diện nghỉ ngơi.

Ở Băng Hải vô tận

Hắc ám từ bên này kéo dài ra:

“Ta xuất phát.”

Hắc Ám nữ thần rời khỏi thần điện, từ biệt hai vị Chủ Thần.

Nàng muốn đi quan sát hôn lễ, như thế mới có thể biết đứa con thứ hai đến tột cùng có bao nhiêu đặc biệt.

Lại hoặc là có thể biết chuyện khác.

Chỉ là không biết có thể còn sống trở về hay không.

Mặc dù rời đi là một sợi phân thân, nhưng Lục gia sẽ không xuất thủ cũng chưa biết được.

“Thật sự không có vấn đề sao?” Băng Hải nữ thần mở miệng hỏi.

“Cửu nói cho ta, hôm nay Lục gia sẽ không xuất thủ.

Chỉ cần không quấy rối, Lục gia sẽ giữ vững bình tĩnh.

Đại hôn đời sau, đối với bọn họ mà nói là đại sự.

Bọn họ không hi vọng xảy ra vấn đề, cho nên chỉ cần ta có thể vào, vấn đề liền không lớn.” Hắc Ám nữ thần nói.

Thế nhưng Băng Hải nữ thần bọn họ không có khả năng hoàn toàn yên tâm.

Lòng người khó dò.

Ai có thể biết bọn họ sẽ xuất thủ hay không?

Phân thân cũng có thể dẫn đến bản thể vẫn lạc.

...

“Ta đi cho.” Chiến Thần mở miệng nói ra

“Lúc trước ta ở chỗ đó Ma tu tông môn có thiệp mời.

Nếu Thần Chúng bên kia nói không có vấn đề, vậy thì đánh cược một lần.

Khoảng cách gần xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.”

Thái Nhất Tiên Quân bộ dạng phục tùng không nói.

Tử Vi Tiên Quân cũng không nói lời nào.

“Nếu như không trở về, các ngươi cũng không cần quá để ý.

Đi ở trên con đường này, ai có thể xác định chính mình có thể đi đến cuối cùng?” Chiến Thần mở miệng nói ra.

“Lưu Hỏa thật sự có khả năng ở Lục gia sao?” Thái Nhất Tiên Quân thử hỏi.

“Ai cũng không biết, nhưng vạn nhất lần này gặp thì sao?” Chân Thần mở miệng nói.

Sau đó từ biệt Thái Nhất Tiên quân bọn họ,

Đi về phía Lục gia.

Đi xem một chút đờ con thứ hai là xảy ra chuyện gì, thuận tiện xem có thể phát hiện Lưu Hỏa hay không.

Có thể trở về chính là có thể trở về, không thể trở về chính là không thể trở về.

Thêm một cái không nhiều, thiếu cũng không thiếu một cái.

...

Minh Thổ.

U La Cỗ Phật đi ra.

Hắn xem xét đại diện Phật môn hướng Lục gia.

Có thể chết hay không hắn cũng không thèm để ý, chỉ là muốn đi xem mà thôi.

Trước đó hắn bắt kẻ bại bệ gì cũng không có giúp đỡ, cùng Lục gia chưa nói tới có thù.

Nhưng Lục gia muốn giết hắn, cũng không có gì đáng trách.

Hắn đương nhiên sẽ không động thủ, cũng không cần phải động thủ.

Bởi vì, hắn phải chết.

Nếu hắn phải chết, đương nhiên không thể làm mất mặt Phật môn.

Phật tâm Phật tính, không thể vứt bỏ.

...

Thành Nam.

Phòng an ninh.

Ông chú bảo vệ ăn mì tôm, không có ý nghĩ đi ra ngoài chút nào.

Trời sập hắn cũng không muốn ra ngoài.

Chương 1339: Thiên kiếp MBA kinh động tu chân giới (1)

Thiên kiếp MBA kinh động tu chân giới (1)

“Lão tổ.” Hồng Tố tiên tử nhìn Ngung Hạ, có chút tò mò: “Lần này sao Lão tổ lại đột nhiên muốn tham gia?”

Bình thường mà nói, Lục Thủy và Lão tổ không mấy gặp nhau. Tuy rằng rất nhiều người Lục gia đối với Lão tổ đều là tiểu bối.

Nhưng mà, Lão tổ cũng không có giao tình gần với Lục gia, thậm chí còn không cho Xảo Vân Tông và Lục gia thân cận.

Hôn lẽ?

Đó là xưa nay không bao giờ tham gia.

Lần này đột nhiên tham gia, làm Hồng Tố có chút không hiểu. Đây không phải là Lão tổ.

“Có đôi khi quả thật rất tò mò.” Ngung Hạ đi trên mặt nước, nói: “Có lẽ hôn lẽ nhìn như bình thường, sẽ là hôn lẽ bất phàm nhất Tu Chân giới.”

Nghe lời này Hồng Tố có chút nghi hoặc, gần đây Lão tổ đột nhiên trở thành người khó hiểu. Nói chuyện đều là nói một nửa giữ lại một nửa.

Khiến cho nàng có chút nghĩ không ra.

“Lão tổ có thể nói bình thường dễ hiểu một chút không?” Hồng Tố mở miệng hỏi.

Ngung Hạ nhìn Hồng Tố một cái, nói: “Hôn lẽ này không tầm thường.”

“Không tầm thường?” Hồng Tố có chút lo lắng: “Lại có người muốn công kích Lục gia?”

Gần đây ba thế lực lớn đột nhiên dừng tất cả hành động lại, hẳn là ngày mai đi.

Mà ngày mai chính là hôn lễ của Lục Thủy, cho nên, công kích Lục gia không phải là không có khả năng.

“Không phải như vậy, nhưng như vậy cũng không phải là không có khả năng.” Ngung Hạ quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước:

“Đi thôi, có lẽ ngày mai có thể nhìn ra điều gì đó.”

“Lão tổ, lúc trước nói Ân Thiên Tông là của Đại Trưởng lão Lục gia, vậy sau này mọi chuyện chấm dứt, hẳn sẽ không bao giờ quản Ân Thiên Tông nữa sao?” Hồng Tố lên tiếng hỏi.

“Mặc kệ, ngay từ đầu hẳn đã không có ý định quản, cho nên luôn để cho Ân Thiên Tông tự mình vận hành.

Không giống như tiêu nha đầu kia, nàng không có tài năng này.” Ngung Hạ nhẹ giọng nói.

Hồng Tố hơi bất ngờ.

Vị tiểu tiên bối kia cũng từng khai sáng tông môn?

“Lão tổ, Trưởng lão Lục gia, đều có chuyện xưa sao?” Hồng Tố hỏi.

“Nếu không thì sao? Không nháo chút chuyện ra, bọn họ cũng ngại trở thành Trưởng lão.” Ngung Hạ tiên tử cười cười nói:

“Chờ rảnh đi, rảnh rồi lại nói với ngươi chuyện của tiêu nha đầu kia.

Hiện tại đi Lục gia xem một chút.

Hẳn là có rất nhiều cường giả đi qua.”

Chỉ một lát sau, các nàng đi vào bờ.

Nơi đây có rùa đá, trên lưng rùa đá có một người đàn ông trung niên.

Bộ dáng có chút thấp thỏm.

“Đây là, Thiên Cơ Lô Vũ?” Hồng Tố hơi bất ngờ:

“Làm sao hấn lại xuất hiện ở đây?”

“Đi qua hỏi một chút, không phải sẽ biết sao?” Ngung Hạ mở miệng nói.

Lúc này, các nàng xuất hiện trước Thiên Cơ Lô Vũ. “Hai vị tiên tử, có việc gì?” Thiên Cơ lâu lâu nhìn hai người Ngung Hạ hỏi.

“Đạo hữu là tới tham gia hôn lễ?” Ngung Hạ trực tiếp hỏi. Người ra tay khi đó, hấn đều ở trong danh sách mời.

Lục Vô Vi sẽ mời.

Chỉ là quá đối phương ở chỗ này, không bình thường.

“Đúng vậy.” Thiên Cơ Lô Vũ gật đầu:

“Nhưng muốn ở chỗ này đợi đến ngày mai mới tiến vào.

Bây giờ nghỉ ngơi ở đây một chút.”

Hồng Tố càng khó hiểu:

“Tiền bối vì sao không trực tiếp vào Lục gia nghỉ ngơi?”

“Thân phận hèn mọn, không dám tới gần.” Thiên Cơ Lô Vũ cúi đầu nói.

Thạch Quy không nói gì.

Hấn cũng có thể hiểu được sự kinh khủng của Lưu Hỏa.

Vẫn là không tới gần thì tốt hơn.

Hồng Tố ngây ngẩn cả người, thân phận hèn mọn?

Thiên Cơ Lô Vũ, Tiên Sơn chi chủ.

Tu vi của hấn không nhất định là mạnh nhất Tu chân giới.

Nhưng thân phận địa vị tuyệt đối là cực kỳ cao. Ngung Hạ không nói thêm gì, mà mang theo Hồng Tố đi về phía Lục gia.

“Lão tổ, đây là xảy ra chuyện gì?” Trên đường đi Hồng Tố hỏi.

“Nhìn xem đi, hôn lễ này có thể có chút đặc biệt.” Ngung Hạ cười nói.

Hồng Tố không còn nói nữa.

Cho nên, hôn lễ của Lục Thủy rốt cuộc có cái gì đặc biệt?

“Đi thôi, hình như người tới, so với dự đoán còn nhiều hơn.” Ngưng Hạ mở miệng nói.

Lúc này nàng mang theo Hồng Tô đập không mà đi.

Lục lượng bắt đầu chậm rãi tràn ra.

Lúc này một vài thế lực hợp tác với Lục gia cũng lục tục đi tới Lục gia. Bọn họ đương nhiên là nể mặt Lục gia mà đến. Cái tên Lục Thủy này đối với bọn họ kỳ thật rất xa lạ.

Căn bản không nghe Lục gia nhắc tới. Hơn nữa cũng không nghe nói Lục gia Thiếu gia sẽ nhúng tay vào mọi phương diện của Lục gia.

Có lẽ không có bất kỳ tài năng nào. “Lại nói tiếp, đây cũng coi như là hôn lễ nhỏ đi? Nghe nói Lục gia không tuyên truyền chuyện này. Hơn nữa làm cực kỳ gấp gáp. Rất nhiều người không biết, cũng không có mời. Nghe nói thiệp mời cũng phát thiếu.

”Cũng khó nói, gần đây Lục gia quả thật có chút khác biệt. Nhưng ta biết một vài người bạn, nghe bọn họ nói, thế lực đỉnh cấp không nhận được thiệp mời.

Xem ra Lục gia cũng sẽ không có việc gì đi đụng vào thế lực đỉnh cấp. Thậm chí thế lực nhất lưu cũng không có.”

“Thật ra ta cũng rất hy vọng có, dù sao cũng có thể nhìn một ít tiền bối của thế lực đỉnh cấp.”

“Nói như người biết thế lực đỉnh cấp hoặc là thế lực nhất lưu tiền bối vậy.”

“Sao lại không biết? Ví dụ bầy trùng trên bầu trời, mệnh mỏng vô biên, tựa như đại đạo vặn vẹo không gian, đó nhất định là đại tiền bối của Trùng Cốc... Ông trời của ta, người xem, cường giả Trùng Cốc.

Trùng Cốc, thế lực đỉnh cấp.”

Lúc này người xung quanh cũng ngẩng đầu nhìn qua, lúc này bọn họ nhìn thấy bầu trời tựa như bị trải ra một con đường.

Là bị công trùng trái rộng ra.

Chương 1340: Thiên kiếp MBA kinh động tu chân giới (2)

Thiên kiếp MBA kinh động tu chân giới (2)

Mà ở cuối đường một thân ảnh đang đi tới.

Nơi đối phương đi qua, không gian rung động, đây là cường giả cỡ nào?

“Đây là vị tiên bối nào của Trùng Cốc?”

Mà ngay khi người này nghi hoặc, một hồng mang phóng lên trời mà đến.

Cũng mở ra một con đường.

Cuối đường có hai người đi tới.

Ánh sáng nở rộ rực rỡ trên người bọn họ.

“Cái này, đây là vị nào?”

Một vài người tới tham gia hôn lễ, trong lúc nhất thời đều không thể hiểu được.

Những người này là ai?

“Một viên ngũ phẩm linh thạch, ta đến nói cho các người biết những người này rốt cuộc là ai, rốt cuộc là cường giả cỡ nào.”

Âm thanh đột nhiên vang lên trong đám người.

Mấy người nhìn qua, phát hiện là một vị ma tu rất mạnh.

“Tại hạ ma tu Cát An, phương châm là giao dịch công bằng.” Ma tu Cát An mở miệng nói.

Lúc này những người đó nhìn thoáng qua lẫn nhau, một người gom góp một phần linh thạch.

Vừa vặn là một viên ngũ phẩm linh thạch. Sau đó giao cho ma tu Cát An. Ma Tu Cát An: “...”

Đương nhiên, hắn cũng không nói thêm gì, trực tiếp thu linh thạch.

“Nhìn vị Trùng Cốc kia, ta có con đường đặc thù, vị này là Lão tổ Trùng cốc vô số năm chưa từng ra khỏi núi.” Ma tu Cát An nói.

“Đây là Lão tổ Trùng Cốc? Làm sao có thể? Lục gia có đặc biệt đến đâu cũng không thể để Lão tổ Trùng Cốc đến tham gia hôn lễ của Lục Thủy.”

Có người không tin.

Những người khác không tin lắm, nhưng muốn nhìn vào một người khác:

“Còn ánh sáng đỏ thì sao?”

“Cái này cực kỳ rõ ràng, tiền bối Xảo Vân Tông vô số năm chưa từng có tin tức gì, Xảo Vân Tông Lão tổ.” Ma tu Cát An nghiêm túc nói.

Những người khác không tin điều này.

Làm sao tùy tiện đến một người chính là Lão tổ? Thế lực đỉnh cấp không nói, còn đều là Lão tổ trong truyền thuyết này.

Những người này làm gì ở đây?

Ngay khi họ nghi ngờ, có sóng biển bắt đầu phun trào, trên sóng là một nữ tử uy nghi.

Đoan trang, quý khí, không cách nào nhìn thẳng. Giống như thấp nàng nhất đẳng. “Đây, đây là ai?” Lập tức có người hỏi ma tu Cát An.

Bởi vì khí chất của người này quá mạnh, khí tức cũng quá mạnh. Họ hoàn toàn không biết nhau là ai.

“Vị này các ngươi có thể đã nghe nói qua.

Vùng đất biển sâu, có một đám hải yêu cực kỳ cường đại.

Mà vị này, hắn là vương trong hải yêu, Hải Yêu Nữ Vương.”

Ma tu Cát An nghiêm mặt nói:

“Thực lực cực kỳ cường đại, không gì sánh bằng, Lão tổ thể lực đỉnh cấp cũng phải tránh mũi nhọn.”

Giờ phút này những người kia ngây ngẩn cả người, làm sao có thể chứ?

Chỉ là bọn họ lúc nghi hoặc, có phật quang trải đường mà đến.

Một hòa thượng bước đến gần ánh sáng.

Người của Phật Môn?

Đây là suy đoán của tất cả mọi người, nhưng chẳng bao lâu sau, họ nghe thấy giọng nói của hòa thượng: “Một trong mười Điện chủ của Minh Thổ, U La. “Không mời mà tới, mong rộng lòng tha thứ.”

Minh Thổ Thập Điện?

Cường giả chân chính? Giờ phút này tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, Diệp Tân bị dọa sợ, U La Cổ Phật là không muốn sống sao?

Và vào lúc này, một ánh sáng đến từ phía bên kia, cũng có người đi bộ trên con đường ánh sáng.

Trong khi tất cả mọi người vẫn còn suy đoán, giọng nói bên kia truyền đến: “Tân Hoàng Tịnh Thổ, không mời mà đến. Hy vọng sẽ có được một thiệp mời.”

Khí tức cường đại bắt đầu khởi động bốn phương. giờ phút này tất cả mọi người có thể cảm giác được, tất cả mọi người phía trên đều là một cấp bậc. giờ phút này mặc kệ bọn họ có tin hay không, đều phải thừa nhận, đó thật sự là Lão tổ của thể lực đỉnh cấp.

Nhưng làm sao lại thể được?

Nhưng mà còn chưa kết thúc.

Một dòng suối xuất hiện trên bầu trời, một âm thanh đến từ dòng suối: “Nhược Thủy Tam Thiên, được mời mà đến.”

Ngay sau đó, ngọn núi khổng lồ xuất hiện trên bầu trời. Một con đường kéo dài từ đỉnh núi.

Một cô bé cười một con chó lớn màu trắng từ từ bước ra. Lúc này cô bé kia bị khói che mắt.

Thế nhưng rất nhanh liền toát ra khí thế. Giờ phút này, rất nhiều người nhận ra, đó là Tiên Sơn.

Quả nhiên, thanh âm không linh theo đó truyền ra: “Tiên Sơn đồng ý lời mời tới đây.”

Thiên Cơ Lô Vũ bên ngoài chờ đợi ngây ngẩn cả người, là ai gia trì cho Đại Bạch Tiểu Bạch?

Lão tổ Đạo Tông ban đầu ở tiểu trấn Thu Vân nhìn bầu trời, cuối cùng thi triển đạo pháp.

Giờ phút này trên bầu trời có đạo pháp hiện ra, có thân ảnh đập không mà đến: “Đạo tông, đồng ý lời mời đến đây.” giờ phút này người của tiểu trấn Thu Vân kinh hãi, Đạo Tông cũng tới.

Thế nhưng thật ra có một số người Đạo Tông lại càng giật mình hơn. Đây là Lão tổ?

Hơn nữa Đạo Tông nhận được lời mời của Lục gia khi nào?

Nam Xuyên đi theo đám người Kiếm Lạc Kiếm Khởi nhìn phía chân trời nói: “Kiếm Nhất Phong chúng ta cũng không thể yếu khí thế.”

Vốn bọn họ đều muốn khiêm tốn, nhưng ai biết được sẽ biến thành như vậy.

Trùng Cốc mang đâu?

giờ phút này một đạo kiếm ý xuyên qua thiên địa, một thân ảnh cầm kiếm mà đến: “Kiếm Nhất Phong, đồng ý lời mời đến.”

Thế lực đỉnh cấp, tất cả đều tới.

Giờ phút này, cả tiểu trấn Thu Vân giữ vững nghi vấn, tất cả đều ngây ngẩn cả người. Tại sao lại như vậy?

“A, nhất định là Lục gia quá đặc biệt, những người này đều là nể mặt Lục gia.

Cũng không thể là theo lời mời của Lục Thiếu gia chứ?”

Nhưng mà trong nháy mắt hần nghi ngờ, giữa thiên địa bị huyết hồng bao trùm.

Như vô tận huyết hải bắt đầu phun trào tám phương.

Khí tức của tất cả những Lão tổ kia đều bị người này áp chế.

Hần cúi đầu nhìn xuống, dáng vẻ bề ngỗ thiên hạ, ánh mắt khinh thường lướt qua một vòng.

“Lục Thiếu gia mời, cho dù bốn tọa xuyên biên giới, cũng sẽ đến đây.”

So khí thế? Một nhóm đệ đệ.

Giờ phút này rất nhiều người tới đây đều ngây ngẩn cả người. Có chút không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Lời mời của Lục Thiếu gia?

Đây là tồn tại khủng khiếp gì?

Mà đúng lúc này bên ngoài chân trời bay tới một thanh đao.

Thanh đao xuyên qua tất cả bay thẳng đến Lục gia.

Tốc độ đao cũng không nhanh, tựa như cố ý để người ta nhìn.

Mà tất cả mọi người nhìn thấy đao, trong lúc nhất thời có chút sửng sờ.

Đây là... Thiên Đao trời xanh?

Vị tồn tại khủng bố của tộc Bất Tử kia?

Giờ phút này tất cả mọi người đều nói không nên lời.

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Chương 1341: Thiên kiếp MBA kinh động tu chân giới (3)

Thiên kiếp MBA kinh động tu chân giới (3)

“Đạo hữu, ta khuyên ngươi đừng nói lung tung.

Lục Thiếu gia sâu không lường được nha.” Ma tu Cát An hào tâm nhắc nhở một câu, sau đó xoay người rời đi.

Thâm tàng công và danh tiếng giờ phút này tất cả cường giả đều bị một trận gió nghênh đón đi vào.

Nhìn ma tu Huyết Trần rời đi.

Sơ Vũ thở phào nhẹ nhõm, giải thoát.

Cuối cùng cũng được giải thoát.

Thạch Minh cũng cảm giác mình rốt cục cũng sống lại.

Những cường giả này vào viện làm những cường giả khác không đủ mạnh, trong lúc nhất thời khiêm tốn lại. Toàn bộ tiêu trần Thu Vân không ai dám cao giọng.

Thậm chí cũng không dám tùy ý nghị luận hôn lễ của Lục Thiếu gia.

Không nói cái khác, chỉ nói những cường giả này đi.

Rốt cuộc là người gì thành hôn, mới có thể mời được những người này?

Cho dù là mời, cũng sẽ có người không muốn đến?

Nhưng những người này đều tới, hơn nữa tất cả đều là Lão tổ thế lực đỉnh cấp.

“Hừ! Những người này thật đúng là uy phong.

Nếu không phải ta là chó nhà Cầu gia, nhất định phải cao giọng hơn bọn họ.” Cầu Tử nhìn chân trời không phục.

Đau Răng Tiên Nhân ngược lại không có cảm giác gì.

Ngày mai chính là ngày đại hôn của tiểu huynh đệ Lục Thủy, bọn họ cũng nên chuẩn bị.

Quần áo chắc chắn phải mặc sạch sẽ.

Tắm cũng phải tắm.

Mà ở tiểu trấn Thu Vân, một thiếu nữ mặc hắc bào từng bước đi trên đường phố.

Nàng mua một tấm thiệp mời.

Hắn là có thể đi vào.

Chiến Thần đi theo một đám Ma tu cũng đi tới tiểu trấn Thu Vân.

Bọn họ nhìn thấy U La Cổ Phật chính đại quang minh đến, quả thực hoảng sợ.

Nhưng Lục gia không ra tay, điều này an toàn hơn rất nhiều.

Ban đêm.

Lục gia vẫn đang bận rộn.

Rất nhiều người đang chờ đợi, chờ đợi ngày mai.

Ngày mai chính là ngày đại hôn, khi đó hẳn sẽ rất náo nhiệt.

Mà ba thế lực lớn cũng đã dừng lại, an tâm chờ đợi.

Những Tiên Quân, Cổ Phật, Chủ Thần thì ăn ngủ không yên.

Bọn hắn không biết những người kia đi tham gia hôn lễ, rốt cuộc sẽ gặp phải chuyện gì.

Có thể cứ như vậy ngã xuống hay không.

Ngắn ngủi không có vấn đề gì, có thể là đối phương đang tìm kiếm bản thể.

Bài học của Thái Dương thân, rõ ràng trong tầm mắt.

Mọi người đều nhìn lên bầu trời, chờ đợi thời gian.

Lục gia.

Cửu nhìn lên bầu trời, sau đó nói: “Tiểu Đình, bắt đầu đếm ngược rồi.”

“Đếm ngược?” Nhị Trương lão có chút nghi hoặc hỏi.

Hôm nay nàng tiếp đãi Ngung Hạ, trước sau như một làm cho người ta chán ghét.

Có điều những người khác ngược lại rất dễ nói chuyện, chỉ là ma tu Huyết Trần kia, càng làm cho người ta chán ghét.

Tam Trương lão muốn gặp đối phương, bị nàng từ chối.

“Mười, chín, tám...”

“Đây là đếm ngược gì?”

“Đếm ngược cho ngày mới, năm, bốn..”

“Có nghĩa là gì?”

“Hai, một, đến rồi.”

Nhị Trương lão có chút nghi hoặc, cái gì tới rồi?

Nhưng chẳng bao lâu nàng đã sững sốt.

Nàng vốn đang ngồi, trực tiếp đứng lên.

Sau đó nhìn lên bầu trời, không thể tin được.

Cùng lúc đó, cả Lục gia đều ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, tựa như phát hiện chuyện gì đó không thể tưởng tượng nổi.

Người của tiểu trấn Thu Vân cũng nhìn lên cao, vẻ mặt lộ ra khó hiểu. Không chỉ có Lục gia, cũng không chỉ là tiểu trấn Thu Vân.

Tất cả mọi người trong Tu Chân giới nhìn về phía bầu trời, mỗi người đều có chút mê mang, có chút khó có thể tin.

Tử Vi Tinh Quân nhìn về phía chân trời, cảm giác thế giới hoàn toàn không giống với nhận thức của hắn.

Thái Nhất tiên quân cũng cảm giác gặp phải chuyện thiên phương dạ đàm: “Đây là vì sao?”

Người của Phật Môn nhìn lên bầu trời, tuyên một câu Phật hiệu.

Nhưng rung động trong mắt họ ít hơn những người khác.

Nữ Thần Băng Hải nhìn lên bầu trời, giọng nói vang lên lạnh như băng: “Hôm nay đặc biệt, đã đến mức này?”

Chỉ trong nháy mắt, nàng nhận được dữ liệu lớn về thiên kiếp.

Hoặc là nói cách khác, toàn bộ Tu Chân giới đều nhận được một tin tức dữ liệu lớn: Hôm nay thiên kiếp ra ngoài, đình chỉ độ kiếp một ngày.

Từ xưa đến nay, lần đầu tiên bọn họ trải qua chuyện vô lý này.

Thiên kiếp ra ngoài, đình chỉ độ kiếp?

Sao có thể như thế này?

Hơn nữa còn được gửi dưới dạng dữ liệu lớn thiên kiếp.

Toàn bộ Tu Chân Giới sôi trào.

“Hôm nay là ngày gì? Vì sao lại như vậy?”

Giả phải không? Chúng ta đang bị ảo giác, phải không?

“Đây có phải là có nghĩa, hôm nay không ai có thể độ kiếp tấn thăng?”

“Hôm nay trước khi bình minh sao?”

“Nhìn thời gian, mười hai giờ sáng phát ra dữ liệu lớn, điều này cũng quá đáng sợ.”

“Vô Hạng Tsukuyomi, nhất định là Vô Hạng Tsukuyomi.”

Mộ gia.

Đông Phương Trà Trà từ trong chăn vờn đầu ra, có chút khó có thể tin nói:

“Chị dâu, có phải bởi vì trời sáng thì chị và biểu đệ Lục Thủy sẽ thành hôn, thiên kiếp muốn tham dự, trực tiếp không làm việc?”

Nhã Nguyệt cảm thấy Trà Trà tỷ nghĩ gì thế?

Mộ Tuyết cẩn thận suy nghĩ một chút nói:

“Đúng, nhưng cũng không đúng. Rất phức tạp, ngủ đi.

Ngày mai ta phải dậy sớm.

“Hôm nay Mộ Tuyết lại ngủ với ba vị muội muội này, về sau sẽ không có cơ hội này. Ngày mai sẽ gả vào Lục gia.

“Ta vào trong lòng tử tử ngủ.” Nhã Lâm bò trong chăn một hồi, sau đó chạy đến trong ngực Mộ Tuyết.

Đông Phương Trà Trà lấy điện thoại di động nhỏ giọng nói với Nhã Nguyệt:

“Chúng ta thám hiểm đi.”

Nhã Nguyệt: “...”

...

Sáng sớm.

Hôn lễ.

Ngày hôm nay có rất nhiều người đang chuẩn bị đến Lục gia.

Sạp hàng của nhà bán mì đã đóng lại, chuẩn bị xuất phát.

Một vài người Mộ gia cũng xuống xe lửa, đi về phía Lục gia.

Đây là một vài người bình thường.

Trong đó có vợ chồng mở cửa hàng nhỏ ở thị trấn Mộ gia.

Bọn họ có chút ngạc nhiên nhìn bốn phía, sau đó theo người dẫn đội một đường đi tới Lục gia.

Rút thưởng rút đến thiệp mời.

Cho nên rất may mắn.

Cùng lúc đó.

Một thanh niên bước xuống tàu.

Hắn lấy tay che đi ánh mặt trời buổi sáng sớm, nhìn về phía tiểu trấn Thu Vân.

Về mặt kỳ lạ.

Hắn mặc trang phục mới hơn bình thường, vừa mua.

Đề tham dự hôn lễ.

“Chỉ có một người đến, có chút đáng tiếc.

Chỉ là cũng tốt.

Thanh tịnh.”

Thanh niên cười cười, sau đó cất bước đi về phía Lục gia.

Trên đường đi, hắn nhìn thấy cửa hàng tiện lợi, cuối cùng đã mua một cây kem, vừa đi vừa ăn. Thừa dịp trời lạnh, ăn cây cà rem.

Không dễ dàng hóa.

Phải mất một chút thời gian.

Hắn đi tới cửa lớn Lục gia.

Chỉ là trước khi đi lên, cần kiểm tra thiệp mời. Cho dù đang bay, cũng phải kiểm tra.

Chỉ là một vài người được nghênh đón đi vào, không cần kiểm tra.

“Không có người quen, chỉ có thể ngoan ngoãn dùng thiệp mời.”

Thanh niên lắc đầu.

Mà sau đó đến một chỗ trước cửa.

Trông coi chính là hai người người trẻ tuổi.

Những vị trí khác hẳn là có cường giả ở đây, chỉ là người bình thường không phát hiện ra.

“Vị đạo hữu này, có thiệp mời không?” Một thanh niên mở miệng hỏi.

Hắn không có chút chậm trễ, tuy rằng nam tử trước mắt này thoạt nhìn không có tu vi.

Nhưng không có nghĩa là đối phương thực sự là người bình thường.

“Có.” Thanh niên khách khí đáp lại.

Sau đó vươn tay, nắm lấy trên không trung.

Một thiệp mời xuất hiện trong tay hắn.

Vô pháp nhìn ra bất cứ dấu vết gì.

Hai thanh niên có chút khiếp sợ.

Sau đó đọc thiệp mời, có chút tò mò nói:

“Mưa rơi thật lớn?”

“Đúng vậy, tán tu. Có vấn đề gì à?”

“Không có vấn đề gì, mời vào.”

“Đa tạ!”

Chương 1342: Đại hôn (1)

Đại hôn (1)

Lục Thủy khép lại Thiên Địa Trận Văn.

Trời đã sáng.

Cũng tức là thời gian đón Mộ Tuyết đã tới gần.

Thời gian là vào giữa trưa.

Cho nên hắn vẫn còn chút thời gian rảnh rỗi.

Thiên Kiếp MBA hắn đương nhiên cũng đã nhận được, có điều cũng không để ý tới.

Dù sao thì hôm nay hắn cũng có rất nhiều chuyện.

Phải đón Mộ Tuyết tới, sau đó...

Hình như cũng không còn việc gì khác cần hắn đi làm.

Hôm nay là ngày 15, tu vi 7.4, ngày mai hắn là có thể lên 7.5.

Khoảng hơn mười ngày nữa là có thể trực tiếp tấn thăng Bát giai.

Đến lúc đó sẽ có thể làm rất nhiều chuyện.

Hơn nữa, càng tấn thăng theo, hắn cũng có trực giác mới.

Trực giác nói với hắn rằng, tiếp tục tấn thăng sẽ có thể tìm được cách giúp Mộ Tuyết mang thai.

Trực giác này giống như Ác Ma nói mới vậy.

Chỉ là Lục Thủy tin, loại chuyện này thì có cái gì không tin?

Kiếp trước cũng nghĩ như vậy.

Sau đó hắn vẫn luôn thăng cấp, vẫn luôn nghiên cứu.

Nghiên cứu thất bại liền tiếp tục thăng cấp, cứ thăng cấp đến khi đạt tới cảnh giới có thể nghĩ ra cách.

Cuối cùng, hẳn thẳng đến cấp bậc nào?

Không nhớ lắm.

Được rồi, không nghĩ nữa.

“Thiếu gia.” Lúc này, Chân Võ đi tới cửa viện, nhẹ giọng gọi.

Lần này bất kể Thiếu gia có đang bận hay không, hẳn đều phải mở miệng cất ngang.

Dù sao thì chuyện ngày hôm nay cũng không thể để chậm trễ được.

Chỉ chậm một chút thôi cũng sẽ rất dễ xảy ra chuyện.

“Có chuyện gì?” Lục Thủy hỏi.

Hôm nay hẳn không muốn xử lý chuyện bên ngoài.

Cứ an tâm đón tiếp Mộ Tiểu thư là được rồi, nếu không...

Người xui xẻo chính là hẳn.

“Tộc trưởng nói bảo Thiếu gia chuẩn bị kỹ càng, tới gần giữa trưa sẽ phải đi đón Thiếu Phu nhân.

Hơn nữa, Tộc trưởng còn hỏi Thiếu gia có cần dẫn người đi cùng hay không.” Chân Võ nói.

Lục Thủy nhìn trời một chút, lắc đầu nói:

“Không, có thể sẽ xuất hiện ít đồ.

Một mình ta đi thích hợp hơn.”

Chân Võ cũng ngẩng đầu nhìn trời, hẳn cũng cảm thấy Thiếu gia thành hôn chắc chắn sẽ xuất hiện chút biến hóa gì đó.

Những người như bọn hẳn đi, chưa chắc đã chịu đựng được.

Thiên Kiếp MBA tới hôm qua đại khái chính là một trong số đó đi, vấn đề gì cũng phải nhượng bộ cho hôn lễ của Thiếu gia.

Ở Lục gia cũng thế.

Bất kể là chuyện gì, đều phải đẩy về phía sau.

Dù có người của Phật Môn tới, mấy vị Trưởng lão cũng không nói gì.

Chỉ cần đối phương không nháo ra chuyện gì, những vấn đề nhỏ này đều sẽ đẩy ra phía sau.

“Những người kia đều tới sao?” Lục Thủy hỏi.

Phần lớn người đều là do Chân Võ Chân Linh tiếp đãi.

Cho nên, bọn hắn hẳn là rõ ràng nhất.

“Côn không đến, ông chú bảo vệ ở trường đại học không đến.

Tiền bối Cơ Tâm của Tịnh Thổ tới, Chân Linh đang dẫn nàng đi tham quan xung quanh.

Cố Lý của tộc Bất Tử, Kiếm Nhất của Đạo Tông, Minh Nguyệt của Nguyệt tộc, mấy vị tiền bối Thiếu gia mời này đều không tới.

Ma tu Chí Tôn tới.

Những người còn lại đều tới.

Mấy người Diệp Tân, Thạch Minh, Thâm Hải Thủy Long, Danh Dĩ Trọng của Minh Thổ, tất cả đều đã ở bên trong.”

Mấy người Kiếm Khởi không có gì đáng nhắc tới, những người này đến tương đối sớm.

Có vài người thì tương đối đặc biệt.

Nhất là Thạch Minh, quá khó khăn.

Có điều Lục gia cũng không thèm để ý.

“Người của Lam Dạ Quốc thì sao?” Lục Thủy hỏi.

“Bọn hắn đã bị bãi miễn, bây giờ đang chờ hôn lễ bắt đầu.” Chân Võ nói.

Lục Thủy gật gật đầu, hôm nay quả thực không thích hợp để bọn hắn tiếp tục nhúng tay.

Phải có chút dáng vẻ của khách mời.

“Người Mộ Tuyết mời thì sao?” Lục Thủy lại hỏi.

Mộ Tuyết bây giờ không có ở đây, hẳn phải để ý giúp.

“Thiên Nữ Tông và Hải Yêu đã tới.

Lâm Hoan Hoan và Thiên Ngâm tiên tử cũng không có vấn đề gì.

Trà Trà Tiểu thư thì đang ở chỗ Thiếu Phu nhân bên kia.” Chân Võ sớm đã biết rõ ràng những thứ này.

Không có vấn đề gì là tốt nhất.

“Thiếu gia, nghe ma tu Chí Tôn nói, tam đại thế lực mỗi bên đều cử tới một vị.” Chân Võ có chút lo lắng.

Mặc dù không có bất cứ chuyện gì.

Nhưng chuyện vây công Lục gia trước đó một khi xảy ra, sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

“Không cần để ý.” Lục Thủy lắc đầu.

Ở phạm vi Lục gia đã có mấy người Đại Trưởng lão trông coi, tạm thời không tới phiên hẳn.

Trước mắt cũng không có ai là đối thủ của Đại Trưởng lão.

Kể cả ma tu Huyết Trần cũng không được, chứ đừng nói là một ma tu Huyết Trần đang trọng thương.

Có điều nếu hẳn thật sự khôi phục hoàn toàn, sẽ có thể nháo ra chuyện lớn.

Dù sao thì hai người đó cũng có thể đánh một hồi lâu.

“Mặt khác có vấn đề gì không?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

“Trước mắt không phát hiện ra vấn đề gì, phía Mộ gia bên kia cũng không thấy có vấn đề gì, người của bên đó cũng đã bắt đầu ra trận.

Sau khi tam đại thế lực ngừng toàn bộ hoạt động thì không có bất cứ động tĩnh gì.

Không cách nào biết được bọn họ nghĩ cái gì.

Trước mắt thì không có bất cứ nguy hại gì.

Chuyện hôn lễ là Tộc trưởng tự mình giám sát, cho nên có việc thì Tộc trưởng sẽ ra tay xử lý đầu tiên.

Căn cứ theo mệnh lệnh của Tộc trưởng, Thiếu gia chỉ cần làm tốt việc tiếp đón Mộ Tiểu thư là được.” Chân Võ nói.

Lục Thủy khẽ gật đầu.

Lúc này, Kỳ Khê đi tới.

“Thiếu gia, Phu nhân gọi Thiếu gia tới tân phòng kiểm tra một chút.

Phòng ngừa đêm nay xảy ra vấn đề.”

Lục Thủy khẽ gật đầu.

Sau đó liền một mình đi về phía sân nhỏ của bản thân, quả thật muốn đi kiểm tra một chút.

Nếu không lỡ xảy ra vấn đề, người bị ăn đòn sẽ là hắn.

Hơn nữa, có thể nói ra sao?

Mất mặt.

Thiếu gia rời đi, Chân Võ tự nhiên muốn đi làm việc khác.

Hắn có rất nhiều chuyện cần làm.

Kỳ Khê nhìn Băng Phượng đang núp núp ở nơi hẻo lánh một chút, sau đó đi tới:

“Phu nhân nói, hôm nay có thể cho người đi ra, nhưng nếu như người biểu hiện không tốt.

Thì về sau cũng đừng nghĩ tới việc đi ra nữa.

Hơn nữa còn sẽ cho người cho người ăn ở nơi này lâu, về sau người sẽ không phải chịu đói.”

Băng Phượng cảm kích nhìn Kỳ Khê, Thiên Sứ cho nó ăn kia rốt cuộc cũng tới rồi sao?

Quá cảm động.

Hôm nay còn được tự do.

“Hôm nay là ngày chủ nhân người đại hôn, nếu như người nào loạn ảnh hưởng tới hôn sự củ của hai người, người có thể

sẽ biến mất.” Kỳ Khê lại bỏ sungmotoj câu.

Đồng thời thả Băng Phượng ra.

“Đạo chơi xung quanh đi.”

Nói một câu xong, Kỳ Khê liền cất bước rời đi.

Nàng thế nhưng có rất nhiều chuyện bận rộn, hôm nay là hôn lễ của Thiếu gia.

Thiếu gia nhìn như không có việc gì, trên thực tế đều là vì đã có Tộc trưởng và Tộc trưởng Phu nhân bận rộn.

Băng Phượng nhìn chung quanh hồi lâu, sau đó bước hai bước đi ra khỏi giới hạn trước đó.

Phát hiện thật sự không còn trói buộc.

Lập tức bước nhanh bốn xung quanh sân nhỏ.

Cuối cùng, nó hưng phấn vẫy vẫy cánh, nhưng không bay lên được.

Băng Phượng trong truyền thuyết lại có thể hưng phấn vì được chạy trong sân nhỏ.

Chương 1343: Đại hôn (2)

Đại hôn (2)

Lục Thủy đi vào sân nhỏ của mình, nơi này có bày một chút trang sức.

Hoa hoa cỏ cỏ không có bị tổn thương.

Nhất là hoa Mộ Tuyết trồng.

Thấy vậy, Lục Thủy an tâm hơn không ít, sau đó, hần đi vào trong phòng.

Bố cục trang trí, không có vấn đề.

Nhìn xung quanh một chút, ngoại trừ hơi đỏ, đồ vật cũng không có vấn đề.

Làm quen vị trí đồ vật một chút, xong hần không tiếp tục kiểm tra nữa.

Về sau cũng không phải ở nơi này một mình.

Hai người sẽ náo nhiệt hơn rất nhiều, cũng không có tự do như ở một người.

Có được tất có mất.

Có được Mộ Tuyết, mất đi tự do, mất đi phiền não của một người.

Đương nhiên, cũng nhận được phiền não của hai người.

Lục Thủy lấy điện thoại di động ra, vốn định chia sẻ cho Mộ Tuyết, cuối cùng lại cất đi.

‘Hay là qua đưa nàng tới xem đi.’

Trong lòng hần nghĩ như vậy.

...

Cửa chính Lục gia.

Nhị Trưởng lão đứng từ trên cao nhìn xuống quảng trường phía dưới.

“Xác định không có vấn đề gì sao?”

Nàng tự nhiên biết có người của Tiên Đình và Thần Chúng ở phía dưới.

Chỉ là hai người kia vẫn luôn trốn tránh.

“Không có vấn đề gì, muốn xuất thủ cũng khó chạy được, phải xem các ngươi có động thủ hay không.” Cử ngón đầu nhìn trời, không thèm để ý nói:

“Bọn hấn không có dũng khí, cũng không có thực lực để nháo sự.

Đề Tiểu Tiểu Vi xuất thủ là được.

Một kiếm là đủ.”

Nhị Trưởng lão không nói gì, bọn nàng không có ý định động thủ.

Hôm nay là đại hôn của Lục Thủy, bọn nàng đều hy vọng có thể tiến hành bình thường.

Nếu không có ngày đại hôn, những người này có lẽ cũng không dám tới.

Sau đó, Nhị Trưởng lão nhìn về phía chân trời, nói:

“Ngươi đang nhìn cái gì?”

“Mây trên trời bắt đầu biến mất, lại sắp xảy ra chuyện lớn.” Cử không ngửa đầu lên nữa, cảm giác muốn sái cổ luôn rồi.

Nhị Trưởng lão cũng thu hồi ánh mắt, nàng rất là tò mò:

“Thiên Kiếp MBA tự trưởng thành thành như vậy à?

Còn có thể không độ kiếp một ngày sao?”

“Có thể nha, Thiên Kiếp MBA mặc dù không có linh trí, nhưng nó rất được.

Gặp chuyện xin phép nghỉ là rất bình thường.

Có điều đây cũng là lần đầu tiên.” Cử mở miệng nói.

“Khi thiên kiếp mới bắt đầu xuất hiện đã có MBA rồi sao?” Nhị Trưởng lão tò mò hỏi.

“Đương nhiên là không có.” Cửu lắc đầu đáp:

“Khi Hỗn Độn mới bắt đầu, thiên kiếp đã xuất hiện.

Thế nhưng thiên kiếp lúc đó khác với thiên kiếp bây giờ, thiên kiếp u mê, người luyện khí cũng u mê.

Bọn hắn chỉ cảm thấy đi xa một chút thì sẽ xuất hiện một cửa ải.

Không vượt qua được cửa ải này thì sẽ chết.

Nhục thể tán loạn, tinh thần sụp đổ, phải bước qua được cửa ải đó mới có thể tiến vào cảnh giới mới.

Thiên kiếp khi đó là như vậy.

Cực kỳ ít người có đủ khả năng vượt qua.

Không cách nào cảm nhận, cũng không có quy luật gì.

Tàn khốc đến cùng cực.

Khi đó luyện khí tu chân, đơn giản là thập tử vô sinh.

Về sau có một vị thần ra đời, nàng không đành lòng như vậy, bắt đầu chỉnh hợp thiên kiếp, bắt đầu truyền lại thông tin về thiên kiếp.

Nhưng có rất ít người tin tưởng.

Hơn nữa, tin tức truyền lại không đủ nhanh, hiệu quả tuy có, nhưng quá kém.

Cuối cùng, vị thần này nghĩ ra một cách, để chính kiếp nạn do thiên kiếp phát ra nhắc nhở người độ kiếp.

Kiếp Nhục Thân, kiếp Tinh Thần, tất cả đều sẽ được tuyên bố ra.

Như vậy tất cả mọi người đều có thể biết được nguyên do tại sao mình lại độ kiếp.

Theo thời gian trôi qua, thiên kiếp cũng được hoàn thiện.

Thiên Kiếp MBA liền theo đó sinh ra.

Chính là như vậy.”

Nhị Trưởng lão hơi nghi hoặc nhìn Cửu:

“Vậy vị thần này là ai?”

Nghe được câu hỏi này, Cửu hung phẫn:

“Vị thần này, chính là Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa sau này.”

Nàng vỗ vỗ ngực nói:

“Không sai, chính là ta.”

“Thật khó tin mà.” Nhị Trưởng lão nói thẳng:

“Người vậy mà còn làm được chuyện đứng đắn.”

Cửu: “...”

“Tiểu Tiểu Đình, người không đáng yêu.”

Có điều nàng cũng không để ý gì, mà chỉ nói:

“Đi thôi, Cơ Tâm tới, chúng ta đi gặp nàng một chút.

Về sau nàng sẽ hoàn toàn biến mất.

Cũng không biết nàng sẽ chết trước hay là ta sẽ chết trước.”

“Không phải hai người đều đã chết rồi sao?” Nhị Trưởng lão bước đi, không biểu cảm nói.

“Thế nhưng bây giờ ta đang sống trong lòng người nha.” Cửu lơ lửng sau lưng Nhị Trưởng lão, nói.

...

Cơ Tâm đứng trên đường phố, nhìn bốn phía, cảm giác lạ lẫm không gì sánh được.

Nơi này chính là tu chân giới bây giờ sao?

Hoàn toàn không giống với thời của nàng.

“Quả thật khiến cho người ta rung động.” Cơ Tâm hơi xúc động:

“Sự trưởng thành của nhân loại luôn ly kỳ như vậy.”

Chân Linh đứng ở một bên, cũng không biết đây là lời tán dương hay có ý gì khác.

“Đại hôn của Thiếu gia các người có tính là long trọng hay không?” Cơ Tầm đi trên đường, hỏi Chân Linh ở một bên.

“Không tính là long trọng, chỉ là dường như có rất nhiều cường giả tới.” Chân Linh ở một bên giải thích.

Hôn lễ của Thiếu gia bọn họ quả thật không tính là long trọng, nhưng cường giả tụ tập nhiều là thật.

Rất nhiều người là Đại Trưởng lão mời tới, Thiếu gia cũng không mời bao nhiêu.

Dù sao thì bọn nàng cũng biết rõ danh sách thiệp mời.

Mặc dù loại người như Kiếm Nhất cũng mời.

Nhưng cuối cùng tới chỉ có hai vị.

Một vị chính là người bên cạnh nàng này, vị khác chính là ma tu Chí Tôn đã tới hôm qua.

“Cường giả?” Cơ Tầm rất ngạc nhiên:

“Tu chân giới hiện tại, đạt tới cảnh giới nào thì tính là cường giả?”

“Cũng sẽ không giống như tiền bối, dựa theo những gì vẫn bối biết, hẳn là Đại Đạo Thiên Thành.” Chân Linh do dự một chút, tiếp tục nói:

“Tiền bối ma tu Huyết Trần hẳn là người mạnh nhất trong số những người tới ngày hôm qua.”

“Vậy sao?” Cơ Tầm đi trên đường phố, không có hứng thú gì với những cường giả này.

“Gây gây!” Tiếng chó sủa đột ngột khiến Cơ Tầm giật mình.

Nàng quay đầu nhìn lại.

Phát hiện có một đầu Tiểu Hắc đang dạy dỗ người khác.

“Thế mà lại có thể gặp được ở chỗ này.” Cơ Tầm hơi bất ngờ, sau đó bước lên một bước.

Nàng mang theo Chân Linh biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện thì đã ở trước mặt Cầu Tử.

Có người đột nhiên xuất hiện khiến Cầu Tử giật nảy mình.

Sau đó nó nhìn thấy một cô gái ngồi xổm xuống trước mặt, nhìn nó.

“Bây giờ ngươi là chó hoang, hay là chó nhà?” Cơ Tâm mở miệng hỏi.

“Đương nhiên là chó nhà, chó hoang nào có mùi chó nhà như ta chứ.” Cầu Tử không khách khí nói:

“Cầu gia của ta yêu ta, ta chính là cầu tôn tử hấn yêu nhất.”

Cơ Tâm vỗ vỗ đầu Cầu Tử, nói:

“Xem ra những năm này, ngươi sống rất tốt.”

Cầu Tử vẻ mặt khinh thường, chẳng qua khi nó đang muốn gầm gừ một chút thì đột nhiên có một cái chân đạp về phía nó.

Rầm!

Cầu Tử trực tiếp bị một cước đạp bay.

Sau đó, một cô bé xuất hiện trước mặt Cơ Tâm.

“Cơ Tâm, đã lâu không gặp, ngươi chết có yên ổn không?” Cử xuất hiện trước mặt Cơ Tâm, vẻ mặt mang theo ý cười nói.

“Rất yên ổn, có lẽ là không có yên ổn bằng ngươi.” Cơ Tâm nhìn Cử trước mặt, nở nụ cười.

Ký ức của nàng như vừa được mở ra lần nữa.

...

Chỗ quảng trường Lạc gia.

Rất nhiều người đã đi tới đây.

Mấy người Lạc Phong trên người mang theo chút thương thế không thấy rõ.

“Tầng cao thật biến thái, vậy mà còn chấp nhận với chúng ta.” Nhiếp Hạo nhỏ giọng nói.

Chỉ sợ gặp phải người tầng cao ở chỗ này.

Bọn hấn quả thật đã bị gây khó dễ.

Rất thảm, nhưng mặt ngoài nhìn không thấy.

Lạc Phong lắc đầu nói:

“Tầng cao rất nhân từ, có điều đại khái là đại hôn của Thiều Tông chủ sắp tới.

Nếu không...

Có lẽ còn thảm hơn.”

“Chúng ta ngồi đây sao?” Nhiếp Hạo tò mò hỏi.

Bọn hắn có chỗ ngồi, nhưng thật ra muốn ngồi chỗ nào cũng được.

Vài chỗ ngồi không có chỉ định.

Tìm một vị trí ít nổi bật ngồi đi.

Chương 1344: Đại hôn (3)

Đại hôn (3)

Thạch Minh lúc này đã tới một chỗ hẻo lánh.

Người ở đây ít, không đến mức bị ảnh hưởng đi?

Thiên Ngâm tiên tử nhìn quanh bốn phía, cảm giác người tham gia hôn lễ không có khung bố như trước đó nàng thấy.

Tu vi của rất nhiều người thật ra đều không cao.

Hơn nữa, còn có rất nhiều người bình thường.

“Nơi này có thể ngồi không?” Một giọng nói đột nhiên vang lên bên cạnh bọn hắn.

Nhìn qua, là một người đàn ông trung niên.

Ma tu Thì Hạ cảm thấy mình cũng nên tới một nơi hẻo lánh.

Cảm thấy tâm gần đây hơi hoảng.

“Có thể, có thể, nhưng người ngồi gần ta sẽ dễ gặp xui xẻo.” Thạch Minh lập tức cảnh báo.

“Xui xẻo?” Ma tu Thì Hạ cười cười, nói:

“Ta có thiên phú miễn dịch, cùng với thiên phú may mắn, vấn đề không lớn.”

Ma tu Thì Hạ ngồi xuống.

Vẻ mặt tự tin.

“Chỉ cần tới gần là sẽ gặp xui xẻo sao?” Ma tu Thì Hạ rất tò mò hỏi.

“Cần chút thời gian, có điều nếu đánh ta một chút, xui xẻo sẽ tới nhanh hơn một chút.” Thạch Minh giải thích.

Àm!

“Đắc tội rồi.”

Ma tu Thì Hạ một quyền đánh vào bụng Thạch Minh.

A!

Thạch Minh ngây cả người, Thiên Ngâm tiên tử cũng lo lắng nhìn.

“Ta không dùng Đại Đạo, chỉ dựa vào thiên phú của ta, chúng ta so tài một chút.

Nếu ta xui xẻo, ta sẽ đưa ngươi một bảo vật.

Đến, uống một chén.”

Ma tu Thì Hạ bung chén lên, sau đó một ngụm uống sạch.

Chỉ là chén vừa mới tới gần miệng hắn, đột nhiên.

Choang!

Chén vỡ nát, nước trà trực tiếp bắn lên mặt hắn.

“A?” Ma tu Thì Hạ ngây cả người.

Hắn không cảm thấy có bất kỳ sức mạnh nào công kích.

“Tiền bối, ta nói rồi, sẽ gặp xui xẻo.” Thạch Minh ôm bụng nói.

“Ta không tin, ta có thiên phú...”

Răng rắc!

Ầm!

Ghế của ma tu Thì Hạ trực tiếp gãy, người ngã xuống đất.

Ma tu Thì Hạ ngây cả người.

...

Hải vực Không Minh.

Có một bóng người vắn vẹo xuất hiện từ bên trong, cuối cùng biến thành một người đàn ông trung niên.

Hắn nhìn về phía Lục gia.

Cất bước đi tới.

Hắn không có thực lực gì, chỉ là một sợi ý thức.

Muốn qua xem một chút.

Phản ứng của thiên kiếp khiến hẳn cảm thấy ngoài ý muốn.

Mà dị tượng trước đó đến từ Lục gia, bây giờ thiên kiếp có dị biến, hẳn cũng là do bên kia.

Có lẽ sẽ có thu hoạch.

...

Có người đi ra, đám người Hải Yêu tự nhiên không thể biết được.

Các nàng đang thảo luận.

Trong biển còn có một vài Hải Yêu đang phơi mình trong hàn lưu.

“Mấy người Nữ Vương đi tham gia hôn lễ không mang theo bọn ta đi.”

“Đúng vậy, Tiểu Đào cũng đi, chúng ta lại không được đi.”

“Ta cảm thấy Tiểu Đào mỗi ngày đều hô hào được người khác bật hack, thật ra chính nàng cũng bật hack.”

“A, rất muốn nhìn xem hôn lễ là như thế nào, ta chưa từng được chứng kiến.”

“Nếu có thể cầu nguyện thành thì tốt, ta muốn nhìn thấy Nữ Vương các nàng tham gia hôn lễ.”

“Suy nghĩ nhiều rồi, người cầu nguyện với ai? Ai đáp ứng cho người?”

Soạt!

Lời này của Hải Yêu vừa dứt, bất chợt, một vệt sáng từ trên cao lọt vào biển sâu.

Tiếp đó, nhóm người Hải Yêu trực tiếp nhận được một tin tức.

Nguyện vọng được đáp ứng.

Xem hôn lễ phát sóng trực tiếp.

“Cái này... có chuyện gì vậy?”

Nhưng rất nhanh sau đó các nàng liền thấy một chùm sáng đang chậm rãi kéo dài ra.

Tựa như đang tạo thành một cầu thang.

Trên cầu thang có thảm đỏ phủ lên.

Ở vị trí trung tâm cầu thang là một cánh cửa không gian thật lớn.

Ngẫu nhiên còn có thể thấy một vài người.

“Trời ạ! Đây là có chuyện gì?”

“Ta cũng không biết, nhưng giống như chúng ta đang nhìn thấy hôn lễ vậy.”

Giờ phút này, tất cả Hải Yêu đều lao tới.

Một cái bóng khổng lồ từ xa cũng chạy về phía bên này.

“Là Côn, mau tới đây, để chúng ta ngồi lên người người.”

“Tới, tới, xem ti vi.”

Côn cũng nhận được tin tức, nhưng nó có chút sợ mấy Hải Yêu này.

Nếu các nàng không có ý định ra tay với nó, nó liền không sợ, sau đó vui vẻ vẫy đuôi, bơi đi.

...

Lam Dạ Quốc.

Tiểu Điệp nhìn lên bầu trời, nói:

“Tiểu Hồ ca, nghe nói hôm nay là ngày Vương thành thân, mặc dù muốn đi, thế nhưng nghe nói là ở xa thật xa.”

“Đúng vậy, Quốc sư nói đường quá xa, những người như chúng ta không đi được. Chúng ta trưởng thành rồi có lẽ có thể đi được.” Tiểu Hồ cũng cảm thấy có chút tiếc nuối.

Vương kết hôn, có ai không muốn đi xem?

“Nếu như có thể nhìn thấy thì thật tốt, trên trời không biết có thể nghe thấy lời của chúng ta hay không.”

Nếu như có thể, không biết có thể đáp ứng chúng ta hay không.” Tiểu Điệp vẻ mặt chờ mong.

“Được rồi, ăn cơm đi, loại chuyện này là không thể nào.” Một người phụ nữ đi tới, nói.

Nhưng ngay khi nàng vừa dứt lời.

Một vệt sáng phóng từ phía chân trời tới.

Ánh sáng chiếu xuống, kéo dài, giống như một quyển tranh vẽ mở ra.

Giờ phút này, trong đầu tất cả người Lam Dạ Quốc như nghe được một giọng nói, Thượng Thương đáp ứng, phát sóng trực tiếp hôn lễ.

Người phụ nữ bên cạnh Tiểu Điệp ngây cả người, đồ vật trong tay đều rớt xuống đất.

Cái này...

Thượng Thương Thùy Liên.

“A!”

“Thật tốt quá!”

Tiểu Hồ và Tiểu Điệp không hiểu, nhưng chính là rất vui vẻ.

Bởi vì có thể nhìn thấy hôn lễ của Vương.

— —

“Tốt, sắp lên đường rồi, thật sự muốn đi một mình sao?”

Trong phòng Lục Thủy, Đông Phương Lê Âm ngắm Lục Thủy đã mặc xong quần áo một chút, hỏi.

Quả thật không có bất cứ vấn đề gì.

Trên cánh tay còn buộc một đầu dây đỏ.

Đông Phương Lê Âm nhìn qua, tay nghề rất tốt.

Không ảnh hưởng tới bộ đồ mới nàng chuẩn bị thì nàng cũng không thèm để ý.

Con trai đã trưởng thành, cũng không nghe lời mẹ nữa.

Nghĩ tới đây, Đông Phương Lê Âm vẽ mặt hệt hăng ngồi một bên.

“Ai, con trai đã trưởng thành rồi.” Đông Phương Lê Âm thở dài.

Lục Thủy nhất thời không biết nên an ủi mẹ hăn thế nào, có điều cảm thấy vẫn nên nói vài lời hữu ích.

“Như vậy cũng không cần ghen với em gái, con gái chúng ta xót, cũng là lẽ tự nhiên.” Đông Phương Lê Âm sờ lên bụng của mình, lại có chút vui mừng.

Lục Thủy: “...”

Là lỗi của hăn, thế mà lại cảm thấy mẹ đang khổ sở.

Lục Lai Sự thích gây chuyện như vậy, mẹ và lão cha thế mà không trách cứ nàng.

Xem ra chỉ có kẻ làm anh trai là hăn này dạy dỗ.

“Mẹ, đi đón có cần phải chú ý gì không?” Lục Thủy hỏi thẳng.

Đông Phương Lê Âm nghĩ nghĩ, sau đó nhìn Mộc Cận ở một bên, nói:

“Hỏi mẹ con đi, mẹ con biết nhiều.”

Đông Phương Lê Âm khi đó hình như không cần chú ý cái gì.

Mộc Cận suy nghĩ một chút, rồi nói:

“Cũng không cần để ý gì, đừng có ngã sấp mặt là được.

Cũng đừng để Tiểu Tuyết xấu hổ.

Nớ phải nắm tay nàng.”

Lục Thủy nghĩ nghĩ, sau đó gật đầu.

Đại khái hiểu rõ, lần đầu tiên đi đón dâu, hăn không có kinh nghiệm.

Mặc dù đã là lần thứ hai kết hôn.

“Vậy con xuất phát đây.” Lục Thủy nhìn mẹ và mẹ, nói.

Sau đó đi ra ngoài.

Hắn vừa đi ra khỏi phòng.

Mây trên trời cuộn cuộn kéo tới.

Giờ phút này, tường vân bảy màu từ trên trời giáng xuống.

Trực tiếp rơi xuống trước mặt Lục Thủy.

Lục Thủy: "...”

Hai người Đông Phương Lê Âm đi ra theo, thấy vậy cũng kinh ngạc.

Đông Phương Lê Âm nhìn bụng của mình một chút, Mộc Cận cũng nhìn một chút.

Các nàng cũng hoài nghi là do em gái của Lục Thủy.

Lục Thủy cũng không để ý, hắn một bước giẫm lên trên tường vân bảy màu.

Giờ phút này, tường vân bảy màu bắt đầu kéo dài ra phía ngoài.

Lục Thủy bước đi, tường vân cũng theo đó rút lại.

Dùng tốc độ cực nhanh biến mất khỏi sân nhỏ.

Giờ phút này, giữa thiên địa tựa như vang lên Đại Đạo Phạn Âm.

Âm thanh này như xoay quanh Lục Thủy, kiểu phô trương này có hơi khác với lần trước.

“Con gái của ngươi còn có uy năng cỡ này sao?”

Mộc Cận nhìn bụng của Đông Phương Lê Âm, tò mò nói.

Con gái nàng không có uy năng cỡ này.

Đông Phương Lê Âm nhún vai.

Không biết nha.

Con gái không có thương lượng với người làm mẹ là nàng ngày.

Chương 1345: Đại hôn (4)

Đại hôn (4)

Một đám đã chờ ở quảng trường cả đêm.

Lúc này nhìn về phía chân trời, dường như nhìn thấy có đám mây rơi xuống.

Nhưng rất nhanh sau đó bọn hắn lại không thấy gì nữa.

Mà, tường vân bảy màu từ phía Lục gia đi tới.

Đại Đạo Phạn Âm theo đó vang lên, tất cả yên tĩnh lắng nghe, không rõ có chuyện gì.

“Đây là tường vân và đạo uẩn sao?” Người ở phía dưới nghi hoặc nói.

Tại sao lại xuất hiện cái này?

Một giây sau, bọn hắn nhìn thấy ở phía cuối tường vân có một bóng người đi tới.

Hắn di chuyển đến đâu, tường vân liền rút lại đến đây.

Chỉ vài phút sau, bọn hắn đã nhìn thấy người kia đứng trước cửa không gian.

Là Thiếu gia Lục gia.

Lục Thủy.

Từng người kinh ngạc nhìn một màn này.

Tường vân bảy màu kia là thứ bọn hắn không thể nào hiểu được.

Lục Thủy đứng trước cửa không gian, nhìn một cái, lại nhấc chân lên, từng bước đi vào bên trong.

Cuối cùng đã tới ngày này.

Về những người ngồi dưới quảng trường, hắn không để ý.

Hắn bây giờ chỉ muốn đi đón Mộ Tuyết.

Sau đó, lục Thủy cất bước đi vào, biến mất trong cửa không gian.

Mà người ngồi dưới quan sát đều có chút sững sờ.

Trong nháy mắt vừa rồi, không biết vì sao, bọn hắn thê mà không dám mở miệng bàn tán.

Hơn nữa, nhìn dáng người kia, bọn hắn cũng nghi ngờ, người này thật sự là người được gọi là Thiếu gia phế vật của Lục gia sao?

Mà người kinh ngạc nhất chính là cường giả của tam đại thế lực.

Bọn hắn có chút xem không hiểu.

Lục Thủy so với những gì bọn hắn biết có chút không giống lắm.

Hơn nữa, bước tiến của hắn, động tác của hắn đều phối hợp với tường vân xung quanh.

Đây quả thật là mặt mũi mà đứa con thứ hai cho anh trai của nó.

“Khí chất cũng không tệ.” Lục Cổ ở phía xa quan sát.

Đông Phương Dạ Minh bên cạnh cười nói.

“So với ngươi còn có tiền đồ hơn.

Hơn nữa, tường vân bảy màu vừa rồi là có chuyện gì xảy ra?

Không phải là con gái ngươi còn chưa ra đời đã bắt đầu đối tốt với anh trai nó vậy rồi chứ?”

Lục Cổ sao mà biết được?

Mà ở chỗ người bình thường phía dưới, một người phụ nữ cầm điếu liên tục lay lay chông mình bên cạnh.

Giống như đang nhắc nhở.

“Ta nhìn thấy, ta cũng không nghĩ tới lại là hắn.

Như vậy vợ của hắn hẳn là vị Tiểu thư kia.

Ta cảm thấy chúng ta sờ dĩ có thể đến, hẳn là liên quan tới hai người họ.” Ông chủ tiểu điếm nói.

Bà chủ cầm điếu cũng gạt đầu.

Nàng thật không nghĩ tới, hôn lễ mình tham gia thế mà lại là hôn lễ của hai người đó.

...

Mộ gia.

Mộ Tuyết mặc trang phục màu hồng, ngồi ngay ngắn trên giường.

Mấy người Trà Trà đều đã đi ra ngoài.

Bởi vì các nàng bên ngoài xảy ra biến hóa.

Mấy người đi Đường cũng khiếp sợ nhìn lên bầu trời.

Lúc này, trên bầu trời, tường vân bảy màu rơi xuống, trực tiếp vây quanh toàn bộ Mộ gia.

Cái này khiến toàn bộ Mộ gia kinh ngạc.

Bọn hắn có chút không hiểu nổi, Mộ Tuyết xuất giá mà thôi, vì sao lại dẫn động tường vân tới?

Đi Đường ít nhiều cũng có thể hiểu được một chút, nhưng lại có cảm giác không đúng lắm.

Mà người chuẩn bị gả con gái là Mộ Trạch, vẻ mặt không biểu cảm.

Giống như không hề kinh ngạc chút nào.

Cổng không gian ở ngoài viện của Mộ Tuyết, cũng là nơi có tường vân dày đặc nhất.

Trong lúc mấy người Đông Phương Trà Trà đang kinh ngạc.

Tường vân kéo tới.

Từ cổng không gian hướng lên không trung, toàn bộ tường vân hội tụ lại.

Chỉ trong chớp mắt, một cầu thang kéo dài từ trong công không gian ra, kéo thẳng tới cửa viện của Mộ Tuyết.

Giờ phút này, một bóng người đi từ trong công không gian ra, chân đạp tường vân, từng bước đi tới, hướng về phía gian phòng của Mộ Tuyết.

“Là anh rể tới đón Mộ Tuyết tử tử sao?” Nhã Nguyệt chân kinh.

Anh rể chân đạp tường vân bảy màu tới đón tử tử?

Oa!

Về sau nàng lấy chồng...

Đương nhiên sẽ không gây khó dễ cho chồng.

Nàng không giống với Mộ Tuyết tử tử.

Giờ phút này, Lục Thủy chân đạp tường vân bảy màu, đi vào trong sân, hẩn cúi người đi lễ phía cha vợ.

“Mộ Tuyết ở bên trong, đi thôi.” Di Đường nói với Lục Thủy, ngừng một chút, nàng lại nói:

“Nhớ đôi tốt với Mộ Tuyết.”

“Di Đường yên tâm.” Lục Thủy nhìn về phía cha vợ.

Cha vợ không nói gì.

“Biểu đệ Lục...” Đông Phương Tra Tra vội che miệng lại, sau đó khẽ nói:

“Chị dâu đang sốt ruột chờ.”

“Đúng vậy anh rể, tử tử đang sốt ruột chờ.” Nhã Nguyệt nói theo.

“Ta cho hai người đồ ăn vật giầu được, cho này.” Nhã Lâm lập tức đưa ra hai thứ trái cây nhỏ cho Lục Thủy.

Lục Thủy nhận lấy.

Sau đó cất bước đi vào trong phòng.

Lục Thủy đi vào trong phòng của Mộ Tuyết, lập tức thấy được căn phòng Mộ Tuyết tự tay bố trí.

Rất dễ chịu.

Không có đồ như phòng của hắn.

Sau đó hắn nhìn thấy Mộ Tuyết ngồi trên giường, đang nhìn hắn.

Mộ Tuyết một thân hồng trang, ngồi ngay ngắn ở đó, trên đầu cũng không có gì ngoài trâm cài tóc màu tím hắn tặng.

Chỉ là kiểu tóc vẫn tương đối phức tạp.

Nàng đẹp đến mức khiến cho Lục Thủy bất động, trong mắt hắn không có gì khác, chỉ có Mộ Tuyết đang ngồi ngay ngắn bên mép giường kia.

Một lát sau, Lục Thủy mới hoàn hồn, đi tới trước mặt Mộ Tuyết, sau đó duỗi ra hai tay, giọng nói mang theo ý cười nhàn nhạt, nói:

“Mộ Tiểu thư, ta tới đón nàng.”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, sau đó duỗi tay đưa ra trước mặt.

Chậm rãi đặt tay mình vào trong tay Lục Thủy.

Giờ phút này, Lục Thủy kéo Mộ Tuyết dậy.

Tường vân bầy màu tràn vào.

Nó tiếp tục nâng lấy Lục Thủy và Mộ Tuyết, đi ra phía bên ngoài.

Hào quang vạn trượng, tường vân kéo dài.

Giờ phút này, toàn bộ Mộ gia đều bị hào quang, bị tường vân bao trùm.

Thiên địa xung quanh như đang tung hô, đang ăn mừng.

Tất cả mọi người ở Mộ gia đều kinh ngạc nhìn thiên địa biến hóa.

Bọn họ từ đầu tới cuối đều không thể nào hiểu được vì sao lại thành ra như vậy.

Mộ Tuyết thành hôn, chỉ là một người bình thường thành hôn, sao lại có thể khiến thiên địa cộng minh được?

Từng hàng hào quang chiếu xuống, tường vân đáp xuống phụ trợ đôi phu thê.

Lúc này, bọn họ nhìn thấy đôi phu thê tay nắm tay, chân giẫm lên tường vân, đón hào quang, từng bước đi về phía cánh cổng không gian.

Khiến cho người ta rung động.

“Oa!”

Đông Phương Trà Trà nhìn lên bầu trời, kinh ngạc kêu lên:

“Cái này nếu như sợ độ cao thì sẽ không thành hôn được rồi.”

Nhã Nguyệt: “...”

Nàng còn tưởng rằng Trà Trà tử tử sẽ nói là lãng mạn.

“Nhã Nguyệt, ngươi có sợ độ cao không?” Đông Phương Trà Trà hỏi Nhã Nguyệt.

“Không sợ độ cao.” Nhã Nguyệt lập tức trả lời.

“Trả lời nhanh như vậy, Nhã Nguyệt cũng nghĩ tới chuyện lập gia đình sao?” Đông Phương Trà Trà cười nói.

“Mới không có đâu.” Nhã Nguyệt quay đầu.

Dì Đường nhìn một màn này, không nói gì.

Nhã Nguyệt chắc chắn sẽ kết hôn sớm.

Nàng cũng không quá để ý.

“Đúng rồi, chị dâu bị đón đi rồi, chúng ta cũng qua được rồi.” Đông Phương Trà Trà nhanh nhẹn nói.

Các nàng cũng muốn tham gia hôn lễ.

Nếu không thì ăn cái gì?

Hơn nữa, khả năng là đón dâu rồi mới bắt đầu cử hành hôn lễ.

“Công không gian ở chỗ này.” Dì Đường lập tức mang người đi tới công không gian.

Chỉ trong nháy mắt, các nàng đã tới quảng trường Lục gia.

Tất cả mọi người cũng đã đi sang.

Lúc này, các nàng có thể nhìn thấy cánh cửa không gian cực lớn ở vị trí trung tâm cầu thang.

“Còn tốt còn tốt, cửa của bọn họ tương đối lớn, muốn đi qua cũng mất thời gian hơn.” Đông Phương Trà Trà nhẹ nhàng thở ra.

Hương Dụ đi theo phía sau, cũng không biết Trà Trà Tiêu thư nói có đúng hay không.

Nhưng các nàng quả thật tới sớm hơn một bước.

Có điều nhìn từ bên này lên có vẻ như rất bình thường.

Ngay lúc Hương Dụ đang cảm thấy không có gì quá đặc biệt.

Ánh sáng bảy màu từ trên cao chiếu xuống, một đạo tường vân theo đó rơi xuống.

Àm àm!

Âm thanh vô hình từ trên cao vang xuống, tường vân bị phá vỡ, chia ra thành từng phần nhỏ đi tới trước cửa không gian.

Nhìn giống như mấy bóng người đứng yên.

Những bóng người này cúi thấp xuống, khom người.

Ánh sáng theo đó vẩy xuống trên tấm thảm đỏ.

Giống như đang chào đón hoan nghênh người đi ra từ cổng không gian.

Những người ở đây chứng kiến cảnh này đều chấn kinh.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Không phải chỉ là nghênh đón tân nương thôi sao?

Tại sao lại như vậy.

Kể cả là vợ chồng Lục Cổ cũng có chút khó mà tin nổi, thật sự là do con gái mình mà ra sao?

Hơn nữa, ngay lúc này, từ cổng không gian bắt đầu có bóng người xuất hiện.

Tất cả mọi người đều hướng mắt về phía cổng không gian.

Bất kể là ở hiện trường, hay là ở chỗ Hải Yêu, hay ở Lam Dạ Quốc, tất cả đều nhìn về phía cổng không gian.

Người ở bên trong đang đi ra.

Một giây sau, Lục Thủy dẫn đầu xuất hiện, một tay của hắn vẫn ở trong cánh cửa không gian.

Sau khi bước ra, hắn quay đầu nhìn lại, từng chút một dẫn Mộ Tuyết từ cổng không gian đi ra.

Khi Mộ Tuyết vừa bước ra, những bóng người xung quanh từ tường vân ngưng tụ thành đồng loạt cúi người quỳ lạy.

Ầm ầm!

Trên bầu trời, tường vân hội tụ, kiếp vân kéo tới.

Ngay lúc đó, thiên địa phạn âm vang lên.

Tất cả mọi người đều khó tin nhìn cảnh trước mắt, những người không đến dự hôn lễ cũng mờ mịt luống cuống.

Bởi vì, trong đầu toàn bộ người ở tu chân giới đều vang lên một câu như vậy:

Khắp chốn mừng vui.

Chương 1346: Đêm hoa chúc (1)

Đêm hoa chúc (1)

Khắp chốn vui mừng.

Âm thanh này phảng phất như là âm thanh của thế giới, khiến cho tất cả mọi người đều phải kinh ngạc.

Người tham dự hôn lễ nhìn Lục Thủy và đạo lữ của hắn, trong mắt bọn họ tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Âm thanh khi này không phải đến vì bọn họ đó chứ?

Ngày thành hôn của bọn họ được cả thế giới chúc phúc?

Có thật không vậy?

Có rất nhiều người không dám tin.

Người ở bên ngoài Thu Vân Trấn càng không hiểu.

“Hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Đúng vậy.

Ban đầu thì có thiên kiếp nghỉ ngơi một ngày, bây giờ lại tới khắp chốn vui mừng, các người có biết thanh âm này phát ra từ đâu không?”

“Cảm giác nó tới từ Thiên Địa Đại Đạo, là âm thanh của thế giới, có phải rất hoang đường hay không?”

“Mặc kệ nó có hoang đường hay không, ai có thể nói cho ta biết hôm nay rốt cuộc là ngày gì được không?”

“Đúng rồi, ngày gì vậy? Người của Tiên Đình cũng nghỉ ngày hôm nay, bọn họ có thể sẽ biết.”

“Cho nên, hôm nay Tu Chân Giới đúng thật là đã diễn ra một sự kiện gì đó đủ sức dẫn động toàn thế giới ư?”

“Trời ạ, tu vi của chúng ta quá yếu, không phát hiện được gì cả, thế lực đỉnh cấp phát giác được không nhỉ? Các người có người quen nào không? Đi hỏi thử xem.”

Đừng nói là người qua đường, ngay cả thế lực nhất lưu, thế lực đỉnh cấp cũng hoàn toàn không biết hôm nay rốt cuộc là ngày gì.

Hoặc có thể nói là, bọn họ căn bản không biết rốt cuộc thì chuyện gì đã dẫn động tới sự biến hóa của thiên địa.

Ít nhất thì trong nhận thức của bọn họ, không có việc gì có thể khiến cho thiên địa phải xuất hiện sự thay đổi như này cả.

Người của Kiếm Nhất Phong và Đạo Tông tra xét điển tịch cả một đêm, nhưng bọn họ cũng không tra ra được bất kỳ ghi chép nào có liên quan tới chuyện này cả.

Không có.

Chuyện này là lần đầu tiên của thế giới.

Thiên kiếp, tiếng thông cáo của thế giới.

Chưa từng có.

Thiên Đạo vô tình, nhưng mà bây giờ Thiên Đạo lại mở miệng nói chuyện.

Việc này khiến cho bọn họ có chút khủng hoảng.

Còn sắc mặt của Tam Đại Thế Lực lại vô cùng khó coi.

Thanh thế quá lớn.

Loại biến hóa này đối với bọn họ mà nói, là chuyện tốt cũng là chuyện xấu.

Thái Nhất Tiên Quân nhìn lên bầu trời rồi nói:

“Xem ra bọn họ nói không sai, hôm nay đúng thật là có thể sẽ có tường vân.

Thế nhưng...

Thiên kiếp, lời chúc mừng của thế giới, có phải mặt mũi quá cao rồi hay không?”

“Đưa con thứ hai của Lục gia đặc biệt tới mức này ư?”

Tử Vi Tiên Quân cảm thấy vô cùng khó tin.

Tồn tại này có thể khiến cho thế giới phải đưa ra thông báo luôn ư.

Đây là cấp bậc gì vậy?

Khó trách, khó trách Tiên Đình Vận bị đánh gãy, Khổ Hải khô cạn, hoàng hôn của Chư Thần.

Sự khủng bố của nhân vật này hoàn toàn vượt xa nhóm người Đế Tôn.

Hiện tại người đó còn chưa được sinh ra, một khi người đó được sinh ra và lớn lên.

Sẽ có thể khủng khiếp tới mức nào cơ chứ?

Thiên Địa cộng chủ sao?

“Không biết có quan hệ nhất định gì với Lưu Hỏa kia không.”

Thái nhất Tiên Quân cảm thấy, nếu xét về uy năng, thì vị Thiếu tông chủ của Ân Thiên Tông - Lưu Hỏa cũng không hề kém cạnh chút nào cả.

“Điều đáng ăn mừng chính là, hiện tại Chiến Thần vẫn không xảy ra chuyện gì cả. Chờ tới khi hắn trở về, chúng ta có lẽ sẽ biết thêm được một chút thông tin.”

Tử Vi Tiên Quân nói.

Bọn họ đương nhiên là không đi quan sát Lục gia.

Đưa ánh mắt qua đó sẽ rất dễ xảy ra chuyện.

Quá mạo hiểm.

Trong Băng Xuyên Hồ Bạc.

Băng Hải Nữ Thần nhìn về phía chân trời.

“Hôm nay khắp chốn vui mừng, bởi vì hôm nay là ngày thành hôn của Lục Thủy ư?

Là do đưa con thứ hai, hay là do một lý do nào đó khác?”

Băng Hải Nữ Thần rơi vào trầm tư, nàng có hơi sợ hãi.

Nếu như là do đưa con thứ hai thì tất cả đều dễ nói.

Nhưng mà, nếu như không phải...

Tai họa sắp tới rồi.

Bọn họ không còn khả năng nào khác nữa.

Nàng thậm chí còn không dám suy nghĩ nhiều về chuyện này, không đi qua đó xem khả năng bị bọn họ phủ định.

...

Lam Dạ Quốc.

Rất nhiều người nghe được âm thanh này.

“Âm thanh vừa nãy có phải là đang chúc mừng cho Vương hay không?”

“Khấp chón vui mừng, chắc chắn là đang chúc mừng cho Vương rồi.”

“A!!!

“Các người nhìn kia, các người nhìn kia, Vương và Vương hậu đang nắm tay nhau, còn đeo món quà mà chúng ta tặng nữa.”

Chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi người đều đã nhìn thấy, trong lòng mọi người đều vô cùng vui vẻ và thỏa mãn.

Sự cố gắng trong suốt thời gian qua của bọn họ không uổng phí rồi.

Bọn họ vốn nghĩ rằng Vương có thể nhận lấy tấm lòng này là đủ lắm rồi.

Không nghĩ tới Vương và Vương hậu còn đeo chúng nó nữa.

Đây là vinh hạnh của bọn họ.

“Tốt quá, tốt quá!”

Những đứa nhóc đi thu thập Lam Dạ Thảo không ngừng reo hò.

Việc này cũng có công lao của bọn chúng đó.

“Ta hái nhiều hơn.”

“Chất lượng của ta tốt hơn, chất lượng của các người đều không tốt.”

“Ta trèo tới chỗ nguy hiểm nhất để hái, nếu không thì đã không đủ rồi.”

“Là ta, là ta.”

...

Lúc này, một vài cường giả ngồi ở trong núi của Lục gia rơi vào trầm tư.

Hồng Tổ đi theo bên cạnh Ngưng Hạ cũng không khỏi kinh ngạc.

Quả nhiên là có chuyện lớn xảy ra.

Lời của lão tổ nói là sự thật, nhưng mà tại sao lại như thế?

Lúc này, trên bầu trời xuất hiện tường vân.

Ầm ầm!

Kiếp vân cũng theo đó mà tới.

Nhưng mà, kiếp vân lại trốn ở phía sau tường bản, nó ở một nơi cực cao, không hề xuất hiện ở trong tầm mắt của nhân loại.

Có điều, loại khí tức đặc biệt kia không thể nào che giấu đi được.

“Thất thái tường vân, thiên kiếp kiếp vân, tại sao chúng nó lại đồng thời xuất hiện ở đây?”

Rất nhiều người tỏ vẻ nghi hoặc.

“Không phải thiên kiếp nghỉ một ngày à? Tại sao nó lại xuất hiện ở đây?”

Rất nhanh sau đó, bọn họ lại nghĩ tới một loại khả năng khác.

Hôm nay thiên kiếp muốn nghỉ ngơi không phải là vì tới tham dự hôn lễ đó chứ?

Tuy loại khả năng này có tính khả thi rất cao, nhưng mà khó mà khiến cho người khác tin được.

Chỉ là hôn lễ của Lục thiếu gia mà thôi, có tư cách gì khiến cho thiên khiếp phải giáng lâm chứ?

Vù!

Thiên địa truyền tới âm thanh, âm thanh này rất khó hiểu, nhưng mà khi nghe thấy lại làm cho người ra sinh ra cảm giác yên tĩnh.

Giống như Phạn âm Đại Đạo vậy, giống như tiếng trời.

Âm thanh vờn quanh xung quanh thềm đá.

Sự biến hóa này khiến cho tất cả mọi người đều biết một chuyện, hôn lễ hôm nay rất đặc biệt, hoàn toàn không phải là một hôn lễ bình thường.

Còn vì sao nó lại đặc biệt, thì không ai biết cả, cũng không ai hiểu được.

Hay có thể nói là, phần lớn mọi người đều không thể hiểu được.

Chỉ có một số ít người biết được nguyên nhân.

Ngưng Hạ quan sát hết thấy, nàng biết.

Nhị trưởng lão nhìn Lục Thủy và Mộ Tuyết, nàng là người biết rõ nhất.

Cơ Tầm nhìn Lục Thủy, nói khẽ:

“Là hấn sao?”

Câu hỏi của nàng khiến cho Nhị trưởng lão có chút nghi hoặc, Cử lập tức nói:

“Hấn nói, mặc kệ có phải là hấn hay không, vấn đề đó không hề quan trọng.

Hấn tới, thì dù cho không phải là hấn, thì cũng là hấn.

Không ai có thể vượt qua được hấn, hấn có thể thay thế hết tất cả.

Đây chính là hấn.

Người mạnh nhất ở đây trong tương lai, không có người thứ hai, không có ai có thể sánh vai được với hấn cả.”

“Thật khó tin.”

Cơ Tâm nói.

“Nhưng mà hẳn chính là như thế.”

Cửu vừa cười vừa nói, sau đó nàng chọc chọc vào gương mặt của Nhị trưởng lão rồi nói:

“Giống như Tiểu Tiểu Đình vậy, người đáng yêu nhất thế giới này.”

“Đúng là rất đáng yêu.”

Cơ Tâm xoa xoa đầu của Nhị trưởng lão rồi nói.

Nhị trưởng lão không tránh.

Người chết lớn nhất.

Chương 1347: Đêm hoa chúc (2)

Đêm hoa chúc (2)

Lúc này, Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết.

Hắn không hề quan tâm tới việc âm thanh của trời vang lên, hay là việc tường vân cúi người quỳ lạy.

Hắn muốn nắm tay của Mộ Tuyết đi tới bậc thang ở trung tâm.

Lục Thủy quay người, sau khi Mộ Tuyết đi tới bên cạnh hắn, bọn họ cùng nhau cất bước đi về phía trước.

Đi từng bước chậm rãi.

Bóng dáng của tường vân ở xung quanh càng thêm cung kính.

Khi bọn họ đi tới trung tâm, định bước tiếp lên bậc thang tiếp theo, tất cả bắt đầu thay đổi.

Những con người vốn dĩ đang an tĩnh ngồi cũng ý thức được gì đó mà đứng lên.

Âm thanh của trời được truyền tới từ thiên địa, trực tiếp dẫn động tất cả mọi người, thậm chí còn dẫn động cả thất thải tường vân, thiên kiếp kiếp vân.

Lục Thủy và Mộ Tuyết đi lên bậc thang thứ nhất, tường vân và kiếp vân ở trên trời như một tia chớp rơi xuống xung quanh hai người bọn họ.

Hai thân ảnh đứng ở hai bên trái phải phía trước Lục Thủy và Mộ Tuyết.

Lúc hai người Lục Thủy sắp đi ngang qua, hai người kia liền quỳ một chân xuống, dường như đang cung nghênh Chủ Thượng.

Sau đó, có vô số tia sấm rơi xuống, mỗi một đạo đều hóa thành một thân ảnh, xuất hiện chính tề ở mỗi một bậc thang.

Bọn họ đứng thẳng tắp, chờ tới khi Lục Thủy chuẩn bị đi ngang thì lập tức quỳ xuống, cung nghênh người đi tới.

Thiên Kiếp Chi Lục hoàn toàn không có ý định công kích bất kỳ ai, hay bất kỳ thứ gì cả.

Nó chỉ xuất hiện ở bậc thang và cung kính quỳ lạy mà thôi.

Giống như đang mở đường vậy.

Bảo đảm rằng sẽ không xảy ra bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn nào cả, bảo đảm rằng sẽ không có bất kỳ ai đến quấy rầy.

Thiên Phật đứng ở phía chân trời, khí tức vô tận như ẩn như hiện ở thiên không.

Giống như là một hộ vệ, một Thần Thú hộ vệ.

Những người quan sát hết một màn này đều ngẩn ra.

Thứ rơi xuống là gì thế?

Là thiên kiếp, là tường vân.

Đừng nói tới tường vân, nói về thiên kiếp đi.

Thiên kiếp là cái gì?

Là kiếp nạn ở trong thiên địa, là cội nguồn của tất cả những sự đáng sợ, là sự kinh khủng mà tất cả mọi người đều không muốn đối mặt.

Nhưng mà, hôm nay thì sao?

Rõ ràng chỉ là ngày thành hôn của hai người rất bình thường.

Vậy mà thiên kiếp lại nghỉ ngơi, rồi thiên kiếp đang nghỉ ngơi ấy lại xuất hiện ở trong hôn lễ, thân ảnh của bọn họ rơi xuống, mở đường cho bọn họ, thủ hộ cho bọn họ.

Còn trực tiếp quỳ lạy trên mặt đất.

Đây mà là thiên kiếp sao?

Ban đầu bọn họ chỉ cảm thấy hôn lễ này có chút không đúng mà thôi, không ngờ tới nó sẽ không đúng tới mức như thế này.

Mấy người Lục Cổ mở to hai mắt, cảm giác không đúng cho lắm.

Đây thực sự là sức mạnh của con gái bọn họ ư?

Nhưng mà, tại sao nghịch tử kia lại có thể thông long được như vậy?

Dường như là đã nhìn quen những việc này rồi.

Nhưng bọn họ có nghĩ thế nào cũng không tìm ra được nguyên nhân.

Chẳng lẽ đây là do con gái của bọn họ chỉ điểm?

Nhưng mà con gái vẫn chưa ra đời, không thể đặc biệt được tới mức này đúng không?

Cả đám người ở phía dưới đều xem đến ngây ngẩn cả người.

Mấy người Hoa Quý cũng kinh ngạc tới mức không khép được miệng.

Vợ chồng Miêu Đồng cũng cảm thấy chuyện này vô cùng kinh khủng.

Kiều Vô Tinh quan sát quá trình diễn ra hôn lễ của Lục Thủy xong không khỏi hoài nghi nhân sinh.

Đây là hôn lễ có cấp bậc gì thế này?

Tường vân kéo tới, thiên kiếp cũng tới luôn, vậy mà lại chỉ vì cung nghênh mà thôi.

Rốt cuộc thì Lục gia khủng khiếp tới mức nào cơ chứ?

“Thiếu tông chủ kinh khủng.”

Mấy người Nhạc Phong lại một lần nữa thay đổi cái nhìn về Thiếu tông chủ, hẳn không phải là tồn tại mà người có thể sánh bằng được.

Ở nơi này có người có thể sánh vai với Thiếu tông chủ sao?

Lão tổ Đạo Tông, Kiếm Nhất Phong Nam Xuyên, lão tổ Trùng Cốc, tất cả đều cảm thấy vô cùng khó tin.

Mặc dù Tiên Sơn Thiên Cơ Lô Vũ không ở đây, nhưng mà cũng cách đó không quá xa.

Bọn họ truyền âm tới hỏi.

Đương nhiên đáp án mà bọn họ nhận được là không dám nhìn, không dám nói.

Ai này đều khiếp sợ, rốt cuộc thì đã có chuyện gì xảy ra ở Lục gia thế?

Mấy người Đường di cũng không ngoại lệ, các nàng đều xem không hiểu.

Đây là mặt mũi của Tử Y Thần Nữ ư?

Hay là Lục thiếu gia?

Hay là Lục gia?

Tuy nàng không hiểu, nhưng mà nàng biết rằng đây là một chuyện tốt.

Trong lúc đó, Lục Thủy và Mộ Tuyết đã đi đến bậc thang trên cùng.

Lúc này, Kỳ Khê bung một cái mâm tới, là mâm cảm tú.

Trên mâm có một mũ phượng tương đối đơn giản.

Thứ này dành cho Mộ Tuyết.

Lục Thủy đưa tay ra cầm lấy mũ phượng.

Lúc này, thiên địa dường như đều trở nên tĩnh lặng.

Chỉ có âm thanh của trời thấp thoáng đâu đó mà thôi.

Mộ Tuyết nhìn theo động tác của Lục Thủy, chờ đợi động tác của hắn.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, sau đó cầm lấy mũ phượng kia đội lên cho nàng.

Hắn vừa thu tay lại liền nhận được một nụ cười vô cùng xán lạn từ Mộ Tuyết.

Sau khi nhìn thấy nụ cười ấy Lục Thủy mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong mắt của hắn chỉ còn lại mỗi nụ cười của Mộ Tuyết mà thôi, cười một cái thế giới về.

Sau đó, khóe miệng của hắn cũng cong lên thành một nụ cười.

Àm!

Ngay giây phút này, vô số tường vân xuất hiện ở phía chân trời.

Thiên kiếp trực tiếp thả vô số lôi đình ra.

Tất cả lôi đình đập lên tường vân, tường vân giống như là pháo hoa đang nổ rộ ở trên không trung vậy.

Àm!

Rầm!

Ánh sáng bảy màu bắn ra từ trong thiên kiếp.

Toàn bộ Tu Chân Giới đều chứng kiến được một màn này.

Sự xuất hiện của tường vân và lôi đình vô cùng rực rỡ.

Cả Tu Chân Giới chấn động.

Lúc này, mọi người một lần nữa nghe thấy âm thanh của thế giới, dường như nó đang nói nhỏ rằng: Kết thúc buổi lễ, hôm nay chư thiên phúc tinh cao chiếu.

Ngay tại thời khắc này, người trước kia vẫn luôn luyện đan thất bại, phúc chí tâm linh, cuối cùng cũng luyện được đan dược.

“Cái này...

Thành công?”

“Vừa nãy đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Vớ lại, cái gì mà kết thúc buổi lễ, chư thiên phúc tinh cao chiếu?”

Ở những nơi khác, người vẫn luôn không hiểu được trận pháp, đột nhiên hiểu rõ nó.

Người bồi dưỡng pháp bảo bản mệnh, tuy giống như giẫm lên băng mỏng, nhưng lại thuận lợi đến một cách kỳ lạ.

Cả Tu Chân Giới đều điên cuồng.

“Ai có thể nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì được không?”

“Hôm nay rốt cuộc là nơi nào đã diễn ra chuyện gì, có thể khiến cho thiên địa trực tiếp biến hóa luôn thế?”

“Khấp chón vui mừng, buổi lễ kết thúc, chư thiên phúc tinh cao chiếu.

Từ những thứ này có thể suy ra được một điều, là một chuyện cực kỳ đáng để vui mừng.”

“Ai mà chẳng biết chuyện đó rất đáng mừng cơ chứ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Được cả thiên địa chúc mừng, đây rốt cuộc là ngày vui của ai vậy?”

Nhìn lên bầu trời kia, là tường vân.

Thiên kiếp như một kíp nổ, rục rĩ bùng cháy.

Nếu như có thể chứng kiến được tận mắt, thì đúng thật là phúc đức ba đời.”

Người của Tiên Đình cũng nghe thấy âm thanh này, nhưng mà bọn họ không suy nghĩ nhiều như thế.

Bởi vì khi tường vân xuất hiện, khắp cả thế giới đều sáng chói rục rĩ.

“Bắt đầu thu thập tường vân nở rộ, đừng chạm vào những cái nào chưa nở.”

Thái Nhất Tiên Quân lập tức bảo người đi thu thập tường vân.

Bọn họ đợi nó suốt cả một ngày.

Xem ra lời của những người kia là đúng, hôm nay quả thật là có tường vân.

Suýt nữa thì lỡ mất tiên cơ rồi.

Chẳng ai biết rằng tường vôi sẽ tồn tại trong bao lâu cả, một khi bỏ lỡ nó, có thể sẽ trực tiếp mất đi cơ hội.

Mất đi hy vọng.

Nhưng mà, Thái Nhất Tiên Quân để ý thấy sự dị thường của phiên thiên địa này.

Buổi thành hôn của một người, vậy mà lại có thể được chư thiên chúc mừng, thiên địa chúc phúc.

Hơn nữa, còn có phạn âm của Đại Đạo truyền tới.

Buổi thành hôn của một người lại có thể khiến cho thế giới sửa đổi quy tắc.

Băng Hải Nữ Thần nhìn về phía bầu trời, nàng càng cảm thấy khủng hoảng hơn nữa.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Quang Minh Thần hỏi.

“Ta nghĩ tới một loại khả năng.”

Băng Hải Nữ Thần nói.

“Khả năng? Có liên quan tới Lục gia sao?”

Quang Minh Thần hỏi.

“Đúng vậy, ta là người tinh lại sớm nhất, cho nên cũng tiếp xúc với nhiều thứ nhất.

Sự thay đổi lúc này của thiên địa, cộng với những chuyện xưa kia, làm ta nghĩ tới một khả năng cực kỳ đáng sợ.”

Băng Hải Nữ Thần nhìn về phía Quang Minh Thần, sau đó há hốc mồm.

Quang Minh Thần nghe thấy âm thanh đó xong, con người cũng co rụt lại.

Bọn họ nhìn về phía chân trời.

Hắn kinh ngạc nói:

“Lo lắng của ngươi có lẽ đã trở thành sự thật rồi.

Khó trách, khó trách việc này vẫn luôn thất bại.

Thì ra ngay từ đầu, chúng ta đã thất bại rồi.”

Chương 1348: Đêm hoa chúc (3)

Đêm hoa chúc (3)

Không Minh Hải Vực.

Lãnh địa của Hải Yêu.

Lúc này, các nàng đều đang nhìn màn hình.

Dù ở trong biển, thì các nàng vẫn cảm nhận được tường vân.

“Woa, thì ra đây là lý do tại sao Nữ Vương lại muốn tham dự hôn lễ này, ta cũng muốn tham gia loại hôn lễ như thế này.”

“Không thể chứng kiến tận mắt, thật là một điều đáng tiếc.

Đây là mặt mũi của người thành hôn ư?”

“Hai người kia chắc chắn không phải là người bình thường.”

“Đúng thế, đúng thế, nếu như là người bình thường, thì bọn họ có thể mời được Nữ Vương sao?”

Người này phải kinh khủng tới mức nào cơ chứ.”

“Aaa, đáng tiếc quá đi, ta không có thiệp mời.”

Côn chớp chớp mắt, nó không hiểu mọi người đang nói cái gì cả.

Nhưng mà, nó nhìn thấy chủ nhân và nữ chủ nhân.

Sau này nó có thể để làm tọa kỵ cho bọn họ.

“Côn, ngươi có thiệp mời không?”

Có một Hải Yêu vồ vồ vào Côn, hỏi nó.

Côn tỏ vẻ mình không có hiểu, thiệp mời là cái gì?

“Ngươi không biết thiệp mời là cái gì hả?

Để ta cho ngươi xem thử.”

Lúc này, có Hải Yêu đi tìm hình của thiệp mời rồi đưa qua cho nó xem.

Sau đó, Côn có hơi nghi hoặc một chút, rồi nó lấy ra một tấm thiệp mời.

Hình như là nó có.

Có Hải Yêu thấy được thiệp mời thì vô cùng kinh ngạc nói:

“Có thiệp mời thật nè.”

Mọi người cũng không quan tâm lắm, cũng phải xem đây là thiệp mời của ai đã, nàng cầm lấy tấm thiệp mời rồi nhìn xuống.

Nàng ngây ngẩn cả người, sau đó hỏi:

“Hôm nay là ngày 15 đúng không?”

“Đúng vậy, sao thế?”

Có Hải Yêu trả lời.

“Hôn lễ mà Nữ Vương tham dự là của ai?”

“Ta từng nghe bọn họ nói rằng đây là hôn lễ của một người họ Lục.”

“Lục Thủy và Mộ Tuyết?”

“Đúng rồi, chính là cái tên này.”

Sau đó tất cả mọi người đều run lên, nhìn thiệp mời.

Nàng thấy mọi người đều nhìn sang thì nói:

“Côn thật sự có thiệp mời.

Aaaa, sao không nói sớm, chúng ta đi liền đi.”

“Woa.”

Cả đám Hải Yêu vây xung quanh Côn, hoảng s nói:

“Côn lợi hại như thế sao?

Chúng ta kết bạn với nhau đi.

Sau này nếu như có thiệp mời, chúng ta có thể cùng đi.”

“Ta nữa, Côn chúng ta kết bạn nha.”

Còn thấy những Hải Yêu này thân thiện như thế, nó vô cùng vui vẻ mà lắc lư cái đuôi.

...

Tại quảng trường Lục gia.

Tất cả mọi người đang quan sát ngày thành hôn của Lục Thủy đều sững sờ, bọn họ có thể tận mắt nhìn thấy một màn kia.

Sự dị thường của thiên địa, thanh âm của thế giới.

Buổi lễ kết thúc, thiên địa chúc mừng.

Chư thiên phúc tinh cao chiếu.

Chuyện này...

Đúng là thiên phương dạ đàm.

Hắc Âm Nữ thần nhìn Lục Thủy và Mộ Tuyết, trong mắt tràn đầy sự hoảng sợ.

“Là như thế, chắc chắn là như thế.”

“Sai rồi, tất cả mọi người đều sai rồi.”

“Tất cả mọi người đều đã bỏ lỡ cơ hội.”

Phật Môn U La nhìn Lục Thủy, chau mày lại.

Cuối cùng thở dài một tiếng nói:

“Cuối cùng cũng phải đối mặt với tất cả.”

Toàn thân Chiến Thần đã mất đi sức mạnh, hẩn hiểu ra một chuyện.

Trên đời này không có ai là Lưu Hỏa cả.

Chỉ có Thiếu gia của Lục gia...Lục Thủy.

Tất cả mọi người đều sai cả rồi.

Đặt nhằm mục tiêu lên người đứa con thứ hai.

Người đáng sợ thật sự, hoàn toàn không phải là đứa con thứ hai.

Mà là đứa con thứ nhất vốn bị bảo là phế vật - Lục Thủy.

Sự thay đổi của thiên địa lấy Lục Thủy làm trung tâm, thiên kiếp hầu ở hai bên trái phải, thiên địa cúi người chúc mừng.

Hôm nay là ngày mà khắp chốn vui mừng.

Và việc này hoàn toàn không liên quan gì tới đứa con thứ hai cả.

Nó diễn ra là vì đây là ngày thành hôn của Lục Thủy.

“Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy.”

“Lục Thủy mới là người được nhắc tới trong lời tiên đoán, hần mới là đại địch của nhóm người Đế Tôn.”

“Thiếu tông chủ của Ân Thiên Tông - Lưu Hỏa, đó chỉ là thủ thuật che mắt người khác của hần mà thôi.”

Nếu là như thế, thì tất cả mọi chuyện đều được giải thích rõ ràng.

Tất cả mọi người đều đã từng đi thăm dò, nhưng mà cuối cùng đều không thể nhận được kết quả chính xác.

Chuyến đi thăm dò hoặc là bị đánh gãy, hoặc là xuất hiện dị tượng, mê hoặc tất cả mọi người.

Không ai chú ý tới Lục Thủy, để hần có cơ hội trưởng thành.

Để hần từ nhỏ bé, trưởng thành tới mức có thể giao thủ với mấy người Đế Tôn.

Đây là lỗi của bọn họ.

Không thể phát hiện ra chuyện này sớm hơn.

Mà người hoảng sợ nhất không phải là tam đại thế lực, mà là phân thân của Thiên Sinh Thần đang ở Thu Vân Trấn.

Hần nhìn về phía của Lục gia, ánh mắt tràn đầy sự hoảng sợ.

“Thiên, thiên địa cộng chủ?”

“Lục và Cửu đều không thể làm được, tại sao người này lại có thể làm được, là người mà Thiên Cơ nói sao?”

“Là hấn.”

“Không, không thể ở lại nơi này, không thể dừng lại ở Hải Vực.”

Thiên Sinh Thần lập tức quay đầu bỏ chạy.

“Trốn, trốn đi thật xa, vĩnh viễn không quay lại.”

“Sẽ chết, sẽ thật sự chết đi.”

“Trốn.”

“Nhân lúc hấn còn chưa hoàn toàn trưởng thành.”

Thiên Sinh Thần phát giác ra nguy hiểm liền không hề do dự, không hề dừng lại.

Hấn cần phải góp nhặt đủ lực lượng để thay đổi vị trí bản thể của mình

Hấn sẽ không quay lại Tu Chân Giới, sẽ không xuất hiện ở đây nữa.

Vĩnh viễn cũng không.

Nỗi sợ hãi chiếm đầy lòng hấn.

Thân là Thiên Sinh Thần, hấn sẽ không cảm nhận sai, thiên địa cộng chủ, Vạn Vật Chúa Tể.

Thanh âm của thế giới chưa từng xuất hiện bao giờ cả.

Lúc Cửu vẫn lạc, cũng chỉ có Đại Số Cư thông tri mà thôi.

...

Buổi lễ kết thúc.

Lục Thủy hoàn toàn không quan tâm tới những cuộc đối thoại diễn ra sau đó.

Lần sau, khi con hấn cưới vợ, sẽ đến lượt hấn.

Đến lúc đó, chư thiên an bình., nghe hấn nói chuyện.

Rất mong chờ tới thời điểm đó.

Sau đó, Lục Thủy dẫn Mộ Tuyết về chỗ ở.

Đương nhiên là không cần phải đi bộ rồi, có sẵn cổng không gian rồi, chỉ dẫn Mộ Tuyết đi vào là được.

Không biết cổng không gian này là do vị trưởng lão nào mở nữa.

Sau khi Lục Thủy và Mộ Tuyết đi qua cổng không gian liền tới được cửa viện.

Cổng không gian cũng biến mất.

Lục Thủy kéo Mộ Tuyết vào bên trong.

Có điều, nàng không hề di chuyển.

Hắn lùi về sau nhìn Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết bĩu môi nói:

“Lục thiếu gia không ôm ta đi vào trong à?”

Ở kiếp trước không phải cũng là đi bộ sao?

Khi đó vẫn chưa thân thiết lắm, hắn có muốn ôm cũng không thể ôm được.

Nhưng mà, Lục Thủy cũng không từ chối, hắn đi tới bên cạnh Mộ Tuyết rồi bế nàng lên.

Đương nhiên là bế kiểu công chúa rồi.

Ngày đại hôn mà, nếu như bị nâng lên thì cũng có hơi khó coi.

Mộ Tuyết ôm lấy cổ Lục Thủy, gương mặt của nàng tràn đầy ý cười, nói:

“Lục thiếu gia có hài lòng hay không?”

Ta phá lệ mà cười với ngươi đó.”

“Nếu không thì Mộ tiểu thư khóc một lần đi?”

Lục Thủy ôm Mộ Tuyết đi vào bên trong.

Mộ Tuyết dựa người vào trong ngực Lục Thủy rồi nói:

“Một lát nữa ta có thể đánh cho ngươi khóc luôn.”

Lục Thủy:

“...”

Lục thủy ôm Mộ Tuyết đi vào trong phòng, hấn nhẹ nhàng đặt nàng ngồi xuống giường.

Đặt Mộ Tuyết rồi xuống xong, hấn được nhiên cũng ngồi xuống theo.

Hấn đưa tay ra giúp Mộ Tuyết gỡ những thứ ở trên đầu xuống, như thế sẽ cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Quần áo thì không vội.

“Lục thiếu gia, người nói thử xem, một lát nữa chúng ta có cần thay quần áo để đi ra ngoài xem khách hay không?”

Mộ Tuyết hỏi.

“Lần trước không phải cũng chẳng đi xem sao, đã kết hôn lần thứ hai...”

Bịch!

Mộ Tuyết đánh một quyền vào bụng của Lục Thủy, nàng chu mỏ nói:

“Nói chuyện cho đàng hoàng.”

Lục Thủy xoa xoa bụng, hấn phát hiện nàng đánh không hề đau một chút nào cả.

Không quen lắm.

Sau đó, Mộ Tuyết lại nói:

“Lần trước trong số những người khách kia, không có ai là người do chúng ta mời tới cả, lần này lại có rất nhiều.”

Mộ Tuyết nói xong thì phát hiện tay mình bị Lục Thủy tóm lấy.

Nàng có hơi nghi hoặc.

“Mộ tiểu thư, người đánh lại một lần nữa đi.

Ta không thấy đau một chút nào cả, cảm thấy có hơi lạ, không quen cho lắm.”

Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết:

“...”

“Không cần, đang trong thời gian đại hôn, ta sẽ không đánh người.”

“Chỉ cần có chút cảm giác là được.”

“Lục thiếu gia có nghe hay không hả, ai nha!”

Hai người khoa tay múa chân với nhau, sau đó nghe một tiếng phịch vang lên, cả hai cùng ngã xuống giường.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết ở bên cạnh, nói:

“Cấp độ kia thì để sau đi, chúng ta đi ra ngoài trước đã.”

“Ừ.”

Mộ Tuyết gật đầu đồng ý.

Một lúc sau.

“Y phục này phải cởi như thế nào? Không giống với lần trước.”

“Khà khà, Đường di đổi giúp ta đó.”

Chương 1349: Đánh ngã toàn trường (1)

Đánh ngã toàn trường (1)

Quảng trường Lục gia.

Sau khi nghi thức kết thúc, mọi người không còn áp lực gì nữa.

Đại nhân về với đại nhân, trẻ nhỏ về với trẻ nhỏ.

Mỗi người đều bận rộn chuyện riêng mình.

“Tân lang tân nương đi vào rồi là không thấy ra nữa, còn tưởng rằng sẽ ra ngoài.

Có thể nhìn ở khoảng cách gần một chút.” Một người thanh niên cảm túi, cẩn thận từng li từng tí cho điếm tâm vào.

Không nói thì thôi, nhưng mấy món điếm tâm này ăn cực kỳ ngon.

Chỉ là lúc đang lấy đồ thì đụng phải một đồng nghiệp.

Đối phương dùng một cái hộp đựng đồ.

Người thanh niên nhìn sang, phát hiện đó là một người đàn ông trẻ tuổi vô cùng xinh đẹp.

“Đạo hữu đây là?” Người thanh niên chỉ chỉ vào hộp của đối phương.

“Ha ha, trong nhà có một mẹ già không rảnh đến, ta mang chút đồ về cho mẹ.” Sơ Vũ cười cười xấu hổ nói, sau đó chỉ chỉ vào túi của đối phương:

“Đạo hữu, cái này...”

Hắn muốn mang về để dành, viết tiểu thuyết từ giờ đến cuối tháng không lo không có cái ăn nữa.

Cuối tháng nào cũng phải uống gió Tây Bắc, rất ngán.

“Ha ha, cũng giống đạo hữu vậy, ta còn tưởng rằng chỉ có mình ta tục nhân.” Thanh niên cười nói.

“Vậy chúng ta tới bên kia đi, nghe nói thật ra bên kia là tốt nhất, hai người cũng ổn hơn chút.” Sơ Vũ đi trước dẫn đường.

“Có lý, có lý.” Thanh niên gật đầu đuổi theo.

“Tên của đạo hữu là?”

“Mưa roi thật lớn, đạo hữu thì sao?”

“Sơ Vũ, đang học đại học, kiêm viết tiểu thuyết, đạo hữu rảnh có thể xem thử, gần đây sách của ta đang có bước phát triển mới.”

“A, đồng nghiệp mà, hai ba tháng nữa ta cũng muốn viết một cuốn sách mới, giúp đỡ nhau được chứ?”

“Đạo hữu thế mà cũng là người theo nghề này, thật hiếm thấy, đúng rồi, đạo hữu có bao nhiêu bạn đọc?”

“Không nhiều lắm, đọc sách đặt mua có hơn một ngàn người, cũng nhờ có hơn một ngàn người này ủng hộ ta, ta mới có thể tiếp tục viết.”

“Đại lão mà, ta chỉ có mười người.”

“Ha ha, cùng nỗ lực, cùng nỗ lực.”

Sau đó hai người kéo sang bàn trà bánh mới, chỉ là có hơi thiếu.

“Ít như vậy, ra tay có phải sẽ có chút lộ liễu hay không?” Người thanh niên nói.

“Xem ta đây.” Sơ Vũ ngoắc tay với Đông Phương Trà Trà đứng lúc qua đường, nói:

“Đông Phương tiên tử, Đông Phương tiên tử.”

Đông Phương Trà Trà có chút nghi hoặc nhìn Sơ Vũ, chỉ chỉ chính mình:

“Gọi ta sao?”

“Đúng thế.” Sơ Vũ lập tức gật đầu.

Sau đó, Đông Phương Trà Trà đi tới, hiếu kỳ hỏi:

“Có chuyện gì?”

“Điểm tâm bàn này đã ăn xong rồi, còn nữa không?” Sơ Vũ chỉ vào bàn điểm tâm, hỏi.

“Có nha, các người có muốn không? Ta tìm mẹ ta bảo người bung thêm tới.” Đông Phương Trà Trà mở miệng nói.

“Đông Phương tiên tử uy vũ.”

“Đông Phương tiên tử bá khí.”

“Hắc hắc, không có không có.” Đông Phương Trà Trà gãi gãi đầu, nói.

Chỉ là tay suýt chút nữa bị Đậu Nha cắn.

...

“Tiền bối, tiền bối có muốn chuyển sang nơi khác hay không?” Thạch Minh có lòng tốt nhắc nhở ma tu Thì Hạ ở một bên.

Lúc này, ma tu Thì Hạ mặt mũi bầm dập, ngồi cũng ngồi không yên.

“Không, ta không tin, ta có nhiều thiên phú như vậy, lại không có nổi một cái cản được vận rủi của người.

Ta còn có cái thiên phú, đó chính là kháng thể biến hóa, chỉ cần thân thể chịu đựng lâu liền sẽ sinh ra kháng thể.

Ta muốn có kháng thể đối kháng với vận rủi của người.

Đừng có đi, quyết chiến tới hừng đông.” Ma tu Thì Hạ mở miệng nói.

Thạch Minh: “...”

“Thiên Ngâm tiên tử, bên này bên này, ta mang người đi ăn, đây đều là do mẹ ta làm.” Đông Phương Trà Trà phát tay kéo Thiên Ngâm tiên tử đi.

Thạch Minh nhẹ nhàng thở ra, không ảnh hưởng tới sự tử là tốt rồi.

Vì sao hắn toàn gặp phải mấy tiền bối kỳ quái như thế này chứ?

Bản thân đã không có cách nào tùy ý đi lại.

Nhất là hoàn toàn không phải đối thủ của bọn họ.

Về sau vẫn nên không ra khỏi tông môn thì tốt hơn, trốn trong tông môn an toàn hơn nhiều.

Bên ngoài dù không gặp được Đông Phương đạo hữu...

Không đúng, không phải là nếu hấn không tham gia hôn lễ của Đông Phương đạo hữu, thì sẽ bắt đầu xui xẻo đấy chứ?

Giống như rất có khả năng.

Lâm Hoan Hoan ăn điếm tâm, hoảng sợ nói:

“Cái này... ăn thật ngon.”

“Mẹ của ta làm đó, ăn rất ngon đúng không?” Đông Phương Trà Trà tươi cười.

Thiên Ngân tiên tử cũng ném thử, có chút chấn kinh.

Đây là thứ ngon nhất nàng từng ăn.

Mẹ của Trà Trà tiên tử, thật sự lợi hại.

Kiểm Lạc ăn một miếng, cũng cảm thấy chấn kinh.

Nàng bất chợt nhìn sang Sơ Vũ ở phía xa, hấn lúc này đang nói chuyện rất vui vẻ với một thanh niên khả nghi nàng chưa từng thấy qua.

‘Ngày nào bị bán cũng không biết, còn kiếm tiền giúp đôi phương.’ Kiểm Lạc suy nghĩ trong lòng.

“Đúng rồi, các người đưa lễ vật gì tới vậy?” Lâm Hoan Hoan đột nhiên tò mò hỏi.

“Của ta là Lão tổ tặng.” Kiểm Lạc đáp.

Nàng đi theo Lão tổ tới, cho nên không cần đưa.

Có điều Sơ Vũ hình như tặng một viên ngọc, không quý cũng không bình thường.

“Chúng ta mua một đồ vật tương đối bình thường.” Thiên Ngâm mở miệng nói.

Bọn nàng quả thật không có nhiều linh thạch như vậy.

Có điều nhìn qua cũng không có vấn đề gì.

Bọn nàng tu vi yếu, không cần vật gì tốt.

“Trà Trà đưa cái gì?” Lâm Hoan Hoan tò mò hỏi.

“Ta không cần đưa a, ta tới từ công không gian, hộp quà chuẩn bị chưa có đưa ra ngoài.” Đông Phương Trà Trà lấy hộp quà ra, nói.

“Nhìn này, ta tặng cái này.”

Sau đó, các nàng liền nhìn thấy bên trong hộp quà của Trà Trà có một bức tranh.

Trên đó vẽ hai người, một nam một nữ mặc hồng trang.

“Hắc hắc, vẽ không đẹp, Nhã Nguyệt cứ nói ta như vậy.” Đông Phương Trà Trà nói.

Lâm Hoan Hoan vẻ mặt kinh ngạc.

“Chúng ta bỏ ra rất nhiều tiền sinh hoạt, sớm biết vậy chúng ta cũng đưa một bức tranh tới.”

Đây chính là tiền bánh bao rất nhiều ngày của nàng, nói đến đây, nàng nên ở đây ăn bù cho đủ.

Những thứ này ăn thật sự là ngon đến ly kỳ.

...

Danh Dữ Trọng đứng đó, trông có chút cô độc.

“Làm một cường giả, nhất định là cô độc.”

Khí chất nhất định phải không chế nghiêm ngặt.

“Đề nghị ngươi ăn một chút, nếu không ngươi sẽ hôi hạp đấy.”

Hơn nữa, nơi này cường giả rất nhiều, lật tới mấy trang cũng không có tên ngươi đâu.” Công chúa Mộc Nhiễm đưa cho Danh Dữ Trọng một món ăn, nói.

Danh Dữ Trọng nhận lấy, cắn một miếng.

Sau đó...

“Thứ này lấy ở đâu? Lấy cho ta đi.

Chờ ta, ta đến chỗ không người đổi khí chất khác.”

“...”

Mấy người Nhã Nguyệt tự nhiên là đi theo vài người trong tộc.

Lễ phép là phải có.

Chờ chút nữa đi tìm Trà Trà tử tử sau.

Mà người Mộ gia được mời tới, cả đám đều kinh ngạc nhìn hôn lễ.

Vừa mới ra trận đã rung động tới mức khiến bọn hắn không thể nào quên.

Nhất thời không ai dám nói một câu không phải.

Vừa nói, cảm giác như sẽ lập tức có thiên kiếp giáng xuống đầu bọn hắn.

“Cái này giấu cho tử tử đi.” Nhã Lâm len lén thu lại điểm tâm.

“Bị mẹ thấy được sẽ bị mắng.” Nhã Nguyệt ở một bên nhắc nhở:

“Trong hôn lễ không thể tùy ý giấu đồ đi.

Cái này khác với đồ ăn vặt của ngươi.”

“A.” Nhã Lâm cảm thấy có chút đáng tiếc.

“Ha ha, chúng ta có thể trực tiếp bung đi, nếu không chúng ta đến phòng bếp trực tiếp bung.” Đông Phương Trà Trà lại chạy tới.

“Thật sự có thể sao?” Nhã Lâm vẻ mặt hưng phấn.

“Đi, ta đưa các ngươi đi phòng bếp thám hiểm.” Đông Phương Trà Trà lôi kéo Nhã Nguyệt và Nhã Lâm, lại kéo theo mấy người Lâm Hoan Hoan, quyết định tới phòng bếp thám hiểm.

Chương 1350: Đánh ngã toàn trường (2)

Đánh ngã toàn trường (2)

“Thật sự là không thể tưởng tượng nổi.” Cơ Tâm đứng trước bàn điếm tâm, vừa ăn vừa nói:

“Chưa bao giờ nghĩ tới, trên đời lại có thứ như này tồn tại.”

“Không thể tưởng tượng nổi, điếm tâm này ăn lại ngon như vậy.” Cửu cũng vừa ăn điếm tâm vừa nói.

Nhị Trưởng lão nhìn hai người, nếu như không đoán sai, đây đều là người đã chết, thật sự có thể ăn ra cảm giác gì sao?

Vừa nghĩ, nàng cũng vừa cho điếm tâm vào trong miệng.

“Thiên kiếp và tường vân tại sao lại làm đến tình trạng này?” Nhị Trưởng lão hơi nghi hoặc một chút.

“Chúa Tể thành hôn, cũng chỉ có một lần này, không cố gắng một chút, không phải là không nể mặt mũi sao?” Cửu vừa cười vừa nói:

“Chờ về sau ngươi liền có thể hiểu, cụ thể là có chuyện gì xảy ra.

Rất nhanh thôi, không đến mấy tháng nữa.”

“Ngươi cũng sẽ biến mất theo sao?” Nhị Trưởng lão nhìn Cửu, hỏi.

“Tiểu Tiểu Đình, ngươi có phải bắt đầu không nữa để ta đi rồi hay không?” Cửu chọc chọc gương mặt Nhị Trưởng lão, vừa cười vừa nói.

Nhị Trưởng lão không nói gì.

Nhưng sau đó sẽ xảy ra cái gì, nàng cũng không biết.

“Sau đó sẽ là chuyện của mấy người Đé Tôn kia.

Lục Thủy sẽ đi tìm bọn hắn, sau đó đi một chuyến tới chỗ Minh, tất cả đại khái sẽ viên mãn.

Khi đó, ta cũng sẽ nói cho người tất cả.” Cửu võ võ đầu Nhị Trưởng lão, nói.

“Ta thì sao?” Cơ Tâm hỏi.

“Cái này phải xem Lục Thủy, đường đi của hắn tương đối táo bạo.” Cửu cười nói.

...

“Tại sao ta lại có cảm giác con trai so với con gái còn đặc biệt hơn nhỉ?” Đông Phương Lê Âm nhìn lên bầu trời, mở miệng nói.

Mặc dù lúc này đã không còn cái gì nữa, nhưng nàng có một loại cảm giác.

Thiên kiếp hay tường vân đều có thể đi ra bất cứ lúc nào.

“Thoạt nhìn là như vậy, nhưng đầu óc nghịch tử kia cũng không biết là chứa cái gì.” Lục Cổ cau mày nói.

Dù nói thế nào, mấy thứ trước đó đều không bình thường.

Con gái của bọn hắn giống như không có mặt mũi lớn như vậy.

Con trai của hắn, mặt mũi hắn là lớn hơn.

“Vì sao con gái của ta lại bình thường như thế chứ?” Đông Phương Dạ Minh thở dài một tiếng.

Lục Thủy thành hôn, trời đất biến đổi lớn.

Lục Miểu Miểu mang thai, tường vân hiện ra, thiên kiếp hộ tống.

Con gái của hắn, Trà Trà là cái gì?

Chỉ là Tam giai trẻ tuổi nhất tu chân giới, là thành viên có thiên phú lớn nhất trong tộc.

Quá bình thường.

Lục Cổ nhìn Đông Phương Dạ Minh, cảm thấy người này giống như đang khoe khoang con gái của mình vậy.

Bình thường mà nói, Trà Trà mới là thiên tài thật sự.

Thiên địa dị biến, cũng không mang tới biến hóa thực chất nào.

Chỉ là dễ bị để mất tới hơn.

“Mộ huynh cảm thấy Lục Thủy như thế nào?” Lục Cổ thử hỏi Mộ Trạch.

Bọn hắn tuổi cũng tương đối lớn, ngược lại cùng đợi ở một chỗ.

“Dáng vẻ khó lường.” Mộ Trạch mở miệng nói.

Những cái khác thì khó nói.

Tóm lại, Lục Thủy thật sự không được.

Dì Đường ở một bên không nói gì.

Mộ Tuyết mới khó lường.

...

Lão tổ Đạo Tông nhìn đủ loại biến hóa, hắn không cần rõ những cái khác, chỉ cần rõ một chuyện là được rồi.

Đạo Tông và Lục gia đòi đòi giao hảo.

Đáng tiếc không có người thông gia.

Lúc này còn quản cái gì mà thù cũ, còn để ý cái gì mà tam đại thế lực Viễn Cổ.

Lục gia căn bản không thể chọc.

“Không cùng mấy vị nữa, ta muốn đi tìm đệ tử của ta một chút.” Nhược Thủy Tam Thiên là người đầu tiên rời đi.

“Ta cũng muốn đi tìm tiểu nha đầu.” Ngung Hạ kéo theo Hồng Tố rời đi.

“Các người quá yếu.” Ma tu Huyết Trần cũng rời đi.

Cả đám đều rời đi, đi vào quảng trường.

Ăn chút gì đó đi.

Không giải phóng sức mạnh thì sẽ không bị nhận ra.

Về phần Nữ Vương Hải Yêu, nàng đã tìm một chỗ ngủ.

Chờ kết thúc thì thức dậy, sau đó trở về.

Không ai có thể làm ảnh hưởng tới nàng.

Vừa rồi bị kinh hãi, cần ngủ một giấc lấy lại tinh thần.

...

Chạng vạng tối.

Lục Thủy đang giúp Mộ Tuyết buộc tóc.

“Lục Thiếu gia, chàng nói xem bọn họ đã rời đi chưa?” Mộ Tuyết ngồi trước mặt Lục Thủy, tò mò hỏi.

“Hẳn là chưa đi, lần trước hình như phải rất muộn mới kết thúc.

Không biết bọn họ đang làm gì.” Lục Thủy nhẹ nhàng nói.

“Lục Thiếu gia, ta đột nhiên nhớ tới một chuyện.” Mộ Tuyết chỉ chỉ ga giường bên cạnh, nói:

“Không có vết đỏ, nhờ đâu bị mẹ biết, liệu có cảm thấy ta không phải tiểu thư khuê các hay không?”

“Lần đầu gả tới, cũng không tính là.” Lục Thủy đáp lại.

Mộ Tuyết trực tiếp quay người nhìn Lục Thủy, tức giận nói:

“Còn không phải tại Lục Thiếu gia sao?”

Lại nói, lần đầu tiên ta gả tới, rõ ràng chính là tiểu thư khuê các.

Cái gì cũng không hiểu, suýt chút nữa còn khóc lên.”

Lục Thủy quay người Mộ Tuyết lại, tiếp tục buộc tóc cho nàng:

“Thật sự không được thì Mộ tiểu thư đi ra, ta cho nàng thả một chút.”

“Sao lại là ta? Chàng không được à?” Mộ Tuyết hừ một tiếng nói.

“Mỗi người một chút, công bằng một tẹo.” Lục Thủy nói.

“Hừ!” Mộ Tuyết quay đầu.

Một hồi lâu sau, hai người mặc đồ bình thường đi ra sân nhỏ.

Lúc này, Mộ Tuyết mặc một tiên váy màu đỏ.

Lục Thủy thì bình thường hơn một chút.

Đi tới chỗ quảng trường, hai người phát hiện quả thật vẫn còn rất nhiều người.

Tách!

Vừa mới đi ra, hai người đã cảm thấy có người đang chụp trộm.

Sau đó...

“Chị dâu, nhìn bên này.” Đông Phương Trà Trà lập tức kêu lên.

Lục Thủy: “...”

Sao khắp nơi đều có Đông Phương Trà Trà vậy?

Mộ Tuyết kéo tay Lục Thủy, quay sang phía Trà Trà hơi mỉm cười.

Nàng lúc này tóc được buộc lên xinh đẹp, nhìn như thiếu nữ 19 tuổi.

Được rồi, nàng chính là thiếu nữ 19 tuổi.

Lấy chồng hơi sớm.

Sau đó, Mộ Tuyết liền bị mấy người Đông Phương Trà Trà kéo đi.

Lục Thủy đi tới hiện trường hôn lễ, định ăn chút gì đó, sau đó đọc sách.

Kết thúc rồi thì sẽ không có vấn đề gì.

Về phần muốn làm gì.

Lần đầu tiên, hẳn cũng không hiểu.

Ở kiếp trước căn bản không có đi ra ngoài, đi ra cũng là mất mặt xấu hổ.

Cho nên, từng người trong tộc đều ước hấn cứ ở trong phòng cùng Mộ Tuyết là được rồi.

Nếu như có thể có chút thành quả thì càng tốt.

Sau đó, Lục Thủy nhìn thấy Thạch Minh và ma tu Thì Hạ.

Hai người này khiến cho hấn có chút hiếu kỳ, sau đó, hấn đi đến bàn của hai người này, ngồi xuống:

“Các người đang làm gì thế?”

Nhìn thấy Lục Thủy tới, Thạch Minh luống cuống.

Bởi vì Lục Thủy tới, cũng tức là hấn sắp gặp xui xẻo.

Ma tu Thì Hạ cũng có chút bối rối, hấn cảm thấy mình hình như càng xui xẻo.

Răng rắc!

Ầm!

Ghế của hai người cùng lúc gãy, cả hai ngã xuống đất.

Lục Thủy: “...”

Ăn ý như thế sao?

“Đổi cho bọn hấn cái ghế.” Lục Thủy nói với một trong ba người sinh ba, Hoa Quý.

Các nàng hôm nay ở hôn lễ hỗ trợ.

Cho nên có thể tham gia bình thường.

Rất nhiều người hâm mộ các nàng.

Dù sao thì Lục gia cũng có rất nhiều cường giả phụ thuộc, không phải ai cũng có thể trực tiếp đi vào hiện trường.

“Vâng, Thiếu gia.” Hoa Quý lập tức đáp ứng.

Các nàng đã đổi rất nhiều ghế.

Cho nên, xe nhẹ đường quen.

Chỉ là lần này khác với những lần trước, cả hai đều gãy ghế.

Lục Thủy lấy sách ra nhìn.

Đành ngồi cùng hai người đàn ông cô độc này đi.

Thạch Minh: “...”

Chương 1351: Đánh ngã toàn trường (3)

Đánh ngã toàn trường (3)

“Thủ lĩnh, tìm được người rồi.” Thạch Đầu Nhân đột nhiên đi tới.

“Ngồi đi.” Lục Thủy nhìn lên, sau đó để Thạch Đầu Nhân ngồi ở một bên.

Hắn là tới đưa báo cáo công tác, gần đây làm việc không sai, hy vọng thủ lĩnh sẽ tiếp tục thuê mướn hắn.

Nhất là một người thời kỳ Viễn Cổ, hắn hiểu rõ chỗ tốt của việc có việc làm ổn định.

Hơn nữa, thân phận của ông chủ cao, càng có nhiều chỗ tốt.

Không người nào dám khất nợ tiền lương của hắn.

Chỗ nào cũng dễ nói chuyện.

Thủ lĩnh chính là có loại địa vị thân phận như vậy.

Sau đó, Thạch Đầu Nhân ký hợp đồng làm việc ba năm.

Hắn cảm thấy rất hài lòng, chờ thời cơ chín muồi rồi, hắn có thể đi ăn máng khác, tìm chỗ làm việc khác.

Khi đó, thu nhập hắn sẽ tăng lên rất nhiều.

Chỉ là không bao lâu sau.

Răng rắc.

Ầm!

Ba người cùng ngã xuống đất.

Lục Thủy rất tò mò nhìn Thạch Đầu Nhân.

Sao lần này Thạch Đầu Nhân cũng ngã theo rồi?

Trên lý thuyết chỉ có mỗi Thạch Minh thôi mới đúng.

Sau đó, hắn đặt ánh mắt lên người ma tu Thì Hạ, xem ra vấn đề là ở đây.

Thiên phú của ma tu Thì Hạ không phục, đang gây hấn với Thạch Minh, sau đó, vận rủi của Thạch Minh liền ảnh hưởng đến ma tu Thì Hạ, ma tu Thì Hạ tiên phú phát động, bắt đầu đem vận rủi khuếch tán đến những chỗ khác.

Khuếch tán đến cả Lục Thủy bên này.

Nhưng lại bắn ngược trở về.

Bắn ngược trở về, lại lần nữa khuếch tán.

Sau đó lại bắn ngược trở về.

Thạch Đầu Nhân liền bị thương.

Thật thú vị.

Cứ bắn ngược lại như vậy, không biết có thể bắn đến chỗ xa hơn không.

Nếu như có thể...

Nhất thời, Lục Thủy cảm thấy khắp quảng trường đều có thể bị ảnh hưởng.

Sau đó, hắn tiếp tục xem sách.

Để xem kết quả sẽ thế nào.

Chủ yếu vẫn là muốn xem vận rủi của Thạch Minh có thể mạnh tới mức nào.

...

Cầu Tử đứng trên người Cầu Ngạo Thiên, ăn đồ ăn.

Cầu Ngạo Thiên lần này rất hào hứng.

Bởi vì nếu như không có Cầu đại gia, nó sẽ không thể đi vào.

Hơn nữa còn có thể ăn rất nhiều thứ.

Chỉ là lúc Cầu Tử đang ăn, Cầu Ngạo Thiên bỗng trượt chân một cái.

Ném Cầu Tử ngã xuống đất.

Cầu Ngạo Thiên ngậy người.

“Cầu đại gia, ta không có ý.” Cầu Ngạo Thiên lập tức giải thích.

Cầu Tử không nhìn Cầu Ngạo Thiên, mà nhìn chăm chăm về phương xa.

Cảm thấy bên kia có truyền tới một đạo khí tức quý dị.

“Đi qua nhìn một chút, ta ngược lại muốn xem xem là tên nào không cần mạng, dám nháo sự trong hôn lễ của Cầu gia ta.”

Sau đó, Cầu Tử trực tiếp mang theo con chó tùy tùng giết tới.

Mấy người A Mãn ngồi một bàn, Đau Răng Tiên Nhân cũng ở bàn này.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” A Mãn tò mò hỏi.

Hắn chỉ là một người trồng trọt bình thường.

“Hình như có một khí tức tương đối lợi hại đang khuếch tán.

Sẽ ảnh hưởng tới vận khí của một số người.

Hoặc là nói, sẽ khiến một số người gặp xui xẻo.” Đau Răng Tiên Nhân giải thích một câu.

Nhàn Cẩm tiên tử rất là tò mò nói:

“Quấy rối ở chỗ này, không phải là không muốn sống sao?”

Tình huống trước đó, ai cũng nhìn thấy.

Thiếu gia Lục gia thành hôn, thiên địa chúc mừng, bất kể có phải là vì Lục gia đặc biệt hay không, hôn lễ này không phải nơi người bình thường có thể náo loạn.

Chỉ là rất nhanh sau đó.

Cầu Tử liền trở lại.

“Hôn lễ nhàm chán, nên thêm chút vui thú, ta cảm thấy cái này rất tốt.” Cầu Tử cực kỳ đồng tình với lý do mình té ngã này.

“Thay đổi nhanh như vậy?” Nhàn Cẩm tiên tử có chút ngoài ý muốn.

“Hắn là có liên quan tới tiểu huynh đệ Lục Thủy.” Đâu Răng Tiên Nhân nói.

Không lâu sau đó.

Ở bàn nhóm mấy người Kiếm Khởi và Kiều Càn, dũa đột nhiên gãy mất.

Choang!

Chén của Kiếm Khởi vỡ nát.

Bình rượu trong tay Kinh Hải cũng vỡ nát.

Mấy người vẻ mặt hoang mang.

Kiều Càn có chút kinh nghiệm, hắn nhìn về phía xa, nói:

“Không phải là Thạch Minh đấy chứ?”

“Hắn có lực ảnh hưởng lớn như vậy sao?” Kiếm Khởi hơi nghi ngờ nói.

Trên lý thuyết là không có.

Răng rắc.

Bất chợt, xung quanh bắt đầu có ghế gãy xuống.

Mấy người Kiều Càn lập tức đứng lên, không dám tiếp tục ngồi.

Tóm lại, bất kể như thế nào, đều sẽ có vấn đề.

“Oa, ghế gãy rồi, ăn đồ ăn cũng khó, Nhã Nguyệt, người ném lên trời như vậy, sẽ rất khó ăn được.”

Giọng nói của Đông Phương Trà Trà vang lên.

Mặt nàng đỏ bừng.

Đại khái là đã uống rượu.

Khí nhỏ ngồi trên bả vai nàng mặt cũng đỏ bừng, đại khái là cũng đã uống rượu.

Mộ Tuyết đứng tại chỗ nhìn Trà Trà hồ nháo, cũng không có ngăn cản.

Chỉ là có chút tò mò, vận rủi của sư đệ Thiên Ngâm sao lại kéo xa như vậy?

Sau đó nàng nhìn sang, phát hiện Lục Thủy đang ngồi ở bên kia.

“...”

Lục Thiếu gia ác như vậy sao?

Hôn lễ của chính mình cũng không buông tha.

Sau đó nàng cũng mặc kệ, để mắt người Trà Trà tiếp tục náo.

Giờ phút này, vận rủi bao trùm toàn bộ quảng trường.

Tất cả mọi người đều nhận ra điều dị thường.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Không biết, hay là có người bày trò đùa quái đản?”

“Lục gia mặc kệ sao?”

“Trước rời xa một chút xem nào.”

“Đừng, hình như cả đám đều không ra được”

“Có phải là đồ ăn quá nhiều hay không? Ăn không hết liền không cho ra ngoài? Các người nhìn đi, người thì xui xẻo nhưng đồ ăn đều không có việc gì.”

“...”

“Nhưng không ăn được, lúc ăn sẽ gặp chuyện không may.”

“Cố lên nha.”

Giờ phút này, khắp quảng trường đều xuất hiện biến hóa, từng người đều đang vận dụng thuật pháp để ăn gì đó.

Chỉ là có chút gian nan.

Đông Phương Lê Âm trước tiên lui ra, nàng tò mò nhìn Mộc Cận:

“Chị dâu, chị đặt lời nguyện rửa gì à?”

Mộc Cận: “...”

Nàng không có thực lực này.

Nhưng quả thật là có chút quý dị.

Àm!

Đông Phương Trà Trà vừa mới nhảy lên liền ngã thẳng xuống đất.

“Nhân loại ngu xuẩn, không có ta ngươi đã ngã chết rồi.”
Chân Thần Duy Nhất đứng trước mặt Đông Phương Trà Trà, vẻ mặt khinh thường.

Sau đó quyết định đi tìm tiểu hắc cầu kia chơi.

Nhân loại ngu xuẩn, để nàng tự sinh tự diệt đi.

Trừ khi nhân loại cầu xin nàng.

Lục Thủy vốn đang đọc sách bỗng ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện Thạch Minh và ma tu Thì Hạ lúc này không chỉ mặt mũi bầm dập, máu mũi cũng đã chảy ra.

Lục Thủy cầm đôi đũa mới, ăn đồ ăn, phát hiện đồ ăn thật ngon.

Sau đó hắn bắt đầu ngồi ăn.

“Các ngươi không ăn sao?” Lục Thủy hỏi.

Ma tu Thì Hạ cười cười, gắp miếng thịt cá, cho vào miệng ăn.

Ngay sau đó, hắn ôm cổ, ngã xuống đất lăn lộn.

Là xương cá.

Thạch Minh thì thông minh hơn, hắn ăn trái cây.

Sau đó.

Cũng ngã xuống đất, lăn lộn.

Thạch Đầu Nhân đã biến thành hòn đá.

Lục Thủy lắc đầu.

Xem ra bọn hắn không muốn ăn.

“Đây là mợ làm sao? Cảm giác không quá giống, không ngon bằng mợ làm.”

Lục Thủy vừa ăn vừa đánh giá vài câu.

Nửa đêm.

Một đám người đã ăn xong bữa, gian nan đi ra khỏi quảng trường.

Thật sự là hôn lễ khó quên, cảm giác suýt chút nữa đã không ra ngoài được.

Đông Phương Trà Trà bị một con khỉ lôi ra khỏi quảng trường.

Nhược Thủy Tam Thiên ở một bên nhìn.

Đông Phương Trà Trà uống say rồi.

Lục Thủy nhìn Thạch Minh và ma tu Thì Hạ nằm nhoài trên mặt bàn, lắc đầu, sau đó đi tìm Mộ Tuyết.

Lúc tìm được Mộ Tuyết, hắn phát hiện Mộ Tuyết đang ôm Nhã Lâm.

Nhã Lâm cũng say.

Không biết là ai cho nàng uống rượu.

“Lục Thiếu gia nhìn đi, hôn lễ bị chàng làm hư rồi.” Mộ Tuyết trừng Lục Thủy một chút

“Rất bình thường, cho bọn họ thêm chút chuyện để làm.” Lục Thủy đi tới bên cạnh Mộ Tuyết, nói:

“Lần trước đã giữ quy củ, lần này không cần nữa.”

“Đúng vậy.” Mộ Tuyết gật gật đầu.

Bùm!

Bất chợt, trên bầu trời, pháo hoa nổ rộ.

Đình Lương đi tới ôm Nhã Lâm, để hai người có thể ở cùng nhau.

Lục Thủy nắm tay Mộ Tuyết, đi tới chỗ cao.

Bùm!

Pháo hoa nổ rộ.

Cuối cùng biến thành từng đốm sáng rơi xuống.

Pháo hoa mừng hôn lễ.

Lần trước cũng có.

“Mộ Tiểu thư.” Lục Thủy nhìn pháo hoa, nói khẽ:

“Từ hôm nay, chúng ta lại là vợ chồng.”

“Vậy trước đó thì không phải sao?” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, hỏi.

“Trước đó là tâm liên tâm, bây giờ...” Lục Thủy xoay người nhìn Mộ Tuyết, nói khẽ:

“Bây giờ là tay trong tay, mặt đối mặt.”

Nói rồi, Lục Thủy liền tiến tới gần.

Bùm!

Pháo hoa nổ rộ, bọn hắn dường như chỉ là hai con người bình thường đứng dưới pháo hoa.

Chương 1352: Chuyện này có thể khiến cho Kiều Thiên khiếp sợ cả một năm (1)

Chuyện này có thể khiến cho Kiều Thiên khiếp sợ cả một năm (1)

“Chị dâu, chúng ta đi ngủ đây.”

Đông Phương Trà Trà dẫn theo Nhã Nguyệt và Nhã Lâm, bọn họ cùng nhau vẫy tay chào tạm biệt Mộ Tuyệt và Lục Thủy.

Mặc dù Đông Phương Trà Trà không đáng tin cho lắm, nhưng dù sao thì nàng cũng lớn hơn Nhã Nguyệt và Nhã Lâm.

Năm nay Nhã Nguyệt mới 16 tuổi, Đông Phương Trà Trà đã 18 tuổi rồi.

Nàng cũng có thể được coi là tỷ tỷ, cho nên nàng nhất định sẽ chăm sóc thật tốt cho Nhã Nguyệt và Nhã Lâm.

Đương nhiên là nàng sẽ không cậy mạnh, lúc không biết làm gì, nàng sẽ hỏi Hương Dụ.

Cậy mạnh sẽ gây ra thêm phiền phức cho người khác, đồng thời cũng không thể chăm sóc tốt được cho em trai và em gái.

Hương Dụ đã nói như thế, mẹ cũng đã từng nói như thế.

Hương Dụ nói chắc chắn đúng, mà mẹ nói cũng chắc chắn là đúng.

Đợi tới khi nàng trở thành vô địch thiên hạ, thì Hương Dụ mới sai, mẹ cũng sai luôn.

“Ta không thể ngủ chung với tỷ tỷ sao?”

Nhã Lâm hỏi.

“Đêm nay người ngủ chung với ta, ta dạy chữ cho người.”

Nhã Nguyệt đứng ở bên cạnh tức giận nói.

“Không muốn, ta muốn ngủ chung với Trà Trà tỷ tỷ.”

Nhã Lâm lập tức chạy tới sau lưng của Đông Phương Trà Trà, ôm lấy đùi của nàng.

“Được rồi, được rồi.”

Đông Phương Trà Trà xấu hổ cười.

Có được một người em gái nhu thuận như thế, người làm chị như nàng cực kỳ có cảm giác thành tựu.

Hiểu Hiểu muội muội không biết điều được như thế.

Đông Phương Trà Trà có viện tử của riêng mình tại Lục gia, cho nên nàng hoàn toàn có thể dẫn theo người khác đi tới viện tử của mình.

Không biết đêm nay Hiểu Hiểu muội muội ngủ ở đâu nữa.

Nàng vốn định dẫn em ấy đi xem viện tử, nhưng mà em ấy chạy mất rồi.

Mộ Tuyết nhìn Đông Phương Trà Trà rồi nói:

“Buổi tối không được dẫn Nhã Nguyệt đi thám hiểm đó nhớ chưa.”

Trà Trà nhìn qua thì khá là không đáng tin cậy cho lắm, thực tế đúng là như vậy, cực kỳ không đáng tin cậy.

Lỡ đâu nàng rủ Nhã Nguyệt xem phim kinh dị, xem xong rồi không ngủ được thì sao, lúc đó bọn họ rất có thể sẽ làm chuyện gì đó khác.

Buổi tối mà ngủ không được, thì đương nhiên là sẽ ngủ vào ban ngày, Trà Trà chắc chắn sẽ nghĩ tới biện pháp tuyệt diệu này.

Nhã Nguyệt sẽ gật đầu, nàng chắc chắn sẽ không đi thám hiểm với Trà Trà tởm.

Quá khùng khiếp.

“Nhớ rồi.”

Đông Phương Trà Trà cảm thấy có chút đáng tiếc.

Tiền Đông Phương Trà Trà đi rồi, Lục Thủy và Mộ Tuyết lại cùng nhau tiễn một vài vị khách khác.

Kiểm Khởi, Kiểm Lạc, Sơ Vũ và Kiều Dã.

“Khi chúng ta làm hôn lễ, các người nhớ phải đem theo tiền cưới đó.”

Trước khi rời đi, Lâm Hoan Hoan đã nói với những người kia như thế.

“Nói cứ như chúng ta không có tiền vậy, chúng ta có rất nhiều linh thạch đó.”

Sơ Vũ nói.

Lâm Hoan Hoan đứng ở bên cạnh Kiều Càn, nàng không nói thêm gì nữa.

Có linh thạch thì hay lắm à?

Chẳng phải vẫn độc thân đó sao.

“Các người dự định khi nào mới quay về?”

Kiểm Khởi hỏi nhóm người Sơ Vũ.

“Chơi thêm mấy ngày nữa đã, lão tổ của các người tự mình quay về à?”

Sơ Vũ tò mò hỏi.

“Có lẽ sẽ ở lại đây thêm một khoảng thời gian nữa, không đi chung với chúng ta.”

Kiểm Khởi nói.

“Ta phải đi học, các người đừng làm phiền ta là được.”

Kiểm Lạc cầm sách nói.

“Chúng ta được nghỉ hai ngày, trong khoảng thời gian này, chúng ta có thể đi dạo với các người, sau đó sẽ phải quay về đi làm.”

Kiều Càn nói.

Có thể dạo chơi một chút trong khoảng thời gian này.

“Chúng ta đi chung?”

Kinh Hải hỏi.

Có lẽ Kinh Hiện và Đạo Tông Vũ Niết sẽ không muốn.

Đặc biệt là Vũ Niết.

Trong lòng nàng chỉ có Đại Đạo, chuyện thế tục không thể ảnh hưởng tới nàng được.

Lúc này, trên bầu trời truyền tới một tiếng cười.

“Chúng ta đi chuẩn bị một chút đồ ăn đi, đêm nay ăn nhiều một chút, thì dù cho ngày mai có ngủ lâu hơn một chút, lúc tỉnh dậy cũng sẽ không thấy đói.”

Là giọng nói của Đông Phương Trà Trà.

Đạo Tông Vũ Niết liếc mắt nhìn nàng.

Trong thế hệ thanh niên hiện nay của Tu Chân Giới, nàng và Kiếm Lạc có thể nói là tiên tử có thiên tư cao nhất.

Nhưng mà...

Đây chỉ là mặt nổi là thôi.

Thiên tài thật sự...

Hơi khiến cho người ta khó tin một chút, bởi vì nàng không hề có bộ dạng của thiên tài một chút nào cả.

18 tuổi, tu vi đã đạt tới 3.2.

Còn các nàng, lớn hơn một chút, nhưng tu vi vẫn chỉ nằm ở khoảng 2.5 mà thôi.

Muốn tấn thăng lên được tam giai phải cần thêm một vài năm nữa, dù cho các nàng có nhận được vô số cơ duyên, thì cũng không thể thay đổi được chuyện này.

Nàng không hề cảm thấy mất mát, chỉ cảm thấy có chút ngạc nhiên mà thôi.

Từ đầu tới cuối, nàng đều đi đúng trên con đường của mình, từng bước tiến về phía trước.

Đi rất xa.

Theo đuổi Đại Đạo vô thượng.

...

Lục Thủy đi ra tiền rất nhiều người.

Nhóm người Nhạc Phong rời đi sớm nhất, bọn họ không muốn gặp phải cao tăng.

Thâm Hải Thủy Long vô cùng điệu thấp, cho nên cũng đi khá là nhanh.

Một nhà Hứa Phương thì tạm biệt một lát rồi mới rời đi.

“Lục thiếu gia, ta xuống núi đây.”

Hứa Phương ôm Hứa Tiểu Hồng đã ngủ say, nói.

Con gái của bọn họ chơi suốt cả một ngày hôm nay, nàng mệt lắm rồi.

Ở đây có không ít trẻ em, cho nên Hứa Tiểu Hồng chơi rất vui.

Còn về việc tu vi mạnh hay yếu.

Không ai dám biểu lộ ra tu vi ở đây.

Bởi vì, không ai có thể mạnh hơn người của Lục gia cả.

Ngay cả các vị lão tổ cũng vô cùng điệu thấp, đừng nói chi tới những người khác.

Sau khi nhìn thấy được buổi hôn lễ của Lục Thủy, bọn họ hoàn toàn không dám biểu lộ ra sự bất phàm của mình.

Chỉ có Đông Phương Tra Tra là ồn ào nhất mà thôi.

Nhưng mà, nàng được cho phép để làm như thế.

Nếu không thì nàng chắc chắn đã yên tĩnh ngồi đợi, không gây thêm phiền phức cho chị dâu rồi.

Hứa Phương cùng Lục Thủy nói khách khí vài câu, sau đó hắt ôm con gái và dẫn theo vợ đi xuống núi.

Bọn họ có chỗ ở ở phía dưới.

Đương nhiên cũng có thể ở lại Lục gia.

Sau đó là tới lượt Lệ Thiên Xích và Hòa Vũ Diệp tới tạm biệt.

“Thiếu tông chủ...”

“Người biết ta là giả mà.

Không cần phải gọi như vậy.

Được rồi, người đi đi.”

Lục Thủy trực tiếp tiễn khách.

Sao mà hắn có thể thật sự đeo thân phận Thiếu tông chủ của Ân Thiên Tông lên lưng cơ chứ?

Đó chẳng phải là đang tự mình rước lấy phiền phức cho mình à?

Không lâu sau đó, hắn sẽ phải trở thành Tông chủ.

Sao có thể nhẫn nhịn được cơ chứ?

“Vâng, Thiếu tông chủ.”

Lệ Thiên Xích và Hòa Vũ Diệp lập tức nói:

“Thiếu tông chủ, Thiếu phu nhân, chúng ta đi đây.”

Lục Thủy:

“...”

Mộ Tuyết phì cười.

Chương 1353: Chuyện này có thể khiến cho Kiều Thiên khiếp sợ cả một năm (2)

Chuyện này có thể khiến cho Kiều Thiên khiếp sợ cả một năm (2)

Mộ Tuyết nói:

“Lục thiếu gia, tại sao ngươi lại từ giả thành thật luôn rồi?”

“Mộ tiểu thư cũng không kém.

Dựa theo suy đoán của ta, Thần Nữ đời trước của Thiên Nữ Tông rất có thể là Nhị trưởng lão.

Ngươi còn chưa thành hôn mà đã kế thừa được chức vị của Nhị trưởng lão rồi.”

Lục Thủy lập tức nói.

“Ngươi không có chứng cứ.”

Mộ Tuyết lạnh lùng nói.

Nàng cũng đoán là như thế, nhưng mà bọn họ không có chứng cứ.

Có điều, việc Lục Thủy là Thiếu tông chủ vậy mà lại là sự thật.

Việc Đại trưởng lão là Tông chủ của Ân Thiên Tông cũng là sự thật.

“Thần Nữ, ta phải đi rồi.”

Lúc này, Hải Yêu Nữ Vương cũng đi tới trước mặt Mộ Tuyết để nói lời tạm biệt.

Nàng vừa mới tỉnh ngủ, nhờ vậy mới biết được buổi lễ đã kết thúc rồi.

Cho nên nàng mới tới đây để chào tạm biệt.

Sau khi trở về nàng sẽ ngủ tiếp.

“Nữ Vương đi có một mình thôi sao?”

Lúc này, ở bên cạnh Hải Yêu Nữ Vương không có Hải Yêu nào khác cả.

“Đúng thế, các Hải Yêu khác vẫn đang chơi với Thiên Nữ Chương Môn.”

Hải Yêu Nữ Vương trả lời, sau đó nàng mở cổng không gian ra, trực tiếp rời đi.

Hoàn toàn không nghĩ tới việc sẽ đi bộ dù chỉ một đoạn.

Cổng không gian trực tiếp mở tới tẩm cung của nàng.

Lúc cổng đóng lại có lẽ cũng là lúc nàng nằm xuống.

Hải Yêu này rất khác với những Hải Yêu khác.

“Vương, Vương hậu.

Chúng ta cũng phải trở về rồi.

Chân thành cảm tạ sự chiêu đãi của của Vương.”

Nhóm người Cô Ảnh lão nhân cũng tới tạm biệt.

“Nghe Chân Võ nói rằng, các ngươi muốn mang theo một ít món ăn trở về để cho bọn họ ném thử à?

Chuẩn bị xong hết cả chưa?”

Lục Thủy hỏi.

Chuyện mang đồ ăn về là một chuyện rất bình thường.

“Chân Võ đã chuẩn bị xong cho chúng ta rồi, Vương không cần phải lo lắng về việc này.”

Cô Ảnh lão nhân cảm kích nói.

“Đi đi, tranh thủ lúc đồ ăn vẫn còn nóng.”

Lục Thủy nói.

Đồ ăn phải ăn lúc còn nóng mới ngon.

Lúc này, Mộ Tuyệt giơ tay lên, nàng lắc lắc cái vòng tay bằng sợi dây màu đỏ rồi cười nói:

“Chúng ta rất thích món quà của các ngươi.”

Cô Ảnh lão nhân và những người khác cũng cung kính hành lễ:

“Chúng ta phải cảm tạ Vương và Vương hậu mới đúng.”

Chắc chắn món quà của những người khác đều tốt hơn của bọn họ, nhưng mà Vương và Vương hậu lại chỉ mang món quà mà bọn họ tặng, đây thật sự là vinh hạnh của bọn họ.

Là vinh hạnh của Lam Dạ Quốc.

Sau đó, bọn họ mở cổng không gian ra rồi rời đi.

“Lục thiếu gia, còn người nào nữa không?”

Mộ Tuyết tò mò hỏi Lục Thủy đang đứng ở bên cạnh mình.

Lục Thủy suy nghĩ một chút rồi nói:

“Khó mà nói trước được, mấy người Thạch Minh thì đi vào bệnh viện rồi.

Diệp Tân thì vẫn còn đang bán giả dược.

Cầu Tử và Nha Đông tiên nhân thì chẳng biết là đã chạy đi đâu.

A Mãn rời đi chung với đồng sự của hắn.

Thiên Cơ Lôu Vũ có lẽ đã sớm chạy.

Danh Dữ Trọng và Tịnh Thổ công chúa có lẽ đã uống say.

Ma Tu Cát An có thể đang cứu giúp sư phụ của mình.

Thạch Đầu Nhân thì đi theo mấy người An Ngữ.

Trước mắt thì có lẽ không còn người nào nữa.

Ừm, Cơ Tầm có lẽ đang ở chỗ của Nhị trưởng lão.

Đúng thật là không còn người nào nữa.”

“Vậy chúng ta có thể quay về nghỉ ngơi được rồi chứ?”

Mộ Tuyết hỏi.

Nàng không mời nhiều người cho lắm.

Chỉ có mấy người bên Thiên Nữ Chương Môn mà thôi, nhưng mà lúc này cũng đã đi qua chào bọn họ rồi.

Chân Thần Duy Nhất thì không cần phải bận tâm.

Nàng vốn dĩ ở tại Lục gia mà.

Tổng thể mà nói, bọn họ đúng thật là có thể quay về nghỉ ngơi rồi.

“Chúng ta ở lại đây hưởng thụ không khí của buổi lễ đi.

Bây giờ có quay về cũng chẳng biết phải làm gì.”

Lục Thủy nói.

“Không muốn có em bé nữa à?”

Mộ Tuyết hỏi Lục Thủy.

“Gần đây ta có một loại trực giác, nói ra có thể Mộ tiểu thư sẽ không tin.”

Lục Thủy nói với Mộ Tuyết.

“Trực giác mới?”

Mộ Tuyết nghiêng đầu nhìn Lục Thủy, nàng hoàn toàn không cảm nhận được chuyện gì cả.

Có lẽ cảm giác của Lục Thủy vẫn chưa quá mãnh liệt.

Nếu như mà mãnh liệt, thì nàng sẽ có thể cảm nhận được.

Giống như loại trực giác nếu Lục Thủy không tấn thăng lên thất giai, thì bọn họ sẽ không thể nào có con được vậy.

“Đúng thế, trực giác mới cho ta biết rằng, chỉ cần ta tiếp tục tấn thăng, thì chúng ta sẽ có thể có con.”

Lục Thủy nói một cách vô cùng nghiêm túc.

Mộ Tuyết híp mắt lại nhìn Lục Thủy, nói:

“Cái này có khác gì với lần trước đâu?”

Lần nào người cũng nói như vậy.”

“Đó cũng đâu phải là lỗi của ta.”

Lục Thủy nói.

“Vậy ý của Lục thiếu gia chính là, đây là lỗi của ta?”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy rồi nói.

“Không phải lúc đó ta cũng đi khám bác sĩ rồi đó sao?”

“Còn là Chí Cao.

Lục thiếu gia khám bác sĩ nào vậy?”

“Chí Cao cũng là người mà.”

“Đó là do Lục thiếu gia nghĩ như thế mà thôi.”

“Mộ tiểu thư cứ phải nói rằng mình không phải là người sao?”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy rồi nói:

“Lục thiếu gia, người nói thử xem ở gần đây có người hay không?”

“Không có...A”

Mộ Tuyết trực tiếp nhào vào trong ngực Lục Thủy, sau đó nàng bị Răng Thần nhập vào người.

Lục Thủy:

“...”

Một ngày nào đó hấn sẽ rút răng của Răng Thần.

Một lúc sau, Mộ Tuyết mới chậm rãi đứng lên, nàng ngoan ngoan đứng ở bên cạnh Lục Thủy, nói:

“Lục thiếu gia rất thích Răng Thần nhỉ, đêm nay người triệu hoán Răng Thần đi.”

Lục Thủy dựa người lại gần Mộ Tuyết, hấn dùng đầu của mình chạm vào đầu của nàng, nói:

“Mộ tiểu thư, người nói thử xem Răng Thần có thích ta hay không?”

Mộ Tuyết liếc nhìn Lục Thủy rồi nói:

“Không thích, Lục thiếu gia là một tên tín đồ giả.”

“Đi thôi.”

Lục Thủy nói xong liền kéo Mộ Tuyết đi về phía Lục gia.

“Đi đâu?”

Mộ Tuyết hỏi.

“Quay về triệu hoán Răng Thần, hỏi Răng Thần có phải thật sự không thích ta hay không.”

Lục Thủy lôi kéo Mộ Tuyết đi về phía trước, đầu cũng chẳng quay lại, cứ thế mà nói.

“Không chờ bọn họ à? Lỡ đâu bọn họ tới đây thì sao.”

“Không đợi, để cha mẹ tiễn bọn họ đi.”

“Vậy thì, Lục thiếu gia thích Răng Thần mặc cái gì?”

“Ừm...”

Miễn sao không phải là bộ đồ mà ta không cởi ra được là được.”

“Vậy thì, Răng Thần chắc chắn sẽ mặc bộ quần áo mà Lục thiếu gia không cởi được.”

“...”

...

“Ngày thành hôn ở đây, nhân vật chính không cần phải làm gì cả ư?”

Cơ Tầm vô cùng tò mò hỏi.

Nàng đã quan sát cả ngày hôm nay rồi, nhân vật chính gần như không cần phải làm gì cả.

Với lại, rõ ràng là một buổi hôn lễ tốt đẹp như thế, vậy mà hiện trường lại vô cùng lộn xộn.

Thời đại thay đổi rồi ư?

Lúc trước, khi bọn họ thành hôn, không khí vô cùng nghiêm trang.

“Không biết do ai dạy ra nữa.”

Cửu gật đầu đồng tình.

“Không phải ta.”

Nhị trưởng lão trực tiếp nói.

“Là do Tiểu Tiểu Tranh, chúng ta cùng nhau đi đánh hấn đi.”

Cửu nói xong liền lấy cây gậy của mình ra.

Cơ Tâm nhìn Cửu, nàng cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Tại sao Cửu lại âm mưu muốn đánh một tiểu bối của Lục gia cơ chứ?

Nàng biết Tiểu Tiểu Tranh là ai, người đó là Tam trưởng lão của Lục gia.

Ở Lục gia thì hấn là trưởng bối, nhưng mà ở trong mắt của các nàng, thì hấn chỉ là một cậu nhóc mà thôi.

“Tiểu Tiểu Tranh là người muốn ăn đòn nhất ở Lục gia, không đánh hấn thì không biết phải đánh ai cả.”

Cửu bắt đầu dĩ nói.

“Lục Thủy thì sao?”

Nhị trưởng lão hỏi.

“Lục Thủy thì chỉ có chút mất mặt lúc còn nhỏ mà thôi, không có lý do gì để đánh cả.”

Nhưng mà, nếu như Tiểu Tiểu Cổ và Tiểu Tiểu Tranh biết được chân tướng thì có lý do để đánh rồi.”

Cửu nói.

Lục Thủy quá có tiền đồ, còn dám đánh dám cướp đồ của cha mẹ.

Mặc dù cuối cùng cũng bị phản thương, nhưng mà đồ vật hấn muốn cướp thì vẫn cướp được.

Còn chạy nữa.

...

Ngày kế tiếp.

Lam Dạ Quốc.

Tiểu Điệp vừa mới đứng lên định đi ra bên ngoài, thì xảy ra một chuyện khiến nàng ngậm ngẫn cả người.

Nàng thấy ở bên ngoài bày biện rất nhiều món ăn ngon, chúng nó còn đang tỏa khói ngậy ngút nữa.

“Nam Mụ Mụ, Tiểu Hồ, các người mau ra đây mà xem nè.”

Lúc này, cũng có rất nhiều người bị một màn này dọa sợ, tất cả mọi người đều ngậy ngần cả người.

“Đây là...”

“Chắc chắn là do Quốc Sư mang chúng về từ hôn lễ của Vương.”

“Woa!”

Tất cả đều vô cùng vui vẻ.

“Đừng có lộn xộn, không được lộn xộn, ai cũng có phần.”

Lập tức có người lớn đứng ra nói chuyện.

“Ta muốn để dành để sau này ăn tiếp, có được không?”

“Ta có thể ăn mỗi ngày một miếng, ăn tới một năm luôn được không?”

“Không thể, những món này nếu như để lâu thì sẽ bị hỏng.”

“Hu hu, nhìn chúng nó đẹp quá, ta không nỡ ăn.”

“Ta cũng không nỡ ăn, ta muốn để dành lại một chút cho A Ngưu ca.”

“Ta muốn để dành lại cho cha, lúc cha về sẽ được ăn đồ ăn ngon.”

“Không được, được chia thì phải ăn liền, không ai được để dành lại cả.”

Trên thực tế thì đây là những món ăn có kiểu dáng rất bình thường, những món này đều được Chân Võ đặc biệt lựa chọn.

Bọn họ biết tình hình của Lam Dạ Quốc, cho nên không dám dùng đồ quá tốt, cũng không dám chọn những món ăn có kiểu dáng quá đẹp mắt.

Chỉ chọn lựa những món trông khá bình thường mà thôi.

Có điều...

Bọn họ đã gặm khoai lang nát vụn rất nhiều năm rồi, chưa từng thấy những món này, cho nên nhất thời có rất nhiều người đều không nỡ ăn.

Hoặc là ăn trong nước mắt.

Đây là món quà mà Vương tặng cho bọn họ.

...

Sáng sớm.

Bắt đầu có cường giả rời khỏi Thu Vân Trấn.

Nhưng mà, cũng có người định dừng chân lại đây một thời gian.

Đương nhiên, cũng có vài người định sẽ ở lại đây trong một thời gian dài.

Ví dụ như là Diệp Tân và Thanh Điều của hắn.

Hay là Kiều Càn và Lâm Hoan Hoan.

Còn mấy người Chiến Thần, bọn họ đã rời đi từ chiều hôm qua rồi.

Bọn họ không dám ở lại nơi này.

Ở lại càng lâu thì càng nguy hiểm, có thể sẽ không còn cơ hội để rời đi nữa.

Vì thế, ba người bọn họ đều rời đi cả.

Lục gia không hề ra tay với bọn họ.

Tam đại thế lực thâm thò phào nhẹ nhõm, sự tồn tại của Lục Vô Vi khiến cho bọn họ thở không nổi.

Lục Vô Vi thật sự quá mạnh.

Lưu Hỏa cũng rất mạnh, uy thế che trời.

Nhưng mà, hắn không cho bọn họ cảm giác trực quan như Lục Vô Vi.

Cảm giác một kiếm trăm Đại Đạo.

Hoàn toàn không cần phải ra xuất ra kiếm thứ hai.

Hôm nay, Kiều gia định rời khỏi Thu Vân Trấn.

Bọn họ đã tới trước đó rất nhiều ngày rồi, hiện tại không cần phải ở lại thêm nữa.

Kiều Càn và Lâm Hoan Hoan đi theo mấy người Kiều Ngọc tới nhà ga.

“Không cần phải tiễn nữa, các người quay về đi.”

Kiều Ngọc nói với Kiều Càn và Lâm Hoan Hoan.

Kiều Thiên không nói gì thêm nữa.

Nàng vẫn không thể nào hiểu được cuộc sống như thế này, cô gái mập mập rớt cuộc có chỗ nào tốt cơ chứ?

Kiều Thiên biết Cửu chắc chắn sẽ không gạt mình.

Nhưng mà, nàng không cảm thấy nàng ấy tốt tới mức như Cửu nói, mặc dù tính tình rất tốt, nhưng mà nàng cứ luôn cảm thấy thiếu một cái gì đó.

Nàng do dự một hồi lâu mới hỏi.

“Chị dâu, ở gần đây có chỗ nào để rửa tay không?”

Kiều Thiên hỏi.

“Ta dẫn người đi.”

Lâm Hoan Hoan nói.

Rất nhanh sau đó các nàng đã đi tới được vị trí của nhà vệ sinh.

Kiều Thiên trực tiếp kéo Lâm Hoan Hoan vào bên trong, sau đó nàng mở trận pháp ra, để tránh việc bị phát hiện ra.

Lâm Hoan Hoan có hơi kinh ngạc hỏi:

“Người muốn làm gì?”

Tự nhiên kéo nàng vào trong nhà vệ sinh, nhìn thế nào cũng không thấy đây là chuyện tốt cả.

“Chị dâu, người cảm thấy mình rất xinh đẹp phải không?”

Kiều Thiên cảm thấy mình có thể tìm thấy điểm đột phá ở chữ xinh đẹp này.

Tất cả mọi người đều biết rõ bộ dạng của Lâm Hoan Hoan.

Chính bản thân nàng ấy cũng như thế.

Cho nên, nàng sẽ biết mình hoàn hảo ở phương diện nào nhất.

Có điều, đáp án lại khiến cho Kiều Thiên không khỏi kinh ngạc:

“Đương nhiên là xinh đẹp rồi, anh của người nói vậy đó.”

Kiều Thiên:

“...”

Anh của nàng thích người mập à?

Lâm Hoan Hoan thấy bộ dạng không thể tin nổi của Kiều Thiên, thì lập tức nói:

“Ta chỉ là chưa biến thành người xinh đẹp mà thôi.”

“Vậy người biết thử cho ta xem một chút đi.”

Kiều Thiên lập tức nói.

Lâm Hoan Hoan:

“...”

“Vậy người không được nói với người khác đó.”

Lâm Hoan Hoan lại nói.

“Ta có thể thề.”

Kiều Thiên nói.

Nàng không nghĩ rằng mình có thể nhìn thấy một cô gái mập mập biến thành một người xinh đẹp được.

“Không cần phải nghiêm trọng tới như thế.”

Lâm Hoan Hoan nói xong thì bắt đầu thi pháp.

Sau đó, Kiều Thiên vô cùng kinh ngạc khi thấy Lâm Hoan Hoan dần gầy đi với tốc độ mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy được, nhưng mà việc này cũng chỉ diễn ra trong tích tắc mà thôi.

Chỉ một lát sau, nàng đã thấy Lâm Hoan Hoan biến thành một nữ tử vô cùng xinh đẹp.

Quần áo to lớn cũng có nét đẹp riêng của nó.

Vừa yêu điểm lại vừa thanh thuần.

Cái này.

Đúng là rất đáng mặt Băng Thủy Cơ.

Người này là chị dâu của nàng, cô gái mập mạp Băng Thủy Cơ?

Kiều Thiên hoàn toàn không dám tin tưởng.

Chương 1354: Chuyện này có thể khiến cho Kiều Thiến khiếp sợ cả một năm (3)

Chuyện này có thể khiến cho Kiều Thiến khiếp sợ cả một năm (3)

“Đẹp không, Trà Trà nói rằng, nếu như người khác mà nhìn thấy được bộ dạng này của ta, thì sẽ sợ ngây người luôn.”

Lâm Hoan Hoan đặc ý nói với Kiều Thiến:

“Lần đầu tiên anh của người nhìn thấy cũng choáng váng cả người.

Ta vốn định dùng dáng vẻ này để tham dự hôn lễ của Mộ tiểu thư, nhưng mà anh của người không thích gây sự chú ý, cho nên ta không dùng dáng vẻ này.

Nhưng mà, người không được nói với người khác đâu đó.”

“Đây là yêu thuật gì?”

Kiều Thiến không thể nào hiểu được chuyện này là như thế nào.

“Không phải yêu thuật, là hiển tế huyết nhục, hiển tế phần thịt dư thừa.”

Lâm Hoan Hoan nói.

Kiều Thiến triệt để ngây người, nàng cảm thấy người chị dâu này mạnh lên rất nhiều.

Nàng rút cuộc cũng hiểu được lời mà Cửu nói rồi.

Người chị dâu như này, anh của nàng phải may mắn tới mức nào mới có thể cưới được cơ chứ?

Vậy mà nàng vẫn nghĩ rằng anh của nàng bị thua thiệt.

Người vừa xinh đẹp, vừa lợi hại, đối xử với anh nàng rất tốt, biết suy nghĩ cho anh trai của nàng, đồng thời có thể đi làm sinh sống chung với anh nàng, không chê anh nàng bị cụt tay, đối xử với bọn họ cũng cực kỳ tốt.

Người này...

Trong lúc nhất thời, nàng đột nhiên phát hiện Băng Thủy Cơ Lâm Hoan Hoan tốt tới mức không thể nói thành lời được.

Là do nàng cố hủ.

“Rất xin lỗi.”

Kiều Thiên cúi đầu xin lỗi.

“Hà?”

Lâm Hoan Hoan vô cùng hoang mang.

Tại sao lại xin lỗi nàng?

...

Lục Thủy mở mắt ra.

Sau đó hần quay đầu sang bên cạnh nhìn Mộ Tuyết, lay cánh tay của nàng.

Lục Thủy đợi Mộ Tuyết mở mắt ra rồi mới nói:

“Mộ tiểu thư, trời đã sáng rồi, ngươi nên trở về viện tử của mình.”

Mộ Tuyết vốn dĩ vẫn còn đang mơ hồ lập tức run lên, sau đó nàng nói với Lục Thủy:

“Lục thiếu gia, nếu như ta nhớ không lầm thì chúng ta đã lập gia đình rồi mà?”

“Ồ, thì ra Mộ tiểu thư vẫn nhớ à.”

Lục Thủy cảm thấy có chút tiếc nuối.

Bịch!

Mộ Tuyết trực tiếp đánh một quyền vào bụng của Lục Thủy, sau đó ngồi dậy nói:

“Lục thiếu gia, có phải do ngày hôm qua ta không đánh ngươi, cho nên ngươi cảm thấy không được thoải mái đúng không hả?”

Lục Thủy ôm lấy bụng, quyền này đau quá.

Cảm giác thật là quen thuộc.

Hắn không quen quyền ngày hôm qua một chút nào cả.

“Hừ, ta đi làm điếm tâm đây.”

Mộ Tuyết nói xong liền cúi người chạm một vào miệng Lục Thủy, nói:

“Lục thiếu gia muốn ăn cái gì?”

“Nếu không thì.”

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết rồi nói tiếp:

“Ăn Mộ tiểu thư trước đi.”

“Được.”

Mộ Tuyết trực tiếp trốn vào trong chăn.

...

Sáng sớm.

Lục Thủy ngồi ở trong sân.

Từ hôm nay trở đi, thị nữ của mẹ sẽ không đưa điếm tâm của mẹ sang đây nữa.

Có thể xem là một chuyện tốt.

Nhưng mà phải dậy sớm như thế để đọc sách, hình như cũng không tốt hơn là mấy cả.

Dù sao thì ngày nào Mộ Tuyết cũng ở cạnh hắn.

Đây là chuyện tốt hay xấu đây?

Đương nhiên là chuyện xấu...

Lục Thủy nhìn xung quanh, sau đó hắn thấy Mộ Tuyết trở về sau khi đã làm xong điếm tâm.

Đương nhiên là chuyện tốt rồi.

“Lục thiếu gia, có phải người vừa mới nghĩ chuyện gì trái với lương tâm hay không hả?”

Mộ Tuyết mặc trên người một chiếc váy trắng nhàn nhạt.

Bộ quần áo trông vô cùng bình thường.

Tóc của nàng là do Lục Thủy giúp nàng chải, còn thắt bím nữa.

“Mộ tiểu thư nhâm rồi.”

Lục Thủy nói thẳng.

“Lục thiếu gia, ta lúc 19 tuổi hay ta lúc 20 tuổi tốt hơn?”

Mộ Tuyết đưa điếm tâm cho Lục thủy, sau đó dùng hai tay nâng má lên nhìn Lục Thủy, hỏi.

“Năm nay Mộ tiểu thư mấy tuổi?”

Lục Thủy hỏi.

“19 tuổi.”

Mộ Tuyết trả lời.

“Vậy thì Mộ tiểu thư lúc 19 tuổi là tốt nhất.”

Lục Thủy đặt muống vào trong chén của Mộ Tuyết, sau đó nói tiếp:

“Hoặc có thể nói là, ở trước mặt ta, Mộ tiểu thư bao nhiêu tuổi, thì Mộ tiểu thư với số tuổi đó là tốt nhất.”

“Ý của ta là tính cách.”

Mộ Tuyết nói.

“Ta cũng đang nói tới tính cách mà, Mộ tiểu thư nghĩ rằng ta đang nói tới cái gì?”

Lục Thủy hỏi.

“Hừ!”

Mộ Tuyết hừ lạnh một tiếng, nàng ngồi xuống bên cạnh Lục Thủy, dựa người vào người hắn rồi ăn điếm tâm.

“Lục thiếu gia, gần đây ngươi định làm cái gì?”

Mộ Tuyết hỏi.

Lục Thủy chắc chắn có rất nhiều chuyện phải làm.

Hình như hắn vẫn muốn tìm kiếm cái gì đó.

Nhưng mà, nàng không có hỏi.

“Ta định đi tới Thần Vực, đi bắt Chân Thần Duy Nhất, sau đó lừa nàng tới Hải Tẫn Đầu.”

Lục Thủy vừa ăn sáng vừa nói.

Mộ Tuyết có hơi tò mò hỏi:

“Đề thiếu nữ bắt lương đi gặp Cửu sao?”

Cái này thì nàng biết.

Lần trước nàng từng nghe lén được.

“Mộ tiểu thư có muốn đi hay không?”

Lục Thủy hỏi.

Chuyện này cũng không phải là chuyện lớn gì cả, có dẫn Mộ Tuyết theo cũng không thành vấn đề.

Chuyện của Mê Đô thì bỏ qua đi, cảm giác nếu như dẫn Mộ Tuyết đi thì sẽ xảy ra chuyện.

Vẫn nên đi một mình thì tốt hơn.

Dù sao thì Mộ Tuyết cũng chỉ là một người bình thường.

Kiếp này, có lẽ sẽ phải sinh con xong thì nàng mới bằng lòng tu luyện.

Dù sao thì cơ thể và tuổi thọ cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì cả.

Nàng sẽ không chịu để mình già đi đâu.

“Mấy ngày này ta sẽ đi chơi với nhóm người Nhã Lâm, sau khi Đường đi dẫn các nàng về, thì chúng ta hãy đi tới Hải Tẫn Đầu.”

Mộ Tuyết nói.

Lục Thủy đương nhiên là gật đầu đồng ý rồi.

Có Mộ Tuyết ở đó, việc bắt Chân Thần Duy Nhất sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Không cần dùng tới hạt châu Thần Lục để câu nàng.

“Đúng rồi.”

Mộ Tuyết đột nhiên nhớ tới một sự kiện, nàng có hơi bối rối nói:

“Ta vừa mới gả tới vào hôm qua, hôm nay phải đi thỉnh an cha mẹ.”

Đây là lần đầu tiên nàng chính thức gặp cha mẹ chồng.

Lục Thủy suy tư một chút, sau đó hẳn phát hiện ra rằng ở kiếp trước đúng thật là có chuyện này.

Do Mộ Tuyết nhắc nhở hẳn.

Sau đó, hai người cùng đi tới chỗ cha mẹ.

Khi tới nơi, bọn họ thấy cha mẹ đang ngồi đó, dường như cha mẹ cũng đang chờ bọn họ tới.

Nói mới nhớ, trước khi Mộ Tuyết được gả tới đây, mẹ có nói qua về chuyện này chưa nhỉ?

Hình như, có lẽ, đại khái, có thể là đã nói qua.

Lục Thủy:

“...”

Tiêu rồi, sẽ ăn mắng.

Chương 1355: Phân lượng của Chúa Tể Vạn Thế (1)

Phân lượng của Chúa Tể Vạn Thế (1)

“Con trai quỳ xuống, chớ lộn xộn nha.

Đến đây Tiểu Tuyết Nhi, tới bên cạnh mẹ.” Đông Phương Lê Âm vẫy vẫy tay với Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết vốn quỳ cùng với Lục Thủy chỉ có thể đứng dậy đi tới bên cạnh Đông Phương Lê Âm, chậm rãi ngồi xuống.

Nhìn Lục Thủy, có chút cười trên nỗi đau của người khác.

Nàng không chút lo lắng việc Lục Thủy bị phạt, ở kiếp trước cũng đã bị phạt không ít.

Hoặc là Lục Thủy bị phạt, hoặc là cả hai vợ chồng cùng bị phạt.

Dù sao cũng đã gặp nhiều rồi.

“Đến, gọi mẹ nghe một chút.” Đông Phương Lê Âm vẻ mặt mong đợi nói.

“Mẹ.” Mộ Tuyết nhẹ giọng gọi.

Tiếng gọi mẹ này nghe không chút ngưng nghịu.

Dù sao cũng đã gọi rất nhiều năm.

“A.” Đông Phương Lê Âm tươi cười.

Giống như có thêm một đứa con gái nữa vậy, vừa xinh đẹp vừa nhu thuận.

“Về sau ta sẽ để Hoa Lộ Thủy gọi con là Tuyết Nhi tử tử.” Đông Phương Lê Âm nhìn bụng mình nói.

“Mẹ, hay cứ đặt tên là Lục Lai Sự đi.” Lục Thủy cảm thấy tốt hơn không nên gọi đứa nhóc này là Lục Thần Hoa Lộ Thủy.

“Cho người nói chuyện rồi sao?” Giọng nói uy nghiêm của Lục Cổ vang lên.

Lục Thủy: “...”

Máu mủ tình thâm, thế mà so ra còn kém hơn huyết mạch Đông Phương.

Mộ Tuyết cũng vui vẻ, gọi như vậy nghe trẻ hơn nhiều.

Suy nghĩ kỹ một chút, lúc Lục Lai Sự sinh ra, nàng cũng mới 20 tuổi.

Hình như cũng vẫn rất trẻ.

Nhưng hai chữ tử tử vẫn khiến nàng vui vẻ.

“Đúng rồi.” Đông Phương Lê Âm đột nhiên nhớ tới, nói:

“Hai con không định đi hưởng tuần trăng mật sao?”

Còn nữa, cha của Tiểu Tuyết Nhi và những người khác cũng đang ở Lục gia, hai con chào hỏi bên này xong thì tranh thủ thời gian chạy sang bên đó.

Chúng ta bên này không có gì, ở đây lâu sẽ muộn mất.

Tiểu Tuyết Nhi là từ Mộ gia gả tới, nhờ đâu khiến người ta cảm thấy Tiểu Tuyết Nhi gả đi rồi liền không nhận nhà mẹ đẻ nữa, như vậy sẽ không tốt.”

Mộ Tuyết và Lục Thủy hơi ngạc nhiên, không lâu sau liền cáo biệt Đông Phương Lê Âm và Lục Cổ.

Nhìn Lục Thủy mang theo vợ mình ra ngoài, Đông Phương Lê Âm nói:

“Ta nói rồi, hai đứa nó nhìn một chút cũng không giống vợ chồng mới cưới.

Duyên phận đời trước sao?”

“Ai biết được, nhưng mà... cả hai đứa đều có vẻ như không nhớ rõ người Mộ gia vẫn còn ở đây.

Nàng đã nói với Lục Thủy chưa?” Lục Cổ tò mò hỏi.

“Ta chắc chắn đã nói rồi.” Đông Phương Lê Âm vô cùng đáng thương nhìn Lục Cổ:

“Có phải Lục Đại Tộc trưởng cảm thấy ta vừa mang thai, đầu óc liền trở nên ngu muội hay không?”

Lục Cô: “...”

...

“Lục Thiếu gia, mẹ chắc chắn đã nói với chàng chuyện này, thế mà chàng lại quên.” Trên đường đi, tay Mộ Tuyết bị Lục Thủy nắm lấy.

Cả hai đang đi về phía sân nhỏ chỗ Mộ Trạch.

“Dì Đường chẳng lẽ không nói với Mộ Tiểu thư chuyện này sao?” Lục Thủy hỏi lại.

Bọn hãnh trên thực tế đều đi theo hôn sự như kiếp trước.

Khi đó nào có nhiều chuyện như thế này?

Hôn lễ của hai người khi đó rất đơn giản, hơn nữa ngoại trừ những nghi thức tất yếu, cơ bản không cần bọn hãnh có mặt.

Dù sao khi đó Lục Thủy vẫn luôn làm chuyện mất mặt, có rất nhiều việc phiền phức.

Cho nên đã giảm lượng tất cả.

Một kiếp này tưởng rằng cứ thuận theo thế là được.

Sau đó...

Suýt chút nữa đã thất lễ.

“Mộ Tiểu thư, nàng bình thường nhìn đoạn trang thanh tao lịch sự, nhìn thế nào cũng thấy là tiểu thư khuê các, thế mà lại quên chuyện quan trọng như vậy.” Lục Thủy cảm thấy không hợp lý.

“Ta thích một người, có thể cùng người đó thành hôn là chuyện vui vẻ nhất trong đời ta.

Trong đầu ta chỉ có hãnh.

Bây giờ hãnh lại chỉ trích ta, Lục Thiếu gia, mau triệu hoán Nha Thần đánh hãnh.” Mộ Tuyết phụ họa theo.

“Nha Thần là người hiểu chuyện.” Lục Thủy nói.

“Lục Thiếu gia nói ta là người cố tình gây sự sao?”

“Ta nói Nha Thần có lí lẽ rõ ràng, rất dễ đả thương người ta thích là Mộ Tiêu thư.”

“Hừ!”

Lát sau.

Lục Thủy đi tới sân nhỏ nơi Mộ gia nghỉ ngơi.

Chào hỏi cha vợ.

“Nhìn bộ dáng vội vã sốt ruột của các con kia, ngủ không ngon sao?” Dì Đường đột nhiên hỏi.

Mộ Tuyệt lập tức cúi đầu:

“Dì Đường nói đùa rồi.”

Thật ra cũng không phải lần đầu tiên ngủ chung, cho nên không có khoa trương như vậy.

Chính là tối hôm qua hôn lễ tan tương đối trễ.

Nếu không hai người mỗi ngày đều có thể dậy rất sớm.

Hàn huyền vài câu.

Lục Thủy liền bị cha vợ gọi sang một bên.

“Lục Thiếu gia thành hôn rồi, sau này còn muốn tiếp tục làm việc lúc trước không?” Mộ Trạch nhẹ giọng hỏi.

“Đương nhiên rồi.” Lục Thủy gật đầu.

Việc liên quan tới mẹ và Lục Lai Sự, hẳn đương nhiên không thể ngồi không nhìn.

Đương nhiên, Lục Lai Sự quả thật cũng có chút kỳ quái, chờ sau khi hấn đủ mạnh rồi lại đi nhìn lại.

Hoặc là đi hỏi Cửu một chút.

Chờ đến lúc bọn hấn tới phần cuối cùng của biển, lúc đó có thể hỏi Cửu rất nhiều chuyện.

Đương nhiên, nàng không nhất định sẽ nói.

Vậy liền hỏi nàng một chút, ở đâu có thể đạt được đáp án.

Cái tên Lục Thất này cũng cần hỏi một chút, còn cả Mê Đô ở Lục gia.

Có cơ hội có thể thử hỏi một chút.

“Lục Thiệu gia muốn giải thích với Mộ Tuyết thế nào? Hay là đã nói rồi?” Mộ Trạch tò mò hỏi.

“Cha vợ không phải là muốn nói cho cha ta đấy chứ?” Lục Thủy hỏi.

Cái này, chính là thuốc nổ.

Trên thực tế, trước mắt hắn không sợ bị biết, nhưng mà...

Vấn đề ở chỗ, hắn từng động thủ với cha mẹ một lần, đoạt đồ của bọn họ.

Mặc dù hắn là người bị đả thương, nhưng cha đánh con trai là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Lúc đó mẹ sẽ nói khi đó nếu như tu vi hắn cao, có phải sẽ trở thành con trai đả thương cha mình hay không?

Cho nên, hắn sẽ chết.

Dưới tình huống không che mặt, hắn không có khả năng động thủ với cha mẹ, khi đó...

Là Chân Võ bức bách hắn, đúng, đều là lỗi của Chân Võ.

Người đoạt trang sách đó cuối cùng cũng là Chân Võ.

Hắn chỉ là đồng lõa, Chân Võ mới là thủ phạm chính.

Như vậy tội sẽ nhẹ hơn.

Có điều cũng không nhất thiết sẽ bị biết, tốt hơn là không biết, trì hoãn thêm chút nào hay chút đó.

“Đúng là có chút muốn nói.” Mộ Trạch không phủ nhận.

Có điều câu kia của cha vợ khiến Lục Thủy cảm giác là lạ, gọi Lục Thiệu gia đến rất thuận miệng nha.

Lục Thủy có chút tò mò nhìn Mộ Trạch, nói khẽ:

“Hai người rốt cuộc là đã có thỏa thuận gì rồi?”

Bây giờ vẫn không thể nói sao?

Mặc dù ta không chút khoe khoang, nhưng cha vợ biết rõ thực lực của ta.

Là có cảm chế gì sao?

Ta có thể giúp một tay.”

Mộ Trạch lắc đầu nói:

“Chuyện này, Lục Thiếu gia vẫn nên hỏi cha mình thì hơn.”

“Nếu như là Mộ Tuyết hỏi, liệu cha vợ có nói không?” Lục Thủy tò mò hỏi.

“Lục Thiếu gia vẫn là đừng uổng phí tâm cơ, ta sẽ không nói.

Cũng không thể nói ra miệng được.” Mộ Trạch lắc đầu.

Giọng điệu rất kiên quyết.

Lục Thủy cũng không hỏi nhiều.

Bây giờ hỏi lão cha quả thật cũng không có vấn đề gì, quan trọng là hắn đã động thủ với cha mẹ, đoạt đồ vật của bọn họ.

Chủ yếu vẫn là đui lý.

Hết lần này tới lần khác lại không có chuyện nào cho hắn cơ hội dũng cảm cứu cha mẹ, khi đó hắn có thể sắp xếp một chút.

Lưu Hỏa trọng thương chỉ vì cứu Tộc trưởng Lục gia và Phu nhân Lục gia.

Đề hai người họ ghi khắc ân cứu mạng này.

Lúc đó lại đi nói ra chân tướng, cha mẹ chắc chắn sẽ cảm động ghê gớm.

Đáng tiếc...

Thiếu Tông chủ Ân Thiên Tông, Lưu Hỏa, chẳng những không cứu Tộc trưởng và Phu nhân Tộc trưởng Lục gia, lại còn trực tiếp động thủ giết đồ.

Aiz!

Nghiệp chương.

“Chuyện của ta Mộ Tuyết đã biết, cho nên ta ra ngoài cũng không có vấn đề gì.

Có điều tạm thời không thể để cho cha mẹ ta biết.

Bọn họ cứ để ta tự nói là được.” Lục Thủy trả lời vấn đề trước đó của cha vợ.

Mộ Tuyết quả thật biết.

Có điều hẳn đang nghĩ, có nên nói cho Mộ Trạch biết Mộ Tuyết là Tử Y Thần Nữ hay không?

Muốn xem một chút xem cha vợ khi biết đưa con gái mình vẫn luôn chán ghét trên thực tế lại vô cùng cường đại thì sẽ có biểu cảm gì.

Cảm động?

Vui mừng?

Hay là kinh ngạc?

Không tin nổi?

Tuyệt đối không thể nào?

Sao lại thành như vậy?

Ta sai rồi?

Ừm, không dễ đoán, tâm tư của cha vợ sâu hơn biển.

Cho nên trước mắt, kể cả có hẳn ở giữa điều hòa, quan hệ giữa cha vợ và Mộ Tuyết cũng không dục đi chút nào.

Một kiếp này cũng không có gì khác biệt.

Hy vọng kiếp này lúc cha vợ gặp đại nạn dừng lại giờ tính trẻ con không gặp người.

Ở kiếp trước bọn hắn gặp mặt là đỏ mắt, kiếp này lại là sinh tử chi giao.

Cha vợ thật ra rất tốt, làm việc phối hợp, nói chuyện êm tai.

Chỉ là tính tình bướng bỉnh, cứ luôn không chịu nói mình và lão cha của hắn rốt cuộc đã có thỏa thuận gì.

Cũng chẳng nói tại sao hẳn với Mộ Tuyết phải đính hôn.

Mộ gia và Lục gia trước đây thế nhưng không tiếp xúc gì với nhau, chuyện đính hôn của hẳn và Mộ Tuyết thật ra rất đột ngột.

Chương 1355: Phân lượng của Chúa Tể Vạn Thế (1)

Phân lượng của Chúa Tể Vạn Thế (1)

“Con trai quỳ xuống, chớ lộn xộn nha.

Đến đây Tiểu Tuyết Nhi, tới bên cạnh mẹ.” Đông Phương Lê Âm vẫy vẫy tay với Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết vốn quỳ cùng với Lục Thủy chỉ có thể đứng dậy đi tới bên cạnh Đông Phương Lê Âm, chậm rãi ngồi xuống.

Nhìn Lục Thủy, có chút cười trên nỗi đau của người khác.

Nàng không chút lo lắng việc Lục Thủy bị phạt, ở kiếp trước cũng đã bị phạt không ít.

Hoặc là Lục Thủy bị phạt, hoặc là cả hai vợ chồng cùng bị phạt.

Dù sao cũng đã gặp nhiều rồi.

“Đến, gọi mẹ nghe một chút.” Đông Phương Lê Âm vẻ mặt mong đợi nói.

“Mẹ.” Mộ Tuyết nhẹ giọng gọi.

Tiếng gọi mẹ này nghe không chút ngưng nghịu.

Dù sao cũng đã gọi rất nhiều năm.

“A.” Đông Phương Lê Âm tươi cười.

Giống như có thêm một đứa con gái nữa vậy, vừa xinh đẹp vừa nhu thuận.

“Về sau ta sẽ để Hoa Lộ Thủy gọi con là Tuyết Nhi tử tử.” Đông Phương Lê Âm nhìn bụng mình nói.

“Mẹ, hay cứ đặt tên là Lục Lai Sự đi.” Lục Thủy cảm thấy tốt hơn không nên gọi đứa nhóc này là Lục Thần Hoa Lộ Thủy.

“Cho người nói chuyện rồi sao?” Giọng nói uy nghiêm của Lục Cổ vang lên.

Lục Thủy: “...”

Máu mủ tình thâm, thế mà so ra còn kém hơn huyết mạch Đông Phương.

Mộ Tuyết cũng vui vẻ, gọi như vậy nghe trẻ hơn nhiều.

Suy nghĩ kỹ một chút, lúc Lục Lai Sự sinh ra, nàng cũng mới 20 tuổi.

Hình như cũng vẫn rất trẻ.

Nhưng hai chữ tử tử vẫn khiến nàng vui vẻ.

“Đúng rồi.” Đông Phương Lê Âm đột nhiên nhớ tới, nói:

“Hai con không định đi hưởng tuần trăng mật sao?”

Còn nữa, cha của Tiểu Tuyết Nhi và những người khác cũng đang ở Lục gia, hai con chào hỏi bên này xong thì tranh thủ thời gian chạy sang bên đó.

Chúng ta bên này không có gì, ở đây lâu sẽ muộn mất.

Tiểu Tuyết Nhi là từ Mộ gia gả tới, nhờ đâu khiến người ta cảm thấy Tiểu Tuyết Nhi gả đi rồi liền không nhận nhà mẹ đẻ nữa, như vậy sẽ không tốt.”

Mộ Tuyết và Lục Thủy hơi ngạc nhiên, không lâu sau liền cáo biệt Đông Phương Lê Âm và Lục Cổ.

Nhìn Lục Thủy mang theo vợ mình ra ngoài, Đông Phương Lê Âm nói:

“Ta nói rồi, hai đứa nó nhìn một chút cũng không giống vợ chồng mới cưới.

Duyên phận đời trước sao?”

“Ai biết được, nhưng mà... cả hai đứa đều có vẻ như không nhớ rõ người Mộ gia vẫn còn ở đây.

Nàng đã nói với Lục Thủy chưa?” Lục Cổ tò mò hỏi.

“Ta chắc chắn đã nói rồi.” Đông Phương Lê Âm vô cùng đáng thương nhìn Lục Cổ:

“Có phải Lục Đại Tộc trưởng cảm thấy ta vừa mang thai, đầu óc liền trở nên ngu muội hay không?”

Lục Cô: “...”

...

“Lục Thiếu gia, mẹ chắc chắn đã nói với chàng chuyện này, thế mà chàng lại quên.” Trên đường đi, tay Mộ Tuyết bị Lục Thủy nắm lấy.

Cả hai đang đi về phía sân nhỏ chỗ Mộ Trạch.

“Dì Đường chẳng lẽ không nói với Mộ Tiểu thư chuyện này sao?” Lục Thủy hỏi lại.

Bọn hấn trên thực tế đều đi theo hôn sự như kiếp trước.

Khi đó nào có nhiều chuyện như thế này?

Hôn lễ của hai người khi đó rất đơn giản, hơn nữa ngoại trừ những nghi thức tất yếu, cơ bản không cần bọn hấn có mặt.

Dù sao khi đó Lục Thủy vẫn luôn làm chuyện mất mặt, có rất nhiều việc phiền phức.

Cho nên đã giảm lượng tất cả.

Một kiếp này tưởng rằng cứ thuận theo thế là được.

Sau đó...

Suýt chút nữa đã thất lễ.

“Mộ Tiểu thư, nàng bình thường nhìn đoạn trang thanh tao lịch sự, nhìn thế nào cũng thấy là tiểu thư khuê các, thế mà lại quên chuyện quan trọng như vậy.” Lục Thủy cảm thấy không hợp lý.

“Ta thích một người, có thể cùng người đó thành hôn là chuyện vui vẻ nhất trong đời ta.

Trong đầu ta chỉ có hấn.

Bây giờ hấn lại chỉ trích ta, Lục Thiếu gia, mau triệu hoán Nha Thần đánh hấn.” Mộ Tuyết phụ họa theo.

“Nha Thần là người hiểu chuyện.” Lục Thủy nói.

“Lục Thiếu gia nói ta là người cố tình gây sự sao?”

“Ta nói Nha Thần có lí lẽ rõ ràng, rất dễ đả thương người ta thích là Mộ Tiêu thư.”

“Hừ!”

Lát sau.

Lục Thủy đi tới sân nhỏ nơi Mộ gia nghỉ ngơi.

Chào hỏi cha vợ.

“Nhìn bộ dáng vội vã sốt ruột của các con kia, ngủ không ngon sao?” Di Đường đột nhiên hỏi.

Mộ Tuyệt lập tức cúi đầu:

“Di Đường nói đùa rồi.”

Thật ra cũng không phải lần đầu tiên ngủ chung, cho nên không có khoa trương như vậy.

Chính là tối hôm qua hôn lễ tan tương đối trễ.

Nếu không hai người mỗi ngày đều có thể dậy rất sớm.

Hàn huyền vài câu.

Lục Thủy liền bị cha vợ gọi sang một bên.

“Lục Thiếu gia thành hôn rồi, sau này còn muốn tiếp tục làm việc lúc trước không?” Mộ Trạch nhẹ giọng hỏi.

“Đương nhiên rồi.” Lục Thủy gật đầu.

Việc liên quan tới mẹ và Lục Lai Sự, hẳn đương nhiên không thể ngồi không nhìn.

Đương nhiên, Lục Lai Sự quả thật cũng có chút kỳ quái, chờ sau khi hấn đủ mạnh rồi lại đi nhìn lại.

Hoặc là đi hỏi Cửu một chút.

Chờ đến lúc bọn hấn tới phần cuối cùng của biển, lúc đó có thể hỏi Cửu rất nhiều chuyện.

Đương nhiên, nàng không nhất định sẽ nói.

Vậy liền hỏi nàng một chút, ở đâu có thể đạt được đáp án.

Cái tên Lục Thất này cũng cần hỏi một chút, còn cả Mê Đô ở Lục gia.

Có cơ hội có thể thử hỏi một chút.

“Lục Thiệu gia muốn giải thích với Mộ Tuyết thế nào? Hay là đã nói rồi?” Mộ Trạch tò mò hỏi.

“Cha vợ không phải là muốn nói cho cha ta đấy chứ?” Lục Thủy hỏi.

Cái này, chính là thuốc nổ.

Trên thực tế, trước mắt hắn không sợ bị biết, nhưng mà...

Vấn đề ở chỗ, hắn từng động thủ với cha mẹ một lần, đoạt đồ của bọn họ.

Mặc dù hắn là người bị đả thương, nhưng cha đánh con trai là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Lúc đó mẹ sẽ nói khi đó nếu như tu vi hắn cao, có phải sẽ trở thành con trai đả thương cha mình hay không?

Cho nên, hắn sẽ chết.

Dưới tình huống không che mặt, hắn không có khả năng động thủ với cha mẹ, khi đó...

Là Chân Võ bức bách hắn, đúng, đều là lỗi của Chân Võ.

Người đoạt trang sách đó cuối cùng cũng là Chân Võ.

Hắn chỉ là đồng lõa, Chân Võ mới là thủ phạm chính.

Như vậy tội sẽ nhẹ hơn.

Có điều cũng không nhất thiết sẽ bị biết, tốt hơn là không biết, trì hoãn thêm chút nào hay chút đó.

“Đúng là có chút muốn nói.” Mộ Trạch không phủ nhận.

Có điều câu kia của cha vợ khiến Lục Thủy cảm giác là lạ, gọi Lục Thiệu gia đến rất thuận miệng nha.

Lục Thủy có chút tò mò nhìn Mộ Trạch, nói khẽ:

“Hai người rốt cuộc là đã có thỏa thuận gì rồi?”

Bây giờ vẫn không thể nói sao?

Mặc dù ta không chút khoe khoang, nhưng cha vợ biết rõ thực lực của ta.

Là có cảm chế gì sao?

Ta có thể giúp một tay.”

Mộ Trạch lắc đầu nói:

“Chuyện này, Lục Thiếu gia vẫn nên hỏi cha mình thì hơn.”

“Nếu như là Mộ Tuyết hỏi, liệu cha vợ có nói không?” Lục Thủy tò mò hỏi.

“Lục Thiếu gia vẫn là đừng uổng phí tâm cơ, ta sẽ không nói.

Cũng không thể nói ra miệng được.” Mộ Trạch lắc đầu.

Giọng điệu rất kiên quyết.

Lục Thủy cũng không hỏi nhiều.

Bây giờ hỏi lão cha quả thật cũng không có vấn đề gì, quan trọng là hắn đã động thủ với cha mẹ, đoạt đồ vật của bọn họ.

Chủ yếu vẫn là đui lý.

Hết lần này tới lần khác lại không có chuyện nào cho hắn cơ hội dũng cảm cứu cha mẹ, khi đó hắn có thể sắp xếp một chút.

Lưu Hỏa trọng thương chỉ vì cứu Tộc trưởng Lục gia và Phu nhân Lục gia.

Đề hai người họ ghi khắc ân cứu mạng này.

Lúc đó lại đi nói ra chân tướng, cha mẹ chắc chắn sẽ cảm động ghê gớm.

Đáng tiếc...

Thiếu Tông chủ Ân Thiên Tông, Lưu Hỏa, chẳng những không cứu Tộc trưởng và Phu nhân Tộc trưởng Lục gia, lại còn trực tiếp động thủ giết đồ.

Aiz!

Nghiệp chương.

“Chuyện của ta Mộ Tuyết đã biết, cho nên ta ra ngoài cũng không có vấn đề gì.

Có điều tạm thời không thể để cho cha mẹ ta biết.

Bọn họ cứ để ta tự nói là được.” Lục Thủy trả lời vấn đề trước đó của cha vợ.

Mộ Tuyết quả thật biết.

Có điều hẳn đang nghĩ, có nên nói cho Mộ Trạch biết Mộ Tuyết là Tử Y Thần Nữ hay không?

Muốn xem một chút xem cha vợ khi biết đưa con gái mình vẫn luôn chán ghét trên thực tế lại vô cùng cường đại thì sẽ có biểu cảm gì.

Cảm động?

Vui mừng?

Hay là kinh ngạc?

Không tin nổi?

Tuyệt đối không thể nào?

Sao lại thành như vậy?

Ta sai rồi?

Ừm, không dễ đoán, tâm tư của cha vợ sâu hơn biển.

Cho nên trước mắt, kể cả có hẳn ở giữa điều hòa, quan hệ giữa cha vợ và Mộ Tuyết cũng không dục đi chút nào.

Một kiếp này cũng không có gì khác biệt.

Hy vọng kiếp này lúc cha vợ gặp đại nạn dừng lại giờ tính trẻ con không gặp người.

Ở kiếp trước bọn hắn gặp mặt là đỏ mắt, kiếp này lại là sinh tử chi giao.

Cha vợ thật ra rất tốt, làm việc phối hợp, nói chuyện êm tai.

Chỉ là tính tình bướng bỉnh, cứ luôn không chịu nói mình và lão cha của hắn rốt cuộc đã có thỏa thuận gì.

Cũng chẳng nói tại sao hẳn với Mộ Tuyết phải đính hôn.

Mộ gia và Lục gia trước đây thế nhưng không tiếp xúc gì với nhau, chuyện đính hôn của hẳn và Mộ Tuyết thật ra rất đột ngột.

Chương 1356: Phân lượng của Chúa Tể Vạn Thế (2)

Phân lượng của Chúa Tể Vạn Thế (2)

Lúc này, Mộ Tuyết cũng đang nói chuyện phiếm với dì Đường.

“Cha con ngày nào cũng lôi lôi kéo kéo Lục Thiếu gia, không biết là nói cái gì.” Dì Đường thờ dài nói.

Cảm giác hoàn toàn không có để Mộ Tuyết vào trong mắt.

Tử Y Thần Nữ, người bên ngoài đều ước có thể quen biết nàng.

Mộ Trạch ngược lại tốt rồi, chỉ biết bày cái mặt thối ra.

Có ngày biết, hù chết hẳn.

“Hắn là nói chính sự, cha cũng bẽ bộn nhiều việc.” Mộ Tuyết nhẹ nhàng nói.

“Con không trách cha mình sao?” Dì Đường có chút tò mò.

Mộ Trạch không chút quan tâm với Mộ Tuyết, thậm chí là chưa từng quan tâm tới bao giờ.

Lúc nàng gả tới đã như vậy, có một số việc đều là nàng thuận tay làm.

Nhưng nàng đối với Mộ Tuyết thật ra cũng không tốt.

Hoặc là nói chưa bao giờ tốt hơn, phần lớn chỉ là vì nghĩa vụ.

“Trước kia có lẽ sẽ trách, về sau thì không lạ nữa.” Mộ Tuyết dừng một chút, lại nói:

“Suy nghĩ kỹ một chút, tuổi thơ của con cũng không có chỗ nào không tốt.”

Chỉ là không vui vẻ bằng người khác, không có cha mẹ yêu thương.

Nàng chính là lớn lên như vậy.

Người cuối cùng đã thay đổi nàng, chính là Lục Thiểu gia.

Người kia xông vào trong thế giới của nàng, trở thành người chồng mang đến màu sắc cho thế giới đen trắng của nàng.

“Cha cũng không phải là cái gì cũng không tốt, chỉ ít có một chuyện con rất cảm kích.” Mộ Tuyết nhìn dì Đường nói:

“Chỉ ít cha đã để cho con gả cho Lục Thủy.”

Dì Đường giật mình, cuối cùng có chút thoải mái cười cười, nói:

“Xem ra Lục Thiểu gia đối với con thật sự rất quan trọng, hơn nữa lại có ảnh hưởng rất lớn.”

Mộ Tuyết mỉm cười, nhẹ gật đầu.

Lục Thủy là một kẻ cuồng tín.

Hô hào thờ phụng Nha Thần, trên thực tế chỉ muốn tìm cách rũ bỏ quần áo của Nha Thần.

Để Nha Thần sinh con cho hắn.

...

Gần giữa trưa.

Lục Thủy mới từ chỗ ở của Mộ Trạch rời đi.

Bọn hắn hẳn là sẽ còn ở lại vài ngày, thân là đại nhân, còn một số việc cần bàn luận.

Lục Thủy không để ý.

Với hắn mà nói, cùng lắm thì Mộ Tuyết sẽ cùng Nhã Nguyệt Nhã Lâm chơi mấy ngày mà thôi.

Hắn đi theo là được.

Hắn bây giờ tu vi 7.5, cách Bát giai còn có 12 ngày.

Trong thời gian này, hắn đều có thể ở cùng Mộ Tuyết.

Được rồi.

Trong thời gian này hẳn có muốn ra ngoài cũng không được.

Trừ khi mang theo Mộ Tuyết đi cùng, dù sao cũng vừa mới thành thân, hẳn một mình đi ra ngoài, chưa nói là Mộ Tuyết không đồng ý.

Cha mẹ hẳn chắc chắn cũng sẽ không đồng ý.

Như vậy cũng chỉ có thể mang Mộ Tuyết đi hưởng tuần trăng mật.

Đến nơi cuối cùng của biển.

“Lục Thiếu gia muốn ăn cái gì cho bữa trưa?” Mộ Tuyết hỏi.

Lục Thủy nhìn trời một chút, sau đó nhận ra bây giờ nấu cơm chắc chắn là không kịp nữa rồi.

Hơn nữa, rất có khả năng sẽ bị mẹ kéo sang đó.

“Mộ Tiểu thư, chúng ta đến tiểu trấn tìm quán ăn đi.” Lục Thủy nói.

“Ăn món điểm tâm ngọt.” Mộ Tuyết lập tức nói.

Mộ Tuyết ngoại trừ ăn điểm tâm ngọt thì chính là điểm tâm ngọt.

“Ngày đầu tiên thành hôn với Lục Thiếu gia, đương nhiên nên ăn chút đồ ngọt.” Mộ Tuyết mở miệng nói.

“Mộ Tiểu thư không sợ béo sao?” Lục Thủy tò mò hỏi.

Thân là người bình thường sẽ muốn tuân thủ định luật bảo toàn năng lượng.

Ăn vào sẽ phải lưu trữ dưới hình thức khác.

Ví dụ như mỡ.

“Lục Thiếu gia tối hôm qua không thấy sao?” Mộ Tuyết nhìn chằm chằm Lục Thủy, nói:

“Trên người ta không có thịt thừa.”

“Loại chuyện này không thể nhìn ra được.

Gặp chuyện không rõ, có thể hỏi quần.

Con mắt sẽ lừa gạt người, nhưng quần sẽ không.

Mộ Tiểu thư mặc thử vào, nhìn xem liệu có bó sát người hay không?” Lục Thủy giúp đỡ Mộ Tuyết xác định xem mình có béo lên hay không.

Nghe thấy lời nói của Lục Thủy, Mộ Tuyết liền tức giận nhìn hấn, nàng nhớ tới một hồi ức không tốt:

“Lục Thiếu gia có phải cảm thấy kỹ thuật may vá của mình rất mạnh hay không?”

“Mộ Tiểu thư cứ nói đùa.” Lục Thủy nắm tay Mộ Tuyết đi về phía tiểu trăn Thu Vân

“Dựa theo tuyến thời gian bình thường, ta bây giờ còn chưa học được cái này.

Cho nên ta sẽ không.”

“Dựa theo tuyến thời gian bình thường, Lục Thiếu gia còn chưa có cưới ta, bây giờ đã dự định để ta sinh con rồi.” Mộ Tuyết trừng mắt liếc Lục Thủy.

Sau đó để mặc Lục Thủy lôi kéo.

“Hôm nay ta muốn ba món điểm tâm ngọt.” Mộ Tuyết lại nói.

“Hay là một phần đi.” Lục Thủy ý đồ muốn thay đổi suy nghĩ của Mộ Tuyết.

Trước đó hai phần hấn cũng không cần ăn hộ.

Nhưng bây giờ...

Mộ Tuyết rất có khả năng một phần cũng không ăn hết.

Nàng lại không muốn để cho Thiếu Phu nhân là mình mất mặt, để thừa chắc chắn không tốt.

Cho nên...

Lục Thủy sẽ phải ăn hộ.

“Không cần, cứ gọi ba phần.” Mộ Tuyết hừ lạnh nói.

“Ta muốn xem xem Lục Thiếu gia sẽ béo trước, hay là ta béo trước.”

“Mộ Tiểu thư quên rồi sao? Ta là một tu chân giả, ta sẽ không béo.”

“..., Lục Thiếu gia, người đêm nay tự triệu hoán Nha Thần của mình mà ôm ngủ đi, ta không ở cùng người.”

“...”

— —

Hòn đảo trên không.

Năm người lại lần nữa tụ tập ở chỗ này.

Bọn hắn duy trì trầm mặc, không ai mở miệng.

Bầu không khí nghiêm trọng chưa từng có.

Một hồi lâu sau, Thính Vân Tích mới mở miệng hỏi:

“Tin tức là thật sao?”

Chủ yếu là tin tức này quá không thể tưởng tượng nổi, khiến bọn hắn nhất thời không biết nên phản ứng ra sao.

Rõ ràng đã thăm dò rất nhiều lần, thế nhưng vì sao lại thành ra thế này?

Lúc đối phương còn nhỏ, bọn hắn đã gặp qua rất nhiều lần, nếu có vấn đề gì, không có lý do gì lại không phát hiện ra được.

“Tin tức của Chiến Thực, cường giả của thế lực ba bên đã xác định.

Hơn nữa lúc hắn thành hôn, thiên địa biến hóa so với lúc đứa con thứ hai xuất hiện còn khoa trương hơn.

Cho nên...

Có lẽ người Dự Ngôn Thạch Bản chỉ cũng không phải là đứa con thứ hai, mà là đứa con thứ nhất.” Tiên bối chủ trì công việc thấp giọng nói.

Hắn là người chủ trì công việc.

Nói cách khác, đây là trách nhiệm của hắn.

Đương nhiên, không có ai trách hắn, bởi vì tất cả mọi người đều bị che mắt.

Có thể nói, hắn chung quy đã bỏ lỡ cơ hội.

“Dự Ngôn Thạch Bản cũng chưa từng nói, dị tượng xuất hiện lúc đưa con xuất hiện, cũng có khả năng nhất định là người này đã thức tỉnh.” Giọng nói của Ma Kiếm Trảm Đồ có chút trầm thấp:

“Lưu Hỏa xuất hiện, hắn bắt đầu bộc lộ tài năng, cho nên dị tượng theo đó xuất hiện, nói như vậy cũng không sai.”

“Đúng vậy, Lưu Hỏa xuất hiện vào khoảng tháng sáu, khi đó hắn cũng không mạnh.

Ta từng gặp qua hắn, cho nên...” Cao Viễn nói đến đây thì dừng lại, không nói thêm gì nữa.

“Cho nên, Lưu Hỏa dùng thời gian hơn năm tháng, từ Nhị giai một đường tấn thăng tới Thất giai Nhập Đạo?

Chúng ta là nhìn hắn trưởng thành sao?

Nhìn hắn trước hết giết Hoang Vu, rồi lại chém Hoa Tiên.

Nhìn hắn nghiền ép Thái Dương Chi Tử, nhìn hắn cho tất cả mọi người cùng hưởng đạo tàng, nhìn hắn danh chấn thiên hạ.

Hắn vẫn luôn trốn tránh, mà chỉ có mấy tháng, chúng ta muốn phản ứng kịp cơ bản cũng không có khả năng.

Bởi vì trong nhận biết của chúng ta, chỉ thời gian mấy tháng này thì có thể trưởng thành đến mức nào được?

Nhưng mà, Lưu Hỏa đã phá vỡ nhận biết của tất cả mọi người.

Sáu tháng tiến tới bậc cửa Đại Đạo, khiêu chiến Đế Tôn.

Lúc thành hôn được thiên địa chúc mừng, thiên kiếp còn nghỉ không làm việc.” Có người mở miệng nói.

Giờ phút này, bọn hắn có lẽ mới sâu sắc cảm nhận được, thiên địa cộng chủ, phân lượng của Chúa Tể Vạn Thế.

Chương 1357: Người sao lại vi phạm tổ huân? (1)

Người sao lại vi phạm tổ huân? (1)

“Lưu Hỏa đã không còn là người mà chúng ta có thể chống cự, trước mắt chúng ta có thể làm cũng chỉ có một chuyện.”

Cao Viễn nhìn mọi người nói:

“Đã thu hoạch được tường vân, hơn nữa còn nhiều hơn dự kiến rất nhiều.

Cho nên chuyện Lục Thủy hoặc Lưu Hỏa, đã không còn là chuyện quan trọng nhất.

Đề Đế Tôn thức tỉnh mới là chuyện quan trọng nhất.

Lục Thủy dùng thời gian nửa năm tấn thăng Thất giai Nhập Đạo.

Chứng tỏ hấn vẫn chưa chân chính vô địch, hấn còn cần trưởng thành.

Như thế, chúng ta cũng không nhất định sẽ thua.”

Nghe Cao Viễn nói, ai nấy đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Đúng, hấn cần phải trưởng thành.

Chỉ cần trước khi hấn triệt để trưởng thành, đề Đế Tôn bọn họ hoàn toàn tỉnh lại.

Như vậy ta vẫn là sẽ thắng.” Thính Vân Tích nói.

Đây là biện pháp duy nhất của bọn họ, cũng là phương hướng duy nhất có thể ký thác.

Các phương hướng khác đã không còn cách nào khác.

Đừng nói bọn họ, cho dù đám người Thái Nhất Tiên Quân cũng không có khả năng để Lưu Hỏa lưu lại.

Căn bản không cách nào đối kháng, nếu như hiện tại tùy tiện động thủ.

Một khi khiến đối phương phản công...

Hậu quả không thể tưởng tượng nổi, bởi vì không ai biết Lưu Hỏa sẽ làm những gì.

Thủ đoạn của hắn quá cao đến mức bọn họ hoàn toàn không thể hiểu được.

Cho nên một khi xuất hiện xung đột, đối với bọn họ mà nói tuyệt đối không phải chuyện tốt.

“Như vậy đặt hết thầy tinh lực lên trên chuyện đánh thức Đế Tôn.” Tiên bối chủ trì công việc mở miệng nói.

“Ta có một vấn đề.” Thính Vân Tích đột nhiên hỏi:

“Nội dung nửa sau của phiến đá tiên tri còn chưa hiện ra sao?”

Về phiến đá tiên tri, lời tiên tri là một người khác.

Một người có khả năng tin mộ hoặc là Đường.

Người này là phương pháp phá giải, hay là căn nguyên tai nạn, bọn họ không cách nào biết được.

Nhưng hai bộ phận trên dưới nên hô ứng lẫn nhau, đối phó lẫn nhau mới đúng.

“Các người có nghĩ tới một vấn đề không?” Đột nhiên có người hỏi:

“Con trai đầu lòng của Lục gia nếu là người trong lời tiên tri, như vậy phần nửa sau ứng phó, có thể là đạo lữ của hắn hay không?”

“Không có khả năng mới đúng, dị tượng xuất hiện đại biểu cho vận thế, nhưng đến tột cùng con trai thứ nhất hay con thứ hai, ưu đãi thương lượng.

Mà nửa sau, nếu như chỉ là đối phó đạo lữ, không cần thiết tồn tại.” tiên bối chủ trì công việc cũng không đồng ý điều này.

“Nói cách khác, có khả năng hai người này đều rất nguy hiểm hay không?”

Rất không khéo là đạo lữ của Lưu Hỏa, nàng họ Mộ.” Cao Viễn nói.

“Nếu như có thể ghi chép, như vậy nhất định không phải người thường.

Theo ta được biết, Mộ Tuyết hẳn chỉ là một người bình thường.” Ma kiếm Trảm Đxồ nói.

“Người bình thường không thể nói rõ điều gì, nếu như theo suy nghĩ này tiếp tục, như vậy cũng có thể đổi một cách nói khác.” Thính Vân Tích nhìn mọi người tiếp tục nói:

“Người nào mới có tư cách kết đạo lữ với Lưu Hỏa?

Đương kim Tu Chân giới, có người phù hợp?”

“Có một người.” Có người truyền ra thanh âm trầm thấp nói:

“Ngày đó, giống như Lưu Hỏa, Tử Y Thần Nữ chiếm cứ nửa bầu trời.”

Trong nháy mắt nghe được những lời này, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Như vậy...

Không phải là không thể.

Có thể nói là rất phù hợp với nửa dưới của phiến đá tiên tri.

Giờ khắc này thậm chí bọn họ không dám suy nghĩ nhiều, nếu thật sự là như thế, còn có phần thắng sao?

“Ta chỉ đưa ra phỏng đoán, đây không phải là điều chúng ta có thể suy nghĩ.

Cho đến nay, chúng ta vẫn lấy việc đánh thức Đế Tôn làm việc quan trọng nhất.

Không thể kéo dài tiếp được nữa, toàn lực tiến hành.

Tốt nhất là có thể trong một hai tháng cho ra hiệu quả.

Không thể cho bọn họ một cơ hội nữa, một vài tháng đối với bọn họ đã rất dài rồi.” tiên bối chủ trì công việc mở miệng nói.

Thời gian không chờ người, bọn họ đợi không được, cũng kéo không nổi.

Nửa năm quang cảnh, một Thiếu gia phé vật Nhị giai, có thể trưởng thành thành tồn tại mà Tiên Đình bọn họ ngưỡng mộ, lại cho hấn mấy tháng nữa.

Ngay cả tư cách làm địch nhân của đối phương Tiên Đình cũng không có.

Đây không phải bọn họ nguyện ý nhìn thấy.

Sau khi Tiên Đình hạ quyết tâm, bọn họ cũng không chần chờ chút nào.

Hòn đảo trôi nổi, bắt đầu tỏa sáng.

Hào quang hiện ra bảy màu sắc, tựa như bảy màu tường vân.

Mà hào quang từ trên cao vô tận xuất hiện, vọt tới khu vực không biết.

...

Cùng lúc đó, Phật Điện Khổ Hải Phật Môn cũng có hào quang vọt về phía chân trời.

Hướng đi, cũng không rõ.

Đằng kia là hướng của Đức Phật của họ.

Đó là hướng của hy vọng.

Như vậy bọn họ mới có khả năng thắng được.

Nếu không...

Thất bại thảm hại.

“Chúng ta còn bao nhiêu thời gian?” Diệu Tôn Cổ Phật nhìn Tâm Hỏa Cổ Phật mở miệng hỏi.

“Phật Môn chú ý một chữ duyên.” Tâm Hỏa Cổ Phật tuyên một câu phật hiệu, tiếp tục nói:

“Hữu duyên thì hy vọng sẽ đi đến cuối cùng, nếu không có duyên...

Chính là Vô Gian Luyện Ngục.

Thời gian chỉ là quá trình, quá trình kéo dài bao lâu, con người có thể can thiệp, nhưng kết quả vẫn không thoát khỏi một chữ duyên.

Diệu Tôn Cổ Phật nhìn Tâm Hỏa Cổ Phật, sau đó tuyên một câu phật hiệu.

Hắn không nói nữa.

Tâm Hỏa Cổ Phật cũng nhắm mắt lại, chờ đợi kết quả cuối cùng.

Chương 1358: Người sao lại vi phạm tổ huân? (2)

Người sao lại vi phạm tổ huân? (2)

Thần Chúng Thất Thần Điện tỏa ra hào quang, hào quang nối liền thành một đường, bắt đầu hướng tới hư không vô tận.

Không biết đi đâu, không biết lộ trình.

Nữ Thần Băng Hải nhìn về chân trời, trầm mặc không nói.

Nỗi lo lắng của nàng cuối cùng đã trở thành sự thật, sai, hóa ra là sai ở đây.

Có lẽ ở Cổ thành Họa Loạn, thần cũng đã biết, nhưng không thể nói cho nàng đáp án.

Sứ đồ của nàng cũng vậy.

“Hắn thực sự là người được ghi lại trong Sách Khải Huyền sao?” Thần Quang Minh vẫn muốn hỏi vấn đề này.

Hắn biết câu trả lời, nhưng hắn muốn hỏi lại.

“Có lẽ không phải, nhưng mặc kệ có phải hay không, hắn xuất hiện, không phải hắn cũng là hắn.” Nữ Thần Băng Hải mở miệng nói.

Những lời này là nói Lưu Hỏa, là nói với thần của bọn họ.

Người tất cả mọi người chờ đợi, có lẽ thực sự không phải là hắn.

Nhưng cho dù có phải hay không cũng không có ý nghĩa.

Bởi vì hắn đến, hắn đồng ý, sau đó đó là hắn.

Hắn sẽ thay thế mọi thứ.

Không ai có thể bác bỏ.

Nữ thần Hắc Âm không nói lời nào, ở trong không gian mệnh lý, nàng liếc mắt nhìn Lưu Hỏa một cái.

Sự tồn tại như vậy là bất thường.

Nhưng điều này cũng không đại diện cho cái gì, con đường là do bọn họ tự mình chọn, nói gì cũng phải đi tiếp.

Thất bại có thể cho thấy họ sai.

Nhưng bọn họ không bao giờ hối hận.

Ánh sáng hiện ra ở phía chân trời, Lục Thủy ngồi trong mùa mưa tuyết nhìn ra ngoài cửa sổ, nói:

“Mộ tiểu thư, nàng nhìn bầu trời có ánh sáng kia, là thiên thạch.

Có thể ước nguyện.”

“Ta chỉ biết ước nguyện với Lưu Hỏa, sẽ không ước nguyện với thiên thạch.” Mộ Tuyết ăn một miếng điểm tâm ngọt mở miệng nói.

Về phần ánh sáng trên trời, nhất định là một phần chuyện kỳ quái ở Tu Chân giới.

Nhưng dù có xảy ra chuyện gì, nàng không cần phải lo chuyện đó.

Cho đến nay chuyện cần nàng xử lý không nhiều.

Chuyện của Thiên Nữ Tông, chuyện của Hải Yêu.

Ngoài ra hẳn là không có chuyện gì cần nàng động thủ.

Lục Lai Sự không giống, nàng vốn sống ở chỗ này, Lục Lai Sự có việc nàng trực tiếp đối mặt.

Cho nên không nằm trong phạm vi dự đoán xử lý.

Dì Đường các nàng cũng sẽ không có chuyện gì.

Kiếp trước không có, kiếp này hẳn cũng sẽ không có.

Qua vài năm Nhã Nguyệt nên gặp được người mình thích, hai ba câu đã bị đối phương lừa gạt về.

Nhã Nguyệt thật sự là một cô gái ngoan ngoãn, không có chủ kiến gì.

Cũng sẽ không bị lừa gạt đi theo con đường lạc lối.

Tự nhận thức không có vấn đề gì.

Không còn gì khác.

Trà Trà không có gì để nói, Trà Trà là người sống lâu nhất trong số tất cả mọi người.

Nàng cũng phải trải qua rất nhiều sinh ly tử biệt.

May mắn thay, tính cách lạc quan.

Kiếp này hy vọng có thể tốt hơn.

Cho nên thật ra nàng thứ gì cũng không cần để ý, chuyện Mộ gia đã có Lục Thủy xử lý.

“Vậy Mộ tiểu thư muốn có nguyện vọng gì?” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết tò mò hỏi.

“Ừm...” Mộ Tuyết cắn thìa, suy nghĩ nói:

“Muốn Lục Thiếu gia đừng mỗi đêm trộm sổ tay của ta.

Buổi sáng thức dậy tay chạy tán loạn khắp nơi, làm người ta cho rằng muốn làm gì đó.

Không nghĩ tới chỉ là vì trộm sổ tay.”

Lục Thủy: “...”

Đây không phải là không có không làm chút gì.

Sau đó hẳn liền an tâm ăn điểm tâm ngọt.

Để Mộ Tuyết tự mình ước nguyện đi, Lưu Hỏa cũng không phải Nha Thần, không thể thỏa mãn nguyện vọng.

Hắn không giống nhau, hẳn có thể ước nguyện với Nha Thần.

Để Nha Thần mặc quần áo đẹp gì, đều có thể được đồng ý.

Chỉ là Lục Thủy không có hứng thú này, dù sao mỗi lần Nha Thần cũng sẽ thay đổi trang phục..

Sau khi không nghĩ đến những điều này nữa, Lục Thủy liền nhớ tới ánh sáng vừa nhìn thấy.

Đó là ba đạo ánh sáng đi tới Mê Vụ Chi Đô, nói cách khác tam đại thế lực cuối cùng bắt đầu giãy dụa.

Không bao lâu nữa, ba vị kia có thể sơ bộ thức tỉnh.

Chưa nói mạnh cỡ nào, nhưng tuyệt đối không phải đại đạo có thể so sánh.

Khi đó hấn bát giai, không biết có thể trực tiếp đối mặt với bọn họ hay không.

Xem mức độ bị gọt.

Chẳng qua cho dù bị chém đến cực hạn, cũng có thể mượn thiên địa lực lượng, thử một lần.

Tất nhiên.

Chủ yếu là, một khi bị gọt đến cực hạn.

Hấn có thể tấn thăng một lần trong hai ngày.

Nói cách khác.

Nửa tháng, hấn có thể từ bát giai tấn thăng lên cửu giai.

Tốc độ như thế, muốn thiên địa lực lượng gì?

Sau đó cửu giai tấn thăng đại đạo, không cần bảy ngày.

Sau đó...

Mảnh thiên địa này không thể làm suy yếu hấn nữa, bởi vì không thể gọt nữa.

Toàn bộ lực lượng thế giới cộng lại, cũng không cách nào lại áp chế hấn.

Khi đó hấn, hết thấy uy năng đều sẽ trở về...

Nghĩ tới đây, Lục Thủy sững sốt một chút, nếu uy năng gì cũng trở về, còn có thể làm Mộ Tuyệt mang thai sao?

Quên đi, vẫn tiếp tục gọt đi.

Nếu không thì quan hữu vi pháp, để tu vi nghỉ ngơi một hồi.

Con trai quan trọng hơn.

Chỉ là Đế Tôn bọn họ khôi phục, hấn không bao lâu, lực lượng tường vân này có thể làm bọn họ khôi phục không ít trong một hai tháng này.

Cũng không biết ai cho bọn họ chú ý.

Như vậy cũng tốt.

Đến lúc đó đi tìm Minh, vừa vặn có thể gặp được.

Hoặc là chờ đi ra từ Mê Đô, lại gặp bọn họ.

Về phần cụ thể, vẫn cần phải đợi khi đó rồi nói sau.

Trong thời gian này chỉ cần đi đến cuối biển một chuyến, như thế là có thể.

Có lẽ vậy.

Ai biết được nếu có bất cứ chuyện gì bất ngờ xảy ra.

“Cho, Lục Thiếu gia ăn một phần khăng định ăn không đủ no.” Mộ Tuyết đẩy một nửa món tráng miệng còn lại đến trước mặt Lục Thủy.

“Mộ tiểu thư, buổi trưa không ăn cơm, hẳn là ăn nhiều một chút.” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết nói.

“Giảm cân, vạn nhất buổi tối bị Lục Thiếu gia nhìn thấy chỗ nào thịt nhiều, không chừng liền ghét bỏ vợ cả.” Mộ Tuyết đáng thương nói.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết hồi lâu, cuối cùng nói:

“Chúng ta tắt đèn là được rồi, thật sự không được, ta có thể nhắm mắt lại.”

Nghe được những lời này, mặt Mộ Tuyết không chút thay đổi nhìn Lục Thủy, vẫn nhìn chằm chằm, cũng không nói lời nào.

Sau đó...

“Ta ăn.” Lục Thủy ăn món tráng miệng của Mộ Tuyết.

“Vậy lát nữa ăn cái gì?” Mộ Tuyết nâng má nhìn Lục Thủy.

“Ăn nếp tưới cơm đi.” Lục Thủy nói.

“Cũng được, dù sao Lục Thiếu gia ăn gì, ta ăn theo là được rồi.” Mộ Tuyết suy nghĩ một chút nói:

“Lục Thiếu gia, nếu chúng ta bị đuổi ra khỏi nhà, phải đi làm.

Vậy Lục Thiếu gia có thể nuôi sống ta không?

Nói trước, tôi rất dễ nuôi.”

Lục Thủy cẩn thận suy nghĩ nói tiếp:

“Không có cách nào tưởng tượng được những ngày như vậy, thực lực của chúng ta không cho phép chúng ta chết đói.”

“Ta chỉ đang nói nếu, mặc kệ như thế nào, Lục Thiếu gia đối với ta mà nói đều là Lục Thiếu gia.

Ta phải đi theo bên cạnh Lục Thiếu gia.” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy nói.

“Ta cũng chỉ là đang nói, chỉ cần Mộ tiểu thư ở bên cạnh, khó khăn hơn nữa cũng sẽ không xuất hiện chuyện không nuôi nổi Mộ tiểu thư.” Lục Thủy nói theo.

“Hừ!” Mộ Tuyết hừ một tiếng nói:

“Lục Thiếu gia thích ta, hoàn toàn là bởi vì ta xinh đẹp.”

Lục Thủy cúi đầu nhìn điếm tâm ngọt, sau đó vươn ngón tay quẹt một chút.

Tiếp đó bôi lên mặt Mộ Tuyết nói:

“Mộ tiểu thư như vậy, ta cũng thích.”

Mộ Tuyết bị quẹt điếm tâm ngọt, kinh hãi, sau đó ngồi xuống bên cạnh Lục Thủy, đưa hai má qua.

Nhỏ giọng nói:

“Lục Thiếu gia giúp ta làm sạch điếm tâm ngọt trên mặt đi.

Cho người ăn.”

Lục Thủy: “...”

Nếu như bị nhìn thấy, có phải bọn họ sẽ lên tin mới của tiểu trấn hay không?

Phía sau núi.

Một cơn gió đột nhiên qua mặt hồ.

Một hân ảnh như ẩn như hiện bắt đầu xuất hiện.

Sương mù bắt đầu phun trào về phía này.

Kiểm ý hiện ra, ngăn cản sương mù đi đến bên này.

“Mê Vụ Chi Đô xảy ra vấn đề?”

Nhị Trưởng lão bị kinh động xuất hiện bên hồ.

“Khu vực không thể biết xuất hiện vị trí rõ ràng, lực lượng từ bên kia tràn ra, hẳn có liên quan đến ba thế lực viễn cổ.”
Thanh âm của Đại Trưởng lão chậm rãi truyền ra.

“Bọn họ sắp tỉnh lại, dài nhất một tháng.” Thanh âm của Cửu vang lên bên tai Nhị Trưởng lão.

Chương 1359: Người sao lại vi phạm tổ huân? (3)

Người sao lại vi phạm tổ huân? (3)

Nghe được điều này, Nhị Trưởng lão có chút kinh ngạc nhìn.

“Đúng vậy, ta dạy bọn họ.” Cửu chọt vào má Nhị Trưởng lão nói:

“Có phải cảm thấy không vui không?”

Rõ ràng là Chân Thần đứng về phía các người, đột nhiên trợ giúp địch nhân.”

“Có chút.” Nhị Trưởng lão thành thật mở miệng.

“Tiểu Đình trở nên thẳng thắn, vậy ta sẽ giải thích cho người một chút đi, Tiểu Đình đáng yêu như vậy nếu không thích ta, ta sẽ khổ sở.” Mặc dù Cửu nói như vậy, nhưng trên mặt tràn ngập ý cười.

Nhị Trưởng lão không mở miệng, từ khi xuất hiện tới nay nàng đều là bên bị khi dễ.

“Bởi vì tốc độ Lục Thủy trở nên mạnh hơn quá nhanh, nếu như không tăng cường bọn họ, bọn họ sẽ mất đi chiến ý.

Khả năng này sẽ ảnh hưởng hết thảy xu hướng hoàn mỹ.

Cho nên nhất định phải làm như thế.

Hơn nữa đây gần như là giúp Lục Thủy, có thể nói là vi phạm nguyên tắc yêu thế giới của ta.

Thiên vị Lục Thủy.

Mặc dù ta đã nói với Nữ thần Hắc Âm, nhưng vẫn còn thiên vị.

Tiểu tiểu Đình, giải thích như vậy người có hài lòng không?” Cửu vỗ vỗ đầu Nhị Trưởng lão hỏi.

“Lục Thủy trở nên mạnh hơn bao nhiêu?” Nhị Trưởng lão có chút ngoài ý muốn.

“Nếu như ta không đoán sai, khoảng một tháng nữa hẳn có thể thăng chức Đại Đạo.” Cửu nhìn Nhị Trưởng lão nói:

“Có phải rất giật mình hay không?”

Hiện tại thực lực của hắn và cảnh giới thật ra không phù hợp.

Không phải quá mạnh, là quá yếu.

Ta có thể cảm giác được thế giới đang rất vất vả, sau đó sẽ hoàn toàn không áp chế.

Có phải rất mạnh hay không, rất khủng bố?

Đây chính là tiêu chuẩn của Lục gia, Thiếu gia phế vật Lục gia luôn làm cho người ta cảm thấy mất mặt.

Số một thế giới, không gì sánh kịp, không thể địch nổi.”

Vì sao có thể mạnh như vậy?” Nhị Trưởng lão trước sau vẫn không rõ.

Theo như đã nói, lúc này mới nửa năm đi.

Trong thời gian nửa năm đã có thể thăng tới Đại Đạo.

“Bí mật, chờ tất cả hướng tới viên mãn rồi, ta sẽ nói cho người biết.” Cửu cười nói.

Nhị Trưởng lão không hỏi nữa, sau đó hướng về phía Đại Trưởng lão nói:

“Là đám Đê Tôn đó muốn thức tỉnh, khoảng một tháng.

Mà Lục Thủy sẽ ở trong khoảng một tháng, thăng chức Đại Đạo.

Từ Thất giai Nhập Đạo, một tháng vượt qua Bát giai, Cửu giai, đi thẳng tới hàng ngũ Đại Đạo.”

“Được.” Giọng nói đại Trưởng lão chậm rãi vang lên, không hỏi nhiều nữa.

“Kiếm tu?” Bên cạnh Nhị Trưởng lão xuất hiện một thân ảnh.

Là Cơ Tâm.

Nàng nhìn Đại Trưởng lão tò mò hỏi:

“Lục gia các người có một tổ huấn không cho phép tu kiếm có đúng không?”

“Tiền bối biết là ai định ra sao?” Giọng nói bình thản của Đại Trưởng lão theo đó truyền ra.

“Không biết.

Có điều ta rất hiếu kỳ, vì sao người lại làm trái?”

Đại Trưởng lão cũng không chần chừ, giọng nói bình thản từ trong đình truyền ra:

“Thích kiếm? Vậy thì luyện.

Phụ thân ta là nói với ta như vậy, sau đó ta liền bắt đầu luyện kiếm.

Tổ huấn bị hấn ném vào rương, từ nay về sau không thấy mặt trời.”

Thật ra còn có câu sau, dù sao tổ tiên cũng đã chết, vi phạm cũng không ai biết.” Cửu mở miệng nói.

Cơ Tâm: “...”

Nhị Trưởng lão: “...”

Chuyện này nàng cũng không rõ ràng lắm.

Nhưng đã nghe nói một hai.

Chưa từng nghĩ tới cụ thể là như vậy.

Chạng vạng Lục Thủy cùng Mộ Tuyết đi trên đường núi.

Hôm nay không có ai đi theo, ăn được rất nhiều thứ.

Thuận tiện đi dạo rất nhiều nơi.

“Lục Thiếu gia, bụng ta giống như ăn ra thịt rồi, tối nay người nhắm mắt ngủ đi.” Một tay Mộ Tuyết đỡ Lục Thủy dậy, một tay sờ bụng nói.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết một cái, hớp với trước kia hẳn đều mở to mắt ngủ sao?

“Mộ tiểu thư có thể không biết, nhắm mắt lại chạm vào, cũng có thể cảm giác được.” Lục Thủy hảo tâm giải thích.

“Tôi nay Lục Thiếu gia đụng vào bụng mình đi.” Mộ Tuyết hừ một tiếng nói.

Lúc Lục Thủy muốn mở miệng nói chuyện, bụi cỏ đột nhiên có thanh âm truyền ra.

Moo!

Đó là tiếng trâu kêu.

Sau đó, hai con trâu xuất hiện từ bụi cỏ.

Phía trên đều có người cười

“Chị dâu, hai người cũng ở đây?

Chúng ta chặn trâu xppng muốn trở về.

Bái bai.”

Trên người một con trâu là Đông Phương Trà Trà, trên con còn lại là Nhã Nguyệt Nhã Lâm.

“Tỷ tỷ, chúng ta muốn đưa ngưu ngưu trở về.”

“Mộ Tuyết tỷ, tỷ phu, bái bai.”

Nhã Lâm và Nhã Nguyệt đều rất vui vẻ.

Sau đó cùng Lục Thủy và Mộ Tuyết phát tay cáo biệt.

Mộ Tuyết nhìn Đông Phương Trà Trà các nàng rời đi, cười nói:

“Trà Trà vẫn rất lợi hại, Nhã Lâm cùng Nhã Nguyệt đi theo, mỗi ngày đều rất vui vẻ, mỗi ngày đều có chuyện bận rộn không xong.”

Một Trà Trà mà thôi, Lục Thủy cảm thấy qua một đoạn thời gian, nhớ cũng không nhớ được.

Đương nhiên, nếu không bế quan, Trà Trà này sẽ dễ dàng đi ra ngoài xoát cảm giác tồn tại.

Nếu như cảm giác tồn tại quá mạnh, hẳn muốn đưa nàng ra ngoài du lịch.

Vừa đi chính là mấy trăm năm.

...

Ngày hôm sau.

Lục Thủy không dậy sớm đọc sách, chỉ là Mộ Tuyết dậy sớm làm điếm tâm.

“Đúng rồi, Hôm nay Lục Thiếu gia có chuyện gì đặc biệt phải làm không?”

Lúc ăn điếm tâm, Mộ Tuyết mở miệng hỏi.

“Mộ tiểu thư muốn làm gì?” Lục Thủy tò mò hỏi.

Mộ Tuyết không định làm gì, không đến mức hỏi vấn đề này.

Vừa mới thành hôn, hẳn có thể làm gì?

Hắn ngược lại muốn ra ngoài làm chút chuyện, nhưng cũng không dám ra ngoài.

Trừ khi mang theo Mộ Tuyết.

“Trà Trà phát hiện thông đạo Phong Sương Hà vẫn còn, tính toán đi vào thám hiểm, Lục Thiếu gia muốn đi không?” Mộ Tuyết hỏi.

Lục Thủy từng đi vào nơi đó, cẩn thận ngẫm lại, tuy rằng còn một ít chỗ chưa đi, thế nhưng hẳn không có gì mới.

Trừ khi lần này có thể tiến vào Mê Đô.

Có Mộ Tuyết trợ giúp có thể tiến vào Mê Đô không?

Về mặt lý thuyết là không thể.

Chỉ là muốn đi xuống, cũng có thể đi xuống một lần nữa.

Lần này hẳn là tính đến Thần vực thăm Chân Thần Duy Nhất, dù sao hiện tại Chân Thần Duy Nhất cũng chắc chắn đang bên trong Thần Vực.

Chương 1360: Đại Trưởng lão uy vũ (1)

Đại Trưởng lão uy vũ (1)

Phong Sương Hà.

Lục Thủy đứng ở giao lộ nhìn đoàn người kia, trong lòng hấn đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái.

Đông Phương Tra Tra dẫn theo Nhã Lâm và Nhã Nguyệt, trên đầu Nhã Lâm là một con Thủy Vân Thú, trong tay nàng còn ôm một con Hỏa Vân Thú.

Sau lưng các nàng là Đinh Lương và Hương Dụ, trái ngược với Đông Phương Tra Tra, hai người bọn họ có vẻ rất lo lắng.

Nhưng mà, các nàng cũng chẳng thể thay đổi được việc gì cả, bởi vì Đông Phương Tra Tra đã được cho phép tiến vào trong Phong Sương Hà rồi.

Có điều...

Đội ngũ như này, đi vào trong Phong Sương Hà chẳng phải là đang đi tìm đường chết sao?

“Chị dâu, chúng ta đi vào trong đó đi, có lẽ có thể nhìn thấy được Chân Thần Duy Nhất đó.”

Đông Phương Trà Trà kéo Mộ Tuyết đi vào bên trong.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết và bọn họ cùng nhau đi vào trong đó, hấn cảm thấy đầu óc của Đông Phương Tra Tra vẫn còn khá ổn, biết dẫn Mộ Tuyết theo nữa.

Sau đó, bọn họ đi vào trong Phong Sương Hà.

Sau khi đi vào trong, Nhã Lâm lập tức ôm chặt lấy Hỏa Vân Thú:

“Lạnh quá.”

“Đúng là có hơi lạnh.”

Nhã Nguyệt cũng ôm vai nói.

“Lúc lạnh thì đừng có run, càng run càng lạnh.

Có một lần ta bị trường lão ở trong tộc trừng phạt, đã lĩnh ngộ được điều đó.

Ta còn khoe việc này với mẹ nữa, mẹ ta còn khen ta rất thông minh.”

Đông Phương Trà Trà nói với Nhã Nguyệt.

Nhã Nguyệt đương nhiên là tin nàng rồi, Nhã Nguyệt cố gắng không run nữa.

Sau đó, nàng vô cùng ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng thật sự không lạnh như thế nữa.

Đình Lương và Hương Dụ đi ở phía sau đương nhiên là cũng nghe được câu nói đó, sau đó các nàng cùng làm theo, tiếp đó...

Đúng thật là không lạnh nữa.

Trà Trà tiểu thư lại nói đúng nữa rồi?

Lục Thủy đi theo sau bọn họ, hẳn không thêm nói gì cả, cái lạnh ở nơi này, có đôi khi chỉ là do người cho rằng nó lạnh mà thôi.

Lúc người không nghĩ rằng nó lạnh nữa, thì thực tế cũng sẽ không lạnh như thế nữa.

Càng chống cự thì sẽ càng lạnh.

Đương nhiên...

Mặc kệ người có cảm thấy lạnh hay không, thì người đều sẽ bị thương thôi.

Ở đây quá lâu, chắc chắn sẽ bị thương.

Đặc biệt là loại gà con yếu ớt như Nhã Lâm, thực ra thì Nhã Nguyệt cũng là một con gà con yếu ớt.

Tuy rằng 16 tuổi mà đã đạt được tu vi 2.1 là rất lợi hại rồi, nhưng mà khi đi vào trong Phong Sương Hà, thì nàng chắc chắn cũng sẽ bị thương.

Nếu không thì tại sao nơi này lại là nơi để hỏi lỗi cơ chứ?

Ở kiếp trước, tại sao hẳn lại được dẫn ra cùng ngày với lúc bị đưa vào?

Chắc chắn lúc đó cha mẹ rất lo lắng, không sai, chắc chắn là như vậy.

Mộ Tuyết dắt tay Nhã Lâm, nàng không nói gì cả.

Những người khác thì có thể tiếp nhận được một lúc, nhưng mà Nhã Lâm thì có hơi khó khăn.

Nhưng vì muốn cho Nhã Lâm có cảm giác mình cũng được tham dự, cho nên nàng sẽ cố gắng bảo vệ để cho bên trong cơ thể của Nhã Lâm không bị thương, làn da thì chắc chắn sẽ bị tổn thương một chút do giá rét.

Nhưng mà cũng không nghiêm trọng lắm.

Đi được một lúc, mấy người Đông Phương Trà Trà đã tới Điều Ngự Đài.

Chỉ có điều, khi mấy người Đông Phương Trà Trà tới đây thì có chút giật mình, bọn họ nhìn về phía Điều Ngự Đài, các nàng thấy có hai người đang ngồi trên đó.

“Thiếu nữ nãi? Trà Trà tiểu thư?”

Giọng nói của Chân Võ và Chân Linh vang lên.

Lúc này, Đông Phương Trà Trà mới biết hai người đang ngồi là Chân Võ và Chân Linh.

“Các ngươi cũng tới đây để thám hiểm ư?”

Đông Phương Trà Trà tò mò hỏi.

Chân Võ và Chân Linh:

“...”

Có lẽ chỉ có người như Trà Trà tiểu thư mới nghĩ rằng bọn họ tới đây để thám hiểm.

Cũng có lẽ chỉ có Trà Trà tiểu thư mới tới đây để thám hiểm.

Dù sao thì Trà Trà tiểu thư cũng có hơi khác biệt so với mọi người.

“Tiếp tục đi tới thông đạo đi.”

Mộ Tuyết nhẹ giọng nói.

Việc Chân Võ và Chân Linh có mặt ở đây, nhìn thế nào cũng không giống như là đang thám hiểm cả.

“Vâng.”

Trà Trà lập tức gật đầu, nàng không hỏi tiếp nữa.

Hình như nếu như nàng hỏi tiếp sẽ gây thêm phiền toái cho Chân Võ và Chân Linh.

Chân Võ và Chân Linh cúi đầu, bọn họ đưa mắt nhìn theo nhóm người Mộ Tuyết.

Lúc Lục Thủy đi ngang qua bọn họ, hấn đột nhiên nói:

“Đuổi kịp.”

Bọn họ sửng sốt một chút, sau đó lập tức đi theo.

“Đại hôn vừa mới kết thúc, tại sao các ngươi lại bị đưa vào trong này rồi?”

Trên đường đi, Lục Thủy tò mò hỏi.

Trong tình huống bình thường, thì Chân Võ và Chân Linh hoàn toàn không có khả năng sẽ bị phạt.

Tại sao bây giờ lại phải chịu phạt rồi?

“Là Tam trưởng lão, Tam trưởng lão hỏi chúng ta rằng, lúc đi ra ngoài có phải thiếu gia đã từng bị trọng thương hay không, bởi vì chúng ta không báo cáo, cho nên...”

Chân Võ không nói tiếp nữa.

Việc không báo cáo khi thiếu gia bị trọng thương là lỗi của bọn họ, không thể nào trốn tránh trách nhiệm được.

Một khi thiếu gia xảy ra chuyện, bọn họ không thể làm gì để tạ tội được cả.

Lục Thủy nghe xong liền cảm thấy có chút kỳ quái, trước kia Tam trưởng lão chưa từng làm như thế, tại sao gần đây lại đột nhiên thay đổi?

Lục Thủy ngẫm nghĩ một chút, hần đột nhiên phát hiện ra một chuyện, trước khi kết hôn, Tam trưởng lão đã từng gọi hần qua một lần.

Không phải Tam trưởng lão đã biết được gì rồi đó chứ?

Ha ha!

Sao có thể chứ?

Không hề hạn chế sự tự do của hần, cho nên tạm thời cứ coi như là bọn họ không biết đi.

Đúng thế, bọn họ không biết.

Lục Thủy không suy nghĩ về việc này nữa, tóm lại là mấy vị trưởng lão chắc chắn không biết.

Lục Thủy nghĩ như thế xong liền cảm thấy vô cùng thoải mái.

Thực ra thì bị bọn họ biết hần trở nên mạnh hơn cũng chẳng sao cả, chủ yếu là do cái tên Lưu Hỏa này ảnh hưởng rất nhiều tới thanh danh của hần.

Cái tên Lưu Hỏa hô to gọi nhỏ ở trên bầu trời kia có liên quan gì tới hần đâu chứ?

Hần không tự hỏi nữa, tiếp tục đi theo Mộ Tuyết vào sâu bên trong.

Đi được một lúc thì đã tới ngã rẽ, cũng chính là thông đạo tiến vào trong Thần Vực.

Nơi mà Lục Thủy dùng để tiến vào trong Thần Vực chính là nơi này.

“Chị dâu, chính là chỗ này, lần trước đi vào trong này ta đã phát hiện ra nó đó.

Nó không có biến mất.”

Đông Phương Trà Trà nói.

Lục Thủy nhìn nó, thông đạo không hề có sự thay đổi nào cả.

Đông Phương Trà Trà muốn đi vào trong đó cũng là một chuyện rất dễ dàng, nhưng mà muốn đi ra thì rất khó...

Trừ khi, Chân Thần Duy Nhất đưa nàng ra.

Có khả năng này sao?

Rất có khả năng là như thế.

Mộ Tuyết quan sát nó một chút, nàng đương nhiên cũng phát hiện ra chuyện này, nhưng mà đây cũng không phải là vấn đề gì lớn cả.

Chỉ có một mình Trà Trà, thì nàng không dám đi vào cũng là chuyện dễ hiểu.

Nơi này cũng chẳng phải là một nơi bình thường.

“Đi thôi.”

Mộ Tuyết nhẹ nhàng nói.

Chương 1361: Đại Trưởng lão uy vũ (2)

Đại Trưởng lão uy vũ (2)

Đông Phương Trà Trà nghe thấy Mộ Tuyết nói thế liền trở nên can đảm hơn.

Chị dâu nói có thể tiến vào, thì có nghĩa là có thể đi vào trong đó được, lời của chị dâu chắc chắn sẽ không sai.

Sau đó, Đông Phương Trà Trà là người đầu tiên bước xuống bậc thang.

Nhã Nguyệt đi theo sau, Nhã Lâm đương nhiên là vẫn nắm lấy tay của Mộ Tuyết.

Sau đó là Đinh Lương và Hương Dụ.

Lục Thủy đi theo sau bọn họ.

Chân Võ và Chân Linh thì đi theo sau Lục Thủy.

Đinh Lương và Hương Dụ có hơi lo lắng, nhưng mà các nàng cũng không thể làm gì cả.

Với lại, đây là Lục gia, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Rất nhanh sau đó các nàng đã thấy điểm cuối của bậc thang này.

Ở sâu dưới đáy nước có một cung điện rất lớn.

Ngay khi nhìn thấy tòa cung điện kia, các nàng đều có một cảm giác vô cùng thần thánh, dường như đây không phải chỉ là một cung điện dưới nước bình thường, mà nó là lĩnh vực của Thần.

Cái này...

Các nàng ngay lập tức nhớ tới Chân Thần mà Trà Trà tiểu thư thường hay nhắc tới.

Đây chẳng lẽ là chỗ ở của vị Chân Thần kia?

Hương Dụ cẩn thận suy nghĩ một lúc, nàng phát hiện ra rằng lần đầu tiên Trà Trà tiểu thư gặp được Chân Thần, chính là ở Phong Sương Hà.

Xem ra suy đoán này đúng rồi.

Chân Võ và Chân Linh cũng rất khiếp sợ, bọn họ cũng từng cảm thấy Phong Sương Hà khá đặc biệt, nhưng mà không nghĩ tới ở bên dưới nó còn cất giấu một cung điện như thế này.

Bọn họ chưa từng nghe nói tới.

Đây là địa điểm bí mật của Lục gia sao?

Bọn họ đã biết nó rồi, không biết có bị phạt hay không nữa.

Nhưng mà, tất cả mọi người đều đã tới đây rồi, bọn họ không còn lựa chọn nào khác cả.

“Woa.”

Đông Phương Trà Trà nhìn xung quanh, nàng ngạc nhiên nói:

“Chân Thần Duy Nhất nói không hề sai một chút nào cả, nơi này thật là xinh đẹp, còn có rất nhiều tôm cá nữa.”

“Đúng là rất xinh đẹp, đây là đâu vậy?”

Nhã Nguyệt tò mò hỏi.

“Là Thần Vực, là Thần Vực của Chân Thần Duy Nhất Thiên Địa.”

Đông Phương Trà Trà nói.

“Giống với vị Chân Thần Độc Nhất trên thế giới kia ư?”

Nhã Lâm đứng ở bên cạnh tò mò hỏi.

Các nàng đều đã từng gặp được Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa.

Ngoại trừ Đinh Lương.

“Chắc chắn có liên quan với nhau, nhưng mà có tới tận hai Chân Thần lận, có phải không còn lợi hại nữa hay không?”

Đông Phương Trà Trà tò mò hỏi.

“Hình như là vậy.”

Nhã Lâm gật gật đầu nói.

Mọi người:

“...”

“Chị dâu, ta có thể chạm vào nước ở đây không?”

Đông Phương Trà Trà hỏi Mộ Tuyết đang đứng ở phía sau mình.

Nước ở nơi này không tầm thường, bình thường có lẽ không thể chạm vào được.

Nhưng mà, Đông Phương Trà Trà muốn chạm thử một chút, cho nên phải hỏi chị dâu trước, chỉ cần chị dâu nói có thể, thì chắc chắn là có thể.

“Chạm đi.”

Giọng nói của Mộ Tuyết vang lên, trong thanh âm của nàng còn thấp thoáng ý cười.

Ào!

Đông Phương Trà Trà trực tiếp đưa bàn tay vào trong nước, khiến cho Hương Dụ ở phía sau phải giật mình la lên.

Trà Trà tiểu thư, tốt xấu gì thì người cũng phải có quá trình chứ, từ từ đưa tay vào trong đó không được sao.

Nhã Nguyệt cũng đưa tay ra để chạm vào, nàng phát hiện nó có hơi lạnh.

Nhã Lâm cầm Hỏa Vân Thú đưa vào trong nước.

Ừng ục ừng ục!

Hỏa Vân Thú điên cuồng giãy dụa.

Lúc này, Nhã Lâm mới phản ứng lại, nàng vội vàng thu tay về.

Hỏa Vân Thú nhìn Nhã Lâm, trong mắt ngấn lệ.

Nó lạnh hết cả người.

“Khi tiến về phía trước, các người không được chạm vào nước nữa.”

Mộ Tuyết nhắc nhở một câu.

Ba người kia đồng ý, sau đó bọn họ tiếp tục đi về phía trước.

Một lúc sau.

Đông Phương Trà Trà là người đầu tiên chạm chân xuống mặt đất của cung điện.

Các nàng vừa mới bước xuống liền nghe thấy một giọng nói uy nghiêm vang lên:

“Hừ, nhóm người ngu xuẩn, sao các người dám tự tiện xông vào Thần Vực của ta.”

Giọng nói đột nhiên vang lên này khiến cho Nhã Nguyệt, Nhã Lâm, Đinh Lương, Hương Dụ, Chân Võ và Chân Linh có hơi hoảng sợ.

Ở đây vậy mà lại có người ư?

Không, là có Thần ư?

Sau đó, bọn họ thấy một thất thái tiểu nữ hỡi đang đứng ở trên không, gương mặt tỏa ra sự thánh khiết.

Đây là...

“Woa, người nói không sai chút nào cả, Thần Vực đúng thật là rất xinh đẹp.”

Đông Phương Trà Trà không hề chịu ảnh hưởng một chút nào cả, nàng trực tiếp ca ngợi Thần Vực.

“Nhân loại ngu xuẩn, người cho rằng nói câu đó xong thì người có thể tùy tiện tiến vào trong Thần Vực sao?”

Chân Thần Duy Nhất nhìn Đông Phương Trà Trà nói, trong mắt nàng tràn đầy sự đắc ý.

Lục Thủy không thèm quan tâm tới Chân Thần Duy Nhất.

Hắn nhìn một vòng xung quanh, phát hiện có một số thứ có hơi khác.

Dường như những món đồ chơi đều bị dời ra hết cả rồi.

Cảm giác...

Dường như nàng rất vui vì có người tới đây.

“Vậy chúng ta có một ước nguyện, chúng ta muốn bãi phỏng Chân Thần Duy Nhất, không biết có được hay không?”

Mộ Tuyết vừa cười vừa nói.

“Nhân loại phải có nguyện vọng, thân là Chân Thần, ta đương nhiên là sẽ thỏa mãn cho các ngươi rồi.”

Chân Thần Duy Nhất nói xong liền tránh đường.

Nhã Lâm cũng được Mộ Tuyết thả tay ra.

“Woa, ta có thể gõ cái trống này không?”

Nhã Lâm lập tức hỏi.

“Được.”

Chân Thần Duy Nhất đắc ý nói.

“Tóc của ngươi thật là đẹp.”

Nhã Lâm có hơi hâm mộ nói.

“Những con tôm cá ở ngoài kia cũng rất hâm mộ ta.”

Chân Thần Duy Nhất hất tóc, tiếp tục nói:

“Nhân loại, ngươi thông minh hơn nhân loại ngu xuẩn nhiều.”

Mộ Tuyết chỉ nhìn mà không nói gì cả, nàng không có ý định sẽ tham dự vào trong đó.

Đông Phương Trà Trà và Nhã Nguyệt đều nhìn một vòng xung quanh, các nàng phát hiện ở đây hoàn toàn không giống với trong suy nghĩ của các nàng.

Ngẩng đầu nhìn lên mái vòm, nó cho bọn họ một cảm giác vô cùng rộng lớn.

Là vô tận thâm hải.

Rõ ràng đứng ở phía trên nhìn xuống, thì nó chỉ là một dòng sông bình thường mà thôi.

Nhóm người Hương Dụ cũng có chút ngoài ý muốn, người này là Chân Thần?

Người thường nói chuyện với Trà Trà tiểu thư?

Đúng là có hơi giống Chân Thần Độc Nhất, nhưng mà trông nàng nhỏ hơn Chân Thần Độc Nhất rất nhiều.

Lục Thủy đi tới bên cạnh Mộ Tuyết, hẩn hiếu kỳ nói:

“Cảm giác nàng rất vui vẻ.”

“Lục thiếu gia, ngươi không hiểu con nít một chút nào cả.”

Mộ Tuyết lườm Lục Thủy một cái rồi nói.

“Sau này có lẽ sẽ hiểu.”

Lục Thủy nói với Mộ Tuyết.

“Sau này có không hiểu cũng chẳng sao cả, ta hiểu là được rồi, con của ngươi để ta trông giúp cho.

Ta chỉ vất vả có một chút thôi.”

Mộ Tuyết nói.

“Nói cứ như là nó chẳng phải do Mộ tiểu thư sinh ra vậy.”

Hai người bọn họ đi vào bên trong, trên đường đi Mộ Tuyết còn nói nhỏ rằng:

“Đó là do Lục thiếu gia bỏ nó vào trong bụng của ta, không chỉ để ta trông nó giúp cho ngươi, còn phải nuôi dưỡng nó giúp ngươi nữa.

Sau đó, còn phải sinh nó ra giúp ngươi.

Suy nghĩ một chút thì thấy người lời vẫn là Lục thiếu gia.”

“Lời cái gì?”

Lục Thủy thuận theo nàng hỏi một câu.

“Ta nguyện ý làm vợ cả của Lục thiếu gia.”

Mộ Tuyết đắc ý nói.

“Vậy thì Mộ tiểu thư phải chịu thiệt à?”

“Không, ta lờì được một người nguyện ý làm phu quân của ta, chỉ có điều hắnh không giúp ta sinh con được.”

“ ... ”

Sinh con giúp Mộ Tuyết?

Suy nghĩ này thật là kinh khủng, nhất là khi hắnh vẫn luôn nghiên cứu kiến thức về phương diện này.

Đầu óc sẽ không tránh khỏi việc nghĩ tới quá trình và xác suất thành công của nó.

Cạch!

Mộ Tuyết gõ một cái vào trán của Lục Thủy, nàng tức giận nói:

“Lục thiếu gia, ngươi đang nghĩ cái gì đó hả?”

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết đang trợn mắt nói:

“Chẳng phải do Mộ tiểu thư sao?”

“Ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi mà dám cướp chuyện này, thì dù cho có triệu hoán Răng Thần cũng chẳng có tác dụng gì đâu.”

Mộ Tuyết nhìn chăm chăm Lục Thủy rồi nói.

Lục Thủy:

“ ... ”

Tại sao Mộ Tuyết lại có suy nghĩ đó vậy?

Hắnh chỉ muốn giúp Mộ Tuyết sinh ra một đứa con mà thôi, từ trước tới giờ, hắnh chưa bao giờ nghĩ tới việc sẽ tự mình sinh nó ra cả, phải là Mộ Tuyết sinh mới đúng.

“Được rồi, nếu như các ngươi đã thành tâm như thế, thì ta sẽ cho các ngươi xem.”

Chân Thần Duy Nhất bay tới phòng ngủ của mình rồi nói:

“Qua đây.”

“Được!”

Mấy người Nhã Lâm vô cùng hưng phấn đi qua bên kia.

“Bọn họ thấy cái gì mà lại cao hứng tới như vậy?”

Mộ Tuyết nhìn mấy người Nhã Lâm vượt qua mình thì không khỏi có chút hiếu kỳ hỏi.

“Là phòng của Chân Thần Duy Nhất.”

Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết quay đầu nhìn về phía Lục Thủy, trong mắt nàng còn chứa đựng một hàm nghĩa gì đó.

“Ta đã mở những gian phòng ở đây ra xem rồi, không ngờ rằng Chân Thần cũng giống như người thường chúng ta vậy.”

Lục Thủy giải thích.

“Hừ.”

Mộ Tuyết cất bước đi về phía gian phòng của Chân Thần Duy Nhất, sau đó nàng quay đầu lại nói với Lục Thủy:

“Vậy thì Lục thiếu gia đi mở tiếp những phòng còn lại đi.”

Lục Thủy:

“...”

Đi mở tiếp thì đi mở tiếp, cũng không phải là không có cửa để mở.

Lục Thủy thấy Mộ Tuyết đi vào trong gian phòng của Chân Thần Duy Nhất rồi, thì hắn mới nhìn sang những căn phòng khác.

Sẽ có cái gì nhỉ?

Thực ra, Lục Thủy cũng chẳng mong rằng nó sẽ có cái gì cả.

Hắn tùy tiện chọn một cánh cửa, tính mở cửa đi vào trong.

Ngoại trừ cánh cửa thứ ba thần bí kia, thì những thứ khác có lẽ chẳng có gì đặc biệt cả.

Có thứ gì có thể đặc biệt hơn Mê Đô được chứ?

Rầm!

Cánh tay mở cửa của Lục Thủy hơi run lên, hắn phát hiện bản thân vậy mà lại không thể mở được cánh cửa này, trên cửa có cấm chế.

Nhưng mà cũng không phải là chuyện gì khó cả.

Hắn vận chuyển Thiên Địa Chi Lục.

Phá vỡ cấm chế.

Kéo kẹt!

Lục Thủy đẩy cửa ra, sau đó hắn tiến vào bên trong.

Chân Võ và Chân Linh không đi cùng hắn, bởi vì lúc Lục Thủy vừa đi vào, thì cánh cửa đã trực tiếp đóng lại.

Bọn họ có muốn đi vào cũng không thể đi vào được.

Nhưng mà, chỗ này không giống với những chỗ khác, bọn họ không dám tùy tiện thăm dò.

Chỉ có thể chờ mà thôi.

Chờ tới khi Thiếu nữ nãi nãi và Thiếu gia đi ra.

Đây là Thần Vực, dù có như thế nào đi chăng nữa, thì nó vẫn khiến cho người ta cảm thấy đau đớn, không thì cũng cảm thấy rét lạnh.

Nhưng mà, bản thân Chân Võ và Chân Linh đều cảm nhận được rằng, khi bọn họ tiến vào trong nơi này, tất cả đau đớn đều biến mất.

Bộ dạng của vị Chân Thần kia cũng rất thân thiện.

Có lẽ ở đây không có tồn tại nào nguy hiểm cả.

Dù cho có, thì cũng không tới lượt bọn họ đi xử lý, thiếu gia đúng là càng ngày càng trở nên đặc biệt.

Không biết sau này bọn họ còn có thể đi theo Thiếu gia và Thiếu nữ nãi nãi nữa hay không, dù sao thì Thiếu gia cũng đã có thể mở được cổng không gian rồi, không cần bọn họ phải đặt trước vé xe nữa.

Nhất thời bọn họ không khỏi cảm thấy có hơi phiền muộn.

Thiếu gia trưởng thành quá nhanh.

Cảm giác bản thân sắp phải thất nghiệp rồi.

...

Sau khi Lục Thủy đi vào trong phòng thì cánh cửa liền đóng lại.

Hắn không thèm quan tâm tới việc đó, bắt đầu quan sát xung quanh.

Căn phòng tối đen như mực, chỉ có xung quanh hắn là có ánh sáng mà thôi.

Đây là một cái phòng tối đặc biệt hả?

Tách!

Tiếng búng tay vang lên.

Ánh sáng chiếu rọi xung quanh.

Sau đó, Lục Thủy thấy được một cái bàn.

Trên mặt bàn có một quyển sách, bên cạnh quyển sách đó còn có một cây bút.

Điều này khiến cho Lục Thủy cảm thấy có chút kỳ quái.

Nơi này giống y như một căn phòng tối vậy.

Nơi này đang giam ai lại để viết sách vậy?

Suy nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, thì Lục Thủy đã đi tới bên cạnh cái bàn, hắn phát hiện nó giống như là một quyển sổ tay hơn.

Hoặc có lẽ là một quyển ghi chú.

Hắn ngồi xuống, định xem thử trong quyển ghi chú này viết cái gì.

Lục Thủy nhìn giao diện của nó, phát hiện trên đó ghi một dòng chữ: Người mới - Lục Vô Vi đã tới.

Lục Thủy:

“...”

Cái này là thứ gì vậy?

Người mới - Lục Vô Vi?

Tại sao Đại trưởng lão lại trở thành người mới rồi?

Nhưng khi hắn nhìn xuống quyền ghi chú thì không còn ngạc nhiên như thế nữa, nó hình như đã được đặt ở đây rất nhiều năm rồi.

Chỉ có Đại trưởng lão, không có Nhị trưởng lão, có nghĩa là chỉ có Đại trưởng lão ở đây viết cái này thôi?

Lục Thủy nghĩ như thế xong thì lật qua một tờ.

Sau đó, hắn thấy được rất nhiều chữ:

Cuối cùng thì ta cũng đã hiểu ra rồi, lý do tại sao rất nhiều tiên tổ các đời trước không quá gần gũi với Thất, cũng không đối xử với Thất quá tốt.

Ta có hơi hối hận, nhưng dù cho có được làm lại một lần nữa, thì ta vẫn muốn thân cận với Thất.

Đề nàng có thể có được một khoảng thời gian vui vẻ.

Đúng thế.

Đại nạn của ta sắp tới rồi.

Lục gia sắp xuất hiện một hy vọng hoàn toàn mới.

Trong nhận thức của ta, hắn là người có thiên phú nhất ở Lục gia.

Hắn chỉ còn thiếu mấy chục năm nữa thôi.

Ta nhất định sẽ chờ tới lúc đó.

Có lẽ Thất đã phát hiện ra rồi, nàng thường xuyên đứng ở phía xa xa để nhìn ta.

Nhưng đã là con người, thì chắc chắn sẽ phải chết một lần.

Thần lại có thể vẫn luôn sống sót.

Ta vốn dĩ cho rằng, ta đã vào hàng ngũ của Đại Đạo rồi, thì sẽ có thể sống được rất lâu để trông coi Lục gia.

Thế nhưng, ta sai rồi.

Người chung quy thì vẫn là người mà thôi.

Chương 1362: Đại Trưởng lão uy vũ (3)

Đại Trưởng lão uy vũ (3)

Lục Thủy đọc tới đây liền nhíu mày lại, người viết cái này chắc chắn là Đại trưởng lão của Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão.

Trong tình huống bình thường thì Đại Đạo Thiên Thành có thể sống mãi, nhưng mà hần lại chết.

Có nghĩa là lúc đó Lục gia đã xảy ra đại sự.

Vị tiên tổ kia đang chờ Đại trưởng lão tiếp quản vị trí, hần đang chờ Đại trưởng lão trưởng thành.

Cho nên, khi đó hần chắc chắn là đã bị trọng thương, đang trong quá trình hấp hối.

“Khi đó có kẻ địch ở bên ngoài, hơn nữa còn rất cố kỵ vị tiên tổ kia

Cho tới khi Đại trưởng lão tới, thì vị tiên tổ kia mới trút hơi thở cuối cùng?”

Lục Thủy đột nhiên cảm giác câu “Người mới - Lục Vô Vi đã tới” kia có chút nặng nề.

Ghi chú ở trên đó có nghĩa là hần là trụ cột mới của Lục gia.

Lục Thủy lật sang trang tiếp theo.

Lúc này, hần thấy ghi chú ở trên đó có một vết máu, nhìn như đã rất lâu rồi.

Ngoài ra còn có một vài vết nước.

“Trông có vẻ như là mới xuất hiện gần đây.”

Lục Thủy không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng mà hần vẫn tiếp tục đọc nội dung ở trong đó:

Hữu Đình tấn thăng thất giai thành công rồi, tảng đá lớn ở trong lòng cuối cùng cũng được buông xuống.

Đã là một lão cốt đầu rồi vậy mà vẫn có thể che gió che mưa cho Hữu Đình, việc này cũng coi như là đáng giá.

Đáng tiếc, cuối cùng thì ta cũng chỉ là một lão cốt đầu mà thôi, việc ta có thể làm không nhiều.

Chuyện lần này, Vô Vi quá xúc động rồi.

Quả nhiên, là do hấn vẫn còn quá trẻ, vẫn còn rất nhiều nơi cần phải chu toàn.

Nhưng mà...

Làm rất tốt.

Nếu như lão phu có thể trẻ lại vài tuổi, thì ta sẽ tự mình ra tay, dạy bọn họ cách làm người.

Đáng tiếc...

Ta già rồi.

Việc có thể làm cũng chẳng nhiều, chỉ có thể làm những thứ này.

May mà, vẫn đủ.

...

Lục Thủy có hơi kinh ngạc.

Lúc đó đã xảy ra chuyện gì?

Khi Nhị trưởng lão tấn thăng thất giai chắc chắn đã xảy ra đại sự, chuyện này còn là do Đại trưởng lão gợi lên.

Do quá xúc động.

“Không phải là Đại trưởng lão đã giết nhà người khác đó chứ?”

Có liên quan tới Nhị trưởng lão sao?”

“Đại trưởng lão của Đại trưởng lão cũng vì thế cho nên mới bị trọng thương ư?”

“Với thực lực của Đại trưởng lão, nếu như hấn đã tới cửu giai, thì nhất định có thể thay đổi được tất cả mọi thứ.

Đại trưởng lão của Đại trưởng lão vẫn cố gắng duy trì một hơi thở đó của mình để thủ vững mấy chục năm, tất cả là vì muốn tranh thủ thêm thời gian cho Đại trưởng lão.

Cho nên, lúc đó Đại trưởng lão chỉ mới tới bát giai?”

Một khi Đại trưởng lão lên tới cửu giai, thì hẳn chắc chắn có thể khiên chiến được với cả Đại Đạo.

Nếu như thế, thì toàn bộ Tu Chân Giới chắc chắn sẽ không dám đối mặt với Đại trưởng lão.

Nếu tình huống là như vậy, thì Đại trưởng lão của Đại trưởng lão hoàn toàn không cần phải kéo dài hơi tàn như thế.

“Xem ra, lúc bọn họ còn trẻ đã xảy ra rất nhiều chuyện.”

Cẩn thận suy nghĩ một chút thì đúng là đã xảy ra nhiều chuyện thật.

Nếu không thì tại sao Đại trưởng lão có thể khai sáng ra Ân Thiên Tông được cơ chứ?

Sao Nhị trưởng lão có thể khai sáng ra Thiên Nữ Tông?

Không biết Tam trưởng lão đã làm chuyện gì.

“Nếu như Tam trưởng lão không có tông môn nào cả, vậy thì sau này Lục Lai Sự tiếp nhận nơi nào bây giờ?”

Lục Thủy suy tư một chút, sau đó đưa ra kết luận:

“Hay là ta khai sáng ra một cái đi, để cho Lục Lai Sự tiếp nhận.”

Hắn nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy chuyện này rất tốt, anh trai khai sáng, em gái tiếp nhận.

Hoàn mỹ.

Hắn đâu thể nào bảo lão cha và mẹ ở độ tuổi cao như thế này làm người khai sáng được đúng không?

Khai sáng cái gì nhỉ?

Ngự Linh Tông?

Để bọn họ nuôi gà nuôi vịt, sau đó bảo Lục Lai Sự thừa kế một trang trại.

Nên đặt một cái tên thật hay cho Tông chủ.

Không biết hiện tại có loại tông môn như thế này không nữa, nếu có thì hẳn có thể trực tiếp thu mua luôn:

Lục gia vậy mà lại có một bé gái, ha ha, thật là một chuyện khiến cho người ta không khỏi cao hứng.

Nhưng mà, xuất hiện một chút vấn đề, nàng không chịu lớn lên.

Chuyện này không khiến cho người ta tan nát tâm can, may mà không có nguy hiểm gì cả.

Dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, thì chúng ta vẫn sẽ yêu thương nàng.

Mặc dù vẫn còn nhỏ, nhưng nàng rất có chủ kiến của mình.

Nàng cảm thấy chúng ta quá già rồi.

Thiên phú của nàng cực kỳ tốt, là người kế tục Tam trưởng lão.

Nhưng mà...

Nếu như có thể, ta hy vọng có thể nhìn thấy bộ dạng nàng lớn lên, sau đó lấy chồng.

...

Lục Thủy đọc tới đây thì lại càng thấy nhiều vết nước hơn.

Lục Thủy không quan tâm tới nó cho lắm, tiếp tục lật sang trang kế tiếp.

Trang này viết về Đại trưởng lão:

Có triển vọng rồi.

Hắn bắt đầu luyện kiếm, thiên phú cao tới mức thái quá, từ xưa tới nay, chưa từng có tồn tại nào như thế cả.

Chói sáng tới mức vượt qua hết tất cả những ghi chép của Lục gia.

Đáng tiếc, hắn lại vi phạm tổ huấn.

Không phải do lão phu cho phép, mà là do cha của Vô Vi, thân là Tộc trưởng của Lục gia, hấn vậy mà lại không xem tổ huấn, ném tổ huấn vào trong cái rương.

Thân là Trưởng lão, ta không quản được chuyện của Tộc trưởng.

Ha ha!

Tiên tổ thứ tội.

...

Lục Thủy:

“...”

Thì ra là do cha của Đại trưởng lão làm.

Hấn còn tưởng rằng là do Đại trưởng lão tự mình làm, hay là Đại trưởng lão của Đại trưởng lão làm.

Bọn họ đang tìm người thế tội à?

Đúng lúc cha của Đại trưởng lão quyết định làm một chuyện vi phạm tổ huấn, trực tiếp ném tổ huấn đi.

Không biết người viết tổ huấn của tiên tổ đang nghĩ gì.

Tử tôn quá bất tài.

Đại trưởng lão, cha của Đại trưởng lão, mẹ của Đại trưởng lão, Đại trưởng lão của Đại trưởng lão.

Tất cả đều như thế.

Sau đó, Lục thủy lại đọc tiếp.

Hấn nhìn thấy Đại trưởng lão của Đại trưởng lão để lại một câu:

Hôm nay ta thăng lên Đại Đạo, xin hỏi tiên tổ, có mấy người có thể vượt qua được ta?

Lục Thủy:

“...”

Đại trưởng lão không để lại lời nào cả à?

Trong này có nhiều chỗ trống thế cơ mà.

Sau đó, Lục Thủy cầm bút lên, viết vài chữ ở dưới dòng kia.

“Đại trưởng lão quá đỉnh - Lục Vô Vi.”

Lục Thủy suy nghĩ một chút, chỉ có một người để lại lời nhắn thôi thì có phải không quá thích hợp hay không?

Sau đó hấn lại viết tiếp.

“Đại trưởng lão uy vũ - Lục Hữu Đình.”

Lục Thủy đặt bút xuống, gương mặt tràn đầy sự hài lòng.

Hoàn mỹ.

Chương 1363: Thực hiện nguyện vọng của phàm nhân người (1)

Thực hiện nguyện vọng của phàm nhân người (1)

Phụ họa lời của trưởng bối là sự tôn kính tối thiểu.

Đại Trưởng lão quá nghiêm túc, cũng không biết tán dương trưởng bối một chút.

Không có cách nào, chỉ có thể để văn bối là hấn này ghi chép lại cho Đại Trưởng lão.

Nhị Trưởng lão coi như là mua một tặng một.

Một người phụ họa, thể hiện không đủ lợi hại, còn dễ khiến người nói xấu hổ mất mặt.

Hai người thì khác, mọi người đều như vậy, đó chính là chính nghĩa.

Đại Trưởng lão và Nhị Trưởng lão thấy được cũng sẽ không xấu hổ, dù sao thì người nhắc lại cũng không phải một trong hai người bọn họ.

Lục Thủy cảm thấy mình suy tính quá chu toàn.

Nếu không phải hấn thân phân địa vị không đủ, hấn cũng muốn lưu lại một bút cho chính mình.

Nhưng rút cuộc, hấn vẫn quá nhỏ.

Không có tư cách được ghi lại.

Sau đó, Lục Thủy đóng cuốn sổ lại, dự định xem phần mở đầu.

Thời đại của Đại Trưởng lão là thời đại xa nhất mà hấn vẫn có người quen biết, lại xa thêm chút nữa thì một người cũng không nhận ra.

Có suy diễn cũng suy diễn không đến.

Cho nên vẫn là không nhìn thì hơn.

Xem lại từ đầu tương đối thích hợp.

Có điều một Đại Trưởng lão, hình như cũng chỉ để lại có vài trang chữ viết.

Cho đến trước mắt, Đại Trưởng lão cũng chỉ ghi lại một câu nói, người mới báo đến.

Không biết về sau Đại Trưởng lão có ghi lại chút gì khác hay không, ví dụ như Lục gia xuất hiện một hy vọng hoàn toàn mới... Lục Lai Sự?

Vừa có thai Lục Lai Sự, thiên địa biến sắc, tường vân tụ tập.

Quả thực là đứa con của trời.

Mà hẳn, Lục Thủy, từ nhỏ tới lớn biểu hiện bình thường, đến lúc sắp có em gái, thực lực đột nhiên lớn mạnh, đây đại khái là trời cao chiếu cố đứa con của mình là Lục Lai Sự, hạ xuống thủ hộ chi lực, giúp anh trai nó quật khởi trưởng thành.

Giúp Lục Lai Sự trưởng thành.

‘Cuối cùng ta cũng chỉ là công cụ hình người.’

Lục Thủy lắc đầu thờ dài, cảm giác tất cả tiện nghi đều bị Lục Lai Sự chiếm mất.

Lúc này, Lục Thủy khép cuốn sổ lại, đây là một bản ghi chép không có bất kỳ ghi chú giới thiệu vắn tắt gì.

Mở ra trang đầu tiên, đập vào mắt chính là một câu đơn giản: Mỗ tới đây, người đầu tiên.

Lục Thủy: “...”

Đây là Tiên tổ?

Cuốn sổ này đại khái cũng là do hẳn để lại, cũng không biết là nghĩ cái gì.

Sau đó, Lục Thủy tiếp tục đọc:

“Phụ thân cao tuổi, mang ta tới nơi này.

Trên giường gấm là một cô bé với mái tóc sặc sỡ, mút tay ngủ say.

Ta kính hô.

Phụ thân vậy mà là người cảm thú như vậy.

Sau đó phụ thân bị mẫu thân giáo dục một hồi lâu, hai người họ vừa rồi đã nói chân tướng cho ta.

Cung điện huy hoàng nơi đây chính là Thần Vực Nhân Gian.

Đứa bé tóc bảy màu này, chính là Chân Thần Duy Nhất Thiên Địa.

Như thế nào là thần?

Quyền năng chấp chưởng, cao hơn Đại Đạo, ngang bằng với thiên địa, là duy nhất thế gian.

Ta hỏi phụ thân, đã là thần, vì sao lại rơi xuống phàm trần, thân ở Lục gia?

Phụ thân cười không nói.

Nói với ta rằng, truyền thừa quan trọng nhất của Lục gia, trong quá trình học hỏi, cần xem trọng Chân Thần Duy Nhất.

Chân Thần Duy Nhất khác với người bình thường, tâm trí trưởng thành cực chậm, còn bé vô tri, con cháu đời sau cần phải để tâm chăm sóc.

Ta không thể hiểu được lời phụ thân nói.

Nhưng ta có thể nhìn ra từ trong ánh mắt của phụ thân, Chân Thần Duy Nhất cực kỳ quan trọng.”

Đọc đến đây, Lục Thủy có chút ngoài ý muốn, người đầu tiên viết bút ký thế mà không phải là Tiên tổ khai sáng Lục gia.

Mà là sau một đời.

Hơn nữa lại là con của hắn.

Chỉ là không có chứng cứ rõ ràng, cũng có thể là sau hai đời.

Cha của người viết bút ký này, không nhất định chính là vị đã khai sáng Lục gia kia.

Không suy nghĩ nhiều, hắn tiếp tục đọc.

Lật sang trang tiếp theo, Lục Thủy phát hiện có tiến triển mới:

“Đại nạn của phụ thân mẫu thân sắp tới, hai người đi vào Thần Vực, ngồi cạnh Chân Thần Duy Nhất.

Tựa như không bỏ.

Hai người họ biết sao?

Ta hỏi phụ thân một chút, nhưng phụ thân chỉ cười không nói.

Cho đến trước mắt, Chân Thần Duy Nhất đều chưa từng thức tỉnh.

Nàng vẫn luôn ngủ say.

Không giống như bị phong ấn.

Ta hiểu kỳ hỏi phụ thân, nàng vì sao vẫn chưa tỉnh lại.

Lần này phụ thân trả lời ta, nói, sắp rồi.

Phụ thân và mẫu thân rời đi, hai người chỉ dặn dò ta phải chiếu cố Chân Thần Duy Nhất thật tốt.

Ta từ đầu tới cuối đều không có được bất cứ tin tức gì liên quan tới Chân Thần Duy Nhất từ bên kia.

Tận đến một ngày, khi ta đang kiểm tra trạng thái của Chân Thần Duy Nhất thì phát hiện nàng có đeo một mặt dây chuyền.

Phía trên viết hai chữ, Lục Thất.

Phụ thân cũng có mặt dây chuyền này.

Hơn nữa phía trên cũng có hai chữ như vậy.

Giờ phút này, ta cảm thấy Chân Thần Duy Nhất và Lục gia hẳn là có mối quan hệ mà ta không cách nào biết được.

Thế nhưng không có ai có thể nói cho ta biết.

Bởi vì tất cả những người biết chân tướng đều đã không còn.”

Đọc tới đây, Lục Thủy có thể xác định được.

Vị Tiên tổ này có phụ thân tên là Lục Bát.

Quả nhiên, Lục Bát mới là Tiên tổ sáng lập ra Lục gia.

Đáng tiếc, quyển sách kia không biết đã bị ai cầm đi, nếu như có thể nhìn thấy quyển sách kia, hẳn có lẽ có thể biết được càng nhiều hơn.

Bất kể là Đại Trưởng lão hay Nhị Trưởng lão đều không biết nhiều bằng hẳn.

Đương nhiên...

Điều kiện tiên quyết là Cửu không tiết lộ kịch bản.

Đương nhiên, Cửu hẳn là sẽ không tiết lộ, rất nhiều chuyện có vẻ như đều không thích hợp nói ra.

Suy tư một lát, Lục Thủy lại tiếp tục đọc:

“Ta thỉnh thoảng sẽ đến Thần Vực, kiểm tra tình huống của Chân Thần Duy Nhất.

Ta cho là nàng sẽ cứ mãi ngủ say như vậy, thế nhưng...

Tháng thứ sáu sau khi phụ thân đi về cõi tiên, Chân Thần Duy Nhất có dấu hiệu thức tỉnh.

Ban đầu ta có chút lo lắng.

Ta không cách nào biết được Chân Thần Duy Nhất có tính cách thế nào, cũng không thể biết được thực lực của đối phương thế nào.

Cho nên, ta tinh thần bất ổn.

Nhưng lời phụ thân nói lại không thể không nghe.

Vì lý do an toàn, ta canh giữ bên người nàng, chờ đợi nàng hoàn toàn thức tỉnh.

Ngày ấy, Chân Thần Duy Nhất mở mắt ra, nàng nhìn thấy ta.

Trong đôi mắt thuần túy có một tia nghi hoặc, nàng mở miệng nói với ta: Bụng, đói bụng.

Trong nháy mắt đó, ta cảm thấy lòng mình mềm nhũn.”

Lục Thủy khinh thường, Chân Thần Duy Nhất bây giờ nhìn cũng không ra sao.

Ngày nào cũng nói hấn rằng hấn khinh nhờ Chân Thần.

Động thủ lại chỉ biết chạy.

Không thể chơi đùa.

Ngược lại chơi cùng Đông Phương Tra Tra hoặc Mộ Tuyệt còn vui vẻ hơn nhiều.

Lục Thủy tiếp tục lật sang trang tiếp theo:

“Ta vốn định mang tới cho Thất một tuổi thơ thật vui vẻ, thế nhưng ta phát hiện bản thân đã không để ý tới một chuyện.

Chân Thần Duy Nhất trưởng thành cực chậm, ta đi đến cuối nhân sinh cũng chưa thể đi qua tuổi thơ của Thất.

Ta cũng giống như phụ thân mình, đại nạn đến.

Ta tìm thời gian đến cáo biệt.

Sau đó ta sẽ không còn đến đó nữa, ta nói với nàng rằng mình phải đi xa nhà một chuyến.

Chẳng qua lúc ta gặp Thất, Thất lại vô cùng hưng phấn nói, nàng quyết định mang theo kẻ phạm nhân là ta đi xung quanh xem đồ vật đẹp mắt.

Ngày mai đi phía đông, ngày kia đi phía tây, ngày kia đi ra biển, ngày kia kia...

Nàng còn nói cho ta biết, nàng đã chuẩn bị cho ta một món lễ vật, qua mười ngày nữa sẽ hoàn thành, khi đó sẽ đưa cho ta.

Nói ta đã già, chắc chắn sẽ cần.

Thế nhưng mà...

Chỉ còn lại hai ngày cuối cùng.

Ta muốn kiên trì tới mười ngày.

Thế nhưng mà...

Đại nạn, cuối cùng vẫn tới.”

Chương 1364: Thực hiện nguyện vọng của phàm nhân người (2)

Thực hiện nguyện vọng của phàm nhân người (2)

Lục Thủy trầm mặc không nói.

Tiếp tục đọc.

Lúc này, hắn phát hiện có chữ viết mới.

“Ta sẽ tiếp nhận gánh nặng từ trong tay Tổ gia gia, trở thành đời thứ hai.

Ngày Tổ gia gia gặp đại nạn ấy, Thất khóc, dường như đó là lần đầu tiên nàng trải qua loại chuyện này.

Sinh ly tử biệt.

Thân là Chân Thần Duy Nhất, có lẽ nàng cho rằng tất cả mọi người đều sẽ giống như nàng, có thể sống vĩnh cửu.

Trường sinh có lẽ là dễ, nhưng không chết thì rất khó khăn.

Đây chính là người.

Tổ gia gia nhìn Thất thút thít, mở miệng nói ra một nguyện vọng: Ta thân là một phàm nhân, ta có một nguyện vọng, Chân Thần có thể giúp ta thực hiện được không?

Chân Thần vừa khóc vừa gật đầu: Khi phàm nhân có nguyện vọng, ta sẽ thỏa mãn người.

Đừng khóc, đừng rơi lệ, đây là nguyện vọng của Tổ gia gia.

Thất lau nước mắt, lộ ra bộ dáng tươi cười, giọng nói của nàng nghẹn ngào: Phàm nhân, nguyện vọng của người đã được thực hiện.

Tổ gia gia đi, ta sẽ bảo vệ Lục gia.

Bảo vệ Chân Thần Duy Nhất.

Đây là chức trách của ta.

Nhưng ta...

Không lựa chọn thân cận với Chân Thần Duy Nhất.”

Đọc tới đây, Lục Thủy liền không tiếp tục xem nữa, đây hẳn là phần mở đầu đặc sắc nhất hẳn từng xem.

Có điều chỉ cần thân cận với Chân Thần Duy Nhất, cuối cùng, thứ phải đối mặt, chắc chắn sẽ là cái mặt thút thít đó.

Có điều...

Không thân cận chẳng lẽ là ổn sao?

Chân Thần Duy Nhất dù sao cũng là thần, dù nàng chỉ là một đứa bé, cũng có thể hiểu rất nhiều chuyện.

Người vẫn luôn chăm sóc nàng đột nhiên thay đổi.

Dù thế nào tinh thần cũng sẽ xuống dốc.

Có điều Đại Trưởng lão dường như không giống với những người khác, trực tiếp phong ấn trấn áp Chân Thần Duy Nhất ở Phong Sương Hà.

Vụng trộm đi ra ngoài cũng rất dễ bị bắt trở về.

Hơn nữa, thủ đoạn tuyệt đối không quá ôn nhu.

Lần đầu tiên chính diện nhìn thấy Chân Thần Duy Nhất hẳn cũng cảm giác được.

Chân Thần Duy Nhất muốn Đại Trưởng lão cho nàng chút mặt mũi, không muốn bị ném, mà tay trong tay trở về.

Xem ra Đại Trưởng lão không hề nuông chiều chút nào.

Như vậy, có lẽ là tốt nhất đối với Chân Thần Duy Nhất đi.

Có điều Đại Trưởng lão hẳn là người mạnh nhất trong số những người này, cũng là người có thể sống lâu nhất.

Kiếp trước, Đại Trưởng lão tấn thăng Chí Cao, nếu không phải là muốn nhúng tay vào chuyện ở tu chân giới, dùng sức một mình ngăn cơn sóng dữ thì cũng không trở thành không còn khả năng nhúng tay vào chuyện ở tu chân giới.

Sau sự kiện kia, Đại Trưởng lão giống như đã chết ở tu chân giới.

Sau đó ở Lục gia chỉ có thể quan sát mọi chuyện ở tu chân giới, không thể lại nhúng tay vào.

Lục Thủy ngồi tại chỗ, lật cuốn sổ tới trang của Đại Trưởng lão kia, sau đó liền định rời đi.

Mặc dù cũng rất muốn viết một dòng người mới Lục Thủy đã tới.

Nhưng mà...

Còn chưa đến phiên hắn.

Một câu nói kia, trọng lượng có chút nặng.

Hắn cũng không chịu đựng nổi, hơn nữa, hắn về sau có lẽ cũng không có cơ hội báo danh này.

Lục gia cũng không tới phiên hắn chèo chống.

Đại Trưởng lão, Nhị Trưởng lão, Tam Trưởng lão, lão cha, mẹ, tất cả đều khỏe mạnh.

Chỗ nào tới phiên hắn?

Có điều hắn đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

Đó chính là có thể thông qua Thần Vực, nói với lão cha và mẹ rằng mình rất mạnh.

Hoặc là nói thần ở Thần Vực nói hắn sẽ rất mạnh, chỉ cần tu luyện thật tốt, nhất định là rất có tiền đồ.

Như vậy liền có thể khiến cho cha mẹ yên tâm, khiến cho cha mẹ tự hào.

Từ đó sẽ không hoài nghi lên đến người Lưu Hỏa.

Khi đó, hắn liền có thể danh chính ngôn thuận đứng lên.

Lưu Hỏa là ai?

Không có bất cứ quan hệ nào với Lục Thủy ta.

Rất tốt.

Sau đó liền đi nói cho mẹ biết bí mật này.

Rằng hắn chính là người được thần chọn.

Tương lai nhất định là cường giả, để mẹ chúng kiến hấn trưởng thành.

Như vậy cũng sẽ làm cho mẹ vui vẻ một chút.

Kèo kẹt!

Lúc Lục Thủy đang suy nghĩ, cửa đột nhiên bị đẩy ra, là Mộ Tuyết.

“Lục Thiếu gia đang làm gì vậy?”

Mộ Tuyết thấy Lục Thủy ngồi trước bàn, khoe miệng đang cong lên.

Lục Thủy đứng dậy muốn rời đi, thuận tiện nói:

“Ta quyết định chờ đến khi trở về sẽ nói cho mẹ một bí mật.

Nói rằng ta phát hiện được một tiên đoán kinh thiên ở Thần Vực.

Ta chính là người được thần chọn.”

Mộ Tuyết hí mắt nhìn Lục Thủy, nói:

“Lục Thiếu gia, Lưu Hỏa của Ân Thiên Tông không phải đã làm cái gì với cha và mẹ rồi đấy chứ?”

“Làm gì có việc đó.” Lục Thủy lập tức lắc đầu.

Nhanh chóng phủ nhận.

“Lại nói, dù Lưu Hỏa đã làm cái gì, thì cũng có liên quan gì tới Lục Thủy ta?” Lục Thủy đi tới cửa, muốn rời khỏi gian phòng này.

Mộ Tuyết nhìn thấy cuốn sổ, tò mò hỏi:

“Bút ký của ai đây?”

“Của các Đại Trưởng lão, xem sẽ rất dễ khiến Mộ Tiểu thư khó chịu, đừng xem.” Lục Thủy mang theo Mộ Tuyết đi ra ngoài, sau đó đóng cửa lớn lại.

Chờ Lục Thủy đi ra rồi, hấn phát hiện mấy người Đông Phương Tra Tra có vẻ như vẫn còn đang đi dạo xung quanh.

Thần Vực rất lớn, đại khái là hai ba ngày cũng không đi dạo hết.

“Trà Trà các nàng còn đang chơi, thiếu nữ bất lương cũng đặc biệt vui vẻ, xem ra là rất lâu rồi không có ai đến nơi này.” Mộ Tuyết liếc mắt nhìn Lục Thủy, nói:

“Trừ một vài người lên lút tới.”

Lục Thủy: “...”

Khi đó hẳn rõ ràng là quang minh chính đại đến, ai lên lút chứ?

“Lục Thiếu gia định khi nào thì đi đến phần cuối của biển?” Mộ Tuyết tò mò hỏi.

Đến phần cuối của biển sẽ phải dẫn theo Chân Thần Duy Nhất đi.

“Chờ đến khi các nàng chơi chán thì đi.” Lục Thủy nói.

Lúc này còn đang chơi vui vẻ như vậy, hẳn cũng không thể trực tiếp kéo Chân Thần Duy Nhất đi tới phần cuối của biển được.

“Đúng rồi.” Lục Thủy nhớ tới Mê Đô, sau đó lôi kéo Mộ Tuyết đi về phía gian phòng thứ ba:

“Mộ Tiểu thư đi theo ta.”

“Lục Thiếu gia muốn làm gì? Mang theo thê tử tân hôn đi tới nơi không người.

Là muốn làm cái gì sao?” Mộ Tuyết nhỏ tiếng hỏi.

“Mộ Tiểu thư, xin đừng vũ nhục giáo dục ta được nhận từ nhỏ.” Lục Thủy ngôn từ chính nghĩa nói.

“A, nói như vậy là ta vô giáo dục sao?” Mộ Tuyết nói.

Lục Thủy: “...”

Sau đó hẳn kéo Mộ Tuyết đi vào trong gian phòng thứ ba, đối mặt với hai người là cửa lớn của Mê Đô.

“Chính là cái này.” Lục Thủy chỉ vào cửa lớn, nói:

“Bên trong có Mê Đô, có điều bây giờ ta không vào được.”

Mộ Tuyết có chút hiếu kỳ, sau đó, nàng đưa tay đung đung vào cánh cửa, tiếp đó, nàng nhận được một tin tức:

“Cấm đi vào.”

Cái này khiến Mộ Tuyết cảm thấy hơi kỳ lạ, rất nhanh sau đó, nàng lại nhận được một tin tức khác:

“Trừ khi đánh bại ta.”

“Mộ Tiểu thư cảm thấy chúng ta liên thủ thì có thể đánh bại hẳn được không?” Lục Thủy hỏi Mộ Tuyết bên cạnh.

“Cũng chưa chắc đi, có điều chạy vào có lẽ là có thể.” Mộ Tuyết nghĩ nghĩ, tò mò hỏi:

“Mê Đô là cái gì?”

Mộ Tuyết không hiểu rõ về mấy cái này.

Nơi này ở gần Mê Đô, Lục Thủy cảm thấy giải thích là vô cùng thuận tiện.

“Mê Đô, Mộ Tiểu thư có thể coi nó như là một lỗ thủng dẫn tới thông đạo.

Nói cách khác, thế giới bởi vì một vài biến hóa, dẫn tới xuất hiện đồ vật nằm ngoài mệnh lý thiên địa.

Những vật này không có nguồn gốc, giống như vết nứt rạch ngang trong thế giới.

Mà chỉ cần chúng ta đi vào Mê Đô thì có thể thay thế Mê Đô trở thành Mê Đô.

Để dễ nghe hơn một chút.” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, nói:

“Mộ Tiểu thư có muốn thử liên thủ một chút hay không.

Xem xem chúng ta có thể cùng đi ngắm phong cảnh thời kỳ Viễn Cổ hay không.

Đi hưởng tuần trăng mật.”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, cảm thấy đi tới thời kỳ Viễn Cổ hưởng tuần trăng mật cũng không phải không được.

Có điều nàng có một nghi vấn:

“Chúng ta đi vào thì đại khái sẽ gặp được cái gì?”

“Ừm, khả năng cao là sẽ gặp được mấy người Kiếm Nhất.”
Lục Thủy đại khái nói ra trải nghiệm trước đó của mình.

Mộ Tuyết nghe xong thì sợ ngây người:

“Cho nên dựa vào Mê Đô, quyền Hồi Kỳ Truyện trước đó Lục Thiếu gia xem kia, thế nhưng thật ra là do Lục Thiếu gia tự mình viết?”

Lục Thủy khẽ gật đầu:

“Có thể hiểu như vậy, nhưng trên thực tế vẫn là Mê Đô viết.

Không có liên quan gì tới ta, ta chỉ làm lại.

Hơn nữa, còn không được chép sai.

Hành vi của ta với hành vi của Mê Đô cũng không thể khác nhau quá nhiều, nếu không rất dễ bị đá trở về.”

“Đi vào thì mất bao lâu mới ra được.” Mộ Tuyết tò mò hỏi.

“Ừm, lần trước của ta hình như là khoảng sáu ngày.” Lục Thủy đáp.

“Có hơi dài.” Mộ Tuyết nói.

“Nói với Chân Võ Chân Linh một chút là sẽ ở Thần Vực chơi mấy ngày.

Để bọn hắn truyền tin tức ra ngoài.

Vài ngày sau ta liền có thể nói cho mẹ biết, ta là Đứa Con Thần Chọn.” Lục Thủy vẻ mặt hưng phấn.

Hoàn mỹ.

Từ đây cũng không cần lo lắng sợ hãi nữa.

Chuyện Lưu Hỏa giạt đò không có chút quan hệ nào với hắn.

Chương 1365: Thực hiện nguyện vọng của phàm nhân người (3)

Thực hiện nguyện vọng của phàm nhân người (3)

“Cái kia...” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, nói khẽ:

“Thử một chút?”

Nàng có chút hứng thú, nhưng Lục Thủy không đồng ý thì nàng đương nhiên sẽ nghe theo Lục Thủy.

Dù sao thì cũng là giả chồng theo phu.

Nàng chính là thích theo Lục Thủy.

Sau đó, Lục Thủy nói với Chân Võ Chân Linh một tiếng, để bọn hắn nói với người phía trên một chút.

Hai người muốn ở chỗ này thêm mấy ngày.

Thần Vực rất lớn, đủ cho mấy người Đông Phương Tra Tra chơi mấy ngày.

Sau khi sắp xếp thỏa đáng xong, Lục Thủy liền cùng Mộ Tuyết bắt đầu khiêu chiến người trông coi Mê Đô.

Hai người bọn hắn liên thủ, còn có cái gì không đánh lại?

Đánh không lại thì cũng có thể vào được.

“Mộ Tiểu thư, đi thôi.” Lục Thủy đưa tay ra trước mặt Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết nhẹ nhàng đặt tay vào trong tay Lục Thủy, nói:

“Vậy liền giao cho Lục Thiếu gia.”

Giờ phút này, Hỗn Nguyên chi khí phun trào, sức mạnh thiên địa dẫn động tất cả.

Lục Thủy tay đè trên cửa.

“Cấm đi vào.”

Tin tức lại lần nữa truyền ra.

Song lần này, sức mạnh của Lục Thủy trực tiếp tràn vào, làm gián đoạn tin tức của đối phương.

“Trừ khi đánh bại ngươi đúng không?”

Thật đáng tiếc, ngươi thua rồi.”

Àm!

Kéo kẹt!

Cánh cửa bị Lục Thủy một tay đẩy ra.

Sức mạnh có ý đồ lao về phía Lục Thủy, giờ phút này, Lục Thủy nắm tay Mộ Tuyết, một bước đi vào bên trong.

Đối phương muốn công kích, lại chỉ lao vào không trung.

Mà sau khi tiến vào, Lục Thủy liền cảm giác được Mê Đô, không chút do dự, hấn mở ra Mê Đô.

Giờ phút này, hấn và Mộ Tuyết, hai người biến mất trên Mê Đô.

Mà thứ trước kia muốn ngăn chặn sức mạnh của bọn hấn, đột nhiên dừng lại.

Dường như có chút khó tin nổi.

“Vào, vào rồi?”

Là giọng nữ.

“Đã nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có người có thể vào rồi?”

Hơn nữa còn tận hai người.”

Điều này khiến người trông coi chấn kinh.

“Không biết cuối cùng sẽ là kết quả gì.”

Trong giọng nói có chút xuống dốc.

Chuyện đáng lẽ phải làm rất nhiều năm, cuối cùng lại không cần làm nữa.

“Bọn hấn không mạnh, nhưng rất đặc biệt.”

Giọng nói dần biến mất.

Mà Chân Võ Chân Linh ở bên ngoài thì hai mặt nhìn nhau.

Thiếu gia và Thiếu Phu nhân dự định ở chỗ này vài ngày.

Bảo bọn hắn đi nói.

Luôn có cảm giác có chuyện gì không tốt đang xảy ra, hơn nữa bên trong vừa mới truyền ra khí tức sức mạnh.

Không cần nghĩ cũng biết là có liên quan tới Thiếu gia và Thiếu Phu nhân.

Hy vọng Tam Trưởng lão sẽ không vì vậy mà trừng phạt bọn hắn.

Có điều Trà Trà Tiểu thư các nàng vẫn còn đang chơi, muốn ở lại chơi thêm bốn năm ngày cũng không khoa trương chút nào.

Dù sao Thần Vực cũng là nơi có thể chơi, bên ngoài biển cũng có thể chơi.

...

“A.”

Cửu nhìn về phía chân trời, có chút kinh ngạc.

“Có chuyện gì?” Nhị Trưởng lão đang xử lý linh dược mở miệng hỏi.

Cơ Tâm nhìn linh dược, không động đậy.

Nàng tạm thời không có ý định trở về.

Qua thời gian ngắn nữa đi.

Ở chỗ này không quá an tĩnh như ở kia.

Hơn nữa...

Nàng nhìn Nhị Trưởng lão, cảm thấy đối phương quả thật là đáng yêu dị thường.

“Bản bút ký trong phòng tôi ở Thần Vực kia, Lục Thủy đã thêm hai câu vào đó.” Cửu quay đầu nhìn Nhị Trưởng lão, nói:

“Người có biết hắn viết cái gì không?”

“Viết cái gì?” Nhị Trưởng lão hỏi.

“Đại Trưởng lão trâu bò, đây là câu đầu tiên.

Câu thứ hai là, Đại Trưởng lão uy vũ.” Cửu nhìn Nhị Trưởng lão mặt không thay đổi, tiếp tục nói:

“Có phải là không có cảm giác gì hay không?”

Vậy thì nói thêm, Đại Trưởng lão trâu bò, kí tên, Lục Vô Vi.

Đại Trưởng lão uy vũ, kí tên, Lục Hữu Đình.

Như vậy đã có cái gì chưa?”

Nhị Trưởng lão ngừng xử lý linh dược trong tay.

“Hắn bây giờ vẫn còn đang ở dưới đó sao?” Nhị Trưởng lão hỏi.

“Không có, vợ chồng bọn hắn đã đi vào Mê Đô.

Bây giờ đại khái đang tiến về chỗ Mê Đô ở quá khứ.

Đại khái là đi hưởng tuần trăng mật đi.” Cửu mở miệng nói.

Nhị Trưởng lão khẽ gật đầu, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Cơ Tầm có chút kinh ngạc.

Nơi này cũng có Mê Đô sao?

Là cái nào?

Nàng gặp rất nhiều Mê Đô, biết mình đại khái là trông coi cái nào, nhưng những chỗ khác, nàng hoàn toàn không biết.

“Hai người a, tự mình nghĩ đi.” Cửu nhắc nhở Cơ Tầm một câu.

Sau đó lập tức đi theo Nhị Trưởng lão, biến mất tại chỗ.

Tiểu Tiểu Cổ nhớ lại nỗi sợ hãi bị Nhị Trưởng lão chi phối.

...

Lúc Nhị Trưởng lão xuất hiện lần nữa đã là ở Thần Vực, nàng mở phòng tối ra.

Thứ nhìn thấy tự nhiên là một cái bàn, cùng cuốn sổ ở bên trên.

Nàng cẩn thận từng li từng tí lật vài trang, cuối cùng nhìn thấy hai câu Lục Thủy để lại kia.

Nhìn hai câu này, ánh mắt của nàng không chút dao động.

Sau đó nàng biến mất tại Thần Vực, xuất hiện ở Tầng Kinh Các.

Một đường đi tới tầng năm.

Sau khi mở cái rương ra, nàng lấy ra quyển sách tổ huấn kia.

Tiếp đó đi lấy một cây bút.

Làm xong những cái này, lại một bước đi tới chỗ sân nhỏ của Lục Cổ.

Lúc này, Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm còn đang nghiên cứu thảo luận nuôi con gái thể nào thì tốt.

Phương tiện so sánh tốt nhất là Đông Phương Trà Trà.

Nuôi như Trà Trà thật ra cũng rất tốt.

Chỉ là Lục Cổ vốn cũng coi như vui vẻ đột nhiên nhìn thấy Nhị Trưởng lão tới.

Điều này khiến hắn có chút lo lắng.

Đông Phương Lê Âm cũng có chút không hiểu.

“Ngồi xuống.” Thấy Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm muốn đứng lên, Nhị Trưởng lão mở miệng nhắc nhở.

Trong giọng nói của nàng là sự bình tĩnh nhất quán.

“Nhị Trưởng lão hôm nay đến kiểm tra thân thể cho Lê Âm sao?” Trán Lục Cổ không tự chủ được rịn ra mồ hôi.

“Phải, mà cũng không phải.” Nhị Trưởng lão lắc đầu, sau đó để quyển sách có ghi tổ huấn kia lên bàn, đẩy tới trước mặt Lục Cổ nói:

“Xem một lần, đại khái sẽ hiểu rõ nội dung bên trong.”

“...” Lục Cổ giật mình tại chỗ.

“Nhị Trưởng lão, sách này ta đã xem qua rồi.” Lục Cổ đáp lại.

“Lại nhìn lại một lần đi, sau đó chọn ra một câu người cảm thấy là lợi hại nhất, nói ra.” Nhị Trưởng lão nhẹ nhàng nói.

Lục Cổ: “...”

Sau đó Lục Cổ kiên trì xem lại một lần.

Nhị Trưởng lão thì tranh thủ thời gian bắt mạch cho Đông Phương Lê Âm.

“Cảm thấy câu nào có ấn tượng sâu sắc nhất?” Nhị Trưởng lão nhìn Lục Cổ, tiếp tục nói:

“Không có vấn đề gì, cứ to gan nói.”

“Câu nói kia trong tổ huấn, không cho phép tu kiếm.” Lục Cổ cảm thấy câu nói này là ấn tượng nhất.

Dù sao Đại Trưởng lão cũng đã làm trái.

“Được.” Nhị Trưởng lão lấy bút ra đưa cho Lục Cổ, tiếp tục nói:

“Viết một câu phía dưới câu nói này, Đại Trưởng lão trâu bò.”

Lục Cổ không rõ lắm, có điều vẫn viết theo.

Sau đó, Nhị Trưởng lão tiếp tục nói.

“Lại viết thêm một câu, Đại Trưởng lão uy vũ.”

Lục Cổ càng nghi hoặc hơn, nhưng vẫn tiếp tục viết.

Chờ viết xong hai câu này, Nhị Trưởng lão lại mở miệng:

“Kí tên, Lục Hữu Đình.”

Cạch!

Bút trong tay Lục Cổ trực tiếp rơi xuống đất, hắn lập tức nói.

“Nhị Trưởng lão, để ta đi bắt nhện tử kia tới, đánh gãy chân hắn.”

“Viết.” Nhị Trưởng lão mặt không đổi nhìn Lục Cổ.

Lục Cổ tay run run, viết xuống ba chữ Lục Hữu Đình.

Lúc này, Nhị Trưởng lão cất tổ huân và bút đi, sau đó một tay bắt lấy tay Lục Cổ:

“Lần sau nhớ nói với Lục Thủy, vật Tiên tổ để lại, không nên tùy tiện ghi bậy vào.”

Răng rắc.

Àm!

Lục gia trải qua một trận địa chấn cỡ nhỏ.

Những người khác kinh ngạc, chỉ có Lục Cổ ở trong đất vẻ mặt tuyệt vọng.

Đông Phương Dạ Minh thân ở Lục gia đã nhận ra.

Sau đó hưng phấn nói với Mộc Cận bên cạnh:

“Đi một chút, đi tìm Lục Tộc trưởng.”

Mộc Cận: “...”

Nàng thở dài một cái, qua mấy ngày nữa, phu quân nhà nàng có khả năng lại biến mất.

Chương 1366: Thì ra ta cũng có công trong việc thiết lập Đạo Tông (1)

Thì ra ta cũng có công trong việc thiết lập Đạo Tông (1)

“Nơi này là thông đạo của Mê Đô ư?”

Gương mặt Mộ Tuyết tràn đầy sự kinh ngạc, nàng đi tới biên giới của Thời Quang Trường Hà.

Ở đây có Thời Quang Trường Hà, có Đại Đạo mạch lạc, có vô tận tinh quang.

Chúng nó dường như đang hành tẩu ở biên giới của thế giới, tạo cho người ta một cảm giác vô cùng kỳ lạ.

“Ừ, một lát nữa có lẽ thông đạo sẽ xuất hiện khe hở, không biết khi hai người chúng ta đi qua sẽ phát sinh chuyện gì nữa.”

Lục Thủy nắm lấy tay Mộ Tuyết, hần nhìn thông đạo rồi nói:

“Mê Đô thật ra là một vật dẫn, cho nên, chỉ cần ta có thể đi vào trong đó, thì có khả năng nhất định có thể ở trong một cái vật dẫn.

Đương nhiên, nếu như là hai người, vậy thì rất có thể sẽ ở trong hai cái vật dẫn.”

Mộ Tuyết khẽ gật đầu, nàng hỏi tiếp:

“Nếu như không thể cùng ở chung trong một vật dẫn, vậy thì khi chúng ta tiến vào trong đó sẽ phát sinh cái gì?”

“Vi phạm Mê Đô, bị đá ra bên ngoài.”

Lục Thủy nói thẳng.

“Sau đó còn có thể tiến vào trong đó được nữa không?”

Mộ Tuyết hỏi.

Lục Thủy lắc đầu.

Hần cũng không biết.

Trước kia hẳn toàn đi vào trong Mê Đô có một mình, mỗi cái Mê Đô cũng chỉ có một người.

Cho nên, hẳn chưa từng gặp chuyện bị cưỡng chế đá ra ngoài.

“Nhưng mà, ta có thể chắc chắn được một điều, chỉ cần chúng ta hoàn thành được quỹ tích của Mê Đô, thì khe hở đó sẽ không còn tồn tại nữa.

Việc này đối với thế giới mà nói, là một chuyện tốt.”

Lục Thủy nói.

“Lục thiếu gia, hình như chúng ta càng đi càng xa, nhưng vẫn không hề thấy một cái khe hở nào cả.”

Mộ Tuyết tò mò nói.

“Sắp rồi, Chân Thần Duy Nhất và Chân Thần Độc Nhất khá liên quan tới nhau, có lẽ sẽ phải gặp người của thời đại kia.”

Lục Thủy nói.

“Ừm.”

Mộ Tuyết nắm chặt lấy tay của Lục Thủy, giống như là sợ sẽ bị tẩu tán ở đây vậy.

Lục Thủy cũng thuận thế nắm chặt lấy tay của Mộ Tuyết.

Sau đó hẳn nhìn sang giai nhân ở bên cạnh rồi mỉm cười một cái.

“Lục thiếu gia, sau này ta sẽ hoàn toàn ảnh hưởng tới cuộc sống của ngươi.”

“Ừ, cậu còn không được.”

Ngay lúc bọn họ đang trò chuyện với nhau, thì đột nhiên có một tiếng sấm vang lên.

Ầm ầm!

“Các ngươi cách xa ta ra một chút, xem ta triệu hoán Long Nhi đây.”

“Đừng nghĩ nhiều nữa, người mà người triệu hoán cũng chưa chắc là Long Nhi đâu, không cùng một đường.”

“Lỡ như Long Nhi bị lạc đường thì sao? Cùng lắm thì ta triệu hoán ra hai người, để hẳn dẫn Long Nhi tới đây.”

...

“Ra đi Tiểu Long Nhi của ta.

Chủ nhân dẫn người đi thấy ánh nắng mặt trời.”

Cuộc đối thoại đột nhiên vang lên này khiến cho Lục Thủy vô cùng kinh ngạc.

Kiểm Nhất?

Lại làm Long Nhi tiếp à?

Có hơi kháng cự.

Àm àm!

Lục Thủy và Mộ Tuyết trực tiếp bị thu nạp vào trong tia sét.

Lục Thủy:

“...”

Những Mê Đô trước kia đều như thế này sao?

Khe hở trên thiên địa có phải Kiểm Nhất tạo thành hay không?

...

Ở rừng cây trong núi.

Cầu Tử gặp một cái, nó đang đợi tới giờ cơm trưa.

Hôm nay lại là một ngày vô cùng vui vẻ.

Nó nằm rạp xuống mặt đất, ngắm bầu trời.

Bầu trời thật là trong xanh.

Gió thổi nhẹ nhẹ.

Có điều, ngay lúc này bỗng nhiên có một đạo kiếm quang bay về phía nó.

“Gâu?”

Cầu Tử sợ hết hồn, lập tức bật dậy, sau đó sửa lớn:

“Gâu gâu gâu, gâu.”

Oanh!

Kiểm quang rơi xuống trước mặt Cầu Tử.

Một thanh niên áo trắng xuất hiện trong làn gió, hai mắt hấn sáng như kiếm, dường như nó có thể đâm xuyên qua tất cả mọi thứ.

“Gâu!”

Cầu Tử quay về phía người đó mà sửa.

Phập!

Trường kiếm trực tiếp đâm vào giữa hai chân Cầu Tử.

“Còn kêu nữa thì tối nay ngươi sẽ được vào trong nồi.”

Kiểm Nhất thấy mình đã dọa được Cầu Tử thì cực kỳ hài lòng.

Nếu không dọa được nó, thì tối nay ăn nó luôn.

Kiểm Nhất hấn chưa từng nói đùa với chó bao giờ cả.

“Kiểm Nhất, ngươi lại ức hiếp Cầu Tử đấy à, bây giờ Cầu Tử là của ta.

Ngươi không biết sao?”

Một thiếu nữ xuất hiện ở bên cạnh Cầu Tử, nàng bắt đầu chỉ trích Kiểm Nhất.

“Là của ngươi thì ta không thể ức hiếp nó được à?”

Kiểm Nhất nói:

“Vớ lại, tại sao ngươi còn ở đây?”

Ngươi ở cạnh Lục bao lâu rồi?”

Tại sao lần nào ta tới đây cũng thấy ngươi hết vậy?”

“Ta là Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa, ngươi quản được ta à?”

Cửu khinh thường chấp nhận với nhân loại.

Kiểm Nhất không thèm quan tâm tới Cửu, hẳn đi tìm Lục.

Lục đang chuẩn bị ăn cơm.

“Không chơi cờ.”

Lục vừa nhìn thấy Kiểm Nhất đã nói thẳng.

“Ta không tới tìm người đánh cờ, hôm nay ta nghĩ tới một sự kiện, ta dự định sẽ khai tông lập phái.”

Kiểm Nhất ngồi xuống, nói.

“Tính đặt tên gì cho nó?”

Lục tò mò hỏi.

“Vấn đề nằm ở chỗ này, ta không biết nên đặt tên gì cho nó cả.

Cho nên, ta tới đây đề kêu gọi huynh đệ của chúng ta, Long Nhi vạn năng.”

Kiểm Nhất trực tiếp dọn hương án lên, cầm trường kiếm của mình ra.

Bộ dạng có thể triệu hoán bất cứ lúc nào.

“Người lại muốn triệu hoán hẳn à.

Ta cảm thấy rằng nếu sau này thế giới mà xảy ra cái gì, tất cả đều do người làm ra.”

Cửu thấy Kiểm Nhất định triệu hoán người thì vô cùng bất mãn.

“Người đừng nghĩ sẽ gạt được ta, ta phải xem thử xem hẳn sẽ xuất hiện bằng cách nào.”

Kiểm Nhất quơ quơ kiếm, nhắc nhở:

“Các người cách xa ta ra một chút, xem ta triệu hoán Long Nhi đây.”

Cửu dẫn Cầu Tử lùi sang bên cạnh Lục, nàng nhìn Kiểm Nhất nói:

“Đừng nghĩ nhiều nữa, người mà người triệu hoán cũng chưa chắc là Long Nhi đâu, không cùng một đường.”

Đường đường là Kỳ Thánh, hấn sao có thể tin lời của một tiểu nữ hài được cơ chứ?

Hấn cảm thấy tất cả mọi thứ đều có khả năng:

“Lỡ như Long Nhi bị lạc đường thì sao? Cùng lắm thì ta triệu hoán ra hai người, để hấn dẫn Long Nhi tới đây.”

Sau đó hấn liền huy động kiếm.

Bắt đầu xoay quanh hương án.

Trong miệng cứ lẩm bầm lầu bầu.

“Thiên địa quy nhất, ngã đạo vô cực...”

Cửu nghe xong thì cảm thấy vô cùng nghi hoặc, nàng đưng Lục rồi hỏi:

“Hai lần trước, hấn đều dùng cách này để triệu hoán ra Long Nhi à?”

Lục khẽ gật đầu, trả lời:

Dù có hơi đơn sơ, nhưng mà đúng thật là có thể triệu hoán thành công.

Còn nguyên lý của nó là gì...

Chỉ có hỏi Kiếm Nhất thì mới biết được.”

Lục không hiểu.

Cửu càng không hiểu.

Trong suy nghĩ của bọn họ, dùng cách này mà có thể triệu hoán người thành công mới là vấn đề.

Nhưng mà, những lần trước Kiếm Nhất đều thành công cả.

Lúc này, Kiếm Nhất vung kiếm chỉ lên trên trời, lớn tiếng nói:

“Ra đi Tiểu Long Nhi của ta.

Chủ nhân dẫn người đi thấy ánh nắng mặt trời.”

Một người, một thần và một con chó cùng nhau quan sát màn biểu diễn này.

Sau đó...

Ầm ầm!

Thiên địa kinh lôi.

Hai tia chớp xuất hiện ở trên trời.

Ầm!

Lôi đình rơi xuống mặt đất, hai thân ảnh xuất hiện.

Cửu:

“...”

Thành công thật kìa.

Lục Thủy và Mộ Tuyết đứng lên.

Sắc mặt của Lục Thủy vô cùng khó coi, bởi vì lần này người mà hắn thấy lại là Kiếm Nhất.

Hắn đã đổi sang một cái Mê Đô khác rồi, tại sao vẫn phải làm Long Nhi cơ chứ?

Kiếm Nhất là bug đúng không hả?

Khi Mộ Tuyết nhìn thấy Cửu thì có chút kinh ngạc, bởi vì đây là một Cửu đang sống sờ sờ.

Khác với những lần gặp gỡ trước đó, nàng trưởng thành hơn rất nhiều.

Nếu như tiếp tục như thế, cảm giác nàng sẽ trở thành một thiếu nữ xinh đẹp như ngọc.

Chính là kiểu người giống như nàng vậy.

Còn hai vị còn lại thì có hơi lạ, nhưng hình như Lục Thủy quen bọn họ.

Nhưng mà, nàng phát hiện hình dạng của Lục Thủy có hơi không đúng cho lắm.

Cảm giác hơi mơ hồ, trên thực tế thì đúng là khá là bình thường.

Chính nàng cũng như thế.

May mà vẫn phân biệt được rõ ràng nam và nữ.

Chương 1367: Thì ra ta cũng có công trong việc thiết lập Đạo Tông (2)

Thì ra ta cũng có công trong việc thiết lập Đạo Tông (2)

“Long Nhi, là ngươi phải không?”

Đại ca đây.”

Kiểm Nhất nói với Lục Thủy.

Trong mắt tràn đầy sự chờ mong.

Lục Thủy rất muốn phản bác lại đối phương, nhưng hắn phát hiện ra một điều, Mê Đô này vậy mà lại không cho hắn phản bác tên kia.

Chuyện này không bình thường một chút nào cả.

“Đại ca?”

Lục Thủy có hơi nghi hoặc.

Không phải là chủ nhân à?

“Long Nhi, đúng là ngươi rồi.”

Kiểm Nhất cực kỳ vui vẻ.

Cửu cũng chạy tới trước mặt Lục Thủy, nói:

“Long Nhi, ngươi còn nhớ ta không?”

Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa, cái người cực kỳ lợi hại ấy.”

Lục Thủy khẽ gật đầu.

Hắn không dám lắc đầu.

Hắn cứ có cảm giác phải củng cố thân phận của mình.

“Gâu gâu!”

Cửu Tử cũng rất hưng phấn.

Nó đương nhiên cũng nhớ rõ người đã viết tự truyện.

“Người đã ăn cơm chưa? Muốn ăn một chút gì không?”

Lục là người thực tế nhất.

“Long Nhi, người tới đây, ta vẫn còn giữ sừng rồng cho người nè, mang nó theo đi.”

Kiểm Nhất vừa nói vừa lấy sừng rồng ra.

Nhưng mà, hắn thấy có một người phụ nữ đứng ở bên cạnh Long Nhi, hắn ngạc nhiên nói:

“Long Nhi, đây là đạo lữ của người hả?”

“Đạo lữ?”

Cửu đi tới bên cạnh Mộ Tuyết, nàng nhìn Mộ Tuyết từ trên xuống dưới rồi nói:

“Là đạo lữ thật à?”

Cửu Tử cũng đi tới.

Mộ Tuyết vô thức bước tới bên cạnh Lục Thủy.

Nàng không nói gì cả, nàng phát hiện ra rằng mình không thể nói lung tung, nếu không sẽ rất dễ bị đá ra ngoài.

“Xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn.”

Lục Thủy nói.

Bởi vì xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên hắn mới lập gia đình sớm như thế.

Nếu không thì không đến mức hiện tại đã có đạo lữ rồi.

Mới vào thì không thể nói linh tinh, nhưng mà sau một khoảng thời gian nữa thì sẽ đỡ hơn.

Về mặt của Kiểm Nhất đột nhiên trầm xuống:

“Long Nhi, việc người thành thân cũng là chuyện bình thường.

Nhưng mà, người vậy mà lại không mời đại ca, người không đúng.”

“Còn có ta nữa, người cũng không thèm mời Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa luôn.”

Cửu cũng bắt mãi nói.

“Gâu gâu gâu.”

Cẩu Tử cũng lên tiếng khiển trách.

Lục Thủy:

“...”

Nói ra có lẽ các người không tin, thực ra ta đã mời cả ba người luôn rồi.

“Ăn cơm đi.”

Lúc này, Lục bung cơm trưa ra.

Lục Thủy hoàn toàn không biết Lục đi vào chuẩn bị thức ăn lúc nào cả.

Quả nhiên, cảm giác tồn tại của Lục quá thấp.

Ở kiếp trước, hắn cũng không có bất kỳ tung tích nào cả.

Lúc Lục Thủy thành hôn, tất cả mọi người đều được mời, trong những người mà hắn quen biết, chỉ có duy nhất một mình Lục là không được mời.

Bởi vì, không biết đi đâu mời hắn cả.

Ăn cơm trưa thôi.

Tất cả mọi người đều ngồi xuống vị trí của mình, đồ ăn vẫn bình thường như mọi khi.

Đã trôi qua rất nhiều năm như vậy rồi, tại sao trình độ nấu cơm của Lục vẫn không thể tiến hóa lên được thế?

Lần trước lúc hắn tới, Kiếm Nhất chỉ mới là cửu giai, hiện tại Kiếm Nhất đã bước lên con đường Đại Đạo luôn rồi.

Chứng minh một điều, thời gian đã trôi qua rất nhiều năm rồi.

Trong lúc bọn họ đang ăn cơm, thì trên bầu trời đột nhiên vang lên tiếng sấm sét.

Ầm ầm!

Một dáng người xinh đẹp từ trên cao rơi xuống.

“Kiếm Nhất có ở đây hay không?”

Là Cơ Tâm.

“Không có.”

Kiếm Nhất trực tiếp trả lời.

“Đưa hôn thư cho ta.”

Cơ Tâm vừa nhìn thấy Kiếm Nhất liền kích động la lên.

Mặt của nàng đỏ bừng.

Lúc này Cơ Tâm mới thấy trên bàn ăn xuất hiện hai người lạ.

“Đó là Long Nhi và đạo lữ của hắn - Mê Nhi.”

Cửu nói.

“Long Nhi thành hôn rồi à?”

Cơ Tâm có hơi kinh ngạc:

“Vậy mà ngươi lại không mời chúng ta.”

Mời rồi, ngươi cũng đã đi tới đó rồi.

Lục Thủy nói thâm trong lòng.

Lục Thùy lén nhìn Lục Thủy một cái, dường như đang hỏi: Lục thiếu gia, Mê Nhi là ai vậy?

Lục Thủy đáp lại nàng bằng một ánh mắt: Đương nhiên là ngươi rồi, nói ngươi là Mê Nhi thì ngươi chính là Mê Nhi, chẳng lẽ còn phải gọi ngươi là Tuyệt Nhi à? Trong thời kỳ Viễn Cổ, không có Mộ tiểu thư đâu.

Mộ Tuyệt trừng mắt với Lục Thủy, sau đó nàng nhìn mấy vị cường giả ở trước mặt, nàng hoàn toàn không có bất kỳ cảm giác gì cả, bởi vì căn bản là nàng chẳng biết họ là ai.

Nhưng mà, đây đúng thật là một trải nghiệm thú vị.

Khiến cho người ta cảm thấy có chút kỳ diệu, nơi này chính là thời kỳ Viễn Cổ.

Lúc này, Cơ Tâm cũng bị kêu ngồi vào bàn.

Sáu người bọn họ cùng nhau ăn cơm.

“Hôm nay ta phải lấy lại hôn thư.”

Cơ Tầm vừa ăn vừa nói.

Lục Thủy có hơi nghi hoặc một chút, nó chẳng lẽ là cái tấm hôn thư mà Kiếm Nhất để lại cuối cùng?

Tại sao Kiếm Nhất lại lấy được nó?

“Tại sao hôn thư của ngươi lại chạy vào tay của Kiếm Nhất?”

Cửu vừa ăn vừa hỏi.

Lục Thủy và Mộ Tuyết vẫn yên lặng ăn cơm.

Mặc dù hình dạng của món ăn không được bắt mắt cho lắm, nhưng mà đồ ăn Lục làm khá là ngon.

Cơ Tầm nghe thấy Cửu hỏi như thế, thì nói khẽ:

“Chơi cờ thua.”

“Hắn đánh lại một nước cờ?”

Cửu lại hỏi tiếp.

“Không có.”

Cơ Tầm cúi đầu thấp xuống dưới ngực.

Dường như có hơi khó xử.

Lục Thủy:

“...”

Lục, Cửu:

“...”

Kiếm Nhất không đi lại, vậy mà vẫn không thể thắng được.

Lục Thủy cảm thấy chắc chắn là do Cơ Tầm cố ý muốn lấy hôn thư ra, nhưng mà suy nghĩ kỹ lại một chút, thì thực lực của bọn họ cũng là kẻ tám lạng người nửa cân.

Lục Thủy cảm thấy khi đối mặt với Kiếm Nhất, chỉ cần không được phép đi lại, thì phần thắng của hắn khá là lớn.

“Ánh mắt của các ngươi là sao hả?”

Thân là nhân vật chính của thời đại này, còn là Kỳ Thánh, việc ta thắng được cuộc tranh tài cờ vây chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay hay sao?”

Kiểm Nhất cảm thấy bọn họ đang vũ nhục hắn.

Ba người kia quay sang nhìn hắn.

“Đồ ăn ngon quá đi.”

Lục Thủy ăn một miếng thịt rồi nói.

“Canh cũng không tệ, người ném thử xem.”

Lục nói.

“Đề ta thử xem sao.”

Cửu đưa tay ra ném thử canh.

Mộ Tuyết:

“...”

Tại sao những người này lại ăn ý như thế hả?

Lục Thủy đã theo chân mấy người này bao lâu rồi?

Sau đó, nàng chỉ có thể gặt đầu, mùi vị đúng là không tồi.

Kiểm Nhất:

“...”

Cơ Tâm:

“...”

Bọn họ có cảm giác mấy người này đang làm cho có lệ.

Sau khi ăn trưa xong, Kiểm Nhất nói với Lục Thủy:

“Long Nhi, hiện tại có một nan đề.”

“Muốn ta viết tự truyện à?”

Lục Thủy thử hỏi.

Hắn nhớ rằng có một quyển tên là Kiểm Nhất Sinh Bình, bên trong chỉ có một câu nói mà thôi, chuyện này không thể làm qua loa được.

Không biết người viết quyển sách kia có phải là Mê Đô hay không.

Nếu như không phải, thì hẳn không thể viết được.

“Tự truyện? Đúng là cần phải viết.”

Kiểm Nhất gật đầu, hẳn cảm thấy đây là một đề nghị rất hay.

Lục Thủy:

“ ... ”

Rất nhanh sau đó, Kiểm Nhất đã không đề ý tới vấn đề này nữa, hẳn nói:

“Nhưng mà bây giờ không phải là lúc để viết tự truyện, ta phát hiện ra rằng nhân tộc quá yếu.

Mặc dù có những người như chúng ta quật khởi, nhưng đến cuối cùng cũng chỉ có một vài người quật khởi mà thôi.

Cho nên, ta quyết định làm một chuyện.

Một chuyện có thể làm cho cả nhân tộc quật khởi.”

Lục Thủy nghe Kiểm Nhất nói xong thì cảm thấy có chút nghi hoặc.

Kiểm Nhất muốn làm cái gì?

Nhưng mà ngay sau đó hẳn liền biết.

“Ta muốn khai sáng ra một tông môn mạnh nhất và nó thuộc về nhân tộc, bồi dưỡng ra những nhân tộc mạnh mẽ.

Lúc đó thời đại của nhân tộc sẽ bắt đầu.

Yêu Tộc, Bách Tộc gì đó, tất cả đều phải tránh sang một bên.”

Kiểm Nhất nhìn Lục Thủy rồi nói:

“Hiện tại ta đã nghĩ ra được biện pháp rồi, nhưng mà vẫn còn một nan đề.”

“Nan đề là gì?”

Lục Thủy hỏi.

Đây là lúc Kiếm Nhất khai sáng ra Đạo Tông.

Nó chính là tông môn mạnh nhất ở thời kỳ Viễn Tổ, tam đại thế lực phải liên thủ lại với nhau, thì bọn họ mới có thể có cơ hội cứng chọi cứng với tông môn này.

Gọi nó là kẻ mạnh nhất trong Tu Chân Giới cũng không hề quá một chút nào cả.

Không ngờ rằng Kiếm Nhất lại khai sáng ra Đạo Tông muộn tới như thế.

Cũng tốt, hẳn có thể chứng kiến được quá trình Kiếm Nhất thành lập tông môn.

“Nên đặt tên gì cho tông môn này bây giờ?”

Kiếm Nhất hỏi.

Lục Thủy:

“...”

Chỉ vì một cái tên mà tên này lôi hẳn tới đây à?

Nhưng mà, cũng may là Kiếm Nhất kéo hẳn tới đây.

Nếu không thì, hẳn không thể nào chứng kiến được quá trình khai sáng ra Đạo Tông của bọn họ.

“Lục không biết đặt tên, đưa bé Cửu kia thì chẳng có học thức, cũng chưa từng đi học.

Cơ Tầm hoàn toàn không phải là người của Tu Chân Giới.

Cho nên, chuyện đặt tên, chỉ có Long Nhi là thích hợp nhất.”

Kiếm Nhất nói vô cùng nghiêm túc.

“Vậy ta sẽ đặt tên cho nó à?”

Lục Thủy thử hỏi.

“Nói đi, ta đã chuẩn bị tâm lý để nghe rồi đây.”

Kiếm Nhất nói.

Lục cũng yên lặng lắng nghe.

Cửu hoàn toàn không quan tâm tới chuyện của Kiếm Nhất, nàng đang tự hỏi một chuyện khác.

Mộ Tuyết cho rằng Lục Thủy sẽ trực tiếp nói ra tên Đạo Tông.

Nàng cũng đã từng nghe về chuyện Kiếm Nhất sáng tạo ra Đạo Tông.

Cơ Tầm nhìn chăm chăm vào Mộ Tuyết, giống như đang muốn hỏi chuyện gì đó vậy.

“Vậy ta sẽ nói ra vài cái tên, các ngươi chọn một cái.”

Chương 1368: Thì ra ta cũng có công trong việc thiết lập Đạo Tông (3)

Thì ra ta cũng có công trong việc thiết lập Đạo Tông (3)

Lục Thủy thấy bọn họ gật đầu thì mới nói tiếp:

“Tên đầu tiên, Hội Kiếm Đạo Đệ Nhất Thiên Hạ.”

“...”

“Không thích hợp? Vậy thì tới tiếp với cái tên thứ hai, Vạn Kỳ Quy Nhất Tông.”

“...”

“Hay là Kiếm Kỳ Thánh Hội?”

Lục Thủy nói thêm một câu nữa.

“...”

Lục Thủy cảm thấy những cái tên này đều khá hay, nhưng mà Kiếm Nhất vẫn luôn không hài lòng, sau đó hắn nói ra cái tên cuối cùng:

“Cái tên cuối cùng, Đạo Tông, Đại Đạo quy nhất, cội nguồn của vạn vật.”

Bịch!

Kiếm Nhất vỗ tay xuống bàn.

“Đúng là anh em tốt của ta, suýt nữa thì ta đã tuyệt giao với các ngươi rồi.

Tình hữu nghị giữa ba người chúng ta đã vượt qua khảo nghiệm.”

Lục Thủy:

“...”

“Kiếm Thánh mà đi khai sáng tông môn đạo pháp à?”

Cửu khinh thường nói.

“Không có người sáng lập ra đạo pháp.”

Cơ Tâm nói.

Mộ Tuyết quan sát một chút, không biết mình có nên nói một câu hay không:

“Thức ăn rất ngon.”

Kiểm Nhất:

“...”

Cửu và Cơ Tâm đồng thời nhìn sang Mộ Tuyết, gương mặt hiện rõ sự khiếp sợ.

Mộ Tuyết:

“...”

Nói sai rồi.

“Ta biết một người rất giỏi đạo pháp, có thể bảo hấn gia nhập vào trong Đạo Tông.”

Lục ngồi ở bên cạnh, nói.

“Ta cũng muốn đi tìm vài người đệ tử, dạy bọn họ kiếm đạo.

Sau đó, bảo bọn họ đi lan truyền kiếm đạo.

Có điều, khá khó tìm được đệ tử.”

Kiểm Nhất thở dài nói.

Sau đó Kiếm Nhất, Lục Thủy và Lục đều nhìn sang phía Cửu.

Sao mà Cửu có thể rơi vào cái bẫy này cơ chứ?

Nàng lập tức muốn mở miệng từ chối.

Nhưng mà, Lục đã mở miệng trước:

“Cửu chỉ là Chân Thần, không biết cách tìm người cho lắm.”

“Đúng vậy, Chân Thần chỉ là Chân Thần mà thôi, muốn tìm người thì phải tự đi tìm.”

Lục Thủy cũng gật đầu nói theo.

Kiểm Nhất thở dài nói:

“Ta cứ nghĩ rằng Chân Thần có thể làm được chuyện này.”

“Ai nói ta không thể?”

Trong lúc nóng giận, Cửu trực tiếp ném ra năm vị trí, nói:

“Có sẵn vị trí rồi đó, nhưng mà ai mới là người có thiên phú kiếm đạo, thì người phải tự mình quan sát.”

Lục:

“Chân Thần uy vũ.”

Kiểm Nhất:

“Chân Thần quá khí phách.”

Lục Thủy:

“Chân Thần thật là trâu bò.”

Mộ Tuyết ngồi ở bên cạnh quan sát, nàng luôn cảm thấy rằng ba người này đang ức hiếp con nít.

“Đã có phương hướng, có thể hành động được rồi.

Nếu vậy thì bây giờ chúng ta đi tìm đệ tử trước, hay là đi tìm người biết đạo pháp kia trước?”

Kiểm Nhất hỏi.

“Đi tìm người biết đạo pháp kia trước đi.”

Lục nói.

“Vậy thì lên đường thôi.”

Kiểm Nhất lập tức nói.

Lục Thủy cảm thấy có chút ngoài ý muốn, đã khai sáng ra Đạo Tông rồi, còn đi tìm ai nữa?

Lục đưa tay ra, sau đó mọi người liền cảm nhận được lực lượng của không gian.

Sau đó, bọn họ liền xuất hiện trong một tòa đạo quan.

Nơi này có chút hương hỏa, nhưng mà cũng không có quá nhiều người.

“Mê Nhi, bọn họ đi vào trong đó cả rồi, chúng ta lên nói nhỏ với nhau đi.”

Trước khi đi vào trong, Mộ Tuyết bị Cửu kéo sang một bên.

Mặc dù Mộ Tuyết có hơi ngoài ý muốn, nhưng mà nàng cũng không nói gì cả.

Lục Thủy rất quen thuộc với những người này, cho nên nàng không cần phải lo lắng.

Nói tới đây mới nhớ, bọn họ vậy mà lại có thể xưng huynh gọi đệ với Lục Thủy, thật là hiếm thấy.

Nhưng mà, những người này chẳng có ai là yếu cả, cường giả của thời đại này thật là xuất sắc.

Nàng suy nghĩ một chút thì cảm thấy chuyện này cũng là điều hiển nhiên, Chân Thần như Cửu còn ở cạnh những người này nữa mà, làm sao họ có thể yếu được cơ chứ.

Sau khi đi qua một bên, thì Cửu liền hiếu kỳ hỏi:

“Mê Nhi, khi thành hôn ngươi có cảm giác gì?”

Cơ Tâm cũng rất tò mò nói:

“Ta nghe nói rằng, thành hôn là chuyện cực kỳ đáng sợ.”

Mộ Tuyết:

“...”

Tại sao lại hỏi một câu hỏi kỳ lạ như thế?

...

Lục Thủy đi theo Lục và Kiếm Nhất vào bên trong đạo quan.

Bên trong đây có một cỗ sức mạnh vô cùng cường đại, dường như nó đang cộng minh với Đại Đạo.

Luồng sức mạnh này không khỏi khiến cho Lục Thủy cảm thấy ngạc nhiên.

Bởi vì, dường như hắn đã từng gặp nó ở đâu đó rồi.

Không bao lâu sau, ba người Lục Thủy đã đi tới tận cùng bên trong của đạo quán.

Dưới một thân cây, có một người nam tử trung niên đang ngồi.

Lúc này, đối phương đang nhắm mắt dưỡng thần, ở xung quanh hắn có vết tích của Đại Đạo.

Đây là một vị cường giả chứng đạo.

Sau khi Kiếm Nhất mở ra thời đại mới, nhân tộc mới bắt đầu quật khởi.

Cho nên, đến tận bây giờ, số người có thể lên được tới chứng đạo không có bao nhiêu cả.

Mà người có thể vượt qua được ccar chứng đạo, cũng chỉ có vài người mà thôi.

Hiện tại, những người nằm trong danh sách Thí Thần vẫn chưa hoàn toàn tiến vào trong hàng ngũ của Đại Đạo Thiên Thành.

Cho nên, người hiện tại có thể đạt tới chứng đạo, chắc chắn là người mạnh nhất trong những người mạnh nhất.

Lục và Kiếm Nhất đi tới trước mặt người kia, nhưng mà bọn họ không nói gì cả.

Bọn họ đều đang đợi đối phương.

Đối với bọn họ mà nói, thì người này không mạnh, nhưng mà việc mạnh hay không cũng chẳng liên quan gì tới việc hữu dụng hay không.

Dù sao thì hiện tại ở Tu Chân Giới gần như không có ai có thể mạnh hơn bọn họ cả.

Người đứng đầu thời đại, Lục.

Người đứng thứ hai thời đại, Kiếm Nhất.

Trước mặt bọn họ, ai dám tự xưng mình là vô địch?

Hiện tại, tuy rằng Lục Thủy không mạnh cho lắm, nhưng mà hắn cũng không hề yếu một chút nào cả.

Khi nhìn thấy được đối phương, hắn lập tức nhớ ra.

Đúng là hắn đã từng gặp qua người này rồi.

Mặc dù chỉ là một tia hồn mà thôi.

Khi đó, hắn còn giao lưu với đối phương, thì ra hắn ta là người của thời kỳ này.

Ba người không ai nói gì cả, bọn họ chỉ yên lặng chờ đợi người kia.

Người này vậy mà lại có thể khiến cho bọn họ như thế này, ngay cả Chân Thần Độc Nhất cũng không thể có được mặt mũi tới như thế.

Người này chắc chắn là người cực kỳ có máu mặt ở thời kỳ Viễn Cổ.

Với lại, còn có ba người đang đứng chờ ở bên ngoài nữa.

Có thể khiến cho sáu người bọn họ chờ đợi như thế này.

Mặt mũi của người này đúng là rất ghê gớm.

Một lúc sau, người trung niên kia mới mở mắt ra nhìn những người đang đứng trước mặt mình.

Hắn đứng dậy, cung kính hành lễ:

“Vãn bối là Mặc Vân Tử, xin chào các vị tiền bối.”

Kiểm Nhất nhìn đối phương rồi nói:

“Hôm nay chúng ta tới đây là vì muốn mời người gia nhập chung với chúng ta.

Chúng ta muốn khai sáng tông môn, dẫn dắt nhân tộc quật khởi.”

“Nếu Kiểm Nhất tiền bối đã mời, thì vãn bối đương nhiên là sẽ không từ chối, có điều...”

Mặc Vân Tử nhìn bọn họ rồi nói:

“Vãn bối muốn lấy đạo làm quân cờ, chơi một ván cờ với một trong các vị tiền bối ở đây.”

“Cờ vây?”

Kiểm Nhất nghe tới đây liền tỉnh táo lại.

Hắn chính là Kỳ Thánh, việc đánh cờ này chẳng phải là quá dễ dàng sao?

Người có khả năng đương nhiên là sẽ gặp phải phiền phức, nhưng mà hắn không sợ.

Dù sao thì cũng là vì tông môn của hắn cơ mà.

Thiết lập được Đạo Tông, trực tiếp đặt nền móng cường đại của nhân tộc.

“Mặc dù dùng cờ vây, nhưng không phải là chơi cờ vây.”

Mặc Vân Tử nói.

Lục Thủy nhìn Mặc Vân Tử, cuối cùng hắn cũng biết được đối phương sẽ thua bởi ai rồi.

Trước đây, Lục Thủy đã từng thắng được hắn, nhưng Lục Thủy chưa bao giờ nghĩ tới việc sẽ một lần nữa gặp lại được đối phương.

“Ta chơi với ngươi.”

Lục bước lên một bước.

Sau đó hắn lại nói tiếp:

“Có bàn cờ không?”

“Có.”

Mặc Vân Tử cung kính thỉnh:

“Tiền bối, mời ngài đi sang bên này.”

Sau đó, bọn họ đi theo hắn tới sau núi.

Lục Thủy thấy được bàn cờ, tất cả đều đã được chuẩn bị xong, dường như nó đã chờ đợi cơ hội này từ rất lâu rồi vậy.

Lục Thủy nhìn Mặc Vân Tử, trước đó hắn đã từng hỏi Mặc Vân Tử rằng, hắn đã từng thua ai, nhưng mà Mặc Vân Tử

không có trả lời.

Hắn cứ nghĩ rằng cả đời này mình cũng sẽ không biết được.

Ai mà ngờ rằng, hắn vậy mà lại có thể tận mắt chứng kiến việc người này bị thua.

Mặc dù việc bị đánh bại sẽ khiến cho bản thân có chút tiếc nuối, nhưng mà vẫn phải xem người đánh bại mình là ai.

Nếu là thua bởi Lục, thì những người khác đến cơ hội được như thế còn chẳng có.

Cũng chỉ có cấp bậc nhân tài như Kiếm Nhất mới có cơ hội đó mà thôi.

Lục chọn cờ trắng, sau đó nói:

“Ngươi đi trước đi.”

“Xin tiền bồi chi giáo.”

Một quân cờ đen lập tức được đặt xuống.

Trên bầu trời, mây đen kéo tới dày đặc.

Chương 1369: Tổ huân tồn tại? (1)

Tổ huân tồn tại? (1)

Trời tối.

Là sức mạnh Đại Đạo của Mặc Vân Tử.

Một chiêu này Lục Thủy đã gặp qua, nhưng so với hẳn khi đó, Mặc Vân Tử hiện tại quá non.

Đương nhiên, non hay không cũng không thay đổi được.

Dù sao thì kẻ địch hẳn chọn có hơi không nằm trong phạm vi nhận biết của Lục Thủy.

Lục, ra tay rồi.

Cộc!

Quân cờ rơi xuống, tinh quang xuất hiện trên bầu trời.

Ánh sáng chậm rãi hiện ra.

Sau đó ánh sáng giống như vết nứt bao trùm đêm tối.

Như đang chặt vật phá vỡ màn đêm.

Cộc!

Mặc Vân Tử xuất thủ lần nữa.

Lục theo đó hạ cờ.

Lúc bọn họ đang đánh cờ.

Đại lộ xuất hiện trên bầu trời, mặt trăng xen kẽ trong bàn cờ.

Năm tháng thay đổi.

Bàn cờ phẳng phát như một thế giới hoàn toàn mới, không ngừng luân hồi.

Lục Thủy cùng Kiếm Nhất ở một bên nhìn ván cờ.

Từ sáng đến tối, từ tối đến sáng.

Sáng sớm.

Soạt!

Một quân cờ rơi xuống, xáo trộn bàn cờ.

Mặc Vân Tử run run tay, buông bỏ quân cờ:

“Ta... Thua rồi.”

“May mắn.” Lục nhẹ nhàng giọng nói.

Vẻ mặt Mặc Vân Tử chua xót, hần nhìn Lục, trong lúc nhất thời nói không nên lời.

May mắn?

Là mình may mắn có thể hạ lâu như vậy, đối phương lưu thủ.

Cho hần đủ mặt mũi.

“Hiện tại có thể gia nhập Đạo Tông chưa?” Kiếm Nhật ở một bên mở miệng nói.

Hần tự nhiên nhìn ra hạ cờ như thế nào, tóm lại không có chút trình độ nào, hạ còn không bằng đánh nhau.

Chỉ là hạ với Lục thì...

Đó thực sự là tự mình làm khổ mình.

Ngẫm lại, đánh cờ cùng Lục dường như lại càng tự chuốc lấy cực khổ.

“Đương nhiên, chỉ là Đạo Tông khi nào mở ra?

Tổng cộng có bao nhiêu người?” Mặc Vân Tử có chút tò mò.

Hần tự nhiên sẽ không cảm thấy người ít môn phái là không mạnh.

Phải biết rằng, người trước mắt này là ai, đó là đệ nhất cường giả Tu Chân giới, Kiếm Nhật.

Một kiếm mở ra thời đại, khi còn trẻ khiêu chiến cường giả Bách tộc.

Vô số người không ngừng vây công, chỉ là không có cách nào lưu hấn lại.

Sau đó, hấn cường thế quật khởi, quét ngang tất cả cường địch.

Mà vị chơi cờ với mình này, nghe nói là người vượt ngoài nhận biết của vạn vật, không thể dùng lẽ thường để phỏng đoán.

Có thể đánh cờ cùng loại người này, có thể gia nhập tông môn của những người này.

Thực sự là phúc đức ba đời.

“Mấy người?” Kiếm Nhất suy nghĩ nói tiếp:

“Ta, Lục, Long Nhi, cộng thêm Cửu, Cơ Tâm, Mê Nhi, Hộ Tông thân thú Câu Tử, lại thêm người.

Tổng cộng có tám người.

Chỉ là ta muốn đi tìm mấy đệ tử.

Lúc mới khai tông, tổng cộng mười mấy người đi.”

Lục Thủy ở một bên nghe, ngây ngẩn cả người.

Đây là Đạo Tông?

Đạo Tông thời hiện đại quả đúng là khiến cho Đạo Tông lúc này mất mặt.

Lục, Kiếm Nhất, Cửu, hấn cùng Mộ Tuyết, cộng thêm Cơ Tâm.

Đạo Tông này cũng mạnh thái quá rồi đi?

Chỉ là, hấn và Mộ Tuyết không thể tính là chiến lực chân chính.

Cửu cũng không thể tính.

Thế nhưng cho dù bỏ đi ba người bọn họ, đó cũng là tông môn quét ngang hết thảy.

Lục, Kiếm Nhất, Cơ Tâm, ba vị này chính là ba người mạnh nhất thời đại.

Đặc biệt là Lục.

Khó trách ba thế lực khác không liên thủ không được, khó trách Đạo Tông có dũng khí bằng sức một mình bình định tai họa lúc trước.

“Vậy ta cần phải làm gì?” Mặc Vân Tử có chút khó hiểu.

Nhưng hẳn biết, những người sáng lập này hẳn không có một kẻ yếu.

Hắn có thể ở trong đó, không làm chút gì là không được.

“Đạo Tông chung quy là phải học đạo pháp.

Tất cả những gì người phải làm là giảng đạo thuyết pháp.”
Lục mở miệng nói.

Đám người bọn họ tất nhiên là mạnh, nhưng chân chính có thể truyền thụ đạo pháp.

Hầu như không có.

Lục tính đạo pháp, cũng không tính là đạo pháp.

Cơ Tâm là tộc Thiên Linh, đi theo con đường riêng, đối với phương pháp Đại Đạo của nhân tộc, cũng không có quá nhiều hiểu biết.

Cho nên, tìm Mặc Vân Tử là lựa chọn tốt nhất.

“Thì ra là như thế, những ngày này ta chuẩn bị một chút, đến lúc đó giao đồ đặc cho tiền bối sửa chữa là có thể bắt đầu truyền thụ đạo pháp.” Mặc Vân Tử không dám chần chờ.

Có rất nhiều người có thể làm chuyện này.

“Đến lúc đó ta giúp người sửa chữa một chút.” Lục mở miệng nói.

Lục là cường giả chân chính, những thứ bình thường ở trong tay hắn một lần, cũng sẽ bắt phạm.

Như thế, căn cơ Đạo Tông liền vững chắc hơn rất nhiều.

Sau đó Kiếm Nhất bọn họ cáo biệt Mặc Vân Tử, còn chưa đến giây phút Đạo Tông thành lập, cho nên bọn họ bây giờ lo bận việc của mình là tốt rồi.

“Giải quyết xong chuyện đạo pháp, bây giờ cần đi tìm mấy đệ tử.”

Cửu cho năm vị trí, chỉ là đệ tử cần chúng ta tự mình chọn.” Kiếm Nhất phải dạy kiếm đạo cho năm người.

Cho nên những người này nhất định phải phù hợp với kiếm đạo.

“Người định chọn như thế nào?” Lục mở miệng hỏi.

Lục Thủy không thêm đề ý, năm người cuối cùng quả thật mạnh vô cùng.

Vị trí là Cửu cho, người là Kiếm Nhất chọn.

May mà không nhìn nhầm.

Năm người, sẽ không có một người nào chênh lệch.

Chỉ là Lục Thủy có chút tò mò, Cửu Tử đâu rồi?

“Gâu gâu gâu!” Lúc này truyền đến tiếng chó sủa.

Lục Thủy nhìn qua, phát hiện là Cửu Tử đang kêu to với một vị thầy bói ở đạo quan.

Có thể làm cho Cửu Tử kêu to, bình thường không phải là người bình thường.

Hoặc là làm trộm, có tương đối mạnh không.

Nhìn về phía thầy bói, Lục Thủy phát hiện có thể sẽ lại gặp được người quen.

“Long Nhi, các người đi ra rồi?” Lúc này Mộ Tuyết đi tới bên cạnh Lục Thủy.

Nghe Mộ Tuyết gọi hần như vậy, Lục Thủy cảm thấy có chút không quen, sau đó mở miệng nói:

“Mê Nhi.”

Mộ Tuyết: “...”

Mê Nhi thì Mê Nhi, thật ra rất là dễ nghe.

Chỉ là nàng vẫn tới gần Lục Thủy, nhẹ giọng nói:

“Thật ra có thể gọi phu nhân nha, phu quân đại nhân.”

Lục Thủy kinh hãi, nhỏ giọng nói:

“Phu nhân, có phải nàng bị mẹ làm hư rồi không?”

Hắn đã nghe mẹ gọi cha là Tộc trưởng đại nhân.

Và rồi...

Hắn quỳ rất lâu.

Không có lý do gì cũng trừng phạt hắn, những người này thật sự cho rằng con trai mình rất dễ bắt nạt.

“Không dễ nghe sao, vậy đổi thành gì?” Về mặt Mộ Tuyết tươi cười nhìn Lục Thủy.

Dù sao cũng không thể gọi Lục Thiếu gia.

Tên của họ không thể xuất hiện ở đây, một khi xuất hiện sẽ trực tiếp bị đá ra ngoài.

Lục Thủy suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng được.

Nhưng phu quân thì phu quân, đại nhân thì đừng thêm.

Chủ yếu vẫn là âm thanh Mộ Tuyết dễ nghe.

“Lại nói tiếp vất vả lắm mới tới, chúng ta đi xem bói đi.”
Cửu đi tới mở miệng nói.

Mọi người: “...”

Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa chạy đi xem bói.

Điều này...

Tuyết vời.

Sau đó đám người Kiếm Nhất liền đi theo Cửu tới trước sạp bói.

Sáu người một chố trực tiếp vây quanh quầy bói.

Thầy bói: “...”

Trong nháy mắt mồ hôi lạnh của hắn chảy xuống, ánh mắt tựa như xuất hiện huyết lệ.

Tách!

Một tiếng búng tay vang lên.

Là Cứu búng tay.

“Được rồi, người sẽ không bị ảnh hưởng, hiện tại tính toán nhân duyên cho chúng ta.

Tính toán từng người một.”

Chương 1370: Tổ huân tồn tại? (2)

Tổ huân tồn tại? (2)

Cửu nói với người coi bói.

“Biết không?” Lục nhẹ giọng hỏi.

“Không nói lời nào, không phải là sẽ không chứ?” Kiếm Nhất hỏi.

“Nếu không, để cho Cầu Tử ăn.” Lục Thủy mở miệng theo.

“Ngao.” Cầu Tử há to miệng, bộ dáng tùy thời ăn thịt người.

Cơ Tầm lấy chủ thủ ra: “Cầu Tử thích ăn thịt bằm.”

“Thêm chút muối.” Cửu lấy muối ra.

“Muốn canh không?” Mộ Tuyết cảm thấy nàng có thể nấu canh.

Thầy bói: “...”

“Ta, ta biết.” Thầy bói lau mồ hôi lạnh nói.

“Cầu Tử thu miệng một chút, trước tiên tính cho ta đi.” Cửu đứng đầu.

“Đúng rồi, người tên gì, chúng ta nhớ kỹ một chút.” Cửu lại hỏi.

“Ta, ta là Thiên Cơ.” Khi nhắc đến cái tên này, thầy bói liền hạ đầu.

Dường như có chút khó mở miệng.

Lục Thủy nhìn Thiên Cơ, bây giờ hắn khá trẻ tuổi.

Vẫn còn là một thanh niên.

Nhưng thực lực không kém chút nào.

Đã tấn thăng Đại Đạo.

“Tới nơi này chủ yếu là muốn làm một chuyện, ta giúp các người bói toán, thù lao của ta hy vọng là thỏa mãn chuyện này của ta.” Lúc này Thiên Cơ ngẩng đầu lên.

Dường như có đủ can đảm.

Một chuyện mà Đại Đạo thiên thành cần lấy hết dũng khí làm...

Nhìn thế nào cũng không đơn giản.

Đương nhiên, trọng điểm là người hấn đối mặt, quá nhiều cũng quá mạnh.

“Người muốn làm gì?” Kiếm Nhất có chút tò mò.

Lục Thủy thật ra cũng có chút tò mò, hiện tại Thiên Cơ thoát nhìn còn rất dũng cảm.

Không giống như thời đại kia của hắn.

“Ta muốn khiêu chiến Lục.” Thiên Cơ quay đầu nhìn về phía Lục vẻ mặt thành thật nói.

Lục Thủy: “...”

Quá dũng cảm.

Thiên Cơ hỏi trẻ tuổi dũng cảm như vậy, sau này làm sao lại biến thành kẻ nằm trong phòng an ninh không chịu đi ra?

Kiếm Nhất cũng bội phục.

Lục khẽ gật đầu:

“Có thể.”

Đối phương quả thật bất phàm, vậy thì tiếp nhận khiêu chiến của đối phương.

“Vậy thì bắt đầu xem bói, ta đến trước.

Là nhìn tướng tay, hay viết chữ?” Vẻ mặt Cửu kỳ vọng.

“Vẫn nên nhìn tướng tay đi.” Thiên Cơ nhìn liền mở miệng nói.

Nghe nói như vậy, Cửu lập tức vươn tay nói:

“Người xem một chút, đời này ta có khả năng lập gia đình hay không.”

Lục Thủy: “...”

Một vị Chân Thần đang hỏi một thầy bói, mình có thể gả ra ngoài hay không.

Sao lại cảm thấy buồn cười vậy chứ?

Chẳng lẽ Thiên Cơ không phát hiện sao?

Vị này chính là Chân Thần Độc Nhất.

Đại khái là đạo của hắn cho hắn lòng tin, khiến hắn không thể phát hiện ra đi.

Hắn có lẽ là biết tới sự tồn tại của Cửu, nhưng không biết đáng đáp Cửu ra sao.

Cũng giống như lần đầu tiên gặp mặt mấy người Kiếm Nhất, khi Cửu nói nàng là Chân Thần Độc Nhất, mấy người Kiếm Nhất hẳn là đã nghe nói qua nàng.

Nhưng là không nói gặp qua nàng.

Lúc này Thiên Cơ nhìn bàn tay của Cửu, hắn cũng không có đưa tay chạm vào.

Chỉ cần nhìn bằng mắt.

Vẻ mặt Lục Thủy và Kiếm Nhất khẩn trương.

Một thầy bói đang tính toán mệnh của Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa, rốt cuộc sẽ tính ra cái gì?

Thật tò mò.

Thiên Cơ nhìn bàn tay của Cửu, trán bắt đầu chảy ra mồ hôi lạnh.

Xung quanh hắn có mệnh lý lưu chuyển.

Nhưng mặc kệ hắn cố gắng như thế nào, chính là không quan sát được mệnh lý của đối phương.

Chuyện tốt tồn tại, nhưng không tiếp xúc được.

Hồi lâu, hắn cảm giác mình chạm vào mệnh lý của đối phương.

Giờ khắc này một loại bất an hiện ra trong lòng hắn, làn da của hắn bắt đầu nứt nẻ.

Giống như không bao lâu nữa sẽ lập tức vỡ thành mảnh nhỏ.

Hắn liếc mắg nhìn, mồ hôi lạnh trên trán càng ngày càng nhiều, vết nứt trên người càng ngày càng nghiêm trọng.

Nhưng hắn vẫn đang cố gắng.

Mà ngay khi những vết nứt bao trùm toàn thân hắn, sắp làm hắn bị nghiền nát, hắn ngộ ra.

Lúc này Thiên Cơ thu hồi ánh mắt, vết nứt trên người bắt đầu biến mất, hắn nhìn Cửu nghiêm túc nói:

“Ta đã nhìn ra rồi.

Tương lai tiên tử có thể lập gia đình.

Người gả nhất định là người mình yêu, nhất định là người muốn gả. “

“Thật sao?” Vẻ mặt Cửu phần khích.

Nhìn thấy sự hưng phấn của Cửu, Thiên Cơ thở phào nhẹ nhõm, cảm giác tránh thoát một kiếp.

“Vậy đến lượt ta?” Cơ Tầm đi tới trước mặt Thiên Cơ vươn tay.

Nhẹ giọng nói:

“Người vừa mới Đại Đạo Thiên Thành, ta muốn đỡ tứ chi người ra cũng không mất bao lâu.”

Thiên Cơ: “...”

Sau đó hắn quan sát tay Cơ Tầm, phát hiện ra một chuyện.

Những gì người kia nói là sự thật ...

Mồ hôi lạnh lại một lần nữa chảy ra, nhưng lần này không khó như vậy.

Nhưng khó khăn vẫn tồn tại, đối phương rất mạnh mẽ.

Hắn đã ngộ được Đại Đạo tính mệnh, tự nhiên không tiếp tục làm khó mình, nói:

“Nhân duyên của tiên tử có chút phức tạp, nhưng vẫn tốt đẹp như cũ, đối với tiên tử mà nói là hạnh phúc.”

Cơ Tâm thu tay lại không nói gì.

Được rồi.

“Vậy đến ta, tiên bối tùy tiện nhìn, nhìn thấy cái gì thì nói cái đó là tốt rồi.” Mộ Tuyết vươn tay nhẹ giọng nói.

Nàng lập gia đình, chỉ cần đối phương có thể nhìn ra điều này, hẳn là sẽ không nói lung tung.

Sau đó...

Thiên cơ đang mông.

Hoàn toàn không thể nhìn thấy bất cứ điều gì, không có dấu vết để tìm, không có nguồn gốc.

Không có dấu vết.

Mệnh lý không thể nắm bắt mảy may.

Điều này...

Sau đó, hắn nhận ra một lần nữa, nói thẳng:

“Tướng tay tốt.”

Nhân duyên của tiên tử là do trời định trước, là suy nghĩ trong lòng.

Nghĩ đến bình thường mang theo bất phàm, trong bất phàm lại có vẻ bình thường.

Nhất định là hạnh phúc hòa bình làm bạn cả đời.”

Mộ Tuyết thu tay lại, ngạc nhiên nói:

“Tính rất chuẩn.”

Thiên Cơ lộ ra nụ cười gượng ép, nhẹ giọng nói:

“Tiên tử quá khen.”

Chỉ là lúc này, mồ hôi lạnh của hắn đã ướt đẫm lưng.

“VẬY ĐẾN TA RỒI?” LỤC THỦY CHỈ CHỈ MÌNH.

Bởi vì hắn ở bên cạnh Mộ Tuyết, đến Mộ Tuyết tự nhiên hắn là đến hắn.

Chỉ là còn chưa đợi hắn đưa tay, đã bị người chen sang một bên.

“LỤC ĐẾN TRƯỚC, THẦY BÓI, NGƯỜI NHÌN TƯƠNG TAY LỤC.” CỬU KÉO LỤC ĐỊA ĐẾN VỊ TRÍ TRUNG TÂM.

Lục Thủy: “. . .

Lục Thủy cùng Mộ Tuyết lui sang một bên.

“CÓ PHẢI CỬU KHÔNG ĐÚNG LẮM KHÔNG?” MỘ TUYẾT TÒ MÒ HỎI MỘT CÂU.

“ BÌNH THƯỜNG, TÔI ĐI ĐẾN BÊN CẠNH LỤC, NÀNG THÍCH ĐẨY TA RA, KHÔNG PHẢI MỘT LẦN HAI LẦN.” LỤC THỦY MỞ MIỆNG NÓI.

“LONG NHI NGƯỜI CÓ MUỐN HỎI CHUYỆN CON CÁI HAY KHÔNG?” MỘ TUYẾT TÒ MÒ HỎI.

“ĐỪNG HỎI, HỎI NHẤT ĐỊNH CÓ.” LỤC THỦY NÓI.

Mộ Tuyết: “. . .”

Sau đó nàng động chân giẫm Lục Thủy.

Lục Thủy cảm giác được đau đớn, sau đó nhìn Mộ Tuyết nói:

“KHÔNG HỎI, CŨNG CÓ.

MÊ NHI, NHƯ VẬY NGƯỜI CŨNG GIÃM LÊN TA?”

MỘ TUYẾT: “. . . LẦN SAU NÓI CHUYỆN NHỚ NÓI TOÀN BỘ.”

Lúc này Thiên Cơ nhìn tương tay của Lục, trán lại bắt đầu chảy ra mồ hôi lạnh.

Vết nứt lại xuất hiện trên người.

Thiên Cơ thu hồi ánh mắt:

“TIỀN BÓI NHẤT ĐỊNH SẼ CƯỚI MỘT HIỀN THÊ TÚ NGOẠI TUỆ TRUNG, CẢ THẾ VÔ SONG

Lục thu tay lại, cau mày.

Kiểm Nhất cũng nhìn Lục, có chút kinh ngạc:

“Người thế mà lại cưới vợ?”

Lục mở miệng:

“Ta cũng có chút bất ngờ.”

“Lục là người, cưới vợ có gì làm người ta bất ngờ, ta cảm thấy rất bình thường.” Cửu mở miệng nói.

“Quên đi, vẫn nên xem cho ta đi.” Kiểm Nhất vươn tay nói:

“Người tính có chính xác không?”

Thiên Cơ toát mồ hôi lạnh, thì ra những người này không thích thành thân sao?

Hắn lại ngộ ra.

“Tướng tay tiên bói tương đôi đặc biệt.

Có duyên phận khuynh thế, nhưng duyên cũng nằm trong một ý niệm.

Đáp ứng chính là giai thoại, nếu theo đó trôi đi, chính là tiếc nuối.

Có thành hôn hay không, đều dựa vào ý niệm của tiên bói.” Thiên Cơ cảm thấy lời nói của mình càng ngày càng cao thâm.

“Loại người này cũng xứng gặp được duyên phận khuynh thế?” Về mặt Cơ Tâm khinh thường.

“Có phải đến lượt ta rồi không?” Lục Thủy dẫn theo Mộ Tuyết chen vào.

Hắn cũng muốn xem bói.

Những lời hữu ích ai không thích nghe.

Thời đại của hắn không có ai chịu xem bói, Thiên Cơ gặp cũng không gặp hắn.

Hiện tại Thiên Cơ muốn tính, đương nhiên có thể nghe một chút.

“Phu quân đại nhân hỏi cái gì khác, đừng hỏi nhân duyên.”
Mộ Tuyết đứng một bên nói.

Lúc này tay Lục Thủy đã vươn ra ngoài.

Sau đó Thiên Cơ nhìn hai người này, không đợi đối phương mở miệng trực tiếp nói:

“Vị đạo hữu này, tất có thiên chú nhân duyên, mỹ mãn hạnh phúc.”

Lục Thủy: “...”

Hắn quay đầu nhìn Mộ Tuyết nói:

“Mê Nhi, lần sau tính nhân duyên có thể không gọi ta là phu quân không?”

Mộ Tuyết: “...”

Chương 1371: Tổ huân tồn tại? (3)

Tổ huân tồn tại? (3)

Thiên Cơ nhẹ nhàng thở ra, sau đó đứng lên, nói:

“Hiện tại ta có thể khiêu chiến Lục không?”

“Ra ngoài đi.” Lục mở miệng nói.

Thiên Cơ mang theo chờ mong, thân là cường giả, nhất định phải có một quá trình.

Đó là khiêu chiến Lục.

Đây là quy định bất thành văn.

Nếu như có thể kiên trì lâu, liền càng có thể nói rõ mạnh mẽ.

Sau đó...

Ầm ầm!

Trong núi truyền đến tiếng vang.

Đám người Kiếm Nhất đi một đường về hướng khác.

“Thấy không, thầy bói nói ta có thể lập gia đình.

Chờ ta cao hơn một chút, chính là thời điểm ta lập gia đình.” Cửu có chút đắc ý mở miệng.

Lục: “Chân Thần trâu bò.”

Kiếm Nhất: “Chân Thần uy vũ.”

Lục Thủy: “Chân Thần khí phách.”

Cửu Tử: “Gâu gâu gâu.”

“Trâu bò là có ý gì?” Cơ Tầm hỏi.

Lục: “Không biết, học Long Nhi.”

Cửu Tử vừa mới nói gì?

“Nó nói, lúc coi bói quên mất nó, nó cũng muốn tính nhân duyên.”

Kiểm Nhất: “Lại nói đến Thiên Cơ này vì sao lại chạy tới khiêu chiến Lục?”

Lục: “Không biết, ta lưu thủ, nhưng là... Xém chút đánh chết hấn, ta còn tưởng rằng nhiều lắm hấn nhận vết thương nhẹ, tốt lại để cho hấn ra một chiêu.”

Trong rừng núi, Thiên Cơ huyết nhục mơ hồ nằm trên mặt đất.

Thoi thóp.

Hôm nay hấn cảm nhận được ác ý của thế giới.

Hấn tự bết.

Gặp được sáu người, không thể thực sự xem hiểu một ai.

Duy nhất có thể xem hiểu chỉ có con chó kia.

Mà những người này, lại có một người là Chân Thần...

Tốt xấu gì các người cũng nói sớm một chút.

Sau này vẫn nên trốn đi.

Đường đường Đại Đạo Thiên Thành, là cường giả đỉnh cấp ở đây, vậy mà....

Bị bắt nạt như thế này.

—

Lục Thủy đi theo Kiếm Nhất bọn họ thay đổi hơn mười lần, cuối cùng Kiếm Nhất tìm được năm đệ tử.

Năm nơi trước đó Kiếm Nhất chỉ chọn trúng hai đệ tử.

Sau đó bọn hấn lại khen Cửu.

Lại trà trộn đến mấy chỗ.

Như vậy mới tìm được năm người.

Cũng không phải địa phương trước đó không tìm được người có thiên phú luyện kiếm cao.

Mà là Kiếm Nhất không hài lòng.

Theo lời Kiếm Nhất nói chính là:

“Thiên phú cao thì thế nào?”

Có cao bằng ta không?

Cũng không phải thiên phú cao thì có tư cách làm đồ đệ của ta.”

Lục Thủy cảm thấy Kiếm Nhất nói không sai, chỉ là hẳn cảm thấy làm đồ đệ của hẳn ta quả thật rất khó.

Nhưng khi huynh đệ hẳn dễ dàng rất nhiều.

Biết viết sách liền tốt.

Nhất định phải để người ta gọi hẳn là đại ca.

Huynh đệ plastic.

Cách năm ba năm là có thể ân đoạn nghĩa tuyệt.

Theo lời Kiếm Nhất nói chính là: “Huynh đệ? Không, các ngươi không xứng.”

Lục Thủy cùng Mộ Tuyệt đi trong núu Lục ở lại.

Bọn họ phát hiện qua một đoạn thời gian nữa khả năng sẽ phải rời khỏi nhóm.

Chỉ là mấy ngày nay cũng vui vẻ.

Chốc lát.

Sáu người lại ngồi trên bàn ăn.

Vẻ mặt Kiếm Nhất nghiêm túc.

“Ngươi uống nhầm thuốc à?” Cơ Tầm nhìn Kiếm Nhất.

“Ta phát hiện một chuyện rất nghiêm túc.” Kiếm Nhất mở miệng nói ra.

Lục Thủy gấp thức ăn cho Mộ Tuyệt, an tâm ăn cơm.

Chuyện lớn của Kiếm Nhất, bình thường đều có chút kỳ quái, không cần quá mức kinh ngạc.

Có thể là kỳ thánh của hẳn bị người cướp, đây đối với hẳn mà nói là chuyện lớn.

Nếu không phải ngày hôm qua cùng Cơ Tâm chơi cờ, thua, hiểu được mình thua ở đâu.

Tóm lại chính là mấy chuyện này.

“Còn nhớ nửa tháng trước Thiên Cơ đoán mệnh cho chúng ta không?” Kiếm Nhất nhìn mọi người nói.

“Có vấn đề gì sao?” Cửu ăn thịt tò mò hỏi.

“Vấn đề lớn.” Kiếm Nhất nhìn Lục, giọng nói có chút trầm thấp:

“Thiên Cơ nói, Lục sẽ thành hôn.”

“Vấn đề là gì? Lục thoát nhìn bình thường như vậy, thành hôn không phải chuyện bình thường lắm sao?” Nói xong, Cửu tiếp tục ăn cơm.

“Thành hôn khẳng định không có vấn đề gì, nhưng sau khi kết hôn, sẽ có một vấn đề mới.” Kiếm Nhất vừa buông đũa xuống nói:

“Nếu ngày nào đó Lục thật sự thành hôn, có thể có hậu duệ hay không?”

“Đã thành hôn rồi, có hậu duệ không phải chuyện đương nhiên sao?” Cơ Tâm nói.

Thành hôn sinh con, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Nàng thành hôn, khẳng định sẽ sinh con.

Lục Thủy và Mộ Tuyết cúi đầu ăn cơm, một câu cũng không nói.

Bọn họ không có con nhất thời không thể xen vào.

Bọn hắn thành hôn, nhưng là không thể sinh ra một trai một gái.

Nói chuyện không có mặt mũi.

“Mê Nhi, ăn nhiều một chút.”

Lục Thủy gấp thức ăn cho Mộ Tuyết.

“Long Nhi cũng ăn nhiều một chút, cố gắng.”

Mộ Tuyệt thêm cơm cho Lục Thủy.

Hai người này đang ăn cơm, bốn người còn lại không để ý.

Kiểm Nhất còn đang rối rắm đại sự của hắn:

“Nếu Lục có con, các người nói có thiên phú cao khả năng lớn, hay là có thiên phú thấp khả năng lớn hơn?”

Nếu như thiên phú cao, hắn lại chạy đi luyện kiếm, mấy đệ tử ta vừa mới thu không phải danh tiếng về sau sẽ bị cướp sạch hay sao?

Như vậy Đạo Tông của ta sẽ thành cái gì chứ?”

“Cho nên người muốn làm gì?” Cơ Tâm hỏi.

Nàng cảm thấy Kiểm Nhất suy nghĩ nhiều rồi.

Kiểm Nhất đứng lên, nói với Lục:

“Cho nên, chúng ta ước pháp tam chương.

Thứ nhất, về sau đứa bé của Lục, thậm chí là đời sau, không được tu kiếm.”

Nghe được câu này trong nháy mắt, Lục Thủy sững sốt một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Kiểm Nhất.

Tổ huấn?

Trùng hợp?

Lúc này thanh âm của Kiểm Nhất tiếp tục truyền ra:

“Thứ hai, tu kiếm thì có thể, nhất định phải bãi ta làm sư phụ, như vậy đều là đệ tử của ta, danh tiếng thế nào cũng được.

Thứ ba, chưa nghĩ ra, sau này cộng thêm sau.”

Đùng!

Cửu võ bàn lên:

“Tại sao không thể tu kiếm?”

“Hậu đại của Lục không thể tu, cũng không phải hậu duệ của người, người kích động cái gì?” Kiểm Nhất liếc mắt nhìn, khinh thường nói.

“Hừ.” Cửu hừ lạnh một tiếng nói:

“Ta chính là Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa, yêu tha thiết thế giới này.

Có chuyện bất bình, đương nhiên phải quản.

Có phải ngươi muốn nói ta ở bờ biển quản quá nhiều không?

Không, ta không chỉ sống bên bờ biển, ta còn sống trên biển, cho nên quản rộng rất bình thường.”

Lục Thủy: “...”

Chân Thần hình như luôn ở trong biển, khó trách chuyện gì cũng thích quản.

Mộ Tuyệt cũng cảm thấy, thiếu nữ bất lương cũng thích trông coi chuyện thế giới, mặc dù nàng ở trong biển.

“Ta là không có ý kiến gì.” Lục nhìn xem Kiếm Nhất, nói khẽ:

“Tu kiếm xác thực không tốt lắm.”

Kiếm Nhất: “...”

“Vẫn là không tu kiếm mới tốt.” Lục Thủy cũng gật đầu.

Bái Kiếm Nhất làm thầy càng nguy hiểm.

“Vậy chuyện này liền giao cho Long Nhi giám sát, về sau nếu đời sau của Lục tu kiếm, ngươi đi giáo huấn hắn.” Kiếm Nhất nói với Lục Thủy:

“Chúng ta là huynh đệ, chuyện này ngươi ra mặt thích hợp nhất.”

“...” Lục Thủy ngu người, thử hỏi:

“Vậy nhờ đâu ta đánh không lại hắn thì sao?”

“Bảo tên của ta, lại nói ngươi bồi phạt lớn, đừng sợ, phách lối một chút.” Kiếm Nhất dạy Lục Thủy làm sao phách lối:

“Ngươi liền nói: Ta và tổ tiên của ngươi, nâng cốc ngôn hoan, là huynh đệ quá mệnh.”

Lục Thủy: “...”

Vậy vạn nhất bồi phạt hắn lớn hơn ta làm sao bây giờ?

Hi vọng không có chuyện này.

Nếu như có...

Hắn cũng không còn cách nào, chính mình nhìn thấy người kia, còn phải quỳ nói chuyện.

Phách lối một chút, không chừng sẽ chịu roi của lão cha.

Sự tình này, hắn cũng không dám.

Nói cái gì mà là huynh đệ quá mệnh của tiên tổ ...

Cũng không biết nói rồi sẽ xảy ra chuyện gì, đây là chuunibyoutu bộc phát à?

Sau đó Lục Thủy cúi đầu ăn cơm, tạm thời coi như không có quan hệ gì với hắn.

Chương 1372: Người sáng lập Đạo Tông (1)

Người sáng lập Đạo Tông (1)

Đối với ước pháp tam chương của Kiếm Nhất, mặc dù Lục Thủy cảm thấy ngạc nhiên nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

Dù sao thứ này cũng không có chứng cứ.

Tiên tổ của hắn đang ở ngay trước mắt sao?

Không giống lắm.

Hơn nữa, ghi chép về Tiên tổ Lục gia cũng có, người đã sớm chết.

Cuốn bút ký trong phòng tối ở Thần Vực có ghi.

Người kia chắc chắn không phải Lục.

Nhưng nghĩ lại, hình như cũng có thể là.

Dù sao thì trong bản bút ký của Nguyệt cũng có viết, Lục mang theo một cô bé tóc sặc sỡ, hơn nữa, Tiên tổ Lục gia cũng nuôi một cô bé tóc sặc sỡ.

Cộng thêm có tổ huấn không cho phép tu kiếm.

Kiếm Nhất sau khi biết hắn họ Lục, đã nhiều lần hỏi thăm nhà hắn phải chăng có tu kiếm hay không.

“...”

Cho nên, lúc trước Kiếm Nhất cảm thấy, nếu như nhà hắn không có kiếm tu thì chính là hậu đại của Lục à?

Hắn nghĩ như vậy à?

Lục Thủy cảm thấy rất có thể là như vậy.

Mặc dù không nhất định là như thế, nhưng Lục gia và Lục hắn là có chút quan hệ.

Cụ thể lại không thể hỏi, hỏi những người tuổi cũng coi như còn trẻ này cũng không biết được đáp án.

Hay là cứ ăn cơm đi, về phần giáo huấn gì đó...

Ha ha.

Trừ khi ngứa da, muốn quỳ.

Như vậy ngược lại có thể đi dạy dỗ Đại Trưởng lão một chút.

Bây giờ chưa nói Đại Trưởng lão có bối phận cao, so thực lực, hẳn cũng đánh không lại.

Mộ Tuyết đang ăn cơm, nàng quay sang nhìn Lục Thủy, cũng cảm thấy có chút buồn cười.

Có điều cũng hơi ngạc nhiên.

Liên quan tới chuyện không cho phép tu kiếm, Lục Thủy cũng đã nói với nàng.

Nàng cũng đã biết.

Hơn nữa, cường giả này gọi là Lục, Kiếm Nhất còn không cho hậu đại của Lục tu kiếm.

Cái kia...

Có khả năng là gặp được Tiên tổ.

“Lại nói, nếu là hậu đại của Lục, thì định gọi là cái gì?” Cơ Tầm đột nhiên tò mò hỏi:

“Nhân loại thường thường đều có dòng họ, Lục có không? Kiếm Nhất hình như cũng không có.”

“Hình như không có.” Lục suy nghĩ một chút, lắc đầu.

“Có hẳn cũng không nhớ ra được, lúc trước nếu không phải gặp được ta, hẳn đã sớm chết đói.” Kiếm Nhất ăn một miếng thịt, nói.

“Cũng đúng, có điều Lục cũng có thể dùng làm họ.” Lục mở miệng nói.

Cũng không quá để ý.

Loại chuyện như hậu đại này, bọn hắn thật ra đều không có nghĩ tới.

Lục Thủy cảm thấy, thật sự có khả năng đã gặp được Tiên tổ.

Có điều hẳn có chút tò mò nhìn Kiếm Nhất:

“Kiếm Nhất không phải họ Kiếm sao?”

“Chắc chắn không phải, có điều họ Kiếm cũng không tệ.” Kiếm Nhất nhấp một ngụm canh, nói.

Lục Thủy khẽ gật đầu.

Cũng thế.

Lúc trước, hẳn đã từng nhìn thấy.

Cảnh tất cả mọi người chết lặng chạy trốn khỏi sự truy đuổi.

Tính danh sao?

Ngay cả tính mạng cũng không có.

Thời điểm đó, có người có lẽ ngay cả tên còn không có.

Kiếm Nhất và Lục đều là người thời đại đó.

Lục suýt chút nữa chết đói, tình huống của Kiếm Nhất có lẽ khá hơn nhiều.

Dù sao thì Lục cũng là vì có hẳn mới không chết đói, hai người gặp được nhau.

Từ đây, Nhân tộc bắt đầu quật khởi.

Kiếm Nhất lôi kéo Lục, mở ra một thời đại mới, tuyên chiến bách tộc.

Mặc dù phần lớn thời gian bọn hắn đều chạy trốn, nhưng bọn hắn trưởng thành lớn mạnh quá nhanh.

Người đuổi giết bọn hắn, có lẽ không được bao lâu đã bị truy sát ngược lại.

Lục từng nói, đuổi mãi đuổi mãi, những người kia cũng không còn là đối thủ của bọn họ.

“Bây giờ đang chiêu đệ tử, người biết đạo pháp cũng tìm tới, lúc nào thì khai tông lập phái?” Cơ Tầm không tiếp tục hỏi

chuyện dòng họ nữa.

Nghe được vấn đề này, Lục và Kiếm Nhất, Lục Thủy đồng loạt nhìn Cửu.

Rất rõ ràng, bây giờ chưa có đỉnh núi.

Đỉnh núi nào thì tốt đây?

Đương nhiên là phải hỏi người lợi hại nhất, người biết tất cả mọi chuyện, Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa.

Cửu nhìn mấy người này, trực tiếp lấy ra một tờ giấy đập lên trên mặt bàn, nói:

“Không cần lòng vòng, trực tiếp khen đi.”

Lục: “Chân Thần bá khí.”

Kiếm Nhất: “Chân Thần trâu bò.”

Lục Thủy: “Chân Thần uy vũ.”

Cửu Tử: “Gâu gâu gâu gâu!”

Cơ Tâm: “...”

Mộ Tuyết: “...”

Mộ Tuyết nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải, vẫn là ăn cơm đi thì hơn.

Có điều người ngồi trên bàn lúc này đều là một trong số những người mạnh nhất thời đại này đi?

Lục Thủy cũng là người mạnh nhất thời đại của bọn nàng.

Một bàn ăn này, thật không đơn giản.

Ngay cả Cửu Tử cũng không đơn giản.

Dù sao thì...

Cũng có nhiều người bao bọc nó như vậy.

Ngày hôm sau.

Lục Thủy đi theo đám Kiếm Nhất tới một ngọn núi linh khí vờn quanh, nơi này có sức mạnh tự nhiên, từ chối bất kỳ kẻ nào đi vào.

“Ta động thủ hay người động thủ?” Lục hỏi Kiếm Nhất bên cạnh.

Nơi này là chỗ tốt, nhưng bình thường không thể tiến vào, chỉ khi có cường giả mở đường thì mới có thể.

“Nơi này đúng là chỗ tốt.” Kiếm Nhất nhìn bốn phía, tán dương.

“Có điều ta mới là người sáng lập Đạo Tông, một kiếm này, để ta tới...”

Àm!

Công kích cường đại phá tan tám chấn thiên nhiên của ngọn núi.

Là Cơ Tâm.

“Lăng nhà lăng nhăng.”

Kiếm Nhất nhíu mày, âm trầm nói:

“Các người vào trước nhìn xem, ta phải đi chém ngang lưng người này trước.”

Lục và Lục Thủy khẽ gật đầu, sau đó đi về phía đỉnh núi.

Loại chuyện này bọn hắn đã gặp nhiều, không cần quá để ở trong lòng.

Có điều ai động thủ cũng không quan trọng.

Dù sao thì hôm nay Đạo Tông cũng sẽ được mở ra.

Lục Thủy hơi xúc động, người sáng lập Đạo Tông, hẳn thế mà cũng coi như một trong số đó.

Mặc dù thực chất là Long Nhi Mê Đô, nhưng bây giờ, Long Nhi Mê Đô là hắn.

“Ngọn núi này tốt chứ? Là nơi thích hợp nhất để khai sáng tông môn.” Cửu vừa đi lên trên đỉnh núi vừa nói.

“Gâu!” Cửu Tử ở một bên kêu to.

Dường như đang khen nơi này cực kỳ tốt.

“Quả thực rất tốt, địa thế, hoàn cảnh, linh thế, không thể bắt bẻ.” Lục nhìn quanh bốn phía, mở miệng nói.

Lục Thủy nhìn xung quanh một chút, thế nhưng nơi này so với Đạo Tông sau này không hề có chút tương tự nào.

Không biết là về sau chuyển đi, hay là đã thay đổi so với nguyên bản.

Cũng có thể đi.

Có điều nơi này đúng là một chỗ thích hợp để tu luyện.

Làm nơi khai tông lập phái thì không thể tốt hơn.

Đạo Tông Viễn Cổ đang ở ngay dưới chân hẻm, hơn nữa, hôm nay còn là ngày thành lập.

Chương 1373: Người sáng lập Đạo Tông (2)

Người sáng lập Đạo Tông (2)

Không bao lâu sau, bốn người Lục Thủy đã đi tới đỉnh núi.

Ngẩng nhìn ngọn núi bàng bạc to lớn dưới chân.

Lúc này, Mặc Vân Tử mang theo năm vị đệ tử của Kiếm Nhất đi tới chỗ ngọn núi, lúc này, bốn người Lục Thủy đang ở sau lưng bọn họ, cách khá xa.

Ngay lúc Mặc Vân Tử đang định mở miệng thì một tiếng nổ rung trời đột nhiên vang lên.

Ầm ầm!

Lúc này, ngọn núi đối diện bắt đầu rung chuyển sụp đổ, một lát sau, hai chữ cái xuất hiện ở phía đối diện ngọn núi đó — Đạo Tông.

Khí thế bàng bạc.

Cùng lúc đó, Kiếm Nhất đỏ mắt nhìn Cơ Tâm từ trên cao rơi xuống.

Hắn đang đứng giữa Lục và Lục Thủy.

Lúc này, Lục Thủy và Mộ Tuyết ở bên trái, Lục và Cửu đứng ở bên phải.

Kiếm Nhất và Cơ Tâm vừa vịn ở giữa.

Ngọn núi sụp đổ, gió thổi mạnh.

Làm tung bay góc áo của sáu người.

Kiếm Nhất đứng chấp tay, từ trên cao nhìn xuống, từ trong không trung, một âm thanh vang vọng mênh mông truyền tới:

“Hôm nay, tông môn mạnh nhất tu chân giới, Đạo Tông.

Thành lập.”

“Gâu!” Đứng trước mặt Kiếm Nhất kêu lên một tiếng.

Tiếng sủa vang vọng tám hướng.

Đạo Tông, dù là một con chó cũng ở cấp bậc Đại Đạo Thiên Thành.

Lục Thủy đứng ở biên giới ngọn núi, hẩn nhìn Đạo Tông, nhất thời cảm khái vạn phần.

Chính mình cũng là một trong những người sáng lập Đạo Tông.

Mặc dù chỉ là lẫn vào.

Nhưng không chịu được đến lúc Kiếm Nhất thu hẩn làm tiểu đệ.

Bọn hẩn sẽ bị đá khỏi cuộc trò chuyện nhóm.

Chuyến đi lần này vẫn thú vị như vậy.

Đáng tiếc lần này không có việc viết lách, bản thân hẩn cũng không thể tự mình ghi lại hành trình thú vị này.

Lần sau...

Nếu như còn có lần sau, hy vọng cũng đừng viết sách.

Dù sao hẩn cũng chưa xem qua được bao nhiêu sách có liên quan tới thời kỳ Viễn Cổ, hẩn căn bản sẽ không viết được.

Lục Thủy nắm tay Mộ Tuyết, hai người liếc nhìn nhau.

Sau đó khung cảnh xung quanh bắt đầu biến hóa.

Dường như sắp rơi vào trong vực sâu vô tận.

“Long Nhi.”

“Mê Nhi.”

“Gâu gâu!”

Lục Thủy vốn còn đang có chút cảm khái, nhất thời không muốn cảm khái nữa.

Bởi vì hẩn phát hiện mình nghe thấy xung hô Long Nhi như thế này, vậy mà lại không hề có cảm giác bài xích.

Bị những người này gọi tới quen rồi.

Quá kinh khủng.

Vẫn là mau chóng rời đi đi.

Mộ Tuyết ngược lại không có loại cảm giác xấu hổ này, nàng vẫy tay từ biệt với Cơ Tâm và Cửu.

Ầm ầm! Hai người trở lại thông đạo trong Mê Đô.

Lúc này, vết nứt trên thông đạo đã sớm biến mất.

“Lục Thiếu gia, đây chính là đã lấp đầy các vết nứt thế giới rồi sao?” Mộ Tuyết hơi kinh ngạc.

Đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc với loại chuyện này, cảm giác có chút thần kỳ.

Mê Đô lại là thứ đồ đặc biệt như thế.

“Đúng vậy, Mê Đô sinh ra những vết nứt không hợp lý, sau đó cụ thể hóa trong thiên địa.

Có thể là bất cứ sự vật gì.

Không có nguồn gốc, thế giới không thể quy nạp được nó.

Cho nên vết nứt cứ tồn tại như vậy.

Mà chúng ta tiến vào Mê Đô, trở thành người hoặc vật trong Mê Đô.

Chẳng khác nào tạo cho Mê Đô một căn nguyên.

Thế giới tìm được đầu nguồn, sẽ lấp đầy, sửa chữa vết nứt.”
Lục Thủy mở miệng giải thích.

Đại khái chính là như vậy.

Nhưng Mê Đô chính là Mê Đô, tất cả ảnh hưởng đều xuất hiện từ hư vô, bọn hắn chỉ lặp lại mọi thứ.

Đây chính là lí do vì sao chỉ có thể lặp lại, chỉ có thể nói những điều trong phạm vi cho phép.

Nếu không sẽ bị đá ra khỏi cuộc trò chuyện nhóm.

Cũng giống như Kiếm Nhất Vi Kỳ Truyện.

Quyển sách này là do Mê Đô viết, mà Lục Thủy thì đến dò xét Mê Đô.

Thuận tiện trở thành Mê Đô.

Tất cả liền có căn nguyên.

Mộ Tuyết không xoắn xuýt những cái này nữa, nàng nhìn Lục Thủy cười nói:

“Long Nhi, bọn hã giống như rất không nở rời bỏ chàng.”

“Mộ Tiểu thư vẫn nên gọi là phu quân thì hơn.” Lục Thủy nắm tay Mộ Tuyết đi về phía trước.

Nhìn xem còn có vết nứt nào khác không.

“Được rồi, phu quân đại nhân.” Mộ Tuyết cười:

“Gọi đại nhân gì đó, Lục Thiếu gia có phải càng vui vẻ hơn hay không?”

“Ta cảm thấy Mộ Tiểu thư vung cái kiêu sẽ tốt hơn.” Lục Thủy bình tĩnh đáp.

“Hừ!” Mộ Tuyết hừ lạnh một tiếng, nói:

“Trở về, cho người nững nịu.”

Lục Thủy: “...”

“Đúng rồi, chúng ta tham dự vào trong việc sáng lập Đạo Tông, liệu Đạo Tông sẽ có ghi chép nào liên quan hay không?” Mộ Tuyết tò mò hỏi.

“Hã là không có.” Lục Thủy lắc đầu nói:

“Đạo Tông bây giờ đã không còn là Đạo Tông thời Viễn Cổ.

Hơn nữa, bọn hã ngay cả người sáng lập Kiếm Nhất cũng không biết, những người kèm theo như chúng ta chắc chắn cũng không có ghi chép gì.

Hoặc là nói, ghi chép đã sớm bị thất lạc.

Cầu Tử về sau ở Tiên Đình, sau khi Chân Thần mất, hã đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Hơn nữa, tam đại thế lực tiêu vong, Đạo Tông xuống dốc, cuối cùng phân thành hai.

Sau đó, rất nhiều ghi chép đều biến mất.”

Có điều Lục Thủy cũng phát hiện một chuyện.

Kiểm Nhất chết rồi.

Đạo Tông vẫn là thế lực tối cường thời Viễn Cổ.

Ở mặt ngoài Đạo Tông không có cường giả Chí Cao, trên thực tế, phía sau bọn hắn còn có Lục.

“Vậy tổ huân kia thì sao?” Mộ Tuyết hiếu kỳ hỏi:

“Nếu như là đúng, vậy Lục Thiểu gia có định đi giáo huấn người đã làm trái với tổ huân một chút không?”

Lục Thủy quay đầu nhìn Mộ Tuyết, nói:

“Mộ Tiểu thư muốn thủ tiết sao?”

“Không, ta sẽ tự tử.” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, cười đáp.

Lục Thủy: “...”

Dáng vẻ còn rất tự hào.

Lục Thủy nắm tay Mộ Tuyết đi một hồi lâu cũng không gặp được vết nứt nào khác.

“Cảm giác sắp phải rời khỏi nơi này, xem ra nơi này chỉ có một vết nứt kia.” Lục Thủy nói khẽ.

Nói cách khác, Mê Đô ở đây thật ra rất bình thường.

Khó trách chỉ chiếm lấy một cánh cửa ở Thần Vực.

Cũng chỉ có người bảo hộ ở bên ngoài, chứ không trực tiếp trấn thủ ở trong Mê Đô.

Cơ Tầm bên kia còn mạnh hơn cái này không ít.

Có điều vết nứt ở đây giúp hắn hiểu được một chuyện.

Đó chính là Lục gia và Lục chắc chắn có quan hệ.

“Lục Thiểu gia, chúng ta sắp đi ra ngoài rồi sao?” Mộ Tuyết cũng cảm thấy, bọn nàng sắp phải rời khỏi nơi này.

Có điều, cửa giống như muốn tự mình mở ra.

May mắn là chuyện này đối với hai người mà nói là rất đơn giản.

Quả nhiên, những người khác tới đây, muốn rời đi bình an là vô cùng khó khăn.

Thông đạo này, khắp nơi đều là khí tức hủy diệt.

Căn bản không phải thứ sức mạnh Đại Đạo có thể đối kháng được.

Dù có thể tạm thời đối kháng, từ đó trôn vào vết nứt.

Nhưng khi vết nứt được lấp đầy sẽ đá người ra ngoài, đến lúc đó liền không có chỗ nào khác có thể tránh né, chỉ có thể mở cửa rời khỏi nơi này.

Mà rời khỏi đây so với việc giữ mạng ở đây còn khó khăn hơn, có thể nói là có vào không có ra.

Cũng chỉ người có sức mạnh đặc biệt như bọn hắn mới có thể tùy ý đi lại ở chỗ này, tùy ý rời khỏi, nếu không thì cần phải có đủ thực lực mới làm được tới bước này.

“Ừm.” Lục Thủy đáp một tiếng, sử dụng sức mạnh thiên địa, bắt đầu ngưng tụ ra cánh cửa rời khỏi nơi này.

Trước đó hắn đi ra từ cánh cửa Cơ Tâm ngưng tụ cho hắn, người trông coi lần này quả nhiên là không giống với Cơ Tâm.

Đối phương chỉ là trông coi vị trí của Mê Đô.

Chứ không phải Mê Đô.

Đối phương không thể ngưng tụ ra cánh cửa đi vào Mê Đô.

Nếu không cũng không đến mức không tiếp bọn hắn ra ngoài.

“Không biết bên ngoài đã trôi qua bao nhiêu ngày rồi.” Lục Thủy nói.

Bọn hắn chạy ngược chạy xuôi với Kiếm Nhất, mặc dù chưa tới một tháng, nhưng chắc chắn là hơn nửa tháng.

“Thật ra rất thú vị, Cửu và Cơ Tâm, dáng vẻ rất ngây thơ.” Mộ Tuyết vừa cười vừa nói.

Lục Thủy khẽ gật đầu, lúc kia đối với bọn họ mà nói hẳn là thời gian vui vẻ nhất đi.

Dù sao thì cái gì cũng không cần quản.

Thay đổi duy nhất, hẳn là tất cả mọi người đều mạnh lên.

Sau đó, trận chiến giết thân bắt đầu.

Sau khi Chân Thần ngã xuống, mọi thứ đều thay đổi.

Kiểm Nhất chết đi, Cơ Tầm trọng thương, không ra ngoài nữa.

Còn lại, đại khái cũng chỉ có một mình Lục.

Cuối cùng, Lục cũng lựa chọn cái chết.

Khi quyền hạn độc nhất ngưng tụ, có lẽ tất cả liền đi tới một kết cục đã định.

Chân Thần không chết, tu chân giới sẽ không có tương lai.

Nhưng không có Chân Thần, Hắc Bạch Song Vương sẽ tiếp tục thống trị thế giới.

Mà Mê Đô xuất hiện cũng là bởi vì quyền hạn độc nhất ngưng tụ, một người chiếm cứ mọi quyền hạn, thế giới kiểu gì cũng sẽ xuất hiện một vài biến hóa hoặc lỗ thủng nào đó, ít thì sẽ không ảnh hưởng tới những chuyện khác, nhưng lại có thể mang tới rất nhiều nguy hại cho thế giới.

Đây chính là Mê Đô.

Có điều hẳn trải qua hai lần Mê Đô đều là do Kiểm Nhất triệu hoán ra.

Mặc dù Mê Đô vốn là tồn tại luôn có thể mang đến ảnh hưởng.

Nhưng chính là không có cách nào phủ nhận, cả hai lần đều là do Kiểm Nhất triệu hoán.

Cũng không biết có chuyện gì xảy ra, Mê Đô giống như là rất coi trọng Kiểm Nhất vậy.

Luôn luôn có thể từ nơi sâu thẳm đáp lại triệu hoán của Kiểm Nhất.

Lục Thủy cũng rất tò mò, Mê Đô lần sau liệu có phải do Kiểm Nhất triệu hoán ra hay không.

Lúc này, cánh cửa đã ngưng tụ xong.

“Đi thôi, Mộ Tiểu thư, về nhà.” Lục Thủy nói.

“Nghe theo Lục Thiếu gia.” Mộ Tuyết kéo theo Lục Thủy, cười nói.

“Mộ Tiểu thư cái gì cũng nghe theo ta sao?”

“Đúng vậy.”

“Gần đây ta thiếu một cuốn sổ, Mộ Tiểu thư có thể cho ta mượn cái của nàng để dùng không?”

“Không thể, ta còn ghi sổ sách ở trong đó, còn chưa tính xong.

Đêm nay trở về thì được.

Lục Thiếu gia nhớ nhắc ta.”

“Mộ Tiểu thư, nàng vừa nghe nhầm rồi.”

“Vậy qua mấy ngày nữa tính, Lục Thiếu gia lần sau nếu không biết nói chuyện thì nhớ đừng có nói chuyện, nếu không ta sẽ bắt đầu tính sổ.”

“...”

Nói rồi, hai người trực tiếp đi vào cánh cửa được ngưng tụ thành từ sức mạnh thiên địa.

Lục gia có Mê Đô như vậy, Lục Thủy nghĩ thế nào cũng không cảm thấy Lục gia và Lục sẽ không có quan hệ gì.

Như vậy, giả sử Lục gia và Lục có quan hệ trực tiếp.

Vậy thì, cuối cùng Lục đã cưới ai?

Chắc chắn, vấn đề thật kích thích.

Chương 1374: Người sáng lập Đạo Tông (3)

Người sáng lập Đạo Tông (3)

Thần Vực.

Gian phòng chứa lồi vào Mê Đô.

“Hương Dụ Hương Dụ, lấy cho ta thêm chút thịt trâu.”
Đông Phương Trà Trà kêu lên.

“Ta muốn ăn khoai tây.” Nhã Lâm cũng kêu lên.

Nhã Nguyệt nhìn mặt bàn một hồi, yên lặng nghe Nhã Lâm gọi tên món ăn.

Lúc này, trên bàn các nàng đã có đủ loại rau quả, đồ ăn.

Ở giữa có một cái nồi lớn, nước trong nồi có chút đỏ.

Là lẩu hầm ớt.

Đúng vậy, Đông Phương Trà Trà dẫn người tới chỗ này ăn lẩu.

Chân Thần Duy Nhất giẫm lên Đông Phương Trà Trà, vẻ mặt tức giận.

“Nhân loại ngu xuẩn, thế mà lại ăn thịt đồng bọn dưới Thần Vực của ta.” Chân Thần Duy Nhất nói.

“Có cả điếm tâm nữa, là mẹ ta làm.” Đông Phương Trà Trà đưa cho Chân Thần Duy Nhất một miếng điếm tâm.

Chân Thần Duy Nhất nhận lấy điếm tâm, nhẹ nhàng cắn một miếng.

Đồ của người phạm.

Hừ.

Chân Võ Chân Linh đang chuẩn bị ăn.

Bọn hắn đã chờ ở chỗ này sáu ngày.

Trà Trà Tiểu thư nói nồi lẩu ăn rất ngon, Thiếu gia và Thiếu Phu nhân mà người thấy thấy, chắc chắn sẽ đi ra ăn.

Chân Võ Chân Linh tin sao?

Đương nhiên không tin.

Nhưng cũng không có cách nào, Thiếu gia và Thiếu Phu nhân còn không ra, Tộc trưởng sẽ tới đây mất.

Khi đó bọn hắn phải giải thích thế nào?

Về phần Thiếu gia và Thiếu Phu nhân liệu có xảy ra chuyện gì hay không...

Đương nhiên sẽ không.

Phải biết rằng hai vị kia là ai, một vị là thiên kiêu được công nhân là cao minh nhất tu chân giới, Lưu Hỏa.

Một vị thì được người người ngưỡng mộ, Tử Y Thần Nữ.

Kể cả bọn hắn có biết là xảy ra chuyện gì, đại khái cũng không có cách cứu người.

Lúc Hương Dụ bụng thịt trâu đi qua, bắt chợt, từ trong cánh cửa có sương mù tràn ra.

Làn sương mù này nhanh chóng ngưng tụ lại.

Thành một cánh cửa lớn.

Vừa nhìn thấy cánh cửa này, Chân Võ Chân Linh liền biết Thiếu gia và Thiếu Phu nhân sắp trở về.

Khung cảnh này giống như ở Tịnh Thổ khi đó.

Mấy người Đông Phương Trà Trà cũng lập tức đứng lên.

“Lui xa một chút, nhớ đâu có tình huống gì không đúng, chúng ta liền chạy.” Đông Phương Trà Trà lôi kéo Nhã Nguyệt Nhã Lâm lui lại.

Mấy người Hương Dụ cũng lui lại theo.

Có điều ánh mắt vẫn luôn ngó chừng cánh cửa bằng sương mù kia.

Dù là Chân Võ Chân Linh đã từng nhìn thấy cánh cửa này cũng không dám nói không có việc gì.

Trà Trà Tiểu thư không đáng tin cậy như thế vẫn còn có thể chạy khắp nơi ở tu chân giới.

Cũng không phải không có lý do.

Lục Thủy và Mộ Tuyết đi qua cánh cửa, cũng cảm thấy bản thân đã trở về nơi trước đó rồi đi.

Là một cái phòng nhỏ.

Chung quanh không có cái gì, Mê Đô dưới chân cũng biến mất theo.

Có điều...

Mùi gì vậy?

Cảm giác có chút cay.

Hai người hơi nghi hoặc.

Sau đó, cả hai nhìn về phía trước, phát hiện ở đó có một cái nồi đang tỏa hơi.

Xung quanh toàn là đồ ăn.

Đây là...

Nồi lẩu à?

Thiên tài nào lại ăn lẩu trong Thần Vực vậy?

“Tỷ tỷ.”

Lúc này, Nhã Lâm chạy tới, trên đầu nàng vẫn là Thủy Vân Thú đang nằm.

Soạt!

Nhã Lâm trực tiếp ôm lấy đùi Mộ Tuyết nói:

“Tỷ tỷ, hai người thật sự trở về rồi sao?”

Trà Trà tỷ tỷ nói, chúng ta ăn trước cửa ra vào là có thể dùng mùi vị hấp dẫn hai người đi ra.”

Mộ Tuyết một tay nhắc Thủy Vân Thú lên, một tay sờ đầu Nhã Lâm, cười nói:

“Vậy các ngươi đã ăn xong chưa?”

“Chưa, có điều ta vụng trộm để lại cho tỷ tỷ một chút thịt.”
Nhã Lâm lập tức nói.

Nàng rất thích vụng trộm giấu đồ.

Mộ Tuyết thả Thủy Vân Thú vào trong tay Lục Thủy, sau đó liền mang theo Nhã Lâm đi ra bên ngoài.

“Chị dâu, ta chuẩn bị bữa sạch rồi.” Đông Phương Trà Trà lập tức lấy bát đĩa ra, vẻ mặt đắc ý:

“Ta đã nói chị dâu và biểu đệ Lục Thủy đã nhiều ngày chưa ăn cơm, chắc chắn rất đói bụng.”

“Mộ Tuyết tỷ tỷ, anh rề.” Sắc mặt Nhã Nguyệt cũng mang theo ý cười.

Mặc dù Trà Trà tỷ tỷ vẫn luôn nói hai người họ chắc chắn sẽ không có việc gì.

Nhưng có lẽ là tinh thần Nhã Nguyệt không sánh bằng Trà Trà, cho nên vẫn rất là lo lắng.

Bây giờ thấy tỷ tỷ và anh rề không có việc gì mới bỏ xuống được tảng đá trong lòng.

Lục Thủy ngồi xuống, Mộ Tuyết đưa bát đĩa cho hắn.

“Đã qua bao nhiêu ngày rồi?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

“Ở bên ngoài đã qua sáu ngày, chúng ta hôm qua đã ăn thịt vịt nướng, hôm trước thì ăn điểm tâm.” Đông Phương Trà Trà mở miệng đáp.

Lục Thủy hơi nghi hoặc, mình đã hỏi Đông Phương Trà Trà ăn cái gì sao?

Có điều cũng là sáu ngày.

Hắn thử cảm giác, tu vi đã lên 7.6.

Quả nhiên lại tấn thăng.

Qua sáu ngày nữa hẳn là có thể tiến vào Bát giai.

Khi đó hẳn là có thể tiến vào Mê Vu Chi Đô, đi xem Mê Đô chỗ Minh một cái.

Bất kể là Mê Đô này, hay là Mê Đô chỗ Cơ Tầm.

Ảnh hưởng đều không lớn.

Chỉ có Mê Đô chỗ Minh là có ảnh hưởng lớn nhất.

Cũng cho thấy rằng, Mê Đô mà hắn trông coi, còn sống.

Cụ thể là có chuyện gì xảy ra, cần tìm Minh hỏi rõ ràng.

Hắn là cần phải đi một chuyến tới Mộ gia, như vậy dễ liên lạc hơn.

“Sao lại nhiều thịt trâu như vậy?” Mộ Tuyết nhìn đồ ăn trên bàn, rất tò mò hỏi.

“Đông Phương Tra Tra chắc là đã đem con trâu nuôi gần đây làm thịt rồi.” Lục Thủy nói.

Nếu không thì không thể có nhiều như vậy được.

Đông Phương Tra Tra có cái gì không làm được?

Còn có thể dâng hương cho khí linh, thấp cho trâu thêm một nén nhang không phải chuyện rất dễ dàng sao?

Người không biết còn tưởng rằng những khí linh kia trước đó đều đã bị Đông Phương Tra Tra xử lý.

Cuối cùng biến thành khí linh.

Nghĩ như vậy, dâng hương cũng là chuyện nên làm.

“Không phải, là nhờ Trà Trà nha.

Ăn nhiều thịt trâu là vì trâu muốn báo ân đời trước.” Đông Phương Trà Trà nói.

“Báo ân liền ăn trâu?” Nhã Nguyệt có chút không hiểu.

“Muốn nghĩ như vậy.” Đông Phương Trà Trà chân thành nói:

“Đời trước chúng ta khẳng định đã giúp đỡ người khác, giờ họ muốn làm trâu làm ngựa báo đáp cho chúng ta.

Nhưng đời này chúng ta không cưỡi ngựa, không chăn trâu cày đất.

Cũng chỉ có thể ăn thịt trâu thôi.

Như vậy bọn họ mới báo ân được.”

Nghe được lời này của Đông Phương Tra Tra, Lục Thủy bỏ đôi đũa trong tay xuống.

Nhất thời không ăn nổi.

Người kiếp trước muốn báo đáp Đông Phương Tra Tra quả thật không ít.

Đứng trước khả năng cực đoan này, bọn hắn cũng không quá muốn ăn nữa.

Nhã Nguyệt thì ngây cả người, có phải là có chỗ nào không đúng không?

“Nhân loại ngu xuẩn.” Chân Thân Duy Nhất giẫm lên người Đông Phương Trà Trà.

...

“Bọn hắn trở về rồi.”

Cửu ngồi tại chỗ, nhìn lên bầu trời nói:

“Mệnh lý thiên địa có xu hướng viên mãn.”

“Dựa theo logic bình thường mà nói.

Lục Thủy bọn hắn trở thành Mê Đô, cũng chính là thay thế Mê Đô trước đó.

Như vậy nếu như bây giờ gặp phải mấy người, thì mấy người có thể nhớ ra hắn không?

Hoặc là nhận ra hắn?” Nhị Trương lão hỏi.

Nếu như có thể, nàng cứ có cảm giác không đúng lắm.

“Không thể.” Cửu trực tiếp lắc đầu:

“Bất kể là hiện tại hay quá khứ.

Chúng ta đều không thể biết, Mê Đô mà chúng ta nhìn thấy rốt cuộc là ai.

Khi đó dù là ta, lúc nhìn thấy Mê Đô cũng không cách nào nhìn ra căn nguyên.

Bây giờ Mê Đô đã được tu sửa, dù vậy chúng ta vẫn không thể xác định được rốt cuộc là cái nào.

Chỉ có thể từ đó suy đoán.

Mê Đô chung quy vẫn là Mê Đô, bộ dáng của nó chung quy vẫn là bộ dáng ban đầu đó.”

“Nhưng chuyện của Mê Đô vẫn tồn tại như cũ.

Chúng ta không thể nhìn thấu bọn họ, nhưng người trở thành Mê Đô lại có thể nhìn thấu chúng ta.

Thậm chí biết chuyện của chúng ta lúc đó, biết suy nghĩ của chúng ta lúc đó.

Có một loại cảm giác bị bí mật nhìn trộm.” Cơ Tâm cúi đầu nói.

Có đôi khi cũng không phải chuyện tốt.

Chương 1375: Quần áo là thứ có thể xé (1)

Quần áo là thứ có thể xé (1)

Khi còn trẻ, ai cũng từng có khoảng thời gian ngây ngô.

Vốn dĩ đã qua rồi, nhưng đột nhiên lại có người lật nó lại.

Cảm giác lúc đó cực kỳ tệ.

“Cũng không tệ lắm.”

Cửu ngồi ở trên không, quơ quơ chân cười nói:

“Ta cũng có thể lật lại những chuyện của bọn họ, thậm chí còn nhiều hơn như thế nữa.”

Cơ Tâm trầm mặc không nói gì cả, nàng chỉ là một tàn hồn đã mất đi rất nhiều ký ức mà thôi.

Không cần phải quan tâm quá nhiều tới những chuyện này.

“Lục gia cũng có Mê Đô.”

Điều này có phải đồng nghĩa với việc Lục gia đã tồn tại từ thời kỳ Viễn Cổ rồi hay không?”

Nhị trưởng lão hỏi Cửu.

“Không phải.”

Cửu trực tiếp lắc đầu nói:

“Lục gia đúng là người ghi chép quyển sách kia, nhưng mà lúc đó không có tam đại thế lực thời Viễn Cổ, Tu Chân Giới đã xuống dốc.

Cho nên, tuyến thời gian của nó có lẽ nằm sau cuộc đại chiến thời kỳ Viễn Cổ.”

“Vậy thì tại sao tiên bối Cơ Tâm lại hỏi chuyện tổ huấn?”

Nhị trưởng lão hỏi tiếp.

Nếu như Lục gia không liên quan gì tới thời kỳ Viễn Cổ, thì thân là người của thời kỳ Viễn Cổ - Cơ Tâm, tại sao lại hỏi về chuyện tổ huấn?

Chuyện này hoàn toàn không bình thường một chút nào cả.

“Bí mật.”

Cửu nói thẳng.

“Khi nào người mới bị tiêu thất?”

“Tiểu Tiểu Đình, có phải người nghĩ rằng, khi ta biến mất, ta sẽ nói cho người biết hết tất cả mọi chuyện đúng không?”

Nhị trưởng lão nói:

“Không đúng à?”

“Đương nhiên là phải rồi.”

Cửu xoa xoa đầu của Nhị trưởng lão, nàng cười nói:

“Ai kêu Tiểu Tiểu đáng yêu như thế chứ.

Đúng rồi, mẹ của người có phải cũng dễ thương giống như người không?”

“Không dễ thương như ta.”

Nhị trưởng lão trực tiếp nói.

Nàng dừng lại một chút rồi lại nói tiếp:

“Mẹ của ta rất cao, nàng theo phong cách gọi cảm.”

Cửu nhảy xuống mặt đất, ngẩng đầu ưỡn ngực, tự tin nói:

“Lúc ta vẫn còn cao lớn, ta là người đẹp nhất thiên hạ, gọi cảm nhất thiên hạ, có đúng không hả Cơ Tâm?”

Cơ Tâm nhìn Cửu rồi nhẹ nhàng nói:

“Quên rồi.”

Cửu:

“...”

...

“Thịt bò ngon quá đi.”

Mộ Tuyết vừa thu dọn đồ đạc, vừa nói chuyện với Lục Thủy.

“Nhớ tới những người mà người đã từng cứu ở kiếp trước, cứ vậy mà làm thịt bọn họ.”

Lục Thủy bình thản nói.

“Hình như ta cũng chẳng cứu ai cả, ta cảm thấy mình chỉ có ân với mỗi Lục thiếu gia mà thôi.”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy rồi nhẹ giọng nói.

“Không phải là ta có ân với Mộ tiểu thư à?”

Lục Thủy cảm thấy mình đã nuông chiều một cô gái ngoan ngoãn như Mộ Tuyết, thành một thùng thuốc nổ luôn rồi.

Mộ Tuyết cẩn thận suy nghĩ một chút, sau đó nàng gật đầu một cái rồi nhỏ giọng nói:

“Lục thiếu gia muốn ta ăn miếng thịt kia à?”

Lục Thủy nhìn chằm chằm Mộ Tuyết, nhỏ giọng nói:

“Có thể chiên nó với dầu được không?”

Mộ tiểu thư quá gầy rồi, thịt ở bắp đùi cũng không được nhiều.

Nếu như tháo nó ra, có khi nào sẽ ảnh hưởng tới việc đi đường của Mộ tiểu thư không?”

Mộ Tuyết hí mắt nhìn Lục Thủy, cười nói:

“Không ảnh hưởng tới việc đi đường của ta, nhưng mà nó sẽ ảnh hưởng tới việc đi đường của Lục thiếu gia.

Lục thiếu gia có lẽ sẽ mất luôn cả hai cái đùi.”

“Ta vẫn còn hai cánh tay, ta có thể trồng chuối để đi.”

Lục Thủy đưa cánh tay ra rồi nói.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, nàng có hơi tức giận, muốn đưa tay ra tháo bỏ Lục Thủy.

Đáng tiếc là ở đây có quá nhiều người.

Chỉ có thể đánh hấn hai cái mà thôi.

“Lục thiếu gia, buổi tối ngủ một mình đừng có lên khóc đó.”

Mộ Tuyết hừ lạnh một tiếng.

Lục Thủy khinh thường.

Hắn có thể triệu hoán Răng Thần, thân là tín đồ trung thành của nàng, Răng Thần chắc chắn sẽ bảo vệ hắn.

Còn Mộ tiểu thư.

Thôi bỏ đi...

Lục Thủy nhìn xung quanh, hắn phát hiện Mộ Tuyết vẫn đang nhìn hắn.

Nhìn chăm chăm!!!

Coi như nàng lợi hại.

Lúc này, bọn họ đang đi ra bên ngoài.

Bọn họ phải rời khỏi Thần Vực.

Trước khi rời đi, Chân Thần Duy Nhất nhìn mọi người rời nói:

“Nhân loại ngu xuẩn, các người đã trở thành những kẻ bị Thần Vực ghét bỏ.”

“Chúng ta không thể tới đây nữa sao?”

Nhã Lâm tò mò hỏi.

Chân Thần Duy Nhất nhìn Nhã Lâm, sau đó lại quay đầu đi.

“Chúng ta quay về thôi.”

Nhã Nguyệt nói khẽ.

Lúc này, nhóm người Lục Thủy đang trên đường rời khỏi Thần Vực.

Chân Thần Duy Nhất nhìn bọn họ rời đi, nàng nhìn Thần Vực vốn dĩ đang náo nhiệt dần quay trở lại trạng thái vắng vẻ.

Nàng nhìn Thần Vực vốn dĩ đang ồn ào bắt đầu khôi phục lại sự yên tĩnh.

Nàng chau mày lại.

Hừ!

Một đám nhân loại vậy mà lại dám khinh nhờn Thần Vực.

Thân là Chân Thần trưởng thành, nàng hoàn toàn không cần có nhân loại ở đây, việc đó sẽ làm ảnh hưởng tới Thần Vực của nàng.

Chỉ là yên tĩnh đi thôi mà, nàng vẫn có thể tiếp tục quan sát tôm cá.

Chân Thần Duy Nhất nhìn chăm chăm vào viện tử đã không còn bóng người nào, nàng thoát dừng lại, nàng muốn quay về học tập.

Có điều, ngay lúc nàng định rời đi, thì đột nhiên có một tiếng âm vang lên!

Một bóng người rơi xuống.

Là Đông Phương Trà Trà.

“Ta phát hiện ra một chuyện.”

Đông Phương Trà Trà nhìn Chân Thần Duy Nhất rồi nói:

“Hình như mẹ của ta mới làm điếm tâm ngọt, ta sẽ mời người ăn.

Nhưng mà, người không được phép đánh ta.

Nếu như cha mẹ ta cảm thấy ta dễ bị ức hiếp, thì khi tâm trạng không tốt, bọn họ sẽ tìm tới ta để trút giận.”

Đông Phương Trà Trà nói xong liền kéo Chân Thần Duy Nhất đi ra bên ngoài:

“Ta nói cho người biết, điếm tâm ngọt mà mẹ ta làm cực kỳ ngon luôn đó.”

Chân Thần Duy Nhất phát hiện mình vậy mà lại bị một tên nhân loại ngu xuẩn dắt đi, nàng tức giận nói:

“Nhân loại ngu xuẩn, người đang mạo phạm Chân Thần.”

Ầm!

Đông Phương Trà Trà bay thẳng ra ngoài.

Chân Thần Duy Nhất hừ lạnh một cái, nhưng nàng vẫn đi ra ngoài.

Nếu như nhân loại đã có mong ước như thế, thì nàng đương nhiên là sẽ thỏa mãn bọn họ rồi.

Mộ Tuyết thấy Trà Trà bay ra ngoài thì mỉm cười nói.

“Lục thiếu gia, tại sao ngươi lại chán ghét Trà Trà tới như vậy?”

Mộ Tuyết dặt lẩy tay của Nhã Lâm đi bên cạnh Lục Thủy, nói:

“Có đôi khi, Trà Trà khiến cho người ta rất thích.”

“Ha ha.”

Lục Thủy chỉ cười ha ha.

Chỉ cần nhìn thấy Đông Phương Trà Trà là hẳn đã thấy chướng mắt rồi.

Chương 1376: Quần áo là thứ có thể xé (2)

Quần áo là thứ có thể xé (2)

Sau khi rời khỏi Phong Sương Hà, Mộ Tuyết liền dẫn Đông Phương Trà Trà đi tới phòng bếp.

Ở đây có điểm tâm.

Lục Thủy không đi theo, hần chỉ cần đợi Mộ Tuyết mang nó về là được rồi.

Bây giờ đang là buổi chiều, thời tiết cũng khá là ấm áp.

Nhiệt độ của tháng 12 tuy là thấp thật, nhưng mà cũng không quá lạnh.

Sẽ không khiến cho Mộ Tuyết cảm thấy lạnh.

“Mấy ngày nay, trong tộc có phản ứng gì không?”

Lục Thủy tò mò hỏi.

“Không có phản ứng gì quá lớn cả.

Khi nghe thấy ở đây có động thiên khác, thì Tộc trưởng có hơi kinh ngạc, nhưng mà cũng không nói gì cả.

Hai ngày này, nếu như thiếu gia không đi, thì mấy người Tộc trưởng có lẽ sẽ đi vào trong này để xem xét.”

Chân Võ nói.

Lục Thủy khẽ gật đầu, xem ra ngay cả Tộc trưởng cũng không biết bí mật của nơi này.

Có lẽ chỉ có một mình Đại trưởng lão biết tới nơi này mà thôi.

Có điều, Đại trưởng lão lần này khác với những lần trước, hần không ngăn cản những người khác tiến vào nơi này.

Hần vi phạm quy luật bình thường của Lục gia suốt bao năm qua, không hổ danh là người đàn ông vi phạm tổ huấn.

Dù sao thì cũng đã vi phạm một lần rồi, có vi phạm thêm mấy lần nữa cũng không quan trọng.

Nếu như tiên tổ mà biết được việc này, không biết hấn sẽ đối xử với Đại trưởng lão như thế nào.

Có lẽ sẽ bảo Đại trưởng lão quỳ xuống, sau đó hỏi Đại trưởng lão rằng: Có phải người có ý kiến gì với ta hay không hả?

Lục Thủy vô cùng tò mò, không biết lúc đó Đại trưởng lão sẽ trả lời như thế nào nhỉ?

Trả lời rằng: Tiên tổ, người phát hiện ra rồi à?

Có lẽ sẽ không trả lời như thế đâu.

Lục Thủy lắc đầu, hấn cảm thấy Đại trưởng lão là một người rất nghiêm túc, sẽ không nói ra những lời như vậy.

“Sau khi hôn lễ kết thúc, tất cả mọi người đều đã trở về hết rồi à?”

Lục Thủy hỏi.

Lúc đó hấn quay về khá là sớm, không quá chú ý tới việc này.

Những người khác cũng không xảy ra chuyện gì cả.

Dù cho có thể nào đi chăng nữa, thì cũng không đến mức làm cho bọn họ không biết phải quay về như thế nào.

Tuy Lục gia không lớn, nhưng mà bọn họ rất có kinh nghiệm trong chuyện này.

Gần như không hề xuất hiện một chút sơ suất nào cả.

“Người cần rời đi thì đều đã bình yên quay về tông môn của riêng mình.

Không rõ hành tung của một vài người không có nơi ở cố định.

Những người còn lại thì vẫn đang ở Thu Vân Trấn.”

Mặc dù Chân Võ bị phạt, nhưng hấn vẫn có thể biết rõ những chuyện này.

Những người còn ở lại Thu Vân Trấn đương nhiên là nhóm người Diệp Tân, Kiều Càn.

Phần lớn mọi người đều có nơi ở riêng của mình.

Chỉ có một vài người là không có nơi ở cố định mà thôi.

Ví dụ như nhóm người Nhạc Phong, Ma Tu Cát An.

Lục Thủy đương nhiên cũng có chút hiểu biết về những người này, nhưng mà chỉ cần bọn họ bình an vô sự là được.

Hắn không quan tâm tới những chuyện khác cho lắm, mỗi người đều có cuộc sống của riêng mình.

Ví dụ như nhóm người Sơ Vũ.

Hiện tại, bọn họ vẫn còn đang đi học, vẫn còn đang viết tiểu thuyết.

Tu luyện?

Tu luyện làm sao mà quan trọng bằng việc viết tiểu thuyết được chứ.

“Tam đại thế lực thì sao?”

Có gì khác với trước kia không?”

Lục Thủy hỏi.

Hắn đi tới Mê Vụ Chi Đô, ở đó có nhóm người Đế Tôn.

Đã sắp tới thời khắc cuối cùng rồi, tam đại thế lực có lẽ sẽ có chút phản ứng.

Cũng có thể sẽ chó cùng rứt giậu, ra tay với Lục Lai Sự.

Chuyện này thì hắn cần phải quan tâm tới.

Dù sao thì ban đầu hắn dự định nhúng tay vào chuyện này cũng là vì con mãnh thú kia.

Từ đó hắn mới biết được rằng, bọn họ đang nhắm vào mẹ và em gái của hắn.

Chuyện này cũng cần phải có một đáp án, cũng đến lúc phải kết thúc rồi.

Tam đại thế lực có sự tín nhiệm của riêng mình, Lục Thủy đương nhiên là cũng có suy nghĩ của riêng hẳn.

Còn việc, cuối cùng thì hươu chết về tay ai...

Không phải do Lục Thủy đánh giá quá cao bản thân mình, mà là do bọn họ đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất.

Đừng nói tới việc hẳn nhập đạo, còn sắp vấn đạo.

Hiện tại đã không còn ai có thể ngăn cản được hẳn nữa rồi.

“Hành động của tam đại thế lực lúc trước có phần hơi nhẹ nhàng, dường như bọn họ không đặt quá nhiều tinh lực lên việc này.

Dựa theo tin tức mà Nhạc Phong lấy được, thì trong ngày thành hôn của Lục gia, tam đại thế lực không chỉ không nghỉ ngơi, trái lại bọn họ còn vận dụng toàn bộ lực lượng.

Ngày hôm đó, bọn họ không thu thập dư trạch, mà bọn họ lựa chọn thu thập tường vân.”

Chân Võ nói tiếp:

“Sau đó, trên bầu trời xuất hiện ba đạo ánh sáng chạy thẳng về phía khu vực Vị Tri.

Hiện tại, không thể nào bắt được cả.

Có lẽ bọn họ có dự tính khác.”

Lục Thủy gật đầu.

Ba đạo ánh sáng.

Hẳn đã từng thấy rồi.

Là nhóm người Đế

Xem ra, cuối cùng thì bọn họ cũng biết Lưu Hỏa mới là kẻ địch thật sự của mình.

Hiện tại, người duy nhất có thể đối kháng được với Lưu Hỏa, chính là ba người Đế Tôn.

Không phải là chuyện gì quá đặc biệt cả.

Nhưng mà, khi hắn tiến vào trong Mê Vụ Chi Đô, không biết bọn họ sẽ khôi phục tới mức độ nào, hy vọng đừng khôi phục quá kém.

Hắn có một loại cảm giác, mấy người Đế Tôn hiểu một chút về hắn.

Ít nhất thì sau khi bọn họ thức tỉnh, bọn họ sẽ có một chút hiểu biết về hắn.

Bởi vì...

Đế Tôn có Thời Quang Chi Đạo.

“Không biết khi ta và bọn họ gặp nhau, bọn họ sẽ có phản ứng như thế nào.”

Lục Thủy âm thầm chờ mong.

Nếu như hắn xử lý xong ba vị này, thì tam đại thế lực có lẽ cũng sẽ phải đi tới kết thúc.

Có lẽ là vậy.

Không biết có xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn hay không.

Đương nhiên là hắn cũng hy vọng những người kia có thể giải thích nghi hoặc giúp mình.

Ví dụ như Dự Ngôn Thạch Bàn rốt cuộc là gì.

Dự Ngôn Thạch Bàn do bọn họ tạo nên, cho nên bọn họ là người hiểu rõ nhất.

“Thiếu gia, Tam trưởng lão bảo người đi qua đó một chuyến.”

Chân Linh nói.

“Có chuyện gì vậy?”

Lục Thủy hỏi.

Chân Linh lắc đầu.

Bọn họ cũng không biết tại sao thiếu gia lại bị gọi đi.

Lục Thủy khẽ gật đầu, hấn không hỏi thêm nữa, trực tiếp đi về phía đại điện.

Tam trưởng lão lại muốn làm loạn sao?

Có lẽ không đến mức đó, hấn vừa mới thành hôn xong, sao mà có thể bị phạt liền cơ chứ.

Mộ Tuyết là tâm mạch của hấn.

Việc trừng phạt có quan trọng bằng việc Mộ Tuyết mang thai không?

Sau tiệc tân hôn là thời kỳ dễ có em bé nhất.

Nếu như hấn phải đi điện bích hồi lỗi, thì Tam trưởng lão chẳng phải đang làm trái với sự chờ mong của gia tộc sao?

Không muốn mở thương luôn à?

Mặc dù hiện tại dù có không trừng phạt thì cũng không mở thương được.

Nhưng mà, Lục Thủy vẫn còn loại trực giác kia.

Chỉ cần hấn trở nên mạnh mẽ thì sẽ có biện pháp khiến cho Mộ Tuyết mang thai, hấn tin là như thế.

Đương nhiên, nếu không tin, hấn cũng hy vọng trực giác sẽ giống với lúc hấn lục giai, hung hăng và mặt hấn.

Chương 1377: Quần áo là thứ có thể xé (3)

Quần áo là thứ có thể xé (3)

Một lúc sau.

Dưới đại điện.

Lục Thủy đang đứng ở đó.

Gương mặt của Tam trưởng lão vẫn là gương mặt bị người ta quyệt 5 triệu.

Nếu như vẫn ở mức 5 triệu, thì có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì cả.

Hắn thậm chí phào nhẹ nhõm.

“Xin chào Tam trưởng lão.”

Lục Thủy cúi đầu cung kính nói.

“Lập gia đình là chuyện mà người mong muốn?”

Giọng nói của Tam trưởng lão vang lên.

Lục Thủy không khỏi cảm thấy nghi hoặc, tại sao Tam trưởng lão lại hỏi chuyện này?

“Vâng.”

Lục Thủy trả lời như thế.

Mặc dù hắn thường xuyên triệu hoán Răng Thần, nhưng mà hắn vẫn rất thích việc có thể cưới được Mộ tiểu thư về nhà.

Như thế thì cũng thuận tiện hơn cho việc triệu hoán Răng Thần.

Điều đáng tiếc duy nhất, kế hoạch từ hôn không thể tiến hành được tới bước cuối cùng.

Đây là điều đáng tiếc trong cuộc đời của hắn.

Nếu như cho hắn thêm một cơ hội nữa...

Thôi bỏ đi, bị đánh một lần là đủ rồi, nếu như mà bị thêm một lần nữa, có khuynh hướng tự tìm chết.

“Ta nhớ rằng người có một quan điểm.

Một người bình thường thành hôn với một người có thiên phú kém, mặc dù chưa chắc sẽ sinh ra người có thiên phú cao.

Nhưng mà chắc chắn sẽ sinh ra được rất nhiều người nổi dõ.

Có đúng hay không?”

Tam trưởng lão nói.

Lục Thủy:

“...”

Hình như ta chưa từng nói từ chắc chắn.

Tam trưởng lão thấy Lục Thủy không trả lời liền nói tiếp:

“Sắp tới có lẽ sẽ có tin tức tốt đúng không?

Có vấn đề gì à?”

Lục Thủy:

“...”

Có vấn đề thì sẽ như thế nào?

Hắn rất muốn hỏi, nhưng mà hắn lại không dám hỏi.

Nếu không thì rất có thể sẽ phải tiến vào trong Phong Sương Hà.

“Không có vấn đề gì cả.”

Lục Thủy cúi đầu đồng ý.

Cứ ứng phó trước đã, kéo dài thêm một khoảng thời gian.

Lỡ đâu...

Thật sự có thì sao?

Tin tưởng bản thân.

Tin tưởng Mộ Tuyết.

Nếu như Lục Thủy đã đồng ý rồi, thì đương nhiên là Tam trưởng lão sẽ để cho hắn rời đi.

“Vi một người nữ tử...”

Tam trưởng lão cho rằng tất cả sự thay đổi của Lục Thủy là vì Mộ Tuyết.

Bởi vì Mộ Tuyết nên hắn mới bắt đầu phản kháng, sau đó bắt đầu có lòng cầu tiến.

Với lại, vốn là cao minh, vậy mà lại đồng ý thành hôn.

Còn nguyện ý sinh con.

Vẫn không có tiên đồ như cũ.

Nếu là người bình thường thì đã theo đuổi Đại Đạo rồi.

Nhưng mà, đối với bọn họ mà nói, việc đồng ý thành hôn mới là chuyện tốt.

...

Sau khi ra khỏi đại điện, Lục Thủy liền thở phào nhẹ nhõm.

Mong rằng chuyện đó sẽ không kéo dài quá lâu ở kiếp này.

Ở kiếp trước, hắn bị mấy vị trưởng lão nhìn chăm chăm, thấy bọn họ từ mong chờ đến thất vọng.

Mấy lão nhân gia đó cũng rất khổ sở.

Lục Thủy cũng không mong như thế.

Mộ Tuyết thật sự không mang thai được, có thể có biện pháp gì chứ?

Nhị trưởng lão đã bắt mạch rất nhiều lần rồi, cơ thể của bọn họ hoàn toàn không có vấn đề gì cả.

Hai vợ chồng bọn họ cũng rất cố gắng, cho nên chắc chắn không liên quan tới việc đó, thậm chí Nhị trưởng lão còn bắt mạch cho Mộ Tuyết nữa.

Cho nên, Lục Thủy hoàn toàn không biết vấn đề nằm ở chỗ nào.

Quá mạnh mẽ, hoặc là do vận khí không tốt.

Ở kiếp trước hẳn cũng đã từng nghiên cứu về việc này.

Nếu không thì tại sao vận khí trong thiên địa lại nằm ở trên người của hắn?

Trực tiếp giành lấy nó, sau đó đưa nó qua cho Mộ Tuyết, tăng khả năng mang thai của nàng lên.

Nhưng mà, thực tế đã chứng minh rằng, vận khí của thiên địa gì đó, hoàn toàn không có một chút tác dụng nào cả.

“Thời kỳ này thực ra rất tốt, mấy ngày nữa có thể đi một chuyến tới Hải Tẫn Đầu.”

Lục Thủy quay về nơi ở của mình.

Có lẽ hắn phải đi tới Hải Tẫn Đầu một chuyến, nhân dịp này hỏi thử Cửu xem rốt cuộc là Lục có thành hôn hay không.

Nếu như hắn có lập gia đình, thì người mà hắn cưới rốt cuộc là ai.

Hắn vốn dĩ định hỏi Mê Đô ở Thần Vực, bây giờ thì không cần phải hỏi nữa.

Hắn đã tiến vào trong đó luôn rồi.

Nếu như Cửu chịu phối hợp, thì hắn có thể biết được rất nhiều chuyện.

Chỉ sợ nàng không chịu phối hợp mà thôi.

Đương nhiên, dù không có thu hoạch gì đi nữa, thì hắn cũng phải đi tới Hải Tẫn Đầu một chuyến.

Lần trước hắn đã đồng ý rồi, cho nên phải hoàn thành thôi.

Vẫn luôn kéo dài chuyện này cũng chẳng sao cả, hiện tại hắn đã thành hôn rồi, cho nên không cần phải sợ này sợ nọ.

Sau khi trở về sân của mình, hắn tiếp tục đọc sách.

Hiện tại, tốc độ góp nhặt Thiên Địa Trận Văn của hắn vô cùng nhanh chóng, qua vài ngày nữa là có thể dụng được rồi, nhưng mà xem nhiều một chút chắc chắn sẽ không sai.

Chờ tới khi hắn lên được bát giai, thì có lẽ chỉ cần hơn mười ngày là có thể tấn thăng cửu giai.

Nhưng mà khi đối mặt với nhóm người Đế Tôn, hẳn hoàn toàn không cần tới cửu giai.

Mặc dù lúc hẳn bát giai cũng chưa chắc có thể đánh thắng được nhóm người Đế Tôn, nhưng mà vẫn có thể chào hỏi bọn họ một lúc.

Nếu như thực sự không được, thì hẳn có thể lui ra ngoài, chờ thêm vài ngày nữa.

Dù sao thì từ bát giai lên tới cửu giai cũng chẳng mất quá nhiều thời gian.

Sau khi đạt tới được cửu giai, thì thiên địa cũng khó mà làm suy yếu hẳn.

Đến lúc đó, uy năng sẽ quay về...

Hình như cũng chẳng có tác dụng gì cả.

Tóm lại, phải xem thử xem nhóm người Đế Tôn khôi phục tới mức độ nào, nếu như bọn họ chỉ khôi phục quyền năng Chí Cao, thì nó hoàn toàn không có tác dụng gì với hẳn cả.

Nhưng mà, đối với những người khác mà nói, thì đương nhiên là trí mạng.

...

Chạng vạng tối.

Mộ Tuyệt bưng com tới tới.

“Lục thiếu gia, ta có phải là một người thị nữ được người cưới về hay không?”

Ngay cả việc ăn com mà ta cũng phải bưng tới cho người.”

Mộ Tuyệt đặt com tới lên trên bàn.

Là phần ăn của hai người.

Nàng không hề ăn trước.

“Mộ tiểu thư, đã là thị nữ mà còn cần phải cưới về sao?”

Lục Thủy khép sách lại, hẳn xới com giúp Mộ Tuyệt.

Mộ Tuyết cũng đã xem qua Thiên Địa Trận Văn rồi, không phải là không biết, nàng có thể bắt chước.

“Tuy rằng không thể coi thị nữ như là thê tử được, nhưng mà có thể coi thê tử như là thị nữ.”

Mộ Tuyết đưa đũa cho hắn.

Lục Thủy ngẩng đầu lên nhìn Mộ Tuyết rồi nói:

“Mộ tiểu thư, ngươi đã từng xem phim cổ trang chưa?

Đôi khi, thị nữ...”

“Hửm?”

Lục Thủy còn chưa nói xong thì đã bị Mộ Tuyết trừng mắt nhìn.

“Có đôi khi quá phức tạp, tốt nhất là không cần.”

Lục Thủy lập tức sửa lời.

Chương 1378: Quần áo là thứ có thể xé (4)

Quần áo là thứ có thể xé (4)

Trên thực tế, từ nhỏ tới lớn, hấn chưa bao giờ cần tới thị nữ.

Nếu như thực sự có việc, thì Lục gia chỉ cần tùy tiện tìm một người là được.

Sau này, khi Mộ Tuyết được gả tới đây rồi, hấn càng không cần tới thị nữ.

Mộ Tuyết cũng rất quen thuộc với mọi việc.

Cho nên, bọn họ chưa bao giờ cần tới thị nữ.

Chân Võ và Chân Linh là tùy tùng, khi nào hấn đi ra ngoài bọn họ mới có thể đi theo.

Khi hấn về tới Lục gia, thì bọn họ đã hoàn thành xong trách nhiệm.

Thị nữ mà hấn gặp nhiều nhất là thị nữ của mẹ, nhưng mà hấn chưa bao giờ nhớ được tên của người đó cả.

Ở kiếp trước, hấn cũng không nhớ được.

Sau một lần bế quan rất có thể người trước kia sẽ bị đổi thành một người khác, ai mà biết người đó là ai cơ chứ.

Dù sao thì thị nữ của mẹ hấn cũng không phải làm mãi mãi.

Đến độ tuổi nhất định nào đó, mẹ hấn sẽ để cho các nàng trải qua cuộc sống bình thường.

Dù sao thì bọn họ cũng phải lập gia đình.

Còn về việc sẽ tiếp tục làm ở Lục gia, hay là ở lại Thu Vân Trấn để làm ăn, thì sao cũng được cả.

Ví dụ như Đinh Lương, nàng chọn ở lại Thu Vân Trấn để làm ăn.

Cửa hàng bánh bao lớn nhất Thu Vân Trấn là của nàng.

Ở kiếp này, đến thời gian nhất định, Mộ Tuyết chắc chắn cũng sẽ để cho nàng rời đi, tiếp tục đi bán bánh bao.

Sau đó...

Sẽ mở một tiệm bánh bao lớn nhất trấn.

Còn Kỳ Khê thì Lục Thủy không nhớ rõ cho lắm.

Có lẽ cũng không quá tệ.

Những người từng làm thị nữ của mẹ hắn tại Lục gia, hắn chưa từng nhìn thấy ai phải trải qua cuộc sống thâm cảm cả.

Nhưng mà, không phải tất cả mọi người đều gả được cho người tốt.

Vợ chồng mà, cãi nhau cũng là chuyện bình thường.

Hắn và Mộ Tuyết cũng rất hay âm ỉ với nhau, người ở Thu Vân Trấn cũng biết ít nhiều về chuyện này.

Dù sao thì khi bọn họ đánh nhau sẽ khiến cho Thu Vân Trấn đổi mới.

“Thực ra, cũng không phải là không thể làm thị nữ.”

Mộ Tuyết nói khẽ với Lục Thủy:

“Chỉ cần Lục thiếu gia khen ta một chút, sau này ta sẽ làm thị nữ cho Lục thiếu gia.

Mỗi ngày đều sẽ giúp Lục thiếu gia đổi áo thay chăn.”

Lục Thủy sững sốt một chút, hắn kinh ngạc hỏi:

“Mộ tiểu thư, thị nữ mà lại đi làm những chuyện này à?”

“Lục thiếu gia hy vọng thị nữ khác làm âm thầm giúp cho người sao?”

Mộ Tuyết híp mắt nhìn Lục Thủy.

“Không hy vọng.”

“Tại sao?”

“Không thơm bằng Mộ tiểu thư.”

“Hửm?”

“Không xinh đẹp bằng Mộ tiểu thư.”

“Còn gì nữa?”

“Cơ thể không mềm mại như Mộ tiểu thư.”

“Còn gì nữa không?”

“Bởi vì người đó không phải là Mộ tiểu thư, cho nên người đó chẳng là gì cả, không màu sắc, không hương vị.”

Mộ Tuyết mỉm cười, sau đó nói:

“Làm sao mà Lục thiếu gia biết được rằng cơ thể của người đó không mềm mại như ta?”

Lục Thủy nhéo hông Mộ Tuyết một cái, sau đó tiện tay nhéo hông của mình một cái rồi nói:

“Không phải chỉ cần làm như thế này là biết rồi sao?”

Mộ Tuyết hừ lạnh một cái rồi nói:

“Được rồi, Lục thiếu gia đã vượt qua bài kiểm tra.”

Nàng nói xong liền gấp đồ ăn cho Lục Thủy, nói:

“Lục thiếu gia, người nên ăn nhiều một chút, còn phải sinh em bé nữa.

Lúc này ta mới gặp mẹ, mẹ âm thầm ám chỉ với ta về việc này.

Mấy năm nay, bụng ta vẫn luôn không hề có chút phản ứng nào cả, mẹ cũng bắt đầu nôn nóng rồi.

Nếu như tới đó mà không có lý do nào cả, thì chắc chắn ngày nào Nhị trưởng lão cũng tới bắt mạch cho ta.”

Ở kiếp trước nàng đã nhận được loại đái ngộ này rồi.

Ban đầu là do Thiên Nữ Chân Kinh, cho nên không thể nào có được.

Nhưng mà, khi tu vi của nàng đã đủ rồi, nàng lại vẫn không thể nào có được em bé.

Là do Lục Thủy quá mạnh mẽ ư?

Nói thì nói như thế, nhưng mà hiện tại mẹ cũng đã mang thai rồi...

Sự thật chứng minh rằng, đừng nói tới lục giai, thất giai hoặc bát giai chắc hẳn đều có thể mang thai được.

Có điều, tỉ lệ thấp hơn một chút mà thôi.

Thế nhưng mà...

Bọn họ vẫn luôn không có.

Lục Thủy nghiên cứu suốt bao nhiêu năm, nhưng mãi vẫn không tìm ra được nguyên nhân.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết gấp đồ ăn cho mình.

Hắn phát hiện sau khi thành hôn xong, lại phải đón nhận thủy triều thúc giục sinh em bé.

Mộ Tuyết còn được mấy năm, hẳn thì khác, Tam trưởng lão nói hẳn chỉ có mấy tháng...

Cho nên, hẳn mới khổ sở như thế.

Dù sao thì Mộ Tuyết cũng là con gái, bên mẹ sẽ không nói gì cả.

Còn hẳn là con trai độc nhất ở trong nhà,

Qua mấy tháng nữa mà bụng của Mộ Tuyết vẫn không hề có phản ứng gì, thì Tam trưởng lão chắc chắn sẽ lại tới đây tìm hẳn, lúc đó gương mặt của Tam trưởng lão chắc chắn không chỉ là 5 triệu.

Có thể lên tới 6, 7 triệu gì đó.

Hoặc cũng có thể là tăng lên gấp mấy lần, giá trị đạt tới mấy chục triệu.

“Mộ tiểu thư, đêm nay chúng ta triệu hoán Răng Thần ra để cầu nguyện đi.”

Lục Thủy nói.

“Đêm nay Răng Thần không cần Lục thiếu gia, Lục thiếu gia chỉ có ta mà thôi.”

Mộ Tuyết nói.

“Nói bậy.”

Lục Thủy chạm vào người mình rồi nói:

“Ta có áp ần làm chúng.”

“Vậy thì Lục thiếu gia muốn gặp Răng Thần như thế nào?”

Mộ Tuyết đặt đũa xuống bên cạnh, dùng hai tay nâng má nhìn Lục Thủy.

Dường như lời nói của Lục Thủy sẽ ảnh hưởng tới việc tối nay của nàng.

“Ừm, như Tử Y Thần Nữ vậy.”

“Quần áo quá phức tạp.”

“Ta hiểu được một việc, ta là Lục thiếu gia, gia đình vô cùng giàu có.

Quần áo là thứ có thể xé.”

“...”

...

Sau khi ăn cơm xong, Lục Thủy và Mộ Tuyết cùng nhau thu dọn bàn ăn, đi về phía phòng bếp.

Bọn họ coi việc này như tản bộ vậy.

“Khi nào thì Lục thiếu gia sẽ đi tới Hải Tẫn Đầu?”

Trên đường đi, Mộ Tuyết hỏi Lục Thủy như thế.

“Không phải Mộ tiểu thư phải bồi mấy người em gái của mình sao?”

Lục Thủy hỏi.

Mặc dù vừa mới thành hôn, nhưng mà nếu như Nhã Lâm và Nhã Nguyệt đã tới chơi, thì thân là chị gái, Mộ Tuyết đương nhiên là phải bồi các nàng rồi.

Việc sau đó thì chỉ cần ném cho Đông Phương Tra Tra là được.

“Cha và Đường di mới quay trở về vào hai ngày trước.

Ngày mai, bên mợ sẽ dẫn Trà Trà về, Nhã Lâm và Nhã Nguyệt cũng sẽ đi tới Đông Phương gia chơi hai ngày.”

Mộ Tuyết giải thích.

Theo lý thuyết mà nói, thì mấy ngày này nàng không phải làm gì cả.

“Vậy thì Mộ tiểu thư dự định khi nào sẽ quay trở về Mộ gia?”

Lục Thủy hỏi.

Hôn lễ lần này làm cùng một chỗ, cho nên không cần phải quay về làm lại một lần nữa.

Nhưng mà, bọn họ vẫn phải đi về đó một chuyến.

Với lại, viện tử của Mộ Tuyết cũng vừa mới được dựng nên, cho nên bọn họ đúng thực là có thể đi một khoảng thời gian ngắn.

Với lại...

Cũng có thể đi xem tình trạng của Khởi Nguyên Thạch.

Thử xem có thể câu thông được với Minh hay không, thậm chí còn có thể dùng nó để trực tiếp tiến vào trong Mê Vụ Chi Đô.

Như thế thì sẽ có thể giải quyết được hết tất cả mọi chuyện.

“Ừm.”

Mộ Tuyết suy nghĩ một chút rồi nói:

“Sau khi đi Hải Tẫn Đầu rồi sẽ trở về đó một chuyến?

Ở lại một khoảng thời gian ngắn rồi quay lại đây?”

“Lúc đó là cỡ cuối năm năm phải không? Đến lúc đó, còn phải chạy qua chạy lại giữa hai bên.”

Lục Thủy nói.

“Lục thiếu gia có thể mở công không gian, sẽ không lãng phí thời gian.

Nhưng mà lúc đó có lẽ ta sẽ phải ngủ chung với Nhã Lâm.

Lục thiếu gia, người ngủ một mình đi, ta không cần người nữa.”

“Mộ tiểu thư sẽ không hiểu được loại niềm vui này đâu.”

“Lục thiếu gia, người tốt nhất là nên nói lại một lần nữa.”

“...”

Chương 1379: Đứa Con Thần Chọn (1)

Đứa Con Thần Chọn (1)

Hôm sau.

Lục Thủy bọn hắn đưa tiễn một nhà Đông Phương.

Trước khi đi, Đông Phương Trà Trà nói với Đông Phương Lê Âm:

“Dì nhỏ, khi nào Miêu Miêu muội muội sinh ra thì để con mang nàng đi chơi đi.”

Cốc!

Đông Phương Trà Trà bị Mộc Cận gõ đầu:

“Con trước hết hãy chăm sóc bản thân cho tốt đi đã.”

“Vâng.” Đông Phương Trà Trà gật đầu, đang suy nghĩ phải chăm sóc bản thân thế nào cho tốt mới có thể mang Miêu Miêu muội muội đi chơi cùng.

Đúng rồi, vô địch thiên hạ.

Chờ nàng vô địch thiên hạ rồi, thì làm gì cũng đúng.

“Tỷ tỷ, hẹn gặp lại.” Nhã Lâm vẫy tay với Mộ Tuyết.

“Mộ Tuyết tỷ tỷ, anh rể, hẹn gặp lại.” Nhã Nguyệt cũng vẫy tay.

“Chị dâu yên tâm, Đinh Lương và Hương Dụ sẽ chăm sóc tốt cho các nàng.” Đông Phương Trà Trà cảm thấy mình có lẽ sẽ không làm tốt lắm, nhưng Hương Dụ các nàng chắc chắn sẽ.

Đinh Lương lần này cũng đi cùng qua đó, bởi vì đến lúc đó Mộ Tuyết cũng muốn về Mộ gia một chuyến.

Cho nên bây giờ Đinh Lương qua đó cũng tiện hơn một chút.

Dù sao thì nàng cũng là thị nữ của Mộ Tuyết.

Hiểu rõ rất nhiều chuyện.

Mộ Tuyết cũng vẫy tay lại, nàng cũng không lo lắng Trà Trà sẽ dẫn các nàng chạy loạn.

Trà Trà mang theo người, chạy không xa được.

Hương Dụ cũng sẽ không đồng ý.

Cuối cùng, mấy người Lục Thủy cũng đưa tiễn một nhà Đông Phương xong.

Lúc rời đi, Đông Phương Dạ Minh có chút tiều tụy.

Có điều trước khi đi vẫn lên tiếng chào Lục Cổ:

“Lục Tộc trưởng, lần sau nếu có cơ hội thì lại phôi nấng cùng nhau.”

Lục Thủy nhìn sắc mặt lão cha có chút thay đổi, nhìn cậu của hắn như là nhìn người chết.

Cả hai đều là Tộc trưởng, đại khái là không quá hợp nhau đi.

Chờ một nhà Đông Phương rời đi rồi, Đông Phương Lê Âm liền lôi kéo Mộ Tuyết đi về phía sân nhỏ:

“Tiểu Tuyết Nhi định lúc nào thì trở về?”

“Vé xe là ngày mai.” Lục Thủy ở một bên trả lời thay.

“Mẹ không hỏi con.” Đông Phương Lê Âm trừng mắt liếc Lục Thủy, nói.

Lục Thủy không để ý, mà chân thành nói:

“Mẹ, con cảm thấy gọi là Lục Miểu Miểu không ổn lắm, Đông Phương Tra Tra cũng là tên kép.

Nhờ đâu trưởng thành giống như Đông Phương Tra Tra, Lục Miểu Miểu tương lai sẽ phải ăn khổ.

Vẫn nên gọi là Lục Lai Sự thì phù hợp hơn.

Cái tên này chính là mang theo thiên tư làm Trưởng lão.”

Lục Cổ mắt lạnh nhìn Lục Thủy, nói:

“Về sau sinh cho ta cháu trai hay cháu gái, lúc đó lấy tên là Lục Lai Sự đi.

Cái tên hay như vậy.”

Lục Thủy: “...”

...

Khu vực nghỉ ngơi ở Lục gia.

Ngung Hạ nhìn xung quanh, nói khẽ:

“Xem ra là không có biến hóa gì khác.”

Lục Thủy thành hôn dẫn tới dị tượng to lớn giữa thiên địa, thậm chí còn có Thiên Kiếp MBA xuất hiện, cùng với âm thanh chúc phúc của thế giới.

Khoáng cổ thước kim.

Không ai có thể sánh bằng.

Nàng vốn cho rằng tam đại thế lực Viễn Cổ ít nhiều sẽ làm chút chuyện gì đó.

Không nghĩ tới lại không có cái gì.

“Lão tổ.” Hồng Tổ vẻ mặt nghi hoặc, mấy ngày ngay nàng vẫn luôn suy nghĩ:

“Lão tổ từ trước đã biết việc Lục Thủy thành hôn sẽ dẫn đến dị tượng rồi sao?”

“Không biết.” Ngung Hạ lắc đầu, định đi tới phía sau núi Lục gia.

“Chỉ là có suy đoán như vậy mà thôi.

Ai mà nghĩ tới được rằng sẽ khoa trương như vậy, sẽ cao minh như vậy.

Thiên hàng tường vân, thiên kiếp chúc mừng, thế giới chúc phúc.

Tu chân giới cho đến tận giờ cũng chưa chắc đã từng xảy ra loại chuyện như vậy.”

“Tại sao Lão tổ lại có suy đoán như vậy?” Hồng Tố cảm thấy Lão tổ hẳn là phải biết rất nhiều.

Nàng cũng từng có suy đoán, nhưng không có được đáp án, suy đoán gì đi nữa cũng không có ý nghĩa quá lớn.

“Đến phía sau núi hỏi một chút đi, có lẽ người sẽ có thể có được đáp án.” Nói rồi, Ngung Hạ mang theo Hồng Tố biến mất tại chỗ.

Lúc xuất hiện lần nữa thì đã ở phía sau núi Lục gia, nàng đi tới, tự nhiên sẽ thu hút sự chú ý của những người khác.

Tam Trưởng lão Lục gia sẽ không xuất hiện, Đại Trưởng lão Lục gia cũng sẽ không đến.

Cho nên...

“Vì sao người còn ở đây?” Nhị Trưởng lão xuất hiện trước mặt Ngung Hạ.

Nàng không thích Ngung Hạ.

Biết nhiều, lại nói nhiều.

“Đáng yêu như vậy, nói chuyện nên nhẹ nhàng hơn một chút.” Ngung Hạ đưa tay nhéo nhéo mặt Nhị Trưởng lão.

Chỉ là vừa mới nhéo một cái liền có chút nghi hoặc, nàng không thấy Nhị Trưởng lão phản kháng.

“Người, bị bệnh à?” Ngung Hạ sờ lên trán Nhị Trưởng lão.

Bốp!

Tay Ngung Hạ trực tiếp bị Nhị Trưởng lão hất ra.

“Xem ra là không có bệnh.” Ngung Hạ cảm thấy Lục Hữu Đình như này mới là bình thường.

Nhị Trưởng lão lạnh mặt nhìn Ngung Hạ, vừa rồi nàng quên phản kháng.

Gần đây bị Cửu bóp tới quen rồi.

Cơ Tầm lúc này từ hư không đi ra, nàng nhìn Ngung Hạ một chút:

“Ồ tu chân giới bây giờ, ngươi là Đại Đạo Giả nữ đầu tiên ta gặp được.”

Ngung Hạ nhìn người đột nhiên xuất hiện này, cảm thấy rất kỳ quái, đối phương...

Không phải người sống.

“Tiền bối là?” Ngung Hạ mở miệng hỏi thăm.

Người này không phải người của thời đại này, hơn nữa, đối phương dù không còn sống cũng khiến cho người ta có một loại cảm giác nguy hiểm.

Giống như là không phải Đại Đạo Giả bình thường.

Chi ít là khi còn sống chắc chắn không phải.

“Ngươi gọi ta là Cơ Tâm là được, những cái khác, ngươi còn quá nhỏ, cũng không biết được.” Cơ Tâm không nhiều lời.

Ngung Hạ quá nhỏ, căn bản không thể biết nhiều hơn.

Người tu chân giới bây giờ, đối với chuyện hay người thời Viễn Cổ, cơ bản đều không biết.

Chỉ có một số người đặc biệt tìm hiểu thì mới có thể biết.

Không có mấy người biết cái tên Cơ Tâm này là đại biểu cho một trong những người mạnh nhất thời kỳ Viễn Cổ.

Ngung Hạ cũng không hỏi nhiều, mà nhìn Nhị Trưởng lão, nói:

“Muốn hỏi một chút vị bằng hữu toàn trí toàn năng kia của người một chuyện, Tam Trưởng lão nhà các ngươi có phải đã biết rồi hay không?”

Nhị Trưởng lão đương nhiên biết Ngung Hạ đang nói tới cái gì.

Sau đó, nàng nhìn sang Cửu ở một bên, dường như đang chờ đáp án.

“BIẾT, sao lại không biết? Có điều...” Cửu nhìn Ngung Hạ, vẻ mặt đầy ý cười:

“Tiểu Tiểu Hạ muốn nói chuyện xưa, đương nhiên là muốn chạm đất tộc trông cùng tộc trông phu nhân trước mặt nói.

Người nghe quá ít không phải là sẽ không quá thú vị sao?”

Nhị Trương lão: “...”

Nàng hiểu rõ câu nói kia có ý gì.

...

Ngày thứ hai.

Lúc Lục Thủy tỉnh lại, phát hiện bản thân đã tân thẳng 7.7.

Mấy ngày nữa lên Bát giai, dễ như trở bàn tay.

Cũng không biết có nơi nào hấn có thể biểu diễn độ kiếp được hay không.

Thực sự không được thì kéo cha mẹ qua, biểu diễn cho cha mẹ xem tài nghệ ngực nát thiên kiếp một chút.

Đáng tiếc, mẹ đang mang thai Lục Lai Sự, không phù hợp xem biểu diễn kích thích như thế.

Chỉ có thể đợi lần sau.

Thực sự không được thì không độ kiếp vậy.

Hay là biểu diễn cho Mộ Tuyết nhìn?

Suy nghĩ một chút, Mộ Tuyết cũng không phải người không có kiến thức, nàng có lẽ cũng không muốn xem.

Nhìn Mộ Tuyết còn đang ngủ bên cạnh, Lục Thủy không định đi đánh thức đối phương.

Hấn dù không cần đứng lên đọc sách cũng có thể phác họa Thiên Địa Trận Văn trong đầu.

Đương nhiên, có đôi khi không phác họa Thiên Địa Trận Văn thì mới thú vị.

Có đôi khi vẽ vài thứ trên mặt Mộ Tuyết mới thú vị.

Chuyện cắt quần trước mắt coi như bỏ qua, rất dễ bị phát hiện.

Lục Thủy lấy bút ra, cảm thấy có thể vẽ một con vật, vẽ từ mặt tới ngực, lại tới eo.

Đại công trình.

Hắn động động người, nghiêng tới trước người Mộ Tuyết, cầm bút trong tay, định đặt bút lên gương mặt của Mộ Tuyết.

Chỉ là vừa mới định viết, Mộ Tuyết đột nhiên mở mắt ra, nàng nhìn Lục Thủy, nói khẽ:

“Lục Thiếu gia đang làm gì vậy?”

Lục Thủy vẽ mặt nhu tình, cây bút nhẹ nhàng đụng lên lông mày Mộ Tuyết, hắn nói:

“Kẻ lông mày cho Mộ Tiểu thư.”

Mộ Tuyết mỉm cười, muốn ngồi dậy cho Lục Thủy vẽ, chỉ là vừa mới động một cái, nàng liền nhìn tới tay Lục Thủy, nói:

“Lục Thiếu gia, bỏ tay ra đi, lại đề lên tóc ta rồi.”

“Mộ Tiểu thư hay là về sau cắt tóc ngắn đi.” Lục Thủy ngồi dậy, biểu thị có chút bất mãn với mái tóc dài của Mộ Tuyết.

“Buổi tối thì nói tóc dài đẹp mắt, sáng sớm lại nói tóc ngắn tốt hơn.”

Lục Thiếu gia, không nên nói hai lời.” Mộ Tuyết sửa sang lại mái tóc, ngồi trước mặt Lục Thủy.

Chờ Lục Thủy kẻ lông mày cho mình.

Có điều nàng có chút tò mò:

“Lục Thiếu gia học được cách kẻ lông mày từ lúc nào vậy?”

“Không phải là vừa rồi đang chuẩn bị luyện tập sao?” Lục Thủy giơ bút lên, nói.

Mộ Tuyết: “...”

“Ta cảm thấy ta thiên sinh lệ chất, hay là đừng vẽ nữa đi.” Mộ Tuyết nói rồi liền định đứng dậy.

Chỉ là còn chưa kịp đứng lên, Lục Thủy đã kéo nàng lại:

“Mộ Tiểu thư, đừng cảm một chút.”

“Mới không cần, Lục Thiếu gia, ta vẫn là nên đi nấu bữa sáng cho chàng thì hơn, ai nha, quần áo sắp bị kéo xuống rồi.”

Chương 1380: Đứa Con Thần Chọn (2)

Đứa Con Thần Chọn (2)

Trời đã sáng rõ.

Lục Thủy cùng Mộ Tuyết quyết định tới chỗ cha mẹ thông báo một tiếng, bọn hắn muốn ra ngoài.

Đi hưởng tuần trăng mật.

Sau đó về Mộ gia một chuyến.

Rồi trở lại.

Lúc đi vào sân nhỏ, Lục Thủy nhìn thấy mẹ đang vẽ cái gì đó ở trên bàn.

Đến lúc hắn đi tới thì phát hiện là đang vẽ quần áo của trẻ con.

“Mẹ, đây là cái gì?” Lục Thủy có chút không hiểu.

“Thiết kế quần áo cho em gái của con.” Đông Phương Lê Âm nói khẽ.

Lục Thủy: “...”

Hắn khi còn bé cũng không có loại đái ngộ này.

Hâm mộ sao?

Không hâm mộ, bởi vì quần áo mẹ thiết kế, không quá bình thường.

Như vậy cũng tốt so với hắn cần cùng Đông Phương Trà Trà có thân tình sao?

Không cần.

Gọi hắn là biểu ca thì còn miễn cưỡng được.

Biểu đệ?

Hắn cần loại biểu muội như này làm gì?

“Mẹ, con phát hiện có chuyện quen nói với mẹ.” Lục Thủy trực tiếp nhảy sang vấn đề khác, nếu không không chừng mẹ sẽ nói với hấn cũng muốn thiết kế cho hấn một bộ.

Loại tình thương của mẹ này, để lại cho Lục Lai Sự đi.

“Chuyện gì? Là tin tốt sao?” Ánh mắt của Đông Phương Lê Âm sáng rực lên, nàng đặt ánh mắt lên người Mộ Tuyết.

Tin tức đúng là tin tức tốt, nhưng có lẽ là không giống với những gì mẹ nghĩ lắm, Lục Thủy suy nghĩ trong lòng.

Đông Phương Lê Âm để Mộ Tuyết ngồi bên cạnh nàng, hỏi han ân cần.

Lục Thủy cảm thấy mình bây giờ cũng không cần ngồi.

Có điều hấn vẫn nên nói chuyện tốt đi.

“Mẹ, chuyện tốt này không có liên quan gì tới Mộ Tuyết, mà là con, lúc ở Thần Vực đã được Chân Thần nhắc nhở một điều.”

“Chân Thần nhắc nhở?” Đông Phương Lê Âm hơi kinh ngạc:

“Nhắc nhở gì?”

Phong Sương Hà có một Thần Vực, trước đó nàng không biết chuyện này, thậm chí Lục Đại Tộc trưởng cũng không biết.

Ngay cả Tam Trưởng lão cũng chỉ có kiến thức nửa vời, Nhị Trưởng lão cũng chỉ hiểu một chút.

Người thực sự hoàn toàn hiểu rõ sự tồn tại của Thần Vực là Đại Trưởng lão.

Quả thật rất là thần kỳ.

Vậy con trai nàng sẽ được nhắc nhở cái gì đây?

“Mẹ, nói ra có khả năng mẹ sẽ không tin.” Lục Thủy nghiêm túc nói:

“Khi đó Chân Thần Duy Nhất đã nói cho con biết, con chính là Đứa Con Thần Chọn, tương lai sẽ có thành tựu phi thiên cái địa.

Nhất định là tồn tại chói mắt nhất trong tu chân giới.

Mẹ đừng không tin vội, con có chứng cứ.

Chân Thần Duy Nhất nói rằng con có thiên tư trở thành Chủ Thần, cho nên đã cho con một quyển sách con đường thành thần.

Chính là quyển này.”

Nói rồi, Lục Thủy liền đưa quyển sách giáo dục bắt buộc thành thần 900 năm ra.

Đặt trước mặt Đông Phương Lê Âm, tiếp tục nói:

“Mẹ nhìn đi, sách này vừa nhìn đã biết là không đơn giản.”

Đông Phương Lê Âm nhìn cuốn sách, phát hiện dựa vào thực lực của nàng thì quả thật có chút nhìn không thấu.

Thậm chí còn không thể quan sát nội dung bên trong.

Sách này quả thật bất phàm.

Sau đó nàng nhìn con mình, híp mắt nói:

“Con của ta tương lai muốn trở thành Chủ Thần sao?”

“Đúng vậy, mẹ, nhưng mẹ đừng quá vui vẻ, có lẽ còn cần một đoạn thời gian nữa.” Lục Thủy khiêm tốn nói.

Mộ Tuyết chớp mắt nhìn Lục Thủy, nàng có chút kinh ngạc.

Lưu Hỏa rốt cuộc đã làm gì, tới mức để Lục Thiếu gia phải làm nên tới mức này.

Không phải là đã động thủ đánh mẹ chứ?

Đông Phương Lê Âm nhìn Lục Thủy, cười nói:

“Con trai, trước tiên quỳ xuống.”

Lục Thủy hơi kinh ngạc:

“Mẹ lại có việc cho con làm sao?”

Hắn cảm thấy mình không có phạm sai lầm gì mà.

“Con trước tiên quỳ xuống, sau đó mẹ sẽ hỏi.” Đông Phương Lê Âm nhẹ nhàng nói.

Lục Thủy không rõ lắm, có điều vẫn quỳ gối xuống trước mặt mẹ mình.

Thấy Lục Thủy quỳ xuống, Đông Phương Lê Âm mới nhìn Lục Thủy, nói:

“Con trai, có phải con đã làm chuyện gì khiến cha mẹ tức giận hay không?”

Hoặc là làm chuyện gì khiến trong tộc đề ý tới.”

Lục Thủy: “???”

Đông Phương Lê Âm chống cằm nhìn Lục Thủy.

“Loại chuyện đáng khoe khoang này, nếu là bình thường thì hôm qua đã khoe khoang rồi.

Không phải vậy thì chính là lừa gạt.

Nhưng hôm nay lại đột nhiên nói.

Có phải là chột dạ gì hay không?

Không phải là đã phá hủy Thần Vực rồi đấy chứ?”

Lục Thủy: “...”

Mẹ là dựa vào cái gì mà suy đoán như thế?

Mộ Tuyết không có cảm giác gì, Lục Thiếu gia dù sao cũng là do mẹ sinh ra.

Tính toán dù nhỏ hay lớn, sẽ luôn có lỗ hổng để người khác phát hiện ra được.

...

Bỏ ra một thời gian khá lâu, Lục Thủy mới chạy từ chỗ mẹ ra.

Vốn muốn cho cha mẹ vui vẻ một chút, nhưng phản ứng đầu tiên của mẹ lại là hấn gậy chuyên tai họa rồi?

Không tin tưởng con trai mình như thế sao?

Hơn nữa...

Lại thật sự bị mẹ đoán trúng.

Sau khi chỉnh sửa quần áo xong xuôi, nghe thêm đủ loại căn dặn.

Lục Thủy mới có thể rời khỏi Lục gia.

Bọn hẳn định ngồi xe tới Xảo Vân Tông.

Sau đó từ chỗ đó đi tới phần cuối của biển, như vậy tương đối thuận tiện, hành trình cũng khá bình thường.

Nếu cứ trực tiếp mở cổng không gian thì một chút cảm giác cũng không có.

Hơn nữa, bọn hẳn cũng không có ý định trực tiếp mở cổng không gian ở Xảo Vân Tông để đi qua.

Lục Thủy muốn dẫn Mộ Tuyết đi, đương nhiên, không phải là đi như bình thường.

Vừa đi vừa về, một ngày chắc chắn đủ.

Về phần Chân Thần Duy Nhất, để Mộ Tuyết gọi tới là được.

Chân Thần Duy Nhất rất nghe lời Mộ Tuyết.

“Lục Thiếu gia, chàng rốt cuộc đã làm cái gì với cha mẹ? Có phải lúc làm Lưu Hỏa đã đánh mẹ rồi hay không?” Mộ Tuyết có chút tò mò hỏi.

“Mộ Tiểu thư thật quá coi trọng ta rồi, đánh mẹ sẽ chết đấy.

Ta đương nhiên chỉ động thủ đánh lão cha.

Mặc dù cuối cùng ta bị đánh gãy hai tay, nhưng ta lại thuận tiện đoạt đồ vật trong tay mẹ.” Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, vô cùng chấn động:

“Lục Thiếu gia, có phải ta sắp cần thủ tiết rồi hay không?”

“Không phải là Mộ Tiểu thư muốn tự tử sao?” Lục Thủy đáp lại.

“Cũng như nhau, có điều lần này tới Xảo Vân Tông ta muốn mua chút quần áo, Lục Thiếu gia có mang tiền không?” Mộ Tuyết hỏi.

Lúc còn chưa thành hôn, có rất nhiều quần áo nàng không thể mua.

Ví dụ như mấy loại thiếu vải một chút.

“Ta mang theo Thất Lân Long Ngâm Kiếm.” Lục Thủy mở miệng nói.

Không có cái gì mà một thanh kiếm không thể thế chấp.

Nếu như một thanh không đủ, thì hai thanh.

Trên người hẳn có.

“Lục Thiếu gia, ta cảm thấy chàng nên khen ta đi.” Mộ Tuyết di chuyển bước chân, nhẹ nhàng nói:

“Chỉ cần là quần áo Lục Thiếu gia thích, ta đều sẽ mặc cho Lục Thiếu gia nhìn.”

“Mộ Tiểu thư có lẽ đã hiểu sai một thứ rồi.” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, sửa lại:

“Không phải là thứ ta thích nhìn Mộ Tiểu thư đều mặc, mà là đồ Mộ Tiểu thư mặc, ta đều thích nhìn.”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, khước miệng khẽ giương lên, lộ ra một nụ cười xán lạn:

“Vậy tối nay ta mặc giáp bọc toàn thân.”

Lục Thủy mặt không chút thay đổi, nói:

“Đêm nay chúng ta ở trên xe lửa, Mộ Tiểu thư đến lúc đó nhớ tìm một chỗ kín đáo để thay quần áo.”

Mộ Tuyết: “...”

Lại muốn đánh Lục Thủy.

Hừ.

Chương 1381: Đứa Con Thần Chọn (3)

Đứa Con Thần Chọn (3)

Sau đó, hai người đi tới nhà ga.

Chân Võ Chân Linh đã đợi ở đó một thời gian dài.

Hai người Lục Thủy ra ngoài, đương nhiên cần phải mang theo Chân Võ Chân Linh đi cùng.

Dù sao cũng là ngôi xe lửa bình thường.

Cho nên không tránh được việc để Chân Võ Chân Linh mua vé, thuận tiện chuẩn bị chỗ ở.

Nếu như không đi như bình thường, bọn hắn tự nhiên không cần mang theo bất kỳ ai.

Đến đâu chỉ cần mở cổng không gian là được, có thể trở về bất cứ lúc nào.

Ban đêm trở về đi ngủ, ban ngày lại tiếp tục ra ngoài, không có chút vấn đề nào.

“Thiếu gia, Thiếu Phu nhân, xe lửa này có lẽ sẽ hơi chậm một chút, phải khoảng ba giờ sáng mới tới nơi được.

Có điều gian phòng bên kia cũng đã chuẩn bị xong, xuống xe liền có thể nghỉ ngơi.” Chân Võ nói.

Lục Thủy khẽ gật đầu.

Hắn lại không cần đi ngủ, Mộ Tuyết thì ban đêm dựa vào hắn ngủ là được.

Chuẩn bị cho nàng cái gối, gối lên đùi hắn ngủ cũng được.

Thân thể người bình thường chính là yếu như vậy.

— —

Chạng vạng tối.

Đông Phương Lê Âm ngồi trong sân nhỏ, chờ đợi Lục Tộc trưởng trở về.

Muốn chia sẻ với Tộc trưởng đại nhân một chút về thiên tư của con trai.

Đứa Con Thần Chọn.

Mặc dù nghe kỳ kỳ quái quái.

Nhưng quyển sách kia quả thật lợi hại.

Nhờ đâu con trai nói thật thì sao?

Vậy sau này cũng sẽ có tiền đồ, như vậy bọn nàng cũng không phải người đầu bạc tiền người đầu xanh.

Nếu không sẽ khóc chết mất.

Vẫn là con trai đưa bọn nàng đi thì tốt hơn.

Không bao lâu sau, Lục Cổ đi vào trong sân nhỏ.

Đông Phương Lê Âm vừa nhìn thấy đã lập tức vẫy tay:

“Tộc trưởng đại nhân, bên này bên này, tới đây, nói cho chàng một việc lớn.”

Lục Cổ vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, con gái đá người sao?

Nhưng xem thời gian thì còn chưa tới lúc.

Có điều con gái đặc biệt, cũng khó nói.

“Có chuyện gì?” Lục Cổ ngồi bên người Đông Phương Lê Âm, hỏi.

“Hôm nay con trai nói cho ta biết một bí mật lớn, nó nói nó là Đứa Con Thần Chọn.” Đông Phương Lê Âm vẻ mặt hưng phấn nói.

“Nàng tin sao?” Lục Cổ hỏi lại.

“Tin nha.” Đông Phương Lê Âm gật đầu.

“Hắn khi còn bé nói mình có thể giao lưu với động vật, nói mình có thể biến thân, còn nói mình chính là cường giả chuyển thế.

Khoa trương một chút, còn nói chính mình là Tiên Nhân hạ phàm để rèn luyện.

Sao nàng lại không tin?” Lục Cổ vẻ mặt không chút thay đổi, nói.

“Khi đó nó còn chưa thành hôn nha, bây giờ đã thành hôn, là người lớn rồi.

Khi đó vẫn còn là đứa trẻ nhỏ.

Cho nên bây giờ nói chuyện có độ đáng tin, hơn nữa, một thời gian dài qua cũng không thấy có chuyện gì mất thể diện.” Đông Phương Lê Âm dựa vào lí lẽ biện luận.

“Không thoái hôn, ngược lại còn gia cố hôn ước, đó là cái gì?” Lục Cổ hỏi.

“Đó là tình yêu, khi đó, lúc trong tộc không để cho Tộc trưởng đại nhân cưới ta, Tộc trưởng đại nhân có nghe sao?

Con trai còn không phải là giống chàng à.” Đông Phương Lê Âm nói.

“Lời nó nói quả thật không thể tin, có điều...” Lục Cổ nhún mày, nói:

“Ngày hôn lễ hôm đó quả thật không quá bình thường, nhìn thế nào cũng không thấy tên nghịch tử này là người bình thường.

Đối với một người không hiểu rõ mà nói, khung cảnh nhìn thấy ngày hôm đó.

Chắc chắn sẽ cho rằng nghịch tử kia là người được trời chọn.”

“Đây không phải là khớp với chuyện Đứa Con Thần Chọn mà con trai nói sao?” Đông Phương Lê Âm nói.

Khi đó quả thật rất kỳ quái.

Không ai biết là vì cái gì.

Bọn hắn vẫn luôn cảm thấy là do con gái làm ra.

Nhưng cũng không có ai cho bọn hắn một đáp án cụ thể.

Hơn nữa con của bọn họ thật ra cũng không có làm bất cứ chuyện gì, chỉ là đi lại bình thường, cái này rất khó phân biệt.

Đang lúc bọn hắn nghi ngờ thì đột nhiên có người xuất hiện ở trong sân.

Là Nhị Trương lão toàn thân áo trắng.

“Lục Cổ cũng ở đây à, xem ra không cần phải chờ rồi.”

Nhị Trương lão vừa nói câu đầu tiên đã hù dọa tới Lục Cổ.

Nghịch tử kia đã đi ra ngoài rồi, vì sao Nhị Trương lão còn tìm tới hắn?

“Nhị Trương lão, Lục Thủy không ở nhà, Trà Trà cũng đã sớm trở về.

Ở giữa không phải là có hiểu lầm gì chứ?” Lục Cổ lập tức đứng lên, nhỏ giọng hỏi.

Không có lý do, từ trên xuống dưới Lục gia, không còn ai lại đi gài bẫy hắn.

“Không có hiểu lầm gì.” Nhị Trương lão bình tĩnh nói:

“Hôm nay chỉ là có người muốn kể chuyện xưa.

Cũng không tính là chuyện xưa gì, chính là muốn phổ cập chút kiến thức khoa học.

Tri thức này các ngươi còn chưa biết, thuận tiện cho các ngươi tìm hiểu một chút.”

Nói rồi, Nhị Trương lão đi tới cạnh bàn, chậm rãi ngồi xuống.

Sau khi Nhị Trương lão ngồi xuống, không gian phía sau nàng hơi bị bóp méo.

Cơ Tâm đi ra, ngồi xuống theo.

Tiếp đó, Ngung Hạ cũng đi ra, Hồng Tố cũng theo ra.

Sau khi Ngung Hạ ngồi xuống thì để Hồng Tố ngồi bên cạnh.

Lục Cổ không dám ngồi.

Trực tiếp đứng một bên.

Nhìn thế nào cũng thấy hành động của những người bói phận cao này không hợp thói thường.

Đừng nói là hấn, kể cả là Tam Trưởng lão ở đây cũng không dám ngồi xuống.

Đông Phương Lê Âm có chút đứng ngồi không yên.

Nhưng nàng đang mang thai, không thể cứ đứng đó.

Nhị Trưởng lão sẽ không đồng ý, nhất là thai nhi của nàng còn không có ổn định như vậy.

Sao có thể để nàng đứng được.

“Ngung Hạ tiên bói, Hồng Tố tiên bói...” Lục Cổ hơi chấn kinh, những người này sao lại tới đây?

Mà vị bên cạnh này...

“Là tiên bói thời kỳ Viễn Cổ, là người mạnh nhất Tịnh Thổ, cơ tâm, là người biết tổ huấn của chúng ta là ai đặt ra.

Xác suất lớn là có quen biết Tiên tổ.” Nhị Trưởng lão mở miệng giải thích một câu.

Lục Cổ: “...”

Hôm nay toàn tới những người gì vậy?

Vì sao bói phận của từng người từng người đều cao như vậy?

Tiên bói Hồng Tố thì không nói, Lục Cổ khi còn bé từng bị nàng ôm qua.

Là sư phụ của mẹ hấn.

Tiên bói Ngung Hạ thì cao minh, là người cùng thời kỳ với Đại Trưởng lão, lúc kia em gái nàng chính là tổ tiên của Lục gia.

Bói phận lớn, ngay cả Nhị Trưởng lão cũng phải cúi đầu.

Những người này rốt cuộc muốn nói cái gì, nhất định phải tới chỗ bọn hấn bên này để nói sao?

Lục Cổ đứng sau lưng Đông Phương Lê Âm, nói khẽ:

“Các vị tiên bói là muốn nói tới tri thức ở phương diện nào?”

“Hồng Tô muốn nghe, ta định nói cho nàng, thuận tiện cũng để các người nghe một chút, có thêm kiến thức.” Ngung Hạ mở miệng nói.

Đông Phương Lê Âm có chút hiếu kỳ hỏi:

“Hồng Tô tiên bói là muốn biết chuyện gì?”

“Chuyện liên quan tới thiên địa dị tượng mấy ngày trước.” Hồng Tô nói.

Nghe thấy cái này, Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm đều khẽ giật mình.

Đây không phải là chuyện xảy ra vào ngày thành hôn của con trai hai người sao?

Nói cách khác, Ngung Hạ tiên bói biết tới sự tồn tại của chuyện kia?

Thậm chí còn biết được nguyên nhân của thiên địa dị tượng? Khó trách lại tới để bọn hắn nghe cùng, dù sao ngày hôm đó cũng là ngày thành hôn của con bọn hắn.

Chuyện này ít nhiều cũng có liên quan tới con trai bọn hắn, thậm chí còn có một chút quan hệ tới con gái bọn hắn nữa đi.

Lần này bọn hắn cũng có chút tò mò.

Có ai không muốn biết chuyện này chứ?

“Vậy ta bắt đầu nói.” Ngung Hạ mở miệng bắt đầu.

“Chờ một chút.” Nhị Trương lão đột nhiên cắt đứt lời Ngung Hạ, sau đó từ ngón tay ấn ra một giọt máu, nói:

“Có người muốn xoát cảm giác tồn tại.”

Những người khác nhìn giọt máu kia, thấy giọt máu bắt đầu di động.

Tiếp đó, một bóng người bắt đầu hiện ra, trong chốc lát, ánh sáng hội tụ.

Một cô bé mặc một bộ váy trắng hồng xuất hiện trước mặt tất cả mọi người.

“Chân Thần Độc Nhất?” Lục Cổ vẽ mặt kinh ngạc nhìn Cửu.

Ngưng Hạ và Hồng Tô cũng kinh ngạc.

Đông Phương Lê Âm không quen biết, chỉ từng nghe nói qua.

“Tiểu Tiểu Cố còn nhớ rõ ta nha.” Cửu trôi nổi bên cạnh Lục Cổ, đưa tay vỗ vỗ đầu Lục Cổ.

Lục Cổ: “...”

Nhất thời không biết phản ứng ra sao.

Đông Phương Lê Âm cũng nhìn Cửu, đây là lần đầu tiên nàng gặp người này.

Cửu cũng đi tới trước mặt Đông Phương Lê Âm, thuận tiện néo néo gương mặt Đông Phương Lê Âm, nói:

“Tiểu Tiểu Âm cũng rất đáng yêu, khó trách Tiểu Tiểu Cố vừa nhìn thấy người liền không đi xông xáo tu chân giới nữa.

Một giây này, hẳn biết mình muốn có một gia đình.”

Lục Cổ: “...”

Nhất thời, hẳn muốn mời vị Chân Thần này ra ngoài.

Vẻ mặt Đông Phương Lê Âm tràn đầy ý cười.

Nàng bất chợt cảm thấy ở chung với Cửu đặc biệt tốt.

Chương 1382: Lục tiểu hữu là người của chúng ta (1)

Lục tiểu hữu là người của chúng ta (1)

Tối hôm đó.

“Thiếu gia, Thiếu Phu nhân, đến rồi.” Chân Võ ở một bên nhắc nhở.

Lúc này, Lục Thủy và Mộ Tuyết đang đánh cờ.

Đánh cờ vậy sao?

Không, là cờ ca rô.

Lục Thủy đã xem một giáo trình.

Có thể thắng liên tục.

Gọi là tam giác gì đó, tóm lại là rất dễ thắng.

“Lục Thiếu gia lại thắng thêm một ván, ta ghi sổ Lục Thiếu gia một chút.” Mộ Tuyết mở sổ ra, ghi lại.

Sau khi Lục Thủy cảm nhận thực lực của mình đại khái ở Bát giai thì không chú ý tới sự biến hóa trong thực lực nữa.

Dù sao thì cũng đều như vậy.

Cho nên nhàm chán, hai người liền tâm huyết dâng trào, muốn đi đánh cờ.

Cờ vậy quá phức tạp, mất rất nhiều thời gian.

Cờ ca rô nhanh hơn nhiều.

Cho nên, bọn hắn liền ngồi đánh cờ ca rô, Mộ Tuyết ban đầu nhiệt tình mười phần.

Sau đó, Lục Thủy liền cho nàng thấy thế nào gọi là giang hồ hiểm ác.

Thật sự cho rằng hắn sẽ dễ dãi sao?

Không, trước phải để cho nàng tuyệt vọng, sau đó mới nhường.

Như vậy mới có thể thể hiện được rằng hấn sốt ruột ái ân.

Rõ ràng có thể thắng, nhưng lại cố ý thua.

Chỉ là...

Hạ cờ hạ cờ, Mộ Tuyết đã sắp bùng nổ.

Aiz.

Cảm giác kết cục sẽ không được tốt.

Sau đó suy nghĩ kỹ một chút, nếu đã không có được kết cục tốt đẹp, vậy dứt khoát không kết thúc đi.

Bốp!

Mộ Tuyết đóng lại cuốn sổ, cười nói với Lục Thủy.

“Lục Thiệu gia, đêm nay chúng ta tính sổ sách.”

Lục Thủy: “...”

Hấn cảm thấy ở giữa có khả năng đã có hiểu lầm gì rồi.

Có điều còn chưa chờ hấn giải thích gì, Mộ Tuyết đã kéo tay hấn xuống xe lửa.

Bây giờ, xe lửa đã đỗ lại.

Đã đến Mộ gia.

“Tỷ tỷ.”

Vừa xuống xe lửa, Nhã Lâm đã chạy nhào tới ôm lấy Mộ Tuyết.

Ôm đúi.

Lục Thủy nhìn chăm chăm Nhã Lâm, tự hỏi sao tiểu nha đầu này vẫn còn thấp như thế?

Ngày nào ôm đúi Mộ Tuyết.

Có điều Lục Thủy cảm thấy, bấp đúi nhiều thịt vẫn tốt hơn một chút.

Lúc bị đập vào sẽ đau nhức.

Để Mộ Tuyết cảm nhận đau khổ,

Sau đó, Nhã Nguyệt và Đông Phương Tra Tra cũng chạy tới.

Lục Thủy tự nhiên cũng nhìn thấy cha vợ.

Hôm nay mặt trời mọc từ phía tây sao, cha vợ vậy mà lại tới đây.

Đây là đã xảy ra chuyện lớn gì, không chờ nổi nữa sao?

Lục Thủy nghĩ đúng rồi.

Chờ đến khi cả đám người cùng đi về phía Mộ gia.

Mộ Trạch liền đi tới cạnh Lục Thủy, hai người đi ở phía sau bắt đầu nói chuyện.

Lần này Mộ Tuyết tới Mộ gia không dám chậm trễ chút nào.

Bây giờ Mộ Tuyết mặc dù là trở về nhà, nhưng đối với Mộ gia mà nói, Mộ Tuyết đã trở thành khách.

Những người khác không dám bắt kính.

Đương nhiên, cũng không có ai dám bắt kính, dù sao cũng có rất nhiều người chứng kiến tình huống ngày hôn lễ hôm đó.

Cảm giác phi thường cao minh.

Nào dám nói ra chút lời đàm tiếu nào.

Lục gia quá khủng bố.

“Khởi Nguyên Thạch lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao?”

Lục Thủy mở miệng hỏi.

Bọn hắn đi ở phía sau, âm thanh không lớn.

Có điều Lục Thủy cũng không để ý gì.

Trước kia còn lo lắng Mộ Tuyết nghe được, bây giờ thì hoàn toàn không lo lắng.

Làm cái gì cũng quang minh chính đại.

Không cần che giấu.

Quả nhiên, như vậy vẫn dễ chịu hơn chút, đối với loại chuyện này, Mộ Tuyết tự nhiên cũng sẽ không ngăn cản hẳn.

A.

Hắn làm gì, Mộ Tuyết hình như cũng chưa từng ngăn cản qua.

Ngay cả lúc giải phẫu động vật giống cái, thường xuyên gặp trở ngại.

Khi đó rất ảnh hưởng tới nghiên cứu, nhưng hắn dành nhiều thời gian, cũng không sợ Mộ Tuyết kéo thời gian của hắn.

Nếu không mật thất liền nổ.

Mất trắng nghiên cứu.

Thùng thuốc nổ.

Lắc hai lần liền nổ.

Có đôi khi tương đối hiếu kỳ, hắn cũng sẽ đặc biệt đi lắc hai lần.

Xem xem có nổ hay không.

Kết quả nha...

Không có gì đáng nhắc lại, thí nghiệm mà, đôi khi sẽ phải chịu lấy rủi ro.

Vấn đề không lớn.

“Minh đã thức tỉnh, hắn có thể đối thoại được.

Nhưng thông đạo bị quấy rối rồi, ta không thể liên lạc với hắn tiến hành đối thoại được.

Cho nên chỉ có thể nhờ Lục Thiếu gia đi xem một chút.” Mộ Trạch mở miệng nói.

Chuyện phía sau Minh có ảnh hưởng to lớn, Mộ Trạch cũng rất để ý.

Mộ gia không mạnh, ở trước mặt Minh thì chỉ là một đứa trẻ không có chút lực nào, cho nên việc liên quan đến chuyện phía sau Minh, hắn cũng rất để ý.

Bởi vì chỉ hơi không cẩn thận, liền có thể mang tới hủy diệt cho Mộ gia.

Đây là chuyện hắn không muốn nhìn thấy nhất.

Nhưng chuyện đã phát triển tới một bước này, hắn không có chút khả năng lùi lại nào.

May mắn, có tồn tại cường đại như Lục Thủy tiếp nhận chuyện này.

Đây cũng là người duy nhất hắn có thể trông cậy vào.

Sự cường đại của Lục Thủy vượt ra khỏi nhận biết của lẽ thường, thiên địa cũng không thể phản bác lại lời của hắn.

Lúc thành hôn những người khác không biết, nhưng hắn biết.

Tất cả dị tượng, đều là vì bản thân Lục Thủy.

“Tình được bao lâu?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Minh tinh cũng tức là trí nhớ của hắn đại khái đã ổn định lại.

Như vậy liền có thể có được một chút tin tức từ chỗ hắn.

Có điều bây giờ không thể đi qua.

Đêm nay trên lý thuyết là có thể, nhưng mà...

Đêm nay Mộ Tiểu thư muốn tính sổ sách với hắn, chạy trốn cứ có cảm giác sẽ rất nguy hiểm.

Hơn nữa, đây là lần đầu ở sân nhỏ của Mộ Tuyết, hay là cứ an tâm ngủ một giấc đi.

“Trong hai ngày này không có loại cảm giác cấp bách kia nữa.” Mộ Trạch đáp.

Mặc dù Khởi Nguyên Thạch sẽ tránh, nhưng không giống với trước đó.

Không có chút cảm giác cấp bách nào, hơn nữa, âm thanh cũng rất ổn định.

Về thời gian, dư dả.

Hơn nữa, Lục Thủy cũng tới, vậy thì càng không cần sót ruột.

“Cha vợ lúc nào thì rảnh?” Lục Thủy hỏi.

Vừa mới thức tỉnh, cũng không cần phải gấp.

Trừ khi đám người Đế Tôn đã thức tỉnh, nhưng vậy sẽ cuống lên

Dù sao thì chỗ Minh cùng chỗ ba vị kia gần như giống như.

Đi tìm Mê Đô chỗ Minh rất có thể sẽ phải vượt qua ba vị này trước.

Sau đó mới tiến vào được Mê Đô.

Cụ thể, còn chưa xác định được.

Cần đợi đến lúc đó nhìn tiếp.

“Hôn sự của Lục Thiếu gia đã kết thúc, việc xây dựng của Mộ Thiếu gia cũng đã hoàn thành.

Trước mắt cũng không có chuyện gì gấp gáp.

Chỉ cần Lục Thiếu gia rảnh, ta có thể rảnh bất kỳ lúc nào.” Mộ Trạch trả lời.

“Vậy ngày mai rồi xem.” Lục Thủy nói.

Hôm nay chắc chắn không cách nào xuất phát được.

Mộ Trạch gật đầu, không có bất cứ vấn đề gì.

Ngày mai với hần mà nói cũng là ngày dậy sớm.

Hôm nay Lục Thủy mới tới, nghỉ ngơi hai ngày lại đi, hần là vậy.

Chương 1383: Lục tiểu hữu là người của chúng ta (2)

Lục tiểu hữu là người của chúng ta (2)

Lát sau...

Lục Thủy đi tới chỗ sân nhỏ của Mộ Tuyết.

Đến nơi này, Mộ Trạch và dì Đường liền cùng rời đi, về chỗ ở của mình.

Đông Phương Tra Tra cũng mang theo Nhã Nguyệt và Nhã Lâm rời đi.

Ngồi một ngày xe, chị dâu khăng định là khó chịu.

Hơn nữa, đến ban đêm mẹ liền không thích nàng, cho nên chị dâu đã thành hôn chắc chắn cũng thế.

Có điều trước khi đi, Nhã Lâm vẫn để lại đồ ăn vặt.

Là nàng giấu được.

Chân Võ Chân Linh tự nhiên cũng không dám ở lại.

Thiếu gia và Thiếu Phu nhân ở một chỗ, ai dám tùy tiện tới gần?

Có điều gian phòng vẫn luôn được quét dọn thật sạch.

Nhìn từng người rời đi, trong lòng Lục Thủy có chút nặng nề, thật ra hôm nay hẳn rất hy vọng mấy người Nhã Lâm này lôi kéo Mộ Tuyết đi dạo phố.

Như vậy hẳn liền cực kỳ vui vẻ.

“Lục Thiếu gia nghĩ gì thế?”

Có phải là đang nghĩ cách để mấy người Trà Trà kéo ta đi dạo phố hay không?” Mộ Tuyết đi tới bên cạnh Lục Thủy, tròn mắt cười hỏi.

“Mộ Tiểu thư cứ nói đùa.” Lục Thủy nghiêm túc nói:

“Lúc vừa mới lên tới nơi, nghe cha vợ nói trên đường đi có không ít chỗ bán điểm tâm ngon, ta nghĩ cùng Mộ Tuyết đi ăn một chút cũng tốt.

Dù sao thì trước đó vẫn luôn ăn mì tôm.

Vừa mới gả vào đã chỉ ăn mì tôm.”

“Không bạc đãi nha.” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, duy trì ý cười.

“Trên bàn cờ, Lục Thiếu gia vẫn rất chiếu cố ta, vì để ta không tốn đầu óc suy nghĩ, đánh bại ta nhanh gọn.

Một đường chiếu cố luôn.

Nói ra cũng khiến người khác cảm động tới chảy nước mắt.

Nói rằng Lục Thiếu gia là người chồng điển hình.

Không cả để cho vợ cả động não.”

Lục Thủy: “...” chủ yếu là ngồi xe lửa mệt mỏi, không muốn Mộ Tiểu thư hao tổn tâm trí.

Mộ Tuyết cũng không chất vấn thêm về cái này, mà hiểu kỳ hỏi một câu:

“Lục Thiếu gia đã luyện thể tới tầng thứ mấy rồi?”

“...”

Đã đạt tới độ hoàn hảo.

Không gì không phá được.

Mộ Tiểu thư, nắm đấm trắng nhỏ nhắn của nàng không thể tạo thành bất kỳ thương tổn gì dành cho ta.

Lát sau.

Trong phòng, tử quang lập lòe ánh lên, tiếng rầm vang cũng vang lên theo từ bên ngoài.

Chỉ là người bên ngoài đã không phát hiện được, cũng không cách nào nhìn thấy ánh sáng lóe lên.

Sáng sớm.

Lục Thủy ngồi bên giường, cảm giác giường này thật mềm.

Suýt chút nữa hôm nay đã phải ngồi xe lăn ăn cơm, còn may có được dẫn được, giúp hắn làm giảm không ít tổn thương.

Đương nhiên, tối hôm qua cuối cùng hắn chuyển ra chỗ cha vợ.

Nói ở tổ địa nguy hiểm vạn phần, ngày mai hắn muốn bài ưu giải nạn giúp cha vợ, dạy cha vợ đánh cờ vây.

Tại sao lại là đánh cờ vây?

Thuận mồm.

Mộ Tuyết thân là thùng thuốc nổ, chung quy vẫn là thê tử hiền lành.

Tối hôm qua trong cơn giận dữ đã đánh gãy tay đánh cờ của hắn, buổi sáng lại thân mật ôm hắn.

Vì vậy, tối hôm qua có một số việc không cách nào dùng tay được, cảm giác có chút tiếc nuối.

“Tay Lục Thiếu gia động được không?” Mộ Tuyết ngồi một bên nhìn Lục Thủy.

Mộ Tuyết mặc cũng không nhiều, có điều chẳng thấy cái gì cả.

Cố ý.

“Có thể động, làm việc rất tốt.” Lục Thủy giật giật tay, gật đầu đáp.

“Cái kia...” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, cúi đầu, có chút ngượng ngùng nói:

“Tối hôm qua chuyện chưa làm được, có muốn bỏ sung bây giờ không?”

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, vẻ mặt có chút miễn cưỡng.

“Cũng không phải không được.”

Nghe thấy lời Lục Thủy nói, Mộ Tuyết lập tức giơ bàn tay nhỏ ra phía trước, sau đó cầm lên quân cờ, nói:

“Vậy chúng ta lại đánh một ván cờ đi.”

Nhìn con cờ ca rô đột nhiên xuất hiện, Lục Thủy không chút kinh ngạc, chân thành nói:

“Tới đi.”

Chưa tới một phút đồng hồ sau.

Cộc!

Lục Thủy hạ cờ, Ngũ Tử Liên Châu.

Về mặt hấn ngạo mạn, từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt không ai bì nổi mình nhìn Mộ Tuyết, phát ra âm thanh của cường giả:

“Mộ Tiểu thư, ngươi thua rồi.”

Mộ Tuyết nhìn bàn cờ, bĩu môi, tức giận nhìn về phía Lục Thủy:

“Lục Thiếu gia, ngươi thế mà còn dám thắng ta.”

“Bản tọa có gì không dám?” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết nói.

Nghe được câu này, Mộ Tuyết trực tiếp nhào về phía Lục Thủy:

“Lục Thiếu gia, ta phải liều mạng với ngươi.

Ngươi không thể để cho ta thắng một lần được sao?”

...

Trời sáng rõ, Lục Thủy ngồi trong đình đọc sách.

Lúc đầu, mọi chuyện đều rất tốt.

Đánh một trận cờ ca rô.

Trên người nhiều thêm bảy dấu răng.

Có thể dùng để triệu hoán Nha Thần, không biết Nha Thần gần đây tính tình có tốt hay không?

Có điều thân là một tín đồ thành tín, hấn sẽ khiến cho tâm tình Nha Thần tốt lên.

Chỉ cần không đánh cờ ca rô.

Đang xem sách, Lục Thủy bỗng thấy Mộ Tuyết đoạn trang đi tới, giống như một tiểu thư khuê các vậy.

“Lục Thiếu gia, ta đã hỏi di Đường rồi, gần đây có vẻ như không cần phải đi ra ngoài.

Cho nên chỉ có thể ở đây cùng mấy người Nhã Nguyệt chơi mấy ngày.” Mộ Tuyết ngồi ở phía đối diện Lục Thủy, nói:

“Vậy người cùng phụ thân đánh cờ, đừng có mười ngày nửa tháng là được.”

Lục Thủy suy nghĩ một chút, nói:

“Hẳn là không cần.”

Mê Đô bình thường đều mất sáu ngày, cho nên chỉ cần tám ngày là đủ rồi.

Mộ Tuyết ngồi xuống bên cạnh Lục Thủy, áp gò má tới gần, nói:

“Lục Thiếu gia, thê tử nhà mình hiền lành như vậy, liệu chàng có không kìm lòng được mà hôn một chút không?”

Lục Thủy nhẹ nhàng đụng lên gương mặt Mộ Tuyết một cái, nói:

“Có vị ngọt.”

“Đương nhiên.” Mộ Tuyết cười cười, nói:

“Ta ở chỗ Lục Thiếu gia chính là đã trở thành một thùng mật.

Không phải thùng thuốc nổ nha.”

“Mộ Tiểu thư cho dù là thùng thuốc nổ, thì cũng là một thùng thuốc nổ ngọt ngào.

Nổ lên, cả thế giới đều ngọt.

Sáng chói mà mỹ lệ, khiến người ta tim đập chân run, khó quên nổi.

Là phong cảnh đẹp nhất nơi đây.” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, nói:

Nghe được mấy câu này, Mộ Tuyết liền đứng đưa thân thể, mặt tràn đầy ý cười:

“Dựa vào Lục Thiếu gia hôm nay biểu hiện tốt như vậy, ta không cùng Lục Thiếu gia đánh cờ ca rô nữa.”

“Vậy ta không được trải nghiệm cảm giác thua cờ rồi sao?”
Lục Thủy hỏi.

Mộ Tuyết trừng Lục Thủy một cái:

“Không chấp nhận với chàng, ta muốn đi tìm Trà Trà các nàng.”

Chương 1384: Lục tiểu hữu là người của chúng ta (3)

Lục tiểu hữu là người của chúng ta (3)

Mộ Tuyết đi chơi cùng mấy người Đông Phương Trà Trà rồi, Lục Thủy liền có đủ không gian.

Hắn trước tiên đi tìm cha vợ.

Hôm nay hắn có thể tấn thăng lên 8.2, thực lực lại mạnh thêm một phần.

Đến sau đó đại khái là dựa vào tu vi hành động.

Nếu như từ Mê Đô đi ra, vậy hắn tu vi có thể lên Cửu giai.

“Lục Thiếu gia lần này đi vào sẽ mất khoảng mấy ngày?”
Mộ Trạch nghe Lục Thủy nói, nhất thời có chút ngạc nhiên.

Nói cách khác, chuyện lần này còn lâu mới đơn giản như vậy.

Căn bản không phải là liên hệ với Minh, mà là muốn trực tiếp xử lý chuyện phía sau Minh sao?

Cái này có hơi nhanh, khiến hắn trở tay không kịp.

“Ừm.” Lục Thủy gật đầu, nói:

“Sau đó muốn sắp xếp thế nào, vậy phải xem cha vợ.”

“Thế nhưng Mộ Tuyết bên kia thì phải giải thích thế nào?”
Mộ Trạch có chút lo lắng

Một khi Mộ Tuyết cảm thấy không đúng, vậy thì có khả năng sẽ nói cho Lục gia.

Đến lúc đó căn bản không có cách nói rõ ràng.

Lục Thủy thật sự phải biến mất một đoạn thời gian.

“Không cần lo lắng, Mộ Tuyết bên kia ta đã nói rồi.” Lục Thủy nhìn cha vợ, nói:

“Lấy bừa một lí do, nàng cũng tin.

Sẽ không nói cho cha mẹ ta.

Chân Võ Chân Linh cũng sẽ không nghĩ nhiều.

Vấn đề không lớn.

Cho nên tùy tiện bịa một cái, nói là mang theo ta bé quan nghiên cứu cò vâychi đạo.

Ừm, cái này rất hợp lý.”

Mộ Trạch: “...”

Hợp lý chỗ nào?

“Lục Thiếu gia là đã nói cho Mộ Tuyết tình huống của bản thân sao?” Mộ Trạch có chút tò mò.

“Cha vợ đang quan tâm Mộ Tuyết sao?” Lục Thủy hỏi lại.

“Loại chuyện này khiến ta cảm thấy có chút ly kỳ, nói ra thật sự không có vấn đề gì sao?” Mộ Trạch hỏi.

Một người bình thường, cùng một kiêu tử của thời đại, độ nhất vạn vật.

Nhìn thế nào cũng có cảm giác không đúng lắm.

“Cha vợ không hiểu rõ Mộ Tuyết.” Lục Thủy nói.

“Có Lục Thiếu gia hiểu rõ chẳng phải là đủ rồi sao?”

Những người khác hiểu hay không, đều không quan trọng.”
Mộ Trạch nói.

Lục Thủy nhìn Mộ Trạch cười cười, cha vợ nói chuyện chính là rất hợp tai.

Hắn rất thích nghe.

Kiếp trước quả thật đã bỏ lỡ.

Chưa bao giờ nghĩ tới cha vợ lại tốt như vậy.

Có điều hắn không giải thích quá nhiều, tóm lại cha vợ muốn nói với bên ngoài thế nào cũng không đáng kể.

Dù sao thì Mộ Tuyết bên kia cũng không có vấn đề, bản thân hắn đừng làm trễ nải thời gian là được.

Rất nhanh sau đó, hai người đã đi tới trước Khởi Nguyên Thạch.

Lúc này, Khởi Nguyên Thạch vẫn đang lóe sáng như cũ, giống như có tin chờ.

Là tin thỉnh cầu của Minh, Lục Thủy và Mộ Trạch đều biết.

“Lục Thiếu gia không đợi đến lúc mạnh hơn một chút mới xử lý chuyện phía sau MINH sao?” Mộ Trạch hỏi.

“Bây giờ ta đã Bát giai, người dưới Chí Cao, không ai là đối thủ của ta.

Mà ba người Đế Tôn, mặc dù là Chí Cao, nhưng khôi phục quá ít, phần lớn bọn hắn đều dùng quyền năng khôi phục, những thứ này đối với ta không có tác dụng gì.

Cho nên, trên lý thuyết, có sức đánh một trận.

Thực sự không được thì đợi thêm mười ngày, mười ngày sau ta sẽ tấn thăng Cửu giai Chứng Đạo.

Khi đó liền không có cái gì cần để ý nữa.

Nhất là khi đó, uy năng Cửu giai của ta có thể sẽ trở về.

Trước mắt, ta ở Bát giai, thiên địa gợn đã có chút bất động rồi.

Gợn rất miễn cưỡng.

Cực hạn ở Bát giai.” Lục Thủy mở miệng giải thích.

Mộ Trạch nghe mà có chút hoang mang, hắn cảm thấy chính mình có lẽ không thể nghe hiểu Lục Thủy đang nói cái gì.

Cái gì là gợn bất động?

Đương nhiên, cái này nghe không hiểu không quan trọng.

Có nhiều thứ rất dễ hiểu.

Đó chính là, Lục Thủy, Bát giai.

Mới cách Thất giai có bao lâu.

Hình như một tháng còn chưa tới, sao lại có thể tấn thăng nhanh như vậy?

Hơn nữa, lên Cửu giai chỉ cần mười ngày?

Không phải tu vi càng cao thì tấn thăng càng chậm sao?

Sao hắn lại cảm thấy Lục Thủy tu vi càng cao thì tấn thăng càng nhanh?

Cái này hợp lý sao?

Hơn nữa, Bát giai Vấn Đạo liền vô địch?

“Lục Thiếu gia nói là không có địch thủ, là bao gồm của Đại Trưởng lão Lục gia sao?” Mộ Trạch thử hỏi.

Lục Thủy nhảy tới đi sang bên cạnh Khởi Nguyên Thạch, quay đầu nhìn Mộ Trạch một cái, nói:

“Đương nhiên bao gồm.”

Mộ Trạch không nói thêm gì nữa.

Cái này hoàn toàn vượt qua nhận biết của hắn.

Cho nên, người trước mắt hắn này, rốt cuộc là mạnh bao nhiêu?

Bát giai Vấn Đạo đã có thể mạnh tới mức nào, nếu tấn thăng nữa...

Hắn đột nhiên phát hiện, có vài người thực lực so với tưởng tượng còn xa hơn, không cách nào chạm đến được.

Hắn thậm chí còn không cách nào tưởng tượng ra, độ cao của Lục Thủy là ở chỗ nào.

Chí Cao...

Hắn cũng không biết đây là gì.

Lục Thủy không nói thêm gì nữa, mà chạm vào Khởi Nguyên Thạch.

Sau đó, hắn liền đi vào trong Khởi Nguyên Thạch.

Hắn không định tới chỗ của Minh qua thông đạo này.

Bởi vì có chút bất khả thi.

Cuối cùng vẫn sẽ bị chặn đường.

Vẫn cần phải đi qua từ Mê Vụ Chi Đô.

Có điều có thể mượn nhờ ánh mắt của Minh để nhìn tới chỗ Mê Đô, đường nhiên, cũng không cần thiết.

Chỉ cần lấy được đủ tin tức ở đây là được.

Sau đó mở ra cửa lớn tới Mê Vụ Chi Đô, đi về phía hòn đảo trước đó.

Chỗ Mê Đô hẳn chính là chỗ ở gần đó.

Đi vào bên trong phòng, Lục Thủy phát hiện nơi này sáng hơn rất nhiều.

Phía bên kia cánh cửa cũng phát ra ánh sáng.

“Lục tiểu hữu?” Giọng nói của Minh vang lên.

“Là ta.” Lục Thủy khẽ gật đầu, nói:

“Ngươi nhớ ra rồi?”

Hắn lấy ra ghế cao, ngồi xuống.

“Ừm.” Trong giọng nói của Minh mang theo vài phần khẳng định:

“Mặc dù không nhớ ra hoàn toàn, nhưng cũng không sai khác lắm.

Ta đã hiểu rõ Lục đề cho ta thủ cái gì, cũng đã rõ tại sao lại muốn ta trông coi.

Lại càng nhớ rõ vào khoảnh khắc cuối cùng đó, nói chuyện với Lục.

Hắn đề ta chờ ở chỗ này.”

“Nơi này là chỉ Mộ gia sao?” Lục Thủy tò mò hỏi.

Mộ gia thế nhưng không có người đối phương muốn đợi.

Minh tám chín phần mười cũng đang đợi Lục Lai Sự.

Kiếp trước không có Lục Lai Sự, cho nên cả đám đều không chờ được người.

Hắn cũng không có đi thay mặt ai, mà vẫn luôn ở Lục gia.

“Cũng không phải vậy, nơi này là chỉ Mê Đô, thông đạo này là để cho ta liên lạc với bên ngoài.

Đây là thông đạo duy nhất chúng ta có thể dùng để liên lạc với bên ngoài.

Có đôi khi cũng là một loại hy vọng.

Không có thông đạo này, ta có lẽ sẽ không thể kiên trì tới tận giờ.

May mắn là kiên trì được, còn nghe được người đáp lại.

Có thể nghe được người đáp lại, cơ bản chẳng khác nào đã đợi được người.” Minh mở miệng nói.

“Người cũng đang đợi một người?”

Người biết người đó là ai không?” Lục Thủy hỏi.

Tất cả mọi người đều đang đợi một người, nhưng không ai biết người này là ai.

Chờ không tới, cuối cùng vẫn là một ẩn số.

Từng người đều tựa như đang đánh cược vậy.

“Không biết, chỉ là Lục nói với ta rằng, chờ chút đi.

Chờ đến khi có một người tìm tới ta, đợi đến khi có một người đáp lại ta.

Ta không biết người này là ai, không biết người này là nam hay nữ.

Không biết đối phương có năng lực gì.

Nhưng Lục nói cho ta biết, người này nhất định có thể xử lý Mê Đô chỗ ta.

Bây giờ ta không biết Lục tiểu hữu có phải người này hay không.

Nhưng ta nguyện ý tin tưởng, Lục tiểu hữu người chính là người này.” Giọng nói của Minh vang lên.

Chương 1385: Chân tướng Mê Đô còn sống (1)

Chân tướng Mê Đô còn sống (1)

Lục Thủy chưa mở miệng.

Minh tin tưởng hắn, có thể hắn ta cũng không cảm thấy là hắn.

Ngược lại Lục Lai Sự là khả năng nhất.

Chỉ là Lục Lai Sự còn chưa đi ra mà thôi, kiếp trước hắn cũng xác thực không làm gì cả.

Ba thế lực lớn cũng không xuất hiện vấn đề gì.

Bọn họ vẫn luôn ở đó.

Cũng không làm gì với Lục gia.

Hắn là ngay từ đầu bọn họ liền làm, đồng thời thành công.

Đó chính là để mẫu thân hắn không mang thai Lục Lai Sự.

Về phần ba thế lực lớn, về sau hắn cũng không an tĩnh.

Tuy rằng hắn không chú ý đến, thế nhưng đại trưởng lão khi đó đại khái chính là bởi vì bọn họ mà nhúng tay vào chuyện Tu Chân giới.

Một người chiến ba thế lực lớn, cuối cùng để Tu Chân Giới quy về bình tĩnh.

Nhưng ba vị kia không có khả năng bị giết chết.

Cuối cùng lại rơi vào trạng thái ngủ say, khi nào tỉnh lại, Lục Thủy tự nhiên không biết.

Hắn không chú ý đến những người này.

Chỉ là cũng từ đó trở đi, đại trưởng lão không thể nhúng tay vào chuyện Tu Chân giới.

Ba vị kia bị đánh rơi vào ngủ say, đại trưởng lão càng khoa trương.

Gần như bị xóa tên trong Tu Chân giới.

Lấy một địch ba, trong thời gian ngắn mà nói, coi như thắng thảm.

Thời gian dài tính toán, là bại.

Bởi vì ba vị kia còn có thể đi ra gây chuyện.

Nhưng đại trưởng lão đã không cách nào nhúng tay vào chuyện Tu Chân giới.

Chỉ là những thứ này đều không quan trọng...

Mà Minh chờ có phải là hấn hay không, cũng không quan trọng.

“Mặc kệ như thế nào, ta đứng ở trước mặt ngươi, vậy người ngươi chờ chính là ta.

Người đến sau tới hay không không quan trọng, bởi vì ta đi đến đường của hấn.

Nếu như trên đời không có người này, như vậy ta cũng là người này.” Âm thanh Lục Thủy nhẹ nhàng chậm chạp.

Mang theo khẳng định.

Không có người có thể phản bác hấn.

Không có người có thể nói hấn không phải.

Bởi vì hấn nghĩ vậy, thì chính là hấn.

Hấn nói tính toán.

Dù sao, hấn mở miệng.

“Lúc trước ngươi nói Mê Đô là sống, đây là có ý gì?” Lục Thủy bắt đầu hỏi thăm.

Tất cả mọi thứ phải đến từ từ, hỏi từng vấn đề một.

Như vậy mới có thể biết rõ tình huống cụ thể.

“Lục Tiêu Hữu đã từng thấy qua Mê Đô khác chưa?” Minh mở miệng hỏi.

Không có so sánh, rất có thể giải thích rõ ràng..

Có so sánh, liếc qua thấy ngay.

“Ta đi qua hai nơi Mê Đô, một chỗ là Mê Đô của Cơ Tâm trông coi, một chỗ có liên quan đến nhà ta.

Người trông coi không biết là ai.” Lục Thủy nói.

Người trông coi Mê Đô Thần Vực, Lục Thủy cũng chưa từng gặp qua.

Lúc đi ra, không phát hiện được sự tồn tại của hắn.

Cho đến nay, cũng không biết hắn là vị nào.

Không có tin tức cơ bản.

Nam nữ đều không phân rõ.

Càng đừng đề cập đạt được một chút tin tức hữu dụng từ đối phương.

Đại khái là Đông Phương Tra Tra đưa tiễn người.

Người kia rất có thể giống như Cơ Tâm, là tàn hồn.

Mà Đông Phương Tra Tra khai hỏa, chẳng khác nào cho đối phương thực tiễn.

Sau đó...

Cường giả trông coi Mê Đô, không còn.

Hợp tình hợp lý.

Đông Phương Tra Tra sai, lần sau vụng trộm lưu đầy nàng.

“Mê Đô do Cơ Tâm trấn thủ, ta hẳn là biết.

Mê Đô của nàng khác với ta.

Đây không phải là Mê Đô còn sống.

Tiểu hữu đi vào, hẳn là chỉ tới thời kỳ viễn cổ?

Nhiều nhất kéo dài đến khoảng thời gian Cơ Tâm trấn thủ.”
Minh mở miệng hỏi.

“Đúng, chỉ ở thời kỳ viễn cổ, chỗ thứ hai cũng như thế.”
Lục Thủy nhìn cánh cửa phát sáng, nói:

“Không giống với của ngươi?”

“Đúng, không giống, một chút cũng không giống.” Minh dường như rơi vào hồi ức, sau đó nói:

“Mê Đô của người khác đều là Mê Đô cố định, dòng thời gian sẽ không xuất hiện bất kỳ thay đổi nào.”

Nhưng của ta khác nhau, Mê Đô của ta là sống, ý nghĩa sống không phải nói nó có sinh mệnh, có linh hồn.

Mà là nói, nó vẫn luôn kéo dài, vẫn luôn đang trưởng thành.

Giống như một dòng không bao giờ kết thúc.

Tiếp tục kéo dài đến tương lai của thế giới.

Thời kỳ viễn cổ có nó, Chân Thần vẫn lạc hậu cũng có nó, Lục vẫn lạc sau vẫn còn ở đó.

Thậm chí hôm qua, nó cũng có thể xuất hiện qua.

Từ đầu đến cuối nó luôn sống ở trong thế giới, ở bất kỳ địa phương nào bất kỳ thời gian nào cũng có thể gặp được.

Mê Đô này có thể mang đến một kích trí mạng cho thế giới.

Lục tìm được nó, nhưng vô pháp phong ấn nó.

Người bình thường cũng không cách nào trấn trụ nó.

Cho nên, Lục tìm được ta.”

Nghe đến đây, Lục Thủy có chút sững sờ.

Mê Đô còn sống hóa ra là ý tứ này.

Cũng không phải là có ý thức, cũng không phải có thể biến thành người đi ra.

Mà là lỗ hổng vẫn luôn ở đây, kéo dài.

Chuyện này...

Nếu như tiếp tục, đây chính là một khe nứt to lớn.

Đối với thế giới, thiệt hại rất lớn.

Nhưng có Minh trấn thủ, thương tổn không lớn như vậy.

Một khi Minh không thể trấn thủ, như vậy...

Ở kiếp trước thế giới xác thực có đôi khi không quá yên ổn.

Hắn cũng không quan tâm.

Cảm thấy là người bên ngoài lại đánh nhau.

Hiện tại xem ra, nhất định có thể là bởi vì khe này đưa tới.

“Không biết có phải là Kiếm Nhất triệu hoán ra hay không, tốt nhất là vậy.

Đã triệu hoán qua hai lần, lại một lần nữa, cũng viên mãn.

Danh hiệu phía sau Kiếm Thánh , có thể thêm một triệu hoán giả Mê Đô.

Thiên hạ đệ nhất.” Lục Thủy nghĩ trong lòng.

Chương 1386: Chân tướng Mê Đô còn sống (2)

Chân tướng Mê Đô còn sống (2)

Đúng là đệ nhất thiên hạ.

Mê Đô cũng giống như Kiếm Nhất, nghe được triệu hoán liền chạy tới.

Bất quá Mê Đô đã sinh ra từ lâu, cũng đã xuất hiện qua.

Chỉ là một mực kéo dài, kéo dài đến Kiếm Nhất triệu hoán, Mê Đô liền đáp lại.

Kiếm Nhất vẫn rất lợi hại.

Tám thành những người khác không thể triệu hồi.

Lục Thủy cảm thấy cũng có thể là Kiếm Nhất triệu hoán người không tồn tại, cho nên vừa vặn Mê Đô phù hợp.

“Mê Đô còn sống, tu vi của ngươi hẳn cũng rất khó trấn thủ?” Lục Thủy dò hỏi.

Hắn lại suy nghĩ một chút, thực lực của Lục kinh khủng như vậy.

Nếu thực lực Minh đủ, Lục hẳn có thể làm nhiều hơn.

“Đúng vậy, không đủ.” Minh thở dài một tiếng nói:

“Ta ở chỗ này cũng sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn.

Thậm chí có thể bị Mê Đô đồng hóa.

Cuối cùng quên đi chính mình trở thành một phần của Mê Đô.

Cuối cùng lấy người không tồn tại, xuất hiện trong các thời kỳ.

Mà Mê Đô rốt cuộc không bị khống chế, trở về thiên địa.

Muốn tìm ra, nhất định phải đạt tới cảnh giới của Lục.

Nhưng đương kim Tu Chân giới, căn bản không có người có thể làm được.”

Lục Thủy không nói gì.

Hắn có thể làm được, nhưng hắn không biết Mê Đô tồn tại.

Bằng không khi đó, xuất phát từ tò mò, có thể hắn thật sự sẽ đi tìm Mê Đô.

Để xem nguồn gốc của Mê Đô.

“Bất quá Nguyệt tộc chúng ta cùng nhân loại bình thường bất đồng.

Lục tìm được ta, tách ta cùng Nguyệt ra, một người vào trạng thái tồn tại, một người cùng Mê Đô vào trạng thái không tồn tại.

Miễn là Nguyệt còn sống, ta có thể sống.

Miễn là ta còn sống, liền đại diện ta tồn tại

Có thể tiếp tục trấn áp Mê Đô.

Nhưng Mê Đô khủng khiếp hơn ta dự đoán.

Trí nhớ của ta đang biến mất nhanh chóng.

Ký ức của Nguyệt hắn cũng nhanh chóng biến mất, chúng ta quên mất rất nhiều.

Chỉ nhớ thủ hộ, nhưng thủ hộ thứ gì lại quên.

Về sau thậm chí ta dự định rời khỏi nơi này.

May mắn, vô pháp rời đi.

Như thế, đợi Lục tiểu hữu đến.

Mà bởi vì Lục tiểu hữu nhìn chăm chú, trạng thái Mê Đô không tồn tại biến thành tồn tại.

Nhưng loại tồn tại này là tạm thời, thời gian dài không ai tới gần.

Mê Đô sẽ đưa ta vào trạng thái không tồn tại.

Ta sẽ tiếp tục quên tất cả mọi thứ.”

Lục Thủy gật đầu.

Hóa ra là như vậy.

Cho nên loại chuyện này, chỉ có thể để Minh Nguyệt còn sống làm.

Những người khác căn bản không làm được, dù sao không ai có thể giống như Minh Nguyệt, rõ ràng là hai cá thể, lại là một người hoàn chỉnh thể.

Trong lúc nhất thời Lục Thủy cũng hiểu được lời của Cửu.

Mê Đô này có thể cho hắn biết rất nhiều, rất nhiều điều.

Bởi vì từ xưa đến nay, Mê Đô này vẫn luôn sinh động.

Điều này chắc chắn không chỉ ba điều khi viết sách.

“Trước khi Lục vẫn lạc tìm được người?” Lục Thủy hỏi.

“Đúng vậy.” Minh Nguyệt trầm mặc một lát, sau đó nói:

“Khi đó trời lở đất nứt, ba người Tiên Mục đang cố gắng tranh đoạt cảnh giới mới.

Nghe nói là muốn tới gần chỗ của Cửu, từ đó đem thể lực riêng của bọn họ, cực hạn thăng hoa.

Trở thành thể lực độc nhất vô nhị của trời đất, thay thế thiên đạo, quyền chương thiên địa.”

Lục Thủy có chút kinh ngạc, thì ra viễn cổ đánh một trận là bởi vì chuyện này.

Ba người này đạt tới chí cao cực hạn, cho nên muốn tới gần chỗ Cửu.

Thời điểm bọn họ thăng cấp, chính là giẫm lên đại đạo của người khác cực hạn thăng hoa.

Cho nên bọn họ lần này là muốn dùng biện pháp giống nhau, giẫm lên hai vị đại đạo quyền năng khác, lần thứ hai thăng hoa.

Lấy thân hợp đạo, quyền năng chương thiên địa.

Xác thực có thể làm được.

Nhưng vẫn không thể so sánh với Cửu.

Nhưng bọn họ mang theo thể lực cực hạn thăng hoa, tương đối mà nói càng thêm hữu dụng.

Cũng sẽ không có nguy hại độc nhất quyền năng của Cửu.

Đây chính là tác dụng Tiên đình tiên tịch, Phật môn chính quả, Thần Chúng thần vị.

Có thể trực tiếp mang theo bọn họ cực hạn thăng hoa.

Từ đó ổn định lại thế giới võ vụn.

Khắp nơi đều có cường giả trấn thủ.

“Bọn hấn đã sớm loại suy nghĩ này.” Lục Thủy mở miệng nói ra.

“Đúng vậy, đã có từ rất sớm, nhưng rất nhiều là Lục nói cho ta biết.

Bằng không với cảnh giới của ta, mà rất khó biết những thứ này.

Trừ khi lui tới với bọn họ.” Minh mở miệng nói.

“Vậy người có biết dự đoán sự tồn tại của phiến đá không?” Lục Thủy hỏi.

Chuyện này hấn một mực không đạt được tin tức cụ thể.

Biết rõ so hấn dự đoán còn nhiều hơn, có lẽ có thể biết những thứ này.

“Tiên đoán phiến đá là Lục trấn áp ba vị bọn họ về sau, bọn họ làm ra giấy giữa cuối cùng.

Nội dung cụ thể ta không thể biết được.

Chỉ là cùng người của chúng ta không sai biệt lắm.

Tiên đoán phiến đá đang phỏng đoán người này là ai.

Về phần có chính xác hay không ta cũng không thể biết được.” Minh mở miệng nói.

Lục Thủy trầm mặc.

Xem ra vẫn là đoán ra.

Tiên đoán phiến đá có vẻ như có trên dưới chi phân.

Đại khái có hai nhân tuyến.

Chỉ là nội dung cụ thể hắn không cách nào biết được, cho tới bây giờ hắn cũng không biết tiên đoán phiên đá rớt cuộc ở đâu.

“Lục còn nói gì nữa?” Lục Thủy không còn rồi rắm với tiên đoán phiên đá nữa.

“Khi đó, Lục đang tu bổ thể giới, nhưng trạng thái của hắn không đúng, cảm giác không ở thời kỳ toàn thịnh.

Trước khi hắn đi, ta gặp qua hắn.

Hắn nói hắn muốn đi tìm kiếm một loại lực lượng.

Một lực lượng có thể giải quyết tất cả mọi thứ.

Vô số năm trôi qua, Lục lại xuất hiện, thực lực của hắn đạt tới trình độ Tiên Mục bọn họ không thể đạt tới.

Thậm chí không thể tưởng tượng được.”

Chương 1387: Chân tướng Mê Đô còn sống (3)

Chân tướng Mê Đô còn sống (3)

“Ta biết, Lục đã vượt qua Cửu.

Trở thành đệ nhất nhân nơi đây danh xứng với thực.

Ta cho là hấn thành công, nhưng hấn nói cho ta, hấn không thành công.

Chỉ là may mắn cũng không thất bại.

Hấn lưu hi vọng cho tương lai.” Minh có chút thờ dãi:

“Ta cho rằng lưu cho tương lai chỉ đơn thuần lưu cho tương lai.

Nhưng ta lại phát hiện Lục đang vẫn lạc.

Lục sao lại vẫn lạc?

Ta hỏi hấn, tại sao phải lựa chọn vẫn lạc.

Hấn nói rằng con đường chỉ có một, hấn ở đó, con đường liền không có đó.

Một khắc này ta đột nhiên có chút rõ ràng, Lục trở nên giống Cửu, ngăn cản tương lai.”

“Không nên.” Lục Thủy cau mày nói:

“Cảnh giới của Lục là cảnh giới chân chính, thậm chí hấn có thể siêu thoát thế giới.

Sự hiện diện này không ảnh hưởng đến bất cứ thứ gì.

Tại sao lại ngăn cản tương lai?”

“Ta không hiểu.” Minh lắc đầu nói:

“Lục cũng không nói.

Về sau hấn để ta hỗ trợ trấn thủ Mê Đô.

Hắn nói làm thù lao, sẽ cho ta cơ hội xung kích chí cao một lần.

Nếu như chờ được lời của người kia.

Hắn nói người này nhất định tồn tại.

Nhưng cuối cùng có xuất hiện hay không, hắn cũng không biết.”

Tồn tại, Lục Thủy biết.

Xác thực tồn tại.

Nhưng...

Cuối cùng người đến chính là hắn.

Không biết Lục nhìn thấy là hắn, cao hứng hay là thờ dài.

Dù sao hắn khả năng thay thế người khác.

“Lục không thành công, cũng không thất bại, là thứ gì?”
Lục Thủy hỏi.

“Không biết, Lục không nhắc tới, cho đến khi Lục vẫn lạc ta cũng không có biện pháp biết được.

Bây giờ càng không có khả năng biết.” Chuyện này Minh không có cách nào trả lời.

Bởi vì không có ai biết.

Loại chuyện này, quả thật rất khó từ trong miệng người khác biết được, cần phải đi hỏi bản thân Lục.

Không biết có Mê Đô có thể xuất hiện sau thời kỳ Chân Thần vẫn lạc hay không.

Chân Thần vẫn lạc còn có một đoạn thời gian dài.

Đó hẳn là chân chính thời kỳ viễn cổ.

Bốn thế lực lớn quật khởi.

Dài đến vô số năm.

Mà thời kỳ trước nên gọi là Thời Kỳ Chân Thần.

Đó là thời kỳ Chân Thần sinh động, tất cả cường giả quật khởi.

Hắn là thời kì lộng lẫy nhất, cũng nhu hòa nhất.

Bởi vì có Chân Thần và Lục tồn tại, không ai có thể quét ngang tám hướng.

Về sau thí thân mở ra, hết thấy liền thay đổi.

Thiếu Kiếm Nhất, liền ít đi rất nhiều đồ vật.

Thời đại trở nên nghiêm túc.

Lục Thủy không hỏi thăm những thứ này nữa, hắn cũng đại khái hiểu được sứ mệnh của Minh, cùng với chuyện khi đó.

Chỉ là ký ức của Minh đã khôi phục rất nhiều, hắn vẫn có một câu hỏi muốn hỏi:

“Ta nhớ Chân Thần vẫn lạc được một vài năm, người đã tìm lục địa, phải không?”

“Đúng vậy, ta xác thực đi tìm Lục, cũng nhìn thấy Lục.

Đó có lẽ là lần cuối cùng ta gặp Lục.

Nếu ta nhớ chính xác.’ Minh mở miệng nói.

“Ta nhớ rõ, lúc người đi gặp Lục, đã gặp một tiểu cô nương tóc màu.

Người có biết tên và thân phận của nàng không?” Lục Thủy hỏi.

Vấn đề này rất quan trọng.

Rất có thể cho thấy vấn đề.

“Đoạn ký ức này rất nhiều đều ở bên Nguyệt, chỉ là ta quá thật nhớ rõ có một tiểu nữ hài tóc màu.

Rất quái dị.

Ta nhớ được ta là hỏi Lục.” Minh suy nghĩ hạ nói:

“Ta hẳn là có hỏi tên của tiểu nữ hài tóc màu.

Lại lịch ta không có ký ức, nhưng về tên thì ta nhớ rất rõ ràng.

Gọi Lục Thất.

Ta chỉ biết, sau khi biết lai lịch của đối phương, ta không kinh ngạc lắm.

Hắn là ta đã biết đại khái từ trước.

Cụ thể là gì, chỉ có thể đi hỏi Nguyệt.

Không biết nàng đã khôi phục chưa.”

Lục Thủy cảm giác có chút đáng tiếc.

Thế mà không có lai lịch của đối phương.

Nhưng có một điểm không sai, Lục gia cùng Lục xác thực có quan hệ.

Bởi vì sau đó Duy Nhất Chân Thần ở lại Lục gia.

Nhất là còn có một người tên là Lục Bát.

Lục Bát này còn là tổ tiên của Lục gia.

Nói bọn họ không có quan hệ, ai mà tin?

Dù sao Lục Thủy cũng không tin.

“Đúng rồi, ký ức trước khi Chân Thần ngã xuống, ngươi còn có bao nhiêu?” Lục Thủy hỏi.

“Không có, ta nhớ lại sớm nhất chính là chuyện Mê Đô.

Những thứ khác cần một thời gian.” Minh lắc đầu nói.

Lục Thủy cũng không thêm đề ý, những thứ này cũng đủ rồi.

Như vậy tiếp theo liền có thể hành động.

Sau khi hiểu được đại khái, có thể đi tìm đáp án không biết.

“Hiện tại Mê Đô có thể đi vào sao?” Lục Thủy hỏi.

“Có thể thì có thể, nhưng là...” Minh có chút lo lắng nói:

“Ba người Tiên Mục ở bên ngoài Mê Đô.”

Ta có thể cảm giác được, bọn họ đều đang khôi phục.

Khôi phục thật nhanh.

Lục tiểu hữu tốt nhất nên chuẩn bị vẹn toàn.” Minh nhắc nhở Lục Thủy.

Đổi mặt với lời nhắc nhở Lục Thủy chỉ thu hồi ghế cao, nói:

“Ta đã chuẩn bị xong.”

“Chuẩn bị xong rồi à?”

Minh không khỏi cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nhanh thế ư?

Hắn nhớ Lục Thủy không mạnh tới như thế.

“Người chắc chắn chứ?”

Lần này không phải là một người tu chân bình thường, mà là tồn tại Chí Cao.

Từ trước cho tới giờ, người có thể đạt tới cảnh giới này chỉ có vài người mà thôi.”

Minh muốn khuyên hắn một chút.

Chương 1388: Nghịch chuyển thời không (1)

Nghịch chuyển thời không (1)

Lục Thủy đã thu thập xong đồ đạc, hắn nói:

“Có lẽ ngươi không quá tin, nhưng mà khả năng của ta có lẽ vượt xa tưởng tượng của ngươi.

Ngươi cũng cảm thấy rằng ngươi đang chờ ta.

Nếu vậy thì sao ta có thể phụ sự chờ đợi của ngươi được cơ chứ?

Mặc dù Chí Cao thật sự rất đặc biệt, nhưng mà cũng không có nghĩa là vô địch.

Bọn họ vẫn có thể bị đánh bại, cũng có thể bị giết chết.”

Lục Thủy quay người định rời đi, trước khi đi hắn nói:

“Còn muốn nói gì nữa không?

Có thể nói cho ta biết ngay bây giờ luôn.”

Minh có hơi sững sờ, hắn suy tư một chút, cuối cùng lắc đầu nói:

“Những thứ mà ta nhớ ra, thì gần như đều đã nói cả rồi.

Những thứ khác, cần phải có thêm thời gian.”

“Ừ.”

Lục Thủy gật đầu, cất bước rời đi, vừa đi hắn vừa nói:

“Vậy thì ta đi tìm đáp án của chính mình đây, có lẽ sau lần này ta sẽ có thể biết được hết tất cả.”

Lục Thủy vừa dứt lời liền biến mất.

Minh đứng đối diện cửa, hắn vẫn có chút không tin.

Lục Thủy đúng là rất mạnh, nhưng mà hắn không biết Lục Thủy rốt cuộc mạnh tới mức nào.

Chỉ trong một thời gian ngắn như thế, hẳn thật sự có thể trực tiếp đối diện với ba người Tiên Mục ư?

Trên lý thuyết thì là không thể.

Có điều...

Nếu Lục Thủy đã tự tin như thế, thì hẳn đương nhiên sẽ tin tưởng, không chút vấn.

“Ta chờ ngươi.”

Giọng nói của Minh vang vọng ở trong phòng, có điều không ai nghe thấy nó mà thôi.

...

Mộ Trạch nhìn Khởi Nguyên Thạch đang phát sáng, sau đó lại nhìn Khởi Nguyên Thạch dần mất đi ánh sáng.

Hắn an tĩnh chờ đợi, không quan tâm tới thời gian.

Về phần những người ở bên ngoài, hắn chỉ cần tùy tiện lấy một cái cờ là được.

Có một số việc muốn bàn giao với Lục Thủy, hắn cần Lục Thủy giúp một chuyện.

Có lẽ cần thêm một chút thời gian nữa.

Về việc nghiên cứu cờ vây, hắn có chút không biết phải nói làm sao.

Lần này, hắn trực tiếp thông tri với đại ca và nhị tỷ của mình.

Mặc kệ lời chất vấn và khuyên bảo.

Nhưng mà, hắn cũng không nói gì nhiều cả, chỉ bảo bọn họ yên tâm, không có vấn đề gì mà thôi.

Mộ Tuyết quả nhiên không nói gì cả, nàng chỉ tỏ vẻ mình đã hiểu.

Hai vị tùy tùng của Lục Thủy cũng không nói gì.

Dường như đã biết qua trước về việc này rồi.

“Giống như lời của Lục Thủy vậy, không biết cực hạn của bọn họ là bao nhiêu ngày.”

Bất cứ thứ gì cũng có cực hạn.

Nhưng mà, Mộ Tuyết không hề có phản ứng gì với việc này, cho nên những người khác của Mộ gia đương nhiên cũng không nói nhiều.

Vị Thiếu nữ này của Lục gia cảm thấy không thành vấn đề gì cả, thì bọn họ có thể có vấn đề gì được cơ chứ?

Cho nên, mấu chốt của vấn đề này chính là cực hạn của Mộ Tuyết là mấy ngày.

Có điều, Mộ Uyên cũng có nhắc nhở vài câu, thậm chí còn muốn biết tình huống cụ thể.

Đáng tiếc là Mộ Trạch vẫn một mực trầm mặc.

Lúc này, Mộ Trạch đang quan sát Khởi Nguyên Thạch, nhìn Lục Thủy đang nhắm mắt.

Hắn đang chờ đối phương tỉnh lại.

Đối thoại với Minh có lẽ sẽ không tốn quá nhiều thời gian.

Điều quan trọng là sau đó Lục Thủy còn muốn đi vào trong Mê Vụ Chi Đô.

Nơi mà người tu chân bình thường một khi tiến vào liền không thể đi ra được.

Lục Thủy đã đi vào rồi, cũng đã đi ra rồi, nhưng mà lần trước hình như không thu hoạch được gì cả.

Lần này thì khác, lần này là đi để giải quyết chuyện của Minh.

Cực kỳ nguy hiểm.

Hắn rất lo lắng, thế nhưng...

Lục Thủy muốn đi, hắn có muốn ngăn cũng ngăn không được.

Vù!

Ánh sáng bắt đầu xuất hiện.

Lúc này, hắn phát hiện Lục Thủy bắt đầu khôi phục.

Chỉ một lúc sau, Lục Thủy đã mở mắt ra.

Khi Lục Thủy mở mắt ra, hắn thấy sắc mặt của cha vợ không được tốt cho lắm:

“Có điều gì phải lo lắng à?”

Mộ Trạch nghe thấy câu nói này liền gật đầu:

“Lục thiếu gia, chuyến đi này có gặp phải nguy hiểm gì không?”

“Chuyện này...”

Lục Thủy suy tư một chút rồi gật đầu nói:

“Có nguy hiểm, nhưng mà không phải là nguy hiểm trí mạng.

Cụ thể như thế nào thì phải đi vào trong đó mới biết được.

Với tu vi hiện tại của ta, trên lý thuyết thì sẽ không có bất kỳ chuyện gì có thể tạo nên vết thương trí mạng cho ta được cả.

Nhưng cũng không loại trừ được những thứ mà ta không hiểu rõ.”

“Vậy thì nếu Lục thiếu gia đợi thêm mười ngày nữa, thì có phải là tuyệt đối sẽ không có nguy hiểm gì hay không?”

Mộ Trạch lại hỏi.

“Đúng vậy, nhưng mà quá lâu, không cần thiết phải đợi tới lúc đó.”

Lục Thủy không muốn chờ đợi.

Hiện tại đã đủ rồi.

Từ lúc hắn trùng sinh tới giờ là đã 6 tháng rồi, cấp bậc cao hơn một chút so với dự đoán.

Thực lực hình như không hề thay đổi.

Có thể còn yếu đi một chút.

Nhưng cũng có thể là mạnh hơn, không biết, dù sao thì hấn cũng chưa từng thử qua.

Nhưng mà, có lẽ vẫn có thể miễn cưỡng xử lý những việc này.

Về chuyện của uy năng, cái này là mang từ kiếp trước tới, cho nên hấn vĩnh viễn không biết được rằng việc uy năng của mình triển khai toàn bộ lúc lục giai, hay thất giai gì đó là chuyện như thế nào.

Với lại, chuyện này cũng không có giá trị gì cả.

Dù sao thì hiện tại hấn cũng phải tiến vào trong Mê Vụ Chi Đô rồi.

“Ta phải đi vào trong đó, trong khoảng thời gian này Mộ Tuyết chắc chắn sẽ không đi tìm ta.

Nhưng mà, cha mẹ ta thì hên xui.

Tóm lại là cha vợ tiếp tục bịa chuyện đi.

Trong thời gian như thế, bọn họ có lẽ sẽ không làm ra hành động gì quá khích đâu.”

Lục Thủy nói.

Chủ yếu là do cha mẹ không biết con trai của mình mạnh tới mức nào, cho nên bọn họ có hơi lo lắng cũng là điều dễ hiểu.

Ách.

Nếu như bọn họ biết, thì sau khi bọn họ biết hấn đi tìm mấy người Đế Tôn, có phải sẽ ăn không ngon không?

Nếu thật sự là như thế, thì đúng là tiện nghi cho lão cha rồi.

Quang minh chính đại không cần ăn cơm.

Hấn có lẽ sẽ vung tay lên, sau đó đặt đĩa xuống, gương mặt lộ ra vẻ đau lòng nói: Ta lo cho con, ăn không vô.

Nhưng chắc chắn trong lòng hấn đã nở hoa rồi.

Lục Thủy không suy nghĩ nhiều nữa, hấn cảm thấy lần trước mình cũng tưởng tượng như vậy.

Hình tượng của lão cha trong lòng hẳn hình như có hơi không đúng, nhưng mà không đổi được.

Chương 1389: Nghịch chuyển thời không (2)

Nghịch chuyển thời không (2)

“Lục thiếu gia.”

Mộ Trạch do dự một chút rồi nói:

“Xin đừng cậy mạnh.”

An nguy của Lục Thủy là điều vô cùng quan trọng.

Vừa mới đại hôn không bao lâu đã bị trọng thương ở chỗ này.

Đúng là có hơi không thích hợp cho lắm.

Với lại, dù gì thì đây cũng là chuyện của Mộ gia, Lục Thủy chỉ là trợ giúp cho nên mới ra tay tương trợ mà thôi.

Nếu như hẳn vì vậy mà bị thương, Mộ Trạch sẽ không yên lòng.

“Cha vợ, người nên có lòng tin với ta mới đúng.”

Lục Thủy cười nói.

Sau đó, hẳn mở ra thông đạo tới Mê Vụ Chi Đô, phát tay nói với cha vợ:

“Ít nhất là 6 ngày, nhiều thì là 9 ngày.

Ta sẽ trở về.

Đương nhiên...

Nếu như ta không chống lại nổi, thì có lẽ sẽ trở về ngay hôm nay.”

Lục Thủy nói xong liền cất bước đi vào trong không gian.

Mộ Trạch cứ vậy mà nhìn Lục Thủy biến mất.

Nhiều thì là 9 ngày, ít thì là 6 ngày.

Nếu như không chống lại nổi thì sẽ là hôm nay.

Mộ Trạch thở dài nói:

“Xem ra hôm nay hẳn phải thừa nhận không ít áp lực.”

Hắn vừa muốn Lục Thủy trở về, vừa lo lắng Lục Thủy sẽ trở về.

Tóm lại là cực kỳ mâu thuẫn.

...

Trên đường phố phía dưới chân núi Mộ gia.

Mộ Tuyệt nhìn về phía tổ địa, trong lòng nàng cũng cảm nhận được điều gì đó.

“Xuất phát rồi, không biết bao lâu nữa mới trở về.”

Chuyện này là chuyện mà Lục Thủy nhất định phải làm, cho nên nàng đương nhiên là sẽ ủng hộ hắn.

Dù sao thì bây giờ nàng cũng đã là Thiếu nữ của Lục gia, thê tử của Lục Thủy.

Mặc dù sẽ rất nhớ Lục Thủy, nhưng mà nàng cũng có thể lên nhìn một chút, đương nhiên là khi sẽ không làm ảnh hưởng gì tới hắn.

“Chị dâu, gần đây kỹ thuật vẽ tranh của ta đã lợi hại hơn rất nhiều rồi đó.

Sau này, ta sẽ vẽ một bức tranh cho ngươi và Lục Thủy biểu đệ.

Chắc chắn là sẽ rất đẹp.”

Đông Phương Trà Trà nói.

“Vẽ cho Nhã Nguyệt trước đi.”

Mộ Tuyệt nói khẽ.

Nói tới việc vẽ tranh của Trà Trà, hình như đã rất lâu rồi không hề có tiến triển gì lớn cả.

Mộ Tuyệt đang nói chuyện với Trà Trà thì đột nhiên nghe được báo cáo của Thiên Nữ Chương Môn.

Sau khi nghe rõ chuyện này thì nàng vô cùng kinh ngạc.

Không thấy Thiên Sinh Thần đâu cả?

Biến mất khỏi Không Minh Hải Vực?

Nói tới việc này mới nhớ, hình như ở kiếp trước nàng cũng chưa từng nhìn thấy Thiên Sinh Thần một lần nào cả.

Nàng chỉ từng nghe qua về việc có một tồn tại cường đại như thế mà thôi, chưa gặp mặt chính diện bao giờ cả.

Lục Thủy có lẽ cũng chưa từng gặp hẳn.

Không ngờ rằng lúc này là đối phương đã biến mất rồi.

Ở kiếp trước có lẽ không phải như thế.

Mộ Tuyệt cẩn thận suy nghĩ một lúc, phát hiện chuyện này có lẽ một thời gian rất lâu sau đó mới diễn ra.

Có lẽ là do ở kiếp trước, tốc độ mạnh lên của Lục Thủy không nhanh tới như thế, cho nên đối phương vẫn có thể sống thật tốt ở trong biển.

Hiện tại, Lục Thủy mạnh lên quá nhanh, cho nên đối phương đã nhận thấy được nguy hiểm.

Sau đó, chạy trốn?

Mộ Tuyệt cảm thấy tám, chín phần là như thế.

Không phải là như thế, thì tại sao lại phải biến mất?

Chỉ là do có rất ít người sẽ cho rằng Thiên Sinh Thần sẽ chạy trốn mà thôi.

“Hay là do kiếp trước Lục Thủy quá mạnh, cho nên dẫn tới việc kiếp này cũng mạnh như thế.

Nhưng mà, ở kiếp trước, rốt cuộc là Lục Thủy mạnh tới mức nào?”

Mộ Tuyệt suy tư một chút, có điều suy tư một lúc lại khiến nàng có hơi kinh ngạc.

Nàng vốn nghĩ rằng bản thân không thể dễ dàng nhớ ra được.

Nhưng mà, hình như chỉ cần suy nghĩ thêm một chút là có thể nhớ ra được.

Có điều, phải suy nghĩ rất lâu.

Nàng do dự một chút, cuối cùng vẫn cảm thấy nên chơi với mấy người Nhã Lâm trước.

Chờ tới khi nào rảnh thì lại suy nghĩ tiếp về chuyện này.

...

Mê Vụ Chi Đô.

Ma Tu Huyết Trần nhìn không trung đang mở ra rồi nói.

“Đến rồi.”

Hắn thấy ở đầu bên kia có một thông đạo thông tới bên này.

Không cần nghĩ cũng biết người tới là ai.

Bởi vì, ngoại trừ bọn họ, rất ít người có thể tới được nơi này.

Nếu vậy thì, gần đây ai sẽ là người tới nơi này?

Chỉ có thể là Thiếu tông chủ của Ân Thiên Tông - Lưu Hỏa.

“Sớm hơn trong dự đoán rất nhiều.”

Đại trưởng lão nói.

Lục Thủy có lẽ là mới tấn thăng lên thất giai không bao lâu, bây giờ đã tới đây, nhìn thế nào cũng thấy có chút miễn cưỡng.

Nhưng mà, nếu như Lục Thủy đã tới rồi, thì hẳn chắc chắn là đã nắm chắc chuyện này.

Hắn không hề có ý định ngăn cản, chỉ yên lặng chờ đợi.

Nếu như có chuyện gì ngoài ý muốn thì hẳn sẽ ra tay.

Mặc dù không thể nào đối kháng được với những người kia, nhưng mà hiện tại đối phương còn chưa khôi phục, hẳn có lẽ có thể gây cho bọn họ một chút ảnh hưởng.

Có điều, đó có lẽ cũng là cực hạn.

Nhiều hơn nữa, thì phải bỏ ra một cái giá xứng đáng.

Nhưng mà, nếu như cần thiết, thì hẳn đương nhiên sẽ không lùi bước.

“Hắn phát hiện ra chúng ta rồi, hình như có hơi kinh ngạc, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Ma Tu Huyết Trần có hơi khó hiểu:

“Do chúng ta cũng ở đây sao?”

Hắn cảm thấy chúng ta không nên ở đây à?”

Đại trưởng lão:

“...”

Có lẽ là do lần này Lưu Hỏa không có mặc áo bào đen đi.

...

Lục Thủy dự định đại triển hoành đồ, hẳn muốn thu thập ba vị tồn tại kia, sẵn tiện hỏi bọn họ một chút vấn đề.

Nhưng mà...

Xuất sư bất lợi.

Hắn trực tiếp nhìn thấy Ma Tu Huyết Trần và Đại trưởng lão.

Việc nhìn thấy Ma Tu Huyết Trần thì không sao cả.

Nhưng mà, Đại trưởng lão...

Hôm nay hắn quên mặc áo bào đen, hiện tại hắn rất muốn lấy áo bào đen ra mặc vào.

Nhưng mà, còn kịp sao?

Đã bị nhìn thấy chưa?

“Không biết Đại trưởng lão sẽ có biểu tình như thế nào, có phải là rất kinh ngạc hay không?”

Hoặc cũng có thể hắn cho rằng có người đang cải trang thành ta.

Không thì làm sao mà lại có thể mạnh tới như thế được cơ chứ?”

Được rồi, cứ an ủi mình như thế đi.

Nhưng mà, Lục Thủy không định đi, cứ làm như không thấy là được.

Xấu hổ.

Không biết sau khi trở về sẽ phải đối mặt với chuyện gì nữa.

Đại trưởng lão sẽ chất vấn hấn sao?

Hấn cảm thấy sẽ không như thế, Đại trưởng lão rất ít nói, hấn cũng không quản quá nhiều thứ.

Lỡ đâu hấn mặc kệ việc này thì sao?

Nhưng mà dù là như thế nào đi nữa, vẫn nên đi tìm mấy người Đế tôn trước thì hơn.

Dù sao thì hấn cũng không dùng thân phận của Thiếu tông chủ Ân Thiên Tông - Lưu Hỏa để tiến vào, ai mà biết hấn là Lưu Hỏa cơ chứ?

Cho dù là có người biết, thì Đại trưởng lão cũng không biết.

Lục Thủy nghĩ như vậy xong thì không hề cảm thấy xấu hổ nữa.

Thậm chí còn muốn đi qua bên đó chào hỏi bọn họ.

Đề Đại trưởng lão biết Lục thiếu gia hấn là người cái thế vô song.

Chương 1390: Nghịch chuyển thời không (3)

Nghịch chuyển thời không (3)

Hắn không bận tâm tới Đại trưởng lão và Ma Tu Huyết Trần nữa, Lục Thủy đi từng bước tới chỗ Mê Đô của Minh.

Khác với lần trước, lần này nơi đây cực kỳ rõ ràng.

Là một lỗ xoáy.

Chỉ cần đi vào trong đó là sẽ có thể tìm được chỗ của Minh, cũng chính là chỗ của Mê Đô.

Nhưng mà, trên đường sẽ có ba tồn tại Chí Cao.

Hắn cần phải gặp ba vị này trước.

“Không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Cứ có cảm giác rằng ba vị này có thể sẽ biết ta.

Có lẽ là do quyền năng thời gian của Đế Tôn.”

“Không biết đối phương có phát hiện ra quyền năng thời không hay không.

Dù sao thì từ trước tới giờ, ta vẫn không biết làm sao bản thân có thể trở về được.”

Lục Thủy còn nhớ khi mình trở về, trong nháy mắt đó hắn cứ nghĩ rằng mình đã bị nổ tung rồi.

Lúc đó, hắn không hề có ký ức của kiếp trước, giống như một đoạn phim ngắn vậy.

Đương nhiên, đây cũng là một trạng thái vô cùng bình thường, dù sao thì hắn cũng hay quên một số người, một số việc.

Nhưng mà, chỉ cần hắn muốn nhớ, thì vẫn có thể nhớ ra được.

Ví dụ như Đông Phương Tra Tra.

Có điều, đối với việc làm sao có thể quay về được...

“Ách, hình như bản thân chưa từng cẩn thận suy nghĩ về việc này.”

Lục Thủy suy tư một lúc, phát hiện nếu hấn cố gắng thì vẫn có thể nhớ ra được.

“Cảm thấy có hơi không đúng cho lắm.”

Tại sao lần này lại thông thuận tới thế cơ chứ.

Trước kia hấn hoàn toàn không muốn nghĩ tới.

“Được rồi, là do hấn không quan tâm tới những thứ này, hay là suy nghĩ tới việc có thể nhớ ra được việc làm sao mình có thể quay về.”

Lục Thủy đi giữa không trung, mục tiêu của hấn chính là vòng xoáy kia.

Hấn chậm rãi bước đi, chỉ có hơi di chuyển bộ pháp một chút mà thôi.

Hấn đang tự hỏi.

Có điều, không dễ suy ra được đáp án cho lắm.

“Cảm giác những ký ức này bị ném vào tận trong góc khuất.

Không phải thật sự là do Mộ Tuyết cho nổ mật thất, sau đó hai người cùng bị nổ tung rồi quay về đó chứ.

Sau đó, cất ký ức bị nổ này vào trong một nơi hẻo lánh.”

Chuyện này cũng không phải là không có khả năng xảy ra, thù địch nổ Mộ Tuyết có hỏa lực rất mạnh.

Chẳng qua là theo như trước mắt mà nói, hấn chưa từng bị nổ tung làm cho bị thương lần nào cả.

Cho nên, việc bọn họ bị nổ tung rồi quay trở về là việc rất có khả năng xảy ra.

Nếu như thí nghiệm xuất hiện tình huống nghiêm trọng, hấn chắc chắn sẽ thông tri cho Mộ Tuyết.

Tâm niệm mà Mộ Tuyết để lại ở xung quanh người hắn cũng có thể phát hiện ra được.

Không đến mức sẽ làm cho hắn nổ tung.

Lục Thủy đi giữa không trung của Mê Vụ Chi Đô, hắn từng bước từng bước tiến lại gần vòng xoáy.

Lúc này, hắn cũng từng bước từng bước đi vào trong góc khuất của ký ức.

Hắn có hơi kinh ngạc một chút, tại sao ký ức này lại bị ném đi xa tới như thế.

“Hình như hắn đang tự hỏi?”

Ma Tu Huyết Trần nhìn Lục Thủy đang nghi hoặc nói.

Lúc này, hắn chẳng phải nên vô cùng chuyên tâm vào việc kia sao, tại sao lại thất thần?

“Nhìn hắn đúng là rất giống như đang tự hỏi, chẳng biết là đang tự hỏi chuyện gì nữa.”

Đại trưởng lão cũng không khỏi có chút nghi hoặc.

Cử động của Lục Thủy có hơi không bình thường cho lắm, nhưng mà bản thân lại không có chút vấn đề nào.

Trạng thái của hắn cũng không hề xuất hiện bất kỳ sự dị thường nào cả.

Không thể nào nhìn thấu được thực lực của hắn, nhưng mà có thể thấy rằng Mê Vụ Chi Đô không thể nào gây ra thương tổn cho hắn được.

Mặc dù bọn họ rất nghi hoặc, nhưng mà bọn họ vẫn chỉ yên lặng nhìn hắn mà thôi, không làm ra bất kỳ hành động dư thừa nào cả.

Lúc này, Lục Thủy đang từng bước đi vào trong vòng xoáy.

Cùng lúc đó, giữa thiên địa dường như xuất hiện một vụ nổ.

Không ai có thể nghe thấy nó cả.

Chỉ có một vài nhân tài có thể nghe được mà thôi.

Mà Cửu chính là một trong những người đó.

“Tất cả đang đi về hướng viên mãn, thiên địa mệnh lý sắp hoàn toàn trở về quỹ đạo chân chính rồi.”

Cửu ngồi ở bên cạnh Nhị trưởng lão, nhìn lên bầu trời rồi nói.

“Hoàn toàn trở về quỹ đạo sẽ như thế nào?”

Nhị trưởng lão hỏi.

“Thế giới sẽ an định, ta cũng có thể an tâm rời đi.”

Cửu nhìn Nhị trưởng lão rồi nói tiếp:

“Đến lúc đó, Tiểu Tiểu Đình sẽ biết được chân tướng của mọi việc.”

“Ta thì sao?”

Cơ Tầm ngồi ở bên cạnh hỏi.

“Tâm nguyện của ngươi có lẽ cũng có thể được hoàn thành rồi.”

Cửu nhìn về phía chân trời, dường như nàng đang xuyên qua khoảng cách vô tận, nhìn về phía cửa Mê Vụ Chi Đô:

“Lục Thủy sắp tiến vào trong rồi, tương lai của thế giới đang nằm dưới chân hắn.

Hành vi của hắn quyết định tất cả mọi thứ của thế giới này.

Vẫn luôn là như thế.

Lần này, rốt cuộc hắn cũng đã lựa chọn con đường này.”

“Nghĩ là sao?”

Nhị trưởng lão có hơi nghi hoặc.

“Vẫn chưa thể nói việc này ra được, đợi thêm mấy ngày nữa, chỉ cần mấy ngày nữa thôi là Tiểu Tiểu Đình sẽ có thể biết được tất cả sự thật, lúc đó ngươi chắc chắn sẽ cảm ơn ta.”

Cửu cười nói.

Dường như lúc đó sẽ phát sinh ra chuyện gì đó rất thú vị vậy.

Nhị trưởng lão nhíu mày, nàng luôn cảm thấy lời nói của Cửu có gì đó hơi không đúng cho lắm.

Bất kể là câu nói nào cũng vậy.

Đặc biệt là câu kia, lần này rốt cuộc hẳn cũng đã lựa chọn con đường này.

Vấn đề của câu nói này nằm ở hai chữ “Lần này”, nó có nghĩa là gì?

Còn có lần trước nữa sao?

Nàng không biết.

Bởi vì, nàng không thể nào biết được trong lòng Cửu đang suy nghĩ chuyện gì, cho nên nàng không thể nào biết được ý nghĩa thật sự của câu nói đó.

Nhưng mà, nàng chỉ cần đợi thêm mấy ngày nữa thôi.

Nàng đợi được.

Có điều...

Điều này nói rõ rằng, chỉ mấy ngày nữa thôi là Cửu sẽ biến mất.

Nàng đột nhiên cảm thấy có một vài bí mật, có lẽ cả đời cũng không biết được mới là kết cục vui vẻ nhất.

“Yên tâm đi, khi ngươi biết được chuyện đó chắc chắn sẽ rất vui vẻ,

Dù sao thì thời gian mà Tiểu Tiểu Đình sống trên đời này, còn chẳng bằng số lẻ của ta nữa.”

Cửu chọc chọc vào gương mặt của Nhị trưởng lão rồi nói.

Cơ Tầm không nói gì cả, nàng đang chờ đợi.

Chờ tâm nguyện được hoàn thành.

Hoặc cũng có thể nói là nguyện vọng.

Chương 1391: Nghịch chuyển thời không (4)

Nghịch chuyển thời không (4)

Đại học Nam Thành.

Chú bảo vệ nhìn về phía chân trời, hần nghe thấy tiếng sấm sét.

“Cảm giác toàn bộ thế giới đều đang thay đổi, rất nhiều chuyện đều đang được sửa chữa lại, hoặc là nói thiên địa mệnh lý đang được sửa đổi.

Thế giới đang phát triển theo chiều hướng tốt hơn.

Phát sinh chuyện lớn gì rồi.

Là do vị kia lại có hành động gì nữa ư?”

Chú bảo vệ nhìn lên bầu trời, ánh mắt hần khóa chặt tại Mê Vụ Chi Đô.

“Xem ra sự tình phát sinh ở nơi đó, trận chiến của bọn họ còn chưa bắt đầu, vậy mà thiên địa mệnh lý lại đã càng viên mãn hơn rồi.

Chẳng lẽ, bọn họ thực ra cần phải đánh một trận?

Hay có thể nói là, trận chiến này thực ra có thể giải quyết xong hết tất cả mọi vấn đề?”

Nếu không phải như thế thì tại sao mọi chuyện lại có thể biến thành như thế này được?

Đáng tiếc, hần không đủ mạnh.

Cho nên, không thể nào đi quan sát vị tồn tại kia được.

Sẽ chết.

Tất cả những chuyện có liên quan tới vị tồn tại kia hần đều không dám đi quan sát.

Nhưng mà, hần có thể xác định được một việc.

Người mà Lục nương đường, có lẽ chính là vị tồn tại kia.

Thiên Sinh Thần đã xác nhận chuyện này, cho nên hắn mới chạy trốn.

Từ bỏ tôn nghiêm của Thần, cầm theo phong ấn, cụp đuôi mà chạy.

Như thế mới có một chút hy vọng sống.

Nếu như hắn không trốn đi...

Thứ mà hắn phải nghênh đón chính là tử vong thật sự.

...

Mê Vụ Chi Đô.

Lục Thủy di chuyển bộ pháp, tiến dần vào trong vòng xoáy.

Đây là một cái vòng xoáy không thể nhìn thấy được điểm bắt đầu nằm ở đâu, nhưng mà chỉ cần nhìn chăm chăm vào nó thôi cũng đã đủ khiến cho người ta cảm nhận được một loại áp lực vô hình, giống như sắp bị nó thôn phệ vậy.

Dường như một khi tiến vào trong đó, thì sẽ không thể nào thoát ra được.

Đối với người bình thường mà nói, thì nơi đây cực kỳ nguy hiểm.

Ngay cả người có thực lực cường đại như Đại trưởng lão, khi đối mặt với vòng xoáy này, cũng phải bất lực.

Nơi này kết nối với một nơi có cấp bậc quá cao.

Xung quanh vòng xoáy đều là lực lượng thất tự, loại lực lượng này thuộc về thiên địa, thuộc về thế giới.

Là sự bắt đầu của đại nạn.

Bên trong vòng xoáy này không chỉ có những thứ đó, nó còn có vô tận khí tức mãnh liệt.

Thậm chí còn có khí tức đồng hóa Mê Đô.

Sau khi tiến vào trong, sẽ bị thế giới này xóa bỏ, không còn tồn tại nữa.

Đương nhiên, cũng có thể sẽ trực tiếp bị giết chết bởi mẫn biệt và thất tự ở bên trong.

Nhưng mà, những thứ này không hề làm ảnh hưởng tới Lục Thủy một chút nào cả.

Hắn tiến vào trong vòng xoáy.

Có điều, lúc này hắn hoàn toàn không quan tâm tới vòng xoáy này, thứ mà hắn đang quan tâm là suy nghĩ của mình.

Hình như hắn đã nhớ ra rồi.

Vòng xoáy này có thể khiến cho người ta thanh tỉnh, cho nên hắn nhớ ra được một chút sự tình được cất vào trong một góc khá khuất.

Ví dụ như...

Làm sao mà hắn có thể quay về được.

Sau đó, Lục Thủy cẩn thận nhớ lại.

Sau đó, gương mặt của hắn bắt đầu trở nên kích động.

“Ôi trời ạ, rốt cuộc thì ta cũng nhớ ra lúc đó đã xảy ra chuyện gì rồi.”

Vù!

Lúc này, có một khí tức cường đại bay ra từ trong vòng xoáy.

Lục Thủy không thể không ra tay ổn định lại cơ thể.

Nhưng mà rất nhanh sau đó hắn đã tiến vào một chỗ mờ mịt trong thông đạo.

Nơi này không có ánh sáng, chỉ có bóng tối và vô số tinh quang đang lấp lóe.

Ở đằng trước, có ba điểm sáng khác thường.

Sự tồn tại của bọn chúng dường như tô đậm cho cả không gian này vậy.

Ở bên ngoài không gian, có ba đạo ánh sáng kéo dài tới chỗ của bọn chúng.

Dường như chúng đang vận chuyển lực lượng cho ba điểm sáng kia, từ đó giúp cho ba ngôi sao kia thức tỉnh.

“Đến rồi.”

Lục Thủy nhìn ba điểm sáng kia.

Hắn biết đây chính là không gian của ba người Đế Tôn.

Sau khi đi qua thông đạo, thì hắn sẽ đối mặt với Mê Đô kinh khủng nhất, được Minh gọi là Mê Đô sống.

Là nơi có lẽ sẽ giúp hắn có thể biết hết tất cả chân tướng.

Đương nhiên, thứ mà hắn có thể biết được chắc chắn không phải là chân tướng của việc trùng sinh.

Mà là chân tướng của thời kỳ Viễn Cổ.

Lục chết, Kiếm Nhất chết.

Chân Thần Duy Nhất, tiên tổ của Lục gia.

Hắn phải biết được những thứ này.

Bởi vì, hắn muốn thiên địa mệnh lý quay trở về quỹ đạo.

Trải qua sự cố gắng khi này, hắn đã nhớ ra được tại sao mình có thể quay trở về rồi.

Cũng biết tại sao Mộ Tuyết là người bình thường, nhưng lại không thể nào mang thai được.

Đương nhiên, cũng biết tại sao mình bị nạo.

Nhưng mà, những người này động thủ với mẹ hắn và Lục Lai Sự, nếu như hắn không xử lý bọn họ thì lòng hắn không an.

Lục Lai Sự...

Hình như hắn cũng có ký ức về việc này.

Hắn suy tư một chút, bắt đầu cảm thấy có hơi phiền.

Sau đó, hắn từ bỏ.

Không cần phải nhớ tới.

Không quan trọng.

Hắn nhớ rằng mình đã nói với Mộ Tuyết như thế.

Đó là vào lúc trời trong gió nhẹ, hắn tìm thấy Mộ Tuyết, không biết tại sao mà nàng lại rất vui vẻ, tại sao lại vui vẻ như thế?

Lúc đó bọn họ đang ở trong sân của mẹ, có lẽ mẹ đang dạy nàng nấu ăn.

Còn về việc cụ thể đã xảy ra chuyện gì, thì hắn vẫn chưa nhớ ra.

Khi đó hắn cực kỳ nghiêm túc nói với Mộ Tuyết rằng, cuối cùng thì mình cũng đã có thu hoạch rồi.

Nội dung đối thoại là như thế này.

“Mộ tiểu thư, lần này rốt cuộc ta cũng tìm ra được biện pháp có thể làm cho người mang thai rồi.”

Hắn đã nói như vậy.

Nhưng mà, Mộ Tuyết hoàn toàn không tin lời hắn:

“Lục thiếu gia, người đừng an ủi ta nữa, ta không cảm thấy khó chịu đâu.”

Nhưng mà, nếu như người nói thêm vài câu dễ nghe nữa, thì ta sẽ rất cao hứng.”

Khi đó, hắn suýt chút nữa đã bị Mộ Tuyết dẫn lệch đường ray, nhưng mà hắn vẫn rất nghiêm túc mà nói với Mộ Tuyết rằng:

“Ta thật sự đã tìm ra được biện pháp, biện pháp này khác với những biện pháp trước đó.

Một biện pháp kinh thế hãi tục.

Có thể các người sẽ không tin, nhưng mà lần này chắc chắn sẽ thành công.”

Bởi vì hắn quá nghiêm túc, cho nên Mộ Tuyết cũng dần có chút tin tưởng, nàng hỏi lại một câu:

“Là biện pháp gì?”

Hắn không hề thừa nước đục thả câu, trực tiếp nói cho Mộ Tuyết nghe đáp án.

Đáp án này chỉ có bốn chữ.

Bốn chữ cực kỳ đơn giản.

Đó chính là:

“Nghịch chuyển thời không.”

Chương 1392: Đối mặt với ba vị Chí Cao (1)

Đối mặt với ba vị Chí Cao (1)

Nhớ lại chuyện trùng sinh ở kiếp trước.

Lục Thủy không khỏi thở dài.

Thật là lao tâm lao碌.

Kiếp trước đã động não xong, kiếp này nên động thể碌.

Chỉ là từ sau khi hấn tiến vào nơi này, hết thầy mới có thể sáng tỏ.

Bởi vì đây là bước cuối cùng để mệnh lý trở lại quỹ đạo.

Mê Đô ở đây không đơn giản chút nào.

Đương nhiên, ba vị kia cũng phải đi gặp một lần.

Về phần vì sao muốn để mệnh lý trở về quỹ đạo, đó là bởi vì kiếp trước hấn nghiên cứu đến cuối cùng, rốt cục hiểu được một chuyện.

Hấn và Mộ Tuyết không có con, thật ra không có quan hệ lớn như vậy với thân thể và tu vi.

Nguyên nhân chân chính là mệnh lý của bọn họ, xuất hiện dị thường.

Đi ngược lại mệnh lý của thế giới.

Mà mệnh lý thế giới cũng thoát ly quỹ tích bình thường.

Đối với người bình thường tự nhiên không có ảnh hưởng gì quá lớn, nhưng đối với bọn họ mà nói chính là trí mạng.

Sinh mệnh xuất hiện, nhất định phải kết nối mệnh lý thiên địa.

Bọn họ không thể kết nối được, sẽ không có cách nào có con.

Sinh mệnh mới sẽ không thể sinh ra.

Cho dù sau khi siêu thoát, mệnh lý quy nhất, Lục Thủy cũng không có cách nào để mệnh lý của bọn họ trở về quỹ đạo bình thường.

Càng không cách nào bày ra mệnh lý thiên địa sớm đã thoát ly quỹ đạo.

Cho nên, muốn giải quyết vấn đề từ gốc rễ.

Để mệnh lý vốn thoát ly quỹ tích, trở về.

Mà mệnh lý của bọn họ, cũng có thể thuận mệnh lý mà đi sau khi mệnh lý thiên địa trở về.

Như thế...

Dù là đã Chí Cao, bọn họ cũng có thể có đứa bé.

Trừ khi từ bỏ việc muốn có con bình thường.

Bằng không thì nhất định phải như thế.

“Thiên tài.”

Lục Thủy vẫn cảm thấy mình thật ra là thiên tài, vậy mà có thể nghĩ ra cách không thể tưởng tượng nổi như thế.

Đương nhiên, làm như vậy còn có một nguyên nhân.

Vào thời điểm đó, dường như thế giới không lạc quan mấy.

Chỉ là cụ thể, hắn cũng không nghĩ tới.

Vấn đề quan trọng hắn đã nhớ ra.

Đương nhiên, không nhớ ra, thật ra cũng không có vấn đề gì lớn.

Dù sao hiện tại phải đối mặt đầu tiên, vẫn là ba người Đế Tôn.

Ba vị này vẫn đang khôi phục.

Chỉ là nhớ tới làm thế nào trở về, cũng không thể tăng thêm chiến lực gì cho hắn.

Nhiều lắm cũng rõ ràng được một chuyện, đó chính là uy năng không thể trở về.

Một khi uy năng trở về, sẽ cộng hưởng với sức mạnh đặt bên ngoài thế giới, đến lúc đó...

Hắn sẽ trở lại đỉnh cao trong nháy mắt.

Khả năng này...

Thật sự muốn bị Mộ Tuyết đánh chết.

Đó là phía sau hắn lưu lại, phòng ngừa bất trắc.

Cũng không phải đồ vật dùng để đòi mạng.

Không còn suy nghĩ những điều này nữa, Lục Thủy bắt đầu đi từng bước về phía ba điểm sáng.

Hắn đến, đương nhiên cũng bị ba vị kia chú ý, chỉ là dường như ba vị bọn họ không có sợ hãi hắn.

“Đại khái không bị kiếp trước ảnh hưởng đi, hoặc là bắt đầu ăn cả ngã về không.”

Kiếp trước hắn chưa bao giờ tìm đến những người này, cũng chưa bao giờ can thiệp bất cứ chuyện gì của Tu Chân Giới.

Kiếp này hắn theo bản năng muốn đi trên con đường kiếp trước, nhiều lắm là lui hôn, đánh một chút thành tựu.

Nhưng...

Tiên Đình động thủ với mẹ.

Làm hắn bước lên con đường tìm kiếm chân tướng, cuối cùng phát hiện đối phương thật sự muốn đối phó với mẹ và Lục Lai Sự.

Cho nên...

Dù cho hắn sẽ không tham dự vào sự phát triển của tu chân giới thì cũng phải thanh lý những người hoặc là thế lực này.

Chỉ là trên đường quen biết Cửu, kiến thức được sự cường đại của Lục, hiểu được sự vô lại của Kiếm Nhất.

Hắn trở lại Viễn Cổ, còn có không ít giao tình với những người này.

Cho nên đối với chuyện Viễn Cổ, hắn cũng rất để ý.

...

Lục Thủy tới gần, bị ba vị kia phát hiện.

Hào quang bắt đầu sáng ngời, giống như đang hình thành một bóng người.

Ba đạo ánh sáng có ba bóng người chậm rãi đi ra.

Ánh sáng rơi phía sau họ, làm nổi bật bọn họ.

Giống như khách trong hư vô, đón ánh sáng đi tới.

Lúc Lục Thủy tới gần, phát hiện ba đạo ánh sáng ban đầu thoát nhìn tương đối gần.

Thật ra khoảng cách vô cùng xa xôi.

Giữa bọn họ có vũ trụ mênh mông.

Chỗ của bọn họ, lại đại diện bằng bạc to lớn.

Mỗi một người đều như người khổng lồ chọc trời, chiếm cứ một phương.

Là quyền năng tối cao.

Lục Thủy nhìn tất cả, thân thể hắn cũng bắt đầu biến hóa.

Mỗi một bước đi, thân ảnh của hắn tựa như mở rộng một phần.

Hắn cất bước đi trong con đường tinh không, từng bước một đi lên, từng bước trở thành vị quang mang hư không thứ tư.

Không bao lâu, một vị tồn tại đỉnh thiên lập địa xuất hiện ở trong tinh không.

Bềnh bềnh thiên hạ, ngạo thị vạn vật.

Như thế mới có tư cách đối thoại.

Lục Thủy đứng giữa không trung, nhìn ba vị cường giả chậm rãi đi ra.

Trên người vị thứ nhất mang theo tiên khí, là một vị nam nhân trung niên, uy áp bất phàm.

Trong mắt có uy nghiêm vô thượng.

Như lập thân thiên địa, chấp chương vạn vật.

Vị thứ hai là hòa thượng tương đối đầy đặn, trang nghiêm, tay trái cứu tế nguyện ấn, tay phải Thi Vô Úy ấn.

Ánh sáng xuất chói lợi hiện trên người hấn

Là ánh sáng của Phật pháp vô thượng.

Có ý nghĩa mênh mông.

Vị trí thứ ba là một người phụ nữ thánh khiết xinh đẹp, không trung cao lớn phía sau nàng có hào quang trắng tinh làm nổi bật.

Mặt lộ vẻ từ ái, thể nhân chi chủ.

Ý niệm của chúng sinh nằm ở chỗ đó, tạo nên tạo vạn vật chi chủ.

Độc Nhất Chân Thần, được thể nhân quỳ lạy.

Nhìn ba vị này, Lục Thủy liền biết bọn họ là ai.

Tiên Đình Đế Tôn Tiên Mục.

Phật Môn Phật Đà Nam Vô.

Thần Chúng Chân Thần Aiz.

Ba vị tồn tại có thành tựu tối cao.

“Có lực đánh một trận.”

Nhìn thấy ba vị này, trong nháy mắt Lục Thủy liền có loại suy nghĩ này trong đầu.

Quyền năng của ba vị này khôi phục rất nhiều, nhưng thực lực bản thân không đủ.

Quyền năng của hấn có đủ sức mạnh thiên địa, không sợ thứ gì.

Thực lực, hấn đã Bát giai lại có chiến lực vượt qua Đại Đạo.

Đối mặt với ba vị này có lẽ không thể nghiền ép, nhưng thể lực ngang nhau hấn là có thể.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là thiên địa sức mạnh không dùng hết.

Nếu không...

Phải nhượng bộ.

Cho dù là ba vị này không khôi phục bao nhiêu, cũng không phải hẳn có thể tùy tiện đối đầu.

Mà hẳn, tự nhiên cũng không có khôi phục bao nhiêu.

Nhưng cực hạn của hẳn là, tính toán khôi phục tới Cửu giai.

Phải chờ một thời gian ngắn sau này.

Cửu giai cũng đủ nghiền ép thế giới này rồi.

Bởi vì khi đó sẽ trở về khá nhiều uy năng.

Chỉ là, chờ không đến lúc đó, hôm nay hẳn muốn phân ra một cái thắng bại.

Hẳn có bảy thành nắm chắc.

Ba vị này đi ra, sau đó cùng lúc nhìn về phía Lục Thủy.

Trong nháy mắt, vô tận tinh không tràn tới quyền năng của bọn họ.

sức mạnh vô cùng cường đại bắt đầu xé rách hết thủy.

Soạt!

Vạn vật bắt đầu vỡ vụn.

Thiên địa phẳng phát đang tan rã nát bấy, tinh không sụp đổ, tinh thần ngã xuống.

Đây chính là uy năng của ba vị này.

Sức mạnh này trực tiếp kéo dài ra ngoài, trực tiếp khuếch tán ở Mê Vụ Chi Đô.

Hô!

Người của Đại trưởng lão ở trong Mê Vụ Chi Đô không thể không mang theo hòn đảo không ngừng lui về phía sau.

Bọn họ cảm giác được, sức mạnh cường đại đang xé rách hết thủy chung quanh vòng xoáy.

Mê Vụ Chi Đô dường như khó có thể chịu đựng được.

Sức mạnh này cho dù nhìn từ xa, cũng đủ làm cho lòng người sợ.

“Đây là sức mạnh cấp bậc chí cao?” Đại trưởng lão hỏi.

“Rất mạnh sao?” Ma tu Huyết Trần lắc đầu nói:

“Nhưng đây chỉ là một phần nhỏ.

Thời kỳ viễn cổ, ba vị bọn họ đánh nhau.

Trời lở đất nứt.

Vạn vật vỡ vụn, đại đạo khô héo bốc hơi.

Đó mới là khủng bố.

Thiên địa đều bị ba vị bọn họ đánh tan.

Đối với Tu Chân Giới mà nói, là tai nạn diệt thế chân chính.”

Hiện tại cũng không kém.” Đại trưởng lão cau mày.

Chương 1393: Đối mặt với ba vị Chí Cao (2)

Đối mặt với ba vị Chí Cao (2)

Khí tức của hắn bắt đầu khuếch tán.

Trần áp Mê Vụ Chi Đô phun trào.

“Đề nghị người đi tìm tất cả người có chiến lực cấp bậc đại đạo, bằng không Mê Vụ Chi Đô nhất định sẽ ảnh hưởng đến thế giới bên ngoài.

Đối các người không có bất kỳ chỗ tốt nào.” Ma tu Huyết Trần động thủ, bắt đầu ổn định chung quanh.

Thế nhưng lúc này mới bắt đầu, một khi phía sau chính diện độ sức.

Mê Vụ Chi Đô sẽ lặn lội.

Một khi lặn lội ra khỏi giới hạn, như vậy sẽ vô cùng nguy hiểm.

Dùng sức mạnh của hai người bọn họ không đủ trấn áp hết thầy, cần cường giả trợ giúp.

Tuy rằng chỉ là đại đạo giả bình thường, thế nhưng vẫn có thể có tác dụng rất lớn.

“Cũng không dễ dàng.” Đại trưởng lão lắc đầu nói:

“Bọn họ không cách nào đứng ở chỗ này, Mê Vụ Chi Đô đối với bọn họ mà nói có tính thương tổn quá lớn.”

“Không cần lo lắng.” Âm thanh đột nhiên rơi xuống từ trên cao.

Sau đó, một nữ hài mặc áo khoác trắng xuất hiện từ hư không.

Mà theo sự xuất hiện của nàng, đặc tính thuộc về Mê Vụ Chi Đô bắt đầu ổn định lại.

Thương tổn đối với Tu Chân giả bắt đầu biến mất.

“Được rồi.” Nhị trưởng lão mở miệng nói:

“Xung quanh đã được ổn định lại, chỉ cần cách khu vực này không quá xa sẽ không bị thương tổn.

Chỉ ít Cửu giai cũng sẽ không mất phương hướng ở đây.”

“Làm sao lại như vậy?” Ma tu Huyết Trần giật mình nhìn Lục Hữu Đình xuất hiện, mở miệng chất vấn:

“Vì sao ngươi lại có loại uy năng cỡ này?

Làm sao ngươi làm được?

Hắn thực sự cảm thấy được biến hóa, chung quanh không có nguy hiểm như trước đó.

Thế nhưng, người bình thường không có khả năng làm được.

Người này rõ ràng chỉ có Cửu giai, nhưng nàng vừa tới liền trực tiếp trấn áp hết thầy nhân tố bất ổn xung quanh.

Một Cửu giai, không có chỗ đặc thù khác, làm sao có thể làm được mức độ như thế?

Nhị trưởng lão nhìn Ma tu Huyết Trần, sau đó giật giật ngón tay, một giọt máu tươi từ đầu ngón tay nàng xuất hiện.

Sau đó, máu tươi bắt đầu thay đổi.

Một tiểu cô nương trực tiếp xuất hiện bên cạnh Nhị trưởng lão, nàng mở miệng hỏi Ma tu Huyết Trần:

“Tiểu ma tu, ngươi đang nghi ngờ ta sao?”

“Cửu, Cửu?” Nhìn thấy tiểu cô nương, trong nháy mắt ma tu Huyết Trần vẻ mặt khiếp sợ, có chút khó có thể tin.

Nhưng rất nhanh hắn liền cúi đầu nói:

“Không dám, lời nói của ngài, không có gì là không thể.”

“Tiểu Tiểu Đình là ta che chở, sau này ngươi dám nghi ngờ nàng, chính là nghi ngờ ta.” Cửu vũ vũ đầu Nhị trưởng lão, nói về phía Ma tu Huyết Trần.

Nhị trưởng lão: "...”

Cảm giác mình thật sự biến thành tiểu hài tử.

“Nhớ kỹ.” Ma tu Huyết Trần tỏ vẻ rõ ràng.

Đại trưởng phu co được dẫn được.

Gây khó dễ với Cửu, chính là gây khó dễ với mình.

Lần đầu tiên nhìn thấy Cửu, thật ra hẳn không có để ý như vậy.

Nhưng sau đó có thể là ở lâu với Cửu cùng Kiếm Nhật bọn họ, cũng không giống nhau lắm.

Tóm lại không dễ chọc.

Nhưng nguy hiểm đến tính mạng đương nhiên không có.

Cửu không bao giờ động thủ đánh chết bất kỳ ai trong số bọn họ.

Nếu như Cửu là thần tư lợi, làm sao ba vị Tiên Mục bọn họ có khả năng tấn thăng.

Cửu cho bọn họ cơ hội thí thân.

“Được rồi, vậy bắt đầu gọi người đi.” Cửu mở miệng nói.

Gọi người?

Ma tu Huyết Trần có chút kinh ngạc, hẳn tự nhiên biết là có ý gì, nhưng thân là Chân Thần Độc Nhất thời kỳ Viễn Cổ cũng biết chuyện này, cảm giác không giống nhau.

Chân Thần, còn rất triều.

“Ta đi cho.”

Tiếng nói của Đại Trưởng lão vang lên.

Sau đó một trận gió thổi lên.

Hình bóng thuộc về Đại Trưởng lão bắt đầu biến mất.

Ma tu Huyết Trần không có ý nghĩ lưu lại, trực tiếp rời đi:

“Ta đi theo, như vậy dễ dàng hơn một chút.”

Một người đi mời, hai người đi chính là mời thêm.

Nói trắng ra, chính là uy hiếp.

Điểm đầu tiên của bọn họ phi thường rõ ràng, đó chính là Đạo Tông xếp hạng đệ nhất Tu Chân giới hiện nay.

“Viễn Cổ Đạo Tông phát triển thành như vậy, những người này thật sự rất kém cỏi.” Ma tu Huyết Trần mở miệng nói giữa không trung Đạo Tông.

“Thời kỳ Viễn Cổ, Đạo tông rất mạnh sao?” Đại Trưởng lão mở miệng hỏi.

“Rất mạnh sao?” Ma tu Huyết Trần cười cười nói:

“Ngươi biết ba thế lực lớn Viễn Cổ đúng không?”

“Hiểu một hai, rất mạnh.” Đại trưởng lão gật đầu.

Khi đó ba thế lực lớn vây công Lục gia, vô cùng cường đại.

Chỉ là mỗi một người đều không phải là tu vi đỉnh phong.

Nếu như là đỉnh phong...

Tuyệt đối nguy hiểm đến cực điểm.

Hắn biết, khi đó người xuất động, chỉ là rất ít người đã thức tỉnh của ba thế lực lớn.

“Vậy nếu ta nói cho ngươi biết, thời kỳ Viễn Cổ bọn họ đều ở trạng thái đỉnh phong, cộng lại cũng không thể trấn áp Đạo Tông thì sao?” Ma tu Huyết Trần nói.

Nghe được câu này, Đại Trưởng lão này có chút ngoài ý muốn.

“Rất mạnh phải không?”

Ngươi phải biết rằng người khai sáng Đạo Tông là ai, nghe nói khi đó là sáu người, nếu mà cộng thêm Mặc Vân Tử, miễn cưỡng tính bảy người.

Mà trong những người này, một người là Kiếm Nhất mạnh nhất thời đại, một là Lục vượt qua nhận thức, còn có một Chân Thần Cửu từ xưa đến nay, người thứ tư vẫn là người cấp bậc chúng ta, Thiên Linh tộc Cơ Tâm.

Hai người khác không rõ danh tính.

A, khi đó bọn họ có một con chó, con chó kia hiện tại cũng là Đại Đạo Thiên Thành.

“Người nói xem có mạnh không?”

“Rất mạnh.” Đại trưởng lão có chút ngoài ý muốn, chỉ là hẳn rất tò mò về vị tên Lục kia:

“Lục người nói, mạnh cỡ nào?”

“Cũng là Đại Đạo, hẳn có thể đập nát chúng ta bằng một cái tát.

Đại khái chính là như vậy.” Ma tu Huyết Trần nói.

Đại Trưởng lão không nói gì.

Ma tu Huyết Trần cũng không có bao nhiêu, dù sao thì sự tồn tại của Lục cũng rất ít người sẽ nhớ kỹ.

Hơn nữa, hẳn đã ngã xuống.

Tương lai có người có cấp bậc như Lục hay không cũng không rõ...

Chậc.

Có lẽ loại người này đã xuất hiện.

Thiếu Tông chủ Ân Thiên tông Lưu Hỏa.

Người này, quá khoa trương.

Bộ dáng còn khoa trương hơn cả Lục.

...

Cấm địa Đạo tông, ba vị kia vốn ở chỗ này.

Sau khi trở về từ Lục gia, bọn họ thả lỏng rất nhiều, sau này không có cái gì nữa.

Cũng có thể an tâm cảm thụ Đại Đạo mệnh mạng.

Nhưng...

Thời gian thả lỏng không duy trì được vài ngày, bọn họ nhận thấy được hai khí tức cường đại vô cùng đang ở phía trên Đạo Tông.

Điều này làm bọn họ nhất thời không dám lên tiếng.

Bởi vì có thể nhận ra, trong hai người này có một người là Đại Trưởng lão Lục gia, Lục Vô Vi.

Mà một vị khác có thể biết không rõ ràng lắm, chỉ là vẫn có nghe qua, Ma tu Chí Tôn, Ma tu Huyết Trần.

Hai người này dường như là tồn tại ở cùng một đẳng cấp.

Hai người bọn họ cùng nhau đến Đạo Tông, chuyện này...

Quả thực là tai nạn.

“Có muốn đi ra ngoài không?” Có âm thanh bắt đầu giao lưu trong cấm địa.

“Lúc trước ta đã đi tham gia hôn lễ, lần này hai người đi.”

“Tham gia hôn lễ lẫn lộn quen mặt, lúc này đi ra ngoài an toàn.”

“...”

“Bọn họ dường như đến đây, hẳn là tới tìm chúng ta.”

Trong khi bọn họ vẫn còn đang sợ hãi, một cơn gió thổi vào.

Một thân ảnh cũng rơi xuống.

Một đầu tóc đỏ, một thân khí tức huyết hải.

“Ba vị, có một việc cần mời các ngươi hỗ trợ một chút, xin đi giá Mê Vụ Chi Đô.” Khí tức bình thân truyền tới, lúc này một cửa không gian theo đó xuất hiện, là thông tới Mê Vụ Chi Đô.

Khi ba vị Đạo Tông còn đang kinh hoàng, thanh âm của Đại trưởng lão lại một lần nữa truyền ra:

“Không cần để ý, chỉ cần ở trong khu vực của chúng ta, cũng sẽ không mang đến nguy hiểm cho các ngươi.”

“Không đi vào hiện tại các ngươi sẽ gặp nguy hiểm.” Ma tu Huyết Trần trực tiếp nói:

“Nhanh lên, thời gian không còn nhiều, chúng ta còn phải đi tìm đại đạo giả còn lại.”

Ba vị Đạo Tông vốn định nói gì đó, nhưng Ma tu Huyết Trần không cho bọn họ cơ hội:

“Là muốn chúng ta đưa các ngươi đi vào sao?”

Lão tổ Đạo tông “...”

Ma tu này một chút chỗ trống cũng không cho.

Nhưng vào hay không vào?

Vào có thể thực sự không sao, không vào...

Cũng bị ném vào.

Cuối cùng, lão tổ đạo tông truyền ra thanh âm:

“Mê Vụ Chi Đô, chưa bao giờ tiến vào, lần này tiến vào cũng coi như mở rộng tầm mắt.”

Nói xong dẫn đầu đi về phía cửa không gian.

“Cùng đi.”

“Thật lâu trước đây đã muốn đi vào xem một chút.”

Hai vị còn lại cũng mở miệng cất bước đi vào.

Không chút chần chừ.

Chương 1394: Đồi mặt với ba vị Chí Cao (3)

Đồi mặt với ba vị Chí Cao (3)

Nhìn thấy ba người đi vào, Đại Trưởng lão mới đóng cửa không gian lại.

Sau đó hai người rời khỏi chỗ cũ, đi tới Kiếm Nhất Phong.

Kiếm Xuyên có chút ngoài ý muốn nhìn hai vị cường giả đột nhiên đến thăm.

Đây là xảy ra chuyện gì.

“Kiếm Nhất Phong?”

Nơi này càng giống truyền thừa của Kiếm Nhất.” Ma tu Huyết Trần nói.

“Đúng là truyền thừa của Kiếm Nhất tiền bối.” Kiếm Xuyên mở miệng nói.

Bọn họ cũng biết điều đó sau này.

Hơn nữa bọn họ cũng không nghĩ tới, Kiếm Nhất Phong thật ra là tông môn chia ra từ Đạo Tông.

Có thể tưởng tượng được, trước kia Đạo Tông cường đại cỡ nào.

Cho dù phân liệt, cũng đều là thế lực đỉnh cấp.

“Mê Vụ Chi Đô xuất hiện một ít tình huống, hy vọng hai vị có thể vào Mê Vụ Chi Đô hỗ trợ.” Đại Trưởng lão trực tiếp mở cửa không gian, tiếp tục nói:

“Không cần lo lắng, ảnh hưởng của Mê Vụ Chi Đô đã bị tiêu trừ.”

Kiếm Xuyên ngược lại không nói thêm gì, mà là trực tiếp đồng ý.

Sau đó bọn họ đi tới Xảo Vân Tông.

“Mê Vụ Chi Đô?”

Chuyện các người tiếp xúc, thật đúng là không ít.

Mang theo những người chúng ta cùng nhau nâng cao kiến thức?” Ngung Hạ hỏi Đại trưởng lão.

Cuối cùng Đại trưởng lão không nói một lời.

Ngung Hạ cũng không hỏi nhiều, tiến vào Mê Vụ Chi Đô.

Sảng khoái nhất chính là Trùng Cốc, không nói hai lời trực tiếp tiến vào Mê Vụ Chi Đô.

Một câu

Lục Vô Vi muốn giết hẳn không cần phiền toái như vậy.

Một kiếm là đủ.

Tốn công tốn sức đến mời hẳn như vậy, nhất định có việc.

Tỉ lệ sống sót trong việc này rất cao.

Như vậy còn có gì cần để ý?

Không sợ.

Chính là làm.

Chỉ cần không phải là đối địch với Lục Vô Vi là được rồi.

“Những người khác thì không cần thiết.” Đại trưởng lão mở miệng nói.

Những người khác đều không ở đỉnh phong.

Không cần thiết phải đi vào.

Bọn họ cũng đủ rồi.

...

Người của Đạo Tông là tiến vào Mê Vụ Chi Đô nhanh nhất.

Trong lòng bọn họ đang xoắn xuyết.

Thế nhưng sau khi đi vào, bọn họ phát hiện nơi này vậy mà đã có ba người.

Trạng thái đều có chút kỳ quái.

Đó là ba nữ tử.

Hai đứa trẻ, một tàn hồn thiếu nữ.

Độc Nhất Chân Thân?

Lục gia Nhị trưởng lão?

Người cuối cùng là ai?

Sau đó, họ cảm thấy một khí tức mạnh mẽ vượt qua tất cả mọi thứ.

Là một chỗ xoáy nước, trong vòng xoáy có tồn tại cực kỳ đáng sợ.

Rất nhanh hai người Kiếm Nhất Phong đi vào Mê Vụ Chi Đô.

Bọn họ tự nhiên cũng biết Chân Thần Độc Nhất.

Nhưng lại bị xoáy nước hấp dẫn trước tiên.

Lúc Ngung Hạ tiến vào đi tới chỗ Nhị Trưởng lão bên này.

Muốn hỏi chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng đột nhiên truyền đến khí tức hủy thiên diệt địa.

Tất cả mọi thứ dường như sụp đổ.

Mê Vụ Chi Đô theo đó quay cuồng.

“Không cần suy nghĩ nhiều, tìm vị trí tốt, hạn chế Mê Vụ Chi Đô quay cuồng.

Một khi ảnh hưởng đến bên ngoài, không ai có thể đứng ngoài cuộc.” Cứu ngay lập tức mở miệng.

Nàng không có khả năng ra tay, cho nên chỉ có thể làm chỉ huy.

Lão tổ Trùng Cốc tiến vào, trực tiếp đã được an bài vị trí.

Lúc này Đại trưởng lão bọn họ cũng đã trở lại.

Mấy vị đại đạo giả lấy Đại Trưởng lão cầm đầu, bắt đầu trấn áp hết thảy biến hóa.

Nhưng sức mạnh lay động thiên địa, xé nát hết thảy vẫn truyền ra.

Mặc dù không ảnh hưởng đến họ, nhưng lại làm người ta kinh ngạc không thôi.

Đám người Ngung Hạ có chút kinh ngạc, nơi này rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì?

“Chuyện gì đang xảy ra ở đây?” Lão tổ Đạo Tông mở miệng hỏi.

Bọn họ đến hỗ trợ trấn áp, tóm lại có quyền được biết.

“Các người còn nhớ rõ lúc Lưu Hỏa độ kiếp tấn thăng thất giai không?” Nhị trưởng lão mở miệng nói.

Nàng cũng thoải mái, Cứu cùng Cơ Tâm đều ở bên cạnh nàng, ít nhiều sẽ vì nàng chia sẻ một ít áp lực.

“Tìm được một chỗ kỳ quái?” Ngung Hạ hỏi.

“Ừm, chỗ đó chính là nơi xoáy nước này.

Mà trong vòng xoáy có người sáng lập của ba thế lực viễn cổ, Tiên Đình Đế Tôn, Phật Môn Phật Đà, Thần Chúng Chân Thần.

Mà cách đây không lâu, Lưu Hỏa đi vào.

Có thể sẽ bắt đầu một cuộc đại chiến.” Nhị Trưởng lão mở miệng nói.

Mà mọi người nghe được tin tức này ngây ngẩn cả người.

Đây là...

Chứng kiến đại chiến?

Mà lại có thể sẽ đụng vào tính mệnh.

Khó trách sẽ có khí tức khủng bố như vậy.

Dường như có thể dễ dàng xé nát bọn họ.

Nếu như không phải vòng xoáy không có sức mạnh rõ ràng tràn ra, bọn họ khả năng trực tiếp sẽ lưu lại chỗ này.

Cùng lúc đó, tựa như có sức mạnh bắt đầu ngưng tụ bên trong vòng xoáy.

Có thân ảnh đi ra.

Trong lúc nhất thời dường như bọn họ có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Nhưng theo tầm nhìn rõ ràng.

Khí tức sức mạnh cũng càng thêm rõ ràng, làm lòng người sinh ra sợ hãi.

Đây chính là cảnh giới sức mạnh trong truyền thuyết sao?

Bọn họ ở trước mặt loại sức mạnh này, có vẻ nhỏ bé.

Phảng phất đang đối mặt với cường giả đỉnh thiên lập địa.

...

Trong vòng xoáy.

Ánh sao mênh mông.

Các vết nứt trải rộng khắp bốn phía, như thể mọi thứ sẽ bị xóa sổ.

Đây chỉ là khí tức mà ba vị kia mở mắt nhìn về phía một người mang đến.

Còn chưa thật sự động thủ.

Có thể tưởng tượng được, một khi động thủ, thiên địa sẽ thừa nhận thương tổn khủng bố cỡ nào.

Lục Thủy đứng đó, không bị thương gì.

Nếu một ánh mắt của đối phương có thể mang đến thương tổn cho hắn, hắn không có tư cách đứng ở chỗ này.

Hắn là đang chạy trốn mới đúng.

“Xem ra các người tỉnh rồi.” Lục Thủy nhìn những người này, thanh âm truyền ra ngoài.

Vô số khe nứt trong tinh không, chỉ là ở chung quanh hắn cũng không có chút vết tích sức mạnh tàn sát bừa bãi.

Địa bàn của hắn không bị ảnh hưởng.

“Tu vi Bát giai?” Đế Tôn nhìn Lục Thủy nhẹ giọng hỏi.

Nếu hắn không nhớ lầm, không lâu trước, đối phương chỉ mới Thất giai.

Tốc độ này có chút không thể tưởng tượng nổi.

“Tấn thăng có thể nhanh hơn một chút, chỉ là thực lực so với các người, không có bao nhiêu ưu thế.” Lục Thủy mở miệng nói.

“Thí chủ khác với người bình thường, cường đại có chút vượt mức bình thường.

Như cùng người chúng ta gặp phải lúc tuổi còn trẻ.

Không biết thí chủ đến tột cùng là người nào?” Phật Đà mở miệng hỏi.

Trong lời nói là một loại lạnh nhạt, cũng không có quá nhiều cảm xúc.

“Các người nói là Lục?” Lục Thủy hỏi.

“Thí chủ biết Lục?”

Điều này nói rõ thí chủ biết rất nhiều.” Phật Đà nhẹ nói.

“Là biết rất nhiều, nhưng đối mặt với các người, ta để ý nhất thật ra là phiến đá tiên tri, Vị Lai Kinh, cùng Khải Kỳ Lục.” Lục Thủy nhìn những người này nói:

“Ta muốn biết, tại sao các người lại lưu lại ba thứ này.

Mà lại có là cái gì?

Trong lúc đó đã làm cái gì?”

Chúng ta đang tìm một người, người cảm thấy người này là ai?” Lúc này Ais mở miệng.

Đối mặt với vấn đề này, trong lòng Lục Thủy đã sớm có so đo mới:

“Trước khi tới đây, ta vẫn cảm thấy người này không phải ta, nhưng hiện tại ta cảm thấy.

“Người các người muốn tìm, thậm chí là người Minh đang chờ.

Đúng là ta.”

Chương 1395: Vượt qua thời không (1)

Vượt qua thời không (1)

Giọng nói của Lục Thủy truyền ra ngoài.

Ba người Đế Tôn nhìn Lục Thủy, dường như đang xác nhận cái gì.

“Không phải là người mới đúng.” Đế Tôn mở miệng nói.

“Không.” Lục Thủy lắc đầu nói:

“Đúng là ta.”

“Mặc dù chúng ta đang ngủ say, nhưng dị tượng hẳn là vừa mới xuất hiện chưa bao lâu.

Người năm nay bao nhiêu tuổi?” Chân Thần Aiz nhẹ giọng hỏi.

Đối với ba người mà nói, cho dù đúng là Lục Thủy, thì bọn hắn cũng sẽ không lộ ra vẻ mặt kinh ngạc gì.

Giống như có thể tiếp nhận tất cả những khả năng và biến hóa.

“Theo như bình thường thì, ta năm nay 20 tuổi.” Lục Thủy mở miệng nói.

Nghe được câu này, ba người vốn tâm tình không chút chập chờn theo bản năng nhìn Lục Thủy nhiều thêm một cái.

20 tuổi?

Bát giai?

Vượt qua Đại Đạo?

Mà người kinh ngạc không chỉ có ba người, còn có cả những người bên ngoài kia.

Bọn người Lão tổ Đạo Tông, trấn thủ một phương.

Cảnh tượng trong vòng xoáy càng lúc càng rõ ràng, bọn hắn cũng có thể nghe được một chút cuộc đối thoại bên trong.

Sau đó nghe được một sự thật, Lưu Hỏa mới 20 tuổi.

Điều này khiến bọn hắn cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

“Người này rốt cuộc là thiên kiêu nhà ai?”

Thế mà lại cao minh như vậy.

20 tuổi đã vượt qua chúng ta.” Lão tổ Đạo Tông cảm thấy chấn kinh.

Những người khác cũng như vậy, 20 tuổi đã có thể tiến vào Mê Vụ Chi Đô, đối đầu trực diện với ba người bọn hắn không thể nào hiểu được.

Đây không phải là dũng khí, mà là thực lực.

“Ta có hiểu một chút chuyện liên quan tới Lưu Hỏa.

Hắn dường như là bắt đầu xuất hiện từ nửa năm trước, khả năng rất lớn là một người trẻ tuổi mới 20.

Nửa năm nay, tên hắn từ không ai biết tới, đến có chút danh tiếng, lại đến danh tiếng vang xa, cuối cùng danh chấn thiên hạ.

Chỉ dùng nửa năm.

Được xưng là vạn cổ thiên kiêu.

Nghĩ tới hắn quả thật không lớn tuổi lắm.

Có điều rốt cuộc là ai thì không có người nào biết.

Dường như không ai truy ra được đến thân phận thật sự của Lưu Hỏa.” Lão tổ Trùng Cốc mở miệng nói ra.

Hắn đúng là gần đây đang điều tra Lưu Hỏa.

Khiến hắn hơi kinh ngạc.

Người này quá mạnh, cảm giác như thời gian nửa năm nay hắn từng chút một quật khởi lên.

Nhưng lực lượng của bản thân là bẩm sinh.

Ví dụ như cùng hưởng đạo tàng.

Đây không phải việc cứ cố gắng là làm được.

Cho nên, khiến cho người ta xem không hiểu.

“Lục đạo hữu cảm thấy người này như thế nào?” Một vị Lão tổ khác của Đạo Tông nhìn về phía Lục Vô Vi, mở miệng hỏi thăm.

Ngung Hạ cũng nhìn qua.

Nhị Trưởng lão cúi đầu, những người này thật đúng là sẽ khen.

Hai người thuộc Kiếm Nhất Phong cũng tò mò không biết Lục Vô Vi sẽ đánh giá như thế nào.

“Hắn đã vượt qua ta.” Lục Vô Vi không nhiều lời.

Trực tiếp nói thẳng ra.

Câu nói này khiến người khác vừa khó chịu vừa thur thái.

Lục Vô Vi rốt cuộc cũng không phải mạnh nhất.

Nhưng người 20 tuổi đã vượt qua Lục Vô Vi, lại không phải người bọn hắn quen biết.

Cũng có chút thờ dài.

Nhờ đâu trở thành địch, đó là người ngay cả Lục Vô Vi cũng không đấu lại được.

Bọn hắn ngược lại càng nguy hiểm hơn.

“20 tuổi?” Lúc này, giọng nói từ bên trong tiếp tục truyền ra:

“Dị tượng xuất hiện hẳn là vào mấy ngày gần đây, chứ không phải vào hai mươi năm trước mới đúng.”

Nghe được câu này, những người khác hơi nghi hoặc.

Đối phương nói dị tượng là nói đến cái gì?

Gần đây xuất hiện không ít dị tượng.

Đại Trưởng lão và Nhị Trưởng lão đi quan sát nghe ngóng, xem có phải dị tượng xảy ra đề là vì Lục gia hay không.

Lần này có thể hiểu được vì sao tam đại thế lực lại nhắm vào Lục gia như vậy.

Trong thông đạo, trên sao trời.

Lục Thủy nhìn Aiz, hỏi đáp:

“Đúng vậy, Dự Ngôn Thạch Bản ghi lại dị tượng.

Đúng là vào mấy tháng trước.

Cũng không phải lúc ta ra đời.”

“Vậy tại sao người lại cho rằng người này chính là người?”
Phật Đà hỏi Lục Thủy.

“Vậy tại sao các người lại phải để lại ba đồ vật này ở đây?

Các người thân là người sáng lập.

Vậy các người xác định dị tượng chỉ hướng ai thế nào?”
Lục hỏi ngược lại.

“Để lại những vật này cũng chỉ là vì muốn tìm ra người này, bóp chết tai họa ngầm.

Về phần làm thế nào để xác định dị tượng chỉ hướng ai, chúng ta thôi diễn bên trong đi, dị tượng tới vì ai thì tức là chỉ hướng người đó.” Đế Tôn nhìn về phía Lục Thủy, mở miệng nói:

“Dị tượng là tới vì người sao?”

“Không phải.” Lục Thủy lắc đầu nói:

“Dị tượng xác thực không phải vì ta mà đến, nhưng mà...”

Lục Thủy nhìn những người này, khóe miệng mang theo ý cười, nói:

“Các người có nghĩ tới hay không, dị tượng có thể xuất phát từ bàn tay của ta?”

Nghe được câu này, tất cả mọi người đều sửng sò.

Không để ý tới bọn hắn, Lục Thủy tiếp tục nói:

“Các người có nghĩ tới hay không, quyền năng của các người không có cách nào hoàn toàn bắt được ta?”

Do đó chỉ bắt được một sợi khả năng kia, chính là dị tượng.”

Tiên đoán chỉ về hướng khác, có nhiều loại khả năng, vậy người làm sao xác định được là không phải người kia?” Aiz hỏi.

“Bởi vì nàng cũng không có đặc biệt như vậy.” Lục Thủy nói khẽ:

“Có lẽ đối với các người mà nói, lai lịch của nàng đặc biệt, trời sinh tự mang dị tượng.

Nhưng đối với ta mà nói, nàng quả thật chỉ là một đứa bé bình thường.

Không có khả năng phá vỡ tam đại thế lực.

Sự xuất hiện của nàng tương đối đặc biệt, dị tượng là đang bảo vệ nàng, cũng là đang bảo vệ thế giới.”

Ba người Đế Tôn trầm mặc một lát.

Phật Đà trước tiên mở miệng:

“Thí chủ họ Lục sao?”

Trước vấn đề này, Lục Thủy không hề kinh ngạc.

Nhưng một đám ở bên ngoài lại đột nhiên ngậy cả người.

Họ Lục?

Lúc này, bọn người Lão tổ Đạo Tông nhìn về phía Đại Trưởng lão.

Nhất thời có chút khó mà tin nổi.

Bọn hắn là muốn tìm ra đáp án từ sắc mặt người Lục gia.

Không có biến hóa, cũng không có kinh ngạc?

Người của Đạo Tông, Kiếm Nhất Phong và Trùng Cốc, tìm đều đập nhanh hơn rất nhiều.

Bọn hắn nhìn vòng xoáy, chờ Lưu Hỏa trả lời.

Mặc dù trước đó bốn người kia nói cái gì, bọn hắn hoàn toàn nghe không hiểu.

Nhưng mà chuyện họ gì thì vẫn có thể nghe hiểu.

Như vậy, Lưu Hỏa là người của Lục gia sao?

Người không biết chuyện đều hết sức chăm chú lắng nghe.

Rất nhanh sau đó, bọn hắn liền nghe thấy giọng nói của Lưu Hỏa vang lên.

Chỉ có mấy chữ rất đơn giản:

“Đúng vậy, ta họ Lục.

Các ngươi có thể gọi ta là Lục Thủy.”

Àm!

Giờ phút này, trong đầu đám người Đạo Tông nổ âm như sấm sét giữa trời quang.

Lục gia, Lục Thủy?

Bọn hắn trước kia không biết gì về người này.

Nhưng đại hôn của Lục Thủy trước đó, Lục Vô Vi đã qua mời bọn hắn tới.

Đại hôn chỉ có một ngày mà dị tượng vô số...

Thì ra là thế, thì ra là thế.

Tất cả dị tượng xảy ra đều là vì đang chúc mừng đại hôn của người này.

Thiên kiếp xin nghỉ phép, tường vân sáng chói, sự chúc phúc của thế giới.

Hóa ra, đều là bởi vì người mạnh nhất đương thời, thiên kiều đệ nhất vạn cổ, thành hôn.

20 tuổi đã vô địch thiên hạ.

Lão tổ Đạo Tông vừa cảm thấy may mắn, vừa cảm thấy khó chịu.

Cảm thấy may mắn là vì bản thân lại có đức hạnh được tham gia hôn lễ của loại tồn tại này.

Lúc trước có lẽ thật sự là tam sinh hữu hạnh.

Những người khác cũng không có loại cơ hội này.

Mà cảm thấy khó chịu là vì, chính mình thế mà vừa mới khen đối phương với Lục gia.

Nhìn đối phương thế này, hẳn là đã sớm biết đi?

Bản thân vừa mới bị chế giễu.

Người của Kiếm Nhất Phong cũng cực kỳ chấn động.

Lục Thủy Lục gia, bọn hắn không nhớ làm thì đây hẳn là người bị người ngoài gọi là Thiếu gia phế vật mới đúng.

Thì ra là thế.

Lục gia vẫn luôn cất giấu đối phương, khiến cho tất cả mọi người đều xuất hiện ảo giác.

Vào nửa năm trước, thời cơ đến.

Thiếu Tông chủ của Ân Thiên Tông, Lưu Hỏa, hoành không xuất thế.

Điều này đại biểu rằng Lục gia đã nhận ra nguy cơ, cho nên đã để vị thiên kiêu đệ nhất vạn cổ này hành tẩu tu chân giới.

Lục gia quả thật là đáng sợ.

Lão tổ Trùng Cốc bị dọa sợ đến hồn cũng không còn.

Hóa ra Lục Thủy kinh khủng như vậy.

Hắn nhớ rõ Trùng Cốc từng có người đi chọc Lục Thủy, khi đó người tới xử lý lại là Lục Vô Vi, hẳn cảm thấy quả thật là đáng sợ.

Bây giờ mới phát hiện hóa ra là Lục gia nhân từ, người tới không phải là nhân vật khủng bố nhất.

Hai vị còn lại của Đạo Tông cũng cảm thấy đáng chất.

Bọn hắn vốn nên nghĩ tới rồi mới đúng.

Thiếu Tông chủ của Ân Thiên Tông... cái này không phải liền là Thiếu gia của Lục gia sao?

Chỉ là không ai nguyện ý muốn nghĩ theo hướng này.

Nhất thời, bọn hắn chỉ có thể đáng chất nhìn mấy vị Trưởng lão của Lục gia, nói:

“Lục gia giấu thật sự quá sâu, bây giờ chúng ta mới phát hiện ra.

Lục gia thật sự quá mạnh.”

“Mong mấy vị đừng có tuyên dương.” Lục Vô Vi thong dong nói.

“Vui vẻ trong lòng hả?” Cửu vô vô đầu Đại Trưởng lão, vừa cười vừa nói.

Đại Trưởng lão không nghe thấy.

Đương nhiên, lời nói của Cửu, không phải ai cũng nghe thấy được.

Lúc này, không còn ai nói gì nữa.

Mà chỉ tập trung nhìn vào vòng xoáy.

Một khi dừng nói chuyện, chính là lúc bọn hắn đối mặt với áp lực.

Khi đó, bên trong tất nhiên sẽ bộc phát ra sức mạnh cường đại.

Bọn hắn cần trấn thủ, trụ lại ở nơi này.

Nếu không...

Bên ngoài không ai chạy được.

Chương 1396: Vượt qua thời không (2)

Vượt qua thời không (2)

Lời nói của Lục Thủy, mấy người Đế Tôn nghe được.

Bọn hắn nhìn Lục Thủy, trầm mặc không nói.

Cũng không có ai không tin, không có ai tỏ ra kinh ngạc.

Dường như đang suy nghĩ về câu nói vừa rồi của Lục Thủy

Cuối cùng, Đế Tôn mở miệng:

“Nói như vậy, chúng ta nên ứng kiếp rồi sao?”

Trước sự bình tĩnh của ba vị này, Lục Thủy cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều, thân là cường giả giết thân thời Viễn Cổ, không có người nào trong ba người này là bình thường.

Cũng không có người nào là đơn giản.

“Các người có nghĩ tới hay không, nếu như không có Dự Ngôn Thạch Bản, các người sẽ không nhất định phải ứng kiếp?” Lục Thủy rất tò mò hỏi một câu.

Nếu như không có Dự Ngôn Thạch Bản, như vậy hẳn không nhất định sẽ là kẻ địch của những người này.

Nghe thấy lời Lục Thủy nói, ba người không hề thở dài, cũng không hề hồi hận.

Giọng nói Đế Tôn mang theo ý cười:

“Không có hành động thì không có thắng lợi.

Không phải sao?”

Thứ chúng ta muốn cũng không phải là sống sót.

Ứng kiếp thì như thế nào?”

Các hạ chẳng lẽ còn cho rằng chúng ta tham sống sợ chết sao? Chỉ vì được sống tạm trên thế gian này sao?”

“Chân Thần lựa chọn cái chết, Kiếm Nhất lựa chọn cái chết.

Lục cũng lựa chọn cái chết.” Chân Thần Aiz nhìn Lục Thủy, tiếp tục nói:

“Chúng ta là người của cùng một thời đại.

Bọn họ đều mạnh hơn so với chúng ta.

Nếu đã không thể vượt qua bọn họ khi bọn họ còn sống.

Thì làm sao có thể thua kém bọn họ trên con đường phía trước được?

Bọn hấn từng e ngại cái chết sao?

Chưa bao giờ e ngại.

Bọn hấn dừng bước không tiến lên nữa sao?

Kể cả lúc cận kề cái chết cũng không có khả năng dừng bước.

Tu vi của chúng ta xác thực không bằng bọn hấn.

Nhưng chúng ta không hề kém hơn so với bọn hấn.

Dự Ngôn Thạch Bản cũng tốt, Vị Lai Kinh cũng được, Sách Khải Huyền cũng không sao.

Chúng ta chỉ là chuẩn bị vì con đường mình muốn đi mà thôi.

Thành công thì tiến thêm một bước.

Thất bại, ứng kiếp là được.

Có gì cần hối hận?”

Phật Đà cũng chấp tay trước ngực, nói:

“Đúng vậy.”

Lục Thủy nghe xong những lời này, không nói thêm gì nữa.

Không cần thiết, lập trường của bọn hấn vốn khác nhau.

Mâu thuẫn vẫn luôn tồn tại trong thế giới, có ai đúng ai sai?

Cần phải để ý sao?

“Vậy thì ba vị.” Lục Thủy bước lên một bước, sức mạnh theo đó phun trào:

“Ứng kiếp đi.”

Ầm!

Sức mạnh bắn ra từ trên trời không vô tận.

Ba người Đê Tôn chưa từng nhẹ tay, quyền năng thuộc về bọn hắn, sức mạnh thuộc về bọn hắn bắt đầu xé rách trời không, hủy diệt tất cả.

Mà thứ bọn hắn cần hủy diệt nhất, chỉ có một người.

Đó chính là Lục Thủy.

Sức mạnh của Tiên, ngạo thị thiên hạ.

Sức mạnh của Phật, rọi khắp thiên địa.

Sức mạnh của Thần, trừng trị thế nhân.

Lục Thủy liếc qua những sức mạnh này một lượt, sức mạnh thiên địa phóng thẳng tới.

Giờ phút này, toàn bộ trời không bị sức mạnh bao trùm, giống như có người khổng lồ vô hình đang đọ sức trên không trung.

Ầm!

Sức mạnh va chạm.

Một vụ nổ lớn bùng nổ, sức mạnh tan rã, trời không vỡ nát.

Trần áp vạn sự vạn vật.

“Nhân loại ngươi quả thật rất mạnh, nhưng ngươi tới quá sớm.” Sức mạnh của thần Aiz phun trào, trực tiếp đuổi theo công kích Lục Thủy.

Lục Thủy di chuyển bước chân, vung tay lên một cái, sức mạnh một người đối kháng với tam đại Chí Cao.

Ầm!

Sức mạnh cường đại khiến thân thể của hắn cảm nhận được áp lực.

“Coi như là tôn trọng của ta dành cho các ngươi, cho các ngươi cơ hội.”

Trên người Lục Thủy, ánh sáng đột ngột tỏa ra.

Hắn trở nên sáng chói như một ngôi sao giữa trời.

Bắt đầu phản kích.

Mà ba người Đế Tôn cũng hóa thành ngôi sao, vây công Lục Thủy.

Ầm!

Sức mạnh xé rách toàn bộ, đại đạo xung quanh dần khô cạn.

Mệnh lý thiên địa cũng theo đó lay động.

Sức mạnh bắt đầu tràn ra xung quanh, trực tiếp phá vỡ Mê Vụ Chi Đô.

Ầm!

Soạt.

Mê Vụ Chi Đô quay cuồng.

Sức mạnh đáng sợ dường như muốn làm nổ tung cả Mê Vụ Chi Đô.

Vù!

Một đạo kiếm quang từ trên cao chém xuống.

Trực tiếp trấn áp Mê Vụ Chi Đô.

Tiếp đó, mấy đạo sức mạnh cũng theo đó xuất hiện, trấn thủ khắp các nơi trong Mê Vụ Chi Đô.

Biển máu quay cuồng.

“Không đủ, còn thiếu rất nhiều.” Ma tu Huyết Trần lập tức nói.

Quá kinh khủng, bốn vị này đánh nhau, đơn giản là muốn xé nát tất cả.

“Để ta tới giúp các ngươi một tay đi.”

Giờ phút này, từ trên bầu trời vang lên một giọng nói.

Phía trên Mê Vụ Chi Đô dần xuất hiện ba tòa tiên sơn.

Lúc này, ba tòa tiên sơn trấn thủ ở ba phía, gánh đỡ giúp phần lớn áp lực.

“Thiên Cơ?” Ma tu Huyết Trần nhìn ba tòa tiên sơn liền biết người đến là ai.

Có Thiên Cơ, bọn hắn liền dễ thở hơn rất nhiều.

Nhưng sau đó sẽ như thế nào, không ai dám suy đoán.

Àm!

Trong chớp mắt, bốn cột sáng vọt lên bầu trời.

Khí tức kinh khủng bắt đầu khuếch tán từ bốn cột sáng này.

Sức mạnh kinh khủng phát tán khắp nơi.

Là cường giả chân chính đang giao phong.

Giờ phút này, toàn bộ tu chân giới đều phát hiện ra cái gì.

Rất nhiều người đều nhìn lên bầu trời, loại cảm giác tim đập chân run kia nhanh chóng xuất hiện trong lòng bọn họ.

Nhưng bọn họ cũng không biết có chuyện gì đang xảy ra.

“Các ngươi có cảm nhận được không?”

“Có, trong trời không vô tận hình như có cường giả nào đó đang giao chiến.”

“Ta có một loại cảm giác kỳ quái, sức mạnh của bọn hắn một khi truyền tới chỗ chúng ta này, vậy đó chính là tận thế.”

Tiên Quân Thái Nhất nhìn về phía chân trời, hắn có một suy đoán.

“Lưu Hỏa đã tìm được tới chỗ mấy người Đế Tôn sao?”

“Hắn là, không biết cuối cùng sẽ như thế nào đây? Đây chính là trận chiến cuối cùng.

Nếu như Đế Tôn bại...” Chiến Thần cúi đầu nói.

“Chúng ta đã đi theo Đế Tôn bao lâu rồi?” Tiên Quân Tử Vi mở miệng hỏi.

“Rất nhiều năm rồi.” Tiên Quân Thái Nhất nói khẽ:

“Lúc ta còn chưa thành tiên, Đế Tôn đã tìm được ta.

Từ đó đến bây giờ.

Cho nên nếu như Đế Tôn bại.

Ta nguyện ý tiếp tục đi theo ngài.”

Chiến Thần và Tiên Quân Tử Vi đều nhìn về phía bầu trời.

Đáp án của bọn hắn giống như Tiên Quân Thái Nhất.

Bọn hắn trở thành một thành viên của Tiên Đình không phải bởi cái gì khác.

Chỉ là bởi vì chủ của Tiên Đình là Đế Tôn.

Chỉ thế mà thôi.

Trong Phật Môn, Tâm Hỏa Cổ Phật cũng nhìn về phía chân trời.

Lúc này, trong Phật điện nổi lên sóng biển.

Dường như chỉ hơi không cẩn thận thì sẽ bị sóng biển nuốt chửng.

Đây là Khổ Hải.

Khổ Hải vô nhai.

“Nếu Phật của ta bại, thì có quay đầu không?” Diệu Tôn Cổ Phật nhẹ giọng hỏi.

Tâm Hỏa chấp tay trước ngực, mở miệng nói:

“Khổ Hải vô nhai, trên bờ nếu như không có ngã Phật.

Vậy hãy để ta tiếp tục đi về phía Phật của ta đi.”

Diệu Tôn Cổ Phật tuyên một câu Phật hiệu.

Sau đó không cần nhiều lời nữa.

Lựa chọn của bọn hắn là giống nhau.

Bên ngoài Phật điện, Khổ Hải quay cuồng, mà bên trong Phật điện lại có Cổ Phật đang ngồi thiền.

Tâm tĩnh.

Toàn bộ xung quanh đều không thể ảnh hưởng đến bọn hắn.

Dường như bọn hắn có thể chịu được tất cả.

Cùng lúc đó.

Trên hải vực vô tận có một con sông băng mênh mông.

Bên trong sông băng có một mặt hồ tĩnh lặng.

Trên hồ nước là một thiếu nữ đang đứng, nàng nhìn về phía chân trời, cảm nhận được sức mạnh va chạm.

Nàng biết, trận chiến cuối cùng đã bùng nổ.

Ánh sáng lóe lên bên hồ.

Một màu đen tụ lại bên hồ.

Là Thần Quang Minh và Nữ Thần Hắc Ám.

Bọn hắn không ai dám mở miệng, cũng không cần mở miệng nói cái gì.

Chỉ an tĩnh nhìn về phía chân trời, chờ đợi kết cục cuối cùng xuất hiện.

Bọn hắn sẽ như thế nào đã không còn quan trọng.

Dù thì trên đường đi của bọn họ.

Hoặc là thành công, hoặc là thất bại.

Bất kể như thế nào, bọn hắn đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

“Lại có thể nhìn thấy Chân Thần.”

Một hồi sau, Nữ Thần Băng Hải đột nhiên nói.

“Đúng vậy a, đã rất nhiều năm rồi.” Thần Quang Minh cảm thán một câu.

“Khiến cho người ta nhớ nhung quãng thời gian trước đó.” Nữ Thần Hắc Ám mới chỉ là một thiếu nữ.

Nàng dường như rất thường xuyên nhớ tới chuyện trước kia.

Sau đó, mấy người không nói gì nữa.

Chương 1397: Vượt qua thời không (3)

Vượt qua thời không (3)

Nam Thành.

“Vừa rời hình ta vừa thấy ông chú bảo vệ đi ra, khả năng là có liên quan tới biến hóa trên trời.” Sơ Vũ nhìn lên bầu trời, nói.

Kiểm Lạc không biết xảy ra chuyện gì, nhưng nàng biết trên bầu trời vô tận kia có khả năng đang xảy ra chuyện gì kinh khủng lắm.

“Ngươi liệu có khả năng là Lưu Hỏa hay không?” Kiểm Lạc hỏi.

“Bỏ cái khả năng đó đi.” Sơ Vũ nói.

Không cần nghĩ cũng biết chuyện này chắc chắn có quan hệ với đùì của hắn.

Cũng không biết là liên quan tới mức nào.

Hơn nữa, bọn hắn cái gì cũng không biết.

Chỉ có thể cảm giác được khí tức.

Cái này nếu như có ảnh hưởng tới, vậy thì đó chính là tai nạn đi.

Có điều những tiểu nhân vật như bọn hắn thì có lo lắng cũng vô dụng.

Nhiều lắm là nghĩ cách chạy trốn.

Bọn hắn vừa hay có thủ đoạn chạy trốn.

Mộ gia.

Đông Phương Trà Trà nhìn lên bầu trời, mở miệng má.

“Có phải là sắp giáng sét xuống rồi hay không?”

“Hắn là không phải đâu?” Nhã Nguyệt cảm thấy không giống sét đánh.

Ầm ầm!

Bầu trời vang lên tiếng rầm vang.

“Người nhìn đi, thật sự là sét đánh.” Đông Phương Trà Trà nói với Nhã Nguyệt ở một bên.

Lúc này, Thủy Vân Thú và Hỏa Vân Thú đang nằm co ro trên người Nhã Lâm.

Bọn chúng đang sợ hãi.

“Đánh nhau, không biết là thực lực bây giờ có đủ mạnh hay không.” Mộ Tuyết cũng không quá lo lắng.

Lục Thủy cường đại, khác với người bình thường.

Chí Cao cũng không thể tạo thành cho hắn thương tổn trí mạng gì.

Hơn nữa nàng vừa mới suy tư xong.

Nhớ tới rất nhiều chuyện.

Trên người Lục Thủy hẳn là có hậu thủ.

Hơn nữa, nàng đã hiểu rõ một sự kiện.

Lai lịch của Lục Lai Sự.

Thật sự khiến nàng cảm khái.

Thế mà lại thật sự thành công, có chút chờ mong Lục Lai Sự ra đời.

Hy vọng đừng có xảy ra vấn đề gì.

“Đi thôi, trời tối rồi có thể vẽ cảnh đêm một chút.” Mộ Tuyết nói.

“Tỷ tỷ, lần này để Trà Trà tỷ tỷ vẽ ta.” Nhã Lâm giơ tay.

“Tốt lắm, tốt lắm.” Đông Phương Trà Trà đặc biệt hưng phấn.

Mộ Tuyết cũng không nói gì.

Nàng từng giây từng phút đều đang chú ý tới mệnh lý của Lục Thủy, có rảnh lại suy nghĩ một chút xem Lục Thủy ở kiếp trước đã đạt tới cảnh giới gì.

Có điều...

Không biết vì sao luôn có cảm giác sau đó sẽ phát sinh một số việc.

...

Sức mạnh du tẩu tứ phương, hình bóng của mấy người Lục Thủy đã sớm biến mất trong trời không.

Sao trời bị bọn hấn phá nát, trời không bị bọn hấn xé rách.

Bão tố vô tận quét sạch trời không.

Toàn bộ đều đang bốc hơi.

Vạn vật đều đang khô héo.

Dường như muốn đánh tới thiên băng địa liệt, vạn vật tịch diệt.

Mà trong khi hai phe giao phong.

Dường như có máu tươi bắt đầu tràn ra, vậy khắp trời không.

Máu tươi không hề bị lãng phí, trực tiếp hóa thành sức mạnh Đại Đạo, lại lần nữa bị cuốn vào cuộc chiến.

Thông đạo giữa trời không đang tan rã, sao trời toàn bộ đều bị vỡ nát.

Dường như sức mạnh muốn quét sạch một thứ ra ngoài.

Hủy diệt thiên địa.

Trận chiến này, thời gian cũng kéo dài không quá lâu.

Trong lúc trời không tan rã, vạn vật bị phá hủy.

Sức mạnh tứ phía dần tức xuống.

Lục Thủy lui trở về.

Hấn bị ép lui.

Thua sao?

Không.

Thắng.

Thắng trong gang tấc.

Lúc này, hình bóng của ba người kia cũng xuất hiện.

Trên người bọn họ cũng không có thương thế gì, nhưng khí tức đã yếu đi rất nhiều.

Có điều, trên mặt ba người không có sự e ngại nào.

Bọn hắn chỉ là cảm thấy có chút đáng tiếc.

“Không nghĩ tước muốn đánh bại ngươi, chỉ dựa vào quyền năng và Đại Đạo thì không có chút tác dụng nào.

Thứ cần chính là sức mạnh thật sự.” Đế Tôn nhìn Lục Thủy, thở dài một hơi.

Hương khôi phục của bọn hắn sai rồi.

Nếu không thì trận chiến này...

Bọn hắn có thể thắng.

“Có lẽ là vận khí vốn đứng ở cạnh ta.” Lục Thủy nhìn ba người trước mặt, nói.

Hắn không động thủ giết ba người này.

Bởi vì...

Rất khó giết.

Dựa vào thực lực của hắn bây giờ, giết không chết ba người này.

Nhưng chỉ cần có thể đi qua là được rồi.

Lúc trở ra có lẽ sẽ có thể trấn áp toàn bộ.

Chỉ là, đối phương dường như cũng không hề từ bỏ.

“Bây giờ chúng ta xác thực không phải đối thủ của ngươi bây giờ, nhưng chúng ta còn có thủ đoạn cuối cùng.” Đế Tôn nói.

Bọn hắn ba đánh một từ trước tới giờ không có cảm giác gì lắm.

Ứng kiếp vốn là ba người bọn họ.

Như vậy là đã toàn lực ứng phó đầy đủ.

“Thủ đoạn sau cùng?” Lục Thủy có chút nghi hoặc.

Đối phương có muốn động thủ thế nào cũng khôn gtheer biết được quan hệ của mình là gì.

“Quả thật là có thủ đoạn sau cùng.” Phậ Đà chấp tay trước ngực tất cả mọi người, nhẹ giọng nói:

“Thí chủ thế nhưng có biết mấy vật Vị Lai Kinh này là như thế nào không?”

“Có người nói cho ta rằng là mượn quyền năng thời gian.

Có thêm ba người các người hợp lực thì mới có thể tìm tới được thứ có khả năng nhất trong số các khả năng vô tận.” Lục Thủy nói.

Quyền năng thời gian là Cứu.

Về sau bị Đế Tôn cầm đi.

Mượn dùng quyền năng thời gian, bọn hắn tìm được nơi chuyển hướng mệnh lý lớn nhất.

Lấy được kết luận là thời đại này.

Thật sự là thần kỳ.

Ở kiếp trước nếu như thân thể mẹ không có vấn đề, không biết liệu có xuất hiện loại dị tượng này hay không?

Đại khái cũng tương tự đi?

Có lẽ vậy.

“Đúng vậy, quyền năng thời gian.

Nếu như chúng ta lợi dụng quyền năng thời gian đi đánh giết người lúc còn chưa ra đời.

Người cảm thấy sẽ như thế nào?” Đế Tôn đột nhiên hỏi.

Lục Thủy hơi sững sốt, sau đó lắc đầu, nói:

“Không thể nào.

Qua rồi thì chính là qua rồi, không thể sửa đổi được.

Bất kể là người, hay là ta, đều không thể làm được đến bước này.”

Trừ khi đảo lộn toàn bộ thế giới.

Nếu không...

Tuyệt đối không thể.

Vì mệnh lý xuất hiện biến hóa.

Trước sau không thể ứng đối, sẽ trực tiếp sụp đổ hủy diệt.

Cho nên kết quả đã xảy ra thì không thể thay đổi được.

Mệnh lý nên tồn tại thì nhất định sẽ tồn tại, nên biến mất thì nhất định sẽ biến mất.

Cho dù là Mê Đô cũng không thể làm ra thay đổi rõ ràng nào.

“Không thử một chút thì sao biết được?” Giọng nói của Đế Tôn vang lên.

Lúc này, đã có vài ba người xuất hiện xung quanh dòng nước.

Lúc này, xung quanh ba người bọn họ xuất hiện một dòng nước.

Là dòng sông thời gian.

Cùng lúc đó, ba người hóa thành sức mạnh Đại Đạo, hòa vào dòng sông thời gian.

Lục Thủy cau mày, nếu đối phương muốn thử một chút, vậy cứ để cho bọn hắn thử một chút.

Có điều hắn cũng cất bước đi theo vào dòng sông thời gian.

Hắn cũng muốn đi kiến thức một chút xem những người này sẽ làm đến mức nào.

Khi Lục Thủy đi vào trong dòng sông thời gian, hắn phát hiện dòng sông đang hướng về một nơi vô tận phía trước.

Giống như có một tọa độ cố định vậy.

“Không đúng, sao bọn hắn có thể có được tọa độ chứ?”

Trừ khi...”

Trừ khi lúc kia có sức mạnh của bọn hắn tồn tại.

Giờ phút này, Lục Thủy nhìn thấy phía trước dòng sông thời gian xuất hiện hai chùm sáng sức mạnh.

Tiến về hai nơi khác nhau.

Tọa độ thời gian cũng khác biệt.

“Ngươi dám?”

Bất chợt, Lục Thủy nghe thấy một tiếng gầm nhẹ.

Là giọng của cha hắn.

Chương 1398: Cái chết của mẹ Mộ Tuyết (1)

Cái chết của mẹ Mộ Tuyết (1)

Lục Thủy nghe thấy câu nói đó liền nhìn về phía bọn họ.

Ở dưới là một căn nhà rất lớn.

Không phải là Lục gia.

Mà là Đông phương gia.

“Tìm được rồi, quả đúng là như thế, chúng ta có thể lưu lại để chỉ dẫn phương hướng cho chúng ta của sau này.”

Giọng nói của Đế Tôn vang lên:

“Nếu như người mà ngươi và Dự Ngôn Thạch Bản chỉ là một người mẹ, thì chúng ta có thể liên thủ lại, cùng nhau tấn công ngươi của quá khứ, đánh chết ngươi.”

Lục Thủy nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Là ở trên không trung của Đông Phương gia.

Nơi đó có những đám mây màu đỏ sậm đang hội tụ lại với nhau.

Là Thì Quang Hà Lưu.

Nhưng mà, người bình thường gần như không thể nào nhìn thấy được đám mây đỏ sậm này.

Ầm ầm!

Lôi đình bay về phía của Đông Phương gia.

Oanh!

Lực lượng cường đại bộc phát ra từ một căn phòng trong Đông Phương gia.

Dường như nó muốn đối kháng với lôi đình kia.

Lục Thủy có thể cảm nhận được đó chính là lực lượng của cha hắn.

Nếu như hắn đoán không sai, thì hôm nay rất có thể là lúc mà hắn ra đời.

Nói cách khác, ngay lúc hắn được sinh ra đời, ba người Đê Tôn đã tìm được mẹ của hắn.

Sau đó, bọn họ còn muốn ra tay với mẹ của hắn nữa.

Người mà bọn họ nhắm vào không phải là hắn, mà là mẹ hắn.

Mặc kệ người mà Dự Ngôn Thạch Bản chỉ tới có phải là cái thai thứ nhất hay không, cứ nhắm vào người sinh ra trước rồi tính.

“Khó trách bọn họ lại có thể tìm ra được tọa độ chính xác như thế.

Thì ra là do lực lượng của bọn họ đã sớm xuất hiện vào lúc này.”

Ầm ầm!

Lôi đình đỏ sậm cũng theo đó mà tới, đây là sức mạnh của ba vị kia.

Nhưng mà, nó không cường đại tới như thế.

Dù vậy, nguồn lực lượng này cũng cực kỳ đặc biệt.

Dường như lộ ra một chút không rõ.

Không phải là do bản thân nó không rõ ràng, mà là đang thông tri với người ngăn cản, hắn đang làm một việc không rõ ràng.

“Chuyện cười.”

Ngay khi tia không rõ kia xuất hiện, một thanh âm cuồn cuộn phát ra từ trong phòng, một thiết quyền vô địch đánh về phía chân trời, một thân ảnh khổng lồ bao phủ lấy gian phòng.

Giọng nói của hắn lại một lần nữa vang lên:

“Con của Lục mỗ ta là người mà các ngươi có thể quyết định được sao?”

Từ khi nào mà người của Lục mỗ ta đến phiên người khác quyết định?”

Hắn đã là con của ta, ta muốn cho hắn được đi tới thế giới này.

Nếu như các ngươi muốn đối phó hắn, thì phải hỏi qua Lục mỗ ta.

Muốn ta nhượng bộ?”

Các ngươi xứng sao?”

“Chỉ là một tên lục giai, vậy mà khẩu khí lại lớn tới như thế.”

Mấy người Đế Tôn đã bắt đầu chuẩn bị tấn công.

Bởi vì, hiện tại tường vân không thể lập công được, cần phải có lực lượng của bọn họ gia trì, cho nên lúc này, lực lượng của ba vị Chí Cao bắt đầu tràn vào.

Dường như muốn trực tiếp ra tay với Lục Cổ.

Lục Thủy đứng yên tại chỗ quan sát, hắn không hề có ý định sẽ ra tay.

Bởi vì...

Không cần thiết.

Có điều, cuối cùng thì hắn cũng thấy được đại sự đã xảy ra khi mình sinh ra đời.

Vết thương của mẹ cũng do biến cố này gây ra.

Bởi vì lời đình, cho nên mẹ trở thành mục tiêu của người khác.

Đây cũng là cơ hội cho hung thú ở trên Hoang Vu Thảo Nguyên lập công.

Bởi vì, mẹ đã từng bị lời đình tấn công, cho nên hung thú mới có thể làm cho lực lượng còn sót lại của lời đình phát huy đến cực hạn.

Từ đó khiến cho mẹ không thể nào sinh ra được cái thai thứ hai.

Đúng là một thủ đoạn rất hay.

Khó trách cha mẹ đều không nhắc tới chuyện này.

Hắn thân là không rõ, đồng thời còn là nguyên nhân khiến cho mẹ bị thương.

Chuyện này sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn đối với hắn.

Àm âm!

Lúc này, lực lượng của ba người Đế Tôn dọc theo Thì Quang Hà Lưu đánh về phía Lục Cổ.

Nhưng mà...

Lục Cổ không hề có phản ứng gì cả.

Mặc dù đòn tấn công kia trực tiếp xuyên qua người của hắn, nhưng mà nó lại không thể gây ra cho hắn bất kỳ sự tổn thương nào cả.

“Chuyện này...”

Sao có thể cơ chứ?”

Ba người Đế Tôn cảm thấy chuyện này chắc chắn phải thành công mới đúng.

“Với thực lực của các người, vĩnh viễn không thể nào nhúng tay vào chuyện của quá khứ được.

Từ bỏ đi.”

Lục Thủy nói.

Bọn họ không tin.

Nhưng mà lại chưa từng mở miệng nói.

Sau đó, Lục Thủy quay đầu nhìn về một phương hướng khác, nói:

“Các người đã phân ra hai đạo lực lượng ở thời kỳ Viễn Cổ?”

Một cái là ta, vậy còn một cái khác thì sao?”

“Một người được chọn khác.

Chúng ta cảm thấy mệnh lý của nàng hình như rất chập trùng.

Cả hai đều không thể nào xác định được, cho nên đồng loạt ra tay.”

Chân Thần Ais trả lời Lục Thủy.

“Vị kia hình như họ Mộ.”

Phật Đà nói.

Lục Thủy nhìn về phía một đạo ánh sáng khác.

Cho nên, mục tiêu thật sự là...

Mẹ của Mộ Tuyết.

Lục Thủy không ở lại nữa, hần trực tiếp đi về phía tia sáng kia.

Hắn muốn xem tình huống đại khái là như thế nào.

Về phần ba người Đế Tôn, hắn không ngăn cản bọn họ.

Nếu như bọn họ muốn thử, vậy thì để bọn họ thử đi.

Nơi này đối với hắn mà nói, nó chỉ là một đoạn phim được phát lại mà thôi, muốn tạo nên sự ảnh hưởng gì đó tới nó là một chuyện hoàn toàn không thể.

Rất nhanh sau đó, Lục Thủy đã vượt qua Thời Quang Trường Hà, đi tới vị trí của đạo ánh sáng thứ hai.

Là một nơi rất vắng vẻ.

Không phải là Mộ gia.

Lôi đình màu đỏ sậm đang tấn công một căn phòng.

Trong căn phòng xuất hiện một luồng sức mạnh.

“Cút đi cho ta.”

Thân ảnh ở bên trong tức giận nói.

Ầm ầm!

Khí tức không rõ lại một lần nữa xuất hiện.

Cùng lúc đó, lực lượng ở trong phòng dường như trong nháy mắt bị dừng lại.

Nhưng mà rất nhanh sau đó nó lại di chuyển.

“Không, dừng tay.”

Oanh!

Lực lượng cường đại bắt đầu bao trùm toàn bộ căn phòng.

Là lực lượng của ngũ giai đỉnh phong.

Không lâu sau đó, tất cả đều lắng xuống.

Lôi đình đỏ sậm tán đi, dường như đã lập được công.

Lục Thủy đáp xuống mặt đất, hắn thấy được cảnh tượng ở trong phòng.

Hắn nhìn thấy một vị nữ tử đang nằm ôm một đứa bé, khoe miệng nàng vẫn còn đang mỉm cười, nàng tựa trán mình vào trán của đứa bé.

Nàng đã...

Đã mất đi hơi thở.

Có một vị nam tử trung niên đang quỳ ở bên cạnh nàng, trong mắt của hắn dần mất đi sắc thái.

“Aaa.”

Tiếng la tê tâm liệt phé vang lên.

“Trong nháy mắt, ta chỉ do dự trong nháy mắt.

Aaa.”

Giọng nói của hắn tràn đầy sự tuyệt vọng, không chỉ thế, nó còn mang theo cả sự hối hận nữa.

Lục Thủy nhìn một màn này, hắn thấy lực lượng trên người cha vợ bắt đầu bùng phát.

Dường như hắn muốn trực tiếp hôi phi yên diệt vậy.

Có điều, ngay giây phút ấy, một thanh âm thanh thúy phát ra:

“Oe, oe.”

Đứa bé kia khóc.

Cũng trong nháy mắt ấy, lực lượng vốn dĩ đang muốn bùng nổ lập tức lắng xuống.

Khi tiếng khóc ấy vang lên.

Hắn không chỉ tuyệt vọng, mà còn cảm thấy thống khổ, dường như ngay lúc ấy, hắn đã ngã vào trong vực thẳm.

Lục Thủy trầm mặc lui ra ngoài.

Hắn đã từng nhìn thấy hình ảnh này rồi...

Ở nửa đoạn sau của Dự Ngôn Thạch Bản.

Nhưng mà, hắn không ngờ rằng hình ảnh đó lại đại biểu cho chuyện này.

Cho nên, từ ngay lúc Mộ Tuyết ra đời, nàng đã mất đi mẹ của mình.

Trước đó thì không sao, nhưng mà, hiện tại hắn thấy cảnh tượng này...

Lại chẳng thể làm được gì cả.

Bởi vì hắn không thể nào nghịch chuyển thời gian tới lúc trước khi Mộ Tuyết còn chưa ra đời được.

May mà Mộ Tuyết không đi tới đây cùng hắn.

...

Mộ Tuyết đang dỗ Nhã Lâm ngủ, trong lòng nàng cứ có cảm giác gì đó, nàng nhìn về phía của Mê Vụ Chi Đô, mắt vẫn còn vương nước mắt.

Trong lòng không hiểu tại sao lại cảm thấy rất khó chịu.

“Lục Thủy đã nhìn thấy cái gì vậy?”

Tại sao lòng ta lại khó chịu tới như thế cơ chứ?”

Mộ Tuyết không hiểu tại mình lại cảm thấy cực kỳ đau lòng, muốn khóc thật lớn một trận.

Nhưng mà, nàng không biết có chuyện gì đã xảy ra cả, ảnh hưởng này tới từ Lục Thủy.

Là do Lục Thủy đã nhìn thấy thứ gì đó, cho nên nàng mới cảm thấy như thế.

Mệnh lý của vợ chồng bọn họ nối liền với nhau.

Cho nên...

Chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì đó. cho nên nàng mới như thế.

Nhưng mà, nàng cũng có thể cảm nhận được rằng, Lục Thủy không hề bị gì cả.

“Tỷ tỷ, người sao vậy?”

Có phải Nhã Lâm đã làm gì khiến cho người tức giận hay không?

Người ðùng khóc.

Nhã Lâm nhất ðịnh sẽ ngoan ngoãn nghe lời, không làm cho Nhã tỷ tỷ tức giận ðâu.”

Nhã Lâm phát hiện trong mắt Mộ Tuyết xuất hiện nước mắt, nàng ðưa tay lên xoa xoa mắt cho Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết lau nước mắt, nàng cười nói với Nhã Lâm rằng:

“Không có, Nhã Lâm rất ngoan.

Tỷ tỷ không hề tức giận.”

“Vậy tỷ tỷ ðùng khóc.”

Nhã Lâm nói.

“Ừ, không khóc.”

Mộ Tuyết nói khẽ.

Mộ Tuyết ðắp kín chặn lại cho Nhã Lâm, ðỡ Nhã Lâm ngủ.

Sau ðó, nàng nhìn về phía trần nhà, ánh mắt xuyên thấu ra bên ngoài.

“Lục thiếu gia, rốt cuộc thì người ðã nhìn thấy cái gì vậy?”

Chương 1399: Cái chết của mẹ Mộ Tuyết (2)

Cái chết của mẹ Mộ Tuyết (2)

“Trong đó đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Trong Mê Vụ Chi Đô đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lão tổ Đạo Tông hỏi.

Vừa nãy, những người kia nói rằng bọn họ muốn vượt thời không, đi giết Lục Thủy ở quá khứ.

Đây là chuyện vĩ đại tới mức nào cơ chứ?

Cực kỳ khủng bố.

Đi về quá khứ?

Lúc này, Nhị trưởng lão nhìn về phía Cửu.

Nàng muốn hỏi Cửu rằng có thể làm như thế được thật sao?

“Không cần phải lo lắng, Lưu Hỏa đã nói rồi, không thể được.

Đây là chuyện hoàn toàn không thể nào thực hiện được.

Nhưng mà...”

Cửu dừng lại một chút, sau đó nàng mới nói tiếp:

“Bọn họ đúng thực là đã quay về quá khứ, thấy được cảnh tượng ở quá khứ.”

“Lúc Lục Thủy ra đời?”

Nhị trưởng lão nhớ ra chuyện gì đó, nói:

“Cho nên, lúc đó xảy ra chuyện dị thường như thế thật sự là do ba vị kia làm ra ư?”

Khi đó nàng có đi qua đó, không chỉ nàng, chuyện này còn kinh động tới cả Đại trưởng lão nữa.

Nhưng mà, bọn họ không biết chuyện gì đã xảy ra trước đó.

Chỉ biết là Lục Cổ và Lê Âm bị trọng thương.

Có lực lượng xuất hiện từ bên ngoài, nhưng nó đã bị một kiếm của Đại trưởng lão chém xuống.

Có lẽ lúc đó đã tới phút cuối cùng rồi.

Cụ thể là đã xảy ra chuyện gì, thì người đứng ngoài quan sát chưa từng biết được.

Chỉ có một mình Lục Cổ là người biết rõ ràng nhất.

Thế nhưng...

Lục Cổ vẫn luôn trầm mặc.

Nhị trưởng lão cuối cùng cũng hiểu ra.

Thì ra những người này muốn vượt thời không để giết chết Lục Thủy, nhưng mà bọn họ đã bị Lục Cổ chặn lại.

Chuyện này...

Đúng thực là kinh hãi thế tục.

“Thực ra không phải là bọn họ của hiện tại vượt thời không đi giết chết Lục Thủy, mà là bọn họ của quá khứ, bọn họ dùng thủ đoạn man thiên quá hải, ra tay với Lê Âm ở tương lai.”

Cửu thờ dài một tiếng rồi nói:

“Sau đó, có một vài người đã trở thành người bị hại.

Đây đại khái là sự phát triển của vạn vật sinh linh.

Nếu không thì cũng sẽ không xuất hiện việc lương duyên trời ban.”

Mọi người nghe xong thì có hơi luống cuống, hoàn toàn không thể nào lý giải được cuộc chiến của những người kia.

Đây hoàn toàn không phải là một trận chiến bình thường.

Làm sao mà đánh được?

Thì ra dùng lực lượng để đối kháng là chuyện bình thường nhất.

Cuộc chiến của những người này thậm chí còn liên quan tới cả thời không.

“Thắng sao?”

Cơ Tâm hỏi.

Ngay cả nàng cũng không thể nào biết được cuộc chiến của Chí Cao là như thế nào.

Nàng chưa tấn thăng lên được cấp bậc đó.

“Thắng, nhưng mà sau đó chắc chắn sẽ xảy ra một chút thay đổi.”

Cửu nhìn về phía chân trời rồi nói:

“Sự thay đổi mới tới.”

Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn về phía Mê Vụ Chi Đô.

Quả nhiên, ở trên không xuất hiện một dòng nước.

Nó đến từ trong sương mù, từ không thành có, kéo dài không dứt.

Trong dòng nước dường như ẩn chứa ba ánh sáng, chúng vô cùng cường đại.

Không thể nào nhìn thẳng được.

“Đây là cái gì?”

Nhị trưởng lão chỉ mới nhìn nó một chút thôi mà đã cảm thấy vô cùng đau mắt rồi.

“Thời Quang Trường Hà.”

Cửu nói tiếp:

“Dòng sông này có hơi đặc biệt, lùi về sau, đừng tới gần nó.”

Đại trưởng lão không hề chần chừ, trực tiếp ra tay làm cho tất cả mọi người lùi về sau.

Mọi người thất thần mà nhìn chăm chăm vào Thời Quang Trường Hà.

Bọn họ cảm thấy đây không phải là thứ mà bọn họ có thể nắm giữ được.

Thậm chí, bọn họ còn không thể nào phát hiện ra được sự tồn tại của vật này.

Thì ra thế giới bao la tới như thế.

Bọn họ chưa từng thể nghiệm qua chuyện này.

Bọn họ vốn cho rằng mình đã đi tới Tẫn Đạo.

Đối với sự hiểu biết của Tu Chân Giới, nó đã là cực hạn rồi.

Nhưng mà...

Bọn họ sai rồi.

Thì ra ở trước mặt của thế giới, bọn họ bình thường tới như thế.

Bọn họ không thể nào tưởng tượng ra được sự bao la của thế giới này, đó không phải là thứ mà bọn họ có thể lý giải được.

Vạn sự vạn vật đều có vô tận biến hóa.

Vù!

Thời Quang Trường Hà tiến vào trong vòng xoáy, dường như nó đang muốn đi tìm ai đó.

Lúc này, trong vòng xoáy xuất hiện một lực lượng.

Nhóm người Đại trưởng lão không dám chân chờ, tiếp tục trấn thủ tứ phương.

Lúc này, đúng thực là đã an tĩnh hơn rất nhiều.

Không ai biết được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì cả.

Cần phải chờ tới phút cuối.

Chờ tới khi Lưu Hỏa đi ra ngoài.

...

Lục Thủy lui ra khỏi Thời Quang Trường Hà.

Hắn đứng ở tinh không đã bị vỡ nát, trầm mặc không nói gì cả.

Hắn không hề có bất kỳ hành động dư thừa nào, chỉ yên lặng chờ đợi, chờ ba vị kia xuất hiện.

Nhưng mà, hắn cũng không phải chờ đợi quá lâu.

Thời Quang Trường Hà lại xuất hiện.

Ba người Đế Tôn xuất hiện ở trong tinh không.

Bọn họ cũng không nói gì cả.

Bởi vì, thủ đoạn sau cùng đã thất bại rồi.

Bọn họ đúng thực là không thể nào can thiệp vào quá khứ được.

Có chút đáng tiếc.

“Tới rồi.”

Lục Thủy ngẩng đầu lên nhìn về phía không trung, hắn thấy Thời Quang Trường Hà.

Thời Quang Trường Hà không thuộc về thời đại này.

Có thể gọi nó là dòng sông ngược dòng thời gian.

Sau khi bọn họ tiến vào trong Thời Quang Trường Hà, thì con sông này mới khóa chặt vị trí.

Về phần tại sao nó sẽ ngược dòng thời gian, quay về quá khứ, thì đó là do Lục Thủy cho phép.

Hắn giúp đối phương một chút.

Nếu không thì bọn họ không thể nào thành công được.

“Đây là cái gì?”

Đế Tôn kinh ngạc nói:

“Ta cảm thấy đó là lực lượng của ta, nhưng mà ta lại không biết tại sao mình lại để lại chuẩn bị cho sau này.”

“Ta cũng cảm nhận được điều đó, rất kỳ quái, bọn họ dường như còn già hơn cả chúng ta.”

Chân Thần Ais khó tin nói.

“Bàn tăng cũng có loại cảm giác như thế, dường như nó đến từ...tương lai.”

Phật Đà có rất nhiều minh ngộ về tương lai.

Hắn tu Phật Quả, có Phật Quá Khứ, Phật Hiện Tại, Phật Tương Lai.

Phật rất đặc biệt, có được kiếp sau.

Lục Thủy dùng bộ pháp đi vào bên trong.

“Ta phải vào trong Mê Đô.

Lúc ta ra khỏi đó, chuyện giữa chúng ta có lẽ cũng nên chấm dứt.

Trong khoảng thời gian còn lại, các người có thể cảm nhận một chút...về tương lai.”

Lục Thủy vừa dứt lời liền vượt qua ba người Đế tôn, đi vào trong chỗ sâu vô tận, đi vào trong Mê Đô.

Ba người Đế Tôn không ngăn chặn Lục Thủy, bọn họ cũng chưa từng làm ra bất kỳ động tác nào cả.

Bọn họ nhìn không trung, nhìn Thời Quang Trường Hà đang bao trùm bọn họ.

Rất nhanh sau đó bọn họ đã đi vào trong Thời Quang Trường Hà.

Đây là một không gian hoàn toàn mới.

Sau khi đi vào trong này, bọn họ cảm nhận được khí tức vô cùng quen thuộc, đó là khí tức của bọn họ.

Rất nhanh sau đó bọn họ đã nghe một được âm thanh:

“Cuối cùng cũng tới rồi, quả nhiên là do người kia xuất thủ để chúng ta có thể quay về.

Nhưng mà, cũng không có bao nhiêu thời gian.

Ha ha, ba tên ngớ ngẩn các người có phải đã chọc phải một người không nên chọc rồi không?

Chúc mừng các người, ta nói cho các người biết, ba vị các người đã chết rồi.”

Đế Tôn nhíu mày, đây là giọng nói của hắn.

“Chúng ta của tương lai?”

Đế Tôn hỏi.

“Đúng vậy, là chúng ta của tương lai, nhưng mà làm sao có thể có chuyện như này được cơ chứ?”

Chân Thần Ais hỏi.

Phật Đà không nói gì cả.

Lúc này, bọn họ nhìn về phía trước, thấy ba vị giống y như đúc bọn họ đang đi ra từ trong nước.

Ba người bọn họ đều mạnh hơn, khí tức cũng khủng bố hơn.

Nhưng mà, vẫn ở trong phạm trù của Chí Cao như cũ.

Có lẽ bọn họ vẫn đang cố gắng tới gần Cửu, nhưng nếu như so sánh với Lục...

Không thể nào so sánh được.

Lúc này, Phật Đà đứng ở giữa ba người mở miệng nói:

“Không phải tương lai, các người có thể gọi chúng ta là các người của quá khứ.”

Ba người Đế Tôn nghe thấy câu nói này thì không khỏi khiếp sợ.

Chuyện này là như thế nào?

Chân Thần Ais cường đại nhìn ba vị nhỏ yếu kia, nói:

“Chính xác mà nói, thì các người không có tương lai.”

“Các người chắc là đã gặp người kia rồi, người trong Dự Ngôn Thạch Bản.

Các người có thể sẽ không phục, nhưng mà hôm nay ta sẽ nói cho các người biết, người này rốt cuộc đáng sợ tới mức nào.

Đáng sợ tới mức, đặt chúng ta ở trước mặt hắn, chúng ta cũng chỉ là những con sâu, con kiến vô tri mà thôi.”

Đế Tôn cường đại nhìn ba người nhỏ yếu kia rồi nói.

Chương 1400: Cái chết của mẹ Mộ Tuyết (3)

Cái chết của mẹ Mộ Tuyết (3)

Lục Thủy đi từng bước tới chỗ của Minh trong Mê Đô.

Không biết việc này có thể mang tới kinh hỷ gì cho hắn hay không.

Có lẽ không thể nào sửa được kết cục, nhưng mà...

Có thể đền bù một chút tiếc nuối đã là tốt lắm rồi.

“Không biết Mê Đô này sẽ sinh động tới cỡ nào.”

Lục Thủy nghĩ xong thì đi tới trước Mê Vụ.

Sau khi đi vào trong đó, thì hắn sẽ tới vị trí của Minh trong Mê Đô, chính là hòn đảo kia.

Nơi mà Minh bị nhốt chính là một hòn đảo, đó chính là Mê Đô, là lối vào quá khứ.

Là khu vực không tồn tại, cũng là nơi không tồn tại.

Lục Thủy dừng lại một chút, sau đó bước ra một bước, trực tiếp tiến vào trong sương mù.

Lúc này, hắn cảm giác tất cả mọi thứ xung quanh bắt đầu được hình thành, dường như đây là một nơi không hề có trật tự nào cả, bởi vì có sự tồn tại của hắn, cho nên mọi thứ ở nơi đây mới bắt đầu có trật tự.

Rất nhanh sau đó, tất cả mọi thứ cũng dần xuất hiện.

Trời xanh mây trắng.

Gió thổi nhẹ phớt qua mặt.

Nó như một thế giới độc lập vậy.

Hiện tại hắn đang đứng ở trên không trung, dưới chân là vô tận hải vực, phía trước hải vực là một hòn đảo.

Sau lưng không hề có sương mù.

Dường như đây chỉ là một thế giới bình thường.

Nhưng mà, Lục Thủy biết rằng Mê Đô đang thử đồng hóa hắn.

Khi hắn bị đồng hóa, trời xanh mây trắng sẽ biến mất, nó sẽ một lần nữa biến thành sương mù.

Có điều, việc đồng hóa này hoàn toàn không hề có một chút tác dụng nào với Lục Thủy cả.

Sau khi nhìn thấy hòn đảo kia, hắn bước từng bước qua đó.

Hắn muốn đi gặp Minh một lần.

Có điều, khi hắn vừa mới xuất hiện không bao lâu, thì đã có một bóng người tiến về phía của hắn.

Là một vị nam tử cực kỳ tuấn mỹ.

Người duy nhất có thể sánh được với đối phương, có lẽ chỉ có Ma Tu Huyết Trần với mái tóc đỏ, hoặc là người trong tiểu thuyết Sơ Vũ viết mà thôi.

Nhưng mà, không cần thiết phải so sánh.

Bởi vì, Minh không phải là là một người nam nhân thuần túy.

Hắn với Nguyệt là một thể, không phân chia nam nữ.

Minh đi tới trước mặt Lục Thủy, trong mắt của hắn tràn đầy sự kích động, hắn hỏi:

“Lục tiểu hữu?”

Hắn không dám tin.

Nhưng mà, Lục Thủy thực sự đã tới đây.

“Là ta.”

Lục Thủy gật đầu.

“Ngươi...”

Minh do dự một chút, cuối cùng vẫn hỏi:

“Ngươi đã đánh bại mấy người Tiên Mục rồi à?”

“Đánh bại rồi.”

Lục Thủy khẽ gật đầu, sau đó nói:

“Khi ta ra khỏi rời này, có lẽ nơi này sẽ không còn Chí Cao nữa.”

Minh không nói gì cả, Tu Chân Giới vốn là như thế.

Lúc đến thì cái gì cũng có.

Lúc đi thì chẳng có cái gì cả.

Hắn đi ở đằng trước để dẫn đường, hắn dẫn Lục Thủy đi tới trung tâm của Mê Đô.

“Người nói Mê Đô ở đây là sống, nó có thể làm cảnh tượng của mấy năm trước trở nên sinh động hay không?”

Lục Thủy hỏi.

Hắn muốn làm một chút gì đó, nhất định phải tới gần thời điểm kia.

Để có thể biết rõ hơn mọi chuyện.

“Có thể.”

Minh cực kỳ chắc chắn nói:

“Mê Đô này là sống, nó vẫn luôn vô cùng sinh động.

Mấy năm gần đây, mấy ngày gần đây, có thể có thân ảnh của nó.

Nhưng mà phải xem xác suất như thế nào nữa.”

Lục Thủy gật đầu, có hy vọng.

Vận khí của hắn vẫn luôn rất tốt, đủ để hắn có thể làm một chút gì đó.

Nhưng mà, phải bắt đầu lại từ đầu.

Không biết sẽ biết được bao nhiêu thứ, nhưng mà nhất định sẽ gặp lại Lục và Kiếm Nhất.

Một lúc sau.

Bọn họ đáp xuống đảo.

Nếu như chỉ nhìn vào hòn đảo này thôi, thì rất khó có thể tin nó chính là Mê Đô.

“Lúc trước, Lục không nói cho ta biết rằng sau khi tiến vào trong Mê Đô sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên nếu người thật sự muốn tiến vào trong nó, thì phải cẩn thận một chút.”

Minh dẫn Lục Thủy tới vị trí trung tâm.

Ở đây có một cái hồ.

Trong hồ có một vòng xoáy.

Vòng xoáy ấy dường như kết nối với vô tận không gian.

Nơi này chính là lối vào Mê Đô.

Có hơi khác với những nơi khác.

“Đúng rồi.

Ta không thể nào biết được rằng sẽ xảy ra chuyện gì ở lối ra, ta không thể nào khống chế được.

Cho nên, người phải chuẩn bị cho thật tốt.”

Minh nói thêm.

“Được.”

Lục Thủy gật đầu.

Hắn đã trải qua những việc này rồi, cho nên đương nhiên là sẽ không sao cả.

Nhưng mà, hắn không biết đi vào trong đó sẽ phát sinh cái gì.

Dù sao thì Mê Đô rốt cuộc có bao nhiêu điếm, không ai biết cả.

Hắn cũng không thể nào chắc chắn được việc cần tốn bao nhiêu thời gian.

Nhưng theo như bình thường, thì chỉ cần 6, 7 ngày là được rồi.

Hai Mê Đô trước đó, mặc kệ là có mấy điếm, đều chỉ cần 6 ngày.

Lần này rất có thể cũng sẽ như thế.

“Ta tiến vào trong đây.”

Lục Thủy nói.

Mê Đô này có lẽ sẽ có thể giải đáp được hết tất cả nghi hoặc của hấn, cũng có thể giải quyết hết tất cả mọi chuyện, bao gồm cả việc con của hấn và Mộ Tuyết.

Nhưng mà, bây giờ Mộ Tuyết chắc chắn cũng phát giác ra được gì đó rồi, nếu thật sự đến lúc mà mẹ nàng qua đời, chắc chắn sẽ kinh động tới nàng.

Không biết lúc đó Mộ Tuyết tiến vào, thì có ảnh hưởng gì hay không.

Xem ra phải chuẩn bị trước.

Về phần ba người Đế Tôn.

Bọn họ đã biết được một số việc, cuối cùng bọn họ sẽ làm như thế nào thì hấn không biết.

Liều mạng một lần, hay là rời đi?

Nhưng mà...

Kết quả đều sẽ không thay đổi.

Bọn họ ứng kiếp.

Lục Thủy chính là kiếp nạn của bọn họ.

Không thể nào trốn tránh được việc này.

“Trên đường nhớ cẩn thận.

Nếu như lúc ngươi đi ra mà không nhìn thấy ta, thì có thể là do Mê Đô biến mất, cho nên ta đã về chung một chỗ với Nguyệt rồi.

Đến lúc đó, ta sẽ đi tìm ngươi.”

Minh nói.

“Được.”

Lục Thủy gật đầu đồng ý.

Hấn nói xong liền cất bước đi vào trong hồ.

Hấn đi tới tâm của vòng xoáy, cuối cùng biến mất trong vòng xoáy.

Minh nhìn Lục Thủy biến mất, sau đó hấn ngồi xuống tại chỗ, yên lặng chờ Lục Thủy đi ra.

Hấn cũng không biết sau khi tiến vào trong Mê Đô này sẽ như thế nào.

Lục chưa từng nói về chuyện này, có lẽ Lục cũng không biết.

Nhưng mà...

Minh nhìn bên ngoài Mê Đô.

Ba người Tiên Mục không hề ngăn cản Lục tiểu hữu, đồng nghĩa với việc Lục tiểu hữu đã mạnh tới mức vượt ra khỏi sự hiểu biết.

Có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

...

Cửu cảm nhận vòng xoáy kia, nàng thở phào nhẹ nhõm nói:

“Luu Hỏa đã tiến vào trong rồi, có thể nghỉ ngơi một chút.”

“Bọn họ sẽ không đánh nhau ở trong đó sao?”

Lão tổ Trùng Cốc tò mò hỏi.

Dòng nước khi này không hề bình thường một chút nào cả, việc nó đi vào trong đó chắc chắn là để tăng thêm lực lượng cho ba vị kia.

Trên lý thuyết thì sẽ nổ ra một trận chiến mới phải.

Vậy mà Chân Thần lại nói là có thể nghỉ ngơi một chút.

“Đúng vậy, bên trong tạm thời ngừng chiến.”

Cửu gật đầu nói:

“Mấy người Ais đang thương lượng đối sách, hoặc là...

Trào phúng đối phương sẽ chết như thế nào.”

Nhị trưởng lão có hơi nghi hoặc một chút, cuối cùng thì đã xảy ra chuyện gì ở trong đó.

Lục Thủy thì nàng còn biết, có lẽ đã tiến vào trong Mê Đô rồi.

Còn ba vị kia thì sao?

Không chỉ lực lượng vẫn còn ở đó, mà nó thậm chí còn vô cùng mạnh.

Tại sao lại để cho Lục Thủy trực tiếp đi vào trong đó?

Cảm thấy chuyện này không bình thường cho lắm.

Là do Thời Quang Trường Hà trước đó xảy ra vấn đề gì ư?

“Không cần phải suy nghĩ quá nhiều, sau này người sẽ biết, ta sẽ nói cho người nghe.”

Cửu xoa xoa đầu của Nhị trưởng lão, vừa cười vừa nói.

Phải đợi tới ngày mà Cửu chết đi...

Nhất thời nàng cảm thấy bí mật này vẫn nên tiếp tục là bí mật thì hơn.

Lực lượng của vòng xoáy kia vẫn luôn tồn tại ở đó, nhưng mà không có bất kỳ lực lượng nào đi ra từ vòng xoáy đó cả.

Hiện tại, ngay cả khí tức cũng không có.

Như vậy, bọn họ có thể nhàn rỗi hơn rất nhiều.

Nhưng mà, không ai dám tùy tiện rời đi cả, bởi vì không ai biết được rằng bên trong đó có thể xuất hiện sự thay đổi gì mới hay không.

Bọn họ thấy có luồng sức mạnh đang di chuyển trong vòng xoáy kia, dường như có người đang giao lưu, không biết đang giao lưu cái gì.

Chương 1401: Lục Thủy tham gia hội nghị thí thần (1)

Lục Thủy tham gia hội nghị thí thần (1)

Trong vòng xoáy.

Bên trong dòng sông thời gian.

Có sáu người đứng đối mặt nhau.

Ba vị khí tức yếu kém, ba vị khí tức cường đại.

Kẻ yếu là ba người Đế Tôn ở hiện tại, cường giả là ba người Đế Tôn từ quá khứ và tương lai.

“Mọi chuyện đại khái chính là như vậy, sự cường đại của hắn vượt qua toàn bộ, may mà hắn không có ý nghĩ nhúng tay vào tu chân giới.

Đề mặc thế giới phát triển.

Chỉ cần không chọc tới hắn, chỉ cần không bị hắn chú ý tới, sau khi chúng ta thức tỉnh, tu chân giới vẫn thuộc về thời đại của chúng ta.” Đế Tôn nói.

“Bị chú ý tới thì sẽ như thế nào?” Aiz của hiện tại mở miệng dò hỏi.

Nàng rất tò mò.

Nghe được vấn đề này, sắc mặt ba người tới từ quá khứ và tương lai trầm xuống.

Dường như có chút tim đập chân run.

“Sẽ hóa thành cát bụi sao?” Đế Tôn hiện tại hỏi.

“Thế thì sẽ không, nhưng mà...” Aiz từ quá khứ và tương lai muốn nói lại thôi:

“Tóm lại là cực kỳ bi thảm, có điều qua vài năm thì vẫn sẽ không có bất cứ vấn đề gì.

May mắn là loại chuyện này rất ít khi xảy ra.

Chỉ cần không có hồi ức thì sẽ không có cái gì.”

“Ba vị đã từng bị đày tới chưa?” Phật Đà của hiện tại hỏi.

“Chưa từng.” Ba người từ quá khứ và tương lai đáp.

Bọn hắn không có loại quyền năng này, cho nên...

May mắn thoát khỏi kiếp nạn.

Theo như lời nói của một vài người may mắn, nếu như bị mang đi, bình thường đều sẽ nằm ở một nơi gần như đen kịt.

Sau đó sẽ cảm thấy thân thể như bị xé thành từng mảnh nhỏ.

Thống khổ không?

Thống khổ.

Cuộc sống cứ thế trôi qua, nhưng sẽ không biết chuyện gì đang xảy ra, dù trôi qua thế nào cũng sẽ không ảnh hưởng tới khí tức của bọn hắn.

Sẽ không suy yếu, sẽ không chết đi.

Còn sống thì còn cảm nhận được thống khổ, cảm nhận được tất cả.

Cảm nhận sự vô tri, cảm nhận sự tuyệt vọng.

Nhất là vị đầu tiên.

Lần đầu tiên đối mặt với loại chuyện này, cả trời không đều tràn ngập tiếng kêu thảm thiết của hắn.

Đoạn thời gian đó hù cho tất cả mọi người không dám có động tác nào quá lớn.

Về sau người kia trở về, từ đây ẩn cư.

Tóm lại là người bị mang đi đều kinh sợ khi nhớ lại chuyện cũ.

“Vậy là các ngươi còn sống sao?” Đế Tôn của hiện tại hỏi.

“Dĩ nhiên không phải.” Đế Tôn từ quá khứ và tương lai lắc đầu, chân thành nói:

Chúng ta chỉ là một sợi sức mạnh ý thức, chúng ta thật sự đã không còn tồn tại.

Một sợi sức mạnh ý thức này vẫn là nhờ đối phương từ bị giúp chúng ta một tay, chúng ta mới đến được nơi này.

Gặp được các người.

Vốn là muốn nói với các người rằng, tuyệt đối không nên đi chọc vào người kia.

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút lại cảm thấy không cần thiết, các người chính là chúng ta, chưa đối mặt qua lần nào, căn bản không có khả năng từ bỏ.

Ghi chép Dự Ngôn Thạch Bản không thể cứ thế từ bỏ được.

Dù sao thì phải làm mới có thể thành công, chấp nhận kết cục không phải phong cách của chúng ta.

Cho nên các người làm, cũng đại biểu rằng, các người, không có tương lai.”

“Như vậy vì sao ba vị lại phải tới đây? Vì thay đổi tương lai sao?”

“Đã trải qua những gì chúng ta sẽ phải trải qua?” Phật Đà có chút không hiểu.

“Các người từng nghe qua về thuật xuyên qua tất cả chưa?” Phật Đà từ quá khứ và tương lai nhìn ba người của hiện tại, hỏi.

“Thuật gì cơ?” Aiz của hiện tại hỏi.

Cái gì mà thuật có thể xuyên qua tất cả cơ?

Ai từ quá khứ và tương lai nhìn ba người non nớt ở đối diện mình, há hốc mồm, nói về thuật xuyên qua tất cả kia.

“Nghịch chuyển thời không.”

Vừa nghe được câu này, trong nháy mắt, ba người Đé Tôn của hiện tại hơi kinh ngạc:

“Là loại nghịch chuyển thời không mà ta hiểu kia sao?” Đé Tôn của hiện tại hỏi.

“Không sai, đúng là giống như người đã lý giải.” Để Tôn từ quá khứ và tương lai nói.

Chân Thần Aiz, Phật Đà Nam Mô.

Tất cả đều ngăn người tại chỗ.

Vốn cho rằng sẽ không có bất cứ chuyện gì có thể khiến cho bọn hấn kinh ngạc, bây giờ lại hoàn toàn bị làm cho kinh động.

Bọn hấn chưa từng nghĩ tới sẽ là như này.

Đây là việc sức người có thể làm được sao?

Cho dù là Cửu, cho dù là Lục cũng không thể nào làm được.

Mà nhân loại kia lại có thể làm tới.

“Không thể tưởng tượng thật sao? Chúng ta khi đó cũng thế, cho nên a cố gắng trở về, trong đó có một nguyên nhân, chính là để cảm nhận một chút tính chân thực của chuyện này.

Sự thật chứng minh, là thật.” Để Tôn từ quá khứ và tương lai Bể Tôn cảm kính nói.

Đời này có thể kiến thức được loại thuật này, coi như là rất may mắn.

“Nghịch chuyển thời gian tức là tất cả mọi người sẽ hoàn toàn biến mất sao?” Phật Đà mở miệng dò hỏi.

“Việc này cực kỳ phức tạp, tuy nói là nghịch chuyển, nhưng trên thực tế, hấn là đang cứu vớt thế giới.” Phật Đà từ quá khứ và tương lai tiếp tục nói:

“Đương nhiên, nếu hấn nguyện ý, thì toàn bộ cũng không tính là cái gì.

Hấn không cần có được sự đồng ý của bất kỳ ai.

“Các người tới là để xem trò cười của chúng ta đúng không?” Aiz của hiện tại dò hỏi.

“Dĩ nhiên không phải, chúng ta đã trải qua tất cả, cố gắng hết sức.

Mặc dù nó không thành công, nhưng ít nhất không thẹn với đời này.

Đồng thời, chúng ta đã không còn tồn tại nữa, có điều các người chính là chúng ta, bọn ta biết rõ tình huống không có tương lai của các người sau đó.

Chúng ta thật ra có thể cho các người trải nghiệm thế giới ở kiếp trước một chút.

Chỉ là có thể có chút tuyệt vọng.

Cuối cùng các người sẽ lựa chọn chờ đợi ở chỗ này, hay là lựa chọn thoát đi.

Đó là chuyện của các người.” Đế Tôn từ quá khứ và tương lai nói.

Bọn hắn trở về quả thật có một tia suy nghĩ trào phúng, nhưng mà...

Loại cơ hội này chỉ là dùng để trào phúng ác liệt hơn một chút mà thôi.

Cảm thụ tương lai một chút, có lẽ là một chút an ủi trước khi chết đi đi.

“Chuẩn bị sẵn sàng chưa?” Đế Tôn từ quá khứ và tương lai mở miệng hỏi.

Sau khi tất cả mọi người gật đầu, một sợi dây nối bọn hắn lại với nhau, dường như đang thức tỉnh.

Thức tỉnh ký ức kiếp trước.

— —

Chuyên bên ngoài, Lục Thủy cũng không hiểu biết, hắn cũng không thèm để ý cái gì.

Ba người Đế Tôn trốn hay không trốn cũng như nhau.

Bọn hắn sau khi cảm nhận tương lai rồi, sẽ trốn sao?

Lục Thủy cũng không biết, nếu là dưới tình huống bình thường, những người này chạy trốn, hắn sẽ bỏ qua.

Thế nhưng mà...

Kiếp này sớm đã xuất hiện, bọn hấn nhất định phải đáp ứng.

Ở thông đạo trong Mê Đô, Lục Thủy đi bộ dọc theo dòng sông thời gian.

Xung quanh có khí tức hủy diệt, dường như có thể phá nát tất cả tồn tại.

Nhưng nơi này có trời sao vô tận, giống như một góc của thế giới, lại giống như rìa của thế giới.

Thế giới là có biên giới tồn tại, nhưng nơi này có chút khác.

Đông Phương Tra Tra thường xuyên đến biên giới thế giới du hành, ngẫu nhiên sẽ còn giúp thổ dân bên kia một chút.

Nếu như có người xuyên không mang theo tri thức hay vật chất, đi dẫn đầu thế giới phát triển.

Thậm chí có nhiều chỗ hình như còn gọi Đông Phương Tra Tra là nữ thần...

Hấn vì sao lại biết nhiều như vậy?

Mộ Tuyết đã đọc nhật ký của Đông Phương Tra Tra cho hấn nghe, Đông Phương Tra Tra cũng ngồi ở đó nghe.

Tóm lại, là một người rất chướng mắt.

Không hề suy nghĩ nhiều, Lục Thủy tiếp tục đi về phía trước, hấn đã đi một hồi lâu.

So với trước đây thì lâu hơn rất nhiều.

Tận đến khi hấn nhìn thấy phía trên bầu trời có vòng xoáy đang ngưng tụ.

Hấn biết điểm Mê Đô đầu tiên đã hiện ra.

Vậy giờ này sẽ rơi vào lúc nào?

Ầm ầm!

Sấm sét hiện lên giữa thông đạo, một giọng nói tức giận vang lên từ trong thông đạo:

“Từ giờ trở đi, ta muốn tước đoạt toàn bộ quyền năng của ngươi, ngươi là vị thần vì thế giới mà ra đời, nhưng chính ngươi đã làm mất đi toàn bộ quyền năng, toàn bộ năng lực.

Đồng thời mất đi thần vị.

Quyền sở hữu thiên địa vạn vật có thể thuộc về một mình ta.

Từ hôm nay trở đi, ta chính là Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa.”

Vừa nghe được giọng nói này, Lục Thủy liền cảm thấy có một lực kéo vô biên kéo hẳn đi.

Rất nhanh sau đó, hắn đã bị vòng xoáy hút vào bên trong.

Tiếp đó, hắn cảm thấy bản thân vượt qua thời gian, vượt qua không gian, vượt qua vạn vật.

Cuối cùng, hắn nhìn thấy một khung cảnh quen thuộc.

Là một thành phố khổng lồ, được chia thành trên và dưới.

Lúc này, trong thành không có một ai, nhưng có rất nhiều vật phẩm rải rác ở trên mặt đất, thậm chí còn có phần ăn trưa đã ăn được một nửa, giống như tất cả mọi người đều đột nhiên biến mất vậy.

Thành Vạn Đô.

Chương 1402: Lục Thủy tham gia hội nghị thí thần (2)

Lục Thủy tham gia hội nghị thí thần (2)

Trên nóc nhà.

Đây là vị trí Lục Thủy xuất hiện.

Lúc này, hắn ngẩng đầu nhìn lại, thấy một cô bé máu me khắp người đang đứng trên không trung.

Thiên địa đang kết nối tới cùng một chỗ với nàng.

Dường như tất cả đều quy nạp nàng.

Trong thiên địa, không có gì sánh bằng nàng.

Tất cả quyền năng đều nằm trong tay nàng.

Quyền năng Độc Nhất Thiên Địa.

“Là thời đại Cửu trở thành Chân Thần Độc Nhất.

Hóa ra đây là lúc Mê Đô bắt đầu xuất hiện.”

Lục Thủy hiểu ra, Mê Đô này rất có thể là Mê Đô xa xưa nhất thế giới này.

Là Mê Đô đầu tiên của thế giới.

Mê Đô xuất hiện, gần như là bởi vì quyền năng độc nhất quá cực đoan.

Mà cùng ngày quyền năng độc nhất xuất hiện, liền có Mê Đô xuất hiện.

Đây là cái giá đầu tiên.

Hắn xuất hiện ở trong thế giới, cho nên Cửu vừa mới trở thành Chân Thần Độc Nhất có thể phát hiện ra hắn được, nhất là khi nàng ở cách đó không xa.

Sau khi thiên địa quy nhất, Lục Thủy nhận ra.

Ánh mắt của Cửu.

Dưới chân bọn hắc chính là thành Vạn Đô.
Trên bầu trời có hai cánh cổng không gian, là nơi lưu đày.
Là tùy tùng của Hắc Bạch Song Vương.
Cũng là Tịnh Thổ và Minh Thổ tương lai.
Lục Thủy chứng kiến toàn bộ xảy ra, quan sát tất cả.
Hắn không tính ra tay, cũng không có năng lực ra tay.
Càng không có gì cần thiết để ra tay.
Có điều Cửu đang nhìn hắn, hắn cũng nhìn Cửu.
“Ngươi...” Cửu mở miệng, cuối cùng lại không nói gì.
Chỉ giữ trầm mặc.
Dường như đang cân nhắc xem thứ mình đối mặt là cái gì.
Mê Đô không có nguồn gốc, Cửu không nhất định sẽ trực tiếp biết được hắn là cái gì.
Cần phải suy nghĩ.
Một lát sau, Cửu mới tiếp tục nói:
“Ta sai rồi sao?”
Xem ra Cửu đã đoán được sự tồn tại của Mê Đô.
Đối với thế giới mà nói, Mê Đô là tổn thương rất khó chữa lành.
Cũng là tổn thương đầu tiên sau khi quyền năng độc nhất xuất hiện.
Nhắm vào thế giới.
Lục Thủy nhìn đối phương, nói lớn:
“Không sai.”
Cửu vốn không có sai.
Mê Đô sinh ra là vì quyền năng của nàng, nhưng thế giới cũng vì nàng mới ổn định.
Chỉ là trong cái ổn định đó lại mang theo tai họa ngầm.

Chi ít thì đối với người đời sau mà nói, Cửu chính là người cứu thế của bọn hắn.

Hơn nữa, Cửu cũng vì vậy mà chọn cái chết.

Nàng làm sai chỗ nào?

“Người có tên không?” Cửu lại mở miệng hỏi.

“Không có, có lẽ tương lai, các người sẽ đặt cho ta một cái tên.” Lục Thủy lại nói.

Thứ hắn nói tới không phải cái tên Mê Đô này, mà là...

Cái tên Long Nhi kia.

Bởi vì Mê Đô không phải là hắn, mà là Long Nhi.

“Người nói xem, thế giới này liệu có người nào có thể phá vỡ quyền năng của ta không?” Cửu tiếp tục hỏi.

“Có, tiềm lực của thế giới, tiềm lực của thế nhân, kiểu gì cũng sẽ bộc phát vào một thời điểm nào đó.

Dù thân là Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa cũng không thể ngăn cản hắn quật khởi.” Lục Thủy mở miệng nói.

Người hắn chỉ là Lục.

Lục xuất hiện, trực tiếp phá vỡ bá quyền của Cửu.

Đẩy ngã quyền năng độc nhất.

Đánh nát cục diện bế tắc thế giới không có Chí Cao.

“Ta có một thỉnh cầu nhỏ, có lẽ đối với người mà nói có thể có chút khó.” Cửu nhìn Lục Thủy, trong mắt có một tia khẩn cầu.

Lục Thủy hơi nhíu mày, sau đó hỏi:

“Là cái gì?”

“Người có thể tận lực không làm tổn thương thế giới được không?” Cửu mở miệng nói ra thỉnh cầu của mình.

Nghe được thỉnh cầu này, Lục Thủy ngây cả người.

Giờ phút này, trên bầu trời có một con bồ câu trắng noãn chậm rãi bay tới, dường như muốn đáp xuống trước mặt Lục

Thủy.

Nhìn thấy nó, Lục Thủy vươn tay ra.

Cuối cùng, bỏ câu đậu trên tay hẳn.

Hắn cảm giác được, thế giới cũng không nhìn được muốn đứng về phía Cửu.

Vừa nghĩ tới đây, Lục Thủy liền đáp lại Cửu:

“Được.”

Cho dù là Mê Đô cũng sẽ đồng ý loại chuyện này.

Phụt!

Lục Thủy vừa nói xong câu đó, Mê Đô liền bắt đầu biến mất.

Hình bóng của hắn ở thành Vạn Đô vỡ nát.

Chim bồ câu trắng phát cánh bay lên.

Bay về phía chân trời.

Lục Thủy nhìn tất cả biến mất, nhìn chính mình trở lại thông đạo.

Hắn biết đây là hành vi của Mê Đô.

Mê Đô đã đáp lại Cửu.

Biến mất tại chỗ.

Trở lại thông đạo, Lục Thủy đứng im tại chỗ, trầm mặc.

Lúc này, hắn phát hiện vòng xoáy vẫn còn ở đó.

Khó trách Mê Đô này lại không giống bình thường.

Bởi vì đây là Mê Đô đầu tiên của thế giới này.

Chờ đến khi đi hết tất cả các điểm, có lẽ vòng xoáy sẽ biến mất.

Sự tồn tại của vòng xoáy, đối với thế giới mà nói, mang tới tổn thương rất lớn.

Nó vẫn luôn còn sống.

Để cụ thể được nó, Lục hắn đã phải trả giá không ít.

Không suy nghĩ quá nhiều, Lục Thủy liền tiếp tục đi về phía trước.

Cho dù là Mê Đô vô thức cũng nguyện ý trực tiếp biến mất để đáp lại Cửu.

Vậy đã nói rõ nó sẽ không thường xuyên xuất hiện.

Lần xuất hiện tiếp theo hẳn là một đoạn thời gian rất lâu sau đó.

Nhưng rốt cuộc là bao lâu, Lục Thủy cũng không thể biết được.

Không biết là vào thời đại khác, hay là thời đại Viễn Cổ.

Đi một đường rất xa, rốt cuộc Lục Thủy lại nhìn thấy vòng xoáy lần nữa.

Nơi này đại khái chính là chỗ thứ hai.

Cụ thể là nơi nào thì hẳn không biết.

Không biết liệu có liên quan tới Kiếm Nhất hay không, hy vọng là có.

Dù sao thì như vậy mới có thể biết được càng nhiều hơn.

Ngoại trừ Kiếm Nhất, những người khác căn bản sẽ không triệu hoán hẳn.

Bọn họ không có ngậy thơ như Kiếm Nhất.

Đứng dưới vòng xoáy, Lục Thủy biết mọi chuyện đã sắp bắt đầu.

Mê Đô này quả thật không giống với trước đó, còn phải đợi mở cửa.

Lúc này, có tiếng nói vang lên:

“Không nghĩ tới ngươi thế mà lại là người đầu tiên tới.”

Tiếp đó là một giọng nói khác:

“Ngươi mời bao nhiêu người?”

“Bảy người, hoặc là tám người, ngươi có thể tùy ý đoán một chút.” Nghe tới đây, Lục Thủy bắt đầu cảm nhận được lực

hút của vòng xoáy.

Sau đó, hắn trực tiếp bị hút vào.

Khi hắn xuất hiện một lần nữa thì đã đang đứng ở trước một cái bàn bằng Lưu Ly Thạch lớn.

Trên bàn đá có một người đàn ông đang ngồi, không gian xung quanh người đàn ông nhìn có chút vắng vẻ.

Thiên Sinh Thần?

Thiên Sinh Thần không có quyền năng.

Vắng vẻ, hắc ám, hỗn loạn.

Nơi mắt nhìn tới khiến cho người ta một loại cảm giác mắt không chế.

Mà ở một phía khác của bàn đá, hắn nhìn thấy bốn người.

Một vị trên thân mang theo tiên khí, tu vi tiên đỉnh.

Một vị trên thân mang theo khí tức rách nát, cùng loại với Minh Thổ.

Vị thứ ba là một vị hòa thượng, Phật quang chiếu rọi.

Vị thứ tư là một cô gái mỹ mạo, toàn thân bọc bởi một ánh sáng trắng noãn.

Tiên Mục Tiên Đình, Lạc Tam Sinh Minh Thổ, Phật Môn Nam Mô, thần quyển Aiz.

Cộng thêm hắn — Mê Đô.

Thì ra là thế, Lục Thủy lập tức hiểu ra.

Nơi này là hội nghị giết thần.

Lúc trước, hắn biết tham gia hội nghị có tất cả năm người.

Trong đó, bốn người hắn đều biết tới, nhưng người thứ năm, hỏi một vòng, đều không nói là có người đó.

Hắn vốn nghi hoặc khó hiểu.

Bây giờ, xem như đã biết.

Người thứ năm tham gia hội nghị giết thần, là hắn.

Cũng là Mê Đô.

Quả nhiên, đã đến thời kỳ cuối cùng của Chân Thần.

Mê Đô này thật sự rất nghe lời, không đi phá hư thế giới, không thường xuyên xuất hiện ở thế giới.

Cố gắng không tăng thêm gánh nặng cho thế giới.

Vừa nghĩ tới đây.

Lục Thủy liền ngồi xuống.

Hắn...

Đáp ứng lời mời tham gia hội nghị giết thần.

Chương 1403: Thê tử của Lục (1)

Thê tử của Lục (1)

Lục Thủy tới, hoặc cũng có thể nói là Mê Đô tới, điều này không khỏi khiến cho tất cả mọi người phải choáng váng.

Ai nấy đều kinh ngạc.

Bọn họ biết Mê Đô, cũng đã từng gặp qua hắn.

Nhưng rất ít Mê Đô có hình người, đừng nói chi tới việc một Mê Đô biết nói chuyện, thậm chí còn có suy nghĩ của chính mình.

Đối phương biết rất rõ điều này.

Hắn trực tiếp ngồi xuống.

Nếu đã như thế, thì đồng nghĩa với việc hắn biết đây là đang làm gì, thậm chí còn biết cả nội dung.

Trong danh sách khách mời cũng có Mê Đô.

Thiên Sinh Thần nhìn Lục Thủy, đây là người đồng ý lời mời mà khiến cho hắn có hơi kinh ngạc, hắn cứ nghĩ rằng đối phương sẽ không xuất hiện.

Nhưng mà hắn lại đột nhiên xuất hiện.

Có điều, hắn cũng không quan tâm lắm, hắn nhìn tất cả mọi người, sau đó trầm giọng nói:

“Xem ra những người khác sẽ không trở lại, vậy thì chúng ta bắt đầu đi.”

Sau khi nghe thấy câu nói này, Lục Thủy liền thấy những người khác không còn quan tâm tới hắn nữa, tất cả đều nhìn về phía Thiên Sinh Thần.

Những người này cũng không quá hứng thú với hắn.

Đương nhiên, Lục Thủy cũng không hề có hứng thú gì với những người này cả.

Nhưng mà, hấn rất muốn biết nội dung của hội nghị Thí Thần.

Trước đó, hấn không nghe được nội dung hoàn chỉnh.

Lần này, đúng lúc có thể nghe được toàn bộ.

Có điều...

Bốn người cuối cùng có tư cách tấn thăng cũng chính là bốn người tham gia hội nghị này.

Không biết có phải là trùng hợp hay không nữa.

Lạc Tam Sinh là do Cố Lý đột nhiên xuất hiện, cho nên mới thất bại.

“Chuyện mà ngươi nói là thật ư?”

Tiên Mục hỏi Thiên Sinh Thần.

“Mặc dù Chân Thần ngày càng suy yếu, nhưng mà nàng vẫn là Chân Thần, Thần Cách ở trong người nàng bất tử bất diệt, cộng sinh với thiên địa.”

Thần Quyên Ais là người hiểu rõ điều này nhất.

“Không nói tới vị kia, Bất Tử Tộc và Hải Yêu cũng là một vấn đề rất lớn.”

Lạc Tam Sinh nhìn bọn họ rồi nói tiếp:

“Không phải ai cũng hy vọng nàng vẫn lạc.

So về chiến lược, thì chúng ta hoàn toàn không có phần thắng.”

Lục Thủy dựa người ra đằng sau.

Đúng thực là như thế.

Kiểm Nhất và Lục cũng không phải là người mà những người này có thể đối phó được.

Nhưng mà, tình trạng của Thiên Sinh Thần có hơi lạ, hiện tại hấn hoàn toàn không có quyền năng.

Bởi vì hấn đã bị đá xuống Chí Cao, cho nên ở trong Đại Đạo, thực lực của hấn có hơi không hợp lẽ thường cho lắm.

So sánh với Lục, thì cũng không biết là ai mạnh ai yếu.

Như thế cũng tốt, giống như việc hấn trùng tu vậy.

Nếu như hấn chỉ tu luyện một cách bình thường, thì hấn hoàn toàn không phải là đối thủ của Lục.

So sánh với Lục, ưu thế duy nhất của hấn là đi được xa hơn.

Dù cho Lục có còn sống đi chăng nữa, thì hấn cũng vẫn có thể đi xa hơn Lục.

Cực kỳ xa.

Đây là sự tự tin của hấn.

Nhưng mà...

Ngay từ đầu, hấn đúng thực là không ưu tú được như Lục.

Nhưng mà bây giờ, bởi vì hấn trùng tu, cho nên nếu như cùng một cảnh giới, thì Lục lại không phải là đối thủ của hấn.

Là do uy năng mà hấn mang theo từ kiếp trước tới đây.

Là sự gian lận.

Hiện tại, Thiên Sinh Thần cũng giống như hấn vậy.

Có điều, Thiên Sinh Thần không bằng hấn, cho nên đối phương không thể nào biết được mình có thể sánh được với Lục hay không.

Khó phân cao thấp.

Không nói tới những việc này nữa, có một việc khác khiến hấn khá là ngoài ý muốn.

Đó chính là...

Tại sao Cửu lại suy yếu?

Hấn đã từng gặp qua Cửu rồi, biết được nàng có quyền năng độc nhất, không có lý do gì mà Cửu lại trở nên hư nhược cả.

Ngay cả khi sắp vẫn lạc, thì trước khi vẫn lạc, nàng cũng đang ở trong thời kỳ toàn thịnh cơ mà.

Thứ gì đã khiến cho Thần Lục của nàng bị phân tán?

Lục Thủy suy tư một chút, hẳn có một suy đoán, nhưng mà không thể nào chứng thực được.

Chỉ có thể chờ thêm một khoảng thời gian nữa.

Chờ tới khi việc bên này kết thúc, tiếp tục hướng về phía trước.

Có lẽ hẳn có thể gặp lại mấy người Lục một lần nữa.

Lúc này, chỉ cần Kiếm Nhất triệu hoán mà thôi, Thí Thần sắp bắt đầu, Kiếm Nhất cũng sắp đi tới hướng diệt vong rồi.

Nếu như hẳn muốn viết tự truyện, chắc hẳn sẽ tìm Long Nhi.

Cho nên...

Ở trong Mê Đô này, có lẽ hẳn sẽ được triệu hoán một lần nữa.

Mặc dù có sự xuất hiện của Mê Đô, khiến cho thế giới bị phá hủy.

Nhưng mà ai phá hủy thì cũng vậy thôi, Mê Đô này bắt đầu sinh động lên, vậy thì để cho Kiếm Nhất triệu hoán đi.

“Ha ha.”

Đột nhiên có một tiếng cười vang lên đánh gãy dòng suy nghĩ của Lục Thủy, hẳn nhìn về vị trí của người cầm đầu, hẳn thấy Thiên Sinh Thần đang cười.

“Đó là do các ngươi không hiểu được sự tồn tại của Chân Thần.

Ở thế giới này, Chân Thần là vô địch, nhưng cũng yếu ớt.”

Câu nói này khiến cho Lục Thủy phải chau mày lại.

Chân Thần mà yếu ớt ư?

Thực ra nàng không hề yếu ớt, chỉ là nàng lựa chọn yếu ớt mà thôi.

Cho nên, thực ra Thiên Sinh Thần nói không hề sai.

Bởi vì, chính bản thân Cửu cũng đang nghênh tiếp sự vẫn lạc.

Một khi tìm được thời cơ thích hợp, người thích hợp, thì lúc đó Cửu sẽ là một tờ giấy nhỏ yếu.

Sẽ bị xé rách.

Những người khác vẫn chưa rõ.

“Có nghĩa là sao?”

Có người hỏi.

Thực ra Lục Thủy cũng không biết Thiên Sinh Thần rốt cuộc muốn biểu đạt điều gì, tất cả những điều trước đó chỉ là do hấn suy đoán ra mà thôi.

Cũng có thể là do Thiên Sinh Thần đang cố ý khiến cho người ta phải suy đoán.

Hấn không hề có ý định nói rõ ràng.

“Bí mật của Chân Thần?”

Tiên Mục hỏi.

Sau đó, Lục Thủy phát hiện Thiên Sinh Thần rất có thể là đang lừa mọi người.

Lục Thủy nghe hấn nói:

“Bí mật của Chân Thần cần thực lực của các ngươi tự đi tìm tòi.

Bây giờ, ta sẽ nói cho các ngươi biết làm sao mới có thể khiến cho Chân Thần vẫn lạc.”

Lục Thủy nghe tới đây liền nhớ ra, chuyện tiếp theo sau đó hấn không thể nào nghe được nữa.

Ghi chép không thể nào ghi chép lại được.

Lúc đó, hấn đoán rằng Chân Thần Thiên Địa được nhận lấy sự che chở từ thiên địa, sẽ không có ghi chép nào ghi chép lại sự việc này vẫn lạc.

Trên thực tế, cũng không khác suy đoán của hấn cho lắm.

Lúc này, xung quanh bắt đầu ẩn hiện khí tức.

Dường như nó đang che đậy hết tất cả mọi thứ.

Lúc này, tất cả mọi người đều vô cùng chăm chú lắng nghe, muốn nghe xem rốt cuộc người này sẽ nói ra biện pháp gì.

Gần đây Chân Thần bắt đầu suy yếu, bọn họ đã đạt tới cực hạn, thậm chí còn có thể cảm nhận được cảnh giới ở trong truyền thuyết kia.

Nhưng mà, bọn họ đều bị ngăn trở, bị Chân Thần Độc Nhất ngăn lại.

Tồn tại của nàng khiến cho tất cả mọi người không thể nào tiến thêm một bước nữa.

Bọn họ cũng không hiểu tại sao lại như thế, nhưng sự thật chính là như vậy.

Nếu như bọn họ muốn tiến thêm bước nữa, thì cần phải đối mặt với bức tường cao này.

Ngay lúc không còn biện pháp nào khác, thì bọn họ nhận được một lời mời.

Lời mời Thí Thần.

Cho nên, bọn họ mới tới đây.

Chương 1404: Thê tử của Lục (2)

Thê tử của Lục (2)

“Biện pháp này thật sự có thể giết chết Chân Thần ư?”

Lạc Tam Sinh hỏi.

“Không thể.”

Thiên Sinh Thần nhìn tất cả mọi người rồi nói:

“Khi đối mặt với Chân Thần, các ngươi không thể nào có phần thắng được cả.

Giết chết nàng cũng là một chuyện không thể nào thực hiện được.

Nhưng mà, Chân Thần không nhất định phải chết, chỉ cần nàng vẫn lạc là được rồi.”

“Có gì khác nhau sao?”

Lạc Tam Sinh hỏi.

“Khác nhau.”

Thiên Sinh Thần nhìn mọi người, hấn nói:

“Thứ ngăn trở con đường này là quyền năng độc nhất, không phải là bản thân Chân Thần Độc Nhất.

Đương nhiên, chỉ cần nàng chết, tất cả mọi thứ tự nhiên sẽ tan rã.

Thế nhưng, giết nàng...”

Thiên Sinh Thần cười cười, sau đó hấn hỏi:

“Các ngươi thấy chuyện này có khả năng xảy ra sao?”

Mọi người trầm mặc.

Chuyện này hoàn toàn không có khả năng xảy ra, nếu không thì bọn họ đã chẳng có mặt ở đây.

“Giết nàng là chuyện không thể nào, nhưng mà việc khiến cho nàng vẫn lạc lại là một chuyện rất dễ dàng.

Về phần vẫn lạc có phải là chết đi hay không, thì ta cũng không biết.”

Thiên Sinh Thần nói.

“Vậy chúng ta phải làm gì mới có thể khiến cho Cửu vẫn lạc?”

Thần Quyển Ais hỏi.

“Các người có biết Lục không?”

Thiên Sinh Thần không trả lời câu hỏi của nàng, hấn hỏi một câu không liên quan tới chủ đề Thí Thần.

Ai mà không biết Lục cơ chứ?

Những người khác đều cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Nhưng mà, Thiên Sinh Thần không hề đợi bọn họ trả lời, hấn tiếp tục nói:

“Lục là người duy nhất có thể Thí Thần.

Thí Thần căn bản chỉ cần một điều”

Lục Thủy vẫn yên lặng nhìn Thiên Sinh Thần.

Thiên Sinh Thần rất cố gắng để có thể đoạt lại quyền năng của mình.

Trăng tròn tới thế này, có lẽ đã sớm có chuẩn bị rồi.

Về phần căn bản của việc Thí Thần, Lục Thủy đương nhiên là biết chuyện này, đây là năng lực mà Lục có được.

“Tấn thăng Chí Cao.”

Thiên Sinh Thần thấy mọi người không hiểu, cho nên hấn giải thích:

“Cửu vốn là người đại biểu cho cảnh giới kia, chỉ cần có người có thể đánh vỡ được cảnh giới đó, đánh nát bức tường kia, thì sẽ có thể phá vỡ quyền năng của Cửu, nàng cũng theo đó mà vẫn lạc.

Lục là người duy nhất có thể làm được điều đó.

Thực ra, hắn đã sớm có được thực lực có thể phá nát bức tường kia, chỉ là do hắn không muốn đi tới bước cuối cùng mà thôi.”

Mấy người Tiên Mục nghe xong thì không khỏi kinh ngạc, thực lực của Lục quả nhiên là điều mà bọn họ không thể lý giải được.

Nhưng mà...

Không thể nào khiến cho Chân Thần vẫn lạc được.

“Người cũng đã nói rằng Lục không nguyện ý, chẳng phải cũng không còn biện pháp nào có thể khiến cho Chân Thần vẫn lạc nữa sao.”

Lạc Tam Sinh nói.

Những người khác cũng đang đợi Thiên Sinh Thần trả lời câu hỏi này.

“Đúng thực là Lục không nguyện ý, nhưng mà các người không biết rằng Lục đã từng đi qua chỗ kia, không cần thận để lại một vết nứt.

Điều này đồng nghĩa với việc bức tường cao kia không còn kiên cố như trước nữa, các người có thể Thí Thần.”

Thiên Sinh Thần cười nói:

“Có phải rất thắc mắc hay không?”

Không cần phải như thế, chỉ một người trong số các người tấn thăng thôi thì đương nhiên là không thể nào Thí Thần được rồi.

Nhưng mà...

Các người có từng nghĩ tới việc, nếu như tất cả mọi người trong danh sách đều cùng thử tấn thăng trong một ngày thì sao?

Để có thể Thí Thần thành công, các người chỉ có một lựa chọn.

Mở ra cuộc chiến Thí Thần.

Tập hợp tất cả mọi người có đủ tư cách tấn thăng, đánh một trận quyết định thắng thua, một trận chiến xông tới Chí Cao.

Kẻ bại sẽ đi tới kết cục, bên thắng sẽ đạp lên Đại Đạo, cực hạn thăng hoa, trùng kích Chí Cao.

Dùng cái đó để Thí Thân.”

Thiên Sinh Thần vừa dứt lời, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, không ai mở miệng nói chuyện cả.

Bọn họ đang tự hỏi, đang cân nhắc chuyện này.

Không ai hỏi làm sao mới có thể làm cho những người khác phối hợp cả.

Bởi vì, có đôi khi không phải chỉ cần người khác từ chối là được.

Khi trận chiến được mở ra, có một vài người dù cho có muốn né tránh, cũng không thể né tránh được.

“Bất Tử Tộc có thể sẽ gây rối.”

Tiên Mục nói.

Thực lực của Bất Tử Tộc quá mạnh, nếu như bọn họ quấy rối, thì sẽ rất khó xử lý.

Thiên Sinh Thần cười nói:

“Không cần phải lo lắng, khi đó Bất Tử Tộc sẽ không nhúng tay vào, cũng không thể nào nhúng tay vào được.

Các ngươi chỉ cần mở ra cuộc chiến Thì Thân, những nhân tố bên ngoài để ta lo.”

“Mục đích của ngươi là gì?”

Lạc Tam Sinh hỏi.

“Đương nhiên là đoạt lại tất cả những gì của ta rồi.

Không cần phải lo lắng, giữa chúng ta vẫn sẽ duy trì hòa bình.”

Thiên Sinh Thần nói.

Những người khác không nói thêm gì nữa.

Mặc kệ có duy trì được sự hòa bình này hay không, bọn họ đều phải tấn thăng lên cảnh giới cao hơn.

Đuổi theo vị trí mà hiện tại bọn họ không thể nào với tới được.

Bọn họ không quan tâm tới việc tương lai sẽ như thế nào.

Bọn họ cũng chẳng biết sẽ phải đối mặt với kẻ địch như thế nào.

Nhưng mà bọn họ biết rằng, bản thân phải tiếp tục đi tới phía trước.

“Người có câu hỏi gì không?”

Thiên Sinh Thần hỏi Lục Thủy.

Lục Thủy nhìn mọi người, hần do dự một chút rồi hỏi:

“Tại sao Cửu lại suy yếu?”

Sau khi nghe được câu hỏi này, tất cả mọi người đều có hơi sững sốt.

Cửu đúng là đang suy yếu, nhưng mà bọn họ không biết nguyên nhân cụ thể là gì cả.

Nhưng tất cả mọi người đều ngầm thừa nhận là do Cửu đã tới giai đoạn tuổi già.

Sau khi nghe thấy câu hỏi của Lục Thủy, tất cả mọi người đều nhìn sang Thiên Sinh Thần, hy vọng hắn có thể cho bọn họ một đáp án.

“Đúng vậy.”

Thiên Sinh Thần nói:

“Trên lý thuyết thì Cửu sẽ không có kỳ suy yếu, nhưng mà gần đây đúng là nàng đã suy yếu.

Ta đoán rằng chuyện này có liên quan tới Lục.

Nhưng mà cụ thể là như thế nào, thì ta cũng không biết,

Có điều, việc nàng suy yếu đối với các người mà nói, chính là chuyện tốt.”

Những người khác đều chau mày lại, bọn họ không hỏi thêm nữa.

Bởi vì, không có việc gì cần phải hỏi lại cả.

“Nếu vậy thì hội nghị sẽ kết thúc tại đây, vì để không ngộ thương người một nhà.”

Thiên Sinh Thần giữ lại danh sáng khách mời, nói:

“Chư vị, báo số rồi hãy rời đi.”

Tiên Mục là người đầu tiên đứng lên:

“Tiên Đình, Tiên Mục.”

Lạc Tam Sinh là người thứ hai:

“Minh Thổ, Lạc Tam Sinh.”

Tiếp theo sau đó là một hòa thượng mặt mũi hiền lành:

“Phật Môn, Nam Mô.”

“Ais.”

Thần Quyển Ais đứng lên.

Lục Thủy nhìn bốn vị này đứng lên, bản thân cũng đứng lên theo.

Nếu như có thể, hắn rất muốn báo tên là Lưu Hỏa.

Nhưng mà...

“Mê Đô.”

Đây là cái tên mà cuối cùng hắn báo lên.

Ngay khi vừa nói xong, Lục Thủy cảm giác mình rơi xuống vực sâu vô tận.

Kết thúc.

Chương 1405: Thê tử của Lục (3)

Thê tử của Lục (3)

Nội dung của hội nghị Thí Thần cũng đã được bổ sung xong.

Nhưng mà, hắn vẫn chưa lấy được tin tức gì hữu dụng cả.

Phải quan sát sự kiện tiếp theo.

Tới lúc nên gặp Kiếm Nhất rồi.

Lục Thủy quay về trong thông đạo, vòng xoáy vẫn tồn tại ở đó.

Hắn tiếp tục tiến về phía trước.

Lần này, hắn chưa đi bao xa là đã gặp được một vòng xoáy mới.

Nói như thế, thì có lẽ việc này cũng không cách sự kiện kia quá lâu.

Lục Thủy an tĩnh chờ đợi.

Rốt cuộc hắn cũng nghe thấy thanh âm quen thuộc vang lên.

“Ra đi Long Nhi, chúng ta cần người.”

“Long Nhi đã nhảy vọt qua hai cái rồi, làm sao có thể nhảy vọt qua liên tục ba cái cơ chứ?”

“Lỡ đâu nửa đường lại xuất hiện một người nào đó, người đó dẫn Long Nhi đi thì sao?”

Long Nhi biết đường, hắn sẽ quay về con đường đúng.”

Thì ra tất cả đều do lỗi của ta à?

Lái xe đi qua thông đạo sao?

Àm ầm.

Lôi minh vang lên, Lục Thủy bị thu nạp vòng trong vòng xoáy.

...

Giữa rừng núi,

Một vị nam tử mặc đồ trắng, trong tay cầm một thanh kiếm đi vào tới phía trước phòng trúc, hấn ngạc nhiên hỏi:

“Cầu Tử đâu?”

Hôm nay nó lại chạy đi đâu rồi?”

Người đi tới đương nhiên là Kiếm Nhất.

“Nó đi săn, có lẽ sắp quay về rồi, đêm nay sẽ có thêm đồ ăn.

Muốn ăn không?”

Không ăn thì ta sẽ không làm cho ngươi.”

Lục ở trong phòng bếp nhìn Kiếm Nhất một cái rồi nói.

“Đương nhiên là ăn rồi.

Bây giờ ngươi không còn chủ động giữ ta lại ăn cơm nữa.

Ta có hơi đau lòng.

Cho nên, đêm nay làm thêm hai phần đi.”

Kiếm Nhất lớn tiếng nói.

“Cơ Tầm cũng tới à?”

Lục hiểu kỳ hỏi.

“Là Long Nhi, ai mà quản Cơ Tầm cơ chứ.”

Kiếm Nhất nói.

“Long Nhi?”

Kiếm Nhất, ta cảm thấy thế giới này có nhiều vấn đề tới như thế chắc chắn là do ngươi.

Ngươi mới là kẻ đầu sỏ.”

Giọng nói của Cửu vang lên.

Kiếm Nhất quay sang nhìn nàng.

Hiện tại, Cửu đã thành niên, nàng dẫn Cầu Tử trở về.

Trên lưng Cầu Tử có chở theo một con lợn rừng.

“Ha ha.”

Kiểm Nhất cười lạnh một tiếng rồi nói:

“Ai cũng có tư cách để nói ta, nhưng mà ngươi thì không.

Vừa ăn cướp vừa la làng.

Được rồi, đừng ảnh hưởng tới việc triệu hoán huynh đệ của ta.”

“Gâu gâu gâu.”

Cầu Tử đột nhiên kêu lên.

“Cầu Tử nói rằng Long Nhi cũng là huynh đệ của nó.”

Cửu đứng ở bên cạnh giải thích.

“Con chó này đang nói ta cũng là chó đó à?”

Kiểm Nhất lạnh lùng nói:

“Ta quyết định rồi, bữa khuya hôm nay sẽ là thịt chó.”

“Gâu!”

Cầu Tử lập tức lùi về sau, tránh sau lưng của Cửu.

Kiểm Nhất không quan tâm tới những sinh vật ngu xuẩn này nữa.

Hắn bắt đầu dựng lên tế đàn, sau đó chỉ kiếm lên trời:

“Ra đi Long Nhi, chúng ta cần ngươi.”

Có điều, một lúc lâu sau cũng chẳng hề có bất kỳ phản ứng nào cả.

“Long Nhi đã nhảy vọt qua hai cái rồi, làm sao có thể nhảy vọt qua liên tục ba cái cơ chứ?”

Cửu ngồi ở cạnh bàn đá, nàng đứng đưa chân nói.

Kiểm Nhất không tin nói:

“Lỡ đâu nửa đường lại xuất hiện một người nào đó, người đó dẫn Long Nhi đi thì sao?”

Long Nhi biết đường, hắn sẽ quay về con đường đúng.”

Cửu còn định nói thêm nữa, nhưng ngay lúc này, trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng.

Ầm ầm!

Một người xuất hiện.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, Cửu cảm thấy thế giới này xảy ra vấn đề lớn như thế chắc chắn không thiếu công lao của Kiếm Nhất.

Vù!

Gió thổi qua, Lục Thủy nhìn cảnh tượng ở trước mắt, hẳn có hơi xúc động.

Cuối cùng cũng về tới nơi này.

Nhưng mà, hình như căn phòng có hơi thay đổi thì phải.

Xem ra, Lục đã cải thiện lại nơi ở.

Có điều, đã trôi qua bao nhiêu năm rồi hả?

Vậy mà chỉ đổi thành như thế này, không khỏi khiến cho người ta cảm thấy có chút thất vọng.

Ít nhiều gì cũng phải làm thêm mấy tầng lầu nữa mới phải.

Kiếm Nhất vẫn không thay đổi gì cả, Cầu Tử cũng thế.

Lục đang cầm một cái nôi ở phòng bếp, cũng không có gì thay đổi cả.

Chỉ có Cửu...

Lục Thủy cảm nhận được sự suy yếu của nàng.

Dường như quyền năng độc nhất xuất hiện vết nứt, thân thể của nàng cũng có hơi kỳ quái, giống như đang sinh ra một quyền năng mới vậy.

“Long Nhi?”

Kiếm Nhất lập tức chạy tới trước mặt Lục Thủy, hẳn kích động nói:

“Là người sao?”

Lục Thủy:

“...”

Lúc này, Cửu cũng nhìn sang, nàng ngạc nhiên nhìn Lục Thủy, nói:

“Long Nhi, ngươi còn nhớ ta không?”

“Nhớ.”

Lục Thủy nói.

Sao mà có thể không nhớ được cơ chứ?

“Không phải, ý ta nói là ngày mà ta trở thành Chân Thần Độc Nhất, ta có nhìn thấy ngươi, không ngờ người đó lại là Long Nhi.

Đúng là quá thần kỳ.

Nữ lớn tới 18 tuổi liền trực tiếp biến thành nam.”

Gương mặt của Cửu tràn đầy sự kinh hãi mà nhìn Lục Thủy.

Lục Thủy:

“???”

Cửu đang nói cái gì vậy?

Lúc ở Vạn Đô Thành, hấn là nữ à?

Hình tượng của Mê Đô có thể biến thành bất cứ thứ gì, hấn cũng không cảm giác được gì cả.

Giết đi.

Diệt khẩu.

“Ngươi đang nói xấu Long Nhi.

Lần đầu tiên gặp mặt, Long Nhi rõ ràng là Tiểu Long Nhi, ta còn mang theo sừng rồng của hấn nè.”

Kiểm Nhất lấy sừng rồng ra.

Sau đó, hấn đặt nó lên cho Lục Thủy.

“Nhân loại thiên cận vô tri.

Lúc ta biết Long Nhi, ngươi còn chưa ra đời đâu.”

Cửu không phục nói.

Mê Đô xuyên loạn.

Kiểm Nhất vốn dĩ còn định nói thêm nữa, nhưng mà Lục đã đi ra nói:

“Đêm nay có muốn ăn món gì hay không?”

Lần nào hấn tới đây cũng thấy Lục đang nấu ăn.

“Ăn thịt kho tàu.”

Lục Thủy nói.

Có lẽ đây là lần cuối cùng hấn có thể ăn cơm do Lục làm, cho nên chỉ định món ăn một lần đi.

Có điều, sau khi hấn nói xong, thì Cửu và Kiểm Nhất đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hấn.

“Có vấn đề gì à?”

Lục Thủy hỏi.

Kiểm Nhất nói:

“Cẩu Tử cũng rất hay chỉ định món thịt kho tàu.”

Lục Thủy:

“...”

...

Lúc ăn cơm.

“Mê Nhi không tới à?”

Cửu hiểu kỳ hỏi.

Lục Thủy lắc đầu.

Mê Nhi đang ở nhà, hấn không dám dẫn nàng tới đây.

Đúng vậy.

Lần này, hấn không dám dẫn Mộ Tuyết tới.

Bởi vì, lần này hấn muốn đi thẳng tới thời đại của hấn, tới gần thời đại của Mộ Tuyết.

Đi xem thử xem có thể làm một chút gì đó hay không.

Nếu như có Mộ Tuyết đi theo, lỡ như chẳng thể làm được gì cả, thì hẳn sợ sẽ khó đỡ dành nàng.

Không nói tới nguyên nhân, hẳn cũng sẽ không nghịch chuyển thế giới về lúc Mộ Tuyết được sinh ra đời.

Bởi vì, lúc đó vẫn chưa có Mộ Tuyết, mệnh lý của hắn và Mộ Tuyết có khả năng sẽ tách ra.

Hắn không muốn thử loại nguy hiểm này.

“Mê Nhi mang thai sao?”

Cửu lại hỏi.

Lục Thủy:

“...”

Mê Nhi có thể mang thai sao?

Người tốt xấu gì cũng là Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa, không thể hỏi câu hỏi gì đó thực tế một chút sao?

“Không cần quan tâm tới Cửu, Long Nhi, lần này ta định sẽ viết một bản tự truyện.

Nếu như còn không viết, thì sẽ không còn cơ hội để viết nữa.”

Kiểm Nhất nói.

“Không còn cơ hội?”

Lục Thủy có hơi không hiểu cho lắm.

Nhưng mà hắn nghĩ tới việc Kiểm Nhất phải chết.

“Đúng vậy, cuộc sống huy hoàng của ta, Kỳ Đạo vô thượng, cuối cùng cũng phải chuyển cho người thừa kế rồi.”

Kiểm Nhất ngẩng đầu lên, thần sắc vô cùng ngạo nghễ.

Lục Thủy:

“...”

“Tại sao lại như thế?”

Lục Thủy hỏi.

“Hắn muốn đi chịu chết, có ngăn cũng ngăn không được.”

Cửu vừa ăn vừa nói.

Lục Thủy cảm thấy hiện tại Cửu rất kỳ quái.

Hiện tại, nhìn nàng cũng chỉ mới 19, 20 tuổi mà thôi, nhưng mà thân thể lại rất suy yếu, quyền năng còn bị phân tán.

Với lại...

Khi nàng ngồi ở bên cạnh Lục, hắn cảm thấy nàng có hơi dựa vào gân Lục.

Trước kia tuy cũng dựa lại gân, nhưng mà không giống với hiện tại.

Nhưng mà, Kiếm Nhất thật sự phải bỏ mạng.

“Đừng nói ra điềm xấu như thế, lỡ như ta vẫn còn sống thì sao?”

Kiếm Nhất cướp lấy một miếng thịt to rồi nói.

“Kiếm Nhất, đây là món ăn mà Lục chuẩn bị cho ta, người ói ra cho ta.

Cơ Tầm bị người làm cho tức giận tới mức bỏ đi, cho nên bây giờ người tới đây để ức hiếp chúng ta có phải không.”

Cửu tức giận nói.

Kiếm Nhất nhìn Cửu, sau đó hắn nhả miếng thịt ra, nói:

“Thì ra Chân Thần thích ăn như thế này à?”

Cửu:

“...”

Lục Thủy cảm giác hắn ăn không nổi bữa cơm này nữa rồi.

“Lục quá cường đại, cho nên gặp kiếp nạn, nếu như hắn không độ được kiếp này, thì tất cả chúng ta đều phải chết.

Nhưng mà, chỉ cần ta giúp Lục vượt qua kiếp nạn này.

Thì sẽ không xảy ra chuyện gì cả.

Lục có thể nghịch chuyển hết thủy.”

Kiểm Nhất ném miếng thịt kia cho Cầu Tử, hắn nhìn Lục Thủy rồi nói.

“Thiên Sinh Thần?”

Lục Thủy hỏi, hắn nhìn thấy Cầu Tử đang chôn miếng thịt kia.

“Đúng vậy.”

Lục tiếp tục ăn đồ ăn, sau đó nói:

“Có chút thù hằn với Cửu.

Mà hắn trốn đi rồi, nhất thời chúng ta không tìm ra được hắn.

Nhưng mà, trận chiến Thí Thần sắp phải bắt đầu rồi, Cửu sẽ phải bỏ mạng.

Khi đó, hắn có thể trong thời cơ vô cùng ngắn ngủi ấy, trở lại đỉnh phong.

Ta là mục tiêu đầu tiên của hắn.

Giết chết ta, thì không còn ai là đối thủ của hắn nữa.”

“Hiện tại, Lục và Thiên Sinh thần cùng nhau tồn tại ở một nơi, cả hai không thể làm gì được nhau cả.

Nhưng mà, thiên phú của Lục vượt xa Thiên Sinh Thần.

Tương lai, hắn chỉ cần dùng một bàn tay là có thể bóp chết đối phương.

Cho nên, Thiên Sinh Thần mới phải giết chết Lục sớm tới như thế.”

Cửu tách hai cây đu đủ ra, nói tiếp:

“Mà muốn có được quyền chủ động, thì phải xem thử ai là người bước vào Chí Cao trước.

Chỉ cần như thế là sẽ có cơ hội dùng cảnh giới để áp chế đối phương, từ đó phân sát.

Lục cần phải độ kiếp, Thiên Sinh Thần thì không cần.

Cho nên...”

“Cho nên, Thiên Sinh Thần sẽ tiến vào Chí Cao nhanh hơn Lục một bước, thậm chí có thể trong thời gian ngắn trở thành Chí Cao đỉnh phong.

Như vậy...

Lục chắc chắn phải chết.

Chuyển cơ duy nhất chính là tìm được một người có thể ngăn chặn được Thiên Sinh Thần.

Vì thế ta được sinh ra.

Ý nghĩa duy nhất cuộc đời này của ta chính là trở thành kiếp nạn của Thiên Sinh Thần.

Tiến hẳn lên đường.”

Kiểm Nhất ăn một miếng thịt, hào khí vạn trượng.

“Không phải là làm Kỳ Thánh à?”

Lục Thủy hỏi.

“Sau này người đừng gọi ta là đại ca nữa, chúng ta không còn là anh em tốt nữa.”

Kiểm Nhất nói.

“Gọi là Tam đệ đi.”

Lục ở bên cạnh bổ sung một câu.

Kiểm Nhất:

“...”

“Vậy thì, ta làm đại ca hả?”

Lục Thủy hỏi thử.

Kiểm Nhất:

“...”

Lục:

“...”

Cầu Tử:

“Gâu gâu gâu!”

Lục Thủy thấy biểu hiện của bọn họ xong thì lập tức đổi chủ đề:

“Không thể để cho Lục đi ngăn cản hẳn, cho nên Kiếm Nhất sẽ tấn thẳng trước, sau đó Kiếm Nhất đi ngăn cản hẳn, rồi mới tới lượt Lục tấn thẳng ư?”

“Trên lý thuyết thì có thể làm như thế, nhưng mà trên thực tế thì không quá có khả năng.”

Cửu vừa ăn cơm vừa nói:

Người thật sự có thể đánh vỡ quyền năng độc nhất chính là Lục.

Những người khác cần phải tốn rất nhiều thời gian.

Cho nên, không chắc chắn được là bọn họ cần bao nhiêu thời gian.

Mà trong khoảng thời gian này, Thiên Sinh Thần sẽ không xuất hiện.

Lúc hẳn đi ra, Lục vẫn chưa tấn thẳng, cuối cùng có lẽ cũng sẽ phải thua.

Bởi vì, tu vi của đôi phương được tăng lên.

Kiếm Nhất nhất định phải hoàn thành việc tấn thẳng trong thời gian ngắn.

Nếu không...”

Lục sẽ không chịu nổi đòn tấn công từ Chí Cao.

Một khi để cho đôi phương tiến được tới Chí Cao, thì không kịp nữa.

Cho nên, trọng điểm không phải là cần ngăn cản bao lâu.

Mà là tốc độ tấn thẳng nhanh tới cỡ nào.

Sau khi tấn thẳng thành công, còn phải có đầy đủ chiến lược.

Đúng thực là...rất nguy hiểm.

Mấy người Kiếm Nhất muốn tấn thăng tới Chí Cao đều phải cần có một thời gian rất lâu, độ kiếp có thể còn sẽ chậm hơn.

Chỉ có Lục là khác biệt.

Hắn có thể trực tiếp đẩy bức tường cao kia, đồng thời rút ngắn thời gian độ kiếp.

Dù cho lúc đó Thiên Sinh Thần có khôi phục Chí Cao, nhưng mà chỉ cần đối phương không trực tiếp tiến vào đỉnh phong, thì Lục sẽ có thể trấn áp đối phương.

Khó trách Kiếm Nhất lại nói, Lục sẽ có một kiếp nạn rất khó vượt qua, nhưng mà một khi hắn vượt qua được, thì hắn sẽ là người sáng nhất Tu Chân Giới.

Nhưng mà khi hắn hỏi Lục sẽ vượt qua nó như thế nào, thì đối phương không nói.

Thì ra là dùng mạng của Kiếm Nhất để giúp Lục vượt qua.

“Mà việc ta đi cũng không hẳn là do ta là đại ca, thực ra còn có một nguyên nhân khác nữa.”

Kiếm Nhất nặng nề nói.

Lục Thủy không hiểu hỏi:

“Còn nguyên nhân gì khác nữa?”

“Ngươi thấy Cửu không?”

Nàng có phải khác với trước kia không?”

Kiếm Nhất hỏi Lục Thủy.

“Có hơi khác.”

Lục Thủy gật đầu.

Hắn đã chú ý tới điểm này rất lâu rồi.

“Thực ra có một chuyện mà ngươi không biết...”

Lục lấy vợ rồi.”

Giọng của Kiếm Nhất càng ngày càng trầm.

Lục Thủy nghe xong câu này liền ngậy ngẩn cả người.

Thần sắc của hắn cũng dần lạnh xuống, sau đó hắn nhìn sang Kiếm Nhất, giọng nói cũng mang theo sự tức giận:

“Cho nên...

Tại sao ngày đó ngươi lại không gọi ta?”

Kiếm Nhất:

“...”

Chương 1406: Nếu có kiếp sau, người nhớ phải gả cho ta đó (1)

Nếu có kiếp sau, người nhớ phải gả cho ta đó (1)

Lục Thủy có hơi đau lòng.

Hắn còn nhớ lúc mình thành hôn, ngoại trừ Lục - người hoàn toàn không có một chút vết tích nào, thì những người khác đều được hắn mời.

Ngay cả người đã hoàn toàn biến mất như Kiếm Nhất, hắn cũng gửi thiệp mời.

Mặc dù là do Cơ Tâm thay mặt hắn nhận.

Nhưng mà, dù sao thì hắn cũng có mời.

Còn những người này thì sao?

Ngày thành hôn vậy mà lại không triệu hoán hắn.

Quá khiến cho người ta thất vọng.

“Lúc người cưới Mê Nhi cũng có mời chúng ta đâu.”

Cửu ở bên cạnh nói.

Lục Thủy:

“...”

Là do như thế à?

Nhưng mà, hắn cũng không thể nào nói với bọn họ rằng, ngày mình thành hôn trong tương lai có mời bọn họ được.

Hắn trở thành kẻ cầm đầu rồi à?

“Thật ra, Kiếm Nhất có triệu hoán.”

Lục Thủy nói:

“Có điều, không triệu hoán thành công.”

Lục Thủy:

“...”

Hắn đúng thực là không thể nào hưởng ứng việc triệu hoán được, Mê Đô không thể nào không chế được.

Không so đo nữa.

“Đúng rồi, cuối cùng thì Lục cưới ai?”

Lục Thủy tò mò hỏi.

Hắn hỏi Kiếm Nhất.

“Chuyện này, nói ra thì rất dài dòng.”

Kiếm Nhất ra vẻ thâm trầm nói.

Lúc này, người ngồi ở bên cạnh Lục - Cửu giơ tay lên.

Lục Thủy không nhìn, hắn chỉ khẽ gật đầu nói:

“Thì ra là như thế, vậy thì chúng ta ăn cơm trước đi.”

“Ăn xong lại nói.”

Kiếm Nhất tỏ vẻ đồng ý.

Cửu dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn hai người rồi nói:

“Có phải các người đang liên thủ bài xích ta hay không hả?”

Lúc này, Lục Thủy mới nhìn về phía Cửu, sau đó hỏi:

“Cho nên...”

Ngươi và Lục cứ như thế... mà ở cùng nhau à?”

“Hiện tại ta cũng chẳng còn là tiểu nữ hài nữa.”

Cửu đứng lên, khoa tay múa chân biểu thị chiều cao của mình.

Đúng thực là có cao lên, chắc cỡ 1 mét 66, các phương diện khác cũng giống như một người phụ nữ trưởng thành.

“Chậc chậc.”

Lục Thủy bĩu môi, hắn nhìn Lục rồi nói:

“Cầm thú.”

“Súc sinh.”

Kiểm Nhất cũng khinh thường nói.

“Ai.”

Lục Thủy và Kiểm Nhất cùng nhau lắc đầu thờ dài.

Sau đó bọn họ tiếp tục ăn cơm.

Lục:

“...”

Cửu:

“...”

...

“Chúng ta nói tới trọng điếm đi.”

Kiểm Nhất nuốt cơm xong, nói:

“Hiện tại, trạng thái của Cửu không đúng lắm có phải không?”

Thực ra đã xảy ra một chuyện không thể nào tưởng tượng được.”

“Mang thai?”

Lục Thủy hỏi.

“Đoán đúng rồi, nói đến tên, ta đã nghĩ xong rồi.

Ta đã tranh được quyền được đặt tên đó.”

Kiểm Nhất nói.

“Tên là gì?”

Lục Thủy hỏi.

Thực ra trong lòng của hắn đã có đáp án, nhưng mà hắn vẫn muốn nghe thử xem rốt cuộc thì nàng được đặt tên là gì.

Nhưng chuyện mà Cửu sẽ mang thai, đúng thực là chuyện không thể tưởng tượng được.

Đặc biệt là Lục, không hiền sơn không lộ thủy, mày rậm mắt to, không nghĩ tới hắn lại là loại người như thế.

Đương nhiên, hấn cũng rất lo rằng Kiếm Nhất sẽ nói ra cái tên Lục Cầu Đản.

“Thất, Lục Thất.”

Kiếm Nhất không hề đùa, hấn nói tiếp:

“Bất kể là nam hay nữ, thì đều lấy cái tên này.

Nếu như bọn họ có đũa thứ hai, vậy thì đặt nó là Bát, Lục Bát.

Đũa thứ ba...

Ừm, gọi là Lục Thất Bát đi.”

Lục Thủy:

“...”

Thất và Bát.

Cho nên, tiên tổ thật sự của Lục gia vậy mà lại là...

Lục Thủy ngẩng đầu lên nhìn về phía Lục và Cửu.

Nhưng mà, Lục Thủy vẫn còn có một nghi vấn.

Lục gia xuất hiện sau khi Lục vẫn lạc, vậy thì tại sao lúc đó có thể có Lục Bát được cơ chứ?

“Nếu như Cửu vẫn lạc, thì nàng sẽ chết sao?”

Lục Thủy đột nhiên hỏi.

Theo như suy đoán của hấn thì Cửu có thể sống được rất lâu.

Đương nhiên, nếu như Thất và Bát thật sự là chị em.

Chuyện này...

Vậy thì Chân Thần Duy Nhất chẳng phải là tiên tổ của hấn hay sao?

May quá, may mà hấn vẫn chưa ra tay đánh nàng.

Nếu mà như thế, thì hấn chẳng phải đang khi sư diệt tổ hay sao.

Không đúng, hình như đã từng đánh ở đâu rồi thì phải.

Ở kiếp trước?

Hắn sẽ không đi nhớ lại những ký ức vô dụng như thế này, cứ làm như không có đi.

“Quyền hạn bị đánh vỡ, không còn là Thần nữa, nhưng mà ta còn có thể cuộc đời thứ hai.”

Cửu cực kỳ đặc ý nói.

“Có nghĩa là sao?”

Lục Thủy cảm thấy Cửu nói chẳng rõ ràng một chút nào cả.

“Có nghĩa là trở thành một người bình thường, có tuổi thọ như người bình thường.”

Cửu tiếp tục ăn cơm, nói.

Lục Thủy chau mày lại.

Việc này có nghĩa là, sau khi Thí Thần, Kiếm Nhất chết đi, Cửu cùng lắm chỉ có thể sống thêm được mấy chục năm mà thôi, cuối cùng nàng vẫn phải chết.

Sau đó...

Chỉ còn lại một mình Lục.

Nhất thời, Lục Thủy cảm thấy không quá dễ chịu.

...

Trong đêm.

Lục Thủy, Kiếm Nhất và Lục cùng nhau ngồi trên ghế ở trong sân.

Mấy cái ghế này là do Lục Thủy lấy ra.

Lúc này, bọn họ đang nhìn lên bầu trời, cùng nhau ngắm trăng.

“Khi nào sẽ diễn ra Thí Thần?”

Lục Thủy hỏi.

“Có lẽ là vài năm, chẳng bao lâu nữa.”

Lục trả lời.

“Thời gian Thí Thần sẽ được dựa theo tình trạng hư nhược của Chân Thần.

Ngày mà Cứu sinh sẽ là lúc bắt đầu cuộc chiến Thí Thần.

Nhưng mà, lúc đó Thiên Sinh Thần chắc chắn sẽ không tùy tiện xuất hiện.

Hắn đang đợi Lục.

Một khi Lục tấn thăng, Thiên Sinh Thần sẽ lập tức đi ra.

Lúc đó, sẽ là lúc mà ta biểu diễn.”

Kiểm Nhất nói.

Lục Thủy không nói gì cả, việc Thiên Sinh Thần có xuất hiện, có bắt đầu khôi phục thực lực hay không, tất cả đều được quyết định bởi Lục.

Lục bắt đầu, thì hắn sẽ một lần nữa bắt đầu.

Mặc kệ là thời gian gì.

“Đã nghĩ xong sẽ viết tự truyện cho ta như thế nào chưa?

Tốt nhất là có thể viết ra được ngạo khí xông phá tầng mây, vạn cổ không ai có thể sánh vai được của ta.”

Kiểm Nhất nói với Lục Thủy đang ngồi ở bên cạnh.

“Đã nghĩ xong rồi, lúc đó ta sẽ nói cho ngươi biết.

Ý nghĩa duy nhất cuộc đời này của ngươi, chính là trở thành kiếp nạn của Thiên Sinh Thần.

Ta nhất định sẽ ghi ra câu nói kia, hơn nữa còn sẽ khái quát lại hành động vĩ đại của ngươi.”

Lục Thủy nói.

Kiểm Nhất Sinh Bình Truyện chỉ có một câu.

Hiện tại, Lục Thủy rất cuộc cũng biết được câu đó có nghĩa là gì rồi.

Kiểm Nhất muốn trở thành kiếp nạn của Thiên Sinh Thần.

Kiếp nạn này sẽ khiến cho Thiên Sinh Thần tiêu vong ở thời đại này.

Thời đại này về sau sẽ không còn có thân ảnh của Thiên Sinh Thần nữa.

“Rất tốt.”

Kiểm Nhất đồng ý với hắn, sau đó đổi phương lại nhìn về phía Lục rồi nói:

“Đã nói rồi, không được phép tu kiếm.”

Lục lờm Kiếm Nhất một cái rồi nói:

“Tu kiếm cũng chẳng có gì tốt cả, rất dễ cô độc cả quãng đời còn lại.”

Kiểm Nhất:

“...”

Lục Thủy đồng ý với câu này.

Đại trưởng lão chính là như vậy.

“Các ngươi đã nói chuyện xong chưa?”

Hái thuốc giúp ta nè.”

Cửu cầm một quyển sách đi ra, nói với đám người Lục.

Lục Thủy vô cùng tò mò, Cửu còn cần phải đọc sách nữa à?

Đó là sách gì vậy?

Cửu thấy Lục Thủy hiếu kỳ thì đưa quyển sách qua cho hắn, nói:

“Sách giữ thai, Lục viết một nửa, ta viết một nửa.

Long Nhi có muốn chuẩn bị cho Mê Nhi một bản hay không?”

Lục Thủy:

“...”

Mê Nhi còn chưa có mang thai.

Mà việc mang thai cũng không phải phiền phức tới như thế.

Nhưng mà, Cửu đúng thực là cần phải giữ thai.

Dù sao thì Thần Cách nàng đang bị phá hư, cuộc chiến Thí Thần còn sắp mở ra nữa, việc này đối với thai nhi mà nói, đúng thực là rất nguy hiểm.

Lục lại không dám tùy tiện độ kiếp.

Nếu không thì người nguy hiểm như Thiên Sinh Thần sẽ giáng lâm, đồng thời còn rất có thể sẽ làm thai nhi bị thương.

Việc đưa bé này tồn tại đúng là một phiền phức rất lớn.

Lục Thủy cảm thấy, nếu như bản thân muốn có một đứa bé, mà cần phải giày vò như thế, cũng là chuyện hiển nhiên.

“Cho ta xem nó một đêm đi.”

Cuối cùng Lục Thủy vẫn cảm thấy cái này rất phù hợp với việc nghiên cứu dài lâu của hắn.

Cho nên, hắn có thể xem nó.

Lỡ như một ngày nào đó hắn sẽ cần dùng tới thì sao?

Sau đó, Lục dẫn Cửu đi hái linh dược, Cửu Tử không đi chung với bọn họ.

Nó tránh ở bên cạnh Lục Thủy.

Kiểm Nhất chính là đại nạn của chó.

...

Ngày kế tiếp.

Lục Thủy đã xem xong quyển sách kia rồi, hắn phát hiện quyển sách đó đúng thực là cực kỳ lợi hại.

Có rất nhiều thứ hắn hoàn toàn không nghĩ tới.

Nhưng mà, dù sao thì hắn chỉ nghiên cứu một phần nhỏ.

Cho nên, có một vài việc không rõ cũng là điều hiển nhiên.

Quyển sách này có thể dẫn dắt hắn tới một góc cạnh khác.

Quyển sách mà Chân Thần và Lục viết đúng là không bình thường.

Nếu như hấn cho Nhị trưởng lão xem nó, có lẽ kỹ thuật chữa bệnh của Nhị trưởng lão sẽ tăng lên?

Lục Thủy khép sách lại, hấn phát hiện Kiếm Nhất lại chạy đi đâu nữa rồi.

Chương 1407: Nếu có kiếp sau, người nhớ phải gả cho ta đó (2)

Nếu có kiếp sau, người nhớ phải gả cho ta đó (2)

Buổi trưa.

Kiểm Nhất cuối cùng cũng quay lại.

“Lúc này ta vừa đi lên đỉnh núi một lần nữa, sắp vẫn lạc rồi, cho nên muốn đánh một ván cờ với thiên địa.

Nhưng mà, nó vẫn không thèm quan tâm tới ta.”

Kiểm Nhất thở dài nói.

Lục Thủy:

“...”

Đánh cờ với thiên kiếp, thiên kiếp rất có thể sẽ nương người.

Một đạo kinh lôi giáng xuống chính là một nước cờ.

...

Chạng vạng tối.

Lục Thủy thấy Cơ Tầm tới, nàng tới tìm Kiểm Nhất.

Bọn họ đang nói chuyện với nhau ở phía xa.

“Các người đoán thử xem bọn họ đang nói cái gì?”

Lục Thủy hỏi Lục và Cửu đang ngồi ở bên cạnh.

Cửu nắm lấy tay của Lục, tránh ra đằng sau lưng Lục, nói:

“Ta đi nghe lén, các người giúp ta một chút.

Ta sẽ truyền âm lại cho các người.”

Lục Thủy và Lục lập tức gật đầu.

Không cần phải sợ.

Rất nhanh âm thanh đã được truyền tới:

“Kiếm Nhất, ngươi nằm mơ đi, ta sẽ không đánh cờ với ngươi đâu.”

Cơ Tâm nói xong câu đó liền bay lên trời.

Lại rời đi rồi.

“Nàng không ở lại ăn cơm, ta lỡ làm dư một phần rồi, để Kiếm Nhất tiêu hóa nó vậy.”

Lục nói.

Lục Thủy cảm thấy có chút đáng tiếc vì không biết được bọn họ đang nói gì với nhau.

Tại sao cuối cùng Cơ Tâm lại nói sẽ không đánh cờ?

“Trước đó, Kiếm Nhất đã từng chơi cờ cùng với Lục.

Hắn lấy danh dự, danh vọng, vị trí Tông chủ, thậm chí là cả thanh kiếm trong tay ra để cá cược.

Sau đó...

Toàn thắng.

Có điều...

Vứt hết những thứ kia đi.”

Cửu thấy Lục Thủy nghi hoặc, thì tiếp tục giải thích:

“Cơ Tâm lo Kiếm Nhất đánh cờ thua xong sẽ trả lại hôn ước cho nàng.

Cho nên...

Nàng không chịu đánh cờ với Kiếm Nhất.”

Lục Thủy hiểu ra, sau đó lại hỏi:

“Kiếm Nhất có lấy danh hào Kỳ Thánh của hắn ra để thế chấp không?”

Lục Thủy đã gặp qua tất cả những kiểu thế chấp rồi, nhưng mà hình như hắn chưa từng nghe qua cái này.

“Hình như là không có.”

Lục nói.

Cửu:

“...”

Không nên cảm khái việc Cơ Tâm si tình à?

Vù!

Lục Thủy bất chợt phát hiện trên bầu trời xuất hiện một hỏa cầu rất lớn.

Giống như mặt trời đang rơi xuống vậy.

“Lại tới.”

Lục Thủy cảm thấy mình phải rút lui thôi.

“Kiếm Nhất, người đi chết đi.”

Giọng nói của Cơ Tâm vang lên.

Không cần nghĩ cũng biết chuyện này là do Cơ Tâm tức giận tạo ra.

Lục Thủy thở dài, tại sao lần nào người bị thương cũng là hắn?

Oanh!

Lực lượng cường đại đánh tới, hắn trực tiếp bị đá ra khỏi cuộc trò chuyện.

Soạt.

Hắn đi ra khỏi vòng xoáy, về tới không gian bên trong của Mê Đô.

“Lần tiếp theo có lẽ là lúc bọn họ vẫn lạc?”

Lục Thủy nghĩ tới đây liền lưu lại lực lượng ở Mê Vụ Chi Đô.

Nếu như đúng là như thế, thì ngày mà Kiếm Nhất vẫn lạc, hắn cần phải làm một chút gì đó.

Với lại, cũng đã đến lúc trả cam kết rồi.

Lục để lại một hứa hẹn cho Cơ Tâm.

Hứa hẹn này đương nhiên là cần Lục Thủy giúp trả lại rồi, dù sao thì Lục cũng đã sớm vẫn lạc, chết đi.

“Hy vọng là có thể.”

Lục Thủy nghĩ xong liền cất bước đi tới vòng xoáy tiếp theo.

Một lúc sau.

Vòng xoáy mới xuất hiện.

Khoảng cách vô cùng gần.

Lần này, không hề có bất kỳ thanh âm gì cả.

Àm âm!

Lục hút xuất hiện.

Lục thủy biến mất vào trong vòng xoáy.

Khi hắn xuất hiện một lần nữa, vẫn là ở trước phòng trúc.

Vẫn là những người kia.

Kiểm Nhất với bộ quần áo màu trắng, một người nhìn vô cùng bình thường - Lục và Cửu.

Còn có...

Một vị nữ tử.

Lục Thủy chưa từng nhìn thấy nàng.

“A! Xem ra đúng là Long Nhi rồi.”

Kiểm Nhất thở phào nhẹ nhõm.

“Sao ngươi có thể chắc chắn như thế?”

Lục Thủy hỏi.

“Bởi vì, ta đẹp hơn Triều Tịch, nhưng mà ngươi lại không nhìn ta, mà nhìn Triều Tịch, chắc chắn là do ngươi thấy một người xa lạ.”

Cửu ở bên cạnh giải thích.

Lục Thủy:

“...”

Kiểm Nhất:

“...”

Đương nhiên là do ánh mắt.

Nhưng mà, hấn lười giải thích.

Lục Thủy cũng không nói nhiều, việc Cửu tự tin như thế là một chuyện rất bình thường.

“Ừ, đã đến giờ rồi à?”

Lục Thủy hỏi.

Lúc này, Cửu đã cực kỳ suy yếu, quyền năng của nàng cũng xuất hiện vết rách.

Quyền năng mới đã được thai nghén xong.

Chỉ còn thiếu bước sinh ra mà thôi.

“Ừ, ngay hôm nay.

Cho nên, nếu như triệu hoán thất bại, ta sẽ chết mà không nhắm mắt.”

Kiểm Nhất nói.

Lục Thủy khẽ gật đầu, sau đó hấn nhìn sang Triều Tịch đang đứng ở bên cạnh, hỏi:

“Hôm nay nàng cũng tham gia cuộc chiến Thí Thần à?”

“Làm sao mà Long Nhi biết được thế?”

Cửu hỏi.

“Lúc diễn ra hội nghị Thí Thần, ta thấy có tên của nàng.”

Lục Thủy nói.

Hấn đương nhiên không thể nói là mình đã sớm biết được chuyện này rồi, nếu không thì sẽ bị đá ra ngoài.

Nhưng mà, có đôi khi hấn vẫn có thể nói, nhưng mà cần phải thỏa mãn một điều kiện.

Hấn có thể thử.

“Long Nhi, người tham gia hội nghị Thí Thần?”

Cửu khiếp sợ hỏi.

Sau đó, thần sắc của nàng dần thay đổi.

Dường như đang nói, Long Nhi, nhìn người mà rậm mắt to như thế, không ngờ người lại là một người như vậy.

Lục Thủy:

“...”

Hắn có thể tự mình quyết định bản thân sẽ đi đâu sao?

“Triều Tịch đúng thực là muốn tham gia cuộc chiến Thí Thân, nhưng mà đây chỉ là phân thân của nàng mà thôi, nàng đỡ đỡ cho Cửu.”

Lục nói.

“Đạo của ta rất khó thắng được bọn họ, cho nên mới phân ra một phân thân.

Với lại...”

Gương mặt của Triều Tịch tràn đầy sự mong đợi, nàng nhìn Cửu rồi nói:

“Có thể đỡ đỡ cho Cửu mới là chuyện khiến cho ta vui vẻ nhất.”

Lục Thủy không nói gì nữa, hắn chưa từng gặp người này.

Có thể nói là chẳng biết một chút gì cả.

Cuối cùng nàng sống hay chết, hắn cũng không biết.

Sau đó, Kiếm Nhất và Lục Thủy cùng nhau vẫy tay từ biệt Cửu và Lục.

“Đêm nay không cần phải làm thêm phần cơm cho ta.”

Kiếm Nhất nói.

“Được.”

Lục khẽ gật đầu.

“Gâu gâu.”

Cửu Tử kêu lên hai tiếng.

“Đừng tưởng rằng ta nghe không hiểu.

Dù cho ta không có thời gian, thì ta vẫn có đủ thời gian để
hâm người.”

Kiểm Nhất nói với Cầu Tử.

Cầu Tử giật nảy người lên, trực tiếp chạy tới bên cạnh Lục.

Kiểm Nhất rời đi.

Lục Thủy nhìn thân ảnh của Lục và Cửu dần mờ hồ rồi
biến mất.

Bọn họ đi tới biển.

“Lúc nãy, Cầu Tử nói cái gì vậy?”

Lục Thủy vô cùng tò mò hỏi.

Lần cáo biệt lúc nãy, chính là lời vĩnh biệt của Kiểm Nhất
dành cho bọn họ.

“Nó nói lên đường bình an, ta cảm thấy nó đang trù yểu ta
chết.”

Kiểm Nhất khinh thường nói.

Oanh!

Đột nhiên có khí tức cường đại truyền tới.

Rất nhiều.

“Bắt đầu rồi.”

Kiểm Nhất nói.

“Trận chiến này phải đánh bao lâu?”

Lục Thủy hỏi.

Kiểm Nhất cầm chặt lấy thanh kiếm trong tay, hấn suy nghĩ
một chút rồi nói:

“Có lẽ là mấy ngày.

Mấy ngày này, chúng ta viết tự truyện đi.”

Tự truyện chỉ có một câu mà thôi...

Lục Thủy cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Lúc này, Kiếm Nhất lấy ra một quyển sách và một cây bút cho Lục Thủy.

Lục Thủy nhận lấy quyển sách, hấn động bút, chữ viết cũng bắt chước theo quyển sách kia.

Kiếm Nhất đứng ở bên cạnh nhìn, hiện tại không còn Lục đọc nữa.

Chỉ có điều, Lục Thủy rất nhanh sau đó đã ngừng bút.

“Viết xong rồi.”

Lục Thủy đưa nó qua cho Kiếm Nhất.

Kiếm Nhất im lặng đọc, hấn nhìn chăm chăm vào câu kia.

Cuối cùng mỉm cười nói:

“Đúng là anh em tốt của ta, cực kỳ đúng ý ta.”

Bên trong chỉ có một câu:

Dùng cơ thể của người phạm để sánh vai với Thần Minh.

Đây chính là kiếp nạn của Thiên Sinh Thần, tử kiếp.

...

Mấy ngày sau.

Trận chiến ở trên bầu trời cuối cùng cũng có dấu hiệu dừng lại, có bốn đạo lực lượng bắt đầu trùng kích tới chỗ cao hơn.

“Tại sao không thấy Cơ Tâm?”

Lục Thủy hỏi.

“Bây giờ nàng đâu có rảnh?”

Kiếm Nhất nhìn về phương xa, hấn hiểu kỳ nói:

“Không biết nàng thua hay thắng.”

“Thua.”

Lục Thủy trực tiếp nói.

Câu nói này không phải là thứ mà Mê Đô có thể nói.

Nhưng mà, lực lượng của Lục Thủy đã bắt đầu can thiệp vào xung quanh.

Đặt hết tất cả những ảnh hưởng lên trên người Kiếm Nhất.

Hắn đang thử.

May mà không thất bại.

Chương 1408: Nếu có kiếp sau, người nhớ phải gả cho ta đó (3)

Nếu có kiếp sau, người nhớ phải gả cho ta đó (3)

Quả nhiên là có thể.

Kiểm Nhất híp mắt nhìn Lục Thủy, hấn phát hiện xung quanh đang thay đổi.

“Đầu tiên, ta muốn nói rõ một chuyện.”

Lục Thủy nhìn Kiểm Nhất rồi nói tiếp:

“Lúc ta thành hôn, ta có mời các người.

Chẳng qua là thời đại của chúng ta không giống nhau.

Người không thể nào có mặt ở đó được mà thôi.”

“Ta cảm giác lời nói của người có thể khiến cho không gian ở xung quanh tan rã, với lại ta còn đang tiếp nhận tất cả.”

Kiểm Nhất chau mày nhìn Lục Thủy, hấn hỏi:

“Người thật sự là Long Nhi ư?”

“Cái tên này là do người đặt cho ta, tên của ta không phải là như thế.”

Lục Thủy nói.

“Vậy người tên là gì?”

Kiểm Nhất hỏi.

“Lục Thủy.”

Lục Thủy trả lời, sau đó hấn còn bổ sung thêm một câu:

“Nhà ta có một tổ huấn như sau, không được phép tu kiếm.”

“Hà?”

Kiểm Nhất kinh ngạc nhìn Lục Thủy, hấn nói:

“Tại sao ta lại có cảm giác, người càng nói thì ta lại phải tiếp nhận càng nhiều vậy?”

“Bởi vì, vốn dĩ ta không thể nói ra những thứ này, nhưng mà, nếu như người làm người tiếp nhận hết tất cả mọi thứ thì ta có thể nói.

Chỉ cần không bị người khác biết là được.

Mà người...”

Lục Thủy nói tới đây thì im lặng, hấn không nói tiếp nữa.

Chính bản thân Kiếm Nhất cũng hiểu rõ, hấn nói:

“Mà ta thì sẽ mang theo những ảnh hưởng này chết đi, cho nên sẽ không gây ra bất kỳ ảnh hưởng gì đúng không?”

Lục Thủy gật đầu.

Đúng thế, đây là biện pháp duy nhất mà hấn nghĩ ra được.

Trên thực tế, đúng là có thể làm như thế.

Bởi vì, từ đầu tới cuối, hấn không hề thay đổi bất kỳ việc gì cả.

Kiếm Nhất chết rồi, thì những ảnh hưởng đó sẽ không tồn tại nữa.

“Vậy người có nghĩ tới việc, ban đầu vốn dĩ ta có thể sống, nhưng vì người nói cho ta biết hết những chuyện này, hại ta không thể không chết không?”

Kiếm Nhất lạnh lùng nhìn Lục Thủy, hấn nói tiếp:

“Có phải người đã âm mưu cướp lấy vị trí đại ca này của ta rất lâu rồi hay không hả?”

Lục Thủy:

“...”

Làm đại ca thì có gì tốt cơ chứ?

Có điều, Kiếm Nhất chắc chắn không thể bị hấn làm hại được.

Bởi vì, Mê Đô cuối cùng cũng chỉ là Mê Đô mà thôi, nó sẽ không bởi vì có hấn xuất hiện, mà xảy ra bất kỳ thay đổi gì cả.

Nếu không hấn sẽ bị đá ra ngoài.

Trong tình huống bình thường, thì Mê Đô không thể nào nói cho Kiếm Nhất biết những chuyện này được.

Mà năng lực của hấn lại có thể mở ra một điểm đặc biệt, cái điểm này có thể giúp cho người ta nói chuyện một chút với người sắp chết.

Những lời này cuối cùng sẽ không tồn tại, không thể nào lợi ngược dòng thời gian để tìm hiểu cả.

Bởi vì...

Nó sẽ biến mất theo sự ra đi của những người này.

Đặc biệt còn phải thực hiện khi gần tới cái chết.

Cuộc chiến Thí Thần đã phân thắng bại.

Hôm nay Kiếm Nhất sẽ phải vẫn lạc.

Đương nhiên, lực lượng của hấn sẽ trói buộc lấy những ký ức ấy, từ đó tiêu trừ đi sự ảnh hưởng.

Nếu không...

Không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Cực kỳ nguy hiểm.

Việc này chẳng khác nào lấy thế giới ra đùa cả.

Nhưng mà, cũng chỉ có hấn là có thể làm tới được bước này, Mộ Tuyết cũng không thể làm được.

“Chuyện này rất nguy hiểm đúng không? Tại sao ngươi lại muốn làm như thế?”

Kiếm Nhất tò mò hỏi.

“Có người muốn gặp ngươi.

Đây là hứa hẹn mà Lục để lại, ta thay mặt hấn làm.”

Lục Thủy nói.

Àm àm!

Thiên địa vang lên tiếng sấm, Kiếm Nhất nhìn sang rồi nói khẽ:

“Cửu sắp bỏ mạng rồi.

Xem ra ta không còn thời gian nữa.”

Sau đó, hắn nhìn về phía Lục Thủy rồi nói:

“Ai muốn gặp ta?”

Lục Thủy đưa tay vào trong không gian, kéo dài lực lượng, nói:

“Cho ta thêm một chút thời gian nữa, ta đang kéo nàng qua.”

Lúc này, lực lượng của Lục Thủy đi tới thông đạo của Mê Đô, sau đó dọc theo thông đạo của Mê Đô, xuất hiện ở hòn đảo Mê Đô.

Minh nhìn sợi dây đang hướng về phía chân trời.

Lúc này, sợi dây đó đang vòng qua Thời Quang Trường Hà, xông ra khỏi vòng xoáy.

Cuối cùng nó tới trước mặt Cơ Tâm.

Cơ Tâm nhìn thấy sợi dây này thì không khỏi sửng sốt một chút.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy sợi dây này.

Bọn họ không biết nó là cái gì.

Nhưng mà, mục đích của sợi dây đó rõ ràng là Cơ Tâm.

“Đây là cái gì?”

Nhị trưởng lão hỏi.

Những người khác cũng muốn hỏi.

Cơ Tâm cũng có chút không hiểu, nhưng mà...

Nàng biết mình phải chạm vào nó.

“Là Mê Đô.”

Cửu nói với Cơ Tâm:

“Đây chính là di nguyện của ngươi.”

Cơ Tầm nghe thấy câu nói này thì ngây ngẩn cả người, sau đó nàng nhìn sang Cửu rồi nói:

“Ta đi đây, lần này ta đi sớm hơn ngươi.”

Cửu cười nói:

“Tạm biệt.”

Lần này Cơ Tầm đi, không còn khả năng quay lại nữa.

Đây là con đường một chiều.

Cơ Tầm gật đầu, sau đó nàng nói với Nhị trưởng lão:

“Để ta xoa một chút.”

Nhị trưởng lão đương nhiên là không từ chối.

“Đúng là rất đáng yêu.”

Cơ Tầm nhéo mặt của Nhị trưởng lão một cái, cuối cùng nàng nói:

“Vĩnh biệt tiểu gia hỏa.”

Nhị trưởng lão gật đầu:

“Ừ.”

Cơ Tầm không nói thêm gì nữa, nàng trực tiếp chạm vào sợi dây kia, cuối cùng hóa thành ánh sáng biết mất.

Sợi dây kia cũng biến mất ngay sau đó.

“Không cần phải đau lòng, chờ tới lần sau, khi ta biến mất, đau lòng luôn một lần.”

Cửu xoa xoa đầu của Nhị trưởng lão, an ủi.

Nhị trưởng lão:

“...”

...

Trên biển.

Xung quanh Lục Thủy bắt đầu xuất hiện sợi dây.

Sau đó, hắn lùi về một bước, cách ly không gian ra khỏi thế giới xung quanh.

Tránh làm ảnh hưởng tới thế giới.

“Được rồi, nàng tới rồi.”

Lục thủy nói.

Hắn lùi sang một bên.

Kiểm Nhất nhìn sợi dây kia, sau đó hắn thấy một nữ tử xuất hiện.

Đây chẳng phải là người mới vừa cãi nhau với hắn cách đây không lâu - Cơ Tâm sao?

Có điều...

Tàn hồn?

“Ồ, chết rồi à?”

Kiểm Nhất hỏi.

Cơ Tâm nghe thấy giọng nói này thì hồi phục lại tinh thần, nàng không biết khi nãy đã xảy ra chuyện gì.

Vừa mới tỉnh lại đã xuất hiện ở đây rồi.

Nàng nhìn thấy Kiểm Nhất.

Trên người hắn là bộ quân áo mà hắn đã mặc trước khi đi chịu chết.

Ngay khi nhìn thấy hắn, khóe mắt của Cơ Tâm liền ướt.

Những giọt nước mắt to như hạt đậu không tự chủ được mà rơi xuống.

Kiểm Nhất không nói gì cả, hắn chỉ im lặng nhìn Cơ Tâm rơi lệ.

Bọn họ nhìn như đang đối diện nhau, nhưng...

Không thể nào chạm vào được đối phương.

Cơ Tâm nhìn như là đã tới đây, nhưng thực ra nàng không hề tới.

Nàng không có thận phận để có thể tiến được vào trong thế giới này.

Bọn họ có thể nói chuyện được với nhau là do Long Nhi quá đặc biệt.

“Kiếm Nhất.”

Cơ Tầm không chế cảm xúc, gọi tên của hắn.

“Ta đang nghe.”

Kiếm Nhất nói.

“Ngươi có hối hận không?”

Cơ Tầm nhìn chăm chăm Kiếm Nhất, dường như nàng đang lo rằng chỉ cần rời mắt đi một cái thôi, Kiếm Nhất liền sẽ biến mất.

“Hối hận?”

Kiếm Nhất cười nói:

“Có gì mà phải hối hận?”

Đây là chuyện mà ta muốn làm.

Ai bảo ta mạnh hơn Lục cơ chứ?

Nếu như mà ngược lại, thì người tới đây chính là Lục.”

“Ta không hỏi chuyện này.”

Cơ Tầm lắc đầu, nàng nhìn Kiếm Nhất, chân thành nói:

“Ta hỏi, đến chết ngươi vẫn không chịu cưới ta, ngươi có hối hận hay không?”

Kiếm Nhất nghe thấy thế liền cười nói:

“Chuyện này thì ta muốn hỏi ngươi.

Mấy năm đó, ta muốn chơi với ngươi một ván cờ, chỉ cần thắng được ngươi, ta sẽ lập tức đưa ra thiệp mời, cưới ngươi vào nhà.

Thế nhưng, ngươi vẫn luôn không chịu.

Sau khi biết được chân tướng, ngươi có hối hận hay không?”

Cơ Tâm nghe xong liền cực kỳ tức giận nói:

“Kiếm Nhất, tên hỗn đản nhà ngươi, tại sao ngươi không trực tiếp nói cho ta biết.

Ta không biết, nếu như ta mà biết, ta chắc chắn sẽ chơi cờ với ngươi.”

“Sau đó thì sao? Không thăng lên Chí Cao nữa à?”

Kiếm Nhất hỏi.

“Ai mà muốn thăng lên Chí Cao cơ chứ.”

Cơ Tâm quay đầu nói.

Nhưng mà rất nhanh sau đó nàng lại quay đầu lại nhìn Kiếm Nhất.

Oanh!

Thiên địa vang lên tiếng sấm, Kiếm Nhất nhìn qua, ý chí của thiên địa dường như đang bị trấn áp xuống.

Lục bắt đầu độ kiếp rồi.

“Không còn thời gian nữa, ta phải đi rồi.”

Kiếm Nhất nói.

“Chờ một chút.”

Cơ Tâm lập tức gọi Kiếm Nhất lại, ánh mắt nàng tràn đầy sự thâm tình, nàng nói:

“Nhớ phải chờ ta đó.”

Kiếm Nhất nghe xong liền cười rất tươi, sau đó hắn nói:

“Không cần phải gấp gáp, ta vẫn luôn chờ ngươi.”

Kiếm Nhất nói xong liền quay người rời đi.

Có điều, hắn vừa mới đi được hai bước đã quay đầu lại, hắn nhìn Cơ Tâm rồi nói:

“Nếu có kiếp sau, ngươi nhớ phải gả cho ta đó.”

“Ngươi đã nói rồi đấy, đừng có mà đổi ý.”

Cơ Tâm nhìn Kiếm Nhất đang dần đi xa, nàng hét lên:

“Người phải nhớ kỹ đó, nếu như có kiếp sau, người nhất định phải tới cưới ta.”

Chương 1409: Kiếm này tên là — Kiếm (1)

Kiếm này tên là — Kiếm (1)

Nghe thấy giọng nói của Cơ Tâm, Kiếm Nhất chỉ vẫy tay từ biệt, không hề quay đầu.

Lục bắt đầu độ kiếp rồi, Thiên Sinh Thần lộ đầu ra.

Cuối cùng cũng tìm được hấn.

Cách nơi này cũng không xa tới vậy.

Cơ Tâm cứ như vậy nhìn Kiếm Nhất, nhìn Kiếm Nhất ở phía xa, nhìn Kiếm Nhất từ đây biến mất.

Lục Thủy thở dài trong lòng, không nói thêm gì, cũng không hề di chuyển vị trí.

Ở chỗ này, hấn có thể nhìn thấy đủ mọi chuyện.

Hướng chỗ Thiên Sinh Thần, cùng tình cảnh độ kiếp của Lục phía sau.

Bên kia, thiên kiếp của Lục còn đang hội tụ, khí tức trấn áp vạn vật theo đó xuất hiện.

Có điều, thiên kiếp hình thành cần hao phí chút thời gian.

Đây quả thực là đang tiêu hao sinh mệnh của Kiếm Nhất.

Không để ý tới thiên kiếp của Lục, Lục Thủy đưa mắt nhìn về phía Kiếm Nhất.

Hấn đứng ở đó, thấy Kiếm Nhất đi về phía không trung vô tận, thấy Kiếm Nhất xuất hiện ở phía trên hải vực hỗn loạn.

Nơi này có khí tức hỗn loạn, không gian vặn vẹo.

Là hỗn loạn, là vặn vẹo, là mặt trái của tất cả.

Mà những sự hỗn loạn này bắt đầu có sự chuyển biến, bắt đầu được trao cho thần tính.

Lục Thủy biết, Cửu đã chết.

Ầm ầm!

Trên bầu trời xuất hiện vết nứt.

Như có thứ gì đó đang nứt ra.

Là quyền năng độc nhất.

Nó vỡ ra, một phần chiếu rọi xuống hải vực vô tận.

Là quyền năng thuộc về Thiên Sinh Thần.

“Rốt cuộc cũng chờ được đến ngày này, quyền năng của ta lại một lần nữa trở về, ta sẽ tiến tới cảnh giới càng cao hơn.”

Ở trung tâm của sự hỗn loạn vạn vạn xuất hiện một bóng người.

Giống người, mà không phải người.

Vô cùng cường đại, hắn đang dùng tốc độ cực nhanh trở lại Chí Cao, trở lại đỉnh phong.

Ngay lúc hắn cho rằng không có thứ gì có thể ngăn cản được hắn, một đạo kiếm chém ngang trời đất, trực tiếp đánh tới.

Ầm!

Một kiếm chém xuống, chặt đứt ánh sáng chiếu xuống.

Không chỉ có vậy, Thiên Sinh Thần trước đó đang khôi phục thần tính cũng như bị bỏ dở giữa chừng.

Nhưng nhìn kỹ có thể thấy được, hắn vẫn đang khôi phục, chỉ là tốc độ trở nên chậm hơn rất nhiều.

“Người có lẽ là vui mừng hơi sớm rồi, muốn tấn thăng Chí Cao, người cần phải ứng kiếp.” Hình bóng của Kiếm Nhất vụt ngang chân trời, phóng tới.

Dưới chân hắn, quanh thân hắn đều có bóng của kiếm, giống như là thanh kiếm duy nhất giữa thiên địa lúc này chính là Kiếm Nhất.

Hắn đại biểu cho tất cả các kiếm.

Thân là người sáng lập Kiếm Đạo, hắn đứng ở tuyệt đỉnh.

“Kiếm Nhất? Người đi tìm cái chết sao?” Thiên Sinh Thần nhìn Kiếm Nhất phóng tới, sắc mặt trầm xuống:

“Ứng kiếp?”

Người sai rồi, ta không cần ứng kiếp, ta chỉ là trở lại cảnh giới vốn có của ta.

Giữa người và ta không có mối thù truyền kiếp, vì sao lại phải đến ngăn cản ta?

Hướng hồ, người cũng không ngăn cản được ta.”

“Ha ha.” Kiếm Nhất lớn tiếng cười, nói:

“Người nói sai một chuyện rồi, người tấn thăng Chí Cao, cần phải độ kiếp.”

Trong lúc Thiên Sinh Thần đang không hiểu gì, kiếm của Kiếm Nhất lần nữa vung lên, chém về phía quyền năng đang trở lại của Thiên Sinh Thần.

Ầm!

Kiếm ý xuyên tầng mây, kiếm thế trấn bát phương.

Ánh sáng quyền năng kia tán loạn đi tám phần.

Chứng kiến xong toàn bộ, Kiếm Nhất mới tiếp tục mở miệng nói:

“Kiếm Nhất ta, liền là thiên kiếp Chí Cao của người.”

Cuồng phong gào thét, sóng biển cuộn trào.

Thiên Sinh Thần trầm mặt, sức mạnh của hắn bắt đầu hội tụ:

“Kiếm Nhất, người quá đề cao chính mình, dù cho ta không khôi phục quyền năng.

Người cũng không có tư cách đánh với ta một trận.”

“Lục muốn đánh bại ta cũng phải động tay hai lần, người cảm thấy người chặn đánh giết ta, thì cần động tay mấy lần?” Kiếm Nhất chỉ về thiên kiếp thật lớn ở nơi xa, nói:

“Người cảm thấy người có thể thành công trước khi Lục tấn thăng, giết được ta không?”

Cho nên...

Ta chính là kiếp nạn của ngươi.”

Thiên kiếp của Lục đã bắt đầu giáng xuống, uy áp cực kỳ cường đại khiến cho Thiên Sinh Thần có chút kinh ngạc.

Hắn không thể chậm hơn Lục được, nếu không...

Hậu quả không thể tưởng tượng.

Không chút do dự, Thiên Sinh Thần bắt đầu xuất thủ với Kiếm Nhất.

Chỉ cần mau chóng đánh giết được Kiếm Nhất, hắn có thể dùng tốc độ nhanh nhất trở lại đỉnh phong.

Đến lúc đó, dù cho Lục có tấn thăng thành công cũng vô dụng.

Chỉ cần hắn trở lại đỉnh phong trước một bước.

“Kiếm Nhất, là chính ngươi muốn chết.”

Khí tức hỗn loạn bắt đầu xuất hiện, toàn bộ trật tự bắt đầu tan rã.

Tất cả công kích đều phóng về phía Kiếm Nhất đang đứng giữa không trung.

Mà đối mặt với công kích, Kiếm Nhất không có chút e ngại nào, kiếm trên tay hắn, nhưng kiếm cũng ở trong thiên địa.

Kiếm của hắn, có thể đại biểu cho toàn bộ kiếm nơi đây.

Vung lên.

Chém xuống.

Một chém này đại biểu cho toàn bộ kiếm nơi đây.

Đại biểu cho thanh kiếm trong lòng Kiếm Nhất.

Đại biểu cho Kiếm Đạo vô thượng.

Kiếm này...

Độc Nhất Thiên Địa.

Ầm!

Sức mạnh cường đại va chạm, sóng biển cuộn trào, nước biển khô cạn, không gian nứt vỡ.

Sức mạnh cường đại gần như đã vượt ra khỏi Đại Đạo.

Lục Thủy chứng kiến tất cả, hần phát hiện một chuyện, lúc này, Kiếm Nhất có thể tiến vào Chí Cao bất cứ lúc nào.

Nhưng hần muốn độ kiếp cần có một đoạn thời gian rất dài.

“Thật mạnh.”

Lục Thủy không tự chủ được nói ra.

Kiếm Nhất thật sự rất mạnh.

Àm âm!

Lục Thủy quay đầu nhìn về phía chỗ Lục.

Lúc này, thiên kiếp của Lục đã hoàn toàn thành hình.

Bốn phía hần có tượng lớn rơi xuống, giống như tứ cực thiên địa, dường như muốn trấn áp hần.

Mà ở trên không có thác nước xuất hiện, trong thác nước ẩn chứa tất cả kiếp phạt của thiên địa.

Đây chính là thiên kiếp của Lục.

Tứ Cực trấn áp, thác nước kiếp phạt hiện lên muốn tách ra Lục.

Giờ phút này, Lục động.

Hần không sử dụng bất kỳ thuật pháp nào, mà vọt thẳng về phía thác nước trên trời cao kia.

Sự áp chế của Tứ Cực hần không để ý tới, mà dùng chính sức của thân thể chống lại Tứ Cực.

Phương thức độ kiếp bình thường là vượt qua thác nước kiếp nạn dưới sự trấn áp của Tứ Cực.

Nhưng Lục không chờ, hần không chờ nổi.

Cho nên...

Hần muốn trực tiếp nghiền nát Tứ Cực.

Dùng sức thân thể nghiền nát tất cả.

Ầm!

Giờ phút này, theo hành động của Lục, thiên địa dường như cảm nhận được công kích.

Tác động mạnh mẽ dường như khuếch tán ra toàn bộ thế giới.

Giây phút này, tất cả mọi người đều cảm nhận được uy áp kinh khủng, khí tức đáng sợ tới cực điểm trấn áp tất cả, vạn vật cúi đầu, chúng sinh quỳ lạy.

Răng rắc.

Theo Lục tiến lên trên không trung, Tứ Cực dần xuất hiện vết nứt.

Phụt!

Trên người Lục cũng bắt đầu xuất hiện vết thương.

Nhưng hắn không dừng lại mà tiếp tục tấn công.

Răng rắc!

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ầm ầm!

Tượng lớn vỡ nát.

Tứ Cực phé, thiên địa băng.

Lục nghênh kích thác nước kiếp nạn.

Nhưng thác nước căn bản không thể ngào ngãn cản bước đi của Lục, hắn đón lấy thác nước kiếp nạn, cứ thế tiến lên.

Kiếp nạn tan rã, trời đất rung chuyển.

Lôi đình chấn động.

Giờ phút này, Lục đi tới trên thác nước, đối mặt trực diện với kiếp vận.

Hắn vươn ra một bàn tay, muốn khiến kiếp vân vỡ nát tại chỗ.

Khí tức Chí Cao dần hiện ra trên người hắn, trên người hắn giờ đang có rất nhiều vết thương.

Nhưng hắn không có để ý.

Lục Thủy chứng kiến toàn bộ, nhìn Lục đang cưỡng ép độ kiếp.

Hắn biết Lục chỉ cần ép thời gian lại đủ ngắn thì liền có thể chạy tới trước khi Kiếm Nhất chết.

Chương 1410: Kiếm này tên là — Kiếp (2)

Kiếm này tên là — Kiếp (2)

Lúc này, công kích của Kiếm Nhất cũng theo đó tiêu tán.

Trên người hắn đầy máu tươi.

Một kích trọng thương.

Thiên Sinh Thần cũng rất liều mạng.

“Ha ha, Lục đã sắp hoàn thành độ kiếp, mà ta vẫn còn sức ra một kích nữa.

Như vậy nói xem, người có thể vượt qua kiếp này là ta không?” Kiếm Nhất đứng giữa không trung, ngạo nghễ nói.

Thiên Sinh Thần mạnh, nhưng hắn cũng không hề yếu.

Cho hắn thời gian, hắn mặc dù không đuổi kịp Lục, nhưng vượt qua Thiên Sinh Thần thì vẫn có thể.

Đáng tiếc, hắn và Lục đều ở sau lưng người khác.

Nhưng như vậy thì đã thế nào?

Người khác muốn trở thành kiếp nạn của bọn hắn sao?

Vậy thì liền trở thành kẻ cướp của đối phương.

“Kiếm Nhất.” Thiên Sinh Thần nhìn thấy tiến độ của Lục, dần cảm thấy khẩn trương:

“Ta cảm thấy cảnh giới của ngươi đã mở ra.

Thời đại này quả thật không ai có thể ngăn được bước chân của ngươi, chỉ cần ngươi nguyện ý, Chí Cao thiên cảnh dễ như trở bàn tay.

Tại sao lại muốn tới chịu chết?

Ngươi có thể tồn tại cùng ta.”

“Cùng tồn tại?

Người quá xấu.

Ta thấy được tâm của người, vừa xấu lại vừa đen, ngay cả Cầu Tử cũng không bằng.” Giờ phút này, Kiếm Nhất lại lần nữa vung lên kiếm trong tay mình.

Lúc này, quyền năng của Thiên Sinh Thân đang nhanh chóng trở về.

Kiếm Nhất biết, hẳn nhất định phải đánh gãy nó.

Nếu không, toàn bộ sẽ thất bại trong gang tấc.

Lần này, Kiếm Nhất không có chói mắt như trước đó, mà thu lại hào quang.

Nhưng cùng lúc đó, trên thanh kiếm cũng bắt đầu xuất hiện vết nứt, không gian tựa như không thể thừa nhận một kiếm này.

Đây không phải là kiếm bình thường, mà là kiếm tụ tập toàn bộ Kiếm Đạo trong thiên địa.

Thân thể Kiếm Nhất cũng mờ đi, hẳn đã đem toàn bộ hóa thành một kiếm trong tay này.

“Kiếm này chính là kiếp nạn của người, một kiếp này, người trốn không thoát, trốn không thoát.”

Giờ phút này, thiên địa vì thanh kiếm trong tay Kiếm Nhất mà lắng lư, nước biển vì một kiếm này mà hoàn toàn bốc hơi, Đại Đạo cũng có khả năng bị nó chém đứt.

Một kiếm này, chính là một kiếm mạnh nhất của Kiếm Nhất.

Cũng là thanh kiếm lớn nhất từ trước tới giờ trong thiên địa.

Bao hàm toàn bộ Kiếm Đạo.

Bao dung thiên địa.

Kiếm này tên là... kiếp.

“Kiếm Nhất, người dám!”

Thiên Sinh Thần nhìn thanh kiếm trong tay Kiếm Nhất, lên cơn giận dữ.

Hắn muốn thành công.

Muốn ngay lập tức trở lại đỉnh phong trước khi Lục tấn thăng xong.

Nhưng thanh kiếm của Kiếm Nhất đã tới.

Đánh gãy con đường trở lại đỉnh phong của hắn.

“Hình thái thiên kiếp có ngàn vạn, không biết liệu có hình thái của kiếm hay không.

Nếu như có, tất nhiên cũng không bằng ta.

Thiên Sinh Thần, cảm nhận sự tuyệt vọng trước kiếp Chí Cao đi.”

Kiếm chém xuống.

Trời đất rung chuyển.

Đại Đạo vỡ tan.

Quyền năng sụp đổ.

“A a a!

Kiếm Nhất.

Còn kém chút xíu, chỉ một chút xíu.

Ngươi đã hủy hoại kế hoạch vô số năm của ta.

Kiếm Nhất, ngươi đáng chết, đáng chết!

Ngươi hủy hoại tương lai của ta.

Ngươi hủy hoại ta!”

Sức mạnh vô tận bắt đầu khuếch tán, dường như tất cả mọi thứ trong thiên địa đều đang bốc hơi.

Biển cả biến thành đất cằn cỗi.

Lục Thủy chứng kiến tất cả, nhìn kiếm quang tan rã, nhìn sức mạnh tiêu tán.

Thấy thanh kiếm kia từ trên không trung rơi xuống.

Mà người cầm kiếm...

Đã biến mất.

Hắn trở thành kiếp của Chí Cao.

Dùng thân thể của phàm nhân sánh vai với Thần Minh, đời này, ý nghĩa duy nhất chính là trở thành kiếp của Thiên Sinh Thần.

Đây chính là Kiếm Nhất.

Lục Thủy quan sát tất cả, Cơ Tâm cũng chứng kiến toàn bộ, trong mắt của nàng, nước mắt rơi xuống không ngừng.

Nàng cuối cùng cũng thấy được quá trình Kiếm Nhất rời đi.

Mà nàng cũng sẽ vào giờ phút này, hoàn toàn chết đi.

Tương lai, bọn nàng thật sự có sao?

Bất kể là có hay không có.

Lòng nàng đã thỏa mãn.

Kiếm Nhất thích nàng.

Kiếm Nhất nguyện ý cưới nàng.

Cuối cùng Cơ Tâm quay đầu nhìn về phía Lục Thủy, mở miệng.

Nhưng tiếng nói của nàng không truyền được tới hắn.

Sau đó, nàng tan biến tại chỗ.

Hóa thành ánh sáng.

Biến mất trong thông đạo Mê Đô.

Lục Thủy cúi đầu, thời khắc cuối cùng đó, hắn nhìn hiểu lời Cơ Tâm muốn nói.

Đại khái chính là: Tạm biệt.

Lục Thủy thở dài trong lòng, lúc này, hắn nhìn thấy thanh kiếm bắt đầu rơi xuống.

Chỉ chưa rơi xuống được bao nhiêu.

Một bàn tay nhuốm máu tươi đã bắt lấy thanh kiếm của Kiếm Nhất.

Một dáng người hùng tráng thay thế vị trí Kiếm Nhất, đứng giữa không trung.

Là người đã dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới, Lục.

Nhưng mà...

Vẫn muộn.

Lục nhìn Thiên Sinh Thần phía trước, không nói gì.

“Có bản lĩnh thì chờ thêm một lát đi.” Thiên Sinh Thần nhìn Lục, nói.

Nhưng trả lời hần, lại là một bàn tay không lồ xuất hiện giữa trời đất.

Ầm!

Bàn tay khổng lồ quạt bay Thiên Sinh Thần, đánh gãy quyền năng đang trở lại của Thiên Sinh Thần.

Là Lục xuất thủ.

Hần bước ra một bước, trực tiếp giẫm lên mặt Thiên Sinh Thần.

Ầm!

Thiên Sinh Thần bị giẫm thẳng vào trong đất.

Thanh kiếm của Kiếm Nhất được Lục giơ lên cao, rồi cắm thẳng xuống.

Rầm!

Sức mạnh cường đại quét sạch thân thể của Thiên Sinh Thần, tất cả đều tan rã, sức mạnh bộc phát.

Thân thể Thiên Sinh Thần bắt đầu tiêu tán, sinh mệnh bắt đầu vỡ nát.

“A a a a!”

Đau đớn kinh người khiến Thiên Sinh Thần phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Tiếng kêu cứ thế vang lên, Lục không hề để cho hắn dừng lại, nhưng Lục cũng không có tiếp tục ở đó.

Hắn lại lần nữa nhấc chân lên.

Àm!

Giờ phút này, thân thể Thiên Sinh Thần hoàn toàn tiêu biến, trở thành sương mù, cứ thế biến mất.

“Vì sao ngươi lại có thể mạnh như vậy?”

Ta không cam tâm, không có Kiếm Nhất, người thắng, chính là ta.” Giọng nói thông khổ của Thiên Sinh Thần vang lên giữa không trung.

Tính mạng của hắn đã bị tan rã, hắn sắp biến mất.

Nhưng vô số năm sau, hắn sẽ còn xuất hiện.

“Kiếm Nhất chính là kiếp của ngươi, nhưng ta càng hy vọng rằng, ta mới là kiếp của ngươi.” Lục nói, sau đó động tay, bắt đầu viết một chữ ở không trung.

Là tên của hắn, Lục.

“Dùng tên của ta, trấn áp ngươi vĩnh viễn.

Ngươi, hôm nay chết đi, sẽ không bao giờ có thể tỉnh lại.

Nếu như ta còn sống, ngươi, chính là người chết.”

Giờ phút này, tên của Lục đè lên trên Thiên Sinh Thần.

Chỉ cần Lục còn sống, sẽ vĩnh viễn không có Thiên Sinh Thần.

Dù hắn đã chết, Thiên Sinh Thần cũng không có khả năng xuất hiện.

“Không, không thể nào.”

Ngày đó, Thiên Sinh Thần chết đi trong tuyệt vọng.

Phong ấn rơi xuống dưới đất.

Nơi này chính là hải vực Không Minh trong tương lai.

Sau khi đã làm xong tất cả, Lục mới đi về phía Lục Thủy bên này.

Lúc nhìn thấy hấn, Lục Thủy liền đem quyển <<Kiếm Nhất Sinh Bình Truyện>> kia giao cho Lục.

Không bao lâu sau khi Lục nhận lấy cuốn sách.

Một vệt ánh sáng chiếu về phía bên này.

Là người với vô số vết thương trên thân, Cơ Tâm.

Nàng không nhìn thấy Kiếm Nhất.

Chỉ nhìn thấy thanh kiếm trong tay Lục.

Không hề mở miệng, ba người không ai phát ra âm thanh nào.

Lục đi tới bên cạnh Cơ Tâm, giao thanh kiếm và sách cho Cơ Tâm.

Cơ Tâm nhận lấy thanh kiếm và sách, trầm mặc.

Cuối cùng, nàng mở ra cổng không gian.

Trở về Tịnh Thổ.

Sau đó, hấn là sẽ rất ít khi đi ra nữa.

Kiếm Nhất chết, lòng của nàng cũng đã chết theo rồi.

Chương 1411: Kiếm này tên là — Kiếp (3)

Kiếm này tên là — Kiếp (3)

Chờ Cơ Tầm biến mất rồi, trên người Lục mới bắt đầu phát ra ánh sáng, trời đất lấy hắn làm trung tâm, bắt đầu hội tụ tất cả đồ vật.

Dường như tất cả những đồ vật đã bị phá huỷ trong thiên địa đều ngưng tụ lại trong tay hắn.

Lục Thủy hơi kinh ngạc, hắn cảm giác tất cả những đồ vật liên quan tới Kiếm Nhất đều đang bị Lục thu thập lại.

Hơn nữa, đã sớm chuẩn bị xong.

Quả nhiên, Lục căn bản không nguyện ý để Kiếm Nhất cứ thế biến mất.

Nhưng mà...

Thực lực của Lục không đủ.

Cuối cùng, tất cả hội tụ thành một dòng nước suối, Mê Vụ Chi Đô bị Lục mở ra.

Tất cả dừng mãi lao về phía đầu nguồn Mê Vụ Chi Đô.

“Mê Vụ Chi Đô có chút đặc biệt, ẩn chứa tất cả mọi khả năng.” Lục giải thích đơn giản.

Lục muốn làm cho Kiếm Nhất sống lại ở trong Mê Vụ Chi Đô sao?

Cái này không biết là có được hay không, nhưng chung quy cũng là một hy vọng.

Lục Thủy không phát biểu ý kiến.

Cũng không có dự định đi tìm tòi hư thực.

Lát sau.

Lục Thủy và Lục cùng về tới phòng trúc.

Triều Tịch cũng ôm một đứa bé chạy ra:

“Nhìn này, là tiểu công chúa, màu tóc đặc biệt xinh đẹp.”

Lục Thủy nhìn sang, phát hiện mà một bé gái với một mái đầu sặc sỡ, trên người có quyền năng Chân Thần.

‘Quyền năng bị phá vỡ, một bộ phận đã bị ba vị kia cướp đi, quyền năng hạch tâm thì bị kế thừa ở đây sao?’ Lục Thủy suy nghĩ trong lòng.

Quyền năng duy nhất, không lợi hại bao nhiêu, nhưng là duy nhất thiên địa.

Là quyền năng có cùng đẳng cấp với Chân Thần Độc Nhất.

Chỉ là yếu hơn.

Chính vì như vậy nên quyền năng độc nhất mới càng dễ bị phá vỡ hơn.

Khiến bọn hắn tấn thăng càng dễ.

Lục Thủy nhìn bé gái, phát hiện nàng đã mở mắt ra.

Đang nhìn hắn.

Tiếp đó....

“Oa oa~”

Khóc rống lên.

Lục Thủy: “...”

Quả nhiên, vẫn là phải đánh một trận.

“Xem ra Tiểu Thất có chút không chào đón người.” Lục mở miệng nói.

“Không có việc gì, ta cũng không chào đón nàng.” Lục Thủy mở miệng đáp.

Đừng tưởng rằng là Tiên tổ hắn thì hắn liền chào đón, chỉ cần không ai phát hiện, hắn vẫn sẽ đánh.

Dù sao cũng không ai biết đó là Tiên tổ.

Trong lúc Chân Thần Duy Nhất đang thút thít, Lục Thủy cũng cảm giác được.

Bản thân ại cần phải rời đi rồi.

Hắn nhìn về phía Lục.

Lục cũng phát hiện ra.

Lúc này, Lục đã mạnh hơn trước.

Đương nhiên có thể phát hiện ra được càng nhiều thứ hơn.

“Phải đi rồi?” Lục mở miệng hỏi.

“Ừm.” Lục Thủy gật đầu.

“Gâu gâu.” Cầu Tử cũng sủa hai tiếng với Lục Thủy.

Lục Thủy không nói gì.

Đại khái cũng là câu lên đường bình an kia đi.

Xem ra cảm xúc của Cầu Tử cũng không cao.

Bởi vì...

Không có ai dám hăm nó.

Nghĩ như vậy, Lục Thủy cảm nhận được bản thân bắt đầu rơi xuống Vực Sâu Vô Tận.

Mê Đô bên này kết thúc, lần tiếp theo cũng không biết là lúc nào.

Không có Kiếm Nhất, không biết Mê Đô sẽ xuất hiện như thế nào.

Hơn nữa, còn có người sẽ nhớ tên hắn là Long Nhi sao?

Cửu sống thêm đời thứ hai, nhưng cũng sắp chết.

Nàng chỉ có mấy chục năm tuổi thọ.

Lần này, một khi trải qua mấy chục năm xong, ngay cả một cơ hội khác cũng không còn.

Không bao lâu sau, Lục Thủy rơi vào sương mù trong thông đạo.

Nơi này không còn Cơ Tâm.

Cơ Tâm đã hoàn toàn biến mất, nàng cũng là tự mình biến mất.

Đã chờ đợi vô số năm, rốt cuộc cũng chờ được khung cảnh mình muốn nhìn.

Tâm nguyện của nàng đã được hoàn thành.

Về phân tương lai...

Bọn họ còn có tương lai sao?

Lục Thủy không biết, nhưng cho đến trước mắt, hấn chưa từng nhìn thấy tương lai của bọn họ.

Đương đại không có tương lai của bọn họ.

“Vòng xoáy đã bắt đầu nhỏ đi.”

Lục Thủy ngẩng đầu nhìn vòng xoáy.

Hấn phát hiện, lúc này, vòng xoáy có biến hóa.

Một thời đại đã kết thúc, một thời đại mới đã mở ra, cho nên, vòng xoáy có biến hóa.

Thời đại của Chân Thần kết thúc, sau đó chính là thời đại của ba người Đế Tôn.

Thời đại này sẽ kéo dài rất lâu, so với thời đại mấy người Kiếm Nhất còn lâu hơn rất nhiều.

Sau những năm tháng vô tận, ba người Đế Tôn lại muốn mở ra thời đại mới, dùng thể lực của riêng mình thăng hoa tới cực hạn, nắm giữ quyền lực duy nhất giữa thiên địa.

Thay trời hành đạo.

Chỉ là thời đại không mở ra được.

Ba người không phân thắng bại.

Lục Thủy di chuyển bước chân, tiếp tục đi về phía trước, hấn muốn nhìn một chút xem Mê Đô tiếp theo sẽ xuất hiện ở chỗ nào.

Rất nhanh sau đó, hấn đã thấy vòng xoáy.

“Gần như vậy, hấn là sẽ không cách quá xa.

Xem ra vào thời đại này, Mê Đô rất tích cực hoạt động.”

Lúc nhìn thấy vòng xoáy, Lục Thủy nhẹ nhàng thở ra.

Lần này sẽ còn có người triệu hoán hấn sao?

“Long Nhi, nhanh đi ra đi, sắp xảy ra chuyện lớn rồi.”

Một giọng nói đột nhiên vang lên từ trong vòng xoáy.

Là giọng nói của Cửu.

Ngay cả chú ngữ cũng không có.

Lục Thủy lắc đầu thờ dài.

Àm âm!

Hấn cảm nhận được lực hút, sau đó biến mất tại chỗ.

Đi vào trong vòng xoáy.

...

Trước phòng trúc, Cửu đối mặt với hương án Kiếm Đạo:

“Sao Long Nhi vẫn còn chưa đi ra nữa, không phải là không ra được đấy chứ

Cơ Tầm, hay là ngươi vung thêm hai lần đi?”

“Không cần, các ngươi ngàn dặm xa xôi gọi ta mang kiếm tới, chỉ vì triệu hoán Long Nhi thôi sao?” Cơ Tầm nhìn Cửu, nói.

Lúc này, bụng Cửu có hơi lộ ra.

Giống như đang mang thai một sinh mệnh vậy.

“Bất sắp sinh rồi, gọi Long Nhi tới xem một chút.” Cửu mở miệng nói.

“Lần này cần là con trai, còn muốn sinh nữa không?” Cơ Tầm tò mò hỏi.

“Không sinh, cái tên thứ ba không được.” Cửu trực tiếp từ chối.

Àm âm!

Lúc này, một tia chớp từ trên trời giáng xuống.

Vụt!

Lục Thủy xuất hiện trước phòng trúc.

Vẫn là nơi quen thuộc.

Có điều chỉ nhìn thấy Cơ Tâm và Cửu, cùng với Lục đang nấu ăn.

Cầu Tử không thấy đâu.

Cũng không thấy Triều Tịch.

“Long Nhi, là người sao?” Cửu lập tức hỏi.

Lục Thủy: “...”

Hắn đột nhiên có chút tò mò không biết những người này có từng triệu hoán Mê Đô khác tới hay không.

Sau đó cũng hỏi một câu như vậy.

Nếu như không phải, liệu mấy người này có xuất thủ đưa Mê Đô trở về hay không?

Nghĩ lại, cũng không thể đưa về được.

Sau đó, hắn nhìn thấy bụng của Cửu có chút không đúng.

“Con của ta, sắp sinh rồi.” Cửu rất kiêu ngạo nói.

Lục Thủy: “...”

Đây là Lục Bát sao?

Tiên tổ khai sáng Lục gia.

“Người nhẹ nhàng một chút.” Cơ Tâm ở bên cạnh nhắc nhở.

Soạt!

Đột nhiên có âm thanh vang lên phía sau.

Lục Thủy quay đầu nhìn lại, phát hiện là Cầu Tử hóa lớn, trên lưng cũng theo một cô bé tóc bảy màu.

Giống như cưỡi ngựa vậy.

Chân Thần Duy Nhất.

Thiên chân vô tà.

Có điều khi vừa nhìn thấy Lục Thủy, Chân Thần Duy Nhất giống như bị kinh hãi, mắt rưng rưng nhìn hắn.

Sau đó oa một tiếng, òa khóc bay vào trong ngực Cửu:

“Mẫu thân.”

Lục Thủy: “...”

Lục Thủy không hiểu, vì sao lần nào nhìn thấy hấn cũng khóc như vậy?

Đáng đáp hấn rất hung dữ sao?

Rất nhanh sau đó, hấn liền có đáp án.

Chân Thần Duy Nhất có thể nhìn thấy Mê Đô, cho nên thứ vốn không có nguồn gốc như Mê Đô giống như một cái khe nứt to lớn đen kịt.

Tự nhiên rất đáng sợ.

Giống như người bình thường khi nhìn thấy một cái hố lớn sâu không thấy đáy, rơi xuống sẽ vĩnh viễn biến mất.

Đại khái như vậy.

Có điều Lục Thủy vẫn đưa một ngón tay ra, búng lên trán Chân Thần Duy Nhất đang sợ sệt một cái.

Bốp!

Chân Thần Duy Nhất trực tiếp bị Lục Thủy bắn ra ngoài.

“Oa oa~ mẫu thân, cha.”

Cửu nhìn con gái của mình bay một đường, ngây cả người.

Tiếp đó, nàng phẫn nộ.

“Long Nhi, ngươi đừng có động, ta phải tháo ngươi thành tám khối.

Ngươi dám đánh con gái của ta.”

“...”

Lục Thủy cảm thấy cũng chỉ là búng một cái mà thôi.

Không chơi nổi.

“Ngươi đừng động, bây giờ đang là người bình thường, rất dễ động thai.”

Cơ Tầm trực tiếp ngăn cản Cửu.

Lúc này, Chân Thần Duy Nhất đã bị Lục ôm lấy.

Nàng trốn trong ngực Lục, không đi ra nữa.

“Hừ, nhân loại ngu xuẩn dám khinh nhờn Chân Thần, chờ đến khi Thất trưởng thành, ngươi liền xong đời.” Cửu hung tợn nhìn Lục Thủy, nói.

Lục Thủy: “...”

Chờ đến khi Thất trưởng thành, Lục Thủy cảm thấy mình đã vô địch.

“Nàng mấy tuổi rồi?” Lục Thủy tò mò hỏi.

Chân Thần Duy Nhất sau này thật ra cũng nhỏ như vậy.

Nói chuyện tương đối nhiều, cũng tương đối hoạt bát.

Như bây giờ, ngược lại sẽ được gọi là đáng yêu.

Chỉ là tóc không được.

Mộ Tuyệt từ đầu đến cuối đều cảm thấy đây là thiếu nữ bất lương.

Nghĩ lại, hẳn cũng không phải là tốt.

“Ba tuổi.” Lục mở miệng đáp, sau đó giao Thất cho Cửu, hỏi:

“Tối nay ăn gì?”

Lần nào Lục cũng như vậy.

Lục Thủy cảm thấy mình tới một lần, Lục liền muốn hỏi một lần.

“Trừ thịt kho tàu, cái gì cũng được.” Lục Thủy đáp.

Không nghĩ tới còn có thể nói thêm một lần.

Cửu Tử đứng bên cạnh Lục Thủy, sửa hai tiếng: “Gâu gâu”.

Lục Thủy hơi hiểu ra, Cửu Tử cảm thấy mình đang xem thường nó.

Đúng vậy, hẳn chính là xem thường nó.

Ngày hôm sau.

Lục mang theo Thất đi tới một ngọn núi, nơi này có vài bãi cỏ đã được cắt tỉa gọn.

Thất bị đặt trên đồng cỏ, Cầu Tử chơi cùng Thất.

Lục Thủy và Lục thì đứng ở biên giới ngọn núi.

“Qua vài năm nữa, ta dự định đi tìm một loại sức mạnh.”
Lục mở miệng nói:

“Sau khi Cửu chết đi, thế giới này xuất hiện rất nhiều vấn đề.

Nếu như không tu bổ, sớm muộn gì cũng sẽ đi về phía diệt vong.”

Chương 1412: Lục Thủy lưu lại thân ảnh tại Viễn Cổ (1)

Lục Thủy lưu lại thân ảnh tại Viễn Cổ (1)

Lục Thủy nhìn Lục.

Lục về sau biến mất trong tu chân giới, đi tìm sức mạnh ngang hàng với thần lục.

Cuối cùng không thành công, nhưng cũng không thất bại.

Mà hắn đi tìm loại sức mạnh này chính là vì đề tu bỏ vết rách.

“Là bởi vì ta sao?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Đúng vậy, hắn chính là vết rách này.

Mê Đô.

Nhất là hắn hiện tại ở Mê Đô chỗ này, kết nối quá khứ xa xôi với tương lai xa xôi.

Không tu bỏ thì sẽ cứ thế kéo dài.

Tận đến khi thế giới tan rã.

Quá trình này sẽ mất một thời gian rất rất dài.

Thật ra, đối với nhiều người mà nói, đều không cảm thấy nguy hại gì.

Cho dù là tu chân giả cũng như vậy.

Từ lúc bắt đầu đi về phía diệt vong cho tới lúc diệt vong, sẽ trải qua một khoảng thời gian vô tận.

Thế giới không có yếu ớt như vậy.

Nhưng vết rách này quả thật cũng đem tới kiếp nạn cho thế giới.

“Sau khi Cửu trở thành Chân Thần Độc Nhất, thế giới liền nhận lấy tổn thương.” Lục nhìn Lục Thủy, lắc đầu nói:

“Rất nhiều thứ đều là vì Cửu mà bị tổn thương.
Cửu chết, những tổn thương này sẽ cứ ở đó mãi.
Thậm chí sẽ bị mất đi trời buộc.
Tương lai, cuối cùng sẽ ảnh hưởng đến tất cả.”

“Thế nhưng cho đến lúc đó vẫn là một khoảng thời gian rất dài, thật sự cần người đi tìm sao?” Lục Thủy dò hỏi.

Lần tìm kiếm này chính là sự bắt đầu cho cái chết của Lục.
Hắn tìm được, nhưng lại không thành công.
Đến sau đó, hắn chết đi rất có thể là vì thành công.
Hắn đang chờ.

Chờ một người có thể thành công.

“Quả thật như vậy.” Lục gật đầu, nói:

“Để tạo ra đủ ảnh hưởng, nhất định sẽ cần thời gian vô tận.
Nhưng mà...”

Lục thở dài một tiếng, nói tiếp:

“Vấn đề của thế giới vì Cửu mà xuất hiện, chúng ta tự nhiên cần phải đi giải quyết.

Cửu yêu thế giới này.

Cho nên ta cần giúp nàng đi tu bổ thế giới này.

Còn nữa, dù sẽ kéo dài rất lâu, nhưng cuối cùng, người gánh chịu trách nhiệm này.

Cũng sẽ không là người khác.”

Lục quay đầu nhìn về phía Cửu Tử và Thất đang chơi đùa.

Lục Thủy hiểu ra.

Thất là Chân Thần Duy Nhất Thiên Địa, là Chân Thần cuối cùng của thế giới này.

Nàng có được sức mạnh giống như Cửu, nhưng sức mạnh đó lại kém xa Cửu.

Không cách nào làm được quá nhiều chuyện.

Có thể, theo thời gian trôi qua.

Nàng dù thực lực không đủ, nhưng cũng vẫn muốn đi cứu rỗi thế giới.

Thế giới cần nàng, nàng sẽ xuất hiện.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao ở nơi nào có vấn đề, nàng liền chạy trốn tới nơi đó.

Dù sao thì nàng cũng là Chân Thần Duy Nhất Thiên Địa.

Thế giới đang khóc, đang thống khổ.

Nàng tương lai, có thể cảm nhận được.

Nếu Lục không xử lý chuyện này, không đi tìm sức mạnh ngang hàng với thần lục.

Như vậy, cuối cùng, người đeo lên lưng tất cả chính là Thất.

Chuyện này, Lục Thủy không nói thêm gì nữa, từ giọng điệu của Lục, hẳn đột nhiên cảm thấy Lục sẽ không cứ ở bên cạnh cùng Chân Thần Duy Nhất trưởng thành.

Kiểm Nhất nói không sai.

Lục thật ra cũng nghĩ đến cái chết.

Lý do.

Kiểm Nhất chết, Cửu cũng chết, trên đời này với hắn mà nói, không còn truy cầu gì.

Tiểu Thất là một.

Nhưng đệ đệ muội muội của Tiểu Thất đã sắp ra đời.

Nếu như hắn có thể gánh vác được chức trách lớn.

Như vậy Lục.

Không cần lo lắng gì nữa.

Cho nên, hắn chỉ cần làm một chuyện là được, đó chính là đi hoàn thành kiếp nuôi mà Cửu để lại.

Cửu yêu thế giới, cũng yêu Lục bọn hắn.

Cho nên, cảm nhận được tình yêu của Cửu, Lục muốn đi đền bù tiếc nuối của Cửu.

Đi tìm kiếm loại sức mạnh không biết có tồn tại hay không kia.

“Là phải chờ Cửu đi hết đời thứ hai sao?” Lục Thủy hỏi.

“Ừm.” Lục nhẹ nhàng gật đầu:

“Đến lúc đó hẳn là sẽ để lại chút sắp xếp.”

Lục sẽ sắp xếp cái gì, Lục Thủy cũng không thể biết được, có điều ngay lúc hẳn đang định hỏi thăm.

Đột nhiên có một bóng người từ xa đi tới.

Lục Thủy nhìn qua.

Phát hiện là một thanh niên dáng dấp anh tuấn.

Có tám phần giống với Minh.

Minh Nguyệt?

Lục Thủy nháy mắt hiểu ra người tới là ai.

“Ta đi chơi với Thất một lúc.” Lục Thủy mở miệng nói.

Hắn không định quấy rầy hai người này nói chuyện với nhau.

Minh Nguyệt nhìn thấy Lục Thủy, mắt ánh lên vẻ nghi hoặc.

Có điều lúc hẳn nhìn về phía Thất, ngược lại không có nghi hoặc gì.

Chỉ là cảm thấy hiếm lạ.

Hẳn là vì màu tóc đi.

Lục Thủy cảm thấy, Minh Nguyệt có lẽ đã sớm biết chuyện của Cửu và Lục.

Chỉ là đó là lần đầu tiên thấy Thất, cho nên cảm thấy hiếm lạ.

Thấy Minh Nguyệt đi về phía Lục, Lục Thủy cảm thấy hình như mình đã gặp qua cảnh này ở đâu rồi thì phải?

Ồ.

Trong bút ký có đề cập tới.

Không đề ý hai người kia nữa, hẳn đi tới trước mặt Cầu Tử và Chân Thần Duy Nhất.

“Ngươi, ngươi, ngươi đánh chó chó đi.” Chân Thần Duy Nhất lập tức đẩy Cầu Tử tới trước mặt Lục Thủy.

“Ngao.” Cầu Tử nhìn tiểu chủ nhân, đau lòng không thôi.

“Vẫn rất đáng yêu.” Lục Thủy vỗ vỗ đầu Chân Thần Duy Nhất, nói.

Chỉ là mái tóc có chút không tốt.

Mà nàng về sau còn khoa trương không ít.

Vẫn là đứa bé ba tuổi đáng yêu hơn.

Tính tình lúc trưởng thành càng ngày càng lớn.

Không có thuộc tính đáng yêu.

Trừ Nhị Trưởng lão.

Nhị Trưởng lão vừa đáng yêu lại vừa tốt.

Xưa nay chưa từng đánh hấn.

Chân Thần Duy Nhất dùng ngón trỏ chống lên gò má, nghiêng mặt, mang theo nụ cười ngây thơ, nói:

“Mẫu thân cũng nói như vậy.”

Còn thuận nước bò lên trên.

Hồi lâu sau, Lục Thủy thấy Lục và Minh Nguyệt đã nói chuyện xong.

Minh Nguyệt rời đi.

Sau đó hẳn gặp được Kiếm Nhất, Kiếm Nhất sẽ dạy hẳn cái gì gọi là người chết là lớn nhất.

“Cha.”

Thấy Lục đi tới, Chân Thần Duy Nhất bay thẳng lên, ôm lấy Lục.

Bộ dáng cực kỳ vui vẻ.

“Nhìn này, con bắt được trùng trùng.” Chân Thần Duy Nhất bắt được một con ve.

Lục khen một câu.

Được khen, Chân Thần Duy Nhất càng vui vẻ hơn.

Chỉ là đúng lúc này, Cơ Tâm đột nhiên hốt hoảng chạy tới.

“Cửu hình như sắp sinh rồi.”

Lục lập tức nói:

“Tìm Triều Tịch tới đi.”

Sau đó, hắn giao Chân Thần Duy Nhất cho Lục Thủy, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Cơ Tâm cũng biến mất.

Đi tới chỗ Hải Yêu.

Chương 1413: Lục Thủy lưu lại thân ảnh tại Viễn Cổ (2)

Lục Thủy lưu lại thân ảnh tại Viễn Cổ (2)

Lục Thủy mang theo Chân Thần Duy Nhất đi xuống dưới núi.

“Đừng lộn xộn, cũng đừng khóc, nếu không ta lại đánh ngươi nữa.” Lục Thủy mở miệng nói.

Nói xong, hắn nhìn thoáng qua Chân Thần Duy Nhất.

Phát hiện nàng đang dùng hai tay che miệng lại.

Ánh mắt rung rung.

Cuối cùng, Lục Thủy để Cầu Tử biến lớn, đặt nàng trên lưng Cầu Tử.

“Ngươi, ngươi không đánh Tiểu Thất chứ?” Chân Thần Duy Nhất có chút lo lắng nhìn Lục Thủy.

“Không đánh.” Lục Thủy đáp.

“Vậy, vậy Tiểu Thất có thể đánh ngươi không?” Chân Thần Duy Nhất rụt rè hỏi.

Lục Thủy: “...”

Được voi đòi tiên đúng không?

Một lát sau.

Lục Thủy mang theo Chân Thần Duy Nhất đi tới trước phòng trúc.

Lúc này, Lục đã đang chờ ở bên ngoài.

Cơ Tâm và Triều Tịch đi vào.

Đại khái là đang đỡ đỡ.

Lục Thủy cảm thấy mình tới thật đúng lúc, không, phải là Cửu tính toán thật chuẩn.

Hôm qua vừa mới triệu hoán hấn ra, hôm nay liền muốn sinh.

Lục Bát à.

Lục Thủy rất để ý.

Bởi vì Lục Bát có khả năng chính là Tiên tổ của hấn.

Trừ khi Cửu sinh con gái.

Lục nhìn thấy mấy người Lục Thủy trở về, giơ tay ôm lấy Thất.

Thất có chút không hiểu:

“Cha, có phải con sắp có đệ đệ muội muội không?”

“Ừm, rất nhanh sẽ có.” Lục mở miệng nói.

“Vậy sau này Tiểu Thất là tỷ tỷ, Tiểu Thất sẽ nấu cơm cho hấn ăn.” Thất đột nhiên hưng phấn lên.

“Được.” Lục gật đầu đáp ứng.

Lục Thủy an tĩnh chờ đợi.

Cửu Tử cũng nằm sấp xuống.

Không hề mở miệng.

Đêm hôm đó.

“Oa~ oa~”

Tiếng khóc đột nhiên vang lên trong phòng.

Lục nhẹ nhàng thở ra.

Lục Thủy cũng nhẹ nhàng thở ra, Tiên tổ hư hư thực thực giáng sinh, hấn cũng rất khẩn trương.

Lúc này, Cơ Tâm chạy ra, vẻ mặt có chút kích động:

“Nam, nam.”

Lục Thủy rất tò mò, không ôm ra nhìn một chút sao?

“Đứa bé có chút yếu, bây giờ đang ở bên cạnh Cửu.” Cơ Tâm lại nói.

Lục Thủy hiểu ra, Chân Thần Duy Nhất vừa ra đời đã là Chân Thần.

Lục sinh mệnh cường đại, cực kỳ đặc biệt.

Nhưng em trai Chân Thần Duy Nhất thì khác.

Hắn dường như không hề kế thừa bất cứ thứ gì.

Rất nhanh sau đó, Lục Thủy liền phát hiện một chuyện, không báo Cửu có bình an hay không sao?

A, có vẻ như không cần.

Lục nhất định có thể phát giác được khí tức của Cửu.

Không cần thiết phải báo.

Hơn nữa.

Có Cơ Tâm, Triều Tịch ở đó.

Dù thế nào cũng không có khả năng xảy ra chuyện.

Chứ đừng nói chi là còn có người đứng đầu đương thời, Lục.

Một lát sau.

Lục Thủy mới được nhìn thấy Lục Bát.

Một bé trai nhìn đặc biệt xấu, mắt nhắm nghiền, dường như đang cố gắng mở mắt ra.

Hoàn toàn khác biệt với Thất lúc mới ra đời, đây quả thật là bộ dáng của một đứa bé loài người lúc mới ra đời.

Thất cũng vẻ mặt ngạc nhiên ngắm nhìn Bát.

“Cha, đệ đệ sao lại đen như vậy, hơn nữa tóc cũng không dễ nhìn.” Thất ở một bên nói.

Lục Thủy đưa tay đụng đụng Bát.

Ôi, không khóc.

Quả nhiên là Tiên tổ của hắn.

Thất chính là Tiên tổ giả, đừng nói là đụng vào, nhìn thấy hắn đã trực tiếp khóc rống.

“Xem ra Bát là chào đón người.” Lục đứng ở bên kia của Cửu, nói.

Cửu cũng không có suy yếu như vậy, nội tình Chân Thần chính là tốt như thế.

“Ừm, ta cũng chào đón hần.” Lục Thủy hồi đáp.

Dù sao cũng là Tiên tổ của mình.

Là một người bảo hần quỳ, hần liền phải quỳ.

Thế đạo gì vậy chứ.

Có điều hần không sợ.

Bởi vì vị Tiên tổ này, thọ hết chết già.

Bây giờ là hần bảo Bát quỳ, Bát liền phải quỳ.

Có điều con trai của Lục, thiên phú sẽ kém như vậy sao?

Hay là vì chết ngoài ý muốn?

Lục Thủy không rõ.

Trước mắt cũng không thể biết được.

“Xem ra lại phải rời đi.” Lục Thủy cảm thấy sắp tới lúc rời.

Hần cần rời đi.

Lúc này, Cửu đột nhiên kêu đói bụng.

Lục đi chuẩn bị.

Triều Tịch và Cơ Tầm trông Lục Bát.

Dường như có chút bận rộn.

Sau đó Lục Thủy cảm thấy mình như rơi xuống Vực Sâu Vô Tận.

Lại kết thúc.

Vụt!

Toàn bộ khung cảnh cũng dần biến mất.

Lục Thủy về tới bên trong Mê Vụ Chi Đô.

“Tiên tổ xuất thế, nhưng vẫn khiến cho người ta có chút không hiểu.

Vì sao Tiên tổ này sau khi thời kỳ Viễn Cổ kết thúc mới bắt đầu sáng lập Lục gia?”

Trong lúc này nhất định đã xảy ra chuyện gì.

Còn một cái nữa.

Chính là Thiên Địa Trận Văn.

Như vậy xemra, sức mạnh cuối cùng Lục tìm được hẳn là Thiên Địa Trận Văn.

Nhưng rốt cuộc có phải hay không.

Hắn không dám khẳng định.

Hy vọng tiếp theo có thể có được đáp án.

Nhìn vòng xoáy không hề xảy ra biến hóa gì, Lục Thủy tiếp tục đi về phía trước.

Có lẽ thời đại Viễn Cổ kết thúc, vòng xoáy mới có thể có biến hóa lần nữa.

Lần này, Lục Thủy đi thêm một đoạn.

May là lại thấy được vòng xoáy.

Xem ra Mê Đô này trước mắt rất tích cực hoạt động, thế nhưng càng hoạt động nhiều thì tương đương với tổn thương càng sâu.

Dưới vòng xoáy, Lục Thủy ngừng đầu nhìn, chờ đợi tiến vào.

“Gâu gâu!”

Là tiếng của Cầu Tử.

Sau khi tiếng sủa vang lên, Lục Thủy trực tiếp tiến vào trong vòng xoáy.

Khi hắn xuất hiện một lần nữa thì phát hiện người xung quanh xuất hiện biến hóa rất rõ ràng.

Tinh thần của Cầu Tử.

Không có Lục đang nấu cơm.

Cửu ôm lấy Thất.

Cơ Tâm ngồi một bên đọc sách.

Những cái này đều không có vấn đề.

Vấn đề ở chỗ, bên cạnh một người đàn ông trẻ tuổi và một người phụ nữ mỹ mạo đang ôm đứa bé.

Thất đang dùng tay chọc chọc đứa bé kia.

Hai vị này là ai vậy?

“Con của ta, năm nay hai mươi lăm tuổi.

Bên cạnh hắn chính là thê tử của hắn, Đông Phương Linh Nhi.

Đứa bé đương nhiên là cháu của ta.” Cửu mở miệng giải thích.

Lục Thủy ngây người.

Cháu trai cũng có rồi.

Hơn nữa, người trẻ tuổi này lại là Lục Bát.

Lục Thủy có chút khó tin nổi.

Đây là Tiên tổ a.

Chương 1414: Lục Thủy lưu lại thân ảnh tại Viễn Cổ (3)

Lục Thủy lưu lại thân ảnh tại Viễn Cổ (3)

Sau đó, Lục Thủy cẩn thận quan sát.

Tiếp đó, hắn chấn kinh.

“Thất giai Nhập Đạo?”

Sao có thể?

Không phải là con trai Lục không có khả năng trở thành Thất giai Nhập Đạo.

Mà là đôi phương mới hai mươi lăm tuổi đã lên tới Thất giai Nhập Đạo.

Trên đời này thật sự có người có thể Nhập Đạo trong thời gian ngắn như vậy sao?

Lục cũng không được đi?

Kiểm Nhất càng không được.

Giờ phút này, Lục Thủy nhớ tới trước đó, chính mình 20 tuổi đã Ngũ giai, Kiểm Nhất cũng rất hoang mang.

Hắn bây giờ đã có thể hiểu được tâm tình của Kiểm Nhất.

Thật sự có chút không hợp thói thường.

Thiên phú phá trần này, đương thời có người có thể có thiên phú sánh ngang với hắn sao?

Tiên tổ khủng bố như vậy à?

Nhưng mà...

Sao Tiên tổ lại chết?

“Cầu Tử triệu hoán tiền bối ra sao?” Lục Bát có chút ngạc nhiên nhìn Lục Thủy.

“Tiểu Bát, ta nói cho ngươi.” Thất bay tới sau lưng Lục Bát, nhỏ tiếng nói:

“Sẽ đánh người, là người xấu.”

Lục Thủy: “...”

Đây là biết suy nghĩ rồi?

Quả nhiên là không đáng yêu.

Sau khi bắt chuyện qua, Lục Thủy và Lục ở một bên nói chuyện với nhau.

“Chúng ta quyết định đi xa.” Lục mở miệng nói.

“Đi xa?” Lục Thủy có chút hiếu kỳ.

“Thiên phú của Bát có chút cao minh, trưởng thành đến nay đã đủ.

Nhưng hắn không thuộc về thời đại này.

Ta muốn phong ấn bọn hắn.

Bởi vì một khi ta bắt đầu đi tìm kiếm loại sức mạnh kia, tất nhiên sinh ra ảnh hưởng đối với bọn hắn.” Lục mở miệng nói.

“Muốn phong ấn bao lâu?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

“Chờ tới khi ta tìm được loại sức mạnh, hoặc là tới khi thời đại này kết thúc.” Lục đáp.

Lục Thủy ngây cả người,

Lục không thành công, nhưng hắn xác thực cũng không có thất bại.

Nhưng khi hắn tìm được, thời đại này cũng vừa vặn kết thúc.

Cho nên...

Lần này thật ra chính là vĩnh biệt?

“Bọn hắn biết không?” Lục Thủy hỏi.

“Tiểu Thất không hiểu nhiều, Bát có chút tức giận.” Lục nói.

“Cửu bỏ được sao?” Lục Thủy hỏi.

Những thứ khác không nói.

Một khi phong ấn bọn hắc, chẳng khác nào bọn hắc vĩnh viễn sẽ không còn gặp được Cửu nữa.

Bây giờ mới được mấy chục năm a.

“Cửu để lại vài thứ...”

Chờ ta trở về, bọn họ còn có thể gặp nhau.” Lục mở miệng nói.

Lục Thủy biết, thứ để lại chính là hệ thống ở Mê Vụ Chi Đô kia.

Về sau hẳn quả thật cũng đưa Chân Thần Duy Nhất qua.

Có thể Lục không biết rằng, lần này hắc rời đi, diễn biến sẽ khác với những gì hắc dự đoán.

Bởi vì, chính hắc cũng sẽ biến mất ở thời đại này.

“Gọi người ra, chủ yếu là vì muốn để lại cái thần thuật thân ảnh.” Lục nói.

Thứ đồ chơi gì?

Lục Thủy có chút không hiểu.

“Chuẩn bị xong rồi, mau tới đây.

A, nơi này còn có sừng cho Long Nhi, nhanh đeo lên.” Cửu ở bên kia hét lớn.

Lục Thủy nhìn sang, phát hiện một đám người đều đã đứng đó.

Mà ở trước mặt bọn họ có một tấm kim loại hình chữ nhật giống như trang sách, phía trên có khí tức thần lực.

Lúc Lục Thủy đi qua.

Phát hiện những người này là đang chờ phát thuật ảnh lưu niệm.

Lúc này, vợ chồng Lục Bát đứng ở chính giữa, Thất lơ lửng phía trước hai người họ, Đông Phương Linh Nhi ôm đứa bé.

Cơ Tầm và Triều Tịch đứng cạnh Đông Phương Linh Nhi.

Cửu đứng bên cạnh Bát, Lục đứng bên cạnh Cửu, Lục Thủy thì đứng bên cạnh Lục.

Sau đó.

Tách!

Thần thuật khởi động.

Lục Thủy ngậy cả người.

Nhất là khi nhìn thấy trang sách kim loại rơi xuống.

Hóa ra trang sách này thế nhưng thật ra là ảnh chụp mây người Lục để lại?

Trên người hắn có hai tấm.

Ở Thần Vực có sáu tấm.

Trong bụng Chân Thần Duy Nhất có một tấm.

Hắn vẫn luôn không biết đó là cái gì, nhưng hắn dù thế nào cũng không nghĩ tới sẽ là cái này.

Đơn giản có hơi vượt ra ngoài dự đoán của hắn.

Ngày hôm sau.

“Phụ thân, ta có thể tự mình sinh tồn, không cần ngủ say.”
Lục Bát tiếp tục nói:

“Hơn nữa, ta cũng có thể chiêu cô Tiểu Thất tử tử thật tốt.”

“Thời đại này không có vị trí của ngươi, chờ tới thời đại tiếp theo đi.” Lục mở miệng nói.

Sau đó nhẹ nhàng điểm lên trán Lục Bát một cái.

Sức mạnh bao lấy Lục Bát.

Bao lấy cả Đông Phương Linh Nhi và con trai hai người.

“Oa oa~ mẫu thân có phải là không cần Tiểu Thất nữa rồi không?” Thất khóc lóc nói.

“Đúng vậy, không cần Tiểu Thất.” Cửu trực tiếp trả lời.

Thất ngậy cả người, lần này khóc càng thương tâm hơn.

“Được rồi được rồi, chờ cha người xong việc, liền trở lại cùng với Tiểu Thất.

Đến lúc đó sẽ chải đầu cho Tiểu Thất.” Cửu mở miệng nói.

“Thật chứ?” Thất hỏi lại.

“Thật chứ.” Cửu gật đầu.

Sau đó, Thất ngoan ngoãn nằm trong ngực Cửu, đi ngủ.

Chờ Thất ngủ thiếp đi, sức mạnh của Lục lại bao trùm lấy nàng.

Cuối cùng, Lục nhìn sang Cầu Tử ở một bên.

Cầu Tử lui về phía sau hai bước: “Gâu gâu gâu gâu.”

“Chúng ta đi xa cũng là vì ta muốn tìm kiếm sức mạnh.

Người đi theo chúng ta, cũng chỉ có thể đi cùng mấy chục năm.

Đến lúc đó, ta sẽ biến mất khỏi tu chân giới.

Người sẽ một thân một mình lang thang ở tu chân giới.

Không chỉ có như vậy, lần này ta rời đi cũng không phải tình huống bình thường, người có quan hệ rất gần với ta, ký ức liên quan tới ta, có thể sẽ dần dần biến mất.

Người sẽ quên đi sự tồn tại của chính mình, quên đi nơi bắt nguồn của mình.

Sau này, người sẽ không thể ở cùng Tiểu Thất và Tiểu Bát được nữa.

Người đã nghĩ kỹ chưa?” Lục nhìn Cầu Tử, hỏi.

Cầu Tử dường như đang do dự, cuối cùng, nó gật mạnh đầu.

Dù nói thế nào, nó cũng muốn theo Lục tới giây phút cuối cùng.

Cái giá lớn hơn nữa, nó cũng trả được.

“Về sau nếu như quên đi, người chỉ cần nhớ kỹ một điều.

Đó chính là kiêu ngạo một chút.

Sau lưng người, vĩnh viễn có núi dựa cường đại.

Người có áo giáp Lục cho, ngoại trừ ba vị bên ngoài kia người không thể chọc vào, thì không có người nào người không chọc nổi.

Thế nhưng ba vị kia dù thế nào cũng sẽ nhớ kỹ Lục.

Sẽ không dám làm gì người.

Cho nên Cầu Tử, người phải nhớ kỹ, thế giới này không ai có thể làm gì được người.” Cửu ở một bên nói.

“Gâu gâu.” Cầu Tử sủa hai tiếng.

Tỏ ra đã hiểu.

Cuối cùng, Lục Thủy nhìn sức mạnh của Lục bao trùm lấy toàn bộ đỉnh núi.

Dường như bị cô lập khỏi thế giới vậy.

Mà mấy người Thất đều ngủ say trong phòng trúc.

Lục và Cửu đi tới trước mặt Lục Thủy.

Là tới cáo biệt.

Lục Thủy chỉ gật đầu, nói câu gập lại sau.

Hắn không đi theo, chỉ đưa tiễn mấy bước, rồi dừng lại.

Hắn vẫy tay, nhìn mấy người Lục biến mất trong tầm mắt.

Đây chính là lời từ biệt cuối cùng của Cửu đi.

Bọn hắn không để Thất và Bát chứng kiến Cửu chết đi.

Chỉ cần không nhìn thấy, có lẽ sẽ vĩnh viễn không tính là đã chết.

Mà mấy chục năm sau, có khả năng tu chân giới sẽ xuất hiện một con chó mê mang cô độc.

Không biết nơi đến, không biết nơi về.

Nó một mình hành tẩu ở tu chân giới, từ từ lãng quên ký ức trân quý nhất của mình.

Nó rõ ràng có thể cùng mấy người Thất rơi vào trạng thái ngủ say, nhưng lại kiên trì đi theo Lục và Cửu, nhìn nữ chủ

nhân mình vẫn luôn bao bọc chết đi, nhìn chủ nhân đã nuôi lớn mình hoàn toàn biến mất.

Thậm chí bắt đầu lãng quên bọn hắn.

“Lục rốt cuộc đã làm cái gì, mới có thể khiến Cầu Tử lãng quên hẳn được?”

Lục Thủy thở dài.

Àm àm!

Hắn cảm thấy, mình sắp rời đi.

Lần tiếp theo tới, hẳn là khi thời đại này đã sắp kết thúc đi.

Dù sao thì cũng sẽ không còn ai triệu hoán hắn, Cứu chết rồi, Lục biến mất, Cầu Tử dần mất trí nhớ.

Sau này, sẽ còn có người nhớ rõ Long Nhi và Mê Nhi sao?

Nhớ, cũng sẽ không có ai triệu hoán.

Triệu hoán cũng không có khả năng triệu hoán được.

Bởi vì...

Địa điểm đã bị Lục phong ấn.

Kiểm bị Cơ Tầm mang về Tịnh Thổ.

Chương 1415: Lục vẫn lạc (1)

Lục vẫn lạc (1)

Nhìn thoáng qua phòng trúc, Lục Thủy biết thời gian của mình đã kết thúc.

Àm!

Loại cảm giác rơi xuống vực sâu kia lại ập tới.

Hắn dần biến mất khỏi thời đại này.

Sau lần này, rốt cuộc sẽ không nhìn thấy Cửu nữa.

Cũng như lần này đã không còn nhìn thấy Kiếm Nhất nữa.

Bức ảnh chụp chung cuối cùng, không có Kiếm Nhất.

Chỉ có Cơ Tâm cầm thanh kiếm của Kiếm Nhất.

Cầu Tử thì đứng ở đâu?

Lục Thủy suy nghĩ, hình như là đứng dưới chân Chân Thần Duy Nhất.

Ở bên chân Bát.

Phịch!

Lục Thủy rơi xuống thông đạo trong Mê Đô.

Ngẩng đầu nhìn về phía vòng xoáy, vẫn không hề xảy ra bất kỳ biến hóa nào.

“Xem ra là tính theo thời đại.

Lục Thủy suy nghĩ trong lòng.

“Ta cũng ở trong trang sách bằng kim loại, không biết đáng vẻ để lại sẽ như thế nào.”

Lục Thủy rất tò mò về cái này.

Bất kể thế nào, chắc chắn cũng không phải là bộ dáng bình thường của hắn.

Bởi vì vậy thì sẽ không phải là Mê Đô nữa, mà là hắn.

Cái này không có khả năng.

Mà đáng dấp Mê Đô ra sao, hoàn toàn phải xem vận khí.

Giống khi Cửu trở thành Chân Thân Độc Nhất, khi đó nhìn thấy hấn là nữ, nhưng về sau liền biến thành nam.

Mê Đô có thể là nam, tự nhiên cũng có thể là nữ.

Cũng có thể là động vật, thực vật, thậm chí là núi non sông ngòi.

Cho nên...

Hấn không thể tưởng tượng được mình rốt cuộc là cái dạng gì, hoặc là căn bản không có bộ dáng gì.

Mỗi lần đi ra, chắc chắn đều có hình dạng khác nhau.

Nếu không, mấy người Kiếm Nhất cũng sẽ không lần nào hấn đến cũng hỏi thăm một lần.

Nếu có độ nhận diện thì đã không cần hỏi lại.

Lục Thủy đi trong thông đạo Mê Đô.

Lần này hấn đi một hồi lâu cũng không thấy có vòng xoáy nào.

Hấn biết, lần này, thật lâu tới sẽ không có ai triệu hoán bọn hấn.

Có lẽ cần chờ được xuất hiện một cách tự nhiên.

Nhưng như vậy thì cần một quá trình khá dài.

Hồi lâu sau, Lục Thủy rốt cuộc nhìn thấy vòng xoáy.

“Không biết có phải đã tới thời kỳ thời đại Viễn Cổ kết thúc rồi hay không.”

Àm âm!

Tiếng sấm rầm vang.

Lục Thủy trực tiếp tiến vào trong vòng xoáy.

“Trên bầu trời xuất hiện ba vầng liệt nhật, đây là ba vị tồn tại kia của tam đại thế lực sao?”

“Đúng vậy, không biết bọn họ muốn làm gì.”

“Bọn họ vẫn luôn có dã tâm lớn, lần này hẳn là chuẩn bị hành động.”

“Vậy chúng ta nên làm thế nào?”

“Từ lúc Đạo Tông thành lập đến nay, tuy được coi là tông môn đệ nhất, nhưng không hề có dã tâm đối với tu chân giới.

Nếu như đại chiến bộc phát, những người khác nếu nguyện ý tin tưởng Đạo Tông chúng ta, vậy thì để bọn họ tạm thời gia nhập tông môn chúng ta.

Đạo Tông chúng ta tự sẽ che chở.”

Giọng nói này truyền vào trong tai Lục Thủy.

Lúc hẳn nhìn được rõ ràng thì phát hiện bản thân đang đứng ở rìa một ngọn núi.

Mà phía ngọn núi đối diện có hai chữ thật to — Đạo Tông.

Là lúc trước Kiếm Nhất để lại.

Nơi này là Đạo Tông.

Rất nhanh sau đó, ba mặt trời lớn kia đập vào mắt Lục Thủy.

Cực nóng, không gì sánh được.

Là khí tức Chí Cao.

‘Xem ra là dấu hiệu bắt đầu đại chiến Viễn Cổ.’

Sau đó, Lục Thủy quan sát bầu trời, muốn đi tìm tung tích của Lục.

Nhưng không tìm thấy cái gì.

Lúc này, hẳn mới quay đầu nhìn lại.

Phát hiện đứng phía sau mình đang có tầm mười vị tu chân giả đứng thẳng, mỗi vị đều là Đại Đạo.

Năm vị cầm đầu càng cường đại hơn.

Năm vị này tất cả đều là kiếm tu.

Ngũ đại kiếm tu của Đạo Tông?

Năm vị đệ tử của Kiếm Nhất.

Lục Thủy tự nhiên có thể nhìn ra, dù sao thì lúc trước khi Kiếm Nhất chọn lựa bọn họ, toàn bộ quá trình hẳn đều có mặt ở đó.

Năm người này, một chút cũng không khiến người ta thất vọng.

Mỗi một vị đều đi theo con đường của riêng mình, nhưng nếu như muốn vượt qua mọi thứ, đạt tới loại trình độ của Kiếm Nhất đó, chung quy vẫn không đủ.

Sau khi Chân Thần ngã xuống, quả thật chưa từng xuất hiện một ai có thể so được với những người trong danh sách giết thần.

A, có một vị.

Chỉ là đã bị phong ấn.

Cho nên, thời đại của Chân Thần kia, thật sự là huy hoàng.

Bất kỳ loại hình cường giả nào cũng có, vị nào cũng có tư cách theo đuổi Chí Cao.

“Tiền bối là?” Lúc này, những người kia thấy Lục Thủy quay lại thì mở miệng hỏi thăm.

Sự xuất hiện của Lục Thủy khiến bọn họ kinh ngạc không thôi.

Người này xuất hiện thế nào, bọn họ hẳn thế mà nhất thời không hề phát hiện ra cái gì.

Nhưng đối phương chính là cứ như vậy xuất hiện.

Đương nhiên, chủ yếu là, năm vị kia đối với Lục Thủy như có suy nghĩ.

Một vị kiếm tu cầm đầu nhìn Lục Thủy, lại nói:

“Ngài là vị bằng hữu của gia sư kia sao?

Một trong những người sáng lập Đạo Tông?”

Nghe thấy lời vị kiếm tu này nói, những người khác liền sửng sờ.

Bọn hắn lập tức nhớ tới truyền thuyết trong tông môn, truyền thuyết nói rằng Đạo Tông, cộng thêm Mặc Vân Tử tiên bối, có tất cả bảy người sáng lập.

Nhưng ngoại trừ Tông chủ Kiếm Nhất, những người khác bọn hắn cũng không có ấn tượng gì.

Nghe nói hai vị kia, lúc tông môn vừa được khai sáng liền biến mất.

Vị trí biến mất chính là....

Nơi này.

Lục Thủy nhìn kiếm tu này, không trả lời câu hỏi của hắn, mà hỏi ngược lại:

“Ba người Tiên Mục muốn đánh lên sao?”

“Dựa theo tình cảnh trước mắt, đúng vậy.” Kiếm tu cầm đầu nói.

“Đạo Tông có muốn nhúng tay không?” Lục Thủy lại hỏi.

“Trận chiến Chí Cao chúng ta không thể nhúng tay vào, nhưng đã ảnh hưởng tới tu chân giới, chúng ta không sợ gì hết.” Kiếm tu cầm đầu nói.

Lục Thủy nhìn hắn, nói khẽ:

“Từng nghĩ tới hậu quả chưa?”

Có lẽ sau trận chiến này, Đạo Tông có thể vì vậy mà xuống dốc.”

“Đạo Tông vốn cũng không thể hưng thịnh vĩnh cửu được.” Vị kiếm tu cầm đầu nói.

Kiếm Nhất quả thật không phải là vì cái này, hắn là vì muốn Nhân tộc quật khởi, cho nên mới khai sáng ra tông môn mạnh nhất.

Mà tông môn này không tị thế.

“Dựa theo ý nguyện của các ngươi, buông tay đi làm đi.” Lục Thủy mở miệng nói.

Sau đó, hắn quay người rời đi.

Nháy mắt biến mất tại chỗ.

Người của Đạo Tông cung tiễn Lục Thủy rời đi.

Lúc này, Lục Thủy đi tới một chỗ trong không trung, hẳn cảm giác, hẳn lúc này có sức mạnh không kém.

Nhưng không thể làm quá nhiều chuyện.

Chỉ có thể quan sát bốn phía.

Đương nhiên, Lục Thủy cũng không có ý định là cái gì, chỉ là muốn nhìn xem Lục rốt cuộc đang làm cái gì.

Hắn muốn đi tìm sức mạnh ngang hàng với thân lực, và tất nhiên sẽ có chút vết tích.

Rất nhanh sau đó, Lục Thủy nhìn thấy Mê Vụ Chi Đô.

Hắn nhìn thấy nơi đó có xuất hiện dư chấn gì đó, hơn nữa, dường như còn có tung tích của Mê Đô.

“Lục đang đi tìm Mê Đô sao?”

Lục Thủy đột nhiên hơi hiểu ra, tu chân giới có rất nhiều Mê Đô, mà Lục lại muốn tìm sức mạnh có liên quan tới Mê Đô.

Như vậy, Lục liền cần phải đi tiếp xúc với Mê Đô.

Mà tồn tại của Mê Đô vì không có nguồn gốc, khi tới gần rất dễ bị đồng hóa.

Cho nên, hình bóng của Lục mới dễ biến mất trong tu chân giới, thì chưa kết thúc gì ở đây đâu, khi đó thấy có thể dần mất trí nhớ...

Mới có thể sinh ra ảnh hưởng đối với Thất và Bát.

Giống với Minh và Nguyệt.

Nếu như không phải thảng ở bên ngoài, sáng mai sẽ mất đi căn nguyên.

Không còn tồn tại trên đời nữa.

Lục Thủy cúi đầu, xem ra, Lục những năm này đã làm rất nhiều chuyện.

Không chỉ tìm kiếm sức mạnh, mà còn tìm kiếm Mê Đô.

“Hắn lúc này hẳn là đã xong rồi đi?”

Nhưng lại không thể thành công.

Cuối cùng cần phải tìm ra đồ vật, hoàn thành mục tiêu.”

Vừa nghĩ tới đây, Lục Thủy quay đầu mắt nhìn Đạo Tông.

Đại khái đây là hòa bình sau cùng của Đạo Tông của Kiếm Nhất.

Đạo Tông sau đó, sớm đã không còn bóng dáng của Đạo Tông thời Viễn Cổ.

Từ đây xuống dốc.

Muốn một địch ba là rất khó.

Không được bao lâu, Lục Thủy lại biến mất trong không trung.

Thời đại này, hẳn thậm chí không tìm thấy người quen thuộc.

Kiếm Nhất chết, Cửu cũng đã chết.

Lục biến mất, Cơ Tầm trốn ở Tịnh Thổ không chịu ra.

Cầu Tử...

Đại khái đang lang thang ở Tiên Đình đi.

Giây phút cuối cùng, nó đúng là đang ở Tiên Đình.

Vụt!

Có điều cũng chỉ qua chút thời gian, Lục Thủy vừa về đã thấy khí tức hủy diệt quay xung quanh thông đạo.

Dòng sông thời gian tiếp tục kéo dài về phía trước.

Lục Thủy cũng chưa từng suy nhiều.

Lần sau xuất hiện vẫn nên là vào lúc thời đại Viễn Cổ kết thúc.

Đó là thời đại Lục xuất hiện.

Không biết tình huống cụ thể là như thế nào.

Đi bộ một lát, Lục Thủy thấy được ít vòng xoáy, vòng xoáy lần này cũng có chút kỳ quái, dường như mang theo một cỗ khí tức.

Khí tức của Lục sao.

Mê Đô, bắt đầu từ lúc này, dường như xuất hiện biến hóa.

‘Bị Lục tìm được rồi?’

Lục Thủy cảm thấy có khả năng nhất định là như vậy.

Vừa nghĩ vậy xong, hắn trực tiếp tiến vào trong vòng xoáy.

Chương 1416: Lục vẫn lạc (2)

Lục vẫn lạc (2)

Chỉ qua vài hơi thở, Lục Thủy đã cảm thấy mình đang đứng ở trên mặt đất.

“Tới rồi?” Là giọng nói của Lục.

Lục Thủy quay đầu nhìn sang, phát hiện mình thế mà đã đang ở trước phòng trúc rôi.

Lúc này, Lục đang ôm Tiểu Thất đã ngủ say.

Có điều chỉ một chút là Lục Thủy đã nhìn ra, cảnh giới của Lục đã đạt tới mức vượt khỏi giới hạn, hẳn quả thực có thể vượt qua được.

Nhưng hẳn không lựa chọn vượt qua.

Rời khỏi thế giới rôi, muốn trở lại là muôn vàn khó khăn.

Chỉ là vừa mới phát hiện ra cảnh giới của Lục, Lục Thủy lại phát hiện trạng thái của Lục không đúng.

“Sức mạnh của ngươi đã biến mất rất nhiều rồi?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

“Ừm.” Lục gật đầu, sau đó ôm Thất đi lên trên núi.

“Ta du tẩu ở biên giới thiên địa, tìm kiếm sức mạnh, đồng thời cũng tìm kiếm vết rách.

Sau đó, ta quả thật tìm được nguồn sức mạnh kia.

Nhưng mà...

Ta không thể sử dụng nó, cũng không cách nào khai triển nó.

Ta không thể thành công.

May mà cũng không tính là thất bại.

Chỉ vì ta không thể làm được, không có nghĩa là tất cả mọi người đều không thể làm được.

Cho nên...

Ta phải làm tất cả chuẩn bị cho thật tốt, chờ đợi sự xuất hiện của người này.”

Lục Thủy ngẩng đầu nhìn bầu trời, phát hiện trời đất bên ngoài đã bị sức mạnh hủy diệt bao trùm.

Thiên băng địa liệt.

Mấy người Đế Tôn đã khai chiến.

“Cần làm chuẩn bị thế nào?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Tình huống bên ngoài hẳn không có đề ý, sau đó Lục sẽ đi xử lý.

Đến lúc đó hẳn cũng có thể biết được bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hiên tại hẳn tương đối đề ý phát hiện và sắp xếp của Lục.

“Ta phát hiện ra loại sức mạnh kia chỉ có ta có thể hiểu rõ được.

Những người khác muốn giải được loại sức mạnh kia, nhất định phải thông qua ta.

Nhưng mà...

Ta cứ mãi ở lại, thì những người khác liền không thể nào cảm nhận được nguồn sức mạnh kia, khai triển loại sức mạnh kia.

Cho nên...”

Lục quay đầu nhìn về phía Lục Thủy, nói:

“Ta nên chết đi.”

Nói xong, Lục tiếp tục đi về phía trước, không biết muốn đi đâu.

Lục Thủy ngây cả người, nhưng cũng nhanh chóng đuổi theo.

“Ta tìm được loại sức mạnh kia, nhưng cũng trói buộc loại sức mạnh kia.

Cách duy nhất có thể giải phóng loại sức mạnh kia, chỉ có một.

Vậy liền đem tất cả những gì có liên quan tới ta, xóa khỏi thế giới này.

Xóa đi vết tích, xóa đi sức mạnh, thậm chí xóa đi hậu đại.”
Lục mở miệng nói.

Lục Thủy có chút khó mà tin nổi.

“Người sẽ không động thủ với Thất và Bát đấy chứ?” Lục Thủy mặc dù biết chắc chắn sẽ không, nhưng Lục khẳng định sẽ làm chút gì đó.

“Sẽ làm vài động tác nhỏ đi, ta muốn xóa toàn bộ ký ức liên quan tới ta trong đầu hai đứa.

Như vậy, liền không còn vết tích của ta nữa.

Loại sức mạnh kia sẽ không còn bị trói buộc.” Lục ôm Thất đi tới trước một sơn động.

Lục Thủy nhìn sơn động, nhất thời có cảm giác quen thuộc.

Nơi này là...

Phong Sương Hà.

Trong sơn động.

Lục Thủy nhận ra sơn động này chính xác là Phong Sương Hà nhà mình, nhưng nơi này rất kỳ quái, không hề có sông.

Giống như là thế giới dưới lòng đất.

Lục ôm Thất bước xuống.

Lục Thủy cũng đi xuống theo.

Mà sau khi Lục Thủy đi xuống, hần phát hiện nơi này bắt đầu có nước dâng lên, chính là nước sông của Phong Sương Hà.

Là do sức mạnh của Lục biến thành.

Sức mạnh của hần đang bổ sung nơi này.

Rất nhanh sau đó đã lấp đầy nơi này.

Cùng lúc đó, Lục Thủy nhìn thấy Thần Vực phía dưới, mặc dù có chút khác biệt so với cái trước đó hẳn nhìn thấy.

Nhưng đúng là Thần Vực.

Mà ở trong Thần Vực, có một người phụ nữ đứng đó.

Triều Tịch.

“Đồ vật đã chuẩn bị xong chưa?” Đi vào Thần Vực, Lục lên tiếng hỏi.

“Ừm, đều đã chuẩn bị xong.” Triều Tịch lập tức gật đầu.

Lục Thủy ngấm nhìn Thần Vực nguyên thủy, phát hiện bộ cục nơi này so với nơi mình thấy cũng không khác biệt lắm.

Lúc này, Lục lấy ra một mặt dây chuyền, đeo vào cổ của Thất.

“Về sau nàng sẽ quên tên mình, chỉ có thể dùng cái này để nàng nhớ kỹ.

Có điều nàng sẽ nhớ rõ thân vị của mình, Chân Thần Duy Nhất.” Lục nói, rồi đặt Thất xuống giường trong gian phòng đầu tiên.

Lục Thủy nhìn, cũng cảm nhận được khí tức Mê Đô.

Lục đã tìm được Mê Đô, cho nên cũng có thể triệu hồi được Mê Đô.

“Về sau, liền nhờ người ở lại nơi này.” Lục nhìn Triều Tịch, nói.

Triều Tịch lập tức gật đầu:

“Ta sẽ coi trọng Tiểu Thất.”

“Chỉ cần tiến vào trong nước liền sẽ kích hoạt được sức mạnh ta để lại, bất kể là ai cũng không thể dò xét được tình huống trong này.

Cũng phòng ngừa xuất hiện biến hóa xấu nhất.” Lục nói.

“Ta biết, không cực kỳ cần thiết, ta cũng sẽ không để Tiểu Thất phát hiện ra sự tồn tại của ta.

Có điều Bát bên kia không cần để ý sao?” Triều Tịch hỏi.

Lục lắc đầu, nói khẽ:

“Hắn không giống, hắn có năng lực tự chủ.

Không cần để ý cái gì.

Chỉ cần hắn muốn, liền có thể mở ra thời đại thuộc về hắn.

Thời đại này, phải kết thúc.”

Sau đó, Lục Thủy nhìn thấy Triệu Tịch đi vào trong nước, cuối cùng biến mất không thấy đâu nữa.

Nơi này dường như ngăn cách với bên ngoài.

Là để bảo hộ Thất sao?

“Tình huống xấu nhất là gì?” Rời khỏi Thần Vực, Lục Thủy tò mò hỏi.

“Cửu chết, quyền năng độc nhất bị chia cắt, Tiểu Thất có được hạch tâm.” Lục đi ra khỏi Phong Sương Hà, tiếp tục nói:

“Dưới tình huống bình thường thì cũng không có gì, nhưng ba vị kia nếu như cứ mãi tranh đấu, sẽ rất dễ có người chết, mà một khi chết, nếu không có người lập tức thu nạp quyền năng.

Một phần thuộc về quyền năng độc nhất sẽ chủ động trở về hạch tâm, cũng chỉ là trong thân thể Thất.

Khi quyền năng trên người Tiểu Thất vượt quá một nửa, như vậy, những quyền năng còn lại cũng sẽ tự động trở về.

Đến lúc đó, quyền năng độc nhất sẽ lại tái hiện.

Thiên địa sẽ lại lần nữa trở về tình huống khi Cửu vẫn còn.

Đây chính là tình huống xấu nhất, trừ khi có người lập thân Chí Cao, không bị Chí Cao dồn xuống.

Tiên Mục bọn hắn còn không làm được như vậy.”

Lục Thủy có chút ngạc nhiên, thì ra là như vậy.

Cho nên, Lục căn bản không giết đi ba vị này, là vì một khi giết ba vị kia, thì Thất thân là Chân Thần Duy Nhất.

Nắm giữ quyền hạn duy nhất thiên địa.

Nếu như Lục không chết, đương nhiên sẽ không có việc gì, nhưng Lục, phải bỏ mạng.

Không còn ai có thể áp chế loại tình huống này.

Cho nên, ba vị kia không thể bị giết, Thất cũng phải trốn vào trong Thần Vực.

Không bao lâu sau, bọn hắn đi tới trước phòng trúc.

Tách!

Một tiếng búng tay vang lên.

Toàn bộ phòng trúc trong nháy mắt tan rã.

“Phòng trúc là ta và Cửu đóng, đã không còn lại nơi này, để bọn hắn bắt đầu lại từ đầu đi.” Lục mở miệng nói.

Lúc này, mấy người Bát từ trên không trung chậm rãi đáp xuống.

Lục đã tăng thêm một tầng phòng hộ cho Bát, phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

Sau đó thì mang tới mặt dây chuyền cho Bát.

Tiếp đó, đi tới tước đoạt ký ức của Bát và Đông Phương Linh Nhi.

“Cho bọn hắn một quyền lựa chọn đi, dù sao cũng đã làm cha, có đủ nhận hiểu biết.”

Lục thở dài một tiếng.

Sau đó phát tay bỏ ký ức đã tước đoạt vào Thái Sơ chi địa.

Lục Thủy nhìn chỗ kia, có chút kinh ngạc.

Ký ức ẩn giấu ở Thái Sơ chi địa?

Đây là...

Người bình thường kia?

Lục Thủy ngây cả người, lúc này hắn mới phản ứng được.

Lục Bát có thiên phú vô cùng cường đại, mà người bình thường kia cũng luôn nói mình có thiên phú.

Thì ra là như vậy.

Hóa ra người bình thường kia, thật sự là Tiên tổ của Lục gia bọn hắn.

Hóa ra hắn bởi vì vậy mà chết đi.

Đó chính là lựa chọn của hắn.

Khó trách hắn biết rất nhiều, khó trách hắn lại có thể tùy ý sử dụng hệ thống xác minh.

Khó trách hắn có thể đi bộ vào Mê Vụ Chi Đô.

Khó trách hắn có thể giết Đại Đạo trong nháy mắt.

Đây là con trai của Lục và Cửu.

Là Tiên tổ của Lục gia bọn hắn.

“Đã thu xếp tốt, như vậy, nên vẽ lên dấu chấm tròn cho thời đại này rồi.

Thế giới đã bị bọn hắn phá thành mảnh nhỏ.

Nên nghỉ ngơi lấy lại sức rồi.” Giọng nói của Lục vang lên.

Lục Thủy biết, giây phút cuối cùng đã đến.

Giây phút Lục biến mất.

Giây phút thời kỳ Viễn Cổ kết thúc.

Giây phút tam đại thế lực biến mất trong dòng sông lịch sử.

Cũng là giây phút bắt đầu sự xuống dốc của Đạo Tông.

Chương 1417: Người tạo ra Thiên Địa Trận Văn (1)

Người tạo ra Thiên Địa Trận Văn (1)

Lục Thủy nhìn đỉnh núi mà Lục từng ở, hắn vừa mới phát hiện ra một chuyện, nơi này vậy mà lại là đỉnh núi của Lục gia.

Trong suốt bao nhiêu năm qua, nó chưa từng thay đổi vị trí dù chỉ là một lần, chỉ có mỗi hắn là không nhận ra mà thôi.

Dù sao thì lúc đó nơi này đã được khai phá rất nhiều rồi.

Người cũng nhiều hơn rất nhiều.

Nếu như không phải có Phong Sương Hà, thì hắn đúng thật là không thể nhận ra.

Lục Thủy nhìn Lục Bát đang nằm ở dưới đất, hắn phát hiện đái ngộ giữa con trai và con gái thật sự chênh lệch rất lớn.

Nơi này vốn dĩ nên là thời đại của tiên tổ, nhưng mà cuối cùng tiên tổ lại lựa chọn khôi phục ký ức.

Một khi khôi phục lại ký ức, đồng nghĩa với việc bác bỏ vết tích mà Lục đã xóa đi, sau đó sẽ không còn xuất hiện người mà Lục chờ đợi nữa.

Tiên tổ cũng không thể nào trở thành người đó được nữa.

Chỉ cần hắn nhớ rõ cha của mình, biết mình là huyết mạch của Lục, hắn sẽ vĩnh viễn không thể nào tiếp xúc được với lực lượng mà Lục phát hiện.

Thậm chí còn sẽ đoạn tuyệt với những người phát hiện loại lực lượng kia.

Nếu như hắn chỉ là một người tu chân bình thường, thì việc hắn có thể nhớ được Lục cũng chẳng sao cả.

Nhưng mà, hết lần này tới lần khác, hắn là Lục Bát.

Là con trai của Lục.

Những người khác chỉ biết được sự tồn tại của Lục, nhưng mà có lẽ không ai biết được sự tồn tại của Lục Thất và Lục Bát cả.

Những người biết được gần như đều là tàn hồn, hoặc đang ở trong trạng thái bị ngăn cách.

Ví dụ như...

Cơ Tâm, Minh Nguyệt, Triều Tịch.

Mặc dù Triều Tịch tự nguyện tiến vào trong Phong Sương Hà, nhưng mà nàng rất khó đi ra được.

Không phải bắt đắc dĩ không thể đi ra được, mà do sau khi nàng đi ra, nàng rất có thể sẽ mất đi một phần ký ức.

Ký ức liên quan tới lai lịch của Thất và Bát.

Tóm lại là không để cho Lục lưu lại vết tích rõ ràng.

Đây là chuyện mà Lục muốn làm.

“Cho nên tiên tổ mới lựa chọn làm một người bình thường.

Nhưng mà, thiên phú của hắn đúng thực là rất cao, cuối cùng cũng có thể ngộ ra được thiên địa đại đạo, vạn vật chi lý.

Ở thời đại của hắn, không ai là đối thủ của nó cả.

Nếu như hắn tu luyện, thì chắc chắn hắn có thể truy đuổi Chí Cao.”

Nhưng mà chỉ có thể thực hiện được việc đó khi hắn vĩnh viễn từ bỏ ký ức.

Như thế mới có thể mở ra một thời đại huy hoàng mới.

Mà ở trong mắt của tiên tổ, ký ức này còn quan trọng hơn cả Chí Cao.

“Đi thôi, nên đi ra ngoài rồi.”

Lục nói.

Lục Thủy khẽ gật đầu, hắn không ở lại đây nữa.

Lục muốn đi kết thúc thời đại này.

Nói cách khác, Lục sắp vẫn lạc rồi.

Cơ Tầm cũng sẽ vẫn lạc trong thời kỳ này.

Cho nên...

Ngày hôm nay, bốn người mà Lục Thủy quen biết sẽ đặt một dấu chấm tròn trong thời đại này.

Sau đó, sẽ không còn truyền thuyết nào liên quan tới bọn họ nữa.

Bản thân hắn cũng sẽ không thể nhìn thấy được bốn vị này trong Mê Đô nữa.

Mê Đô cũng không thể lại nghịch chuyển trở về để đi gặp những người này.

Lục Thủy đi ra bên ngoài, hắn nhìn thấy ba tôn tại cường đại đang giao chiến ở trên bầu trời.

Thiên băng địa liệt, vạn vật khô cạn, sinh mệnh tàn lụi.

Muốn mở ra một thời đại mới, thì cần phải diễn ra sự tình này.

Ba người này nhất định phải phân chia thắng bại.

Người thắng sẽ có thể chấp chương quyền lực của thiên địa.

Giải quyết chuyện Thiên Đạo, quản chư thiên chúng sinh.

Một người có được tất cả những quyền hạn độc nhất, có được quyền hành của phần lớn bộ phận, người đó có tư cách để làm chuyện này mà không gây ra sự tổn thương cho thế giới.

Đúng là rất thích hợp.

Đáng tiếc...

Bọn họ không thể nào phân thắng bại trong thời gian ngắn được cả.

Sinh linh trên thế giới đã bị xóa sổ.

Tinh thần của vạn vật cũng đã bị phá vỡ.

Tứ đại thế lực trên mặt đất đang khổ cực chèo chống.

Đạo Tông gian nan nhất.

Bởi vì, phạm vi mà Đạo Tông phải che chở quá rộng lớn, có thể nói là gấp mấy trăm lần phạm vi của ba thế lực khác gộp lại.

Phần lớn những người nằm trong sự che chở của Đạo Tông đều là người bình thường.

“Khó trách, các thế lực khác đều còn lại không ít người, chỉ Đạo Tông là dần xuống dốc.”

Phải bỏ ra quá nhiều.

Ầm ầm!

Lực lượng Chí Cao từ trên trời giáng xuống.

Tuy rằng ị trí của tam đại thế lực đối ứng với thiên địa, nhưng mà phần lớn bộ phận đều do Đạo Tông chiếm lĩnh.

“Xem ra bọn họ muốn trở thành thế lực dẫn đầu, cực hạn thăng hoa, việc chiếm cứ thiên địa cũng là một điều rất quan trọng.

Giống như là để cho thiên địa thừa nhận vậy.

Tiếc là lại bị Đạo Tông nhúng tay, đoạt đi phần lớn bộ phận.

Khó trách ba bên lại muốn vây công Đạo Tông.”

Ầm ầm!

Vết rách vô tận xuất hiện, trên trời xuất hiện một cái lỗ vô cùng lớn, đất thì lún xuống.

Lực lượng phun trào như bão lũ, khí tức trào dâng.

Vạn vật bị tổn hại, sinh linh diệt vong.

Thời đại tận thế.

Khiến cho người ta phải tuyệt vọng.

Ngay lúc mấy người Đệ Tôn đang chiến đấu cực kỳ căng thẳng, thiên địa đột nhiên xuất hiện một vết sáng.

Vệt sáng xuất hiện khiến cho lực lượng lắng xuống, nó xóa đi khí tức như ngọn lửa bùng cháy kia.

Khôi phục lại vết rách trên bầu trời, chữa trị mặt đất.

Đồng thời, có rất nhiều lực lượng trực tiếp trấn áp ba người Đế Tôn.

Biến cố thành linh xuất hiện này khiến cho lực lượng của thiên địa dừng lại một chút.

Nhưng mà rất nhanh sau đó nó lại một lần nữa phun trào, dường như đang tấn công nguồn lực lượng đột nhiên xuất hiện kia.

Có điều, khi lực lượng phun trào liền lập tức tản đi.

Nó gần như không thể nào gây ra bất kỳ thương tổn gì cho nguồn lực lượng đột nhiên xuất hiện kia cả.

“Lục.”

Đế Tôn ngừng tấn công, hấn ngẩng đầu lên nhìn, nói:

“Người nói không tranh mà, tại sao còn xuất hiện ở đây?”

Tại sao lại tham gia vào trận chiến của chúng ta?”

Trên bầu trời.

Lực lượng kia không ngừng lan truyền ra, một bóng người theo đó mà xuất hiện, là Lục.

Ngay khi cảm nhận được nguồn lực lượng này, mấy người Đế Tôn đều khiếp sợ phát hiện, Lục đã vượt qua cả Cửu.

Chuyện này...

Làm sao có thể như thế được cơ chứ?

Tại sao hấn lại có thể làm được như vậy?

Bọn họ không bao giờ có thể tưởng tượng ra nổi chuyện này.

Nhưng mà...

Trạng thái của Lục có chút không đúng, hấn đã trải qua cái gì?

Ba người Đế Tôn không hiểu, nhưng mà bọn họ cũng không quá lo lắng.

“Thế giới này là thế giới mà Cửu yêu quý, ta không thể để cho các ngươi tiếp tục tùy ý phá hư nó.

Chân Thần vừa mới vẫn lạc không bao lâu, nếu như tiếp tục đánh nữa, đối với các ngươi cũng chẳng có gì tốt cả.

Ngủ say một thời gian đi.

Để thế giới này nghỉ ngơi lấy lại sức đã.”

Hắn vừa dứt lời, lực lượng liền mạnh lên, trực tiếp trấn áp đám người Đế Tôn, dường như hắn muốn cho đám người Đế Tôn phải ngủ say một khoảng thời gian rất dài.

“Lục, chẳng lẽ lần nào ngươi cũng sẽ đi ra à?

Ngươi biết mà, Chân Thần đã chết rồi, ngươi không thể nào ngăn cản được chúng ta đâu, càng không thể nào giết chết chúng ta.

Đau dài không bằng đau ngắn.

Để chúng ta phân thắng bại đi.

Đến lúc đó, chúng ta sẽ tự ổn định lại vùng đất đã bị phá thành mảnh nhỏ này.

Trùng kiến lại tinh thần của mảnh đất này.”

Đế Tôn tức giận nói.

Bởi vì, bọn họ phát hiện trạng thái của Lục cực kỳ không ổn, hắn vậy mà lại không thể nào chống lại được sự tấn công của Lục.

Rốt cuộc thì người này có cấp bậc gì?

Tại sao sự cường đại của hắn lại vượt qua mức bình thường?

“Lục thí chủ, tình trạng của ngươi không đúng.”

Phật Đà nhìn Lục, hắn chau mày nói.

Là cực kỳ không đúng.

Không phải là do lực lượng của hắn suy yếu đi, mà là do sinh mệnh lực bắt đầu tan rã.

Lúc này, Ais ngậy ngấn cả người, nàng khiếp sợ nói:

“Người, người vậy mà lại vẫn lạc?”

Tại sao lại như thế?”

“Không thể nào, người vẫn còn có chuyện phải lo lắng, không thể nào lựa chọn vẫn lạc trong lúc này được.

Chẳng lẽ có người có thể thay thế được người rồi ư?”

Đế Tôn có chút không dám tin.

Nhưng mà rất nhanh sau đó, hắn đã nghĩ tới chuyện gì đó:

“Không, hiện tại tuyệt đối không ai có thể vượt qua được người cả.

Chẳng lẽ người giống Cửu, đang nhường đường cho ai đó?

Người đang làm cái gì vậy?”

Không ai tin là Lục chẳng làm gì cả.

Bởi vì, việc Lục biến mất trong những năm nay đã khiến cho rất nhiều người bắt đầu lãng quên sự tồn tại của Lục.

Ngay cả chú chó của hắn cũng đã quên đi chủ nhân của mình.

Nếu như thế, chắc chắn là Lục đang làm chuyện gì đó vượt ra khỏi sự nhận biết của bọn họ.

“Lục, người làm cho chúng ta ngủ say cũng không hoàn toàn là để thế giới này nghỉ ngơi hồi sức đúng không.

Người muốn để cho người khác quật khởi.”

Đế Tôn lập tức hiểu ra.

“Thời đại của chúng ta, nên kết thúc rồi.”

Chương 1418: Người tạo ra Thiên Địa Trận Văn (2)

Người tạo ra Thiên Địa Trận Văn (2)

Lục không nói nhiều, hắn trực tiếp bắt đầu trấn áp.

Sau đó, thân ảnh của hắn cũng dần biến mất.

Nhưng mà, lực lượng của hắn vẫn tiếp tục xuất hiện.

Nó vừa trấn áp ba người Đế Tôn, vừa chữa trị thế giới.

Dường như tất cả mọi thứ đều đạt tới cực hạn.

Lục Thủy quan sát toàn bộ quá trình, hắn phát hiện trạng thái của Lục rất kém.

Lực lượng của hắn thiếu thốn một cách nghiêm trọng.

Nhưng mà, mỗi một nơi đều xuất hiện một ít khí tức cường đại.

Có lẽ Lục đang tìm kiếm bọn họ.

Ví dụ như Tịnh Thổ Cơ Tâm.

Cơ Tâm chết rồi.

Nàng lựa chọn vẫn lạc, nếu như Lục xuất hiện, Cơ Tâm sẽ không chết.

Nhưng mà...

Nàng có lẽ cũng không muốn sống tiếp nữa.

Đến cuối cùng, nàng chỉ dùng tàn hồn của mình để trấn thủ Mê Đô mà thôi.

Minh Nguyệt cũng bị Lục tìm được.

Sau đó, Lục tách bọn họ ra, dùng bọn họ trấn thủ Mê Đô đáng sợ nhất, cũng chính là Lục Thủy hiện tại.

Nhưng mà, Lục Thủy không biết Lục có nói gì với Thiên Cơ hay không.

Dù là thế nào thì cũng không còn quan trọng nữa rồi.

Hiện tại, hắn đã nhìn thấy hết tất cả mọi chuyện, biết được hết tất cả mọi thứ.

Thân ảnh của Lục biến mất, nhưng mà ba người Đế Tôn vẫn còn thời gian.

Lúc này, một cỗ lực lượng thời gian bắt đầu xuất hiện giữa ba người bọn họ.

“Liên thủ.”

Lục Thủy nói khẽ.

Bọn họ đoán được rằng Lục đang nhường đường, cho nên mới muốn biết rốt cuộc người đó là ai.

Người nào có thể khiến cho Lục phải nhường đường.

Sau đó, bọn họ thấy được kết quả...

Tiên Đình vận đoạn, khổ hải ngược dòng, hoàng hôn của chư thần.

Lục Thủy nhìn lên không trung, nhìn bọn họ cảm nhận tương lai, nhìn bọn họ ngưng tụ ra ba thứ.

Dự Ngôn Thạch Bản, Vi Lai Kinh, Sách Khải Huyền.

Mấy ngày sau, bọn họ dừng thôi diễn.

Ba người trầm mặc.

Một lúc sau.

Giọng nói của Đế Tôn vang lên:

“Không làm thì sẽ không thành công, nhưng mà nếu như đã làm thì có thể sẽ không còn đường lui nữa.”

“Không có giác ngộ, thì làm sao có thể phân thắng bại được cơ chứ?”

Giao quyền năng ra, rút lui là được rồi.”

Ais bình tĩnh nói.

“Đúng vậy.”

Phật Đà nói.

“Vậy thì liên thủ đi.”

Đế Tôn nói.

Lúc này, ba người bọn họ tách thành một nguồn ánh sáng cực lớn, lực lượng vô tận trào ra.

Thời Quang Trường Hà xuất hiện.

Bọn họ vượt thời không để thi triển lực lượng.

Bọn họ muốn dùng lực lượng của mình để giết chết khả năng sẽ xảy ra trong tương lai.

Giống như lời của bọn họ, một khi làm thì sẽ không còn đường lui nữa.

Không có gì cần phải hối hận cả.

Bọn họ đã sớm giác ngộ hết thảy.

Nếu như không làm thì sao có thể thành công?

Nếu đã làm thì tại sao lại sợ diệt vong?

Lục đã sớm muốn vẫn lạc, cho nên hẳn hoàn toàn không cần thiết phải ra tay với bọn họ.

Bởi vì, người được hưởng lợi cuối cùng là một người hoàn toàn khác.

Lục sẽ không ra tay với bọn họ.

Nhưng mà, người có thể khiến cho Lục nhường đường, có thể giống như Lục sao?

Đưa vận mệnh của mình vào trong tay của kẻ khác?

Nếu đã vậy thì đánh cược một lần đi.

Lục Thủy nhìn Thời Quang Trường Hà đón nhận nguồn lực lượng cực kỳ cường đại kia, sau đó nó bắt đầu tiến về phía tương lai.

Có điều, ngay lúc bọn họ sắp thành công, thì đột nhiên có một bàn tay vô hình xuất hiện, nó trực tiếp cầm lấy Thời Quang Trường Hà.

Oanh!

Thời Quang Trường Hà bị phá nát ngay tại chỗ.

Lục ngăn cản kế hoạch của ba người Đé Tôn.

“Lục, chúng ta quả nhiên đoán không hề sai, người đang đợi người.

Người đang nhường đường cho hấn.”

Đé Tôn trầm giọng nói.

Lục không hề nói tiếng nào cả, hấn chỉ hiển lộ ra lực lượng, khiến cho tốc độ đám người Đé Tôn rơi vào ngủ say nhanh hơn.

Ba người Đé Tôn trực tiếp kéo thế lực của mình tới, để bọn họ cũng rơi vào trạng thái ngủ say.

“Lục, dù bây giờ người có thể ngăn cản được chúng ta, nhưng tương lai thì sao?”

Người không có tương lai.”

Đé Tôn hỏi.

“Tương lai thuộc về người của tương lai.”

Lục trả lời.

Lúc này, tam đại thế lực dần dần biến mất trong thế giới hiện tại.

Rơi vào giấc ngủ say.

Quá trình này vẫn còn thêm một chút thời gian nữa.

Tam đại thế lực có đủ thời gian để chuẩn bị cho sau này.

Trong lúc này, Lục Thủy nhìn Đé Tôn lấy được một Phương Thiên Kích đen kịt, sau đó ném nó ra ngoài.

Dường như muốn giết chết ai đó.

“Đé Tôn, ta xxx người.”

Giọng nói vô cùng phách lối phát ra từ trong Phương Thiên Kích.

Lục Thủy nhìn Cầu Tử biến mất ở phía chân trời.

Hắn phát hiện những năm nay, Cầu Tử cũng sống không quá tệ.

Có điều...

Lục rõ ràng đã bóp nát đòn tấn công của ba người Đé Tôn rồi, tại sao cuối cùng vẫn có sức mạnh kéo dài tới tận tương lai?

“Mẹ và mẹ của Mộ Tuyết đều phải hứng chịu đòn tấn công ấy.”

Lục Thủy không hiểu chuyện này.

Hắn biết tiếp theo sau đó có lẽ sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Rất nhiều ngày sau đó, tam đại thế lực rốt cuộc cũng yên lặng biến mất, thế giới cũng đã được chữa trị hơn phân nửa.

Trên trời không còn xuất hiện vết nứt, mặt đất cũng không còn bị hủy diệt, vạn vật hồi xuân.

Lục Thủy cất bước đi về phía chân trời, hắn trầm mặc nhìn thế giới đang dần được chữa trị.

Nếu như cảm giác của hắn không sai, thì Cơ Tâm cũng đã vẫn lạc rồi.

Hiện tại chỉ còn lại có một mình Lục.

Hắn đi tới gặp Lục lần cuối.

Thân ảnh của Lục bắt đầu được ngưng tụ ra, hắn đứng ở bên cạnh Lục Thủy, dáng vẻ sắp biến mất.

“Lần này, ta phải đi rồi.”

Lục nói với Lục Thủy.

“Ừ, ta đến để tiễn ngươi.”

Lục Thủy nói khẽ.

Bọn họ nhìn mặt đất ở dưới chân.

“Cửu rất thích thế giới này, nàng muốn nhìn thấy thế giới này phát triển, nàng yêu tất cả mọi thứ của thế giới này.

Nhưng mà, nàng vẫn luôn cảm thấy mình đang làm cho thế giới bị tổn thương.

Không xứng với chức Thần.”

Lục nói.

“Cho nên, ngươi muốn giúp nàng?”

Lục Thủy hỏi.

“Ừ, ta không thành công, nhưng mà ta cũng không thất bại.

Từ đầu tới cuối, ta vẫn luôn tin tưởng lai chắc chắn sẽ xuất hiện một người, người đó sẽ giúp ta hoàn thành tâm nguyện của Cửu.”

Lục nhìn Lục Thủy rồi nói:

“Long Nhi, ngươi nói thử xem người đó sẽ xuất hiện chứ?”

Lục Thủy ngẩng đầu lên nhìn Lục, sau đó hần hơi cúi đầu xuống, giọng nói mang theo ý cười nhàn nhạt:

“Bất tài, may mà không làm nhục mệnh.”

Gió thổi nhẹ qua lọn tóc của Lục, đồng thời làm cho áo của Lục Thủy khẽ bay phấp phới.

Bọn họ vẫn vô cùng bình tĩnh.

Lúc này, khóe miệng của Lục hơi cong lên, hần không nói thêm gì nữa mà chỉ yên lặng cảm nhận sự thay đổi của xung quanh, nói:

“Xem ra, ta phải đi rồi.”

Hần biết mình không thể không vẫn lạc.

Lục Thủy nhìn Lục, hần không nói gì cả.

Tất cả đều trở nên bình lặng.

Lục cũng nên vẫn lạc rồi.

Hần đã sống một mình rất lâu.

Cơ thể của Lục bắt đầu biến mất, mọi thứ xung quanh hần đều bắt đầu tan rã.

Lục Thủy nhìn cảnh tượng này, nhìn thấy Lục biến thành một dòng nước.

Trong dòng nước lớn có một dòng nước nhỏ, nó tràn vào vị trí căn nguyên của Mê Đô.

Nơi đó dường như còn có cả dòng nước của Kiếm Nhất và Cơ Tâm.

“Đều đi vào sâu bên trong Mê Vụ Chi Đô ư?”

Lục Thủy nhìn Lục rời đi.

Lục vẫn lạc.

Thời đại của Lục triệt để trôi đi.

Bốn người mà hắn quen biết, tất cả đều đã biến mất.

Đi vào sâu bên trong Mê Vụ Chi Đô.

Nơi đó có lẽ có vô tận khả năng.

Hoặc cũng có thể là Lục đã sớm có chuẩn bị, có thể đó là bắt đầu mới, khó mà nói trước được.

Chương 1419: Người tạo ra Thiên Địa Trận Văn (3)

Người tạo ra Thiên Địa Trận Văn (3)

Hắn đứng yên tại chỗ chờ đợi suốt ba ngày, cuối cùng cũng phát hiện một luồng sức mạnh xuất hiện trong thiên địa, sức mạnh của nó cực kỳ đáng sợ.

Là lực lượng của Lục.

Hắn không hề do dự, trực tiếp đi theo nó.

Rất nhanh sau đó, hắn đã đi tới chỗ của mấy người Lục Bát.

Lúc này, lực lượng cực kỳ cường đại kia dường như đang hội tụ ở trong ngọn núi, dường như nó đang vẽ phù văn.

Một vài phù văn không thể nào hiểu được bắt đầu xuất hiện, lực lượng kia cũng dần biết mất, tất cả lực lượng đều đang được chuyển đổi thành những phù văn kia.

Trang sách kia cũng theo đó mà xuất hiện, sau đó bắt đầu tập trung lại.

Cuối cùng, Lục Thủy thấy phần lớn lực lượng mà Lục để lại đều được diễn hóa thành phù văn trong trang sách kia.

Sau đó, những trang sách đó tụ tập lại một chỗ, dần tạo thành một quyển sách mang phong cách khá cổ xưa.

Tiếp đó, nó rơi một cái phịch xuống bên cạnh Lục Bát.

Lục Thủy thấy trên quyển sách kia thành hình xuất hiện bốn chữ - Thiên Địa Trận Văn.

“Thì ra trạng thái của Lục không đúng là do hắn dùng phần lớn lực lượng đặt lên Thiên Địa Trận Văn.

Như vậy thì người sau mới có cơ hội đọc được Thiên Địa Trận Văn.

Từ đó vận dụng Thiên Địa Chi Lục.”

“Thì ra, từ lúc bắt đầu, ta chính là người mà Lục muốn chờ.
Là người mà tất cả mọi người chờ.”

Mặc dù đã sớm biết việc này, nhưng mà tận mắt chứng kiến việc đó, không khỏi khiến cho người ta có hơi xúc động.

Lục chính là người đã sáng tạo ra Thiên Địa Trận Văn, người tìm ra Thiên Địa Chi Lục.

Còn hấn - Lục Thủy là người nhận lấy nó, đồng thời cũng là người mà Lục chờ đợi.

Ở kiếp trước, bản thân hấn không thể đi theo con đường này, may mắn là lần này có thể bổ sung.

May mà hấn không làm nhục mệnh.

Ngay lúc Lục Thủy đang cảm khái, thì Lục Bát tỉnh lại.

Trong mắt hấn còn có chút mê mang, sau đó hấn nhìn thấy Thiên Đại Trận Văn.

Hấn cầm lấy nó.

Sau khi hấn xác định vợ con không có chuyện gì, hấn mới bắt đầu xem Thiên Địa Trận Văn.

Nhưng mà...

Tới tận 7 ngày sau đó, hấn cũng không thu hoạch được gì cả.

Lúc này, bầu trời bắt đầu đổ một cơn mưa to.

“Tại sao ở đây không có nơi để che mưa vậy?”

Đông Phương Linh Nhi vận dụng lực lượng để che đi cơn mưa.

“Ta xây một cái.”

Lục Bát không hề chần chừ, hấn lập tức khép sách lại, sau đó đứng lên xây nhà.

“Ta phải đi xung quanh tìm thử xem có gì có thể ăn được hay không, con trai sắp đói chết rồi.”

Đông Phương Linh Nhi nói.

“Người quá yếu, đừng chạy quá xa, có thể sẽ gặp phải nguy hiểm.”

Lục Bát nói.

“Chẳng phải người đi cùng ta là được rồi sao?”

“Được, vậy ta đi chung với người.”

“Vậy còn nhà thì sao?”

“...”

“Người mới cất quyền sách gì vậy?”

“Không biết.”

Nhưng ta có cảm giác rằng nó rất quan trọng, rất lợi hại, sau này có thể dùng nó để làm công pháp tổ truyền.”

“Cho ta xem một chút.”

Một lúc sau, Đông Phương Linh Nhi gật đầu nói:

“Đúng là rất lợi hại.”

Lục Bát khiếp sợ nói:

“Người xem hiểu à?”

“Không.”

Do không hiểu, cho nên mới cảm thấy nó rất lợi hại.”

Đông Phương Linh Nhi nói.

“Cũng có lý.”

Lục Bát gật đầu.

Lục Thủy đứng ở trên không nhìn bọn họ đang dần đi xa.

Đây chính là khởi đầu của tiên tổ.

Không bị Lục ảnh hưởng, bắt đầu bám rễ sinh chồi ở nơi này.

“Sau khi sắp xếp xong mọi thứ, bọn họ sẽ đi tìm ký ức ư?”

Lục Thủy bắt đầu thở dài.

Lúc này, bọn họ vẫn không chưa phát giác ra được, sau này rất có thể sẽ phát hiện ra việc trí nhớ của bản thân bị thiếu hụt.

Nhưng mà, Thất không thể nhận ra.

Lục Bát được chọn, còn Thất thì không.

Bởi vì, nàng là Chân Thần.

Lúc này, Lục Thủy cảm thấy chuyến đi lần này sắp phải kết thúc rồi.

Đã rất lâu rồi, cũng phải tới lúc kết thúc.

Có điều, khi hấn sắp biến mất, thì hấn nhìn thấy thiên địa đột nhiên xuất hiện một sợi Thời Quang Trường Hà.

Ba món đồ kia tiến về phía Thời Quang Trường Hà, sau đó thực hiện một đòn tấn công yếu ớt.

Dường như đây đã là cực hạn của nó rồi.

Cuối cùng, đòn tấn công kia biến mất ở bên trong Thời Quang Trường Hà.

“Thì ra là trốn ở đây, chờ tới sau khi Lục vẫn lạc mới ra tay.”

Lục Thủy hiểu ra.

Bởi vì, lực lượng quá yếu ớt, cho nên mới không bị phát hiện.

Lục Thủy vươn tay ra, hấn vô thức muốn ngăn cản, nhưng mà lại trực tiếp bị đá ra ngoài.

Vù!

Lục Thủy rơi xuống thông đạo bên trong Mê Đô.

Hấn đứng ở trong thông đạo, trầm mặc không nói gì cả.

Sau đó, hấn ngẩng đầu lên nhìn về phía vòng xoáy.

Lúc này, vòng xoáy đã nhỏ đi rất nhiều, không bằng cả một phần mười lúc ban đầu.

Thời đại Viễn Cổ kết thúc.

Thời đại mới mở ra.

Vốn dĩ đây là thời đại của Lục Bất, tiếc là...

Tiên tổ lại lựa chọn từ bỏ.

Lục Thủy vừa cảm khái vừa cất bước đi ra ngoài.

Hắn đi thẳng về phía trước, không bao lâu sau liền thấy vòng xoáy mới.

“Xem ra vẫn còn có thể nhìn thấy được tiên tổ, không biết là thời điểm nào.”

Lục Thủy trực tiếp tiến vào trong vòng xoáy.

Hắn cảm giác tâm mắt của mình không đúng cho lắm.

Đang nhìn từ trên cao xuống.

“...”

Hắn giật giật cánh tay, phát hiện nó vậy mà lại là cái cánh.

Một con chim?

Mê Đô này không làm người nữa à?

Nhưng mà, Lục Thủy có một loại cảm giác rằng mình có thể biến thành người.

Có lẽ là Yêu.

Hắn quan sát xung quanh, muốn biết nơi này là nơi nào.

Dường như hắn đang ở trong núi.

Trên núi có một vị lão giả.

Mặc dù mái tóc đã bạc trắng, nhưng mà lại khá là đẹp trai.

Có điều, hắn rõ ràng là người bình thường, nhưng bộ pháp lại cực kỳ mạnh mẽ, không hề có cảm giác hư nhược một chút nào cả.

Thế nhưng, Lục Thủy có thể nhìn ra được, hắn không còn bao nhiêu thời gian nữa.

“Phù!

Sắp đến rồi, đúng là có hơi xa.”

Ông lão kia đột nhiên nói, khóe miệng cũng hơi cong lên.

Lục Thủy nhìn ông lão kia, hẳn cảm thấy người này có chút kỳ quái.

Khi người kia phát tay, dường như hẳn có thể dẫn động Đại Đạo và sử dụng nó bất cứ lúc nào.

Cảnh giới này...

“Lục Bát?”

Lục Thủy lập tức nghĩ tới quyển ghi chép kia, thân là người bình thường, vậy mà lại có thể giết chết Đại Đạo trong nháy mắt.

Có lẽ là hẳn.

Quả nhiên là sự thật.

Vậy mà lại là Lục Bát lúc tuổi già.

Hẳn lựa chọn ký ức, cho nên từ bỏ tu vi.

Làm một người bình thường nghênh đón kết cục của cuộc đời.

“Nhưng mà, hẳn đang muốn đi đâu vậy?”

Lục Thủy vô cùng tò mò, hẳn nhìn về phía trước, phát hiện ở phía xa xa dường như có sự tồn tại của đạo uẩn.

Có lẽ là tông môn nào đó.

Một lúc lâu sau, Lục Thủy bay lên nhánh cây, Lục Bát đi tới Đạo Tông, mà Đạo Tông này rất khác với Đạo Tông trước kia.

Đồi núi, khí tức cũng yếu đi rất nhiều.

Lục Thủy thấy Lục Bát gặp một người kiếm tu.

Một kiếm tu cực kỳ cường đại, là một trong ngũ đại kiếm tu mà lúc trước hẳn nhìn thấy.

Nhưng mà, trên người của người kia có vết thương rất nặng, hẳn đang bắt đầu suy yếu.

Dường như năm vị kiếm tu kia chỉ còn lại duy nhất một vị.

Bọn họ chưa từng cô phụ sự tin tưởng của mọi người, dùng lực lượng của một tông môn để đối kháng với tam đại thế lực, che chở cho vô số người.

Vì thế cho nên thời đại mới có thể kéo dài như thế, chuyện này gần như là công lao của một mình Đạo Tông.

Có điều...

Rất nhiều người đã quên đi công lao của bọn họ.

Ngay cả chính Đạo Tông cũng quên đi.

“Tiền bối, chúng ta hình như đã từng gặp nhau một lần.

Vãn bối Lục Bát.”

Ở trong đình.

Lục Bát cung kính nói.

“Ta không có ấn tượng gì cả, thật sự xin lỗi.”

Vị kiếm tu kia lắc đầu.

Hắn thực sự không có bất kỳ ấn tượng nào cả.

“Không biết vì sao mà vị đạo hữu này lại tới đây?”

Kiểm tu của Đạo Tông hỏi.

Đối phương rất yếu, nhưng mà rất nguy hiểm.

“Đạo Tông hiện tại đã không còn là Đạo Tông của trước kia nữa rồi.

Hiện tại, tình hình nội bộ rất tồi tệ.

Khi tiền bối còn ở đây thì chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng mà, nếu như tới một ngày nào đó, tiền bối không còn chịu nổi nữa, thì Đạo Tông sẽ như thế nào.”

Lục Bát hỏi.

“Rất nhiều người đã vãn lạc rồi, thế hệ trước cũng không còn lại được mấy người.

Ta cũng không thể kiên trì được bao lâu nữa.

Nhưng mà, Đạo Tông không thể bị hủy đi ở trong tay của ta được.”

Vị kiếm tu kia nói.

Lục Bát nhìn kiếm tu rồi nói khẽ:

“Tiền bối, việc Đạo Tông được thành lập, vốn dĩ không phải vì muốn hưng thịnh có đúng hay không?”

Cho nên...

Tách ra đi.

Kiểm tu và đạo pháp không thể nào dung hợp được, dù sao thì bây giờ cũng không phải là thời đại của tiền bối Kiếm Nhất nữa.

Mặc Vân Tử tiền bối cũng đã vẫn lạc.

Năm vị cũng lần lượt ra đi.

Sau này, khi Đạo Tông không còn tiền bối nữa, nó chắc chắn sẽ có sự thay đổi rất lớn.

Không bằng nhân lúc tiền bối vẫn còn ở đây, trực tiếp tách ra đi.

Đề có thể đi được lâu dài.”

Chương 1420: Gặp mẹ vợ (1)

Gặp mẹ vợ (1)

Đạo Tông.

Mưa phùn kéo dài.

Trên đình, một con chim nâu giật giật đôi cánh để làm sạch những giọt mưa trên đầu của mình.

Sau đó lắc mình, vẩy sạch nước mưa.

Lúc này trời vẫn còn trời mưa.

Lục Thủy cảm thấy có chút khó chịu.

Phải, hẳn chính là con chim này.

Là một con chim, nghe lén thực sự thuận tiện, nhưng hoàn cảnh không mấy thân thiện.

Trừ khi bay vào đình tránh mưa, nhưng sẽ dễ quấy rầy hai người này.

Chỉ là, hiện tại hẳn coi như biết.

Đạo tông sở dĩ phân ra, là do đề nghị của tổ tiên.

Lão nhân gia ông ta đã đi đến điểm cuối của sinh mệnh, cho nên không thể không đến.

“Vãn bối quan sát Đạo Tông hồi lâu, ngẫu nhiên sẽ để tiêu tử trong nhà thu thập một ít tin tức.” Trong đình, Lục Bát nhìn kiếm tu nói:

“Mấy năm nay Đạo Tông xảy ra không ít chuyện.

Một phần tiên bối dẫn đầu, gần như đã ngã xuống.

Các tiên bối còn lại cùng một số người sống sót khác, đều có bệnh ngấm trong người.

Khó mà nói có thể kiên trì bao nhiêu năm.

Mà thế hệ mới xuất hiện của Đạo Tông, lại có một vài bất đồng.

Tranh giành giữa Kiếm tu và đạo pháp dần dần bắt đầu.
Trước kia Đạo Tông có thể nạp trăm nhà mà cộng hưng.
Mà hiện tại, Đạo Tông mất đi quá nhiều, quá nhiều.
Tiền bối ở đây, đương nhiên có thể ngăn chặn hết thảy,
nhưng nếu tiền bối đi về cõi tiên thì sao?”

Lục Bát chỉ nhìn tiền bối kiếm tu.

Đối phương cũng trầm mặc.

Hồi lâu sau, hắn mới nhìn về phía Lục Bát nói:

“Sao ngươi xác định được, sẽ không xuất hiện một người
có thể dẫn dắt Đạo Tông đi đến tân sinh?”

Lục Bát cười cười nói:

“Người này đã xuất hiện từ lâu, hơn nữa...”

Thấy đối phương nghi hoặc, Lục Bát tiếp tục nói:

“Hơn nữa người này đang ở ngay trước mắt ngươi.”

Kiếm Tu có chút kinh ngạc, chỉ là hắn không có mở miệng,
mà vươn một ngón tay trực tiếp điểm về phía Lục Bát.

Một ngón tay này ẩn chứa đại đạo, ẩn chứa kiếm ý.

Một ngón tay này nếu không phải cường giả không cách
nào tiếp nhận.

Lục Bát chỉ mỉm cười, cũng vươn một ngón tay.

Giờ khắc này mưa rơi xung quanh như tạm dừng lại.

Sau đó, ngón tay chạm vào.

Ầm ầm!

Giọt mưa trực tiếp bị lực lượng đánh tán loạn.

Lục Thủy lại rũ toàn thân, cảm giác không thoải mái.

Hai người này, đang nói chuyện phiếm lại đột nhiên đánh
nhau.

Hơn nữa tổ tiên tự kỷ như vậy.

Thời điểm Lưu Hỏa mắc chứng chuunibyō, khẳng định là di truyền từ tổ tiên.

“Tiền bối còn nghi ngờ gì không?” Lục Bát thu tay lại, nhẹ giọng hỏi.

“Năm nay người bao nhiêu tuổi?” Tiền bối kiểm tu hỏi.

Lục Bát cười cười nói:

“Dựa theo bình thường còn sống tính toán, năm nay một trăm hai mươi bốn.”

“Chuyện này...” Tiền bối kiểm tu ngậy ngấn cả người.

Ở đây có tồn tại khủng bố cỡ này?

“Không cần quá kinh ngạc, chỉ là lĩnh ngộ đại đạo chí lý mà thôi, trên thực tế ta chỉ là một người bình thường.” Lục Bát nhẹ giọng nói.

“Rốt cuộc người là ai?” Tiền bối kiểm tu có chút nghi hoặc.

Hắn cứ có cảm giác lai lịch người này không bình thường.

“Ai biết được.” Lục Bát mỉm cười trả lời.

Sau đó vẻ mặt hắn nghiêm túc, hỏi chính sự:

“Tiền bối suy nghĩ thế nào?”

Sinh mệnh của ta sắp đi đến cuối cùng, cho nên ta không có khả năng dẫn dắt Đạo Tông.

Mà ngoại trừ ta, không ai có thể lại dẫn dắt Đạo Tông.

Chỉ ít trước mắt không có.”

“VẬY...” Tiền bối kiểm tu thở dài một tiếng nói:

“Tách ra đi.

Bây giờ tách ra còn có tình nghĩa.

Thời gian lâu dần, có thể trở mặt thành thù.

Chỉ là, muốn tách ra thế nào, ai chia ra?”

“Đạo tông chiếm chữ Đạo, vậy để kiểm tu rời đi đi.” Lục Bát nhìn Tiền bối kiểm tu có chút do dự tiếp tục nói:

“Để kiếm tu tự lập môn hộ, tên kiếm là đầu nguồn, Kiếm Nhất.

Khi này, Kiếm Nhất tiên bối mới có ý nghĩa với kiếm tu.”

“Tên Kiếm Nhất?” Tiên bối kiếm tu nhìn Lục Bát có hơi khó có thể tin, nhưng rất nhanh hẳn liền đồng ý:

“Được, kiếm tu phân ra ngoài.”

Tên Kiếm Nhất quan trọng hơn so với Đạo Tông, ít nhất đối với kiếm tu bọn họ mà nói, đây mới là tên chân chính.

“Chỉ là truyền thừa Mặc Vân Tử tiên bối lưu lại ngoài định mức, cần phải xử lý.” Lúc này bể cá nhỏ bị Tiên bối kiếm tu cầm tới:

“Nơi này có truyền thừa của Mặc Vân Tử tiên bối, nếu kiếm tu tách ra, không thể mang cái này theo.”

Lục Thủy nhìn thấy trong bể cá có một con cá có kích thước bằng cá vàng.

Nhưng con cá này rõ ràng bất phàm.

Côn.

Lục Bát tiếp nhận bể cá nói:

“Đạo tông có truyền thừa của Mặc Vân Tử tiên bối, truyền thừa này rõ ràng là đưa cho người có duyên.

Mà lại...

Đạo Tông cũng không nuôi được loại quái vật khổng lồ như Côn này.

Cho nên...”

Lục Bát trực tiếp phát tay ném bể cá ra, chỉ là trong nháy mắt sau khi ném ra, cửa không gian theo đó mở ra.

Đó là biển cả vô tận.

“Nhớ kỹ, trốn kỹ một chút, đừng chọc đến người không nên chọc.” Lục Bát mở miệng nói với Côn.

Côn chớp chớp mắt, giống như nghe hiểu.

“Hình như ngươi cũng không có gánh nặng tâm lý gì.” Tiên bối kiểm tu nhìn cửa không gian biến mất, mở miệng nói.

Là nói với Lục Bát.

Lục Bát thì cười khẽ:

“Là gánh nặng của tiên bối quá nặng, toàn bộ Đạo Tông đè ngươi đến sức cùng lực kiệt.

Không người kế thừa, tình huống bản thân không ổn.

Cho nên mới trói buộc chặt tay chân của mình.”

“Là ta già rồi.” Tiên bối kiểm tu lắc đầu nói.

“Không, ta mới già rồi.

Năm nay hẳn là năm cuối cùng của ta.

Chẳng bao lâu nữa, ta sẽ chết.” Lục Bát nhìn bầu trời nói.

Lục Thủy cúi đầu, 124 tuổi.

Nói cách khác tổ tiên đã vào mê Vụ Chi Đô, chuyện gì cũng làm xong, hiện tại chỉ có thể chờ đợi tuổi thọ chấm dứt.

Thất hẳn cũng đã an bài xong.

Hiện tại, Thất vẫn đang ngủ say.

Phải đợi đến khi Bát chết đi, Thất mới có thể tỉnh lại.

Chuyện này...

Có điều Thất đối với đứa con trai Bát này cũng không xa lạ, khi còn bé thường xuyên mang theo.

Chỉ là từ nay về sau, chính là đứa con trai Bát chăm sóc Thất.

Thờ dài một tiếng, Lục Thủy đuổi theo Lục Bát.

Mất một chút thời gian, Lục Thủy lại lần nữa đi tới nơi năm đó Lục ở.

Nơi này đã rất khác, kiến tạo một phần phòng ốc cộng thêm một phần trận pháp.

Thời điểm Lục ở, nơi này không cần trận pháp.

Lúc Lục Bát ở hẳn cũng không cần, nhưng...

Lục Bát sắp đi rồi.

Còn lại chỉ có con của hẳn.

Có vẻ như con của hẳn cũng đã thành hôn sinh con.

Lục Thủy đứng trên cành cây bên ngoài.

Hẳn đang chờ, chờ tới cực hạn của tổ tiên.

Chính là năm nay.

Lục Thủy ở chỗ này chờ hồi lâu, đại khái đã nửa năm.

Giờ khắc này hẳn cảm giác được.

Lục Bát sắp đi đến phần cuối của sinh mệnh.

Lục Thủy rơi trên mặt đất, tiếp đó hẳn lắc mình biến hóa, biến thành một bóng người.

May mà không bị đá ra ngoài.

Xem ra không có ai phát hiện hẳn, mức độ tự do của hẳn sẽ cao một chút.

Sau đó, ông đi đến vị trí đại sảnh, nhẹ nhàng gõ cửa một cái.

Thùng thùng!

Cánh cửa vốn đã mở ra.

Có hai người ngồi bên trong.

Một người là Lục Bát hai bên tóc mai bạc trắng, còn có một vị là Đông Phương Linh Nhi tương đối trẻ tuổi.

Cả hai vẫn tương đối hoạt bát.

Chỉ là, sinh mệnh còn lại không còn bao nhiêu.

Hôm nay là đại nạn của bọn họ.

Lục Bát nhìn thấy Lục Thủy, trong mắt có chút nghi ngờ:

“Các hạ là?”

“Hồi hận không?” Lục Thủy đi tới đại sảnh, đứng ở một bên hỏi:

“Người vốn có thể truy đuổi Chí Cao, lại chọn làm người bình thường cả đời.”

“Người là...” Giờ khắc này Lục Bát có chút kích động.

Đông Phương Linh Nhi lập tức đỡ lấy hắn, sợ quá kích động, một hơi không lên.

Lúc này Lục Bát mới ngồi xuống, sau đó nói:

“Người biết Thiên Địa Trận Văn không?”

Tại một khắc chúng ta khôi phục ký ức này, nó đã mất đi quang trạch.

Cũng là vào giờ phút đó, ta mới biết được Thiên Địa Trận Văn là gì.

Mới hiểu được phụ thân đã làm gì.

Mới nhớ tới mẹ, biết rõ Tiểu Thất tỷ tỷ.

Cả đời này của ta quả thật có chút tiếc nuối.

Nhưng cũng rất viên mãn.

Chí Cao thì thế nào?

Đây không phải con đường của ta.”

Chương 1421: Gặp mẹ vợ (2)

Gặp mẹ vợ (2)

“Có tâm nguyện gì không?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

Lục Bát nhìn Lục Thủy, nhẹ giọng nói:

“Ta muốn biết, phụ thân làm nhiều như vậy.

Cuối cùng hẳn...

Chờ được người kia không?

Hy vọng đó thực sự tồn tại sao?

Thật sự có người có thể hiểu được Thiên Địa Trần Văn sao?”

Lục Thủy nhìn Lục Bát, lực lượng của hắn bắt đầu kéo dài, sau đó truyền ra thanh âm:

“Ta họ Lục, sống ở nơi này.

Có một ngày ta lấy được công pháp mà tổ tiên truyền thừa, kỳ danh, Thiên Địa Trần Văn.

Một buổi sáng sớm, ta hiểu trần văn, hiểu rõ thiên địa biến hóa, nắm giữ sức mạnh thiên địa.

Trải qua nhiều khó khăn trắc trở, tìm được lối vào Mê Đô.

Hoàn thành mong đợi của tất cả mọi người.”

Trong nháy mắt khi nghe được mấy câu này, Lục Bát kích động nước mắt lưng tròng.

Đông Phương Linh Nhi cũng ngạc nhiên nhìn Lục Thủy, sau đó hỏi ra vấn đề nàng rất muốn hỏi:

“Vậy chẳng phải ngươi cũng kế thừa thiên phú viết chữ đẹp của chúng ta ư?”

Là của ta nhiều hơn một chút, hay là Lục Bát nhiều hơn một chút?”

“Đúng rồi, thư pháp của ta người có kế thừa không?” Lục Bát lập tức hỏi.

Lục Thủy: “...”

Hai vị tổ tiên, an tâm lên đường đi.

Một lát sau.

Lục Thủy nhìn hai người rúc vào cùng một chỗ.

Bọn họ đi không phải vui vẻ lắm.

Tuy rằng khóe miệng mang theo nụ cười, nhưng vẫn canh cánh trong lòng với thư pháp.

Lục Thủy chỉ có thể nói thư pháp của mẹ hẳn không tệ.

Hai người mới thoải mái hơn một chút.

“Nếu như bọn họ biết mẹ họ Đông Phương, nhất định người cao hứng có người khó chịu.”

Lắc đầu, Lục Thủy xoay người rời đi.

Lục Bát nói cho hẳn biết, cả đời này hẳn viên mãn.

Không cần phải quan tâm đến cả đời ngắn ngủi của hẳn.

Bởi vì đây là một đời đặc sắc nhất vui vẻ nhất của hẳn.

Không còn cầu mong gì khác.

Lục Thủy rời khỏi đại sảnh.

Bên trong truyền ra âm thanh chén trà bị vỡ.

“Cha, nương...”

“Các người đừng dọa ta.”

...

Ầm ầm!

Lục Thủy một lần nữa trở lại thông đạo Mê Đô.

Thời đại của Lục Bát đã trôi qua, phía sau hẳn sẽ còn có thể xảy ra rất nhiều chuyện.

Chỉ là Lục Thủy cũng không thêm để ý.

Bởi vì từ giờ khắc này trở đi, chính là thời đại của Lục gia bọn họ đi qua.

Trong khoảng thời gian này không có cường giả xuất hiện, không có quá nhiều tình huống.

Đối với Lục Thủy mà nói, không có chút thần bí nào.

Cho nên...

Cũng nên đến nơi hấn muốn đi.

Lúc này sẽ đánh cược vận khí của mình.

Nhất định phải có, như thế hấn mới có thể làm chút gì đó, bằng không Mộ Tuyết phải để ý cực kỳ lâu.

Lúc này lực lượng của hấn bắt đầu kéo dài ở trong thông đạo, cần phải chuẩn bị một chút.

Lúc trước hấn đã thí nghiệm, như vậy chỉ cần không ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng, không tùy tiện hành động.

Sẽ không bị đá ra ngoài.

Lục Thủy đi một đường về phía trước, đi thẳng, đi thẳng.

Hấn đi thật lâu cũng không nhìn thấy vòng xoáy.

“Không có?”

Lục Thủy có chút nghi hoặc trong lòng.

Không hề từ bỏ, tiếp tục hướng phía trước.

Hồi lâu sau hấn rốt cục thấy được vòng xoáy.

Nhìn thấy vòng xoáy này, Lục Thủy thở phào nhẹ nhõm, nhưng vòng xoáy này rốt cuộc có thể đưa hấn đến địa phương muốn đi hay không.

Hấn cũng không chắc chắn.

Chỉ là nên lưu lại thủ đoạn.

Hấn đã lưu lại.

Rất nhanh lôi đình nổ vang.

Hấn dường như nghe thấy tiếng hò hét.

“Cút cho ta.”

Giọng nói vừa vang dội vừa phẫn nộ truyền đến tai Lục Thủy.

Giờ khắc này hẳn phát hiện mình đang ở trong một căn phòng.

Sức mạnh bắt đầu bao phủ xung quanh.

Ánh mắt của hắn có chút kỳ quái.

Chẳng bao lâu hẳn phát hiện ra rằng hắn đã biến thành một con mèo.

Sau đó nhìn thấy một người phụ nữ sắp sinh cùng với một người đàn ông đang cảnh giác bốn phía.

Đó là cha vợ.

Cuối cùng cũng đến nơi này.

Lục Thủy có chút may mắn, nhưng cũng rất khó chịu.

Hắn phát hiện, không phải sinh nở bình thường.

Phải... Bị ép sinh nở.

“Cho nên ta mới có thể sinh ra ở Đông Phương gia, Mộ Tuyết mới có thể sinh ra ở chỗ này?”

Giờ khắc này, Lục Thủy cảm giác được bầu trời tựa như hạ xuống một cỗ khí tức.

Giống như đang nói cho người phía dưới biết, trời cao có xúc động, đứa bé không rõ, giáng xuống kiếp nạn, diệt nó.

Tràn vào tâm trí người khác rất rõ ràng.

Giờ phút này, cha vợ ban đầu còn đang cảnh giác bỗng giật mình, kể cả người phụ nữ đang sinh nở cũng có chút khó có thể tin.

Mà ngay trong nháy mắt này, sấm sét từ trên trời giáng xuống.

Ngay khi cảm nhận được sấm sét giáng xuống, Mộ Trạch phản ứng lại, hắn lập tức vươn tay bảo vệ thể tử của mình.

“Không, dừng tay.”

Mộ Trạch hét lớn.

Trực tiếp đứng ở phía trước chắn lối đình.

Ầm ầm!

Lối Đình không ngừng tàn sát bừa bãi, xuyên qua Mộ Trạch, đánh tới trên người người phụ nữ

Cơn đau dữ dội xuất hiện ập tới người phụ nữ.

Lúc này nàng nắm lấy tay Mộ Trạch, tập trung sức mạnh ở trên người đứa nhỏ, giống như đang bảo vệ đứa nhỏ còn chưa sinh ra của mình.

Nàng nhìn Mộ Trạch, gian nan mở miệng :

“Lại, lại kiên trì thêm một hồi.”

Mộ Trạch nhìn thể tử của mình, trong mắt mang theo hối hận, hắn cố gắng phòng ngự lối đình.

Nhưng lại khó mà bảo vệ tốt.

Một lát sau, lối đình biến mất, người phụ nữ dần mất đi sức lực, chỉ là trên mặt nàng lại hiện lên vẻ may mắn.

“Hài, hài tử.”

Nàng đã sinh.

Chẳng bao lâu sau, một hài nhi nho nhỏ được đặt bên cạnh nàng.

“Còn, còn tốt.” Nàng nhìn thấy đứa trẻ thì thầm.

Ầm thanh cực kỳ yếu ớt.

“Không có việc gì, không có việc gì.

Nhất định không có việc gì.” Mộ Trạch lâm bầm, không ngừng thực hiện thuật trị liệu cho thể tử của mình.

Hắn có chút hoảng hốt.

Bởi vì không có một chút tác dụng nào.

Tại sao lại không có tác dụng?

Tại sao?

Người phụ nữ nhìn Mộ Trạch, trên mặt mang theo ý cười, dường như đang nói, không có việc gì, đã không sao rồi.

Hơi thở của nàng đang dần bị tắt.

Lục Thủy nhìn thấy một màn này, trực tiếp vận dụng sức mạnh.

Hắn không có cách nào sửa đổi kết cục bên này, nhưng có thể làm gì đó.

Giờ phút này vạn vật tựa như bị tạm dừng, Lục Thủy hóa thành chính mình, đứng cách người phụ nữ đó không xa.

Mà lúc này linh hồn của người phụ nữ đó dường như đang dần thoát ly thân thể, trôi nổi lên.

Nàng nhìn thấy Lục Thủy.

“Người... Người là ai?” người phụ nữ nhìn Lục Thủy một chút, lại nhìn trượng phu đang bị tạm dừng, có chút kinh ngạc.

“Ta là Lục Thủy, là...” Lục Thủy dừng lại, nhìn vị trí đứa bé nói:

“Là chồng tương lai, của con gái trong lòng ngài.

Rất xin lỗi, ta không có cách nào cứu ngài.”

Người phụ nữ kia nhìn Lục Thủy có chút khiếp sợ, nhưng rất nhanh nàng liền lộ ra nụ cười nói:

“Ta là Đường Linh Chi, nếu như người nói không sai, ta nhất định là mẹ vợ người.”

“Vâng, ta đã gặp qua linh vị của ngài.” Lục Thủy mở miệng nói.

“Không cần khách khí như vậy, tuy rằng chúng ta chưa từng gặp mặt, nhưng ta có lẽ rất dễ ở chung.” Đường Linh Chi nhìn Lục Thủy nói.

“Thật xin lỗi.” Lục Thủy cúi đầu mang theo áy náy:

“Thật ra lấy thực lực của ta, vẫn có một ít khả năng cứu ngài.

Nhưng ta hẳn là sinh ra sớm hơn Mộ Tuyết một năm, nếu như ta đảo ngược thời gian đến lúc đó, có lẽ sẽ không có Mộ Tuyết.

Mệnh lý của đứa trẻ chưa sinh là chông chéo, ta không dám đặt cược.

Cũng không muốn đánh cược.”

Đường Linh Chi nhìn Lục Thủy, có chút vui vẻ nói:

“Người rất thích Tiểu Tuyết Nhi?”

“Rất thích.” Lục Thủy gật đầu, nhìn mẹ vợ tiếp tục nói:

“Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng ấy, ta đã rất thích nàng.

Thích vô số năm, không bao giờ thay đổi.”

“Nàng có lớn lên xinh đẹp không?” Đường Linh Chi hỏi.

“Rất đẹp, không ai đẹp hơn nàng.” Lục Thủy nói.

“Ta...” Đường Linh Chi nhìn Lục Thủy, đưa ra một yêu cầu có thể có chút quá phận:

“Ta, có thể gặp nàng khi lớn không?”

Chương 1422: Gặp mẹ vợ (3)

Gặp mẹ vợ (3)

Mộ gia.

Giữa trưa.

Dì Đường mang theo Mộ Tuyết các nàng đi hái linh quả.

Chỉ là lúc đang hái, Mộ Tuyết đột nhiên dừng lại.

Đôi mắt của nàng không hiểu sao lại rơi nước mắt.

Bi thương khó nói được bắt đầu bùng nổ trong lòng.

“Mộ Tuyết, con làm sao vậy?” Đây là dì Đường phát hiện Mộ Tuyết không bình thường.

Mà lại rất không bình thường.

Mộ Tuyết sao lại đột nhiên khóc?

Lúc trước nàng nghe Nhã Lâm nói qua một lần, thế nhưng nhìn thấy Mộ Tuyết không có biến hóa gì, cũng không quá để ý.

Có lẽ Nhã Lâm đã nhìn nhầm.

Nhưng lần này nàng tận mắt nhìn thấy, có chút luống cuống.

Sao Mộ Tuyết lại khóc?

“Dì Đường, ta, ta muốn ra ngoài một chuyến.” Mộ Tuyết nói xong trực tiếp bay lên trời.

Nàng cần phải đi tìm Lục Thủy.

Nàng cảm thấy mình nên đi qua một chuyến.

Nhất định phải đi qua.

Đầu nguồn bi thương đến từ bên kia, nàng cần tự mình đi gặp một lần, Lục Thủy rốt cuộc đã thấy được cái gì.

Trong nháy mắt, dì Đường nhìn Mộ Tuyết nở rộ tử quang trên người, biến mất ở chân trời.

Đây là lần đầu tiên nàng chân chính xác định Mộ Tuyết chính là Tử Y Thần Nữ.

Lần đầu tiên thấy được sức mạnh của Mộ Tuyết.

Nhưng đến cùng là xảy ra chuyện gì?

Lục Thiếu gia xuất hiện ngoài ý muốn sao?

Hay là chuyện khác?

Dì Đường không biết, nhưng khẳng định đã xảy ra chuyện đại sự gì đó, bằng không Mộ Tuyết sẽ không như vậy.

Nước mắt của nàng không thể ngừng chảy, dường như gặp phải điều buồn nhất trong cuộc đời này.

“Mẹ, con hái được một quả lớn, cho tỳ tỳ ăn.” Nhã Lâm mang theo Thủy Vân Thú tới, chỉ là không nhìn thấy tỳ tỳ đâu:

“Mẹ, tỳ tỳ đâu?”

“Tỳ tỳ có việc ra ngoài, rất nhanh sẽ trở về.

Tối nay ngủ cùng mẹ đi.” Dì Đường sờ sờ đầu Nhã Lâm nói.

“Vậy ta giấu trái cây này đi, đến lúc đó cho tỳ tỳ.” Nhã Lâm mở miệng nói.

Dì Đường không nói gì, chỉ nhìn bầu trời.

Hy vọng không có đại sự gì.

Thứ cấp độ kia, nàng rất khó hiểu.

...

Mê Vụ Chi Đô.

“Đã mấy ngày không có phản ứng, sẽ không có vấn đề gì chứ?” Lão tổ Trùng Cốc mở miệng hỏi.

Sự yên tĩnh trước cơn bão.

Bọn họ đương nhiên cũng biết.

Đám người bọn họ ở chỗ này, cũng rất hoảng hốt.

Bên trong là tồn tại cỡ nào, bọn họ đều hiểu, mấy người bên ngoài hơi có chút bất cẩn đều sẽ tan thành tro bụi.

“Nơi này là Mê Vụ Chi Đô, bình thường các người không có cách nào tiến vào, hảo hảo đi cảm thụ một chút đi.

Biết đâu vẫn còn thu hoạch.

Lần sau sẽ không còn cơ hội vào nữa.” Ma tu Huyết Trần mở miệng nói.

“Quả thật không cần lo lắng cái gì, nên diệt vong chúng ta đều trốn không thoát.” Kiếm Xuyên mở miệng nói.

“Có người tới.” Lão tổ Đạo Tông ngẩng đầu nhìn lại.

Lúc này quả thật có một đạo quang mang hướng đến bên này.

Tốc độ rất nhanh.

Đó là một đạo ánh sáng tím.

“Tử Y Thần Nữ?” Lão tổ Trùng Cốc có chút kinh ngạc.

Đây nhất định là Tử Y Thần Nữ phải không?

“Tại sao nàng lại đến đây?” Ngung Hạ nhíu mày.

Tử Y Thần Nữ là ai nàng biết, nhưng sao lại đột nhiên đến?

“Không biết, bên trong xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?” Nhị Trưởng lão quay đầu nhìn về phía.

Nếu như vậy, sẽ nguy hiểm.

Lưu Hỏa, Tử Y Thần Nữ, đó đều là người nhà bọn họ.

“Đừng lo lắng, chỉ cần ...

Xảy ra một chút chuyện.” Cửu nhẹ giọng nói.

Chuyện này nàng không thể giúp.

Hô!

Tử quang trực tiếp vọt vào trong vòng xoáy.

Bất cứ vật gì cũng không dám ngăn cản đạo ánh sáng này.

“Liệu có nguy hiểm không?” Nhị Trưởng lão hỏi.

“An toàn hơn chúng ta bây giờ.” Cửu mở miệng nói.

“Chúng ta hiện đang gặp nguy hiểm?” Ma tu Huyết Trần hỏi.

“Không có, cho nên bên trong đối với bọn họ an toàn hơn.” Cửu nhún vai.

Nhị Trưởng lão: “....”

...

Lúc này Mộ Tuyết vọt vào vòng xoáy, vọt qua dòng sông thời gian, tiến vào trong hòn đảo.

Không dừng lại chút nào, nàng vọt vào Mê Đô.

Nàng nhìn thấy thứ Lục Thủy để lại, không chút chần chờ chút nào.

Bắt đầu đi đến chỗ Lục Thủy.

...

Lục Thủy nhìn mẹ vợ trước mắt, đối với yêu cầu của đôi phương, hẳn cũng không thể cự tuyệt.

“Nàng, sắp tới rồi.” Lục Thủy nhẹ giọng nói.

Đường Linh Chi nghe được những lời này trong lúc nhất thời có chút luống cuống.

Trong căng thẳng mang theo chờ mong.

Nàng chỉnh mái tóc của mình, để cho mình đẹp hơn chút.

Dù sao cũng là con gái sau khi lớn lên.

Rất nhanh một đạo tử quang từ trên cao rơi xuống, trực tiếp rơi đến bên người Lục Thủy.

Sau đó, một thiếu nữ xuất hiện trong ánh sáng.

Đường Linh Chi nhìn chăm chăm ánh sáng, nhìn thiếu nữ đột nhiên xuất hiện.

Rất xinh đẹp.

Mộ Tuyết rơi xuống bên cạnh Lục Thủy, nàng khó có thể tin nhìn một màn trước mắt, cùng với người trước mắt.

Trong nháy mắt nàng liền nghĩ ra đây là ai.

Giờ khắc này nước mắt nàng giống như vỡ đê, không ngừng chảy xuống.

Nàng nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mắt, khóe miệng run rẩy:

“Mẹ, mẹ?”

Một câu mẹ, trực tiếp làm Đường Linh Chi phục hồi tinh thần lại, trong lòng nàng có cung chiều.

Nàng bay đến trước mặt Mộ Tuyết.

Giơ tay lau nước mắt cho Mộ Tuyết, trong thanh âm mang theo áy náy:

“Thực xin lỗi, mẹ không thể nhìn con lập gia đình, không thể cùng con lớn lên.”

Giờ phút này, Mộ Tuyết không nhin được, trực tiếp ôm lấy mẹ mình khóc lên.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy mẹ của mình.

Càng là lần đầu tiên nghe được giọng nói của mẹ.

Đường Linh Chi vỗ vỗ lưng Mộ Tuyết, cười nói:

“Đại cô nương rồi.

Không có mẹ bên cạnh có khổ hay không?”

“Khổ, cực kỳ khổ.

Người khác đều có mẹ, con không có.” Mộ Tuyết mở miệng nói.

Lục Thủy đứng ở một bên không nói gì, chỉ im lặng nhìn.

Rất lâu sau, tâm tình Mộ Tuyết mới ổn định lại.

Lúc này Đường Linh Chi mới nhìn Mộ Tuyết và Lục Thủy.

“Là Lục Thủy theo đuổi con?” Đường Linh Chi đại khái hiểu rõ tình huống, hỏi Mộ Tuyết.

“Ừm.” Mộ Tuyết gật đầu nói:

“Ngày nào hấn cũng đối xử tốt với con, làm con hạnh phúc.

Sau đó,,,

Không thể rời khỏi hẳn.”

“Các người có hài tử chưa? Tên là gì?” Đường Linh Chi tò mò hỏi.

Nghe được vấn đề này, Mộ Tuyết cúi đầu, nhẹ giọng nói:

“Hẳn là sắp rồi.”

Nói xong liền đá bên dưới Lục Thủy.

Lục Thủy lập tức mở miệng nói:

“Gần đây tính toán muốn, sẽ có.”

Trò chuyện hồi lâu, trời đất đột nhiên truyền ra thanh âm.

Vạn vật dường như thoát khỏi sự tĩnh lặng.

“Dường như mẹ không còn thời gian, nhưng mà...” Đường Linh Chi nhìn Mộ Tuyết và Lục Thủy nói:

“Có thể nhìn thấy các con vào giây phút cuối cùng.

Thật sự hạnh phúc.

Còn có thể cùng con gái của mình tán gẫu lâu như vậy, còn có thể biết hai người sống rất tốt.

Như vậy mẹ liền an tâm.”

Giờ khắc này nước mắt Mộ Tuyết lại một lần nữa xuất hiện.

Nàng nhìn mẹ mình tràn đầy không nở.

“Tiểu Tuyết Nhi, đừng khóc.

Mẹ chỉ là tu chân giả bình thường, nhân sinh có dấu chấm hết.

Dấu chấm này rất viên mãn.

Mẹ không có tiếc nuối.

Chỉ là có chút không buông được phụ thân con, đã nói xong ước định, không biết có thể tuân thủ hay không.”

Lúc này Đường Linh Chi đi tới vị trí ban đầu.

Nàng phát phát tay nói với Mộ Tuyết:

“Mẹ vĩnh viễn yêu con.”

Sau đó hướng về phía Lục Thủy nói:

“Tiểu Tuyết Nhi liền giao cho con.”

“Được, mẹ.” Lục Thủy mở miệng nói.

Àm âm!

Đường Linh Chi trở lại thân thể, thế giới khôi phục bình thường.

Cùng lúc đó Đường Linh Chi tựa đầu vào trán Mộ Tuyết, mặt mỉm cười, mất đi khí tức sinh mệnh.

“A a a!”

Cảm nhận được tất cả những điều này, Mộ Trạch khó chịu tiếp nhận tất cả.

“Trong nháy mắt, trong nháy mắt đó, ta đã do dự, a a a ~”

Thanh âm tê tâm liệt phế, tiếng hò hét tuyệt vọng theo đó vang lên.

Sức mạnh bắt đầu bạo tẩu.

Mộ Tuyết há to miệng, rơi lệ, muốn chạy tới.

Chỉ là bị Lục Thủy ngăn cản.

“Đề ta đi qua.” Mộ Tuyết muốn đi qua.

Lục Thủy không cho, bởi vì không qua được.

“Oa~ oa~”

Âm thanh vang dội truyền ra.

Đứa bé khóc.

Trong nháy mắt này, Mộ Trạch dùng hò hét, bình ổn lực lượng.

Mộ Tuyết cũng ngừng động tác.

Còn lại chính là tiếng khóc của Mộ Trạch, thanh âm mang theo tuyệt vọng.

Lục Thủy không chút do dự, trực tiếp mang theo Mộ Tuyết bắt đầu lui về phía sau, rời khỏi Mê Đô này.

Tất cả đã kết thúc.

Không thể ở lại.

Mộ Tuyết sẽ không đi ra được.

Chương 1423: Tam đại Chí Cao vẫn lạc (1)

Tam đại Chí Cao vẫn lạc (1)

Thông đạo Mê Vụ.

Lục Thủy không cho Mộ Tuyết tiếp tục ở đó nữa.

Sau khi mẹ của Mộ Tuyết mất, nếu tiếp tục ở lại, thì Mộ Tuyết sẽ rơi vào trong đó, cha vợ cũng sẽ vì vậy mà tự trách bản thân mình.

Hắn cảm thấy việc vợ mình chết đều do hắn đã do dự trong nháy mắt đó.

Nhưng mà, nguyên nhân thật sự chính là do tu vi của cha vợ kém một giai, với lại cơ thể của mẹ Mộ Tuyết lúc đó cũng đang cực kỳ suy yếu.

Đây mới là nguyên nhân thật sự của bi kịch ấy.

Có điều, cha vợ đã do dự, cho nên từ đầu tới cuối, hắn đều cảm thấy là do bản thân mình đã do dự.

Cả đời cũng không thể buông bỏ được việc này.

Cả đời đều phải sống trong thống khổ.

Hắn sẽ nghĩ rằng, tại sao bản thân mình lại do dự cơ chứ?

Dù chỉ là trong nháy mắt.

Lục thủy âm thầm thở dài.

Sau đó, hắn nhìn sang Mộ Tuyết, cố gắng làm cho bản thân mình bình thường nhất có thể.

“Mộ tiểu thư, ta cho người mượn bả vai một chút ha?”

Lúc này, Lục Thủy đang sánh vai đi với Mộ Tuyết.

Sau khi Mộ Tuyết đi ra khỏi vòng xoáy, nàng chỉ cúi đầu, không nói một lời nào cả.

Cho nên, Lục Thủy đương nhiên là muốn nói gì đó.

Mộ Tuyết ngẩng đầu lên nhìn Lục Thủy, đôi mắt của nàng đỏ hoe, nhưng may mà không hề có nước mắt chảy xuống.

Sau đó, nàng tựa đầu lên vai Lục Thủy rồi nói:

“Không cần phải mượn, vốn dĩ là của ta.”

Giọng nói của Mộ Tuyết rất nhỏ.

“Ừ.”

Lục Thủy gật đầu.

Hắn nhẹ nhàng ôm lấy Mộ Tuyết.

“Vậy mà ngươi còn giấu ta, tự mình đi vào bên trong này.”

Mộ Tuyết trách hắn.

“Ta chẳng phải là đang bố trí đồ vật hay sao?”

Không hề có ý định không cho ngươi tới đây.”

Lục Thủy nói.

Hắn đương nhiên biết Mộ Tuyết sẽ cảm ứng được, nhưng mà hắn vẫn có chút lo lắng.

Nhưng dù sao thì đó cũng là mẹ của Mộ Tuyết, hắn không thể nào không để cho Mộ Tuyết tới đây được.

Với lại, mẹ vợ cũng muốn gặp Mộ Tuyết.

Cho nên, hắn càng không thể không để cho Mộ Tuyết tới đây.

Nếu như có thể làm gì đó để đền bù sự tiếc nuối, thì chắc chắn sẽ không để sự tiếc nuối ấy gia tăng lên.

May mà không khiến cho sự tình càng thêm không xong.

“Mẹ ta có phải là rất đẹp hay không?”

Mộ Tuyết khẽ ngẩng đầu lên nhìn Lục Thủy rồi hỏi.

“Xinh đẹp, còn rất thân thiện.”

Lục Thủy gật đầu nói.

Rất dễ ở chung.

Khác hoàn toàn với mẹ của hắn, suy nghĩ không hề kỳ lạ như mẹ hắn, hơn nữa, mẹ của Mộ Tuyết sẽ không bắt hắn quỳ.

“Việc nàng sinh ra được một người con gái dịu dàng, thiện lương, hiền lành, xinh đẹp như ta, có phải là một chuyện rất bình thường hay không?”

Mộ Tuyết hỏi tiếp.

Lục Thủy lập tức bị bấm nút tạm dừng.

“Ta thừa nhận việc xinh đẹp.”

Lục Thủy nói.

“Hừ, không quan tâm tới người nữa.”

Mộ Tuyết nói xong liền tránh xa Lục Thủy, nàng tiếp tục về phía trước.

Lục Thủy đi theo nàng, lúc đi tới cạnh Mộ Tuyết, hắn đưa tay ra nắm lấy tay của nàng.

Mộ Tuyết đương nhiên là không từ chối.

Dù sao thì việc không quan tâm tới người cũng chẳng liên quan gì tới việc nắm tay cả.

Không bao lâu sau, Lục Thủy phát hiện còn có một vòng xoáy nữa.

“Đã rất gần với tuyến thời gian của chúng ta rồi, không ngờ lại vẫn còn.”

Hắn có hơi ngoài ý muốn.

Hắn cứ nghĩ rằng đã hết rồi, có thể rời đi.

Không ngờ rằng vậy mà lại còn có một cái nữa.

“Ta có thể đi vào không?”

Mộ Tuyết hiếu kỳ hỏi.

Nếu như không thể tiến vào, thì nàng sẽ không vào.

Dù sao thì nàng cũng là người đột nhiên xông tới đây.

“Không biết, đi vào trước rồi tính, lỡ như được thì sao.”

Lục Thủy nói.

Bọn họ không nói gì thêm nữa, yên lặng chờ đợi phản ứng của vòng xoáy.

Quả nhiên không lâu sau đó vòng xoáy bắt đầu xuất hiện lực hút.

Lục Thủy kéo tay Mộ Tuyết, bọn họ cùng nhau tiến vào trong vòng xoáy.

Rất nhanh sau đó Lục Thủy lại có một cảm giác quen thuộc.

Tầm mắt quen thuộc.

Là một chú chim nhỏ.

Ở đối diện hẳn cũng có một chú chim nhỏ.

“Mộ tiểu thư?”

Lục Thủy cảm thấy chú chim nhỏ ở trước mặt mình cực kỳ xinh đẹp.

Cho nên, nó chắc chắn là Mộ Tuyết.

Chú chim kia trực tiếp quay đầu đi, dường như nó muốn lờ đi Lục Thủy.

Có điều, sau khi quay đầu, nó lại càng tiến tới gần Lục Thủy hơn.

Được rồi, chắc chắn đây là Mộ Tuyết.

Hai người bọn họ có lẽ có thể nói chuyện được với nhau.

Hiện tại, bọn họ đang ở trên lầu các, nơi này dường như là một sơn đình.

Người dân ở đây rất thưa thớt.

“Không biết hai vị có gì chỉ giáo?”

Đột nhiên ở phía dưới vang lên một âm thanh.

Lục Thủy và Mộ Tuyết lắng nghe một chút liền nhận ra người đó là ai.

Người đó đương nhiên là cha của Mộ Tuyết, cha vợ của Lục Thủy.

Mộ Trạch.

Hai chú chim nhỏ liếc mắt nhìn nhau, sau đó chúng cùng bay tới nơi để quan sát mọi chuyện hơn.

Rất nhanh sau đó, bọn họ đã thấy được bốn người ở bên dưới.

Có tổng cộng ba người lớn và một cậu nhóc đi đứng vẫn còn chưa vững.

Bên cạnh hắn là một nữ tử vô cùng xinh đẹp.

Mẹ?

Lục Thủy không khỏi kinh ngạc.

Sau đó, hắn phát hiện cha hắn cũng có mặt ở đây.

Hình như lão cha đang chặn đường cha vợ.

Chuyện này là như thế nào?

“Tại hạ là Lục Cổ, Tộc trưởng của Lục gia.

Lần này ta tới đây tìm đạo hữu, là vì muốn biết rõ một số việc.”

Lục Cổ nhìn Mộ Trạch rồi khách khí nói.

“Tộc trưởng của Lục gia?”

Mộ Trạch nhìn Lục Cổ, hắn chau mày nói:

“Mộ gia và Lục gia hình như không có quan hệ gì với nhau cả.”

“Đúng là không có, nhưng mà bởi vì một vài nguyên nhân cá nhân, cho nên ta mới tới đây để tìm đạo hữu.

Nghe nói vào mấy tháng trước, có một vị thiên kim đã tới đây.

Có điều, quá trình có hơi không thể tưởng tượng được.”

Lục Cổ nhìn Mộ Trạch rồi nói.

Mộ Trạch nghe xong liền cảnh giác hỏi:

“Ý của đạo hữu là gì?”

“Đạo hữu đúng là đã xóa đi vết tích, nhưng mà khí tức của lôi đình là thứ khó mà xóa sạch được.

Ở chỗ đó, ta cảm nhận được khí tức của lôi đình.”

Lục Cổ thấy Mộ Trạch cảnh giác thì tiếp tục nói:

“Đạo hữu không cần phải lo lắng, chúng ta có thể cảm nhận được nó hoàn toàn là do chúng ta cũng gặp phải chuyện như đạo hữu.”

Mộ Trạch sững người ra một chút, sau đó hẩn nhìn sang đứa bé đang chơi đùa ở bên cạnh, hỏi:

“Là hẩn?”

Mộ Trạch hỏi.

“Chính là khuyến tử.”

Lục Cổ gật đầu, hẩn nói tiếp:

“Dựa theo sự lý giải của chúng ta, thì tình huống của các người có hơi khác với chúng ta, trên người của quý thiên kim có lẽ trời sinh đã mang theo loại khí tức kia, việc nàng ở lại quý phủ chưa chắc đã an toàn.

Thực lực của Mộ gia quá yếu, không bảo hộ được nàng, chắc chắn sẽ có ngày bị tìm ra.”

“Ý của Lục tộc trưởng là gì?”

Mộ Trạch hỏi.

“Rất đơn giản, giao cho Lục gia chúng ta đi.”

Chương 1424: Tam đại Chí Cao vẫn lạc (2)

Tam đại Chí Cao vẫn lạc (2)

Lục Cổ nhìn Mộ Trạch, hấn chân thành nói:

“Mộ gia các người không làm được, không có nghĩa là Lục gia chúng ta cũng không làm được.

Có lẽ các người không biết, nhưng mà trong Tu Chân Giới này, Lục gia chúng ta tuyệt đối không sợ bất kỳ kẻ nào cả.

Cho nên, Mộ đạo hữu, người có muốn làm thông gia với Lục gia hay không?”

Lục Thủy nghe xong thì ngây ngẩn cả người, thì ra mọi chuyện là như này à?

Lão cha tự tìm tới cha vợ, mở miệng muốn làm thông gia với người ta.

Mộ Tuyệt cũng là lần đầu tiên biết được chuyện này.

“Lục tộc trưởng không sợ sao?”

Mộ Trạch hỏi.

“Sợ?”

Lục Cổ nghe thấy từ này thì liền mỉm cười.

Hấn bảo con trai của mình tới bên cạnh mình, hấn xoa đầu của nó rồi nói:

“Người nên sợ có lẽ không phải là ta, mà là những người không rõ kia.

Nói nó không rõ có nghĩa là đang sợ sự đáng sợ của nó.

Nếu vậy thì Lục mỗ ta sẽ tập hợp không rõ, sau đó khiến cho nó diệt vong.”

Trong mắt Lục Cổ lóe lên sát ý.

Mộ Trạch không khỏi giật mình, hần phát hiện ra một chuyện, người nam nhân đang đứng trước mặt mình có phách lực vô cùng cường đại.

“Mộ gia làm thông gia với Lục gia chắc chắn sẽ không chịu thiệt.

Lục gia ta có thể đưa ra sính lễ mà Mộ gia các người tuyệt đối không tưởng tượng ra được.”

Lục Cổ nói.

Mộ Trạch không quan tâm tới sính lễ cho lắm, hần chỉ gật đầu nói:

“Ta đồng ý hôn ước này, hy vọng Lục tộc trưởng đừng lùi bước nửa đường.”

“Chuyện hôm nay, người biết, ta biết.”

Lục Cổ đưa tay ra.

Mộ Trạch không hề do dự, hần ngay lập tức đưa tay ra.

Ầm!

Hôn ước thành lập.

Lần này, Lục Thủy triệt để hiểu ra, việc hần có thể đính hôn với Mộ Tuyết, thì ra là do lão cha tìm kiếm không rõ còn lại.

Cuối cùng, lão cha tìm ra được Mộ gia.

Sau đó, vì người kia đúng lúc cũng là nữ, cho nên bọn họ liền thành lập hôn ước.

Để đối phương gia nhập Lục gia.

Nếu như có kẻ địch, thì cũng có thể để cho hai không rõ diệt địch.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, nàng cảm thấy việc mình đã trả đại giới cực kỳ lớn mới có thể gả cho Lục Thủy.

“Lục thiếu gia, người cũng chẳng dễ dàng gì mới có thể cưới được ta, cho nên người phải đối xử với ta tốt một chút đó.”

Mộ Tuyết nói với Lục Thủy.

“Ừ.”

Lục Thủy gật đầu.

“Vậy thì để ta đi mổ người lúc bé mấy cái đi, nhìn nó ngây ngốc như thế, rất cần ăn đòn.”

Mộ Tuyết nói.

“Đừng lộn xộn, lỡ như bị đá ra ngoài thì sao.”

Lục Thủy nói.

Một lúc lâu sau, bọn họ cuối cùng cũng thương lượng xong.

Cha vợ rời đi.

“Tộc trưởng đại nhân, mặc dù Tiểu Tuyết Nhi của Mộ gia được gọi là không rõ, nhưng mà thiên phú của nàng đúng thật là không tệ.

Còn con trai của chúng ta, ta cảm thấy có hơi miễn cưỡng.”

Đông Phương Lê Âm nói.

“Có lẽ là do đã bỏ sai người.”

Lục Cổ nói.

Lục Thủy:

“...”

Không có sai, Mộ Tuyết mới là người bị bỏ sai.

Lục Thủy nghĩ tới đây thì thở dài một tiếng.

Lúc này, Lục Thủy cảm thấy thời gian sắp tới rồi.

“Lục thiếu gia, người nói thử xem, bây giờ ta bay xuống đó mổ người hai cái thì có kịp hay không?”

Mộ Tuyết hỏi.

“Đi thôi, đừng nghĩ tới việc có được hay không nữa.”

Lục Thủy trực tiếp kéo Mộ Tuyết quay về thông đạo Mê Vụ.

Vù!

Khi bọn họ trở lại thông đạo bên trong Mê Đô, Lục Thủy nghe thấy một âm thanh phát ra từ trên không.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện vòng xoáy biến mất ngay tại chỗ.

Việc này có nghĩa là tất cả mọi chuyện đã kết thúc rồi.

“Xem ra là không còn gì nữa rồi.

Cái khe này đã được chúng ta bỏ sung xong.”

Lục Thủy nói.

“Chúng ta phải quay về à?”

Mộ Tuyết hỏi.

Nàng nói xong còn quay đầu nhìn về phía sau.

Dường như nàng có hơi luyến tiếc.

“Đi thôi, sau này chúng ta cũng sẽ có con, sẽ hy vọng hẳn luôn được vui vẻ.”

Lục Thủy nói.

“Có hơi khổ sở.”

Mộ Tuyết cúi đầu nói.

Lục Thủy dắt nàng đi ra ngoài.

Mê Vụ Chi Đô.

Cửu thờ phào nhẹ nhõm, nàng cười nói:

“Cuối cùng tất cả mọi thứ cũng trở lại quỹ đạo chính của nó rồi.

Lần này không có tổn thương nào quá lớn cả.

Tất cả đều viên mãn.”

Nhị trưởng lão lập tức nhìn về phía Cửu.

Tất cả đều đã viên mãn đồng nghĩa với việc Cửu phải biến mất.

“Tiểu Tiểu Đình, ta sẽ cho người biết hết mọi thứ, việc quan trọng đã xảy ra ở thời kỳ Viễn Cổ, sự thay đổi của thế giới, đứa con gái của Lê Âm, còn cả chuyện tại sao Lục Thủy lại lợi hại tới như thế.

Ta có thể giải thích tất cả sự nghi hoặc của người.

Đương nhiên trong đó còn có cả sự tồn tại của Lục gia.

Người cũng có thể biết chuyện này.

Cả chuyện về Thất nữa.

Ta có thể nói cho người biết tất cả mọi thứ.

Ta đã sớm vẫn lạc rồi, cho nên người không cần phải nhớ nhưng ta, cũng không cần phải đau lòng.

Đến lúc đó, có lẽ người sẽ không thể đau lòng nổi.”

Cửu nở một nụ cười thật tươi.

Dù sao thì nàng cũng là người đã vẫn lạc.

Hiện tại, nàng đã không còn sống nữa rồi, chỉ là do có quá nhiều chuyện phát sinh mà thôi.

Nhi trưởng lão không nói gì cả.

“Bọn họ sắp đi ra ngoài rồi à?”

Ngung Hạ hỏi.

“Sắp rồi, nhưng mà bọn họ vẫn còn phải xử lý ba vị kia nữa, có một số việc không thể nào bỏ qua được.”

Cửu lắc đầu nói.

Những người khác cũng không hỏi thêm gì nữa, có thể chứng kiến được chuyện này đã là sự vinh hạnh của bọn họ rồi.

Người bên ngoài thì ngay cả tư cách để xem cũng không có.

Cùng lúc đó.

Trong vòng xoáy, Thời Quang Trường Hà bắt đầu tiên tán.

“Được rồi, cái gì nên nói, cái gì mà các người nên biết, thì chúng ta đều đã làm cả rồi.

Các người muốn lựa chọn như thế nào là chuyện của các người.

Chúng ta đã sống đủ lâu rồi, cho nên việc tồn tại cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Tử vong chẳng là gì cả.

Các người có lẽ cũng đã hiểu được đạo lý này.

Con đường này rất dài, dù thế nào thì cũng sẽ phải ngã xuống thôi.

Chỉ cần trên đường đi, phong cảnh xung quanh đủ đặc sắc là được rồi.”

Đế Tôn của quá khứ nói.

Lúc này, thân ảnh của ba người bọn họ cũng dần biến mất.

“Chúc các người may mắn, ta cảm nhận được khí tức của Cửu, ta muốn nói lời tạm biệt với nàng.”

Chân Thần Ais nói.

“Ta cũng vậy.”

Phật Đà nói.

Sau đó, ba người bọn họ hóa thành ba đạo ánh sáng, cùng bay ra bên ngoài.

Chương 1425: Tam đại Chí Cao vẫn lạc (3)

Tam đại Chí Cao vẫn lạc (3)

Những luồng ánh sáng xông ra từ trong vòng xoáy không khỏi khiến cho những người ở bên ngoài có chút bối rối.

Ba vị kia đi ra, một khi ba vị kia ra tay với bọn họ, thì bọn họ không thể nào chịu nổi.

“Không cần phải lo lắng, bọn họ tới để tìm ta.”

Cửu nói.

Mọi người nghe xong lời của nàng mới an tâm hơn một chút.

Rất nhanh sau đó, ba đạo ánh sáng kia đã dừng lại trước mặt của Cửu, chúng hóa thành ba người Đế Tôn.

“Cửu, đã lâu không gặp, người toàn trí toàn năng như ngươi có biết tại sao chúng ta lại xuất hiện ở đây không?”

Đế Tôn nói.

“Bởi vì trước khi thế giới hủy diệt, các ngươi đã giãy dụa một lần cuối cùng, sau đó các ngươi bị Chúa Tể lờm một cái, cho nên các ngươi mới có tư cách đứng ở đây.

Ta nói có đúng hay không?”

Cửu thấy ba người bọn họ kinh ngạc, thì vô cùng tự hào nói:

“Ta là ai?”

Chân Thần Độc Nhất Thiên Địa.

Toàn trí toàn năng.”

“Ta vẫn luôn cảm thấy các ngươi không quá bình thường, giống như không quá nghiêm túc.”

Ma Tu Huyết Trần cảm thấy có chút không đúng.

Có hơi khác.

“Bại tướng.”

Đế Tôn nói.

“Ta còn sống, còn người có lẽ sắp phải chết rồi.”

Ma Tu Huyết Trần không hề nhượng bộ một chút nào cả.

Người có thể khiến cho hắn nhượng bộ đã vẫn lạc rồi.

Đế Tôn:

“...”

“Cuối cùng thì ta vẫn không thể đi tới được cảnh giới của ngài, hoàn toàn không thể nào lý giải được cách ngưng tụ quyền năng độc nhất.”

Chân Thần Ais cảm thấy có hơi tiếc nuối.

Bọn họ không chỉ không thể đạt tới cảnh giới của Cửu, không thể tạo ra một thời đại mới, còn chẳng biết Cửu đã ngưng tụ quyền năng độc nhất - quyền năng có thể đá những Chí Cao khác xuống như thế nào.

Dù cho bọn họ có suy nghĩ như nào đi chăng nữa, thì cuối cùng bọn họ vẫn không thể nào biết được quá trình cụ thể của nó.

Thậm chí còn chẳng thể thành lập được lý luận.

“Thực ra, nó không khó tới như thế, nhưng mà ta sẽ không nói cho các người đâu.”

Cửu đắc ý nói.

Ba người Đế Tôn:

“...”

“Chúng ta đã tới cực hạn, có lẽ phải rời đi rồi.

Chúng ta gặp được một tồn tại cực kỳ đáng sợ.

Biết được bản thân nhỏ bé tới mức nào.

Triệt để hài lòng với cảnh giới.”

Ais nói lời từ biệt.

Cửu phát tay nói:

“Tạm biệt.”

Sau đó, ba đạo ánh sáng kia dần biến mất.

Tới cuối cùng, chỉ còn lại mỗi âm thanh phật hiệu của Phật Đà.

Tất cả mọi thứ đã khôi phục lại sự yên bình của nó.

“Bọn họ cứ thế mà vẫn lạc à?”

Lão tổ Trùng Cốc hỏi.

Những người khác cũng cảm thấy có hơi ngạc nhiên, có phải tùy ý quá rồi không?

Cảm thấy không được chân thật cho lắm.

“Cũng không hẳn, bọn họ vẫn còn rất tốt, chỉ là nói lời tạm biệt mà thôi.

Ba vị ở bên trong kia vẫn còn rất tốt.

Nhưng mà, đáp án cũng sắp xuất hiện rồi.”

Cửu nói.

“Bọn họ sẽ vẫn lạc sao?”

Nhị trưởng lão hỏi.

“Việc ba người kia vẫn lạc là một chuyện rất phiền phức, nhưng mà bây giờ có lẽ đã không thành vấn đề nữa rồi.

Ta phải tận mắt chứng kiến mới được.”

Cửu nói.

Ba vị kia có một phần quyền năng độc nhất.

Một khi bọn họ cùng nhau vẫn lạc, thì tương đương với việc không ai hấp thụ cái kia.

Chuyện này rất có thể sẽ mang tới sự nguy hiểm.

Nhất là khi mấy người Lưu Hỏa vẫn chưa tới Chí Cao, việc này càng nguy hiểm hơn nữa.

Tuy rằng hiện tại tất cả đều đã viên mãn, nhưng mà tiếp theo sau đó còn có thể tiếp tục viên mãn được hay không thì khó mà nói.

Ban đầu, Minh đứng ở bên cạnh hồ, chờ mấy người Lục Thủy đi ra.

Nhưng mà, hắn còn chưa kịp thấy nhóm người Lục Thủy đi ra, thì thân ảnh của hắn đã dần tiêu tán rồi.

Hòn đảo kia cũng từ từ biến mất.

Hắn nhìn cảnh tượng này liền biết thành công rồi.

Mê Đô rốt cuộc cũng được lấp đầy.

Sau vô số năm chờ đợi, cuối cùng hắn cũng chờ được ngày này.

Chờ tới ngày được tự do.

“Xem ra, ta không thể ở đây chờ Lục tiểu hữu đi ra được rồi.

Sau này ta sẽ đi tìm hắn.”

Minh nói thầm.

Rất nhanh sau đó hắn đã biến mất tại chỗ.

Hắn phải đi tới chỗ của Nguyệt, chỉ cần như thế là có thể hoàn toàn tự do.

Soạt!

Minh hoàn toàn biến mất.

Hắn rời khỏi Mê Đô.

Đây là lần đầu tiên hắn rời khỏi đây trong suốt vô số năm qua.

Cuối cùng thì hắn cũng có thể hoàn thành sứ mệnh rồi.

Minh vừa biến mất không bao lâu, thì Lục Thủy và Mộ Tuyết đi ra khỏi vòng xoáy, đi tới chỗ cái hồ lớn.

“Minh đã rời khỏi đây rồi.”

Lục Thủy nhìn một vòng xung quanh vẫn không thể nhìn thấy được tung tích của Minh.

“Người kia là người đứng sau Khởi Nguyên Thạch ư?”

Mộ Tuyết hỏi.

“Ừ.”

Lục Thủy gật đầu nói:

“Cha vợ vẫn luôn buồn sầu vì việc tế tổ 5 năm một lần.

Hiện tại không còn công pháp tế tổ nữa rồi.

Nhưng mà, có phương án dự bị, việc này cũng có thể giúp Mộ gia không cần phải xoắn quýt vì chuyện này nữa.”

Lục Thủy không nói quá nhiều về việc này, cha vợ đã nói chuyện với Nguyệt rồi, bọn họ có lẽ sẽ xử lý được chuyện này.

Vấn đề không quá lớn.

Mộ Tuyết cũng không nói thêm gì nữa.

“Đi thôi, đi giải quyết chuyện cuối cùng.”

Lục Thủy đi ra khỏi Mê Đô.

Hắn muốn đi xem ba vị kia một chút, xem thử xem ba vị kia sẽ lựa chọn như thế nào.

Hiện tại, Lục Thủy có thể cảm ứng được rằng tu vi của hắn đã tới bát giai đỉnh phong.

Rất nhanh thôi sẽ tiến lên được cửu giai, có thể có được tất cả năng lực.

Nhưng mà, khi lên tới cửu giai thì hắn sẽ khôi phục lại khá nhiều uy năng, thế giới này rất khó mà chịu đựng được.

Cho nên, nếu như không cần thiết, thì hắn không muốn tấn thăng cửu giai.

Chuyện này gây ra áp lực quá lớn lên thế giới.

Đương nhiên cũng không phải là không thể làm cho toàn bộ uy năng trở về.

Nhưng mà, nếu như thế thì sẽ rất khó có con.

Tất cả mọi chuyện đều đã xong hết cả rồi, tuyệt đối không thể thất bại ngay lúc này được.

Cho nên, chỉ cần áp chế đến lúc hắn có con là được.

Sau này, khi hắn không áp chế nổi nữa, thì tấn thăng cũng không muộn.

Hiện tại, việc tấn thăng đối với hắn mà nói cũng không quá quan trọng, nếu hắn muốn trở lại thời kỳ đỉnh phong, thực ra chỉ cần một ý niệm là được rồi.

Mộ Tuyết không nói gì cả, nàng chỉ yên lặng đi theo Lục Thủy mà thôi.

Chương 1426: Tam đại Chí Cao vẫn lạc (4)

Tam đại Chí Cao vẫn lạc (4)

Một lúc sau.

Lục Thủy và Mộ Tuyết xuất hiện trong tinh không vô tận.

Nơi này chính là thông đạo thông ra bên ngoài, cũng là vị trí của ba người Đế Tôn.

Lúc này, Lục Thủy nhìn thấy đằng trước có ba người đang đứng.

Chính là ba người Đế Tôn.

“Cảm nhận được?”

Lục Thủy hỏi.

Ba người kia khẽ gật đầu:

“Đúng là đã cảm nhận được.

Tồn tại của người quá phạm quy.

Có thể quen biết được một tồn tại như người đôi khi cũng là một loại may mắn.

Chỉ có điều, khi phải đối mặt với một kẻ địch như người, đúng thực là khiến cho người ta phải cảm thấy tuyệt vọng.”

“Vậy thì tại sao lại không chạy?”

Lục Thủy hỏi.

“Tại sao phải trốn cơ chứ?”

Chân Thần Ais nhìn Lục Thủy rồi nói khẽ:

“Từ trước tới giờ, chúng ta chưa bao giờ sợ thất bại, càng sẽ không sợ cái chết.

Thản nhiên tiếp nhận nó là được rồi.

Nhưng mà, chúng ta có một yêu cầu nhỏ.”

“Là gì?”

Lục Thủy hỏi.

Hắn hoàn toàn không hề bất ngờ về việc này.

Những người này sẽ đi làm chuyện mình muốn làm, từ trước tới giờ, bọn họ chưa từng sợ thất bại.

Còn sống?

Làm sao quan trọng bằng việc tiến về phía trước cơ chứ.

Dù cho phía trước có thể là cái chết, thì bọn họ cũng sẽ đi làm, chỉ có thể làm mới có thể thành công, nếu như thất bại thì sẽ nghênh đón đại giới của việc thất bại.

Chỉ cần như thế.

Nếu sợ thất bại, vậy thì bọn họ đã sớm giao quyền năng, lui về, chứ không phải là đứng ở đây.

Ngay từ lúc bắt đầu, ba người bọn họ đã có suy nghĩ muốn tranh đấu, biết sẽ có hai người phải chết đi.

Nhưng mà, có ai trong số họ lùi bước không?

Nếu như muốn sống, thì bọn họ đã sớm từ bỏ rồi.

Bây giờ chỉ là cùng nhau thất bại mà thôi.

“Để chúng ta nói lời từ biệt với những người kia.”

Phật Đà nói.

Những người kia là những người đã đi theo bọn họ.

“Sau đó, chúng ta sẽ tự mình lựa chọn vẫn lạc, không cần các hạ phải tự mình động thủ.”

Đế Tôn nói tiếp.

“Được.”

Lục Thủy đồng ý.

Về phần những người khác của tam đại thế lực.

Chỉ cần bọn họ không ngoi đầu lên, thì vẫn có thể sống tạm.

“Đa tạ.”

Ba người kia nói lời cảm ơn với Lục Thủy.

Sau đó, Chí Cao Chi Lực bắt đầu tràn ra.

Khí tức bắt đầu diệt tuyệt.

Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn thấy trên trời dường như có ba viên tinh thần khổng lồ đang vẫn lạc.

Trong Mê Vụ Chi Đô.

Tất cả mọi người đều nhìn lên trời, bọn họ thấy dường như có thứ gì đó đang bị phá vỡ.

Có sức mạnh đang đi tới hướng diệt vong.

“Đây là?”

Lão tổ Đạo Tông cảm nhận nguồn lực lượng kia cực kỳ khủng bố.

“Ba người Tiên Mục lựa chọn vẫn lạc.”

Cửu nhìn về phía chân trời rồi nói.

“Lại thêm ba người nữa biến mất.”

Ma Tu Huyết Trần thở dài nói.

Người của thời đại kia càng ngày càng ít.

Ngay cả ba vị cực hạn thăng hoa cũng biến mất rồi.

Hiện tại còn dư lại mấy người?

Thiên Cơ?

Minh Nguyệt?

Triều Tịch?

Lạc Tam Sinh?

Hắn chưa từng thấy được ai trong số bọn họ cả.

Chỉ có thể chắc chắn được việc Thiên Cơ còn sống mà thôi.

Kiểm Xuyên nhìn về phía chân trời, hắn cảm thấy bầu trời dường như cũng đang sụp đổ.

Đây chính là cảnh tượng khi cấp bậc kia vẫn lạc ư?

Đúng thực là không thể nào tưởng tượng nổi.

Thật sự có thể tiến vào cảnh giới đó sao?

Hắn biết bản thân mình chắc chắn không thể, người duy nhất có khả năng đó có lẽ chỉ có Lục Vô Vi.

Lão tổ Trùng Cốc chảy mồ hôi lạnh rùng rùng, tồn tại kinh khủng như thế này vậy mà cũng bị Lục Thủy bức tử?

Sau này, Trùng Cốc phải khiêm tốn lại một chút.

Nếu mà chộc phải Lục gia, hắn sẽ chạy trốn ngay lập tức, hắn sẽ không quản nữa.

Đại trưởng lão chỉ im lặng quan sát.

Nhị trưởng lão đương nhiên cũng quay sang nhìn.

Rất nhanh thôi, mọi thứ sẽ kết thúc.

Vị trí của mấy người Thái Nhất Tiên Quân.

Bọn họ nhìn về phía chân trời.

Bọn họ lập tức biết được kết quả.

Đế Tôn thua.

Tiên Đình thua.

Ngay lúc mấy người Thái Nhất Tiên Quân đang đau lòng, thì đột nhiên có một vệt ánh sáng rơi xuống trước mặt bọn họ.

Khí tức của Đế tôn bắt đầu xuất hiện.

“Đế Tôn?”

Thái Nhất Tiên Quân kinh ngạc nói.

“Phải từ biệt rồi.”

Thân ảnh của Đế Tôn xuất hiện, hắn nhìn mấy người Thái Nhất Tiên Quân, nói khẽ:

“Vô số năm trôi qua rồi, tới lúc phải đặt xuống dấu chấm tròn cho nó rồi.

Sau này, các ngươi chỉ có thể tự dựa vào mình mà thôi.

Không cần phải quá lo lắng.

Dù có cường đại hay không, thì vẫn sẽ có điểm cuối cùng.

Người chỉ cần tiếp tục tiến về phía trước là được rồi.

Trên con đường này, một khi thất bại liền phải trả giá rất lớn.

Ta không thể nào tránh thoát khỏi đại giới này được, cũng không thể trốn tránh nó.:

Giọng nói của Đế Tôn vang lên, thân ảnh của hắn cũng dần biến mất, hắn nói:

“Tiên Đình có thể đi tới được ngày hôm nay cũng không phải là do công lao của ta.

Ta chỉ là người sáng lập nên Tiên Đình, còn người giúp Tiên Đình đi về hướng thịnh vượng là các người.

Hôm nay, khi không có ta, Tiên Đình cũng sẽ không có sự thay đổi gì quá lớn.

Tương lai, chắc chắn sẽ có một người tài ba có thể dẫn dắt các người.

Con đường của các người còn rất dài.

Cố gắng lên.”

Đế Tôn bắt đầu biến mất.

Nhóm người Thái Nhất Tiên Quân không nói gì cả, bọn họ chỉ im lặng nhìn Đế Tôn, cung tiễn Đế Tôn.

Ba người kia nhìn nhau, bọn họ mỉm cười.

Tiên Đình mà không có Đế Tôn, không phải là Tiên Đình mà bọn họ muốn.

...

Cùng lúc đó.

Năm người ở trên Phiêu Phù Đảo cũng cảm nhận được chuyện này.

“Đế Tôn vẫn lạc, đến lượt chúng ta rồi.

Các ngươi có hối hận không?”

Tiền bối chủ trì nói.

“Có gì mà phải hối hận cơ chứ.

Ta chỉ cảm giác cả người đều nhẹ nhõm mà thôi.”

Cao Viễn nói.

“Đúng vậy, kết thúc rồi.

Bây giờ, đến lượt của chúng ta.”

Ma Kiếm Trảm Đồ nói.

“Cuộc đời này cứ thế mà kết thúc.”

Thính Vân Tích có chút tiếc nuối.

Nhưng mà, nàng cũng lựa chọn tiếp nhận kết cục này.

“Xem ra, chúng ta đều có suy nghĩ giống nhau.”

Người cuối cùng nói.

Sau đó, trên người của năm người bọn họ bắt đầu xuất hiện lực lượng.

Dường như bọn họ đang muốn chấm dứt cuộc đời của chính mình.

Có điều, ngay lúc này, đột nhiên có một luồng sức mạnh trấn áp bọn họ.

Dường như nó đang làm cho khí tức của bọn họ lắng xuống.

“Đây là?”

Tiền bối chủ trì nhìn về phía chân trời rồi nói:

“Thái Nhất Tiên Quân?”

“Các ngươi không cần phải như thế.”

Thái Nhất Tiên Quân nói.

“Các ngươi vốn dĩ chỉ là phụng mệnh mà đến, hãy để chúng ta thay các ngươi, sự thật vốn dĩ là như thế.

Chúng ta muốn tiếp tục đi theo Đế Tôn.

Các ngươi còn chưa đủ tư cách.

Chúng ta sẽ cùng nhau gánh chịu mọi thứ.”

Tử Vi Tiên Quân nói.

“Chạy đi.”

Giọng nói của Chiến Thần vang lên.

Sau đó, mấy người kia đánh lui bọn họ.

Vào thời khắc cuối cùng, bọn họ nghe thấy lời của Thái Nhất Tiên Quân:

“Cảm ơn tất cả mọi thứ mà các ngươi đã bỏ ra vì Tiên Đình.

Sau này không gặp lại.”

Chương 1427: Bản tọa chính là Đệ Tôn Tiên Đình (1)

Bản tọa chính là Đệ Tôn Tiên Đình (1)

Trong mắt cường giả.

Bầu trời giống như bị nứt ra, có đồ vật cường đại gì đó đang tan vỡ.

Đang chết đi.

Dường như quyền năng hoàn chỉnh đang vỡ nát, tan rã.

Khổ Hải Phật Môn.

Tâm Hỏa Cổ Phật, Diệu Tôn Cổ Phật, tất cả đều nhìn về phía chân trời.

Bọn hắn không hề nói gì, mà cùng thu hồi ánh mắt.

Cuối cùng nhìn về phía chỗ cao nhất của Phật điện, dường như đang chờ đợi người nào đó trở về.

Rất nhanh sau đó, ánh sáng chiếu xuống.

Lúc này, một vị Phật Đà khoanh chân ngồi ở chỗ cao nhất, Kim Liên dần nở rộ.

“Duyên tới duyên đi, nhân quả tuần hoàn.

Mở ra, Phật tại, nhắm mắt, Phật đi.

Trong lòng có vạn giới, cũng có bóng hình của Phật.

Gặp tâm, gặp Phật.”

Phật Đà tuyên câu phật hiệu, cuối cùng, hào quang tan hết.

Tâm Hỏa Cổ Phật và Diệu Tôn Cổ Phật tuyên câu phật hiệu, dường như hiểu rõ dạy bảo.

Tận đến khi Phật Đà hoàn toàn biến mất, bọn hắn mới nhìn nhau một chút.

“Liệu có nhân quả quán thân không?” Tâm Hỏa Cổ Phật hỏi Diệu Tôn Cổ Phật.

“Trong lòng liệu có tồn động chấp niệm không?” Diệu Tôn Cổ Phật hỏi Tâm Hỏa Cổ Phật.

Hai người nhìn nhau, cuối cùng cùng nhau tuyên câu phật hiệu.

Trong ánh mắt mang theo sự nhẹ nhõm, mang theo sự vui vẻ.

Lúc này, trên người hai người bắt đầu nở rộ phật quang.

Mà ở bên ngoài Khổ Hải có rất nhiều người xuất gia, tất cả đều ngồi Kim Liên rời khỏi Khổ Hải Phật Điện.

Tất cả mọi người nhìn Phật Điện tỏa ra hào quang, chấp tay trước ngực tuyên câu phật hiệu.

Có điều có vài người lại đi về phía Phật Điện.

Bọn hấn phần lớn là kiếp sau của La Hán, kiếp sau của Bồ Tát, kiếp sau của Minh Phật.

Phật trong lòng bọn họ, ở ngay trên Phật Điện này.

Nếu Phật Điện tỏa ra hào quang, bọn hấn đương nhiên sẽ đi theo.

Mà sau khi hào quang tỏa ra tới cực hạn, Phật Điện bắt đầu đổ sụp, cuối cùng chìm vào trong Khổ Hải.

Không còn tung tích gì nữa.

Sau đó, không còn Khổ Hải Phật Môn.

Nhưng Phật Môn vẫn như cũ ở đó.

Cuối cùng, trong không trung vang lên một câu phật hiệu.

Dường như đang thờ dài.

Sau đó, toàn bộ Khổ Hải đều vang lên tiếng phật hiệu, giống như đang từ biệt, lại giống như đang đuổi theo.

...

Trên sông băng vô tận.

Một thiếu nữ bước ra từ trong hồ nước.

Nàng di chuyển bước chân, đi tới bên hồ.

Mặc quần áo màu xanh nước biển.

Nàng nhìn giống như tiểu tử tử nhà bên, gương mặt tươi cười như tỏa nắng.

Lúc nàng đi tới bên hồ, một thiếu nữ khác mặc váy đen xuất hiện.

Tiếp đó, một thiếu niên bao trùm trong ánh sáng cũng xuất hiện ở bên hồ.

Nữ Thần Băng Hải, Nữ Thần Hắc Âm, Thần Quang Minh.

Ba người không hẹn mà cùng tới bên hồ, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời.

Trong mắt không có chút bi thương nào, cũng không có chút hối hận nào.

“Thất bại rồi nha.” Nữ Thần Băng Hải nói.

“Đúng vậy, đã nhiều năm như vậy rồi, cuối cùng cũng kết thúc.” Nữ Thần Hắc Âm tiếp lời.

“Ngược lại có thể nghỉ ngơi.” Thần Quang Minh nói.

Lúc này, một tia sáng từ không trung rơi xuống, hình bóng của Aiz theo đó xuất hiện.

“Cần gì chứ?”

Thần Chúng vẫn còn, người kia sẽ không đến mức ra tay với các ngươi.

Các ngươi còn không vào được trong mắt bọn hắn.” Aiz cúi đầu nhìn ba người, nói.

“Chúng ta trước đây đều nghe theo ngài, lần này, để cho chúng ta tùy hứng một lần đi.

Chúng ta muốn tiếp tục đi theo bên cạnh ngài, khắp nhân thế này, chúng ta đều đã đi qua.

Không còn bất kỳ tiếc nuối nào.

Ý muốn đời này, chính là làm bạn bên cạnh ngài.

Đã quá lâu rồi, ngài rời khỏi chúng ta đã quá lâu, quá lâu rồi.” Nữ Thần Băng Hải nhìn Aiz, nói.

“Đúng vậy, chúng ta đã đợi rất rất lâu rồi.” Nữ Thần Hắc Âm nói theo.

“Ánh sáng vẫn luôn ở đó, có ta hay không, thì vẫn có thể chiếu sáng tất cả.” Thần Quang Minh nói.

“Như vậy sao?” Aiz cúi đầu, cuối cùng nói:

“Vậy thì tiếp một đạo thần dụ đi, để người ngủ say, tiếp tục ngủ say.

Thần không ở nhân gian, trở về Thiên gia.” Chân Thần Aiz nói khẽ.

“Ý nguyện của ngài, chúng ta sẽ tuân thủ.” Mấy người Nữ Thần Băng Hải lập tức đáp ứng.

Sau đó, ánh sáng lóe lên.

Bảy Thần Điện của Thần Chúng đều tỏa ra ánh sáng.

Giống như đang đưa tiễn Chủ Thần trở về chân trời.

Mà một vài Pháp Thần, Thiên Thần, Thần Vương, tất cả đều phát sáng theo.

Nguyện ý theo Aiz cùng nhau rời đi cũng không chỉ có mấy người Nữ Thần Băng Hải.

Thần Chúng Viễn Cổ, gần như đều nguyện ý làm vậy.

Sau đó, không còn sự xuất hiện của Chân Thần nữa.

Chủ Thần không ra nữa.

Giờ phút này, tất cả nơi chân trời trực tiếp tan vỡ.

Quyền năng tan rã, Chí Cao ngã xuống.

Bầu trời xuất hiện dị tượng, thật lâu cũng không tiêu tan.

...

Trong thành thị của người bình thường.

Minh Vương Cổ Phật nhìn về phía chân trời, tuyên câu phật hiệu.

Hắn không thể đi theo Phật, hắn còn có trách nhiệm khác.

Nhìn bé gái đang bò trên đất ở một bên, cuối cùng lựa chọn ở lại.

Đây cũng là Phật.

Minh Thổ.

U La Cổ Phật nhìn về phía chân trời, cuối cùng đưa ra lựa chọn giống Minh Vương Cổ Phật.

Hắn sinh ra ở Minh Thổ, có trách nhiệm to lớn.

Không thể vứt bỏ những người này.

Cửa ra vào đại học Nam Thành.

Ông chú bảo an hiếm khi ra khỏi phòng bảo vệ, nhìn về phía chân trời, cuối cùng lắc đầu.

Không nói lời nào.

Chỉ thở dài một tiếng, lại đi vào trong phòng bảo vệ.

Nhân sinh sẽ luôn có một ngày kết thúc, thứ mỗi người truy cầu là khác nhau.

Cảnh giới của ba người Đế Tôn quá cao.

Cao đến mức hắn cũng không thể đụng chạm tới.

Như vậy cũng là kết cục tốt nhất.

Trở lại phòng bảo vệ, ông chú bảo an tiếp tục ngồi ăn mì tôm của mình.

Thời gian vẫn trôi đi.

...

Nguyệt Chi Quốc Độ.

Minh Nguyệt đi ra từ bên trong.

Hắn đi trên mặt tuyết, nhìn lên trời, cuối cùng có chút thương cảm.

“Lại đi ba vị, người của thời đại chúng ta kia, đã không còn lại bao nhiêu.”

Cuối cùng, hấn biến mất trên mặt tuyết.

Cần phải đi một chuyến tới Mộ gia.

Sau đó đi tìm Lục tiểu hữu.

Đi nói một tiếng tạ ơn.

Hoặc là trả lời vấn đề của Lục tiểu hữu một chút, thuận tiện xác định hành động tiếp theo.

...

Trên đại địa Minh Thổ dường như vang lên tiếng thở dài, cuối cùng không còn bất kỳ động tĩnh nào.

Lại giống như vừa rồi vốn chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Phong Sương Hà cũng như có như không vang lên tiếng thở dài.

Cuối cùng cũng không còn bất kỳ động tĩnh gì.

Mà ở tiêu trần Thu Vân, Đau Răng Tiên Nhân cũng nhìn lên bầu trời, hấn không trải qua rất nhiều thứ.

Nhưng có vài người hấn vẫn biết.

Cầu Tử cảm thán một câu:

“Tôn tử Đế Tôn kia không còn, đã không cách nào tìm lại khung cảnh hấn muốn được.”

Có Cầu gia, nói liền đọi đến đi kêu gào với Đế Tôn.

Đáng tiếc, Đế Tôn không cho nó cơ hội này.

Lúc này, Diệp Tân đang bán thuốc bỗng có cảm giác trong lòng, nhìn về phía chân trời, hấn biết, Phật Đà đã chết.

Chương 1428: Bản tọa chính là Đế Tôn Tiên Đình (2)

Bản tọa chính là Đế Tôn Tiên Đình (2)

“Tất cả đã kết thúc rồi à?” Kiếm Xuyên mở miệng hỏi.

Tất cả mọi người bên trong Mê Vụ Chi Đô đều đang thán phục.

Kể cả là Đại Trưởng lão cũng như vậy, ba vị này thật sự quá mạnh.

Muốn theo đuổi cảnh giới của bọn hắn, cực kỳ khó khăn.

Nhưng hắn chưa từng từ bỏ.

Kiếm của hắn, có thể khai sáng cho hắn con đường mới.

Một ngày nào đó, hắn cũng có thể đi tới độ cao kia.

Nhưng không gấp được.

“Kết thúc, ba vị kia lựa chọn cái chết.” Cửu mở miệng nói.

Có điều, thứ nàng lo lắng chính là quyền năng của ba vị này.

Nếu như không có người hấp thu, như vậy...

Sẽ trực tiếp bị Thất hấp thu.

Như vậy, Thất sẽ trực tiếp mở ra quyền năng duy nhất thiên địa.

Sau đó sẽ lặp lại tình huống vào thời điểm đó của nàng, tạo thành tường cao trước Chí Cao, thiên địa cực đoan, Mê Đô tái hiện.

Đây là chuyện bọn nàng vẫn luôn cực lực tránh đi, bây giờ lại có thể sẽ trực tiếp xảy ra.

Mà vừa lúc này, thiên địa dường như xuất hiện dị biến, quyền năng vô tận tuôn trào về phía Mê Vụ Chi Đô.

Toàn bộ Mê Vụ Chi Đô đều bị đảo lộn.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Lão tổ Trùng Cốc hỏi.

Hắn phát hiện bản thân mình thật quá nhỏ bé, những động tĩnh này, hắn nhìn không hiểu bất kỳ một cái nào, hơn nữa, mỗi cái, cái nào cũng nguy hiểm không gì sánh được, chỉ là một Đại Đạo giả, thật quá bình thường.

Mấy vị ở đây, trước những sức mạnh này, tất cả đều rất bình thường.

Hơn nữa, loại động tác này lại là do Thiếu gia Lục gia làm ra.

Đơn giản là không thể tưởng tượng nổi.

Mà khi thấy cảnh này, Cử lại thở phào nhẹ nhõm.

Quyền năng đang bị thu nạp, như vậy hắn là sẽ không chạy đến chỗ Thất bên kia đi, như vậy sẽ không xảy ra chuyện gì không tốt.

“Lần này, tất cả đã thật sự viên mãn rồi.” Cử mỉm cười.

Nhị Trương lão nhìn Cử, trầm mặc không nói.

Cử thì vỗ vỗ đầu Nhị Trương lão.

...

Trong vòng xoáy.

Lục Thủy nhìn ba vị kia hoàn toàn biến mất, đưa tay hội tụ lại quyền năng thuộc về ba vị này.

“Lục Thiếu gia sao lại muốn hội tụ quyền năng này?” Mộ Tuyết có chút tò mò.

Những thứ này đối với Lục Thủy không có chút tác dụng nào.

“Bởi vì thiếu nữ bất lương kia...” Lục Thủy mở miệng giải thích đại khái mọi chuyện, sau đó nói:

“Cho nên nếu không hội tụ quyền năng này, thì sẽ khiến cho thiếu nữ bất lương trở thành tồn tại giống như Cử.

Chúng ta khôi phục thực lực, nàng liền sẽ chết đi.

Như vậy sẽ lại sinh ra bị kịch.

Thế giới cũng sẽ nhận lấy tổn thương.”

Mộ Tuyết tiếp nhận quyền năng, nàng thu, về sau Chân Thần Duy Nhất cần, nàng sẽ lại cho một chút xíu.

Như vậy sẽ không có vấn đề gì.

Có điều nàng rất tò mò một chuyện:

“Cho nên, thiếu nữ bất lương thật ra chính là tổ tông sao?”

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, nhún vai nói:

“Ai biết được?”

Ngươi không nói ta không nói, liền không có ai biết.

Mộ Tuyết: “...”

Quá xấu rồi.

Có điều Mộ Tuyết cũng không để ý, có phải tổ tông hay không đối với nàng mà nói cũng không có ảnh hưởng gì.

Nhiều lắm là có chỗ ảnh hưởng với Lục Thủy, không dễ động thủ đánh người nữa.

Lục Thủy chính là như vậy, thích đánh người.

Nhất là những người ảnh hưởng tới người của hắn.

Chỉ cần không phải trường bối, đều sẽ xong đời.

Xử lý xong mọi chuyện, hai người liền đi ra bên ngoài.

“Đúng rồi, hôn sự là cha và phụ thân lập thành, mục đích là để đối kháng đầu nguồn không rõ.

Vậy tại sao lại muốn tới từ hôn?” Mộ Tuyết tò mò hỏi.

“Cái này...” Lục Thủy suy tư, sau đó nói:

“Có thể là Tam Trưởng lão cường thế hơn?

Hoặc là lão cha có dự định gì khác?

Thực sự không được thì nàng đi hỏi mẹ đi.

Mẹ chắc chắn biết.”

“Cho nên chàng chính là tới từ hôn, đúng không?” Thần sắc Mộ Tuyết đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, nghiêm mặt nói:

“Mộ Tiểu thư, chúng ta đang nói chính sự.”

“A, là ta đang cố tình gây sự.” Mộ Tuyết gật gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ.

Lục Thủy: “...”

Nàng hiểu được thì tốt, thật đáng mừng.

Có điều trước khi đi ra, Lục Thủy mặc lên áo bào đen, thuận tiện đưa cho Mộ Tuyết một cái.

Mộ Tuyết cầm áo bào đen, nói:

“Lục Thiếu gia còn muốn trốn sao?”

“Không có cách nào, động thủ với cha mẹ, an toàn là trên hết.

Mộ Tiểu thư không phải muốn thủ tiết đấy chứ?” Lục Thủy nói rồi mặc áo bào đen cho Mộ Tuyết.

“Thế nhưng ta lúc tiến vào là Tử Y Thần Nữ.” Mộ Tuyết nói.

“Này là không để cho bọn họ biết người đi ra là ai, sau khi ra ngoài ta nói mình là Đế Tôn, nàng là Đế Phi là được.” Lục Thủy nói.

Nói xong liền thêm chút hiệu ứng đặc biệt vào áo bào đen, có quang sáng hiện ra.

“Đế Phi?” Mộ Tuyết nhướn mày, sửa lại:

“Là Đế Hậu.”

Lục Thủy: “...”

Giả bộ một chút mà thôi, tích cực như vậy làm gì?

Rất nhanh sau đó, hai người mặc áo bào đen đi ra bên ngoài, trên người hai người ít nhiều cũng mang theo khí tức cường đại.

Như vậy liền không có ai dám chất vấn hấn.

Hấn ra ngoài tự báo thân phận là được.

Không lâu sau, Lục Thủy và Mộ Tuyết đã cất bước đi ra khỏi vòng xoáy.

Mê Vụ Chi Đô trực tiếp phun trào, hóa thành cầu thang để Lục Thủy dễ dàng đi trong không trung.

Mà khi vừa nhìn thấy hai người đi ra, những người khác liền ngây cả người.

Vô cùng cường đại, khủng bố vô biên.

Tiên đỉnh, duy ngã độc tôn, trên cả Đế Vương.

Đây là thứ bọn hắn cảm nhận được từ hai người này.

Cả đám nhìn đến ngây người.

Đế Tôn trong truyền thuyết đây sao?

Nhưng vì sao lại cảm thấy nhìn không rõ dung nhan?

Không phải mặc Đế bào, mà là áo bào đen sao?

Có điều dù cho là áo bào đen thì vẫn lộ rõ vẻ bất phàm, dường như toàn bộ thế gian đều đang choàng trên người đối phương.

Đây là, Lưu Hỏa?

Lúc này, Lục Thủy quan sát bốn phía, phát hiện vẫn có rất nhiều người.

Đại Trưởng lão, Nhị Trưởng lão đều ở đó.

Có điều không quan trọng.

Không ai có thể nhìn thấu hắn.

Tiếp đó, hắn từ trên cao nhìn xuống, nhìn tất cả mọi người, lên tiếng nói:

“Ta chính là Đế Tôn, sẽ quân lâm thiên hạ.

Ngày khác sẽ lại tìm các ngươi.”

Mộ Tuyết đi theo phía sau không nói chuyện, nàng có cảm giác ánh mắt những người này nhìn Lục Thủy không đúng lắm, ba phần kinh ngạc, bảy phần bối rối.

Giống như có chút không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

Nàng chính là Đế Hậu, không tự giới thiệu nữa.

Lục Thủy cũng có cảm giác không đúng lắm, những người này không có phối hợp như lúc hần là Lưu Hỏa.

Được rồi.

Trở về.

Quản bọn họ làm gì.

Nghĩ như vậy, hần lôi kéo Mộ Tuyết trực tiếp chui vào trong cánh cửa không gian.

Lúc này, những người khác vẫn còn đang hoang mang, giống như không thể nào hiểu được tình huống vừa rồi.

Cuối cùng, tất cả đều nhìn về phía Lục Vô Vi.

Lục Vô Vi ho khan hai tiếng, giọng nói thông thả vang lên:

“Để các vị chê cười rồi.

Chuyện chỗ này đã xong, có thể đi về.”

Nhị Trương lão một giây cũng không muốn ở lại, từng ánh mắt kia đều như đang chất vấn bọn nàng, Lưu Hỏa so với bọn hần nghĩ không giống nhau lắm.

Mất mặt.

Quá mất mặt.

Vì sao đã mạnh như vậy, còn có thể làm mất mặt như thế?

Nghĩ như vậy, nàng trực tiếp quay người rời đi.

Cửu vẻ mặt nhẹ nhõm, không có việc gì, không ai biết bọn họ là người một nhà.

Ngung Hạ mặt đầy ý cười nhìn Lục Vô Vi và Lục Hữu Đình.

Thiếu gia Lục gia thật sự là có tiền đồ, cái gì cũng làm được.

Sau đó, những người khác cũng lần lượt rời đi, mặc dù một màn vừa rồi quả thật có chút...

Có chút ngoài dự đoán.

Nhưng mà, sự cường đại của Lưu Hỏa là không thể nghi ngờ.

Lúc này, phía dưới vòng xoáy cũng dần biến mất.

Bọn hắn biết, tất cả đã kết thúc, không còn cần thiết phải ở lại nữa.

Chuyện nơi đây chỉ có mấy người bọn họ biết được, những người khác không thể nào biết được Lưu Hỏa rốt cuộc là ai.

Sau đó, sẽ còn có cái tên Lưu Hỏa lưu truyền khắp tu chân giới nữa không, là hai chuyện khác nhau.

Thời gian nửa năm, danh vọng của Lưu Hỏa đạt tới đỉnh điểm.

Nhưng rất có thể là phù dung sớm nở tối tàn.

Bởi vì Lưu Hỏa đã không còn địch thủ, hắn đã không còn cần xuất hiện ở tu chân giới nữa.

Tương lai, có lẽ sẽ rất ít người nhắc đến cái tên Lưu Hỏa.

Có nhắc đến, thì cũng chỉ là một đoạn truyền kỳ, nhưng kết thúc quá nhanh.

Chỉ có mấy người đang ngồi đây mới rõ truyền kỳ về Lưu Hỏa sở dĩ ngắn ngủi, hoàn toàn là bởi vì hắn đã vô địch.

Nơi đây đã không còn người có thể là địch thủ của hắn.

Chương 1429: Bản tọa chính là Đế Tôn Tiên Đình (3)

Bản tọa chính là Đế Tôn Tiên Đình (3)

Lục Thủy mang theo Mộ Tuyết về tới Mộ gia.

“Lục Thiếu gia, chàng không cảm thấy vừa rồi có chút kỳ quái sao?” Mộ Tuyết tò mò hỏi.

“Không sao, dù sao cũng không liên quan tới chúng ta, không cần suy nghĩ.” Lục Thủy trực tiếp cất áo bào đen đi.

Cửa Mộ Tuyết cũng bị hấn thu vào.

“Lục Thiếu gia, ta cảm thấy chàng đang trốn tránh.” Mộ Tuyết mở miệng nói.

Lục Thủy ngẩng đầu nhìn Mộ Tuyết, đáp lại:

“Mộ Tiểu thư, nếu như ta đối mặt với bọn họ, bọn họ chịu nổi sao?”

Ta là vì tốt cho bọn hấn.”

Mộ Tuyết hừ lạnh một tiếng.

Sau đó nói:

“Không biết đã qua bao nhiêu ngày rồi, ta phải đi tìm dì Đường, Lục Thiếu gia tự mình bận bịu đi.”

Thấy Mộ Tuyết quả thật không có vấn đề gì rồi, Lục Thủy mới biến mất tại chỗ.

Hấn cần phải đến tổ địa tìm cha vợ.

Nói cho cha vợ biết đã xử lý tốt mọi chuyện, thuận tiện hỏi xem đã qua bao lâu rồi.

Không bao lâu sau, Lục Thủy đã xuất hiện ở tổ địa Mộ gia.

Trực tiếp xuất hiện bên cạnh Khởi Nguyên Thạch.

Mộ Trạch vốn đứng ở đó nhất thời không kịp phản ứng.

Chỉ là rất nhanh sau đó, hắn liền nhẹ nhàng thở ra:

“Lục Thiếu gia, kết thúc rồi sao?”

Biến hóa nơi chân trời phía ngoài, hắn ít nhiều cũng cảm nhận được.

Cho nên, vẫn luôn lo lắng.

Không biết Lục Thủy có thể thuận lợi trở về hay không.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy Lục Thủy, hắn liền rõ, Lục Thủy thắng.

Có lẽ là đã xử lý tốt tất cả mọi chuyện.

“Ừm, tất cả đã kết thúc.

Tất cả đều đã viên mãn.

Đúng rồi, đã qua bao nhiêu ngày rồi?” Lục Thủy hỏi.

Ở trong Mê Đô không thể biết được đã bao nhiêu thời gian trôi qua.

Chỉ có thể đi hỏi.

“Mười ngày.” Mộ Trạch nói.

Lục Thủy gật đầu.

Mười ngày, nhiều hơn mấy ngày so với trước đó.

Có điều Mê Đô này quả thật đặc biệt, nhiều hơn mấy ngày cũng là bình thường.

Hơn nữa cũng không phải quá nhiều, vẫn còn tốt.

Về phần nhiều hơn mấy ngày, vấn đề cũng không quá lớn, bởi vì cuối cùng Mộ Tuyết cũng vọt vào trong Mê Đô.

Bọn hắn đã biết mặt.

Mấy ngày này cũng không đáng kể.

Cùng lắm là cha vợ không tiện bàn giao với cha mẹ hắn.

“Cha mẹ ta có đi tìm ta không?” Lục Thủy lại hỏi.

“Ngược lại có đi tìm một lần, sau khi nói là đang bận thì không tới tìm nữa.

Có điều hai ngày trước Mộ Tuyết biến mất.

Hai người họ cũng không biểu hiện rằng có vấn đề gì, chỉ nói là ra ngoài rồi.

Lục Thiều gia có biết đã có chuyện gì xảy ra không?” Mộ Trạch hỏi.

Hắn cảm thấy có chút kỳ quặc.

“Không có việc gì, nàng đã trở về.” Lục Thủy nói.

Cũng không giải thích sự đặc biệt của Mộ Tuyết.

Có điều suy nghĩ lại, Lục Thủy lại hỏi thêm vấn đề vừa rồi của Mộ Tuyết:

“Cha vợ, ta có vấn đề nhỏ muốn hỏi một chút.”

“Lục Thiều gia muốn hỏi cái gì?” Mộ Trạch hỏi.

Hắn không cảm thấy bản thân có thể trả lời Lục Thủy cái gì.

“Lúc trước ta tới Mộ gia từ hôn, cha ta có liên hệ với cha vợ không?” Lục Thủy hỏi.

Nghe được vấn đề này, Mộ Trạch hơi sững sốt.

Sau đó nhìn Lục Thủy, do dự không biết có nên nói hay không.

“Nói đi, chuyện của mọi người ta đã biết, không phải chỉ là...” Lục Thủy vốn không muốn nói rõ, do dự một chút lại nói:

“Không phải chỉ là có chút nhận thức chung, cha ta có liên lạc với cha vợ hay không, hắn là cũng đã thỏa thuận từ trước đi?”

“Khi đó cha ngươi quả thực có liên hệ với ta.” Trầm mặc một lát, Mộ Trạch tiếp tục nói:

“Nhưng cũng không nói cụ thể.”

Lục Thủy gật đầu, tỏ vẻ hiểu rõ.

Sau đó nói đến Khởi Nguyên Thạch:

“Minh đã rời đi, bọn hấn hấn là đã khôi phục thành một chính thể.

Có điều chuyện liên quan tới năm năm tế tổ một lần.

Sau đó bọn hấn sẽ tìm tới người để thảo luận.

Không cần đề ý, hấn đã đáp ứng, sẽ không nuốt lời.

Minh Nguyệt ít nhiều cũng có chút quan hệ với Mộ gia.

Hấn cũng không cần mọi người bán mạng vì hấn.

Tìm người bán mạng cũng không tìm tới đến đầu mọi người.

Đến tiếp sau sẽ như thế nào, thì phải xem chính mọi người, Minh rời đi, cũng sẽ không ảnh hưởng tới sự phát triển bình thường của Mộ gia.

Cũng sẽ không mang tới cho Mộ gia bất kỳ nguy hiểm nào.

Còn về người nhìn chăm chăm Mộ Tuyết.

Đã hoàn toàn tan rã.

Mọi chuyện đều đã được xử lý tốt.

Đã có thể thả lỏng.” Lục Thủy nhìn cha vợ, nói.

Mộ Trạch cúi đầu nói khẽ:

“Đều đã xử lý xong rồi sao?”

Như vậy, thì tốt.”

Lục Thủy cũng không nói thêm gì nữa, cha vợ chán ghét Mộ Tuyết sao?

Cảm giác không giống, nhưng cũng không có bất kỳ dấu hiệu gì cho thấy cha vợ yêu thương Mộ Tuyết.

Có điều, chút trách nhiệm này, hấn đã lấy hết.

Kiếp trước hấn trực tiếp ngăn cản Mộ Tuyết trở về, trở về cũng không nhận chào đón.

Tế tổ?

Càng không đồng ý.

Tất cả những gì Lục Thủy làm đều vô dụng.

Hắn thậm chí đã san bằng Mộ gia cũng không thể thay đổi suy nghĩ của cha vợ.

Có lẽ tự cha vợ có suy nghĩ riêng đi.

Hoặc là có loại bảo vệ khác đi.

Đời này, đại khái hắn sẽ không hòa giải với Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết cũng sẽ không trách cha mình.

Chủ động tới gần cũng không có khả năng, dù sao cũng đã có người có mối quan hệ cực kỳ tốt với cha vợ.

Người này đương nhiên chính là Lục Thủy.

Một kiếp này, cho đến tận lúc sinh mệnh của cha vợ đi tới cuối, không biết có thể hòa giải với Mộ Tuyết hay không.

Bây giờ coi như đã xong.

Thời gian còn rất dài.

Lục Thủy cất bước rời khỏi tổ địa, chỉ là trước khi đi, hắn hiếu kỳ hỏi Mộ Trạch.

“Cha vợ, ba người con gái của ngài, ngài thương yêu nhất là ai?”

Mộ Trạch hơi sững sốt, không hề trả lời.

Lục Thủy cũng không để ý, tiếp tục cất bước rời đi:

“Ta đi tìm Mộ Tiểu thư, cha vợ tiếp tục làm việc đi.”

Lục Thủy rời đi, không ở lại làm khó cha vợ.

Hắn đứng dưới ánh mặt trời, cảm nhận ánh sáng không quá ấm áp kia.

“Mọi chuyện đều đã hoàn thành, tất cả trở về viên mãn.

Mệnh lý của chúng ta cũng hoàn toàn dung nhập trong đó.

Như vậy...”

Khóe miệng Lục Thủy hơi nhếch lên, mỉm cười:

“Vô số năm, cuối cùng cũng làm tới một bước này, đã đến thời điểm quan trọng nhất rồi.

Nhất định sẽ không lại thất bại.”

Hắn làm tất cả, thí nghiệm tất cả.

Mới tìm được khả năng có thể nhất này.

Tuyệt đối sẽ không lại thất bại.

Hắn muôn tính vạn toán, chính là vì lúc này.

Đương nhiên, rất nhiều chuyện đều nằm ngoài dự tính của hắn, ví dụ như Lục, Kiếm Nhất, Lục gia.

Nhớ tới những cái này, Lục Thủy liền nghĩ tới Thiên Sinh Thần.

“Xem ra cần phải dành thời gian đi một chuyến tới hải vực Không Minh.” Lục Thủy suy nghĩ trong lòng.

Sau đó liền định đi tìm Mộ Tuyết.

Chỉ là còn chưa đi được hai bước, điện thoại bỗng reo lên.

Đã nhiều ngày như vậy, thế mà còn có điện thoại?

“Mẹ?” Lục Thủy nhìn màn hình hiển thị tên người gọi, cảm giác không tốt lắm.

Mẹ không có việc gì gọi điện tìm hắn làm gì?

Có điều cách xa như vậy, không sợ.

Nhận điện thoại.

“A lô, con trai.” Giọng nói của Đông Phương Lê Âm vang lên.

Lục Thủy lập tức đáp:

“Mẹ, mẹ tìm con à?”

“Ta còn có đứa con trai thứ hai sao?” Phía bên kia hỏi.

Lục Thủy: “...”

Trong bụng ngài không phải còn một đứa con gái sao.

Đúng, là con gái.

Lục Thủy đã biết lai lịch của nàng.

“Nghe nói gần đây con bận việc gì? Đã xong chưa?” Đông Phương Lê Âm hỏi.

“Gần đây đang nghiên cứu cơ vây, đã nghiên cứu xong.

Tài đánh cờ của con rất mạnh.

Mẹ có muốn đánh cờ với con không?” Lục Thủy mở miệng hỏi.

“Con đoán mẹ sẽ thua sao?” Đông Phương Lê Âm hỏi.

Lục Thủy: “...”

Sao hẳn lại nghe ra sự uy hiếp thế này?

“Mẹ có chuyện gì vậy?” Lục Thủy cảm thấy hay là đòi đề tài đi.

Đánh cờ với mẹ sao?

Bị điên rồi à?

Đến lúc đó nói một câu, chẳng lẽ muốn mẹ quỳ xuống cầu người nhường cờ?

Cái này còn không bằng hẳn trực tiếp quỳ xuống cầu mẹ để hẳn nhường cờ.

“Hai đứa đã rời nhà rất nhiều ngày, hai ngày nữa trở về đi.

Mẹ có chuyện muốn hỏi con.

Có chút quan trọng.” Đông Phương Lê Âm nói.

“Không thể hỏi luôn sao?” Lục Thủy hỏi.

Hắn còn có thời gian ứng phó.

“Mẹ bảo người trở về, còn phải mời sao?” Giọng nói của Đông Phương Lê Âm nghiêm nghị vang lên.

Lục Thủy: “...”

Cuối cùng, hắn chỉ có thể đáp ứng.

Hai ngày ngày vừa vắn ở cùng Mộ Tuyết.

Sau đó lại trở về.

Có điều, mẹ tìm hấn có thể có chuyện gì?

Nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra có chuyện gì.

Vậy không có gì nên nghĩ cả.

Một đường trở lại sân nhỏ của Mộ Tuyết, lại phát hiện không thấy Mộ Tuyết các nàng đâu.

Ngược lại nhìn thấy Chân Võ Chân Linh.

“Thiếu gia.”

Nhìn thấy Lục Thủy, Chân Võ Chân Linh liền nhẹ nhàng thở ra.

Thiếu gia không có việc gì, thật tốt quá rồi.

Mặc dù biết là sẽ không có việc gì.

Nhưng không có việc gì chung quy là sẽ vui vẻ hơn.

“Đúng rồi Thiếu gia, gần đây có nghe nói một chuyện, Thiên Sinh Thân biến mất.” Chân Võ lập tức nói.

Lục Thủy: “A?”

Chương 1430: Đại kết cục (1)

Đại kết cục (1)

Nghe thấy lời Chân Võ nói.

Lục Thủy hơi sùng sốt.

Thiên Sinh Thần không phải rất kiêu ngạo sao?

Sao lại không còn nữa rồi?

Đây là chạy trốn à?

Không có chút tiền đồ nào, đây là bị nhổ gai rồi liền biết thế nào là kinh khủng à?

Lục Thủy suy nghĩ, quả thực chỉ có mấy người Đế Tôn trở về từ quá khứ, cũng không thấy những người khác.

Nếu có những người khác, hẳn có thể phát hiện ra được.

Hơn nữa, những người khác cũng không có thực lực trở về.

Mấy người Đế Tôn là vì hấn động tay cho nên mới có khả năng trở về hiện tại gặp chính mình.

“Chuyện khi nào?” Lục Thủy hỏi.

Nói rồi, hấn an vị trong sân nhỏ, nhất thời lấy ra Thiên Địa Trận Văn, muốn tiếp tục xem sách.

Nhưng mà...

Hấn hiện tại có vẻ như không cần góp nhặt sức mạnh thiên địa.

A.

Hay là cứ tích lũy một chút đi, dùng để đối phó với Nha Thần.

Sức mạnh nhiều chắc chắn không sai, hẳn bây giờ không có khả năng khôi phục uy năng, cũng không thể tấn thăng tới đẳng cấp cao hơn.

Chỉ có thể dựa vào sức mạnh thiên địa.

Hơn nữa, bản Thiên Địa Trận Văn này là do sức mạnh của Lục biến thành.

Thật sự là đồ vật tổ truyền.

“Một khoảng thời gian ngắn trước khi Thiếu gia rời đi xử lý công việc.” Chân Võ nói.

Nhanh như vậy?

Lục Thủy nghĩ nghĩ, cảm thấy cái này không liên quan tới mấy người Đế Tôn bọn hắn.

Như vậy thì chính Thiên Sinh Thần đã nhận ra nguy hiểm, sau đó chạy thoát.

Nói tới, hắn thật là có bản lĩnh, thế mà đã sớm chạy trốn.

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt à?

Còn sống, với hắn mà nói, mới là quan trọng nhất.

Mà mấy người Đế Tôn thì lại cảm thấy tiếp tục hướng về phía trước, tiếp tục bước tiến của bọn hắn, mới là quan trọng nhất.

Người khác nhau, có lựa chọn và suy nghĩ khác nhau.

Sau đó Lục Thủy không để ý quá nhiều nữa, nếu đã chạy trốn.

Vậy cứ chạy trốn đi.

Mong là đừng có bị hắn gặp được.

Ngồi trong sân nhỏ xem sách được một lúc, Mộ Tuyết đã mang theo mấy muội muội về tới sân nhỏ.

“A.” Trong nháy mắt khi nhìn thấy Lục Thủy, sắc mặt Đông Phương Trà Trà thay đổi.

Dường như rất kinh ngạc, tại sao biểu đệ Lục Thủy lại ở chỗ này?

Lục Thủy: “...”

“Lục Thiếu gia muốn xem sách, chúng ta không quấy rầy hắn là được.” Mộ Tuyết mở miệng nói.

Lục Thủy: “...”

Được rồi, đến nơi hẻo lánh xem đi.

Hắn đi tới một ngọn núi giả hẻo lánh ở một bên, Chân Võ trước tiên lấy ra cho hắn cái ghế cao cùng bàn gỗ.

Thuận tiện cho việc đọc sách.

Không bao lâu sau, Nhã Lâm cẩn thận từng li từng tí đi tới bên cạnh Lục Thủy.

Tới tìm đánh sao? Lục Thủy suy nghĩ trong lòng.

“Cái này, cái này cho anh rể, vốn là để cho tử tử.” Nhã Lâm lấy ra đồ ăn vặt cất giấu được, để lên bàn.

Sau đó liền quay người chạy đi.

Lục Thủy: “...”

Hắn đáng sợ như vậy sao?

Hắn cũng không phải người sẽ chỉ đánh trẻ nhỏ, là thường xuyên đánh người lớn thì đúng hơn.

Đông Phương Trà Trà tính là người lớn đi?

Đại khái vậy.

Chạng vạng tối.

Đông Phương Trà Trà mang theo Nhã Lâm và Nhã Nguyệt đi dạo phố.

Chân Võ Chân Linh cũng đi ra theo.

Lúc này chính là thời gian của Thiếu gia và Thiếu Phu nhân, không ai dám tùy tiện ở lại.

Đó là muốn mạng.

Có điều trước khi đi, Chân Võ nhận được từ Thiếu gia một mệnh lệnh, đó chính là nói với mấy người Lạc Phong, được thêm một yêu cầu.

Nghe được cái này, Chân Võ Chân Linh hơi kinh ngạc.

Rất nhanh sau đó hai người liền hiểu tại sao.

Trước đó, Lạc Phong đã đề cập qua rằng người bình thường kia có thể là tiên tổ của Thiếu gia.

Thiếu gia nói, chỉ cần đúng, sẽ cho thêm một yêu cầu.

Nhưng vẫn luôn không xác định được.

Bây giờ thì đã xác định được.

Cho nên.

Lạc Phong đã đoán đúng.

Người bình thường Thiếu gia cảm thấy cực kỳ lợi hại kia chính là tiên tổ của Thiếu gia.

Cái này, đúng là thật sự không thể tưởng tượng nổi.

...

“Lục Thiếu gia vẫn còn đọc sách sao?” Mộ Tuyết ngồi đối diện Lục Thủy, nâng má nói khẽ:

“Vô địch còn chưa đủ à?”

“Vô địch?” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, hỏi lại:

“Mộ Tiểu thư đang khen chính mình sao?”

“Lục Thiếu gia ý là ta mạnh hơn Lục Thiếu gia sao?” Mộ Tuyết từ một tay chống cằm đổi thành hai tay chống cằm.

“Ta nói là, thật sự hâm mộ Mộ Tiểu thư có một phu quân vô địch.” Lục Thủy mở miệng nói.

Mộ Tuyết: “...”

“Lục Thiếu gia, chàng đừng động, để ta bóp xem mặt chàng dày bao nhiêu.”

“Mộ Tiểu thư, nàng bóp thì bóp, dùng nắm đấm làm gì?”

“Chàng đừng động.”

“Nàng đừng tới đây.”

Trong đêm.

Trong phòng, Mộ Tuyết gối trên người Lục Thủy, chân đặt bên giường, nhẹ nhàng lắc lư.

“Lục Thiếu gia có phải là cái gì cũng đều thành công rồi hay không? Vậy chúng ta hẳn nên có con rồi đi?” Mộ Tuyết nói với Lục Thủy.

“Đây không phải là đang thử rồi sao? Hai tháng này nàng chú ý một chút, thuận tiện kiểm tra thân thể mình một chút.

Nhìn xem có sinh mệnh mới nào hay không.” Lục Thủy nhàn rỗi nhàm chán bắt đầu buộc tóc cho Mộ Tuyết.

Không giải được thì cắt, vấn đề không lớn.

“Tự ta kiểm tra?” Mộ Tuyết ngẩng đầu nhìn hạt sương, noi:

“Là con của ngươi,ngươi không thể nào mà để cho ta kiểm tra sao?”

Lục Thiếu gia, những ngày này chàng nhớ động căn thận một chút, mỗi lúc trời tối đều phải kiểm tra một lần trước khi động ta.”

“Vậy không kiểm tra thì không thể động vào Mộ Tiểu thư sao?” Lục Thủy tò mò hỏi.

“Đương nhiên.” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, nói:

“Không có khả năng.”

Lục Thủy: “...”

Sau đó hẳn không có ý định tranh luận về đề tài này nữa, không có ý nghĩa.

Giảng đạo lý cùng Mộ Tuyết?

Nàng có đạo lý, đó chính là giảng đạo lý, nàng không có đạo lý thì chính là không nói đạo lý.

“Hai ngày nữa phải trở về rồi, me đột nhiên gọi ta trở về, không biết là làm cái gì.

Chỉ nói có chuyện quan trọng.” Lục Thủy nói:

“Chiều ngày kia về, ngày mai cùng mấy người Nhã Lâm đi đạo phố.” Mộ Tuyết nói.

Đối với cái này, Lục Thủy cảm thấy không có bất kỳ ý kiến gì.

Dù sao thì nếu không làm như vậy, mấy người Nhã Lâm đã không có tuổi thơ dài như thế.

Tuổi thơ chỉ có chút xíu thời gian như vậy, đã đi qua chính là đã đi qua.

Cũng chỉ có Chân Thần Duy Nhất có tuổi thơ dài như thế.

Cũng Chân Thần Duy nhất có tuổi thơ dài như thế.

Nhớ tới cái này, Lục Thủy đột nhiên ngậy cả người.

“Mộ Tiểu thư, ta đột nhiên nhớ tới một chuyện.”

“Cái gì?” Mộ Tuyết tò mò hỏi.

Lục Lai Sự có khả năng sẽ có tuổi thọ, quá dài so với tuổi thơ.” Lục Thủy nói.

Mộ Tuyết: “...”

Nàng suy tư một lát, sau đó nói: “Chuyện quan trọng như vậy, thế mà ta lại quên mất.

Lục Thiếu gia, đến lúc đó chờ bị đánh đi.

Người không nói ta không nói, liền không có ai biết.” Lục Thủy biểu thị mình không hề sợ hãi.

Mộ Tuyết không để ý tới Lục Thủy, sau cùng nàng đi tới bên cạnh Lục Thủy:

“Tốt, Lục Thiếu gia, tiếp tục ngủ.

Bắt đầu từ ngày mai tới làm điếm tâm.

Đúng rồi, trên người Lục Thiếu gia có dấu răng, có muốn triệu hoán Nha Thần hay không.

“Cũng không phải thế.” Lục Thủy biểu thị không có vấn đề gì.

“Mộ Tiểu thư, nàng mặc cái gì vậy?”

“Là Nha Thần, nhân loại ngu xuẩn, hôm nay ta là Nữ Chiến Sĩ Khải Giáp.”

“...”

Đi ngủ đi.

Chương 1431: Đại kết cục (2) Buổi chiều ngày hôm sau.

Đại kết cục (2) Buổi chiều ngày hôm sau.

Chỗ sân nhỏ của Mộ Tuyết.

Lục Thủy đang giúp Mộ Tuyết kéo phẳng quần áo.

Là tiên váy, có điều cũng không phức tạp.

Mộ Tuyết chính là thích Lục Thủy giúp nàng làm, cho nên nhất định phải gọi Lục Thủy.

Đối với cái này, Lục Thủy rất vui lòng tới, thuận tiện dò xét kết cấu của váy, để lần sau sửa lại không dễ bị phát hiện.

“Lục Thiếu gia, nếu như đầu óc chàng có ý nghĩ không đứng đắn gì, vậy thì chàng xong rồi.” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, quơ quơ nắm tay nhỏ.

Giống như đang uy hiếp Lục Thủy.

“Mộ Tiểu thư, đầu óc ta cơ bản đều là những thứ liên quan tới nàng, cái này cũng gọi là không đứng đắn sao?” Lục Thủy đứng bên cạnh Mộ Tuyết, hỏi.

Mộ Tuyết không thêm đề ý, mà vòng vo nói:

“Xem đợc không?”

“Mộ Tiểu thư mặc quần áo có cái nào không dễ nhìn sao?” Lục Thủy lôi kéo Mộ Tuyết ra bên ngoài.

“Có a, có hơi lộ, thật ra không dễ nhìn, chỉ là dùng để kích thích con mắt của Lục Thiếu gia mà thôi.” Mộ Tuyết nói.

Có điều vẫn để Lục Thủy tùy ý lôi kéo.

“Cái kia Mộ Tiểu thư còn mặc sao?” Lục Thủy hỏi.

“Ai bảo Lục Thiếu gia thích chứ? Ta ôn nhu hiền lành, đương nhiên phải mặc những gì Lục Thiếu gia thích rồi.” Mộ Tuyết cười nói.

Lục Thủy: “...”

Loạn ngôn.

Lúc chàng vạng tối, Lục Thủy đi bên cạnh Mộ Tuyết, mà chung quanh hai người còn có đám người Đông Phương Tra Tra lú ra lú rú.

Hôm nay vốn là đi cùng những người này dạo chơi, cho nên hẳn không có để ý.

Đường phố đêm nay tương đối náo nhiệt.

Hình như là đang ăn mừng.

Thứ đầu tiên Lục Thủy nghĩ tới chính là trận pháo hoa kia.

Hắn rất tò mò, không biết Mộ gia sẽ mở cái gì.

Đêm nay có nổ một lần hay không?

Thật thú vị.

Trên đường phố, Đông Phương Tra Tra mua mấy xâu thịt xiên, phân cho mấy người Lục Thủy.

Lúc Lục Thủy ăn vào, lại hiếu kỳ mở miệng hỏi:

“Đông Phương Tra Tra đã trả tiền chưa?”

Mộ Tuyết suy nghĩ một chút, nói:

“Trà Trà sẽ không đến mức mua đồ không trả tiền sao?”

Lục Thiếu gia, Trà Trà thế nhưng là một đứa trẻ rất lễ phép.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ đã ăn xong chưa, ăn xong rồi thì ăn cái của ta này.” Nhã Lâm cầm một cây kem nhỏ xông tới.

Mộ Tuyết đưa nửa cây thịt xiên còn lại cho Lục Thủy, sau đó ăn cây kem Nhã Lâm đưa cho mình.

Lục Thủy: “...”

Tiếp tục đi theo đi.

Đường đi rất lớn, đồ vật rất nhiều.

Lục Thủy và Mộ Tuyết đi hồi lâu, đi tới bên cạnh dòng sông.

Nơi này có thả hoa đăng.

Thật thú vị.

Không biết có nổ pháo hoa xong rồi thế nào?

Nghĩ như vậy, Lục Thủy mang theo mấy người Mộ Tuyết đi thả đèn.

“Trà Trà tỷ tỷ, nếu như ta để một chút đồ ăn vặt phía trên, vậy những người hạ du có thể nhận được hay không?” Nhã Lâm hỏi.

“Có thể sẽ bị ướt, có điều hai bánh bao đựng trong túi nhựa vẫn được.” Đông Phương Trà Trà đáp.

“Thế nhưng hạ du không có ai tiếp.” Nhã Nguyệt đứng một bên nói.

Đông Phương Trà Trà nghĩ nghĩ, gật đầu nói:

“Đúng thế, túi nhựa vớt loạn vào trong nước sẽ ảnh hưởng tới môi trường, chúng ta đổi thành hòm gỗ đi.”

Lục Thủy: “...”

Mộ Tuyết cười cười.

Àm!

Đúng lúc này, một tiếng nổ vang lên.

Lục Thủy nhìn sang, phát hiện là pháo hoa.

Đúng là có bắn pháo hoa.

Có điều uy lực không tốt lắm.

Lục Thủy và Mộ Tuyết nhìn về phía chân trời, ba người Đông Phương Trà Trà cũng ngẩng nhìn, vẻ mặt vui vẻ.

Chân Võ, Chân Linh, Hương Dụ, Đinh Lương thì không dám thưởng thức.

Bọn họ gần như chỉ nhìn ba vị Tiểu thư.

Sợ mất dấu, hoặc gây hoạ.

Lục Thủy và Mộ Tuyết thì không ai để ý tới, dù sao thì không quấy rầy hai vị này mới là tốt nhất

“Lục Thiếu gia, có phải rất đẹp mắt hay không?” Mộ Tuyết dựa vào người Lục Thuỷ, hỏi.

“Ừm, chỉ là uy lực hơi nhỏ chút.

Có điều so sánh với Mộ Tiểu thư, đừng nói là pháo hoa sáng chói, ngay cả Mãn Thiên Tinh Thần cũng có chỗ không bì kịp.” Lục Thuỷ đáp.

“Vậy vì sao Lục Thiếu gia không nhìn ta, mà ngược lại chỉ nhìn pháo hoa?” Mộ Tuyết nhìn chằm chằm Lục Thuỷ, chất vấn.

Lục Thuỷ cúi đầu nhìn Mộ Tuyết bên cạnh, chân thành nói:

“Mặc dù mắt ta nhìn pháo hoa, nhưng tâm ta vẫn luôn nhìn về phía Mộ Tiểu thư.”

“Tâm của chàng bị quần áo che khuất rồi, hơn nữa còn bị lớp da thật dày bao quanh.” Mộ Tuyết nói.

Vậy cũng vẫn ít hơn so với Mộ Tiểu thư.

Tâm Mộ Tiểu thư còn có thêm một khối thịt lớn che khuất.” Lục Thuỷ nói thẳng.

“A, Lục Thiếu gia ghét bỏ nó thì đêm nay đừng có đụng vào nữa.” Mộ Tuyết lạnh lùng nói.

“Tỷ tỷ, hai người đang nói gì vậy?” Nhã Lam đột nhiên đi tới, tò mò hỏi.

Mộ Tuyết: “...”

Sau đó hung hăng đập Lục Thuỷ một cước.

Lục Thuỷ: “...”

Mang giày sắt à?

Lại đau như vậy.

Ngày hôm sau.

Lục Thuỷ và Mộ Tuyết cáo biệt mấy người dì Đường.

Lần này, Đông Phương Trà Trà cũng trở về theo.

“Chờ lần sau ta lại tới mang các người đi chơi.” Đông Phương Trà Trà vẫy tay từ biệt.

Nhã Lâm cực kỳ vui vẻ vẫy vẫy tay lại:

“Bái bai.”

Nhã Nguyệt cũng có chút vui vẻ.

Mấy ngày nay thật ra chơi rất vui.

Nhìn xe lửa rời đi, dì Đường mới nhìn Nhã Lâm nói:

“Chơi rất vui vẻ sao?”

“Rất vui.” Nhã Lâm lập tức nói.

“Vậy từ hôm nay bắt đầu học chữ đi, sau đó cũng nên đi học.” Dì Đường nói.

Nhã Lâm trực tiếp ngậy cả người.

Như sấm sét giữa trời quang.

“Cố lên.” Nhã Nguyệt nói lời khích lệ Nhã Lâm.

“Oa, không cần đâu mà, mẹ.” Nhã Lâm nhìn mẹ mình rời đi, lập tức chạy theo.

Thỉnh cầu mẹ buông tha cho mình.

Chương 1432: Đại kết cục (3)

Đại kết cục (3)

Lục gia.

Phía sau núi

Nhị Trưởng lão tiếp tục sắp xếp linh dược.

Cử đang giúp Nhị Trưởng lão thắt bím tóc.

“Đây là lần cuối cùng, đừng có nổi tính tình làm rộn, ngay cả Thất cũng không có não .” Cử mở miệng nói.

Nhị Trưởng lão không nói gì.

“Còn cái gì muốn hỏi không? Nếu như không có, ta sẽ nói cho người biết hết tất cả.

Từ Viễn Cổ tới tương lai.

Hoặc là nói, chuyện trong quá khứ.” Cử thắt bím tóc xong, nhìn Nhị Trưởng lão nói.

Thời gian của nàng sắp hết rồi, hôm nay đã không còn lại bao nhiêu.

“Người thật sự đã chết sao?

Sau này sẽ không còn tung tích gì của người nữa sao?” Nhị Trưởng lão hỏi.

“Đúng vậy, ta đã chết.

Đã không còn bất cứ dấu vết gì.

Có lẽ ở sâu trong Mê Vụ Chi Đô có, ban đầu sau khi ta chết đi, Lục đã làm cái gì đó.

Nhưng mà...

Không tính Mê Vụ Chi Đô thì nơi đây đã không còn sức mạnh của ta, quyền năng của ta, hình bóng của ta.” Cử nhìn Nhị Trưởng lão, chân thành nói.

“Ta đã rõ.” Nhị Trưởng lão gật đầu.

“Cuộc đời của ta thật ra rất viên mãn, như vậy đã là đủ rồi.

Chân Thần sao có thể sợ hãi cái chết được?

Sống đủ là tốt rồi.” Cửu cười nói.

“Một số thời điểm, không phải người cứ sống đủ rồi, thì người khác cũng sẽ cảm thấy đủ.” Nhị Trương lão nói.

“A..., Tiểu Tiểu Đình, quả nhiên là người không nỡ bỏ ta.

Đã có sự ỷ lại vào ta rồi, có phải ta rất đáng yêu hay không?” Cửu chọc chọc mặt Nhị Trương lão, vui vẻ nói.

“Nói cho ta biết chân tướng, sau đó rời đi đi.” Nhị Trương lão lạnh lùng nói.

“Được, vậy nói từ mở đầu, từ khi Thất sinh ra.” Cửu ấn nhẹ lên trán Nhị Trương lão một cái, nói.

Đại khái là trực tiếp truyền lại mọi chuyện khi đó vào đầu Nhị Trương lão.

Chỉ trong nháy mắt, Nhị Trương lão đã khó tin nhìn Cửu:

“Tiểu Thất là con gái của người?

Sao lại như vậy?”

“Chân Thần Độc Nhất sinh hạ Chân Thần Duy Nhất không phải rất hợp tình hợp lý sao?” Cửu cười, tiếp tục nói:

“Cứ tiếp thu tiếp đi, chuyện kích thích hơn vẫn còn ở phía sau.”

Nhị Trương lão không chần chừ, tiếp tục xem tiếp.

Một lát sau, cả người đều ngây ra, không thể tưởng tượng nổi nhìn Cửu:

“Thiên Địa Trận Văn là...

Nói cách khác, người là...

Tiểu Thất cũng thế...”

“Có kinh hỉ không? Có bất ngờ không?” Cửu càng tươi cười hơn, dường như cực kỳ vui sướng khi nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc của Nhị Trương lão:

“Tiếp, còn có chuyện kích thích hơn.

Bây giờ người đã biết về nguồn gốc của Lục gia, về thân phận của Tiểu Thất.

Bây giờ xem tới lúc trước Lục Cổ bọn hắn gặp phải, cùng Lục Thủy bị nhằm vào.”

Rất nhanh sau đó, trong đầu Nhị Trương lão liền hiện lên hình ảnh Cửu truyền vào.

Lúc này, chân mày nàng cau lại.

“Hóa ra khi đó xảy ra chuyện lớn như vậy? Lục Cổ thế mà còn giấu diếm?”

Như vậy Mộ Tuyết cũng có liên quan tới chuyện này?” Nhị Trương lão hơi giật mình.

Rất nhanh sau đó, nàng liền biết được chân tướng chuyện đính hôn của Lục Thủy.

“Coi như có tiền đồ, không để Lục gia mất mặt.” Nhị Trương lão biểu thị đồng tình với hôn sự này.

Sau đó, nàng nhìn Cửu, nói:

“Cho nên, sau khi Lục Thủy xem hiểu Thiên Địa Trận Văn, liền đeo lên lưng sự chờ mong của rất nhiều người?”

Sau đó hoàn thành toàn bộ?

Thế nhưng hắn sao có thể trở nên cường đại như thế trong thời gian ngắn như vậy?”

“Hắc hắc.” Cửu nhìn Nhị Trương lão, chân thành nói:

“Bây giờ sẽ cho người biết chuyện kích thích nhất, người chắc chắn là nghĩ không ra.

Hơn nữa sẽ là nét bút rung động cả trời đất.

Vượt qua nhận biết của người.

Lần này vì sao Lục Thủy lại mạnh mẽ như vậy, vì sao Lục Lai Sự lại đặc biệt như vậy, bí mật của tất cả mọi chuyện.

Chuẩn bị xong chưa?

Đừng có kêu ra tiếng đấy.”

“Khoa trương như vậy sao?” Nhị Trương lão có chút tò mò.

Rốt cuộc là chuyện gì mới có thể khiến cho Cửu nói thành như vậy.

Rất nhanh sau đó, nàng liền bắt đầu nhận được thông tin do Cửu truyền vào.

Tiếp đó, hai mắt nàng mở to, không cách nào tin được, chuyện lạ có thật, thậm chí còn cảm cảm thấy rợn tóc gáy.

“Đây, đây là thật?” Nhị Trương lão nhìn Cửu, trong ánh mắt hiện đầy vẻ kinh hãi:

“Nghịch chuyên thời không?

Cái này sao có thể?

Đây rốt cuộc là nhân vật đáng sợ nào?”

“Cảm nhận được chưa? Lục gia chính là có tiền đồ như thế, vì một đứa bé, mà làm ra nét bức kinh thiên động địa đến mức này.” Cửu vừa cười vừa nói.

Nàng cũng không biết nên đánh giá thế nào.

“Theo như người nói vậy, sau khi hấn từ hôn thất bại, trở về lý luận với ta cái gì mà thiên phú không bằng con cái, hoàn toàn là đang lừa dối ta sao?

Cười Mộ Tuyết, Lục gia tuyệt hậu.

Hấn thế mà còn nói tới đạo lý rõ ràng.” Thần sắc Nhị Trương lão có chút khó coi.

Phải đi tìm Lục Cổ một chút.

Để hấn lặp lại một lần.

“Người cuối cùng cũng phát hiện ra rồi?

Quá hiếm thấy.” Cửu vỗ vỗ đầu Nhị Trương lão, biểu thị an ủi.

Sau đó nàng có chút đề ý tới con gái của Lê Âm:

“Con gái của Lê Âm thật sự không có vấn đề gì sao?”

Loại thủ đoạn này, căn bản là còn nguy hiểm hơn so với nghịch chuyển thời không đi?”

“Hai người kia nói không có việc gì thì không có việc gì.

Một vị thần bình thường như ta, còn có cách nào?” Cửu nhún vai nói.

Ở trước mặt Lục Thủy, Chân Thần Độc Nhất là nàng cũng chỉ là Chân Thần bình thường mà thôi.

Còn có thể có cách nào.

“Đúng rồi, trí nhớ của các người bị giấu trên thiên kiếp.

Lúc nào muốn, có thể đi lên xem một chút.

Sẽ cho các người biết rõ kiếp trước đã xảy ra những chuyện gì.” Cửu mở miệng nói.

“Tất cả mọi người đều có sao?” Nhị Trưởng lão hỏi.

“Ồ Lục gia, những người bây giờ còn sống tới lúc đó thì đều có.” Cửu nói.

“Vậy để sau hẵng nói đi.” Nhị Trưởng lão đáp.

Không có gì đẹp mắt.

Xem hết rồi, tương lai còn có chờ mong gì nữa?

“Còn một hình ảnh cuối cùng, người xem xong cái này, ta cũng nên rời đi rồi.

Ta đã nói cho người biết tất cả.

Bởi vì một lúc nói có hơi nhiều, người có lẽ không tiêu hóa được hết.

Mấy ngày tới có thể ngồi tiêu hóa cho thật tốt.” Cửu đi tới trước mặt Nhị Trưởng lão, nghiêm túc nói.

Nhị Trưởng lão hơi kinh ngạc.

Cửu sẽ nói cho nàng cái gì?

Để lại cuối cùng, là chuyện quan trọng nhất sao?

Sau đó Nhị Trương lão thông qua ánh mắt của Cửu, nhìn thấu vô tận, quá khứ và tương lai.

Đó là tương lai không tồn tại hoặc là quá khứ đã trải qua.

Nàng thấy được một số người, thấy được cả chính mình.

Sau đó lại thấy bản thân trong đó đang ngoắc tay với mình.

Đây là...

Là lần trước đó Cửu bảo nàng ngoắc tay?

Là đang ngoắc tay với quá khứ hay tương lai của chính mình sao?

Trong chớp mắt này, Nhị Trương lão có chút tức giận.

Bị Cửu trêu đùa.

Chẳng qua lúc nàng quay lại nhìn về phía Cửu, thân thể Cửu đã trở nên mơ hồ, thậm chí đã sắp biến mất.

“Ta đã nói rồi, ngươi cũng không nhất định sẽ cảm thấy buồn.

Được rồi, ta đi đây.

Nhớ đề phòng Lục Thủy một chút, hắn sẽ đánh Tiểu Thất.

Giờ ta không cần ngươi nữa, Tiểu Tiểu Đình.

Đúng rồi.

Lục Lai Sự có thể sẽ giống như Tiểu Thất, rất khó lớn lên.

Đây chính là di chứng.

Ta đoán.

Đến lúc đó có thể hỏi Lục Thủy một chút.

Đề Tiểu Tiểu Cổ đánh hắn.” Cửu nói.

Sau đó, nàng biến mất.

Nhị Trương lão nhìn nàng biến mất.

Đúng lúc này, tiếng cười của Cửu lại đột ngột vang lên:

“Nhớ kỹ ta, ta vĩnh viễn yêu các ngươi.

Các người chính là thần quyền đệ nhất, là gia đình mà ta cực kỳ yêu mến.”

Nhị Trương lão đứng tại chỗ, nhìn Cửu biến mất, nhìn thế giới trở nên an tĩnh.

Nhất thời, trong lòng nàng có chút khó chịu.

Hoặc là nói, rất khó chịu.

Đã rất nhiều năm.

Đã rất rất nhiều năm rồi không có loại cảm giác này.

Nhất thời, nàng thậm chí còn muốn khóc, Cửu không phải người khác, cho nên nàng có thể quang minh chính đại ỷ lại vào Cửu.

Nhưng Cửu đã đi rồi.

Sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Trong lúc Nhị Trương lão đang ngăn người, một cô bé tóc bảy màu đột nhiên xông vào trong tầm mắt của nàng:

“Cái kia, gần đây ta nhìn thấy một con chó nhỏ.

Ta có thể nuôi nó không?”

Chân Thần Duy Nhất nhìn xung quanh một chút, dường như có chút luống cuống.

“Thân là Chân Thần Duy Nhất, bên cạnh ta hẳn phải có Thần Thú mới đúng.

Đây là uy nghiêm của Chân Thần.” Chân Thần Duy Nhất lại nói.

Cơn gió kia không dễ nói chuyện, cho nên nàng liền tìm đến nhân loại này.

Nhị Trương lão nhìn Chân Thần Duy Nhất, đột nhiên cảm thấy nàng quả thật rất giống Cửu.

Sau đó, nàng nhẹ nhàng mở miệng nói:

“Không được, Thần Vực không có khả năng nuôi chó.”

Chân Thần Duy Nhất lơ lửng bên cạnh Nhị Trưởng lão, nói:

“Vậy ta nuôi ở bên ngoài.”

“Ở bên ngoài có thể nuôi chó được sao?” Nhị Trưởng lão ngồi xuống, tiếp tục xử lý linh dược.

“Ta thường xuyên ra ngoài cho nó ăn là được.”

“Đây là muốn chạy ra ngoài đi chơi sao?”

“Ta cam đoan không chạy loạn, hơn nữa nhân loại ngu xuẩn kia cũng ở gần, ta muốn dẫn nàng đi trên con đường chính đạo.”

Ngày hôm sau.

Lục Thủy về tới tiêu trấn Thu Vân.

Bọn hắn đi một đường tới chỗ sân nhỏ của Lục Cổ.

“Nàng nói xem mẹ muốn tìm ta làm cái gì?” Lục Thủy tò mò nói.

“Không phải là chuyện muội muội chàng bị phát hiện chứ?” Mộ Tuyết đoán.

“Không có khả năng, có rất nhiều chuyện đều là suy đoán, còn chưa có sinh ra, mẹ chắc chắn không biết.

Ngay cả ta cũng chỉ là suy đoán.” Lục Thủy nói.

Hắn không tin là vì chuyện của Lục Lai Sự.

“Vậy hình như cũng không có chuyện gì cần để ý.” Mộ Tuyết nghĩ nghĩ, quả thật không phát hiện ra chuyện gì.

Về phần con của nàng.

Trong khoảng thời gian này hắn cũng sẽ có đi.

Nàng cũng phải có con.

Nhưng cũng rất có thể nó sẽ bằng tuổi cô của mình.

Lục Lai Sự tuy tuổi còn nhỏ, mà bồi phận lớn.

Thật thú vị.

Chương 1433: Đại kết cục (4)

Đại kết cục (4)

Rất nhanh sau đó, Lục Thủy đã đi tới sân nhỏ của mẹ.

Đông Phương Tra Tra không tới cùng, nàng đã đi mua đồ.

Nói lúc lên phải mang theo ít lễ vật, nếu không đi nhỏ sẽ nói nàng không có lễ phép.

Đông Phương Lê Âm và Lục Cổ đang chờ hai người.

Thấy con trai mình trở về, Đông Phương Lê Âm lập tức vỗ tay vui vẻ nói:

“Con trai, mau tới đây.”

Thấy mẹ mình khuôn mặt tràn đầy tươi cười, Lục Thủy liền cảm thấy nhẹ nhõm.

Không có vấn đề gì.

Lục Thủy lập tức đi tới bên cạnh mẹ mình:

“Mẹ, đột nhiên gọi chúng con trở về, có chuyện gì không?”

Nói rồi liền định ngồi xuống.

Chỉ là còn chưa đặt mông xuống, Đông Phương Lê Âm đã chỉ chỉ vào vị trí bên cạnh, nói:

“Đến con trai, quỳ gối ở chỗ này, không cần phải ngẩng đầu nhìn mẹ.

Tiểu Tuyết Nhi ngồi cạnh ta là được.”

Lục Thủy: “???”

“Mẹ, con cảm thấy có phải là có hiểu lầm gì rồi hay không? Con ngồi thấy rất thoải mái, nếu thật sự không được, hay là để con ngồi cái ghế thấp một chút?” Lục Thủy mở miệng dò hỏi.

Đông Phương Lê Âm nghiêng đầu nhìn Lục Thủy, dường như đang hỏi lại.

Giờ lời nói của mẹ không dùng được nữa rồi sao?

Lúc này, ánh mắt Lục Cổ cũng nhìn sang.

Lục Thủy cảm thấy dáng vẻ của cha như sắp động thủ tới nơi.

Cuối cùng, hắn đứng dậy, đi tới phía trước mẹ, quỳ xuống.

Quả nhiên, hôm nay không phải ngày dễ dàng.

Mộ Tuyết ngồi ở một bên, cũng không biết có chuyện gì xảy ra.

Tóm lại là không lan tới người nàng là được.

Ngồi xem kịch là tốt rồi.

Lục Thiếu gia đáng đời, không biết đã làm việc ngu ngốc gì.

“Con trai, hỏi con một chuyện.

Có thể là cha mẹ quan tâm quá ít tới con, khiến con có chút oán giận.” Đông Phương Lê Âm nói.

Trong giọng nói mang theo sự tự trách.

“Mẹ, con không có.” Lục Thủy lập tức nói.

Hắn có oán giận gì chứ?

Mẹ đối với hắn rất là tốt.

Phần lớn là dưới tình huống như thế này.

Nhưng con trai thì cũng không thể thấy hết cha mẹ mình tốt tới mức nào, dù sao thì cũng thường xuyên bị dạy dỗ, thì thoảng còn bị đánh.

Luôn sẽ có lúc chán ghét.

Ví dụ như lần trước, chưa hiểu hết mọi chuyện đã phạt hắn đứng.

Vì sao lại phạt hắn đứng sao?

Quên rồi.

“Không có việc gì, mẹ sẽ không trách con, khi còn bé, mẹ cũng giống như con.

Có điều, miễn không khoa trương như vậy là được.

Đến, đứng lên.” Đông Phương Lê Âm lập tức tới nâng Lục Thủy dậy.

Lục Thủy không hiểu gì, mới vừa rồi bảo mình quỳ xuống, giờ lại bảo mình đứng lên.

Chỉ là rất nhanh sau đó, hần lại nghe thấy giọng của mẹ mình vang lên:

“Đúng rồi, con trai, con nói xem lúc con tức giận, có phải sẽ muốn động thủ đánh cha mẹ để hả giận không?”

Trong nháy mắt khi nghe thấy câu này, Lục Thủy đứng hình.

Sau đó, hần vừa mới đứng lên, lại trực tiếp quỳ xuống.

“Mẹ, con cảm thấy quỳ tương đối dễ chịu, không cần đứng lên.” Lục Thủy lập tức nói, sau đó bắt đầu giải thích:

“Về phần tức giận, vậy chắc chắn cũng không thể động thủ với cha mẹ.

Lại càng không dám đánh cha mẹ.

Mẹ, có phải mẹ đã bị ai mê hoặc rồi hay không?

Người này tâm tư cực kỳ hiểm ác, muốn làm tan rã tình cảm của hai mẹ con chúng ta.”

“Con trai nói rất đúng, Tộc trưởng đại nhân cảm thấy thế nào?” Đông Phương Lê Âm nhìn về phía Lục Cổ.

Lục Cổ cũng gật đầu:

“Nghĩ lại, quả thật là như vậy.”

Sau đó Đông Phương Lê Âm lại nhìn sang Lục Thủy, tiếp tục nói:

“Con trai, mẹ hỏi con, nếu như có người dám động thủ đánh cha mẹ của con, thì con có muốn giúp cha mẹ ra mặt hay không?”

“Mẹ, thực lực của con không mạnh.” Lục Thủy lập tức đáp.

“Vậy chính là không nguyện ý ra mặt sao?” Đông Phương Lê Âm hỏi lại.

Lục Thủy nhanh chóng phản bác:

“Mẹ, ta là Đứa Con Thần Chọn, tương lai chắc chắn sẽ rất mạnh, thực lực mạnh rồi liền giúp cha mẹ ra mặt.

“Vậy con trai đã nghe nói về Lưu Hỏa chưa?” Đông Phương Lê Âm nhìn Lục Thủy, mỉm cười:

“Nghe nói hắn là người đứng đầu đương thời.

Đoạn thời gian trước hắn từng động thủ với bố mẹ, cướp đồ của chúng ta.

Con trai định khi nào thì tìm hắn tính sổ?”

Mộ Tuyết ngồi một bên cuối cùng cũng hiểu rõ, sau đó nàng nhìn Lục Thủy, chờ xem kịch.

Lục Thủy: “...”

Hắn cảm thấy mẹ có phải là đã biết cái gì rồi hay không?

Là ai tiết lộ bí mật?

“Mẹ, con cảm thấy ở giữa chắc chắn có hiểu lầm gì rồi.” Lục Thủy nói.

“Thật sao?” Đông Phương Lê Âm đưa tay vỗ vỗ đầu Lục Thủy, cười nói:

“Con trai trưởng thành rồi nha.”

“Không có việc gì, chúng ta còn có đứa con gái.” Lục Cổ lúc này mở miệng nói.

Lục Thủy cũng gật đầu, lớn lên cũng không dễ dàng.

“Ồ.” Đông Phương Lê Âm tỏ vẻ hiểu rõ:

“Hóa ra con trai cũng vì chuyện này mà tức giận, mới động thủ.”

“Nghĩ lại, khả năng chính là như vậy.” Lục Cổ cũng gật đầu.

“Mẹ, khi đó còn chưa có Lục Lai Sự.” Lục Thủy nói thẳng.

“A~” Đông Phương Lê Âm nhìn Lục Cổ, nói:

“Tộc trưởng đại nhân, khi đó còn chưa có con gái.

Lục Cổ đứng dậy, sau đó mang theo Đông Phương Lê Âm đi ra bên ngoài.

Trên đường nhìn Lục Thủy một chút:

“Quỳ tới lúc cơm chiều.”

Lục Thủy: “...”

Lục Thiếu gia, mọi chuyện đã bại lộ rồi đi?” Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, cười trên nỗi đau của người khác.

“Mộ Tiểu thư, vợ chồng đồng tâm.

Ta cũng quỳ, nàng không quỳ cùng ta sao?” Lục Thủy nhìn Mộ Tuyết, nói.

“Không cần.” Mộ Tuyết quay đầu cười hì hì, nói:

“Lục Thiếu gia quỳ, ta nhìn là được rồi.

Cảm giác giống như ta cũng bị phạt quỳ vậy.

Cuối cùng cũng tới phiên tiểu nữ ta xoay mình làm chủ.

Lục Thiếu gia quỳ cho tốt nha.”

Lục Thủy: “...”

Còn vợ cả đâu?

Quả là khiến cho người ta thất vọng.

Mấy ngày sau.

Lục Thủy đang mang điếm tâm tới cho Mộ Tuyết thì gặp Minh Nguyệt.

Vừa đẹp trai vừa xinh đẹp.

“Lục tiểu hữu, cuối cùng cũng tìm được người rồi.” Minh Nguyệt nhìn Lục Thủy, nhẹ giọng đáp được.

“Trạng thái của tiền bối có vẻ như rất tốt.” Lục Thủy thấy Minh Nguyệt rồi thì cũng không suy nghĩ gì nhiều người nữa, sau đó tiếp tục mở miệng.

“Nhìn thấy Đau Răng Tiên Nhân và Cầu Tử chưa?”

“Đã gặp, rất khiến người ta ngoài ý muốn, đã trôi qua rất nhiều năm rồi.

Cuối cùng Cầu Tử vẫn trở về nơi này.” Minh Nguyệt hơi xúc động.

Cầu Tử từ trước tới giờ vẫn luôn do Lục gia nuôi, đã nhiều năm như vậy, cuối lại về với Lục gia.

“Chuyện Mộ gia đã xử lý tốt chưa?” Lục Thủy cảm điếm tâm đi trên đường.

“Ừm, đều đã xử lý tốt, cha vợ của tiểu hữu đã tiếp nhận toàn bộ, không có bất kỳ thay đổi nào.

Chỉ là ta không còn ở bên kia mà thôi.” Minh Nguyệt nói.

Lục Thủy gật gật đầu, như vậy cũng tốt, sau đó, hẩn nhìn Minh Nguyệt, nói:

“Đương kim trên đời chỉ có một Chí Cao, Thiên Sinh Thần.

Mà Lục đã đáp ứng với ngươi, cho ngươi một cơ hội.

Bây giờ cơ hội ở chỗ của ta này.

Có muốn thử một chút không?”

Là cơ hội tấn thăng Chí Cao, thực lực của Minh Nguyệt hoàn toàn đủ.

Chỉ xem hẩn có nguyện ý thử hay không.

Nghe thấy lời Lục Thủy nói, Minh Nguyệt hơi do dự, cuối cùng lắc đầu nói:

“Được rồi.

Như này là được rồi.”

Lục Thủy không có miễn cưỡng.

“Về sau có tính toán gì?”

Minh Nguyệt đã trải qua vô số năm trong cô độc, bây giờ đi vào tu chân giới, có thể nói là mười phần lạ lẫm.

“Trước tiên ở lại đây một thời gian ngắn đã, sau đó sẽ cân nhắc những cái khác sau.

Trên đời này còn dấu vết của mấy người Kiếm Nhất không?” Minh Nguyệt hiếu kỳ hỏi một câu.

Lục Thủy nhìn về phía Mê Vụ Chi Đô, cuối cùng lắc đầu:

“Đại khái là không có.”

“Vậy cũng chỉ có thể tìm những người khác, may mà còn thừa lại mấy người.” Minh Nguyệt nhẹ giọng nói.

“Cũng có không ít.” Lục Thủy mở miệng nói.

“Thời đại Viễn Cổ đã hoàn toàn kết thúc rồi.” Minh Nguyệt cảm khái nói.

“Đã qua nói cho cùng cũng là đã qua, tương lai cũng không nhất định sẽ đặc sắc hơn trước đó.

Lấy tinh thần nghênh đón tương lai thật tốt là đủ.” Lục Thủy mở miệng nói.

Ngừng một chút, Lục Thủy lại tiếp tục:

“Cần ta để người giúp người sắp xếp chỗ ở không?”

“Làm phiền tiểu hữu rồi.” Minh Nguyệt nghĩ nghĩ, lại hiếu kỳ nói:

“Bất Diệt Tiên Nhân tại sao lại muốn ở công viên vậy?”

“Ta cũng không biết.” Lục Thủy nhún vai.

Hắn thật sự không biết.

Một người một chó thực lực mạnh như vậy, dù thế nào cũng sẽ không trở thành lưu lạc đầu đường.

Nhưng bọn hắn lại thực sự lưu lạc đầu đường.

Cũng không biết vì sao.

Chương 1434: Đại kết cục (5) Mấy tháng sau.

Đại kết cục (5) Mấy tháng sau.

Lục gia.

Sân nhỏ chỗ Lục Cổ.

Rất nhiều người đã tụ tập xung quanh sân nhỏ.

Đông Phương Dạ Minh, Lục Thủy, Mộ Tuyết, Đông Phương Trà Trà, Lục Cổ.

Còn có Chân Thần Duy Nhất.

Cả đám đều đang chờ đợi.

Lục Cổ và Đông Phương Dạ Minh như dàn trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Sợ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn gì.

Đúng vậy, hôm nay chính là thời gian mở thưởng, đừng nhìn ba vị Trưởng lão không ở đây tức là không quan tâm, chắc chắn cả ba đều đang chờ đợi tin tức.

Sau đó tới xem xét thiên phú.

Có điều con gái thì không có gì tốt mà xem xét thiên phú.

Con gái không giống với con trai.

Yêu cầu thấp.

Lục Thủy không có chút lo lắng nào, càng không thèm để ý tới thiên phú, hắn cầm trang sách kim loại lên, nhìn lại.

“Không dễ dàng, bây giờ mới gom góp đủ.”

Lúc này, hắn rút cuộc đã có thể nhìn thấy ảnh chụp phía bên trên.

Mặt khác cũng không có gì đẹp mắt, chỉ là ảnh chụp chung của một nhà Lục, hoặc là ảnh đơn một người.

Quả thật rất quý giá.

Nhưng đối với Lục Thủy mà nói, quan trọng nhất là trong tấm ảnh chụp chung cuối cùng cũng có hình hấn ở đó.

Đáng tiếc không có Mộ Tuyết.

Rất nhanh sau đó, Lục Thủy đã thấy ảnh chụp có mình.

Hấn đứng ở ngoài rìa, bên cạnh Lục.

Là một thanh có sừng rồng, sắc mặt có chút hung ác.

Mắt trừng lên, lạnh nhạt.

Tương đối bình thường.

“Rất hung.” Lúc này, có một bàn tay nhỏ chỉ chỉ vào hình Lục Thủy trong tấm ảnh:

“Người này đặc biệt hung.”

Lục Thủy: “...”

Người cái gì cũng không nhớ rõ, lại nhớ kỹ cái này sao?

Mộ Tuyết cũng nhìn xem, có chút đáng tiếc.

“Đi sớm một chút, ta cũng sẽ có trong đó, có điều Lục Thiếu gia à, chàng thật đúng là quá xấu.”

“Đó là Mê Đô, liên quan gì tới ta?” Lục Thủy lạnh nhạt nói.

Là nam đã không tệ rồi, nhớ đâu là nữ thì thật lúng túng.

Như vậy hấn sẽ xé bức ảnh này.

Trong lúc bọn hấn còn đang thảo luận, phía trong bất chợt vang lên tiếng khóc.

“Oa~ oa~”

Nghe thấy âm thanh này, tất cả mọi người đều nhẹ nhàng thở ra.

Lục Cổ vẻ mặt chờ mong.

Rất nhanh sau đó, Mộc Cận đi ra.

“Đúng là con gái, mẹ con bình an.”

Lục Cổ lúc này mới thả lỏng.

Cực kỳ vui vẻ.

Đông Phương Trà Trà cũng cực kỳ vui vẻ:

“Vậy có phải là ta có thêm một muội muội rồi không?”

Miêu Miêu muội muội?

Hay là Tiểu Lục muội muội?”

Lục Thủy lạnh mắt nhìn Đông Phương Trà Trà, cảm thấy không cách nào phản bác được.

Hình như thật sự là muội muội của Đông Phương Trà Trà.

Biểu muội cũng là muội muội.

“...”

“Lục Thiếu gia, đi, nhìn xem muội muội có đáng yêu hay không.” Mộ Tuyết lập tức nói.

Lục Thủy: “...”

Trẻ con vừa mới sinh ra thì có gì đáng xem?

Có điều quả thực muốn nhìn.

Không biết có giống dự đoán hay không.

Sau đó, Lục Thủy nhìn thấy một thủy linh bé gái.

Cái này không phải trọng điểm.

Trọng điểm là.

Đứa trẻ này thật sự không dễ lớn lên.

Cái này, nên làm gì bây giờ?

Được rồi, giả bộ không biết đi.

“Xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao, sẽ khó trưởng thành à?”
Một giọng nói đột nhiên vang lên bên cạnh Lục Thủy.

Rất nhỏ.

Lục Thủy lập tức nhìn sang, là Nhị Trưởng lão.

“A? Ta có chút nghe không hiểu.” Lục Thủy lập tức đáp lại.

“Cửu nói cho ta biết, hơn nữa ta cũng biết lai lịch của Hoa Lộ Thủy, việc nghịch chuyển thời không ta cũng biết.

Việc trên thiên kiếp có ký ức của chúng ta, ta cũng biết.” Nhị Trưởng lão nhìn Lục Thủy, bình tĩnh nói.

Giọng nói không hề chứa chút cảm xúc nào.

“Ha ha.” Lục Thủy cười khan một tiếng, ngẩng đầu nhìn trần nhà, giả bộ không nghe thấy.

Nghe không hiểu, nghe không hiểu.

Cửu hỗn đản, thế mà lại hồ hấn như vậy.

Cũng may là Cửu đã hoàn toàn chết đi, còn nếu như không thì...

Được rồi, tổ tông thật là khó lường.

— —

Ba năm sau.

Ở sân nhỏ của Lục Thủy, Mộ Tuyết đang tự bắt mạch cho mình.

Sắc mặt có chút không đúng.

“Lục Thiếu gia, chàng tới đây một chút.” Mộ Tuyết kêu lên.

Lục Thủy, vốn đang ngó chừng mấy bông hoa, nhìn sang phía Mộ Tuyết, sau đó đi tới.

“Mộ Tiểu thư ngã bệnh sao?” Lục Thủy hỏi.

“Không phải, chàng xem cho ta một chút.” Mộ Tuyết lập tức chìa tay ra, nói.

Lục Thủy hơi nghi hoặc, Mộ Tuyết đây là có chuyện gì?

Sau đó, hắn thử đặt tay lên bắt mạch cho nàng, tiếp đó thì ngậy cả người.

“Lục Thiếu gia, đúng không đúng không? Ta không có cảm giác sai chứ?” Mộ Tuyết vẻ mặt mong đợi hỏi.

Lục Thủy nhanh chóng ổn định lại:

“Mộ Tiểu thư, nàng chờ một chút, ta đi tìm Nhị Trưởng lão.

Đề Nhị Trưởng lão xem thử.”

Một lát sau.

Nhị Trưởng lão ngồi bắt mạch cho Mộ Tuyết.

Lục Thủy vẻ mặt khẩn trương đứng ở một bên, chờ đợi Nhị Trưởng lão mở miệng thông báo kết quả.

Mộ Tuyết cũng một tay nắm lấy Lục Thủy, cực kỳ khẩn trương.

Đã rất nhiều năm rồi a.

Nhị Trưởng lão sao vẫn chưa nói gì? Lục Thủy có chút không đợi được.

Nhưng lại không dám mở miệng.

Một lát sau, Nhị Trưởng lão mới thu tay lại, sau đó nhìn Lục Thủy.

Cuối cùng, Lục Thủy cũng đợi được tới khi Nhị Trưởng lão mở miệng.

Nhưng Nhị Trưởng lão lại không nói gì.

Một lát sau, nàng mới lên tiếng:

“Mang thai.”

Trong nháy mắt khi nghe thấy câu này, Lục Thủy và Mộ Tuyết trực tiếp ôm chầm lấy nhau.

Hạnh phúc vô cùng tận.

Nhị Trưởng lão cũng nhẹ thở phào, rốt cuộc cũng mang tahi.

Về sau, vấn đề không lớn.

Lục gia không tới mức không có hậu đại.

Thế hệ này thật không dễ dàng, hy vọng con của Lục Thủy sẽ không chịu thua kém.

Có điều rất nhanh sẽ có thể mở thương tiếp rồi, quả thực là chuyện vui vẻ.

“Mấy tháng đầu đừng có chạy lung tung.” Nhị Trương lão dặn dò.

Mộ Tuyết đương nhiên sẽ không từ chối.

“Đúng rồi, vốn định đợi tới kỳ nghỉ của Nhã Lâm thì về nhà một đoạn thời gian.

Nhưng bây giờ không được.

Đề cho hai người Nhã Lâm và Nhã Nguyệt tới vậy.”

Lục Thủy không thềm đề ý mấy loại chuyện nhỏ nhặt này.

Hắn cuối cùng cũng sắp được làm cha rồi.

Về sau hắn sẽ có thể trở thành Tộc trưởng Lục gia, có càng nhiều uy phong.

Nhưng nghĩ lại, hắn lại không có thủ hạ.

Vẫn là thôi đi.

Đề lão cha tiếp tục đi, chờ tới khi con hắn trưởng thành rồi, hắn sẽ mang theo Mộ Tuyết trốn nhà ra đi.

Nam Thành.

Kiểm Lạc dậy rất sớm, lúc ra khỏi phòng, trong miệng nàng ngậm dây buộc tóc, tay chải tóc vuốt lên.

Sau đó dùng một tay lấy dây buộc tóc buộc lại.

Định chuẩn bị làm bữa sáng.

Sắp được nghỉ hè rồi.

Nàng lại có thể về nhà.

Chỉ là tới khi nàng đã chuẩn bị kỹ càng mọi thứ rồi, tên viết tiểu thuyết kia vẫn còn chưa dậy.

Kiểm Lạc trực tiếp đập cửa:

“Sắp muộn rồi!”

“Nữa, cửa mà bị đập hỏng, người có đưa tiền sửa không?”
Sơ Vũ vẻ mặt mệt mỏi đi ra.

Kiểm Lạc vẻ mặt ghét bỏ:

“Tôi hôm qua người làm gì mà như xác chết thế? Rồi đến lúc chết thế nào cũng không biết.”

Sơ Vũ đánh răng xong thì ngồi vào bàn ăn đã sắp xong bữa sáng, nói:

“Gần đây đang viết một cuốn công pháp, tôi hôm qua vừa thử, xem có chỗ nào không ổn không.

Ai, mấy năm nay viết tiểu thuyết cũng không kiếm lời được bao nhiêu tiền, ngược lại, tu vi lại tăng lên.

Đây căn bản không phải thứ ta muốn.”

“Cái gì mà tu luyện, có ngày tẩu hỏa nhập ma chết cũng không biết.” Kiểm Lạc vừa ăn bữa sáng vừa nói.

“Lại nói, hôm nay cháo ăn rất ngon, mua ở ngoài về sao?”
Sơ Vũ hỏi.

“Ta làm, không có ta thì mỗi ngày người chỉ toàn ăn mấy đồ loạn thất bát tao thôi sao?

Loại người như người còn có thể tìm nôi đạo lữ không chứ?” Kiểm Lạc nói.

“Dù sao cũng có người ở đây rồi, ta còn tìm đạo lữ làm gì?” Sơ Vũ nhìn Kiểm Lạc, nói.

Nghe được câu này, Kiểm Lạc trực tiếp quay đầu:

“VẬY ta cũng không phải đạo lữ của người.”

“Người nguyện ý ta cũng không muốn, đây không phải sẽ làm chậm trễ việc viết tiểu thuyết của ta sao.” Sơ Vũ nói thẳng.

“Có bệnh, đáng đời người độc thân.” Kiểm Lạc giễu cợt nói.

“Ăn đi ăn đi, sắp muộn rồi.” Sơ Vũ nhìn Kiểm Lạc một cái, nói:

“Nói tới, hai năm nay đều không ra ngoài được, sao ta có cảm giác người càng ngày càng không có đầu óc vậy?”

Bốp!

Một cái gối đập thẳng vào mặt Sơ Vũ.

Không bao lâu sau, trên đường phố có thêm một đôi nam nữ sánh vai nhau đi về phía trường đại học.

Chương 1435: Đại kết cục (6)

Đại kết cục (6)

Minh Thổ.

Danh Dữ Trọng nhìn một đám hung thú trước mắt.

Mỉm cười:

“Thật là khéo, mấy năm đã trôi qua, giờ lại đụng phải các người.”

Gầm!

Kẻ địch gặp mặt đỏ cả mắt, trực tiếp truy đuổi.

Giờ phút này, Danh Dữ Trọng chạy thẳng ra phía bên ngoài Minh Thổ.

Không được, vẫn là tới Tịnh Thổ đi.

Minh Thổ tạm thời không dung được hẳn.

Hội nghị bốn người ở Ân Thiên Tông lại lần nữa mở ra.

“Không nói, Thiếu Tông chủ uy vũ.” Lịch Thiên Xích nói thẳng.

“Ha ha, ăn điểm tâm no quá rồi?” Hòa Vũ Diệp lập tức đáp.

“Chúng ta vẫn nên nói một chút chuyện sau đó đi, Thiếu Tông chủ đã mấy năm không xuất hiện rồi.

Chúng ta rất có thể rút khỏi vị trí đỉnh cấp.

Những người khác đều đang truyền miệng nhau như vậy.” Những người còn lại nêu ý kiến.

“Lại nói, Tông chủ và Thiếu Tông chủ đều lùi về phía sau, chúng ta không phải cũng có thể bắt chước sao?” Lại có người hỏi.

“Vậy tìm người nối nghiệp sao?” Lịch Thiên Xích nghĩ nghĩ, lại nói:

“Chúng ta ngược lại đã có hai ứng cử viên, hai người còn lại các người đi tìm đi.

Hai người này của chúng ta nếu như thua hai người các người tìm tới, ta sẽ ăn phân tại chỗ.”

“Ha ha.” Hòa Vũ Diệp cười lạnh.

“Vì sao đột nhiên có nhiều chuyện cần chúng ta làm vậy?” Nhiếp Hạo nhìn nhiệm vụ phân phối tới, cảm thấy thống khổ.

“Chắc chắn là có nguyên nhân, hơn nữa, thời gian Thiếu Tông chủ biến mất đã quá lâu.

Ấn Thiên Tông chúng ta lại không có chút danh tiếng nào bên ngoài, về sau có thể sẽ khó khăn một chút.

Sắp rơi khỏi đỉnh cấp.” Lạc Phong ngược lại không hề để ý.

“Kể cả vậy, ta cũng không cảm thấy những người khác có nhiều nhiệm vụ như này.” Nhiếp Hạo cảm thấy không công bằng.

“Đừng suy nghĩ, cứ an tâm tiếp nhận đi, tận lực trưởng thành.

Tương lai có khả năng sẽ không tốt lắm.” Lạc Phong thở dài.

Còn có thể có cách nào?

Thân ở Ấn Thiên Tông, có một số việc là phải chấp nhận.

Làm việc nhiều một chút cũng coi như bình thường đi.

“Người có phải là đã biết cái gì rồi hay không?” Nhiếp Hạo tò mò hỏi.

“Về sau người sẽ biết, bây giờ vẫn cứ tiếp tục làm việc đi, cũng không có hại gì.” Lạc Phong nói.

“Hy vọng là như vậy.” Nhiếp Hạo tiếp lời.

Nói tới, hẳn đến giờ vẫn không biết Thiếu Tông chủ rốt cuộc có hạ cấm chế lên mình hay không.

Nhưng cũng không quan trọng.

“Ha ha, Chương môn Thiên Nữ đại giá quang lâm, khiến những môn phái nhỏ như chúng ta bỗng tắt sinh huy.

Việc này không cần thương lượng.

Chúng ta đồng ý.

Giờ sẽ trở về chuẩn bị.

Không cần tiễn ta đi.” Một vị lão giả trực tiếp rời đi.

Chương môn Thiên Nữ: “...”

Đây là chỗ của các ngươi mà.

“Tốt, lần này bọn hã không dám tùy ý ra giá loạn.

Chương môn vất vả rồi.” Tô Nhiễm vẻ mặt đắc ý nói.

“Chương môn, nên trở về tu luyện thôi.” Nam Bắc Trương lão nhắc nhở.

“Ừm.” Chương môn Thiên Nữ gật đầu.

Gần đây, tu vi của nàng tiến triển rất nhanh.

Hơn nữa dường như có thể thử đi triệu hoán Thiên Đạo Thượng Thương.

Có điều vẫn luôn không triệu hoán ra, có lẽ thực lực còn thiếu rất nhiều.

“Tô Nhiễm và Bắc Trương lão cùng ở lại giao lưu thêm một lúc đi.

Ta và Nam Trương lão sẽ mang Chương môn trở về.” Tô Loan mở miệng nói.

Chương môn Thiên Nữ đương nhiên không có ý kiến gì.

Gần đây không có nỗi nào cần nàng cố gắng, cảm giác thật không quen.

Lúc này, trên vai của Chương môn Thiên Nữ có một con côn trùng nằm sấp, ngáp lớn, không tạo ra tiếng động gì.

Sau đó, nó tiếp tục ngủ.

Là Cổ Thần nhận chủ.

Đạo Tông.

Kinh Hải và Vũ Niết tiến vào một vòng tu luyện mới.

Tăng cao tu vi.

Đạo Tông Vũ Niết từ đầu tới cuối đều tin tưởng bản thân mình, nàng đi càng xa, sẽ đi càng nhanh hơn.

Kinh Hải ngược lại vô cùng bình tĩnh, hẳn định nhìn xem chính mình có thể đi được bao xa.

Kiểm Nhất Phong.

Kiểm Nhất đứng trên ngọn núi, nhìn về phía chân trời.

Sau đó thở dài một tiếng:

“Cũng không biết là hai loại mực kia sẽ viết được bao lâu.”

Cuối cùng, hẳn lắc đầu, không quá mức để ý.

Tiếp theo, hẳn tu luyện

Muốn đột phá cảnh giới cao nhất.

Dùng kiếm của hẳn, chém ra một con đường thuộc về riêng mình.

Kiều gia.

Kiều Thiển vừa mới bắt đầu tu luyện, nàng không rõ anh trai mình đã đi bao xa.

Nhưng nàng đã có con đường nàng muốn đi.

Nàng muốn trở thành hậu bối chói mắt nhất Kiều gia.

Núi Đông Lâm.

Trong phòng.

Trước bàn.

Trước khi đặt bàn.

“Cha, con muốn xin nghỉ, đến lúc đó con lại phải giúp hai người đi trồng hoa.” Hứa Tiểu Hồng vẻ mặt tràn đầy ý cười, nói.

“Được rồi, có điều ta có việc muốn làm.” Hứa Phương lập tức nói.

“Ăn cơm đi.” Nghiên Như trước tiên nói:

“Nhìn con gái từng chút lớn lên, hai người vô cùng vui vẻ.

Ở một khu rừng hoang.

Một người vừa suy nghĩ vừa bước đi từng bước trầm ổn.

Hắn nhìn lên bầu trời, tuyên câu phật hiệu, tiếp tục chuyện tu hành của hắn.

Mộ gia.

“Oa, thật là khó.” Nhã Lâm lúc này đã cao lớn hơn chút, nàng xem một cuốn sách tranh, vẻ mặt buồn thiu.

Năm nay lại không đạt tiêu chuẩn, người sẽ lại bị mẹ đánh.” Nhã Nguyệt ở một bên nói.

“A? Thế nhưng thật là khó.” Nhã Nguyệt nằm nhoài trên bàn, kêu.

Lúc này, Thủy Vân Thú cũng đáp xuống

“Học hành cho tốt, đạt tiêu chuẩn, kỳ nghỉ này ta sẽ dẫn người tới tiểu trấn Thu Vân, tìm Mộ Tuyết tỷ tỷ chơi.

“Trà Trà tỷ tỷ cũng sẽ đi.” Nhã Nguyệt nói.

Vừa nghe thấy câu này, Nhã Lâm lập tức lấy lại tinh thần, nói:

“Giữ lời chứ?”

“Đương nhiên.” Nhã Nguyệt lập tức đáp.

“Ta sẽ làm xong cái này.” Nhã Lâm lập tức bắt đầu tập trung làm việc.

Nhã Nguyệt vẻ mặt đắc ý nhìn Nhã Lâm.

Thật ra Mộ Tuyết tỷ tỷ đã bảo các nàng tới từ sớm rồi.

Lục gia.

Đình Lương đang cho Băng Phượng ăn ăn.

Đây là công việc chủ yếu của nàng.

“Đình Lương” Hương Dụ đi tới.

“Trà Trà Tiểu thư lại đi thám hiểm rồi sao?” Đinh Lương lập tức hỏi.

“Ừm, ta tới buông tha cho Đậu Nha, mới vừa lấy xuống từ trên đầu Trà Trà Tiểu thư xong.” Hương Dụ nói.

Trà Trà Tiểu thư rất là đáng yêu.

Chỉ là không thể đối phó với Băng Phượng được.

Băng Phượng vừa nhìn thấy Đậu Nha đã biết đại địch đời này của mình lại tới.

Nó lập tức tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Tiểu trăn Thu Vân.

Kiều Càn và một vị thiếu nữ mỹ mạo sánh đôi đi trên đường.

Thiếu nữ ăn bánh bao, vẻ mặt vui vẻ.

“Hôm nay nghỉ ngơi, chúng ta nên ăn cái gì đây?” Lâm Hoan Hoan mở miệng hỏi.

Lúc nghỉ ngơi nàng thi thoảng sẽ biến gầy.

Đương nhiên là dưới sự đồng ý của Kiều Càn rồi.

Có điều chỉ cần ít khi biến gầy là được.

“Ăn lẩu đi, chọn nhiều vào.” Kiều Càn nói.

“Vậy chúng ta mua chút đồ mang về ăn là được rồi.” Lâm Hoan Hoan nói.

Ngay lúc Kiều Càn đang định mở miệng nói gì thì đột nhiên nghe thấy tiếng rầm.

Một cô bé ngã té lăn trên đất.

Trong tay nàng cầm cái bánh bao.

Lâm Hoan Hoan lập tức đi tới đỡ nàng dậy.

Sau đó, cô bé vừa nhìn thấy Lâm Hoan Hoan thì lập tức giấu đi cái túi nhỏ của mình:

“Đây là của anh trai và gia gia ta.”

“Ta xinh đẹp như vậy, ngươi còn đề phòng ta sao?” Lâm Hoan Hoan cảm thấy ủy khuất, có điều nàng vẫn hiếu kỳ, lại hỏi:

“Ngươi cũng không còn nhỏ như năm đó, sao vẫn còn như thế chứ?”

“Đi thôi, đưa nàng trở về.” Kiều Càn nói.

Lâm Hoan Hoan nắm tay cô bé đi về phía tiệm mì.

Lúc này, Chân Thần Duy Nhất mang theo một cô bé không cao hơn nàng bao nhiêu đi tới trước mặt một con chó đen.

Là một cô bé cực kỳ đáng yêu.

“Tiểu Lục, ngươi nhìn này, đây chính là tiểu cầu cầu ta nuôi, đặc biệt lợi hại.” Chân Thần Duy Nhất chỉ vào Cầu Tử, nói.

“Cầu Cầu, ngươi tốt.” Lục Miêu Miêu nhìn Cầu Tử, chào hỏi.

Cầu Tử lập tức đứng lên.

“Cầu Cầu, biến lớn đi.” Chân Thần Duy Nhất nói.

Cầu Tử không nói hai lời, trực tiếp biến lớn.

Uy phong lẫm liệt:

“Gâu gâu.”

Dường như đang nói ngòi lên đi, ta mang các ngươi đi bay.

Sau đó, Lục Miêu Miêu bị Chân Thần Duy Nhất ôm lên trên lưng Cầu Tử, sau đó chính nàng cũng ngòi lên, hưng phấn nói:

“Xuất phát.”

Tiếp đó, Cầu Tử mang theo hai cô bé bắt đầu lao vùn vụt trên không trung.

Chân Võ Chân Linh vội chạy theo, sợ xảy ra chuyện gì.

Chủ yếu là bọn hắn không nhìn thấy Chân Thần Duy Nhất a.

Chân Thần Duy Nhất phải học xong thần thuật, bọn hắn mới có thể nhìn thấy nàng.

Mà bây giờ, hai người nhìn Tiểu Tiểu thư bị một con chó chó đi lao vùn vụt.

Hoa Vũ Tuyết Quý vút cả chuyện buôn bán sang một bên, vội chạy theo.

An Ngữ cũng giật mình kêu lên.

Trực tiếp đuổi theo.

Sợ xảy ra chuyện.

Đông Phương Trà Trà nhìn thấy Chân Thần Duy Nhất và Miểu Miểu muội muội thì sửa lại phương hướng, đi theo.

Ngược lại, nàng không hề cảm nhận được nguy hiểm gì, thân là một tỷ tỷ, trông chừng muội muội là việc cần làm.

Hôm nay, Chân Thần Duy Nhất lại vụng trộm mang Miểu Miểu muội muội chạy đi.

Chỉ là lúc đi qua, nàng lại phát hiện Miểu Miểu muội muội đã đi xuống từ trên người đại cầu, ngồi xổm trước một cái quán nhỏ, nhìn chăm chú về phía trước.

“Nàng hình như đã coi trọng cái gì, nửa đường liền dừng ở đó.” Diệp Tân chính là người bày quầy bán hàng này, hắn đương nhiên biết cô bé trước mặt là ai.

Thanh Điều cũng đang nhìn cô bé.

Thật đáng yêu.

Đông Phương Trà Trà rất tò mò, Miểu Miểu muội muội đang nhìn cái gì vậy?

Lúc Đông Phương Trà Trà tới gần, Lục Miểu Miểu liền phát hiện ra sự hiện diện của nàng.

Lập tức lôi kéo Đông Phương Trà Trà, nói:

“Trà Trà tỷ tỷ, ta muốn mua cái này.”

“Vịt vàng nhỏ?” Đông Phương Trà Trà có chút hiếu kỳ nhìn con vịt nhỏ.

“Quả thực đáng yêu nha.

Muội muội thích thì người làm tý tý đây đương nhiên không thể từ chối nha.”

“Vậy cái này.” Lục Miểu Miểu liền ôm lấy một con ở nơi hẻo lánh nhất, nói:

“Trà Trà tý tý, về sau gọi nó là khoai lang có được không?”

“Hay gọi là khoai nướng đi, ta cảm thấy ăn sẽ càng ngon hơn.” Đông Phương Trà Trà nói.

Lục Miểu Miểu mở to mắt, cảm thấy cũng có thể.

Mê Vụ Chi Đô.

Nơi đầu nguồn vô tận có bốn đốm sáng, như ẩn như hiện.

== End ==

Chương 1436: Phiên ngoại 1: Kiếp trước (1)

Phiên ngoại 1: Kiếp trước (1)

Lục gia.

Lục Thủy đang đứng ở trong sân.

Hắn nhìn viện tử không người xong sau đó cất bước đi ra ngoài.

Mộ Tuyết đã xuất quan, hôm nay hắn cũng phải xuất quan thôi.

Lần này không có nghiên cứu gì cả, tu vi đã đến cực hạn.

Sau khi đi ra khỏi viện tử, hắn nhìn thấy một thiếu nữ đang đi tới.

Lục Thủy nhìn nàng một cái, làm nàng có hơi giật mình, lùi về sau một bước.

Người này không phải là thị nữ.

“Vị nào?”

Lục Thủy hỏi.

Cũng chẳng phải là lão giả, không cần bận tâm tới việc đôi phương có lúng túng hay không.

“Lục Thủy biểu đệ, ngươi lại quên mất ta rồi à?”

Ta là biểu tỷ của ngươi nè.”

Đông Phương Trà Trà nhìn Lục Thủy, nàng lý giải:

“Không nhớ cũng không sao cả, chỉ cần gọi ta biểu tỷ là được rồi.

Ta tới tìm chị dâu.”

“Biểu tỷ?”

Lục Thủy nhìn Đông Phương Trà Trà chăm chăm.

Đông Phương Trà Trà gật đầu, dường như nàng rất đồng ý với xưng hô này của Lục Thủy.

“Đông Phương Trà Trà?”

Lục Thủy nhìn Đông Phương Trà Trà.

“Là Trà Trà.”

Đông Phương Trà Trà nhìn một vòng xung quanh rồi nói:

“Chị dâu đâu?”

Ta có một đề toán muốn hỏi nàng.”

“Đề toán?”

Lục Thủy hỏi:

“Đề như thế nào?”

Mộ Tuyết không học được bao nhiêu năm, cuối cùng vấn đề này chắc chắn sẽ rơi xuống đầu của hã.

Hỏi trước vẫn hơn.

“Là như thế này.”

Đông Phương Trà Trà lập tức nói:

“Mấy ngày trước, ta có mượn Mộc Nha 12.000 viên linh thạch.

Tiểu di kiểm soát số lượng linh thạch của ta, khiến cho ta có hơi khó khăn một chút.

Sau đó, ta định sẽ chia nó làm hai lần để trả.”

Mộc Nha là ai vậy?

Lục Thủy hoàn toàn không hề có ấn tượng về người này, trong nhà hã chắc chắn không có người này.

Hã suy tư một chút, có thể là nhân vật nào đó ở trong Tu Chân Giới, hoặc cũng có thể là thị nữ ở trong nhà.

Lần bế quan này kéo dài tới tận 1.800 năm lận.

Mộ Tuyết lại tán thăng, nếu không thì sẽ không bế quan lâu tới như vậy.

Nhưng mà tu vi của Mộ Tuyết vẫn chưa tới điểm cực hạn, cho nên có lẽ sau này sẽ còn phải bế quan nữa.

Hắn chỉ cần quan sát là được rồi.

“Sau đó thì sao?”

Lục Thủy hỏi.

“Lần đầu tiên ta trả 5.000, lần thứ hai ta trả 5.200, Lục Thủy biểu đệ cảm thấy ta làm như thế có ổn không?”

Đông Phương Trà Trà hỏi.

“Ổn.”

Lục Thủy không cần suy nghĩ, lập tức đưa ra đáp án.

“Ta cũng thấy nó rất ổn, nhưng mà Mộc Nha lại nói không đúng, nói ta ức hiếp người khác.

Sau đó, ta cảm thấy bản thân mình nên hỏi chị dâu thì tốt hơn.

Hiện tại, ngay cả Lục Thủy biểu đệ cũng nói là nó ổn, vậy chắc chắn là do Mộc Nha cảm thấy ta dễ lừa.

Ta phải tìm nàng để nói chuyện mới được.”

Đông Phương Trà Trà lập tức muốn đi tìm người ta để tranh luận.

Lục Thủy suy tư một chút.

Sau đó hắn gọi Đông Phương Trà Trà lại:

“Khoan đã.”

Đông Phương Trà Trà có chút hiếu kỳ hỏi:

“Sao thế?”

“Mộc Nha là ai?”

Lục Thủy hỏi.

“Nhân viên chăm sóc Linh Thú mới tới, tu vi rất cao, thiên phú cũng khá tốt, trong nhà hình như còn rất có tiền.”

Đông Phương Trà Trà cười nói:

“Rất hay mời ta ăn.”

Nàng không biết người là ai à?

Đông Phương Trà Trà thường xuyên đi qua lại ở trong nhà, ngày thì làm hộ vệ, ngày thì làm công việc quét dọn.

Tóm lại, luôn có một vài người không biết Đông Phương Trà Trà cũng là đại tiểu thư ở Lục gia.

Sau khi biết được đối phương là ai, Lục Thủy liền gật đầu nói:

“Ta sẽ giúp người trả lại linh thạch.

Đông tây nam bắc, thích hướng nào?”

“Hả?”

Gương mặt của Đông Phương Trà Trà tràn đầy sự nghi hoặc.

“Vậy thì chọn ngẫu nhiên đi.”

Lục Thủy nói.

Hắn duỗi tay ra, cách không chạm vào người Đông Phương Trà Trà.

Sau đó trên bầu trời xuất hiện cổng không gian thứ tư.

Đông Phương Trà Trà bay lên, xoay vài vòng trên không trung, sau đó rút vào cửa phía bắc.

“Aaa, chị dâu cứu ta.”

Tiếng kêu thảm thiết của Đông Phương Trà Trà vang lên.

Nhưng mà rất nhanh sau đó nó đã biến mất ở trong cổng không gian.

Lục Thủy phủi tay nói nhỏ:

“Diệt khẩu thành công.”

Bịch!

Đột nhiên có một âm thanh đồ vật gì đó rơi xuống vang lên.

Hắn quay đầu sang nhìn.

Là một thị nữ bung đồ.

“Thiếu, thiếu gia?”

Thị nữ lập tức cúi đầu.

“Ừ.”

Lục Thủy khẽ gật đầu.

Có lẽ là thị nữ của mẹ, nói chung là hẳn không biết.

Thời điểm bế quan lần trước, người thị nữ kia cũng sắp tới thời gian phải về hưu rồi.

Có lẽ người này là người mới tới.

Tu vi ngũ giai.

Có lẽ cũng sắp về hưu luôn rồi.

“Thiếu gia, hình như lúc nãy ta nghe thấy tiếng kêu cứu của Trà Trà tiểu thư.”

Thị nữ có hơi đề ý tới chuyện này.

“Nếu như người có nghi hoặc hay lo lắng gì, thì người có thể trực tiếp nói với mẹ của ta.”

Lục Thủy nói.

Sau đó hẳn cất bước đi ra ngoài.

Mộ Tuyết đang đi dạo ở Thu Vân Trấn cùng một tiểu gia hỏa.

Một lúc sau.

Lục Thủy có mặt ở Thu Vân Trấn.

Nhà cửa ở thị trấn không cao, dùng ma pháp quang điện.

Lục Thủy:

“...”

Mới mấy năm trôi qua thôi mà nơi này đã thay đổi phương hướng khoa học kỹ thuật rồi.

Hắn có hơi không theo kịp thời đại.

Tất cả đều do Mộ Tuyết, chỉ tu luyện để tấn thăng thôi mà cũng phải tốn hơn nghìn năm.

Rất nhanh sau đó Lục Thủy đã đứng trước một cửa hàng điếm tâm, hắn thấy Mộ Tuyết ở đó.

Lúc này, Mộ Tuyết đang mặc một cái quần và áo tay dài, cột tóc đuôi ngựa.

Nhìn giống như một thiếu nữ vậy.

Giả bộ nai tơ.

Lục Thủy âm thầm nghĩ như thế.

Chỉ có điều, khi hắn vừa mới suy nghĩ như thế, thì Mộ Tuyết đã quay đầu sang.

Trong mắt hình như còn có cả sát khí.

Lục Thủy:

“...”

Thiên sinh lệ chất.

Bên cạnh Mộ Tuyết là một thất thái tiểu nữ hài.

Lục Thủy đi tới chỗ nàng, thất thái tiểu nữ nhìn thấy Lục Thủy thì liền hừ lạnh một tiếng.

Dường như nàng rất không muốn nhìn thấy Lục thiếu gia - Lục Thủy.

“Lục thiếu gia, ngươi chọc gì tới Tiểu Thất à?”

Mộ Tuyết gọi thêm một phần điếm tâm nữa cho Lục Thủy.

Nàng vừa mới đi tới bên cạnh Lục Thủy liền cọ mặt lên người Lục Thủy.

“Mộ tiểu thư, nếu như ta cũng cọ như thế trên người của ngươi, ngươi đoán thử xem sẽ như thế nào?”

Lục Thủy hỏi.

“Nếu như không bị người khác nhìn thấy, thì chẳng sao cả, còn nếu như bị người khác nhìn thấy, thì ta sẽ nói là Lục thiếu gia là tên lưu manh.”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy rồi đắc ý nói.

Điều dân.

Lục Thủy thâm nghĩ trong lòng.

Chương 1437: Phiên ngoại 1: Kiếp trước (2)

Phiên ngoại 1: Kiếp trước (2)

Lục Thủy quay sang nhìn thất thái thiếu nữ rồi nói:

“Người có thể tự mình đi chơi.”

“Hừ, nhân loại ngu xuẩn.”

Thất thái thiếu nữ chạy lên trên đầu Lục Thủy, đập hai cái rồi bay thẳng về phía Lục gia.

Lục Thủy sờ lên đầu, sau đó nhìn về hướng mà thất thái thiếu nữ rời đi, nói:

“Ai đã làm cho nàng có thói quen như thế?”

Mộ Tuyết sửa sang lại đầu tóc cho Lục Thủy, sau đó nói:

“Thất vẫn rất khôn khéo, có phải người đã ức hiếp nàng hay không?”

“Trước kia, khi Tu Chân Giới rung chuyển, có thể người ở bên ngoài lại đánh nhau, tạo ra sự tổn thương khá lớn cho thế giới, nàng bảo ta hỗ trợ.

Nhưng mà ta không có đi, có lẽ vì thế mà nàng ghi hận ở trong lòng.”

Lục Thủy nói.

“Tiểu Thất không chịu được việc thế nhân gặp khổ, nhưng mà thực lực của nàng lại không đủ, chỉ có thể tìm người hỗ trợ.”

Mộ Tuyết nói.

Lục Thủy khẽ gật đầu, sau đó hấn dất Mộ Tuyết đi một hướng khác:

“Mộ tiểu thư muốn tấn thăng?”

“Không tấn thăng để cho Lục thiếu gia vứt bỏ à?”

Làm vợ cả nhiều năm như thế rồi, hoa tàn cho nên ít bướm.”

Mộ Tuyết giả bộ nói.

“VẬY mà còn giả bộ mình là nai tơ...A!”

Lục Thủy còn chưa dứt lời, thì chân hấn đã bị đập một cái.

Có hơi đau.

“Lục thiếu gia, vừa mới xuất quan, nếu như người không biết nói chuyện thì đừng nói chuyện, người có muốn nói không thành lời không.”

Mộ Tuyết cảnh báo.

Lục Thủy nhìn xuống chân của mình, hỏi:

“MỘ TIỂU THƯ, ta cảm thấy có hơi đau hơn một chút so với lúc trước.

Có phải người đã lên ký rồi không?”

Ách!

Mộ Tuyết trực tiếp nhảy lên lưng của Lục Thủy rồi nói:

“Hừ, người trải nghiệm thử xem ta có nặng lên hay không, chỉ cần cõng một lúc là biết ngay thôi.

Lục thiếu gia, nhớ chọn nơi không người mà đi, người cõng ta về nhà đi.

Sau đó, người nói cho ta biết xem ta có mập lên hay không.”

Lục Thủy:

“...”

Chỉ có thể cõng mà thôi.

Trên đường đi, Mộ Tuyết ghé lên người Lục Thủy, nhỏ giọng nói:

“Lục thiếu gia, nếu như rời đi, có phải sẽ không về được hay không?”

“Sẽ không.”

Lục Thủy lắc đầu, sau đó nói:

“Vớ lại, không phải có ta đang chờ người sao?”

Cũng chẳng tốn quá nhiều thời gian.”

Mộ Tuyết hơi nhúc nhích cơ thể, nàng ghé sát vào bên mặt Lục Thủy, nói:

“Lục thiếu gia, mặc dù người không phải là đối thủ của ta, nhưng mà cảnh giới giữa chúng ta có sự chênh lệch rất lớn.

Tại sao ta có thể đuổi kịp người nhanh tới như thế?”

“Không phải là nhanh như thế đã đuổi kịp ta, mà là do ta vẫn luôn ở cảnh giới này.”

Lục Thủy nói.

“Vẫn luôn?”

Mộ Tuyết đập Lục Thủy một cái rồi nói:

“Lục thiếu gia, người cho rằng chỉ cần người nói như thế, thì có thể khiến cho người vợ suốt bao nhiêu năm của người xúc động sao?”

Ta sẽ không tùy tiện bị lời của Lục thiếu gia làm cảm động nữa đâu.”

“Vậy thì người sẽ như thế nào?”

Lục Thủy quay đầu nhìn Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết trực tiếp cắn một cái vào miệng của Lục Thủy, sau đó nàng thả ra, nói:

“Cùng lắm là chỉ cắn Lục thiếu gia một chút để biểu lộ sự yêu thích mà thôi.”

Lục Thủy khẽ cười, tiếp tục cõng Mộ Tuyết về viện tử.

“Không đi tới chỗ của mẹ à?”

Mộ Tuyết hỏi.

Lục Thủy lắc đầu, sau đó đi vào trong phòng, nói:

“Cân nặng của Mộ tiểu thư không thay đổi gì cả, nhưng mà cân nặng của Mộ tiểu thư cũng không thể biểu thị được người

mập hay gầy, phải dùng tay kiểm tra một lần mới biết được.”

“Như vậy à.”

Mộ Tuyết cười nói:

“Lục thiếu gia có cần ta thay một bộ quần áo rộng thùng thình để người kiểm tra hay không?”

“Không cần, cứ như thế này là được rồi.”

Lục Thủy khẽ nói.

...

Ngày kế tiếp.

“Ta định nói với cha mẹ một tiếng rồi sẽ bế quan tu luyện tiếp.

Để có thể đuổi kịp được Lục thiếu gia.”

Mộ Tuyết từ trên giường ngồi dậy, sau đó nàng đi thay quần áo, chuẩn bị cho lần bế quan tiếp theo.

Lục Thủy suy nghĩ một chút, trong lúc Mộ Tuyết bế quan, hẳn phải làm cái gì đây?

Hiện tại không có việc gì cần phải nghiên cứu cả.

Ngồi chờ bên cạnh Mộ Tuyết, nhìn Mộ Tuyết bế quan à?

Cũng không phải là không thể.

Nếu không thì có thể đọc sách một chút, chuẩn bị cho lần nghiên cứu tiếp theo.

...

“Vừa mới xuất quan lại muốn bế quan tiếp sao?”

Đông Phương Lê Âm nói khẽ với Mộ Tuyết.

“Cảnh giới mới như thế nào rồi?”

Lục Cổ tò mò hỏi.

Bọn họ cảm thấy có hơi không đúng cho lắm.

“Phải rời khỏi thế giới này mới có thể đạt tới được cảnh giới mới.”

Lục Thủy ngồi ở bên cạnh vừa ăn điếm tâm vừa nói.

Điếm tâm mà mẹ làm thật sự rất khó ăn.

Nhưng mà không thể không ăn.

Dáng vẻ của Đông Phương Lê Âm vẫn trẻ như cũ, dường như nàng chỉ là một thiếu nữ hai mươi mấy tuổi mà thôi.

Gương mặt của Lục Cổ cũng không hề bị năm tháng bào mòn.

Nhưng mà, trong mắt hắn lại mang theo sự tang thương.

Dáng người cũng có hơi tiêu tụy đi một chút.

Dường như trong tộc đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Có lẽ hắn là người giữ được chức vụ Tộc trưởng lâu nhất từ trước tới giờ ở Lục gia.

“Rời, rời khỏi thế giới?”

Đông Phương Lê Âm giật mình, sau đó trên mặt nàng hiện lên sự mất mát, nàng nói:

“Con trai nhà người ta thì rời khỏi nhà để tự lập, con nhà chúng ta thì rời khỏi thế giới để tự lập.”

Lục Thủy:

“...”

Cũng đâu phải là ta không trở lại nữa đâu.

Có cần phải như thế hay không?

Có điều, rất nhanh sau đó Đông Phương Lê Âm lại hoạt bát trở lại:

“Nếu vậy thì Thu Vân Trấn có lẽ nên ăn mừng.

Nhưng mà, dù có đi ra ngoài thì cũng phải nhớ thật kỹ việc phải sinh em bé.

Có con thì trở về, còn không có con thì về hay không cũng chẳng sao cả.

Tốt nhất là đừng về.”

Lục Thủy:

“...”

“Chúng ta có Trà Trà là đủ rồi.

Đúng rồi, khi nào thì Trà Trà mới được kéo về?”

Đông Phương Lê Âm hỏi Lục Thủy.

“Kéo về?”

Mộ Tuyết hiểu kỳ hỏi:

“Trà Trà lại đi đâu rồi?”

Lục Thủy trầm mặc không nói.

Có liên quan gì tới hấn cơ chứ?

Hấn chỉ là tiện tay xử lý một tên Tra Tra mà thôi.

...

Mấy trăm năm sau.

Mộ Tuyết bế quan xong.

“Lục thiếu gia, người quan sát toàn bộ quá trình bế quan của ta luôn đó à?”

Mộ Tuyết quay đầu sang nhìn Lục Thủy, vẻ mặt hiện lên sự bất mãn.

“Sẵn tiện chỉ điểm cho người.”

“Người còn bảo ta đi vào trong nước để tu luyện, bị người nhìn thấy hết cả rồi.”

Mộ Tuyết trừng mắt nhìn Lục Thủy, nói.

“Thực ra...”

“Hừm?”

Mộ Tuyết trừng mắt nhìn Lục Thủy.

“Thực ra là do Mộ tiểu thư quá đẹp, cho nên ta không nhìn được mà nhìn chằm chằm.”

Lục Thủy sửa lại lời.

“Hừ, tạm chấp nhận.”

Mộ Tuyết cười nói.

Sau đó nàng lôi Lục Thủy đi, nói:

“Thật sự có thể trở về sao?”

Ta cảm giác sẽ không thể trở về được.”

“Yên tâm đi, ta đã chuẩn bị xong hết tất cả mọi thứ rồi, việc tiến giai chỉ là thuận tiện mà thôi, chủ yếu là đi nghiên cứu.

Sẽ không ảnh hưởng tới những thứ khác.”

Lục Thủy nói.

Sau đó, bọn họ đi tới phía trên ngọn núi.

Đông Phương Lê Âm và Lục Cổ nhìn Lục Thủy và Mộ Tuyết, bọn họ có hơi lo lắng.

Nhị trưởng lão và Tam trưởng lão cũng đứng ngay bên cạnh.

Đông Phương Trà Trà và thất thái thiếu nữ cũng có mặt ở đây.

“Sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì đó chứ?”

Tam trưởng lão hỏi.

“Nếu như về không được, thì nhớ là phải sinh một đứa để trả về đó.”

Nhị trưởng lão nói.

Thất thái thiếu nữ bĩu môi đứng cạnh Đông Phương Trà Trà, nàng cảm thấy không vui.

Lục Thủy:

“ ... ”

Chương 1438: Phiên ngoại 1: Kiếp trước (3)

Phiên ngoại 1: Kiếp trước (3)

“Sẽ sớm quay lại thôi, không cần quá lo lắng.”

Sau đó, Lục Thủy nắm lấy tay của Mộ Tuyết, bắt đầu tiến về phía không trung.

“Chờ ở đây một lúc đi, chúng ta sẽ trở về ngay thôi.”

Giọng nói của Lục Thủy vang lên.

“Tạm biệt chị dâu.”

Đông Phương Trà Trà vẫy tay từ biệt.

Lữ đầu chị dâu của bọn họ không thể trở về được nữa thì sao.

Sau đó, bọn họ cảm nhận được một luồng sức mạnh vượt qua hết tất cả mọi thứ.

Tất cả nhân quả của Lục Thủy và Mộ Tuyết bắt đầu tập trung lại.

Dường như chúng muốn thoát ra khỏi thế giới này.

Không còn thuộc về thế giới này nữa.

Đây chính là siêu thoát.

Nhân quả quy nhất.

Thoát khỏi sự gò bó của vạn vật.

Vượt ra khỏi thế giới.

Vượt ra khỏi cảnh giới của người phạm.

Nhóm người Đông Phương Lê Âm cảm thấy bọn họ sẽ không thể trở về được nữa.

Người thoát ra khỏi thế giới sẽ không thể nào quay lại được.

Đây chính là cảm giác của bọn họ.

Ngay lúc này, bọn họ thấy Lục Thủy và Mộ Tuyết biến mất ở phía chân trời, bọn họ nhìn hai người rời khỏi thế giới này.

Nhìn hai người bọn họ có thể sẽ vĩnh viễn rời khỏi nơi này.

Không chỉ bọn họ có cảm giác như thế, mà ngay cả Mộ Tuyết cũng cảm thấy như vậy.

Tất cả nhân quả quy nhất.

Rời khỏi thế giới này.

Với lại, thế giới cũng khó mà có thể chứa đựng được bọn họ.

Thật sự có thể trở về sao?

Mộ Tuyết nắm chặt lấy tay của Lục Thủy.

Nếu như Lục Thủy đã nói là có thể, vậy thì là có thể.

Lúc này, bọn họ đi ra khỏi thế giới, sức mạnh ở trên người bắt đầu thăng hoa.

Một loại sức mạnh không rõ toát ra từ trên người bọn họ.

Vượt ra khỏi sức mạnh của người phàm, vượt xa thế giới.

Cuối cùng, bọn họ đáp ở vô tận hư vô, trong hỗn độn hư không.

Khi bọn họ xuất hiện, khi ánh mắt bọn họ đầu khuếch tán, những thứ vốn mất trật tự ở xung quanh dần trở nên có trật tự.

Dường như nó đang tạo nên một vùng tinh không vô tận, vô quang, vô nguyên.

Hư vô mờ mịt.

“Lục thiếu gia, đây là đâu vậy?”

Mộ Tuyết hỏi Lục Thủy đang đứng ở bên cạnh.

Lục Thủy quan sát cẩn thận một hồi, lắc đầu nói:

“Không biết, có lẽ là đại thế giới?”

Nhưng mà, ngoại trừ một đạo sinh mệnh, ta hoàn toàn không phát hiện ra được bất kỳ tồn tại có sinh mệnh nào cả.”

“Một đạo sinh mệnh? Ở đây có người ư?”

Mộ Tuyết hiểu kỳ nhìn xung quanh.

“Ừ.”

Lục Thủy gật đầu, chỉ về phía trước rồi nói:

“Cách đây không xa, hẳn đang đến đây.

Xem ra là sinh vật đã siêu thoát rất lâu rồi.”

“Nhân loại? Hơn nữa còn là hai người.”

Lục Thủy vừa dứt lời, trong hỗn loạn liền xuất hiện một cặp mắt.

Trong đôi mắt ấy giống như chứa đựng cả vạn vật, nhưng mà dường như cũng không có gì cả.

“Sau khi siêu thoát, ngươi sẽ hồi hận.”

Cường giả không biết tên nói.

“Hồi hận?”

Lục Thủy tò mò hỏi:

“Tại sao lại hồi hận, ở đây có cường địch sao?”

“Không có.”

Giọng nói trầm thấp của cường giả đã siêu thoát vang lên:

“Không chỉ không có cường địch, thậm chí nó còn chẳng có gì cả.

Ở đây, ngươi phải trải qua năm tháng vô tận.

Mặc dù trật tự có thể sẽ thành lập vì ngươi, nhưng mà không hề có sự tồn tại của bất kỳ sinh mệnh nào cả.

Bởi vì, nếu như không siêu thoát, thì không thể nào sống sót ở đây được

Cho nên, chỉ có thể du đãng khắp nơi để tu luyện.

Ta là người siêu thoát đầu tiên trong năm tháng vô tận ấy, vị trí này của ngươi là nơi mà trước đó ta đã từng phát hiện ra một lần, ta vốn dĩ nghĩ rằng người kia sẽ lựa chọn xuất hiện, nhưng không ngờ hẳn lại từ bỏ.

Hắn rất thông minh.

Người kia là các ngươi ư?”

“Không phải, ta cũng không biết người mà ngươi đang nói tới là ai.

Nhưng mà, có một điểm ngươi sai rồi.”

Lục Thủy nhìn đối phương rồi nói:

“Chỉ có ngươi mới có thể du đãng khắp nơi đây mà thôi.

Ta sẽ trở lại thế giới cũ.

Dù sao đi nữa thì ta cũng phải trở về.”

“Ha ha ha.”

Cường giả đã siêu thoát cười rộ lên rồi nói:

“Lúc ta vừa mới thoát ra, ta cũng ngây thơ như ngươi vậy.

Nhưng sự thật là, ta đã không thể tìm thấy được đường nữa, đi ra thì dễ, nhưng muốn trở về thì là chuyện không thể nào.

Hơn nữa, thế giới cũng không chịu nổi.

Không tin thì các ngươi quay đầu lại nhìn một cái mà xem.”

Mộ Tuyệt quay đầu lại nhìn, nàng phát hiện sau lưng mình đúng thực là không có gì cả.

Nhưng mà, nàng vẫn im lặng không lên tiếng, chỉ yên lặng nhìn Lục Thủy.

Lục Thủy lắc đầu nói:

“Không phải là do ta ngây thơ, mà là do ngươi quá yếu.”

“Ngu xuẩn.”

Đôi mắt kia trực tiếp hiển lộ vạn vật.

Lực lượng vô cùng đáng sợ.

Lực lượng đó trực tiếp lao thẳng về phía Lục Thủy.

Nó dường như có thể hủy diệt bất kỳ nhân vật nào.

Khi đối mặt với loại lực lượng này, Lục Thủy chỉ đưa tay ra rồi nói:

“Kính hồng, một ngón tay.”

Oanh!

Vụ nổ đó bắt đầu khuếch tán ra xung quanh, biến những thứ vốn có thứ tự trở thành không có thứ tự.

Đôi mắt vừa nãy chỉ còn lại một con.

Hắn khiếp sợ nói:

“Sao có thể như thế được cơ chứ?”

“Có thể chia việc siêu thoát ra làm hai cảnh giới.”

Lục Thủy nhìn đối phương rồi nói:

“Một loại là như ta, một loại là như ngươi.”

Lục Thủy không để ý tới lời tiếp theo của đối phương, trực tiếp dắt Mộ Tuyết quay về.

Hắn nói tiếp:

“Ngươi nhìn lại thử đi, con đường quay về chưa bao giờ biến mất cả.”

Ngay khi Lục Thủy xoay người lại, con đường quay về thế giới cũng theo đó mà mở ra.

Lục Thủy và Mộ Tuyết cũng theo đó mà tiến vào trong thế giới.

“Chuyện này, làm sao có thể như vậy được cơ chứ?”

Ngay lúc này, con mắt còn sót lại kia dường như đã nhận lấy sự tấn công trí mạng.

“Dạy ta, xin ngươi, dạy ta.”

Hắn vừa dứt lời, thì Lục Thủy và Mộ Tuyết đã biến mất.

Con đường kia cũng theo đó mà biến mất.

Hắn thứ nhích tới gần đó, nhưng mà lại chẳng hề có cái gì cả.

Hắn hoàn toàn không cách nào lý giải được tại sao người kia lại làm được như thế.

Tại sao lại có thể làm được như thế?

Hắn đã nghĩ hết tất cả biện pháp, nhưng mà từ đầu tới cuối, hắn đều không thể làm được.

Có rất nhiều cảnh giới siêu thoát, hắn có hơi hiểu được lời của đối phương rồi.

Bọn họ là hai loại siêu thoát hoàn toàn khác nhau.

Hắn sống sờ tại chỗ.

Không hề rời đi.

Hắn đang chờ, chờ người kia một lần nữa xuất hiện.

Hắn trải qua vô tận năm tháng ở đây.

Hắn tự do, nhưng mà lại cô độc.

Chẳng có mấy ai có thể siêu thoát được cả, cho nên ở đây không thể nào nào nhiệt lên được.

Với thực lực của hắn thì không thể nào sáng tạo ra sinh mệnh ở đây được cả.

Thời gian bắt đầu trôi qua.

Hắn đã chờ đợi ở đây vô số năm rồi.

Không hề từ bỏ, vẫn tiếp tục chờ đợi.

Cho tới tận khi hắn cảm thấy thông đạo thế giới có dấu hiệu mở ra.

Hắn lập tức mở đôi mắt đã sớm hồi phục của mình ra, chờ nhân loại kia tới.

Hy vọng của hắn chính là nhân loại kia.

Quả nhiên.

Nhân loại kia đã xuất hiện.

Lục Thủy một lần nữa xuất hiện ở nơi hư vô này.

“Nhân loại, người dạy ta đi, không thì để ta đi tới thế giới của người cũng được.

Ta cam đoan bản thân sẽ an phận thủ thường.”

Cường giả đã siêu thoát thở dài nói:

“Ta ở đây quá lâu rồi, ta tự do, nhưng chẳng khác nào bị cầm tù cả.”

Lục Thủy đứng ở trong hư không, khí tức lúc này của hắn vô cùng nội liễm.

Lần này, hắn đi tới đây là vì muốn gặp người này.

“Dạy người chuyện rất khó, nhưng mà ta có thể tặng người lại cho thế giới trước đó của người.

Nhưng mà, người cũng phải giúp ta một chuyện.”

Lục Thủy nói.

“Đưa ta quay về thế giới của ta?

Sao có thể được chứ?”

Cường giả đã siêu thoát kinh ngạc hỏi.

“Không gì là không thể cả, giới hạn cao nhất của sức mạnh vượt xa suy nghĩ của người.”

Lục Thủy đứng ở trước mặt đối phương, hắn đưa tay ra, bắt đầu ngưng tụ sức mạnh.

Lúc này, một quả cầu xuất hiện ở đầu ngón tay của hắn.

Ngay khi nhìn thấy thứ này, cường giả đã siêu thoát liền vô thức lùi về sau.

Hủy diệt...

Chỉ cần không cẩn thận một chút thôi là vật này có thể giết chết hắn.

“Đây là cái gì?”

Hắn hỏi.

“Không biết.”

Lục Thủy lắc đầu, sau đó lại nói tiếp:

“Khi ta phát hiện ra được nó, sau đó ngưng tụ nó lại, ta phát hiện chưa ai từng phát hiện ra cái này cả.

Ta vậy mà lại không tìm ra được bất kỳ tin tức gì ở trên vật này.

Vật này có thể là một loại trạng thái, cũng có thể là một loại vật chất.

Đương nhiên, cũng có thể là một loại cảnh giới.

Cho nên, ta mới đặt cho nó một cái tên.

Tên của nó là - Vĩnh Hằng.

Sau này, chỉ cần có người đạt tới cảnh giới này, tìm ra được nó, thì sẽ có được thông tin này.”

Chương 1439: Phiên ngoại 2: Bắt đầu nghịch chuyển thế giới (1)

Phiên ngoại 2: Bắt đầu nghịch chuyển thế giới (1)

Thu Vân Trấn.

Nhà ga.

Một đôi nam nữ đang tản bộ bên cạnh nhà ga.

“Khi nào mới xây lại trạm xe lửa?”

Lục Thủy hỏi.

Đúng vậy.

Hai người đang tản bộ kia chính là Lục Thủy và Mộ Tuyết.

“Ngày nào Lục thiếu gia cũng bế quan, cho nên người không biết bên ngoài đã xảy ra rất nhiều việc.

Với lại, đây là trận pháp khởi động tàu siêu tốc, không giống với trước kia.”

Mộ Tuyết nói.

“Trước kia chẳng lẽ không dùng trận pháp à?”

Lục Thủy hỏi.

Thế giới thay đổi rất nhanh, vạn vật tiêu vong rồi lại có tân sinh, không ngừng luân hồi.

Có rất nhiều thứ đã biến mất, nhưng rất nhiều năm sau đó chúng sẽ lại xuất hiện, chỉ là có một chút thay đổi mà thôi.

“Trước kia là pháp bảo, tốc độ không nhanh bằng cái này, cái này không chỉ có thể nhanh chóng ngừng lại, mà còn có thể xuất phát rất nhanh, không chờ người.”

Mộ Tuyết nói.

“Đường sắt ngầm?”

Lục Thủy hỏi.

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy một chút, sau đó nàng mới nói:

“Cũng có thể nói như thế.”

Lúc này, đoàn tàu bắt đầu vào trạm, Lục Thủy phát hiện có một người bình thường đang đẩy một đứa bé đi vào bên trong, nhưng mà vị trí có chút không đúng, không dễ tiến lên.

Sau đó, nàng xoay người lại định sẽ đi vào trước, sau đó mới kéo đứa bé kia vào bên trong.

Như vậy sẽ có thể nhìn thấy được con đường ở đằng trước, không bị ngăn cản tầm mắt.

Có điều, khi nàng vừa mới đi vào, thì cửa liền bắt đầu đóng lại, đứa bé kia vẫn còn ở bên ngoài.

Hoàn toàn không thể nào kéo vào trong được.

Cuối cùng, chiếc xe bị để lại ở bên ngoài.

Đoàn tàu đã bắt đầu di chuyển.

Lục Thủy và Mộ Tuyết đứng ở bên đường, chiếc xe trượt tới trước mặt bọn họ.

Trong xe là một đứa bé vừa mới tròn một tuổi.

Lục Thủy thấy có người chặn đường mình thì không khỏi chau mày lại.

Hắn ngồi xổm xuống, vươn tay ra.

Lúc này, trên tay của hắn xuất hiện bốn cánh cửa, những cánh cửa kia đang xoay tròn.

Đứa bé kia nhìn chúng.

“Ngươi biết người chặn đường ta sẽ có kết cục như thế nào không?”

Lục Thủy nghiêm túc nói với đứa bé kia:

“Sẽ bị ta ném ngẫu nhiên vào một trong những cánh cửa kia.

Ngươi biết ở trong cánh cửa kia có cái gì không?”

“Me?”

Đứa bé nói.

Lục Thủy sầm mặt lại nói:

“Là sư tử.”

Đứa bé kia dường như bị hù sợ, nước mắt lập tức chảy ra.

Sau đó, tiếng khóc vang lên.

“Oa oa.”

Lục Thủy thấy nó khóc liền đứng lên, hấn nói với Mộ Tuyết đang đứng ở bên cạnh mình:

“Mộ tiểu thư, người bây giờ đều không nói lý như này à?”

Rõ ràng nó là người chặn đường của ta, vậy mà nó làm như là ta đang ăn hiếp nó vậy.”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, nàng nói:

“Lùi ra đằng sau.”

Lục Thủy lùi một bước, sau đó Mộ Tuyết thay đổi pháp thuật, để cho những tiểu tinh linh đáng yêu bay vòng vòng trước mặt đứa bé kia.

“Triệu hoán thuật?”

Ta cũng biết dùng cái này.”

Lục Thủy thấy nàng dùng triệu hoán thuật liền tỏ vẻ mình còn lợi hại hơn.

Sau đó, hấn vung tay lên.

Một cự thú vượt giới xuất hiện, nó nhìn chăm chăm đứa bé kia.

Sau đó...

Thùng thùng!

Lục Thủy ngồi xôm ở bên cạnh sờ đầu nó, hấn không muốn nói chuyện.

Mộ Tuyết chờ một lúc lâu sau, rốt cuộc cũng thấy người phụ nữ khi nãy vội vàng quay về.

Đối mặt với lời cảm ơn của đối phương, Lục Thủy đưa tay ra:

“Chúng ta cần trả thù lao.”

Tiền thuốc men.

Hắn bị đánh.

Đối phương sững sốt một chút, lập tức đưa tất cả của cải ở trên người cho hắn, nàng nói:

“Ta, trên người của ta chỉ có như vậy thôi, nếu như người còn cần nữa, thì ta có thể quay về lấy tiếp.”

Lục Thủy lấy một tờ tiền hiện tại, sau đó dẫn Mộ Tuyết quay người rời đi.

Người phụ nữ kia ôm lấy con của mình, nàng vô cùng kinh ngạc nhìn hai người kia.

Cảm giác bọn họ có chút kỳ quái.

Đã đòi tiền, vậy mà lại chỉ lấy tờ tiền có mệnh giá nhỏ nhất.

Trong Thu Vân Trấn có rất nhiều người kỳ lạ.

“Mộ tiểu thư, ta mời người ăn điểm tâm, ta có tiền.”

“Ta kiếm lời rồi.”

“Lục thiếu gia, số tiền này không đủ để cho chúng ta đi ăn điểm tâm ngọt.”

“...vậy ta ăn, Mộ tiểu thư chờ xem.”

Đùng đùng xoảng a!

“Được rồi, Mộ tiểu thư ăn đi, ta nhìn.”

“Lục thiếu gia, người phải tiếp tục bế quan à?”

“Ừ, ta cần phải làm một thí nghiệm cuối cùng.”

...

Trong mật thất.

Lục Thủy thu hồi món đồ ở trong tay.

Hắn nhẹ giọng nói:

“Hoàn thành, đi xem tình hình ở bên ngoài thôi.”

Hắn vừa dứt lời, khung cảnh xung quanh liền thay đổi, hắn tựa như bất động, lại tựa như đã động.

Thế giới hiện ra bên dưới hắn.

Lúc này, hắn đang đứng ở giữa không trung, xung quanh xuất hiện vô số vết nứt.

Tinh thần vẫn lạc, mặt đất sụp đổ, vạn vật tàn lụi.

Chỉ có cực ít người đang gian nan cầu sinh.

Lúc này, một thất thái tiêu nữ hài xuất hiện ở trước mặt Lục Thủy.

“Thế giới sắp xong rồi.”

Nàng nhìn Lục Thủy, dường như nàng đang cầu xin hắn giúp đỡ nó.

Nàng bất lực.

Đã tận lực rồi.

“Ta cũng chẳng phải là người đã phá hư thế giới này.”

Lục Thủy nói.

Chân Thần Duy Nhất bĩu môi, nàng cực kỳ tức giận mà nhìn Lục Thủy.

“Ta sẽ quay về nói với bọn họ rằng người đã ức hiếp ta.”

Chân Thần Duy Nhất nói xong liền trực tiếp biến mất tại chỗ.

Lục Thủy không quan tâm tới nàng.

Nếu như hắn bị dạy dỗ, hoặc là bị trừng phạt, cùng lắm thì hắn sẽ đi đánh Chân Thần Duy Nhất một trận là được.

Hắn không ngại.

Sau đó, hắn tiếp tục xuất hiện ở khắp nơi trên thế giới này.

Hắn quan sát tất cả sự biến hóa ở xung quanh.

Bầu trời dường như đang truyền tới một lực lượng khổng lồ.

Có người đang đọ sức.

Chuyện này sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn đối với thế giới này.

Nhưng mà, nó cũng không phải là nguồn gốc của tất cả, bọn họ dường như muốn tiến lên một tầng nữa.

Hắn không quan tâm, tiếp tục đi về phía trước, cho tới khi đi tới biên giới của thế giới.

Ở đây cũng tràn đầy vết nứt, khắp nơi đều là tai nạn.

“Đúng là không thể chống đỡ được bao lâu nữa rồi.

Nếu vậy thì có thể bắt đầu rồi.”

Lục Thủy nói thầm.

Sau đó, xung quanh hắn bắt đầu xuất hiện sự thay đổi, khung cảnh của thế giới biến mất, mật thất xuất hiện.

“Phù!”

Hắn thở ra một hơi thật mạnh, định sẽ xuất quan.

“Mộ Tuyết có lẽ đã xuất quan mấy ngày rồi, nhưng mà tại sao lại không có chút phản ứng nào hết vậy?”

Cửa cũng không bị nổ, hắn cảm thấy có hơi không được chân thật cho lắm.

Sau đó, hắn cất bước đi ra bên ngoài mật thất.

Lúc hắn đi tới cửa, cánh cửa bắt đầu mở ra, sau khi hắn rời đi, nó cũng đóng lại.

Trên thực tế, dù cho có bị nổ tung, thì lúc hắn đi ra khỏi cánh cửa đó, mật thất sẽ ngay lập tức khôi phục lại bộ dạng như cũ.

Lục Thủy quay lại sân của mình, hắn nhìn một vòng xung quanh:

“Có lẽ Mộ Tuyết đang ở bên chỗ của mẹ.”

Chương 1440: Phiên ngoại 2: Bắt đầu nghịch chuyển thế giới (2)

Phiên ngoại 2: Bắt đầu nghịch chuyển thế giới (2)

Lúc hắn đi tới chỗ của mẹ, hắn thấy Đông Phương...Đông Phương gì đó đang ôm một đứa bé.

Hắn không quan tâm tới nó, trực tiếp tìm Mộ Tuyết, nói:

“Mộ tiểu thư, ta rốt cuộc cũng tìm được biện pháp có thể làm cho ngươi có thai rồi.”

Mộ Tuyết quay đầu sang nhìn Lục Thủy, nàng chu mỏ nói:

“Lục thiếu gia, ngươi đừng an ủi ta nữa, ta không khó chịu đâu.

Nhưng mà, nếu như ngươi lại nói thêm vài câu dễ nghe nữa, thì ta có thể sẽ rất vui đó.”

“Trong khoảng thời gian này, Mộ tiểu thư lại càng xinh đẹp hơn rồi...”

Không phải.”

Lục Thủy lập tức ngừng khen, hắn nói:

“Ta thật sự đã tìm ra được biện pháp rồi, biện pháp lần này khác với những lần trước đó.

Một biện pháp kinh thế hãi tục.

Mặc dù các ngươi có thể sẽ không tin, nhưng mà lần này chắc chắn sẽ thành công.”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy, nàng cảm thấy đáng vẻ của Lục Thủy rất đáng tin, cho nên hỏi:

“Là biện pháp gì?”

“Đúng vậy, đúng vậy, biện pháp gì mà có thể làm cho chị dâu mang thai được vậy?”

Đông Phương Trà Trà cũng rất hiếu kỳ hỏi.

Liên quan gì tới người?

Lục Thủy không quan tâm Đông Phương gì đó, hấn chân thành nói với Mộ Tuyết:

“Nghịch chuyên thời không.”

Mộ Tuyết nghe xong liền ngây ngẩn cả người, Đông Phương Trà Trà cũng y như nàng.

“Có nghĩa là gì?

Làm thế giới chuyển động theo một phương hướng khác sao?”

Người đi về nhà đi, với lại người ôm đứa bé kia để làm gì hả?

Lục Thủy nghĩ tới đây liền có hơi kinh ngạc hỏi:

“Đông Phương gì đó kết hôn rồi à?

Sinh con luôn rồi?”

Tới tận bây giờ Lục Thủy mới cảm thấy có chút không bình thường.

Bảo sao từ lúc hấn tiến vào trong đây liền cảm thấy có hơi là lạ.

“Là Trà Trà, Trà Trà, không phải là Tra Tra, cũng chẳng phải là gì đó.”

Đông Phương Trà Trà uốn nắn lại cho Lục Thủy xong thì ôm đứa bé kia nói:

“Đây là em gái của ta.”

“Cái gì?”

Lục Thủy cẩn thận suy nghĩ một chút.

Cách đây rất lâu, cha mẹ của Đông Phương gì đó hình như đã lựa chọn thọ hết chết già đúng không?

“Là em gái của người.”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy rồi nói:

“Là do mẹ và cha sinh.

Còn chưa tới đầy tháng nữa.”

Lục Thủy sững sốt một chút, hần vẫn chưa phản ứng lại kịp.

Sau đó, hần nhìn Mộ Tuyết rồi nói:

“Ngươi nói rằng mấy năm nay cha mẹ đã mang thai một đứa, sau đó sinh ra nó?”

“Cái gì mà nó, là em gái.”

Mộ Tuyết chỉnh lại cho đúng.

Lục Thủy:

“...”

Cha mẹ đều đã rất lớn tuổi rồi đó.

“Ta không biết.”

Lục Thủy cảm thấy mình rất có thể là đã bị lừa.

“Mỗi lần bế quan ngươi đều đóng cảm giác lại, làm sao mà ngươi có thể biết được?”

Mộ Tuyết nhìn đứa bé kia, cười nói:

“Nói tới đây mới nhớ, vẫn chưa đặt tên đâu, hay là chúng ta đặt một cái tên cho nàng đi?”

“Không phải đã nói là nghịch chuyển thời không sao?”

Đông Phương Trà Trà tò mò hỏi.

Nàng cảm thấy nó rất thần kỳ.

“À đúng rồi, chuyện nghịch chuyển thời không là như thế nào?”

Mộ Tuyết tò mò hỏi.

“Nghịch chuyển thời không gì?”

Lúc này, Đông Phương Lê Âm từ trong gian phòng đi ra nói.

Nhị trưởng lão và Chân Thần Duy Nhất cũng xuất hiện.

Lục Cổ đương nhiên là đi theo bồi phu nhân của mình rồi.

“Trà Trà tới đây, đưa tiểu gia hỏa kia cho ta.”

Đông Phương Lê Âm vô cùng vui vẻ nói.

Cuối cùng thì nàng cũng có một đứa con gái rồi.

Chân Thần Duy Nhất cực kỳ không chào đón Lục Thủy, nhưng mà nàng rất thích tiểu gia hỏa này.

Nhị trưởng lão ngồi ở bên cạnh, nàng cũng rất tò mò hỏi:

“Nghịch chuyển thời không là cái gì?”

“Lục Thủy biểu đệ nói hẳn có thể làm cho chị dâu mang thai.”

Đông Phương Trà Trà lập tức nói.

“Nghịch chuyển thời không y như tên gọi của nó, nghịch chuyển toàn bộ thế giới.

Dời tuyến thời gian về trước.”

Lục Thủy thấy tất cả mọi người đều đang nhìn mình thì tiếp tục nói:

“Ta đã nghiên cứu rất lâu rồi.

Ta và Mộ Tuyết không có con bản chất là do mệnh lý và thế giới này không thể nào hoàn toàn dung hợp với nhau được.

Quyển đạo của mệnh lý đi ngược lại với thế giới, cho nên thế giới mệnh lý cũng không nằm trên quỹ đạo bình thường, vì thế mới khiến cho chúng ta không thể nào có hậu đại được.”

Đông Phương Trà Trà nghe xong thì gật gù, dường như đang nói thì ra là thế, nhưng sự thật thì nàng hoàn toàn không hiểu gì cả.

“Hiện tại, biện pháp duy nhất chính là kéo tuyến thời gian về trước lúc chúng ta rời bỏ mệnh lý.

Tiến vào mệnh lý, dung nhập với quỹ đạo của thế giới.

Khiến cho quỹ đạo khôi phục về hướng viên mãn.

Như vậy thì có thể sẽ có con.”

Lục Thủy nói.

“Nhưng mà, chuyện này thật sự có thể thực hiện được ư?”

Lục Cổ cảm thấy đây là chuyện không thể nào tưởng tượng nổi.

Lục Thủy vươn tay ra.

Lúc này, trên tay hắn bắt đầu xuất hiện một đoàn sương mù.

Rất nhanh sau đó, đoàn sương mù kia lại biến mất, xuyên qua nó, có thể nhìn thấy được một cái thế giới.

“Đây là?”

Mộ Tuyết kinh ngạc nói.

“Thế giới mà ta sáng tạo ra, mặc dù nó có hơi thiếu hụt, nhưng mà đây thực sự là một cái thế giới hoàn chỉnh.

Ta đã thử nghiệm qua rồi, có thể thành công.

Đương nhiên, nghịch chuyển thế giới khác thì dễ, nghịch chuyển thế giới mà mình đang ở thì khá khó, còn có cả chính ta nữa, cho nên độ khó càng cao hơn, cần phải chuẩn bị một vài thứ khác.

Nhưng mà, ta đã thử nghiệm qua hết rồi.

Có thể thành công.”

Lục Thủy nói.

Hắn nói xong liền đưa thế giới ở trong tay mình ra, để bản thân nó tự phát triển.

“Hiện tại, ta không thể nào đi giải quyết sự thiếu hụt của thế giới này được, cho nên ta sẽ để lại cho bọn họ hy vọng thoát đi.”

Lục Thủy vừa dứt lời liền dùng một tay khác ngưng tụ ra một cây cầu.

Sau đó, hắn ném cây cầu vào trong thế giới kia.

“Cây cầu kia có thể kết nối tất cả không gian ở trong thế giới, như thế thì sẽ không thành vấn đề gì nữa.”

Lục Thủy nói xong thì trực tiếp ném thế giới ra ngoài.

Nó biến mất ở trong hư không tối tăm mênh mông.

Khi nào rảnh, hấn sẽ xử lý vấn đề của nó.

“Thế giới kia có vấn đề gì vậy?”

Đông Phương Trà Trà nhìn thế giới kia biến mất thì không khỏi tò mò hỏi.

“Vấn đề về căn nguyên, đến hạn chế nhất định, căn nguyên sẽ xuất hiện sự chuyển dời.

Khi nào mọi chuyện kết thúc, ta sẽ đi xử lý.”

Lục Thủy nói.

“Ồ.”

Đông Phương Trà Trà gật đầu tỏ vẻ mình đã hiểu, chút nữa nàng sẽ hỏi lại chị dâu.

“Nghịch chuyển thế giới có nghĩa là sẽ nghịch chuyển thời gian của tất cả mọi người thật ư?”

Ví dụ như người sống sẽ biến mất, người chết sẽ sống lại?”

Đông Phương Lê Âm hỏi.

Lục Thủy gật đầu, hấn giải thích:

“Đúng vậy, thế giới này cùng lắm chỉ có thể kiên trì thêm ba ngày nữa mà thôi, nó sắp phải nghênh đón sự hủy diệt rồi.

Ta sẽ nghịch chuyển ngay lúc đó.

Thời gian sẽ quay về lúc trước khi ta và Mộ Tuyết thành hôn.”

“Nhưng mà.”

Đông Phương Lê Âm chỉ vào đứa con gái đang nằm ở trong ngực mình nói:

“Còn em gái của ngươi thì sao?”

Lục Thủy nhìn em gái của mình, hấn suy tư một chút rồi nói:

“Tại sao ta cứ có cảm giác rằng nàng vừa xuất hiện liền tạo thêm việc cho ta vậy?”

Lục Thủy ngay lập tức cảm nhận được ánh mắt không hề thân thiện từ cha mẹ của mình.

Ta là trưởng tử đó...

Sau đó, hắn nghĩ ra một biện pháp:

“Vậy thì sinh lại một lần nữa.

Đặt tiểu gia hỏa này vào bên trong mệnh lý của các người, sau khi nghịch chuyển, một lần nữa sinh nó ra.

Chuyện này chẳng khác gì việc phong ấn nó lại, sau đó lại để cho các người đi giải phong ấn vậy.”

“Phải làm như thế nào?”

Lục Cổ không hiểu cho lắm.

Những người khác cũng không hiểu.

Lục Thủy đưa tay ra, sau đó em gái của hắn liền bay lên, một giọt nước màu vàng được nhỏ xuống trán nàng.

Sau đó, em gái liền biến thành hai đạo ánh sáng bay về phía Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm.

Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm ngây người nhìn con gái của mình cứ thế mà biến mất.

Chương 1441: Phiên ngoại 2: Bắt đầu nghịch chuyển thế giới (3)

Phiên ngoại 2: Bắt đầu nghịch chuyển thế giới (3)

“Quỳ xuống.”

Lục Cổ tức giận nói.

Lục Thủy giật mình, sau đó hấn quỳ xuống.

“Con trai, em gái của ngươi đâu?”

Đông Phương Lê Âm lập tức hỏi.

Không phải các ngươi hỏi phải làm như thế nào à?

Lục Thủy chỉ có thể giải thích:

“Các ngươi chỉ cần lại sinh nó ra thêm một lần nữa là được rồi.

Với lại, em gái vẫn sẽ em gái, không hề xuất hiện bất kỳ sự thay đổi nào cả.

Hiện tại, nàng đi ngủ rồi.

Nhưng mà, thật ra thì rất nguy hiểm.”

“Tại sao?”

Nhị trưởng lão hỏi.

“Lục gây thêm phiền toái cho ta (em gái) không thuộc về thời đại sau khi nghịch chuyển, nói cách khác, ta cưỡng ép đặt mệnh lý của nàng tiến vào trong thế giới.

Điều này sẽ gây ra tổn hại cực lớn cho thế giới, thậm chí có thể trực tiếp khiến cho mệnh lý thế giới tan rã.

Để lúc đó, một khi mang thai chắc chắn phải chuẩn bị rất nhiều sự bảo hộ.

Ta vừa phải để lại lực lượng của ta để ổn định thế giới, vừa phải bảo đảm sự an toàn cho Lục gây thêm phiền toái cho ta (em gái).

Tránh việc nàng bị mệnh lý thể giới làm tổn thương.

Lại còn phải an bài một vài thứ bên thiên kiếp.

Bảo đảm rằng ngày đó chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

À, còn phải để lại sự chuẩn bị thuộc về ta sau này nữa, như thế sẽ có thể giúp được một tay.”

Lục Thủy nói.

“Hỗn Nguyên Tử Khí của ta có thể ổn định không ít, dùng lực lượng của ta dẫn dắt, sau đó lại dùng lực lượng của Lục thiếu gia giáng lâm.

Như thế sẽ ôn hòa hơn một chút.”

Mộ Tuyết nói.

“Nói cách khác, chúng ta phải mất đi con gái ba ngày à?”

Lục Cổ cảm thấy có hơi khó chịu.

“Vậy, vậy ta có phải sẽ lại được nhìn thấy Hương Dụ, lại được nhìn thấy cha và mẹ không?”

Đông Phương Trà Trà hưng phấn hỏi.

“Thế giới kia sẽ thay đổi theo hướng tốt chứ?”

Chân Thần Duy Nhất cũng rất vui mừng.

Lục Thủy gật đầu, đúng là như thế.

Mộ Tuyết sững sốt, nàng hình như không được người trong nhà hoan nghênh cho lắm.

“Sau khi nghịch chuyển, ký ức của chúng ta cũng sẽ không còn nữa đúng không?”

Nhị trưởng lão hỏi.

“Không tới mức đó, ta và Mộ Tuyết chắc chắn sẽ bảo lưu ký ức.

Ký ức của các người sẽ được đặt trên thiên kiếp.

Để thiên kiếp thoát khỏi sự nghịch chuyển là được.”

Lục Thủy nói.

“Ký ức sẽ biến mất ư.”

Đông Phương Trà Trà chau mày nói:

“Vậy chẳng phải là ta sẽ lại bị thiên kiếp bỏ một lần nữa sao?”

...

Sau khi đã nói rõ ràng với người nhà, Lục Thủy trực tiếp truyền âm cho toàn bộ thế giới.

Lúc này, tất cả mọi người trên thế giới, mặc kệ là mạnh hay yếu, bất kể chủng tộc gì, tất cả đều nghe được âm thanh kia:

“Thế giới sẽ diệt vong sau 3 ngày nữa.

Thời không sẽ được ta nghịch chuyển.

Các ngươi sẽ không sống lại.

Đề bồi thường.

Vào thời khắc cuối cùng, các ngươi sẽ tiến vào trong mộng cảnh.

Khi đó, các ngươi sẽ trải qua khoảnh khắc cuối đời của mình, các ngươi cũng có thể lựa chọn tỉnh lại trước khi cuộc đời của mình kết thúc, chứng kiến cảnh thế giới diệt vong.

Đồng thời cũng có thể lựa chọn lãng quên ta.

Các ngươi không thể nào phân biệt được thật giả, các ngươi cũng không biết hiện tại có phải là đang ở trong một giấc mộng hay không.”

Tất cả mọi người đều không khỏi cảm thấy chua xót.

Thế giới cuối cùng cũng phải đi tới sự diệt vong.

Nếu đã như thế, thì mộng cảnh của thế giới sẽ kéo dài như thế nào?

Chẳng ai biết cả.

Ba người Đế Tôn vốn dĩ đang tranh đấu cũng ngưng chiến.

Thế giới sắp phải kết thúc rồi.

“Việc này là thật hay giả?”

Bọn họ bắt đầu giao lưu.

“Dùng Thời Quang Chi Đạo xem thử xem có thể lưu lại một đạo ý thức thoát khỏi sự nghịch chuyển hay không, như thế thì sẽ biết được có thật là như vậy hay không.”

“Liên thủ thử một chút đi.”

...

Ba ngày sau.

Lục Thủy đi ra bên ngoài thế giới.

“Người muốn ta giúp người làm cái gì?”

Một đôi mắt xuất hiện trong hư vô, nó nhìn chăm chăm vào Lục Thủy.

“Gánh chịu lực lượng của ta, không cần phải gánh chịu tất cả, chỉ cần làm một điểm tựa là được rồi.

Người sẽ không chết.”

Lục Thủy nhìn cường giả ở trước mặt rồi nói:

“Ta phải dùng lực lượng bên ngoài liên hợp với lực lượng bên trong của ta để mở ra sự nghịch chuyển.”

“Nhân loại, chuyện này thật sự có khả năng sao?”

Đôi mắt kia cực kỳ kích động.

“Chỉ có việc ta không muốn làm, không có việc mà ta không làm được.”

Lục Thủy nhìn đối phương rồi nói:

“Người có nguyện ý hay không?”

“Hy vọng người có thể giữ lời hứa.”

Đôi mắt kia nhìn Lục Thủy, nói.

“Khi ta trở về sẽ là lúc người quay về thế giới của mình.

Yên tâm, sẽ không quá lâu đâu.”

Lục Thủy nhẹ giọng nói.

Sau đó, lực lượng của hắn bắt đầu kết nối với vị cường giả kia.

Đôi mắt kia lập tức vô cùng sợ hãi:

“Đây...đây là lực lượng của ngươi?”

Không thể nào, nó sẽ trực tiếp nghiền nát ta.”

“Không tới mức đó, ngươi tốt xấu gì cũng đã thoát khỏi phạm trù nhân loại rồi, sẽ chịu được, ngươi chỉ là một cái điểm tựa mà thôi.”

Lục Thủy nhẹ nhàng nói.

Không bao lâu sau, đôi mắt kia liền cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, suy yếu, hắn có thể cảm nhận vô cùng rõ ràng sức mạnh của người này.

Cực kỳ khủng bố, vượt qua hết tất cả mọi thứ.

Loại người này...

Rốt cuộc thì đây là cảnh giới gì?

Nhất thời hắn cảm giác chính mình giống như một ngọn nến sắp tàn đi trong gió, hắn có thể bị nguồn lực lượng này dập tắt bất cứ lúc nào.

Hắn phát hiện bản thân mình hoàn toàn không còn sự lựa chọn nào khác.

Nếu như hắn không đồng ý, thì hắn cũng sẽ bị cưỡng bách tiếp nhận loại lực lượng này.

“Được rồi, ta phải đi về, sẽ không còn vấn đề gì nữa.”

Lục Thủy nói.

“Nhân loại, ngươi, ngươi không được quên.”

Đôi mắt kia nhìn Lục Thủy rồi nói.

Hắn rất sợ đối phương chớp mắt một cái liền quên đi lời hứa hẹn.

Nhất là khi lực lượng kia đè ép hắn, nó quá mức đáng sợ.

“Yên tâm.

Trong lúc rảnh rỗi, nếu như người cảm thấy nhàm chán, thì người có thể thử lĩnh hội lực lượng của ta, lẽ như có thể thu hoạch được một chút gì đó thì sao.”

Lục Thủy nói xong liền biến mất trong thế giới.

Đôi mắt kia chỉ có thể yên lặng nhìn hấn, hấn cảm thấy rất sợ hãi.

Sợ tên nhân loại kia sẽ quên hấn.

Nếu như người kia có được loại lực lượng đáng sợ như thế này, tại sao thế giới lại không trực tiếp bị vỡ nát?

Không thể nào hiểu được.

...

Lục Thủy quay lại sân của mẹ mình.

Lúc này, hấn phát hiện tinh thần của cha mẹ cực kỳ kém.

Đã ba ngày rồi không thấy được con gái của mình.

Lúc này, trong mắt bọn họ tràn đầy sự tức giận mà nhìn Lục Thủy, dường như có thể lao lên đánh Lục Thủy bất cứ lúc nào.

Lục Thủy:

“...”

“Tất cả đều đã được chuẩn bị xong cả rồi, nên bắt đầu nghịch chuyển thôi.”

Lục Thủy nói với Mộ Tuyết:

“Mộ tiêu thư, khi thế giới này bị hủy diệt, người tiếp nhận một chút, đừng để nó thật sự bị hủy diệt.

Nếu không thì sẽ không tiện cho việc nghịch chuyển.”

“Được.”

Mộ Tuyết gật đầu.

“Sắp được quay về gặp cha mẹ rồi.”

Đông Phương Trà Trà cực kỳ hào hứng.

Chân Thần Duy Nhất cũng rất hào hứng.

Bởi vì, thế giới này được cứu rồi.

Ba vị trưởng lão cũng xuất hiện ở trong sân, bọn họ cũng đã chuẩn bị xong hết rồi.

Tam trưởng lão có hơi mệt mỗi nói:

“Ta lại phải sống chung với ngươi lúc trẻ một lần nữa ư?”

Lục Thủy:

“ ... ”

Ta lúc trẻ không xong tới thế à?

Chương 1442: Phiên ngoại 2: Bắt đầu nghịch chuyển thế giới (4)

Phiên ngoại 2: Bắt đầu nghịch chuyển thế giới (4)

“Tam trưởng lão, người không cần quá bận tâm tới chuyện này, lần này người trở về là ta, là thiên chi kiêu tử, là sự kiêu ngạo của người.”

Lục Thủy cực kỳ tự tin nói.

“Ha ha.”

Sắc mặt của Tam trưởng lão không hề tốt lên một chút nào cả, hắn nhìn sang phía Lục Cổ và Đông Phương Lê Âm, nói:

“Tiểu nha đầu kia cũng sẽ được sinh ra vào lúc đó sao?”

“Đúng thế.”

Lục Thủy gật đầu.

“Vậy là tốt rồi.”

Tam trưởng lão lập tức vực dậy tinh thần.

Hắn đã sớm muốn lựa chọn thọ hết chết già.

Nhưng mà, Lục gia vẫn luôn không có hậu đại, cho nên hắn có chết cũng không nhắm mắt được.

“Khi tiểu nha đầu được sinh ra sẽ dẫn tới rất nhiều phiền phức ư?”

Đại trưởng lão nhẹ giọng nói:

“Xem ra chúng ta còn phải tiếp tục làm việc.”

“Ta bắt đầu đây.”

Lục Thủy nói.

Ngay lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái:

“Vậy mà lại có người có thể thông qua một vài môi giới để nhìn về phía chúng ta, thế giới này có loại người như thế ư?”

“Là ai nhìn?”

Mộ Tuyết hiểu kỳ hỏi.

“Tồn tại, lại không tồn tại, có lẽ là nhân vật sau nghịch chuyển, vậy mà lại có thể vượt qua loại mệnh lý này.

Rất lợi hại.”

Lục Thủy vung tay lên:

“Vậy thì nhìn thử xem đối phương là ai đi.”

Rất nhanh đã có một hình ảnh được hiện lên.

Sau đó, bọn họ thấy được bóng dáng của hai người kia.

Hai đứa bé, đứa sau còn nhỏ hơn cả đứa trước.

Một người trong số đó đang vẫy tay với bọn họ.

“Woa, đây không phải là Nhị trưởng lão lúc bé sao? Đáng yêu quá đi.”

Đông Phương Trà Trà nói.

“Đúng vậy, Nhị trưởng lão còn vẫy tay với chúng ta nữa.”

Mộ Tuyết cũng nói.

“Nhị trưởng lão thật là đáng yêu, bộ dạng không tình nguyện của nàng thật là dễ thương.”

Đông Phương Lê Âm xoa đầu Nhị trưởng lão nói.

Những người khác cũng định đi kiểm tra.

Đừng!

Tất cả mọi người đều bị đẩy ra.

“Không biết lớn nhỏ.”

Nhị trưởng lão nhìn mọi người rồi nói:

“Vốn dĩ rất đáng yêu.”

Nàng có hơi tức giận, đứa bé gái kia là ai?

Vậy mà lại dám trêu đùa nàng.

“Người lạ mặt kia là ai?”

Lục Cổ tò mò hỏi.

“Không biết, đến lúc đó sẽ biết, có thể là một người khó lường nào đó.”

Lục Thủy nói.

“Ta cảm giác hình như ta biết nàng, rất thân thiết.”

Chân Thần Duy Nhất nói.

“Có hơi giống với Thất.”

Mộ Tuyết nói.

Sau đó, Lục Thủy dẫn Mộ Tuyết rời khỏi Lục gia.

Đi lên trên thế giới.

Thứ cần chuẩn bị đều đã được chuẩn bị sẵn sàng, nên bắt đầu thôi.

“Thế giới sắp đi tươi hướng diệt vong rồi, Mộ tiêu thư tới lượt ngươi.”

Lục Thủy nói.

“Được rồi, ta sẽ không để cho nó thực sự bị hủy diệt đâu.”

Mộ Tuyết nói.

Sau đó, Hỗn Nguyên Chi Khí bắt đầu phun trào, nó đi tiếp nhận sự hủy diệt của thế giới.

Ầm ầm!

Ngay lúc này, vạn vật phá vỡ, thiên địa tan rã, mệnh lý sụp đổ.

Thiên văn địa băng.

Vạn vật bị hủy diệt.

Ngay lúc này, một đạo tử khí bắt đầu tiếp nhận sự hủy diệt đó.

“Được chưa Lục thiếu gia?”

Mộ Tuyết hỏi Lục Thủy.

“Được rồi, tới ngay đây.”

Lục Thủy kết nối với lực lượng ở bên ngoài, bắt đầu bao trùm lấy toàn bộ thế giới.

Khi tất cả mọi thứ đều bị che kín, toàn bộ thế giới đều dừng lại.

“Được rồi, Mộ tiêu thư, chúng ta cũng đi vào thôi.”

Lục Thủy nói.

Bọn họ cũng phải tiến vào trong sự nghịch chuyển.

Nếu không thì không thể nào nghịch chuyển thế giới được.

Sau đó, Lục Thủy và Mộ Tuyết cùng nhau đi vào.

Ngay khi bọn họ cũng bị lực lượng bao trùm lấy, Lục Thủy liền vỗ tay.

Đùng!

“Bắt đầu nghịch chuyển.”

Thiên địa nghịch chuyển, vạn vật đều bị lùi lại, nơi vốn dĩ đang bị sự hủy diệt khiến cho biến mất bắt đầu nghịch chuyển.

Mộ Tuyết và Lục Thủy cùng nhau quan sát sự thay đổi, bọn họ cũng nằm ở trong đó, tu vi của bọn họ cũng dần bị lùi lại.

“Ồ, những người này muốn thông qua Thời Quang Trường Hà để né tránh sự nghịch chuyển.”

Lục Thủy nhìn sang, hần phát hiện đó chỉ là một sợi ý thức.

Hần nhẹ nhàng động vào một cái:

“Cho bọn họ một cơ hội vậy.”

Sau đó hần không bận tâm tới việc đó nữa, tiếp tục nghịch chuyển.

“Lục thiếu gia, ngươi muốn nghịch chuyển tới khi nào?”

Mộ Tuyết cũng không quan tâm tới những thứ khác cho lắm.

“Có lẽ là tới trước ngày chúng ta thành hôn ba đến sáu năm.”

Lục Thủy suy nghĩ một chút rồi nói.

Lúc đó có lẽ mệnh lý của bọn họ vẫn còn bình thường.

Lục Thủy nói tiếp:

“Nhưng mà, nên vớt ký ức này vào một góc thật khuất, đừng nhớ lại nó.

Có một số thứ ảnh hưởng tới hướng đi của mọi việc, hay liên quan tới mệnh lý cũng phải quên đi.

Không biết tại sao Thất cũng nằm ở trong đây.

Nói cách khác, chúng ta phải duy trì việc không biết đôi phương có ký ức, cũng không được biết cụ thể chuyện nghịch chuyển này, còn cả chuyện mệnh lý viên mãn nữa.

Như thế mới có thể hoàn toàn dung nhập vào mệnh lý tại thời điểm đó.

Để tránh việc nhớ lại, chúng ta nên làm một cái ám chỉ tâm lý, vừa nghĩ tới nó liền vô thức không muốn nghĩ nữa.

Hoặc là trực tiếp không biết.

Như thế thì sẽ không dễ dàng nhớ ra nó.”

“Không biết nhau có ký ức?”

Mộ Tuyết nhìn Lục Thủy rồi nói:

“Vậy chẳng phải ta sẽ rất nguy hiểm sao?

Chắc chắn là ta sẽ không đánh lại ngươi.

Không được.

Lục thiếu gia, ngươi cho ta một chút thời gian, như thế thì ta mới có thể ngược ngươi được.”

Lục Thủy:

“...Tại sao phải nhường?

Đến lúc đó, chúng ta đều phải trở lại vị trí của mình.”

“Trí nhớ của ngươi kém như vậy, suy nghĩ nhiều thêm một chút chẳng phải là chuyện rất tốt sao?

Sau đó lại ngây ngốc thêm một khoảng thời gian, rồi hãy nhớ lại việc mình rất lợi hại.

Khi gặp được chuyện không bình thường, chắc chắn cũng có thể sớm nhớ ra.”

“Cũng được.”

Lục Thủy gật đầu, sau đó hần nói:

“Vậy thì ta sẽ cho người thêm một hai năm, về thời điểm mà ta trẻ trâu nhất.”

“Lục thiếu gia, thật ra lúc nào người cũng trẻ trâu cả.”

Mộ Tuyết nói.

Lục Thủy:

“...”

Cổ hủ.

Rất nhanh sau đó, vạn vật đã khôi phục lại dáng vẻ khi bọn họ còn bé.

Lúc này, Lục Thủy đang ở chỗ của Mộ gia.

Mộ gia...

Một nơi đã biến mất rất lâu.

“Được rồi Mộ tiểu thư, chúng ta cũng trẻ lại rồi nè.”

Lúc này, Lục Thủy và Mộ Tuyết cũng đã quay về hình dáng lúc bé.

Mộ Tuyết ngồi ở trong gian phòng, nàng nói:

“Ta có thể ngồi ở đây chứ?”

“Được.”

Lục Thủy nhìn thế giới đang đứng im nói:

“Sau khi ta khôi phục lại, thế giới sẽ bắt đầu, một chút nữa ký ức của chúng ta sẽ bị ném vào một góc khuất.

Nhớ kỹ, tuyệt đối không được nhớ lại.

Tất cả mọi thứ đều khôi phục lại quỹ đạo mới có thể nhớ tới nó.”

Mộ Tuyết gật đầu tỏ vẻ mình đã nhớ rồi.

Lục Thủy định rời đi, nhưng mà đột nhiên hắn nhớ ra một chuyện:

“Mộ tiểu thư, ta đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Lục gây thêm phiền toái cho ta (em gái) là người từ tương lai được nghịch chuyển trở về, mệnh lý của nàng có thể tới đó mới bắt đầu trưởng thành.

Mặc dù hiện tại bị đặt ở đây.

Nhưng mà...

Có lẽ, đại khái, hình như không thể nào trưởng thành được.”

Mộ Tuyết:

“ ... ”

“Lúc đó cách thời điểm thế giới diệt vong còn 3 ngày nữa, tăng thời hạn lên, rất có thể sẽ kéo dài tới lúc 3 tuổi.”

Lục Thủy lại nói.

“Sau đó thì sao?”

Mộ Tuyết hỏi.

Lục Thủy nhún vai nói:

“Mấy người bên mẹ đã mất trí nhớ, người không nói, ta không nói, như thế thì chuyện này sẽ không liên quan gì tới chúng ta cả.

Nhị trưởng lão cũng chưa trưởng thành, tổ truyền mà, đây là chuyện rất bình thường.”

Mộ Tuyết:

“ ... ”

Cuối cùng thì bọn họ không xoắn quýt về chuyện này nữa, đến lúc đó rồi tính sau.

Lục Thủy đi về Lục gia.

Sau đó, hắn bắt đầu tiến nhập vào vị trí của mình, ký ức cũ bắt đầu trở nên rõ ràng lên.

Lực lượng của hắn cũng bắt đầu lùi bước.

Thế giới bắt đầu vận chuyển.

Ba năm sau.

Manh mối bắt đầu xuất hiện, mệnh lý của Lục Thủy xuất hiện ba cái động.

Cùng ngày đó.

Trong sân.

Hắn tỉnh táo lại.